

ΤΑ ΜΗΝΑΙΑ

[Σεπτέμβριος](#) [Οκτώβριος](#) [Νοέμβριος](#)
[Δεκέμβριος](#) [Ιανουάριος](#) [Φεβρουάριος](#)
[Μάρτιος](#) [Απρίλιος](#) [Μαΐος](#)
[Ιούνιος](#) [Ιούλιος](#) [Αύγουστος](#)

Τίτλος

[Σεπτέμβριος_1](#) [Σεπτέμβριος_2](#) [Σεπτέμβριος_3](#) [Σεπτέμβριος_4](#)
[Σεπτέμβριος_5](#) [Σεπτέμβριος_6](#) [Σεπτέμβριος_7](#) [Σεπτέμβριος_8](#)
[Σεπτέμβριος_9](#) [Σεπτέμβριος_10](#) [Σεπτέμβριος_11](#) [Σεπτέμβριος_12](#)
[Σεπτέμβριος_13](#) [Σεπτέμβριος_14](#) [Σεπτέμβριος_15](#) [Σεπτέμβριος_16](#)
[Σεπτέμβριος_17](#) [Σεπτέμβριος_18](#) [Σεπτέμβριος_19](#) [Σεπτέμβριος_20](#)
[Σεπτέμβριος_21](#) [Σεπτέμβριος_22](#) [Σεπτέμβριος_23](#) [Σεπτέμβριος_24](#)
[Σεπτέμβριος_25](#) [Σεπτέμβριος_26](#) [Σεπτέμβριος_27](#) [Σεπτέμβριος_28](#)
[Σεπτέμβριος_29](#) [Σεπτέμβριος_30](#)

Αρχή

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Αρχή τής Ινδίκτου, ήτοι τού νέου Έτους, καί μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Συμεών τού Στυλίου καί Αρχιμανδρίτου, καί η σύναξις τής Υπεραγίας Θεοτόκου τών Μιασηνών, καί τού Αγίου μάρτυρος Αειθαλά, καί τών Αγίων τεσσαράκοντα Γυναικών, καί Αμμούν διακόνου καί διδασκάλου αυτών, καί τών Αγίων μαρτύρων Καλλίστης, Ευόδου καί Ερμογένους τών αυταδέλφων, καί μνήμη Ιησού τού Ναυή, καί η ανάμνησις τού μεγάλου εμπρησμού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τού, Μακάριος ανήρ. Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά τής Ινδίκτου τρία, καί έτερα Ιδιόμελα τού Οσίου δ'.

Τής Ινδίκτου

Έχος α' Τών ουρανίων

Τής αυτολέκτου καί θείας διδασκαλίας Χριστού, τήν προσευχήν μαθόντες, καθ' εκάστην ημέραν, βοήσωμεν τώ Κτίστη, Πάτερ ημών, ο εν τοίς ουρανοίς κατοικών, τόν επιούσιον άρτον δίδου ημίν, παρορών ημών τά πταίσματα.

Ως τών Εβραίων τά κώλα εν τή ερήμω ποτέ, απειθησάντων όντως, σοί τώ πάντων Δεσπότη, αξίως κατεστρώθη ούτω καί νύν, τά οστά διασκόρπισον, τών δυσσεβών καί απίστων Αγαρηνών, ψαλμικώς παρά τόν Αδην Χριστέ.

Ο εν Σιναίω τώ όρει τάς πλάκας γράψας ποτέ, αυτός καί νύν έν πόλει,

Ναζαρέτ κατά σάρκα, βιβλίον κατεδέξω προφητικόν, αναγνώναι Χριστέ ο Θεός, καί τούτο πτύξας εδίδασκες τούς λαούς, πεπληρώσθαι τήν Γραφήν επί σοί.

Στιχηρά τού Οσίου

Ήχος πλ. α' Αυτόμελον

Όσιε Πάτερ, καλήν εφεύρες κλίμακα, δι' ἧς ανήλθες εν τώ ύψει, ἦν εύρεν Ηλιάς άρμα πυρός, αλλ' εκείνος μέν τήν άνοδον άλλοις ουκ έλιπε, σύ δέ καί μετά θάνατον έχεις τόν στύλόν σου, Ουράνιε άνθρωπε, επίγειε άγγελε, φωστήρ ακοίμητε τής οικουμένης, Συμεων Όσιε, πρέσβευε τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Όσιε Πάτερ, ει ἦν τόν στύλον φθέγγασθαι, ουκ άν επαύσατο βοών σου, τούς πόνους τούς μόχθους τούς οδυρμούς, αλλ' εκείνος εβαστάζετο, είπερ εβάσταζεν, ως δένδρον πλαινόμενος εκ τών δακρύων σου, εξέστησαν Άγγελοι, εθαύμασαν άνθρωποι, δαίμονες έπτηξαν τήν υπομονήν σου, Συμεών Όσιε, πρέσβευε τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Όσιε Πάτερ, δυνάμει θείου Πνεύματος, τόν σόν μιμούμενος Δεσπότην, εν στύλῳ ανήλθες ως εν σταυρώ, αλλ' εκείνος τό χειρόγραφον πάντων εξήλειψε, σύ δέ τήν επανάστασιν τών παθών έλυσας, εκείνος ως πρόβατον, καί σύ ώσπερ σφάγιον, εκείνος εν σταυρώ, καί σύ εν τώ στύλῳ, Συμεών Όσιε, πρέσβευε τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Στιχηρά Ιδιόμελα τού Οσίου

Ήχος β'

Εκ ρίζης αγαθής αγαθός εβλάστησε καρπός ο εκ βρέφους Ιερός Συμεών, χάριτι μάλλον ή γάλακτι τραφείς, καί επί πέτραν τό σώμα υψώσας, πρός Θεόν δέ υπερυψώσας τήν διάνοιαν, αιθέριον διεδομήσατο ταίς αρεταίς ενδιαίτημα, καί ταίς θείαις Δυνάμεσι συμμετεωροπορών, Χριστού γέγονεν οικητήριον, τού Θεού καί Σωτήρος τών ψυχών ημών.

Ο αυτός

Τό μνημόσυνόν σου εις τόν αιώνα μένει, Όσιε Πάτερ Συμεών, καί τό πράον τής καρδιάς σου θεράπον μακάριε, εί γάρ καί μετέστης εξ ημών, ο ποιμήν ο καλός, αλλ' ουκ απέστης αφ' ημών τώ πνεύματι, εν αγάπη Θεώ παριστάμενος, καί σύν Αγγέλοις χορεύων εν ουρανοίς, μεθ' ών ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ο αυτός Κυπριανού

Η τών λειψάνων σου θήκη Πανεύφημε Πάτερ, πηγάζει ιάματα, καί η αγία σου ψυχή, Αγγέλοις συνούσα, αξίως αγάλλεται, Έχων ούν πρός Κύριον, Όσιε παρρησίαν, καί μετά τών Ασωμάτων χορεύων εν ουρανοίς, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ο αυτός Γερμανού

Η γάπησας θεοφόρε, τήν ανωτάτω φιλοσοφίαν, καί έξω κόσμου εγένου, ζών υπέρ τά ορώμενα, καί έσοπτρον ακηλίδωτον Θεού, θείον ανεδείχθης, καί ών αεί ηνωμένος φωτί, φώς προσελάμβανες, καί τρανότερον τού μακαρίου έτυχες τέλους, πρέσβευε υπέρ τών ψυχών ημών σοφέ Συμεών.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Γερμανού

Θεία χάρις απηώρητο, επί τή θήκη τών λειψάνων σου, ηγιασμένε Συμεών, διό καί εις οσμήν μύρου τών θαυμάτων σου δραμούμεθα, τών νοσημάτων τήν ίασιν αρυόμενοι, Αλλά Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... ο αυτός

Βυζαντίου

Ο Πνεύματι Αγίω συνημμένος, άναρχε Λόγε καί Υιέ, ο πάντων ορατών καί αοράτων συμπαντουργός καί συνδημιουργός, τόν στέφανον τού ενιαυτού ευλόγησον, φυλάττων εν ειρήνη τών Ορθοδόξων τά πλήθη, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, καί πάντων τών Αγίων σου.

Είσοδος, τό, Φώς ιλαρόν. Προκείμενον τής ημέρας καί τά Αναγνώσματα.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 61, 1-10)

Πνεύμα Κυρίου επ' εμέ, ού ένεκεν έχρισέ με, ευαγγελίσασθαι πτωχοίς απέσταλκέ με, ιάσασθαι τούς συντετριμμένους τήν καρδίαν, κηρύξαι αιχμαλώτοις άφεσιν, καί τυφλοίς ανάβλεψιν, καλέσαι ενιαυτόν Κυρίου δεκτόν, καί ημέραν ανταποδόσεως τώ Θεώ ημών, παρακαλέσαι πάντας τούς πενθούντας, δοθήναι τοίς πενθούσι Σιών δόξαν αντί σποδού, άλειμμα ευφροσύνης τοίς πενθούσι, καταστολήν δόξης, αντί πνεύματος ακηδίας, καί κληθήσονται γενεά, δικαιοσύνης, φύτευμα Κυρίου εις δόξαν. Καί οικοδομήσουσιν ερήμους αιωνίους, εξηρημωμένας τό πρότερον, εξαναστήσονται, καί ανακαινιούσι πόλεις ερήμους, εξηρημωμένας από γενεάς εις γενεάν. Καί ήξουσιν αλλογενείς ποιμαίνοντες τά πρόβατά σου, καί αλλόφυλοι αροτήρες, καί αμπελουργοί υμών. Υμείς δέ Ιερείς Κυρίου κληθήσεσθε, λειτουργοί Θεού ημών. Ρηθήσεται υμίν, ισχύν εθνών κατέδεσθε, καί εν τώ πλούτῳ αυτών θαυμασθήσεσθε, αντί της αισχύνης υμών τής διπλής, καί αντί τής εντροπής, αγαλλιάσεται ή μερίς αυτών. Διά τούτο τήν γήν αυτών εκ δευτέρου κληρονομήσουσι, καί ευφροσύνη αιώνιος υπέρ κεφαλής αυτών. Εγώ γάρ ειμι Κύριος, αγαπών δικαιοσύνην καί μισών άρπάγματα εξ αδικίας, καί δώσω τόν μόχθον αυτών δικαίοις, καί διαθήκην αιώνιον διαθήσομαι αυτοίς. Καί γνωσθήσεται εν τοίς έθνεσι τό σπέρμα αυτών, καί τά έκγονα αυτών εν μέσω τών λαών, καί ο ορών αυτούς, επιγνώσεται αυτούς, ότι ούτοί εισι σπέρμα ευλογημένον εις τούς αιώνας υπό Θεού, καί ευφροσύνη ευφρανθήσονται επί κυριον.

Λευϊτικού τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 26, 3-10 καί εκλογή)

Ελάλησε Κύριος τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ, λέγων. Εἴαν τοῖς προστάγμασί μου πορεύησθε, καί καί τάς ἐντολάς μου φυλάσσησθε, καί ποιήτε αὐτάς, δώσω τόν υετόν ἐν καιρῷ αὐτοῦ, καί ἡ γῆ δώσει τὰ γεννήματα αὐτῆς, καί τὰ ξύλα τῶν πεδίων ἀποδώσει τόν καρπόν αὐτῶν, καί καταλήψεται ὑμῖν ὁ αλοητός τόν τρυγητόν, καί ὁ τρυγητός καταλήψεται τόν σπόρον. Καί φάγεσθε τόν ἄρτον ὑμῶν εἰς πλησμονήν, καί κατοικήσετε μετὰ ασφαλείας ἐπὶ τῆς γῆς ὑμῶν, καί οὐκ ἔσται ὑμᾶς ὁ ἐκφοβών, καί ἀπολώ θηρία ἐκ τῆς γῆς ὑμῶν, καί πόλεμος οὐ διελεύσεται διὰ τῆς γῆς ὑμῶν, καί πεσούνται οἱ ἐχθροί ὑμῶν ἐνώπιον ὑμῶν, καί διώξονται ἐξ ὑμῶν πέντε ἐκατόν, καί ἐκατόν ὑμῶν διώξονται μυριάδας. Καί ἐπιβλέψω ἐφ' ὑμᾶς, καί εὐλογήσω ὑμᾶς, καί αὐξανώ ὑμᾶς, καί πληθυνώ ὑμᾶς, καί στήσω τήν διαθήκην μου μεθ' ὑμῶν. Καί φάγεσθε παλαιά, καί παλαιά παλαιῶν, καί παλαὰ ἐκ προσώπου νέων ἐξοίσετε. Καί οὐ βδελύξεται ἡ ψυχὴ μου ὑμᾶς, καί ἐμπεριπατήσω ἐν ὑμῖν, καί ἔσομαι ὑμῶν Θεός, καί ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι λαός. Εἴαν δέ μή εἰσακούσῃτέ μου, μηδὲ ποιήσητε τὰ προστάγματά μου ταῦτα, ἀλλὰ ἀπειθήσητε αὐτοῖς, καί τοῖς κρίμασί μου προσοχθήσῃ ἡ ψυχὴ ὑμῶν, ὥς τε ὑμᾶς μή ποιεῖν πᾶσας τάς ἐντολάς μου, καί ἐγὼ ποιήσω οὕτως ὑμῖν. Ἐπιστήσω ἐφ' ὑμᾶς τήν ἀπορίαν, καί σπερεῖτε διακενῆς τὰ σπέρματα ὑμῶν, καί ἔδονται τοὺς πόνους ὑμῶν οἱ ὑπεναντίοι ὑμῶν. Καί ἐπιστήσω τό πρόσωπόν μου ἐφ' ὑμᾶς, καί πεσεῖσθε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν, καί διώξονται ὑμᾶς, καί φεύξεσθε οὐδενός διώκοντος ὑμᾶς, καί συντρίψω τήν ὕβριν τῆς υπερηφανίας ὑμῶν, καί θήσω τόν οὐρανόν ὑμῖν ὥς σιδηροῦν, καί τήν γῆν ὥσεί χαλκήν. Καί ἔσται εἰς κενόν ἡ ἰσχὺς ὑμῶν, καί ἡ γῆ ὑμῶν οὐ δώσει τόν σπόρον αὐτῆς, καί τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ οὐ δώσει τόν καρπόν αὐτῶν. Καί ἀποστελώ ἐφ' ὑμᾶς τὰ θηρία τὰ ἀγρία τῆς γῆς, καί ἐξαναλώσει τὰ κτήνη ὑμῶν, καί ὀλιγοστοὺς ποιήσει ὑμᾶς ἐπιπορευομένη μάχαιρα. Καί ἔσται ἡ γῆ ὑμῶν ἔρημος καί αἱ ἐπαύλεις ὑμῶν ἔσονται ἔρημοι, ὅτι ὑμεῖς ἐπορεύθητε πρὸς με πλάγοι, καγὼ πορεύσομαι πρὸς ὑμᾶς ἐν θυμῷ πλάγιω, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος εἴαν φθάσῃ τελευτήσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται, γήρας γάρ τίμιον, οὐ τό πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις, καί ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καί ζῶν μεταξύ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη, μή κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γάρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καί ρεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἀκακόν. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς, ἀρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τό τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς οσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Ἰδιόμελα τῆς Ἰνδίκτου.

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ἦχος α'

Επέστη ἡ εἰσοδος τοῦ ενιαυτοῦ, συγκαλούσα γεραίρειν ταύτην τοὺς λαμπρύνοντας, Καλλίστην, Εὐοδον καὶ Ερμογένην, τοὺς αὐταδέλφους ἀθλητάς, Συμεὼν τὸν ἰσάγγελον, Ἰησοῦν τὸν τοῦ Ναυῆ, τοὺς ἐν Εφέσω Ἑπταρίθμους παῖδας, καὶ τὴν τετραδεκαπύρσευτον τῶν Ἀγίων Γυναικῶν χορείαν, ὧν ταῖς μνεῖαις κοινωνοῦντες, φιλέορτοι, βοήσωμεν εκτενῶς, Κύριε, εὐλόγησον τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου, καὶ καταξίωσον ἡμᾶς λυσιτελῶς Περαιῶσαι, τὴν τοῦ χρόνου περίοδον.

Ο αὐτός

Στίχ. Σοὶ πρέπει ὕμνος ὁ Θεὸς ἐν Σιών.

Τοῦ αὐτοῦ

Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργήσας, καὶ ἐκ μὴ ὄντων εἰς τό εἶναι παραγαγών, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ενιαυτοῦ, καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν φύλαττε ἀπολιόρκτητον, τοὺς δὲ πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανόν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς κατὰ τῶν πολεμίων, διὰ τῆς Θεοτόκου δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Ἦχος β'

Στίχ. Πλησθησόμεθα ἐν τοῖς ἀγαθοῖς τοῦ οἴκου σου.

Κυπριανοῦ

Θαυμαστός εἰ ὁ Θεός, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου, καὶ αἱ οδοὶ σου ἀνεξιχνίαστοι, πέλεις γὰρ σοφία τοῦ Θεοῦ, καὶ ὑπόστασις τελεία καὶ δύνამις, συνἀναρχός τε καὶ συναῖδιος συνεργία, διό παντοδυνάμῳ ἐξουσία κόσμῳ ἐπεδήμησας, ζητῶν ὁ ἐκάλλυνας πλάσμα, ἀνεκφράστως ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, μὴ τραπείς τῇ θεότητι, διαθέμενος ὅρους καὶ χρόνους, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν ἀναλλοίωτε, διὰ τούτῳ σοι βοῶμεν, Ἀγαθέ Κύριε, δόξα σοι.

ο αὐτός

Στίχ. Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ενιαυτοῦ.

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ὁ ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργήσας, προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρός, καὶ τὴν σύμπασαν κτίσιν, παντοδυνάμῳ σου λόγῳ συστησάμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ενιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καὶ τὰς αἰρέσεις κατάβαλε, διὰ τῆς Θεοτόκου, ὡς ἀγαθός καὶ φιλόανθρωπος.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ὅσιε Πάτερ, καλὴν εφεύρες κλίμακα, δι' ἧς ἀνήλθες ἐν τῷ ὕψει, ἦν εὗρεν Ἠλίας ἄρμα πυρός, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν τὴν ἀνοδὸν ἄλλοις οὐκ ἔλιπε, σύ δὲ καὶ μετὰ θάνατον ἔχεις τὸν στύλόν σου, Ουράνιε ἄνθρωπε, ἐπίγειε ἄγγελε, φωστήρ ἀκοίμητε τῆς οἰκουμένης, Συμεὼν Ὅσιε, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... ο αὐτός

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Σύ Βασιλεῦ, ὁ ὢν καὶ διαμένων, καὶ εἰς αἰῶνας ἀτελευτήτους, δέξαι δυσώπησιν αἰτούντων ἀμαρτωλῶν σωτηρίαν, καὶ παράσχου φιλόανθρωπε τὴν γῆν σου εὐφορίαν, εὐκράτους τοὺς ἀέρας χαριζόμενος, τῷ πιστοτάτῳ Βασιλεῖ συμπολέμει, κατὰ ἀθέων βαρβάρων, ὡς ποτὲ τῷ Δαυίδ, ὅτι ἤλθοσαν οὗτοι ἐν σκηναίς σου, καὶ τὸν πανάγιον τόπον ἐμίαναν Σώτερ, ἀλλ' αὐτὸς δώρησαι

νίκας, Χριστέ ο Θεός, τή πρεσβεία τής Θεοτόκου, νίκη γάρ σύ τών
Ορθοδόξων καί καύχημα.

Απολυτίκιον τής Ινδίκτου
Ἦχος β'

Ο πάσης δημιουργός τής κτίσεως, ο καιρούς καί χρόνους εν τή ἰδίᾳ εξουσία
θέμενος, ευλόγησον τόν στέφανον τού ενιαυτοῦ τής χρηστότητός σου Κύριε,
φυλάττων εν ειρήνῃ τούς Βασιλείς καί τήν πόλιν σου, πρεσβείαις τής
Θεοτόκου, καί σώσον ἡμάς.

Δόξα... τού Οσίου Ἦχος α'

Υπομονῆς στύλος γέγονας, ζηλώσας τούς προπάτορας Ὅσιε, τόν Ιώβ εν τοῖς
πάθεσι, τόν Ιωσήφ εν τοῖς πειρασμοῖς, καί τήν τών Ασωμάτων πολιτείαν,
υπάρχων εν σώματι, Συμεών Πατήρ ἡμῶν Ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ,
σωθῆναι τās ψυχάς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ἦχος βαρύς

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθέने, λιμήν καί προστασία τού γένους τών
ανθρώπων, εκ σου γάρ εσαρκώθη ο Λυτρωτής τού Κόσμου, μόνη γάρ
υπάρχεις Μήτηρ καί Παρθένος, αεί ευλογημένη καί δεδοξασμένη, Πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, ειρήνην δωρήσασθαι πάσῃ τῇ οἰκουμένη.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Ινδίκτου
Ἦχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ο καιρούς καρποφόρους καί υετούς, ουρανόθεν παρέχων τοῖς ἐπὶ γῆς, καί
νύν προσδεχόμενος, τās αἰτήσεις τών δούλων σου, ἀπό πάσης λύτρωσαι,
ανάγκης τήν πόλιν σου, οἱ οἰκτιρμοί καί γάρ σου, εἰς πάντα τά ἔργα σου, Ὅθεν
τās εισόδους, ευλογῶν καί ἐξόδους, τά ἔργα κατεύθυνον ἐφ' ἡμάς τών χειρῶν
ἡμῶν, καί πταισμάτων τήν ἀφεσιν, δώρησαι ἡμῖν ο Θεός, σύ γάρ ἐξ οὐκ
όντων τά σύμπαντα, ὡς δυνατός εἰς τό εἶναι παρήγαγες.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τού Οσίου
Ἦχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον

Εγκρατεία τόν βίον σου κατεκόσμησας, καί νεκρώσας τό σῶμά σου

εξηφάνισας, τού εχθρού τās προσβολās Πάτερ μακάριε, καί μετέστης πρός Θεόν, εις τήν αιώνιον ζωήν, ως άξιος κληρονόμος, διό μή παύση πρεσβεύων, ελεηθήναι τās ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Εισήλθες εν τώ σκάμματι, τού μαρτυρίου πιστώς, Καλλίστη κηρύπτουσα, σύν τοίς δυσίν αδελφοίς, Χριστόν τόν Θεόν ημών, πόθω γάρ θρεψαμένη, νοερά σκεύη όντως, τής Χριστού Εκκλησίας, απετέλεσας τούτους, διό καί συνηρμόσθης αυτοίς, Μάρτυς εις τήν άνω ζωήν.

Καί νύν... Θεοτοκίον όμοιον

Ταχύ δέξαι Δέσποινα, τās ικεσίας ημών, καί ταύτας προσάγαγε, τώ σώ Υιώ καί Θεώ, Κυρία πανάχραντε, λύσον τās περιστάσεις, τών εις σέ προστρεχόντων, σκέδασον τās ενέδρας, καί τά θράση Παρθένε, τών νύν εφοπλιζομένων, κατά τών δούλων σου.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα τών αγίων Γυναικών
Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Αμνάδες λογικάι, τώ αμνώ καί ποιμένι, προσήχθητε πιστώς, διά τού μαρτυρίου, τόν δρόμον τελεσασαι, καί τήν πίστιν τηρήσασαι, όθεν σήμερον, περιχαρώς ευφημούμεν, Αξιάγαστοι, τήν ιεράν υμών μνήμην, Χριστόν μεγαλύνοντες.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ως Δεσπότη τού παντός, καί χορηγώ τών αγαθών, σοί προσπίπτομεν πιστώς, αναβοώντες εκτενώς, Υπό τής σής δυσωπούμενος ευσπλαγχνίας, Σωτήρ καί ταίς ευχαίς τής τεκούσης σε, καί πάντων τών αεί ευαρεστούντων σοι, ενιαυτόν ευπρόσδεκτον προσάξαι σοι, ως αγαθός καταξίωσον, τούς εν ουσίαις, δυσί τιμώντας, καί πιστώς σε δοξάζοντας.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Μέγας ο Κύριος ημών, καί μεγάλη η ισχύς αθτού.
Στίχ. Αινείτε τόν Κύριον, ότι αγαθός.

Ευαγγέλιον Οσιακόν, Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού σου Οσίου...
Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Ήχος β'

Ο εν σοφία τά πάντα δημιουργήσας, προαιώνιε Λόγε τού Πατρός, καί τήν σύμπασαν κτίσιν παντοδυνάμω σου λόγω συστησάμενος, ευλόγησον τόν στέφανον τού ενιαυτού τής χρηστότητός σου, καί τάς αιρέσεις κατάβαλε, διά τής Θεοτόκου, ως αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Καί οι Κανόνες

Ο Κανών τής Ινδίκτου

Ποίημα Ιωάννου Μοναχού

Ωδή α' Ήχος α' Ο Ειρμός

«Άσωμεν πάντες λαοί, τώ εκ πικράς δουλείας, Φαραώ τόν Ισραήλ απαλλάξαντι, καί εν βυθώ θαλάσσης, ποδί αβρόχω οδηγήσαντι, ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται».

Άσωμεν πάντες Χριστώ, δι' ού συνέστη τά πάντα, καί εν ώ διατελεί αδιάπτωτα, ως εξ ανάρχου φύντι, Θεού Πατρός ενυποστάτω Λόγω, ηδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται.

Άσωμεν πάντες Χριστώ, τώ πατρική ευδοκία, επιφανέντι εκ Παρθένου καί κηρύξαντι, ενιαυτόν Κυρίου δεκτόν, ημίν εις απολύτρωσιν, ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται.

Εν Ναζαρέτ εισελθών, ο παροχεύς τού νόμου, εν ημέραις τών σαββάτων εδίδασκε, νομοθετών Εβραίοις, τήν έλευσιν αυτού τήν άφραστον, δι' ής ως ελεήμων, σώσει τό γένος ημών.

Θεοτοκίον

Άδοντες πάντες Πιστοί, τήν υπερθαύμαστον Κόρην, τήν τόν Χριστόν τή οικουμένη ανατείλασαν, καί χαράς τά πάντα πληρώσασαν, τής αιδίου ζωής, αεί ανυμνήσωμεν, ότι δεδόξασται.

Κανών τών Αγίων Γυναικών, ού η Ακροστιχίς.

Στερρών Γυναικών Μαρτύρων μέλπω πόνους.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Ανοίξω το στόμά μου

Στερρώς τόν αντίπαλον, κατηγωνίσασθε Μάρτυρες, ασκήσει μὲν πρότερον, ἔπειτα δεύτερον, τή δι' αἵματος, αθλήσει, διά τούτο, υμῶν τά μνημόσυνα, πίστει γεραίρομεν.

Τρωθείσαι τῷ ἔρωτι, τοῦ δι' ἡμᾶς υπομείναντος, σταυρόν τε καί θάνατον, τούτου τοῖς ἰχνεσιν, ηκολούθησαν, αι Αγίαι γυναῖκες, σαρκός τήν ασθένειαν, επιλαθόμεναι.

Ελλήνων θρησκεύματα, καί τῶν δαιμόνων ἰδρύματα, τῷ σπλωτῆς πίστεως, κατηδαφίσατε, καί προσήχθητε, ναῶ ἐπουρανίῳ Κειμήλια ἔμψυχα, Μάρτυρες πάνσεμνοι.

Θεοτοκίον

Ρωσθείσαι τῇ χάριτι, τοῦ ἐκ τῆς σῆς ἀνατείλαντος, νηδύος Πανάμωμε, κόραι νεάνιδες, διεκρούσαντο, βασάνων τρικυμῖαν, καί σοῦ ἀπηνέχθησαν, ὀπίσω χαίρουσαι.

Κανὼν τοῦ Οσίου, οὐ η Ἀκροστιχίς.

Δέχου τόν ὕμνον, Συμεὼν πανόλβιε.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Δίδου μοι ἐν ὁργάνῳ, γλώττης σαθρῷ, ὦ θεοφόρε Συμεὼν, τῷ τήν ὠδήν σοι πλέκοντι, ταῖς δεήσεσι ταῖς σαῖς, γνώσεως φῶς θεοδίδακτον.

Ἐγνώσαν τήν σοφίαν, Πάτερ τήν σὴν, Πέρσαι Αἰθίοπτες, Ἰνδοί καί Σκύθαι καί Ἀράβων πληθύς, καί ἐδόξασαν Χριστόν, τόν διά σοῦ δοξαζόμενον.

Χάριτος ἐπληρώθης πνευματικῆς, ποιμαντικῶν γάρ ἐκ σηκῶν, ὡς, Ἰακώβ Δαυῖδ καί Μωσῆς, ἀρχηγέτης λογικῶν, ὠφθης θρεμμάτων Μακάριε.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε Θεοτόκε, χαίρε σεμνή, ἡ τόν ἀχώρητον Θεόν, ἐν σὴ γαστρὶ χωρήσασα, λυτρωθῆναι τῶν δεινῶν, αἰτήσαι τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καταβασία

«Σταυρόν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ράβδῳ, τήν Ερυθράν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι, τήν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραῶ τοῖς ἄρμασι, κροτήσας ἤνωσεν, ἐπ' εὐρους διαγράψας, τό ἀήττητον ὅπλον, διό Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται».

Τῆς Ἰνδίκτου

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Στερέωσόν με Χριστέ, ἐπὶ τὴν ἀσειστον πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, καὶ φώτισόν με φωτὶ τοῦ προσώπου σου, οὐκ ἔστι γάρ Ἅγιος, πλὴν σου φιλάνθρωπε».

Στερέωσον αγαθέ, ἥν κατεφύτευσε πόθῳ, ἐπὶ τῆς γῆς ἡ δεξιὰ σου, κατάκαρπον ἀμπελον, φυλάττων σου τὴν Ἐκκλησίαν Παντοδύναμε.

Ὡς ἐργοῖς πνευματικοῖς, θεοτερπέσι κομώντας, τό ἐτος τοῦτο, διαγαγείν καταξίωσον Κύριε, τοὺς πίστει σε μέλποντας, Θεόν τοῦ παντός.

Γαλήνιόν μοι Χριστέ, τόν ἐνιαύσιον κύκλον δίδου οἰκτίρμον, καὶ ἐμπλησόν με τῶν λόγων τῶν θείων σου, οὓς ὠφθης φάσκων, Ἰουδαίοις ἐν σάββασιν.

Θεοτοκίον

Ὡς μόνην υπερφυῶς, τὴν υπεράνθρωπον χάριν, ἐν τῇ γαστρὶ σου δεξαμένην ἀτρέπτως σκηνώσαντα, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, αἰεὶ σε δοξάζομεν.

Τῶν Ἀγίων Γυναικῶν

Τόξον δυνατῶν

Ρώμη πανσθενεὶ ρωννύμεναι, τὴν τῶν ἀντιπάλων κατεπαλαίσατε δύναμιν, διὰ τοῦτο ὡς νικηφόροι, πρὸς Χριστοῦ ἐστεφανώθητε.

Ὦφθη τῶν θηρῶν τὰ χάσματα, θεία δυναστεία τοῦ Χριστοῦ ἀνενέργητα, καὶ ἐρρύσθητε θεοφόροι, ἀβλαβεῖς Θεόν γεραίρουσαι.

Νεύσει πρὸς Θεόν θεούμεναι, τῆς πολυθειᾶς τόν κρυμὸν ἀπεκρούσασθε, καὶ πρὸς θάλψιν τῆς ἄνω δόξης, Ἀθληφόροι κατηντήσατε.

Θεοτοκίον

Γνόντες εὐσεβῶς κηρύττομεν, σέ παναληθὴ Θεοῦ Μητέρα Πανάμωμε, διὰ σοῦ γάρ ἡμῖν ὁ Πλάστης, ομιλήσαι κατηξίωσεν.

Τοῦ Οσίου

Τόν φόβον σου

Ὡξέως φυγών, τὴν νιφετώδη φορὰν τῶν πνευμάτων, πρὸς σωτήριον ἡυτομόλησας μονὴν Συμεών, ἐξ ἧς καὶ τὴν ἀγήρω ζωὴν ἐκαρπώσω.

Υπέκλινας χαίρων, τὴν πειθήνιον ἀκοήν σου Παμμακάριστε, τῷ Δεσπότη μακαρίζοντι, καὶ μακαριζομένην εὖρες πολιτείαν.

Τοῦ λόγου δεξάμενος τὰ σπέρματα, τῆς καρδίας σου ταῖς αὐλαξί, τῶν δακρύων ἐπιβλύσεσι Χριστῷ, πολύχουν στάχυν, ἀρετῶν ἐδρέψω.

Θεοτοκίον

Αρρήτως συνέλαβες Θεόνυμφε, τόν Σωτήρά τε καί Κύριον, τόν λυτρούμενον
ημάς τών δεινών, τούς σέ εν αληθεία επικαλουμένους.

Καταβασία

«Ράβδος εις τύπον τού μυστηρίου παραλαμβάνεται, τώ βλαστώ γάρ
προκρίνει τόν ιερέα, τή στειρευούση δέ πρώην Εκκλησία νύν εξήνθησε, ξύλον
Σταυρού, εις κράτος καί στερέωμα».

Κάθισμα τού Οσίου

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Υπερζέσας τή πίστει Πάτερ σοφέ, καί προσκαίρων απάντων υπεριδών,
Χριστώ η κολούθη σας, τή δυνάμει τού Πνεύματος, εγκρατεία τήξας, τό σώμά
σου Όσιε, ουρανών τήν δόξαν, αεί προορώμενος, όθεν καί εφεύρες, πρός
ανάβασιν θείαν, τού στύλου τήν κλίμακα, τώ σώ πόθω κατάλληλον, Συμεων
ιερώτατε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι,
τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τών Αγίων Γυναικών

Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Αμνάδες λογικαί, τώ αμνώ καί ποιμένι, προσήχθητε πιστώς, διά τού
μαρτυρίου, τόν δρόμον τελέσασαι, καί τήν πίστιν τηρήσασαι, όθεν σήμερον,
περιχαρώς ευφημούμεν, Αξιάγαστοι, τήν ιεράν υμών μνήμην, Χριστόν
μεγαλύνοντες.

Καί νύν... τής Ινδίκτου

Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ως Δεσπότη τού παντός, καί χορηγώ τών αγαθών, σοί προσπίπτομεν
πιστώς, αναβώντες εκτενώς, Υπό τής σής δυσωπούμενος ευσπλαγχνίας,
Σωτήρ καί ταίς ευχαίς τής τεκούσης σε, καί πάντων τών αεί ευαρεστούντων
σοι, ενιαυτόν ευπρόσδεκτον, προσάξει σοι, ως αγαθός καταξίωσον, τούς εν
ουσίαις, δυσί τιμώντας, καί πιστώς σε δοξάζοντας.

Τής Ινδίκτου

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Κατενόησα Παντοδύναμε τήν σήν οικονομίαν, καί μετά φόβου εδόξασά σε
Σωτήρ».

Απαρχήν σοι ενιαύσιον, ο λαός σου προσφέρει, Αγγέλων ύμνοις, δοξολογών
σε Σωτήρ.

Ως φιλόανθρωπος καταξίωσον, αρξαμένους τού έτους, καί συμπληρώσαι σοί
ευαρέστως Χριστέ.

Παντοκράτορ μόνε Κύριε, τών ετών τās ελίξεις, γαληνιώσας τώ κόσμω δώρησαι.

Θεοτοκίον

Ως λιμένα νύν τών ψυχών ημών, καί βεβαίαν ελπίδα, τήν Θεοτόκον πάντες υμνήσωμεν.

Τών Αγίων Γυναικών

Ο καθήμενος

Υπομείνασαι βασάνους, καί στρεβλώσεις τού σώματος, διάφοροις τρόποις, θλάσιν τε μελών καί κατάφλεξιν, τās ουρανίους σκηνώσεις εκκληρώσασθε, απολαύουσαι, ξύλου ζωής, Αξιάγαστοι.

Νεανίδων μακαρίων, τόν αγώνα εθαύμασαν, ουρανών Δυνάμεις, όπως τόν εχθρόν ετροπώσαντο, εν γυναικεία τή φύσει δυναμούμεναι, τή δυνάμει, τού εκ γυναικός ανατείλαντος.

Απορρίψασαι τού κόσμου, ματαιότητα άπασαν, τώ Θεώ καί μόνω, όλη τή Ψυχή εκολλήθητε, όθεν ασκήσεως πόνους καί αθλήσεως, υπεμείνατε, Νύμφαι Χριστού καρτερώτατα.

Ισχυρότατον ως όπλον, τόν Σταυρόν περιφέρουσαι, πρόσ τās εναντίας, αντιπαρετάξασθε φάλαγγας, μετά Χριστού δέ τήν νίκην, απηνέγκασθε, τού νικήσαντος, κόσμον δυνάμει θεότητος.

Θεοτοκίον

Καταβέβηκεν ως όμβρος, επί πόκον εν μήτρα σου, Κύριος, ως έφη, πάλαι ο Προφήτης Πανάμωμε, όν εν δυσί ταίς ουσίαις, απεγέννησας, ώ κραυγάζομεν, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Τού Οσίου

Εισακήκοα Κύριε

Ουκ εν ψάμμω Πανόλβιε, αλλ' εν βαθυτάτοις πόνοις σου θέμενος, τήν κρηπίδα τής ασκήσεως, αρετών εδείμω πύργον άσειστον.

Νεμομένης τό σώμά σου, σχοίνου τραχυτάτης φόβω καθήλωσαι, τώ τού πνεύματος, καί σχοίνισμα, κληρουχίας θείας εύρες Όσιε.

Υπενόστει τού σώματος, τά εγκεκρυμμένα πάθη πανόλβιε, εν σαπρία κοιταζόμενον, τών σκωλήκων Πάτερ δεδιότων σε.

Μετά πάθος εκούσιον, τόν ζωοποιόν νεκρόν εκμιμούμενος, ως περ μνήματι τώ φρέατι, σεαυτόν ζοφώδει ζώντα δέδωκας.

Θεοτοκίον

Τόν Θεόν όν εκύησας, άχραντε Μαρία δυσώπει πάντοτε, τοίς οικέταις σου

δωρήσασθαι, τών πλημμελημάτων τήν συγχώρησιν.

Καταβασία

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Τής Ινδίκτου

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Εκ νυκτός ορθρίζοντες υμνούμέν σε Χριστέ, τόν τώ Πατρί συν άναρχον, καί Σωτήρα τών ψυχών ημών, Τήν ειρήνην τώ κόσμω παράσχου φιλάνθρωπε».

Ο πληρών τά σύμπαντα χρηστότητος Χριστέ, σύ ευκραή καί εύφορον, ευλογίαις στεφανούμενον, τόν πολύκυκλον χρόνον, τοίς δούλοις σου δώρησαι.

Τήν τού έτους άμειψιν ανάδειξον ημίν, μεταβολήν πρός κρείττονα, ειρηναίαν τε κατάστασιν, τοίς ειδόσί σε Λόγε Πατρί συναϊδιον.

Επί γής ελήλυθας συνάναρχε Πατρί, τοίς αιχμαλώτοις άφεσιν, καί πηροίς ανάβλεψιν, πρός Πατρός αναγγέλλων, ο χρόνων επέκεινα.

Θεοτοκίον

Τάς ημών ελπίδας Θεοτόκε αγνή, καί τήν ημών πεποίθησιν, επί σέ ανατιθέμεθα, ευμενή ημίν δίδου, Παρθένε όν έτεκες.

Τών Αγίων Γυναικών

Ασεβείς ουκ όψονται

Ως αμνάδες άμωμοι, ως θύματα δεκτά, τώ αμνώ τώ αληθινώ, καί ποιμένι Μάρτυρες προσηνέχθητε, προσφοραί ολόκληροι, καί δεκτά ολοκαυτώματα.

Νεκρωθείσαι σώματι, εζήσατε ψυχή, τού νεκρώσαντος τήν ισχύν, τού θανάτου Μάρτυρες ως μιμησάμεναι, καί σταυρόν καί θάνατον, καί τά πάθη τά εκούσια.

Μίαν γνώμην φέρουσαι, εν σώμασι πολλοίς, ένα Κύριον Ιησούν, διαφόροις μάστιγι καταξαινόμεναι, καί πυρί καιόμεναι, ωμολόγουν αι θεόφρονες.

Θεοτοκίον

Ανόρθωσον πεσόντα με, εν λάκκω πειρασμών, καί κυβέρνησον η Θεόν, κυβερνήτην τέξασα, μόνη Πανάμωμε, τόν τά πρίν ενώσαντα, διεστώτα αγαθότητι.

Τού Οσίου

Φώτισον ημάς

Νέον Δανιήλ, Συμεων Χριστός σε έδειξεν, εκ γάρ λάκκου θηριώδους σε, δι'

εμφανείας, αλώβητον ανεκόμισεν.

Όλον σεαυτόν, τώ Κυρίω αναθέμενος νιφετού κρυμού και καύσωνος, ταίς εναντίαις, πιότησιν εγγεγύμνασο.

Νέος Μωϋσής, καί Ηλίας αναδέδειξαι, εν μιά τεσσαρακονθήμερον, τροφή ανύων, διά βίου παντός Όσιε.

Θεοτοκίον

Δυσώπησον αεί, τόν Υιόν σου καί Θεόν ημών, απειρόγαμε Μαρία αγνή, τού καταπέμψαι ημίν τοίς πιστοίς τό έλεος.

Καταβασία

«Ω τρισμακάριστον ξύλον! εν ώ ετάθη Χριστός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, δι' ού πέπτωκεν ο ξύλω απατήσας, τώ εν σοί δελεασθείς, Θεώ τώ προσπαγέντι σαρκί, τώ παρέχοντι, τήν ειρήνην ταίς ψυχαίς ημών».

Τής Ινδίκτου

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τόν Προφήτην διέσωσας, εκ τού κήτους Φιλάνθρωπε, καμέ τού βυθού τών πταισμάτων, ανάγαγε δέομαι».

Πολιτείας απάρξασθαι, ευαρέστου σοι Δέσποτα, σύν τή ετησίω υπάρξει, ημάς καταξίωσον.

Ημερών τών τού πνεύματος, εν μεθέξει τού νόμου σου, ανάδειξον πλήρεις οικτίρμον, Σωτήρ τούς υμνούντάς σε.

Θεοτοκίον

Τούς εις σέ καταφεύγοντας, από πάσης δεόμεθα, ρύσαι απειλής η τεκούσα, Χριστόν τόν Θεόν ημών.

Τών αγίων Γυναικών

Εβόησε, προτυπών

Ρηγνύμενον, καί ποσί γυναικών συμπατούμενον, καθορώσα, η προμήτωρ ενθέως αγάλλεται, τόν αυτήν δολίως, Παραδείσου τό πρίν εξορίσαντα.

Τήν άσκησιν, τή αθλήσει προθύμως συνάψασαι, τώ νυμφίω, τών ψυχών νύν αφθόρως συνήφθητε, καί νυμφώνι θείω, γηθομένη ψυχή εναυλίζεσθε.

Υφούμενα, τών βασάνων τά άγρια κύματα, τών Μαρτύρων, τάς ολκάδας βυθίσαι ουκ, ίσχυσαν, κραταιά χειρί γάρ, πρόσ τούς θείους λιμένας κατήντησαν.

Θεοτοκίον

Ρημάτων σου, τάς εκβάσεις ορώσα μέγαλυνον, επί πλείον, Θεομήτορ τόν σέ μεγαλυναντα, γενεαί γάρ πάσαι, σέ ιδού αληθώς μακαρίζουσι.

Τού Οσίου

Χιτώνά μοι παράσχου

Σημείων καί τεράτων σε Χριστός, αυτοουργόν ανέδειξε, τής θείας Μακάριε, ενεργείας δεδειχώς ενδιαίτημα.

Υψώθη σου τό σώμα Συμεών, ως σταυρώ τώ κίονι, διό συνδεδόξασαι, τώ εν ξύλω διά σέ υψωθέντι Χριστώ.

Μετάρσιον πορείαν εφευρών, Συμεών θεσπέσιε, πρὸς ὕψος ουράνιον, τούς υμνούντάς σε πιστῶς ανακόμιζε.

Θεοτοκίον

Ναόν σε τού Θεού καί κιβωτόν, καί παστάδα ἐμψυχον, καί πύλην ουράνιον, Θεοτόκε οι Πιστοί καταγγέλλομεν.

Καταβασία

«Νοτίου θηρός εν σπλάγχνοις, παλάμας Ιωνάς, σταυροειδῶς διεκπετάσας, τό σωτήριο πάθος προδιέτύπου σαφῶς, ὅθεν τριήμερος εκδύς, τήν υπερκόσμιον Ανάστασιν υπεζωγράφησε, τού σαρκί προσπαγέντος Χριστού τού Θεού, καί τριημέρω εγέρσει τόν κόσμον φωτίσαντος».

Κοντάκιον τής Ινδίκτου

Ποιηθέν τώ 1813 ἔτει υπό τού αοιδίμου Πατριάρχου
Κωνσταντινοπόλεως, Κυρίλλου ς'.

Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος σήμερον

Ο αρρήτω σύμπαντα, δημιουργήσας σοφία, καί καιρούς ο θέμενος, εν τή αυτού εξουσία, δώρησαι, τώ φιλοχρίστῳ λαῷ σου νίκας, ἔτους δέ, τās τε εισόδους καί τās εξόδους, ευλογήσας κατευθύνων, ημῶν τά ἔργα πρὸς θεión σου θέλημα.

Τού Οσίου

Ἦχος β' Αυτόμελον

Τά ἄνω ζητῶν, τοίς κάτω συναπτόμενος, καί ἄρμα πυρός, τόν στύλον εργασάμενος, δι' αυτού συνόμιλος, τῶν Αγγέλων γέγονας Ὅσιε, σύν αυτοίς Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων ἀπαύστως υπέρ πάντων ημῶν.

Ο Οίκος

Τού Συμεών τόν ἀμεμπτον βίον, ποία γλῶσσα ἀνθρώπων εξαρκέσει ποτέ, πρὸς ἔπαινον ἐξηγήσασθαι; ὅμως υμνήσω Θεού σοφία, τά τού ἥρωος ἄθλα καί τούς αγῶνας, τού εν τή γῇ ως φωστήρος φανέντος τοίς πάσι βροτοίς, καί μεγάλως τή καρτερία τῷ χορῷ τῶν Αγγέλων εκλάμψαντος, σύν τούτοις γάρ ψάλλων ἀπαύστως Χριστῷ, πρεσβεύων ου παύει υπέρ πάντων ημῶν.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἀρχὴ τῆς, Ἰνδίκτου, ἥτοι τοῦ νέου ἔτους.

Στίχοι

- Ἰνδικτον ἡμῖν εὐλόγει νέου Χρόνου,
- Ὡ καὶ Παλαιέ, καὶ δι ἀνθρώπους Νέε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, μνήμην ποιούμεν τοῦ γενομένου θαυματος παρὰ τῆς Ἀγίας Θεοτόκου ἐν τῇ Μονῇ τῶν Μιασηνῶν, καὶ μνήμη τοῦ γενομένου ἐμπρησμοῦ.

Στίχοι

- Αὐθαιρέτως ἀνεισιν ἀγρα τις ξένη,
- Λίμνης βυθοῦ πάντιμος εἰκὼν Παρθένου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Συμεῶν τοῦ Στυλίου.

Στίχοι

- Λιπῶν Συμεῶν τὴν ἐπὶ στύλου βάσιν,
- Τὴν ἐγγύς εὔρε τοῦ Θεοῦ Λόγου στάσιν.
- Ὑψιβάτης Συμεῶν Σεπτεμβρίου ἐκθανε πρώτη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, μνήμη τῆς οσίας Μάρθας, μητρὸς τοῦ Οσίου Συμεῶν, καὶ τῆς οσίας Ευανθίας, καὶ ἡ κοίμησις Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.

Στίχοι

- Ἐν γῇ ξενίζει Μάρθα τὸν Χριστὸν πάλαι.
- Σέ δέ ξενίζει Μάρθα Χριστὸς ἐν πόλῳ.
- Ὅν τοῦ τρέχειν ἐστησεν ἥλιον πάλαι.
- Λιπῶν Ἰησοῦς, Ἥλιον δόξης βλέπει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων τεσσαράκοντα γυναικῶν, Μαρτύρων, Παρθένων καὶ Ἀσκητριῶν, καὶ Ἀμμοῦν Διακόνου, καὶ διδασκάλου αὐτῶν.

Στίχοι

- Δισεικαρίθμοις παρθένοις πύρ καὶ ξίφος,
- Θεοῦ προεξένησαν Υἱὸν νυμφίον.
- Ἀμμοῦν καλύπτραν ἔμπυρον δεδεγμένος,
- Τό σαρκικὸν κάλυμμα χαίρων ἐξέδυ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων καὶ ἀγαθέλφων Ευόδου, Καλλίστης, καὶ Ἐρμογένους.

Στίχοι

- Κάλλιστον ὄντως εὔρε Καλλίστη τέλος,
- Σύν τοῖς καλοῖς τμηθεῖσα διπτοῖς συγγόνις.

Ὁ ὁσίος Μελέτιος ὁ νέος, ὁ ἐν τῷ ὀρει Νουποπόλεως ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς, Ἀγγελῆς ὁ ἐν Κωνσταντινοπόλει μαρτυρήσας Κατὰ

τό 1680 ξίφει τελειούται.

Ταίς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Ἰνδίκτου

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Οἱ Παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες, δυσσεβοὺς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός ἀπειλήν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογός ἐστώτες ἔψαλλον, ὁ τῶν Πατέρων Θεός εὐλογητός εἰ».

Ἀρχόμενοι τοῦ ἔτους καί τῶν ὕμνων, ἀπαρχὴν ποιούμεθα τῷ βασιλεύοντι Χριστῷ, βασιλείαν τὴν ἀπέραντον, ὁ ὀρθόδοξος λαός, εὐσεβῶς μέλποντες, ὁ τῶν Πατέρων Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὁ ὢν πρὸ τῶν αἰώνων, ἐπ' αἰῶνα τε καὶ ἐτι Κύριος, τοῖς ἀναμέλπουσι Χριστέ, ἡ πηγὴ τῆς ἀγαθότητος, τῶν χρηστῶν σου δωρεῶν τό ἔτος πληρῶσον, ὁ τῶν Πατέρων Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Οἱ δούλοι τῷ Δεσπότη, εἰς πρεσβείαν τὴν ἀγνὴν Μητέρα σου, σοὶ προβαλλόμεθα Χριστέ, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, τὸν λαόν σου ἀγαθέ ρυσθῆναι ψάλλοντα, ὁ τῶν Πατέρων Θεός εὐλογητός εἰ.

Τῶν ἁγίων Γυναικῶν

Ὁ διασώσας ἐν πυρί

Ὡς ἀκατάπληκτον τό σόν, φρόνημα Ἀμμούν θεοφόρε, καὶ γάρ ἐξάρχων τοῦ χοροῦ, τῶν παρθένων, βασάνους οὐκ ἐπτηξας, συν αὐταῖς τελειούμενος, ὡς διάκονος καὶ μύστης τῆς θείας δόξης.

Νυμφαγωγός οἷα σοφός, λόγοις υπαλείφεις ἀνδρείας, πρὸς τὸν νυμφίον ἀφοράν, καὶ σαρκός καρτερεῖν τὰ ἐπίπωνα, κραυγαζούσας τὰς Μάρτυρας, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἰ.

Μὴ ἀποκάμωμεν ἰδοῦ, ἡνοικταὶ τό στάδιον Κόραι, στώμεν ἀνδρείως ὁ Χριστός, τοὺς στεφάνους προτείνει, τοῦ σώματος, ἐαυτῶν μὴ φεισώμεθα, ἀνεβῶν αἱ γενναῖαι ἐν τῷ σταδίῳ.

Θεοτοκίον

Εὐλογημένος ὁ καρπός, τῆς εὐλογημένης γαστρὸς σου, ὃν εὐλογοῦσιν οὐρανῶν, αἱ Δυνάμεις, βροτῶν τε συστήματα, ὡς ἡμᾶς λυτρωσάμενον, τῆς κατάρας τῆς ἀρχαίας Εὐλογημένη.

Τοῦ Οσίου

Παῖδες θεοσεβεῖς

Έλυσας μέν αυχμόν απορουμένοις, καί πύλας αυτοίς υετού ήνοιξας, καί τήν γήν κλονουμένην εντεύξεσιν έστησας, καί λαούς κραυγάζειν εδίδασξας, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ως μέγιστος φωστήρ τής Εκκλησίας, πολύφωτός τε Συμεών ήλιος, πανταχού τας ακτίνας, εκπέμπων εφώτιζες, καί λαούς κραυγάζειν εδίδασκες, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Νάματα πανταχόθεν συρруέντα, θεράπον Χριστού, ανθρώπων πέλαγος, εν τή μάνδρα τής σής, συνεκρότει ασκήσεως, υπό σου βοάν παιδευόμενοι, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Πάλαι μέν τού Πρεσβύτου ταίς αγκάλαις, πλαξί δέ τής σής καρδίας Όσιε, αοράτω δυνάμει, Χριστός ανεπαύσατο, Συμεών, διό ανεκραύγαζες, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Έπρεπε τώ ασπόρως σαρκουμένω, εκ σου προελθείν Παρθένε άχραντε, σύ γάρ έφυσας τόν πάντων αγνή ανυτέρβλητον, ώ βοώντες, ύμνοις κραυγάζομεν, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Καταβασία

«Έκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβούς, λαούς εκλόνησε, πνέον απειλής, καί δυσφημίας θεοστυγούς, όμως τρείς Παίδας ουκ εδειμάτωσε, θυμός θηριώδης, ου πύρ βρόμιον, αλλ' αντηχούντι δροσοβόλω πνεύματι, πυρί συνόντες έψαλλον, ο υπερύμνητος, τών Πατέρων καί ημών Θεός ευλογητός εί».

Τής Ινδίκτου

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν τούς υμνολόγους εν καμίνω, διαφυλάξαντα Παίδας, καί τήν βροντώσαν κάμινον, μεταβαλόντα εις δρόσον, Χριστόν τόν Θεόν υμνείτε, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας».

Ως αρχηγώ τής σωτηρίας Χριστέ, απαρχήν σοι προσφέρει τήν ενιαύσιον, η σεπτή Εκκλησία κραυγάζουσα, Υμνείτε, καί υπερυψούτε Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τόν εκ μή όντων τά πάντα σοφώς, καινουργήσαντα Κτίστην, καί διεξάγοντα τών καιρών τας ελίξεις βουλήματι, υμνείτε, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Τώ διεξάγοντι τά πάντα Θεώ, καί καιρούς αλλοιούντι, πρός τήν πολύτροπον τών ανθρώπων κυβέρνησιν ψάλλομεν, Υμνείτε, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τὴν Θεομήτορα Παρθένον αγνήν, ἐν ἐτῶν περιόδοις καὶ ἐλίξεσιν, ὀρθοδόξων βροτῶν τὰ συστήματα, ὑμνοῦμέν σε ὡς Θεοτόκον, καὶ πάντων σωτηρίαν.

Τῶν ἁγίων Γυναικῶν

Παίδας ευαγεῖς

Λαμπρούς καὶ φαιδρούς ὡς ἐξ αἱμάτων, χιτώνας μαρτυρικῶς περιεβάλεσθε, συναπεκδυσάμεναι, ὄντως τὸν φθειρόμενον, ταῖς αμαρτίαις ἄνθρωπον, καὶ ἀναμέλπουσαι, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πλουσίου φωτὸς φωτοχυσίαις, Ἡλίου τοῦ νοητοῦ θείαις λαμπρότησιν, μάρτυρες λαμπρόμεναι, νύκτα παρεδράμετε, τῆς ἀθείας ψάλλουσαι ἐν ὁμονοίᾳ ψυχῆς, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ἄρνες ὡς ἄσπιλοι ἀμνάδες, ὡς θεαὶ περιστεραί καὶ ἐθελούσια, θύματα προσήχθητε, Μάρτυρες τῷ κτίσαντι, καὶ ὡς θυσίαι ἄμωμοι, συμφώνως ψάλλουσαι, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Προστάξει τυράννων παρανόμων, τὸν ἀδίκον θάνατον υπέστητε, μέλη συγκοπτόμεναι, ράβδοις συντριβόμεναι, ἀνηλεῶς τυπτόμεναι, ξίφει τεμνόμεναι, διό τὰς ἀθανάτους κληρούσθε, ἐν ἀγαλλιάσει πλουσίας ἀντιδόσεις.

Θεοτοκίον

Ὅπισω σου ἔδραμον γυναῖκες, τῶν μύρων τῶν ἡδυπνῶν ἐπαισθόμεναι, πάναγνε Θεόνυμφε, μόνη ἀπειρόγαμε, τοῦ ἐκ γαστροῦ σου λάμπαντος, μονογενοῦς Υἱοῦ, καὶ σοὶ συμβασιλεύουσιν ὄντως, ἀνυμνολογούσαι Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Οσίου

Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ

Ἀπὸ πάσης χωρήσας προσπάθειας, καὶ μητρῶαν ἀσθένειαν οἰκτεῖρας, οἷά περ ζῶν ἐφάνης μετὰ θάνατον, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε βοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεανίαν συσφίγγεις παρεθέντα, καὶ τὴν κλίνην τὸν Φύλαρχον προστάττεις, ἐπὶ τῶν ὤμων φέρειν ἱερώτατε, Κύριον ὑμνοῦντα, καὶ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁλαμπρύνας Ἰώβ διὰ τοῦ πάθους, ἠλκωμένης σαρκὸς σου τὴν σαπρίαν, εἰς μαργαρίτην ἔτρεψε πολῦτιμον, σέ Χριστοῦ θεράπον, Συμεων δοξάζων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λησταρχούντα αλάστορα ως πάλαι, επί ξύλου Ληστήν προσεκαλέσω, ταίς Συμεών ώ Δέσποτα εντεύξεσιν, όθεν σε υμνούμεν, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τήν δι' Αγγέλου τό Χαίρε δεξαμένην, καί τεκούσαν τόν Κύριον τής δόξης, καί τό φώς τώ κόσμω ανατείλασαν, πάντες σέ υμνούμεν, καί δοξολογούμεν Παρθένε Θεοτόκε.

Καταβασία

«Ευλογείτε Παίδες, τής Τριάδος ισάριθμοι, Δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνείτε τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εις δρόσον μεταποιήσαντα, καί υπερυψούτε, τό πάσι ζωήν παρέχον, Πνεύμα πανάγιον εις τούς αιώνας».

Τής Ινδίκτου

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσιν, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Λόγε τού Θεού καί Δύναμις, η αληθής Σοφία καί ενυπόστατος, η συνέχουσα, καί κυβερνώσα τά πάντα σοφώς, καί τόν νύν επιστάντα τοίς δούλοις σου, καιρόν εν καταστάσει, γαληνιώση διεξάγαγε.

Μόνη πρό αιώνων πέφυκας, ως ποιητής αιώνων καί βασιλεύουσα, τρισυπόστατε, μία θεότης αμέριστε, ταίς λιταίς τής αγνής Θεομήτορος, τόν νικηφόρον, τή κληρουχία σου ανάδειξον.

Θεοτοκίον

Σώτερ τού παντός καί πρύτανι, δημιουργέ καί παντοκράτορ τής κτίσεως, ταίς δεήσεσι, τής αλοχεύτως τεκούσης σε, τήν ειρήνην τώ κόσμω σου δώρησαι, τηρών τήν Εκκλησίαν, ακαταπαύστως αστασίαστον.

Τών αγίων Γυναικών

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Νάουσιν ίάσεων κρουνοús τοίς χρήζουσιν, ως εκ κρήνης αι Πανόλβιοι, παύουσι λύμην νοσημάτων, παθών αποδιώκουσι καύσωνα, καρδίας τών φιλοθέων αρδεύουσι, πρόσ ευκαρπίαν θείων πράξεων.

Ο θείος διάκονος Αμμούν, Κελσίνα τε, καί πρόσ τούτοις τεσσαράκοντα, θείαι θεόφρονες γυναίκες, αθλήσασαι νομίμως εστέφθησαν, καί νύν μετά Αγγέλων χορεύουσιν, άς κατά χρέος μακαρίζομεν.

Υψώθητε κράτος κατ' εχθρών αράμεναι, Αγγέλοις ωμοιώθητε, ξύλου τρυφάτε ακωλύτως, ζωής εν Παραδείσω θεόνυμφοι, πηγήν νύν τών καλών κατειλήφατε, υπέρ τού κόσμου ικετεύουσαι.

Θεοτοκίον

Σοφίας χωρίον υπέρ νούν τής κρείττονος, ανεδείχθης Κόρη άμωμε, έμψυχος θρόνος τε καί πύλη, διό ως βασιλίδα ηγάπησαν, παρθένοι σε Παρθένε Οπίσω σου, απενεχθείσαι τής θεόπαιδος.

Τού Οσίου

Τόν προδηλωθέντα

Βεβασιλευκότα, παθών διά καρτερίας, ο Χριστός σε προσήκατο, Συμεων θεοφόρε, τής αυτού κοινωνόν σκηπτρουχίας, όθεν σε ύμνοις μεγαλύνομεν.

Ιαματικής χάριτος κατηξιωμένος, εξ ασύλων τού Πνεύματος, θησαυρών θεοφόρε, Συμεών τάς ιάσεις βραβεύεις, τοίς πανηγυρίζουσι τήν μνήμην σου.

Επιβεβηκώς, Όσιε τής ουρανοδρόμου, αρετής καί αιθέριον άθλον ενδεδειγμένος, καί πρός σκηνάς αναπτάς ουρανίους, πρέσβευε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Θεοτοκίον

Βάτος καιομένη, πυρί καί μή φλεγομένη, ανεδείχθης ώ Παρθένε, συλλαβούσα ασπόρως, τόν Θεόν καί Σωτήρα τού κόσμου, όν ακαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Καταβασία

«Μυστικός εί Θεοτόκε Παράδεισος, αγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ' ού τό τού Σταυρού, ζωηφόρον εν γή, πεφυτούργηται δένδρον, δι' ού νύν υψουμένου, προσκυνούντες αυτόν, σέ μεγαλύνομεν».

Ετέρα

«Ο διά βρώσεως τού ξύλου, τώ γένει προσγενόμενος θάνατος, διά Σταυρού κατήργηται σήμερον, τής γάρ προμήτορος η παγγενής κατάρα διαλέλутαι, τώ βλαστώ τής Αγνής Θεομήτορος, ήν πάσαι αι Δυνάμεις τών ουρανών μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον τής Ινδίκτου

Τοίς Μαθηταίς

Θεέ θεών καί Κύριε, τρισυπόστατε φύσις, απρόσιτε αϊδιε, άκτιστε καί τών όλων, δημιουργέ παντοκράτορ, σοί προσπίπτομεν πάντες, καί σέ καθικετεύομεν, Τό παρόν έτος τούτο, ως αγαθός, ευλογήσας φύλαττε εν ειρήνη, τους Βασιλείς καί άπαντα, τόν λαόν σου Οικτίρμον.

Τού Οσίου όμοιον

Φωστήρος δίκην Όσιε, ο φωσφόρος σου βίος, αστράψας κατεφώτισε, τήν υφήλιον πάσαν, ταίς τών θαυμάτων ακτίσι, διά στύλου γάρ Πάτερ, ανήλθες ως εν κλίμακι, πρός Θεόν ένθα πάντων, τών ορεκτών, Συμεών τό έσχατον όντως πέλει, υπέρ ημών δεόμενος, τών τιμώντων σε Μάκαρ.

Θεοτοκίον όμοιον

Δημιουργός καί πρύτανις, πάσης κτίσεως πέλων, καιρούς καί χρόνους θέμενος, εν τή σή εξουσία, τόν ενιαύσιον κύκλον, ευλογίαις Οικτίρμον,

χρηστότητος στεφάνωσον, εν ειρήνη φυλάττων, σού τόν λαόν, αβλαβή απήμαντον δυσωπούμεν, πρεσβείαις τής τεκούσης σε, καί τών θείων Αγγέλων.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ, ΙΣΤΩΜΕΝ ΣΤΙΟΧΥΣ Δ' ΚΑΙ ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΤΑ ΠΑΡΟΝΤΑ ΣΤΙΧΗΡΑ ΙΔΙΟΜΕΛΑ.

Ἦχος γ'

Ιωάννου Μοναχού

Προαιώνιε Λόγε τού Πατρός, ο εν μορφῇ Θεοῦ υπάρχων, καί συστησάμενος τήν κτίσιν εκ τού μή ὄντος εις τό εἶναι, καί καιρούς καί χρόνους εν τῇ ἰδίᾳ εξουσία θέμενος, ευλόγησον τόν στέφανον τού ενιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, δωρούμενος ειρήνην ταῖς Εκκλησίαις σου, νίκας τῷ πιστοτάτῳ Βασιλεῖ, ευφορίαν τε τῇ γῇ, καί ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Τού αὐτοῦ Ἦχος δ'

Ἡ βασιλεία σου Χριστέ ο Θεός, βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, καί ἡ δεσποτεία σου εν πάσῃ γενεά καί γενεά, πάντα γάρ εν σοφία ἐποίησας, καιρούς ἡμῖν καί χρόνους προθέμενος, διό ευχαριστοῦντες κατά πάντα καί διά πάντα βοῶμεν, Ευλόγησον τόν στέφανον τού ενιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καί καταξίωσον ἡμᾶς ἀκατακρίτως βοᾶν σοι, Κύριε δόξα σοι.

Ο αὐτός Ἀνδρέου Πυροῦ

Αἰ πορεΐαί σου ο Θεός, αἰ πορεΐαί σου μεγάλαι καί θαυμασταί, διό τῆς οἰκονομίας σου, τήν δυναστείαν μεγαλυνούμεν, ὅτι φῶς εκ φωτός, ἐπεδήμησας εις ταλαίπωρον κόσμον σου, καί τήν πρώτην ἀνείλες ἀράν, τού παλαιοῦ Ἀδάμ, ὡς ἠυδόκησας Λόγε, καί ἡμῖν εν σοφία, καιρούς καί χρόνους υπέθου, τού δοξάζειν τήν παντουργικήν σου ἀγαθότητα, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος β' Γερμανοῦ

Ὅτε τῷ πάθει σου Κύριε, τήν οἰκουμένην ἐστερέωσας, τότε καί οἱ ἀσθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν, Γυναῖκες ἠνδρίσαντο, κατά τού πικροτάτου τυράννου, καί τήν ἥπταν τῆς μητρός ἀνακαλεσάμεναι, πάλαι εν τῇ τρυφῇ τού Παραδείσου γεγόνασιν, εις δόξαν σού τού γεννηθέντος εκ γυναικός, καί σώσαντος τό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα... τού Οσίου Ἦχος β'

Εκ ρίζης ἀγαθῆς, ἀγαθός ἐβλάστησε καρπός, ο εκ βρέφους ἱερός Συμεών, χάριτι μάλλον ἢ γάλακτι τραφεῖς, καί ἐπὶ πέτρᾳ τό σῶμα υψώσας, πρὸς Θεόν δέ ὑπερυψώσας τήν διάνοιαν, αἰθέριον διεδομήσαντο ταῖς ἀρεταῖς ἐνδιαίτημα, καί ταῖς θείαις δυνάμεσι συμμετεωροπορῶν, Χριστοῦ γέγονεν οἰκητήριον, τού Θεοῦ καί Σωτήρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Γερμανοῦ

Ο ἀρρήτῳ σοφία συστησάμενος τά σύμπαντα, Λόγε Χριστέ ο Θεός, ο καιρούς καί χρόνους ἡμῖν προθέμενος, τά ἔργα τῶν χειρῶν σου ευλόγησον, τόν δέ πιστόν Βασιλέα εν τῇ δυνάμει σου εὐφρανον, διδούς αὐτῷ κατά βαρβάρων τήν ἰσχύν, ὡς ὁ μόνος ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί ἐκ τῶν Κανόνων τῆς, Ἰνδίκτου, καί τοῦ Οσίου, Ωδὴ γ' καί ς'.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καί μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός.

Απόστολος πρὸς Τιμόθεον

Τέκνον Τιμόθεε, παρακαλῶ πρῶτον...

Ζήτει Σαββάτῳ λγ'

Καί Ἐτερον Απόστολον τοῦ Οσίου

Πρὸς Κολασσαεῖς

Ἀδελφοί, ἐνδύσασθε ὡς ἐκλεκτοί...

Ζήτει Κυριακῇ λ'

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκάν

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοὺς εἰς Ναζαρετ...

Καί τοῦ Οσίου, Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος. Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ...

Ζήτει Ἰανουαρίῳ κ'

Κοινωνικὸν τῆς Ἰνδίκτου

Ἐθλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, Κύριε.

Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μάμαντος, καί τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύ ριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Μάρτυρος γ' καί τοῦ Οσίου γ'.

Τοῦ Μάρτυρος

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Θήρας τό πρὶν τροπώσαμενος, τῶν ἀκαθέκτων παθῶν, Ἀθλοφόρε αἰδίμει, τῶν λεόντων χάσματα, καί θηρῶν τά ὀρμήματα, ἐντεύξει θεία, σύ ἐχαλίνωσας,

τῆς τούτων βλάβης μείνας αμέτοχος, πῦρ οὐ κατέπτηξας, οὐ θυμὸν δικάζοντος, τῆς γὰρ Χριστοῦ, Μάκαρ ἀγαπήσεως, οὐδὲν προέκρινας.

Νέω ἐν σώματι ἐνδοξε, τὸν παλαιὸν πτερνιστὴν, ἐτροπώσω τὰ στίγματα, τοῦ Χριστοῦ μακάριε, τῇ σαρκί σου δεξάμενος, καὶ νῦν Μαρτύρων, συναγελάζη χοροῖς, στεφανηφόρος Μάμα πανεύφημε, φέγγει λαμπόμμυμιενος, τρισηλίῳ πάντοτε, τῶν ἐφετῶν, βλέπων τό ἀκρότατον, καθαρωτάτῳ νοῖ.

Τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ ἡμῶν, καὶ διὰ πάθους Σταυροῦ, καθελόντος τὸν τύραννον, ζωηφόροις ἰχνεσιν, ἀθλοφόρε ἐπόμενος, Μαρτύρων χαίρων, υπήλθες στάδιον, καὶ ταῖς αἰκίαις κατατεινόμενος, τὸν καυχησάμενον, ἐξαλείφειν θάλασσαν, μετὰ σαρκός, Μάρτυς κατηδάφισας, καὶ ἐτραυμάτισας.

Τοῦ Οσίου

Ὅμοια

Πάτερ, Ἰωάννη πάνσοφε, σύ τῷ ποδήρει σεπτῶς, Ααρὼν ὥσπερ δεῦτερος, καθωραϊζόμενος, τῶν Ἀγίων τὰ Ἅγια, νῦν κατοπτεύεις ἔνδον γενόμενος, καὶ τοῦ δευτέρου καταπετάσματος, Ὡ τῆς ἀρρήτου σου, υπέρ νοῦν ἐλλάμπεως, ιεραρχῶν, θεῖον ἐγκαλῶπισμα, ἥς περ μετέσχηκας!

Πάτερ Ἰωάννη πάνσοφε, θεοειδὴς γεγονῶς, τῇ τῶν τρόπων ἀπλότητι, Θεῷ νῦν παρίστασαι, τῇ ἐνώσει τῇ κρείττονι, καὶ ἀνενδότην νεύσει θεούμενος, καὶ τοῦ ἐκείθεν φωτός πληρούμενος, νοῦ καθαρότητι, καὶ ψυχῆς φαιδρότητι, ιεραρχῶν, θεῖον ἐγκαλῶπισμα, καὶ ιερώτατον.

Πάτερ Ἰωάννη πάνσεπτε, τῆς κοσμικῆς ἀποστάς, ταραχώδους συγχύσεως, τοῦ Χριστοῦ προσέδραμες, τῇ γαλήνῃ πανόσιε, καὶ θεωρίας θείας καὶ πράξεως, τὰς πανολβίους σαφῶς λαμπρότητας, ὄντως ἐπλούτησας, καὶ πιστοῖς μετέδωκας, θεοπρεπεῖ, βίῳ λαμπρυνόμενος, Μακαριώτατε.

Δόξα... Ἦχος β' Βυζαντίου

Νέον φυτὸν καθάπερ ἐλαίας, τῇ τοῦ Θεοῦ τραπέζῃ γεγένησαι, ὡς υἱὸς τῶν πορευθέντων τὴν τοῦ Κυρίου οδόν, διὰ γὰρ μαρτυρίου εὐλόγησέ σε Κύριος, καὶ βλέπεις τὰ ἀγαθὰ τῆς ἀνω Σιών, κατατρυφῶν τῆς θείας ἀγαλλιάσεως, σὺν τοῖς γονεῦσι διὰ παντός, Μάμα ἀξιάγαστε, ὧν κοινωνοὺς ἡμᾶς ταῖς ἱκεσίαις σου, γενέσθαι ποιήσον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Ἔργοις σκοτεινοῖς συναπαχθεῖς, ὅλον ἀπημαύρωσα κάλλος, τό τοῦ Βαπτίσματος, θέλων ὁ πανάθλιος, καὶ περιβέβλημαι, στολισμὸν κατακρίσεως, καὶ σκότους, διό περ, δέομαι Πανύμνητε τῇ δυναστεία σου, ρήξασα παθῶν μου τὰ ράκη, τὸν τῆς ἀπαθείας χιτῶνα, ἐνδυσον γυμνώπτοντα καὶ σώσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἐβλεπε τὸν ἴδιον ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτόν, θέλοντα ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν, Ἀτεκνώσαι νῦν σπεύδεις με, Χριστέ τήν

τεκούσαν, τί τούτο πεποίηκας, ο λυτρωτής τού παντός; όμως ανυμνώ και δοξάζω, σου τήν υπέρ νούν τε και λόγον, άκραν συγκατάβασιν φιλάνθρωπε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΤΗΣ ΟΚΤΩΗΧΟΥ.

Δόξα... Ήχος δ'

Δεύτε συμφώνως οι πιστοί, μνήμην τελέσωμεν Μάμαντος Μάρτυρος, ούτος γάρ νέος, Άβελ ανεδείχθη ημίν, ώσπερ γάρ εκείνος ποιμήν προβάτων γεγωνώς, αμνόν εις θυσίαν πρώτος προσήγαγε, και στέφανον αθλήσεως, πρώτος εκομίσατο, ούτω και ο ένδοξος, Αθλοφόρος, θρεμματικούς ποιμνίοις ενδιαπρέψας, εαυτόν θύμα ευπρόσδεκτον τώ Χριστώ, προσήγαγε διά τού μαρτυρίου, και παρρησίαν έχων πρός αυτόν, τήν ειρήνην τώ κόσμω αιτείται, και ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Και νύν... Θεοτοκίον

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Οι τώ θείω τεμένει σου, καταφευγοντες άχραντε, και πιστώς τό έδαφος καταβρέχοντες, εν μετανοία δακρύοντες, τήν λύσιν λαμβάνουσι, τών δεινών αμαρτιών, και τήν χάριν κομίζονται, δυσωπούσης σου, εκτενώς τόν Δεσπότην και Σωτήρα, τών απάντων και Υιόν σου, Θεοκυήτορ πανάμωμε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν και ποιμένα σε, επί ξύλου ως έβλεπεν, Αμνάς η κυήσασα επωδύρετο, και μητρικώς σοι εφθέγγετο, Υιέ ποθεινότατε, πώς εν ξύλῳ τού Σταυρού, ανηρτήθης μακρόθυμε; πώς τās χείράς σου, και τούς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, υπ' ανόμων και τό αίμα, τό σόν εξέχεας Δέσποτα;

Απολυτίκιον τού Μάρτυρος

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς σου Κύριε, έν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, έχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλεν, έθραυσε και δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση, αυτού ταίς ικεσίαις Χριστέ, σώσον τās ψυχάς ημών.

Τού Οσίου, ο αυτός

Κανόνα πίστεως, και εικόνα πραότητος, εγκρατείας διδάσκαλον, ανέδειξέ σε τή ποιμήνη σου, η τών πραγμάτων αλήθεια, διά τούτο εκτήσω τή ταπεινώσει τά υψηλά, τή πτωχεία τά πλούσια, Πάτερ, Ιωάννη, Όσιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τās ψυχάς ήμων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, Κανών τής Οκτωήχου εις, και τών Αγίων δύο.

Ο Κανών τού Μάρτυρος

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

«Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ αναμέλποντα».

Τούς ουρανοὺς περιπολῶν ὡς ἄριστος, μάρτυς γενόμενος, καί τριφεγγούς αἴγλης, ἐνδοξε πληρούμενος, τοὺς ἐπὶ γῆς τιμώντάς σου, τὴν σεπτὴν καί φωσφόρον, ἡμέραν τῆς τελειώσεως, θείου φωτισμοῦ καταξίωσον.

Τό ευγενές καί κατὰ πάντα τέλειον, τῆς διανοίας σου, ὁ προειδὼς Λόγος, Μάμα ἐκ σπαργάνων σε, συνέσεως ἐπλήρωσε, καί καλῶν ταῖς ἰδέαις, πολυειδῶς κατεκόσμησε, μάρτυς αθλοφόρε πανεύφημε.

Οἱ σοὶ γενέται ἀμωμήτου πίστεως, προκινδυνεύοντες, ἐν διωγμῷ πλάνης, καί ἐγκαθειργνύμενοι, ἐνθα καί τελευτήσαντες, ὑπὲρ τοῦ θείου πόθου, βλαστάνουσι σέ τὸν λύσαντα, τῆς πολυθείας τὸν σύνδεσμον.

Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ λελάληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἡ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνή δέ διαμείνας, Θεοτόκε Μαρία, διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

Κανὼν τοῦ Οσίου

Ποίημα Γερμανοῦ

Ἦχος ο αὐτός Τῷ ἐκτινάξαντι

Τῷ ἀνατεῖλαντι ἐν τῷ κόσμῳ, τὸν ιεράρχην τὸν σοφόν, τοῖς τῆς ευσεβείας διαλάμποντα δόγμασιν, ἄσωμεν τῷ Χριστῷ, ὅτι δεδόξασται εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν διαλάμπσαντα ἐν τῷ κόσμῳ, τῆς ευσεβείας τῷ φωτί, καί τῆς ἀσεβείας τὴν ἀχλὺν ἐκδιώξαντα, τιμήσωμεν οἱ πιστοί, ὡς ιεράρχην τὸν μέγαν Ἰωάννην.

Ὡς παριστάμενος σὺν Ἀγγέλοις, τῷ ἀπροσίτῳ Βασιλεῖ, τοῖς ἐπιτελούσί σου τὴν μνήμην ἰκέτευε, δοθῆναι τὸν ἱλασμόν, ἱεροκήρυξ παμμάκαρ Ἰωάννη.

Θεοτοκίον

Ὡς συλλαβούσα τὸν πρό αἰώνων, ἀναρχὸν Λόγον τοῦ Πατρός, καί σαρκί τεκούσα ὑπὲρ λόγον Πανύμνητε, ἰκέτευε ἐκτενῶς, τοῦ λυτρωθῆναι ἡμᾶς ἐκ τῶν κινδύνων.

Τοῦ Μάρτυρος

Ωδή γ'

«Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τό

στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Φωταυγή ως αστέρα, τόν αθλητήν Μάμαντα, έθετο Χριστός εν τώ ύψει, τής Εκκλησίας αυτού, άθλων λαμπρότησι, καί παραδόξων θαυμάτων, πάσαν τήν υφήλιον καταλαμπρύνοντα.

Ανελθών εν τώ όρει, τής αληθούς γνώσεως, καί καταστραφείς θεωρίαις, νού καθαρότητι, φύσιν τήν άλογον, προς λογικήν υμνωδίαν, θεϊκαίς προστάξεισι Μάρτυς διήγειρας.

Νεανίας ωραίος, περικαλής πέφηνας, όθεν τοίς ανόμως ζητούσι, τού συλλαβέσθαι σε, ώφθης απρόσιτος, εθελοντί προς τό πάθος, ως ο πάντων Κύριος παραγενόμενος.

Θεοτοκίον

Ουρανόν ο τανύσας, καί τόν τής γής Άχραντε, γύρον ο κατέχων απάσης, φύσει θεότητος, εν ταίς αγκάλαις σου, σωματικώς κατεσχέθη, καί πιστοίς σε στήριγμα πάσιν ανέδειξεν.

Τού Οσίου

Ο στερεώσας λόγω

Δι' εγκρατείας Πάτερ καί προσευχής, ακλινούς εισήλθες προς τήν ακρόπολιν, τής αρετής θεοφόρε, ένθα τής τρυφής τόν χειμάρρουν τρυφάς.

Ως παρρησίαν έχων προς τόν Θεόν, Ιεράρχα Όσιε, Ιωάννη σοφέ, ικέτευε τού σωθήναι, τούς πίστει εκτελούντας τήν μνήμην σου.

Ως ευσεβών δογμάτων καθηγητής, καί σοφών λογίων υφηγητής αληθής, τόν στέφανον ανεδήσω, κατά τών αιρέσεων Όσιε.

Θεοτοκίον

Ως ουρανόν καί θρόνον σε τού Θεού, ανυμνούμεν πάντες Θεοκυήτορ αγνή, ότι εκ σου επεφάνη, Ιησούς Χριστός η αλήθεια.

Ο Ειρμός

«Ο στερεώσας λόγω τούς ουρανούς, καί τήν γήν εδράσας επί υδάτων πολλών, στερέωσόν με προς ύμνον, καί δοξολογίαν σου Κύριε».

Κάθισμα τού Μάρτυρος

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ευσεβείας υπάρχων γόνος σεπτός, ασεβείας εδείχθης εκμειωτής, ώ Μάμα πανεύφημε, τή δυνάμει τού Πνεύματος, εν γάρ σταδίω πλάνην, ειδώλων διήλεγξας, καί ευθαρσώς Τριάδα, υμνείσθαι εκήρυξας, όθεν καί θηρίοις, εκδοθείς αθλοφόρε, τόν θήρα ενέκρωσας, καί αρχέκακον δράκοντα, διά τούτο βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τού Οσίου
Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Σκεύος ένθεον τής εγκρατείας, πλούτος άσυλος τής ευσεβείας, ανεδείχθης, Ιωάννη μακάριε, εν απαθεία φαιδρύνας τόν βίον σου, καί δεομένοις αντλήσας τόν έλεον, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεία γέγονας σκηνή τού Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτορ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπερέχουσα, τόν υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρον πρεσβειών σου, ενθέοις νόμασι, παρέχουσα σεμνή τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι! τέκνον μου, πώς πάσχεις; θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον;

Τού Μάρτυρος

Ωδή δ'

«Σύ μου ισχύς Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ Προφήτη Αββακούμ σοι κραυγάζω, τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Αυτοθελώς, πρός τούς αγώνας εχώρησας, απποήτω, Ένδοξε φρονήματι, τόν γάρ Χριστόν, είχες συνεργόν, θεία δυναστεία, τό ασθενές σου ρωννύοντα, καί Μάρτυρα δεικνύντα, τών αυτού παθημάτων, καί τής άνω λαμπρότητος μέτοχον.

Ως συνεργός, ο εκ Θεού συνοδίτης σοι, καθυπείκει, οία λογικώτατος, άγριος θήρ, θεία γάρ στοργή, σύ καθυποτάξας, τά πάθη τά αλογώτατα, ωραίος απεφάνθης, λογισμώ σοφωτάτω, αλογίαν εχθρών τροπώσάμενος.

Δικαστικών, σύ πρό βημάτων παρίστασο, τήν τού Λόγου, σάρκωσιν Μακάριε, διαπρυσίως αναφωνών, καί τής αθείας απομαραίνων τό φρύαγμα, καί πάντας αδιστάκτως, μελωδείν εκδιδάσκων, Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Τώ τοκετώ, τής υπέρ φύσιν λοχείας σου, τών ωδίνων, λέλυται τό έγκλημα, καί τής αράς η τών γηγενών, φύσις απηλλάγη, Θεοκυήτορ πανάμωμε, καί ήνοικται τοίς κάτω, διά σου τά τών άνω, καί Αγγέλοις βροτοί συγχορεύουσι.

Τού Οσίου

Μυστικώς ο Προφήτης προορών

Τόν ιεράρχην πάντες τόν σοφόν, εν ωδαίς ευφημήσωμεν, λέγοντες, θεοφόρε Κυρίου, εκτενώς δυσώπει, σωθήναι ημάς.

Ως ευσεβών δογμάτων φυτουργόν, καί σοφόν ιεράρχην σε έχοντες, θεομακάριστε Πάτερ, ύμνοις καί ωδαίς ευφημούμέν σε.

Τήν ιεράν σου μνήμην καί σεπτήν, αρχηγέ τών τροφίμων τής πίστεως, ιεράρχα Κυρίου, ύμνοις καί ωδαίς εορτάζομεν.

Θεοτοκίον

Η ανύμφευτος νύμφη καί αγνή, καί αλόχευτος Μήτηρ Χριστού τού Θεού, αυτόν απαύστως πρέσβευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τού Μάρτυρος

Ωδή ε'

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Ξεομένου ουδόλως, σώματος ο ένδοξος Μάμας εφρόντισε, τής φθοράς τό πάχος, τώ σπαράττεσθαι αποβαλλόμενος, καί τούς δερματίνουσ, αποδυόμενος χιτώνας, καί στολήν αφθαρσίας δεχόμενος.

Χαριστήριον αίνον, έμελπες τώ Κτίστη σου εξορυπτόμενος, τάς πλευράς Παμμάκαρ, καί φωνήν ουρανόθεν ακήκοας, βεβαιούσαν μάλλον, τόν λογισμόν σου πρός τό κρείττον, καί τών πόνων τό άχθος κουφίζουσαν.

Εν ειρκτή συγκλεισθέντι, ώφθη ουρανόθεν σοι επικομίζουσα, παραδόξω θεά, Αθλοφόρε παμμάκαρ πολύαθλε, βρώσιν αφθαρσίας, περιστερά ωραιότητα, τής φθοράς γάρ τούς όρους εκβέβηκας.

Θεοτοκίον

Σωματώσεως θείας, καί καταλλαγής ανεκφράστου, γέγονας πρόξενος, η τόν πρό ηλίου, εκ Πατρός γεννηθέντα κυήσασα, διά σου γάρ φύσις, η τών βροτών Θεώ συνήφθη, καί εν θρόνω τής δόξης καθίδρυται.

Τού Οσίου

Ο εκ νυκτός αγνοίας

Ποιμαντικώς εχρίσθης, τής ευσεβείας τώ μύρω θεόσοφε, όθεν ως Ιεράρχην, πάντες ευφημούμέν σε Όσιε.

Ως μιμητής υπάρχων, τών Αποστόλων θεόφρον αιίδιμε, πόνοις καί αγρυπνίαις, τού τής Εκκλησίας προέστης λαού.

Τόν ζηλωτήν Ηλίαν, καί Μωϋσήν τόν θεόπτην μιμούμενος, Πάτερ Ιεροφάντορ, τούς αιρεσιάρχας κατήσχυνας.

Θεοτοκίον

Ως Βασιλίδα πάντες, καί Βασιλέα τών όλων κυήσασαν, δεύτε σύν τώ Αγγέλω, τήν ευλογημένην τιμήσωμεν.

Τού Μάρτυρος

Ωδη ς'

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αί ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Τώ ζήλω τώ πρός Θεόν, πυρούμενος ιερώτατε, τής υφαπτούσης πυράς, ουδόλως εφρόντισας, θείω δροσιζόμενος, ουρανόθεν όμβρω, αθλοφόρε γενναιότατε.

Ο νεανίαις τρισί, μεταποιήσας τήν κάμινον, εις δρόσον φωτοφανώς, θεόφρον πανόλβιε, φλογός εξαρπάζει σε, καί πυρός δεικνύει, παραδόξως δυνατώτερον.

Μεγίστοις εγκαρτερών, αγώσιν ώφθης παμμέγιστος, εν αθληταίς θαυμαστός, εν Μάρτυσι δόκιμος, διό καί μεγίστων σε, ο αγωνοθετης, αντιδόσεων ηξίωσε.

Θεοτοκίον

Γεγόναμεν κοινωνοί, τής θείας φύσεως Άχραντε, τώ θείω σου τοκετώ, καί λήξιν ουράνιον σύν Αγγέλων τάξειςιν, οι σέ ευφημούντες, εν Χριστώ εκκληρωσάμεθα.

Τού Οσίου

Ως τόν Προφήτην ερρύσω

Τής Εκκλησίας τήν δόξαν, κατεκόσμησας Ιωάννη μακάριε, τοίς θείοις σου δόγμασι, καί σοφοίς διδάγμασι, τάς αιρέσεις τε, εκ ποδών εποίησας.

Ως περ φωστήρ ευσεβείας, τών δογμάτων σου τώ κάλλει εξήστραψας, καθ' όλης τής κτίσεως, θεόφρον διδάσκαλε, καί ημαύρωσας τάς αιρέσεις λόγω Θεού.

Αντί μαχαίρας τή γλώττη, καί τώ λόγω χρησάμενος Όσιε, τά νόθα εξέκοψας, διδάγματα άπαντα, καί ετράνωσας τήν Τριάδα πάσι σαφώς.

Θεοτοκίον

Ο τεχθείς εκ Παρθένου, καί κόσμον φωτίσας Χριστέ ο Θεός, καμέ τών πταισμάτων μου, ρύσαι ως φιλόανθρωπος, καί κυβέρνησον τήν ζωήν μου δέομαι.

Ο Ειρμός

«Ως τόν Προφήτην ερρύσω, εκ βυθού κατωτάτου, Χριστέ ο θεός, καμέ τών πταισμάτων μου, ρύσαι ως φιλόανθρωπος, καί κυβέρνησον τήν ζωήν μου

δέομαι».

Κοντάκιον τού Μάρτυρος

Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος σήμερον

Εν τῇ ράβδῳ Ἄγιε, τῇ ἐκ Θεοῦ σοι δοθείσῃ, τόν λαόν σου ποιμανον, ἐπὶ νομάς ζωηφόρους, θήρας δέ, τοὺς αοράτους καὶ ἀνημέρους, σύντριψον, ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν σέ υμνοῦντων, ὅτι πάντες οἱ ἐν κινδύνοις, προστάτην Μάμα, θερμόν σε κεκτήμεθα.

Ο Οἶκος

Τόν ἐν πάσῃ τῇ γῇ περιβόητον Μάρτυρα, καὶ ἐν τοῖς οὐρανοῖς σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντα, υμνήσωμεν Μάμαντα, τόν πρὶν τὰς ἐλάφους ἐν ταῖς ἐρήμοις καινῶς ἀμέλγοντα, καὶ νῦν περιούσιον λαόν Κυρίου, ράβδῳ δυνάμεως, ὡς ποιμένα καλῶς περιέποντα, καὶ οδηγούντα εἰς τόπον χλόης, ἐνθα ὑπάρχει ἀληθῶς τοῦ Παραδείσου ἡ τρυφή, Ὅθεν πάντες οἱ ἐν κινδύνοις, προστάτην Μάμα, θερμόν σε κεκτήμεθα.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ Β' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μάμαντος.

Στίχοι

- Ακμαῖος ὢν Τριάδος εἰς πίστιν Μάμας,
- Ακμαῖς τριαίνης καρτερεῖ τετρωμένος.
- Δευτερίῃ χολάδες Μάμαντος χύντο τριαίνῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Νηστευτοῦ.

Στίχοι

- Τοῖς μή ρέουσιν ἐντρυφάς νῦν ἡδέσι,
- Νηστευτὰ ρευστῶν ἡδονῶν Ἰωάννη.

Ο Ἅγιος Διομήδης σπαθιζόμενος τελειοῦται.

Στίχοι

- Σίδηρος εἰς σίδηρον ὢν Διομήδης,
- Πρὸς τοὺς σπαθισμοὺς ἀνδρικῶς ἐκαρτέρει.

Ο Ἅγιος Ἰουλιανός, ξύλῳ θαλασθεὶς τὴν κεφαλὴν, τελειοῦται.

Στίχοι

- Ἰουλιανός, συντριβεῖς κάραν ξύλῳ,
- Τόν πρὸς Θεὸν νοὺν σώος εἰς τέλος μένει.

Ο Ἅγιος Φίλιππος ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Ἴππον ταχύν Φίλιππος τὴν τομὴν ἔχων,
- Πρὸς τόν φιλοῦντα θάπτον ἦλθε Δεσπότην.

Ο Άγιος Ευτυχιανός εν εσχάρα πυρός τελειούται.

Στίχοι

- Ευτυχιανός, πυρποληθείς εσχάρα,
- Εις ευτυχή μετήλθε κλήρον Μαρτύρων.

Ο Άγιος Ησύχιος απαγχονισθείς τελειούται.

Στίχοι

- Ποθών τόν όντως Ησύχιος Δεσπότην,
- Καί τόν δι' αυτόν ησύχως φέρει βρόχον.

Ο Άγιος Λεωνίδης πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Τού πρός Θεόν σε φλόξ πόθου, Λεωνίδη,
- Έπειθε ράστα καί φλογός φέρειν βίαν.

Ο Άγιος Ευτύχιος σταυρωθείς τελειούται.

Στίχοι

- Βαίνων κατ' ίχνος Ευτύχιος Κυρίου,
- Δίκην εκείνου καρτερεί σταυρού πάθος.

Ο Άγιος Φιλάδελφος, λίθω τόν τράχηλον βαρυνθείς, τελειούται.

Στίχοι

- Σαρκός βάρος πάν εκλιπών λίθου βάρει,
- Ανήλθε κούφος Φιλάδελφος εις πόλον.

Ο Άγιος Μελάνιππος πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Είπέρ τι Μελάνιππος είχε καί μέλαν,
- Κάθαρσιν εύρεν, εις τό πύρ βεβλημένος.

Η Αγία Παρθαγάπη εν τή θαλάσση τελειούται.

Στίχοι

- Θνήσκεις θαλάσσης ένδον, ώ Παρθαγάπη,
- Καί δωρεών θάλασσαν ευρίσκεις άνω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών δικαίων ιερέων, Ελεαζάρου καί Φινεές, καί τών Αγίων Μαρτύρων Αειθαλά καί Αμμούν.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Μάρτυρος

Ωδή ζ'

«Θεοῦ συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οι παῖδες εν τῇ καμίνῳ, αγαλλομένῳ ποδί, ως εν λειμῶνι χορεύοντες ἔψαλλον, Ευλογητός ο Θεός ο τῶν Πατέρων ημῶν».

Καμίνου τό εἶδος σοι, θαλάμου ὥσπερ χρεῖαν ἐπλήρωσεν, εἰς ημέρας γάρ πλείους, εν ταύτῃ Μάκαρ κατακλειόμενος, οὐ κατεφλέχθης, βοῶν τῷ ποιήσαντι, Ευλογητός ο Θεός ο τῶν Πατέρων ημῶν.

Αγγέλους συλλήπτορας, συγχορευτάς καί συγκοινωνούντάς σοι, απορρήτων ασμάτων, φλογός εν μέσῳ, Μάρτυς ἐκέκτησο, μεθ' ὧν τῷ πάντων Δεσπότῃ ἐκραύγαζες, Ευλογητός ο Θεός ο τῶν Πατέρων ημῶν.

Ὡς ῥόδον ἀμάραντον, ως ἐκ παστάδος νυμφίος πρόεισιν, ωραιότατος ὄντως, ἐκ τῆς καμίνου φλέξας τοὺς ἀφρονάς, καί τοὺς ὀρώντας φωτίσας κραιυγάζοντας, Ευλογητός ο Θεός τῶν Πατέρων ημῶν.

Θεοτοκίον

Ἰδοὺ νύν πεπλήρωται, τοῦ θεηγόρου ἡ προαγόρευσις, εν γαστρὶ γάρ Παρθένε, τόν Θεόν Λόγον ἐσχες καί τέτοκας, τόν ζωοδότην, ὃ πάντες κραιυγάζομεν, Ευλογητός ο Θεός ο τῶν Πατέρων ημῶν.

Τοῦ Οσίου

Ὁ ἐν ἀρχῇ τήν γήν

Ὁ ἐπὶ γῆς, φωστήρα ἀναδείξας, τόν εὐσεβῆ καί σοφόν ἱεράρχην, ευλογητός εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ο Θεός τῶν Πατέρων ημῶν.

Ὁ ἀληθῆ, Ἰωάννη τόν μέγαν, ποιμένα τῇ σῇ ποιμένα ἀναδείξας, ευλογητός εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ο Θεός τῶν Πατέρων ημῶν.

Τάς τῆς σαρκός, ἐπαναστάσεις Πάτερ, καταβαλὼν τῷ Χριστῷ ἀνεβόας, Ευλογητός εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ο Θεός τῶν Πατέρων ημῶν.

Θεοτοκίον

Ὁ δι' ἡμᾶς, γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καί τοῦ ἐχθροῦ ρυσάμενος τόν κόσμον, ευλογητός εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ο Θεός τῶν Πατέρων ημῶν.

Τοῦ Μάρτυρος

Ὡδὴ ἡ'

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ο Τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οι Παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡς Δανιὴλ τὰ χάσματα, τῶν θηρίων ἐφίμωσας, θεία τοῦ Δεσπότου ἐπικλήσει ἐνδοξε, τόν ὅφιν ἐνέκρωσας, τοὺς δυσσεβεῖς κατήσχυνας, καί ως νικητῆς,

τούς ουρανοὺς αναμέλπων, οικεῖς ἐν ευφροσύνῃ, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λιθολευστοῦσι μάκαρ σε, οἱ τοῖς λίθοις λατρεύοντες, καὶ πεπρωμένοι, τὴν ψυχὴν παράνομοι, τό ὄμμα ερεῖδοντα, τῆς ἱεράς σου Μάμα ψυχῆς, πρὸς τὴν ἀρραγὴ καὶ ἀταπείνωτον πέτραν, καὶ μέλποντα προθύμως, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αγωνοθέτης ἄνωθεν, σοὶ προτείνων τὸν στέφανον, οἷα νικητὴ, καὶ τὸν καλὸν ἀνύσαντι, ἀγῶνα πανόλβιε, ἐπιφωνεῖ σοι τὴν πρὸς αὐτόν, στείλασθαι σεπτὴν, καὶ γλυκυτάτην πορείαν, προθύμως μελωδοῦντι, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Υπερφυῶς συνέλαβες, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, μέινασα παρθένος, μετὰ τόκον Ἄχραντε, Θεοῦ γὰρ ἡ ἔνωσις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις ἐν σοί, καὶ καινοποιοῦνται τῆς οὐσίας οἱ ὅροι, διό σε ὀρθοδόξως, ὡς Θεὸν τετοκυῖαν, κυρίως Θεοτόκον, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Τοῦ Οσίου

Τὸν ἐν ὀρει ἁγίῳ

Τὸν Μωσέα μιμούμενος τρισμάκαρ, ἐν τῷ ὀρει προσέβης καὶ τῷ γνώφῳ, τὸν νοητὸν τῆς χάριτος δεξάμενος, νόμον ἱεράρχα, κράζων, Ἀνυμνεῖτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν λαὸν σου ποιμένας ἱεράρχα, τῆς Αἰγύπτου τὴν πλάνην ἀπεκρούσω, καὶ Βαβυλῶνα τῶν παθῶν ἐξέφυγες, καὶ Σιών τὴν ἄνω, εὖρες κατοικίαν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς τῷ μύρῳ χρισθεῖς ἱεροφάντορ, τῆς ἐν λόγῳ καὶ ἔργῳ εὐσεβείας, ἱεουργεῖς τὰ θεῖα ἱερώτατε, ὅθεν τὴν Τριάδα, ἐν μιά οὐσία, ὑμνεῖς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Τὸν ἐν μήτρᾳ οικήσαντα Παρθένου, καὶ ἐν ταύτῃ φρικτῶς καὶ ὑπὲρ λόγον, τὸν παλαιὸν Ἀδὰμ ἀνακαινίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Τὸν ἐν ὀρει ἁγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ πυρί τό τῆς Αἰιπαρθένου, τῷ Μωϋσῇ μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τοῦ Μάρτυρος

Ὡδὴ θ'

«Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός,

ώφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καί ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τῶν Οὐρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί Ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσι».

Παρέθου τήν ψυχὴν σου τῷ Λυτρωτῇ, καί πρὸς τούτον προθύμως ἀνέδραμες, ταῖς καλλοναῖς, κατηγλαϊσμένος περιφανῶς, τῶν ιερῶν ἀγώνων σου, καί τῶν παλαισμάτων τῶν θαυμαστῶν, πανεύφημε Ὀπλίτα, φωστήρ τῆς οἰκουμένης, τῆς Ἐκκλησίας ἐγκαλλώπισμα.

Συνήφθης τοῖς Ἀγγέλοις ἀγγελικὴν, ἐπὶ γῆς πολιτείαν κτησάμενος, καί σύν αυτοῖς, μέλπεις ἐν αἰνέσει χαρμονικῶς, τό ιερὸν μελῶδημα, Μάμα τῇ Τριάδι πανευκλεῶς, θεούμενος ταῖς θεαῖς, μεθέξῃς καί δόξης, ἀδιαδόχου ἐμφορούμενος.

Ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, τῶν τὴν θεῖαν σου ταύτην πανήγυριν, περιχαρῶς, Μάρτυς ἐκτελούντων καί τὴν σεπτήν, καί ιερὰν σου ἀθλήσιν, πίστει ευφημούντων εἰλικρινεῖ, μνημόνευε παμμάκαρ, καί ζάλης καί κινδύνων, καί πειρασμοῦ ἡμᾶς διάσῃσον.

Θεοτοκίον

Ἀπείρανδρον μητέρα τῶν ἐπὶ γῆς, παιδοτόκον τίς ἤκουσε πώποτε, καί τό τεχθέν, ἀναρχον Θεόν τε καί συμφυά, Πατρί τῷ προανάρχῳ τε, καί τῇ τετοκυῖα υπερφυῶς; ὦ ξένου μυστηρίου! ὦ θείας κοινωνίας δι' ἧς Θεῷ συνανεκράθημεν.

Τοῦ Οσίου

Τὸν προδηλωθέντα

Ὁ δι' ἀπαθείας, καί πίστεως καί ἀγάπης, καί ἐλπίδος, λόγους ἡμῖν ζωῆς τῆς αἰωνίου, υποδείξας σοφὴ Ἰωάννη, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐν τῇ βακτηρίᾳ, τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, τὸν λαόν ὡς ποιμάναντα, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας, καί διώξαντα θεομάχους αἱρέσεις, πάντες ιεράρχα ευφημούμέν σε.

Ὡς τῆς Ἐκκλησίας, φωστήρα καί ιεράρχην, ἐν ψαλμοῖς καί ὕμνοις τιμώμέν σε ἀσιγήτως, τὴν σορὸν τῶν λειψάνων σου μάκαρ, Πάτερ, Ἰωάννη μεγαλύνοντες.

Θεοτοκίον

Χαίρε τό αείζων, ρεῖθρον τῆς ἀφθαρσίας, χαίρε ἡ ολόφωτος τοῦ ἡλίου νεφέλη, χαίρε ὄχημα τῆς θεότητος ὅλης, χαίρε κιβωτὴ τοῦ ἁγιάσματος.

Ὁ Εἰρμός

«Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὅρῳ τῷ νομοθέτῃ, ἐν πυρί καί βάτῳ, τόκον τὸν τῆς Αἰιπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Οσίου

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Οι ερασταί τῶν λόγων σου, νύν πιστῶς ευφημούμεν, τήν ιεράν σου πάνσοφε, καί υπέρφωτον μνήμην, σέ ιεράρχα τιμώντες, Ἰωάννη θεόφρον, τῆς μετανοίας ὡφθης γάρ, κήρυξ ἔνθεος Πάτερ, καί τῆς φρικτῆς, καί σεπτῆς Τριάδος πρόμαχος μάκαρ, πρὸς ἡν ἡμῶν μνημονευσ, παρεστῶς θεοφάντορ.

Τοῦ Μάρτυρος

Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε

Τῷ γάλακτι ἐτράφης τῷ τῶν ἐλάφων, ὅρεσι διαιτώμενος Μάρτυς Μάμα, ἀλλ' ὡφθης ὡς γενναῖος ἐν τῷ σταδίῳ, ἀθλήσας προθυμότατα, καί νίκης ἄρας βραβεῖα, πρὸς Κύριον παρεγένου.

Θεοτοκίον Ὅμοιον

Ο τῆς ζωῆς τῆς θείας καί μακαρίας, φθονήσας μοι τῆς πάλαι ἐν Παραδείσῳ, ἐχθρὸς ὁ δολιώτατος καί πανούργος, καί τῆς Εδέμ ἐξόριστον, ποιήσας με θανατούται, τῇ σὴ γεννήσει Παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Καί τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀνθίμου, Ἐπισκόπου Νικομηδείας, καί τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοκτίστου, συνασκητοῦ τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου.

Εἰς τὸν ΕΣ ΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι μάρτυρες

Θεόφρον μακάριε βαφαῖς, τοῦ οἰκείου αἵματος, τήν ιεράν σου καί ἔνθεον, στολὴν ἐφαῖδρυνας, ἐκ δυνάμεως γάρ, εὐσεβῶς εἰς δύναμιν, εἰς δόξαν ἀπὸ δόξης προβέβηκας, καί νύν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Θυσίαν τό πρότερον Θεῷ, φέρων τήν ἀναίμακτον, ὡς ἱερεὺς ἐννομώτατος, ὡς ὀλοκάρπωμα, καί δεκτὴν θυσίαν, σεαυτὸν δι' αἵματος, ὡς Μάρτυς ἀληθέστατος ὕστερον, Χριστῷ προσήγαγες, θεωρρήμον πανσεβάσμιε, ὃν δυσώπει, ὑπὲρ τῶν υμνούντων σε.

Μαρτύρων στρατεύματα Χριστῷ, Πάτερ προσενήνοχας, ταῖς υποθήκαις σου Ἀνθιμε, καί παραινέσεις, νουθετῶν διδασκων, καί σαφές υπόδειγμα, θεόφρον σεαυτὸν παρεχόμενος, μεθ' ὧν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Τού Οσίου

Όμοια

Πάτερ Θεόκτιστε τό σόν, ευαγές μνημόσουνον, τών μοναστών τά συστήματα, ευφραίνει κάλλεσι, τής σής πολιτείας, καί θαυμάτων χάρισι, καί ταίς τών χαρισμάτων λαμπρότησι, Χριστόν ικέτευε, δωρηθῆναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Πάτερ Θεόκτιστε τόν σόν, τόνον τής ασκήσεως, οι δυσμενείς επτοήθησαν, καί κατηργήθησαν, ταίς σαίς ανενδότοις, προσευχαίς πανεύφημε, Χριστόν γάρ συνεργούντα εκέκτησο, όν νύν ικέτευε, δωρηθῆναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Πάτερ Θεόκτιστε Θεού, κτίσις εχρημάτισας, τό κατ' εικόνα φυλάξας γάρ, επαληθεύουσας, διά πολιτείας, καί πανσέπτου σχήματος, τήν κλήσιν επεδείξω πανθαύμαστε, Χριστόν ικέτευε, δωρηθῆναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ιερέυς εννομώτατος, μέχρι τέλους σου εχρημάτισας μάκαρ Άνθιμε, ιεουργών γάρ τά θεία καί άρρητα μυστήρια, τό αίμα εξέχεας υπέρ Χριστού τού Θεού, καί θύμα ευπρόσδεκτον αυτώ προσήγαγες, διό παρρησίαν έχων πρός αυτόν, εκτενώς ικέτευε, υπέρ τών πίστει καί πόθω τελούντων, τήν αισιέβαστον μνήμην σου, καί τών αυτήν γεραιρόντων, ρυσθῆναι πειρασμών, καί παντοίων κινδύνων καί περιστάσεων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Ικέτευσον φιλάγαθε, τόν σόν Υιόν τού δούναί μοι, τών πολλών μου, εγκλημάτων ιλασμόν, καί τής εξ ευωνύμων, απαλλάξαι μερίδος, καί βασιλείας αξιώσαί με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρίστατο τώ ξύλω ποτέ, καιρώ τώ τής σταυρώσεως, η Παρθένος, σύν παρθένω Μαθητή, καί κλαίουσα εβόα, Οίμοι! πώς πάσχεις πάντων, Χριστέ υπάρχων η απάθεια.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Τού Οσίου

Ήχος πλ. β'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, διό εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου, τών δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εξήλωσας, Παρρησίαν έχων πρός τόν Κύριον, εκτενώς ικέτευε υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Ζηλώσας ο αντίδικος, τήν ποιήμνην σου πανάχραντε, καθ' εκάστην, πολεμεί ο πονηρός, κατάβρωμα ποιήσαι, αλλά σύ Θεοτόκε, τῆς βλάβης τούτου εξελού ημάς.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η Πάναγνος ως ειδέ σε, επί σταυρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα, ανεβόα μητρικώς, Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον.

Απολυτίκιον τού Ιερομάρτυρος

Ποίημα Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως

Ανθίμου Δ' Ἦχος α'

Τού λίθου σφραγισθέντος

Τῆς ποιήμνης σου θεόφρον, στερρός προστάτης γενόμενος, υπέρ αυτής ετοίμως τό σόν αίμα εξέχεας, καί απειλάς τών δυσμενών μή πποηθείς, εν ουρανοίς νύν αγάλλη, τώ θρόνῳ τῆς τρισηλίου θεότητος παριστάμενος, Δόξα τώ ενισχύσαντί σε Χριστώ, δόξα τῇ ευψυχία σου, δόξα τῇ μαρτυρική σου Ἀνθιμε καρτερότητι.

Δόξα... Τού Οσίου

Ἦχος πλ. δ'

Ταίς τών δακρύων σου ροαίς, τῆς ερήμου τό άγονον εγεώργησας, καί τοίς εκ βάθους στεναγμοίς, εις εκατόν τούς πόνους εκαρποφόρησας, καί γέγονας φωστήρ, τῇ οικουμένη λάμπων τοίς θαύμασι, Θεόκτιστε Πατήρ ημών Ὅσιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η Σταυροθεοτοκίον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Κανών τῆς Οκτωήχου εις, καί τών Αγίων δύω.

Ο Κανών τού Ιερομάρτυρος, ού η Ακροστιχίς.

Ἄνθος σε μέλπω ποιμένων καί μαρτύρων. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'

«Τριστάτας κραταιούς, ο τεχθείς εκ παρθένου, απαθείας εν βυθώ, ψυχῆς τό τριμερές, καταπόντισον δέομαι, όπως σοι ως εν τυμπάνῳ τῇ νεκρώσει τού σώματος, επινίκιον άσω μελώδημα».

Ανθήσας Ιερώς, όπως κρίνον λειμώνι, τών Μαρτύρων τάς ψυχάς, απάντων ευσεβών, ευωδία τών άθλων σου, Ἀνθιμε ευωδιάζεις, τών πιστώς ευφημούντων σε, Ιεράρχα καί Μάρτυς πολυάθλε.

Νευρώσας τήν ψυχὴν, επιμόνοις μελέταις, εξενεύρισας εχθρόν, ανδρείαις συμπλοκαῖς, καὶ ανίσχυρον ἔδειξας, ὅθεν πάσα Ἐκκλησία, επιγνούσά σε Μάρτυρα, απερίτρεπτον Μάκαρ γεραίρει σε.

Θαμβεῖται κατιδὼν, πρό βημάτων ανδρείως, παρεστῶτά σε Σοφέ, αλάστωρ δυσμενῆς, καὶ θωπείαις εκλύειν σου, οἶεται τήν καρτερίαν, αλλ' ηττήθη καὶ πέπτωκεν, απονοίας αυτού τὰ φρυάγματα.

Θεοτοκίον

Ο Κύριος εκ σοῦ, ανατείλας ως οἶδε, τοὺς χορούς τῶν Αθλητῶν, ελάμπρυνεν Αγνή, τὰ αυτού εικονίζοντας, πάθη πάντα ζωηφόρα, καὶ τόν ἀδίκον θάνατον, δικαιούντα ημὰς αμαρτήσαντας.

Κανὼν τοῦ Οσίου, οὐ η Ακροστιχίς.

Τοὺς σοὺς αγῶνας ὦ Θεόκτιστε φράσω.

Θεοφάνους.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ'

Ἡ κεκομμένη

Τῆς απαθείας τῷ πόθῳ νυττόμενος, σαρκὸς τὰ σκιρτήματα, Πάτερ κατεμάρανας, Θεόκτιστε σοφέ, θεόθεν βοηθούμενος, καὶ νύν ημὰς φωτὸς τοῦ νοητοῦ, πλησθῆναι καθικέτευσον, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντας, Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Οικειωθεὶς σοι ο μέγας Ευθύμιος, τῇ θείᾳ Πάτερ στοργῇ, καὶ συνδιδαιτώμενος, Θεόκτιστε στερρώς, τήν τρίβον τῆς ασκήσεως, διήνυσεν εμπράκτως αληθῶς, καὶ σοὶ συνεκραύγαζε, τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Υπωπιάσας τό σῶμα πανόλβιε, καὶ πάθη τὰ τῆς σαρκὸς, Πάτερ δουλωσάμενος, Θεόκτιστε τρανώς, ἐδέξω τήν λαμπρότητα, τῆς χάριτος, καὶ ταύτη λαμπρυνθεὶς, ενθέως ανεκραύγαζες, τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Σέ σωτηρίας ἐλπίδα κτησάμενοι, Παρθενομήτορ αγνή, Λόγον ως κυήσασαν, θεόφρονες σοφοί, ασκήσει ενδιέτρεψαν, Ευθύμιος ο πάσι ποθητός, ο θεῖός τε Θεόκτιστος, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντες, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Τοῦ ἱεράρχου

Ὡδὴ γ'

«Ὅτι στείρα ἔτεκεν, η ἐξ εθνῶν Ἐκκλησία, καὶ η πολλή εν τέκνοις, ησθένησε συναγωγή, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ημῶν βοήσωμεν, Ἅγιος εἰ Κύριε».

Εαυτὸν παρέδωκας, ως ο Χριστὸς τοῖς ζητοῦσι, καὶ πρὸς σφαγὴν ηνέχθης, ὥσπερ ἐπίσημος κριὸς, καθαγιαζὼν Ἀνθιμε, τῷ αἵματι, πάντας τοὺς τιμώντάς

σε.

Λύσας τή θεία χάριτι, πάσαν δαιμόνων απάτην, ήχθης δεσμώτης Μάρτυς, τόν δεδεμένον διά σέ, εξεικονίζων Άνθιμε, καί θανάτω, λύσαντα τόν θάνατον.

Πρηστήρια όργανα, βασανιστήρια πάντα, πρό οφθαλμών σου βλέψας, ουκ εσαλεύθης τώ νοϊ αλλά θερμώς εχώρησας, προς βάσανα, Άνθιμε πολύαθλε.

Θεοτοκίον

Ωραιώθης Πάναγνε, τόν υπέρ πάντας ωραίον, τούς γηγενείς τεκούσα, Υιόν καί Λόγον τού Πατρός, όν οι γενναίοι Μάρτυρες, ποθήσαντες, δόξη ελαμπρύνθησαν.

Τού Οσίου

Σύ εί τό στερέωμα

Σάρκα μέν ενέκρωσας, δι' εγκρατείας σου Όσιε, τήν δέ ψυχήν θείων χαρισμάτων, δωρεαίς κατελάμπρυνας.

Όλην μέν τήν έφεσιν, προς τόν Δεσπότην σου έτρεψας, τόν δέ θυμόν, κατά τών δαιμόνων, θεοφόρε καθώπλισας.

Θεοτοκίον

Ύμνους αναμέλποντες, οι θεοδιδάκτοι Δέσποινα, σέ Ασκηταί, ως Θεόν τεκούσαν, Θεοτόκον εδόξασαν.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα τού Ιερομάρτυρος

Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τό αίμά σου σοφέ, μυστικώς ανεβόα, εκ γής προς τόν Θεόν, ως τού Άβελ θεόφρον, σαφώς γάρ εκήρυξας, τήν Τριάδα τήν άκτιστον, όθεν Άνθιμε, ποιμαντικώς διαπρέψας, απεδίωξας, τούς τών αιρέσεων θήρας, ως φύλαξ τής πίστεως.

Δόξα... Τού Οσίου

Ήχος δ' Επεφάνης σήμεραν

Τών Πατέρων έξαρχος, ανηγορεύθης, καί τώ κόσμω γέγονας, περιφανέστατος λαμπτήρ, Όσιε Πάτερ Θεόκτιστε, όθεν απαύστως, τιμών τήν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν θερμήν αντίληψιν, τών εν ανάγκαις, τήν ημών βοήθειαν, καί προς Θεόν καταλλαγήν, δι' ής φθοράς ελυτρώθημεν, τήν Θεοτόκον, πιστοί μακαρίσωμεν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Επί ξύλου βλέπουσα, αναρτηθέντα, τόν Υιόν σου Πάναγνε, σπλάγχνα μητρώα γοερώς, σπαρασσομένη εκραύγαζες, Οίμοι! πώς έδυς, τό φώς μου

τό άχρονον.

Τού Ιεράρχου

Ωδή δ'

«Δι' αγάπησιν Οικτίρμον, τής σής εικόνας επί Σταυρού σου έστης, καί
ετάκησαν τά έθνη, σύ γάρ εί Θεός ημών, ισχύς μου καί ύμνησις».

Πέτρα πίστεως τάς φρένας ερηρυσμένος, λίθοις ετύφθης Μάρτυς, εν μιμήσει
Στεφάνου, όθεν στεφανούμέν σε, τοίς ύμνοις γηθόμενοι.

Ο Θεού σε επυρπόλησε θείος ζήλος, πεπυρωμένοις όθεν, ουκ ησθάνου
σιδήροις, εμπερονιζόμενος, Μαρτύρων αγλαΐσμα.

Ιερέων χρίσμα άγιον κεχρισμένος, καί κατηγλαΐσμένος, τώ σεπτώ μαρτυρίω,
χαίρων προσεχώρησας, Αγίων εις Άγια.

Θεοτοκίον

Μή κενώσας τούς πατρώους ο Λόγος κόλπους, σου εν τοίς κόλποις Κόρη,
ανεκλίθη ως βρέφος, θέλων αναπλάσαι με, φθορά υποκείμενον.

Τού Οσίου

Επέβης εφ' ίππους

Σοφίας τής πρώτης, σύ εραστής ώφθης Πάνσοφε, τόν γάρ βίον αμέμπτως
διήνυσας, κεκαθαρμένος άριστα ψυχήν καί έννοιαν, συμφώνως ανακράζων,
δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Αγνίσας τόν νούν σου, τής τών παθών τύρβης ένδοξε, τάς αισθήσεις
εμφρόνως ρυθμίσας τε, αταραξίας γαλήνη Πάτερ προσώρμησας, προθύμως
αναμέλπων, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Γεώδεις φροντίδας, ασκητικώς απωσάμενος, ουρανίους ελπίδας εκτήσατο, ο
σός θεράπων Δέσποτα, θείος Θεόκτιστος, Ευθυμίω συμψάλλων' Δόξα τή
δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ως ώφθης εν κόσμω, εκ τής Παρθένου ως άνθρωπος, εδωρήσω τήν νίκην
Οσίοις σου, τώ σώ Σταυρώ γάρ, δαίμονας ούτοι απήλασαν, εν πίστει
εκβοώντες, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ε'

«Τόν φωτισμόν σου, Κύριε κατάπεμψον ημίν, καί τής αχλύος ημάς τών
πταισμάτων λύσον αγαθέ, τήν ειρήνην ουρανόθεν δωρούμενος».

Εν τώ δεινῶς πυρούσθαί σου τούς πόδας Αθλητά, συνθλάς τήν κάραν,
ασάρκου δυσμενούς, καί πρός ουρανόν βαδίζεις, άθλοις ιεροίς
εγκοσμούμενος.

Νενικημένος έμεινεν εχθρός εξεστηκῶς, Θεός δέ ζώση εκάλει σε φωνή,
θάρσος εντιθείς τή σή καρδιά, Ιεράρχα πολύαθλε.

Ως προσφορά ολόκληρος, ως θύμα ιερόν, ως ιερείον, ως κάρπωμα θείον, τώ
παμβασιλεί Ποιμήν καί Μάρτυς, ανηνέχθης γηθόμενος.

Θεοτοκίον

Νόμου σκιαί εδήλωσαν τό φέγγος τό εκ σου, εξανατείλαν πανάμωμε Κόρη,
καί τών αθλητών καταλαμπρύναν, τούς χορούς ευφημούντάς σε.

Τού Οσίου

Φώτισον ημάς

Νέκρωσον ημών, τά φρονήματα φιλάνθρωπε, τής σαρκός καί τά σκιρτήματα,
ταίς ευπροσδέκτοις, τού Οσίου σου εντεύξεσιν.

Άνωθεν ημάς, εποπτεύοις Παμμακάριστε, καί κατευθύνοις τόν βίον ημών, τών
εκτελούντων πόθω, σοφέ τήν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Σύσκηνος δυάς, παναρίστη καί Θεόκλητος, τόν σαρκωθέντα εκ Παρθένου
αγνής, Θεόν κηρύττει, αρρήτως ημίν εκλάμψαντα.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ς'

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο προφήτης Ιωνάς, εν τώ
κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού βασιλεύ τών δυνάμεων».

Κυκλούμενος, θλιβερώς καί τροχώ προσδεσμούμενος, καί λαμπάσι,
πανταχόθεν ευτόνως φλεγόμενος, ακλινής ωράθης, Ιεράρχα πολύαθλε
Άνθιμε.

Ανέπεμπες, τώ Θεώ υμνωδίαν φλεγόμενος, καί τήν δρόσον, ως οι Παίδες εξ
ύψους δεχόμενος, Αθλητά γενναίε, τών Αγίων Αγγέλων συνόμιλε.

Ιάτρευσον, τήν ψυχήν μου νοσούσαν ανίατα, ιερεύς γάρ, δεδειγμένος καί
Μάρτυς αήττητος, εξουσίαν έχεις, αφαιρείν αμαρτίας Μακάριε.

Θεοτοκίον

Μαράνασα, τά φυτά τής κακίας Ανύμφευτε, τώ βλαστώ σου, τών παθών μου
τούς σκόλοπας έκτιλον, καί βλαστάνειν θεία, τήν ψυχήν μου νοήματα
ποίησον.

Τού Οσίου

Τήν δέησιν εκχεώ

Ως ήλιος, τοίς εν γή ανέτειλας, τώ πυρσώ τής ευσεβείας φωτίζων, καί αρετών, διασπείρων τό φέγγος, καί σωφροσύνης διδάσκων φαιδρότητα, Θεόκτιστε σαίς προσευχαίς, καί νύν τήν οικουμένην ειρήνευσον.

Θεόφρονι, λογισμώ χρησάμενος, τών εν γή καταπεφρόνηκας πάντων, καί ουρανών, παμμακάριστε Πάτερ, τήν κληρουχίαν πανσόφως προέκρινας, Θεόκτιστε, καί νύν σαφώς, ουρανούς εμβατεύεις γηθόμενος.

Θεοτοκίον

Εθέλχθητε, καλλονής τώ έρωτι, τού Χριστού τής ευπρεπούς τε καί θείας, διά σαρκός, τού φανέντος εν κόσμω, εκ τής Αγίας αγνής Θεομήτορος, καί ώφθητε τών μοναστών, ακριβούς πολιτείας προγράμματα.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως, Ιωνάς, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τού Ιερομάρτυρος

Ήχος δ' Ο υψωθείς

Εν ιερεύσιν ευσεβώς διαπρέπας, καί μαρτυρίου τήν οδόν διανύσας, τά τών ειδώλων έσβεσας σεβάσματα, πρόμαχος γενόμενος, τής σής ποιμένης θεόφρον, διό σε καί γεραίρουσα, μυστικώς εκβοά σοι, Εκ τών κινδύνων ρύσαι με αεί, ταίς σαίς πρεσβείαις, Πατήρ ημών Άνθιμε.

Ο Οίκος

Ενθείς μοι γνώσιν θεϊκήν, τόν ζόφον τής αγνοίας, εκ τής εμής καρδιάς, απέλασον ευχαίς σου, όπως υμνήσω σου πιστώς τήν αγίαν μνήμην, εν ή Αγγέλων χοροί, μετά Μαρτύρων σήμερον ευφραίνονται ενθέως, καί άνθρωποι, ύμνοις εγκωμίων τήν σήν κάραν, ώσπερ άνθη συμπλέξαντες, στέφουσιν αξίως, αιτούντες παρά σου λαβείν, τών πταισμάτων αποχήν, καί τών κακών τού βίου λύσιν, καί εχθρών ορατών καί αοράτων ρυσθήναι, ταίς σαίς πρεσβείαις, Πατήρ ημών Άνθιμε.

Συναξάριον

Τή Γ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Ανθίμου, Επισκόπου Νικομηδείας.

Στίχοι

- Τμηθείς κεφαλήν Μάρτυς Άνθιμε ξίφει,
- Καί νεκρός ανθείς εις Θεού δόξαν τρίχας.
- Άνθιμον εν τριτάτη απέκτεινε ξίφος οξύ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοκτίστου, συνασκητού τού Μεγάλου Ευθυμίου.

Στίχοι

- Ειδώς σόν είναι τόν Θεόν Κτίστην, Πάτερ,
- Αυτόν πρό πάντων εξελέξω κτισμάτων.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Ζήνων, εν λέβητι μολύβδου κοχλάζονος βληθείς, τελειούται.

Στίχοι

- Ζήνων ο θείος τού Θεού πόθω ζέων,
- Χαίρων υπήλθε τού μολύβδου τό ζέον.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Βασίλισσα, θηριομαχήσασα καί μηδέν βλαβείσα, τελειούται.

Στίχοι

- Οφθείσα Βασίλισσα φρικτή θηρίοις,
- Φρικτώ παρέστη παμβασιλέως θρόνω.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Αριστίων, Επίσκοπος Αλεξανδρείας, πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Ως εις άριστον τήν πυράν σπεύδων τρέχεις,
- Χριστού άριστε Μαρτύρων Αριστίων.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Χαρίτων, εν ασβέστου βόθρω βληθείς, τελειούται.

Στίχοι

- Εισδύς Χαρίτων εις τόν ασβέστου βόθρον,
- Άσβεστον εύρε φώς ακηράτου τόπου.

Ο άγιος μάρτυς Αρχοντίων λιμώ τελειούται.

Ο άγιος νεομάρτυς Πολύδωρος ο εν τή νέα Εφέσω μαρτυρήσας κατά τό 1794, αγχόνη τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ζ'

«Αβραμιαίοι ποτέ, εν Βαβυλώνι παίδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, καί υμνούντες έψαλλον, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Αι προσαχθείσαι τώ σώ, σεπτώ σαρκίω φλόγες, μηδέν σε όλως λυμηνάμεναι, επί τούς μισούντάς σε, επιστασία θείων, εστράφησαν Αγγέλων.

Ρώμη Θεού πανσθενεί, τροχός εξαίφνης έστη, ο τιμωρών σε, καί κυλίωνται,

πρός πίστιν τῷ θαύματι, οἱ τῶν ἀπίστων δῆμοι, σοφέ ιερομύστα.

Τῶν τοῦ Χριστοῦ ἐντολῶν, φύλαξ ὑπάρχων Μάκαρ, ἐφυλακίσθης φυλασσόμενος, πρὸς τούτου καὶ γέγονας, φρουρὸς τοῖς σέ φρουροῦσι, διδάγμασιν ἐνθέοις.

Θεοτοκίον

Υπερβολή Παρθένε, φιланθρωπίας ὠφθη, ἐκ σοῦ ὁ Λόγος σωματούμενος, καὶ σώζει τοὺς μέλποντας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Τοῦ Οσίου

Παῖδες Εβραίων

Ὅλω τῷ πόθῳ συνημμένος, δι' ἀσκήσεως στερρὰς σου τῷ Δεσπότη, ταῖς αὐτοῦ νῦν τρυφάς, ἐλάμψεσι κραυγάζων, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κάρπωμα θεῖον τῷ Δεσπότη, προσενήνοχας τὸν βίον σου Τρισμάκαρ, καὶ θυσίαν δεκτὴν, καὶ ἄμωμον κραυγάζων, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τέλος τῶν πόνων εὗρες Μάκαρ, τὴν ἀπόλαυσιν τὴν ἐν τῷ Παραδείσῳ, ἐκ στενῆς γὰρ οδοῦ, κατήντησας πρὸς πλάτος, τῆς βασιλείας πάνσοφε, εὐλογῶν τὸν πάντων Κτίστην.

Θεοτοκίον

Ἴδε Παρθένος θεῖον βρέφος, ἀπεγέννησεν, ὅπερ οἱ θεοφόροι, ἐπιγνόντες Θεόν, καὶ Κύριον ἐβόων, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ιεράρχου

Ὡδή η'

«Λυτρωτὰ τοῦ παντός παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδασκας μέλπειν, Πάντα τὰ ἔργα εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον».

Ρητορεύεις Κυρίου τὴν σάρκωσιν, παρανόμων τυράννων ἐνώπιον, προσομιλῶν κολάσεσι, καὶ πικραῖς τιμωρίαις καὶ ἀλγηδόσιν, ιεράρχα πολυάθλε Ἄνθιμε.

Ὡςπερ σίδηρος Μάκαρ ἐστόμωσαι, τῷ πυρί τῶν ἀπείρων κολάσεων, καὶ τὰς ἀμέτρους φάλαγγας, τῶν δαιμόνων συγκόψας, νίκης βραβεῖα, ἀνεπλέξω δοξάζων τὸν Κύριον.

Νεκρωθεὶς ἐκουσίως πανόλβιε, τὴν ζωὴν τὴν ἀγήρω ἀπέλαβες, καὶ Παραδείσου εἰσοδὸν, καὶ τὰς θείας σκηνώσεις, ἐν αἷς χορεύων, τῶν Τιμῶντων σε μέμνησο Ἄνθιμε.

Θεοτοκίον

Ιεραῖς ἐν φωναῖς μακαρίσωμεν, τοῦ Θεοῦ τὴν σκηνὴν τὴν ἀμόλυντον, τὴν κιβωτὸν τὴν ἐμψυχον, τῶν Μαρτύρων τὴν δόξαν, τὴν ανωτέραν Χερουβὶμ καὶ ἀπάσης τῆς κτίσεως.

Τοῦ Οσίου

Ἑπταπλασίως κάμινον

Σύν ἐγκωμίοις γίνεται, θεοφόρε ἡ μνήμη σου, τῆς δικαιοσύνης γάρ ἐδείχθης τρόφιμος, ἀνδρείας φρονήσεως, καὶ σωφροσύνης Πάτερ σοφέ, τόν Δημιουργόν καὶ Λυτρωτὴν ἀνακράζων, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τόν θεοφόρον ἅπαντες, ευφημίαις τιμήσωμεν, ὡς ἐμπεπλησμένον ἐναργῶς τῆς χάριτος, καὶ θείαις ἐλλάμψεσι, πεφωτισμένον ἀρίστα, τόν Δημιουργόν καὶ Λυτρωτὴν ἐκβοῶντες, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐν τῇ σορῷ τό σῶμά σου, ἱεράρχης ἐκήδευσεν, καὶ τῆς ευθυμίας, ὁ παιδρὸς ἐπώνυμος, ψυχὴν δέ οἱ Ἄγγελοι, ἐν οὐρανοῖς προσήνεγκαν, τῷ Δημιουργῷ ἁρμονικῶς μελωδούντες, Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Φιλοσοφεῖν ἐπόθησαν, τῆς Σοφίας τῷ ἔρωτι, τῆς ἐνυποστάτου, ἀσκηταὶ θεόφρονες, τῆς κόσμῳ πανάμωμε, ἀναδειχθείσης Κόρη ἐκ σοῦ, καὶ θεοπρεπῶς, τὰς ἀρετὰς φυτευσάσης, ἥν Παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσεν, δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, Τόν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τοῦ ἱεράρχου

Ὡδὴ θ'

«Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσωκίσαστο, σύ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας, Ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ὡς ρόδον εὐώδες μυστικῶς ἐξήνθησας, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὅθεν ἡμᾶς ευωδιάζεις, Κυρίου ευωδία γενόμενος, καὶ πάθη τὰ δυσώδη Μακάριε, ἀποδιώκεις τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σήμερον τὴν μνήμην σου τελεῖ, τὴν ἐνδοξον, συγκαλοῦσα πόλιν ἅπασαν, ἡ

ευγενής Νικομηδέων, περιδοξός τε πόλις εν πόλεσιν, αυτής γάρ πολιούχος
γεγένησαι, ήν ουρανόθεν Μάρτυς ποιμαίνει.

Η γή σου τό αίμα εκχυθέν εδέξατο, Ιεράρχα, τό δέ πνεύμά σου, εις ουρανούς
ανεκομίσθη, τοίς θείοις συναγάλλεσθαι Πνεύμασι, μεθ' ών ημών μνημόνευε
Άνθιμε, θείων Μαρτύρων ακροθίνιον.

Θεοτοκίον

Φλογίνη ρομφαία η τό πρίν τήν είσοδον, Παραδείσου εναπείργουσα, νώτα
νύν δίδωσι Παρθένε, τοίς πάθη τά σεπτά εικονίσασι, Χριστού τού
λογχευθέντος θελήματι, καί σέ τιμώσι τήν υπέρτιμον.

Τού Οσίου

Εξέστη επί τούτω ο ουρανός

Ροαίς σου τών δακρύων εκκαθαρθείς, νύν φωτός απολαύεις Θεόκτιστε, τού
τριφεγγούς, τούτω παριστάμενος εμφανώς, καί ταίς εκείθεν άριστα,
εκλελαμπρυσμένος μαρμαρυγαίς, εξ ύψους εποπτεύοις, ημάς τούς τήν σήν
μνήμην, επιτελούντας παμμακάριστε.

Αγάπη καί ελπίδι θωρακισθείς, καί πιστώς πεφραγμένος διέλυσας, τάς
μηχανάς, καί τάς μεθοδείας τών δυσμενών, καί νικητής γενόμενος, νύν
στεφανηφόρος περιπολείς, ταίς θείαις σύν χορείαις, Αγγέλων καί δικαίων,
περί τόν θρόνον τού Παντάνακτος.

Σωφρόνως καί δικαίως καί εύσε σύν ανθρώποις βιβώς, εν τή γη ώσαντες, εν
ουρανοίς, λάμπετε θεόφρονες Ασκηταί, σύν Ασωμάτων τάξεσιν, αίγλη
εντρυφώντες θεαρχική, παρ' ής καί τών αγώνων, ενδίκως τοίς στεφάνοις, ως
νικηφόροι εκοσμήθητε.

Θεοτοκίον

Ω θεία καί θεόφρον καί ιερά, ξυνωρίς τών Πατέρων υπέρλαμπρε, ταίς σαίς
λιταίς, κόσμω τήν ειρήνην παρά Θεού, καταπεμφθήναι αίτησαι, καί τή
Εκκλησία ειλικρινή, ομόνοιαν καί πίστιν, πρεσβείαις ευπροσδέκτοις, τής
Θεοτόκου παμμακάριστοι.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός,
ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα
τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι
μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον τού ιερομάρτυρος

Τών μαθητών ορώντων σε

Χορείαν άγε σήμερον ετησίαν, Νικομηδέων πάσα χάιρουσα πόλις, τού καλού
Ποιμένος σου, καί σκίρτησον, τόν πολιούχον έχουσα, διατηρούντά σε βλάβης,
τών δυσμενών ανωτέραν.

Τού Οσίου

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Αγγελικῶς εβίωσας, ἐπὶ γῆς θεοφόρε, σὺν Ευθυμίῳ πάνσοφε, τῷ μεγάλῳ φωστήρι, Θεόκτιστε διαπρέψας, ἐν ευχαίς καὶ νηστείαις, καὶ πλείστοις κατορθώμασι, πρακτικῆς θεωρίας, μεθ' οὐ καὶ νῦν, παρεστῶς τριάδι τῇ ἀπροσίτῳ, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε, τῶν τιμῶντων σε μάκαρ.

Θεοτοκίον

Τετυρωμένον πάναγνε, καὶ πιότατον ὅρος, Δαυὶδ Θεογεννήτρια, μελωδῶν σε ἐκάλει, ὁ σὸς προπάτωρ Παρθένε, Σολομῶν δέ ὁ θεῖος, κλίνην σαφῶς τοῖς Ἀσμασιν, Ἡσαίας δέ ράβδον, καὶ Ἰακώβ, κλίμακα σέ εἶδε, καὶ πύλην ἄλλος, ἐξ ἧς Θεός τό φύραμα, νεουργεῖ τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος δ'

Εφραίμ Καρίας

Τῇ Νικομηδέων μεγαλοπόλει, πάσα πόλις καὶ χώρα συνεορτάζει σήμερον, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ σεβασμίου αὐτῆς πολιούχου, καὶ γάρ τὰ πέρατα τῆς γῆς, κροτεῖ ἐπευφραινόμενα, τῇ νῦν πανηγύρει τοῦ ιερομάρτυρος, τούτῳ καὶ ἡμεῖς τοῖς ἁσμασιν ὡς ἄνθεσι, στεφάνους πλέξαντες ἐκβοήσωμεν, Χαίροις ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ τὴν ψυχὴν θεῖς ὑπὲρ τῶν προβάτων, ἡ θυσία καὶ θύτης, ὁ ἱερεὺς καὶ ἱερεῖον, Σοὺ δεόμεθα, σὺν τοῖς συνάθλοις σου, Χριστόν Ἀνθιμε ἰκέτευε, τὴν ποίμνην σου ταύτην τῶν βαρβάρων λύκων λυτρωθῆναι, καὶ τῆς οὐρανίου μάνδρας ἀξιωθῆναι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐδωκας σημείωσιν

Ἐν κλίνῃ κατάκειμαι, τῆς ἀμελείας πανάμωμε, καὶ ραθύμῳ διέρχομαι, τὸν βίον καὶ δέδοικα, τὸν τῆς τελευτῆς μου, καιρόν Θεοτόκε, μὴ ὥσπερ λέων ἀφειδῶς, διασπαράξῃ τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ὁ ὄφεις ὁ παμπόνηρος, διό τῇ σῇ ἀγαθότητι, πρὸ τοῦ τέλους προφθάσασα, πρὸς μετάνοιαν ἐγείρον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν ἡ πάναγνος Δέσποινα, καὶ νεκρούντα τὸν δόλιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγχνων, αὐτῆς προελθόντα, καὶ τό μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα ἀνεκραύγαζε, Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάβῃ τῆς δούλης σου, μὴ βραδύνης φιλάνθρωπε, τό ἐμὸν παραμύθιον.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, καὶ Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βαβύλα, Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας, καὶ τοῦ Ἁγίου καὶ θεόπτου Μωϋσέως τοῦ Προφήτου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος πλ. β'
Ὅλην ἀποθέμενοι

Εν αἵματι βάψας σου, τήν ἱεράν διπλοῖδα, εἰσήλθες εἰς ἅγια, τῶν ἁγίων ἅγιος σύ γενόμενος, Βαβύλα ἐνδοξε, καί σαφώς πάντοτε, ἀπολαύεις τῆς θεώσεως, ωραϊζόμενος, καί τῷ μαρτυρίῳ λαμπρόμενος, καί ἄγγελος δεικνύμενος, ταῖς καθαρωτάταις μεθέξουσιν, ὅθεν σε τιμώμεν, καί πόθῳ εορτάζομεν τήν σήν, ἱερωτάτην πανήγυριν, ἀξιομακάριστε.

Σιδήρῳ πεδούμενος, ἀνεμποδίστως τήν τρίβον, διώδευσας Ὅσιε, τήν πρός τήν οὐράνιον πόλιν φέρουσιν, τά σεπτὰ στίγματα, Βαβύλα πάνσοφε, ὥσπερ κόσμον περικείμενος, ἐν ἡ γενόμενος, οἷα νικητῆς ἀληθέστατος, καί Μάρτυς ἀπαράτρωτος, καί ἱεουργός ἱερώτατος, μέλπεις σὺν Ἀγγέλοις, μελώδημα τό θεῖον καθαρῶς, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, Τριάς ὁμοούσιε.

Ποίμνης προϊστάμενος, τῆς λογικῆς ἱεράρχα, βακτηρία γνώσεως, ἐπὶ χλόην ἐθρεψας ταύτην πιστῶς, καί θηρῶν ἐσώσας, καί Θεόν εὐφρανας, τόν ἐξ ὕψους σε ποιμάναντα, ὃν κατενώπιον, τῶν ἀθεωτάτων μακάριε, κηρύττων, ὥσπερ ἄκακον, τέθυσαι ἀρνίον γηθόμενος, μετὰ τῶν ἀκάκων, παιδίων καί προσήχθης σὺν αὐτοῖς, θύμα εὐώδες ολόκληρον, Βαβύλα θεσπέσιε.

Καί τοῦ Προφήτου

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Εν θυέλλῃ τήν ἄσαρκον, καί ἐν γνόφῳ τόν ἄϋλον, Μωϋσῇ τεθέασαι, ὡς χωρεῖν δυνατόν, θεοειδῆς τε γενόμενος, τῇ δόξῃ τῇ κρείττονι, τῷ σαρκίνῳ Ἰσραήλ, Νομοθέτης κεχεῖρισται, ἀλλ' οὐ πέφυκε, νοῦς γεώδης τοῖς θεοῖς ἐμβατεύειν, ἡ γάρ χάρις τοῖς ὁρώσι, τά λίαν κρείττονα δίδοται.

Ἱερεὺς ἐννομώτατος, στρατηγός γενναιότατος, τῷ παραπικραίνοντι ἀναδέδειξαι, Μωσῇ μαστίζων τήν Αἴγυπτον, τῇ ράβδῳ δέ θάλασσαν, διαιρῶν τήν Ερυθράν, καί βυθίζων ἀλάστορα, καί υψαύχενά, Φαραῶ σὺν τριστάταις, καί διάγων, ἐν ἐρήμῳ καί ἐκτρέφων, τόν Ἰσραήλ τόν ἀγνώμονα.

Μωϋσῇ τό υπόδημα, τῶν ποδῶν λύσον τάχιον, ὁ γάρ τόπος ἅγιος, ἐν ᾧ ἔστηκας, μή τι νεκρώσεως σύμβολον, ἐν σοὶ περιφέροιτο, ἐν γάρ βάτῳ καί πυρί, μυστικῶς σοι οππάνεται, τά παράδοξα, τῆς θεόπαιδος Κόρης, ἐν τῷ ὅρει, τῷ Χωρήβ ὁ χρηματίζων, τῷ Μωϋσῇ ἀπεφθέγγετο.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Βάσιμον κρηπίδα ἡ Ἐκκλησία κέκτηται, τοὺς ἱερούς σου ἀγῶνας, Ἱερομάρτυς Βαβύλα, ἣν καί φυλάττοις ἀκράδαντον, καί ἀνεπιβούλευτον ἐκ λύκων κραταιῶν, κηρύττουσαν τὰς ἀριστείας σου, καί μεγαλύνουσιν σὺν σοὶ τὰ

νήπια, τά υπέρ Χριστού τυθέντα, μετά σου μακάριε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Κατάνυξιν ου κέκτησαι, ψυχή αμετανόητε, τί βραδύνεις, τού θανάτου η τομή, εγγίζει καί τό τέλος, εφέστηκεν ως κλέπτης, τή Θεοτόκω δράμε πρόσπεσον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν ξύλω τήν ζωήν ημών, ορώσα η πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικώς, ωδύρετο βοώσα, Υιέ μου καί Θεέ μου, σώσον τούς πόθω ανυμνούντάς σε.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. β' Βαβύλα

Βήματι τυράννου παρεστηκώς, καί αγωνιζόμενος υπέρ τής ευσεβείας εκραύγαζες, ιδού εγώ καί τά παιδιά, ά μοι έδωκεν ο Θεός, μεθ' ών εστεφανώθης εν ουρανοίς, Βαβύλα Ιερομάρτυς, πρεσβεύων απαύστως, τών παγίδων τού εχθρού, ρυσθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Παρθένε παναμώμητε, δυσώπησον όν έτεκες, Βασιλέα, τού παντός καί Ποιητήν, εν ώρα όταν κρίνη, τό γένος τών ανθρώπων, κατοικτειρήσαί με τόν δούλόν σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Λαόν τόν ανομώτατον, αδίκως καθηλούντά σε, επί ξύλου, η Παρθένος καί αγνή, καί Μήτηρ σου ορώσα, ως Συμεών προέφη, τά σπλάγχνα Σώτερ διετέτρωτο.

Απολυτίκιον τού Ιερομάρτυρος

Ήχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος, καί θπόνων διάδοχος, τών Αποστόλων γενόμενος, τήν πράξιν εύρες Θεόπνευστε, εις θεωρίας επίβασιν, διά τούτο τόν λόγον τής αληθείας ορθοτομών, καί τή πίστει ενήθλησας μέχρις αίματος, Ιερομάρτυς Κυπριανέ, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί τού Προφήτου

Ήχος β'

Τού Προφήτου σου Μωϋσέως τήν μνήμην, Κύριε, εορτάζοντες, δι' αυτού σε δυσσωπούμεν, Σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Κανών τής Οκτωήχου εις, καί τών Αγίων δύο. Ο Κανων τού Ιερομάρτυρος, ποίημα Θεοφάνους. Οι δέ, Ιωάννου Μοναχού, αλλ' ουδετέρου τούτων δοκεί κάλαμος είναι.

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας

Τὴν τῶν οικείων αιμάτων ὡς Μωϋσῆς, ἐρυθραίαν θάλασσαν, ἀκυμάντως διελθὼν, Βαβύλα μακάριε Θεῷ, ἐπινίκιον ὠδὴν, ἐβόας ἄσωμεν.

Σὺ τῶν γῆινων τὸν πόθον τῷ θεϊκῷ, ὑποτάξας ἔρωτι, κατεφρόνησας τοῦ ζήν, Βαβύλα μακάριε Χριστοῦ, ἐπειγόμενος ἰδεῖν τὴν ωραιότητα.

Τῆς υπερθέου Τριάδος ὡς ἐραστής, τοῖς τρισὶ συνέθανες, ἀγαλλόμενος παισί, Βαβύλα μακάριε τὴν σὴν, Προϊέμενος ψυχὴν, τῷ ταύτης ἔρωτι.

Θεοτοκίον

Τὸν σεαυτῆς τετοκυία Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νούν σαρκούμενον Ἀγνή, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Μωσῆς Προφητῶν πρῶτος, αἰνεῖσθω λόγοις.

Ἐν τοῖς Θεοτοκίοις.

Κλήμεντος.

Ὡδὴ α' Ἦχος δ'

Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον

Μωσῆς Προφητῶν αἰνεῖσθω πρότερος, ὡς ἐνωπίῳ Θεῷ, συνομιλήσας πρῶτος ἐμφανῶς, ἐν προσώπῳ πρὸς πρόσωπον, οὐκ αἰνιγμάτων φάσμασιν, ἀλλ' ὡς ἐν εἶδει σαρκὸς βλέψας αὐτόν.

Ὡς θεῖον δημαγωγόν καὶ ρύστην σε, τοῦ συγγενοῦς Ἰσραὴλ, Μωσὴ θεόπτα δέδωκε Θεός, τῷ πατρὶ ὥσπερ ἠύξατο, ἐπαγγελίας ρήματι, προμυηθέντι σου τὴν γέννησιν.

Σοφίας σε θησαυρόν ἐφεύραντο, αἱ γενικαὶ ἀρεταί, ἐγκεκρυμμένον γνῶσει τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐν θήβῃ θεόπτα, Μωσὴ, διό σε ἀνεθρέψατο, ἡ βασιλὶς καὶ θεία πρόνοια.

Ἡρνήσω θεοπτικῶς Πανεύφημε, ἐκ βρέφους πᾶσαν θηλὴν, τῷ δέ γνησίῳ γάλακτι τραφεῖς, προεδήλους σαφέστατα, τῆς πρὸς Θεόν ἐγγύτητος, τό υπεραίρόν σου ἀξίωμα.

Θεοτοκίον

Κατέπτηξ ἰδὼν Μωσῆς παράδοξον, ἐν πρώτοις θέαμα, βάτον καὶ φλόγα, ξένην συμπλοκὴν, τὸν Θεόν ἐκ Παρθένου Μητρός, προζωγραφούσαν ἀφθαρτον, ὃν διαβάς τοὺς χρόνους εἶδε σαρκί.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος

Ωδή γ'
Ουκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ

Ουκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, σού Βαβύλα τοῦ πιστοῦ, καί στεφανώσας αὐτόν, τῷ στεφάνῳ τῆς ὁμολογίας σου.

Μαρτύρων γέγονεν ἰσχύς, Κύριε ὁ Σταυρός σου, στερεώσας τοὺς παῖδας, σὺν Βαβύλα τῷ κλεινῷ, καί καθελὼν δι' αὐτῶν, τὰ τῆς πλάνης ἄθεα φρυάγματα.

Ἰσχύς ἐξέλιπε Χριστέ, διαβόλου εἰς τέλος, τοῖς ἀκάκοις παισὶ γάρ, καί Βαβύλα τῷ κλεινῷ, ἠττάται ὁ ἰσχυρός, καί γελάται ὑπ' αὐτῶν παιζόμενος.

Θεοτοκίον

Ἰσχύς μου ὕμνησις Χριστός, ὁ ἐκ σοῦ ἀνατείλας, περικείμενος σάρκα, Θεοτόκε δουλικὴν, καί ἐκ δουλείας ἡμᾶς, διαβόλου σώζων ἀγαθότητι.

Τοῦ Προφήτου

Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε

Ὅλως τῆς ἀρρήτου γνώσεως, ἐπλήσθης θεόπτα, τό γάρ Πνεῦμα τό Πανάγιον, δι' Ἀγγέλου τὴν τῶν ἀρχαίων, ἐμυήσατό σε γνώσιν τρανῶς.

Φέρων τηλαυγὼς τὰς θείας αὐγὰς, ταῖς θεοσημεΐαις, κατέπληττες Αἴγυπτον, μεταβάλλων τὴν τῶν στοιχείων, παραδόξως φύσιν Πάνσοφε.

Ἡύγει τό ωραῖον κάλος σου, τὴν ἐκ θείας σου αἰγλῆς, λαμπρὰν ἀστειότητα, καί πρὸς θεῖαν ἀπλήστως πάντα, ἐπεσπάσω ωραιότητα.

Θεοτοκίον

Ἦχθης τοῦ φρικτοῦ οράματος, πρὸς ἐκστατικὴν κατανόησιν Πάνσοφε, ἀλλ' ἐσχέθης φωνὴ Κυρίου, τοῦ τεχθέντος ἐκ Παρθένου σαρκί.

Ὁ Εἰρμός

«Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καί οἱ ἀσθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδίᾳ μου».

Κάθισμα τοῦ ἱερομάρτυρος

Ἦχος γ' Θεῖας πίστεως

Ζέων πίστεως ὁμολογία, πλάνης ἐσβέσας κακοδοξίαν, στηλιτεύσας τῶν εἰδώλων τό ἄθεον, καί ολοκαύτωμα θεῖον γενόμενος, θαυματουργίαις δροσίξεις τὰ πέρατα, Πάτερ Ὅσιε, Χριστόν τόν Θεόν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... τοῦ Προφήτου

Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Προφητῶν ἀπάντων σε, πρῶτον ὡς ὄντα, εὐσεβῶς γινώσκοντες, ἀνευφημούμεν οἱ πιστοί, πρῶτος Θεόν γάρ ἐώρακας, ὡς δυνατόν ἦν, ἀνθρώπῳ θεάσασθαι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τὴν θερμὴν ἀντίληψιν, τῶν ἐν ἀνάγκαις, τὴν ἡμῶν βοήθειαν, καί πρὸς Θεόν

καταλλαγήν, δι' ἧς φθοράς ελυτρώθημεν, τὴν Θεοτόκον πιστοὶ μακαρίσωμεν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Επὶ ξύλου βλέπουσα, αναρτηθέντα, τὸν Υἱόν σου Πάναγνε, σπλάγχνα
μητρῶα γοερώς, σπαρασσομένη εκραύγαζες, Οἶμοι! πῶς ἔδυσ, τό φῶς μου
τό ἄχρονον.

Τοῦ Ιερομάρτυρος

Ὡδή δ'

Χριστός μου δύναμις

Χριστός μου δύναμις, Θεός καὶ Κύριος, πρό βημάτων εβόας τυραννικῶν,
απειλαίς απτόητος, Ιερομάρτυς Βαβύλα, ἐν Κυρίῳ ἀγαλλόμενος.

Θυσίαν ἄμωμον, φρικτὴν ἀναίμακτον, τῷ Κυρίῳ προσφέρων, καὶ σεαυτὸν,
σφάγιον δι' αἵματος, Ιερομάρτυς Βαβύλα, ἀκηλίδωτον προσήγαγες.

Τῶν παίδων Ὅσιε, τό νέον φρόνημα, ὡς σοφός παιδοτρίβης πνευματικῶ,
αποτρέφων γάλακτι Ιερομάρτυς Βαβύλα, εἰς τελείωσιν κατήρτισας.

Θεοτοκίον

Ναόν πανάγιον, Θεοῦ γινώσκοντες, σέ τὴν ἀσπίλον μόνην, καὶ τῶν πιστῶν,
πάντων υπερέχουσαν, ιερωτάταις σε φωναίς, Θεοτόκε μακαρίζομεν.

Τοῦ Προφήτου

Επαρθέντα σε ἰδοῦσα

Τῆς ἰσχύουτος τῆς γλώττης καὶ τῆς φωνῆς σου, διαμειφθείσης θεία προνοία
θεόπτα, φρικτῶν μυστηρίων Θεοῦ, ἐδείχθης διάκονος, καὶ πληγαίς ἐμάστιξας
Αἴγυπτον.

Ὡς παράδοξος ἡ κλήσις σου ὦ θεόπτα, ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα τῶν σῶν
τεραστίων! ὥπται γάρ ὁ ὢν σοι Θεός, καὶ δόξη υψώσας σε,, Ἰσραὴλ Σωτήρα
ἀπέστειλε.

Νομοθέτην παραδόξων καὶ δυσεφίκτων, τοῦ Θεοῦ διδαγμάτων, υμνοῦντές σε
πίστει, κράζομεν θεόπτα Μωσῇ, Τὴν ἰλεων αἴτησαι, τοῦ Θεοῦ ἡμῖν θείαν
δύναμιν.

Πάν πρωτότοκον ἐπάταξας τῆς Αἰγύπτου, ὡς ὁ Χριστός δαιμόνων ἐνέκρωσε
κράτος, τύπος γάρ τοῦ μέλλοντος, τὰ σοί ενεργούμενα, ἀληθῶς υπήρχον
Αοίδιμε.

Θεοτοκίον

Μὴ ἐγγίσης ἐν τοῖς ὧδε, Μωσῆς ἀκούσας, Θεοῦ φωνῆς βοώσης, ἐκ φλογός
καὶ τῆς βάτου, ἅγιος ὁ τόπος γάρ, εἰκότως προέγραψεν, ἐν σαρκὶ τεχθήσεσθαι
Χριστόν ἐξ Ἀγνῆς.

Τού Ιερομάρτυρος

Ωδή ε' Τώ θείω φέγγει σου

Τήν θείαν χάριν σου Ιησού, ο ιερομάρτυς Βαβύλας, όντως εξ ύψους εδέξατο, ως καί παίδας νέους, πρός σήν αγάπησιν, αλείφειν καί θανάτου πρός καταφρόνησιν.

Τή θεία γνώσει σου ελλαμφθείς, ο Ιερομάρτυς Βαβύλας, πάντας edίδασκε Κύριε, σέ ειδέναι μόνον Θεόν τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου καί τής πλάνης ανακαλούμενον.

Τή θεία ψήφω σου προκριθείς, ο ιερομάρτυς Βαβύλας, τήν λογικήν νέμειν ποίμνην σου, σοί προσφέρει Λόγε Θεού, τό αίμα αυτού, πρός τρίβον σωτηρίας, πάντας σοφώς οδηγών.

Θεοτοκίον

Υπέρ τών δούλων σου τόν εκ σου, Πάναγνε Δεσπότην τού παντός, εκδυσωπούσα ικέτευε, πάσης εναντίας βλάβης λυτρώσασθαι, τού σέ ομολογούντας Παρθενομήτορα.

Τού Προφήτου

Σύ Κύριέ μου φώς

Ραπίζεις Ερυθράν, καί δεικνύεις ισχύν τού Θεού, τή ράβδω σου ώ θεόπτα, καί χαράτεις εν ταύτη, Σταυρού τήν θείαν δύναμιν.

Ω τόλμης προσφιλούς! ώ απλότητος ψυχής καθαράς! Εί έγνως με παρά πάντας, πρός Θεόν ο θεόπτης φησί, γνωστώς μοι φάνηθι.

Τή πέτρα σκεπασθείς, ου Θεού είδες πρόσωπον, ως κρύφιον ώ θεόπτα, τήν δέ σαρκωσιν έγνως, τού Λόγου ως οπίσθια.

Ούων υετόν, αντί ύδατος Μάννα ποτέ, Μωσής εστιν ο θεόπτης, ο δούς ορτυγομήτρας, τροφήν τώ, Ισραήλ δι' ευχής.

Θεοτοκίον

Εισέδυσ αισθητώς, τώ γνώφω καί έμαθες, τά άρρητα ώ θεόπτα, ως μέλλει εκ Παρθένου, Θεός σαρκί τεχθήσεσθαι.

Τού Ιερομάρτυρος

Ωδή ς' Τού βίου τήν θάλασσαν

Τού βίου τήν θάλασσαν, τώ τής πλάνης καθορών, κυμαινομένην κλύδωνι, Βαβύλας ο αοίδιμος αθλητής, εβόα, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε.

Χριστόν εκμιμούμενος, πρό τῆς ποιμένης τήν ψυχὴν, τήν εαυτοῦ προδέδωκεν, ο αοίδιμος Μάρτυς καί αθλητής, ζωὴν πρὸς αἰώνιον, εκ φθοράς τοῦ θανάτου μεθιστάμενος.

Τῶν Παίδων τό άστατον, επεστήριζε σοφῶς, τοῖς εαυτοῦ παθήμασι, Βαβύλας ο αοίδιμος αθλητής, ζωὴν πρὸς ουράνιον, από γῆς μεταφέρων ο πανεύφημος.

Θεοτοκίον

Δεσμῶν απολέλυμαι, καταδίκης καί αράς, ευλογημένη Πάναγνε, τῷ τοκετῷ σου, μόνη γάρ επί γῆς, Θεόν εσωμάτωσας, καθαρῶν εξ αιμάτων σου Πανάμωμε.

Τού Προφήτου

Θύσω σοι, μετά φωνῆς

Στρατεῖαν, κεκτημένος Θεοῦ Ισραήλ δυνατήν, τά μέν επτά τῆς κακίας, Χαναναίων ἔθνη εξαφανίζεις, τῷ λαῷ σου, κατακληροδοτεῖς δέ τήν γῆν τήν αὐτῶν.

Αρρήτως, υπελθὼν εν τῷ γνόφῳ τῷ θείῳ Μωσῇ, οὐ ο Θεός ἦν καλὼν σε, τάς γραφείσας πλάκας δακτύλῳ αὐτοῦ, τῶν νομίμων, υπεδέξω ως μέγας θεράπων αὐτοῦ.

Ίστησιν, υπακούειν Θεός τῆς φωνῆς αὐτοῦ, τόν Μωϋσὴν τόν θεόπτην, κατενώπιον τοῦ λαοῦ εμφανῶς, ἵνα δείξη, φοβερόν μετά δόξης τόν μύστην αὐτοῦ.

Νόμιμοι, ως τῆς χάριτος παῖδες υπάρχοντες, τήν ευλογίαν τρυγῶμεν, ευφημοῦντες Μάκαρ σε, καί Εβραίους, ως περ πάλαι Ιακώβ, τόν Ησαῦ νύν πτερνίζοντες.

Θεοτοκίον

Νεύματι, θεϊκῷ σε προγράφει Μωσῆς ο κλεινός, ως κιβωτόν Θεοτόκε, ταῖς αυγαῖς τοῦ Πνεύματος πανταχόθεν, ως χρυσίῳ, κατακεκαλυμμένην εις δόξαν Θεοῦ.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνῆς αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οίκτον, εκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον τοῦ Ιερομάρτυρος

Ἦχος πλ. δ'

Ὡς απαρχάς τῆς φύσεως

Ὡς ευσεβείας κήρυκα, καί αθλητῶν εδραῖωμα, η Εκκλησία δοξάζει σε ένδοξε, λαμπρυνομένη σήμερον, αλλ' ως έχων παρρησίαν, εν ειρήνῃ τελεία, τούς ανυμνούντάς σε, τόν Χριστόν φυλαχθῆναι δυσώπησον, ὦ Πολύαθλε.

Ο Οίκος

Τήν τού κόσμου σαφώς ματαιότητα, εννοών ο τού κόσμου αλλότριος, καί τά πάθη Χριστού μιμησάμενος, τά τού σώματος πάθη ενέκρωσας, καί τόν σταυρόν σου αράμενος, ηκολούθησας Μάρτυς τώ Κτίστη σου, καί συμμένων αὐτῷ νύν ικέτευε, υπέρ τών σέ τιμώντων αληθῶς, ὦ Πολύαθλε.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τή Δ' τού αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Βαβύλα, Επισκόπου Αντιοχείας τῆς μεγάλης, καί τών σύν αὐτῷ Αγίων τριῶν παιδῶν, οἱ διά ξίφους ετελειώθησαν.

Στίχοι

- Ο Χριστόν αὐτόν Βαβύλας θύων πάλαι,
- Χριστῷ προθύμως θύεται διά ξίφους.

Εἰς τοὺς παῖδας

Στίχοι

- Ὑπέρ μεγίστου Δεσπότου Θεοῦ Λόγου,
- Τρέχουσι θερμῶς πρὸς ξίφος τά παιδία.
- Παῖδας καί Βαβύλαν πέφνε ξίφος ἀμφί τετάρτην.

Τή αὐτή ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Βαβύλας, ὁ ἐν Αντιοχείᾳ διδάσκαλος, σύν τοῖς ὑπ' αὐτόν ογδοήκοντα τέσσαρσι παισὶ, ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Μαθήσεώς σοι μισθὸς ἐκ τῶν παιδίων,
- Βαβύλα θεῖε τῆς τομῆς κοινωνία.

Ὁ Ἅγιος προφήτης Μωϋσῆς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Οὐκ ἐκ πέτρας νύν, οὐδ' ὀπισθίων μέρει,
- Μωσὴ θεωρεῖς, ἀλλ' ὅλον Θεόν βλέπεις.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τῆς Αγίας Ερμιόνης, μίας τῶν θυγατέρων Φιλίππου τού ἀποστόλου.

Στίχοι

- Χωρεῖς πρὸς αὐτοὺς οὐρανοὺς Ερμιόνη,
- Ερμαῖον ευρηκυῖα τήν σωτηρίαν.

Οἱ Ἅγιοι Θεότιμος καί Θεόδουλος, οἱ ἀπὸ δημίων πιστεύσαντες, πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχοι

- Θεότιμος τέθηκε σύν Θεοδούλῳ,
- Τιμὴν σύν αὐτῷ δουλικὴν δούς Κυρίῳ.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τῶν Αγίων Μαρτύρων Κεντυρίωνος, Θεοδώρου, Ἀμιανού, καί Ιουλιανού, ὁρμωμένων ἐκ κώμης Κανδαύλης.

Στίχοι

- Ο Κεντυρίων πύρ πόθου θείου πνένων,
- Ψυχὴν προθύμως εἰς τό πύρ αποπνέει.
- Τριπτοῖς αθληταῖς, ἡ πυρά κλίμαξ ξένη,
- Δι' ἧς ἀνῆλθον ουρανοῦ πρὸς τό πλάτος.

Τῇ αὐτῇ, ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Πετρωνίου, Χαριτίνης, Ζαρβήλου (ἢ Σαρβήλου), Θαθουήλ, καί Βεβαίας.

Στίχοι

- Τμηθέντες ἀμφω θαθουήλ καί Βεβαία,
- Ζωὴν βεβαίαν εὖρον ἀντ' ἐψευσμένης.
- Βέβηλον ὁ Ζάρβηλος οὐ σέβων σέβας,
- Ἀνδρῶν βεβήλων χερσὶ βάλλεται λίθοις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῶν ἁγίων τρισχιλίων εξακοσίων εικοσιοκτὼ Μαρτύρων.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ ἱερομαρτυροῦ

Ὡδὴ ζ'

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον

Αἰουράνιαι δυνάμεις κατοπτεύουσαι, παῖδας καὶ παιδοτρίβην ομοῦ, κατὰ τῆς πλάνης, νικηφόρους δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἐβῶν χορεύουσαι Χριστῷ, Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁδοῦς τὴν νίκην αὐτοῖς.

Ἡ φωσφόρος τοῦ Δεσπότου κατελάμπρυνε, χάρις τοὺς συνελθόντας πιστοὺς, ὁ αοίδιμός τε Βαβύλας στεφανηφορῶν, προτρέπει συγχαίροντας βοάν, Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν τυράννων μὲν ἠπόρει ἡ ἐπίνοια, βοηθεῖν τοῖς μὴ οὔσι θεοῖς, τῇ Τριάδι δέ τῇ Ἁγίᾳ Βαβυλας ὁ κλεινός, προτρέπει Πιστοὺς τοῦ ἐκβοάν, Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Λαμπροτάταις ἀστραπαῖς σου καταλάμπρυνον, τὴν ζοφεράν καρδίαν μου, ἡ κυήσασα ἐπὶ γῆς τὸν ἥλιον Χριστόν, Παρθένε, ἡ ψάλλομεν αἰεί, Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Τοῦ Προφήτου

Ἐν τῇ καμίνῳ

Ἐν θεοπτίαις, τῶν ἀπορρήτων θεῖος γραφεὺς γεγονώς, πάσαν τὴν σοφὴν ἰδέαν σύ τῆς σκηνῆς, διὰ λόγων τεχνησάμενος, τῷ ἀρχιτέκτονι, Βεσελεήλ

παρέθου τήν πράξιν Μωσή.

Ιερατεύειν, θρασυστομήσας πάλαι Κορέ μετά σου, ώφθη κατελθών εις Άδου παγκλήρως ζών, τού Θεού σοι τό αιδέσιμον, Μωσή φυλάττοντος, βασιλείας καί ιερατείας ομού.

Συστρατηγών σοι, τού Ιουδαίων έθνους πάλαι Μωσή, ώφθη Μιχαήλ ο Άρχων τών ουρανών, καί τού σώματός σου θείος φρουρός, τόν γάρ αρχέκακον, ανθεστηκότα ούτος κατήσχυνε.

Θεοτοκίον

Τού Ααρών σε, η θεία ράβδος βλαστάνειν εδήλωσε, πάσι Θεοτόκε λύσιν αμαρτιών, ιλασμός γάρ βροτοίς γέγονας, καί απολύτρωσις, τής φρικτής τού Θεού πρός ημάς απειλής.

Τού Ιερομάρτυρος

Ωδή η'

Θεόν Πατέρα δημιουργόν

Η μνήμη σήμερον αδελφοί, τού Ιερέως καί Μάρτυρος Βαβύλα, τού εν φλογί Νεανίας άδειν προτρέπεται, Ευλογείτε, τόν Κύριον τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Οινέοι σήμερον φοιτηταί, τού Ιερέως καί Μάρτυρος Βαβύλα, σύν τώ πρεσβύτη στεφθέντες άδειν προτρέπονται, Ευλογείτε τόν Κύριον τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τό χρίσμα τό Ιερατικόν, τού Ιερέως καί Μάρτυρος Βαβύλα, εν τή τού αίματος χύσει πλέον δοξάζεται, διά τούτο τόν Κύριον υμνεíte τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Θεόν εκύησας εν σαρκί, τόν κατέχοντα χειρί τά πάντα, καί εν αγκάλαις Παρθένε τούτον εβάστασας, όν υμνούσιν ως Κύριον τά έργα, καί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Προφήτου

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Θεράπων εικότως τού Θεού, ως πράος ήκουσας καί έργοις γέγονας, διό εγνώσθη σοι κυριος, υπέρ πάντας τούς προφήτας Μωσή, καί ενοικήσας σοι πιστώς, ψάλλειν edίδαξεν, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ως μύστης Θεού καί λειτουργός, καί βασιλεύς, Ισραήλ, Μωσή θεόπτα δειχθείς, Χριστόν εκήρυξας έρχεσθαι, εν σαρκί προδιαγράψας αυτού, τήν πρός ανθρώπους φοβεράν καί θείαν έλευσιν, ού καί τύπος έμψυχος ώφθης σαφώς, καί Προφήτης πιστός.

Λόγου προφητείαις τόν λαόν, καί νόμου διαταγαίς καθοδηγήσας πιστώς, σημείων τέρασιν ίθυνας, καί θαυμάτων επιδείξεσιν, υπό Θεού δέ προσκληθείς, εν γή θεόπτα Μωάβ, προσετέθης, πρός τούς πατέρας τούς σούς μετά δόξης πολλής.

Όρει επιβάς ως ουρανώ, Θεού προστάξαντος κατείδες πνεύματι, τήν τών πραέων γήν Πάνσοφε, αισθητώς δέ κατενόησας, επαγγελίας τήν τρυφήν, καί μεταστάντος εκ γής, επεκρύβη, οικονομία Θεού καί τό σκήνός σου.

Θεοτοκίον

Ουδείς προακήκοε πρό σου, θεόπτης ένδοξε, Μωσή θεράπον Χριστού, διότι άπαντα έβλεπας, τής Παρθένου τά ινδάλματα, προδιαγράφοντα αυτής τήν θείαν γέννησιν, εν φλογί γάρ βάτου, κατείδες μορφήν τήν άόρατον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί Παίδες κραιυάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τού Ιερομάρτυρος

Ωδή θ'

Θεόν ανθρώποις ιδείν

Χριστός ανθρώποις οδόν υπέδειξε, διά Σταυρού πρός ύψος ουρανών ευεπίβατον, διά τούτο θάνατος ηττάται βροτοίς, παίδες γάρ νεανίαι, τούτον ουκ έπτηξαν, σύν τώ θαυμασίω Βαβύλα, ούς μακαρίσωμεν.

Ευρών τών πόνων σου τήν αντάμειψιν, παρά Χριστού θαυμάτων, παροχήν καί αιώνιον, κληρουχίαν Βαβύλα θεσπέσιε, μέλπεις σύν τοίς Αγγέλοις, Άγιος, Άγιος, Άγιος, Τριάς η παντουργός καί παντοδύναμος.

Παθών ίαματα αρουσώμεθα, τή ευκλεεί σκηνή τών αθλοφόρων προστρέχοντες, εν αυτή γάρ πάρεισιν Αγγέλων χοροί, Πνεύματά τε δικαίων, πάντων η Δέσποινα, σύν τώ θαυμασίω Βαβύλα ίασεις νέμοντες.

Θεοτοκίον

Ωδήν προσάγω σοι Κόρη Δέσποινα, εκ ρυπαρών χειλέων μου ο τάλας δεόμενος, τού βορβόρου ρύσαί με τών έργων μου, άπαντας δέ τούς πίστει, νύν ευφημούντάς σε, τής εκ δεξιών τού σου Υιού δόξης αξίωσον.

Τού Προφήτου

Λίθος αχειρότμητος

Γέγονας αυτόπτης θεόπτα, καί μετά θάνατον Κυρίου, ου δι' αμυδρών αινιγμάτων, Χριστόν αθρήσας, ως εν τή πέτρα τό πρίν, αλλ' ανθρωπίνω σώματι, φώς απαστράπτοντα θεότητος.

Ὅρος τό θαβώρ εδοξάσθη, υπέρ τό Σίναιον πλουσίως, ένθα Μωϋσής εκ νεκάδων, καί ο θεσβίτης εκ χώρας ζώντων Χριστόν, σύν Αποστόλοις έβλεπον, μεταμορφούμενον ως όντως Θεόν.

Σώσον συμπαθεί σου πρεσβεία, καί προσευχών τή παρρησία, ως τόν Ισραήλ εκ κινδύνων, Μωσή θεόπτα, καί χαλεπών καί δεινών, Χριστιανών τό πλήρωμα, εκ πάσης βλάβης τών υμνούντων σε.

Θεοτοκίον

Στάμνον σε χρυσήν τε καί πλάκα, καί θείαν τράπεζαν Παρθένε, πρότερον Μωσής διαγράψας, τρανώς εδήλου Θεόν τεχθήναι εκ σου, όν περ ιδόντες σώματι, πιστώς τόν ύμνον συμπληρούμέν σοι.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετήθη, Χριστός, συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Θύτης ομού καί θύμα, Βαβύλα ώφθης τού Θεού, θύων αυτώ αναιμάκτως, καί σοίς εν αίμασι τυθείς, σύν τοίς τελείοις νηπίοις, μεθ' ών σε ανευφημούμεν.

Θεοτοκίον

Τούς μή τήν σήν εικόνα, Παρθένε ασπαζομένους, καί τού Υιού καί Θεού σου, εκ πίστεως ειλικρινούς, κατάβαλε ως αθέους, καί τή γεέννη παράδος.

Καί τά λοιπά ως συνήθως, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Ζαχαρίου, πατρός τού Προδρόμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώίτίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Χρίσμα περικείμενος, στολήν τε θείαν αιόδιμε, Ζαχαρία ως άγγελος, Θεώ ιεράτευσας, μεσιτεύων πλάστη, καί πλάσματι μάκαρ, καί τάς δηλώσεις εναργώς, τού θείου Πνεύματος εισδεχόμενος, διό σε μακαρίζομεν, καί τήν αγίαν σου σήμερον, εκτελούντες πανήγυριν, τόν Σωτήρα δοξάζομεν.

Παιδίον εύρακας, αποτεχθέν τής νεάνιδος, Ζαχαρία θεόπνευστε, Πατρός τόν συνάναρχον, καί τώ σώ προδήλως, προλέγεις παιδίω, Προφήτης έση αληθώς, τούτου τάς τρίβους ετοιμαζόμενος, μεθ' ού σε μακαρίζομεν, καί τήν

σεπτήν σου πανήγυριν, Ιερώς εορτάζομεν, θεοφόρε Πανόλβιε.

Ναός ζών καί έμψυχος, τού θείου Πνευματος πέφυκας, καί ναού μέσον ένδοξε, Θεώ συγγινόμενος, καθαρά καρδία αδίκως εσφάγης, μαρτυρικώς αποπληρών, τόν θείον δρόμον σου Αξιάγαστε, διό πρός τόν ουράνιον, ναόν ανήλθες εν αίματι, τώ ιδίω αιτούμενος, ιλασμόν τοίς τιμώσι σε.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'
Ιωάννου Μοναχού

Ιερωσύνης νομικής, ενδεδυμένος όντως στολήν, κατά τήν τάξιν Ααρών ελειτούργησας, καί παρεστώς εν τώ ναώ, αγγελικήν μορφήν εμφανώς, εθεάσω παμμακάριστε, διό σου τήν μετάστασιν άπαντες, μέλποντες χρεωστικώς Ζαχαρία, άσμασιν ευφημούμεν, σέ τόν μετά τό γήρας εκβλαστήσαντα, Ιωάννην τόν ένδοξον, Πρέσβευε υπέρ ημών, τόν ελεήμονα Θεόν, σωθήναι ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Κύριε, ει καί κριτηρίω

Κύριε, σύ τής σέ τεκούσης πρεσβείαις, περιφρούρησον τήν ποιμήνην σου, ήν περ αίματί σου τιμίω, ως οικτίρμων εξηγόρασας, καί επηρείας εχθρών, απήμαντον συντήρησον, όπως υμνούντες δοξολογώμεν, σου τήν θείαν συγκατάβασιν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Κύριε, ότε σε ο ήλιος είδεν, επί τού ξύλου κρεμάμενον, Ήλιε τής δικαιοσύνης, τās ακτίνας εναπέκρυψε, καί τής σελήνης τό φώς, εις σκότος μετεβάλετο, η δέ πανάμωμός σου Μήτηρ, τά σπλάγχνα διετέτρωτο.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'
Ω τού παραδόξου θαύματος

Ω τού παραδόξου θαύματος! ο παρεστώς τώ Θεώ, εν υψίστοις Αρχάγγελος, λειτουργώ θεόφρονι, Ζαχαρία την σύλληψιν, τήν τού Προδρόμου ευαγγελίζεται, παρ' ηλικίαν εκ τής στερλώσεως, Ω τής αφράστου σου, προμηθείας Δέσποτα! δι' ής Χριστέ, σώσον τās ψυχάς ημών, ως μόνος εύσπλαγχνος.

Στίχ. Ευλογητός Κύριος ο Θεός τού Ισραήλ, ο ποιών θαυμάσια μόνος.

Ω τού παραδόξου θαύματος! τής Παλαιάς τήν σιγήν, καί τής Νέας τήν έκφανσιν, Ζαχαρίου κώφευσις, προφητεύει σαφέστατα, τήν γάρ τού νόμου σιγήσας πλήρωσιν, τό φώς υπέδειξε τό τής χάριτος, Ω τής προνοίας σου, τής σοφής Φιλάνθρωπε! δι' ής ημάς, πάντας περιφρούρησον ως παντοδύναμος.

Στίχ. Καί σύ παιδίον, Προφήτης Υψίστου κληθήση.

Ω τού παραδόξου θαύματος! εν ιερεύσι πιστός, καί εν Μάρτυσιν άριστος, καί

Προφήτης ένδοξος, προμηνύων τά μέλλοντα, ο Ζαχαρίας Δέσποτα δείκνυται, τριπλώ στεφάνω κατακοσμούμενος, Ὡ τών πλουσίων σου, δωρεών φιλάνθρωπε! δι' ών Χριστέ, πάντας καταξίωσον, τής βασιλείας σου.

Δόξα... Ἦχος β'

Ανατολίου

Ως καθάρως ιερεύς, εις τά Ἅγια τών Αγίων εισέδυσ, καί τήν στολήν τήν ιεράν ενδυσάμενος, αμέμπως τώ Θεώ ελειτούργησας, ως Ααρών νομοθετών, καί ως Μωσής ποδηγών τας φυλάς τού Ισραήλ, εν τή τών κωδώνων ακραιφνεί συμβολή, διό καί πεφόνευσαι, αλλά τό αίμά σου τό δίκαιον, ημίν σωτήριον ίαμα γέγονε, καί ως μύρον ευώδες, τας ακοάς ανοίγει, πρός πορισμόν τής αιωνίου ζωής, Ζαχαρία τρισόλβιε, τού Βαπτιστού Ιωάννου ο γενέτης, καί τής Ελισάβετ ο σύνευνος, εκτενώς πρέσβευε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ότε εκ τού ξύλου σε

Όντως υπερήραν αληθώς, τών ανομιών μου τά πλήθη, τήν κεφαλήν μου αγνή, καί αι ανομίαι μου υπερεπλήθυναν, καί φορτία δυσβάστακτα, καί άμετρα Κόρη, κέκτημαι ο δείλαιος, καί αδιόρθωτος, Σύ ούν, τή θερμή σου πρεσβεία, πρόφθασον καί σώσόν με μόνη, τών αμαρτανόντων η διόρθωσις.

Η Σταυροθεοτοκίον

Πόνους υπομείνασα πολλούς, εν τή τού Υιού καί Θεού σου σταυρώσει άχραντε, έστενες δακρύουσα καί ολολύζουσα, Οίμοι! τέκνον γλυκύτατον, αδίκως πώς πάσχεις, θέλων πάντας ρύσασθαι, τούς εξ Αδάμ γηγενείς, όθεν, Παναγία Παρθένε, σέ παρακαλούμεν εν πίστει, ίλεων ημίν τούτον απέργασαι.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ιερωσύνης στολισμόν, περιβαλλόμενος σοφέ, κατά τόν νόμον τού Θεού, ολοκαυτώματα δεκτά, ιεροπρεπώς προσενήνοχας Ζαχαρία, καί γεγονόςας φωστήρ, καί θεατής μυστικών, τά σύμβολα εν σοί, τά τής χάριτος, φέρων εκδήλως πάνσοφε, καί ξίφει αναιρεθείς εν τώ ναώ τού Θεού, Χριστού Προφήτα, σύν τώ Προδρόμω, πρέσβευε σωθήναι τας ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Τον Προδρόμοιο τοκήα κροτώ σοφόν Αρχιερής.

Θεοφάνους

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

Υγράν διοδεύσας

Τήν μνήμην Προφήτα σου ευφημών, τού Πνεύματος χάριν, ικετεύω μοι συνεργείν, τή σή μεσιτεία ανακράζων, Τώ λυτρωτή καί Θεω ημών άσωμεν.

Ο βίος σου άμεμπτος ευρεθείς, τής ιερωσύνης, εκοσμήθη καταστολή, καί τής προφητείας φωτοφόροις, μαρμαρυγαίς θεωρρήμον μακάριε.

Νομίμω ταινία τήν κεφαλήν, κατηγλαϊσμένος, Ζαχαρία αναδειχθείς, ως ιεροφάντωρ ανεβόας, Τώ λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν.

Θεοτοκίον

Ποδήρη χιτώνα ως Ααρών, περιβεβλημένος, τήν εκ ρίζης τού Ιεσσαί, βλαστήσασαν Κόρην υπεδέξω, τόν Λυτρωτήν εν κοιλία βαστάζουσαν.

Ωδή γ'

Σύ εί τό στερέωμα

Ότε τό θυμίαμα, τό τής συνθέσεως έφερεις, Αρχιερεύ, τότε τού Προδρόμου, εκομίσω τήν γέννησιν.

Μύρον αγιάσματος, ιερατεύειν σε έχρισεν, ως Ααρών, όθεν οπτασίας, Αγγέλου ηξίωσαι.

Όρθρον προμηνύοντα, τή οικουμένη σε ήλιον, τόν νοητόν, Σώτερ Ζαχαρίας, Ιωάννην εκτέτοκεν.

Θεοτοκίον

Ίθυνον τόν βίον μου, Θεογεννήτρια πάναγνε, καί τήν ζωήν, η τού Ζαχαρίου, τήν οικίαν φαιδρύνασα.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν μυστικώς

Ιερουργήσας τώ Θεώ κατά τόν νόμον, καί προφητεύσας τόν Χριστόν εκ τής Παρθένου, Ζαχαρία σαρκούμενον εκ Πνεύματος Αγίου, εφάνης τή οικουμένη στύλος φωτός, καί έφης δικαιοσύνης ανατολήν, εξ ύψους κόσμον εκλάμπουσαν, καί εις ειρήνης οδόν, ευθύνουσαν τούς πόδας ημών, τόν σώζοντα τό άνθρωπον.

Δόξα... Όμοιον

Τού Βαραχίου τόν υιόν νύν μακαρίσωμεν, ότι τόν νόμον ψαλμικώς προεμελέτησε, Ζαχαρίας ο δίκαιος νυκτός τε καί ημέρας, λατρεύων τώ εν υψίστοις πάντων Θεώ, ως έφη ο έν Προφήταις μέγας Δαυίδ, ός καί τέλος δι' αίματος, σφαγείς ετύθη ως αμνός, δεκτός εις ολοκάρπωσιν, τού Σωτήρος τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοχαρίτωτε Αγνή ευλογημένη, τόν διά σπλάγχνα οικτιρμών εκ σου τεχθέντα, σύν ταίς άνω Δυνάμεσι, καί σύν τοίς Προφήταις, καί άπασι τοίς Αγίοις υπέρ ημών, δυσώπει ακαταπαύστως δούναι ημίν, πρό τού τέλους διόρθωσιν, καί ιλασμόν αμαρτιών, καί βίου επανόρθωσιν, όπως εύρωμεν έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τώ τού Υιού σου καί Θεού Σταυρώ Παρθένε, περιφρουρούμενοι αεί τās τών δαιμόνων, προσβολάς εκτρεπόμεθα, καί τās μεθοδείας, κυρίως σε Θεοτόκον καί αληθώς, υμνούντες, καί πόθω πάσαι αι γενεαί, μακαρίζοντες άχραντε, ως προεφήτευσας, διό, πταισμάτων ημίν άφεσιν, ταίς πρεσβείαις σου δώρησαι.

Ωδή δ'

«Εισακήκοα Κύριε τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Ο Προφήτης σου Δέσποτα, τύποις νομικοίς, πιστώς ελειτούργει σοι, καί τής χάριτος ηξίωται, κατιδείν εν γνώσει τήν αλήθειαν.

Τώ φωτί φώς προσέλαβες, τώ αμαυροτέρω σύ τό τρανότερον, Παμμακάριστε, τώ νόμω γάρ, καί η χάρις όντως προσετέθη σοι.

Ο Θεώ παριστάμενος, θείος Γαβριήλ ευαγγελιζόμενος, ανεφάνη σοι Μακάριε, τήν φωνήν τού λόγου καί τόν Πρόδρομον.

Θεοτοκίον

Καθαρόν ενδιαίτημα, ο Δημιουργός Παρθένε τής κτίσεως, ευρηκώς σε κατεσκήνωσεν, ο τής Ελισάβετ λύσας στείρωσιν.

Ωδή ε'

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Η κίδαρις ετέθη τή κάρα σου, ώ Προφήτα, εν σφραγίδι έχουσα, τύπον τής χάριτος ένδοξε.

Αγάλλεται η κτίσις τώ τόκω σου, Αρχιερεύ, σύ γάρ ανεβλάστησας, τής μετανοίας τόν κήρυκα.

Κοσμίως σου τόν βίον διήνυσας τās εντολάς, πάσας τού Κυρίου γάρ, σύν Ελισάβετ ετέλεσας.

Θεοτοκίον

Ρυθμίζεται πρός ύμνον η γλώσσά σου, θεωρρήμον, τήν γάρ Απειρόγαμον, κυοφορούσαν εώρακας.

Ωδή ς'

Χιτώνά μοι παράσχου

Ο νόμου λατρεύων τή σκιά, ώφθη καί τής χάριτος κήρυξ, Σωτήρ ημών, ηξιώθη γάρ ιδείν σου τήν σάρκωσιν.

Τώ κρίσεων λογείω κοσμηθείς, Λόγον τόν αϊδιον, σάρκα φορέσαντα, Ζαχαρία, ιερεύ υποδέδεξαι.

Ωράθης τού ναού ένδον χωρών, Θεώ συγγινόμενος, Μύστα θεόπνευστε, ιερέύς καί λειτουργός αξιάγαστος.

Θεοτοκίον

Σωτήρα Θεομήτορ εν γαστρί, Παρθένε βαστάζουσα, Λόγον τόν άναρχον, εγνωρίσθης Ελισάβετ τή προφήτιδι.

Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, Ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Κοντάκιον 'Ηχος γ' Η Παρθένος σήμερον

Ο Προφήτης σήμερον, καί ιερεύς τού Υψίστου, Ζαχαρίας προύθηκεν, ο τού Προδρόμου γενέτης, τράπεζαν τής αυτού μνήμης Πιστούς εκτρέφων, πόμα τε δικαιοσύνης τούτοις κεράσας, Διό τούτον ευφημούμεν, ως θείον μύστην Θεού τής χάριτος.

Ο Οίκος

Τήν τού νόμου σιγήν ο ιεράρχης δέδεκται, δι' Αγγέλου φωνής, τόν Άγγελον δεχόμενος, Χριστού παρουσίας Προφήτην καί μύστην, σύν Ελισάβετ στείρα καί σώφρονι, ού γεννηθέντος, ανεκαινίσθη χάρις καί λυτρωσις, καί Καταλλαγή ημών παγκόσμιος, κηρύττει γάρ τόν αμνόν, καί πλάστην, καί τής φύσεως νεουργόν, τόν εκ τής στείρας τόν καρπόν χορηγούντα, Υιόν δέ φανέντα τής Παρθένου, ως θείος μύστης Θεού τής χάριτος.

Συναξάριον

Τή Ε' τού αυτού μηνός, Μνήμη Ζαχαρίου τού Προφήτου τού Πατρός τού Προδρόμου.

Στίχοι

- Θεión δι' αμνόν τού Θεού Ζαχαρίας,
- Όσπερ τις αμνός σφάττεται ναού μέσον.
- Πέμπτη Ζαχαρίαν δαπέδω σφάξαν παρά νηού.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Αβδαίος, ράβδοις ακανθώδεσι τυφθείς, τελειούται.

Στίχοι

- Ράβδων ακάνθας Μάρτυς Αβδαίος φέρει,
- Στεφθέντα τιμών ταίς ακάνθαις Δεσπότην.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μεδίμνου, Ουρβανού, Θεοδώρου, καί τών σύν αυτοίς ογδοήκοντα Ιερέων καί Λευϊτών, ήτοι Διακόνων.

Στίχοι

- Ύδωρ διελθών ψαλμικώς καί πύρ άμα,
- Λέγει Μέδιμνος, εις αναψυχήν φθάνω.
- Σύν Ουρβανώ δέ καί Θεόδωρος μέγας,
- Άθλον τόν αυτόν εκτελεί τώ Μεδίμνω.
- Οκτάς δεκαπλή τών καθιερωμένων,

- Πρός πύρ, ύδωρ τε καρτερῶς εκαρτέρει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Πέτρου τού εν τῷ Αθήρα.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ἡμᾶς. Αμήν.

Ωδή ζ' Παῖδες Εβραίων

Ὅτε φωνή ἡ τού βοώντος, προελήλυθεν ἐκ στείρας Ζαχαρία, τῆς σῆς γλώσσης δεσμά, διέλυσε κραυγάζειν, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φίλος ἐτέχθη τού νυμφίου, ἐκ στείρωσεως τόν τόκον τῆς Παρθένου, προμηνύων σαφώς, ο Πρόδρομος τοῖς πίστει, Εὐλογητός εἰ κράζουσιν, ο Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλος ἐγένου Ζαχαρία, θεῖον ὄργανον τού Πνεύματος τρισμάκαρ, καί προφήτην τό σόν, προέλεγες παιδίον, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ἐκβοών εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Νόμου τό πλήρωμά σε Κόρη, τό κεφάλαιον τῆς ὅλης προφητείας, Ζαχαρίας ορών, ἐγνώρισε κραυγάζων, Εὐλογημένος πάνταγενε, ο καρπός τῆς σῆς κοιλίας.

Ωδή η' Τόν ἐν ὀρει ἀγίῳ δοξασθέντα

Αληθείας ἐδείχθης υποφήτης, τού Χριστοῦ γάρ τάς τρίβους Ἰωάννης, προπορευθεῖς ἡτοίμασεν ο Πρόδρομος, μάκαρ ιεράρχα, ὄν υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρητορεύων εὐλόγεις τόν Δεσπότην, σωτηρίαν ἡμῖν τόν δεδωκότα, τόν ἐκ Δαυῖδ σαρκί ἐξανατείλαντα, κύριον τῆς δόξης, ὄν υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χαρισμάτων μεγάλων ἡξιώθης, θεοφάντορ τόν Πρόδρομον γεννήσας, τόν Προφητῶν ἀπάντων υπερκείμενον, Κύριον υμνούντα, καί υπερυψούντα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ιεράρχης ομοῦ καί Θεοκήρυξ, Ζαχαρίας Μητέρα καί Παρθένον, τόν Κύριον βαστάζουσιν τῆς κτίσεως, χαίρων προσεκύνει, ἦν υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο Εἰρμός

«Τόν ἐν ὀρει ἀγίῳ δοξασθέντα, καί ἐν βάτῳ πυρί τό τῆς Αειπαρθένου, τῷ Μωϋσῇ μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ωδή θ'
Κυρίως Θεοτόκον

Επλήσθης επιπνοίας, τῆς τοῦ Παρακλήτου, καί εὐλογεῖν ἐπεχείρεις τόν Κύριον, ἱερομύστα θεόφρον θεομακάριστε.

Ρημάτων τάς ἐκβάσεις, τῶν τοῦ Ἀρχαγγέλου, εὐρακῶς θεωρρήμον πανεύφημε, πρὸς εὐλογίαν τήν γλώτταν εὐθύς ἐκίνησας.

Ἠλέησεν ὁ Πλάστης, τοὺς ἀπολλυμένους, καί Ἀβραάμ διαθήκης ἐμνήσθη σαφῶς, ὡς προφητεύων ἐφθέγξω, πλησθεῖς τοῦ Πνεύματος.

Ἀθλήσεως στεφάνοις, καί ἱερωσύνης, καί φωτισμῷ προφητείας κεκόσμησαι, ὦ Ζαχαρία, καί δόξης μετέσχες κρείττονος.

Θεοτοκίον

Φωτός οὐσα δοχεῖον, φώτισον Παρθέने, τήν σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου τοῖς πάθεσι, καί ἐξωτέρου με σκότους, ρύσαι πρεσβείαις σου.

Ὁ Εἰρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ὁμολογούμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθέने ἀγνή, συν Ἀσωμάτοις χορείαις σέ μεγαλύνοντες».

Εξαποστειλάριον
Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ἀμέμπτως ἱεράτευσας, Θεῷ τῷ παντοκράτορι, τῇ νομικῇ διατάξει, ὦ Ζαχαρία Προφήτα, διό καί θυμιώντί σοι, Ἄγγελος λέγων φαίνεται, Τέξη Χριστοῦ τόν Πρόδρομον, μεσίτην ὄντα τοῦ Νόμου, καί χάριτος τῆς ἐνθέου.

Θεοτοκίον

Παρήλθον Μητροπάρθενε, τά σκιωδῶς τελούμενα, τῷ πάλαι νόμῳ καί τύπῳ, τόν γάρ τοῦ νόμου δοτήρα, Θεόν ἀσπύρως ἔτεκες, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν, διό καμέ τροπούμενον, τῆς ἀμαρτίας τῷ νόμῳ, στήριξον νόμῳ τῷ θείῳ.

Καί τά λοιπά ὡς συνήθως, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ γεγονότος θαύματος ἐν Κολασσαῖς, ἥτοι ἐν Χώναις, παρὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τρισηλίου θεότητος, παραστάτης φαιδρότατος, Μιχαήλ δεικνύμενος, αρχιστράτηγε, μετά τών άνω Δυνάμεων, κραυγάζεις γηθόμενος, Άγιος εί ο Πατήρ, Άγιος ο συνάναρχος, Λόγος Άγιος, καί τό Άγιον Πνεύμα, μία δόξα, βασιλεία, μία φύσις, μία θεότης καί δύναμις.

Καί τό είδός σου πύρινον, καί τό κάλλος θαυμάσιον, Μιχαήλ πρωτάγγελε, τή αὔλῳ γάρ, φύσει διέρχη τά πέρατα, πληρών τά προοτάγματα, τού τών όλων ποιητού, δυνατός εν ισχυϊ σου γνωριζόμενος, καί πηγήν ιαμάτων τόν ναόν σου, εργαζόμενος τή κλήσει, τή σή αγία τιμώμενον.

Ο ποιών τούς, Αγγέλους σου, ώσπερ γέγραπται πνεύματα, καί τούς λειτουργούντάς σοι, φλόγα πύρινον, μέσον ταγμάτων πρωτεύοντα, ανέδειξας Κύριε, σου τών αρχαγγελικών, Μιχαήλ αρχιστράτηγον, σου ταίς νεύσεσι, καθυπεύκοντα Λόγε, καί τόν ύμνον, τόν Τρισάγιον εν φόβῳ, αναφωνούντα τή δόξη σου.

**Δόξα... Ήχος πλ. β'
Βυζαντίου**

Συγχάρητε ημίν, άπασαι αι τών Αγγέλων ταξιαρχίαι, ο πρωτοστάτης γάρ υμών, καί ημέτερος προστάτης, ο μέγας Αρχιστράτηγος, τήν σήμερον ημέραν, εν τώ σεπτῳ αυτού τεμένει, παραδόξως εποπτανόμενος αγιάζει, όθεν κατά χρέος, ανυμνούντες αυτόν, βοήσωμεν, Σκέπασον ημάς, εν τή σκέπη τών πτερύγων σου, μέγιστε Μιχαήλ Αρχάγγελε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Συγχάρητε ημίν, άπασαι αι τών Παρθένων χοροστασίαι, η προστασία γάρ ημών, καί μεσίτρια καί σκέπη, καί μέγα καταφύγιον, τήν σήμερον ημέραν, εν τή σεπτή αυτής καί θεία προμηθεία, τούς θλιβομένους παραμυθείται, όθεν κατά χρέος, ανυμνούντες αυτήν, βοήσωμεν, Σκέπασον ημάς, εν τή θεία προστασία σου, άχραντε Θεοτόκε Δέσποινα.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

**Ήχος α'
Τών ουρανίων ταγμάτων**

Τών ουρανίων ταγμάτων ως προεξάρχοντα, καί τών εν γή ανθρώπων, ισχυρόν σε προστάτην, φύλακα καί ρύστην, υμνούμεν πιστῳς, Μιχαήλ αρχιστράτηγε, καθικετεύοντες πάσης φθοροποιού, αλγηδόνος ημάς ρύσασθαι.

Στίχ. Ο ποιών τούς Αγγέλους αυτού πνεύματα, καί τούς λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα

Ο ταξιάρχης τών άνω θείων Δυνάμεων, σήμερον συγκαλείται, τών βροτών τάς χορείας, μίαν σύν Αγγέλοις φαιδράν εορτήν, συγκροτήσαι συνάξεως, αυτών τής θείας, καί άμα ύμνον Θεῳ, αναμέλψαι τόν Τρισάγιον.

Στίχ. Ευλόγει η ψυχή μου, τόν Κύριον· Κύριε ο Θεός μου εμεγαλύνθης σφοδρα.

Υπό τήν σκέπην τών θείων ημάς πτερύγων σου, προσπεφευγότας πίστει, Μιχαήλ θείε νόε, φύλαττε καί σκέπε εν βίω παντί, καί εν ώρα Αρχάγγελε, τή τού θανάτου συ πάρεσο βοηθός, ημίν πάσιν ευμενέστατος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'
Ιωάννου Μοναχού

Ως ταξιάρχης καί πρόμαχος, καί τών Αγγέλων αρχηγός Αρχιστράτηγε, πάσης ανάγκης καί θλίψεως, νόσων καί δεινών αμαρτημάτων, ελευθέρωσον τούς ειλικρινώς ανυμνούντας, καί αιτουμένους σε ένδοξε, εναργώς ως άϋλος τόν άϋλον καθορών, καί τώ απροσίτω φωτί, τής τού Δεσπότης δόξης καταλαμπόμενος, αυτός γάρ φιλανθρώπως σάρκα δι' ημάς, εκ Παρθένου προσείληφε, σώσαι βουληθείς τό ανθρώπινον.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τών ουρανίων στρατιών Αρχιστράτηγε, δυσωπούμέν σε αεί ημείς οι ανάξιοι, ίνα ταίς σαίς δεήσεσι τειχίσης ημάς, σκέπη τών πτερύγων, τής αϋλου σου δόξης, φρουρών ημάς προσπίπτοντας, εκτενώς καί βοώντας, Εκ τών κινδύνων λύτρωσαι ημάς, ως ταξιάρχης τών άνω Δυνάμεων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Οι τώ ναώ σου τώ σεπτῷ παρεδρεύοντες, καί εν αυτώ σε ευσεβώς μεγαλύνοντες, ως τών αϋλων τάξεων πρωτεύοντα, πίστει δυσωπούμέν σε, Αρχιστράτηγε θείε, Πάσης εξελού ημάς, τής εχθρών τυραννίδος, καί τής μελλούσης ρύσαι απειλής, καί τής γεέννης ταίς σαίς παρακλήσεσι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ού σιωπήσωμεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι, Ειμή γάρ σύ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ημάς ερρύσατο, εκ τοσούτων κινδύνων, τίς δέ διε, φύλαξεν έως νύν ελευθέρους; Ουκ αποστῶμεν Δέσποινα εκ σου, σούς γάρ δούλους σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τών ασωμάτων λειτουργών Αρχιστράτηγε, ο κατ' ενώπιον Θεού παριστάμενος, καί ταίς εκείθεν λάμψεσι λαμπόμενος, φαίδρυνον αγίασον, τούς πιστῶς σε υμνούντας, πάσης απολύτρωσαι, τού εχθρού τυρραννίδος, καί

ειρηναίαν α ἴησαι ζωήν, τοῖς Βασιλεύσι καί πάσι τοῖς πέρασι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τή Θεοτόκω εκτενώς νύν προσδράμωμεν, αμαρτωλοί καί ταπεινοί, καί προσπέσωμεν, ἐν μετανοία κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς, Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα, σπεύσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς, σέ γάρ καί μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Οἱ κανόνες τῆς Θεοτόκου καί τοῦ Ἀρχιστρατήγου.

Ο Κανὼν τοῦ Ἀρχιστρατήγου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τόν πρῶτον ὑμνῶ τῶν ἀσωμάτων Νόων. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος δ'

Ἀνοίξω τό στόμα μου

Ταῖς θείαις λαμπρότησι, καταστραπτόμενος πάντοτε, τόν νούν μου καταύγασον, τοῦ ἀνυμνήσαί σε, Ἀρχιστράτηγε, τῶν ἀνω στρατευμάτων, ἀπάντων κραταίωμα, τῶν προστρεχόντων σοι.

Ο Νούς ο προάναρχος, υπερκοσμίου ταξίαρχον, ἀνέδειξε τάξεως, σέ παναοίδιμε, Ἀρχιστράτηγε, καί φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, καί θείον ἀγλάϊσμα, τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ.

Νόων προηγούμενος, τῶν ουρανίων ἐν πνεύματι, τοῖς κάτω πανάριστε, Μιχαήλ δέδοσαι, περιτείχισμα, καί κράτος καί ρομφαία, ἐχθροῦς κατασφάπτουσα, καί ἀφανίζουσα.

Θεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, ἡ τῶν Ἀγγέλων εὐπρέπεια, ἀνθρώπων βοήθεια, σύ μοι βοήθησον, θαλαττεύοντι, καί ζάλη ἀμαρτίας, αἰὶ περιπίπτοντι, καί κινδυνεύοντι.

Ἄτερος Κανὼν

Ἦχος ο αὐτός

Ποίημα καί οὗτος Ἰωσήφ

Τῷ ὁδηγήσαντι πάλαι

Τόν ἀρχηγόν τῶν Ἀγγέλων, τόν φωταυγὴ ἥλιον, καταυγάζοντα τὴν γῆν, ταῖς τῶν θαυμάτων λαμπρότησι, καί τὴν ἀχλύν ἀπελαύοντα, πάντοτε τῶν πειρασμῶν, ἁρμονικῶς ὑμνολογήσωμεν.

Ο τοὺς Ἀγγέλους ποιήσας, φλόγα πυρός Κύριε, ἀποπληροῦντας δυνατῶς, τὸ σὸν πανάγιον θέλημα, μέσον αὐτῶν διαλάμποντα, ἔδειξας ὥσπερ ἀστέρα,

Μιχαήλ τόν αρχιστράτηγον.

Υμνολογήσωμεν πάντες, τόν αγαθόν Κύριον, τόν δωρησάμενον ἡμίν, τείχος
εχθροῖς ἀπροσμάχητον, καί ἀπερίτρεπτον ἔρεισμα πάντοτε, κινδύνων
σώζοντα ἡμάς, τόν ιερόν Μιχαήλ.

Επιστασίαις σου θείαις, ἀποτελεῖς πάντοτε, τόν θεῖον οἶκόν σου σαφώς,
ἀμαρτωλῶν ἱλαστήριον, ἀδικουμένων προσφύγιον, νόσων τε φυγαδευτήριον
πασών, Θεοῦ πρωτάγγελε.

Θραύσον υιοῦς τούς τῆς Ἄγαρ, διηνεκῶς ἐνδοξε, ἐγειρομένους καθ' ἡμῶν, καί
τῆς αὐτῶν ἡμάς λύτρωσαι, καί προσδοκίας καί θλίψεως, ὅπως σε ὡς αγαθόν
ἡμῶν αεί, προστάτην σέβωμεν.

Θεοτοκίον

Ακατανόητον θαύμα, πῶς τοῖς βροτοῖς ἦνται, ὁ ἀκατάληπτος Θεός, ἐκ σοῦ
σαρκί καθ' ὑπόστασιν, ἀποτεχθεὶς Ἀπειρόγαμε, σώζων με τόν υπαχθέντα τῇ
φθορά, κλοπῇ τοῦ ὄφεως.

Καταβασία

Ανοίξω τό στομα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ἐρεύξομαι, τῇ
Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καί ἄσω γηθόμενος,
ταύτης τά θαύματα.

Ωδή γ'

Οὐκ ἐν σοφία

Ρώμη τῇ θεία, Στρατηγέ τῶν Ἀγγέλων πανεύφημε, περιέρχη πάσαν γήν,
δαινῶν ἡμάς ἐξαιρούμενος, τοὺς προσκαλουμένους σου, τό θεῖον ὄνομα.

Ὡς θεῖος κήρυξ, ὡς προστάτης πιστῶν ἀκαταίσχυντος, πλανωμένων οδηγός,
καί παιδευτὴς ἐχρημάτισας, Θεοῦ Ἀρχιστράτηγε, θεοειδέστατε.

Τοῦ θεοῦ φέγγους, καθαρώτερον ἔσοπτρον πέφηνας, τὰς ἐμφάσεις τοῦ
σεπτοῦ, λαμπρῶς δεχόμενος Πνεύματος, Μιχαήλ πρωτάγγελε, ἀξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον

Ὁ τοὺς αὔλους, συστησάμενος Νόας βουλήματι, τῇ ἐνύλῳ σου γαστρί, οικεῖ
βουλήσει Πανάμωμε, σαρκί καθορώμενος, ὁ ἀθεώρητος.

Ἄλλος

Ὁ στερεῶν βροντὴν

Παρεστηκῶς τῷ θρόνῳ τῆς Τριάδος, μεθέξει τε θεούμενος, καί φωτιζόμενος
αστραπαῖς, ταῖς ἐκείθεν πεμπομέναις, τοὺς ὑμνητὰς σου φώτισον, Θεοῦ
Ἀρχιστράτηγε.

Ὁ Ἰησοῦς ὡς εἶδέ σε ρομφαίαν, ἐν τῇ χειρὶ κατέχοντα, τῇ φοβερᾷ σου
καταπλαγεῖς, θεωρία ἀνεβόα, Τί νῦν προστάσσεις Κύριε, ποιεῖν τῷ οἰκέτῃ
σου;

Τού Ιουδαίων ἔθνους ἀρχων πάλαι, ὑπὸ Θεοῦ καθέστηκας, Χριστιανῶν δὲ
νὺν βοηθός, Ἀρχιστράτηγε καὶ ρύστης, τῶν ἀναγκῶν ρυόμενος, αὐτοὺς καὶ
τῶν θλίψεων.

Μεγαλωσύνην δώμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ δόντι ἡμῖν πρόμαχον, καὶ ἐν ταῖς θλίψεσι
βοηθόν, Ἀρχιστράτηγον τὸν μέγαν, δι' οὗ βαρβάρων πάντοτε, ἀθέων
λυτρούμεθα.

Ἀπαγωγή βιαία, τοὺς εἰς ἔθνη ἀλλόφυλα τυγχάνοντας, καὶ δουλωθέντας
ἐλεεινῶς, ἐπανάγαγε ἐν τάχει, ἐκδυσωπῶν τὸν Ὑψιστον, Θεὸν Ἀρχιστράτηγε.

Θεοτοκίον

Ὁ Δανιήλ σε ὅρος γράφει μέγα, ὁ Ἀββακούμ δὲ Ἀχραντε, ὅρος κατάσκιον
ἀρεταῖς, καὶ Δαυὶδ τετυρωμένον, ἐξ οὗ ὁ Θεὸς σεσάρκωται, τὸν κόσμον
λυτρούμενος.

Καταβασία

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἀφθονος πηγή, θίασον
συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θεῇ δόξῃ σου,
στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ουρανίων ταγμάτων δημαγωγός, λειτουργός τε τῆς δόξης τῆς θεϊκῆς, ἀξίως
γενόμενος, τῇ προστάξει τοῦ Κτίστου σου, Χριστιανῶν υπάρξεις μεσίτης
σωτήριος, τῇ αὐλῷ σου δόξη, δεινῶν ἐξαιρούμενος, ὅθεν κατὰ χρέος,
ευφημούμέν σε πάντες, τὴν θεῖαν σου σήμερον, ἀνυμνοῦντες πανήγυριν,
Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφесιν
δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὰ θεῖά σου θαύματα.

Δόξα... Καὶ νὺν... Θεοτοκίον

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σὴ γαστρὶ, συλλαβούσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ
κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρεις, τὸν
φέροντα ἅπαντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ Κτίστην τῆς κτίσεως, ὅθεν
δυσωπῷ σε, Παναγία Παρθένε, ρυσθῆναι, πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω
παρίστασθαι, πρό προσώπου τοῦ πλάστου μου, Δέσποινα Παρθένε ἀγνή,
τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καὶ γὰρ δύνασαι ὅσα θέλεις πανύμνητε.

Ὡδὴ δ'

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Νοὺς ὁ πρῶτος ὑποστήσας, θεῖους Νόας βουλήματι, ἀρχηγόν ἐν μέσῳ,
τούτων Μιχαὴλ ἀπειργάσατο, ἐν πανολβίῳ μεθέξει φωτιζόμενον, καὶ νοήσεσι,
θεαρχικαῖς ἀστραπτόμενον.

Ὑμνον ἅγιον σὺν θρόνοις, καὶ Ἀρχαῖς καὶ Δυνάμεσι, καὶ ταῖς Ἐξουσίαις, καὶ
ταῖς Ἱεραῖς Κυριότησιν, ἀναφωνεῖς τῇ Τριάδι, παναοίδιμε, Μιχαὴλ διασώζων,
ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Μεγαλύνωμεν τόν πάντων, Ποιητήν τε καί Κύριον, τόν δι' ευσπλαγχνίαν, δόντα περιφύλαγμα μέγιστον, καί αδιάπτωτον τείχος καί χαράκωμα, Μιχαήλ ημίν, τόν φωταυγή αρχιστράτηγον.

Θεοτοκίον

Νοερώς τού σου Παρθένε, τοκετού τό παράδοξον, εμυείτο πάλαι, ο Ιεροφάντωρ εν πνεύματι, όρος κατάσκιον βλέπων, σέ τρανότατα, εξ ού Άγιος ήλθε, Θεός σωματούμενος.

Άλλος

Ακήκοεν ο Προφήτης

Σεναχηρείμ ώσπερ πάλαι, λαόν πολύν κατέστρωσας, θεία προστάξει, τούς τής Άγαρ ούτω σύντριψον πολεμούντας, καί κατεπεμβαίνοντας, λαώ τώ πιστώ, Μιχαήλ Αρχιστράτηγε.

Ως φοβερόν σου τό είδος, ως θαυμαστόν καί τό κάλλος, Μιχαήλ όντως, ως υπέρλαμπρος η δόξα σου ήν δεικνύεις, πάσι τοίς ποθούσί σε, τελών εναργώς άπειρα θαύματα.

Περιπολεύων τά άνω, επιφοιτάς εκάστοτε, φρικτώς τοίς κάτω, συμφορών πολλών καί θλίψεων, καί κινδύνων πάντας εξαιρούμενος, Θεού Λειτουργέ, τούς προσκαλουμένους σε.

Ίδε ο τόπος ο θείος, ίδε τό καταφύγιον τών θλιβομένων, ίδε οίκος ο πανάγιος, όν ο μέγας όντως Αρχιστράτηγος, λιμένα πολλών, σωζομένων δείκνυσι.

Στύλος πυρός καθωράθης, Αρχίππω τώ θεόφρονι, ότε απείροις, δήμος άνομος κατέσπευδε, κατακλύσαι ύδασι τό τέμενος τό σόν, αρχηγέ τών άνω Δυνάμεων.

Θεοτοκίον

Ο Γαβριήλ σοι τό Χαίρε, εκ τών υψίστων Πάναγνε κομίζων ήλθε, σύν αυτώ ούν εκβοώμεν, Χαίρε πύλη, μόνος ήν διώδευσε, Χριστός ο Θεός, σώζων τό ανθρώπινον.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σου τού Υψίστου, ο Προφήτης, Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε'

Ασεβείς ουκ όψονται

Ώφθης προηγούμενος, τού πάλαι Ισραήλ, προσταγαίς τού εξ, Ιακώβ, τοίς βροτοίς παχύτητι, Οφθέντος σώματος, Μιχαήλ ασώματε, τών Αγγέλων αρχιστράτηγε.

Ταίς αϋλοις λάμπεσι, θεοούμενος αεί, εν μεθέξει θεαρχική, καί ημίν τήν

έλλαμψιν, τήν φωτοδότιδα, χορηγείς Πρωτάγγελε, παραδόξως
θαυμαζόμενος.

Ωραιώθη χάριτι, ο θεός σου ναός, εν αυτώ γάρ επιφοιτών, ιαμάτων πέλαγος,
τούτον ανέδειξας, Μιχαήλ πρωτάγγελε, καί παθών αλεξητήριον.

Θεοτοκίον

Νοερών Αγγέλων σε, ανέδειξε Θεός, ανωτέραν καθυποδύς, τήν σήν μήτραν
Ἀχραντε, τήν παναμώμητον, ὃν δυσώπει πάντοτε, οἰκτειρήσαι τοὺς
υμνοῦντάς σε.

Ἄλλος

Ανάτειλόν μοι Κύριε

Προγνόντες τά θαυμάσια, ἃ ἐμελλες Πρωτάγγελε, επιτελεῖν ἐν τῷ τεμένει σου,
οἱ κήρυκες τοῦ Λόγου, πᾶσι προκατήγγειλαν, ὧν ἡμεῖς τήν ἐκβασιν,
καθορώμεν ἐναργή.

Τή θεία εἰσηγήσει σου, Ἀρχάγγελε ἀνίστησιν, οἶκον ευκτήριον τῷ ὕδατι, τῷ
βρύοντι τήν χάριν, εἰσβλέψας τήν ἴασιν, τῆς παιδός οὐ πάλαι σου, βλασφημῶν
τάς δωρεάς.

Προσέλθετε ἀρύσασθε, χάριν ομοῦ καί ἔλεος, τῶν ιαμάτων ἡ ἀέναος, πηγὴ
πρόκειται πᾶσιν, ἦν οὐ Ἀρχιστράτηγος, θεαῖς ἐπινεύσεσιν, ἐφάνέρωσεν ἡμῖν.

Τυφλοῖς τό βλέπειν δίδοται, καί τοῖς κωφοῖς εὐήκοον, χωλοῖς δέ πᾶσιν
ευδρομία, ἀλάλοις ευφωνία, ἐν θείῳ οἴκῳ σου, Μιχαήλ πρωτάγγελε, παροχεύ
τῶν ἀγαθῶν.

Βαρβάρων θραύσον φρύαγμα, ζητούντων σου τό ποῖμνιον, ἐξαφανίσαι
Ἀρχιστράτηγε, τοὺς δέ γε συλληφθέντας, ὑπ' αὐτῶν ἀνάρρυσαι, αἰχμαλώτους
πάντοτε, ευφημεῖν σε σὺν ἡμῖν.

Θεοτοκίον

Ἀγγελικῶν Δυνάμεων, Παρθένε υπερέχουσα, καί τετοκυία τὸν ἀπάντων, Θεόν
καί βασιλέα, σὺν αὐτοῖς ἰκέτευε, Παναγία Δέσποινα, διασώζεσθαι ἡμᾶς.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῇ δόξῃ σου, σὺ γάρ ἀπειρόγαμε Παρθένε,
ἐσχες ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καί τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς
υμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ὡδή ς'

Εβόησε, Προτυπῶν

Ἀγάλλεται, τῶν Πιστῶν ἡ πληθὺς ευφημούσά σε, καί δοξάζει, τὸν πανάγιον
Λόγον συνάψαντα, τοὺς βροτούς Ἀγγέλους, Μιχαήλ τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι.

Στρατόπεδα, Ἰσραὴλ διεσώσω φαινόμενος, καί τὰς θείας προσταγὰς, ἐκτελῶν
Ἀρχιστράτηγε, καί τοὺς ἐχθροὺς καθείλες, καί εἰς τέλος αὐτοὺς ἐξηφάνισας.

Ὡς εἶδέ σε, Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ προσεκύνησεν, ἐρωτήσας, τό σεπτόν σου καί ἅγιον ὄνομα, Ἀρχηγέ Ἀγγέλων, εὐλαβεία καί φόβῳ κρατούμενος.

Θεοτοκίον

Μακάριος, ὁ λαός ὁ αἰεὶ μακαρίζων σε, μακαρία, ἡ τεκούσα Θεόν τόν μακάριον, τοὺς βροτούς δι' οἶκτον, ἀπορρήτῳ ἐνώσει θεώσαντα.

Ἄλλος

Ζάλη με λογισμῶν

Τοὺς πάλαι βουλευθέντας ἀφανίσαι, ποταμίῳις ρεύμασι τό ὕδωρ τῆς εὐλογίας, ὁ παρέσχες Ἀρχάγγελε πιστοῖς, ἀπέδειξας ἀπράκτους, ἐπιστασία φρικῶδει σου.

Πάλαι μὲν Μωϋσῆς ἐπληξε πέτραν, καί ἐρρῦη ὕδατα, νύν δέ σου ρήξαντος πέτραν, κατεπόθησαν ρεῖθρα ποταμῶν, εἰσέτι μαρτυροῦντα, τό θαῦμα θείῃ Ἀρχάγγελε.

Οἱ πάλαι τῇ μανίᾳ τῶν εἰδώλων, ζόφον περικείμενοι κακοπιστίας, τῷ θείῳ προσερχόμενοι οἰκῷ σου, τό φῶς τῆς γνώσεως, εὐχαῖς σου περιφανῶς ἐκομίζοντο.

Τό εἶδος καί ἡ φύσις σου πυρίνη, πιστοὺς μὲν φωτίζουσα, φλογίζουσα δέ ἀπίστους, Ἀρχιστράτηγε θείων λειτουργῶν, προστάτα τῶν ἐν πίστει, εὐφημούντων σε.

Τὴν θείαν τοῦ Δεσπότου εὐσπλαγχνίαν, ἐν πάσι μιμούμενος, ὀρέγεις ταπεινοῖς χεῖρα, καί ἰάσαι συντρίμματα ψυχῶν, καί παύεις τὰς οἰκύνους, τῶν προστρεχόντων σοι Ἄγιε.

Θεοτοκίον

Τόμον σε προεώρα ὁ Προφήτης, ἐν ᾧ Λόγος γέγραπται, δακτύλῳ Πατρός Παρθένε, ὃν ἰκέτευε βίβλῳ τῆς ζωῆς, ἡμᾶς καταγραφῆναι, τοὺς εὐσεβῶς σε δοξάζοντας.

Καταβασία

Τὴν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεύτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τόν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ἦχος β'

Αὐτόμελον

Ἀρχιστράτηγε Θεοῦ, λειτουργέ θείας δόξης, τῶν ἀνθρώπων ὁδηγέ, καί ἀρχηγέ τῶν Ἀσωμάτων, τό συμφέρον ἡμῖν αἰτήσαι, καί τό μέγα ἔλεος, ὡς τῶν Ἀσωμάτων ἀρχιστράτηγος.

Ὁ Οἶκος

Ἐφης φιλάνθρωπε ἐν Γραφαῖς σου, πλήθῃ χαίρειν Ἀγγέλων ἐν οὐρανῷ, ἐπ' ἀνθρώπῳ ἐνὶ μετανοοῦντι ἀθάνατε, ὅθεν ἡμεῖς οἱ ἐν ἀνομίαις, ἀναμάρτητε

μόνε καρδιογνώστα, σέ δυσωπεῖν καθ' ἐκάστην τολμῶμεν ὡς εὐσπλαγχνον, οἰκτεῖραι, καί καταπέμψαι ἀναξίους κατάνυξιν Δέσποτα, παρέχων ἡμῖν συγχώρησιν, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν γάρ πρεσβεύει σοι, ὁ τῶν Ἀσωμάτων ἀρχιστράτηγος.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τή ΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Ἀνάμνησις τοῦ γενομένου παραδόξου θαύματος ἐν Κολασσαῖς τῆς Φρυγίας παρά τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ.

Στίχοι

- Ὡφθης Μιχαήλ Νῶε σὼ νᾶώ νέος,
- Χώνη ποταμῶν τόν κατακλυσμόν λύων.
- Ρούν Μιχαήλ ποταμῶν χώνευσεν, Νόων ἀγός, ἔκτη.

Τή αὐτή ἡμέρα, Ἄθλησις τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Εὐδοξίου, Ζήνωνος, Ρωμύλου καί Μακαρίου.

Στίχοι

- Τμήθησαν Εὐδόξιος, Ρωμύλος, Ζήνων,
- Καί Μακάριος, μακαριστοί, τοῦ τέλους!

Τή αὐτή ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι ἑκατὸν τέσσαρες καί χίλιοι στρατιῶται, καί ἡ ἀγία Καλοδόχη, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Δεκάς δεκαπλή καί χιλιάς Μαρτύρων,
- Καί τετράς ἀπλή συντελευτώσι ξίφει.
- Καλοδόχη, τμηθεῖσα τήν κάραν ξίφει,
- Καλῶν δοτήρι σοί παρίσταται Λόγε.

Τή αὐτή ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι Φαύστος ὁ πρεσβύτερος, Μακάριος, Ἀνδρέας, καί ὁ μοναχός Βίβος, Κυριακός, Διονύσιος, Ἀνδρόνικος, καί αἱ ἅγιοι Ἀνδροπελαγία, καί θέκλα, καί θεόκτιστος ὁ ναύκληρος, καί ἕτερος Κυριακός ὁ Δημότης, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Τήν γῆν ὁ Φαύστος ἐκλιπὼν διὰ ξίφους,
- Πρὸς φαύσιν ἤρθη τῆς ἀνω κατοικίας.
- Ξίφει θανόντες Μακάριος, Ἀνδρέας,
- Ὡδευσαν ἀμφω τήν μακαρίαν τρίβον.
- Τόν ἀρετῆς στέφανον ἀρνεῖται Βίβος,
- Εἰ μή στέφανον καί τόν ἐκ ξίφους λάβη.
- Διονυσίῳ συμφρονήσαντας δῶω,
- Διονυσίῳ συγκατέκτεινε ξίφος.
- Ὡς ἀνδρική τις ἦν Ἀνδροπελαγία,
- Πρὸς τήν κεφαλῆς ἐκτομήν, ὡς ἡ θέκλα.
- Θεόκτιστος ναύκληρος ἐκμηθεῖς κάραν,

- Ψυχής ιθύνει τό σκάφος πρὸς τὸν πόλον.
- Ο Κυριάκος Δημότης, ἀλλ' ἐκ ξίφους,
- Συνθιασώτης τοῦ χοροῦ τῶν Μαρτύρων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Συνέδραμε καὶ τὰ ἐγκαίνια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τὸ Δεύτερον ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης.

Ταῖς αὐτῶν γίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ διασώσας ἐν πυρί

Ἀποσκοπήσας Δανιήλ, εἶδε συνεστῶτά σε μάκαρ, καὶ συνετίζοντα αὐτόν, ἐν Οὐβάλ ἦν ἐώρακεν ὅρασιν, Γαβριὴλ ἀστραπόμορφε, Μιχαήλ τε μετὰ ταῦτα αὐτῷ δηλοῦντα.

Τοὺς τῶν Ἀγγέλων οδηγούς, τοὺς θεοειδεῖς καὶ φωσφόρους, τὸν Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ, τοὺς ἡμῶν ἀγαθοὺς παρακλητόρας, καὶ προστάτας καὶ φύλακας ευφημήσωμεν, ἐν πίστει μεγαλωφώνως.

Ὡραῖος καὶ πανευπρεπής, καὶ θεοειδὴς χρηματίσας, δημαγωγός τῶν λειτουργῶν, τῶν αὐλῶν ἐν πνεύματι γέγονας, Μιχαήλ φωταυγέστατε, σὺν αὐτοῖς οὖν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν δυσώπει.

Θεοτοκίον

Νοῦ τοῦ μεγάλου ἀληθῶς, Λόγον τὸν αἰῶδιον Κόρη, ἐν σοὶ ἀρρήτως καὶ φρικτῶς κατοικήσαντα βλέπων ἐβόησε, Γαβριήλ ὁ Ἀρχάγγελος, Χαίρε θρόνε τοῦ Ὑψίστου εὐλογημένη.

Ἄλλος Τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ

Συνεστῶτά σε ποτέ, ὁ Δανιήλ ὡς κατείδε, δειλία ὅλως ληφθεὶς πεφόβηται, καὶ τοῖς ποσὶ τοῖς σοῖς προσπελάσας, συνετίζεται σαφῶς, μυστηρίων ἀφανῶν, τὴν δῆλωσιν κραυγάζων, Εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοὺς ἐθνῶν ἐπαγωγαῖς, ἀπαγομένους δεσμίους, εἰς τόπους λίαν μακρὰν τυγχάνοντας, σέ δέ προστάτην προσκαλουμένους, Ἀρχιστράτηγε Θεοῦ, προσεπανάγεις ἐν χαρᾷ, κραυγάζοντας, Εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Ἀγγέλων οἱ χοροί, κατανοοῦντές σε πόθῳ, χοροστασίαις βροτῶν ὑμνούμενον, χαράς πληροῦνται ἀδιαδόχου, καὶ δοξάζουσι Θεόν, τὸν διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, τοὺς κάτω συνάψαντα, τοῖς οὐρανοῖς μυστικῶς, Ἀρχάγγελε Μιχαήλ.

Ποῖος τόπος ἀμοιρεῖ, τῶν σὼν ἀπείρων θαυμάτων, ποῖα σε πόλις οὐκ ἔχει πρόμαχον, ποῖα ψυχὴ καταπονουμένων, οὐ καλεῖ σε βοηθόν, τόν

Αρχιστράτηγον Θεού;χαρμονικώς βοῶσα, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Πλανωμένων οδηγός, αδικουμένων προστάτης, ολιγοψύχων παραμυθία τε, χειμαζομένων υπό πνευμάτων, γαληνότατος λιμήν, αμαρτωλών εγγυητής, νοσοούντων επίσκεψις, εσκοτισμένων φωστήρ, σύ εί Αργάγγελε Θεού.

Θεοτοκίον

Τόν Σωτήρα καί Θεόν, καί Λυτρωτήν καί Δεσπότην, σαρκί τεκούσα πάναγνε Δέσποινα, τούτον αεί άχραντε δυσώπει, όπως λύσιν τών δεινών καί πολλών αμαρτιών τήν άφεσιν λάβωμεν, υμνολογούντες αυτού, τούς υπέρ νούν οικτιρμούς.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν; ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

Λυτρωτά τού παντός

Νοερών ασωμάτων ταξίαρχος, πρεσβευτής τών ανθρώπων σωτήριος, θείος Θεού διάκονος, Μιχαήλ ανεδείχθης, μέλπων απαύστως, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Οι φωστήρες οι δύο οι πάμφωτοι, Μιχαήλ Γαβριήλ τε Αρχάγγελοι, τρισσοφαούς θεότητος, φρυκτωρίαις τήν κτίσιν φωταγωγούντες, τών δεινών τήν ομίχλην διώκετε.

Ως καλοί κυβερνήται Αρχάγγελοι, πρόσ λιμένα τού θείου θελήματος, τήν ψυχικην ολκάδα μου, διασώσατε ζάλη αμαρτημάτων, περιπίπτουσαν καί κινδυνεύουσαν.

Θεοτοκίον

Νυμφοστόλος ο θείος Αρχάγγελος, επιστάς προσεφώνει τό Χαίρέ σοι, Νύμφη Θεού ανύμφευτε, τών Αγγέλων η δόξα καί τών ανθρώπων, τό διάσωσμα καί περιτείχισμα.

Άλλος

Γή καί πάντα τά εν αυτή

Γήν διέρχη ως αστραπή, βούλημα τό θείον εκπληρών, περιπολείς τούς ουρανούς, προηγούμενος τών Αγγέλων, τό κλέος σου μέγα, υπέρ νούν δέ τά άπειρα θαύματα, άπερ επί πάσαν, φρικτώς τελείς τήν κτίσιν.

Οι αυτόπται τού δι' ημάς, σώματι φανέντος επί γής, Φίλιππος ο πανευκλεής, καί ο μέγιστος θεολόγος, εμπνεύσει θείαις, τήν αέναον χάριν Πρωτάγγελε, σου τών ιαμάτων, προλέγουσι πανσόφως.

Ράβδω πάλαι ο Μωϋσής, έτεμε τήν θάλασσαν, καί νύν, ο Αρχιστράτηγος

Θεού, τή δυνάμει τή αοράτῳ, ὡς ράβδῳ φανείσῃ, τὰ ἀτάκτως φερόμενα ὕδατα, ὥσπερ ἐν χωνεΐᾳ, τή πέτρα παραπέμπει.

Ὡς παμμέγιστος οὐρανός, δείκνυται ὁ οἶκος ὁ σεπτός, τοῦ τῶν Ἀγγέλων ἀρχηγού, ἐν ᾧ θαύμασιν ὥσπερ ἀστροῖς, φωτίζονται πάσαι, τῶν πιστῶν αἱ καρδίαι δοξάζουσαι, τόν ἀγαθοδότην Θεόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡσπερ πάλαι τοῦ Βαλαάμ, τήν ἀλογον ἐκώλυσας ὁρμήν, τή τοῦ ἀλόγου, Στρατηγέ τῶν Ἀγγέλων, ἐν λόγῳ φρικῶδεις στάσεις, υἱούς τοὺς τῆς Ἄγαρ κινουμένους, ἀλόγως ἐκάστοτε καθ' ἡμῶν ἀπράκτους, ἀπόδειξον εὐχαίς σου.

Θεοτοκίον

Πύρ ἐκύησας οὐδαμῶς, φλογίσαν σου Παρθένη τήν νηδύν, Λόγον ἐγέννησας Πατρός, ἐξαιρούμενον ἀλογίας, τοὺς λόγους τοῦ πλάνου υπακούσαντας, καί παρακούσαντας, τοῦ πεποιηκότος Θεοῦ τοῦ φιλανθρώπου.

Καταβασία

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δέ ἐνεργούμενος, τήν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'

Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Ἰδοὺ ἡ εὐπρέπεια τοῦ σοῦ, Ἀρχάγγελε, θείου οἴκου διαλάμπουσα, τῇ φωταυγεί σου παρρησίᾳ, θαυμάτων ἀστραπὰς ἐπαφίησι, καί σκότος νοσημάτων ἐκάστοτε, ἀποδιώκει θείᾳ χάριτι.

Ὡς ζεύγος ὡραῖον καί τερπνόν υπάρχοντες, τοῦ Δεσπότης τὰ προστάγματα, τοῖς ἐπὶ γῆς διακονεῖτε, Ἀρχάγγελοι δεινῶν ἐξαιρούμενοι, καί πᾶσι φωτισμόν ἐπιπέμποντες, σωτηριώδη θείῳ Πνεύματι.

Σήμερον συγχαίρουσιν ἡμῖν ἀσώματοι, θεῖοι Νόες ἀνυμνούμενοι, βλέποντες τούτον ὑπὸ πάντων, τόν μέγαν καί φαιδρὸν Ἀρχιστράτηγον, ἡμῖν τε φωτισμόν ἐξαιτούμενον, καί τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Ἡ θεία δυάς καί φωταυγής, Ἀρχάγγελοι, Μιχαήλ τε πανσεβάσμιε, καί Γαβριήλ δεδοξασμένε, Τριάδι τῇ σεπτῇ παριστάμενοι, πταισμάτων ἀνοχής καί κολάσεως, αἰωνιζούσης ἡμᾶς ρύσασθε.

Θεοτοκίον

Φωνή τοῦ Ἀγγέλου Γαβριήλ συνέλαβες, Θεόν Λόγον Παναμώμητε, λόγῳ τὰς ἄνω στρατηγίας, ποιήσαντα καί λόγον παρέχοντα, ὑμνεῖν τήν ὑπὲρ λόγον καί ἔννοιαν, τούτου ἀγίαν συγκατάβασιν.

Ἄλλος

Ἐποίησε κράτος

Ὡς ὠφθης ἀνθρώποις, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, ἐπέστησας Ἀγγέλους τούτοις

Λόγε, διαφυλάττων αυτούς, από βλάβης πονηράς, μεθ' ὧν Μιχαήλ τόν θαυμαστόν, δι' οὐ σε δυσωπούμεν, πάσιν ἡμῖν δώρησαι, ἰλασμόν πταισμάτων.

Ἰσχύν σε καί κράτος, ο πιστός σε Βασιλεύς, Πρωτάγγελε καί σύμμαχον πρὸς ἔθνη, πολέμια καί δεινά, κεκτημένος τήν αὐτῶν, τροπούται απόνοιαν αεί, καί ευχαριστηρίου, διὰ σοῦ τῷ Πλαστουργῷ ὡδὰς αναπέμπει.

Ὡδὴν προσφωνεῖ σοι, ἅπας πάντοτε πιστός, τῷ μέλποντι ἀπαύστως ἐν υψίστοις, σὺν μυριάσι πολλαῖς, τήν τρισάγιον φωνήν, Προσάγαγε πάντας τῷ Θεῷ, ἐκ συμφορῶν καί πόνων, ἐκλυτρούμενος ἡμᾶς, ἀρχηγέ Ἀγγέλων.

Σκιρτάτω ἡ κτίσις, ἀνυμνοῦσα μυστικῶς, τόν μέγαν Ἀρχάγγελον Κυρίου, ὑπάρχει γάρ ὁδηγός πλανωμένων, καί λιμὴν πολλῶν, συμφοραῖς καί πειρασμοῖς, καί χειμαζομένων, καί νοσοῦντων ἱατρός, καί θαυμάτων βρύσις.

Ἠγίαςας τούτον τόν σεβάσμιον ναόν, καί ἔδειξας αὐτόν πηγὴν θαυμάτων, ἐν ᾧ ἐστώτες ομοῦ, ἐκ, βοῶμέν σοι πιστῶς, Ἀρχάγγελε αἰτήσαι ἡμῖν, ἀμαρτημάτων λύσιν, συμφορῶν ἀπαλλαγὴν, καί πολλὴν γαλήνην.

Θεοτοκίον

Φανείσα Παρθένε, πλατυτέρα οὐρανῶν, ἐχώρησας Θεόν ἀνερμηνεύτως, ὃν Ἀσωμάτων χοροί, ἀνυμνοῦσι μυστικῶς, αὐτόν οὖν ἰκέτευε ἀγνή, πάντας ἡμᾶς σωθῆναι, τοὺς σέ μακαρίζοντας, φωναῖς ἀσιγήτοις.

Καταβασία

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ἱερὰ θαυμάσια τῆς Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή αειπάρθενε.

Εξαποστειλᾶριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ἀθροίσθητε καί ἴδετε, ἡ ἀνθρωπότης ἅπασα, θεάσασθε ξένον θαῦμα, τό τελεσθέν ἐν ταῖς Χώναις, Μιχαήλ ὁ ἀσώματος, ράβδῳ τήν πέτραν ἔρρηξε, καί ποταμούς ἠκόντισε, κατερχομένους ἀτάκτως, ἐπὶ τό ἅγιον ὕδωρ.

Θεοτοκίον ὅμοιον

Εἰκόνος ἥς μετέλαβον, θεουργικῶς τῆς κρείττονος, ἐξώσθην, οἶμοι ὁ τάλας! δι' ἀκрасίας τῆς πάλαι, σὺ δέ Χριστέ ὡς εὐσπλαγχνος, ἀρρήτως κοινωνήσας μοι, τοῦ χείρονος μετείληφας, καινοποιήσας Σωτήρ με, παρθενικῶν ἐξ αἱμάτων.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Ἀγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ πανηγυρίζοντες, τῷ ἐπὶ θρόνου δόξης, Θεῷ ἐποχομένῳ, βοήσωμεν τόν ὕμνον, Ἅγιος εἰ, ὁ Πατήρ ὁ οὐράνιος, ὁ συναΐδιος

Λόγος Ἅγιος εἶ, καί τό Πνεῦμα τό Πανάγιον. (Δίς)

Τῶν ουρανίων πρωτεύων, ἐν παρρησίᾳ πολλή, καί παρεστῶς τῷ θρόνῳ, τῷ ἀστέκτῳ ἐν δόξῃ, αὐτόπτα τῶν ἀρρήτων, σῶσον ἡμᾶς, Μιχαήλ ἀρχιστράτηγε, τοὺς ἐν ἀνάγκαις κινδύνων καί πειρασμῶν, ταῖς πρεσβείαις σου δεόμεθα.

Τῶν ἀσωμάτων Ἀγγέλων, πρῶτος ὑπάρχων σαφῶς, καί λειτουργός τῆς θείας, φωταυγίας ἐκείνης, αὐτόπτης τε καί μύστης, σῶσον ἡμᾶς, Μιχαήλ ἀρχιστράτηγε, τοὺς ἐτησίως τιμώντάς σε εὐσεβῶς, καί ὑμνοῦντας τὴν Τριάδα πιστῶς.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ὅπου ἐπισκιάσει ἡ χάρις σου Ἀρχάγγελε, ἐκείθεν τοῦ διαβόλου διώκεται ἡ δύναμις, οὐ φέρει γάρ τῷ φωτί σου προσμένειν, ὁ πεσὼν Ἐωσφόρος, Διό αἰτούμέν σε, τὰ πυρφόρα αὐτοῦ βέλη, τὰ καθ' ἡμῶν κινούμενα, ἀπόσβεσον τὴν μεσιτεία σου, λυτρούμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν σκανδάλων αὐτοῦ, ἀξιῶμνητε Μιχαήλ Ἀρχάγγελε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε, καί δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρηκτον, τὴν ἀρραγὴ προστασίαν, καί καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καί ἀπόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί ἀπὸ τοῦ Κανόνος, Ὠδὴ γ' καί ς'.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Ὁ ποιὼν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καί τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα

Στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον· Κύριε ὁ Θεὸς μου ἐμεγαλύνθης σφοδρᾶ.

Ὁ Απόστολος πρὸς Εβραίους

Ἀδελφοί, εἰ ὁ δι' Ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος...

Ἀλληλούϊα

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν ουρανῶν, Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς υψίστοις.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκάν

Εἶπεν ὁ Κύριος ὁ ἀκούων ὑμῶν...

Κοινωνικόν

Ὁ ποιὼν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καί τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Προεόρτια τής Γεννήσεως τής Υπεραγίας Θεοτόκου, καί τού Αγίου Μάρτυρος Σώζοντος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Θεοτόκου τρία καί τού Αγίου τρία.

Τῆς Θεοτόκου

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Τῆς παγκοσμίου τῷ κόσμῳ, χαράς ἀνέτειλαν, αἱ νοηταί ἀκτίνες, προμηνύουσαι πᾶσι, τόν ἥλιον τῆς δόξης, Χριστόν τόν Θεόν, ἐν τῇ γεννήσει σου Ἀχραντε, σύ γάρ μεσίτις ἐδείχθης τῆς ἀληθοῦς, ευφροσύνης τε καί χάριτος.

Ἡ προεόρτιος αὕτη, δόξα σου Ἀχραντε, προκαταγγέλλει πᾶσι, τάς τῆς σῆς ευμενείας, λαοῖς ευεργεσίας, σύ γάρ τῆς νῦν, ευφροσύνης ἡ πρόξενος, καί τῆς μελλούσης αἰτία χαράς ἡμῖν, καί τρυφῆς θείας ἀπόλαυσις.

Ἡ θεοχώρητος Κόρη, καί Θεοτόκος ἀγνή, τῶν Προφητῶν τό κλέος, τοῦ Δαυΐδ ἡ θυγάτηρ, σήμερον γεννᾶται ἐξ Ἰωακείμ, καί τῆς Ἀννης τῆς σώφρονος, καί τοῦ Ἀδάμ τήν κατάραν τήν εἰς ἡμᾶς, ἀνατρέπτει ἐν τῷ τόκῳ αὐτῆς.

Τού Αγίου

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Σθένει δυναμούμενος, τό ἀσθενές σου Μακάριε, τοῦ ἡμῶν τήν ἀσθένειαν, θελήσει φορέσαντος, τῶν Μαρτύρων δρόμον, διήνυσας χαίρων, καί τόν ἀνίσχυρον ἐχθρόν, ωραιοτάτοις ποσὶ συνέτριψας, διό σοι ἀνεπλέξατο, νικητικά διαδήματα, Ἰησοῦς ὁ φιλόανθρωπος καί Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εχθρούς ἐτραυμάτισας, τῷ τραυματίζεσθαι Ἐνδοξε, καί εἰς γῆν κατηδάφισας, Σταυρόν ὀπλισάμενος, καί τήν παντευχίαν, περιβεβλημένος, τήν ἀδιάρρηκτον σαφώς, καί τήν ἀγάπην ἐνστερνισάμενος, τοῦ σέ πρὸς τὰ βασιλεία, τὰ νοητὰ μετοίκησαντος, ὡς ἀήττητον Μάρτυρα, ὡς οὐράνιον ἄνθρωπον.

Σωτήρα καί Κύριον, τόν ὑπέρ σοῦ τὰ ἐκούσια, υποστάντα παθήματα, σαφώς ἐκμιμούμενος, ἀθλοφόρε Σώζων, σαυτόν ἐκουσίως, πρὸς αἰκισμούς πρὸς ἐκτομάς, πρὸς ἀνυποίστους βασάνους δέδωκας, διό σε ἀντημεΐψατο, ἐπουρανίους χαρίσμασι, καί πηγὴν ἰαμάτων σε, τοῖς ποθοῦσιν ἀνέδειξε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Τήν πάνσεπτόν σου γέννησιν, Παναγία Παρθένε αγνή, τών Αγγέλων τά πλήθη εν ουρανῷ, καί ανθρώπων τό γένος επί τῆς γῆς μακαρίζομεν, ὅτι Μήτηρ γέγονας, τοῦ Ποιητοῦ τών απάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Αὐτόν ικετεύουσα υπέρ ημῶν μή παύσῃ δεόμεθα, τών εἰς σέ μετά Θεόν τās ελπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε καί απειρόγαμε.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὡς ἐξ αγόνου μητρός, καί ακάρπου στερώσεως, ράβδος ἄνθος φέρουσα, αναφύεται σήμερον, ἡ Θεομήτωρ καί απειρόγαμος, ἐκ τών δικαίων Ἰωακείμ καί Ἄννης, ὅθεν καί χαίρει νύν, Προφητῶν τό σύστημα, Πατριαρχῶν, πάσα ἡ ομήγουρις, ἐν τῇ γεννήσῃ αὐτῆς.

Στίχ. Ἀκουσον, θύγατερ, καί ἴδε, καί κλίνον τό οὖς σου, καί ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καί τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καί ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Σήμερον Δαυῖδ ἀγάλλεται, καί, Ἰεσσαί νύν σκιρτά καί Λευὶ με, γαλύνεται, καί χαίρει τῷ πνεύματι, Ἰωακείμ ὁ δίκαιος, καί ατεκνία τῆς Ἄννης λύεται, τῇ σῇ γεννήσῃ Μαρία ἀχραντε, θεοχαρίτῳ, καί Αγγέλων σύστημα, σὺν τοῖς βροτοῖς, πάντες μακαρίζομεν, τὴν θεῖαν μήτραν σου.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Χαίροις τών βροτῶν τό σύστημα, Χαίρε Κυρίου ναέ, χαίρε ὅρος τό ἅγιον, χαίρε θεία τράπεζα, χαίρε λύχνη ολόφωτε, χαίρε τό κλέος τών ὀρθοδόξων σεμνῇ, χαίρε Μαρία, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, χαίρε πανάμωμε, χαίρε θρόνε πύρινε, χαίρε σκηνή, χαίρε βάτε ἀφλεκτε, χαίρε ἡ πάντων ἐλπίς.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Γερμανοῦ

Ἡ παγκόσμιος, χαρά, ἐκ τών δικαίων ἀνέτειλεν ἡμῖν, ἐξ Ἰωακείμ καί τῆς Ἄννης, ἡ πανύμνητος Παρθένος, ἥτις δι' υπερβολὴν καθαρότητος, ναὸς Θεοῦ ἐμψυχὸς γίνεται, καί μόνη κατὰ ἀλήθειαν, Θεοτόκος γνωρίζεται, Αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατάπεμψον, καί ταῖς ψυχαῖς ημῶν τό μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καί ἐξ ὀσφύος τοῦ Δαυῖδ, ἡ θεόπαις Μαριάμ, τίκτεται σήμερον ἡμῖν, διό καί χαίρει ἡ σύμπασα καί καινουργεῖται, συγχαίρει τε ομοῦ, ὁ οὐρανὸς καί ἡ γῆ, Αἰνέσατε αὐτὴν αἱ πατριά τών ἐθνῶν, Ἰωακείμ ευφραίνεται, καί Ἄννα πανηγυρίζει κραυγάζουσα, Ἡ στείρα τίκτει, τὴν Θεοτόκον, καί τροφὸν τῆς ζωῆς ημῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τού λίθου σφραγισθέντος

Τεχθείσα παραδόξως, στειρωτικών ἐξ ὠδίνων, παρθενικών ἐκ λαγόνων, ἐκύησας ὑπὲρ φύσιν, ὡραίος φανείσα γάρ βλαστός, ἐξήνθησας τῷ κόσμῳ τήν ζωήν, διὰ τοῦτο αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, βοώσί σοι Θεοτόκε, Δόξα τῇ νῦν προόδῳ σου σεμνῇ, δόξα τῇ παρθενίᾳ σου, δόξα τῇ κυοφορίᾳ σου, μόνη Πανάχραντε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τά οὐράνια πάντα νῦν ἐπαγάλλονται, τῶν ἀνθρώπων τό γένος συνεορτάζει αὐτοῖς, καί οἱ Προφῆται μυστικῶς συνευφραίνονται, ἦν γάρ προεῖδον τυπικῶς, ἐν ταῖς ἀρχαίαις γενεαῖς, βάτον καί στάμνον καί ράβδον, νεφέλην πύλην καί θρόνον, καί μέγα ὅρος, γεννᾶται σήμερον.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Οἱ Κανόνες, ὁ Προεόρτιος τῆς Θεοτόκου, καί τοῦ Ἀγίου.

Τῆς Θεοτόκου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς

Γέννησιν ὑμνῶ τῆς θεόπαιδος Κόρης. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ' Ἀνοίξω τό στόμα μου

Γηθόμενοι σήμερον, μετ' ευφροσύνης ὑμνήσωμεν, τό θεῖον γενέθλιον, τῆς Θεομήτορος, καί γάρ τέτοκε, χαράν τῇ οἰκουμένῃ, λύπην Προμήτορος ἐξαφανίσασα.

Ἐκ στεῖρας προέρχεται, τῆς ἀμαρτίας ἡ στεῖρωσις, ἦν νόμος προέγραψε, καί τά κηρύγματα, προεδήλωσαν, τῶν θείων θεηγόρων, ἡ πάναγνος Δέσποινα, καί παναμώμητος.

Ναός καί παλάτιον, τοῦ Βασιλέως γεγένησαι, ἐν ᾧ τήν κατοίκησιν αὐτοῦ ποιούμενος, οἰκητήριον, τῆς Ἁγίας Τριάδος, πιστοῦς ἀπεργάζεται ὁ ὑπερούσιος.

Νυμφών ωραιότατος, θρόνος Θεού υψηλότατος, εδείχθης Θεόνυμφε, εν ώ καθίσας σαρκί, τούς καθημένους, εν σκότει απωλείας, εγερεί πρός γνώσεως, φώς αγαθότητι.

Κανων τού Αγίου. Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος δ' Θαλάσσης τό ερυθραίον

Σωθήναι τούς τήν σεπτήν σου σήμερον, μνήμην γεραίροντας, από παντοίων Σώζων Πειρασμών, καί κινδύνων καί θλίψεων, τόν ευεργέτην Κύριον, νύν καθικέτευε πανένδοξε.

Αστέρα πυρσοφαή ανέδειξε, Χριστός εν ύψει σε, τής Εκκλησίας Μάρτυς αληθώς, ταίς τών άθλων σου λάμπεσι, τήν οικουμένην άπασαν, καταλαμπρύνοντα πανεύφημε.

Τοξεύσας υπομονής τοίς βέλεσι, τούς τού Κυρίου εχθρούς, καί τής ανδρείας ξίφει τά αυτών, διακόψας στρατεύματα, νικητικόν διάδημα, Σώζων απείληφας μακάριε.

Θεοτοκίον

Ασπύρως τώ τού Πατρός βουλήματι, εκ θείου Πνεύματος, τόν τού Θεού συνείληφας Υιόν, καί σαρκί απεκύησας, τόν εκ Πατρός αμήτορα, καί δι' ημάς εκ σουσ άπάτορα.

Τής Θεοτόκου

Ωδή γ' Ότι στείρα έτεκεν

Η γή η κατάκαρπος, εκ γής ακάρπου γεννάται, ήτις καρπογονήσει, τόν γεωργόν τών αγαθών, καί ζωηφόρον άσταχυν, τόν τρέφοντα πάντας θείω νεύματι.

Σήμερον εβλάστησε, τής Παρθενίας η ράβδος, εξ ής ανθήσει άνθος, ο φυτουργός ημών Θεός, τά πονηρά βλαστήματα, αποτέμνων άκρα αγαθότητι.

Ίδε τό αλάξευτον, όρος εκ πέτρας αγόνου, αποτεχθέν τόν λίθον, καρπογονεί τόν νοητόν, ός συντριβήν εργάσεται, τών ξοάνων πάντων τού αλάστορος.

Νόμου προχαράγματα, σέ προεδήλωσαν Κόρη, τόν νομοδότην σύ γάρ, νομίμων δίχα εν γαστρί, κυοφορείς τηρούντά σε, υπέρ λόγον άφθορον αμίαντον.

Τού Αγίου

Ευφραίνεται επί σοί

Αιμάτων σου αι ροαί, ποταμηδόν διά Χριστόν ρεύσασαι, πύρ ασεβών έσβεσαν, Μάρτυς αθλοφόρε αοίδιμε.

Υπέστης καρτερικώς, τών αικισμών τάς προσβολάς, άρρηκτος, πύργος καθάπερ Ένδοξε, πλάνης καθελών τό οχύρωμα.

Καθείλες δαυϊτικώς, ως Γολιάθ τόν νοητόν τύραννον, καί τό αυτού στράτευμα, πίστεως σφενδόνη Πανένδοξε.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη τοίς επί γής, τών υπέρ φύσιν αγαθών πρόξενος, Μήτηρ Θεού γέγονας, όθεν σοι τό Χαίρε κραυγάζομεν.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή, καί στερέωμα».

Κάθισμα τού Αγίου

Έχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε Σωθείς διά πίστεως, Σώζων πολύαθλε, σωτήριος γέγονας, χειμαζομένων λιμήν, προνοία Χριστού τού Θεού, βρύεις γάρ ιαμάτων, ποταμούς τοίς ποθούσι, παύεις αρρωστημάτων, τόν φλογμόν καθ' εκάστην, διό τήν θείαν μνήμην σου, πίστει γεραίρομεν.

Δόξα... Καί νύν... Προεόρτιον

Έχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν

Αγαλλιάσθω ουρανός, γή ευφραινέσθω, ο τού Θεού γάρ ουρανός, εν γή ετέχθη, η Θεόνυμφος αύτη εξ επαγγελίας, Η στείρα βρέφος θηλάζει τήν Μαριάμ, καί χαίρει επί τώ τόκω Ιωακείμ, Ράβδος λέγων ετέχθη μοι, εξ ής τό άνθος Χριστός, εβλάστησεν εκ ρίζης Δαυϊδ, Όντως θαύμα παράδοξον!

Τής Θεοτόκου

Ωδή δ'

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας, δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου».

Υπερτέρα τών Αγγέλων, επί γής Κόρη τίκτεται, εν αγιωσύνη, ούσα καί καθάρσει ασύγκριτος, ήτις τήν κάθαρσιν πάντων Χριστόν τέξεται, αγιότητα, καί παντελή απολύτρωσιν.

Μακαρία η κοιλία, η τής Άννης γεγένηται, τήν γάρ εν κοιλία, μέλλουσαν χωρεΐν τόν μακάριον, καί μή χωρούμενον Λόγον, απεγέννησεν, αναγέννησιν, πάσι πιστοίς παρεχόμενον.

Νύν ο ζόφος τῆς κακίας, εκμειούοθαι απάρχεται, ἡ γάρ τοῦ ἡλίου, ἐμψυχος νεφέλη ἀνέτειλε, στειρωτικῶν ἐκ λαγόνων, ἡ πανάμωμος, ἥς τὴν γέννησιν, τὴν φωταυγὴ ἐορτάσωμεν.

Ὡς κατάκαρπον ελαίαν, τὴν ἐκ ρίζης βλαστήσασαν, Ἰεσσαὶ Παρθένε, Ἄννα σέ βλαστάνει βλαστάνουσαν, τὸν ἐλεήμονα Λόγον, οὐ το ἔλεος, καὶ ἡ ἀλήθεια, διὰ παντός προπορεύεται.

Τοῦ Αγίου

Επαρθέντα σε ἰδούσα

Πυρπολούμενος ἀγάπη Θεοῦ Παμμάκαρ, τὴν φρυγανώδη ἀπασαν, πλάνην τῶν ἀθέων, ἐφλεξας τοῖς λόγοις σου, καὶ χαίρων ἐκραυγάζεις, Δόξα τῇ Δυνάμει σου Κύριε.

Αγιότευκος υπάρχων ναός Κυρίου, εἰς τὸν ναόν εἰσέδραμες τῶν αθεωτάτων καὶ τούτων σεβάσματα, γενναίως συνέτριψας Μάρτυς ἀθλοφόρε πανεύφημε.

Ἰατρεῖον ἀναδεδείκται πάσης νόσου, τό ἱερόν σου τέμενος, πίστει τοῖς φοιτῶσι καὶ τὰς ἀριστείας σου, ἐν τούτῳ γεραίρουσι, Σώζων ἀθλοφόρε θαυμάσιε.

Θεοτοκίον

Ἀπειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὠφθης παρθενεύουσα πάλιν, ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτω κραυγάζομεν.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Τό ἐσφραγισμένον νύν βιβλίον ἀποτίκτεται, ὅπερ ἀναγνώσεται οὐδόλως, φύσεως νόμῳ βροτός τηρούμενον, Λόγου εἰς κατοίκησιν καθῶς, βίβλοι προεδήλωσαν, θεηγόρων ἐν πνεύματι.

Ἡ ἀμπελος σήμερον, ἐτέχθη ἡ σωτήριος, ἥτις τὸν ἀκήρατον ἀνθήσει, βότρυν τὸν θεῖον, γλεύκος προχέοντα, ἐξ οὐ πάς ὁ πίνων μυστικῶς, θεῖαν καὶ σωτήριον, ευφροσύνην καρπώσεται.

Σκιρτήσατε Ἄγγελοι, ἀνθρώποις συγχορεύοντες, σήμερον ἐκ στείρας ἡ Παρθένος, ἀποτεχθεῖσα τὴν λύπην ἔπαυσε, καὶ προοιμιάζεται χαράν, τοῖς πανηγυρίζουσι, τὴν αὐτῆς θεῖαν γέννησιν.

Θεῖος προδιέγραψε, Προφήτης προδηλότατα, τόμον ἐν καινόν ἐν ὧ δακτύλῳ, Λόγος πατρώω, Κόρη γραφήσεται, βίβλῳ καταγράφων τῆς ζωῆς, πάντας ἀγαθότητι, τοὺς αὐτῷ πειθαρχήσαντας.

Τού Αγίου

Σύ Κύριέ μου φώς

Σύ Μάρτυς τώ φωτί, τῆς Τριάδος λαμπόμενος, εμείωσας αθεΐας, πολυθέου τόν ζόφον, φωστήρ οφθείς αείφωτος.

Σύ ρόδον ευανθούν, ερυθρώ τών αιμάτων σου, Μακάριε δεδειγμένος, ευωδία θαυμάτων, τόν κόσμον ευωδίασας.

Σύ βότρυς νοητός, τῆς αμπέλου υπάρχων Χριστού, ανέβλυσας μαρτυρίου, ευκατάνυκτον οἶνον, τοῖς πίστει σε δοξάζουσι.

Θεοτοκίον

Σέ όπλον αρραγές, κατ' εχθρών προβαλλόμεθα, σέ άγκυραν καί ελπίδα, τῆς ημών σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Τῆς Θεοτόκου

Ωδή ς'

Τήν θείαν ταύτην

Ετέχθη σήμερον γέφυρα, μετάγουσα πρός φώς τό ανθρώπινον, κλίμαξ ουράνιος, όρος Θεού εμφανέστατον, η Θεοτόκος Κόρη ήν μακαρίσωμεν.

Ο κόχλος Άννα προήγαγε, πορφύραν τήν τό έριον βάψασαν, τῆς σωματώσεως, τού Βασιλέως εις ύστερον, ήν επαξίως πάντες υμνολογήσωμεν.

Πηγή νυνί προελήλυθε, ρανίδος εκ μικράς η Πανάμωμος, ήτις τήν άβυσσον, τῆς σωτηρίας κυήσασα, πολυθείας παύσει άπειρα ρεύματα.

Ακάρπου ρίζης εβλάστησας, καί πρόρριζον κακίας τήν άκανθαν, τώ υπέρ φύσιν σου, θείω βλαστώ εναπέτεμες, Θεογεννήτορ Κόρη αιμακάριστε.

Τού Αγίου

Θύσω σοι, μετά φωνής

Θύεσθαι, δι' αγάπην Θεού προελόμενος, άμωμον θύμα καθάπερ, τή αυτού τραπέζη προσενηνέχθης, διά τούτο, ευσεβώς σε τιμώνμεν πανεύφημε.

Αβρόχως, διαπλεύσας τῆς πλάνης τό πέλαγος, εις τόν λιμένα τῆς άνω, βασιλείας Μάρτυς, εγκαθωρμίσθης, αιωνίου απολαύων γαλήνης μακάριε.

Όνουξι, σιδηροίς σου τά σπλάγχνα κατέξανεν, ανηλεώς ο διώκτης, αλλ' εις χείρας Θεού τό πνεύμα, μετά δόξης εναπέθου Παμμάκαρ αοίδιμε.

Θεοτοκίον

Ω θαύμα, τών απάντων θαυμάτων καινότερον, ότι Παρθένος εν μήτρα, τόν τά

σύμπαντα περιέχοντα, απειράνδρως, συλλαβούσα ουκ εστενοχώρησε.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως κυριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Προεόρτιον

Ήχος γ'

Η Παρθένος σήμερον

Η Παρθένος σήμερον, καί Θεοτόκος Μαρία, η παστάς η άλυτος, τού ουρανίου
Νυμφίου, τίκτεται, από τής στείρας θεοβουλήτως, όχημα, τού Θεού Λόγου
ευτρεπισθήναι, εις τούτο γάρ καί προωρίσθη, η θεία πύλη, καί Μήτηρ τής
όντως ζωής.

Ο Οίκος

Τή στειρευούση καρπός εδόθη η θεόπαις Μαρία, ήν προείδον ποτέ θείοι
Προφήται εν Πνεύματι, ταύτην ημείς σήμερον ορώντες, εν τοίς κόλποις τής
Άννης σκιρτώσαν, σύν τώ πιστώ Ιωακείμ, νοητώς πρός εστίασιν συνέλθωμεν,
καί τούς πόρρω καλέσωμεν, λέγοντες, Τού κόσμου νύν η ανάκλησις, εξ
ακάρπου γαστρός ανεβλάστησεν, η θεία πύλη, καί Μήτηρ τής όντως ζωής.

Συναξάριον

Τή Ζ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Σώζοντος.

Στίχοι

- Αντείχε Σώζων σώματος πρός αικίας,
- Πρός τόν μόνον σώζοντα τήν ψυχήν βλέπων.
- Εβδομάτη Σώζων θάνε, τυπτόμενος χρώα λαμπρόν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων Ευόδου καί
Ονησιφόρου.

Ο Άγιος Ευψύχιος ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Εύψυχος Ευψύχιος ήν πρός τό ξίφος,
- Χαίρων ότι πλάσαντι τήν ψυχήν θυει.

Τή αυτή ημέρα, εορτάζεται η κοίμησις τού Οσίου Λουκά, τού τής
Λυκαόνων Επαρχίας, τρίτου δέ Ηγουμένου τής Μονής τού Σωτήρος, τής
επιλεγομένης Βαθέος Ρύακος.

Ταίς τών σών Αγίων πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ζ'

Ουκ ελάτρευσαν

Ιωακείμ τε καί Άννα μακαρίζονται, αποκυήσαντες, τήν μακαρίαν σαφώς, αγνήν Θεομήτορα, Λόγον κυήσασαν, τόν μακάριον, τόν μακαρίους άπαντας, τούς πιστούς αποτελούντα.

Δώρον τίμιον εκτήσαντό σε πάναγνε, οι σοί γεννήτορες, τήν συλλαβούσαν Θεόν, τόν καταπλουτίσαντα, δωρεαίς κρείττοσι, τούς κραυγάζοντας, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Οι μαστοί σου υπέρ οίνον αγαθώτατοι, Άννα Θεόκλητε, ότι μαστοίς αγαθοίς, τήν τόν αγαθώτατον Λόγον θηλάσασαν, σύ εθήλασας, τόν χορηγόν τού γάλακτος, καί πνοής τροφέα πάσης.

Σκίρτα κρούε τήν κινύραν σου θεόπνευστε, Δαυίδ καί χόρευε, η κιβωτός γάρ ιδού, ήν πάλαι προήγγειλας, εκ στειρευούσης γαστρός, προελήλυθε, τώ βασιλεί τής κτίσεως, καί Θεώ τετηρημένη.

Τού Αγίου

Εν τή καμίνω

Εν τή καμίνω, τών αλγεινών βασάνων Μάρτυς βληθείς, δρόσον εκ Θεού εδέξω υπομονής, ευχαρίστως τε εκραύγαζες, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Εκλαμπροτέραν, παντός χρυσίου έχων ψυχήν, θύσαι χρυσοτεύκτω Μάρτυς Θεώ, καί αφύχω ου προήρησαι, σεαυτόν θυσίαν δέ, ευωδεστάτην Θεώ τέθυκας.

Ποιμήν ο μέγας, ποιμένα όντα προβάτων σε, Μάρτυς ως αρνίον άμωμον, τή αυτού απλανεί ποίμνη συνέταξε, λυκοις ανάλωτον, τοίς νοητοίς σε δείξας πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Τό τού υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα χαίρε, διά σου γάρ δέδοται η χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν. Ευλογημένη σύ εν γυναιξίν, υπάρχεις Πανάμωμε.

Τής Θεοτόκου

Ωδή η' Παίδας ευαγείς

Κινήσωμεν γλώτταν Υμνωδίας, τό Θείον γενέθλιον γεραίροντες, τής τόν υπερύμνητον, Λόγον καί υπέρθεον, σωματωσάσης Πνεύματι, καί ανακράζωμεν, τόν Κύριον Υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Οι θείοι σκιρτήσατε Προφήται, τιμώντες Παρθένου τό γενέθλιον, αύτη γάρ

επλήρωσε, πάντα τὰ κηρύγματα, τόν υφ' υμῶν δηλούμενον αποκυήσασα,
Χριστόν τόν τού παντός Βασιλέα, ὄν υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρήξατε τὰ Ὅρη ευφροσύνην, απόστολοι Μάρτυρες χορεύσατε, ὅσοι καί
Δίκαιοι, νύν αγαλλιόσθητε, τῷ γενεθλίῳ σήμερον τῆς τοῦ Κυρίου Μητρός, τόν
Κύριον Ὑμνεῖτε βοῶντες, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦνθησε τό μήλον τό ευῶδες, τό ρόδον το θεῖον πεφανέρωται, καί
κατευωδίασε, σήμερον τὰ πέρατα, καί τό δυσῶδες ἔπαυσε, τῆς Ἀμαρτίας
ημῶν, ἡ Πάναγνος καί Μήτηρ τοῦ Λόγου, ἦν υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Στεριεύουσα φύσις τῶν ἀνθρώπων, σεπτῶν χαρισμάτων θεοῦ Πνεύματος,
σήμερον ευφράνθητι, στείρας τήν θεόπαιδα, αποτεχθεῖσαν βλέπουσα καί
αναβόησον, τόν Κύριον Ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου

Χείρας εκπετάσας

Χείρα χρυσοτεύκτου ἀφελών, σοφέ ἰδρύματος, πένησι δέδωκας, τόν
ἀδαπάνητον ἔνδοξε, σεαυτῷ περιπιπούμενος, τοῦ μαρτυρίου ἀληθώς,
πλούτον αοίδιμε, Ευλογεῖτε κράζων, τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Σαρκί τῷ ἀσάρκῳ συμπλακείς, τῇ συμμαχίᾳ Χριστοῦ, τούτον κατέβαλες,
βραβεῖον ὅθεν σοι Ἐνδοξε, τῶν θαυμάτων τήν ἐνέργειαν, αὐτός παρέσχετο,
πρός ὄν χαίρων ἐκραύγαζες, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ἀνοίξας ἐπλήρωσας σαυτοῦ, τό στόμα Πνεύματος, Σώζων πανεύφημε,
ἐχθρῶν δέ στόματα ἐπλησας, βλασφημούντων τόν ποιήσαντα, πάσης
αισχύνης, καί Χριστῷ χαίρων ἐκραυγαζες, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
τόν Κύριον.

Θεοτόκion

Σύ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε ἀχραντε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ, σύ τῆς
θεότητος γέγονας, ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μή φλογισθεῖσα τῷ πυρί, τοῦ
ἀπροσίτου φωτός, ὅθεν πάντες, σέ ευλογούμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε πυρός δέ
δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετήν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβεῖας ἐρασταί, Παῖδες
κραυγάζοντες, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή θ' Ἄπας γηγενῆς

Ίδε τού Θεού, ο τόπος ο άγιος προφανώς δέδεικται, πόλις η περίδοξος, τού Βασιλέως ανωκοδόμηται, ο φωταυγής Παράδεισος, φαιδρώς εξήνθησε, Παραδείσου, πρόξενος υπάρχουσα, πρὸς Θεόν τε ανθρωπῶν οικείωσις.

Ωφθη η λαμπάς, λυχνία τε σήμερον, η χρυσαυγίζουσα, φῶς τό προαιώνιον, εν ή οικήσαν, τούς εν νυκτί τῶν δεινῶν, κατα φωτίσει παύσει τε, τής αθεΐας αχλύν, καί ημέρας, πάντας απεργάσεται, κοινωνούς αληθῶς διά πίστεως.

Σήμερον η γή, χορεύει, τόν νέον γάρ, ουρανόν έβλεψε, Θεού τόν τερπνότατον, αποτεχθέντα εν ὡ οικήσας σαρκί, τῶν ουρανῶν επέκεινα, αναβιβάσει βροτούς, καί θεώσει, πάντας αγαθότητι, ὄν υμνούντες πιστῶς μεγαλύνομεν.

Ηπερικαλής, δυάς ανεβλάστησεν, Άννα καί Ιωακείμ, δάμαλιν τήν άσπιλον, εξ ού ο μόσχος ο σιτευτός προελθών, υπέρ τού κόσμου τέθυται, αίρων τά πταιίσματα, τῶν ανθρωπῶν, τās προσαγομένης τε, καταπαύων θυσίας τοίς δαίμοσι.

Φώτισον ημάς, τό φῶς η κυήσασα τούς τήν φωσφόρον σου, γέννησιν εν Πνεύματι, Θεογεννήτορ πανηγυρίζοντας, καί τού φωτός τού μέλλοντος, δείξον αγνή κοινωνούς, καί ειρήνην, βράβευσον καί λύτρωσιν, τῶν δεινῶν μητρικαίς ικεσίαις σου.

Τού Αγίου

Λίθος αχειρότμητος

Λίθος εκλεκτός ανεδείχθης, Χριστού τού ακρογωνιαίου, Μάρτυς κυλιόμενος εν γή, καί τό τής πλάνης λύων οχύρωμα, τās τῶν πιστῶν καρδίας δέ, εδραιοτέρας εργαζόμενος.

Ρεΐθρόν σε ζωής κεκτημένην, η τού Χριστού νύν Εκκλησία, αίμασιν ως νάμασι τοίς σοίς, καταρδευθείσα Μάρτυς τῶν άθλων σου, καί τῶν θαυμάτων πάντοτε, τή ευπρεπεία ωραΐζεται.

Εύρες αμοιβήν τῶν αγώνων, καί τῶν θαυμάτων σου θεόφρον, τήν τῶν ουρανῶν βασιλείαν, εν ή τῶν πίστει επιτελούντων σου, τό ιερόν μνημόσυνον, Σῶζων μνημόνευε πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Σειράς τῶν εμών νύν πταισμάτων, λύσον Παρθένε Θεοτόκε, η τής ευσπλαχνίας την πηγήν, τεκούσα μόνη θεοχαρίτωτε, καί θυμηδίας έμπλησον, ὅπως αξίως μεγαλύνω σε.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος ὅρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τās διεστῶσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Μάρτυρος

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τώ όπλω τού τιμίου σου, Σταυρού θωρακισάμενος, ο Αθλοφόρος σου Λόγε, τάς εναντίας δυνάμεις, στερρώς υπερενίκησε, καί τούς τυράννους ήσχυνε, καί υπέρ σου ενήθλησε, καί σοί Χριστέ μου παντάναξ, συμβασιλεύει απαύστως.

Τής Θεοτόκου

Τοίς μαθηταίς συνέλθωμεν

Αγάλλου κτίσις άπασα, τήν χαράν αισθομένη, εξ Άννης τής θεόφρονος, ήτις λέγεται Χάρις, Ιωακείμ τε τού θείου, τίκτεσθαι παρ' ελπίδα, Μαρίαν τήν πανάχραντον καί αγνήν Θεοτόκον, ής ο καρπός, σωτηρία γέγονε τοίς ανθρώποις, Χριστός ο σαρκωθείς Θεός, εξ αυτής απορρήτως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ ΤΩΝ ΑΪΩΝΩΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ.

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Δεύτε οι εξ Αδάμ, τήν εκ Δαυίδ φυείσαν, καί τόν Χριστόν τεκούσαν, υμνήσωμεν Παρθένον, Μαρίαν τήν πανάχραντον.

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Αΐνον τώ λυτρωτή, προσάξωμεν Κυρίω, τώ εκ τής στείρας δόντι, ημίν τήν Θεότοκον, καί μόνην αιιπάρθενον.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού.

Σήμερον η χαρά, πάσης τής οικουμένης, στερωτικής εκ μήτρας, γεννάται παραδόξως, η Μήτηρ τού Κυρίου μου.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Η προορισθείσα παντάνασσα Θεού κατοικητήριον, εξ ακάρπτου σήμερον νηδύος προήκται, τής Άννης ηγλαϊσμένης, τής αϊδίου ουσίας τό θεϊόν τέμενος, δι' ής ιταμός Άδης καταπεπάτηται, καί παγγενή Εύα εν ασφαλεί ζωή εισοικίζεται, ταύτη επαξίως εκβοήσωμεν, Μακαρία σύ εν γυναιξί, καί ο καρπός τής κοιλίας σου ευλογημένος.

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Γενέθλιον τής Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Ιωακείμ καί ἡ Ἄννα πανηγυρίζουσι, τήν ἀπαρχήν τεκόντες, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τήν μόνην Θεοτόκον, οἷς καί ἡμεῖς, συνεορτάζομεν σήμερον, τήν ἐκ τῆς ρίζης ἐκείνης τοῦ Ἰεσσαί, μακαρίζοντες Παρθένον ἀγνήν.

Εξ Ἀννης σήμερον ράβδος, φυτόν θεόσδοτον, ἡ Θεοτόκος ἔφυ, σωτηρία ἀνθρώπων, ἐξ ἧς ὁ τῶν ἀπάντων Δημιουργός, γεννηθεῖς ὑπέρ ἔννοιαν, τήν τοῦ Ἀδάμ ἐκκαθαίρει ὡς ἀγαθός, πάσαν λύμην ἀγαθότητι.

Ἡθεοχώρητος Κόρη, καί Θεοτόκος ἀγνή, τῶν Προφητῶν τό κλέος, τοῦ Δαυίδ ἡ θυγάτηρ, σήμερον γεννᾶται ἐξ, Ιωακείμ, καί τῆς Ἀννης τῆς σώφρονος, καί τοῦ Ἀδάμ τήν κατάραν τήν εἰς ἡμᾶς, ἀνατρέπει ἐν τῷ τόκῳ αὐτῆς.

Ἡ πρώην ἀγονος χώρα, γήν καρποφόρον γεννά, καί ἐξ ἀκάρπου μήτρας, καρπὸν ἅγιον δούσα, γάλακτι ἐκτρέφει, θαῦμα φρικτόν! ἡ τροφός τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἡ τὸν οὐράνιον ἄρτον ἐν τῇ γαστρὶ, δεξαμένη γαλουχεῖται μαζῶ.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Δεῦτε φιλοπάρθενοι πάντες, καί τῆς ἀγνείας ἐρασταί, δεῦτε υποδέξασθε πόθῳ, τῆς παρθενίας τό καύχημα, ἐκ πέτρας βλυστάνουσιν στερεάς, τήν πηγὴν τῆς ζωῆς, καί ἐκ τῆς ατεκνούσης, τήν βάτον τοῦ αὐλοῦ πυρός, καί καθαίροντος, καί φωτίζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Γόνος Ιωακείμ, καί Ἀννης ἡ Παρθένος, ἐφάνη τοῖς ἀνθρώποις, τῶν δεσμῶν ἀφιεῖσα, τῆς ἀμαρτίας ἅπαντας.

Στίχ. Ἀκουσον, θύγατερ, καί ἴδε, καί κλίνον τό οὖς σου, καί ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καί τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καί ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Ὅρος ὡς ἀληθῶς, κατάσκιον εδείχθη, ἡ στείρωσις τῆς Ἀννης, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, πᾶσι πιστοῖς δεδωρηται.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ρῆξασα τὰ δεσμά, στείρωσεως τῆς Ἀννης, ἡ πάναγνος Παρθένος, προήλθε τοῖς ἀνθρώποις, τήν ἀφесιν βραβεύουσα.

Δόξα... Καί νύν... Ὁμοιον

Ίωμεν οι πιστοί, δοξάζοντες τήν Κόρην, ἐτέχθη γάρ ἐκ στείρας, τήν στερωθεῖσαν φύσιν, ἡμῶν ἀνακαινίζουσα.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε, χαράν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένη, ἐκ σοῦ γάρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, καί λύσας τήν κατάραν, ἔδωκε τήν εὐλογίαν, καί καταργήσας τόν θάνατον, ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωήν τήν αἰώνιον.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμακόν, τού Μακάριος ἀνὴρ, τήν α' στάσιν. Εἰς δέ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τά παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. β' Σεργίου

Σήμερον, ὁ τοῖς νοεροῖς θρόνοις ἐπαναπαυόμενος Θεός, θρόνον ἅγιον ἐπὶ γῆς ἐαυτῷ προητοίμασεν, ὁ στερεώσας ἐν σοφίᾳ τοὺς οὐρανοὺς, οὐρανὸν ἐμψυχον, ἐν φιλανθρωπῳ κατεσκεύασεν, ἐξ ἀκάρπου γάρ ρίζης, φυτὸν ζωηφόρον, ἐβλάστησεν ἡμῖν τήν Μητέρα αὐτοῦ, ὁ τῶν θαυμασίων Θεός, καί τῶν ἀνελπίστων ἐλπίς, Κύριε δόξα σοι.

Ο αὐτός

Αὕτη ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιᾶσθε λαοί, ἰδοὺ γάρ τού φωτός ὁ νυμφών, καί ἡ βίβλος τοῦ λόγου τῆς ζωῆς, ἐκ γαστροῦ προελήλυθε, καί ἡ κατὰ ἀνατολὰς πύλη ἀποκυηθεῖσα, προσμένει τήν εἰσοδὸν τοῦ ἱερέως τοῦ μεγάλου, μόνη καί μόνον εἰσάγουσα Χριστόν εἰς τήν οἰκουμένην, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτός

Εἰ καί θείῳ βουλήματι, περιφανεῖς στεῖραι γυναῖκες ἐβλάστησαν, ἀλλὰ πάντων ἡ Μαρία τῶν γεννηθέντων, θεοπρεπῶς υπερέλαμπεν, ὅτι καί ἐξ ἀγόνου παραδόξως τεχθεῖσα μητρός, ἔτεκεν ἐν σαρκὶ τόν ἀπάντων Θεόν, υπέρ φύσιν ἐξ ἀσπόρου γαστροῦ, ἡ μόνη πύλη τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἥν διελθὼν κεκλεισμένην διεφύλαξε, καί πάντας σοφῶς οἰκονομήσας, ὡς οἶδεν αὐτός, πάσι τοῖς ἀνθρώποις, σωτηρίαν ἀπειργάσατο.

Ο αὐτός

Στεφάνου Ἀγιοπολίτου

Σήμερον στερωτικάι πύλαι ἀνοίγονται, καί πύλη παρθενικὴ θεία προέρχεται, Σήμερον καρπογονεῖν ἡ χάρις ἀπάρχεται, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ Θεοῦ Μητέρα, δι' ἧς τὰ ἐπίγεια, τοῖς οὐρανοῖς συνάπτεται, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτός

Σήμερον τῆς παγκοσμίου χαρὰς τὰ προοίμια, σήμερον ἐπνευσαν αὖραι, σωτηρίας προάγγελοι, ἡ τῆς φύσεως ἡμῶν διαλέλυσται στεῖρωσις, ἡ γάρ στεῖρα μήτηρ δείκνυται, τῆς παρθενευούσης μετὰ τόκον τοῦ κτίσαντος, ἐξ ἧς τό ἀλλότριον οικειοῦται ὁ φύσει Θεός, καί τοῖς πλανηθεῖσι διὰ σαρκὸς σωτηρίαν ἀπεργάζεται, Χριστός ὁ φιλάνθρωπος, καί λυτρωτὴς τῶν ψυχῶν

ημών.

Ο αυτός

Σήμερον η στείρα Άννα τίκτει θεόπαιδα, τήν εκ πασών τών γενεών προεκλεχθείσαν, εις κατοίκησιν τώ παμβασιλεί, καί Κτίστη Χριστώ τώ Θεώ, εις εκπλήρωσιν τής θείας οικονομίας, δι' ής ανεπλάσθημεν οι γηγενείς, καί ανεκαινίσθημεν εκ τής φθοράς, προς ζωήν τήν άληκτον.

Δόξα... Καί νύν...

Ο αυτός Σεργίου

Σήμερον, ο τοίς νοεροίς θρόνοις επαναπαυόμενος Θεός, θρόνον άγιον επί γής εαυτώ προητοίμασεν, ο στερεώσας εν σοφία τούς ουρανοούς, ουρανόν έμψυχον, εν φιλανθρωπία κατεσκεύασεν, εξ ακάρπου γάρ ρίζης φυτόν ζωηφόρον, εβλάστησεν ημίν τήν Μητέρα αυτού, ο τών θαυμασίων Θεός, καί τών ανελπίστων ελπίς, Κύριε δόξα σοι.

Είσοδος τό Φώς ιλαρόν, τό Προκείμενον, καί τά Αναγνώσματα.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 28, 10-17)

Εξήλθεν Ιακώβ από τού φρέατος τού όρκου καί επορεύθη εις Χαρράν. Καί απήντησε τόπω, καί εκοιμήθη εκεί, έδυ γάρ ο ήλιος, καί έλαβεν από τών λίθων τού τόπου, καί εθηκεπρός κεφαλής αυτού, καί εκοιμήθη εν τώ τόπω εκείνω, καί ενυπνιάσθη. Καί ιδού κλίμαξ εστηριγμένη εν τή γή, ής η κεφαλή αφικνείτο εις τόν Ουρανόν, καί οι Άγγελοι τού Θεού ανέβαινον καί κατέβαινον επ' αυτής. Ο δέ Κύριος επεστήρικτο επ' αυτής, καί είπεν. Εγώ ειμι ο Θεός Αβραάμ τού πατρός σου, καί ο Θεός Ισαάκ, μή φοβού, η γή, εφ' ής σύ καθεύδεις επ' αυτής, σοί δώσω αυτήν, καί τώ σπέρματί σου. Καί έσται τό σπέρμα σου ωσει άμμος τής γής καί πλατυνθήσεται επί θάλασσαν, καί λίβα, καί βορράν, καί επί ανατολάς, καί ενευλογηθήσονται εν σοί πάσαι αι φυλαί τής γής, καί εν τώ σπέρματί σου. Καί ιδού εγώ ειμι μετά σου, διαφυλάσσω σε εν τή οδώ πάση, ού εάν πορευθής, καί επιστρέψω σε εις τήν γήν ταύτην, ότι ου μή σε εγκαταλίπω, έως τού ποιήσαι με πάντα όσα ελάλησά σοι. Καί εξηγέρθη Ιακώβ εκ τού ύπνου αυτού καί είπεν. Ότι εστί Κύριος εν τώ τόπω τούτω, εγώ δέ ουκ ήδειν. Καί εφοβήθη, καί είπεν. Ως φοβερός ο τόπος ούτος! Ουκ έστι τούτο, αλλ' ή οίκος Θεού, καί αύτη η πύλη τού ουρανού.

Προφητείας, Ιεζεκιήλ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 43, 27 & 44, 1-4)

Έσται από τής ημέρας τής ογδός καί επέκεινα, ποιήσουσιν οι Ιερείς επί τό θυσιαστήριον τά ολοκαυτώματα υμών, καί τά τού σωτηρίου υμών, καί προσδέξομαι υμάς, λέγει Κύριος (μδ' 1). Καί επέστρεψέ με κατά τήν οδόν τής πύλης τών Αγίων τής εξωτέρας τής βλεπούσης κατά ανατολάς, καί αύτη ήν κεκλεισμένη. Καί είπε Κύριος προς με. Η πύλη αύτη κεκλεισμένη έσται, ουκ ανοιχθήσεται, καί ουδείς ου μή διέλθη δι' αυτής, ότι Κύριος ο Θεός, Ισραήλ εισελεύσεται δι' αυτής, καί έσται κεκλεισμένη. Διότι ο Ηγούμενος ούτος κάθηται επ' αυτήν τού φαγείν άρτον ενώπιον Κυρίου, κατά τήν οδόν τού Αιλάμ τής πύλης εισελεύσεται, καί κατά τήν οδόν αυτού εξελεύσεται. Καί εισήγαγέ

με κατά τήν οδόν τῆς πύλης τῶν Ἀγίων τῆς πρὸς βορράν, κατέναντι τοῦ οἴκου, καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 9, 1-11)

Ἡ σοφία ὠκοδόμησεν εαυτὴ οἶκον καὶ ὑπῆρξε στύλους επτά. Ἐσφαξε τὰ εαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατήρα τὸν εαυτῆς οἶνον, καὶ ἡτοιμάσατο τὴν εαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς εαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος, ὡς ἐπὶ κρατήρα, λέγουσα. Ὅς ἐστιν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με, καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν. Ἐλθετε φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πῖετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν, ἀπολίπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε, καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει, ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται εαυτῷ ατιμίαν, ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται εαυτόν, (οἱ γὰρ ἐλέγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μῶλωπες αὐτῷ). Μὴ ἐλέγχε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε, ἐλέγχε σοφὸν καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται, γνῶριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, καὶ βουλή Ἀγίων, σύνεσις, (τό γὰρ γνῶναι Νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς), τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'
Στεφάνου Ἀγιοπολίτου

Ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἡμῶν σωτηρίας, λαοὶ σήμερον γέγονεν, ἰδοὺ γὰρ ἡ προορισθεῖσα ἀπὸ γενεῶν ἀρχαίων, Μήτηρ καὶ Παρθένος, καὶ δοχείον Θεοῦ, ἐκ στεῖρας γεννηθῆναι προέρχεται, ἄνθος ἐκ τοῦ Ἰεσσαί, καὶ ἐκ τῆς ρίζης αὐτοῦ ράβδος ἐβλάστησεν, Εὐφραινέσθω Ἀδὰμ ὁ προπάτωρ, καὶ ἡ Εὐὰ ἀγαλλιášθω χαίρουσα, ἰδοὺ γὰρ ἡ οἰκοδομηθεῖσα ἐκ πλευράς τοῦ Ἀδὰμ, τὴν θυγατέρα καὶ ἀπόγονον, μακαρίζει ἐμφανῶς, Ἐτέχθη μοι γὰρ φησι λύτρωσις, δι' ἧς ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ Ἄδου ἐλευθερωθήσομαι, Ἀγαλλιášθω ὁ Δαυὶδ κρούων τὴν κινύραν, καὶ εὐλογεῖτω τὸν Θεόν, ἰδοὺ γὰρ ἡ Παρθένος πρόεισιν ἐκ πέτρας ἀγόνου, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'

Δεῦτε φιλοπάρθενοι πάντες, καὶ τῆς ἀγνείας ἐρασταί, δεῦτε υποδέξασθε πόθῳ, τῆς παρθενίας τό καύχημα, ἐκ πέτρας βλυστάνουσαν στερεάς, τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, καὶ ἐκ τῆς ατεκνούσης, τὴν βάτον τοῦ αὐλοῦ πυρός, τοῦ καθαίροντος, καὶ φωτίζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς Ἀνατολίου

Τίς ὁ ἦχος τῶν εορταζόντων γίνεται; Ἰωακείμ καὶ Ἄννα πανηγυρίζουσι μυστικῶς, Συγχάρητε ἡμῖν λέγοντες, Ἀδὰμ καὶ Εὐὰ σήμερον, ὅτι τοῖς πάλαι παραβάσει κλείσασι Παράδεισον, καρπὸς εὐκλεέστατος ἡμῖν ἐδόθη, ἡ θεόπαις Μαρία, ἀνοίγουσα τούτοις πᾶσι τὴν εἰσοδον.

Ὁ αὐτὸς

Ἡ προορισθεῖσα παντάνασσα, Θεοῦ κατοικητήριον, ἐξ ἀκάρπου σήμερον νηδύος προήκται, τῆς Ἄννης ἡγλαῖσμένης, τῆς αἰδίου οὐσίας τό θεῖον τέμενος,

δι' ἧς ἰταμός Ἀδης καταπεπάτηται, καί παγγενή Εὐα ἐν ασφαλεί ζωῇ
εἰσοικίζεται, ταύτη ἐπαξίως ἐκβοήσωμεν, Μακαρία σύ ἐν γυναιξί, καί ὁ καρπός
τῆς κοιλίας σου εὐλογημένος.

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος πλ. δ'

Σεργίου Ἀγιοπολίτου

Εν ευσήμῳ ἡμέρα εορτῆς ἡμῶν σαλπίσσωμεν, πνευματική κιθάρα, ἡ γάρ ἐκ
σπέρματος Δαυὶδ, σήμερον τίκτεται, ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς τό σκότος λύουσα, τοῦ
Ἀδάμ ἡ ἀνάπλασις, καί τῆς Εὐας ἡ ἀνάκλησις, τῆς ἀφθαρσίας ἡ πηγὴ, καί τῆς
φθοράς ἀπαλλαγὴ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν, καί τοῦ θανάτου ἐλυτρώθημεν, καί
βοήσωμεν αὐτὴ σὺν τῷ Γαβριήλ οἱ πιστοί, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος
μετὰ σοῦ, διὰ σοῦ, χαριζόμενος ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. Ἰδιόμελα.

Ἦχος δ' Γερμανοῦ Πατριάρχου

Ἡ παγκόσμιος χαρά, ἐκ τῶν δικαίων ἀνέτειλεν ἡμῖν, ἐξ Ἰωακείμ καί τῆς Ἄννης,
ἡ πανύμνητος Παρθένος, ἥτις δι' ὑπερβολὴν ἀγαθότητος, ναός Θεοῦ ἐμψυχος
γίνεται, καί μόνη κατὰ ἀλήθειαν, Θεοτόκος γνωρίζεται, Αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις
Χριστέ ὁ Θεός, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατὰπεμψον, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό
μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καί ἴδε, καί κλίνον τό οὖς σου, καί ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ
σου, καί τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καί ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους
σου.

Δι' Ἀγγέλου προορήσεως, γόνος πάνσεπτος, ἐξ, Ἰωακείμ καί τῆς Ἄννης τῶν
δικαίων, σήμερον προήλθες Παρθένε, οὐρανός καί θρόνος Θεοῦ, καί δοχεῖον
καθαρότητος, τὴν χαρὰν προμηνύουσα παντὶ τῷ κόσμῳ, τῆς ζωῆς ἡμῶν
πρόξενε, κατάρας ἀναίρεσις, εὐλογίας ἡ ἀντίδοσις, Διό ἐν τῇ γεννήσει σου
Κόρη θεόκλητε, τὴν εἰρήνην αἰτήσαι, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Στεῖρα ἄγονος ἡ Ἄννα, σήμερον χεῖρας κροτεῖτω φαιδρώς, λαμπροφορεῖτω τὰ
ἐπίγεια, βασιλεῖς σκιρτάτωσαν, ἱερεῖς ἐν εὐλογίαις ευφραινέσθωσαν,
εορταζέτω ὁ σύμπας κόσμος, ἰδοὺ γάρ ἡ Βασίλισσα καί ἄμωμος νύμφη τοῦ
Πατρός, ἐκ τῆς ρίζης τοῦ Ἰεσσαὶ ἀνεβλάστησεν, Οὐκ ἐτι γυναῖκες ἐν λύπαις
τέξονται τέκνα, ἡ χαρὰ γάρ ἐξήνθησε, καί ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ἐν κόσμῳ
πολιτεύεται, Οὐκ ἐτι τὰ δῶρα τοῦ Ἰωακείμ ἀποστρέφονται, ὁ θρήνος γάρ τῆς
Ἄννης εἰς χαρὰν μετεβλήθη, Συγχάρητέ μοι λεγούσης, πᾶς ἐκλεκτός Ἰσραὴλ,
ἰδοὺ γάρ δέδωκέ μοι Κύριος, τό ἐμψυχον παλάτιον τῆς θείας δόξης αὐτοῦ, εἰς
κοινὴν ευφροσύνην καί χαρὰν, καί σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Σεργίου Ἀγιοπολίτου

Δεύτε άπαντες πιστοί, πρός τήν Παρθένον δράμωμεν, ιδού γάρ γεννάται, η πρό γαστρός προορισθείσα τού Θεού ημών Μήτηρ, τό τής παρθενίας κειμήλιον, ή τού Ααρών βλαστήσασα ράβδος, εκ τής ρίζης τού Ιεσσαί, τών Προφητών τό κήρυγμα, καί τών δικαίων, Ιωακείμ καί Άννης τό βλάστημα, Γεννάται τοίνυν, καί ο κόσμος σύν αυτή ανακαινίζεται, Τίκτεται, καί η Εκκλησία τήν εαυτής ευπρέπειαν καταστολίζεται, ο ναός ο άγιος, τό τής θεότητος δοχείον, τό παρθενικόν όργανον, ο βασιλικός θάλαμος, εν ώ τό παράδοξον τής απορρήτου ενώσεως, τών συνελθουσών επί Χριστού φύσεων, ετελεσιουργήθη μυστήριον, όν προσκυνούντες ανυμνούμεν, τήν τής Παρθένου πανάμωμον γέννησιν.

Απολυτίκιον 'Ηχος δ'

Η γέννησίς σου Θεοτόκε, χαράν εμήνυσε πάση τή οικουμένη, εκ σου γάρ άνέτειλεν ο ήλιος τής δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, καί λύσας τήν κατάραν, έδωκε τήν ευλογίαν, καί καταργήσας τόν θάνατον, έδωρήσατο ημίν ζωήν τήν αιώνιον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα 'Ηχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Αναβόησον Δαυϊδ, τί ώμοσέ σοι ο Θεός; Ά μοι ώμοσε φησί, καί εκπεπλήρωκεν ιδού, εκ τού καρπού τής κοιλίας μου δούς τήν Παρθένον, εξ ής ο πλαστουργός, Χριστός ο νέος Αδάμ, ετέχθη βασιλεύς, επί τού θρόνου μου, καί βασιλεύει σήμερον, ο έχων τήν βασιλείαν ασάλευτον, Η στείρα τίκτει, τήν Θεοτόκον, καί τροφόν τής ζωής ημών.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί εξ όσφύος τού Δαυϊδ, η θεόπαις Μαριάμ, τίκτεται σήμερον ημίν, καί νεουργείται, η σύμπασα καί θεουργείται, Συγχάρητε ομού, ο ουρανός καί η γή, αινέσατε αυτήν, αι πατριάί τών εθνών, Ιωακείμ ευφραίνεται, καί Άννα πανηγυρίζει κραυγάζουσα, Η στείρα τίκτει, τήν Θεοτόκον, καί τροφόν τής ζωής ημών.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτο

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν μυστικώς

Αγαλλιάσθω ουρανός, γή ευφραινέσθω, ο τού Θεού γάρ ουρανός, εν γή ετέχθη, η Θεόνυμφος αύτη εξ επαγγελίας, Η στείρα βρέφος θηλάζει τήν Μαριάμ καί χαίρει επί τώ τόκω Ιωακείμ, Ράβδος λέγων ετέχθη μοι, εξ ής τό άνθος Χριστός, εβλάστησεν εκ ρίζης Δαυιδ, Όντως θαύμα παράδοξον!

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνηθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Μνησθήσομαι τού ονόματός σου εν πάση γενεά καί γενεά.

Στίχ. Εξηρεύεατο η καρδιά μου λόγον αγαθόν.

Τό, Πάσα πνοή

Ευαγγέλιον εκ τού κατά Λουκάν.

Αναστάσα Μαριάμ επορεύθη...

Δόξα... Ταίς τής Θεοτόκου...

Καί νύν... τό αυτό

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατά τό μέγα έλεός σου...

Τό Ιδιόμελον

Ήχος δ' Γερμανού Πατριάρχου

Η παγκόσμιος χαρά, εκ τών δικαίων ανέτειλεν ημίν, εξ Ιωακείμ καί τής Άννης, η πανύμνητος Παρθένος, ήτις δι' υπερβολήν αγαθότητος, ναός Θεού έμψυχος γίνεται, καί μόνη κατά αλήθειαν, Θεοτόκος γνωρίζεται, Αυτής ταίς ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, τώ κόσμω τήν ειρήνην κατάπεμψον, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Οι Κανόνες τού Κυρίου Ιωάννου μετά τών Ειρμών εις η καί τού Κυρίου Ανδρέου Τροπάρια εις ς'.

Ο Κανών τού Κυρίου Ιωάννου

Ωδή α' Ἦχος β' Ο Ειρμός

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι, τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Δεύτε πιστοί, Πνεύματι θείω γηθόμενοι, τήν εξ ακάρπου σήμερον, επιδημήσασαν, εις βροτών σωτηρίαν, αιπιάρθενον Κόρην, ύμνοις τιμήσωμεν.

Χαίρε σεμνή, Μήτηρ καί δούλη Χριστού τού Θεού, η τής αρχαίας πρόξενος, μακαριότητος, τών ανθρώπων τώ γένει, σέ πάντες επαξίως, ύμνοις δοξάζομεν.

Η τής ζωής, τίκτεται σήμερον γέφυρα, δι' ής βροτοί ανάκλησιν, τής καταπτώσεως, τής εις Άδου ευρόντες, Χριστόν τόν ζωοδότην, ύμνοις δοξάζουσιν.

Ο Κανών τού Κυρίου Ανδρέου.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Τώ συντρίψαντι πολέμους, εν βραχίονι αυτού, καί διαβιβάσαντι, τόν Ισραήλ εν Ερυθρά θαλάσση, άσωμεν αυτώ, ως λυτρωτή ημών Θεώ, ότι δεδόξασται».

Χορευέτω πάσα κτίσις, ευφραινέσθω καί Δαυϊδ, ότι εκ φυλής αυτού, καί εκ τού σπέρματος αυτού, προήλθε ράβδος, άνθος φέρουσα τόν Κύριον, καί λυτρωτήν τού παντός.

Η Αγία τών Αγίων, εν αγίω ιερώ βρέφος ανατίθεται, ανατραφήναι εκ χειρός Αγγέλου, πάντες ούν πιστώσ συνεορτάσωμεν, εν τή γεννήσει αυτής.

Στείρα άγονος η Άννα, αλλ' ουκ άτεκνος Θεώ, ήδη γάρ προώριστο, εκ γενεών αγνής Παρθένου Μήτηρ, όθεν ο τής κτίσεως εβλάστησε, Κτίστης εν δούλου μορφή.

Σέ τήν άσπιλον αμνάδα, την τό έριον Χριστώ, μόνην εκ κοιλίας σου προσαγαγούσαν, τήν ημών ουσίαν, πάντες εκ τής Άννης τικτομένην σε, ύμνοις γεραίρομεν.

Δόξα...

Τρία άναρχα δοξάζω, τρία άγια υμνώ, τρία συναϊδια, εν ουσιότητι μιά κηρύπτω, εις γάρ έν Πατρί Υιώ καί Πνεύματι, δοξολογείται Θεός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς εώρακε παιδίον, ο ουκ έσπειρε πατήρ, γάλακτι τρεφόμενον; ή πού τεθέαται παρθένος Μήτηρ; Όντως υπέρ έννοιαν αμφοτέρα, Θεογεννήτορ

αγνή.

Καταβασία

«Σταυρόν χαράξας Μωσής, επ' ευθείας ράβδω τήν Ερυθράν διέτεμε, τώ Ισραήλ πεζεύσαντι, τήν δέ επιστρεπτικώς, Φαραώ τοῖς ἄρμασι κροτήσας ἤνωσεν, επ' εύρους διαγράψας, τό αήττητον όπλον, διό Χριστώ άσωμεν, τώ Θεώ ημών ότι δεδόξασται».

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Αμέμπτως τώ Θεώ πολιτευσάμενοι, τήν πάντων εκύησαν σωτηρίαν, οι θεόφρονες γεννήτορες, τής τόν Κτίστην τεκούσης καί Θεόν ημών.

Ο πάσι τήν ζωήν πηγάζων Κύριος, εκ στείρας προήγαγε τήν Παρθένον, ήν εισδύναι κατηξίωσε, μετά τόκον φυλάξας αδιάφθορον.

Τής Άννης τόν καρπόν Μαρίαν σήμερον, τήν βότρυν κυήσασαν ζωηφόρον, ως Θεοτόκον ανυμνήσωμεν, προστασίαν τε πάντων καί βοήθειαν.

Ειρμός άλλος

«Εστερεώθη η καρδιά μου εν Κυρίω, υψώθη τό κέρας μου εν Θεώ μου, επλατύνθη επ' εχθρούς μου τό στόμα μου, ευφράνθη εν σωτηρίω σου».

Ευλογημένη η κοιλία σου σώφρων Άννα, καρπόν γάρ ήνησε παρθενίας, τήν ασπόρως τόν τροφέα τής κτίσεως, τεκούσαν καί λυτρωτήν Ιησούν.

Σέ μακαρίζει Αειπάρθενε πάσα κτίσις, εξ Άννης σήμερον γεννηθείσαν, τήν εκ ρίζης Ιεσσαί ράβδον άχραντον, τό άνθος Χριστόν βλαστήσασαν.

Σέ ανωτέραν πάσης κτίσεως Θεοτόκε, δεικνύων άχραντε ο Υιός σου, τήν εξ Άννης μεγαλύνει σου γέννησιν, καί πάντας ευφραίνει σήμερον.

Ανατραφείσα εις τά Άγια τών Αγίων, Παρθένε άχραντε Θεοτόκε, ανωτέρα ανεδείχθης τής κτίσεως, τόν Κτίστην σαρκί κυήσασα.

Δόξα...

Σέ προσκυνούμεν Πάτερ άναρχε τή ουσία, υμνούμεν άχρονον τόν Υιόν σου, καί τό Πνεύμα συναΐδιον σέβομεν, ως ένα τά τρία φύσει Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν φωτοδότην καί αρχίζων τών ανθρώπων, τεκούσα άχραντε Θεοτόκε, ανεδείχθης θησαυρός τής ζωής ημών, καί πύλη τού απροσίτου φωτός.

Καταβασία

«Ράβδος εις τύπον τού μυστηρίου παραλαμβάνεται, τώ βλαστώ γάρ προκρίνει τόν ιερέα, τή στειρευούση δέ πρώην Εκκλησία νύν εξήνηθησε, ξύλον Σταυρού, εις κράτος καί στερέωμα».

Η Υπακοή Ἦχος β'

Πύλην αδιόδευτον ο Προφήτης, μόνω τῷ Θεῷ ἡμῶν τηρουμένην, τὴν Ἁγίαν Παρθένον ἐκάλεσε, δι' αὐτῆς διήλθεν ὁ Κύριος, ἐξ αὐτῆς προήλθεν ὁ Ὑψιστος, καὶ πάλιν ἐσφραγισμένην κατέλιπε, λυτρούμενος ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἡ Παρθένος Μαριάμ, καὶ Θεοτόκος ἀληθῶς, ὡς νεφέλη τοῦ φωτός, σήμερον ἔλαμψεν ἡμῖν, καὶ ἐκ Δικαίων προέρχεται εἰς δόξαν ἡμῶν, Οὐκ ἐτι ὁ Ἀδάμ κατακρίνεται, ἡ Εὐὰ τῶν δεσμῶν ἠλευθέρωται, καὶ διὰ τοῦτο κράζομεν βοῶντες, ἐν παρρησίᾳ τῇ μόνῃ Ἀγνῇ, Χαράν μηνύει, ἡ γέννησίς σου, πάσῃ τῇ οἰκουμένη.

Δόξα... Καὶ νύν... Τό αὐτό

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οἰκονομίας, καὶ ἐδόξασά σε μόνε φιλάνθρωπε».

Ἀνυμνούμέν σε Κύριε, τὸν τοῖς πιστοῖς σωτήριον λιμένα, παρασχόντα πάσι τὴν σέ κυήσασαν.

Σέ Θεόνυμφε καύχημα, πάσι Χριστός ἀνέδειξε καὶ κράτος, τοῖς υμνοῦσι πίστει σοῦ τό μυστήριον.

Ἀπειρόγαμε Δέσποινα, ταῖς σαῖς λααῖς λυτρούμενοι πταισμάτων, εὐγνωμόνως πάντες σέ μακαρίζομεν.

Εἰρμός ἄλλος

«Ἀκήκοα Κύριε τὴν ἀκοὴν σου καὶ ἐφοβήθην, ὅτι ἀρρήτω βουλή, Θεός ὢν αἷδιος, ἐκ τῆς Παρθένου προήλθες σαρκωθείς, Δόξα τῇ δόξῃ σου Χριστέ, δόξα τῇ δυνάμει σου».

Τὴν πάνσεπτον γέννησιν τῆς Θεοτόκου, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, δοξολογούντες πιστοί, τὸν ἀψευστον, τὸν τῷ Δαυΐδ προομόσαντα καρπὸν, ἐκ τῆς οσφύος παρασχεῖν, πίστει προσκυνήσωμεν.

Διήνοιξας Κύριε τὴν μήτραν Σάρρας, καρπὸν ἐν γήρᾳ τὸν Ἰσαάκ παρασχών, ὁ αὐτός καὶ σήμερον, τῇ εὐσεβεῖ Ἄννῃ δέδωκας Σωτήρ, ἐκ μήτρας γόνιμον καρπὸν, ἀσπίλον Μητέρα τὴν σὴν.

Επήκουσας Κύριε τῆς προσευχῆς μου, λεγέτω Ἄννα, ἐπαγγελίας καρπὸν, παρασχών μοι σήμερον, τὴν ἐκ πασῶν γενεῶν καὶ γυναικῶν προορισθείσαν, εἰς ἀγνὴν ἀχραντον Μητέρα σου.

Συγχαίρει σοι σήμερον θεόφρον Άννα, η οικουμένη, τού λυτρωτού γάρ αυτής, τήν Μητέρα ήνησας, τήν εκ ρίζης βλαστήσασαν Δαυϊδ, δυνάμεως ράβδον ημίν, φέρουσιν τό άνθος Χριστόν.

Δόξα...

Δοξάζω σε άναρχε Τριάς, αμέριστε τή ουσία, χερουβικώς εκβοών, τή πηλίνη γλώσση μου, Άγιος Άγιος Άγιος, ο ών καί διαμένων εις αεί, εις Θεός αϊδιος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πεπλήρωνται Άχραντε, τών θεηγόρων αι προφητεΐαι, εν τή γεννήσει τή σή, τών πιστώσ καλούντων σε, σκηνήν καί πύλην καί όρος νοητόν, βάτον καί ράβδον Ααρών, φυείσαν εκ ρίζης Δαυϊδ.

Καταβασία

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Οσκιόγραφον αχλύν, αινιγμάτων σκεδάσας, καί τών πιστών εκβάσει τής αληθείας, διά τής θεόπαιδος, καταυγάσας τās καρδίας, καί ημάς τώ φωτί σου Χριστέ καθοδήγησον».

Ανυμνήσωμεν λαοί, τήν τών πάντων αιτίαν, τού καθ' ημάς γενέσθαι τόν αίτιον, ής τόν τύπον έχαιρον, αξιούμενοι Προφήται, εναργή σωτηρίαν ταύτης καρπούμενοι.

Τής ανίκμου ο βλαστός ράβδου τού ιερέως, τώ Ισραήλ εδήλωσε πρόκρισιν, καί νύν τήν λαμπρότητα, τών φυσάντων παραδόξως, δαδουχεί τό εκ στεΐρας πανένδοξον κύημα.

Ειρμός άλλος

«Κύριε ο Θεός ημών, ειρήνην δός ημίν, Κύριε ο Θεός ημών, κτήσαι ημάς, Κύριε, εκτός σου άλλον ουκ οΐδαμεν, τό όνομά σου ονομάζομεν».

Αχραντός σου η γέννησις, Παρθένε άχραντε, άφραστος καί η σύλληψις, καί η ωδΐς, άρρητος ο τόκος σου, νύμφη ανύμφυτε, Θεός γάρ ήν, όλον φορέσας εμέ.

Σήμερον ευφραινέσθωσαν, Αγγέλων τάγματα, άσμασι χορευέτωσαν οι εξ Αδάμ, ετέχθη γάρ ράβδος, τό άνθος βλαστάνουσα, Χριστόν τόν μόνον λυτρωτήν τού Αδάμ.

Σήμερον Εύα λέλυται τής καταδίκης, λέλυται καί ο Αδάμ, τής αρχαίας αράς, επί τή γεννήσει τή σή βοών άχραντε, Εν σοί τής φθοράς ελυτρώθημεν.

Δόξα σοι τώ δοξάσαντι, τήν στεΐραν σήμερον, έτεκε γάρ τήν ράβδον τήν

αιθαλή, εξ επαγγελίας, εξ ἧς ανεβλάστησε Χριστός, τό άνθος τῆς ζωῆς
ημῶν.

Δόξα...

Άναρχον προσκυνούμεν σε Τριάς αμέριστε, άκτιστον συναϊδιον καί συμφυή,
εν μιά ουσία, τρισίν υποστάσεσιν, υπερφυώς κηρυττομένην αεί.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Γέγονεν η κοιλία σου Αγία Τράπεζα, έμεινεν η άγνεία σου ώσπερ τό πρίν,
ασινής Παρθένε, Χριστός γάρ ο ήλιος, ως εκ παστού νυμφίος ώφθη εκ σου.

Καταβασία

«Ω τρισμακάριστον ξύλον, εν ώ ετάθη Χριστός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, δι' ού
πέπτωκεν ο ξύλω απατήσας, τώ εν σοί δελεασθείς, Θεώ τώ προσπαγέντι
σαρκί, τώ παρέχοντι, τήν ειρήνην ταίς ψυχαίς ημῶν».

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Πρός Κύριον εκκήτους ο Ιωνάς εβόησε, Σύ με ανάγαγε, εκ πυθμένος Άδου
δέομαι, ίνα ως λυτρωτή, εν φωνή αιnéσεως, αληθείας τε πνεύματι θύσω σοι».

Πρός Κύριον εν θλίψει στερώσεως εβόησαν, τῆς Θεομήτορος, οι θεόφρονες
γεννήτορες, καί ταύτην γενεαίς γενεών εκύησαν, εις κοινήν σωτηρίαν καί
καύχημα.

Εδέξαντο ουράνιον δώρον αξιόtheon, τῆς Θεομήτορος, οι θεόφρονες
γεννήτορες, αυτών τών Χερουβίμ υπερφέρον όχημα, τήν τού Λόγου καί
Κτίστου λοχεύτριαν.

Ειρμός άλλος

«Ως ύδατα θαλάσσης φιλάνθρωπε, τά κύματα τού βίου χειμάζει με, αλλ'
ώσπερ τόν Ιωνάν εκ τού κήτους, ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν μου,
εύσπλαγχνε Κύριε».

Υμνούμεν τήν αγίαν σου γέννησιν, τιμώμεν καί τήν άσπορον σύλληψιν, σου
νύμφη Θεόνυμφε καί Παρθένε, σκιρτώσι δέ σύν ημίν Αγγέλων τάξεις, καί τών
Αγίων ψυχαί.

Αγίαν τών Αγίων υπάρχουσαν, οι σώφρονες πατέρες σου Άχραντε, ανέθεντό
σε εν οίκω Κυρίου, ανατραφήναι σεμνώς, καί εις Μητέρα ετοιμασθήναι αυτώ.

Αι στείραι καί μητέρες χορεύσατε, θαρσείτε καί σκιρτήσατε άγονοι, η άτεκνος
γάρ στείρα, τήν Θεοτόκον βλαστάνει, ήτις λύσει τών ωδίνων τήν Εύαν, καί τῆς
αράς τόν Αδάμ.

Ακούω τού Δαυϊδ μελωδουντός σοι, Αχθήσονται παρθένοι οπίσω σου,
αχθήσονται εις ναόν Βασιλέως, καί σύν αυτώ σε καγώ, θυγατέρα τού
Βασιλέως υμνώ.

Δόξα...

Εν σοί τό τῆς Τριάδος μυστήριον, υμνείται καί δοξάζεται άχραντε, Πατήρ γάρ ηυδόκησε, καί ο Λόγος εσκήνωσεν εν ημίν, καί θεϊόν Πνεύμα σοί επεσκίασε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χρυσούν θυμιατήριον γέγονας, τό πύρ γάρ εν γαστρί σου εσκήνωσεν, ο Λόγος εκ Πνεύματος τού Αγίου, καί εν ανθρώπου μορφή καθωράθη, Θεογεννήτορ αγνή.

Καταβασία

«Νοτίου θηρός εν σπλάγχνοις, παλάμας Ιωνάς σταυροειδώς διεκπετάσας, τό σωτήριο πάθος προδιέτύπου σαφώς, όθεν τριήμερος εκδύς, τήν υπερκόσμιον Ανάστασιν υπεζωγράφησε, τού σαρκί προσπαγέντος Χριστού τού Θεού, καί τριημέρω εγέρσει, τόν κόσμον φωτίσαντος».

Κοντάκιον

Ήχος δ' Αυτόμελον

Ιωακείμ καί Άννα όνειδισμού ατεκνίας, καί Αδάμ καί Εύα, εκ τῆς φθοράς τού θανάτου, ηλευθερώθησαν, Άχραντε, εν τῇ αγία γεννήσει σου, αυτήν εορτάζει καί ο λαός σου, ενοχής τών πταισμάτων, λυτρωθείς εν τώ κράζειν σοι, Η στείρα τίκτει τήν Θεοτόκον, καί τροφόν τῆς ζωῆς ημών.

Ο Οίκος

Η προσευχή ομού καί στεναγμός, τῆς στερώσεως καί ατεκνώσεως Ιωακείμ τε καί Άννης, ευπρόσδεκτος, καί εις τά ώτα Κυρίου ελήλυθε, καί εβλάστησαν καρπόν ζωηφόρον τώ κόσμω, ο μέν γάρ προσευχήν εν τώ όρει ετέλει, η δέ εν παραδείσω όνειδος φέρει, αλλά μετά χαράς, η στείρα τίκτει τήν Θεοτόκον, καί τροφόν τῆς ζωῆς ημών.

Συναξάριον

Τῇ Η' τού αυτού μηνός, τό Γενέθλιον τῆς Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου καί αειπαρθένου Μαρίας.

Στίχοι

- Πάσας αληθώς, Άννα, νικάς μητέρας,
- Μήτηρ έως άν σή γένηται θυγάτηρ.
- Εξάγαγε πρόσ φώς Θεομήτορα ογδόη Άννα.

Τῇ αυτή ημέρα, οι Άγιοι αυτάδελφοι, Ρούφος καί Ρουφιανός, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Κλίνων εαυτόν Ρουφιανός τώ ξίφει,
- Μένω σε, φησί, Ρούφε, μή μέλλης, έπου.

Τῇ αυτή ημέρα, ο Άγιος Σεβήρος ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Ετοιμός ειμι πρόσ τό πάν οίσειν πάθος,
- Σεβήρος είπε, καί πρόσ με τό ξίφος;

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Αρτεμίδωρος πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Αρτεμίδωρος ως καθάλλεσθαι σθένει,
- Καί τού πυρός φλέγοντος έργω δεικνύει.

Ο Άγιος νεομάρτυς Αθανάσιος ο εν Θεσσαλονίκη μαρτυρήσας κατά τό 1774 αγχόνη τελειούται.

Ταίς τών αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ειρμός

«Βάτος εν όρει πυράφλεκτος, καί δροσοβόλος κάμιнос Χαλδαϊκή, σαφώς προγράφει σε Θεόνυμφε, τό γάρ θείον αύλον εν υλική γαστρί, πύρ αφλέκτως εδέξω, διό τώ εκ σου τεχθέντι κράζομεν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Σού ταίς αύλοις εμφάσεσιν, ονομοθέτης είργετο κατανοείν, τό μέγα Πάνσεμνε μυστήριον, μή φρονείν χαμαίζηλα, συμβολικώς παιδευόμενος ποτέ, διό εκπλαγείς τό θαύμα έλεγεν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Όρος καί πύλην ουράνιον, καί νοητήν σε κλίμακα θεοπρεπώς, χορός ο θείος προηγόρευσε, εκ σου γάρ λίθος τέτμηται, ουχ υποστάς εγχειρίδιον ανδρός, καί πύλην, δι' ής διήλθε Κύριος, τών θαυμασίων Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ειρμός άλλος

«Τών Χαλδαίων η κάμιнос, πυρί φλογιζομένη, εδροσίζετο Πνεύματος, Θεού επιστασία, οι Παίδες υπέψαλλον, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων».

Εορτάζομεν Άχραντε, καί πιστώς προσκυνούμεν, τήν αγίαν σου γέννησιν, τήν εξ επαγγελίας, δι' ής ελυτρώθημεν, τής αρχεγόνου αράς, επιφανέντος Χριστού.

Νύν η Άννα ευφραίνεται, καί βοά καυχωμένη, Στείρα ούσα γεγέννηκα, τού Θεού τήν Μητέρα, δι' ής τό κατάκριμα, τής Εύας λέλυται, καί η εν λύπαις ωδής.

Ο Αδάμ ηλευθέρωται, καί η Εύα χορεύει, καί βοώσιν εν πνεύματι, πρός σέ τήν Θεοτόκον, Εν σοί ελυτρώθημεν, τής αρχεγόνου αράς, επιφανέντος Χριστού.

Στείραι άγονοι σπεύσατε, ψυχάί ητεκνωμένοι, ότι Άννα πολύτεκνος, καί νύν ευφραινομένη, μητέρες χορεύσατε, σύν τή Μητρί τού Θεού, καί συναγάλλεσθε.

Δόξα...

Τόν Πατέρα δοξάσωμεν, τόν Υιόν καί τό Πνεύμα, εν μονάδι θεότητος, Τριάδα Παναγίαν, αχώριστον άκτιστον, καί συναΐδιον καί ομοούσιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σύ Θεόν μόνη έτεκες, Παρθένε μετά τόκον, σύ τήν φύσιν εκαίνισας, τώ τόκω σου Μαρία, σύ τήν Εύαν έλυσας, τής πρωτογόνου αράς, Θεογεννήτορ αγνή.

Καταβασία

«Έκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβούς, λαούς εκλόνησε, πνένον απειλής καί δυσφημίας θεοστυγούς, όμως τρεις παίδας ουκ εδειμάτωσε, θυμός θηριώδης, ού πύρ βρόμιον, αλλ' αντηχούντι δροσοβόλω πνεύματι, πυρί συνόντες έψαλλον, ο υπερύμνητος τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί».

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω τή τών Παίδων, προαπεικόνισας ποτέ, τήν σήν Μητέρα Κύριε, ο γάρ τύπος τούτους πυρός εξείλετο, αφλέκτως εμβατεύοντας, ήν υμνούμεν εμφανισθείσαν, διά σου τοίς πέρασι σήμερον, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας».

Τής πρός Θεόν ημών καταλλαγής, η προορισθείσα σκηνή, τού είναι νύν απάρχεται, τεξομένη Λόγον ημίν παχύτητι, σαρκός εμφανιζόμενον, όν υμνούμεν οι εκ μή όντων, δι' αυτού τό είναι λαβόντες, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Η τής στειρώσεως μεταβολή, τήν κοσμικήν τών αγαθών, διέλυσε στείρωσιν, καί τρανώς τό θαύμα Χριστόν υπέδειξε, βροτοίς επιδημήσαντα, όν υμνούμεν οι εκ μή όντων, δι' αυτού τό είναι λαβόντες, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος

«Ο στεγάζων εν ύδασι, τά υπερώα αυτού, ο τιθείς θαλάσση όριον ψάμμον, καί συνέχων τό πάν, σέ υμνεί ήλιος, σέ δοξάζει σελήνη, σοί προσφέρει ύμνον πάσα κτίσις, τώ Δημιουργώ καί Κτίστη εις τούς αιώνας».

Ο ποιήσας παράδοξα, τή στειρωθείση γαστρί, ο ανοίξας Άννης άγονον μήτραν, καί καρπόν αυτή δούς, σύ Θεός άγιος, σύ Υιός τής Παρθένου, σύ εκ ταύτης σάρκα προσελάβου, τής αιθαλούς Παρθένου καί Θεοτόκου.

Ο σφραγίζων τήν άβυσσον, καί εξανοίγων αυτήν, ο ανάγων ύδωρ εν ταίς νεφέλαις, καί διδούς υετόν, σύ ο δούς Κύριε, ρίζης εκ τής ακάρπου εξανθήσαι,, Άννης τής αγίας, άχραντον καρπόν, τήν ράβδον τήν Θεοτόκον.

Σύ ο λύσας τά άλυτα, τής απαιδίας δεσμά, σύ ο δούς τή στείρα γόνιμον τόκον, καί καρπόν ευκλεή, ής Υιός γέγονας καί βλαστός ανεφύης, ήν Μητέρα έσχες κατά σάρκα, εν τή πρός ημάς Οικτίρμον επιδημία.

Γεωργέ τών φρενών ημών, καί φυτουργέ τών ψυχών, σύ ο άκαρπον γήν, εύκαρπον δείξας, σύ τήν πάλαι ξηράν, γόνιμον εύσταχυν, άρουραν

καρποφόρον απειργάσω, Ἄνναν τὴν ἀγίαν, ἀχραντον καρπὸν ἀνθήσαι τὴν Θεοτόκον.

Δόξα...

ὦ Τριάς υπερούσιε, μονὰς συνάναρχε, σέ ὑμνεῖ καὶ τρέμει, πληθὺς Ἀγγέλων, ουρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἄβυσσοι φρίττουσιν, ἄνθρωποι εὐλογοῦσι, πῦρ δουλεύει, πάντα υπακούει, σοὶ Τριάς ἀγία, φόβῳ τὰ ἐν τῇ κτίσει.

Καὶ νυν... Θεοτοκίον

ὦ καινότατον ἀκουσμα! Θεὸς Υἱὸς γυναικὸς, καὶ ἀσπύρου τόκου, ἀνανδρος Μήτηρ, καὶ Θεὸς τὸ τεχθέν, ὦ φρικτὸν θέαμα! ὦ συλλήψεως ξένης τῆς παρθένου! ὦ ἀφράστου τόκου! ὄντως ὑπὲρ νοῦν τὰ πάντα καὶ θεωρίαν.

Καταβασία

«Εὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, δημιουργὸν Πατέρα Θεόν, ὑμνεῖτε τὸν συγκαταβάντα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα, καὶ υπερυψοῦτε τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον, Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται

Ὁ Εἰρμός

«Ἡ τὸν πρό ἡλίου φωστήρα, τὸν Θεὸν ἐξανατείλαντα, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα, ἐκ λαγόνων παρθενικῶν, ἀφράστως σωματώσασα, εὐλογημένη πάναγνε, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ὁ τοῖς ἀπειθούσι λαοῖς, ἐξ ακροτόμου βλύσας νάματα, τοῖς εὐπειθούσιν ἔθνεσι χαρίζεται, ἐκ λαγόνων στερηωτικῶν, καρπὸν εἰς ευφροσύνην ἡμῖν, σέ Θεομήτορ ἀχραντε, ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Τὴν τῆς ἀποτόμμμίου ἀρχαίας, ἀναιρέτιν ἀποφάσεως, καὶ τῆς Προμήτορος τὴν ἐπανόρθωσιν, τὴν τοῦ γένους τῆς πρὸς Θεὸν αἰτίαν οἰκειώσεως, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην γέφυραν, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Εἰρμός ἄλλος

«Ἀλλότριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία, καὶ ξένον ταῖς παρθένοις ἡ παιδοποιΐα, ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε ἀμφοτέρω ὠκονομήθη, Διὸ σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζομεν».

Ἐπάξιον Θεομήτορ τῆς σῆς ἀγνείας, τὸν τόκον ἐκληρώσω δι' ἐπαγγελίας, τῇ ποτὲ γὰρ ἀκάρπῳ, θεόβλαστος καρπὸς ἐδόθης, διὸ σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Πεπλήρωται τοῦ βοώντος ἡ προφητεία, φησὶ γάρ, Ἀναστήσω σκηνὴν τὴν πεπτωκυῖαν, τοῦ ἱεροῦ Δαυΐδ, ἐν σοὶ, Ἀχραντε προτυπωθεῖσαν, δι' ἧς ὁ σύμπας τῶν ἀνθρώπων χοῦς, εἰς σῶμα ἀνεπλάσθη Θεῷ.

Τὰ σπάργανα προσκυνούμεν σου Θεοτόκε, δοξάζομεν τὸν δόντα καρπὸν τῇ

πρώην στείρα, καί ανοίξαντα μήτραν, τήν άγονον εκ παραδόξου, ποιεί γάρ πάντα όσα βούλεται, Θεός ων παντεξούσιος.

Εβλάστησας νυμφοτόκε Άννα θεόφρον, εκ μήτρας παρ' ελπίδα, καί εξ επαγγελίας, παρθενόφυτον άνθος, θεόβλαστον αγνείας κάλλος, διό σε πάντες μακαρίζομεν, ως ρίζαν τής ζωής ημών.

Δόξα...

Αλλότριον τοίς ανόμοις εστί δοξάζειν, τήν άναρχον Τριάδα, Πατέρα καί Υιόν τε, καί τό Άγιον Πνεύμα, τήν άκτιστον παγκρατορίαν, δι' ής ο σύμπας κόσμος ήδρασται, τώ νεύματι τού κράτους αυτής.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εχώρησας έν γαστρί σου Παρθενομήτορ, τόν ένα τής Τριάδος Χριστόν τόν Βασιλέα, όν υμνεί πάσα κτίσις, καί τρέμουσιν οι άνω θρόνοι, αυτόν δυσώπει πανσεβάσμιε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καταβασία

«Μυστικός εί Θεοτόκε Παράδεισος, αγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ' ού τό τού Σταυρού, ζωηφόρον εν γή, πεφυτούργηται δένδρον, δι' ού νύν υψουμένου, προσκυνούντες αυτόν, σέ μεγαλύνομεν».

Ετέρα

«Ο διά βρώσεως τού ξύλου, τώ γένει προσγενόμενος θάνατος, διά Σταυρού κατήργηται σήμερον, τής γάρ Προμήτορος η παγγενής, κατάρα διαλέλυται, τώ βλαστώ τής αγνής Θεομήτορος, ήν πάσαι αι Δυνάμεις, τών ουρανών μεγαλύνουσι».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Αγάλλονται τά πέρατα, τής οικουμένης σήμερον, εν τή γεννήσει σου Κόρη, Θεοκυήτορ Μαρία, καί απειρόγαμε νύμφη, εν ή καί τών φυσάντων σε, τό λυπηρόν διέλυσας, τής ατεκνίας όνειδος, καί τής Προμήτορος Εύας, τήν εν τώ τίκτειν κατάραν.

Έτερον όμοιον

Αδάμ ανακαινίσθητι, καί Εύα μεγαλύνθητι, Προφήται σύν Αποστόλοις, χορεύσατε καί Δικαίοις, κοινή χαρά εν τώ κόσμω, Αγγέλων τε καί ανθρώπων, εκ τών Δικαίων σήμερον, Ιωακείμ καί τής Άννης, γεννάται η Θεοτόκος.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' δευτερούντες τό α'.

Ήχος α'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Ω τού παραδόξου θαύματος! η πηγή τής ζωής, εκ τής στείρας τίκτεται, η χάρις καρπογονείν, λαμπρώς απάρχεται, Ευφραίνου Ιωακείμ, τής Θεοτόκου γεννήτωρ γενόμενος, ουκ έστιν άλλος ως σύ, τών γηγενών γεννητόρων θεόληπτε, η γάρ θεοδόχος Κόρη, τού Θεού τό σκήνωμα, τό πανάγιον ορος, διά σου ημίν δεδώρηται.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαυματος! ο ἐκ στείρας καρπός, αναλάμψας νεύματι, τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, καί παντοκράτορος, ευτόνως τήν κοσμικήν, τῶν αγαθῶν διαλέλυκε στείρωσιν, Μητέρες σὺν τῇ Μητρί, τῆς Θεοτόκου χορεύσατε κρίζουσαι, Κεχαριτωμένη χαίρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τό μέγα ἔλεος.

Ὅμοιον

Στήλη σωφροσύνης ἐμψυχος, καί λαμπρόν δοχείον, αποστίλβον χάριτι, ἡ Ἄννα ἡ ευκλεής, φανείσα τέτοκε, τήν πρόβOLON αληθῶς, τῆς παρθενίας τό θεῖον ἀπάνθισμα, τήν πάσαις παρθενικαῖς, καί παρθενίας ποθούσαις τό χάρισμα, τό τῆς παρθενίας κάλλος, εμφανῶς βραβεύουσαν, καί παρέχουσιν πᾶσι, τοῖς πιστοῖς τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Αὕτη ἡμέρα Κυρίου, αγαλλιᾶσθε λαοί, ἰδοὺ γάρ τοῦ φωτός ὁ νυμφών, καί ἡ βίβλος τοῦ λόγου τῆς ζωῆς, ἐκ γαστροῦ προελήλυθε, καί ἡ κατὰ ανατολάς πύλη ἀποκυηθείσα, προσμένει τήν εἰσοδόν, τοῦ ἱερέως τοῦ μεγάλου, μόνη καί μόνον εἰσάγουσα Χριστόν εἰς τήν οἰκουμένην, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Απόλυσις

Εἰς τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί ἐκ τῶν Κανόνων, Ωδὴ γ' καί ς'.

Ἀντίφωνον Α'

Στίχος α'. Μνήσθητι Κύριε τοῦ Δαυῖδ καί πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβεῖαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος β'. Ἰδοὺ ἠκούσαμεν αὐτὴν ἐν Εφραθᾷ, εὔρομεν αὐτὴν ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ ὄρους.

Ταῖς πρεσβεῖαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος γ'. Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.

Ταῖς πρεσβεῖαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος δ'. Ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῆς καί οὐ σαλευθήσεται.

Ταῖς πρεσβεῖαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταῖς πρεσβεῖαις τῆς Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Στίχος α'. Ὁμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν καί οὐ μή ἀθετήσῃ αὐτήν.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ο ἰ' ἡμᾶς σαρκωθείς...

Στίχος β'. Ἐκ καρπού τῆς κοιλίας σου θήσομαι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ο ἰ' ἡμᾶς...

Στίχος γ'. Ἐκεῖ ἐξανατελώ κέρας τῷ Δαυῖδ, ἡτοίμασα λύχνον τῷ Χριστῷ

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ο ἰ' ἡμᾶς...

Στίχος δ'. Ὅτι ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών, ἡρετίσατο αὐτήν εἰς κατοικίαν αὐτῷ.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ο ἰ' ἡμᾶς...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος...

Αντίφωνον Γ'

Στίχος α'. Ὡδε κατοικήσω, ὅτι ἡρετισάμην αὐτήν.

Ἦχος δ'

Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ, ἐκ σοῦ γάρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν, καὶ καταργήσας τὸν θάνατον, ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Στίχος β'. Ἠγίασε τὸ σκὴνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε...

Στίχος γ'. Ἅγιος ὁ ναὸς σου, θαυμαστός ἐν δικαιοσύνῃ.

Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε...

Κοινωνικόν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου επικαλέσομαι. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἀγίων καὶ Δικαίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, καὶ τοῦ

Αγίου Μάρτυρος Σεβηριανού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Τῶν Θεοπατόρων

Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν

Δεύτε νύν χορεύσωμεν, ασματικῶς ὡ φιλέορτοι, καί πιστῶς εορτάσωμεν, τήν μνήμην γεραίροντες, Ἰωακείμ καί Ἄννης, τῆς σεπτῆς δυάδος, αὐτοί γάρ ἔτεκον ἡμῖν, τήν Θεομήτορα καί Παρθένον αγνήν, διό περ καί μετέστησαν, ἐκ τῶν προσκαίρων πρὸς ἀληκτον, καί αείζων οἴκησιν, δυσωπούντες σωθῆναι ἡμᾶς.

Ευφρόσυνον τέρπεται, σήμερον κτίσις ἡ σύμπασα, Θεοτόκε πανύμνητε, ἐτήσιον ἄγουσα, μνήμην ομοφρόνως, τῶν σὼν γεννητόρων, Ἰωακείμ τοῦ θαυμαστοῦ, ομοῦ καί Ἄννης πανηγυρίζουσα, χαράν γάρ προεξένησαν, σέ παρ' ἐλπίδα βλαστήσαντες, τήν τό φῶς ἀπαστράψασαν, καί τροφόν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Αγάλλεται σήμερον, Ἄννα σκιρτώσα ἐν πνεύματι, καί ευφραίνεται χαίρουσα, τυχούσα ἐφέσεως, ἥς περ ἐπεπόθει, πάλαι εὐτεκνίας, ἐπαγγελίας γάρ καρπὸν, καί εὐλογίας θεῖον ἐβλάστησε, Μαρίαν τήν πανάμωμον, τήν τόν Θεόν ἡμῶν τέξασαν, καί τόν ἥλιον λάμπασαν, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσι.

Τοῦ Αγίου

Ὅμοια

Νεύροις συγκοπτόμενος, διὰ Χριστὸν Παναοίδιμε, καί ἱκρίῳ κρεμάμενος, καί σάρκας ξέόμενος, ἀπηνῶς ξυστήρσι, θύειν τε εἰδώλοις, ἐγκελευόμενος σοφέ, οὐκ ἐξηρνήσω τόν πάντων Κύριον, ἀλλ' ἠλεγξας τοῖς πόνοις σου, τό ἀσθενές καί ἐξίτηλον, τῶν εἰδώλων καί γέγονας τῶν Ἀγγέλων συνόμιλος.

Δέσμιος ἀγόμενος, καί ταῖς πληγαῖς σεμνυνόμενος, τοὺς ορώντας προέτρεπες, μιμείσθαι τόν δρόμον σου, πρὸς τὰς οὐρανίους, Μάκαρ ἀντιδόσεις, ἀποσκοπούντας, αἱ πολλήν, τήν ευφροσύνην καί τήν τερπνότητα, παρέχουσιν ὡς ἀφθαρτοι, καί εἰς αἰὶ παραμένουσαι, τοὺς Χριστὸν θεραπεύοντας, κληρονόμους λαμβάνουσιν.

Λίθοις συνθλαπτόμενος, τὰς σιαγόνας, Αοίδιμε, καί πλευράς σπαθιζόμενος, λίθωπαμμεγίστω τε, τράχηλον καί πόδας, συνθλῶμενος Μάκαρ, καί ἀρμονίας ἀπηνῶς, παραλυόμενος ὄντως ἔθλασας, τήν κεφαλὴν τοῦ δράκοντος,

υπομονής γενναιότητι, ἦν ἠττήσαι οὐκ, ἰσχυσε, τῶν βασάνων ἡ κάκωσις.

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος πλ. α' Εφραίμ Καρίας

Ὡ μακαρία дуάς, υμεῖς πάντων γεννητόρων υπερήρθητε, ὅτι τήν τῆς κτίσεως πάσης υπερέχουσιν ἐβλαστήσατε, Ὡντως μακάριος εἰ Ἰωακείμ, τοιαύτης παιδός χρηματίσας Πατήρ, Μακαρία ἡ μήτρα σου Ἄννα, ὅτι τήν Μητέρα τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐβλάστησε, Μακάριοι οἱ μαστοί, οἷς ἐθήλασας τήν γαλακτοτροφήσας, τόν τρέφοντα πᾶσαν πνοήν, ὃν δυσωπεῖν υμᾶς παμμακάριστοι αἰτούμεθα, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τόν Στίχον. Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Ἰωακείμ καί ἡ Ἄννα πανηγυρίζουσι, τήν ἀπαρχήν τεκόντες, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν μόνην Θεοτόκον, οἷς καί ἡμεῖς, συνεορτάζοντες σήμερον, τήν ἐκ τῆς ρίζης ἐκείνης τοῦ Ἰεσσαί, μακαρίζομεν Παρθένον ἀγνήν.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καί ἴδε, καί κλίνον τό οὖς σου, καί ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καί τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καί ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Ἡ θεοχώρητος Κόρη, καί Θεοτόκος ἀγνή, τῶν Προφητῶν τό κλέος, τοῦ Δαυίδ ἡ θυγάτηρ, σήμερον γεννᾶται ἐξ Ἰωακείμ, καί τῆς Ἄννης τῆς σώφρονος, καί τοῦ Ἀδάμ τήν κατάραν τήν εἰς ἡμᾶς, ἀνατρέπει ἐν τῷ τόκῳ αὐτῆς.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ἡ πρώτην ἄγονος χώρα, γήν καρποφόρον γεννά, καί ἐξ ἀκάρπου μήτρας, καρπὸν ἅγιον δούσα, γάλακτι ἐκτρέφει, θαύμα φρικτόν! ἡ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἡ τόν ουράνιον ἄρτον ἐν τῇ γαστρὶ, δεξαμένη γαλουχεῖται μαζῶ.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Οἱ ἐξ ἀκάρπων λαγόνων, ράβδον ἁγίαν τήν Θεοτόκον βλαστήσαντες, ἐξ ἧς ἡ σωτηρία τῷ κόσμῳ ἀνέτειλε, Χριστὸς ὁ Θεός, τό ζεύγος τό ἅγιον, ἡ ξυνωρίς ἡ ἁγία, Ἰωακείμ καί, Ἄννα, οὗτοι μεταστάντες πρὸς ουρανίους σκηνάς, σὺν τῇ αὐτῶν θυγατρὶ υπεραχράντῳ Παρθένῳ, μετ' Ἀγγέλων χορεύουσιν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβείας ποιούμενοι, οἷς καί ἡμεῖς συνελθότες εὐσεβῶς, ὑμνοῦντες λέγομεν, οἱ διὰ τῆς θεόπαιδος καί πανάγνου Μαρίας, προπάτορες Χριστοῦ χρηματίσαντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἀγίων

Ἦχος β'

Τῶν δικαίων Θεοπατόρων σου Κύριε, τήν μνήμην εορτάζοντες, δι' αὐτῶν σε δυσωπούμεν, Σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί τῆς Εορτῆς

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε, χαράν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένη, ἐκ σοῦ γάρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, καί λύσας τήν κατάραν, ἔδωκε τήν εὐλογίαν, καί καταργήσας τόν θάνατον, ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωήν τήν αἰώνιον.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί Καθίσματα τῆς Θεοτόκου.

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Τεχθείσα παραδόξως στείρωτικῶν ἐξ ωδίνων, παρθενικῶν ἐκ λαγόνων ἐκύησας ὑπέρ φύσιν, ωραῖος φανείσα γάρ βλαστός, ἐξήνθησας τῷ κόσμῳ τήν ζωήν, διά τούτο αἱ Δυνάμεις τῶν ουρανῶν, βοῶσί σοι Θεοτόκε, Δόξα τῇ νῦν προόδῳ σου σεμνῇ, δόξα τῇ παρθενίᾳ σου, δόξα τῇ κυοφορίᾳ σου, μόνη πανάχραντε.

Δόξα... Καί νῦν... Τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τά ουράνια πάντα νῦν επαγάλλονται, τῶν ἀνθρώπων τό γένος συνεορτάζει αὐτοῖς, καί οἱ Προφῆται μυστικῶς συνευφραίνονται, ἦν γάρ προεῖδον τυπικῶς, ἐν ταῖς ἀρχαίαις γενεαῖς, βάτον καί στάμνον καί ράβδον, νεφέλην πύλην καί θρόνον, καί μέγα ὄρος, γεννᾶται σήμερον.

Δόξα... Καί νῦν... Τό αὐτό

Ὁ Κανὼν τῆς Εορτῆς, καί τῶν Ἀγίων.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχὶς Τοῦς σοῦς γονεῖς Πάναγνε μέλπῳ προφρόνως.

Ὡδή α' Ἦχος β' Ὡς ἐν βυθῷ

Τήν λαμπάδα τήν τόν νοητόν, ἥλιον ἀστράψασαν, σωματικῶς ἐξ αὐτῆς ἀνατείλαντα, ἀρετῆς λαμπρότησι, διαπρέποντες ἐκτεκεῖν ἡξιώθησαν, Ἄννα ἡ θεόφρων, καί Ἰωακείμ ὁ παναοίδιμος.

Ολοτρόπω νεύσει πρὸς Θεόν, ὄντως ο θεόληπτος, Ιωακείμ καί ἡ Ἄννα ἡ ἐνθεος, ἀκλινῶς προσέχοντες, τὴν πανάχραντον Θεοτόκον ἐκύησαν, τὴν υπερκειμένην, κτίσεως ἀπάσης ἀγιότητι.

Υπερτέραν ἔχοντες ζωὴν, βίου τε λαμπρότητα, πάντων ομοῦ γεννητόρων γεγόνατε, γηγενῶν υπέρτεροι, τὴν ἀκήρατον Παρθένον ὡς γεννήσαντες, καὶ Θεοῦ πατέρες, ὄντως διὰ ταύτης χρηματίσαντες.

Σωτηρίας πάσης ἀρχηγοί, ο μακαριώτατος, Ιωακείμ καί ἡ Ἄννα ἡ ἐνδοξος, τὴν ἀγνήν καὶ ἀμωμον, καὶ πανάχραντον Θεοτόκον ἐγέννησαν, τῆς θεοσεβείας, ταύτην εὐληφότες τὴν ἀντίδοσιν.

Κανὼν τοῦ Μάρτυρος

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ' Υγρὰν διοδεύσας

Ἐκράτει τό δόγμα τό δυσσεβές, τό θύειν εἰδώλοις, τοῖς ἀψύχοις τε καὶ κωφοῖς, ἐνῖκα Χριστός δέ, τῶν Μαρτύρων, ταῖς καρτεραῖς καὶ γενναίαις ἐνστάσεσιν.

Ελύττα Λυσίας κατὰ Χριστοῦ, καὶ πάντας οὐς εὔρε, σεβομένους αὐτόν Θεόν, παντοίως κολάζειν ἐπεχείρει, ἀλλ' ἐντυχὼν σοι θεόφρον ἡσχύνητο.

Εξέπληξας Μάκαρ τὸν δυσσεβή, γενναίως χωρήσας, εἰς τό στάδιον τῶν θεῶν, ἀπήλεγξας τούτου παρρησία, τό ἀσθενές καὶ σαθρόν καὶ ἀνίσχυρον.,

Θεοτοκίον

Εχώρησας μόνη τὸν ουρανοῖς, ἀχώρητον Κόρη, ἐν γαστρί σου θεοπρεπῶς, οἰκήσαντα ταύτην καὶ τὴν φύσιν, τὴν τῶν βροτῶν ἐξ αὐτῆς προσλαβόμενον.

Τῶν Θεοπατόρων

Ὡδὴ γ' Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως

Στεριεύουσα καὶ παίδων ἀπορουμένη, καὶ δάκρυσι τὸν Κτίστην ἐκδυσωπούσα, τὴν μόνην ἡξιώθης εὐλογημένην, τεκεῖν θεόληπτε, Ἄννα κραυγάζουσα, Ὡς οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Ὁ σύνοικον πλουτήσας τὴν θείαν χάριν, Ιωακείμ ο θεῖος καὶ θεηγόρος, τὴν πρόξενον ἀνθρώποις τῆς σωτηρίας, τεκεῖν ἡξίωται, πρὸς ἣν κραυγάζομεν, Ὡς οὐκ ἔστιν ἀμεμπτος πλήν σου Δέσποινα.

Ὑμνήσωμεν τὴν πάνσεπτον ξυνωρίδα, δι' ἧς ἡμῖν ἐξέλαμψεν ἡ Παρθένος, ἡ πάντων ποιημάτων ἀγιωτέρα, Θεόν γάρ τέτοκε, πρὸς ὃν κραυγάζομεν, Ὡς οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Στειρώσεως τό όδεινος εκφυγούσα, γεγέννηκεν η Άννα τήν Θεοτόκον, τό όνειδος τής Εύας νύν παραδόξως εξαφανίζουσαν, πρόσ ήν κραυγάζομεν, Ως ουκ έστιν άμεμπτος πλήν σου Δέσποινα.

Τού Μάρτυρος

Σύ εί τό στερέωμα

Έχαιρες τυπτόμενος, υπέρ Χριστού σοφέ μάστιξιν, ανηλεώς, είχες γάρ βεβαίαν, τήν τών πόνων αντίδοσιν.

Νεύροις συγκοπτόμενος, υπαλλαγή συχνή Ένδοξε, τών δημίων, ως περ αλλοτρίω, ουκ ησθάνου εν σώματι.

Εύρες τήν αντάμειψιν, παρά Χριστού Σοφέ στέφανον, απολαβων τής δικαιοσύνης, καί χαράν τήν μή λήγουσαν.

Θεοτοκίον

Όλη η πλησίον μου, καλή καί άμωμος πέφυκε, σέ προορών, έφη Θεοτόκε, Σολομών εν τοίς Άσμασιν.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα τού Μάρτυρος

Έχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ανδρεία τήν ψυχήν, ωπλισμένος θεόφρον, εξέδωκας σαυτόν, εις ποικίλας βασάνους, τώ πόθω φλεγόμενος, τού Δεσπότου πανόλβιε, όθεν ήλεγξας, τήν τών τυράννων μανίαν, καί τόν στέφανον, παρά Θεού εκομίσω, τής νίκης τόν άφθαρτον.

Δόξα... Καί νύν...

Τής Εορτής Έχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Ιωακείμ καί η Άννα πανηγυρίζουσιν, εν Θεώ γάρ αξίως χάριν εφεύραντο, καί εγέννησαν καρπόν τόν θεοδόχον ναόν, τήν Παρθένον καί αγνήν, τήν Μητέρα τού Θεού, τήν μόνην ευλογημένην, πρεσβεύουσαν αενάως, εις τό σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Τών Θεοπατόρων

Ωδή δ'

Ελήλυθας, εκ Παρθένου

Γηθόμενος, τήν Παρθένον εκ στείρας κομίζεται, δι' ής περ η στείρωσις η κοσμική διαλέλутαι, τόκω παρθενεύοντι, Ιωακείμ ο θεόφρον καί θεόληπτος.

Ο προπάτωρ, τού Χριστού Ιωακείμ νύν πρόκειται, ημίν εις εστίασιν,

πνευματικὴν ὁ πανόλβιος, ὅς τὴν Θεομήτορα, καὶ πανακήρατον Κόρην
ἀπεγέννησε.

Νεκρώσεως, καὶ φθοράς τοὺς ἀνθρώπους τὴν σώζουσιν, ἡ χάρις
προβάλλεται, τὴν ἐσομένην Μητέρα Θεοῦ, Λόγον τὸν αἰδίων, τὴν δεξομένην
ἀφράστως σωματούμενον.

Ἐκ τῆς ρίζης, Ἰεσσαὶ ξυνωρίς ἀνατέταλκεν, ἐξ ἧς ἀνεβλάστησε ῥάβδος τὸ
ἄνθος ἡ φέρουσα, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, εὐωδιάζον τῷ μύρῳ τῆς θεότητος.

Ἰθυὸν μου, Θεοτόκε τὸν βίον προστάγμασιν, ἐνθέως ρυθμίζουσα, τοῦ
σαρκωθέντος Λόγου ἐκ σοῦ, καὶ πρὸς φῶς ὁδήγησον, Παρθενομήτορ Μαρία
Θεοσύμφευτε.

Τοῦ Μάρτυρος

Εἰσακήκοα Κύριε

Ταῖς θωπείαις ὁ τύραννος, σοῦ καταμαλάπτειν Μάρτυς τὸ εὐτόνον, καὶ νικήσαι
σε οἰόμενος, οὐρανὸν τοξεύειν ἐνομίζετο.

Οὐκ αἰσθάνῃ παράφορε, τοῦ Χριστοῦ τὴν δύναμιν στερεοῦσάν με, πρὸς τοὺς
πόνους καὶ τὰ σκάμματα; τῷ τυράννῳ ἐκράζεις Παναοίδιμε.

Εἰ μὴ δύναμις ἄνωθεν, ἦν μοι δεδομένη τύραννε ἐκράζε, Σεβηριανός, πῶς
ἰσχυον, σὰρξ ὢν ὑπενέγκαι, ἐκτομὰς τῶν μελῶν.

Θεοτοκίον

Παναγία Θεόνυμφε, δίδου μοι βοήθειαν ταῖς πρεσβείαις σου, λυτρωθῆναι τοῦ
ἀλάστορος, ἵνα σε δοξάζω τὴν ἐλπίδα μου.

Τῶν Θεοπατόρων

Ὡδή δ'

Ὁ φωτισμός

Σώφρων δυάς, καθαρότητος αἴγλη λελαμπρυσμένη, τὴν τῆς παρθενίας τῷ
θείῳ φέγγει, κατακοσμοῦσαν, τὴν στειρεῦουσιν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων ἡμῖν
ἐκτέτοκεν, Ἄννα καὶ Ἰωακείμ οἱ θεόληπτοι.

Παρθενικόν, θεοκόσμητον θρόνον τῷ τῶν ἀπάντων, περιδεδραγμένῳ
παλάμῃ θείᾳ, τῆς σωφροσύνης ἡ σεπτῇ συζυγίᾳ, καὶ θεόφρων δυάς
ἐκτέτοκεν, Ἄννα καὶ Ἰωακείμ οἱ πανεύφημοι.

Ἀνατολῆς, τῆς ἐξ ὕψους φανείσης εἰς ὁδηγίαν, τῶν πεπλανημένων τὴν
φωτοφόρον, πύλην ὁ θεῖος, Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, θεοφρόνως πολιτευσάμενοι,
τεκεῖν οἱ θεόπται σαφῶς ἠξιώθησαν.

Νόμου καινού, τήν θεόγραφον πλάκα εν ή τήν λύσιν, τών αμαρτημάτων τού πάλαι νόμου, ο θείος Λόγος προετύπωσε πρώην, ως εκ πέτρας νύν ελατόμησε, νεύματι ο πάντων κρατών εκ στειρώσεως.

Αίγλη τή σή, Θεομήτορ τόν νούν μου καταυγασθήναι, τόν εσκοτισμένον τή αμαρτία νεύσον Παρθένε, τής αγνοίας τόν ζόφον, καί πταισμάτων εξαφανίζουσα, άλλην γάρ εκτός σου φρουρόν ουκ επίσταμαι.

Τού Μάρτυρος

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Ικρίω ανηρτήθης Αοίδιμε, καί τό σώμα κατεξάνθης όνυξιν, υπέρ τού πάντων δεσπόζοντος.

Θεέ μου ανεβόας ενίσχυσον, τόν αγώνα τούτον εκτελέσαι με, τού μαρτυρίου ξεόμενος.

Ως είδέ σε ο τύραννος Ένδοξε, ανενδότης, τάς βασάνους φέροντα, κατεβροντήθη ο δείλαιος.

Θεοτοκίον

Ελπίς καί προστασία καί σκέπη μου, Θεοτόκε σώσόν με πρεσβείαις σου, εκ τών σκανδάλων τού όφεως.

Τών Θεοπατόρων

Ωδή ς'

Εν αβύσσω

Γονιμώτατον σπόρον η στείρα τό πρίν, Άννα δεξαμένη εκ θείας ελλάμπεως, παίδα τεκείν ηξίωται, τήν τών πάντων κτισμάτων δεσποζουσαν.

Νύν η στείρα γεννώσα βουλήσει Θεού, πείθει παραδέχεσθαι Παρθένον τίκτουςαν, άνευ σαρκός θελήματος, τού αυτού βουληθέντος Θεού προφανώς.

Ελλαμφθείς Ησαίας τώ Πνεύματι, τού Ιωακείμ καί τής Άννης τό κύημα, τόμον καινόν εώρακεν, ώ εγράφη ο Λόγος σαρκούμενος.

Μυστηρίου προτρέχει μυστήριον, πρίν γάρ η στειρεύουσα, χάρις γεγέννηκε, τής σωτηρίας πρόξενον, παρθενίας γεννήσει φανείσαν ημίν.

Τού Μάρτυρος

Χιτώνά μοι παράσχου

Φρουρά σε καθειργνύει ο δεινός, καί λιμώ βιάζει σε αρνήσασθαι Κύριον, όν Παμμάκαρ εκ νεότητος έστερξας.

Αγόμενος Σοφέ εις φυλακήν, πάντας τούς ορώντάς σε, Χριστού μή
αφίστασθαι, παρρησία νουθετών εξεπαίδευσας.

Σπαθίζεσθαι σε Μάρτυς ο δεινός, καί παράφρων τύραννος, κελεύει μή
θύοντα, τοίς ειδώλοις, αλλά σύ ουκ εφρόντισας.

Θεοτοκίον

Χιτώνά με ενδύσασθαι φωτός, σαίς πρεσβείαις ποιήσον, Αγνή τόν υμνούντά
σε, εν ημέρα τόν δυσείμονα κρίσεως.

Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον,
πολυελεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τά άνω ζητών

Ευφραίνεται νύν, η Άννα τής στερρώσεως, λυθείσα δεσμών, καί τρέφει τήν
πανάχραντον, συγκαλούσα άπαντας ανυμνήσαι τόν δωρησάμενον, εκ νηδύος
αυτής τοίς βροτοίς, τήν μόνην Μητέρα καί απείρανδρον.

Ο Οίκος

Η τών δεσμών τής πρίν ατεκνίας δι' ευχής λυθείσα, προσκαλείται ημάς
συνεορτάσαι τώ θαύματι, καί δώρα προσάξει τή γεννηθείση, λιτανεύοντας
έμπροσθεν μετά πόθου, ής περ ποτέ αι παρθένοι εν τάχει προέτρεχον,
χορεύουσαι καί βοώσαι, Ιδοϋ ήλθεν η πάντων ανάκλησις, ιδού Αδάμ
ηλευθέρωται, ότι Άννα καρπόν ανεβλάστησε, τήν μόνην Μητέρα καί
απείρανδρον.

Συναξάριον

Τή Θ' τού αυτού μηνός, η Σύναξις τών Δικαίων Ιωακείμ, καί Άννης.

Στίχοι

- Ιωακείμ τέρφθητι σύν τή Συζυγω,
- Τεκόντες άμφω ψυχικήν τέρψιν κτίσει.
- Η δ' εννάτη τοκέων Θεομήτορος εύρε σύναξιν.

Τή αυτή η μέρα, ο άγιος Μάρτυς Σεβηριανός, λίθον παρά τούς πόδας
φέρων, επί τού τείχους εις τόν αέρα κρεμασθείς τελειούται.

Στίχοι

- Σεβηριανός κάν λίθων αλγή βάρει,
- Χαίρει κρεμασθείς, ως αποσπών γής πόδας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών θεοφάνους τού
Ομολογητού, τού πρό τού Διοκλητιανού ασκήσαντος.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Χαρίτων ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Πολλή χάρις σοι χριστομάρτυς Χαρίτων,

- Χριστού χάριν τράχηλον εκκεκομμένω.

Μνήμη τῆς αγίας καί Οικουμενικῆς Τρίτης Συνόδου τῶν αγίων διακοσίων Πατέρων, τῶν ἐπὶ τῆς βασιλείας θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ ἐν Εφέσω συναχθέντων, καί τόν δυσσεβή Νεστόριον καθελόντων.

Ταῖς τῶν σῶν Αγίων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμάς. Ἀμήν.

Τῶν Θεοπατόρων

Ὡδή ζ'

Ἀντίθεον πρόσταγμα

Ἐκ ρίζης βλαστήσασα дуάς αγία, Δαυῖδ τοῦ θεόφρονος, τήν ράβδον τήν πανίερρον, Παρθένον τήν ἀχραντον, τῷ κόσμῳ τέτοκεν, ἄνθος ιερῶτατον ἡμίν, Χριστόν ασπόρως ἐξανατέλλουσαν.

Λαμπάδα πολύφωτον τήν Θεοτόκον, ἡ Ἄννα ἡ ἐνθεος, καθάπερ χρυσαυγίζουσα, λυχνία βαστάζουσα τόν κόσμον ἅπαντα, θείῳ κατελάμπρυνε φωτί, καί παρθενίας λαμπροῖς πυρσεύμασι.

Προπάτορες ἐνδοξοὶ τοῦ σαρκωθέντος, δι' ἄφατον ἔλεος, Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος, παιδός ἐκ θεόφρονος ὑμῶν πανόλβιοι, νύν μοι τῷ προσφεύγοντι ὑμίν, πλημμελημάτων λύσιν βραβεύσατε.

Ὡς ὄντες υπέρτεροι τῶν γεννητόρων, τήν πάντων δεσπόζουσαν, κτισμάτων ἐκτετόκατε, Μαρίαν τήν ἀχραντον, τήν τετοκυίαν Θεόν, σάρκα περιθέμενον ἡμίν, ὁμοίαν πάντη, δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν.

Τοῦ Μάρτυρος

Ὁ ἐν ἀρχῇ τήν γήν

Λίθοις ἀδροῖς συντρίβει σου τό σῶμα ὁ ἀσεβής, ὑμνούντος παρρησία, Χριστόν ἐν μέσῳ τῶν παρανόμων, οὐ τῆς δόξης τυχών, νύν χορεύεις λαμπρῶς.

Αἰωρηθεῖς τοῦ τείχους Αθλοφόρε, τοῦ δικαστοῦ, πολλή παραπληξία, ἐν βάρει λίθων πεπεδημένος οὐκ ἠρνήσω, Θεόν τόν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡ τῆς στερράς ἐνστάσεώς σου Μάκαρ! ὦ τῆς θερμῆς ἀγάπης πρὸς τόν Κτίστην! δι' ἣν στεφάνῳ κατακοσμεῖ σε τῷ ἀφθάρτῳ, καλῶς υπεραθλήσαντα.

Θεοτοκίον

Σύ εἰ μοι φῶς Παρθένε Θεοτόκε, σύ εἰ χαρά καί σκέπη καί λιμήν μου, εὐλογημένη, καί σέ δοξάζω ὡς τεκούσαν, Θεόν τόν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Θεοπατόρων

Ωδή η'

Τόν εν καμίνω τού πυρος

Πλούτω κομώντες αρετών, τήν έν δόξη θεϊκή πεποικιλμένην, Βασιλίδα Παρθένον, Ιωακείμ ο σεπτός, καί Άννα η σώφρων τετόκασιν, ήν πάσα η κτίσις, υμνεί ως Θεοτόκον.

Ράβδος δυνάμεως ημίν, δι' υμών φίλοι Θεού εξαπεστάλη, η πανάμωμος νύμφη, δι' ής εν μέσω εχθρών, αθέων κατακυριεύομεν, τας μηχανουργίας αυτών καταπατούντες.

Όπλον ημίν παρά Θεού, ευδοκίας διά σου ιερωτάτη, ξυνωρίς εδωρήθη, ώ νύν ημείς οι πιστοί ωραίως αεί, στεφανούμεθα, η Θεόν τεκούσα, αγνή Παρθενομήτωρ.

Φωτοχυσίαις τού εκ σου, σαρκωθέντος δι' ημάς λελαμπρυσμένη, η δυάς η αρίστη, τών γεννητόρων τών σών, γεννώσί σε πάναγνε Δέσποινα, πρόξενον ημίν, αγαθών επουρανίων.

Ρώμη Θεού καρπογονεί, ή στειρεύουσα γαστήρ ανοιγομένη, καί προέρχεται πύλη, παρθενική παμφαής, ο Λόγος δι' ής επεδήμησεν, τοίς επί τής γής, σαρκωθείς αφράστω λόγω.

Τού Μάρτυρος

Τόν Βασιλέα τών ουρανών

Εγκαρτερήσας, τοίς αικισμοίς έως τέλους, Στρατιώτα Κυρίου μετέστης, χάρων πρός τήν άνω, παμμάκαρ βασιλείαν.

Ού κατησχύνθης, διά Χριστόν Γενναιοφρον, υπομείναι βάσανα ποικίλα, όθεν συνδοξάζη, αυτώ εις τούς αιώνας.

Στεφανηφόρος, σύν αθληταίς νύν χορεύων, αληθώς περί τόν Βασιλέα, μέμνησο τών πίστει τελούντων σου τήν μνήμην.

Θεοτοκίον

Ώ Θεομήτορ Χριστιανών η προστάτις, εξελού ημάς πάσης ανάγκης, ίνα σε υμνώμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν Βασιλέα, τών ουρανών όν υμνούσι, στρατιαί τών Αγγέλων υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τών Θεοπατόρων

Ωδή θ'

Ανάρχου Γεννήτορος

Ομόφρονες σύμψυχοι, τήν αρετήν υπάρχοντες, τῆς πανάγνου Παρθένου σεπτοί γεννήτορες, τοὺς επιτελούντας προθυμῶς, τήν ευκλεή καί ἐνδοξον μνήμην, υμῶν ιερῶτατοι, τοῦ σωθῆναι δυσωπήσατε.

Νομήν κατεπαύσατε, τήν τοῦ θανάτου Ἐνδοξοί, τῆς ζωῆς τήν Μητέρα, λαμπρῶς γεννήσαντες, τήν εξαφανήσασαν τούτου, τήν προσβολήν, καί τῆς αθανάτου, ζωῆς προξενήσασαν, τήν ἐλπίδα διά πίστεως.

Ωραῖος ὡς ἥλιος, Ἰωακείμ ἐνούμενος, τῇ φωσφόρῳ σελήνῃ, τῇ Ἄννῃ τέτοκε, τήν τῆς παρθενίας ἀκτίνα, δι' ἧς αὐγῇ τῆς θείας οὐσίας, σαρκί καθ' ὑπόστασιν, ἐνωθεῖσα ἡμῖν ἔλαμψε.

Σωφρόνως βιώσαντες, καί εὐσεβῶς Μακάριοι, νύν τρυφῆς τῆς ἀφράστου, κατηξιώθητε, τῆς θεοφανείας τυχόντες, τοῦ ἐξ υμῶν τῷ κόσμῳ φανέντος, ὃν περ δυσωπήσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος

Κυρίως Θεοτόκον

Χερσί τῶν σέ ποθούντων, Μάκαρ σου τό σῶμα, περισταλέν κατετάφη ὡς ἅγιον, καί ἱαμάτων ἐκβλύζει, κρουνοὺς εἰς δόξαν Θεοῦ.

ὦ θαύμα! πῶς ἀνέστη, ὁ θανὼν οἰκέτης, καί προσηπῆντα σου δρόμῳ τῷ σῶματι, πρὸς τήν ταφήν ἀγομένῳ, Μάρτυς πανάριστε.

Τυχῶν τῆς αἰωνίου, Μάκαρ βασιλείας, καί τῷ Δεσπότη Χριστῷ παριστάμενος, ὑπὲρ τῶν σέ ἀνυμνούντων θερμῶς ἰκέτευε.

Θεοτοκίον

Εξίσταντο Ἀγγέλων, αἱ ταξιαρχίαι, σεσαρκωμένον ὁρώσαί σε φέρουσιν, τόν Ποιητὴν τῶν αἰώνων καί σέ ἐδόξαζον.

Ὁ Εἰρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ὁμολογούμεν, οἱ διά σου σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτοις χορείαις σέ μεγαλύνοντες».

Εξαποστειλᾶριον τῶν Θεοπατόρων

Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς

Ἡ τῆς Εὐας τήν ἀράν, ἐξάρασα νύν τίκτεται, ἐκ γηραλέων ἀκάρπων, τῆς Ἄννης καί Ἰωακείμ, ἥν σὺν Ἀγγέλοις ἅπαντες, κατὰ χρέος ἐν ὕμνοις, πιστοὶ εὐφημήσωμεν.

Τοῦ Αγίου

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ἀλείπτῃς ἐχρημάτισας, Μαρτύρων τεσσαράκοντα, ἀριστευσάντων ἐν λίμνῃ, παμμάκαρ Σεβηριανέ, μεθ' ὧν αἰὶ μνημόνευε, τῶν ἐκτελούντων ἐνδοξε, τήν φωτοφόρον σου μνήμην, καί σέ τιμώντων ἐκ πόθου, Μάρτυς Χριστοῦ ἀθλοφόρε.

Τῆς εορτῆς ὅμοιον

Αδάμ ανακαινίσθητι, καί Εὐα μεγαλύνθητι, Προφήται σύν Αποστόλοις, χορεύσατε καί Δικαίοις, κοινή χαρά ἐν τῷ κόσμῳ, Ἀγγέλων τε καί ἀνθρώπων, ἐκ τῶν δικαίων σήμερον, Ἰωακείμ τε καί Ἄννης, γεννᾶται ἡ Θεοτόκος.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Χάρις τῷ λυτρωτῇ, καί πάντων κηδεμόνι, τῷ στείραν παρ' ἐλπίδα, τεκεῖν τήν Θεοτόκον, ἀρρήτως εὐδοκήσαντι.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καί ἴδε, καί κλίνον τό οὖς σου, καί ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καί τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καί ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Δεῦτε τήν ἐκ Δαυῖδ, καί Ἰούδα φυεῖσαν, Θεοτόκον Μαρίαν, ἐξ ἧς ἡ σωτηρία, ἀπαύστως μεγαλύνωμεν.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Σήμερον ευκλεώς, ἐξ' Ἄννης ἡ Παρθένος, ἡ φωτοφόρος πύλη, γεννᾶται παραδόξως, λαοί φυλαί σκιρτήατε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Πρός το, Σήμερον ὁ Χριστός ἐν Βηθλεέμ

Σήμερον ἡ πανάμωμος Ἀγνή προήλθεν ἐκ τῆς στείρας, σήμερον τά πάντα ευφραίνονται, ἐν τῇ αὐτῆς γεννήσει, ὁ Αἰὼν τῶν δεσμών ἀπολύεται, καί ἡ Εὐα τῆς ἀράς ἡλευθέρωται, Τά οὐράνια πάντα ἀγάλλονται, καί εἰρήνη τοῖς ἀνθρώποις βραβεύεται, Ἡμεῖς δέ δοξολογούντες βοῶμεν, Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Εορτῆς, Ωδὴ γ' καί ἐκ τοῦ τῶν Ἀγίων Ωδὴ ς'.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραὴλ αὐτός δώσει δύναμιν καί κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τόν Θεόν, τόν Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ.

Ὁ Απόστολος πρὸς Εβραίους

Ἀδελφοί, εἶχε μέν ἡ πρώτη σκηνή...

Ἀλληλουῖα

Δικαίων παρά Σωτηρία δέ τῶν Κυρίου.

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν

Είπεν ο Κύριος, ουδείς λύχνον άψας...

Ζήτει Σαββάτω ς'

Κοινωνικόν

Αγαλλιάσθε δίκαιοι εν Κυρίω, τοίς ευθέσι πρέπει αίνεσις. Αλληλούϊα.

[Αρχή](#)

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μηνοδώρας, Μητροδώρας καί
Νυμφοδώρας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια τής Εορτής γ'.

Ήχος β'

Ποίοις ευφημιών στέμμασιν

Ποίοις οι ευτελείς χείλεσιν, ευφημήσωμεν νύν τήν τεχθείσαν; τήν αγιωτέραν
τής κτίσεως, καί Τιμιωτέραν υπάρχουσαν, Χερουβίμ, καί πάντων τών Αγίων,
τόν θρόνον, τού Βασιλέως τόν ασάλευτον, τόν οίκον, εν ώ κατώκησεν ο
Ύψιστος, τήν σωτηρίαν τού κόσμου, τό Θεού αγίασμα, τήν παρέχουσαν τοίς
πιστοίς, εν τή θεία γεννήσει αυτής, τό μέγα έλεος.

Ποία πνευματικά άσματα, νύν προσάξωμέν σοι Παναγία; τή γάρ εκ τής
στείρας κυήσει σου, άπαντα τόν κόσμον ηγίασας, καί Αδάμ δεσμών
απελυτρώσω, καί Εύαν, εκ τών ωδίνων ηλευθέρωσας, Αγγέλων, διό χοροί
συνεορτάζουσιν, ο ουρανός τή γή χαίρει, καί επικροτούσιν, αι ψυχαί Δικαίων
ωδάς, πιστώς ανακράζουσαι, εις δόξαν τών γενεθλίων σου.

Τίνα τά φοβερά άσματα, ά προσήξαν σοι τότε Παρθένε; κύκλω σου τεχθείσης
ιστάμεναι, κόραι χαρμοσύνως χορεύουσαι, καί θαμβητικώς αναβοώσαι,
Ετέχθη, τού Βασιλέως τό παλάτιον, εκλάμπει, η κιβωτός τού αγιάσματος,
πύλαι ηνοιχθησαν στείραι, τού Θεού γάρ πύλη, ευτεκνίαν τών αρετών εισάγει
βραβεύουσα, ειρήνην καί μέγα έλεος.

Καί τών Αγίων γ'

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Ταίς βαφαίς ταίς εξ αίματος, εαυτάς ωραΐσασαι, τώ ωραίω κάλλει, κόραι
νεάνιδες, αδιαφθόρως συνήφθητε, Χριστώ τώ Θεώ ημών, συντηρούντι τήν
υμών, παρθενίαν αμόλυντον, εις ακήρατον, αφθαρσίας νυμφώνα, εις
θαλάμους, ουρανίους εις παστάδα, αχειροποίητον Μάρτυρες.

Ατελεί εν τώ σώματι, καί τελείω φρονήματι, παλαμναίον δράκοντα, τόν αρχέκακον, κατεπαλαίσατε ένδοξοι, δυνάμει τού Πνεύματος, καί ανίσχυρον αυτού, τήν ισχύν άπεδείξατε, όθεν ήρατε, τούς στεφάνους τής νίκης, Μηνοδώρα, Μητροδώρα, Νυμφοδώρα, αι τής Τριάδος υπέρμαχοι.

Καί τά μέλη στρεβλούμεναι, καί πυρί δαπανώμεναι, σιδηροίς τε όνυξι σπαραττόμεναι, καί επί ξύλου κρεμάμεναι, καί ξίφει τεμνόμεναι, ουκ ηρνήσασθε Χριστόν, αθληφόροι πανεύφημοι, όθεν εύρατε, τούς στεφάνους τής νίκης, Μηνοδώρα, Μητροδώρα, Νυμφοδώρα, αι τής Τριάδος ισάριθμοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Δι' Αγγέλου προορήσεως, γόνος πάνσεπτος, εξ Ιωακείμ καί Άννης τών δικαίων, σήμερον προήλθες Παρθένε, ουρανός καί θρόνος Θεού, καί δοχείον καθαρότητος, τήν χαράν προμηνύουσα παντί τώ κόσμω, τής ζωής ημών πρόξενε, κατάρας αναίρεσις, ευλογίας η αντίδοσις, διό εν τή γεννήσει σου Κόρη θεόκλητε, τήν ειρήνην αίτησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Οίκος τού Ευφραθά

Χορός τών Προφητών, αγάλλεσθε, ιδού γάρ, στείρα καρπόν εκφύει, εν ώ αι προφητεΐαι, υμών περαιωθήσονται.

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Σκίρτα Ιωακείμ, ορών Άνναν κοιλίας, καρπόν εκφύουσάν σοι, εξ ού ζωή τώ κόσμω, καί λύτρωσις τεχθήσεται.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού.

Γήρας, Ιωακείμ, καί στείρωσις τής Άννης, σκιρτάτωσαν ως πάλαι, γηράσασαν τήν φύσιν, τήν βρότειον καινίζοντα.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Ύμνον εκ ρυπαρών, χειλέων Θεοτόκε, προσδέχου καί τήν λύσιν, δίδου μοι τών πταισμάτων, καί τών κακών διόρθωσιν.

Απολυτίκιον τής Εορτής

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Η γέννησίς σου Θεοτόκε, χαράν εμήνυσε πάση τή οικουμένη, εκ σου γάρ ανέτειλεν ο ήλιος τής δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, καί λύσας τήν κατάραν, έδωκε τήν ευλογίαν, καί καταργήσας τόν θάνατον, εδωρήσατο ημίν ζωήν τήν αιώνιον.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Αναβόησον Δαυῖδ, τί ὤμοσε σοι ὁ Θεός; Ἄ μοι ὤμοσε φησί, καί
εκπεπλήρωκεν ἰδοὺ, ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς κοιλίας μου δούς τήν Παρθένον, ἐξ ἧς
ὁ πλαστοουργός, Χριστός ὁ νέος Ἀδάμ, ἐτέχθη βασιλεύς ἐπὶ τοῦ θρόνου μου,
καί βασιλεύει σήμερον, ὁ ἔχων τήν βασιλείαν ἀσάλευτον, Ἡ στείρα τίκτει, τήν
Θεοτόκον, καί τροφόν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα, ὅμοιον

Ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καί ἐξ ὀσφύος τοῦ Δαυῖδ, ἡ θεόπαις Μαριάμ, τίκτεται
σήμερον ἡμῖν, καί νεουργεῖται ἡ σύμπασα, καί θεουργεῖται, Συγχάρητε ομοῦ,
ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ, αινέσατε αὐτήν, αἱ πατριά τῶν ἐθνῶν, Ἰωακείμ
ευφραίνεται, καί Ἄννα, πανηγυρίζει κραυγάζουσα, Ἡ στείρα τίκτει, τήν
Θεοτόκον, καί τροφόν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τῆς Εορτῆς, καί τῶν Ἀγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τριῶν ἀδελφῶν γνησίων ἀθλους σέβω, Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ' Ἀνοίξω τό στόμά μου

Τριάδα τήν ἀκτιστον, ἦν εὐσεβῶς ἐκηρύξατε, ἡμῖν ἰλεώσασθε, Μάρτυρες
ἐνδοξοί, νύν γεραίρουσιν, ὑμῶν τοὺς θεῖους ἀθλους, καί τὰ κατορθώματα,
θεομακάριστοι.

Ρημάτων ἠλόγησαν, τοῦ δυσμενοῦς αἱ Νεάνιδες, τῷ θεῷ φραττόμεναι, ὅπλῳ
τῆς πίστεως, καί υπέστησαν, βασάνων τρικυμῖαν, καί θάνατον ἀδίκον, διὰ τήν
πάντων ζωήν.

Ἰσχύϊ ρωννύμεναι, παντοδυνάμῳ τοῦ κτίσαντος, ἀνδρείαν ἀνέλαβον, γνώμην
αἱ πάνσεμνοι, καί τόν δράκοντα, τόν σκολιόν τόν μέγαν, ποσὶ κατεπάτησαν,
καί κατηδάφισαν.

Θεοτοκίον

Ὡς ἐμψυχον θάλαμον, ὡς ἀδιάφθορον σκῆνωμα, ὡς πύλην οὐράνιον, ὡς

θείαν τράπεζαν, ως παλάτιον, καί θρόνον τού Δεσπότη, Μαρίαν τήν
άχραντον, ύμνοις τιμήσωμεν.

Ωδή γ'
Ουκ εν σοφία

Νενεκρωμένω, λογισμώ ο παράνομος τύραννος, τήν ζωήν ημών Χριστόν,
δεινώς αρνείσθαι ηνάγκαζε, Μάρτυς Μηνοδώρα σε, καταικιζόμενος.

Ατενιζούσης, πρός Θεόν δικαστής ουκ εφείσατο, αλλά ράβδοις απηνώς,
συνθλά τά μέλη σου στέφος σοι, πλέκων ως ουκ ώετο, Μάρτυς αμάραντον.

Διά βασάνων, αι τρισόλβιοι άγιοι Μάρτυρες, θησαυρόν εν ουρανοίς, καί
αιωνίζουσαν εύκλειαν, εύραντο τρανότερον, Θεώ εγγίζουσαι.

Θεοτοκίον

Επιφανείσα, τής ψυχής μου τό σκότος απέλασον, αμαρτίας τās σειράς, αγνή
Παρθένε διάρρηξον, σώσόν με κυήσασα, τόν πανοικτίρμονα.

Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού
Πατρός, ενυποστάτῳ σοφία Χριστέ, ου γάρ εστιν Άγιος, πλήν σου
φιλόανθρωπε».

Κάθισμα τών Μαρτύρων
Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Κατεπλάγησαν υμών, τήν καρτερίαν τήν πολλήν, επουράνιοι χοροί, τών
ασωμάτων Λειτουργών, ως περ γάρ άλλου πάσχοντος διέκεισθε, τά σκέλη
τοίς μοχλοίς συντριβόμεναι, θάνατον πικρόν υπομένουσαι, καί γυναικείῳ
σώματι, τόν δράκοντα τόν αποστάτην συντρίβουσαι, παρθένοι Νύμφαι, τού
Ζωοδότου, πίστεως αι υπέρμαχοι.

Δόξα... Καί νύν.... Τής Εορτής

Η Παρθένος Μαριάμ, καί Θεοτόκος αληθώς, ως νεφέλη τού φωτός, σήμερον
έλαμψεν ημίν, καί εκ Δικαίων προέρχεται, εις δόξαν ημών, Ουκ έτι ο Αδάμ,
κατακρίνεται, η Εύα τών δεσμών, απολέλυται, καί διά τούτο κράζομεν
βοώντες, εν παρρησία τή μόνη Αγνή, Χαράν μηνύει, η γέννησίς σου, πάση τή
οικουμένη.

Ωδή δ'
Ο καθήμενος εν δόξη

Λαμπομένη ταίς ακτίσι, τού Σταυρού η αοίδιμος, Μητροδώρα ξύλῳ,
απαιωρουμένη υπέφερε, τήν τού πυρός τιμωρίαν, πλάνης άνθρακας,
δροσισμῳ αγάπης, τού Χριστού αποσβέσασα.

Φανοτάτη θεωρία, λογισμῳ ατενίζουσα, καί φανταζομένη, κάλλος τού
Νυμφίου αμήχανον, κατεαγείσα μοχλώ τε η αοίδιμος, Μηνοδώρα, φέρει
καρτερῳς τά επίποννα.

Ωρωιώθητε παρθένοι, καί φαιδρώς εδοξάσθητε, τόν δεδοξασμένον, Λόγον ολικώς αγαπήσασαι, ού τετρωμένοι τώ πόθω υπερμείνατε, παθημάτων, τάς επαγωγάς καρτερώτατα.

Θεοτοκίον

Νεκρωθέντα με κακία, τού δολίου Πανάχραντε, η ζωήν τεκούσα, ζώωσον, πρὸς σέ γάρ κατέφυγον, καί εμπεσόντα εἰς βάθη παραπτώσεων, επανάγαγε, ὡς συμπαθής Παναμώμητε.

Ὡδή ε'

Σύ Κύριέ μου φῶς

Γνώμην καρτερικήν, καί αἵτητον φρόνημα, αἱ Μάρτυρες πρὸ βημάτων, ἐνδεικνύμεναι νίκης, στεφάνους ἀνεπλέξαντο.

Νύν φέρει σιδηρῶν, ἐξ ονύχων σπαράγματα, στερρότατα κρεμαμένη, Νυμφοδώρα Νυμφίον, ποθούσα τόν ἀθάνατον.

Ἡ τρίφωτος λαμπάς, τό τριώροφον οἶκημα, τό σκήνωμα τῆς Τριάδος, εὐφημείσθωσαν ὕμνοις, Παρθένοι αἱ θεόφρονες.

Θεοτοκίον

Σέ μόνην ἐκλεκτήν, καί καλήν καί ἀμώμητον, ευράμενος σωματούται, ὁ ὑπέρθεος Λόγος, ἐκ σοῦ Θεοχαρίτωτε.

Ὡδή ς'

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς

Ἰδεῖν σου, ἐφίεμεναι κάλλος ἀμήχανον, αἱ τετρωμένοι τώ πόθῳ, σοῦ τῷ γλυκυτάτῳ ἀναρχῇ Λόγῃ, τῶν βασάνων, τήν πικρίαν γενναίως ὑπήνεγκαν.

Ὡς κρίνα, ἀθλητῶν ἐν λειμῶνι ἐξήνθησαν, αἱ πανοίδιμοι Κόραι, καί τήν Ἐκκλησίαν πνοαῖς βασάνων, τῶν ποικίλων, εὐωδίασαν Πνεύματος χάριτι.

Νυμφίον, τόν ἀθάνατον μόνον ποθήσασαι, τού ὀρωμένου θανάτου, ἀοράτῳ σθένει νευρούμεναι, ἀριδῆλως, οὐκ ἐφρόντισαν Κόραι νεάνιδες.

Θεοτοκίον

Ἅγιος, ὁ σκηνώσας ἐν μήτρᾳ σου Κύριος, ἀγιωτέραν ευρών σε, καί καθαρωτέραν κτίσεως πάσης, Θεομήτορ, κυριώνυμε ἀχραντε Δέσποινα.

Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθεὶς

Υπὲρ Τριάδος καρτερῶς ἐναθλούσαι, τόν πολυμήχανον ἐχθρόν ἐτροπώσασθε, ἀδελφικῶς τῷ πνεύματι συνδούμεναι, ὅθεν εἰσωκίσθητε, σύν ταῖς πέντε Παρθένοις, πρὸς τόν ἐπουράνιον, Ἀθληφόροι νυμφῶνα, καί σύν

Αγγέλοις τώ παμβασιλεί, εν ευφροσύνη απαύστως παρίστασθε.

Ο Οίκος

Ιερωτάτην συγκροτεί, πανήγυριν εν πίστει, η Χριστού Εκκλησία, αυταδέλφων Μαρτύρων επιτελούσα ευσεβώς, μνήμην υμών τήν φωσφόρον, καί λαμπράν καί παμφαή, πανεύφημοι ομότροποι, στερρώς γάρ επί τής γής, τόν αντίπαλον νούν καταπατήσασαι, ανεδήσασθε στεφάνους εκ χειρός τού παμβασιλέως, παρ' ού μοι φωτισμόν αιτήσασθε, όντως ευφημήσαι τήν υμών μνήμην αξίως, καί τās θαυμαστάς καί θείας ανδραγαθίας, υμείς γάρ τώ παμβασιλεί, εν ευφροσύνη απαύστως παρίστασθε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Ι' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων γυναικών Μηνοδώρας, Μητροδώρας, Νυμφοδώρας.

Στίχοι

- Ηγούνται Μηνοδώρα καί Μητροδώρα,
- Καί Νυμφοδώρα δώρα σαρκός αικίας.
- Θεινόμεναι δεκάτη δωρώνυμοι έκθανον αι τρεις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Βαρυπαβά.

Στίχοι

- Βαρυπαβάς δι' αίμα θείον Δεσπότου,
- Οικείον αίμα συντριβείς ξύλοις χέει.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Πουλχερία, η Βασίλισσα, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Οντως παρέστη ψαλμικώς Πουλχερία,
- Εκ δεξιών σου Βασίλισσα Χριστέ μου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων Απελλού, Λουκά καί Κλήμεντος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Ίας, ήτις ξίφει ετελειώθη.

Στίχοι

- Εκ γής εκάρθη κοιλάδων Ία ξίφει,
- Καί σοι προσήχθη Σώτερ ως εύπνουν Ίον.

Ταίς τών σών Αγίων πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Αβραμιαίοι ποτέ

Θύειν ειδώλοις σαφώς, τού δυσσεβούς τυράννου, κελευομένου κατεπτύσατε, βοώσαι Νεάνιδες, ο τών Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Λελαμπρυσμέναι τόν νούν, θεαρχικαίς ακτίσιν, αχλύν ειδώλων ημαυρώσατε,

βοώσαι Πανεύφημοι, ο τών Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Ουκ εκτομαί τών μελών, ού διωγμός ου θλίψις, Χριστού χωρίσαι όλως, ίσχυσαν, βοώσας τάς Μάρτυρας, ο τών Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Υπερφυώς τόν Θεόν, εν τή γαστρί σου Κόρη, κυοφορήσαι κατηξίωσαι, βροτούς αναπλάττοντα, τούς μελωδούντας πιστώς, Χριστέ ευλογητός εί.

Ωδή η'

Λυτρωτα τού παντός

Στομωθείσαι αγάπη τού κτίσαντος, απημβλύνετε κέντρα τού οφεως, εν γυναικείω σώματι, ανδρικούς διανύουσai τούς αγώνας, καί στεφάνοις ενθέοις στεφόμεναι.

Συμπλακείσαι εν μέσω τού σκάμματος, αοράτοις εχθροίς μετά σώματος, τούς ασωμάτους έτρεψαν, αι θεόφρονες Κόραι, αναβοώσαι, Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Εν Θεώ τώ Σωτήρι νευρούμεναι, εν Χριστώ Ιησού δυναμούμεναι, τό τού εχθρού ανίσχυρον, διωλέσατε κράτος, αναβοώσαι, Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Βασιλείας τής άνω ετύχετε, σύν Χριστώ Ιησού βασιλεύουσai, πεποικιλμένα στίγμασι, τών βασάνων τώ κάλλει διηνηθισμένα, αξιάγαστοι Κόραι νεάνιδες.

Θεοτοκίον

Ως Θεού ακηλίδωτον τέμενος, υπεδέξω αυτόν σωματούμενον, καί εν δυσί ταίς φύσεσι, γνωριζόμενον Κόρη, ώ μελωδούμεν, Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί edίδας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον,

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος

Ιδείν εφιέμεναι κάλλος, τό τού Νυμφίου ολοτρόπω, νεύσει πρός αυτόν θεοφόροι, αθανασίαν εμελετήσατε, εν τώ θνητώ τού σώματος, όθεν αξίως μακαρίζεσθε.

Ώφθητε τυράννων εν μέσω, οιά περ λύκων ωμοτάτων, άσπιλοι αμνάδες τήν τούτων, θηριωδίαν καταπαλαίουςai, καί τώ Χριστώ ευπρόσδεκτα, ως Ιερεία προσαγόμεναι.

Στέφος ανεπλέξασθε άμα, μή παλαιούμενον παρθένοι, θείας επετύχετε δόξης, καί βασιλείαν όντως ασάλευτον, παραλαβείν ως Μάρτυρες, μετά

Μαρτύρων ηξιώθητε.

Ἦς κατηξιώθητε δόξης, καί ἐπετύχετε χορείαις, τούς ἐπιτελούντας ἐκ πόθου, υμῶν τήν μνήμην τυχεῖν πρεσβεύσατε, ὡς παρρησίαν ἔχουσαι, πρὸς τόν Δεσπότην Σεμνοπάρθενοι.

Θεοτοκίον

Φείσαι μου Χριστέ ὅταν ἔλθῃς, κρίναι τόν κόσμον μετὰ δόξης, λύσον τήν ἀχλύν τῶν παθῶν μου, ταῖς ἱκεσίαις τῆς κυησάσης σε, καί τῶν σεπτῶν Μαρτύρων σου, ὡς αγαθός καί πολυέλεος.

Ο Ειρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ «ασαλεύτου σου Παρθέने, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη Χριστός, συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διό ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Φῶς ἀναλλοίωτον

Αἱ τρεῖς παρθένοι Τριάδα, Θεόν ἀφράστως ποθοῦσαι, κηρύττουσι τῶν τυράννων, ἐνώπιον διὰ τοῦτο, βασανισθεῖσαι τοῦ στέφους, τυγχάνουσι τοῦ ἀφθάρτου.

Θεοτοκίον ὅμοιον

Ο γλυκασμός τῶν Ἀγγέλων, ο φωτισμός τῶν ἀνθρώπων, ἡ προστασία τοῦ κόσμου, Θεογεννήτορ Μαρία, τούς σέ ὑμνούντας ἐν πίστει, ρύσαι πταισμάτων Παρθέने.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν Στιχηρά.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Γόνος Ἰωακείμ, καί Ἄννης ἡ Παρθένος, ἐφάνη τοῖς ἀνθρώποις, τῶν δεσμῶν ἀφίεσα, τῆς ἀμαρτίας ἀπαντας.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καί ἴδε, καί κλίνον τό οὖς σου, καί ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καί τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καί ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Ὅρος ὡς ἀληθῶς, κατάσκιον εδείχθη, ἡ στεῖρωσις τῆς Ἄννης, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, πᾶσι πιστοῖς δεδῶρηται.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ρήξασα τὰ δεσμά, στερωσεως τῆς Ἄννης, ἡ πάναγνος Παρθένος, προήλθε τοῖς ἀνθρώποις, τήν ἀφῆσιν βραβεύουσα.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Ἴωμεν οἱ πιστοί, δοξάζοντες τήν Κόρην, ἐτέχθη γάρ ἐκ στεῖρας, τήν στερωθείσαν φύσιν, ἡμῶν ἀνακαινίζουσα.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Οσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοδώρας τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ψάλλεται καί ἡ Ακολουθία τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀυτονόμου, δά τό ἀποδίδοσθαι ἐν τῇ ΙΒ' τὴν Εορτὴν τῆς Θεοτόκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Οσίας.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Γυναικείῳ ἐν σώματι, καί ἀνδρείῳ ἐν σχήματι, ἀνδρικά διήνυσας ἀγωνίσματα, μέσον ἀνδρῶν κατοικήσασα, καί πάθη μειώσασα, καί ὁρμὰς τῶν ἡδονῶν, παντελῶς χαλινώσασα, ταῖς ἀσκήσεσι, τῇ συντόνῳ δεήσει Θεοδώρα, καί ταῖς θείαις πρὸς τό θεῖον, καί ἀνενδότοις σου νεύσεσιν.

Υπὸ γῆν σε ὁ ἥλιος, υποδύς οὐχ ἐώρακε, πλημμελοῦσαν, ἐγνώ δέ σε ὁ ἄδυτος, καρδιογνώστης καί Κύριος, ὁ βλέπων τὰ κρύφια, καί κατηύγασε φωτί, μετανοίας τὰ ὄμματα, τῆς καρδίας σου, ὅθεν ἐσπευσας τούτον θεραπεύσαι, ἐπιμόνῳ ἐγκρατεῖᾳ, καί ἀρετῶν τελειότητι.

Τοῦ ἐχθροῦ τὰ σοφίσματα, μηδαμῶς ἀγνοήσασα, ὅπερ οὐκ ᾤδίνησας στέργεις νήπιον, καί πατρικοῖς σπλάγχνοις ἐνδοξε, ἐκτρέφουσα ἔφερες, εὐσεβεῖ τῷ λογισμῷ, τό ἀνθρώπινον ὄνειδος, τὴν ἀνύποιστον, ἐπιτίμησιν ὄντως Θεοδώρα, διὰ τοῦτο τὴν σεπτὴν σου, ἐπιτελούμεν πανήγυριν.

Καί τοῦ Ἁγίου

Ὅμοια

Ἀρεταῖς πυρσευόμενος, εὐσεβεῖα κοσμούμενος, ἱεράρχης ἐνθεος ἐχρημάτισας, καί ὡς πολὺφωτος ἥλιος, τὸν κόσμον διέδραμες, κατασπείρων πανταχοῦ, τό τῆς κτίσεως κήρυγμα, τὴν ἀπάτην δέ, ἐκριζών τῇ δρεπάνῃ τῆς σῆς γλώττης, ἱεράρχα θεοφόρε, μεγαλοκήρυξ Ἀυτόνομε.

Πρὸς ἐπίπονα σκάμματα, πρὸς ἀνδρεία παλαίσματα, πρὸς πληγὰς καί θάνατον, προσεχώρησας, ταῖς γάρ νιφάσι χωννύμενος, τῶν λίθων Ἀυτόνομε, καί χρησάμενος αὐτοῖς, ὡς βαθμίσι καί κλίμαξιν, ἀνελήλυθας, πρὸς Θεόν στεφανίτης, καί συνήφθης, στρατιαῖς τῶν Ἀσωμάτων, ὑπὲρ τοῦ κόσμου

δεόμενος.

Τὴν στολὴν σου ἐν αἵματι μαρτυρίου ἐτέλεσας, λαμπροτέραν χάριτι Θεοῦ Πνεύματος, καὶ νοερῶς εἰς τὰ Ἅγια, τὰ ἄνω ἀνέδραμες, ἐνθα πρόδρομος ἡμῶν, Ἰησοῦς εἰσελήλυθε, νίκης στέφανον, πρὸς Θεοῦ δεδεγμένος, μετὰ πάντων, τῶν ἐν αἵματι Τιμίῳ, τελειωθέντων Ἀυτόνομε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. β'

Εἰ καὶ Θεῷ βουλήματι, περιφανεῖς στεῖραι γυναῖκες ἐβλάστησαν, ἀλλὰ πάντων ἡ Μαρία τῶν γεννηθέντων, Θεοπρεπῶς υπερέλαμψεν, ὅτι καὶ ἐξ ἀκάρπου παραδόξως τεχθεῖσα μητρός, ἔτεκεν ἐν σαρκὶ τῶν ἀπάντων Θεόν, ὑπὲρ φύσιν ἐξ ἀσπόρου γαστρός, ἡ μόνη πύλη τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἣν διελθὼν, κεκλεισμένην διεφύλαξε, καὶ πάντα σοφῶς οικονομήσας, ὡς οἶδεν αὐτός, πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις σωτηρίαν ἀπειργάσατο.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα πανηγυρίζουσι, τὴν ἀπαρχὴν τεκόντες, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν μόνην Θεοτόκον, οἷς καὶ ἡμεῖς, συνεορτάζοντες σήμερον, τὴν ἐκ τῆς ρίζης ἐκείνης τοῦ Ἰεσσαί, μακαρίζομεν Παρθένον ἀγνήν.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε, καὶ κλίνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Ἡ θεοχώρητος Κόρη, καὶ Θεοτόκος ἀγνή, τῶν Προφητῶν τὸ κλέος, τοῦ Δαυῖδ ἡ θυγάτηρ, σήμερον γεννᾶται ἐξ, Ἰωακείμ, καὶ τῆς Ἄννης τῆς σώφρονος, καὶ τοῦ Ἀδὰμ τὴν κατάραν τὴν εἰς ἡμᾶς, ἀνατρέπει ἐν τῷ τόκῳ αὐτῆς.

Στιχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ἡ πρώην ἄγονος χώρα, γὴν καρποφόρον γεννά, καὶ ἐξ ἀκάρπου μήτρας, καρπὸν ἅγιον δούσα, γάλακτι ἐκτρέφει, θαῦμα φρικτόν! ἡ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἡ τὸν οὐράνιον ἄρτον ἐν τῇ γαστρὶ, δεξαμένη γαλουχεῖται μαζῶ.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. δ'

Σεργίου Ἀγιοπολίτου

Ἐν εὐσήμεν ἡμέρᾳ Εορτῆς ἡμῶν σαλπίσσωμεν, πνεύματι κὴ κιθάρα, ἡ γὰρ ἐκ σπέρματος Δαυῖδ, σήμερον τίκτεται, ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς, τὸ σκότος λύουσα, τοῦ Ἀδὰμ ἡ ἀνάπλασις, καὶ τῆς Εὐας ἡ ἀνάκλησις, τῆς ἀφθαρσίας ἡ πηγή, καὶ τῆς φθοράς ἀπαλλαγὴ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν, καὶ τοῦ θανάτου ἐλυτρώθημεν, καὶ βοήσωμεν αὐτὴ σὺν τῷ Γαβριήλ οἱ πιστοί, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, διὰ σοῦ χαριζόμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον τῆς Εορτῆς, καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Αἱ ἀκτίνες ἔλαμψαν, τῆς παγκοσμίου, ἁρμονῆς τοῦ τόκου σου,
Παρθενομήτορ Μαριάμ, ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ κατηύγασαν, τὰς διανοίας τῶν πόθῳ
ὕμνούντων σε.

Δόξα... Καὶ νύν... Τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Τῇ σεπτῇ γεννήσει σου, ἡ οἰκουμένη, τῷ αὐτῷ Πνεύματι, πεποικιλμένη
νοερῶς, ἐν ευφροσύνῃ κραυγάζει σοι, Χαίρε Παρθένε, Χριστιανῶν τό
καύχημα.

Δόξα... Καὶ νύν... Τό αὐτό

Ο Κανὼν τῆς Εορτῆς, καὶ τῶν Ἀγίων.

Ο Κανὼν τῆς Οσίας. Ποίημα Ἰγνατίου.

Ὠδὴ α' Ἦχος δ' Ἀνοίξω τό στόμα μου

Τό στόμα μου πλήρωσον, τῆς σῆς αἰνέσεως Κύριε, ὑμνούντος τήν δόξαν σου,
τήν πολυύμνητον, καὶ γεραίροντος, τοὺς πόνους Θεοδώρας, ευαρεστησάσης
σοι, βίου λαμπρότητι.

Ἀνέτειλε σήμερον, ἡ ἱερὰ σου πανήγυρις, ἡλίου φαιδρότερον, τὰς ἐν τῷ
κόσμῳ ψυχάς, καταυγάζουσα, καὶ ζόφον τῶν δαιμόνων, συντόνως
ελαύνουσα, Ἀξιοθαύμαστε.

Οὐκ ἐγὼ δυόμενος, σέ πλημμελούσαν ὁ ἥλιος, ὁ ἄδυτος ἐγὼ δέ, μόνος ὡς
πάντα εἰδώς, καὶ κατηύγασεν, ἀκτίσι μετανόιας, ψυχῆς σου τὰ ὅμματα,
θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Ὡς ἐμψυχον θάλαμον, ὡς ἀδιάφθορον σκηνώμα, ὡς πύλην οὐράνιον, ὡς
θείαν τράπεζαν, ὡς παλάτιον, καὶ θρόνον τοῦ Δεσπότου, Μαρίαν τὴν
ἄχραντον, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ἄλλος Κανὼν τοῦ Ἁγίου Αυτονόμου.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Ἄρματα Φαραῶ

Αἴγλη θεαρχική, ελλαμπόμενος αεί, ζόφου με εξάρπασον, αμαρτιῶν ἱεράρχα, ὅπως τήν φαιδράν σου σήμερον, ανευφημήσω πανήγυριν.

Παύλου ως μιμητής, γεγονώς Αρχιερεύ, πάσαν περιώδευσας, τήν οικουμένην κηρύπτων, τό σωτηριώδες κήρυγμα, καί καθαιρών τών ειδώλων βωμούς.

Πέτρα τή νοητή, στηριχθείς σου τήν ψυχήν, λίθοις θανατούμενος, πρός τήν ζωήν τήν αγήρω, Μάρτυς ἱερέ Αυτόνομε, μετά χαράς προσεχώρησας.

Θεοτοκίον

Ἐτεκες τόν πρό σού, γεννηθέντα εκ Πατρός, Μήτηρ απειρόγαμε, υπέρ αιτίαν καί λόγον, ὄν υπέρ ημών ικέτευε, τών ευσεβώς ανυμνούντων σε.

Τῆς Οσίας

Ωδή γ'
Τούς σούς υμνολόγους

Ανδρείαν στολήν ενδυσασμένη, καί φρόνημα ἔδραμες σπουδή, καί μοναστῶν συστήμασι, Σεμνή σαυτήν κατέμιξας, πρός τάς αρχάς πυκτεύουσα, τοῦ πονηροῦ κοσμοκράτορος.

Τό χαύνον τοῦ θήλεος ανδρείως, ηλλάξω τή κλήσει αληθώς, καί τώ καινῷ τοῦ σχήματος, τοῖς ἔργοις δῶρον τίμιον, καί τώ Θεῷ ποθούμενον, σαυτήν Οσία ανέδειξας.

Φρονήματι τεταπεινωμένω, καί τρόποις χρηστοῖς διακονεῖν, σού τήν ισχύν επέδωκας, τοῖς τοῦ Θεοῦ θεράπουσι, πρός απαθείας ὕψος σε, ὅθεν αὐτός ανεβίβασε.

Θεοτοκίον

Χειμάζει με κλύδων αμαρτίας, καί σάλος ατόπων λογισμών, σπλαγχνίσθητι Πανάμωμε, καί χεῖρα βοηθείας μοι, ως συμπαθῆς επέκτεινον, ὅπως σωθεῖς μεγαλύνω σε.

Τοῦ Αγίου

Εστερεώθη η καρδιά μου

Τούς διωγμούς σου, λιθασμούς καί τάς εκκεντήσεις, καί αιμάτων ποταμηδόν εκχύσεις, τά δεσμά τάς φυλακάς τόν θάνατον, Μάρτυς αναμέλπω, ἱεράρχα Αυτόνομε.

Αυτομολία, καθελών τήν παρανομίαν, ταῖς ρανίσι τών σῶν αιμάτων Μάρτυς, ἱεραρχίας τήν στολήν ἐλάμπρυνας, καί συμβασιλεύεις, τώ Βασιλεῖ τών αἰώνων Χριστῷ.

Τά κατά τύπον, αριστεύματά σου μή φέρων, ο διώκτης αντίπαλος Παμμάκαρ, διαφόρους πειρασμούς σοι ήγειρεν, αλλ' αυτόν τώ όπλω, τώ τού Σταυρού απενέκρωσας,

Θεοτοκίον

Αγιωτέραν, τών Αγγέλων καί πλατυτέραν, Θεοτόκε τών ουρανών ευρών σε, ο εν αγίοις αναπαυόμενος, αχώρητος φύσει, εν σοί χωρείται καί ο σώζει με.

Ο Ειρμός

«Εστερεώθη η καρδιά μου εν Κυρίω, τώ δίδοντι ευχήν τώ ευχομένω, ότι τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν».

Κάθισμα τής Οσίας

Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ασκήσει ελάμπρυνας, τήν Ιεράν σου στολήν, καί δώρον προσήνεξαι, τώ σαρκωθέντι Θεώ, Θεοδώρα θεόπνευστε, χάριν δέ ιαμάτων, πρός αυτού ειληφυία, νόσων αποδιώκεις, τήν αχλύν μακαρία, πρεσβεύουσα τού σωθήναι, ημάς τούς ευφημούντάς σε.

Δόξα... Τού Αγίου, όμοιον

Διπλούν σοι τόν στέφανον, τής αφθαρσίας Χριστός, παμμάκαρ δεδώρηται, ως Αθλητή καί σεπτώ, Ιεράρχη Αυτόνομε, τούτω γάρ προσηγάγω, αναιμάκτους θυσίας, τούτου τό θείον πάθος, απευδώς εμιμήσω, αυτού καί τής αγήρω, τρυφάς μακαριότητας.

Καί νύν... Τής Εορτής, όμοιον

Ιουδα μεγαλύνθητι, καί κραταιούσθω Δαυϊδ, Αδάμ ανακαινίσθητι, καί ευφραινέσθω Λευϊ, εξ ών μοι ετέχθη Χριστός, Τείνόν σου τήν κινύραν, υμνογράφε καί ο λέγε, Τίς εστιν η τεχθείσα, ήν καλείς θυγατέρα; Τροφός εστι τής ζωής μου, Μήτηρ Χριστού τού Θεού.

Τής Οσίας

Ωδή δ'

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν

Ήσκεις πολυήμερον καρτερικώς, Ένδοξε νηστεϊαν ως άσαρκος, τό ασθενές σου, νευρουμένη τού Χριστού, τώ πανσθενεί βουλήματι, θεία τρεφομένη τε χάριτι.

Θείαν επεπόθησας περιβολήν, καί καταστολήν αδιάφθορον, όθεν τριχίνοις, περιστέλλεις σεαυτήν, ευτελεστάτοις ράκεσι, πόνοις τό σαρκίον σου θλίβουσα.

Ίδε τήν ταπείνωσιν καί τόν κλαυθμόν, ίδε μου τήν θλίψιν καί κούφισον, τής αμαρτίας, τόν βαρύτατον κλοιόν, η Θεοδώρα έκραζε, πρός τόν μόνον σώζειν δυνάμενον.

Θεοτοκίον

Η πανυπερθαύμαστος Μήτηρ Θεού, λάμψον μετανοίας ακτίνά μοι, λύσον τήν ζόφον, τών αμέτρων μου κακών, τούς πονηρούς επέλασον, Κόρη λογισμούς τής καρδίας μου.

Τού Αγίου

Εισακήκοα ο Θεός

Δεδεμένος τή τού Χριστού αγάπη Πάτερ, τούς δεδεμένους τή απάτη λύεις ένδοξε, ταίς πλοκαίς τών λόγων σου, καί προσηλοίς τώ πόθω τής όντως ζωής.

Εμπειρότατος ιατρός υπάρχων Μάρτυς, τούς φαρμαχθέντας τώ ιώ τής ματαιότητος, τών ειδώλων πάνσοφε, καταγλυκαίνεις λόγοις τής πίστεως.

Τών Μαρτύρων η καλλονή, Αρχιερέων η ωραιότης, Εκκλησίας τό εδραίωμα, καί τών πιστών τό στήριγμα, ο θαυμαστός τιμάσθω Αυτόνομος.

Θεοτοκίον

Τώ πελάγει τών οικτιρμών, σου τής τεκούσης τήν ζωήν τώ κόσμω, νεκρωθείς τοίς παραπτώμασι, καταφεύγω Άχραντε, ταίς σαίς πρεσβείαις σώσόν με Δέσποινα.

Τής Οσίας

Ωδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Εξέστησαν τάξεις σε, τών Ασωμάτων βλέπousai, σώματι ενύλω μιμουμένην, τούτων τόν βίον, και τήν σεπτήν αρετήν, καί καταπαλαίουςαν εχθρόν, πάλαι τόν πτερνίσαντα, Θεοδώρα απάτη σε.

Θηρίων ορμήματα, Θεός σοι καθυπέταξε, χάριν ιαμάτων δεδωκώς σοι, τούτο κηρύττει ο τή χειρί σου σωθείς, βρώσεις αγρίου τού θηρός, όν περ εθεράπευσας, συντριβέντα Αοίδιμε.

Εχθρός ο πανούργός σοι, πολυειδείς εξήγειρε, Μήτηρ πειρασμούς, αλλά τώ ξίφει, τούτον οσία τής ταπεινώσεως, έτρωσας συντρίψασα αυτού, κάραν πολυμήχανον, Θεοδώρα θεόπνευστε.

Εκτρέφεις τό νήπιον, τελείω τώ φρονήματι, φέρεις τήν δεινήν συκοφαντίαν, ευχαριστούσα τώ Παντοκράτορι, τώ σοί χορηγήσαντι ισχύν, τώ σέ θαυμαστώσαντι, Θεοδώρα πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Ισχύς τε καί στήριγμα, τής ασθενούς καρδίας μου, σύ εί απειρόγαμε Παρθένε, άρρηκτον τείχος, από προσώπου εχθρού, σώζουσα παντοίων με δεινών, τρέπουσα τās φάλαγγας, τού δεινού πολεμήτορος.

Τού Αγίου

Ανάτειλόν μοι Κύριε

Ως ήλιος ανέτειλας, λαμπρός τώ στερεώματι, τής Εκκλησίας καί φωτίζεις, ακτίσι τών αγώνων, Μάρτυς καί θαυμάτων σου, τούς πιστούς Αυτόνομε, λύων δαιμόνων τήν αχλύν.

Ωραίος ώσπερ κάλαμος, εύ τεθηγμένος Πνεύματι, τώ παναγίω ανεδείχθη, η γλώσσά σου τόν νόμον, τού Χριστού Αυτόνομε, εν πλαξί χαράπτουσα, καρδιών τών ευσεβών.

Τό Πνεύμα τό πανάγιον, δοχείόν σε ευράμενον, καί καταγώγιον τής τούτου, αϋλου παρουσίας, θείων χαρισμάτων σε, αληθώς ενέπλησεν, Ιερομάρτυς τού Χριστού.

Θεοτοκίον

Ανάτειλόν μοι Δέσποινα, ακτίνα τού ελέους σου, τώ έν τώ σκότει τών πταισμάτων μου, αεί συνεχομένω, καί πρός φώς οδήγησον, μετανοίας άχραντε, ίνα πίστει σε υμνώ.

Τής Οσίας

Ωδή ς'

Τήν Θείαν ταύτην

Πηγήν δακρύων προσφέρουσα, απαύστως τρυχομένη καί στένουσα, τήν επιτίμησιν, καί μοναστών τήν διάζευξιν, ευχαριστούσα φέρεις, θεομακάριστε.

Ποτόν θαλάσσιον έχουσα, αγρίαις τρεφομένη βασάνοις τε, μετά θηρίων δέ, αυλιζομένη τήν έρημον, ως ουρανόν κατώκεις, Αξιοθαύμαστε.

Φλογμόν ηλίου υπήνεγκας, νυκτός τόν παγετόν εκαρτέρησας, τού θείου Πνεύματος, συνθαλπομένη τή χάριτι, όθεν τρυφάς τής άνω, μακαριότητος.

Θεοτοκίον

Τήν Θείαν στάμνον καί τράπεζαν, τόν άρτον τής ζωής τήν βλαστήσασαν, τήν αγεώ ογητον, χώραν τό όρος τό άγιον, τήν Θεοτόκον Κόρην, ύμνοις τιμήσωμεν.

Τού Αγίου

Ζάλη με λογισμών

Τή Θεία κυβερνώμενος παλάμη, αβλαβώς διέπλευσας, τό πέλαγος τής απάτης, καί προσώρμησας όρμω γαληνώ, τής άνω βασιλείας, Ιερομάρτυς Αυτόνομε.

Πλευράν σου κεντηθείς λόγχη θεόφρον, Χριστού εξεικόνισας τό πάθημα, καί τών λίθων συγχωννύμενος Μάκαρ νιφετοίς, τόν πρώτον τών Μαρτύρων, ως

αληθώς παρεζήλωσας.

Τελούντες τήν σεβάσμιον ημέραν, τῆς σῆς τελειώσεως, δεόμεθά σου ἐν πίστει, Παρρησίαν ἔχων πρὸς Θεόν, ἀπαύστως ἐκδυσώπει, ὑπὲρ ἡμῶν Παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Ἡ ζάλη τῶν πολλῶν μου ἐγκλημάτων, εἰς βυθὸν καθείλκυσε, τῆς ἀπογνώσεως Κόρη, ἀλλ' αὐτὴ με χειρὶ πρεσβευτικῇ, ἀνάγαγε καὶ σῶσον, ἵνα ὑμνῶ σε πανύμνητε.

Ὁ Εἰρμός

«Ζάλη με λογισμῶν καταλαβούσα, εἰς βυθὸν καθέλκει με, ἀμέτρων ἀμαρτημάτων, ἀλλὰ σύ Κυβερνήτα ἀγαθέ, προφθάσας ἀνάγαγε, ὡς τὸν Προφήτην καὶ σῶσόν με».

Κοντάκιον Ἦχος α' Χορός, Ἀγγελικός

Τὴν νύκτα τῶν παθῶν, ἐκφυγούσα θεόφρον, προσήλθες νοητῶς, τῷ Ἡλίῳ τῆς δόξης, ἀσκήσει νεκρώσασα, τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα, ὅθεν γέγονας, ὑπογραμμὸς μοναζόντων, καὶ ἀνόρθωσις, τῶν πεπτωκότων ἐν βίῳ, διό σε γεραίρομεν.

Ὁ Οἶκος

Υπογραμμὸς ἀναδέδεικται πεπτωκόσιν ὁ βίος σου, καὶ βουλομένοις προσέρχεσθαι διὰ μετανοίας, τῷ εἰδῶτι τὰ πταίσματα συγχωρεῖν, καθὼς γέγραπται, αὐτῷ γάρ πιστεύσασα, καθάπερ ἡ πόρνη, ἀντὶ μύρου προσήγαγες ὄμβρους δακρύων, ἐν οἷς τὸν ὄφιν ποντίσασα καθείλες, καὶ τὴν νίκην ἀνεδήσω, Θεοδώρα τρισόλβιε, διό τό θηρίον νεκρώσασα εὐχαῖς σου, νεκρὸν ἐξανέστησας δυνάμει τοῦ Κτίστου σου, ὑπὲρ οὗ σύ νενέκρωσαι, διό σε γεραίρομεν.

Συναξάριον

Τῇ ΙΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Οσίας Μητρός ἡμῶν Θεοδώρας τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Στίχοι

- Καὶ σχῆμα καὶ νούν ἀρρενοὶ Θεοδώρα,
- Καὶ τὸν μέγαν νούν αἰσχυνεὶ πρὸ τοῦ τέλους.
- Ἐνδεκάτῃ πύματον Θεοδῶρῃ ὑπνον ἰαύει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ευφροσύνου τοῦ μαγείρου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων, Διοδώρου, Διομήδους καὶ Διδύμου.

Στίχοι

- Διόδωρος μάστιγι σύν τοῖς συνάθλοις,

- Τήν σάρκα δόντες, μαστιγούσι τήν πλάνην.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος, Ἰας, πρεσβύτιδος τήν ηλικίαν.

Στίχοι

- Οσμήν μύρων έπνευσεν η Μάρτυς, Ἰα,
- Ερυθροβαφών αιμάτων ατμοπνώνων.

Ο άγιος Δημήτριος καί Ευανθία η σύζυγος αυτού καί Δημητριανός ο υιός αυτών λιμώ τελειούνται.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τής Οσίας

Ωδή ζ'

Ουκ ελάτρευσαν

Αφορήτοις σε, πληγαίς ο πολυμήχανος, εχθρός συνέκοψε, φαντασιούμενος, αλλ' αυτού κατέβαλες, μάταιον φρύαγμα, αναμέλπουσα, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ξηροτάτους, λάκκους έπλησας εντεύξει σου, υδάτων Ένδοξε, θαυματουργούσα σαφώς, Θεόν μεγαλύνουσα, τόν σέ δοξάσαντα, ώ κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Υπεκκαύματα, παθών εναπεμάρανας, δακρύων επιρροαίς, καί φρυγανώδεις εχθρού, κακίας κατέφλεξας, τής εγκρατείας πυρί, αναμέλπουσα, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Η Βασίλισσα, Παρθένος η κυήσασα, τόν Βασιλέα Χριστόν, οίκτηρον σώσόν με νύν, κλονούμενον πάθεσι, πίστει στερέωσον, καί οδήγησον, προς σωτηρίας τρίβον με, τών πιστών η σωτηρία.

Τού Αγίου

Ο εν τώ όρει τώ Μωσει

Εν τή Χωνεία εμβληθείς τών βασάνων, χρυσίου καθαρώτερος ανεδείχθης, ταίς λαμπηδόσιν Άγιε, τών θαυμάτων φωτίζων ημάς.

Λιθολευστούντές σε τόν δίκαιον όντως, οι λίθους προσκυνούντες, προς όν επόθεις Χριστόν, τήν πέτραν Ένδοξε, τής ζωής διεβίβαζον.

Οι διωγμοί σου τών δαιμόνων διώξεις, θεόφρον ανεδείχθησαν, τών αιμάτων οι ποταμοί δέ έσβεσαν, αθείας τήν κάμινον.

Θεοτοκίον

Ο εν τή μήτρα τής Παρθένου οικήσας, καί ταύτην ουρανών πλατυτέραν δείξας, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τής Οσίας

Ωδή η' Παίδας ευαγείς

Νοί καθαρῶ λελαμπρυσμένος, ο σός αρχηγός αρθείς μετάρσιος, εἶδεν ἅ ἠτοίμασεν, ἀγαθὰ σοι Κύριος, φωτοειδὴ Παράδεισον, καί ἀνεκκλάλητον, νυμφώνα Θεοδώρα, ἐν ᾧ σε, ο ἀγωνοθέτης κατώκισε νυμφίος.

Ἀγγέλων Μαρτύρων καί Οσίων, χοροὶ τῆς ψυχῆς σου προεξάρχοντες, ταύτην πρὸς οὐράνια, ἔφερον σκηνώματα, πρὸς τὴν ἐκεῖ κατάπαυσιν, εὐφραινομένων ἐν ἡ, ὑπάρχει κατοικία βωόντων, Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πληθὺς μοναστῶν συναθροισθεῖσα, τό θεῖον κηδεύει πίστει σῶμά σου, εἶδον δέ παράδοξα, ἔμαθον ἐξαίσια, ὅπως γυνὴ τῷ σώματι, ἀνδρῶν ἐν μέσῳ οἰκεῖν, ἠδόκησας χειρὶ σκεπομένη, τοῦ Παντοδυνάμου θεόφρον Θεοδώρα.

Θεοτοκίον

Ο πίσῳ σου ἔδραμον γυναῖκες, τῶν μύρων τῶν ἡδυπνόνων ἐπαισθόμεναι, πάναγνε Θεόνυμφε, Κόρη ἀπειρόγαμε, τοῦ ἐκ γαστροῦ σου λάμψαντος, μονογενοῦς σου Υἱοῦ, καί σοί συμβασιλεύουσιν ὄντως, ἀνυμνολογούσαι Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τού Αγίου

Γή καί πάντα τά ἐν αὐτῇ

Γή τό αἷμά σου τό σεπτόν, ἐδέξατο χυθέν διὰ Χριστόν, οἱ οὐρανοὶ δέ τὴν ψυχὴν, μετὰ δόξης ἀνερχομένην, Ἀγγέλων χορεῖαι, καί Δικαίων ἀπάντων τά πνεύματα, ἐν ἀγαλλιάσει υπῆντησάν σοι Μάρτυς.

Τῶν ἰδρώτων σου οἱ κρουνοί, κατέσβεσαν τό πῦρ τῶν ἀσεβῶν οἱ τῶν θαυμάτων ποταμοί, ἀπεξήρᾳναν τὰς θαλάσσας, Ἀυτόνομε Μάρτυς, τῶν παθῶν ἡμῶν μάκαρ τῶν πίστει σε, ἀνυμνολογούντων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Διερχόμενος πανταχοῦ, ἐκήρυξας τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, πλάνης κατέρραξας βωμούς, τοὺς ἐν σκότει τῆς ἀγνωσίας ἐφώτισας Πάτερ, καί ναοὺς ἀπειργάσω τοῦ Κτίστου σου, ὃν υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Γή Ἀγία ἐν ἡ Χριστός, ἐσκήνωσεν ἡ πέτρα τῆς ζωῆς, πύλη φωτός τοῦ νοητοῦ, ἀλατόμητον ὄντως ὅρος, Παράδεισος δόξης, καί λυχνία χρυσή προηγόρευσαι, ἀχραντε Παρθένε, αἰεὶ ευλογημένη.

Ο Ειρμός

«Γή καί πάντα τά εν αυτή, θάλασσα καί πάσαι αι πηγαί, οι ουρανοί τών ουρανών, φώς καί σκότος, ψύχος καί καύσων, υιοί, τών ανθρώπων, Ιερείς ευλογείτε τόν Κύριον».

Τής Οσίας

Ωδή θ'

Ἄπας γηγενής

Ἐδυσ ως ἀστήρ, εν κόσμῳ Πανεύφημε, καί εξανέτειλας, πρὸς τήν υπερκόσμιον, ζωὴν λιπούσα ὥσπερ ἀκτῖνας ἡμῖν, τὰς ἀρετὰς τοῦ βίου σου, καί κατορθώματα, τὰς καρδίας, πάντων καταυγάζουσα, τών πιστῶς ἐκτελούντων τήν μνήμην σου.

Πύλαι ουρανῶν, παιδρῶς διηνοιγῆσαν, ἀπολαβούσαι σε, καί τών πρωτοτόκων νύν, ἡ Ἐκκλησία ἔχει χορεύουσιν, σὺν ἐκλεκτοῖς αἰοῖδιμε, τήν ἱεράν σου ψυχὴν, ἐνθα ἦχος, ἔστιν εορτάζοντος, Θεοδώρα καί φῶς τό ἀνέσπερον.

Εὗρες ἀμοιβάς, τών πόνων ὡς ἠλπίσας, τὰς ουρανίους τιμὰς, ἔστης τῆς ἐφέσεως, αὐτὴν ευρούσα τών ἀγαθῶν τήν πηγὴν, κατατρυφὰς τρανότερον καί καθαρώτερον, τοῦ νυμφίου, βλέπεις ἄπερ βλέπουσι, Θεοδώρα Ἀγγέλων τὰ τάγματα.

Θεοτοκίον

Σώσόν με ἀγνή, Σωτήρα κυήσασα, καί πανοικτίρμονα, οἰκτεῖρον τόν δούλόν σου, πρὸς μετανοίας ὁδοὺς κατεύθυνον, τοῦ πονηροῦ τὰ σκάνδαλα ἐκ μέσου ποιήσον, τῆς αὐτοῦ δὲ λύτρωσαι ἐνέδρας με, Θεοτόκε πιστῶν ἡ βοήθεια.

Τοῦ Ἁγίου

Ὅτι ἐποίησε μοι

Τρανότερον χωρήσας, πρὸς τό φῶς τό ἄδυτον, λυθέντων τών ἐσόπτρων τῆς σαρκός, τελεώτερον ὁρὰς τόν ποθούμενον Χριστόν, μάκαρ Αυτόνομε.

Τελέσας σου τόν δρόμον, καί τήν πίστιν τετηρηκῶς, ἐδέξω τοὺς στεφάνους τῆς ζωῆς, καί πρεσβεύεις ἐκτενῶς, υπέρ ἡμῶν τόν λυτρωτὴν, ἱερομάρτυς Χριστοῦ.

Ἀνέτειλέ σοι φέγγος, ἀνεσπέρου διαγωγῆς, τὰ ἔργα δεδρακότι τοῦ φωτός, ἐπὶ γῆς Ἀρχιερεῦ, καί συνευφραίνῃ τῷ Χριστῷ, εἰς τοὺς αἰῶνας αἰεί.

Θεοτοκίον

Ἐλπίς καί προστασία, τών πιστῶν υπάρχουσα, διάσωζε ἡμὰς ἐκ τών παθῶν, καί παντοίων Πειρασμῶν, τοὺς Θεοτόκον σε αἰεί, ὁμολογούντας Ἀγνή.

Ὁ Εἰρμός

«Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός, καί ἅγιον τό ὄνομα αὐτοῦ, καί τό ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεάν, καί γενεάν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν».

Εξαποστειλάριον τῆς Οσίας
Γυναῖκες ακουτίσθητε

Τό σχῆμα διαμείψασα, κρυπτοφανῶς ἐσκήνωσας, μέσον ἀνδρῶν
μοναζόντων, νύμφη Χριστοῦ Θεοδώρα, τρωθείσα θείῳ ἔρωτι, ὦ θαύμα! πῶς
τὴν ἀδίκον, συκοφαντίαν ἤνεγκας, τὸν πτερνιστὴν τροπομένη, τῆς Εύας
Μήτηρ Οσία.

Τοῦ Ἁγίου
Τῶν μαθητῶν ὁρώντων σε

Εν ἱερέυσιν ὠφθης κλέος Μαρτύρων, διπλῶν τε τῶν στεφάνων ἐτυχες μάκαρ,
τῶν εἰδώλων πλάνην πᾶσαν πατήσας, ἱεουργέ Αυτόνομε, καὶ τὰ βραβεῖα
τρισμάκαρ, τῆς νίκης ὅθεν ἐδέξω.

Τῆς Εορτῆς
Εν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Εκ τῆς ἀκάρπου σήμερον, Ἄννης ἄνθος προήλθεν, ἡ Θεοτόκος ἅπαντα,
ευωδίας ἐνθέου, πληρούσα πέρατα κόσμου, καὶ χαράς αἰδίου, ἐμπιπλώσα
τὴν κτίσιν, ἣν ὑμνοῦντες ἀξίως, ευφημήσωμεν ὡς οὔσαν, τῶν γηγενῶν
ὑπερτέραν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Ευφραθά

Τύπος θεοπρεπῆς, τοῦ θείου τοκετοῦ σου, θεόφρον Ἄννα ὠφθη, τοῦ Ααρὼν
ἡ ῥάβδος, ἀνίκμως ἐκβλαστήσασα.

Στίχ. Ἀκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε, καὶ κλίνον τό οὐς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ
σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους
σου.

Ὅτε τὴν υλικὴν, ουσίαν τῶν ἀνθρώπων, ἠυδόκησας φορέσαι, προήγαγες ἐκ
στεύρας, τὴν σὴν Μητέρα κυριε.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Νέον ὡς ουρανόν, τὴν μήτραν τῆς Παρθένου, καὶ Θεοτόκου Λόγε, κατώκησας
θεώσας, βροτῶν τό γένος Δέσποτα.

Δόξα... Καὶ νύν... Ὅμοιον

Δεῦτε οἱ ἐξ Ἀδάμ, τὴν ἐκ Δαυὶδ φυεῖσαν, καὶ τὸν Χριστὸν τεκούσαν,
ὑμνήσωμεν Παρθένον, Μαρίαν τὴν πανάχραντον.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η Απόδοσις τῆς εορτῆς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμακόν, τού Μακάριος ἀνὴρ, τὴν α' στάσιν. Εἰς δέ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. β' Σεργίου

Σήμερον, ο τοῖς νοεροῖς θρόνοις επαναπαυόμενος Θεός, θρόνον ἅγιον ἐπὶ γῆς ἐαυτῷ προητοίμασεν, ο στερεώσας ἐν σοφίᾳ τοὺς οὐρανοὺς, οὐρανὸν ἐμψυχον, ἐν φιλανθρωπία κατεσκεύασεν, ἐξ ἀκάρπου γὰρ ρίζης, φυτὸν ζωηφόρον, ἐβλάστησεν ἡμῖν τὴν Μητέρα αὐτοῦ, ο τῶν θαυμασίων Θεός, καὶ τῶν ἀνελπίστων ἐλπίς, Κύριε δόξα σοι.

Ο αὐτός

Αὕτη ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιάσθε λαοί, ἰδοὺ γάρ τοῦ φωτός ο νυμφών, καὶ ἡ βίβλος τοῦ λόγου τῆς ζωῆς, ἐκ γαστροῦ προελήλυθε, καὶ ἡ κατὰ ἀνατολάς πύλη ἀποκυηθεῖσα, προσμένει τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἱερέως τοῦ μεγάλου, μόνη καὶ μόνον εἰσάγουσα Χριστόν εἰς τὴν οἰκουμένην, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτός

Εἰ καὶ θεῷ βουλήματι, περιφανεῖς στεῖραι γυναῖκες ἐβλάστησαν, ἀλλὰ πάντων ἡ Μαρία τῶν γεννηθέντων, θεοπρεπῶς υπερέλαμψεν, ὅτι καὶ ἐξ ἀγόνου παραδόξως τεχθεῖσα μητρός, ἔτεκεν ἐν σαρκὶ τὸν ἀπάντων Θεόν, ὑπὲρ φύσιν ἐξ ἀσπόρου γαστροῦ, ἡ μόνη πύλη τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἦν διελθὼν κεκλεισμένην διεφύλαξε, καὶ πάντα σοφῶς οικονομήσας, ὡς οἶδεν αὐτός, πάσι τοῖς ἀνθρώποις, σωτηρίαν ἀπειργάσατο.

Ο αὐτός

Στεφάνου Ἀγιοπολίτου

Σήμερον στερωτικαὶ πύλαι ἀνοίγονται, καὶ πύλη παρθενικὴ θεία προέρχεται, Σήμερον καρπογονεῖν ἡ χάρις ἀπάρχεται, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ Θεοῦ Μητέρα, δι' ἧς τὰ ἐπίγεια, τοῖς οὐρανοῖς συνάπτεται, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτός

Σήμερον τῆς παγκοσμίου χαράς τὰ προοίμια, σήμερον ἐπνευσαν αὖραι, σωτηρίας προάγγελοι, ἡ τῆς φύσεως ἡμῶν διαλέλυται στείρωσις, ἡ γὰρ στείρα μήτηρ δείκνυται, τῆς παρθενευοῦσης μετὰ τόκον τοῦ κτίσαντος, ἐξ ἧς τό ἀλλότριον οικειοῦται ὁ φύσει Θεός, καὶ τοῖς πλανηθεῖσι διὰ σαρκὸς σωτηρίαν ἀπεργάζεται, Χριστός ὁ φιλάνθρωπος, καὶ λυτρωτὴς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτός

Σήμερον ἡ στείρα Ἄννα τίκει θεόπαιδα, τὴν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν προεκλεχθεῖσαν, εἰς κατοίκησιν τῷ παμβασιλεῖ, καὶ Κτίστη Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰς εκπλήρωσιν τῆς θείας οικονομίας, δι' ἧς ἀνεπλάσθημεν οἱ γηγενεῖς, καὶ ἀνεκαινίσθημεν ἐκ τῆς φθοράς, πρὸς ζωὴν τὴν ἀληκτον.

Δόξα... Καὶ νύν...

Ο αυτός Σεργίου

Σήμερα, ο τοίς νοεροίς θρόνοις επαναπαυόμενος Θεός, θρόνον άγιον επί γής εαυτώ προητοίμασεν, ο στερεώσας εν σοφία τούς ουρανούς, ουρανόν έμψυχον, εν φιλανθρωπία κατεσκεύασεν, εξ ακάρπου γάρ ρίζης φυτόν ζωηφόρον, εβλάστησεν ημίν τήν Μητέρα αυτού, ο τών θαυμασίων Θεός, καί τών ανελπίστων ελπίς, Κύριε δόξα σοι.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά. Ιδιόμελα.

Ήχος δ' Γερμανού Πατριάρχου

Η παγκόσμιος χαρά, εκ τών δικαίων ανέτειλεν ημίν, εξ Ιωακείμ καί τής Άννης, η πανύμνητος Παρθένος, ήτις δι' υπερβολήν αγαθότητος, ναός Θεού έμψυχος γίνεται, καί μόνη κατά αλήθειαν, Θεοτόκος γνωρίζεται, Αυτής ταίς ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, τώ κόσμω τήν ειρήνην κατάπεμψον, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Δι' Αγγέλου προρρήσεως, γόνος πάνσεπτος, εξ, Ιωακείμ καί τής Άννης τών δικαίων, σήμερα προήλθες Παρθένε, ουρανός καί θρόνος Θεού, καί δοχείον καθαρότητος, τήν χαράν προμηνύουσα παντί τώ κόσμω, τής ζωής ημών πρόξενε, κατάρας αναίρεσις, ευλογίας η αντίδοσις, Διό εν τή γεννήσει σου Κόρη θεόκλητε, τήν ειρήνην αίτησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού.

Στείρα άγονος η Άννα, σήμερα χείρας κροτείω φαιδρώς, λαμπροφορείω τά επίγεια, βασιλείς σκιρτάτωσαν, ιερείς εν ευλογίαις ευφραινέσθωσαν, εορταζέτω ο σύμπας κόσμος, ιδού γάρ η Βασίλισσα καί άμωμος νύμφη τού Πατρός, εκ τής ρίζης τού Ιεσσαί ανεβλάστησεν, Ουκ έτι γυναίκες εν λύπαις τέξονται τέκνα, η χαρά γάρ εξήνθησε, καί η ζωή τών ανθρώπων εν κόσμω πολιτεύεται, Ουκ έτι τά δώρα τού Ιωακείμ αποστρέφονται, ο θρήνος γάρ τής Άννης εις χαράν μετεβλήθη, Συγχάρητέ μοι λεγούσης, πάς εκλεκτός Ισραήλ, ιδού γάρ δέδωκέ μοι Κύριος, τό έμψυχον παλάτιον τής θείας δόξης αυτού, εις κοινήν ευφροσύνην καί χαράν, καί σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Σεργίου Αγιοπολίτου

Δεύτε άπαντες πιστοί, πρός τήν Παρθένον δράμωμεν, ιδού γάρ γεννάται, η πρό γαστρός προορισθείσα τού Θεού ημών Μητηρ, τό τής παρθενίας κειμήλιον, ή τού Ααρών βλαστήσασα ράβδος, εκ τής ρίζης τού Ιεσσαί, τών Προφητών τό κήρυγμα, καί τών δικαίων, Ιωακείμ καί Άννης τό βλάστημα, Γεννάται τοίνυν, καί ο κόσμος σύν αυτή ανακαινίζεται, Τίκτεται, καί η Εκκλησία τήν εαυτής ευπρέπειαν καταστολίζεται, ο ναός ο άγιος, τό τής θεότητος

δοχείον, τό παρθενικόν ὄργανον, ο βασιλικός θάλαμος, εν ώ τό παράδοξον
τής απορρήτου ενώσεως, τών συνελθουσών επί Χριστού φύσεων,
ετελεσιουργήθη μυστήριον, ὄν προσκυνούντες ανυμνούμεν, τήν τής
Παρθένου πανάμωμον γέννησιν.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Η γέννησίς σου Θεοτόκε, χαράν ἐμήνυσε πάση τή οικουμένη, εκ σου γάρ
ἀνέτειλεν ο ἥλιος τής δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, καί λύσας τήν
κατάραν, ἔδωκε τήν ευλογίαν, καί καταργήσας τόν θάνατον, ἔδωρήσατο ἡμίν
ζωήν τήν αἰώνιον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Αναβόησον Δαυῖδ, τί ὤμοσέ σοι ο Θεός; Ἄ μοι ὤμοσε φησί, καί
ἐκπεπλήρωκεν ἰδοὺ, εκ τού καρπού τής κοιλίας μου δούς τήν Παρθένον, ἐξ ἧς
ο πλαστοουργός, Χριστός ο νέος Ἀδάμ, ἐτέχθη βασιλεύς, ἐπὶ τού θρόνου μου,
καί βασιλεύει σήμερον, ο ἔχων τήν βασιλείαν ἀσάλευτον, Η στείρα τίκτει, τήν
Θεοτόκον, καί τροφόν τής ζωῆς ημών.

Δόξα... Καί νύν... τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Εκ τής ρίζης Ἰεσσαί, καί ἐξ ὄσφύος τού Δαυῖδ, η θεόπαις Μαριάμ, τίκτεται
σήμερον ἡμίν, καί νεουργεῖται, η σύμπασα καί θεουργεῖται, Συγχάρητε ομού,
ο ουρανός καί η γή, αινέσατε αὐτήν, αι πατριάί τών ἐθνών, Ἰωακείμ
ευφραίνεται, καί Ἄννα πανηγυρίζει κραυγάζουσα, Η στείρα τίκτει, τήν
Θεοτόκον, καί τροφόν τής ζωῆς ημών.

Δόξα... Καί νύν... τό αὐτο

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τό προσταχθέν μυστικῶς

Αγαλλιάσθω ουρανός, γή ευφραινέσθω, ο τού Θεού γάρ ουρανός, εν γή
ἐτέχθη, η Θεόνυμφος αὕτη ἐξ ἐπαγγελίας, Η στείρα βρέφος θηλάζει τήν
Μαριάμ καί χαίρει ἐπὶ τῷ τόκῳ Ἰωακείμ, Ράβδος λέγων ἐτέχθη μοι, ἐξ ἧς τό
άνθος Χριστός, ἐβλάστησεν εκ ρίζης Δαυῖδ, Ὅντως θαύμα παράδοξον!

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Οι Κανόνες τού Κυρίου Ιωάννου μετά τών Ειρμών εις η καί τού Κυρίου
Ανδρέου Τροπάρια εις ς'.

Ο Κανών τού Κυρίου Ιωάννου

Ωδή α' Ἦχος β'

Ο Ειρμός

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί
οδηγήσαντι, τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Δεύτε πιστοί, Πνεύματι θείω γηθόμενοι, τήν εξ ακάρπου σήμερον,
επιδημήσασαν, εις βροτών σωτηρίαν, αιπιάρθενον Κόρην, ύμνοις τιμήσωμεν.

Χαίρε σεμνή, Μήτηρ καί δούλη Χριστού τού Θεού, η τής αρχαίας πρόξενος,
μακαριότητος, τών ανθρώπων τώ γένει, σέ πάντες επαξίως, ύμνοις
δοξάζομεν.

Η τής ζωής, τίκτεται σήμερον γέφυρα, δι' ής βροτοί ανάκλησιν, τής
καταπτώσεως, τής εις Άδου ευρόντες, Χριστόν τόν ζωοδότην, ύμνοις
δοξάζουσιν.

Ο Κανών τού Κυρίου Ανδρέου.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ο Ειρμός

«Τώ συντρίψαντι πολέμους, εν βραχίονι αυτού, καί διαβιβάσαντι, τόν Ισραήλ
εν Ερυθρά θαλάσση, άσωμεν αυτώ, ως λυτρωτή ημών Θεώ, ότι δεδόξασται».

Χορευέτω πάσα κτίσις, ευφραινέσθω καί Δαυϊδ, ότι εκ φυλής αυτού, καί εκ
τού σπέρματος αυτού, προήλθε ράβδος, άνθος φέρουσα τόν Κύριον, καί
λυτρωτήν τού παντός.

Η Αγία τών Αγίων, εν αγίω ιερώ βρέφος ανατίθεται, ανατραφήναι εκ χειρός
Αγγέλου, πάντες ούν πιστώς συνεορτάσωμεν, εν τή γεννήσει αυτής.

Στείρα άγονος η Άννα, αλλ' ουκ άτεκνος Θεώ, ήδη γάρ προώριστο, εκ γενεών
αγνής Παρθένου Μήτηρ, όθεν ο τής κτίσεως εβλάστησε, Κτίστης εν δούλου
μορφή.

Σέ τήν άσπιλον αμνάδα, την τό έριον Χριστώ, μόνην εκ κοιλίας σου
προσαγαγούσαν, τήν ημών ουσίαν, πάντες εκ τής Άννης τικτομένην σε,
ύμνοις γεραίρομεν.

Δόξα...

Τρία άναρχα δοξάζω, τρία άγια υμνώ, τρία συναΐδια, εν ουσιότητι μιά κηρύπτω, εις γάρ έν Πατρί Υιώ καί Πνεύματι, δοξολογείται Θεός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς εώρακε παιδίον, ο ουκ έσπειρε πατήρ, γάλακτι τρεφόμενον; ή ποϋ τεθέαται παρθένος Μήτηρ; Όντως υπέρ έννοιαν αμφότερα, Θεογεννήτορ αγνή.

Καταβασία

«Σταυρόν χαράξας Μωσής, επ' ευθείας ράβδω τήν Ερυθράν διέτεμε, τώ Ισραήλ πεζεύσαντι, τήν δέ επιστρεπτικώς, Φαραώ τοίς άρμασι κροτήσας ήνωσεν, επ' εύρους διαγράψας, τό αήττητον όπλον, διό Χριστώ άσωμεν, τώ Θεώ ημών ότι δεδόξασται».

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Αμέμπτως τώ Θεώ πολιτευσάμενοι, τήν πάντων εκύησαν σωτηρίαν, οι θεόφρονες γεννήτορες, τής τόν Κτίστην τεκούσης καί Θεόν ημών.

Ο πάσι τήν ζωήν πηγάζων Κύριος, εκ στείρας προήγαγε τήν Παρθένον, ήν εισδύναι κατηξίωσε, μετά τόκον φυλάξας αδιάφθορον.

Τής Άννης τόν καρπόν Μαρίαν σήμεραν, τήν βότρυν κυήσασαν ζωηφόρον, ως Θεοτόκον ανυμνήσωμεν, προστασίαν τε πάντων καί βοήθειαν.

Ειρμός άλλος

«Εστερεώθη η καρδιά μου εν Κυρίω, υψώθη τό κέρας μου εν Θεώ μου, επλατύνθη επ' εχθρούς μου τό στόμα μου, ευφράνθη εν σωτηρίω σου».

Ευλογημένη η κοιλία σου σώφρων Άννα, καρπόν γάρ ήνθησε παρθενίας, τήν ασπόρως τόν τροφέα τής κτίσεως, τεκούσαν καί λυτρωτήν Ιησούν.

Σέ μακαρίζει Αειπάρθενε πάσα κτίσις, εξ Άννης σήμεραν γεννηθείσαν, τήν εκ ρίζης Ιεσσαί ράβδον άχραντον, τό άνθος Χριστόν βλαστήσασαν.

Σέ ανωτέραν πάσης κτίσεως Θεοτόκε, δεικνύων άχραντε ο Υιός σου, τήν εξ Άννης μεγαλύνει σου γέννησιν, καί πάντας ευφραίνει σήμεραν.

Ανατραφείσα εις τά Άγια τών Αγίων, Παρθένε άχραντε Θεοτόκε, ανωτέρα ανεδείχθης τής κτίσεως, τόν Κτίστην σαρκί κυήσασα.

Δόξα...

Σέ προσκυνούμεν Πάτερ άναρχε τή ουσία, υμνούμεν άχρονον τόν Υιόν σου, καί τό Πνεύμα συναΐδιον σέβομεν, ως ένα τά τρία φύσει Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν φωτοδότην καί αρχίζων τών ανθρώπων, τεκούσα άχραντε Θεοτόκε,

ανεδείχθης θησαυρός τῆς ζωῆς ἡμῶν, καί πύλη τοῦ απροσίτου φωτός.

Καταβασία

«Ράβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται, τῷ βλαστῷ γάρ προκρίνει τὸν ιερέα, τῇ στειρευοῦσῃ δὲ πρώην Ἐκκλησία νῦν ἐξήνθησε, ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καί στερέωμα».

Ἡ Ὑπακοή Ἦχος β'

Πύλην ἀδιόδευτον ὁ Προφήτης, μόνῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν τηρουμένην, τὴν Ἁγίαν Παρθένον ἐκάλεσε, δι' αὐτῆς διήλθεν ὁ Κύριος, ἐξ αὐτῆς προήλθεν ὁ Ὑψιστος, καί πάλιν ἐσφραγισμένην κατέλιπε, λυτρούμενος ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἡ Παρθένος Μαριάμ, καὶ Θεοτόκος ἀληθῶς, ὡς νεφέλη τοῦ φωτός, σήμερον ἔλαμψεν ἡμῖν, καί ἐκ Δικαίων προέρχεται εἰς δόξαν ἡμῶν, Οὐκ ἐτι ὁ Ἀδάμ κατακρίνεται, ἡ Εὐὰ τῶν δεσμῶν ἠλευθέρῳται, καί διὰ τοῦτο κράζομεν βοῶντες, ἐν παρρησίᾳ τῇ μόνῃ Ἀγνῇ, Χαράν μηνύει, ἡ γέννησίς σου, πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ.

Δόξα... Καί νῦν... Τό αὐτό

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οἰκονομίας, καί ἐδόξασά σε μόνε φιλάνθρωπε».

Ἀνυμνούμέν σε Κύριε, τὸν τοῖς πιστοῖς σωτήριον λιμένα, παρασχόντα πᾶσι τὴν σέ κυήσασαν.

Σέ Θεόνυμφε καύχημα, πᾶσι Χριστός ἀνέδειξε καί κράτος, τοῖς υμνοῦσι πίστει σου τό μυστήριον.

Ἀπειρόγαμε Δέσποινα, ταῖς σαῖς λταῖς λυτρούμενοι πταισμάτων, εὐγνωμόνως πάντες σέ μακαρίζομεν.

Εἰρμός ἄλλος

«Ἀκήκοα Κύριε τὴν ἀκοὴν σου καί ἐφοβήθην, ὅτι ἀρρήτῳ βουλή, Θεός ὢν αἰδῖος, ἐκ τῆς Παρθένου προήλθες σαρκωθείς, Δόξα τῇ δόξῃ σου Χριστέ, δόξα τῇ δυνάμει σου».

Τὴν πάνσεπτον γέννησιν τῆς Θεοτόκου, ψαλμοῖς καί ὕμνοις, δοξολογοῦντες πιστοί, τὸν ἄψευστον, τὸν τῷ Δαυΐδ προομόσαντα καρπὸν, ἐκ τῆς οσφύος παρασχεῖν, πίστει προσκυνήσωμεν.

Διήνοιξας Κύριε τὴν μήτραν Σάρρας, καρπὸν ἐν γήρᾳ τὸν Ἰσαάκ παρασχών, ὁ αὐτός καί σήμερον, τῇ εὐσεβεῖ Ἀννῇ δέδωκας Σωτήρ, ἐκ μήτρας γόνιμον

καρπόν, άσπιλον Μητέρα τήν σήν.

Επήκουσας Κύριε τής προσευχής μου, λεγέτω Άννα, επαγγελίας καρπόν, παρασχών μοι σήμερον, τήν εκ πασών γενεών καί γυναικών προορισθείσαν, εις αγνήν άχραντον Μητέρα σου.

Συγχαίρει σοι σήμερον θεόφρον Άννα, η οικουμένη, τού λυτρωτού γάρ αυτής, τήν Μητέρα ήνθησας, τήν εκ ρίζης βλαστήσασαν Δαυϊδ, δυνάμεως ράβδον ημίν, φέρουσαν τό άνθος Χριστόν.

Δόξα...

Δοξάζω σε άναρχε Τριάς, αμέριστε τή ουσία, χερουβικώς εκβοών, τή πηλίνη γλώσση μου, Άγιος Άγιος Άγιος, ο ών καί διαμένων εις αεί, είς Θεός αϊδιος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πεπλήρωνται Άχραντε, τών θεηγόρων αι προφητεΐαι, εν τή γεννήσει τή σή, τών πιστώς καλούντων σε, σκηνήν καί πύλην καί όρος νοητόν, βάτον καί ράβδον Ααρών, φυείσαν εκ ρίζης Δαυϊδ.

Καταβασία

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Οσκιόγραφον αχλύν, αιγιγμάτων σκεδάσας, καί τών πιστών εκβάσει τής αληθείας, διά τής θεόπαιδος, καταυγάσας τάς καρδίας, καί ημάς τώ φωτί σου Χριστέ καθοδήγησον».

Ανυμνήσωμεν λαοί, τήν τών πάντων αιτίαν, τού καθ' ημάς γενέσθαι τόν αίτιον, ής τόν τύπον έχαιρον, αξιούμενοι Προφήται, εναργή σωτηρίαν ταύτης καρπούμενοι.

Τής ανίκμου ο βλαστός ράβδου τού ιερέως, τώ Ισραήλ εδήλωσε πρόκρισιν, καί νύν τήν λαμπρότητα, τών φυσάντων παραδόξως, δαδουχεί τό εκ στεΐρας πανένδοξον κύημα.

Ειρμός άλλος

«Κύριε ο Θεός ημών, ειρήνην δός ημίν, Κύριε ο Θεός ημών, κτήσαι ημάς, Κύριε, εκτός σου άλλον ουκ οΐδαμεν, τό όνομά σου ονομάζομεν».

Αχραντός σου η γέννησις, Παρθένε άχραντε, άφραστος καί η σύλληψις, καί η ωδΐς, άρρητος ο τόκος σου, νύμφη ανύμφυτε, Θεός γάρ ήν, όλον φορέσας εμέ.

Σήμερον ευφραινέσθωσαν, Αγγέλων τάγματα, άσμασι χορευέτωσαν οι εξ Αδάμ, ετέχθη γάρ ράβδος, τό άνθος βλαστάνουσα, Χριστόν τόν μόνον λυτρωτήν τού Αδάμ.

Σήμερον Εὐα λέλυται τῆς καταδίκης, λέλυται καί ὁ Ἀδάμ, τῆς ἀρχαίας ἀράς, ἐπὶ τῇ γεννήσει τῇ σὴ βοῶν ἄχραντε, Ἐν σοὶ τῆς φθοράς ἐλυτρώθημεν.

Δόξα σοι τῷ δοξάσαντι, τὴν στείραν σήμερον, ἔτεκε γάρ τὴν ράβδον τὴν αἰθαλή, ἐξ ἐπαγγελίας, ἐξ ἧς ἀνεβλάστησε Χριστός, τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα...

Ἀναρχον προσκυνούμεν σε Τριάς ἀμέριστε, ἀκτιστον συναῖδιον καὶ συμφυή, ἐν μιά οὐσία, τρισὶν υποστάσεσιν, υπερφυῶς κηρυττομένην αἰί.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Γέγονεν ἡ κοιλία σου Ἁγία Τράπεζα, ἔμεινεν ἡ ἀγνεία σου ὥσπερ τὸ πρὶν, ἀσινῆς Παρθέने, Χριστός γάρ ὁ ἥλιος, ὡς ἐκ παστοῦ νυμφίος ὠφθη ἐκ σοῦ.

Καταβασία

«Ὁ τρισμακάριστον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθεὶς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν».

Ὡδὴ ς' Ὁ Εἰρμός

«Πρὸς Κύριον ἐκκλήτους ὁ Ἰωνὰς ἐβόησε, Σὺ με ἀνάγαγε, ἐκ πυθμένος Ἰδοῦ δέομαι, ἵνα ὡς λυτρωτὴ, ἐν φωνῇ αἰνέσεως, ἀληθείας τε πνεύματι θύσω σοι».

Πρὸς Κύριον ἐν θλίψει στερώσεως ἐβόησαν, τῆς Θεομήτορος, οἱ θεόφρονες γεννήτορες, καὶ ταύτην γενεαὶς γενεῶν ἐκύησαν, εἰς κοινήν σωτηρίαν καὶ καύχημα.

Ἐδέξαντο οὐράνιον δῶρον ἀξιόθεον, τῆς Θεομήτορος, οἱ θεόφρονες γεννήτορες, αὐτῶν τῶν Χερουβὶμ υπερφέρον ὄχημα, τὴν τοῦ Λόγου καὶ Κτίστου λοχεύτριαν.

Εἰρμός ἄλλος

«Ὡς ὕδατα θαλάσσης φιλάνθρωπε, τὰ κύματα τοῦ βίου χερμάζει με, ἀλλ' ὥσπερ τὸν Ἰωνάν ἐκ τοῦ κήτους, ἀνάγαγε ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν μου, εὐσπλαγχνε Κύριε».

Ὑμνοῦμεν τὴν ἁγίαν σου γέννησιν, τιμῶμεν καὶ τὴν ἀσπορον σύλληψιν, σοῦ νύμφη Θεόνυμφε καὶ Παρθέने, σκιρτώσι δὲ σὺν ἡμῖν Ἀγγέλων τάξεις, καὶ τῶν Ἀγίων ψυχαί.

Ἁγίαν τῶν Ἀγίων υπάρχουσαν, οἱ σώφρονες πατέρες σου Ἄχραντε, ἀνέθεντό σε ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἀνατραφῆναι σεμνῶς, καὶ εἰς Μητέρα ἐτοιμασθῆναι αὐτῷ.

Αἱ στείραι καὶ μητέρες χορεύσατε, θαρσεῖτε καὶ σκιρτήσατε ἄγονοι, ἡ ἀτεκνος γάρ στείρα, τὴν Θεοτόκον βλαστάνει, ἥτις λύσει τῶν ὠδίνων τὴν Εὐαν, καὶ τῆς ἀράς τὸν Ἀδάμ.

Ακούω τού Δαυΐδ μελωδουντός σοι, Αχθήσονται παρθένοι οπίσω σου, αχθήσονται εις ναόν Βασιλέως, καί σύν αυτώ σε καγώ, θυγατέρα τού Βασιλέως υμνώ.

Δόξα...

Εν σοί τό τής Τριάδος μυστήριον, υμνείται καί δοξάζεται άχραντε, Πατήρ γάρ ηυδόκησε, καί ο Λόγος εσκήνωσεν εν ημίν, καί θείον Πνεύμα σοί επεσκίασε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χρυσούν θυμιατήριον γέγονας, τό πύρ γάρ εν γαστρί σου εσκήνωσεν, ο Λόγος εκ Πνεύματος τού Αγίου, καί εν ανθρώπου μορφή καθωράθη, Θεογεννήτορ αγνή.

Καταβασία

«Νοτίου θηρός εν σπλάγχνοις, παλάμας Ιωνάς σταυροειδώς διεκπετάσας, τό σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφώς, όθεν τριήμερος εκδύς, τήν υπερκόσμιον Ανάστασιν υπεζωγράφησε, τού σαρκί προσπαγέντος Χριστού τού Θεού, καί τριημέρω εγέρσει, τόν κόσμον φωτίσαντος».

Κοντάκιον

Ήχος δ' Αυτόμελον

Ιωακείμ καί Άννα όνειδισμού ατεκνίας, καί Αδάμ καί Εύα, εκ τής φθοράς τού θανάτου, ηλευθερώθησαν, Άχραντε, εν τή αγία γεννήσει σου, αυτήν εορτάζει καί ο λαός σου, ενοχής τών πταισμάτων, λυτρωθείς εν τώ κράζειν σοι, Η στείρα τίκτει τήν Θεοτόκον, καί τροφόν τής ζωής ημών.

Ο Οίκος

Η προσευχή ομού καί στεναγμός, τής στειρώσεως καί ατεκνώσεως Ιωακείμ τε καί Άννης, ευπρόσδεκτος, καί εις τά ώτα Κυρίου ελήλυθε, καί εβλάστησαν καρπόν ζωηφόρον τώ κόσμω, ο μέν γάρ προσευχήν εν τώ όρει ετέλει, η δέ εν παραδείσω όνειδος φέρει, αλλά μετά χαράς, η στείρα τίκτει τήν Θεοτόκον, καί τροφόν τής ζωής ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΒ' τού αυτού μηνός, η προσκύνησις τών τιμίων ξύλων, καί άθλησις τού Αγίου Ιερομάρτυρος Αυτονόμου.

Στίχοι

- Θύμα τραπέζη προυτέθη τώ σή Λόγε,
- Θύτης σός Αυτόνομος, εκθανών λίθοις.
- Αυτόνομος δέ λίθοις δυωκαιδεκάτη κατελεύσθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Κουρνούτου, 'Επισκόπου Ικονίου.

Στίχοι

- Κλέους καταγνούς τού παρόντος Κουρνούτος,
- Ξίφει τό μέλλον εμπορεύεται κλέος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Θεοδώρου,
Επισκόπου Αλεξανδρείας.

Στίχοι

- Τμηθείς κεφαλὴν Θεόδωρος εκ ξίφους,
- Θεοῦ μετέσχε δωρεῶν φερωνύμῳ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ιουλιανού τού εν Γαλατία.

Στίχοι

- Ασκητικοίς ἰδρώσι συμμίξας ἄθλους,
- Ιουλιανός διττά τά στέφη λάβη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τῶν Αγίων Μαρτύρων Μακεδονίου, Τατιανού,
καί Θεοδούλου, καί μνήμη τού Οσίου Δανιήλ τού εν τῷ θασίῳ.

Τή αυτή ημέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ωκεανός πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Τόν Ωκεανόν ἥλιον λαμπρόν νόει,
- Εἰς Ωκεανόν τήν πυράν λελουμένον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Εἰρμός

«Βάτος εν ὄρει πυράφλεκτος, καί δροσοβόλος κάμιнос Χαλδαϊκή, σαφῶς
προγράφει σε Θεόνυμφε, τό γάρ θεῖον αὔλον εν υλικῇ γαστρί, πύρ ἀφλέκτως
εδέξω, διό τῷ εκ σοῦ τεχθέντι κράζομεν, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν».

Σοῦ ταῖς αὔλοις ἐμφάσεσιν, ὀνομοθέτης εἶργετο κατανοεῖν, τό μέγα Πάνσεμνε
μυστήριον, μή φρονεῖν χαμαίζηλα, συμβολικῶς παιδευόμενος ποτέ, διό
ἐκπλαγεῖς τό θαῦμα ἔλεγεν, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὅρος καί πύλην ουράνιον, καί νοητήν σε κλίμακα θεοπρεπῶς, χορός ὁ θεῖος
προηγόρευσε, εκ σοῦ γάρ λίθος τέτμηται, οὐχ υποστάς ἐγχειρίδιον ἀνδρός,
καί πύλην, δι' ἧς διήλθε Κύριος, τῶν θαυμασίων Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος

«Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμιнос, πυρί φλογιζομένη, ἐδροσίζετο Πνεύματος, Θεοῦ
ἐπιστάσια, οἱ Παῖδες υπέψαλλον, Εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων».

Εορτάζομεν Ἀχραντε, καί πιστῶς προσκυνούμεν, τήν ἀγίαν σου γέννησιν, τήν
ἐξ ἐπαγγελίας, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, τῆς ἀρχεγόνου ἀράς, ἐπιφανέντος
Χριστοῦ.

Νύν ἡ Ἄννα εὐφραίνεται, καί βοά καυχωμένη, Στεῖρα οὔσα γεγέννηκα, τού

Θεού τήν Μητέρα, δι' ἧς τό κατάκριμα, τῆς Εύας λέλυται, καί ἡ ἐν λύπαις ωδὶς.

Ο Αδάμ ἠλευθέρωται, καί ἡ Εὐα χορεύει, καί βοώσιν ἐν πνεύματι, πρὸς σέ τήν Θεοτόκον, Ἐν σοί ἐλυτρώθημεν, τῆς ἀρχεγόνου ἀράς, ἐπιφανέντος Χριστοῦ.

Στείραι ἀγονοὶ σπεύσατε, ψυχαὶ ἠτεκνωμένοι, ὅτι Ἄννα πολύτεκνος, καί νῦν ευφραινομένη, μητέρες χορεύσατε, σὺν τῇ Μητρί τοῦ Θεοῦ, καί συναγάλλεσθε.

Δόξα...

Τόν Πατέρα δοξάσωμεν, τόν Υἱόν καί τό Πνεῦμα, ἐν μονάδι θεότητος, Τριάδα Παναγίαν, ἀχώριστον ἀκτιστον, καί συναῖδιον καί ὁμοούσιον.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Σύ Θεόν μόνη ἔτεκες, Παρθένε μετὰ τόκον, σύ τήν φύσιν ἐκαίνισας, τῷ τόκῳ σου Μαρία, σύ τήν Εὐαν ἔλυσας, τῆς πρωτογόνου ἀράς, Θεογεννήτορ ἀγνή.

Καταβασία

«Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβούς, λαοὺς ἐκλόνησε, πνένον ἀπειλῆς καί δυσφημίας θεοστυγούς, ὅμως τρεῖς παῖδας οὐκ ἐδειμάτωσε, θυμὸς θηριώδης, οὐ πῦρ βρόμιον, ἀλλ' ἀντηχούντι δροσοβόλῳ πνεύματι, πυρί συνόντες ἔψαλλον, ὁ υπερύμνητος τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Ὡδὴ ἡ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐν τῇ καμίνῳ τῇ τῶν Παίδων, προαπεικόνισας ποτέ, τήν σὴν Μητέρα Κύριε, ὁ γὰρ τύπος τούτους πυρὸς ἐξείλετο, ἀφλέκτως ἐμβατεύοντας, ἦν υμνούμεν ἐμφανισθείσαν, διὰ σοῦ τοῖς πέρασι σήμερον, καί υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τῆς πρὸς Θεὸν ἡμῶν καταλλαγῆς, ἡ προορισθεῖσα σκηνή, τοῦ εἶναι νῦν ἀπάρχεται, τεξομένη Λόγον ἡμῖν παχύτητι, σαρκὸς ἐμφανιζόμενον, ὃν υμνούμεν οἱ ἐκ μὴ ὄντων, δι' αὐτοῦ τό εἶναι λαβόντες, καί υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ τῆς στειρώσεως μεταβολή, τήν κοσμικὴν τῶν ἀγαθῶν, διέλυσε στείρωσιν, καί τρανῶς τό θαῦμα Χριστόν υπέδειξε, βροτοῖς ἐπιδημήσαντα, ὃν υμνούμεν οἱ ἐκ μὴ ὄντων, δι' αὐτοῦ τό εἶναι λαβόντες, καί υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος

«Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ὑπερώα αὐτοῦ, ὁ τιθεὶς θαλάσση ὄριον ψάμμον, καί συνέχων τό πᾶν, σέ ὑμνεῖ ἥλιος, σέ δοξάζει σελήνη, σοὶ προσφέρει ὕμνον πᾶσα κτίσις, τῷ Δημιουργῷ καί Κτίστῃ εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ὁ ποιήσας παράδοξα, τῇ στειρωθείσῃ γαστρὶ, ὁ ἀνοίξας Ἄννης ἄγονον μήτραν, καί καρπὸν αὐτῇ δούς, σύ Θεὸς ἅγιος, σύ Υἱὸς τῆς Παρθένου, σύ ἐκ

ταύτης σάρκα προσελάβου, τῆς αειθαλούς Παρθένου καί Θεοτόκου.

Ο σφραγίζων τήν άβυσσον, καί εξανοίγων αυτήν, ο ανάγων ύδωρ εν ταίς νεφέλαις, καί διδούς υετόν, σύ ο δούς Κύριε, ρίζης εκ τῆς ακάρπου εξανθήσαι,, Άννης τῆς αγίας, άχραντον καρπόν, τήν ράβδον τήν Θεοτόκον.

Σύ ο λύσας τά άλυτα, τῆς απαιδίας δεσμά, σύ ο δούς τή στείρα γόνιμον τόκον, καί καρπόν ευκλεή, ἡς Υιός γέγονας καί βλαστός ανεφύης, ἡν Μητέρα έσχες κατά σάρκα, εν τή πρόσ ημάς Οικτίρμον επιδημία.

Γεωργέ τών φρενών ημών, καί φυτουργέ τών ψυχών, σύ ο άκαρπον γήν, εύκαρπον δείξας, σύ τήν πάλαι ξηράν, γόνιμον εύσταχυν, άρουραν καρποφόρον απειργάσω, Άνναν τήν αγίαν, άχραντον καρπόν ανθήσαι τήν Θεοτόκον.

Δόξα...

Ώ Τριάς υπερούσιε, μονάς συνάναρχε, σέ υμνεί καί τρέμει, πληθύς Αγγέλων, ουρανός καί η γή, άβυσσοι φρίπτουσιν, άνθρωποι ευλογούσι, πύρ δουλεύει, πάντα υπακούει, σοί Τριάς αγία, φόβω τά εν τή κτίσει.

Καί νυν... Θεοτοκίον

Ώ καινότατον άκουσμα! Θεός Υιός γυναικός, καί ασπόρου τόκου, άνανδρος Μητηρ, καί Θεός τό τεχθέν, ώ φρικτόν θέαμα! ώ συλλήψεως ξένης τῆς παρθένου! ώ αφράστου τόκου! όντως υπέρ νούν τά πάντα καί θεωρίαν.

Καταβασία

«Ευλογείτε Παίδες, τῆς Τριάδος ισάριθμοι, δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνείτε τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εις δρόσον μεταποιήσαντα, καί υπερυψούτε τό πάσι ζωήν παρέχον, Πνεύμαπανάγιον εις τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Η Τιμιωτέρα ου στιχολογείται

Ο Ειρμός

«Η τόν πρό ηλίου φωστήρα, τόν Θεόν εξανατείλанта, σωματικώς ημίν επιδημήσαντα, εκ λαγόνων παρθενικών, αφράστως σωματώσασα, ευλογημένη πάναγνε, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ο τοίς απειθούσι λαοίς, εξ ακροτόμου βλύσας νάματα, τοίς ευπειθούσιν έθνεσι χαρίζεται, εκ λαγόνων σειρωτικών, καρπόν εις ευφροσύνην ημίν, σέ Θεομήτορ άχραντε, ἡν επαξίως μεγαλύνομεν.

Τήν τῆς αποτόμμμμιου αρχαίας, αναιρέτιν αποφάσεως, καί τῆς Προμήτορος τήν επανόρθωσιν, τήν τού γένους τῆς πρόσ Θεόν αιτίαν οικειώσεως, τήν πρόσ τόν Κτίστην γέφυραν, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ειρμός άλλος

«Αλλότριον τών μητέρων η παρθενία, καί ξένον ταίς παρθένοις η παιδοποιϊα,

επί σοί Θεοτόκε αμφότερα ωκονομήθη, Διό σε πάσαι αι φυλαί τῆς γῆς,
απαύστως μακαρίζομεν».

Επάξιον Θεομήτορ τῆς σῆς αγνείας, τόν τόκον εκληρώσω δι' επαγγελίας, τή
ποτέ γάρ ακάρπῳ, θεόβλαστος καρπός ἐδόθης, διό σε πάσαι αἱ φυλαί τῆς
γῆς, απαύστως μακαρίζομεν.

Πεπλήρωται τοῦ βοώντος ἡ προφητεία, φησί γάρ, Αναστήσω σκηνήν τήν
πεπτωκυῖαν, τοῦ ἱεροῦ Δαυΐδ, ἐν σοί, Ἀχραντε προτυπωθεῖσαν, δι' ἧς ὁ
σύμπας τῶν ἀνθρώπων χοῦς, εἰς σῶμα ἀνεπλάσθη Θεῷ.

Τά σπάργανα προσκυνούμεν σου Θεοτόκε, δοξάζομεν τόν δόντα καρπόν τή
πρώην στείρα, καί ἀνοίξαντα μήτραν, τήν ἀγονον ἐκ παραδόξου, ποιεῖ γάρ
πάντα ὅσα βούλεται, Θεός ὢν παντεξούσιος.

Εβλάστησας νυμφοτόκε Ἄννα θεόφρον, ἐκ μήτρας παρ' ἐλπίδα, καί ἐξ
επαγγελίας, παρθενόφυτον ἄνθος, θεόβλαστον αγνείας κάλλος, διό σε πάντες
μακαρίζομεν, ὡς ρίζαν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα...

Ἀλλότριον τοῖς ἀνόμοις ἐστί δοξάζειν, τήν ἀναρχον Τριάδα, Πατέρα καί Υἱόν
τε, καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, τήν ἀκτιστον παγκρατορίαν, δι' ἧς ὁ σύμπας κόσμος
ἡδρασται, τῷ νεύματι τοῦ κράτους αὐτῆς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εχώρησας ἐν γαστρί σου Παρθενομήτορ, τόν ἕνα τῆς Τριάδος Χριστόν τόν
Βασιλέα, ὃν ὑμνεῖ πάσα κτίσις, καί τρέμουσιν οἱ ἄνω θρόνοι, αὐτόν δυσώπει
πανσεβάσμιε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταβασία

«Μυστικός εἰ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ' οὗ
τό τοῦ Σταυροῦ, ζωηφόρον ἐν γῇ, πεφυτούργηται δένδρον, δι' οὗ νύν
υψουμένου, προσκυνούντες αὐτόν, σέ μεγαλύνομεν».

Ετέρα

«Ὁ διά βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενόμενος θάνατος, διά Σταυροῦ
κατήργηται σήμερον, τῆς γάρ Προμήτορος ἡ παγγενῆς, κατάρα διαλέλυται, τῷ
βλαστῷ τῆς αγνῆς Θεομήτορος, ἣν πάσαι αι Δυνάμεις, τῶν οὐρανῶν
μεγαλύνουσι».

Εξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ἀγάλλονται τὰ πέρατα, τῆς οἰκουμένης σήμερον, ἐν τῇ γεννήσει σου Κόρη,
Θεοκυήτορ Μαρία, καί ἀπειρόγαμε νύμφη, ἐν ἣ καί τῶν φυσάντων σε, τό
λυπηρόν διέλυσας, τῆς ατεκνίας ὄνειδος, καί τῆς Προμήτορος Εὐας, τήν ἐν τῷ
τίκτειν κατάραν.

Ἄτερον ὅμοιον

Ἀδάμ ἀνακαινίσθητι, καί Εὐα μεγαλύνθητι, Προφήται σύν Ἀποστόλοις,
χορεύσατε καί Δικαίοις, κοινή χαρά ἐν τῷ κόσμῳ, Ἀγγέλων τε καί ἀνθρώπων,

εκ τών Δικαίων σήμερον, Ιωακείμ καί τῆς Ἄννης, γεννᾶται ἡ Θεοτόκος.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος α'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἐκ τῆς στείρας τίκτεται, ἡ χάρις καρπογονεῖν, λαμπρῶς ἀπάρχεται, Ευφραίνου Ιωακείμ, τῆς Θεοτόκου γεννήτωρ γενόμενος, οὐκ ἔστιν ἄλλος ὡς σύ, τῶν γηγενῶν γεννητόρων θεόληπτε, ἡ γάρ θεοδόχος Κόρη, τοῦ Θεοῦ τό σκῆνωμα, τό πανάγιον ὄρος, διὰ σοῦ ἡμῖν δεδῶρηται.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ ἐκ στείρας καρπός, ἀναλάμπας νεύματι, τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, καί παντοκράτορος, εὐτόνως τὴν κοσμικὴν, τῶν ἀγαθῶν διαλέλυκε στείρωσιν, Μητέρες σὺν τῇ Μητρί, τῆς Θεοτόκου χορεύσατε κρᾶζουσαι, Κεχαριτωμένη χαίρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τό μέγα ἔλεος.

Ὅμοιον

Στήλη σωφροσύνης ἐμψυχος, καί λαμπρόν δοχεῖον, ἀποστίλβον χάριτι, ἡ Ἄννα ἡ ευκλεής, φανείσα τέτοκε, τὴν πρόβOLON ἀληθῶς, τῆς παρθενίας τό θεῖον ἀπάνθισμα, τὴν πάσαις παρθενικαῖς, καί παρθενίας ποθοῦσαις τό χάρισμα, τό τῆς παρθενίας κάλλος, ἐμφανῶς βραβεύουσαν, καί παρέχουσιν πάσι, τοῖς πιστοῖς τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Αὕτη ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιᾶσθε λαοί, ἰδοὺ γάρ τοῦ φωτός ὁ νυμφών, καί ἡ βίβλος τοῦ λόγου τῆς ζωῆς, ἐκ γαστροῦ προελήλυθε, καί ἡ κατὰ ἀνατολὰς πύλη ἀποκυηθεῖσα, προσμένει τὴν εἰσοδόν, τοῦ ἱερέως τοῦ μεγάλου, μόνη καί μόνον εἰσάγουσα Χριστόν εἰς τὴν οἰκουμένην, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί ἐκ τῶν Κανόνων, Ὡδή γ' καί ς'.

Ἀντίφωνον Α'

Στίχος α'. Μνήσθητι Κύριε τοῦ Δαυῖδ καί πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος β'. Ἰδοὺ ἠκούσαμεν αὐτὴν ἐν Εφραθᾷ, εὗρομεν αὐτὴν ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ δρυμοῦ.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος γ'. Δεδοξασμένα ελαλήθη περί σου η πόλις τού Θεού.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος δ'. Ο Θεός εν μέσω αυτής καί ου σαλευθήσεται.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Στίχος α'. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν καί οὐ μή ἀθετήσῃ αὐτήν.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ο δι' ἡμᾶς σαρκωθείς...

Στίχος β'. Ἐκ καρπού τῆς κοιλίας σου θήσομαι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ο δι' ἡμᾶς...

Στίχος γ'. Ἐκεῖ ἐξανατελῶ κέρασ τῷ Δαυΐδ, ἡτοίμασα λύχνον τῷ Χριστῷ

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ο δι' ἡμᾶς...

Στίχος δ'. Ὅτι ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών, ἡρετίσατο αὐτήν εἰς κατοικίαν αὐτῷ.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ο δι' ἡμᾶς...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος,...

Αντίφωνον Γ'

Στίχος α'. Ὡδε κατοικήσω, ὅτι ἡρετισάμην αὐτήν.

Ἦχος δ'

Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ, ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν, καὶ καταργήσας τὸν θάνατον, ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Στίχος β'. Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Η γέννησίς σου Θεοτόκε...

Στίχος γ'. Άγιος ο ναός σου, θαυμαστός εν δικαιοσύνη.

Η γέννησίς σου Θεοτόκε...

Κοινωνικόν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καί τό όνομα Κυρίου επικαλέσομαι. Αλληλούϊα.

Αρχή

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών εγκαινίων τής αγίας τού Χριστού ημών Αναστάσεως, καί Προεόρτια τής Υψώσεως τού τιμίου καί ζωοποιού Σταυρού, καί τού Αγίου Μάρτυρος Κορνηλίου τού Εκατοντάρχου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ Τό, κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα τών Εγκαινίων γ' καί τού Αγίου Προσόμοια γ'.

Τών Εγκαινίων

Ήχος πλ. β'

Εγκαινία τιμάσθαι, παλαιός νόμος, καί καλώς έχων, μάλλον δέ τά νέα τιμάσθαι δι' Εγκαινίων, εγκαινίζονται γάρ νήσοι πρός Θεόν, ως φησιν Ησαίας, άς τινας υποληπτέον τάς εξ εθνών Εκκλησίας, άρτι καθισταμένας, καί πήξιν λαμβανούσας βάσιμον τώ Θεώ, διό καί ημείς, τά παρόντα Εγκαινία πνευματικώς πανηγυρίσωμεν.

Ο αυτός

Εγκαινίζεσθε αδελφοί, καί τόν παλαιόν άνθρωπον αποθέμενοι, εν καινότητι ζωής πολιτεύεσθε, πάσι χαλινόν επιθέντες, εξ ών ο θάνατος, πάντα τά μέλη παιδαγωγήσωμεν, πάσαν πονηράν τού ξύλου βρώσιν μισήσαντες, καί διά τούτο μόνον μεμνημένοι τών παλαιών, ίνα φύγωμεν, Ούτως εγκαινίζεται άνθρωπος, ούτω τιμάται η τών Εγκαινίων ημέρα.

Ο αυτός Ανατολίου

Έθου πύργον ισχύος, τήν Εκκλησίαν σου Χριστέ, προαιώνιε Λόγε, εθεμελίωσας γάρ αυτήν, επί πέτραν τής πίστεως, διό ασάλευτος διαμένει εις τόν αιώνα, έχουσά σε τόν δι' αυτήν επ' εσχάτων, ατρέπτως γενόμενον άνθρωπον, ευχαριστούντες ούν, ανυμνούμέν σε λέγοντες, Σύ εί ο πρό τών αιώνων, καί επ αιώνα, καί έτι βασιλεύς ημών, δόξα σοι.

Τού Αγίου

Ήχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Χριστός επινεύσας σου, ταῖς ευποῖαις Κορνήλιε, καί ταῖς θεαῖς εντεύξεσιν, Ἀγγελόν σοι Ἅγιον, αποστέλλει όλον, σέ φωταγωγούντα, καί Αποστόλων Ιερών, τόν Κορυφαίον ανακαινίζοντα, δι' ὕδατος καί Πνεύματος, σέ πανοικί αξιάγαστε, καί μυούντα τά κρείττονα, τή τού Πνεύματος χάριτι.

Χρίσμα περικείμενος, Ιερωσύνης διέδραμες, τό σωτήριον κήρυγμα, κηρύξαι τοῖς ἔθνεσιν, εκριζών τῆς πλάνης, ακάνθας θεόφρον, καί εμφυτεύων απλανή, διδασκαλίαν ψυχαῖς εν πνεύματι, διό σε μακαρίζομεν, ως Ιεράρχην θεόληπτον, καί αήττητον Μάρτυρα, γεγηθότες Κορνήλιε.

Τρόποις σου χρηστότητος, ακολουθούντες οι άφρονες, απεδείχθησαν έμφρονες, θανών δέ καί φύσεως, νόμω κατοικήσας, μακάριον τάφον, τούτον πηγὴν αποτελεῖς, πολλών θαυμάτων, σοφέ Κορνήλιε, ιώμενος τούς κάμνοντας, καί φυγαδεύων τά πνεύματα, πονηρίας εν Πνεύματι, τῷ Ἀγίῳ θεόπνευστε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β' Ιωάννου Μοναχοῦ

Τὴν μνήμην τῶν Εγκαινίων, επιτελούντες Κύριε, σέ τόν τού αγιασμοῦ δοτήρα δοξάζομεν, δεόμενοι αγιασθῆναι ημῶν, τά αισθητήρια τῶν ψυχῶν, τῇ πρεσβείᾳ τῶν ενδόξων αθλοφόρων, αγαθέ Παντοδύναμε.

Καί νύν... Ο αὐτός

Σήμερον ξύλον εφανερώθη, σήμερον γένος Εβραίων απώλετο, σήμερον διά πιστῶν Βασιλέων, ἡ πίστις φανερούται, καί ο Αδάμ διά τού ξύλου εξέπεσε, καί πάλιν διά ξύλου δαίμονες έφριξαν, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἰσοδος, τό Προκείμενον τῆς ημέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Βασιλειῶν τρίτης τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 10, 22-23, 27-31)

Ἐστη Σολομών κατά πρόσωπον τού θυσιαστηρίου Κυρίου, ενώπιον πάσης εκκλησίας Ισραήλ, καί διαπέτασε τάς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τόν ουρανόν, καί εἶπε, Κύριε ο Θεός Ισραήλ, ουκ ἔστι Θεός ως σύ εν τῷ ουρανῷ ἄνω, καί ἐπὶ τῆς γῆς κάτω. Εἰ ο ουρανός τού ουρανοῦ ουκ ἀρκέσουσί σοι, πῶς ο οἶκος οὔτος, ὃν ωκοδόμησα ἐν τῷ ὀνόματί σου; Πλήν καί επιβλέψεις ἐπὶ τὴν δέησίν μου, Κύριε ο Θεός Ισραήλ, ἀκούειν τῆς δεήσεως καί τῆς προσευχῆς, ἥς ο δούλός σου προσεύχεται ενώπιόν σου, πρὸς σέ σήμερον, τού εἶναι τούς ὀφθαλμούς σου ἄνω γμένους εἰς τόν οἶκον τούτον, ὃν εἶπας, ἔσται τό ὄνομά σου ἐκεῖ. Τού εἰσακούειν τῆς προσευχῆς, ἥς προσεύχεται ο δούλός σου εἰς τόν τόπον τούτον ἡμέρας καί νυκτός. Καί εἰσακούσῃ τῆς δεήσεως τού δούλου σου, καί τού λαοῦ σου Ισραήλ, ἃ ἄν προσεύχωνται εἰς τόν τόπον τούτον, καί σύ εἰσακούσῃ εἰς τόν τόπον τῆς κατοικήσεώς σου εν τῷ ουρανῷ, καί ποιήσεις, καί ἴλεως ἔση αὐτοῖς.

Παροιμιῶν τό ανάγνωσμα (Κεφ. 3, 19-34)

Ο Θεός τή σοφία εθεμελίωσε τήν γήν. ητοίμασε δέ ουρανοὺς ἐν φρονήσει. Ἐν αἰσθήσει αὐτοῦ ἄβυσσοι ἐρράγησαν, νέφη δέ ἐρρύει δρόσον. Υἱέ, μή παραρρυής, τήρησον δέ ἐμήν βουλήν καί ἐννοίαν, ἵνα ζή σή ψυχή, καί χάρις ἡ περί τώ τραχήλῳ, ἔσται δέ ἱάσις ταῖς σαρκί σου, καί ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου, ἵνα πορεύῃ πεποιοῦς ἐν εἰρήνῃ πάσας τάς ὁδοὺς σου, ὁ δέ πούς σου οὐ μή προσκόπῃ. Ἐάν γάρ κάθῃ, ἀφοβος ἔσῃ, ἐάν δέ καθεύδῃς, ἡδέως υπνώσεις, καί οὐ φοβηθήσῃ πτόησιν ἐπελθούσας, οὐδέ ὁρμάς ἀσεβῶν ἐπερχομένας, ὁ γάρ Κύριος ἔσται ἐπὶ πασῶν ὁδῶν σου, καί ἐρείσει σόν πόδα, μή ἀγρευθῇς. Μή ἀπόσχου εὖ ποιεῖν ἐνδεή, ἡνίκα ἂν ἔχῃ ἡ χεὶρ σου βοηθεῖν. Μή εἴπῃς, Ἐπανελθὼν ἐπάνηκε, καί αὐριον δώσω, δυνατοῦ σου ὄντος εὖ ποιεῖν, οὐ γάρ οἶδας τί τέξεται ἡ ἐπιούσα. Μή τέκταινε ἐπὶ σόν φίλον κακά, παροικούντα καί πεποιοῦτα ἐπὶ σοί. Μή φιλεχθρήσῃς πρὸς ἄνθρωπον μάτην, ἵνα μήτι εἰς σέ ἐργάσῃτε κακόν. Μή κτήσῃ κακῶν ἀνδρῶν οὐκ εἰδὼς, μηδὲ ζήλου τάς ὁδοὺς αὐτῶν, ἀκάθαρτος γάρ ἐναντὶ Κυρίου πᾶς παράνομος, ἐν δέ δικαίοις οὐ συνεδρευεῖ. Κατὰρα Κυρίου ἐν οἴκοις ἀσεβῶν, ἐπαύλεις δέ δικαίων εὐλογούνται. Κύριος υπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 9, 1-11)

Ἡ σοφία ὠκοδόμησεν εαυτὴ οἶκον, καί ὑπήρξε στύλους ἐπτὰ. Ἐσφαξε τὰ εαυτῆς θύματα, καί ἐκέρασεν εἰς κρατήρα τὸν εαυτῆς οἶνον, καί ητοιμάσατο τήν εαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς εαυτῆς δούλους, συγκαλούσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατήρα λέγουσα. Ὅς ἐστιν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με, καί τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν. Ἐλθετε, φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καί πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολίπετε ἀφροσύνην καί ζήσεσθε, καί ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσῃτε, καί κατορθώσῃτε σύνεσιν ἐν γνώσει, ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται εαυτῷ ἀτιμίαν, ἐλέγχων δέ τὸν ἀσεβή, μωμήσεται εαυτόν, οἱ γάρ ἐλέγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μῶλωπες αὐτῷ. Μή ἐλέγχε κακοὺς, ἵνα μή μισήσωσί σε, ἐλέγχε σοφόν, καί ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμήν, καί σοφώτερος ἔσται, γινώριζε δικαίῳ, καί προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, καί βουλή ἀγίων, σύνεσις, τό δέ γινῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τούτῳ γάρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καί προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος πλ. α'
Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς

Χαίροις ὁ ζωηφόρος Σταυρός, τῆς εὐσεβείας τό ἀήτητον τρόπαιον, ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, τό τῆς Ἐκκλησίας περιτείχισμα, δι' οὐ ἐξηφάνισται, ἡ φθορά καί κατήργηται, καί κατεπόθη, τοῦ θανάτου ἡ δύναμις, καί ὑψώθημεν, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, Ὅπλον ἀκαταμάχητον, δαιμόνων ἀντίπαλε, δόξα Μαρτύρων, Ὁσίων, ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώπισμα, λιμὴν σωτηρίας, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν

ποδῶν αὐτοῦ.

Χίροις ο τοῦ Κυρίου Σταυρός, δι' οὐ ἐλύθη τῆς ἀράς τό ἀνθρώπινον, τῆς ὄντως χαράς σημεῖον, ο καταράσσω ἐχθρούς, ἐν τῇ σῇ ὑψώσει πανσεβάσμιε, ἡμῶν ἡ βοήθεια, βασιλέων κραταίωμα, σθένος δικαίων, ἱερέων εὐπρέπεια, ο τυπούμενος, καί δεινῶν ἐκλυτρούμενος, ράβδος ἡ τῆς δυνάμεως, ὑφ' ἧς ποιμαινομεθα, ὄπλον εἰρήνης ἐν φόβῳ, ο περιέπουσιν Ἄγγελοι, Χριστοῦ θεία δόξα, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ο δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρό αἰῶνος εἰργάστο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Χαίροις ο τῶν τυφλῶν ὁδηγός, τῶν ἀσθενούντων ἰατρός ἡ ἀνάστασις, ἀπάντων τῶν τεθνεώτων, ο ἀνυψώσας ἡμᾶς, εἰς φθοράν Πεσόντας, Σταυρέ τίμιε, δι' οὐ διαλέλутαι, ἡ φθορά καί ἐξήνησεν, ἡ ἀφθαρσία, καί βροτοὶ ἐθεώθημεν, καί διάβολος, παντελῶς καταβέβληται, Σήμερον ἀνυψούμενον, χερσὶ καθορώντῃς σε, Ἀρχιερέων ὑψούμεν, τὸν ὑψωθέντα ἐν μέσῳ σου, καί σέ προσκυνοῦμεν, ἀρυόμενοι πλουσίως, τό μέγα ἔλεος.

**Δόξα... Ἦχος β'
Ἀνατολίου**

Τὸν ἐγκαινισμόν τελούντες, τοῦ πανιέρου ναοῦ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, σέ δοξάζομεν Κύριε, τὸν ἀγιάσαντα τούτον, καί τελειώσαντα τῇ αὐτοτελεί σου χάριτι, καί τερπόμενον ταῖς ἐν αὐτῷ ἱεουργουμέναις, ὑπὸ πιστῶν μυστικαῖς καί ἱεραῖς τελεταῖς, καί προσδεχόμενον ἐκ χειρὸς τῶν δούλων σου, τὰς ἀναιμάκτους καί ἀχράντους θυσίας, ἀντιδιδόντα τε τοῖς ὀρθῶς προσφέρουσι, τὴν τῶν ἀμαρτημάτων κάθαρσιν, καί τό μέγα ἔλεος.

Καὶ νύν... Ο αὐτός

Θεῖος θησαυρός ἐν γῇ κρυπτόμενος, τοῦ Ζωοδότου ο Σταυρός, ἐν οὐρανοῖς ἐδείκνυτο Βασιλεῖ εὐσεβεῖ, νίκης κατ' ἐχθρῶν, υπογραμμὸν δηλῶν νοερὸν, ὃν γεγηθῶς πίστει καί πόθῳ, θεόθεν ἀναδραμῶν πρὸς θεωρίας ὕψωσιν, σπουδῇ μεγίστῃ, ἐκ γῆς λαγόνων ἀνέφηνεν, εἰς κόσμου λύτρον, καί σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Ἀπολυτίκιον τῶν Ἐγκαινίων
Ἦχος δ'**

Ὡς τοῦ ἄνω στερεώματος τὴν εὐπρέπειαν, καί τὴν κάτω συναπέδειξας ωραιότητα, τοῦ ἁγίου σκηνώματος τῆς δόξης σου Κύριε, Κραταίωσον αὐτό εἰς αἰῶνα αἰῶνος, καί πρόσδεξαι ἡμῶν, τὰς ἐν αὐτῷ ἀπαύστως προσαγομένας σοὶ δεήσεις, πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, ἡ πάντων ζωῇ καί ἀνάστασις.

**Δόξα... Καὶ νύν...
Τοῦ Σταυροῦ Ἦχος β'**

Τὸν ζωοποιὸν Σταυρόν τῆς σῆς ἀγαθότητος, ὃν ἐδωρήσω ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις Κύριε, σοὶ προσάγομεν εἰς πρεσβεΐαν, Σῶζε τοὺς βασιλεῖς καί τὴν πόλιν σου, εἰρηνεύοντας διὰ τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετα τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Τά πάντα εφώτισε τή παρουσία Χριστός, τόν κόσμον ανεκαίνισε Πνεύματι
θείῳ αὐτοῦ, ψυχαί εγκαινίζονται, οἶκος γάρ ανετέθη, νύν εἰς δόξαν Κυρίου,
ένθα καί εγκαινίζει, τών πιστῶν τὰς καρδίας, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, εἰς
σωτηρίαν βροτῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Εόρτιος σήμερον τῶν Εγκαινίων πιστοί, ἡμέρα κατέλαβε, τήν ἐκλογήν τοῦ
Χριστοῦ, ἡμὰς καί προτρέπεται, πάντας εγκαινισθῆναι, καί φαιδρῶ τῷ
προσώπῳ, ἄσματα τῷ Δεσπότη, ἐκ μυχοῦ τῆς καρδίας, ἄσαι πιστῶς ὡς
λυτρωτή, καί ἡμὰς εγκαινίζοντι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Κανὼν ὁ Προεόρτιος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς κατὰ Ἀλφάβητον, ἀνευ τῶν
Θεοτοκίων. Γερμανοῦ.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ὁ Εἰρμός

«Τριστάτας κραταιούς, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, ἀπαθείας ἐν βυθῷ, ψυχῆς τό
τριμερές, καταπόντισον δέομαι, ὅπως σοι ὡς ἐν τυμπάνῳ τῇ νεκρώσει τοῦ
σώματος, ἐπινίκιον ἄσω μελώδημα».

Αγάλλου οὐρανέ καί ἡ γῆ ευφραινέσθω, ὁ πανάγιος Σταυρός, προέρχεται
ἡμὰς, ἀγιάζων ἐν χάριτι, τούτον κατασπαζομένους, ὡς πηγὴν ἀγιάσματος, καί
τῆς πάντων θεώσεως αἴτιον.

Βαδίζειν εὐσεβῶς τὴν οὐράνιον τρίβον, ἐνδυνάμωσον ἡμὰς, πανάγιε Σταυρέ
τούς πιστῶς προσκυνούντάς σε, ὅπως τὰ τῶν ἐναντίων ἀποκλίναντες
βάραθρα κοινωνοὶ θείας δόξης γενώμεθα.

Γνωστοί τῷ Ποιητῇ, διὰ σοῦ γεγονότες, πανσεβάσμιε Σταυρέ, καρδιά καί
ψυχὴ, προσπτυσσόμεθα πάντοτε, σέ προκείμενον ὁρώντες, καί τόν νοῦν
φωτιζόμεθα, τόν παναίτιον Λόγον δοξάζοντες.

Θεοτοκίον

Ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ, τό τοῦ παμβασιλέως, Θεοδόχον εὐαγές κειμήλιον σεπτόν,
Θεοτόκε πανάμωμε, φρούρησον τὴν κληρουχίαν, τὴν αἰεὶ ευφημούσάν σε, καί

γεραίρουν πίστει τόν τόκον σου.

Κανών τών Εγκαινίων
Ιωάννου Μοναχού

Ωδή α' Ἦχος δ'
Θαλάσσης, τό ερυθραῖον

Ο στύλω καθοδηγών τό πρότερον τόν εκλεκτόν Ισραήλ, διά λουτρού
βαπτίσματος Χριστέ, εν Σιών Κατεφύτευσας τήν Εκκλησίαν κράζουσας,
Ἄσωμεν ἄσμα τῷ Θεῷ ημῶν.

Σήμερον, τῆς απροσίτου δόξης σου, η επιφοίτησις, τόν ἐπὶ γῆς παγέντα σοι
ναόν, ουρανόν κατεσκεύασεν, εν ὧ συμφώνως ψάλλομεν, Ἄσωμεν ἄσμα τῷ
Θεῷ ημῶν.

Οὐ νόμω, η Εκκλησία Κύριε, εγκαλλωπίζεται, ου δουλικῶν ἐκτάσεσι χειρῶν,
τοῦ Σταυροῦ δέ τῇ χάριτι, εγκαυχωμένη ψάλλει σοι, Ἄσωμεν ἄσμα τῷ Θεῷ
ημῶν.

Θεοτοκίον

Ἀσπύρως, τῷ τοῦ Πατρός βουλήματι, εκ Θεοῦ Πνεύματος, τόν τοῦ Θεοῦ
συνείληφας Υἱόν, καί σαρκί απεκύησας, τόν εκ Πατρός ἀμήτορα, καί δι' ἡμᾶς
εκ σοῦ ἀπάτορα.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὐ η Ἀκροστιχίς.

Τῶν θαυμάτων σου τό κλέος μέλπω μάκαρ. Ἰωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος α'
Ἰππον καί ἀναβάτην

Ταύτην σου τήν φωσφόρον, καί θείαν κοίμησιν, καί υπέρλαμπρον μνήμην, καί
ἱεράν πανήγυριν, τοὺς πανηγυρίζοντας, ταῖς ευχαῖς σου φώτισον, ἱεράρχα
θεομακάριστε.

Ὡφθης καί πρό τελείας, σοφέ μύσεως, ταῖς ἐλεημοσύναις, καί ταῖς ευχαῖς
Κορνήλιε, σχολάζων πανόλβιε, καί τόν πάντων Κύριον, διανοίας ζητῶν
ευθύτητι.

Νόμους τοὺς σωτηρίους, σαφῶς ἐξέμαθες, τοῦ σαρκί ἐνωθέντος, δι' ἄκραν
ἀγαθότητα, τοῦ τῶν Ἀποστόλων σε, Κορυφαίου νεύσεσι, τοῦ Δεσπότη
Μάκαρ μύησαντος.

Θεοτοκίον

Θέλγεις πιστῶν καρδίας, αἰὶ δοξάζειν σε, ἀκορέστῳ ἐφέσει, Θεογεννήτορ
Δέσποινα, δόξα χρηματίζεις γάρ, τῶν βροτῶν κυήσασα, τόν τῆς δόξης Κύριον
ἄχραντε.

Προεόρτιος

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοί τῇ τοῦ Πατρός, ἐνυποστάτῳ σοφία Χριστέ, οὐ γάρ ἐστὶν ἅγιος, πλήν σου Φιλάνθρωπε».

Δόξαν Χριστοῦ σε, χρηματίσαντα πίστει δοξάζομεν, δοξαζόμενοι ταῖς σαῖς, δεδοξασμένε Κυρίου Σταυρέ, σεπταῖς περιπτύξεσι, καί φωτιζόμενοι.

Εν ευφροσύνῃ, προσελθόντες Πιστοὶ αὐρυσώμεθα, ὡς ἐκ κρήνης καθαρὰς Σταυροῦ, αείζῳα νάματα, καί διασωζόμενοι, Θεὸν υμνήσωμεν.

Ζωὴ ὑπάρχων, Ἰησοῦς κρεμασθεὶς τεθανάτῳ, ἐπὶ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, ὃν νῦν πιστῶς προσπτυσσόμενοι, πάθη ἀποφεύγομεν, θανάτου πρόξενον.

Θεοτοκίον

Επιφανείσα, τῆς ψυχῆς μου τό σκότος ἀπέλασον, ἀμαρτίας τὰς σειράς, ἀγνή Παρθένε διάρρηξον, σῶσόν με κυήσασα, τὸν Πανοικτίρμονα.

Τῶν Εγκαινίων

Ευφραίνεται ἐπὶ σοί

Ἠγίαςας ἐπὶ γῆς, τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ Πνεύματι, χρίσας αὐτὴν σήμερον, σῆς ἀγαλλιάσεως ἔλαιον.

Θεμέλιόν σε Χριστέ, ἡ Ἐκκλησία ἀρραγὲς ἔχουσα, τῷ σῷ Σταυρῷ στέφεται, ὡς βασιλικῷ διαδήματι.

Ἀνέδειξας ἀγαθὴ, τὴν χειροποίητον σκηνὴν σήμερον, τῆς ὑπὲρ νοῦν δόξης σου, οικονομικῶς οικητήριον.

Θεοτοκίον

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας, ὅθεν σοι τό χαίρει προσάγομεν.

Τοῦ Αγίου

Ο πήξας ἐπ' ουδενός

Ἁγίου τὸν φωτισμόν, μετέλαβες Πνεύματος, καί τὴν θείαν χάριν ἐκ Θεοῦ στόματος, ὅλην εἰσεδέξω πανοικί, τοῦ Θεοῦ Κορυφαίου, ἐπιστασίαις καταγγέλλοντος, τὰ σωτηριώδη διδάγματα.

Υψώθης ταῖς ἀρεταῖς, ὡς κέδρος υψίκομος, καί καρπούς ευώδεις ἡμῖν προσήνεγκας, τὴν τῶν διδαγμάτων παροχὴν, τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, καί ἱαμάτων τὴν ἐνέργειαν, μάκαρ ἱεράρχα Κορνήλιε.

Μεγίστης αξιωθείς, ευκλείας Κορνήλιε, σύν τώ Κορυφαίω καί άλλοις πλείοσιν,
έδραμες κηρύττων πανταχού, τό κήρυγμα τό θεϊόν, δι' ού ημείς
φωταγωγούμενοι, σκότους αγνωσίας ερρύσθημεν.

Θεοτοκίον

Αγνείας φωτοειδές, γεγένησαι σκήνωμα, καί τόν φωτοδότην φέρεις
σαρκούμενον, άνθρωπον οφθέντα καθ' ημάς, διά φιλανθρωπίαν, καί τήν
φθοράν εξαφανίσαντα, Άφθορε βροτών η ανάκλησις.

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν

Τού μαρτυρίου τήν σκηνήν Θεός παρέδειξε, καί ο θεσπέσιος Μωσής εν γή
επήξατο, καί ναόν εγκαινίζει Σολομών εν θυσίαις, ημείς δέ επί τήν νέαν
Ιερουσαλήμ, τή πίστει καταφυγόντες δαυϊτικώς, δώμεν θείαν ανύμνησιν, τώ
Σταυρωθέντι δι' ημάς, αιτούμενοι συγχώρησιν, πάντων ών περ ημάρτομεν.

Κάθισμα τού Σταυρού

'Ηχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Ο Σταυρός σου Κύριε, ως φώς εκλάμπων, τάς τού σκότους φάλαγγας,
αποδιώκει, καί πιστούς, καταφαιδρύνει τούς ψάλλοντας, Σταυρός υπάρχει,
τού κόσμου τό καύχημα,

Δόξα... τού Αγίου όμοιον

Απαρχήν αγίαν σε, η Εκκλησία, εξ εθνών εδέξατο, καταφωτίζοντα αυτήν, ταίς
εναρέτοις σου πράξεσιν, Ιερομύστα, θεόφρον Κορνήλιε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ταχύ προκατάλαβε

Εν πίστει τά Εγκαίνια, επιτελούμεν φαιδρώς, τού οίκου σου Άχραντε,
ευλογημένη αγνή, Παρθένε πανύμνητε, χαίροντες τή ελπίδι, τή εις σέ
Θεοτόκε, αιτούμέν σε τού πρεσβεύειν, τώ Σωτήρι απαύστως, αυτώ τώ
σαρκωθέντι εκ σου, σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Προεόρτιος

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Δι' αγάπησιν Οικτίρμον τής σής εικόνας, επί Σταυρού σου έστης, καί
ετάκησαν έθνη, σύ γάρ εί φιλάνθρωπε, ισχύς μου καί ύμνησις».

Ηλιόμορφος ορώμενος προσκυνείται, υπό πιστών ανθρώπων, ο Σταυρός τού
Κυρίου, όν κατασπαζόμενοι, ψυχάς φωτιζόμεθα.

Θεός Κύριος σαρκούμενος επεφάνη, καί υψωθείς εν ξύλω, τούς αυτόν
προσκυνούντας, φωτίζει εκάστοτε, δεινών εξαιρούμενος.

Ιλασμόν ημίν καί άφεσιν τών πταισμάτων, Λόγε Θεού παράσχου, τοίς πιστώς
προσκυνούσι, σήμερον προκείμενον, Σταυρόν σου τόν τίμιον.

Θεοτοκίον

Μή κενώσας τούς Πατρώους ο Λόγος κόλπους, σού εν τοίς κόλποις Κόρη,
ανεκλίθη ως βρέφος, θέλων αναπλάσαι με, φθορά υποκείμενον.

Τών Εγκαινίων

Επαρθέντα σε ιδούσα

Ουκ εν θύμασιν αλόγων η Εκκλησία, αλλά τώ σώ τιμίω εκ πλευράς
ζωηφόρου, αίματι ραντίζεται, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου
Κύριε.

Τά σκηνώματα Κυρίου ηγαπημένα, τοίς κατιδεῖν ποθοῦσιν
ανακεκαλυμμένως, τήν δόξαν τού προσώπου αυτού, συμφώνως
κραυγάζουσι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Εικονίζουσα τήν χρίσιν η Εκκλησία, τού εκλεκτού λαού σου τό πολύτιμον
μύρον, σήμερον αλείφεται, τήν θείαν τού Πνεύματος, χάριν αοράτως
λαμβάνουσα.

Θεοτοκίον

Απειρογάμως εκύησας ώ Παρθένε, καί μετά τόκον ώφθης, παρθενεύουσα
πάλιν, όθεν ασιγήτοις φωναίς, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει αδιστάκτω
κραυγάζομεν.

Τού Αγίου

Τήν θείαν εννοήσας σου

Τού Πνεύματος τήν χάριν δεξάμενος, ήλιος ώσπερ φωταυγής, τήν γήν
επήλθες Κορνήλιε, αποδιώκων τό σκότος, τής ειδωλομανίας πανεύφημε.

Ως μέγας ποταμός εκπεπόρευσαι, άπαν τό πρόσωπον τής γής, αρδεύων
θείοις διδάγμασι, καί τά ζιζάνια πνίγων, τά τής πολυθείας Κορνήλιε.

Νεκρός παντί τώ κόσμω γενόμενος, τού νεκρωθέντος δι' ημάς, τήν θείαν
έγερσιν άπασι, τοίς εκ παθών νεκρωθείσι, διήγγειλας παμμάκαρ Κορνήλιε.

Θεοτοκίον

Σοφίας καθαρόν ενδιαίτημα, τής τού Πατρός υπερφυώς, αγνή Παρθένε
γεγένησαι, δι' ής ημάς τής κακίας, νυνί τού σοφιστού ελυτρώθημεν.

Προεόρτιος

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τόν φωτισμόν σου Κύριε, κατάπεμψον ημίν, καί τής αχλύος ημάς τών
πταισμάτων, λύσον αγαθέ, τήν σήν ειρήνην ουρανόθεν δωρούμενος».

Κατά παθών ενίσχυσον, ημάς φθοροποιών, τούς σέ τιμώντας, καί
ασπαζομένους τίμιε Σταυρέ, αγίου πάθους, αγιώτατον σύμβολον.

Λελαμπρυσμένοι σήμερον καρδίας καί ψυχάς, καλών ιδέαις, προσέλθωμεν πιστοί, καί τό σεπτόν καί θεῖον ξύλον, τοῦ Σταυροῦ προσκυνήσωμεν.

Μερράς γλυκαίνει πρότερον τά ὕδατα Μωσῆς, σημαίνων ξύλω, σέ τίμιε Σταυρέ, δι' οὐ γλυκασμόν σωτηριώδη, τοῖς βροτοῖς εναπέσταξας.

Θεοτοκίον

Υπέρ ημῶν δυσώπησον, Χριστόν τόν ἐκ τῶν σῶν, ἀγνῶν αἱμάτων, πανάχραντε Κόρη, σάρκα υλικήν ἡμφιεσμένον, καί βροτούς αναπλάσαντα.

Τῶν Εγκαινίων

Σύ Κύριέ μου φῶς

Σύ πάλαι ἐν Σινά, σκηνήν ἀχειροποίητον, υπέδειξας τῷ θεόπτη, Μωϋσῇ διαγράφων, Χριστέ τήν Ἐκκλησίαν σου.

Σύ Κύριε σκηνήν, ἐπὶ γῆς κατεσκεύασας, σύ τάξεσιν ουρανίαις, τῶν βροτῶν τὰς χορείας, συνάπτεις τῇ δυνάμει σου.

Σέ Κύριε πηγὴν, τῆς ζωῆς ἐπιστάμεθα, σύ Ἄγιε τήν εἰρήνην, ἐλθὼν εὐηγγελίσω, Χριστέ τῇ Ἐκκλησίᾳ σου.

Θεοτοκίον

Σέ ὅπλον ἀρραγές, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα, σέ ἀγκυραν καί ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν Σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Τοῦ Αγίου

Ο αναβαλλόμενος

Ὅλος ἀνακείμενος, τῷ Παντοκράτορι, κωφοῖς ξοάνοις ἱερομύστα, σέβας οὐ προσένειμας, ὑπὸ μαιφόνων, ἀνθρώπων συνωθούμενος.

Ὑψιστον ἀόρατον, Θεόν Κορνήλιε, ἐν ἐκτενείᾳ ἐπεκαλέσω, καί ναόν ἡδάφισας, βδελυκτῶν ξοάνων, μεγάλως θαυμαζόμενος.

Τό τοῦ Παντοκράτορος, φυλάττων πρόσταγμα, ἐφυλακίσθης, δεσμά υπέστης, καί δεσμῶν ἀπέλυσας, τῆς κακοπιστίας, τοὺς ἀφρονας θεόσοφε.

Θεοτοκίον

Ομβρησόν μοι Πάναγνε, πταισμάτων ἀφεσιν, ἐπίσκεψαί με τόν ἀσθενούντα, καί κλυδωνιζόμενον, συμφοραῖς τοῦ βίου, καί πάθεσι τοῦ σώματος.

Προεόρτιος

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ἦλθον εἰς τά βάθη τῆς θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεός ἐκ φθοράς ἀνάγαγε, τήν ζωὴν μου ὡς

φιλάνθρωπος».

Νυγείς επί σοί πλευράν ο Κτίστης, Σταυρέ εθελουσίως, αναρτώμενος, αίμα καί ύδωρ αποκενοί, δι' ών ανεπλάσθημεν, οι πιστώς σε ασπαζόμενοι.

Ξύλον ζωοδώρητον Κυρίου, πηγή αθανασίας, απολύτρωσις παντός τού κόσμου, σώζε ημάς, τούς ασπαζομένους σε, ως φρουρόν ημών σωτήριον.

Όπλον ημίν άρρηκτον εδόθης, δι' ού νικώμεν πάσας, τάς ενέδρας τών αντικειμένων, θείε Σταυρέ, οι ψυχής ευθύτητι, Ιερώς σε ασπαζόμενοι.

Θεοτοκίον

Άγιος ναός τού εν Αγίοις, επαναπεπταυμένου, εχηματίσας Θεογεννήτορ, όθεν ημάς, τούς πιστώς υμνούντάς σε, αγιάζεις Μητροπάρθενε.

Τών Εγκαινίων

Θύσω σοι, μετά φωνής

Τού κάλλους, ο Βασιλεύς Χριστός επεθύμησε, νύν τής σεπτής Εκκλησίας, καί εθνών μητέρα απέδειξεν, εκ δουλείας, υιοθετουμένων διά τού Πνεύματος.

Φρίπτουσι, τών δυσμενών δαιμόνων αι φάλαγγες, τήν τού Χριστού Εκκλησίαν, τού Σταυρού τώ τύπω ση με ιουμένην, καί σκιάζει, αγιαστική τού Πνεύματος έλλαμψις.

Ού ψάμμον, αλλά Χριστόν θεμέλιον έχουσα, η εξ εθνών Εκκλησία, στεφανούται κάλλει τώ απροσίτω, καί διαδήματι, τής βασιλείας εγκαλλωπίζεται.

Θεοτοκίον

Ω θαύμα, τών απάντων θαυμάτων καινότερον! ότι Παρθένος εν μήτρα, τόν τά σύμπαντα περιέποντα, απειράνδρωσ συλλαβούσα, ουκ εστενοχώρησε.

Τού Αγίου

Μαινομένην κλύδωνι

Καθαρώς ποιούμενος, τάς ευχάς σου, Άγγελον Θεού, φανερώς τεθέασαι μούντά σε, τά κρείττονα, καί σωτηρίας εχόμενα.

Λαμπρυνθείς τώ πνεύματι, φωτοβόλος γέγονας αστήρ, φωτοβόλοις λάμψεσι τά πέρατα, φωταγωγών, Ιερομύστα Κορνήλιε.

Επιγνούς τόν Κύριον, ο τή πλάνη πρώην σκοτισθείς, ανανεύει Μάκαρ τή εντεύξει σου, καί πανοικί, θείαν εισδέχεται κάθαρσιν.

Θεοτοκίον

Ο τής δόξης Κύριος, εξ αιμάτων σου παρθενικών, εσαρκώθη μόνος ως επίσταται, Πανύμνητε, σώζων ημάς αγαθότητι.

Κοντάκιον τών Εγκαινίων

Ἦχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Ουρανός πολύφωτος η Εκκλησία, ανεδείχθη άπαντας, φωταγωγούσα τούς πιστούς, εν ώ εστώτες κραυγάζομεν, Τούτον τόν οίκον, στερέωσον Κύριε.

Ο Οίκος

Επιδημήσαντος ημίν, τού Λόγου κατά σάρκα, ο τής βροντής μέν γόνος φησί καθυπογράφων, Εθεασάμεθα παιδρώς τήν δόξαν, ήν είχεν ο Υιός παρά τού Πατρός, εν αληθείας χάριτι, Όσοι δέ πίστει τούτον ελάβομεν, έδωκε τοίς πάσιν εξουσίαν, τού γενέσθαι τέκνα Θεού, οί ουκ εξ αιμάτων, ουδέ εκ θελήματος σαρκός αναγεννηθέντες, αλλ' εκ Πνεύματος Αγίου επαυξηθέντες, οίκον προσευχής επήξαμεν, καί βοώμεν, Τούτον τόν οίκον στερέωσον Κύριε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Εγκαινίων τής αγίας τού Χριστού καί Θεού ημών Αναστάσεως.

Στίχοι

- Νόμον παλαιόν Ισραήλ πληρών νέος,
- Εγκαινίοις σοι τόν τάφον τιμά Λόγε.
- Τύχθη αναστάσεως τρισκαιδεκάτη καινισμός.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Κορνηλίου τού Εκατοντάρχου.

Στίχοι

- Ζωής απίστου Κορνήλιον εξαγεις,
- Πιστών απαρχήν τών εθνών Χριστέ μου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Κρονίδου, Λεοντίου, Σεραπίωνος, Στράτωνος, Σελευκου, Μακροβίου, Γορδιανού, Ζωτικού, Ηλεί, Λουκιανού, καί Ουαλεριανού.

Ο όσιος πατήρ ημών Πέτρος ο εν τή Αγρέα εν ειρήνη τελειούται.

Ο όσιος νέος Ιερόθεος ο Ιβηρίτης, ο κατά τό 1720 ακμάσας, εν ειρήνη τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Προεόρτιος

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Νέοι τρείς εν Βαβυλώνι, προσταγμα τυραννικόν, εις φλήναφον θέμενοι, μέσον τού πυρός ανεβόων, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Πάλαι εν ταῖς ευλογίαις, τῶν παίδων ο Ιακώβ, σέ προδιεχάραττε, τίμιε Σταυρέ, αλλ' ημεῖς σε νύν προσκυνούμεντες πάντοτε, φωτισμόν αρυόμεθα.

Ράβδω σε προεικονίζει, θεῖος πάλαι Μωϋσής, Σταυρέ, τέμνων θάλασσαν, ημεῖς δέ σε νύν προσκυνούμεντες, παθῶν αβρόχως πέλαγος, χαλεπόν περαιούμεθα.

Στόματί σε καί καρδία, πανσεβάσμιε Σταυρέ, νύν περιπτυσσόμενοι, τόν αγιασμόν, τήν υγείαν, τήν σωτηρίαν πάντοτε, απαντλούμεν ψυχῆς τε καί σώματος.

Θεοτοκίον

Παρθένε ευλογημένη, πρέσβευε υπέρ ημῶν, καθικετευόντων σε, εις σέ γάρ ελπίζομεν πάντες, καί σοί βοῶμεν, Δέσποτα, μή παρίδης τήν ποίμνην σου.

Τῶν Εγκαινίων

Εν τή καμίνῳ Αβραμιαῖοι

Δροσοβόλος μέν, ἡ καμινιαία φλόξ ἐδείχθη ποτέ, νύν δέ ἐξ ἐλαίου χρίσμα πνευματικόν, ἀγιάζει τοὺς κραυγάζοντας, Ευλογημένος εἰ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὡς ἐν καμίνῳ, τῇ θεοδόχῳ νέα σκηνή, πάντες οἱ ἐξ Ἰσραὴλ τοῦ πνευματικοῦ, δροσιζόμενοι βοήσωμεν, Ευλογημένος εἰ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Οἱ τετρωμένοι, τῷ γλυκυτάτῳ θείῳ ἔρωτι, δεύτε ἐν παστάδι ταύτῃ τῇ μυστικῇ, συναφθῶμεν τῷ νυμφίῳ Χριστῷ, Ευλογημένος εἰ ἐκβοῶντες, τῆς δόξης οὐ Κύριος.

Θεοτοκίον

Τό τοῦ Υψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, χαίρε, διὰ σοῦ γάρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν, Ευλογημένη σύ ἐν γυναιξίν, υπάρχεις πανάμωμε.

Τοῦ Αγίου

Ὁ υπερυψούμενος

Σύ ἐθνῶν γεγένησαι, ἀπαρχή Κορνήλιε, πρῶτος γάρ τό βάπτισμα, ἐδέξω τό ἅγιον, καί Πνεύματος τήν χάριν, ὡς τό πρῖν οἱ θεηγόροι.

Μέγιστα τεράστια, τελῶν θεία χάριτι, πρὸς πίστιν ἐζώγρησας, τοὺς πάλαι κακόφρονας, διδάξας ἀναμέλπειν, ὁ Θεός ευλογητός εἰ.

Εν τῇ γῇ κρυπτόμενος, καί βάτῳ σκεπτόμενος, θεαῖς εισηγήσεσι, Σοφέ πεφανέρωσαι, θαυμάτων βρύων χάριν, καί νοσήματα διώκων.

Λύρα μελωδήσασα, δόγματα σωτήρια, καί πάντων Κορνήλιε, ψυχάς

ενηδύνουσα, εδείχθης αναμέλπων, ο Θεός ευλογητός εί.

Τριαδικόν

Πάντες τρισυπόστατον, μονάδα δοξάσωμεν, Πατέρα προάναρχον, Υιόν ομοούσιον, καί Πνεύμα μελωδούντες, ο Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ώφθης τό ανθρώπινον, φύραμα θεώσασα, τή θεία γεννήσει σου, Παρθένε πανάμωμε, διό σε κατά χρέος, οι πιστοί δοξολογούμεν.

Προεόρτιος

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί edίδας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Τό σωτήριον όπλον καί άρρηκτον, τών πιστών τήν ετοιμήν βοήθειαν, τήν κραταιάν αντίληψιν, τόν Σταυρόν τού Κυρίου, νύν προσκυνούμεν, κατενώπιον πάντων προκείμενον.

Υψηλώς επί ξύλου ανήρτησεν, εγκαρσίως τόν όφιν ως γέγραπται, ο Μωϋσής προγράφων σε, πανσεβάσμιον ξυλον, δι' ού τής βλάβης, νοητών εκλυτρούμεθα όφρων.

Φωτισμός τών ψυχών ημών πέφυκας, φωτοδότα Σταυρέ πανσεβάσμιε, σέ γάρ περιπτυσσόμενοι, τās αρχάς τε τού σκότους καί εξουσίας, εκτρεπόμεθα θεία δυνάμει σου.

Θεοτοκίον

Τήν αγνήν καί Παρθένον τιμήσωμεν, τήν τόν άναρχον Λόγον καί άκτιστον, υπερφυώς κήσασαν, εις ημών σωτηρίαν, αναβοώντες, Ευλογούμεν Παρθένε τόν τόκον σου.

Τών Εγκαινίων

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Σήμερον χιτώνά νοητόν, τόν άνωθεν υφαντόν εκ θείας χάριτος, η Εκκλησία σου Κύριε, ώσπερ νύμφη εστολίσατο, καί τούς οικείους συγκαλεί πρός ευφροσύνην λαούς, εις τό μέλπειν, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Σήμερον ο δεύτερος Αδάμ, Χριστός ανέδειξε, Παράδεισον νοητόν, τήν νέαν ταύτην σκηνήν, φέρουσιν κατά ξύλου τού τής γνώσεως, τό ζωηφόρον τού Σταυρού, όπλον τοίς ψάλλουσιν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τριαδικόν

Πατρός εξ ανάρχου σε Υιόν, καί Πνεύμα Άγιον μίαν θεότητα, τελείαν άναρχον άτμητον, ομοούσιον ασύγχυτον, εν υποστάσει τρισί σέβοντες ψάλλομεν,

Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη εν πάσαις γενεαίς, Παρθένε άχραντε, Μήτηρ εδείχθης Θεού, σύ τής θεότητος γέγονας, ενδιαίτημα πανάμωμε, μή φλογισθείσα τώ πυρί τού απροσίτου φωτός, όθεν πάντες, σέ ευλογούμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Τού Αγίου

Σοί τώ παντουργώ

Μόνον εκ ψυχής, τόν επί γής οφθέντα, Θεόν εξεζήτησας, νοός ευθύτητι όθεν εγένου, απαρχή θεοφόρε, τών εθνών τιμία, καί Πνεύματος δοχείον.

Άνθρακι τών σών, Μάκαρ εμπύρων λόγων, τήν ύλην κατέφλεξας, τής ματαιότητος, όθεν πρός φέγγος, ανέσπερον μετέβης, πάντας καταυγάζων, τούς πόθω σε υμνούντας.

Κλήρος καί μερίς, καί βοηθός καί ρύστης, ισχύς τε καί ύμνησις, καί φώς σοι γέγονε, Λόγος ο πάντα, καλών εκ τού μή όντος, καί χειραγωγία, Κορνήλιε θεόφρον.

Τριαδικόν

Άγιε Πατήρ, Άγιε Λόγε, Πνεύμα, παναγία άκτιστε, Τριάς αμέριστε, σώζε τούς πόθω, υμνούντάς σου τό κράτος, καί τήν βασιλείαν, καί τήν μεγαλωσύνην.

Θεοτοκίον

Ράνον εφ' ημάς, τά σά ελέη Κόρη, συνήθως καί αίτησαι, αγνή συγχώρησιν, πάντων πταισμάτων, εν γνώσει καί αγνοία, εξ απροσεξίας, ημίν επισυμβάντων.

Προεόρτιος

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ο τόκος σου άφθορος εδείχθη, Θεός εκ λαγόνων σου προήλθε, σαρκοφόρος ός ώφθη επί γής, καί τοίς ανθρώποις συνανεστράφη, σέ Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Χριστός επί σοί ανηρτημένος, τόν κόσμον ανύψωσε πεσόντα, εις βυθόν απωλείας αληθώς, Σταυρέ Κυρίου, όθεν σέ πόθω, νύν προσκυνούμεν, καί τιμώμεν καί δοξάζομεν.

Ψυχάς αγνισθώμεν καί καρδιάς, καλών επιμόνοις εργασίαις, καί προκείμενον μέσον, τό σωτήριον ορώντες τού Σταυρού ξύλον, πίστει καί πόθω, θεοφρόνως προσκυνήσωμεν.

Ως ήλιος μέγας ταίς ακτίσι, ταίς σαίς καταυγάζεις τούς εν σκότει, καί τούς δαίμονας φλέγεις, ωραιότατε Σταυρέ όθεν φώτισον πάντας, τούς εν πίστει προσκυνούντάς σε.

Θεοτοκίον

Φωτί με καταύγασον τώ θείω, φωτός οικητήριον Παρθένε, τών παθών μου τό σκοτός, καί τών ηδονών τήν βαθυτάτην όντως νύκτα, Θεοκυήτορ, παναγία απελαύνουσα.

Τών Εγκαινίων

Λίθος αχειρότμητος

Δεύτε καθαρά τή καρδιά καί νηφαλέοις όμμασι νοός, τής τού Βασιλέως θυγατρός, τής Εκκλησίας τήν ωραιότητα, υπέρ χρυσίον λάμπουσαν, κατανοούντες μεγαλύνωμεν.

Χαίρε καί ευφραίνου η νύμφη, τού Βασιλέως τού μεγάλου, κατοπτριζομένη τηλαυγώς, τού σου νυμφίου τήν ωραιότητα, σύν τώ λαώ σου κράζουσα, Σέ Ζωοδότα μεγαλύνωμεν.

Τήν εξ ύψους άμυναν Σώτερ, τή Εκκλησία σου παράσχου, άλλον γάρ ουκ οίδεν, ει μή σέ, τόν υπέρ ταύτης τήν σήν φιλάνθρωπε, πάλαι ψυχήν προθέμενον, εν επιγνώσει μεγαλύνουσα.

Θεοτοκίον

Χαίρε κεχαριτωμένη η Νύμφη, τού Βασιλέως τού μεγάλου, διά σου τής κατάρας, τής Εύας πάντες Αγνή ερρύσθημεν, καί τήν ζωήν ευράμεθα, εν τή κυήσει σου ανύμφευτε.

Τού Αγίου

Ησαΐα χόρευε

Ιεράν πανήγυριν, Εκκλησία πάσα συγκροτεί, τή μνήμει σου τή σεπτή, κήρυξ τού Χριστού, σύ γάρ ισοστάσιος, τών Αγίων ώφθης μαθητών, Πνεύμα τό Άγιον, ως εκείνοι κληρωσάμενος.

Ωραιώθης δόγμασιν, ευσεβείας ως ιερουργός, εξωμοιώθης Θεού, θείοις λειτουργοίς, πηγάζεις δέ πάντοτε, ιαμάτων Μάκαρ ποταμούς, παύων νοσήματα, τών ανθρώπων Ιερώτατε.

Στολισθείς ιμάτιον, σωτηρίου όπερ ο Χριστός, εξύφανε σαρκωθείς, νύν περιχαρώς, τά άνω βασίλεια, περιπολείς βλέπων καθαρώς, κάλλος αμήχανον, τού νυμφίου Αξιάσαστε.

Η τιμία θήκη σου, άσπερ κρήνη βρύει τοίς πιστοίς, ιάματα δαψιλώς, καί αποσοβεί, Κορνήλιε πνεύματα τά πονηρά, καί φωταγωγεί, πάντων τά όμματα, τών εν πίστει ευφημούντων σε.

Θεοτοκίον

Φωτισμόν μοι αίτησαι, η τεκούσα φώς τό εκ φωτός, εκλάμψαν τόν σκοτασμόν, πόρρω απ' έμού, εναποδιώκουσα, καί πειρασμών καί τών

ηδονών, άχραντε Δέσποινα, προστασία ακαταίσχυντε.

Εξαποστειλάριον
Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Εν Γολγοθά ο Κύριος, υψωθείς εκουσίως, επί Σταυρού ειργάσατο, τήν ημῶν σωτηρίαν, καινίσας πάσαντήνκτίσιν, τάφω δέζωοδόχῳ, ετέθη καί τριήμερος, ὡς Θεός εξανέστη, ού τῆς λαμπράς, καί σεπτῆς εγέρσεως εκτελούμεν, σύν ασωμάτοις τάξεσι, τά εγκαίνια πάντες.

Ἔτερον ὅμοιον

Μέσον τῆς γῆς ο Κύριος, καί Θεός σωτηρίαν, διά Σταυρού ειργάσατο, σαρκωθείς εκουσίως, εἰς ανακαίνισιν κόσμου, τάφῳ κατατεθείς δέ, τριήμερος ἐγγήγερται, καί ζωῆς ἀρραβώνα, τήν εαυτοῦ, προδεικνύει ἐγερσιν, ἥς ἐν πίστει, τελούμεν τά εγκαίνια, τοῦ Θεοῦ σύν Ἀγγέλοις.

Θεοτοκίον ὅμοιον

Μετ' ευφροσύνης κράζομεν, σοί τό Χαίρε Παρθένε, χαίρε ἀράς ἡ λύτρωσις, τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εύας, Χαίρε δι' ἥς ἀνυψώθη, τῶν βροτῶν ἡ ουσία, πρὸς δόξαν υπερκόσμιον, τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ σου, χαίρε δι' ἥς, υπ' Ἀγγέλων πάντοτε προσκυνεῖται, ἐν οὐρανοῖς πανύμνητε, Θεοτόκε Μαρία.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσομοια.

Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν

Σήμερον ο ἑνθεος, καί ἱερός καί σεβάσμιος, τῆς Χριστοῦ ἀναστάσεως, φαιδρῶς ἐγκαινίζεται, φωτοφόρος οἶκος, καί νέμει ἐν κόσμῳ, τάφος ο θεῖος τήν ζωήν, καί ἐμπαρέχει πηγὴν ἀθάνατον, βλυστάνει ρεῖθρα χάριτος, θαυμάτων βρῦει τά νάματα, καί δωρεῖται ἰάματα, τοῖς αὐτόν πίστει μέλπουσιν.

Ἦστραψεν ἡ ἄνωθεν, φωτοφανῆς αἴγλη λάμπουσα, καί τά πάντα φωτίζουσα, πιστῶς οὖν τιμήσωμεν, τήν Χριστοῦ τοῦ Κτίστου, ἀνάστασιν πάντες, καί ἐγκαινίων ἱερῶν, τήν ζωηφόρον θεῖαν πανήγυριν, ἐν ὕμνοις εορτάσωμεν, καί ἐν ψαλμοῖς ἀλαλάζωμεν, ὅπως ἴλεων εὐρωμεν, τόν Σωτήρα καί Κύριον.

Μέσον γῆς υψούμενον, προκατιδεῖν ἐφιέμενοι, τοῦ Σταυροῦ σκήπτρον ἅγιον, ψυχάς προκαθάρωμεν, ἀστραφθώμεν φρένας, φωτί λαμπρυνθώμεν, καί ἐν δυνάμει θεϊκῇ, καταυγασθέντες Χριστόν ὑμνήσωμεν, τῷ ξύλῳ τῷ σεπτῷ αὐτοῦ, ἀγιασμόν παρεχόμενον, τοῖς ἐν πίστει γεραίρουσι, καί θερμῶς αὐτόν μέλπουσιν.

Ἔτερα Στιχηρά Ἰδιόμελα

Ἦχος α' Ἰωάννου Μοναχοῦ

Εγκαινίζου ἐγκαινίζου ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡκεῖ γάρ σου τό φῶς, καί ἡ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνατέταλκε, Τούτον τόν οἶκον ο Πατήρ ὠκοδόμησε, τούτον τόν οἶκον ο Υἱός ἐστερέωσε, τούτον τόν οἶκον τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἀνεκαίνισε, τό

φωτίζον καί στηρίζον, καί αγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο αὐτός Ανατολίου

Πάλαι μὲν εγκαινίζων τὸν ναὸν ὁ Σολομών, αλόγων ζώων θυσίας, καί ολοκαυτώματα προσέφερε Κύριε, ὅτε δὲ ηυδόκησας Σωτὴρ τοὺς τύπους μὲν ἀργήσαι, γνωσθῆναι δὲ τὴν ἀλήθειαν, ἀναιμάκτους θυσίας, τὰ πέρατα τοῦ κόσμου προσφέρει τῇ δόξῃ σου, πάντων γὰρ δεοπόζων, τὰ πάντα αγιάξεις τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἦχος δ'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Εγκαινίζεται σήμερον ἡ ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησία, τῷ τιμίῳ καί ζωηρῷ αἵματι, τῆς ἀχράντου καί ἀκηράτου πλευράς, τοῦ σαρκωθέντος ἐκ τῆς Ἁγίας Παρθένου, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, διό ἀθροισθεῖσαι τῶν πιστῶν αἱ χορεαὶ, δοξάσωμεν τὸν Πατέρα καί Υἱόν, καί τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν μίαν θεότητα, τὴν κρατοῦσαν τὰ σύμπαντα.

Δόξα... Ἦχος γ'

Πρὸς σεαυτὸν ἐπανάγου ἄνθρωπε, γενοῦ καινός ἀντὶ παλαιοῦ, καί ψυχῆς ἐόρταζε τὰ ἐγκαίνια, ἕως καιρός, ὁ βίος εγκαινιζέσθω σοι, πάσης πολιτείας ὁδός, τὰ ἀρχαῖα παρήλθεν, ἰδοὺ γέγονε τὰ πάντα καινά, Τοῦτο τῇ εορτῇ καρποφόρησον, τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν ἀλλοιούμενος, οὕτως εγκαινίζεται ἄνθρωπος, οὕτω τιμάται ἡ τῶν Ἐγκαινίων ἡμέρα.

Καὶ νύν...

Ο αὐτός Ἰωάννου Μοναχοῦ

Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ τὴν ἐκούσιόν σου σταύρωσιν, εἰς κοινὴν ἐξανάστασιν, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων καταδεξάμενος, καί τῷ καλᾷ τῷ Σταυροῦ, βαφαῖς ἐρυθραῖς τοὺς σεαυτοῦ δακτύλους αἱματώσας, ταῖς ἀφεσίμοις ἡμῖν, βασιλικῶς υπογράψαι φιланθρωπευσάμενος, μὴ παρίδῃς ἡμᾶς κινδυνεύοντας, καί πάλιν τὴν ἀπὸ σοῦ διάστασιν, ἀλλ' οἰκτείρησον μόνε μακρόθυμε, τὸν ἐν περιστάσει λαόν σου, καί ἀνάστηθι, πολέμησον τοὺς πολεμοῦντας ἡμᾶς, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί ἐκ τῶν Κανόνων, Ωδὴ γ' καί ς'.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμέραν.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Ο Ἀπόστολος πρὸς Εβραίους

Ἀδελφοί, οἱ Ἅγιοι κλήσεως ἐπουρανίου...

Ἀλληλούϊα Ἦχος α'

Στίχ. Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις.

Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.

Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον

Τώ καιρώ εκείνω ελθών ο Ιησούς εις τά μέρη Καισαρείας...

Ζήτηι Ιουνίου κθ'

Κοινωνικόν

Κύριε, ηγάπησα ευπρέπειαν οίκου σου, καί τόπον σκηνώματος δόξης σου.
Αλληλούϊα.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η παγκόσμιος Ὑψωσις τού τιμίου καί ζωοποιού Σταυρού.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό, Κυριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναίον εν Μάρτυσι

Υψουμένου σου Δέσποτα, εν Σταυρῷ συνανύψωσας, τού Αδάμ τήν
ἐκπτώτον, φύσιν ἀπασαν, διό υψούντες τόν ἀχραντον, Σταυρόν σου
φιλάνθρωπε, τήν εξ ὕψους σου ισχύν, εξαιτούμεν κραυγάζοντες, Σώσον
Υψιστε, ως Θεός ελεήμων τούς τιμώντας, τήν σεπτήν τε καί φωσφόρον, τού
σου Σταυρού θείαν ὕψωσιν. (Δίς)

Ψαλμικῶς νυνί βλέπομεν, υποπόδιον Δέσποτα, ἐνθα πόδες ἔστησαν, σού οι
ἀχραντοι, σήμερον πόθω υψούμενον, Σταυρόν σου τόν τίμιον, καί υψούντες
ευσεβῶς, δυσωπούμέν σε κράζοντες, Πάντας Ὑψιστε, τῷ Σταυρῷ σου τῷ
θείῳ αγιάσας, τῆς αφάτου ευσπλαγχνίας, μετόχους δείξον καί χάριτος.

Ὡς αήττητον τρόπαιον, θυρεόν απροσμάχητον, καί ως σκήπτρον ἐν Θεον,
προσκυνούμεν σου, Σταυρόν Χριστέ τόν πανάγιον, δι' οὐ κόσμος σέσωσται,
καί χορεύει ο Αδάμ, γηγενῶν τά συστήματα, τούτον ἄσμασιν, ευφημούντες
τιμώνμεν, καί τήν τούτου, θείαν Ὑψωσιν τελούντες, τόν ιλασμόν εξαιτούμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Σύ μου σκέπη κραταιά, υπάρχεις ο τριμερῆς Σταυρός τού Χριστού, αγιάσόν
με τῇ δυνάμει σου, ἵνα πίστει καί πόθῳ, προσκυνῶ καί δοξάζω σε.

Απόστιχα Στιχηρά

Ἦχος β'

Οἶκος τού Εφραθά

Σήμερον τού Χριστού, ο Σταυρός ανυψούται, τό ζωηφόρον ξύλον, εν ᾧ σαρκί
επάγη, πάντας ανακαλούμενος.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ξυλον τό τού Σταυροῦ, υψούμενον ορώντες, μεγαλωσύνην δώμεν, Θεῷ τῷ σταυρωθέντι, σαρκί δι' αγαθότητα.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημῶν πρό αἰώνος εἰργάστο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Χαίροις τό τῶν Πιστῶν, φυλακτήριον θεῖον, ἀπροσμάχητον τεῖχος, Σταυρός ο τοῦ Κυρίου, δι' οὐ ἀπό γῆς ἥρθημεν.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τό σωτήριον ξύλον, ἐν ᾧ ἐξετανύθη, Χριστός ἡ ἀπολύτρωσις.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί εὐλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεύσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Ἀπόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν Ψαλμόν, εἰ μὲν ἐστὶ Κυριακή, στιχολογούμεν τό, Μακάριος ἀνὴρ, τό Κάθισμα ὅλον, εἰδὲ μή, μετά τόν Προοιμιακόν, εὐθύς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν δέ Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια, δευτεροῦντες αὐτά.

**Ἦχος πλ. β,
Ὅλην ἀποθέμενοι**

Σταυρός ἀνυψούμενος, τοῦ ἐν αὐτῷ ὑψωθέντος, τό πάθος τό ἀχραντον, ἀνυμνεῖν προτρέπεται κτίσιν ἅπασαν, ἐν αὐτῷ κτείνας γάρ, τόν ἡμᾶς κτείναντα, νεκρωθέντας ἀνεζώωσε, καί κατεκάλλυνε, καί εἰς οὐρανοὺς πολιτεύεσθαι, ἠξίωσεν ὡς εὐσπλαγχνος, δι' ὑπερβολήν αγαθότητος, ὅθεν γεγηθότες, ὑψώσωμεν τό ὄνομα αὐτοῦ, καί τήν αὐτοῦ μεγαλύνωμεν, ἄκραν συγκατάβασιν. **(Δίς)**

Μωσῆς προετύπου σε, χεῖρας ἐκτείνας εἰς ὕψος, καί κατατροπούμενος, Ἀμαλήκ τόν τύραννον, Σταυρέ τίμιε, τῶν πιστῶν καύχημα, Ἀθλητῶν στήριγμα, Ἀποστόλων ἐγκαλλώπισμα, Δικαίων πρόμαχε, πάντων τῶν Οσίων διάσωσμα, διό σε ἀνυψούμενον, βλέπουσα ἡ κτίσις ευφραίνεται, καί πανηγυρίζει, δοξάζουσα Χριστόν τόν διά σου, τά διεστώτα συνάψαντα, ἄκρα αγαθότητι. **(Δίς)**

Σταυρέ πανσεβάσμιε, όν περιέπουσι τάξεις, Αγγέλων γηθόμεναι, σήμερον υψούμενος, θείω νεύματι, ανυψοίς άπαντας, τούς κλοπή βρώσεως, απωσθέντας καί εις θάνατον, κατολισθήσαντας, όθεν σε καρδιά καί χείλεσι, πιστώς περιπτυσσόμενοι, τόν αγιασμόν αρυόμεθα, Υψούτε βοώντες, Χριστόν τόν υπεράγαθον Θεόν, καί τό αυτού προσκυνήσατε, θείον υποποδιον. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Δεύτε άπαντα τά έθνη, τό ευλογημένον ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' ού γέγονεν η αιώνιος δικαιοσύνη, τόν γάρ Προπάτορα Αδάμ, ο απατήσας εν ξύλω, τώ Σταυρώ δελεάζεται, καί πίστει κατενεχθείς πτώμα εξαίσιον, ο τυραννίδι κρατήσας τού βασιλείου πλάσματος, Αίματι Θεού, ο ιός τού όφews αποπλύνεται, καί κατάρα λέλυται, καταδίκης δικαίας, αδίκω δίκη τού δικαίου κατακριθέντος, ξύλω γάρ έδει τό ξύλον ιάσασθαι, καί πάθει τού απαθούς, τά εν ξύλω λύσαι πάθη τού κατακρίτου, Αλλά δόξα Χριστέ Βασιλεύ, τή περί ημάς σου φρικτή οικονομία δι' ής έσωσας πάντας, ως αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Είσοδος. Το Προκείμενον τής ημέρας καί τά Αναγνώσματα.

**Τής Εξόδου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 15, 22-27 & 16, 1)**

Εξήρε Μωϋσής τούς υιούς, Ισραήλ από θαλάσσης Ερυθράς, καί ήγαγεν αυτούς εις τήν έρημον Σούρ, καί επορεύοντο τρεις ημέρας εν τή ερήμω, καί ουχ εύρισκον ύδωρ ώστε πιείν. Ήλθον δέ εις Μερράν, καί ουκ ηδύναντο πιείν ύδωρ εκ Μερράς, πικρόν γάρ ήν, διά τούτο επωνομάσθη τό όνομα τού τόπου εκείνου, Πικρία. Καί διεγόγγυζεν ο λαός κατά Μωϋσή λέγοντες, Τί πιώμεθα; Εβόησε δέ Μωϋσής πρός Κύριον, καί έδειξεν αυτώ Κύριος ξύλον καί ενέβαλεν αυτό εις τό ύδωρ, καί εγλυκάνθη τό ύδωρ, εκεί έθετο αυτώ δικαιώματα καί κρίσεις, καί εκεί αυτόν επείραζε καί είπεν. Εάν ακοή ακούση Κυρίου τού Θεού σου, καί τά αρεστά ενώπιον αυτού ποιήσης, καί ενωτίση τάς εντολάς αυτού καί φυλάξης πάντα τά δικαιώματα αυτού, πάσαν νόσον, ήν επήγαγον τοίς Αιγυπτίοις, ουκ επάξω επί σέ, εγώ γάρ ειμι Κύριος ο ιώμενός σε. Καί ήλθον εις Αιλείμ, καί ήσαν εκεί δώδεκα πηγαί υδάτων, καί εβδομήκοντα στελέχη φοινίκων, παρενέβαλον δέ εκεί παρά τά ύδατα. Απήραν δέ εξ Αιλείμ, καί ήλθε πάσα η συναγωγή υιών Ισραήλ εις τήν έρημον Σίν, ο εστιν, αναμέσον Αιλείμ, καί αναμέσον Σινά.

**Παροιμιών το Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 11-18)**

Υιέ, μη ολιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδέ εκλύου υπ' αυτού ελεγχόμενος. Όν γάρ αγαπά κυριος, παιδεύει, μαστιγοί δέ πάντα υιόν, όν παραδέχεται. Μακάριος άνθρωπος, ός εύρε σοφίαν, καί θνητός, ός οίδε φρόνησιν. Κρείσσον γάρ αυτήν εμπορεύεσθαι, ή χρυσίου καί αργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ εστι λίθων πολυτελών, ουκ αντιτάσσεται αυτή ουδέν πονηρόν, ευγνωστός εστι πάσι τοίς αγαπώσιν αυτήν, πάν δέ τίμιον, ουκ άξιον αυτής εστι, Μήκος γάρ βίου, καί έτη ζωής εν τή δεξιά αυτής, εν δέ τή αριστερά αυτής πλούτος καί δόξα εκ τού στόματος αυτής εκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δέ καί έλεον επί γλώσσης φορεί. Αι οδοί αυτής οδοί καλαί, καί πάσαι αι τρίβοι

αυτῆς μετ' εἰρήνης. Ξύλον ζωῆς ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀντεχομένοις αὐτῆς, καὶ τοῖς ἐπερειδομένοις ἐπ' αὐτήν, ὡς ἐπὶ Κύριον ἀσφαλῆς.

Προφητείας Ἡσαΐου τό Ἀναγνώσμα
(Κεφ. 60, 11-16)

Τάδε λέγει Κύριος, Ἀνοιχθήσονται αἱ πύλαι σου Ἱερουσαλήμ ἡμέρας καὶ νυκτός οὐ διὰ παντός, κλεισθήσονται, τοῦ εἰσαγαγεῖν πρὸς σέ δύναμιν ἐθνῶν, καὶ βασιλεῖς αὐτῶν ἀγομένους. Τὰ γάρ ἔθνη καὶ οἱ βασιλεῖς, οἵτινές σοι οὐ δουλεύσουσιν ἀπολούνται, καὶ τὰ ἔθνη ἐρημία ἐρημωθήσονται. Καὶ ἡ δόξα τοῦ Λιβάνου πρὸς σέ ἥξει, ἐν κυπαρίσσῳ καὶ πεύκῃ καὶ κέδρῳ, ἅμα δοξάσαι τὸν τόπον τὸν ἅγιόν μου, καὶ τὸν τόπον τῶν ποδῶν μου δοξάσω. Καὶ πορεύσονται πρὸς σέ δεδαικότες οἱ υἱοὶ τῶν ταπεινωσάντων σε, καὶ παροξυνάντων σε, καὶ προσκυνήσουσιν ἐπὶ τὰ ἵχνη τῶν ποδῶν σου πάντες οἱ παροξύναντές σε, καὶ κληθήσῃ Πόλις Κυρίου Σιών τοῦ Ἁγίου Ἰσραὴλ, διὰ τὸ γεγενῆσθαί σε καταλελειμμένην καὶ μεμισημένην, Καὶ οὐκ ἦν ὁ βοηθὸς σοι, καὶ θῆσω σε ἀγαλλίαμα αἰώνιον, εὐφροσύνην γενεαῖς γενεῶν. Καὶ θηλάσεις γάλα ἐθνῶν, καὶ πλοῦτον βασιλέων φάγεσαι καὶ γνώσῃ, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ σῶζων σε, καὶ ὁ ἐξαιρούμενός σε ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'
Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου

Σήμερον ὡς ἀληθῶς, ἡ ἀγίῳ φθογγος ρήσις τοῦ Δαυΐδ πέρας εἴληφεν, ἰδοὺ γάρ ἐμφανῶς, τὸ τῶν ἀχράντων ποδῶν σου προσκυνούμεν ὑποπόδιον, καὶ ἐν τῇ τῶν πτερύγων σου ἐλπίζοντες σκιά, πανοικτίρμον βοώμέν σοι. Σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, καὶ ἀνύψωσον τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ σου τὸ κέρας, τῇ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου ἀνυψώσει, Χριστέ πολυέλεε.

Ὁ αὐτός

Τὸ φυτευθέν ἐν Κρανίου τόπῳ ξύλον τῆς ὄντως ζωῆς, ἐν ᾧ εἰργάσατο σωτηρίαν ὁ τῶν αἰώνων Βασιλεὺς, ἐν μέσῳ τῆς γῆς, ὑψούμενον σήμερον ἀγιάζει τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, καὶ ἐγκαινίζεται τῆς Ἀναστάσεως ὁ οἶκος, ἀγάλλονται Ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ, καὶ εὐφραίνονται ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς γῆς, δαυϊτικῶς βοῶντες καὶ λέγοντες, Ὑψούτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ὅτι ἅγιός ἐστιν ὁ παρέχων τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός

Προτυπῶν τὸν Σταυρόν σου Χριστέ, ὁ πατριάρχης Ἰακώβ, τοῖς ἐγγόνοις τῇ εὐλογίᾳ χαριζόμενος, ἐπὶ ταῖς κάραις ἐναλλάξ τὰς χεῖρας ἐπέθηκε, τοῦτον δὲ Σωτὴρ ἡμεῖς, σήμερον ἀνυψούντες κραυγάζομεν, Δώρησαι τῷ φιλοχρίστῳ Βασιλεῖ τὸ νίκος, ὡς Κωνσταντίνῳ τὸ τρόπαιον.

Ἦχος β'
Θεοφάνους

Θεῖος θησαυρὸς ἐν γῇ κρυπτόμενος, τοῦ Ζωοδότου ὁ Σταυρὸς, ἐν οὐρανοῖς ἐδείκνυτο Βασιλεῖ εὐσεβεῖ, νίκης κατ' ἐχθρῶν υπογραμμὸν δηλῶν νοερῶς, ὃν

γεγηθώς πίστει καί πόθω, θεόθεν αναδραμών πρὸς θεωρίας ὑψωσιν,
σπουδῇ μεγίστη, ἐκ γῆς λαγόνων ἀνέφηνεν, εἰς κόσμου λύτρον, καί σωτηρίαν
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτός
Κυπριανού

Ἡ τῶν χειρῶν ἐναλλαγὴ τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, ἐπ' εὐλογία τῶν τέκνων, τό
κραταῖόν τοῦ Σταυροῦ σου προεδήλωσε σύμβολον, ὃν περ ἡμεῖς κατέχοντες
αρραγές φυλακτήριον, τήν τῶν δαιμόνων πανσθενῶς ἐκδιώκομεν φάλαγγα,
καί τοῦ Βελίαρ ἐν αὐτῷ τήν οφρύν καταβαλόντες, τοῦ ἐχθίστου Ἀμαλήκ
τροποῦμεθα τήν πανώλεθρον δύναμιν, Αὐτόν καί νῦν ἀνυψούμενον,
εὐσεβοφρόνως οἱ πιστοί, εἰς ἱλασμόν ἁμαρτιῶν, τῇ σῇ ἀγαθότητι, ἐν πολλῷ
πλείονι φωνῇ βοῶντες προσφέρομεν, Κύριε ἐλέησον, ὁ ἐκ Παρθένου
σαρκωθεῖς, οἴκτιρον τό τῶν χειρῶν σου ἀγαθέ, σοφόν δημιουργήμα.

Ο αὐτός
Λέοντος Δεσπότη

Σύ μου σκέπη κραταῖά υπάρχεις, ὁ τριμερὴς Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, ἀγίασόν
με τῇ δυνάμει σου, ἵνα πίστει καί πόθω προσκυνῶ καί δοξάζω σε.

Ἦχος δ'

Κροτήσωμεν σήμερον ἀσματικὴν πανήγυριν, καί φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καί
τῇ γλώττῃ τρανῶς βοήσωμεν, ὁ δι' ἡμᾶς Χριστέ, κρίσιν καταδεξάμενος, καί
ἐμπτυσμούς καί μάστιγας, καί τό κόκκινον περιβαλόμενος, καί ἐν Σταυρῷ
ἀνελθὼν, ὃν ἰδὼν ὁ ἥλιος καί ἡ σελήνη, τό φέγγος ἀπέκρυσαν, καί τῷ φόβῳ
γῆ ἐσειέτο, καί τό καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη διχῶς, αὐτός καί νῦν
δώρησαι, τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, ἡμῖν φρουρόν καί φύλακα, καί ἐλατήρα
τῶν δαιμόνων, ἵνα πάντες προσπτυσσόμενοι, βοῶμεν αὐτῷ, Σῶσον ἡμᾶς
Σταυρέ τῇ δυνάμει σου, ἀγίασον ἡμᾶς τῇ λαμπρότητί σου, τίμιε Σταυρέ, καί
κραταίωσον ἡμᾶς τῇ υψώσει σου, ὅτι φῶς ἡμῖν δεδώρησαι, καί σωτηρία τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτός
Ἀνατολίου

Φωτολαμπῆς ἀστέρων τύπος, προεδείκνυε Σταυρέ, τρόπαιον νίκης εὐσεβεῖ
ἀνακτι τῷ πάνυ, οὐ ἡ μήτηρ Ἑλένη ἀνευραμένη, κοσμοφανή πεποίηκε, καί σέ
σήμερον ἀνυψοῦντες τῶν πιστῶν αἱ χορεῖαι κραυγάζομεν, Φώτισον ἡμᾶς τῇ
ἐλλάμψει σου, Σταυρέ ζωηφόρε, ἀγίασον ἡμᾶς τῇ ἰσχύϊ σου, πανσέβαστε
Σταυρέ, καί κράτυνον ἡμᾶς, τῇ υψώσει σου, υψούμενος πρὸς παράταξιν
ἐχθρῶν.

Δόξα... Καί νῦν...

Ο αὐτός
Ἀνατολίου

Τοῦ τιμίου Σταυροῦ Χριστέ τήν ἐνέργειαν, προδιατυπώσας Μωϋσῆς,
ἐτροπώσατο τόν ἐναντίον Ἀμαλήκ, ἐν τῇ ἐρήμῳ Σινά, ὅτε γάρ ἐφήπλου τὰς
χείρας, Σταυροῦ τόν τύπον ποιῶν, ἐνίσχυνεν ὁ λαός, νυνὶ τῶν πραγμάτων ἡ
ἐκβασίς εἰς ἡμᾶς πεπλήρωται, Σήμερον Σταυρός υψοῦται, καί δαίμονες
φυγαδεύονται, Σήμερον ἡ κτίσις πάσα ἐκ τῆς φθοράς ἡλευθέρωται, πάντα
γάρ διὰ Σταυροῦ, ἐπέλαμψεν ἡμῖν τὰ χαρίσματα, διό γηθόμενοι πάντες,

προσπίπτομέν σοι, λέγοντες, Ως εμεγαλύνθη τά έργα σου, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'
Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ο ζωηφόρος Σταυρός, τῆς ευσεβείας τό ἀήττητον τρόπαιον, ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου, ο τῶν πιστῶν στηριγμός, τό τῆς Ἐκκλησίας περιτείχισμα, δι' οὐ ἐξηφάνισται, ἡ φθορά καί κατήργηται, καί κατεπόθη, τοῦ θανάτου ἡ δύναμις, καί υψώθημεν, ἀπό γῆς πρὸς οὐράνια, Ὅπλον ἀκαταμάχητον, δαιμόνων ἀντίπαλε, δόξα Μαρτύρων Οσίων, ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώπισμα, λιμὴν σωτηρίας, ο δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Χαίροις ο τοῦ Κυρίου Σταυρός, δι' οὐ ἐλύθη τῆς ἀράς τό ἀνθρώπινον, τῆς ὄντως χαράς σημεῖον, ο καταράσσων ἐχθρούς, ἐν τῇ σῇ υψώσει πανσεβάσμιε, ἡμῶν ἡ βοήθεια, Βασιλέων κραταίωμα, σθένος δικαίων, ἱερέων εὐπρέπεια, ο τυπούμενος, καί δεινῶν ἐκλυτρούμενος, ράβδος ἡ τῆς δυνάμεως, ὑφ' ἧς ποιμαινόμεθα, ὅπλον εἰρήνης ἐν φόβῳ, ο περιέπουσιν Ἄγγελοι, Χριστοῦ θεία δόξα, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ο δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνος εἰργάστο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Χαίροις ο τῶν τυφλῶν ὁδηγός, τῶν ἀσθενούντων ἰατρός, ἡ ἀνάστασις, ἀπάντων τῶν τεθνεώτων, ο ἀνυψώσας ἡμᾶς, εἰς φθοράν πεσόντας, Σταυρέ τίμιε, δι' οὐ διαλέλυται, ἡ φθορά καί ἐξήνθησεν, ἡ ἀφθαρσία, καί βροτοὶ ἐθεώθημεν, καί διάβολος, παντελῶς καταβέβληται, Σήμερον ἀνυψούμενον, χερσὶ καθορώντῃς σε, Ἀρχιερέων υψούμεν, τόν υψωθέντα ἐν μέσῳ σου, καί σέ προσκυνούμεν, ἀρυόμενοι πλουσίως τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'
Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ὅν περ πάλαι Μωϋσῆς, προτυπώσας ἐν εαυτῷ, τόν Ἀμαλήκ καταβαλὼν ἐτροπώσατο, καί Δαυὶδ ὁ μελωδός, υποπόδιόν σοι βοῶν, προσκυνεῖσθαι διετάξατο, τίμιον Σταυρόν σου, Χριστέ ὁ Θεός, σήμερον ἀμαρτωλοὶ προσκυνούντες χεῖλεσιν ἀναξίοις, σέ τόν καταξιώσαντα παγῆναι ἐν αὐτῷ, ἀνυμνούντες βοῶμέν σοι, Κύριε σὺν τῷ Ληστῇ τῆς βασιλείας σου ἀξίωσον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καί τό σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Εκ τρίτου

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος

Τού Σταυρού σου τό ξύλον προσκυνούμεν Φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ
προσηλώθης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, Παράδεισον ἠνέωξας Σωτήρ, τῷ πιστεῖ
προσελθόντι σοι Ληστή, καὶ Τρυφῆς κατηξιώθῃ, ὁμολογῶν σοι, Μνήσθητί μου
Κύριε, Δέξαι ὥσπερ ἐκείνον καὶ ἡμᾶς, κραυγάζοντας, Ἠμάρτομεν, πάντες τῇ
εὐσπλαγχνίᾳ σου, μή υπερίδῃς ἡμᾶς. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. β'

Μόνον ἐπάγῃ τό ξύλον Χριστέ τού Σταυρού σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθῃ τού
θανάτου Κύριε, ὃν γάρ κατέπιε πόθῳ Ἄδης, ἀπήμεσε τρόμῳ, ἔδειξας ἡμῖν τό
σωτήριόν σου Ἄγιε, καὶ δοξολογούμεν σε, Υἱέ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς. (Δίς)

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν

Προδιετύπου μυστικῶς πάλαι τῷ χρόνῳ, ὁ Ἰησοῦς ὁ τού Ναυῆ, Σταυροῦ τόν
τύπον, ὡς τὰς χεῖρας ἐξέτεινε σταυροφανῶς Σωτήρ μου, καὶ ἔστη ὁ ἥλιος ἕως
ἐχθροῦς, ἀνείλεν, ἀνθισταμένους σοί τῷ Θεῷ, νῦν δέ οὗτος ἐσκότισται, ἐπὶ
Σταυροῦ σε ὁρῶν, θανάτου κράτος λύνοντα, καὶ τόν Ἄδην σκυλεύοντα.

Οἱ Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οἱ Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Ἐκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβοῦ, καὶ
σώσον Σωτήρ μου.
- Οἱ μισοῦντές Σιών, αἰσχύνηθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ
ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα... Καὶ νύν...

Αγίῳ Πνεύματι πάσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει υψοῦται λαμπρύνεται, τῇ
τριαδικῇ Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Εἶδον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Πάσα πνοή. Τό Ευαγγέλιον. Τό, Ανάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, ἐν ἡ
ἐν ἡμέρᾳ τύχη ἡ Εορτή τοῦ Σταυροῦ.
Ο Ν'.

Δόξα... Ἦχος β'

Σύ μου σκέπη κραταιά υπάρχεις, ο τριμερὴς Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, αγιάσόν
με τῇ δυνάμει σου, ἵνα πίστει καί πόθῳ, προσκυνῶ καί δοξάζω σε.

Καί νύν... Τό αὐτό

Τό Ἰδιόμελον

Ἦχος πλ. β'

Σταυρέ τοῦ Χριστοῦ, Χριστιανῶν ἡ ἐλπίς, πεπλανημένων οδηγέ,
χειμαζομένων λιμήν, ἐν πολέμοις νίκος, οἰκουμένης ασφάλεια, ασθενούντων
ιατρέ, νεκρῶν ἡ ἀνάστασις, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ο Κανὼν, ὅς τήν δε τήν ἀκροστιχίδα φέρει.

Σταυρῷ πεποιθώς, ὕμνον ἐξερεύγομαι.

Ποίημα τοῦ Κυρίου Κοσμά.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ' Ο Εἰρμός

«Σταυρόν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ράβδῳ, τήν Ερυθράν διέτεμε, τῷ
Ἰσραὴλ πεζεύσαντι, τήν δέ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ τοῖς ἄρμασι κροτήσας
ἤνωσεν, ἐπ' εὐρους διαγράψας, τό ἀήττητον ὄπλον, διό Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ
Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται».

Τόν τύπον πάλαι Μωσῆς, τοῦ ἀχράντου πάθους, ἐν εαυτῷ προέφηνε, τῶν
ἱερῶν μεσούμενος, Σταυρῷ δέ σχηματισθεὶς, τεταμέναις τρόπαιον, παλάμαις
ἡγείρει, τό κράτος διολέσας, Ἀμαλήκ τοῦ πανώλους, διό Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ
Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ἀνέθηκε Μωϋσῆς, ἐπὶ στήλης ἄκος, φθοροποιοῦ λυτήριον, καί ἰοβόλου
δήγματος, καί ξύλῳ τύπῳ Σταυροῦ, τόν πρὸς γῆν συρόμενον, ὅφιν
προσέδῃσεν, ἐγκάρσιον ἐν τούτῳ, θριαμβεύσας τό πῆμα, διό Χριστῷ
ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Υπέδειξεν οὐρανός, τοῦ Σταυροῦ τό τρόπαιον, τῷ εὐσεβείας κράτορι, καί
Βασιλεῖ θεόφρονι, ἐχθρῶν ἐν ᾧ δυσμενῶν, κατεβλήθη φρύαγμα, ἀπάτη
ανετράπη δέ, καί πίστις ἐφηπλώθη, γῆς τοῖς πέρασι θεία, διό Χριστῷ ἄσωμεν,
τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Καταβασία

Σταυρόν χαράξας Μωσής, επ' ευθείας ράβδω, τήν Ερυθράν διέτεμε, τώ Ισραήλ πεζεύσαντι, τήν δέ επιστρεπτικώς, Φαραώ τοῖς ἄρμασι κροτήσας ἤνωσεν, επ' εὐρους διαγράψας, τό αἰήτητον ὄπλον, διό Χριστῷ ἄσωμεν, τώ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ράβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται, τώ βλαστῷ γάρ προκρίνει τόν ιερέα, τή στερειουούση δέ πρώην, Εκκλησία νύν ἐξήνησε, ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καί στερέωμα».

Ὡς επαφήκε ραπιζομένη ὕδωρ ἀκρότομος, ἀπειθούντι λαῷ, καί σκληροκαρδίῳ, τῆς θεοκλήτου ἐδήλου, Εκκλησίας τό μυστήριον, ἥς ο Σταυρός, τό κράτος καί στερέωμα.

Πλευράς ἀχράντου λόγχῃ τρωθείσης, ὕδωρ σὺν αἵματι ἐξεβλήθη, ἐγκαινίζον διαθήκην, καί ρυπτικόν ἀμαρτίας, τῶν πιστῶν γάρ Σταυρός καύχημα, καί Βασιλέων κράτος καί στερέωμα.

Καταβασία

Ράβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται, τώ βλαστῷ γάρ προκρίνει τόν ιερέα, τή στερειουούση δέ πρώην, Εκκλησία νύν ἐξήνησε, ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καί στερέωμα.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν

Εν Παραδείσῳ με τό πρίν, ξύλον ἐγύμνωσεν, οὔπερ τή γεύσει, ο ἐχθρός εἰσφέρει νέκρωσιν, τοῦ Σταυροῦ δέ τό ξύλον, τῆς ζωῆς τό ἔνδυμα, ἀνθρώποις φέρον, ἐπάγη ἐπὶ τῆς γῆς, καί κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πάσης χαράς, ὃν ὀρώντες υψούμενον, Θεῷ ἐν πίστει λαοί, συμφώνως ἀνακράζωμεν, Πλήρης δόξης ο οἶκός σου. (Δίς)

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά ἔργα σου, καί ἐδόξασά σου τήν θεότητα».

Πικρογόνους μετέβαλε, ξύλῳ Μωϋσῆς πηγὰς ἐν ἐρήμῳ πάλαι, τώ Σταυρῷ πρὸς τήν ευσέβειαν, τῶν ἐθνῶν προφαίνων τήν μετάθεσιν.

Ὁ βυθὼ κολπωσάμενος, τέμνουσαν ἀνέδωκεν Ἰορδάνης ξύλῳ, τώ Σταυρῷ καί τώ Βαπτίσματι, τήν τομήν τῆς πλάνης τεκμαιρόμενος.

Ἱερῶς προστοιβάζεται, ο τετραμερὴς λαὸς προηγούμενος, τῆς ἐν τύπῳ μαρτυρίου σκηνῆς, σταυροτύποις τάξεσι κλειζόμενος.

Θαυμαστῶς ἐφαπλούμενος, τὰς ἡλιακὰς βολὰς ἐξηκόντισεν, ο Σταυρός, καί

διηγήσαντο, ουρανοί τήν δόξαν τού Θεού ημών.

Καταβασία

Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ὡ τρισμακάριστον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ὁ Βασιλεύς καί Κύριος, δι' οὐ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν σοί δελεασθεῖς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι, τήν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ημῶν».

Σέ τό αοίδιμον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, τήν Εδέμ φυλάττουσα, στρεφομένη ρομφαία, Σταυρέ ηδέσθη, τό φρικτόν δέ Χερουβίμ, εἶξε τῷ σοί παγέντι Χριστῷ, τῷ παρέχοντι, τήν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ημῶν.

Υποχθονίων δυνάμεις, ἀντίπαλοι τού Σταυροῦ, φρίπτουσι χαραττόμενον, τό σημεῖον ἐν αέρι ᾧ πολοῦσιν, ουρανίων γηγενῶν, γένος δέ γόνυ κάμπτει Χριστῷ, τῷ παρέχοντι, τήν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ημῶν.

Μαρμαρυγαῖς ἀκηράτοις, φανείς ὁ θεῖος Σταυρός, ἐσκοτισμένοις ἔθνεσι, τοῖς ἐν πλάνῃ ἀπάτης τό θεῖον φέγγος, ἀπαστράψας οικειοί, τῷ ἐν αὐτῷ παγέντι Χριστῷ, τῷ παρέχοντι, τήν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ημῶν.

Καταβασία

Ὡ τρισμακάριστον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ὁ Βασιλεύς καί Κύριος, δι' οὐ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν σοί δελεασθεῖς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι, τήν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ημῶν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Νοτίου θηρός ἐν σπλάγχνοις, παλάμας Ἰωνάς, σταυροειδῶς διεκπετάσας, τό σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφῶς, ὅθεν τριήμερος ἐκδύς, τήν υπερκόσμιον Ἀνάστασιν υπεζωγράφησε, τού σαρκί προσπαγέντος, Χριστοῦ τού Θεοῦ, καί τριημέρῳ ἐγέρσει, τόν κόσμον φωτίσαντος».

Ὁ γήρα καμφθεῖς, καί νόσω τρυχωθεῖς, ἀνωρθούτο Ἰακώβ χείρας ἀμείψας, τήν ἐνέργειαν φαίνων τού ζωηφόρου Σταυροῦ, τήν παλαιότητα καί γάρ, τού νομικοῦ σκιώδους, γράμματος ἐκαινογράφησεν, ὁ ἐν τούτῳ σαρκί προσπαγείς Θεός, καί τήν ψυχόλεθρον νόσον, τής πλάνης ἀπήλασε.

Νεαζούσαις θεῖς παλάμας, ὁ θεῖος Ἰσραήλ, σταυροειδῶς κάραις ἐδήλου, ὡς πρεσβύτερον κλέος ὁ νομολάτρης λαός, υποπτευθεῖς ὅθεν οὕτως ἐξηπατήσθαι, οὐκ ἠλλοίωσε τόν ζωηφόρον τύπον, υπερέξει λαός γάρ Χριστοῦ τού Θεοῦ, νεοπαγής ἀνεβόα, Σταυρῷ τειχιζόμενος.

Καταβασία

Νοτίου θηρός ἐν σπλάγχνοις, παλάμας Ἰωνάς, σταυροειδῶς διεκπετάσας, τό σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφῶς, ὅθεν τριήμερος ἐκδύς, τήν υπερκόσμιον Ἀνάστασιν υπεζωγράφησε, τού σαρκί προσπαγέντος, Χριστοῦ

τού Θεού, καί τριημέρω εγέρσει, τόν κόσμον φωτίσαντος.

Κοντάκιον Αυτόμελον Ἦχος δ'

Ο υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τῇ ἐπωνύμῳ σου καινῇ πολιτείᾳ, τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι, Χριστέ ο Θεός, Εὐφρανὸν ἐν τῇ δυνάμει σου, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς, κατὰ τῶν πολεμίων, τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν σὴν, ὅπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Ο Οἶκος

Ο μετὰ τρίτον ουρανὸν ἀρθείς ἐν Παραδείσῳ, καὶ ῥήματα τὰ ἀρρητα καὶ θεία, ἃ οὐκ ἐξὸν γλώσσαις λαλεῖν, τί τοῖς Γαλάταις γράφει, ὡς ἐρασταὶ τῶν Γραφῶν, ἀνέγνωτε καὶ ἐγνώτε, Εμοί, φησί, καυχᾶσθαι μὴ γένοιτο, πλήν εἰ μὴ ἐν μόνῳ τῷ Σταυρῷ τῷ τοῦ Κυρίου, ἐν ᾧ παθὼν, ἐκτείνε τὰ πάθη, Αὐτόν οὖν καὶ ἡμεῖς βεβαίως κραιώμεν τοῦ Κυρίου τόν Σταυρόν καύχημα πάντες, ἐστὶ γὰρ σωτήριον ἡμῖν τοῦτο τό ξύλον, ὅπλον εἰρήνης ἀήττητον τρόπαιον.

Συναξάριον

Τῇ ΙΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ παγκόσμιος Ὑψωσις τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Στίχοι

- Τὰς ἐν λάρυγγι Σώτερ ὑψώσεις φέρει,
- Ὑψούμενον βλέπουσα τόν Σταυρόν κτίσις.
- Ὑψώθη δεκάτῃ, Σταυροῦ ξύλον, ἡδὲ τετάρτῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ἡ κοίμησις τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου, ἐν ταύτῃ γὰρ ἀνεπαύσατο, ἀλλὰ διὰ τὴν Εορτὴν τοῦ τιμίου Σταυροῦ μετετέθη ἡ τοῦτου Εορτὴ εἰς τόν Νοέμβριον μήνα.

Καὶ μνήμη τῆς εὐσεβεστάτης Βασιλίσσης Πλακίλλης, συζύγου γενομένης τοῦ μεγάλου Βασιλέως Θεοδοσίου.

Στίχοι

- Φθαρτὸν λιπούσα στέμμα γῆς ἡ Πλακίλλα,
- Ἐν ουρανοῖς ἀφθαρτον εὗρηκε στέφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν ἐν Ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν, τῶν συνελθόντων ἐν τῇ Ἀγίᾳ καὶ Οἰκουμενικῇ Ἑκτῇ Συνόδῳ, ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου, υἱοῦ Ἰουστινιανοῦ τοῦ δευτέρου, τοῦ καλουμένου Ρινοτμήτου, Σεργίου τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως ἰθύνοντος, καὶ Ἀγάθωνος τῶν Ρωμαίων, Ἡθορίσθη δὲ ἐν τῷ Τρούλλῳ τοῦ Παλατίου, τῷ λεγομένῳ, Ωάτῳ, ἀναθέματι καθυποβαλοῦσα Σέργιον, καὶ Πύρρον, καὶ Πέτρον, καὶ Παύλον, Ἐπισκόπους γενομένους Κωνσταντινουπόλεως, Μακρόβιον τε τόν Ἀντιοχείας, καὶ Κύρον τόν Ἀλεξανδρείας, καὶ Ὠώριον τόν Ρώμης, Στέφανόν τε καὶ Πολυχρόνιον, καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς, Ἦτις ἁγία

Σύνοδος επί μὲν τοῦ δηλωθέντος Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου συνηθοίσθη, ἡ δὲ τῶν Κανόνων ἐκδοσις ἐπὶ Ιουστινιανοῦ τοῦ υιοῦ αὐτοῦ γέγονε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Πάππα.

Στίχοι

- Ἡδεῖτο Πάππας πρὸς τὰ στίγματα στένειν,
- Βοηθὸν ἐγγὺς τὸν Θεὸν κεκτημένος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεοκλῆς ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Πρὸς κλήσιν ἤκει καὶ Θεοκλῆς τὴν ἀνω,
- Ἐχων ὄχημα τὴν τομὴν τὴν ἐκ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος Βαλεριανός, τὸ νήπιον, ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Βαλεριανῷ τῷ μικρῷ Θεὸς μέγας,
- Ἐν οὐρανῷ δέδωκε πάμμεγα στέφος.

Ὁ ἅγιος νέος οσιομάρτυς Μακάριος, ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ μαρτυρήσας κατὰ τὸ 1527, ὁ καὶ μαθητὴς χρηματίσας τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Νήφωνος, ξίφει τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβούς, λαοὺς ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς καὶ δυσφημίας θεοστυγούς, ὅλω τῷ γένει σωματοφθορὸς τις, ὡς λύμη τῆς νόσου μετέδωκεν, ἀλλ' ἐυρηκότες γηγενεῖς ἀνάκλησιν, Σταυροῦ τὸ ξύλον κράζομεν, ὁ υπερύμνητος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ».

Ξύλου γευσάμενος ὁ πρῶτος ἐν βροτοῖς, φθορὰ παρώκησε, ρίψιν γὰρ ζωῆς ἀτιμοτάτην κατακριθεὶς, ὅλω τῷ γένει σωματοφθορὸς τις, ὡς λύμη τῆς νόσου μετέδωκεν, ἀλλ' ἐυρηκότες γηγενεῖς ἀνάκλησιν, Σταυροῦ τὸ ξύλον κράζομεν, ὁ υπερύμνητος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ἐλυσεν πρόσταγμα Θεοῦ παρακοή, καὶ ξύλον ἠνεγκε θάνατον βροτοῖς, τὸ μὴ εὐκαίρως μεταληφθέν, ἐν ασφαλείᾳ τῆς ἐριτίμου δέ, ἐντεύθεν ζωῆς τὸ ξύλον εἶργετο, ὁ νυκτιλόχου δυσθανοῦς ἠνέωξεν, εὐγνωμοσύνης κράζοντος, ὁ υπερύμνητος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ράβδου προσπτύσσεται τὸ ἄκρον, Ἰωσήφ, ὁ γενησόμενον, βλέπων, Ἰσραὴλ, τῆς βασιλείας τὸ κραταῖον, ὅπως συνέξει ὁ υπερένδοξος Σταυρὸς προδηλῶν,

ούτος γάρ τοῖς βασιλεύσι, τροπαιοῦχον καύχημα, καί φῶς τοῖς πίστει
κράζουσιν, ὁ υπερύμνητος, τῶν Πατέρων καί ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Καταβασία

Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβούς, λαούς εκλόνησε, πνέον απειλῆς
καί δυσφημίας θεοστυγούς, ὅμως τρεῖς Παῖδας οὐκ εδειμάτωσε, θυμός
θηριώδης, οὐ πύρ βρόμιον, ἀλλ' ἀντηχούντι δροσοβόλῳ πνεύματι, πυρί
συνόντες ἔψαλλον, ὁ υπερύμνητος, τῶν Πατέρων καί ἡμῶν, Θεός εὐλογητός
εἰ.

Ωδή η' Ὁ Εἰρμός

«Εὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, δημιουργόν Πατέρα Θεόν, ὑμνεῖτε
τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα, καί
υπερυψοῦτε, τό πάσι ζωῆν παρέχον, Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας».

Υψουμένου ξύλου, ραντισθέντος ἐν αἵματι, τοῦ σαρκωθέντος Λόγου Θεοῦ,
ὑμνεῖτε αἱ τῶν ουρανῶν Δυνάμεις, βροτῶν τήν ἀνάκλησιν εορτάζουσαι, Λαοί
προσκυνεῖτε Χριστοῦ τόν Σταυρόν, δι' οὐ τῷ κόσμῳ ἀνάστασις εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Γηγενεῖς παλάμαις, οἰκονόμοι τῆς χάριτος, Σταυρόν οὐ ἔστη Χριστός ὁ Θεός,
υψοῦτε ἱεροπρεπῶς καί Λόγχην, Θεοῦ Λόγου σῶμα ἀντιτορήσασαν,
ιδέτωσαν ἔθνη πάντα τό σωτήριον, τοῦ Θεοῦ δοξάζοντα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ τῇ θεῖᾳ ψήφῳ, προκριθέντες ἀγάλλεσθε, Χριστιανῶν πιστοί Βασιλεῖς,
καυχάσθε τῷ τροπαιοφόρῳ ὅπλῳ, λαχόντες θεόθεν, Σταυρόν τόν τίμιον, ἐν
τούτῳ γάρ φύλα πολέμων, θράσος ἐπιζητούντα, σκεδάννυνται εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Καταβασία

Εὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, δημιουργόν Πατέρα Θεόν, ὑμνεῖτε
τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα, καί
υπερυψοῦτε, τό πάσι ζωῆν παρέχον, Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ'

Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται Ὁ Εἰρμός

«Μυστικῶς εἰ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ'
οὐ τό τοῦ Σταυροῦ, ζωηφόρον ἐν γῇ, πεφυτούργηται δένδρον, δι' οὐ νύν
υψουμένου, προσκυνούντες αὐτόν σέ μεγαλύνομεν».

Αγαλλέσθω τά δρυμοῦ ξύλα σύμπαντα, ἁγιασθείσης τῆς φύσεως αὐτῶν, υφ'
οὐ περ ἐξ ἀρχῆς, ἐφυτεύθη Χριστοῦ, τανυθέντος ἐν ξύλῳ, δι' οὐ νύν
υψουμένου, προσκυνούμεν αὐτόν καί μεγαλύνομεν.

Ἱερὸν ἠγέρθη κέρας θεόφροσι, τῆς κεφαλῆς τῶν ἀπάντων ὁ Σταυρός, ἐν ᾧ
αμαρτωλῶν νοουμένων, συνθλώνται τά κέρατα πάντα, δι' οὐ νύν υψουμένου,

προσκυνούμεν αυτόν καί μεγαλύνομεν.

Ειρμός άλλος

«Ο διά βρώσεως τού ξύλου, τώ γένει προσγενόμενος θάνατος, διά Σταυρού κατήργηται σήμερον, τῆς γάρ Προμήτορος ἡ παγγενῆς κατάρα διαλέλутαι, τώ βλαστῷ τῆς αγνῆς Θεομήτορος, ἦν πάσαι αἱ Δυνάμεις, τῶν ουρανῶν μεγαλυνουσι».

Μὴ τὴν πικρίαν τὴν τοῦ ξύλου, εἰσας αναιρέσιμον Κύριε, διά Σταυροῦ τελείως ἐξήλειψας, ὅθεν καὶ ξύλον ἔλυσε ποτέ, πικρίαν υδάτων Μερράς, προτυποῦν τοῦ Σταυροῦ τὴν ἐνέργειαν, ἦν πάσαι αἱ Δυνάμεις, τῶν ουρανῶν μεγαλύνουσιν.

Ἀδιαλείπτως βαπτομένους, τώ ζόφῳ τοῦ προπάτορος Κύριε, διά Σταυροῦ ἀνύψωσας σήμερον, ὡς γάρ τῇ πλάνῃ ἀγαν ἀκρατῶς, ἡ φύσις προκατηνέχθη, παγκλήρως ἡμᾶς πάλιν ἀνῶρθωσε, τό φῶς τό τοῦ Σταυροῦ σου, ὃν οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἴνα τόν τύπον υποδείξης, τώ κόσμῳ προσκυνούμενον Κύριε, τόν τοῦ Σταυροῦ ἐν πάσιν ὡς ἐνδοξον, ἐν ουρανῷ ἐμόρφωσας, φωτὶ ἀπλέτῳ ἠγλαϊσμένον, Βασιλεῖ πανοπλίαν ἀήττητον, ἦν πάσαι αἱ Δυνάμεις, τῶν ουρανῶν μεγαλύνουσιν.

Καταβασίαι

Μυστικῶς εἰ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ' οὗ τό τοῦ Σταυροῦ, ζωηφόρον ἐν γῇ, πεφυτούργηται δένδρον, δι' οὗ νῦν υψουμένου, προσκυνούντες αὐτόν σέ μεγαλύνομεν.

Ο διά βρώσεως τού ξύλου, τώ γένει προσγενόμενος θάνατος, διά Σταυρού κατήργηται σήμερον, τῆς γάρ Προμήτορος ἡ παγγενῆς κατάρα διαλέλутαι, τώ βλαστῷ τῆς αγνῆς Θεομήτορος, ἦν πάσαι αἱ Δυνάμεις, τῶν ουρανῶν μεγαλυνουσι.

Εξαποστειλάριον

Ἦχος β'

Τῶν μαθητῶν ὁρῶντων σε

Σταυρός, ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης, Σταυρός, ἡ ωραιότης τῆς Ἐκκλησίας, Σταυρός, Βασιλέων τό κραταίωμα, Σταυρός, Πιστῶν τό στήριγμα
Σταυρός, Ἀγγέλων ἡ δόξα, καί τῶν δαιμόνων τό τραῦμα. (Δίς)

Ἔτερον, ὃ λέγεται ἅπαξ

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Σταυρός υψοῦται σήμερον, καί κόσμος ἀγιάζεται, ὁ γάρ Πατρί συνεδρεύων, καί Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ, ἐν τούτῳ χείρας ἀπλώσας, τόν κόσμον ὅλον εἰλκυσας, πρὸς σὴν Χριστέ ἐπίγνωσιν, τοὺς οὖν εἰς σέ πεποιθότας, θείας ἀξίωσον δόξης. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἶνους. ἱστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'
Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! τό ζωηφόρον φυτόν, ο Σταυρός ο πανάγιος, εἰς ὕψος αἱρόμενος, εμφανίζεται σήμερον, δοξολογοῦσι πάντα τά πέρατα, εκδειματοῦνται δαίμονες ἅπαντες, ὡ οἶον δώρημα, τοῖς βροτοῖς κεχάρισται! δι' οὐ Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος. (Δίς)

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὡς βότρυν πλήρη ζωῆς, ο βαστάσας τὸν ὕψιστον, ἀπὸ γῆς υψούμενος, Σταυρός οράται σήμερον, δι' οὐ πρὸς Θεὸν πάντες εἰλκύσθημεν, καὶ κατεπόθη εἰς τέλος θάνατος, Ὡ ξύλον ἀχραντον! υφ' οὐ ἀπολαύομεν τῆς ἐν Ἐδέμ, ἀθανάτου βρώσεως, Χριστόν δοξάζοντες.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! εὖρος καὶ μήκος Σταυροῦ, οὐρανοῦ ἰσοστάσιον, ὅτι θεία χάριτι, ἀγιάζει τὰ σύμπαντα, ἐν τούτῳ ἔθνη βάρβαρα ἡττηνται, ἐν τούτῳ σκήπτρα ἀνάκτων ἡδρασταί, Ὡ θείας κλίμακος! δι' ἧς ἀνατρέχομεν εἰς οὐρανοὺς, υψούμεντες ἐν ἄσμασι, Χριστόν τὸν κυρίον.

Δόξα...Καὶ νῦν...

Ἦχος πλ. β'

Σήμερον προέρχεται ο Σταυρός τοῦ Κυρίου, καὶ πιστοὶ εἰσδέχονται αὐτόν ἐκ πόθου, καὶ λαμβάνουσιν ἰάματα ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ πάσης μαλακίας, Αὐτόν ἀσπασώμεθα τῇ χαρὰ καὶ τῷ φόβῳ, φόβῳ διὰ τὴν ἀμαρτίαν, ὡς ἀνάξιοι ὄντες, χαρὰ δὲ διὰ τὴν σωτηρίαν, ἣν παρέχει τῷ κόσμῳ, ο ἐν αὐτῷ προσπαγεῖς Χριστὸς ο Κύριος, ο ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Δοξολογία Μεγάλη

Μετά δὲ τό τέλος αὐτῆς ἀρχόμεθα ψάλλειν τό Ασματοκόν. Ο δὲ ἱερεὺς, λαβὼν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὸν Τίμιον Σταυρόν ἐπὶ δίσκου, μετά καὶ κλάδων βασιλικῶν, ἐξέρχεται τοῦ ἱεροῦ, καὶ προπορευομένων τῶν Εξαπτερυγῶν καὶ λαμπάδων καὶ θυμιατῶν, φέρει αὐτόν ἐντὼ μέσῳ τοῦ ναοῦ, ὅπου πληρουρουμένου τοῦ Ασματοκόν, ἐκφωνεῖ. Σοφία, Ὁρθοί! καὶ τίθησι τὸν Σταυρόν ἐπὶ τοῦ προευνεστισθέντος Τετραποδίου, καὶ θυμιά σταυροειδῶς, ψάλλων τό, Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου, ἅπασι, ὡσαύτως καὶ οἱ δύο Χοροὶ ἀνά μίαν. Εἴθ' οὕτω, βαλὼν μετανόιας τρεῖς, ἐν ἡ ἡμέρᾳ τύχη, καὶ λαβὼν ἀνά χεῖρας τὸν Τίμιον Σταυρόν μετά βασιλικῶν κλάδων, ἵσταται ἐμπροσθεν τοῦ Τετραποδίου, καὶ βλέπων πρὸς Ἀνατολὰς λέγει εἰς ἐπήκοον πάντων.

Ελέησον ἡμᾶς ο Θεός, κατὰ τό μέγα ἐλεός σου, δεομεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Καὶ ἀρχόμεθα τῆς πρώτης Ἑκατοντάδος, τοῦ Κυρίου ἐλέησον, σφραγίζοντος τοῦ ἱερέως ἐν ταῖς ἐνάρξεσι μετά τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τρεῖς.

Εἶτα κλίνει τὴν κεφαλὴν, ὅσον σπιθαμὴν ἀπέχειν τῆς γῆς, καὶ κατὰ μικρόν ἀνίσταται, ἄχρι τῆς συμπληρώσεως τῆς Ἑκατοντάδος.

Εἶτα στραφεῖς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ βλέπων πρὸς Βορρὰν, λέγει.

Ἐτι δεόμεθα υπέρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Καὶ ἀρχόμεθα τῆς δευτέρας Ἐκατοντάδος, καὶ ποιεῖ ὁ Ἱερεὺς τὴν δευτέραν ὑψωσιν, ὡς προγέγραπται. Εἴθ' οὕτω, στραφεῖς πρὸς Ανατολὰς τοῦ Τετραποδίου, καὶ βλέπων πρὸς δυσμὰς λέγει.

Ἐτι δεόμεθα υπέρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνος) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

Καὶ ἀρχόμεθα τῆς τρίτης Ἐκατοντάδος. Πληρωθείσης δέ καὶ ταύτης, στρέφεται ὁ Ἱερεὺς ἐπὶ τὸ Βόρειον μέρος, καὶ βλέπων πρὸς Νότον, λέγει.

Ἐτι δεόμεθα υπέρ πάσης ψυχῆς Χριστιανῶν ὀρθοδόξων, υγείας, καὶ σωτηρίας, καὶ ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶν.

Καὶ γίνεται ἡ τετάρτη ὑψωσις. Καὶ αὐθις στρέφεται ἐμπροσθεν τοῦ Τετραποδίου, καὶ βλέπων κατὰ Ανατολὰς, λέγει.

Ἐτι δεόμεθα υπέρ πάντων τῶν διακονούντων καὶ διακονησάντων ἐν τῇ Ἁγίᾳ Μονῇ (ἡ **Εκκλησία**) ταύτῃ, υγείας, σωτηρίας, καὶ ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶν.

Καὶ ἀρχόμεθα τῆς πέμπτης Ἐκατοντάδος. Μετὰ δέ τὴν συμπλήρωσιν αὐτῆς, ὑψοί τὸν Σταυρόν, ψάλλων τό, Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ εὐλογῶν δι' αὐτοῦ σταυροειδῶς τὸν λαόν. Εἶτα, θέμενος τὸν τίμιον Σταυρόν ἐπὶ τοῦ Τετραποδίου, ψάλλει, τὸν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, ἀπαξ, καὶ οἱ Χοροὶ ὁμοίως ἀνά μίαν καὶ προσκυνεῖ εὐθύς τὸν τίμιον Σταυρόν, καὶ ἐφεξῆς πάντες. Ὅπου δέ παρευρίσκεται Ἀρχιερεὺς, αὐτὸς ὑψοί τὸν Σταυρόν. Ἐν ὅσῳ δέ γίνεται ἡ προσκύνησις, ψάλλομεν τὰ παρόντα ἰδιόμελα.

Ἦχος β'

Δεύτε Πιστοί, τό ζωοποιόν ξύλον προσκυνήσωμεν, ἐν ᾧ Χριστός ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, ἐκουσίως χεῖρας ἐκτείνας, ὑψωσεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα, οὐς πρὶν ὁ ἐχθρός, δι' ἡδονῆς συλήσας, ἐξορίστους Θεοῦ πεποίηκε, Δεύτε Πιστοί, ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' οὐ ἠξιώθημεν, τῶν αοράτων ἐχθρῶν συντρίβειν τὰς κάρας, Δεύτε πάσαι αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τὸν Σταυρόν τοῦ Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν, Χαίροις Σταυρέ τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ τελεία λύτρωσις, Ἐν σοὶ οἱ πιστότατοι Βασιλεῖς ἡμῶν καυχῶνται, ὡς τῇ σῇ δυνάμει, Ἰσμηλίτην λαόν κραταιῶς υποτάττοντες, Σέ νῦν μετὰ φόβου Χριστιανοὶ ἀσπαζόμενοι, τὸν ἐν σοὶ προσπαγέοντα Θεὸν δοξάζομεν λέγοντες, Κύριε, ὁ ἐν αὐτῷ σταυρωθείς, ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ἦχος πλ. α'

Δεύτε λαοί, τό παράδοξον θαῦμα καθορώντες, τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν

προσκυνήσωμεν, ὅτι ξύλον ἐν Παραδείσῳ θάνατον ἐβλάστησε, τό δέ, τήν ζωήν ἐξήνθησεν, ἀναμάρτητον ἔχον προσηλωμένον τόν Κύριον, ἐξ οὐ πάντα τά ἔθνη, ἀφθαρσίαν τρυγώντας κραυγάζομεν, ὁ διά Σταυροῦ θάνατον καταργήσας, καί ἡμᾶς ἐλευθερώσας, δόξα σοι.

Ο αὐτός

Ἡ φωνή τῶν Προφητῶν σου, Ἡσαΐου καί Δαυῖδ, ἐπληρώθη ὁ Θεός, ἡ λέγουσα, Ἐξουσι πάντα τά ἔθνη Κύριε, καί προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου, ἰδοὺ γάρ ὁ λαός, ὅς τῆς σῆς ἀγαθῆ χάριτος πεπλήρωται, ἐν ταῖς αὐλαῖς σου Ἱερουσαλήμ, ὁ Σταυρόν ὑπομείνας ὑπέρ ἡμῶν, καί τή ἀναστάσει σου ζωοποιῶν, φύλαξον καί σώσον ἡμᾶς.

Ἦχος πλ. β'

Σήμερον τό φυτόν τῆς ζωῆς, ἐκ τῶν τῆς γῆς ἀδύτων ἀνιστάμενον, τοῦ ἐν αὐτῷ παγέντος Χριστοῦ, πιστοῦται τήν ἀνάστασιν, καί ἀνυψούμενον χερσίν Ἱεραῖς, τήν αὐτοῦ πρὸς οὐρανοὺς καταγγέλλει ἀνύψωσιν, δι' ἧς τό ἡμέτερον φύραμα, ἐκ τῆς εἰς γῆν καταπτώσεως, εἰς οὐρανοὺς πολιτεύεται, διό ευχαρίστως βοήσωμεν, Κύριε, ὁ ὑψωθείς ἐν αὐτῷ, καί δι' αὐτοῦ συνυψώσας ἡμᾶς, τῆς οὐρανίου χαράς, ἀξίωσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ο αὐτός

Ὁ τετραπέρατος κόσμος σήμερον ἀγιάζεται, τοῦ τετραμεροῦς ὑψουμένου σου Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, καί τό κέρας τῶν πιστῶν, συνυψοῦται Βασιλέων ἡμῶν, ἐν αὐτῷ τῶν δυσμενῶν συντριβόντων τά κέρατα, Μέγας εἰ Κύριε καί θαυμαστός ἐν τοῖς ἔργοις σου! δόξα σοι.

Ο αὐτός

Τῶν Προφητῶν αἱ φωναί, τό Ξύλον τό ἅγιον προκατήγγειλαν, δι' οὐ τῆς ἀρχαίας ἡλευθερώθη κατάρας, τῆς τοῦ θανάτου ὁ Αἰὼν, ἡ κτίσις σήμερον, ὑψουμένου τούτου, συνυψοί τήν φωνήν, τό ἐκ Θεοῦ αἰτουμένη πλοῦσιον ἔλεος, Ἀλλ' ὁ μόνος ἐν ἐλέει ἀμέτρητος Δέσποτα, ἱλασμός γενοῦ ἡμῖν, καί σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Ἡ φωνή τοῦ Προφήτου σου, Μωϋσέως ὁ Θεός, πεπλήρωται ἡ λέγουσα, Ὅψεσθε τήν ζωήν ὑμῶν κρεμαμένην, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν, Σήμερον Σταυρός ὑψοῦται, καί κόσμος ἐκ πλάνης ἡλευθέρωται, Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ, Ἀνάστασις ἐγκαινίζεται, καί τά πέρατα τῆς γῆς ἀγάλλονται, ἐν κυμβάλοις Δαυῖτικοῖς, ὕμνον σοι προσφέροντα, καί λέγοντα, Εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεός, Σταυρόν καί τήν Ἀνάστασιν, δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας, ἀγαθὴ καί φιλάνθρωπε, Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Ἀπόλυσις

Εἰς τήν Λειτουργίαν Ἀντίφωνα

Ἀντίφωνον Α' Ἦχος α'

Στίχος α'. Ὁ Θεός μου πρόσχες μοι, ἵνα τί ἐγκατέλιπές με;

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος β'. Μακράν από τής σωτηρίας μου οι λόγοι τών παραπτωμάτων μου.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος γ'. Ο Θεός μου κεκράξομαι ημέρας, καί ουκ εισακούση.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος δ'. Σύ δέ εν Αγίω κατοικείς, ο έπαινος τού Ισραήλ.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β' Έχος β'

Στίχος α'. Ίνα τί ο Θεός απώσω εις τέλος;

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο σαδρκί σταυρωθείς, ψάλλοντάς σοι Αλληλούϊα.

Στίχος β'. Μνήσθητι τής συναγωγής σου, ής εκτήσω απ' αρχής.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχος γ'. Όρος Σιών τούτο, ο κατεσκήνωσας εν αυτώ.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχος δ'. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνων.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον Γ' Έχος α'

Στίχος α'. Ο Κύριος εβασίλευσεν, οργιζέσθωσαν λαοί.

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

Στίχος β'. Κύριος εν Σιών μέγας καί υψηλός έστι.

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου.

Στίχος γ'. Εξομολογησάσθωσαν τώ ονόματί σου τώ μεγάλω.

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου.

Στίχος δ'.

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου.

Εισοδικόν

Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών. καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού, ότι άγιος έστι. Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο σαρκί σταυρωθείς, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Απολυτίκιον Ἦχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Κοντάκιον Αυτόμελον Ἦχος δ'

Ο υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τή ἐπωνύμῳ σου καινή πολιτεία, τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι, Χριστέ ο Θεός, Εὐφρανον ἐν τῇ δυνάμει σου, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αυτοῖς, κατά τῶν πολεμίων, τήν συμμαχίαν ἔχοιεν τήν σήν, ὄπλον εἰρήνης, ἀήτητον τρόπαιον.

Ἀντί δέ τοῦ Τρισαγίου Ἦχος πλ. β'

Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καί τήν αγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου Ἦχος βαρύς

Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν.

Στίχ. Ο Κύριος ἐβασίλευσεν, ὀργιζέσθωσαν λαοί.

Ο Ἀπόστολος Πρὸς Κορινθίους α'

Ἀδελφοί, ο λόγος ο τοῦ Σταυροῦ...

Ἀλληλουῖα Ἦχος α'

Μνήσθητι τῆς Συναγωγῆς σου, ἥς ἐκτήσω ἀπ' ἀρχῆς.

Στίχ. Ο δέ Βασιλεύς ἡμῶν πρό αἰώνων, εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ευαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ συμβούλιον ἐποίησαν...

Κοινωνικόν

Εσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τό φῶς τοῦ προσώπου σου Κύριε. Ἀλληλουῖα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Νικήτα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς τρία καί τοῦ Ἁγίου τρία.

Τῆς Εορτῆς

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ο ζωηφόρος Σταυρός, τῆς ευσεβείας τό ἀήττητον τρόπαιον, ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου, ο τῶν πιστῶν στηριγμός, τό τῆς Εκκλησίας περιτείχισμα, δι' οὐ ἐξηφάνισται, ἡ φθορά καί κατήργηται, καί κατεπόθη, τοῦ θανάτου ἡ δύναμις, καί υψώθημεν, ἀπό γῆς πρὸς οὐράνια, Ὅπλον ἀκαταμάχητον, δαιμόνων ἀντίπαλε, δόξα Μαρτύρων Οσίων, ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώπισμα, λιμήν σωτηρίας, ο δωρούμενος τῷ Κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Χαίροις ο τοῦ Κυρίου Σταυρός, δι' οὐ ἐλύθη τῆς ἀράς τό ἀνθρώπινον, τῆς ὄντως χαράς σημεῖον, ο καταράσσων ἐχθρούς, ἐν τῇ σῇ υψώσει πανσεβάσμιε, ἡμῶν ἡ βοήθεια, Βασιλέων κραταίωμα, σθένος δικαίων, ἱερέων εὐπρέπεια, ο τυπούμενος, καί δεινῶν ἐκλυτρούμενος, ράβδος ἡ τῆς δυνάμεως, ὑφ' ἧς ποιμαίνόμεθα, ὅπλον εἰρήνης ἐν φόβῳ, ὁ περιέπτουσιν Ἄγγελοι, Χριστοῦ θεία δόξα, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Χαίροις ο τῶν τυφλῶν ὁδηγός, τῶν ἀσθενούντων ἰατρός, ἡ ἀνάστασις, ἀπάντων τῶν τεθνεώτων, ο ἀνυψώσας ἡμᾶς, εἰς φθοράν πεσόντας, Σταυρέ τίμιε, δι' οὐ διαλέλутαι, ἡ φθορά καί ἐξήνησεν, ἡ ἀφθαρσία, καί βροτοὶ ἐθεώθημεν, καί διάβολος, παντελῶς καταβέβληται, Σήμερον ἀνυψούμενον, χερσὶ καθορώντῆς σε, Ἀρχιερέων υψούμεν, τόν υψωθέντα ἐν μέσῳ σου, καί σέ προσκυνούμεν, ἀρυόμενοι πλουσίως τό μέγα ἔλεος.

Τοῦ Μάρτυρος

Ἦχος α' Τῶν οὐρανίων

Τόν ἀλιτήριον Μάρτυς κατεπολέμησας, τῇ παναλκίμῳ πίστει, τοῦ Σωτήρος θεόφρον, βασάνους υπομείνας, ὅθεν σοφέ, τοὺς βαρβάρους ἐπέστρεψας, πρὸς τόν τῶν ὅλων Δεσπότην καί ποιητὴν, καί δοξάζουσιν αὐτόν ευσεβῶς.

Τά ἀκροθίνια Μάρτυς ἐκ τῶν βαρβάρων Χριστῷ, δόξαν προσάξας ὠφθης, ἀθλητὰ θεηγόρε, θανῶν ὑπὲρ Τριάδος, ὅθεν σαφῶς, καί τό στέφος ἀπείληφας, καί ὡς φωστήρ διαλάμπεις θεοπρεπῶς, ἐν τῷ κόσμῳ ἀξιάγαστε.

Τὴν ευσεβὴ πανοπλίαν ἀμφιεσάμενος, πρὸς πόλεμον ἐδείχθης, Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως, Νικήτα ἀθλοφόρε, ὡς περ ποτέ, Γεδεὼν ο παγκράτιστος, τῶν αλλοφύλων τὰ στίφη καταβαλὼν, ρωμαλέα παρρησία σου.

Δόξα...

Ἦχος πλ. β' Θεοφάνους

Φωστήρα τῶν Μαρτύρων σε ἐγνώμεν, Νικήτα τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὰ, σύ γάρ τοῦ ἐπὶ γῆς ἀξιώματος, τὴν δόξαν καταλείψας, καί πατρικὴν ἀθεΐαν βδελυξάμενος, τοὺς θεοὺς αὐτῶν συνέτριψας, καί νικητικῶς τοὺς βαρβάρους κατήσχυνας, ὑπὲρ Χριστοῦ τό μαρτύριον τῆς ὁμολογίας ἐκπληρώσας, καί

στρατιώτης τού επουρανίου Θεού γέγονας, υπέρ ημών δυσωπών τόν ευεργέτην τού παντός, τού οικτειρήσαι καί σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ο αυτός

Τών Προφητών αι φωναί, τό Ξύλον τό άγιον προκατήγγειλαν, δι' ού τής αρχαίας ηλευθερώθη κατάρας, τής τού θανάτου ο Αδάμ, η δέ κτίσις σήμερον, υψουμένου τούτου συνυποί τήν φωνήν, τό εκ Θεού αιτουμένη πλούσιον έλεος, Αλλ' ο μόνος εν ελέει αμέτρητος Δέσποτα, ιλασμός γενού ημίν, καί σώσον τάς ψυχάς ημών.

**Είσοδος Προκείμενον
Ήχος βαρύς**

Ο Θεός ημών εν τώ ουρανώ καί εν τή γή, πάντα όσα ηθέλησεν, εποίησεν.

Στίχ. Έν εξόδω Ισραήλ εξ Αιγύπτου.

Στίχ. Η θάλασσα είδε, καί έφυγεν.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

**Ήχος πλ. β'
Όλην αποθέμενοι**

Σταυρός ανυψούμενος, τού εν αυτώ υψωθέντος, τό πάθος τό άχραντον, ανυμνείν προτρέπειται κτίσιν άπασαν, εν αυτώ κτείνας γάρ, τόν ημάς κτείναντα, νεκρωθέντας ανεζώωσε, καί κατεκάλλυνε, καί εις ουρανούς πολιτεύεσθαι, ηξίωσεν ως εύσπλαγχνος, δι' υπερβολήν αγαθότητος, όθεν γεγηθότες, υψώσωμεν τό όνομα αυτού, καί τήν αυτού μεγαλύνωμεν, άκραν συγκατάβασιν.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Μωσής προετύπου σε, χείραςεκτείνας εις ύψος, καί κατατροπούμενος, Αμαλήκ τόν τύραννον, Σταυρέ τίμιε, τών πιστών καύχημα, Αθλητών στήριγμα, Αποστόλων εγκαλλώπισμα, Δικαίων πρόμαχε, πάντων τών Οσίων διάσωσμα, διό σε ανυψούμενον, βλέπουσα η κτίσις ευφραίνεται, καί πανηγυρίζει, δοξάζουσα Χριστόν τόν διά σου, τά διεστώτα συνάψαντα, άκρα αγαθότητι.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Σταυρέ πανσεβάσμιε, όν περιέπouσι τάξεις, Αγγέλων γηθομεναι, σήμερον υψούμενος θείω νεύματι, ανυποίς άπαντας, τούς κλοτή βρώσεως, απωσθέντας, καί εις θάνατον, κατολισθήσαντας, όθεν σε καρδιά καί χείλεσι, πιστώς περιπτυσσόμενοι, τόν αγιασμόν αρυόμεθα, Υψούτε βοώντες, Χριστόν τόν υπεράγαθον Θεόν, καί τό αυτού προσκυνήσατε, θείον υποπόδιον.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τῆς νίκης επώνυμος ανεδείχθης, Μάρτυς Νικήτα πανσεβάσμιε, ἐν σταδίῳ κηρύξας Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, καί ἐναντίον βασιλέων καί τυράννων αὐτόν ομολογήσας, διό μή παύσῃ πρεσβεύων, υπέρ ειρήνης τοῦ κόσμου, καί τῶν φιλοχρίστων ἀνάκτων, καί πάντων τῶν τήν μνήμην σου τελούντων πιστῶς, τόν μόνον φιλόανθρωπον, λυτρωθῆναι πάσης οργῆς.

Καί νύν... Ο αὐτός

Ἡ φωνή τοῦ Προφήτου σου Μωϋσέως ὁ Θεός, πεπλήρωται ἡ λέγουσα, Ὁψεσθε τήν ζωήν ὑμῶν κρεμαμένην, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν, Σήμερον Σταυρός υψοῦται, καί κόσμος ἐκ πλάνης ἡλευθέρωται, Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀνάστασις ἐγκαινίζεται, καί τά πέρατα τῆς γῆς ἀγάλλεται, ἐν κυμβάλοις Δαυϊτικοῖς ὕμνον σοι προσφέροντα, καί λέγοντα, Εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεός, Σταυρόν καί τήν ἀνάστασιν, δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας, ἀγαθέ καί φιλόανθρωπε, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου

Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ὁ Μάρτυς σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσῃ αὐτοῦ, τό στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔχων γάρ τήν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλεν, ἔθραυσε καί δαιμόνων, τά ἀνίσχυρα θράσῃ. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς Εορτῆς

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Σῶσον Κύριε τόν λαόν σου καί εὐλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεύσι κατὰ βαρβάρων δωροῦμενος καί τό σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Ἀπολυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Τοῦ Σταυροῦ σου τό ξύλον προσκυνούμεν φιλόανθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ ζωή τῶν ἀπάντων, Παράδεισον ἠνέωξας Σωτήρ, τῷ πίστει προσελθόντι σοι Ληστή, καί τρυφῆς κατηξιώθῃ, ομολογῶν σοι, Μνήσθητί μου Κύριε, Δέξαι ὡς περ ἐκείνον καί ἡμᾶς, κραυγάζοντας, Ἠμάρτομεν, πάντες τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μή υπερίδῃς ἡμᾶς.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Απλώσας εν Σταυρώ, τάς παλάμας Οικτίρμον, τά έθνη τά μακράν, από σου γεγονότα, συνήγαγες δοξάζειν σου, τήν πολλήν αγαθότητα, αλλ' επίβλεπον, επί τήν σήν κληρουχίαν, καί κατάβαλε, τούς καθ' ημών πολεμίους, Σταυρώ τώ τιμίω σου.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Οι Κανόνες τής Εορτής, καί τού Αγίου, ού η, Ακροστιχίς.

Νίκης σε μέλπω τόν φερώνυμον πρόμον.
Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος δ' Θαλάσσης τό ερυθραίον

Νεκρώσας, τό τής σαρκός μου φρόνημα, τόν νούν καταύγασον, φωτιστική λαμπρότητι τήν σήν, ανυμνήσαι πανήγυριν, ως νικητής πανάριστος, καθικετεύων ώ Νικήτα Χριστόν.

Ιόν τόν εκ τών παθών γενόμενον, αποτιθέμενος, τούς αικισμούς υπέμεινας στερρώς, καί χιτώνα τόν έντιμον, μαρτυρικώς ενδέδυσαι, εκ σών αιμάτων υφαινόμενον.

Καινήν τε, καί θαυμασίαν έδειξας, οδόν αθλήσεως, υπέρ ημών τώ ξύλω προσπαγείς, απαρχή γάρ γεγένησαι, τής τών Μαρτύρων Δέσποτα, ομολογίας καί στερρότητος.

Θεοτοκίον

Η πύλη, τής πρός ημάς σου Κύριε, συγκαταβάσεως, ανατολήν καί ήλιον καί φώς, μυστικώς σε καλούμενον, υπερφυώς εξήστραψε, διπλούν τή φύσει τόν φιλόανθρωπον.

Ωδή γ' Ευφραίνεται επί σοί

Στερρότητι τής ψυχής, τάς τών τυράννων απειλάς έφηρες, Μάρτυς Χριστού ένδοξε, θεία δυναστεία ρωννύμενος.

Σαρκός σου τόν σκορπισμόν, καί τών μελών τήν εκκοπήν ήνεγκας, Μάρτυς Χριστού πανεύφημε, τήν δέ σήν ψυχήν συνεκρότησας.

Ευφραίνεται επί σοί, ο τών Μαρτυρων τού Χριστού σύλλογος, μνήμην τήν σήν σήμερον, επιτελουμένην θεώμενος.

Θεοτοκίον

Μαρία τό καθαρόν, τής παρθενίας καί σεπτόν σκήνωμα, τά χαλεπά τραύματα, τής εμής καρδιάς θεράπειςον.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κρίζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή, καί στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Τών πόνων μακάριε, κατατρυφών τῆς σαρκός, τήν θείαν καί άπονον, εν Παραδείσῳ τρυφήν, αξίως απείληφας, στέφος αθανασίας, εκ Θεού δεδεγμένος, όθεν καί τών θαυμάτων, ποταμούς αναβλύζεις, τοίς πόθῳ καταφεύγουσι, Μάρτυς τῆ σκέπησου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον, όμοιον

Ταχύ προκατάλαβε, πρίν δουλωθήναι ημάς, εχθροίς βλασφημούσί σε, καί απειλούσιν ημίν, Χριστέ ο Θεός ημών, άνελε τῷ Σταυρῷ σου, τούς ημάς πολεμούντας, γνώτωσαν πῶς ισχύει, Ορθοδόξων η πίστις, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλόνηρωπε.

Ωδή δ'

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, έστη εν τῇ τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ενηδόμενος Κυρίου τῇ θεωρία, καί ταίς αυτού λαμπρότησιν, εντρυφών ο Μάρτυς, πάσχων ουκ ησθάνετο, καί χαίρων εκραύγαζε, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Λελυτρωμένος τῷ αίματι τού Δεσπότου, ο αθλητής Νικήτας, τό ίδιον αίμα, χαίρων προσκομίζει Χριστῷ, δι' όν αναιρούμενος, Δόξα σοι Θεέ μου, εκραύγαζεν.

Πεπυρσευμένος τῷ έρωτι τού Σωτήρος, ειδωλικήν ο Μάρτυς, κατεπάτησε φλόγα, πάσάν τε δαιμόνων ισχύν, καί κρίζει τῷ κτίσαντι, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ωραϊσμένος ποικίλη φωτοχυσία ο ουρανός ο έμψυχος, σου τού Βασιλέως, τών βασιλευόντων Χριστέ, Παρθένος η άχραντος, νύν ως Θεοτόκος δοξάζεται.

Ωδή ε'

«Σύ Κύριέ μου φῶς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φῶς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφῶδους αγνοίας τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Τίς δύναται λαλείν, σου Νικήτα τά έπαθλα, πανεύφημε τούς στεφάνους, ούς δωρεΐται Χριστός σοι, υπέρ αυτού αθλήσαντι;

Οι Μάρτυρες εν γῇ, τούς αγώνας ανύσαντες, ουράνιον εν υψίστοις, παρά σου Ζωοδότα, τῇν αντίδοσιν έλαβον.

Νύν λάμπεις ως φωστήρ, ὦ Νικήτα πανεύφημε, φῶς δεύτερον χρηματίσας,
τῷ φωτὶ τῷ μεγάλῳ ἐνδόξως παριστάμενος.

Θεοτοκίον

Φῶς ἄχρονον ἡμῖν, ὑπὸ χρόνον γενόμενον, ἐγέννησας Θεομήτορ, τοῖς ἐν
σκότει τοῦ βίου, καὶ κόσμον κατεφώτισας.

Ὡδή ς'

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς

Εθέλχθης, ταῖς καλλοναῖς τοῦ Κτίσαντος Ἐνδοξε, καὶ τὰς ἐκεῖθεν ἐμφάσεις,
δεδεγμένος μάκαρ ἀνεπτερώθης, καὶ θανάτου, καταφρονῶν αὐτῷ
προσεχώρησας.

Ρεόντων, λογιστικῶ χρησάμενος σώφρονι, τὰ μὴ κενούμενα Μάρτυς
προτιμήσας, σῶμά σου τοῖς βασάνοις ὦ Νικήτα, μετ' ευφροσύνης χαίρων
παρέδωκας.

Θεοτοκίον

Ὡς μήλον, ἐν τῷ δρυμῷ σε μόνην ευράμενος, καὶ καθαρώτατον κρίνον, καὶ
κοιλάδων ἄνθος ὦ Θεομήτορ, ὁ νυμφίος, ὁ νοητός ἐν σοὶ κατεσκήνωσε.

Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τὰ ἄνω ζητῶν

Τῆς πλάνης τεμῶν, τό κράτος τῇ ἐνστάσει σου, καὶ νίκης λαβῶν, τό στέφος τῇ
αθλήσει σου, τοῖς Ἀγγέλοις ἐνδοξε, συναγάλλῃ Νικήτα φερώνυμε, σὺν αὐτοῖς
Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος

Γνώσιν ἐνθεῖς τῇ ψυχῇ μου, κάθαρόν μου τὴν φρένα καὶ τῶν σῶν ἐντολῶν
εργάτην Σῶτερ ἀνάδειξον, ἵνα ἰσχύσω καταπαλαῖσαι τὰς ποικίλας τῶν παθῶν
μου ἐπαναστάσεις, νικητικόν ἀφθαρσίας βραβεῖόν τε δέξασθαι, πρεσβεΐαις
τοῦ σου γενναίου ἀθλοφόρου Νικήτα, φιλάνθρωπε, καὶ γάρ αὐτός ἡμᾶς ἐν τῇ
μνήμῃ αὐτοῦ συνεκαλέσατο, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον

Τῇ ΙΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἀθλησις τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Νικήτα.

Στίχοι

- Φλέγη, Νικήτα, καὶ γίνῃ νικηφόρος,
- Ἡ μάλλον εἰπεῖν, πυρφόρος νικηφόρος.
- Πέμπτη καὶ δεκάτῃ καμίνῳ βλήθη Νικήτας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ οσίου Πατρός ἡμῶν Φιλοθέου Πρεσβυτέρου
καὶ θαυματουργοῦ.

Στίχοι

- Ζήσας ο Φιλόθεος ως Θεώ φίλος.
- Ζωήν άληκτον εύρε σύνΘεώ φίλοις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Πορφυρίου τού από Μίμων.

Στίχοι

- Βάπτισμα παίζαι προτραπείς, παίζεις πλάνην,
- Ρύπτη δέ Πορφύριε, καί τέμνη ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, Η εύρεσις τού λειψάνου τού Αγίου Ακακίου Επισκόπου Μελιτηνής.

Στίχοι

- Τιμώντες ημείς εύρεσιν σου λειψάνου,
- Εύροιμεν Ακάκιε τών κακών λύσιν.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Μάξιμος ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Χριστόν θεωρών σοι προτείνοντα στέφος,
- Τήν σήν προτείνεις Μάξιμε ξίφει κάραν.

Τή αυτή ημέρα, αι Άγιοι δύο Κόραι ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Γνώμην έχουσαι καί προθυμίαν μίαν,
- Κόραι δύο κλίνουσιν αυχένας ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, Η εύρεσις τού λειψάνου τού Αγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου.

Στίχοι

- Εύρημα κοινόν ο Στέφανος τή κτίσει,
- Θεού μεγίστου πρωταγωνιστής μέγας.

Ο εν αγίοις πατήρ ημών Βησσαρίων αρχιεπίσκοπος Λαρίσσης εν ειρήνη τελειούται.

Ο όσιος Γεράσιμος, ο κτίτωρ τής μονής τής αγίας Τριάδος τής επονομαζομένης Σουρβιάς, τής παρά τήν Μακρυνίτσαν τής Ζαγοράς, εν ειρήνη τελειούται.

Ο άγιος νεομάρτυς, Ιωάννης ο Κρής, ο μαρτυρήσας εν τή νέα Εφέσω κατά τό 1811, ξίφει τελειούται.

Ταίς τών σών Μαρτύρων ευχαίς, Χριστέ ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εντήκαμίνω

Νύν απροσίτω, τή λαμπηδόνι καταυγαζόμενος, Μάρτυς τούς υμνούντας νύν τήν σήν εορτήν, τώ φωτί σου καταλάμπρυνον, Ευλογημένος ει, ο Θεός μου, κραυγάζων καί Κύριος.

Υπερηγάσθη, σου τήν ανδρείαν τά στρατεύματα, μάκαρ τών Αγγέλων βλέποντα καρτερώς, εναθλούντά σε καί λέγοντα, Ευλογημένος ει, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Μετά τής άνω, χοροστασίας ο ασώματος, Χαίρε Θεοτόκε πάναγνε Γαβριήλ, αγαλλόμενος κραυγάζει σοι, Ευλογημένη σύ εν γυναιξίν, υπάρχεις Πανάμωμε.

Ωδή η'

Χείρας εκπετάσας

Ολόκληρον θύμα καί δεκτόν, σαυτόν προσήγαγες Μάρτυς αήτητε, καί ολοκάρπωμα γέγονας, ευωδίας τώ Δεσπότη σου, τώ σταυρωθέντι δι' ημάς, μετ' ευφροσύνης βοών, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Νομίμως ως θείος αριστεύς, εχθρού τας φάλαγγας καταστρεψάμενος, αξίως είληφας στέφανον, τόν τής νίκης τόν αμάραντον, εκ ζωηφόρου δεξιάς, ή νύν παρέστηκας αναμέλπων, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Ποθήσας ασχέτως τόν Χριστόν, τώ τούτου αίματι, τό σόν κατέμιξας, καί συντεμνόμενος μάστιγι, καί ποικίλως αναιρούμενος, ώ περ καί νύν ως μιμητής, συμβασιλεύεις βοών, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ρύπον τόν τής φύσεως ημών, Χριστόν κυήσασα τόν μόνον άχραντον, σαφώς απέπλυνας άχραντε, Θεοτόκε παναμώμητε, καί Χερουβίμ καί Σεραφίμ, γέγονας ύπερθεν, τών βοώντων, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος

Όλον εμαυτόν σοι προσφέρω, θεομακάριστε Νικήτα, ίνα σε πλουτήσω προστάτην, πρός τόν Δεσπότην σώζειν δυνάμενον, εκ πάσης περιστάσεως, καί σωτηρίας θείας πρόξενον.

Μάρτυς αληθώς χρηματίσας, τής αληθείας Αθλοφόρε, τή ενυποστάτω καί σεπτή, νύν άληθεία χαίρων παρίστασαι, τά τών αγώνων έπαθλα, σύν παρρησία κομισάμενος.

Ὅρμω γαληνῷ προσωρμίσθης, αναπαυσάμενος τῶν πόνων, καί
στεφανηφόρος χορεύεις ἐν Παραδείσῳ, μετὰ Μαρτύρων Χριστοῦ, διό σε νύν
πανόλβιε, πάντες ἀξίως σε δοξάζομεν.

Νέμοις μοι τήν ἀφθονον χάριν, τοὺς τῶν ἐπαίνων σοι τοῖς λόγοις, πλέξαντι
προθύμως στεφάνους, ρυόμενός με τῆς ἀμαρτίας μου, καί τῶν δεινῶν μου
πράξεων, ταῖς σαῖς πρεσβείαις Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Νόμων τῶν τῆς φύσεως δίχα, τόν νομοδότην ἀποτίκτεις, σάρκα γεγονότα
ατρέπτως, δι' ευσπλαγχνίαν ἀνεξιχνίαστον, εὐλογημένη Ἄχραντε, δυσὶν
ουσίαις γνωριζόμενον.

Ο Ειρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος
ἐτήθη, Χριστός συνάψας, τὰς διεστῶσας φύσεις, διό ἐπαγαλλόμενοι, σέ
Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τοῦ Μάρτυρος

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ὡς ἐτροπῶσω πάνσοφε, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει, βαρβαρικὴν θρασύτητα,
καί τυράννων μανίαν, στήσον γενναίε Νικήτα, καί ἡμῶν ταῖς εὐχαῖς σου, τὰ
τῆς σαρκὸς κινήματα, καί παθῶν τὰς ἐφόδους, ἀμαρτιῶν, λύσιν παρεχόμενος,
αθλοφόρε, ὡς παρρησίαν ἀπλετον, πρὸς Θεόν κεκτημένος.

Καί τῆς Εορτῆς

Τῶν Μαθητῶν ορώντων σε

Σταυρός, ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης, Σταυρός, ἡ ωραιότης τῆς
Εκκλησίας, Σταυρός, Βασιλέων τό κραταίωμα, Σταυρός πιστῶν τό στήριγμα,
Σταυρός Ἀγγέλων ἡ δόξα, καί τῶν δαιμόνων τό τραῦμα.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Σήμερον τοῦ Χριστοῦ, ὁ Σταυρός ἀνυψοῦται, τό ζωηφόρον ξύλον, ἐν ᾧ σαρκί
ἐπάγη, πάντας ἀνακαλούμενος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν
ποδῶν αὐτοῦ.

Χαίροις τό τῶν πιστῶν, φυλακτήριον θεῖον, ἀπροσμάχητον τεῖχος, Σταυρός ὁ
τοῦ Κυρίου, δι' οὗ ἀπὸ γῆς ἥρθημεν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεός Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνος εἰργάστο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς
γῆς.

Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τό σωτήριον ξύλον, ἐν ᾧ ἐξετανύθη,

Χριστός η απολύτρωσις.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Σήμερον η οικουμένη πάσα, τή τού αθλοφόρου αγάλλεται αθλήσει, καί η τού Χριστού Εκκλησία, τοῖς άνθεσιν ωραῖζομένη, Χριστομάρτυς βοά σοι, θεράπον Χριστού, καί προστάτα θερμότατε, μή ελλίπης πρεσβεύειν υπέρ τών δούλων σου.

Καί νύν... ο αυτός

Σήμερον τό φυτόν τής ζωής εκ τών τής γής αδύτων ανιστάμενον, τού εν αυτώ παγέντος Χριστού, πιστούται τήν ανάστασιν, καί ανυψούμενον χερσίν ιεραῖς, τήν αυτού πρός ουρανοῦς, καταγγέλλει ανύψωσιν, δι' ἧς τό ημέτερον φύραμα, εκ τής εις γήν καταπτώσεως, εις ουρανοῦς πολιτεύεται, διό ευχαρίστως βοήσωμεν, Κύριε, ο υψωθείς εν αυτώ, καί δι' αυτού συνανυψώσας ημάς, τής ουρανίου χαράς αξίωσον τούς υμνούντάς σε.

Εις τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί Μακαρισμοί από τού Κανόνος τής Εορτής καί τού Αγίου.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Ευφρανθήσεται δίκαιος εν Κυρίῳ, καί ελπιεί επ' αυτόν καί επαινεσθήσονται πάντες οι ευθείς τή καρδιά.

Στίχ. Εισάκουσον ο Θεός τής φωνής μου εν τώ δέεσθαί με από φόβου εχθρού εξελού τήν ψυχήν μου.

Ο Απόστολος πρός Τιμόθεον

Τέκνον Τιμόθεε, ενδυναμού...

Ζήτηι Οκτωβρίου κς'

Αλληλούϊα

Δίκαιος ως φοῖνιξ ανθήσει καί ωσεῖ κέδρος η εν τώ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Ευαγγέλιον κατά Ματθαῖον

Εἶπεν ο Κύριος, ἰδοῦ εγώ αποστέλλω υμάς ως πρόβατα εν μέσω λύκων...

Κοινωνικόν

Εις μνημόսυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Αλληλούϊα.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Αγίας Μεγαλομάρτυρος καί Πανευφήμου Ευφημίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά τής Εορτής γ'.

Ἦχος β'
Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Ὡφθη, ἡ τοῦ ξύλου πονηρά, γεύσις ἐν Ἐδέμ τοῖς γενάρχαις, συμβάσα πάλαι δεινῶς, θάνατον εισάξασα παντί τῷ γένει βροτῶν, ἀλλά νῦν πρὸς ἀκήρατον, ζωὴν καὶ ἀμείνω, λήξιν ἀνεκλήθημεν, διὰ τοῦ θεοῦ Σταυροῦ, ὃν περ ἀνυψοῦντες ὑμνοῦμεν, τὸν ἀνυψωθέντα ἐν τούτῳ, Κύριον καὶ κόσμον, συνυψώσαντα.

Ἦρας, τό πλανώμενον Σωτήρ, πρόβατον ἐπ' ὤμων καὶ τούτο, τῷ σῶ προσήξας Πατρί, διὰ τοῦ τιμίου σου, καὶ ζωηφόρου Σταυροῦ, καὶ Ἀγγέλοις ἡρίθμησας, ἐν Πνεύματι θείῳ, ξύλον γάρ ἀντέθηκας, ἀντί τοῦ ξύλου Χριστέ, ὃν νῦν ἀνυψοῦντες ἐν πίστει, σέ τὸν ἐν αὐτῷ υψωθέντα, καὶ ἡμᾶς υψώσαντα δοξάζομεν.

Στώμεν, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, πράξεσι κομῶντες ἐνθέοις, καὶ τὸν Κρανίου πιστοί, χώρον ἐποπτεύσωμεν, καθαρωτάτῳ νοῖ, καὶ υψούμενον βλέψωμεν, βροτοί σὺν Ἀγγέλοις, ξύλον τό πανάγιον, ἐν ᾧ Χριστός ὁ Θεός, χεῖρας ἐκουσίως ἀπλώσας, εἰλκυσεν ἐζώγρησε πάντας, καὶ πρὸς οὐρανοὺς ἡμᾶς ἀνύψωσεν.

Καὶ τῆς Ἀγίας γ'

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον

Παρθενίας ἐν κάλλεσι, καὶ Μαρτύρων ἐν αἵμασι, τὴν ψυχὴν λαμπρύνασα, Μάρτυς ἐνδοξε, κατηγγυήθης τῷ κτίσαντι, τηρούντί σε ἀφθορον, εἰς αἰῶνας ἀληθῶς, περὶ τούτον χορεύουσα, σὺν στρατεύμασιν, Ἀρχαγγέλων, Ἀγγέλων, Ἀποστόλων, Προφητῶν τε καὶ Μαρτύρων, χοροστασίαις πανεύφημε.

Καὶ τροχοῖς ομιλήσασα, καὶ θηρσί προσπαλαίσασα, καὶ πυρί καὶ ὕδατι στομωθείσά σου, τὸν λογισμόνθεῳ Πνεύματι, τοῦ σκότους τὸν ἄρχοντα, ταῖς τοῦ αἵματος ροαῖς, ἀνδρικῶς ἐναπέπνιξας, καὶ ἀνέδραμες, νοητοὺς πρὸς θαλάμους ὥσπερ προῖκα, τῷ νυμφίῳ σου Παρθένε, προσαγαγούσα τὴν ἄθλησιν.

Καὶ θανούσα αείζων, τῶν αἱμάτων τὴν πρόσχυσιν, εἰς Κυρίου αἰνεσιν Μάρτυς ἐβλυσας, τοὺς μὲν πιστοὺς καταρδεύουσα, καὶ γνώσει φωτίζουσα, τοὺς ἀπίστους δὲ ἐχθροὺς, ἐν αὐτοῖς ἀποπνίγουσα, ὅθεν τόμος σοι, ἐμπιστεύεται θεῖος, ὃν φυλάττεις, καὶ κρατύνεις εἰς αἰῶνας, τῆς Ἐκκλησίας τὰ δόγματα.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'
Ἀνατολίου

Ἡ διηνηθισμένη ταῖς ἀρεταῖς, καὶ πεφωτισμένη τὸν λογισμόν, ἡ μύρα προχέουσα ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν, ἡ ἐκ τῆς Ἐώας ἀνατείλασα, ὡς ἀστήρ φαεινός, καὶ ἀθροισμόν ποιήσασα, διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

επιφοιτήσεως, τών θείων Πατέρων, μή διαλίπης υπέρ ημών δυσωπούσα
πρός Κύριον, Ευφημία πανένδοξε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... ο αυτός

Ο τετραπέρατος κόσμος, σήμερον αγιάζεται, τού τετραμερούς υψούμένου
σου Σταυρού, Χριστέ ο Θεός ημών, καί τό κέρας τών πιστών συνυψούται
Βασιλέων ημών, συντριβόντων εν αυτώ, τών δυσμενών τά κέρατα, Μέγας εί
Κύριε, καί θαυμαστός εν τοίς έργοις σου! δόξα σοι.

Απόστιχα Στιχηρά

Έχος πλ. β'

Τριήμερος ανέστης

Ραπίσματα υπήνεγκας, καί σταύρωσιν μακρόθυμε, καί ονειδή, θέλων πάντας
εκ χειρός, λυτρώσασθαι τού πλάνου, ο μόνος ζωοδότης, καί πανοικτίρμων
καί φιλάνθρωπος.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών
ποδών αυτού.

Τιμώ σου τόν Σταυρόν αγαθέ, τούς ήλους καί τήν λόγχην Σωτήρ, δι' ών
πάντας, ελυτρώσω τής φθοράς, ως μόνος ζωοδότης, καί πάντων ευεργέτης,
μόνε φιλάνθρωπε Σωτήρ ημών.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής
γής.

Σταυρώ προσηλωθείς δι' εμέ, Σωτήρ μου υπεράγαθε, ερραπίσθης, καί
υβρίσθης λυτρωτά, καί όξος εποτίσθης, καί λόγχη εκεντήθης, καί πάντα
φέρεις αναμάρτητε.

Δόξα... Έχος πλ. δ'

Βυζαντίου

Πάσα γλώσσα κινείσθω προς ευφημίαν, τής πανενδόξου Ευφημίας, άπαν
γένος, καί ηλικία πάσα, νεανίσκοι καί παρθένοι, τήν Χριστού
παρθενομάρτυρα, εγκωμίοις στεφανώσωμεν, νομίμως γάρ ανδρισαμένη, καί
τό χαύνον τού θήλεος απορρίψασα, δι' αθλητικών πόνων, τόν τύραννον
εχθρόν καταβέβληκεν, ουρανίω δέ καί θείω σθένει κοσμηθείσα, αιτείται τόν
νυμφίον καί Θεόν, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... ο αυτός

Όν περ πάλαι Μωϋσής, προτυπώσας εν εαυτώ τόν Αμαλήκ καταβαλών
ετροπώσατο, καί Δαυϊδ ο μελωδός, υποπόδιόν σοι βοών, προσκυνείσθαι
διετάξατο, τίμιον Σταυρον σου, Χριστέ ο Θεός, σήμερον αμαρτωλοί
προσκυνούντες, χείλεσιν αναξίοις, σέ τόν καταξιώσαντα παγήναι εν αυτώ,
ανυμνούντες δεόμεθα, Κύριε, σύν τώ Ληστή, τής βασιλείας σου αξίωσον
ημάς.

Απολυτίκιον τῆς Αγίας
Ἦχος δ'

Ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ, κράζει μεγάλη τῇ φωνῇ, Σέ νυμφίε μου ποθῶ, καί σέ ζητούσα ἀθλῶ, καί συσταυρούμαι, καί συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ σου, καί πάσχω διά σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν σοί, καί θνήσκω ὑπέρ σου, ἵνα καί ζήσω ἐν σοί ἀλλ' ὡς θυσίαν ἀμωμον, προσδέχου τήν μετὰ πόθου τυθείσάν σοι, Αὐτῆς πρεσβείαις, ὡς ἐλεήμων, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς Εορτῆς
Απολυτίκιον Ἦχος α'

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου καί εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεύσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καί τό σὸν φυλάττων διά τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Αγίας
Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τὸν νυμφίον σου Χριστὸν ἀγαπήσασα, τὴν λαμπάδα σου φαιδρῶς εὐτρεπίσασα, ταῖς ἀρεταῖς διέλαμψας Πανεύφημε, ὅθεν εἰσελήλυθας, σὺν αὐτῷ εἰς τοὺς γάμους, τό στέφος τῆς ἀθλήσεως, παρ' αὐτοῦ δεξαμένη, ἀλλ' ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, τοὺς ἐκτελοῦντας ἐν πίστει τὴν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νύν... Τῆς Εορτῆς

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τῇ ἐπωνύμῳ σου καὶ νῇ πολιτεία, τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι, Χριστέ ὁ Θεός, Εὐφρανὸν ἐν τῇ δυνάμει σου, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς, κατὰ τῶν πολεμίων, τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν σὴν, ὅπλον εἰρήνης ἀήττητον τρόπαιον.

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Αγίας
Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ

Οἱ ἀγῶνές σου Σεμνή καὶ ὁ στέφανος, οἱ ἰδρώτές σου ἀγνή καὶ τὰ θαύματα, τοῦ διαβόλου ἡσχυναν τὰ τρόπαια, Χριστὸν γάρ τὸν νυμφίον σου, ἐκ καρδίας ποθοῦσα, οὐ μάστιγας οὐ θάνατον, δι' αὐτὸν ἐπποθήθης, ἀλλ' ἀνετέθης ὅλη τῷ Θεῷ, τῆς εὐσεβείας φορούσα τὸν στέφανον.

Δόξα... Καὶ νύν... Τῆς Εορτῆς

Ἐν παραδείσῳ με δεινῶς πεπτωκότα, τοῦ βροτοκτόνου τῇ πικρᾷ συμβουλία, ἐν τῷ κρανίῳ πάλαι ἐξανέστησας Χριστέ, ξύλῳ ἰασάμενος, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν, κτείνας τὸν ἀπάτη με, θανατώσαντα ὄφιν, καὶ ἐδωρήσω θεῖαν μοι ζωὴν, Δόξα τῇ θεῷ Σταυρώσει σου Κύριε.

Εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας ψάλλεται τὸ παρὸν Πεντηκοστάριον.

Ἦχος δ'

Πρὸς τό, Αναστάς ο Ἰησοῦς

Εὐφημεῖν σε τὴν σεμνήν, κόρην πανεύφημε Εὐφημία, δίδου μοι ἰσχύν,
ἱκετεύουσα Χριστὸν τοῦ ἐλεῆσαί με.

Ο Κανὼν τῆς Εορτῆς, καὶ τῆς Ἁγίας, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Εγκωμιάζω τὴν πανεύφημον κόρην.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Ἐλκει πρὸς ὑμνωδίαν, τῶν υπερκοσμίων τὰ συστήματα, τῶν βροτῶν τὰς
χορείας, ἡ πανεύφημος Κόρη τοῖς θαύμασιν.

Γένος υπεριδούσα, καὶ τὴν ἐκ τοῦ πλοῦτου περιφάνειαν, ἡ σεπτὴ Εὐφημία,
ἀντὶ πάντων Χριστὸν ἐπεκτήσατο.

Κάλλος ἐπιθυμήσας, τῆς ωραιότητος σου πανεύφημε, ὁ Δεσπότης καρδίας,
ουρανίων θαλάμων ἡξίωσεν.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τὸν αἰῶνα, καὶ υπέρθεον Λόγον, υπέρ
φύσιν τεκούσα, ὑμνούμεν σε.

Ὡδή γ'

Σὺ εἰ τὸ στερέωμα

Ὡφθης ἐπὶ βήματος, ἀρρενωπὸν ψυχὴν φέρουσα, καὶ τὸν ἐχθρόν, ἀνδρικοῖς
ἐν ἀθλοῖς, ἐτροπώσω Πανεύφημε.

Μώμος ἐν τῷ κάλλει σου, οὐδέ ρυτίς ψυχῆς πέφυκε, καὶ σέ Χριστός, νύμφην
ἀκηράτοις, ἐν νυμφώσι προσήκατο.

Ἴασαι πανεύφημε, τοὺς τῆς ἐμῆς ψυχῆς μώλωπας, Μάρτυς Χριστοῦ, θραύσον
σαῖς πρεσβείαις, τοῦ ἐχθροῦ τὰ σοφίσματα.

Θεοτοκίον

Σέ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καὶ σκέπην ἡμῶν, Χριστιανοί, σέ
δοξολογούμεν, ἀσιγήτως Θεόνυμφε.

Ο Εἰρμός

«Σὺ εἰ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σὺ εἰ τὸ φῶς τῶν
ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τῶν αἱμάτων σου ρεῖθροις Μάρτυς Χριστοῦ, ποντισμὸν ἀσεβείας διηνεκῶς, ἐργάζῃ πανεύφημε, ἐπομβρίαις δὲ χάριτος, λογικὰς ἀρούρας, ἀρδεύουσα πάνσεμνε, ἐν αὐταῖς αὐξάνεις, τὸν στάχυν τῆς πίστεως, ὅθεν παραδόξως μετὰ θάνατον ὠφθης, νεφέλῃ πηγάζουσα, τῆς ζωῆς τὸ μαρτύριον, Ἀθλοφόρε πανεύφημε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τῆς Εορτῆς

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτήρος ἀπὸ τῆς γῆς, κεκρυμμένον ἀνείλετο ἐν σπουδῇ, χαράς τε ἐμπύπλησιν, οἰκουμένης τὰ πέρατα, καὶ τεμένη θεσπίζει, υψοῦσθαι ἐν Πνεύματι, καὶ τὸ σκήπτρον κομίζει, ἐπὶ τὰ βασίλεια, ἡ σεπτὴ Ελένη, τῷ υἱῷ ἐκβοῶσα, Ὑφάπλωσον Δέσποτα, τὰς σὰς χεῖρας καὶ πρόσδεξαι, τὸν δεικνύμενον ἅπασι, κράτος σου καὶ νίκας σοφέ, καὶ τὰ ἔθνη δίδαξον ἐν χάριτι, προσκυνεῖν τὸν Σταυρὸν καὶ τὰ πάθη Χριστοῦ.

Ὡδὴ δ'
Εἰσακήκοα Κύριε

Ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, θείων ἐννοιῶν σαυτὴν καταστήσασα, ὡς φωστήρ ἀριπρεπέστατος, ἀθλητῶν ἐν μέσῳ, Μάρτυς ἐλαμψας.

Ζοφερώ οὐ προσήνεγκας, δαίμονι θυσίαν, Μάρτυς ἀήτητε, ζωηφόρον γὰρ ἠγάπησας, ὑπὲρ εὐσεβείας σπείσαι θάνατον.

Ὡς ἀνάλητον φέρουσα, σὺν τοῖς ἀθλοφόροις σῶμα ἡ Ἄμεμπτος, ταῖς αἰκείαις ἀνεπαίσθητος, διετέλει θείας στοργῆς ἔρωτι.

Τληπαθούν σου τὸ πρόσωπον, Μάρτυς ταῖς βολαῖς λαμπρῶς ἐφαιδρύνετο, ἀστραπὴ δὲ θείου Πνεύματος, τῶν ἐχθρῶν ἡμαύρου τὴν διάνοιαν.

Θεοτοκίον

Ἰλασμόν ἡμῖν δώρησαι, τῶν ἀγνοημάτων ὡς ἀναμάρτητος, καὶ εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου, ὁ Θεὸς πρεσβεῖαις τῆς τεκούσης σε.

Ὡδὴ ε'
Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι

Ἡμέρας καὶ εἰρήνης ἀντίθετον, ἐπιγνούσα, στέργειν οὐκ ἠξίωσας τὸν φιλοπόλεμον δαίμονα.

Νομίσας σου ἐκλύειν τὸν ἐνθεον, Μάρτυς τόνον, γέλως ἀπεδείκνυτο, ταῖς μηχαναῖς ὁ παμπόνηρος.

Παράσχου φωτισμὸν μοι Πανεύφημε, καὶ εἰρήνην, λύουσα πρεσβεῖαις σου, τὴν πολυτάραχον ἀγνοίαν.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τώ κόσμῳ ἐκύησας.

Ωδή ς'
Χιτώνά μοι παράσχου

Ἀνδρείον ἐν θηλείᾳ τή σαρκί, τῆς ψυχῆς τό φρόνημα, φέρουσα Ἐνδοξε, τῶν ἐν ὕδασι θηρῶν κατεφρόνησας.

Νενίκηκας τυράννων τήν οφρύν, ασινῆς ἐν ὕδασι, Μάρτυς ἀήττητε, συν θηρσίν ὡς Ἰωνάς διαμείνασα.

Θεοτοκία

Ερρύσατο θηρῶν διαφθοράς, ἐπακούσας Κύριος, σοῦ τῆς δεήσεως, ὡς ἐκ λάκκου Δανιήλ, σέ Πανεύφη με.

Ἡ μόνη διά λόγου ἐν σαρκί, τόν Λόγον κυήσασα, ρύσαι δεόμεθα, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο Εἰρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν».

Κοντάκιον Ἦχος δ'
Ο ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ἐν τῇ ἀθλήσει σου καλῶς ἠγωνίσω, καί μετὰ θάνατον ἡμᾶς ἀγιάζεις, ταῖς τῶν θαυμάτων βλύσεσι Πανεύφημε, ὅθεν σου τήν κοίμησιν, τήν ἀγίαν τιμῶμεν, πίστει παριστάμενοι, τῷ σεπτῷ σου λειψάνῳ, ἵνα ρυσθῶμεν νόσων ψυχικῶν, καί τῶν θαυμάτων τήν χάριν ἀντλήσωμεν.

Ο Οἶκος

Τῆς πανευφήμου ὁ ναός, Παράδεισος ἐδείχθη, ἐν μέσῳ κεκτημένος, φυτόν ἀθανασίας, τό σῶμα ταύτης τό σεπτόν, Τοῦτου οἱ τρυγῶντες καρπούς τούς ευθαλεῖς, συντόμως ἀγιάζονται, ὀρώντες δέ θαυμάζουσιν, ὅτι πῶς τό νεκρόν σῶμα, ὥσπερ ζών, ἀναβλυστάνει τὰ αἵματα, μυρίζοντα πάντας, Διό μετὰ σπουδῆς δεῦτε πάντες σύν ἐμοί τῷ ταπεινῷ, καί καθαρθέντες μολυσμοῦ παντός, περιπτυσώμεθα τοῦτο, καί τῶν θαυμάτων τήν χάριν ἀντλήσωμεν.

Συναξάριον

Τῇ ΙΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος καί πανευφήμου Ευφημίας.

Στίχοι

- Ὑπέρ Θεοῦ κτανθείσαν ἄρκτου ταῖς μύλαις,
- Ευφημίαις σε χρή στέφειν Ευφημία.
- Τῇ ἐκκαιδεκάτῃ Ευφημίαν ἔκτανεν ἄρκτος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Μελιτηνῆς.

Στίχοι

- Μελιτηνή, τμηθείσα τήν κάραν ξίφει,
- Αίμα προσήγεν ως γλυκύ Χριστώ μέλι.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.' Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Υπὲρ ἐννοίαν ὠφθη, τὰ τῶν θείων Μαρτύρων ἀνδραγαθήματα, ὁ Κτίστης γάρ τῶν ὅλων, τήν κτίσιν υποτάττει, τοῖς ἐν ἀθλοῖς κραυγάζουσιν, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Φληναφούντα ἐμφράττει, ἡ αοίδιμος Κόρη τυράννων στόματα, τερθρείαις παρανόμοις, ἐν πνεύματι Ἁγίῳ, θεϊκῶς ἀντιμέλπουσα, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Ἡ τριάς τῶν Ὁσίων, τοὺς ἐκκαύσαντας πάλαι φλέγει τήν κάμινον, νυνὶ δὲ ἡ θεόφρων, Τριάδα ἀνυμνοῦσα, υπηρέτας ἐζώγησε, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν, υμνοῦντας εἰς αἰῶνας.

Μυστικῶς ὁ νυμφίος, πρὸς τήν πάναγνον νύμφην, ἐν τῇ καμίνῳ μολῶν, τοῦ Πνεύματος τῇ ὁρόσῳ, Πατρός εὐδοκία, διεσώσατο ψάλλουσιν, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Τήν ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς ἠθέλησας Σώτερ οικονομῆσασθαι, ἐν μήτρᾳ τῆς Παρθένου, κατώκησας τῷ κόσμῳ, ἦν προστάτιν ἀνέδειξας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Ὡδή η' Τὸν Βασιλέα

Ὀλβιωτάτῃ ἐν γυναιξὶ τοῦ Υψίστου, ἀντὶ φερνῆς ἔχουσα τήν χάριν, ἐψαλλες υμνοῦσα, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νενευρωμένη τὸν λογισμόν τοῦ νυμφίου, τῷ αὐτῷ ἔρωτι τὸ σῶμα, δέδωκας θανάτῳ, καὶ ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κατὰ τῆς πλάνης ὥσπερ θηρὸς οπλισθείσα, τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἡ Μάρτυς, ἤρατο βραβεῖα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οὐ ψυχοφθόρον μόρον εἴλου, εὐθαρσῶς δέ, τοῦ θηρὸς τῷ δήγματι ἀγήρω, ἀμεμπτε ἡλλάξω, ζῶν ἐν τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Τοὺς βοηθείας τῆς παρά σου δεδομένους, μὴ παρίδῃς Παρθένε υμνοῦντας, καὶ υπερυψοῦντάς σε Κόρη εἰς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν ὃν υμνοῦσι, στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων υμνεῖτε, καὶ

υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'
Σέ τήν απειρόγαμον

Ρύσις ζώντος αίματος, τεκμήριον τής ακηράτου, σοί δεδωρημένης άνωθεν, ζωής Μάρτυς πανεύφημε, τών γάρ ιαμάτων, θησαυρός αδιάλειπτος, τοίς εν πίστει αρυομένοις αναδέδειξαι.

Ηπατό σου θάνατος, θεόφρον φύσεως τώ νόμω, τήν δέ ζηηφόρον νέκρωσιν, απαθώς αμφιέννυσαι, ή ως ψυχικόν σου σώμα θείσα τό πάναγνον, ζής αφθάρτως, καί μαρτυρεί σου τά αιμόρρυτα.

Νόμοις τής αθλήσεως, στεφθείσα Μάρτυς χριστοκήρυξ, τόμον ευσεβώς πεπίστευσαι, Ευφημία δογμάτων σεπτών, όν εκ χειρών Συνοδικών, στήλη κατέχουσα, ώσπερ ζώσα, ορθοδοξίας επιδείκνυσαι.

Θεοτοκίον

Νύμφη απειρόγαμε, τό σκεύος τό τής ευωδίας, σέ ως αληθή καί άμωμον, καί αΰλου νεφέλην φωτός, τήν εισδεξαμένην τόν ουράνιον όμβρον εν τή νηδυϊ, Παρθενομήτορ μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Σέ τήν απειρόγαμον, Θεού Μητέρα τού Υψίστου, σέ τήν υπέρ νούν κυήσασαν, διά λόγου τόν όντως Θεόν, τήν υψηλοτέραν τών αχράντων Δυνάμεων, ασιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον
τών Μαθητών

Τής πανευφή μου Μάρτυρος Ευφημίας, τήν μνήμην συνελθόντες ανευφημούμεν, αυτη γάρ τόν όρον ορθοδοξίας, εκ τών Πατέρων είληφε, καί τούτον διατηρούσα, τούς ορθοδόξους λαμπρύνει.

Τού Σταυρού όμοιον

Σταυρός, τού κόσμου πέφυκε σωτηρία, Σταυρός, Αγίων πάντων η βακτηρία, Σταυρός, Βασιλέων τό στερέωμα, Σταυρός, πιστών οχύρωμα, Σταυρός, ανθρώπων η ρώσις, Σταυρός, δαιμόνων η πτώσις.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα τής Αγίας.

Ήχος γ'

Αθλητικήν πανήγυριν πιστοί, θεοφρόνως τελουμένην θεώμενοι, τώ θαυμαστώ εν βουλαίς Θεώ ημών, ευχαριστήριον ύμνον μελωδήσωμεν, τό γάρ αόρατον κράτος, τής εναντίας δυνάμεως, εν γυναικεία φύσει κατηγωνίσατο, τήν θεί εν ασθενεία αν εαυτού δύναμιν, τελειώσας τής Καλλιμάρτυρος, Ταίς αυτής πρεσβείαις, σώσον τάς ψυχάς ημών. **(Δίς)**

Ο αυτός

Αληθείας κρατήρα, εξ οικείων αιμάτων αθλητικών, η πανεύφημος Μάρτυς

Χριστού κερασάμενη, καί τούτον αενάως τή Εκκλησία προτιθεμένη, εν αυτή τούς τής ευσεβείας τροφίμους, σοφίας φωνή προτρέπεται λέγουσα, Αρύσασθε πόμα, τής αναστάσεως μαρτύριον, παθών καθαρτήριον, ευσεβών δέ ψυχών φυλακτήριον, τώ Σωτήρι κράζοντες, ο ποτίσας ημάς τόν χειμάρρουν τής τρυφής τού πνεύματος, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Ο αυτός

Οι τώ αίματι Χριστού τάς ψυχάς σφραγισθέντες, εις ημέραν απολυτρώσεως, αίμα άγιον, εκ μαρτυρικής πηγής αναβλύζον ημίν, μετ' ευφροσύνης πνευματικής προφητικώς αντλήσωμεν, τών ζωηρύτων παθημάτων τού Σωτήρος, καί τής αϊδίου δόξης μορφωτικόν, διό αυτώ βοήσωμεν, ο ενδοξαζόμενος εν τοίς Αγίοις σου Κύριε, ταίς τής πανευφήμου σου Αθληφόρου πρεσβείαις, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. β' Ιωάννου Μοναχού

Εκ δεξιών τού Σωτήρος, παρέστη η παρθένος καί αθληφόρος καί Μάρτυς, περιβεβλημένη ταίς αρεταίς τό αήττητον, καί πεποικιλμένη ελαίω τής αγνείας, καί τώ αίματι τής αθλήσεως, καί βοώσα πρός αυτόν εν αγαλλιάσει, τήν λαμπάδα κατέχουσα, Εις οσμήν μύρου σου έδραμον, Χριστέ ο Θεός, ότι τέτρωμαι τής σής αγάπης εγώ, μή χωρίσης με νυμφίε επουράνιε, Αυτής ταίς ικεσίαις κατάπεμψον ημίν, παντοδύναμε Σωτήρ τά ελέη σου.

Καί νύν... ο αυτός

Σήμερον τό φυτόν τής ζωής, εκ τών τής γής αδύτων ανιστάμενον, τού εν αυτώ παγέντος Χριστού, πιστούται τήν ανάστασιν, καί ανυψούμενον χερσίν Ιεραίς, τήν αυτού πρός ουρανούς καταγγέλλει ανύψωσιν, δι' ής τό ημέτερον φύραμα, εκ τής εις γήν καταπτώσεως, εις ουρανούς πολιτεύεται, διό ευχαρίστως βοήσωμεν, Κύριε, ο υψωθείς εν αυτώ, καί δι' αυτού συνανυψώσας ημάς, τής ουρανίου χαράς αξίωσον τούς υμνούντάς σε.

Απόστιχα Στιχηρά

Ήχος πλ. β' Τριήμερος ανέστης

Ού έστησαν οι πόδες Χριστού, τόν τόπον προσκυνήσωμεν, ανυψούντες, τόν τρισόλβιον Σταυρόν, εν ώ κατεκενώθη, τό αίμα τού Δεσπότη, τό βλύσαν κόσμω τήν ανάστασιν.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Νεκρώσαντες τά πάθη σαρκός, καί πνεύματος θεόφρονες, επειχθώμεν, υψωθήναι από γής, ουράνιον πρός λήξιν, Σταυρού τή ανυψώσει, συσταυρωθέντες τώ Δεσπότη Χριστώ.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Ζωήρυτος εκ θείας πλευράς, πηγή σαφώς εξέβλυσε, τού Σωτήρος,
καταρδεύουσα ψυχάς, τών πίστει προσκυνούντων, τό θεϊόν πάθος τούτου,
καί τόν Σταυρόν καί τήν ανάστασιν.

Δόξα... Ἦχος α'
Βυζαντίου

Σήμερον χοροί Πατέρων Πανεύφημε, συναθροισθέντες διά Χριστόν, τόν
τόμον σοι προσάγουσι τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ὃν περ λαβούσα ἐν ταῖς
τιμίαις σου χερσί, φυλάττεις μέχρι τέλους, ὅθεν καί βροτῶν χοροστασίαι
συνελθόντες, τήν σὴν ἀθλησιν γεραίρομεν, βοῶντες εὐσεβῶς, Χαίροις
πανεύφημε, ἡ τήν ὀρθόδοξον καί Πατροπαράδοτον πίστιν, ἀτρωτον
φυλάξασα, χαίροις ἡ πρεσβεύουσα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... τῆς Εορτῆς
Ἦχος ο αὐτός
Ανδρέου Ἱεροσολυμίτου

Σήμερον ὡς ἀληθῶς, ἡ ἀγιόφθογγος ρῆσις τοῦ Δαυὶδ πέρας εἴληφεν, ἰδοὺ
γάρ ἐμφανῶς τό τῶν ἀχράντων ποδῶν σου προσκυνούμεν ὑποπόδιον, καί ἐν
τῇ τῶν πτερύγων σου ἐλπίζοντες σκιά, πανοικτίρμον βοῶμέν σοι,
Σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς τό φῶς τοῦ προσώπου σου, καί ἀνύψωσον τοῦ
ὀρθοδόξου λαοῦ σου τό κέρας, τῇ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου ἀνυψώσει, Χριστέ
πολυέλεε.

Εἰς τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί ἐκ τῶν Κανόνων τῆς Εορτῆς, καί τῆς
Αγίας.

Προκείμενον

Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραὴλ αὐτός δώσει δύναμιν
καί κραραίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τόν Θεόν, τόν Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ.

Ὁ Απόστολος Πρὸς Γαλάτας

Ἀδελφοί, συνεργοῦντες...

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκάν

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠρώτησέ τις τῶν Φαρισαίων τόν Ἰησοῦν...

Ζῆτει τῇ β' τῆς δ' Εβδομάδος τοῦ Λουκά

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούια.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Αγίας μάρτυρος Σοφίας, καί τῶν τριῶν θυγατέρων αὐτῆς,
Πίστεως, Ἀγάπης, καί Ἐλπίδος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά τῆς
Εορτῆς Προσόμοια.

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Σήμερον ἐξέλαμψε, φωτοειδῆς ὥσπερ ἥλιος, ὁ Σταυρός σου ὁ τίμιος, Χριστέ
στηριζόμενος, ἐν Κρανίου τόπῳ, τῷ δεδοξασμένῳ, καί ανυψούμενῳ Σωτῆρ,
ἐπὶ τό ὅρος σου τό πανάγιον, δηλοῖ ἐμφαντικώτατα, ὡς δι' αὐτοῦ
παντοδύναμε, τήν ἡμῶν φύσιν ὑψωσας, οὐρανοῖς ὡς φιλόανθρωπος.

Ανήγγειλαν σήμερον, οἱ οὐρανοί ἀκατάληπτε, τοῖς ἀνθρώποις τήν δόξαν σου,
φαιδρῶς ἐξαστράψας γάρ, τοῦ Σταυροῦ ὁ τύπος, φέγγει ἀπροσίτῳ, τήν
μανιώδη καί σκληράν, τῶν θεοκτόνων γνῶμην διήλεγξε, διό σου τήν
φιλόανθρωπον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτήρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυρός ὁ πανάγιος, τό ἀκατάλυτον τρόπαιον, ἀπό γῆς φανερούμενον,
σήμερον προέρχεται, ὡς περ κεκρυμμένος, θησαυρός πλουτίζων, τήν
οικουμένην ταῖς αὐγαῖς, τῆς παγκοσμίου αὐτοῦ χρηστότητος, διό σου τήν
φιλόανθρωπον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτήρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Καί τῶν Ἀγίων

Ὅμοια

Παρθένοι νεάνιδες, φύσεως νόμῳ συνδούμεναι, καί σαφῶς κρατυνόμεναι,
ἀγάπη τοῦ κτίσαντος, τόν δεσμόν τῆς πλάνης, διέλυσαν πίστει, καί τόν
ἀνίσχυρον ἐχθρόν, ἀνδρειωθείσαι, ποσὶ συνέτριψαν, καί νίκης διαδήματι,
φωτοειδῶς ἐκοσμήθησαν, καί νυμφῶνα κατώκησαν, νοητόν ἀγαλλόμεναι.

Πίστις ἡ πανεύφημος, καί ἡ Ἀγάπη ἡ ἐνδοξος, καί Ἐλπίς ἡ θεόσοφος, ἀρετῶν
ἐπώνυμοι, τῶν φαεινοτάτων, ἀναδεδειγμένοι, ἀθλητικῶς τόν πονηρόν,
καταβαλοῦσαι, τόν τήν Προμήτορα, δολίως ἀπατήσαντα, τοῦ Παραδείσου τήν
οἰκῆσιν, θεωθεῖσαι ἀπέλαβον, ὑπέρ πάντων πρεσβεύουσαι.

Πυρός κατεφρόνησαν, καί πολυτρόπων κολάσεων, καί θανάτου αἱ
πάνσεμνοι, νυμφίου τό κάλλος γάρ, τοῦ ωραιοτάτου, πίστει ἐκζητοῦσαι, διὰ
ποικίλων αἰκισμῶν, ωραιωθείσαι, τούτῳ συνήφθησαν, Σοφίας τὰ βλαστήματα,
Πίστις Ἐλπίς καί Ἀγάπη τε, δι' αὐτῶν ἡμᾶς Κύριε, τῶν δεινῶν ἐλευθέρωσον.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Τῶν Προφητῶν αἱ φωναί, τό ἔϋλον τό ἅγιον προκατήγγειλαν, δι' οὐ τῆς
ἀρχαίας ἡλευθερώθη κατάρας, τῆς τοῦ θανάτου ὁ Ἀδάμ, ἡ δέ κτίσις σήμερον,
υψουμένου τούτου, συνυποί τήν φωνήν, τό ἐκ Θεοῦ αἰτουμένη πλοῦσιον

έλεος, Αλλ' ο μόνος εν ελέει αμέτρητος Δέσποτα, ιλασμός γενού ημίν, καί
σώσον τάς ψυχάς ημών.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ξύλον τό τοῦ Σταυροῦ, υψούμενον ορώντες, μεγαλωσύνην δώμεν, Θεώ τῷ
σταυρωθέντι, σαρκί δι' αγαθότητα.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν
ποδῶν αὐτοῦ.

Λύσιν τῶν δυσχερῶν, καί κτήσιν τῶν ἀρίστων, υψουμενος βραβεύει, τῷ γένει
τῶν ἀνθρώπων, Σταυρός Χριστοῦ ο ἅγιος.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημῶν πρό αἰῶνος εἰργάστο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς
γῆς.

Ὅτε τόν Αμαλήκ, Μωσῆς κατετροπούτο, Χριστοῦ προγράφων πάθος,
Σταυρόν προδιετύπου, δαιμόνων ἀμυντήριον.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τό σωτήριον ξύλον, ἐν ᾧ ἐξετανύθη,
Χριστός ἡ ἀπολύτρωσις.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί εὐλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς
Βασιλεύσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καί τό σὸν φυλάττων διὰ τοῦ
Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Ἐν σοί τρισμακάριστε, καί ζωοδότα Σταυρέ, λαοί εὐωχούμενοι, πανηγυρίζουσι
νύν, αὔλων σὺν τάγμασι, τάξεις Ἀρχιερέων, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦσι, πλήθη τῶν
Μοναζόντων, εὐλαβῶς προσκυνοῦσι, Χριστόν δέ τόν σταυρωθέντα πάντες
δοξάζομεν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Επεφάνης σήμερον

Ο Σταυρός σου Κύριε, ως φῶς εκλάμπων, τὰς τοῦ σκότους φάλαγγας, αποδιώκει, καί πιστοῦς, καταφαιδρύνει τοὺς ψάλλοντας, Σταυρός ὑπάρχει τοῦ κόσμου τό καύχημα.

Ο κανὼν τῆς Εορτῆς, καί τῶν Ἀγίων, οὐ ἡ Ακροστιχίς.

Τῆς Σοφίης ἀρίδηλα καί ἀγλαά τέκνα λιγαίνω.
Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος α'
Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος

Τῆς υπερκοσμίου σου Χριστέ, καί τῆς ἀφράστου σοφίας τήν ἔλλαμψιν, δώρησαί μοι Δέσποτα, τὰς εὐπρεπεῖς καί εὐκλεεῖς σου Μάρτυρας, ὅπως ἀνυμνήσω, τὰ τῆς Σοφίας βλαστήματα.

Ἡ προσηγορία σου σαφῶς, τῇ πολιτεία θεόφρον κεκόσμηται, πᾶσαν διήνυσας, σοῦ τήν ζωὴν, τῷ τῆς σοφίας ἔρωτι, ἐνδοξε Σοφία, σοφίας λάμπασα χάρισι.

Σοῦ ο παμμακάριστος καρπός, τῆς υπερθέου σοφίας τρισσότητι, ἐγκαλλωπιζόμενος, ἀθλητικῶς ὑπὲρ ἐκείνης ἔλαμψε, πάνσοφε Σοφία, σοφίας θείας ἐπώνημε.

Σῶμα καί ψυχὴν δι' ἀρετῆς, ἐκκαθαρθεῖσαι παρθένοι νεανίδες, τρεῖς σοὶ προσηνέχθησαν, μαρτυρικῶς τῷ νοητῷ νυμφίῳ, Χριστέ, Πίστις σὺν Ἐλπίδι, καί ἡ Ἀγάπη ἡ ἐνδοξος.

Θεοτοκίον

Ὅλην τὴν μορφήν μου προσλαβὼν, ο ἐν μορφῇ Θεοῦ πρὶν ἐννοούμενος, ὅλην ἀνεκαίνισεν, ἐν σῇ γαστρὶ θεοπρεπῶς σκηνώσας Ἀγνή, ὅθεν Θεοτόκον, πιστοὶ σε πάντες δοξάζομεν.

Ὡδή γ'
Ο μόνος εἶδως τῆς τῶν βροτῶν

Φωνῆς σου ἀκούσασαι Χριστέ, καλοῦντος πρὸς ἀθάνατον, καί ἀπαθὴ ζωὴν ἠκολούθησαν, στεφανηφόροι παρθένοι Μάρτυρες, τοῦ βοᾶν σοι, Ἅγιος, ο ναός ο ἔμψυχος, τῆς ἀχράντου σου δόξης Φιλάνθρωπε.

Ἰσχύν ἐδωρήσατο Χριστός, ἐστῶσαις πρὸ τοῦ βήματος, μαρτυρικοῦ ὑμῖν ὡς ὑπέσχετο, καί θεοπνεύστου σοφίας ἐπλησε, καί λαμπρὰς ἀνέδειξε, νικηφόρους Μάρτυρας, παρθενίας λαμπούσας τῇ χάριτι.

Ἡμβλύνατε νῦν τὸν δυσμενῆ, Παρθένοι τὸν μέγалаυχον καί τὴν αὐτοῦ οφρὺν κατεβάλετε, μεγαλοφρόνως ἀγωνισάμεναι, καί τὸν πρὶν καυχώμενον,

εξαλείφειν θάλασσαν, ταῖς ροαῖς τῶν αἱμάτων επνίξατε.

Σοφίας τῆς ἄνωθεν Χριστοῦ, πλουσίως εμπορούμεναι, τῆς εκλεκτῆς Σοφίας καί ἔμφρονος, αἱ θυγατέρες αἱ τρεῖς κατήσχυναν, τυραννούντων φρύαγμα, καί μανίαν ἄσχετον, ρητορεύουσαι θεῖα διδάγματα.

Θεοτοκίον

Αγίων τόν Ἅγιον Χριστόν, αγίως απεκύησας, αγιωσύνης ἅγιον σκήνωμα, τόν ἐν Ἀγίοις αναπαυόμενον, ὡ βοῶμεν, Ἅγιος, ὁ ναός ὁ ἐμπυχος, τῆς αφράστου σου δόξης Φιλάνθρωπε.

Ο Ειρμός

«Ο μόνος εἶδως τῆς τῶν βροτῶν, ουσίας τήν ασθένειαν, καί συμπαθῶς αὐτήν μορφωσάμενος, περίζωσόν με ἐξ ὕψους δύναμιν, τοῦ βοάν σοι, Ἅγιος, ὁ ναός ὁ ἐμπυχος, τῆς αφράστου σου δόξης Φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τῶν Αγίων

Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τάς ψυχάς δεσμευθεῖσαι πόθῳ Χριστοῦ, τῶν φθαρτῶν καί προσκαίρων τήν καλλονήν, ἐν λήθῃ παρεδραμετε, ὡς τοῦ Λόγου μαθήτριάι, ἀσκητικῶς τό πρῶτον, τά πάθη νεκρώσασαι, καί αλγειναῖς βασάνοις, στερρῶς ἐναθλήσασαι, ὅθεν ὁ Δεσπότης, τῆς διπλῆς μαρτυρίας, στεφάνους ἐδωρήσατο, καί νυμφώνος ηἰώησε, Παμμακάριστοι Μάρτυρες, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν αγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Τό προσταχθέν μυστικῶς

Εν Παραδείσῳ με τό πρίν ξύλον ἐγύμνωσεν, οὔπερ τή γεύσει ὁ ἐχθρός εἰσφέρει νέκρωσιν, τοῦ Σταυροῦ δέ τό ξύλον, τῆς ζωῆς τό ἐνδύμα, ἀνθρώποις φέρον, ἐπάγη ἐπὶ τῆς γῆς, καί κόσμος ὅλος, ἐπλήσθη πάσης χαράς, ὅν ὁρῶντες υψούμενον, Θεῷ ἐν πίστει λαοί, συμφώνως ἀνακράζομεν, Πλήρης δόξης ὁ οἶκός σου.

Ωδή δ'

Ὅρος σε τή χάριτι

Ρωσθεῖσαι τή χάριτι, τή θεῖα καλλίνικοι, Πίστις Ἀγάπη καί Ἐλπίς, τάς τῶν τυράννων ἀπειλᾶς, ἀνδρείως κατήσχυναν, διὰ πυρός ὀλοκαυτούμεναι πάνσοφοι, καί τῷ νυμφίῳ Χριστῷ προσαγόμεναι.

Ἰσχυσαν τοῦ Σταυροῦ, τή πανοπλία φραζάμεναι, Πίστις Ἀγάπη καί Ἐλπίς, τάς τῶν κολάσεων πληγᾶς, εὐτονῶς αἱ Ἅγιοι, ὑπενεγκεῖν μέχρις αἱμάτων στερρότατα, πρὸς τήν ἀμαρτίαν ἀντικαθιστάμεναι.

Δυνάμει καί πόθῳ τῆς Τριάδος ἐρρώσθησαν, Πίστις, Ἀγάπη καί Ἐλπίς, αἱ τῆς Τριάδος τῆς σεπτῆς, παρθένοι ἰσάριθμοι, καί αλγεινῶν τήν δριμυτάτην ἐπίτασιν, ὑπενεγκεῖν αἱ πάνσεμνοι ἰσχυσαν.

Ἦσχυναν καί Κόραι, τρυφεραί τοῦ αλάστορος, διά τοῦ ὅπλου τοῦ Σταυροῦ,
τήν υπερήφανον Οφρύν, καί πρὸς γῆν κατέβαλον, περιφανῶς τὸν πρὶν
αμέτρως καυχώμενον, τὴν οἰκουμένην πάσαν καταλήψεσθαι.

Λαμπάδες τρισάριθμοι, σοφίας αστράπτουσαι, Πίστις Αγάπη καί Ελπίς, τοῖς
τῆς Τριάδος φωτισμοῖς, σαφῶς λαμπρυνόμεναι, διαφανῶς τὰς Εκκλησίας
φωτίζουσι, πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν καί αντίληψιν.

Θεοτοκίον

Αγίων Αγία, Θεοτόκε πανύμνητε, ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν καί σωτηρία τῶν
πιστῶν, ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν, ὁ λυτρωτὴς καί ζωοδότης καί Κύριος, εἰς
σωτηρίαν τῶν υμνούντων σε.

Ὡδή ε'

Ὁ φωτίσας τὴ ἐλλάμπει

Καρτερία τῶν φρενῶν, τὰς βασάνους υπέμειναν, καί σοφίας τῆς ἐνθέου
λαλούσαι μυστήρια, τὸν κρατοῦντα ἦσχυναν, αἱ τρεῖς Παρθένοι θεοφόροι,
πίστει καί φύσει συνδούμεναι.

Αγάλλεται ἡ Προμήτωρ, ὁρώσα νικώμενον τὸν δόλιον, τὸν αὐτὴν ἐξ Εδέμ
εξορίσαντα, γυναιξὶ θεόφροσιν Ἐλπίδι Πίστει καί Αγάπῃ, τοῖς τῆς Σοφίας
γεννήμασι.

Ἰοβόλους τοῦ τυράννου, θωπείας ἐξέφυγον, καί βασάνων τὰς πληγὰς
ἐκουσίως υπέμειναν, αἱ σεμναὶ νεάνιδες τῇ σὴ ἀγάπῃ τετρωμέναι, Χριστέ καί
θεῷ σου ἔρωτι.

Θεοτοκίον

Αγάλλονται ουρανῶν, αἱ Δυνάμεις ὁρώσαί σε, ευφραίνονται σὺν αυτοῖς τῶν
βροτῶν τὰ συστήματα, τῷ γὰρ τόκῳ ἡνῶνται τῷ σῷ, Παρθένε Θεοτόκε, ὃν
επαξίως δοξάζομεν.

Ὡδή ς'

Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς

Γηθόμεναι ταῖς σαῖς ἀχράντοις Δέσποτα, παλάμαις ἐναπέθεντο, τὰς ἐλπίδας,
αἱ Νεάνιδες αἱ τρεῖς, καί τῆς Τριάδος τρισμακάριαι, τῷ ἀριθμῷ τετιμημέναι καί
σεμνυνόμεναι.

Λαμπόμεναι τῆς παρθενίας κάλλεσι, Μαρτύρων διαδήμασιν, ἐκοσμήθησαν,
καί στέφανον διπλοῦν, ἄνωθεν ἀξίως ἐκομίσαντο, παρὰ Χριστοῦ, τοῦ
ζωοδότου καί πανοικτίρμονος.

Ανήχθησαν ἐν τῷ ναῷ σου Δέσποτα, τοῦ πάντων βασιλεύοντος,
παρθενεύοντα κειμήλια σεπτὰ, σοῦ τῆς βασιλείας κοινωνήσοντα, σὺ γὰρ
αὐτῶν, καί φῶς υπάρχεις καί ἀγαλλίαμα.

Θεοτοκίον

Αγάλλονται εν σοί Παρθένε άχραντε, τού γένους οι προπάτορες, τήν Εδέμ απολαβόντες διά σου, ήν έκ παραβάσεως απώλεσαν, σύ γάρ αγνή, καί πρό τού τόκου καί μετά γέννησιν.

Ο Ειρμός

«Εκύκλωσεν ημάς εσχάτη άβυσσος, ουκ έστιν ο ρυόμενος, ελογίσθημεν ως πρόβατα σφαγής, σώσον τόν λαόν σου ο Θεός ημών, σύ γάρ ισχύς, τών ασθενούντων καί επανόρθωσις».

Κοντάκιον 'Ηχος α' Χορός αγγελικός

Σοφίας τής σεμνής, ιερώτατοι κλάδοι, ή Πίστις καί Ελπίς, καί Αγάπη δειχθείσαι, σοφίαν απεμώραναν, τών Ελλήνων εν χάριτι, καί αθλήσασαι, καί νικηφόροι φανείσαι, στέφος άφθαρτον, παρά τού πάντων Δεσπότη, Χριστού ανεδήσαντο.

Ο Οίκος

Ότε εις πάντα τά πέρατα, τό αθέμιτον εξελήλυθε πρόσταγμα, θύειν ειδώλοις καί σπένδεσθαι, καί βωμούς δαιμόνων, καί ναούς ευτρεπίζεσθαι, προς ανθρώπων απώλειαν, τότε αι πανεύφημοι καί καλλιπάρθενοι, ως αστέρες εξέλαμψαν, ζόφον αθείας καί αγνωσίας ελαύνουσαι, καί φέγγος ευσεβείας εν ταίς καρδίαις τών πιστών υπανάπτουσαι, τρανώς ανεβών, Θεός μέγιστός εστιν ο σταυρωθείς βουλήματι, καί αναστάς τριήμερος, εν ώ καί καυχώμεθα, όθεν καί επαξίως, στέφος άφθαρτον παρά Χριστού ανεδήσαντο.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων καί καλλινίκων Παρθένων Πίστεως, Ελπίδος, καί Αγάπης, καί τής μητρός αυτών Σοφίας.

Στίχοι

- Τή προς σέ πίστει Πίστις, Ελπίς, Αγάπη,
- Αι τρείς, Τριάς, κλίνουσιν αυχένas ξίφει.
- Εβδομάτη δεκάτη Αγάπην τάμον, Ελπίδα, Πίστιν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Αγαθοκλείας.

Στίχοι

- Αγαθόκλεια πύρ επ' αυχένος φέρει,
- Δεινής πλάνης φλέγουσα δεινόν αυχένα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μαξίμου, Θεοδότου καί Ασκληπιοδότης.

Στίχοι

- Μιά γυναικί, καί νεανίσκοις δύο,
- Προς τήν τομήν ήν καρδιών ζέσις μία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Λουκίας, καί Γεμινιανού τού υιού αυτής καί Μάρτυρος.

Στίχοι

- Ειρηνικώς σή Χριστέ δούλη Λουκία,
- Ειρηνικόν μετήλθεν όντως εις τόπον.
- Θάρσους ο Μάρτυς Γεμινιανός γέμων,
- Τιμήν υπέστη καρτερώς τήν εκ ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Θεοδότης.

Στίχοι

- Τήν Θεοδότην πρός ξίφος τεθηγμένον,
- Ποιεί πρόθυμον η Θεόσδοτος χάρις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων εκατόν Μαρτύρων.

Στίχοι

- Δεκάς δεκαπλή Μαρτύρων Αιγυπτίων,
- Μιά κεφαλάς τέμνεται προθυμία.

Εις τούς Αγίους Πηλέα καί Νείλον τούς Επισκόπους.

Στίχοι

- Έπους ο Πηλεύς πού μέγας πρός Πηλέα;
- Νείλω συνεισβαίνοντα καί πυρός μέσον.

Εις τούς εν Παλαιστίνη Ν' Μάρτυρας.

Στίχοι

- Θεοφρονούντες άνδρες εξ ευβουλίας,
- Πυρός καταφρονούσιν εξ ευτολμίας.

Εις τόν Αγιον Πατερμούθιον καί Ηλίαν.

Στίχοι

- Πατερμούθιος εμπεσων τή καμίνω,
- Πρός ζήλον ίσον οτρύνει τόν Ηλίαν.

Τή αυτή ημέρα, τών Αγίων Μαρτύρων Χαραλάμπους, Παντολέοντος καί τής συνοδίας αυτών. Τελείται η τούτων σύναξις, εν τώ μαρτυρείω αυτών, τώ όντι εν τώ Δευτέρω.

Στίχοι

- Χαίρων υπήρχε πρός σφαγήν Χαραλάμπης,
- Καί Παντολέων πρός μάχαιραν ήν λέων.

Τή αυτή ημέρα, τών Αγίων Ιερομαρτύρων Ηρακλείδου καί Μύρωνος Επισκόπων Ταμάσου τής Κύπρου.

Στίχοι

- Πυρά τεθέντες Ηρακλείδης καί Μύρων,
- Χριστώ προσηνέχθησαν ως οσμή μύρου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'
Σέ νοητήν Θεοτόκε

Τρισσοφεγγεῖ ἐνιαία χάριτι, καταλαμπόμεναι σαφώς, αἱ Παρθένοι δαιμονικὴν, ἔλυσαν σκοτόμαιναν, φῶς τό τρισυπόστατον, θεολογούσαι καὶ μέλπουσαι, ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καὶ υπερένδοξος.

Ὡς οὐρανοῖς τάς παστάδας ἔχουσαι, λαμπαδηφόροι τῷ Χριστῷ, σὺν Ἀγγέλοις χαρμονικῶς, νῦν περιχορεύετε, δόξαν τὴν αἰδίων συνθεωρούσαι καὶ μέλπουσαι, ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καὶ υπερένδοξος.

Καρτερικὴν ὡς οἱ Παῖδες ἐνστάσιν, ἐπιδειξάμεναι τό πῦρ, κατεπάτησαν ἀνδρικῶς, τούτων γάρ Ἰσάριθμοι, γνώμην ἰσοστάσιον, αἱ θεοφόροι ἐκτήσαντο, τὸν αἰνετόν τῶν Πατέρων, αἰεὶ Θεὸν δοξάζουσαι.

Θεοτοκίον

Νέμοις ἀγνή τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε πιστῶς, λυτρουμένη τῶν πειρασμῶν, πάσης περιστάσεως, σέ γάρ νῦν κεκτήμεθα, καταφυγὴν Θεοσύμφευτε, ὡς αἰνετόν τῶν Πατέρων, Θεὸν χερσὶ βαστάσασαν.

Ὡδή η'
Ὡς καμίνω Παῖδες

Αἱ παρθένοι αἱ θεοφεγγεῖς, Πίστις, Ἐλπίς, Ἀγάπη, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ, ἀπέστιλβον λέγουσαι, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λαμπομένας καὶ φωτοειδεῖς, διὰ τοῦ μαρτυρίου, προδήλως γεγεννημένας, τάς παρθένους οἱ πιστοί, ὑμνήσωμεν λέγοντες, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰαμάτων ρεῖθρον δαψιλῶς, ἀφθόνως καὶ πλουσίως, αἱ θῆκαι τῶν Ἀθληφόρων, ἀναβρύουσιν αἰεὶ, τοῖς πίστει κραυγάζουσιν, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Γῆ ἀγία πέφηνας ἀγνή, τὸν ζωηφόρον στάχυν, τεκούσα τῆς αἰδίου, ζωῆς πρόξενον Χριστόν, ὃ πάντες κραυγάζομεν, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Ὡς τῇ καμίνω Παῖδες, Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ ἀπέστιλβον λέγοντες, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'
Τύπον τῆς ἀγνῆς

Αἰγλῆς τριφεγγοὺς πληρούμεναι, καὶ λαμπηδόνης θείας νῦν ἐμφορούμεναι, αἱ

ομώνυμοι, τών αρετῶν καί φερώνυμοι, τῆς Αγάπης, Επλίδος καί Πίστεως, ελπίδι καί αγάπη, ἡμᾶς καί πίστει βεβαιώσατε.

Ἴνα ἡ ἐξ ὑψους δύναμις, νύν κατευνάσῃ τόν κατέχοντα κλύδωνα, τῆς αἰρέσεως, ὡς Ἀθληφόροι ἀήττητοι, καί βραβεύσῃ πιστοῖς τήν ομόνοιαν, αἰτείσθε δυσωπούμεν, ἀκαταπαύστως καλλιπάρθενοι.

Νύκτα τήν τοῦ βίου Πάνσοφοι, διαδραμούσαι τήν ἡμέραν εφθάσατε, τήν ἀνέσπερον, μαρτυρικῶς ἀγαλλόμεναι, καί παρθένων καυχώμεναι χάριτι, καί θείας βασιλείας, τῆς ἀκηράτου ἀξιούμεναι.

Θεοτοκίον

Ὡς πῶς ἡ Παρθένος τέτοκε, τόν αἰεὶ ὄντα Λόγον, καί ἐνυπόστατον, τό ἀπαύγασμα τῆς πατρικῆς υποστάσεως, τόν ὑμῶν ευεργέτην καί Κύριον, ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντα, ὃν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος, ἔδειξεν ἀφλεκτος, καί νύν καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσιν, κατασβέσαι αἰτούμεν τήν κάμινον, ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλᾶριον

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Τῷ τῆς Τριάδος Κόραι, πυρούμεναι αἱ τρεῖς ζήλω, τῶν αρετῶν τῇ τριάδι, Ἐλπίδι, Πίστει, Αγάπῃ, προσκείμεναι ὁμωνύμως, ἠλόγησαν τῶν βασάνων.

Θεοτοκίον Ὁμοιον

Τόν ποιητὴν τῶν αἰώνων, καί τῶν Ἀγγέλων Δεσπότην, ἀποτεκούσα Παρθένε, τούτον ἰκέτευε δεῖξαι, τῆς δεξιᾶς παραστάτας, μερίδος τοῦς σοῦς οἰκέτας.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Λόγχην σὺν τῷ Σταυρῷ, τοὺς ἡλούς καί τὰ ἄλλα, ἐν οἷς τό ζωηφόρον, Χριστοῦ ἐπάγη σῶμα, υψούντες προσκυνήσωμεν.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ὑλὴν φθοροποιόν, ἐξαίρει ἀμαρτίας, τό τοῦ Σταυροῦ σου ξύλον, υψούμενον Σωτὴρ μου, λαμπρύνει δέ τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρό αἰώνος εἰργάστο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ὑδατι θεουργῷ, καί αἱματί σου Λόγε, λαμπρῶς ἡ Ἐκκλησία, στολίζεται ὡς νυμφῇ, Σταυροῦ τήν δόξαν μέλπουσα.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Χαίροις τό τών πιστών, φυλακτήριον θεῖον, απροσμάχητον τείχος, Σταυρός ο τοῦ Κυρίου, δι' οὐ ἀπό γῆς ἡρθημεν.

Καί τά λοιπά, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ευμενίου, Ἐπισκόπου Γορτύνης, τοῦ θαυματουργοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ'.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Τό ἀνυψούμενον ξύλον τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ἐν ᾧ Χριστός τὰς χεῖρας, ἡ ζωή τῶν ἀπάντων, προσήλωσε βουλήσει, πάντας πιστούς, προσκαλεῖται ἐν ἁσμασιν, εορταζόντων μετ' ἤχου τοῦ προσκυνεῖν, υποπόδιον τό θεῖον αὐτοῦ.

Τῶν ἐγκαινίων τήν μνήμην τῆς ἀναστάσεως, δι' ἧς τοῖς ἐν τῷ σκότει, φῶς ἐπέλαμψε μέγα, ζωῆς καί ἀφθαρσίας, δεῦτε πιστοί, ἐκτελούντες υφώσωμεν, τό ζωοπάροχον ξύλον τό τοῦ Σταυροῦ, προσκυνούντες τόν Σωτήρα Χριστόν.

Μωσῆς ο μέγας, τό πάλαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινά, σταυροειδῶς τὰς χεῖρας, ἐκπετάσας εἰς ὕψος, ἐτύπου τόν Σταυρόν σου, Χριστέ ο Θεός, τόν υψούμενον σήμερον, καί ἀγιάζοντα πάντας τοὺς ἐπὶ γῆς, ἐν αὐτῷ σε προσκυνούτας πιστῶς.

Καί τοῦ Ἁγίου γ'

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τήν ψυχὴν καί τό σῶμά σου, τῶν παθῶν καθηράμενος, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οἶκος γέγονας, καί ἱερέων ἐν χρίσματι, σαυτόν κατεκόσμησας, παραστάτης δεξιός, χρηματίσας Ευμένιε, καί συνόμιλος, τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, καί τῆς δόξης, τοῦ Κυρίου κληρονόμος, καί πρεσβευτής τῶν υμνούντων σε.

Ὁ περίδοξος βίος σου, ἀρεταῖς φαιδρυνόμενος, τῶν θαυμάτων ἔλαμψε ταῖς φαιδρότησι, καί εὐκλεή σε τοῖς πέρασι, παμμάκαρ εἰργάσατο, καί φωστήρα ἀπλανή, καί Ἁγίων ομόσκηνον, καί τῆς πόλεως, τῆς ἁγίας πολίτην ἱεράρχα, τῶν Ἀγγέλων συμπολίτα, θαυματουργέ ἀξιάγαστε.

Τῶν Κρητῶν εγκαλλώπισμα, τῆς Γορτύνης τόν πρόεδρον, Εκκλησίας
άσειστον τό θεμέλιον, τόν ιεράρχην Ευμένιον, ἐν θαύμασι μέγιστον, καί
δυνάμεσι πολλάις, γεγονότα περίδοξον, καί φωτίσαντα, τάς ἐν ζόφῳ καρδίας,
ὡς φωστήρα, τῶν πιστῶν μεγαλοφώνως, οἱ συνελθόντες τιμήσωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου Χριστέ τήν ἐνέργειαν, προδιατυπώσας Μωϋσῆς,
ἐτροπούτο τόν ἐναντίον Ἀμαλήκ, ἐν τῇ ἐρήμῳ Σινά, ὅτε γάρ ἐφήπλου τάς
χείρας, Σταυροῦ τόν τύπον ποιῶν, ἐνίσχυνεν ὁ λαός, νυνί δέ τῶν πραγμάτων ἡ
ἐκβασίς, εἰς ἡμᾶς πεπλήρωται, Σήμερον ὁ Σταυρός υψοῦται, καί δαίμονες
φυγαδεύονται, Σήμερον ἡ κτίσις πάσα ἐκ τῆς φθοράς ἡλευθέρωται, πάντα
γάρ διὰ Σταυροῦ, ἐπέλαμψεν ἡμῖν τὰ χαρίσματα, διό γηθόμενοι πάντες
προσπίπτομέν σοι λέγοντες, Ὡς ἐμεγαλύνθη τά ἔργα σου Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπόστιχα Στιχηρά

Ἦχος πλ. β'

Τριήμερος ἀνέστης

Ραπίσματα υπήνεγκας, καί σταύρωσιν Μακρόθυμε, καί Ονειδίη, θέλων πάντας
ἐκ χειρός, λυτρώσασθαι τοῦ πλάνου, ὁ μόνος ζωοδότης, καί πανοικτίρμων
καί φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν
ποδῶν αὐτοῦ.

Τιμῷ σου τόν Σταυρόν ἀγαθέ, τοὺς ἡλούς καί τήν λόγχην Σωτήρ, δι' ὧν
πάντας, ἐλυτρώσω τῆς φθοράς, ὡς μόνος ζωοδότης, καί πάντων εὐεργέτης,
μόνε φιλόανθρωπε Σωτήρ ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ δέ Θεός Βασιλεύς ἡμῶν πρό αἰῶνος εἰργάστο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς
γῆς.

Σταυρῷ προσηλωθεὶς δι' ἐμέ, Σωτήρ μου υπεραγαθε, ἐρραπίσθης καί
υβρίσθης λυτρωτά, καί ὅξος ἐποτίσθης, καί λόγχη ἐκεντήθης, καί πάντα
φέρεις ἀναμάρτητε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Σήμερον ξύλον ἐφανερώθη, Σήμερον γένος Εβραίων ἀπώλετο, Σήμερον διὰ
πιστῶν βασιλέων, ἡ πίστις φανεροῦται, καί ὁ Ἀδάμ διὰ τοῦ ξύλου ἐξέπεσε, καί
πάλιν διὰ ξύλου δαίμονες ἐφρίξαν, Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί εὐλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς
Βασιλεύσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καί τό σὸν φυλάττων διὰ τοῦ
Σταυροῦ σου πολίτευμα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ο άνω ως Θεός, ουρανόν θρόνον έχων, καί γήν Χριστέ Σωτήρ, υποπόδιον φέρων, Σταυρόν ημίν υπέδειξας, σών ποδών υποπόδιον, Τούτον άπαντες, δαυϊτικώς προσκυνούμεν, Τούτον φύλακα, καί βοηθόν εξαιτούμεν καί πίστει δοξάζομεν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Εν Παραδείσω με δεινώς πεπτωκότα, τού βροτοκτόνου τή πικρά συμβουλία, εν τώ Κρανίω πάλιν εξανέστησας Χριστέ, ξύλω ιασάμενος, τήν τού ξύλου κατάραν, κτείνας τόν απάτη με, θανατώσαντα όφιν, καί εδωρήσω θείαν μοι ζωήν, Δόξα τή θεία Σταυρώσει σου Κύριε.

Ο Κανών τής Εορτής, καί τού Αγίου, ού η ακροστιχίς.

Ευχαίς δίδου μοι Χριστόν ευμενή Μάκαρ. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος β' Δεύτε λαοί άσωμεν

Έχων Χριστόν, Πάτερ θεόφρον Ευμένιε, τών σών καθυπακούοντα, θείων εντεύξεων, ευμενή τούτον Μάκαρ, απέργασαι τοίς πόθω ανευφημούσί σε.

Υψοποιον, από νεότητος Όσιε, ηγαπηκώς ταπείνωσιν, τόν υπερήφανον, εταπείνωσας όφιν, καί χάριν ιαμάτων, σαφώς επλούτησας.

Χωρητικόν, Πνεύματος όργανον γέγονας, τά τής σαρκός φρονήματα, πολλαίς ασκήσεσι, τή ψυχή υποτάξας, τώ κρείττονι τό χείρον, σύ δουλωσάμενος.

Θεοτοκίον

Αι περί σου, νύν προφητεΐαι πεπλήρωνται, Θεοκυήτορ Δέσποινα, όν γάρ προήγγειλαν, υψηγόρως εν μήτρα, εχώρησας εν δύω, τελείαις φύσεσι.

Ωδή γ' Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε

Διέτρεχες σπουδή καθώς η μέλιττα, λειμώνας τούς λογικούς Ιεράρχα, τό γλυκύ μέλι θηρώμενος, καί καρδίας τοίς σύμβλοις εντιθέμενος.

Ο βίος καθαρός ο λόγος άλατι, τώ θείω Ευμένιε ηρτυμένος, διεδείκνυ σου τήν ένδοθεν, κεκρυμμένην καί χάριν καί λαμπρότητα.

Υψώθης αρεταίς καλλωπιζόμενος, καί θρόνον επέβης υψηλοτάτων, μύρω
θείω χρισθείς Πνεύματος, καί Χριστού ευωδία γνωριζόμενος.

Θεοτοκίον

Μαρία τό χρυσούν θυμιατήριον, παθών μου, απέλασον τό δυσώδες, καί
στερέωσον κλονούμενον, προσβολαίς του δολίου πολεμήτορος.

Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν
φόβον σου εμφύτευσον, εις τās καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Κάθισμα τού Αγίου

Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Ορθοδόξοις εμπρέπων Πάτερ διδάγμασι, τās ζοφώδεις αιρέσεις πάσας
εμείωσας, καί θαυμάτων αυτοουργός δειχθείς Ευμένιε, περιβόητος παντί,
προμηθεία θεϊκή, εγένου, όθεν σε πίστει, τιμώνμεν ως Ιεράρχην, καί τών
Αγγέλων ομότιμον.

Δόξα... Καί νύν...

Τής Εορτής, όμοιον

Τό πανάγιον ξύλον τού Βασιλέως Χριστού, αναλάβωμεν πίστει επί τών ώμων
ημών, καί τού βίου τά τερπνά απορρίψωμεν, ό οι πάλαι βασιλείς,
αναλαμβάνοντες πιστώς, ενίκησαν πολεμίους, καί φύλα τά τών βαρβάρων, τή
δυνάμει τούτου ανέτρεψαν.

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε τήν ακοήν

Οίκος γέγονας Πνεύματος, θείοις ναοίς σχολάζων Ιεράρχα, καί σεπταίς
μελέταις ωραιζόμενος.

Ιεράρχης θεόληπτος, Πάτερ σοφέ καί πρόεδρος Γορτύνης, γεγονώς
θαυμάτων, αίγλην απήστραψας.

Χάσμα μέγα τού δράκοντος, τών προσευχών ενέπρησας λαμπάσι, κατά τού
ορμήσαντος Ιερώτατε.

Ρωμαλέω φρονήματι, τόν δυσμενή κατέβαλες ανδρείως, καί ορμάς λεόντων
σύ εχαλίνωσας.

Θεοτοκίον

Ιεραί προκατήγγειλαν, πάλαι φωναί τού τόκου σου τό βάθος, ών νύν τās
εκβάσεις είδομεν Άχραντε.

Ωδή ε'

Ο τού φωτός χορηγός

Σύνεσιν έσχηκας, ως ειρηνεύσας εκ παθών Όσιε, νούν καί ψυχήν, όθεν
διαλύεις τās έριδας Πιστώς, τών βασιλευόντων, καλώς πειθομένων σοι.

Τάς ακοάς υποθείς, σοί Βασιλέων ο πιστός έλυσεν, έχθραν μακράν, όλεθρον γεννώσαν, καί τήν αδελφικήν, ομόνοιαν στέργει, θεόφρον Ευμένιε.

Οία πυρσός επιστάς, Ρώμην φωτίζεις εκτελών θαύματα, καί τούς παθών, βυθώ νηχομένους, πρός όρμον γαληνόν, ίάσεως Μάκαρ, σοφώς εκκαλούμενος.

Θεοτοκίον

Νέον ως βρέφος ημίν, τόν προαιώνιον Υιόν τέτοκας, θελητικάς, δυσίν ενεργείαις, υπάρχοντα διπλούν, ως άνθρωπον άμα, Θεόν τε Πανάμωμε.

Ωδή ς'

Εν αβύσσω πταισμάτων

Ενεργή θησαυρόν αδαπάνητον, έχων εν καρδιά σου, Χριστόν Ευμένιε, ώσπερ πηλόν λελόγισαι, τόν χρυσόν Βασιλεύς, όν παρέσχε σοι.

Υψηλήν εις καθέδραν εκάθισας, Πάτερ τής ειρήνης, φθεγξάμενος πρόσρημα, τή Εκκλησία άνωθεν, ούπερ τή προσκλήσει σεμνύνεται.

Μή βραχείς αμαρτίαις διέπλευσας, βίου τό κλυδώνιον τό πολυώδυνον, καί τούς λιμένας έφθασας, ένθα δήμος οσίων ευφραίνεται.

Θεοτοκίον

Επί σέ καταβάς ο ουράνιος, όμβρος χερσωθείσαν τήν γήν Αειπάρθενε, θεογνωσίας νάμασι, καταρδεύσας πολύφορον έδειξε.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευ σπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον 'Ηχος β'

Τά άνω ζτών

Φωτί θεϊκώ, ελλαμφθείς παμμάκαριστε, φωτίζεις ημάς, τούς πόθω ανυμνούντάς σου, τήν σεπτήν και ένδοξον, καί αγίαν Πάτερ μετάστασιν, Ιεράρχα Ευμένιε, πρεσβεύεις γάρ απαύστως υπέρ ημών.

Ο Οίκος

Οίκτηρον Κύριε τόν σόν δούλον, καί συγχώρησον πάντα τά οφειλήματα νύν, καί δώρησαί μοι τό έλεος τής ευσπλαγχνίας σου, ίνα ύμνοις σε δοξάζω απαύστως, καί τόν πιστόν σου θεράποντα στέψω ωδαίς, τόν πρόεδρον Γορτύνης σήμερον, Ευμένιον τόν φωστήρα, γής πάσης τό μέγα κειμήλιον, τής Εκκλησίας τό στήριγμα, καί τής Κρήτης τό θείον αγλαΐσμα, πρεσβεύει γάρ απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ευμενίου, Επισκόπου Γορτύνης.

Στίχοι

- Τό λείον Ευμένιος όμμα Γορτύνης,

- Πανευμενές κατείδεν όμμα Κυρίου.
- Ογδοάτη δεκάτη θάνεν Ευμένιος μεγαλήτωρ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων γυναικών, Σοφίας καί Ειρήνης.

Στίχοι

- Ειρήνη καί Σοφία τμηθείσαι κάρας,
- Σέ τήν υπέρ νούν είδον ειρήνην Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Αριάδνης.

Στίχοι

- Σώζει ραγείσα τήν Αριάδνην πέτρα.
- Χριστός γάρ αύτήν έσκεπε ζωής πέτρα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Κάστορος.

Στίχοι

- Ου θήρ ο Κάστωρ, αλλ' ανήρ τις γεννάδας,
- Η μάλλον ειπείν, ανδριάς πρός αικίας.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εικόνας χρυσής

Νεκρών λογισμών, προθυμία τής ψυχής κατακαυχ ώμενος, εν βαθυτάτω γήρα Όσιε, αποδημίαις εκέχρησο, επ' ευεργεσία τών πίστει, δεχομένων Ευμένιε, σέ τόν σπορέα τών σεπτών, καί Ιερών διδαχών.

Η Ρώμη τών σών, απολαύσασα καλών, δώρον ποθούμενον, τή θηβαϊδι μή βουλόμενον, Πάτερ εκπέμπει Ευμένιε, ένθα γεγονώς αναστέλλεις, τού αυχμού τήν κατήφειαν, τή επομβρία τών σεπτών ευχών σου Όσιε.

Μαζοίς εκτραφείς, εγκρατείας τό σεπτόν γάλα εθήλασας, καί ηλικίας μέτρον έφθασας, ανενεχθείς εις ακρώρειαν, Πάτερ αρετών καί ηλίου, απαστράψας φαιδρότερον, θεοσημείαις τοίς νυκτί κατασχεθείσι παθών.

Θεοτοκίον

Αύλου φωτός, οικητήριον η σή μήτρα γεγένηται, τού φρυκτωρίαίς θείας γνώσεως, τήν αθειαν μειώσαντος, άχραντε Θεόνυμφε Κόρη, όν υμνούντες κραυγάζομεν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Καταπαλαίσας τόν εχθρόν, καί τόν δρόμον τόν καλόν διατελέσας, βαθυτάτω εν γήρα, πρός τούς πατέρας τούς σους, μετέβης σίτος ώσπερ ώριμος, ξένης επί χώρας, λαβών τού βίου πέρας.

Αμνημονήσαντες τών σών, ουδαμώς Πάτερ καλών παῖδες θηβαίων, τή πατρίδι καί ποιμνῇ τήν Ιεράν σου σορόν, αισίως κρίναντες εκπέμπουσιν, ἥς τή επανόδῳ, θαυμάτων ἔρρει χάρις.

Ράξος Κυρίλλου τό σεπτόν, καί πολύαθλον τό πρίν κατέχων σῶμα, καί τό σόν νύν συγκρύπτει, παραπλησίως Σοφέ, συνάψας τούς βίῳ ομόφρονας, οὓς ἡ ἄνω φέρει, πατρίς εἰς τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ιερωτάτη Προφητῶν, σέ προγράφει αληθῶς σεμνή χορεία, αλατόμητον ὅρος, ράβδον καί πύλην, δι' ἥς διήλθεν ὡς οἶδεν ὁ Ὑψιστος, πάλιν κεκλεισμένην, εάσας σε Παρθένε.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνῳ τού πυρός, τών Εβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνεῖτε τά ἔργα ὡς Κύριον, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τούς αἰῶνας».

Ωδή θ'

Τόν εκ Θεοῦ Θεόν Λόγον

Ὡς τού Χριστοῦ Ιεράρχης, εκ δυνάμεως Πάτερ, εἰς δύναμιν μετέβης θαυμαστῶς, ἔνθα χοροὶ Ιερῶτατοι, λειτουργοῦσιν εν φόβῳ Τριάδι, τή σεπτῇ μετά πασών, ουρανίων παμμάκαρ, Ευμένιε Δυνάμεων.

Στήσον τήν νύν καταιγίδα, τῆς πατρίδος τό θείον, ταῖς σαῖς εξευμενίζων προσευχαῖς, βαρβαρικήν μάκαρ ἔφοδον, τήν ἡμᾶς τυραννοῦσαν, καί πείρα συνωθοῦσαν τών κακῶν, εἰς βυθόν απωλείας, αοίδιμε Ευμένιε.

Ἡσὴ πανίερος μνήμη, συγκαλεῖται ποιμένας, οσίους καί λαόν τόν ευσεβή, αγιασμόν πάσι φέρουσα, ἣν τελούντας πλουσίως, καταύγασον ἡμᾶς μαρμαρυγαῖς, τών εν σοί χαρισμάτων, πανεύφημε Ευμένιε.

Θεοτοκίον

Φέρεις τόν φέροντα πάντα, θεϊκή δυναστεία, καί τρέφεις εκ μαζών πάσαν πνοήν, τόν διατρέφοντα Πάναγνε, υπέρ νούν σου τό θαῦμα, Αγγέλους καταπλήττον καί βροτούς, τούς αἰεὶ σε υμνοῦντας, καί πόθῳ μακαρίζοντας.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, τόν αρρήτῳ σοφία ἡκόντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ομοφρόνως, εν υμνοῖς μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τοῦ Αγίου

Γυναῖκες ακουτίσθητε

Ευμένιε θεόληπτε, τών Αρχαγγέλων σύσκηνε, ὡς παρρησίαν πλουτήσας, πρὸς τόν Χριστόν Ιεράρχα, οὐ καί τῷ θρόνῳ Ἀγιε, ἐνδόξως νύν παρίστασαι, τών εκτελούντων μέμνησο, τήν φωτοφόρον σου μνήμην, καί σέ τιμώντων εκ πόθου.

Καί τῆς Εορτῆς

Ἦχος β'

Τῶν μαθητῶν ορώντων σε

Σταυρός, ο φύλαξ πάσης τῆς οικουμένης, Σταυρός, ἡ ωραιότης τῆς
Εκκλησίας, Σταυρός, Βασιλέων τό κραταίωμα, Σταυρός, Πιστῶν τό στήριγμα
Σταυρός, Αγγέλων ἡ δόξα, καί τῶν δαιμόνων τό τραῦμα.

Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ξύλον τό τοῦ Σταυροῦ, υφούμενον ορώντες, μεγαλωσύνην δώμεν, Θεῷ τῷ
σταυρωθέντι, σαρκί δι' ἀγαθότητα.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν
ποδῶν αὐτοῦ.

Ὑδατι θεουργῶ, καί αἱματί σου Λόγε, λαμπρῶς ἡ Εκκλησία, στολίζεται ὡς
νύμφη, Σταυροῦ τήν δόξαν μέλπουσα.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ἡμῶν πρό αἰῶνος εἰργάστο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς
γῆς.

Λόγχην σύν τῷ Σταυρῷ, τοὺς ἡλούς καί τὰ ἄλλα, ἐν οἷς τό ζωηφόρον,
Χριστοῦ ἐπάγη σῶμα, ἐν ὕμνοις προσκυνήσωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τό σωτήριο ξύλον, ἐν ᾧ ἐξετανύθη,
Χριστός ἡ ἀπολύτρωσις.

Καί τά λοιπά ὡς σύνηθες, καί Ἀπολυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Τροφίμου, Σαββατίου, καί Δορυμέδοντος.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά τῆς
Εορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! τό ζωηφόρον φυτόν, ὁ Σταυρός ὁ πανάγιος, εἰς
ὑψος αἰρόμενος, ἐμφανίζεται σήμερον, δοξολογοῦσι, πάντα τά πέρατα,
ἐκδειματοῦνται, δαίμονες ἅπαντες, Ὡ οἷον δώρημα, τοῖς βροτοῖς κεχάριται!

δι' ού Χριστέ, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ὁ ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὡς βότρυν πλήρη ζωῆς, ὁ βαστάσας τὸν ὑψιστον, ἀπὸ γῆς υψούμενος, Σταυρὸς ὁράται σήμερον, δι' οὐ πρὸς Θεόν, πάντες ειλκύσθημεν, καί κατεπόθη, εἰς τέλος θάνατος, Ὡ ξύλον ἀχραντον! υφ' οὐ ἀπολαύομεν τῆς ἐν Ἐδέμ, ἀθανάτου βρώσεως, Χριστόν δοξάζοντες.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! εὖρος καί μήκος Σταυροῦ, ουρανοῦ ἰσοστάσιον, ὅτι θεία χάριτι, ἀγιάζει τὰ σύμπαντα, ἐν τούτῳ ἔθνη, βάρβαρα ἡττηνται, ἐν τούτῳ σκήπτρα, ἀνάκτων ἡδραστὰι, Ὡ θείας κλίμακος! δι' ἧς ἀνατρέχομεν εἰς ουρανούς, υψούντες ἐν ἄσμασι, Χριστόν τὸν Κύριον.

Καί τῶν Ἀγίων γ'

**Ἦχος ὁ αὐτός
Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε**

Τρυφήν τὴν ἀδαπάνητον, ποθὼν κληρώσασθαι, Τρόφιμε Μάρτυς, πόνοις τοῦ σώματος, σύ ἐνετρύφας, καί δὴ μετέστης ἐκ φθοράς, πρὸς τὴν ἀφθαρσίαν ἀγαλλόμενος, καί τῷ μαρτυρίῳ ἐγκοσμούμενος, διό ταῖς σαῖς πρεσβεΐαις, αἰτήσαι πᾶσι μάκαρ τό μέγα ἔλεος.

Σαββάτιος ὁ ἐνδοξος, πολλαῖς κολάσεσιν ἐγκατεργήσας, νῦν ἐσαββάτισεν εἰς τὰς ἐπαύλεις, τῶν ουρανῶν περιχαρῶς, γέρα τῶν ἀγώνων κομιζόμενος, δήμοις τῶν Ἀγγέλων ἀριθμούμενος, αὐτοῦ Χριστέ πρεσβεΐαις, δώρησαι τῷ λαῷ σου τό μέγα ἔλεος.

Ἀθέων βουλευτήριον, ἀποκρουσάμενος βουλαῖς ἐνθέοις, τὸν νοῦν ὡχύρωσεν ὁ Δορυμέδων, καί προσεχώρησε στερρῶς, πρὸς τὰ τῶν βασάνων πειρατήρια, νίκης τε βραβεΐα κομισάμενος, Χριστῷ συμβασιλεύει, πάντοτε ὑπὲρ πάντων ἡμῶν δεόμενος.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. δ'

Ἡ φωνὴ τοῦ Προφήτου σου Μωϋσέως, ὁ Θεὸς πεπλήρωται, ἡ λέγουσα, Ὅψεσθε τὴν ζωὴν ὑμῶν κρεμαμένην, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν, Σήμερον Σταυρὸς υψούται, καί κόσμος ἐκ πλάνης ἡλευθέρωται, Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀνάστασις ἐγκαινίζεται, καί τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγάλλονται, ἐν κυμβάλοις Δαυϊτικοῖς, ὕμνον σοι προσφέροντα καί λέγοντα, Εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεός, Σταυρόν καί τὴν ἀνάστασιν, δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας ἀγαθὴ καί φιλόανθρωπε, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπόστιχα Στιχηρά

**Ἦχος πλ. β'
Τριήμερος ἀνέστης**

Οὐ ἔστησαν οἱ πόδες Χριστοῦ, τὸν τύπον προσκυνήσωμεν, ἀνυψούντες τὸν τρισόλβιον Σταυρον, ἐν ᾧ κατεκενώθη, τό αἷμα τοῦ Δεσπότη, τό βλύσαν

κόσμῳ τὴν ἀνάστασιν.

Στίχ. Υψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Νεκρῶσαντες τὰ πάθη σαρκός, καὶ πνεύματος θεόφρονες, ἐπειχθώμεν, ὑψωθῆναι ἀπὸ γῆς, οὐράνιον πρὸς λήξιν, Σταυροῦ τῇ ἀνυψώσει, συσταυρωθέντες τῷ Δεσπότη Χριστῷ.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνος εἰργάστο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ζωήρυτος ἐκ θείας πλευράς, πηγὴ σαφῶς ἐξέβλυσε, τοῦ Σωτήρος καταρδεύουσα ψυχάς, τῶν πίστει προσκυνούντων, τό θεῖον πάθος τούτου, καὶ τὸν Σταυρόν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Δόξα... Καὶ νύν... Ἦχος πλ. β'

Ὁ τετραπέρατος κόσμος σήμερον ἀγιάζεται, τοῦ τετραμερούς υψουμένου σου Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ κέρας τῶν πιστῶν συνυψοῦται Βασιλέων ἡμῶν, συντριβόντων ἐν αὐτῷ τῶν δυσμενῶν τὰ κέρατα, Μέγας εἰ Κύριε, καὶ θαυμαστός ἐν τοῖς ἔργοις σου! δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Σώσον Κύριε τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καὶ τὸ σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Τοῦ Σταυροῦ σου τό ξύλον προσκυνούμεν Φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, Παράδεισον ἠνέωξας Σωτήρ, τῷ πίστει προσελθόντι σοι Ληστή, καὶ τρυφῆς κατηξιώθη, ὁμολογῶν σοι, Μνήσθητί μου Κύριε, Δέξαι ὥσπερ ἐκείνον καὶ ἡμᾶς, κραυγάζοντας, Ἠμάρτομεν, πάντες τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μὴ υπερίδης ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νύν... Τό αὐτό

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Απλώσας εν Σταυρώ, τάς παλάμας Οικτίρμον, τά έθνη τά μακράν, από σου γεγονότα, συνήγαγες δοξάζειν σου, τήν πολλήν αγαθότητα, αλλ' επίβλεπον, επί τήν σήν κληρουχίαν, καί κατάβαλε, τούς καθ' ημών πολεμίους, Σταυρώ τώ τιμίω σου.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Ο Κανών τής Εορτής, καί τών Αγίων, ού η ακροστιχίς.

Τρίφων υμνώ Μαρτυρων διαυγίαν. Ιωσήφ.

Ωδήα' Ήχος πλ. δ' Αρματηλάτην Φαραώ

Ταίς υπερφώτοις αστραπαίς τού Πνεύματος, καταλαμπόμενοι, τά σκοτεινά νέφη, τής ψυχής μου λύσατε, τόν νούν μου καταυγάσατε, καί τά χείλη πρός ύμνον, υμάς γεραίρειν ανοίξατε, Μάρτυρες Χριστού μεγαλώνυμοι.

Ρωμαλεότητι φρενών αντέστητε, τώ ματαιόφρονι, νέμειν θεοίς σέβας, Μάρτυρες αλλόκοτον, υμάς καταναγκάζοντι, καί θυσία τελεία, διά ποικίλων κολάσεων, τώ Παμβασιλεί προσηνέχθητε.

Ισχύς υμίν παρά Θεού δεδώρηται, τού παντοκράτορος, καταβαλείν πάσαν, τήν Ισχύν τού δράκοντος, σεπτοί Μεγαλομάρτυρες, τής Τριάδος οπλίται, Σαββάτιε αξιάγαστε, θείε Δορυμέδον καί Τρόφιμε.

Θεοτοκίον

Φωτιστικάίς σου πηγαζούσαις χάρισι, θεοχαρίτωτε, πύλη φωτός μόνη, οι γενναίοι Μάρτυρες, φαιδρώς καταυγαζόμενον, τό βαθύτατον σκότος, τών ανυποίστων κολάσεων, σέ υμνολογούντες παρέδραμον.

Ωδή γ' Ο στερεώσας κατ' αρχάς

Ωραιοτάτω λογισμώ καί σταθερά διανοία, πρός βασάνων εχωρήσατε πείραν, αικιζόμενοι σφοδρώς, καί μάστιγι ξεόμενοι, καί αηττήτω γνώμη, απαρασάλευτοι μένοντες.

Ταίς τών αιμάτων προχοαίς, Ιερωτάτην πορφύραν, επιχρώσαντες γενναίοι οπλίται, αθανάτω Βασιλεί, Κυρίω νύν παρίστασθε, υπέρ ημών πρεσβείαν, ακαταπαύστως ποιούμενοι.

Ουκ εξηρνήσασθε Χριστόν, προσομιλούντες βασάνοις καί ξεόμενοι τό σώμα ποικίλως, καί τεινόμενοι δεινώς, καί τοίς θηρσί διδόμενοι, πανευκλεείς οπλίται, Άγιοι Μεγαλομάρτυρες.

Θεοτοκίον

Νομοθεσίαις τού εκ σου, σεσαρκωμένου Δεσπότη, πειθαρχούντες

παναμώμητε Κόρη, οι γενναίοι Αθληταί, ανόμους ετροπώσαντο, σέ συνεργόν ως σχόντες, τήν σώζουσιν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο Ειρμός

«Ο στερεώσας κατ' αρχάς, τοὺς ουρανοὺς ἐν συνέσει, καὶ τήν γῆν ἐπὶ υδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριζον, ὅτι οὐκ ἔστι πλὴν σου, ἅγιος μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων

Ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Βασάνων ἀνδρικῶς, υπομείναντες πόνους, τήν ἀπὸν ζωὴν, ἐκομίσασθε ἅμα, Δορυμέδον καὶ Τρόφιμε, καὶ Σαββάτιε πάνσοφε, ὅθεν σήμερον, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, εορτάζουσα, τήν ἱερὰν ομῶν μνήμην, ἐνθέως ἀγάλλεται.

Δόξα... Καὶ νῦν... τῆς Εορτῆς

Ο ἄνω ὡς Θεός, οὐρανὸν θρόνον ἔχων, καὶ γῆν Χριστέ Σωτήρ, υποπόδιον φέρων, Σταυρόν ἡμῖν υπέδειξας, σὼν ποδῶν υποπόδιον, Τούτον ἀπαντες, δαυϊτικῶς προσκυνούμεν, Τούτον φύλακα, καὶ βοηθὸν ἐξαιτούμεν, καὶ πίστει δοξάζομεν.

Ὡδὴ δ'

Σύ μου ἰσχύς, Κύριε

Υπομονή, τῶν αἰκισμῶν λαμπρυνόμενοι, ἐπὶ ξύλου, Μάρτυρες ἠρτήθητε, καὶ σιδηροῖς ὄνου πλευράς, ἐνδοχοὶ ξεσθέντες, τῇ ἀπεκδύσει τοῦ σώματος, τήν θείαν ἀφθαρσίαν, ἐνεδύσασθε θρόνῳ, τῆς Τριάδος αἰεὶ παριστάμενοι.

Μαστιγωθείς, διὰ Χριστόν Μάρτυς Τρόφιμε, ἐνετρύφας, πόνοις ὑπερβάλλουσιν, ἀποσκοπῶν τὰς ἐν οὐρανοῖς, θείας ἀντιδόσεις, καὶ τήν τρυφήν τήν ἀδάπανον, ἥς νῦν κατηξιώθης, τὸν ἀγῶνα τελέσας, καὶ τρυφή τῷ Δεσπότη γενόμενος.

Νεανικῶς, ἐγκατερῆσας Σαββάτιε, ταῖς βασάνοις, χαίρων ἐναπέδωκας, Θεοῦ εἰς χεῖρας τήν σὴν ψυχὴν, καὶ πρὸς οὐρανίους, μονὰς καλῶς ἐσαββάτισας, νικήσας τὸν ἐκείθεν, ἐκριφθέντα ἀθλίως, καὶ βραβεῖα τῆς νίκης δεξάμενος.

Θεοτοκίον

Ὡς καθαρὸν, τοῦ Βασιλέως παλάτιον, σέ Μαρτύρων, σύστημα τρισάριθμον, ἐπικαλούμενοι βοηθόν, ἀχραντε Παρθένε, ναοὺς δαιμόνων ἡδάφισαν, καὶ πρὸς ναὸν ἄνω, μετετέθησαν δόξης, ἐν αἰνέσει αἰεὶ σε γεραίροντες.

Ὡδὴ ε'

Ἴνα τί με ἀπώσω

Μακρυνθέντες φιλίας, σώματος Πανεύφημοι προσωκειώθητε, διὰ πλείστων πόνων, καὶ μεγίστων Θεῷ πανοικτίρμονι, τῷ ὑμᾶς δι' οἶκτον, πεφιληκότι καὶ τὰ πάθη, τοῖς αὐτοῦ ἀποκτείναντι πάθεσιν.

Αἱ πορεΐαί σου Μάρτυς, Τρόφιμε γεγόνασι κατευθυνόμεναι, πρὸς οδοῦς πανσόφους, μαρτυρίου, ἐν αἷς καλλυνόμενος, σιδηραῖς κρηπίσι,

καθελωμένος τού Βελίαρ, κεφαλήν καί τά κέντρα συνέτριψας.

Ρητορεύων τά θεία, Τρόφιμε πολυάθλε, τυράννους ήσχυνας, καί τοίς αίμασί σου, βηματίζων τήν γήν καθηγίασας, εμπεριπατείς δέ, χαρμονικώς τώ Παραδείσω, σωτηρίαν ημίν εξαιτούμενος.

Θεοτοκίον

Τήν αγίαν Παρθένον, τήν θεοχαρίτωτον καί παναμώμητον, οι στερροί οπλίσαι, εις βοήθειαν επικαλούμενοι, τών βασάνων όγκον, καί τών δεινών τήν τρικυμίαν, ακλονήτω διήλθον φρονήματι.

Ωδή ς'

Ιλασθητί μοι Σωτήρ

Υπέπλευσαν γαληνώς, τή κυβερνήσει τού Πνεύματος, οι ευκλεείς, Αθληταί, βασάνων τό πέλαγος, καί πρός τόν ακύμαντον, σωτηρίας όρμον, Ιερώς εγκαθωρμίσθησαν.

Ραινόμενα καθορών, εις γήν τά μέλη σου Τρόφιμε, καί όξος κατά τών σών, μυκτήρων δεχόμενος, ευώδους οσφρήσεως, αντελάβου πλέον, τού Χριστού τής αγαπήσεως.

Ως βουλευτής τών Χριστού, δικαιωμάτων γενόμενος, βουλάς αθέων εχθρών, τελείως εξέκλινας, καί σαυτόν παρέδωκας, Δορυμέδον Μάρτυς, ταίς βασάνοις μαστιζόμενος.

Θεοτοκίον

Νευρούμενοι ταίς εκ σου, εκπεμπομέναις δυνάμεσιν, οι Αθλοφόροι Χριστέ, νομίμως ενήθλησαν, τήν αγνήν Μητέρα σου, ανυμνολογούντες, απορρήτως σε κήσασαν.

Ο Ειρμός

«Ιλασθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ήχος δ'

Ως απαρχάς

Ως αθλητών εδραίωμα, καί ευσεβείας έρεισμα, η Εκκλησία τιμά καί γεραίρει σου, τήν φωτοφόρον άθλησιν, παναοίδιμε μάκαρ, αθλητά γενναιόφρον, ένδοξε Τρόφιμε, σύν τοίς συνάθλοις σου, ιλασμόν τοίς υμνούσί σε αίτησαι, ως αήττητος.

Ο Οίκος

Τών Αγίων Μαρτυρων τά έπαθλα, ουρανών αι Δυνάμεις εθαύμασαν, ότι σώμα θνητόν περικείμενοι, ασωμάτους εχθρούς ετροπώσαντο, Σταυρού τή ισχύϊ κρατυνόμενοι, όθεν μακαρίζονται εις αιώνας, ιλασμόν τών πταισμάτων αιτούμενοι υπέρ πάντων ημών, καί γάρ τιμώνται αυτοί, ως αήττητοι.

Σ υ ν α ξ α ρ ι ο ν

Τή ΙΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τροφίμου, Σαββατίου καί Δορυμέδοντος.

Στίχοι

- Πνέοντες ἐν Τρόφιμε καί Δορυμέδον,
- Ἐν ἐκ ξίφους δέχεσθε καί βίου τέλος.
- Ξεσθεῖς σιδηροῖς Σαββάτιος οὐξέσιν,
- Εἰς σαββατισμόν θείον ὡς Μάρτυς φθάνει.
- Ἐννεαδεκάτῃ Τρόφιμον τάμον, ἡδέ συνάθλους.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Θεοῦ συγκατάβασιν

Διόλου ταῖς νεύσεσι, ταῖς πρὸς τό θεῖον καλλωπιζόμενος, οὐβελίσκοις τε μάκαρ, πυρακτωθείσι καταφλεγόμενος, καί τās πλευράς σου ἀδίκως ξέόμενος, ὦ Δορυμέδον, στερρῶς ἐνεκαρτέρησας.

Ἰδεῖν ἀφιέμενος, Θεοῦ τήν δόξαν τήν ἀνεκκλάλητον, ὀφθαλμούς ἐπηρώθης, πυρακτωθείσι σιδηροῖς Τρόφιμε, καί εὐχαρίστως Κυρίῳ ἐκραύγαζες, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀγάπη φλεγόμενοι, σεπτῆς Τριάδος οἱ τρεῖς ἠνύσατε, τοὺς μεγίστους ἀγῶνας, καί μυριάσι νῦν συναγάλλεσθε, ἐπουρανίαις, μεθ' ὧν ἡμῶν μέμνησθε, λύσιν πταισμάτων αἰεὶ ἡμῖν αἰτούμενοι.

Θεοτοκίον

Υπάρχουσα Δέσποινα, καθαρωτέρα πάσης τῆς κτίσεως, ὑπεδέξω τόν Λόγον, ἐκ σοῦ ἀρρήτως ἀποτικτόμενον, ὃν οἱ γενναῖοι ποθήσαντες Μάρτυρες, τή τῶν βασάνων πυρά ἐνεκαρτέρησαν.

Ὡδή η'

Ἑπταπλασίως κάμινον

Γεγυμνωμένοις σώμασιν, αἰκισμοῖς προσπαλαίοντες, τόν τῆς ἀφθαρσίας, στολισμόν ἐδέξασθε, αἰσχύνῃ ἐνδύσαντες τόν δυσμενῆ αἰῶνιον, καί στεφανηφόροι, μεταβάντες πρὸς λήξιν, τήν θείαν ἐκβοάτε, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰχνηλατοῦντες Μάρτυρες, τοῦ Χριστοῦ τὰ παθήματα, ξύλοις προσδεθέντες, πειρασμούς ἠνέγκατε, γενναίῳ φρονήματι, καί ταῖς ροαῖς τοῦ αἵματος, πνίξαντες δαιμόνων, πονηρότατα στίφη, ἐνθέως μελωδεῖτε, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀνευφημείσθω Τρόφιμος, δοξαζέσθω Σαββάτιος, καί μεγαλυνέσθω, Δορυμέδων σήμερον, οἱ στύλοι οἱ ἄσειστοι, τὰ τῶν πιστῶν προπύργια, οἱ φωτοειδεῖς, τῆς Ἐκκλησίας φωστήρες, οἱ ταύτην ταῖς ἀκτίσι, τῶν μεγίστων

αγώνων, σεπτώς φωταγωγούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Νέον βρέφος τέτοκας, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι, άχραντε Παρθένε, συμφυώς νοούμενον, Χριστόν τόν Θεόν ημών, όν οι γενναίοι Μάρτυρες, καθομολογούντες, ιερώς εναθλούσι, μεθ' ών σε Παναγία, μακαρίζουσι πίστει, λαοί φυλαί καί γλώσσαι, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέ σιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, Τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν, ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω

Ισχύϊ τού τών όλων Δημιουργού, τών θηρών τάς ορμάς επεδήσατε, καί αβλαβείς, Μάρτυρες εμείνατε εξ αυτών, μεγάλως θαυμαζόμενοι, ταίς αμετατρέπτοις μεταβολαίς, διό ταίς τών Μαρτύρων, αγέλαις συναφθέντες, υπέρ ημών αεί πρεσβεύσατε.

Ως θύματα τραπέζη τή λογική, προσηνέχθητε ξίφει τεμνόμενοι, πανευκλεώς, καί τών πρωτοτόκων νύν εν σκηναίς, περιχαρώς αυλίζεσθε, βλέποντες τήν δόξαν τήν τού Θεού, καί τάς επικαρπίας, δεχόμενοι τών πόνων, καί τά βραβεία τής αθλήσεως.

Συμφώνως συνελθόντες δεύτε πιστοί, Δορυμέδοντα νύν καί Σαββάτιον, καί τόν κλεινόν, Τρόφιμον δοξάσωμεν τούς στερρούς, τής αληθείας Μάρτυρας, βότρυας σμπέλου τής νοητής, εξ ών ημίν ο οίνος, τής όντως ευφροσύνης, εναποστάζει θεία χάριτι.

Η μνήμη η πανέορτος τών σοφών, Αθλητών ανατείλασα σήμερον, ως αληθώς, υπέρ τάς αυγάς τάς ηλιακάς, καταφωτίζει άπαντας, σκότος απελαύνουσα τών παθών, καί νέφη ραθυμίας, ών Λόγε ταίς πρεσβείαις, παράσχου πάσι τά ελέησου.

Θεοτοκίον

Φυλάξας σε Παρθένον ο εκ τών σών, ανατείλας λαγόνων ανέσπερος, ως αληθώς, Ήλιος Παρθένε τούς αθλητάς, περιφανώς ελάμπρυνε, διηγωνισμένους καρτερικώς, μεθ' ών αυτόν δυσώπει, ημάς κατοικτειρήσαι, τούς ευσεβώς σε μακαρίζοντας.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον τών Αγίων

Ο ουρανόν τοίς ἀστροίς

Ο ουρανόν τοίς ἀστροίς, κατακοσμήσας ὡς Θεός, καί διὰ τῶν σῶν Ἀγίων, πᾶσαν τήν γήν φωταγωγῶν, Δημιουργέ τῶν ἀπάντων, τοὺς ανυμνοῦντάς σε σῶζε.

Καί τῆς Εορτῆς

Ἦχος β'

Τῶν μαθητῶν ὁρῶντων σε

Σταυρός, ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης, Σταυρός, ἡ ωραιότης τῆς Εκκλησίας, Σταυρός, Βασιλέων τό κραταίωμα, Σταυρός, Πιστῶν τό στήριγμα
Σταυρός, Ἀγγέλων ἡ δόξα, καί τῶν δαιμόνων τό τραῦμα.

Ἀπόστιχα Στιχηρά

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ὑλὴν φθοροποιόν, εξαίρει ἀμαρτίας, τό τοῦ Σταυροῦ σου ξύλον, υψούμενον
Σωτήρ μου, λαμπρύνει δέ τά σύμπαντα.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Λύσιν τῶν δυσχερῶν, καί κτήσιν τῶν ἀρίστων, υψούμενος βραβεύει, τῷ γένει
τῶν ἀνθρώπων, Σταυρός Χριστοῦ ὁ ἅγιος.

Στίχ. Ὁ δέ Θεός Βασιλεὺς ἡμῶν πρό αἰῶνος εἰργάστο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ὅτε τόν Ἀμαλήκ, Μωσῆς κατετροπούτο, Χριστοῦ προλέγων πάθη, Σταυρόν
προδιετύπου, τόν θεῖον καί πανάχραντον.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τό σωτήριον Ξύλον, ἐν ᾧ
ἐξετανύθη, Χριστός ἡ ἀπολύτρωσις.

Καί τά λοιπά, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Ευσταθίου καί τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς το, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά τῆς
Εορτῆς γ'.

Ἦχος β'

Ότε εκ τού ξυλου σε νεκρόν

Όφιν, ανεστήλωσε χαλκούν, πάλαι Μωϋσής ο θεόπτης, πρὸς τήν αναίρεσιν, τῶν δακνόντων ὄφεων, αὐτός δέ ὅλον σαυτόν, ἐπὶ ξύλου ἀνύψωσας, Σωτήρ μου ζώσας, πάντας ἐν τῷ θείῳ σου, καὶ ζωηφόρῳ Σταυρῷ, ὅς νύν, ἀνυψούμενος φλέγει, φάλαγγας δαιμόνων, καὶ τρέπει, τῶν βαρβάρων φύλα καὶ φρυάγματα.

Σύ μου, τό φθαρτόν τε καὶ θνητόν, Σώτερ ἐκ Παρθένου γορέσας, καὶ Θεομήτορος, ἀφθαρτον ἀπέδειξας, καὶ πρὸς ζωὴν καὶ τρυφήν, ἀτελεύτητον εἴλκυσας, πρὸς ἣν ἐπανάγεις, πάντας τοὺς υμνοῦντάς σε, Λόγε Χριστέ ο Θεός, ὅπλον κραταίον ἐν πολέμοις, Δέσποτα τόν θεῖον Σταυρόν σου, τῷ πιστῷ σου Ἀνακτι δωρούμενος.

Λάμπσον, φῶς ἀπρόσιτον ἡμῖν, ἔργον γάρ ἐσμέν τῶν χειρῶν σου, πάντες Χριστέ ο Θεός, ὅπλῳ δέ στεφάνωσον, τοὺς ευσεβεῖς Βασιλεῖς, νίκας τούτοις δωρούμενος, κατὰ πολεμίων, τείχος καὶ οχύρωμα, ἰσχύν καὶ ἄσυλον, ὄλβον, τόν Σταυρόν σου πλουτούσιν, Ὑψιστε ο ἀφθορον μήτραν, Σώτερ υποδύς τῆς Θεομήτορος.

Καί τῶν Ἀγίων γ'

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Ἄνωθεν ἡ κλήσίς σου, οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων Εὐστάθιε, ἀλλ' αὐτός σοι ὀπτάνεται, Χριστός ο φιλόανθρωπος, καὶ ἀγρεύει μάκαρ, πίστεως δικτύοις, καὶ τῷ Βαπτίσματι αὐτοῦ, ἀποκαθάρας τὰς ἀμαρτίας σου, πρὸς βίου πειρατήριον, υπομονήν σοι προτείνεται, ο Δεσπότης καὶ δείκνυσι, νικητὴν διὰ βόητον.

Χαίρων ἐν νεότητι, τῆς ἀρετῆς τό γυμνάσιον, υπεδέξω Εὐστάθιε, τῶν παίδων στερούμενος, καὶ τῆς σῆς συζύγου, τὴν αἰχμαλωσίαν, υπενεγκῶν καρτερικῶς, καὶ υπομείνας θητείαν ἀτιμον, ἀλλὰ σε πανασίδιμε, ἡ ἐν πολέμοις ἀνδρία σου, ποθητόν κατεστήσατο, καὶ λαμπρῶς ἐπανήγαγε.

Θεῖον ὡς θυμίαμα, διὰ πυρός ευωδέστατον, καὶ τερπνόν ολοκαύτωμα, θυσία ευπρόσδεκτος, προσφορά τε ζῶσα, καὶ τελειοτάτη, συ προσηγέχθης τῷ Θεῷ, πανοικεσία καρποφορούμενος, διό σε ἡ οὐράνιος, νύν κατοικία Εὐστάθιε, σὺν τοῖς σοῖς εἰσεδέξατο, καὶ Ἀγίων στρατεύματα.

Δόξα... Ἦχος β'

Εφραίμ Καρίας

Ο δεύτερος Ἰώβ Εὐστάθιος, τόν βίον τοὺς ἄθλους καὶ τοὺς στεφάνους, εἰς προτροπὴν ἀρετῶν, εαυτόν ἡμῖν προέθηκε, καὶ στήλην καρτερίας, υπερβάς ἀληθῶς τόν, Ἰώβ, τὴν ἀρετὴν, σὺν τῇ συζύγῳ καὶ τοῖς τέκνοις, ο πιστός ἐν βίῳ, καὶ ἀκράδαντος ἐν πειρασμοῖς, καὶ ἐν ἀθλήσει νικηφόρος, ὃν προσάξωμεν εἰς πρεσβείαν Χριστῷ, τοῦ δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν φωτισμόν, καὶ ἰλασμόν τῶν πλημμελημάτων.

Καί νύν... Ἦχος ο αὐτός

Θεῖος θησαυρός ἐν γῇ κρυπτόμενος, τοῦ Ζωοδότου ο Σταυρός, ἐν οὐρανοῖς ἐδείκνυτο Βασιλεῖ εὐσεβεῖ, νίκης κατ' ἐχθρῶν υπογραμμόν δηλῶν νοερόν, ὄν γεγηθῶς πίστει καί πόθῳ, θεόθεν ἀναδραμῶν πρὸς θεωρίας ὕψωσιν, σπουδῇ μεγίστῃ ἐκ γῆς λαγόνων ἀνέφηγεν, εἰς κόσμου λύτρον, καί σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπόστιχα Στιχηρά

Ἦχος πλ. β' Τριήμερος

Ραπίσματα υπήνεγκας, καί σταύρωσιν Μακρόθυμε, καί ονειδίῃ, θέλων πάντας ἐκ χειρός, λυτρώσασθαι τοῦ πλάνου, ὁ μόνος ζωοδότης, καί πανοικτίρμων καί φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τὸν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Τιμῷ σου τὸν Σταυρόν ἀγαθέ, τοὺς ἡλούς καί τὴν λόγχην Σωτήρ, δι' ὧν πάντας, ἐλυτρώσω τῆς φθοράς, ὡς μόνος ζωοδότης, καί πάντων εὐεργέτης, μόνε φιλόανθρωπε Σωτήρ ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ δέ Θεός Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνος εἰργάστο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Σταυρῷ προσηλωθεὶς δι' ἐμέ, Σωτήρ μου υπεράγαθε, ἐρραπίσθης, καί υβρίσθης Λυτρωτά, καί ὅξος ἐποτίσθης, καί λόγχῃ ἐκεντήθης, καί πάντα φέρεις ἀναμάρτητε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β' Εφραίμ Καρίας

Ἀδαμάντινε τὴν ψυχὴν, πῶς σε κατ' ἀξίαν ἐπαινέσωμεν; τὴν γὰρ φύσιν υπερέβης, χρημάτων καί παίδων, καί τῆς συμβίου στερούμενος, τὴν μακαρίαν ἐκείνην, καί αοίδιμον φωνὴν τοῦ Ἰώβ ἐξεβόησας, ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλετο, ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, Οὕτω καί ἐγένετο, Ἀλλ' ὄν ἡγάπησας Θεόν, καί ὄν θερμῶς ἐπεπόθησας, πάλιν σοι τοὺς φιλτάτους ἐδωρήσατο, συναθλητάς γενέσθαι σοι προμηθευσάμενος, μεθ' ὧν διὰ ποικίλων βασάνων, τό μακάριον τέλος διήνυσας, αὐτοὺς καί συμπρεσβευτάς σου λαβόμενος, καρτερόψυχε Εὐστάθιε, δυσώπησον λυτρωθῆναι ἡμᾶς, τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Καί νύν... ο αὐτός

Σήμερον προέρχεται ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου, καί πιστοὶ εἰσδέχονται αὐτόν ἐκ πόθου, καί λαμβάνουσιν ἰάματα, ψυχῆς τε καί σώματος, καί πάσης μαλακίας, αὐτόν ἀσπασώμεθα τῇ χαρᾷ καί τῷ φόβῳ, φόβῳ διὰ τὴν ἀμαρτίαν, ὡς ἀνάξιοι ὄντες, χαρὰ δέ διὰ τὴν σωτηρίαν, ἣν παρέχει τῷ κόσμῳ, ὁ ἐν αὐτῷ προσπαγεὶς Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Απολυτίκιον τῶν Ἀγίων

Ἦχος δ'

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, σχόντες γάρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθείλον, ἐθραυσαν καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση, Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Απολυτίκιον τῆς Εορτῆς Ἦχος α'

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεύσι κατὰ βαρβάρων δωροῦμενος καὶ τό σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν

Ἐν μέσῳ τῆς Εδέμ, ξύλον ἠνεγκε θάνατον, ἐν μέσῳ δὲ τῆς γῆς, ξύλον ζωῆς ἐβλάστησε, γευσάμενοι γάρ τοῦ πρώτου, ἀφθαρτοὶ ὄντες, φθαρτοὶ γεγόναμεν, τυχόντες δὲ τοῦ δευτέρου, τῆς ἀφθαρσίας κατετρυφήσαμεν, διὰ Σταυροῦ γάρ σώζει ὁ Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. (Δίς)

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν

Προδιετύπου μυστικῶς πάλαι τῷ χρόνῳ, ὁ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ Σταυροῦ τὸν τύπον, ὡς τὰς χεῖρας ἐξέτεινε, σταυροφανῶς Σωτὴρ μου, καὶ ἔστη ὁ ἥλιος ἕως ἐχθροῦς, ἀνείλεν ἀνθισταμένους σοὶ τῷ Θεῷ, νῦν δὲ οὗτος ἐσκοτίσται, ἐπὶ Σταυροῦ σε ὀρών, θανάτου κράτος λύνοντα, καὶ τὸν Ἄδην σκυλευοντα. (Δίς)

Ὁ Κανὼν τῆς Εορτῆς, καὶ τῶν Ἀγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τῆς εὐσταθείας τῷ φερωνύμῳ κρότος.

Θεοφάνους.

Ὡδὴ α' Ἦχος δ'

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον

Τῷ λόγῳ, τὸ τῶν παθῶν μου σκίρτημα, ταῖς ἱκεσίαις σου, καθυποτάξας Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, εὐφημεῖν παρασκεύασον, τὴν ἱερὰν πανήγυριν, τῶν σῶν ἀγώνων παμμακάριστε.

Η κλήσις, ουκ απ' ανθρώπων γέγονεν, η σή Πανάριστε, αλλ' ουρανόθεν Παύλον ως τό πρίν, ο Χριστός σε εκάλεσεν, επιφανείς ως έλαφος, τών ιοβόλων εκλυτρούμενος.

Σοφίας, τής ανωτάτω έμπλεως, Μάρτυς γενόμενος, τού φθειρομένου πλούτου καί τρυφής, ουρανών τήν απόλαυσιν, πανευσεβώς προέκρινας, πανοικεσία στεφανούμενος.

Θεοτοκίον

Ευρών σε, καθαρωτέραν Πάναγνε, πάσης, τής κτίσεως ο τών απάντων Κτίστης καί Θεός, σαρκωθήναι ηυδόκησεν, εκ σου σαρκή τόν άνθρωπον, αναμορφώσει προμηθούμενος.

Ωδή γ'

Ευφραίνεται επί σοί

Υπέφερες πειρασμών, τās τρικυμίας καρτερώς ένδοξε, Μάρτυς Χριστού Ευστάθιε, τέκνων γυναικός τε στερούμενος.

Σωθέντες παρά Θεού, τής τών θηρών διαρπαγής παίδές σου, Μάρτυς Χριστού Ευστάθιε, θήρας νοητούς ετροπώσαντο.

Τόν βίον διαπερών, ως ποταμόν τοίς πειρασμοίς Ένδοξε, σου τής ψυχής διέσωσας, τό θεοειδές αταπείνωτον.

Θεοτοκίον

Αγνείας τό καθαρόν, καί παρθενίας τό σεπτόν σκήνωμα, δεύτε πιστοί υμνήσωμεν, εν χαρμονικοίς μελωδήμασιν.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Έχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ευσεβείας τοίς τρόποις ανδραγαθών, καρτερίας τοίς πόνοις υπεραθλών, νέος ανηγόρευσαι, Ιώβ Μάρτυς πανένδοξε, τών γάρ τερπνών τού βίου, παθών τήν αφάιρεσιν, σύν γυναικί καί τέκνοις, Θεώ ηυχاریστησας, όθεν επί τέλει, τών αγώνων ως νίκης, βραβείον παρέσχε σοι, τήν τού αίματος πρόσχυσιν, Αθλοφόρε Ευστάθιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων, άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν...

τής Εορτής, όμοιον

Τόν Σταυρόν τού Σωτήρος υπό τήν γήν, κεκρυμμένον ανείλετο η σεμνή, Ελένη, καί πίμπλησι, χαράς κοσμου τό πλήρωμα, καί τεμένη θεσπίζει, υψούσθαι εν πνεύματι, καί τό σκήπτρον κομίζει, επί τά βασίλεια, όπερ καί δεικνύσα, τώ υιώ ανεβόα, Υφάπλωσον Δέσποτα, τās σās χείρας καί πρόσδεξαι, τόν δεικνύμενον άπασι, κράτος σου, καί νίκας σοφέ, καί τά έθνη διδάξον εν χάριτι, τού προσκυνείν μετά πόθου, Σταυρόν καί τά πάθη Χριστού.

Ωδή δ'
Επαρθέντα σε ιδούσα

Θεία παλάμη σωθείσα τῆς τυραννίδος, τῆς τοῦ εχθροῦ διέμεινε, τὰ τῆς σωφροσύνης, σώζουσα ἡ σύμβιος, ἡ σὴ ανακράζουσα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Επειράσθης καὶ ποικίλως εδοκιμάσθης, Μάρτυς Χριστοῦ Ευστάθιε, καὶ τοῦ μαρτυρίου, ἔδραμες τό στάδιον, βοῶν τῷ Δεσπότη σου, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ιθυνόμενος προστάγματι τοῦ Δεσπότη, μαρτυρικοῖς ἐν αἵμασι, καθωραϊσμένος, ὠφθης παναοίδιμε, Ευστάθιε ἔνδοξε, σύν γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις σου.

Θεοτοκίον

Απειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὠφθης παρθενεύουσα πάλιν, ὅθεν ασιγήτοις φωναῖς, τό χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

Ωδή ε'
Σύ Κύριέ μου φῶς

Σύ οἶά περ ἰώβ, ἀνεφάνης Ευστάθιε, σύ ἄμεμπτος ευσεβῆς τε, μακροθύμῳ τόν βίον, ευρέθης περαιούμενος.

Τίς μάκαρ ἀνυμνεῖν, τοὺς σοὺς πόνους δυνήσεται, Ευστάθιε, οὓς υπέστης, τὴν ομόζυγον Μάρτυς, καὶ παῖδας ἀφαιρούμενος;

Θεοτοκίον

ὦ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὴν κάκωσιν, θεράπευσον ἡ τεκούσα, τόν πανάγαθον Λόγον, τόν πάντας ἀγαθύνοντα.

Ωδή ς'
Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς

Φανέντα, σύ τόν Χριστόν ἐπόθησας ἔνδοξε, καὶ συνεκράθης τῷ πόθῳ, ὡς φανῆναι Μάρτυς ὠραϊσμένος, πορφυρίδι, τῶν σῶν αἱμάτων καλλωπιζόμενος.

Ἐδραμες, ἀκολουθῶν Χριστοῦ θείοις ἰχνεσι, καὶ κοινωνός ἀνεδείχθης, τῶν παθῶν τῶν τούτου καὶ βασιλείας, ολοκλήρως, πανοικεσία Μάρτυς στεφόμενος.

Θεοτοκίον

Ρήμασι, τοῦ Γαβριὴλ Παρθένε πανάμωμε, νύν κεχρημένοι βοῶμεν, Χαίρε μόνη Μήτηρ εὐλογημένη, χαίρε πύλη, δικαιοσύνης Ἥλιον ἔχουσα.

Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αινέσεως Κύριε, ἡ Εκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον Ἦχος β' Τά ἄνω ζητῶν

Τά πάθη Χριστοῦ, σαφῶς μιμησάμενος, καί τούτου πιών, πιστῶς τό ποτήριον, κοινωνός Ευστάθιε, καί τῆς δόξης σύγκληρος γέγονας, παρ' αὐτοῦ τοῦ πάντων Θεοῦ, λαμβάνων ἐξ ὕψους θείαν ἀφεσιν.

Ο Οἶκος

Ὑμνον μοι δώρησαι ὁ Θεός μου, ανυμνήσαι καί λέγειν νυνί τοὺς ἀγῶνας τοῦ Αθλοφόρου σου Κύριε, ὅπως ευρύθμως ἐγκωμιάσω τόν γενναῖον ἐν τοῖς ἀθλοῖς Ευστάθιον, τόν νικητὴν ἐν πολέμοις ἐχθρῶν γεγονότα αἰεὶ, τόν μέγαν ἐν εὐσεβείᾳ, καί χορῶ τῶν Μαρτύρων ἐκλάμπαντα, σύν τούτοις γάρ ψάλλει ἀπαύστως σοι, μετ' Ἀγγέλων ὁ πάνσοφος, λαμβάνων ἐξ ὕψους θείαν ἀφεσιν.

Συναξάριον

Τῇ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ευσταθίου, καί θεοπίστης, συμβίου αὐτοῦ, καί τῶν δύο υἱῶν αὐτῶν, Ἀγαπίου καί θεοπίστου.

Στίχοι

- Ευστάθιον βούς παγγενή χαλκοὺς φλέγει,
- Καί παγγενή σύ τοῦ Θεοῦ σώζεις Λόγε.
- Εἰκάδι Ευστάθιος γενεή ἅμα βοῖ καύθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν καί Ομολογητῶν, Ὑπατίου Ἐπισκόπου, καί Ἀνδρέου Πρεσβυτέρου.

Στίχοι

- Ὑπὲρ πανάγων Ὑπάτιον εἰκόνων,
- Σὺν Ἀνδρέᾳ σφάπτουσιν ἄνδρες αἱμάτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων, Μαρτίνου Πάπα Ρώμης, Μαξίμου, καί τῶν σύν αὐτοῖς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀρτεμιδώρου καί Θαλοῦ.

Στίχοι

- Ἀρτεμίδωρον καί Θαλὸν κτείνει ξίφος,
- Μὴ προσκυνούντας Ἄρτεμιν ξενοκτονον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρος ἡμῶν Μελετίου, Ἐπισκόπου Κύπρου.

Στίχοι

- Ζωῆς ρεοῦσης οὐ μέλει Μελετίῳ.
- Ὅθεν τελευτάν, πῶς ἂν εἴποις; ἡγάπα.

Καί Μνήμη τοῦ ἐν Ομολογηταῖς μεγίστου Ἰωάννου τοῦ Αἰγυπτίου.

Ὁ ἅγιος νέος οσιομάρτυς Ἰλαρίων ὁ Κρής, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει

μαρτυρήσας κατά τό 1804, ξίφει τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παῖδες τή Περσική πόθω ευσεβείας μάλλον ἢ τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε».

Ὡς ἐν καμίνω, τῷ πυρωθέντι χαλκουργήματι, ἔνδον καθειργμένοι Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, ευχαρίστως εκραυγάζετε, Ευλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Νόμω φιλίας, ὡς ἠνωμένοι καί τῆς φύσεως, μίαν καρτερίαν Μάρτυρες ευκλεεῖς, ἐναθλούντες ἐπεδείξασθε, Ευλογημένος εἶ, ὁ Θεός ἐκβοώντες καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Υψηλοτέρα, τῶν ουρανίων θείων Δυνάμεων, μόνη ἐξ αἰώνων πέφνηας ἀληθῶς, τόν γάρ Κτίστην τούτων τέτοκας, ἀνερμηνεύτως σύ, Θεογεννήτορ πάναγνε Δέσποινα.

Ωδή η'

Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ

Μαρτύρων χορείαν ἀψευδῶν, συγκροτουμένην λαμπρῶς, θεσμοῖς τῆς φύσεως, καί λόγῳ πίστεως, ἅπαντες, ευσεβῶς νύν ευφημήσωμεν, ὡς ευσεβείας ἐραστάς, καί πίστει μέλψωμεν, Ευλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ὡραίως ἠνώθητε σεπτοί, διαιρεθέντες πρῖν, προνοία μείζονι, οἰκείοις αἵμασι βάψαντες, τήν πορφύραν τῆς νυμφεύσεως, καί πρός ουράνιον θερμῶς, παστάδα σπεύδοντες, καί βοῶντες, Πάντα τά ἔργα ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Καρπόν τῆς κοιλίας ευσεβῶς, Θεῷ προσήγαγες, μάκαρ Ευστάθιε, καί τήν ομόζυγον χαίρουσαν, κοινωνούς γάρ τῆς ἀθλήσεως, τοὺς ἐκ τῆς φύσεως Χριστῷ, ψάλλοντας εἴληφας, Ευλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, Παρθένος πέφνηας, ἄνθος βλαστήσασα, τόν παντοδύναμον Κύριον, τόν ημάς ευωδιάσαντα, καί τήν οσμήν τήν ἐαυτοῦ, πάσι παρέχοντα, τοῖς βοῶσι, Πάντα τά ἔργα ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρός δέ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετήν περιζωσάμενοι, οἱ ευσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Ευλογεῖτε πάντα, τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος

Ὅλω τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος, μετ' ευφροσύνης προσχωρήσας, ταῖς ἀγγελικαῖς στρατηγαῖς, νύν συναγάλλη Μάρτυς Ευστάθιε, μεθ' ὧν ἀπαύστως πρέσβευε, πάντας σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς σου ἀγῶνας, καὶ τὰς ποικίλας περιστάσεις, ἡ ἐν οὐρανοῖς ευφροσύνη, μετὰ Δικαίων νύν διεδέξατο, ἥς ἀπολαύειν Ἐνδοξε, τοὺς σέ ὑμνοῦντας καταξίωσον.

Ὅλον εμαυτὸν σοι προσφέρω, Μάρτυς Ευστάθιε προθύμως, ἵνα σε πλουτήσω προστάτην, πρὸς τὸν Δεσπότην σώζειν δυνάμενον, ἐκ πάσης περιστάσεως, καὶ σωτηρίας θείας πρόξενον.

Θεοτοκίον

Σέ τὴν ἀπειράνδρως τεκούσαν, τὸν ζωοδότην καὶ Σωτήρα, πάντες δυσωπούμεν ἐκτενῶς, οἱ Θεοτόκον ὁμολογοῦντές σε, ρυσθῆναι πάσης θλίψεως, σαῖς ἱκεσίαις Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός

«Λίθος αχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθέने, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον τῶν Ἀγίων

Ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ

Τῆς ἀθανάτου δόξης τε, καὶ ζωῆς τῆς ἀλήκτου, ἐπέτυχες καταλιπών, τὰ τοῦ κόσμου ἡδέα, σὺν παισὶ θεόφροσι, καὶ γυναικὶ πανολβίῳ, διὰ τοῦτό σου πόθῳ, τὴν πανίερρον καὶ θεῖαν, εορτάζομεν μνήμην.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον, ὅμοιον

Ἡμεῖς ἐν σοὶ θαρροῦντες τῇ Θεοτόκῳ, ἐχθροὺς διπλοῦς τροπούμεθα κατὰ κράτος, τὸν Σταυρὸν κατέχοντες τοῦ Υἱοῦ σου, ὅπλον ἡμῖν καὶ τρόπαιον, ἀσπίδα ξίφος καὶ δόρυ, καὶ βέλος κατὰ Βελίαρ.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῶν Ἀγίων.

Ἦχος δ'

Ἀνδρέου Πυροῦ

Τίς μὴ μακαρίσει σου, τὸν πανόλβιον τρόπον Ευστάθιε; ὅτι γενναίως υπήνεγκας, τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ τὰς προσβολάς, τῆς γὰρ συζύγου καὶ τῶν τέκνων, τὴν στέρησιν οὐκ ἐδυσφόρησας, ἀλλ' ἐβόας τὴν ευχάριστον φωνὴν τοῦ Ἰώβ, Γυμνὸς ἐξήλθον ἐκ κοιλίας μητρός μου, γυμνὸς καὶ ἀπελεύσομαι πρὸς τὸν μόνον Δημιουργόν, καὶ Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (Δίς)

Ἦχος πλ. β'

Ἀφθόρου τόκου Μαρίας, υπάρχων Μάρτυς καταγώγιον, ἀλήκτως τε πέλων ἐν φωτὶ αὐλῳ, καὶ ἡμῖν ευνίζου Τριάδα τὴν ἀκτιστον.

Ἦχος πλ. δ'

Τώ αδύτω γνώφω εισδύς, καί τώ τῆς δικαιοσύνης Ηλίω οικειωθείς, τή ἐξ ὕψους νοητῶς φανείσῃ διὰ ζώου εἰκόνι, θείως προσπαύσας, ἔμπνους εἰκῶν υπῆρξας, παμμάκαρ Ευστάθιε, ὅθεν τήν ἐκ Πνεύματος καί ὕδατος ἐσχηκῶς ἐνέργειαν, τώ μαρτυρικῶ τε λουσάμενος αἵματι, ταῖς οὐρανίαις κατηξίωσαι συγχορεύειν, τῶν Ἀγγέλων ὁμηγύρεσιν, ἐν ᾧ καί ἡμᾶς προσοικεῖωσον, τώ Σωτήρι Χριστῷ καί Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'
Γερμανοῦ

Τήν στρατοπεδαρχίαν τῆς κάτω βασιλείας ἀποβαλόμενος, καί διὰ ζώου οφθέντος σοι ἐν εἰκόνι, τοῦ Σωτήρος ἡμῶν γενόμενος ἐραστής, νύν συγχορεύεις τοῖς ἄνω σύν γυναικί σου καί τέκνοις, παμμάκαρ Ευστάθιε, διό δυσωπούμέν σε, τώ Κυρίῳ πρεσβεύειν, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Ο αὐτός

Ὅνπερ πάλαι Μωϋσῆς, προτυπῶσας ἐν εαυτῷ, τόν Ἀμαλήκ καταβαλὼν ἐτροπώσατο, καί Δαυῖδ ὁ Μελωδός, υποπόδιόν σοι βοῶν, προσκυνεῖσθαι διετάξατο, τίμιον Σταυρόν σου Χριστέ ὁ Θεός, σήμερον ἀμαρτωλοὶ προσκυνούντες, χεῖλεσιν ἀναξίοις, σέ τόν καταξιώσαντα παγῆναι ἐν αὐτῷ, ἀνυμνούντες δεόμεθα, Κύριε, σύν τῷ Ληστή τῆς βασιλείας σου ἀξίωσον ἡμᾶς.

Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Ἐφραθά

Ξύλον τό τοῦ Σταυροῦ, υψούμενον ὀρώντες, μεγαλωσύνην δώμεν Θεῷ τῷ σταυρωθέντι, σαρκί δι' ἀγαθότητα.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἦδατι θεουργῶ, καί αἱματί σου Λόγε, λαμπρῶς ἡ Ἐκκλησία, στολίζεται ὡς νύμφη, Σταυροῦ τήν δόξαν μέλπουσα

Στίχ. Ὁ δέ Θεός Βασιλεύς ἡμῶν πρό αἰῶνος εἰργάστο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ἦλην φθοροποιόν, ἐξαίρει ἀμαρτίας, τό τοῦ Σταυροῦ σου ξύλον, υψούμενον Σωτήρ μου, λαμπρύνει δέ τά σύμπαντα.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ὡσπερ Παῦλος τήν κλήσιν, οὐκ ἐξ ἀνθρώπων δεξάμενος, Μάρτυς Ευστάθιε, καί αὐξάνων ἐν Θεῷ τή τοῦ Σταυροῦ πεποιθήσει, τῶν τυράννων τό δυσσεβές, καί τῶν βασάνων τό ἀπηνές ἀνδρείως κατήσχυνας, διό καί μέχρις αἵματος, ἀντικατέστης πρός τήν ἀμαρτίαν, πρός ἀοράτους ἐχθροῦς ἀνταγωνισάμενος, καί πρεσβεύεις ἀπαύστως τῷ Βασιλεῖ καί Θεῷ, δωρηθῆναι τή οἰκουμένην εἰρήνην, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... ο αὐτός

Ἡ φωνή τοῦ Προφήτου σου Μωϋσέως ὁ Θεός, πεπλήρωται ἡ λέγουσα,
Ὅψεσθε τὴν ζωὴν ἡμῶν κρεμαμένην, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν,
Σήμερον Σταυρός υψοῦται, καὶ κόσμος ἐκ πλάνης ἡλευθέρωται, Σήμερον τοῦ
Χριστοῦ ἡ ἀνάστασις ἐγκαινίζεται, καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγάλλονται, ἐν
κυμβάλοις Δαυϊτικοῖς, ὕμνον σοι προσφέροντα καὶ λέγοντα, Εἰργάσω
σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεός, Σταυρόν καὶ τὴν ἀνάστασιν, δι' ὧν ἡμᾶς
ἔσωσας, ἀγαθὴ καὶ φιλόανθρωπε, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Εορτῆς καὶ τῶν
Αγίων.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωμεν πάντα τὰ θέλημα αὐτοῦ ἐν
αὐτοῖς.

Στίχ. Προωρώμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διαπαντός.

Ὁ Απόστολος πρὸς Εφεσίους

Ἀδελφοί, ἐνδυναμούσθε ἐν Κυρίῳ...

Ζήτει Κυριακὴ κζ'

Ἀλληλούϊα Ἦχος δ'

Στίχ. Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν.

Πολλαὶ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων καὶ ἐκ πασῶν αὐτῶν ρύσεται αὐτοὺς ὁ
Κύριος.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκάν

Εἶπεν ὁ Κύριος, προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων...

Ζήτει τῇ γ' τῆς β' Εβδομάδος

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἀπόδοσις τῆς εορτῆς τῆς Ὑψώσεως, καὶ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου
Κοδράτου, τοῦ ἐν Μαγνησίᾳ.

Εἰς τὸν Εσπερινόν

Μετά τὸν Προοιμιακὸν Ψαλμόν, εἰ μὲν ἐστὶ Κυριακὴ, στιχολογοῦμεν τό,
Μακάριος ἀνὴρ, τό Κάθισμα ὅλον, εἰδὲ μή, μετά τὸν Προοιμιακόν, εὐθύς τό,
Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν δὲ Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια,
δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. β,

Όλην αποθέμενοι

Σταυρός ανυψούμενος, τού εν αυτώ υψωθέντος, τό πάθος τό άχραντον, ανυμνεΐν προτρέπεται κτίσιν άπασαν, εν αυτώ κτεΐνας γάρ, τόν ημάς κτεΐναντα, νεκρωθέντας ανεζώωσε, καί κατεκάλλυνε, καί εις ουρανούς πολιτεύεσθαι, ηξίωσεν ως εύσπλαγχνος, δι' υπερβολήν αγαθότητος, όθεν γεγηθότες, υψώσωμεν τό όνομα αυτού, καί τήν αυτού μεγαλύνωμεν, άκραν συγκατάβασιν. (Δίς)

Μωσής προετύπου σε, χείρας εκτεΐνας εις ύψος, καί κατατροπούμενος, Αμαλήκ τόν τύραννον, Σταυρέ τίμιε, τών πιστών καύχημα, Αθλητών στήριγμα, Αποστόλων εγκαλλώπισμα, Δικαίων πρόμαχε, πάντων τών Οσίων διάσωσμα, διό σε ανυψούμενον, βλέπουσα η κτίσις ευφραίνεται, καί πανηγυρίζει, δοξάζουσα Χριστόν τόν διά σου, τά διεστώτα συνάψαντα, άκρα αγαθότητι. (Δίς)

Σταυρέ πανσεβάσμιε, όν περιέπουσι τάξεις, Αγγέλων γηθόμεναι, σήμερον υψούμενος, θείω νεύματι, ανυψοΐς άπαντας, τούς κλοπή βρώσεως, απωσθέντας καί εις θάνατον, κατολισθήσαντας, όθεν σε καρδιά καί χείλεσι, πιστώς περιπτυσσόμενοι, τόν αγιασμόν αρυόμεθα, Υψούτε βοώντες, Χριστόν τόν υπεράγαθον Θεόν, καί τό αυτού προσκυνήσατε, θείον υποποδιον. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Δεύτε άπαντα τά έθνη, τό ευλογημένον ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' ού γέγονεν η αιώνιος δικαιοσύνη, τόν γάρ Προπάτορα Αδάμ, ο απατήσας εν ξύλω, τώ Σταυρώ δελεάζεται, καί πίστει κατενεχθείς πτώμα εξαΐσιον, ο τυραννίδι κρατήσας τού βασιλείου πλάσματος, Αίματι Θεού, ο ιός τού όφεως αποπλύνεται, καί κατάρα λέλυται, καταδίκης δικαίας, αδίκω δίκη τού δικαίου κατακριθέντος, ξύλω γάρ έδει τό ξύλον ιάσασθαι, καί πάθει τού απαθούς, τά εν ξύλω λύσαι πάθη τού κατακρίτου, Αλλά δόξα Χριστέ Βασιλεύ, τή περί ημάς σου φρικτή οικονομία δι' ής έσωσας πάντας, ως αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. α'

Χαΐροις ασκητικών

Χαΐροις ο ζωηφόρος Σταυρός, τής ευσεβείας τό αήττητον τρόπαιον, η θυρα τού Παραδείσου, ο τών πιστών στηριγμός, τό τής' Εκκλησίας περιτείχισμα, δι' ού εξηφάνισται, η φθορά καί κατήργηται, καί κατεπόθη, τού θανάτου η δύναμις, καί υψώθημεν, από γής πρός ουράνια, Όπλον ακαταμάχητον, δαιμόνων αντίπαλε, δόξα Μαρτύρων Οσίων, ως αληθώς εγκαλλώπισμα, λιμήν σωτηρίας, ο δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Χαΐροις ο τού Κυρίου Σταυρός, δι' ού ελύθη τής αράς τό ανθρώπινον, τής

όντως χαράς σημείον, ο καταράσσων εχθρούς, εν τή σή υψώσει
πανσεβάσμιε, ημών η βοήθεια, Βασιλέων κραταίωμα, σθένος δικαίων, Ιερέων
ευπρέπεια, ο τυπούμενος, καί δεινών εκλυτρούμενος, ράβδος η τής
δυνάμεως, υφ' ής ποιμαινόμεθα, όπλον ειρήνης εν φόβω, ο περιέπουσιν
Άγγελοι, Χριστού θεία δόξα, τού παρέχοντοςτώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής
γής.

Χαίροις ο τών τυφλών οδηγός, τών ασθενούντων ιατρός, η ανάστασις,
απάντων τών τεθνεώτων, ο ανυψώσας ημάς, εις φθοράν πεσόντας, Σταυρέ
τίμιε, δι' ού διαλέλυται, η φθορά καί εξήνθησεν, η αφθαρσία, καί βροτοί
εθεώθημεν, καί διάβολος, παντελώς καταβέβληται, Σήμερον ανυψούμενον,
χερσί καθορώντές σε, Αρχιερέων υψούμεν, τόν υψωθέντα εν μέσω σου, καί
σέ προσκυνούμεν, αρυόμενοι πλουσίως τό μέγα έλεος.

**Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'
Ιωάννου Μοναχού**

Όν περ πάλαι Μωϋσής, προτυπώσας εν εαυτώ, τόν Αμαλήκ καταβαλών
ετροπώσατο, καί Δαυΐδ ο μελωδός, υποπόδιόν σοι βοών, προσκυνείσθαι
διετάξατο, τίμιον Σταυρόν σου, Χριστέ ο Θεός, σήμερον αμαρτωλοί
προσκυνούντες χείλεσιν αναξίοις, σέ τόν καταξιώσαντα παγήναι εν αυτώ,
ανυμνούντες βοώμέν σοι, Κύριε σύν τώ Ληστή τής βασιλείας σου αξίωσον
ημάς.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς
Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού
Σταυρού σου πολίτευμα.

Εκ τρίτου

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ήχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος**

Τού Σταυρού σου τό ξύλον προσκυνούμεν Φιλάνθρωπε, ότι εν αυτώ
προσηλώθης η ζωή τών απάντων, Παράδεισον ηνέωξας Σωτήρ, τώ πίστει
προσελθόντι σοι Ληστή, καί Τρυφής κατηξιώθη, ομολογών σοι, Μνήσθητί μου
Κύριε, Δέξαι ώσπερ εκείνον καί ημάς, κραυγάζοντας, Ημάρτομεν, πάντες τή
ευσπλαγχνία σου, μή υπερίδης ημάς. **(Δίς)**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. β'

Μόνον επάγη τό ξύλον Χριστέ τού Σταυρού σου, τά θεμέλια εσαλεύθη τού θανάτου Κύριε, ὄν γάρ κατέπτε πόθω Ἀδης, ἀπήμεσε τρόμω, ἔδειξας ἡμίν τό σωτήριόν σου Ἄγιε, καί δοξολογούμεν σε, Υἱέ Θεού, ελέησον ἡμάς. (Δίς)

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν

Προδιετύπου μυστικῶς πάλαι τῷ χρόνῳ, ο Ἰησοῦς ο τού Ναυή, Σταυρού τόν τύπον, ὡς τάς χεῖρας ἐξέτεινε σταυροφανῶς Σωτήρ μου, καί ἔστη ο ἥλιος ἕως ἐχθρούς, ἀνείλεν, ἀνθισταμένους σοί τῷ Θεῷ, νύν δέ οὗτος ἐσκότισται, ἐπὶ Σταυρού σε ὁρῶν, θανάτου κράτος λύνοντα, καί τόν Ἀδην σκυλεύοντα.

Ο Κανών, ὡς τήν δε τήν ἀκροστιχίδα φέρει.

Σταυρῷ πεπιοθῶς, ὕμνον ἐξερεύγομαι.

Ποίημα τού Κυρίου Κοσμά.

Ὠδή α' Ἦχος πλ. δ' Ο Εἰρμός

«Σταυρόν χαράξας Μωσής, ἐπ' ευθείας ράβδῳ, τήν Ερυθράν διέτεμε, τῷ Ἰσραήλ πεζεύσαντι, τήν δέ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραῷ τοῖς ἄρμασι κροτήσας ἤνωσεν, ἐπ' εὐρους διαγράψας, τό ἀήττητον ὄπλον, διό Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται».

Τόν τύπον πάλαι Μωσής, τού ἀχράντου πάθους, ἐν ἐαυτῷ προέφηνε, τῶν ἱερῶν μεσούμενος, Σταυρῷ δέ σχηματισθεῖς, τεταμέναις τρόπαιον, παλάμαις ἡγεῖρε, τό κράτος διολέσας, Ἀμαλήκ τού πανώλους, διό Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ἀνέθηκε Μωϋσής, ἐπὶ στήλης ἄκος, φθοροποιού λυτήριον, καί ἰοβόλου δήγματος, καί ξύλῳ τύπῳ Σταυρού, τόν πρὸς γῆν συρόμενον, ὅφιν προσέδησεν, ἐγκάρσιον ἐν τούτῳ, θριαμβεύσας τό πῆμα, διό Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Υπέδειξεν οὐρανός, τού Σταυρού τό τρόπαιον, τῷ εὐσεβείας κράτορι, καί Βασιλεῖ θεόφρονι, ἐχθρῶν ἐν ᾧ δυσμενῶν, κατεβλήθη φρύαγμα, ἀπάτη ἀνετράπη δέ, καί πίστις ἐφηπλώθη, γῆς τοῖς πέρασι θεία, διό Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Καταβασία

Σταυρόν χαράξας Μωσής, ἐπ' ευθείας ράβδῳ, τήν Ερυθράν διέτεμε, τῷ Ἰσραήλ πεζεύσαντι, τήν δέ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραῷ τοῖς ἄρμασι κροτήσας ἤνωσεν, ἐπ' εὐρους διαγράψας, τό ἀήττητον ὄπλον, διό Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ

Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ράβδος εις τύπον τού μυστηρίου παραλαμβάνεται, τώ βλαστώ γάρ προκρίνει τόν ιερέα, τή στειρευούση δέ πρώην, Εκκλησία νύν εξήνθησε, ξύλον Σταυρού, εις κράτος καί στερέωμα».

Ως επαφήκε ραπιζομένη ύδωρ ακρότομος, απειθούντι λαώ, καί σκληροκαρδίω, τής θεοκλήτου ἐδήλου, Εκκλησίας τό μυστήριον, ἥς ο Σταυρός, τό κράτος καί στερέωμα.

Πλευράς αχράντου λόγχη τρωθείσης, ύδωρ σύν αίματι εξεβλήθη, εγκαινίζον διαθήκην, καί ρυπτικόν αμαρτίας, τών πιστών γάρ Σταυρός καύχημα, καί Βασιλέων κράτος καί στερέωμα.

Καταβασία

Ράβδος εις τύπον τού μυστηρίου παραλαμβάνεται, τώ βλαστώ γάρ προκρίνει τόν ιερέα, τή στειρευούση δέ πρώην, Εκκλησία νύν εξήνθησε, ξύλον Σταυρού, εις κράτος καί στερέωμα.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν

Εν Παραδείσω με τό πρίν, ξύλον ἐγύμνωσεν, ούπερ τή γεύσει, ο εχθρός εισφέρει νέκρωσιν, τού Σταυρού δέ τό ξύλον, τής ζωής τό ένδυμα, ανθρωποις φέρον, επάγη επί τής γής, καί κόσμος όλος επλήσθη πάσης χαράς, όν ορώντες υψούμενον, Θεώ εν πίστει λαοί, συμφώνως ανακράζωμεν, Πλήρης δόξης ο οίκός σου. (Δίς)

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί ἐδόξασά σου τήν θεότητα».

Πικρογόνους μετέβαλε, ξύλω Μωϋσης πηγάς εν ερήμω πάλαι, τώ Σταυρώ πρός τήν ευσέβειαν, τών εθνών προφαίνων τήν μετάθεσιν.

Ο βυθώ κολπωσάμενος, τέμνουσαν ανέδωκεν Ιορδάνης ξύλω, τώ Σταυρώ καί τώ Βαπτίσματι, τήν τομήν τής πλάνης τεκμαιρόμενος.

Ιερώς προστοιβάζεται, ο τετραμερής λαός προηγούμενος, τής εν τύπω μαρτυρίου σκηνης, σταυροτύποις τάξεσι κλειζόμενος.

Θαυμαστώσ εφαπλούμενος, τās ηλιακάς βολάς εξηκόντισεν, ο Σταυρός, καί διηγήσαντο, ουρανοί τήν δόξαν τού Θεού ημών.

Καταβασία

Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί ἐδόξασά σου τήν θεότητα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ὡ τρισμακάριστον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, δι' οὐ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθεὶς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν».

Σέ τό αοίδιμον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, τὴν Εδέμ φυλάττουσα, στρεφομένη ρομφαία, Σταυρέ ἠδέσθη, τό φρικτόν δέ Χερουβὶμ, εἶξε τῷ σοὶ παγέντι Χριστῷ, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Υποχθονίων δυνάμεις, ἀντίπαλοι τοῦ Σταυροῦ, φρίπτουσι χαραττόμενον, τό σημεῖον ἐν ἀέρι ᾧ πολοῦσιν, ουρανίων γηγενῶν, γένος δέ γόνου κάμπτει Χριστῷ, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Μαρμαρυγαῖς ἀκηράτοις, φανείς ὁ θεῖος Σταυρός, ἐσκοτισμένοις ἔθνεσι, τοῖς ἐν πλάνῃ ἀπάτης τό θεῖον φέγγος, ἀπαστράψας οικειοί, τῷ ἐν αὐτῷ παγέντι Χριστῷ, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καταβασία

Ὡ τρισμακάριστον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, δι' οὐ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθεὶς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Νοτίου θηρός ἐν σπλάγχνοις, παλάμας Ἰωνάς, σταυροειδῶς διεκπετάσας, τό σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφῶς, ὅθεν τριήμερος ἐκδύς, τὴν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν ὑπεζωγράφησε, τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριημέρῳ ἐγέρσει, τὸν κόσμον φωτίσαντος».

Ὁ γῆρα καμφθεὶς, καὶ νόσω τρυχωθεὶς, ἀνωρθοῦτο Ἰακώβ χεῖρας ἀμείψας, τὴν ἐνέργειαν φαίνων τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, τὴν παλαιότητα καὶ γάρ, τοῦ νομικοῦ σκιῶδους, γράμματος ἐκαινογράφησεν, ὁ ἐν τούτῳ σαρκὶ προσπαγεὶς Θεός, καὶ τὴν ψυχόλεθρον νόσον, τῆς πλάνης ἀπῆλασε.

Νεαζούσαις θεῖς παλάμας, ὁ θεῖος Ἰσραὴλ, σταυροειδῶς κάραις ἐδήλου, ὡς πρεσβύτερον κλέος ὁ νομολάτρης λαός, υποπτευθεὶς ὅθεν οὕτως ἐξηπατήσθαι, οὐκ ἠλλοίωσε τὸν ζωηφόρον τύπον, ὑπερέξει λαός γάρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, νεοπαγῆς ἀνεβόα, Σταυρῷ τειχιζόμενος.

Καταβασία

Νοτίου θηρός ἐν σπλάγχνοις, παλάμας Ἰωνάς, σταυροειδῶς διεκπετάσας, τό σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφῶς, ὅθεν τριήμερος ἐκδύς, τὴν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν ὑπεζωγράφησε, τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριημέρῳ ἐγέρσει, τὸν κόσμον φωτίσαντος.

Κοντάκιον
Αὐτόμελον Ἦχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ εκουσίως, τή επωνύμω σου καινή πολιτεία, τούς οικτιρμούς σου δώρησαι, Χριστέ ο Θεός, Εύφρανον εν τή δυνάμει σου, τούς πιστούς Βασιλείς ημών, νίκας χορηγών αυτοίς, κατά τών πολεμίων, τήν συμμαχίαν έχοιεν τήν σήν, όπλον ειρήνης, αήττητον τρόπαιον.

Ο Οίκος

Ο μετά τρίτον ουρανόν αρθείς εν Παραδείσω, καί ρήματα τά άρρητα καί θεία, ά ουκ εξόν γλώσσαις λαλείν, τί τοίς Γαλάταις γράφει, ως ερασταί τών Γραφών, ανέγνωτε καί έγνωτε, Εμοί, φησί, καυχάσθαι μή γένοιτο, πλήν ει μή εν μόνω τώ Σταυρώ τώ τού Κυρίου, εν ώ παθών, έκτεινε τά πάθη, Αυτόν ούν καί ημείς βεβαίως κραιώμεν τού Κυρίου τόν Σταυρόν καύχημα πάντες, έστι γάρ σωτήριον ημίν τούτο τό ξύλον, όπλον ειρήνης αήττητον τρόπαιον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Κοδράτου.

Στίχοι

- Λίθοις νέμειν θέλοντα μηδαμώς σέβας,
- Τόν Κοδράτον βάλλουσιν άφρονες λίθοις.
- Εικάδι δέ πρώτη Κοδράτος στέφος εύρατο άθλοις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Ιωνά.

Στίχοι

- Από προσώπου τού Θεού φεύγεις πάλαι,
- Νύν δέ πρόσωπον, Ιωνά τούτου βλέπεις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιωνά τού Σαββαΐτου.

Στίχοι

- Αφείς Ιωνάς αστάτου βίου τόπον,
- Εστώτα καί βέβαιον ευρίσκει τόπον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ευσεβίου.

Στίχοι

- Ευσέβιον κτείνουσι δυσσεβείς ξίφει,
- Τόν ευσεβώς βιούντα καί Χριστού φίλον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων καί αυταδέλφων Ευσεβίου, Νεστάβου, καί Ζήνωνος.

Στίχοι

- Ευσέβιος, Νέσταβος, αλλά καί Ζήνων,
- Δι' ευσεβή θνήσκουσι πίστιν εκ ξίφους.

Τή αυτή ημέρα Μνήμη τών Αγίων Πατέρων ημών καί Επισκόπων Κύπρου Μελετίου καί Ισακίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Πρίσκου.

Στίχοι

- Φέρων ύδωρ ζών Πρίσκος εν τή καρδία,
- Εμπρησμόν ου δέδοικε τόν τού σαρκίου.

Τή αυτή ημέρα Μνήμη τών Αγίων ς' Μαρτύρων, υπασπιστών όντων Μαξιμιανού.

Στίχοι

- Υπέρ Θεού κλίναντος εν ξύλω κάραν,
- Εξ Μάρτυρες κλίνουσι τήν κάραν ξίφει

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Έκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβούς, λαούς εκλόνησε, πνέον απειλής καί δυσφημίας θεοστυγούς, όμως τρείς Παίδας ουκ εδειμάτωσε, θυμός θηριώδης, ου πύρ βρόμιον, αλλ' αντηχούντι δροσοβόλω πνεύματι, πυρί συνόντες έψαλλον, ο υπερύμνητος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί».

Ξύλου γευσάμενος ο πρώτος εν βροτοίς, φθορά παρώκησε, ρίψιν γάρ ζωής ατιμοτάτην κατακριθείς, όλω τώ γένει σωματοφθορος τις, ως λύμη τής νόσου μετέδωκεν, αλλ' ευρηκότες γηγενείς ανάκλησιν, Σταυρού τό ξύλον κράζομεν, ο υπερύμνητος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Έλυσε πρόσταγμα Θεού παρακοή, καί ξύλον ήνεγκε θάνατον βροτοίς, τό μή ευκαίρως μεταληφθέν, εν ασφαλεία τής εριτίμου δέ, εντεύθεν ζωής τό ξύλον είργετο, ο νυκτιλόχου δυσθανούς ηνέωξεν, ευγνωμοσύνης κράζοντος, ο υπερύμνητος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ράβδου προσπύσσεται τό άκρον, Ιωσήφ, ο γενησόμενον, βλέπων, Ισραήλ, τής βασιλείας τό κραταιόν, όπως συνέξει ο υπερένδοξος Σταυρός προδηλών, ούτος γάρ τοίς βασιλεύσι, τροπαιούχον καύχημα, καί φώς τοίς πίστει κράζουσιν, ο υπερύμνητος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Καταβασία

Έκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβούς, λαούς εκλόνησε, πνέον απειλής καί δυσφημίας θεοστυγούς, όμως τρείς Παίδας ουκ εδειμάτωσε, θυμός θηριώδης, ου πύρ βρόμιον, αλλ' αντηχούντι δροσοβόλω πνεύματι, πυρί συνόντες έψαλλον, ο υπερύμνητος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ευλογείτε Παίδες, τής Τριάδος ισάριθμοι, δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνείτε τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εις δρόσον μεταποιήσαντα, καί υπερυψούτε, τό πάσι ζωήν παρέχον, Πνεύμα πανάγιον εις τούς αιώνας».

Υψουμένου ξύλου, ραντισθέντος εν αίματι, τού σαρκωθέντος Λόγου Θεού, υμνείτε αι τών ουρανών Δυνάμεις, βροτών τήν ανάκλησιν εορτάζουσαι, Λαοί προσκυνείτε Χριστού τόν Σταυρόν, δι' ού τώ κόσμω ανάστασις εις τούς αιώνας.

Γηγενείς παλάμαις, οικονόμοι τής χάριτος, Σταυρόν ού έστη Χριστός ο Θεός, υψούτε ιεροπρεπώς καί Λόγχην, Θεού Λόγου σώμα αντιπορήσασαν, ιδέτωσαν έθνη πάντα τό σωτήριον, τού Θεού δοξάζοντα εις τούς αιώνας.

Οι τή θεία ψήφω, προκριθέντες αγάλλεσθε, Χριστιανών πιστοί Βασιλείς, καυχάσθε τώ τροπαιοφόρω όπλw, λαχόντες θεόθεν, Σταυρόν τόν τίμιον, εν τούτw γάρ φύλα πολέμων, θράσος επιζητούντα, σκεδάννυνται εις τούς αιώνας.

Καταβασία

Ευλογείτε Παίδες, τής Τριάδος ισάριθμοι, δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνείτε τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εις δρόσον μεταποιήσαντα, καί υπερυψούτε, τό πάσι ζωήν παρέχον, Πνεύμα πανάγιον εις τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Η Τιμιωτέρα ου στιχολογείται

Ο Ειρμός

«Μυστικώς εί Θεοτόκε Παράδεισος, αγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ' ού τό τού Σταυρού, ζωηφόρον εν γή, πεφυτούργηται δένδρον, δι' ού νύν υψουμένου, προσκυνούντες αυτόν σέ μεγαλύνομεν».

Αγαλλέσθω τά δρυμού ξύλα σύμπαντα, αγιασθείσης τής φύσεως αυτών, υφ' ού περ εξ αρχής, εφυτεύθη Χριστού, τανυθέντος εν ξύλw, δι' ού νύν υψουμένου, προσκυνούμεν αυτόν καί μεγαλύνομεν.

Ιερόν ηγέρθη κέρας θεόφροσι, τής κεφαλής τών απάντων ο Σταυρός, εν ώ αμαρτωλών νοουμένων, συνθλώνται τά κέρατα πάντα, δι' ού νύν υψουμένου, προσκυνούμεν αυτόν καί μεγαλύνομεν.

Ειρμός άλλος

«Ο διά βρώσεως τού ξύλου, τώ γένει προσγενόμενος θάνατος, διά Σταυρού κατήργηται σήμερον, τής γάρ Προμήτορος η παγγενής κατάρα διαλέλυται, τώ βλαστώ τής αγνής Θεομήτορος, ήν πάσαι αι Δυνάμεις, τών ουρανών μεγαλυνουσι».

Μή τήν πικρίαν τήν τού ξύλου, εάσας αναιρέσιμον Κύριε, διά Σταυρού τελείως εξήλειψας, όθεν καί ξύλον έλυσε ποτέ, πικρίαν υδάτων Μερράς, προτυπούν τού Σταυρού τήν ενέργειαν, ήν πάσαι αι Δυνάμεις, τών ουρανών μεγαλύνουσιν.

Αδιαλείπτως βαπτομένους, τώ ζόφw τού προπάτορος Κύριε, διά Σταυρού

ανύψωσας σήμερον, ως γάρ τή πλάνη άγαν ακρατώς, η φύσις προκατηνέχθη, παγκλήρως ημάς πάλιν ανώρθωσε, τό φώς τό τού Σταυρού σου, όν οι πιστοί μεγαλύνομεν.

Ίνα τόν τύπον υποδείξης, τώ κόσμω προσκυνούμενον Κύριε, τόν του Σταυρού εν πάσιν ως ένδοξον, εν ουρανών εμόρφωσας, φωτί απλέτω ηγλαϊσμένον, Βασιλεί πανοπλίαν αήττητον, ήν πάσαι αι Δυνάμεις, τών ουρανών μεγαλύνουσιν.

Καταβασίαι

Μυστικώς εί Θεοτόκε Παράδεισος, αγωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ' ού τό τού Σταυρού, ζωηφόρον εν γή, πεφυτούργηται δένδρον, δι' ού νύν υψουμένου, προσκυνούντες αυτόν σέ μεγαλύνομεν.

Ο διά βρώσεως τού ξύλου, τώ γένει προσγενόμενος θάνατος, διά Σταυρού κατήργηται σήμερον, τής γάρ Προμήτορος η παγγενής κατάρα διαλέλυται, τώ βλαστώ τής αγνής Θεομήτορος, ήν πάσαι αι Δυνάμεις, τών ουρανών μεγαλυνουσι.

Εξαποστειλάριον

Ήχος β'

Τών μαθητών ορώντων σε

Σταυρός, ο φύλαξ πάσης τής οικουμένης, Σταυρός, η ωραιότης τής Εκκλησίας, Σταυρός, Βασιλέων τό κραταίωμα, Σταυρός, Πιστών τό στήριγμα Σταυρός, Αγγέλων η δόξα, καί τών δαιμόνων τό τραύμα. (Δίς)

Έτερον, ο λέγεται άπαξ

Γυναίκες ακουτίσθητε

Σταυρός υψούται σήμερον, καί κόσμος αγιάζεται, ο γάρ Πατρί συνεδρεύων, καί Πνεύματι τώ Αγίω, εν τούτω χείρας απλώσας, τόν κόσμον όλον είλκυσας, προς σήν Χριστέ επίγνωσιν, τούς ούν εις σέ πεποιθότας, θείας αξίωσον δόξης. (Δίς)

Εις τούς Αίνους. Ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Ω τού παραδόξου θαύματος! τό ζωηφόρον φυτόν, ο Σταυρός ο πανάγιος, εις ύψος αιρόμενος, εμφανίζεται σήμερον, δοξολογούσι πάντα τά πέρατα, εκδειματούνται δαίμονες άπαντες, ώ οίον δώρημα, τοίς βροτοίς κεχάρισται! δι' ού Χριστέ, σώσον τάς ψυχάς ημών, ως μόνος εύσπλαγχνος. (Δίς)

Ω τού παραδόξου θαύματος! ως βότρην πλήρη ζωής, ο βαστάσας τόν ύπιστον, από γής υψούμενος, Σταυρός οράται σήμερον, δι' ού προς Θεόν πάντες είλκύσθημεν, καί κατεπόθη εις τέλος θάνατος, Ω ξύλον άχραντον! υφ' ού απολαύομεν τής εν Εδέμ, αθανάτου βρώσεως, Χριστόν δοξάζοντες.

Ὡ τού παραδόξου θαύματος! εύρος καί μήκος Σταυρού, ουρανού ισοστάσιον, ότι θεία χάριτι, αγιάζει τά σύμπαντα, εν τούτω έθνη βάρβαρα ήττηνται, εν τούτω σκήπτρα ανάκτων ήδραστai, Ὡ θείας κλίμακος! δι' ής ανατρέχομεν εις ουρανούς, υψούντες εν άσμασι, Χριστόν τόν κυριον.

Δόξα...Καί νύν...

Ήχος πλ. β'

Σήμερον προέρχεται ο Σταυρός τού Κυρίου, καί πιστοί εισδέχονται αυτόν εκ πόθου, καί λαμβάνουσιν ιάματα ψυχής τε καί σώματος, καί πάσης μαλακίας, Αυτόν ασπασώμεθα τή χαρά καί τώ φόβω, φόβω διά τήν αμαρτίαν, ως ανάξιοι όντες, χαρά δέ διά τήν σωτηρίαν, ήν παρέχει τώ κόσμω, ο εν αυτώ προσπαγείς Χριστός ο Κύριος, ο έχων τό μέγα έλεος.

Δοξολογία Μεγάλη καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν Αντίφωνα

Αντίφωνον Α' Ήχος α'

Στίχος α'. Ο Θεός μου πρόσχες μοι, ίνα τί εγκατέλιπές με;

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος β'. Μακράν από τής σωτηρίας μου οι λόγοι τών παραπτωμάτων μου.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος γ'. Ο Θεός μου κεκράξομαι ημέρας, καί ουκ εισακούση.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος δ'. Σύ δέ εν Αγίω κατοικείς, ο έπαινος τού Ισραήλ.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β' Ήχος β'

Στίχος α'. Ίνα τί ο Θεός απώσω εις τέλος;

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο σαδρκί σταυρωθείς, ψάλλοντάς σοι Αλληλούϊα.

Στίχος β'. Μνήσθητι τής συναγωγής σου, ής εκτήσω απ' αρχής.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχος γ'. Ὅρος Σιών τούτο, ο κατεσκήνωσας εν αὐτῷ.

Σώσον ημὰς Υἱέ Θεοῦ...

Στίχος δ'. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημῶν πρό αἰώνων.

Σώσον ημὰς Υἱέ Θεοῦ...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ...

Ἀντίφωνον Γ' Ἦχος α'

Στίχος α'. Ο Κύριος εβασίλευσεν, οργιζέσθωσαν λαοί.

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Στίχος β'. Κύριος εν Σιών μέγας καί υψηλός ἐστι.

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου.

Στίχος γ'. Εξομολογησάσθωσαν τῷ ονόματί σου τῷ μεγάλῳ.

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου.

Στίχος δ'.

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου.

Εἰσοδικόν

Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημῶν. καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ὅτι ἅγιος ἐστι. Σώσον ημὰς Υἱέ Θεοῦ, ο σαρκί σταυρωθεῖς, ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλούϊα.

Απολυτίκιον Ἦχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Κοντάκιον Αυτόμελον Ἦχος δ'

Ο υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τή ἐπωνύμῳ σου καινή πολιτεία, τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι, Χριστέ ο Θεός, Εὐφρανον ἐν τῇ δυνάμει σου, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αυτοῖς, κατά τῶν πολεμίων, τήν συμμαχίαν ἔχοιεν τήν σήν, ὄπλον εἰρήνης, ἀήτητον τρόπαιον.

Ἀντί δέ τοῦ Τρισαγίου Ἦχος πλ. β'

Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καί τήν αγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου Ἦχος βαρύς

Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν.

Στίχ. Ο Κύριος ἐβασίλευσεν, ὀργιζέσθωσαν λαοί.

Ο Ἀπόστολος Πρὸς Κορινθίους α'

Ἀδελφοί, ο λόγος ο τοῦ Σταυροῦ...

Ἀλληλουῖα Ἦχος α'

Μνήσθητι τῆς Συναγωγῆς σου, ἥς ἐκτήσω ἀπ' ἀρχῆς.

Στίχ. Ο δέ Βασιλεύς ἡμῶν πρό αἰώνων, εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ευαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ συμβούλιον ἐποίησαν...

Κοινωνικόν

Εσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τό φῶς τοῦ προσώπου σου Κύριε. Ἀλληλουῖα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Ἱερομάρτυρος Φωκά.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Κοδράτου τρία, καί τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φωκά τρία.

Τού Αγίου Κοδράτου

Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Τῶν ουρανίων χαρίτων, ταῖς επιλάμψεσι, καταυγασθεῖς εδείχθης, ἐν τῷ κόσμῳ Κοδράτε, φωστήρ πᾶσι προφαίνων, ἀκτίνας φαιδράς, τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, καί διὰ τοῦτο τιμώμέν σε οἱ πιστοί, ὡς Ἀπόστολον καί Μάρτυρα.

Σύ τās ευθείας πορείας, βαδίσας ἐνδοξε, τῶν σκολιῶν ἐρρύσω, τρίβων τῆς ἀσεβείας, ἀνθρώπους πλανωμένους, ὅθεν πιστοί, ἀπλανή σε δοξάζομεν, καί ὁδηγόν καί μεσίτην τῆς πρὸς Θεόν, οἰκειώσεως, Ἀπόστολε.

Ο θαυμαστός ἐν Ἀγίοις, ὑπάρχων Κύριος, σέ τῇ ἀφθόνῳ δόξῃ, τῶν αὐτοῦ χαρισμάτων, ἐδόξασεν ἐν κόσμῳ, καί τῶν ψυχῶν, καί σωμάτων παρέσχετο, θεραπευτήν, ὦ Κοδράτε, τοῖς εὐσεβῶς, ευφημοῦσί σε Ἀπόστολε.

Τού Ιερομάρτυρος Φωκά

Ὅμοια

Καταβαλὼν τῶν εἰδώλων, τὴν ματαιότητα, τῷ Ιερῷ σου λόγῳ ἐβεβαίωσας πίστει, καρδίας ἀστηρίκτους, καί πρὸς ζωὴν, Ιεράρχα ὠδήγησας, καί ἐναθλήσας νομίμως Μάρτυς Φωκά, τοῦ Κυρίου ἐχρημάτισας.

Τὴν ιερὰν διπλοῖδα, βάψας ἐν αἵματι, τῆς Ιερᾶς σαρκὸς σου, Ιερῶτατε Πάτερ, διπλοὺς στεφάνους ὄντως, παρὰ Χριστοῦ, ὑπεδέξω πανόλβιε, καί σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις ἐν οὐρανοῖς, ἱκετεύων τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι, πᾶσαν φωτίζεις τὴν γῆν, τοῖς ἐν θαλάσῃ Πάτερ, βοηθεῖς καθ' ἐκάστην, νοσήματα διώκεις, παύεις ψυχῆς, καί σαρκὸς ἀρρωστήματα, παρὰ Κυρίου τὴν χάριν Μάρτυς Φωκά, εὐληφῶς θεομακάριστε.

Δόξα... Ἦχος δ' Κυπριανού

Ἐκ βρέφους ἐγένου τοῦ Κυρίου ἐραστής, Φωκά παμμακάριστε, Ιερομάρτυς Χριστοῦ, τό γάρ ὄπλον τοῦ Σταυροῦ ἐπ' ὧμων ἀράμενος, ἀκλινῶς ἐπορεύθης τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας, δι' ἧς τῶν Ἀγγέλων συνέστιος γέγονας, δαιμόνων ἀντίπαλος, καί τοῦ κόσμου πρεσβευτῆς ὡφθης διαπρύσιος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐδωκας σημείωσιν

Ζόφος φοβερῶτατος, ο τοῦ θανάτου Θεόνυμφε, τὴν ψυχὴν κατατρύχει μου, τό δέ λογοθέσιον, ἐξιστάν καί τρέμειν, αἰεὶ τῶν δαιμόνων, παρασκευάζει ἀγαθή, ἐξ ὧν με ρύσαι τῇ δυναστείᾳ σου, Παρθένε ἀπειρόγαμε, καί πρὸς λιμένα σωτήριον, καί πρὸς φῶς τό ἀνέσπερον, τῶν Ἀγίων κατάταξον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν ἡ πανάγνος Δέσποινα, καί νεκρούντα τόν δόλιον, ὠλόλυξε κρᾶζουσα, πικρῶς τῷ ἐκ σπλάγχχνων, αὐτῆς προελθόντι, καί τό μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα κατεπλήττετο, Τέκνον μου

ποθεινότατον, μή επιλάβῃ τῆς δούλης σου, μή βραδύνης φιλάνθρωπε, τό
εμόν καταθύμιον.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Απολυτίκιον τοῦ Αποστόλου

Ἦχος γ'

Απόστολε Ἄγιε Κοδράτε, πρέσβευε τῷ ελεήμονι Θεῷ ἵνα πταισμάτων ἀφεσιν,
παράσχῃ ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί τοῦ Ἱερομάρτυρος

Ἦχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος, καί θπόνων διάδοχος, τῶν Αποστόλων γενόμενος, τήν
πράξιν εὗρες Θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν, διά τούτο τόν λόγον τῆς
ἀληθείας ὀρθοτομών, καί τή πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, Ἱερομάρτυς
Κυπριανέ, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, Κανὼν τῆς Οκτωήχου εἰς, καί τῶν Ἀγίων
δύο, προηγείται δέ ὁ τοῦ Αποστόλου, ἔχων τὴν δετὴν ἀκροστιχίδα.

Σοὶ Κοδράτε μέγιστε τοὺς ὕμνους πλέκω. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α' Ἦχος πλ. β'

«Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καί
οδηγήσαντι τόν λαόν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται».

Στεφηφορῶν, τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων, παρεστηκῶς ἰκέτευε,
καταλαμπρύνεσθαι, τοὺς τὴν μνήμην σου ταύτην, φαιδρῶς ἐπιτελοῦντας
μάκαρ Απόστολε.

Οικοδομῶν, τῷ θεμελίῳ τῆς πίστεως, τῶν ευσεβῶν τό πλήρωμα,
οχυρωτάταις σου, διδασκαίς θεοφόρε, εἰδώλων τὴν ἀπάτην, πάσαν
κατέστρεψας.

Ἱεουργῶν, τό ἱερόν Ευαγγέλιον, ἱερωτάτοις λόγοις σου, ψυχὰς τῷ Κτίσῃ
σου, καθιέρωσας πίστει, αοίδιμε Κοδράτε, σθένει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Κόρης σαρκί, ἐξ ἀπειράνδρου τικτόμενος, ὁ Ποιητὴς τῆς κτίσεως, μετὰ τὴν
κύησιν, ὡς πρό τόκου Παρθένον, αὐτὴν διαφυλάττει, Καθὼς ἠυδόκησεν.

Κανὼν τοῦ Ἀγίου Φωκά, οὐ ἢ, Ἀκροστιχίς.

Ὑμνεῖν σε Φωκά προσθέτω Θεὸς χάριν. Ἰωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Θαλάσσης τό ερυθραῖον

Υμνήσαι, προθυμουμένω σήμερον, τήν θείαν μνήμην σου, φωτιστικαῖς τοῦ Πνεύματος αὐγαῖς, τήν ψυχὴν μου καταύγασον, ποιμὴν καὶ Μάρτυς ἐνδοξε, τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ ἡμῶν.

Μαρτύρων, περιφανῶς ἐπλούτησας, τήν θείαν εὐκλειαν ποιμαντικαῖς εκπρέψας καλλοναῖς, καὶ φοινίξας ἐν αἵματι, τῆς ἱερᾶς ἀθλήσεως, σοῦ τήν στολὴν θεομακάριστε.

Νευρώσας, τὸν λογισμὸν ταῖς κρείττοσιν, ἐλπίσι πάνσοφε, τὸν ἐν κακία ὄντα δυνατόν, παντελῶς ἐξενεύρισας, καὶ νικηφόρος ἀριστος, πρὸς οὐρανοὺς Φωκὰ ἀνέδραμες.

Θεοτοκίον

Ελύθη, τῶν Προπατόρων ἀχραντε, τό ἐπιτίμιον, τὸν πρό αἰώνων τίκεις γάρ Θεόν, νέον βρέφος γινόμενον, καὶ νεουργοῦντα ἅπασαν, τήν ἀνθρωπίνην ὄντως ὑπαρξιν.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ωδή γ'

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε».

Τελῶν τὰ φοβερὰ Κοδράτε θαύματα, ἀπίστους εἰς πίστιν θείαν ἐνήγες, ὡς Ἀπόστολος θεόληπτος, ὡς σεπτὸς ἱεράρχης ἱερώτατε.

Ενθέοις διδαχαῖς πολλοὺς ἐφώτισας, φωτὸς γάρ διάκανος ἀνεδείχθης, τοῦ φωτίσαντος τὰ πέρατα, ἱεράρχα Κοδράτε, θείαις λάμπεσι.

Μεγίστων ἀγαθῶν υπήρξας πρόξενος, τῇ ποιμνῇ ἐξαίρων ταύτης τό σκότος, τῆς ἀγνοίας, καὶ φωτίζων αὐτήν, παραδόξων θαυμάτων ἐπιδείξεις.

Θεοτοκίον

Εσκήνωσεν ἐν σοὶ τό πύρ τό ἀστεκτον, μή φλέξαν τὴν μήτραν σου Θεοτόκε, καὶ κατέφλεξε τὰ πάθη ἡμῶν, καὶ τὴν ὕλην τῆς πλάνης ἀπετέφρωσεν.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος

Ευφραίνεται ἐπὶ σοί

Ἰάσεις ἐπιτελῶν, τῇ ἐπικλήσει τοῦ Χριστοῦ Ὅσιε, πλάνης ἐχθροῦ ἔσωσας, πόλεις καὶ λαοὺς θεία χάριτι.

Ναὸς ὑπάρχων Θεοῦ, εἰδωλικούς Μάρτυς ναοὺς ἐρριψας, τὴν παντουργὸν δύναμιν, ἔχων συνεργὸν καὶ συνέριθον.

Στρατός ωράθη Φωκά, αγγελικός καί φώς Θεού άπλετον, δικαστικών θρόνων σε, έναντι Κυρίου δοξάζοντος.

Θεοτοκίον

Εκ σού Θεός σαρκωθείς, δι' ευσπλαγχνίαν τοίς βροτοίς ήνωται, καί τήν αράν έλυσε, μόνη παντευλόγητε Δέσποινα.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κοντάκιον τού Αγίου Φωκά

Ήχος β' Τούς ασφαλείς

Ως θεαυγή καί φωτοφόρον ήλιον, σέ νοητόν τή Εκκλησία έθετο, ο Δεσπότης καταλάμποντα, πιστών τά πλήθη Μάρτυς ένδοξε, τόν βίον γάρ τήν πίστιν καί τούς άθλους σου, ως μύρον ευωδίας προσεδέξατο, ο μόνος υπάρχων πολυέλεος.

Ο Οίκος

Φώτισόν με φωτί ανεσπέρω τής σής γνώσεως Σώτερ, τήν αχλύν τών παθών σκεδάζων μου, καί σκοτόμαιναν, λόγον σοφίας δίδου μοι Λόγε, καί συνέσεως θείας εν κατανύξει, όπως τόν σόν πανασίδιμον Μάρτυρα στέψω Φωκάν, εν ύμνοις καί μελωδίαις, απορούντων γάρ πέλεις αντίληψις καί πλούτος πάσι πτωχεύουσι, καί πηγή αγαθών δωρεών, ο μόνος υπάρχων πολυέλεος.

Κάθισμα τού Αποστόλου

Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Τόν μέγαν Απόστολον, καί ιεράρχην Χριστού, Κοδράτον τόν ένδοξον, εν θεοπνεύστοις ωδαίς, πιστοί ευφημήσωμεν, βρύει γάρ ως εκ κρήνης, τοίς εν πίστει αιτούσιν, άφεσιν εγκλημάτων, καί παθών θεραπείαν, λαβών εκ τού Υψίστου, τήν χάριν τήν άφθονον.

Δόξα... τού Ιερομάρτυρος

Όμοιον

Η χάρις τού Πνεύματος, εν σοί σκηνώσασα, πηγήν σε ανέδειξε, πολλών χαρίτων Φωκά, πλουσίως εκβλύζουσαν, όθεν καί τοίς πλωτήρσι, βοηθείς καθ' εκάστην, πίστει επιζητούσι, σήν βοήθειαν Πάτερ, σύν τούτοις καί ημίν, ιλασμόν νέμοις θεόσοφε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, τόν υπερούσιον, Θεόν η κυήσασα, σύν Ασωμάτοις αυτόν, απαύστως ικέτευε, άφεσιν τών πταισμάτων, καί διόρθωσιν βίου, δούναι ημίν πρό τέλους, τοίς εν πίστει καί πόθω, υμνούσί σε κατά χρέος, μόνη πανύμνητε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου, τήν παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεπας εκουσίως, τόν Υιόν καί Θεόν σου, όν περ ευλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, ημίν δωρήσασθαι.

Τού Αποστολου

Ωδή δ' Εισακήκοα Κύριε

Γηπονήσας τήν άρουραν τών καρδιών, δρεπάνη σου τών λόγων, τής κακίας ύλην πάσαν εξέκοψας.

Ιαμάτων χαρίσματα, πάσιν ημίν ο τάφος σου πηγάζει, ιερέ Κοδράτε, τούς αιτουμένους σε.

Συμπαθώς επικλώμενος, τών δυσχερών λυτρούσαι καί κινδύνων, Ιερέ Κοδράτε τούς αιτουμένους σε.

Ταίς λαμπάσι τών λόγων σου, φωταγωγών τούς πλάνη σκοτισθέντας, φρυγανώδη πάσαν απάτην έφλεξας.

Θεοτοκίον

Εξ αγνών σου σεσάρκωται, ο πλαστοουργός αιμάτων Θεοτόκε, καί φθαρέντας πάντας εκαινοποίησεν.

Τού Ιερομάρτυρος

Επαρθέντα σε ιδούσα

Φαινότατον αστέρα σε εν τώ ύψει, τής Εκκλησίας έθετο, Φωκά ο Δεσπότης, άθλων Ιερώτατε, θαυμάτων τε λάμπεσι, πάντων τάς καρδίας φωτίζοντα.

Ωμολόγησας τήν σάρκωσιν τού Δεσπότη, τυραννικού πρό βήματος, Μάρτυς αθλοφόρε, καί λαμπρώς κατήσχυνας, Ελλήνων σεβάσματα, καί πολυθείας τό άθεον.

Κορυφουμένην τήν θάλασσαν τής απάτης, πολυθείας λαίλαπι, θεία κυβερνήσει, Ένδοξε παρέδραμες, λιμήν γαληνότατος, πάσι γεγονώς θαλαττεύουσιν.

Θεοτοκίον

Απειρογάμως εκύησας ώ Παρθένε, καί μετά τόκον ώφθης, παρθενευουσα πάλιν, όθεν ασιγήτοις φωναίς, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει αδιστάκτω κραυγάζομεν.

Τού Αποστόλου

Ωδή ε'

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων ποιητής Κύριος, εν τώ φωτί τών προσταγμάτων, οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον Θεόν ου γινώσκομεν».

Τήν καθαράν σου ψυχήν, ο καθαρώτατος Θεός σκήνωμα, τής εαυτού

ευράμενος δόξης, καθαίρει διά σου, ψυχάς ρυπωθείσας, δεινοίς παραπτώμασιν.

Οι τών Ελλήνων σοφοί, σου ηττηθέντες τοίς σοφοίς δόγμασιν, Ομολογείν επείσθησαν Μάκαρ, Χριστόν δημιουργόν, Πατρός προανάρχου, σοφίαν καί δύναμιν.

Υποφωνών ιερώς, τήν γενομένην τοίς βροτοίς έλλαμψιν, εκ τού Πατρός τών φώτων Κοδράτε, εφώτισας λαούς, σέβειν καί δοξάζειν, Τριάδα αχώριστον.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον ημίν, εν δύο φύσεσιν Υιόν τέτοκας, τόν εκ Πατρός πρό πάντων αιώνων, αγνή γεννηθέντα, αρρεύστως αχρόνως, ως μόνος επίσταται.

Τού Ιερομάρτυρος

Σύ Κύριέ μου φώς

Πορείας τού εχθρού, προφανώς υπεσκέλισας, ιθύνων σου τάς πορείας, πρό Θεού θελημάτων, τάς τρίβους Ιερώτατε.

Ρηγνύμενον πληγαίς, τό πολύαθλον σώμά σου, διέρρηξεν αθείας, τούς δεσμούς θείω σθένει, Φωκά θεομακάριστε.

Ολόκληρον Θεώ προσενήνεξαι σφάγιον, Πανεύφημε τώ τυθέντι, καί εναίμους θυσίας, ειδώλων καταπαύσαντι.

Θεοτοκίον

Σοφία τού Θεού, εαυτή ωκοδόμησεν, ώ Δέσποινα Θεοτόκε, εξ αγνών σου αιμάτων, τόν οίκον ως ηυδόκησεν.

Τού Αποστόλου

Ωδή ς'

Εν αβύσσω πταισμάτων

Υψηλός ουρανός εχρημάτισας, δόξαν διηγούμενος, Θεού σωτήριοι, ως Ιεράρχης ένθεος, ως κλεινός σύ Κοδράτε Απόστολος.

Μίαν φύσιν θεότητος άναρχον, μίαν κυριότητα κηρύπτων πάνσοφε, πολυθείας έλυσας, τήν σκοτώδη Κοδράτε απόνοιαν.

Νόμω φύσεως τάφω τό σωμά σου, μάκαρ ιερώτατε, νύν κατακεείμενον, θαυματουργεί παράδοξα, υπέρ φύσιν Κοδράτε καί έννοιαν.

Θεοτοκίον

Ουρανόν ο τανύσας βουλήματι, άλλον ουρανόν επί γής σε ανέδειξε, Θεογεννήτορ Δέσποινα, καί εκ σου τοίς εν σκότει ανέτειλεν.

Τού Ιερομάρτυρος

Θύσω σοι, μετά φωνής

Θάλασσαν, αθείας εξήρανας Πάνσοφε, πηγὴν ζωῆς αναβλύζων, διδαχῶν οσίων, νύν δέ θαυμάτων, επομβρίαις, αποπλύνεις παθῶν πάντα βόρβορον.

Επήρθης, ἐπὶ ξύλου δεινῶς σπαθιζόμενος, καὶ εξαρθρούμενος μάκαρ, καὶ φωνὴν ἐξ ὕψους σε δυναμούσαν, ἐνωτίσθης, ἱεράρχα καὶ Μάρτυς πολυάθλε.

Τό πάθος, τοῦ ἀπαθούς Φωκά μιμησάμενος, πάθη ποικίλα ἰάσαι, καὶ λυτροῦσαι ζάλης καὶ τρικυμίας, τοὺς πλωτήρας, ταῖς πρὸς Θεὸν σου θεαῖς ἐντεύξεσιν.

Θεοτοκίον

Ὡς ὄμβρος, ὁ σωτήριος Λόγος κεκένωται, ἐν τῇ ἀφθόρῳ σου μήτρα, Παναγία Κόρη, καὶ τῆς κακίας, τοὺς χειμάρρους, θεϊκὴ δυναστεία ἐξήρανε.

Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου

Ἦχος πλ. δ' Ὡς ἀπαρχάς

Ὡς ἱεράρχην τίμιον, καὶ ἀθλητὴν στερρότατον, ἡ οἰκουμένη προσάγει σοι Κύριε, θεῖον Κοδράτον Ἀπόστολον, καὶ τοῖς ὕμνοις γεραίρει, τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, αἰτούσα πάντοτε, πταισμάτων ἄφεσιν, δωρηθῆναι τοῖς μέλπουσιν, Ἀλληλούϊα.

Ὁ Οἶκος

Τόν σοφόν ἱεράρχην τιμήσωμεν, ὡς ποιμένα πιστόν καὶ διδάσκαλον, ὅτι ἐν τῷ λειμῶνι τῆς ἀθλήσεως, ἐξήνθησε ρόδον ἱερῶτατον, καὶ ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς κατεμύρισε, βολαῖς θαυμάτων τε, καὶ πράξεων ἐναρέτων, φωτισμοῦ πληρώσας πάσαν γῆν, ἱαμάτων ταῖς λάμπεσιν, ἐθαυμάστωσε γάρ ὁ Θεός τοὺς βοῶντας αὐτῷ, Ἀλληλούϊα.

Συναξάριον

Τῇ ΚΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φωκά τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν λουτρῷ σφοδρῶς πυρωθέντι τελειωθέντος.

Στίχοι

- Φωκά, τό λουτρόν σμήγματος παντός δέχου.
- Λουτρόν γάρ ἦν ἀγώνος, οὐ καθαρσίου.
- Εἰκάδι δευτερίῃ λουτρόν πέφνεν ἐνδοθὶ Φωκάν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Φωκά τοῦ κηπουροῦ.

Στίχοι

- Ἦδει χάριν σοι, σου Χάριν θνήσκων Λόγε,
- Φωκάς ὁ Μάρτυς τῷ διὰ ξίφους τέλει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ισαάκ, καί τού Αγίου Μαρτίνου.

Στίχοι

- Χριστού τό θάρσος εμπνέοντος υψόθεν,
- Πρός τήν σπάθην έσπευδεν εκπνείν Μαρτίνος.

Μνήμη τών αγίων είκοσιν εξ οσιομαρτύρων Ζωγραφιτών, τών ελεγξάντων τούς Λατινόφρονas Μιχαήλ τόν βασιλέα Παλαιολόγον Η' καί τόν πατριάρχη Ιωάννην τόν Βέκκον, άνωθεν τού πύργου πυρί τελειωθέντων.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Αποστόλου

Ωδη ζ'

Εικόνας χρυσής

Υψώσας τόν νούν, πρός τό πρώτον αγαθόν θεοειδέστατος, ναός Τριάδος εχρημάτισας, καί τούς εν βάθει κακώσεως, ύψωσας ταίς υψηλοτάταις, διδαχαίς σου κραυγάζοντας, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Συντρίψας ναούς, τών ειδώλων προσευχών αναμοχλεύσεσιν, ανεδομήσω θείω Πνεύματι, ναούς Θεώ Ιερώτατε, καί τών σωζομένων τά πλήθη, προσηγάγω κραυγάζοντα, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Πυρίπνοος ών, ως τού Πνευματος τό πύρ τό θείον Πάνσοφε, εν τή καρδία έχων πάντοτε, λαμπάς ωράθης φλογίζουσα, πάσαν φρυγανώδη απάτην, καί τούς βοώντας φωτίζουσα, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Λυθέντες αράς, διά σου προγονικής θεοχαρίτωτε, καλών αιτίαν σε γινώσκομεν, ως τόν πανταίτιον τέξασαν, Λόγον υπέρ νούν τε καί λόγον, όθεν βοώμέν σοι Άχραντε, Ευλογημένη εί, Θεόν σαρκί κυήσασα.

Τού Ιερομάρτυρος

Εν τή καμίνω

Θυμόν τυράννων, ουκ εδειλίασας πάνσοφε, ποιμήνης προϊστάμενος δέ τής λογικής, ως αρνίον προσενήνεξαι, τώ αρχιποίμενι, μαρτυρικώς Φωκά κλειζόμενος.

Εδοκιμάσθης, ως εν χωνεία Μάρτυς χρυσός, μέσον εμβληθείς ασβέστου φλογοειδούς, καί μηδόλως φλογιζόμενος, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Ο θείος πόθος, προσαναφλέγων τήν καρδίαν σου, θείω δροσισμώ σε ένδοξε συντηρεί, εν πυρί μή δαπανώμενον, τής αθείας δέ, Ιεράρχα τήν ύλην

συγκαίοντα.

Θεοτοκίον

Σεσαθρωμένον, τόν τῆς ψυχῆς μου οἶκον πανάμωμε, Κόρη μετανοίας τρόποις
ὡς ἀγαθή, ἀνακαίνισον ἡ ἅπασαν, τὴν ἀνθρωπότητα, τῷ τοκετῷ σου
ἀνακαινίσασα.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ὡδή η'

Τόν ἐν καμίνῳ

Εσθηριγμένος νοητήν, ἐπὶ πέτραν τῆς ψυχῆς ἔχων τὰς βάσεις, υπεσκέλισας
μάκαρ, τοὺς Κυρίου ἐχθρούς, καὶ πάντας Κοδράτε ἐστήριξας, τοὺς
υπερυψούντας, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κεκοσμημένην ἀρεταῖς, κεκτημένος τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν,
Κατεκόσμησας λόγοις, διδασκαλίας ψυχᾶς, ἐξαίρων ἀκοσμίαν ἅπασαν,
εἰδωλομανίας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ, ὡς Ἀπόστολος φαιδρός, ὡς τοῦ Ἡλίου τοῦ τῆς
δικαιοσύνης, φωτοφανῆς ἀστραπῆ, Κοδράτε φωτίσας ἀγίασον, τοὺς
ἐπιτελούντας, τὴν σὴν ἀγίαν μνήμην.

Θεοτοκίον

Ἰερωτάταις σε φωναῖς, Ἰερώτατοι Θεοῦ Ἀγνή Προφήται, ἐσομένην Μητέρα,
προανεφώνουν τρανώς, τοῦ πάντων δεσπόζοντος ἀχραντε, ὅθεν σε
υμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος

Χείρας ἐκπετάσας

Χάρις σου τοῖς χεῖλεσι σοφέ, Φωκά ἐκκέχυται, ὅθεν ἐπέστρεψας, λαὸν
πλανώμενον ὀφews, υποθήκαις καὶ προσήγαγες, οἷα ποιμήν ἀληθινός,
Χριστῷ κραυγάζοντα, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ακοίμητον ἔχει σε πιστῶν, Σοφέ ομήγουρις πρέσβυν κοιμίζοντα, παθῶν
θαλάσσης τὰ κύματα, πειρασμούς τε κατευνάζοντα, καὶ ὁδυνῶν παντοδαπῶν
ἡμᾶς λυτρούμενον, τοὺς βοῶντας, Πάντα τὰ ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Ρεῖθρα ἱαμάτων ὁ ναός, ὁ σός τοῖς χρήζουσι, πηγάζει πάντοτε, λιμὴν
δεικνύμενος ἀκλυστος, καὶ παθῶν φυγαδευτήριον, τοῖς σέ τιμῶσι, καὶ Χριστῷ
Μάρτυς κραυγάζουσιν, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ἵνα σου τιμῶμεν τό σεπτόν, Φωκά μνημόσυνον, πανηγυρίζοντες, τόν
υπεράγαθον Κύριον, ἐκδυσώπει προθυμότατα, ἀπαλλαγὴν τῶν δυσχερῶν,
ἡμῖν δωρήσασθαι, τοῖς βοῶσι, Πάντα τὰ ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νόμου σε ετύπου κιβωτός, καί στάμνος φέρουσα, τό μάννα Πάναγνε, η θεία τράπεζα αύθίς τε, καί λυχνία χρυσαυγίζουσα, εις αποκάλυψιν εθνών τό φώς κυήσασαν, τό φωτίζον, θεογνωσία τού κόσμου τά πέρατα.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τού Αποστόλου

Ωδή θ'

Τόν εκ Θεού Θεόν

Ωραιωθείς διανοία, τώ ωραίω Δεσπότη, παρίσταται φαιδρότατος αεί, ως Ιεράρχης θεόληπτος, ως Απόστολος θείος, σύν πάσιν Αποστόλοις αληθώς, την ειρήνην τώ κόσμω, Κοδράτε εξαιτούμενος.

Σού Μαγνησία κατέχει, τών λειψάνων τήν θήκην, ως θείαν κιβωτόν, καί εξ αυτής, πάσαν Κοδράτε ωφέλειαν, απαρύεται πόθω, σκηναί δέ ουρανών τήν σήν ψυχήν, κεκτημέναι σύν πάσιν, Αγίοις επαγállονται.

Ηφωταυγής σου ημέρα, η φωσφόρος σου μνήμη, η όντως ευκλεής σου εορτή, πάσιν ως ήλιος έλαμπεν, ήν πιστώς εκτελούμεν, Κοδράτε ιλασμόν αμαρτιών, δυσωπούντες ευχαίς σου, λαβείν καί μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Φείσαι μου Κύριε φείσαι, όταν μέλλης με κρίνειν, καί μή καταδικάσης με εις πύρ, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με, δυσωπεί σε Παρθένος, η σέ κυοφορήσασα Χριστέ, Αποστόλων ο δήμος, καί σύν Προφήταις Μάρτυρες.

Τού Ιερομάρτυρος

Λίθος αχειρότμητος

Ιερολογίαις ενθέοις, τού ιερού δεύτε Ποιμένος, πάντες την πανίερον μνήμην, Ιερωτάτως πανηγυρίσωμεν, τόν ευεργέτην Κύριον, υπέρ ημών καθικετεύοντος.

Ώφθης πυρακτούμενος ζήλω, τώ τού Δεσπότη οπηνίκα, Μάρτυς τό λουτρόν υπεισήλθες, εκκεκαυμένον, εν ώ τό πνεύμά σου, Θεού επαγαλλόμενος, μάκαρ εις χείρας παραδέδωκας.

Σέ Ιεραρχών αι χορείαι, καί τών Μαρτύρων αι αγέλαι, καί τών ιερών Αποστόλων, η συναυλία πάντων Δικαίων τε, Μάρτυς Φωκά τά πνεύματα, έχοντα μέσον επαγállονται.

Ήπλωται εν κόσμω η μνήμη, η σή ψυχάς φωταγωγούσα, τών ανευφημούντων εν πίστει, τούς σους αγώνας καί τά παλαίσματα, καί τήν

γενναίαν άθλησιν, ποιμήν καί Μάρτυς αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Φώτισον Αγνή τήν ψυχήν μου, εσκοτισμένην αμαρτία, καί αιωνιζούσης φλογός με, καί σκότους ρύσαι τή μεσιτεία σου, ίνα τήν σήν γηθόμενος, ανευφημώ μεγαλειότητα.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Αποστόλου

Γυναίκες ακουτίσθητε

Ως Μάρτυς καί Απόστολος, καί Ιεράρχης ένθεος, Κοδράτε μύστα τού Λόγου, Χριστού κηρύξας τό θεϊόν, πανσόφως Ευαγγέλιον, πάσαν τήν γήν εφαίδруνας, εκ πλάνης λυτρωσάμενος, τούς γηγενείς καί διδάσκων, τού προσκυνείν τήν Τριάδα.

Τού Ιερομάρτυρος

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Ιεραρχών ακρότης, καί Αθλοφόρων τό κλέος, Φωκά καί μέγας προστάτης, τοίς θαλαττεύουσι πέλων, περίσωζε εκ κινδύνων, τούς ευφημούντάς σε μάκαρ.

Θεοτοκίον

Τόν Ποιητήν τών αιώνων, καί τών Αγγέλων Δεσπότην, αποτεκούσα Παρθένε, τούτον ικέτευε δείξαι, τής δεξιάς παραστάτας, μερίδος τούς σούς οικέτας.

Η λοιπή Ακολουθία καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η Σύλληψις τού τιμίου ενδόξου Προφήτου, Προδρόμου, καί Βαπτιστού Ιωάννου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' δευτερούντες αυτά.

Ήχος δ'

Ο εξ υψίστου κληθείς

Ιερατεύων ο θεϊός Ζαχαρίας, καί ένδον γενόμενος, τού θειοτάτου ναού, καί τού λαού τά αιτήματα, προσαναφέρων, τώ ευεργέτη καί πανοικτίρμονι, θειότατον Άγγελον, είδε βοώντα αυτώ, Η προσευχή καί η δέησις, σου εισηκούσθη, θάρσει πρεσβύτα, καί μή απίσται μοι, έξεις γάρ παίδα θεϊόν Πρόδρομον, γεννητοίς γυναικών υπερέχοντα, Ηλίου εν δυνάμει, τού Χριστού προπορευσόμενον.

Ξένος μοι φαίνη τή θεά καί τώ τρόπῳ, ξένος καί τοῖς ῥήμασι, καί τοῖς μηνύμασιν, ὁ Ζαχαρίας ἀντέφησεν, ἐγὼ γάρ ἦλθον, τήν σωτηρίαν λαοῦ αἰτήσασθαι, οὐχί δέ κομίσασθαι, παῖδα ὡς προσφωνεῖς, ἀπ' ἐναντίας εὐρίσκω σε, τῶν αἰτημάτων, καί υποπτεύω μή ἀληθεύειν σε, πῶς γάρ ὁ λέγεις πιστωθήσεται; Ελισάβετ τά μέλη νενέκρωται, καί ἐμοῦ δέ τό γήρας, δυσπιστίαν νύν τεκμαίρεται.

Τί ἀπιστεῖς μοι τοῖς λόγοις Ζαχαρία, ψευδῆ εὐαγγέλια, λέγων κομίζεῖν με; Θεοῦ Ἀρχάγγελος πέφυκα, ἃ προσετάχθην, ταῦτά σοι λέγω σὺν σοί ἱστάμενος, ἐπεὶ δέ ἠπίστησας, καί οὐκ ἐπίστευσας, ἔση κωφεύων καί ἀλαλος, ἕως ἂν ἴδῃς, ἐμῶν ῥημάτων τήν θείαν ἐκβασιν, Ἐπὶ δέ τέκῃ Ελισάβετ σοι, τήν τοῦ Λόγου φωνήν μέγαν Πρόδρομον, τρανουμένης τῆς γλώττης, εὐλογήσεις τὸν Θεόν Ἰσραήλ.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'
Βυζαντίου

Ἐκ στειρευούσης σήμερον νηδύος, καρπὸς προσευχῆς ἀνεβλάστησεν, Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, Ἀγάλλου ἡ ἔρημος, καί χόρευε ἡ ἀνθρωπότης, ὁ τῆς μετανοίας κήρυξ, ἰδοὺ ἀρχεται, ἐν κοιλίᾳ μητρικῇ σαρκούσθαι, Δεῦτε ἀγαλλόμενοι ἐν τῇ ἐνδόξῳ αὐτοῦ συλλήψει, οἱ φιλέορτοι χορεύσωμεν βοῶντες, ὁ ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων ὑπάρχων, μή διαλίπῃς πρεσβύειν, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων, τήν θείαν σου σύλληψιν, ὅπως εὐρωμεν ἱλασμόν ἀμαρτιῶν, καί τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον ὁ αὐτός

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένη; τίς μή ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον, ὁ γάρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτός ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καί φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος, Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'
Ὅλην ἀποθέμενοι

Μολοῦντι εἰς Ἅγια, τά τῶν Ἀγίων ἀγίως, ἱερεὶ Προφήτῃ τε, καί ἀγίῳ ἁγίῳ, καθὼς γέγραπται, ἐπιστάς Ἄγγελος, προσεφώνει λέγων, Εἰσηκούσθη σου ἡ δέησις, καί διαλύεται, νύν τῆς Ελισάβετ ἡ στείρωσις, καί τέξεται πρεσβυτά σοι, υἱὸν Ἰωάννην καί Πρόδρομον, λύχνον τοῦ Ἡλίου, προφήτην τοῦ Υψίστου καί φωνήν, τοῦ ἐκ Παρθένου θεόπαιδος, Λόγου ἀνατείλαντος.

Στίχ. Καί σὺ παιδίον, Προφήτης Υψίστου κληθήσῃ.

Λέγε μοι τρανότατα, κατὰ τί γινώσομαι τούτο; αὐθις πρὸς τὸν Ἄγγελον, ὁ μακαριώτατος πρέσβυς ἔφησεν, ὡς ὁρὰς πλήρης γάρ, ἡμερῶν ὑπάρχω,

Ελισάβετ στείρα πέφυκε, Πώς ούν μοι ρήματα, φθέγγη υπέρ φύσιν, εξίσταμαι, ουδόλως αληθεύοντα, νύν υπονοώ σε ώ άνθρωπε, Άπιθι, εγώ γάρ, λαού τήν σωτηρίαν εξαιτώ, ουχί δέ παίδα κομίσασθαι, πράγμα δυσπαράδεκτον.

Στίχ. Λατρεύειν autώ εν οσιότητι, καί δικαιοσύνη ενώπιον αυτού πάσας τάς ημέρας ημών.

Θεού Παντοκράτορος, εγώ Αρχάγγελος πέλω, Γαβριήλ μοι όνομα, τώ πρεσβύτη έφησεν ο Ασώματος, τό Παρόν κύφεισον, καί σιγήν άσκησον, απιστήσας εμοίς ρήμασιν, Επάν δέ τέκη σοι, σάλπιγγα τού Λόγου η σύζυγος, τού Πνεύματος τρανούντός σοι, γλώτταν εκβοήσεις τρανότατα, Προφήτης Υψίστου, κληθήση ώ παιδίον τάς αυτού, προετοιμάσαι εν χάριτι, τρίβους ως ηυδόκησεν.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Άγγελος, εκ στειρωτικών ωδίνων προήλθες Βαπτιστά, εξ αυτών τών σπαργάνων, τήν έρημον οικήσας, σφραγίς τε πάντων τών Προφητών εδείχθης, όν γάρ εκείνοι πολυτρόπως εθεάσαντο, καί αινιγματωδώς προεκήρυξαν, τούτον βαπτίσει εν Ιορδάνη κατηξιώθης, φωνής τε ακήκοας Πατρικής ουρανόθεν, μαρτυρούσης αυτού τήν υιότητα, καί τό Πνεύμα είδες, περιστεράς εν είδει, τήν φωνήν έλκον επί τόν βαπτιζόμενον, Αλλ' ώ πάντων τών Προφητών υπέρτερε, μή διαλίπης πρεσβεύειν υπέρ ημών, τών πιστώς σου τελούντων τό μνημόσυνον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής, σέ ικετεύομεν, Πρέσβευε Δέσποινα, μετά καί τού Προδρόμου, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Η πρώην ού τίκτουσα, στείρα ευφράνθητι, ιδού γάρ συνέλαβες, Ηλίου λύχνον σαφώς, φωτίζειν τόν μέλλοντα, πάσαν τήν οικουμένην, αβλεψίαν νοσούσαν, χόρευε Ζαχαρία, εκβοών παρρησία, Προφήτης τού Υψίστου εστίν, ο μέλλων τίκτεσθαι.

Ήχος δ' Θεοτοκίον

Τό απ' αιώνος απόκρυφον, καί αγγέλοις άγνωστον Μυστήριον, διά σου Θεοτόκε τοίς επί γής πεφανέρωται, Θεός εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ού αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ήχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον**

Ελισάβετ στειρώσεως ηλευθέρωται, η Παρθένος δέ πάλιν Παρθένος έμεινεν, ότε φωνή τού Γαβριήλ, γαστρί συνέλαβεν, αλλ' εν νηδυί προσκιρτά τόν εν γαστρί παρθενική, Θεόν προγνούς καί Δεσπότην, ο Πρόδρομος Ιωάννης, εις σωτηρίαν ημών σαρκούμενον.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον όμοιον

Χαίρε άγιον όρος καί θεοβάδιστον, χαίρε έμψυχε βάτε καί ακατάφλεκτε, χαίρε η μόνη πρός Θεόν κόσμου γέφυρα, η μετάγουσα θνητούς, πρός τήν αιώνιον ζωήν, χαίρε ακήρατε Κόρη, η απειράνδρωσ τεκούσα, τήν σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα 'Ηχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Τρυγών η φιλέρημος, ο ιερός Βαπτιστής, κηρύξας μετένοιαν, καί φανερώσας Χριστόν, γενόμενον άνθρωπον, πάντων αμαρτανόντων, εγεννήθη προστάτης, πάσι χειμαζομένοις, βοηθών αενάως, αυτού ταίς ικεσίαις Χριστέ, σώσον τόν κόσμον σου.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον όμοιον

Η μόνη κυήσασα, τό Ποιητήν τού παντός, η μόνη κοσμήσασα, τήν ανθρωπότητα, τώ τόκω σου Άχραντε, ρύσαί με τών παγίδων, τού δολίου Βελίαρ, στήσόν με επί πέτραν, τών Χριστού θελημάτων, αυτόν εκδυσωπούσα εκτενώς, όν εσωμάτωσας.

Οι Κανόνες, τής Οκτωήχου είς, καί τού Αγίου. Ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού.

Μετά δέ τόν Κανόνα, ει βούλει, ειπέ καί Καταβασίας.

Ανοίξω τό στόμα μου

Ωδή α' 'Ηχος πλ. β'
Ως εν ηπείρῳ

Τής στειρευούσης ψυχής μου τούς λογισμούς, τούς ακάρπους έκτιλον, στειρευούσης ο βλαστός, ευφημείν ορμήσαντος τήν σήν, εν νηδυί μητρική, αγίαν Σύλληψιν.

Ο Ιερός Ζαχαρίας εν τώ ναώ, εισελθών τεθέαται, θείον Άγγελον αυτώ, εμφανώς μηνύοντα, Υιόν, μετά γήρας Ιερεύ, έξεις τόν Πρόδρομον.

Λύχνος Ηλίου τής δόξης ο φωταυγής, εν νηδυί άρχεται, αναλάμπειν μητρική, δι' ού σκότος λέλυται παθών, καί στειρώσεως δεσμά, ο μέγας Πρόδρομος.

Θεοτοκίον

Τόν εν γαστρί σου Δεσπότην εν μητρική, Θεοτόκε πάναγνε, βασταζόμενον γαστρί, κατιδων εσκίρτησε σαφώς, Ιωάννης ως αυτού, υπάρχων Πρόδρομος.

Ωδή γ'

Ουκ έστιν Άγιος

Η στείρα σήμερον καρπόν, ιερόν συλλαμβάνει, τόν μετέπειτα πάσαν, ακαρπίαν τών ψυχών, αξίην τή νοητή, αποτέμνειν, μέλλοντα εν Χάριτι.

Κωφεύσας ένδον τού ναού, Ζαχαρίας ο μέγας, τήν φωνήν τήν τού Λογου, αγγελία φοβερά, κομίζεται καί λαμπρώς, μεγαλύνει, Κύριον τόν εύσπλαγχνον.

Ο δείξας τρίβον ασφαλή, τοίς πιστοίς μετανοίας, προτροπή τού Αγγέλου, εν νηδυί μητρική, βλαστάνει θεία βουλή, παρ' ελπίδα, ο Ένδοξος Πρόδρομος.

Θεοτοκίον

Γαστρί φερόμενον Χριστόν, τής Παρθένου ως έγνω, ο εκ στείρας εσκίρτα, προμηνύων τήν χαράν, επιδημούσαν εν γή, κατηφείας, πάντας εκλυτρώσασθαι.

Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου, Αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα, τής Ομολογίας σου».

Κάθισμα Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Θυμιώνντι εν ναώ, τώ Ζαχαρία Ιερεί, Γαβριήλ εξ ουρανού, επέστη λέγων προς αυτόν, Ότι εν γήρα σου έξεις καρπόν ευκλεή, Καί στείρωσις ή πρίν, τής Ελισάβετ νυνί, λυθήσεται ευθύς, καί ακαρπία γονής, καί συλλαβούσα τέξεται τόν κήρυκα, τού Ιησού τε καί Πρόδρομον, Αυτών πρεσβείαις, Σωτήρ τού κόσμου, σώσον τās ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Κατεπλάγη, Ιωσήφ, τό υπέρ φύσιν θεωρών, καί ελάμβανεν εις νούν, τόν επί πόκον υετόν, εν τή ασπώρω συλλήψει σου Θεοτόκε, βάτον εν πυρί ακατάφλεκτον, ράβδον Ααρών τήν βλαστήσασαν, καί μαρτυρών ό μνήστωρ σου καί φύλαξ, τοίς Ιερεύσιν εκραύγαζε, Παρθένος τίκτει, καί μετά τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Ωδή δ'

Χριστός μου δύναμις

Φωνή Αγγέλου σε, τόν όντως άγγελον, τής Χριστού παρουσίας τώ Ιερεί, Ιερώς προήγγειλε, στειρωτικής από γαστρός, εκβλαστάνειν μάκαρ Πρόδρομε.

Η πρώην άγονος, καί η ου τίκτουσα, νύν ευφράνθητι στείρα ότι Χριστού,

Βαπτιστήν καί Πρόδρομον, καρπογονείς πανευκλεώς, Ελισάβετ αξιάγαστε.

Αξίνη Πρόδρομε, τῆς σῆς δεήσεως, τών παθών μου ακάνθας καί λογισμών, ἐκτίλον Προσκόμματα, καί Καρποφόρον μου τόν νούν, αρεταῖς παμμάκαρ ποιήσον.

Θεοτοκίον

Νηδύς σε ἔφερε, τόν πάντα φέροντα, τῆς Παρθένου ἡνίκα ο Βαπτιστής, ἐν γαστρὶ φερόμενος, σέ προσεκύνησε Χριστέ, καί σκιρτῶν ἠγαλλιάσατο.

Ὡδή ε'

Τῷ θεῷ φέγγει σου

Μολοῦντι ἔνδον τοῦ Ἱεροῦ, καί τὰς νομικὰς τῷ Ποιητῇ, λατρείας προσαναφέροντι, ὠφθη τῷ Προφῆτῃ Ἅγιος Ἄγγελος, μηνύων τοῦ Προδρόμου, τὴν θεῖαν σύλληψιν.

Πῶς ἔσται τούτῳ μοι τηλαυγώς; πέλω γάρ πρεσβύτης ὡς ὁράς, καί στείραν σύζυγον κέκτημαι, ἔφη Ζαχαρίας πρὸς τόν Ἀρχάγγελον, φύσεως ἐναντία, λέγεις μοι ῥήματα.

Πρὸς Σάρραν βλέπον τοῦ Ἀβραάμ, ἶδε πῶς ἐκείνη Ἰσαάκ, ἐν γήρᾳ τέτοκεν ἄνθρωπε, καί τοῖς λεγομένοις δικαίως πίστευε, πρεσβύτῃ προσεφώνει, ὁ μέγας Ἄγγελος.

Θεοτοκίον

Ευλογημένη ἐν γυναιξί, σύ Θεοχαρίτῳτε σαφώς, ἡ Ελισάβετ ἐβόα σοι, ὅτι κυοφόρον ἀνάνδρως ἔγνων σε, τὴν μόνην μετὰ τόκον, ἀφθορον μείνασαν.

Ὡδή ς'

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν

Ἀμφίβολον κέκτημαι, τὴν διάνοιαν ἐγώ, καί ἀπιστῶ τοῖς λόγοις σου, τῷ Ἀρχαγγέλῳ ἔφη ὁ Ἱερεὺς, λαοῦ σωτηρίαν γάρ, οὐκ ἐμῆς ἐξ ὀσφύος καρπὸν ἤτησα.

Ὁ πλάστης τῆς φύσεως, τών Ἀγγέλων Βασιλεὺς, ὁ λειτουργὸς ἀντέφησε, τῆς παρουσίας Ἀγγελοῦ τῆς αὐτοῦ, ἠυδόκησε τίκτειν σε, τοῖς ἐμοῖς μὴ ἀπίστει λόγοις ἄνθρωπε.

Τὸ εἶδός σου πύρινον καί ἡ θεὰ σου φρικτὴ, καί θαυμαστός ὁ λόγος σου, ὁ Ζαχαρίας ἔφη τῷ λειτουργῷ, ἀλλ' οὐν οὐ πιστεῦω σοι, ὑπὲρ φύσιν λαλοῦντι ξένα ῥήματα.

Θεοτοκίον

Ὁ λύχνος τόν Ἥλιον, ἐν νεφέλῃ μητρικῇ, γαστρός κατακρυπτόμενον, ἐπεγνωκῶς ὑπάρχων ἐν ζοφερώ, τῆς μήτρας σκηνώματι, προσεκύνησε χαίρων καί ἐσκίρτησε.

Ὁ Εἰρμός

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορών, τών πειρασμῶν τῷ κλύδωνι,

τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου πολυέλεε».

Κοντάκιον Ἦχος α' Χορός Αγγελικός

Ευφραίνεται λαμπρώς, Ζαχαρίας ο μέγας καί η πανευκλεής, Ελισάβετ η σύζυξ, αξίως συλλαμβάνουσα, Ιωάννην τόν Πρόδρομον, όν Αρχάγγελος ευηγγελίστατο χαίρων, καί οι άνθρωποι, αξιοχρέως τιμώμεν, ως μύστην τής χάριτος.

Ο Οίκος

Τό ιερόν Ευαγγέλιον αναπτύξωμεν, ο Λουκάς ημίν έγγραφεν ο Ιερός καί θαυμάσιος, καί τήν τού Προδρόμου θεασώμεθα σύλληψιν, την φαιδράν καί επίσημον, φησί γάρ, ως εισήλθεν ο πρεσβύτες καί δίκαιος Ζαχαρίας, εις τά Άγια τών Αγίων τού θυμιάσαι, τώ τής εφημερίας καιρώ, επέστη αυτώ Γαβριήλ, ευαγγελιζόμενος καί λέγων, Έξεις Ιεράρχα υιόν εν τώ γήρα, Προφήτην τε καί Πρόδρομον, φωνήν τε καί κήρυκα, καί λύχνον αείφωτον, τόν μύστην τής χάριτος.

Συναξάριον

Τή ΚΓ' τού αυτού μηνός, η Σύλληψις τού αγίου καί ενδόξου προφήτου Προδρόμου, καί Βαπτιστού, Ιωάννου.

Στίχοι

- Ανδρί Προφήτη χρησμός εξ Αρχαγγέλου,
- Τεκείν προφήτην, καί Προφήτου τι πλέον.
- Εικάδη τή τριτάτη γαστήρ λάβε Πρόδρομον είσω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ανδρέου, Ιωαννου, Πέτρου καί Αντωνίου, τών εν Αφρική τελειωθέντων.

Στίχοι

- Υπέρ νυγέντος πρίν μιά λόγχη Λόγου,
- Λόγχαις νυγείς, ήνεγκε διτταίς Ανδρέας.
- Έχθραν πλάνη θείς, καί σφαγείς, Ιωάννης,
- Σφάττει τόν εχθρόν, καί σύν αυτώ τήν πλάνην.
- Αντώνιος καί Πέτρος, ώς στερραί πέτραι,
- Πρός τάς μεληδόν εκκοπάς εκαρτέρουν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Ραϊδος τής παρθένου.

Στίχοι

- Ποθούσα κάλλος η Ραϊς Θεου βλέπειν,
- Σαρκός τό κάλλος εκδίδωσι τώ ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών οσίων γυναικών Ξανθίππης καί Πολυξένης τών αυταδέλφων.

Στίχοι

- Τάς συγγόνους Ξανθίππην καί Πολυξένην,
- Χοροί συνοίκους λαμβάνουσιν Αγγέλων.

Τή αυτή ημέρα, ο άγιος νεομάρτυς Νικόλαος ο παντοπώλης, ο εν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας κατά τό 1672, ξίφει τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Απιστήσας μου τοίς ρήμασι τήν κώφευσιν, κομίζου προδηλότατα, καί τικτομένην οπηνίκα, ίδης τήν φωνήν, τού Λόγου ανάλαβε φωνήν, Ευλογητός εί εκβοών, τού Ισραήλ ο Θεός.

Τή σελήνη Ελισάβετ προσενούμενος, πολύφωτος ως ήλιος, ο Ζαχαρίας σελασφόρον λύχνον τού φωτός, εκτέτοκε φαίνοντα ημίν, τοίς εν τώ σκότει τών παθών, κατασχεθείσι δεινώς.

Τοίς σκιρτήμασιν ως ρήμασι χρησάμενος, Χριστού ο μέγας Πρόδρομος, προσεκύνησεν εν νηδυΐ σε Παρθενική, αυτός βασταζόμενος γαστρί, τής Ελισάβετ Ιησού, ο τών Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον

Η σελήνη Ελισάβετ ένδον φέρουσα, αστέρα θείον Πρόδρομον, προσεκύνησε, φωτεινήν νεφέλην Μαριάμ, τόν ήλιον φέρουσαν Χριστόν, σαρκοφορούμενον εκ σου, διά τό σώσαι ημάς.

Ωδή η'

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Τού νυμφίου ο φίλος προετοιμάζεται, η φωνή δέ τού Λόγου αρχήν εισδέχεται, καί στερωτικάίς, νύν λαγόσιν εκτρέφεται, τού παμβασιλέως, ο μέγας Στρατιώτης.

Στειρευούσαις καρδίαις γεωργός ήνησε, τών παθών η αξίνη ήδη χαλκεύεται, μόσχος ο σεπτός, εγκρατεία σιτεύεται, Πρόδρομος ο μέγας, λαοί αγαλλιάσθε.

Τά δεσμά ώσπερ πάλαι τά τής στερώσεως, τής εμής διανοίας, ούτω τήν πώρωσιν, λύσον Βαπτιστά, καί καρπούς μετανοίας με, ποιήσον βλαστάνειν, καί ζήν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Κυοφόρον σε Κόρη ως εθεάσατο, Ελισάβετ ενθέως ηγαλλιάσατο, ένδοθεν αυτής, τού εμβρύου σκιρτήσαντος, ως επιγνωκότος, τόν εαυτού Δεσπότην.

Ωδή θ'

Θεόν ανθρώποις ιδείν

Χριστού ο μέγας καί θείος Πρόδρομος, στερωτικός νύν πύλας, διανοίξας

αυλίζεται, ως εν βασιλείοις εν νηδυί μητρός, ός τις ως στρατιώτης, προεξελεύσεται, τού Παμβασιλέως τάς οδούς ετοιμαζόμενος.

Θεού Προφήτα πρεσβύτα χόρευε, έξεις υιόν, ού μείζων εν βροτοίς ουκ εγήγερται, Ιωάννην Κυρίου τόν Πρόδρομον, Σκίρτησον Ελισάβετ, γή πάσα γήθησον, αίνεσιν τώ πάντων Ποιητή Θεώ προσάγουσα.

Ημών τών πίστει ανευφημούντων σε, μέμνησο νύν Προφήτα τού Κυρίου καί Πρόδρομε, ψυχικών εκ παθών εκλυτρουμενος, σώζων ημάς κινδύνων, καί πρός ουράνιον τρίβον οδηγών, θεοπρεπώς αιμακάριστε.

Θεοτοκίον

Αγνήν μητέρα σαφώς επέγνω σε, στερηωτικών δεσμών η Ελισάβετ ως ήσθετο, εαυτήν λελυμένην καί φέρουσαν, Πρόδρομον τού εν μήτρα, σου κατοικήσαντος, άχραντε Παρθένε, Μαριάμ Θεοχαρίτωτε.

Εξαποστειλάριον Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Η τού Προδρόμου ένδοξος, σύλληψις προμηνύει, τόν εκ Παρθένου μέλλοντα, τίκτεσθαι Βασιλέα, ως ούτος εξ Ελισάβετ, τής ακάρπου καί στείρας, πρεσβύτου Ιερέως τε, Ζαχαρίου τού πάνυ, ών ταίς ευχαίς, καί τής Θεοτόκου καί Ιωάννου, τού Βαπτιστού σου Κύριε, σώσον οίκτειρον πάντας.

Θεοτοκίον όμοιον

Χαρμονικώς τό Χαίρέ σοι, τού σεπτού Αρχαγγέλου, οι λυτρωθέντες πάναγνε, τής αρχαίας κατάρας, διά τού θείου σου τόκου, ευχαρίστως, βοώμεν, Χαίρε, Αδάμ η λύτρωσις, Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε σεμνή, δι' ής απηλλάγημεν τού θανάτου, χαίρε, δι' ής ετύχομεν, ουρανών Βασιλείας.

Εις τούς Αίνους, Στιχηρά Προσόμοια.

Έχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Αγαλλιάται η κτίσις εν τή συλλήψει σου, Πρόδρομε καί Προφήτα, Βαπτιστά Ιωάννη, ο θείος γάρ σου τόκος, σημαίνει ημίν, τού Δεσπότου τήν γέννησιν, καί διά τούτο συμφώνως οι επί γής, επαξίως ευφημούμέν σε. (Δίς)

Ως θαυμαστήν μαρτυρίαν ευρών ο Άγγελος, τήν σύλληψιν τής στείρας, τή Μαρία προσάγει, πρός πίστωση προσφέρων, διό καί ημείς, Ελισάβετ πρίν άγονον, καί Ζαχαρίαν ομόζυγον τόν αυτής, καί Ιωάννην ευφημήσωμεν.

Ο θεοσκεύαστος λύχνος τού αϊδίου φωτός, ο τού νυμφίου φίλος, τού Ηλίου τής δόξης, ο μέγας Εωσφόρος, η ζώσα φωνή, Θεού Λόγου ο Πρόδρομος, τής παρουσίας Κυρίου αγγελική, προσφωνήσει νύν συνείληπται.

Δόξα... Καί νύν... Έχος πλ. δ'

Η Ελισάβετ συνέλαβε τόν Πρόδρομον τής χάριτος, η δέ Παρθένος τόν Κύριον τής δόξης, ησπάσαντο αλλήλας αι μητέρες, καί τό βρέφος εσκίρτησεν,

ένδοθεν γάρ ο δούλος ήνει τόν Δεσπότην, θαυμάσασα η μήτηρ τού Προδρόμου, ήρξατο βοάν, Πόθεν μοι τούτο, ίνα η Μήτηρ τού Κυρίου μου έλθη πρός με; ίνα σώση λαόν απεγνωσμένον, ο έχων τό μέγα έλεος.

Δοξολογία Μεγάλη καί Απόλυσις

Εισ τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος τού Προδρόμου Ωδή γ' καί ς' κτλ.

Κοινωνικόν

Εισ μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος. Αλληλούια.

Αρχή

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Αγίας Μεγαλομάρτυρος καί Ισαποστόλου Θέκλης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εισ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'

Κύριε, ει καί κριτηρίω

Κύριε, ει καί εν θυρίδι η Θέκλα, προσεπάγη τώ πόθω σου, αλλά νοερώς εν υψίστοις, παρισταμένη τώ θρόνω σου, εξεπλήττετο τήν σήν, ασύγκριτον ευπρέπειαν, τού σαρκωθέντος φιλανθρωπως, ίνα σώσης τάς ψυχάς ημών.

Κύριε, ει καί δεσμευθέντι η Θέκλα, τώ Αποστόλω προσέδραμεν, αλλά προσπαθείας γηϊνων, τόν δεσμόν εναπεσείσατο, καί κραταιότητι τής σής, αλούσα αγαπήσεως, βεβαιωθείσα συνεδέθη, σοί τώ Σωτήρι τών ψυχών ημών.

Κύριε, ει καί διδασκάλου η Θέκλα, ουχί εκούσα μεμόνωται, αλλά συμπαρόντα σε είχεν, εν καιρώ τό τής αθλήσεως, καί γυμνωθείσα στολής, εσκέπετο τή δόξη σου, καί στεφθείσα τή χειρί σου, προασπίζει τών ψυχών ημών.

Κύριε, ει καί τώ πυρί παρεδόθη, η αγνή καί Πρωτομάρτυς σου, αλλ' ου κατεφλέχθη εν τούτω, δροσισμόν εγκεκτημένη σε, καί εν θηρίοις πολλοίς, ανάλωτος διέμεινε, τή χειρί σου φυλαχθείσα, τού Σωτήρος τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. β

Ανατολίου

Οι δέ, Ανδρέου Ιεροσολυμίτου

Αθλητικοίς παλαίσμασι, τόν εχθρόν κατεπάτησας, Θέκλα παμμακάριστε, καί τάς τούτου μηχανάς, μαρτυρικώς συντρίψασα, θάμυριν έφυγες, καί Χριστώ ενυμφεύθης τώ αληθεί εραστή, τού Παύλου συνόμιλε, καί τού Στεφάνου

σύναθλε, Παρρησίαν έχουσα, Πρωτομάρτυς Χριστού εν γυναιξί, τών πιστώς εκτελούντων τήν πανέορτον μνήμην σου, εκ κινδύνων λύτρωσαι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Τριήμερος ανέστης

Τό μέγα σου προσφύγιον, ελπίς τε καί προστάτις μου, σύ υπάρχεις, Μητροπάρθενε αγνή, σπεύσον τοίνυν εν τάχει, καί ρύσαί με τών κύκλω, κακών συνεπιτιθεμένων μοι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε σταυρούμενον Χριστέ η κυήσασα, θρηνωδούσα ανεβόα μητρικώς, Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον.

Απόστιχα Στιχηρά

Ἦχος α'
Τών ουρανίων ταγμάτων

Ὡ ευκλεής Πρωτομάρτυς, καί Ισαπόστολε, τών αθλουσών η δόξα, καλλιπάρθενε Θέκλα, ίασαι, βοώ σοι, πάθη δεινά, τής ψυχής μου καί μύλωπας, θεοπειθέσι λιταίς σου, καί εκ πυρός, τού ασβέστου με εξάρπασον.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Δι' ομβροτόκου νεφέλης, τήν φλόγα έσβεσε, δροσίζουσά σε Θέκλα, ως πιστήν καί ενδίκως, φλέγουσα απίστους η πανσθενής, τού Χριστού θεία δύναμις, καί εκ θηρίων καί ταύρων διασπασμών, ρυομένη σε εδόξασε.

Στίχ. Καί έστησεν επί πέτραν τούς πόδας μου καί κατεύθυνε τά διαβήματά μου.

Τόν πανωραίον εν κάλλει, νυμφίον άχραντον, επιποθούσα Θέκλα, τόν μνηστήρα ηρνήσω, Παύλου Εκκλησίας νυμφαγωγού, επομένη τοίς ρήμασι, μεθ' ού αρθείσα εις λήξιν τήν παντερπή, εμνηστεύσω όν επόθη σας.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Ανατολίου

Λεόντων ορμάς κατεπάτησας, καί θάμυριν, κατασχύνασα, Πρωτομάρτυς Απόστολε, ηκολούθησας τώ νυμφίω σου κράζουσα, Εις οσμήν μύρου σου έδραμον, Χριστέ, διο καί Παύλον διώκουσα, εξ ουρανού εδέξω τό χάρισμα, καί τό στέφος κεκλήρωσαι παρά τού αθλοθέτου Θεού, καί πρεσβεύεις απαύστως, δωρηθήναι πταισμάτων ιλασμόν, τοίς εν πίστει εκτελούσι τό Ιερόν σου μνημόσυνον.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Οι Μάρτυρές σου Κύριε

Ελπίς μου καί προστάτις μου, θερμή αντίληψις καί προσφυγή μου, σύ τών

πιστών η σωτηρία, πέλεις πανάχραντε Αγνή, όθεν καί προσφεύγω πρός σέ
Δέσποινα, κράζων καί βοών σοι τό, Ημάρτηκα Σώσόν με Κόρη σώσον,
αμαρτανόντων μόνη, ως αληθώς εγγυήτρια.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ου φέρω τέκνον βλέπειν σε, τόν τήν εγρήγορσιν πάσι διδόντα, ξύλω
υπνώσαντα, όπως τοίς πάλαι, εκ παραβάσεως καρπού, ύπνω Ολεθρίω
αφυπνώσασι, θείαν καί σωτήριον εγρήγορσιν, παράσχης, η Παρθένος έλεγεν
θρηνωδούσα, ήν μεγαλύνομεν.

Απολυτίκιον 'Ηχος δ'

Η αμνάς σου Ιησού, κράζει μεγάλη τή φωνή Σέ νυμφίε μου ποθώ, καί σέ
ζητούσα αθλώ, καί συσταυρούμαι, καί συνθάπτομαι τώ βαπτισμώ σου, καί
πάσχω διά σέ, ως βασιλεύσω συν σοί, καί θνήσκω υπέρ σου, ίνα καί ζήσω εν
σοί αλλ' ως θυσίαν άμωμον, προσδέχου τήν μετά πόθου τυθείσάν σοι, Αυτής
πρεσβείαις, ως ελεήμων σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τής Αγίας, ού
η Ακροστιχίς.

Η Πρωτομάρτυς ενθέως δοξάζεται.

Άνευ τών Θεοτοκίων

Ποίημα Ιωάννου Μοναχού.

Ωδή α' 'Ηχος πλ. δ'

Άσωμεν τώ Κυρίω

'Ηχος γλώττης ου σθένει, τούς πανευκλείς τής Πρωτομάρτυρος, διηγήσασθαι
άθλους, ατονεί γάρ πρός ύμνον επάξιον.

Πέπαυται τού τυράννου, η αλαζονεία η υπέροφρυς, κατά τούτου γυναίκες,
ευσεβώς εν Χριστώ γάρ ηνδρίσαντο.

Ρήμασιν απορρήτοις, ευαγγελικώς ενηχηθείσά σου, παμμακάριστε Παύλε, τώ
Χριστώ η παρθένος νενύμφευται.

Θεοτοκίον

Άχραντε Θεοτόκε, η σεσαρκωμένον τόν αϊδιον, καί υπέρθεον Λόγον, υπέρ
φύσιν τεκούσα υμνούμέν σε.

Ωδή γ'

Σύ εί τό στερέωμα

Ω τής αγαπήσεως, τής υπέρ έννοιαν Πάνσεπτε! ή εν Χριστώ, Παύλω
συνεδέθης, ενωθείσα τώ Πνεύματι.

Τρώσαι η ενήδονος, τήν τετρωμένην σου έρωτι, πνευματικώ, φρένα ουκ ισχύει, τών γηϊνων απόλαυσις.

Όλη εκδημήσασα, τών τής σαρκός παθών ρήμασι, τοίς μητρικοίς, ουκ εμαλακίσθης, Αθληφόρε πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Δός ημίν βοήθειαν, ταίς ικεσίαις σου Πάναγνε, τάς προσβολάς αποκρουομένη, τών δεινών περιστάσεων.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ'

Τήν σοφίαν καί Λόγον

Εις ανδρίαν τό θήλυ δι' αρετών, μεταθείσα τώ πόθω τώ τού Χριστού, Θεού οικητήριον, αμφοτέρωθεν γέγονας, τών παθών γάρ τόν γνώφον, ασκήσει μειώσασα, μαρτυρικώς εδείχθης, αθλήσεως καύχημα, όθεν καί τώ κόσμω, ως φωστήρ διαλάμπεις, δισσώς εξαστράπτουσα, τάς ακτίνας τού Πνεύματος, Πρωτομάρτυς πανεύφημε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, την αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καί μόνην εν γυναιξί, σέ ασπόρως τεκούσαν Θεόν σαρκί, μακαρίζομεν, γενεαί τών ανθρώπων, τό γάρ πύρ εσκήνωσεν, εν σοί τής θεότητος, καί ως βρέφος θηλάζεις, τόν Κτίστην καί Κύριον, όθεν τών Αγγέλων, καί ανθρώπων τό γένος, αξίως δοξάζομεν, τόν πανάγιον τόκον σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς ανυμνούσιν αξίως, τήν δόξαν σου Άχραντε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτήν, η αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυξε δακρύουσα, καί πικρώς εκβοώσα, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήνπερ υπομένεις, διά σπλάγχχνα ελέους, Μακρόθυμε Κύριε, τού ελέους η άβυσσος, καί πηγή αγαθότητος, ιλάσθητι καί δώρησαι ούν, τών πταισμάτων άφεςιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσιν εν πίστει, τά άχραντα πάθη σου.

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Μνηστευθείσαν θαμύριδι, ο νυμφαγωγός σε Παύλος ηρμόσατο, τώ επουτώ νυιμφίω ως αμώμητον, ρανίω Θέκλα πάνσοφε.

Απηρτήθης τού έρωτος, τής θεοσεβείας Παύλου τοίς έπεσι, καί θαμύριδος τά ρήματα, ώσπερ λήρον Μάρτυς εμυκτήρισας.

Ραντισμῷ θείου αἵματος, τό Ἀδαμιαῖον γένος ηυλόγηται, Εὐα χαίρει
καθορώσα δέ, γυναιξί τόν ὄφιν υποπίπτοντα.

Τήν αγνείαν ποθήσασα, πάντα τά τερπνὰ τοῦ βίου απώσατο, πλούτον γένος
ωραιότητα, καί ἡδύν μνηστήρα ἡ πρωτόαθλος.

Θεοτοκίον

Ἰλασμόν ἡμῖν δώρησαι, τῶν αγνοημάτων ὡς αναμάρτητος, καί εἰρήνευσον τόν
κόσμον, ὁ Θεός πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε.

Ωδή ε'

Ορθρίζοντες βοῶμέν σοι

Υπέρογκον ἀθλήσεως στάδιον, ἡγωνίσω, Θέκλα παμμακάριστε, καί τοῦ
βραβείου ἡξίωσαι.

Σεσύληται ὁ δράκων ὁ δόλιος, ἡ παρθένος, θείοις γάρ παθήμασιν, υπακοήν
ἐδιδάσκετο.

Ενίκα τήν αἰδῶ σου ἡ ἐνθεος, παρρησία, πύρ γάρ σε ἐγκάρδιον, τό τῆς
Τριάδος ἐξέκαυσε.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον ὑμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί
τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Ωδή ς'

Τήν δέησιν ἐκχεῶ

Νεάνιδος τό τῆς φύσεως σαθρόν, τῇ δυνάμει τοῦ Σωτήρος ἐρρώσθη,
νεανικόν, κόσμον τῷ θείῳ πόθῳ, περιελούσα γάρ νύκτωρ εθάρσησε, καί
ἐδραμε τοῦ ἐραστοῦ, τά εὐώδη ζητούσα διδάγματα.

Θαλάμων υπερφυῶς τῶν νυμφικῶν, αὐθαιρέτῳ ἀντηλλάξατο πόθῳ ἡ
εὐκλεής, καί πρωτόαθλος Θέκλα, τό τῶν κακούργων οἰκεῖν δεσμωτήριον, ὁ
πόθος γάρ τοῦ Ποιητοῦ, τῶν κτισμάτων ἐνίκα τοὺς ἔρωτας.

Εν πνεύματι κατεφίλει τά δεσμά, τοῦ ἐνθέου Διδασκάλου ἡ Μάρτυς, ἐν τῇ
φρουρᾷ, ὡς ἐνθέῳ λειμῶνι, ἀρδευομένη τοῖς λόγοις καί ἡύξανε, καί ἔφερεν ὡς
ἀληθῶς, τῷ Δεσπότῃ καρπὸν ωραιότατον.

Θεοτοκίον

Μή παύσῃ υπέρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, Παναγία Θεοτόκε Παρθένε, ὅτι πιστῶν,
στήριγμα σύ ὑπάρχεις, καί τῇ ἐλπίδι τῇ σῇ κραταιούμεθα, καί πόθῳ σέ καί τόν
ἐκ σοῦ, σαρκωθέντα ἀφράστως δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Τήν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καί αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τάς θλίψεις, ὅτι
κακῶν ἢ ψυχῇ μου ἐπλήσθη, καί ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καί δέομαι
ὡς ἰωνάς, Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ' Ὡς απαρχάς

Τῆς παρθενίας τῷ κάλλει εξέλαμψας, μαρτυρίου στεφάνῳ κεκόσμησαι,
αποστολήν πιστεύῃ Παρθένε ὡς ἐνδοξος, καί τοῦ πυρός μέν τήν φλόγα, εἰς
δρόσον μετέβαλες, τοῦ ταύρου δέ τόν θυμόν, προσευχή σου ἡμέρωσας ὡς
πρωτόαθλος.

Ὁ Οἶκος

Εορτῆς σεβασμίας ἡ ἐλλαμψις, υπερλάμπει φαιδρῶς ὑπὲρ ἥλιον,
μαρμαρυγὰς γάρ φωτός ἀπαστράπτουσα, τοῖς πιστῶν ὀφθαλμοῖς
ἐνοπτρίζεται, διό Ἀγγέλοις συγχορεύοντες, τῷ Σωτήρι Θεῷ ἀλαλάζωμεν
πάντες, βοῶντες αὐτῷ, Ἐμεγάλυνας Σῶτερ τὰ ἐλέη σου, δωρησάμενος
δῶρημα τέλειον τῷ λαῷ, τήν Πρωτόαθλον.

Συναξάριον

Τῇ ΚΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καί
Ἰσαποστόλου Θέκλης.

Στίχοι

- Αὐτός σε σώζει Θέκλα ρήξας τήν πέτραν,
- Οὐ τῷ πάθει πρὶν ἐρράγησαν αἱ πέτραι.
- Πέτρη ἀμφὶ τετάρτην εἰκάδα δέξατο Θέκλην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Κόπριος.

Στίχοι

- Οὐκ ἦν ὁ Κόπρις κόπρις, ἀλλ' ἄλλος βότρυς,
- Καλὸν κυπρισμὸν προσφέρων τῷ Κυρίῳ.

Μνήμη τοῦ γεγονότος θαύματος παρὰ τῆς Θεομήτορος ἐν τῇ νήσῳ
Κυθήρων, ἐνθα ἡ ἐν τοῖς μυριθίοις εὐρεθεῖσα εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἠγείρε τὸν
παράλυτον.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Ὡς δεσμῷ τῷ Παύλῳ, συνεδέθης τῷ πόθῳ, ὦ Παμμακάριστε, ἐν ἁμμασὶν
αλύτοις, τῇ πίστει συμφωνούσα, εὐσεβῶς καὶ συμψάλλουσα, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Συμπαρέστης τῷ Παύλῳ, πρὸ βημάτων ἀδίκων, ὦ καλλιπάρθενε, καὶ πόθῳ
τοῦ Δεσπότου, ἐβόας ἐν ἐκστάσει, τήν αἰδῶ ἀπορρίψασα, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Διὰ πόθον τὸν θείον, τῇ καμίνῳ τό σῶμα, Μάρτυς ἐκδέδωκας, καὶ τῇ τοῦ

ποθουμένου, διέμεινας δυνάμει, ακατάφλεκτος ψάλλουσα, ο τών Πατέρων
ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ομβροτόκος νεφέλη, υετώ καί χαλάζη, τήν φλόγα σβέσασα, ενδίκως
καταφλέγει, τούς άφρονas καί σώζει, μελωδούσαν τήν Μάρτυρα, ο τών
Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Παρθενικής εκ νηδύος, σαρκωθείς επεφάνης, εις σωτηρίαν ημών, διό σου τήν
Μητέρα, ειδοτες Θεοτόκον, ευχαρίστως κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων ημών,
Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

Τόν Βασιλέα τών ουρανών

Ξενοφανής σου ο λογισμός, τόν γάρ τάφον, ως Εδέμ κατώκησας Παρθένε,
Μάρτυς ανυμνούσα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Αμαυρωθήναι τής ευπρεπούς παρθενίας, τό φαιδρόν μή φέρουσά σου
κάλλος, θνήσκειν ηρετίσω, καί ζής εις τούς αιώνας.

Ζωοποιώ καί υπερφυεί συναφθείσα, τώ Χριστώ Πρωτόαθλε νυμφίω, θήρας
ηρετίσω, φρουρούς τής Παρθενίας.

Εκδυσамένη σου τής φθοράς τήν εδθήτα, ευσταλής Χριστού σταδιοδρόμος,
ήλθε πρός αγήρω, ζωήν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τόν κατελθόντα εξ ουρανού καί εν μήτρα, παρθενική οικήσαντα υμνείτε, καί
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν Βασιλέα τών ουρανών όν υμνούσι, στρατιαί τών Αγγέλων υμνείτε, καί
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Σέ τήν απειρόγαμον

Τίς σου τό αήττητον, ώ Πρωτομάρτυς μή θαυμάση; θήρας νοητούς τά πάθη
γάρ, τής ψυχής τιθασεύσασα, τά ακρατή θηρών ορμήματα ουκ επτοήθης,
αλλά μένεις, εν μέσω τούτων αδιάφθορος.

Άβατος ακρότομος, Θεού προστάξει σοι ερράγη, πέτρα θεοφόρω Μάρτυρι,
λουτρώ αναγεννήσεως, εσφραγισμένη θεία νύμφη, ως θάλαμος τή φυγάδι,
καί εν αγκάλαις υπεδέξατο.

Ίασαι Πρωτόαθλε, τούς μώλωπας τούς τής ψυχής μου, κόσμω τήν ειρήνην
βράβευσον, τώ πιστώ Βασιλεί ημών, κατά βαρβάρων δυσμενών νέμουσα
τρόπαια, καί ειρήνην ταίς Εκκλησίαις σαίς δεήσεσι.

Θεοτοκίον

Νέκρωσόν μου Δέσποινα, τήν έτι ζώσαν αμαρτίαν, ζώωσον ψυχής τήν νέκρωσιν, ενεργεία τής όντως ζωής, τής γεγεννημένης εκ γαστρός σου, δι' άφατον ευσπλαγχνίαν, τοίς ευσεβώς σε μεγαλύνουσιν.

Ο Ειρμός

«Σέ τήν απειρόγαμον, Θεού Μητέρα τού Υψίστου, σέ τήν υπέρ νούν κυήσασαν, διά λόγου τόν όντως Θεόν, τήν υψηλοτέραν τών αχράντων Δυνάμεων, ασιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Ρωσθείσα καλλιπάρθενε, ταίς θείαις εισηγήσεσι, τού θεοκήρυκος Παύλου, φθαρτόν μνηστήρα παρείδες, καί τούτω ηκολούθησας, Πρωτομάρτυς πολυάθλε, ώ Θέκλα ισαπόστολε, διό καί νίκης τό στέφος παρά Χριστού εκομίσω.

Θεοτοκίον όμοιον

Κυρίως Θεοτόκον σε, ομολογούμεν Δέσποινα, οι διά σου σεσωσμένοι, τόν γάρ Θεόν απορρήτως, εκύησας τόν λύσαντα, διά Σταυρού τόν θάνατον, πρός εαυτόν δ' ελκύσαντα, Μαρτύρων δήμους, μεθ' ών σε, ανευφημούμεν Παρθένε.

Εις τούς Αίνους, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος α' Ανατολίου

Αθλητικόν στάδιον σήμερον πρόκειται, λαοί χορεύσωμεν, καί τά εν αυτώ τελούμενα, παράδοξα πράγματα κατοπτεύσωμεν, άσπιλος γάρ αμνάς, πρόκειται σφαγή, υπέρ τού σφαγιασθέντος Χριστού τού Θεού ημών, η καλλιπάρθενος Θέκλα καί Θεόνυμφος, διό Τριάδος τή πίστει, τήν τών τυράννων κατήργησεν αθεότητα, καί σύν, Αγγέλοις χορεύουσα, τώ Σωτήρι πρεσβεύει, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ανατολίου

Νυμφίον έχουσα έν ουρανοίς, Χριστόν τόν Θεόν ημών, νυμφώνος κατεφρόνησας τού επιγείου καί μνηστήρος, Θέκλα πρώταθλε, ταίς γάρ μητρώαις θωπείαις εμφρόνως μή πεισθείσα, Παύλω ηκολούθησας, επ' ώμων αραμένη τό σημείον τού Σταυρού, καί τό μέν πύρ ουκ ενάρκησας, τών δέ θηρών τήν ωμότητα, εις ημερότητα μετέβαλες, φώκας δέ απενέκρωσας, τή εν Χριστώ καταδύσει τού αγίου Βαπτίσματος. Αλλ' εν άθλοις γενναίοις διαπρέψασα, μή διαλίπης πρεσβεύουσα απαύστως τώ Κυρίω, υπέρ τών πίστει τελούντων, τήν αισιέβαστον μνήμην σου.

Ήχος δ' Ανατολίου

Αναθείσα σεαυτήν παντοδυνάμω νεύματι, κρατυνομένη ως πρώταθλος τού Χριστού, καί τήν γεώδη καταλείψασα στοργήν, ανεδέξω τήν λαμπάδα τής αιωνίου ζωής, όλβιος υπάρξασα θάλαμος, εις όν αι τών θηλειών αγέλαι προσαναπαύονται, είσοδον ευράμεναι τής αιωνίου ζωής, μεθ' ών ικέτευε Απόστολε Θέκλα, υπέρ τών ψυχών ημών.

Ήχος δ' Ανατολίου

Χορείας εγείρατε φιλομάρτυρες, τών αγώνων γάρ εφέστηκεν ο καιρός, καί τής Πρωτομάρτυρος η ετήσιος μνήμη, πάντας εις δοξολογίαν προτρέπουσα Θεού, Θέκλα γάρ η πρώτη Μαρτύρων εν γυναιξί, τό αθλητικόν στάδιον ανύσασα, πρώτη καί στεφηφόρος αναδέδεικται, καί παρρησία πρεσβεύει, υπέρ τών ψυχών ημων.

Δόξα... Ἦχος δ'

Τήν σήν υπέρ άνθρωπον άθλησιν, Πρωτομάρτυς Χριστού, ουκ ανθρώπων μόνον έθαύμασαν τά γένη, αλλά καί θήρες τεθήπασιν άγριοι, αι φλόγες, ου φλόγες ελογίσθησαν σοι καλλιπάρθενε Θέκλα, διά τόν σόν νυμφίον Χριστόν, γένηθας γάρ δι' αυτόν πάσχουσα, καί κόσμου χωριζομένη, ίνα τής επουρανίου τύχης μακαριότητος, εν παρρησία πρεσβεύουσα, υπέρ τών ψυχών ημών.

**Καί νύν... Θεοτοκίον
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν**

Επομβρίαις τού Πνεύματος, τού Αγίου Πανάχραντε, τήν εμήν διάνοιαν καταδρόσισον, η τήν σταγόνα κυήσασα, Χριστόν τόν τήν άμετρον ανομίαν τών βροτών, οικτιρμοίς αποσμήχοντα, αποξήρανον, τήν πηγήν τών παθών μου, καί χειμάρρου, καταξίωσον τρυφής με, τής αιζώου Πανάχραντε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ ως εώρακε, καθηλούμενον Κύριε, η αμνάς καί Μήτηρ σου εξεπλήττετο, καί, Τί τό όραμα έκραζεν, Υιέ ποθεινότατε; ταύτά σοι ο απειθής, δήμος ανταποδίδωσιν, ο παράνομος, ο πολλών σου θαυμάτων απολαύσας; Αλλά δόξα τή αρρήτω, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Απόστιχα Στιχηρά τής Οκτωήχου

Δόξα...

Ἦχος β' Ανατολίου

Δεύτε φίλαθλοι, τών θηλειών τό καύχημα, τήν Πρωτομάρτυρα Θέκλαν, εν ύμνοις Τιμήσωμεν, αύτη γάρ τόν αντίπαλον εχθρόν, τή δυνάμει τού Σταυρού κατεπάτησε, καί τήν νίκην άρασα, αξίως εστεφανώθη, διό δυσωπεί η πολυάθλος, τού ρυσθήναι κινδύνων, καί τής μελλούσης κρίσεως, τούς εν πίστει καί πόθω τελούντας τήν μνήμην αυτής.

**Καί νύν... Θεοτοκίον
Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρόν**

Άλλην, κραταιάν καταφυγήν, καί ισχύος πύργον καί τείχος, ακαταμάχητον, όντως ου κεκτήμεθα, ει μή σέ Πάναγνε, καί πρός σέ καταφεύγομεν, καί σύ εκβοώμεν, Δέσποινα βοήθησον, μή απολώμεθα, δείξον, τήν σήν χάριν εις πάντας, καί τής δυναστείας τήν δόξαν, καί τής ευσπλαγχνίας σου τό μέγεθος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Βότρυν η τεκούσα τής ζωής, όν αγεωργήτως εν μήτρα, εκυοφόρησας, ξύλω ως εώρακας, τούτον κρεμάμενον, θρηνωδούσα ωλόλυζες, καί έκραζες, Τέκνον, γλεύκος εναπόσταξον, δι' ού η μέθη αρθή, πάσα τών παθών ευεργέτα, δι' εμού τής σέ τετοκυίας, σου την ευσπλαγχνίαν ενδεικνύμενος.

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Οσίας Μητρός ἡμῶν Ευφροσύνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά.

Ἦχος πλ. α'
Ὅσιε Πάτερ

Μήτηρ Οσία, Ευφροσύνη ἀξιάγαστε, τήν ὄντως ευφροσύνην ἐπιποθήσασα, τήν ταύτην προξενούσαν ὠδεύσας τρίβον, πλούτου ἡλλάξω γάρ, πτωχείαν πολλήν, σαρκικοῦ μνηστήρος, τόν ζῶντα εἰς αἰῶνας, τρυφῆς ρεούσης, τό ἐγκρατές, τῆς ἀναπαύσεως, πόνους τοὺς ἐν ἀσκήσει, τήν υπερκόσμιον ζωὴν τήν ἐν τῷ κόσμῳ, ἥς καί ἐπέτυχες φρονίμοις σὺν Παρθένοις, διατηρήσασα τήν σὴν λαμπάδα ἀσβεστον, καί νυμφῶνος ἀξιωθείσα, ὡς παρθένος, ὡς νύμφη Χριστοῦ πανεύφημε.

Ρεῖθροις δακρύων, ἀρδευθείσα τήν διάνοιαν, εὐθήνησας ἀσκήσει, τοὺς ἐναρέτους καρπούς, ἀμπελος καθάπερ ὠραιοτάτη, ἤνεγκας βότρυας ὠραίους σεμνή, ὦν τοῦ θείου γλεύκους, σαφῶς ἐμφορηθέντες, τά αἰσθητήρια τῆς ψυχῆς, καταγλυκαίνομεν ὄντως σοῦ τῇ μιμῆσει, καί εὐφραινόμεθα τήν θείαν ευφροσύνην, μέθην ὠθούμενοι τήν ἐκ τῆς ἀμαρτίας, βοῶντες, Πάνσεμνε, Χριστόν δυσώπει πάντοτε, δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένη, ὁμόνοιαν εἰρήνην καί μέγα ἔλεος.

Θέαμα ξένον, καί τῇ φύσει δυσπαράδεκτον! πῶς ἔλαθες τῆς Εὐας τοῦ παλαιοῦ πτερνιστοῦ, δεινὰς μηχανουργίας, μέσον ἀνδρῶν, κατασκηνώσασα τελείῳ νοῖ, πῶς πυρός ἐν μέσῳ, διήλθες μὴ φλεχθείσα, πῶς συνεκαλυψας γυναικῶν τό ἀσθενές, νευρουμένη θεία δύναμι, τοῦ τήν ἀσθένειαν ἡμῶν ἀναλαβόντος, καί ἀνατείλαντος ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, ὃν καθικέτευε, Ἀγγέλοις συγχορεύουσα, δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένη, ὁμόνοιαν εἰρήνην καί μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος β'
Τοῦ Στουδίτου

Τό καθαρὸν τῆς ἀγνείας σου χρῆμα, ἀμωμον ἐξ ἀνδρῶν φυλάξασα, νύμφη Χριστοῦ ἐχρημάτισας, Ευφροσύνη παμμακάριστε, σώματος μὲν κάλλος, ἀσκητικοῖς πόνοις μαράνασα, ψυχὴν δέ ὠραῖσασα, τῇ εὐμορφίᾳ τῆς χάριτος, ἐν γάρ τῷ ἄρρενι τό θῆλυ σαφῶς ὑποκρύψασα, ἔλαθες Βελίᾳρ τά ἐνεδρα, ἀγγελικῶς ἐν γῇ βιώσασα, Ἀλλ' αἰτήσαι εἰρήνην, τοῖς πόθῳ εὐφημούσί σε, ὡς χαράς ἐπώνυμος κοσμοχαρμόσυνε.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Χαίρε, ηλιόμορφε αστήρ, χαίρε η αιτία απάντων, καλών Πανάμωμε, χαίρε η χωρήσασα, Θεόν αχώρητον, η τον στάχυν βλαστήσασα, τής αθανασίας, χαίρε θεϊόν όχημα, πύλη η πάμφωτος, χαίρε η αράς αναιρέτις, τής προγονικής ημών Κόρη, αγαθών η πρόξενος υπάρχουσα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ότε, η αμίαντος αμνάς, έβλεψε τόν ίδιον άρνα, επί σφαγήν ως βροτόν, θέλοντα ελκομενον, θρηνούσα έλεγεν, Ατεκνώσαι νύν σπεύδεις με, Χριστέ τήν τεκούσαν, τί τούτο πεποίηκας, ο λυτρωτής τού παντός; Όμως, ανυμνώ και δοξάζω, σου τήν υπέρ νούν τε και λόγον, άκραν αγαθότητα φιλάνθρωπε.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Απολυτίκιον Έχος πλ. δ'

Εν σοί Μήτηρ ακριβώς διεσώθη τό κατ' εικόνα, λαβούσα γάρ τόν Σταυρόν, ηκολούθησας τώ Χριστώ και πράττουσα εδίδασκες, υπερорάν μέν σαρκός, παρέρχεται γάρ, επιμελείσθαι δέ ψυχής, πράγματος αθανάτου, διό και μετά Αγγέλων συναγάλλεται, Όσία Ευφροσύνη, τό πνεύμά σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, Κανόνες τής Οκτωήχου εις, και τής Αγίας δύο (ο παρών ουχ ευρίσκειται εν τώ χειρογράφω).

Ωδήα' Έχος πλ. δ'

Αρματηλάτην

Ο τρισαγίαις εν φωναίς υμνούμενος, υπό φρικτών στρατιών, και συνωδά δείξας, τούς βροτούς δοξάζειν σε, και νύν αυτός τήν βλάσφημον, ανατρέπων προσθήκην, τού Τρισαγίου εξαίσιον, έθου τού παιδός αρπαγήν και φωνήν.

Σύ τόν Θεόν από ψυχής επόθησας, και εμνηστεύθης αυτώ, κοσμικόν μνηστήρα, και σαρκός ευπάθειαν, και πλούτον τόν επίκληρον, και τρυφήν και τήν δόξαν, καταλιπούσα Πανεύφημε, και ασκητικόν βίον ζήσασα.

Ευφωρωτάτη γή καθάπερ πέφηνας, εκατοστεύοντα, καρπόν αποδούσα, Ευφροσύνη πάνσεμνε, και γάρ εν τή καρδιά σου, δεξαμένη προθύμως, τήν συμβουλήν τήν σωτήριον, ενεγκείν εις έργον εσπούδασας.

Θεοτοκίον

Ρήσεσι θείων Προφητών επόμενοι, καθωμολόγησαν, τόν τού Θεού Λόγον, σάρκα προσλαβόμενον, οι θεοφόροι Μάρτυρες, εξ αχράντου Παρθένου, ήν Θεοτόκον δοξάζομεν, άσμασιν αεί μακαρίζοντες.

Έτερος Κανών, τής Οσίας, ού η Ακροστιχίς.

Έγνον σοι μέλπω προφρόνως Ευφροσύνη. Ο Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. α'
Ἴππον καὶ αναβάτην

Ὑμνοῖς Θεοτερπέσιν, ὑμνοῦντα σήμερον, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, καὶ ὄντως ἀξιέπαινον, φωτὶ με καταύγασον, τῶν εὐχῶν σου Πάνσεμνε, ευφροσύνης θείας ἐπώνυμε.

Μόνον τό θεῖον κάλλος, Χριστοῦ ποθήσασα, καὶ ταῖς τουτου θελχθείσα, αὐλοῖς ωραιότησι, τό κάλλος τοῦ σώματος, ἐβδελύξω ἐνδοξε, θεωρίαις θεταῖς σχολάζουσα.

Νύμφη ωραῖσμένη, τῶν ἀρετῶν καλλοναῖς, ἐμνηστεύσω τόν ὄντως, ωραῖον κάλλει Χριστόν, λιπούσα τόν πρόσκαιρον, Ευφροσύνη μνήστορα, καὶ τοῦ βίου πᾶσαν τερπνότητα.

Θεοτοκίον

Ὅλος ἐπιθυμία, καὶ γλυκασμός καὶ ζωή, ὁ ἐκ σοῦ ἀνατείλας, υπερβολή χρηστότητος, Παρθένε πανάμωμε, ὃν δυσώπει σῶσαί με, τόν ἀπαύστως σε μακαρίζοντα.

Ωδή γ'
Ὁ στερεώσας

Ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, ὁ ἀποκρύψας τὰ βάθη, μυστηρίων σου καὶ ἀποκαλύψας, νηπίοις ταῦτα θαυμαστώ, νηπίῳ ἐκκαλύπτεις νύν, ἀρθέντι ἐν νεφέλαις, μέλος σαφῶς τό Τρισαγίον.

Τῆς ἐμπαθείας δυσειδῆ, χιτῶνα ἐκδυσασμένη, ἐν σοφίᾳ τὴν στολήν ἐνεδύσω, ἀπαθείας ἐν Χριστῷ, μέσον ἀνδρῶν ἀπήστραψας, ἀσκητικῶς βιούσα, καὶ σκεπομένη τῇ χάριτι.

Τῆς ἐγκρατείας χαλινῷ, τὰς ἀκαθέκτους ορέξεις, τῆς σαρκὸς ἀναχαιτίζουσα, Μήτηρ, πρὸς τόν δρόμον τόν καλόν, τῆς ἱεράς ἀσκήσεως, τὴν σὴν καρδίαν εἶχες, ευθυπορούσαν ἀπρόσκοπα.

Θεοτοκίον

Ἀπειρογάμως τοῦ Θεοῦ, τόν Λόγον ὦ Θεοτόκε, ἀπεγέννησας ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ὃν οἱ Μάρτυρες Θεόν, ἀνδρείως ὡμολόγησαν, ὡς στρατιῶται τούτου, στεφανίται γενόμενοι.

Ἄλλος
Ὁ πῆξας ἐπ' ουδενός

Μεγάλως ἐγκαρτερήσασα ἀγωνίσμασι, τοῦ ἐχθροῦ καθείλες τὰ μηχανήματα, ἔτρεψας δαιμόνων προσβολάς, Ἀγγέλοις ὡμοιώθης, ἀθανασίαν μελετήσασα, Μήτηρ, ἐν θνητῷ σου τῷ σώματι.

Ευφραίνει τῶν Μοναστῶν καρδίας ὁ βίος σου, στηριγμός υπάρχων καὶ παιδαγωγήσις, πρὸς σωτηριώδεις ἐντολάς, πρὸς τρίβους ἀφθαρσίας, πρὸς τῆς ἀγάπης τόν ἀκρότατον, ὅρον Ευφροσύνη τοῦ Κτίσαντος.

Λαμπρύνει τά τών πιστών ενθέως συστήματα, η λαμπρά σου μνήμη καί αξιέπαινος, θέλγει τών Οσίων τούς χορούς, Αγγέλους επευφραίνει, μεθ' ών αυλίζει ώσπερ Άγγελος, ών περ καί τόν βίον εξήλωσας.

Θεοτοκίον

Παθών με τό χαλεπόν χειμάζει κλυδώνιον, πονηρών πνευμάτων βυθός συνέχει με, η τής αμαρτίας καταίγίς, δονεί μου τήν καρδίαν, Θεοκυήτορ σύ με στήριζον, ειλικρινώς σε δοξάζοντα.

Ο Ειρμός

«Ο πήξας επ' ουδενός τήν γήν τή προστάξει σου, καί μετεωρίσας ασχέτως βρίθουσας, επί τήν ασάλευτον Χριστέ, πέτραν τών εντολών σου, τήν Εκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε αγαθέ καί φιλόανθρωπε».

Κάθισμα 'Ηχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον

Τό τού θήλεος χαύνον επινευρώσασα, ουρανίαις ελπίσι μέσον Κατώκησας, αδιστάκτω λογισμώ ανδρών θεόπνευστε, τόν τής Εύας περνιστήν, υποτάπτουσα ταίς σαίς, Παρθένε πτέρναις τοίς πόνοις, καί ταίς αγρύπνοις μελέταις, διό εν πίστει σέ μακαρίζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ λιμένα καί τείχος καί καταφύγιον, Καί ελπίδα καί σκέπην καί προστασίαν θερμήν, ευρηκότες οι πιστοί, πρός σέ προστρέχομεν, καί εκβοώντες εκτενώς, ανακράζομεν πιστώς, Ελέησον Θεοτόκε, τούς επί σοί πεπιοιθότας, καί τών πταισμάτων απάλλαξον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ σε ορώσα Χριστέ η Μήτηρ σου, εκουσίως εν μέσω ληστών κρεμάμενον, κοπτομένη μητρικώς τά σπλάγχνα έλεγεν, Αναμάρτητε Υιέ, πώς αδίκως εν Σταυρώ, ώσπερ κακούργος επάγης, τό γένος τό τών ανθρωπων, ζωώσαι θέλων ως υπεράγαθος.

Ωδή δ'

«Σύ μου ισχύς Κύριε, συ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο Πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ Προφήτη, Αββακούμ σοι κραυγάζω, Τή δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε».

Οικονομών, πρός τό συμφέρον τά πάντα Σωτήρ, καί παιδεύων, πάντας πρός διόρθωσιν, καί τών κακών πάντων αποχήν, καί τά νύν συνήθως, σεισμώ τήν γήν συνετάραξας, βλασφήμους ανατρέπων, δόξας αιρετιζόντων, καί διδάσκων ως θέμις δοξάζειν σε.

Ασκητικήν, παλαίστραν ήνυσας χαίρουσα, Ευφροσύνη, ανδρών μέσον μένουσα, καί θανατούσα τάς εμπαιθείς, τής σαρκός ορέξεις, τώ πόθω τώ τού Δεσπότη σου, διό τής αθανάτου, κατοικίας καί δόξης, ηξιώθης λαβούσα τόν στέφανον.

Τούς στεναγμούς, τών σών δακρύων προσφέρουσα, ὡσπερ μύρα, Μήτηρ τῷ Δεσπότη σου, τήν ευωδίαν τήν παρ' αὐτοῦ, τήν τών χαρισμάτων, τών θεϊκῶν ανταπείληφας, δι' ὧν ευωδιάσθης, καί διέπνευσας πᾶσι, τήν οσμήν τών θαυμάτων θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Ὅπλον Χριστέ, τήν σέ τεκούσαν Πανάμωμον, κεκτημένοι, πλάνης ἐτροπώσαντο, τάς μηχανάς, Μάρτυρες σοφοί, καί τάς τών τυράννων, θωπείας σοφῶς διέλυσαν, καί νύν στεφανηφόροι, δεδειγμένοι βοῶσι, Τή δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Ἄλλος

Τήν θείαν ἐννοήσας σου

Πατρί σε ουρανίῳ προσέχουσιν, τῷ τών ψυχῶν νυμφαγωγῷ, πατρός στοργή οὐκ ἐκώλυσεν, οὔτε προσκαίρου νυμφίου, οδεύσαι τήν ὁδόν τήν σωτήριον.

Ὡς φοῖνιξ θεοφρόνως ἐξήνθησας, δικαιοσύνης γλυκασμόν, καί ὡσεὶ κέδρος παρ' ὕδατα, τῆς ἐγκρατείας θεόφρον, καρπούς τοῦς ἐναρέτους ἐπλήθυνας.

Πυρί τῆς ἐγκρατείας ἐτέφρωσας, τάς φρυγανώδεις ἡδονάς, καί πυρωθείσα τῷ ἀνθρακι, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, θαυμάτων λαμπηδόνας ἐξήστραψας.

Θεοτοκίον

Οικτεῖρησον οἰκτίρμων υπάρχουσα, τήν παναθλίαν μου ψυχὴν, Θεοκυήτορ πανάμωμε, τήν ἐκ παθῶν ἀμαρτίας, δεινῶς ἀμαυρωθείσαν καί στένουσαν.

Ὡδή ε'

Ἵνα τί με ἀπώσω

Προτυπῶν τών δικαίων τήν ἐν τῇ δευτέρᾳ Χριστέ παρουσία σου, υπαντήν φρικώδη, ἐν νεφέλαις καί νύν τήν ἐξάισιον, ἀρπαγὴν εἰργάσω τήν τοῦ παιδός, δι' οὐ διδάσκεις, τό Τρισάγιον μέλος ὀρθότομον.

Τοῖς ἐνθέοις σου ἔργοις, ἔδειξας τήν κλήσιν σου ἐπαληθεύουσιν, ὡς γάρ λίθος ὠφθης, πολυτίμητος σμάραγδος ἐνδοξε, διαλάμπων μέσον τών ἱερῶν ἀνδρῶν Παρθένε, τῇ λαμπρότητι τῆς καθαρότητος.

Ευφροσύνην τήν θείαν, ἔσχες ἐν καρδίᾳ σου, εὐφραινομένη αἰί, ἐν τοῖς τοῦ Κυρίου διατάγμασιν, οἷς ἐντρυφήσασα, πολιτείαν ἤσκεις, τήν ἀκραιφνή καί πανολβίαν, Ευφροσύνη παρθένε Θεόνυμφε.

Θεοτοκίον

Ἀληθὴ Θεοτόκον, πάντες ἐπιγινόντες σε Μάρτυρες ἐνδοξοὶ, τόν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεόν Λόγον εἰδότες ἐκήρυξαν, πρὸς τήν ἀμαρτίαν, νεανικῶς μέχρι τοῦ θανάτου, ἀνθιστάμενοι Κόρη πανύμνητε.

Ἄλλος

Ὁ ἀναβαλλόμενος

Φέγγει θείων πράξεων, ως λίθος σμάραγδος, σεμνή ωράθης, ανδρών εν μέσω, ανδρικά παλαίσματα, επιδεικνυμένα, καί τέρπουσα τόν Κύριον.

Ραίνουσα τά δάκρυα, ώσπερ αρώματα ευωδιάσθης, εμεγαλύνθης ως μύρον πολύτιμον, Θεώ προσηνέχθης, παρθένος αδιάφθορος.

Όλην σου τήν έφεσιν, Θεώ προσένειμας, αυτόν ποθούσα, αυτόν ζητούσα, αυτού ανιχνεύουσα, τήν νομοθεσίαν, Παρθένε τήν σωτήριον.

Θεοτοκίον

Νέον απεκύησας, ως βρέφος άχραντε, τόν πρό αιώνων, Πατρός ανάρχου, αχρόνως εκλάμπαντα, όν υπέρ τού κόσμου, δυσώπει Θεονύμφευτε.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Συνέσεισας μέν τήν γήν, καί βλέμματι, συνετάραξας, καρδίας δέ τών βροτών, κλονήσας εσάλευσας δεινώς βλασφημούντων σε, αλλ' ανεκαλέσω, συμπαθώς αύθις τό σύντριμμα.

Ωραία νύμφη Χριστού, εδείχθης καί περιδέξιος, τώ κάλλει τών αρετών, σεαυτήν κοσμήσασα, Ευφροσύνη πάνσεμνε, διό καί παστάδος ουρανίου κατηξίωσαι.

Μαράνασα τής σαρκός, τά θηριώδη ορμήματα, τόν έρωτα τής Χριστού, αγάπης λαμπρότερον, έσχες διανάπτοντα, καί φωτίζοντά σου, τής ψυχής τά αισθητήρια.

Θεοτοκίον

Νευρούμενοι ταίς εκ σου, εκπεμπομέναις δυνάμεσιν, οι Αθλοφόροι Χριστέ, νομίμως ενήθλησαν, τήν αγνήν Μητέρα σου, ανυμνολογούντες, απορρήτως σε κυήσασαν.

Άλλος

Μαινομένην κλύδωνι

Ως αγνή καί άμωμος, ως ωραία ως περικαλής, τώ νυμφίω Λόγω σύ μεμνήστευσαι, εις αιώνας, διατηρούντί σε άφθορον.

Στεναγμοίς καί δάκρυσιν, εκζητούσα τόν Δημιουργόν, τής εκείνου θέας κατηξίωσαι, ως εκλεκτή, σύν εκλεκτοίς αξιάγαστε.

Εγκρατείας άγαλμα, σωφροσύνης έμψυχος εικών, τοίς πιστοίς ωράθης ευφημούσί σου, τό Ιερόν, ώ Ευφροσύνη μνημόσυνον.

Θεοτοκίον

Υπέρ νούν τόν άχρονον, υπέρ λόγον τόν Δημιουργον, Παναγία τέτοκας λυτρούμενον, πάσης φθοράς, τούς Θεοτόκον υμνούντάς σε.

Ο Ειρμός

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρω Δέσποτα Χριστέ, τών παθών τήν

θάλασσαν κατεύνασον, καί εκ φθοράς, ανάγαγέ με ως εύσπλαγχνος».

Κοντάκιον Ἦχος β' Τά άνω ζητών

Τής άνω ζωής, τυχείν επιποθήσασα, τήν κάτω τρυφήν, σπουδαίως καταλέλοιπας, καί σαυτήν ανέμιξας, αναμέσον ανδρών πανασίδιμε, διά Χριστόν γάρ τόν νυμφίον σου, μνηστήρος προσκαίρου κατεφρόνησας.

Ο Οίκος

Εν ευφροσύνη καί θυμηδία, τάς ψυχάς ευφρανθέντες, αναστώμεν σπουδή ακούσαι λόγον παράδοξον, υπερβαίνει γάρ έννοιαν πάσαν τό διήγημα τούτο καί καταπλήττει, ότι γυνή εν μέσω ανδρών καταμένουσα, ενίκησε τόν Βελίαρ, καί τό πύρ κατεπάτησε των ηδονών, καί ουκ εφλέχθη τό σύνολον, τόν Χριστόν γάρ ποθούσα η άσπιλος, μνηστήρος προσκαίρου κατεφρόνησε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΕ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Ευφροσύνης, θυγατρός Παφνουτίου τού Αιγυπτίου.

Στίχοι

- Τό θήλυ κρύπτεις ανδρικώς Ευφροσύνη,
- Καί κρυπτά τόν βλέποντα Δεσπότην βλέπεις.
- Εικάδα Ευφροσύνη κατά πέμπτην πότμον υπέστη.

Εις τόν Όσιον Παφνούτιον, τόν πατέρα αυτής.

Στίχοι

- Μύσας ο Παφνούτιος εν τώ σαρκίω,
- Τώ πνεύματι ζή, καί θεωρεί φώς μέγα.

Τή αυτή ημέρα, Μνημη τού Αγίου Μάρτυρος Παφνουτίου.

Στίχοι

- Σταυρούσι Παφνούτιον οι κόσμου φίλοι.
- Τόν παντί κόσμω καί πρίν εσταυρωμένον.

Τή αυτή ημέρα, η ανάμνησις τού μεγάλου σεισμού, εν ή τελείται η εν αέρι αρπαγή τού παιδός.

Στίχοι

- Αρθείς άνω παίς τό τρισύμνητον μέλος,
- καθώς νόες ψάλλουσιν, αγγέλλει κάτω.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη των Αγίων μαρτύρων Παύλου, Τάπτης, καί τέκνων αυτών Σαβινιανού, Μαξίμου, Ρούφου καί Ευγενίου.

Στίχοι

- Πατήρ ο Παύλος μαρτυρεί σύν τοίς τέκνοις,
- Μεθ' ών σεαυτήν Τάττα τάττεις εμφρόνως.

Ταίς αυτών αγίαις, πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'
Θεού συγκατάβασιν

Εχθρούς ματαιόφρονas, νηπιοφρόνως σε παροργίζοντας, καί δεινώς βλασφημούντας, προσθήκη νόθω τῆς τρισαγίας φωνῆς, διά νηπίου φωνῆς νύν διήλεγξας, επιστηρίξας πιστούς εν ξένοις τέρασι.

Θεώ προσανέθηκας τήν τῆς καρδίας πάσαν ἔφεσιν, αὐτόν στέργουσα πίστει, αὐτόν ζητούσα καί ανιχνεύουσα, τῶν προσταγμάτων αὐτοῦ τήν σωτήριον, νομοθεσίαν σεμνή, δι' ἧς εφεύρες ζωήν.

Νηστείαις δεήσεσι, σκληραγωγίαις καί χαμευνίαις σεμνή, εκλεπτύνασα σάρκα, τόν νοῦν ανύψωσας πρὸς τόν Κτίστην σου, ὡ ενυμφεύθης, ὄν καί επόθησας, οὐ κατετρύφησας νύν τῆς ωραιότητος.

Θεοτοκίον

Υπάρχουσα Δέσποινα, καθαρωτέρα πάσης τῆς Κτίσεως, υπεδέξω τόν Λόγον, εκ σοῦ αρρήτως αποικτόμενον, ὄν οι γενναῖοι ποθήσαντες Μάρτυρες, τῇ τῶν βασάνων πυρά ενεκατέρησαν.

Ἄλλος
Ο υπερυψούμενος

Φῶς σοι ανατέταλκε, καί η τούτου σύζυγος, ευφροσύνη Ἐνδοξε, ευθείαν γάρ ἔσχηκας, τήν γνώμην μελωδούσα, ο Θεός ευλογητός εἰ.

Ράβδον δυναμούσάν σε, τόν Σταυρόν κατέχουσα, δαιμόνων τά χάσματα, διέβης απήμαντος, Οσία μελωδούσα, ο Θεός ευλογητός εἰ.

Οἶκον τήν καρδίαν σου, τοῦ Αγίου Πνεύματος, Οσία ετέλεσας, τοῦ ενισχύσαντος, καί δείξαντος πνευμάτων, πονηρῶν δυνατωτέραν.

Θεοτοκίον

Σῶμα περικείμενον, Θεόν τόν ασώματον, Πανάμωμε τέτοκας, ημάς εκλυτρούμενον, τοὺς φόβω μελωδούντας, ο Θεός ευλογητός εἰ.

Ωδή η'
Επταπλασίως κάμινον

Επί τῷ πύργῳ πάλαι μέν, τῆς Χαλάνης συνέχεας, γλώσσας τῶν κακῶς, ομνοούντων Κύριε, καί νύν εστηλίτευσας, τὰς γλωσσαλγίας τῶν δυσσεβῶν, επί βλασφημία, συμφωνούντων αθέσμῳ, εν γλώσση ψελλιζούσῃ, αιθερίου αρθέντος, νηπίου παραδόξως, εις θάμβος τῶν ορώντων.

Ασκητικοῖς παλαίσμασι, τόν εχθρόν κατεπάτησας, καί ηγαλλιάσθης, αληθῶς τῷ πνεύματι, εντεύθεν αἰδιος, σέ ευφροσύνη πάνσεμνε, Κόρη υπεδέχθη, τά βραβεῖα τῆς νίκης, κατέχουσας καί πίστει, τόν Σωτήρα βοῶσαν, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μέσον ανδρών κατώκησας, τήν αγνείαν φυλάπτουσα, καί συντηρουμένη,
μηχαναίς τού όφεως, απήμων ακράδαντος, τού Θεού σε σκεπάζοντος, καί
διατηρούντος, τή οικεία δυνάμει, καί πάσι προδεικνύντος, τής ψυχής σου τήν
αίγλην, καί γνώμην καί ανδρίαν, θεόφρον Ευφροσύνη.

Θεοτοκίον

Νέον ως βρέφος τέτοκας, τόν Πατρί καί τώ Πνεύματι, άχραντε Παρθένε,
συμφυώς νοούμενον, Χριστόν τόν Θεόν ημών, όν οι γενναίοι Μάρτυρες,
καθομολογούντες, Ιερώς εναθλούσι, μεθ' ών σε Παναγία, μακαρίζουσι πίστει,
λαοί φυλαί καί γλώσσαι, εις πάντας τούς αιώνας.

Άλλος

Σοί τώ παντουργώ

Ύλην τών παθών, απειτινάξω κόρη, Αγγέλων τόν άϋλον, βίον ζηλώσασα, οis
περ συμμελπεις, τόν κυριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς
αιώνας.

Νέμει σοι ζωήν, ο τής ζωής ταμίας, αυτού γάρ τοίς ίχνεσιν, εξηκολούθησας,
τούτου τό κάλλος, ποθήσασα τό θείον, ώ καί συνεφραίνη, εις πάντας τους
αιώνας.

Ήρθης πρός μονάς, τάς αιζώους όντως, εφέσεως έτυχες, ής επεπόθησας,
ξύλου Παρθένε, ζωής κατατρυφώσα, καί υπερυψούσα, εις πάντας τούς
αιώνας.

Θεοτοκίον

Όλη εκλεκτή, ωραϊσμένη όλη, Θεός ήν ηγίασεν, ήν εξελέξατο, ώφθης
Παρθένε, αεί δεδοξασμένη, όθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Σοί τώ παντουργώ, εν τή καμίνω Παίδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν
έμελπον, Πάντα τά έργα, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας
τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω

Εξέστη επί ξένω καί φοβερώ, τεραστίω τώ νύν τελεσθέντι γή, καί ουρανός, ότι
πρός αιθέριον αρπαγήν, από λαού θεόφρονος, τό νήπιον ήρθη τό τήν ωδήν,
μεμυσταγωγημένον, τού Τρισαγίου μέλους, δι' ού αθάνατος υμνείται Θεος.

Εκσπάσας σε ιλύος βιωτικής, ο νυμφίος ο σός Ευφροσύνη σεμνή, εις τήν
στερράν, πέτραν προσταγμάτων τών εαυτού, έστησε καί κατεύθυνε, σου τά
διαβήματα προφανώς, εις πράξιν εναρέτου, καί σεμνής πολιτείας, καί
κατεσκήνωσεν εις θείας αυλάς.

Ασκήσεως τόν δρόμον τόν ευκλεή, διανύσασα σθένει τού Πνεύματος, καί
σεαυτήν, τέμενος τελέσασα θεϊκόν, τήν ευφροσύνην είληφας, τήν διηνεκή τε
καί καθάραν, τού κάλλους τού νυμφίου, αεί κατατρυφώσα, ώ Ευφροσύνη

παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Ως ήλιος η μνήμη τών αθλητών, τούς πιστούς Περιλάμπει τοίς θαύμασιν, ο γάρ εκ σου, άχραντε Παρθένε τεχθείς Θεός, όν ευσεβώς εκήρυξαν, τούτοις κατελάμπρυνεν εμφανώς, δοξάζων τούς εν πίστει, αυτού τήν παρουσίαν, τετιμηκότας ως υπέσχετο.

Άλλος Ησαΐα χόρευε

Ιεράν πανήγυριν, μοναζόντων δήμος συγκροτεί, τήν μνήμην σου εκτελών τήν θεολαμπή, χορός επαγάλλεται, μοναζουσών, ώφθης γάρ σεμνή, πάντων αγλαΐσμα, Ευφροσύνη αξιάγαστε.

Ως σεπτόν ανάθημα, ουρανίου γέγονας ναού, ως κρίνον εν ταίς αυλαίς, ήνθησας Θεού, ως ρόδον ηδύπνοον, προσηνέχθης τώ Παμβασίλει, μύρον ως τίμιον, Ευφροσύνη παμμακάριστε.

Σεαυτήν εφαιδρυνας, αρετών σου κόσμω φωτεινώ, καί ήχθης πρός νοητόν θάλαμον αγνή, καί νύν τό αμήχανον, κατανοείς, κάλλος τού Χριστού, καί τής Θεώσεως, απολαύεις τελεώτερον.

Η αγία μνήμη σου, αγιάζει σήμερον πιστούς, πηγάζουσα φωτισμόν αγιαστικόν, εν ή δυσωπούμέν σε, ως εκλεκτήν νύμφην τού Χριστού, σώζε πρεσβείαις σου, Ευφροσύνη τούς τιμώντάς σε.

Θεοτοκίον

Φωτί τού προσώπου σου, τόν εν σκότει κείμενον παθών, καταύγασον τού φωτός, πύλη νοητή, μή νύξ καταλάβη με, τού θανάτου άχραντε Αγνή, τής σωτηρίας μου, τās ελπίδας ανακόπτουσα.

Ο Ειρμός

«Ησαΐα χόρευε, η Παρθένος έσχεν εν γαστρί, καί έτεκεν υιόν τόν Εμμανουήλ, Θεόν τε καί άνθρωπον, ανατολή όνομα αυτώ, όν μεγαλύνοντες, τήν Παρθένον μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον Εν πνεύματι τώ Ιερώ

Τόν άρχοντα διέλαθες, τής αισχύνης καί τούτον, εν φιλοσόφω σχήματι, εναπέδειξας άνουν, παρθένος ούσα τήν ψυχήν, καί το σώμα γέγονας, ανήρ φρονήσει καί πίστει, Ευφροσύνη Οσία, τών παρθένων καλλονή, μοναζουσών ωραιότης.

Θεοτοκίον

Θρόνοι καί Κυριότητες, Εξουσίαι Δυνάμεις,, Αρχάγγελοι καί Άγγελοι, Μητροπάρθενε Κόρη, τώ σώ Υιώ λατρεύουσιν, ως Θεώ καί Δεσπότῃ, καί σέ απαύστως υμνούσι, τούτον αεί ικέτευε, λυτρωθήναί με αγνή, τής φοβεράς καταδίκης.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η Μετάστασις τού Αγίου, ενδόξου καί πανευφήμου Αποστόλου καί θεολόγου, Ιωάννου τού Ευαγγελιστού.

Ει βουλει, ποιήσον Αγρυπνίαν, εν ή

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους γ' καί ψάλλομεν τά παρόντα Προσόμοια.

Ήχος β'

Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Δεύτε, τής σοφίας τόν βυθόν, καί τών ορθοδόξων δογμάτων, τόν συγγραφέα πιστοί, ύμνοις στεφανώσωμεν, ενθέοις σήμερον, Ιωάννην τόν ένδοξον, καί ηγαπημένον, ούτος γάρ εβρόντησεν, Ο Λόγος ήν εν αρχή, όθεν βροντοφώνος εδείχθη, ως τό Ευαγγέλιον κόσμω, γράψας πολυσόφως ο αοίδιμος. Δίς

Όντως, σύ εφάνης αληθώς, επιστήθιος μέγας, τώ Διδασκάλω Χριστώ, στήθει γάρ ενέπεσας, όθεν εξήντησας, τής σοφίας τά δόγματα, εν οίς καί πλουτίζεις, πάσαν τήν περίγειον, ως θεηγόρος Θεού, όθεν καί κατέχουσα ταύτα, η τερπνή τού Χριστού Εκκλησία, νύν ευφραινομένη επαγάλλεται.

Χαίροις, θεολόγε αληθώς, χαίροις τής Μητρός τού Κυρίου, υιέ παμπόθητε, σύ γάρ παριστάμενος, εν Σταυρώ τού Χριστού, τής ενθέου ακήκοας, φωνής τού Δεσπότου, Ίδε νύν η μήτηρ σου, πρός σέ βοήσαντος, όθεν, επαξίως σε πάντες, ως Χριστού Απόστολον μέγαν, καί ηγαπημένον μακαρίζομεν.

Δόξα... Ήχος β'

Θεολόγε Παρθένε, Μαθητά ηγαπημένε τού Σωτήρος, ταίς ικεσίαις σου ημάς περισώζε δεόμεθα, από βλάβης παντοίας, ότι σου εσμεν ποιόνιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ω σεί ελαία κατάκαρπος, η Παρθένος εβλάστησε, σέ τόν καρπόν τής ζωής, καρποφορούντα κόσμω, τό μέγα καί πλούσιον έλεος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β'

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Τήν μνήμην τού σεπτού Μαθητού, Χριστού τού Βασιλέως ημών, επαξίως, ανυμνήσωμεν πιστοί, αυτός γάρ τής Τριάδος, τήν γνώσιν αριδήλως, πάσι τοίς έθνεσιν εκήρυξεν.

Στίχ. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Τὴν ζάλην μετεποίησε, τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων πρὶν, εἰς γαλήνην, ὁ Ἀπόστολος Χριστοῦ, τὸν κόσμον ὁδηγήσας, ἐν πίστει ὀρθοδόξῳ, καὶ νῦν πρεσβεύει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τό στερέωμα.

Μέγιστον ἀντιλήπτορα, Χριστέ τὸν σὸν Ἀπόστολον, ἐδωρήσω, Ἐφεσίοις τὸν σόφον, καὶ θεῖον θεολόγον, ὃν καὶ νῦν ευφημούμεν, ὡς οἰκιστὴν καὶ πολιοῦχον αὐτῆς.

Δοξα... Καὶ νῦν... ὅμοιον

Τριάς ἀπειροδύναμε, Μονάς ἡ τρισυπόστατος, ταῖς πρεσβείαις, θεολόγου τοῦ σεπτοῦ, καὶ τῆς αἰιπαρθένου, καὶ μόνης Θεοτόκου, σῶσον ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος β'

Ἀπόστολε, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἠγαπημένε, ἐπιτάχυνον, ρύσαι λαὸν ἀναπολόγητον, δέχεται σε προσπίπτοντα, ὁ ἐπιπεσόντα τῷ στήθει καταδεξάμενος, ὃν ἰκέτευε θεολόγε, καὶ ἐπίμονον νέφος ἐθνῶν διασκεδάσαι, αἰτούμενος ἡμῖν εἰρήνην, καὶ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Πάντα ὑπὲρ ἐννοίαν, πάντα υπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια, τῇ ἀγνείᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενία φυλαττομένη, μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκούσα ἀληθινόν, αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τὸν Προοιμακόν, τὴν α' στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνὴρ, Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ζ' καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια γ', ἃ καὶ δευτερούμεν.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Ὁ θεατὴς τῶν ἀρρήτων ἀποκαλύψεων, καὶ ἐρμηνεὺς τῶν ἄνω, τοῦ Θεοῦ μυστηρίων, ὁ παῖς τοῦ Ζεβεδαίου, γράψας ἡμῖν, τό Χριστοῦ Εὐαγγέλιον, θεολογεῖν τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τό Πνεῦμα ἐξεπαίδευσεν. **(Δίς)**

Ἡ θεοκίνητος λύρα, τῶν ουρανίων ὠδῶν, ὁ μυστογράφος οὗτος, τό θεόπνευστον στόμα, τό ἄσμα τῶν ασμάτων, ᾄδει τερπνῶς, τὰ μὲν χεῖλη κινῶν ὡς νευράς, ὡς περ δὲ πλήκτρον τὴν γλῶτταν ἀνακινῶν, καὶ πρεσβεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς. **(Δίς)**

Τή βροντοφώνω σου γλώττη αναφθεγγόμενος, τής τού Θεού σοφίας, τόν απόκρυφον λόγον, Θεώ ηγαπημένε, κράζεις αεί, αναπτύσσων τά χείλη πυκνώς, τό, Εν αρχή ήν ο Λόγος, καί δαδουχείς, πάντα άνθρωπον πρός γνώσιν Θεού. (Δίς)

Δόξα... Ήχος β'

Γερμανού

Οι δέ Βυζαντίου

Τόν υιόν τής βροντής, τόν θεμέλιον τών θείων λόγων, τόν αρχηγόν τής θεολογίας, καί κήρυκα πρώτιστον, τής αληθούς δογμάτων Θεού σοφίας, τόν ηγαπημένον Ιωάννην καί Παρθένον, μερόπων γένος κατά χρέος ευφημήσωμεν, ούτος γάρ, άληκτον έχων τό θείον εν εαυτώ, τό, Εν αρχή μέν έφησεν ο Λόγος, αύθίς τε τό πρός τόν Πατέρα αχώριστον, καί τό ίσον μετά ταύτα, τής τού Πατρός ουσίας, δεικνύων ημίν δι' αυτού, τήν ορθοδοξίαν τής Αγίας Τριάδος, δημιουργόν τε όντα σύν τώ Πατρί, καί ζωήν φέροντα, καί φώς αληθινόν, τόν αυτόν έδειξεν ημίν, Ω θαύματος εκστατικού καί πράγματος εκπληκτικού! ότι πλήρης ών τής αγάπης, πλήρης γέγονε καί τής θεολογίας, δόξη καί τιμή καί πίστει, θέμεθλος υπάρχων, τής ακραιφνούς ημών πίστεως, δι' ής τύχοιμεν τών αιωνίων αγαθών, εν τή ημέρα τής κρίσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον ο αυτός

Παρήλθεν η σκιά τού νόμου, τής χάριτος ελθούσης, ως γάρ η βάτος ουκ εκαίετο καταφλεγομένη, ούτω παρθένος έτεκες, καί παρθένος έμεινας, αντί στύλου πυρός, δικαιοσύνης ανέτειλεν ήλιος, αντί Μωϋσέως Χριστός, η σωτηρία τών ψυχών ημών.

Είσοδος, τό Φώς ιλαρόν, τό Προκείμενον τής ημέρας, καί τά αναγνώσματα.

Καθολικής Α' Επιστολής, Ιωάννου

(Κεφ. 3, 21-24 & 4, 1-6)

Αγαπητοί, εάν η καρδιά ημών μή καταγινώσκη ημών, παρρησίαν έχομεν πρός τόν Θεόν, καί ο εάν αιτώμεν, λαμβάνομεν παρ' αυτού, ότι τās εντολάς αυτού τηρούμεν, καί τά αρεστά ενώπιον αυτού ποιούμεν. Καί αύτη εστίν η εντολή αυτού, ίνα πιστεύωμεν τώ ονόματι τού Υιού αυτού Ιησού Χριστού, καί αγαπάωμεν αλλήλους, καθώς έδωκεν ημίν εντολήν, καί ο τηρών τās εντολάς αυτού, εν αυτώ μένει, καί αυτός εν αυτώ καί εν τούτω γινώσκομεν, ότι μένει εν ημίν, εκ τού Πνεύματος ού έδωκεν ημίν. Αγαπητοί, μή παντί πνεύματι πιστεύετε, αλλά δοκιμάζετε τά πνεύματα, εί εκ τού Θεού εστιν, ότι πολλοί ψευδοπροφήται εξεληλύθασιν εις τόν κόσμον. Εν τούτω γινώσκετε τό Πνεύμα τού Θεού. Πάν πνεύμα, ο ομολογεί Ιησούν Χριστόν εν σαρκί εληλυθότα, εκ τού Θεού εστικάί πάν πνεύμα, ο μή ομολογεί Ιησούν Χριστόν εν σαρκί εληλυθότα, εκ τού Θεού ουκ έστι, καί τούτό εστι τό τού Αντιχρίστου, ο ακηκόατε, ότι έρχεται, καί νύν εν τώ κόσμω εστίν ήδη. Υμείς εκ τού Θεού εστε, τεκνία, καί νενικήκατε αυτούς, ότι μείζων εστίν ο εν υμίν, ή ο εν τώ κόσμω. Αυτοί εκ τού κόσμου εισί, διά τούτο εκ τού κόσμου λαλούσι, καί ο κόσμος αυτών ακούει. Ημείς εκ τού Θεού εσμεν, ο γινώσκων τόν Θεόν, ακούει ημών,

ός ουκ έστιν εκ τού Θεού, ουκ ακούει ημών.

Καθολικής Α' Επιστολής Ιωάννου
(Κεφ. 4, 1-16)

Αγαπητοί, ει ούτως ο Θεός ηγάπησεν ημάς, καί ημείς οφείλομεν αλλήλους αγαπάν, Θεόν ουδείς πώποτε τεθέαται, εάν αγαπώμεν αλλήλους, ο Θεός εν ημίν μένει, καί η αγάπη αυτού τετελειωμένη εστί εν ημίν. Εν τούτω γινώσκομεν, ότι εν αυτώ μένομεν, καί αυτός εν ημίν, ότι εκ τού Πνεύματος αυτού δέδωκεν ημίν. Καί ημείς τεθεάμεθα καί μαρτυρούμεν, ότι ο Πατήρ απέσταλκε τόν Υιόν σωτήρα τού κόσμου. Ός άν ομολογήση, ότι Ιησούς εστιν ο Υιός τού Θεού, ο Θεός εν αυτώ μένει, καί αυτός εν τώ Θεώ. Καί ημείς εγνώκαμεν καί πεπιστεύκαμεν τήν αγάπην, ήν έχει ο Θεός εν ημίν. Ο Θεός αγάπη εστί, καί ο μένων εν τή αγάπη, εν τώ Θεώ μένει καί ο Θεός εν αυτώ.

Καθολικής Α' Επιστολής Ιωάννου
(Κεφ. 4, 20-21 & 5, 1-5)

Αγαπητοί, εάν τις είπη. Ότι αγαπώ τόν Θεόν καί τόν αδελφόν αυτού μισή, ψεύστης εστί, ο γάρ μή αγαπών τόν αδελφόν αυτού, όν εώρακε, τόν Θεόν, ουχ εώρακε, πώς δύναται αγαπάν. Καί ταύτην τήν εντολήν έχομεν απ' αυτού, ίνα ο αγαπών τόν Θεόν, αγαπά καί τόν αδελφόν αυτού. Πάς ο πιστεύων, ότι Ιησούς εστιν ο Χριστός, εκ τού Θεού γεγέννηται, καί πάς ο αγαπών τόν γεννήσαντα αγαπά καί τόν γεγεννημένον εξ αυτού. Εν τούτω γινώσκομεν, ότι αγαπώμεν τά τέκνα τού Θεού, όταν τόν Θεόν αγαπώμεν, καί τās εντολάς αυτού τηρώμεν. Αύτη γάρ εστιν η αγάπη τού Θεού, ίνα τās εντολάς αυτού τηρώμεν, καί αι εντολαί αυτού βαρείαι ουκ εισίν, ότι πάν τό γεγεννημένον εκ τού Θεού νικά τόν κόσμον. Καί αύτη εστί η νίκη, η νικήσασα τόν κόσμον, η πίστις ημών. Τίς εστιν ο νικών τόν κόσμον, ειμή ο πιστεύων, ότι Ιησούς εστί ο Υιός τού Θεού.

Εις τήν Λιτήν Στιχηρά Ιδιομελα.

Έχος α' Γερμανού

Ποταμοί θεολογίας εκ τού τιμίου σου στόματος ανέβλυσαν Απόστολε, εξ ών η Εκκλησία τού Θεού αρδευομένη, προσκυνεί ορθοδόξως Τριάδα ομοούσιον, ήν καί νύν αίτησαι, Ιωάννη θεολόγε, στηριχθήναι, καί σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Ο αυτός
Ανδρέου Πυρού

Τό φυτόν τής αγνείας, τό μύρον τής ευωδίας, πάλιν ανέτειλεν ημίν, εις τήν παρούσαν Εορτήν, βοήσαι πρός αυτόν, ο αναπεσών επί τό στήθος τό δεσποτικόν, καί επομβρήσας τώ κόσμω τόν λόγον, Ιωάννη Απόστολε, ο τήν Παρθένον φυλάξας ως κόρην οφθαλμού, αίτησαι ημίν παρά Χριστού τό μέγα έλεος.

Ο αυτός

Μαθητά τού Σωτήρος, Παρθένε καί θεολόγε, σοί ως Παρθενω τήν Παρθένον καί Θεοτόκον παρέθετο, Χριστός ο Θεός σταυρούμενος, καί ταύτην εφύλαξας ως κόρην οφθαλμού, διό πρέσβευε σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Ο αυτός

Ὡς τῶν ἀπορρήτων μυστηρίων αὐτόπτης ἐκέκραγες βοῶν, τὸν προαιώνιον Λόγον ἐν ἀρχῇ ὑπάρχειν πρὸς Θεόν, καὶ αὐτὸν εἶναι Θεόν, Ἰωάννη Ἀπόστολε, ἐπιστήθιε Χριστοῦ, καὶ φίλε γνήσιε, τῆς Τριάδος τὸ ἡδυσμα, Εφέσου καὶ τῆς πάτμου, τὸ στήριγμα τὸ ἀσειστον, ἡμῶν δὲ βοήθεια, Πρέσβευε θεολόγε παμμακάριστε, ἐκ δυσσεβῶν ἐχθρῶν, αἰσθητῶν καὶ νοητῶν, λυτρωθῆναι λαὸν τὸν τὴν μνήμην σου, αἰεὶ ἐκτελοῦντα πιστῶς.

Ἦχος β' Θεοφάνους

Τὴν τῶν Ἀποστόλων ἀκρότητα, τῆς θεολογίας τὴν σάλπιγγα, τὸν πνευματικὸν στρατηγόν, τὸν τὴν οἰκουμένην Θεῷ καθυποτάξαντα, δεύτε οἱ πιστοὶ μακαρίσωμεν, Ἰωάννην τὸν αἰδιδιμον, ἐκ γῆς μεθιστάμενον, καὶ γῆς οὐκ ἀφιστάμενον, ἀλλὰ ζῶντα καὶ μένοντα, τὴν φοβερὰν τοῦ Δεσπότη δευτέραν ἔλευσιν, ἣν ἀκατακρίτως ὑπαντήσαι ἡμᾶς αἴτησαι, φίλε μυστικέ, Χριστοῦ ἐπιστήθιε, τοὺς ἐκ πόθου ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα... Ἦχος δ'

Βυζαντίου

Ἀναπесῶν ἐν τῷ στήθει τοῦ Διδασκάλου Χριστοῦ, ἐν τῷ δεῖπνῳ Κυρίου, ἠγαπημένε Μαθητά, ἐκείθεν ἐγνως τὰ ἄρρητα, καὶ τὴν ουράνιον πᾶσιν ἐβρόντησας φωνήν, Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον πάντα ἄνθρωπον, εἰς τὸν κόσμον ἐρχόμενον, Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ὁ σύν Πατρί καὶ Πνεύματι δοξολογούμενος Υἱός, ἐν υψίστοις ὑπὸ τῶν Χερουβὶμ, τὸν πρωτόπλαστον ἀναπλάσαι βουλόμενος, ὅλον ἑαυτὸν ἐκένωσεν ἀφράστως ἐν μήτρᾳ σου, Θεοτόκε πανύμνητε, καὶ ἐκ σοῦ ἀνατείλας, ἐφώτισε πάντα τὸν κόσμον θεότητι, ρυσάμενος εἰδωλομανίας, καὶ ἐν ἑαυτῷ Θεώσας εἰς οὐρανοὺς συνανήγαγε τὸ ἀνθρώπινον, Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσομοια.

Ἦχος δ'

Ὁ ἐξ υψίστου κληθεὶς

Τὸν τοῦ Υψίστου Υἱὸν θεολογήσας, Πατρί συναῖδιον καὶ ὁμοούσιον, φῶς ἐκ φωτός ἀπαράλλακτον, καὶ χαρακτήρα, τῆς υποστάσεως τοῦ γεννήτορος, ἀχρόνως ἐκλάμπαντα, καὶ ἀπαθῶς ἐξ αὐτοῦ, Δημιουργὸν τε καὶ Κύριον, πάντων αἰώνων, ἠγαπημένε σύ ἀνεκήρυξας, τοῦτον τῷ κόσμῳ, τὸν ἐξάγοντα, φῶς ἐκ σκότους Χριστὸν τὸν Θεόν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Τοῦ Παρακλήτου τὸ φῶς εἰσδεδεγμένος, ὦ καὶ φωτιζόμενος ἐθεολόγησας, ἐκ τοῦ Πατρός προερχόμενον, διὰ Υἱοῦ δέ, τῇ ἀνθρωπότητι φανερούμενον,

ομότιμον σύνθρονον καί ομοούσιον, ὃν τῷ Πατρὶ τῷ ἀνάρχῳ τε, καί θείῳ Λόγῳ, Ἡγαπημένε πάσιν ἐκήρυξας, ὅθεν ἐν ὕμνοις, σέ γεραίρομεν, ὡς τῆς πίστεως θεῖον θεμέλιον, ἦν ἀσάλευτον τήρει, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβεΐαις σου.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δέ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τό στερέωμα.

Τῆς υψηλῆς ἐπιβάς θεολογίας, ἐμυήθης ἀρρητὰ Θεοῦ μυστήρια, μίαν οὐσίαν θεότητος, καί μίαν δόξαν, καί βασιλείαν καί κυριότητα, τρισὶν υποστάσεσι, διαιρουμένην αὐτήν, οὐσιωδῶς ἀδιαίρετον, καί ἐνουμένην, ἐν ἀσυγχύτῳ θείᾳ ἐνότητι, οὕτω δοξάζων ἀνεκήρυξας, θεολόγε Τριάδα ἀχώριστον, ἦν ἰκέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Δόξα... Ἦχος πλ. β'
Ἰωάννου Μοναχοῦ**

Ἀπόστολε Χριστοῦ, Εὐαγγελιστὰ θεολόγε, τῶν ἀπορρήτων μύστης γενόμενος, τῆς σοφίας τὰ ἀπόρρητα, ἡμῖν ἐβρόντησας δόγματα, τό, Ἐν ἀρχῇ ἦν τρανώσας τοῖς πιοτοῖς, καί τό, Οὐκ ἦν ἀποβαλὼν, τῶν αἰρετιζόντων ἀπεκρούσω τοὺς λόγους, ἐπιστήθιος φανεῖς καί φίλος ἡγαπημένος, ὡς Ἡσαΐας ὁ μεγαλοφωνότατος, καί Μωσῆς ὁ θεόπτης, Παρρησίαν ἔχων πρὸς Θεόν, ἐκτενῶς ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὁ ποιητὴς καί λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμέ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τὸν Ἀδὰμ ἡλευθέρωσε, διό σοι ἅπαντες, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καί Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τό Χαίρε τοῦ Ἀγγέλου, Χαίρε Δέσποινα, προστασία καί σκέπη, καί σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος β'

Ἀπόστολε, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡγαπημένε, ἐπιτάχυνον, ρύσαι λαὸν ἀναπολόγητον, δέχεται σε προσπίπτοντα, ὁ ἐπιπεσόντα τῷ στήθει καταδεξάμενος, ὃν ἰκέτευε θεολόγε, καί ἐπίμονον νέφος ἐθνῶν διασκεδάσαι, αἰτούμενος ἡμῖν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πάντα ὑπὲρ ἐννοίαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια, τῇ ἀγνείᾳ ἐσφραγισμένα, καί παρθενία φυλαττομένη, μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδής, Θεὸν τεκούσα ἀληθινόν, αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Σὺ υἱὸς ἐπεκλήθης θείας βροντῆς, ὡς τὰ ὦτα κωφεύσας τῶν δυσσεβῶν, καὶ σάλπιγγος ἡδύτερον, διηγήσας ὡς πάνσοφε, εἰς ευθείας καρδίας τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν, καὶ ὡς γνήσιος φίλος, τῷ στήθει ἀνέπρασας, ὅθεν ἐξαντλήσας, τὸ τῆς γνώσεως βάθος, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξας, τοῦ Πατρὸς τὸν συνάναρχον, Ἰωάννη Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σὴ γαστρί, συλλαβούσα ἀφράστως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ πλάστην τῆς φύσεως, ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ρυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις πανύμνητε.

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Τὸν βυθὸν τῆς αλείας καταλιπὼν, τοῦ Σταυροῦ τῷ καλάμῳ πάντα σαφῶς, τὰ ἔθνη ἐζώγρησας, ὡς ἰχθύας Πανεύφημε, καὶ γὰρ καθὼς σοι ἔφη, Χριστὸς ἀναδέδειξαι, ἀλιεὺς ἀνθρώπων, ζωγρῶν πρὸς εὐσέβειαν, ὅθεν κατασπείρας, Θεοῦ Λόγου τὴν γνώσιν, τὴν Πάτμον καὶ τὴν Ἐφεσον, ἐκαρπῶσω τοῖς λόγοις σου, θεολόγε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ὑψαυοῦμαι τὴν κρίσιν καὶ δειλιῶ, ἔργα πράξας αἰσχύνης ὁ ταπεινός, ἄξια καὶ δέομαι, Θεοτόκε πανύμνητε, Πρὶν ἢ νύξ με φθάσῃ, θανάτου ἐπίστρεψον, πρὸς τὴν τῆς μετάνοίας, ὁδὸν οδηγούσά με, ἵνα ευχαρίστως, προσκυνῶν ἀνυμνῶ σου, τὴν ἀμετρον δύναμιν, καὶ τὴν θεῖαν ἀντίληψιν, Παναγία Θεόφυλε, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ οὗ αἰτοῦμαι σε, δοθῆναί μοι, ἱλασμόν ἀμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μετά τὸν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ἀναπесῶν ἐν τῷ στήθει τοῦ Ἰησοῦ, παρρησίας τυγχάνων ὡς μαθητῆς, ἠρώτησας, Τίς ἐστίν, ὁ προδότης σου Κύριε; καὶ ὡς ἡγαπημένῳ, ὑπάρχοντι ἐνδοξε, διὰ τοῦ ἄρτου οὗτος, σαφῶς ὑπεδείχθη σοι, Ὅθεν καὶ ὡς μύστης, γεγονώς τῶν ἀρρήτων, τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν, ἐκδιδάσκεις τὰ πέρατα, θεολόγε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, θεράπευσον δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων,

αφρόνως ών έπραξα, τήν ψυχήν καί τό σώμα, μολύνας ο άθλιος, Οίμοι! τί ποιήσω, εν εκείνη τή ώρα, ηνίκα οι Άγγελοι, τήν ψυχήν μου χωρίζουσιν, εκ τού αθλίου μου σώματος; τότε Δέσποινα, βοήθειά μοι γενού, καί προστάτις θερμότατος, σέ γάρ έχω ελπίδα ο δούλός σου.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον Εωθινόν ΙΑ'

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού Αποστόλου...

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Ιδιόμελον Ήχος β'

Θεολόγε Παρθένε, Μαθητά ηγαπημένε τού Σωτήρος, ταίς ικεσίαις σου ημάς, περίσωζε δεόμεθα, από βλάβης παντοίας, ότι σου εσμεν ποιμνιον.

Οι Κανόνες τής Θεοτόκου, καί τού Αποστόλου οι δύο.

Κανών τής Θεοτόκου, ού η Ακροστιχίς.

Αλφάβητος αντιστρόφως. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος β'

Ο Ειρμός

«Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν η υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ο Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν εξήλειπεν, ο δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Ως ωραίαν ως περικαλή, όλην ως αμώμητον, εν γυναιξί Θεός σε εκλεξάμενος, σου τήν μήτραν ώκησε, τήν αμώμητον, όν δυσώπει Πανάμωμε, μώμου εγκλημάτων, άπαντας ρυσθήναι τούς υμνούντάς σε.

Ψαλμικώς Αγνή εκ δεξιών, οία περ Βασίλισσα, τού εκ τής σής νηδύος αναλάμπαντος, Βασιλέως έστηκες, όν ικέτευε, δεξιόν παραστάτην με, δείξαι εν ημέρα, τής ανταποδόσεως Θεόνυμφε.

Χερσωθείσαν φύσιν τών βροτών, πάσιν ατοπήμασι, τόν υετόν τεκούσα τόν ουράνιον, όλην ανεκαίνισας, αλλά δέομαι, τής ψυχής μου τήν αύλακα, αποχερσωθείσαν, δείξον καρποφόρον Θεονύμφευτε.

Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Βροντής τόν υιόν χριστοτερπώς
Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος β'
Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ

Βασιλείαν τήν τών ουρανών, Μάκαρ ήν εκήρυξας, απολαβων καί τώ Λόγω συνόμιλος, γεγονώς ουράνιος, τούς πιστεύοντας τώ σεπτώ σου κηρύγματι, καί θεολογία, ταίς σαίς ικεσίαις διαφύλαξον.

Ρωμαλέον φρόνημα δεικνύς, πάντων κατεφρόνησας, τών επί γής καί δεσμών τών τής φύσεως, καί τώ Λόγω Πάνσοφε, λογικώς τε καί νουνεχώς συγγινόμενος, εκ τής αλογίας, τούς αλογωθέντας ηλευθέρωσας.

Ουρανίων γνώσιν ειληφώς, θεολογικώτατα, τόν τού Θεού Θεόν Λόγον εκήρυξας, Εν αρχή ο Λόγος ήν, καί ο Λόγος ήν πρός τόν αυτού Γεννήτορα, καί Θεός ο Λόγος, ευαγγελιζόμενος θεόσοφε.

Θεοτοκίον

Νεανίδων θείων ο χορός, ενθεαστικώτατα, εν γυναιξί σε καλήν ασματίζουσι, Θεοτόκε Δέσποινα, καλλοναίς ωραιζομένην θεότητος, τόν καλλοποιόν γάρ, Λόγον υπέρ λόγον απεκύησας.

Έτερος Κανών, τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Έκτην δέησιν τώ Θεού Μύστη φέρω. ο Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. β'
Ως εν ηπείρω πεζεύσας

Εις τά τού Πνεύματος βάθη τόν λογισμόν, ελλαμφθείς ενέκυψας, καί τήν γέννησιν ημίν, τήν φρικτήν επράνωσας βοών, θεολόγε, Εν αρχή, ο Λόγος ήν τού Θεού.

Κατακαμπτόμενοι πλήθει τών πειρασμών, καί παθών καί θλίψεων, καί δεινών επαγωγαίς, πίστει καταφεύγομεν πρός σέ, θεολόγε, βοηθός, γενοῦ τοῖς δούλοις σου.

Τά τών ψυχών ημῶν πάθη τά χαλεπά, ἱατρός ως ἄριστος, ἰασάμενος σοφέ, αἰωνίου λύτρωσαι ημάς, καταδίκης καί πυρός, τή μεσιτεία σου.

Θεοτοκίον

Ἡ τόν Θεόν συλλαβούσα τόν δι' ημάς, γεγονότα ἄνθρωπον, τούτον αἰτήσαι Ἀγνή, ἐν ἡμέρα κρίσεως ημάς, οἰκτειρήσαι τοὺς πολλὰ, ἡμαρτηκότας αὐτῷ.

Καταβασία

Ἀνοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ἐρεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καί ἄσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τών ἐθνῶν στείρεύουσα, Ἐκκλησία τή παρουσία σου, ἐν ἣ ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου».

Φορέσας με τόν ἄνθρωπον, ἐκ γαστρὸς σου πρόεισιν, ὁ Ποιητής Πανάμωμε, ἀφθαρσίας στολὴν δωρούμενος, τοῖς πολλοῖς γυμνωθεῖσιν ἀτοπήμασιν.

Υπέρτιμον ἐκύησας, Θεόν Λόγον Δέσποινα, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, οἰκτειρήσαι τήν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ἡδονῶν ἀτιμίαις, σκυθρωπάζουσιν.

Τά τραύματα θεράπευσον, τῆς ψυχῆς μου Ἀχραντε, τήν ταπεινὴν καρδίαν μου, φαρμαχθεῖσαν ἰὼ τοῦ ὄφεως, δραστικῶ σου φαρμάκῳ περιποίησαι.

Τοῦ Ἁγίου

Ὁ αὐτός

Τριάδος ἐφάνέρωσας, θεολόγῳ γλώττῃ σου, τό ὑπὲρ νοῦν μυστήριον, Ἰωάννη θεομακάριστε, ἐν ἣ ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Ἡ γλῶσσά σου γεγένηται, γραμματέως κάλαμος, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, θεογράφως υποσημαίνουσα, τό σεπτόν τε καί θεῖον Εὐαγγέλιον.

Σοφίας σύ τήν ἄβυσσον, ἀνυμνήσω πάνσοφε, ἀναπесῶν θεόφρονι, παρρησία τή τῆς σοφίας πηγῇ, καί ταύτης θεοκήρυξ ἐχρημάτισας.

Θεοτοκίον

Τήν μόνην παρθελεύουσιν, καί Μητέρα σέβομεν, ὡς σωτηρίας πρόξενον, γενομένην ἡμῖν Πανάμωμε, καί κόσμον ρυομένην ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἄλλος

Ουκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ

Νοῖ λαμπρῷ καί καθαρῷ, ομιλήσας τῷ Λόγῳ, θεολόγε τρισμάκαρ, ἐμυήθης παρ' αὐτοῦ, τὰ ὑπὲρ λόγον σαφῶς, καί τήν κτίσιν, πάσαν κατεφώτισας.

Δεσμῶν με ρύσαι χαλεπῶν, αμαρτίας Τρισμάκαρ, τῇ στοργῇ συνδεσμῶν με, τοῦ Δεσπότη καί Θεοῦ, ὃν ἀγαπήσας θερμῶς, θεολόγος, τούτου ἐχρημάτισας.

Εδόθης πρόμαχος ἡμῖν, καί μεσίτης καί ρύστης, καί πρὸς Κύριον πρέσβυς, καί θαυμάτων αὐτουργός, καί ἰαμάτων πηγὴ, θεολόγε, ὅθεν σε γεραίρομεν.

Θεοτοκίον

Ἡ νίκα Λόγος ὁ ἐκ σοῦ, σαρκωθείς ἀπορρήτως, Θεοτόκε ἐν ξύλῳ, ἀνυψούτο τοῦ Σταυροῦ, παρθενῶ τῷ Μαθητῇ, ὡς παρθένον, Κόρην σε παρέθετο.

Καταβασία

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καί ἀφθονὸς πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, καί ἐν τῇ θεῇ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καί Λόγον

Τῆς σοφίας τῷ στήθει ἀναπесῶν, καί τήν γνώσιν τοῦ Λόγου καταμαθῶν, ἐνθέως ἐβρόντησας, Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καλλιγραφήσας πρῶτος, τὴν ἀναρχὸν γέννησιν, καί καταγγείλας πᾶσι, τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν, ὅθεν καί τῇ γλώττῃ, σαγηνεύσας τὰ ἔθνη, τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ἐκδιδάσκεις τοῖς πέρασιν, θεολόγε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ελεήμονα Λόγον καί συμπαθὴ, ὡς κυήσασα Δέσποινα τοῦ παντός, ἐλέησον ἅπαντας, τοὺς εἰς σέ καταφεύγοντας, πειρασμῶν καί νόσων, καί πάσης κακώσεως, καί τῆς αἰωνιζούσης φλογὸς ἐλευθέρωσον, ὅπως ευχαρίστως, τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν πλούτον δοξάζωμεν, καί τό ἀμετρον ἔλεος, καί βοῶμέν σοι πάντοτε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὸν τόκον σου Ἀχραντε.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδὴ δ' Ὁ Εἰρμός

«Ελήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ Ἄγγελος, ἀλλ' αὐτός ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος, καί ἔσωσας, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Σταγόνα μοι, κατανύξεως ὁμβρησον Δέσποινα, εξαίρουσαν ἅπαντα, τὸν τῆς καρδίας μου καύσωνα, καί τῆς αθυμίας μου, τὰς βλαβεράς ἐπικλύσεις ἀναστέλλουσαν.

Ρομφαία με, ηδονής πληγωθέντα καί κείμενον, τραυματίαν Ἀχραντε, μή υπερίδης, ἀλλ' ἴασαι, λόγχῃ καί τῷ αἵματι, τοῦ σταυρωθέντος Υἱοῦ σου καί Θεοῦ ἡμῶν.

Πλουτήσασα, δεσποτείαν ἀπάσης τῆς κτίσεως, δεινῶς με πτωχεύσαντα, χάριτος θείας ἀξίωσον, ὅπως μεγαλύνω σε, ὡς ἀγαθὴν με προστάτιν Παναμώμητε.

Τοῦ Ἀγίου

Ὁ αὐτός

Ὁ Λόγος σε, θεολόγον ἀξίως ἀνέδειξε, τὴν αὐτοῦ θεότητα, μυσταγωγήσας Πανάριστε, καί τὴν κατὰ ἄνθρωπον, οἰκονομίαν διδάξας τὴν ἀπόρρητον.

Νούν ἐνθεον καί παρθένον τό σῶμα κτησάμενος, ναός ἐχρημάτισας, ζών τε καί ἐμψυχος ἐνδοξε, καί κατοικητήριον, τῆς πανυμνήτου Τριάδος ἱερώτατε.

Υἱότητι, τῆς ἀχράντου Παρθένου τετίμησαι, Παρθένε μακάριε, καί ἀδελφάς ἀναδέδειξαι, τοῦ ἐκλεξαμένου σε, καί μαθητὴν θεολόγον ἐκτελέσαντος.

Θεοτοκίον

Ἰώμενος, τὴν τῆς Εὐας ἀρχαίαν παράβασιν, σέ τὴν παναμώμητον, καί Παναγίαν κατώκησεν, ὅλον με τόν ἄνθρωπον, ἀναμορφώσας πεσόντα ὁ Ὑπέρθεος.

Ἄλλος

Χριστός μου δύναμις

Σταγόσιν ἡρδευσας, τοῦ Λόγου Ἐνδοξε, τὴν υφῆλιον πάσαν, τὰ θολερά, ἀσεβείας ὕδατα, ἀποξηράνας εὐσεβῶς, διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν.

Ἰσχύν περὶζωσον, καί κράτος δέομαι, παρειμένην παντοίαις ἐπιφοραῖς, τὴν ψυχὴν μου Πάνσοφε, τῶν ἀκαθάρτων δυσμενῶν, προσφυγούσαν ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Ναός γενόμενος, τοῦ θείου Πνεύματος, τοὺς τῷ θείῳ ναῷ σου διηνεκῶς, πίστει προσεδρεύοντας, ναοὺς ἀνάδειξον Θεοῦ, θεολόγε μεσιτεία σου.

Θεοτοκίον

Τό θεῖον τέμενος, Θεοῦ υμνήσωμεν, τὴν Ἁγίαν Παρθένον περιφανῶς, πάντες μακαρίσωμεν, οἱ θεωθέντες δι' αὐτῆς, καί δεινῶν ἀπολυτρούμενοι.

Καταβασία

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης, Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Μεσίτης Θεοῦ, καί ἀνθρώπων γέγονας, Χριστέ ὁ Θεός, διὰ σοῦ γάρ Δέσποτα, τήν πρός τόν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτός ἀγνωσίας, προσαγωγήν ἐσχήκαμεν».

Ὁδόν τῆς ζωῆς, ἡ τεκούσα Ἄχραντε, ὀδήγησον, ὁδόν εἰς εὐθείαν με, νύν εἰς ἀνοδίας τε καί βάραθρα, χαλεπῶν συμπτωμάτων, ἀλόγως κρημνιζόμενον.

Ξενώσας φρενί, ἐμαυτὸν ἀγνώμονι Παρθένε Θεοῦ, ἀσώτως ἐβίωσα, χώραν εἰς μακράν παθῶν πλανώμενος, ἀλλ' ἐπίστρεψον σῶσον, ταῖς σαῖς με παρακλήσεσι.

Ναμάτων τῶν σῶν, ζωηρύτων πότισον τόν δούλόν σου, φλογμῷ συγκαϊόμενον, τῶν ἀμαρτιῶν καί φλογιζόμενον, προσβολαῖς τῶν δαιμόνων, Παρθενομήτορ ἄχραντε.

Τοῦ Αγίου

Ὁ αὐτός

Ουράνιος νοῦς, θεολόγε πέφηνας τῇ χάριτι, ὅλος φῶς γενόμενος, τῇ πρός τόν ἀρχίφωτον ἐγγύτητι, καί συντόνῳ σου νεύσει, τῇ πρός αὐτόν Θεούμενος.

Νοῖ καθαρῷ, καί ἀγίοις χεῖλεσι θεόπνευστε, καί πανάγνω στόματι, τό σόν Εὐαγγέλιον ἐκήρυξας, καί κοινήν σωτηρίαν, πάσι πιστοῖς προτέθεικας.

Χριστῷ συνοικῶν, ἀπό βρέφους ὄργανον τῆς χάριτος, ὑπ' αὐτοῦ προβέβλησαι, τήν θεολογίαν ἐξασκούμενος, καί Τριάδος τήν δόξαν, ὑπερφυῶς μυούμενος.

Θεοτοκίον

Ρημάτων τῶν σῶν, μεμνημένοι σέ νύν μακαρίζομεν, διὰ σοῦ Πανάμωμε, τήν μακαριότητα τήν ἀφραστον, καί ζωήν τήν ἀγήρω, παναληθῶς πλουτήσαντες.

Ἄλλος

Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθέ

Ὡς ὀρθρος ἔλαμψας τοῖς ἐν γῇ, τήν ἀνατολήν τήν νοητήν, ἀνακηρύττων Ἀπόστολε, κόσμῳ μετὰ σώματος ἐνδημήσασαν, καί τῆς πολυθείας τό σκότος λύσασαν.

Θεολογίαις σου ἱεραῖς, ἀπάσαν κατήρδευσας ψυχὴν, ἱεροκήρυξ, Ἀπόστολε, ὅθεν σοι κραυγάζω, τήν χερσωθείσάν μου, καρδίαν ἀμαρτίαις, ὅλην κατάρδευσον.

Επλήγην βέλεσι τού εχθρού, όλον με υγίωσον Σοφέ, επιστασία σου δέομαι, καί πρόσ τάς οδούς με Θεού κατεύθυνον, αεί ταίς ανοδίαις αποπλανώμενον.

Θεοτοκίον

Ότε παρέστης σύν Μαθητή, τώ ηγαπημένω εν Σταυρώ, τού σου Υιού Παναμώμητε, έστενες δακρύουσα καί εθαύμαζες, αυτού τήν πρόσ ανθρώπους πολλήν συμπάθειαν.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Μή με δείξης δαιμόνων επίχαρμα, εν τώ κριτηρίω τώ μέλλοντι Δέποινα, αλλ' ευμενώς προσβλέψαι μοι, τόν Κριτήν καί Υιόν σου δυσώπησον.

Λογισμοίς παροργίζων σε Κύριε, καί ταίς πονηραίς καί αθέσμοις μου πράξεις, εις ιλασμόν προσάγω σοι, τήν Μητέρα σου, Οίκτειρον σώσόν με.

Κατακρίσεως ρύσαί με Δέσποινα, τόν αυτοκατάκριτον όντα τοίς πταιίσμασιν, ως τόν Κριτήν κυήσασα, καί Θεόν τών απάντων πανύμνητε.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Ιησούς ο Θεός μου καί Κύριος, σέ τής καθαρότητος αποδεξάμενος, καί παντελούς αγνότητος, αδελφόν θεολόγε προσήκατο.

Στεφανώσας αγίως τόν βίον σου, ούτω πεποιθώς τής σοφίας ανέπεςες, επί τό στήθος Ένδοξε, καί τήν χάριν εκείθεν ανείλκυσας.

Τά μεγάλα καί θεία πυρσεύματα, τής θεολογίας σου πάσαν εφώτισαν, τήν οικουμένην Ένδοξε, καί φωτί Τρισηλίω κατηύγασαν.

Θεοτοκίον

Ουρανόν ο τανύσας βουλήματι, ουρανόν επίγειον άλλον επλάτυνε, σέ Θεομήτορ άχραντε, καί εκ σου ανατείλας επέφανεν.

Άλλος

Τού βίου τήν θάλασσαν

Υπήρξεν ως κάλαμος, οξυγράφου αληθώς, η θεολόγος γλώττά σου,

καλλιγραφούσα γνώσιν αληθινήν, καί νόμον καινότατον, εν πλαξί θεολόγε καρδιών ημών.

Μαράνας προθέλυμνα, ασεβείας τά φυτά, ως γεωργός πανάριστος, εν τή ψυχή μου φόβον τόν τού Θεού, εμφύτευσον Ένδοξε, αρετών ευκαρπίαν αναθαλλοντα.

Υιόν τής Παρθένου σε, ο εκ ταύτης προελθών, περιφανώς ώνόμασε, μεθ' ής δυσώπει, θέσει πάντας υιούς, Θεού Παναοίδιμε, χρηματίσαι ποιούντας τά ευάρεστα.

Θεοτοκίον

Σαρκός ομοιώματι, εγνωρίσθη τοίς βροτοίς, Θεός εκ σου Πανάμωμε, όν εκδυσώπει πάντοτε τής σαρκός, ημών τά φρονήματα, Παναγία νεκρώσαι τά ολέθρια.

Καταβασία

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τās χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Έχος β'

Τά μεγαλείά σου Παρθένε, τίς διηγήσεται; βρύεις γάρ θαύματα, καί πηγάζεις ιάματα, καί πρεσβεύεις υπέρ τών ψυχών ημών, ως θεολόγος καί φίλος Χριστού.

Ο Οίκος

Έψη ουράνια εκμανθάνειν, καί θαλάσσης τά βάθη ερευνάν, τολμηρόν υπάρχει καί ακατάληπτον, ώσπερ ούν άστρα εξαριθμήσαι, καί παράλιον ψάμμον ουκ έστιν όλως, ούτως ούτε τά τού θεολόγου ειπείν ικανόν, τοσούτοις αυτόν στεφάνοις ο Χριστός, όν ηγάπησεν έστεπεν! ού τώ στήθει ανέπεσε, καί εν τώ μυστικώ δείπνω συνεισιτιάθη, ως θεολόγος καί φίλος Χριστού.

Συναξάριον

Τή ΚΣΤ' τού αυτού μηνός, η Μετάστασις τού Αγίου ενδόξου, καί Αποστόλου, καί Ευαγγελιστού, Φίλου, Επιστηθίου, Παρθένου, Ηγαπημένου, Ιωάννου τού θεολόγου.

Στίχοι

- Πατρός παρέστης ηγαπημένω Λόγω,
- Πάντων μαθητών Ηγαπημένε πλέον.
- Πρός γε Θεον μετέβη βροντής παίς εικάδι έκτη.

Ταίς αυτού αγίαις πρεσβείαις ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Αντίθεον πρόσταγμα, παρανομούντος τυράννου, μετάρσιον τήν φλόγα

ανερρίπισε, Χριστός δέ εφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν τού Πνεύματος, ο ών ευλογημένος, καί υπερένδοξος».

Ισχύς μου καί ύμνησις καί σωτηρία, βεβαία αντίληψις, καί τείχος απροσμάχητον, υπάρχουσα Δέσποινα, τούς πολεμούντάς με, δαίμονας πολέμησον αεί, επιζητούντας τού θανατώσαί με.

Θεόν σωματώσασα παρθενικών σου, αιμάτων εθέωσας, Παρθένε τό ανθρώπινον, διό με τοίς πάθεσι καταρρυσούμενον, καί καταφθειρόμενον εχθρού, ταίς μεθοδείαις ρύσαι πρεσβείαις σου.

Η κάμιнос γέννησιν προδιετύπου, τήν σήν Παναμώμητε, τούς Παίδας γάρ ουκ έφλεξεν, ως ουδέ τήν μήτραν σου τό πύρ τό άστεκτον, όθεν ικετεύω σε, πυρός τού αιωνίου ρύσαι τόν δούλον σου.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Τή θεία λαμπόμενος φωτοχυσία, τό Πνεύμα τό Άγιον, τρανώς εθεολόγησας, τό εκπορευόμενον εκ τού ανάρχου Πατρός, καί αναπαυόμενον Υιώ, ανεκφοιτήτως ως ομοούσιον.

Εν σοί Μάκαρ έθετο δικαιοσύνης, ο ήλιος σκήνωμα, ουρανόν αεικίνητον, ο σέ εργασάμενος, καί θεολόγω σου, γλώττη κηρυττόμενος Χριστός, ηγαπημένε ο υπερένδοξος.

Ρημάτων η δύναμις, ο θείος φθόγγος, τών σών εξελήλυθε, Παμμάκαρ αξιάγαστε, καί τό υπερκόσμιον σου Ευαγγέλιον, πάσαν περιέλαβε τήν γήν, τή τών δογμάτων μεγαλειότητα.

Θεοτοκίον

Πανάχραντον σύλληψιν, άφθορον τόκον, σύ μόνη υπέδειξας, παρθένος διαμείνας, Θεόν γάρ συνέλαβες, τόν επί πάντων Αγνή, άνθρωπον γενόμενον πιστών, πρός σωτηρίαν καί απολύτρωσιν.

Άλλος

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Τήν βροντήν τήν διηχήσασαν εις άπαντα, τά πέρατα υμνήσωμεν, τόν θεολόγον, δι' ού πάσα όντως ακοή, εμβρόντητος ήρθη από γής, καί μεγαλύνεται Χριστός, ο τού παντός Ποιητής.

Η περίβλεπτος τού οίκου σου ευπρέπεια, πάσαν φαιδρύνει έννοιαν, εν ώ πάντοτε αθροιζόμενοι θεοπρεπώς, υμνούμεν τόν πάντων Ποιητήν, καί ευφημούμέν σε πιστώς, όντα προστάτην ημών.

Φωτοβόλον ως αστέρα σε γινώσκοντες, ταίς σελασφόροις λάμπεσι, σού φωτίζεσθαι, μαθητά δεόμεθα Χριστού, ρυόμενοι σκότους τών παθών, καί πειρασμών παντοδαπών τή μεσιτεία σου.

Θεοτοκίον

Ευλογούμεν σε πανάμωμε κυήσασαν, ευλογημένον Κύριον, τόν ευλογίαις καταστέψαντα ταίς θεϊκαίς, επάρατον φύσιν τών βροτών, καί καινουργήσαντα ημάς, παλαιωθέντας φθορά.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν; ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Τής Θεοτόκου

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Κάμιнос ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τάς ενεργείας διεμέριζε, τύ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα ψάλλοντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ζήλου τά καλά, κακών μακρυνομένη, δι' εμμελείας θείων πράξεων, ψυχή μου πρεσβεύουσαν, υπέρ σου τήν Θεομήτορα, καί πάντων ακαταίσχυντον, έχουσα προστασίαν, ως συμπαθή καί φιλόανθρωπον.

Έλυσας δεσμού, τής πάλαι καταδίκης, Θεοκυήτορ τό ανθρώπινον, όθεν ικετεύω σε, διαλύσαι πάντα σύνδεσμον, κακίας τής καρδίας μου, Άχραντε συνδεσμούσα, θεία στοργή με τού κτίσαντος.

Δόξης τού Πατρός, απαύγασμα, τεκούσα, τήν αδοξία σκυθρωπάζουσαν πταισμάτων καρδίαν μου, Θεοτόκε καταφαίδρυνον, καί δόξης με ανάδειξον, μέτοχον αϊδίου, όπως εν πίστει δοξάζω σε.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Όσπερ αστραπή, φωτός διερχομένη, τή οικουμένη Μάκαρ έφανας, αγνείας λαμπρότητι, παρθενίας τε φανότητι, καί ευσεβείας δόγμασι, κόσμον καταλαμπρύνων, ηγαπημένε Χριστώ τώ Θεώ.

Σώμα καί ψυχήν, καί νούν κεκαθαρμένος ευηγγελίσω τό ουράνιον, Χριστού Ευαγγέλιον, καί Αγγέλοις ομοδίαιτος, εν ουρανοίς γενόμενος, κράζεις νύν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον.

Άγαλμα φαιδρόν, ανάθημά τε θείον, επουρανίου ναού γέγονας, καί θρόνου αισθήσεως, καί σοφίας ενδιαίτημα, θεολογίας όργανον, μέλπων, Υπερυψούτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

ἵνα τὴν ἀράν, τὴν πρῶν ἀφανίσῃς, καὶ τοῦ θανάτου τό κατάκριμα, τῆς πάλαι Προμήτορος, ἐκ Παρθένου Θεομήτορος, Λόγε Θεοῦ γεγέννησαι, πᾶσι δεδωρημένος, ἀθανασίαν ἀνώλεθρον.

Ἄλλος

Ἐκ φλογός τοῖς Οσίοις

Ρητορεύουσιν γλῶσσαν, Μάκαρ εὐπόρησας, καὶ θανόντας κακία, πάντας ἐζώσας, τοὺς τό ἱερόν, δεξαμένους σου κήρυγμα, ὅθεν σε τιμῶμεν, ὡς μύστην τῶν ἀρρήτων.

Ὡς Παράδεισος ἄλλος, ὁ θεῖος οἶκός σου, ἀναδέδεικται θαύμασιν, ὥσπερ ἄνθεσι, πάντων τὰς ψυχὰς, ἐνηδύνων Ἀπόστολε, καὶ τῶν παθημάτων, διώκων το δυσώδες.

Ὁ Θεός ὁ Θεός μου, πρόσχες καὶ ρύσαί με, ἐξ ἐχθρῶν καθ' ἐκάστην, ἐπεμβαινόντων μοι, καὶ τὴν ταπεινὴν, συντριβόντων καρδίαν μου, ἔχων δυσωπούντα, τὸν θεῖον Μαθητὴν σου.

Θεοτοκίον

Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα, ὃν ἐσωμάτωσας, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, θεοχαρίτῳ, αἰτῆσαι ἡμᾶς, οἰκτειρῆσαι τοὺς δούλους σου, καὶ τῆς αἰωνίου κολάσεως ἐξάραι.

Καταβασία

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱός Θεός καὶ Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα, διό τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Γευσάμενος βρώσεως, μὴ προσηκούσης θάνατον, ὁ Ἀδὰμ ἐκ τοῦ ξύλου πικρῶς ἐτρύγησε, ξύλῳ δὲ παγεῖς ὁ Υἱός σου, τὸν γλυκασμόν τῆς ἀθανασίας, ἐπήγαγεν Ἀχραντε, διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν.

Βασίλισσα πέφυκας, τὸν Βασιλέα Κύριον, ὑπὲρ λόγον τεκούσα τὸν διαλύσαντα, Ἄδου τὰ βασίλεια Κόρη, ὃν ἐκτενῶς, δυσώπει τῆς ἄνω, βασιλείας ἅπαντας, ἀξιῶσαι τοὺς τιμώντάς σε.

Ἀγάθυνον Δέσποινα, τὴν Ταπεινὴν καρδίαν μου, ἡδονῶν κακωθείσαν ταῖς

επικλύσεσιν, ως τόν αγαθόν τετοκυία, καί αγαθή υπάρχουσα όλη, καί πρός μετανοίας με, αγαθάς πύλας εισάγαγε.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Νύν ουκ εν αινίγματι, πρός πρόσωπον δέ πρόσωπον, τής τρυφής τόν χειμάρρουν οράν ηξιώσαι, καί τόν ποταμόν τής ειρήνης, καί τήν πηγήν τής αθανασίας, εξ ής αρδευόμενος, απολαύεις τής Θεώσεως.

Επίγειον ήτησας, παρά Χριστού καθέδραν λαβείν, αλλ' αυτός σοι τό στήθος αυτού χαρίζεται, ώ επικλιθείς θεολόγε, τήν ασφαλή καί μόνιμον έδραν, τού καλού πεπλούτηκας, Αποστόλων εγκαλλώπισμα.

Σοφίας κατέσβεσας, Ελληνικής τό άθεον, εν αρχή ήν ο Λόγος σοφέ φθεγξάμενος, καί πρός τόν Θεόν ήν ο Λογος, καί αληθώς Θεός ήν ο Λόγος, δι' ού πάντα γέγονεν, ορατά καί τά αόρατα.

Θεοτοκίον

Ως όρθρος ευρέθης πρωϊνός, εν τή τού βίου νυκτί, παρθενίας ακτίσι περιαστράπτουσα, τήν ανατολήν τού Ηλίου, τού νοητού τής δικαιοσύνης, ημίν φανερώσασα, Θεομήτορ πανσεβάσμιε.

Άλλος

Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον

Ωρών καί χρόνων υπάρχων κύριος, ο Λυτρωτής μεσούσης τής ημέρας εκρέματο, επί ξύλου καί σοί παρετίθετο, οία παρθένω Μάκαρ, τήν Αειπάρθενον, κλέος αναφαίρετον διδούς, τού μεγαλύνειν σε.

Συνών ταίς άνω θείαις Δυνάμεσι, καί σύν αυτοαίς τό θείον ανακράζων μελώδημα, τούς εν οίκω αγίω σου ψάλλοντας, καί ανυμνολογούντας, τόν υπεράγαθον, σώζε μεσιτείαις σου σεπταίς, Χριστού Απόστολε.

Ημάς τούς πίστει παρακαλούντάς σε, σώζε παντός κινδύνου, θεολόγε μακάριε, τάς πορείας ημών τάς πρός Κύριον, πνεύματι κατευθύνων, καί οδηγών ημάς, εις οδόν ειρήνης, εντολών τού Παντοκράτορος.

Θεοτοκίον

Φωνήν προσάξωμεν χαριστήριον, τή τού Θεού μητρί περιφανώς καί βοήσωμεν, Χαίρε θρόνε Θεού υψηλότατε, χαίρε φωτός νεφέλη, χαίρε παράδεισε, δι' ής Παραδείσου τής τρυφής κατηξιώθημεν.

Καταβασία

Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αύλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιερά θαυμάσια τής Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Αγνή αιπάρθενε.

Εξαποστειλάριον
Γυναίκες ακουτίσθητε

Βροντής υιός γενόμενος, βροτοίς εθολόγησας, τό, εν αρχή ήν ο Λόγος,
Απόστολε Ιωάννη, επιπεσών τώ στήθει γάρ, Πιστός τώ τού Δεσπότη σου,
κακείθεν αρουσάμενος, θεολογίας τά ρείθρα, τήν κτίσιν πάσαν αρδεύεις.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ τώ τού Κυρίου σου, παρισταμένη Πάναγνε, σύν Μαθητή τώ
Παρθένω, Γύναι ιδού ο υιός σου, ακήκοας τού πλάσαντος, τώ Μαθητή
ωσαύτως δέ, ιδού φησίν η μήτηρ σου, μεθ' ού σε πάντες υμνούμεν,
Θεογεννήτορ Παρθένε.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'
Ω τού παραδόξου θαύματος

Μάκαρ, Ιωάννη πάνσοφε, περιουσία θερμή, τής Χριστού αγαπήσεως, πλέον
πάντων πέφηνας, Μαθητών αγαπώμενος, τώ παντεπόπτη Λόγω καί κρίνοντι,
δικαίοις πάσαν τήν οικουμένην ζυγοίς, τής καθαρότητος, καί αγνείας κάλλεσι
καταυγασθείς, σώμα καί διάνοιαν θεομακάριστε.

Θεολογίας τά νάματα, επί τού στήθους πεσών, τής σοφίας εξήντησας, καί
τόν κόσμον ήρδευσας, Ιωάννη πανάριστε, τή τής Τριάδος γνώσει τήν
θάλασσαν, καταξηράνας τής αθεότητος, στύλος γενόμενος, καί νεφέλη
έμψυχος καθοδηγών, πρόσ τήν επουράνιον, κληροδοσίαν ημάς.

Τό παρθενίας απάνθισμα, τό τών σεπτών αρετών, δεκτικόν ενδιαίτημα, τής
σοφίας όργανον, τό τού Πνεύματος τέμενος, τό φωτοφόρον στόμα τής
χάριτος, τής Εκκλησίας τό φαινότατον, όμμα τόν πάνσεπτον, Ιωάννην
άσμασι πνευματικοίς, νύν ανευφημήσωμεν, ως υπηρέτην Χριστού.

Ευαγγελιστά θεσπέσιε, τών αγαθών τήν πηγήν, βασιλείαν ασάλευτον, καί
ζωήν αιώνιον, καί χαράν ανεκλάλητον, καί θεωρίας θείας απολαυσιν, καί
πλουτοδότως Χριστού χαρίσματα, νούν υπερβαίνοντα, καί βροτών διάνοιαν,
γόνε βροντής, ευαγγελιζόμενος, τώ κόσμω έλαμψας.

Δόξα... Ήχος.πλ. δ'

Ευαγγελιστά Ιωάννη, Ισάγγελε Παρθένε, θεολόγε θεοδίδακτε, ορθοδόξως τώ
κόσμω, τήν άχραντον πλευράν, τό αίμα καί τό ύδωρ βλύζουσαν εκήρυξας, εν
ώ τήν αιώνιον ζωήν, ποριζόμεθα ταίς Ψυχαίς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από
πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί εκ τών Κανόνων, Ωδή γ' καί ς' κλπ.

Κοινωνικόν

Εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν. Ἀλληλούϊα.

Ἀρχή

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Καλλιστράτου, καί τῶν σὺν αὐτῷ.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Μάρτυς ἀθλητά Καλλίστρατε τῆς εὐσεβείας φωτί, φωτισθεῖς τήν διάνοιαν, τήν οδόν ἐβάδισας, ἀκλινῶς τήν εἰσάγουσαν, πρὸς τήν ἐκείθεν μακαριότητα, νικήσας πάντα τὰ μηχανήματα, τοῦ πολεμήτορος, ὅθεν ευφημούμέν σε, τήν ιεράν, μνήμην σου γεραίροντες, μακαριώτατε.

Μάρτυς θεόφρον Καλλίστρατε, λόγον πλουτήσας ζωῆς, πρὸς ζωὴν καθωδήγησας, τοὺς ἀγνοῖα πρότερον, ἐν νεκρώσει υπάρχοντας, οἱ καί θανόντες, προθύμως ἐνδοξε, διὰ τήν πάντων, ἡμῶν ἀνάστασιν, ζῆν ἀληθέστατα, ἐν Χριστῷ πιστεύονται, μεθ' ὧν ἡμῶν, μέμνησο πρὸς Κύριον, τὸν ὑπεράγαθον.

Μάρτυς ἱερὲ Γυμνάσιε, ξίφει τήν κάραν τμηθεῖς, τῇ πλημμύρᾳ τοῦ αἵματος, Φαραῶ τὸν δόλιον, ἀληθῶς κατεπόντισας, καί νῦν πηγάζεις, πᾶσιν ἰάματα, τοῖς τῷ νᾶώ σου, πίστει προστρέχουσι, καί τοὺς ἀγώνάς σου, ἐν αὐτῷ γεραίρουσι, καί τήν σεπτὴν, μνήμην σου μακάριε, πανηγυρίζουσιν.

Δόξα... Ἦχος δ'

Βυζαντίου

Πρὸ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου, φοβερός ὁ θάνατος τοῖς ἀνθρώποις, μετὰ τό ἐνδοξὸν πάθος, φοβερός ὁ ἄνθρωπος τῷ θανάτῳ, οὕτως ἐνίσχυσεν ὁ Ἀθλοφόρος, οὕτω κατήργησεν πάσαν τοῦ ἐχθροῦ τήν δύναμιν, αὐτοῦ ταῖς πρεσβεΐαις Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Χαίροις ἡλιόμορφε, ἡλίου ἀδυτον ὄχημα, ἡ τὸν ἥλιον λάμπασα, τὸν ἀπερινόητον χαίρε, νοὺς ἀστράπτων, θείαις φρυκτωρίαις, ἡ λαμπηδὼν τῆς ἀστραπῆς, ἡ διαυγάζουσα, γῆς τὰ πέρατα, ἡ ὄντως χρυσαυγίζουσα, ἡ παγκαλὴς καί πανάμωμος, ἡ τό φῶς τό ἀνέσπερον, τοῖς πιστοῖς ἐξαστράψασα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν η πάναγνος Δέσποινα, καί νεκρούντα τόν δόλιον, ως Δεσπότην κλαίουσα, ύμνει τόν εκ σπλάγχχνων, αυτής προελθοντα, καί τό μακρόθυμον αυτού, αποθαυμάζουσα ανεκραύγαζε, Τέκνον μου ποθεινότατον, μή επιλάβη τής δούλης σου, μή βραδύνης φιλάνθρωπε, τό εμόν καταθύμιον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΤΗΣ ΟΚΤΩΗΧΟΥ.

Απολυτίκιον

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Οι Μάρτυρές σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτών ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Τώ παμμεγίστω προσλαλώ Καλλιστράτω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

Άσμα αναπέμψωμεν

Τρίβον διοδεύσας ακλινώς, τού μαρτυρίου γέγονας, πεπλανημένοις οδός, πρός θείας καταπαύσεις, παμμάκαρ εισάγουσα, όθεν σε συνελθόντες, ευφημούμεν Καλλίστρατε πίστει.

Όσπερ φαεινότατος αστήρ, εξανατείλας ηύγασας, θεογνωσίας φωτί, Χριστού τήν Εκκλησίαν, τό σκότος δέ ήλασας, Μάρτυς τής αγνωσίας, καί τεμένη τής πλάνης καθείλες.

Πάντα πειρασμόν καρτερικώς, υπενεγκων Καλλίστρατε, διά τήν πάντων ζωήν, θανείν ου παρητήσω, διό πρός αθάνατον, χαίρων λήξιν μετέβης, καί Αγγέλων χοροίς συναγάλλη.

Άνθραξ θείου Πνεύματος πυρί, ο Ιερός Γυμνάσιος, προσαναπτόμενος, εδείχθη καί τής πλάνης, τήν ύλην κατέφλεξε, θαύμασι δέ δροσίζει, φλεγομένους καύσει παθημάτων.

Θεοτοκίον

Μόνη γυναικών κυοφορείς, υπερφυώς Πανάμωμε, πείραν μή γνούσα ανδρός, τόν ένα τής Τριάδος, διό σε δοξάζομεν, καί τόν εκ σου τεχθέντα, υπέρ πάσαν αιτίαν καί λόγον.

Ωδή γ'

Ο στερεώσας λόγω

Μή επιθύσας όλως γλυπτοίς θεοίς, καθαρά θυσία προσηνέχθης Θεώ, υπέρ ημών τώ τυθέντι, Μάρτυς αθλοφόρε Καλλίστρατε.

Εστολισμένος χλαίναν εξ ιερών, βεβαμμένην Μάρτυς όντως αιμάτων σου, τώ βασιλεί τών αιώνων, μάκαρ στεφηφόρος παρίστασαι.

Γεγυμνωμένος ώφθη ο δυσμενής, σου τήν θείαν δόξαν, καί τών σύν σοί αθλητών, ενδυσασμένων εξ ύψους, βλέπων αθλοφόρε Γυμνάσιε.

Θεοτοκίον

Ικετηρίαν ποιήσον εκτενή, προς τόν σόν Υιόν Παρθένε, τού σώσαι ημάς, προσδοκωμένων κινδύνων, καί αιωνιζούσης κολάσεως.

Ο Ειρμός

«Οστερεώσας λόγω τους ουρανούς, καί τήν γήν εδράσας επί υδάτων πολλών, στερέωσόν με προς ύμνον, καί δοξολογίαν σου Κύριε».

Κάθισμα 'Ηχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Καλλιστράτου τούς άθλους ανευφημήσωμεν, Γυμνασίου τούς πόνους υμνολογήσωμεν, καί σύν αυτοίς τούς καρτερώς ποθω αθλήσαντας, μακαρίσωμεν πιστοί, καί εκβοήσωμεν αυτοίς, Οπλίται τής ευσεβείας, αιτήσασθε δωρηθήναι, ημίν ειρήνην καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ λιμένα καί τείχος καί καταφύγιον, καί ελπίδα καί σκέπην καί προστασίαν θερμήν, ευρηκότες οι πιστοί, προς σέ προστρέχομεν, καί εκβοώντες εκτενώς, ανακράζομεν πιστώς, Ελέησον Θεοτόκε, τούς επί σοί πεπιοιθότας, καί τών πταισμάτων απάλλαξον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ σε ορώσα, Χριστέ η Μήτηρ σου, εκουσίως εν μέσω ληστών κρεμάμενον, κοπτομένη μητρικώς τά σπλάγχνα έλεγεν, αναμάρτητε Υιέ, πώς αδίκως εν Σταυρώ, ώσπερ κακούργος επάγης; τό γένος τό τών ανθρώπων, ζωώσαι θέλων ως υπεράγαθος.

Ωδή δ' Εισακήκοα Κύριε

Στρατηγός ώσπερ άριστος, Μάρτυς τώ διώκτη παραταξάμενος, εσαγήνευσας προς θείαν ζωήν, αιχμαλώτους πάλαι ούς εκέκτητο.

Τή πλημμύρα τών λόγων σου, ήρδευσας καρδίας καί καθωδήγησας, προς τό ύδωρ τό αείζων, αθλητά Κυρίου αξιάγαστε.

Ως κριός σφαγιάζεται, έχων ώσπερ άρνας προθυομένους αυτού, ο αοίδιμος Καλλίστρατος, τούς στερρούς οπλίτας προθυμότατα.

Πιανθείς ο Γυμνάσιος, άμπελος καθάπερ Μάρτυς τώ λόγω σου, μαρτυρίου

βότρυν ἤνθησε, εὐσεβείας οἶνον ἀποστάζοντα.

Θεοτοκίον

Ρυπωθείσαν τοῖς πάθεσι, Κόρη τὴν καρδίαν μου ἀποκάθαρον, καὶ δοχεῖον ἀποτέλεσον, καθαρὸν ἐνθέων ἐπιλάμψεων.

Ὡδή ε'

Ὁ ἐκ νυκτός ἀγνοίας

Ὁλοκαρδίως Μάρτυς, ἐπιποθήσας Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἠθλησας καὶ τό κράτος, ὤλεσας ἐχθροῦ τό ἀνίσχυρον.

Στρατολογίας θείας, ἀναφανείς κορυφαῖος Καλλίστρατε, στρατιαῖς τῶν Ἀγγέλων, Μάρτυς ἠριθμήθης γηθόμενος.

Λελαμπρυσμένος δόξη, μαρτυρικής ἀγλαίας Γυμνάσιε, χαίρων νῦν μετετέθης, πρὸς τὰς τῶν Ἀγγέλων λαμπρότητας.

Θεοτοκίον

Ἀνατολή ἐδείχθης, δικαιοσύνης Ἡλίου Πανάμωμε, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, τοὺς εἰλικρινῶς σε δοξάζοντας.

Ὡδή ς'

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Λεόντων μύλας σοφέ, τῶν αοράτων συνέθλασας, καὶ βρώμα τοῦ δυσμενοῦς, τοὺς πάλαι υπάρχοντας, Θεοῦ τέκνα ἐδείξας, καὶ τρυφῆς αὔλου, κοινωνοὺς Μάρτυς Καλλίστρατε.

Ὡραίως περὶ Θεοῦ, τὸν θεῖον λόγον ποιοῦμενος, θεοῖς ἀψύχοις τοὺς πρὶν, ἀθλίως προσέχοντας, ἐνθέους ἀπέδειξας, σὺν αὐτοῖς ἀθλήσας, περιβόητε Καλλίστρατε.

Κυρίῳ τοὺς εαυτῶν, αὐχένας κλίναντες Μάρτυρες, ἐδέξασθε τὴν σφαγὴν, καὶ θύματα τέλεια, Θεῷ προσηνέχθητε, καὶ τὴν πρωτοτόκων, Ἐκκλησίαν ἐφαιδρύνετε.

Θεοτοκίον

Ἀγιάσόν μου τὸν νοῦν, καὶ φῶτισον τὴν καρδίαν μου, ἀγία Μήτηρ Θεοῦ, καὶ τῶν συνεχόντων με, δυσχερῶν ἀπάλλαξον, ἵνα σε δοξάζω, Θεοτόκε αειπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον

Ὡσπερ ἄστρον μέγιστον, ἐλαμψας κόσμῳ, τὰς ἀκτῖνας ἅπασι, τῶν σῶν ἀγώνων ἐφαπλῶν, καὶ τῶν θαυμάτων τοῖς κράζουσι, Χαίροις Μαρτύρων, τό

κλέος Καλλίστρατε.

Ο Οίκος

Τόν τού Κυρίου αθλητήν, καί μέγαν στρατιώτην, καί φίλον τῆς Τριάδος, καί μύστην τῶν αρρήτων, καί μιμητήν τού Ἰησοῦ, ἄσμασιν ἐν πίστει συνελθόντες οἱ πιστοί χαρμονικῶς υμνήσωμεν, γεραίροντες αὐτοῦ τὰ παλαίσματα καί τὰς ἀριστείας, τοὺς πόνους, οὓς υπέστη διὰ Χριστόν τόν παμβασιλέα, αἰτούμενοι τυχεῖν αὐτοῦ ταῖς πρεσβείαις, τῆς αμείνονος ζωῆς τού Παραδείσου, ἐνθα οἱ χοροὶ ευφραίνονται τῶν κραζόντων, Χαίροις Μαρτύρων τό κλέος Καλλίστρατε.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΚΖ' τού αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τού ἁγίου Μάρτυρος Καλλιστράτου, καί τῶν σὺν αὐτῷ ἁγίων μθ' Μαρτύρων.

Στίχοι

- Τμηθεῖς ὁ Καλλίστρατος αὐχένα ξίφει,
- Στρατῶ συνήφθη καλλινίκων Μαρτύρων.

Εἰς τοὺς ἁγίους μθ' Μάρτυρας

- Δεκάς τετραπλή Μαρτύρων σὺν ἐννάδι,
- Διὰ ξίφους ἄθλησιν ἀθλεῖ τιμίαν.
- Εἰκάδι εβδομάτη Καλλίστρατος ἀνθεν ἀέρθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Επιχάρως.

Στίχοι

- Εὐτολμος Επίχαρις ἦν πρὸς τό ξίφος,
- Συλλήπτορα πλουτούσα τὴν θείαν χάριν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ἡμῶν Ἰγνατίου, Ἡγουμένου γενομένου τῆς Μονῆς τού Σωτήρος Χριστοῦ, τού ἐπιλεγομένου Βαθέος Ρύακος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων Αποστόλων Μάρκου, Αριστάρχου, καί Ζήνωνος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Φιλήμονος ἐπισκόπου, καί Φουρτουνιανού καί τῆς ἁγίας Μάρτυρος Γαϊανῆς.

Στίχοι

- Γαϊανὴ φλεχθῆναι τὰ νῶτα δίδου,
- Ὡς ἂν φλογίνης ρομφαίας νῶτα φύγης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων δεκαπέντε Μαρτύρων, οἵτινες ἐν πλοίῳ ἐμβληθέντες τού πλοίου πυρποληθέντος, ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπεπνίγησαν.

Στίχοι

- Ὁ τριπλοπεντάριθμος αθλητῶν στόλος,
- Καί πυθμένος κατήρε μέχρι ποντίου.

Η αγία Μάρτυς Ακυλίνα, ράβδοις συνθλασθείσα τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Οι εκ τής Ιουδαίας

Λαμπρυνθείς ως χρυσίον, τώ πυρί τών βασάνων, τών παθημάτων Χριστού, εκσφράγισμα εδείχθης, καί νύν εναπετέθης, θησαυροίς θείοις Ἐνδοξε, ο τών Πατέρων βοών, Θεός ευλογητός εί.

Λιπανθείς τοίς βασάνοις, ξίφος ώφθης παμμάκαρ, ουρανοχάλκευτον, συγκόπτων αοράτων, τάς φάλαγγας δαιμόνων, καί κραυγάζων Καλλίστρατε, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητος εί.

Ισχυρός απεφάνθης, κατά τής ασεβείας, Μάρτυς Καλλίστρατε, ισχύϊ τής Τριάδος, ής νύν ταίς λαμπηδόσιν, εκβοάς φωτιζόμενος, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Σταθιρά διανοία, τόν Χριστόν αγαπήσας, Μάρτυς Γυμνάσιε, σύν πάσιν ομοζήλοις, ετύθης αναμέλπων, ευχαρίστως θεόπνευστε, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Τόν εκ σου σαρκωθέντα, υπέρ νούν τε καί λόγον Θεοχαρίτωτε, ικέτευε σωθήναι, τούς πόθω σε τιμώντας, καί συμφώνως κραυγάζοντας, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

Οι θεωρρήμονες Παίδες

Ριζοτομήσας τής πλάνης τάς ακάνθας, τού Παραδείσου εδείχθης, Μάρτυς φυτόν ωραιότατον, ευσεβείας προσφέρον, καρπούς θεία χάριτι.

Αποσκοπών τάς ελπίδας τάς μελλούσας, εν πεπιοθήσει τελεία, πρός τούς αγώνας εχώρησας, καί νικήσας νομίμως, εστέφθης Καλλίστρατε.

Τόν σόν ναόν ιατρείον κεκτημένοι, οι ευσεβώς προσιοντες, τών δυσχερών απολύονται, ευφημούντές σε πίστει, Γυμνάσιε ένδοξε.

Θεοτοκίον

Ως ανωτέρα απάντων τών ποιημάτων, Θεοχαρίτωτε Κόρη, τόν λογισμόν μου ανώτερον, τών τού πλάνου σκανδάλων, Πανάμωμε ποιήσον.

Ο Ειρμός

Οι θεωρρήμονες Παίδες εν τή καμίνω, σύν τώ πυρί καί τήν πλάνην, καταπατούντες υπέψαλλον, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Ἐφριξε πάσα

Ἰασιν πάσιν ἡ σορός, τῶν λειψάνων σου πηγάζει τοῖς χρήζουσι, Μάρτυς Καλλίστρατε, καί πάθη παύει ὄντως δυσίατα, καί ἀπελαύνει πονηρῶν, πνευμάτων σκοτόμαιναν, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, ἐνεργεία καί δυνάμει καί χάριτι.

Ὡφθητε Μάρτυρες Χριστοῦ, ὡς θεόπλοκος σειρά ἐξαρτώμενοι, ἀλλήλων χάριτι, καί πρὸς τὸ ὕψος ἐπανατρέχοντες, καί ἀγιάζοντες τὴν γῆν, τῷ λύθρῳ τοῦ αἵματος, διό τὴν μνήμην ὑμῶν, εορτάζομεν πιστῶς ευφραινόμενοι.

Στέφανον εἴληφας σαφῶς, ἀμαράντινον καί δόξαν ουράνιον, καί ἀγαλλίασιν, καί ευφροσύνην πέρας οὐκ ἔχουσιν, καί βασιλείαν ουρανῶν θεόφρον Καλλίστρατε, συν τοῖς συνάθλοις σου, μεθ' ὧν μέμνησο ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Ἡ θεία μνήμη τοῦ σοφοῦ, Καλλιστράτου Γυμνασίου τε σήμερον, καί τῶν συνάθλων αὐτῶν, ἡλίου πλέον ἐξαναστείλασα, φωτιστικαῖς μαρμαρυγαῖς, φωτίζει τὰ πέρατα, ὧν ταῖς πρεσβείαις Χριστέ, κατακρίσεως ἡμᾶς ἐλευθέρωσον.

Θεοτοκίον

Φωνήν σοι τὴν τοῦ Γαβριήλ, γεγηθότι λογισμῷ ἀνακράζομεν, Χαίρε χαρά τῶν πιστῶν, χαίρε λυχνία χρυσή καί τράπεζα, ὅρος καί πύλη νοητή, χαίρε θεῖον ὄχημα τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, χαίρε λύσις τῆς ἀράς παντευλόγητε.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθεν μέχρι καί σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος ἄνθρωπος, διό τὴν ἀχραντον, Θεοτοκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοῖς Μαθηταῖς

Κραταιωθέντες Πνεύματι, τῷ Ἀγίῳ καθείλον, οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, τῶν τυράννων τὰ θράση, διὰ Χριστόν υποστάντες, πᾶσαν πείραν βασάνων, ὁ πάνσοφος Καλλίστρατος, καί Γυμνάσιος ὄντως, ὁ θαυμαστός, μετὰ τῶν συνάθλων, ὧν τὴν φωσφόρον, μνήμην τελούντες εὐροιμεν, ψυχικὴν σωτηρίαν.

Θεοτοκίον

Θεοπαρόχων μέγεθος, δωρεῶν καί χαρίτων, ὧν περ ἡμᾶς ἠξίωσας, Δέσποτα πανοικτίρμον, τίς λόγος δύναται φράσαι; ρεύσαντας γάρ ἀθλίως, ζωῆς Χριστέ τῆς κρείττονος, ἐπανήγαγες αὐτίς, οὐσιωθεῖς, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον ἐκ Παρθένου, καί σώσας ὡς φιλόανθρωπος, καί Θεός ἐλεήμων.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Χαρίτωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Πάθη τά τού σώματος, δι' εγκρατείας ἐμάρανας, καί συντόνου δεήσεως, καί ὄφιν τόν δόλιον, τών δακρύων ὄμβροις, ἀπέπνιξας Πάτερ, καί ευηρέστησας Θεώ, υπερβαλλόντως Χαρίτων Ὅσιε, διό σε κατεκόσμησεν, ἐπουρανόις χαρίσμασιν, Ἰησοῦς ὁ φιλόανθρωπος, καί Σωτήρ τών ψυχών ημῶν.

Ἰδρώσιν ἀσκήσεως, ἐναποσβέσας τοὺς ἀνθρακας, τών παθῶν ἀξιάγαστε, πυρί προσωμίλησας, αἰκισμῶν καί πόνων, καθομολογήσας, πρό τών ἀνόμων δικαστῶν, τού σαρκωθέντος Λόγου τήν κένωσιν, καί Μάρτυς ἐχρημάτισας, πεπτοικιλμένος, τοῖς στίγμασι, πολυτρόπων κολάσεων, Θεοφόρε πανόλβιε.

Ερήμοις καί ὄρεσι, σύ φυγαδεύων ἐμάκρυνας, τήν ψυχὴν ἀκηλίδωτον, τηρῶν ἱερώτατε, καί Τριάδος οἶκος, Χαρίτων ἐδείχθης, ἥς τή δυνάμει ἱερούς, ἀνεδομήσω οἶκους μακάριε, καί μάνδρας εἰς σωτήριον, τών μοναστῶν περιποίησιν, τών τιμώντων τήν μνήμην σου, τήν ἀγίαν αοίδιμε.

Δόξα... Ἦχος δ' Ἰωάννου Μοναχοῦ

Θεοφόρε Χαρίτων, σύ καί μετὰ θάνατον ἐν οὐρανοῖς ζῇς ἐν τῷ Χριστῷ, δι' ὃν τῷ κόσμῳ σεαυτὸν ἀνεσταύρωσας, ἔξω γάρ σαρκὸς καί κόσμου γενόμενος, ὑπὲρ τά ὀρώμενα ἔζης ἀληθῶς, οὐ γάρ ἔζης σεαυτῷ, ἔζη δέ μάλλον ἐν σοὶ Χριστός ὁ Θεός ημῶν, Αὐτόν ἱκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ημῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἐν θαλάσῃ με πλέοντα, ἐν ὁδῷ με βαδίζοντα, ἐν νυκτί καθεύδοντα περιφρούρησον, ἐπαγρυπνοῦντα χαρίτωσον, τόν νοῦν μου Πανάμωμε, καί ἀξίωσον ποιεῖν, τού Κυρίου τό θέλημα, ὅπως εὐροιμι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης τῶν ἐν βίῳ, πεπραγμένων μοι τήν λύσιν, ὁ προσφυγὼν ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν Σταυρῷ ὡς εὔρακε, καθηλούμενον Κύριε, ἡ ἀμνάς καί Μήτηρ σου ἐξεπλήττετο, καί τί τό ὄραμα ἐκράζεν, Υἱέ ποθεινότατε; ταῦτά σοι ὁ ἀπειθής, δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σου θαυμάτων ἀπολαύσας; Ἀλλά δόξα τῇ ἀρρήτῳ, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν Μοναστῶν τά πλήθη, τόν καθηγητὴν σε τιμῶμεν Χαρίτων Ὅσιε, διὰ σοῦ

γάρ τήν τρίβον, τήν όντως ευθείαν πορεύεσθαι έγνωμεν, Μακάριος εί τώ Χριστώ δουλεύσας, καί εχθρού θριαμβεύσας τήν δύναμιν, Αγγέλων συνόμιλε, Οσίων συμμέτοχε καί Δικαίων, μεθ' ών πρέσβευε τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαυματος Χαίρε πιστών περιποίησις, αμαρτανόντων λιμήν, αμελούντων διόρθωσις, χαίρε ψυχαγωγήμα, θλιβομένων βοήθεια, παραμυθία, χαίρε ψυχών αγαθή, τών ασθενούντων, ψυχών η ίασις, χαίρε σννάλλαγμα, πρός Θεόν μεσίτρια, τών Σεραφίμ πάντων υπερέχουσα, αγιωτέρα σεμνή.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τί τό ορώμενον θέαμα, ο τοίς εμοίς οφθαλμοίς, καθοράται ώ Δέσποτα; ο συνέχων άπασαν, κτίσιν ξύλω ανήρτησαι, καί θανατούσαι ο πάσι νέμων ζωήν; η Θεοτόκος κλαίουσα έλεγεν, ότε εώρακεν, εν Σταυρώ κρεμάμενον, τόν εξ αυτής, αρρήτως εκλάμψαντα, Θεόν καί άνθρωπον.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Ταίς τών δακρύων σου ροαίς, τής ερήμου τό άγονον εγεώργησας, καί τοίς εκ βάθους στεναγμοίς, εις εκατόν τούς πόνους εκαρποφόρησας, καί γεγονόςας φωστήρ, τή οικουμένη λάμπων τοίς θαύμασι, Χαρίτων Πατήρ ημών Όσιε πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τής αθλήσεως πόνοις δοκιμασθείς, τής ασκήσεως άθλοις βεβαιωθείς, χρυσίου λαμπρότερον, ευσεβεία απήστραψας, καί καθαρόν δοχείον υπάρξας τού Πνεύματος, πονηρών πνευμάτων τό σκότος εμείωσας, όθεν συναθροίσας, μοναζόντων αγέλας, ποιμήν τούτων γεγονόςας, καί φωστήρ διαυγέστατος, Ω Χαρίτων μακάριε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν...

Θεοτοκίον, όμοιον

Λογισμοίς ολισθαίνων τοίς πονηροίς, εις βυθόν κατηνέχθην αμαρτιών, καί στένων κραυγάζω σοι, εκ καρδίας Πανάχραντε, Εν εμοί θαυμάστωσον, τό πλούσιον έλεος, καί τής σής ευσπλαγχνίας, τό άπειρον πέλαγος, καί τών οικτιρμών σου, τόν αμέτρητον πλούτον, καί δός μοι μεάνοιαν, καί

πταισμάτων συγχώρησιν, ίνα πόθω κραυγάζω σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναί μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα ο δούλός σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτήν, η αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυζε κλαίουσα, καί πικρώς απεφθέγγετο, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Μακρόθυμε Κύριε, τού ελέους η άβυσσος, καί πηγή αγαθότητος, ιλάσθητι καί δώρησαι ούν, τών πταισμάτων, άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσιν εν πίστει, τά άχραντα πάθη σου.

Οι Κανόνες, τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου εις ς'. Ποίημα Θεοφάνους. οι δέ, Ιωάννου Μοναχού.

Ωδή α' Ήχος δ' Θαλάσσης τό ερυθραίον

Θαλάσσης, αθλητικής τό πέλαγος, διανηζάμενος, τώ ζωηφόρω όπλω τού Σταυρού, Φαραώ τόν αλάστορα, τόν νοητόν Μακάριε, θεία δυνάμει κατεπόντισας.

Κυρίω, ανατεθείς Μακάριε, σπαργάνων εκ μητρικών, τυραννικού πρό βήματος Χριστόν, θεοφρόνως εκήρυξας, μωσαϊκώς καθείλες δέ, τών αντιθέων τά φρυάγματα.

Τής πλάνης, καταλιπών τήν Αίγυπτον, Χαρίτων Όσιε, καί ερημοπολίτης γεγονώς, καθαρώς προσωμίλησας, τώ καθαρώ καί είληφας, τήν κληρουχίαν τήν ουράνιον.

Θεοτοκίον

Ασπόρως, τώ τού Πατρός βουλήματι, εκ θείου Πνεύματος, τόν τού Θεού συνείληφας Υιόν, καί σαρκί απεκύησας, τόν εκ Πατρός αμήτορα, καί δι' ημάς εκ σου απάτορα.

Ωδή γ' Ευφραίνεται επί σοί

Ευφραίνεται επί σοί, τών φοιτητών η λογική ποίμνη σου, πνευματικής Όσιε, τής σής κοινωνούσα φαιδρότητος.

Τό φρόνημα τής σαρκός, ως δυσμενείας εις Θεόν αίτιον, τώ τής ζωής πνεύματι, Όσιε Χαρίτων υπέταξας.

Καθείλες δαυϊτικώς, τού αλλοφύλου Γολιάθ Όσιε, τήν νοητήν δύναμιν, εν τή παντευχία τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη τοίς επί γής, τών υπέρ φύσιν αγαθών πρόξενος, Μήτηρ Θεού γέγονας, όθεν σοι τό Χαίρε κραυγάζομεν.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Τοῖς λόγοις εκόσμησας, τήν Εκκλησίαν Χριστοῦ, τοῖς ἔργοις εἰμήσας, τό κατ' εἰκόνα Θεοῦ, Χαρίτων μακάριε, ἔλαμψε γάρ ἐν κόσμῳ, ἡ ἐν σοί σωφροσύνη, χάριτας ἱαμάτων, ἀπαστράπτουσα πίστει, διό καί εορτάζομεν, πόθῳ τήν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, τόν υπερούσιον, Θεόν ἡ κυήσασα, σύν τοῖς Οσίοις αὐτόν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ἀφесιν τῶν πταισμάτων, καί διόρθωσιν βίου, δούνην ἡμῖν πρό τέλους, τοῖς ἐν πίστει καί πόθῳ, ὑμνοῦσί σε κατα χρέος, μόνη πανύμνητε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σε ηλούμενον, ὡς εθεάσατο, ἡ ἀχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, Τί τό καινόν καί ξένον, τοῦτο Υἱέ μου θαύμα; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὅλων, ομιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζῶσαι τοὺς τεθνεώτας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Ὡδὴ δ' Δι' ἀγάπησιν Οικτίρμον

Τὰς τυραννοῦσας Χαρίτων πρό τελευτῆς σου, τῆς ἐγκρατείας πονοῖς, ἡδονὰς θανατώσας, ζωηφόρον νέκρωσιν, οσίως ἐνδεδυσαι.

Τὰς συμπνιγούσας ψυχῆς τήν καρποφορίαν, βιωτικὰς μερίμνας, τῇ ἐμπύρῳ μελέτῃ, ὡς ἀκάνθας ἐφλεξας, Χαρίτων μακάριε.

Εστεφάνωσαν αἱ χάριτες σέ Χαρίτων, ἀθλητικῶ στεφάνῳ, τῆς Χριστοῦ βασιλείας, τῆς γάρ πλάνης ἐσβεσας, τήν μέθην μακάριε.

Θεοτοκίον

Ἀνεκλάλητος ὁ τόκος σου ἀνεδείχθη, Θεογεννήτορ μόνη, ἀγνή εὐλογημένη, ὅθεν σοι προσπίπτοντες, τό Χαίρε κραυγάζομεν.

Ὡδὴ ε' Σύ Κύριέ μου φῶς

Σύ Ὅσιε φωτός, ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, τῆς ἀνωθεν φρουκτωρίας, τηλαυγῶς ἀνεδείχθης, Χαρίτων παμμακάριστε.

Σύ Ὅσιε δισοαῖς, ἀπαστράπτεις ταῖς χάρισιν, ἀθλήσεων αἰκισμοῖς γάρ, εὐσεβῶς ἐπυρσώθης, καί πόνοις τῆς ἀσκήσεως.

Σύ Ὅσιε ψυχῶν, ἱατρός ἀναδέδειξαι, τήν ἐνθεον ἐξ ονύχων, ἀπαλῶν ἐκζητήσας, σοφίαν παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Σέ όπλον αρραγές, κατ' εχθρών προβαλλόμεθα, σέ άγκυραν καί ελπίδα, τής ημών σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής

Ου ψάμμον, αλλά Χριστόν θεμέλιον θέμενος, επωκοδόμησας Πάτερ, αρετήν χρυσίου τιμιωτέραν, καί Τριάδος, τής Παναγίας γέγονας οίκημα.

Όργανον, τής κακίας ο όφης γνωρίζεται, αλλά ταίς σαίς θεοφόρε, αρεταίς Χαρίτων νενικημένος, τούς αδίκους, εκ δικαίας προνοίας αμύνεται.

Ουδέν σε, τής πρός Θεόν αγάπης εχώρισεν, ουκ αικιζόμενον σώμα, ου θανάτου ψήφος απειλουμένη, εν ενώσει, Θεού κατατρυφώντα Μακάριε.

Θεοτοκίον

Ω θαύμα, τών απάντων θαυμάτων καινότερον! ότι Παρθένος εν μήτρα, τόν τά σύμπαντα περιέποντα, απειράνδρως, συλλαβούσα ουκ εστενοχώρησε.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον 'Ηχος β'

Τούς ασφαλείς

Τόν ασκητήν τής εγκρατείας άπαντες, καί αθλητήν τής ευσεβείας σήμερον, οι πιστοί εν ύμνοις στέψωμεν, καί εγκωμίοις ευφημήσωμεν, Χαρίτωνα ποιμένα καί Διδάσκαλον, καί Μάρτυρα Χριστού τόν χαριτώνυμον, τού κόσμου φωστήρα τόν παγκόσμιον.

Ο Οίκος

Τούτον τόν μέγαν εν τοίς Οσίοις, τόν φωστήρα τόν θείον Ικονίου πιστοί, Χαρίτωνα τόν μακάριον, εν υμνωδίαις ανευφημήσωμεν, καί εν άσμασι θείοις, αυτού τήν κάραν στέψωμεν, τήν γάρ οφρύν τών ματαίων ειδώλων ηδάφισε, σύν τούτοις καί τών δαιμόνων τήν ενέργειαν πάσαν ενέκρωσε, διό τούς πόνους μέν ήνεγκε, τών βραβείων δέ έτυχεν αληθώς, Αυτόν ούν επαινούντες γεραίρομεν, τού κόσμου φωστήρα τόν παγκόσμιον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Χαρίτωνος.

Στίχοι

- Τής γής πατήσας τάς τρυφάς ο Χαρίτων,
- Κατατρυφά νύν ουρανού τών χαρίτων.
- Εικάδι ογδοάτη Χαρίτων θάνε γήραϊ μακρώ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Βαρούχ.

Τή αυτή ημέρα Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, καί αυταδέλφων, Αλεξάνδρου, Αλφειού, καί Ζωσίμου, καί τού Αγίου Μάρτυρος Μάρκου τού ποιμένος, καί τών Αγίων Μαρτύρων Νίκωνος, Νέωνος, Ηλιοδώρου, καί τών λοιπών παρθένων καί παιδων.

Στίχοι

- Εισδύντες εις γήν Μάρτυρες τρεῖς Κυρίου,
- Εκείθεν εκδύνουσιν εις θείαν δρόσον.
- Ποιμήν ο Μάρκος, Μάρκος, όν κτείνει ξίφος,
- Ποιμήν προβάτων, ως ο τής Γράφης Άβελ.
- Ηλιοδωρος, Νίκων, αλλά καί Νέων,
- Χριστού κατ' εχθρών εκ ξίφους νίκη νέα.
- Τμηθέντα Παιδων καί Γυναικών μυρία,
- Ω παί γυναικός, καί Θεέ, πλήθη δέχου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ευσταθίου τού Ρωμαίου.

Στίχοι

- Ρωμαίός εστιν, αλλά καί ρωμαλέος.
- Ο Μάρτυς Ευστάθιος, αθλών πρός ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αλεξάνδρου, καί τών σύν αυτώ τριάκοντα Μαρτύρων.

Στίχοι

- Έξαρχον Αλέξανδρον είχαν τού τέλους,
- Τμηθέντες άνδρες, ών αριθμός τρισδέκα.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εν τή καμίνω

Τοίς εν καμίνω, Αβραμιαίοις αμιλλώμενος, ζήλω ευσεβείας δόγμα τυραννικόν, θεοφόρε κατεπάτησας, Ευλογημένος εί ο Θεός μου, κραυγάζων καί Κύριος.

Ως εν καμίνω, τών πειρασμών τοίς υπεκκαύμασι, θεία δροσοβόλος χάρις εξ ουρανού, επεσκέψατο σε Όσιε, Ευλογημένος εί ο Θεός μου, βοώντα καί Κύριος.

Ως τετρωμένος, τώ τής Τριάδος θείω έρωτι, ταύτη ισαρίθμους μάνδρας πνευματικός, μελωδούσας ανατέθεικας, Ευλογημένος εί εν τώ ναώ, τής δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Τό τού Υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα, χαίρε, διά σου γάρ δέδοται, η χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν, Ευλογημένη σύ εν γυναιξίν, υπάρχεις Πανάμωμε.

Ωδή η'
Χείρας εκπετάσας

Τά στέρνα πυρούμενος φλογί, αδίκους Όσιε ταύτη κατέφλεξας, αυτός δέ άφλεκτος έμεινας, ενεργεία θείου Πνεύματος, καί πρόσ ευσέβειαν λαούς, ψάλλειν διήγειρας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Χριστόν ενεδύσω αληθώς, τόν πάλοι άνθρωπον, απεκδυσάμενος, καί εθριάμβευσας Όσιε, τόν τού σκότους κοσμοκράτορα, εν αικισμοίς μαρτυρικοίς, μετ' ευφροσύνης βοών, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τού Παύλου Χαρίτων αψευδώς, γενόμενος φοιτητής, τοίς τούτου ίχνεσιν, επηκολούθησας Όσιε, καί αλείπτης εχηρημάτισας, τών μοναζόντων γεγονώς, πάσι κανών αρετής, τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα, υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη εν πάσαις γενεαίς, Παρθένε άχραντε, Μήτηρ εδείχθης Θεού, σύ τής θεότητος γέγονας, ενδιαίτημα πανάμωμε, μή φλογισθείσα τώ πυρί, τού απροσίτου φωτός, όθεν πάντες, σέ ευλογούμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ου τάφος ο πρόξενος λήθης, επικαλύψαι ίσχυσέ σου, Όσιε Χαρίτων αρετάς, η σή γάρ μνήμη διαιωνίζουσα, ηλιακώς εξέλαμψεν, ήν επαξίως μεγαλύνομεν.

Δεύτε τήν ετήσιον μνήμην, πνευματικώς επιτελούντες, τή τών αρετών εκμimήσει, τόν θεοφόρον πάντες ζηλώσωμεν, καί σύν αυτώ βοήσωμεν, Σέ μεγαλύνομεν Τρισάγιε.

Τριαδικόν

Μονάδα μέν θείας ουσίας, αλλ' υποστάσεων Τριάδα, πάντες οι πιστοί προσκυνούμεν, εν ασυγχύτοις ταίς υποστάσεσιν, ισοσθενή ομότιμον, ήν ευσεβούντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Χαίρε καί ευφραίνου η Νύμφη, τού Βασιλέως τού μεγάλου, κατοπτριζομένη τηλαυγώς, τού σού Νυμφίου τήν ωραιότητα, υπέρ χρυσίον λάμπουσαν, καί υπέρ ήλιον αστράπτουσαν.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ

Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

**Εξαποστειλάριον
Γυναίκες ακουτίσθητε**

Αθλήσει μέν τό πρότερον, καλώς εγγυμνασάμενος, τό δεύτερον δέ ασκήσει, δρόμον τόν θείον τελέσας, εις ουρανοῦς ἀνέδραμες, καί τῷ Χριστῷ παρίστασαι, Χαρίτων πάτερ Ὅσιε, υπέρ ἡμῶν εντυγχάνων, τῶν σέ θερμῶς ανυμνούντων.

Θεοτοκίον

Βουλῆς μεγάλης Ἀγγελον, τῆς τοῦ Πατρός γεγέννηκας, Χριστόν πανύμνητε Κόρη, τόν Βασιλέα τῆς δόξης, οὐ τόν σταυρόν ἀράμενοι, οἱ Ασκηταί καί Μάρτυρες, οπίσω τούτου ἔδραμον, μεθ' ὧν απαύστως δυσώπει, υπέρ ἡμῶν Θεοτόκε.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

**Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν**

Χάρις ἡ τοῦ Πνεύματος, Χαρίτων Πάτερ σοί λάμπασα, τηλαυγῶς κατεφώτισεν, εντεύθεν εμείωσας, τῶν παθῶν τήν νύκτα, καί τῆς ἀπαθείας, ἡμέραν φθάσας καθαρῶς, καθαρωτάτῳ φωτί ωμίλησας, ἐν ᾧ ενδιαιτώμενος, μή ἐπιλάβῃ Θεσπέσιε, τῶν ἐν πίστει υμνούντων σου, ἱερῶς τά μνημόσυνα.

(Δίς)

Χάριν ἐπανθούσάν σοι, Χαρίτων φέρων ουράνιον, ἐπιγείων ἠλόγησας, εντεύθεν ὡς ἄσαρκος, κακουχίαις εἴλου, ζήν ὡς αἰδίου, τρυφῆς χειμάρρουν ευσεβῶς, περιπολεῦειν μέλλων θεόληπτε, καί δάκρυσιν ἐξήρανας τήν θολεράν πηγὴν Ὅσιε, τῶν παθῶν καί κατήρδευσας, ψυχοτρόφους τοὺς στάχους.

Χάριν τῶν ἰάσεων, Χαρίτων θείας ἐκ χάριτος, ἐπαξίως ἀπειλήφας, εντεύθεν πνευμάτων σοι, τῶν τῆς πονηρίας, τέτραπται ἡ πλάνη, καί νοσημάτων δυσχερῶν, λύμη φυγούσα οἴχεται Ὅσιε, πηγάζεις γάρ ὡς νάματα, τῶν χαρισμάτων τά ρεῖθρά σου, ἀφ' ὧν νῦν ἀρδευόμενοι, ανυμνούμεν τήν μνήμην σου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, διό ἐν τοῖς ουρανοῖς, εὔρες μισθόν τῶν καμάτων σου, τῶν δαιμόνων ὠλεσας τάς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τά τάγματα, ὧν τόν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας, Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστόν τόν Θεόν, εἰρήνην αἰτήσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

**Καί νύν... Θεοτοκίον
Τριήμερος ἀνάστης**

Εμέ τόν ἀδιόρθωτον, διόρθωσον πρεσβείαις σου, Θεοτόκε, ἡ ἐλπίς Χριστιανῶν, καί ρύσαι με βασάνων, καί πάσης τιμωρίας, καί τοῦ πυρός τοῦ

αιωνίζοντος.

Ει βούλει, ποιήσον Δοξολογίαν μεγάλην.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί ἐκ τοῦ Κανόνος Ωδὴ γ' καί ς' κτλ.

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούια.

Ἀρχή

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρὸς ἡμῶν Κυριακοῦ τοῦ Αναχωρητοῦ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Τί υμᾶς καλέσωμεν

Παθὼν κυριεύσας τοῦ σώματος, ἐγκρατείας χαλινῷ, θαυματουργέ Κυριακέ, ἀπαθείας τὴν λαμπράν, Πάτερ ἐνδέδυσαι στολήν, καί πάσαν, τὴν κακίαν ἀπεγύμνωσας, τοῦ πάλαι, τοὺς Προπάτορας γυμνώσαντος, καί νῦν οικεῖς τὸν Παράδεισον, διὰ παντός ευφραίνόμενος, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Φέρων τὸν σταυρόν ἐπὶ ὤμων σου, ἠκολούθησας Χριστῷ, ἀνεπιστρόφῳ λογισμῷ, τῶν ἐν βίῳ ἡδονῶν, καταφρονῶν Κυριακέ, καί πάθη, θανατώσας τὰ τοῦ σώματος, συντόνοις, ἀγρυπνίαις καί δεήσεσι, χάριν ἀπείληφας Ὅσιε, τοῦ θεραπεύειν νοσήματα, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐρημον κατώκησας ὅσιε, ἐδωδὴν Κυριακέ, σκίλλαν ποιούμενος πικράν, καί τὴν αἴσθησιν πικραίνων, τῆς ψυχῆς τὰς ἡδονάς, προρρίζους, ἐναπέτεμες μακάριε, διό σε ἡ οὐράνιος ἀπόλαυσις, μετὰ τό τέλος ἐδέξατο, ἀγγελικῶς βιοτεύσαντα, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν Μοναστῶν τα πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν Κυριακέ Πατήρ ἡμῶν, διὰ σοῦ γάρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως ευθείαν, πορεύεσθαι ἐγνώμεν, Μακάριος εἰ τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καί ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συμμέτοχε, Οσίων ὁμόσκηνε καί Δικαίων, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Τί υμᾶς καλέσωμεν

Τίς ο προσφυγὼν ἐν τῇ σκέπῃ σου, Θεοτόκε αειπάρθενε, ἀνύμφευτε Ἀγνή, οὐ λαμβάνει τὴν ταχείαν, τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν, εὐρίσκει, βοηθὸν σε

ακαταίσχυντον, προστάτιν τε, καί πύργον αρραγέστατον, Θεογεννήτορ πανάμωμε, Χριστιανών η αντίληψις, μεσίτευσον, τού σωθῆναι τούς τιμώντας σε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ἄρνα η αμνάς ως εώρακε, τόν Υἱόν τόν εαυτής, καθηλωμένον εν Σταυρώ, επιτρώσκετο τῆς λύπης, τῇ ρομφαίᾳ τήν ψυχὴν, τά σπλάγχνα, εδονεῖτο γόους πλέκουσα, καί λύπης, τήν καρδίαν ενεπίμπλατο, Οἱμοι Υιέ μου! κραυγάζουσα, πώς ταύτα πάσχεις μακρόθυμε; Δοξάζω σου, τό πρός ἅπαντας μακρόθυμον.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ο φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, διό εν τοῖς ουρανοῖς εὔρες μισθόν τῶν καμάτων σου, τῶν δαιμόνων ὤλεσας τάς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τά τάγματα, ὦν τόν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας, Παρρησίαν ἔχων πρός τόν Κύριον, εἰρήνην αἰτήσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον Τριήμερος ἀνέστης

Μεγίστων δωρημάτων ἡμῖν, ο τόκος ο ἀλόχευτος, τῆς Παρθένου, πάσι γέγονε σαφώς Θεός γάρ τήν φθαρείσαν, καίνιζει βροτῶν φύσιν, καί ἀναπλάττει τό ἀνθρώπινον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ η σέ κυήσασα, ἀνεβόα, Τί τό ξένον ο ορώ, μυστήριον Υιέ μου; πώς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος, ζωῆς χορηγέ.

Τροπάριον Ἦχος α'

Τῆς ἐρήμου πολίτης, καί εν σώματι Ἄγγελος, καί θαυματουργός ἀνεδείχθης, θεοφόρε Πατήρ ἡμῶν Κυριακέ, νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχή, ουράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τούς νοσοῦντας, καί τάς ψυχάς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι, Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σοῦ πάσιν ἰάματα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Η συνήθης Στιχολογία, οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου καί τοῦ Ἀγίου, οὐ η Ἀκροστιχίς.

Κυριακέ γένοιο πρός Θεόν μοι προστάτης.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων

Ποίημα Στεφάνου τού Σαββαΐτου.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ' Ἄσμα αναπέμφωμεν

Κλέος θείας γνώσεως Χριστέ, παράσχου μοι καί χάριτος, τόν όσιον αξίως, Κυριακόν υμνήσαι, ταίς τούτου εντεύξεις, σύ γάρ τών υπέρ λόγον, ο ταμίας σοφών διδαγμάτων.

Ὑμνον προσκομίζοντά σοι νύν, Κυριακέ μακάριε, ευμενώς δεδεγμένος, τής θείας μετασχεῖν με, Χριστόν καθικέτευε, αἰγλης καί φωταυγίας, καί τής όντως τυχεῖν σωτηρίας.

Ρώμη τού Δεσπότου κραταιά, ρωννύμενος τούς άρχοντας, Κυριακέ παμμάκαρ, τού σκότους ετροπώσω, τοίς τούτου δέ ίχνεσι, Πάτερ ακολουθήσας, πρός τήν άνω κατήντησας λήξιν.

Ίσην εδείξω επί γής, πρός Ασωμάτους άμιλλαν, όλον καθυποτάξας, σαρκός τώ ζωηφόρῳ, τό φρόνημα Πνεύματι, όθεν εν ουρανοίς νύν, συγχορεύεις αυτοίς θεοφόρε.

Θεοτοκίον

Κλίμαξ ανεδείχθης νοητή, ήν Ιακώβ τεθέαται, ο εκλεκτός τού Θεού, δι' ής αρρήτω λόγῳ, κατήλθεν ο άσαρκος, σάρξ ατρέπτως, γενέσθαι, υπέρ λόγον εκ σου Θεοτόκε.

Ωδή γ' Ουκ έστιν άγιος

Αόκνως διήνυσας, τήν τρίβον τής ζωής, εκ γάρ βρέφους επόθησας, τόν Κτίστην σου Όσιε, όν διψών εξεζήτεις, ελάφου μιμούμενος, τόν δρόμον εφ' υδάτων πηγάς.

Καρδίας τοίς πίναξιν, εγγραφείσας τής σής, δεδεγμένος Θεσπέσιε, δακτύλῳ τού Πνεύματος, ώσπερ έμψυχος βίβλος, εμπράκτως ετήρησας, Χριστού τάς ζωτικές εντολάς.

Εκράτησας Όσιε, εν νηστείαις γαστρός, τής λιχνώδους ορέξεως, καί τήν υπόγαστρον ηδονήν συννεκρώσας, αγνεία συνέζησας, Πάτερ διά βίου παντός.

Γηθόμενος έμφρονα, τή Τριάδι ναόν, σαυτόν κατεσκεύασας, τόν νούν καθηράμενος, καί σώμα καί Πνεύμα, Τρισμάκαρ καί γέγονας, δοχείον τρισηλίου φωτός.

Θεοτοκίον

Παρθένος έτεκες απειρόγαμε, καί Παρθένος έμεινας Μήτηρ ανύμφευτε, Θεοτόκε Μαρία, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, σωθήναι ημάς.

Ο Ειρμός

«Ουκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν υμνεῖ
πάσα κτίσις, οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου Κύριε».

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Τῆς ἄνω ἐφιέμενος, υπερκοσμίου ζωῆς, τοῦ κόσμου τὴν τερπνότητα, ὡς
διαπίπτουσιν, κατέλιπες Ὅσιε, ὅθεν ἐν ταῖς ἐρήμοις, καὶ σπηλαίοις οικήσας,
πόλεως ουρανίου, ἀνεδείχθης πολίτης, ἐν ἡ τῶν ἐκτελούντων τὴν σὴν,
μνήμην μνημόνευε.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Εκαίνισας ἀχραντε, τῷ θεῷ τόκῳ σου, φθαρείσαν ἐν πάθεσι, τῶν γηγενῶν
τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἡγείρας, πάντα ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν
ἀφθαρσίας, ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη,
ὡς προεφήτευσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ρομφαία διήλθῃ σου, τὴν
παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἐβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν
σου, ὃν περ εὐλογημένη, δυσωπούσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων,
ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ὡδή δ' Σύ μου ἰσχύς Κύριε

Ἐφριξε σοῦ ἥλιος, τό ἐγκρατές καὶ στερρόν, δι' ἐτῶν σε, πλείστων
οργιζόμενον, μὴ δυνηθεῖς, ὅλως κατιδεῖν, μήτε ἐν ἡμέρᾳ, τροφῆς μετέχοντα
Ὅσιε, εὐτόνως μελωδούντα, ἀγρυπνίαις ἀπαύστοις, Τῇ δυνάμει σου δόξα
Φιλάνθρωπε.

Νόμοις Καινῆς, καὶ Παλαιᾶς Διαθήκης σοφέ, ἐν συνέσει, Μακαρ τῶν Ἀγίων
ἀνδρῶν, ἐμμελετῶν ἅπαν ἀρετῆς, εἶδος ἀπεμάξω, σοφῆς μελίσσης τὸν
τρόπον ζηλῶν, καὶ σκεύος χρηματίσας, ἐκλογῆς ἀνεβόας, Τῇ δυνάμει σου
δόξα Φιλάνθρωπε.

Ὀλβος τρυφῆς, καύχημα καὶ ἀγαλλίαμα, τῶν Οσίων, πέφυκας Χριστέ ὁ Θεός,
ὅθεν ποθῶν, σέ Κυριακός, πάντα τὰ ἐν κόσμῳ, τερπνὰ λελόγισται σκύβαλα,
διό καὶ ἐν ἐρήμοις, ἐρωτικῶς ἀβάτοις, κατετρύφα τῆς σῆς ὠραιότητος.

Ἴσμεν ποτέ, Μερράς γλυκάναντα νάματα, τὸν Προφήτην, σκίλλης δέ πικρὰν
ἐδωδὴν, μεταβαλὼν, σύ Κυριακέ, εἰς γλυκεῖαν γεύσιν, τὴν παρρησίαν
δεικνύεις σαφῶς, πρὸς Κύριον τὸν ὄντως, τοὺς αὐτοῦ ὑπηρέτας, θεϊκὴ
δυναστεία δοξάζοντα.

Ὁ φοιτητής, καὶ μιμητής τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, τοῦ ἱκέτου σεληνιαζόμενον,
σύ τὸν υἱόν, διὰ προσευχῆς, οἴκτω θεραπεύεις, πρὸς τούτου χάριν δεξάμενος,
τάς νόσους φυγαδεύειν, καὶ δαιμόνων τὰ στίφη, ἀπελαύνειν τῷ τύπῳ τοῦ
θεοῦ Σταυροῦ.

Θεοτοκίον

Σύ τών πιστών, καύχημα πέλεις Ανύμφευτε, σύ προστάτις, σύ καί καταφύγιον, Χριστιανών, τείχος καί λιμήν, πρὸς γάρ τόν Υἱόν σου, εντεύξεις φέρεις Πανάμωμε, καί σῴζεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καί πόθῳ, Θεοτόκον ἀγνήν σε γινώσκοντας.

Ὡδή ε'

Ἴνα τί με ἀπώσω

Πρὸς Χριστοῦ δεδεγμένος, τὴν ἀκαταμάχητον χάριν τοῦ Πνεύματος, καταβέβληκας μὲν, κατὰ κράτος δεινούς κοσμοκράτορας, ψυχικῶν παθῶν δέ, Κυριακὴ ἐπικρατήσας, ἀπαθείας στεφάνῳ κατέστυψαι.

Ρωμαλέος ἐδείχθης, πόνοις τῆς ἀσκήσεως, ἐγκαρτερήσας στερρώς, μέχρι γήρως μείνας, βαθυτάτου ἀνένδοτος Ὅσιε, ἐν ἐρήμοις ὥσπερ, βασιλικῶν αὐλῶν θαλάμοις, σὺν πολλῇ ἁρμονῇ διαιτῶμενος.

Ολονύκτους ἀνύων, Μάκαρ ἀγρυπνίας, πρὸς τόν Θεόν ἐκδημών, ἀμετεωρίστως, δι' εὐχῆς τῷ αὐτῷ ὡμίλεις Νοῖ, καί λαμπράς ἐδέχου, Κυριακὴ φωτὸς ἀκτίνας, φεγγοβόλους τὸν νοῦν ἐλλαμπόμενος.

Σελασφόρου πλησθεῖσα, καί προφητικῆς ἀναρρήσεως Ὅσιε, ἡ σεπτὴ σου γλῶσσα, προηγόρευσε τῆς τυραννοῦσης ποτέ, Ὡριγένους λύμης, φρενοβλαβούς καί ψυχοφθόρου, παντελὴ καί τελείαν καθαίρεισιν.

Θεοτοκίον

Νοερῶς ἐμυήθη, Προφητῶν ὁ σύλλογος τὰ σὰ μυστήρια, οὐρανοῦ γάρ πύλην, ὁ Δεσπότης σε ἐδείξεν ἀχραντε, καί ἐκ σοῦ Παρθένε, σωματωθεὶς δικαιοσύνης, τοῖς ἐν σκότει ἀνέτειλεν ἥλιος.

Ὡδή ς'

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Θεὸς θετὸς γεγονώς, Χριστοῦ θεώσει τοῦ φύσει Θεοῦ, τῆς φύσεως αλγεινάς, πηρώσεις ἀνώρθωσας, νοσοῦντας ἰώμενος, δαιμονώντας αὐθις, θεραπεύων θεία χάριτι.

Εξέφυγες τοῦ πρὸς σέ, φοιτῶντος πλήθους τὴν ὄχλησιν, καί πάλιν τοὺς φοβερούς, χειμάρρους κατέλαβες, ἐκκλίνων, αοίδιμε, τῶν κενῶν ἐπαίνων, ἀνθρώπων τό δοξάριον.

Ονειρίου δίκην φθαρτοῦ, τοῦ κόσμου πάσαν τὴν δόξαν ὁρῶν, τοῦ νόμου ζώντος Θεοῦ, τῆς δόξης τῆς κρείττονος, ἐπόθησας μέτοχος, σοφέ χρηματίσαι, ἢς ἐνδίκως κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον

Ὡς ἐμπυχὸς κιβωτός, ἐδέξω Λόγον τὸν ἀναρχόν, ὡς Ἅγιον ἱερόν, τὸν Κτίστην ἐχώρησας, ὡς θρόνος πυρίμορφος, φέρεις τὸν Δεσπότην, Θεομήτορ πάσης κτίσεως.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομιαί μου, καί εκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ανάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τή υπερμάχῳ

Ὡς υπερμάχῳ κραταιῷ καί αντιλήπτορι, ἡ σέ τιμῶσα ιερὰ Λαύρα ἐκάστοτε, εορτάζει τὰ μνημόσυνα ετησίως, Ἀλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τόν Κύριον, ἐξ ἐχθρῶν επεμβαινόντων ἡμᾶς φρούρησον, ἵνα κράζωμεν, Χαίροις Πάτερ τρισόλβιε.

Συναξάριον

Τή ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Κυριακοῦ τοῦ Ἀναχωρητοῦ.

Στίχοι

- Σκίλλης ἀμύνη Κυριακὴ πικρία,
- Γεύσιν γλυκεῖαν, ἢ θανεῖν κατεκρίθης.
- Σκιλλοβορος δ' ἐννάτη μύσεν εἰκάδι Κυριακός.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων ἐκατὸν πενήντα Μαρτύρων τῶν ἐν Παλαιστίνῃ, καί τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Τρύφωνος, Τροφίμου καί Δορυμέδοντος, καί τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Πετρωνίας.

Στίχοι

- Ξίφει κλῖνασα τὴν κάραν, Πετρωνία,
- Ψυχῆς ἐρεῖδεις ὅμμα τῇ θεῖα πέτρα.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Γουδελίας.

Στίχοι

- Σοὶ τὴν κεφαλὴν τῇ κεφαλῇ τῶν ὅλων,
- Χριστέ, προσήξεν ἐκ ξίφους Γουδελία.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Κασδόου καί Κασδόας.

Στίχοι

- Ἀθλούσιν ἀμφῶ Κασδόος καί Κασδόα,
- Ὁ μὲν σπαθισθεὶς, ἡ δὲ θλασθεῖσα ξύλῳ.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Δάδα, Γοβδελαά, υἱοῦ Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν.

Στίχοι

- Ξίφει μεληδὸν σῶμα πᾶν τετμημένος,
- Τό πνεῦμα σώζεις, Μάρτυς Ὑψίστου Δάδα.
- Ὁ Γοβδελαάς πείρεται τοῖς καλάμοις,
- Τόν καλάμῳ τυφθέντα Χριστόν μου σέβων.

Η αγία Μάρτυς Πετρωνία ξίφει τελειούται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'
Παῖδες Εβραίων

Νόμων καὶ λόγων θεοπνεύστων, κατεγλύκανε τὸν λάρυγγα μελέτη, ὑπὲρ μέλι
ὁ σός, πιστότατος θεράπων, Εὐλογητός εἰ Κύριε, μελωδῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μάκαρ Θεσπέσιε προσάγοις, τοὺς υμνοῦντάς σε Θεῷ κεκαθαρμένους, ἐξ
ιλύος παθῶν, πρεσβείαις σου βοῶντας, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Ὅλην τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν, εἰσωκίσατο Χριστέ, σοῦ ἐραστής γάρ, τοῦ
αφράστου φωτός, ολόψυχος υπήρχε, Κυριακός κραυγάζων σοι, ὁ Θεός
εὐλογητός εἰ.

Ἵνα λεόντων διαδράση, τὴν ωμότητα Δανιήλ ἐδοξάσθη, ὑπουργοῖς δέ αὐτοῖς,
ἐκέχρηστο προστάσων, Κυριακός κραυγάζων σοι, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Πράξει προσθεῖς τὴν θεωρίαν, Τρισυπόστατον ἐκήρυξας οὐσίαν, ἐν Πατρὶ καὶ
Υἱῷ, καὶ Πνεύματι κραυγάζων, Κυριακὲ θεόληπτε, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Σβέσον τὴν φλόγα τῶν παθῶν μου, καὶ κατεύνασον αἰρέσεων τὴν ζάλην,
Θεομήτορ, καὶ γάρ, σέ ἔχομεν προστάτιν, Χριστιανοί καὶ πρόμαχον, καὶ σέ
πίστει ἀνυμνοῦμεν.

Ὡδή η'
Νικηταί τυράννου

Ροαῖς τῶν δακρύων, ἥρδευσας Μακάριε τὴν ιερὰν σου, κατανύξει θεία ψυχὴν,
καὶ πολύκαρπον ἔδειξας μέλπων, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ
υπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Θεσβίτης πάλαι, αὐχμῷ κατεξήρανεν ὄμβρων ψεκάδας, υετοῦ δέ χύσιν, ἐν
ακμὴ κατήγαγες θέρους σύ Μάκαρ, Εὐλογεῖτε μέλπων τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ
υπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σύ τῶν κακοδόξων, τὴν ἀπάτην ἤλεγξας τοῦ Ὠριγένους, γενναίοις ἀγῶσι,
μαθητῶν τοῦ λήρου τε καὶ μυθολόγου, Εὐλογεῖτε μέλπων, ευσεβῶς τὸν
Κύριον πάσα ἡ κτίσις, καὶ υπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Τριάδος λίαν, ευσεβῶς ἐδίδαξας Πάτερ οὐσίαν, τρισὶν ἐν ἡλίοις, ὥσπερ
μίαν αἴγλην τε καὶ λαμπηδόνα, Εὐλογεῖτε λέγων, ευσεβῶς τὸν Κύριον πάσα ἡ
κτίσις, καὶ υπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Τού Αδάμ Παρθένε, τού παραπесόντος μέν ώφθης θυγάτηρ, τού Θεού δέ Μήτηρ, τού ανακαινίσαντος μου τήν ουσίαν, όν υμνούμεν πάντα τά έργα ως Κύριον, καί υπερυπούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Νικηταί τυράννου, καί φλογός τή χάριτί σου γεγονότες, οι τών εντολών σου σφόδρα αντεχόμενοι Παίδες εβόων, ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυπούτε αυτόν εις τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Έφριξε πάσα ακοή

Άντρον σε δέδεκται σοφέ, τόν δεξάμενον πηγήν τήν θεόσδοτον, τερατουργήσαντος, τού θείου πάλαι Πατρός Χαρίτωνος, μωσαϊκώς Κυριακέ, καί τείχος ακράδαντον, τή ποιμήνι γέγονας, τή εκείνου φρουρός ασφαλέστατος.

Τής όντως έρωτι ζωής, τόν σταυρόν επί τών ώμων αράμενος, τόν βίον Κυριακέ, μελέτην έθου θανάτου, όθεν καί νύν, πρός τήν αγήρω μεταστάς, τρυφήν τήν ακήρατον, τοίς ουρανόις χοροίς, εν φωτί περί Θεόν συγχορεύεις αεί.

Ήστραψας αίγλη πυρωθείς, τή τού Πνεύματος καί ώφθης ταίς ύπερθεν, χοροστασίαις φαιδρός, αλλ' αυγασόν μου τόν νούν Μακάριε, τώ νοερώ καί τριφεγγεί, φωτί τής θεότητας, ταίς ικεσίαις σου, καί παθών με καί πταισμάτων διάσωσον.

Στεφθέντες τώ νικητικώ, διαδήματι Χαρίτων Θεσπέσιε, Κυριακέ τε μάκαρ, καί παρεστώτες τώ εν υψίστοις Θεώ, ποιμήνι ιδίαν πατρικώς, κινδύνων λυτρούμενοι, νύν εποπτεύετε, εορτάζουσιν υμών τά μνημόσυνα.

Θεοτοκίον

Έντεινε καί κατευοδού, καί βασίλευε Υιέ Θεομήτορος, Ισραηλίτην λαον, καθυποτάττων τόν πολεμούντα ημάς, τώ φιλοχρίστω Βασιλεί, πρεσβείαις δεομεθα, τής κυησάσης σε απειράνδρωσ, ως Θεός καί φιάνθρωπος.

Ο Ειρμος

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο Ύψιστος, εκών κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Εν δόξη παριστάμενος, Θεώ τώ Παντοκράτορι, Κυριακέ σύν τώ θείω, Χαρίτωνι θεοκήρυξ, αδιαλείπτως μέμνησο, τών εκτελούντων Άγιε, τήν φωτοφόρον μνήμην σου, καί σέ Χριστού υπηρέτην, τιμώντων Πάτερ εκ πόθου.

Θεοτοκίον

Κυρίως Θεοτόκον σε, ομολογούμεν Δέσποινα, οι διά σου σεσωσμένοι, καί γάρ Θεόν απορρήτως εκύησας τόν λύσαντα, διά Σταυρού τόν θάνατον, πρὸς ὃ' εαυτὸν ἐλκύσαντα, Οσίων δήμους, μεθ' ὧν σε, ανευφημούμεν Παρθένε.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Λ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Γρηγορίου τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'
Ὅλην ἀποθέμενοι

Μαρτύρων ἐν αἵματι, τὴν ἱερὰν διπλοῖδα, φοινίξας εἰσέδραμες, εἰς Ἀγίων Ἁγία, ἀξιάγαστε, ἐνθα φῶς ἀρρητον, ἐνθα θεία δόξα, ὅπου ἦχος εορτάζοντος, ἐν ᾧ τῶν πόνων σου, Μάρτυς ἀποδέχῃ τὰ ἐπάθλα, καί στέφος τό ἀμάραντον, καί τὴν αἰωνίζουσαν εὐκλειαν, καί τού Παραδείσου, τὴν οἴκησιν Γρηγόριε σοφέ, ἐν παρρησία δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Βασάνων οὐκ ἔσεισε, σοῦ τὴν ψυχὴν τρικυμία, οὐ κάθειρξις χρόνιος, ἐν ζοφῶδι λάκκῳ σε κατακρύπτουσα, Ἀθλητὰ ἐνδοξε, ἀλλ' ὡς φῶς ἥστραψας, τοῖς ἐν σκότει κινδυνεύουσι, τῆς ματαιότητος, οὓς υἱοὺς ἡμέρας ἀνέδειξας, λουτροῦ διὰ Βαπτίσματος, καί ἀναγεννήσεως κρείττονος, καί σωτηριῶδους, καί θείας ἀληθῶς διαγωγῆς, ὡς ἱεράρχης θεόληπτος, πάνσοφε Γρηγόριε.

Νυμφίον ἀθάνατον, σέ τόν ἀπάντων Δεσπότην, Ριψιμία στέργουσα, τὴν δοράν ἀφήρηται, τὴν τοῦ σώματος, τῶν παθῶν πρότερον, τόν ζοφῶδη σακκόν, ἐγκρατεία διαρρήξασα, μεθ' ἧς ἠγώνισται, καί Γαῖαν ἡ αἰδοῖμος, παρθένων ἐπιφέρουσα, ὁμίλον στερρῶς ἐναθλήσαντα, καί καταβαλόντα, τῆς Εὐας τόν ἀρχαῖον πτερνιστήν, ἄς ἐπαξίως γεραίροντες, σέ Χριστέ δοξάζομεν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'
Σεργίου

Τίς ἐπαξίως τῶν ἀρετῶν σου διηγῆσεται τὰ τρόπαια; ποῖον στόμα τοῦ μαρτυρίου τὴν καρτερίαν ἀποφθέγγεται; ἐν ἀμφοτέροις γάρ ἠρίστευσας Γρηγόριε, Ἀλλά μή παύσῃ δυσωπῶν, εὐαρεστήσας Χριστῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ἔχων ἱερομάρτυς παρρησίαν πολλήν.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀνατίθημι, μή παρίδῃς, ἀλλὰ σπεύσον ἀγαθή, ρυσθῆναί με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνοχλούντων, καί καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ο ήλιος εσκότισεν, Υιέ μου προσηλούμενον, φωτοδότα, καθορών σε καί η γή,
τώ φόβω εκλονείτο, λαός δέ Ιουδαίων, ουδόλως ώκτειρε παμφίλτατε.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Εἰς τόν άδυτον γνόφον τού αφράστου φωτός, εισδύσας νοητώς ο Μάρτυς καί
Ποιμήν, εμυήθη τά απόρρητα τών μυστηρίων Θεού, ως Μάρτυς μέν
φωτιζόμενος, ως ποιμήν δέ μυσταγωγούμενος, διό διπλούς καί τούς
στεφάνους, εκ τῆς άνω δόξης ανεδήσατο, πρεσβεύων πάντοτε Χριστώ υπέρ
τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος πλ. β'

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τῆς ζωῆς. Σέ
ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών
Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Παρίστατο τώ ξύλω ποτέ, καιρώ τώ τῆς σταυρώσεως, η Παρθένος,
σύν παρθένω Μαθητή, καί κλαίουσα εβόα, Οίμοι! πώς πάσχεις πάντων,
Χριστέ υπάρχων η απαθεια!

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος, καί θπόνων διάδοχος, τών Αποστόλων γενόμενος, τήν
πράξιν εύρες Θεόπνευστε, εις θεωρίας επίβασιν, διά τούτο τόν λόγον τῆς
αληθείας ορθοτομών, καί τή πίστει ενήθλησας μέχρις αίματος, Ιερομάρτυς
Κυπριανέ, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, οι Κανόνες τῆς Οκτωήχου καί τού Αγίου, ού η
Ακροστιχίς.

Τόν γρήγορον μέλπω σε, Μάρτυς, ποιμένα. Ο Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'

Τριστάτας κραταιούς

Τριάδι τή σεπτή παρεστώς στεφηφόρος, ως γρήγορος ποιμήν, ως Μάρτυς
ιερός, Ιεραίς σου δεήσεσι, κοίμισον τά τών παθών μου, αχλυώδη ινδάλματα,
ευφημούντός σε, Μάκαρ Γρηγόριε.

Ο άδυτος λαμπτήρ, Ιεράρχης ο μέγας, ο πολύαθλος ποιμήν, αγώνων η τριβή,
Αρμενίας τό καύχημα, σήμερον πρός ευωχίαν, τούς πιστούς συνεκάλεσε,

συνελθόντες αυτόν μακαρίσωμεν.

Ναμάτων ζωηρών, τών τού Πνεύματος Μάκαρ, εμπλησθείς ως ποταμός, Εδέμ τής νοητής, εκπεπόρευσαι πρόσωπον, άρδων τό τής Εκκλησίας, καί ξηραίνων τό πέλαγος, τής ειδωλομανίας Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Γυναίκες τώ Σταυρώ, τού εκ σου σαρκωθέντος, κραταιούμεναι Αγνή, ενήθλησαν στερρώς, καί αυτώ προσηνέχθησαν, όπισθεν σου τής Παρθένου, παρθενίας λαμπρότησι, καί Μαρτύρων εν αίματι λάμπουσαι.

Ωδή γ'

Ότι στείρα έτεκεν

Ραπισμοίς σιαγόνων σου, μύλας συντρίβεις λεόντων, καί οχετοίς αιμάτων, δαιμόνων λύθρον εκμειοίς, ειδωλικάς προρρίζους τε, καταστρέφεις στήλας, Αξιάγαστε.

Ου δεινών επίτασις, ου χαλεπαί τιμωρίαί, ού ζοφωτάτη λάκκου, κάθειρξις χρόνιος τήν σήν, αδαμαντίνην έτρεψε διάνοιαν Μάρτυς αξιάγαστε.

Νυσταγμόν σοίς όμμασι, Μάρτυς ουκ έδωκας έως, τούς νυσταγμώ κακίας, κεκρατημένους δυσσεβώς, υιούς ημέρας έδειξας κραυγάζοντας, Άγιος εί Κύριε.

Θεοτοκίον

Μητροπάρθενον Κόρην, σέ Ριψιμία η Μάρτυς, επισταμένη μόνην, εθέλχθη σου ταίς καλλοναίς, καί τώ Χριστώ όπίσω σου προσήνεκται, άθλοις διαλάμπουσα.

Ο Ειρμός

«Ότι στείρα έτεκεν, η εξ εθνών Εκκλησία, καί η πολλή εν τέκνοις ησθένησε συναγωγή, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών βοήσωμεν, Άγιος εί Κύριε».

Κάθισμα 'Ηχος γ'

Θείας πίστεως

Βλέμμα γρήγορον τής διανοίας, Μάρτυς ένδοξε προκεκτημένος, ομωνύμως καί καταλλήλως διέπρεψας, υπέρ Χριστού τή αθλήσει στρεβλούμενος, εν προσευχαίς ανενδότης ηγρύπνησες, όθεν είληφας, Ιεραρχικώς δι' αίματος, βραβείον κατ' άμφω παμμάκαρ Γρηγόριε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεία γέγονας σκηνή τού Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτορ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπεράρασα, τόν υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρον, πρεσβειών σου ενθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνή τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος αμνάς τού Λογου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι τέκνον μου! πώς πάσχεις; θέλων ρύσασθαι,

παθών τῆς ατιμίας τόν ἄνθρωπον.

Ωδή δ'
Ο καθήμενος εν δόξη

Εἰς περίβλεπτόν σε ὕψος, μαρτυρίου ανήνεγκεν, υψηλός εν δόξη, Κύριος Ὑψιστος ἐνδοξε, οὐ τά παθήματα χαίρων εξεικόνισας, ἱερομάρτυς, δόξα βοῶν τῇ δυνάμει σου.

Λυμαινόμενον ἀθέως, τόν ἐχθρόν χώραν ἅπασαν, τήν τῶν Ἀρμενίων, θεία δυναστεία κατέβαλες, καί ὡς πυρσός ἀναλάμπας κατεφώτισας, τοὺς ἐν σκότει, κειμένους σοφέ ματαιότητος.

Πολυπλάσιον τῷ Κτίστη, σοῦ τό τάλαντον ἤνεγκας, τῶν ἀνασωθέντων, θείαις διδαχαῖς σου Γρηγόριε, καί πρὸς αὐτοῦ τόν ἀγῆρω κλήρον εἴληφας, βασιλείαν, τήν τῶν οὐρανῶν καί λαμπρότητα.

Θεοτοκίον

Ὡς καλήν ὡς ἐκλεκτήν σε, ὡς ωραίαν ἠγάπησαν, νεάνιδες Κόραι, μετὰ Ριψιμίας ἀθλήσασαι, παρθενομήτορ Μαρία, καί ὀπίσω σου, προσηνέχθησαν, τῷ σῷ Υἱῷ εὐφραινόμεναι.

Ωδή ε'
Τόν φωτισμόν σου Κύριε

Σταυροφανές εἶώρακας, σημεῖον ἐμφανώς, φωτί ἐκλαμπον, καί λύον τήν νύκτα τήν εἰδωλικήν, φωτός τε τέκνα, τοὺς πιστοὺς ἐργαζόμενον.

Εν κατωτάτῳ λάκκῳ σε, διέσωσε Θεός, θηρσί συνόντα ἐτῶν περιόδους, μέλλοντα φωτί τοῦ θείου Λόγου, καταυγάζειν τοὺς ἀφρονάς.

Μαρτυρικῶς ἠγώνισαι, καί στεφθεῖς ὡς νικητής, χρισθεῖς δέ μύρῳ ἱερωσύνης, ἐχρίσας λαούς, δυσώδους πλάνης, ἀπαλλάξας Γρηγοριε.

Θεοτοκίον

Οἱ τῆς οσμῆς αἰσθόμεναι, τοῦ μύρου τοῦ ἐκ σοῦ ἀγνή, Παρθένε ἐκλάμψαντος Λόγου, δι' ἀθλητικῶν, αὐτῷ ἀγόνων, ευηρέστησαν χαίρουσαι.

Ωδή ς'
Εβόησε, προτυπῶν

Ρημάτων σου, δυναστεία ναοί κατερράγησαν, καί δαιμόνων κατεβλήθη, ἀνίδρυτα ξόανα, καί Πιστῶν καρδίαι, θεϊκῷ ἐνιδρύθησαν ἔρωτι.

Τηριδάτην, ὥσπερ συνδεδεμένον προσήγαγες, τῷ Κυρίῳ, ὥσπερ ἄρνα τόν πρὶν λύκον ἀγρίον, διὰ μέγαν πλούτον, εὐσπλαγχνίας Θεοῦ νύν σωζόμενον.

Υπέδειξας, πλανηθείσι τήν τρίβον τήν ἐνθεον, ἀπλανέσι διδαχαῖς, ἱεράρχα χρησάμενος, ὡς ποιμήν Ποιμένος, ἀληθοῦς μιμητής ὦ Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Σταυρωθέντα, τόν εκ σου ως επέγνω σαρκούμενον, Θεοτόκε, Ριψιμία αυτώ συνεσταύρωται, ως αμνάς ποιμένι, Ιερείον Θεού ως αμώμητον.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης Ιωνάς, εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών δυνάμεων».

Κοντάκιον Ἦχος β' Τούς ασφαλείς

Τόν ευκλεή καί Ιεράρχην άπαντες, ως αθλητήν τής αληθείας σήμερον, οι πιστοί θείοις εν άσμασι, καί υμνωδίαις ευφημήσωμεν, τόν γρήγορον ποιμένα καί διδάσκαλον, Γρηγόριον, φωστήρα τόν παγκόσμιον, Χριστώ γάρ πρεσβεύει τού σωθήναι ημάς.

Ο Οίκος

Τούτον τόν μέγαν έν αθλοφόροις, τόν φωστήρα τόν θείον, Αρμενίας πιστοί ποιμένα τε καί πρόμαχον, εν υμνωδίαις ευφημούμεν, καί άσμασιν ενθέοις αυτού τήν μνήμην, τήν γάρ αχλύν τών ματαίων ειδώλων ηφάνισε, σύν αυτοίς καί τών δαιμόνων τήν ενέργειαν ενέκρωσε, διό τούς πόνους υπήνεγκε, σταθερά διανοία καί χάριτι, καί πρεσβεύει Χριστώ τού σωθήναι ημάς.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Λ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Γρηγορίου τής μεγάλης Αρμενίας.

Στίχοι

- Ειδώς τό, Γρηγορείτε, τού Θεού Λόγου,
- Θεού καλούντος, γρηγορών ώφθης Πάτερ,
- Αρμενίης μεγάλης θάνε Γρηγόριος τριακοστή.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών αγίων Μαρτύρων γυναικών Ριψιμίας, Γαϊανής, καί ετέρων λβ' Οσιομαρτύρων γυναικών καί παρθένων.

Στίχοι

- Ἦλγει σπαθισμοίς ουδαμώς Ριψιμία,
- Ἀπειρα τούτοις ανταριθμούσα στέφη.
- Γιάνην έστεψεν άσκησις πάλαι.
- Καί νύν άθλησις η διά ξίφους στέφει.
- Τιμά Τριάς, δεκάς σε τριπλή Μαρτύρων,
- Σύν ταίς δυσί θνήσκουσα σου χάριν ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών αγίων εβδομήκοντα Μαρτύρων, τών συναναιρεθέντων τή αγία Ριψιμία, καί μνήμη τών Οσίων δύο γυναικών.

Στίχοι

- Τέθνηκεν, ανδρών εβδομηκοντάς ξίφει,
- Θνήσκειν ετοίμων, ει δέοι, καί πολλάκις.
- Δυάς γυναικών, αρεταίς τεθραμμένων,
- Αθλητικώ τμηθείσα κοσμεΐται ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Μάρτυρος Στρατονίκου.

Στίχοι

- Ο Στρατόνικος τώ διά ξίφους τέλει,
- Άπαν στράτευμα δαιμόνων νικά μόνος.

Τή αυτή ημέρα, ο άγιος Μάρτυς Μαρθόνιος, άνθρακας επί τού ομφαλού δεξάμενος τελειούται.

Στίχοι

- Γνώρισμα Μαρθόνιε τού πάθους φέρεις,
- Επ' ομφαλού σφράγισμα καύσεως φέρων.

Τή αυτή ημέρα, οι άγιοι χίλιοι Μάρτυρες, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Χιλιάριθμος αυχενοτμήτων φάλαγξ,
- Έπαθλον εύρεν ουκ αριθμητά στέφη.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Αβραμιαίοι ποτέ

Πολυειδείς βασάνους, καθυπομείνας Μάρτυς, πολλούς βασάνων ηλευθέρωσας, μελλούσης ετάσεως, ο τών Πατέρων βοών, Θεός ευλογητός εί.

Οίκον Τριάδος σαυτόν, αποτελέσας Μάρτυς, ναούς ειδώλων κατηδάφισας, ναούς δέ ανήγειρας, τώ παντεπόπτη Λόγω, λαού εις σωτηρίαν.

Ιεουργός εδείχθης, σαυτόν θυσίαν πρώην, θερμώς προσάγων τώ Δεσπότη σου, όν θύων μετέπειτα, τοίς ευσεβέσι νέμεις, ψυχών εις σωτηρίαν.

Θεοτοκίον

Μαρτυρικούς στεφάνους, κεκοσμημέναι Κόραι, τώ εκ Παρθένου ανατείλαντι, Θεώ προσηνέχθησαν, μελωδικώς βοώσαι, Χριστέ, ευλογητός εί.

Ωδή η'

Λυτρωτά τού παντός

Εναθλήσας νομίμως κατήσχυνας, τούς ανόμους εχθρούς κραταιότατα, Ιεουργέ Γρηγόριε, καί Θεώ προσηγάγω μέλποντα δήμον, Ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Νεουργήσας τήν άκαρπον άρουραν, κατεβάλου τού λόγου τά σπέρματα, εις εκατόν δρεψάμενος, λογικών ασταχύων τήν ευκαρπίαν, γεωργώ τών ψυχών ευφορήσασαν.

Αστραπαίς σου τών λόγων εφώτισας, καί πολλές μυριάδας προσήγαγες, τώ

δι' ημάς εκούσια, υπομείναντι πάθη, ὡ μελωδούμεν, Ευλογείτε υμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Οὐ βασάνων πληθύν δειλιάσασα, οὐ σαρκὸς ἡδοναῖς υποκύψασα, τὸν ἐκ Παρθένου Κύριον, ὡμολόγει βοῶσα ἡ Ριψιμία, Ευλογείτε υμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τοῦ παντός παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσω φλογὸς ευσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν, Πάντα τὰ ἔργα, ευλογεῖτε υμνεῖτε τὸν Κύριον».

Ὡδή θ'

Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Ἰσχυῖ νευρούμενος Χριστοῦ υπήνεγκας, τῶν βασάνων τό επίπονον, στήλας κατέαξας δαιμόνων, ναοὺς εἰδωλικούς κατηδάφισας, λαοὺς τε τοὺς ἐν ἀγνοίᾳ ἐφώτισας, ἱερομάρτυς πανσεβάσμιε.

Ὡς ὀρθρος ἀνέτειλεν ἡμῖν ἡ μνήμη σου, χαρισμάτων αἰγλήν φέρουσα, σύ γάρ φωτὸς ὠφθης δοχείον, τοῦ θεοῦ καὶ πρὸς φῶς ἐξεδήμησας, ἀνέσπερον πλουσίως λαμπόμενος, φωτοχυσίαις θεαῖαις Ὅσιε.

Συνόμιλος ὠφθης Προφητῶν, Μαρτύρων τε, Ἀποστόλων ομοδίαιτος, Ἀρχιερέων καὶ Ὁσίων, Ἀγγέλων Ἀρχαγγέλων Ἰσόρροπος, μεθ' ὧν υπέρ ἡμῶν τῶν υμνούντων σε, Πάτερ δυσώπει τὸν φιλόανθρωπον.

Ἡρίστευσαν γυναῖα σεμνά τὴν ἐκπτώσιν, τὴν τῆς Εὐας ἀνορθούμενα, ἠνεγκαν πόνων τρικυμίαν, μεγάλα τὸν εἰς ὕψος καυχώμενον, ποσὶν ωραιότατοις συνέτριψαν, ἄς ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Φωτὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἐκ σοῦ ἐκλάμψαντος, ἐλλαμφθείσα Αἰσιπάρθενε, πόθῳ ἀσχέτῳ Ριψιμία, παθήματα αὐτοῦ καὶ τὸν θάνατον, οικεῖα τῇ σαρκὶ ἐξεικόνισεν, ὅθεν σὺν σοὶ νῦν ἐπαγάζεται.

Ο Ειρμός

«Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσωκίσατο, σύ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν ευλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Φρικτὸν ἰδόντες θέαμα, ἐξέστησαν οἱ ἄπιστοι, ὃν γὰρ ἐνόμιζον εἶναι, νεκρὸν ἐν λάκκῳ θηρίων, ζῶντα ἀναβιβάσαντες, προσπίπτουσι κραυγάζοντες, Μέγας Θεὸς Γρηγορίου, ο τοῦτον δείξας φωστήρα.

Θεοτοκίον

Ὁ νῶτοις ἐποχούμενος, χερουβικοῖς Πανάχραντε, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου θέλων, σάρκα λαβὼν ἀνεκλήθη, ὅπως ἡμᾶς ἐργάσῃται, υἱοὺς Θεοῦ τῇ χάριτι, τοὺς εἰς αὐτὸν πιστεύοντας, καὶ σὲ αἰεὶ ευφημοῦντας, τὴν πρόξενον σωτηρίας.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Ὁρθρου, καί Απόλυσις.

Αρχή

Τίτλος

Οκτώβριος_1 Οκτώβριος_2 Οκτώβριος_3 Οκτώβριος_4 Οκτώβριος_5
Οκτώβριος_6 Οκτώβριος_7 Οκτώβριος_8 Οκτώβριος_9 Οκτώβριος_10
Οκτώβριος_11_17 Οκτώβριος_11 Οκτώβριος_12 Οκτώβριος_13
Οκτώβριος_14 Οκτώβριος_15 Οκτώβριος_16 Οκτώβριος_17
Οκτώβριος_18 Οκτώβριος_19 Οκτώβριος_20 Οκτώβριος_21
Οκτώβριος_22 Οκτώβριος_23 Οκτώβριος_24 Οκτώβριος_25
Οκτώβριος_26 Οκτώβριος_27 Οκτώβριος_28 Δοξολογία_28
Οκτώβριος_30 Οκτώβριος_31

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Ανανίου, ενός τών Εβδομήκοντα, καί τού Οσίου Πατρός ημών Ρωμανού τού Μελωδού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Αποστόλου τρία.

Ἦχος δ'

Ο ἐξ υψίστου κληθεῖς

Ο τήν ακτίνα τήν θείαν δεδεγμένος, ὅτε νεύσει κρείττονι πεπληρωμένος σοι, ο πρῶην ζόφω κρατούμενος, προσήλθε Σαύλος, τήν θείαν κάθαρσιν ἐξαιτούμενος, τότε παμμακάριστε, ὡς ἱεράρχης σοφός, υιοθετεῖς τῷ βαπτίσματι, τόν μετὰ ταῦτα, τήν οἰκουμένην υιοθετήσαντα, ὅθεν σύν τούτῳ μακαρίζομεν, σέ τού Χριστοῦ τόν Απόστολον, Ανανία θεόφρον, ἱκετεύοντα σωθῆναι ἡμᾶς.

Μεμνημένος τά θεία παραδόξως, βροντῆς γεγωνότερον Μάκαρ ἐσάλπισας, λόγον Θεοῦ τόν σωτήριον, καί τοῦς υπνούντας, ἐν τοῖς μνημείοις τῆς ματαιότητος, ἐξήγειρας νέκρωσιν ἐναπορρίψαντας, τήν τοῖς νεκροῖς συνοικίζουσας, καί ἐν τῷ Ἄδῃ, τοῦς κεκτημένους ἐναποστρέφουσας, οὐς ἀπειργάσω τού νεκρώσαντος, τόν νεκρωτήν σκεύη τίμια, Ἰησοῦ τού Δεσπότη, καί Σωτήρος τών ψυχών ἡμῶν.

Ὡς φωτοφόρος, ὡς θεῖος υποφήτης, ὡς Μάρτυς θεόκριτος τών παθημάτων Χριστοῦ, καί τῆς μελλούσης φανήσεσθαι, ἀρρήτου δόξης, συγκληρονόμος τε καί συμμετοχος, συνών τῷ δεσπόζοντι καί ἐνηδόμενος, ταῖς πηγαζούσαις ἐκάστοτε, φωτοχυσίαις, ἐκ τού αἰδύτου φέγγους θεσπέσιε, τήν φαιδροτάτην τοῦς τελούντάς σου, νύν Εορτήν ἱκεσίαις σου, ζοφερών ἐκ κινδύνων, Ανανία

ελευθέρωσον.

Καί τού Οσίου τρία
Ἦχος α'
Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Ο μουσουργέτης, η λύρα, τού θείου Πνεύματος, η αηδών, ο τέπτιξ, ο τῶν θείων ασμάτων, αυλός τῆς Εκκλησίας, πάσιν ἡμῖν, τὰς αὐτοῦ παρατίθεται, μελω δικάς ευωχίας, καί δι' αὐτῶν, κατευφραίνει τοὺς θεόφρονas.

ο φαεινότατος λύχνος, καί διειδέστατος, η μελουργός κιθάρα, η νευρά τῶν ευσήμων, τού Πνεύματος λογίων, ἄδει τρανώs, εκδιδάσκων τὰ πέρατα, εν ασιγήτοις τοῖς ὕμνοις δοξολογεῖν, τῆς θεότητος τὴν μίαν αυγήν.

Σύ τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων, ως παριστάμενος, καί παρρησίαν Πάτερ, πρὸς αὐτόν κεκτημένος, ἡμῶν τῶν εκτελούντων, μνήμην ποιού, τὴν φαιδράν σου πανήγυριν, τού λυτρωθῆναι κινδύνων καί πειρασμῶν, Ρωμανέ θεομακάριστε.

Δόξα... Ἦχος α'
Βυζαντίου, οἱ δέ, Ανατολίου

Τό σκεῦος τῆς εκλογῆς, τό μέγα δοχεῖον τού Πνεύματος, Παύλον τόν Απόστολον εφώτισας Απόστολε, θεόθεν κατ' αποκάλυψιν χρηματισθείς, ως αυτόπτης τού Λόγου, καί μύστης τῶν θαυμάτων αὐτοῦ, Απόστολος δέ πρὸ τῶν μαθητῶν, καί πιστός οικονόμος τῆς νέας Διαθήκης. Διό αὐτόν μιμούμενος, τόν διδάσκαλον Χριστόν, τό οικεῖον αἷμα ἐξέχεας, μαρτυρικῶ πάθει ομολογητῆς γενόμενος, Ανανία Ιεράρχα Χριστοῦ, καί τόν δρόμον τελέσας, τὴν πίστιν τε ἄσυλον τηρήσας, σύν τοῖς ἄνω λειτουργοῖς εν υψίστοις αυλιζόμενος, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Πανεύφημοι, Μάρτυρες

Ελέους η ἄβυσσος ἐμέ, τόν βυθόν γενόμενον, ακαθαρσίας ἐλέησον, καί λούσον πάντα μου, τῶν παθῶν τόν ρύπον, μετανοίας δάκρυσι, καί θεία κατανύξει, λαμπρύνασα, δι' ἧς μοι δώρησαι, ταπεινόν τῷ ὄντι φρόνημα, καί καρδίας, συντριβὴν σωτήριον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἴδιον ἄρνα η ἀμνάς, καί ἄμωμος Δέσποινα, εν τῷ Σταυρῷ ως εώρακεν, εἶδος ουκ ἔχοντα, ουδέ κάλλος, Οἶμοι! θρηνωδούσα ἔλεγε. Πού σου τό κάλλος ἔδυ γλυκύτατε; πού η ευπρέπεια; πού η χάρις η αστράπτουσα, τῆς μορφῆς σου, Υἱέ μου προσφιλέστατε;

Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά τῆς Οκτωήχου, λέγομεν δέ καί τό παρόν ἰδιόμελον τού Αποστόλου μετὰ τού Στίχου αὐτοῦ.

Ἦχος δ'
Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν

Αθλοφορικόν ενδιαίτημα απεφάνθης, Ανανία Απόστολε, καί λίθοις ως ἄνθεσι πυκαζόμενος, υπέρ τού παθόντος σαρκί δι' ἡμὰς, εκουσίως τό αἷμά σου

εξέχεας όθεν η Δαμασκός εναβρύνεται, τή ιερά, πανηγύρει σου σήμερον, ού μόνον δέ εκείνη, αλλά καί πάσα η υφήλιος, τών θαυμάτων σου τά τεράστια σαφώς ανακηρύπτουσα βοά. Πρέσβευε πρός Θεόν, τού δωρήσασθαι ημίν, τών πταισμάτων τήν συγχώρησιν.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Πρώτη καλών απαρχή, ώφθης σωτηρίας αφορμή, Ρωμανέ Πατήρ ημών, Αγγελικήν γάρ υμνωδίαν συστησάμενος, θεοπρεπώς επεδείξω τήν πολιτείαν σου. Χοιστόν τόν Θεόν ικέτευε, πειρασμών καί κινδύνων λυτρωθήναι τούς ανυμνούντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Αντίληψις καί σκέπη μου, υπάρχεις παναμώμητε, Θεοτόκε, σέ γάρ έχω βοηθόν, εν θλίψεσι καί νόσοις, καί ταίς στενοχωρίαις, καί σέ δοξάζω τήν αμώμητον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η Πάναγνος ώς είδέ σε, επί Σταυρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα, ανεβόα μητρικώς. Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον;

Απολυτίκιον τού Αποστόλου Ήχος γ'

Απόστολε Άγιε Ανανία, πρέσβευε τώ ελεήμονι Θεώ ίνα πταισμάτων άφεσιν, παράσχη ταίς ψυχάς ημών.

Καί τού Οσίου Ήχος πλ. δ'

Εν σοί Πάτερ ακριβώς διεσώθη τό κατ' εικόνα, λαβών γάρ τόν σταυρόν, ηκολούθησας τώ Χριστώ, καί πράττων εδίδασκες, υπεροράν μέν σαρκός, παρέρχεται γάρ επιμελείσθαι δέ ψυχής, πράγματος αθανάτου, διό καί μετά Αγγέλων συναγάλλεται, Όσιε Ρωμανέ τό πνεύμά σου.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία καί οι Κανόνες, τής Οκτωήχου εις, καί οι δύο παρόντες τών Αγίων.

Ο Κανων τού Αποστόλου, ού η Ακροστιχίς (άνευ τών Θεοτοκίων).

Ανανίου με τό κλέος δοξαζέτω.

Ιωάννου Μοναχού

Ωδή α' Ήχος πλ. α'

Υγράν διοδεύσας

Ανοίξωμεν στόμα ευφημικόν, τρανώσωμεν γλώτταν, εν τή μνήμη πάντες πιστοί, τού αρχιποιμένου Ανανίου, καί σύν αυτώ τώ Θεώ ημών άσωμεν.

Νυμφίω αχράντω νυμφαγωγεί, τήν άσπιλον νύμφην, Ανανίας ο ευκλεής,
Χριστού τήν ενταύθα Εκκλησίαν, μεθ' ής φαιδρώς τώ Θεώ ημών άσωμεν.

Αρχαίος γενόμενος μαθητής, τώ νέω βραβεύεις, τήν ανάβλεψιν φοιτητή, τώ
πάλαι διώκτη Ανανία, καί μελωδείς. Τώ Θεώ ημών άσωμεν.

Θεοτοκίον

Τάξεις σε Αγγέλων καί τών βροτών, ανύμφευτε Μήτερ, ευφημούσιν
ανελλιπώς, τόν Κτίστην γάρ τούτων ώσπερ βρέφος, εν ταίς αγκάλαις σου
εβάστασας.

Ο Κανων τού Οσίου

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

Ως εν ηπείρῳ

Φωτολαμπείς λαμπηδόνας εξ ουρανού, ημίν εξαπόστειλον, ταίς πρεσβείαις
σου σοφέ, Ρωμανέ θεσπέσιε, την σήν, ευφημήσαι ιεράν μνήμην εν άσμασιν.

Από νεότητος όλον σύ τώ Χριστώ, σαυτόν παραθέμενος, ηκολούθησας αυτώ,
φεγγοβόλοις λάμψεσι τόν νούν, ουρανόθεν, Ρωμανέ Καταστραπτόμενος.

Ωραϊσμένος τώ καλλει τού παντουργού, καί Αγίου Πνεύματος, ως αστήρ
φωτολαμπής, αρετών φαιδρότητι σοφέ, ανεδείχθης Ρωμανέ, κόσμου τοίς
πέρασιν.

Θεοτοκίον

Εκ σου προήλθεν αφράστως ο τού Θεού, Λόγος ο συνάναρχος, επ' εσχάτων
τών καιρών, καί τόν πρώτον άνθρωπον φθορά, πεπτωκότα, Θεοτόκε
ανεσώσατο.

Τού Αποστόλου

Ωδή γ'

Σύ εί τό στερέωμα

Νεύμασιν επόμενος, τού Διδασκάλου σου γέγονας, Αρχιερεύς, αθλοφορικών
τε, ιερείον Απόστολε.

Ίλεων εντεύξεις, θεοπειθέσι σου έργασαι, τόν Λυτρωτήν, τοίς σέ ανυμνούσιν,
Ανανία Απόστολε.

Όλην σοι επέδησε, τήν τού θηρός ορμήν Κύριος, επιφανείς, εν φωτί αρρήτω,
αμαυρώσας τό πρόσωπον.

Θεοτοκίον

Σέ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγήν καί τείχος ημών, Χριστιανοί σέ
δοξολογούμεν, ασιγήτως ανύμφευτε.

Τού Οσίου

Ουκ ἔστιν Ἄγιος

Ο νούς σου γέγονε σοφέ, σκήνωμα τῆς Τριάδος, Ρωμανέ τῆς Αγίας, δεδεγμένος ευσεβώς, τήν γνώσιν τήν αληθή, καί προχέων, ένθεα διδάγματα.

Ρευμάτων έβλυσε πηγάς, η τιμία σου γλώσσα, κελαδούσα τά θεία, καί τρανούσα εμφανώς, τήν τού Χριστού πρὸς ημάς, εκ Παρθένου, γέννησιν τήν άφραστον.

Ιδού εκτρέφεις δαψιλώς, ταίς σοφαίς ομιλίαις, καί τερπναίς μελωδίαις, τάς διανοίας ημών, καί εμπιπλάς γλυκασμού, θειοτάτου, Ρωμανέ θεσπέσιε.

Θεοτοκίον

Πασών υπαρχεις στρατιών, ανωτέρα Παρθένε. τόν εκείνων γάρ Κτίστην, τόν Υιόν τόν τού Θεού, συνέλαβες εν γαστρί, καί τεκούσα, μένεις αιειπάρθενος.

Ο Ειρμός

«Ούκ ἔστιν Ἄγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου Αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα τῆς ομολογίας σου».

Κάθισμα τού Αποστόλου

Ήχος α΄

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τοίς πάθεσι Χριστού, κοινωνός ανεδείχθης, Απόστολε σοφέ, καί αυτόπτα τού Λόγου, πιών γάρ τό ποτήριον, ετελέσθης δι' αίματος. Αλλ' ως σύνθρονος, καί κληρονόμος υπάρχων, εκδυσώπησον, υπέρ ειρήνης τού κόσμου, αυτόν ως φιλόανθρωπον.

Δόξα... Τού Οσίου

Ήχος πλ. α΄

Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, δογματίσας τώ κόσμω ως ομοούσιον, τούς πιστούς ως αληθώς κατεφώτισας. καί αιρέσεων δεινάς, ερεσχελίας καθελών, παρίστασαι τώ Κυρίω, υπέρ ημών ικετεύων, τών σέ υμνούντων Ρωμανέ θαυμάσιε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν εκ σού σαρκωθέντα Θεόν καί Κύριον, δι' ημάς τους φθαρέντας τοίς αμαρτήμασι, τούτον ικέτευε θερμώς, τού οικτειρήσαι ημάς, καί αποστρέψαι τόν θυμόν, καί τήν οργήν αυτού Σεμνή, από τών πίστει τιμώντων, καί ευφημούντων απαύστως, τήν δυναστείαν καί τό κράτος σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ σε ορώσα Χριστέ η Μήτηρ σου, εκουσίως εν μέσω ληστών κρεμάμενον, κοπτομένη μητρικώς τά σπλάγχνα, έλεγεν, Αναμάρτητε Υιέ, πώς αδίκως εν Σταυρώ ως περ κακούργος επάγης; τό γένος τό τών ανθρώπων, ζωώσαι θέλων ως υπεράγαθος.

Τού Αποστόλου

Ωδή δ'
Εισακήκοα Κύριε

Υπό σου παιδευόμενος, αθλοφορικώς τροπούται τόν θάνατον, Ανανίας ο
αοίδιμος, παρά σου βραβεΐα κομιζόμενος.

Μαθητής εχρημάτισας, τού διωκομένου Λόγου αοίδιμε, Ανανία καί
Διδάσκαλος, τής θεοσεβείας τώ διώκοντι.

Ενεφάνισε Κύριος, Σαύλω αομμάτω, σέ τόν κρυπτόμενον, καί υπέδειξε
μεσίτην σε, Ανανία τούτω τής ιάσεως.

Θεοτοκίον

Τόν Θεόν όν εκύησας, άχραντε Παρθένε, τούτον ικέτευε, από πάσης
περιστάσεως, λυτρωθήναι πάντας τούς υμνούντάς σε.

Τού Οσίου

Χριστός μου δύναμις

Δοχείον γέγονας, τού θείου Πνεύματος καί πυρίπνοον στόμα αναφωνούν,
θεία μελωδήματα, καί καταθέλγον τας ψυχάς, Ρωμανέ τών ανυμνούντων σε.

Ως λύρα πέφηνας, σύ επουρανιος, καί κιθάρα η πάσαν πρόσ εαυτήν, έλκουσα
διάνοιαν, τοίς διηγήμασι τοίς σοίς, καί τερπνοίς σου μελωδήμασιν.

Η χάρις έπνευσε, καί κατεσκήνωσε, τή αγία ψυχή σου, τού παντουργού,
Πνεύματος Πανεύφημε καί σέ δοχείον καί σοφόν, θεηγόρον απειργάσατο.

Θεοτοκίον

Ιόν εξέχεε, ταίς τής προμήτορος, ακοαίς μέν ο όφιος, αλλ' η Αγνή, τούτον
εξετίναξε, τού Αρχαγγέλου τή φωνή, συλλαβούσα καί τεκούσα Χριστόν.

Τού Αποστόλου

Ωδή ε'
Ίνα τί με απώσω

Τοίς εν σάλω λιμένα, θείον η αέναος πηγή σε έδειξε, τοίς εν ζόφω, φέγγος, τό
απρόσι τον φώς απειργάσατο, Ανανία μάκαρ, ως φοιτητή αξιοχρέω, ευμενώς
εν σοί αναπαυσάμενον.

Ο ορών κεκρυμμένα, καί πρό τής γενέσεως ειδώς τά σύμπαντα, σοί τώ
κεκρυμμένω, τόν λανθάνοντα ήλιον έδειξε, τόν ποτέ διώκτην, μετ' ου πολύ τής
πορθουμένης, υπ' αυτού αληθείας υπέρμαχον.

Καταλήψεως πέραν, η ανεξιχνίαστος οικονομία σου, δι' αυτής γάρ Σώτερ, ο
φρικτός εξουδένωται θάνατος. Ανανίας όθεν, ως νικητής καί ιεράρχης, υπέρ
σου γεγηθώς σφαγιάζεται.

Θεοτοκίον

Ως Θεόν συλλαβούσαν, τόν Δημιουργόν τών απάντων καί Κύριον, γενεαί σε πάσαι, τών ανθρώπων Αγνή μακαρίζουσι, καί τών Ασωμάτων, αι νοεραί ταξιαρχίαι, ως Μητέρα Θεού σε δοξάζουσι.

Τού Οσίου

Τώ θείω φέγγει σου

Ως ευπρεπέστατον ιερόν, σκεύος ως αγνότατον σοφέ, τού Παρακλήτου η χάρις σε, Ρωμανέ ευρούσα, ναόν ειργάσατο, φωτί λελαμπρυσμένον, καί κατεσκήνωσε.

Σεσαρκωμένον η τόν Υιόν, τού Θεού τεκούσα αληθώς, σού τήν ψυχήν κατεφώτισε, καί τόν νούν ενθέου, γνώσεως έπλησε, νυκτός σοι επιστάσα, η Αειπάρθενος.

Ταίς συγγραφαίς σου τών ιερών, λόγων Παναοίδιμε οφθείς, άρτος τοίς πάσιν ηδύτατος, πάντας κατευφραίνεις, πάντων φωτίζων τόν νούν, καί πάντας εκδιδάσκων, γνώσιν σωτήριον.

Θεοτοκίον

Φώς η τεκούσα τόν τού Πατρός, Λόγον τόν αϊδιον Αγνή, φωτιστικάίς ταίς πρεσβείαις σου, φώτισον τόν νούν μου, καί αποδίωξον, τό σκότος τής ψυχής μου, πάναγνε Δέσποινα.

Τού Αποστόλου

Ωδή ς'

Ιλάσθητι μοι Σωτήρ

Λατρεύειν ζώντι Θεώ, μεμαθηκως Ιερώτατε, καί λύσας πολυσχιδή, αφρόνων κακόνοιαν, τήν μίαν edίδαξας, Ανανία σέβειν, τρισυπόστατον θεότητα.

Εδέξω εν ταίς χερσί, τής Εκκλησίας τούς οίακας, τώ κυβερνήτη Χριστώ, φοιτήσας Απόστολε, καί ταύτην τώ Πνεύματι, ως ολκάδα θείαν, Ανανία εκυβέρνησας.

Ο πλαστουργήσας ευθή, οδόν ευθύπορον στέλλεσθαι, σού τώ κλεινώ μαθητή, προσέταξας Δέσποτα, τής δικαιοτάτης σου, εκλογής τό σκεύος, εκκαλύπτων προσευχόμενον.

Θεοτοκίον

Ως έμψυχος κιβωτός, τόν νομοδότην εχώρησας, ως άγιος δέ ναός, edέξω τόν Άγιον, άνθρωπον γενόμενον, επ' ευεργεσία, τών ανθρώπων Μητροπάρθενε.

Τού Οσίου

Τού βίου τήν θάλασσαν

Φωτισμού πληρούμενος, καί πρὸς ὕψος ἀρετῶν, ἐνθέων ἀναγόμενος,
κατεφρόνησας πάντων τῶν ἐπὶ γῆς, καί στύλος οὐράνιος, καί φωστήρ
εὐσεβείας ἐχρημάτισας.

Σαρκὸς κατεμάρανας, τὰς ὀρέξεις καί ψυχὴν, τὴν σεαυτοῦ ἐκόσμησας,
λαμπροτάταις ἀγνεΐαις μαρμαρυγαῖς, καί κάλλος ἐράσμιον, ἀρετῶν εὐμορφία
περιέθηκας.

Μισήσας τὴν πρόσκαιρον, καί ματαίαν καί σαθράν, καί ρέουσιν ἀπόλαυσιν,
τῷ ναῷ τῆς Πανάγνου προσκαρτερῶν, τὸν νοῦν καθηγίασας, καί ψυχὴν καί
τὸ σῶμα ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ἀπαντες προβλέποντες, οἱ Προφῆται τηλαυγῶς, τὴν ἐσομένην ὕστερον, ἐκ
Παρθένου Χριστέ σου ἐπὶ τῆς γῆς, πανάχραντον γέννησιν, ἐμφανῶς οἱ
θεόπται προηγόρευσαν.

Ὁ Εἰρμός

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι,
τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι. Ἀνάγαγε, ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν
μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον Ἦχος β' Τὴν ἐν πρεσβείαις

Ὁ ἐν πρεσβείαις θερμότατος ἀντιλήπτωρ, καί τοῖς αἰτοῦσι ταχύτατα
υπακουῶν, δέξαι τὴν δέησιν Ἀνανία ἡμῶν, καί τὸν Χριστὸν δυσώπει τοῦ
ελεῆσαι ἡμᾶς, τὸν μόνον Ἁγίοις δοξαζόμενον.

Ὁ Οἶκος

Τῷ φωτισμῷ τῆς ἐλλάμψεώς σου ἐκκαθάρας, Σωτήρ μου, τὴν ἀχλὺν τῆς ἐμῆς
καρδίας καί τὴν πώρωσιν, δίδου μοι λόγον ἀνευφημήσαι, καθαρῶ συνειδῶτι,
τοῦ Ἀποστόλου τὰς θεαυγεῖς ἀρετάς, καί τοὺς ἀθλοὺς τοῦ μάκαρος, πηγὴ γάρ
σύ εἰ σοφίας, καί δοτήρ ἀγαθὸς πολυεύσπλαγχνε, διό τρανώσας τὴν γλῶτταν
μου, τὸν ἐφύμνιον ὕμνον μου πρόσδεξαι, ὁ μόνος Ἁγίοις δοξαζόμενος.

Συναξάριον

Τῇ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνανίου.

Στίχοι

Λίθοις νέμειν θέλοντα μηδαμῶς σέβας,
Ἀνανίαν βάλλουσι δυσσεβεῖς λίθοις.
Λεύσθη Ἀνανίας Οκτωβρίου ἡματι πρώτῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρὸς ἡμῶν Ρωμανοῦ, τοῦ Ποιητοῦ τῶν
Κοντακίων.

Στίχοι

Καί πρὶν μὲν ὕμνῃ Ρωμανὸς Θεὸν Λόγον,
Ὑμνεῖ δέ καί νῦν, ἀλλὰ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μιχαήλ εκ τής Μόνης Ζώβης, καί τών σύν αυτώ λς' Αγίων Μοναχών τών μαρτυρησάντων εν τή ενορία Σεβαστουπόλεως.

Στίχοι

Τμηθείς Μιχαήλ σύν μαθηταίς τρισδέκα,
Χορώ συνήφθη τών Μοναστομαρτύρων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων ἐξ Οσιομαρτύρων ξίφει τελειωθέντων.

Στίχοι

Εξ συμμονασταί τούς εαυτών μανδύας,
Άθλοις ερυθραίνουσι τοίς διά ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Δομνίνου.

Στίχοι

Δεινήν Δομνίνος συντρίβην σκελών φέρων,
Υποσκελισμούς τού Σατάν καταισχύνει.

Ο Όσιος Ιωάννης ο Κουκουζέλης ο ηδύμολπος, ό εν τοίς ορίοις τής εν τώ Άθω μεγίστης Λαύρας ασκήσας, εν ειρήνη τελειούται.

Ο Όσιος Γρηγόριος ο Δομέστικος, ο εν τή αυτή μεγίστη Λαύρα τού Άθου ασκήσας, καί έν χρυσούν νόμισμα παρά τής Θεοτόκου λαβών, εν ειρήνη τελειούται.

Ταίς των Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Αποστόλου

Ωδή ζ'

Οι εκ τής Ιουδαίας

Σαλπίζετω εμφρόνως, η θεόλεκτος ποιμήνη, ευήχω σάλπιγγι, τούς άθλους τού Ποιμένος, Ανανίου βοώσα, τώ αυτής ποιμενάρχη Χριστώ. Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Δοξαζέτω Θεού σε, μαθητήν Ανανία, καί ιεράρχην σεπτόν, καί Μάρτυρα τών θείων, παθημάτων φωνούσα, η σεπτή Εκκλησία Χριστώ. Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ου θανάτου τώ δέει, αλλά πόθω τής ποιμήνης αποκρυπτόμενος, τόν λύκον ώσπερ άρνα, ορών τιθασευθέντα, Ανανίας εκραύγαζεν. Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Παρθενικής εκ νηδύος, σαρκωθείς επεφάνης εις σωτηρίαν ημών, διό σου τήν Μητέρα, ειδότες Θεοτόκον, ευχαρίστως κραυγάζομεν. Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Τού Οσίου

Οι παῖδες εν Βαβυλώνι

Τήν Θεοτόκον Μαρίαν, θεόφρον ἑσχες διδάσκαλον, συνετίζουσάν σε καί μουῦσαν, καί ψάλλειν προτρέπουσαν. Ευλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν σῶν ρημάτων ὁ φθόγγος, τήν οἰκουμένην ἐπλήρωσε, καί τερπνῶς μελωδεῖν τοὺς ἀνθρώπους, Χριστῷ παρεσκεύασεν. Ευλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εξέλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς φαεινότατος ἥλιος, Ρωμανέ καί πυρσός καταυγάζων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας. Ευλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Νύν μακαρίζουσι πάσαι, αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων σε, Θεοτόκε ἀγνή ὡς προέφης, καί πίστει δοξάζουσιν. Ευλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Τού Αποστόλου

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Ξενακουστὲν ἐνόμιζεν, Ἀνανίας ὁ ἐνδοξος, ἐξ ἀρπακτικῆς, τοῦ πορθητοῦ τῆς ποιμένης σου, δυνάμεως Δέσποτα, τὴν ὑπὲρ λόγον ἀμειψιν, πρὸς ποιμαντικὴν, ὅθεν σκιρτῶν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αγαλλιᾶσθω σήμερον, καί σκιρτάτω τῷ πνεύματι, ἡ πανευκλεής, καί μακαρία πόλις σου, τὴν σὴν εὐμοιρήσασα, ἐπιστασίαν Ἐνδοξε, καί ευχαριστούσα τῷ Σωτῆρι βοάτω. Οἱ Παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ζωοποιῶ προστάγματι, Ἀνανία ὑπέρτιμε, τὴν φωτοποιὸν τοῦ οραθέντος δύναμιν, τῷ Σαύλῳ ἐκήρυξας, καί ἀπεκρούσω πῆρωσιν, τὰς ἀλεξικάκους, ἐπιθεῖς σου παλάμας, φολίδας δρακοντείους, ἐκβαλὼν ὡς λεπίδας, βοῶν. Ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἡ ἐν ἀναγκαῖς σώζουσα, καί θερμῶς προστατεύουσα, πάντας ἐν θλίψει, Παναγία Δέσποινα, σπλαγχνίσθητι σώσόν με, καί πεπτωκότα ἐγείρον, χεῖρα βοηθείας, πρὸ τοῦ τέλους διδούσα, μή νύξ με τοῦ θανάτου, καταλάβῃ ὑπνούντα, ἵνα σε κατὰ χρέος, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Τού Οσίου

Νόμων πατρώων

Πάσαν τού κόσμου τήν τερπνότητα, καί τήν τρυφήν καί δόξαν αποσεισάμενος, τήν ψυχήν σου ανεπτέρωσας, πρὸς τὰς ἄνω χορείας, πρὸς τὰς ἐκείνων, δόξας καί λαμπρότητας Σοφέ, πρὸς τὰ κάλλη τὰ ἄρρητα, πρὸς μονὰς τὰς ἐκείσε, πρὸς φῶς τῆς θεαρχίας κραυγάζων. Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῷ θείῳ πόθῳ πυρπολούμενος, τὰς αναβάσεις ἔθου ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καί ἀσώματον ἐν σώματι, πολιτείαν ἐκτήσω, τὰς τῶν Ἀγγέλων τάξεις, ἐκμιούμενος Σοφέ, τὰς ἐκείνων ἐπόθησας, ἐν κόσμῳ μελωδίας, ἐν πίστει Ρωμανέ ανακράζων. Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υψηγορία, τῶν ἐνθέων σου, καί γλυκυτάτων λογῶν μακαριώτατε, Ρωμανέ, πάσαν διάνοιαν, καταθέλγεις ἀνθρώπων καί κατευφραίνεις, οἷά τις τροφεύς πλουτοποιός, καί φωτίζεις φαιδρότατα, καί βοὰν ἐκδιδάσκεις. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἰσοθεΐα δελεάσας με, ὁ βροτοκτόνος ὄφις ὁ σκολιώτατος, ὡς αἰχμάλωτον ἀφήρπασε, τρυφῆς τού Παραδείσου, ἀλλ' ὁ Δεσπότης, φύσει ὁ Υἱὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, σαρκωθείς ἐπεδήμησεν, ἐκ Παρθένου Μαρίας, καί ἡρέ με πρὸς ὕψος Θεώσας, ὃν υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Νόμων πατρώων οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλῶνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, ροσταγῆς αλογίστου, καί συνημμένοι, ὧς οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρί, τού κρατούντος ἐπάξιον, ἀνέμελπον τόν ὕμνον. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τού Αποστόλου

Ὡδή θ'

Σέ τήν ἀπειρόγαμον

Ἐλυσας Πανεύφημε, τό σκότος τό τῆς ἀγνωσίας, φῶς δέ ἀληθῶς ἐξήστραψας, Δαμασκῶ τρισυπόστατον, ἀλλά ὡς φιλότεκνος πατήρ, καί φιλοστοργὸς ποιμενάρχης, ὀρθοδοξοῦσαν ταύτην φύλαττε.

Ταύτην τήν ἐτήσιον, πανήγυριν ἐπιτελούντες, δεύτε φωταυγεί ἐκλάμποντες, τῆς ψυχῆς ἀξιώματι, τού τῆς Τριάδος, λατρευτοῦ τε καί κήρυκος Ἀνανίου, τήν τριφεγγή ἀρετὴν μέλψωμεν.

Ὡ τῆς υπέρ ἄνθρωπον, ἀξίας σου μάκαρ Ἀνανία! ὡς γάρ μαθητῆς ἠγάπησας, ὡς ποιμὴν ἀναπέπαυσαι, καί ὡς ἀθλοφόρος, τῷ Χριστῷ συνδεδόξασαι, τοῖς στεφάνοις μαρτυρικῶς ἀγλαϊζόμενος.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε παναμωμε, τό σκεῦος τό τῆς ευωδίας, αἴτησαι Χριστόν ὃν ἔτεκες,

Βασιλεί μὲν τὰ τρόπαια, τοῦ τῆς δουλείας δὲ ζυγού, δούναι τὴν ἀνεσιν τῷ λαῷ σου. σέ γάρ ἀπαύστως μεγαλύνομεν.

Τοῦ Οσίου

Ἀπορεῖ πάσα γλῶσσα

Ταῖς ἀνωτάταις Ἐνδοξε, χορεῖαις συνήφθης τῶν ἀσωμάτων, ἐνθα ἡ ἀνέκφραστος ὑπάρχει ευφροσύνη, καὶ διηνεκῆς ἀπόλαυσις, ἐνθα ἐκεῖνο, τῆς θεαρχίας φάος ὑπάρχει καὶ χαρά, ἐνθα ἡ ἀνεκκλάλητος, δόξα Μακαριώτατε.

Μετὰ δικαίων ἐνδον, εἰς Θεοῦ θεῖαν δόξαν κατασκηνώσας, βλέπεις τὴν τερπνότητα, τὴν ἀφραστον ἐκείνην, βλέπεις τὴν τρυφήν τὴν ἀληκτον, βλέπεις τὰ κάλλη τῶν ουρανῶν, τὰ ὄντως ἐράσμια σοφέ, βλέπεις Πατριαρχῶν τὰς χορείας, Ρωμανέ ἐνδοξε.

Σοῦ τὴν φωσφόρον μνήμην, τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας, ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι, πρεσβεῖαις σου θεόφρον, καὶ ἐκ πάσης βλάβης, Ρωμανέ καὶ θλίψεως τοῦ αλλοτρίου, καὶ τῆς ἐπουρανίου ἀξίωσον τυχεῖν, δόξης καὶ βασιλείας τῆς ἄνω, μακαριώτατε.

Ωραῖσμένος κάλλει, ἀσυγκρίτῳ θεόφρον τῷ τῆς τριαδος, καὶ πεποικιλμένος λαμπηδόνας εξαστράπτεις, καὶ περιχαρῶς πανόλβιε περιπολεύεις, περὶ τὸν θρόνον ὄντως τοῦ Κτίστου καὶ Θεοῦ. Μα εορταζόντων ὁ ἦχος, Ρωμανέ ἐνδοξε.

Θεοτοκίον

Υπὸ τῆς πάλαι πτώσεως, ἀνθρώπων τό γένος, τοῦ πρωτοπλάστου γέγονεν αἰχμάλωτον, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ δεδουλωμένον πάθει τῆς ἀμαρτίας, ἀλλ' ὁ ἐκ σοῦ τεχθεὶς, υπεράγαθος Θεός, τοῦτο τῇ ἐαυτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ ἀνεκαλέσατο.

Ὁ Εἰρμός

«Ἀπορεῖ πάσα γλῶσσα, ευφημεῖν πρὸς ἀξίαν, ἱλιγγία δὲ νοῦς, καὶ υπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε Θεοτόκε, ὅμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα τὴν πίστιν δέχου, καὶ γάρ τὸν πόθον οἶδας, τὸν ἐνθεον ἡμῶν, σύ γάρ Χριστιανῶν εἰ προστάτις, σέ μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον τοῦ Ἀποστόλου

Τοῖς Μαθηταῖς

Ἀρχαῖος μαθητῆς Χριστοῦ, γεγονως Ἀνανία, τῷ νέῳ τὴν ἀνάβλεψιν, μαθητὴ σύ βραβεύεις, Παύλῳ τῷ θεῷ, διό σε, σὺν αὐτῷ ευφημούμεν, ὡς ἱεράρχην ἐνθεον, ὡς Ἀπόστολον θεῖον, ὡς ἀληθὴ, Μάρτυρα καὶ κήρυκα θεηγόρον, καὶ πρεσβευτὴν θερμότατον, πάσης τῆς οἰκουμένης.

Τοῦ Οσίου καὶ Θεοτοκίου, ομοῦ

Ἐν θεοπνεύστοις ἄσμασι, κατετράνωσας, Μάκαρ, τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀπόρρητον, θεῖαν οἰκονομίαν, καὶ ὕμνοις ἔστεψας πάντας, Ρωμανέ τοὺς Ἁγίους, μεθ' ὧν φαιδρῶς ἀνύμνησας, τὴν ἀγνήν καὶ Παρθένον, καὶ ἀληθὴ, τοῦ

Θεού Μητέρα πάνσοφε Πάτερ, μεθ' ἧς ἡμῶν μνημόνευε, παρεστώς τῇ Τριάδι.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Ανατολίου

Μαθητά τοῦ Σωτήρος, αρχιεράρχα ἐνδοξε, κλέος Μαρτύρων, Ανανία φωστήρ
φαινότατε, ἡμῶν δέ πολιοῦχε, εκτενῶς ικέτευε, ρυσθῆναι τὴν ποίμνην σου ἐκ
κινδύνων, καί σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ω τοῦ παραδόξου

Ἦθη τὰ μακράν ποιοῦντά με, τοῦ αγαθοῦ σου Υἱοῦ, αγαθή καί πανάμωμε,
πόρρωθι ἀπέλασον, τῆς αθλίας καρδίας μου, καί τόν ζητούντα καί
ωρυόμενον, καταπιεῖν με κάκιστον λέοντα, ὄφιν τόν δόλιον, σκολιόν καί
δράκοντα, τόν πονηρόν, σύντριψον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοῦς πόδας μου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον
Αυτόμελον

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς εγχειρήσεως! ἡ
Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἐβλεπεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν
κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν, ἐκλαίει κρᾶζουσα, Οἴμοι τέκνον
φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καί ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Καί τὰ λοιπὰ ὡς συνήθως, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ιερομάρτυρος Κυπριανοῦ, καί Ιουστίνης τῆς Παρθένου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῶν Ἁγίων τρία.

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Ιερέων ἐν χρίσματι, καί Μαρτύρων ἐν αἵματι τῷ Θεῷ προσήγγισας,
τελεώτατα, Κυπριανέ παναοίδιμε, τό ἄνθος τῆς φύσεως, ἡ τῶν λόγων
καλλονή, τῆς σοφίας ἀκρόπολις, τῆς ὀρθότητος, τῶν δογμάτων ἡ στάθμη,
τῶν κανόνων, παναρμόνιος εὐθύτης. Ἐκκλησιῶν ἡ εὐπρέπεια.

Τῶν ἀθλούντων τὴν εὐκλειαν, τῶν Μαρτύρων τόν στέφανον, υπογράφων
ἐπείσας τοῦς θεόφρονas, κατατολμάν γενναιότατα, ποικίλων κολάσεων, καί
δεσμῶν καί φυλακῆς, καί σωμάτων γυμνώσεως, καί στρεβλώσεων, καί
κρυμοῦ δριμυτάτου καί μαστίγων, καί θανάτου τελευταίου, Κυπριανέ
πανσεβάσμιε.

Επωδαίς ταῖς τοῦ δαίμονος, τάς ὡδὰς τὰς τοῦ Πνεύματος, καί Σταυροῦ τό
τρόπαιον ἀντιτάξασα, τήν παρθενίαν ἐτήρησας, καί Μάρτυς ἀήττητος,
προσηνέχθης τῷ Χριστῷ, ιερῷτατον σφάγιον, ὅθεν ἔτυχες, τῶν στεφάνων τῆς
νίκης, Ιουστίνα, τῶν Παρθένων καί Μαρτύρων, κεκοσμημένη φαιδρότησι.

Δόξα... Ἦχος β'

Διδασκαλίαν τῆς πλάνης, καί γνώσιν τῶν ἐιδώλων, ἀπεδύσω ἀληθῶς, καί
Σταυρόν ἠμφιάσω, ὅπλον εἰς σωτηρίαν, Κυπριανέ παμμακάριστε. Ἐρριψας
τάς βίβλους τὰς μαγικάς, τόν ἄνθρωπον ἀπέθου τόν παλαιόν, καί ὠκησεν ἐν
σοί θεογνωσία, ἡ τριάς ἡ ὁμοούσιος. Αὐτήν ἰκέτευε ἱεράρχα, σὺν Ἀγγέλοις τοῦ
σωθῆναι ἡμᾶς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Πάντων, θλιβομένων ἡ χαρά, καί ἀδικουμένων προστάτις, καί πενομένων
τροφή, ξένων τε παράκλησις, χειμαζομένων λιμήν, ἀσθενούντων επίσκεψις,
καταπονουμένων, σκέπη καί ἀντίληψις, καί βακτηρία τυφλῶν, Μήτηρ τοῦ
Θεοῦ τοῦ υψίστου, σὺ ὑπάρχεις. Ἀχραντε σπεύσον, δυσωπούμεν ρύσασθαι
τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ξύλω, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ὁρώσα, ἡ Ἀπειρόγαμος,
ἐκλαιε καί ἔλεγε. Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμέ τήν τεκούσαν,
μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ προανάρχου Πατρός; σπεύσον, καί δοξάσθητι
ὅπως, δόξης ἐπιτύχωσι θείας, οἱ τὰ θεία πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά της Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος β'

Τόν φωστήρα τόν θεολαμπή, τόν τοῦ Παύλου συνόμιλον, καί ἔργοις
συμμέτοχον, Κυπριανόν ευφημήσωμεν, μετ' Ἀγγέλων γάρ ἀγάλλεται, λαβῶν
τό στέφος τῆς ἀφθαρσίας, παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ, καί Πρεσβεύει, σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ ξύλου σε

Ἄλλην, κραταιάν καταφυγὴν, καί ἰσχύος πύργον καί τείχος, ἀκαταμάχητον,
όντως οὐ κεκτήμεθα, εἰμὴ σέ Πάναγνε, καί πρὸς σέ καταφεύγομεν, καί σοί
ἐκβοῶμεν. Δέσποινα βοήθησον, μὴ ἀπολώμεθα, δείξον, εἰς ἡμᾶς τήν σὴν
χάριν, καί τῆς δυναστείας τήν δόξαν, καί τῆς ευσπλαγχνίας σου τό μέγεθος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε, ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἐβλεψε τόν ἴδιον ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτόν,
θέλοντα ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν, Ἀτεκνώσαι νύν σπεύδεις με, Χριστέ τήν
τεκούσαν, τί τοῦτο πεποίηκας, ὁ λυτρωτής τοῦ παντός; ὁμως, ἀνυμνῶ καί
δοξάζω, σοὺ τήν ὑπὲρ νούν τε καί λόγον, ἄκραν ἀγαθότητα Φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος, καί θπόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τήν
πράξιν εὗρες Θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν, διὰ τοῦτο τόν λόγον τῆς

αληθείας ορθοτομών, καί τή πίστει ενήθλησας μέχρις αίματος, Ιερομάρτυς
Κυπριανέ, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες της Οκτωήχου καί τών Αγίων
ό παρών, ού η Ακροστιχίς.

Μέλπω μάκαρ σου τήν κυπρίζουσαν χάριν.

Ωδή α' Ἦχος δ' Θαλάσσης τό ερυθραῖον

Μετά τής υπερκοσμίου τάξεως, νύν αυλιζόμενος, ὡ ιερά καί θεία κεφαλή,
ουρανόθεν ἐπίβλεψον, καί τούς πιστώς υμνούντάς σε, ταῖς σαῖς πρεσβείαις
περιφρούρησον.

Εν ζόφῳ, τής ἀγνωσίας πρότερον, δεινῶς κρατούμενος, καί ψυχολέθροις
πάθεσι σαρκός, ἀκрасία πυρούμενος, μεταβολήν παράδοξον, εὔρες ἀθρόως
Παμμακάριστε.

Λοιμῶν μὲν, ἐπὶ καθέδραν πρότερον, Πάτερ ἐκάθισας, καί ἐν καθέδρᾳ πάλιν
τόν Χριστόν, πρεσβυτέρων ἐδόξασας, ἀλλοιωθεῖς σαφέστατα, τή τοῦ Υψίστου
θείᾳ χάριτι.

Θεοτοκίον

Παρθένος, μετὰ τόν τόκον ἔμεινας, αὐτόν γάρ τέτοκας, τόν Ποιητήν τῶν ὅλων
καί Θεόν, ἀσυνήθως καί ξένως ἡμῖν, ἐπιφανέντα σώματι, Θεογεννήτορ
Μητροπάρθενε.

Ωδή γ' Ευφραίνεται ἐπὶ σοί

Ὡς Παῦλος πρὸς τόν Χριστόν, τήν τής ψυχῆς μεταβαλὼν ἔφεσιν, Κυπριανέ
πάνσοφε, τούτου μαθητῆς ἐχρημάτισας.

Μνηστεύεταί σε Χριστός, ἀντὶ χιτώνος τῶν παθῶν δόξης σοι, καταστολήν
δωρούμενος, καί ἀναγεννήσεως ἑνδυμα.

Ἀλείπτῃς ἀσκητικός, προγεγονῶς καρτερικός ὑστερον, Κυπριανέ πανεύφημε,
Μάρτυς ἀληθείας γεγέννησαι.

Θεοτοκίον

Κυρίως καί ἀληθῶς, σέ Θεοτόκον οἱ πιστοὶ σέβομεν, σύ γάρ Θεόν τέτοκας,
σάρκα γεγονότα πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός

«Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλη»σία σου Χριστέ κρᾶζουσα. Σύ μου ἰσχύς

Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Παιδευθεῖς ἐν τῇ πλάνῃ ἐπιμελῶς, ὡς ὁ Παῦλος ἐκλήθης ἐξ οὐρανοῦ, σταυρῶ οδηγούμενος, πρὸς τό φῶς τό τῆς γνώσεως, τῆς γάρ σεμνῆς Παρθένου, τῷ πόθῳ, φλεγόμενος, δι' αὐτῆς ἡρμόσθης, τῷ Πλάστῃ τῆς κτίσεως, ὅθεν θριαμβεύσας, τοῦ ἐχθροῦ τό ἀνίσχυρον, σὺν αὐτῇ κατηξίωσαι, τοῦ χοροῦ τῶν Μαρτύρων, Κυπριανέ ἱερῶτατε πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Λογισμοῖς ολισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυθὸν κατηνέχθην ἀμαρτιῶν, καὶ στένων κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Πανάχραντε. Ἐν ἐμοὶ θαυμάστωσον, τό πλούσιον ἔλεος, καὶ τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, τό ἀπειρον πέλαγος, καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν ἀμέτρητον πλούτον, καὶ δός μοι μετάνοιαν, καὶ τοῦ βίου διόρθωσιν, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποι.μένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν. Ὁ μὲν Κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεέ υπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε, ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν. Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσιν, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὡδὴ δ'
Ἐπαρθέντα σε ἰδούσα

Ἀνανήψας θεοφάντορ τῆς πρὶν μανίας, δαιμονικὴν ἀπάτην, καὶ ψυχόλεθρον πλάνην, πάσαν ἐθριάμβευσας, καὶ χαίρων ἐκραύγαζες. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ρωμαλέως Ἰουστίνα κραταιουμένη, καὶ τὴν ἀγνὴν Παρθένον, καὶ κεχαριτωμένην σφόδρα ἱκετεύουσα, τοὺς βρόχους διέφυγες, καὶ τὰ τῶν ἐχθρῶν μηχανήματα.

Στηριζομένη τῇ πίστει τοῦ σοῦ Νυμφίου, καὶ τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν περιβεβλημένη, δαίμοσιν ἀνάλωτος, βοῶσα διέμεινας. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ὁ κατὰ φύσιν ἐλεύθερος τὴν ἰδίαν, δούλου μορφήν ἐπτώχευσε, χρηστότητος πλούτῳ, Μήτηρ αειπάρθενε ἐκ σοῦ καθ' ὑπόστασιν, ὅλον προσλαβὼν τό ἀνθρώπινον.

Ὡδὴ ε'

Σύ Κύριέ μου φώς

Υπέρμαχον σαφώς, τήν αγνήν θεομήτορα, πλουτίσασα Ιουστίνα, τήν σεπτήν παρθενίαν, ετήρησας αμώμητον.

Τό έμψυχον Θεού, καί τερπνότατον άγαλμα, τιμήσωμεν Ιουστίναν, τό απόθετον κάλλος, τό άσυλον ανάθη μα.

Η νύμφη τού Χριστού, η γνησία καί άσπιλος, τήν άθλησιν τή ασκήσει, προσλαβούσα δικαίως, διπλούν στέφος κομίζεται.

Θεοτοκίον

Νούς ουκ αγγελικός, ουκ ανθρωπινος δύναται, τό άφραστον ερμηνεύσαι καί παραδόξον θαύμα, τού τόκου σου Πανάχραντε.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής

Κακίας, τόν πυθμένα τόν κάτω κατείληφας, τής ακροτάτης δέ πάλιν, αρετής ανήλθες Πάτερ εις ύψος, παραδόξως, αλλοιωθείς τώ θείω βαπτίσματι.

Υπήρξας, υπηρέτης δαιμόνων τό πρότερον, αλλά Χριστού θεοφάντορ, μαθητής εσύστερον ανεδείχθης, διαθέσει, τών ορεκτών ποθήσας τό έσχατον.

Πολλούς σύ, τώ Δεσπότη προσήγαγες Μάρτυρας, πραγματειών τήν μεγίστην, υποφαίνων αίματι βραχυτάτω, βασιλείαν τών ουρανών θεόφρον ωνήσασθαι.

Θεοτοκίον

Ρήξόν μου, τάς σειράς τών πταισμάτων Θεόνυμφε, τής αμαρτίας τού νόμου, τής ζωής τώ νόμω ελευθερίαν, δωρουμένη, η δοτήρα τού νόμου κυήσασα.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον 'Ηχος πλ. δ'

Ως απαρχάς

Ως ιεράρχην τίμιον, καί αθλητήν στερρότατον, η οικουμένη αξίως γεραίρει σε, Κυπριανέ αοίδιμε, καί τοίς ύμνοις δοξάζει, τήν αγίαν σου μνήμην, αιτούσα πάντοτε, πταισμάτων άφεσιν, διά σου δωρηθήναι τοίς μέλπουσιν. Αλληλούϊα.

Ο Οίκος

Τόν σοφόν Ιεράρχην τιμήσωμεν, ως ποιμένα σοφόν καί διδάσκαλον, ότι εξ ακανθών πλάνης ήνθησεν, ώσπερ ρόδον τερπνότατον, καί ημάς τούς πιστούς κατεμύρισεν, ιαμάτων οδμαίς καί βολαίς θαυμάτων. ώστε ψάλλειν ημάς τού Δαυίδ τήν ωδήν. Αλληλούϊα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Β' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού αγίου Ιερομάρτυρος Κυπριανού, καί Ιουστίνης τής Παρθένου.

Στίχοι

Αλγεί Σατανάς, τόν πάλαι φίλον βλέπων,
Ξίφει φιλούντα συνθανείν Ιουστίνη.
Τμήθη δευτερίη σύν Ιουστίνη Κυπριανός.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοφίλου τού Ομολογητού.

Στίχοι

«Εναντίον μου σή τελευτή τιμία»,
Λέγει Θεός σοί τώ φίλω θεοφίλω.

Ο άγιος μάρτυς Γεώργιος, ο εις τό Καρατζασού μαρτυρήσας εν έτει 1794,
ξίφει τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ο διασώσας εν πυρί

Ιεραρχίας επιβάς, ιεραρχικώτατον τύπον, τοίς ιεράρχαις σεαυτόν, καί εικόνα
κραυγάζων ανέδειξας. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός
εί.

Ζωαρχικής τής δεξιάς, όντως σή αλλοίωσις Πάτερ, Κυπριανέ, ή καί σοφόν,
θεηγόρον ειργάσατο ψάλλοντα. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων
ευλογητός εί.

Όπλον αήττητον ημίν, κατά τού αλάστορος Μάκαρ, σύ ανεδείχθης τάς αυτού,
στηλιτεύων απάτας τοίς μέλπουσιν. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών
Πατέρων ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Υπερουράνιοι χοροί, καί οι επουράνιοι δήμοι, υμνολογούσι τόν εκ σου,
Θεοτόκε τεχθέντα κραυγάζοντες. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων
ευλογητός εί.

Ωδή η'

Ευφράνθητι Ιερουσαλήμ

Σοφώτατα τής ελληνικής, καταπεφρόνηκας σοφίας ένδοξε, τών Αποστόλων
δέ τόν θείον φθόγγον, Πνεύματι τόν κρουόμενον Πάτερ, καί πυρίνη γλώσση
τρανώς εκφωνούμενον, ανεβόας. Ευλογείτε τά έργατόν Κύριον.

Ανέδραμες πρός τά υψηλά, καί υπερκόσμια φαιδρώς σκηνώματα, Χριστώ δι'
αίματος ως ιερείον, άμωμον προσαγόμενος Πάτερ, καί θυσία ζώσα δεκτή καί
ευάρεστος, αναμέλπων. Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Νικώμεναι υπό τής εν σοί, σκηνούσης χάριτος δαιμόνων φάλαγγες,
αποδιώκονται, καί δραπετεύει, πάθη Κυπριανέ τών νοσοούντων, οι πιστοί δέ

θείου φωτός εμπορούμενοι, βοώμεν. Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Χορεύουσι σύν αγγελिकाίς, Αγνή Δυνάμεσιν επί τώ τόκῳ σου, οἱ θεομήτορα καί Θεοτόκον, πίστει σε καταγγέλλοντες, σύ γάρ τον Δεσπότην καί λυτρωτήν ἡμῶν τέτοκας, ὦ βοώμεν. Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Ευφράνθητι Ιερουσαλήμ, πανηγυρίσατε οἱ αγαπῶντες Σιών, ὁ βασιλεὺς γάρ εἰς τοὺς αἰῶνας, Κύριος τῶν Δυνάμεων ἦλθεν ευλαβείσθω πάσα ἡ γῆ ἐκ προσώπου αὐτοῦ, καί βοάτω. Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Ἄνωθεν ἡμᾶς τοὺς εὐσεβῶς υμνοῦντάς σε, ἐποπτεύων θεία χάριτι, Κυπριανέ σαῖς ἱκεσίαις, ἐν ὅπλῳ, εὐδοκίας στεφάνωσον, εἰρήνην καί σωτηρίαν βραβεύων ἡμῖν, ὡς ἱεράρχης ἐνθεώτατος.

Ρεῖθρον ἱαμάτων δαψιλῶς ἡ κόνις σου, τοῖς ποθοῦσιν ἀναδέδεικται, σέ γάρ γυναῖκες θεοφόροι, ὡς θεῖον θησαυρόν υποδέχονται, καί πρόθυμοι φανεροῦσι κρυπτόμενον, ἵνα σου πάντες ἀπολαύσωμεν.

Ἰθυνον ἡμῶν πρὸς τόν Χριστόν Πανόλβιε, τήν πορείαν διὰ πράξεως, καί θαυρέστου πολιτείας, καί εἰλικρινεστάτης καθάρσεως, τήν ὄντως θείαν γαλήνην αἰτούμενος, ὡς ἱεράρχης συμπαθέστατος.

Θεοτοκίον

Νεύρωσον ἡμῶν τήν τῆς ψυχῆς ἀσθένειαν, θεομήτορ τῇ δυνάμει σου, λύσον τό κράτος Παναγία, τῶν ἐπιτιθεμένων τοῖς δούλοις σου, ἡ κόσμῳ δικαιοσύνης τόν Ἥλιον, ἀνερμηνεύτως ἀνατείλασα.

Ο Ειρμός

«Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τήν κατάραν εἰσω κίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τήν ευλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Τόν πρότερον υπάρχοντα, κακίας μύστην ὕστερον, διὰ τιμίας Παρθένου, Ἀρχιερέα φανέντα, Κυπριανόν τόν μέγιστον, συμφώνως μακαρίσωμεν, καί πρὸς αὐτόν βοήσωμεν. Ταῖς σαῖς λιταῖς εὐμενίζου, ἡμῖν τῶν πάντων Δεσπότην.

Θεοτοκίον ὁμοιον

Χαράν τήν ἀνεκκλήλητον, πάντα γενε ἡ κυήσασα, χαράς ἡμᾶς αἰωνίου, μετόχους ποίησον πάντας, Παρθένε θεονύμφευτε, ἡ σκέπη τό κραταίωμα, τῶν εὐσεβῶς βοώντων σοι. Μῆ ἐπιλάβῃ σὺν δούλων, Θεοκυήτορ Μαρία.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ο τῆς κακίας πρότερον, ακριβῆς υπέρμαχος, τῆς Εκκλησίας ὕστερον, αληθὴς διδάσκαλος, ο λειτουργὸς τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων, ἀρχιερεὺς τῆς πίστεως ἐφάνη, καὶ ὁ ἀκόλαστος, σῶφρων διὰ τιμίας Παρθένου. Ἀμφοτέρων ταῖς εὐχαῖς, σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ω τοῦ παραδόξου

Πῶς σου τὴν χάριν υμνήσαιμι, καὶ τὴν πολλὴν πρὸς ἐμέ, τὸν ἀνάξιον δούλόν σου, καθ' ἐκάστην πρόνοιαν, ἣν σαφῶς ἐπιδείκνυσαι; πῶς δέ σου φράσω τὴν ἀγαθότητα, καὶ τὴν ποικίλην ὄντως κυβέρνησιν; Σὺ οὖν καὶ ἔτι νύν, εἰς αἰῶνα μου πρόστηθι, παντός κακοῦ, ζῶντα καὶ θανόντα με, ἐκλυτρουμένη Σεμνή.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σέ καθηλούμενον βλέπουσα, ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦ, καὶ τὰ πάθη δεχόμενον, ἐκουσίως Δέσποινα, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, Τέκνον ἐβόα, τέκνον γλυκύτατον, πληγὰς ἀδίκως, πῶς φέρεις ὁ ἰατρός; ὁ ἰασάμενος, βροτῶν τὴν ἀσθένειαν, καὶ τῆς φθοράς, ἅπαντας ρυσάμενος, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ, καὶ Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ἀγκίστρω τῆς χάριτος σοφῶς, ὁ Παῦλος ὁ ἐνθεός, δημηγορήσας ἐζώγρησεν, Ἱεροφάντορα, καὶ τῶν ἀπορρήτων, θεωρὸν εἰργάσατο, σέ σκεύος ἐκλογῆς θεασάμενος, μεθ' οὗ δυσώπησον, θεωρῆμον Διονύσιε, τοῦ σωθῆναι, τοὺς πόθῳ ὑμνοῦντάς σε.

Ἀγγέλοις ὁμότιμον τὸν νοῦν, Πάτερ Διονύσιε, δι' ἀρετῆς ἐργασάμενος, τὴν υπερκόσμιον, τῆς ἱεραρχίας, εὐταξίαν πάνσοφε, ἐν βίβλοις ἱεροῖς ἀνιστόρησας, καθ' ἣν ἐρρύθμισας, Εκκλησίας τὰ συστήματα, οὐρανίων, τὰς τάξεις μιμούμενος.

Εμφιλοσοφώτατα Θεῷ μάκαρ Διονύσιε, ὡς δυνατόν ὁμοιούμενος, τῶν ὀνομάτων σύ, μυστικῶς τῶν θείων, εὐσεβῶς ἐξήπλωσας, τὴν ἐνθεὸν θεόφρον ἀνάπτυξιν, ἐνώσει κρείττονι, μνηθεὶς τὰ ὑπὲρ ἐννοίαν, καὶ μῆσας, τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Δόξα... Ἦχος β'

Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου, οἱ δέ, Βυζαντίου.

Δεύτε συμφώνως οι πιστοί, τήν ετήσιον μνήμην τών ιεραρχών ευφημήσωμεν, Διονυσίου τε καί Κυπριανού, ο μέν γάρ, καταπτύσας τών Στωϊκών φιλοσόφων, καί τώ σκεύει τής εκλογής μαθητευθείς, τών απορρήτων μυστηρίων γνώστης εγένετο, ο δέ, διά τής καλλίστης παρθένου Ιουστίνης, τήν διάνοιαν φωτισθείς, τήν τών δαιμόνων απάτην εξέφυγε, καί τās μαγικάς βίβλους εν πυρί αναλώσας, τού Ευαγγελίου κήρυξ γέγονε. Διό καί ημεῖς οι αμαρτωλοί, τόν δοξάσαντα τούτους, δοξολογούντες Σωτήρα βοήσωμεν, ο τούς σούς Αθλοφόρους στεφανώσας εν δόξη, Χριστέ ό Θεός, ταῖς αυτών ικεσίαις, σώσον τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ότε, εκ τού ξύλου σε

Χαίρε, πάσα κτίσις σοι βοά, χαίρε Παναγία Παρθένε, χαίρε τό σκήπτρον Δαυΐδ, χαίρε η βλαστήσασα τόν βότρυν τόν μυστικόν, χαίρε πύλη ουράνιε, καί άφλεκτε βάτε, χαίρε φώς παγκόσμιον, χαίρε η πάντων χαρά, χαίρε, Αποστόλων τό κλέος, χαίρε η αντίληψις, χαίρε, προστασία πάντων τών τιμώντων σε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ότε, η Πανάμωμος αμνάς, άρνα τόν αυτής εθεώρει, ελκόμενον πρός σφαγήν, θρήνοις ενεκόπτετο, αναβοώσα πικρώς. Τί σοι δήμος αχάριστος, γλυκύτατον τέκνον, πάλαι ανταπέδωκεν, ο απολαύσας σου, οίμοι! τών πολλών δωρημάτων, πώς δέ καί τόν πόνον υποίσω, ότι θέλων ταύτα νύν υφίστασαι;

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος δ'

Της ουρανίου γνώσεως, αθεώρητον βυθόν σε καλέσωμεν, λαμπρότατε Μάρτυς τού Χριστού, ως γάρ οπλίτην, καί στερρόν υπέρμαχον τής Εκκλησίας, ανυμνούμέν σε σοφέ, πυρί γάρ ελλαμφθείς τώ αγνοάτω ηξιώθης άμα ταῖς άνω στρατολογίαις, τό φωτεινόν περιβόλαιον, ενδύσασθαι Χριστόν, καί λαμπρυνθήναι τή αίγλη τού Πνεύματος, τόν νούν Διονύσιε, διό σου τήν παγκόσμιον μνήμην πανηγυρίζοντες, πιστώς δοξάζομεν, τόν δοξάσαντά σε Κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως γενναίον

Από πάσης με θλίψεως, καί παντοίας κακώσεως, καί δεινής εκλύτρωσαι περιστάσεως, καί πειρασμών πολυτρόπων με, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου, καί σκανδάλων πονηρών, εξ ανθρώπων μισούντων με, καί δαιμόνων δέ, τών ζητούντων εκάστης απολέσαι, τής ημέρας Θεοτόκε, τόν προστασίαν σε θέμενον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ως εώρακε Κύριε, η Παρθένος καί Μήτηρ σου, εν Σταυρώ κρεμάμενον, επωδύρετο, καί θρηνωδούσα εφθέγγετο. Τί σοι ανταπέδωκαν, οι πολλών σου δωρεών, απολαύσαντες Δέσποτα; Αλλά δέομαι. Μή με μόνην εάσης εν τώ κόσμω, αλλά σπεύσον αναστήναι, συνανιστών τους προπάτορας.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Χρηστότητα εκδίδαχθεις, καί νήφων εν πάσιν, αγαθήν συνείδησιν
ιεροπρεπώς ενδυσάμενος, ήντλησας εκ τού σκεύους τής εκλογής τά
απόρρητα, καί τήν πίστιν τηρήσας, τόν Ἰσον δρόμον τετέλεκας, Ιερομάρτυς
Διονύσιε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί του Αγίου
ούτος, ού η Ακροστιχίς.

Τόν νούν γεραίρω τών σοφών διδαγμάτων.

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

Υγράν διοδεύσας

Τώ Παύλω τώ θείω μαθητευθείς, τώ τών ουρανίων, Διονύσιε θεατή, ουράνιος
μύστης παραυτίκα, καί θεηγόρος εχηρήματισας.

Ο χάριτι θεία καταυγασθείς, καταύγασον Μάκαρ, τών υμνούντων σε τās
ψυχάς, τās σās συνιέναι θεοπνεύστους, διδασκαλίας Διονύσιε.

Νοός καθαρότητι καί ψυχής, τών επουρανίων διακόσμων τās αστραπάς,
μαθείν ηξιώθης καί τās τούτων, χοροστασίας ιδείν Διονύσιε.

Θεοτοκίον

Νυμφων φωτοφόρος τής υπέρ νούν, σαρκώσεως ώφθης, τού τών όλων
Δημιουργού, εκ σου τήν σάρκα Θεομήτορ, τήν ημετέραν ημφιάσατο.

Ωδή γ'

Ουρανίων απίδων, υπεραρθείς Ὅσιε, τών υπερκοσμίων τās τάξεις καί τά
στρατεύματα, καί τās λαμπρότητας, υψηγορίαις τών λόγων, καί πανσόφοις
φράσεσι, πάσιν ετράνωσας.

Υψηλής θεωρίας, εμφορηθείς Ἐνδοξε, τήν τών ονομάτων τών θείων, πάσαν
ανάπτυξιν, εθεολόγησας, Τριαδικός θεολόγος, γεγονώς τή χάριτι,
θεομακάριστε.

Νεκρωθείς τοίς παρούσι, τώ πρός Θεόν έρωτι, καί φιλοσοφία συντόνως
εγγυμνασάμενος, τών υπέρ έννοιαν, ζωοποιών χαρισμάτων, θεοφόρον
όργανον, Πάτερ γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Γεωργία Παρθένε, τού παντουργού Πνεύματος, σώμα τώ Δεσπότη τών όλων
εκαρποφόρησας, εν ώ κατέκρινε, τήν αμαρτίαν τού κόσμου, καί ζωήν

επήγασε, τήν αιων ίζουσαν.

Ο Ειρμός

«Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μό»νε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ως τού σκεύους υπάρχων τής εκλογής, απεικόνισμα θείον ως αληθώς, τά θεία μυστήρια, εκδιδάσκεις τώ Πνεύματι. Καί φωτισθείς τή χάριτι, τής θείας ελλάμψεως, τās τών Αγγέλων τάξεις, τρανώς διεσάφησας, όθεν καί τώ κόσμω, νοητώς καταλείψας, τά θεία σου δόγματα, κατεφώτισας άπαντα, Ιερομύστα Διονύσιε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Του Ηλίου νεφέλη τού νοητού, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαής, άσπιλε αμόλυντε, παναμώμητε Δέσποινα, τήν σκοτεινήν ψυχήν μου, τυφλώπτουσαν πάθεσι, τής απαθείας αίγλη, καταύγασον δέομαι, καί μεμολυσμένην, τήν καρδίαν μου πλύνον, ροαίς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, καί τού ρύπου με κάθαρον, πρεσβεύουσα Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων δούναι μοι τήν άφεσιν, τώ ευσεβώς προσκυνούντι, τόν πανάγιον τόκον σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτήν, η αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυζε δακρύουσα, καί πικρώς ανεκραύγαζεν, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Θεέ υπεράγαθε, ανεξίκακε Κύριε. ή πιστώς εκβοήσωμεν. Σπλαγχνίσθητι Παρθένε εφ' ημάς, καί πταισμάτων δώρησαι την άφεσιν, τοίς ευσεβώς προσκυνούσιν, αυτού τά παθήματα.

Ωδή δ'

Σύ μου ισχύς, Κύριε

Εκκλησιών, τήν ευκοσμίαν ερρυθμισας, εν αιταίς γάρ, Πάτερ εξωγράφησας, μορφωτικάς, τύπους εμφανείς, ιεροπλαστίαις, τών αμορφώτων Δυνάμεων, δι' ών μυσταγωγείται, καί φωτίζεται πάσα, τών πιστών η θεόφρων ομήγυρις.

Ρεΐθρα τής σής, θεολογίας Θεόληπτε, τούς λειμώνας, άγαν καταρδεύουσι, τούς λογικούς καί αιθαλείς, καί πεφυτευμένους, επί δογμάτων ορθότητι. Μονάδα γάρ ουσίας, εν Τριάδι προσώπων, την σεπτήν Μοναρχίαν εκήρυξας.

Αγγελικής, ιεραρχίας τόν σύντονον, ιεράρχα, πόθον καί τόν έρωτα, προς τόν Θεόν, καί τήν ακlinή, νεύσιν προς τό ύψος, τό θείον καί ακατάληπτον, εδίδαξας εμφρόνως, τούς εν πίστει βοώντας. Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Ιερουργός, τῆς σωτηρίας ἐγένετο, ὁ Υἱός σου, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, καί ποδηγός καί φωταγωγός, καί δικαιοσύνη, Παρθένε καί ἀπολύτρωσις, διό σε Θεοτόκον, ἀληθῶς καί κυρίως, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως δοξάζομεν.

Ὡδή ε΄

Ἴνα τί με ἀπώσω

Ρημάτων σου ὁ φθόγγος, ὥσπερ τις οὐράνιος ἦχος φερόμενος, τὰς ἀθέους φρένας, κατεβρόντησε λόγω τῆς χάριτος, καί δογμάτων θείων, μαρμαρυγαῖς ταῖς φανοτάταις, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐλάμπρυνεν.

Ὡμοιώθης ἐμπόρῳ, τῷ τοὺς μαργαρίτας ζητοῦντι πανόλβιε, καί ευρῶν τόν ἕνα, μαργαρίτην τόν ὄντως πολύτιμον, καί θαυμάσας τούτου, τὰς θεουργοὺς φωτοβολίας, ἱεράρχα θεόν ὠμολόγησας.

Τὴν πηγὴν τῆς σοφίας, ἐμφιλοσοφώτατα, Πάτερ ἠγάπησας, καί τῷ ταύτης φίλτρῳ, καί ἀγάπῃ συμπεριφερόμενος, πολλοστός ἐγένου, καί ποταμούς θείων ναμάτων, ἀενάως πηγάζεις Θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Ὡς κεχαριτωμένη, τὴν καλλοποιὸν υπεδέξω εὐπρέπειαν, τὴν τὰ πάντα μόνω, τῷ βουλήματι κατασκευάσασαν, καί τῷ θείῳ κάλλει, καί φωτισμῷ τῆς εὐσεβείας, Θεομήτορ ἡμᾶς καλλωπίσασαν.

Ὡδή ς'

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Νομίμως φιλοσοφῶν, σοφίας δῶρων ἐπέτυχες, ἐνθέως θεολογῶν, ὀρθόδοξα δόγματα, Παμμάκαρ κατέλιπες, ὧν κατατρυφῶντες, οἱ πιστοὶ σέ μακαρίζομεν.

Συνέσει θεοπρεπεῖ, θεόφρον καλλωπιζόμενος, τῷ θείῳ μυσταγωγῷ, τό οὐς σου υπέκλινας, καί τὴν υπερκόσμιον, ὑπ' αὐτοῦ σοφίαν, ἐμυήθης Διονύσιε.

Ὁ βίος σου θαυμαστός, ὁ λόγος θαυμασιώτερος, ἡ γλῶσσά σου φωταυγής, τό στόμα πυρίπνοον, μάκαρ Διονύσιε, ὁ δὲ νοὺς σου Πάτερ, ἀκριβῶς θεοειδέστατος.

Θεοτοκίον

Φωνὴν σοι τοῦ Γαβριήλ, τό Χαίρε πίστει κραυγάζομεν, ἐξ ἥς ἀφράστως ἡμῖν, ὁ ζωαρχικώτατος, ἀνὴρ ἐχρημάτισε, καί συνανεστράφη, τοῖς ἀνθρώποις ὁ φιланθρωπος.

Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα. Καί ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ΄ Τῇ υπερμάχῳ

Τὰς ουρανίους διαβάς πύλας ἐν πνεύματι, μαθητευθεὶς τῷ ὑπὲρ τρεῖς
ουρανοὺς φθάσαντι, Ἀποστόλῳ Διονύσιε τῶν ἀρρήτων, ἐπλουτίσθης πάσαν
γνώσιν καὶ κατηύγασας, τοὺς ἐν σκότει ἀγνωσίας πρὶν καθεύδοντας, διό
κράζομεν, Χαίροις Πάτερ παγκόσμιε.

Ο Οἶκος

Ἄγγελος ἐξ ἀνθρώπων ἀρεταῖς χρηματίσας, ὁ μέγας Διονύσιος πάσαν, ὡς
ὑπόπτερος, ἐμυήθη τὸν νοῦν τὴν ουράνιον γνώσιν, διό ἄσμασιν, ὡς Ἄγγελον
τιμήσωμεν, βοῶντες πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα.

Χαίρε, ὁ γνούς Χριστὸν διὰ Παύλου, χαίρε, πολλοὺς πρὸς Χριστὸν
ἐπιστρέψας.

Χαίρε, πολυθέου σκηνῆς ὀλετήριον, χαίρε, θεογνώστου βουλῆς
σκοπευτήριον.

Χαίρε, βίβλος θεοχάρακτος, μυστηρίων θησαυρέ, χαίρε πίναξ θεομόρφωτε,
καὶ διόπτρα ουρανοῦ.

Χαίρε, ὅτι τό Πάθος τοῦ Κυρίου κατείδες, χαίρε, ὅτι προθύμως δι' αὐτὸν
σφαγιάζη.

Χαίρε, πηγὴ βλυστάνουσα ἀφесιν, χαίρε, ρανὶς κοιλαίνουσα ἀνοιαν.

Χαίρε, ὁδὸς ἀπλανῆς σωτηρίας, χαίρε, φραγμὸς ἀσεβῶν παροδίας.

Χαίροις, Πάτερ παγκόσμιε.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ Γ ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Διονυσίου τοῦ
Ἀρεοπαγίτου.

Στίχοι

Τέμνη κεφαλὴν, καὶ τό λοιπὸν ὡς μέγα!

Ἄρας γάρ αὐτήν, Διονύσιε τρέχεις.

Τμηθεὶς Διονύσιε τρίτη κεφαλὴν θέες αἴρων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ρουστικοῦ καὶ Ελευθερίου.

Στίχοι

Ελευθέριον καὶ Ρουστικόν τό ξίφος,

Ελευθέρους τίθησι καὶ τῶν γήινων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοκτίστου.

Στίχοι

Κτίστη σέβας δούς θεόκτιστος, οὐ κτίσει,

Χαίρων κεφαλῆς τὴν ἀφαίρεσιν φέρει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Διονυσίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ
οκτῷ Μαρτύρων.

Στίχοι

Διονύσιος σὺν συναθλῶν οκτάδι,

Ζόφου μεταστάς, φωτὸς οἰκεῖ χωρίον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεαγένους.

Στίχοι

Ὡς ἦλθεν ἐν χρώ τῆς πυράς θεαγένης,
Εἰσήλθεν αὐτὴν οὐ ταραχθεὶς τῇ θεᾷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοτέκνου.

Στίχοι

«Ἄπαξ ἐλεύσθην» καὶ θεότεκνος λέγει,
Ὡς Παῦλος εἶπε, πρὸς Κορινθίους γράφων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος, Ἀδαύκτου.

Στίχοι

Ξίφει θανών, Ἀδαυκτε Μάρτυς Κυρίου,
Σύν Μάρτυσι ζῆς, καὶ Θεὸν ζώντα βλέπεις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χοζεβίτου,
Επισκόπου Καισαρείας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

Θεοῦ συγκατάβασιν

Ὡς ὄμβρος οὐράνιος, ἐν γῇ διψῶση τὰ σὰ διδάγματα, τῶν πιστῶν τὰς
καρδίας, αἰὶ ποθοῦσας καταπιαίνουσι, καὶ ἀκορέστως βοᾶν ἐκδιδάσκουσιν.
Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νοήσει θεόφρονι, τοὺς ἀσωμάτους Νόας διέγραψας, καὶ τὰς τούτων
Παμμάκαρ, ὑμνολογίας ἐνθους γενόμενος, τὴν Ἐκκλησίαν ὑμνεῖν
ἐξεπαίδευσας. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Δοχείον τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου ὠφθης εὐάρμοστον, καὶ τὰς τούτου
ἐμπνεύσεις, καὶ φανερῶσεις προφητικώτατα, προαγορεύων, ἐβόας
γηθόμενος. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἰδοὺ νῦν πεπλήρωται, τοῦ Ἡσαΐου ἡ προαγόρευσις, ἐν γαστρὶ γὰρ Παρθένε,
τόν Θεόν Λόγον ἐσχες, καὶ τέτοκας τόν Ζωοδότην, ὃ πάντες κραυγάζομεν.
Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ η'

Ἑπταπλασίως κάμινον

Διαφανὲς ὡς ἔσοπτρον, γεγονῶς Διονύσιε, καὶ χωρητικόν τῶν καθαρῶν
ἐμφάσεων, τόν νοὺν εργασάμενος, δι' ἀρετῆς πανόλβιε, τὰς μαρμαρυγὰς, τῶν
ὑπὲρ νοὺν λαμπηδόνων, δεχόμενος ἐβόας. Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αφθονωτέρα χάρις σου, ἐξεχύθη τοῖς χεῖλεσιν, ὅθεν τὰς ἐνθέους, διδαχὰς

Παρέθηκας, τήν τούτων διάνοιαν, υπερφυώς ἡμῖν εξαπλῶν, καί διατρανῶν, καί τηλαυγῶς αναπτύσσων, τοῖς πίστει μελωδοῦσιν. Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γνωριμωτέρα γέγονε, διὰ σοῦ Διονύσιε, ἡ τῶν Ἀθηνῶν πανευκλεῆς Μητρόπολις, Χριστῷ προσενέγκασα, σέ ἀπαρχὴν πανίερον, τῷ Παμβασίλει, διηλεκτῶς μελωδοῦντα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Μήτηρ Θεοῦ Πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καί τῆς αμαρτίας, τὰς ουλὰς ἐξάλειψον. Υἱόν γάρ ἐγέννησας, τόν ἐξουσίαν ἔχοντα, τοὺς πεπεδημένους ταῖς σειραῖς τῶν πταισμάτων, ευκόλως ἀνίεναι τῶν δεσμῶν τῶν αλύτων, τόν μόνον ευεργέτην, καί μόνον ζωοδότην.

Ο Εἰρμός

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τοῦ τους ἰδῶν. Τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας».

Ὡδὴ θ'

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός

Ἀγίων Ἀποστόλων ἀξιωθεῖς, θεατὴς χρηματίσαι καί σύμπνοος, συγκοινωνός, γέγονας τῆς δόξης καί σύν αυτοῖς, ἐπὶ τὴν θέαν ἔσπευσας, σώματος τοῦ ὄντως ζωαρχικοῦ, τῆς μόνης Θεοτόκου, καί σεβασμιωτάτης. ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Τῆς θείας βασιλείας ἐν οὐρανοῖς, κληρονόμος ἐγένου ὡς ἔννομος, Ἀρχιερεὺς, Πάτερ ὡς ἀήτητος ἀθλητῆς, ἱερωσύνης χρίσματι, αἷμα συγκεράσας μαρτυρικόν, διό διπλοὺς στεφάνους, ἀπείληφας ἀξίως, ἱερομύστα Διονύσιε.

Ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τόν Θεόν, ἱεράρχα σοφέ Διονύσιε, διὰ παντός, πρέσβευε ρυσθῆναι ἐκ πειρασμῶν, τοὺς εὐσεβῶς υμνοῦντάς σε, μύστα τῶν ἀρρήτων θεωριῶν, ὡς τῆς κρυφιομύστου, καί θαρραλικοτάτης, ἱεροφάντης ἀγαθότητος.

Θεοτοκίον

Νικῶσαν τὰς αἱρέσεις θριαμβικῶς, τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν ἀνάδειξον, ἦν ὁ Χριστός, αἵματι τιμίῳ, τῷ εαυτοῦ, ὡς ἀγαθός ἐκτήσατο, Κεχαριτωμένη ὁ σὸς υἱός, καί σῶσον ἐκ κινδύνων, καί τῆς ἀμηχανίας, τῆς κατεχούσης ἡμὰς λύτρωσαι.

Ο Εἰρμός

«Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καί τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὦφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καί ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ταξιαρχαὶ μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον
Τοῖς Μαθηταῖς

Τῷ Παύλῳ Διονύσιε, τῷ κλεινῷ κορυφαίῳ, μαθητευθεῖς πανόλβιε, υπ' αὐτοῦ ἐμυήθης, τῶν αποκρύφων τὴν γνῶσιν, ὅθεν σε καὶ λαμπτήρα, τῇ Ἐκκλησίᾳ τίθῃσιν, Ἀθηνῶν προχειρίσας, τῆς εὐσεβοῦς, ἱεράρχην πόλεως, ἣν φυλάττοις, ὀρθοδοξοῦσαν πάνσοφε, σαῖς εὐχαῖς θεοκήρυξ.

Θεοτοκίον

Ὡς τὴν σεπτὴν κοιμήσει σου, Παναγία Παρθένε, παρὴν ὁ Διονύσιος, σὺν τῷ ἱεροθέῳ, καὶ Τιμοθέῳ τῷ θεῷ, Ἄμα τοῖς, Ἀποστόλοις, ἕκαστος ὕμνον ᾄδοντες, πρόσφορον τῇ σῇ μνήμῃ, μεθ' ὧν καὶ νῦν, πάσα γλῶσσα βρότειος ἀνυμνεῖ σε, τὴν τοῦ Θεοῦ λοχεύτριαν, καὶ τοῦ κόσμου προστάτιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Γερμανοῦ

Ὡς ἱερεύσι καὶ Μάρτυσι διαπρέψας Ὅσιε, πιστὸς ἀνεδείχθης Ποίμην, τοῦ Χριστοῦ πίων τό ποτήριον, διό ἐν ἑκατέροις εὐαρεστήσας αὐτῷ τῷ Χριστῷ, πρέσβευε ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, σὺν τοῖς ἄνω Λειτουργοῖς, ἐν φωτὶ νῦν αὐλιζόμενος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον
Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Ἀπασαν ἔξωσον Δέσποινα, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, ραθυμίαν, ἀτέλειαν, ἀκηδίαν, ἀνοιαν, ἀσωτίαν, ἀσέλγειαν, ἀντιλογίαν, ἀνηκοίαν δεινὴν, τῶν προσταγμάτων τοῦ θεοῦ Πνεύματος, πάσαν πρὸς τούτοις δέ, ἀπλησίαν, ἀγνοίαν, ἀσυμπαθή, τρόπον ἀσυνείδητον, γνῶμην καὶ σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον
Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ

Ἀναρχε Λόγε τοῦ Πατρὸς ὡς Υἱέ μου, καὶ τῷ Πνευματι σύνθρονε, πῶς τὰς σὰς ἀχράντους παλάμας, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐξέτεινας; τίς ἡ τοσαύτη σου νῦν, πτωχεῖα ὑπεράγαθε; παρισταμένη τῇ σῇ σταυρώσει, ἀνεβόα ἡ Πανάμωμος.

Καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν ἱεροθέου, Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ ἁγίου τρία.

Ἦχος α'
Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ὁ φωτειδέστατος Χριστοῦ, ἔρως καὶ θεϊότατος, τὴν σὴν ψυχὴν

κατελάμπρυνε, καί τήν διάνοιαν, γλυκυτάτω φέγγει, ευσεβώς επύρσευσε, καί πάσαν αισθητήν ηδυπάθειαν, ὡς πύρ κατέφλεξεν, ουρανίων επιλάμψεων, εκτελέσας, δοχείον πανέντιμον.

Ἡ μεγαλοπρέπεια τῶν σῶν, λόγων ἱερόθεε, καί τῶν σοφῶν αποδείξεων, ἡ παναρμόνιος, καί ακριβεστάτη, αγωγή καί μέθοδος, επιστημονικῆς διαθέσεως, καρπός γνωρίζεται, καί φωτίζει τοὺς προστρέχοντας, καί σοφίζει τοὺς αναγνώσκοντας.

Τό περιφανέστατον τῶν σῶν, συνταγμάτων Ὅσιε, περί τὰ θεία θεάματα, ὁ Διονύσιος, ὁ πολὺς τὰ θεία, τοῖς πιστοῖς ἐκήρυξε, καί τό υπερφυές τῶν δογμάτων σου, μεθ' οὐ δυσώπησον, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένε πανύμνητε Μωσῆς, τό ἐν σοί μυστήριον, προφητικοῖς εἶδεν ὄμμασι, βάτον τήν ἀφλεκτον, καίπερ καιομένην, πύρ γάρ τῆς θεότητος, τήν μήτραν σου Ἀγνή οὐ κατέφλεξε. διό αἰτούμέν σε, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τήν εἰρήνην, παράσχου τοῖς δούλοις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σφαγὴν σου τήν ἀδικον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη ἐβόα σοι. Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως θνήσκεις, πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πάσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μονὴν με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τήν μητέρα, καί δούλην σου δέομαι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Ἀγίου ὁ παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

**Τήν φωσφόρον σου, Παμμάκαρ μνήμην σέβω.
Θεοφάνους**

**Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'
Υγρὰν διοδεύσας**

Τόν ουρανοφοίτην μυσταγωγόν, θεόληπτον Παύλον, τόν τοῦ κόσμου σαγηνευτήν, διδάσκαλον ἔχων θεωρίας, τῆς ανωτάτω μύστης γέγονας.

Ἡ πνευματοκίνητος εμφανῶς, τοῦ Παύλου σε γλώσσα, φθεγγομένη τὰ τοῦ Θεοῦ, μυστήρια Μάκαρ παριέσχε, καί θεηγόρον ἀπειργάσατο.

Νυττόμενος πόθῳ πνευματικῷ, καί θείοις λογίοις, ἐν συνέσει προσομιλῶν, τῷ πάντων Δεσπότη πανιέρους, θεολογίας ἀνατέθεικας.

Θεοτοκίον

Φωτός αἰδίου θεοπρεπές, δοχείον Παρθένε, γενομένη καί καθαρὸν, κηλίδων

με πάσης αμαρτίας, καί μολυσμάτων πλύνον Δέσποινα.

Ωδή γ'
Ουρανίας αψίδος

Ως ιερολογούντα, τά ιερά γράμματα, καί τής ευσεβείας τόν λόγον,
ανακηρύττοντα, πάντες τιμώμέν σε, χαρμονικώς συνελθόντες, μάκαρ Ιερόθεε
καί μακαρίζομεν.

Συντονία καί νεύσει, καί θεϊκῷ έρωτι, πρὸς τόν ευεργέτην τῶν όλων,
ανατεινόμενος, τόν νούν ελάμπρυνας, μαρμαρυγαῖς ταῖς εκείθεν, καί ψυχὴν
εφαίδρυνας Μακαριώτατε.

Φερωνύμως εκλήθης, καί Ιερόν ένθεον, καί ηγιασμένον θεόφρον, ώφθης
ανάθημα, τῷ Παντοκράτο-
ρι, καί Ποιητῇ τῶν αἰώνων, καί ναόν εκόσμησας, τόν επουρανιον.

Θεοτοκίον

Ουρανόν ο τανύσας, καί τόν τής γῆς Αχραντε, γύρον ο κατέχων τά πάντα,
φύσει θεότητος, εν ταῖς αγκάλαις σου, σωματικῶς κατεσχέθη, καί πιστοῖς σε
στήριγμα, πάσιν ανέδειξεν.

Ο Ειρμός

«Ούρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με
στερέωσον, εν τῇ αγάπῃ τῇ σῇ, τῶν εφετῶν η ακρότης, τῶν πιστῶν τό
στήριγμα, μόνε φιλόανθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος γ'
Θείας πίστεως

Πάσαν ήρδευσας τήν οικουμένην, ὡς περ νάμασι ταῖς διδαχαῖς σου, τής
ευσεβείας εκβλύζων τά δόγματα, η τής ζωῆς γάρ πηγῇ, ο Χριστός εν σοί,
επανεπαύσατο ὡ Ιερόθεε. Πάτερ ὅσιε, αὐτόν εκτενῶς Ικέτευε, δωρήσασθαι
ημῖν τό μέγα έλεος.

Δόξα.. καί νύν... Θεοτοκίον

Θείας φύσεως οὐκ εχωρίσθη, σάρξ γενόμενος εν τῇ γαστρί σου, αλλά Θεός
ενανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετά τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ως πρό τού
τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αὐτόν εκτενῶς Ικέτευε,
δωρήσασθαι ημῖν τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τῷ Σταυρῷ
θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αὐτῆς ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς
θρηνωδούσα εκραύγαζεν. Οἱμοι! τέκνον μου, πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι,
παθῶν τής ατιμίας τόν άνθρωπον.

Ωδή δ'
Σύ μου ισχύς, Κύριε

Ρητορικαῖς, θεηγορίαις ελάμπρυνας, τάς χορείας, μάκαρ Ιερόθεε, τάς τῶν
πιστῶν, καί τόν ιερόν, σύλλογον θεόφρον, τῶν Αποστόλων Κατηύφρανας,

εκστάσει θειοτέρα, κεχρη μένος καί ψάλλων. Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Όλος Θεώ, Ιερωμένος γεγένησαι, ολοτρόπως, μάκαρ εξιστάμενος, ταίς πρός αυτόν θεολογικάς, Ιερολογίαις, Ιεροφάντορ θεόληπτε καί θείος υμνολόγος, καί σοφός θεηγόρος, τοίς παρούσιν εμφρόνως κρινόμενος.

Νύν καθορών, Πάτερ τά θεία τρανότερον, παρελθόντων, πάντων ιερώτατε, τών αινιγμάτων καί τών σκιών, ταίς αληθεστάταις, τής θεοπτίας εμφάσεσι, δυσώπησον σωθήναι, τούς πιστώς μελωδούντας. Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Σύ τόν Θεόν, τόν αχωρήτως χωρούμενον, εν κοιλία, Πάναγνε εχώρησας, ως καθαρά καί παρθενικαίς, καθωραϊσμένη, φαιδρότησιν αιιπάρθενε, διό σε Θεοτόκον, αληθώς ευφημούμεν, καί τόν τόκον σου πίστει δοξάζομεν.

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Ο μοδίαιτος Μάκαρ, τώ τών Αποστόλων υπάρχων συστήματι, σύν αυτοίς επέστης, τή κοιμήσει τή θεία Θεσπέσιε, τής τόν Ζωοδότην, σωματικώς ημίν τεκούσης, Παναγίας αγνής Θεομήτορος.

Υπερφυώς εννοήσας, καί πρεσβευτικώς τά υπέρ λόγον θεάματα, υφηγήσω πάσι, τοίς πιστώς δεχομένοις τήν έλλαμψιν, καί τās σās Παμμάκαρ, συνοπτικās θεολογίας, συνιέναι ποθούνσι πανάριστε.

Πανολβίαις ακτίσι, τής υπερφυούς φωταυγίας λαμπόμενος, ακριβεία θείων, αποδείξεων καί καθαρότητι, τών πολλών εκράτεις, χρόνου τριβή καί θεωρία, σοφωτέρα τά θεία μυούμενος.

Θεοτοκίον

Απειράνδρως Παρθένε, τόν απεριόριστον φύσει θεότητος, ανδρωθέντα Λόγον, δι' ημάς τούς ανθρώπους συνέλαβες, εξ αιμάτων Κόρη, παρθενικών διαπλασθέντα, υπέρ λόγον καί νόμον τής φύσεως.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Μυήσει θεοπρεπεί, τήν θείαν γνώσιν μυούμενος, τούς λόγους Πάτερ τούς σους, ως δεύτερα λόγια, σαφώς καταλέλοιπας, ιερογνωσίαις, τās ψυχās ημών φωτίζοντα.

Μακάριος αληθώς, εγένου Θεομακάριστε, κεκαθαρμένην ψυχή, τό όντως μακάριον καί μόνον εράσμιον, αγαπήσας κάλλος, τού Σωτήρος Ιερόθεε.

Αχράντοις επιβολαίς, ενατενίζων θεόληπτε, ταίς νοηταίς αστραπαίς, τών θείων ελλάμψεων, τής τούτων μεθέξεως, καί φωτοδοσίας, κοινωνός ώφθης

μακάριε.

Θεοτοκίον

Κυρίως καί αληθώς, σέ Θεοτόκον δοξάζομεν, τόν όντως όντα θεόν, αρρήτως γάρ τέτοκας, σαρκί καθ' υπόστασιν, συνδεδραμηκότα, Παίναγία Μητροπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μου Σωτήρ. πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, Ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ' Τή υπερμάχω

Τόν Ιεράρχην Αθηνών ανευφημούμέν σε, ως μνηθέντες διά σου ξένα καί άρρητα, ανεδείχθης γάρ θεόληπτος υμνολόγος. Αλλά πρέσβευε παμμάκαρ. Ιερόθεε, εκ παντοίων συμπτωμάτων ημάς ρύεσθαι, ίνα κράζωμεν, Χαίροις Πάτερ Θεόσοφε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Δ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ιεροθέου, Επισκόπου Αθηνών.

Στίχοι

Ιερόθεος Ιερώνη σοι πάλαι,
Νύν δ' αύ μεταστάς, καί συνήφθη σοι Λόγε.
Ηοί σήμα κάλυψε τετάρτη Ιερόθειον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Πέτρου Καπιτωλίων.

Στίχοι

Εύθηκτος ών μάχαιρα Πνεύματος Πέτρος,
Τό τού ξίφους εύθηκτον ούκ εδειλία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Δομνίνης καί τών θυγατέρων αυτής Βερίνης, καί Προσδόκης.

Στίχοι

Τό τού ποταμού ρεύμα ρύμμα τρείς κόραι,
Βοιωτικών έχουσιν αγνοημάτων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αυδάκτου, καί Καλλισθένης τής αυτού θυγατρός.

Στίχοι

Ξίφει θανών, Αύδακτε Μάρτυς Κυρίου,
Σύν Μάρτυσι ζής καί Θεόν ζώντα βλέπεις.
Θεού θεωρεί κάλλος η Καλλισθένη,
Ούπερ τό θείον είχεν εις σκέπην σθένος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αμμούν τού Αιγυπτίου.

Στίχοι

Ασκήσεως διήλθε τήν στενήν τρίβον,
Αμμούν ο θεός, καί τρυφής εύρε πλάτος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Φαύστου, Γαΐου, Ευσεβίου,
καί Χαιρήμονος τών Διακόνων.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Θεού συγκατάβασιν

Αγίων τά άγια, κατανοήσαι σπεύδων Μακάριε, καθαρότητα βίου, καί θεωρίας
θείας ακρότητα, σοφώς εκτήσω, καί ψάλλων εκραύγαζες. Ευλογητός ο Θεός,
ο τών Πατέρων ημών.

Ρημάτων ο φθόγγος σου, καί συγγραμμάτων η καλλιέπεια, κατευφραίνει τούς
πόθω, προσομιλούντας καί διανίστησι, πρός υμνωδίαν κραυγάζειν
διδάσκουσα. Εύλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μονάδα θεότητος, γνωριζομένην εθεολόγησας, εν προσώποις Τριάδι, καί
υμνουμένην εν υποστάσεσι, τρισί θεόφρον, καί ψάλλων ανέμελτες.
Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νομίμων τής φύσεως, Παρθενομήτορ άνευ γεγέννηκας, τόν δεσπόζοντα
πάντων, τών ορωμένων καί νοουμένων Αγνή, όν ανυμνούντες, συμφώνως
κραυγάζομεν. Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Η πανσθενής τού Πνεύματος, τού Αγίου ενέργεια, τή καθαρωτάτη σου ψυχή
σκηνώσασα, θεόληπτον κήρυκα, καί θεηγόρον έδειξεν, Ιεροπρεπώς τόν
Λυτρωτήν ανυμνούντα, καί πίστει μελω δούντα. Ιερείς ευλογείτε, λαός
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Μετ' ευσεβούς ζητήσεως, ερευνήσας τά άρρητα, τής οικονομίας τού Χριστού
μυστήρια, τρανώς εφάνέρωσας, υψηγορία χρώμενος, καί τή γλυκυτάτη, τών
σών λόγων συνθήκη, βοών αδιαλείπτως. Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε,
Χριστόν εις τούς αιώνας.

Η πανολβία χάρις σε, θειοτέρας εμπνεύσεως, καί θεολογίας, ακριβούς
ενέπλησεν, εντεύθεν ανέβλυσας, ως ποταμούς τά δόγματα, τάς τών
Αποστόλων, κατευφραίνων χορείας, μεθ' ών νύν αναμέλπεις. Ιερείς ευλογείτε,
λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένην Πάναγνε, τήν ψυχήν μου τοίς πταιίσμασι, καί κεκακωμένην,

Ιοβόλω δήγματι, Θεόν τόν δυνάμενον, ζωοποιεῖν τὰ σύμπαντα, ἡ ἀπειρογάμῳς ὑπὲρ φύσιν τεκούσα, ἀνάστησον βοώσαν, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο Εἰρμός

«Ἐπταπλασίῳς κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε. δυνάμει δέ κρείττονι περισωθέντας τούτους ἰδὼν, Τόν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐ»λογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ωδὴ θ'

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός

Σοφίας ὑπερσόφου ὡς ἐραστής, γεγονῶς τῶν χαρίτων τόν στέφανον, τόν εὐπρεπὴ, χαίρων ἐκομίσω νῦν παρ' αὐτῆς, καὶ χορευτῆς οὐράνιος, περὶ τόν τῶν ὅλων Δημιουργόν, γενόμενος δυσώπει, σωθῆναι ἐκ κινδύνων, τοὺς σέ υμνοῦντας ἱερόθεε.

Ἐσκήνωσας τὰς ἄνω θείας αὐλάς, καὶ μονὰς αἰωνίους κατώκησας, καὶ στρατιαῖς, νῦν συνεορτάζεις ἀγγελικαῖς, σὺν Ἀποστόλων τάγμασιν, οἱς καὶ συναυλίζῃ ἁρμονικῶς, μεθ' ὧν καὶ συναγάλλῃ, τοῖς πίστει σε τιμῶσι, θεῖαν εἰρήνην ἐξαιτούμενος.

Βεβαίας ἀντιδόσεις ἀπολαβὼν, ὧν ἐν γῇ τὰς ἐμφάσεις ἐκέκτησο, διηνεκεῖ, πόθῳ ἀνανεύων πρὸς τόν Θεόν, νῦν ἐκτενῶς ἰκέτευε, Πάτερ ἱερόθεε ἱλασμόν, δοθῆναι τοῖς ἐν πίστει, τὴν μνήμην σου τελούσι, τὴν φωτοφόρον καὶ πανίερον.

Θεοτοκίον

Ω Μήτηρ τοῦ τῶν ὅλων Δημιουργοῦ, μητρικὴ παρρησία δυσώπησον, τόν σόν Υἱόν, σῶσαι δυναστείας τυραννικῆς, τοὺς αἰχμαλώτους δούλους σου, καὶ συκοφαντίας τῶν πονηρῶν, ἀνθρώπων καταργῆσαι, γαλήνην τε βραβεύσαι, καὶ σωτηρίαν τοῖς υμνοῦσί σε.

Ο Εἰρμός

«Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγῃ τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθῃ τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχαὶ μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον

Ο οὐρανόν τοῖς ἀστροῖς

Ὅτε ἡ Μήτηρ τοῦ Λόγου, πρὸς τὰς ἐκεῖ καταπαύσεις, μεταναστεύουσα ὤφθῃ, σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις, σὺ ἱερόθεε ὕμνοις, ἐπέστης ταύτην προπύμπτων.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη της Αγίας Μάρτυρος Χαριτίνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τῆς χαράς ὡς ἐπώνυμος, ἐν χαρᾷ προσεχώρησας, εἰς νυμφῶνα πάνσεμνε τόν ουράνιον, ἐνθά τό σόν ἐπεπόθησας, κεκτήσθαι πολίτευμα, υπομείνας στερρώς, αλγεινήν ὄντως βάσανον, τῶν οδόντων τε, καί ονύχων ἀπάντων ἐκριζώσεις, ἀθλοφόρε Χαριτίνη, Παρθενομάρτυς πολυάθλε.

Τῶν λεόντων συνέθλασας, σιαγόνας πολυάθλε, σιαγόνων φέρουσα τά συνθλάματα, τῶν δέ ονύχων ἐκρίζωσιν, γενναίως υπήνεγκας, ἐκριζούσα τά δεινά, τῆς ἀπάτης φρυάγματα, θαλαττίοις δέ, ἐν βυθοῖς ἀπερρίφης, τήν κακίαν, υποβρύχιον ποιούσα, τοῦ πονηροῦ πολεμήτορος.

Μετά τέλος μακάριον, ἐν θαλάσῃ ριφείσάν σε, σός γεννήτωρ Ἐνδοξε συνεκόμισεν, ἀναβοῶν μετ' ἐκπλήξεως. Πῶς νύν κεχαρίτωσαι, ἱερώτατον ἐμόν, καί ποθούμενον γέννημα, ταῖς κολάσεσι, τοῦ σεπτοῦ μαρτυρίου, καί τήν κλήσιν, ἀληθεύουσιν εἰργάσω, προτυπωθείσάν σοι χάριτι!

Δόξα... Καί νύν.... Θεοτοκίον

Σωτηρίας λιμένα σε, τόν πανάκλυστον Ἀχραντε, καί πραεῖαν ὄντως γαλήνην ἔχομεν, οἱ ἐν πελάγει Θεόνυμφε, σφοδρώς χειμαζόμενοι, τῶν τοῦ βίου δυσχερῶν, καί δεινῶν περιστάσεων, διά τοῦτό σοι, καί προστρέχομεν πάντες ἐκβοῶντες. Εἰς τοὺς αἰῶνας μή ἐλλίπης, τῶν οἰκετῶν σου προΐστασθαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμνάς ἡ κύησας, τό ἀρνίον τό ἄμωμον, τό τήν ἀμαρτίαν ἐλθόν ἰάσασθαι, παντός τοῦ κόσμου Πανάχραντε, οἰκίῳ ἐν αἵματι, τό σφαγέν υπέρ ἡμῶν, καί ζωῶσαν τά σύμπαντα, σύ με ἔνδυσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σοῦ τόκου, περιβολήν θείας χάριτος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῆς Αγίας ὁ παρών, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τῆς Χαριτίνης τήν χάριν μέλπω πόθω. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον

Ταῖς σαῖς μου, ὦ Χαριτίνη χάρισι, τόν νοῦν χαρίτωσον, χαριτωθείσα ἀθλοῖς ἱεροῖς, ἱερώς ἀνυμνήσαί σε, ὡς ἀθληφόρον Μάρτυρα, καί παρθενία διαλάμπουσιν.

Η χάρις, τού Παναγίου Πνεύματος, σέ χαριτώσασα, χαροποιαίς εφαιδρυνε
πλοκαίς, καί χαράν τήν αιώνιον, κληρονομείν ενίσχυσεν, ανδρειοφρόνως
εναθλήσασαν.

Σταυρώ σε, αναρτηθέντα Δέσποτα, κατανοήσασα, η ευκλεής σου Μάρτυς
αικισμών, καρτερεί τό επίπονον, δυναμουμένη σθένει σου, τού τήν ημών
φύσιν νευρώσαντος.

Θεοτοκίον

Χωρίον, χωρητικόν γεγένησαι, τής θείας φύσεως, θεογεννήτορ άχραντε, διό,
Χαριτίνη ποθήσασα, παρθενικώς οπίσω σου, τώ σώ Υιώ προσαπενήνεκται.

Ωδή γ'

Ευφραίνεται επί σοί

Ανάψας σου τήν ψυχήν, έρως ο θεός τής σαρκός έρωτας, καί χαλεπά
βράσματα, τά τών αικισμών εναπέσβεσε.

Ρηγνύμενον πρό ποδών, Μαρτυρικών τόν δυσμενή βλέποντες, τή τού
Χριστού χάριτι, αίνεσιν αυτώ προσενέγκωμεν.

Ισχύϊ παντουργική, τήν κεφαλήν τού δυσμενούς έθλασας, σής κεφαλής
φέρουσα, Μάρτυς καρτερικώς τήν κατάφλεξιν.

Θεοτοκίον

Τήν μόνην εν γυναιξίν, εύλογημένην σε Αγνή στέργουσα, σαίς αγαθαίς χάρισι,
Μάρτυς Χαριτίνη δεδόξασται.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σύ μου ισχύς Κύριε,
καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα 'Ηχος δ'

Ο υψωθείς

Τών νοουμένων τό τερπνόν αγαπήσασα, τών ορωμένων τό ρευστόν
καταλείψασα, ταίς θεϊκαίς ωχύρωσαι ελπίσι τόν νούν, όθεν πρός τό στάδιον,
τής αθλήσεως Μάρτυς, χαίρουσα εισέδραμες, καί τόν όφιν καθείλες, καί
ανεπλέξω νίκης εύπρεπή, στέφανον κόρη, Μαρτύρων αγλαΐσμα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τών ακαθάρτων λογισμών μου τά πλήθη, καί τών απόπων εννοιών τάς
νιφάδας, τίς εξειπείν δυνήσεται Πανάμωμε; τάς επαναστάσεις δέ, τών
ασάρκων εχθρών μου, τίς εκδιηγήσεται, καί τήν τούτων κακίαν, αλλά τή σή
πρεσβεία Αγαθή, τούτων μοι πάντων, τήν λύτρωσιν δώρησαι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί
Σταυρού κρεμάμενον ορώσά σε Χριστέ. Οίμοι ποθεινότατε, Ιησού! Ανεβόα,
πώς ό δοξαζόμενος, ως Θεός υπ' Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ,
θέλων σταυρούσαι; Υμνώ σε Μακρόθυμε.

Ωδή δ'
Επαρθέντα σε ιδούσα

Ιερείον ὥσπερ ἄμωμον πρὸς σφαγὴν σε, ἐκ πατρικῶν ἀφήρπασαν, Μάρτυς ἀθληφόρε, ἀγκαλὼν οἱ τύραννοι, Πατέρα ουράνιον, υπερβολικῶς ἀγαπήσασαν.

Νεάνισι ταῖς φρονίμοις ἀκολουθούσα, τὴν ψυχικὴν λαμπάδα σου, αἵματι πλουσίως, ἥρδευσας πανεύφημε, καὶ θεῖον κεκλήρωσαι, Μάρτυς χαριτώνυμε θάλαμον.

Ἡ καρδιά σου τῷ ἔρωτι τοῦ νυμφίου, πυρπολουμένη ἀνθρακας, πλάνης γενναιόφρον, λύθρῳ ἐναπτέσβεσεν, αἱμάτων καὶ θάλασσαν, τῆς πολυθεΐας ἐξήρανεν.

Θεοτοκίον

Σωματούμενον ἐκύησας Θεὸν Λόγον, Θεογεννήτορ ἀχραντε, ὃν ἡ Χαριτίνη, στέργουςα θερμότατα, πυρί ἀντετάξατο, καὶ πολυειδέσι στρεβλώσεσι.

Ωδή ε'
Σὺ Κύριέ μου φῶς

Τὴν κάραν ξυρισμῷ, καὶ ἀνθράκων πυρώσει, συνθλίβοντές σου θεόφρον, λογισμοῦ σου τὸν τόνον, οὐδόλως παρεσάλευσαν.

Ἦλους σου καὶ σφαγὴν, εἰκονίζουσα Κύριε, τὴν ἔμπυρον οὐβελίσκων, υποφέρω οδύνην, ἡ Μάρτυς ἀνεκραύγαζεν.

Νίκαις τὴν κεφαλὴν, Χαριτίνη κατέστεψαι, νικήσασα τὸν τὴν Εὐάν, ἐκνικήσαντα ὄφιν, τοῖς ἀθλοῖς καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον

Νοὺς βρότειος τὴν σὴν, ὑπὲρ ἐννοίαν σύλληψιν, οὐ δύναται ἐννοῆσαι, Μητροπάρθενε Κόρη. Θεὸν γὰρ ἀπεκύησας.

Ωδή ς'
Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς

Χάρισι, καὶ σημείοις Χριστὸς ἐστεφάνωσε, τὴν ἱεράν κορυφὴν σου, ὑπὲρ οὐ τό πάσχειν προήρησο, Ἀθληφόρε, τῆς χαρὰς τῆς ἐνθέου ἐπώνυμε.

Ἅγιος, Ἰωνάν ἐκ βυθοῦ ὁ ρυσάμενος, σὲ θαλαπτίῳ πελάγει, ἐρριμμένην σώζει, ζῶσαν θεόφρον, καὶ βυθῷ σου, τῶν αἱμάτων ἐχθροὺς κατεπόντισε.

Ρομφαία, καρτερίας ἐχθροὺς ἐθανάτωσας, καὶ καρτερούσα οδόντων, παντελὴ ἐκρίζωσιν Ἐνδοξε, τῶν λεόντων, τῶν ἀσάρκων τὰς μύλας συνέθλασας.

Θεοτοκίον

Ἰσχύν σε, ευραμένη Παρθένε καὶ στήριγμα, ἡ Χαριτίνη αἰκίσεις, καρτερῶς υποφέρει. καὶ χαίρουσα, σοῦ ὀπίσω, τῷ τῶν ὅλων Δεσπότη προσάγεται.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Ε' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Χαριτίνης.

Στίχοι

Οπερ δι' ευχής είχε, σαρκός τήν λύσιν,
Ιδού δι' ευχής λαμβάνει Χαριτίνη.
Πέμπτην Χαριτίνη εισέδραμεν άστν θεοίο.

Τή αυτή ημέρα Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Μαμέλχθης.

Στίχοι

«Ομού λελουμένην με Χριστέ προσδέχου,
(Μαμέλχθα φησί) καί λίθοις βεβλημένην».

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη οπτασίας Κοσμά Μοναχού, φοβεράς καί ωφελίμου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εν τή καμίνω

Νέους τρείς παίδας, ο εκ καμίνου λυτρωσάμενος, σώζει εκ τροχού σε Μάρτυς
πυροειδούς, Χαριτίνη αναμέλπουσαν. Ευλογημένος ει εν τώ Ναώ, τής δόξης
σου Κύριε.

Μετά Παρθένων, λαμπαδηφόρος εις ουράνια, βαίνεις τού πυρός λαμπάδας
καρτερικώς, εν τώ ψάλλειν υπομείνασα. Εύλογημένος εί εν τώ Ναώ, τής
δόξης σου Κύριε.

Εληλεγμένος, υπομονή σου ο παράνομος, χείρας συνδεσμεί καί πόδας καί τώ
βυθώ, παραπέμπει σε κραυγάζουσιν. Ευλογημένος εί εν τώ Ναω, τής δόξης
σου Κύριε.

Λόγω σου θείω, τήν αλογίαν στηλιτεύσασα, πάθει παθημάτων Μάρτυς
ζωοποιών, ανεπλήρωσας υστέρημα, Ευλογημένος εί ο Θεός μου, βοώσα καί
Κύριος.

Θεοτοκίον

Παρθένον μόνην, καί καθαράν σε καί ακήρατον, Λόγος καθαρός ηγάπησε καί
εκ σού, ανεπλάσατο σαρκούμενος, Κόρη τόν άνθρωπον, ο Χαριτίνην
δοξάσας τοίς θαύμασι.

Ωδή η'

Χείρας εκπετασας Δανιήλ

Ωραία εν κάλλεσι τών σών, στιγμάτων γέγονας, καί κατηγγύησαι, Παρθένος
άφθορος μείνασα, τώ ωραίω Λόγω πάνσεμνε, τώ εκ Παρθένου δι' ημάς,
σεσαρκωμένω Χριστώ, ώ βοώμεν. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Πάσαις μαχομένη προσβολαίς, τών τιμωρούντων σε, γενναίως ήνεγκας, τροχού φλογίζοντος κάκωσιν, οβελίσκων τήν πυράκτωσιν, τήν είς βυθόν απορριφήν, καί τών οδόντων Σεμνή, καί ονύχων τάς εκριζώσεις, Χριστόν μεγαλύνουσα.

Οι πόδες οι σοί, ταίς καλλοναίς τών πόνων ένδοξε καθωραΐσθησαν, διό εν ύδασι βαίνοντες, ουκ εβράχησαν συνόντων σοι, Παρθενομάρτυς εύκλεών Θεού Αγγέλων, μεθ' ών ανεβόας. Πάντα τά έργα υμνεΐτε τόν Κύριον.

Θαύμα καταπλήττον πάντα νούν, μετά τελείωσιν, πώς τώ γεννήτορι, τό σόν εκδέδωκε λείψανον, βυθός ο κολπωσάμενος, όπερ κηδεύσας πατρικώς, τρυγά τήν χάριν εκ σου, Χαριτίνη, τήν βασιλείαν λαβών τήν ουράνιον.

Θεοτοκίον

Ώφθης υπερτέρα ουρανών, Θεόν ουράνιον αποκυήσασα, τόν ουρανώσαντα Πάναγνε, γηγενών όλων τό φύραμα, καί Χαριτίνης τήν σεπτήν, μνήμην φαιδρύναντα, ώ βοώμεν, Πάντα τά έργα υμνεΐτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παΐδες κραυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος όρους

Ίνα τών στεφάνων τής δόξης, ως αδιάφθορος παρθένος, Μάρτυς επιτύχης παντοίων, κολαστηρίων είδος υπήνεγκας, αγαλλομένη πνεύματι, καί διανοΐας αναστήματι.

Ως περικαλής ως ωραία, ως περιδέξιος παρθένος, ως ακαταγώνιστος Μάρτυς, ως τού Δεσπότου νύμφη πανάμωμος, χρυσοειδέσι πτέρυξι, πρός τά ουράνια κατέπαυσας.

Σύ φωτοειδείς Χαριτίνη, εναπαστράπτεις λαμπηδόνας, ζόφον πονηρίας δαιμόνων, καί παθημάτων αποδιώκουσα, ταίς θεοδότοις πάντοτε, θαυματουργΐαις αξιάγαστε.

Η περιχαρής σου ημέρα, περιχαρώς λαούς αθροΐζει, σου τάς αριστείας υμνήσαι, καί τούς αγώνας καί τά παλαίσματα, καί τήν γενναίαν άθλησιν, Μεγαλομάρτυς χαριτώνυμε.

Θεοτοκίον

Φώς ημίν άνέτειλε μήτρας, εξ απειράνδρου σου Παρθένε, ού ταίς φρυκτωρίαις ενθέως, καταυγασθείσα φώς εχρημάτισεν, η τής χαράς επώνυμος, Θεοκυήτορ απειρόγαμε.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος

ετμήθη, Χριστός συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύ»νομεν».

Εξαποστειλάριον
Ο ουρανόν τοίς ἀστροίς

Εν ουρανοίς ως Μάρτυς, Χαριτίνη τῷ Θεῷ, παρισταμένη ἐνδόξως, πάντας ἡμὰς τοὺς εὐσεβεῖς, μνήμην τὴν σὴν ἐκτελούντας, σῶζε θερμαῖς σου πρεσβείαις.

Θεοτοκίον

Τόν σόν Υἱόν Παρθέने, μὴ διαλίπης δυσωπεῖν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων, ἵνα ρυσθῶμεν τῆς ἐκεῖ, φρικτῆς κολάσεως πάντες, καὶ τοῦ πυρός τοῦ ἀσβέστου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ακολουθία, ὡς συνήθως, καὶ Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Θωμά.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν, Στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τῆς πλευράς ἐφαψάμενος, τοῦ Δεσπότη Πανόλβιε, τῶν καλῶν κατείληφας τό ἀκρότατον, ὥσπερ γάρ σπόγγος τὰ νάματα, ἐκείθεν ἐξήντησας, τὴν πηγὴν τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, καὶ ἐπότισας, χερσωθείσας καρδίας ἀγνωσία, τοῦ Θεοῦ θεογνωσίας, ἀναπηγάζων τὰ δόγματα.

Τὴ πιστὴ ἀπιστία σου, τοὺς πιστοὺς ἐβεβαίωσας, ὡς Θεόν καὶ Κύριον πάσης κτίσεως, θεολογεῖν ἐπαρξάμενος, τόν σάρκα φορέσαντα, δι' ἡμὰς τοὺς ἐπὶ γῆς, καὶ Σταυρόν τε καὶ θάνατον υπομείναντα, καὶ τὰς τρήσεις τῶν ἡλῶν, καὶ τὴ λόγχη, τὴν πλευράν διανυγέντα, ἐξ ἧς ζωὴν ἀρυόμεθα.

Ο Θωμάς ο θαυμάσιος, τὴν πηγὴν ἀνεστόμωσε, τῶν δογμάτων Δέσποτα τοῖς θεόφροσι, τὴν γάρ πλευράν ψηλάφησας σου, διπλὴν τὴν ἐνέργειαν, ταῖς οὐσίαις ταῖς διτταῖς, καταλλήλως μεμύηται, καὶ ἐβόησε. Σύ Θεός μου ὑπάρχεις καὶ Δεσπότης, σύ καὶ Κύριος τῆς δόξης, ὁ δι' ἐμέ σὰρξ γενόμενος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὡς υπηρέτης τοῦ Λόγου, καὶ τῆς ἀρρήτου σαρκώσεως αὐτοῦ, βυθόν σοφίας ἐξήντησας, Θωμά Ἀπόστολε, τῷ γάρ καλάμῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνιχνεύων ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπάτης, ψυχὰς ἐζώγρησας. Ὅθεν τὴ σαγήνη τῶν σῶν δογμάτων, πᾶσαν ἐφώτισας τὴν οἰκουμένην, καὶ τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως, τὰς

τῶν Ἰνδῶν ἐξοφωμένας ψυχὰς κατελάμπρυνας. Διό τῆς δόξης τηλαυγῶς,
Χριστοῦ κατατρυφῶν, αὐτόν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπόν τῆς ζωῆς. Σέ
ἰκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καί πάντων τῶν
Αγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Ὡσπερ μαργαρίτην σε, ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνιμήσατο, τῆς τοῦ κόσμου συγχύσεως,
Χριστός ὁ φιλόανθρωπος, διὰ σοῦ πλουτίσας, τοὺς ἠπορημένους, καί τή πενία
τῶν δεινῶν, συγκεκραμένους Θωμά Ἀπόστολε, διό σε μακαρίζομεν, καί τήν
πανέορτον Μνήμην σου, ἐν αἰνέσει δοξάζομεν, εὐσεβῶς σε γεραίροντες.

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν.

Ἰνδῶν κατελάμπρυνας, πάσαν τήν γῆν ἱερώτατε, καί θεόπτα Ἀπόστολε,
φωτίσας γάρ ἅπαντας, υἱούς ἀπειργάσω, φωτός καί ἡμέρας, τούτους ἐν
Πνεύματι σοφέ, ἰδωλικοὺς τε ναοὺς κατέρραξας, ἀνήγειρας δέ χάριτι, Θεοῦ
εἰς δόξαν καί αἰνεσιν, ἐκκλησίας Μακάριε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν.

Χειρὶ φιλοπράγμονι, θείαν πλευράν ἐξηρεύνησας, καί τῶν ἡλῶν τὰ τραύματα,
ἅπερ ὁ ἀθάνατος, δι' ἡμᾶς υπέστη, καί τήν ἀπιστίαν, μεταβαλὼν ἁρμονικῶς,
εἰς εὐπιστίαν Θωμά ἐβόησας. Σύ εἶ Θεός καί Κύριος, καί σέ δοξάζω
φιλόανθρωπε, τόν τοῖς πάθεσι βλύσαντα, τοῖς πιστοῖς τήν ἀπάθειαν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β' Ανατολίου

Τά θεία ἐποπτεύων, Χριστοῦ τῆς σοφίας νοητός ἀναδέδειξαι κρατήρ,
μυστικῶς θωμά Ἀπόστολε, ἐν ᾧ τῶν πιστῶν αἱ ψυχαὶ εὐφραίνονται, τῇ γάρ
θείᾳ σαγήνῃ τοῦ Πνεύματος, λαοὺς ἀνείλκυσας ἐκ βυθοῦ τῆς ἀπογνώσεως.
ὅθεν ἐκ Σιών, ὡς ποταμός τῆς χάριτος ἐξήλθες, τὰ σά ἐκβλύζων ἐνθεα
δόγματα, εἰς τήν σύμπασαν κτίσιν. Διό τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη ἐκμιμούμενος,
τήν πλευράν ἐλογχεύθης, καί ἐν τῷ γνόφῳ εἰσδύσας τῆς ἀφθαρσίας, αὐτόν
ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅλην ἀποθέμενοι

Ὅταν μου εἰς ἐννοιαν, τό φοβερόν ἔλθῃ βῆμα, τοῦ Υἱοῦ σου Πάναγνε, καί τό
δικαστήριον τό παγκόσμιον, ἀπορώ δέδοικα, δειλιῶν καί τρέμων, τήν τῶν
ἔργων μου ἐξέτασιν, φαύλα γάρ ἅπαντα, καί αἰσχύνῃς πάσης ἀνάπλεα, καί
σκότους καί κολάσεως, καί ἀποστροφῆς ὄντως ἄξια. Ἴδε μου τήν θλίψιν, καί
ἴδε τῆς ψυχῆς τήν συντριβήν, καί τῆς ἀνάγκης ἐκείνης με, ρύσαι καί
κολάσεως.

Απολυτίκιον Ἦχος γ'

Απόστολε Ἄγιε Θωμά, πρέσβευε τῷ ελεήμονι Θεῷ ἵνα πταισμάτων ἀφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος πλ. α'

Τόν Απόστολον πάντες καί μαθητήν τοῦ Χριστοῦ, ευφημήσωμεν ὕμνοις ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ. θεοπρεπῶς γάρ τὰς ἡμῶν διανοίας αὐτός, τύπους τῶν ἡλῶν ψηλαφῶν, βεβαίαν πίστιν ἐκζητῶν, ἐστήριξεν ἐν Κυρίῳ, ἀδιαλείπτως πρεσβεύων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεόν καί Κύριον, δι' ἡμᾶς τοὺς φθαρέντας τοῖς ἀμαρτήμασι, τούτον ἰκέτευε αἰεὶ, τοῦ οἰκτερῆσαι ἡμᾶς, καί ἀποστρέψαι τόν θυμόν, καί τήν ὀργήν αὐτοῦ Σεμνή, ἀπὸ τῶν πίστει βοῶντων, καί ευφημούντων ἀπαύστως, τὰ μεγαλεῖα τῆς σῆς χάριτος.

Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Αποστόλου ο παρών, οὐ ἡ Ακροστιχίς.

Τῶν θαυμάτων γέμοντα θωμάν θαυμάσω.

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ἦχος δ'

Τριστάτας κραταιούς

Τόν ἀναρχον Υἱόν, τοῦ Θεοῦ Θεόν Λόγον, τόν φανέντα ἐπὶ γῆς, μορφῇ τῇ καθ' ἡμᾶς, ὃν ἐώρακας Ἐνδοξε, οὐ καί τὰς χεῖρας παλάμη, καί πλευράν ἐψηλάφησας, καθικέτευε σῶσαι τοὺς δούλους σου.

Ο γνῶστης τῶν κρυπτῶν, καί νεφρους ο ἐτάζων, καί καρδίας ἐρευνῶν, Θεός μου Ἰησοῦς, σέ Θωμά παμμακάριστε, τῆς αὐτοῦ θεοφανείας, υπηρέτην καί μάρτυρα, καί Απόστολον θείον προσήκατο.

Ναμάτων μυστικῶν, ποταμός ἀνεδείχθης, περικλύζων σύ Θωμά, τό πρόσωπον τῆς γῆς, Ἐκκλησίας τε σύστημα, ρεύμασι θεογνωσίας, καὶ τῷ ροίζῳ τοῦ Πνεύματος, τήν πολύθεον πλάνην ἀπήλασας.

Θεοτοκίον

Θανάτου καί φθοράς, καθαιρέτης υπάρχεις, ἀφθαρσίας τήν πηγὴν, τεκούσα τόν Χριστόν, Θεοτόκε πανύμνητε, τόν καί τῆς ἀθανασίας, ωραῖσαντα χάριτι, τῶν ἀνθρώπων τήν φύσιν πανάμωμε.

Ωδή γ'
Ουκ εν σοφία

Αρετής κάλλει, διαπρέπων θεόπτα καί θαύμασι, τών Ινδών τό δυσειδές, φωτί τώ θείω κατηύγασας, πίστει καί εφραίδρυνας, τούτων τήν ζόφωσιν.

Υπό τής αίγλης, πυρσωθείς αυτοουργία τού Πνεύματος, ως βολίς θεοφεγγής, εξαπεστάλης θεόληπτε, καί κόσμον εφώτισας, Θωμά τοίς θαύμασι.

Μεμυημένος, τής ενθέου σοφίας τά δόγματα, ώσπερ τάχος αστραπής, διερχομένης Απόστολε, Θωμά κατελάμπρυνας, κόσμου τά πέρατα.

Θεοτοκίον

Απειρόγαμε, η Θεόν σαρκωθέντα κυήσασα, τών παθών ταίς προσβολαίς, κλονούμενόν με στερέωσον, ου γάρ εστιν Άχραντε, πλήν σου βοήθεια.

Ο Ειρμός

«Ούκ εν σοφία καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτῳ σοφία Χριστέ, ού γάρ εστιν Άγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τή σαγήνη τών λόγων τών θεϊκών, τούς ιχθύας ζωγρήσας τούς λογικούς, τούτους σύ προσήγαγες, απαρχήν τώ Θεώ ημών, καί τού Χριστού τά στηρίγματα, παθών επενδύσασθαι, μιμητής τού πάθους, αυτού πεφανέρωσαι, όθεν συνελθόντες, κατά χρέος τιμώμεν, Απόστολε ένδοξε, τήν πανέορτον μνήμην σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθῳ, τήν Αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ουράνιον πύλην καί κιβωτόν, τό πανάγιον όρος τήν φωτεινήν, νεφέλην υμνήσωμεν, βάτον τήν ακατάφλεκτον, τόν λογικόν Παράδεισον, τής Εύας τήν λύτρωσιν, τής οικουμένης πάσης, τό μέγα κειμήλιον, ότι σωτηρία, εν αυτή διεπράχθη, τώ κόσμῳ καί άφεις, τών αρχαίων εγκλημάτων, διά τούτο βοώμεν αυτή. Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εύσεβώς προσκυνούσι, τόν πανάγιον τόκον σου.

Ωδή δ'
Ο καθήμενος εν δόξη

Τή μεγίστη τών θαυμάτων, επιδείξει χρησάμενος, καί δογμάτων θείων, δόξαν τηλαυγώς εκτιθέμενος, τήν οικουμένην επέσχες τώ κηρύγματι, τήν κραυγάζουσαν. Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Ως αυτόπτην σε τού Λόγου, υπηρέτην τε ένθερμον, καί τής τούτου δόξης, καί μεγαλειότητος μάρτυρα, καί ώς πιστόν οικονόμον καί Απόστολον, ευφημούμέν σε, μάκαρ Θωμά πανσεβάσμιε.

Νυμφικήν ὥσπερ παστάδα, καί σκηνήν ἐπουράνιον, υποβάθραν λίθον, ακρογωνιαίον πηξάμενος, ἐπωκοδόμησας Μάκαρ παναοίδιμε, Ἀποστόλων ακρότης, Ὡμά τοῖς πιστεύουσι.

Θεοτοκίον

Γήν ἀνήροτον καί στάχυν, τῆς ζωῆς γεωργήσασα, καί νεφέλην κούφην, ὄμβρον ζωοδότην πηγάσασαν, τήν Παναγίαν Παρθένον Ονομάζομεν, οἱ κραυγάζοντες. Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Ὡδή ε'

Ἀσεβεῖς οὐκ ὀψονται

Ελλαμφθεῖς Ἀπόστολε, τῇ δόξῃ τοῦ Χριστοῦ, καί πλευράν τήν ζωοποιόν, ψηλαφήσας ἤντησας, ἀνεξιχνίαστον εὐλογίας ἄβυσσον, καί τόν κόσμον κατεπλουτίσας.

Μή παρών τῇ πρώτη σου, εἰσόδῳ ὁ Ὡμάς, ἀπιστῶν τε τοῖς Μαθηταῖς, πιστωθεῖς δέ ὕστερον, χαίρων ἐβόησε. Σέ Θεόν καί Κύριον, ἀναγγέλλω πολυέλεε.

Ουρανός ο ἔμψυχος, τῆς δόξης σου Χριστέ, τῇ βροντῇ τῇ πνευματικῇ, ὁ Ὡμάς ἐβόησεν, ἐκδιηγούμενος καί Θεόν καί Κύριον, σέ σεπτῶς εὐηγγελίσατο.

Θεοτοκίον

Νικητήν ἀνάδειξον, Πανάμωμε τόν νούν, τῶν παθῶν καί τῷ λογισμῷ, τάς ὁ ρ μάς ὑπόταξον, τούτων θεόνυμφε, ἡ Θεόν γεννήσασα, τόν Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνῆς

Τήν πάντων, ἀπιστίαν Ὡμά τήν ψυχόλεθρον, ἡ ἀπιστία σου μάκαρ, θεραπεύει, σύ γάρ ἀναμφιλέκτως, καί τῶν ἡλῶν, καί τῆς λόγχης τοὺς τύπους ἠρεύνησας.

Ἀφήκας, ὡς δυατός Χριστέ τόν Ἀπόστολον, ἠκονημένον ὡς βέλος, ἐν ἐχθρῶν καρδίαις σου ζωοδότα, καί τῶν σκύλων, τήν προνομίην σοι τούτων προσήγαγεν.

Θυσίας, εἰδωλικάς οἰκτίρμον κατήργησας, σφαγιασθεῖς ἐπὶ ξύλου, καί σφαγαῖς ἀγίαις τῶν θεηγόρων, Ἀποστόλων, τῶν τά σά μιμουμένων παθήματα.

Θεοτοκίον

Ὡ θαύμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότατον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τόν τά σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως συλλαβούσα, οὐκ ἐστενοχώρησεν.

Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον Ἦχος δ'
Επεφάνης σήμερον

Ο τῆς θείας χάριτος πεπληρωμένος, τοῦ Χριστοῦ Απόστολος, καί υπηρέτης αληθῆς, ἐν μετανοία ἐκραύγαζε. Σὺ μου υπάρχεις, Θεός τε καί Κύριος.

Ο Οἶκος

Πρὸς τὸν Χριστοῦ Μαθητὴν, καί μέγαν μυστολέκτην, Θωμάν τὸν θεηγορον τοῦ Πέτρου ἐκβοώντος. «Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον», ἔφησεν οὗτος. «Ἐάν μὴ ἶδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἡλῶν, ψηλαφήσω δέ καί τὴν πλευράν, οὐ μὴ πιστεύσω». Ἀλλ' ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων καί Δεσπότης, ὡς περ δούλος ἐλήλυθε, θέλων πάντας σῶσαι, καί λέγει τῷ Θωμά. Ψηλάφησον χειρῶν καί πλευράς τοὺς τύπους, καί μὴ ἀπίσται, ἐγὼ γάρ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου». ὁ δὲ ἐν μετανοία ἐβόησε. Σὺ μου υπάρχεις, Θεός τε καί Κύριος.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμά.

Στίχοι

Ο χεῖρα πλευρά σὴ βαλεῖν ζητῶν πάλαι,
Πλευράν υπέρ σοῦ νύττεται Θωμάς Λόγε.
Δούρασιν οὐτάσθη Θωμάς μακροῖσιν ἐν ἑκτη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Ερωτηΐδος.

Στίχοι

Ερωτηΐδα πυρπολοῦσι παρθένον,
Ἐρωτι Χριστοῦ τὴν προπυρπολουμένην.

Ο ἅγιος νέος Οσιομάρτυς Μακάριος, ὁ ἐκ Κίου μὲν τῆς Βιθυνίας καταγόμενος, ἐν Προύσῃ δὲ μαρτυρήσας, λιθοβοληθεὶς πρότερον, ὕστερον ξίφει τελειοῦται κατὰ τὸ ἔτος 1590.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδὴ ζ'
Ἐν τῇ καμίνῳ

Μετά τῆς ἄνω, χοροστασίας ὡς Απόστολος, χαίρων συγχορεύεις Μάκαρ ἐν οὐρανοῖς, ἀναμέλπεις τε γηθόμενος, Εὐλογημένος εἰ ἐν τῷ νᾶῳ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἀπὸ περάτων, ἕως περάτων ὁ σὸς διέδραμε, φθόγγος καί ρημάτων θείων ἡ προφορά, τοὺς κραυγάζοντας παιδεύουσα. Εὐλογημένος εἰ ἐν τῷ νᾶῳ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ναὸς ἐγένου, σὺ τῆς Τριάδος παναοίδιμε, ὅθεν καί ναοὺς, εἰδώλων τε καί βωμοῦς, ἀπεκάθηρας Απόστολε, ναοὺς δὲ ἡγείρας εἰς ὑμνωδίαν, καί αἶνον

Χριστού τού Θεού.

Θεοτοκίον

Νόμου δουλείας, τή σή γεννήσει λελυτρώμεθα, σύ γάρ Θεοτόκε τόν
ελευθερωτήν, απειράνδρως ημίν τέτοκας, Ευλογημένη σύ εν γυναιξίν,
υπάρχεις πανάμωμε.

Ωδή η' Παίδας ευαγείς

Θεώ ομιλών σεσαρκωμένω, σαρκός επιλελησμένος εναπέφηνας, τήν δέ
υπερκόσμιον, θέωσιν επλούτησας, τή πρὸς Θεόν εγγύτητι θεοποιούμενος, καί
Κύριον υμνεíte κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Αγάπη Θεώ συγκεκραμένος, τόν θάνατον μετ' αυτού Μάκαρ επόθησας, τοίς
συναποστόλοις σου, Ἀγωμεν φθεγξάμενος, καί σύν αὐτῷ τόν θάνατον
καταδεξώμεθα. Τόν κυριον υμνεíte βοῶντες, καί υπερυψούτε, αὐτόν εις τους
αἰῶνας.

Υμᾶς ο Χριστός τούς Αποστόλους, νεφέλας τῆς ουρανίου βροχῆς ἔδειξεν,
ὄμβροις επικλύζοντας, θείας επιγνώσεως, τὰς Εκκλησίας πάνσοφοι, καί
καταρδεύοντας, καί Κύριον υμνεíte βοῶντας, καί υπερυψούτε, εις πάντας
τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Μώμων καθαρὰ καί μολυσμάτων, καί πάσης αγιωσύνης οὔσα τέμενος, Λογον
τόν παναγιον, πάντας αγιάζοντα, τόν τῷ Πατρί συνάναρχον εκυοφόρησας,
διό σε τήν Παρθένον υμνούμεν, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τους αἰῶνας.

Ο Ειρμός

«Παῖδας ευαγείς εν τῇ καμίνῳ, ο τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν
τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην ἀπασαν αγειρεί ψάλλειν
σοι. Τόν Κύριον υμνεíte τὰ ἔργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώ»νας».

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότητος ὄρους

Ἄρμα φωτοφόρον εδείχθης, επικαθήμενον τόν Λόγον, τῇ ευπειθεστάτῃ ψυχῇ
σου, καί θεοφόρῳ επιφερόμενος, πρὸς σωτηρίαν Ἐνδοξε, ηνιοχούντα τούς
υμνούντάς σε.

Σοῦ τήν παμμακάριστον μνήμην, επιτελούντες δυσωπούμεν, πάσης τρικυμίας
ρυσθῆναι, τῇ μεσιτείᾳ τῆς παρρησίας σου, ἥν ως Χριστοῦ Απόστολος, ἔχεις
θεόπτα πανσεβάσμιε.

Σήμερον τήν μνήμην σου πάντες, Θωμά Απόστολε τελούμεν, φώτισον
ἀγίασον πίστει, πειρατηρίων καί περιστάσεων, καί παθημάτων πάντοτε,
απολυτρούμενος πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον

Ὠφθης θεονύμφευτος Μήτηρ, καί πανακήρατος Παρθένος, σύ γάρ παρθενίαν
καί τόκον, εις εν συνήψας ἀχραντε Δέσποινα, τόν Ποιητήν καί Κύριον, πάσης

τῆς Κτίσεως γεννήσασα.

Ο Ειρμός

»Λίθος αχειρότμητος ὁρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστός συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διό ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Αυτόπτα καί Απόστολε, Χριστοῦ τοῦ πανοικτίρμονος, εἰρήνην δώρησαι πάσῃ, τῇ οἰκουμένη καί νίκας, τῷ φιλοχρίστῳ Ἀνακτι, ἡμῖν πταισμάτων ἀφεσιν, καί σωτηρίαν αἰτήσαι, τοῖς σέ Θωμά ευφημοῦσιν, ὡς μαθητὴν θεηγόρον.

Ἔτερον

Χριστός ὁ μέγας Ἥλιος, ἀκτίνά σε πολύφωτον, ἐν τῇ Ἰνδία ἐκπέμπει, τὴν ζοφεράν πλάνην μύστα, συντόνως ἐκδιώκοντα, Θωμά σοφέ Απόστολε, καί τοὺς λαοὺς φωτίζοντα, Τριάδα σέβειν τὴν θείαν, παρ' ἧς φρουρούμεθα πάντες.

Θεοτοκίον

Πανάμωμε Μητρόθεε, τό μέγα περιήχημα, τῶν Αποστόλων Μαρτύρων, καί Προφητῶν καί Οσίων, τόν σόν Υἱόν καί Κύριον, ἰλέωσαι τοῖς δούλοις σου, ἡμῖν θεογεννήτρια, ὅταν καθίσῃ τοῦ κρίναι, τὰ κατ' ἀξίαν ἐκάστῳ.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία
Στιχηρά ἰδιόμελα, δευτεροῦντες τό πρῶτον.

Ἦχος β' Ανατολίου

Χριστῷ ἠκολούθησας, Θωμά Απόστολε, καί τοῦ κόσμου κατεφρόνησας καί τὰ τοῦτου διδάγματα, ἐν τῷ ταμείῳ σου κρύψας, ἀνεδείχθης, Απόστολος, ὅθεν γενόμενος ἐν τοῖς ἔθνεσι, τὰς τούτων ὑπὸ τῆς πλάνης, καί τῶν παθῶν σκοτισθείσας ψυχάς, ἐντολαῖς τοῦ Σωτῆρος ἐφώτισας, πιστεῦειν εἰς Τριάδα ὁμοούσιον.

Ἦχος δ'

Τῷ τῆς γνώσεως θείῳ πυρί, τὴν ψυχὴν καταυγασθεῖς, ἐν πάσι τοῦ Δεσπότου μιμητὴς γέγονας, ὡς ἔννομος μαθητὴς, Θωμά Απόστολε, τῷ γάρ καλάμῳ τοῦ Σταυροῦ, ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀγνωσίας, ευσεβῶν ψυχάς ἐζώγρησας. Ὅθεν καί τὴν τῶν Ἰνδῶν ἐξοφωμένην διάνοιαν, τῷ τοῦ θεοῦ Πνεύματος ἀγκίστρῳ ἐσαγήνευσας. Χριστόν τόν Θεόν αἰεὶ δυσώπει, καί ἡμᾶς ρυσθῆναι τῆς τοῦ ἐχθροῦ ἐξοφωμένης ὀψεως, καί σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο αὐτός

Τόν τῆς αλείας βυθόν καταλιπών, τῷ τοῦ Σταυροῦ καλάμῳ πίστει προσέδραμες, καί ἐν αὐτῷ πάντας ἐζώγρησας, Θωμά Απόστολε. διό καί τὴν ἀχραντον πλευράν τοῦ Λόγου, τῇ χειρὶ ψηλαφήσας, τῶν πεπαρμένων ἡλῶν τὰς ὠτειλάς, τῷ δακτύλῳ κατιδεῖν κατηξίωσαι. Χριστῷ τῷ Θεῷ ἐκτενῶς πρέσβευε αἰεὶ, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τὰ θεῖα ἐποπτεύων, Χριστοῦ τῆς σοφίας, νοητὸς ἀναδέδειξαι κρατῆρ,

μυστικῶς Θωμά Απόστολε, ἐν ᾧ τῶν πιστῶν αἱ ψυχαὶ εὐφραίνονται, τῇ γάρ
θεῖα σαγήνῃ τοῦ Πνεύματος, λαοὺς ἀνείλκυσας, ἐκ βυθοῦ τῆς ἀπογνώσεως,
ὅθεν ἐκ Σιών, ὡς ποταμὸς τῆς χάριτος ἐξήλθες, τὰ σὰ ἐκβλύζων ἐνθεὰ
δόγματα, εἰς τὴν σύμπασαν κτίσιν. Διὸ τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη ἐκμιμούμενος,
τὴν πλευράν ἐλογχεύθης, καὶ ἐν τῷ γνόφῳ εἰσδύς τῆς ἀφθαρσίας, αὐτὸν
ικέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σέ
ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν
Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικά, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς συνήθως.

Ἀρχή

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Σεργίου καὶ Βάκχου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια.**

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Βάκχε καὶ Σέργιε ὑμᾶς, ὁ τῆς δόξης Κύριος, κατακοσμήσας ταῖς χάρισι, ταῖς
τῶν ἰάσεων, θαυμαστοὺς ἐν κόσμῳ, εὐκλεῶς ἀνέδειξε, νοσοῦντας δι' ὑμῶν
θεραπεύων αἰεὶ, διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην,
καὶ τό μέγα ἔλεος.

Βάκχε καὶ Σέργιε ὑμεῖς, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαντες, ἐν οὐρανοῖς συγχορεύετε, σὺν
Ἀσωμάτοις γάρ, αἰεὶ παρεστώτες, τῇ Τριάδι Ἅγιοι, καὶ δόξη ἐντρυφόντες
ἀγάλλεσθε, διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ
τό μέγα ἔλεος.

Βάκχε καὶ Σέργιε ὑμεῖς, τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἐνστάσιν, ἀνδρείως ἀμφω ἐλύσατε.
καὶ τῶν εἰδώλων δέ, ὀλεθρίαν πλάνην, εὐσεβῶς ἀπώσασθε, Χριστὸν τὸν
Βασιλέα κηρύξαντες. ὃν ἱκετεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν
εἰρήνην, καὶ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος δ'

Σέργιος καὶ Βάκχος, ἡ φαιδρά τῶν Μαρτύρων καὶ τερπνὴ λαμπηδὼν, τῶν μὲν
τυράννων τό θράσος κατέβαλε, τῶν δέ εἰδώλων τὴν πλάνην κατήργησε. καὶ
τῆς θεογνωσίας τό τέλειον μυστήριον, λαμπρὰ τῇ φωνῇ, ὑψηγοροῦντες
ἀνεκήρυττον. Ὡν ταῖς πρεσβείαις Χριστέ, ὁ τούτων νομοδότης, ἀγωνοθέτης τε
καὶ στεφανοθέτης, καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον, κατὰ τῶν ἀοράτων καὶ ορατῶν

δυνάμεων, τό κράτος αναδήσασθαι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐδωκας σημείωσιν

Ἦλιον κυήσασα, δικαιοσύνης πανάμωμε, τό ζοφώδες διάλυσον, παθών τών θλιβόντων με, καί τόν απατώντα, τήν ψυχὴν μου ὄφιν, καί καταθέλγοντά με νύν, φιληδονίαις καί ματαιότησι, πόρρωθεν αποδίωξον, τῆς ταλαιπώρου καρδίας μου, ἐν γαλήνῃ φυλάττουσα, ἀπαθείας τόν δούλόν σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυπτόμενον, ὑπό λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλόανθρωπον, ἔκλαιε βοῶσα. Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτινύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αυτοῖς, καί σπεύδεις με ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ἐκραταιώθη τών τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων, κατ' ἐχθρῶν τό σύστημα, ἐν οἷς ὡς φωστήρες κοσμικοὶ διαλάμπουσιν, οἱ εὐσθενεῖς καί ἀριστοὶ Ἀθλοφόροι, Σέργιός τε καί Βάκχος. Τούτοις ἐκλινε τά νῶτα ἡ πονηρά φάλαγξ τών δαιμόνων. Τούτους ἐξεπλάγησαν τύραννοι, καί ἐθαύμασαν Ἄγγελοι, ορώντες τόν ἀσώματον, ὑπὸ σαρκὸς πατούμενον, τών δέ πιστῶν ἡ Ἐκκλησία, πανέορτον εορτήν καί κοσμικὴν χαρμονήν, ἐπιτελοῦσα βοά. ὁ ἀσθενεία σαρκὸς πεδήσας τόν ἰσχυρόν, ταῖς πρεσβείαις τών Ἀγίων σου, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

ὦ τοῦ παραδόξου

Πῶς σου τὴν χάριν ὑμνήσαιμι, καί τήν πολλήν πρὸς ἐμέ, τόν ἀνάξιον δούλόν σου, καθ' ἐκάστην πρόνοιαν, ἥν σαφῶς ἐπιδείκνυσαι; πῶς δέ σου φράσω τὴν ἀγαθότητα, καί τὴν ποικίλην ὄντως κυβέρνησιν; σύ οὖν καί ἐτι νύν, εἰς αἰῶν μου πρόστηθι, παντός κακοῦ, ζῶντα καί θανόντα με, ἐκλυτρουμένη Σεμνή.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ θεωρούσά σε, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαιε κρᾶζουσα. Οἶμοι Τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καί ἀχάριστος. Σταυρῷ προσήλωσεν.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, σχόντες γάρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον, ἔθραυσαν καί δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράσῃ. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Ἀγίων ο παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς,

Σέργιον αθλοφόρον καί Βάκχον αοίδιμον ἄδω.

Θεοφάνους

Ὡδή α' Ἦχος α'

«Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ, θεοπρεπῶς ἐν ἰσχύϊ δεδόξασται. αὕτη γάρ ἀθάνατε, ὡς πανσθενῆς υπεναντίους ἔθραυσε, τοῖς Ἰσραηλίταις, ὁδὸν βυθοῦ καινουργή»σασα».

Σέργιε θεράπον τού Χριστοῦ, συμπεσβευτήν προσλαβὼν καί συλλήπτορα, Βάκχον τόν αοίδιμον, μεθ' οὐ τοὺς ἄθλους θεοφρόνως ἥνυσας, λόγον μοι σοφίας, ἡμᾶς ὑμνοῦντι βραβεύσατε.

Επὶ τήν ασάλευτον Χριστοῦ, πετραν τῆς πίστεως Ἅγιοι Μάρτυρες, θέντες τόν θεμέλιον, ἐπ' ἀσφαλούς ἐρηρισμένοι βάσεως, πρόβολοι καί πύργοι, τῆς ευσεβείας ἐδείχθητε.

Ρήμασι Πιστεύσαντες Χριστοῦ, καί πρὸς αὐτόν ἀκλινῶς ἀτενίζοντες, πάσαν διεπτύσατε, παρερχομένην εὐδοξίαν Ἅγιοι, δόξης αἰδίου, κατασχεθέντες τῷ ἔρωτι.

Γένους καί πατρίδος καί τιμῆς, διὰ Χριστόν γυμνωθέντες ἠγάλλεσθε, καί περιβαλλόμενοι, θηλυπρεπῆς ἀνδρειοφρόνως ἔνδυμα τήν τῆς ἀφθαρσίας, καταστολήν ἡμφιάσασθε.

Θεοτοκίον

Ἰλεων γενέσθαι τοῖς πιστοῖς, καί εὐμενὴ Θεομήτορ δυσώπησον, Λόγον ὃν ἐγέννησας, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα, σέ γάρ προστασίαν, καί σωτηρίαν κεκτήμεθα.

Ὡδή γ'

Ὁ μόνος εἰδῶς

Ὁ μόνος γινώσκων ὡς Θεός, τὰ πάντα πρὶν γενέσεως, τήν πρὸς αὐτόν ὁρῶν ὑμῶν πρόθεσιν, σοφίας λόγων καί θείας γνώσεως, καί στερροῦ φρονήματος, δαψιλῶς ἐνέπλησεν, ὡς αὐτοῦ στρατιώτας Μακάριοι.

Νομίμως θεράπωτες Χριστοῦ, ἀθλήσαι προελόμενοι, τήν φθειρομένην δόξαν καί ρέουσιν, καί κόσμον πάντα καί κοσμοκράτορα, λογισμῷ θεόφρονι, αθλοφόροι Μάρτυρες, ἐβδελύξασθε πόθῳ τοῦ κτίσαντος.

Ἀχράντοις νοός ἐπιβολαῖς, Θεῷ νῦν παριστάμενοι, καί τῆς ἐκείθεν αἴγλης πληρούμενοι, καί τῆς ἀφράστου μακαριότητος, σαφῶς ἀπολαύοντες,

πειρασμών τούς ημάς γεραίροντας, Αθλοφόροι λυτρώσασθε.

Θεοτοκίον

Θανάτω κρατούμενος τό πρίν, Αδάμ νύν ηλευθέρωται, τή σή γεννήσει μόνη Θεόνυμφε, ζωήν γάρ όντως τήν ενυπόστατον, ενωθείσαν σώματι, Αγνή καθ' υπόστασιν, υπέρ φύσιν καί λόγον εκύησας.

Ο Ειρμός

«Ο μόνος είδως τής τών βροτών, ουσίας τήν ασθένειαν, καί συμπαθώς αυτήν μορφωσάμενος, περίζωσόν με εξ ύψους δύναμιν, τού βοάν σοι Άγιος, ο ναός ο έμψυχος, τής αφράστου σου δόξης φιλάνθρωπε».

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ'

Τήν σοφίαν καί λόγον

Τά τής πίστεως άνθη, τούς νοητούς μαργαρίτας Κυρίου καί αθλητάς, Σέργιον τιμήσωμεν, καί τόν Βάκχον τούς Μάρτυρας, ως τού εχθρού τήν πλάνην, ενθέως πατήσαντας, καί τών ειδώλων πάσαν ισχύν εδαφίσαντας, όθεν επαξίως, ουρανόθεν τό στέφος, τής νίκης δεξάμενοι, σύν Αγγέλοις χορεύουσι. διό πίστει βοήσωμεν. Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ενθυμούμαι τήν κρίσιν καί δειλιώ, έργα πράξας αισχύνης ο ταπεινός, άξια καί δέομαι, Θεοτόκε πανύμνητε. Πρίν τάς πύλας φθάσω, θανάτου επίστρεψον, πρόσ τήν τής μετανοίας, οδόν οδηγούσά με, ίνα ευχαρίστως, προσκυνών ανυμνώ σου, τήν άμετρον δύναμιν, καί τήν θείαν αντίληψιν, Παναγία Θεόνυμφε, πρεσβεύουσα Χριστώ τώ Θεώ, υπέρ ού αιτούμαί σε δοθίναί μοι, ιλασμόν αμαρτιών, καί μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ παρεστώσα Μήτηρ η σή, καί Θεόν σε ειδυία υπέρ βροτών, σαρκί προσιέμενον, το νεκούσιον θάνατον, ως μέν μήτηρ ρομφαία, καρδίαν ετέτρωτο, καί ουχ ήττον οδύναις, καί πόνοις προσήλωτο, ως δέ βουλομένη, τήν βροτών σωτηρίαν, καί κόσμου τήν λύτρωσιν, ευχομένη ανύμνει σε, καί σύν δάκρυσιν έλεγεν. Ανάστηθι καί σώσον Υιέ, τούς τά πάθη πίστει σου δοξάζοντας, ο υπέρ πάντων εκχέας, σόν αίμα τό άγιον.

Ωδή δ'

Όρος σε τή χάριτι

Λαμπτήρες διπτοί, από δυσμών εξανέτειλαν, τήν εναντίαν τώ της γής, τότε κρατούντι δυσσεβεί, ποιούμενοι κίνησιν, καί πρόσ τήν σήν ανατολήν επειγόμενοι, τήν φωτοφόρον Χριστέ καί σωτήριον.

Ου ξίφος ού πύρ, ού διωγμός ουδέ μάστιγες, τής εύσεβούς περί Θεόν, γνώμης εχώρισαν υμάς, ζωήν γάρ ηγήσασθε, τήν τελευτήν τήν δι' αυτόν Αξιάγαστοι, καί μακαρίαν τρυφήν καί ανώλεθρον.

Φωστήρες οι όντως, απλανείς τό στερέωμα, τής Εκκλησίας τού Χριστού, περιαιυγάζουσι φωτί, τής θείας ελλάμπεως, καί τάς ψυχάς τών ευσεβών

κατευφραίνουσι, τὰς τῶν θαυμάτων ἀκτίνας ἐκπέμποντες.

Ὁ Βάκχος ὁ θεῖος, καὶ πανάριστος Σέργιος, ἐνιαυτῶν περιτροπαίς, τοὺς εὐσεβείας ἐραστάς, καὶ τοὺς φιλομάρτυρας, πνευματικῶς πρὸς εὐωχίαν προτρέπονται, τὰς ἀριστείας αὐτῶν προτιθέμενοι.

Θεοτοκίον

Ρομφαία τὰς πύλας, τῆς Εἰσόδου ἡ φυλάττουσα, παραχωρεῖ νῦν τοῖς πιστοῖς, καὶ υποδέχεται φαιδρῶς, τιμῶ ἐν αἵματι, τοῦ ἐκ τῆς σῆς γαστροῦ τεχθέντος Πανάμωμε, σημειωθέντας ὁρώσα καὶ χάριτι.

Ὡδή ε'

Ὁ φωτίσας τὴν ἐλλάμπει

Οἱ τὴν πλάνην ἀληθείας ἐν ὅπλῳ ἐλάσαντες, καὶ τυράννων καρτερῶς ἀκισμοὺς υπομείναντες, νικηταὶ γεγονότες, παρὰ Χριστοῦ στεφανωθέντες, καὶ νῦν ἀξίως ἀγάλλεσθε.

Νευρούμενοι ἀηττήτῳ δυνάμει καὶ χάριτι, τῆς Τριάδος, ἡ δὴ τῶν Μαρτύρων κατέβαλε, τὸν τοῦ σκότους ἄρχοντα, καὶ τοὺς αὐτῷ δεδουλωμένους, τῆς τοῦτου πλάνης ἐρρύσατο.

Καρτερία καὶ ἀνδρεία ψυχῆς καὶ στερρότητι, διανοίας ξυνωρίς, τῶν Μαρτύρων ἡ ἐνδοξος, ὑπερέβη ἅπασαν, τῶν διωκτῶν πικρὰν μανίαν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις αὐλίζεται.

Θεοτοκίον

Ἀνέτειλας Θεομήτορ ὡς ὀρθὸς τὸν ἥλιον, τὸν ἄδυτον ἠγνωμένον σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, ἐν ἀγκάλαις φέρουσα, τῆς ἀληθοῦς δικαιοσύνης, διό σε πάντες δοξάζομεν.

Ὡδή ς'

Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς

ἰάσεων πηγὰς Μαρτύρων λείψανα, πλουσίως ἀναβρύουσιν, ἀρυσώμεθα προθύμως οὖν πιστοί, καὶ τοὺς Ἀθλοφόρους μακαρίσωμεν, τὸν εὐκλεή, Σέργιον καὶ Βάκχον τὸν αἰδιδίμον.

Βαρούμενοι τὴν μετ' ἀνόμων σκηνώσιν, καὶ πλάνη δυσχεραίνοντες, τὴν οὐράνιον πορείαν εὐσταλῶς, Σέργιος καὶ Βάκχος ἐπορεύοντο, καὶ πρὸς Χριστὸν, λιμένα ἐφθασαν τὸν ἀχείμαστον.

Ἀνοίγονται τοῖς ἀθλοφόροις Μάρτυσιν, αἱ πύλαι αἱ οὐράνιαι, εὐλαβούμεναι τὸ πάθος τὸ σεπτόν, τὸ τὴν ἐκτιμήσει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, χαριτωθέν, καὶ φυγαδεύον δαιμόνων φάλαγγας.

Θεοτοκίον

Κυρίως σε Θεοῦ Μητέρα Πάναγνε, φρονούντες καταγγέλλομεν, τὸν γὰρ ἀναρχὸν Υἱὸν μονογενή, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων ἀναλάμπαντα, ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἀνερμηνεύτως Παρθένε τέτοκας.

Ο Ειρμός

«Εκύκλωσεν ημάς εσχάτη άβυσσος, ουκ έστιν ο ρυόμενος, ελογίσθημεν ως πρόβατα σφαγής. Σώσον τόν λαόν σου ο Θεός ημών, σύ γάρ ισχύς, τών ασθενούντων καί επανόρθωσις».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τά άνω ζητών

Τόν νούν πρός εχθρούς ανδρείως παρατάξαντες, τήν πάσαν αυτών απάτην κατελύσατε, καί τήν νίκην άνωθεν, ειληφότες Μάρτυρες πανεύφημοι, ομοφρόνως εκράζετε. Καλόν καί τερπνόν τό συνείναι Χριστώ.

Ο Οίκος

Εν ουρανοίς Χριστέ, κατοικούντες, Σέργιος τε καί Βάκχος, καί τού θείου φωτός τού παρά σου εμπορούμενοι, εμέ τόν εν σκότει τής αγνωσίας πορευόμενον, προφθάσειαν διά τάχους, καί τών παθών αφαρπάσειαν, μόνε αθάνατε, στολήν μοι τής αφθαρσίας καταπέμποντες. όπως λευχειμονών, τήν φωτοφόρον αυτών εορτήν ανυμνώ, καί κραυγάζω σοι Κύριε. Καλόν καί τερπνόν τό συνείναι Χριστώ.

Συναξάριον

Τή Ζ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων μεγάλων Μαρτύρων, Σεργίου καί Βάκχου.

Στίχοι

Χαλκά σά νεύρα, Βάκχε, πρός νεύρων βίαν,
Καί πρός ξίφος, Σέργιε, πύρ σή καρδία.
Σέργιον εβδομάτη ξίφος έκτανε, νεύρα δέ Βάκχον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Ιουλιανού Πρεσβυτέρου, καί Καισαρίου Διακόνου.

Στίχοι

Σάκκω δοθείσι καί βυθώ, Θεός Λόγος,
Διττοίς Αθληταίς, σάκκον εις χαράν στρέφει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Γερομάρτυρος Πολυχρονίου.

Στίχοι

Κτείνουσι πολλά Πολυχρόνιον ξίφη.
Πρός τά ξίφη δέ λήπεται, καί τά γέρα.

Ο Άγιος Λεόντιος ο Υπατικός, τώ Χριστώ πιστεύσας καί επευξάμενος, εν ειρήνη τελειούται.

Οι άγιοι Μάρτυρες Ευσέβιος Πρεσβύτερος καί Φήλιξ ξίφει τελειούνται.

Οι Όσοι ενενήκοντα εννέα πατέρες, οι εν τή νήσω Κρήτη ασκήσαντες, εν ειρήνη τελειούνται.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'
Σέ νοητήν, Θεοτόκε

Χαίρε δυάς, Αθλοφορων ἐνδοξε, χαίρε νικήσασα λαμπρώς, τῶν τυράννων τὰς ἀπειλὰς, χαίρε ἡ ἀνύσασα, δρόμον τόν μακάριον, χαίρε τρυφῆς αἰὶ ἐνδον μένουσα, χαίρε τρανώς, παρεστῶσα Θεῷ θεομακάριστε.

Ὁ λολαμπεῖς, ἐπὶ γῆς βαδίζοντες, τὰς τῶν δαιμονων μηχανάς, καὶ τὰς ὀψεις τῶν διωκτῶν, Μάρτυρες ημβλύνατε, φέγγει τῷ τῆς χάριτος, καὶ ταῖς αὐγαῖς τῆς ἀθλήσεως, τόν αἰνετὸν ἀνυμνοῦντες, Θεόν τόν υπερένδοξον.

Ναοὶ Θεοῦ, πεφηνότες ἐνδοξοὶ, ζώντος καὶ ζῶντες Ἀθληταί, τῇ δυνάμει τῇ τοῦ Σταυροῦ, ὄντως δυναμούμενοι, στίφος ἐτροπώσασθε, τῶν δυσμενῶν παμμακάριστοι, τὸν κραταῖόν ἐν πολέμοις, Θεόν ὕμνοις γεραίροντες.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε σύ, ναὸς ἐχρημάτισας, καὶ Παναγία κιβωτός, δεξαμένη τόν Ποιητήν, τόν ἀπερινόητον, καὶ τόν ἀπερίληπτον, ἐν τῇ γαστρὶ σου χωρήσασα, τόν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεόν καὶ υπερένδοξον.

Ὡδή η'
Ὡς καμίνω Παῖδες

Ὁ τῇ δρόσῳ πάλαι τοῖς Παισὶ, τὴν φλόγα καταψύξας, ἐστώτας ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἐδυνάμωσεν αὐτοῦ, τοὺς Μάρτυρας ψάλλοντας. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰοβόλους καὶ ψυχοβλαβεῖς, θωπείας τῶν τυράννων, ἐμφρόνως οἱ, Ἀθλοφόροι, διεκρούσαντο, Χριστῷ, βοῶντες καὶ ψάλλοντες. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δραστηρίους φύλακας ἡμῖν, τόν Σέργιον καὶ Βάκχον, τοὺς ὄντως στεφανηφόρους, ἐπεστήσατο Χριστός, φρουροῦντας τοὺς ψάλλοντας. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰθυνόν μοι Δέσποτα Χριστέ, πρεσβείαις τῶν Μαρτύρων, τὴν τρίβον τῆς ἀρετῆς μοι, κατευμαρίζων καὶ σοί, κραυγάζειν ἀξίωσον. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Μακαρίζω σε τὴν ἀληθῆ, Θεοῦ ἡμῶν Μητέρα, τό Χαίρε σύν τῷ Ἀγγέλῳ, προσκομίζων σοι ἀγνή, πανάμωμε Δέσποινα, σέ γάρ ὄντως πάντα τὰ ἔργα, Παρθένε εὐλογούσι, καὶ υπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Ὡς καμίνω Παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ, ἀπέστιλβον λέγοντες. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα

Κυρίου, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'
Τύπον τῆς αγνῆς

Ὅλον τόν Χριστόν εκτήσασθε, κόσμον γάρ ὅλον δι' αὐτόν κατελίπετε. Καί νύν Μάρτυρες, τοὺς ουρανοὺς ἐμβατεύοντες, τὰς χορείας τῶν ἄνω Δυνάμεων, ἀνδρῶν τε μακαρίων, κατανοεῖτε τὰς λαμπρότητας.

Νέμοις ξυνωρίς πανάριστε, τῷ τοὺς ἐπαίνους πόθῳ σοι προσκομίζοντι, χάριν ἄνωθεν, καί τῶν πταισμάτων συγχώρησιν, δυσωπούσα τόν μόνον οἰκτίρμονα, πρὸς ὃν ἐπείγομένη, τῶν χαμαιζήλων κατεφρόνησας.

Αἴγλη τριλαμπούς θεότητος, πεφωτισμένοι οἱ ἀήττητοι Μάρτυρες, τὴν πολύθεον ἀπατηλὴν ἀθεότητα, καί τυράννων τόν φόβον ἀπώσαντο, καί νύν τῆς ἀκηράτου, κατατρυφῶσιν ἀπολαύσεως.

Δρόμον τόν καλόν τελέσαντες, τὴν εὐσεβὴ τε πίστιν σώζειν σπουδάσαντες, τὴν ἀσάλευτον παραλαβεῖν ἠξιώθητε, βασιλείαν πανένδοξοι Μάρτυρες, διάδημα τοῦ κάλλους, καί εὐπρεπείας περικείμενοι.

Θεοτοκίον

ὦ τῶν υπέρ νούν θαυμάτων σου! τόν τοῦ Θεοῦ γάρ Λόγον σάρκα γενόμενον, μόνη τέτοκας, υπερφυῶς Μητροπάρθενε, τόν τὰ σύμπαντα θείῳ βουλήματι, σοφῶς διακρατοῦντα, καί κυβερνῶντα καί συνέχοντα.

Ὁ Εἰρμός

«Τύπον τῆς αγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος. Καί νύν καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσιν, κατασβέσαι αἰτούμεν τὴν κάμινον, ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλᾶριον
Τοῖς Μαθηταῖς

Ἀδελφική συνδούμενοι, τῇ στοργῇ καί τῇ πίστει, οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, Σέργιος ὁ θεόφρων, καί Βάκχος ὁ αἰδιδμος, σέ Χριστέ δυσωπούσιν, εἰρήνην σὴν δωρήσασθαι, κόσμῳ καί τοῖς ἐν κόσμῳ, καί Βασιλεῖ, κατ' ἐχθρῶν βαρβάρων τρόπαια νίκης, ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, καί ψυχῶν σωτηρίαν.

Θεοτοκίον

Τόν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σ' οὐ αἱμάτων, Παρθενομήτορ ἀχραντε, δυσωπούσα μή παύση, υπέρ ἀχρείων σου δούλων, ὅπως εὐρωμεν χάριν, καί εὐκαιρον βοήθειαν, ἐν ἡμέρᾳ ἢ κρίνῃ, γένος βροτῶν, ὡς Θεός παρέχων τὰ κατ' ἀξίαν, σέ γάρ προστάτιν ἅπαντες, ἔχομεν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία ἰδιόμελα, δευτεροῦντες τό πρῶτον.

Ἦχος α' Γερμανοῦ

Δαυϊτικῶς ἀνεβῶν, Σέργιος καί Βάκχος οἱ Μάρτυρες. Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί

τερπνόν, ἀλλ' ἢ τό κατοικεῖν Ἀδελφούς ἐπὶ τό αὐτό, οὐ δεσμούμενοι φύσεως σχέσει, ἀλλὰ πίστεως τρόπῳ. Ὅθεν οἱ Ἅγιοι, τόν ἐχθρόν κατεπάτησαν, καί τόν σταυρόν ἀράμενοι, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησαν, καί πρεσβεύουσι τῷ Βασιλεῖ καί Θεῷ, ὁρμηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ'

Εἰ τι καλόν, εἰ τι τερπνόν, ἡ αὐτάδελφος γνῶμη τῶν Μαρτύρων σου Κύριε, οὓς γάρ ἡ φύσις σαρκικοὺς ἀδελφούς οὐκ ἐγνώρισε, τούτους ἡ πίστις ἀδελφὰ φρονεῖν μέχρις αἵματος κατηνάγκασεν, ὁ Θεός, ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος δ' Ανατολίου

Προφητικῶς τοῖς Ἀγίοις συνελθόντες, τόν ὕμνον βοήσωμεν. Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τό κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τό αὐτό, οὐ φύσεως ἀκολουθία, ἀλλὰ, πίστεως ἐνώσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. τὰ γάρ φθαρτὰ βδελυζάμενοι πάντα, ἦραν τόν σταυρόν ἐπ' ὤμων, καί ἠκολούθησαν τῷ Χριστῷ, Σέργιος καί Βάκχος οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, καί παρρησίαν ἐν οὐρανοῖς κεκτημένοι, πρεσβεύουσιν αὐτῷ ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦ καταπεμφθῆναι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος δ'

Υποδησάμενος Σέργιος, ἐν ετοιμασίᾳ τοῦ Ευαγγελίου τῆς εἰρήνης, τὰ τῶν ἡλῶν υποδήματα, τῷ αἵματι τῶ τῶν ποδῶν ἀπορρέοντι, τόν ὄφιν τόν ἐπιτηρῶντα τὴν πτέρναν ἡμῶν ἐξετύφλωσε, καί τόν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσατο. Διό εὐχαῖς αὐτοῦ Χριστέ ὁ Θεός, καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καί ἡμᾶς ἐλέησον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ρύσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκούσα τόν τῶν ὅλων ποιητήν, ἵνα πάντες κράζωμέν σοι. Χαίρε ἡ μόνη προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τόν ἀμνόν καί Ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἐβλεπεν, ἀμνάς ἡ κυήσασα ἐπωδύρετο, καί μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο. Υἱέ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης φιλάνθρωπε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καί τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καί τό αἷμα, τό σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Ὁτμήχου.

Δόξα... Ἦχος β'

Ανατολίου

Καθορώσα πάλαι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τοὺς υμῶν ἀγῶνας, Μάρτυρες παγκόσμιοι, σήμερον φαιδρῶς στολίζεται, καί πιστῶς εορτάζει ἐν τῇ μνήμῃ υμῶν, ὡς κόσμον βασίλειον περιφέρουσα τὴν αἰσχύνην, τὴν ἐπὶ τοῖς θείοις υμῶν αὐχέσιν, ἐπιτεθείσαν παικτικῶς, δι' ἧς δόξης κατηξιώθητε τῆς ἐπουρανίου, καί τῆς ατελευτήτου μακαριότητος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Όλην, τήν ζωήν μου εν κακοίς, καταδαπανήσας ο τάλας, νύν κατελείφθην Αγνή, πάσης όντως έρημος, αγαθής πράξεως, προσεγγίζοντα βλέπων δέ, τόν θάνατον οίμοι! τρέμω τό κριτήριον τού σου Υιού καί Θεού, ούπερ, εξελού με Παρβένε, καί Πρό τής ανάγκης εκείνης, Δέσποινα επίστρεψον καί σώσον με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Πονους, υπομείνασα πολλούς, εν τή τού Υιού καί Θεού σου, σταυρώσει Άχραντε, έστενες δακρύουσα, καί ολολύζοθσα. Οίμοι τέκνον γλυκύτατον! αδίκως πώς πάσχεις; πώς τώ ξύλω κρέμασαι; ο πάσαν γήν εκπληρών. Όθεν, Παναγία Παρθένε, σέ παρακαλούμεν εν πίστει ίλεων ημίν τούτον απέργασαι.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Πελαγίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Εγκρατεία τό σώμά σου, Πελαγία νεκρώσασα, τήν ψυχήν εζώωσας καί εκόσμησας, καί οικητήριον Πνεύματος, σαυτήν απετέλεσας, καί συνήφθης μυστικώς, τώ νυμφίω καί Κτίστη σου, όν ικέτευε, εκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθῆναι, τους εν πίστει εκτελούντας, τήν αισέβαστον μνήμην σου.

Το ωραίον τού σώματος, εις το πρώτον αξίωμα, Πελαγία ένδοξε μετερρύθμισας, ουχί χρωμάτων τοίς άνθειςιν, αρετών δέ κάλλεσι, κατεποίκιλας σαυτήν, καί τού Κτίστου γεγένησαι καθ' ομοίωσιν, εκτενώς δυσωπούσα υπέρ πάντων, τών εν πίστει εκτελούντων, τήν αισέβαστον μνήμην σου.

Των δακρύων αλάβαστρον, καθ' εκάστην προχέουσα, ευωδίας έπλησας τά ουράνια, διό ως μύρα πολύτιμα, Χριστώ προσηνέχθησαν, εις οσμήν τήν μυστικήν, τής αυτού αγαπήσεως, εκχεόμενα, διά τούτο δυσώπει υπέρ πάντων, των εν πίστει εκτελούντων, τήν αισέβαστον μνήμην σου.

Δόξα... Ήχος δ'

Ιωάννου Μοναχού

Ο που επλεόνασεν ή αμαρτία, υπερεπερίσσευσεν η χαρις, καθώς ο Απόστολος διδάσκει, εν προσευχαίς γάρ καί δάκρυσιν Πελαγία, τών πολλών πταισμάτων τό πέλαγος εξήρανας, καί τό τέλος ευπρόσδεκτον τώ Κυρίω, διά τής μετανοίας προσήγαγες, καί νύν τούτω πρεσβεύεις, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ὡς γενναίον

Επομβρίαις τού Πνεύματος, τού Αγίου Πανάχραντε, τήν εμήν διάνοιαν καταδρόσισον, ἡ τήν σταγόνα κυήσασα, Χριστόν τόν τήν άμετρον, ανομίαν τών βροτών, οικτιρμοίς αποσμήχοντα, αποξήρανον, τήν πηγγήν τών παθών μου καί χειμάρρου, καταξίωσον τρυφής με, ταίς αιζώοις πρεσβείαις σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ὡς εώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καί Μήτηρ σου, εν Σταυρώ κρεμάμενον, επωδύρετο, καί θρήνω δούσα εφθέγγετο. Τί σοι ανταπέδωκαν, οι πολλών σου δωρεών, απολαύσαντες Δέσποτα; Αλλά δέομαι. Μή με μόνην εάσης εν τώ κόσμω, αλλά σπεύσον αναστήναι, συνανιστών τούς προπάτορας.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Μελετίου Ιερομάρτυρος Βλαστού

Μετά τό αρνήσασθαι σαρκός τήν ευπάθειαν, ανεδείχθης καθαρόν δοχείον, τού δι' εύσπλαγχνίαν τοίς ανθρώποις συγκαταβάντος φιλανθρώπου Λόγου, όθεν καί πρός ζωήν τήν αγήρω οικείν σε ηξίωσεν ως υπεράγαθος. Τά ουράνια πάντα συχαίρουσι, τήν πρίν σε ασέμνωσ βιώσασαν, νύν καθορώντα Χριστού άσπιλον κειμήλιον, τού εν ουρανοίς από τής γής σε μεταθέντος, καί πάντας πιστούς φρουρούντος τή μνήμη σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ὡ τού παραδόξου

Ἦθη τά μακράν ποιούντά με, τού αγαθού σου Υιού, Αγαθή καί Πανάμωμε, πόρρωθι απέλασον, τής αθλίας καρδίας μου, καί τόν ζητούντα καί ωρυόμενον, καταπιείν με κάκιστον λέοντα, όφιν τόν δόλιον, σκολιόν καί δράκοντα, τόν πονηρόν, σύντριψον τώ κράτει σου, υπό τούς πόδας μου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώ μυστηρίου καινού! ώ φρικτής εγχειρήσεως! ἡ Παρθένος έλεγεν, εν Σταυρώ σε ως έβλεπεν, εν μέσω δύο ληστών κρεμάμενον, όν ανωδίνως φρικτώς εκύησεν. Έκλαιε κρίζουσα, Οίμοι τέκνον φίλτατον! πώς σε δεινός, δήμος καί αχάριστος, Σταυρώ προσήλωσεν.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Εν σοί Μήτηρ ακριβώς διεσώθη τό κατ' εικόνα, λαβών γάρ τόν σταυρόν, ηκολούθησας τώ Χριστώ, καί πράττων εδίδασκες, υπεροράν μέν σαρκός, παρέρχεται γάρ επιμελείσθαι δέ ψυχής, πράγματος αθανάτου, διό καί μετά Αγγέλων συναγάλλεται, οσία Πελαγία τό πνεύμά σου.

Καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τής Αγίας ούτος,

ού η Ακροστιχίς.

Πόθω γεραίρω τήν σοφήν Πελαγίαν.

Εν δέ τοίς Θεοτόκοις
Γεωργίου

Ωδή α' Ἦχος δ'
Θαλάσσης τό ερυθραίων

Προθείσα, ως πανδαισίαν σήμερον, τήν θείαν μνήμην αυτής, τή οικουμένη πάση μυστικώς, Πελαγία προτρέπεται, κατατρυφήσαι άπαντας, τών εδεσμάτων τών αγώνων αυτής.

Ο πόθος, ό υπέρ πάσαν έφεσιν, εν τή ψυχή σου Σεμνή, κατωκηκώς επύρσευσε τόν νούν, καί τήν φλόγα τού πνεύματος, ανάψας σέ εφώτισε, καί τών παθών τήν ύλην έφλεξεν.

Θαλάσσης, τής αμαρτίας κλύδωνα, υπεκφυγούσα σεμνή, τώ γαληνώ λιμένι τού Χριστού, Πελαγία προσώρμισαι, διό τή μετανοία σου, επεκληρώσω τόν Παράδεισον.

Θεοτόκιον

Γαλήνη, τών εν τώ βίω, Άχραντε, χειμαζομένων βροτών, η ασφαλής καί άγκυρα στερρά, καί λιμήν καί κυβέρνησις, αυτή υπάρχεις πάντοτε, χειραγωγούσα καί διέπυσα.

Ωδή γ'

Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου, Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα.

Ανέπτης είς ουρανούς, η τού Χριστού περιστέρα πτέρυξι, τής εγκρατείας σαυτήν, πόνοις τε πολλοίς ανυψώσασα.

Ίλυος τής τών παθών, σύ τό δυσώδες τώ Χριστού ύδατι, αποσμη. χθείσα σεμνή, μύρον Πελαγία εδείχθης αυτώ.

Ρομφαία τώ πονηρώ θανατηφόρος αληθώς γέγονεν, η πρός Θεόν σου σεμνή, έμπυρος αγάπη καί έφεις,

Θεοτόκιον

Ως δρόσος εωθινή, η ευφροσύνη σου Αγνή στάζουσα, τήν τών παθών κάμινον, τών σέ ανυμνούντων σβεννύει αεί.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Η Σταυροθεοτοκίον

Καθελκόμενον Λόγε εν τώ Σταυρώ υπ' ανδρών παρανόμων γνώμη σκαιά,

ορώσα η Μήτηρ σου, τήν ψυχὴν επιτρώσκετο, καὶ κοπτομένη σπλάγχνα, εθρήνει κραυγάζουσα, καὶ συνοχή καρδίας, εβόα στενάζουσα. Οἱμοὶ τῇ τεκούσῃ, σέ Υἱέ καὶ Θεέ μου! πῶς θέλων υπέμεινας, τοῦ προσώπου ραπίσματα, καὶ εμπτύσματα βέβηλα, ἀδικόν τε θάνατον νύν, ἐπὶ ξύλου ἡλοῖς προσπηγνύμενος; Ὄντως ταῦτα πάσχεις, τοῦ σῶσαι τόν ἄνθρωπον.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν

Μετανοίας τῇ δρόσω τὴν τῶν παθῶν, αποσβέσασα φλόγα τὴν σεαυτῆς, ζωὴν ανατέθεικας, τῷ Θεῷ καὶ Σωτήρῃ σου, διὰ τοῦτο κόσμον, φυγούσα ἐμόνασας, ἐν ἐρήμῳ βίον, Ἀγγέλων ζηλώσασα, ὅθεν σοῦ τό τέλος, μετὰ δόξης μεγάλης, θεόθεν τιμώμενον, ἐπεγνώσθη τοῖς πέρασι, Πελαγία πανένδοξε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Πειρασμοῖς πολυπλόκοις περιπεσών, ἐξ ἐχθρῶν αοράτων καὶ ορατῶν, τῷ σάλῳ συνέχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου, καὶ θερμὴν ἀντίληψιν, καὶ σκέπην μου ἔχων σε, τῷ λιμένι προστρέχω, τῆς σῆς ἀγαθότητος, ὅθεν Παναγία, τόν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀπαύστως ἰκέτευε, υπέρ πάντων τῶν δούλων σου, τῶν ἀπαύστως υμνοῦντων σε, Θεοτόκε πανάχραντε, πρεσβεύουσα αὐτῷ ἐκτενῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τόν πανάγιον τόκον σου.

Ὡδή δ' Επαρθέντα σε ἰδούσα

Ὡς θυμίαμα υπέρτιμον Πελαγία, τῆς ἐγκρατείας ἀνθραξιν ολοκαυτωθεῖσα, ευωδία γέγονας, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, εἰς οσιμὴν δραμούσα τοῦ μύρου αὐτοῦ.

Τὴν τοῦ σώματος ευπρέπειαν Πελαγία, τῆς ἀμαρτίας ὕλην πρώην γενομένην, ὅλην μετερρύθμισας, εἰς κάλλος ἀνόθευτον, οὐ ο σὸς νυμφίος, ἠράσθη Χριστός.

Ἡ τοῦ Πνεύματος ἐνσπείρασά Πελαγία, ἐν τῇ ψυχῇ σου χάρις σπινθήρα τοῦ λόγου, τὴν φλόγα μετέωρον, ἀνήψε τῆς πίστεως, καὶ τὴν ἀμαρτίαν ἐχώνευσεν.

Θεοτοκίον

Ράβδος ἔφυς Θεοτόκε ἐξ ἧς τό ἄνθος, τό νοητόν ἐβλάστησε, θείας ευωδίας, πληρώσαν τὰ σύμπαντα, Χριστός ο Θεός ἡμῶν, μύρον ὡν ἀκένωτον τίμιον.

Ὡδή ε' Σὺ Κύριέ μου φῶς

Νάμασι μυστικοῖς, πιανθεῖσα τοῦ Πνεύματος, ἐξήνθησας ἐν τῇ πίστει, ἀρετῶν ευφορίαις, καὶ πόνοις τῆς ἀσκήσεως.

Σύ Κύριε τό φώς, τών εν σκότει κειμένων βροτών, σύ έλαμψας εν καρδιά, τής Οσίας τήν αίγλην, τής θείας επιγνώσεως.

Οι πόνοι σου σεμνή, Πελαγία εν δάκρυσι, σπειρόμενοι ευφροσύνης, καί χαράς αφθονίαν, εν ουρανοίς συνήθροισαν.

Θεοτοκίον

Γνωστή σου αληθώς, η χάρις αναδέδεικται, Πανάχραντε παραδόξως, ενεργούσα δυνάμεις, καί τέρατα εν πάση τή γή.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής

Φανείσης, τής ανεσπέρου αίγλης Χριστού τού Θεού, εν τή ψυχή Πελαγίας, ο τού σκότους άρχων απεσοβήθη, καί ωκίσθη, η τού Πνεύματος χάρις καί πίστις αυτού.

Η πάλαι, παγιδευθείσα υπό τού όφεως, παγίς αυτώ ανεδείχθη, τήν αυτού συνέχουσα δυναστείαν, καί πατούσα, τήν αυτού πανουργίαν δυνάμει Θεού.

Νυμφίον, τόν Χριστόν καί Θεόν αγαπήσασα, ταίς αρεταίς κοσμηθείσα, καί πεπτοικιλμένη πόνοις ενθέοις, τού νυμφώνος, τού αυτού Πελαγία ηξίωσαι.

Θεοτοκίον

Ιδείν σου, Θεοτόκε τήν δόξαν τήν άφραστον, πάλαι ωδίνησαν θείως, οι Προφήται πάντες, αλλ' επ' εσχάτων, ημίν ώδθη, τοίς ποθούνσί σε Κόρη πανάμωμε.

Ο Ειρμος

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμονων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον 'Ηχος β'

Τά άνω ζητών

Τό σώμα τό σόν, νηστείαις Κατατήξασα, αγρύπνοις ευχαίς, τόν Κτίστην καθικέτευες, τού λαβείν σών πράξεων, τήν τελείαν Μήτηρ συγχώρησιν, ήν καί έλαβες αληθώς, οδόν μετανοίας υποδείξασα.

Ο Οίκος

Όσοι εν βίω αμαρτίαις εμολύνθητε, ως ο τάλας εγώ, ζηλώσωμεν τήν μετάνοιαν, τόν οδυρμόν τε μετά δακρύων τής Οσίας Μητρός ημών Πελαγίας, ίνα ταχύ εκ Θεού τήν συγχώρησιν λάβωμεν, καθάπερ η μακαρία, έτι ζώσα, τόν ρύπον απέπλυνε τής αμαρτίας, καί έλαβεν εκ Θεού τήν τελείαν συγχώρησιν, οδόν μετανοίας υποδείξασα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Η' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Πελαγίας.

Στίχοι

Αίσχους πλυθείσα καί λιπούσα τόν σάλον,
Πρός όρμον ήκεις ουρανού Πελαγία.

Ογδοάτη υπάλυξε βίου πέλαγος Πελαγία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Πελαγίας τής Παρθένου.

Στίχοι

Κρημνώ φυγούσα κρημνόν αισχύνης μέγαν,
Κρημνείς τόν εχθρόν ευφυώς Πελαγία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Ταϊσίας τής πόρνης.

Στίχοι

Εκ τού ρύπου σμηχθείσα τής ασωτίας,
Φαιδρά πρόσεισι τώ Θεώ Ταϊσία.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εν τή καμίνω

Πέλαγος θείων, κατορθωμάτων ώφθης ως αληθώς, όλην τού εχθρού
βυθίσασα εν αυτώ, την ισχύν, διό ανέμελπες. Εύλογημένος εί, εν τώ ναώ τής
δόξης σου Κύριε.

Εν τή καμίνω , τής εγκρατείας σώμα καί τήν ψυχήν, θείως ως χρυσόν
εχώνευσας, καθαρόν, καί τό πρώτον κάλλος έδειξας, οβρυζωθέν σεμνή,
Πελαγία τή άκρα ασκή σει σου.

Λουτρώ τώ θείω, εκδυσαμένη όλον σύ αληθώς, όν περ παλαιόν ενδέδυσο
τών παθών, καί φθειρόμενόν σου άνθρωπον, τόν νέον Ένδοξε ημφιάσω,
Χριστώ συμμορφούμενον.

Θεοτοκίον

Ο εν τώ θρόνω, τώ Πατρικώ οχούμενος Λόγος Θεού, ξένως επί σοί εσκήνωσε
καί φρικτώς, Θεοτόκε καί ανήγαγεν, ημών τό φύραμα, εαυτώ συνυψώσας ως
ευσπλαγχνος.

Ωδή η'

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Λάμπουσιν ακτίνες φαειναί, τών θαυμασίων σου, καθάπερ ήλιος, καί τήν τού
βίου σου άπασαν, υπερφαίνουσι λαμπρότητα, καί τήν αστράψασαν εν σοί,
τής θείας πίστεως εκβοώσι, πάση τή κτίσει αυγήν Πελαγία σεμνή.

Άλυτον δεσμόν τόν εις Χριστόν, πιστώς συνδήσασα, προσεκολλήθης αυτώ,
καί αδιάσπαστος έμεινας, τή ενώσει τής αγάπης αυτού, ώ καί ηρμόσθης
νοητώς, τās προσβολάς τού εχθρού, Πελαγία, εκ τής καρδιάς σου εκδιώξασα.

Γνώσιν δεξαμένη αληθή, εν τή καρδιά σου, διά τού Πνεύματος, σαφώς
κατέλιπες άπασαν, τήν τού βίου ματαιότητα, διό κατέπληξας βροτούς, εν τή
αθρόα Σεμνή, μεταθέσει, καί ουρανούς ευφροσύνης επλήρωσας.

Θεοτοκίον

Υμνούσι πανάχραντε Αγνή, τά μεγαλείά σου, αι νοεραί στρατιαί,
ανακηρύπτουσιν άπαντες, Πατριάρχαι καί Προφήται τρανώς, σύν Αποστόλοις
ιεροίς, καί τών Μαρτύρων χοροί, καί Οσίων άπαν τό πλήθος, μεθ' ών
προσκυνούμέν σε.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ
δύναμιν εσβε»σαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες
κραυγάζοντες. Ευλογείτε πάντα τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος όρους

Ιδείν επεθύμησας όντως, τού εραστού Χριστού τό κάλλος, δι' όν εσταυρώθης
τώ κόσμω, καί τό ωραίον άνθος τού σώματος, Οσία κατεμάρανας, καί τήν τού
βίου εβδελύξω στοργήν.

Άπαν τό τού σώματος άχθος, αποθεμένη Πελαγία, διά εγκρατείας καί πόνων,
πρός ουρανίους σκηνάς ανέδραμες, εν αίς τού ποθουμένου σοι, επαπολαύεις
κάλλους ένδοξε.

Νύν τούς σέ τιμώντας εκ πόθου, πάντας Οσία εποπτεύεις, καί τούς τήν
ετήσιον ταύτην, επιτελούντάς σου μνήμην πρέσβευε, τώ Ποιητή καί Κτίστη
σου, ίνα μετάσχωμεν τής δόξης αυτού.

Θεοτοκίον

Υμνώ σου τόν τόκον Παρθένε, καί μεγαλύνω σου τήν χάριν, σύ γάρ φωτισμός
τής ψυχής μου, υπάρχεις όντως καί η παράκλησις, η ταχινή βοήθεια, καί
σωτηρία καί αντίληψις.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος
ετμήθη, Χριστός, συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ
Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς

Υπογραμμός ο βίος σου, Μοναζόντων εδείχθη, καί ακριβής ανόρθωσις, τών
δεινώς πεπτωκότων, αοίδιμε Πελαγία, τών παθών γάρ τήν νύκτα, φυγούσα
προσεπέλασας, τώ Ηλίω τής δόξης, Χριστώ σεμνή, Ασκητών εκλάμπασα
ομηγύρει, μεθ' ών σου τήν υπέρλαμπρον, εορτάζομεν μνήμην.

Θεοτοκίον

Χαρμονικώς τό Χαίρέ σοι, τού σεπτού Αρχαγγέλου, οι λυτρωθέντες Πάναγνε,
τής αρχαίας κατάρας, διά τού θείου σου τόκου, ευχαρίστως βοώμεν Χαίρε,
Αδάμ η λύτρωσις, χαίρε Εύας η λύσις, χαίρε δι' ής, άπαν ημών βρότειον
εθεώθη, χαίρε δι' ής ετύχομεν, ουρανών βασιλείας.

Καί τά λοιπά τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη του Αγίου Αποστόλου Ιακώβου τού Αλφαίου, καί τού Οσίου Πατρός ημών Ανδρονίκου, καί τής συμβίας αυτού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τῷ καλάμῳ τῆς χάριτος, ἐκ βυθοῦ ματαιότητος, τοὺς βροτοὺς ἀνείλκυσας ἀξιάγαστε, τοῦ Διδασκάλου τοῖς νεύμασιν, υπείκων Ἰάκωβε, τοῦ φωτίσαντος τὴν σὴν, κατὰ πάντα διάνοιαν, καί Ἀπόστολον, καί σεπτὸν θεηγόρον σε παμμάκαρ, ἀναδείξαντος τῆς τούτου, ἀκαταλήπτου θεότητος.

Ἡ τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψις, ἐπὶ σέ καταβέβηκε, τοῦ πυρός ἐν εἶδει, καί σέ μακάριε, θεῖον δοχεῖον εἰργάσατο, συντόνως ἐλαύνοντα, ἀθείας τὴν ἀχλύν, καί τὸν κόσμον φωτίζοντα, τῇ λαμπρότητι, τῶν πανσόφων σου λόγων μυστολέκτα, Ἀποστόλων ἡ ἀκρότης, Χριστοῦ αὐτόπτα Ἰάκωβε.

Ἀστραπαῖς τοῦ κηρύγματος, τοὺς ἐν σκότει καθεύδοντας, ἀγνωσίας ἐνδοξε, κατεφώτισας, οὐς ἀναδείξας Ἰάκωβε, υἱούς διὰ πίστεως, τοῦ Δεσπότου καί Θεοῦ, τούτου πάθος ἐζήλωσας, καί τὸν θάνατον, καί τῆς δόξης ἐγένου κληρονόμος, ὡς σοφός καί θεηγόρος, ὡς μαθητὴς ἀληθέστατος.

Καί τῶν Οσίων γ'

Ἦχος πλ. β' Ὅλην ἀποθέμενοι

Ὅλην ἀποθέμενοι, βιωτικὴν τυραννίδα, καί πλούτον μισήσαντες, καί τρυφὴν τὴν ρέουσιν βδελυξάμενοι, τὸν Σταυρόν ἤρατε, ὡς ζυγὸν ἐνθεόν, καί Χριστῷ ἠκολουθήσατε, καί πρὸς οὐράνιον, χλόην θαυμαστῶς ἐσκηνώσατε, ἐν οἷς συναγαλλόμενοι, μέμνησθε ἡμῶν τῶν ἐκ πίστεως, ὑμῶν μεμνημένων, καί πόθῳ ἐκτελούντων εὐλαβῶς, τὴν ἱεράν καί σεβάσμιον, μνήμην ὑμῶν Ἅγιοι.

Ὅλως ἀγαπήσασα, σέ ἐκ ψυχῆς τὸν Δεσπότην, ὀπίσω σου ἔδραμε, δυάς ἡ αοίδιμος καί ὁμόζυγος, καί τερπνὰ ἅπαντα, καί δεσμὸν ἄλυτον, ὡς ἰστὸν ἀράχνης ἔλυσε, διό καί ἔτυχε, σοῦ τῆς βασιλείας Ἀθάνατε. Αὐτῶν οὖν ταῖς δεήσεσιν, ἱλασμόν οἰκτίρμον παράσχου μοι, τῶν πλημμελημάτων, καί δεῖξόν με ἀνώτερον παθῶν, τῶν ἐνοχλούντων μοι Δέσποτα, τὴν ψυχὴν ἐκάστοτε.

Παίδων ἐστερήθητε, τῆς ποθεινῆς ξυνωρίδος, προστάξει τῇ κρείττονι, καί τῷ βίῳ μένοντες ἀπαράκλητοι, τὴν φωνὴν ἤρατε, τὴν γενναιοτάτην, τοῦ Ἰωβ καί ἀνεκράξατε. Κύριος ἔδωκε, Κύριος καί πάλιν ἀφείλετο. Διό καί τό ποθούμενον, ἔργον εὐχερώς διηνύετε, καί πρὸς ἐρημίας, καί τόπους τοὺς

Αγίους εν χαρά, μεταναστεύοντες ώφθητε, ζεύγος Ιερώτατον.

Δόξα... Τού Αποστόλου

Ήχος δ' Θεοφάνους

Τήν τού θείου Πνεύματος σαφώς χάριν δεξάμενος, τής ιερωτάτης χορείας τών Αποστόλων, συναρίθμιος, Ιάκωβε γέγονας, όθεν καί ούρανόθεν τήν φερομένην ποτέ πνοήν βιαίαν, πυρίνη γλώσση εμπνευσθείς, τήν τών εθνών ακανθώδη έφλεξας αθεότητα. Χριστόν τόν Θεόν, Θεοκήρυξ ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Ο κριτής ήδη πάρεστι, τό κριτήριον έτοιμον, ο πρός τούτο φέρων θάνατος ήγγικεν, οι υπουργοί ετοιμότατοι, τά πάντα ηυτρέπιστα, τί ούν μέλλεις ώ ψυχή; τί βραδύνεις μή κράζουσα; ο Θεός ημών, καί Θεός τού ελέους ταίς πρεσβείαις, τής Μητρός σου οίκτειρόν με, καί πάσης ρύσαι κολάσεως.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμνάς η κυήσασα, τό αρνίον τό άμωμον, τό τήν αμαρτίαν ελθόν ιάσασθαι, παντός τού κόσμου Πανάχραντε, οικείω εν αίματι, τό σφαγέν υπέρ ημών, καί ζωώσαν τά σύμπαντα, σύ μί, ένδυσον, γυμνωθέντα τής θείας αφθαρσίας, εξ ερίου τού σου τόκου, περιβολήν θείας χάριτος.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά τής Οκτωήχου

Δόξα... τού Αποστόλου

Ήχος πλ. α'

Πιστώς πανηγυρίζομεν, τήν πάνσεπτον ημέραν τής σής μνήμης, σέ ανυμνούντες Ιάκωβε ένδοξε, ούχ ως Αλφαίου υιόν, αλλ' ως τού Χριστού Απόστολον, καί κήρυκα τής αυτού αρρήτου σαρκώσεως. Όθεν τώ δεσποτικώ θρόνω, σύν Ασωμάτοις αεί παριστάμενος, καί Αποστόλων καί Μαρτύρων χοροίς, εκτενώς ικέτευε, τού σωθήναι ημάς, τόν σωτήρα καί Θεόν ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις ασκητικών

Ρυσαι από ρομφαίας εχθρών, νύν τήν ψυχήν μου, Θεομήτορ πανάμωμε εν σοί γάρ καί εν τώ τόκω, τώ σώ Παρθένε αγνή, πάσα κατηργήθη τού αλάστορος, ισχύς καί ηφάνισται, τών δαιμόνων στρατεύματα, καί σωτηρία καί τών πόνων ανάπαυσις, τοίς πιστεύουσι, τώ σώ τόκω γεγένηται. Όθεν καγώ κραυγάζω σοι. Πολέμησον Δέσποινα, τούς πολεμούντας αεί με, καί δίκην τούτους απαίτησον, τής πρίν επηρείας, δι' ής πάσης μοι κακίας, πρόξενoi ώφθησαν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Βλέπουσα η αμνάς τόν αμνόν, Θεού τόν αίροντα τού κόσμου τά πταίσματα, εν ξύλω ανηρτημένον, καί πεπληγμένον πλευράν, θρηνωδούσα ταύτα απεφθέγγετο. Υιέ πώς ηνέσχου, θανατωθήναι ως άνθρωπος, Θεός υπάρχων, καί Δεσπότης τής κτίσεως, ει καί πέφηνας, σαρκοφόρος θελήματι; τίνος χάριν ετάχυνας, τόν δρόμον ποιήσασθαι, καί εγκατέλιπες μόνην, τέκνον εμόν τήν τεκούσάν σε, αγνώς ευεργέτα. Λόγον δός μοι μή βραδύνης, καί μέγα έλεος.

Απολυτίκιον

Τού Αποστόλου Ἦχος γ'

Απόστολε Ἄγιε Ἰάκωβε, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχῃ ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Τού Οσίου Ἦχος α'

Τού λίθου σφραγισθέντος

Τῆς ἐρήμου πολίτης, καί ἐν σώματι ἄγγελος, καί θαυματουργός ἀνεδείχθης, θεοφόρε πατήρ ἡνῶν Ἀνδρόνικε, νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχή, οὐράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καί τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα τῷ δέδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούτι διὰ σοῦ πάσιν ἰάματα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Αποστόλου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Χριστοῦ μαθητὴν υἱὸν Ἀλφαίου σέβω

Θεοφάνους

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'

Ὡς ἐν ἡπείρῳ

Χεῖρά μοι δίδου θεόπτα καί μαθητά, τοῦ Χριστοῦ Ἰάκωβε, τὴν σεπτὴν σου εορτὴν, εὐφημεῖν ὁρμήσαντι καί φῶς, τῇ καρδίᾳ μου ταῖς σαῖς, πρεσβείαις ἔλλαμψον.

Ρεῖθροις ἐνθέου σοφίας περικλυσθεῖς, ποταμός ἐξώρμησας, Παραδείσου τῆς τρυφῆς, καί τῆς γῆς τό πρόσωπον ροαῖς, εὐσεβείας ἀληθῶς, Σοφέ κατήρδευσας.

Ἱερωτάτῃ χορείᾳ τῶν Μαθητῶν, τοῦ Χριστοῦ Ἰάκωβε, συνετάγης συμπληρῶν, ἀριθμῶν τῶν δώδεκα, μεθ' ὧν, τῷ Δεσπότη παρεστῶς, ἡμῶν μνημόνευε.

Θεοτοκίον

Σέ Παναγία Παρθένε τόν οὐρανόν, ὃ τανύσας Κύριος, καί τὴν γῆν θεμελιῶν, οὐρανόν ἐπίγειον ἐκ σοῦ, προελθὼν μετὰ σαρκός, ἡμῖν ἀνέδειξε.

Ὁ κανὼν τῶν Οσίων, ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτόκοις

Δημητρίου

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ἀρματηλάτην Φαραῷ

Προκαθαρθείς σου τήν ψυχὴν Ἀνδρόνικε, ταῖς γενικαῖς ἀρεταῖς, καί θεϊκοῦ πόθου, πυρωθεῖς τοῖς ἀνθραξι, τὰς τῆς σαρκὸς ἐξέκλινας, πυρακτώσεις, τήν δρόσον, τήν θείαν εἶχες γάρ ἄνωθεν, σέ καταδροσίζουσιν πάντοτε.

Τῇ τοῦ Δεσπότη προσταγὴ πειθόμενος, ὡς πατριάρχης ποτέ, ὁ Ἀβραάμ Πάτερ, τήν σὴν γῆν κατέλιπες, καί συγγενῶν ἠλόγησας, γυναικὸς τε καὶ πλούτου, μακράν ἐγένου καὶ ἔρημον, μάκαρ καταμόνας κατώκησας.

Τὴν τοῦ Κυρίου ἐντολὴν πεπλήρωκας, πάντα πωλήσας τὰ σά, καί τοῖς πτωχοῖς νείμας, δι' αὐτῶν τήν ὄνησιν, τοῦ μαργαρίτου εὐρηκας, τοῦ τιμίου καὶ τούτον, λαβὼν ἐπλούτησας ἀφθονον, πλούτον τήν τῶν μύρων ἀνάβλυσιν.

Θεοτοκίον

Δημιουργεῖται βουληθεῖς ἐν μήτρᾳ σου, ὁ τοῦ Ἀδὰμ Πλαστοουργός, καὶ ὁ δρακί φέρων, Θεοτόκε σύμπαντα, ταῖς σαῖς ἀγκάλαις φέρεται, ὦ φρικτοῦ μυστηρίου! καὶ νήπιος ἀναδέδεικται, πάντων τῶν αἰῶνων ὁ Κύριος.

Τοῦ Ἀποστόλου Ὡδὴ γ'

Οὐκ ἔστιν Ἅγιος

Τοῦ θείου Πνεύματος σαφῶς, δεδεγμένος τὴν χάριν, τοῖς ἐν σκότει ὡς ὀρθρος, ἀνεδείχθης πρωῒνός, Ἡλίου τοῦ νοητοῦ, καταγγέλλων πάσι τὴν ἐμφάνειαν.

Ὁ πούς σου ἔστη προφανῶς, ἐν ευθύτητι Μάκαρ, περὶ τὸν Βασιλέα, τὸν ευθύν τε καὶ χρηστόν, χορεύων περιχαρῶς, καὶ βαδίζων τρίβον τὴν ουρανιον.

Υἱὸν τὸν ἀναρχον Θεοῦ, τὸν τὰ πάντα ποιοῦντα, θεϊκὴ ἐξουσία, ἀπλανή μυσταγωγόν, τὴν γνῶσιν τὴν ἀληθὴ, σέ μυσούντα, ἐσχηκας Ἰάκωβε.

Θεοτοκίον

Μαρία τῶν πάντων ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σέ πεποιθότων, ἡ τεκούσα τὸν Λογον, σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, ποικίλων με πειρασμῶν, καὶ κινδύνων, Πάναγνε διάσωσον.

Τῶν Οσίων

Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς

Ἐξωστρακίσθη τῆς Εἰσόδου, τῇ συμβουλῇ τῇ τῆς Εὐας, ὁ Ἀδὰμ, σύ δέ πεισθεῖς συμβουλία, τῆς συζύγου σου σοφέ, τοῦ Παραδείσου γέγονας, ἔνδον σὺν ταύτῃ χαίρων, πάντοτε μάκαρ Ἀνδρόνικε.

Ὁ κεκρυμμένως καὶ σοφῶς, οικονομῶν πάντα Λόγος, καὶ βροτοῦς πρὸς σωτηρίαν ἰθύνων, ἀπὸ γῆς πρὸς ουρανὸν, τοὺς ποθεινοὺς ἱμεθίστησι, παῖδας υμῶν τοὺς δύο, τρίβον ευθείαν δεικνύς ὑμῖν.

Τῆς ἐπικήρου καὶ φθαρτῆς, ἠλογηκότες ἀγάπης, τῆς ἐν γῇ, καταλιπόντες δὲ ταύτην, συνεδέθητε στοργή, πνευματικὴ Μακάριοι, ὅθεν καὶ νῦν οἰκεῖτε, ἔνθα Δικαίων σκηνώματα.

Θεοτοκίον

Η ασυγκρίτως Χερουβίμ, καί Σεραφίμ υπερτέρα, η Θεόν ανερμηνεύτως τεκούσα, καί τήν βρότειον αράν, εις ευλογίαν τρέψασα, ύμνοις αεί τιμάσθω, αυτή ημών γάρ πεποίθησις.

Ο Ειρμός

«Ο στερεώσας κατ' αρχάς, τους ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί ύδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τής Εκκλησίας στήριξον, ότι ουκ έστι πλήν σου, Άγιος μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τού Αποστολου

Ήχος πλ.δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τήν σοφίαν τήν όντως παιδαγωγόν, εσχηκώς σέ μουύσαν τά υπέρ νούν, σοφίαν εμώρνας, τών Ελλήνων Θεόπνευστε, καί εθνών εγένου, φωστήρ καί διδάσκαλος, εύσεβείας λόγοις, ρυθμίζων τούς άφρονas, όθεν οι ρυσθέντες, διά σου τής απάτης, αξίως υμνούμέν σε, καί πιστώς μακαρίζομεν. Θεηγόρε Ιάκωβε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τού Οσίου

Τόν ζυγόν τού Κυρίου τόν ελαφρόν, ολοψύχως επ' ώμων αναλαβών, αυτώ ηκολούθησας, Θεοφόρε Ανδρόνικε, καί κοσμικούς θορύβους, καλώς βδελυξάμενος, εν ταίς ερήμοις Μάκαρ, προθύμως εξέδραμες, ένθα καί τόν δρόμον, τής ασκήσεως Πάτερ, αμέμπτως διήνυσας, τώ Θεώ συγγινόμενος, διά τούτο βοώμέν σοι. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως πανάμωμος νύμφη τού Ποιητού, ως απείρανδρος Μήτηρ τού Λυτρωτού, δοχείον ως υπάρχουσα, τού Παρακλητού πανάμωμε, ανομίας με όντα αισχρόν καταγώγιον, καί δαιμόνων παίγνιον, εν γνώσει γενόμενον, σπεύσον καί τής τούτων, κακουργίας με ρύσαι, λαμπρόν οικητήριον, δι' αρετής απαρτίσασα, Φωτοδόχε ακήρατε, δίωξον τό νέφος τών παθών, καί τής άνω μεθέξεως αξίωσον, καί φωτός ανεσπέρου πρεσβείαις σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, ή αμνάς Θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυξε δακρύουσα, καί πικρώς ανεβόα, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους. Μακρόθυμε Κύριε, τού ελέους η άβυσσος, καί πηγή αγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι ούν, τών πταισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τά θεία πσθήματα.

Τού Αποστόλου Ωδή δ'

Χριστός μου δύναμις

Αυτός σε Κύριος, ο μόνος Άγιος, τή σεπτή ομηγύρει τών Μαθητών, Μάκαρ συνηρίθμησε, τήν ευαγή σου καί λαμπράν, πολιτείαν προορώμενος.

Θαυμάτων έμπλεως, τού Θείου Πνεύματος, γεγονώς Θεοκήρυξ εκ τών βροτών, νόσους εφυγάδευσας, καί πονηρίας πνευμάτων, τούς ανθρώπους ηλευθέρωσας.

Η θεία έλλαμψις, επιφοιτήσασα, τή καρδιά σου Μάκαρ θεολαμπή, ταύτην απειργάσατο καί δεκτικήν τών υπέρ νούν, χαρισμάτων κατεσκεύασε.

Θεοτοκίον

Τώ θείω τόκω σου, Παρθένε πάναγνε, τών Αγγέλων αι τάξεις καί τών βροτών, ήνωνται συστήματα. τόν ειρηνάρχην γάρ Χριστόν, καί σωτήρα πάντων τέτοκας.

Τών Οσίων
Εισακήκοα Κύριε

Οι ιδρώτες τών πόνων σου, οι εκ τής σαρκός σου εναποστάξαντες, Ιερώτατε Ανδρόνικε, εις οσμήν σου μύρου μετημείφθησαν.

Ωσπερ φοίνιξ υψίκομος, σύ εν ταίς ερήμοις Πάτερ εξήνθησας, καί Θεώ εκαρποφόρησας, γλυκυτάτους πόνους τών καμάτων σου.

Τών δακρύων τοίς χεύμασι, τήν τής ερημίας γήν κατεδρόσισας, καρποφόρον δέ απέδειξας, τήν ψυχήν σου πόνοις τής ασκήσεως.

Θεοτοκίον

Μή κενώσας ο Κύριος, κόλπους τούς Πατρώους, τήν σήν κατώκησε, μήτραν Κόρη τήν πανάχραντον, καί τόν κόσμον όλον ανεκαίνισεν.

Τού Αποστόλου Ωδή ε'
Τώ θείω φέγγει σου

Ηλίω Μάκαρ τώ νοητώ, σύνοικος τελών καί τās αυγās, νύν τās εκείθεν δεχόμενος, όπερ κατ' ουσίαν πρώτος εκείνός εστι, δεύτερος κατά χάριν γεγονόςς ένδοξε.

Νούν καθαρώτατον εσχηκώς, καί ειλικρινή σύ τήν ψυχήν, καί τήν καρδίαν κτησάμενος, τόν σεσαρκωμένον Θεόν εώρακας, τόν ακαταληψία κατανοούμενον.

Υποχωρεί σοι τώ Μαθητή, πάσα προφητεία καί πάσα, νομοθεσία Πανόλβιε, τόν γάρ ταύταις πάλαι προχαραττόμενον, αυτόπτως ηξιώθης Μάκαρ θεάσασθαι.

Θεοτοκίον

Ιδού Παρθένε προφητικώς, έσχες εν γαστρί σου, τόν επί πάντων Δεσπότην καί Κύριον, όν αφράστω τρόπω σεμνή γεγέννηκας, παρθένος μετά τόκον άφθορος μείνασα.

Τών Οσίων

Ορθρίζοντες βοώμεν σοι

Υμνήσωμεν Ανδρόνικον άσμασι, πάντες πιστοί, καί τήν τούτου σύνοικον, Αθανασίαν δοξάσωμεν, ο ύδόλως ώσπερ γέγραπται δέδωκας, σοίς οφθαλμοίς, ύπνον ουδέ άνεσιν, τοίς σοίς κροτάφοις Ανδρόνικε.

Εδόξασε τοίς μύροις σε Κύριος, Μάκαρ τούς σούς, πόνους προσδεξάμενος, ως θύμα όντως ευπρόσδεκτον.

Θεοτοκίον

Τόν ένα τής Τριάδος εκύησας, Κόρη φρικτώς, καί γάλακτι έθρεψας, βροτών τήν φύσιν τόν τρέφοντα.

Τού Αποστόλου Ωδή ς' Τού βίου τήν θάλασσαν

Οι πόδες ωραίοί σου, τήν ειρήνην απλανώς, ως ευαγγελιζόμενοι, τήν ειρήνην τήν όντως υπερφυή, καί νούν υπερέχουσαν, Μαθητά του Κυρίου πανσεβάσμιε.

Νοείν τό μυστήριον, καί κηρύττειν τό φρικτόν, τής του Θεού σαρκώσεως, ηξιώθης, Ιάκωβε πρωτουργός, ακτίνας δεξάμενος, παρ' αυτού του Υψίστου παμμακάριστε.

Ναός Θεού έμψυχος, ανεδείχθης καί ναούς, τούς τών δαιμόνων ώλεσας, καί ναούς εδομήσω τή του Χριστού, δυνάμει καί χάριτι, Αποστόλων τό θείον εγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον

Απάντων δεσπόζουσα, τών κτισμάτων ως Θεόν, τόν αγαθόν γεννήσασα, τών πταισμάτων μου Πάναγνε τάς ουλάς, εις τέλος εξάλειψον, ευσπλαγχνία χρωμένη του τεχθέντος εκ σου.

Τών Οσίων Χιτώνά μοι παράσχου

Τής φύσεως τό χαύνον ουδαμώς, τήν πρόθεσιν ήμβλυνεν, ήν περ εκέκτησο, προς τών πόνων ώ Οσία τά σκάμματα.

Αμείψασα τό ένδυμα σοφώς, τήν φύσιν ελάνθανες, όθεν ανύποπτον, τήν οδόν τής σωτηρίας διήνυσας.

Εγνώρισας τόν σύζυγον τόν σόν, οδώ πορευόμενον, ώ καί συνώδευσας, μηδαμώς τι προς αυτόν ομιλήσασα.

Θεοτοκίον

Ρημάτων Γαβριήλ σοι τήν φωνήν, Κόρη νύν προσάγομεν. Χαίρε ο Κύριος, μετά σου εύλογημένη βοώντές σοι.

Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος, φώς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Κοντάκιον τού Αποστολου
Ἦχος β' Τήν εν πρεσβείαις

Ως εωσφόρον εκλάμποντα πάσαν κτίσιν, τόν τού Χριστού αυτόπτην τε καί
θηγορον, ὕμνοις Ιάκωβον ευφημήσωμεν, γεραίροντες τήν τούτου πανήγυριν
σήμερον, πρεσβεύει γάρ αεί υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Τόν ουρανόθεν τού Λόγου μνηθέντα τήν γνώσιν, καί τρανώς τοίς εν γή τό
Ευαγγέλιον κηρύξαντα, Ιάκωβον τόν μέγαν προηρημένος, τού Αλφαίου τόν
γόνον, ανευφημήσαι, σέ δυσωπώ καταπέμψαι μοι χάριν, Χριστέ Ιησού, ο
πλήσας Πνεύματος θείου τόν σοφόν Μαθητήν σου, καί κήρυκα τούτον πάσι
τοίς πέρασι δωρησάμενος, καί πρέσβυν πρός σέ εύπρόσδεκτον, πρεσβεύει
γάρ αεί υπέρ πάντων ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Θ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Ιακώβου τού
Αλφαίου.

Στίχοι

Τόν σταυρόν Ιάκωβος αίρων ηδέως,
Ως έστι Σώτερ άξιός σου δεικνύει.
Αμφ' ενάτην Ιάκωβος ενί σταυρώ τετάνυστο.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ανδρονίκου, καί
Αθανασίας τής συμβίου αυτού.

Στίχοι

Σύσκηνον Ανδρόνικος Αθανασίαν,
Κόσμω τ' εν ασκήσει κάν πόλω έχει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Ποπλίας.

Στίχοι

Ρυσθείσα κόσμου τής πλάνης η Ποπλία,
Πόλου πρόσεισι φωλεοίς ως στρουθίον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Πέτρου.

Στίχοι

Εις ύψος αρθείς αρετών θείος Πέτρος,
Τόν χούν απεκδύς, ύψος ούρανού φθάνει.

Τή αυτή η μέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Δωροθέου Επισκόπου
Τύρου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού δικαίου Αβραάμ, καί τού ανεψιού αυτού Λώτ.

Στίχοι

Τίς οίκός εστιν. Αβραάμ τεθνηκότος.
Ου κόλπος άλλοις οίκος, ώς τώ Λαζάρω.

Υπήρξε τώ Λώτ ούρανός Σηγωρ νέα,
Εἰς δὲν φθάσας, πέφευγεν ὡς πύρ τὸν βίον.

Ταῖς τῶν αγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

**Τοῦ Ἀποστόλου Ὡδή ζ'
Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι**

Αὐλῶ φωτοχυσία, πεπυρσευμένος Ἀπόστολε, τοὺς ἐν ζόφῳ δεινῷ ἀγνωσίας
κεκρατημένους ἐφώτισας, Εὐλογητός εἰ κράζοντας, ὁ Θεός τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Λαμπάσι καὶ φρουκτωρίαις, λελαμπρυσμένον τοῦ Πνεύματος, τῶν ἐθνῶν ἡ
πληθὺς, σπέρμα θεῖον σε ὀνομάζει κραυγάζουσα. Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φρονήσει κεκοσμημένος, θεοδωρήτῳ κατέλυσας, τὴν τοῦ κόσμου σοφίαν
θεοφρόνως, κραυγάζων Ἰάκωβε. Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Αγίων ἀγιωτέρα, Παρθενομήτορ γεγένησαι, συλλαβούσα θεόν, ὃν ὑμνοῦντες
ἀπαύστως κραυγάζομεν. Εὐλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

**Τῶν Οσίων
Παῖδες Εβραίων**

Πάλαι καυχώμενον ἀμέτρως, τὸν ἀρχέκακον συλλήψεσθαι τὴν κτίσιν, ὡς
στρουθίον οἰκτρὸν, κατέρραξας δυνάμει, θωρακισθεῖς τοῦ Πνεύματος, καὶ
Σταυροῦ τῇ πανοπλίᾳ.

Φέρων ἐπ' ὤμων τὸν σταυρόν σου, ἠκολούθησας Κυρίῳ ὀλοψύχως, καὶ τῆς
δόξης αὐτοῦ, τετύχηκας τῆς θείας, ὡς πληρωτῆς Ἀνδρόνικε, τῶν αὐτοῦ
διαταγμάτων.

Δείκνυσι χάρις ἡ τῶν μύρων, τὴν πρὸς Κύριον σὴν Πάτερ παρρησίαν, τῶν
υδάτων καὶ γάρ, τὴν χύσιν ἐκμιμείται, εἰς σωτηρίαν πάντοτε, τῶν πιστῶν
προχεομένη.

Θεοτοκίον

Ἵνα θεώσῃ μου τὴν φύσιν, ὁ παντέλειος ἀρρήτως νηπιάζει, καὶ ἐκ σοῦ τῆς
Ἀγνῆς, προέρχεται ὁ λόγος, παραγαγὼν τὰ σύμπαντα, καὶ συνέχων καὶ
κρατύνων.

**Τοῦ Ἀποστόλου Ὡδή η'
Νόμων πατρῶων**

Ἱερομύστης τὰ οὐράνια, μεμυημένος μάκαρ ὄντως μυστήρια, διελήλυθας τὴν
σύμπασαν, οἰκουμένην κηρύττων μεγαλοφώνως, λόγον τὸν τῆς πίστεως
Χριστοῦ, καὶ διδάσκων Ἀπόστολε, τὴν ἀπόρρητον χάριν. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε

κραυγάζεις, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ὁλβιος ἔφυς καί μακάριος, ηξιωμένος πάσης μακαριότητος, ὡς συνόμιλος καί σύνοικος, γεγονώς τοῦ Δεσπότου, καί τήν ἐσχάτην ὄντως εὐκληρίαν πλμπυτήσας. καί τῷ Λόγῳ γηθόμενος, ἀνέμελπες Τρισμάκαρ. Τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Υπέρ τοῦ κόσμου πρέσβυς ἄριστος, πρὸς τόν Σωτήρα στήθι μάκαρ Ἰάκωβε, ἐξαιτούμενος τήν ἄνωθεν, καί πλουσίαν εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις, καί τοῖς ευφημούσί σε πιστῶς, τῶν πταισμάτων τήν ἄφεσιν, καί ψυχῶν σωτηρίαν. Τόν Κύριον υμνεῖτε βοῶσι, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σύ σωτηρίας πάσι πρόξενος, θεογεννήτορ ὠφθης μόνη πανύμνητε, τόν σωτήριον γεννήσασα, τοῦ Θεοῦ Θεόν Λόγον. δι' οὗ κόσμος σέσωσται τῆς πάλαι κατάρας, καί τοῖς πίστει κραυγάζουσιν, εὐλογίαν πηγάζει. Τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τῶν Οσίων

Τόν Βασιλέα τῶν ουρανῶν

Ταῖς τῶν δακρύων επιρροαῖς καταρδεύσας, τῆς ψυχῆς τήν ἄρουραν ἐδρέψω, τήν ἐκ τῶν θαυμάτων, ἀντίδοσιν πλουσίαν.

Τραυματισθείσάν μου τήν ψυχὴν ἁμαρτίαις, προσβοῶ σοι. Τῷ θείῳ σου φαρμάκῳ, ταύτην θεραπεύσαις, θεράπον τοῦ Κυρίου.

Τήν υπεράρχιον οἱ πιστοὶ ἀνυμνοῦμεν, εὐσεβῶς Τριάδα παναγίαν, τήν ἐκ τοῦ μή ὄντος, παραγαγούσαν πάντα.

Θεοτοκίον

Ὁ Δανιήλ σε προθεωρεῖ ὅρος Κόρη, ἀλαξεύτως ἐξ οὗ ἀπετμήθη, λίθος ὁ συντρίψας, βωμούς τούς τῶν εἰδώλων.

Ὁ Εἰρμός

«Τόν Βασιλέα τῶν ουρανῶν ὃν υμνοῦσι, στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων υμνεῖτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τοῦ Ἀποστόλου Ὡδὴ θ'

Ἀπορεῖ πάσα γλῶσσα

Ἐφανας κόσμῳ, ὥσπερ ἀστραπὴ διατρέχων, τοὺς ἐν τῷ σκότει πάλαι, καί σκιά τῆς ἀγνοσίας καθημένους, ἔλκων πρὸς τό φῶς τό ἄδυτον, τοῦ σαρκωθέντος μονογενοῦς Υἱοῦ, οὗ αὐτόπτης ἐγένου Μάκαρ, καί δραστικός ὑπηρέτης, ὃν μεγαλύνομεν.

Βιαίαν Μάκαρ, τήν ἐξ ουρανοῦ φερομένην, πνοήν ἐδέξω, γλῶσσάν τε πυρίπνοον πλουτήσας καταφλέγεις, δίκην ἀκανθῶν τήν ἄθεον κοσμοῦ σοφίαν, φωτιστικαῖς αὐγαῖς τοῦ κηρύγματος Χριστοῦ, λάμπων καί τήν ἀχλύν, διαλύων Θεομακάριστε.

Ωραισμένος κάλλει, ασυγκρίτω τῷ τοῦ Δεσπότη, καί Θεόφρον,
πεποικιλμένος λαμπηδόνας εξαστράπτεις, καί περιχαρῶς Ιάκωβε,
περιπολεύεις περί τόν θρόνον, ὄντος τοῦ Κτίστου καί Θεοῦ, ἔνθα τῶν
Αποστόλων, χορεῖται μακαριώτατε.

Ὡς απειράνδρως ἔσχες, ἐν γαστρί σου τόν Λόγον, οὕτως ἀφθόρως τίκεις,
διαμένουσα Παρθένος Θεοτόκε, τόν Εὐμανουήλ υπάρχοντα, τοῦτο κακεῖνο,
καί γάρ ομοῦ Θεός τε καί ἀνθρωπός ἐστι. Τοῦτον διπλοῦν τῇ φύσει εἰδότες,
σέ μεγαλύνομεν.

Τῶν Οσίων Κυρίως Θεοτόκον

Μετέστης τῶν προσκαίρων, χαίρων πρὸς τὰ ἄνω, καί σὺν Πατράσιν Ἁγίοις
σκηνώσας ἡμῶν, τῶν μεμνημένων σου Πάτερ, μέμνησο πάντοτε.

Εκβλύζεις τὴν τῶν μύρων, χάριν ἀκενώτως, καί τοῖς προστρέχουσι πάσι
παρέχεις πιστῶς, τῶν νοσημάτων τὴν λύσιν, Πάτερ Ἀνδρόνικε.

Προσδέχου μου τόν ὕμνον, ὦ δυάς Οσίων, καί ἀμοιβὴν μοι παράσχου τὴν
σὴν πρὸς Θεόν, ἱκετηρίαν πταισμάτων, ἐκλυτρουμένη με.

Θεοτοκίον

Υπέγραψε σὴν μήτραν, πάλαι τοὺς τρεῖς Παῖδας, μή καταφλέξασα κάμιнос,
Κόρη ἀγνή καί γάρ ἀφλέκτως ἐδέξω, πύρ τῆς θεότητος.

Ὁ Εἰρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ὁμολογούμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή,
σὺν ἀσωμάτοις χορεῖαις, σέ μεγαλύνοντες».

Εξαποστειλάριον Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ὡς μύστης καί Απόστολος, καί υπηρέτης ἀριστος, Χριστοῦ τοῦ μόνου
Δεσπότη, Ιάκωβε Θεοκῆρυξ, τοῦτον δοῦναι ἰκέτευε, τῷ βασιλεῖ τὰ τρόπαια,
καί ἱλασμόν πανεύφημε, ἀμαρτιῶν τοῖς τελούσι, τὴν παναγίαν σου μνήμην.

Θεοτοκίον

Σέ οἱ Προφῆται ἅπαντες, Παρθένε προηγόρευσαν, στάμνον καί ράβδον καί
πλάκα, καί ἀλατομητον ὅρος, καί κιβωτόν καί τραπεζαν, λυχνίαν
χρυσαιγίζουσαν, ἡμεῖς δέ σέ Θεοτόκον, ἀξίως ἀνευφημούμεν.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Ἐλαμψας Απόστολε, φωτειδὴς ὥσπερ ἥλιος, ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, καί
πάσαν κατηύγασας, οἰκουμένην μάκαρ, τῇ θεογνωσίᾳ, καί ἀπεδίωξας ἀχλύν,
πολυθεΐας, θείῳ κηρύγματι. Διό σου τὴν υπέρφωτον, καί ἀξιέπαινον σήμερον,
ἐκτελούντες πανήγυριν, εὐσεβῶς σε γεραίρομεν.

Εν ύψει καθήμενος, θεογνωσίας Ιάκωβε, υπεδέξω τού Πνεύματος, τήν χάριν φανείσάν σοι, τού πυρός εν είδει καί γλώσση πυρίνη, πάσαν κατέφλεξας σαφώς, τής ασεβείας ύλην πολύθεν. Διό σε ως Απόστολον, καί θεηγόρον γεραίρομεν, τήν αγίαν σου σήμερον, εκτελούντες πανήγυριν.

Εβρόντησας Πάνσοφε, τή οικουμένη διδάγματα, Ιερά καί σωτήρια, καί πάσαν εκάθηρας, ειδωλομανίας, τήν κτίσιν θεόφρον, καί κατεφώτισας λαούς, θεογνωσίας ταίς επιλάμψεσιν, ειδώλων τά τεμένη δέ, καταστρεψάμενος χάριτι, Εκκλησίας εις αίνεσιν, τού Θεού ημών ήγειρας.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Πιστώς πανηγυρίζομεν, τήν πάνσεπτον ημέραν τής σής μνήμης, σέ ανυμνούντες Ιάκωβε ένδοξε, ουχ ως Αλφαίου υιόν, αλλ' ως τού Χριστού Απόστολον, καί κήρυκα τής αυτού αρρήτου σαρκώσεως. Όθεν τώ δεσποτικώ θρόνω , σύν Ασωμάτοις αεί παριστάμενος, καί Αποστόλων καί Μαρτύρων χοροίς, εκτενώς ικέτευε, τού σωθῆναι ημάς, τόν Σωτήρα καί Θεόν ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε, καί δοξάζομέν σε οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγή τών ψυχών ημών.

Δοξολογία μεγάλη

Εις τήν Λειτουργίαν, τά Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος τού Αποστόλου, ή γ' καί ς' Ωδή.

Αρχή

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ευλαμπίου καί Ευλαμπίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Αγίων γ'.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Ηλίου λαμπρότερον, λελαμπρυσμένη η μνήμη σου, τοίς πιστοίς εξανέτειλε, τήν κτίσιν φωτίζουσα, θείαις φρυκτωρίαις, Ευλάμπιε μάκαρ, καί παθημάτων τήν αχλύν, καί τών δαιμόνων νύκτα διώκουσα, διό σε μακαρίζομεν, καί ετησίως γεραίρομεν, ως φωστήρα παγκόσμιον, πρεσβευτήν ως θερμότατον.

Σιδή ρω ξεόμενος, καί ταίς λαμπάσι φλεγόμενος, καί ειρκτή συγκλειόμενος, ξύλω αναρτώμενος, καί θηρίοις βρώμα, διδόμενος μάκαρ, απαρασάλευτος τόν νούν, διεφυλάχθης τή θεία χάριτι, καί νίκης διαδήματι, κατεκοσμήθης Ευλάμπιε, διά τούτο τήν μνήμην σου, χαρμοσύΝως γεραίρομεν.

Τὴν Εὐάν τόν τρώσαντα, καί Παραδείσου ἐξώσαντα, πολυμήχανον ἔτρωσας, τρωθεῖσα τῷ ἔρωτι, τοῦ Παμβασιλέως, Χριστοῦ Εὐλαμπία, καί υπομείνας στερρῶς, σώματος τρώσιν καί πάσαν βάσανον, διό μεθέξει κρείττονι, θείας θεώσεως ἔτυχες, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύουσα, τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε.

Δόξα... Ἦχος δ'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Τὴ φιλαδελφία ἡ ομωνυμία συγκραθεῖσα, καί ἡ ἀγνεία τὴ ἀπαθεία συμμιχθεῖσα, ἀβλαβῶς διεφύλαξε τῆς γνώμης τὸ εὐτονον. ὅπου γάρ Θεός ὁ ποθούμενος, κόσμος ὅλος καταπεφρόνηται. ὦ τοῦ θαύματος! ὁ ὅφις νενέκρωται, καί ὁ εἰς ὕψος ἀδικίαν λαλήσας, υποχθόνιος αὐταδέλφοις Μάρτυσι καταπέπτωκεν, Εὐλαμπίῳ τῷ σοφῷ καὶ Εὐλαμπία. Τούτοις ευστοχωτάτοις ἄσμασι βοήσωμεν, οἱ καλῶς ἐν Χριστῷ τόν δρόμον τελέσαντες, αἰτήσασθε τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐδωκας σημείωσιν

Χαίρε ἡλιόμορφε, ἡλίου ἀδυτον ὄχημα, ἡ τόν Ἥλιον λάμπασα, τόν ἀπερινόητον, χαίρε νοῦς ἀστράπτων, θείαις φρυκτωρίαις, ἡ λαμπηδὼν τῆς ἀστραπῆς, ἡ διαυγάζουσα γῆς τὰ πέρατα, ἡ ὄντως χρυσαυγίζουσα, ἡ παγκαλὴς καί πανάμωμος, ἡ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, τοῖς πιστοῖς ἐξαστράψασα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ρήγνυται χειρόγραφον, τὸ ἀπ' αἰῶνος νυγείσης σου, τῆς πλευράς Πολυέλεε, Ἀδάμ τοῦ προπάτορος, καί ἡ ἀπωσμένη, φύσις τῶν ἀνθρώπων, ρανίσιν αἵματος τοῦ σοῦ, καθαγιάζεται ἀνακράζουσα. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου. δόξα τῇ θεῷ σταυρώσει σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος δ'

Τῷ τῆς Τριάδος φωτί, ἡ αὐτάδελφος ξυνωρίς λαμπρυνθεῖσα, τῶν τυράννων τὴν ὠμότητα κατέβαλεν. ὅθεν καί τὴν φλόγα καταπατοῦντες, χορεύοντες ἔψαλλον. Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἅμα; Καί πρὸς ἑνθεον δόξαν ἀποβλέποντες, οὐρανίου δόξης κατηξιώθησαν, Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ ἡμῶν αἰὶ πρεσβεύοντες, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐδωκας σημείωσιν

Δαιμόνων κλονούμενον, ταῖς προσβολαῖς καί εἰς βάραθρον, ἀπωλείας ὠθούμενον, οἰκτεῖρησον Δέσποινα, καί στερέωσόν με, ἀρετῶν ἐν πέτρα, καί τὰς βουλὰς τῶν δυσμενῶν, διασκεδάσασα καταξίωσον, ποιεῖν με τὰ προστάγματα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ ἡμῶν, ὅπως τύχῳ ἀφέσεως, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Μήτηρ ἀπειρόγαμος, Θεοῦ ἐδείχθης Πανάμωμε, τοῦ Σταυρῷ ομιλήσαντος,

καί πάθη μειώσαντος, τοῖς Τιμίοις τούτου, πάθεσι καί πόνοις, οὓς περ
υπέμεινεν εκών, διά τό σώσαι βροτούς εν χάριτι, διό καμέ δυσώπησον,
σωθήναι σαῖς παρακλήσεσι, Μητροπάρθενε Δέσποινα, τών Αγγέλων
υπέρτιμε.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, εν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους εκομίσαντο τῆς
αφθαρσίας, εκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ημῶν, σχόντες γάρ τήν ἰσχύν σου, τοὺς
τυράννους καθείλον, ἐθραυσαν καί δαιμόνων, τά ἀνίσχυρα θράση.
Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τὰς ψυχὰς ημῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί ο παρῶν τῶν
Αγίων, οὐ ἡ Ακροστιχίς.

Τήν λαμπράν υμνῶ Μαρτύρων ξυνωρίδα. Ἰωσήφ.

Ὠδή α' Ἦχος πλ. β'

Ὡς εν ηπειρίῳ

Ταῖς φανοτάταις ἀκτίσι τῆς τριλαμπούς, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ἐλλαμπόμενοι
αυγῆς, φωτισμόν αἰτήσασθε ἡμῖν, τήν πανέορτον υμῶν μνήμην γεραίρουσιν.

Ἡλιακὰς ἀπαστράπτει μαρμαρυγὰς, ἡ σεπτὴ καί εὐσημος, τῶν Μαρτύρων
Εορτὴ, καί τῆς γῆς τὰ πέρατα αεί, καταυγάζει μυστικῶς, σθένει τοῦ
Πνευματος.

Νέω εν σώματι Μάρτυς τόν παλαιόν, τῆς κακίας ἄρχοντα, κατεπάλαισας
στερρῶς, υπομείνας βάσανα καί πύρ, καί δεινῶν ἐπιφορὰς, μάκαρ Εὐλάμπιε.

Θεοτοκίον

Λελυτρωμένοι Παρθένε προγονικῆς, καταδίκης ἀχραντε, τῇ γεννήσει σου
σαφῶς, εν φωναῖς ασμάτων σε αεί, μακαρίζομεν πιστοί, ως Θεομήτορα.

Ὠδή γ'

Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ως σύ

Αγώνας ἤνυσας στερρῶς, υπομείνας βασάνους, καί πικρὰς τιμωρίας, τῶν
μελλόντων ἀγαθῶν, νευρούμενος προφανῶς, ταῖς ἐλπίσιν, ἐνδοξε Εὐλάμπιε.

Μαρτύρων εὐκλειαν φαιδράν, περικείμενον Μάρτυς, καθορώσά σε ὅλην, ταῖς
βασάνοις εαυτήν, ἐκδέδωκεν ἡ σεμνή, Εὐλαμπία, ἀδελφὰ φρονούσά σοι.

Ποθήσας Μάρτυς τόν Χριστόν, τὰ ορώμενα πάντα, εἰς οὐδέν ἐλογίσω, τῶν
τυραννούντων ορμὰς, Εὐλάμπιε ἀθλητά, ολεθρίους, πίστει τροπώσάμενος.

Θεοτοκίον

Ρυσθήναι πάσης πονηράς, εναντίων εφόδου, καί παθών ψυχοφθόρων, καί κινδύνων χαλεπών, τους σέ τιμώντας αεί, Θεοτόκε, πάνανγε ικέτευε.

Ο Ειρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καί στερεώσας ἡ μάς, ἐν τῇ πέτρα τῆς ὁμολογίας σου».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τῶν βασάνων τά νέφη τά χαλεπά, Αθληταί παριδόντες καρτερικῶς, ὡς ἥλιος χάριτι, τοῦ Σωτήρος ἐλάμψατε, ἀδελφική στοργὴ δέ, ἐνθέως συνδούμενοι, ἐφ' ὁμοίοις πόνοις, λαμπρῶς ἐδοξάσθητε, ὅθεν μετὰ τέλος, ἀτελεύτητον χάριν, ἐξ ὑψους ἐδέξασθε, θεραπεύειν νοσήματα, Αθλοφόροι αὐτάδελφοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νύν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην πανάμωμε, ἀμαρτιῶν τε φόρτῳ, ὀφθείσαν ὑπέραντλον, καὶ ἐν πυθμένι Ἄδου, ἐλθεῖν κινδυνεύουσιν, φθάσον Θεοτόκε, τὴ θερμὴ σου πρεσβεία, καὶ σῶσον παρέχουσα, τὸν λιμένα τὸν εὐδίων, ἵνα πίστει κραυγάζῳ σοι. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν. σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δούλός σου Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρόουσα καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεέ υπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ πιστὴς ἐκβοήσωμεν. Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσιν, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὡδὴ δ'

Χριστὸς μου δύναμις

Αγρίων χάσματα, θηρῶν ἐφίμωσας, ἐπικλήσεσι θείαις Ἀγγελικῇ, δόξῃ καλλυνόμενος, καὶ μαρτυρίου ιεραῖς, φωταυγίαις λαμπρυνόμενος.

Ναὸν σε ἐμπυχον, ναὸν πανάγιον, ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις Μάρτυς σοφέ, εὐράτο Εὐλάμπιε, ὦ κραταιούμενος Ναούς, τῶν εἰδώλων κατηδάφισας.

Υπήρξας ἀσειστος, ἀκαταπτόητος, ἀπερίτρεπτος πάσαις ἐπιβολαῖς, χαλεπῶν κολάσεων, κραταιουμένη ἐν Χριστῷ, Εὐλαμπία παναοίδιμε.

Μαρτύρων αἵμασι, καλλωπιζόμενοι, καὶ ὁμόνοιαν πίστει ἀδελφική, σῶζοντες Μακάριοι, τῶν διωκτῶν τὰς ζοφεράς, ἐπινοίας διεκρούσασθε.

Θεοτοκίον

Νοήσας πόρρωθεν, εμφαντικώτατα, Αββακούμ σε εκάλει όρος Αγνή, αρεταίς κατάσκιον, εξ ού επέφανεν ημίν, ο φωτίζων τάς ψυχάς ημών.

Ωδή ε'

Τώ θείω φέγγεισου Αγαθέ

Ως όρθρος έλαμψας ευπρεπής, ως ημερινός όντως αστήρ, ως φαινότατος ήλιος, άθλων καί σημείων μαρμαρυγαίς τούς Πιστούς, ενθέως καταυγάζων, Μάρτυς Ευλάμπιε.

Μεγίστοις πόνοις εγκαρτερών, καί τάς ανενδότους τών δεινών, επιφοράς λογιζόμενος, Μάρτυς ως ηδίστας τρυφάς Ευλάμπιε, τάς θείας αντιδόσεις, χαίρων κεκλήρωσαι.

Αιμάτων ρείθρα Μάρτυς σεμνή, χέουσα εκτήσω τής Τρυφής, σύ τόν χειμάρρουν πανεύφημε, καί τήν δι' αιώνος δόξαν αμάραντον, καί τήν εν Παραδείσω, τερπνήν απόλαυσιν.

Θεοτοκίον

Ρομφαίαι πάσαι τού δυσμενούς, άχραντε πανάμωμε Αγνή, όντως εις τέλος εξέλιπον, σύ γάρ τόν απάντων Θεόν εκύησας, τόν Σταυρώ καθελόντα, τούτου τό φρύαγμα.

Ωδή ς'

Τού βίου τήν θάλασσαν

Τεινόμενοι Μάρτυρες, καί στρεβλούμενοι δεινώς, καί τοίς θηρσί ριπτόμενοι, καί μεληδόν κοπτόμενοι καί πυρί, ενύλω φλεγόμενοι, τήν αμώμητον πίστιν ούκ ηρνήσασθε.

Υψούμενα κύματα, τών κολάσεων σφοδρώς, δικαστικάίς προστάξεσι, τό σταθιρόν τής γνώμης τών Αθλητών βυθίσαι ουκ ίσχυσε, τή γάρ θεία παλάμη εκρατύνοντο.

Ροαίς απεπνίξατε, Φαραώ τόν δυσμενή, τού εκχυθέντος αίματος, τήν δέ Χριστού ηρδεύσατε ευσεβώς, αήττητοι Μάρτυρες, Εκκλησίαν, τή πίστει αναθάλλουσαν.

Θεοτοκίον

Ως όμβρος κεκενωται, εν τή μήτρα σου Θεός, δι' ευσπλαγχνίαν άφατον, καί τόν χειμάρρουν άπαντας τής τρυφής, επότισε Δέσποινα, καί τήν κτίσιν φθαρείσαν εκαιούργησε.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βώ σοι. Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον Ἦχος γ'
Ἡ Παρθένος σήμερον

Τούς γενναίους Μάρτυρας, καί ἀδελφούς κατὰ σάρκα, τόν σοφόν Ευλάμπιον, καί Ευλαμπίαν τιμῶμεν, οὔτοι γάρ τῶν τυραννούντων μηχανουργίας, ἤσχυναν τή δυναστείᾳ τοῦ σταυρωθέντος. ἀνεδείχθησαν διόπερ, Μαρτύρων δόξα, ομοῦ καί καύχημα.

Ο Οἶκος

Τήν δυάδα πιστοί τῶν Αθλοφόρων σήμερον, ἐν ὠδαῖς ἱεραῖς καί ὕμνοις εὐφημήσωμεν, ὅτι τῶν εἰδώλων καθεῖλον τήν πλάνην, πολυθείας τό πύρ κατασβέσαντες, καί δαίμονας ἤσχυναν, τῶν δέ τυράννων τόν θυμόν οὐκ ἐπτηξαν ξίφη τε καί πύρ μή δειλιάσαντες, οὔτε θηρίων ορμᾶς ἀγρίων, ἀγωνισάμενοι καλῶς, Ευλάμπιος ὁ εὐκλεής, σύν τῇ σεπτῇ Ευλαμπίᾳ, ἀδελφοί σύναθλοι δειχθέντες, Μαρτύρων δόξα, ομοῦ καί καύχημα.

Συναξάριον

Τή Ι' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ευλαμπίου καί Ευλαμπίας.

Στίχοι

Καί προφθάσασα τήν τομήν Ευλαμπία.
Ευλαμπίῳ τμηθέντι κοινωνεῖ στέφους.
Τμήθησαν δεκάτη Ευλάμπιος ἡδέ ἀδελφή.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων διακοσίων Μαρτύρων, τῶν συναναιρεθέντων τῷ Ἀγίῳ Ευλαμπίῳ.

Στίχοι

Ἀνδρῶν τετραπλήν οἶδα πεντηκοντάδα,
Ξίφει τελειωθεῖσαν, ὦ θεοῦ τέλους!

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Βασιανοῦ.

Στίχοι

Ο Βασιανός, τόν κάτω λιπῶν βίον,
Χαίρων πρὸς αὐτήν τήν ἄνω χωρεῖ βάσιν.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Θεοφίλου τοῦ Ομολογητοῦ.

Στίχοι

Τήν κλήσιν ἔργοις Θεόφιλος δεικνύων,
Θεανδρικής ἠθλησεν εἰκόνης χάριν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Νεανίας τρεῖς ἐν χάριτι μιμούμενοι, τό πύρ κατεπατήσατε, δροσιζόμενοι τῷ αὐλῷ Πνεύματος πυρί, καί ψάλλοντες Μάρτυρες Χριστῷ, Ευλογητός εἶ ὁ

Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ξεομένης τῆς σαρκός ἡ πρὸς τὸν Κτίσαντα, ἀγάπη ἐκρατύνετο, οἱ γάρ Ἅγιοι ολοτρόπῳ Νεύσει πρὸς Θεόν, θεούμενοι ἐμελπον πιστῶς. Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τών Πατέρων ημών.

Υπερείδων σου καρδίας τὰ κινήματα, ταῖς θείαις ἀναβάσεσιν, ἐν ἀσαλεύτῳ, Ἀθλοφόρε πέτρα τῆς ζωῆς, ἀκλόνητος ἵστασο βοών. Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νεανίας τρεῖς ἡ κάμιнос οὐκ ἐφλεξε, γέννησιν προτυπούσα τὴν σὴν, τό γάρ θεῖον πύρ, σέ μή φλέξαν ὠκησεν ἐν σοί, καί πάντας ἐφώτισε βοάν. Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τών Πατέρων ημών.

Ὡδή η'

Ἐκ φλογός τοῖς Οσίοις

Ὁραιότατος ὠφθης ψυχὴ καὶ σῶματι, τών βασάνων νιφάσι καταχωννύμενος, Μάρτυς ἀθλητὰ, οὐδαμῶς δέ ἠττώμενος, μέλπεις τῷ Δεσπότη, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρητορεύοντες ἅμα λόγον τὸν ἐνθεον, ἐξεφαύλισαν πόθῳ δόγμα τό ἄθεον, οἱ ἀδελφική, ἀγχιστεία συνδούμενοι, Μάρτυρες τοῦ πάντων Θεοῦ καὶ Βασιλέως.

Ἱερεία καὶ θεία ολοκαυτώματα, ἐθελόθυτοι ἄρνες ἁμῶμα σφάγια, κάρπωμα δεκτόν, τῷ Θεῷ προσηνέχθητε, ἐν ἐπουρανίῳ, τραπέζῃ Ἀθλοφόροι.

Διαυγὴ σε ἀστέρα φωτοειδέστατον, ἱαμάτων ἀκτίσι καταλαμπρύνοντα, πάντων τὰς ψυχάς, ἀθλοφόρε Εὐλάμπιε, πίστει ἐγνωκότες, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἀπειρόγαμε Κορὴ χαίρε πανάμωμε, ὁ λιμὴν τών ἐν ζάλῃ χαίρε Θεόνυμφε, τών αμαρτωλῶν, χαίρε τό ἱλαστήριον, χαίρε ἡ τεκούσα, Θεόν σεσαρκωμένον.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐκ φλογός τοῖς Οσίοις δρόσον ἐπῆγασας, καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας, ἅπαντα γάρ ὁράς, Χριστέ μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σε υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν

Ἰδεῖν τὴν δόξαν τοῦ Παντοκράτορος, ἐπιποθὼν καὶ κάλλος δέ αὐτοῦ τό ἀμήχανον, ἀδοξίαν τοῦ βίου παρέδραμες, ἀτιμον ὑπομείνας, θάνατον ἐνδοξε, δόξαν προξενούντά σοι αἰεὶ, Μάρτυς Εὐλάμπιε.

Ὡς φῶς ὡς λύχνος αἰλαμπέστατος, τοῖς ἐν νυκτί τοῦ βίου καθωράθης Εὐλάμπιε, ἀγνωσίας τό σκότος ἐδίωξας, ἔλυσας παθημάτων τὴν ἀμαυρότητα,

φέγγει ιαμάτων, Αθλητά Θεομακάριστε.

Στολαίς βαφείσαις υμών εξ αίματος, μαρτυρικού ωραίους εαυτούς
περιστεύσαντες, στεφηφόροι Κυρίω παρίστασθε, μέλποντες σύν Αγγέλοις,
Άγιος, Άγιος, Άγιος Τριάς, η παντουργός καί παντοδύναμος.

Ημών τών πίστει τήν αεισέβαστον, καί ιεράν καί πλήρη φωτισμού καί
λαμπρότητος, αθλοφόροι Μάρτυρες, τελούντων υμών, Μνήμην καί
προσκυνούντων, πίστει τά λείψανα, μέμνησθε παντοίων πειρασμών, πάντας
λυτρούμενοι.

Θεοτοκίον

Φωτός δοχείον τού αναλάμψαντος, θεοπρεπώς εκ σου τής καθαράς
Παναμώμητε, τής ψυχής μου τά όμματα φώτισον, σκότος τής αγνωσίας
αποδιώκουσα, καί τής αμαρτίας τήν αχλύν, εξαφανίζουσα.

Ο Ειρμός

Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ού τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα,
διά σου δέ Πάναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος σε σαρκωμένος, όν
μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις, Στρατιαίς σέ μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Αξίως εποφείλομεν, υμνείν τούς ουρανόφρονας, Ευλάμπιον Ευλαμπίαν, τούς
ιερούς αθλοφόρους, ώς αυταδέλφους Μάρτυρας, καί τήν αυτών
υπέρλαμπρον, μνήμην τελείν εν άσμασιν, υπέρ τού κόσμου γάρ ούτοι,
εξιλεούνται τό θείον.

Θεοτοκίον Όμοιον

Ρανίσι τού ελέους σου, κατάρδευσον Πανάμωμε, τήν εκτακείσαν ψυχήν μου,
τής αμαρτίας τή καύσει, καί σκοτισθέντα πάθεσι, τόν νούν μου Φωταγωγή
σον, τούτον σαφώς ιθύνουσα, πρός άϋλον θεωρίαν, τού σου Υιού Θεοτόκε.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

Ακολουθία τών Αγίων Πατέρων τής Ζ' οικουμενικής Συνόδου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν, στιχολογούμεν τό, Μακάριος ανήρ. Εις δέ τό,
Κύριε εκέκραξα, ιστώνμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα γ' καί
Ανατολικόν α' καί τών Αγίων Πατέρων Στιχηρά Προσόμοια ς'.

Έχος πλ. β'

Η απεγνωσμένη

Τάς επτά Συνόδους τάς τών Πατέρων, κατά διαφόρους καιρούς συστάσας, εις
ένα συνήθροισεν ενί Κανόνι τώ δε, μάλα καλώς ο Πατριάρχης, ό Γερμανός ο
νέος, γράφων ομού τε καί κρατύνων, τά δόγματα τά τούτων, ός καί πρέσβεας

αυτούς αγρύπνους, τῆς σωτηρίας τῷ Κυρίῳ προβάλλεται, καί τοῦ ποιμνίου
συμ πο ἴμενας.

Τό τοῦ Νόμου γράμμα παισίν Εβραίων, ἔθετο τιμίαν τήν εβδομάδα, σκιά
προσανέχουσι, καί λατρεύουσι ταύτη, ἤν περ Πατέρες συνδραμόντες, ἐν
επτάδι Συνόδων, νεύσει Θεοῦ τοῦ ἐν ἐξάδι, ἡμερῶν σύμπαν τόδε,
απαρτίσαντος, καί τήν ἐβδόμην εὐλογήσαντος, σεμνοτέραν εἰργάσασθε, ὅρον
ἐκθέμενοι Πίστεως.

Τήν Τριάδα πάσιν ἐκ τῶν πραγμάτων, τῆς κοσμογενείας οὖσαν αἰτίαν,
τρανώς παρεδώκατε, τρισόλβιοι Πατέρες, τρεῖς γάρ καί τέσσαρας Συνόδους,
μυστικωτάτῳ λόγῳ θέντες, καί ἐκδικοὶ φανέντες, τοῦ ὀρθοδόξου λόγου, τά
στοιχεῖα τά τέσσαρα ὄντα, καί τήν Τριάδα ἐνεφήνατε, κτίσασαν ταῦτα, καί
κόσμον ποιήσασαν.

Ἦρκεσε καί μία ζωὴν ἐμπνεύσαι, τῷ κειμένῳ γόνῳ τῆς��πουργούσης,
Προφήτου ἀνάκαμψις Εἰσσαιέ τοῦ πάνυ, ὅμως ἀνέκαμψεν ἐπτάκις, καί
συνέκυψε τούτῳ, οἷα προόπτῃς προαγγέλλων, τὰς ὑμῶν συνελεύσεις, αἷς τήν
νέκρωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐψυχώσατε, θανατώσαντες Ἄρειον, καί τοὺς
ἐκείνῳ συγ κάμ νοντας.

Τόν διηρημένον Χριστοῦ χιτῶνα, καί διερρηγμένον κυσὶν υλάκταις, σοφῶς
συνερράψατε σεβάσμιοι Πατέρες, βλέπειν τήν γύμνωσιν τήν τούτου, μηδαμῶς
ἐνεγκόντες, ὥσπερ ὁ Σὴμ τε καί Ἰάφεθ, τήν πατρῶαν τό πάλαι,
καταισχύναντες τόν πατραλοῖαν, καί τοὺς ἐκείνῳ συμφρονήσαντας Ἄρειον,
τόν τῆς μανίας ἐπώνυμον.

Τοὺς Μακεδονίους καί Νεστορίους, καί τοὺς Εὐτυχέας καί Διοσκόρους,
Ἀπολλιναρίους τε Σαβελλιοσεβήρους, λύκους βαρεῖς ἀποδειχθέντας, ἐν
δέρμασι προβάτων, πόρρῳ τῆς ποιμένης τοῦ Σωτήρος, ὡς ἀληθεῖς Ποιμένες,
ἀπηλάσατε γυμνοὺς κωδίων, τοὺς τρισαθλίους καταστήσαντας ἀριστα, ὅθεν
ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας
ἀνευφημήσωμεν, τοὺς μελῶ δῆσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, μέλος
ἐναρμόνιον θεολογίας, Τριαδα μίαν ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καί θεότητα,
τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καί Ὀρθοδόξων προμάχους, τοὺς πρεσβεύοντας
πάντοτε Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Καί νύν... Θεοτοκίον
τό α' τοῦ Ἦχου**

Εἰσοδος, Φῶς ἱλαρόν. Τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καί τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. 14, 14-20)

Ακούσας Ἀβραμ, ὅτι ηχμαλώτεται Λώτ ὁ ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους οικογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καὶ οκτώ, καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν, καὶ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα αὐτός, καὶ οἱ Παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ καὶ ἐπάταξεν αὐτοὺς καὶ κατεδίωξεν αὐτοὺς ἕως Χοβάλ, ἢ ἐστὶν ἐν ἀριστερά ὁ Δαμασκοῦ, καὶ ἀπέστρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδόμων, καὶ Λωτ τὸν ἀδελφιδοῦν αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὸν λαόν, Εξήλθε δὲ βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ ὁ μετὰ τὸ υποστρέψαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ Χοδολλογόμορ καὶ τῶν βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβύ, τοῦτο ἦν πεδῖον Βασιλέως, καὶ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ἐξήνεγκεν ἄρτους καὶ οἶνον, ἦν δὲ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, καὶ εὐλόγησε τὸν Ἀβραμ, καὶ εἶπεν. Εὐλογημένος Ἀβραμ τῷ Θεῷ τῷ Ὑψίστῳ, ὅς ἐκτίσεν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Καὶ εὐλογητός ὁ Θεός ὁ Ὑψιστος, ὅς παρέδωκε τοὺς ἐχθροὺς σου υποχείριους σοι.

Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 1, 8-11, 15-17)

Ἐλπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱούς, Ἰσραὴλ ἴδετε, παρέδωκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν, εἰσελθόντες κληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν ὑμῶν, τῷ Ἀβραάμ καὶ τῷ Ἰσαάκ καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτοὺς. Καὶ εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς. Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς, καὶ ἰδοὺ ἐστε σήμερον ὡσεὶ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος ὁ Θεός τῶν Πατέρων ὑμῶν προσθείη ὑμῖν, ὡς ἐστὲ χιλιοπλασίως, καὶ εὐλογήσαι ὑμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας σοφοὺς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετοὺς, καὶ κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐφ' ἡμῶν, χιλιάρχους καὶ εκατοντάρχους, καὶ πεντηκοντάρχους, καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς κριταῖς ὑμῶν. Καὶ ἐνετειλάμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων. Διακούετε ἀναμέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ Κρίνατε δικαίως ἀναμέσον ἀνδρός καὶ ἀναμέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Καὶ τοῦ προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώσει πρόσωπον ἐν κρίσει, κατὰ τὸν μικρὸν καὶ κατὰ τὸν μέγα κρινεῖς, οὐ μὴ υποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστί.

Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 10, 14-21)

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱούς Ἰσραὴλ, ἰδοὺ, Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανός, καὶ ὁ οὐρανός τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ. Πλὴν τοὺς πατέρας ὑμῶν προεῖλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτοὺς, καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτοὺς, ὑμᾶς παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμεῖσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἐτι, ὁ γάρ Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν, οὗτος Θεός τῶν Θεῶν, καὶ Κύριος τῶν Κυρίων, ὁ Θεός ὁ μέγας, καὶ ἰσχυρός, καὶ φοβερός, ὅς τις οὐ θαυμάζει πρόσωπον, οὐδ' οὐ μὴ λάβῃ δῶρον, ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ καὶ ὀρφανῷ καὶ χήρᾳ, καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσηλύτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ

πρός αυτόν κολληθήσῃ, καί ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὁμῇ, αὐτὸς Καύχημά σου, καί αὐτὸς Θεός σου, ὅς τις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καί τὰ ἑνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τὴν Λιπὴν, τὰ συνήθη

Δόξα... Ἦχος γ'

Ἀποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φυλακες γεγονάτε Ἅγιοι Πατέρες, τῆς γάρ Ἀγίας Τριάδος τὸ ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον συνοδικῶς κατεβάλετε. Μεθ' ὃν καί Μακεδονιον, Πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχέα καί Διόσκορον, Σαβέλλιον τε καί Σεβήρον, τὸν Ἀκέφαλον. Ὡν τῆς πλάνης αἰτήσασθε, ρυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον, ἐν τῇ πίστει διατηρεῖν δεόμεθα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σέ θαρροῦμεν, εἰς σέ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πάσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστὶ. Πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος δ'

Τὴν ἐτήσιον μνήμην μερον, τῶν θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης, συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν ὀρθοδόξων τὰ συστήματα, εὐσεβοῦντες πιστῶς εορτάσωμεν. Οὗτοι γάρ τοῦ δεινοῦ Ἀρείου τὸ ἄθεον δόγμα, εὐσεβοφρόνως καθεῖλον, καί τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, συνοδικῶς τούτον ἐξωστράκισαν, καί τρανῶς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁμοούσιον καί συναῖδιον, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πάσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν, ἐν τῷ τῆς Πίστεως Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καί εὐσεβῶς τούτο ἐκθέμενοι. Ὅθεν καί ἡμεῖς τοῖς θείοις αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν, καί τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐν μιᾷ θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ὁ αὐτός

Νεύσον παρακλήσεσι, σὺν οἰκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα, σέ γάρ μόνην ἀσφαλὴ, καί βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν, καί τὴν σὴν προστασίαν κεκτὴ μεθα. Μὴ αἰσχυνθώμεν Δέσποινα, σέ προσκαλούμενοι, σπεύσον εἰς ἡμετέραν, τῶν σοὶ Πιστῶς βοώντων. Χαίρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καί σκέπη, καί σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον

Δόξα... Τῶν Πατέρων

Ἦχος πλ. δ'

Ὑπερδεδοξασμένος εἰ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ φωστήρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καί δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν πάντας

ημάς οδηγήσας, πολυεύσπλαγχνε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος πλ. δ'

Ο δι' ημάς γεννηθείς εκ Παρθένου, καί σταύρωσιν υπομείνας Αγαθέ, ο θανάτω τον θάνατον σκυλεύσας, καί Ἐγερσιν δείξας ως Θεός, μή παρίδης ούς έπλασας τή χειρί σου, δείξον τήν φιλανθρωπίαν σου ελεήμον, δέξαι τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν υπέρ ημών καί σώσον Σωτήρ ημών, λαόν απεγνωσμένον.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, αντί δέ του, Αμώμου λέγομεν τόν Πολυέλεον, Καθίσματα Αναστάσιμα, καί τά λοιπά ομοίως, κατά τήν συνήθειαν.

Είτα οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων Πατέρων εις ς'.

Ο Κανών τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Υμνώ μακάρων συνδρομήν τήν εβδόμην.

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

Αρματηλάτην

Υμνολογήσαι τήν εβδόμην άθροισιν, εφιμένω μοι νύν, τήν τών επτά δίδου, χαρισμάτων σύνοδον, τού Παρακλητού Κύριε, τήν σοφίσασαν ταύτην, γλωσσοπυρσεύτως, καί βλάσφημον, πάσαν γλωσσαλγίαν σιγήσασαν.

Μείζων αρχήθεν αριθμών ο έβδομος, δημιουργίας καί γαρ, τής τού Θεού πάσης, πρωτοτύπως γέγονεν, η παντελής κατάπαυσις, εις εβδόμην ημέραν, καί νύν πασών τών αιρέσεων, λήξις εις ισάριθμον Σύνοδον.

Νενικηκώς τόν θεομάχον Άρειον, εν τή Νικαία τό πρίν, ποιμαντική ράβδω ορθοδόξοις ίθυνε, τήν Εκκλησίαν δόγμασιν, ο χορός τών Πατέρων, καί νύν εν ταύτη κατήσχυνε, τούς Εικονομάχους ο σύμμαχος.

Θεοτοκίον

Ως οι Πατέρες ευσεβώς edίδαξαν, ομολογούμεν πιστώς, Παρθενικήν μήτραν, ανωδίνως τέξασαν, μετά σαρκός τόν άσαρκον, προσκυνούμεν τε τούτου, στηλογραφούντες τήν μόρφωσιν, καί τιμητικώς ασπαζόμεθα.

Ωδή γ'

Ο στερεώσας κατ' αρχάς

Μή σαλευθήναι τού Χριστού, τήν αρραγή Εκκλησίαν, υπ' αυτού

μυσταγωγούμενοι θείοι, Ποιμένάρχαι τούς αυτήν, παρασαλεύσαι θέλοντας, ως Αντιχρίστου μοίρας, τών εύσεβών παρεσάλευσαν.

Ανακαθαίρει θολερούς, καί βορβορώδεις χειμάρρους, εκ πηγών τού σωτηρίου αντλήσας, καί διψώντα τόν λαόν, τόν τού Χριστού κορέννυσι, τών διδαχών τοίς ρείθροις, ο τών Πατέρων κατάλογος.

Κατά τών όντως μισητών, Χριστιανοκατηγόρων, συνδρομή τών φιλοχρίστων εβδόμη, εν τή πολει τή λαμπρά, τών Νικαέων γέγονεν, ής Βασιλείς Ειρήνη, καί Κωνσταντίνος συνήγοροι.

Θεοτοκίον

Άπας απέστω δυσσεβής, ο τήν εικόνα μή σέβων, τήν σεπτήν τής Θεοτόκου καί ταύτην, μή κηρύττων τόν Χριστόν, θεανδρικώς κυήσασαν, καί τώ πυρί πεμπέσθω, κατακαιόμενος άπαιυστα.

Κάθισμα 'Ηχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Φωστήρες υπέρλαμπροι, τής αληθείας σαφώς, τώ κόσμω εδείχθητε, μακαριώτατοι, Πατέρες υεόφθογγοι, τήξαντες τās αιρέσεις, τών βλασφημίων γλωσσάλγων, σβέσαντες τās φλογώδεις, τών δυσφήμων συγχύσεις, διό ως Ιεράρχαι Χριστού, πρεσβεύσατε σωθήναι ημάς.

Δόξα... Τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ταχύ ημάς πρόφθασον, Παρθενομήτορ αγνή, εχθρών ημάς λύτρωσαι, τών βλασφημούντων εις σέ, καί μή προσκυνούντων σε. Θραύσον τās γλωσσαλγίας, τών αιρέσεων πάσας, γνώτωσαν ότι μόνη, θεομήτωρ υπάρχεις, πρεσβείαις σου Ορθοδόξων, τό σύστη μα σώζουσα.

Ωδή δ' Σύ μου ισχύς, Κύριε

Ρήμα Θεού, έχοντες βέλος καί μάχαιραν, πάντας άρδην, τούτους κατασφάπτουσι, τούς δυσμενείς, τύπω σταυρικώ, τούς μή σεβομένους, επίσης τά εκτυπώματα, Χριστού τής Θεοτόκου, τών Αγίων τε πάντων, οι Πατέρες οι θεοειδέστατοι.

Όσπερ επτά, σάλπιγγες Ιεριχούντια, εις εβδόμην, τείχη κατηδάφισαν, περιδρομήν, ούτως αι επτά, Σύνοδοι πάν στίφος, κατά Θεού επαιρόμενον, κατήγαγον εις χάος, συνδρομήν εις εβδόμην, τών ευήχων σαλπίγγων τού Πνεύματος.

Νεανικήν, ένστασιν επιδεικνύμενος, καί τώ θείω, ζήλω πυρπολούμενος, ο Πατρικός δήμος Ηλιού, οία τής αισχύνης, τούς Ιερείς εθανάτωσε, διό σύν παρρησία, τού Χριστού τήν εικόνα, σχετικώς προσκυνείν εδογμάτισε.

Θεοτοκίον

Σύ μου έλπίς, Πάναγνε σύ μου καί ύμνησις, σύ λιμήν μου, σύ μου καί κυβέρνησις, η τόν Θεόν, Λόγον τού Πατρός, σεσωματωμένον, ασυνδυάστως κυήσασα, διό σου αδιστάκτως, προσκυνώ τήν εικόνα, τή Ισχυΐ σου ενδυναμούμενος.

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Υψηλή διανοία, συνδιασκεψάμενοι ανεθεμάτισαν, τούς Εικονομάχους, ως αλλόκοτα τούτους φρονήσαντας, οι σεπτοί Πατέρες, καί τήν τιμήν Χριστού τώ τύπω, ως εικός απονέμειν εθέσπισαν.

Νύν καιρός ευφροσύνης, άρτι σωτηρίας ημέρα επέφανεν, ευφρανθώμεν τοίνυν, καί Χριστώ εύφροσύνως βοήσωμεν. Τήν ειρήνην δίδου, τήν σήν ημίν λιταίς Πατέρων, τής έβδόμης Συνόδου Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Διά σπλάγχνα ελέους, από τής Παρθένου ο Υιός γεγέννηται, τού Θεού ατρέπτως, τό αλλότριον φέρων ως ίδιον, καί μορφή τή τούτου, περιγραπτός οράται θέλων, κατ' ουσίαν ο ών απερίγραπτος.

Ωδή ς

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Ρανάτωσαν γλυκασμόν, τά όρη καί αγαλλίασιν, αιρετικών η πληθύς, απεσκορακίσθη γάρ, πικρόν η προχέουσα, ιόν τών εικόνων, τών αγίων τήν αθέτησιν.

Ο ουρανός καί η γή, συμφώνως εορταζέτωσαν, τής θυγατρός τού Θεού, τήν μεγαλειότητα, καί γάρ μεγαλύνεται, καταβαλλομένη τούς αυτήν κατασμικρύνοντας.

Θεοτοκίον

Μητρός Υιός, ο Πατρός αμήτωρ τό πρίν, απάτωρ δέ, θεοπρεπώς γεννηθείς, καί αναγεννήσας με, διό τήν γεννήσασαν, σύν τώ γεννηθέντι, εικονίζων κατασπάζομαι.

Κοντάκιον Ήχος β'

Χειρόγραφον εικόνα

Ο εκ Πατρός εκλάμπας Υιός αρρήτως, εκ γυναικός ετέχθη διπλούς τή φύσει, όν ειδότες, ουκ αρνούμεθα τής μορφής τό εκτύπωμα, αυτό δέ εύσεβώς ανιστορούντες, σέβομεν πιστώς. Καί διά τούτο, τήν αληθινήν πίστιν κρατούσα η Εκκλησία, ασπάζεται τήν εικόνα τής Χριστού ενανθρωπήσεως.

Ο Οίκος

Θέλων ο πανοικτίρμων Θεός ημάς διεγείρειν αεί πρός μνήμην τελείαν τής αυτού ενανθρωπήσεως, τήν υπόθεσιν ταύτην παρέδωκε τοίς ανθρώποις, διά τής χρωματουργίας τών εικόνων, τήν σεβάσμιον ανατυπούσθαι μορφήν, όπως ταύτην επ' όψεσιν ορώντες, πιστεύωμεν, άπερ λόγω ακηκόαμεν,

γνωρίζοντες σαφώς τήν πράξιν καί τό όνομα, τό σχήμα καί τούς άθλους τών Αγίων ανδρών, καί Χριστόν τόν στεφοδότην στεφάνους παρεχόμενον τοίς Αγίοις Αθληταίς τε καί Μάρτυσι, δι' ών άρτι τρανότερον τήν αληθινήν πίστιν κρατούσα η Εκκλησία, ασπάζεται τήν εικόνα τής Χριστού ενανθρωπήσεως.

Συναξάριον

Τή αύτή ημέρα, Μνήμην επιτελούμεν τών Αγίων καί μακαρίων Πατέρων, τών εν Νικαία συνελθόντων τό δεύτερον, επί τών ευσεβών καί φιλοχρίστων Βασιλέων, Κωνσταντίνου καί Ειρήνης, κατά τών δυσσεβώς καί αμαθώς καί απερισκέπτως τήν Εκκλησίαν τού Θεού ειδωλολατρείν ειπόντων, καί τάς σεπτάς καί Αγίας εικόνας καταβαλόντων.

Στίχοι

Υπέρμαχοι σοί τοίς λόγων όπλοις, Λόγε,
Εχθρούς τροπούνται τών σεβαστών εικόνων.

Ταίς τών Αγίων Πατέρων πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς.

Ωδή ζ'

Θεού συγκατάβασιν

Ηττώνται τοίς δόγμασιν, αιρεσιάρχαι τών θεηγόρων ανδρών, τών τό σέβας τών τύπων, τοίς αρχετύποις μεθαρμοζόντων ορθώς, καθάπερ έφη ο Μέγας Βασίλειος. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ναοί καλλωπίζονται, φαιδραίς εικόσι κατακοσμούμενοι νύν, διά τούτο ο κόσμος, εν εκκλησίαις, τώ υπέρ πάντας βροτούς, ωραίω κάλλει, συμπάλλει τοίς άλλουσιν. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τό φώς ανατέταλκε, μακράν τό σκότος, οι δυσσεβείς εκποδών, διά τούτο τά πάντα φωτός πλησθέντα, τόν φωτοδότην Χριστόν, μετ' ευθυμίας υμνούσι καί λέγουσιν. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Η παναγνος Δέσποινα, η μόνη πάντων τής σωτηρίας ελπίς, η φρικτώς τετοκυία, τόν Βασιλέα τών βασιλέων Χριστόν, εν ταίς ωλέναις αυτόν βρέφος φέρουσα, συμπροσκυνείται γραπτώς, ως οι Πατέρες φασίν.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Νομοθετεί μέν άριστα, τών Πατέρων ο σύλλογος, τοίς θεοσεβέσι, σχετικήν προσκύνησιν, καί τήν αναστήλωσιν, τής Ιεράς εικόνας Χριστού. οι φιλευσεβείς δέ, τήν ετήσιον μνήμην, ως παίδες εκτελούμεν, ευπειθείς τήν εκείνων, καί πόθω τήν εικόνα, Χριστού καταφιλούμεν.

Επταπλασίως έκαμπτον, ταπεινούς υψηλόφρονες, καί τών φιλαρέτων, τάς ορμάς ανέκοπτον, δι' ών ενδιέβαλλον, εις τάς ενθέους πράξεις αυτών, αλλ' οι τής εβδόμης, συνελθόντες Συνόδου, Πατέρες εν Νικαία τήν οφρύν τήν

εκείνων, αὐτίκα κατασπώσιν, επταπλασιωτέρως.

Βέλη νηπίων γίνονται, ψαλμικῶς γηραιόφροσι, τῶν νηπιοφρονων, αἱ πληγαί καί μάστιγες, τῇ θεῖᾳ δυνάμει δέ, εξασθενούσι γλωσσαι πολλαί, τῶν τὰς βλασφημίας, εἰς τό ὕψος λαλούντων, καί πᾶς τις τόν Πατέρα, τόν Υἱόν καί τό Πνεῦμα, Θεόν ἓνα γινώσκει, πανταίτιον καί μονον.

Θεοτοκίον

Δημιουργεῖται νήπιος, ἐκοντί διὰ ἔλεος, ὁ Δημιουργός ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου, τηρῶν μετὰ τόκον σε, κεκαθαρμένην ὅλην Ἀγνή, καί τήν ρυπωθείσαν, ἐκκαθαίρων εἰκόνα, διό περ ἐν εἰκόσι, συμμορφούταί σοι φύσει, βροτός γεγεννημένος, Θεός ὑπάρχων φύσει.

Ὡδή θ'

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός

Ὁ μέγας τῇ ἰσχύϊ καί τῇ βουλή, ὁ τό πᾶν συγκρατῶν ἀκατάληπτε, μόνε Θεέ, κράτιστε παντάρχα Παμβασιλεύ, τήν Ἐκκλησίαν κράτυνον, τῇ ὀρθοδοξίᾳ σου συντηρῶν, Πατέρων πανενδόξων, παραδειγματισάντων, κακοδοξίαν παρακλή σεσι.

Μεγάλων ηξιώθητε τῶν Τιμῶν, ἐπὶ γῆς οὐρανόφρονες Ἅγιοι, ὅτι Χριστοῦ, τύπον ἐτιμήσατε σχετικῶς, καί νῦν σκίαν ἐκθέμενοι, καί τό περικάλυμμα τῆς σαρκός, αὐτόν αυτοπροσώπως, εἰς πρόσωπον ὁράτε, καί τῶν μειζόνων ἀξιούμενοι.

Ἦν ἵνα παιδευθώμεν πανστρατιάς, βαρβαρώδους Ἱππείας ηρέθισας, ρύμην αὐτός, θραύσον καί τό θράσος τό καθ' ἡμῶν, καί Βασιλεῖ συμμάχησον, τῷ τεθαρρηκότι σοι Παντουργέ, ταῖς εὐπαρρησιάστοις, πρεσβείαις τῶν Πατέρων, ὧν ἐκτελούμεν τό μνημόσυνον.

Θεοτοκίον

Νοήσαι τό μυστήριον οὐδαμῶς, τῆς φρικτῆς σου λοχείας, δεδύνηται, βρότειος νοῦς, ἀλλ' οὐδ' ὑψηλόνους ἀγγελικός, ὅτι Θεόν ἐγέννησας, σύ σεσαρκωμένον ὑπερφυῶς, διό σε Θεοτόκον, εἰδότες σὺν ἐκείνῳ, καθιστορῶντες μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλᾶριον

Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Πατέρες οὐρανόφρονες, οἱ Συνόδῳ ἐβδόμη, συναθροισθέντες δέησιν, ἐκτενὴ τῇ Τριάδι, προσάξατε τοῦ ρυσθῆναι, ἐκ πάσης αἰρέσεως, καί κρίσεως αἰωνίου, Βασιλείας τε τυχεῖν, οὐρανῶν τοὺς τήν ὑμῶν, σύναξιν θεῖαν ὑμνοῦντας.

Θεοτοκίον

Πρεσβείαις υπεράγαθε, Κύριε τῆς Μητρός σου, καί τῶν ἐν επτά Συνόδοις, αθροισθέντων Πατέρων, τήν Ἐκκλησίαν στήριξον, καί τήν Πίστιν κράτυνον. καί οὐρανῶν Βασιλείας, δείξον πάντας κοινωνούς, ὅταν ἔλθῃς ἐπὶ γῆς, τοῦ κρίναι πᾶσαν τήν κτίσιν.

Εἰς τοὺς Αἰνους, ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα δ' καὶ τῶν Πατέρων Προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. β'
Ὅλην αποθέμενοι

Ὅλην συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι τὸ ουράνιον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν, ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς Ομοούσιον, ταῖς τῶν Αποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδασχαῖς, οἱ ευκλεεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ θεόφρονες.

Στίχ. Ευλογητός εἰ Κύριε ὁ Θεός τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ὅλην εἰσδεξάμενοι, τὴν νοητὴν λαμπηδονα, τοῦ Αγίου Πνεύματος, τὸ υπερφυέστατον χρησμολόγημα, τὸ βραχὺ ρήματι, καὶ πολὺ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, οἱ χρηστοκήρυκες, Εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καὶ τῶν ευσεβῶν παραδόσεων, ἀνωθεν λαβόντες, τὴν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, Πίστιν θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Οσίους αὐτοῦ.

Ὅλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐμπειρίαν, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λυμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δούλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν αγίων Πατέρων ὁ χορὸς, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρός καὶ Υἱοῦ καὶ Πνεύματος Αγίου, μίαν οἰσίαν ἐδογμάτισε καὶ φύσιν, καὶ τὸ μυστήριον τῆς θεολογίας, τρανῶς περέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ. Οὐς εὐφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες. Ὡς θεῖα παρεμβολή, θεηγόροι οπλῖται, παρατάξεως Κυρίου, ἀστέρες πολύφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος, τῆς μυστικῆς Σιών, οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι, τὰ μυρίπνοα ἀνθὲς τοῦ Παραδείσου, τὰ πάγχρυσα στόματα τοῦ Λόγου. Νικαίας τὸ καύχημα, οἰκουμένης ἀγλαΐσμα, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθέने, διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἀδὴς ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδάμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρρα νενέκρωται, ἡ Εὐὰ ἠλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐξοποιήθημεν, διό ἀνυμνοῦντες βοῶμεν. Ευλογητός Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοί.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου, καί ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Πατέρων, Ὡδὴ ς'.

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ενός τῶν ἐπτὰ Διακόνων, καί τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Θεοφάνους τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἐπισκόπου Νικαίας, τοῦ Ποιητοῦ καί Γραπτοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου τρία.

Ἦχος δ'

Ὁ ἐξ υψίστου κληθεῖς

Ὁ Διακόνους ἐπτὰ κατελεγμένος, ὡς πλήρης σοφίας τε καί θείας χάριτος, διακονεῖν μάκαρ Φίλιππε, ταῖς τῶν Ἀγίων, ἅμα Στεφάνῳ χρείαις προκέχρισαι, ὅθεν ἀναιρούμενον, τούτον θεώμενος, ἐπὶ Σαμάρειαν ἐδραμες, προστάξει θεία, Θεοῦ τόν Λόγον κηρύττων ἐνδοξε, καί καταυγάζων τοὺς υπάρχοντας, ἐν τῷ σκότει τό πρῖν, οὐς ἐτέλεσας, διὰ Πνεύματος Θεοῦ, τῆς ἡμέρας υιοῦς πάνσοφε.

Θεοσημείας χειρὶ σου τελουμένας, οἱ δῆμοι θεώμενοι, τυφλῶν ἀνάβλεψιν, καί παρειμένων ἀνόρθωσιν, καί ἀκαθάρτων, οὔτερ κατώκουν πνευμάτων δῖωξιν, ἐξίσταντο Φίλιππε, καί συνηλαύνοντο, πρὸς τὴν σωτήριον κάθαρσιν, ἐξ ἀπιστίας, πιστοὶ ἐξαίφνης ἀποδεικνύμενοι, ἅπερ ὁ θεῖος ὡς ἀκήκοεν, Ἀποστόλων χορὸς ἐπευφραίνετο, ὅτι καί Σαμαρείας, ἡ πληθὺς Θεῷ προσήνεκται.

Ἄρμα τοῦ Λόγου υπάρχων Θεηγόρε, ἐφ' ἄρματος βλέψας τε, προσεποχούμενον, καί τὰς ζητήσεις ποιούμενον, τόν τῆς Κανδάκης, φθάνεις ευνούχον τόν ἀδιάγαστον, καί τούτῳ τὴν δῆλωσιν, καί τὴν σαφήνειαν, τῶν ποθουμένων Μακάριε, καθυποδείξας, πείθεις τὴν θείαν αἰτήσαι κάθαρσιν, ἥς μετασχόντα, θεῖον κήρυκα, ὁ παντουργὸς Θεὸς ἀπειργάσατο, πάσης Αἰθιοπίας, καί Μαρτύρων ἀκροθίνιον.

Καί τοῦ Ὁσίου τρία

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Αὐτοκίνητον ὄργανον, ταῖς πνοαῖς υπηχούμενον, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐχρημάτισας, τῇ πυριφθόγγῳ γάρ γλῶττι σου, τὰ θεία ἐβρόντησας, καί κατέφλεξας ἐχθρῶν, δυσσεβῶν τὰ ζιζάνια, τῶν μή χρώμασιν, υλικοῖς προσκυνούντων τοῦ Κυρίου, καί Θεοῦ ἡμῶν τό εἶδος, καί τῆς ἀχράντου Μητρὸς αὐτοῦ.

Ὡς φωστήρ διαυγέστατος, τῷ πυρσῷ τῶν δογμάτων σου, καταλάμπεις ἅπασαν τὴν υψήλιον. Δαυϊτικῶς τὴν κινύραν σου, κινῶν ἐμελώδησας, τῶν Ἁγίων τοῦ Χριστοῦ, ἀξιέπαινα ἄσματα, καί ἐξέπεμψας, εἰς τὴν ἡπειρον πᾶσαν, διὰ τοῦτο, ἐδοξάσθης ἐπαξίως. Ἱερομύστα Θεόφανες.

Ἱερέων ἐν τάγμασιν, Ἀσκητῶν οἰμηγύρεσι, καί χοροῖς Μαρτύρων σύ καταλέλεξαι, υπέρ Χριστοῦ μέχρις αἵματος, στερρῶς ἀνθιστάμενος, παρανόμου δικαστοῦ, διελέγχων ἀπόνοιαν, καί προστάγματι, ἀσεβοῦς Βασιλέως τῷ μετώπῳ, ὡς ἐν τίτλῳ διεγράφη, σημειωθείς θεία χάριτι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀπορώ καί ἐξίσταμαι, τί ποιήσω ὁ ἄθλιος, ὅταν τέλος φθάσῃ, τό τῆς ζωῆς μου λοιπόν, ποῦ μοι ὁ δρόμος ὁ ἀκαιρος; ποῦ τὰ ἀξιώματα; ποῦ ὁ πλούτος, ποῦ τρυφή; ποῦ ἡ δόξα ἡ πρόσκαιρος; ποῦ τῆς φύσεως, τό καινότατον ἄνθος; Ἀλλά δεῦρο, πρό τοῦ τέλους ὦ ψυχὴ μου, τῇ Θεοτόκῳ προσπέσωμεν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἀμνόν καί ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἐβλεπεν, ἀμνάς ἡ κυήσασα ἐπωδύρετο, καί μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο. Υἱέ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καί τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καί τό αἷμα, τό σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀποστόλου Ἦχος γ'

Ἀπόστολε Ἁγίε Φίλιππε, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχῃ ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί τοῦ Οσίου Ἦχος πλ. δ'

Ὁρθοδοξίας Ὁδηγέ, εὐσεβίας διδάσκαλε καί σεμνότητος, τῆς οἰκουμένης ὁ φωστήρ, ἀρχιερέων θεόπνευστον ἐγκαλλώπισμα, Θεόφανες σοφέ, ταῖς διδασκαίς σου πάντας ἐφώτισας, λύρα τοῦ Πνεύματος, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὁκτωήχου, καί τῶν Ἁγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τό τοῦ Φιλίππου αἰνέσω κλέος.
Ἰωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. β'
Ὡς εν ηπειρώ

Ταῖς φανοτάταις ακτίσι ταῖς τοῦ Χριστοῦ, αστραφθεῖς Θεότητος, κατά μέθεξιν σοφέ, φῶς ωράθης δεύτερον πιστοῦς, Ιερῶς φωταγωγῶν, ἐνδοξε Φίλιππε.

Ο υπερούσιος Λόγος ουσιωθεῖς, ὅλον τό ημέτερον, Ιερὸν σε Μαθητὴν, Ιερῶς προβάλλεται Σοφέ, ανιέρου σκοτασμοῦ, ἔθνη λυτρούμενον.

Τή τῶν χειρῶν επιθέσει τῶν Ιερῶν, Μαθητῶν εκλέλεξαι, σύν Στεφάνω καί λοιποῖς, Ιερὸς Διάκονος ὡς ὢν, πλήρης Πνεύματος Θεοῦ, πάνσοφε Φίλιππε.

Θεοτοκίον

Ο εκ μή ὄντων τά πάντα δημιουργῶν, ὡς αἰτίαν ἔσχε σε, τῆς σαρκώσεως αὐτοῦ, Θεομήτορ ἀχραντε, διό, κατά χρέος οἱ πιστοί, σέ μακαρίζομεν.

Ο Κανὼν τοῦ Οσίου
Ἦχος καί Εἰρμός ο αὐτός

Τόν τῆς ἐμῆς διανοίας ταῖς σαῖς λιταῖς, ζόφον εξαφάνισον, Ιεράρχα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως μέλπω ἐνδοξε τήν σήν, φωτοφόρον εορτήν, Πάτερ Θεόφανες.

Ταῖς θεϊκαῖς λαμπηδόσι τήν σήν ψυχὴν, αυγασθεῖς Θεόφανες, τῶν παθῶν τὰς ἡδονάς, εγκρατείας ἐφλεξας πυρί, μελωδῶν εἰλικρινῶς. Ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ.

Οἰά περ ἀνθραξ εν κόσμῳ εκ τῆς Σιών, ανατείλας δέδειξαι, καί κατέφλεξας πυρί, εξαφθεῖς εν Πνεύματι Θεοῦ, τῶν αιρέσεων Σοφέ, τήν ὕλην ἀπασαν.

Θεοτοκίον

Φαινοτάταις ακτίσι τοῦ σοῦ Υἱοῦ, Θεοτόκε φώτισον, τήν ζοφώδη μου ψυχὴν, καί παθῶν τόν τάραχον τῇ σῇ, μεσιτεία πρὸς τόν Θεόν, κόπασον Δέσποινα.

Τοῦ Αποστολου Ωδή γ'
Ουκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ

Υἱοῦς ἐτέλεσας φωτός, τοὺς εν σκότει ἀγνοίας, ἐνυπάρχοντας Μάκαρ, εν σημείοις φοβεροῖς, ὡς ουρανός υψηλός, τήν τοῦ Λόγου, δόξαν διηγούμενος.

Φυλῆς Ιούδα τόν Χριστόν, ανατείλαντα μάκαρ, Ιερῶς καταγγέλλων, τῷ τῆς χάριτος φωτί, υπέδειξας ὄν Μωσῆς, καί Προφῆται, πάλαι προκατήγγειλαν.

Ιὸν ψυχόλεθρον φυγεῖν, καί σωτήριον χάριν, υποδέξασθαι πείθεις, μελιρρύτοις λαλιαῖς, τοὺς ἀπωσθέντας μακράν, ἀγνωσία Φίλιππε Θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Λυχνία ὠφθης μυστική, τό λαμπάδιον Κόρη, περιφέρουσα ὄντως, τό φωτίσαν τοὺς νυκτί, τῆς ἀγνωσίας τό πρὶν, συσχεθέντας, ἄκρα αγαθότητι.

Τού Οσίου Ο αυτός

Δογμάτων θείας αστραπάς, εξαστράπτων παμμάκαρ, εφυγάδευσας πάσαν, τής αιρέσεως αχλύν, τώ ζωοδότῃ Χριστῷ, αναμέλπων. Ἅγιος εἰ Κύριε.

Υπάρχων ἐμπλεὺς Σοφεί, Θείου Πνεύματος ὠφθης, διατρέφων πλουσίως, ευσεβείας γλυκασμῷ, τώ λόγῳ τῷ ζωτικῷ, τὰς καρδίας, τῶν προσανεχόντων σοι.

Εἰς ὅρος θείων ἀρετῶν, ἀνελθὼν ἱεράρχα, καὶ εἰς γνόφον εἰσδύσας, συνανεκράθης Θεῷ, καὶ διανοίας πλαξίν, ἐκομίσω, νόμον τόν τής χάριτος.

Θεοτοκίον

Ἰδοὺ ἡ κλίμαξ, Ἰακώβ, ἦν ἐώρακε πάλαι, ἰδρυμένην ἐν ἡ περ, ἐπεστήρικτο Θεός, ἡ φωτοφόρος ἀγνή, Θεοτόκος, ὠφθῇ παρθενεύουσα.

Ο Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμὰς, ἐν τῇ πέτρᾳ τής ὁμολογίας σου».

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου

Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Μιμητῆς γενόμενος, τοῦ Διδασκάλου, δι' αὐτόν Ἀπόστολε, ταῖς τῶν Ἀγίων τῶν αὐτοῦ, χρειαῖς πιστῶς διηκόνησας, ὅθεν σε πάντες, πιστοὶ μακαρίζομεν.

Ο Οἶκος

Τοὺς σωτηρίους τοῦ Χριστοῦ, καὶ ζωοποιούς λογους, καὶ τὰ θαυμαστά ἔργα, ἀκούων τε καὶ βλέπων, φῶς ἐφωτίσθης δι' αὐτῶν τό τής ἀληθείας, καὶ χαίρων αὐτῷ πεπιστευκῶς μακάριε, προθύμως καὶ τοῖς ἄλλοις ἐκήρυξας, βοῶν «Ἡ σωτηρία τῶν βροτῶν ἐπεφάνη. Ὁ ἥλιος ἀνέτειλε τής δικαιοσύνης». Διό πρὸς τήν ἐπίγνωσιν αὐτοῦ Σοφέ καὶ θείαν πίστιν, πλείστοις ἐγένου λύχνος καὶ πυρσός, καὶ φέγγος τῶν ἐν σκότει, ὅθεν σε πάντες πιστοὶ μακαρίζομεν.

Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου

Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ελατήρ τῶν δαιμόνων ἀναδειχθεὶς, καὶ φωστήρ τῶν ἐν σκότει ἀποφανείς, ἔδειξας τόν ἥλιον, ἐκ Παρθένου ἐκλάμψαντα, καὶ ναοὺς εἰδῶλων, συντρίψας ἀνήγειρας, ἐκκλησίας Μάκαρ, εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν, ὅθεν σε τιμῶμεν, καὶ τήν θείαν σου μνήμην, πιστῶς εορτάζομεν, καὶ συμφώνως βοώμεν σοι. Ὡ Ἀπόστολε Φίλιππε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τού Οσίου

Τῷ τής χάριτος λόγῳ τὰς ἀκοάς, τῶν πιστῶν ἐνηδύνων ταῖς διδασχαῖς, ταῖς σαῖς Παναοίδιμε, ἐτροπώσω τόν τύραννον, καὶ καλῶς τόν δρόμον, τελέσας τής πίστεως, ἐπὶ τέλει δόξης, Μαρτύρων ηἰξίωσαι, ὅθεν κατὰ χρέος, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, τιμῶμεν αοίδιμε, τόν Σωτήρα δοξάζοντες, Θεοφόρε Θεόφανες. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σή γαστρί, συλλαβούσα αφλέκτως Μήτηρ Θεού, τώ κόσμω εκύησας, τόν τόν κόσμον κατέχοντα, καί εν αγκάλαις έσχες, τόν πάντα συνέχοντα, τόν τροφοδότην πάντων, καί πλάστην τής κτίσεως, όθεν δυσωπώ σε Παναγία Παρθένε, ρυσθήναι πταισμάτων μου, όταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τού Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε Αγνή, τήν σήν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καί γάρ δύνασαι, όσα θέλεις Πανύμνητε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η Παρθένος καί Μήτηρ τού Ιησού, επί ξύλου ορώσα τόν Ποιητήν, έστενε δακρύουσα, καί πικρώς κατετρύχετο, τήν ψυχήν καί τό σώμα, σπαράττουσα τύπτουσα, καί πρός αυτόν βοώσα, πικρώς καί κραυγάζουσα. Οίμοι! ώ Υιέ μου, πώς ενέγκω σόν πάθος, τούς ήλους, τήν λόγχευσιν, καί τόν άδικον θάνατον, αλλά σπεύσον εγερθήναι, τού ιδείν σε Υιέ καί Θεέ, καί τού θρήνου παύσασθαι καί πόνου, καί τούς υμνούντάς σου τά πάθη, πταισμάτων λύσιν κομίσασθαι.

Τού Αποστόλου Ωδή δ' Χριστός μου δύναμις

Ιδών τελούντά σε, ο Σίμων θαύματα, καί σημεία μεγάλα υποκριθείς, Φίλιππε βαπτίζεται, μή τήν κακίαν δέ φυγών, απωλεία παραδίδοται.

Πολλάς δυνάμεις σε, τελούντα βλέποντες, οι τήν πόλιν οικούντες κήρυξ Χριστού, Σαμαρείας Φίλιππε, τής επιγνώσεως τό φώς, γεγηθότες υποδέχονται.

Πορεύου έφη σοι, Κυρίου Άγγελος, τάς πορείας ευθύνων τού ιερού, Φίλιππε Αιθίοπος, τού επιγνώναι τήν οδόν, τής τού Λόγου σωματώσεως.

Ο Ιερώτατος, Αιθίοψ βλέψας σε, συνετίζοντα τούτον, σου τή χειρί, Φίλιππε βαπτίζεται, καί πλήρης Πνεύματος όφθεις, κήρυξ θείος εχηρημάτισεν.

Θεοτοκίον

Υιούς ετέλεσε, Θεού πανάμωμε, τούς υιούς τών ανθρώπων ο σός Υιός, εξ αγνών αιμάτων σου, σωματωθείς καί γεννηθείς. διά τούτό σε δοξάζομεν.

Τού Οσίου Ο αυτός

Ασκήσει πάνσοφε, Πάτερ Θεόφανες, σεαυτόν εκκαθάρας όλος φωτός, έμπλεως γεγένησαι, όλος Θεού χωρητικός, όλος Πνεύματος συμμετοχος.

Λιμώ τηκόμενος, δειναίς βαλλόμενος, εξορίαις Παμμάκαρ αθλητικώς, πάσχων εκαρτέρησας, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω αγαλλόμενος.

Αστράψας ένδοξε, τοίς κατορθώμασι, τεθηγμένη εδείχθης οία Θεού, μάχαιρα συγκόπτουσα, αιρετικών τάς μηχανάς, θείω Πνεύματι ρωννύμενος.

Θεοτοκίον

Λυχνία πάμφωτος, η θεία τράπεζα, τού Θεού τό χωρίον η κιβωτός, ράβδος η

βλαστήσασα, άνθος εν κόσμω τόν Χριστόν, σύ εδείχθης Μητροπάρθενε.

Τού Αποστόλου Ωδή ε'
Τώ θείω φέγγει σου

Θυμόν ανόμων μή πποηθείς, μέσον ως αρνίον αληθώς, Φίλιππε λύκων πεπόρευσαι, τούτους μεταπλάττων πρός τήν ευσέβειαν, τής χάριτος τώ λόγω μακαριώτατε.

Επί σφαγήν ήχθη ως αμνός, ο Εμμανουήλ, καθώς φησίν, ό Ησαΐας ο ένθεος, όπερ εννοήσαι μη σθένων Φίλιππε, ο Ιερός Ευνούχος πρός σου διδάσκεται.

Ιερολόγον σε Μαθητήν, ένα Διακόνων τών επτά, εκλελεγμένον επέγνωμεν, καί τής Εκκλησίας θείον θεμέλιον, καί πάντων τών εν σκότει, φωστήρα Φίλιππε.

Θεοτοκίον

Οι Θεοτόκον σε αληθώς, καθομολογούντες πειρασμών, καί δυσχερών εξαιρούμεθα, σου ταίς πρός τόν πάντων Θεόν καί Κύριον, Παρθένε μεσιτείαις Θεοχαρίτωτε.

Τού Οσίου Ο αυτός

Ταίς φωτοβόλοις σου αστραπαίς, Πάτερ Ιερώτατε αχλύν, τήν ζοφεράν εξηφάνισας, τών αιρετιζόντων θεογνωσίας φωτί, αυγάζων διδαχαίς σου, κόσμου τά πέρατα.

Τών δυσσεβών οι προασπισταί, σέ τόν αξιάγαστον όντα, δειναίς αικίαις ετίτρωσκον. όν Αγγέλων τάξεις περιεπτύσσοντο, Χριστού ως Ιεράρχην, καί θείον Μάρτυρα.

Υπήρξας Πάτερ φωτοειδής, τών πεπλανημένων οδηγός, αδικουμένων κυβέρνησις, τών σαλευομένων Πάτερ Θεόφανες, εδραίωμα καί τείχος ακαταμάχητον.

Θεοτοκίον

Η καλλονή η τού Ιακώβ, ήν Θεός ηγάπησε σαφώς, καί κατοικείν ηρετίσατο, πιστών δέ τό κλέος καί καταφύγιον, Παρθένε Θεοτόκε σύ αναδέδειξαι.

Τού Αποστόλου Ωδή ς'
Τού βίου τήν θάλασσαν

Ναμάτων τού Πνεύματος, πληρωθείς ως ποταμός, θείας Εδέμ πεπόρευσαι, προσεπικλύζων κύματι γαληνώ, τής γής τά πληρώματα, καί αρδεύων καρδίας Αξιάγαστε.

Ανοίξας τό στόμα σου, επληρώθης Μαθητά, πνευματικής συνέσεως, καί διανοίξας φάρυγγος πονηρού, τήν πτύξιν ανέσπασας, αναρίθμητα πλήθη καί διέσωσας.

Ισχύς καταβέβληται, αοράτου δυσμενούς, καί παντελώς ηφάνισται, σού εν Ισχύϊ Πνεύματος τόν Χριστόν, κηρύττοντος Φίλιππε, σταυρωθέντα καί έθνη προσκαλούμενον.

Θεοτοκίον

Νομίμων τής φύσεως, δίχα τέτοκε Χριστόν, τόν πλαστοουργόν τής φύσεως, καί υπέρ φύσιν έμεινεν αληθώς, παρθένος αμίαντος, η Αγία σου Μήτηρ Υπεράγαθε.

Τού Οσίου Ο αυτός

Υπάρχων ως ήλιος, θεαυγείς μαρμαρυγάς, παμμάκαρ εξαπέστειλας, ανυμνών τών Μαρτύρων τούς αικισμούς, στρεβλώσεις καί μάστιγας, καί τούς ξένους αγώνας Ιεράρχα Χριστού.

Τήν πάναγνον Δέσποιναν, ευφημών ειλικρινώς, τή γλώσση σου Θεόφανες, εκελάδησας λόγους φωτοειδείς, πιστών τά συστήματα, καί σοφών τάς καρδίας ιλαρύνοντας.

Γραφείς σου τήν πάνσεπτον, καί σεβάσμιον Σοφέ, όψιν τυράννων γράμμασιν, εξαλείφεις τά τούτων θεοοσυγή, καί άθεα δόγματα, καταγγέλλων, τιμάσθαι τήν εικόνα Χριστού.

Θεοτοκίον

Ο πάντα βουλήματι, συστησάμενος Θεός, καί περιέχων Πάναγνε, περιγραφή τού σώματος εν ταίς σαίς, αγκάλαις βαστάζεται, ό τή θεία ουσία απερίγραπτος.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ εύδίω λιμένι σου προσδραμών, βώ σοι. Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου πολυέλεε».

Κοντάκιον τού Οσίου

Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Ανεφάνης Όσιε, τή Εκκλησία ώσπερ άλλος ήλιος, ταύτην φωτίζων αστραπαίς, τών σών δογμάτων Θεόφανες, ως θυηπόλος, Χριστού τού Θεού ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Φιλίππου, ενός τών επτά Διακόνων.

Στίχοι

Όν περ διηκόνησας εν γή πραγμάτων,
Εν ουρανοίς Φίλιππε μισθόν λαμβάνεις.
Λειτουργός λάβε μισθόν εν ενδεκάτη γε Φίλιππος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Θεοφάνους, αδελφού τού Αγίου Θεοδώρου τού Γραπτού.

Στίχοι

Ο Γραπτός εν γή τήν θέαν Θεοφάνης,
Καί κλήσιν εστιν εκθανών Γραπτός πόλω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ζηναΐδος καί Φιλονίλλας τών
αυταδέλφων.

Στίχοι

Ειρηνικώς ύπνωσαν ειρήνης φίλοι,
Η Φιλονίλλα Ζηναΐς τε αι δύο.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Πατριαρχών Κωνσταντινουπόλεως,
Νεκταρίου, Αρσακίου καί Σισινίου.

Στίχοι

Ο Νεκτάριος ου τό τού μύθου Λόγε,
Αληθινόν δέ, σής τρυφής νέκταρ πίνει.
Τόν Χριστόν εν γή Αρσάκιος δοξάσας,
Πρός αὐτόν ελθών, αντεδοξάσθη πλέον.
Ασινές ήραν πνεύμα τό Σισινίου,
Ου συνιασθέν μηχαναΐς τών δαιμόνων.

Ταΐς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Αποσπόλου Ωδή ζ' Δροσοβόλον μέν

Επεβίβασεν ως ίππον σε τaráσσοντα, εθνών θαλάσσας Φίλιππε, ο
υπέρΘεος, κεφαλάς συνθλώντα τών εχθρών, καί μέλποντα τούτω εμμελώς.
Ευλογητός ει ο Θεός, ό τών Πατέρων ημών.

Σαφηνίζων τό πρό πάντων αποκείμενον, αιώνων σύ μυστήριον, μυστολέκτης
τε, χρηματίσας Φίλιππε σοφέ, εμήσας έθνη καί λαούς, καί μυστηρίων
εναγών εναπεκάθηρας.

Ώφθης ένδοξος αστήρ μέγιστε Φίλιππε, καί Τράλλης εγκαλλώπισμα, εν ή τό
σώμα τό σεπτόν σου κείμενον τελεί, θαυμάτων παράδοξα σοφέ, εις φωτισμόν
τών εύσεβώς μακαριζόντων σε.

Θεοτοκίον

Κυοφόρον σε Παρθένον ονομάζομεν, Μαρία Θεονύμφευτε, οι σωζόμενοι διά
σού ημέρας καί νυκτός, εχθρών επηρείας βλαβεράς, καί πειρασμών
παντοδαπών, καί ψυχικών μολυσμών.

Τού Οσίου Οι Παΐδες εν Βαβυλώνι

Ορθοτομήσας τόν λόγον, μαστίγων πείραν υπέμεινας, εξορίας πικρίας καί
κακώσεις, κραυγάζων Θεόφανες. Ευλογητός ει Κύριε, ό Θεός ο τών Πατέρων
ημών.

Οι ποταμοί σοι τών λόγων, τών μελιρρύτων Θεόφανες, τών ανθρώπων ψυχάς, εύφροσύνης ενθέου επλήρωσαν, υμνολογούντων άσμασι, τόν Θεόν τών Πατέρων ημών.

Τον δρόμον σου Ιεράρχα, τετελεκώς μεταβέβηκας, εν υψίστοις Χριστώ, σύν Αγγέλοις κραυγάζων Θεόφανες. Εύλογητός ει Κύριε, ό Θεός τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Εν σοί τό μέγα επράχθη, Παρθενομήτορ μυστήριον, ό Υιός τού Θεού, εν γαστρί σου σκηνώσας επέφανεν, ώ γεγηθότες ψάλλομεν. 'Ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Τού Αποστόλου Ωδή η' Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Λόγω θείω Παμμάκαρ καθάπερ άλατι, κεχρημένος τής πλάνης εναπτεκάθηρας, σήψιν χαλεπήν, καί καρδίας υγιώσας, σέβειν καί δοξάζειν, Χριστόν είς τούς αιώνας.

Εστερέωντο βάσεις χωλών τώ λόγω σου, καί βοώντα μεγάλη φωνή εξήρχετο, πνεύματα Σοφέ, τών εχόντων ακάθαρτα, φέρειν τήν δοθείσαν, μή σθένοντά σοι χάριν.

Οι Σαμάρειαν πάλαι οικούντες Φίλιππε, τό τής χάριτος φέγγος υπό σου δέχονται, βλέποντες πολλά, εκτελούντά σε θαύματα, Πνεύματος δυνάμει, πηγής τών χαρισμάτων.

Θεοτοκίον

Σαλευθείσαν κακία τού πολεμήτορος, τήν ψυχήν μου Παρθένε αγνή στερέωσον, η τόν θεϊκή επιβλέψει σαλεύοντα, πάντα δεξαμένη, καί μή σαλευομένη.

Τού Οσίου Νόμων Πατρών

Νόμων πατρών παμμακάριστε, τής αληθείας φέρων τόν εννομώτατον, βασιλεύοντος κατέπτυσας, προσταγής αλογίστου, τού αναιρούντος Πάτερ τού Κυρίου την μορφήν, εύσεβώς κατασπάζεσθαι, ήν λαβών εν τώ κόσμω, επέφανεν εκ Κόρης Παρθένου, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο νούς ο θείος η τού Πνεύματος, τού παναγίου λύρα η παναρμόνιος, άηδων η καλλικέλαδος τών πιστών η ακρότης, ορθοδοξίας στύλος, καί εδραίωμα σοφέ, Εκκλησίας τό στήριγμα, Μοναζόντων τό κλέος Θεόφανες, Πατέρων η δόξα, μέλπων ανεδείχθης, Χριστόν είς τούς αιώνας.

Η μυροθήκη η τού Πνεύματος, τού παναγίου Πάτερ σύ αναδέδειξαι, προφορά τών μυριπνώνων σου, καί σοφών διδαγμάτων, εξαφανίζεις πλάνης

δυσωδεστάτην φθοράν, καί μυρίζεις τοῖς λόγοις σου τήν σεπτήν Εκκλησίαν, κραυγάζων ασιγήτως ἐν ὕμνοις. Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Θεοῦ τό ὅρος τό πῖότατον, ὁ ο προπάτωρ πάλαι Δαυῖδ προέγραψε, μελωδῶν προφητικώτατα, σύ εδείχθης Παρθένε, ἐξ οὐ ἐτμήθη, λίθος ὁ ἀκρόγωνος Χριστός, καί συνέτριψεν ἅπασαν, τήν ἰσχύν τῶν εἰδώλων, αὐτόν ἀκαταπαύστως ὑμνοῦμεν, καί υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Νόμων πατρῶων οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλῶνι νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγῆς ἀλογίστου, καί συνημμένοι, ὡ οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρί, τοῦ κρατούντος ἐπάξιον, ἀνέμελπον τόν ὕμνον. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τοῦ Ἀποστόλου Ὁδὴ θ'

Θεὸν ἀνθρώποις

Ἰδὼν τά πάλαι σοι ἐλπιζόμενα, καί τοῦ Θεοῦ λαβὼν τήν βασιλείαν ἀσάλευτον, περὶ ἧς τοὺς ἀνθρώπους ἐδίδαξας, Φίλιππε Θεηγόρε, τερπου καί χόρευε, Θεοῦ ἀπολαύων, φωτισμοῦ καί παρακλήσεως.

Ὡς φῶς ὡς ἄστρον ὡς μέγας ἥλιος, φωτιστικαῖς ἀκτίσιν οἰκουμένην ἐπέδραμες, διαγγέλλων τό ἐνθεον κήρυγμα. Τράλλην δέ τῆς, Ἀσίας, πόλιν ἐπέφθασας, ἧς ἐπιτροπεύσας, ἐν αὐτῇ Μάκαρ κεκοίμησαι.

Σταυρόν καί θάνατον καί τήν ἐγερσιν, τοῦ Λυτρωτοῦ τοῖς πέλας καί τοῖς πόρρω κατήγγειλας, οὐρανός χρηματίσας κατάστερος, θείαις φωτοχυσίαις ἀγλαϊζόμενος, Φίλιππε Ἀποστολε, Χριστοῦ ἀξιοθαύμαστε.

Ἡ γῆ τό σῶμά σου τό πολυάθλον, μαρμαρυγὰς ἐκπέμπον ἱαμάτων ἐκάλυψεν, οὐρανός δέ τό ἅγιον πνεύμά σου, μετὰ τῶν Ἀποστόλων φέρει γηθομενον, μεθ' ὧν ἡμῶν μέμνησο Σοφέ, τῶν ευφημούντων σε.

Θεοτοκίον

Φωνήν προσάγει σοι χαριστήριον, πάσα πνοή βοῶσα χαρμοσύνως καί λέγουσα. Χαίρε θρονε Ὑψίστου πυρίμορφε, χαίρε Θεοῦ χωρίον εὐρυχωρότατον, χαίρε Ἀποστόλων, ευπρεπὲς Ἀγνή στεφάνωμα.

Τοῦ Οσίου

Ἀπορεῖ πάσα γλῶσσα

Ὑπερμαχοῦντα υπέρ τῆς Χριστοῦ Εκκλησίας, ὁ βροτοκτονος βλέπειν οὐκ ἰσχύων σε, πειρασμούς σοι ἐπεκτείνει, ὅμως ἀκλινῆς μεμένηκας, ἀνδρειοφρονως πρὸς βασιλεῖς σκαιοὺς, ἀνθιστάμενος καλῶς, πείθων προσκυνεῖν τήν εἰκόνα Χριστοῦ Θεόφανες.

Τῶν σὼν ἀγώνων εἴληφας ἀξίως τά γέρα, καί στεφηφορος, νύν ἐν Οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων συνευφραίνῃ, ἐνθα Προφητῶν τό σύστημα, καί Ἀποστόλων, καί τῶν Μαρτύρων ὄντως στράτευμα μάκαρ, ἐνθα Πατριαρχῶν αἱ χορεῖαι Πάτερ

Θεόφανες.

Μή επιλάβῃ ἐν ταῖς πρὸς Θεὸν σου πρεσβείαις, τῶν ἐκτελούντων, σοῦ τὴν πανσεβάσμιον ἡμέραν ἱεράρχα, πάσης ἀπειλῆς λυτρούμενος, ἀπαγωγῆς τε δεινῆς τῶν ἐναντίων, καὶ θλίψεων πολλῶν, σώζων καὶ περιέπων ἐκ βλάβης, Πάτερ Θεόφανες.

Θεοτοκίον

Υπερμαχοῦσα Ἄνακτι πιστῶς, ἐν πολέμοις κατὰ βαρβάρων, δίδου νικητήρια Παρθένε Θεοτόκε, σκέπουσα παντοίας βλάβης ἐχθρῶν εὐλογημένη, δεδοξασμένη Μήτηρ, ἀπείρανδρε Κόρη, ἵνα τὸν σὸν Υἱὸν ἀνυμνοῦντες, σέ μεγαλύνωμεν.

Ο Ειρμός

«Ἀπορεῖ πάσα γλῶσσα εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν, ἱλιγγία δέ νούς καὶ υπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε Θεοτόκε, ὅμως ἀγαθὴ υπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου, καὶ γάρ τὸν πόθον οἶδας, τὸν ἐνθεὸν ἡμῶν, σὺ γάρ Χριστιανῶν εἰ προστάτις, σέ μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον Τοῖς Μαθηταῖς

Ἰθυτενεῖς ποιοῦμενος, ὁ Κανδάκης Εὐνούχος, τάς τρίβους ἐπὶ ἄρματος, Ἡσαΐου τὴν βίβλον, ἀναγινώσκων ἠπότε, ὅν ὁ Φίλιππος φθάσας, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, τῶν ἀπόρων τὴν λύσιν, μυσταγωγεί, καὶ βαπτίσας, κήρυκα ἀποστέλλει, τῆς Ἰησοῦ Θεότητος, πάσῃ Αἰθιοπία.

Ἔτερον τοῦ Οσίου, καὶ Θεοτοκίον, ομοῦ.

Τῷ τοῦ Χριστοῦ νῦν βήματι, παρεστῶς ἱεράρχα, μετὰ τῆς Θεομήτορος, καὶ πανάγνου Παρθένου, ἐκδυσωπῶν μὴ ἐλλίπης, νίκην κατὰ βαρβάρων, τῷ σταυροφόρῳ Ἄνακτι, καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ψυχικὴν, σωτηρίαν πάνσοφε τοῖς τελούσι, τὴν μνήμην σου Θεόφανες, δοῦναι τὸν Εὐεργέτην.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Οκτωήχου.

Καὶ τὰ ἄλλα κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, καὶ Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Πρόβου, Τaráχου, καὶ Ἀνδρονίκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες οἱ τρεῖς, ἐν ἐνὶ φρονήματι, τῇ τρισαγίῳ θεότητι, αἰὶ λατρεύοντες, ἀπειλὰς τυράννων, καὶ πληγὰς αἰκίσεων, ὑπέμειναν τῇ πίστει

ρωννύμενοι, Πρόβος καί Τάραχος, καί ο σύναθλος Ανδρόνικος, καί τῆς νίκης, στεφάνους εδέξαντο.

Χριστόν ενδυσάμενοι Σταυρόν, ως όπλον δέ φέροντες, εν ταίς χερσίν υμών Άγιοι, στερρώς καθείλετε, τών εχθρών τά θράση, καί τῆς νίκης ένδοξοι, βραβεία εκ Θεού εκομίσασθε, αύτώ πρεσβεύοντες, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνηνι καί τό μέγα έλεος.

Τώ πόθω φλεγομενοι Χριστού, Αθλοφόροι ένδοξοι, ακαταγώνιστοι ώφθητε, ξίφος ου κάμιнос, ού θυμός τυράννων, ου ποιναί κολάσεων, ου θάνατος υμάς εξεφόβησεν, αλλ' εκτελέσαντες, τόν αγώνα τῆς αθλήσεως, επαξίως, στεφάνους εδέξασθε.

Δόξα... Ήχος δ' Ανατολίου

Στρατευθέντες τώ Χριστώ, τά επί γῆς τερπνά κατελίπετε, καί τόν σταυρόν επ' ώμων άραντες, διά βασάνων πολυπλόκων, αύτώ ηκολουθήσατε, καί εναντίον βασιλέων καί τυράννων πολλών, μή αρνησάμενοι αυτόν, υπ' Αγγέλων τά βραβεία τῆς νίκης εδέξασθε, τάς κεφαλάς υμών στεφθέντες, καί πεπαρρησιασμένη τή ψυχή, φαιδρώς εις τόν νυμφώνα τόν μέγαν συνεληλύθατε. Πρόβε, τό κλέος τών Μαρτύρων, Τάραχε, τών δαιμόνων ολοθρευτά, καί Ανδρόνικε, νίκη τών Πιστών, παρρησίαν έχοντες, τώ Σωτήρι τών όλων πρεσβεύσατε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Έδωκας σημείωσιν

Δαιμόνων κλονούμενον, ταίς προσβολαίς καί εις βάραθρον, απωλείας ώθούμενον, οικτείρησον Δέσποινα, καί στερέωσόν με, αρετών εν πέτρα, καί τάς βουλάς τών δυσμενών, διασκεδάσασα καταξίωσον, ποιείν με τά προστάγματα, τού σου Υιού καί Θεού ημών, όπως τύχω αφέσεως, εν ημέρα τῆς κρίσεως.

Η Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν η πάναγνος Δέσποινα, καί νεκρούντα τόν δόλιον, ωλόλυζε κράζουσα, πικρώς τώ εκ σπλάγχχνων, αυτής προελθόντι, καί τό μακρόθυμον αυτού, αποθαυμάζουσα κατεπλήττετο. Τέκνον μου ποθεινότατον, μή επιλάθη τῆς δούλης σου, μή βραδύνης φιλάνθρωπε, τό εμόν καταθύμιον.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά της Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος α'

Ανδρέου Ιεροσολυμίτου

Τό τριστέλεχον άθροισμα, οι ισάριθμοι τῆς Αγίας Τριάδος, όπως αστέρες φαινοί εκ τῆς Εώας φανέντες, τήν κτίσιν συγκαλούσι, πρός ιεράν πανήγυριν, Πρόβος, καί Τάραχος σύν Ανδρονίκω τώ σοφώ, τάς γάρ σάρκας αυτών θηρίοις παρέδωκαν, καί τώ αίματι τήν γήν πορφυρώσαντες, στεφηφόροι εν ουρανοίς, μετ' Αγγέλων χορεύουσιν, αιτούμενοι υπέρ ημών τον φιλάνθρωπον Θεόν, πλημμελημάτων άφεσιν δωρηθήναι, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Τών ουρανίων ταγμάτων

Μεταβολήν μοι τού βίου, Παρθένε δώρησαι, από τών εμπαθών με, μεταφέρουσα τρόπων, πρόσ θείας απαθείας, νεύσιν ομού, καί οικείωσιν άρρητον, πένθος χαρμόσουνον βρύειν μου τήν ψυχήν, αενάως μοι παρέχουσα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Αναρτηθέντα ως είδεν, επί Σταυρού τόν αμνόν, η άμωμος Παρθένος, θρηνηωδούσα εβόα, Γλυκύτατόν μου τέκνον, τί τό καινόν, καί παράδοξον θέαμα; πώς ο κατέχων τά πάντα εν τή χειρί, επί ξύλου προσηλώθης σαρκί;

Απολυτίκιον, Ήχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον

Τών Αγίων Μαρτύρων τά κατορθώματα, ουρανών αι Δυνάμεις υπερεθαύμασαν, ότι εν σώματι θνητώ, τόν ασώματον εχθρόν, τή δυνάμει τού Σταυρού, αγωνισάμενοι καλώς, ενίκησαν αοράτως, καί πρεσβεύουσι τώ Κυρίω, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η Συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Μέλψοιμι τών σών Μαρτύρων Σώτερ κλέος. Ιωσήφ

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'
Αρματηλάτην Φαραώ

Μαρτυρικάς ηγλαϊσμένοι χάρισι, τώ στεφοδότῃ Χριστώ, εν ουρανοίς πόθω, Μάρτυρες παρίστασθε, φωτί καταυγαζόμενοι, τρισηλίου λαμπάδος, καί πάντας καταφωτίζετε, πίστει τούς υμάς μακαρίζοντας.

Εν διωγμώ τής εύσεβείας ώφθητε, πάσαν διώκοντες, τήν δυσσεβή πλάνην, Μάρτυρες αήττητοι, γενναίοις αγωνίσμασιν, ως καλοί στρατιώται, ως Εκκλησίας ερείσματα, καί τής αληθείας κραταίωμα.

Λελογισμένη διανοία Πάνσοφοι, αποκρουσάμενοι, τήν πονηράν ζάλην, καί τήν αγριαίνουσαν, τής ασεβείας θάλασσαν, ταίς τού Πνεύματος αύραις, πρόσ τούς λιμένας εφθάσατε, τούς επουρανίους γηθόμενοι.

Ψυχαίς Μαρτύρων τά υμών συγχαίρουσι, Μάρτυρες πνεύματα, εν ουρανοίς όντως, Πρόβε καί Ανδρόνικε, καί Τάραχε μακάριε, ανδρικώς γάρ τούς πόνους, τής μαρτυρίας ηγύσατε, νίκαις θεϊκαίς κλειζόμενοι.

Ο τώ Πατρί καί τώ Αγίω Πνεύματι, Λόγος συνάναρχος, Παρθενικήν μήτραν, βουληθείς κατώκησε, καί σάρξ ατρέπτως γέγονε. καί παθών εκουσίως,

Μαρτύρων θεία στρατεύματα, πίστει εναθλείν παρεσκεύασεν.

Ωδή γ' Ουρανίας αψίδος

Ισχυρώς τώ διώκτη, αντιπαχθείς Τάραχε, καί τήν συντριβήν τού προσώπου, φέρων στερρότατα, μύλας συνέθλασας, τών νοουμένων λεόντων, αριστεύς γενόμενος, σθένει τού Πνεύματος.

Μεγαλόφρονι γνώμη, τούς αικισμούς ήνεγκας, νώτου καί γαστρός Μάρτυς Πρόβε, διατεινόμενος, καί συμφλεγόμενος, τοίς οβελίσκοις τά στέρνα, καί τό θεολόγον σου, στόμα τυπτόμενος.

Ιερείον καθάπερ, αναρτηθείς έφερεις, πόνους δριμυτάτων μαστίγων, Μάρτυς Ανδρόνικε, πυρός κατάφλεξιν, εκρίζωσιν τών οδόντων, καί τής θεολόγου σου, γλώσσης αφάιρεσιν.

Τριφεγγείς αστέρες, ταίς νοηταίς λάμπεσιν, άπασαν εν δόξη τήν κτίσιν, καταφωτίζετε, σκότος διώκοντες, τής πολυθέου απάτης, αθλοφόροι Μάρτυρες, θεοειδέστατοι.

Θεοτοκίον

Ως καλήν ως ωραίαν, ως εκλεκτήν άχραντε, Λόγος ο τό πάν ουσιώσας, σέ εκλεξάμενος, σού τήν αμόλυντον, καί θεοδόχον γαστέρα, βουληθείς κατώκησεν ο υπερούσιος.

Ο Ειρμός

«Ούρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν

Τής Αγίας Τριάδος τήν κραταιάν, οπλισάμενοι πίστιν νεανικώς, Ανδρόνικος, Πρόβος τε, καί ο πάνσοφος Τάραχος, τής πολυθέου πλάνης, τό κράτος διέλυσαν, καί λαούς πρός θείαν, αγάπην συνέδησαν, όθεν τά τής νίκης, κομισάμενοι γέρα, χοροίς συνευφραίνονται, ασωμάτων Δυνάμεων, οίς εν πίστει βοήσωμεν. Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τού Ηλίου νεφέλη τού νοητού, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαής, άσπιλε αμόλυντε, παναμώμητε Δέσποινα, τήν σκοτεινήν ψυχήν μου, τυφλώπτουσαν πάθεσι, τής απαθείας αίγλη, καταύγασον δέομαι, καί μεμολυσμένην, τήν καρδίαν μου πλύνον, ροαίς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, καί τού ρύπου με κάθαρον, πρεσβεύουσα Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων δούναί μοι τήν άφεςιν, τώ ευσεβώς προσκυνούντι, τόν πανάγιον τόκον σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν τώ ξύλω ορώσα τώ σταυρικώ, η πανάμωμος Μήτηρ τόν Λυτρωτήν,

εθρήνηι δακρύουσα, καί πικρώς απεφθέγγετο, καί συνοχή καρδίας, τάς κόμας εσπάραπτε, καί πρὸς αὐτὸν εβόα. Υἱέ μου καί Κύριε, πῶς σε τῶν Εβραίων, ανομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ σταυρῷ Αναμάρτητε; πῶς καί θέλων υφίστασαι, ὅσος καί τὴν τρήσιν πλευράς, χολήν τε, οἴμοι! καί ἡλους μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σου Σώτερ, τοῖς θείοις παθὴ μασι.

Ωδὴ δ' Σύ μου ισχύς, Κύριε

Νόμον τὸν σόν, Λόγε τηρούντες οἱ Μάρτυρες, τῶν ἀνόμων νόμους ἐβδελύξαντο, τοὺς ἀθετεῖν σε τὸν Ποιητὴν, ἐγκελευομένους, δαιμόνων ἐπιτηδεύμασι, καί πάσαν υποστάντες, τρικυμίαν βασάνων, ουρανίου γαλήνης ἐπέτυχον.

Στέργων Χριστοῦ, φέρειν ζυγὸν ἐπαυχένιον, τὸν αυχένα χαίρεις συντριβόμενος, τὸν δέ Σταυρόν, ράβδον κραταιάς, Τάραχε παμμάκαρ, δυνάμεως ἐπαγομενος, τῶν ράβδων τάς νιφάδας, υποφέρεις κραυγάζων. Τὴ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ὡς δυνατός, θεῖω γενόμενος Πνεύματι, τῶν κνημῶν σου, φέρεις τὴν ἐπώδυνον, καρτερικῶς, Πρόβε συντριβὴν, καί τὴν τῶν ομμάτων, ἀφαίρεσιν φωτιζόμενος, τὴ γνώσει τῆς Τριάδος, τελεώτατον Μάρτυς, καί τοῖς ἄνω χοροῖς συναπτόμενος.

Νεανικῶς, Μάρτυς Ἀνδρόνικε ἴστασο, πρό βημάτων, ἀνταγωνιζόμενος, τῷ δυσμενεῖ, λίαν καρτερῶς, ὅθεν κατατέμνων, τάς κνήμας σου ευτονώτερον, εἰργάζετό σε κάραν, τὴν αὐτοῦ συμπατοῦντα, καί πορείαν τὴν ἄνω στελλόμενον.

Θεοτοκίον

Μόνῃ Θεόν, φέρεις ἐν μήτρᾳ σαρκούμενον, τὸν τό εἶναι, πάσι παρεχόμενον, ὃν ἐν σταδίῳ οἱ ἀκλινεῖς, καθομολογοῦντες, ἐνήθλησαν θεῖοι Μάρτυρες. Παρθένε Θεοτόκε, τῶν Ἀγγέλων τό θαῦμα, καί δαιμόνων τό τραῦμα πανύμνητε.

Ωδὴ ε' Ἰνα τί με ἀπώσω

Ἀκλινεῖς οδοιπόροι, τρίβου τῆς στενῆς καί τραχείας γεγόνατε, πειρασμῶν νιφάδας, ὡς ἀφρούς θαλαττίους ὠθούμενοι, ἀρραγεῖς ὡς πύργοι, ὡς ἐπὶ πέτρᾳ τὴν καρδίαν, Ἀθλοφόροι ἐδράσαντες πίστεως.

Ρητορεύων τά θεῖα, καί θεολογῶν τά σωτήρια δόγματα, τῶν χειλέων φέρεις, τά σπαράγματα γνώμης στερρότητι, ἀποφράττων στόμα, κατὰ Θεοῦ Τάραχε μάκαρ, βλασφημίαν λαλοῦν τοῦ ποιήσαντος.

Τετραχῶς τεταμένος, καί ταῖς ἐκ μαστίγων πληγαῖς συνεχόμενος, τῆς ψυχῆς ἐδήλου, τό γενναῖον ὁ Πρόβος ἀνάστημα, στεφηφόρος ὅθεν, ἀναδειχθεῖς σὺν

τοῖς συνάθλοις, Βασιλεῖ τῶν αἰώνων παρίσταται.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα τῶν ἄνω, πέφυκας Δυνάμεων, Λόγον κυήσασα, τοῦ Πατρός
Παρθένε, τόν συνάναρχον Καί συναῖδιον, οὐ ταῖς φρυκτωρίαις, οἱ, Ἀθληταί
καταυγασθέντες, αθεΐας τήν νύκτα παρέδραμον.

Ὡδή ς'

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Ρομφαία τοῦ δυνατοῦ, γενόμενοι διά πίστεως, καρδίας τῶν ασεβῶν,
ἀνδρείως ἐτρώσατε, ἀνταγωνισάμενοι, κατ' αὐτῶν γενναίως, Ἀθλοφόροι
μεγαλῶνυμοι.

Ὡς πάλαι τόν Δανιήλ, ἐν λάκκῳ θήρες ἠδέσθησαν, οὕτω καί νῦν τοὺς
στερροὺς, ὀπλίτας τῆς χάριτος, ἐν σταδίῳ ἐπτήξαν, κατευλαβηθέντες, τὰ
σεπτὰ τούτων παθήματα.

Νυγείσάν σου τήν πλευράν, ἐξεικονίζων ὁ Τάραχος, εἰσδέχεται ταῖς πλευραῖς,
κεντήματα Δέσποτα, καί ὅξος ποτίζεται, καί πυρί τήν κάραν, ὠμοτάτως
καταφλέγεται.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες ἐν γαστρί, τόν προαιώνιον ἀχραντε, καί τέτοκας ἐν σαρκί, τόν
φύσει ἀπρόσιτον, καί γάλα ἐπότισας, τόν τροφέα πάντων, Θεομήτορ
ἀπειρόγαμε.

Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν,
ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καί ἐπάκουσόν μου, Ὁ Θεός τῆς
σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τά ἄνω ζητῶν

Τριάδος ἡμῖν, τήν δόξαν ἐμφανίσαντες, γενναῖοι Χριστοῦ, ὀπλῖται θεῖοι
Μάρτυρες, σὺν Ταράχῳ Πρόβος τε καί Ἀνδρονίκος, ἤλεγξαν ἅπασαν, τῶν
τυράννων ἀθεότητα, τῇ πίστει γενναίως ἐναθλήσαντες.

Ὁ Οἶκος

Τοῦ Ἰησοῦ τὰ πάθη γενναίως μιμησάμενοι, ἅμα σὺν Ταράχῳ τῷ σοφῷ, ὁ
Πρόβος τε καί Ἀνδρόνικος, χαίροντες ἠχθήσαν ἐν σταδίῳ, παρανόμων
ἐλέγχοντες αθεΐαν. Ὅθεν ἡμεῖς οἱ ἐκ πόθου τιμώντες τήν μνήμην αὐτῶν, ἐν
ὑμνοῖς ἀνευφημούμεν, καί πιστῶς τοὺς ἀγῶνας κηρύττομεν, ἐθαυμάστωσε
γάρ ὁ Κύριος, ὡς φωστήρας ἐν κόσμῳ, τῇ πίστει γενναίως ἐναθλήσαντας.

Συναξάριον

Τῇ ΙΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Πρόβου, Ταράχου,
καί Ἀνδρονίκου.

Στίχοι

Ξίφει Τάραχος, Ἀνδρόνικος καί Πρόβος,

Ἦσαντο νίκην, γήν προβάντες ταραχου.
Τμήθη δωδεκάτη, Πρόβος, Ανδρόνικος, Τάραχός τε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τῆς Αγίας Καλλινίκου Μάρτυρος Δομνίνης.

Στίχοι

Μέλη Δομνίνα καί περ εξαρθρουμένη,
Οὐκ ἦν αληθή πίστιν εξαρνουμένη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τῆς Αγίας Μάρτυρος Αναστασίας τῆς Παρθένου.

Οι Ἅγιοι εβδομήκοντα Μάρτυρες, ξίφει τελειούνται.

Ο Ἅγιος Θεόδωρος, Επίσκοπος Εφέσου εν ειρήνῃ τελειούται.

Αι Ἅγιοι Μάρτυρες Μαλεφθά, Ανθία καί οι Μάρτυρες, Ιουβεντίνος, Μάξιμος,
Δωρόθεος καί Διόδωρος, ξίφει καί πυρί τελειούνται.

Ο Ἅγιος Ιωάννης, Επίσκοπος Δαμασκού εν ειρήνῃ τελειούται.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός ελέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Θεοῦ συγκατάβασιν

Ὡτίων αφάιρεσιν, υπέστης χαίρων Τάραχε ἔνδοξε, ως εὐή κοος δούλος, τοῦ
κλιναντός σοι οὐς ευμενέστατον, καί τὰς ευχὰς σου πληρώσαντος, κράζοντος.
Εὐλογη τὸς ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τεινόμενοι Μάρτυρες, καί ταῖς βασάνοις καταικιζόμενοι, σταθερά διανοία, τοῖς
παρανόμοις αντικατέστητε. καί νικηφόροι γενόμενοι ψάλλετε. Ευλογητός ο
Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Επλήσθη τό πνεύμά σου, ενθέου δρόσου καί αναψύξεως, σπηνίκα τὰς
χείρας, πυρί καί κάραν καταφλεγόμενος, ὥσπερ οι Παῖδες εκραύγαζες
Τάραχε. Ευλογητός ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ραντίσματι Ἅγιοι, σεπτῶν αιμάτων πλάνης τοὺς ἄνθρακας, κατασβέσαντες,
δρόσον ἡμῖν ενθέου βλύζετε χάριτος, καί ιαμάτων προχέετε νάματα, τοῖς
ευφημούσιν ὑμῶν, τήν μνήμην πάντοτε.

Θεοτοκίον

Κενούται εν μήτρα σου, πατρῶων κόλπων μή αφιστάμενος, ο πληρέστατος
Λόγος, καί σάρξ Οράται, καί βρέφος τίκτεται, ὡ μελωδούμεν Παρθένε
γηθόμενοι. Ευλογητός ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Λελαμπρυσμένοι στίγμασι, καί ωραίοι εν κάλλεσι, τῆς καλλοποιοῦ Μακάριοι
αθλήσεως, Κυρίῳ παρίστασθε, στεφανηφόροι πάντοτε, αἴγλης τῆς ἐκεῖθεν,
πεμπομένης πλουσίως, πληρούμενοι, καί πόθῳ, μελωδούντες ἀπαύστως,
λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εν εαυτῷ μαινόμενος, ὁ παράφορος τύραννος, ὡς νενικημένος ταῖς υμῶν
ενστάσεσι, τομῶς ἀποφαίνεται, θανατωθῆναι ξίφει υμᾶς, Τόν Δημιουργόν καί
Λυτρωτὴν μελωδούντας, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός
υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ τῆς Τριάδος πρόμαχοι, οἱ καλλίνικοι Μάρτυρες, οἱ τῆς αθεΐας τόν κρυμόν
σκεδάσαντες, τῇ θερμῇ τῆς πίστεως, τὰ τῶν πιστῶν προπύργια, ἄνθη τὰ
τερπνὰ τοῦ νοητοῦ Παραδείσου, λιμένες τῶν ἐν ζάλῃ, οἱ ἀκλόνητοι στύλοι,
Ἀνδρόνικος καί Πρόβος, καί Τάραχος τιμάσθωσαν.

Θεοτοκίον

Σύν Ασωμάτων τάξεσι, σύν Μαρτύρων στρατεύμασι, σύν τοῖς Ἀποστόλοις,
καί Προφήταις ἅπαντες, τὴν πάντων δεσπόζουσιν, τῶν ποιημάτων
Δέσποιναν, ὡς τῶν Χερουβὶμ, ἀγιωτέραν καί μόνην, Θεοῦ ἀγνὴν Μητέρα,
εὐσεβῶς ἀνυμνοῦμεν, Χριστόν υπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς Θεοσεβέ»σιν,
εμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδῶν. Τόν
Δημιουργόν καί Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός
υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

Ἐφριξε πάσα ἀκοή

Ίσχυσαν σώματι φθαρτοῖς ἀφθαρσίαν τοῖς ἀγῶσι προσκτήσασθαι, οἱ
γενναιότατοι, καί τοῖς Ἀγγέλοις ἐξωμοιώθησαν, τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ,
λαβόντες ἀσάλευτον, Πρόβος καί Τάραχος, καί Ἀνδρόνικος Χριστοῦ οἱ
θεράπποντες.

Ὡφθητε ἄνθρακες πυρί, τῷ αὐλῷ μυστικῶς ἀναπτόμενοι, καί κατεφλέξατε,
υλῶδη πλάνην Μεγαλομάρτυρες, καί ἀναλάμπαντες ὡς φῶς, τὴν κτίσιν
αυγάζετε, καί περισώζετε, ἐκ κινδύνων καί παθῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σήμερον ἀγεί εορτὴν, ἐτησίαν καί λαμπράν καί χαρμόσυνον, ἡ Ἐκκλησία
Χριστοῦ, τὴν θείαν ταύτην υμῶν πανήγυριν, καί συναγάλλονται υμῖν,
Προφήται Ἀπόστολοι, καί πάντες Μάρτυρες, Ἀθλοφόροι νικηταὶ μεγάλωνυμοι.

Ἦρθητε πρὸς φωτοειδὴ Παραδείσου Ἀθλοφόροι σκηνώματα, περιβαλλόμενοι
λαμπράν ἐσθήτα, ἥν ἐξυφάνατε, πολυειδέσιν αἰκισμοῖς, καί θρόνῳ παρ
ἵστασθε, τοῦ Παντοκράτορος, ὑπὲρ πάντων ἐκτενῶς ἱκετεύοντες.

Θεοτοκίον

Φείσάι μου Σώτερ ὁ τεχθεὶς, καί φυλάξας τὴν τεκούσάν σε ἀφθορον, μετὰ τὴν

κύησιν, όταν καθίσης κρίναι τά έργα μου, τὰς ανομίας παρορών, καί τὰς αμαρτίας μου, ως αναμάρτητος, ελεήμων ως Θεός καί φιλόανθρωπος.

Ο Ειρμός

«Εφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, ὅπως ο Ὑψιστος, εκων κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικής ἀπό γαστρός, γενόμενος ἄνθρωπος, διό τήν ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοῖς Μαθηταῖς

Πολυειδεῖς οἱ Μάρτυρες, αἰκισμούς ἐνεγκόντες, πολλῶν ἐπάθλων ἔτυχον, καί βραβείων τῆς νίκης, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτήρος, Τάραχος ο θεόφρων καί Πρόβος καί Ἀνδρόνικος, οἱ στερροί, Ἀθλοφόροι, ὧν τήν σεπτήν, ἐκτελοῦντες μνήμην, τούτους τιμῶμεν, υπέρ ἡμῶν πρεσβεύοντας, τοῦ ρυσθῆναι πταισμάτων.

Θεοτοκίον

Ἀμαρτιῶν πελάγει με, καί παθῶν ἐν τῇ ζάλῃ, διηνεκῶς ποντοῦμενον, πρόφθασον Θεοτόκε, τῇ παναλκεί σου δυνάμει, καί διάσωσον τάχος, καί πρὸς λιμένα ἰθύνον, μετανοίας με ὅπως, δοξολογῶ, σόν Υἱόν ὃν ἔτεκες ἀπορρήτως, καί σέ τήν Θεομήτορα, εὐλαβῶς μεγαλύνω.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος δ' Ανατολίου

Στρατευθέντες τῷ Χριστῷ, τὰ ἐπὶ γῆς τερπνὰ κατελίπετε, καί τόν σταυρόν ἐπ' ὤμων ἄραντες, διὰ βασάνων πολυπλόκων, αὐτῷ ἠκολουθήσατε, καί ἐναντίον βασιλέων καί τυράννων πολλῶν, μή ἀρνησάμενοι αὐτόν, ὑπ' Ἀγγέλων τὰ βραβεῖα τῆς νίκης ἐδέξασθε, τὰς κεφαλὰς ὑμῶν στεφθέντες, καί πεπαρρησιασμένη τῇ ψυχῇ, φαιδρῶς εἰς τόν νυμφῶνα τόν μέγαν συνεληλύθατε. Πρόβε, τό κλέος τῶν Μαρτύρων, Τάραχε, τῶν δαιμόνων ολοθρευτά, καί Ἀνδρόνικε, νίκη τῶν Πιστῶν, παρρησίαν ἔχοντες, τῷ Σωτήρι τῶν ὅλων πρεσβεύσατε, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐδωκας σημείωσιν

Τό χαῦνον καί ἐκλυτον, Παρθενομήτορ μετάβαλε, τῆς ψυχῆς μου πανάμωμε, εἰς ρώσιν καί δύναμιν, τοῦ φόβῳ καί πόθῳ, ποιεῖν τε καί πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ, ὅπως ἐκφύγω τό πύρ τό ἀστεκτον, καί κλήρον τόν ουράνιον, καί τήν ζωήν τήν ἀπέραντον, διὰ σοῦ ἀπολάβοιμι, εὐφραινόμενος πάντοτε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ρήγνυται χειρόγραφον, τό ἀπ' αἰῶνος νυγείσης σου, τῆς πλευράς Πολυέλεε, Ἀδὰμ τοῦ προπάτορος, καί ἡ ἀπωσμένη, φύσις τῶν ἀνθρώπων, ρανίσιν αἵματος τοῦ σοῦ, καθαγιάζεται ἀνακραζουσα. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, δόξα τῇ θεῇ σταυρώσει σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ο Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί τά λοιπά τού Ὁρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Κάρπου καί Παπύλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Καρπούς προσενήνοχας Θεώ, τή διδασκαλία σου, τούς σεσωσμένους
Αοίδιμε, σαυτόν δέ κάρπωμα, Ιερόν προσήξας, μαρτυρίου αἵματι, παμμάκαρ
φοινιχθείς ιερώτατε, διό ικέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην,
καί τό μέγα ἔλεος.

Τόν νούν επερείσαντες Χριστώ, ακλινεῖς εδείχθητε, ταῖς προσβολαῖς τών
κολάσεων, οικείοις αἵμασι, πλάνης τούς προμάχους, ἄρδην κατακλύσαντες,
καί ἔνδον Παραδείσου σκηνώσαντες, ὦ Ιερώτατοι, Ιερεῖα ὡς αμώμητα, ὡς τῆς
θείας, ἀμπέλου βλαστήματα.

Πυρός δυνατώτερον τόν νούν, εξαφθέντες Μάρτυρες, ἐν τῇ ἀγάπῃ τού
Κτίσαντος, Κάρπε καί Πάπυλε, νοητοί φωστήρες, τό πύρ ἀπεσβέσατε,
ειδώλων βδελυρῶν θεία χάριτι, δρόσω τῆς πίστεως, καί αιμάτων ταῖς
προσχύσεσι, τόν χειμάρρουν, τρυφῆς ἐκκληρώσασθε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὡς ἄξιος ἐν θεόπταις, τούς ουρανοὺς σύ εἶδες Ὅσιε ἀνεωγμένους, καί τόν
Κύριον ἐν θρόνῳ καθήμενον, καί Χερουβὶμ καί Σεραφὶμ περικύκλω αὐτοῦ, καί
παρά σοῦ πάλιν ἡμεῖς φωτισθέντες, τό Ιερόν σου ποίμνιον, Κάρπε βοά σοι.
Αἴτησαι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης

Τήν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀνατίθημι, μή παρίδῃς, ἀλλά σπεύσον
Αγαθή, ρυσθῆναί με ἐν τάχει, παθῶν τών ἐνοχλούντων, καί καθ' ἐκάστην
πολεμούντων με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Παρίστατο τῷ ξύλῳ ποτέ, καιρῷ τῷ τῆς σταυρώσεως, ἡ Παρθένος, σύν
Παρθένῳ Μαθητῇ, καί κλαίουσα ἐβόα. Οἶμοι! πῶς πάσχεις πάντων, Χριστέ
υπάρχων ἡ ἀπάθεια;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τών Αγίων ο
παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Κάρπω τόν αίνον σύν Παπύλω Προσφέρω.

Θεοφάνους

Ωδή α' Ἦχος πλ.β'

Ὡς ἐν ἠπείρῳ

Καταυγασθῆναι τῇ αἴγλῃ τῆς σῆς Χριστέ, ἀνάρχου θεότητος, τὴν ζοφώδη μου ψυχὴν, καὶ δοθῆναι λόγον μοι αἰτῶ, τοὺς ἀξίως τοὺς σοφοὺς, υμνήσαι Μάρτυρας.

Απαρνησάμενοι πάσαν τὴν γεηράν, Ἀθληταὶ ἀπόλαυσιν, ἐπτερώσατε υμῶν, τὸν νοῦν πρὸς οὐράνιον οδόν, δι' ἀσκήσεως τό πρὶν, καὶ νῦν δι' αἵματος.

Ραδίως ἤχθητε πάντα πρὸς πειρασμόν, υποστήναι Πάνσοφοι, δυναστεία θεϊκὴ, δι' ἧς καὶ τὴν ἀπασαν ἰσχύν, τῶν ἐχθρῶν καταβαλόντες, κλέος ἤρασθε.

Θεοτοκίον

Παλαιωθέντα τό πρὶν με τῇ συμβουλή, τοῦ δολίου ὀφεως, ολωλότα ὁ Θεός, καθορά μὴ φέρων με ἐν σοί, κατοικήσας τῇ Σεμνῇ ἐκαινοποίησεν.

Ωδή γ'

Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ

Ὡς τό τοῦ Κτίστου ἀληθῶς, κατ' εἰκόνα τηρούντες, οὐκ ἐκάμψατε γόνυ, ἀντιθέοις τῶν ἐθνῶν, σεβάσμασιν, ἀλλ' εὐχή, ἀητήτῳ, ταῦτα κατεστρέψατε.

Τῇ δυσσεβεῖ τοῦ δικαστοῦ, οἱ γενναῖοι προστάξει, αἰσθητῶς γυμνωθέτες, ἐνεδύσαντο Χριστόν, δι' ὃν καὶ ὥσπερ κριοί, πεδηθέντες, ἤγοντο ἀλύσεσιν.

Ὡρῶν τό ἀτρεπτον υμῶν, πρὸς αὐτόν τῆς ἐλπίδος, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν νυκτὶ ἀγγελικαῖς, ἐπιστασίαις θαρρεῖν, ἐν βασάνοις, Ἐνδοξοὶ προτρέπεται.

Θεοτοκίον

Νοσοῦσαν Δέσποινα δεινῶς, τὴν ψυχὴν μου τῷ πλήθει, τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, θεραπεύσασα θερμῇ, πρεσβείᾳ σου πρὸς Θεόν, καὶ τα πάθη, ἴασαι τοῦ σώματος.

Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου».

Κάθισμα Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Ὅπλοις πίστεως καθωπλισμένοι, διελύσατε τὰς παρατάξεις, τῶν ἀθέων Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, καὶ ἀφθαρσίας τό στέφος ἐδέξασθε, Μαρτυρικὸν διανύσαντες δίαυλον. Κάρπε Πάπυλε, Χριστόν τόν Θεόν αἰτήσασθε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεία γέγονας σκηνή τού Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτορ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπεράρασα, τόν υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρον, πρεσβειών σου ενθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνή τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν. Οίμοι τέκνον μου! πώς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον.

Ωδή δ'

Χριστός μου δύναμις

Αρίστην ένδοξοι, Θεώ προσήξατε, Αθλοφόροι θυσίαν τήν ευκλεή, πίστει Αγαθόδωρον, αποκρουσάμενοι εχθρού, τήν απάτην αγαπήσει Χριστού.

Ιώ τού όφεως, μανείς ο τύραννος, δεσμευθήναί σε φήσας καί τās πλευράς, Κάρπε καταξέεσθαι, αύθις δέ φλέγεσθαι πυρί, τό στερρόν σου ου διέλυσε.

Νυμφώνα Πάπυλε, επιποθήσας ιδείν, τού Δεσπότης πρόσ ύψος αναρτηθείς, ξέεσθαι ού δέδοικας, ούτε πυρός απειλούντος, υπεχώρησας θεσπέσιε.

Θεοτοκίον

Ορών εκ σπλάγχχνων σου, Θεόν ερχόμενον, ό Αδάμ ως εν ζόφω τώ τών παθών, Δέσποινα εβόα σοι. Σή μεσιτεία τών δεινών, τού θανάτου με εξάρπασον.

Ωδή ε'

Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ

Νηπίων ώσπερ τών ασεβών, βέλη τās τών λίθων βολίδας, δέσμιος ών σύ λελόγισαι, Πάπυλε τρισμάκαρ, ενδεδυμένος στολήν, τής πίστεως τήν όντως ακαταμάχητον.

Νεκρός γεγένηται ο εχθρός, εν τή καρτερία σου μάκαρ, καί σταθιρά γενναιότητι, κράτος γάρ θεόθεν, περιεβάλου σαφώς, δι' ού διττούς πολέμους Κάρπε ενίκησας.

Στόματα θηρών ως Δανιήλ, Μάρτυρες εφράξατε όπλοις, ενθέοις Κάρπε καί Πάπυλε, τούτους δέ κηρύττειν, Θεού υπάρχειν υμάς, γενναίους Αθλοφόρους, πίστει εδείξατε.

Θεοτοκίον

Υιόν Θεού τόν Εμμανουήλ, τίκτειν Ησαΐας σέ μόνην, προανεφώνει Αμόλυντε, τόν δι' ευσπλαγχνίαν καταξιώσαντα, ημίν ομοιωθήναι, καί απαλλάξαι φθοράς.

Ωδή ς'

Τού βίου τήν θάλασσαν

Νευρούμενοι Πνεύματι, καί τήν δρόσον παρ' αυτού, δεχόμενοι Αήττητοι, εμβληθέντες ασβέστω εκκαυστική, ούδόλως εφλέχθητε, αλλά ταύτην ως λίθους απειργάσασθε.

Νάμασι κατήρδευσας, διδασμάτων τάς ψυχάς, τών ευσεβών Αοίδιμε, καί διά τούτο άφθονον ο Χριστός, πηγήν σε ανέδειξε, τών θαυμάτων εν κόσμω παναοίδιμε.

Προθύμως ανέκραζον, ως εκ στόματος ενός, Αθλοφόροι Κύριε, ού λιμός ουδέ θλίψις ού διωγμός, τής σής ημάς Δέσποτα, δυνηθή εκχωρίσαι αγαπήσεως.

Θεοτοκίον

Αδάμ τόν προπάτορα, γυναικεία συμβουλή, πάλαι μέν εθανάτωσε, νύν δέ Θεός εν μήτρα σου χωρηθείς, εξώωσε Δέσποινα, καί υιόν φωτός αύθις απειργάσατο.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι. Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον 'Ηχος δ'

Ο υψωθείς

Ως θησαυρόν πολυτελή ο Δεσπότης, καί κρήνην βρύουσαν κρουνούς ιαμάτων, τοίς επί γής παρέσχετο τά λείψανα υμών, νόσους μέν καθαίροντα, παθημάτων ποικίλων, χάριν δέ βραβεύοντα, ταίς ψυχαίς αενάως, διό συμφώνως Κάρπε τήν υμών, Πάπυλε πόθω, τελούμεν πανήγυριν.

Ο Οίκος

Η προαιώνιος Θεού Σοφία τε καί Λόγος, νοός μου τήν ομίχλην απέλασον, καί δίδου λόγον σοφίας ως Θεός, τούς μιμησαμένους διά πόθον ολικώς τά θεία σου παθήματα, ανυμνήσαι προθύμως, ως υπό σου. Δέσποτα τών όλων, επαξίως τών αγώνων τάς αμοιβάς αποληψομένους. Ενταύθα γάρ πιστών οι δήμοι κυκλούντες τών λειψάνων τήν σορόν, τήν ευεξίαν δρέπονται αεί, συμφώνως επιτελούντες, Πάπυλε, Κάρπε, υμών τήν πανήγυριν.

Συναξάριον

Τή ΙΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Κάρπου, Παπύλου, Αγαθοδώρου, καί Αγαθονίκης.

Στίχοι

Κάρπω, Παπύλω, τοίς Θεού καρποίς δύο,
Πάς πυλεων τηρηθείσιν ηνοίγη πόλου.
Αγαθόδωρον δωρεών πληθύς μένει,
Πρός πληθύν αθλήσαντα δεινών μαστίγων.
Ούκ εμποδών σοι, Μάρτυς Αγαθονίκη,
Τό θήλυ πρός τό θείον εκ ξίφους τέλος.
Κάρπον σύν Παπύλω δεκάτη τρίτη έκτανε χαλκός.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Φλωρεντίου.

Στίχοι

Ὡ θάρσος οἶον Μάρτυρος Φλωρεντίου!
Πρός τή ν φλόγα τρέχοντος, ὥσπερ πρὸς δρόσον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Διοσκόρου.

Στίχοι

Τμηθείς ο Διόσκορος αισχύνει Δία,
Τόν μή λαβόντα ψυχαπωλείας κόρον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Νικήτα Πατρικίου τού Ομολογητού.

Στίχοι

Θλίψεις υποστάς εικόνων θείων χάριν,
Χαίρει χαράν Νικήτας, οίαν οι Νόες.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Βενιαμίν τού Διακόνου.

Τή αυτή ημέρα Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αντιγόνου, διά πυρός
τελειωθέντος.

Στίχοι

Τεθνήξομαί σοι τῆς ἐκεῖθεν, Χριστέ μου,
Τήν ὥδε καύσιν Αντίγονος προκρίνων.

Ταῖς τῶν αγίων σου Πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Δροσοβόλον μέν

Ποδῶν Μάρτυρες καθήλωσιν υπέστητε, κρηπίσι πανσεβάσμιοι, πορευόμενοι,
ἐν οδῷ καί ἄδοντες Θεῷ, καί κέντρα συντρίψαντες, ὡς χοῦν τῆς ἀσεβείας,
εὐσεβή πίστιν ἰδρύσατε.

Υπέρ ἡλίον ἀθλούντες ἀνελάμψατε, Μάρτυρες ἀξιάγαστοι, καί τῆς πλάνης δέ
τῶν εἰδῶλων, ἅπασαν ἀχλυν, σαφῶς ἐδιώξατε πιστοίς, θεογνωσίας
φωτισμόν, αἰεὶ δωρούμενοι.

Λαβροτάτην φλόγα μέλλουσιν ἀνάπτεσθαι, τού ταύτη ἐμβληθῆναι υμᾶς, ἡ
πανόλβιος κ αθορώσα, ἐκράζε Χριστῷ, Χοροῦ μή στερήσης με τῶν σῶν,
Ἀγαθονίκη Ἀθλητῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον

Ὡς ἀκένωνον πηγὴν σε πάντων Δέσποινα, κατέχομεν οἱ δούλοί σου, καί
βοήθειαν, καί στερρόν οχύρωμα ἀγνή, καί τείχος καί σκέπην ἀγαθὴν, μή
στερηθεῖμεν αἰεὶ, σῆς ἀντιλήψεως.

Ὡδή η'

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Πυρί παραδοθέντας Κάρπον καί Πάπυλον, καθορώσα η Μάρτυς, Αγαθονίκη θερμώς, πόθω πρός αυτούς, συνεισήλθε χορεύουσα, οι καί τήν Τριάδα, τυπούντες εφρουρούντο.

Ρήσιν τήν τού Δεσπότη αναλαμβάνοντες Σοφοί, υπέρ τών αναιρούντων καθικετεύετε, όθεν καί υμείς, εκτμηθέντες τάς κάρας ομού, εν χερσί Κυρίου, παρέθεσθε τό πνεύμα.

Οι κρουνοί τών αιμάτων υμών Πανεύφημοι, ραντισμός τε καί άκος ημών γεγόνασι, καί ειδωλικήν πλάνην κατεξωλόθρευσαν, Θεού τών απάντων, γνησίως κηρυχθέντος.

Θεοτοκίον

Συμπαθής Θεοτόκε τόν ευσυμπάθητον, η τεκούσα τόν Σωτήρα, ίδε τήν κάκωσιν, καί τόν στεναγμόν, τού λαού σου καί τάχυνον, τού παρακαλέσαι, ημάς οικτειρηθήναι.

Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς, Χριστέ μόνω τώ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν εις πάντας τους αιώνας».

Ωδή θ'

Θεόν ανθρώποις ιδείν

Φωτί τώ θείω νύν πλησιάζοντες, πρεσβευτικάίς αυγαίς τήν Εκκλησίαν φωτίζετε, τήν εσκοτισμένην εξ αγνοίας δεινήν, δόξαν Εικονομάχων αποδιώξαντες, καί τή ορθοδόξω, πρός Θεόν πίστει στηρίζαντες.

Εχθρών δαιμόνων στίφη διώκετε, καί πειρασμών ημάς απολυτρούσθε μακάριοι, μαλακίας πάσης τε καί νοσήματος, τούς ημών τώ τεμένει πίστει προστρέχοντας, νεύσει απαλλάττετε Θεού, Κάρπε καί Πάπυλε.

Ροήν δακρύων μου μή απώσησθε, ώ ξυνωρίς Αγίων Αθλοφόρων, ως έχοντες, παρρησίαν νύν πρός τόν Δεσπότην Χριστόν, σκότους με αφαρπάσαι, τούτον αιτήσασθε, καί τού ακηράτου φωτισμού καταξιώσατε.

Θεοτοκίον

Ωδήν προσάγω σοι πόθω Δέσποινα, εκ ρυπαρών χειλέων μου ο τάλας καί δέομαι, τού βορβόρου ρύσαι με τών έργων μου, πάντας δέ τούς εν πίστει, ανευφημούντάς σε, τής εκ δεξιών τού σου Υιού δόξης αξίωσον.

Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ού τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ούρανίαις στρατιαίς σέ μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον
Γυναίκες ακουτίσθητε

Συνόντες παμμακάριστοι, Θεώ τώ Παντοκράτορι, καί αστραπαῖς ταῖς ἐκεῖθεν, λαμπρόμενοι Αθλοφόροι, Κάρπε Χριστοῦ, ἱεράρχα, καί Πάπυλε αοίδιμε, στεφανηφόροι Μάρτυρες; τῶν τήν ὑμῶν ἐκτελούντων, μέμνησθε πάμφωτον μνήμην.

Θεοτοκίον

Τήν μόνην θεομήτορα, ἀπαύστως μακαρ ἴσωμεν, Οἱ σεσωσμένοι τῷ ταύτης, υπερφυεῖ θείῳ τόκῳ, ἀξιοχρέως μέλποντες, τήν Θεοτόκον Δέσποιναν, λύτρον ἡμῖν γάρ τέτοκε, πλημμελημάτων ἀρχαίων, Χριστόν Τριάδος τόν ἕνα.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Καί ἡ λοιπή του Ὁρθρου Ακολουθία, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτάσιου, καί Κελσίου, καί τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Κοσμά τοῦ Ποιητοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τά ἐφεξῆς Προσόμοια Στιχηρά.

Τῶν Μαρτύρων τρία.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Οἱ τῆς πίστεως πρόμαχοι, τόν ἀγῶνα τελέσαντες, τόν τῆς νίκης στέφανον ἐκομίσαντο, ὁ γενναιόφρων Ναζάριος, ὁ μέγας Προτάσιος, σὺν Κελσίῳ τῷ σοφῷ, ὁ θεόφρων Γερβάσιος, οὓς ὑμνήσωμεν, ὡς γενναίους οπλίτας, ὡς τῆς ἄνω, βασιλείας κληρονόμους, ὡς ἐθελόθυτα θύματα.

Ευφημείσθω Ναζάριος, καί τιμάσθω Προτάσιος, καί ὁ θεῖος Κέλσιος, καί Γερβάσιος. οἱ ευκλεῶς ἐναθλήσαντες, καί πλάνην μειώσαντες, καί Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς, ἱερώς ἀριθμούμενοι, καί θεοούμενοι, κατὰ μέθεξιν θεῖαν, καί τῆς νίκης, τοὺς στεφάνους ἐκ παλάμης, ζωαρχικῆς κομισάμενοι.

Ὁ θεόφρων Ναζάριος, τῷ ἐνθέῳ κηρύγματι, πόλεις διερχόμενος κατεφώτιζεν, ὃν μιμησάμενος Κέλσιος, τό κλέος ἐκτήσατο, τῶν ἐνθέων ἀρετῶν, συμπατήσας τόν δόλιον. Τούτους ἀπαντες, ἐν αἰνέσει τιμώμεν, ὡς ἀστέρας, ὡς φωστήρας τῶν ἐν σκότει, καί ἱατροὺς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί τοῦ Οσίου τρία, ὅμοια

Ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, ἐλλαμφθεῖς τήν διάνοιαν, φωτοφόρος γέγονας, Ἀξιάγαστε, καταφαιδρύνων τά σύμπαντα, τῷ κάλλει τῶν λόγων σου, καί

διδασκων ανυμνείν, τού Σωτήρος τά θαύματα, ἃ εἰργάσατο, θεϊκή δυναστεία, καί τά πάθη, ἃ υπέστη εκουσίως, υπέρ ημῶν ως φιλόανθρωπος.

Εκκλησία λαμπρύνθητι, καί τά τέκνα σου κάλεσον, υψηλῶ κηρύγματι, συνευφραίνεσθαι, ἡ γάρ κιθάρα τού Πνεύματος, ἡ λύρα ἡ ἔνθεος, συγκαλείται μυστικῶς, εἰς ἐστίαν ἅπαντας, τά μελλίρρυτα, καί θεόφθεγκτα ταύτης τῶν ασμάτων, μελωδήματα προθείσα, Κοσμάς ὁ θεῖος καί ἔνδοξος.

Σάλπιξ γέγονας Ὅσιε, κελαδῶν τά σωτήρια, τού Χριστοῦ παθήματα, καί τά θαύματα, καί τῆς Πανάγνου τήν κοίμησιν, καί πάντας ευφραίνουσα, ἡδυφθόγγοις σου Κοσμά, καί ευήχοις τοῖς ῥήμασι, διό πάντες σε, κατά χρέος τιμῶμεν ανυμνοῦντες, τήν πανεύφημον καί θεῖαν, καί ἱεράν σου μετάστασιν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Βυζαντίου

Τά θύματα τά λογικά, Ναζάριον, Προτάσιον, Γερβάσιον, καί Κέλσιον ευφημήσωμεν, ὅτι πᾶσαν τυράννων μανίαν, σὺν τοῖς ἐιδώλοις κατήργησαν. Διό ταῖς ευχαῖς αὐτῶν, Χριστέ ὁ Θεός, τήν εἰρήνην τῷ κόσμῳ δώρησαι, καί ταῖς ψυχαῖς ημῶν τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Κύριε, εἰ καί κριτηρίῳ

Δέδοικα τήν τῆς αποφάσεως ὥραν, ἐν ἀμελείᾳ τόν βίον μου, ὅλον δαπανήσας ὡς ἄλλος, τῶν ἀνθρώπων οὐδεὶς πώποτε, ἀλλά προφθάσασα νύν, πρό τέλους Μητροπάρθενε, ἐκ τῆς δουλείας τού αλλοτρίου, τήν ψυχὴν μου ἐλευθέρωσον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἀναρχε Λόγε τού Πατρός καί Υἱέ μου, καί τῷ Πνεύματι σὺνθρονε, πῶς τάς σὰς ἀχράντους παλάμας, ἐπὶ τού ξύλου ἐξέτεινας; τίς ἡ τοσαύτη σου δέ, πτωχεία υπεράγαθε; παρισταμένη τῇ σῇ σταυρώσει, ἀνεβόα ἢ Πανάμωμος.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τού Οσίου.

Ἦχος α'
Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Εν προσευχαῖς καί νηστεῖαις, καί ἀγρυπνίαις πολλαῖς, τά τῆς σαρκὸς τελείως, ἀπενέκρωσας πάθη, ψυχὴν δέ ἀπαθεία, μάκαρ Κοσμά, ἐναρέτοις ἐν πράξεσιν, εὐσεβοφρόνως ἐζώωσας καί ζωὴν, πρὸς ἀγήρω μεταβέβηκας.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τού Οσίου αὐτοῦ.

Τοῖς θεοφθόγγοις σου λόγοις, τάς τού Χριστοῦ καί Θεοῦ, ἐναρμονίως Μάκαρ, εορτάς συνεγράψω, ἐυρύθμοις μελωδίαις, καί τῆς σεπτῆς, καί πανάγνου θεόπαιδος, ὡς ἐτησίως γεραίρωνται παρ' ἡμῶν, καί κοσμῶνται σοῦ τοῖς ἄσμασιν.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσῃ σοφίαν, καί ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσῃ κρίσιν.

Ως παριστάμενος Μάκαρ, τώ ουρανίω φωτί, τούς επί γῆς υμνούντας, τήν σεπτήν καί φωσφόρον, καί θείαν Εορτήν σου φαίδρυνον σαίς, φωτοβόλοις πρεσβείαις Κοσμά, καί τήν τών θλίψεων νύκτα, καί τών παθών, τήν ομίχλην διασκέδασον.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Δαυϊτικοίς άσμασι, τόν πνευματικόν ασματογράφον, ευφημήσωμεν λέγοντες. Εξεχύθη η χάρις εν χείλει σου Όσιε Πάτερ, καί ανεδείχθη η γλώσσά σου, κάλαμος γραμματέως οξυγράφου, καλλιγραφούσα ημίν μέλη τά σωτήρια, δι' ών τήν κατά Χριστόν οικονομίαν, καί τῆς Αγίας Τριάδος τό μέγα μυστήριον, ασματικώς δοξολογείν διδασκόμεθα, αιτούμενοι ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος

Έθῃ τά μακράν ποιούντά με, τού αγαθού σου Υιού, Αγαθή καί πανάμωμε, πόρρωθι απέλασον, τῆς αθλίας καρδίας μου, καί τόν ζητούντα καί ωρυόμενον, καταπιείν με κάκιστον λέοντα, όφιν τόν δόλιον, σκολιόν καί δράκοντα τόν πονηρόν, σύντριψον τώ κράτει σου, υπό τούς πόδας μου.

Η Σταυροθεοτοκίον Αυτόμελον

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώ μυστηρίου καινού! ώ φρικτής εγχειρήσεως! η Παρθένος έλεγεν, εν Σταυρώ σε ως έβλεπεν, εν μέσω δύο, ληστών κρεμάμενον, όν ανωδίνως φρικτώς εκύησεν. Έκλαιε κράζουσα, Οίμοι τέκνον φίλτατον! πώς σε δεινός, δήμος καί αχάριστος, Σταυρώ προσήλωσεν.

Απολυτίκιον τών Μαρτύρων

Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Οι Μάρτυρές σου, Κύριε, εν τῇ αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τῆς αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτών ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί τού Οσίου Ἦχος πλ. δ'

Ορθοδοξίας Οδηγέ, ευσεβίας διδάσκαλε καί σεμνότητος, τῆς οικουμένης ο φωστήρ, αρχιερέων θεόπνευστον εγκαλλώπισμα, Θεόφανες σοφέ, ταίς διδαχαίς σου πάντας εφώτισας, λύρα τού Πνεύματος, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, αναγιγνώνσκονται οι Κανόνες, είς της Οκτωήχου, καί εφεξής δύο των Αγίων.

Ο Κανων τών Μαρτύρων, ού η Ακροστιχίς.

Πιστώσ ανυμνώ Μάρτυρας στεφηφόρους. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Ανοίξω τό στόμα μου

Πιστῶς εναθλήσαντες, καί τόν αγώνα τέλεσαντες, τῆς νίκης τόν στέφανον, συνανεδήσασθε, θεῖοι Μάρτυρες, τήν θεῖαν υμῶν μνήμην, ὅθεν εορτάζομεν, επαγαλλόμενοι.

Ιστίῳ πτερούμενοι, Πνεύματος θεῖουτό πέλαγος, αβρόχως διήλθετε, Μάρτυρες ἐνδοξοί, τῶν κολάσεων, καί νύν πρός θεῖον ὅρμον, τῆς ἀνω λαμπρότητος, κατεσκηνώσατε.

Σταυρόν ὡσπερ θώρακα, ἐνδεδυμένοι μακάριοι, ἐχθρόν τόν ἀσώματον, κατεπαλαίσατε, μετὰ ἰσώματος, βασάνους πολυπλόκους, καί θάνατον ἀδίκον, καθυπομείναντες.

Θεοτοκίον

Τήν μόνην χωρήσασαν, τόν προαιώνιον Κύριον, ἐν μήτρα πανάμωμον, Κόρην υμνήσωμεν, ὅτι γέγονεν, οὐρανῶν πλατυτέρα. Θεόν σωματώσασα, δι' ἀγαθότητα.

Ο Κανὼν τοῦ Οσίου
Ἦχος ο αὐτός
Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον

Ὡς θεῖος, ὡς φωτοφόρος Ὅσιε, πᾶσιν ἐξέλαμψας, φωταγωγίαις Μάκαρ τῶν λαμπρῶν, καί πανσόων ρημάτων σου, ὑφ' ὧν καταφωτίζεσθαι, πάντας εὐχαῖς σου Κοσμά αίτησαι.

Τριάδος τῆς υπερθέου γέγονας, σάλπιγξ θεόφθογγος, ἀναφωνούσα πᾶσι τά σεπτά, καί σωτήρια δόγματα, καί τὰς ψυχὰς εὐφραίνουσα, τῶν ὀρθοδόξων Παναοίδιμε.

Ουδόλως, τοῖς σοῖς βλεφάροις δέδωκας, ὕπνον μακάριε, ἕως οὐ ὄντως ἐφθασας σαφῶς, ὀρεκτῶν τό ἀκρότατον, παρ, οὐ τήν χάριν εἴληφας, τῆς ἀληθοῦς Πάτερ νοήσεως.

Θεοτοκίον

Παρθένος, καί μετὰ τόκον ἐμείνας, αὐτόν γάρ τέτοκας, τόν Ποιητήν τῶν ὅλων καί Θεόν, ἀσυνήθως καί ξένως ἡμῖν, ἐπιφανέντα σώματι, Θεογεννήτορ Μητροπαρθενε.

Τῶν Μαρτύρων Ωδή γ'
Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους

Ὡς βότρυες θεῖοι γεγονότες, ἀμπέλου τῆς θείας ἀληθῶς, ἀθλήσεως προχέουσιν, οἶνον ἡμῖν οἱ Μάρτυρες, πνευματικῶς εὐφραίνοντα, τὰς διανοίας ἐν χάριτι.

Στερρῶς ἀντετάξω τῷ διώκτη, Ναζάριε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, προστάττοντι κιβδήλοισ σε, θύειν θεοῖς πανόλβιε, τῷ ὡς ἀρνίον θύεσθαι, ἐτοίμως ἔχοντι

Ἐνδοξε.

Αινέσεως πάντες συμφωνία, υμνήσωμεν σήμερον πιστῶς, Ναζάριον,
Προτάσιον, Γερβάσιον καί Κέλσιον, τῆς αληθείας Μάρτυρας, γεγεννημένους ἐν
Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Νόμου προετυπου ἡ σκηνή σε, γενήσεσθαι μέλλουσιν Ἀγνή, Θεοῦ ἅγιον
σκήνωμα, ἐν ᾧ ὁ ἰλασμός ἡμῶν, ἁγιασμόν δωρούμενος, πᾶσιν ἡμῖν
ἐπελεύσεται.

Τοῦ Οσίου

Ευφραίνεται ἐπὶ σοί

Επ' ὧμων ἄρας Σοφέ, τόν τοῦ Κυρίου σου σταυρόν ἐκράζεις. Κόσμῳ καγὼ
εσταύρωμαι, σάρκα καθελώσας τῷ φόβῳ σου.

Ὡς χείμαρρος τῆς τρυφῆς, πᾶσι προχέεις τὰ σεπτὰ νάματα, ἄρδων αἰεὶ Ὅσιε,
φρένας καί ψυχὰς τῶν υμνούντων σε.

Ἡ χάρις ἡ τοῦ Θεοῦ, ἐπισκιάσασα ἐν σοί Πάνσοφε, ἄλλον ἡμῖν ἔδειξε, θεῖον
Χρυσορρόαν τοῖς φθέγμασι.

Θεοτοκίον

Κυρίως καί ἀληθῶς, σέ Θεοτόκον οἱ πιστοὶ σέβομεν. σύ γάρ Θεόν τέτοκας,
σάρκα γεγονότα Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Εκκλησία σου Χριστέ κρᾶζουσα. Σύ μου ἰσχύς Κύριε,
καί καταφυγή καί »στερέωμα».

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων

Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τεσσάρων ἱερῶν, ἀθλησάντων Μαρτύρων, τὴν θεῖαν καί σεπτήν, εορτάζομεν
μνήμην, τρυφώντας τὰ θαύματα, καθ' ἑκάστην ὥς νάματα, ἅπερ βρύουσιν, ἐκ
τῶν τιμίων λειψάνων, ἀποπαύοντες, τὰς τῶν πιστῶν ἀσθενείας, δυνάμει τοῦ
Πνεύματος.

Δόξα... Τοῦ Οσίου

Ἠλύρα τῆς σεπτῆς, καί Ἀγίας Τριάδος, Κοσμάς ὁ ἱερός, μελωδῶν ἰδοὺ ἤκε, τό
μέλος τό Τρισάγιον. Σύν αὐτῷ οὖν βοήσωμεν. Ὁ Πατήρ Υἱός, καί θεῖον
Πνεῦμα τόν κοσμον, σοῦ εἰρήνευσον, καί τόν Σατάν ὑπὸ πόδας, ἡμῶν ταχὺ
σύντριψον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Φωτὶ σου ἀγαθή, τὴν ἐν σκότει ψυχῇ μου, καταύγασον Ἀγνή, καί τὴν
πώρῳσιν λύσον, καί δίδαξον πράττειν με, τοῦ Υἱοῦ σου τό θέλημα, ὅπως
ἄφεςιν, τὴν τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, εὐρὼ Πάναγνε, καί τοῦ πυρός τοῦ
ἀσεέστου, ρυσθῶ ταῖς πρεσβείαις σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

ο ρώσά σε Χριστέ, η πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν επί Σταυρού, ηπλωμένον εβόα. Υιέ μου συνάναρχε, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι, τίς η άφατος, οικονομία Ισού αύτη, δι' ής έσωσας, τό τών αχράντων χειρών σου, Οικτίρμον πλαστούργημα;

Τών Μαρτύρων Ωδή δ' Ο καθήμενος εν δόξη

Υπέρ έννοιαν ο πόθος, τών Αγίων Μαρτύρων σου, υπερβαίνει πάντα, Λόγε λογισμόν τά παλαισματα, καί οι ανδρείοι αγώνες καί τά έπαθλα, ά παρέσχες, νομίμως αυτοίς εναθλήσασι.

Μίαν γνώμην διαφόροις, αικιζόμενοι σώμασιν, οι Χριστού οπλίται, υπερβολικώς επεδείξαντο, ένα Θεόν εν σταδίω ωμολόγησαν, καί πολύθεον, πλάνην σαφώς εξηφάνισαν.

Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτασίου, Κελσίου τε, τών σεπτών Μαρτύρων, Άγγελοι τήν πάλην εθαύμασαν, πώς εν σαρκί τώ ασάρκω συμπλεκόμενοι, κατηδάφισαν τούτον εις γήν ανδρικώτατα.

Ως γενναίοι στρατιώται, ως αήττητοι Μάρτυρες, οι Χριστού Οπλίται, ως τής ευσεβείας υπέρμαχοι, τάς ουρανίους σκηνώσεις εκκληρώσασθε, καί χοροίς τών Αγγέλων, αεί επαγάλλεσθε.

Θεοτοκίον

Μή κενώσας τούς πατρώους, ο υπέρθεος άχραντε, Θεοτόκε κόλπους, κόλποις σου αχράντοις καθέζεται, θείαν καθέδραν τοίς πάσιν αγαθότητι, ετοιμάζων καί δόξαν, αεί διαμένουσαν.

Τού Οσίου Επαρθέντα σε ιδούσα

Ο ξυγράφου ως κάλαμος σου η γλώσσα, παναληθώς γεγένηται, άριστα Παμμάκαρ, γράψασα ως έν πίνακι, Χριστού τά σεβάσμια, καί σωτηριώδη παθήματα.

Ανυψούμενος ως φοίνιξ ταίς θεωρίαις, τών αρετών υψίκομον, δένδρον καθωράθης, γλυκασμόν σωτήριον, παρέχων τοίς μέλπουσι. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Υψηγορία τών λόγων σου θεοφάντορ, τας τής Πανάγνου ύμνησας, καί πάντων Αγίων εορτάς λαμπρότατα, κραυγάζων γηθόμενος. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ο κατά φύσιν ελεύθερος τήν ιδίαν, δούλου μορφήν επτώχευσε, χρηστότητος πλούτῳ Μήτηρ αιειπάρθενε, εκ σου καθ' υπόστασιν, όλον προσλαβών τό ημέτερον.

Τῶν Μαρτύρων Ὡδή ε'
Εξέστη τά σύμπαντα

Αικίαις τό σῶμά σου, Ναζάριε ωμίλησε, στρέβλαις καί βασάνοις πολυπλόκοις, μύρον ευώδες, ὅθεν πηγάζει ἡμίν, κατευωδιάζον τάς ψυχάς, πίστει αδιστάκτω σε, τῶν τιμώντων Πανεύφημε.

Ρανίσιν αιμάτων σου, κατέσβεσας τοὺς ἀνθρακας, τῆς πολυθείας Ἀθλοφόρε, ὕλην παθημάτων χαλεπῶν, φλέγεις θεία χάριτι, τοῦ Σωτήρος Ναζάριε.

Τά ἀνθη τά πνέοντα, οσμήν ἐνθένου γνώσεως, τῆς θεογνωσίας τοὺς λειμώνας, τοῦ Παραδείσου δένδρα τά ἐγκαρπα, τοὺς περικαλεῖς καί φωταυγεῖς, Μάρτυρας ὑμνήσωμεν, καί πιστῶς μακαρίσωμεν.

Ὑμνεῖσθω Ναζάριος, μεγαλυνέσθω Κέλσιος, ἅμα Προτασίω ὁ γενναῖος, ἀνευφημείσθω πίστει Γερβάσιος, οἱ τῆς Ἐκκλησίας ἀκλινεῖς, στύλοι καί θεμέλιοι, ἀρραγεῖς χρηματίσαντες.

Θεοτοκίον

Ρομφαία τό πρότερον, ἡ τήν Εἰσὶν φυλάττουσα, νῶτα τοῖς πιστοῖς Ἀγνή παρέχει, σημειούμενοις τιμίῳ αἵματι, πάλαι κενωθέντι ἐκ πλευράς, λόγχης ἐκκεντήματι, τοῦ ἐκ σοῦ ἀνατείλαντος.

Τοῦ Οσίου
Σύ Κύριέ μου φῶς

Σύ ὥσπερ παμφαής, εὐσφόρος ἀνέτειλας, σύ ῥήμασι καταυγάζεις, τῶν πιστῶν τάς καρδίας, βολίσι τῶν ῥημάτων σου.

Σύ ὥσπερ ἀριστεύς, τῇ σφενδόνη χρησάμενος, τῶν λόγων σου θεομάκαρ, τά τῶν αἰρετιζόντων, κατέβαλες φρυάγματα.

Τίς ὄντως ἐξειπεῖν, τοὺς σοὺς πόνους δυνήσεται, ἀγώνάς τε καί ἰδρώτας, ἐκουσίως οὐς ἔτλης, σαρκὸς ἔξω γενόμενος;

Θεοτοκίον

Νοὺς οὐκ ἀγγελικὸς, οὐκ ἀνθρώπινος δύναται, τό ἀφραστον ἐρμηνεύσαι, καίπαράδοξον θαῦμα, τοῦ τόκου σου Πανάχραντε.

Τῶν Μαρτύρων Ὡδή ς'
Τὴν Θεῖαν ταύτην

Αἱ σαί πορεῖαι ἐν ὕδασιν, ἐγένοντο παμμάκαρ Ναζάριε, καί οὐκ ἐγνώσθη σου, τούτοις τά ἴχνη ἐν Πνεύματι, οὐ τῇ δυνάμει πάντας ἐχθροὺς κατήσχυνας.

Σωμάτων πάθη ἀνίατα, τῇ θείᾳ ἐθεράπευσας χάριτι, Μάρτυς Ναζάριε, μύρον εὐώδες πηγάζεις δέ, τοῖς τῷ σεπτῷ λειψάνῳ σου προσπελάζουσι.

Σοφῶς ὁ θεῖος Προτάσιος, ὁ μέγας τε σὺν τούτῳ Γερβάσιος, πλούτον

επίκηρον, καί δυναστείαν πατήσαντες, τῆς αἰωνίου δόξης κατηξιώθησαν.

Θεοτοκίον

Τούς νόμους Κόρη εκαίνισας, τῆς φύσεως Παρθένε κυήσασα, Θεόν
αθάνατον, σάρκα θνητὴν ενδυσάμενον, ἵνα θνητούς θεώσῃ δι' ἀγαθότητα.

Τοῦ Οσίου

Εβοησε προτυπῶν

Σύ τόν Ἄβελ, παρεζήλωσας φέρων τὰς ἀπαρχάς, τῶν σῶν λόγων, ὡς
θρεμμάτων θυσίας Κοσμά προφανώς, προτιθεῖς εἰς βρώσιν, τῶν ασμάτων τὰ
μέλη τὰ κάλλιστα.

Μαρτυρία, συνειδήσεως ἑτλης τόν βίον σου, θυσιάζων, Ἰσαάκ ὡς περ ἄλλον
τό πρόθυμον, Ἀβραάμ ενθέως ἀληθῶς μιμησάμενος Πάνσοφε.

Αναβάσεις, ψυχοσώστους υπέθου ὡς κλίμακα, Πατριάρχης, ἦν εὔρα τό
πάλαι Κοσμά τηλαυγώς, ἀνεγκύων πάντας, ἡδυφθόγγοις βαθμίσι σου εὐθετα.

Θεοτοκίον

Μή ἐλλίπης, ἰλεούσθαι Παρθένε τῶν δούλων σου, τόν Υἱόν σου, τὰς ουλὰς
εξαλείφειν πταισμάτων ἡμῶν, τῶν ὀρθά φρονούντων, Θεοτόκον σε Κόρη
Πανύμνητε.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπῶν τήν ταφήν τήν τριήμερον, ὁ Προφήτης ἰωνάς, ἐν τῷ κήτει
δεόμενος. Ἐκ φθοράς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων».

Κοντάκιον Ἦχος α' Χορός, Ἀγγελικός

Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ, τήν τετράριθμον δόξαν, ὑμνήσωμεν πιστοί,
ευφημίαις ασμάτων, Ναζάριον Προτάσιον, καί Γερβάσιον Κέλσιον, οὔτοι
ἠθλησαν μέχρι τομῆς καί θανάτου, οὔτοι στέφανον, τῆς ἀφθαρσίας λαβόντες,
αιτούσι σωθῆναι ἡμᾶς.

Ο Οἶκος

Τῶν Ἀθλοφόρων τήν ἀθλησιν, τὰ παλαίσματα, καί τόν ἐνδοξον θάνατον,
δεύτε φιλέορτοι ἅπαντες, ὕμνοις ἐγκωμίων καί φδαῖς ευφημήσωμεν τήν
τετράριθμον φάλαγγα, τόν σοφόν Προτάσιον, σύν τούτῳ Γερβάσιον, καί τόν
θεῖον Ναζάριον, ἅμα Κελσίῳ τῷ θεηγόρῳ καί νέῳ πεφηνότι. ὅτι πάσαν τῶν
Ελλήνων ἀπετέφρωσαν μανίαν, καθομολογούντες τόν Χριστόν, Θεόν μέγαν,
πρό αἰώνων βασιλεύοντα σύν Πατρί καί Πνεύματι, νύν δέ μετὰ θάνατον,
αιτούσι σωθῆναι ἡμᾶς.

Συναξάριον

Τῇ ἸΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ναζαρίου,
Γερβασίου, Προτασίου, καί Κελσίου.

Στίχοι

Τόν Ναζάριον καί συνάθλους τρεῖς ἅμα,
Θεῷ προσήξε Ναζαρηνῷ τό ξίφος.

Σύν τρισί Ναζάριος τμήθη δεκάτη γε τετάρτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Κοσμά τού Ποιητού,
Επισκόπου Μαΐουμά τού Αγιοπολίτου.

Στίχοι

Απήλθε Κοσμάς ένθα πάσα τερπνότης,
Μέλη λιπών τέρποντα τήν Εκκλησίαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Σιλβανού.

Στίχοι

Μετήλθεν αύχήν Σιλβανού τομήν ξίφος,
Καντεύθεν ώφθη Σιλβανός τομεύς πλάνη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Πέτρου τού Αυσελάμου.

Στίχοι

Τό πύρ υπελθών ενθέω ζήλω Πέτρος,
Τό τής πλάνης πύρ σβεννύει τής δυσθέου.

Ο άγιος Ευθύμιος ο νέος, ο εν Θεσσαλονίκη υπέρ τών αγίων εικόνων
αγωνισάμενος, τελειούται.

Οι Άγιοι τεσσαράκοντα Μάρτυρες οι εξ Αιγύπτου καί Παλαιστίνης ξίφει
τελειούνται.

Μνήμη τής Οσίας μητρός ημών Παρασκευής τής νέας.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τών Μαρτύρων Ωδή ζ'

Ουκ ελάτρευσαν

Επί πέτραν, θείας γνώσεως ερείσαντες, τās βάσεις, Ενδοξοι, τών καρδιών
υμών, εχθρών μηχανήμασιν, ου παρετράπητε, αναμέλποντες. Ο τών
Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Φώς ανέσπερον, αθλήσασι δι' αίματος, υμίν άνέτειλε, καί ευφροσύνη σαφώς,
υμάς διεδέξατο Μεγαλομάρτυρες, αναμέλποντας. Ο τών Πατέρων Κύριος, καί
Θεός ευλογητός εί.

Ηγιάσατε, προθύμως διερχόμενοι, πόλεις Μακάριοι, όμολογούντες Χριστόν,
τυράννων ενώπιον, καί πάσαν ίασιν, παρεχόμενοι, τοίς δεομένοις χάριτι, τού
Σωτήρος Αθλοφόροι.

Θεοτοκίον

Φωτεινότατον, παλάτιον ευράμενος, Θεός τήν μήτραν σου, ταύτην
κατώκησεν, υιούς εργαζόμενος, φωτός Πανάμωμε, τούς κραυγάζοντας. Ο
τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Τού Οσίου
Ο διασώσας εν πυρί

Επί τό όρος ανελθών, Πάτερ αρετών εκομίσω, νόμον Θεού καί ως Μωσής,
πλανηθέντας εφείλκυσας εύθετα, μελω δών Αξιάγαστε.ο Θεός ο τών
Πατέρων ευλογητός εί.

Λύμην αιρέσεως δεινήν, έστησας φαρμάκω τών λόγων, τών σών δογμάτων
μελωδών, επινίκιον ύμνον τώ Κτίσαντι. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών
Πατέρων ευλογητός εί.

Πηγή θεόβρυτος η σή, Πάτερ αναδέδεικται γλώσσα, φλογιζομέναις εκ παθών,
ταίς ψυχαίς, αί πιούσαι κραυγάζουσιν. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών
Πατέρων ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ως κιβωτόν σε καί σκηνήν, κλίνην τε τού Λόγου υμνούμεν, κήπον ανθούντα
τόν Χριστόν, τήν τερπνήν ευωδίαν, ώ ψάλλομεν. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο
τών Πατέρων ευλογητός εί.

Τών Μαρτύρων Ωδή η'
Παίδας εύαγείς

Ορθρίζοντες πρός τόν εκ Παρθένου, εκλάμψαντα παραδόξως μέγαν Ήλιον,
Μάρτυρες αήττητοι, φώς εχρηματίσατε, καί τό τής πλάνης χάριτι, σκότος
ελύσατε, Τόν Κύριον υμνείτε βοώντες, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς
αιώνας.

Ρώμη σου η πάλαι τούς αγώνας, κηρύττει Ναζάριε πολύαθλε, η
Κωνσταντινούπολις, άδει τά τεράστια, τό Ιερόν σου λείψανον, πίστει
κατέχουσα, καί Κύριον υμνείτε βοώσα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς
αιώνας.

Ο θείος Ναζάριος πηγάζων, τά μύρα τής χάριτος προτρέπεται, πάντας τούς
προστρέχοντας, πίστει απαρύσασθαι, εις φωτισμόν, καί κάθαρσιν,
ανακραυγάζοντας. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, αυτόν εις
τούς αιώνας.

Υμάς τούς γενναίους, Αθλοφόρους, Ναζάριον, Κέλσιον, Προτάσιον, αύθις τόν
Γερβάσιον, πρέσβεις πρός τόν Κύριον, δυνατωτάτους έχοντες, πόθω
κραυγάζομεν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς
αιώνας.

Θεοτοκίον

Σαρκή ενωθείς σοι κατ' ουσίαν, ο πάσι τό είναι παρεχόμενος, όλον με
ανέπλασεν, όλον ανεκαίνισε, παλαιωθέντα Πάναγνε, ταίς παραβάσεσι, διό σε
τήν Παρθένον υμνούμεν, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Οσίου
Λυτρωτά τού παντός

Καθαρθείς τήν ψυχήν παναοίδιμε, ανεδείχθης δοχείον τού Πνεύματος, καί φωτισμού πληρούμενος, κατεφώτισας πάντας, μέλπειν αξίως. Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Τοίς επαίνοις σε στέφειν μή σθένοντες, πρό τούς σούς αποβλέποντες. Όσιε, χάριν αιτούμεν άνωθεν, δωρηθήναι ποθούσι νύν εξυμνήσαι, τήν σήν εύσημον μνήμην Μακάριε.

Νύν αυλίζη τοίς άνω γηθόμενος, σύν χοροίς τών Αγίων πανόλβιε, ών τούς λαμπρούς αγώνάς τε, καί τούς άθλους ανύμνεις, πόθω κραυγάζων. Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ιλασμόν τών παισμάτων μοι δώρησαι, καί κακών αποχήν Παναμώμητε, ταίς μητρικαίς πρεσβείαις σου, Θεοτόκε Παρθένε ευλογημένη, τών πιστών η βεβαία αντίληψις.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί edίδας μέλπειν. Πάντα τά έργα ευλογείτε τόν Κύριον».

Τών Μαρτύρων Ωδή θ'
Εύα μέν

Ισχύϊ νευρούμενοι Χριστού τού λύσαντος, τήν κακίαν τού αλάστορος, κλίναντες τούτω τόν αυχένα, τό τέλος διά ξίφους edέξασθε, λυθέντες τής σαρκός Μεγαλώνυμοι, όθεν αξίως μακαρίζεσθε.

Ωραίοι εν στίγμασι σαρκος γεγόνατε, καί Αγγέλοις ωμοιώθητε, νύν δέ παρίστασθε, τή πάντων γηθόμενοι αεί ωραιότητι, μεθέξεσι σαφώς καλλυνόμενοι, ωραιοτάταις Πανσεβάσμιοι.

Σημείοις καί τέρασιν υμάς εκόσμησε, καί πρό τέλους παναοίδιμοι, καί μετά τέλος ο Δεσπότης, Ναζάριε, Προτάσιε, Κέλσιε, Γερβάσιε αήττητοι Μάρτυρες. όθεν αξίως μακαρίζεσθε.

Ηγίασται πόθω τήν υμών η σύμπασσα,εκτελούσα μνήμην σήμερον, χαίρουσι Μάρτυρες καί πάντες, Προφήται σύν υμίν εορτάζουσι, μεθ' ών υπέρ ημών ικετεύσατε, τόν εύεργέτην Παμμακάριστοι.

Θεοτοκίον

Φωνήν σοι τού θείου Γαβριήλ προσάγομεν, γεγηθότες Κόρη πάναγνε. Χαίρε η Κεχαριτωμένη, Μαρτύρων, Αποστόλων τό καύχημα, καί πάντων τών Πιστών τό διάσωσμα, Παρθενομήτορ απειρόγαμε.

Τού Οσίου Ο αυτός

Ιδού νύν επέλαμψεν ἡμῖν ευφρόσυνος, θεία μνήμη καί πανάγαθος, πάντας ευφραίνουσα αξίως, Κοσμά τού θαυμαστού καί θεόφρονος, τού θείου μελωδού καί τρισμάκαρος, ἦν επαξίως ευφημήσωμεν.

Χάριν ιαμάτων ειληφώς πανόλβιε, ἐν μεθέξει θείου Πνεύματος, λύσον τόν ζόφον τῆς ψυχῆς μου, τά νέφη τῶν παθῶν αποδίωξον, πρὸς τρίβους ευθυπορεῖν με εὐόδωσον, τάς ουρανίους Αξιάγαστε.

Νόμοις καθεπόμενοι τοῖς σοῖς Μακάριε, ἐξυμνήσαι προεθέμεθα, σὴν πρὸς τὰ ἄνω ἐκδημίαν, βεβαίας ἀντιδόσεις ἐλπίζοντες, λαμβάνειν παρὰ σοῦ ἀξιύμνητε, τόν στεφοδότην ἱκετεύοντος.

Θεοτοκίον

Νεύρωσον ἡμῶν τὴν τῆς ψυχῆς ἀσθένειαν, Θεομήτορ τῇ δυνάμει σου, λύσον τό βάρος Παναγία, τῶν ἐπιτιθεμένων τοῖς δούλοις σου, ἡ κόσμῳ δικαιοσύνης τόν ἥλιον, ἀνερμηνεύτως ἀνατείλασα.

Ο Εἰρμός

«Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσωκίσατο. Ἰσου δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν ευλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον τῶν Μαρτύρων

Τῶν Μαθητῶν ὁρῶντων σε

Τὴν τετρακτὺν χορείαν τῶν Αθλοφόρων, Ναζάριον Γερβάσιον σὺν Κελσίῳ, ὕμνοις ἐγκωμίων καταστέψωμεν, καί τόν κλεινόν Προτάσιον, ὑπὲρ τοῦ κόσμου γὰρ οὗτοι, ἐξιλεοῦνται τό θεῖον.

Ἄτερον τοῦ Οσίου, καί Θεοτοκίον, ομοῦ.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ὑμνωδιῶν ἐν κάλλεσι, τῆς ἡδίστης σου γλώττης, καί θεοφθόγοις ἄσμασι, τὴν Ἀγνήν καί Παρθένον, ἀνύμνησας Θεοτόκον, ἀληθῶς καί κυρίως, μεθ' ἧς Κοσμά θεόληπτε, παρεστῶς τῇ Τριάδι, σοῦ μιμητὴν, κατὰ νοῦν καί πράξιν καί θεωρίαν, καμὲ γενέσθαι πρέσβευε, ἱερώτατε Πάτερ.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Οσίου.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Ο παμφαέστατος λυχνος, καί τηλαυγέστατος, ἡ μελουργός κιθάρα, ἡ νευρά τῶν εὐσήμεν, τοῦ Πνεύματος λογίων πάσιν ἡμῖν, τάς αὐτοῦ παρατίθεται, μελῶ δικάς ευωχίας καί δι' αὐτῶν, κατευφραίνει τοὺς θεόφρονas.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Οσίου αὐτοῦ.

Ο μουσουργέτης ἡ λύρα, τοῦ θείου Πνεύματος, ἡ ἀηδὼν ὁ τέττιξ, ὁ τῶν θείων ασμάτων, αὐλὸς τῆς Ἐκκλησίας ἀδελτεπνῶς, ἐκδιδάσκων τά πέρατα, ἐν

θεοπνεύστοις τοῖς ὕμνοις δοξολογεῖν, τὴν Τριάδα τὴν υπέρθεον.

Στίχ. Τί ανταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων.

Σύν ταῖς αὔλοις ουσίαις, ὡς παριστάμενος, τῷ τῶν ἀπάντων Κτίστη, καὶ Θεῷ
θεῖε Πάτερ, Κοσμά τῶν ἐκτελούντων μνήμην ποιού, τὴν φαιδρὰν σου
πανήγυριν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ παντοίων
περιστάσεων.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Δαυΐτικοῖς ἄσμασι, τὸν πνευματικὸν α σματογράφον ευφημήσωμεν λέγοντες.
Εξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου Ὅσιε Πάτερ, καὶ ἀνεδείχθη ἡ γλῶσσά σου,
κάλαμος γραμματέως οξυγράφου, καλλιγραφούσα ἡμῖν μέλη τὰ σωτήρια, δι'
ὧν τὴν κατὰ Χριστὸν οικονομίαν, καὶ τῆς Ἀγίας Τριάδος τό μέγα μυστήριον,
ασματικῶς δοξολογεῖν διδασκομεθα, αἰτούμενοι ταῖς ψυχαῖς ἡ μῶν τό μέγα
έλεος.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ἦθη τὰ μακρὰν ποιούντά με, τοῦ ἀγαθοῦ σου Υἱοῦ, Ἀγαθὴ καὶ πανάμωμε,
πόρρωθι ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου, καὶ τὸν ζητούντα καὶ
ωρυόμενον, καταπιεῖν με κάκιστον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιόν, καὶ
δράκοντα τὸν πονηρόν, σύντριψον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ
Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἐβλεπεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν
κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαιε κρᾶζουσα. Οἱμοὶ τέκνον
φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν.

Καὶ τὰ λοιπὰ ὡς συνήθως, καὶ Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Οσιομάρτυρος Λουκιανού, Πρεσβυτέρου τῆς Μεγάλης
Ἀντιοχείας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Λόγον θείας γνώσεως, πεπλουτηκώς διὰ πίστεως, τοὺς πιστοὺς
εβεβαίωσας, πολὺπλοκα βάσανα, καὶ θυμὸν τυράννων, φέρειν θαρσαλέως,
διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ἀγαλλίασιν, διό σε μακαρίζομεν,
Λουκιανέ ἀξιάγαστε, καὶ τὴν θεῖαν σου σήμερον, ἐκτελούμεν πατήγυριν.

Ειρκτήν πολυχρόνιον, καί βιαίότατον θάνατον, εκαρτέρησας Όσιε, ιμάσι πεδούμενος, καί λεπτοίς οστράκοις, κεντούμενος Μάκαρ, καί ασιτία χαλεπή, μακρά τε δίψη εκπιεζόμενος, διό σε η ουράνιος, τρυφή σαφώς διεδέξατο, ως αήττητον Μάρτυρα, Αθλητά γενναιότατε.

Κόλπος σε θαλάττιος, Λουκιανέ εισδεξάμενος, μεθ' ημέρας τριάκοντα, τή χέρσω εκδίδωσιν, Ιωνάν ως πάλαι, θηρός υπηρεγία, πρὸς θεοτίμητον ταφήν, καί ιαμάτων θείαν ανάβλυσιν, Μαρτύρων ακροθίνιον, τής Εκκλησίας εδραίωμα, διά τούτο τιμώμέν σε, πρεσβευτά τών ψυχών ημών.

Δόξα... καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν ρύπον απόσμηξον, τής ταιλαιπώρου καρδίας μου, Θεοτόκε πανύμνητε, καί πάντα τά τραύματα, καί τά έλκη ταύτης, τά εξ αμαρτίας, εναποκάθαρων Αγνή, καί τού νοός μου στήσον τό άστατον, όπως τήν δυναστείαν σου, καί τήν μεγάλην αντίληψιν, μεγαλύνω ο άθλιος, καί αχρείος οικέτης σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν η πάναγνος Δέσποινα, καί νεκρούντα τόν δολιον, ως Δεσπότην κλαίουσα, ύμνει τόν εκ σπλάγχχνων, αυτής προελθόντα, καί τό μακρόθυμον αυτού, εκπληττομένη θρηνούσα έλεγε. Τέκνον μου ποθεινότατον, μή επιλάθη τής δουλης σου.μή βραδύνης Φιλάνθρωπε, τό εμόν καταθύμιον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες της Οκτωήχου, καί τού Αγίου ούτος, ού η Ακροστιχίς.

Σού Λουκιανέ παμμάκαρ μέλπω κλέος.

Ποίημα Θεοφάνους

**Ωδή α'. Έχος δ'
Άσομαί σοι Κύριε**

Σοφία καί χάριτι καί δυνάμει, πνευματική Λουκιανέ, εκλάμπας εφώτισας, λαούς καί πρὸς επίγνωσιν, Χριστού Μάρτυς ώδήγησας.

Όπλοις ευσεβείας σε θωρακίσας, ό τήν ασθένειαν ημών, φορέσας ως εύσπλαγχνος, αήττητον ειργάσατο, εχθρών Μάρτυς παλαίσμασιν.

Ύψος πρὸς ουράνιον τούς εις βάθος, κακοπιστίας Αθλητά, πεσόντας ανείλκυσας, δικτύοις τών ενθέων σου, δογμάτων Αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Λόγω τόν αϊδιον Πατρός Λόγον, υπέρ αιτίαν καί Λόγον, ασπόρως συνέλαβες, Αγνή καί απεκύησας, υμών εις απολύτρωσιν.

Ωδή γ'

Τόξον δυνατών

Οίκον αρετών λαμπρότητι, Μάρτυς τήν ψυχὴν σου Θεὸ ἀπετέλεσας, τῶν εἰδώλων δὲ τὰ τεμένη, προσευχαίς σου κατηδάφισας.

Ὑμνεις πειρασμοῖς κυκλούμενος, Μάρτυς καὶ βασάνων, αλγεινοῖς πιεζόμενος, τὸν τοιούτων ὡς ευεργέτην, ἀγαθῶν σε ἀξιώσαντα.

Σῶμα αἰκισμοῖς παρέδωκας, Μάρτυς τήν ψυχὴν δέ, ἀσφαλῶς διетήρησας, θύμα ἁμωμον τῷ Δεσπότη, σεαυτὸν προσάξας πάντιμον.

Θεοτοκίον

Κόρης βρέφος ἀποτίκτεται, ὁ δημιουργήσας τοὺς αἰῶνας βουλήματι, ἦν ὑμνούμεν ὡς Θεοτόκον, καὶ ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Τόξον δυνατῶν ἡσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν

Τῷ τῆς χάριτος λόγῳ τὰς τῶν πιστῶν, υπαλείφων καρδίας Λουκιανέ, ἀθλεῖν παρεσκεύασας, καὶ τροπούσθαι τὸν τύραννον, καὶ καλῶς τὸν δρόμον, τελέσας τὸν ἔνθεον, ἐπὶ τέλει δόξης, Μαρτύρων ἡξίωσαι. ὅθεν συνελθόντες, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, τιμῶμεν αἰοῖδιμε, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, Ἀθλοφόρε πανεύφημε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σέ ἀσπύρως τεκούσαν Θεὸν σαρκί, πάσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων, τό γάρ πύρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς θεότητος. καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστιν καὶ Κύριον, ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τό γένος, ἀξίως δοξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Ἀχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν τῷ ξύλῳ ὀρώσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο, καὶ συνοχή καρδίας, τὰς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα. Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Εβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνουσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θέλων υφίστασαι, ὅξος καὶ τὴν τρήσιν πλευράς, χολὴν τε, οἱμοὶ! καὶ ἡλούς μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

Ὡδὴ δ'

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Ἰσχυρὸς κατὰ τῆς πλάνης, ἀνεδείχθης Μακάριε, καὶ πολλῶν ἀλείπτῃς, θείους πρὸς ἀγῶνας ἐκάστοτε, ὑπομονὴ δὲ βασάνων τὴν ἀνίσχυρον, ἐταπείνωσας, Μάρτυς ἰσχύϊν τοῦ ἀλάστορος.

Απλωθείς επί τού ξύλου, καί ιμάσι τεινόμενος, καί λιμώ καί δίψει, τή πολυχρονίῳ τηκόμενος, καί λεπτοτάτοις οστράκοις εκκεντούμενος, εκαρτέρησας, Λουκιανέ αξιάγαστε.

Νόμον θεῖον καταγγέλλων, ανομούντας επέστρεψας, καί πιεῖν προθύμως, πόμα μαρτυρίου υπέδειξας, μεθ' ὧν εἰς θείας επαύλεις κατεσκήνωσας, εντρυφὼν τῷ ξύλῳ, τῆς ζωῆς Παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Εκ γαστρός σου αναλάμπας, τῆς Θεότητος Ἥλιος, τοὺς εν σκότει Κόρη, τῆς πολυθεΐας εφώτισε, τοὺς εν σκιά τού θανάτου κατελάμπρυνεν, ὡ κραυγάζομεν. Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Ὡδή ε΄

Ασεβεῖς οὐκ ὀψονται

Πυρπολήσας Ὅσιε, ἀκάνθας τῶν παθῶν, δι' ἰδρώτων ἀσκητικῶν, ταῖς ροαῖς κατέσβεσας τῶν ἀγώνων σου, ἀσεβείας κάμινον, γενναιόφρον παμμακάριστε.

Αἰκισμοῖς βαλλόμενος, νιφάσιν αλγεινῶν, διαμένεις πρὸς τόν Θεόν, ἀτενίζων Ἄγιε, σώζειν δυνάμενον, οὐ χερσὶ τό πνεύμά σου, ἐναπέθου ευφραινόμενος.

Μακρυνθέντας ἡλεγχες, Θεοῦ τοὺς δυσσεβεῖς, καί μακραῖς καί οδυνηραῖς, ἀλγηδόσιν Ἐνδοξε περικυκλούμενος, τῷ Χριστῷ προσήγγισας, οὐ τό πάθος ἐξεικόνισας.

Θεοτοκίον

Μετά τόκον ἀφθορος, διέμεινας Ἀγνή, καί φθοράς γένος τῶν βροτῶν, ὡς Θεόν γεννήσασα ἠλευθέρωσας, διὰ τοῦτο πίστει σε, ὀρθοδόξως μακαρίζομεν.

Ὡδή ς΄

Θύσω σοι, μετά φωνῆς

Αβρόχως, τῶν βασάνων διέβης τόν κλύδωνα, τῇ παναλκεῖ δέ παλάμῃ, ἐκ βυθοῦ τό σῶμά σου διεσώθη, τοῖς ποθοῦσιν, ἀσινές Θεομάκαρ ρώμενον.

Αγάπη, τού Χριστοῦ πυρπολούμενος, Ἐνδοξε, μέχρι θανάτου ἀντέστης, τοῖς τυράννοις πάνσοφε, διὰ τοῦτο, βασιλείας οὐρανῶν ἡξιώθης γηθόμενος.

Κητώας, ἐκ γαστρός, Ἰωάνν ο ρυσάμενος, τριημερεύσαντα σώζει, σέ βυθοῦ θαλάσσης καθυπουργούντων, ἐναλίων, σοί θηρῶν μεθ' ἡμέρας τριάκοντα.

Θεοτοκίον

Ἀγνήν σε, περιστεράν καί μόνην ἀμίαντον, ὁ καθαρὸς εὖρε Λόγος, καί ἐκ σοῦ τεχθῆναι εὐδόκησε, Παναγία, Θεομήτορ Παρθένε πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Εκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον Ἠχος β΄

Τήν εν πρεσβείαις

Τόν εν ασκήσει τό πρότερον λαμπρυνθέντα, καί εν αθλήσει τό δεύτερον φαιδρυνθέντα, πάντες ως φωστήρά σε φαιδρότατον, Λουκιανέ τοίς ύμνοις, ενδόξως σέ γεραίρομεν. Πρεσβεύων μή παύση υπέρ πάντων ημών.

Ο Οικος

Γνώσει τή θεία καθωπλισμένος, καί τόν νούν θεία δόξη ελλαμφθείς Αθλητά, τώ Πνεύματι φωτιζόμενος, μάχαιρα ώφθης εστιλβωμένη, τά ζιζάνια πάντα άρδην εκτέμνων, αιρετικών τά αλλόφυλα δόγματα ένδοξε, καί κήρυξ τής αληθείας, προς ζωήν υπαλείφων άπαντας, τούς ευσεβώς προσιόντας σοι, εκ κινδύνων δέ λυτρούσαι καί θλίψεων. Πρεσβεύων μή παύση υπέρ πάντων ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΕ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Λουκιανού, πρεσβυτέρου Αντιοχείας τής μεγάλης.

Στίχοι

Άρτου στερήσει Λουκιανός αντέχει,
Τού ζώντος άρτου μή στερηθήναι θέλων.
Λιμώ Λουκιανός δεκάτη θάνεν ηδέ τε Πέμπτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη του Οσίου Πατρός ημών Σαβίνου Επισκόπου.

Στίχοι

Ισαγγελον Σαβίνος εύ βιούς βίον,
Θανών συνήφθη τώ χορώ τών Αγγέλων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Βάρσου, Επισκόπου Εδέσσης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής αθλήσεως Μοναχού τινος καί Μάρτυρος, καί ωφέλιμος διήγησις περί αυτού.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ό Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ο διασώσας εν πυρί

Ρύμην ρημάτων τών σοφών, τύραννος διώκτης μή φέρων, καί θανατοί σε καί βυθώ, θαλαπτίω προσρίπτει τήν άνω σοι, προξενών ως ουκ ώετο, βασιλείαν εις αιώνας καί θείαν δόξαν.

Μή προσκυνήσας τοίς γλυπτοίς, γόνυ τε μή κάμψας ειδώλοις, εις πύρ εβλήθης θλιβερόν, εις βασάνων εισήλθες τήν κάμινον, δροσιζόμενος Πνεύματος, δροσοβόλω δυναστεία Θεόφρον Μάρτυς.

Νενεκρωμένους καί βυθώ, τής Ελληνικής αθείας, καταποθέντας τούς λαούς, ζωηφόροις σου λόγοις ανείλκυσας μελω δών Αξιάγαστε. Ο Θεός ό τών

Πατέρων ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ευλογημένος ο καρπός, τής ευλογημένης γαστρός σου, όν ευλογούσιν ουρανών, αι Δυνάμεις βροτών τε συστήματα, ό ημάς λυτρωσάμενος, τής κατάρας τής αρχαίας ευλογημένη.

Ωδή η' Παίδας ευαγείς

Λιμώ νοητώ τούς εκτακέντας, τώ άρτω τών λόγων σου εστήριξας, μόνον σέβειν Κύριον, άρτον τής ζωής ημών, καθυποδείξας Ένδοξε, ώ πάντες ψάλλομεν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Πατήσας δεινάς μηχανουργίας, εχθρού τού απατεώνος τή αθλήσει σου, ήρθης πρός περίδοξον, ύψος Αξιάγαστε, καί τών Αγγέλων έφθασας, βοών τά τάγματα. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ω ξένων πραγμάτων τελεσθέντων, εν σοί Λουκιανέ Μάρτυς αοίδιμε! κόλπος γάρ θαλάττιος, σώμά σου τό άγιον, εφ' ικανόν δεξάμενος ουκ ελυμήνατο, τή χέρσω διασώζει δέ σών, ρείθρα ιαμάτων, εκβλύζον τοίς ποθούσι.

Θεοτοκίον

Καί γλώσση Παρθένε καί καρδιά' αγνήν Θεοτόκον σέ κηρύττομεν. Κύριον γάρ έτεκες, σάρκα περικείμενον, καί εν δυσί ταίς φύσεσι κατανοούμενον, όν πάσαι ουρανών αί Δυνάμεις, ανυμνολογούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω ό τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπουμενος, νύν δέ εννεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν αγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ' Εύα μέν τό τής παρακοής

Λάμπει σου Σοφέ τό Ιερόν μνημόσυνον, ταίς ακτίσι τού πνεύματος, νέφος παθών διασκεδάζον, φωτίζον ευσεβών τά συστήματα, καί φλέγον τών δαιμόνων στρατεύματα, ό εκτελούντας ημάς φύλαττε.

Ελύθης τού σώματος δεσμών Μακάριε, καί πρός ύψος επουράνιον, χαίρων ανέπττης καί επώφθης, ωραίος τών στιγμάτων τερπνότησι, Θεώ τώ Ποιητή ώ παρίστασαι, μετά Μαρτύρων ευφραινόμενος.

Ο Μάρτυς ημών Λουκιανός συνήγαγεν, ευφημήσαι τούτου σήμερον, άθλους λαμπρούς καί τούς αγώνας, τήν μέχρι τελευτής γενναιότητα, θαυμάτων τε τήν χάριν τήν άφθονον, όν επαξίως μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Σοφίας δοχείον υπέρ νούν τής κρείττονος, ανεδείχθης Κόρη Πάναγνε, έμψυχος θρόνος τε καί πύλη, διό σε τών βροτών τά συστήματα, Αγγέλων τε δοξάζει στρατεύματα, μόνην τών πάντων υπερέχουσαν.

Ο Ειρμός

Εύα μέ τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ της κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω, τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς

Πνευματικής ως έμπλεως, χάριτος καί σοφίας, Λουκιανέ πανεύφημε, τήν Θεόπνευστον Μάρτυς, Γραφήν ηρμήνευσας πάσαν, πλάνην δέ τών Ελλήνων, ήλεγξας τήν πολύθεον, καί ψευδώνυμον γνώσιν, τήν δέ Χριστού, Εκκλησίαν ήύφρανας, Αθλοφόρε, φαιδρύνων εν τοίς λόγοις σου, Ορθοδόξων τά πλήθη.

Θεοτοκίον

Ναός εγένου Πάναγνε, τής Θεότητος όλης, τόν τής Τριάδος ένα γάρ, τέτοκας απορρήτως, διπλούν τή φύσει Παρθένε, εν μιά υποστάσει, όν εκτενώς ικέτευε, σώσαι τούς σέ υμνούντας, εκ πειρασμών, καί Κινδύνων Δέσποινα Θεοτόκε, σοί γάρ τό Χαίρε κράζομεν, προστασία τού κόσμου.

Καί τά λοιπά τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Λογγίνου τού Εκατοντάρχου, τού επί τού Σταυρού.

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Έχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Τόν βροτόν χρηματίσαντα, καί Σταυρώ ομιλήσαντα, καί ηλίου έλλαμψιν αμαυρώσαντα, καί εκ πλευράς αναβλύσαντα, σωτήριον άφεισιν, κατιδών μετά ληστού, τού ευγνώμονος Ένδοξε, ωμολόγησας, καί Θεόν καί Δεσπότην εκουσίως, υπομείναντα τά πάθη, δι' ευσπλαγχνίαν αμέτρητον.

Τήν κατάκαρπον άμπελον, επί ξύλου Θεώμενος, ηρτημένην Ένδοξε καί πηγάζουσαν, οίνον ζωής καί αφέσεως, τά χείλη υπέθηκας, τής καρδίας καί πιών, ευφροσύνης πεπλήρωσαι, τήν κατάπικρον, απιστίαν εμέσας ως εχέφρων, ως τού χείρονος τό κρείττον, περιφανώς προελόμενος.

Θανατώσας τόν τύραννον, ευτολμία τών λόγων σου, πρός σφαγήν εκούσιον ήύτομόλησας, ού δειλιάσας πανεύφημε, Λογγίνε τόν θάνατον, τήν αθανατον ζωήν, προξενούντά σοι χάριτι, όθεν πίστει σου, τήν πανέορτον μνήμην

εκτελούμεν, δυσωπούντές σε πρεσβεύειν, υπέρ ημών πρὸς τὸν Κύριον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Εν τῷ πάθει σου, Χριστέ, τὸν ναὸν θεωρήσας διαρραγέντα Λογγίνος ὁ
Εκατόνταρχος, Υἱὸν Θεοῦ σε εἶναι τοῖς Ἰουδαίοις ἐκήρυττεν. Ὅθεν οἱ δεινοί,
τὴν θείαν κάραν αὐτοῦ τεμόντες τῷ ξίφει, ἐν κοπρίᾳ ἐρριψαν, γυνὴ δὲ ταύτην
ευρούσα, τὰς κεκλεισμένας κόρας αὐτῆς τῶν ομμάτων ἀνέωξε, μεθ' ἧς καὶ
ἡμεῖς βοώμεν σοι. Ὁ τούτον στεφανώσας, υπέρ σου ἀθλήσαντα, ταῖς αὐτοῦ
ικεσίαις, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα τῆς καρδίας φώτισον, τοῦ δοξάζειν σε Θεόν, τὸν
ἐν Σταυρῷ προσηλωθέντα, εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὅλην ἀποθέμενοι

Μόνος υπέρ πάντας, υἱὸς ἀνθρώπων ὁ τάλας, μόνος ἐπλημμέλησα, τὰ καὶ
λόγῳ ἀφθεγκτα, καὶ ἀκούσματι, μηδαμῶς ἀχραντε, φορητὰ πέλοντα, διὰ
τούτό σου καὶ δέομαι. Σύγγνωθι Δέσποινα, σύγγνωθι καὶ δός μοι μετάνοιαν,
δός μοι ἐξομολόγησιν, δός μοι στεναγμούς τε καὶ δάκρυα, ἵνα διὰ τούτων,
συντρίβων τὴν καρδίαν μου αἰεὶ, κράζω τό, Ἥμαρτον, ἥμαρτον, ἰλάσθητι
σώσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία ὡς ἐφῆσεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διελήλυθε. Παναγία
Δέσποινα, ὅτε ἐβλεψας, τὸν ἐκ σου λάμπαντα, ἀπορρήτῳ λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων
ὡς κατάκριτον. Σταυρῷ ὑψούμενον, ὅξος καὶ χολὴν τε γεύόμενον, πλευράν τε
Ὀρυπτόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἡλούμενον, καὶ οδυρομένην, ὠλόλυξες
βοῶσα μητρικῶς. Τί τούτο, τέκνον γλυκύτατον, τό καινὸν μυστήριον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Εν τῷ Σταυρῷ παρεστηκώς, καὶ τὰ γενόμενα σκοπῶν, τὸν σταυρωθέντα ἐπὶ
ξύλου, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον εἰρακῶς, ἐβόας πρὸς αὐτόν. Ἐν τῇ βασιλείᾳ σου
μνήσθητί μου Κύριε. Διό καὶ ὁ Σωτὴρ ἐφώνει σοι. Μακάριος εἰ Λογγίνε, καὶ τό
μνημόσυνόν σου εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀνατίθην, μή παρίδης, ἀλλὰ σπεύσον
ἀγαθὴ, ρυσθῆναί με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνοχλούντων, καὶ καθ' ἐκάστην
πολεμούντων με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Εν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὀρώσα ἡ πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην
μητρικῶς, ὠδύρετο βοῶσα. Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ
ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Αγίου, οὐ ἡ Ακροστιχίς.

Τό Λογγίνου μέγιστον υμνήσω κλέος. Ἰωσήφ.

Ὡδή α'. Ἦχος δ'
Θαλάσσης τό ερυθραῖον

Ταῖς θεαῖς, φωτοχυσίαις Ἐνδοξε, περιλαμπόμενος, καί σύν Ἀγγέλων τάξεσι Χριστῷ, τῷ Θεῷ παριστάμενος, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, τοὺς ἐκτελούντας καταφαίδρυνον.

Οὐδέν σε, τῆς πρὸς Θεόν ενώσεως, Μάρτυς ἐχώρισε, κεχωρισμένον πάσης σαρκικῆς, ἡδονῆς διὰ πίστεως, καί καθαρῶς τῷ ἔρωτι, τῷ ακροτάτῳ ἐνηδόμενον.

Λατρεύων, Θεῷ τῷ ζώντι ἐνδοξε, Λογγίνε πάνσοφε, νεκροῖς ξοάνοις μάκαρ ουδαμῶς, σύ λατρεῖαν προσένειμας, διό πρὸς ατελεύτητον, θανατωθεὶς ζωὴν κατήντησας.

Θεοτοκίον

Ὁ Λόγος, ὁ τοῦ Θεοῦ ἐν μήτρᾳ σου, λόγῳ συνείληπται, τῆς αλογίας ρύσασθαι βροτοὺς, βουληθεὶς ἀγαθότητι, Παρθενομήτορ ἀχραντε, εὐλογημένη παναμώμητε.

Ὡδή γ'
Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί

Γνωρίσας ἐπὶ Σταυροῦ, Υἱόν Θεοῦ τόν ἀληθὴ Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν πάσχοντα, τοῦτῳ ολοψύχως ἐπίστευσας.

Γῆ ὥσπερ πίων ἡ σῆ, ψυχὴ λαβούσα λογικά σπέρματα, στάχυν Σοφὴ ὥριμον, θείας εὐσεβείας ἐβλάστησεν.

Ἰστίῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ, τό τῶν βασάνων διελθὼν πέλαγος, τοὺς γαληνοὺς ἐφθασας, ἐνδοξε λιμένας γηθόμενος.

Θεοτοκίον

Νοσοῦσάν μου τὴν ψυχὴν, ταῖς τῶν παθῶν ἐπαγωγαῖς ἴασαι, Μήτηρ Θεοῦ Πάναγνε, καί πρὸς σωτηρίαν κατεύθυνον.

Ὁ Εἰρμός

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καί καταφυγὴ καὶ στερέωμα».

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Σταυρωθέντα κατείδες τόν Λυτρωτὴν, καὶ αὐτοῦ ταῖς ἀκτίσι καταυγασθεὶς, σκότος τό βαθύτατον, τῆς ἀγνοίας ἀπέφυγες, καί πρὸς θεῖαν γνῶσιν, σαυτὸν μετερρύθμισας, πιστωθεὶς ὡς ἐστί, Θεός ὁ ορώμενος, ὅθεν καὶ ἀθλήσας, τοῖς

χοροίς ήριθμήθης, Λογγίνε μακάριε, τών Μαρτύρων γηθόμενος, μεθ' ών πάντοτε ένδοξε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ψυχήν μου Παρθένε τήν ταπεινήν, τήν εν ζάλη τού βίου τών πειρασμών, νύν ως ακυβέρνητον, ποντουμένην Πανάμωμε, αμαρτιών τώ φόρτω, φανείσαν υπέραντλον, καί εις πυθμένα Άδου, πεσείν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τή θερμή σου πρεσβεία, καί σώσον παρέχουσα, σόν λιμένα τόν εύδιον, ίνα πίστει κραυγάζω σοι. Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων δούναί μοι τήν άφεσιν, σέ γάρ έχω ελπίδα, ό δούλός σου Δέσποινα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτήν, η αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ , ωλόλυξε δακρύουσα, καί πικρώς ανεκραύγαζε, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Θεέ υπεράγαθε, ανεξίκακε Κύριε. Η πιστώς εκβοήσωμεν. Σπλαγχνίσθητι Παρθένε εφ' ημάς, καί πταισμάτων δώρησαι τήν άφεσιν, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, αυτού τά παθήματα.

Ωδή δ'

Επαρθέντα σε ιδούσα

Οχυρώτατον κτησάμενος εν τή πίστει, τόν λογισμόν μακάριε, ανίσχυρον πλάνης, ελυσας οχύρωμα, Λογγίνε καί έκραζες. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Υψωθέντα Καί τώ ξύλω προσηλωθέντα, τόν απαθή Θεώμενος, Κύριον τής δόξης, τούτον ωμολόγησας, Υιόν Θεού ένδοξε, πάσχοντα οικείω θελή ματι.

Μαραινόμενον τόν θάνατον τώ θανάτω, τού απαθούς Θεώμενος, έσπευσας Λογγίνε, δι' αυτόν τεθνήξεσθαι, καί ζήν μετά θάνατον, σύν τοίς εύκλεώς εναθλήσασιν.

Θεοτοκίον

Ενωθέντα καθ' υπόστασιν εν γαστρί σου, καί γεγονότα άνθρωπον, Άχραντε τόν Λόγον, υπέρ λόγον τέτοκας, διπλούν ταίς θελήσεσι, καί ταίς ενεργείαις δεικνύμενον.

Ωδή ε'

Σύ Κύριέ μου φώς

Γής πάσης αληθώς, γεγονώς παρεπίδημος, εν στίγμασιν Αθλοφόρων, ωραιώθης Λογγίνε, καί γήν πραέων ώκησας.

Ισχυσας τού Σταυρού, τή δυνάμει φραζάμενος, ανίσχυρον τών τυράννων, Αθλοφόρε Λογγίνε, τροπώσασθαι απόνοιαν.

Στήσας εν ασφαλεί, θεμελίω καρδιάς σου, Αήτητε τάς κινήσεις, πειρασμών

επικλύσει, ασάλευτος διέμεινας.

Θεοτοκίον

Τήν μόνην τόν Θεόν, απειράνδρος κυήσασαν, υμνήσωμεν Θεοτόκον, δι' αυτής οι σωθέντες, καί πόθω μακαρίσωμεν.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνή

Ὅρη τε, καί τήν γήν σαλευθείσαν Θεώμενος, ἐν τῇ τοῦ πάθους ἡμέρα, ἀπιστίας στάσεως εσαλεύθης, καί τῇ πίστει, ἐνιδρύθης Λογγίνε τοῦ πάσχοντος.

Νόησιν, ἀληθὴ καί τελείαν καί ἐμφρονα, ἀναλαβεῖν ἡδυνήθης, καθορών τήν κτίσιν ἀλλοιουμένην, καί πρὸς θείαν, ἡλλοιώθης Λογγίνε ἐπίγνωσιν.

Υπέστης, χαλεπὴν τιμωρίαν γηθόμενος, καί τόν αὐχένα τῷ ξίφει, ἀδιστάκτω γνώμῃ τμηθεὶς Λογγίνε, διακόπτεις, κεφαλᾶς δυσμενῶν διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον

Μάρανον, καί προρρίζους Πανάμωμε ἐκτίλον, τὰς ἀκανθώδεις ἐννοίας, τῆς ἐμῆς καρδίας, καί καρποφόρον, ταύτην δείξον, μεσιτεία σου Κόρη πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αινέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον

Εὐφροσύνως γέγηθεν ἡ Ἐκκλησία, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον, τοῦ αἰοδίου ἀθλητοῦ, Λογγίνου ἀνακραυγάζουσα. Σὺ μου τό κράτος, Χριστέ καί στερέωμα.

Ο Οίκος

Τόν ουρανόν σκότει πολλῶ , τήν γήν τε σειομένην, καί πέτρας ρηγνυμένας, ναοῦ τε τό καταπέτασμα σχισθέν εἰς δύο θεωρῶν ἐν τῷ θείῳ πάθει τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀθλητῆς, Θεοῦ Υἱόν αὐτόν ἐγνώρισε, πάσχοντα τῇ οἰκεῖᾳ εὐσπλαγχνίᾳ, ἀπαθὴ δέ ὄντα τῇ θεότητι καί δόξῃ, σὺν τῷ Πατρί καί Πνεύματι Ἁγίῳ συνέχοντα τό πᾶν καί διακρατοῦντα, ὡς Θεόν ἀληθινόν καί Βασιλέα, ὅθεν ἐν χαρᾷ Λογγίνος ἀνακραυγάζει. Σὺ μου τό κράτος Χριστέ καί στερέωμα.

Συναξάριον

Τῇ ΙΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λογγίνου τοῦ Ἐκατοντάρχου.

Στίχοι

Υἱόν Θεοῦ λέγων σε Χριστέ καί πάλιν,
Λογγίνος ὡς πρὶν τέμνεται τόν αὐχένα.
Ἑκτὴ καί δεκάτῃ Λογγίνον ἄορ κατέπεφνεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων δύο Μαρτύρων, τῶν συναναιρεθέντων

τώ Αγίω Λογγίνω.

Στίχοι

Φθαρτήν στρατείαν εκλελοιπυία ξίφει,
Δυάς συνάθλων εστρατεύθη Κυρίω.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Λεοντίου, Δομετίου,
Τερεντίου καί Δομνίνου.

Στίχοι

Τρεῖς Λεόντιε, τούς συναθλούντας έχων,
Λεόντιόν τι τῆς πυράς ἄλλη μέσον.

Τή αὐτή ημέρα, μνήμη τού Οσίου Πατρός ημων Μαλού.

Στίχοι

Μαλός βραχείαν γῆς λιπών παροικίαν,
Πόλου κατοικεῖ τήν μακράν κατοικίαν.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμάς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Ἐν τῇ καμίνῳ

Νομίμως Μάρτυς, ἐναθλήσας ἀνδρεία γνώμη ψυχῆς, πάσας ἀνομούντων
ἡσχυνας τὰς βουλὰς, καί νομίμως ἐστεφάνωσαι, Εὐλογημένος εἰ ἀναβούων,
τῆς δόξης ὁ Κύριος.

Ἡ θεία χάρις, ἐπιφοιτώσα τοῖς λειψάνοις σου, πᾶσαν ἀλ γηδὸνα λύει τῶν
εὐσεβῶς, προσιόντων σοι Μακάριε, καί κηρυττόντων σε, ἀληθείας ἀήτητον
Μάρτυρα.

Σαρκός θνησκούσης, οὐκ ἐφείσω Λογγίνε διὰ Χριστόν, θύειν ἀπηρνήσω
δαίμοσι καί σαυτόν, τῷ Θεῷ θυσίαν ἄμωμον, χαίρων προσήγαγες, διὰ ξίφους
τμηθεῖς ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ὡς καθάραν σε, ὁ καθαρὸς Λόγος κατώκησε, Κόρη διὰ σοῦ καθάραι τούς
μολυσμούς τῶν ἀνθρώπων προελόμενος. εὐλογημένος γάρ ὁ καρπός, τῆς
κοιλίας σου πέφυκεν.

Ὡδή η'

Χείρας ἐκπετάσας

Κοιμίσας τό πρίν τὰς τῆς σαρκός, κινήσεις Ἐνδοξε, ταῖς ἐγρηγόρσεσι, ταῖς
πρός τόν Κύριον ὑπνῶσας, τόν γλυκύν ὑπνον αἰδίμε, θανατωθεῖς διὰ
Χριστόν, τόν ἐπὶ ξύλου Σταυροῦ, ἀφυπνώσει θεία, νεκροῖς τήν ζωὴν
ἀναβλύσαντα.

Λόγχῃ κεντηθέντα τήν πλευράν, Μακαριώτατε, καί αἷμα βλύσαντα, Θεόν
εἰώρακας ἀνθρώπον, διὰ σπλάγχχνα χρηματίσαντα, καί κατετρώθης τῷ αὐτοῦ

ηδίστω έρωτι, αναμέλπων. Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Έσβεσας πυράν ειδωλικήν, αιμάτων ρεύμασι, Λογγίνε πάνσοφε, καί κατενέπρησας ξόανα, καί ανίδρυτα σεβάσματα, τώ θείω ζήλω τήν ψυχήν αναφλεγόμενος, και κραυγάζων. Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Όμματα καρδίας φωτισθείς, ταίς θείαις λάμπεσι, τού αμαυρώσαντος ηλίου πάνσοφε έλλαμψιν, τήν αχλύν Λογγίνε έλιπες, τής δυσσεβείας καί φωστήρ, ώφθης φωτίζων ήμάς, τούς βοώντας. Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Στόματι καί γλώσση καί ψυχή, ανακηρύττω σε θεογεννήτριαν, καί ικετεύω σε Άχραντε, Τήν καρδίαν μου κατάγαυσον, τώ φωτισμώ σου, καί δεινού σκότους με λύτρωσαι, εκβοώντα. Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι εύσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος

Ισχύς μου καί ύμνησις Λόγος, ο εν Σταυρώ χείρας απλώσας, Μάρτυς τοίς ανόμοις εβόας, αυτού τό πάθος τό παμμακάριστον, εξεικονίζων θάνατον, εθελουσίως καθυφίσταμαι.

Ως περικαλής αθλοφόρος, χαριτωθείς Μάρτυς Λογγίνε, όλος ωραιότατος ώφθης, καί τώ ωραίω Λόγω παρίστασαι, τάς αμοιβάς τών πόνων σου, πλουσιωτάτως κομιζόμενος.

Σέ τόν διαυγία φανέντα, ήλιον άδυτον Λογγίνε, καί μαρμαρυγαίς Ιαμάτων, τήν οικουμένην πάσαν φωτίζοντα, καί τήν αχλύν σκεδάζοντα, τής αγνωσίας μακαρίζομεν.

Έρθης πρός μονάς ουρανίους, καί τοίς χοροίς συνηριθμήθης, πάντων τών άγίων Μαρτύρων, μεθ' ών Λογγίνε Μάρτυς μνημόνευε, τών ευσεβώς τήν μνήμην σου, εορταζόντων παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον ώφθης, τού ανεσπέρου Θεοτόκε, δι' ού οι εν σκότει και σκιά, τής άμαρτίας φώς εθεάσαντο, διό μου φωταγωγήσον, τά τής καρδίας αισθητήρια.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοῖς Μαθηταῖς

Ορών τόν πάντων Κύριον, καί Θεόν αφυπνούνται, ἐπὶ Σταυροῦ θελήματι, κλονουμένην τε πάσαν, καιρῷ τοῦ πάθους τήν κτίσιν, Αθλοφόρε Λογγίνε, Ληστή σύν τῷ ευγνώμονι, ωμολόγησας τούτον, Υἱόν Θεοῦ, υπέρ οὐ καί χαίρων εσφαγιάσθης, καί νύν ως Μάρτυς ἀριστος, υπέρ πάντων πρεσβεύεις.

Θεοτοκίον

Κενούται ἐν τῇ μήτρα σου, ὁ πληρέστατος Λόγος, κόλπων πατρῶων ἀχραντε, οὐκ ἐκστάς ἀπορρήτως, καί σὰρξ ὁράται καί βρέφος. τίκεται Θεοτόκε. Ὅν ἐκτενῶς ἰκέτευε, λυτρωθῆναι κινδύνων, καί πειρασμῶν, καί πταισμάτων Δέσποινα καί γεέννης, τοὺς ευσεβῶς κηρύττοντας, τοῦ Θεοῦ σε Μητέρα.

Καί ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ακολουθία, κατὰ τὴν τάξιν, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ὡσηέ καί τοῦ Ἁγίου Οσιομάρτυρος Ἀνδρέου τοῦ ἐν τῇ Κρίσει.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῶν Ἁγίων.

Στιχηρά τοῦ Προφήτου

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον Πατρός, τό ἐκπορευόμενον, διὰ τῆς σῆς γλώττης ὠρισε, Χριστοῦ τήν μέλλουσαν, ἐν ἐσχάτοις χρόνοις, παρουσίαν ἔσεσθαι, ἐπὶ ἀνακαινίσει τῆς κτίσεως. καί νύν τήν ἐκβασιν, θεωροῦντες τῶν προρρήσεων, σοῦ Προφήτα, τήν μνήμην γεραίρομεν.

Τή γνώμη πορνεύουσαν τό πρίν, ἀπό σοῦ Φιλάνθρωπε, φύσιν ἡμῶν μνηστευσάμενος, τῆς βεβηλώσεως, ἐλυτρώσω ταύτην, σεαυτῷ καθ' ἑνώσιν, συνάψας υπέρ νούν ἀδιάρρηκτον, καί τούτου σύμβολον, ὁ Προφήτης σου γενόμενος, τάς πρίν πόρνας, σωφρόνως ἡγάγετο.

Προφήτα θεσπέσιε τάς σάς, ρήσεις νύν Θεώμενος, πεπληρωμένος τῇ χάριτι, καί παριστάμενος, τῷ Θεῷ τῶν ὅλων, υπέρ πάντων πρέσβευε, τῶν πίστει ἐκτελούντων τήν μνήμην σου, τούτοις αἰτούμενος, τῶν πταισμάτων τήν συγχώρησιν, καί εἰρήνην, καί βίου διόρθωσιν.

Στιχηρά τοῦ Οσιομάρτυρος

Ἦχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Οι τών πόνων ιδρώτές σου, τής ασκήσεως ένδοξε, πρὸς Μαρτύρων στάδιον εκκαλούμενοι, πλήρη Ανδρέα τήν έφεσιν, εν σοί εναπέθεντο, οὐς ευκαίρως εις Θεόν, επεδείξω στερρότατα, αλλά πρέσβευε, εκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθῆναι, τούς έν πίστει εκτελούντας, τήν αισέβαστον μνήμην σου.

Λίθος άλλος υπέρτιμος, γεγονώς διά πίστεως, ουχ υπέστης θραύσιν δεινώς τυπτόμενος, αλλ' επί γῆς κυλιόμενος, τής πίστεως ένδοξε, ομαλίσας τήν οδόν, ευεπίβατον τέθεικας. καί κατέστρεψας, τής δοκήσεως Μάκαρ Κοπρωνύμου, φαυλοτάτην δόξαν ὡσπερ, σεσαθρωμένον θεμέλιον.

Αποστόλων τοίς δόγμασι, τεθραμμένος Μακάριε, καί Πατέρων ενθέων τοίς διδάγμασι, τού σαρκωθέντος ετίμησας, Θεού τό ορώμενον, εν συμβόλοις ιεροίς, καί σεπτοίς τοίς μορφώμασιν, ὅθεν ένδοξε, υπέρ τούτου αθλήσας ανεδείχθης, ευσεβείας υποφήτης, καί τών Μαρτύρων καλλώπισμα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μυριάκις πανάχραντε, υπεσχόμην μετάνοιαν, τών εμών ποιήσασθαι παραπτώσεων, αλλ' ουκ εά με η φαύλη μου, των κακών συνήθεια, διά τούτό σοι βοώ, καί προσπίπτω καί δέομαι. Σύ με Δέσποινα, εξελού τής τοιαύτης τυραννίδος, οδηγούσα πρὸς τά κρείττω, καί σωτηρίας εχόμενα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμνάς η κυήσασα, τό αρνίον τό άμωμον, τό τήν αμαρτίαν ελθόν ιάσασθαι, παντός τού κόσμου Πανάχραντε, οικείω εν αίματι, τό σφαγέν υπέρ ημών, καί ζωώσαν τά πέρατα, σύ με ένδυσον, γυμνωθέντα τής θείας αφθαρσίας, εξ ερίου τού σου τόκου, περιβολήν θείας χάριτος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Απολυτίκιον τού Προφήτου

Ήχος β'

Τού Προφήτου σου Ωσηέ τήν μνήμην, Κύριε εορτάζοντες, δί' αυτού σε δυσωποούμεν, Σώσον τās ψυχάς ημών.

Καί τού Οσιομάρτυρος

Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Ασκητικώς προγυμνασθείς εν τώ όρει, τās νοητάς τών δυσμενών παρατάξεις, τή πανοπλία ώλεσας παμμάκαρ τού Σταυρού, αύθις δέ πρὸς άθλησιν, ανδρικώς απεδύσω, κτείνας τόν Κοπρώνυμον, τώ τής πίστεως ξίφει, καί δι' αμφοίν εστέφθης εκ Θεού, οσιομάρτυς Ανδρέα αοίδιμε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, αναγινώσκονται οι Κανόνες τής Οκτωήχου είς, καί οι δύο παρόντες τών Αγίων.

Ο Κανών τού Προφήτου, ού η Ακροστιχίς.

Ωσηέ μέλπω τούς θεοπνεύστους λόγους.

Θεοφάνους

Ωδή α' Ἦχος α' Τὼ βοηθήσαντι Θεῷ

Ὡς θεηγόρος ἀληθώς, ὦ Προφήτα Ωσηέ, τὼ Ζωοδότῃ παρεστώς, ἐκτενώς
ικέτευε, λυτρωθῆναι κινδύνων, ἅπαντας τούς ευφημούντάς σε.

Σοῦ τῆς ψυχῆς τό σπτικόν, ἐκκαθάρας μολυσμῶν, κατηξιώθης προοράν,
τηλαυγώς τά μέλλοντα, καί προλέγειν ἀψεύστως, ἄριστα τά ἐκβησόμενα.

Ἡ τῆς προγνώσεως πηγὴ, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, τόν θεηγόρον Ωσηέ,
προφητείας ποταμόν, ἀνέδειξε τοῖς πάσι, βρύοντα θεία διδάγματα.

Θεοτοκίον

Επιφανέντα τόν Χριστόν, ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς, ἐκ τῆς Αἰγύπτου προφανώς,
ο Πατήρ ἐκάλεσεν, Ωσηέ ὡς προεῖπε, πάλαι ο θεοπτικώτατος.

Ο Κανων τού Οσιομάρτυρος, ἔχων Ακροστιχίδα τὴν δε.

Ἀνδρείας υμνῶ τόν φερώνυμον πόθω. Ἰωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος β' Ἐν βυθῷ κατέστρωσε

Ἀνδρικῶς τά πάθη τῆς σαρκός, Πάτερ δουλωσάμενος, τὼ λογισμῷ ἀνδρείας
ὡς ἐπώνυμος, τυράννων ὠμότητα, κατεπάλαισας, καί νομίμως ἐνήθλησας,
ὅθεν σε συμφώνως, πίστει συνελθόντες μακαρίζομεν.

Νοητῶς ὡς ἄνθραξ πυρωθεῖς, θέρμη θείου Πνεύματος, τόν παγετόν τῶν
παθῶν διεσκέδασας, κρουνοῖς τῶν αἱμάτων δέ, πύρ ἀπέσβεσας, δυσσεβείας
ἀλλότριον, μέγιστε Ἀνδρέα, Ὁμολογητὰ θεομακάριστε.

Δεσμευθεῖς τὼ πόθω τοῦ Χριστοῦ, Πάτερ ἐκ νεότητος, τόν σόν σταυρόν
ἀναλαβών, γηθόμενος τούτῳ ἠκολούθησας, ἀρνησάμενος σεαυτόν διὰ
πίστεως, καί ὁμολογίας, καί τελειοτάτης ἐναθλήσεως.

Θεοτοκίον

Ραθυμίας ὑπνῶ τὴν ψυχὴν, πάντοτε βαρούμενος, ἐπὶ τὴν σὴν Παρθενομήτορ
ἄχραντε, προστρέχω ἀντίληψιν. Πρὸς ἐγρήγορσιν μετανοίας διέγειρον, τῆς
αιωνιζούσης, τότε ρυομένη με κολάσεως.

Τοῦ Προφήτου Ωδὴ γ' Στερέωσόν με Χριστέ

Μυήσει θεοπρεπεί, δεδιδαγμένος τās θείας εκφαντορίας, εθνών τήν κλήσιν, σαφώς προηγόρευσας Προφήτα, Πνεύματι Αγίω τυπούμενος.

Εσόμενα προοράν, ως ενεστώτα θεόφρον ηξιωμένος, τών Ιουδαίων, σαφώς τήν απόπτωσιν προείπας, καί τών νομικών τήν διάβασιν.

Λυτρούσθαι τόν Ισραήλ, ουκ εν πολέμω καί τόξω καί πανοπλία, αλλ' εν Κυρίω Θεώ Παντοκράτορι προέφης, σάρκωσιν τού Λόγου σημαίνων ημίν.

Θεοτοκίον

Παρθένε χαίρε σεμνή, η συλλαβούσα τόν Λόγον σωματωθέντα, τόν τώ Ιδίω, ημάς λυτρωσάμενον εκ πλάνης, αίματι αγίω, καί σώματι.

Τού Οσιομάρτυρος Εν πέτρα με τής πίστεως

Ερείσας τού νοός σου τās βάσεις Πάτερ, εν πέτρα τής αγάπης Χριστού ουδόλως, προσπνεύσεσι σεσάλευσαι εναντίαις, βοών τώ Κτίστη σου. Σύ εί Θεός ημών, καί ουκ έστιν άγιος πλήν σου Κύριε.

Ιάσεις καί πρό τέλους καί μετά τέλος, πηγάζεις θεωρρήμον τοίς ασθενούσι, καί πνεύματα ακάθαρτα απελαύνεις, Ανδρέα Όσιε, βοών τώ Κτίστη σου. Ως ουκ έστιν άγιος πλήν σου Κύριε.

Ασκήσεως τοίς δάκρυσι λελουμένος, εν αίμασι Μαρτύρων εκαλλωπίσθης. καί όλος ωραιότατος δεδειγμένος, βοών ανέδραμες, πρός τόν ποθούμενον. Ως ουκ έστιν άγιος πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Σαρκός εν ομοιώματι γεγονότα, Πατρός τόν Ομοούσιον Θεόν Λόγον, εκύησας Πανάμωμε υπέρ λόγον, Παρθένος μείνασα, μετά τήν κύησιν, διά τούτο πίστει σε μακαρίζομεν.

Ο Ειρμός

«Εν πέτρα με τής πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς μου. ηυφράνΘη γάρ τό Πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν. Ούκ έστιν Άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος πλήν σου Κύριε».

Κάθισμα τού Προφήτου Έχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Υπέκλινας τό ούς, τώ λαλούντι Προφήτα, καί πάντων μυηθείς, τών μελλόντων τήν γνώσιν, Χριστού προεσήμανας, παρουσίαν τήν ένθεον, όθεν σήμεραν, τήν Παναγίαν σου μνήμην, εορτάζοντες, τόν Λυτρωτήν ανυμνούμεν, τόν σε μεγαλύναντα.

Δόξα... Τού Οσιομάρτυρος Έχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Φερωνύμωσ Ανδρέα ως αληθώς, κραταιούμενος πίστει τή ευσεβεί, Μάρτυς

αξιάγαστε, ως Χριστώ συνεπόμενος, Μοναστών τάς χορείας, εφάιδруνας πράξεις, καί Οσίων τής δόξης εδείχθης εφάμιλλος, όθεν καί Μαρτύρων, υπελθών τούς αγώνας, γενναίως ενήθλησας, καί νομίμως ηρίστευσας. Πρωτοκλήτου ομώνυμε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Λογισμοίς ολισθαίνων τοίς πονηροίς, εις βυθόν κατηνέχθην αμαρτιών, καί στένων κραυγάζω σοι, εκ καρδίας Πανάχραντε. Εν εμοί θαυμάστωσον, τό πλούσιον έλεος, καί τής σής ευσπλαγχνίας, τό άπειρον πέλαγος, καί τών οικτιρμών σου, τόν αμέτρητον πλούτον, καί δός μοι μετάνοιαν, καί πταισμάτων συγχώρησιν, ίνα πόθω κραυγάζω σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δοθήναί μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα, ό ανάξιος δούλός σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Καθελκόμενον Λόγε εν τώ Σταυρώ, υπ' ανδρών παρανόμων γνώμη σκαιά, ορώσα η Μήτηρ σου, τήν ψυχήν επιτρώσκετο, καί κοπτομένη σπλάγχνα, εθρήνει κραυγάζουσα, καί συνοχή καρδίας, εβόα στενάζουσα. Οίμοι τή τεκούση, σέ Υιέ καί Θεέ μου! πώς θέλων υπέμεινας, τού προσώπου ραπίσματα, καί εμπτύσματα βέβηλα, αδικόν τε θάνατον νύν, επί ξύλου ήλοις προσπηγνύμενος; Όντως ταύτα πάσχεις, τού σώσαι τόν άνθρωπον.

Τού Προφήτου Ωδή δ' Κατενόησα Παντοδύναμε

Ωσηέ τό θεοπτικώτατον όμμα της Εκκλησίας, κινδύνων σώζε τούς ανυμνούντάς σε.

Τό λαμπρότατον καί στερρότατον, τού Πνεύματος δοχείον, πρεσβεύων σώζε τούς ανυμνούντάς σε.

Ο Κριτή πάντων παριστάμενος, ως ένθεος Προφήτης, παθών με ρύσαι ταίς ικεσίαις σου.

Θεοτοκίον

Υπερβέβηκας αιειάρθενε, τών Αγγέλων τάς τάξεις, τόν Κτίστην τούτων κυοφορήσασα.

Τού Οσιομάρτυρος Ελήλυθας, εκ Παρθένου

Υπήκοος, γεγονως τών Χριστού διατάξεων, τό τούτου ομοίωμα, Πάτερ σεπτώς προσεκύνησας, όθεν ο παράνομος, σέ πολυτρόποις αικίαις εθανάτωσε.

Μυρίπνοος, αρετών ευωδία γενόμενος, εν τάφω νύν κείμενος, ευωδιάζεις τά πρόσωπα, τών προσπελαζόντων σοι, εν αδιστάκτω καρδιά Πάτερ Οσιε.

Νοσήσαντα, Μαμωνάν τόν παγκάκιστον Όσιε, αθλίως τήν αίρεσιν, εν

παρρησία διήλεγξας, πρόμαχος γενόμενος, τών Ορθοδόξων Ανδρέα
αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ως εύφορον, εγεώργησας χάριτος άσταχυν, τόν τρέφοντα άπαντας, τούς
ορθοδόξως τιμώντάς σε, Δέσποινα πανύμνητε, τόν εκ τής σής σαρκωθέντα
μήτρας Κύριον.

Τού Προφήτου Ωδή ε΄

Εκ νυκτός ορθρίζοντες

Συμπαθώς κινούμενος, εδίδαξας ημάς, τήν του Θεού μακρόθυμον,
ευσπλαγχνίαν καί χρηστότητα, δι' ής φείδεται πάντων, Προφήτα θεσπέσιε.

Θανατώσας θάνατον, ανέστη ο Χριστός, ως η σοφή σου πρόρρησις,
θεοφάντορ προεμήνυσε, καί ζωήν ταίς εν Άδου, ψυχαίς εδωρήσατο.

Εκ βυθού πταισμάτων με, Προφήτα Ωσηέ, προσευχαίς εξάρπασον,
παρρησίαν ακατάγνωστον, προς Χριστόν κεκτημένος, θεόφρον πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Ο τών όλων Κύριος, καί πάντων βασιλεύς, ο τώ Πατρί συνάναρχος, υπό
χρόνον γέγονε Θεοτόκε Παρθένε, καί σάρξ εχημάτισεν.

Τού Οσιομάρτυρος

Ο φωτισμός

Τόν σκοτασμόν, βδελυζάμενος Πάτερ τής αμαρτίας, όλος αναλάμψει τής
απαθείας, φώς καθωράθης καί φωτίζεις τούς πίστει, προσιόντας τώ θείω
τάφω σου, ταίς τών ιαμάτων αύγαίς θεία χάριτι.

Όλος Θεού, καταγώγιον ώφθης καλώς βιώσας, καί γενναιοφρόνως αθλήσας
Πάτερ, καί νύν εν τάφω κατακείμενος μένεις, σώος μάκαρ καί αδιάλυτος,
πάντων διαλύων πιστών τά νοσήματα.

Νεανικώς, αριστεύσας παμμάκαρ κατά δαιμόνων, καί κατά ανθρώπων
αιρετιζόντων, αιωνιζούσης ηξιώθης ευκλείας, καί στεφάνων Ανδρέα, όθεν σε,
μετά πόθου πάντες πιστοί μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Φέρεις Χριστόν, εν αγκάλαις αρρήτω κυοφορία, εναγκαλιζόμενον τούς κακία,
καθυπαχθέντας καί τώ πλάνω αθλίως, δουλωθέντας Κόρη πανύμνητε, όθεν
ως Θεού σε Μητέρα δοξάζομεν.

Τού Προφήτου Ωδή ς΄ Τόν Προφήτην διέσωσας

Προθεσπίζων τά μέλλοντα, Ωσηέ παμμακάριστε, τήν προς τούς ανθρώπους
τού Λόγου, εδήλωσας κάθοδον.

Νεκρωθέντα τοίς πταισμασιν, η ζωή η αθάνατος, εκ τών κενεώνων τού Άδου,

ως έφης ανήγαγε.

Νομικών τήν αναίρεσιν, Ιουδαίων τήν έκπτωσιν, καί τών εθνών τήν στάσιν,
Προφήτα εδήλωσας.

Θεοτοκίον

Εκ γαστρός σου ανέτειλε, Θεός Λόγος Πανάμωμε, σάρκα δι' ημάς
απορρήτως, φορέσας ως εύσπλαγχνος.

Τού Οσιομάρτυρος Εν αβύσσω πταισμάτων

Εν φρουρά σε ο άνομος έθετο, υπέρ του Δεσπότη Ανδρέα φρουρούμενον,
καί τό αυτού φυλάττοντα, απαράτρωτον ένθεον θέλημα.

Ρηγνυμένης σαρκός ουκ εφρόντισας, ταίς κατατομαίς τών μαστίγων Μακάριε,
αλλ' ώσπερ άλλου πάσχοντος, εκαρτέρεις ενθέως ρωννύμενος.

Ως πολύτιμος όλβος κρυπτόμενος, Πάτερ φανερούσαι υπ' όψει κείμενος, ως
ευσεβών καί θαύμασι, πάντας καταπλουτίζεις τούς τιμώντάς σε.

Θεοτοκίον

Νοεράν σε λυχνίαν προέβλεπε, πάλαι ο Προφήτης τό θείον λαμπάδιον,
Χριστόν Αγνή βαστάζουσαν, δι' ού πάντες ημείς εφωτίσθημεν.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας
σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον 'Ηχος γ' Η Παρθένος

Εορτάζει σήμερον, η Βασιλεύουσα πόλις, εορτήν υπέρλαμπρον, τής
φωτοφόρου σου Μνήμης, άπασαν προσκαλουμένη πόλιν καί χώραν, χαίρει
γάρ, ως κτησαμένη θησαυρόν μέγαν, τό πολύαθλόν σου σώμα, Ανδρέα
Μάρτυς, ορθοδοξίας φωστήρ.

Ο Οίκος

Αντί όπλων, σταυρόν αράμενος πανένδοξε, αντί θώρακος δέ, τήν πίστιν
ενδυσάμενος, πρόσ πάλην εξήλθες εχθρών αοράτων καί ορωμένων, Μάρτυς,
αυτόκλητος, καί τούτων κατέβαλες τάς παρατάξεις σθένει του Πνεύματος, ού
εμφορηθείς πλουσίως Όσιε, καμοί παράσχου βραχείαν χάριν,
φωταγωγούσάν μου τόν νούν, αξίως του υμνήσαι σου τούς γενναίους
αγώνας, ορθοδοξίας φωστήρ.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΖ' του αυτού μηνός, Μνήμη του Αγίου Προφήτου Ωσηέ.

Στίχοι

Θεόν τυποίς μνηστήρα γής πορνευτρίας,
Πόρνη συναφθείς, όν Προφήτα νύν βλέπεις.
Εβδομάτη δεκάτη Ωσηέ νέκυν κτερέϊξαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Οσιομάρτυρος, Ανδρέου τού εν τή Κρίσει.

Στίχοι

Αμφοίν ποδών σών Ανδρέα τμηθείς ένα,
Αθλήσεως σής εκπεραίνεις τόν δρόμον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής ανακομιδής τού τιμίου λειψάνου τού Αγίου καί Δικαίου Λαζάρου.

Στίχοι

Αίρουσα Χριστού τώ φίλω Πόλις πύλας,
«Λάζαρε δέυρο» χριστομιμήτως λέγει.

Εις τήν κατάθεσιν τού Λειψάνου τού αυτού Αγίου Λαζάρου.

Στίχοι

Κρύπτουσα νεκρόν Λαζάρου Ρώμη Νέα,
Άλλη παρ' ημίν δείκνυται Βηθανία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων αυταδέλφων Μαρτύρων καί Αναργύρων, Κοσμά καί Δαμιανού, Λεοντίου, Ανθίμου, καί Ευτροπίου.

Στίχοι

Εκ τού γένους Άραβας, εκ δέ τού ξίφους,
Θείους αριστείς οίδα τούς, Αναργύρους.
Λεοντίου τμηθέντος, ώλετο πλάνος,
Λεοντομήρμυξ, ως Ιώβ βίβλος λέγει.
Άνθιμος, Ευτρόπιος εκτετμημένοι,
Ανθούσι λαμπρόν καί πανευπρεπές μάλα.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

**Τού Προφήτου Ωδή ζ'
Αβραμιαίοι Παῖδες**

Υπερφυεί φωτισμῷ, Ωσηέ τόν νούν φωτιζόμενος, τών μελλόντων μάκαρ' τήν γνώσιν επλούτησας, τῷ Δεσπότῃ κραυγάζων. Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Σύ εν χερσί προφητῶν, ωμοιώθης πληθύνας αθάνατε, τάς οράσεις Σώτερ ποικίλως μορφούμενος, τοίς σοί πίστει βοώσιν. Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Τού Ισραήλ σύ πηγή, σωτηρίας προχέουσα νάματα, ποταμόν ειρήνης Χριστόν προκηρύπτουσα, Ωσηέ, ὦ βοώμεν. Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ο εξ ανάρχου Πατρός, αναλάμπας εκ σου σεσωμάτῳται, Θεομήτορ Κόρη, δι'

άφατον έλεος, όν υμνούντες βοώμεν. Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Τού Οσίου
Αντίθεον πρόσταγμα

Υψούμενα κύματα τής πονηρίας, τόν νούν ούκ εσάλευσαν, τόν σόν Ανδρέα Όσιε, εν πέτρα τής γνώσεως, Χριστού ιστάμενον, όθεν πάσιν άκλυστος λιμήν, χειμαζόμενοις σαφώς γεγένησαι.

Μωραίς συζητήσεσιν ο δολιόφρων, τόν νούν σκοτιζόμενος, συλήσαι επειράτό σε, δογμάτων λαμπρότησι καλλωπιζόμενον, ώφλησε δέ γέλωτα Σοφέ, πλησθείς αισχύνης τή παρρησία σου.

Ο νούς σου ταίς νεύσεσι ταίς θειοτάταις, καθωραϊζόμενος, Ανδρέα αξιάγαστε, αστέρα ολόφωτον, πάσί σε έδειξε, θαύμασιν εκάστοτε πιστούς, φωταγωγούντα ανευφημούντάς σε.

Θεοτοκίον

Ναός εχρημάτισας Θεού τού ζώντος, εν ώ τήν κατοίκησιν αρρήτως εποiήσατο, Παρθένε πανύμνητε, ο ουρανούς κατοικών, καί δι' αγαθότητα πολλήν, βροτός γενέσθαι καταδεξάμενος.

Τού Προφήτου Ωδή η'
Τόν εν φλογί πυρός

Υπέρ κατάληψιν, η Προφήταις δοθείσα παρά τής θείας δωρεάς, προγνωστική ενέργεια, καί μελλόντων γνώσις! Υμνείτε Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Στόμα θεόπνευστον, κекτημένος καί γλώσσαν, θεηγορούσαν Ωσηέ θεοσεβείας αίγλην τε, φωταγωγούσαν μέλπεις, Υμνείτε Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Λόγοις καί πράγμασι προφητεύων ελέγχεις, τόν εκπορνεύσαντα λαόν, συμβολικώς Πανόλβιε, εκδιδάσκων μέλπεις. Υμνείτε Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ο συναϊδιος, τού Θεού Θεός Λόγος, εκ τής αγίας σου γαστρος, σωματωθείς επέφανεν, Αγνή τοίς βοώσιν. Υμνείτε Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Οσίου
Κάμιнос ποτέ

Πάθη τής σαρκός, Σοφέ προθανατώσας, ασκητικοίς επ' αγωνίσμασιν, ήθλησας στερρότατα, τού Σωτήρος τό ομοίωμα, καί τής Παρθένου πάντων τε, Όσιε τών Αγίων, τιμητικώς ασπαζόμενος.

Οι μανιωδώς, κατά Χριστού λυτπώντες, θήρες ως άγριοι επέθεντο, Πάτερ θανατώσαί σε, όθεν σύροντες καί παίοντες, απέρριψαν εις βάραθρα, Μάρτυρα αληθείας, σέ προφανώς εργαζόμενοι.

Θαύμασι πιστούς, ως νάμασιν αρδεύεις, καί φυγαδεύεις Παμμακάριστε, πονηρίας πνεύματα, καί καθαίρεις αρρωστήματα, τήν χάριν τών ιάσεων, άνωθεν δεδεγμένος, παρά Χριστού τού Θεού ημών.

Ώφθης Ουρανών, Παρθένε πλατυτέρα, Θεόν εν μήτρα σου χωρήσασα, τόν πάσιν αχώρητον, όν ικέτευε λυτρώσασθαι, στενοχωρίας άχραντε, Δέσποινα ψυχοφθόρου, τούς εύσεβώς ανυμνούντάς σε.

Ο Ειρμός

«Κάμιнос ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τάς ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα, ψάλλοντας. Εύλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τού Προφήτου Ωδή θ' Χαίρε Παρθενίας

Γέρας ως Προφήτης είληφας, Ωσηέ δεξάμενος, στέφανον εύπρεπείας, παρά τού Θεού παμμακάριστε.

Όλω τώ φωτί λαμπόμενος, τού Χριστού Πανάριστε, δίδου ταίς σαίς πρεσβείαις, τούτον ευμενή τοίς υμνούσί σε.

Ύμνοις σύν Αγγέλων τάγμασιν, Ωσηέ παρέστηκας, τόν Δεσπότην γεραίρων, ζήσας πολιτείαν ισάγγελον.

Θεοτοκίον

Σώσαι βουληθείς τόν άνθρωπον, ο Σωτήρ καί Δεσπότης, εξ αχράντου Παρθένου, σάρκα τήν ημών ενεδύσατο.

Τού Οσίου Ανάρχου Γεννήτορος

Ιδού Πάτερ Όσιε, τόν δρόμον σου ετέλεσας, τήν ορθόδοξον πίστιν τηρήσας άμωμον, δι' ήν εναθλήσας νομίμως, στέφος διπλούν άνωθεν εδέξω, ως Μάρτυς αήττητος, ασκητής ακαταγώνιστος.

Ως κρίνον ηδύπνοον, ως ρόδον Πάτερ ήνθησας, εν λειμώνι, τής θείας σαφώς ασκήσεως, καί ευωδιάζεις ως κέδρος, μαρτυρικώς κατηγλαϊσμένος, Ανδρέα πανόλβιε, μοναζόντων εγκαλλώπισμα.

Σημείοις καί τέρασι, σαφώς ωραϊόμενος, αδιάλυτος μένεις πάντων επ' όψεσι, κείμενος παμμακάρ Ανδρέα, καί τάς ψυχάς φωτίζων τών πίστει, θερμή προσιόντων σοι, καί αεί μακαριζόντων σε.

Ημέραν εόρτιον, καί θυμηδίας έμπλεων, τήν αγίαν σου μνήμην άγοντες

σήμερον, πίστει εκβοώμέν σοι Πάτερ. Ταῖς πρὸς Θεόν αγίαις λιταῖς σου, πασών ημᾶς λύτρωσαι, τών τού βίου περιστάσεων.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον, ἡ μήτρα σου γεγένηται, τού φωτίσαντος κόσμον αυγαῖς Θεότητος, καί τῆς αγνωσίας τό σκότος, ἀπό τῆς γῆς πανάμωμε Κόρη, τελείως διώξαντος, διὰ τούτό σε δοξάζομεν.

Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υἱός Θεός καί Κύριος, σαρκωθεῖς ἐκ Παρθένου, ἡμῖν ἐπέφανε, τά ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τά ἐσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Προφήτου

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ὡς λίαν υπερθαύμαστος, Ὡσέ θεηγόρε, ἡ ἐκ Θεοῦ δοθείσά σοι, πνευματέμφορος χάρις, δι' ἧς προείπας Προφήτα, ἐμφανῶς τού Σωτήρος, τήν ἐκ Παρθένου σάρκωσιν, τόν σταυρόν καί τά πάθη, καί τήν σεπτήν, θείαν ἐξανάστασιν, Ἰσραήλ δέ, τού ὄντως ματαιόφρονος, ἐξολόθρευσιν ἀρδην.

Τού Οσίου, ὅμοιον

Ἀνδρέαν τόν καλλίνικον, ευφημήσωμεν πάντες, ἐνθέως εορτάζοντες, τήν σεπτήν αὐτοῦ μνήμην, οἱ εὐσεβεῖς μετὰ πόθου, οὗτος γάρ τού Σωτήρος, τά σεπτὰ ἐκτυπώματα, τών Ἀγίων τε πάντων, πανευσεβῶς, τιμῶν ἀνεκήρυξεν, ὅθεν στέφος, ἐν οὐρανοῖς ἐδέξατο, σὺν Ἀγγέλοις χορεύων.

Θεοτοκίον

Σέ προεδήλου Πάναγνε, προελθεῖν ἐκ λαγόνων, στερητικῶν ἡ ἀνικμος, ράβδος τοῦ ἱερέως, βλαστήσασα παραδόξως, σέ Προφήται καί νόμος, Μητέρα προεκήρυττον, τού Δεσπότου τών ὅλων, καί Ποιητοῦ, ὃν δυσώπει πάναγνε Παναγία, σωθῆναι τούς υμνοῦντάς σε, ἀχραντε Θεοτόκε.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά της Οκτωήχου. Καί ἡ λοιπή τού Ὄρθρου Ἀκολουθία, κατὰ τήν τάξιν, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου καί Ευαγγελιστοῦ Λουκά.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστών μεν Στίχους, ς' καί ψάλλομεν τά παρόντα Προσομοῖα Στιχηρά.

Ἦχος πλ.δ'

Τί υμᾶς καλέσωμεν

Τί σε ονομάσω Ἀπόστολε; οὐρανόν, ὅτι τήν δόξαν διηγῆσω τού Θεοῦ. ἀστραπήν, ὅτι τόν κόσμον καταυγάζεις φωτισμῷ, νεφέλην, ἐπομβρούσαν θεία νάματα, κρατήρα, τῆς σοφίας ἐνθεώτατον, οἶνον ἡμῖν ἀναβρύοντα, τόν τάς

καρδίας ευφραίνοντα. Ικέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νύν προσεῖπω Θεόληπτε; ποταμόν, ἐκ Παραδείσου προερχόμενον ἡμῖν, κιβωτόν τῆς διαθήκης, ἣν διέθετο Χριστός, φωστήρα, νοητόν φῶς ἀπαστράπτοντα, λυχνίαν, Ἐκκλησίαν καταυγάζουσαν, ἄρτον ζωῆς, θείαν τράπεζαν, ποτήριον θείου πόματος. Ικέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νύν θεόπτα καλέσωμεν; λειτουργόν τῶν μυστηρίων, δραστικώτατον Χριστοῦ, τῆς σκηνῆς τῆς νοουμένης, ἀρχιτέκτονα σοφόν, τὰς πλάκας, λατομούντα τὰς τῆς χάριτος, τόν νόμον, γεγραφότα τόν καινότατον, τόν ἐκ Σιων προερχόμενον, καί διὰ σοῦ κηρυττόμενον. Ικέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νύν καλέσωμεν Ἐνδοξε; θησαυρόν τῶν ουρανίων, χαρισμάτων ἀσφαλῆ, ἱατρόν καί τῶν ψυχῶν, καί τῶν σωμάτων ἀκριβή, τού Παύλου, συνεργάτην καί συνέκδημον, τὰς Πράξεις Ἀποστόλων ἐκτιθέμενον. Πολλά Λουκά τὰ ὀνόματα, ἡ ἀρετή σοι πεποίηκεν. Ικέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε Θεορρήμον προσφθέγξωμαι; Μαθητήν ὅτι ἡμῖν, εὐηγγελίσω τόν Χριστόν, ἱατρόν ὅτι τὰ πάθη, θεραπεύεις τῶν ψυχῶν, λυχνίαν, νοητόν φῶς ἀπαστράψασαν, κρηπίδα, ἱκαί θεμέλιον τῆς πίστεως, σύ γάρ ἡμῖν διεχάραξας, τό πάνσεπτον Εὐαγγέλιον. Ικέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νύν προσεῖπω Θαυμάσιε; θεωρόν τῶν τῆς σοφίας, διδαγμάτων ἀψευδή; συγγραφέα πρακτικόν, τῆς Ἀποστόλων διδασκείας, καί στόλον, εὐσεβείας ἀκατάσειστον, ἢ πύργον Ἐκκλησίας ἀκατάλυτον. Πολλά σου τὰ προτερήματα, καί μείζονα τὰ χαρίσματα. Ικέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β' Ανατολίου

Ἀπόστολε Χριστοῦ, καί τῶν θείων δογμάτων Συγγραφεύ, καί τῆς Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, σύ ὡς ἀληθῶς, τὰς ἐν ζόφῳ τῆς ἀγνοσίας καρδίας, εἰσδυσάσας ἐν τῷ βυθῷ τῆς ἀπωλείας, ἐλκύσας θεηγορίαις, διέσωσας ὡς ἐκ σάλου τρικυμίας, ὁπαδός γενόμενος τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς Παύλου, ἀλλά καί μιμητής. Ὅθεν αἰτούμέν σε, Λουκά ἀξιάγαστε, τῶν Ἀντιοχέων τό ἐγκαλλώπισμα. Πρέσβευε τῷ Σωτῆρι καί Θεῷ ὑπὲρ τῶν πίστει ἐκτελούντων τήν αἰσέβαστον μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης

Τριάς ἀπειροδύναμε, μονάς ἡ Τρισυπόστατος, ταῖς πρεσβείαις τοῦ σεπτοῦ σου Μαθητοῦ, καί θείου Ἀποστόλου, καί τῆς Αἰιπαρθένου, σῶσον ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν

Χάρις τοῖς χεῖλεσί σου Λουκά, πυρίνη γλῶσση ἐξεχύθη Ἀπόστολε, καί

γλώσσα πυρός εδείχθης, λόγους εκπέμπων φωτός, τοίς φωτός αξίοις τῷ κηρύγματι, βολίδας φλεγούσας δέ, τοίς τό σκότος ποθήσασι, γράφων διδασκων, τό σεπτόν Ευαγγέλιον, καί οσμή ζωής, τοίς ζωήν οντως θέλουσιν, ὡφθης ὡς Παῦλος ἔφησεν, ὅν ἔσχες διδάσκαλον, οσμή θανάτου δέ πάλιν, τοίς μή ζωήν αγαπήσασιν. Ἀλλ' ἡμῖν εἰρήνην, καί ζωήν καί φῶς παράσχου, καί μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ἐγνωμεν ἐκ τῶν λόγων τῶν σῶν, καθάπερ ἔφης τήν τῶν λόγων ασφάλειαν, ὧν ἔθου ἐνθέως Μύστα, ἐπείπερ γράψαι ἡμῖν, περί τῶν πραγμάτων ἐπεχείρησας, ὧν πεπληροφόρησαι, καί καθὼς σοι παρέδωκαν, οἱ πρὶν αὐτόπται, ὧν καί σύ ἴσος γέγονας, υπηρέτης τε, τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως, ὅν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, εἰς Ἐμμαούς ἐβλεψας, καί καιομένη καρδιά, μετὰ Κλεόππα συνέφαγες. Αὐτοῦ θείας θέρμης, καί ἡμῶν τῶν σέ τιμώντων, τὰς ψυχὰς πλήρωσον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δέ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τό στερέωμα.

Χαίρε ὁ μόνος γράψας ἡμῖν, τό Χαίρε χαίρων τῆς Ἀγνῆς Ευαγγέλιον, καί ταύτην Κυριοτόκον, εἰπόντα τόν Βαπτιστήν, ἐκ γαστρός οὐ γράφεις, καί τήν σύλληψιν, καί Λόγου τήν σάρκωσιν, πειρασμούς καί τὰ θαύματα, λόγους καί πάθη, τόν σταυρόν καί τόν θάνατον, καί τήν ἐγερσιν, ἣν περ εἶδες, καί ἀνοδον, Πνεύματός τε τήν κάθοδον, κηρύκων τὰς πράξεις τε, καί ἐξαιρέτως τοῦ Παύλου, οὐ περ εδείχθης συνέκδημος, ἀκέστορ καί Μύστα, καί φωστήρ τῆς Εκκλησίας, ἣν φρούρει πάντοτε.

Εἶτα τό παρόν ιδιόμελον.

Στίχ. Εξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου.

Ἦχος δ' Βασιλείου

Τῷ τῆς Σοφίας ἀλιευτικῷ καλάμῳ, τῆς νοητῆς θαλάσσης, τόν βυθόν ἀνιχνεύων, ἐκ θανατηφόρου βυθοῦ, τὰς τῶν πιστῶν ψυχὰς ἐζώγρησας, Λουκά παμμακάριστε. Ὅθεν τῷ Παύλῳ μαθητευθεὶς, ὅλην ἐκάθηρας τήν σαυτοῦ καρδίαν, τῇ ἐπιλάμπει τοῦ Πνεύματος, καί τοίς δόγμασί σου τὰ ἔθνη φωτίσας, τὰ τῶν παθῶν νοσήματα, τοίς θαύμασιν ἰάτρευσας, Χριστόν τόν Θεόν ὑπὲρ ἡμῶν αἰὶ δυσωπῶν, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Πάνσοφε Ἀλιεύ, Ἄγιε Μαθητά, ἐργάτα τοῦ Σωτήρος, καί θρίαμβε τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ὁ τήν κτίσιν τῇ πίστει διαδραμὼν, καί τῆς πλάνης τὰ ἔθνη συναγαγὼν, καί Θεῷ προσενέγκας, ὡς θυμίαμα καλόν, εἰς οὐρανοὺς ευωδῶθης. Διό παριστάμενος τῷ Κριτῇ, πρέσβευε ρυσθῆναι ἡμᾶς, τῶν

ανομιών ημών, καί εν η μέρα κρίσεως, λυτρωθήναι κολάσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο ποιητής καί λυτρωτής μου Πάναγνε, Χριστός ο Κύριος, εκ τής σής νηδύος προελθών, εμέ ενδυσάμενος, τής πρώην κατάρας τόν Αδάμ ηλευθέρωσε, διό σοι Πάναγνε, ως τού Θεού Μητρί τε, καί Παρθένω αληθώς, βοώμεν ασιγήτως, τό χαίρε τού Αγγέλου. Χαίρε Δέσποινα, προστασία καί σκέπη, καί σωτηρία τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον Ἦχος γ'

Απόστολε Ἄγιε, καί Ευαγγελιστά Λουκά, πρέσβευε τῷ ελεήμονι θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ημῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν μεσιτεύσασαν, τήν σωτηρίαν τού γένους ημῶν, ανυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε, εν τή σαρκί γάρ τή εκ σου προσληφθείση, ο Υἱός σου καί Θεός ημῶν, τό διά Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ελυτρώσατο ημάς, εκ φθοράς ως φιλανθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, ψάλλονται οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αποστόλου, ο παρών, εις ς'.

Ποίημα Θεοφάνους

**Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἡ κεκομμένη**

Τῆς ανωτάτω σοφίας τό στόμα σου, κρατήρα θεῖον Σοφέ, πάντες επιστάμενοι, Απόστολε Λουκά, τόν μέγαν καί ἀπόρρητον, τής χάριτος πλουτοῦντες θησαυρόν, προθύμως αρυόμεθα, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντες. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Μυσταγωγῶν σε Χριστός τά ουράνια, καί θεοπνεύστους γραφάς, ἀμέσως διανοίγων σοι Απόστολε Λουκά, καί μύστην ἀναδείκνυσι, καί κήρυκα σοφόν τών υπέρ νούν, ευτόνως ἀνακράζοντα. Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Χειροτονεῖ σε τῷ Παύλῳ συνέκδημον, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, Λουκά παμμακάριστε, τῇ χάριτι αὐτοῦ ευθέως διαλάμποντα, ἐπόμενόν τε ἴχνεσιν αὐτοῦ, καί συνανακράζοντα. Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Τῆς ἀνεκφράστου καί θείας συλλήψεως, τής πανυμνήτου Ἀγνῆς, τόν τρόπον διεσάφησας, Απόστολε Λουκά, τό Πνεῦμα τό Πανάγιον, ἐλήλυθε σαφῶς γάρ ἐπ' αὐτήν, καί Λόγος ἐπεσκίασεν, ὡ συμφώνως ψάλλομεν. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ωδή γ' Σύ εἰ τό στερέωμα

Σού τό Ευαγγέλιον, Λουκά Θεσπέσιε άνωθεν, Ανατολήν, επισκεψαμένην, τούς ανθρώπους παρίστησι.

Πράξεις ενθεώτατα, διαπραπτόμενος άριστα, πανευσεβώς, τάς τών Αποστόλων, γραφικώς ανιστόρησας.

Παύλος ο μακάριος, τών εγκωμίων σοι έπλεξε, τάς απαρχάς, καί τούς σούς επαίνους, επιγράψας παρέθετο.

Θεοτοκίον

Σέ νύν μακαρίζουσιν, ως προεφήτευσας Άχραντε, αι γενεαί, πάσαι τών ανθρώπων, διά σου νύν σω ζόμεναι.

Ο Ειρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φώς τών εσκοτισμένων, καί υμνείσε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ως συνέκδημος Παύλου αναδειχθείς, τούς ποικίλους κινδύνους καρτερικώς, υπέμεινας πανεύφημε, τού Κυρίου Απόστολε, καί τόν δρόμον αθλήσει, τελέσας τής πίστεως, σύν αυτώ εν υψίστοις, εύφραίνει Μακάριε, όθεν καί τώ κόσμω, τό Χριστού Ευαγγέλιον, κηρύξας εφώτισας, τήν υφήλιον άπασαν. Λουκά πανσεβάσμιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ουράνιον πύλην καί κιβωτόν, τό πανάγιον όρος τήν φωταυγή, νεφέλην υμνήσωμεν, τήν ακατάφλεκτον βάτον, τόν λογικόν Παράδεισον, τής Εύας τήν ανάκλησιν, τής οικουμένης πάσης, τό μέγα κειμήλιον, ότι σωτηρία, εν αυτή διεπράχθη, τώ κόσμω καί άφεις, τών αρχαίων εγκλημάτων. Διά τούτο βοώμεν αύτή, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τόν άχραντον τόκον σου.

Ωδή δ'

«Επέβης εφ' ίππους, τούς αποστόλους σου Κύριε, καί εδέξω χερσί σου, ηνίας αυτών, καί σωτηρία γέγονεν, η ιππασία σου, τοίς πιστώς μελωδούσι. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ως ώφθης τή αίγλη, πεφωτισμένος τού Πνεύματος, ηξιώθης χερσί σου, τούς νόμους αυτού, τοίς θεοφίλοις άριστα διατυπώσασθαι, τοίς πιστώς μελωδούσι. Δόξα τή δυνάμεισου Κύριε.

Η χάρις ευρούσα, τού Παρακλήτου σε σκήνωμα, εξεχύθη πλουσίως, σοίς χείλεσι, καί τής ειρήνης κήρυκα, πάσιν ανέδειξε, τοίς πιστώς μελωδούσι. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Αγώνων τώ Παύλω, ως κοινωνός ώφθης Ένδοξε, καί στεφάνων ενδίκως ηξιῶσαι, τής βασιλείας, ένθα νύν συναγαλλόμενοι, κραυγάζετε συμφώνως. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ευρών σου τό κάλλος, τής διανοίας ο Κύριος, ως ταίς θείαις ακτίσιν, ωραίως διαλαμπούσης, κήρυκά σε προχειρίζεται, τοίς πίστει μελωδοῦσι. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Καθείλε δυνάστας, από τών θρόνων ο Κύριος, η Παρθένος καί Μήτηρ ως έφησε, τούς δέ πεινώντας, θείων αγαθών ενέπλησε, τούς πιστώς μελωδούντας. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε' Φώτισον ημάς

Φώς τό νοητόν, τή καρδιά σου δεξάμενος, τών μολυσμάτων εκ τών πρίν καθαρθείς, αγάπης νόμω, τοίς πάσι Λουκά μετέδωκας.

Σύ ταίς αστραπαίς, ταίς τής χάριτος πανόλβιε, κατηυγασμένος καθωράθης σαφώς, πυρίνη γλώσση, ενθέως Λουκά φθεγγόμενος.

Παύλω τώ σοφώ, συνοδεύειν επεπόθησας, αγαπητός γάρ προσηγόρευσαι, ως υπηρέτης, Ευαγγελιστά τής χάριτος.

Θεοτοκίον

Χαίροις αληθώς, παρθενίας τό κειμήλιον, η τής Προμήτορος ανάκλησις, καί τής κατάρας, η λύσις τού Προπάτορος.

Ωδή ς' Τήν δέησιν εκχεώ

Εις όρος τών αρετών Απόστολε, αναβάς τώ ποθουμένω ωμίλεις, καί ως Μωσής θεογράφους, τάς πλάκας, εγγεγραμμένας δακτύλω του Πνεύματος, εδέξω Μακάριε διττάς, Λουκά τής οικουμένης διδάσκαλε.

Τόν κόσμον σαίς διδαχαίς εφώτισας, οία ρήτωρ τής σεπτής Εκκλησίας, ταίς γάρ αυγαίς, τής ακτίστου Τριάδος, πεπυρσευμένος ωράθης Θεόληπτε, καί γέγονας ώσπερ αστήρ, δαδουχών οικουμένης τά πέρατα.

Τάς νόσους νύν τών ψυχών Θεόπνευστε, ιατρεύεις τών σωμάτων ώς πάλαι, εμπιστευθείς, ουρανόθεν τό δώρον, καί ως πλουτήσας τήν χάριν τού Πνεύματος, ο Παύλος γάρ σε μαρτύρων, ιατρόν γεγονέναι παρίστησιν.

Θεοτοκίον

Επέβλεψεν επί σέ ο Κύριος, τήν emήν ανακαινίζων ουσίαν, ως δυνατός, μεγαλεία ποιήσας, Θεογεννήτορ ως έφης Πανάμωμε, καί έσωσέ με διά σου εκ φθοράς, ως Θεός καί φιλόανθρωπος.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η Ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ, Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως Ιωνάς. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος δ'
Επεφάνης σήμερον

Μαθητῆς γενόμενος τοῦ Θεοῦ Λόγου, σὺν τῷ Παύλῳ ἀπασαν,
εφωταγώγησας τὴν γῆν, καὶ τὴν ἀχλὺν ἀπεδίωξας, τό θεῖον γράψας, Χριστοῦ
Εὐαγγέλιον.

Ο Οἶκος

Ὡς ἱατρός καὶ μαθητῆς Λουκά ηγαπημένος, μυστική χειρουργία τὰ πάθη τῆς
ψυχῆς μου, καὶ τὰ τοῦ σώματος ομοῦ ἴασαι, καὶ δός μοι κατὰ πάντα εὐεκτεῖν,
καὶ σοῦ τὴν παναοίδιμον γηθόμενος γεραίρειν πανήγυριν, ὄμβροισ τε
δακρύων, ἀντὶ μύρων τό σεπτόν σου καὶ πάντιμον σῶμα καταβρέχειν, ὡς
στήλη γάρ ζωῆς ἐγγεγραμμένη τῷ ναῷ τῷ θαυμαστῷ τῶν Ἀποστόλων πᾶσιν
ἐκφωνεῖ, καθάπερ καὶ σύ τό πρῶτον, τό θεῖον γράψας Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΙΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ
Λουκά.

Στίχοι

«Εἰς Εμμαούς βλέπειν σε κάν πρίν εἰργόμην,
(Λουκάς λέγει), τρανώς σε νύν Χριστέ βλέπω».
Ογδοάτη δεκάτη πέρατος βίου ἔμμορε Λουκάς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μαρίνου τοῦ γέροντος.

Στίχοι

Γέρων Μαρίνος ἐξελέγχει γραῦν πλάνην,
Τόλμη νεάζων, καὶ τελειοῦται ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ιουλιανοῦ τοῦ ἐν τῷ
Εὐφράτῃ.

Στίχοι

Εκ τοῦ παρατρέχοντος ὡς ὄναρ βίου,
Ιουλιανός ἄσμενος παρατρέχει.

Ὁ Ἅγιος Μνάσων ἐπίσκοπος Κύπρου, καὶ οἱ Ἅγιοι τεσσαράκοντα παῖδες
ξίφει τελειοῦνται.

Μνήμη τῶν Ἁγίων νεοφανῶν Μαρτύρων Γαβριήλ καὶ Κυρμιδῶλη τῶν ἐν
Αἰγύπτῳ ἀθλησάντων τῷ 1522.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Παῖδες Εβραίων

Ὡπως Λουκά τε καὶ Κλεόπα, ἐμφανίζεται Δεσπότης ἐκ τοῦ τάφου! ἀναστάς
γάρ αὐτούς, ἐδίδασκε κραυγάζειν. Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Τρίβον τού βίου διατρέχων, συνοδεύοντα τόν Λόγον εύρες Μάκαρ, ουρανίων σκηνών, ανοίγοντά σοι πύλας, Ευλογητός ει κράζοντι, ό Θεός εις τούς αιώνας.

Λύρα τού Πνεύματος εδείχθης, μελωδήματα θεόθεν φθεγγομένη, τούς ανθρώπους Λουκά, φωτίζουσα βοώντας. Εύλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Χαίρε Μαρία Θεοτόκε, ο Ασώματος εβόα σοι Παρθένε. σύν αυτώ δέ πιστοί, βοώμέν σου τώ τόκω. Ευλογημένος πάναγνε, ο καρπός τής σής κοιλίας.

Ωδή η' Τόν εν όρει αγίω

Θεογράφους, ως πλάκας δεδεγμένοι, τας σάς βίβλους, πιστώς κατατρυφώμεν, τού φωτισμού τής χάριτος πανόλβιε, Κύριον υμνούντες, καί υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Ως οργάνω, τή γλώττη σου τό πνεύμα, κεχρημένον, φωτίζει τούς ανθρώπους, μυσταγωγούν τής χάριτος τά δόγματα, Κύριον υμνούντας, καί υπερυψούντας, εις πάντας τούς αιώνας.

Συνεδέθης, τή σχέσει μετά Παύλου, Θεορρήμον, Λουκά τώ θεηγόρω, καί ξυνωρίς πανέντιμος εδείχθητε, Κύριον υμνούντες, καί υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοπλόκω, σαγήνη σου τών λόγων, θεοκήρυξ, τους πλάνη κρατουμένους, πρός φωτισμόν τής πίστεως εξώγησας, Κύριον υμνούντας, καί υπερυψούντας, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ελισάβετ, Μητέρα σε Κυρίου, προσεφώνει, Προφήτις δεδειγμένη, τόν Βαπτιστήν καί Πρόδρομον βαστάζουσα. Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, βοώσα εις αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν όρει, αγίω δοξασθέντα, καί εν βάτω, πυρί τό τής Παρθένου, τώ Μωϋσεί μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ' Όρους παρήλθες

Έστης Λουκά τής εφέσεως, τό τών ορεκτών οία φθάσας τό έσχατον, καί τέλους μακαρίου σαφώς επέτυχες, λυθέντων τών εσόπτρων, τής αληθείας ταίς εμφάσεσι.

Λάμπας τώ κόσμω ως ήλιος, ενθεαστικώς τή Τριάδι παρίστασαι, σύν Παύλω τώ θεόπτη, Λουκά πανεύφημε, μεθ' ού σεθεοφάντορ, ακαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Αίγλη Λουκά τή φωσφόρω σου, τούς σους υμνητάς φαιδρυνθήναι
δυσώπησον, καί κόσμω τήν ειρήνην παμμάκαρ βράβευσον, όπως σε
θεηγόρε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Χαίρων Λουκά νύν παρίστασαι, τώ Παμβασιλεί τώ στεφάνω κοσμούμενος,
τής θείας ευπρεπείας καί ωραιότητος, διό σε θεωρήμον, ακαταπαυστως
μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον

Λόγον εδέξω τόν άσαρκον, φύσιν τήν εμήν αναπλάσαι βουλόμενον, καί
τούτον σαρκωθέντα Παρθένε τέτοκας, διό σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως
μεγαλύνωμεν.

Ο Ειρμός

«Όρους παρήλθες τής φύσεως, τόν Δημιουργόν συλλαβούσα καί Κύριον, καί
πύλη σωτηρίας τώ κόσμω γέγονας, διό σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως
μεγαλυνόμεν».

Εξαποστειλάριον Τοίς Μαθηταίς

Λουκά Χριστού Αποστολε, μύστα τών απορρήτων, καί των εθνών Διδάσκαλε,
μετά Παύλου τού θείου, καί τής αγνής Θεοτόκου, ής τήν θείαν εικόνα, εκ
πόθου ανιστόρησας, εκδυσώπει θεόπτα, υπέρ ημών, τών μακαριζόντων σε
καί τιμώντων, τήν ιεράν σου κοίμησιν, Πάνσοφε μυστολέκτα.

Θεοτοκίον

Δέσποινα πάντων Άνασσα, πρόφθασον εν κινδύνοις, πρόφθασον εν ταίς
θλίψεσι, πάρεσο εν ανάγκαις, τής τελευταίας ημέρας, μή Σατάν ημάς λάβη, μή
Άδης, μή απώλεια, αλλά τώ τού Υιού σου, τότε φρικτώ, ανευθύνως βήματι
παραστώμεν, ως Θεομήτωρ γάρ αγνή, όσα θέλεις ανύεις.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α' Νεφέλην σε φωτός

Χριστού τόν Μαθητήν, τόν τού Ευαγγελίου συγγραφέα σοφώτατον, σκεύους
τής εκλογής τόν ωραίον, χαρακτήρα έμψυχον πιστοί, ού εν ταίς Εκκλησίαις
απάσαις ο έπαινος, Λουκάν τόν Απόστολον, εν ύμνοις Τιμήσωμεν. αυτός γάρ
εκήρυξε, τού Θεού τά παράδοξα θαύματα, φωτίσας τούς επί γής, θεολογίας
ακτίσι διά τής χάριτος.

Ψυχών ιατρικήν, υπέρ τήν τών σωμάτων εκμαθών, επιστήμην Σοφέ, κατ'
άμφω παγκαλής ανεδείχθης, τήν Θεού σοφίαν εμπνευσθείς, εν ή καί
θεραπεύων ψυχάς καί τά σώματα, Λουκά παμμακάριστε, καλείς πρός
επίγνωσιν, πτεροίς πρός τόν έρωτα τού Θεού, τούς ανθρώπους εκάστοτε,
ανάγεις εις ουρανόν, καί υπέρ πάντων πρεσβεύεις τών ευφημούντων σε.

Αγκίστρω λογικώ, τούς εν βάθει αγνοίας, ως ιχθύας εισδύσαντας, ελκύσας εις

επίγνωσιν θείαν, τῷ Χριστῷ οψώνιον καλόν, προσηγάγω Παμμάκαρ, τιμὴν
αξιόχρεων, ζωὴν τὴν ἀκήρατον λαβόντας καὶ ἀληκτον, διό καὶ Απόστολος τοῦ
Χριστοῦ ἐχρημάτισας, Σοφὸς Ευαγγελιστὴς, καὶ συγγραφεὺς τῶν
πραχθέντων ἔργων τῆς Χάριτος.

Εἶτα τό ἰδιόμελον τοῦτο.

Ἦχος πλ. δ'
Λέοντος Μαῖστορος

Δεύτε πάσα κτίσις, τὸν ἀληθῶς ἱατρὸν πνευματικόν, καὶ τοῦ Σωτῆρος
Μαθητὴν, Λουκάν τὸν αοίδιμον ἐν ὠδαῖς ευφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ ἀθεΐας τὴν
νοσον, τῷ ἐπιχρίσματι τῆς Χριστοῦ κολυμβήθρας ἐθεράπευσε, καὶ ποταμούς
θεοβρύτων ναμάτων ἐκ στόματος, ἐψυχωμέναις χώραις, τοῦ Ευαγγελίου
κατήρδευσεν, ὅθεν ἐξήλθε προφητικῶς ὁ φθόγγος αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκουμένην,
καὶ πρεσβεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος ο αὐτός

Δαυϊτικῶς συνελθόντες οἱ Πιστοὶ ἐν ἄσμασι, τῷ μυστικῷ ῥήτορι τοῦ Λόγου,
Λουκά ἐκβοήσωμεν. Ἡ γλῶσσά σου κάλαμος γραμματέως ἐδείχθη, Χριστοῦ
τοῦ οξυγράφου, ωραῖζουσα τὰς ὁψεις, πρὸς τὴν γνῶσιν τῶν ἐθνῶν, τῆς θείας
ἐπιγνώσεως, ἐν ἧ ἀνεκήρυξας τό Ευαγγέλιον, καὶ τῶν συναποστόλων σου
τὰς Πράξεις συνεγράψω. Διό παριστάμενος τῇ Τριάδι καὶ Θεῷ, πρέσβευε
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ
πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία Μενάλη, καὶ Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Αποστόλου η γ' καὶ ς' Ὠδή.

Κοινωνικόν

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς
οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἰωὴλ καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ουάρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Προσόμοια
Στιχηρά.

Τρία τού Προφήτου

Ἦχος πλ. δ' Ὡ τού παραδόξου θαύματος

Τό θείον Πνεύμα εκκέχεται, ως ο σεπτός Ιωήλ, προφητεύων εθέσπισε, παρ' αυτού κινούμενος, εφ' ημάς τούς πιστεύοντας, καί μυστηρίων θείων φανέρωσιν, αποκαλύπτει, καί προφητεύουσιν, οι τήν ενέργειαν, τήν αυτού δεξάμενοι, καί θεϊκή, αίγλη φωτιζόμενοι, καί θεία χάριτι.

Θεηγορίας ανάπλεως, ο θαυμαστός Ιωήλ, ως πηγή εκπορεύεται, τās ψυχάς αρδεύουσα, εκ τού οίκου σου Δέσποτα, καί γλυκασμόν ημίν απεστάλαξε, τās διανοίας καταγλυκαίνοντα, όλος μετάρσιος, γεγονως τώ πνεύματι, δι' αρετής, ανακουφιζόμενος, πρὸς θείον ύψωμα.

Προφητική παρρησία σου, καί νοερά πρὸς Θεόν, Ιωήλ οικειότητι, δι' ής τά ουράνια, κατοπτεύεις θεάματα, υπέρ ημών αυτόν εξιλέωσαι, τών εκτελούντων, πίστει τήν μνήμην σου, λύσιν αιτούμενος, τών πταισμάτων ένδοξε, καί μετοχήν, θείων απολαύσεων, καί μέγα έλεος.

Καί τρία τού Μάρτυρος

Ἦχος πλ. β' Ὅλην αποθέμενοι

Ἄθλους θεασάμενος, τών καλλινίκων Μαρτύρων, θάρσους θείου έμπλεως, γεγονώς εισέδραμες εις τό στάδιον, καί Χριστόν Ούαρε, δι' ημάς άνθρωπιν, γεγονότα ανεκήρυξας, μή πτήξας θάνατον, μηδέ τά προκείμενα βάσανα, διό καταικιζόμενος, καί ανηλεώς συγκοπτόμενος, έχαιρες τελείω, νοϊ αποσκοπούμενος σοφέ, τήν διαμένουσαν εύκλειαν, τοίς Θεόν ποθήσασι.

Σάρκας σύν τοίς αίμασι, καταπιπτούσας εώρας, καί ως άλλου πάσχοντος, Αθλητά διέκεισο γενναιότατε, προσδεθείς ξύλω γάρ, σπαραγμούς ήνεγκας, υπ' ανόμων καρτερώτατα, Θεού εις χείρας δέ, πνεύμά σου τό θείον παρέδωκας, εκπλήξας τούς ορώντάς σε, ταίς απεριτρέπτοις ενστάσεσιν, όθεν σε τιμώνμεν, μεγάλως αριστεύσαντα Σοφέ, καί καθελόντα τόν τύραννον, Ούαρε τοίς πόνοις σου.

Αλείφουσα μύροις σε, η θαυμαστή Κλεοπάτρα, υπό γήν κατέθετο, καί ναόν πανάγιον ανεδείματο, εορτήν άγουσα, θαυμαστήν Ούαρε, καί πιστώς σε λιτανεύουσα. ής τό παιδάριον, νοητή στρατεία κατέλεξας, καί δόξη κατεκάλλυνας, καί χοροίς Αγίων συνέταξας, ού περ τής μερίδος, αξίωσον ημάς τούς ευσεβώς, τήν σήν τελούντας πανήγυριν, Μάρτυς αξιάγαστε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνος υπέρ άπαντας, υιούς ανθρώπων ό τάλας, μόνος επλημμέλησα, τά και λόγω άφθεγκτα καί ακούσματι, μηδαμώς Άχραντε, φορητά πέλοντα, διά τούτό σου καί δέομαι. Σύγγνωθι Δέσποινα, σύγγνωθι καί δός μοι μετάνοιαν, δός μοι

εξομολόγησιν, δός μοι στεναγμούς τε καί δάκρυα, ἵνα διά τούτων, συντρίβων τήν καρδίαν μου αεί, κράζω τό, Ἥμαρτον Κύριε, ἰλάσθητι σώσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία ως ἔφησεν, ὁ Συμεών τήν καρδίαν, τήν σήν διελήλυθε, Παναγία Δέσποινα, ὅτε ἐβλεψας, τόν ἐκ σοῦ λάμπσαντα, απορρήτω λόγῳ υπ' ανόμων ως κατάκριτον, Σταυρῷ υψούμενον, ὅξος καὶ χολήν τε γευόμενον, πλευράν τε ορυπτόμενον, χεῖράς τε καί πόδας ηλούμενον, καί οδυρομένη, ωλόλυζες βοῶσα μητρικῶς. Τί τούτο, τέκνον γλυκύτατον, τό καινόν μυστήριον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Ἀγίων οἱ παρόντες δύο. Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Χρησμούς, Ἰωήλ τοῦ Προφήτου θαυμάσω.

Ποίημα Θεοφάνους

Ὡδή α' Ἦχος β'
Δεῦτε λαοί

Χορός ἡμῖν, τῶν Προφητῶν συνευφραίνεται, ἐγκωμιαζομένου σου, τοῦ οὐρανόφρονος, Ἰωήλ θεοφάντορ, μεθ' ὧν ἡμᾶς σωθῆναι, Μάκαρ δυσώπησον.

Ρῆμα Θεοῦ, προκαταγγέλλων θεσπέσιε, τήν χαλεπὴν ἐμήνυσας, ὀργήν καί ἐνδίκον, τήν ἐκ τῆς ἀσεβείας, συμβάσαν τῷ λαῷ σου τῷ ματαιόφρονι.

Ἡ θαυμαστή, καί φωτοφόρος τοῦ Πνεύματος, ζωοποιός ἐπίτνοια, σοί ἐπεσκίασε, καί μελλόντων τήν γνῶσιν, ἐνέπνευσε Προφήτα, μακαριώτατε.

Θεοτοκίον

Σέ ἡ σκηνή, τοῦ μαρτυρίου προέγραψε, πολυειδῶς τυπούμενον, ἀποδεικνύουσα, τόν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀτρέπτως Θεομήτορ, Πάναγνε Δέσποινα.

Ὁ κανὼν τοῦ Μάρτυρος, φέρων , Ἀκροστιχίδα.

Ἄθλους ἐπαινεῖν Οὐάρου κλέος μέγα. Ἰωσήφ

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'
Ὡς ἐν ἠπείρῳ

Ἀναφανείς ἐν τῷ ὑψεῖ τῆς τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησίας Οὐάρε, ὥσπερ ἥλιος φαιδρός, ἀστραπαῖς ἐλάμπρυνας τῶν σῶν, παλαισμάτων τά τῆς γῆς Μάκαρ πληρώματα.

Θείας ἀγάπης Παμμάκαρ κατασχεθεῖς, τῷ γλυκίστῳ ἔρωτι, ἀπηρνήσω σεαυτόν, καί πρὸς πᾶσαν βάσανον σαρκός, προσεχώρησας στερρώς

αγωνισάμενος.

Λελογισμένως τών θείων αγωνιστών, τοίς δεσμοίς συνέδησας, Αθλοφόρε σεαυτόν, καί τής πλάνης έλυσας δεσμά, σταθηρά υπομονή πολλών κολάσεων.

Θεοτοκίον

Ουπερούσιος Λόγος σου εν γαστρί, υπέρ λόγον ώκησε, καί τεχθείς θεοπρεπώς, τών Μαρτύρων άχραντε χορούς, επεσπάσατο, μεθ' ών υμνολογούμεν σε.

Τού Προφήτου

Ωδή γ' Στερέωσον ημάς

Μυούμενοι τοίς σοίς σοφοίς δόγμασι, νηστείαν Προφήτα καί θεραπείαν, ευσεβώς ανακηρύττομεν, εις τόν οίκον Κυρίου πορευόμενοι.

Οι ταίς σαίς διδαχαίς ακολουθήσαντες, εξ όλης καρδίας καί διανοίας, εν κλαυθμώ τε καί δεήσεσι, τόν Θεόν εκζητούμεν αξιάγαστε.

Υπέφηνας ημίν τού Παντοκράτορος, Δεσπότου Προφήτα μακροθυμίαν, καί τήν θείαν αγαθότητα, διетράνωσας τούτου καί χρη στότητα.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες Αγνή Θεόν καί έτεκες, τόν Λόγον αφράστως σεσαρκωμένον, εν Προφήταις τόν λαλήσαντα καί τελέσαντα τουτων τά κηρύγματα.

Τού Μάρτυρος

Ου έστιν Άγιος ως σύ

Υπήλθες γνώμη σταθηρά, τούς ανδρείους αγώνας, νευρωθείς ταίς ελπίσι, τών μελλόντων αγαθών, καί τών Μαρτύρων Χριστού, ταίς πανσόφοις, Μάκαρ παραινέσεσι.

Στρατόν Αγίων Αθλητών, εναθλούντα νομίμως, καθορών τήν εκείνων, επεδείξω ανδρικώς, στερρότητα ομιλών, πολυτρόποις Ούαρε κολάσεσιν.

Εν παρατάξει Ιερά Ούαρε ως γενναίος, στρατιώτης ευρέθης, καί κατέσφαξας πληθύν, ανδρείας ξίφει Σοφέ, πολεμίων, νίκαις κλείζόμενος.

Θεοτοκίον

Παρθένε Μήτηρ τού Θεού, τής εμής ραθυμίας, τό βαρύτατον σκότος, καί τά νέφη τών παθών, τώ φωτισμώ τής εν σοί, δυσωπώ σε, χάριτος απέλασον.

Ο Ειρμός

«Ούκ έστιν Άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα τής Ομολογίας σου».

Κάθισμα τού Προφήτου

Ἦχος δ'

Ο υψωθείς εν τῷ Σταυρῷ

Τῶν μολυσμῶν προκαθαρθείς τῆς καρδίας, δοχείον ὡφθης καθαρὸν θεορρήμον, τοῦ Παναγίου Πνεύματος Προφήτα Ἰωήλ, ὅθεν καθυπέδειξας, ἀληθείας τὴν γνώσιν, καὶ προανεκήρυξας, τοῦ Σωτῆρος καὶ Κτίστου, τὴν ἐν σαρκὶ ἐπέλευσιν ἐν γῇ, τὴν ἐπ' ἐσχάτων φανείσαν τοῖς ἔθνεσι.

Δόξα... Τοῦ Μάρτυρος

Ἦχος α'

Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Τοὺς ἀθλους τῶν σεπτῶν, θεωρήσας Μαρτύρων, καὶ τούτων τὰ δεσμά, ἀσπαζόμενος πόθῳ, εἰς ὕψος ἀνέδραμες, μαρτυρίου Πανθαύμαστε, ἐπὶ ξύλου γάρ, ἀναρτηθεὶς τὰς αἰκίσεις, ἐκαρτέρησας, ἕως εἰς χεῖρας Κυρίου, τὸ πνεῦμα παρέδωκας.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἀνύμφευτε Ἀγνή, Θεοτόκε Μαρία, ἡ μόνη τῶν πιστῶν, προστασία καὶ σκέπη, κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν περιστάσεων, πάντας λύτρωσαι, τοὺς ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας, Κόρη ἔχοντας, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν σώσον, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀσπίλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα, κρεμάμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα, θρηνούσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα. Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὸ ἐκούσιον πάθος, Θεέ υπεραγαθε;

Τοῦ Προφήτου

Ὡδή δ'

Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν

Ἰλεως γενοῦ Κύριε, τοῖς εὐσεβῶς πρὸς σέ μετανοοῦσιν, ὡς μόνος οἰκτῖρμων καὶ πολυέλεος.

Ὡς προήγγειλας Ἐνδοξε, παρὰ Θεοῦ ἐκκέχυται τὸ Πνεῦμα, ἐπὶ πάσαν σάρκα ἤδη πιστεύσασαν.

Ἡ τοῦ Πνεύματος κάθοδος, τοὺς Μαθητάς σοφίσασα Κυρίου, τοὺς σοὺς θεηγόρους λόγους ἐτέλεσε.

Θεοτοκίον

Λελυτρωμένοι Πάναγνε, τῶν ζοφερῶν τοῦ Ἄδου κενεῶνων, τῷ θείῳ σου τόκῳ, σέ μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος

Χριστὸς μου δύναμις

Ἀγίοις στίγμασι, καλλωπιζόμενος, ωραιότατος ὡφθης καὶ τῷ Θεῷ, Οὐαρε

ποθούμενος, τώ στεφανώσαντι τήν σήν, κορυφήν αξιοθαύμαστε.

Ικρίω ένδοξε, προσαναρτώμενος, καί εις γήν τεταμένος τούς χαλεπούς, πόνους εκαρτέρησας δι' ών τήν άπνον ζωήν, εκληρώσω αγαλλόμενος.

Νομίμως βλέποντες, οι θείοι Μάρτυρες, εναθλούντά σε Μάκαρ υπομονής, λόγοις παρεθάρρυνον, μεθ' ών τούς πόνους τούς μακρούς, διανύσας μεμακάρισαι.

Θεοτοκίον

Ιλύος Δέσποινα, παθών ανάγαγε, καί τής ταιλαιπωρίας τών λογισμών, τών αλλοτριούντων με, Θεού τού μόνου καθαρού, ίνα πίστει μακαρίζω σε.

Τού Προφήτου

Ωδή ε'

Τής νυκτός διελθούσης

Την Χριστού παρουσίαν, Ιωήλ ο θεός, διαρρήδην πάσι προέλεγεν. Ότι ήξει καί σώσει, ανθρώπων τό γένος, εκ τής τών ειδώλων κακότητος.

Ολικώς ανανεύσας, ένδοξε Προφήτα, πρός τά υπέρ νούν καί διάνοιαν, προφητείας τήν χάριν, είλκυσας εκείθεν, καί δικαιοσύνην εκήρυξας.

Υπέρ τών σέ υμνούντων, πρέσβευε σωθήναι, πάσης επηρείας πανόλβιε, Ιωήλ καί τής θείας, χάριτος καί αίγλης, καταξιωθήναι δυσώπησον.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε, Δέσποινα τού κόσμου, τούς σέ Θεοτόκον κηρύττοντας, εξ αμέτρων πταισμάτων, πρέσβευε ρυσθήναι, καί βιωτικών περ ιστάσεων.

Τού Μάρτυρος

Τώ θείω φέγγει σου

Νευρούσαι νεύσεσι θεϊκαίς, καί τούς ανενδότους σπαραγμούς, φέρεις γενναίω φρονήματι, Ούαρε σπαράττων τήν τού αλάστορος, καρδίαν τού κακίαν δημιουργήσαντος, ο περιδέξιος Αθλητής, βλέπων εκπιπτούσας εις τήν γήν, τάς εαυτού σάρκας έχαιρε, τάς αιωνιζούσας νοϊ λαμπρότητας, καί θείας αντιδόσεις προφανταζόμενος. Υμνώ σε Κύριε ό Θεός, καί δοξολογώ καί προσκυνώ, τών αγαθών αξιούμενος, τών ητοιμασμένων τοίς σέ ποθήσασιν, ο Μάρτυς εν τώ πάσχειν Ούαρος έκραζεν.

Θεοτοκίον

Αναφανείσα τών Χερουβίμ, καί τών Σεραφίμ ως αληθώς, αγιωτέρα Πανάμωμε, πάντας τούς πιστώς σε νύν μακαρίζοντας, αγίασον καί σώσον τή μεσιτεία σου.

Τού Προφήτου

Ωδή ς'
Αβυσσος αμαρτημάτων

Ρέουσι τών σών δογμάτων, πηγαί τής θεηγορίας, καί τόν ψυχοτρόφον
γλυκασμόν, στάζουσιν Ένδοξε, αρδεύουσαι, τούς πιστώς σε τιμώντας.

Όρος σε τής προφητείας, γλυκύτητα αποστάζον, καί θεοσεβείας Ιωήλ, κήρυκα
πάνσοφον, γνωρίζομεν θεηγόρε Προφήτα.

Φρούρησον σαίς ικεσίαις, Θεού Προφήτα ως έχων, θείαν παρρησίαν πρός
τόν Θεόν, τούς πόθω υμνούντάς σου, τήν ένδοξον, καί αοίδιμον μνήμην.

Θεοτοκίον

Φώτισον η φώς τεκούσα, τό άδυτον τάς καρδίας, τών δοξολογούντων σε
πιστώς, άχραντε Δέσποινα, καί τόν εκ σου απορρήτως τεχθέντα.

Τού Μάρτυρος

Τού βίου τήν θάλασσαν

Ρημάτων ηλόγησας, παρανόμου δικαστού, καί τήν πυράν υπέμεινας, τών
ανυποίστων πόνων καρτερικώς, πολύαθλε Ούαρε, πρεσβευτά τών εν πίστει
ανυμνουντων σε.

Ουκ έληξε τύραννος, ό παράφρων ταίς πληγαίς, ανηλεώς συγκόπτων σε, έως
Θεού εις χείρας τήν ιεράν, ψυχήν εναπέδωκας, καλλοναίς λαμπруνθείσαν
τών αγώνων σου.

Υψώθης μιμούμενος, επί ξύλου τόν Χριστόν, καί εν αυτώ κρεμάμενος, τήν
σήν ψυχήν παρέδωκας τώ Θεώ, τώ σέ στεφανώσαντι, Αθλοφόρε νομίμωσ
αριστεύσαντα.

Θεοτοκίον

Κυβέρνησον Δέσποινα, εν πελάγει τών δεινών, χειμαζομένην πάντοτε, τήν
ταπεινήν ψυχήν μου, καί γαληνόν, πρός όρμον ανάγαγε, αδιστάκτω σε γνώμη
μακαρίζουσαν.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι,
τώ εύδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν
μου πολυέλεε».

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΘ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Ιωήλ.

Στίχοι

Ο γής Ιωήλ εκτραγω δήσας πάθη,
Μετήλθεν εκ γής εις τόπον κρείττω πάθους.
Εννεακαιδεκάτη μόρος αμφ' εκάλυψεν Ιωήλ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ουάρου καί τών σύν αυτώ.

Στίχοι

Ξεσμούς απείρους καρτερούντος Ουάρου,
Σατάν πλάνης έξαρχος Ουαί μοι! λέγει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Σαδώθ, καί τών σύν αυτώ
είκοσι καί εκατόν Μαρτύρων, εν Περσίδι τελειωθέντων.

Στίχοι

Σαδώθ ο θεός τήν κάραν τμηθείς ξίφει,
Θεού Σαβαώθ νύν παρίσταται θρόνω.
Δεκάς δεκαπλή Μαρτύρων συμμαρτύρων,
Καί δīs δέκα θνήσκουσι πληγέντες ξίφει.

Ο Άγιος Λεόντιος ο φιλόσοφος, εν ειρήνη τελειούται.

Οι Άγιοι Φήλις πρεσβύτερος καί Ευσέβιος Διάκονος ξίφει τελειούνται.

Ο Όσιος πατήρ ημών Ιωάννης ο θαυματουργός, ο κατά τό όρος τού Ρίλα
ασκήσας, καί τήν εκείσε μονήν οικοδομήσας, εν ειρήνη τελειούται.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Προφήτου

Ωδή ζ'

Ο τήν κάμινον πάλαι

Η εκπορευομένη, εκ τού οικου Κυρίου, καί ποτίζουσα κρήνη, ως προέφης
προήλθε, Προφήτα πανσεβάσμιε.

Τόν χειμάρρουν τών σχοίνων, σιτοφόρον ειργάσω, τής τρυφής ο χειμάρρους,
Ιωήλ ως προείπεν. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ό τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ο τά πάντα ποιήσας, γεννηθείς εκ Παρθένου, διεσώσατο κόσμον, ευσεβώς
ανυμνούντα. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Τού Μάρτυρος

Δροσοβόλον μέν

Λαμπρυνθέντα σε αγώνων επιδόσεσιν, η Κλεοπάτρα ένδοξε, συνεκόμισεν,
ευραμένη κλέος διά σου, τής πίστεως άξιον σαφώς, ής ενεδείξατο θερμώς, εις
σέ τελείω νοϊ.

Επιχέουσά σοι δάκρυα καί μύροις σε, εντίμοις επαλείφουσα, κατακρύπτει σε,
υπό γήν ή πάνσεμνος γυνή, ενθάψαντα πλάνην πονηράν, καί ταίς εκ τάφου
αστραπαίς, φωταγωγούντα ημάς.

Οὐκ ἐνέδωκεν οσίως θεραπεύουσα, σέ τόν Χριστοῦ θεράποντα, ἡ αἰμίνηστος, ἕως ὠφθῆς πρόξενος αὐτή, Σοφέ βασιλείας ουρανῶν, ἥς ἠξιώθη διά σου, σύν τῷ φιλάτῳ υἱῷ.

Θεοτοκίον

Συντριβέντα με ἀμέτροις παραβάσεσι, Παρθένε μεσιτεία σου, καινοποιήσον, ἱατρεύουσά μου τήν ψυχήν, καί λόγον παρέχουσα βοάν. Εὐλογημένη ἡ Θεόν σαρκί κυήσασα.

Τοῦ Προφήτου

Ὡδή η'

Τόν πάλαι ὀροσίσαντα

Υπέδειξας ἐνδοξε, μετανοίας τοὺς τρόπους εμφανῶς, τόν εὐσπλαγχον Κύριον, ἐγγυώμενον τοῖς πίστει πρὸς αὐτόν, προσιούσι καί ψάλλουσιν. Εὐλογεῖτε καί ὑπερυψοῦτε, Θεόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεράπων γενόμενος, τοῦ Κυρίου προφήτα Ἰωήλ, τά τούτου μυστήρια, ἐπιστεύθης προφητεῶν τοῖς λαοῖς, ἀνυμνοῦσι καί λέγουσιν. Εὐλογεῖτε καί ὑπερυψοῦτε, Θεόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀφέσεις προχέουσι, τοῦ Ἰούδα θαυμάτων ποταμοί, Ἀπόστολοι ἐνδοξοί, τοῦ Κυρίου ὡς προέφη Ἰωήλ, τοὺς βοῶντας ἀρδεύοντες. Εὐλογεῖτε καί ὑπερυψοῦτε, Θεόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Υπόστασιν σύνθετον, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις τόν Χριστόν, Πανάμωμε τέτοκας, διαμείνας Παρθένος καθαρὰ, ὃν υμνοῦντες κραυγάζομεν. Εὐλογεῖτε καί ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος

Ἐκ φλογός τοῖς Οσίοις

Μητρικῶς υπακούσας Μάρτυς δεήσεων, ουρανίῳ στρατεία λαμπρῶς ἐστράτευσας, παῖδα τόν οεπτόν, καί τῆς σῆς συμμεθέξοντα, ἔδειξας ευκλείας, ἀρρήτῳ συμπαθείᾳ.

Ἐξ Αἰγύπτου σε ὄλβον ὥς περ πολύτιμον, μετηγάγετο Μάρτυς καταπλουτίζοντα, θείαις δωρεαῖς, Κλεοπάτρα ἰάσεων, πάσαν Παλαιστίνην, τήν πόθῳ σε τιμῶσαν.

Γεγηθῶς τοὺς ἀγῶνας τοὺς σοὺς διήνυσας, στρατιῶτα γενναίᾳ τοῦ Παντοκράτορος, καί ὡς νικητῆς, παρ' αὐτοῦ ἐστεφάνωσαι, Οὐάρε παμμάκαρ, τῶν Ἀθλοφόρων κλέος.

Θεοτοκίον

Ἀμαρτίας συνάπτω ἐφ' ἀμαρτήμασι, καί τό μέλλον οὐ φρίττω φρικτόν κριτήριοι, ἴσαι Ἀγνή τῆς ψυχῆς μου τήν πώρωσιν, καί τῇ σῇ πρεσβείᾳ,

επίστρεψόν με σώσον.

Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας, ἅπαντα γάρ δράς, Χριστέ μόνω τῷ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τού Προφήτου

Ὡδή θ'

Ἡ ἐν ουρανοῖς

Μετά Προφητῶν ὡς υποφήτης, χαρμονικῶς ἐν ἐπουρανίοις, νῦν εὐφραίνῃ σκηνώμασιν.

Ἀνωθεν ἡμᾶς νῦν ἐποπτεύοις, τοὺς εὐσεβῶς σε δοξολογούντας, θεηγόρε πανόλβιε.

Σύντομον ὁδὸν τῆς σωτηρίας, ὁ ἰωὴλ διὰ μετανοίας, θεοφρόνως υπέδειξεν.

Θεοτοκίον

Ὡρθωσας ἡμᾶς τοὺς πεπτωκότας, Μήτηρ Θεοῦ, εὐσπλαγχνον Δεσπότην, καὶ Σωτήρα γεννήσασα.

Τού Μάρτυρος

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν

Ἰσχύν καθείλες τοῦ πολεμήτορος, τὴν θεΐκην σαφῶς περιζωσάμενος δύναμιν, Ἀθλητὰ γενναιότατε Οὐάρε, ὅθεν σε εὐφημούμεν, ἴασιν ἀφθονον, ἐκ τῶν σὼν λειψάνων, οἱ πιστοὶ ἀπαρυόμενοι.

Ὡς φῶς ὡς ὀρθρος ὡς μέγας ἥλιος, πάσῃ τῇ γῇ ἡ μνήμη σου ἐξήπλωται Οὐάρε, σελασφόροις φωτίζουσα λάμπεσι, σοῦ τῶν σεπτῶν αγώνων, πάντας πανεύφημε, καὶ τὸν σκοτασμὸν τῶν καρδιῶν ἀποδιώκουσα.

Σύν σοί ἀστράπτοντα ὡς ἐώρακε, δόξη πολλή τὸν ἴδιον υἱὸν ἡ φιλότεκνος, τὸν τῶν ὅλων Θεὸν ἐμεγάλυνε, σέ δὲ γνησιωτάτως, Μάρτυς ἐδόξασε, μέγιστον προστάτην, ἐμφανῶς καταπλουτήσασα.

Ἡ γῆ ἐν ἡ σου τό καρτερώτατον, σῶμα Σοφὲ κατὰκειται, ἐνθέως ἡγιάσται, ἀλλὰ δίδου ἡμῖν ταῖς πρεσβείαις σου, λύσιν ἀμαρτημάτων, βίου διόρθωσιν, Οὐάρε καὶ πάντων, δυσχερῶν τὴν ἀπολυτρωσιν.

Θεοτοκίον

Φανεῖς Παρθένε ἐκ σοῦ ὁ Κύριος, τῆς φωτεινῆς νεφέλης, τῆς Αἰγύπτου τὰ ξόανα, παντελεῖ ἀπωλεία παρέδωκε, πλήθους δὲ Ἀθλοφόρων, ταύτην ἠξίωσε, φέρειν μιμουμένων, τὰ αὐτοῦ σεπτὰ παθὴ ματα.

Ο Ειρμός

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμὰ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα,

διά σου δέ Πάναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὄν
μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς σέ μακαρίζομεν».

Καί τά λοιπά τού Ορθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Αρτεμίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ουρανίαις ἐλλάμψεσι, φωτισθεῖς τήν διάνοιαν, τό τῆς πλάνης ἐφυγες σκότος
Ἐνδοξε, καί τῷ φωτὶ προσεπέλασας, Χριστοῦ τού Θεοῦ ἡμῶν, καί ταῖς
χάρισιν αὐτοῦ, καταυγάζεις τά πέρατα, διό πρέσβευε, ἐκ φθοράς καί κινδύνων
λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελούντας, τήν αἰσέβαστον μνήμην σου.

Επιπνοία τού Πνεύματος, μνηθεῖς γνώσιν ἐνθεον, τόν τῶν ὅλων Κτίστην
ἐγnows Αρτέμιε, καί τοὺς τῇ κτίσει λατρεύοντας, πανσόφως διήλεγξας, καί
ωδήγησας λαούς, εἰς Θεοῦ τήν ἐπίγνωσιν, δι' ὃν ἠθλησας, καί τό στέφος
εδέξω τῶν καμάτων, λυτρωθῆναι ἱκετεῦων, διαφθοράς τοὺς υμνοῦντάς σε.

Πολυτρόποις κολάσεσι, χαλεπαῖς μαστιγώσεσι, παραδούς αἰκίζεσθαι τό
πολύαθλον, καί καρτερώτατον σῶμά σου, θεόφρον Αρτέμιε, οὐκ ἠρνήσω τόν
Χριστόν, οὐ ξοάνοις ἐπέθυσας, ἀλλ' υπέμεινας, ὡς περ πάσχοντος ἄλλου
αναμένων, τὰς μελλούσας ἀντιδόσεις, καί τήν ἀθάνατον εὐκλειαν.

Δόξα... Ἦχος β'

Τού Στουδίου

Τόν νοερόν φωστήρα τῆς πίσΤεως, Αρτέμιον τιμήσωμεν, ὅτι ἠλεγξε Βασιλέα
τόν ἐχθιστον. καί τῷ αἵματι τού μαρτυρίου αὐτοῦ, τήν Εκκλησίαν Θεός
επορφύρωσεν, ὅθεν καί ἀπέλαβε, τῶν ἱαμάτων τήν χάριν τήν ἀφθονον, τού
ιάσθαι τὰς νόσους, τῶν πιστῶς προστρεχόντων, ἐν τῇ σορῷ τῶν λειψάνων
αὐτοῦ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τού ξύλου σε

Σκέπη, καί ἀντίληψις ἡμῶν, τῶν Χριστιανῶν σύ υπάρχεις, καί προσφυγή
κραταιά, Μήτηρ τού Θεοῦ ἡμῶν, ἀλλά καί νύν καί αἰεί, τῇ ἀγρύπνῳ δεήσει
σου, μή παύσῃ πρεσβεύειν, σῶζεσθαι τοὺς δούλους σου, ἐκ περιστάσεως,
πάντες, ὅτι σέ μετὰ Θεόν, ἔχομεν ἀντίληψιν μόνην, οἱ Χριστιανοί καί
καταφύγιον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε, ἡ πανάμωμος ἀμνάς, ἄρνα τόν αὐτῆς ἐθεώρει, ἐλκόμενον πρός σφαγὴν,

θρήνοις ενεκόπτετο, βοώσα ολολυγμοίς. Τί σοι δήμος αχάριστος, γλυκύτατον Τέκνον, ήδη ανταπέδωκεν, ό απολαύσας ποτέ, οίμοι! σών πολλών δωρημάτων; πώς δέ καί τόν πόνον ενέγκω, ότι θέλων ταύτα νύν υφίστασαι;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΤΗΣ ΟΚΤΩΗΧΟΥ.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Σήμερον η οικουμένη πάσα, ταίς τού Αθλοφόρου αυγάζεται ακτίσικαί η τού Θεού Εκκλησία, τοίς άνθεσιν ωραϊζομένη, Αρτέμιε βοά σοι, θεράπον Χριστού, καί προστάτα θερμότατε, μή ελλίτης πρεσβεύων, υπέρ τών δούλων σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Η Πάναγνος ως είδέ σε, επί Σταυρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα, ανεβόα μητρικώς. Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον.

Απολυτίκιον

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, έχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτού ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Τήν σήν νέμοις μοι πλουσίαν χάριν Μάκαρ. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος β'

Εν βυθώ κατέστρωσε

Τόν αγώνα Μάρτυς τόν καλόν, ως αγωνισάμενος, καί τούς λαμπρούς στεφάνους κομισάμενος, τώ φωτί παρίστασαι, φωτιζόμενος κατά μέθεξιν άύλον, όθεν δυσωπούμεν, φώτισον ημάς ταίς ικεσίαις σου.

Η φαιδρά σου Μάρτυς εορτή, πάντας συνεκάλεσε, χαρμονικώς εις πανδαισίαν σήμερον, προθείσα τούς άθλους σου, τά παλαίσματα, καί τήν ανδρείαν ένστασιν, ών κατατρυφώντες, πίστει σε καί πόθω μακαρίζομεν.

Νεκρωθέντα Μάκαρ εν σταυρώ, τόν ακατανόητον, σωματικώς κατανοήσας

Κύριον, τῆς ζωῆς τόν αἴτιον, εθελούσιον επεπόθησας νέκρωσιν, τήν διά βασάνων, ὅθεν αθανάτου δόξης ἔτυχες.

Θεοτοκίον

Σαρκωθείς ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς, Λόγος ὁ ἀσώματος, υπερβολή φιλανθρωπίας Πάναγνε, πάθει προσωμίλησε, καί ἀπάθειαν τοῖς ἀνθρώποις ἐπήγασεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γάρ δεδοξασται.

Ὡδή γ'

Εξήνθησεν ἡ ἔρημος

Μαρτύρων καλλωπίζεσθαι, τοῖς στεφάνοις Ἐνδοξε, επιποθῶν υπήνεγκας, τῶν μαστίγων καί τῶν στρεβλώσεων, τάς πικράς ἀλγηδόνας θεία χάριτι.

Οὐκ ἔσεισε τόν πύργον σου, τῆς καρδίας Πάνσοφε, ἡ σφοδροτάτη πρόσρηξις, τῶν βασάνων, καί γάρ ἐστήρικτο, νοητήν ἐπὶ πέτραν τήν ἀσάλευτον.

Ἰκρίῳ ἀναρτῶμενος, καί νιφάσι πάντοθεν, τῶν σπαραγμῶν κυκλούμενος, σοῦ τό ὄμμα πρός τόν δυνάμενον, ἐνητένιζες σώζειν Ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Σεσάρκωται βουλήματι, ἐξ αἱμάτων Δέσποινα, σοῦ παναχράντων Κύριος, διασώζων τήν ἀνθρωπότητα, καί Μαρτύρων τοὺς δήμους ἐπεσπάσατο.

Ὁ Εἰρμός

«Εξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν ἐθνῶν στερεῦοθσα, Ἐκκλησία τῇ παρουσία σου, ἐν ἣ ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθείς

Τόν στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ τόν ἀήττητον, καί καθαιρέτην τοῦ ἐχθροῦ γενναιότατον, τόν ἐν μεγίστοις τέρασιν ἐκλάμψαντα, ἅπαντες Ἀρτέμιον, ευφημήσωμεν πίστει, βρῦει γάρ ἰάματα, τοῖς προστρέχουσι πόθῳ, καί καταπαύει πάθη χαλεπά, καί τῶν ἐν θλίψει ἀνθρώπων προΐσταται.

Δόξα... καί νῦν... Θεοτοκίον

Ὁ ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καί ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς αὐλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου κάθηται Ἀγίου αὐτοῦ, Δέσποινα ἐν κόλποις σου, σαρκικῶς, ὁ Θεὸς γάρ, ὄντως ἐβασίλευσεν, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, καί συνετώς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ, ὃν ἐκδυσώπει, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γενηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σὲ σαρκὶ τετοκυία, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον Ὁρώσά σε Χριστέ, Οἶμοι! ποθεινότατε, Ἰησοῦ ἀνεβόα, πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυρούσαι; Ὑμνῶ σε μακρόθυμε.

Ὡδή δ'

Ελήλυθας, ἐκ Παρθένου

Μιμούμενος, τόν ταθέντα ἐν ξύλῳ θελήματι, ὑψώθης τεινόμενος, καί

ωμοτάτως ξέομενος, καί αποδυόμενος, τούς δερματίνους χιτώνας τῆς νεκρώσεως.

Οι πόνοι σου, τῆς σαρκός καί δεινῶν ἡ επίτασις, τήν άπονον λήξιν σοι, Μάρτυς σαφώς προεξένησαν, ἥς νύν εμπορούμενος, άπαντα πόνον κουφίζεις τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ισαγγέλω, γεγονότι τῶν άθλων λαμπρότησι, χειρός δι' Αγγέλου σοι, πέμπει τροφήν ο ούράνιος, άρτος ἡ ζωή ἡμῶν, ενδυναμούσάν σε Μάρτυς παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Παρθένον σε, μετά τόκον αμίαντον άφθορον, Θεός συνετήρησεν, ο ευδοκήσας εν μήτρα σου, όλον με τόν άνθρωπον, αναλαβέσθαι δι' άκραν αγαθότητα.

Ωδή ε' Μεσίτης Θεού

Λαμπάς φωταυγής, καθωράθης Πνεύματος Αρτέμιε, πιστούς καταυγάζουσα, καί τῆς πονηρίας απελαύνουσα, τά ζοφώδη καί σκότους, πεπληρωμένα πνεύματα.

Ο πέτρα ζωής, τῆς ψυχῆς τά βήματα πηξάμενος, ταίς πέτραις σφιγγόμενος, καί τοίς αλγεινοίς περικυκλούμενος, αληθῆς αθλοφόρος, ακλόνητος διέμεινας.

Υπάρχων σεπταίς, ωπλισμένος Πνεύματος δυνάμεσι, τριβόλων οξύτητος, Μάρτυς αθλοφόρε κατεφρόνησας, εν αυτοίς συμπατήσας, τά κέντρα τού αλάστορος.

Θεοτοκίον

Σταυρόν καί ταφήν, ο εκ σου θελήματι τεχθείς δι' ἡμάς, υπομείνας Δέσποινα, Μάρτυρα στερρότατον, Αρτέμιον, τῶν αυτού παθημάτων, ως κραταιός ειργάσατο.

Ωδή ς' Εν αβύσσω

Ιερείον καί θύμα ολόκληρον, Μάρτυς προσενήνοχας σαυτόν, Αρτέμιε, τῷ εκουσίαν σταύρωσιν, εις ἡμῶν δεξαμένω ανάκλησιν.

Ανενδότοις πληγαίς συντριβέντος σου, σώματος Αρτέμιε, τού καρτερού Σοφέ, τήν ψυχικήν ευγένειαν, διετήρησας πίστει αλώβητον.

Νοσημάτων ἡμάς απολυτρωσαι, Μάρτυς καί παθῶν, πειρασμῶν τε καί θλίψεων, τούς επί σοί προστρέχοντας, μιμητά τού Σωτήρος Αρτέμιε.

Θεοτοκίον

Χειμαζόμενον σάλω τῶν θλίψεων, καί κλυδωνιζόμενον επαναστάσεσι, τρικυμιῶν διάσωσον, Θεοτόκε Παρθένε τούς δούλους σου.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος β' Τούς ασφαλείς

Τόν ευσεβή καί στεφηφόρον Μάρτυρα, τόν κατ' εχθρών νίκης αράμενον τρόπαια, συνελθόντες επαξίως νύν, εν υμνωδαίς ευφημήσωμεν, Αρτέμιον τόν μέγιστον εν Μάρτυσι, θαυμάτων τε δοτήρα πλουσιώτατον, πρεσβεύει γάρ Κυρίω υπέρ πάντων ημών.

Ο Οικος

Τίς τούς αγώνας εξαρκέσει εξειπείν Αθλοφόρε, ή τούς πόνους τούς σους, ούς περ ανδρείως υπέμεινας, διά τής πίστεως τού Κυρίου, καί τής χάριτος ής περ Κατηξιώθης; ούκ εξαρκεί διηγήσασθαι στόμα ανθρώπινον, σοφίαν γάρ ενδεδυμένος καί ανδρείαν, τόν πλούτον εμίσησας καί τήν αξίαν τήν πρόσκαιρον, στρατιώτης φανείς γνησιώτατος. Καί νύν πρεσβεύεις Κυρίω υπέρ πάντων ημών.

Συναξαριον

Τή Κ' τού αύτου μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Αρτεμίου.

Στίχοι

Ο πάντα λαμπρός Αρτέμιος εν βίω,
Τμηθείς απήλθεν εις υπέρτατον κλέος.
Εικάδι' Αρτέμιος πυκινόφρων αυχένα τμήθη.

Μνήμη τού Οσίου καί θεοφόρου πατρός ημών Γερασίου τού νέου, τού εκ Τρικάλων τής Πελοποννήσου, ού τό σεπτόν καί άγιον λείψανον σώζεται άφθορον εν Κεφαλληνία.

Οι Άγιοι Μάρτυρες Εβόρης, Ενόης, Ζεβινάς, Γερμανός, Νικηφόρος, Αντωνίνος, καί η Αγία Μάρτυς Μαναθω η παρθένος, ξίφει καί πυρί τελειούνται.

Ταίς αυτών Αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Αντίθεον πρόσταγμα

Αήττητον φρόνημα, αρραγεστάτην, ψυχής καρτερότητα, Αρτέμιε κτησάμενος, εχθρών πανουργεύματα, Μάρτυς κατήργησας, μέλπων εμμελέστατα. Ο ών ευλογημένος καί υπερένδοξος.

Ροαίς τών αιμάτων σου, τήν επηρμένην, βασάνων κατέσβεσας, πυράν Θεομακάριστε, καί δρόσω τού Πνεύματος περιχεόμενος, χαίρων ανεκραύγαζες, ο ών εύλογημένος καί υπερένδοξος.

Ιάσεων χάριτας, αναπηγάζων, παθών υπεκκαύματα, σβεννύεις θεία χάριτι, διώκεις δέ πνεύματα επιστασίαις σου, ένδοξε Αρτέμιε, διό μεγαλοφώνως σέ μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Νεκροίς τόν πηγάσαντα, αθανασίαν, Παρθένε πανάμωμε, θεοπρεπώς εκύησας, αυτόν ούν ικέτευε, τού θανατώσαι ημών, πάθη τά τού σώματος αγνή, καί αιωνίου καταξιώσαι ζωής.

Ωδή η'

Κάμιнос ποτέ

Μάστιξι σφοδραίς, Αρτέμιε τό σώμα, εκδαπανώμενος υπήνεγκας, εναποσκοπούμενος, τήν αντίδοσιν τήν μέλλουσαν, ήν νέμει σοι κραυγάζοντι, ένδοξε ο Δεσπότης. Πάντα τά έργα, υμνείτε τον Κύριον.

Αίμασι τοίς σοίς, η γή καθηγιάσθη, καί ιατρείον αναδέδεικται, σώμα τό πολύαθλον, πάσαν νόσον, πάσαν κάκωσιν, πάσαν δαιμόνων πάντοτε, βλάβην αποδιώκον, εκ τών πιστώς προσφευγόντων σοι.

Κόσμος αθλητών, εδείχθης τά εν κόσμω, ευσεβοφρόνως απωσάμενος, καί τά υπερκόσμια, βραχυτάτω εξωνούμενος, τιμίω σου Αρτέμιε, αίματι ανακράζων. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Άκλυστος λιμήν, χειμαζόμενοις ώφθης, καί θαλαττεύουσιν εκάστοτε, κινδύνους καί θλίψεσι, καί παθήμασιν Αρτέμιε, εν ώ διασωζόμενοι, χάριτι μελωδούμεν, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ρεύσαντας ημάς, πικρά τού ξύλου βρώσει, καί συμπτωθέντας ολισθήμασι, Πάναγνε ανέπλασας, Πλαστουργόν αποκυήσασα, καί Λόγον ενυπόστατον, Άχραντε, όν υμνούμεν, πάντα τά έργα ως Κύριον.

Ο Ειρμός

«Κάμιнос ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τας ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα ψάλλοντας. Εύλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Ανάρχου Γεννήτορος

Ιδείν εφιέμενος, τά κάλλη τά ουράνια, τά φαινόμενα κόσμου κάλλη παρέδραμες, καί καλλοποιΐα τών άθλων, ωραΐσθείς, Αρτέμιε Μάρτυς, καλών τό ακρότατον, ευφραινόμενος κατείληφας.

Ός όρθρος ως ήλιος, η μνήμη σου φωτίζουσα, τών πιστών τας καρδίας Μάκαρ άνέτειλε, σύ γάρ καί φωτός καί ημέρας, φωτοειδής, ώφθης κληρονόμος, σκεδάζων Αρτέμιε, τήν ομίχλην τών ψυχών ημών.

Σκιρτήσωμεν σήμερον, πνευματικώς χορεύοντες, Αρτεμίου τή μνήμη τού

Θείου Μάρτυρος, ψάλλωμεν Θεώ εν αινέσει, τώ θαυμαστώ, όντι εν Αγίοις, καί καθαγιαζόντι, τούς εν πίστει τούτον σέβοντας.

Ηθήκη σου βρύουσα, απαύστως τά Ιάματα, τούς πιστούς προσκαλείται πόθω αρύσασθαι, εις σωματικήν ευρωστίαν, εις ψυχικήν, όντως σωτηρίαν, Παμμάκαρ, Αρτέμιε, πρεσβευτά τών ευφημούντων σε.

Θεοτοκίον

Φωτί με καταύγασον, τού σου προσώπου Κύριε, ραθυμίας τώ σκότει συγκαλυπτόμενον, έχων δυσωπούσάν σε Λόγε, τήν αληθή, αγνήν σου Μητέρα, Αγγέλων λαμπρότητας, καί τόν Ένδοξον, Αρτέμιον.

Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός »καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου, ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν, τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς

Παρεστηκως Αρτέμιε, τή Αγία Τριάδι, καί αστραπαίς λαμπόμενος, τοίς εκείθεν πλουσίως, εξ ούρανού εποπτεύοις, τούς τιμώντάς σε πόθω, μεγαλομάρτυς Ένδοξε, συμμαχών θείοις όπλοις, ως τού Χριστού, στρατιώτης άριστος αθλοφόρε, τώ σταυροφόρω Άνακτι, κατ' εχθρών πολεμίων.

Θεοτοκίον

Ευλογημένη πάναγνε, Θεοτόκε Παρθένε, Χριστιανών τό καύχημα, τών Αγγέλων η δόξα, καί Αθλοφόρων τό κλέος, κράτος τείχος καί σκέπη, καί οχυρόν προπύργιον, φύλαττε καί προστάτις, καί βοηθός, εν κινδύνοις φάνηθι τοίς σοίς δούλοις, καί γάρ εν σοί καυχώμεθα, προστασία τού Κόσμου.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου. Καί τά λοιπά τού Όρθρου, ως συνήθως, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιλαρίωνος τού Μεγάλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Έχος δ'

Ο εξ υψίστου κληθείς

Ο ιλαρός τήν ψυχήν καί τήν καρδίαν, ότε σε ο ένθεος έρως κατέτρωσε, καί ιεραίς αναβάσεσιν, επαναστήναι, τών κοσμικών σε θορύβων έπεισε, τότε οπλισάμενος Σταυρού τήν δύναμιν, πρός τήν δαιμόνων εχώρησας, Παμμάκαρ πάλην, καί ανεπλέξω νίκης διάδημα, καί νύν αυλίζη, ταις λαμπρότησι, τών Αγίων, μεθ' ών ημίν αίτησαι, φωτισμόν καί ειρήνην, καί

πταισμάτων απολύτρωσιν.

Ταίς φωτοβόλοις ακτίσι παραδόξως, Πάτερ αξιάγαστε τών ιαμάτων σου, φωταγωγείς τήν υφήλιον, τών νοσημάτων, διασκεδάζων σκότος βαθύτατον, εντεύθεν σε ήλιον άλλον γνωρίζομεν, καί μοναζόντων εδραίωμα, καί ποδηγέτην, τών σωζομένων θείω εν Πνεύματι, καί νύν τήν μνήμην εκτελούμέν σου, τήν φωταυγή καί σωτήριον Όσιε, Ιλαρίων πταισμάτων, διά σου λύσιν λαμβάνοντες.

Δι' εγκρατείας τού σώματος τά πάθη, Πάτερ καθυπέταξας, τώ νοερῷ τῆς ψυχῆς, καί απαθείας ταίς πτέρυξι, κεκοσμημένος, χάριν εδέξω ιάσθαι Όσιε, ανθρώπων εν Πνεύματι, τά αρρωστήματα, καί απελαύνειν τά Πνευματα, τῆς πονηρίας, καί διασώζειν τούς προσιόντας σοι, όθεν χοροί σε μακαρίζουσιν, Μοναζόντων Σοφέ αξιάγαστε, καί Τιμά πάσα κτίσις, Ιλαρίων τούς αγώνάς σου.

Δόξα... Ήχος β' Ανατολίου

Εκ νεότητός σου φέρων τελειότητος φρόνημα, υπέθου σεαυτόν Ιλαρίων τῷ ζυγῷ τού Χριστού, καί τόν βίον ζηλώσας τού θείου Αντωνίου, τοίς ίσοις μέτροις τῆς αρετῆς αφομοιούμενος, κατέτηξας τήν σάρκα, σκιρτώσαν ὡς περ πῶλον, ὡς ὠφείλε τῇ ψυχῇ καθυποτάσσεσθαι, καί τῆς ασκήσεως δρόμον εξετέλεσας. Αλλ' ὡ μακαριώτατε Πάτερ, καί θαυματουργέ θεοφόρε, τοίς τήν μνήμην σου εκ πόθου τελούσιν, αἴτησαι Ιλασμόν καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ότε, εκ τού ξύλου σε

Όλην, τήν ζωήν μου εν κακοίς, καταδαπανήσας ο τάλας, νύν κατελείφθην αγνή, πάσης όντως έρημος, αγαθῆς πράξεως, προσεγγίζοντα βλέπων δέ, τόν θάνατον οίμοι! τρέμω τό κριτήριον τού σου Υιού καί Θεού, ούπερ, εξελού με Παρθένε, καί πρό τῆς ανάγκης εκείνης, Δέσποινα επίστρεψον καί σώσόν με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Άνθραξ, όν προείδεν ο κλεινός, πρῶην Ησαΐας σαρκούται, εξ απειράνδρου Μητρός, νεύματι τού φύσαντος αυτόν Γεννήτορος, καί τεχθείς σφαγιάζεται, εκών ο τού κόσμου, αίρων αμαρτήματα, αμνός ὡς άμωμος, όθεν, η αμνάς καί Παρθένος, τούτον εν Σταυρῷ καθορώσα, λυτῆς τῇ ρομφαίᾳ επιτρώσκετο.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Πνεύματος Αγίου πλήρης γενόμενος, ο Όσιος Ιλαρίων, τάς τών δαιμόνων επινοίας κατήργησε, τῷ Σταυρῷ γάρ οπλισάμενος, καί εν τούτῳ θαρρῶν, πασας τάς νόσους λόγω εθεράπευσε, ψυχῶν μέν τά πάθη, σωμάτων δέ πάσαν μαλακίαν. Αυτού ταίς ικεσίαις Χριστέ, κατάπεμψον καί ημίν τήν ειρήνην σου, ὡς φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Οι Μάρτυρές σου

Εγώ ειμι Πανάμωμε, δένδρον τό άκαρπον τού θείου λόγου, καρπόν σωτήριον

μηδόλως φέρον, καί δειλιώ τήν εκκοπήν, μήπως εις τό πύρ βληθώ τό
άσβεστον, όθεν δυσωπώ σε. Τούτου ρύσαί με, δείξασα καρποφόρον,
άχραντε τώ Υιώ σου, τή μεσιτεία σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ου φέρω Τέκνον βλέπειν σε, τόν τήν εγρήγορσιν πάσι διδόντα, ξύλω
υπνώσαντα, όπως τοίς πάλαι, εκ παραβάσεως καρπού ύπνω, Ολεθρίω
αφυπνώσασι, θείαν καί σωτήριον εγρήγορσιν, παράσχης, η Παρθένος, έλεγε
θρηνωδούσα, ήν μεγαλύνομεν.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ταίς τών δακρύων σου ροαίς, τής ερήμου τό άγονον εγεώργησας, καί τής εκ
βάθους στεναγμοίς, εις εκατόν τούς πόνους εκαρποφόρησας, καί γέγονας
φωστήρ, τή οικουμένη λάμπων τοίς θαύμασι. Θεόκτιστε Πατήρ ημών Όσιε,
πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες της Οκτωήχου, καί τού Αγίου
ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Τό φαιδρόν υμνώ, παμμάκαρ, σών θαυμάτων.

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ἦχος β'

Εν βυθώ κατέστρωσε

Τόν φωσφόρον καί φωτειδή, βίον σου Μακάριε, περιχαρώς ευφημείν
προθυμούμενος, τή τής σής λαμπρότητος, ιλαρότητι φαιδρυνθήναί με
πρέσβευε, καί τής αμαρτίας, Πάτερ τήν κατήφειαν απέλασον.

Ολοτρόπως Μάκαρ τώ Θεώ, χαίρων προσεχώρησας, έξω σαρκός καί τού
κόσμου γενόμενος, καί τόν νούν αθόλωτον, τεταμένης δι' εγκρατείας
ετήρησας, τό τής απαθείας, ένθεον εντεύθεν μνηστευσάμενος.

Φανοτάταις σύ μαρμαρυγαίς, περιαιυγαζόμενος, τής αρχικής καί ακτίστου
θεότητος, πατρικής ηλόγησας, αθεΐας καί πολυτάραχον άγνοιαν, ταύτης
απεστράφης, μόνη τή Τριάδι συντασσόμενος.

Θεοτοκίον

Ανατείλας Ἥλιος εκ σού, Μήτερ αιειπάρθενε, ο εκ Πατρός πρό αιώνων
νοούμενος, καί τώ ορωμένω δέ, παραδόξως περιγραφόμενος σώματι, τώ τής
ευσεβείας, φέγγει τούς ανθρώπους κατεφώτισεν.

Ωδή γ'

Εν πέτρα με τῆς πίστεως

Ιώμενος παθών τὰς επαναστάσεις, συντόνοις ταῖς ασκήσεσιν, Ἰλαρίων, ἐμάρανας αοίδιμε ανακράζων, οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Δερματίνους νεκρώσεως τοὺς χιτῶνας, ἀπέξεσας τῷ ξίφει τῆς ἐγκρατείας, καί ὕφανας ἱμάτιον σωτηρίου, βοῶν τῷ Κτίσῃ σου. Σὺ εἰ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ρωννύμενος ἐλπίδι τῶν αἰωνίων, καί Θεῷ προσαγόμενος θεοφόρε, παλάμαις τοῦ θεόφρονος Ἀντωνίου, ὄν καί μιμούμενος, φωστήρ γεγένησαι, Ἰλαρίων θαύμασι, λάμπων Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Ὁ πάντα τῇ βουλήσει μόνη μορφώσας, τὸν ἄνθρωπον ἡξίωσε μορφωθῆναι, πλαττόμενος ἐν μήτρᾳ σου Θεομήτορ, ὡς νῦν κραυγάζομεν. Σὺ εἰ ὁ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστιν Ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Ὁ Εἰρμός

«Εν πέτρα με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου, εὐφράνθη γάρ τὸ πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου κυριε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν

Ἀντωνίου τοῦ θείου ἐξηλωκῶς, τὸν ἐνάρετον βίον πνευματικῶς, ἐπ' ὤμων σου ἔλαβες, τὸν σταυρόν τοῦ Κυρίου σου, καταλιπὼν τοῦ βίου, τὴν ἀπάσαν μέριμναν, τῇ τῶν παθῶν νεκρώσει, τῷ πνεύματι ἐζήσας, ὅθεν καί τὴν κτίσιν, παραδόξων θαυμάτων, ἐπλήρωσας Ὅσιε, τῇ τοῦ πνεύματος χάριτι, Ἰλαρίων Πατὴρ ἡμῶν, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωτεινὴν, νεφέλην ὑμνήσωμεν, βάτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λογικόν Παράδεισον, τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον, ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, διό καὶ βοῶμεν αὐτῇ, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καί Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Εν τῷ ξύλῳ ὀρώσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο, συνοχὴ καρδίας τὰς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα. Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Εβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θέλων υφίστασαι, ὅξος καὶ τὴν τρήσιν πλευράς, χολὴν τε οἶμοι! καὶ ἡλους μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

Ὡδὴ δ'

Υμνώ σε, ακοή γάρ Κύριε

Νεκρώσας, τῆς σαρκός τό φρόνημα, τόν χειμάρρουν τῆς ανομίας, ἰλαρίων Ὅσιε δαιμόνων τε τάς μεθοδείας φυγών, ἐν γαλήνῃ θείου Πνεύματος, μετά δικαίων Πάτερ ἀναπέπαυσαι.

Υδάτων, ἐπιρροαίς Ὅσιε, ἀρδευόμενος τῶν δακρύων, τήν τῆς ψυχῆς ἄρουραν, πολύκαρπον τῇ γεωργίᾳ σαφώς, τοῦ Σωτήρος πάσιν ἐδειξας, τῶν Ἀσκητῶν πληθύνας τά συστήματα.

Μεθέξει, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κρατυνόμενος, ἰλαρίων, πονηρίας πνεύματα κατέρραξας, καί τῇ δυνάμει Χριστοῦ, ἀσθενούντας ἐθεράπευσας, προφητικῇ πλουτήσας καθαρότητα.

Θεοτοκίον

Ναόν σε, καί παστάδα ἐμψυχον, Θεομήτορ εὐλογημένη, καί νοητήν τράπεζαν, καί λυχνίαν κατανοούμεν, ἐξ ἧς τοῖς ἐν σκότει ἐξανέτειλε, τῆς πατρικῆς οὐσίας τό ἀπαύγασμα.

Ὡδή ε΄

Ὁ φωτισμός

Ὡς ἀστραπή, καθαρότητι βίου καί πολιτεία, τῇ τῶν Ἀσωμάτων ομοιουμένη, λάμπας ἐν κόσμῳ, τόν τοῦ σκότους προστάτην, ἀπελαύνεις Θεομακάριστε, τῷ τῆς εὐσεβείας φωτί λαμπρυνόμενος.

Παντοδαπαῖς, διαλάμπων θεόφρον θαυματουργίαις, καί χάριτι θεία πεφωτισμένος, πάσιν ἐγνώσθης, θησαυρός ἰλαρίων, ἰαμάτων Πάτερ θεόληπτε, ἄλλος τις Προφήτης Θεοῦ γνωριζόμενος.

Αἴγλη τῶν σῶν, ἰλαρώτατε Πάτερ κατορθωμάτων, τάς ἐσκοτισμένας ἐχθροῦ δυνάμεις καταδιώξας, καί τῆς τούτων μανίας, ἀφαρπάσας τοὺς σοί προστρέχοντας, θείαις δα δουχίαις, πρὸς πίστιν ἐφώτισας.

Θεοτοκίον

Μίαν ἡμῖν, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις καθορωμένην, ὑπόστασιν μόνη εὐλογημένη, τίκεις ἀφράστως τόν Θεοῦ Θεόν Λόγον, σαρκωθέντα δι' οἶκτον ἀφατον. Τούτον οὖν δυσώπει, φρουρήσαι τοὺς δούλους σου.

Ὡδή ς'

Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων

Μοναρχία λατρευων θεότητος, τό τῆς ἀναρχίας πολύαρχον ἡλεγξας, ἐιδωλικήν δυσσέβειαν, καταργήσας θεόφρον τῇ χάριτι.

Ἀνατείλας ὡς φοῖνιξ ἐξήνθησας, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, τῇ τῶν καρπῶν γλυκύτητι, κατευφραίνων πιστῶν τά πληρώματα.

Καθαιρέτης ἐδείχθης ἀήττητος, τῶν τῆς πονηρίας πνευμάτων αοίδιμε, πλουτοποιᾷ χάρισμα, πρὸς Θεοῦ ἰλαρίων δεξάμενος.

Θεοτοκίον

Απειράνδρως Παρθένε εκύησας, καί διαιωνίζεις Παρθένος εμφανίουςα, τής αληθούς θεότητος, τού Υιού καί Θεού σου τά σύμβολα.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον 'Ηχος γ'

Η Παρθένος

Ως φωστήρα άδυτον, τού νοητού σε Ηλίου, συνελθόντες σήμερα, ανευφημούμεν εν ύμνοις. Έλαμψας τοίς εν τώ σκότει τής αγνωσίας, άπαντας άναβιβάζων πρός θείον ύψος, Ιλαρίων τούς βοώντας. Χαίροις ώ Πάτερ, τών Ασκητών η κρηπίς.

Ο Οίκος

Ερασθείς τών τού Χριστού θείων παραγγελμάτων, καί μισήσας σαρκός καί κόσμου τήν απόλαυσιν, προσήλθες προθύμως αυτώ, καί εγένου αστήρ, φωτίζων τά πέρατα πάντα, τή αίγλη τού Πνεύματος, διό προσπίπτων καθικετεύω σε. Φώτισον καμού τούς όφθαλμούς τής ψυχής, τού ανυμνήσαι τούς σούς αγώνας, ούς επεδείξω επί γής διά τήν μέλλουσαν ζωήν, ής περ νύν απολαύων, μνήσθητι τών εκβοώντων. Χαίροις ώ Πάτερ, τών Ασκητών η κρηπίς.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιλαρίωνος τού μεγάλου.

Στίχοι

Εν δάκρυσι πρίν καί πόνοις σπείρας κάτω,
Ιλαρίων θέριζε νύν χαίρων άνω.
Υστατα Ιλαρίων κοιμήσατο εικάδι πρώτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Γαΐου, Δασίου καί Ζωτικού.

Στίχοι

Εις αλμυρόν θανόντες άνδρες τρείς ύδωρ,
Γλυκύν τρυφής πίνουσι χειμάρρουν άνω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων νεοφανών Μαρτύρων, Ανδρέου, Στεφάνου, Παύλου, καί Πέτρου.

Στίχοι

Τρείς ο Στέφανος σύ στεφανίτας έχεις,
Τούς σοί συναθλήσαντας εξ ενός ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος θεοδότης, καί Σωκράτους Πρεσβυτέρου.

Στίχοι

Τήν θεοδότην, εκ ξίφους τετμημένην,

Θεώ δοτήν ἐγνώμεν αγνήν θυσίαν.
Ο Σωκράτης ἐσπευδεν οφθῆναι, Λόγε,
Τετμημένος σοι Σωκράτης στεφοκράτης.

Τή αὐτή ημέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐκράτης ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

Αἷμα τραχήλου τοῖς πρὶν ὄμβροις δακρύων,
Κιρνῶν, συνιστάς εὐκρατον κράσιν Μάκαρ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Ἀντίθεον πρόσταγμα

Ρημάτων ὁ φθόγγος σου, καὶ τῶν θαυμάτων ἡ χάρις ἡ ἐνθεος, εἰς πάσαν
ἐξελήλυθε, τὴν γῆν Πάτερ Ὅσιε, θεοσεβείας πυρσῷ, πᾶσιν Ἐπιλάμπουσα
Πιστοῖς, τῶν ἰαμάτων τὴν ἰλαρότητα.

Σταυρῷ τειχιζόμενος, τῷ τοῦ Σωτήρος, ἀλώβητος ἐμεινας, ἀλόγως
Εφορμήσαντος, δαιμόνων φρυάγματος ἐπὶ σέ πάνσοφε, οἶδε γάρ ὁ ὑψιστος
Θεός, περιφρουρεῖν τοὺς αὐτοῦ θεράποντας.

Ὡς στύλος ἀκράδαντος, ουρανομήκης, ὡς πύργος ἀσάλευτος, ὠράθης δι'
ασκήσεως, πυρσεύων τὰ θαύματα, διδούς ἰάματα, βρύων θεία δόγματα
πηγῆς, ἐξ αενάου τῶν θεοπνεύστων Γραφῶν.

Θεοτοκίον

Νεφέλη Παρθένος σε, δικαιοσύνης, τὸν Ἥλιον ἔτεκε, παρθένος διαμείνασα,
τῷ πάθει τοῦ σώματος προσομιλήσαντα, ἄνθρωπον γενόμενον Χριστέ, δι'
ευσπλαγχνίαν καὶ συγκατάβασιν.

Ὡδή η'

Κάμινος ποτέ

Θρόνος ἀληθῶς, αἰσθήσεως ἐγένου, θεία συνέσει λαμπρυνόμενος, καὶ θείοις
προστάγμασι, θεοφρόνως οδηγούμενος, καὶ ἀρετῇ λαμπρόμενος, Ὅσιε
Ἰλαρίων, τῶν Ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Ἄρμα μυστικόν, τό ὄνομα βαστάζων, τό τοῦ Κυρίου ὠφθης Ὅσιε, δι' ἔργων
λαμπρότητος, καὶ θαυμάτων ἐπιδείξεως, καὶ καθαρὰς βιώσεως, Ὅσιε Ἰλαρίων,
τῶν Ἀσωμάτων ὁμόσκηνε.

Υιοθετηθεῖς, τῇ χάριτι τῇ θείᾳ συγκληρονόμος Θεοῦ γέγονας, καὶ πλούτον
οὐράνιον, βασιλείαν ἀδιάδοχον ἀπείληφας θεσπέσιε, κράζων. Ὑπερυψοῦτε,
πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Μύρον νοητόν, ἐκκενωθέν Παρθένε, ὠνομασμένον Υἱόν τέτοκας, ατμοῖς τῆς
θεότητος, τοὺς βροτούς ευωδιάζοντα, καὶ τῆς φθοράς ρυόμενον, κράζοντας.

Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν κυριον.

Ο Ειρμός

«Κάμιнос ποτέ, πυρός εν ΒαΒυλώνι, τās ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ Πιστούς δροσίζουσα ψάλλοντας. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Ανάρχου Γεννήτορος

Αγίων σκηνώματα, χοροβατείν ηξίωσε, τήν ζωήν διανύσας αγίως Όσιε, καί ως πεφηνότι δικαίω, σοί τριλαμπές, άνέτειλε φέγγος, καί η τούτου σύζυγος, εύφροσύνη σε εδέξατο.

Τών άθλων τά έπαθλα, παρά Θεού δεξαμενος, καί ζωής αιωνίου σαφώς λαβόμενος, καί τής καλλονής Ιλαρίων, τής υπέρ νούν, Πάτερ ευμοιρήσας, υπέρ τών υμνούντων σε, τόν Δεσπότην καθικέτευε.

Ως κέδρος υψίκομος, δι' αρετής υψούμενος, εν αυλαίς Ιλαρίων, Θεού πεφύτευσαι, καί ως κεκλεισμένος δέ κήπος, ως ευθαλής, Παράδεισος ώφθης, ως πηγή ιάματα, Ιλαρίων αναβλύζουσα.

Θεοτοκίον

Νυμφών εχρημάτισας, τής υπέρ νούν σαρκώσεως, τής τού Λόγου Παρθένε θεογεννήτρια, περιβεβλημένη εν δόξη, τών αρετών, καί πεποικιλμένη, διό σε πανάμωμε, Θεοτόκον καταγγέλλομεν.

Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν, τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Τό ιλαρόν σου Πάτερ, καί καθαρώτατον ορών, τής διανοίας ο πάντων, γινώσκων τās ενθυμήσεις, φωστήρα κόσμω δεικνύει, σέ Μοναζόντων τό κλέος.

Θεοτοκίον

Τόν Ποιητήν τών αιώνων, καί τών Αγγέλων Δεσπότην, αποτεκούσα Παρθένε, τούτον ικέτευε δείξαι, τής δεξιάς παραστάτας, μερίδος τούς σούς ικέτας.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος πλ. β'

Όλην αποθέμενοι

Όλος ανακείμενος, διά παντός τώ Κυρίω, σάρκα μέν ενέκρωσας, αρετών ασκήσεσιν εκ νεότητος, τής ψυχής δμμα δέ, θεωρίαις Πάτερ, φωτοβόλοις ανεπτέρωσας, διό γενόμενος, θείων δεκτικός διαδόσεων, ιάσεων χαρίσματα,

καί θεοσημίας επλούτησας, πάσι διανέμων, τοῖς χρήζουσι πλουσίας δωρεάς,
καί παρρησία δεόμενος, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αἴγλην τὴν τρισήλιον, φωτιστικῶς δεδεγμένος, Ἰλαρίων Ὅσιε, αἰσθητός ως
ἥλιος διελήλυθας, τὰ τῆς γῆς πέρατα, διασπείρων πάσι, τὰς ακτῖνας τῶν
θαυμάτων σου, διο Προφήτην σε, καί θαυματουργόν ανεκήρυττον, καί θεῖον
καί θεόληπτον, οἱ τῆς ευποίας μετέχοντες, καί τῶν ἰαμάτων, θεόφρον
απολαύοντες τῶν σῶν, καί σωτηρίαν καρπουμενοὶ, ταῖς διδασκαλίαις σου.

Βίου τὴν τερπνότητα, καί τὰ ορώμενα πάντα, υπερβάς τὴ χάριτι, καί πρὸς τὰ
νοούμενα καί ασάλευτα, μεταβάς Ὅσιε, καθαρῶς τῷ μόνῳ, καθαρῶ τε
προσωμίησας, νοός οξύτητι, καί τῇ τῆς ψυχῆς καθαρότητι, ως Ἄγγελος
εβίωσας, καί μετὰ τῆς ὕλης ορώμενος. καί νῦν τῷ Δεσπότη, τῶν ὅλων
παριστάμενος Χριστῷ, ἐν παρρησίᾳ, ἰκέτευε, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος β'

Τό ἱλαρόν σου Πάτερ, καί καθαρὸν τοῦ βίου, ἰδὼν ὁ Χριστός, τό πράον καί
ἡσύχιον, μονὴν πεποιήται ἐν σοί, καί γέγονας οικητήριον θεῖον, καί διὰ τοῦτο
σύν Ἀγγέλοις ἐν οὐρανοῖς, αὐλίζῃ μακάριε.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ὅτε ἐκ τοῦ ξυλοῦ σε

Ὅλος, ἡδονῶν φθοροποιῶν, ὅλος πεπλησμένος παντοίων, κακῶν γεγένημαι,
ὅλος ὁ ταλαίπωρος, ἐκ παίδων βέβηλος, ἕως γῆρως μεστός εἰμι, κακῶν τῶν
συνήθων, ἀλλὰ ἡ τὸν αἶροντα τὰ αμαρτήματα, κόσμου απορρήτως τεκούσα,
τούτον καθικέτευε δούναι, τῶν πλημμελημάτων μοι τὴν ἄφεσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ορώσα ἡ ἀπειρόγαμος,
ἐκλαίει καί ἔλεγε. Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμέ τὴν τεκούσαν,
μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ προανάρχου Πατρός; Σπεύσον καί δοξάσθητι
ὅπως, δόξης ἐπιτύχωσι θείας, οἱ τὰ θεῖα πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Ἰλαρίων Πατὴρ ἡμῶν,
διὰ σοῦ γάρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως ευθείαν, πορεύεσθαι ἐγνώμεν. Μακάριος
εἰ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καί ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων
συνόμιλε, Οσίων συμμέτοχε καί Δικαίων, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ,
ελεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Οἱ Μάρτυρές σου

Οἱ λόγοι μου ἀκάθαρτοι, τὰ χεῖλη δόλια, τὰ ἔργα δέ μου, εἰσὶ παμμίαρα, καί τί
ποιήσω, πῶς υπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευσον, τὸν Υἱόν
καί Πλάστην σου καὶ Κύριον, ὁ πῶς ἐν μετανοίᾳ, δέξηταί μου τό πνεῦμα, ὡς
μόνος εὐσπλαγχνος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η Πάναγνος ως είδέ σε, Σταυρώ κρεμάμενον εθελουσίως, κατανοούντά σου τήν δυναστείαν, λύπη συνείχετο Χριστέ, καί οδυρομένη ανεβόα σοι. Τέκνον, μή με λίπης τήν τεκούσάν σε, δός μοι λόγον Υιέ μου, μή με σιγών παρέλθης, Λόγε Θεού τήν δούλην σου.

Καί τά λοιπά τού Όρθρου, ως σύνηθες καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου καί Ισαποστόλου Αβερκίου, Επισκόπου Ιεραπόλεως τού θαυματουργού, καί τών Αγίων επτά Παίδων τών εν Εφέσω.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία τού Ιεράρχου.

Ήχος β'

Ότε, εκ τού ξύλου σε

Όλος, ανακείμενος Θεώ, θείων πληρωτής προσταγμάτων, ώφθης Αβέρκιε, χάριν δέ δεξάμενος, εξ ύψους Άγιε, νοσημάτων απήλλαξας, ποικίλων ανθρώπους, δαίμονας απήλασας, βωμούς κατέρραξας. γνώσιν ενεφύτευσας θείαν, τοίς τή αγνωσία αθλίως, πρώην κινδυνεύουσι μακάριε.

Θείων, διδαγμάτων αστραπαίς, έλυσας πολύθεον νύκτα, Πάτερ Αβέρκιε, όρθρος δέ ανέτειλας, υιούς ημέρας τελών, τούς εν ζόφω υπάρχοντας, τό πρίν ιεράρχα, θαύματα παράδοξα επιδεικνύμενος, όθεν τήν αγίαν σου μνήμην, πίστει εορτάζομεν πάντες, ανυμνολογούντές σε θεόπνευστε.

Σκεύει, εν ενί θαυματουργών, οινόν τε καί έλαιον Πάτερ, καί είδος έτερον, ήνωσας τηρούμενα εν τώ προχέεσθαι, αμιγή θεία χάριτι, θερμών δε υδάτων, χάριν δι' εντεύξεως, βλύσαι πεποίηκας, νόσους θεραπεύουσαν πάσας, τών προσερχομένων εν πίστει, καί μακαριζόντων σε Αβέρκιε.

Καί τρία τών Μαρτύρων

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Παρανόμου προστάγματος, τώ Θεώ πειθαρχήσαντες, Παίδες οι μακάριοι κατεφρόνησαν, καί δεσμευθέντες διέλυσαν, τής πλάνης τόν σύνδεσμον, καί αξίαν κοσμικήν, απωσάμενοι έλαβον, τό αξίωμα, τό αυτούς περιδόξους εκτελέσαν, καί τήν άνω προξενήσαν, τής βασιλείας απόλαυσιν.

Εαυτούς πρός τά σκάμματα, τής αθλήσεως Άγιοι, καρτερώς γυμνάζοντες

κατεκρύπτεσθε, εν τώ σπηλαίω δεήσεσιν, απαύστοις τόν Κύριον, ικετεύοντες ισχύν, χορηγήσαι καί δύναμιν, οίς δέ κρίμασιν, ο φιλάνθρωπος οιδεν αφυπνῶσαι, εν ειρήνη υμάς πάντας, θεαρχικῶς εγκελεύεται.

Μυστηρίω μυστήριον, τοίς Αγίοις προστίθεται, ως γάρ τελευτήσαντες, ουκ ησθάνοντο, ούτω καί νύν εγειρόμενοι, σαφῶς κατεπλήττοντο, εις γάρ πίστῳσιν νεκρών, αναστάσεως γέγονε, τό τελούμενον, όπερ γνόντες οι ταύτην αθετούντες, στερεοούνται εν τή πίστει, δοξολογούντες τούς Μάρτυρας.

Δόξα... Ἦχος γ'
Ιωάννου Μοναχού

Αρχιερεύ Όσιε, παμμακάριστε Πάτερ, Θαυματουργέ θεράπον Χριστού Αβέρκιε, προφητικῶ εκλάμπας βίῳ, καί αποστολικῶν αξιωθείς χαρισμάτων, τῷ Σωτήρι λειτουργῶν, σύν Αγγέλοις απαύστῳς, πρέσβευε ρυσθῆναι από πάσης απειλῆς τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου

Αγγέλων χαρμονή τῶν θείων Κόρη πέφυκας, τῶν Αποστόλων δόξα, καί Προφητῶν εκσφράγισμα, τῶν ανθρώπων τε πιστῶν η προστασία, καί οδηγός σωτήριος, διά τούτό σε προσκυνούμεν Παρθένε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσα τόν εκ σου τεχθέντα Παναμώμητε κρεμάμενον εν ξύλῳ, ωλόλυζες βοῶσα, Ποθεινότατόν μου τέκνον, πού σου έδυ τό κάλλος τό φωσφορον, τού καλλωπίσαντος, τῶν ανθρώπων τό γένος;

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά της Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Δεύτε πάσα κτίσις, εν κυμβάλοις ψαλμικοίς, καί εν φωναίς αλαλαγμού, αίνον Θεῷ αναπέμψωμεν, τῷ πρό τῆς κοινῆς αναστάσεως, τήν ανάστασιν ημίν εμφανίσαντι, καί τούς πρό τριακοσίῳν δύο καί εβδομήκοντα τετελευτηκότας χρόνων Αγίου Παιδῆς επτά, δι' ικεσίας ευσεβούς Βασιλέως αναστήσαντι εκ χοός, εις πτώσιν απίστων εχθρών, καί αισχύνην αιώνιον, δόξαν δέ καί έπαινον τῶν φοβουμένων αυτόν, οίδε γάρ Κύριος, δοξάζειν τούς αυτόν αντιδοξάζοντας, θέλημα γάρ ποιεί τῶν φοβουμένων αυτόν εν αληθεία, ο μονος εύσπλαγχνος καί φιλάνθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ὡ τοῦ παραδόξου

Χαίρε Θεοτόκε Δέσποινα, χαίρε Θεοῦ καθαρῶν, οικητήριον άχραντε. χαίρε θείον όχημα, τοῦ Λόγου Θεοχώρητε, τό θεότευκτον χαίρε παλάτιον, θεοπάροχον χαίρε θησαύρισμα, θάλαμος έμψυχος, Θεοῦ θεία τράπεζα, καί κιβωτέ, καί δοχείον άμωμον, τοῦ θείου Πνεύματος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινού! ὦ φρικτῆς εγχειρήσεως! η Παρθένος έλεγεν, εν Σταυρῷ θεωρούσά σε, εν μέσω δύο ληστῶν κρεμάμενον, όν ανωδίνῳς φρικτῶς εκύησε. Έκλαιε κράζουσα. Οίμοι τέκνον

φίλτατον! πώς σε δει νός, δή μος καί αχάριστος, Σταυρώ προσήλωσεν;

Απολυτίκιον τού Ιεράρχου

Ἦχος δ'

Κανόνα πίστεως, καί εικόνα πραότητος, εγκπατείας διδάσκαλον, ανεδείξέ σε τή ποιίμνη σου, ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια, διά τούτο εκτήσω, τή ταπεινώσει τά υψηλά, τή πτυχεία τά πλούσια. Πάτερ Αβέρκιε Ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τās ψυχάς ἡμῶν.

Καί τῶν Μαρτύρων

Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, σχόντες γάρ τήν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθείλον, ἐθραυσαν καί δαιμόνων, τά ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σώσον τās ψυχάς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Οκτωήχου, καί οἱ δύο παρόντες τῶν Ἀγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ιεράρχου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Αβερκίου μέγιστον ἐξάδω κλέος.
Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος β'

Δεύτε λαοί

Αἴγλη φαιδρά, τῆς Τρισηλίου θεότητος, καταυγασθεῖς Αβέρκιε, φῶς ἐχρημάτισας, τοὺς ἐν σκότει φωτίζων, καί πάσαν τῶν δαιμονῶν, λύων σκοτόμαιναν.

Βίον ἐν γῇ, ἐσχες Παμμάκαρ ουράνιον, μετά σαρκός ὡς ἄσαρκος, πολιτευσάμενος, καί τά πάθη νεκρώσας, καί τῆς Ἱερωσύνης, χάριν δεξάμενος.

Ἐχων ἐν σοί, Πάτερ τόν λόγον φθεγγόμενον, τῆς αλογίας ἔλυσας, τοὺς ματαιόφρονas, τῶν δαιμόνων τεμένη, καί ξόανα τῆς πλάνης, καταστρεψάμενος.

Θεοτοκίον

Ρητορικαί, γλώσσαι σοῦ λέγειν οὐ σθένουσι, τήν ὑπέρ λόγον σύλληψιν, Θεόν γάρ τέτοκας, ἐν σαρκί Παναγία, ἡμῖν ὁμοιωθέντα, δι' ἀγαθότητα.

Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τήν ἐπτάφωτον Μαρτύρων σέβω χάριν.
Ἰωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Θαλάσσης τό ερυθραῖον

Τὴν θεῖαν, καὶ φωταυγὴ πανήγυριν, ὑμῶν τοὺς σέβοντας, ὡς τῷ μεγάλῳ Μάρτυρες φωτὶ, παρεστῶτες δεόμεθα, περιφανῶς πρεσβευσάτε, παθῶν ἀχλύος ἐκλυτρώσασθαι.

Ἡ νίκα, τὸ δυσσεβὲς καὶ ἀλογον, ἐγνώτε πρόσταγμα, παρακελεύον θύσαι βδελυκτοῖς, τοῦ Θεοῦ τοῖς προστάγμασιν, ὡχυρωμένοι Μάρτυρες, ἀπαρασάλευτοι γεγόνατε.

Νηστείαις, καὶ προσευχαῖς προσείχετε, κατακρυπτόμενοι, καὶ εαυτοὺς πρὸς πάλιν δυσμενῶν, ἐτοιμάζοντες Ἅγιοι, ὅθεν ὑμᾶς ὁ Κύριος, ἀπαρατρώτους διεφύλαξεν.

Θεοτοκίον

Εὐρών σε,καθαρωτέραν Πάναγνε, πάσης τῆς κτίσεως, ὁ καθαρὸς ἐνώκησεν ἐν σοί, ἐξοικίσαι βουλόμενος, τὴν ἐν' Ἀδὰμ οἰκήσασαν, παρανομίαν ὡς φιλάνθρωπος.

Τοῦ ἱεράρχου

Ωδή γ'
Στερέωσον ἡμᾶς

Καὶ λόγοις ἱεροῖς καὶ ἐπιδείξεσι, θαυμάτων Ἀβέρκιε παραδόξων, τοὺς τῇ πλάνῃ θαλαττεύοντας, σωτηρίας πρὸς ὄρμον καθωδήγη σας.

Ιάσεις ενεργών, τελών εξαίσια, δαιμόνων απείργων τάς φαντασίας, σωτηρίας πάσιν αίτιος, τοίς πλουτούσι προστάτης σύ γεγέννησαι.

Ο λόγος ιερός ο βίος ένθεος, ο τρόπος τοίς θαύμασι διαλάμπων, η ζωή σου Πάτερ ένδοξος, καί ο θάνατος τίμιος γεγένηται.

Θεοτοκίον

Υπάρχων ο Θεός τό πρίν αόρατος, ωράθη Παρθένε δι' ευσπλαγχνίαν, εκ γαστρος σου σωματούμενος, διά τούτο σε πίστει μακαρίζομεν.

Τών Μαρτύρων

Ευφραίνεται επί σοί

Προσήχθητε Βασιλεί, ομολογήσαι δυσσεβεί Μάρτυρες, τό τού Θεού όνομα, τού εν ούρανοίς βασιλεύοντος.

Τήν πίστιν περιφανώς, ενδεδυμένοι ως παιδρόν θώρακα, τοίς τού εχθρού βέλεσιν, άτρωτοι εμείνατε Μάρτυρες.

Αντέστητε ανδρικώς, τώ παρανόμω Βασιλεί Άγιοι, σέβας υμίν άλογον, φέρειν τοίς ειδώλοις προστάπτοντι.

Θεοτοκίον

Φορέσας με εκ τών σών, θείων αιμάτων ο Χριστός Άχραντε, καταστολήν χάριτος, πάλαι γυμνωθέντα ενέδυσεν.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα τού Ιεράρχου

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ιεράρχης εδείχθης χρίσμα σεπτόν, περικείμενος Πάτερ θεουργικώς, καί πάντας εν χάριτι, τελειών ιερώτατε, δωρεαίς δέ θείων, θαυμάτων κοσμουμενος, ενεργείς σημεία, καί θαυματα άπειρα, νόσους θεραπεύων, καί τούς δαίμονας φλέγων, καί πλήθη πλανώμενα, επιστρέφων Αβέρκιε, διά τούτο βοώμέν σοι. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν Αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τών Μαρτύρων

Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ως στύλοι υπάρχοντες, τής Εκκλησίας Χριστού, τά τείχη ερρήξατε, τής απιστίας σοφοί, επτάφωτοι Μάρτυρες, όθεν πρό τού θανάτου, τήν Ελλήνων manían, πάλιν δέ μετά πότμον, τής αιρέσεως ζάλην, ελάσαντες πρεσβεύσατε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκαίνισας Ἀχραντε, τῷ θείῳ τόκῳ σου, φθαρείσαν ἐν πάθεσι, τῶν γηγενῶν τήν θνητήν, ουσίαν καί ἡγείρας, πάντα ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας, ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ρομφαία διήλθέ σου, τήν Παναγίαν ψυχὴν, ἡνίκα σταυρούμενον, ἐβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καί Θεόν σου, ὃν περ εὐλογημένη, δυσωπούσα μὴ παύσῃ συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν δωρήσασθαι.

Τοῦ Ιεράρχου

Ὡδή δ'

Ὑμνῶ σε, ἀκοή

Μεγάλως, σὴν καθέδραν Ὅσιε, κατεκόσμησας Ιεράρχα, μεγάλοις γάρ θαύμασι διέπρεψας, καί πολιτεία λαμπρά, διὰ τοῦτό σε Αβέρκιε, ὁ Θεὸς ἡμῶν μέγαν εἰσέδεσθαι.

Ελέους, θελητὴν τὸν Κύριον, ἐπιστάμενος θεοφόρε, θερμῶς αὐτὸν ἤτησας, εἰς ἰασιν καί σωτηρίαν πολλῶν, τῶν θερμῶν υδάτων ἐκβλυσιν, τὴν θαυμαστήν ποιήσασθαι Αβέρκιε.

Γονίμους, τὰς ἀγόνους χάριτι, ἀπετέλεσας διανοίας, ἐνθέμενος ταύταις γάρ, Αβέρκιε τοῦ λόγου σπὸρον σαφές, ὡς καλῶν σπορεύς ἐθέρισας, στάχυν ἐκατοστεύοντα θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Ἰάσω, συντριβὴν Πανάμωμε, καί τὴν πάλαι ταλαιπωρίαν, τῶν γηγενῶν τέξασα, τὸν βαστάσαντα τὰς νόσους ἡμῶν, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀφατον Θεόλυμπε.

Τῶν Μαρτύρων

Δι' ἀγάπησιν Οικτίρμον

Ὡραιώθησαν οἱ Παῖδες ωραιότατως, τῷ τοῦ Παντός Δεσπότη, οικειούμενοι, ὅθεν, πᾶσαν ἀπεκρούσαντο, κακίαν τοῦ ὄφους.

Τὰς πλουσίας ἐκδεχόμενοι ἀντιδόσεις, πάντα τὸν πλοῦτον πᾶσι, πενομένοις κενούσιν, ὀλβον ἀντικτῶμενοι, οἱ Ἅγιοι ἀφάρτον.

Οἱ εὐγένειαν τὴν ἄνω ἡγαπηκότες, ἐξ εὐγενῶν γονέων, γεννηθέντες οὐδόλως, εἶλοντο δυσγένειαν, κακῶν ἐπισύρεσθαι.

Θεοτοκίον

Νέον βρέφος ἀπεκύησας τὸν προόντα, γεγηρακότα κόσμον, νεουργοῦντα Παρθένε, θεαίαις ἐπιγνώσεσι, διό σε δοξάζομεν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ε'
Ο φωτισμός

Στήσας τούς σούς, επί πέτραι καρδίας θεόφρον πόδας, τούς υποπεσόντας
τή απωλεία, καί σέβας λίθοις απονέμοντας μάκαρ, θείοις λόγοις σέβειν
εδίδαξας, πέτραι Ιησούν, τόν Χριστόν καί Θεόν ημών.

Τόν ιατρόν, τών ποικίλως νοσοούντων καί σωτηρίαν, πάντων πλανωμένων τήν
οδηγίαν, τήν μυροθήκην, τών σεπτών χαρισμάτων, τό δοχείον τού θείου
Πνεύματος, τόν ιερομύστην, τιμώμεν Αβέρκιον.

Οίνος ενί, τή προστάξει σου σκεύει μετά ελαίου, έτερόν τε είδος εμβεβλημένα, καιρώ ιδίω, αμιγή παραδόξως εκκενούνται τήν υπερβάλλουσιν, χάριν σου δηλούντα θεόφρον Αβέρκιε.

Θεοτοκίον

Νόμοι εν σοί, παραδόξως Παρθένε καινοτομούνται, τίκεις γάρ ασπύρως Θεόν Σωτήρα, καί διαμένεις παρθενεύουσα πάλιν, ξένον θαύμα! όθεν Μητέρα σε, τού Εμμανουήλ ευσεβώς καταγγέλλομεν.

Τών Μαρτύρων

Σύ Κύριέ μου φώς

Μαξιμιλιανόν, Ιωάννην, Ιάμβλιχον, Μαρτίνόν τε τούς φωστήρας, τούς τά πέρατα πάντα, φωτίζοντας τιμήσωμεν.

Αινέσωμεν πιστοί, Αντωνίνον τόν Ένδοξον, Εξακουστωδιανόν τε, Διονύσιον πόθω, τόν πάνσοφον δοξάζοντες.

Ρεόντων καί φθαρτών, αντηλλάξασθε Άγιοι, τά άφθαρτα καί μηδόλως παλαιούμεθα, όθεν αξίως μακαρίζεσθε.

Θεοτοκίον

Τήν πώρωσιν Αγνή, τής ψυχής μου διάλυσον, καί δίδου μοι εύαισθήτως, τού Υιού σου προσέχειν, τοίς θείοις επιτάγμασιν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ς'

Εν αβύσσω πταισμάτων

Εξ Εώας εις Δύσιν επέδραμες, τής δαιμονικής καί δεινής ενοχλήσεως, τήν Βασιλίδα Όσιε, απολύων δυνάμει τού Πνευματος.

Ξένος κόσμου οφθείς Ιερώτατε, ξένα καί φρικτά επετέλεσας θαύματα, καί περιων εν σώματι, καί τών τή δε απάρας Αβέρκιε.

Αστραπόμορφος Πάτερ ορώμενος, τάς δαιμονικάς καθυπέταξας φάλαγγας, στέγειν τήν σήν Αβέρκιε, απειλήν μή σθενούσας θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Διά σου Παναγία Θεόνυμφε, οι νενεκρωμένοι ζωής ηξιώθημεν, καί τή φθορά δουλεύοντες, αφθαρσίαν σαφώς επλουτήσαμεν.

Τών Μαρτύρων

Θύσω σοι, μετά φωνής

Ύπερθεν, ειδωλικού πελάγους εκπλέοντες, οιακιζόμενοι όπλω, τού Σταυρού λιμένας τούς αιωνίους, Αθλοφόροι, νύν εφθάσατε Θέσει θεούμενοι.

Ραίνοντες, σταλαγμοίς τών δακρύων τό έδαφος, τή πρός Θεόν ικεσία,
εκοιμήθητε χρόνοις πλείοσι, καί τήν πάντων, αναστάντες δηλούτε ανάστασιν.

Ω θαύμα! πώς οι πλείοσι χρόνοις υπνώσαντες, τήν εσομένην τών πάντων,
αβεβαίαν πλείστοις ανάστασιν, βεβαιούνται, αιρετικών εμφράττοντες στόματα.

Θεοτοκίον

Νέκρωσον, τής σαρκός μου Παρθένε τό φρόνημα, η τήν Ζωήν τετοκυία, τήν
θανάτω θάνατον καθελούσαν, καί τούς Παίδας παραδόξω εγέρσει
δοξάσασαν.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ Δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οικτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον τού Ιεράρχου

Ήχος πλ. δ'

Ως απαρχάς

Ως Ιερέα μεγιστον, καί Αποστόλων σύσκηνον, η Εκκλησία γεραίρει σε άπασα,
η τών πιστών Αβέρκιε, ήν ταίς σαίς ικεσίαις περιφύλαπτε μάκαρ,
ακαταγώνιοτον, εξ αιρέσεως πάσης, καί άσειστον πολυθαύμαστε.

Ο Οίκος

Ως πολύς σου ο πλούτος τής χάριτος! αριθμός δέ ουκ έστι τής δόξης σου, εκ
μή όντων γάρ πάντα παρήγαγες,ορατά καί αόρατα Κύριε. Αυτός ούν
φιλάνθρωπε, δώρησαι τή βεβήλω καρδιά μου αίνεσιν θείαν, ο υπ' Αγγέλων
απαυστως υμνούμενος, ίνα τόν Ιεράρχην τιμήσω, τόν ως αληθώς
πολυθαύμαστον.

Συναξάριον

Τή ΚΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών καί
Ισαποστόλου Αβερκίου, Επισκόπου, Ιεραπόλεως, τού Θαυματουργού.

Στίχοι

Δούς Αβέρκιος χούν χοί θνητών νόμω,
Θεός Θεώ πρόσεισι, τώ φύσει,θέσει.
Εικάδι δευτερίη' Αβέρκιος ώ χετο γαίης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων επτά Παίδων τών εν Εφέσω
Μαξιμιλιανού, Ιαμβλίχου, Μαρτινιανού, Διονυσίου, Αντωνίου,
Εξακουστωδιανού, καί Ιωάννου.

Στίχοι

Παίδες λιπόντες πρός μικρόν μακρούς ύπνους,
Ύπνωσαν αύθις τόν μετ' ειρήνης ύπνον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Αλεξάνδρου, Επισκόπου, καί
Ηρακλείου, Θεοδότης καί Γλυκερίας, Άννης καί Ελισάβετ.

Στίχοι

Τμηθείς ο σεπτός, Αλέξανδρος αυχένα,
Καί Μάρτυς εστίν, ου θύτης Χριστού μόνον.
Θεοδότην άγχουσι καί Γλυκερίαν,
Θεού γλυκείας ηγαπηκυίας δόσεις.
«Στώμεν καλώς, καί θώμεν αυχένas ξίφει»,
Αθληφόροι λέγουσιν αλλήλαις δύο.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ζ' Εικόνας χρυσής

Ως θείος ποιμήν, ως θαυμάτων αυτοουργός τυφλοίς τό βλέπειν, εντεύξει Πάτερ
εχορήγησας, τήν ακοην τοίς κωφεύουσι, κάθαρσιν λεπροίς, ευδρομίαν τοίς
χωλοίς αναμέλπουσιν. Ευλογητός εί ό Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Κηρύττει τό σόν, τερατούργημα Σοφέ εις τόν αιώνα, θερμών υδάτων η
ανάβλυσις, βωμός τώ τάφω σου κείμενος, όν εκ τής Ρωμαίων μεγίστης,
μετηνέγκατο πόλεως, τό πονηρόν εξελαθέν, πνεύμα Αβέρκιε.

Λαού ταπεινού, προηγήςω υψηλός εν θεωρίαις, καί ενεργείαις καί δυνάμεσιν,
αποδειχθείς Ιερώτατε, καί τού υψηλού Βασιλέως, θεραπευτής, ώ
κραυγάζομεν. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ετέχθη εκ σου, όν εγέννησε Πατήρ πρό τών αιώνων, διτταίς ουσίαις καί
θελήσεσιν, οία Θεός τε καί άνθρωπος, Κόρη γνωριζόμενος πάσι, τοίς εν
πίστει κραυγάζουσιν. Εύλογητός εί ό Θεός, ό τών Πατέρων ημών.

Τών Μαρτύρων

Εν τή καμίνω

Σύν Ιαμβλίχω, Εξακουστωδιανόν, Μαρτινιανόν, άμα Αντωνίνω καί τόν ευκλεή,
Ιωάννην, Διονύσιον Μαξιμιλιανόν, τούς τού Χριστού τιμήσωμεν Μάρτυρας.

Εγκεκρυμμένοι, τώ τά κρυπτά ειδοτί ηύχεσθε, παύσαι φανερόν τόν φθόνον
τού δυσσεβούς, κεκρυμμένως. καί θανόντες δέ, τήν φοβεράν τυπούτε
ανάστασιν.

Βίαις ουδόλως, παρανομούντων κατεκάμφθητε, σέβας τοῖς εἰδώλοις νείμαι
θεοστυγές, διὰ τοῦτο πίστει σέβομεν, υμῶν τὰ λείψανα, αγιασμόν
λαμβάνοντες Ἅγιοι.

Θεοτοκίον

Ὦφθης Ἀγγέλων, θεοκυήτορ υπερέχουσα, ὦφθης, Ἀθλητῶν κραταίωμα
αληθώς, ὦφθης πάναγνε διάσωσμα, τῶν γινωσκόντων σε, παναληθὴ τοῦ
Λόγου λοχεύτριαν.

Τοῦ ἱεράρχου

Ὡδὴ ἡ'

Τόν εν καμίνω

Ὁ περιδέξιος Ποιμήν, ἡ ἀκένωτος πηγὴ τῶν ἱαμάτων, Ἐκκλησίας ὁ στύλος, ὁ
τῶν Πιστῶν στηριγμός, ὁ μέγας ἀστήρ ὁ πολύφωτος, ὁ ἱερομύστης, Ἀβέρκιος
τιμάσθω.

Σύ ὥσπερ φοῖνιξ ψαλμικώς, ἐξανθήσας ἐν αὐλαίς Θεοῦ τοῦ ζώντος,
ἐπληθύνθης ὡς κέδρος, καί ὡς ελαία Σοφέ, ἐφάνης ελαίῳ τῶν ἔργων σου,
πάντων ἰλαρύνων, τὰ πρόσωπα ἐν πίστει.

Ὅρους ἐπάνω πρακτικῆς, πολιτείας ἐμφανῶς καθάπερ πόλις, ἐγνωρίσθης
κειμένη, καί βυθισθεῖσαν τό πρίν, τῇ πλάνῃ Ὅσιε τήν πόλιν σου, πόλεως τῆς
άνω, δεικνύεις κληρονόμον.

Θεοτοκίον

Ἰδοὺ ἡ κλίνη Σολομῶν, ἦν κυκλούσι δυνατοί, ὡς αἱ προρρήσεις, νύν Γραφῆς
τῆς ἀγίας, ἐν ἡ Χριστός ὁ Θεός, σαρκώσει θεία ἀνεπαύσατο, ἡ εὐλογημένη
καὶ κεχαριτωμένη.

Τῶν Μαρτύρων

Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ

Χαίρει Ἐφεσίων ἡ λαμπρά, σαφῶς Μητρόπολις, υμᾶς πλουτήσασα, πρὸς τόν
Πανάγαθον Ἅγιοι, πρεσβευτάς καί ἀντιλήπτορας, ξένον ὀφθέντας ἐπὶ γῆς, τοῖς
πάσι θέαμα, τῇ ἐγέρσει τῇ παραδόξῳ, δι' ἧς ἐδοξάσθητε.

Ἄγρυπνοι ωράθητε ἡμῶν, μετὰ τήν κοίμησιν, Πάνσοφοι φύλακες,
κατακοιμήσαντες κύματα, ἀπιστίας καί ἐμφράττοντες, αἰρετιζόντων ἐμφανῶς,
ἄθεα στόματα, παραδόξως νεύσει Θεοῦ, ἐκτελούντες θαυμάσια.

Ρήγνυται υμῶν πρὸ τῶν ποδῶν, ὁ πλάνος κείμενος, νεκρὸς ἀναίσθητος, ὁ
πρίν καυχώμενος ἀμετρα, καί οἰήσει σκοτιζόμενος, καί μεγαλύνεται Χριστός, ὁ
μεγαλύνας υμᾶς, ὡ βώμεν. Πάντα τὰ ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Ἱερολογίαις ἱεραῖς, ὑμνολογήσωμεν τοὺς Παῖδας σήμερον, οὐς περ κατέστεψε

Κύριος, αμαράντοις διαδήμασι, καί εμεγάλυνε, πολλών θαυμάτων λάμπεσι, μελω δούντας. Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νοσούσαν Παρθένε τήν εμήν, ψυχην θεράπευσον, καί τόν ενόντα μοι, παθών απόπλυνον βόρβορον, καί τώ βήματι παράστησον, τού Παντοκράτορος Θεού, όλον σωζόμενον, ίνα μέλπω. Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι εύσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Του Ιεράρχου

Ωδή θ'

Τόν έκ Θεού Θεόν Λόγον

Ως φωταυγής σου ο βίος, ως ωραίοι οι πόδες, ως λίαν θαυμαστή η πρόσ Θεόν, νεύσις ομού καί οικείωσις, ως μεγίστη η χάρις, η άνωθεν δοθείσά σοι Σοφέ, διά τούτο εν πίστει, τιμώμέν σε Αβέρκιε.

Σέ τόν ομόσκηνον πάντων, τών Αγίων Μαρτύρων, τόν σύνθρονον τών θείων Μαθητών, Πατριαρχών τόν Ομότιμον, Προφητών καί Οσίων, καί τών επουρανίων Λειτουργών, τόν συνόμιλον πίστει, γεραίρομεν Αβέρκιον.

Η παναγία σου μνήμη, απλουμένη εν κόσμω, φωτίζει τών ανθρώπων τάς ψυχάς, φέγγει πλουσίω εν χάριτι, ήν τελούντες εκ πόθου, παθών ημάς καί σκότους πειρασμών, ταίς πρεσβείαις σου ρύσαι, δεόμεθα Αβέρκιε.

Θεοτοκίον

Φωτιστικήν σε λυχνίαν, ο Προφήτης προβλέπει, λαμπάδιον τό θείον αληθώς, εν εαυτή επιφέρουσαν, Παναγία Παρθένε, τόν μόνον υπερούσιον Θεόν, διά σπλάγχνα ελέους, εκ σου ενανθρωπήσαντα.

Τών Μαρτύρων

Λίθος αχειρότμητος όρους

Ιδού δή τί καλόν, ή τί τερπνόν, Δαυϊδ ό θεός ανεβόα, αλλ' ή οικείν εν ομονοία, Αγίους Παίδας σεπτά σκηνώματα, τήν πρόσ τόν Κτίστην ένωσιν, τετηρηκότας αδιάσπαστον.

Ώφθητε επτώροφος οίκος, Μάρτυρες θείοι τής Τριάδος, ένδον εν σπηλαίω θανόντες, καί τών ειδώλων οίκους συντρίψαντες, καί πρόσ ναόν ουράνιον, ευσεβοφρόνως μετοικήσαντες.

Σκίρτησον Χριστού Εκκλησία, στύλους επτά βαστάζοντάς σε, έχουσα Κυρίου τούς Παίδας, δι' ών πεπτώκει τείχη ανίδρυτα, κακοπιστίας χάριτι, τού τήν ζωήν νεκροίς εμπνέοντος.

Ημεροφαείς ως αστέρες, πάσαν τήν γήν φωταγωγείτε, θείων αρετών και θαυμάτων, φαιδραίς ακτίσι Παίδες μακάριοι, διό ημών φωτίσατε, τά τής καρδίας αισθητήρια.

Θεοτοκίον

Φέρεις εν αγκάλαις τόν πάντα, θεία κατέχοντα παλάμη, όν περ εκδυσώπει Παρθένε, εμέ τόν μόνον όντα κατάκριτον, δι' ευσπλαγχνίαν άφατον, εναγκαλίσασθαι και σώσαί με.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, έξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνά»ψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Ιεράρχου
Τοῖς Μααθηταῖς συνέλθωμεν

Επιτελών Αβέρκιε, τέρατα καί σημεῖα, θερμών υδάτων έκβλυσιν, σαῖς ευχαῖς
απειργάσω, καί τή προστάξει σου Πάτερ, εν ενί σκεύει οῖνος, μετά ελαίου
ειδός τε, ἕτερον βεβλημένα, θεία ροπή, αμιγή προήρχοντο παραδόξως, καιρώ
ιδίω ἕκαστον, εἰς Χριστοῦ δόξαν θείαν.

Ἑτερον τών Μαρτύρων καί
Θεοτοκίον ομοῦ

Σύν Ιαμβλίχῳ μέλψωμεν, Ιωάννην, Μαρτίνον, καί Αντωνίνον ἄσμασι,
Μαξιμιλιανόν τε, καί Διονύσιον ἄμα, τῷ κλεινῷ Εξακούστῳ, φαιδρώς
πανηγυρίζοντες, τήν λαμπράν αὐτῶν μνήμην, ὅπως ευχαῖς, τούτων καί
πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, πταισμάτων λύσιν εύρωμεν, πρὸς Χριστοῦ τού
Σωτήρος.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Ιεράρχου τρία,
δευτεροῦντες τό πρῶτον.

Ἦχος πλ. δ'
Κύριε, εἰ καί κριτηρίῳ

Ἐχρισε, σέ Αρχιερέα ἡ χάρις, τού Παρακλήτου, Αβέρκιε, πλάνης καθαιρούντα
τεμένη, καί ανιστώντα τή χάριτι, ναούς Θεοῦ Ιερούς, εἰς δόξαν τε καί
αἴνεσιν, τού τεχθέντος εκ Παρθένου, καί τά πάντα αγιάσαντος.

Θαύμασι, Πάτερ εβεβαίωσας πάντας, λόγους τού θείου κηρύγματος, καί τοὺς
πλανωμένους ανθρώπους, πρὸς θείαν γνώσιν επέστρεψας, φωταγωγός
απλανής, Αβέρκιε δεικνύμενος, καί δαιμόνων καθαιρέτης, διά τούτο
ευφημούμέν σε.

Μέγιστος, πάσιν ὥσπερ ἥλιος Πάτερ, τῇ οικουμένη ἀνέτειλας, λάμψεσι
πανσόφων σου λόγων, καί ιαμάτων λαμπρότησι, φωταγωγὸν τοὺς πιστοὺς,
καί σκότος παθῶν πάντοτε, εκδιώκων συνεργεία, τού Αγίου μάκαρ
Πνεύματος.

Δόξα... Ἦχος γ'

Αρχιερεῦ Ὅσιε, παμμακάριστε Πάτερ, θαυματουργέ θεράπον Χριστοῦ
Αβέρκιε, προφητικῷ εκλάμπας βίῳ, καί αποστολικῶν αξιωθεῖς χαρισμάτων,
τῷ Σωτήρι λειτουργῶν, σύν Αγγέλοις απαύστως, πρέσβευε ρυσθῆναι ἀπὸ
πάσης ἀπειλῆς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Μεγάλη τού Σταυροῦ σου

Αγγέλων χαρμονή τῶν θείων Κόρη πέφυκας, τῶν Αποστόλων δόξα, καί
Προφητῶν εκσφράγισμα, τῶν ανθρώπων τε πιστῶν ἡ προστασία, καί οδηγός
σωτήριος, διά τούτό σε προσκυνούμεν Παρθένε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ορώσα τόν εκ σοῦ τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον εν ξύλῳ, ωλόλυζες

βοώσα. Ποθεινότατόν μου Τέκνον, πού σου έδω τό κάλλος τό φωσφόρον, τού καλλωπίσαντος τών ανθρώπων τό γένος;

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος καί Αποστόλου Ιακώβου τού Αδελφοθέου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, ΚΥΡΙΕ ΕΚΕΚΡΑΞΑ, ΙΣΤΩΜΕΝ ΣΤΙΧΟΥΣ ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτερούντες αυτά.

Ήχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Δεύτε τό μνημόσυνον, τού θεαδέλφου τιμήσωμεν, ιερώς οι θεόφρονες, ζυγόν γάρ δεξάμενος, τού Χριστού προθύμως, τού Ευαγγελίου, τής αγαθότητος αυτού, καί βασιλείας κήρυξ γεγένηται, καί τούτου τήν ανέκφραστον, οικονομίαν πιστεύεται. Δι' αυτού Παντοδύναμε, ιλασμόν ημίν δώρησαι.

Πάντα περιήχησε, τής οικουμένης τά πέρατα, τών ρημάτων ο φθόγγος σου, δι' ών φωτιζόμεθα, αρετής ενθέου, πρός πάσαν ιδέαν, καί οδηγούμεθα πιστώς, πρός τής Τριάδος θείαν επίγνωσιν, διό εκδυσωπούμέν σε, ως Ιεράρχης ικέτευε, Ιησούν τόν φιλόανθρωπον, τού σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Πόρρωθεν προβλέπων σου, τήν πολιτείαν Ιάκωβε, αδελφόν σε προσήκατο, Χριστός ό φιλόανθρωπος, ο σοφός προγνώστης, Ιεροσολύμων, ιεροφάντορα πιστον, καί ποιμενάρχην προχειρισάμενος, καί μύστην τά απόρρητα, ιερουργούντα μυστήρια. Όν καί νύν καθικέτευε, τού σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Αίματι τού μαρτυρίου, τήν ιερωσύνην κατεποίκιλας, Ιερομάρτυς, Απόστολε, τώ γάρ πτερυγίω του Ιερού παρεστώς, Θεόν Λόγον εκήρυξας, Δημιουργόν όντα τού παντός, όθεν υπό Ιουδαίων ριφείς, ουρανίων θαλάμων ηξίωσαι, Αδελφόθεε Ιάκωβε, Χριστόν τόν θεόν ικέτευε, τού σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Τήν πάσάν μου ελπίδα εις σέ, Παρθένε ανατίθημι, μή παρίδης, αλλά σπεύσον αγαθή, ρυσθήναι με εν τάχει, παθών τών ενοχλούντων, καί καθ' εκάστην πολεμούντων με.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'
Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ

Κύριε, εἰ καὶ πτερυγίῳ παρέστη, τοῦ ἱεροῦ ὁ Ἰάκωβος, ἀλλὰ παρρησία
λαλήσας, Θεὸν Λόγον σε ἐκήρυξε, Δημιουργὸν τοῦ παντός, κόσμῳ
ἐπιδημήσαντα, οὐ ταῖς πρεσβείαις καὶ νῦν παράσχου, τὸν φωτισμὸν ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν.

Στίχ. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς
οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Κύριε, εἰ καὶ ἐν τῷ ξύλῳ ἡ κάρα, τοῦ Ἀποστόλου συντέτριπται, ἀλλ' ἐν
Παραδείσῳ τῷ ξύλῳ, τῷ τῆς ζωῆς σοι προσήνεκται, τῶν γὰρ προσκαίρων
λυθεῖς, αἰωνίως ἀγάλλεται, οὐ ταῖς πρεσβείαις ταῖς Ἐκκλησίαις, τὴν εἰρήνην
σου κατάπεμψον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει
τὸ στερέωμα.

Κύριε, σέ ὁμολογήσας γενναίως, ὁ Ἀδελφόθεος γένηθεν, Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ
υψίστου, εἰλικρινῶς ὁ αοίδιμος, τοὺς δὲ δυσφήμους ἐχθροὺς, κατήσχυνε καὶ
ἐπαυσε, διὰ τοῦτο καὶ ἐναθλήσας, σοὶ παρέστη ἀγαλλόμενος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, Ἀδελφός χρηματίσας καὶ διάδοχος, καὶ ἐν
Ἀποστόλοις ἐπίσημος, τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ θάνατον ἠγάπησας, καὶ τὸ μαρτύριον
οὐκ ἐπησχύνθης, Ἰάκωβε ἐνδοξε. Αὐτὸν ἰκέτευε ἀδιαλείπτως, τοῦ σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον
Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ

Ἴδε μου, τῆς συντετριμμένης καρδίας, τοὺς στεναγμοὺς θεονύμφευτε,
προσδεξαί Παρθένε Μαρία, καὶ μὴ ἀπώση πανάμωμε, τὰς τῶν χειρῶν μου
αγνή, ἐπάρσεις ὡς φιλάγαθος, ἵνα ὑμνῶ καὶ μεγαλύνω, τὸν μεγαλύνοντα τὸ
γένος ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὡς τοῦ Κυρίου μαθητῆς, ἀνεδέξω Δίκαιε τὸ Εὐαγγέλιον, ὡς Μάρτυς ἔχεις τὸ
ἀπαράτρεπτον, τὴν παρρησίαν ὡς Ἀδελφόθεος, τὸ πρεσβεύειν ὡς ἱεράρχης.
Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ
Ἀποστόλου ὁ παρῶν εἰς ζ'.

Ποίημα θεοφάνους

Ωδή α' Ἦχος δ'
Θαλάσσης τό ερυθραῖον

Τὴν δόσιν, τὴν ἀγαθὴν Ἰάκωβε, καὶ δῶρον τέλειον, ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φῶτων τοῖς βροτοῖς, χορηγεῖσθαι διδάσκεις σαφῶς, ἥς μετασχεῖν Ἀπόστολε, τοὺς σέ υμνοῦντας καθικέτευε.

Τὴ αἴγλη, σύ φωτισθεῖς Ἰάκωβε, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, καὶ σὺν αὐτῷ τοὺς νόμους ἐκτιθεῖς, Ἐκκλησίας ρυθμίζεις ἐθνῶν, ὡς τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος, ἱεροφάντορ παμμακάριστε.

Χορεῖαν, τῶν Ἀποστόλων πάνσοφε, σαφῶς ἐκόσμησας, Ἀρχιερεὺς ὡς πρῶτος γεγονῶς, αὐτουργία τοῦ Λόγου χρισθεῖς, ὡς μαθητὴς θεάδελφος, ἱεροκήρυξ μυστικώτατος.

Θεοτοκίον

Πηγὴν σε, τῶν ἱαμάτων ἔχοντες, ἀπαρυόμεθα, ὡς τὴν πηγὴν τεκούσαν τῆς ζωῆς, Θεοτόκε πανύμνητε, καὶ τῶν ψυχῶν τὴν ἴασιν, καὶ τῶν σωμάτων τὴν ἀνάκτησιν.

Ωδή γ'
Ευφραίνεται ἐπὶ σοί

Ευφραίνεται ἡ φυλὴ, ἡ τοῦ Ἰούδα ἐπὶ σοί σήμερον, ταῖς τοῦ Χριστοῦ βλέπουσα, σέ μαρμαρυγαῖς ἀπαστράπτοντα.

Ἀστέρα θεολαμπή, σέ ἡ Ἐκκλησία τῶν ἐθνῶν ἔχουσα, τὸν ευκλεὲς κήρυκα, θείαις δαδουχαῖς λαμπρύνεται.

Τὸν νόμον τὸν τῆς ζωῆς, τὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τέθεικας, ζωοποιῶ Πνεύματι, σύ νομοθετῶν καὶ φθεγγόμενος.

Θεοτοκίον

Ὀν ἔτεκες ἐν σαρκί, Παρθενομήτορ ἐκ Πατρὸς λάμπσαντα, τούτον Ἀγνή, Ἰάκωβος, ὡς Θεὸν τῶν ὅλων ἐκήρυττε.

Ὁ Εἰρμός

«Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος α'
Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Ἀπόστολε Χριστοῦ, καὶ αὐτόπτα καὶ Μάρτυς, Ἰάκωβε σοφέ, Ἀδελφόθεε μάκαρ, τοὺς πίστει εορτάζοντας, τό σεπτὸν σου μνημόσυνον, ἐλευθέρωσον, τῶν συνεχόντων πταισμάτων, ταῖς πρεσβείαις σου, τοὺς οὐρανοὺς ἐμβατευων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Συγγενὴς κατὰ σάρκα τοῦ Ἰησοῦ, χρηματίσας πρὸς τούτου χάριν πολλήν, Ἀπόστολε εἰληφας, καὶ τοῖς πάσι μετέδωκας, φωτισμοῦ καὶ γνώσεως,

πανσόφου, Ιάκωβε, καί ειδώλων πλάνην, ριζόθεν ανέσπασας, όθεν οι τού σκότους, προϊστάμενοι πλάνοι, αδίκως σε κτείνουσι, τόν Σωτήρα κηρύττοντα, διά τούτο βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως πανάμωμος Νύμφη τού Ποιητού, ως απείρανδρος Μήτηρ τού Λυτρωτού, δοχείον ως υπάρχουσα, τού Παρακλητού πανύμνητε, ανομίας με όντα, αισχρόν καταγώγιον, καί δαιμονων παίγνιον, εν γνώσει γενόμενον, σπεύσον καί τής τούτων, κακουργίας με ρύσαι, λαμπρόν οικητήριον, αρετής απαρτίσασα, φωτοδόχε άκήρατε, δίωξον τό νέφος τών παθών, καί τής άνω μεθέξεως αξίωσον, καί φωτός ανεσπέρου, πρεσβείαις σου Άχραντε.

Ωδή δ'

Δι' αγάπηςιν Οικτίρμον

Επεβίβασας είς θάλασσαν σου τούς ίππους, τούς Αποστόλους Σώτερ, καί εφώτισαν τά έθνη, πρός τήν σήν επίγνωσιν, ελκύσαντες Κύριε.

Ακηλίδωτον ως έσοπτρον δεδειγμένος, καί πρωτουργούς ακτίνας, τής ακτίστου Τριάδος, ακριβώς δεξάμενος, τοίς πάσιν εξέλαμψας.

Κυλιόμενόν σε λίθον η προφητεία, ηγιασμένον βλέπει, καί συντρίβοντα πλάνης, σαθράν ματαιότητα, ισχύϊ τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Υποδύς Παρθενομήτορ τήν σήν γαστέρα, ο πρό αιώνων Λόγος, γεννηθείς απορρήτως, εκ Πατρός, Ιάκωβον, Απόστολον δείκνυσι.

Ωδή ε'

Σύ Κύριέ μου φώς

Σύ Κύριε φωτός, αστραπήν τόν Ιάκωβον, ανέδειξας φρουκτωρούσαν, καί βροτούς τής αγνοίας, καί πλανης απαλλάττουσαν.

Σέ Κύριε φωνή, ελευθέρα εκήρυξεν, ο δίκαιος αδελφός σου, μιμητής τε τού πάθους, εγένετο κτεινόμενος.

Τίς βρότειός σοι νούς, εγκωμίων εφύμνιον, δυνήσεται προσκομίζειν, αρετής λαμπρυνθέντι, ταίς χάρισιν Ιάκωβε;

Θεοτοκίον

Σέ θείον αληθώς, ευρηκώς ενδιαίτημα, κατώκησεν ώ Παρθένε, τήν ημών σωτηρίαν, ο Λόγος προμηθούμενος.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής

Στολήν σε, τής νομικής ενέδυσσε κρείττονα, καί.Ιεράρχην δεικνύει, Ααρών τού πάλαι τιμιωτέραν, ό δι' οίκτον, εις αδελφότητά σε δεξάμενος.

Όργανον, ενεργείαις κρουόμενον Πνεύματος, πάσαν διάνοιαν θέλγον, καί Θεώ προσάγον τούς σωζομένους, εκ δουλείας, χαλεπωτάτης γέγονας άριστον.

Διψήσας, τού τής ζωής εξέπιες νάματος, καί ποταμούς αναβλύξεις, θεωρρημοσύνης τής σής κοιλίας, αλλομένους, τή οικουμένη τώ θείω Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Εύα μέν, παρακοή τόν θάνατον έτεκεν, η Θεοτόκος ζωήν δέ, συλλαβούσα τέτοκε τήν αγήρω, καί τό πάλαι, υπέρ πάντων απέτισεν όφλημα.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Ήχος δ'

Ο υψωθείς

Ο τού Πατρός μονογενής Θεός Λόγος, επιδημήσας πρός ημάς επ' εσχάτων, τών ημερών Ιάκωβε θεσπέσιε, πρώτόν σε ανέδειξε τών Ιεροσολύμων, Ποιμένα καί Διδάσκαλον, καί πιστόν οικονόμον, τών μυστηρίων τών πνευματικών, όθεν σε πάντες τιμώνμεν Απόστολε.

Ο Οίκος

Τόν γόνον σε τού' Ιωσήφ, και Ιεροσολύμων τόν πρώτον ιεράρχην, Ιάκωβε θεόπτα, καί τού Κυρίου αδελφόν ύμνοις εγκωμίων ανυμνούμεν εύσεβώς, καί πίστει ανακράζομεν. Δώρησαι ημίν δώρημα τέλειον εκ τού Πατρός τών φώτων, καί απέλασον τήν θλίψιν τήν επερχομένην καί ενεστώσαν εκ πλήθους πταισμάτων, επήραν γάρ οι εχθροί καθ' ημών τήν πτέρναν, καί εκύκλωσαν ημάς Ισμαηλίται, ών θραύσον ταχύ τά τόξα ιεροφάντορ, ίνα σε πάντες τιμώνμεν Απόστολε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου ιερομάρτυρος καί Αποστόλου Ιακώβου τού Αδελφοθέου.

Στίχοι

Κληθείς αδελφός τού Κατακρίτου ξύλω
Θνήσκεις δι' αυτόν, παμμάκαρ, κρουσθείς ξυλω.
Εσθλόν Αδελφόθεον τριτάτη ξύλω εικάδι πλήξαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη του Οσίου Πατρός ημών Ιγνατίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

Εύρες μεταστάς τήν παλαιάν αξίαν,
Ιγνάτιε Πρόδρομε Ρώμης τής Νέας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μακαρίου τού Ρωμαίου.

Στίχοι

Έρημον ηγάπησας οικείν παμμάκαρ,

Θεώ ομιλεῖν καταμόνας τῷ μόνῳ.

Ο Ὁσίος πατήρ ἡμῶν Νικηφόρος ὁ ἰδρυτής τήν ἐν Χαρσιανῷ Μονήν καί ὁ Ὁσίος Πετρώνιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Οἱ Ἅγιοι δύο Παῖδες εἰς πύρ κατά γῆς στρωθέν, τρέχουσιν ἀναγκασθέντες, τελειοῦνται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ἐν τῇ καμίνῳ

Ὡς ἐν καμίνῳ τῷ ὑπερώῳ πυρσευόμενος, θείου παρουσίας Πνεύματος μυστικῶς, ὁ Ἰάκωβος ἐβόησεν. Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ νῶ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἡ ἐκ τοῦ ὕψους, πνοή βιαία τόν Ἰάκωβον, γλώσση πυριμόρφῳ φθέγγεσθαι τοῦ Θεοῦ, μεγαλεῖα παρεσκεύασεν. Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ νῶ τῆς δόξης σου Κύριε.

Τῆς θεωρίας, τῆς πρακτικῆς σύ ἐκτιθέμενος, δέλτον ἐκ πυξίδος ὥσπερ πνευματικῆς, τοὺς ἀνθρώπους ἐβελτίωσας. Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Ὁ ἀναπλάσας, κόσμον ἐν μήτρᾳ σου θεόνυμφε, θείας λειτουργίας δείκνυσι τελεστήν, τόν Ἰάκωβον κραυγάζοντα. Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξίν ὑπάρχεις πανάμωμε.

Ὡδή η' Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ

Χείρας ἐκπετάσας κραταιάς, τοὺς Ἀποστόλους σου Σώτερ εὐλόγησας, ἐπανερχόμενος Δέσποτα, πρὸς τόν ἀναρχόν Πατέρα σου, καί παρεσκεύασας αὐτοὺς μετ' εὐφροσύνης βοάν, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ὡσπερ ἐπηγγείλω ἀψευδῶς, τοῖς, Ἀποστόλοις σου Πνεῦμα ἀπέστειλας, τούτου, Ἰάκωβος Δέσποτα, τῇ λαμπρότητι λαμπόμενος, τήν οἰκουμένην ἀστραπαῖς, καταγλαῖζει φαιδρῶς, καί κραυγάζει. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Σοφίαν Ἰάκωβε σοφέ, τήν ἐνυπόστατον ἐσχες διδάσκαλον, μυσταγωγούσάν σε ἄρρητα, καί ἀνέκφραστα μυστήρια, καί πρὸς εὐσέβειαν λαοὺς, μέλπων διήγειρας. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ὅρος ἐκφανθεῖσαν νοητόν, Παρθένε ἀχραντε, Προφήτης βλέπει σε, ἐκ σοῦ ὑπέρτιμος λίθος γάρ, ἐκτμηθεὶς περιεσώσατο, τήν οἰκουμένην ἀληθῶς,

ενθέως ψάλλουσιν. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἐφράξε, πυρός δέ δύναμιν ἐσβέσας, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβεῖας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ὡδή θ'

Λίθος ἀχειρότμητος ὁρους

Δεῦτε τὸν πρωτόθρονον πάντες, τῆς Ἐκκλησίας τὸν φωστήρα, ἱεροῖς Ἰάκωβον ὕμνοις, ὡς ἱεράρχην καὶ θεῖον κήρυκα, τὸν φερωνύμως Δίκαιον, ὀνομασθέντα μεγαλύνωμεν.

Θείας κοινωνόν ὡς φανέντα, ἀτελευτήτου βασιλείας, καὶ Θεοῦ κληρωθέντα ἀδελφόν, καὶ πολιτείαν ἐπαληθεύουσιν, προσηγορία δείξαντα, σέ μεγαλύνωμεν Ἰάκωβε.

Θρόνῳ παριστάμενος Μάκαρ, στεφανηφόρος τῆς Τριάδος, πίστει τοὺς τιμῶντάς σε πόθῳ, τῶν ἀκηράτων κατατρυφήσαι γερόν, Ἀρχιερεὺ Ἰάκωβε, τὸν σὸν Δεσπότην καθικέτευε.

Θεοτοκίον

Σὺ τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα, ἀπειρογάμῳ θεοφάντορ, ταῖς μυσταγωγίαις σου σαφῶς θεόν, διδάσκεις σεσαρκωμένον Λόγον, εἰς ὃν περ καὶ πιστεύοντες, νῦν ἐπαξίως μεγαλύνωμεν.

Ο Ειρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὁρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον

Τοῖς Μαθηταῖς

Ὡς ἱεράρχης πρώτιστος, τῆς καινῆς Διαθήκης, ὡς μέγιστος Ἀπόστολος, ὡς σοφὸς Ὑποφῆτης, καὶ Μάρτυς ὡν ἀληθείας, παρὰ πάντας πλουτήσας, ἐξαίρετον ἀξίωμα, ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου, νῦν πρὸς αὐτόν, λίθοις ἀναιρούμενος μετετέθης, παρ' οὗ ἡμῖν Ἰάκωβε, λύσιν αἰτεῖ πταισμάτων.

Θεοτοκίον

Ἡ φοβερὰ τῆς κρίσεως, καὶ μεγάλη ἡμέρα, νῦν ἐπὶ θύραις ἐστήκεν, ὅρα πρόσεχε νήφε, ψυχὴ μου καὶ ἐκ καρδίας, πρόσπεσον τῇ Παρθένῳ, καὶ μόνη θεομήτορι, δάκρυσιν ἐκβοῶσα. Πάσης Ἀγνῆς, τιμωρίας ρύσαι με δυσωπῶ σε, καὶ δεξιόις προβάτοισι με, σύνταξον τοῦ Υἱοῦ σου.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία Προσόμοια Στιχηρά, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Τών ευσεβούντων τά πλήθη, νύν ιερὰ εορτήν, χαρμονικῶς τελούντες, αλαλάξωμεν πάντες, πιστῶς ανευφημούντες, ψαλμοῖς καί ᾠδαῖς, τόν θεάδελφον σήμερον, καί μαθητήν τοῦ Κυρίου, ὅστις αεὶ, ἱκετεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῆς κατὰ σάρκα Κυρίου, επιδημίας Σοφέ, ἀδελφός ανεδείχθης, μαθητής καί αυτόπτης, τών θείων μυστηρίων, φυγᾶς σύν αὐτῷ, ἐν Αἰγύπτῳ γενόμενος, σύν Ἰωσήφ τῇ Μητρί τε τοῦ Ἰησοῦ, μεθ' ὧν πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Τών Αποστόλων ὁ δῆμος, σέ ἐξελέξατο, ἱερατεύειν πρῶτον, ἐν Σιων τῇ ἀγία, Χριστῷ τῷ ευεργέτῃ, ὡς ὄντα αὐτοῦ, τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως, καί ἀδελφόν συνοδίτην καί ὁπαδόν, τών ἰχνῶν αὐτοῦ, Ἰάκωβε.

Δόξα... Ἦχος α'
Βυζαντίου

Ἐν τῇ πυρίνῃ αἴγλῃ τοῦ θείου Πνεύματος φωτισθεῖς, τῆς ευσεβείας ὠφθης θεῖος ζηλωτής, Ἀδελφόθεε Ἰάκωβε, ὅθεν καί στολήν σε νομικῆς ιερωσύνης, ὡς Ααρὼν τοῦ πάλαι, τιμιωτέραν ἐνέδυσεν ὁ δι' οἶκτον εἰς ἀδελφότητα δεξάμενος. Αὐτόν ἱκέτευε, Αποστόλων Ἐνδοξε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καί θλιβομένων στεναγμόν μή παρορώσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἀγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν, τὰ Τυπικά, καί ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Αποστόλου Ὡδὴ γ' καὶ ς'.

Ἀπόστολος
Ἀδελφοί, γνωρίζω ὑμῖν...
Ζήτει Κυριακή κ'

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον
Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ...
Ζήτει τῇ γ' τῆς ιε' Εβδομάδος τοῦ Ματθαίου

Κοινωνικόν
Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρέθα, καί τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α΄

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Εβραίων ωμότητι τήν σήν, ἀνδρείαν ἀντέθηκας, Μάρτυς Ἀρέθα πανεύφημε. καί θεία χάριτι, νικηφόρος ὦφθης, καί χορόν προσήγαγες, Μαρτύρων τῷ Χριστῷ στρατευόμενον, ἐκ πάσης ἐνδοξε, ἡλικίας συγκροτούμενον, καί ἐκ γένους, παντός συνιστάμενον.

Ἀρέθα πανένδοξε τερπνήν, χορείαν στησάμενος, τῶν ἱερῶν συμμαρτύρων σου, μεθ' ὧν ἠγώνισαι, τόν καλόν ἀγώνα, καί τόν δρόμον ἤνυσας, τῆς σῆς ἀνδρειοτάτης ἀθλήσεως, Χριστόν δυσώπησον, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Παρθένοι νεάνιδες Χριστοῦ, ἐρωτι πυρούμεναι, τῆς ἀσθενείας τῆς φύσεως, ἐπιλαθόμεναι, καί δυνάμει θεία, προφανῶς ρωννύμεναι, τήν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ κατεπάτησαν, μή δειλιάσασαι, τῶν βασάνων τό ἐπίπονον, καί καμίνου, τό πύρ μή πτοούμεναι.

Δόξα... Ἦχος δ΄

Ἀνατολίου

Ἀσματικῶς τόν ποιμενάρχη, σήμερον πιστοί, ὁμοφρόνως τιμήσωμεν, Ἀρέθαν τόν ἐνδοξότατον, μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ, ὅτι ἤλεγξε βασιλέα παρανομήσαντα, καί τό αἷμα ἐξέχεεν ὑπέρ Χριστοῦ τῆς ὁμολογίας, ὅθεν καί πύρινον νέφος κατέφλεγεν ἀπό προσώπου τῆς γῆς, διελέγχον τῶν παρανόμων τήν ἀσέβειαν. Διό Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τοῦς σοῦς, Ἀθλοφόρους ἐνισχύσας πρὸς σήν δοξολογίαν, καί ἡμᾶς διάσωσον ὡς τῶν δλων Δεσπότης, ἐκ πειρασμῶν καί θλίψεων, ταῖς πρεσβείαις τῶν Ἀγίων σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εἰδωκας σημείωσιν

Τόν ρύπον ἀπόσμηξον, τῆς τάλαιπώρου καρδίας μου, Θεοτόκε πανύμνητε, καί πάντα τά τραύματα, καί τά ἔλκη ταύτης, τά ἐξ ἀμαρτίας, ἐναποκάθαρσον Ἀγνή, καί τοῦ νοός μου στήσον τό ἀστατον, ὅπως τήν δυναστείαν σου, καί τήν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω σωζόμενος, ὁ ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἰδὼν σε ὁ ἥλιος, καί ἡ σελήνη φιλάνθρωπε, ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον, ἀκτίνας ἀπέκρυσσε, τῆς δικαιοσύνης, Ἥλιε Χριστέ μου, καί τά θεμέλια τῆς γῆς, διεδονήθη φόβῳ τοῦ κράτους σου, ἡ Μήτηρ σου τά σπλάγχνα δέ, τιτρωσκομένη ἐβόα σοι. Ἰησοῦ υπεράγαθε, δόξα τῇ Εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά της Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ΄

Τήν πονηράν καί ἀπίστον, κακοβουλίαν Εβραίων προδιαγνοντες, ἐν τῇ τοῦ

πνεύματος τόλμη, υπέρ Χριστού μαρτυρήσαι ηγωνίσασθε, ως γάρ έκπαλαι εν νόμω, τόν εξ Αιγύπτου σώσαντα, εν ερήμω παρώργισαν, καί τούτον σταυρώ κατεδίκασαν, ούτω νύν καί υμίν, έργω τόν λόγον παρήλθον, καί απιστίαν ζηλώσαντες υμάς τώ πυρί κατεδίκασαν. Υμείς δέ ομοφρόνως, ανδρείως τή καρτερία εναθλήσαντες, φοβεροί εν Μάρτυσιν ανεδείχθητε. Παρρησίαν έχοντες πρός Θεόν, αιτήσασθε ρυσθήναι, εκ πταισμάτων πολλών τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Οι Μάρτυρές σου

Εξάρπασόν με Δέσποινα, χειρός τού δράκοντος τού βροτοκτόνου, τού πολεμούντός με εν υποκρίσει, καταπιείν ολοτελώς, σύντριψον τās μύλας τούτου δέομαι, καί τά μηχανήματα διάλυσον, όπως ρυσθείς τών τούτου ονυχων, μεγαλύνω τήν δυναστείαν σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε σταυρούμενον, καί θανατούμενον η Θεοτόκος, οίμοι! εκραύγαζε, πώς τās οδύνας, φέρεις γλυκύτατε Υιέ; βάλλει τήν καρδίαν μου η λόγχη σου, φλέγει δέ τά σπλάγχνα μου τό πάθος σου, όμως υμνολογώ σε, θέλων γάρ ταύτα πάσχεις, σώσαι τόν άνθρωπον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Αναγινώσκεται η συνήθης Στιχολογία, είτα οι Κανόνες της Οκτωήχου, καί τών Αγίων ούτος, ού η Ακροστιχίς.

Μαρτυρικήν σύνοδον Θεοτερπέα μέλψομεν ύμνοις.

Θεοφανους

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

Άσμα αναπέμψωμεν

Μάρτυς αθλοφόρε τού Χριστού, Αρέθα παμμακάριστε ταίς ικεσίαις σου, καί τών σύν σοί Μαρτύρων, τόν νούν μου καταύγασον, όπως υμών υμνήσω, τήν φωσφόρον καί ένθεον μνήμην.

Άνω τό πολί τευμα σαφώς, εν ουρανοίς κτησάμενος, Θεομακάριστε, Χριστού τή εκμιμήσει, σαυτόν παραδέδωκας, πόθω τού Μαρτυρίου, τοίς ανόμοις Εβραίοις θεόφρον.

Ρήμα παραβάς τό τού Θεού, Εβραίος ο παράνομος, καί αδικώτατος τήν θεόλεκτον ποιμήνην, Χριστού ελυμήνατο, όμως εισπράττει δίκην, τή δικαία καί θεία προνοία.

Τρίβον διοδεύων αληθώς, πρός ουρανόν τήν φέρουσαν, Χριστώ προσήγαγες, Μαρτύρων Εκκλησίαν, Αρέθα πανεύφημε, πάσης εξ ηλικίας, καί εκ γένους παντός ηθροισμένην.

Θεοτοκίον

Ἕμνοις τὴν πανάχραντον πιστοί, Παρθένον ευφημήσωμεν, τὴν Θεομήτορα, τὴν κεχαριτωμένην, τὴν σκέπην τὴν ένθεον, τόν εύδιον λιμένα, τὴν απάντων πιστῶν σωτηρίαν.

Ὡδή γ' Ουρανίας αψίδος

Ρωννυμένην ορώντες, τὴ τοῦ Σταυροῦ χάριτι, σοῦ τὴν Εκκλησίαν, Εβραίων παῖδες παράνομοι, φθόνῳ τηκόμενοι, εν αικισμοῖς πολυτρόποις, αφειδῶς ηκίζοντο, μόνε Φιλανθρωπε.

Ιοβόλον τὴν γλώσσαν, οἱ δυσσεβεῖς έχοντες, καί σέ βλασφημοῦντες τόν τούτων, τούς προγεννήτορας, ελευθερώσαντα, τῆς παλαιάς τυραννίδος, τούς εις σέ πιστεύοντας, Σώτερ κατέσφαξαν.

Κατά μόνας ὁ πλάσας, θεουργικῷ νεύματι, σύ τὰς τῶν ανθρώπων καρδίας, τίς τῆς προνοίας σου, βάθος δυνήσεται, καταλαβεῖν ὅπως ποιήμνην, ἦν Χριστέ συνήγαγες, λύκοις παρέδωκας;

Η θεόφρων σου ποιήμνη, βαρβαρικοῖς ξίφεσι, κατατεμνομένη προθύμως, επεκαλείτό σε. Δέξαι τα πνεύματα, καί τὰς ψυχὰς ημῶν Σώτερ, καί πρός φῶς οδήγησον, τῆς βασιλείας σου.

Θεοτοκίον

Νεκρωθέντα με πάλαι, πρός τὴν ζωὴν Πάναγνε, πάλιν επανήγαγες, μόνη τὴν ενυπόστατον, ζωὴν γεννήσασα, ἡ προσβαλὼν διερράγη, προφανῶς ὁ θάνατος, ὁ δυσμενέστατος.

Ὁ Εἰρμός

«Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τῆς Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τῇ αγάπῃ τῇ σῇ, τῶν εφετῶν ἡ ακρότης, τῶν πιστῶν τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν

Τοῦ Σταυροῦ τὴ δυνάμει καθοπλισθεῖς, καί τὴ πίστει τειχίσας πόλιν τὴν σὴν, τοῖς ἔργοις κατήσχυνας, τοῦ τυράννου τό φρύαγμα, υπομονῆς δέ τύπος, ενθέου γενόμενος, τῷ Χριστῷ προσήγαγες, εν ταύτῃ τούς Μάρτυρας, ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, Ἀρέθα αείμνηστε, τὴν πανέορτον μνήμην σου. Αθλοφόρε μακάριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων λύτρωσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ὡς πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς απείρανδρος Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς υπάρχουσα, τοῦ Παρακλητοῦ πανάμωμε, ανομιῶν με ὄντα, αισχρόν καταγώγιον, καί δαιμόνων παίγνιον, εν γνώσει γενόμενον, σπεύσον καί τῆς τούτων, κακουργίας με ρύσαι, λαμπρόν οικητήριον, αρετῆς απαρτίσασα, φωτοδόχε ακήρατε, δίωξον τό νέφος τῶν παθῶν, καί τῆς ἄνω

μεθέξεως αξίωσον, καί φωτός ανεσπέρου, πρεσβείαις σου Ἀχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ανελκόμενον Σώτερ εν τῷ Σταυρῷ, αγαθότητος πλούτῳ φύσει Θεόν, ορώσα ἡ κτίσις σε, ακατάληπτε ἔτρεμε, καί κλονουμένη πάσα, τῷ φόβῳ συνείχετο, ἀλλ' ἰουδαίων δῆμος, Πιλάτῳ εκραύγαζεν. Ἄρον ὡς κακούργον, καί σταυρανάρτησας, τοῖς ἡλοῖς καθήλωσον, καί τῇ λόγχῃ εκκέντησον, καί θανάτῳ κατάγαγε καί ταῦτα πάσχοντά σε δεινῶς, καθορώσα ἔλεγεν ἡ Μήτηρ σου. Ὑμνολογῷ σου τήν ἀκραν, Υἱέ συγκατάβασιν.

Ὡδή δ'

Σύ μου ἰσχύς Κύριε

Συναγωγῇ, κραταιουμένη τῷ Πνεύματι, καί χορεία, θεία καί υπέρλαμπρος, μαρτυρικός δῆμος καί στρατός, ὁ τροπαιοφόρος, Ἀρέθαν ἔχων ταξίαρχον, ὑμνείσθῳ φιλοτίμως, ὑπὸ τῶν μελωδούντων. Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Υπὸ τῆς σῆς, συγκροτουμένη συνέσεως, ἡ θεόφρων, πόλις σου Πανόλβιε, τοῦ πολιά, λάμποντος σεμνή, πρὸς τοὺς παρανόμους, ἀνδρείως διηγωνίσατο, καί νίκην ἀραμένη, μελωδεῖ τῷ Σωτήρι. Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Νόμῳ καινῷ, ζωοποιοῦντι τῷ Πνεύματι, πεφραγμένη, νόμον τόν τοῦ γράμματος, τόν ἀναιρῶντα ἡ εὐσεβής, πόλις υπερέσχε, τῇ τῆς ψυχῆς καθαρότητι, καί τρόπων εὐγενείᾳ, τῷ Χριστῷ μελωδούσα, τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ὦντως Θεοῦ, πόλις εδείχθης Ὑπέρτιμε, καί Μαρτύρων, θείον ενδιαίτημα, καί περὶ σοῦ ἄδεται φαιδρῶς, νῦν δεδοξασμένα, μεγάλα καί ἀξιάκουστα, χορόν γάρ μελωδοῦντα, τῷ Δεσπότη προσήγες. Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Δαυϊτικῆς, ἐκ βασιλίδος βλαστήσασα, συγγενείας, τόν παμβασιλεύοντα, τόν πρό αἰώνων ἐκ τοῦ Πατρός, Λόγον ἀπορρήτως, καί ὑπ' ἐρ' νοῦν ἀναλάμψαντα, ἐγέννησας Παρθένε, Θεοτόκον διό σε, θεοφρόνως πιστοὶ μακαρίζομεν.

Ὡδή ε'

Ἴνα τί με ἀπώσω

Ὁ θεόλεκτος δῆμος, καί θεομακάριστος ἀγωνιζόμενος, καί θερμῶς ἀλλήλους, ἐνισχύοντες καί συνασπίζοντες, ὑπὸ τῶν ἀνόμων, υπέρ Χριστοῦ σφαγιασθῆναι, εὐκλεῶς οἱ καλλίνικοι εἶλοντο.

Νευρωθέντες τῇ πίστει, καί τῆς εὐσεβείας τῷ ζήλῳ Σώτερ πυρούμενοι, οἱ θεράποντές σου, παρανόμων τόν φόβον οὐκ ἐπτηξαν, καί τῇ σῇ ἀγάπῃ, εὐλκρινῶς συνδεδεμένοι, εαυτοὺς ἐκουσίως παρέδωκαν.

Θεού θεία προνοία, καί τοίς ανεφίκτοις της σοφίας κρίμασιν, αναθέντες πάσαν, τήν ζωήν αυτών δήμος ο ένθεος, πρός τάς παρανόμους, Εβραϊκάς μαιφονίας, ευθαρσώς οι γενναίοι εχώρησαν.

Επί σοί πεπιοθότες, καί πεπιστευκότες εν τή Αναστάσει σου, οι σοί Σώτερ μύσται, ούκ ερίζοντες ουδέ κραυγάζοντες, υπό τών ανόμων, υπέρ τής σής ομολογίας, ανηρέθησαν οι γενναιότατοι.

Θεοτοκίον

Ο Θεού Θεός Λόγος, ο πρό τών αιώνων Πατρί συναϊδιος, ευσπλαγχνίας πλούτω, εν γαστρί σου σκηνώσας επτώχευσε, καί βροτός εφάνη, επί τής γής σάρξ χρηματίσας, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

Ωδή ς' Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Τώ αίματι τού Χριστού, σημειωθέντες οι Άγιοι, τά αίματα εαυτών, προθύμως εξέχεον, οι ένδοξοι Μάρτυρες, καί νύν βασιλεύειν, σύν αυτώ κατη ξιώθη σαν.

Ειρήνην προφητικώς, εάλαιουν γλώσσαι ψελλίζουσαι, εκήρυττον τόν Χριστόν, νηπίων ψελλίσματα, παρθένοι θεόφρονες, υπέρ ευσεβείας, εαυτάς Θεώ προσήνεγκαν.

Ραγήσεται σοι τό φώς, ανατελεί τά ιμάτια, πλουσίως παρά Θεού, Αρέθα θεσπέσιε, πρός όν εξεδήμησας, αποστάζων έτι, τούς ιδρώτας τής αθλήσεως.

Πληθύς σοι Μαρτυρική, ενθέως Σώτερ προσήνεκται,τά αίματα διά σέ, προθυμως κενώσασα, καί αιτεί τήν άφεσιν, τών αμαρτημάτων, τοίς αυτήν αεί δοξάζουσιν.

Θεοτοκίον

Εξέλαμψεν εκ Σιών, η τού Υψίστου ευπρέπεια, τό πρόβλημα τής σαρκός, καθ' ένωσιν άρρητον, εκ σου Απειρόγαμε, περιβεβλημένη, καί τόν κόσμον κατεφώτισεν.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίες μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Έχος δ' Επεφάνης σήμερον

Ευφροσύνης πρόξενος ημίν επέστη, η φωσφόρος σήμερον, τών Αθλοφόρων εορτή, ήν ανυμνούντες δοξάζομεν, τόν εν υψίστοις υπάρχοντα Κύριον.

Ο Οίκος

Τόν νούν μου φώτισον Χριστέ, τή αίγλη τών αγώνων, Αρέθα τού γενναίου, καί πάντων τών αγίων τών αθλησάντων σύν αυτώ, πρώτος γάρ απάντων ανεδείχθη ο στερρός, παιδρώς παραταξάμενος κατά τών αθετούντων τήν σάρκωσιν σου, τού υπέρ φύσιν σαρκωθέντος καί τεχθέντος, ίνα ημάς

λυτρώσης τῆς πλάνης, καί δείξης απλανῶς τοῖς βουλομένοις διοδεύειν τήν οδόν τοῦ μαρτυρίου, ἦν οἱ Ἀθληταί εβάδισαν, σέ ανυμνούντες τόν ἐν υψίστοις υπάρχοντα κυρίον.

Συναξάριον

Τῇ ΚΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρέθα, καί τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Στίχοι

Τμηθεῖς, Θεῷ προσήξε Μάρτυς Ἀρεθας,
Πολλούς ομοίως Μάρτυρας τετμημένους.
Ἀρέθα εἰκάδι σύν γνωστοῖσι τετάρτη τμήθης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη μίας γυναικός καί τοῦ βρέφους αὐτῆς, ἦν ἰδόν τό βρέφος ἐν τῷ πυρί, ἐπιρρίψαν ἐν τῇ φλογί αὐτό τελειοῦτα.

Στίχοι

Τῇ μητρί πρὸς πύρ ἡσύχως τεφρουμένη,
Φωναῖς υποπελλίζον εἶπετο βρέφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Σεβαστιανῆς.

Στίχοι

Σεβαστιανή τῇ τομῇ βλύζει γάλα,
Οὐχ αἷμα καί σὰρξ ὥς περ οὔσα πρὸς ξίφος.

Οἱ ἅγιοι Μάρκος, Σωτήριχος, Ουαλεντίνος κατὰ γῆς συρόμενοι, καί οἱ ἅγιοι Ἀκάκιος ὁ πρεσβύτερος καί Νέρδων ξίφει καί πυρί τελειοῦνται.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Θεοῦ συγκατάβασιν

Αἱμάτων οἱ χεῖμαρροι, τῶν ἀθλητῶν σου αναπηγάζουσι, τὰς ἰάσεις τοῖς πίστει, τήν τούτων Μνήμην καταγεραίρουσι, καί σοί τῷ Κτίστη προθύμως κραιγάζουσιν. Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μητέρες οἰκτίρμονες, ὡς τετρωμέναι τῆς σῆς ἀγάπης Χριστέ, οὐκ ἐφείσαντο παίδων, ἀλλ' ἐν καμίνῳ καταφλεγόμεναι, σοί τῷ Δεσπότη ἐκραύγαζον λέγουσαι. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εμώραναν ἅπασαν, οἱ Ἀθλοφόροι τήν τῶν ἀνόμων βουλήν, ὡς τῇ θεῖα συνέσει, καί ἀγχινοῖα κατακοσμούμενοι, καί γεγηθότες ἐσφάπτοντο ψάλλοντες. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λαμπάδα ἀθλήσεως, καί παρθενίας φαιδρῶς ἀνάψασαι, εἰς τόν θεῖον νυμφῶνα, αἱ νικηφόροι ἀγαλλιῶμεναι, σύν ταῖς φρονίμοις Παρθένοις κραιγάζουσιν. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ψυχών καθαρτήριον, καί σωτηρίας υπάρξεις πρόξενος, τοῖς ἐν πίστει καί πόθῳ, Θεοῦ Μητέρα σε καταγγέλλουσι, καί τῷ Υἱῷ σου συμφώνως κραυγάζουσιν. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδή η΄

Ἑπταπλασίως κάμινον

Οὐκ ἐν τῷ νόμῳ πέφυκε, προφανῶς ἡ τελείωσις, ἀλλ' ἐν τῷ Χριστῷ, ἡ σωτηρία δέδοται, ἐβόων οἱ Μάρτυρες, τοῖς θεοκτόνοις λέγοντες, ὅθεν γεγηθότες ἀναιρούμενοι πάντες, καί θνήσκομεν προθύμως, καί αὐτῷ μελωδούμεν. Λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μυσταγωγεῖ τό νήπιον, καί διδάσκει τοὺς ἄφρονας, πρὸς τὴν σὴν εἰκόνα, καθοράν τὴν ἀχραντον, καί πίστιν εἰσδέξασθαι, τῆς ἐν γῇ παρουσίας σου, καί διαλαθόν τῶν παρανόμων τὰς χεῖρας, τὴν φλόγα υπεισήλθε, τῇ τεκούσῃ συμπάλλον. Λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐπὶ τῆς γῆς οἱ Μάρτυρες, εὐσεβῶς ἠγωνίσαντο, καί ἐν οὐρανοῖς, παρὰ Χριστοῦ τὸν στέφανον ἀξίως ἐδέξαντο, ἁρμονικῶς ἀπάραντες, τῶν εὐφραινομένων, ἔνθα ἡ κατοικία, τῶν πίστει μελωδούντων, καί βοώντων ἀπαύστως. Λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νενικηκότες Ἅγιοι, τὸν δεινὸν κοσμοκράτορα, καί τοὺς ὑπουργοῦντας, τοῖς αὐτοῦ θελήμασι πρὸς τὸν Παντοκράτορα, καί τὸν τῶν ὅλων Κύριον, μετὰ παρρησίας καί χαρὰς ἀνεκφράστου, μετέστησε βοῶντες. Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Υπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τὸν Υἱόν σου Πανάχραντε, τῶν εἰλικρινῶς καί καθαρῶς βοώντων σοι, καί σέ θεομήτορα ὁμολογούντων Πάναγνε, τῶν ἀμαρτημάτων, αἰτουμένη τὴν λύσιν, τυχεῖν τε σωτηρίας, τοὺς πιστῶς μελωδούντας. Λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν. Τὸν Δημιουργόν καί Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ΄

Ἐφριξε πάσα ἀκοή

Μέτοχοι δόξης τοῦ Χριστοῦ, κοινωνήσαντες θανάτου γεγόνατε, Ἅγιοι Μάρτυρες, καί βασιλείας τῷ διαδήματι, κατεκοσμήθητε φαιδρῶς. Θεῷ δὲ παρίστασθε, ἡμῖν αἰτούμενοι, σωτηρίαν ψυχικὴν ἀξιάγαστοι.

Νόμιμοι ὠφθητε Χριστοῦ, στρατιῶται καί ἀήττητοι Μάρτυρες, Ἀρέθα πάνσοφε, καί σοὶ προθύμως οἱ συναθλήσαντες, σὺν Ἀθλοφόροις γυναιξί,

παρθένοι νεάνιδες, διό δεόμεθα, εκτενώς υπέρ ημών ικετεύσατε.

Ὅμιλος πρόκειται ἡμῖν, εκκλησία τε Μαρτύρων θεόλεκτος, δεύτε φιλόθεοι, μετ' εγκωμίων τούτους υμνήσωμεν, ως νικηφόρους Αθλητάς, ως θείους θεράποντας, ως ικετεύοντας, εκτενώς υπέρ ημών τόν φιλόανθρωπον.

Ίθουνον Λόγε τού Θεού, τήν ζωήν μου καί κυβέρνησον Δέσποτα, τών θεραπόντων σου, ταῖς ικεσίαις τών αγαπώντων σε, καί καταξίωσον αὐτῶν, γενέσθαι συμμέτοχον, τās αμαρτίας μου, παρορών ως αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Θεοτοκίον

Σκήνωμα γέγονας Θεού, τόν αχώρητον εν μήτρα χωρήσασα, καί τόν πρὶν άσαρκον, σεσαρκωμένον ἡμῖν γεγέννηκας, όν νύν δυσώπησον Αγή, πταισμάτων συγχώρησιν, πάσι δωρήσασθαι, τοῖς εν πίστει σε αεί μεγαλύνουσιν.

Ο Ειρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο Ύψιστος, εκων κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Αρέθα παναοίδιμε, σύν τοῖς συνάθλοις πρέσβευε, Χριστώ βραβεύσαι τώ κόσμῳ, ομόνοιαν καί ειρήνην, τώ ευσεβείας κράτορι, καί Βασιλεί θεόφρονι, Μεγαλομάρτυς ένδοξε, καί ιλασμόν τοῖς τελούσι, τήν ιεράν ημών μνήμην.

Θεοτοκίον

Φθαρείσαν ανεκαίνισας, τήν φύσιν τού Προπάτορος, υπερφυώς συλλαβούσα, καί απειράνδρως τεκούσα, τόν Ποιητήν τής κτίσεως, υφ' ού ρωσθέντες ήθλησαν, χοροί Μαρτύρων μέλποντες, σέ τής ημών σωτηρίας, τήν απαρχήν Θεοτόκε.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Καί τά λοιπά τού Ὁρθρου, ως συνήθως, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων καί Νοταρίων, Μαρκιανού καί Μαρτυρίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ως γενναῖον εν Μάρτυσιν

Οι τόν δρόμον τελέσαντες, καί τήν πίστιν τηρήσαντες, μαρτυρίου στέφανον ανεδήσαντο, Μαρκιανός καί Μαρτύριος, οι πύργοι οι άσειστοι, Εκκλησίας οι μαζοί, οι τό γάλα τό άδολον, αναβλύζοντες, οι φαιδροί μαργαρίται, οι φωστήρες, οι τήν κτίσιν ταίς ακτίσι, τής ευσεβείας πυρσεύοντες.

Μίαν γνώμην προφέρουσα, καί τό έν συμφρονήσασα, η δυάς η ένθεος, τήν διαίρεσιν, τήν τού Αρείου διέλυσε, διδάσκουσα σέβεσθαι, συναϊδιον Πατρί, τόν Υιόν καί συνάναρχον, καί τώ Πνεύματι, εν μονάδι Τριάδα, καί Μονάδα, εν Τριάδι μίαν φύσιν, τρισί προσώποις αμέριστον.

Ο παδοί καί ομότροποι, μιμηταί, καί ομόζηλοι, τού Ιεροκήρυκος Παύλου ώφθητε, καί τή εκχύσει τού αίματος, εχθρούς εβυθίσατε. καί αιρέσεων δεινών, εξηράνατε χείμαρρον, καί εδείχθητε, ποταμός ευσεβείας καταρδεύων, τού Χριστού την Εκκλησίαν, Μαρκιανέ καί Μαρτύριε.

Δόξα... Ήχος α' Γερμανού

Μαθηταί καί οπαδοί γεγονότες, τού τής ομοουσίου Τριάδος ομολογητού καί κήρυκος, καί σύν αυτώ υπέρ αυτής διωκόμενοι Μακάριοι, τόν διά ξίφους θάνατον, τών αιρετικών γλωσσαλγιών προεκρίνατε, όθεν καί μαρτυρικούς στεφάνους κοσμηθέντες παρά Θεού, καί παρρησίαν λαβόντες, πρεσβεύσατε τού ρυσθήναι εκ κινδύνων, τούς τιμώντας τήν μνήμην υμών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τών ουρανίων ταγμάτων

Γνώμη σαθρά ολισθήσας, γυμνός κατάκειμαι, καί πρός τήν σήν Παρθένε, καταφεύγω γαλήνην, εκ ζάλης εναντίας καί πειρασμών, πολυτρόπων με λύτρωσαι, ίνα υμνώ σου τήν χάριν θεοπρεπώς, Θεοτόκε αιειπάρθενε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Υπέρ ημών ό Υιός σου, παθείν ηνέσχετο, ίνα τώ τούτου πάθει, τήν απάθειαν πάσι, παράσχη Θεοτόκε, όθεν αυτόν, καθικέτευε πάντοτε, παθών παντοίων με ρύσασθαι, καί ψυχής, καί τού σώματος πρεσβείαις σου.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος γ'

Οι νοεροί τής Εκκλησίας φωστήρες, καί Τριάδος υπέρμαχοι, Μαρκιανός καί Μαρτύριος, τώ θυρεώ τής πίστεως τάς αιρέσεις τρεψάμενοι, ορθοδοξίας φωτί τόν κόσμον κατεφαίδρυναν. Παύλω δέ πειθαρχούντες ισαποστόλω. ποιμένι καί διδασκάλω τών αληθών δογμάτων, Αρείου καί Νεστορίου καθείλον τήν διαίρεσιν, Σαβελλίου καί Σεβήρου τήν σύγχυσιν εκτρεπόμενοι, καί τριαδικώς θεολογούντες μονάδα, καί τόν εκ Παρθένου σαρκωθέντα Θεόν, εν δυσί ταίς ουσίαις ενα Υιόν, ευσεβώς πάσιν ανυμνείν οι πανεύφημοι εκήρυξαν. Διό στεφάνους τής νίκης ουρανόθεν κομισάμενοι οι θεσπέσιοι, αιτούνται ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν γυναιξίν αγία, Θεοτόκε Μήτηρ ανύμφευτε, πρέσβευε όν έτεκες Βασιλέα καί Θεόν, ίνα σώση ημάς ως φιλόανθρωπος.

Η Σταυροθεοτοκίον
Μεγάλη τού Σταυρού σου, Κύριε η δύναμις.

Ορώσα τόν εκ σού τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον εν ξύλω, ωλόλυζες
βοώσα, Ποθεινότατόν μου Τέκνον, πού σου έδυ τό κάλλος, τό καλλωπίσαν
τών ανθρώπων τήν φύσιν.

Απολυτίκιον
Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Οι Μάρτυρές σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής
αφθαρσίας, εκ σού τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς
τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτών ταίς
ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν αναγινώσκονται οι Κανόνες τής Οκτωήχου,
καί των Αγίων ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Διττοίς προσοίσω Μάρτυσιν μελωδίαν. Ιωσήφ.

Τριστάτας κραταιούς

Ωδή α' Ήχος δ'

Διόλου τώ φωτί, τής Αγίας Τριάδος, ελλαμπόμενοι αεί, φωστήρες απλανείς,
χρηματίζετε Άγιοι, όθεν πίστει τήν φωσφόρον, εορτήν υμών σήμερον,
εκτελούντες φαιδρώς αγαλλόμεθα.

Ιδείν τόν επί γής, αναλάμψαντα Λόγον, εκ Παρθένου δι' ημάς, ποθούντες
Αθληταί, τώ Πατρί ομοούσιον, τούτον καθομολογούντες, βιαιότατον θάνατον,
λογισμώ στερροτάτω υπέστητε.

Τού Παυλου τού σοφού, θεηγόροι δειχθέντες, σπαδοί καί φοιτηταί, ομότιμον
Πατρί, τόν Υιόν εκηρύξατε, όθεν ξίφεσι τηθέντες, τή πλημμύρα τού αίματος,
Αθλοφόροι τήν γήν ηγιάσατε.

Θεοτοκίον

Τόν άναρχον Υιόν, τού Θεού συλλαβούσα, εσωμάτωσας Αγνή, γενόμενον
βροτόν, διά έλεος άφατον, όθεν τούτον προσκυνούντες, ευσεβώς σε
δοξάζομεν, τήν αιτίαν τής πάντων Θεώσεως.

Ωδή γ'
Ουκ εν σοφία

Ορθοδοξία, λαμπρυνόμενοι θείω εν Πνεύματι, τόν Αρείου σκοτασμόν,
ολοσχερώς διεφύγετε, Μάρτυρες γενόμενοι τού Παντοκράτορος.

Ίσον τόν Λόγον, τώ Πατρί δογματίσαντες Άγιοι, κατεκρίθητε θανείν, Μαρκιανέ

καί Μαρτύριε, καί πρὸς ατελεύτητον, ζωὴν μετέβητε.

Στρατολογία, ιερὰ τῶν Ἀγγέλων συνήφθητε, καί Μαρτύρων τοῖς χοροῖς, περιφανῶς ηριθμήθητε, ὅθεν τὴν σεπτήν ὑμῶν, μνήμην γεραίρομεν.

Θεοτοκίον

Πεποικιλμένη, κροσσωτοῖς ἐν χρυσοῖς ὡς Βασίλισσα, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ, ἐκ δεξιῶν νῦν παρίσταται, Δέσποινα πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν δουλῶν σου.

Ο Ειρμός

«Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ Χριστέ, οὐ γὰρ ἐστὶν Ἅγιος, πλήν σου Φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος γ' Τὴν ωραιότητα

Τὸν ὁμοούσιον, τοῦ πρό αἰώνων Πατρός, Υἱὸν καὶ κύριον, ἑνσαρκον Λόγον Χριστόν, ἀνεκηρύξατε σαφῶς, ἀδιαιρέτως Ἅγιοι, ὅθεν μέχρις αἵματος, ὑπὲρ τούτου ἀνέστησε, πάσαν στηλιτεύσαντες, τοῦ Ἀρείου δυσσέβειαν, διό ἐν παρρησίᾳ ὑπάρχοντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἀκατανόητον, καὶ ἀκατάληπτον, ὑπάρχει Δέσποινα, θεοχαρίτῳ, τό πεπραγμένον ἐπὶ σοί, Ἀγνή φρικτὸν μυστήριον, τὸν γὰρ ἀπερίγραπτον, συλλαβούσα ἐκύησας, σάρκα περιθέμενον, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου, ὃν πάντοτε Ἀγνή ὡς Υἱὸν σου, δυσώπει τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀπειρόγαμος, Ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, Χριστέ ὁρώσά σε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνηολογούσα ἔλεγε. Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Εβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σου, Οικτίρμον δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμνῶ σου τὴν θεῖαν συγκατάβασιν.

Ωδὴ δ'

Ο καθήμενος ἐν δόξῃ

Ρωμαλέα διανοία, καὶ τελείῳ φρονήματι, τὴν ὀρθοδοξίαν, Μάρτυρες Κυρίου κρατύναντες, μαρτυρικῶς τὸν ἀγῶνα ἐτελέσατε, τῆς αἰρέσεως, τὸν σκοτασμόν ἀπελάσαντες.

Ὁ τὸν Λόγον μὴ κηρύξας, τῷ Πατρί ὁμοούσιον, ὡς μανεῖς ἀφρόνως, Μάρτυρες νευραῖς ἀπηγχόνισται, τῶν ἱερῶν ὑμῶν πόνων καὶ βεβύθισται, τῶν αἱμάτων, ταῖς ἐπιρροαῖς θεῖα χάριτι.

Στρατευθέντες τῷ Κυρίῳ, διὰ πίστεως Ἅγιοι, καὶ ἐνηθληκότες, τοῖς ἐπουρανίοις στρατεύμασι, συνηριθμήθητε, ὅθεν μακαρίζεσθε, στηριγμός ἡμῶν, καὶ φωτισμός χρηματίσαντες.

Οἱ μαζοὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ τό γάλα προχέοντες, τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ τοὺς

ευσεβείς διατρέφοντες, Μαρκιανός ο γενναίος καί Μαρτύριος,
ευφημείσθωσαν, χαρμονικοίς μελωδήμασιν.

Θεοτοκίον

Ιερός πάλαι Προφήτης, όρος θείον εκάλεσεν, αρεταίς Παρθένε, πάναγνε
διόλου κατάσκιον, εξ ού σωτήριος Λόγος πεφανέρωται, είς ανάπλασιν, καί
φωτισμόν τών Ψυχών ημών.

Ωδή ε΄

Ασεβείς ουκ όψονται

Σοφωτάτων ώφθητε, δογμάτων οπαδοί, Παύλου θείου ιεουργού, ού τούς
τρόπους Μάρτυρες εκμνησάμενοι, καρτερώς ηθλήσατε, καί νομίμως
κατεστέφθητε.

Ως αστέρες λάμπετε, εν ύψει τής σεπτής, Εκκλησίας περιφανώς, σκότος τό
βαθύτατον αποδιώκοντες, τής Αρείου Άγιοι, γενναιότατοι αιρέσεως.

Μακρυνθέντες Άγιοι, τού βίου τών τερπνών, ωκειώθητε τώ Χριστώ,
βραχυτάτω αίματι, καί τήν ασάλευτον, βασιλείαν ένδοξοι, Αθλοφόροι
εκκληρώσασθε.

Θεοτοκίον

Αληθώς Θεού Υιόν, εκύησας Αγνή, ομοούσιον τώ Πατρί, καί τώ θείω
Πνεύματι θεογεννήτρια, όν απαύστως αίτησαι, οικτειρήσαι τās ψυχάς ημών.

Ωδή ς΄

Έλθον είς τά βάθη

Ρήμασι ποιμενος θεοσόφου, σοφοί ακολουθούντες, τήν ορθόδοξον πίστιν
τηρείτε, Μαρκιανέ, καί θείε Μαρτύριε, υπέρ ής εσφαγιάσθητε.

Τίμιος ενώπιον Κυρίου, ο θάνατος ωράθη, υμών Άγιοι, σοφοί οπλίται, όθεν
τιμαίς, ετησίοις ένδοξοι, υπό πάντων μακαρίζεσθε.

Υμάς τούς γενναίους Αθλοφόρους, Μαρκιανέ παμμάκαρ, καί Μαρτύριε πηγήν
θαυμάτων, η τού Χριστού, Εκκλησία έχουσα, αιωνίως επαγάλλεται.

Θεοτοκίον

Στόματι καί γλώσση σε Μητέρα, παναληθώς Παρθένε, τού Θεού ημών
ομολογούμεν, αυτόν Αγνή, εκτενώς ικέτευε, τού σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Ο Ειρμός

«Έλθον εις τά βάθη τής θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλών
αμαρτημάτων, αλλ' ως Θεός, εκ φθοράς ανάγαγε, τήν ζωήν μου πολυέλεε».

Κοντάκιον Έχος δ΄

Ο υψωθείς

Αγωνισάμενοι καλώς από βρέφους, Μαρκιανέ σύν τώ σοφώ Μαρτυρίω, τόν
αποστάτην Άρειον καθείλετε, άτρωτον τηρήσαντες, τήν ορθόδοξον πίστιν,
Παύλω εφεπόμενοι, τώ σοφώ διδασκάλω, όθεν σύν τούτω εύρατε ζωήν, ως

τῆς Τριάδος υπέρμαχοι ἄριστοι.

Ο Οἶκος

Ὡς υπηρέται εὐσεβῶς Θεοῦ τοῦ φιланθρώπου, Δυάς εὐλογημένη,
προφθάσατέ με τάχος, λυτρούμενοί με τῶν δεινῶν, λόγον μοι σοφίας
χορηγούντες, τὴν ὑμῶν ανευφημοῦντι ἄθλησιν, ἣν υπέρ τῆς πίστεως Ἅγιοι,
γνῶμι! Ἰαδιστάκτω υποστάντες, τῶν στεφάνων εὐτύχετε τῶν ἐπουρανίων,
χοροῖς τε τῶν Ἀθλητῶν καὶ Ἀποστόλων, Διδασκάλων καὶ σεπτῶν Ἀρχιερέων
συγχαίρετε αἰί, ὡς κήρυκες Θεοῦ Λόγου, ὡς τῆς Τριάδος υπέρμαχοι ἄριστοι.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων καὶ Νοταρίων,
Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου.

Στίχοι

Χριστοῦ καλάμους τοὺς Νοταρίους νόει,
Εἰς αἷμα τό σφῶν ἐκ ξίφους βεβαμμένους.
Πέμπτη Μαρκιανόν τάμον εἰκάδι Μαρτύριόν τε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀναστασίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ουαλλερίνου.

Στίχοι

Ουαλλερίνος τὴν κάραν τμηθεὶς ξίφει,
Τομῆς βραχείας ὧ πόσα στέφη λάβοι!

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σαβίνου.

Στίχοι

Εἰσδύς τό πύρ χορευε, Μάρτυς Σαβίνε,
θεῖαν χορείαν, πρόξενον θεοῦ στέφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ουαλλερίου καὶ Χρυσάφου.

Στίχοι

Διπτοῖς Ἀθληταῖς ἡ τιμωρία ξίφος,
Ἡγουμένοις τρύφημα τὴν Τιμωρίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ταβιθάς, ἣν ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν ὁ
Ἅγιος Πέτρος.

Στίχοι

Πού σοι, Ταβιθά, Πέτρος; εἰ γάρ ἦν πάλιν,
Ἦγειρεν ἂν σε καὶ θανούσαν ὡς πάλαι.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Ἀβραμιαῖοι ποτέ

Ἰχνηλατοῦντες καλῶς, τὸν ἱερόν Ποιμένα, ὀρθοδοξία καλλυνόμενοι, χερσὶν

ανηρέθητε, κακοδοξούντων μάτην, πανευκλείς οπλίσται.

Νομοθεσίας Θεού, απαρατρώτους πίστει, διατηρούντες θείοι Μαρτυρες, νομίμως ηθλήσατε, υπό χειρών ανόμων, αναιρεθέντες ξίφει.

Μετά ταφήν ιεράν, τών προσιόντων πίστει, υμών τώ τάφω τά νοσήματα, ενθάπτετε Άγιοι, ταίς πρός τόν Ζωοδότην, αγίαις μεσιτείαις.

Εκ τών πηγών μυστικώς, τών ιερών πλουτούντες, τήν θείαν χάριν τών ιάσεων, πιστούς καταρδεύετε, τών νοσημάτων πάσαν, ξηραίνοντες πλημμύραν.

Θεοτοκίον

Λελυτρωμένοι τώ σώ, Θεογεννήτορ τόκω, τής αιωνίου κατακρίσεως, τό Χαίρέ σοι κράζομεν αεί, ευλογημένη καί κεχαριτωμένη.

Ωδή η'

Λυτρωτά τού παντός

Όσπερ δύο αμνοί σφαγιάζεσθε, τόν Αμνόν τού Θεού ομοούσιον, Πατρός ανακηρύττοντες, καί τραπέζη τή άνω προσενεχθέντες, αθλητών ομηγύρει συντάπτεσθε.

Δυναμούμενοι σθένει τού Πνεύματος, εξενευρισαν πλάνης τό φρύαγμα, καί καρτερώς αθλήσαντες, τούς δεινώς παρεθέντας ταίς ασθενείαις, οι πιστοί θεραπεύουσι Μάρτυρες.

Ιατροί τών πιστών χρηματίζοντες, τών παθών ημών Άγιοι Μάρτυρες, τά χαλεπά νοσήματα, καί τās επαναστάσεις τās εναντίας, θεραπεύσατε θείαις δεήσεσιν.

Τριαδικόν

Ανυμνούμεν Πατέρα αγέννητον, τόν Υιόν καί τό Πνεύμα τό Άγιον, μίαν ουσίαν άκτιστον, καί θεότητα μίαν. Πάντα τά έργα, ευλογείτε βοώντες τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νεκρωθέντας ημάς ανεζώωσας, τήν ζωήν τών απάντων κυήσασα, Θεοκυήτορ Δέσποινα, τών Μαρτύρων η δόξα, καί τών ανθρώπων, τό διάσωμα καί περιτείχισμα

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί edίδας μέλπειν. Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνεíte τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Ισχύϊ νευρούμενοι Χριστού, τόν θάνατον αθλοφόροι ουκ επτήξατε, αλλά προθύμως υποθέντες, τοίς ξίφεσιν αυχένas ηνύσατε, γενναίως τόν αγώνα τόν ένθεον, όθεν αξίως μακαρίζεσθε.

Ὡς δύο ἀστέρες φαεινοί, φωτίζετε οἰκουμένης τὰ πληρώματα, θείαις τῶν ἁθλῶν λαμπηδόσι, Μαρκιανέ σοφέ καί Μαρτύριε, τό σκότος τῆς ζοφώδους αἰρέσεως, τῆς τοῦ Ἀρείου ἀπελαύνοντες.

Στεφάνους τῆς δόξης ἐκ Θεοῦ, νικήσαντες τόν τυφλόνουν Μακεδόνιον, ἤδη εἰλήφατε ἀξίως, καί θρόνῳ τοῦ Δεσπότου παρίστασθε, ἡμῖν ἀμαρτιῶν ἐξαιτούμενοι, λύσιν τελείαν Ἀξιάγαστοι.

Ἡ μνήμη ἡ ἐνθεὸς ὑμῶν, ἀνέτειλε τοῦ ἡλίου τηλαυγέστερον, πάντων φωτίζουσα καρδίας, τῶν ταύτην ἐκτελούντων Μακάριοι, ἐν ἡ ἐκδυσωπεῖτε τόν Κύριον, σκότους πταισμάτων ἡμᾶς ρύσασθαι.

Θεοτοκίον

Φωτὸς οἰκητήριον Ἀγνή υπάρχουσα, τῆς ψυχῆς μου κόρας φώτισον, ἀμαυρωθείσας ἀμελεία, καί σκότος ραθυμίας βαθύτατον, αἰεὶ περικειμένας πανάμωμε, ὅπως ἐν πίστει μακαρίζω σε.

Ὁ Εἰρμός

«Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσωκίσατο, σύ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον

Ταῖς μαθηταῖς

Μαρκιανὸς ὁ πάνσοφος, καί Μαρτύριος ἅμα, τό τοῦ Ἀρείου ἐκφυλον, δόγμα καί μανιώδες, καθείλον χάριτι θείᾳ τῆς Ἀγίας Τριάδος, ὑπὲρ ἧς καί ἐνήθλησαν, καί ὡς Μάρτυρες θεῖοι, στέφος λαμπρόν, πρὸς Χριστοῦ δεξάμενοι τοῦ Σωτήρος, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσι, τῶν αὐτοῦς ευφημούντων.

Θεοτοκίον

Σέ κιβωτόν καί τράπεζαν, καί λυχνίαν καί στάμνον, καί ὅρος καί παλάτιον, θρόνον κλίνην καί πύλην, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, τὴν Ἀγίαν Παρθένον, καί Θεοτόκον ἅπαντες, ἀνυμνοῦμεν ἐκ πόθου. Χριστιανῶν, σκέπη γάρ ὑπάρχεις καί σωτηρία, καί ἀρραγὴς ὑπέρμαχος, καί προστάτις καί φύλαξ.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ, καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, καί ἡ Ἀνάμνησις τοῦ γεγονότος σεισμοῦ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν, λέγομεν τὴν α' Στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς τό, κυριε ἐκέκραξα, ἰστών μεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τά παρόντα
Προσόμοια Στιχηρά τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος πλ. δ'
Ω τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν ουρανῷ καί ἐν γῇ, ἀγαλλίαμα σήμερον, ἐν τῇ
μνήμῃ ἡύγασται, Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος, ἐκ τῶν Ἀγγέλων ἐπαίνοις
στέφεται, καί ἐξ ἀνθρώπων ἄσματα δέχεται. Ὡοιον ἤθλησε! πῶς καλῶς
ηγώνισται! δι' οὐ ἐχθρός, πέπτωκεν ὁ δόλιος, Χριστοῦ νικήσαντος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ταῖς τῶν θαυμάτων βολαῖς, τοῦ ἡλίου
φανότερον, εἰς αἰὶ Δημήτριος, διαλάμπει τοῖς πέρασιν, ἐξ ἀνεσπέρου φωτός
λαμπόμενος, καί τῷ ἀδύτῳ φωτὶ τερπόμενος, οὐ ταῖς ἐλλάμψεσι, νέφη
ἀπηλάθησαν βαρβαρικά, νόσοι ἐδιώχθησαν, δαίμονες ἥττηνται.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὑπὲρ Χριστοῦ λογχευθεῖς, ὁ τρισμάκαρ
Δημήτριος, πρὸς ἐχθροὺς ἐκάστοτε, ρομφαία ὠφθη δίστομος, ἀποθερίζων
ἐχθρῶν γαυρίαμα, καί καταράσων δαιμόνων φρύαγμα. Ὡ ἐκβοήσωμεν, Ἄγιε
Δημήτριε, σκέπε ἡμᾶς, σοῦ τὴν αἰσιέβαστον, μνήμην γεραίροντας.

Πύργος εὐσεβείας πέφηνας, ἐρηρυσμένος στερρώς, ἐπὶ πέτρᾳ τῆς πίστεως,
πειρασμοῖς ἀνάλωτος, καί κινδύνους ἀκλόνητος, μετὰ σφοδροῦ γὰρ σάλου καί
κλύδωνος, σοὶ προσραγέντα ἀθέων κύματα, σὴν οὐ κατέβαλον, ἀκλινὴ
στερρότητα, μαρτυρικῶς στέφει γὰρ ἐπόθησας, ἐγκαλλωπίζεσθαι.

Πάθει τό πάθος μιμούμενος, τό ζωηφόρον Χριστοῦ, παρ' αὐτοῦ τὴν
ἐνέργειαν, τῶν θαυμάτων εἴληφας, Ἀθλοφόρε Δημήτριε, καί διασώζεις τοὺς
σοὶ προστρέχοντας, πολλῶν κινδύνων αὐτοὺς ρυόμενος, ἔχων εὐάρεστον,
παρρησίαν ἔνδοξε πρὸς τὸν Χριστόν, ὧ καί νῦν παρίστασαι, δόξης
πληρούμενος.

Αἵματι τῷ σὺ σταζόμενος, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ, τῷ τό αἷμα τό τίμιον, διὰ σέ
κενώσαντι, προσηνέχθης Δημήτριε, καί κοινωνόν σε δόξης εἰργάσατο, καί
βασιλείας αὐτοῦ συμμέτοχον, ὡς ἀριστεύσαντα, κατὰ τοῦ ἀλάστορος, καί τὰ
δεινά, τούτου μηχανήματα, τελείως σβέσαντα.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'
Βυζαντίου

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τοῦ Ἀθλοφόρου ἡ παγκόσμιος πανήγυρις. Δεῦτε
οὖν φιλέορτοι, φαιδρῶς ἐκτελέσωμεν, τὴν μνήμην αὐτοῦ λέγοντες. Χαίροις ὁ
τόν χιτῶνα τῆς ἀσεβείας διαρρήξας, διὰ τῆς πίστεως, τὴν δὲ ἀνδρείαν τοῦ
Πνεύματος σεαυτῷ περιθέμενος. Χαίροις, ὁ καταργήσας τὰς ἐπινοίας τῶν
παρανόμων, τῇ ἰσχύϊ τῇ δοθείσῃ σοι, παρὰ τοῦ Θεοῦ. Χαίροις, ὁ
λογχευθέντων τῶν μελῶν, τό μακάριον πάθος πνευματικῶς ἡμῖν

αναζωογραφήσας τού Χριστού. Ὅν καθικέτευε, Αθλητῶν εγκαλλώπισμα Δημήτριε, λυτρωθῆναι ἡμᾶς ορατῶν καί αοράτων ἐχθρῶν, καί σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον, πρὸς τό, Φοβερός εἰ Κύριε

Παναγία Δέσποινα, τού κόσμου βοήθεια, καί ἐλπίς Χριστιανῶν, σέ νύν ἐκδυσωπούμεν, καί σέ παρακαλούμεν ἀγαθή, υπέρ ἡμῶν ἡμαρτηκῶτων καί ἀπεγνωσμένων, τόν Υἱόν σου καί Κύριον, ἵλεων ποιῆσαι Θεοτόκε, ἔχεις γάρ τό δύνασθαι, τή μητρική σου πρὸς αὐτόν χρωμένη παρρησία. Πρόφθασον Ἀχραντε, πρόφθασον μεσίτευσον, καί ρύσαι τόν λαόν σου τῆς ἐνεστώσης ἀπειλῆς, διά σπλάγχνα ἐλέους, μή παρίδῃς τούς υμνοῦντάς σε.

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καί τὰ ἀναγνώσματα.

**Προφητείας Ἡσαΐου τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 63, 15-19 & 64, 15 καί ἐκλογή)**

Επίβλεψον ἐκ τού οὐρανοῦ Κύριε, καί ἴδε ἐκ τού οἴκου τού Ἁγίου σου καί δόξης σου. Πού ἐστι τό πλήθος τού ἐλέους σου καί τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὅτι ἠνέσχου ἡμῶν Κύριε; Σύ γάρ εἰ Πατήρ ἡμῶν, ὅτι Ἀβραάμ οὐκ ἐγνώ ἡμᾶς, καί, Ἰσραήλ οὐκ ἐπέγνων ἡμᾶς, ἀλλά σύ Κύριε, Πατήρ ἡμῶν, ρύσαι ἡμᾶς, ἀπ' ἀρχῆς τό ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς ἐστι. Τί ἐπλάνησας ἡμᾶς, Κύριε, ἀπό τῆς ὁδοῦ σου; ἐσκήρυνας τὰς καρδίας ἡμῶν, τού μή φοβείσθαι σε; Εἰπίστρεψον διά τούς δούλους σου, διά τὰς φυλάς τῆς κληρονομίας σου, ἵνα μικρόν κληρονομήσωμεν τού ὅρους τού ἁγίου σου, οἱ υπεναντίοι ἡμῶν κατεπάτησαν τό ἀγίασμά σου, ἐγενόμεθα ὡς τό ἀπαρχῆς, ὅτε οὐκ ἥρξας ἡμῶν, οὐδέ ἐπεκλήθη τό ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς. Εἴαν ἀνοίξῃς τόν οὐρανόν, τρόμος λήψεται ἀπό σοῦ ὄρη, καί τακῇσονται, ὡσεὶ κηρός τήκεται ἀπό πυρός, καί κατακαύσει πῦρ τούς υπεναντίους σου, καί φανερόν ἐστί τό ὄνομά σου τοῖς υπεναντίοις σου, ἀπό προσώπου σου ἔθνη ταραχθήσονται. Ὅταν ποιῇς τὰ ἐνδοξα, τρόμος λήψεται ἀπό σοῦ ὄρη. Ἀπό τού αἰῶνος οὐκ ἠκούσαμεν οὐδέ οἱ ὀφθαλμοί ἡμῶν εἶδον Θεόν πλήν σου, καί τὰ ἔργα σου ἀληθινά, καί ποιήσεις τοῖς ὑπομένουσί σε ἔλεος. Συναντήσεται γάρ ἔλεος τοῖς ποιούσι τό δίκαιον, καί τῶν ὁδῶν σου μνησθήσονται. Καί νύν, Κύριε, Πατήρ ἡμῶν σύ εἰ, ἡμεῖς δὲ πηλός καί σύ ὁ Πλάστης ἡμῶν. ἔργα χειρῶν σου πάντες ἡμεῖς. Μή οργίζου ἡμῖν, Κύριε, ἕως σφόδρα, καί μή ἐν καιρῷ μνησθῇς ἀμαρτιῶν ἡμῶν. Καί νύν ἐπίβλεψον, Κύριε, ὅτι λαός σου πάωτες ἡμεῖς.

**Προφητείας Ἰερεμίου τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 2, 1-12)**

Τάδε λέγει Κύριος, Ἐμνήσθην ἐλέους νεότητός σου, καί ἀγάπης τελειώσεώς σου, τού εξακολουθήσαι σε τῷ ἁγίῳ Ἰσραήλ, λέγει Κύριος, ὁ ἅγιος τού Ἰσραήλ. Τῷ Κυρίῳ ἀρχή γεννημάτων αὐτοῦ. Πάντες οἱ ἐσθίωτες αὐτόν πλημμελή σουσι, κακά ἤξει ἐπ' αὐτούς, λέγει Κύριος. Ἀκούσατε λόγον Κυρίου, οἶκος Ἰακώβ, καί πάσα πατριὰ οἴκου Ἰσραήλ. Τάδε λέγει Κύριος. Τί εὔροσαν οἱ πατέρες ὑμῶν ἐν ἐμοί πλημμέλημα, ὅτι ἀπέστησαν μακράν ἀπ' ἐμοῦ, καί ἐπορεύθησαν ὀπίσω τῶν ματαίων, καί ἐματαιώθησαν, καί οὐκ εἶπον. Πού ἐστι

Κύριος, ο αναγαγών ημάς εκ γῆς Αιγύπτου, ο καθοδηγῇ σας ημάς εν τῇ ερήμῳ, εν γῇ απείρῳ καί αβάτῳ, εν γῇ ανύδρῳ, καί ακάρπῳ, καί σκιά θανάτου, εν γῇ, εν ἣ ου διώδευσεν εν αὐτῇ ανήρ, ουδέ κατώκησεν υἱός ανθρωπου εκεί; Καί εισήγαγον υμάς εις τόν Κάρμηλον, τού φαγεῖν τούς καρπούς αὐτοῦ, καί τά αγαθά αὐτοῦ, καί εισήλθετε καί εμιάνατε τήν γήν μου, καί τήν κληρονομίαν μου ἔθεσθε εις βδέλυγμα. Οι ιερεῖς ουκ εἶπον. Πού εστι Κύριος, καί οι αντεχόμενοι τού νόμου ουκ ηπίστησαντό με, καί οι ποιμένες ησέβουν εις εμέ, καί οι προφῆται προεφήτευσον τῇ Βάαλ, καί οπίσω ανωφελοῦς εμπορεύθησαν. Διά τούτο ἐτι κριθήσομαι πρός υμάς λέγει Κύριος, καί πρός τούς υἱούς τών υιών υμῶν κριθήσομαι. Διέλθετε εις νήσους Χεττιείμ καί ἴδετε, καί εις Κηδάρ καί αποστείλατε, καί νοήσατε σφόδρα, καί ἴδετε, εἰ γέγονε τοιαῦτα, εἰ αλλάζονται ἔθνη θεοῦς αὐτῶν, καί αυτοί ουκ εισί θεοί, ο δέ λαός μου ηλλάξατο τήν δόξαν αὐτοῦ, ἐξ ἧς ουκ ὠφεληθήσονται. Εξέστη ο ουρανός ἐπὶ τούτῳ καί ἐφρίξεν ἐπὶ πλείον σφόδρα, λέγει Κύριος.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3,1-9)

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, καί ου μή ἀψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν εν οφθαλμοῖς αφρόνων τεθνάναι, καί ελογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καί ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οι δέ εισιν εν ειρήνῃ. Καί γάρ εν ὅψει ανθρωπων εἰάν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν αθανασίας πλήρης. Καί ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται, ὅτι ο Θεός ἐπείρασεν αὐτους, καί εὔρεν αὐτοῦς ἀξιούς εαυτοῦ. Ὡς χρυσόν εν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν, αὐτούς, καί ὡς ὀλοκαρπῳμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καί εν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καί ὡς σπινθήρες εν καλάμῃ διαδραμούνται. Κρινούσιν ἔθνη, καί κρατήσουσι λαῶν, καί βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εις τούς αἰῶνας. Οι πεπαιθότες ἐπ' αὐτόν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καί οι πιστοί εν ἀγάπῃ προσμενούσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καί ἔλεος εν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καί ἐπισκοπῇ εν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τήν Λιτήν, Στιχηρά ἰδιόμελα.

Ἦχος α'
Γεωργίου Σικελιώτου

Ευφραίνου εν Κυρίῳ πόλις Θεσσαλονίκη, ἀγάλλου καί χόρευε, πίστει λαμπροφορούσα, Δημήτριον τόν πανένδοξον ἀθλητήν, καί Μάρτυρα τῆς ἀληθείας, εν κόλποις κατέχουσα ὡς θησαυρόν, ἀπόλαβε τῶν θαυμάτων τὰς ἰάσεις καθορώσα, καί βλέπε καταράσσοντα τῶν Βαρβάρων τά θράση, καί ευχαρίστως τῷ Σωτήρι ἀνάκραξον. Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός. Ανατολίου

Τῇ τῶν ἀσμάτων τερπνότητι, τήν παρούσαν φαῖδρύνωμεν ἡμέραν, καί ἠχήσωμεν τά τού Μάρτυρος ἀγωνίσματα, πρόκειται γάρ ἡμῖν εἰς ευφημίαν ο μέγας Δημήτριος. Καί γάρ τὰς τῶν τυράννων ἐπιφοράς ἀνδρείως ἐλών, πρός τό στάδιον προθύμως ἤλατο, καί τά νικητήρια ἐνδόξως ἀπενεγκάμενος, τόν Σωτήρα δυσωπεῖ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος β'

Γερμανού

Εἰς τὰ υπερκόσμια σκηνώματα, τό πνεύμά σου Δημήτριε Μάρτυς σοφέ,
Χριστός ο Θεός προσήκατο αμώμητον, σύ γάρ τῆς Τριάδος γέγονας
υπέρμαχος, ἐν τῷ σταδίῳ ἀνδρείως ἐναθλήσας ὡς ἀδάμας στερρός,
λογχευθεῖς δέ τήν πλευράν, τήν ἀκήρατόν σου πανσεβάσμιε, μιμούμενος τόν
ἐπὶ ξύλου τανυσθέντα, εἰς σωτηρίαν παντός τοῦ κόσμου, τῶν θαυμάτων
εἴληφας τήν ἐνέργειαν, ἀνθρώποις παρέχων τάς ἰάσεις ἀφθόνως. Διό σου
σήμερον τήν κοίμησιν εορτάζοντες, ἐπαξίως δοξάζομεν, τόν σέ δοξάσαντα
κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ω τοῦ μεγίστου μυστηρίου! βλέπων τὰ θαύματα, ἀνακηρύττω τήν θεότητα,
οὐκ ἀρνούμαι τήν ἀνθρωπότητα, ὁ γάρ Εὐμανουήλ, φύσεως μέν πύλας
ἤνοιξεν ὡς ἄνθρωπος, παρθενίας δέ κλειθρα οὐ διέρρηξεν ὡς Θεός, ἀλλ'
οὕτως ἐκ μήτρας προήλθεν, ὡς δι' ἀκοῆς εἰσήλθεν, οὕτως ἐσαρκώθη, ὡς
συνελήφθη. Απαθῶς εἰσήλθεν, ἀφράστως ἐξήλθε, κατὰ τόν Προφήτην τόν
λέγοντα. Αὕτη ἡ πύλη κεκλεισμένη ἔσται, οὐδεὶς οὐ μή διέλθῃ δι' αὐτῆς, εἰ μή
Κύριος ὁ Θεός Ἰσραήλ, ὁ ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά ἰδιόμελα τοῦ σεισμοῦ.

Ποίημα Συμεων τοῦ θαυμαστορείτου.

Ἦχος β'

Τῆς γῆς συνταρασσομένης τῷ τῆς οργῆς σου φόβῳ, βουνοί καί τὰ ὄρη
συσσεύονται Κύριε, ἀλλ' εὐσπλαγχνίας ὁμματι ἐφ' ἡμᾶς ἐπιβλέψας, μή τῷ
θυμῷ σου ὀργισθῆς ἡμῖν, ἀλλά σπλαγχνισθεῖς ἐπὶ τό πλάσμα τῶν χειρῶν
σου, τῆς φοβερᾶς ἡμᾶς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς ἐλευθέρωσον, ὡς ἀγαθός καί
φιλόανθρωπος.

Ἦχος πλ. β'

Στίχ. Συνέσεισας τήν γῆν, καί συνετάραξας αὐτήν.

Φοβερός εἰ Κύριε, καί τίς υποστήσεται τήν δικαίαν σου οργήν, ἢ τίς σε
δυσωπήσει, ἢ τίς παρακαλέσει ἀγαθέ, υπέρ λαοῦ ἡμαρτηκότος καί
ἀπεγνωσμένου; τὰ οὐράνια τάγματα Ἄγγελοι, Ἀρχαί καί Εξουσίαι, θρόνοι,
Κυριότητες, τὰ Χερουβίμ καί τὰ Σεραφίμ, υπέρ ἡμῶν σοί βοώσιν. Ἅγιος,
Ἅγιος, Ἅγιος, εἰ Κύριε, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μή παρίδῃς ἀγαθέ, διὰ
σπλάγχνα ἐλέους, σῶζε πολιν κινδυνεύουσαν.

Στίχ. Ο ἐπιβλέπων ἐπὶ τήν γῆν.

Νινευίται τοῖς παραπτώμασι, τήν διὰ τῆς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς κατάχωσιν
ἤκουον, ἐν δέ τῷ μεσιτεύοντι σημείῳ τοῦ κήτους, τήν διὰ τοῦ Ἰωνᾶ ἀνάστασιν,
ἡ μετάνοια παρακαλεῖ, ἀλλ' ὡς ἐκείνους, βοή λαοῦ σου μετὰ νηπίων καί
κτηνῶν, οἰκτεῖρας προσεδέξω, καί ἡμᾶς παιδευομένους, διὰ τῆς τριημέρου
Ἀναστάσεως, φείσαι καί ἐλέησον.

Δόξα... Τού Αγίου
Ἦχος πλ. δ' Ανατολίου

Ἐχει μέν η θειοτάτη σου ψυχὴ καὶ ἄμωμος, αοίδιμε Δημήτριε, τὴν ουράνιον
ιερουσαλήμ κατοικητήριον, ἥς τὰ τεῖχη, ἐν ταῖς ἀχράντοις χερσὶ τοῦ αοράτου
Θεοῦ ἐζωγράφηνται. Ἐχει δὲ καὶ τό πανέντιμον, καὶ ἀθλητικώτατόν σου
σῶμα, τὸν περίκλυτον τούτον ναόν ἐπὶ γῆς, ταμεῖον ἄσυλον θαυμάτων,
νοσημάτων ἀλεξητήριο, ἐνθα προστρέχοντες, τὰς ἰάσεις αρυόμεθα.
Φρούρησον πανεύφημε, τὴν σέ μεγαλύνουσαν πόλιν, ἀπὸ τῶν ἐναντίων
προσβολῶν, παρρησίαν ὡς ἔχων, πρὸς Χριστόν τόν σέ δοξάσαντα.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τόν Θεόν ἀφράστως συλλαβούσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ
τοῦ υψίστου, σὺν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου πανάμωμε, ἡ πάσι
χορηγούσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νύν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας
προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Μέγαν εὐρατο ἐν τοῖς κινδύνοις, σέ υπέρμαχον ἡ οἰκουμένη, Ἀθλοφόρε τὰ
ἔθνη τροπούμενον. Ὡς οὖν Λυαίου καθείλες τὴν ἐπαρσιν, ἐν τῷ σταδίῳ
θαρρύνας τόν Νέστορα, οὕτως Ἄγιε, Μεγαλομάρτυς Δημήτριε, Χριστόν τόν
Θεόν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Ἐτερον τοῦ σεισμοῦ

Ἦχος πλ. δ'

Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ρύσαι ἡμᾶς τῆς φοβερᾶς
τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ κατάπεμψον ἡμῖν, πλοῦσια τὰ
ἐλέη σου, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνη Φιλάνθρωπε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'.

Ταχύ προκατάλαβε

Ἡ μνήμη σου ἐνδοξε, Μάρτυς Δημήτριε, ἐφαίδρυνε σήμερον, τὴν Ἐκκλησίαν
Χριστοῦ, καὶ πάντας συνήγαγεν, ἄσματος ἐπαξίως, εὐφημεῖν σε θεόφρον, ὡς
όντως στρατιώτην, καὶ ἐχθρῶν καθαιρέτην, διό ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς, ρύσαι
ἡμᾶς πειρασμῶν.

Δόξα... Ὅμοιον

Ἀθλήσεως καύχημα, Μάρτυς Δημήτριε, Χριστόν ἐνδυσάμενος,
κατεπολέμησας, ἐχθρόν τόν ἀνίσχυρον, πλάνην γάρ τῶν ἀνόμων, ἐν αὐτῷ
καταργήσας, γέγονας τοῖς ἐν πίστει, εὐσεβείας ἀλείπτῃς, διό σου καὶ τὴν
μνήμην, σεπτῶς πανηγυρίζομεν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἐλπίς ἀκαταίσχυντε, τῶν πεποιθότων εἰς σέ, ἡ μόνη κυήσασα, υπερφυῶς ἐν
σαρκί, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, τούτον σὺν τοῖς Ἁγίοις, Ἀποστόλοις δυσώπει,
δοῦναι τὴν οἰκουμένην, ἰλασμόν καὶ εἰρήνην, καὶ πάσιν ἡμῖν πρό τέλους, βίου

διόρθωσιν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον

Αδιστάκτω τή πίστει ο Αθλοφόρος Χριστού, τών τυράννων τά θράση καταβαλὼν ἀνδρικῶς, ἀθλητικῶς τόν πονηρόν κατεπάλαισε, καί τών βασάνων ἀμοιβήν, τήν τών θαυμάτων παροχήν, ἐδέξατο ἐκ τοῦ μόνου, Θεοῦ τοῦ ἀγωνοθέτου, ὡ καί πρεσβεύει ἐλεηθῆναι ἡμάς.

Δόξα... Τό αὐτο

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τών προστρεχόντων εἰς σε, χαίρε ἀχείμαστε λιμήν καί ἀπειρόγαμε, ἡ τεκούσα ἐν σαρκί, τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ἐλλίπης, ὑπέρ τών ἀνυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν τοκόν σου.

Μετά τόν Πολυέλεον, Κάθισμα

Ἦχος γ'
Τήν ωραιότητα

Τόν συμπαθέστατον, Κυρίου Μάρτυρα, ἐκδυσωπούμέν σε πιστῶς Δημήτριε, ρύσαι ἡμάς παντοδαπῶν, κινδύνων ἐπερχομένων, ἴσαι ψυχῶν ἡμῶν, καί σωμάτων τά τραύματα, θραύσον τά φρυάγματα, τών ἐχθρῶν ἡμῶν Ἄγιε, εἰρήνευσον ἡμῶν τήν ζωήν, ὅπως αἰεὶ σε δοξάζωμεν.

Δόξα... Τό αὐτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεομακάριστε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, τήν ἀσθενούσαν μου, ψυχὴν θεράπευσον, ὅτι συνέχομαι πολλοῖς, ἐν πταίσμασι Θεοτόκε, ὅθεν καί κραυγάζω σοι, στεναγμῷ τῆς καρδίας μου. Δέξαι με πανάχραντε, τόν πολλά ἀμαρτήσαντα, ἵνα ἐν παρρησίᾳ κραυγάζω σοι. Χαίρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τό α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οἱ Ἀναβαθμοί Ἀντίφωνον Α'

Ἐκ νεότητός μου πολλά πολεμεῖ με πάθη, ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβοῦ, καί σώσον Σωτήρ μου.

Οἱ μισούντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρί ἐσσεσθε ἀπεξηραμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Ἀγίῳ Πνεύματι πάσα ψυχὴ ζωοῦται, καί καθάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Θαυμαστός ο Θεός εν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ο Θεός Ἰσραήλ αὐτός δώσει δύναμιν καί κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ο Θεός.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς εν τῇ γῇ αὐτοῦ εθαυμάστωμεν πάντα τὰ θέλημα αὐτοῦ εν αὐτοῖς.

Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον. Ο Ν'

Δόξα... Ταῖς τοῦ Αθλοφόρου

Καί νύν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Καί τό ιδιόμελον Ἦχος β'

Εἰς τὰ υπερκόσμια σκηνώματα, τό πνεύμά σου Δημήτριε Μάρτυς σοφέ, Χριστός ο Θεός προσήκατο αμώμητον, σύ γάρ τῆς Τριάδος γέγονας υπέρμαχος, εν τῷ σταδίῳ ἀνδρείως ἐναθλήσας ὡς ἀδάμας στερρός, λογχευθεῖς δέ τήν πλευράν, τήν ἀκήρατόν σου πανσεβάσμιε, μιμούμενος τόν ἐπί ξύλου τανυσθέντα, εἰς σωτηρίαν παντός τοῦ κόσμου, τῶν θαυμάτων εἴληφας τήν ἐνέργειαν, ἀνθρώποις παρέχων τάς ἰάσεις ἀφθόνως. Διό σου σήμερον, τήν κοίμησιν εορτάζοντες, ἐπαξίως δοξάζομεν, τόν σέ δοξάσαντα Κύριον.

Εἶτα οἱ Κανόνες, ο μέν τοῦ σεισμοῦ μετά τῶν Εἰρμῶν εἰς ς' οἱ δέ δύο τοῦ Ἁγίου εἰς η'. Ο Κανὼν τοῦ σεισμοῦ, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

ὦ Χριστέ, τῆς γῆς τόν κλόνον παύσον τάχος. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β' Ο Εἰρμός

«Ὡς εν ἠπείρῳ πεζευσας ο Ἰσραήλ, εν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τόν διώκτην Φαραῶ, καθορών ποντούμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ὠδήν ἐβόα ἀσωμεν».

Ὡς φοβερά ἡ οργή σου, ἐξ ἧς ἡμᾶς, ἐλυτρώσω Κύριε, μή συγχώσας εν τῇ γῇ, ἅπαν τό ἀνάστημα ἡμῶν, εὐχαρίστως σε διό αἰεὶ δοξάζομεν.

Χαίρων αἰεὶ καθ' ἐκάστην τῇ παντελεῖ, διορθώσει Δέσποτα, ὡς περ φύλλον εὐτελές, διασεῖεις ἅπασαν τήν γῆν, εἰς τόν φόβον σου πιστοῦς στηρίζων ἡμᾶς.

Ρύσαι σεισμοῦ βαρυτάτου πάντας ἡμᾶς, καί μή δώης Κύριε, ἀπολέσθαι παντελῶς, τήν. κληρονομίαν σου πολλοῖς, παροργίζουσιν κακοῖς σέ τόν μακρόθυμον.

Θεοτοκίον

Ικετευτικώς σοι βοώμεν Μήτηρ Θεού, τά συνήθη σπλάγχνα σου, επί πόλιν και λαόν, συμπαθώς δεικνύουσα σεισμού, βαρυτάτου καί φθοράς ημάς απάλλαξον.

Τού Αγίου πρώτος Κανών, έχων Ακροστιχίδα.

Τώ καλλινίκω προσλαλώ Δημητρίω.

Θεοφάνους

Ωδή α' Ἦχος δ'
Θαλάσσης, τό ερυθραίον

Τόν θεῖον, τού μαρτυρίου στέφανον, αναδησάμενος, περί Θεόν χορεύεις αστραπαῖς, ταῖς ἐκείθεν λαμπόμενος, καί φωτισμού πληρούμενος, Μάρτυς αοίδιμε Δημήτριε.

Ως όντα, τής αληθείας Μάρτυρα, καί μέχρις αίματος, ηγωνισμένον Μάκαρ καρτερώς, σταθηράν τε τήν ένστασιν, πρός τούς αγώνας δείξαντα, σέ ο Δεσπότης προσεδέξατο.

Κακίας, τόν ευρετήν κατέρραξας, πρός γήν Δημήτριε, μαρτυρική σου λόγχη καθελών, θεϊκής αγαθότητος, ταῖς υπέρ νούν δυνάμεσιν, εις τούτο Μάκαρ δυναμούμενος.

Θεοτοκίον

Αμήτωρ, καθ' ό Θεός τό πρότερον, υπάρχων γέγονε, τό καθ' ημάς απάτωρ ο εκ σου, Θεοτόκε πανύμνητε, σάρκα λαβων καθ' ένωσιν, τήν υπέρ λόγον καί διάνοιαν.

Δεύτερος Κανών, ού η Ακροστιχίς.

Μύρω νοητώ προσπλακείς, μύρον γίνη.

Εν δέ τοῖς Θεοτοκίοις

Φιλοθέου

Ποίημά εστιν ούτος τού Αγιωτάτου καί οικουμενικού Πατριάρχου κυρίου Φιλοθέου, υπόθεσιν έχων εγκωμίων ομού καί δεήσεως τό ιερόν αυτού μύρον.

Ωδή α' Ἦχος ο αυτός
Ανοίξω τό στόμα μου

Μερίς μου Δημήτριε, καί δόξα θεία γεγέννησαι, τής μάνδρας γάρ πρόβατον, καγω τής φίλης σου, διό δέξαι μου, τόν ύμνον στεφηφόρε, κροτούντα τού μύρου σου, τήν χάριν σήμερον.

Υπήλθες Δημήτριε, λαμπρώς Μαρτύρων τό στάδιον, ελαίω αλείψας σου, τών αρετών τήν ψυχήν, καινῶ τρόπῳ δέ, πεσών νικάς γενναίε, καί μύρου τό σωμά σου, κρήνην ανέδειξας.

Ρευμάτων βορβόρου με, καί δυσωδίας Δημήτριε, απόσμηξον δέομαι, τών ακαθάρτων παθών, καί τῷ μύρῳ σου, λαμπρώς ευωδιάσας, Χριστοῦ μύρου ποίησον, ἄξιον σκήνωμα.

Ὡς μύρον μὲν ἔφησε, Δαυῖδ ὁ θεῖος ἐν Πνευματι, τήν ἔνωσιν Ἐνδοξε, τών ἀδελφών τήν τεεπνήν, τά δέ μύρα σου, σοφέ τήν νέαν κτίσιν, συνάγει πρὸς ἔνωσιν, μύρου τοῦ κρείττονος.

Θεοτοκίον

Φανείσαν Πανάμωμε, μύρου τοῦ θεοῦ ἀλάβαστρον, καί σκεύος ἐξαίρετον, τῆς εὐωδίας Χριστοῦ, ἱκετεύω σε, παθών τῆς δυσωδίας, βορβόρου τε λύτρωσαι, τῆς αμαρτίας με.

Καταβασία

Ἀνοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καί ἄσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Τοῦ σεισμοῦ

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε Ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τών πιστῶν σου Ἀγαθέ, καί στερεώσας ἡμάς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου».

Ἡ γῆ μαστίζεται ἡμῶν, κακῶς διακειμένων, καί αἰεὶ τήν οργήν σου, συγκινούντων καθ' ἡμῶν, οἰκτίρμον Παμβασιλεύ, ἀλλά φείσαι, Δέσποτα τών δούλων σου.

Συσσείσας Κύριε τήν γῆν, ἐστερέωσας πάλιν, νοθετῶν ἐπιστρέφων, τήν ἀσθένειαν ἡμῶν, στηρίζεσθαι ἐν τῷ σώ, θείῳ φόβῳ, θέλων υπεράγαθε.

Γεννώσας θάνατον πικρόν, καί σεισμούς βαρυτάτους, καί πληγὰς ἀνηκέστους, αμαρτίας ἀδελφοί, ἐκφύγωμεν καί Θεόν, μετανοίας, τρόποις ἐκμειλίξωμεν.

Θεοτοκίον

Ἡ μόνη οὔσα ἀγαθή, τόν πανάγαθον Λόγον, ἐκτενῶς ἐκδυσώπει, τῆς παρούσης τοῦ σεισμοῦ, ρυσθῆναι πάντας οργῆς, Θεοτόκε, ἀχραντε δεόμεθα.

Τοῦ Ἁγίου πρώτος Κανὼν. Ευφραίνεται ἐπὶ σοί.

Λελόγισται παρ' οὐδέν, τό τών τυράννων παρά σοί πρόσταγμα, τόν τοῦ Θεοῦ Λόγον γάρ, πάντων Ἀθλοφόρε προέκρινας.

Λυχνία φωτειδής, τού Μαρτυρίου εν σκηνή γέγονας, θείω φωτί λάμπουσα.
Μάρτυς Αθλοφόρε Δημήτριε.

Θεοτοκίον

Ιώμενος τήν μορφήν, τήν σαθρωθείσαν τών βροτών Πάναγνε, ταύτην εκ σου
ενδύεται, μείνας όπερ ήν ο φιλόανθρωπος.

Δεύτερος Κανών

Τούς σούς υμνολόγους

Ναμάτων επέβης ζωηρύτων, Βαπτίσματι θείω καθαρθείς αίματι, δέ
λουσάμενος, μαρτυρικώ Δημήτριε, κρίσιν καινήν τετέλεκας, πηγή τών μύρων
γενόμενος.

Ο μέγας φρουρός Θεσσαλονίκης, ως μέγας Κυρίου ποταμός, τέρπεις
λαμπρώς τήν πόλιν σου, τού μύρου τοίς ορμήμασιν, ως θεία δέ σκηνώματα,
καθαγιάζεις τά σύμπαντα.

Η πόλις σου Μάρτυς ως περ κρήνη, ναμάτων οράται ζωτικών, ως ρεύματα τά
μύρα σου, ποταμηδόν προχέουσα, θαλάσσας τών αιρέσεων, καί τών παθών
κατακλύζοντα.

Τό μύρον Χριστός εν τή ψυχή σου, Δημήτριε ρεύσαν νοητώς, ως χείλεσι σοίς
μέλεσι, μύρου πηγήν εξέχεε, τής χάριτος τού Πνεύματος, σεπτόν δεικνύων σε
σκήνωμα.

Θεοτοκίον

Ιδού η Παρθένος ανακράζει, τώ πάντων Δεσπότη καί Υιώ. Καλός εί ο
Νυμφίος μου, ιδού καλός ωραίός τε, εις τήν οσμήν τού μύρου σου, σπουδή
δραμούμαι οπίσω σου.

Καταβασία

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον
συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου,
στεφάνων δόξης αξίωσον.

Κάθισμα τού Αγίου

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λογον

Ευσεβείας τοίς τρόποις κατά, πλουτών, ασεβείας τήν πλάνην καταβαλών,
Μάρτυς κατεπάτησας, τών τυράννων τά θράση, καί τώ θείω πόθω, τόν νούν
πυρπολούμενος, τών ειδώλων τήν πλάνην, εις χάος εβύθισας. όθεν επαξίως,
αμοιβήν τών αγώνων, εδέξω τά θαύματα, καί πηγάζεις ιάματα, Αθλοφόρε
Δημήτριε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι,
τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Ἐτερον τοῦ Αγίου

Βασιλεῖ τῶν αἰώνων ευαρεστών, βασιλέως ανόμου πάσαν βουλήν, ἐξέκλινας Ἐνδοξε, καί γλυπτοῖς οὐκ ἐπέθυσας, διὰ τοῦτο θύμα, σαυτὸν προσενήνοχας, τῷ τυθέντι Λόγω αθλήσας στερρότατα, ὅθεν καὶ τῇ λόγχῃ, τὴν πλευράν ἐξωρύχθης, τὰ πάθη ἰώμενος, τῶν πιστῶς προσιόντων σοι, Αθλοφόρε Δημήτριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νύν... Τοῦ Σεισμοῦ

Ἦχος δ'

Ο υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τῆς ἐπελθούσης σου οργῆς ἀφορήτου, ὅτι ἠλέησας ἡμᾶς καὶ ἐρρύσω, φιλανθρωπίας πέλαγος δεικνύων Χριστέ, νύν ευχαριστούμέν σοι, παιδευθέντες ἐκκλίνειν, ἀπὸ τῶν κακῶν ἡμῶν, τῶν ἡμᾶς θανατούντων. Ἀλλ' ἐπιβλέψας οἰκτερον ἡμᾶς, ταῖς ἱκεσίαις Σωτὴρ τῆς τεκούσης σε.

Τοῦ σεισμοῦ

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Χριστὸς μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα».

Σαλεύεις Κύριε, τὴν γῆν βουλόμενος, ἐδρασμῷ ἀληθείας πάντας ἡμᾶς, Δέσποτα στηρίζεσθαι, σαλευομένους προσβολαῖς, τοῦ δολίου πολεμήτορος.

Τῇ θεῖᾳ νεύσει σου, κλονεῖς τὰ σύμπαντα, καὶ δονεῖς τὰς καρδίας τῶν ἐπὶ γῆς, κατοικούντων Δέσποτα, τῆς οὖν δικαίας σου οργῆς, ἄνες Κύριε τὰ κύματα.

Ουδόλως ἔχοντας, εἰς νοῦν τὸν φόβον σου, ἐκφοβεῖς τὴν Κινήσει πάσης τῆς γῆς, μόνε ευσυμπάθητε, ἀλλὰ συνήθως ἐφ' ἡμᾶς, τὰ ἐλέη σου θαυμάστωσον.

Θεοτοκίον

Ναόν σε Δέσποινα, Θεοῦ γινώσκοντες, ἐν ἀγίῳ ναῷ σου χεῖρας οἰκτρᾶς, αἶρομεν εἰς δέησιν, ἴδε τὴν κάκωσιν ἡμῶν, καὶ παράσχου σὴν βοήθειαν.

Τοῦ Αγίου πρώτος Κανὼν

Επαρθέντα σε ἰδούσα

Νενικηκοτα τό ψεύδος τῆς ἀσεβείας, ὁ τοῦ Θεοῦ πανύψιστος, Θεώμενος Λόγος, δόξη, ἐστεφάνωσε, Δημήτριε ψάλλοντα. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰθυνόμενος παλάμη τῇ ζωηφόρῳ, πρὸς τοὺς λειμῶνας ἐφθασας, τοὺς γαληνοτάτους, ἐνθα νύν γηθόμενος, κραυγάζεις Δημήτριε. Δοξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κατὰ τῆς πλάνης τό τρόπαιον ἀναστήσας, νικητικὸν διάδημα, τῆς δικαιοσύνης, εἴληφας Δημήτριε, κραυγάζων τῷ Κτίστῃ σου. Δόξα τῇ δυνάμει

σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ὡς τῶν κτισμάτων απάντων ιερωτέρα, Μήτηρ Θεοῦ γενέσθαι, μόνη ηξιώθης, τούτον γάρ γεννήσασα, τόν κοσμον εφώτισας, τῆς θεογνωσίας τή χάριτι.

Δεύτερος Κανών

Τήν ανεξιχνίαστον

Ὡριμον ὡς βότρυν σε μάκαρ Χριστός, θείας ἐξ ἀμπέλου δρεψάμενος, ἐναποθλίβει, Μαρτυρίου τοῖς ληνοῖς, τό καταρρεύσαν γλεύκος δέ, μύρου θείαν βρύσιν εὐργάσατο.

Πού μένεις Νυμφίε μου; πού τήν σκηνήν, σοῦ ἐν μεσημβρία κατέπηξας; ὁ στεφανίτης, ἀνεβόα τῷ Χριστῷ, εἰς τήν ὁσμήν τῶν μύρων σου, μυρον ἐκδραμούμαι ληψόμενος.

Ρεύματα Δημήτριε πλάνης δεινῆς, κλύσας τῶν ἰαμάτων σου ρεύμασιν, ἀμαρτιῶν μου, καί παθῶν τούς ποταμούς, εἰς τέλος ἀποξήρανον, μύρων σου τοῖς ρευμασι δέομαι.

Θεοτοκίον

Λέγε μοι Νυμφίε μου, λέγε τρανῶς. Πού ποτε ποιμαίνεις τά προβατα; ἡ Νύμφη κράζει, τῷ Νυμφίῳ καί υἱῷ, ἡ ὁσμή γάρ τῶν μύρων σου, πάντας τούς φιλοῦντάς σε εἰλκυσεν.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Υψίστου, ὁ Προφήτης, Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῦ σεισμοῦ

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ, τάς τῶν ὀρθριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σέ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τόν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενος».

Καί σύ καρδιά σείσθητι νύν, βλέπουσα Θεοῦ τήν ἀπειλήν, ἐπικειμένην καί βόησον. Φείσαι τοῦ λαοῦ σου Δέσποτα Κύριε, καί παύσον τήν δικαίαν ὀργήν σου εὐσπλαγχνε.

Λαόν καί πόλιν ἤν περ τῷ σώ, αἵματι ἐκτήσω Ἰησοῦ, μή παραδῶς εἰς ἀπώλειαν, ἐν τῷ συνταράσσειν τήν γῆν σεισμῷ φοβερώ, χορός τῶν Ἀποστόλων καθικετεύει σε.

Ὁδοὺς σου Δέσποτα τάς ὀρθάς, γνώμη υπεκκλίνοντες στρεβλή, εἰς ἀγανάκτησιν τρέπομεν, σέ τόν συμπαθῆ τε καί ἀμνησικάκον, ἀλλ' ἰλεως

οικτίρμον γενού τοῖς δούλοις σου.

Θεοτοκίον

Νύν βοηθείας ἤλθεν καιρός, νύν καταλλαγῆς χρεία Ἀγνή, πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, ὅπως οἰκτειρήσῃ προσκεκρουκότας ἡμᾶς, καὶ τῆς επικειμένης οργῆς λυτρώσῃται.

Τοῦ Ἀγίου πρῶτος Κανὼν

Σὺ Κύριέ μου φῶς

Πύρ πόθου θεϊκοῦ, ἐν καρδίᾳ δεξάμενος, πύρ ἐσβέσας τῆς αθέου, τῶν εἰδώλων μανίας, αοίδιμε Δημήτριε.

Ρυόμενος ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων ἐπίφανον, Δημήτριε ταῖς εὐχαῖς σου, περισκέπων τοὺς πίστει, καὶ πόθῳ εὐφημούντάς σε.

Οἱ πίστει πρὸς τό σόν, ἐπειγόμενοι τέμενος, Δημήτριε νοσημάτων, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, συντόμως ἀπαλλάττονται.

Θεοτοκίον

Ο Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Πατρί ὁμοούσιος, σὸς γίνεται θεομήτορ, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, Υἱός σοι ὁμοούσιος.

Δεύτερος Κανὼν

Εξέστη τὰ σύμπαντα

Ο μέγας ἐν Μάρτυσι, Δημήτριος τοῖς αἵμασιν, ἰδρώτας κεράσας τῶν αγώνων, μύρον τό θεῖον ἡμῖν ἐσκεύασε, πυρί τῷ τοῦ Πνεύματος καλῶς, ἐψήσας τό φάρμακον, εἰς ψυχῶν καινήν κάθαρσιν.

Σωμάτων τὰ τραύματα, καὶ τῶν ψυχῶν Δημήτριε, ὥς περ ἀντιδότην δραστηρίῳ, μύρῳ καθαίρεις τῷ ἐκ τοῦ τάφου σου, ἰὸν ἀποπλύνων νοητόν, ζήλῳ τοῦ Δεσπότη σου, σταλαγμοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Πυρός ἐνεργέστερον, τό μυρον σου Δημήτριε, πάσαν διατρέχον Ἐκκλησίαν, βλυζει πηγάζει, ζεῖ τε καὶ δρᾷ μυστικῶς, τοῖς πίστει προστρέχουσιν αὐτῷ, φλέγον τὰ νοσήματα, καὶ διώκον τοὺς δαίμονας.

Θεοτοκίον

Ο Λόγος ἐν μήτρᾳ σου, Κόρη σκηνώσας εἰργασται, ταύτην μυροθήκην καινοῦ μύρου, ὅθεν Παρθένε Ἀγίων θεῶν ψυχαί, ὀπίσω σου ἔδραμον θερμῶς. Εἰ καλή βοῶσαί σοι, εἰ καλή Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία

Εξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῖᾳ δόξῃ σου, σύ γάρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἐσχες ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πάσι τοῖς υμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Τού σεισμού Ωδή ς' Ο Ειρμος

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι. Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Ουκ έχοντες Δέσποτα, παρρησίαν δυσωπείν, οι ταπεινοί τό ύψος σου, τούς εκλεκτούς Αγγέλους σου εις θερμήν, κινούμεν παράκλησιν, δι' αυτών τής οργής σου εξελού ημάς.

Νύν έγνωνεν Κύριε, ως ηθέλησας ημάς, καί ουδαμώς συνέχωσας, υπό τήν γήν συμπτώμασιν χαλεποίς, πολλά πλημμελήσαντας, ευχαρίστως διό σε μεγαλύνομεν.

Προστάττεις σαλεύεσθαι, τά θεμέλια τής γής, όπως ημείς παυσώμεθα, οι ταπεινοί σαλεύεσθαι αρετών, τής κρείττονος στάσεως, καί τώ φόβω σου Λόγε στηριζώμεθα.

Θεοτοκίον

Αγία Θεόνυμφε, απορούμενον νυνί, τόν σόν λαόν οικτείρησον, καί μητρικαίς πρεσβείαις τήν καθ' ημών, Θεού αγανάκτησιν, μεταποιήσον τάχος δυσωπούμέν σε.

Τού Αγίου πρώτος Κανών

Θύσω σοι, μετα φωνής

Συμφώνως, συνελθόντες υμνούμεν Δημήτριε, τήν φωτοφόρον σου μνήμην, καί θαυμάτων πλήρη καί χαρισμάτων, τού Αγίου, καί σεπτού παμμακάριστε Πνεύματος.

Λύσόν μου, τάς σειράς τών πταισμάτων πρεσβείαις σου, ως γάρ αήττητος Μάρτυς, παρρησίαν έχεις πρός τόν Δεσπότην, καί γενού μοι, καταφυγή καί σκέπη Δημήτριε.

Θεοτοκίον

Άσπιλον, τών ακανθών εν μέσω ευράμενος, ως καθαρώτατον κρίνον, καί κοιλάδων άνθος ώ θεομήτορ, ο νυμφίος, εν τή γαστρί σου Λόγον εσκήνωσεν.

Δεύτερος Κανών

Τήν Θείαν ταύτην

Λουτρόν τού θείου Βαπτίσματος, λουσάμενος εχρίσθης Αοίδιμε, μύρω τού Πνεύματος. ό τηρηθέν σοι αμόλυντον, τής σής πλευράς τό αίμα, μύρον ειργάσατο.

Ανάστα δεύρο πλησίον μου, ψυχή τού Δημητρίου προσφθέγγεται, νυμφίος Κύριος, οίκον τού νάρδου εισέλθωμεν, καί τής οσμής τού μύρου μου

μεταλάβωμεν.

Καινά Δημήτριε κράζει σοι, νυμφίος ο Χριστός τά τελούμενα, ο χειμών λέλυται, δέυρο, τό ρόδον εξήνθησεν, εις τήν οσμήν ως φίλος, δράμε τών μύρων μου.

Εγώ φησίν ο ερώμενος, εγώ Νυμφίε σπεύδω οπίσω σου, οσμή γάρ μύρων σου, πάντων τών μύρων υπέρκειται, ήτις ημών τό αίμα μύρον ειργάσατο.

Θεοτοκίον

Θανάτω θάνατος λέλυται, ζωή από τού τάφου ανέτειλε, τώ ξένω τόκω σου, νόμων λυθέντων των φύσεων. Μαρτύρων δέ τό αίμα, μύρον γεγένηται.

Καταβασία

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον αυτόμελον

Ήχος β'

Τοίς τών ιαμάτων σου ρείθροις Δημήτριε, τήν Εκκλησίαν Θεός επορφύρωσεν, ο δούς σοι τό κράτος αήτητον, καί περιέπων τήν πόλιν σου άτρωτον, αυτής γάρ υπάρχεις τό στήριγμα.

Ο Οίκος

Τύτον τόν μέγαν, πάντες συμφώνως οι πιστοί συνελθόντες, ως οπλίτην Χριστού καί Μάρτυρα τιμήσωμεν, εν ωδαίς καί ύμνοις αναβοώντες τώ Δεσπότῃ καί Κτίστῃ τής οικουμένης. Ρύσαι ημάς τού σεισμού τής ανάγκης φιλάνθρωπε, πρεσβείαις τής Θεοτόκου καί πάντων τών Αγίων Μαρτύρων. εις σέ γάρ ελπίζομεν, τού ρυσθήναι κινδυνων καί θλίψεων, ότι σύ υπάρχεις ημών τό στήριγμα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου καί Ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τού Μυροβλύτου, καί θαυματουργού.

Στίχοι

Δημήτριον νύπτουσι λόγχοι Χριστέ μου,
Ζηλούντα πλευράς λογχονύκτου σής πάθος.
Εικοστή μελίοι Δημήτριον έκτε ανείλον.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Μάρτυρες Αρτεμίδωρος καί Βασίλειος, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Αρτεμίδωρος, ώ τέλους ψήφος ξίφος,
Σύναθλον ειχε Βασίλειον πρός ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Μάρτυς Λεππίνα κατά γής συρομένη, τελειούται.

Στίχοι

Εν γή συρείσα χερσί δυσσεβοφρόνων,
Αφήκεν εις γήν Λεπτίνα σαρκός πάχος.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Γλύκων ξίφει τελειούται.

Στίχοι

Ξίφει προτείνας Μάρτυς αυχένα Γλύκων,
Σπονδήν γλυκείαν αίμά σου Χριστώ χέεις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού μεγάλου καί φρικώδους σεισμού.

Στίχοι

Έσεισας, αλλ' έσωσας αύθις γήν Λόγε.
Τής σής γάρ οργής οικτός εστι τό πλέον.

Τού σεισμού

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς Οσίοις Παισί, τούς
Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν.
Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Υπερύμνητος εί Κύριε μακρόθυμε, ότι ουκ εθανάτωσας, τούς οικέτας σου,
σπαραγμώ καί κλόνω φοβερώ, τής γής, αλλ' εφόβησας ζητών, τό επιστρέψαι
τών κακών, καί ζήσαι πάντας ημάς.

Στεναγμόν από καρδίας αναπέμψωμεν, καί δάκρυα προχέωμεν, όπως ίλεων
τόν Δεσπότην, εύρωμεν Χριστόν, εκτρίψαι σεισμώ πάντας ημάς, διά πληθύν
αμαρτιών, επαπειλούντα δεινώς.

Οίμοι! κράζωμεν, καί χείρας εκπετάσσωμεν, πρός τόν Θεόν τόν ύψιστον, καί
παυσώμεθα τού λοιπού, ποιείν τό πονηρόν, ιδού ο Σωτήρ αγανακτών,
σαλεύει άπασαν τήν γήν, στηρίξαι θέλων ημάς.

Θεοτοκίον

Νεύσον άχραντε, σωθήναι τούς οικέτας σου, απολεσθήναι μέλλοντας, εν
οργή Θεού, καί θυμώ μεγάλω καί φρικτώ, τής νύν επελθούσης απειλής, διά τό
πλήθος τών πολλών, αμαρτημάτων ημών.

Τού Αγίου Κανών πρώτος

Εν τή καμίνω

Λελαμπρυσμένος, τή θεία δόξη καί τή χάριτι, Μάρτυς αθλοφόρε, λάμπεις
φωτοειδώς, καί φωτίζεις τούς κραυγάζοντας. Ευλογημένος εί εν τώ ναώ τής
δόξης σου Κύριε.

Ως πορφυρίδι, κεκοσμημένος τώ σώ αίματι, έχων αντί σκήπτρου Ένδοξε τόν

Σταυρόν, τώ Χριστώ συμβασιλεύεις νύν, Ευλογημένος εί ο Θεός μου, κραυγάζων καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Δεδοξασμένη, πεφωτισμένη Μητροπάρθενε, πάντας τούς τιμώντάς σε τήν παναληθή, Θεοτόκον περιφρούρησον, ευλογημένη σύ εν γυναιξίν, υπάρχουσα Δέσποινα.

Κανων δεύτερος

Ουκ ελάτρευσαν

Ιερουργήσας τό αίμά σου Δημήτριε, σπείσας πανάριστε, τώ Βασιλεί τού παντός, πλευράν δέ λελόγχευσαι, τούτον μιμούμενος, όθεν δίδωσι, τήν αμοιβήν κατάλληλον, μύρον άλλοις δεδειχώς σε.

Σεσωμάτῳται τό μύρον τό ουράνιον, Χριστός ο κυριος, διά φιλίαν βροτών, αυτόν δέ Δημήτριος, φιλήσας άριστα, χριστός γίνεται, μύρω καινώ χρισάμενος, καί σαρκός εκβλύζει μυρα.

Μύρω χρίσας με Χριστός αγαλλιάσεως, δουλείας έλυσε, καί τυραννίδος πικράς, αλλ' αύθις δεδούλωμαι, αισχίσταις πράξεσιν, ελευθέρωσον, αισχράς δουλείας Άγιε, σου τώ μύρω καταχρίσας.

Θεοτοκίον

Εκλεξάμενος νυμφίος ο ωραίος σε, Παρθένε Δέσποινα, τών γηγενών εκ φυλής, λαμπρώς παρεστήσατο, εκ δεξιών αυτού, Δεύρο Νύμφη μου, από Λιβάνου λέγων σοι, δεύρο Νύμφη μου καί Μήτερ.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν; ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Τού σεισμού Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς, Χριστέ μόνω τώ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Τής δικαίας σου ταύτης οργής φιλόανθρωπε, επελθούσης αθρόως συνεταράχθημεν, καί απελπισμώ παντελεί συνεσχέθημεν, προσαγανακτούντα, ορώντες καθ' ημών σε.

Ανατείνωμεν χείρας πιστοί καί όμματα, πρός τόν μόνον Δεσπότην σώζειν δυνάμενον, κράζοντες. Χριστέ, τόν θυμόν σου απόστρεψον, αφ' ημών ταχέως, φιλόανθρωπος υπάρχων.

Χιλιάδες Αγγέλων, Μαρτύρων σύλλογος, Προφητών Αποστόλων, Οσίων.

Ιεραρχών, άγιος χορός, ικετεύει σε Δέσποτα. Φείσαι τού λαού σου, τού τεταπεινωμένου.

Ο γινώσκων Οικτίρμον τό ασθενές ημών, καί ευόλισθον πάντη καί αδιόρθωτον, άνες τήν οργήν, καί τόν τάραχον κόπασον, καί τώ σώ ελέει, οικτείρησον τόν κοσμον.

Θεοτοκίον

Συμπαθής Θεοτόκε τόν ευσυμπάθητον, η τεκούσα Σωτήρα, ίδε τήν κάκωσιν, καί τόν στεναγμόν τού λαού σου, καί τάχυνον, τού παρακαλέσαι, ημάς οικτειρηθήναι.

Τού Αγίου Κανών πρώτος

Χείρας εκπετάσας

Ημαύρωσας πάσαν τού εχθρού, μανίαν ένδοξε, καί τά παλαίσματα, τήν ακαθαίρετον δύναμιν, τού Χριστού περιζωσάμενος, καί νικηφόρος γεγονώς, Μάρτυς Δημήτριε, ανεβόας. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Μαρτύρων ευστάθειαν δεικνύς, Μαρτύρων εύκλειαν έσχες Δημήτριε, λουτρόν λουσάμενος άγιον, ό δευτέραις ου μολύνεται, αμαρτημάτων προσβολαίς, λόγχη νυττόμενος, καί κραυγάζων. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Η τών θαυμασίων πληθύς, τήν υπέρ νούν δωρεάν, ήν σου παρέσχε. Χριστός τοίς πάσιν Ένδοξε δείκνυσι, καί η χάρις τών ίάσεων, τήν υπέρ λόγον σοι σαφώς, χάριν κηρύττει ημίν, τοίς βοώσι. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Τήν μόνην εν πάσαις ταίς γενεαίς, Παρθενομήτορα, καί Θεοτόκον Αγνήν υμνολογήσωμεν, αυτή γάρ, σωτηρίας ημίν πρόξενος, ώς τόν τού κόσμου Λυτρωτήν, Λόγον γεννήσαντα, ώ βοώμεν. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν κυριον.

Κανών δεύτερος

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω

Υψώσας Χριστόν εν Εκκλησία, αλήθειαν σου ο λάρυγξ εμελέτησε, στόμα σόν λελάληκε, σοφίας τά ρήματα, τών αρωμάτων ώφθησαν αι σιαγόνες σου, φιάλαι, διά τούτο Χριστός σε, μύρου θείου κρήνην, ανέδειξε τώ κόσμω.

Ρημάτων ισχύν σου Στεφηφόρε, ως βέλη τού δυνατού ο σός αντίπαλος, φρίττων ανά χείρας σου, πορρωθεν στρεφόμενα, σου τήν πλευράν ανώρυξεν, μυρίω δόρατι, ή μύρων αναδούσα θαλάσσας, ως τούς Αιγυπτίους αυτόν καταβαπτίζει.

Ο μέγας φρουρός θεσσαλονίκης, ο ρύστης εν τοίς κινδύνοις ο εξαίρετος, πρόμαχος ο κράτιστος, πάσης Εκκλησίας τε, οία πατήρ φιλόστοργος, τοίς τέκνοις δίδωσι, θηλήν αυξητικήν ψυχοτρόφον, τήν πλευράν ως γάλα, τό

μύρον χορηγούσαν.

Νόσων καὶ δεινῶν αρρωστημάτων, δαιμόνων επιβουλῆς τε σύ διέσωσας, μέγιστε Δημήτριε, μύρου ταῖς αρδείαις σου, τὴν πατρικὴν οἰκίαν μοι, ἥν περ ἐφίλησας, τιμῶν τὴν ἀρετὴν τῶν τεκόντων, οἷς ἡμᾶς συνάπτοις, υμνοῦντάς σου τὴν χάριν.

Θεοτοκίον

Ὅλβον σε κοινόν, ὦ Θεοτόκε, καὶ δόξαν οἱ σέ τιμῶντες πάντες ἔχοντες, πίστει σοι προστρέχομεν, πόθῳ σου δεόμενοι, τῆς αδοξίας λύτρωσαι, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι, τρυφῆς τῆς αἰωνίου καὶ δόξης, ἐν σκηναῖς Δικαίων, ἡμᾶς καταξιούσα.

Καταβασία

Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δέ ενεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἀπάσαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον υμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ σεισμοῦ Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμος

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμά Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δέ Πάναγνε, ὠράθῃ βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, Στρατιαῖς σέ μακαρίζομεν».

Ἰδοὺ οἱ πάντες ἡμεῖς ἐπταίσαμεν, καὶ φοβερῶς ἡ γῆ μηδὲν σφαλείσα κολάζεται, νοθετῶν γάρ ἡμᾶς ὁ φιλόανθρωπος, ὅλην αὐτὴν σαλεύει, λάβωμεν αἴσθησιν, καὶ τῆς σωτηρίας ἐαυτῶν ἐπιμελώμεθα.

Ὡρῶν καὶ χρόνων ὑπάρχων Κύριος, μὴ ῥοπή ἠθέλησας ἐκτρίψαι τοὺς δούλους σου, ὑπὸ δέ τῆς πολλῆς εὐσπλαγχνίας σου, Δέσποτα ἐκωλύθης, εὐχαριστούμέν σοι, οἱ ἀναπολόγητοι ἡμεῖς, μόνε φιλόθρωπε.

Σεισμοῦ μαχαίρας, πικρὰς αλώσεως, καὶ ἐθνικῆς Χριστέ ἐπιδρομῆς καὶ συμπτώσεως, καὶ λιμοῦ καὶ λοιμοῦ καὶ κακώσεως, πάσης ἄλλης οἰκτίρμον, ρύσαι τὴν πόλιν σου, ἀπάσαν τε χώραν, τῶν πιστῶς υμνολογούντων σε.

Ἡ γῆ ἀγλώσσωσ βοᾷ στενάζουσα, τί με κακοῖς μαινέτε πολλοῖς πάντες ἄνθρωποι; καὶ ὑμῶν ὁ Δεσπότης φειδόμενος, ὅλην ἐμέ μαστίζει, λάβετε αἴσθησιν, καὶ ἐν μετανοίᾳ, τόν Θεόν ἐξιλεώσασθε.

Θεοτοκίον

Φθοράν τῷ τίκτειν μὴ υπομείνασα, πάσης φθοράς Παρθένε ἐξελοῦ ἡμᾶς ἀπαντας, καὶ σεισμοῦ βαρυτάτου καὶ θλίψεως, παύουσα τοῦ Δεσπότης τὴν ἀγανάκτησιν, ταῖς σαῖς μητρικαῖς καταλλαγαῖς θεοχαρίτωτε.

Τοῦ Ἁγίου Κανῶν πρῶτος

Λίθος αχειρότμητος

Ρήξον τά δεσμά τών πταισμάτων, τών σέ υμνούντων Αθλοφόρε, παύσον τών παθών τās προσβολάς, τόν σάλον λύσον τόν τών αιρέσεων, τών πειρασμών κατεύνασον, τήν καταιγίδα ταίς πρεσβείαις σου.

Ίθουνον πρός τρίβους ευθείας, τής ουρανίου βασιλείας, τήν ιερωτάτην σου ποιμήνην, στεφανηφόρε Μάρτυς Δημήτριε, επί νομήν σωτήριοι, επί τόν τόπον τόν αιώνιον.

Θεοτοκίον

Ως ρίζαν πηγήν καί αιτίαν, τής αφθαρσίας σε Παρθένε, πάντες οι πιστοί πεπεισμένοι, ταίς ευφημίαις καταγεραίρομεν, σύ γάρ τήν ενυπόστατον, αθανασίαν ημίν έβλυσας.

Κανών δεύτερος

Άπας γηγενής

Γή καί ουρανός, τό πράγμα θαυμάζουσι, τό σόν Δημήτριε, τήν γάρ εν σαρκί ζωήν, καλών παντοίων κοσμήσας είδεσι, τό κατ' εικόνα βέλτιστε, λαμπρώς απείληφας, τό δέ σώμα, βάψας σου τοίς αίμασι, Βασιλεύς ως λαμπρός μύρω κέχρισαι.

Ίνα τήν στολήν, ενδύση Δημήτριε, ήν εξεδύσατο, πρίν ο παλαιός Αδάμ, Αδάμ τόν νέον καλώς ενδέδυσαι, καί τής σαρκός τό κώδιον χαίρων απέρριψας, διά τούτο, μύροις τε καί στέμμασι, βασιλεία λαμπρά σοι μνηστεύεται.

Νούς ουκ εξαρκεί, καί λόγος ανθρώπινος εκδιηγήσασθαι, τās υπερφυείς τιμάς, καί δόξας Μάρτυς, άς περ απείληφας, συμβασιλεύων άληκτα, Χριστώ μακάριε, τό δέ μύρον, σύμβολον σαφέστατον, υπέρ φύσιν εκβλύζον σής κόνεως.

Ήν περ Αθλητά, Χριστός εξηγόρασε, ποιμήνην τώ αίματι, λόγοις ιεροίς καί σύ, καί νόμοις αίμασί τε συνέστησας, αλλά καί νύν τοίς μύροις σου τρέφων καί θαύμασιν, εις αιώνας, άτρωτον συντήρησον, χαλεπών εξ αιρέσεων μέγιστε.

Θεοτοκίον

Ύμνους ευτελείς, δεήσεις τε προσδεξαι τās ημών Δέσποινα, λύσον συμφορών πικρών, ημίν τό νέφος, κοινών ιδίων τε, τής Εκκλησίας κοίμισον, Αγνή τόν κλύδωνα τών Βαρβάρων, σκόρπισον τās φάλαγγας, καί μελλούσης κολάσεως λύτρωσαι.

Καταβασία

Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αύλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιερά θαυμάσια τής Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Αγνή αιειπάρθενε.

Εξαποστειλάριον

Τοῖς Μαθηταῖς

Μάρτυς Χριστοῦ Δημήτριε, ὡς ποτέ τοῦ Λυαίου, τήν οφρύν καί τήν ἐπαρσιν, καί τό ἵππειον θράσος, καθείλες χάριτι θεία, τόν γενναῖον κρατύνας, ἐν τῷ σταδίῳ Νέστορα, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει, οὕτω καμέ, ταῖς ευχαῖς σου κράτυνον Αθλοφόρε, Κατά δαιμόνων πάντοτε, καί παθῶν ψυχοφθόρων.

Θεοτοκίον

Τόν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ αγνῶν σου αιμάτων, Παρθενομήτορ ἀχραντε, δυσωπούσα μή παύση, ὑπέρ ημῶν τῶν σῶν δούλων, ὅπως εὐρωμεν χάριν, καί εὐκαιρον βοήθειαν, ἐν ἡμέρα ἀνάγκης, γένος βροτῶν, ἀπειλῆς σεισμοῦ τε τοῦ βαρυτάτου, κινδύνων τε εξαίρουσα, μητρικαῖς σου πρεσβείαις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τό πρῶτον.

Ἦχος πλ.α'

Χαίροις ἀσκητικῶν

Δεύρο Μάρτυς Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς, σοῦ δεομένους, συμπαθοῦς ἐπισκέψεως. καί ρύσαι κεκακωμένους, τυραννικαῖς ἀπειλαῖς, καί δεινὴ μανία τῆς αἰρέσεως, ὑφ' ἧς ὡς αἰχμάλωτοι, καί γυμνοὶ διωκόμεθα, τόπον ἐκ τόπου, συνεχῶς διαμείβοντες, καί πλανώμενοι, ἐν σπηλαίοις καί ὄρεσιν. Οἴκτειρον οὖν πανεύφημε, καί δὸς ἡμῖν ἀνεσιν, παύσον τὴν ζάλην καί σβέσον, τὴν καθ' ἡμῶν ἀγανάκτησιν, Θεὸν ἱκετεύων, τόν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Τεῖχος ὠχυρωμένον ἡμῖν, τὰς ἐλεπόλεις τῶν ἐχθρῶν μή πτοούμενον, ἐδόθης τὰς τῶν βαρβάρων, ἐπιδρομὰς καταργῶν, καί πασῶν τῶν νόσων τὰ συμπτώματα, κρητὶς ἀκατάβλητος, καί θεμέλιος ἀρρηκτος, καί πολιοῦχος, οἰκιστὴς καί ὑπέρμαχος, ἐχρημάτισας, τῇ σὴ πόλει Δημήτριε, ἣν καί νῦν παμμακάριστε, δεινῶς κινδυνεύουσας, καί τρυχομένην ἀθλίως, ταῖς σαῖς πρεσβείαις διάσωσον, Χριστόν ἱκετεύων, τόν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Πάσαν τὴν ἀρετὴν συλλαβὼν, τῶν Αθλοφόρων ὁ χορὸς ἀναδείκνυται, ἐντεῦθεν τῆς ἀκηράτου, καί μακαρίας ζωῆς, τὴν τρυφήν ἀξίως ἐκκληρώσαντο, ἐν οἷς ἀξιάγαστε, διαπρέπων Δημήτριε, καί τῇ μιμήσει, τοῦ Χριστοῦ σεμνυνόμενος, καί καυχώμενος, τῇ τῆς λόγχης ἰσότητι, αἴτησαι ἐκτενέστερον, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε, τῶν παθημάτων ρυσθῆναι, καί χαλεπῶν περιστάσεων, θερμῶς ἱκετεύων, τόν περέχοντα τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος δ'

Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου

Τόν λόγχαις κληρωσάμενον, τῆς σωτηρίου πλευράς τὴν χάριν, τῆς νυγείσης τῇ λόγχῃ, ἐξ ἧς ἡμῖν πηγάζει ὁ Σωτὴρ, ζωῆς καί ἀφθαρσίας νάματα, Δημήτριον τιμήσωμεν, τόν σοφώτατον ἐν διδασκαίς, καί στεφανίτην ἐν Μάρτυσι, τόν δι' αἵματος τελέσαντα, τόν τῆς ἀθλήσεως δρόμον, καί θαύμασιν ἐκλάμπαντα πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ, τόν ζηλωτὴν τοῦ Δεσπότη, καί συμπαθὲ φιλόπτωχον, τόν ἐν πολλοῖς καί πολλαῖς κινδύνοις χαλεποῖς, τῶν

Θεσσαλονικέων προϊστάμενον, οὐ καί τήν ετήσιον μνήμην γεραίροντες,
δοξάζομεν Χριστόν τόν Θεόν, τόν ενεργούντα δι' αυτού πάσι τά ιάματα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ρύσαι ήμάς εκ τών αναγκών ημών, Μήτερ Χριστού τού Θεού, η τεκούσα τόν
τών όλων Ποιητήν, ίνα πάντες κράζωμέν σοι. Χαίρε η μόνη προστασία τών
ψυχών ημών.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Απόλυσις.

Δίδοται καί άγιον Μύρον εκ τού Αγίου, ψαλλομένων τών ιδιομέλων αυτού.

**Εισ τήν Λειτουργίαν, τά Τυπικά, καί εκ τών Κανόνων τού Αγίου η γ' καί ς'
Ωδή.**

**Ο Απόστολος πρός Τιμόθεον β'
Τέκνον Τιμόθεε, ενδυναμού εν τή χάριτι...**

Ευαγγέλια δύο

**Εισ μέν τήν εορτήν τού Αγίου τό κατά Ιωάννην.
Είπεν ο Κύριος τοίς εαυτού Μαθηταίς. Ταύτα εντέλλομαι υμίν, ίνα αγαπάτε
αλλήλους...**

**Εισ δέ τήν ανάμνησιν τού σεισμού τό κατά Ματθαίον.
Τώ καιρώ εκείνω, εμβάντι τώ, Ιησού είς πλοίον...**

Κοινωνικόν

Εισ μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος. Αλληλούϊα.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Νέστορος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Εισ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια τρία τού Αγίου Δημητρίου.**

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Δεύτε πιστοί συνελθόντες ανευφημήσωμεν, τόν Αθλητήν τόν μέγαν, καί
γενναίον οπλίτην, Δημήτριον τόν πάσαν τήν τού εχθρού, δυναστείαν
πατήσαντα, τούτω βοώντες εν πίστει. Υπέρ ημών, τόν Χριστόν Μάρτυς
ικέτευε.

Τόν αριστεά τόν θεῖον καί μιμητήν τού Χριστοῦ, τό τῆς αγνείας κάλλος, τήν πηγὴν τῶν θαυμάτων, Δημήτριον τόν μέγαν πάντες πιστοί, ἐν ὠδαῖς ευφημήσωμεν, αγιαζόμενοι σώματα καί ψυχάς, ἐν τῇ μνήμῃ τῇ ἐνδόξῳ αὐτοῦ.

Θεσσαλονίκη χορεύει ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου, καί συγκαλεῖται πάσας, τῶν πιστῶν τὰς χορείας, Δημήτριε τρισμάκαρ, τελέσαι τήν σὴν, φωτοφόρον πανήγυριν, οἷς καί ἡμεῖς συνελθόντες ασματικῶς, ευφημούμεν τοὺς αγώνάς σου.

Καί τρία τοῦ Αγίου Νέστορος

Ἦχος πλ. δ'

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Νέστορ Ἀθλητὰ μακάριε, τήν πανοπλίαν Χριστοῦ, σεαυτῷ περιθέμενος, αἰσθητῶς Λυαίῳ μέν, συμπλακείς τούτον ὠλεσας, ταῖς αοράτοις δέ τόν ἀόρατον, λαβαῖς Βελίαρ σύ συνεπόδισας, καί ἐθανάτωσας, νίκης διαδήματι ὅθεν τήν σὴν, κάραν ἐστεφάνωσεν, ὁ μεγαλόδωρος.

Λόγοις ἐνθέοις νευρούμενος, Νέστορ σοφέ ἀληθῶς, Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος, ἀλαζόνα τύραννον, ἀνδρικῶς ἐθανάτωσας, καί τόν θανόντα καί Ἄδην λύσαντα, ὁμολογήσας Θεόν ἀθάνατον, θάνατον ἀδίκον, καθυπέστης ἐνδοξε, ὅθεν ζωὴν, χαίρων ἀτελεύτητον, ἐκληρονομήσας.

Θεῖος νεανίας πέφυκας, σώματος ὥρα σοφέ, διαπρέπων καί χάριτι, θεϊκὴ κοσμούμενος, καί ῥώμῃ σεμνυνόμενος. ὅθεν Λυαίου λύσας τήν δύναμιν, τῇ δυναστείᾳ τοῦ, Παντοκράτορος, χαίρων ἐνήθλησας, καί χοροῖς ἡρίθμησαι τῶν ἀθλητῶν, οἷς συναγαλλόμενος, ἡμῶν μνημόνευε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πάσα, ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου αὐγάζεται ἀκτίσι, καί ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τοῖς ἀνθεσιν ὠραῖζομένη, Δημήτριε βοά σοι, θεράπον Χριστοῦ, καί προστάτα θερμότατε, μή ἐλλίπης πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἰ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σέ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καί πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια, τοῦ Αγίου Δημητρίου.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Ἐφραθά

Μύρον τό νοητόν, σέ Μάρτυς καταθέλξαν, πρὸς ἀρετῶν τὰ μύρα, διηγείρε καί μύρα, βλύζειν ἀφθόνως δέδωκε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καί ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Εύγε τῆς καλλονῆς, τοῦ μύρου τῆς σαρκός σου. υπέρευγε τοῦ μύρου, τοῦ τῆς ψυχῆς σου Μάκαρ, οὐ περ ἐκεῖνο γνῶρισμα.

Στίχ. Πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσουσι.

Εἰς βόθρον τόν Σατάν, ὃν ὠρυξέ σοι Μάκαρ, ἐμβεβληκῶς γενναίως, ἀπέπνιξας τελείως, τοῖς ποταμοῖς τῶν μύρων σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μύρου τοῦ νοητοῦ, ἀξία μυροθήκη, γεγεννημένη Κόρη, παθῶν με δυσωδίας, ἀπάλλαξον πρεσβείαις σου.

Απολυτίκιον Ἦχος γ'

Μέγαν εύρατο ἐν τοῖς κινδύνοις, σέ υπέρμαχον ἡ οἰκουμένη, Αθλοφόρε τά ἔθνη τροπούμενον. Ὡς οὖν Λυαίου καθείλες τήν ἐπαρσιν, ἐν τῷ σταδίῳ θαρρύνας τόν Νέστορα, οὕτως Ἄγιε, Μεγαλομάρτυς Δημήτριε, Χριστόν τόν Θεόν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ὁ Μάρτυς σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τό στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔχων γάρ τήν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθείλεν, ἔθραυσε καί δαιμόνων, τά ἀνίσχυρα θράση. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καί ἀγγέλοις ἀγνωστον Μυστήριον, διά σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν ἐκουσίως υπέρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὐ ἀναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Ἀγίου Νέστορος ὁ παρών.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Ἄρματα Φαραῶ

Ἄρματι φλογερῷ, τῷ σῷ αἵματι Σοφέ, χαίρων ἐπιβέβηκας, καί πρὸς ουράνιον ὕψος, ἐνθα Ἰησοῦς τό ἄχρονον φῶς, μετὰ χαράς ἀνελήλυθας.

Θώρακα νοητόν, τόν τῆς πίστεως σαυτῷ, Νέστορ περιθέμενος, καί τόν Σταυρόν ὡς δόρυ ἔχων ἐν χερσὶ, τὰς τοῦ ἐχθροῦ, στερρῶς συνέκοψας φάλαγγας.

Ζέσει τῆς τοῦ Χριστοῦ, κρατυνόμενος στοργῆς, ἔνδον εἰσεπήδησας, ἐν τῷ σταδίῳ καί πάσας, ἔλυσας Λυαίου μηχανάς, καί νίκης τρόπαιον ἔστησας.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες ἐν γαστρί, τόν συνάναρχον Πατρί, ἔτεκες ἀπείρανδρε, υπερφυῶς κατὰ σάρκα, μείνασα παρθένος ὄντως Ἀγνή, διό σε πάντες γεραίρομεν.

Ὡδή γ'

Ὁ στερεών βροντήν

Δυναμωθείς τῷ κράτει τῆς ἰσχύος, τοῦ τοῦς μοχλοῦς συντρίψαντος, καί τὰς τοῦ Ἄδου πύλας, σπουδῇ εἰς τό στάδιον εἰσήλθες, καί κραταιῶς συνέτριψας, ἐχθροῦ μηχανήματα.

Ὁ παλαιάς ἀπάτης ἀρχηγέτης, πρό τῶν ποδῶν σου ἠπλῶται, νεανικῶς γάρ πρὸς ἐκτομήν, προσεχώρησας τοῦ ξίφους, Νέστορ Μαρτύρων καύχημα, διό ευφημούμέν σε.

Προκαταλύσας θράσος παρανόμων, Θεῷ θυσίαν ἔθυσας, Μάρτυς τό αἷμά σου ἀμοιβήν, ἱεράν αὐτῷ παρέχων, διό σε ἀντημεΐσατο, πλουσίῳις χαρίσμασι.

Θεοτοκίον

Τήν ἐξ, Ἀδάμ τοῦ γένους ἀμορφίαν, ἐπεισαχθείσαν βρώματι, κυοφορούμενος Ἰησοῦ, ἐν γαστρί τῆς Θεοτόκου, υπερφυῶς ἀνέπλασας, τό πρότον κάλλος δούς ἡμῖν.

Ὁ Εἰρμός

«Ὁ στερεών βροντήν καί κτίζων πνεῦμα, στερέωσόν με Κύριε, ἵνα ὑμνῶ σε εὐλικρινῶς, καί ποιῶ τό θέλημά σου, ὅτι οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς σύ ὁ Θεός ἡμῶν».

Κάθισμα Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθείς

Οὐ κατεπλάγης τῶν ἐχθρῶν τήν μανίαν, οὐκ ἐδειλίσας σαρκὸς ἀλγηδόνας, ἀλλ' ἀπποήτως ἔδραμες πρὸς πάλιν Σοφέ, φέρων τό υπέρμαχον, τοῦ Σταυροῦ θεῖον ὄπλον, ὅθεν τόν ἀλάστορα, παρευθύς θανατώσας, ἐθανατώθης Νέστορ καί ζωῆς, κατηξιώθης Χριστῷ παρ ἱστάμενος.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καί ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρός αὐλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου κάθηται ἀγίου αὐτοῦ, Δέσποινα ἐν κόλποις σου, σαρκικῶς, ὁ Θεός γάρ, ὄντως ἐβασίλευσεν, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, καί συνετώς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ, ὃν ἐκδυσώπει, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ὡδή δ'

Εἰσακήκοα ὁ Θεός

Δημητρίου καταυγασθείς, ταῖς φωτοβόλοις διδασκαλίαις, τῆς Ἑλλήνων ματαιότητος, τήν ἀχλὺν διέφυγες, καί μαρτυρίου φέγγος ἀπήστραψας.

Ἀπιστίας τήν ἀλμυράν, τaráξας θάλασσαν γλυκασμῷ σου, τῆς νοστήμου Νέστορ πίστεως, ἀσεβῶν στρατεύματα, βυθῷ τῶν σῶν αἱμάτων ἀπέπνιξας.

Φυτευόμενον πρὸς ζωὴν, εδείχθης δένδρον τῇ ευκαρπία, διατρέφων τῶν
αγώνων σου, τῶν πιστῶν τό πλήρωμα, Νέστορ Χριστοῦ Μαρτύρων τό
καύχημα.

Θεοτοκίον

Καθαρτήριόν μοι γενού, αμαρτημάτων, καί δός μοι χεῖρα, βοηθείας
κινδυνεύοντι, Παναγία Δέσποινα, Χριστιανῶν βεβαία αντίληψις.

Ὡδή ε'

Ὁρθρον φαεινόν ἡμῖν

Ἀογοῖς θείας γνώσεως, τὴν διάνοιαν καταρδευθεῖς, μαρτυρίου στάχυν ὥριμον,
ένδοξε Νέστορ εβλάστησας.

Νόμοις τοῖς τῶν λογῶν σου, ὦ Δημήτριε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, αθεΐας τό
ανομημα, ὁ Νέστωρ τό μέγα κατέπαυσεν.

Εχθρόν πρὸς ορώμενον, συμπλεκόμενος τὴν τοῦ Θεοῦ, αοράτως συμμαχίαν,
εκέκτησο Νέστορ αοίδιμε.

Θεοτοκίον

Χαίρε ἡ κυήσασα, τόν Θεόν άνευ σποράς, χαίρε μόνη Θεομήτορ πανάχραντε,
χαίρε Νύμφη άνύμφευτε.

Ὡδή ς'

Ζάλη με λογισμῶν

Σφραγίδι σημανθεῖς σου τὴν καρδίαν, γενναίως κατέτρωσας τῷ δόρατι τῆς
ανδρείας, τὴν καρδίαν Λυαίου Αθλητά, καί χαίρων θανατούσαι, διά τὴν
πάντων ζωὴν.

Νυμφίος εκ παστάδος τῆς σαρκός σου, Νέστορ εκπεπόρευσαι, στολαῖς ταῖς
εξυφανθείσαις, εξ αιμάτων σου Μάρτυς ιερῶν φαιδρώς ωραῖσμένος, καί τῷ
Δεσπότη παρέστης Χριστῷ.

Υψώσας ἐπὶ πέτραν σου τοὺς πόδας, ευσεβείας ἔστησε, Χριστός τῆς ζωῆς ἡ
πέτρα, καί κατεύθυνε Νέστορ πρὸς αὐτον, τὰ διαβήματά σου, καί τοὺς
εχθροὺς σου κατήσχυνε.

Θεοτοκίον

Ρήξον μου τὰς σειράς τῶν ἐγκλημάτων, ἡ Θεόν κυήσασα, τόν αἶροντα τὴν τοῦ
κοσμοῦ αμαρτίαν, Παρθένε Μαριάμ, εν σοί γάρ τὰς ἐλπίδας, τῆς σωτηρίας
ἀνέθηκα.

Ὁ Εἰρμός

«Ζάλη με λογισμῶν καταλαβούσα, εις βυθόν καθέλκει με, ἀμέτρων
πλημμελημάτων, ἀλλά σύ Κυβερνήτα αγαθέ, προφθάσας διάσωσόν με».

Κοντάκιον Ἦχος β' Τά άνω ζητῶν

Αθλήσας καλώς, αθάνατον τήν εύκλειαν, κεκλήρωσαι νύν, καί στρατιώτης άριστος, τού Δεσπότης γέγονας, ταίς ευχαίς Δημητρίου τού Μάρτυρος, σύν αυτώ ούν Νέστορ σοφέ, πρεσβεύων μή παύση υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Ρώμη Θεού αθλήσας, παμμάκαρ, νικηφόρος εδείχθης, τόν εχθρόν τοίς ποσί καταπατήσας, δεδόξασαι, στεφανίτης σύν ταίς χορείαις τών σεπτών Αθλοφόρων Νέστορ εφάνης, καί Ααρών υπερήρθης Χριστού Αθλητά, σύν Άβελ αίμα τό θείον σου προσενέγκας, καί θρόνω θείω τού κτίσαντος παρεστώς, σύν Αγγέλων τοίς τάγμασι, πρεσβεύων μή παύση υπέρ πάντων ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΖ' τού αυτού μηνος, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Νέστορος.

Στίχοι

Ομού Λυαίον καί λύμην τήν τής πλάνης,
Κτείνας ο Νέστωρ, τέμνεται διά ξίφους.
Εικάδι εβδομάτη αποκέρσαν Νέστορα κεδνόν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Καπιτωλίνης, καί Ερωτηϊδος.

Στίχοι

Κτείνουσι δούλην εκ ξίφους καί κυρίαν,
Δούλας Τριάδος, τής αληθούς Κυρίας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Κυριακού, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

Ο Κυριακος, εκλιπών γήν καί βίον,
Πρός αυτόν ήκει Κύριον τών κυρίων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Πρόκλης, συζύγου τού Πιλάτου.

Στίχοι

Εχειπαρεστώσάν σε, Πρόκλα Δεσπότης,
Ο Πιλάτω πρίν σώ παραστάς συζύγω.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ο εν τώ όρει τώ Μωσει

Ο καταυγάσας τών πιστών τάς καρδιάς, ακτίσι τών αγώνων τού, Αθλοφόρου, ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Τής ασεβείας κατασβέσας τήν φλογα, τή δρόσω τών αιμάτων σου Μάρτυς Νέστορ, Ευλόγητός ει μέλπεις νύν, ό Θεός τών Πατέρων ημών.

Θυσία ζώσα εις οσμήν ευωδίας, Κυρίω προσαγόμενος Μάρτυς Νέστορ,

Ευλογητός εἰ ἐκραζεις, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Αγιωτέρα Χερουβὶμ ανεδείχθης, τεκούσα υπεράγιον Θεόν Λόγον, Υπεραγία Δέσποινα, τὸν ἡμᾶς αγιάζοντα.

Ωδή η'

Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ

Γῆ τό αἷμά σου τό σεπτόν, ἐδέξατο χυθέν υπέρ Χριστοῦ, οἱ ουρανοὶ δέ τὴν ψυχὴν, ὥσπερ νύμφην ωραϊσμένην, Μαρτύρων χορεῖαι, καὶ Δικαίων ἀπάντων τὰ πνευματα, ἐν ἀγαλλιάσει, υπήντησάν σοι Μάρτυς.

ὦ ψυχῆς σου θεοφιλούς, τὸν θάνατον τὸν πρόσκαιρον, οὐδὲν ἠγησαμένης, τό δέ ζῆν ἐν Κυρίῳ ἐκλεξαμένης! ὦ θείας ἀνδρείας, ἐχθρῶν κραταιότητα, τῶν μὴ ομολογούντων Χριστόν στηλιτευσάσης!

Τὸν ἀγῶνά σου τὸν καλόν, ἠγώνισαι τὸν δρόμον ἀληθῶς, Νέστορ τετέλεκας σοφέ, καὶ τετήρηκάς σου τὴν πίστιν, λοιπόν σοι τό στέφος, τό τῆς δικαιοσύνης ἀπόκειται, ὅπερ παρέξει Χριστός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Οὐ πτοοῦμαι τοῦ δυσμενοῦς, τὰ θήρατρα σέ ἔχων βοηθόν, οὐ φοβηθήσομαι κακά, σοὶ προστρέχων Θεοκυήτορ, ἐν σοὶ γάρ καυχῶμαι, καὶ ἐν σοὶ υπερβήσομαι Πάναγνε, τείχος ἀμαρτίας σωθεὶς τῇ σῇ πρεσβείᾳ.

Ὁ Εἰρμός

«Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, θάλασσα καὶ πάσαι αἱ πηγαί, οἱ ουρανοὶ τῶν ουρανῶν, φῶς καὶ »σκότος, ψύχος καὶ καύσων, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἱερεῖς εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ωδή θ'

Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα

Πορφύραν ἐξ αἱμάτων, βεβαμμένην σου ἱερῶν, φορέσας καὶ κατέχων δεξιὰ ὥσπερ σκήπτρον τὸν Σταυρόν, συμβασιλεύεις τῷ Χριστῷ, Νέστορ μακάριε.

Πέπειρος βότρυς ὠφθης, τῆς ἀμπέλου τῆς νοητῆς, ληνοὶς δέ μαρτυρίου ἐκθλιβεὶς, κατανουξεως ἡμῖν, οἶνον ἀνέβλυσας πιστοῖς, Νέστορ πολυάθλε.

Χορεύων μετ' Ἀγγέλων, πρό προσώπου τοῦ Ἰησοῦ, καὶ δόξης ἀπολαύνων τῆς αὐτοῦ, τῶν τελούντων σου πιστῶς, Νέστορ τὴν μνήμην τὴν σεπτὴν, αἰὶ μνημόνευε.

Θεοτοκίον

Φωτός ὠφθης δοχείον, τοῦ σκεδάσαντος τὴν ἀχλύν, τῆς πάλαι ἀγνωσίας ἀληθῶς, αγιάσματος σκηνή, χρυσή λυχνία ουρανῶν, υψηλοτέρα Ἀγνή.

Ὁ Εἰρμός

«Ὅτι ἐποίησέ μοι, μεγαλεῖα ὁ δυνατός, καὶ ἅγιον τό ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τό ἔλεος αὐτοῦ, εἰς γενεάν καὶ γενεάν, τοῖς φοβουμένοις αὐτόν».

Εξαποστειλάριον
Γυναίκες ακουτίσθητε

Λυαίου τήν απόνοιαν, καί μανιώδη έπαρσιν, τή τού Σταυρού δυναστεία, καί ταίς ευχαίς Δημητρίου, τού πανενδόξου Μάρτυρος, καθείλες Νέστορ πρότερον, τά πάθη τροπωσάμενος, καί Μάρτυς άριστος ώφθης, Χριστού σοφέ αθλοφόρε.

Θεοτοκίον

Συνήθως τά ελέη σου, φιλάγαθε πανύμνητε, καί τούς πολλούς οικτιρμούς σου, δείξον καί νύν Θεοτόκε, εκ πάσης περιστάσεως, κινδύνων τε καί θλίψεων, πάντας ημάς εξαίρουσα, τής απειλής τού σεισμού τε, τής φοβεράς λυτρουμένη.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια, άπερ είπομεν χθές εν τώ Εσπερινώ.

Καί τά λοιπά τού Όρθρου, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Τερεντίου καί Νεονίλλης, καί τού Οσίου Πατρός ημών Στεφάνου τού Σαββαΐτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τά εφεξής Προσόμοια Στιχηρά τών Μαρτύρων.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Πολυτροποις κολάσεσιν, ανδρικώς ομιλήσαντες, τού εχθρού τήν έπαρσιν κατεβάλετε, ομολογούντες Μακάριοι, τυράννων ενώπιον, τόν οφθέντα δι' ημάς, εν παχύτητι σώματος, καί τά άχραντα, υπομείναντα πάθη εκουσίως, καί πηγάσαντα τώ κόσμω, τόν ιλασμόν καί τό έλεος.

Τερεντίω συνήστραψαν, Νεονίλλα η ένδοξος, Νιτάς τε καί Σάρβιλος οι θαυμάσιοι, καί ο Φωκάς σύν ιέρακι, νομίμως αθλήσαντες, καί τό πύρ τών αικισμών, θεία δρόσω τού Πνεύματος, αποσβέσαντες, καί γενομενοι πύργοι ευσεβείας, καί ευπρόσδεκτοι θυσίαι, καί προσφοραί καθαρώταται.

Ως πολύφωτος Ήλιος, τή Σελήνη ενούμενος, Νεονίλλη τέτοκας ώ Τερέντιε, χορόν αστέρων επτάριθμον, Μαρτύρων εν αίματι, φοιनिχθέντων καί φαιδράν, αφιέντων τήν έλλαμψιν, σκηνωσάντων τε, εις ανέσπερον λήξιν, ένθα πάντων, Αθλοφόρων αι αγέλαι, περιφανώς πολιτεύονται.

Καί τού Οσίου

Ἦχος πλ. δ'
Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Πάτερ θεοφόρε Στέφανε, θεία φρονήσει τόν νούν, οχυρώσας λαμπρότατα, τόν θυμόν ανδρεία τε, σωφροσύνη τήν έφεσιν, δικαιοσύνη πάσαν τήν δύναμιν, ψυχής ιθύνας φιλοσοφώτατα, άρμα τερπνότατον, αρετών συνήρμους, ού επιβάς, χαίρων ανελήλυθας, πρός ύψος Όσιε.

Πάτερ θεωρρήμον Στέφανε, θεολογία τόν νούν, κατελάμ πρυνας Όσιε, δορυφόρον οιά περ, τόν θυμόν προτεινόμενος, κατά βλασφήμων μάκαρ αιρέσεων, επιθυμία τρυφής τής άνωθεν, ής κατηξίωσαι, μετασχείν θεσπέσιε, περεστηκώς, θρόνω τοῦ Παντάνακτος, καί Παντοκράτορος.

Πάτερ θεωρρήμον Στέφανε, δι' εγκρατείας τόν νούν, πιαινόμενος πάντοθεν, πρός τό πρώτον αίτιον, ανατρέχειν εποίησας, καί κατευνάσας, παθών τόν τάραχον, καί τούς θορύβους αποσεισάμενος, νού καθαρότητι, συνεκράθης πάνσοφε, πρός εφετών, όντως τό ακρότατον, θεόφρον Όσιε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σώσόν με σώσον πανάμωμε, η τόν Σωτήρα Χριστόν, απορρήτως κυήσασα, σέ γάρ μόνην κέκτημαι, προστασίαν καί άρρηκτον, τείχος καί σκέπην καί αγαλλίαμα, καί τής ψυχής μου θείαν παράκλησιν, σύ ούν με λύτρωσαι, ακοιμήτου σκώληκος, καί τοῦ πυρός, τοῦ διαιωνίζοντος, Μήτηρ Χριστού τοῦ Θεού.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σέ καθηλούμενον βλέπουσα, εν τώ Σταυρώ Ιησού, καί τά πάθη δεχόμενον, εκουσίως Δέσποτα, η Παρθένος καί Μήτηρ σου, Τέκνον εβόα, τέκνον γλυκύτατον, πληγάς αδίκως πώς φέρεις ο ιατρός, ο ιασάμενος, βροτών τήν ασθένειαν, καί τής φθοράς, άπαντας ρυσάμενος, τή ευσπλαγχνία σου;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, αναγινώσκεται εις Κανών τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων οι παρόντες δύο.

Ο Κανών τών Μαρτύρων

Ωδή α' Ἦχος δ'
Ανοίξω τό στόμα μου

Βυθώ χειμαζόμενος, τής αμαρτίας φιλόανθρωπε, πρός μόνον τό πέλαγος, τής ευσπλαγχνίας σου, ατενίζω μου, τό όμμα τής καρδίας, κυβέρνησον σώσόν με, τών Αθλοφόρων ευχαίς.

Ο άδυτος Ἥλιος, υμάς αστέρας ανέδειξεν, εν τώ στερεώματι, τής Εκκλησίας αυτού, καταυγάζοντας, τή λάμπει τών αγώνων, Μάρτυρες πανεύφημοι, ταύτης τό πλήρωμα.

Τῆς Πίστεως πρόβoλος, τῆς Ἐκκλησίας ἐδραΐωμα, Τερέντιος γέγονε, Νιτάς τε Σάρβιλος, καί Θεόδουλος, Ἰέραξ Νεονίλλα, Βήλης ὁ θαυμάσιος, Εὐνίκη τε καί Φωκάς.

Θεοτοκίον

Χαράς ἡμῖν πρόξενος, ὡς δεξαμένη τό πλήρωμα, τῆς ὅλης θεότητος, ὠφθης πανάμωμε, ὅθεν πάντες σοι, τό Χαίρε τοῦ Ἀγγέλου, συμφώνως κραυγάζομεν, θεοχαρίτῳτε.

Ὁ Κανων τοῦ Οσίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σοί Στέφανε στέφανόν σοι ὁμώνυμον οἴσομεν ὕμνον.

Θεοφάνους

Ὡδή α' Ἦχος β' Εν βυθῷ κατέστρωσε

Σοί τῆς σῆς παμμάκαρ διδαχῆς, χρέος προσκομίζοντες, τήν ὀφειλὴν ἀπονέμομεν Στέφανε, ἐγκώμιον πλέκοντες, σύ δέ ἰλεως δεδεγμένος πανόλβιε, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, χάριν μοι παράσχου τήν τοῦ Πνεύματος.

Ολεθρίων ὄρμημα παθῶν, Πάτερ κατεμάρανας, λογιστικῷ κεχρημένος θεόφρονι, εὐμενῆς γάρ γέγονας, εὐπροσήγορος, προσηνῆς τε καί μέτριος, λόγῳ τῆς Σοφίας, Στέφανε καί γνώσεως στεφόμενος.

Ἱερῶς ἐκόσμησας σαυτόν, Πάτερ διὰ γνώσεως, καί πρακτικῆς ἐνεργείας χαρίσματος, θεορρήμον Στέφανε, ἐφιέμενος τῶν στεφάνων τῆς δόξης Χριστοῦ, ὅθεν τῆς ἐλπίδος ἀριστα, παμμάκαρ οὐ διήμαρτες.

Θεοτοκίον

Τῶν κτισμάτων πέφηνας Ἀγνή, πάντων αοράτων τε, καί ορατῶν υπερτέρα πανάμωμε, τόν γάρ Κτίστην τέτοκας, ὡς ἠυδόκησε, σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ σου, ὦ σὺν παρρησίᾳ πρέσβευε, σωθῆναι τὰς Ψυχὰς ἡμῶν.

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδή γ' Οὐκ ἐν σοφία

Ἦλιος ὥσπερ, πολυφώτῳ σελήνῃ ἐνούμενος, Νεονίλλη ὁ κλεινός, Τερέντιος ἀπεγένησεν, ἀστέρων ἐπτάριθμον, χορόν Μαρτύρων Χριστοῦ.

Ἡ συντριβὴ σου, τῶν μελῶν Ἀθλοφόρε Τερέντιε χοὺν ἐξελέπτυνε, σοί δέ προεξένησε, δόξαν τήν ἀφραστον.

Κεχρυσωμέναις, ἀναπτάσα Εὐνίκη ταῖς πτέρυξι, τῶν ἀνόμων ἱξευτῶν, τὰς πανουργίας ἐξέφυγες, καί ἐνδον ἐσκήνωσας, παστάδος τῆς νοητῆς.

Θεοτοκίον

Σέ η Σοφία, τού Θεού καθαρώτατον σκήνωμα, ευραμένη εκ τών σών, αγνών αιμάτων σεσάρκωται, καί μετά τήν κύησιν, άφθορον έδειξεν.

Τού Οσίου

Εξήνθησεν η έρημος

Εξέλαμψεν ο βίος σου, θεοφόρε Στέφανε, ολολαμπής ως ήλιος, εν τώ κόσμω καί κατεφώτισε, τούς σοί πίστει καί πόθω προσανέχοντας.

Φωτίζεται τά πέρατα, διδαχαίς σου Όσιε, ως γάρ φωστήρ εξέλαμψας, θεοφόρε τή Εκκλησία Χριστού, εν ή εστερεώθη η καρδιά σου.

Αδούλωτον ετήρησας, τήν ψυχήν σου πάθεσι, καί ηδοναίς τού σώματος, θεοφόρε Στέφανε τίμιε, διό νύν επαξίως ευφημούμέν σε.

Θεοτοκίον

Εφάνης καθαρότητι, ωσεί κρίνον Δέσποινα, τών ακανθών εκλάμπασα, λαμπηδόσι τής παρθενίας σου, έν μέσω Θεοτόκε πανσεβάσμιε.

Ο Ειρμός

«Εξήνθησεν η έρημος, ωσεί κρίνον Κύριε, η τών εθνών στειρεύουσα, Εκκλησία τή παρουσία σου, εν ή εστερεώθη η καρδιά μου».

Κάθισμα τών Μαρτύρων

Ήχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν

Ως αστέρες ηλίω φωτοειδείς, Τερεντίω οι παίδες οι ιεροί, σαφώς συνανατέλλουσι, καί τήν κτίσιν αυγάζουσιν, ανδρικών αγώνων, γενναίοις πυρσεύμασι, πολυθεΐας όντως, τήν νύκτα σκεδάσαντες, ούς εν ευφροσύνη μακαρίσωμεν πίστει, ως όντας θεράποντας, τού Θεού καί βοήσωμεν. Αθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Τού Οσίου

Ήχος ο αυτός

Ανέστης εκ νεκρών

Ναόν φωτοειδή, Πνεύματος τού Αγίου, τελέσας τήν ψυχήν, παναοίδιμε Πάτερ, ένδον έσχες αφράστως, τόν Βασιλέα Χριστόν καί Κύριον, εύρες πλούτον θαυμάτων, καί κόσμω νέμεις χάριν τήν άφθονον, διό κινδύνων πάντας καί φθοράς, συντήρει τούς υμνούντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένε Μαριάμ, τών Αγγέλων η δόξα, ωράϊσμα τερπνόν, καί γηγενών ο κόσμος, δίδου τοίς σέ υμνούσιν, αμαρτημάτων πάντων συγχώρησιν, ίλαθι τοίς σοίς δούλοις, ότι υπάρχεις Αγνή η λύτρωσις, απεγνωσμένων όντως ισχυρόν, προσφύγιον ανθρώπων.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀσπίλος Ἀρνάς, τόν Ἀρνόν καί Ποιμένα, κρεμάμενον Σταυρῷ, κατιδούσα εβόα, Τέκνον μου τί τό ξένον, καί παρ' ἐλπίδα τοῦτο νύν θέαμα; πῶς ἡ ζωὴ θανάτῳ, βροτοῖς ὁμοίως καταδικάζεται; ἀλλά ἀνάστηθι ἐκ τῶν νεκρῶν, ἵνα χαίρουσα δοξάζω σε.

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδή δ'

Ἐπαρθέντα σε

Ἡ ἐπτάδελφος χορεία τῶν Ἀθλοφόρων, σύν τοῖς δυσὶ γεννήτορσιν, ἄμωμος θυσία, σοὶ τῷ δι' ἡμᾶς θαυμαστῶς, τυθέντι ὡς πρόβατον, Δέσποτα Χριστέ προσηνέχθησαν.

Ἡ τοῦ Πνεύματός σοι χάρις ὥσπερ ἐν εἶδει, περιστερὰς οπτάνεται, ἐνδοξε Εὐνίκη, τοῦ ἐπικειμένου σε, κουφίζουσα κλύδωνος, τῶν δεινῶν βασάνων καί θλίψεων.

Ἐπαιρόμενον τῷ κράτει τῆς ἀσεβείας, τόν ἀλαζόνα τύραννον, πίστεως τοῖς ὅπλοις, Μάρτυρες πανεύφημοι, καθείλετε ψάλλοντες. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ὁ θελήματι τὰ πάντα δημιουργήσας, δημιουργεῖται θέλων, ἐξ ἀγνῶν σου αιμάτων, σώζων Ἀπειρόγαμε, τοὺς πίστει κραυγάζοντας. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κυριε.

Τοῦ Οσίου

Ελήλυθας, ἐκ Παρθένου

Σύ Στέφανε, Μοναζοντων ἐγένου στεφάνωμα, οὐ λίθον πολύτιμον, ἀλλ' ἀρετὴν περικείμενος, ὠφθης γάρ μακάριε, θεοχαρίτων ὄντως ἐνδιαίτημα.

Τὴν ἐνθεον, θεοφόρε σοφίαν τετίμηκας, διό τῶν χαρίτων σε, αὕτη στεφάνοις ἐλάμπρυνε, δόξαν τὴν αἰδίων, σοὶ προξενήσασα Πάτερ παναοίδιμε.

Ἐπόθησας, ὁλοκλήροις καρδίας κινήμασιν, ὀρεκτὸν τό ἐσχατον, κόσμου λιπῶν τὴν τερπνότητα, πόθῳ δέ κατάλληλον, καί τὴν ἀπόλαυσιν εὔρες Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Νεκρώσεως, τόν καρπὸν μοι ἡ Εὐὰ προσήγαγε, ζωὴν δέ γεννήσασα, τὴν ἐνυπόστατον Πάναγνε, αὐθὶς με ἠνώρθωσας, διό κραυγάζω σοι. Δόξα τῇ κυήσει σου Δέσποινα.

Τῶν Μαρτύρων

Ωδή ε'
Σύ Κύριέ μου φώς

Σέ Κύριε ισχύν, κекτημένοι οι Μάρτυρες, στρεβλώσεων καί μαστίγων, καί πυρός καί θανάτου, ανδρείως κατετόλμησαν.

Ω παῖδες ιεροί, ώ θεόδεκτα σφάγια, ώ σύστημα διαλύσαν, μηχανάς πολυπλοκούς, εχθρού τού πολεμήτορος!

Νίκαις τήν κεφαλήν, αθανάτοις κατέστεψαι, νικήσασα τόν τήν Εύαν, εκνικήσαντα όφιν, Ευνίκη καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον

Φώς άχρονον ημίν, τού Πατρός τό απαύγασμα, γεγέννηκας υπό χρόνον, αγαθότητος πλούτω, γενόμενον Πανάμωμε.

Τού Οσίου

Μεσίτης Θεού

Ορμήν τών παθών, απαθείας έρωτι κατέσβεσας θεοφόρε Στέφανε, καί ταίς θεωρίαις καί ταίς πράξεσι, κατελάμπρυνας πάσαν, τήν τής ψυχής κατάστασιν.

Νοϊ καθαρώ, ταίς Γραφαίς ωμιλησας τού Πνεύματος, θεορρήμον Στέφανε, καί τής θεωρίας καί τής πράξεως, συνελέξω τόν πλούτον, θεόφρον Πάτερ Όσιε.

Σοφίας βυθόν, ερευνήσας Στέφανε κατέλαβες, ευρείν όσον χρήσιμον, καί τόν μαργαρίτην τόν πολύτιμον, διά πόνων εκτήσω, παμμάκαρ τόν τής γνώσεως.

Θεοτοκίον

Ιδού εν γαστρί, Θεοτόκε πάναγνε Χριστόν τόν Θεόν, υπέρ λόγον έσχηκας, ως περ Ησαΐας προηγόρευσεν, υπέρ φύσιν δέ τούτον, Θεογεννήτορ τέτοκας.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ς'
Θύσω σοι, μετά φωνής

Τείνεσθαι, ανηλεώς προστάττει ό τύραννος, καί τοίς τροχοίς συνδεσμείσθαι, πολυτρόπω βίω τούς Μάρτυρας, αλλ' ησχύνθη, αηττήτους αυτούς θεασάμενος.

Σάρβιλος, Νεονίλλα Φωκάς καί θεόδουλος, Βήλης Ιέραξ Ευνίκη, καί Νιτάς ό θεός σύν Τερεντίω, ως γενναίοι, ευσεβώς ευφημείσθωσαν Μάρτυρες.

Λειμώνι, τής υμών εισιόντες αθλήσεως, οσμής πληρούμεθα θείας, τών υμών αγώνων Μακάριοι, τό δυσώδες, τών παθών εκ ψυχής απορρίπτοντες.

Θεοτοκίον

Η βάτος, προετύπου τό μέγα μυστήριον, τής υπέρ νούν σου λοχείας, τώ πυρί διόλου σπαργανουμένη, καί μηδόλως, καιομένη Παρθένε πανύμνητε.

Τού Οσίου

Εν αβύσσω πταισμάτων

Οικουμένης φωστήρ φαεινότατος, Πάτερ αναδέδειξαι λόγου λαμπρότησι, καταφωτίζων Στέφανε, τούς σοί πίστει καί πόθω προστρέχοντας.

Μακαρίως τόν βίον διήνυσας, μύσας τάς αισθήσεις γάρ έξω γεγένησαι, τής κοσμικής συγχύσεως, καί Θεώ προσωμίλησας Στέφανε.

Ως καλός ως ωραίος ο στέφανος, ώ νύν εστεφάνωσαι πάνσοφε Στέφανε, ταίς αρεταίς στεφόμενος, καί παθών βασιλεύσας πανάριστε.

Θεοτοκίον

Υπέρ φύσιν Παρθένε εκύησας, καί διαιωνίζεις Παρθένος εμφανίουςα, τής αληθούς θεότητος, τού Υιού καί Θεού σου τά σύμβολα.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι ά»βυσσον. Εκ φθοράς ό Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τού Οσίου

Ήχος δ'

Ο υψωθείς

Καταφυτεύσας αρετών τόν παράδεισον, καί καταρδεύσας ταίς ροαίς τών δακρύων, ως τής ζωής Πανένδοξε τού ξύλου τυχών, σώσον ικεσίαις σου, εκ φθοράς τήν σήν ποιήμνην, ρύσαι περιστάσεως τούς θερμώς σε τιμώντας, σέ γάρ προστάτην μέγιστον Σοφέ, πάντες εν πίστει καί πόθω κεκτήμεθα.

Ο Οίκος

Ως καθαιρέτην τών παθών, καί τύπον ορθού βίου, αλείπτην τε αζύγων, κανόνα Μοναζοντων, και αρετών υπογραμμόν, πάντες συνελθόντες εν τή μνήμη σου Σοφέ, οι φοιτηταί σου κράζομεν. Δόξα τώ σέ αξίως δοξάσαντι, τέρασιν αλήκτοις καί σημείοις φοβεροίς, ουκ εν βίω μόνον, αλλά καί μετά τέλος. Διό εκδυσωπείν Χριστώ, μή ελλίπτης, τοίς τιμώσί σε αεί, καταπεμφθήναι λύσιν τών πολλών καί χαλεπών εγκλημάτων, σέ γάρ προστάτην μέγιστον Σοφέ, πάντες εν πίστει καί πόθω κεκτήμεθα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Τερεντίου καί Νεονίλλης, καί τών τέκνων αυτών, Νιτά, Σαρβίλου, Ιέρακος, Θεοδούλου, Φωκά, Βήληη καί Ευνίκης.

Στίχοι

Σύν επτά τέκνοις η δυάς τών συζύγων
Τιμήν τομήν ηγείτο τήν εκ τού ξίφους.
Δειρήν ογδοάτη γε Τερέντιος εικάδι κάρθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου πατρός ημών Στεφάνου τού
Σαββαΐτου, τού καί Επισκόπου γενομένου.

Στίχοι

Επώνυμος Στέφανος ού φορεῖ στέφους,
Ὁ πρακτική χεὶρ ἀρετῆς πλέκειν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Ἀγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Ἀφρικανού,
Μαξίμου, Παμπηΐου, καί ἐτέρων τριάκοντα ἑξ.

Στίχοι

Τέμνουσι Τερέντιον, ὃς βλύσας γάλα,
Ἐδειξε καινόν καί τετμημένος τέρας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Φιρμιλιανού
Επισκόπου Καισαρείας, καί Μελχίωνος σοφιστοῦ, πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας,
οἵτινες καθεῖλον Παύλον τόν Σαμοσατέα.

Στίχοι

Εἰρηνικῶς θνήσκουσιν εἰρήνης τέκνα,
Φιρμιλιανός καί σύν αὐτῷ Μελχίων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τῆς Ἀγίας Φεβρωνίας, θυγατρος Ἡρακλείου
Βασιλέως καί τού Ἀγίου ἱερομάρτυρος Κυριακοῦ, τού φανερώσαντος τόν
τίμιον Σταυρόν ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου τού Μεγάλου καί Ελένης, τῆς
αυτοῦ μητρός.

Στίχοι

Μίξας ελαίῳ, Κυριακέ παμμάκαρ,
Σόν αἷμα σεπτόν, μίγμα καινόν εἰργάσω.

Τή αυτή ημέρα, ἡ μήτηρ τού Ἀγίου Κυριακοῦ Ἄννα, λαμπάσι φλεχθείσα
καί ξεσθείσα, ἐτελειώθη.

Στίχοι

Φλεχθείσα σάρκα Μάρτυς Ἄννα λαμπάσιν,
Ἀειφανῆς υπῆρξε λαμπάς Κυρίου.

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών, Ἀθανασίου Πατριάρχου
Κωνσταντινουπόλεως τού ἐν τῷ Ἄθῳ ἀσκήσαντος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδή ζ'

Ἐν τῇ καμίνῳ

Ἐν τῇ καμίνῳ, τῶν αἰκισμῶν οἱ θεῖοι Μαρτυρες, ὁρόσον οὐρανόθεν εὖρον
υπομονῆς, εὐχαρίστως ἀναμέλποντες. Εὐλογημένος εἰ ἐν τῷ νᾶῳ τῆς δόξης
σου Κύριε.

Ερηρυσμένον, τό τής ψυχής έχοντες φρόνημα, πέτρα τής ατρέπτου πίστεως τού Χριστού, τών αθέων τά φρυάγματα, σεισμόν οι Μάρτυρες, δι' ευχής εκτελούντες κατέβαλον.

Αναρτηθέντες, καί τας πλευράς ευτόνως ξεόμενοι, όξει δριμυτάτω τε καί πυρκαϊά, συμφλεγόμενοι Μακάριοι, πάσαν εφλέξατε, τήν ολώδη απάτην, υμνούντες τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ο περιβάλλων, τόν ουρανόν εν νεφέλαις Πανάχραντε, άλλον ουρανόν σε έδειξε επί γής, καί εκ σου περιεβάλετο, όλον τόν άνθρωπον, καί θεοί με δι' οίκτον αμέτρητον.

Τού Οσίου

Αντίθεον πρόσταγμα

Μυρίζουσιν Όσιε τών σών δογμάτων, οι λόγοι τή χάριτι, τού Πνεύματος λαμπόμενοι, θεότητα μίαν γάρ σέβων, προσώποις τρισί, Λόγου τε τήν σάρκωσιν υμνών, ευωδιάζεις ημάς πανόλβιε.

Ο βίος τώ λόγω σου συνδραμών Πάτερ, διπλούν σοι τόν στέφανον, παμμάκαρ προεξένησε, σοφίας γάρ όργανον, Πάτερ πανέντιμε, γέγονας τώ Κτίστη σου βοών. Ευλογημένος καί υπερένδοξος.

Ο λόγος σου άλατι διηρτυμένος, ο βίος σου χάριτι Παμμάκαρ λαμπρυνόμενος, εφάνη θεσπέσιε, διό τās άνω μονάς, ώκησας γηθόμενος Χριστώ, σύν παρρησία νύν παριστάμενος.

Θεοτοκίον

Ιθύνασα πάναγνε τόν εμόν βίον, πρόσ τόν σόν πανεύδιον λιμένα καθοδήγησον, Θεόν ως κυήσασα, τών αγαθών τήν πηγήν, τοίς πάσι παρέχοντα πιστοίς, τής αφθαρσίας τήν αγαθότητα.

Τών Μαρτύρων

Ωδή η'

Χείρας εκπετάσας

Πυρός κατετόλμησαν φωτί, τού θείου Πνεύματος καταλαμπομενοι, λεβήτων βράσματα, έδειξαν ανενέργητα, τήν ένθεον αναψυχήν εξ ουρανού οι θείοι Μάρτυρες, δεδεγμένοι, ούς επαξίως πιστοί ανυμνήσωμεν.

Αγγέλων επέφανε πληθύς, εν τώ σταδίω φαιδρώς παραθαρρύνουσα, υμάς πανεύφημοι Μάρτυρες, καί τών πόνων υπεξαίρουσα, μεθ' ών τών Παίδων τήν ωδήν ανεκραυγάζετε. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Εγρήγορον έχων πρόσ Θεόν, τό όμμα Σάρβιλε, τό τής καρδιάς σου,

βλεφάρων έφηρες κέντησιν, διελέγχων τόν δικάζοντα, τής αθεΐας τή νυκτί περικρατούμενον, όθεν πάντες, σέ ως ημέρας υιόν μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Πατρός ευδοκία τόν Υιόν, εν μήτρα είληφας επισκιάσαντος, τού θείου Πνεύματος Άχραντε, καί τεκούσα ως πρίν πάναγνος, διαμεμένηκας. πρός όν απαύστως πρέσβευε, λυτρωθήναι, πάντα τόν κόσμον φθοράς καί κολάσεως.

Τού Οσίου

Κάμινος ποτέ

Στέφος ευπρεπές, Χριστός ο ζωοδότης, τή κορυφή σου επιτέθεικε, φερώνυμε Στέφανε, καί γάρ πράξεσι διέπρεψας, καί θεωρίαις έφανας κράζων. Υπερυψούτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Όλην υπερβάς, τήν αίσθησιν παμμάκαρ, νοΐ τώ πρώτω προσωμίλησας, ψυχής καθαρότητι πολιτείας τε σεμνότητι, στεφανηφορε Στέφανε, κράζων. Υπερυψούτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Μάρτυρας Χριστού, θεόφρον ανυμνήσας, καί τών αγίων τά συστήματα, σύν τούτοις εσκήνωσας, ευφροσύνης εμφορουμενος, καί θείας απολαύσεως, κράζων Υπερυψούτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νούς ο απαθής, εν μήτρα σου ενούται, τώ ανθρωπίνω, νοΐ Πάναγνε, σαρκός τε παχύτητι, υπό χρόνον δέ εγένετο, αιώνων ο υπέρτερος, όθεν σε Θεοτόκον, πίστει καί πόθω δοξάζομεν.

Ο Ειρμός

«Κάμινος ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τās ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα ψάλλοντας. Ευ»λογείτε πάντα τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον».

Τών Μαρτύρων

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότητος

Παράδεισος ώφθητε μέσον, ζωής τό ξύλον κεκτημένοι, κρήνη τε προχέουσα κρουούς, τών ιαμάτων καί ποταμός αληθώς, πεπληρωμένοι Άγιοι, θείων ναμάτων τών τού Πνεύματος.

Πυργοι τής Χριστού Εκκλησίας, καί γαληνότατοι λιμένες, τών εν τώ πελάγει τών δεινών, χειμαζομένων Μάρτυρες ώφθητε, καί τής ειρήνης τρόφιμοι, καί τών Αγγέλων ομοδίαιοι.

Τών αμαραντίνων στεφάνων, επιτυχόντες Αθλοφόροι, καί τού Παραδείσου τό πλάτος, χοροβατούντες πάσης στενώσεως, καί πειρασμών λυτρώσασθε, τούς επί γής υμάς γεραίροντας.

Θεοτοκίον

Η τών ουρανών πλατυτέρα, καί Χερουβίμ αγιωτέρα, πάσης τε τῆς κτίσεως ομού, τιμιωτέρα Θεόν ὃν ἔτεκες, ὑπέρ ἡμῶν ἰκέτευε, Παρθενομήτορ τῶν τιμώντων σε.

Τού Οσίου

Ανάρχου Γεννήτορος

Υπέρτιμε Στέφανε, νύν καθαρῶς ἠδόμενος, καί τρυφῆς ἀπολαύων τῆς ὑπέρ ἔννοιαν, ἔνθα τῶν Αγίων οἱ δῆμοι, περί Θεόν χορεύουσι Μάκαρ, τοὺς σοὶ καταφεύγοντας, μεσιτεύων πρὸς σέ ἔλκυσον.

Μετέστης γηθόμενος, πρὸς ἐφετῶν ἀκρότατον, πρὸς τό μόνον τῷ ὄντι σαφῶς μακάριον, πρὸς τό πανυπέρτατον κάλλος, πρὸς τὴν ζωὴν, τὴν ὄντως ἀγήρω, πρὸς φῶς τό ἀνέσπερον, θεοφόρε Πάτερ Στέφανε.

Ὡς ἥλιος ἔλαμψας, ἐν Μοναστῶν συστήμασιν, ἀπαλῶν ἐξ ονύχων καθιερούμενος, καί ὥσπερ ἀκτῖνας ἐκπέμπων, τὰς ἀρετὰς, τῆς σῆς πολιτείας, γλυκύτατε Στέφανε, θεοφόρε Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Νοήσαντες πόρρωθεν, προβλεπτικοὶς τοῖς ὅμμασιν, οἱ Προφήται σε πάντες προανεφώνησαν, ὡς γεννησομένην Μητέρα, τοῦ παντουργοῦ, καί πάντων Δεσπότη, διό σε πανύμνητε, Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς θεὸς καί Κύριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ »εσκορπισμένα, διό τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον τῶν Μαρτύρων

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Σύν Τερεντίῳ ἡστραψ ἐν, ἡ σεπτὴ Νεονίλλα, Νιτὰς Φωκάς καί Σάρβιλος, Βήλης τε καί Ιέραξ, Θεόδουλος καί Εὐνίκη, τοῦ Χριστοῦ γάρ προθύμως, γενναίως υπερῆθλησαν, καί τυράννους καθεῖλον, οἱ εὐκλεεῖς, Ἀθλοφόροι Μάρτυρες οὐς τιμώντες, φαιδρῶς πανηγυρίζομεν, τὴν λαμπρὰν αὐτῶν μνήμην.

Καί τού Οσίου

Στεφανηφόρε Στέφανε, σύ δεξάμενος ζέσιν, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀπερράγης τοῦ κόσμου, τόν σόν σταυρόν ἄρας Πάτερ, συγκραθεῖς τῷ Χριστῷ δέ δι' ἀκριβοῦς ἀσκήσεως, καί ἀγνῆς παρθενίας, τῶν ὑπέρ νοῦν, χαρισμάτων Ὅσιε ἡξιώθης, ἐξ ὧν πλουτίζεις πάνσοφε, τὴν υφῆλιον πάσαν.

Θεοτοκίον

Τόν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Παρθενομήτορ Ἀχραντε, δυσωπούσα μή παύση, ὑπέρ ἀχρείων σῶν δούλων, ὅπως εὐρωμεν χάριν, καί εὐκαιρον βοήθειαν, ἐν ἡμέρᾳ ἢ κρίνῃ, γένος βροτῶν, ὡς Θεὸς παρέχων τὰ κατ' ἀξίαν, σέ γάρ προστάτιν ἀπαντες, ἔχομεν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Καί τά λοιπά τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Ἀρχή

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΤΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Ιερεύς: Ευλογητός ο Θεός ημών, πάντοτε, νύν καί αεί καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἦχος α' Τῆς ἐρήμου πόλης

Τῆς Σκέπης σου Παρθένε, ανυμνοῦμεν τάς χάριτας, ἡ ὡ φωτοφόρον νεφέλην, ἐφαπλοῖς ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ Σκέπεις τόν λαόν σου νοερῶς, ἐκ πάσης τῶν ἐχθρῶν ἐπιβουλῆς, σε γάρ σκέπην, καί προστάτιν, καί Βοηθόν, κεκήμεθα βοώντές σοι, Δόξα τοῖς μεγαλείοις σου Ἀγνή, δόξα τῇ θεῖα σκέπῃ σου, δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς σου, προμηθεΐα, Ἄχραντε.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τῇ υπερμάχῳ στρατηγῷ τά νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν ευχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε, Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τό κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι, Χαίρε νύμφη ἀνύμφευτε.

καί Δοξολογία

Δόξα σοι τῷ δείξαντι το Φῶς...

- Ελέησον ἡμᾶς, ο Θεός, κατὰ τό μέγα ἐλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καί ἐλέησον.

-Have mercy on us, O God, according to Your great love, we pray You, hearken, and have mercy.

- Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καί Ορθοδόξων Χριστιανῶν.

-Again we pray for pious and Orthodox Christians.

- Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν __, καί πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

-Again we pray for our Archbishop __, and all our brotherhood in Christ.

- Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους καί πάσης Ἀρχῆς καί ἐξουσίας ἐν αὐτῷ, τοῦ κατὰ ξηράν, θάλασσαν καὶ αέρα φιλοχρίστου ἡμῶν Στρατοῦ, καὶ ὑπὲρ τοῦ Κύριον τὸν Θεόν ἡμῶν ἐπὶ πλεόν συνεργῆσαι καί κατευοδῶσαι αὐτοὺς ἐν πάσιν,

-Again we pray for this country, those in authority, all those in public service, and for our Christ loving forces on land, sea and air, and that the Lord our God would assist and accompany them in all.

- Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καί αἰωνίου ἀναπαύσεως πάντων τῶν ὑπὲρ τῆς Πίστεως καί τῆς Πατρίδος ἡμῶν ἡρωϊκῶς ἀγωνισαμένων καί ἐνδόξως πεσόντων ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀγῶσι, πάλαι τε καί ἐπ'

εσχάτων, καί υπέρ τού συγχρωρηθῆναι αυτοῖς πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καί ἀκούσιον.

-Again, let us pray the blessed memory and eternal repose of all those involved in the heroic struggles for the faith and our Homeland and who have gloriously fallen in the sacred national struggles, those of old and of late, and for the forgiveness of all their sins and transgressions both voluntary and involuntary.

-Again, let us pray for the blessed memory and eternal repose of the souls of the servants of God: Hellenes and Phil-hellenes who heroically fought and have fallen asleep for the liberation of Greece, for whom this prayer is offered and for the forgiveness of their sins and transgressions both voluntary and involuntary.

- Ἐτι δεόμεθα υπέρ τού διαφυλαχθῆναι τήν ἀγίαν Ἐκκλησίαν καί τήν πόλιν ταύτην, καί πάσαν πόλιν καὶ χώραν ἀπό οργῆς, λοιμοῦ, λιμοῦ, σεισμοῦ, καταποντισμοῦ, πυρός, μαχαίρας, ἐπιδρομῆς αλλοφύλων, ἐμφιλίου πολέμου, καί αἰφνιδίου θανάτου, υπέρ τόν ἴλεων, εὐμενῇ καί εὐδιάλακτον, γενέσθαι τόν ἀγαθόν καὶ φιλάνθρωπον Θεόν ἡμῶν, τού ἀποστρέψαι καί, διασκεδάσαι πάσαν οργήν καὶ νόσον, τήν καθ' ἡμῶν κινουμένην, καί ρύσασθαι ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐπικειμένης δικαίας αὐτοῦ ἀπειλῆς, καί ἐλέησαι ἡμᾶς.

-Again we pray for the safekeeping of this holy church and this city, and of all cities and towns from pestilence, famine, earthquake, flood, fire and the sword, from invasion of enemies, civil war, and unforeseen death; for His mercy, that He will be kind to entreat as our good God, Who loves mankind and that He may turn away and scatter all wrath and disease that moves against us, and deliver us from His impending, justified chastisement, and have mercy on us.

- Ἐτι δεόμεθα καί υπέρ τού εἰσακούσαι Κύριον τόν Θεόν φωνῆς τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν, καὶ ἐλέησαι ἡμᾶς.

-Again we pray that the Lord God will hear the voice of the petitions of us sinners and have mercy on us.

- Ἐπάκουσον ἡμῶν, ὁ Θεός, ὁ Σωτήρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς καί τῶν ἐν θαλάσῃ μακράν, καί ἰλεως, ἰλεως γενοῦ ἡμῖν, Δέσποτα ἐπὶ ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν, καί ἐλέησον ἡμᾶς.

-Hear us, O God, our Saviour, the hope of all the ends of the earth, and of those who are far off upon the sea; and show compassion on us, O Master, on our many sins, and have mercy upon us.

-Τού Κυρίου δεηθώμεν.

Εὐχαριστοῦμέν σοι, Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν, ὅτι καί αὐθις ἐπὶ τήν εὐσημον ταύτην ἡμέραν ἡγάγες ἡμᾶς, ἐπινίκιον ὡδήν σοι ἀναμέλψαι τῷ εὐεργέτῃ καί σωτήρι ἡμῶν, Ἰδοὺ γάρ οἱ Ἀρχόντες ἡμῶν καί πάσα συναγωγὴ λαοῦ ἐπὶ ταυτό συναχθέντες ἀνάμνησιν ἐπιτελούμεν ἔργου θαυμαστοῦ καί μεγάλου, ὃ ἡ δεξιὰ σου εἰργάσατο ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν, εἰς ἐνδειξιν, ὅτι ἡμέρα Κυρίου ἐπὶ πάντα υβριστὴν καί υπερήφανον καί ἡμέρα πτώσεως ἐπὶ πάντα ὑψηλόν καί μετέωρον, τοὺς γάρ ἐνδόξους συνετάραξας μετὰ ἰσχύος καί τοὺς ὑψηλοὺς τῇ

ύβρει συνέτριψας μετά δυνάμεως, Διά τούτο, Κύριε, σήμερον τῆς αινέσεώς σου πλήρης ἡμῶν πάσα ἡ γῆ καί ἐν ευγνωμοσύνῃ καί αγαλλιᾷσει βοώμέν σοι, Τάς οδοὺς σου, Κύριε, γνώρισον ἡμῖν καί τας τρίβους σου δίδαξον ἡμᾶς, νομοθέτησον ἡμᾶς ἐν τῇ ὁδῷ σου καί ὁδήγησον πάντας, τοὺς Ἀρχοντας καί τόν Λαόν, ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, ὅτι πολλοὶ κυκλόθεν οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν καί μακάριος ὁ λαός, οὐ ἐστὶ βοηθός Κύριος ὁ Θεός αὐτοῦ, Ἐτι δέ καί υπέρ τῶν ψυχῶν τῶν μαρτύρων ἀδελφῶν ἡμῶν δεόμεθά σου, τῶν τε ἐν πολέμῳ πεσόντων, τῶν τε ἀναιρεθέντων καί τῶν ἐν αἰχμαλωσίᾳ καί ἐξορία τελειωθέντων, ἵνα αὐλισθῶσιν ἐν ἀγαθοῖς καί ἀναπαύσωνται μετὰ δικαίων καί ἵνα τὰ ὀστά αὐτῶν ὡς βοτάνη ἀνατείλῃ, ὅπως ἂν οἱ τε ζῶντες καί οἱ ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως κεκοιμημένοι εὐχαριστήριον αἶνον καί δοξολογίαν σοι ἀναπέμπωμεν τῷ κραταιῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἀπόλυσις

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἁγίας Οσιομάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Ρωμαίας, καί τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ἀβραμίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῶν Ἀγίων.

Προσόμοια τῆς Οσιομάρτυρος

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τάς στρεβλώσεις τοῦ σώματος, καί μαστῶν τὴν ἀφαίρεσιν, καί χειρῶν υπήνεγκας καρτερώτατα, τὴν τε οδόντων ἐκρίζωσιν, πλευρῶν τὴν κατάφλεξιν, τῶν ποδῶν τὴν ἐκκοπὴν, καί τόν ἀδίκον θάνατον, ὅθεν εἴληφας, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ουρανίοις, ἐν θαλάμοις κατοικοῦσα, Ἀναστασία πολυάθλε.

Παρθενίας κειμήλιον, κεκλεισμένος Παράδεισος, ἱερόν ἀνάθημα, θεῖον τέμενος, νύμφη Χριστοῦ πανακήρατε, καί ἐμψυχον ἄγαλμα, ἀσκουσῶν υπογραμμός, τῶν Μαρτύρων ἀγλαῖσμα, κρήνη βρύουσα, ποταμούς ἰαμάτων ἀνεδείχθης, τοῖς τελοῦσί σου τὴν μνήμην, Ἀναστασία πανεύφημε.

Τῶν Μαρτύρων ἀγλαῖσμα, τῶν Παρθένων ἀπάνθισμα, τῶν Οσίων μέγιστον ἐγκαλλώπισμα, Ἀναστασίαν πολυάθλον, τῆς Ρώμης τό καύχημα, καί τερπνότατον Θεοῦ, καί ἀμώμητον σφάγιον, τὴν ἀκράδαντον, εὐσεβείας κρηπίδα, δεύτε πάντες, ἀνυμνήσωμεν προθύμως, περιφανῶς ἐναθλήσασαν.

Προσόμοια τοῦ Οσίου

Ἦχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Πάτερ θεόφρον Αβράμιε, τού Αβραάμ μιμητής, χρηματίσας εν πνευματι, μετανάστης γέγονας, τής πατρίδος μακάριε, σαρκός Ορέξεις απαρνησάμενος, καί εν οικίσκω σμικρῷ τό σῶμά σου, κλείσας μακάριε, τόν νούν ανεπτέρωσας, πρὸς ουρανόν, ένθα τό πολίτευμα, σαφῶς εκέκτησο.

Όσιε Πάτερ Αβράμιε, αβραμιαίαν ψυχὴν, φερωνύμως κτησάμενος, πειρασμούς υπήνεγκας, θεία πίστει ρωννύμενος, καί δι' αγάπης Θεῷ ενούμενος, επαγγελίας τήν γήν κεκλήρωσαι, ωραϊζόμενος, αρετῶν λαμπρότησιν, όθεν τήν σήν, μνήμην ευφραινόμενοι, πανηγυρίζομεν.

Όσιε Πάτερ Αβράμιε, τήν ταίς απάταις δεινῶς, υπαχθείσαν τού όφεως, καί κατολισθήσασαν, απωλείας πρὸς βάραθρον, δι' επινοίας θείας ανείλκυσας, καί σωζομένην Θεῷ παρέστησας, ής την μετάνοιαν, πάντες κατεπλάγησαν, οι ευσεβῶς, κυριον δοξάζοντες, τόν υπεράγαθον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πῶς σου τήν χάριν υμνήσαιμι, καί τήν πολλήν πρὸς ἐμέ, τόν ανάξιον δούλόν σου, καθ' εκάστην πρόνοιαν, ήν σαφῶς επιδείκνυσαι; πῶς δέ σου φράσω τήν αγαθότητα, καί τήν ποικίλην όντως κυβέρνησιν; σύ ούν καί έτι νύν, εις αεί μου πρόστηθι, παντός κακού, ζώντα καί θανόντα με, εκλυτρουμένη Σεμνή.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώ μυστηρίου καινού! ώ φρικτής εγχειρήσεως! η Παρθένος έλεγεν, εν Σταυρῷ θεωρούσά σε, εν μέσω δύο ληστῶν κρεμάμενον, όν ανωδίνως φρικτῶς εκύησεν. Έκλαιε κράζουσα. Οίμοι Τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δήμος καί αχάριστος Σταυρῷ προσήλωσεν.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Απολυτίκιον τής Μάρτυρος

Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Η αμνάς σου Ιησού, κράζει μεγάλη τη φωνή, Σέ Νυμφίε μου ποθῶ, καί σέ ζητούσα αθλῶ, καί συσταυρούμαι, καί συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ σου, καί πάσχῳ διά σέ, ως βασιλεύσω σύν σοί, καί θνήσκῳ υπέρ σου, ίνα καί ζήσω εν σοί, αλλ' ως θυσίαν άμωμον, προσδέχου τήν μετά πόθου τυθείσάν σοι. Αυτής πρεσβείαις, ως ελεήμων, σώσον τās ψυχάς ημών.

Καί τού Οσίου

Ἦχος πλ. δ'

Εν σοί Πάτερ ακριβῶς διεσώθη τό κατ' εικόνα, λαβών γάρ τόν σταυρόν, ηκολούθησας τῷ Χριστῷ, καί πράττων εδίδασκες, υπεροράν μέν σαρκός, παρέρχεται γάρ επιμελείσθαι δέ ψυχής, πράγματος αθανάτου, διό καί μετά Αγγέλων συναγάλλεται, Όσιε Αβράμιε τό πνεύμά σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, αναγινώσκονται οι Κανόνες, εἰς τῆς
Οκτωήχου, καί τῶν Αγίων οἱ δύο παρόντες.

Ο Κανὼν τῆς Αγίας, οὐ ἡ Ακροστιχίς.

Τοὺς ἀνδρικοὺς σου, Μάρτυς, ευφημῶ πονους. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ.δ'
Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Ταύτην τὴν φωτοφορον, μνήμην σου γεραίροντι Θεόνυμφε, φωτισμὸν μοι
παράσχου, τῆς ψυχῆς μου τό σκότος διώκουσα.

Ὅλην ἀπὸ σπαργάνων, σεαυτὴν ἀνέθηκας τῷ Κτίστη σου, καί πυρί
εγκρατείας, τὰ τοῦ σώματος πάθη κατέφλεξας.

Ὑψος πρὸς μαρτυρίου, Μάρτυς ἀνηνέχθης ἀφειδήσασα, τῆς σαρκὸς καί
θαλάμων, νοητῶν ὡς παρθένος ἡξίωσαι.

Θεοτοκίον

Σέ τὴν ουρανομήκη, κλίμακα ἐν ἡ Θεὸς ἐπεστήρικτο, τοὺς βροτοὺς
ουρανίους, εργαζόμενος Κόρη γεραίρομεν.

Ο Κανὼν τοῦ Οσίου, οὐ ἡ Ακροστιχίς.

Τόν σὸν γεραίρω παμφαή βίον μάκαρ. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος ὁ αὐτός
Υγρὰν διοδεύσας

Ταῖς θείαις λαμπόμενος ἀστραπαῖς, τοὺς τὴν φωτοφόρον, ἐκτελούντάς σου
εορτὴν, παθῶν ἀμαυρότητος παμμάκαρ, ταῖς προσευχαῖς σου Ἀβράμιε
λύτρωσαι.

Ὁ θεῖος ἀνάψας σου τὴν ψυχὴν, Ἀβράμιε πόθος, ἐναπέσβεσε τῆς σαρκὸς,
τοὺς ἔρωτας Πάτερ καί αὐλως, ἐπὶ τῆς γῆς σε βιώναι ἐποίησεν.

Νεκρώσας τὰ μέλη τὰ ἐπὶ γῆς, νηστεία καί πάσαις, κακουχίαις Πάτερ σοφέ,
ζωῆς ἡξιώθης τῆς ἀμείνω, ἐν οὐρανοῖς θεοφόρε Ἀβράμιε.

Θεοτοκίον

Σαρκὸς ἐξ αἱμάτων σου ιερῶν, Θεοῦ Πατρός Λόγος, ἐσαρκώθη υπερφυῶς,
παρθένε Μαρία, ὃν δυσώπει, τὰ τῆς σαρκὸς μου νεκρώσαι φρονήματα.

Τῆς Αγίας

Ὡδὴ γ'

Σύ ειπό στερέωμα

Ιστασο πρό βήματος, τυραννικού Χριστόν ένδοξε, τόν ποιητήν, πάντων καί Δεσπότην, Θεόν Λόγον κηρύπτουσα.

Κάλλος τό εγκάρδιον, τή ορατή μορφή Ένδοξε, διαδοθέν, σέ ωραιοτάτην, τοίς ορώσιν υπέφαινεν.

Όλβον αναφαίρετον, τών ιαμάτων σοι δίδωσι, Κορη Χριστός, ού Αναστασία, τήν πτωχείαν ηγάπησας.

Θεοτοκίον

Έγλην τών πταισμάτων μου, σών πρεσβειών πυρί σύμφλεξον, Μήτηρ Θεού, δροσον μοι τήν θείαν, τής αφέσεως φέρουσα.

Τού Οσίου

Ουρανίας απίδος

Ολοτρόπως ποθήσας, τών ορεκτών έσχατον, κόσμου καί σαρκός θεοφόρε, έξω γεγένησαι, όθεν απείληφας, τήν υπερκόσμιον δόξαν, καί θείαν απόλαυσιν, Πάτερ Αβράμιε.

Ναός ζών ανεδείχθης, τού παντουργού Πνεύματος, πάτερ εν οικίσκω τό σώμα, συγκλείσας Όσιε, όθεν απήστραψας, τών αρετών λαμπηδόνας, ιερώς κοσμούμενος, Πάτερ, Αβράμιε.

Γεωργία τών πόνων, τών αρετών ώριμον, Όσιε εξήνθησας στάχυν, Πάτερ Αβράμιε, ώ διατρέφονται, μιμητικώς οι τήν θείαν, καί σεπτήν σου κοίμησιν πανηγυρίζοντες.

Θεοτοκίον

Επί σοί Παναγία, ο τού παντός αίτιος, δι' υπερβολήν ευσπλαγχνίας, θέλων εσκήνωσε, καί καθηγίασε, τήν τών ανθρώπων ουσίαν, παραβάσει πρότερον εξολισθήσασαν.

Ο Ειρμός

«Ουρανίας απίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τής Αγίας

Έχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Εκ βρεφους τώ Θεώ, ανετέθης Οσία, νεκρώσασα σαρκός, εγκρατεία τά πάθη, εις ύψος δ' ανέδραμες, μαρτυρίου περίδοξον, εναθλήσασα, Αναστασία νομίμωσ, καί τον δράκοντα, καταβαλούσα εις χάος, δυνάμει τού Πνεύματος.

Δόξα... Τού Οσίου

Τόν πάλαι Αβραάμ, εκμιμούμενος, Πάτερ, εμάκρυνας σαυτόν, συγγενών κατά σάρκα, πειθόμενος Αβράμιε, τώ καλούντι Θεώ ημών, όθεν ήσκησας, καί τήν

ψυχὴν λαμπροτέραν, εναπέδειξας, τῶν τοῦ ἡλίου ακτίνων, θεόφρον
πανόλβιε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τὴν βάτον ἣν Μωσῆς, ακατάφλεκτον εἶδε, τό ὅρος τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀγίαν
νεφέλην, σκηνὴν τὴν ἀμόλυντον, τὴν θεόδεκτον τράπεζαν, τό παλάτιον, τοῦ
υψηλοῦ Βασιλέως, τὴν ολόφωτον, καὶ αδιόδευτον πύλην, Παρθένον υμνούμέν
σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὑμνῶ σου τον Σταυρόν, προσκυνῶ καὶ τὰ πάθη, δοξάζω καὶ τὴν σὴν,
ἀγαθοτητα Τέκνον, ἐκὼν γάρ καθυπέμεινας, ἐπονείδιστον θάνατον. Τί τό
ξένον σου, καὶ φρικωδέστατον Σώτερ, τῆς ἀφράστου σου, οικονομίας τό
βάθος; ἡ Μήτηρ ἐβόα σοι.

Τῆς Αγίας

Ὡδὴ δ'

Εἰσακήκοα Κύριε

Σέ ζυγόν ελαφρότατον, Μάρτυς τὴν βαστάσασαν ἐκ νεότητος, σιδηροῦν
κλοιόν βαστάζειν σε, οἱ παρανομούντες κατεδίκασαν.

Σταλαγμοὶ τῶν αἱμάτων σου, τῆς πολυθείας ἐσβεσαν ἀνθρακας, ὁ πυρσὸς δέ
τῶν θαυμάτων σου, τῶν παθῶν τὴν ὕλην ἀπετέφρωσεν.

Οὐκ ἐγύμνωσε χάριτος, σωμὰ σου γυμνώσας ὁ πονηροτατος, υφαντόν δέ
μᾶλλον ἀνωθεν, ἀρραγὴ χιτῶνα προεξένει σοι.

Ὑπὲρ γῆν αἰρομένης σου, πύρ ἐπὶ τὰ στέρνα Μάρτυς ἐφήπτετο, υπεξάπτον
σου τὸν ἔρωτα, τὸν πρὸς τὸν Δεσπότην καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον

Μετά τόκον διέμεινας, ἀφθορος Παρθένε ὡς πρό γεννήσεως, νέον βρέφος
γάρ ἐκύησας, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων γνωριζόμενον.

Τοῦ Οσίου

Ὁ αὐτὸς Εἰρμός

Ρεῖθροις Πάτερ δακρύων σου, ψυχικὰς κηλίδας ἀπονιψάμενος, θεῖον γέγονας
τοῦ Πνεύματος, καὶ σεπτὸν παμμάκαρ καταγώγιον.

Ἀγρυπνίαν παννύχιον, προσευχὴν ἀέναον ἀπροσπάθειαν, καὶ ἀγάπην
ἀνυπόκριτον, καὶ τελείαν πίστιν Πάτερ ἡσκησας.

Ἰατρεύειν νοσήματα, καὶ ἀποδιώκειν Ὅσιε πνεύματα, χάριν εἰληφας Ἀβράμιε,
ὡς Θεοῦ θεράπων ἀληθέστατος.

Θεοτοκίον

Ραθυμία κρατούμενον, καὶ τὴν ἁμαρτία με βυθιζόμενον, τὴν πρεσβείαν σου
διάσωσον, Θεοτόκε Μήτηρ αειπάρθενε.

Τῆς Αγίας

Ωδή ε' Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Ανάλωτος πυρί, τώ ενύλω εδείχθης Μάρτυς, πύρ γάρ σε εγκάρδιον, θείας αγάπης εδρόσιζε.

Ραπίσματι τό πρόσωπον Μάρτυς ωραιωθείσα, εχθρών απερρύπωσας, δυσειδεσμάτων τά πρόσωπα.

Ταθείσα επί ξύλου θεόφρον Αναστασία, πόθω τού νυμφίου σου, τό θεϊόν πάθος εικόνιζες.

Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε πανύμνητε Δέσποινα Θεοτόκε, Θεόν υπερύμνητον, σαρκί ασπύρως κυήσασαν.

Τού Οσίου

Ίνα τί με απώσω

Ως κατάκαρπον κλήμα, βότρυας εξήνησας Πάτερ Αβράμιε, αρετών ενθέων, κατανύξεως οίνον πηγάζοντας, τών παθών τήν μέθην, εκ τών ψυχών αποσοβούντα, καί καρδίας πιστών κατευφραίνοντα.

Πειρασμούς σοι ποικίλους, όφης ο παμπόνηρος Πάτερ εξήγειρεν, αλλ' αυτός τώ όπλω, τού Σταυρού θεοφόρε ενέκρωσας, καί τής νίκης στέφος, παρά Θεού δικαία ψήφω, εκομίσω θεόφρον Αβράμιε.

Αγιώτατος οίκος, Πάτερ θείου Πνεύματος πίστει γενόμενος, εδομήσω οίκον, ιερόν καί πανίερρον σύστημα, ανιέρου πλάνης, μεταβαλών ταίς νουθεσίαις, τώ τών όλων Θεώ καθιέρωσας.

Θεοτοκίον

Μητροπάρθενε Κορη, θείω φωτιζόμενοι Πνεύματι πάναγνε, ιεροί Προφήται, ιεραίς εν φωναίς σε προήγγειλαν, εξ ής Θεός Λόγος, υπέρ αιτίαν τε καί λόγον, εσαρκώθη δι' οίκτον αμέτρητον.

Τῆς Αγίας

Ωδή ς' Χιτώνά μοι παράσχου

Στρεβλούμενον τό σώμα αικισμοίς, εδήλου τό όρθιον, σής προαιρέσεως, πρός θεόν Αναστασία πανεύφημε.

Εκρέμασο μετέωρος πληγάς, Μάρτυς οποφέρουσα, άπληγον σώζουσα, τής ψυχής τό ευγενές αξιάγαστε.

Υπήνεγκας μαζών τήν εκκοπήν, πιστούς διατρέφουσα, γάλακτι Ἐνδοξε, τῆς μιμήσεως τῆς σῆς εμφανέστατα.

Θεοτοκίον

Φιλάνθρωπον κυήσασα Θεόν, φιλάγαθε Δέσποινα, αὐτόν ικέτευε, τῆς γεέννης τοῦ πυρός λυτρωθῆναί με.

Τοῦ Οσίου

Τήν δέησιν εκχεώ

Φωστήρά σε οἱ ἐν σκότει τῆς πλάνης, απλανῶς καθοδηγούντα ευρόντες, πρὸς τὰς οδοὺς, τῆς ζωῆς θεοφόρε, τῆς ἀγνωσίας τό σκότος ἀπέλιπον, γενόμενοι φωτειδεῖς, διὰ πίστεως θείας Αβράμιε.

Αγρύπνως ἐξευμενίσας τό θεῖον, επιπέμψαι φωτισμόν σωτηρίας, τοῖς ἐν νυκτί, τῆς εἰδωλομανίας, κατασχεθεῖσι θεόφρον Αβράμιε, ἀνέδειξας πάντας υἱούς, καί φωτός καί ἡμέρας ἐν χάριτι.

Ἡ συχωσ σου τήν ζωὴν ἐκτελέσας, τὰς ἐν βίῳ τρικυμίας Παμμάκαρ, τή πρὸς Θεόν, πεποιθήσει παρήλθες, καί γαληνοὺς πρὸς λιμένας κατήντησας, Αβράμιε τῆς ουρανῶν, βασιλείας καί θείας λαμπρότητος.

Θεοτοκίον

Βαρούμενον νυσταγμῷ ραθυμίας, διανάστησον τή σή μεσιτεία, Μήτηρ Θεοῦ, καί μή δώης υπνώσαι, τῆς αμαρτίας Παρθένε εἰς θάνατον, προστάτιν γάρ καί οδηγόν, τῆς ἐμῆς σε ζωῆς ἐπιγράφομαι.

Ο Εἰρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρὸς Κύριον, καί αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἡ ψυχὴ μου »επλήσθη, καί ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καί δέομαι ὡς Ἰωνάς. Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον τῆς Οσιομάρτυρος

Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος σήμερον

Παρθενίας νάμασι, καθηγνισμένη οσία, μαρτυρίου αἵμασιν, Ἀναστασία πλυθεῖσα, παρέχεις τοῖς ἐν ἀνάγκαις τῶν νοσημάτων, ἴασιν καί σωτηρίαν τοῖς προσιοῦσιν, ἐκ καρδίας, ἰσχύν γάρ νέμει, Χριστός ὁ βρύων, χάριν ἀέναον.

Τοῦ Οσίου ὁμοιον

Ἐν σαρκί ὡς Ἄγγελος, ἐπὶ τῆς γῆς ἀνεφάνης, καί ἀσκήσας γέγονας, πεφυτευμένον ὡς ξύλον, ὕδατι τῆς ἐγκρατείας καλῶς αὐξήσας, ρεύματι τῶν σῶν δακρύων ρύπον ἐκπλύνας, διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης, δοχείον θεοῦ, Αβράμιε Πνεύματος.

Ο Οἶκος

Τὰ φθαρτά παριδών, τήν ἀφθαρσίαν εἴληφας, τὰς τερπνὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος ἐμίσησας σοφέ ἀπὸ βρέφους, ποθήσας ἀγνείαν, ὅθεν θαλάμου καί

κόσμου απέδρασας, συζύγου τε εύκλειαν, καί τών γονέων εξέκλινας, μόνου Θεού σοφέ τόν έρωτα επιποθήσας, καί άγαπήσας εξ όλης, Πάτερ τής ψυχής, καί διανοίας αληθώς, διά τούτο νεδείχθης,δοχείον θείου, Αβράμιε Πνεύματος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΘ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας Οσιομάρτυρος Αναστασίας τής Ρωμαίας.

Στίχοι

Κάρας τομήν ήνεγκε ρώμη καρδίας,
Βλάστημα Ρώμης, Μάρτυς Αναστασία.
Τλή δέ Αναστασίη ενάτη ξίφος εικάδι οξύ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη του Οσίου Πατρός ημών Αβραμίου, καί Μαρίας τής ανεψιάς αυτού.

Στίχοι

Σαρκός νεκρώσας Αβράμιε πάν μέλος,
Θανών συνοικείς τοίς ασάρκοις Αγγέλοις.
Αφείσα σαρκός τούς εραστάς Μαρία,
Ψυχών εραστή μυστικώς περιπλέκη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Κυρίλλου.

Στίχοι

Υπόσχεσιν μέλλοντος ούσάν μοι στέφους,
Κύριλλος οίδα τήν απειλήν τού ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Σάββας ο Στρατηλάτης ένθεν κακείθεν κεντηθείς, τελειούται.

Στίχοι

Σάββας κατ' άμφω κλήσεως μέρη Σάββας,
Όθεν κατ' άμφω νύττεται λόγχαις μέρη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής οσίας Μητρός ημών Άννης, τής μετονομασθείσης Ευφημιανός.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Μελιτηνής.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ταίς Αγίαις

Ωδή ζ'

Παίδες Εβραίων

Έχος φωνής εορταζόντων, ένθα πέφυκε χορεύεις, Αθληφόρε, σύν παρθένων χοροίς, τώ Κτίστη μελωδούσα. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Μέλη συνθλώμενα ορώσα, καί ονύχων σπαραγμόν προσκαρτερούσα,
ανηνέχθης Χριστώ, θυσία μελωδούσα. Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Ὡφθης ὡς ἄμπελος θεόφρον, χείρας πόδας τε ὡς κλάδους τεμνομένη, καί
ἡμῖν νοητῶς, τόν οἶνον γεωργούσα, καρδίας τόν ευφραίνοντα, καί παθῶν
ωθούντα μέθην.

Πύρ αισθητόν οὐκ επποήθης, νεανίας τρεῖς τοὺς πάλαι μιμουμένη, θείαν
δρόσον καί γάρ, ἐδέξω μελω δούσα. Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ὅλον τόν ἄνθρωπον φορέσας, ο υπέρθεος δίχα τῆς αμαρτίας, ἐκ γαστροῦ
σου Ἀγνή, προήλθε σαρκοφόρος ὃν ἐκδυσώπει πίστει σε, τοὺς τιμώντας
διασώσαι.

Τού Οσίου

Ο αὐτός

Ἴνα τῆς ἄνω βασιλείας, ἐπιτύχης καί τῆς δόξης τῆς ἀρρήτου, πατουμένης
Σοφέ, καί φθειρομένης δόξης, ὡς νουνεχῆς καί φρόνιμος, κατεφρόνησας
ἐμφρόνως.

Ὅτε ο λύκος ο πανούργος, τήν ἀμνάδα σου ἐσπάραξε δολίως, τότε τούτου
Σοφέ, τάς μύλας διαθλάσας, ταύτην ποιμήν ὡς ἄριστος, πρὸς ζωὴν
ἐπανηγάγου.

Νόμοις υπείκων τού Δεσπότου, τό πλανώμενον ἐζήτησας καί εὔρες, καί τοῖς
ώμοις τοῖς σοῖς, ἀράμενος Παμμάκαρ, οἷα ποιμήν εἰσήγαγες, μετανοίας ἐν τῇ
μάνδρᾳ.

Θεοτοκίον

Μόνῃ τόν ἕνα τῆς Τριάδος, ἀπεγέννησας ἐν δύο ταῖς ουσίαις, υποστάσει μιά,
ορώμενον Παρθένε, ὦ μελωδοῦμεν Πάναγνε, ασιγήτως εἰς αἰῶνας.

Τῆς Ἀγίας

Ὡδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Νεανικῶς ἠρίστευσας, Ἀθληφόρε πανεύφημε, καί κατὰ τῆς πλάνης, ἀνεστήσω
τρόπαια, χειρῶν στερουμένη γάρ, καί τῶν ποδῶν υπέφερες, καί τομῆς
μαστῶν, καί ἐκριζώσεως Μάρτυς, ἡνέσχου τῶν οδόντων, ἐν χαρᾷ
μελωδούσα. Λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁλοαμπῆς ὡς ἥλιος, παρθενίας λαμπρότησι, καί τῆς μαρτυρίας, καλλοναῖς
ἐξήστραψας, καί κόσμον ἐφώτισας, ταῖς φωτοβόλοις λάμπεσι, σοῦ

Αναστασία, τῆς πολλῆς καρτερίας, προθύμως εκβοῶσα. Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υλομανοῦσαν πάθεσι, τὴν ψυχὴν μου θεόνυμφε, καὶ αμαυρουμένην, προσβολαῖς τοῦ ὄφεως, ταῖς σαῖς παρακλήσεσιν, ἐκ τῶν δεινῶν καθάρισον, καὶ φωτιστική, ἐπισκιάσει σου Μάρτυς, καταύγασον βοῶντα. Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σέ τὴν Ἀγνήν καὶ ἄμωμον, ἡ Παρθένος ποθήσασα, ἄμωμον καὶ σῶμα, καὶ ψυχὴν ἐτήρησε, παθῶν υπεκαύματα, υπομονὴ τεφρώσασα, πείράν τε πολλῶν, υπενεγκοῦσα βασάνων, καὶ νῦν ἐπουρανίοις, ἐν θαλάμοις χορεύει, σὺν σοὶ ευφραينوμένη, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Οσίου

Νικηταί τυράννου

Ἀπωλείας βόθρῳ, τὴν ἀγνήν συνώθησε περιστεράν σου, ὁ κακούργος ὄφεις, ἀλλ' αὐτὴν ἀνήγαγες Πάτερ πανσόφως, Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Καὶ ἐν βίῳ Πάτερ, περιων Ἀβράμει καὶ μετὰ τέλος, ἱατρός νοσοῦντων, ἀνεδείχθης Πνεύματος χάριτι θεία. Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἀκακία Πάτερ, ἐν δικαιοσύνῃ τε καὶ σωφροσύνῃ, πίστει διαλάμπας, τοῖς, Ἀγγέλοις Ὅσιε συνηριθμήθης. Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ρεῖθρου ζώντος ὠφθης, πανάγιον σκὴνωμα ἐξ οὐ πιόντες, οἱ θανατωθέντες, τὴν ζωὴν κληρούμεθα ἀναβοῶντες. Εὐλογεῖτε πάντα, τὰ ἐργατὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός

«Νικηταί τυράννου καὶ φλογός, τῆς χάριτός σου γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀντεχόμενοι, Παῖδες ἐβῶν. Εὐλογεῖτε πάντα, τὰ ἔργα τὸν Κύριον».

Τῆς Ἀγίας

Ὡδή θ'

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ

Ἰκρίῳ ἀνηρτήθης Λόγου Θεοῦ, εἰκονίζουσα πάθος σωτήριον, καὶ ἐκκοπήν, ἥνεγκας χειρῶν σου καὶ τῶν ποδῶν, οδόντων τὴν ἐκρίζωσιν, γλώσσης τὴν ἀφαίρεσιν καὶ μαστῶν, ἀγνή Ἀναστασία, Μοναζουσῶν τό κλέος, καὶ τῶν Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα.

Ὡς νύμφη ὠραΐσθης καλλοποιῶ, ἀρμοσθεῖσα νυμφίῳ παθήμασι, καλλοποιοίς, ἔνδον τε θαλάμων φωτοειδῶν, ὡς ἐκλεκτὴ ἐσκήνωσας, φέρουσα λαμπάδα περθενικὴν, καὶ νῦν συμβασιλεύεις, τῷ ζῶντι εἰς αἰῶνας, Ἀναστασία

διαλάμπουσα.

Σταλάζουσιν οι πόνοι σου γλυκασμόν, αμαρτίας πικρίαν εξαίροντες, η δέ σορός, βρύει ιαμάτων τούς ποταμούς, καί κατακλύζει πάντοτε, πάθη καί νοσήματα χαλεπά, εις δόξαν τού Σωτήρος, σεμνή Αναστασία, τού επαξίως σε δοξάσαντος.

Ηρίστευσαν γυναίκες τώ σώ Σταυρώ, κρατυνθείσαι Χριστέ παντοδύναμε, καί τού εχθρού, κάραν πολυμήχανον ανδρικώς, Λόγε Θεού συνέθλασαν, καί τού Παραδείσου χαρμονικώς, τήν οίκησιν λαχούσαι, Θεώσεως μετέσχον, επιτηδείως ανυμνούσαί σε.

Θεοτοκίον

Φορέσαντά σε σάρκα εκ γυναικός, ως επέγνων η Μάρτυς σου Κύριε, παρθενικαίς, κατηγλαϊσμένη μαρμαρυγαίς, καί μαρτυρίου αίματι, περιηγηθισμένη σοι τώ Χριστώ, Οπίσω τής Μητρός σου ενδόξως προσηνέχθη, ως βασιλεύοντι τής κτίσεως.

Τού Οσίου

Κυρίως Θεοτόκον

Ιδείν κατηξιώθης, Πάτερ θεοφόρε, τά δι' ελπίδος σοι πάλαι ποθούμενα, ά οφθαλμός ού κατείδε, καί ούς ουκ ήκουσεν.

Ωραίος απεφάνθης, θείαις αγλαΐαις, τών αρετών διαλάμπων Αβράμιε, καί τώ τών όλων Δεσπότη χαίρων παρίστασαι.

Συνήφθης ταίς χορείαις, πάντων τών Οσίων, καί σύν αυτοίς τής Θεώσεως Όσιε, επιτυχών ικετεύεις, εις τό σωθήναι ημάς.

Ημέραν ευφροσύνης, άγει χαρμοσυνως, τής ιεράς σου ώ Πάτερ κοιμήσεως, η Εκκλησία, τιμώνσα τήν πολιτείαν σου.

Θεοτοκίον

Φιλάγαθε Παρθένε, τήν κεκακωμένην, τή αμαρτία ψυχήν μου αγάθυνον, καί αγαθών αιωνίων, μέτοχον ποιήσον.

Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σου σεσωσμένοι Παρθένε αγνή, σύν ασωμάτοις χορείαις, σέ μεγαλύνοντες».

Εξαποστειλάριον Τής Οσιομάρτυρος Ο ουρανόν τοίς άστροις

Μοναζουσών τό κλέος, καί ωραιότης Μαρτύρων, Αναστασία σύ ώφθης, εν παρθενία ασκούσα, καί καρτερώς εναθλούσα, υπέρ Χριστού τής αγάπης.

Τού Οσίου Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Ὡς ἐλυτρώσω Ὅσιε, τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι, ἐκ πλάνης κακοδαίμονος, σύστημα
δυσσεβούντων, Ἀβράμιε θεοφόρε, καὶ τὴν πάλαι πεσούσαν, εἰς ἀπωλείας
βάραθρον, καὶ ἡμᾶς ταῖς εὐχαῖς σου, ρύσαι πολλῶν, πειρασμῶν καὶ
θλίψεων καὶ κινδύνων, τοὺς πόθῳ ἐκτελούντάς σου, τὴν σεβάσμιον
μνήμην.

Θεοτοκίον

Θεοφανὴς Παράδεισος, ὠφθης ἔχουσα μέσον, ξύλον ζωῆς τὸν Κύριον,
ἀχραντε Θεοτόκε, ἐξ οὗ φαγόντες οὐκ ἐτι, ἀποθνήσκομεν ὅλως, ἀλλὰ ζωὴν
αμείνονα, διὰ σοῦ ζῶμεν πάντες, τό τοῦ Σταυροῦ, ὄπλον περιφέροντες καὶ
νικῶντες, τὸν ἀποστάτην τύραννον, σέ ὑμνοῦντες Παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου. Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς
σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Λ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας τῆς ἀδελφῆς
αυτοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Μαρτυρίου ἐν αἵματι, τὴν στολὴν σου Ζηνόβιε, ἐπιχρῶσας ἐνδοξε
ἀπετέλεσας, ἱερωτέραν ἐν χάριτι, μεθ' ἧς εἰσελήλυθας, ὡς σοφὸς Ἀρχιερεὺς,
τῶν Ἁγίων εἰς Ἀγία, θύμα ἁμῶμον, διὰ σέ τῷ τυθέντι καὶ τελείᾳ, προσφορά
καθαρωτάτη, ἀνενεχθεῖς ἱερώτατε.

Ξεομένου τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς σου τό ἐνδοθεν, κάλλος διεδείκνυτο
αξιάγαστε, Ἱερομάρτυς λαμπρότερον, θεόφρον Ζηνόβιε, ἱερέων καλλονή,
Ἀθλοφόρων τό καύχημα, τῶν θαυμάτων τε, ἡ ἀέναντος βρύσις τῶν
πνευμάτων, ἀκαθάρτων ὁ διώκτης, καὶ βραβευτὴς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Συναθλεῖν σοι προήρηται, ἀδελφά συμφρονούσά σοι, Ζηνοβία πάνσοφε ἡ
ομαίμων σου, τὰ τῶν λεβήτων γὰρ βράσματα, ἀνδρείως υπήνεγκε, τοῦ πυρός
τὴν ἀπειλήν, καὶ τὸν βίαιον θάνατον, ὅθεν ἐτύχε, μετὰ σοῦ τῶν στεφάνων τῶν
τῆς νίκης, καὶ τῆς ἀνω βασιλείας, Ἱερομύστα Ζηνόβιε.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ἰωάννου Μοναχοῦ, οἱ δὲ τοῦ

Στουδίτου

Ἀσματικὴν χορείαν κροτήσωμεν σήμερον, ὦ φιλομάρτυρες, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν
πανευσεβῶν Ἀθλητῶν, Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας, οὗτοι γὰρ τῆς Τριάδος
γεγόνασιν υπέρμαχοι, καὶ ἐν σταδίῳ ἀνδρείως, τὸν ἀόρατον ἐχθρόν, ἐν τῷ

σεπτῶ αὐτῶν αἵματι ἀπέπνιξαν, καὶ τὸν τῆς νίκης στέφανον ἐνδόξως
εκομίσαντο, διό πρὸς αὐτοὺς ἀναβοήσωμεν. Ζεύγος ἅγιον Κυρίῳ,
εὐλογημένη δυάς καὶ πεφωτισμένη, τὸν Σωτήρα πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον
Τριήμερος ἀνέστης

Ἀντίληψις καὶ σκέπη μου, ὑπάρχεις πανσμώμητε, Θεοτοκε, σέ γάρ ἔχω
βοηθόν, ἐν θλίψεσι καὶ νόσοις, καὶ ταῖς στενοχωρίαις, καὶ σέ δοξάζω τὴν
αμώμητον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὀρώσα ἢ πανάμωμος Θεοτόκος, κρεμαμένην
μητρικῶς, ὠδύρετο βούσα. Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ
ἀνυμνοῦντάς σε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἐγόνται οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καὶ τῶν
Ἀγίων ο παρῶν.

Ποίημα Ἰωσήφ

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄσμα ἀναπέμψωμεν

Θρόνῳ παρισταμένος Θεοῦ, ὡς ἱερεὺς εὐπρόσδεκτος, καὶ μάρτυς ἄριστος,
Ζηνόβιε τρισμάκαρ, τοὺς πόθῳ τιμώντάς σου, μνήμην τὴν φωτοφόρον, τῶν
τοῦ βίου λύτρωσαι σκανδάλων.

Αἴγλη φωτιζόμενος Σοφέ, τῆς τρισηλίου λάμπεως, σκότος διέλυσας, Ἑλλήνων
δυσφημίας, καὶ φέγγει τῶν λογῶν σου, πάντα καταφωτίσας, νύν μετέβης
πρὸς ἄδυτον φέγγος.

Ἀνθραξ δεδειγμένος νοητός, πυρί προσαναπτόμενος, τοῦ θείου Πνεύματος,
ἀπάντων τὰς καρδίας, υφήψας πρὸς ἔρωτα, θεῖον ἱερομύστα, καὶ τὴν πλάνην
κατέφλεξας πάσαν.

Θεοτοκίον

Χαίροις ο πανάγιος ναός, ο πόκος ὁ θεόδροσος, ἐσφραγισμένη πηγὴ, τοῦ
αθανάτου ρεῖθρου, τὴν ποιμήνην σου Δέσποινα, φύλαττε ἐκ παντοίων,
πολεμίων ἀπολιορκήτως.

Ὡδὴ γ'
Τὸν φόβον σου Κύριε

Τῷ μύρῳ τῆς κρίσεως τοῦ Πνεύματος, κεχρισμένος Ζηνόβιε, ἱεράτευσας ὡς
Ἄγγελος, Μαρτύρων ἐπὶ τέλει, κοσμηθεὶς στεφάνῳ.

Ψυχῶν ἐπιμέλειαν δεξάμενος, γεωργία θείου Πνεύματος, καρποφόρους

ταύτας έδειξας, διό τής τού Κυρίου, χαράς ηξιώθης.

Ομαίμων σοι σύμφρων αναδέδεικται, Ζηνοβία ώ Ζηνόβιε, συναθλείν γάρ σοι προήρηται, καί σοί συναπολαύειν, τής ενθέου δόξης.

Θεοτοκίον

Τριάδος τόν ένα απεκύησας, τό ανθρώπινον φορέσαντα, Παναγία Μητροπάρθενε, όν αίτησαι σωθήναι, τούς σέ ανυμνούντας.

Ο Ειρμός

«Τόν φόβον σου Κύριε εμφύτευσον, εν ταίς καρδίαις τών δούλων σου, καί γενού ημίν στερέωμα, τοίς σέ εν αληθεία, επικαλουμένοις».

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν

Τήν σοφήν ξυνωρίδα τών Αθλητών, ευφημήσωμεν πίστει μαρτυρικώς, Ζηνόβιον άπαντες, τόν αήτητον Μάρτυρα, Ζηνοβίαν ωσαύτως, τό ζεύγος τό τίμιον, ως κρατήρας θεία, προχέοντας νάματα, όθεν αενάως, καθ' εκάστην αντλούμεν, πιστώς τά ιάματα, ευσεβώς ανακράζοντες. Αθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ασθενεία βαρεία.. περιπεσών, καί δεινώς εν τοίς πόνοις κατακαμφθείς, ου φέρω τόν καύσωνα, τής δεινής ραθυμίας μου, αλλ' ο ειδώς εκάστου, Σωτήρ τήν ασθένειαν, καί ως Πατήρ παιδεύων, τούς γνώμη σοι ππαίσαντας, σύ με ανάστησον, δυνατός γάρ υπάρχεις, ιάσθαι νοσήματα, καί ψυχής καί τού σώματος, ίνα πάντοτε κράζω σοι. Μεγάλα σου τά έργα Σωτήρ, φοβερά τε όντως τά θαυμάσια, καί γάρ πιστούς λυτρούσαι, λιταίς τής τεκούσης σε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν τώ ξύλω ορώσα τώ σταυρικώ, η πανάμωμος Μήτηρ τόν Λυτρωτήν, εθρήνει δακρύουσα, καί πικρώς απεφθέγγετο καί συνοχή καρδίας, τάς κόμας εσπάραπτε, καί πρός αυτόν εβόα. Υιέ μου καί Κύριε, πώς σε τών Εβραίων, ανομώματος δήμος, αδίκως προσπήγνυσι, τώ Σταυρώ αναμάρτητε; πώς καί θέλων υφίστασαι, όξος καί τήν τρήσιν τής πλευράς, χολήν τε, οίμοι! καί ήλους μακρόθυμε; αλλά δόξα σου Σώτερ, τοίς θείοις παθήμασι.

Ωδή δ' Επέβης εφ' ίππους

Υπόθεν εφάνης, άθλοις σεπτοίς ωραιότατος, καί εδέξω στεφάνους τής νίκης σοφέ, καί αιωνίου έτυχες αγαλλιάσεως, διό σε ευφημούμεν, Μάρτυς ιεράρχα Ζηνόβιε.

Τόν ξύλω ταθέντα, εθελουσίως μιμούμενος, ανηρτήθης εξέσθης Ζηνόβιε, καί τής φθοράς Μακάριε καί τής νεκρώσεως, απεδύθης τό πάχος, άφθαρτον στολήν ενδυσάμενος.

Ευχή σου εδραία, τά τών δαιμόνων ιδρύματα, κατεβλήθη ναοί δέ ερράγησαν,

αρραγεστάτη πίστει σου αφανιζόμενοι, ὦ Ζηνόβιε Μάκαρ, Ιερομαρτύρων τό καυχημα.

Θεοτοκίον

Τῷ ξένῳ σου τόκῳ, τοὺς ἐκ Θεοῦ ξενιτεύσαντας, ἐν αὐτῷ ὠκείωσας
Πανύμνητε, μεγαλοφώνως ὅθεν σε, πίστει δοξάζομεν, καί κραυγάζομεν.
Χαίρε, πάντων γηγενῶν τό διάσωσμα.

Ὡδή ε'

Ἵνα τί με ἀπώσω

Ἡ τοῦ θήλεος φύσις, Πνεύματι νενεύρωται θείῳ καί ἡσχυνε, τὸν τήν Εὐάν
πάλαι, τήν προμήτορα εξαπατήσαντα, καί τῆς θείας δόξης, ἐν οὐρανοῖς
κατηξιώθη, Ζηνοβία τοῖς ἄθλοις ἐκλάμπουσα.

Ομβροτόκος νεφέλη, γέγονεν ἡ γλῶσσά σου ὡς υετίζουσα, εὐσεβείας
ὁμβρους, καί πιστῶν τὰς καρδίας ἀρδεύουσα, καί πρὸς ευκαρπίαν, τὰς
διανοίας οδηγούσα, ἐναρέτων Ζηνόβιε πράξεων.

Παρθενίας ἀκτίσι τῆς φιληδονίας τό σκότος ἐμείωσας, καί φωτὶ τῶν ἄθλων,
αθεΐας τήν νύκτα ἠφάνισας, Ζηνοβία Μάρτυς, τοῦ Ἰησοῦ ὡραία νύμφη,
καταγώγιον θεῖον τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Ἀμαρτίας βαρέα, πάντοτε περίκειμαι φορτία Ἄχραντε, καί βοῶ σοι. Τούτων,
μεσιτεία, τῇ σὴ με ἐλάφρυνον, σὺ γάρ εἰ προστάτις, ἀμαρτωλῶν
δεδοξασμένη, Λυτρωτὴν καί Σωτῆρα κύησας.

Ὡδή ς'

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ

Ἡ δέησις τῆς ἐνθέου ψυχῆς σου, προσεδέχθη ὡς θυμίαμα Πάτερ, εἰς γάρ
οσμὴν, εὐωδίας παμμάκαρ, τῶν παθημάτων Ζηνόβιε ἐσπευσας, τοῦ
λάμπαντος ἐκ γυναικός, καί τήν συμπασαν κτίσιν φωτίσαντος.

Τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς, καθηγίاسας τήν γῆν, τό δέ πνεῦμα, ἐν
οὐρανοῖς ἀνελθὼν πρωτοτόκων, τήν Ἐκκλησίαν ἐνθέως ἐφαίδρυνε, Ζηνόβιε
ἱεραρχῶν, καί Μαρτύρων περίβλεπτον καύχημα.

Ἐστένωσας τήν ἀσέβειαν Μάκαρ, πλατυσμῷ τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας, καί τὰς
οδοὺς, τὰς εἰς ταύτην φερούσας, τοῖς πλανωμένοις λαοῖς καθυπέδειξας, καί
ἔσωσας τοὺς χαλεπῶς, θαλαττεύοντας πλάνης τοῖς ὕδασιν.

Θεοτοκίον

Ὡραίωσον τήν ψυχὴν μου Παρθένε, ἀμορφία τῶν παθῶν κρατουμένην, καί
λογισμοῖς, ἀληθοῦς μετανοίας, τήν ταπεινὴν μου καρδίαν οχύρωσον, καί
σώσόν με τὸν ἐπὶ σοί, ἀδιστάκτως Ἀγνή καταφεύγοντα.

Ὁ Εἰρμός

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καί αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι
κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καί ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καί δέομαι

ως, Ιωνάς. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'
Ὡς απαρχάς

Τούς αληθείας Μάρτυρας, καί ευσεβείας κήρυκας, τών αδελφών τήν δυάδα τιμήσωμεν, εν θεοπνεύστοις άσμασι, τόν Ζηνόβιον άμα τή σεπτή Ζηνοβία, ομού βιώσαντας, καί διά μαρτυρίου τευξαμένους στέφος άφθαρτον.

Ο Οίκος

Τόν γενναίον καί μέγαν Ζηνόβιον, εν ασμάτων ωδαίς ευφημήσωμεν, καί σύν αυτώ τήν παρΘένον καί άσπιλον Ζηνοβίαν, υπάρχει γάρ σύναθλος. Ούτοι καθείλον εχθρού φρυάγματα, τήν δέ πίστιν Χριστού κατετράνωσαν. διό περιφανώς εκομίσαντο, ουρανόθεν αξίως παρά Θεού, στέφος άφθαρτον.

Σ υ ν α ξ α ρ ι ο ν

Τή Λ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ζηνοβίου καί Ζηνοβίας τών αύταδέλφων.

Στίχοι

Συγκαρτερεί σοι Ζηνόβιε τό ξίφος,
Η καρτερόφρων, κάν γυνή, Ζηνοβία.
Τμήθη Ζηνοβίη καί αδελφεός εν τριακοστή.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Μαρκιανού, Επισκόπου Συρακούσης, μαθητού τού Αγίου Αποστόλου Πέτρου.

Στίχοι

Χριστού τόν ευνουν Μαρκιανόν οικέτην,
Διά βρόχου κτείνουσιν οι Χριστοκτόνοι.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Αλεξάνδρου, Κρονίωνος, Ιουλιανού, Μακαρίου, καί ετέρων δέκα καί τριών.

Στίχοι

Σύν Αλεξάνδρω τής τιτάνου τό ζέον,
Φέρει Κρονίων, υιόν ου σέβων Κρόνου.
Ιουλιανός καί Μακάριος ξίφει,
Ζωήν εφεύρον τήν μακαριωτάτην.
Ου πύρ αναφθέν, ου ξίφος θηχθέν, Λόγε,
Δίς πέντε καί τρείς άνδρας εκ σου χωρίσει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Ευτροπίας.

Στίχοι

Τήν Ευτροπίαν οία νύμφην λαμπάδες,
Προύπεμπον οίκω τού νοητού Νυμφίου.

Τή αυτή ημέρα., Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Κλεόπα καί τού Οσίου Πατρός ημών Ιωσήφ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, καί τών Αγίων Μαρτύρων, Αστερίου, Κλαυδίου, Νέωνος, καί τής αδελφής αυτών Νεονίλλης.

Στίχοι

Κλαύδιος, Αστέριος, αλλά και Νέων, Ἀθλῶ ξίφους ὠφθησαν ἀστέρες νέοι.
Επὶ ξύλου ταθείσα ἡ Νεονίλλα,
Ξύλου παλαιάν ἐξερεύγεται βλαδὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Εβδομήκοντα, Τερτίου,
Μάρκου, Ιούστου καὶ Ἀρτεμά.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

Παῖδες Εβραίων

Ρεῖθροις αἱμάτων κατέσβεςας, παναοίδιμε τό πύρ τῆς ἀσεβείας, τῶν
θαυμάτων ἡμᾶς, ἐκάστοτε δροσίζεις, τῷ νιφετῷ Ζηνόβιε, τοὺς ἐν πίστει σε
υμνοῦντας.

Θεῖον εἰς γνόφον υπεισδύσας, τὸν ἀθέατον ὡς θέμις εθεάσω, τὴν ψυχὴν καὶ
τόν νοῦν, φωτίζοντά σου Μάκαρ, ευσεβοφρόνως μέλποντα, Ὁ Θεός
εὐλογητός εἰ.

Μάρτυς ομαίμων συμφρονούσα, καὶ τὰ ὅσια συμπράττουσά σοι πόθῳ, τῆς
ἐκείθεν χαράς, σὺν σοὶ καταξιούται, Ἱεουργέ Ζηνόβιε, μεθ' ἧς πίστει σε
τιμῶμεν.

Θεοτοκίον

Τόπος Παρθένε ἀνεδείχθης, ἀγιάσματος ἐξ οὗ Θεός ἐφάνη, ἀγιάζων ἡμᾶς,
τοὺς πίστει μελωδοῦντας. Εὐλογημένος πάνανγε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ὡδὴ η'

Οἱ θεωρρήμονες Παῖδες

Οὐκ ἐδειλίαςας ξίφος ἱεράρχα, οὐκ ἐπτοήθης κινδύνους, οὐ κατεπλάγης τὸν
θάνατον, ἀθανάτου σε δόξης, δεικνύοντα μέτοχον.

Ἱεουργὸς μυστηρίων ἀνεδείχθης, καὶ σεαυτὸν ἱερεύσας, θύμα εὐώδες
γεγέννησαι, καὶ τῆς ἀνω τραπέζης, Ζηνόβιε ἄξιον.

Θαυματουργίαις ἐκλάμπων ἱεράρχα, μαρτυρικός λαμπηδόνας, περιφανῶς
ἐναπήστραψας, καὶ τὸν ζόφον τῆς πλάνης, εἰς τέλος ἐμείωσας.

Θεοτοκίον

Τὸν ἀγεώργητον βότρυν συλλαβούσα, ἀναπηγάζοντα οἶνον, Παρθενομήτορ
ἀφέσεως, τῶν παθῶν με τῆς μέθης, ἀπάλλαξον δέομαι.

Ὁ Εἰρμός

«Οἱ θεωρρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυρὶ καὶ τὴν φλόγᾳ,
καταπατοῦντες υπέψαλλον. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ὡδὴ θ'

Ἐφριξε πάσα ακοή

Ἰστατο πρό δικαστικῶν, Παναοίδιμε βημάτων τήν σάρκωσιν, διαπρυσίω φωνή, ανακηρύττων τοῦ Παντοκράτορος, καί τά παθήματα αὐτοῦ, σταυρόν τε καί θάνατον, καί τήν ἀνάστασιν, δι' ἧς ἔσωσεν ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

ὦ θαύμα πῶς μετά σαρκός, τοὺς ἀσάρκους δυσμενεῖς ἐτροπώσατο! πῶς καταβέβληκε, οἱ ἀσθενείας τόν πολυμήχανον! πῶς ουρανίοις λειτουργοῖς, συνήφθη ὁ γήϊνος, αγωνισάμενος, ὁ Ζηνόβιος, ὃν νῦν μακαρίζομεν.

Σώματα Μάρτυρες σεπτοί, αἰκισμοῖς παντοδαποῖς παρεδώκατε, προσαποβλέποντες, τήν δι' αἰῶνος μακαριότητα, ἀδελφική γάρ τή στοργή, ἀλλήλοις συνδούμενοι, μαρτυρικαῖς καλλοναῖς, ἐλαμπρύνθητε, διό μακαρίξεσθε.

Ἡ μνήμη σήμερον ὑμῶν, φωταυγία λαμπομένη τοῦ Πνεύματος, πάσιν ἐπέλαμψε, θαυμάτων χάριν ἐναπαστράπτουσα, καί ἰαμάτων ποταμούς, πηγάζει ἐκάστοτε, ἥν εορτάζοντες, μακαρίζομεν ὑμᾶς Χριστομάρτυρες.

Θεοτοκίον

Φώτισον πύλη τοῦ φωτός, τῆς καρδίας μου τά ὄμματα δέομαι, μακράν ἐλαύνουσα, τῆς ἀμαρτίας σκότος βαθύτατον, ἐκ τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς, ἵνα μεγαλύνω σε, ἵνα δοξάζω σε, ἵνα πόθω σε ὑμνῶ τήν πανύμνητον.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐφριξε πάσα ακοή, τήν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικῆς ἀπό γαστρός, γενόμενος ἄνθρωπος, διό τήν Ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Φοινίξας ἐρυθρότερον, τήν ἱεράν σου αἱματι, στολήν Ζηνόβιε Μάκαρ, Χριστῷ παρίστασαι χαίρων, ὡς ἱεράρχης ἐνθεός, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, μετά τῆς σῆς ομαίμονος, τῆς ἱεράς καί Παρθένου, καί Μάρτυρος Ζηνοβίας.

Θεοτοκίον

Σέ κιβωτόν καί τράπεζαν, Προφήται προηγόρευσαν, στάμνον καί ράβδον καί ὅρος, καί τόμον ἐγγεγραμμένον, παλάτιον καί κλίμακα, καί γέφυραν μετάγουσαν, εἰς ὕψος θείας γνώσεως, ἡμεῖς δέ σέ Θεοτοκον, ἀξίως ἀνευφημοῦμεν.

Εἰς τόν Στίχον, τά Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Καί τά λοιπά τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΛΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Στάχυος, Ἀπελλοῦ, Ἀμπλία, Ουρβανού, Ἀριστοβούλου καί Ναρκίσσου, καί τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Ἐπιμάχου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες υμᾶς

Εἰς πάσαν ἐξέδραμε τήν γήν υμῶν ὁ σωτήριος, φθόγγος Κυρίου Ἀπόστολοι φέγγει τῆς χάριτος, καταυγάζων πάντων τὰς καρδίας ἐνδοξοί, καί λύων τῆς ἀπάτης τήν ζόφωσιν, διό πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Στάχυς ὁ πανόλβιος Χριστοῦ, κήρυξ καί Ἀπόστολος, καί Ἀπελλῆς ὁ θαυμάσιος καί Ἀριστόβουλος, Ουρβανός, Ἀμπλίας καί ὁ θεῖος Νάρκισσος, Τριάδα παναγίαν κηρύξαντες ἔθνη ἐφώτισαν καί δουλείας ἐλυτρώσαντο, οὓς ἐν πίστει πάντες μακαρίσωμεν.

Φωστήρες υπέρλαμπροί Χριστοῦ, σκεύη καθαρώτατα, ὅλην τήν αἴγλην τοῦ Πνεύματος πίστει χωρήσαντες, Ἐκκλησίας στύλοι, οὐρανοί περίδοξοι, τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ διηγούμενοι, αὐτῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Καί τρία τοῦ Μάρτυρος

Ἦχος ὁ αὐτός

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Τῶν οὐρανίων τά κάλλη, ποθήσας ἐνδοξε, τήν τῶν προσκαίρων δόξαν, εἰς οὐδέν ἐλογίσω, διό καί ἰσαγγέλως ἐν τῇ σαρκί, βιοτεύων ὡς ἄσαρκος τὰς πολυτρόπους κολάσεις τῶν διωκτῶν, καρτερῶς φέρεις Ἐπίμαχε.

Εν οὐρανίαις παστάσι, χορεύων ἐνδοξε, καί ἐντρυφῶν τή δόξῃ τοῦ τῶν ὅλων Δεσπότου, Ἐπίμαχε τρισμάκαρ δυσώπει αὐτόν, υπέρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων σε, ἵνα τρυφῇς αἰωνίου καί τῆς χαράς σὺν Ἀγγέλοις ἀπολαύσωμεν.

Φωστήρ λαμπρότατος ὡφθης Μάρτυς Ἐπίμαχε τοῖς ἐν τῷ σκότει φαίνων καί ἀγνοίας τῷ ζόφῳ τοὺς πάλαι Κρατουμένους, φωτίσας ταῖς σαῖς, ἱεραῖς παραινέσεσι, καί ἐναθλήσας νομίμως υπέρ Χριστοῦ νίκης στέφανον ἀπείληφας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μεταβολήν μοι τοῦ βίου, Παρθένε χάρισαι, ἀπό τῶν ἐμπαθῶν μου, μεταφέρουσα τρόπων, πρὸς θείας ἀπαθείας νεύσιν ὁμοῦ καί οικείωσιν ἄρρητον πένθος χαρμόσουνον βρύειν μου τήν ψυχὴν, ἀενάως μοι παρέχουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Υπέρ ἡμῶν ὁ Υἱός σου, παθεῖν ἠνέσχετο, ἵνα τῷ τούτου πάθει, τὴν ἀπάθειαν

πάσι, παράσχη Θεοτόκε, όθεν αυτόν, καθικέτευε πάντοτε, παθών παντοίων με ρύσασθαι καί ψυχής, καί τού σώματος πρεσβείαις σου.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωηχου.

Απολυτίκιον τῶν Αποστόλων

Ήχος γ'

Απόστολοι Ἄγιοι, πρεσβεύσατε τῷ ελεήμονι Θεῷ ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχάς ἡμῶν.

Καί τού Μάρτυρος

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τό στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔχων γάρ τήν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλεν, ἔθραυσε καί δαιμόνων, τά ἀνίσχυρα θράσῃ. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σῶσον τάς ψυχάς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν Συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ο Κανων τῶν Αποστόλων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Πιστῶς ἐπαινῶ τοὺς Θεοῦ ὑπηρέτας. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ήχος α'

Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος

Πίστει τοὺς γεραίροντας ὑμῶν, τό ἱερόν θεηγόροι μνημόσυνον, καί πανηγυρίζοντας, ἁρμονικῶς παθῶν ἀχλύος ρύσασθε, καί τῆς αἰωνίου, χαράς μετόχους ἐργάσασθε.

Ίχνεσιν ἐπόμενοι Χριστοῦ, τοῦ σαρκωθέντος δι' οἶκτον Πανόλβιοι, τούτου τε προστάξεις, θαυραχικαῖς καθυπουργοῦντες ὠφθητε, πάντων πλανωμένων, καθηγηταί πρὸς εὐσέβειαν.

Στάχυν καί Ἀμπλίαν τόν σοφόν, καί Ουρβανόν Ἀπελλήν τε καί Νάρκισσον, καί τόν Ἀριστόβουλον, τοὺς τοῦ Χριστοῦ Μαθητάς χρηματίσαντας, πίστει συνελθόντες, χρεωστικῶς μακαρίσωμεν.

Θεοτοκίον

Τό περιφανές ὄρος Θεοῦ, τήν κιβωτόν τήν Ἀγίαν καί Τράπεζαν, στάμνον τε τήν πάγχρυσον, τό καθαρὸν τοῦ Κυρίου παλάτιον, τήν εὐλογημένην, ἐν γυναιξί μακαρίσωμεν.

Ο Κανων τοῦ Μάρτυρος, ποίημα καί οὗτος τοῦ αὐτοῦ Ἰωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Ἄσομαί σοι Κύριε

Ταῖς θείαις λαμπρότησιν Αθλοφορε, τοὺς τήν φωσφόρον καί σεπτήν, τελούντάς σου πανήγυριν, φωτίζεσθαι ικέτευε, Επίμαχε μακάριε.

Χαίρων προσεχώρησας ταῖς βασανοῖς, μή πτοηθεῖς τῶν διωκτῶν, τά θράση πανόλβιε, ἀλλ ἔρωτι τοῦ Κτίστου σου, ευφραίνου ἀναιρούμενος.

Ἐστης ἐπὶ βήματος Αθλοφόρε, τῇ πανοπλίᾳ τοῦ Σταυροῦ, φραττόμενος ὅλος, γενναίῳ φρονή ματι.
μεγαλύνων τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ἄσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ἀσπόρως ἐκ γαστρός, Παρθένου ἐτέχθης, δι' ἧς καί σῳζεις ἅπαντας, ὡς μόνος πολυέλεος.

τῶν Αποστόλων

Ωδή γ'
Ὁ μόνος εἰδῶς

Ὡς στάχυς πολύφορος σοφέ, ὠράθης λόγω γνώσεως, τοὺς τῷ λιμῷ τακέντας τῆς πίστεως, ἐκτρέφων Στάχυ θεομακάριστε, καί τροφῆς τῆς κρείττονος, κοινωνούς ἐν χάριτι, ἐργαζόμενος σθένει τοῦ Πνεύματος.

Σαγήνη τῇ γλώττῃ ευφυῶς, χρησάμενος ἠλίευσας, ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης Ἀπόστολε, καί προσηγάγου θεῖον οψώνιον, τῷ ἐλθόντι Νάρκισσε, σῶσαι τό πλανώμενον, Βασιλεῖ καί Δεσπότη τῆς κτίσεως.

Ἐπέδραμες οἰά περ ἀστήρ, Εῷας ἐξορμώμενος, καί Βρεττανίας πόλεις ἐπέφθασας, Χριστοῦ κηρύττων τό Ευαγγέλιον, καί φωτίζων χάριτι, μάκαρ Ἀριστόβουλε, τοὺς πιστῶς δεχομένους τόν λόγον σου.

Θεοτοκίον

Παστάς φωτοφόρος τοῦ Χριστοῦ, καί θρόνος υψηλότατος, Θεογεννήτορ ὠφθης Πανάμωμε, ἐν σοί γάρ μόνος ἀναπαυσάμενος, τοὺς ἡμῶν ἀφείλετο, κόπους καί τήν μέλλουσιν, τοῖς ἀξίοις ἡυτρέπισεν ἄνεσιν.

Τοῦ Μάρτυρος

Τόξον δυνατῶν

Θράσος ἀσεβῶν ἡμαύρωσεν, ἐν τῇ παντευχίᾳ, τοῦ Σταυροῦ ἐγκαυχώμενος, τροπαιοῦχος καί στεφανίτης, τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Επίμαχος.

Δόξαν παριδὼν τήν πρόσκαιρον, καί πρὸς τοὺς ἀγῶνας, ἀποδυσάμενος, ἔχαιρες γενναιόφρων ὡς στρατιώτης, τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Επίμαχε.

Σώμα αικισμοίς παρέδωκας, τήν ψυχὴν δὲ Μάρτυς, ἀσφαλῶς διетήρησας,
θύμα ἁμῶμον τῷ Δεσπότη, σεαυτὸν προσάξας πάντιμον.

Θεοτοκίον

Χαίροις μήτηρ ἀπειρόγαμε, ἡ Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, καὶ
τεκούσα σεσαρκωμένον, ὡς Θεὸν ομοῦ καὶ ἄνθρωπον.

Ὁ Εἰρμός

«Τόξον δυνατῶν ἡσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες, περιεζώσαντο, δύναμιν, διὰ
τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδίᾳ μου».

Κάθισμα τῶν Ἀποστόλων

Ἦχος α'

Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Εἰς ἅπασαν τὴν γῆν, ὁ σοφὸς ὁμῶν φθόγγος, ἐξήλθεν ἀληθῶς, τοῦ Κυρίου
αὐτόπται, Ἀπόστολοι ἐνδοξοὶ, οὐρβανέ σὺν Ἀμπλία τε, Ἀριστόβουλε, καὶ
Ἀπελλή σὺν Ναρκίσσω, μετὰ Στάχυος, ὑπὲρ ὑμῶν τὸν Σωτήρα, ἀπαύστως
πρεσβεύσατε.

Δόξα... Τοῦ Μάρτυρος

Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ταῖς θεαῖς λαμπρότησι καλλωπιζόμενος, τό σκότος ἐμείωσας, τῆς ἀθεΐας
σοφέ, ἀθλήσας δι' αἵματος, ὅθεν τὴν παναγίαν, καὶ φωσφόρον σου μνήμην,
πίστει ἐπιτελοῦντες, ἐξαιτούμεθα πάντες, λαβεῖν θεῖον ἔλεος, Μάρτυς
Επίμαχε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἀγνή παναμώμητε, καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ μόνη τὸν ἄχρονον, Υἱὸν καὶ Λόγον
Θεοῦ, ἐν χρόνῳ κηήσασα, τούτον σὺν τοῖς ἀγίοις, καὶ σεπτοῖς Πατριάρχαις,
Μάρτυσι καὶ Οσίοις καὶ Προφήταις δυσώπει, δωρήσασθαι ἡμῖν, ἱλασμόν καὶ
μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ρομφαία διήλθέ σου, τὴν
παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἐβλεψας ἐκουσίως τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν
σου, ὃν περ εὐλογημένη, δυσωπούσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων
ἡμῖν δωρὴ σασθαι.

Τῶν Ἀποστόλων

Ὡδὴ δ'

Ὅρος σε τὴ χάριτι

Ἀστράψας ἐν γῇ, δικαιοσύνης ὁ ἥλιος, ὡς περ ἀκτῖνας μυστικάς,
προσεπαφήκεν ἐμφανῶς, Στάχυν τε καὶ Νάρκισσον, καὶ Οὐρβανὸν Ἀμπλίαν
καὶ Ἀριστόβουλον, καὶ Ἀπελλὴν τοὺς ἐν σκότει φωτίζοντας.

Ἰσχύϊ τοῦ θεοῦ, δυναμούμενος Πνεύματος, τοὺς κατοικοῦντας, Ὁδησόν,
υἱὸς ἀπέδειξας φωτός, Ἀμπλία Ἀπόστολε, ἐπιτελῶν θαυμάτων ἔργα
παράδοξα, καὶ καταργῶν τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας.

Ναμάτων ενθέων, πεπλησμένος εξέδραμες, καθάπερ ρεύμα Ουρβανέ,
σωτηριώδες τά πικρά, καί άποτα νάματα, αποσοβών καί καταρδεύων εν
χάριτι, τών ευσεβούντων παμμάκαρ τό πλήρωμα.

Θεοτοκίον

Ωράθης Αγγέλων, υπερέχουσα Δέσποινα, τόν γάρ εκείνοις φοβερόν,
ανερμηνεύτως εν γαστρί, χωρήσαι ηξίωσαι, καί εν χειρί βαστάσαι καθάπερ
νήπιον, τών ημερών τε καί χρόνων επέκεινα.

Τού Μάρτυρος

Τούς ουρανούς η αρετή σου

Τής τών αθέων μή φροντίσας αθεότητος, πρός τους αγώνας θαρσαλέως
παρετάξατο, ο ευκλής Επίμαχος, Δόξα σοι κραυγάζων φιλάνθρωπε.

Τή ελπίδι τών μελλόντων αγαθών νευρούμενος, τών αλγηδόνων ανδρείως
κατεφρόνησεν, αναβοών Επίμαχος. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τών επιγείων καταπτύσας τήν λαμπρότητα, διά θανάτου βασιλείαν
εκκληρώσατο, ο θαυμαστός Επίμαχος, δόξαν αναπέμπων τώ ζώντι Θεώ.

Θεοτοκίον

Χερουβικών ταγμάτων υπερέχουσα, καί θεόν εν αγκάλαις εποχούμενον, μετά
σαρκός βαστάσασα, χαίρε Θεοτόκε ανύμφευτε.

Τών Αποστόλων

Ωδή ε'

Ο φωτίσας

Τού Ποιμένος τού καλού τά αμώμητα πρόβατα, μέσον λύκων υπ' αυτού
προφανώς απεστάλησαν, τούτους τιθασεύοντες, καί εισελαύνοντες πρός
μάνδραν, τήν νοητήν διά πίστεως.

Ο μέγας σε Βυζαντίου Ανδρέας κατέστησεν, Επίσκοπον τούς εκείσε πιστούς
εκδιδάσκοντα, Στάχυ Ιερώτατε, καί κυβερνώντα πρός λιμένας, τούς γαληνούς
θεία χάριτι.

Υπέρτιμον ώς περ λίθον σε έσχεν ακρόγωννον, Ηρακλείας η σεπτή Εκκλησία
στηρίζοντα, Απελλή μακάριε, ταύτην εν λόγω αληθείας, όθεν αξίως υμνούμέν
σε.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες υπέρ λόγον τόν Λόγον καί έτεκες, πανύμνητε, όν Πατήρ εκ
γαστρός απεγέννησε, πρό αιώνων Άχραντε, όθεν ως τούτου σε Μητέρα,
χρεωστικώς μακαρίζομεν.

Τού Μάρτυρος

Τόν φωτισμόν σου Κύριε

Θωρακισθείς τή χάριτι, τώ όπλω τού Σταυρού, τοίς ασεβέσιν εβόα ο Μάρτυς.
Ξίφος τε καί πύρ ού με χωρίσει, τής τού Χριστού αγαπήσεως.

Ο ευκλής Επίμαχος, βήματι παρεστώς, τοίς ανομούσιν εβόα ευθαρσώς. Γήν
καί ουρανόν θεοί μή δρώντες, δυσσεβώς απολέσθωσαν.

Ο αθλητής Επίμαχος, θεόθεν εμπνευσθείς, Πατέρα Λόγον, καί Άγιον Πνεύμα,
φύσει εν μιά τοίς αγνοούσι, τήν Τριάδα εκήρυξε.

Θεοτοκίον

Τίς εξειπείν δυνήσεται, τού τόκου σου Αγνή, τόν υπέρ Λόγον παράδοξον
τρόπον; φύσει γάρ Θεόν, σεσαρκωμένον υπέρ λόγον εκύησας.

Τών Αποστόλων

Ωδή ς'

Εκύκλωσεν ημάς

Θαλάσσας τών εθνών διαταράξαντες, ταίς θείαις επιβάσεσι, διεσώσατε τούς
πάλαι τή πικρά, άλμη συμπνιγέντας καί προσήξατε, τώ Λυτρωτή διασωθέντας
Θεομακάριστοι.

Ελέους θελητήν Θεόν εκήρυξας, καί πλάνης ηλευθέρωσας, θείε Νάρκισσε
ψυχάς τών ασεβών, μέγας γεγονως Αθηνών πρόεδρος, καί φυτουργός φυτών
ωραίων Θεομακάριστε.

Ο θείος Ουρβανός λόγον ζωήν, καί χάριν τών ιάσεων, αναβλύσας
εφειλκύσατο λαούς, πρός τόν φωτισμόν τής θείας χάριτος, ως μιμητής τού
σαρκωθέντος, καί κόσμον σώσαντος.

Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε δι' ής εδικαιώθημεν, οι πρότερον κατάκριτοι, καί συνήφθημεν
αύλοις Λειτουργοίς, καί τού Παραδείσου ηξιώθημεν, εν γυναιξίν ευλογημένη
Θεοχαρίτῳτε.

Τού Μάρτυρος

Εβόησε, προτυπών

Κατήργησε, τών ειδώλων τήν πλάνην Επίμαχος, τή δυνάμει, τού σαρκί
σταυρωθέντος Χριστού τού Θεού ημών, καί στεφάνους δόξης, αληθώς παρ'
αυτού εκομίσατο.

Κατέλιπε, τά εν κόσμῳ καί κόσμον Επίμαχος, καί τό σώμα, ταίς βασάνοις
ανδρείως παρέδωκεν, υπέρ τού Δεσπότη, καί σύν τοίς Αθλοφόροις
αγάλλεται.

Κοινωνήσας, τών Χριστού παθημάτων. Επίμαχος, τή δυνάμει, τού σαρκί σταυρωθέντος Θεού ημών, καί τής θείας δόξης, ως αυτού μιμητής κεκοινωνήκε.

Θεοτοκίον

Δυσώπησον, υπέρ τών οικετών σου Θεόνυμφε, Θεοτόκε, τόν εκ σου σαρκωθέντα Θεόν ημών, ότι σέ καί μόνην, προστασίαν πιστοί επιστάμεθα.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος. Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τοίς τών αιμάτων σου

Εἰς τά τοῦ κόσμου δραμοντες πληρώματα, θεογνωσίας τόν λόγον εσπεύρατε, καί στάχυν πολύχουν δρεψάμενοι, Βασιλεῖ τών απάντων προσήξατε, Απόστολοι Χριστοῦ παναοίδιμοι.

Ο Οἶκος

Τών Αποστόλων τήν μνήμην πάντες, ως σωτηρίας ημέραν ευφημήσωμεν νύν, καί ευσεβώς μακαρίσωμεν. Αὕτη γάρ πάση τή οικουμένη ὡς περ ἥλιος λάμπει, φωτός ακτίσι πάσαν αχλύν εκδιώκουσα, καί καταλάμπουσα τούς πόθω ταύτην εκτελούντας, καί πίστει γεραίροντας, διό προθύμως συνδράμωμεν, ανυμνούντες αυτούς καί κραυγάζοντες. Εκ τών κινδύνων ρύσασθε ημάς, Απόστολοι Κυρίου παναοίδιμοι.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τή ΛΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων εκ τών εβδομήκοντα, Στάχυος, Απελλού, Αμπλία, Ουρβανού, Ναρκίσσου καί Αριστοβούλου.

Στίχοι

Στάχυς δρεπάνω τής τελετής, ως στάχυς,
Εκ τοῦ παρόντος εκθερίζεται βίου.
Σιγά στερήσει πνευμάτων ὡς κολλάβων.
Η τετράχορδος τών Αποστόλων λύρα.
Ψυχάς, Αριστόβουλος, αγρεύσας λόγω,
Θεῷ πρόσεισι, μισθόν αιτών τής άγρας.
Πρώτη εν τριακοστή Απόστολοι έξ τέλος εύρον.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τοῦ Αγίου Μάρτυρος Επιμάχου.

Στίχοι

Ου δειλός Επίμαχος ὠφθη πρός ξίφος,
Απροσμάχητον σύμμαχον Θεόν φέρων.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τοῦ εν Αγίοις Πατρός ημών Ιακώβου, Επισκόπου Μυγδονίας, ενός τών τριακοσίων δέκα καί οκτώ Αγίων Πατέρων τών εν Νικαία.

Τή αυτή ημέρα, Διήγησις Θεοδωρήτου Επισκόπου, περί βίου καί
αθλήσεως Ομολογητού τινος ανωνύμου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Ἀποστόλων

Ὡδή ζ'

Σέ νοητήν, Θεοτόκε

Υπομονή, πειρασμῶν ἐρρύσθητε, ἐχθροῦ πειράζοντος ὑμᾶς, ἐπομβρίαις δέ
λογικαῖς, ἐνδοξοὶ Ἀπόστολοι, ὅλον κατεπτύσατε, φλογμὸν τῆς πλάνης
κραυγάζοντες, Ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Περιφανῶς, ἀριστα βουλευέσθαι καί τελειότατα τοὺς σοὺς, Ἀριστόβουλε
φοιτητάς, μάκαρ ἐξεπαίδευσας, ὡς τὴν ἐνυπόστατον, Σοφίαν σχῶν σε
παιδεύουσαν, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καί υπερένδοξον.

Ἡ τῶν πιστῶν, ἱερά ὁμήγουρις, ἱερωτάταις ἐν φωναῖς, μακαρίζει σε Ἀπελλή,
τέλος γάρ μακάριον ἔσχες πολιτείαν τε, ἀγγελικὴν μέλπων πάντοτε. Ὁ αἰνετός
τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Θεοτοκίον

Ρύσαι ἡμᾶς, πειρασμῶν καί θλίψεων, καί συμφορῶν παντοδαπῶν, καί
Βαρβάρων ἐπιδρομῆς, Δέσποινα πανύμνητε, ὅπως σε δοξάζωμεν, καί τὸν ἐκ
σοῦ τεχθέντα Θεόνυμφε, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καί υπερένδοξον.

Τοῦ Μάρτυρος

Ἀβραμιαῖοι ποτέ

Καταπατῶν ἀνδρικῶς, σὺν τῷ πυρί τὴν πλάνην, τῷ σταυρωθέντι ὁ αοίδιμος,
ἐβόα Ἐπίμαχος, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Οὐ κατεπλάγη φλογός, οὔτε θηρῶν ἀγρίων, οὔτε βασάνων τὴν ἐπίθεσιν,
κραυγάζων Ἐπίμαχος, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Υπομονή πειρασμῶν, θεοῖς ἀψύχοις σέβας, ὁ Μάρτυς ὅλως οὐκ ἀπένειμεν,
ἀλλὰ πίστει ἐκράζεν, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Ἐν τῇ ἀφλέκτῳ βάτῳ, καὶ ὁροσοβόλῳ καμίνῳ, σὺ προεγράψης
Μητροπάρθενε, ἀφράστως κυήσασα, σεσαρκωμένον Θεόν, ἀγνή εὐλογημένη.

Τῶν Ἀποστόλων

Ὡδή η'

Ἐν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ

Ἐντῷ κόσμῳ ὥσπερ ἀστραπαί, ἐφάνητε θεόπται, φλογίζοντες μὲν τὴν

πλάνην, τούς δέ μέλποντας υιούς, ημέρας δεικνύοντες, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τώ νοστήμω άλατι τών σών, Αμπλία διδασγμάτων, τής πλάνης σηπεδόνα, απεκάθηρας διό, τιμώντές σε ψάλλομεν, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ανυμνείσθω Στάχυς ο κλεινός, Αμπλίας Απελλής τε, καί Νάρκισσος Ουρβανός τε, καί ό πάνσοφος βοών, πιστώς Αριστόβουλος. Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σέ καί τείχος καί καταφυγήν, καί κλίμακα πρός ύψος, μετάγουσαν τό ανθρώπινον, παναμώμητε. Αγνή, ειδοτές κραυγάζομεν. Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Μάρτυρος

Τόν εν τώ Σταυρώ προσηλωθέντα

Πάθος τό σεπτόν εξεικονίζων, εν τοίς σοίς μέλεσι Σοφέ, υπέφερες ανδρείως, πείραν πολλών βασάνων, Χριστόν τόν Θεόν ημών ανακηρύττων.

Στάζουσιν οι σοί ιδρώτες Μάρτυς, θεοσεβείας γλυκασμόν, εξαίροντα πικρίαν, πλάνης αθεότητος, διό, Επίμαχε δοξάζεις, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Έχαιρες ποιναίς προσομιλήσας, παντοδαπαίς πανευσθενώς, Επίμαχε παμμάκαρ, κράζων. Υπερυψούτε, Χριστόν τόν Θεόν ημών εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σώσόν με Αγνή η τόν Σωτήρα, αποκυήσασα Χριστόν ημίν ομοιωθέντα, όπως εν αιnéσει σε αεί, μακαρίζωμεν ευλογημένη.

Ο Ειρμός

«Τόν εν τώ Σταυρώ προσηλωθέντα, καί αποδείξαντα ημίν όπλον εις σωτηρίαν, Παίδες υπερυψούτε, Χριστόν τόν Θεόν ημών εις τούς αιώνας».

Τών Αποστόλων

Ωδή θ'

Τύπον τής αγνής

Ίνα τά τής γής πληρώματα, πεπληρωμένα πλάνης τού πολεμήτορος, καί μεμεστωμένα, σκοτασμού αθεότητος, τώ φωτί καταυγάσης τής γνώσεως, τάς σάς σωτηριώδεις, αυγάς Οικτίρμον τούτοις έπεμψας.

Ώφθης φερωνύμωv ένδοξε, σωτηριώδης στάχυς, σίτον τοίς χρήζουσι, φέρων στηριγμόν, θεογνωσίας παρέχοντα, καί λιμού νοητού εξαιρούμενον, τούς πίστει σε καί πόθω, Ιεροκήρυξ μακαρίζοντας.

Στόμα τού Θεού γενόμενος, τὰς τῶν ρητόρων γλώσσας ἀλάλους ἔδειξας, καί ἐκ φάρυγγος, τού δυσμενοῦς Ἀριστόβουλε, ἀνιμήσω ψυχὰς καί προσήγαγες, Κυρίῳ σεσωσμένας, διὰ τελείας ἐπιγνώσεως.

Ἦδη ουρανοὺς γηθόμενοι, θεοειδεῖς οἰκούντες, Θεοῦ Ἀπόστολοι, τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς, εἰλικρινῶς ὑμᾶς σέβοντας, καί γνησίως ὑμᾶς μακαρίζοντας, μετόχους αἰωνίου, καταξιώσατε λαμπρότητος.

Θεοτοκίον

Φέρεις τὸν τὰ πάντα φέροντα, καί γαλουχεῖς τὸν πάσι τροφήν παρέχοντα μέγα καί φρικτόν, τό ὑπὲρ νοῦν σου μυστήριον, κιβωτέ τού σεπτοῦ αγιάσματος, Παρθένε Θεοτόκε, ὅθεν πιστῶς σε μακαρίζομεν.

Τού Μάρτυρος

Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Ἰσχύϊ ρωννύμενος Χριστοῦ Επίμαχε, Ἀθλοφόρε ἐταπείνωσας, κράτος ἀνίσχυρον δαιμόνων, καί νίκης τό λαμπρόν ἥρας τρόπαιον, χοροῖς τῶν Ἀθλητῶν στεφανούμενος, ὅθεν σε πίστει μακαρίζομεν.

Ὡφθη ὡς περ κρήνη ἀληθῶς Επίμαχε, ἡ σὴ θήκη ἀναβλύζουσα, χάριν θαυμάτων παραδόξων, καί νέφος τῶν παθῶν ἐκδιώκουσα, τῶν πίστει προσερχομένων σοι πάντοτε, Μάρτυς θεόφρον ἀξιάγαστε.

Συνέτριψας πάσας τού ἐχθροῦ πανεύφημε, τὰς παγίδας καί ἠφάνισας, τούτου τό ὄνομα μετ' ἡχοῦ, Χριστόν ὁμολογήσας ἐνώπιον, τυράννων καί βασιλέων Επίμαχε, ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ἡλίου λαμπρότερον ἡμῖν ἐξέλαμψε, σοῦ ἡ Μνήμη παναοίδιμε, πάντων φωτίζουσα καρδίας, ἐν ταύτῃ τῶν πιστῶν ευφημούντων σε, παμμάκαρ Ἀθλοφόρε Επίμαχε, ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον ἀγνή γεγένησαι, διὰ τοῦτο ἱκετεύω σε, Φώτισον Δέσποινα τὰς κόρας, τῆς τεταπεινωμένης καρδίας μου, παθῶν ταῖς χαλεπαῖς ἀμαυρότησιν, ὅπως ἐν πίστει μακαρίζω σε.

Ὁ Εἰρμός

«Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσω κίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Στάχυσ, Ἀμπλίας, Νάρκισσος, καί Ἀπελλῆς ὁ ἐνδοξος, καί Ἀριστόβουλος θεῖος, καί Ουρβανός οἱ φωστήρες, νῦν παρ' ἡμῶν κατὰ χρέος, φαιδρῶς ἀνευφημείσθωσαν, ὡς τού Χριστοῦ Ἀπόστολοι, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντες, τῶν πόθῳ ἐπιτελούντων, τὴν ἱερὰν αὐτῶν

Μνήμην.

Θεοτοκίον

Επίβλεψον Πανύμνητε, εις τήν κληρονομίαν σου, καί τή αμάχῳ σου ταύτην, συντήρησον δυναστεία, τῆς βασιλείας ἰθυνον, τά σκήπτρα καί κραταίωσον, τά ἔθνη καταπράυνον, καί ἔκχεον τήν εἰρήνην, ἐπὶ τά πέρατα κόσμου.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Ὁρωήχου. Καί τά λοιπά τῆς τοῦ Ὁρθρου Ακολουθίας.

Καί Απόλυσις

[Αρχή](#)

[Τίτλος](#)

[Νοέμβριος_1](#) [Νοέμβριος_2](#) [Νοέμβριος_3](#) [Νοέμβριος_4](#) [Νοέμβριος_5](#)
[Νοέμβριος_6](#) [Νοέμβριος_7](#) [Νοέμβριος_8](#) [Νοέμβριος_9](#) [Αγ_Νεκτάριος](#)
[Νοέμβριος_10](#) [Νοέμβριος_11](#) [Νοέμβριος_12](#) [Νοέμβριος_13](#)
[Νοέμβριος_14](#) [Νοέμβριος_15](#) [Νοέμβριος_16](#) [Νοέμβριος_17](#)
[Νοέμβριος_18](#) [Νοέμβριος_19](#) [Νοέμβριος_20](#) [Νοέμβριος_21](#)
[Νοέμβριος_22](#) [Νοέμβριος_23](#) [Νοέμβριος_24](#) [Νοέμβριος_25](#)
[Νοέμβριος_26](#) [Νοέμβριος_27](#) [Νοέμβριος_28](#) [Νοέμβριος_29](#)
[Νοέμβριος_30](#)

[Αρχή](#)

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Αναργύρων, Κοσμά καί Δαμιανού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Αγίων τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. β'

Ὅλην αποθέμενοι, Αυτόμελον

Ὅλην αποθέμενοι, ἐν οὐρανοῖς τήν ἐλπίδα, θησαυρόν ἀσύλητον, εαυτοῖς οἱ Ἅγιοι ἐθησαύρισαν, δωρεάν ἔλαβον, δωρεάν διδούσι, τοῖς νοσοῦσι τά ἰάματα, χρυσόν ἢ ἄργυρον, ευαγγελικῶς οὐκ ἐκτήσαντο, ἀνθρώποις τε καί κτήνεσι, τὰς εὐεργεσίας μετέδωκαν, ἵνα διὰ πάντων, υπήκοοι γενομενοὶ Χριστῷ, ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύωσιν, υπέρ τών ψυχών ἡμῶν.

Ὑλὴν ἐβδελύξαντο, τήν ἐπὶ γῆς φθειρομένην, οὐρανοπολίται δέ, ἐν σαρκί ὡς Ἄγγελοι ἐχρημάτισαν, ἡ ομόφρων σύσκηνος, ξυνωρίς ομότροπος, τών Αγίων καί ομόψυχος. Διό τοῖς κάμνουσι, πάσι τὰς ἰάσεις βραβεύουσιν, ἀνάργυρον παρέχοντες, τήν εὐεργεσίαν τοῖς χρήζουσιν, οὓς ἐν ἐτησίοις, ὑμνήσωμεν ἀξίως εορταῖς, ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύοντας, υπέρ τών ψυχών ἡμῶν.

Όλην εισοικίσασα, εν εαυτή τήν Τριάδα, δυάς η αοίδιμος, Κοσμάς καί Δαμιανός οι θεόφρονες, ως κρουνοί βλύζουσιν, εκ πηγής νάματα, ζωηφόρου τών ιάσεων, ών καί τά λείψανα, πάθη δι' αφής θεραπεύουσι, καί μόνα τά ονόματα, νόσους εκ βροτών απελαύνουσι, πάντων τών προσφύγων, σωτήριοι τελούντες τώ Χριστώ εν παρρησία πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. β' Ανατολίου

Ατελεύτητος υπάρχει τών Αγίων η χάρις, ήν παρά Χριστού εκομίσαντο, όθεν αυτών καί τά λείψανα, εκ θείας δυνάμεως, διηλεκώς ενεργούσι τοίς θαύμασιν, ών καί τά ονόματα μόνα, εκ πίστεως επιβώμενα, τών ανιάτων αλγηδόνων απαλλάττουσι, δι' ών Κύριε καί ημάς, τών τής ψυχώς καί σώματος παθών ελευθέρωσον, ως φιλάνθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όλην αποθέμενοι

Γνώμη ολισθήσας τε, καί δουλωθείς τώ τυράννω, απάτη Θεόνυμφε, πρός τήν υπερθαύμαστον ευσπλαγχνίαν σου, καί θερμήν δέησιν, Παναγία Κόρη, καταφεύγω ό πανάθλιος. Διό με λύτρωσαι, τών πειρατηρίων καί θλίψεων, καί σώσόν με Πανάμωμε, τών δαιμονικών επιθέσεων, ίνα σε δοξάζω, καί πόθω προσκυνώ καί ανυμνώ, καί μεγαλύνω σε Δέσποινα, τήν αιμακάριστον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία ως έφησεν, ο Συμεων τήν καρδίαν, τήν σήν διελήλυθε, Παναγία Δέσποινα, ότε έβλεπας, τόν εκ σου λάμπαντα, απορρήτω λόγω, υπ' ανόμων ως κατάκριτον, Σταυρώ υψούμενον, όξος καί χολήν ποτιζόμενον, πλευράν δέ ορυπτόμενον, χείράς τε καί πόδας ηλούμενον, καί οδυρομένη, ωλόλυζες βοώσα μητρικώς. Τί τούτο Τέκνον γλυκύτατον, τό καινόν μυστήριον.

Εις τόν Στίχον

Στιχηρά ιδιόμελα Ήχος β'

Η πηγή τών ιαμάτων, ένα καί μόνον εθεράπευε τού έτους, η σκηνή τών Αναργύρων, άπαν τό πλήθος θεραπεύει τών νοσούντων, ανενδεής γάρ υπάρχει καί αδαπάνητος, ο πλούτος τών Αγίων. Ταίς αυτών ικεσίαις Χριστέ, ελέησον ημάς.

Ο αυτός Θεοφάνους

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Πόθω θείω καί έρωτι τών μελλόντων, πρακτικώς πολιτευσάμενοι, τάς σωτηρίους οδούς διηλύσατε. Όθεν τό καθαρόν τής ψυχής, ακηλίδωτον τηρήσαντες, τών ενύλων τελείως απέστησε. Πνεύματι δέ θείω χρυσωθέντες, αχρύσως

τάς ιάσεις τοίς νοσούσι παρέχετε, δυάς ιερά, φωταυγής ξυνωρίς, πεφωτισμένον θείον ζεύγος Ανάργυροι, εν θλίψεσι καί νόσοις επισκεπτόμενοι ημάς, καί τών ψυχών ημών τάς νόσους, αναργύρως ιώμενοι.

Ο αυτός Γερμανού

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού.

Μεγάλων αξιωθέντες δωρεών πανεύφημοι, εν ταπεινότητι βίου, εν τή γή επολιτεύσασθε, καί διερχόμενοι πανταχού, δωρεάν τών νοσοούντων τά πάθη ιώμενοι, ώφθητε Αγγέλων συνόμιλοι, Κοσμά σύν τώ Δαμιανώ τώ σοφώ αδελφοί τερπνότατοι, καί ημών τά πάθη, ταίς ευχαίς υμών ιάσασθε.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Πάντοτε έχοντες Χριστόν, ενεργούντα εν υμίν, Άγιοι Ανάργυροι, θαυματουργείτε εν κόσμω ασθενούντας θεραπεύοντες, καί γάρ τό ιατρείον υμών, πηγή υπάρχει ανεξάντλητος, αντλουμένη δέ μάλλον υπερεκβλύζει, καί χεομένη περισσεύεται, καθ' εκάστην κενουμένη καί πληθυσνομένη, πάσι χορηγούσα καί μή λειπομένη, καί οι αρυόμενοι κορέννυνται ιάματα, καί αύτη διαμένει άδαπάνητος. Τί ούν ημάς καλέσωμεν; θεράτοντας ιατρος ψυχών τε καί σωμάτων, ιατήρας παθών ανιάτων, δωρεάν ιωμένους άπαντας, ειληφότας χαρίσματα, παρά τού Σωτήρος Χριστού, τού παρέχοντος ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτοκε σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής, σέ ικετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα μετά τών Αναργύρων καί πάντων τών Αγίων, ελεηθῆναι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Λαόν τόν ανομώτατον, αδίκως καθηλούντά σε, επί ξύλου, η παρθένος καί αγνή, καί Μήτηρ σου Ορώσα, ώς Συμεων προέφη, τά σπλάγχνα Σώτερ επιτρώσκετο.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Άγιοι Ανάργυροι καί θαυματουργοί, επισκέψασθε τάς ασθενείας ημών, δωρεάν ελάβετε, δωρεάν δότε ημίν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν τού Ψαλτηρίου, αναγινώσκομεν ένα Κανόνα τής Οκτωήχου, καί τούς δύο παρόντας τών Αγίων.

Κανών πρώτος, ού η Ακροστιχίς.

Ύμνοις γεραίρω τούς σοφούς Αναργύρους.

Ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού

Ωδήα' Ήχος α'

«Άσωμεν πάντες λαοί, τώ εκ πικράς δουλείας, Φαραω τόν Ισραήλ απαλλάξαντι, καί εν βυθώ θαλάσσης, ποδί αβρόχω οδηγήσαντι, ωδήν

επινίκιον, ὅτι δεδόξασται».

Υπό τῆς χάριτος, τῆς αρχικῆς Τριάδος, ἡ δυάς ἡ θαυμαστή καί σεβάσμιος, φωτιζομένη πάσιν ἰάμμματα, τοῖς προσιούσι πιστῶς, παρέχει αενάως, αναβλυστάνουσα.

Μυσταγωγούμενοι, τοῖς ζωηφόροις λόγοις, ὡς φωστήρες ἐν κόσμῳ ἐξέλαμψαν, τὴν τῶν παθῶν ομίχλην, ευκόλως διασκεδάζοντες, τὴ ζέσει τῆς πίστεως, οἱ Παμμακάριστοι.

Νόμῳ πειθόμενοι, τῷ τοῦ Σωτήρος πάσαν, ἡδυπάθειαν σαρκὸς μὲν ἀπέθεντο, ταῖς ἀρεταῖς ψυχὰς δέ, φανότατα καταλαμπρύναντες, ἐν κόσμῳ διέπρεψαν, οἱ ἀξιάγαστοι.

Θεοτοκίον

Ὅλον τὸν ἄνθρωπον, ἐν σὴ γαστρί σκηνώσας, Θεομήτορ ἀπορρήτως ἠμφιάσατο, ὁ ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας, Υἱὸς ἀχρόνως ὁ υπέρθεος, αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Κανὼν δεύτερος

ἔχων Ἀκροστιχίδα τὴν δε

Δυάς με σώζεις τῶν σοφῶν Αναργύρων. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος δ'

«Τριστάτας κραταιούς, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, ἀπαθείας ἐν βυθῷ, ψυχῆς τὸ τριμερές, καταπόντισον δέομαι, ὅπως σοι ὡς ἐν τυμπάνῳ, τὴ νεκρώσει τοῦ σώματος, ἐπινίκιον ἄσω μελώδημα».

Δυάς φωτοειδής, τῶν σοφῶν Αναργύρων, Τριάδι τὴ σεπτῇ, σὺν πάσιν ἐκλεκτοῖς, παρεστῶσα ἰκέτευε, μνήμην σου τὴν φωτοφόρον, τοὺς τελούντας φωτίζεσθαι, ταῖς τοῦ Πνεύματος θείαις λαμπροτησιν.

Υπέρτερον τὸν νοῦν, τῶν ἐνύλων δεικνύντες, τὰς αὔλους ἀστραπὰς, τοῦ Πνεύματος σοφοί, υπεδέξασθε Ἅγιοι, ὅθεν σκότος νοσημάτων, διαλύετε πάντοτε, ἐπισκέψεσι θείαις Ἀνάργυροι.

Ἀνύστακτον ψυχῆς, κεκτημένοι τὸ ὄμμα, πρὸς εκπλήρωσιν Θεοῦ, τῶν θείων ἐντολῶν, τοὺς υπνούντας νοσήμασιν, ἐνδοξοὶ πρὸς εὐρωστίαν, διϋπνίζετε χάριτι, συμπαθεῖς θεοφόροι Ἀνάργυροι.

Θεοτοκίον

Σωτήρα καὶ Θεόν, ἐξ ἀγνῶν σου αιμάτων, ἐσωμάτωσας Ἀγνή, τὸν δείξαντα ἡμῖν, ἱατροὺς τῶν παθῶν ἡμῶν, Ἄχραντε σωτηριώδεις, καὶ θερμοὺς ἀντιλήπτορας, τοὺς σεπτοὺς Αναργύρους ἐν Πνεύματι.

Ωδή γ'

«Στερέωσόν με Χριστέ, επί την άσειστον πέτραν τών εντολών σου, καί φώτισόν με φωτί του προσώπου σου, ουκ έστι γάρ Άγιος, πλήν σου Φιλάνθρωπε».

Ιάσεων τάς πηγάς, τών δωρεών τε τών θείων τούς οχετούς, τού αΰλου φωτός τά λαμπρότατα, δοχεία άπαντες, αξίως υμνήσωμεν.

Σωμάτων τε καί ψυχών, ως ιατρεύοντες πάθη τάς αρρωστίας, τών προσιόντων υμίν Πανσεβάσμιοι, προθύμως νύν, ως ευεργέται θεραπεύετε.

Γονίμοις εν αρεταίς, κατακοσμούμενοι πάσαν τήν φθειρομένην, τρυφήν τού βίου σαφώς απεκρούσαντο, τώ θείω κάλλει, ανενδότης ατενίζοντες.

Θεοτοκίον

Εν είδει τώ καθ' ημάς, ο πρίν ανείδεος ώφθη Θεογεννήτορ, συνεισδραμούσης σαρκί τής θεότητος, εν μήτρα σου, τής παναγίας Θεόνυμφε.

Κανών δεύτερος

Ουκ εν σοφία

Μύρον ευώδες, ιαμάτων ο θείος να ός υμών, αναβλύζων ιερώς, ταίς επομβρίαις τού Πνεύματος, πάθη δυσωδέστατα, εκπλύνει πάντοτε.

Επουρανίαις, εν σκηναίς αυλιζόμενοι πάντοτε, τήν σκηνήν υμών αεί, πηγήν ιάσεων Άγιοι, χάριτι δεικνύετε, τού Παντοκράτορος.

Σαρκός τά πάθη, εγκρατείας κημώ χαλινώσαντες, τάς τού Πνεύματος αυγάς, πλουσιωτάτως εδέξασθε, όθεν ταίς ιάσεσι, κόσμον πλουτίζετε.

Θεοτοκίον

Ωραιοτάτην, εν γυναιξί σε Θεός εξελέξατο, καί εκ σου σωματικώς, Αγνή τεχθήναι εύδόκησεν, ο αναπαυόμενος, εν τοίς Αγίοις αυτού.

Ο Ειρμός

«Ούκ εν σοφία. καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτῳ Σοφία Χριστέ, ου γάρ εστιν Άγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν

Ουρανόθεν θαυμάτων τήν δωρεάν, παραδόξως λαβόντες παρά Χριστού, πάντα θεραπεύετε, αενάως τά πάθη, εν υμίν γάρ ώφθη, η χάρις τού Πνεύματος, χορηγούσα θείων, ιάσεων δύναμιν, όθεν καί αφθάρτων, αγαθών ευπορίαν, τή πίστει εκτήσασθε, αναργύρω φρονήματι, θεοφόροι Ανάργυροι, πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθῳ, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Όμοιον

Ιαμάτων δοτήρες θαυματουργοί, καί θαυμάτων λαμπτήρες φωταγωγοί, πάσιν ανεδείχθητε, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι, τῶν γάρ παθῶν τὴν φλογα, τῇ πίστει δροσίζοντες, τῶν Πιστῶν ἐν ταύτῃ, τό φρονημα θάλπετε, ὅθεν ιατρεῖον, τῶν ψυχῶν κεκτημένοι, τόν θεῖον ναόν υμῶν, ἐναυτῷ καταφεύγομεν, θεοφοροὶ Ανάργυροὶ πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμην υμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τὴν Βασίλισσαν πάντες δεύτε πιστοί, τὴν Μητέρα τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, φωναῖς μεγαλύνωμεν, καί ὑμνοῦντες βοήσωμεν. Ἡ τῆς χαρᾶς αἰτία, Παρθένε πανύμνητε, τοὺς τιμώντάς σε σώζε, καί σκέπε πρεσβείαις σου, ἔχεις γάρ ὡς Μήτηρ, τοῦ Θεοῦ παρρησίαν, οἰκτεῖρῃν βραβεύειν τε, νοσημάτων τὴν ἴασιν, διὰ τοῦτο βοώμέν σοι. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καί Θεῷ, τοῦ δοθῆναι ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τόν ἄστορον τοκὸν σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν Ἀρνόν καί Ποιμένα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὡς εὔρα κρεμáμενον ἡ Ἀγνή, τὰ σπλάγχνα ἐκόπτετο, μὴ τρικῶς οὐλοῦζουσα. Οἶμοι! φῶς τοῦ κόσμου, Θεέ μου καί Κύριε, τίνος χάριν ταῦτα, ἐκὼν νύν υφίστασαι; θέλων πάντως σώσαι, γηγενεῖς καί πρὸς θεῖαν, ζωὴν μετοικίσασθαι, τὴν φθαρεῖσαν εἰκόνα σου, Μεγαλύνω τὰ πάθη σου, αὐτά, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν υπήνεγκας, τὰς τῶν ἀπάντων οδύνας, ταῖς σαῖς ἐξιώμενος.

Ὡδὴ δ'

«Κατενόησα παντοδύναμε, τὴν σὴν οικονομίαν, καί μετὰ φόβου ἐδόξασά σε Σωτήρ».

Ρῆσει θεία σαφῶς ἐπόμενοι, οὐ χρυσοῦ λαμπηδόνας, οὐδὲ ἀργυρίου θεῖοι ἐκτήσασθε.

Ἀπαστράπτοντες θείοις θαύμασιν, οἱ Ανάργυροὶ πάντας, εὐεργετοῦσι χάριν βραβεύοντες.

Ἰατροὶ σοφοὶ ανεδείχθητε, τῶν παθῶν ταῖς οδύναις, ἀλεξικάκους χεῖρας προσάγοντες.

Θεοτοκίον

Ραπιζέσθωσαν νύν τὰ πρόσωπα, τῶν μὴ σέ Θεοτόκον ομολογούντων, παναγνε Δέσποινα.

Κανὼν δεύτερος

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Ζωηφόροις ἐνεργείαις, ολικάις ἐπιδόσεις, τὰ θανατηφόρα, πάθη τῶν βροτῶν θεραπεύετε, φωτοειδέστατοι στύλοι, πύργοι ἀσειστοί, τῆς ἀμπέλου, τῆς ἀληθινῆς θεῖα κλήματα.

Οι μαζοί τῆς Εκκλησίας, οἱ τό γάλα προχέοντες, τό τῶν ἱαμάτων, οἱ πεφωτισμένοι Ανάργυροι, οἱ διατρέφοντες πάντας, θείοις βρώμασιν, ευφημείσθωσαν, χαρμονικοῖς μελωδήμασιν.

Ἰατρεῖον ανεδείχθη, ὁ ναός υμῶν Ἅγιοι, τῶν χειμαζομένων, ἀκλυστος λιμὴν καὶ σωτήριος, ἐν ᾧ προστρέχοντες πάντες κομιζόμεθα, τὴν γαλήνην, καὶ τὴν τῶν δεινῶν ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον

Συμπαθείας με Παρθένε, τῆς ἐν σοὶ καταξίωσον, ἡ τεκούσα Λόγον, μόνον ἀληθῶς συμπαθέστατον, τὸν συμπαθεῖς τοὺς Ἁγίους ἀναδείξαντα, ἱατήρας, καὶ θαυματουργούς ἐν τοῖς πέρασιν.

Ὡδὴ ε΄

«Ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντες, ἀνυμνούμέν σε Χριστέ ὁ Θεός, τὸν δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντα, καὶ σταυρόν καὶ θάνατον, ἐν τῇ σαρκί σου ὑπομείναντα».

Ὡς κρουνοὶ θεορρυτοὶ, πηγάζετε πιστοῖς, ευεργεσίας νάματα, τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος, θεραπεύοντες νόσους, Ανάργυροι ἑνδοξοὶ.

Τὴν πηγὴν τῆς χάριτος, Ανάργυροι σεπτοί, ἀναστομόουντες ἅπασιν, εὐρωστίαν διανέμετε, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, ὑμῖν νῦν προστρέχουσιν.

Οἱ λαμπροὶ καὶ πάνσοφοι, ἀστέρες οἱ τὴν γῆν, προφανῶς οὐρανῶσαντες, ἐν μιμήσει τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἀγγέλων ἀπαύστως, ἡμᾶς καταυγάζουσιν.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα πέφηνας, τὸν πάντων ποιητὴν, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, συλλαβούσα Μητροπάρθενε, καὶ Τεκούσα τῷ κόσμῳ, Σωτήρα καὶ Κύριον.

Κανὼν δεύτερος

Εξέστη τὰ σύμπαντα

Ταῖς θεαῖς λαμπρότησι, σαφῶς καταστραπτομενοὶ, πάντα περιέρχεσθε τὸν κόσμον, πάντας ἀνθρώπους καταφωτίζοντες, σκότος ἐκδιώκοντες παθῶν, δαίμονας ἐλαύνοντες, θεοφόροι Ανάργυροι.

Ὡς δὺω φωτίζετε, φωστήρες τὴν υφῆλιν, πνευματοκινήτως θεοφόροι, πάσαν τὴν κτίσιν περιερχόμενοι, καὶ τοὺς ἐπὶ κλίνης ὀδυνῶν προσεπισκεπτόμενοι, καὶ δεινῶν ἐξαιρούμενοι.

Νοσοῦσι τὴν ἴασιν, παθῶν καὶ ἀπολύτρωσιν, ἐπιχορηγούντες ἀναργύρως, πάντων προστάται μέγιστοι ὦφθητε, πάντων βοηθοὶ μετὰ Θεόν, πάντων ἀντιλήπτορες, θεοφόροι Ανάργυροι.

Θεοτοκίον

Σοφίαν ἐκύησας, Θεοῦ τὴν ἐνυπόστατον, ἀχραντε Παρθένε Θεοτόκε, τὴν τοὺς Ἁγίους πανσόφους ἀναδείξασαν, δι' ὧν τοῦ κακίας σοφιστοῦ, πέπτωκε τό

φρύαγμα, καί δεινά πανουργεύματα.

Ωδή ς'

«Τόν Προφήτην διέσωσας, εκ τού κήτους φιλάνθρωπε, κάμέ τού βυθού τών πταισμάτων, ανάγαγε δέομαι».

Σωτηρίους θεράποντας, ευεργέτας θεόφρονas, Κοσμάν καί Δαμιανόν τούς θείους, προθύμως τιμήσωμεν.

Σωφροσύνην τηρήσαντες, καί φρονήσει κοσμούμενοι, Κοσμάς καί Δαμιανός οι θείοι, Χριστώ συναγάλλονται.

Ο μοφρόνως οικήσαντες, ομοψύχως ασκήσαντες, ομού τάς ιάσεις βραβεύειν, ημίν επιστεύθητε.

Θεοτοκίον

Φώς απρόσιτον τέτοκας, μετά σώματος Πάναγνε, τό πάντα τόν κόσμον φωτίζον, αυγαίς τής θεότητος.

Κανων δεύτερος

Θύσω σοι, μετά φωνής

Ού τέχνη, ανθρωπίνη εν θεία δέ χάριτι, αποκαθαίρετε νόσους, τών ανθρώπων Ένδοξοι, διά τούτο, κατά χρέος, ευφημούντες υμάς μακαρίζομεν.

Φιλία, πρός Χριστόν θεοφόροι συνδούμενι, πάσαν κακίαν δαιμόνων, διαλύετε θεία χάριτι, διά τούτο, τήν υμών εκτελούμεν πανήγυριν.

Ως όντες, τής αμπέλου τής θείας βλαστήματα, οίνον ημίν ιαμάτων, τοίς εν κατηφεία τών νοσημάτων, κεραννύντες, ευφροσύνης πληρούτε Ανάργυροι.

Θεοτοκίον

Ναόν σε, καθαρόν απειργάσατο Δέσποινα, ο καθαρώτατος Λόγος, ο τόν θείον οίκον τών Αναργύρων, μεγαλύνων, εν σημείοις καί τέρασι πάντοτε.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Έχος β'

Οι τήν χάριν λαβόντες τών ιαμάτων, εφαπλούτε τήν ρώσιν τοίς εν ανάγκαις, Ιατροί θαυματουργοί Ένδοξοι, αλλά τή υμών επισκέψει, καί τών πολεμίων τά θράση κατεβάλετε, τόν κόσμον ιώμενοι εν τοίς θαύμασιν.

Ο Οίκος

Πάσης συνέσεως καί σοφίας υπέρκειται ο λόγος τών σοφών. Ιατρών, τού γάρ Υψίστου χάριν λαβόντες, αοράτως τήν ρώσιν δωρούνται πάσιν, όθεν καμοί, διηγήσεως χάριν δεδώρηνται, υμνήσαι ως θεοφόρους, ευαρέστους Θεού καί θεράποντας, ιαμάτων πλήθη παρέχοντας, αλγηδόνων γάρ πάντας

λυτρούνται, τόν κόσμον ιώμενοι εν τοῖς θαύμασι.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων καί θαυματουργῶν
Αναργύρων, Κοσμά καί Δαμιανού, υἱῶν Θεοδότης τῆς ἐξ Ἀσίας.

Στίχοι

Εἰ καί παρήκαν γήν Ἀνάργυροι δύω,
Πληροῦσιν, ὥς πρὶν, καί πάλιν γήν θαυμάτων.
Πρώτη Ἀκέστορε φώτε Νοεμβρίου ἐκπτατον ἐκ γῆς.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων γυναικῶν, Κυριαίνης καί
Ιουλιανῆς.

Στίχοι

Καί Κυρίαίνα πρὸς τό πῦρ αποπνέει,
Πάσης πνοῆς τιμῶσα Κύριον μέγαν.
Τῷ πρὸς σέ φίλτρῳ, Σώτερ, ἐκκεκαυμένη, Ιουλιανή καύσιν ἐκ πυρός φέρει.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Καισαρίου, Δασίου, καί
ετέρων πέντε.

Στίχοι

Σύν ἐξ συνάθλοις, τῆς ἀληθείας φίλοις,
Τέμνουσι Καισάριον οἱ ψεύδους φίλοι.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων Ιερομαρτύρων, Ιωάννου Ἐπισκόπου,
καί Ιακώβου Πρεσβυτέρου.

Στίχοι

Σύν Ιακώβῳ τῷ θύτῃ Χριστοῦ, ξίφος
Ιωάννης ἤνεγκεν ὁ Χριστοῦ θύτης.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἑρμηνιγγέλδου.

Στίχοι

Ἑρμηνιγγέλδος ἐκπλυθεὶς βαφήν πλάνης,
Σφαγὴν υποστάς, βάπτεται λύθρου κοχλῷ.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Κυπριανός καί Ιουλιανή πυρί τελειοῦνται.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου νέου Ιερομάρτυρος, Ιακώβου, καί τῶν δύο μαθητῶν
αὐτοῦ Ιακώβου διακόνου καί Διονυσίου μοναχοῦ, τῶν δι' ἀγχόνης
τελειωθέντων κατὰ τό 1520.

Ὁ Ὅσιος πατήρ ἡμῶν Δαβίδ, ὁ ἐν Εὐβοίᾳ ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις ὁ Θεός, ἐλέησον καί σώσον ἡμάς.
Αμήν.

Ωδή ζ'

«Σέ νοητήν, Θεοτόκε κάμινον, κατανοούμεν οι πιστοί ως γάρ Παίδας έσωσε τρεις, ο υπερυψούμενος, όλον με τόν άνθρωπον, εν τή »γαστρί σου ανέπλασεν, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος».

Όλοι Θεού, θεοφρόνως ώφθητε, όλοι Θεού χωρητικοί, τόν γάρ κόσμον διά Θεόν, πάντα κατελίπετε, ίχνεσιν επόμενοι, τοίς τού Σωτήρος Πανένδοξοι, θεοπρεπώς, τόν τών Πατέρων Θεόν καταγεραίροντες.

Υπερφυώς, Ιατροί πανάριστοι, τών ασθενούντων τάς πληγάς, χειρουργίαις ταίς μυστικάις, πάσας θεραπεύετε, φάρμακα σωτήρια, εκ θησαυρών αρυόμενοι, τών θεϊκών, ανυμνούντες Θεόν τόν υπερένδοξον.

Στέφει τής σής, βασιλείας Δέσποτα, καί διαδή ματι λαμπρώ, κατεκόσμησας ευπρεπώς, τούς υπερποθήσαντας, κάλλος τό αμήχανον. Χριστέ τής σής ωραιότητος; καί τοίς πιστοίς, ευεργέτας κοινούς τούτους ανέδειξας.

Θεοτοκίον

Ανατολής, τής εξ ύψους Πάναγνε, φανερωθείσης επί γής, ανεδείχθης πανευπρεπής, πύλη καί ολόφωτος, κόσμον καταυγάζουσα, μαρμαρυγαίς καθαρότητος, καί τοίς πιστοίς, λαμπηδόνας αεί θαυμάτων πέμπουσα.

Κανών δεύτερος

Εν τή καμίνω

Αναστομούντες, τήν πηγήν τήν θεόσδοτον Άγιοι, πάσι ποταμούς εκβλύζετε καθαρών, ιαμάτων αποπλύνοντες, παθών μιάσματα, καί δαιμόνων κακίαν ολέθριον.

Νενευρωμένη, τή ρωστική τού Πνεύματος χάριτι, ρώσιν ασθενούσι παντοτε χορηγεί, η δυάς τών Αναργύρων σου, η αξιέπαινος, Λόγε Θεού σοφία καί δύναμις.

Άγιος μόνος, εί ο δοξάζων τούς Αγίους σου, κόσμον δι' αυτών λυτρούσαι γάρ τών δεινών, καί φωτίζεις τούς κραυγάζοντας. Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ράβδος εκ ρίζης, Ιεσσαί σύ ανεβλάστησας, άνθος, τόν Χριστόν βλαστήσασα Μαριάμ, τόν ως άνθεσι τοίς θαύμασι, καθωραίσαντα, τούς αυτού Αναργύρους θεράποντας.

Ωδή η'

«Εν καμίνω Παίδες Ισραήλ, ως εν χωνευτηρίω, τώ κάλλει τής εύσεβείας, καθαρώτερον χρυσού, απέστιλβον λέγοντες. Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Νεκρωθέντες κόσμου τοῖς τερπνοῖς, καί τῆς φιλαργυρίας, τὴν νόσον ἀποτεμόντες, ὠνομάσθητε σοφοί, τοῖς πάσιν Ἀναργυροὶ, τοῖς βοῶσι. Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰωνίου μέτοχοι ζωῆς, γεγόνατε προδήλως, ζωῆς γάρ τῆς φθειρομένης, κατελίπετε τερπνά, συμφώνως κραυγάζοντες, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρύσαι πάντας Δέσποτα Χριστέ, δεινῶν αρρωστημάτων, πρεσβείαις τῶν Αναργύρων, καὶ ἀξίωσον αἰεί, συμφώνως κραυγάζειν σοι. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Γεγηθότες πάντες οἱ πιστοί, καὶ χάριτι ρωσθέντες οἱ τόκῳ λελυτρωμένοι, Μητροπάρθενε τῷ σῷ, ἀπαύστως κραυγάζομεν. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν δεῦτερος

Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ

Γυμνοὶ πάσης ὥφθητε ἐχθροῦ, κακίας Ἅγιοι, τῷ θείῳ Πνεύματι, ἡμῖν γενόμενοι ἑνδύμα, σωτηρίας καὶ ἀφέσεως, καταστολή καὶ τῶν δεινῶν, ἀπαλλοτριώσεις τοῖς βοῶσι, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Υἱοὶ κατὰ μέθεξιν Θεοῦ, Δαμιανέ καὶ Κοσμά, πίστει γενόμενοι, πατρῶον κλῆρον νῦν εὐρατε, τὴν οὐράνιον ἀπόλαυσιν, καὶ τῶν θαυμάτων τὴν φαιδράν, ὄντως ἐνέργειαν, καὶ βοάτε. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ρανίσιν ὑμῶν θεουργικαῖς, τὸν ρύπον πλύνετε, τὸν ψυχικόν ἡμῶν, καὶ τὰ ἐπώδυνα Ἅγιοι, φυγαδεύσατε νοσήματα, καὶ τῶν δαιμόνων τὰς ορμὰς, ἀποδιώξατε, ὡς ἰατῆρες ἡμῶν συμπαθέστατοι.

Ὡς κρίνα ὡς ἄνθη νοητά, ὡς ρόδα Πνεύματι, ὠραῖζόμενοι, ἡμῖν ἐδείχθητε Ἅγιοι, εὐωδίαν ἀποπέμποντες, καὶ τὸ δυσώδες τῶν παθῶν ἀποδιώκοντες, τῶν βοώντων, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νεκροῦται ὁ θάνατος ἐν σοί, ζωὴν γάρ ἔτεκες, τὴν ἐνυπόστατον, Χριστὸν τὸν Κύριον Ἄχραντε, τὸν προστάτα τῆς ζωῆς ἡμῶν, τοὺς Ἀναργύρους ἰατροὺς, βοώντας δείξαντα. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρός δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ὡδὴ θ'

«Σέ τὴν φαεινὴν λαμπάδα, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀρίζηλον δόξαν, καὶ

ανωτέραν πάντων τών ποιημάτων, εν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Ὑμνοις τήν σοφὴν δυάδα, τοῦ φωτός τοῦ νοητοῦ, απαστράπτουσιν αἴγλην, καί φωτισμοῦ τοῖς πάσι μεταδιδούσιν, απαύστως μακαρίσωμεν.

Ρώμην ψυχικῆς υγείας, ἐμποιοῦντες τοῖς πιστοῖς, καί σωμάτων ἰάσθαι, πεπιστευμένοι, πάθη οἷα σωτήρες, ἀξίως ἀνυμνεῖσθε αἰί.

Οἱ θεοφεγγεῖς φωστήρες, νοητῶς τόν ουρανόν, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας, φωτοδοσίας χύσει νύν δαδουχούντες, ἀπαύστως καταυγαζουσιν.

Υπὸ τῆς σεπτῆς Τριάδος, ἡ θεόκλητος δυάς, σθενουμένη προχέει, τών ἱαμάτων πάσι τὰς χορηγίας, τοῖς πόθῳ μακαρίζουσι.

Θεοτοκίον

Σέ τήν τοῦ φωτός νεφέλην, καί ἀγίαν κιβωτόν, τήν ολόφωτον πύλην, τοῦ νοητοῦ Ἡλίου ὡς Θεοτόκον, εν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Κανων Δεύτερος

Εὐα μέν τῷ τῆς παρακοῆς

Ἰδοὺ δὴ τί καλόν ἢ τί τερπνόν φησιν, ἀλλ' ἢ μόνον τό οικίζεσθαι, νύν ἀδελφούς εν ομονοίᾳ, εἰς τόπους φωταυγεῖς, εἰς σκηνώματα ουράνια, εἰς δόξαν ἀμάραντον οὐς ἐπαξίως μακαρίσωμεν.

Ὡς μέγιστος οὗτος ὁ ναός τοῖς θαύμασι, καθ' ἐκάστην σεμνυνόμενος, ἐνθα αἰί ἐπιδημοῦντες, Κοσμά Δαμιανέ ἀξιόγαστοι, τήν ρώσιν τοῖς δεομένοις παρέχετε. ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Σήμερον συγχαίρουσιν ἡμῖν μακάριοι, εν τῇ μνήμῃ ὁμών Ἄγγελοι, θεῖοι Ἀπόστολοι Προφῆται, καί Ὅσιοι καί Δίκαιοι ἅπαντες, μεθ' ὧν περιχαρῶς αὐλιζόμενοι, ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἱκετεύσατε.

Ἡ θεία Δυάς καί φωταυγῆς Ἀνάργυροι, θεοφόροι πανσεβάσμιοι, ἀφεσιν τών ἀμαρτημάτων, διόρθωσίν τε βίου αἰτήσασθε, καί πάντων τών δεινῶν ἀπολύτρωσιν, τοῖς ευφημοῦσιν ὑμᾶς πάντοτε.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον Ἀγνή γεγένησαι, τοῦ τὰ πάντα καταυγάσαντος, καί φωτοφόρους τοὺς Ἀγίους, δεικνύντος νύν τό σκότος εξαίροντας, παθῶν τών ψυχοφθόρων εν Πνεύματι, Ἀχραντε μόνῃ πολυῦμνητε.

Ὁ Εἰρμός

«Εὐα μέν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τήν κατάραν εἰσωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τήν εὐλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Εν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ

Τὴν χάριν τῶν ἰάσεων, ἐκ Θεοῦ εἰληφότες, Ἀνάργυροι μακάριοι, θεραπεύετε νόσους, καὶ ἰάσθε ἅπαντας, τοὺς πιστῶς προστρέχοντας, τῷ θείῳ ὑμῶν τεμένει, διὰ τοῦτο συμφώνως, μακαρίζομεν ἀξίως, τὴν σεπτὴν ὑμῶν μνήμην.

Θεοτοκίον

Εκύησας Πανάχραντε, τοῦ Θεοῦ Θεόν Λόγον, τῷ κόσμῳ τὴν σωτήριον, ἐκτελούντα πανσόφως, οικονομίαν ἀρίστην, διὰ τοῦτό σε πάντες, ὑμνολογοῦμεν ἀξίως, ὡς πρεσβεύουσαν τούτῳ, λυτρωθῆναι ἡμᾶς νόσων, καὶ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά ἰδιόμελα.

Ἦχος α' Ανατολίου

Τὴν χάριν τῶν ἱαμάτων, ἐκ Θεοῦ εἰληφότες, ἀναργύρως τὰ πάθη, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, θεραπεύετε, παγκόσμιοι Ἀνάργυροι. ὅθεν δι' ὑμῶν Χριστὸς τοῖς πιστοῖς, τὴν δεδομένην ευρωστίαν χαρίζομενος, φωστήρας ἀπλανεῖς ὑμᾶς ἀναδείκνυσι τῇ οἰκουμένῃ, αὐτῷ πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο αὐτός

Εκ τῆς ἀνωθεν προμηθείας, τὴν τῶν ἱαμάτων ἄβυσσον ἐξαντλήσαντες, πᾶσιν ἀναβλύζετε τοῖς πιστοῖς, τὰς ἰάσεις Ἀνάργυροι, υπερφυῶς γὰρ τῶν νοσοῦντων τὰ πάθη, ἐν χειρουργίαις μυστικαῖς, ἐκ θησαυρῶν τοῦ Πνεύματος, φάρμακα προτιθέντες σωτήρια, τοῖς κάμνουσι θεραπεύετε, ὅθεν ναὸς σεπτὸς γεγονότες, τῆς ζωαρχικῆς Τριάδος, ἐν ὑμῖν σαφῶς τὴν κατοικίαν ποιησαμένης, αὐτῇ πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β' Γερμανοῦ

Αγάλλεται ὁ χορὸς τῶν Ἀγίων εἰς αἰῶνας, βασιλείαν γὰρ οὐρανῶν ἐκληρονόμησαν. Γῇ τὰ λείψανα αὐτῶν δεξαμένη, εὐωδίαν διέπνευσε. Δούλοι Χριστοῦ γεγόνασι, κατασκηνώσαντες εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ο αὐτός

Ἰατροὶ τῶν ἀσθενούντων, θησαυροὶ τῶν ἱαμάτων, σωτήρες τῶν πιστῶν, Ἀνάργυροι πανευκλεεῖς, τοὺς ἐν ἀνάγκαις κράζοντας, καὶ ὀδυνωμένους ἰάσασθε, σὺν τῇ θεοδότη, ἱκετεύοντες, Θεόν τὸν ἀγαθόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ.

Δόξα... Ἦχος δ' Θεοφάνους

Πηγὴν ἱαμάτων ἔχοντες, Ἅγιοι Ἀνάργυροι, τὰς ἰάσεις παρέχετε πᾶσι τοῖς δεομένοις, ὡς μεγίστων δωρεῶν ἀξιωθέντες, παρὰ τῆς αενάου πηγῆς τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ. Φησὶ γὰρ πρὸς ὑμᾶς ὁ Κύριος, ὡς ὁμοζήλους τῶν Ἀποστόλων, Ἰδοὺ δέδωκα ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν, κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὡς τε αὐτὰ ἐκβάλλειν καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Διό

τοῖς προστάγμασιν αὐτοῦ, καλῶς πολιτευσάμενοι, δωρεάν ἐλάβετε, δωρεάν παρέχετε, ἰατρεύοντες τὰ πάθη, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἐδωκας σημείωσιν

Χαίρε καταφύγιον, Χριστιανῶν καὶ κραταίωμα, χαίρε κλίμαξ ουράνιε, χαίρε τό κειμήλιον, τοῦ τῆς παρθενίας, χαίρε Θεοτόκε, ἡ κιβωτός ἡ λογική, τῆς θείας δόξης χαίρε τό καύχημα, τοῦ κόσμου καὶ στερέωμα, τῶν πεπτωκότων ἀνάκλησις, ἡ σκηνή ἡ ολόφωτος. ἡ ἀγία καὶ πάγκαλος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευράν ορυπτόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλόανθρωπον, ἐκλαίε βοῶσα, Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀνταποδίδωσιν ὡν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τίς μή θαυμάσει; τίς μή δοξάσει; τίς μή ὑμνήσει πιστῶς, τῶν σοφῶν καὶ ἐνδόξων Αναργύρων τὰ θαύματα; ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἀγίαν αὐτῶν μετάστασιν, πᾶσι χορηγοῦσι τοῖς προστρέχουσι πλουσίως τὰ ἰάματα, καὶ τὰ τίμια καὶ ἅγια λείψανα αὐτῶν, βρύουσι τὴν χάριν τῶν ἰάσεων. ὦ Δυάς ἀγία! ὦ τίμιαι κάραι! ὦ σοφία καὶ δόξα, τῆς ἐκ Θεοῦ δοθείσης ἡμῖν χάριτος! Διό ὕμνοις ἄσωμεν τῷ εὐεργέτῃ Θεῷ, τῷ ἀναδείξαντι τούτους, εἰς ἰατρούσαν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Οἱ Μάρτυρές σου, Κυριε

Οὐ φέρω τέκνον βλέπειν σε, τόν τὴν ἐγρήγορσιν πᾶσι διδοῦντα, ξύλω ὑπνώσαντα, ὅπως τοῖς πάλαι, ἐκ παραβάσεως καρπού, ὑπνῶ ολεθρίῳ ἀφυπνώσασι, θεῖαν καὶ σωτήριον ἐγρήγορσιν παράσχῃς, ἡ Παρθένος, ἔλεγε θρηνῶδουσα, ἣν μεγαλύνομεν.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, καὶ ἀπὸ τῶν Κανόνων τῶν Ἀγίων ἡ γ' καὶ ς' Ὁδῇ.

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλουῖα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἀκινδύνου, Πηγασίου Ἀφθονίου

Ελπιδηφόρου καί Ανεμποδίστου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τῶν Ἀγίων τρία.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναίον ἐν Μάρτυσιν

Τό πεντάριθμον σύνταγμα, τῶν Μαρτύρων υμνήσωμεν, τόν σοφόν Ἀκίνδυνον καί Πηγάσιον, Ελπιδηφόρον Αφθόνιον, καί τόν Ανεμπόδιστον, τοὺς γενναίους Ἀθλητάς, καί θερμούς ἀντιλήπτορας, τοὺς πηγάζοντας, ἀνεμπόδιστον χάριν καί ἐλπίδος, ἀφθονίαν ἀκινδύνως, τοῖς εὐσεβέσι παρέχοντας.

Οὐ λιμός οὐδέ κίνδυνος, οὐ ζωὴ οὐδέ θάνατος, οὐ λεβήτων βράσματα, οὐ γῆς χάσματα, οὐδέ θηρίων τὰ στόματα, χωρίσαι δεδύνηνται, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὑμῶν καρτερόφρονες, γενναιότητα, πρὸς αὐτόν γάρ ἀπαύστως ἐνορώντες, καί αὐτόν μόνον ποθοῦντες, τοὺς δυσμενεῖς ἐτροπώσασθε.

Οἱ τρυφῆς ἀπολαύοντες, καί φωτός ἐμφορούμενοι, καί ζωὴν αἰώνιον κληρωσάμενοι, τοὺς πρὸς ὑμᾶς καταφεύγοντας, κινδύνων λυτρώσασθε, καί δεσμῶν καί φυλακῆς, καί παντοίας κακώσεως, τῇ θεόφρονι, πρὸς Θεόν παρρησίᾳ κεχρημένοι, καί συμπάθειαν δεικνύντες, τὴν ἀληθῶς χρστομίμητον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β' Ἀντωνίου

Σήμερον ἡ πενταυγὴς τῶν Μαρτύρων ὁμήγυρις, ὡς σελασφόρων ἀστέρων συνέλευσις, τοὺς πιστοὺς σελαγίζουσα, πρὸς μυστικὴν εὐφροσύνην ἐκάλεσεν. Οὗτοι καί γάρ, ὡς τοῦ νοητοῦ Ἠλίου θεράποντες, καί τῶν Περσικῶν καθαιρέται δογμάτων, τοὺς τῷ αἰσθητῷ Ἠλίῳ προσανέχοντας, καί προσκυνοῦντας τό πύρ, ἐχειραγωγήσαν πρὸς εὐσέβειαν, ἐκέρασαν δέ πλήρη τόν ἀθλοφορικόν αὐτῶν κρατήρα, καί τοῖς διὰ Χριστόν ἐκχυθείσιν αἷμασιν ἔστεψαν, ἡμᾶς προτρεπόμενοι τοὺς εὐσεβεῖας ἐραστάς, Δεῦτε, λέγοντες, τοὺς ἀγῶνας ἡμῶν ἐσιτιάθητε καί τοὺς στεφάνους καί τὰ γέρα προσβλέψατε, ὁ γάρ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται, Χριστός ἡ ἀλήθεια ἀπεφάνητο, ἵνα κοινωνοὶ γένησθε τῶν στεφάνων ἡμῖν, καί πρεσβευτάς ἡμᾶς, πρὸς Κύριον ἔχητε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅλην ἀποθέμενοι

Κητώας κοιλίας με, τῆς πονηρᾶς ἀμαρτίας, ἐξάγαγε Δέσποινα, ἐν γαστρὶ χωρήσασα τόν ἀχώρητον, χαλεποῦ κλύδωνος, πειρασμῶν λύτρωσαι, καταιγίδος παραπτώσεων, Κόρη ἐξάρπασον, τῶν ἀνομιῶν μου ξηραίνουσα, τό πέλαγος καί παύουσα, τῆς δαιμονικῆς παρατάξεως, τὰς ἐπαναστάσεις, τῇ θεῇ συμπαθείᾳ σου Ἀγνή, ὅπως ἀπαύστως δοξάζω σε, τὴν αἰμακάριστον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν Ἄρνα τόν ἴδιον, Ἀμνάς ἡ ἀσπίλος πάλαι, καί ἄμωμος Δέσποινα, ἐν Σταυρῷ ὑψούμενον ὡς εὔρακε, μητρικῶς ωλόλυξε, καί εκπληττομένη, ἀνεβόα. Τί τό ὄραμα, τέκνον γλυκύτατον, τοῦτο τό καινόν καίπαράδοξον, πῶς

δήμος ο αχάριστος, βήματι Πιλάτου παρέδωκε, καί κατέκρινέ σε, θανάτω τήν
ζωήν τήν τών βροτών, ἀλλ' ανυμνώ σου τήν ἀφατον, Λόγε συγκατάβασιν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά της Ὁκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος β'

Δεύτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον τῶν Αθλοφόρων ὡς
φιλέορτοι. Δεύτε ευφημήσωμεν αὐτούς, μυστικῶς ἐγκωμιάζοντες. Χαίροις,
Ἀκίνδυνε, χαίροις Πηγάσιε, χαίροις Ἀνεμποδιστε, χαίροις Ἐλπιδηφόρε, χαίροις
Ἀφθόνιε, οἱ τήν πλάνην τῶν ἐιδώλων εἰς χάος βυθίσαντες, καί Χριστόν τόν
Κύριον, ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου, τρανῶς κηρύξαντες. Διό παμμακάριστοι καί
πολύαθλοι, μή παύσητε πρεσβεύειν, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πάσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθην, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ
τήν σκέπην σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε ἐκ τοῦ ξυλου

Ξύλῳ, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ορώσα, ἡ Ἀπειρόγαμος,
ἐκλαίει καί ἔλεγε. Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμέ τήν τεκούσαν,
μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ προανάρχου Πατρός; σπεύσον, καί δοξάσθητι
ὅπως, δόξης ἐπιτύχῃσι θείας, οἱ τά θεία πάθη σου δοξάζοντες.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος β'

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πιανθείσα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν, καί ἅγιοι αἱ
σκηναί, αἱ δεξάμεναι τά πνεύματα ὁμῶν, ἐν σταδίῳ γάρ τόν ἐχθρόν
ἐθριαμβεύσατε, καί Χριστόν μετὰ παρρησίας ἐκηρύξατε. Αὐτόν ὡς ἀγαθόν
ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τάς ψυχάς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὁκτωήχου, καί τῶν
Ἀγίων οὐ παρῶν, οὐ ἢ, Ἀκροστιχίς.

Ταῖς σαῖς λιταῖς με Μαρτύρων πληθὺς σκέπε.

Ποίημα Θεοφάνους

Ὠδή α' Ἦχος δ'

«Ἀνοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ἐρεῦξομαι, τῇ
Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καί ἄσω γηθόμενος,
ταύτης τά θαύματα».

Τριάδος ἰσάριθμοι, τῆς Παναγίας πανόλβιοι, Τριάδος εδείχθητε, προσκυνηταί

τῆς σεπτῆς, καί παρίστασθε, τῷ θρόνῳ τῆς Τριάδος, θερμοί ἀντιλήπτορες, τῶν προστρεχόντων ὑμῖν.

Ακίνδυνον Ἄγιοι, ἀνεμποδίστως πηγάζετε, τὴν χάριν προσνέμοντες, τοῖς προσιοῦσι πιστῶς, πάντα κίνδυνον, καί πάσαν ἀθυμίαν, καί ζάλην καί τάραχον, ἱκαταπραΰνοντες.

Ἰσχύν τὴν ἀνίκητον, περιζωσάμενοι Ἄγιοι, σαρκὸς τὴν ἀσθένειαν, οὐκ ἐλογίσασθε, ἀλλ' ἀπτόητον, τό φρόνημα δεικνύντες, πυρός καί κολάσεων, κατετολήσατε.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη Θεονυμφε, τόν ἐν υψίστοις καθήμενον, ἀγκάλαις ἐβάστασας, σάρκα γενόμενον, σύ γάρ πέφνησας, ἐκ πάντων τῶν αἰώνων, δοχείον ἐπάξιον, τοῦ Παντοκράτορος.

Ὡδή γ'

«Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοί τῇ τοῦ Πατρός, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ Χριστέ, οὐ γάρ ἐστὶν Ἄγιος, πλήν σου Φιλάνθρωπε».

Στερεωθέντες, τοῦ Χριστοῦ τῇ δυνάμει πανάριστοι, διανοία σταθερά, διὰ πυρός τε καί ὕδατος, ἀθλούντες διήλθετε, πρὸς τὰ οὐράνια.

Ἀρραγεστάτη, τῶν μελλόντων ἐλπίδι νευρούμενοι, τῶν παρόντων ἀλγεινῶν, ἀνδρειοτάτῳ φρονήματι, πανένδοξοι Μάρτυρες, κατεφρονήσατε.

Ἰσα φρονούντες, τοῖς τρισὶ Νεανίαις πανεύφημοι, ἀπονοίας Περσικῆς, τό πύρ σβεννύντες ἐφανητε, τῇ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος, περιχεόμενοι.

Θεοτοκίον

Σέ προστασίαν, ἀσφαλὴ Θεομήτορ κεκτήμεθα, τὰς ἐλπίδας ἐπὶ σοί, ἀνατιθέντες σωζόμεθα, πρὸς σέ καταφεύγοντες, περιφρουρούμεθα.

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Κατεπλάγησαν ποτέ, τῶν ἀνομούντων οἱ λαοί, τό ἀνδρεῖον τῶν ψυχῶν, βλέποντες Μάρτυρες ὑμῶν, καί τῷ Κυρίῳ πιστεύοντες ἀνεκραύγαζον. Δόξα σοι Χριστέ, παντοδυναμε, σύ γάρ εἰ Θεός, καί οὐκ οἶδαμεν ἕτερον, ὁ ἐνεργῶν παράδοξα θαυμάσια, ἐν τοῖς ἁγίοις σου Μάρτυσιν. Αὐτῶν πρεσβεΐαις, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, φώτισον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν

Ἀκινδύνως τόν δρόμον τόν εὐσεβή, ἐν σταδίῳ ἀθλούντες οἱ εὐκλεεῖς, ἐλπίδι διήνυσαν, τῶν στεφάνων ρωννύμενοι, τοὺς γάρ ὑπεναντίους, εἰς τέλος ὤλεσαν, ἀνεμποδίστως τὴν νίκην, αὐτῶν περαιώσαντες, ὅθεν καί ἀφθόνως, τοῖς αἰτοῦσιν ἐν πίστει, πηγάζουσι πάντοτε, τὴν πληθύν τῶν ἰάσεων, οἷς ἐν

πίστει βοήσωμεν. Πρεσβεύσατε Χριστώ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σὴ γαστρί, συλλαβούσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ πλάστην καὶ Κύριον, ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε. Ρυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε Ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις πανάμωμε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἀμνάς θεωρούσά σε ἐν Σταυρῷ, ἀδίκως κρεμάμενον, θρηνωδούσα ἐβόα σοι, Ὁ μὲν κόσμος ευφραίνεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ υπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεέ υπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ πιστὴς ἐκβοήσωμεν. Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὡδή δ'

«Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφη, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τὴ ἀκηράτῳ παλάμῃ καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου».

Λαμπρυνόμενοι τῷ κάλλει, τῆς ἀρίστης ἀθλήσεως, φαεινοὶ λαμπτήρες, Μάρτυρες Χριστοῦ ἀνεδείχθητε, φαεινοτάταις ἀκτίσι καταυγάζοντες, τοὺς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Ἰλαστήριον τό αἷμα, τῶν Μαρτύρων γεγένηται, καὶ ευωδεστάτη, ὄντως τῷ Θεῷ καθιέρωσις, ἀνεμποδίστως διδούσα τὴν ἀκίνδυνον, ἀναβρύουσαν, πᾶσι πηγὴν τῶν ἰάσεων.

Τῶν ποικίλων πειρασμῶν τε, καὶ κινδύνων τὴν ἐφοδὸν, ταῖς ὑμῶν πρεσβεΐαις, ταῖς πρὸς τὸν Χριστὸν διεκρούσασθε, τῶν ἐκτελούντων ἐν πίστει τὴν πανίερρον, καὶ πανέορτον, μνήμην ὑμῶν ἀξιάγαστοι.

Ἀνατρέψαντες τῆς πλάνης, τῶν εἰδώλων τό ἄθεον, τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων, τὴν ζωοποιούσαν ἐνέργειαν, ἐπὶ τῶν ἔργων δεικνύντες ἐκραυγάζετε, αἰσιέβαστοι. Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Θεοτοκίον

Ἰσχυρότατόν σε ὅπλον, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα, δυσχερείας πάσης, καὶ τῶν χαλεπῶν περιστάσεων, ἀποσειόμεθα βλάβην καὶ τὸν κλύδωνα, τῶν αἰρέσεων, Μήτηρ Θεοῦ διαφεύγομεν.

Ὡδή ε'

«Ἀσεβεῖς οὐκ ὀψονται, τὴν δόξαν σου, ἀλλ' ἡμεῖς σέ Μονογενές, Πατρικὴς ἀπαύγασμα, δόξης θεότητος, ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντες, ἀνυμνούμέν σε

φιλάνθρωπε».

Σεαυτόν Αφθόνιε, προσήγαγες Θεώ, καρτερώς τήν τυραννικήν διελέγξας
Ἐνδοξε, γνώμην τήν ἄθεον, καί φωτί προσέδραμες, τῷ τῆς πίστεως
γηθόμενος.

Μυηθείς Αφθόνιε, τό πάθος τοῦ Χριστοῦ, δι' αὐτόν σου τήν κεφαλήν,
απετμήθης ἀρίστε, καί πρὸς τήν ἀληκτον ευφροσύνην ἐσπευσας, καί
αθάνατον ἀπόλαυσιν.

Επὶ τήν ασάλευτον, ἐλπίδα στηριχθείς, καί τερπνῶν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς,
καταπτύσας πάνσοφε Ἐλπιδηφόρε, ἐπτερώθης ἔρωτι, τῆς ἀχράντου
ωραιότητος.

Μακαρίας λήξεως, ἀφράστου τε τρυφῆς, ἐν σκηναίς ταῖς ἐν οὐρανοῖς, ηξιώθης
Ἐνδοξε, Μάρτυς Ἀκίνδυνε, ἀκλινῶς γάρ ἔδραμες, σύ τόν δρόμον τῆς
αθλήσεως.

Θεοτοκίον

Ανατείλας Ἥλιος, ἐκ σου ὁ νοητός, τηλαυγῶς τὰς μαρμαρυγὰς, τῆς αὐτοῦ
θεότητος, πᾶσιν ἐφήπλωσε, Θεοτόκε Δέσποινα, διό πάντες σε δοξάζομεν.

Ὡδή ς'

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αινέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμονων
λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Ρεόντων, τό φθαρτόν παριδόντες τὰ ἀφθαρτα, κατηξιώθητε βλέπειν,
πειρασμῶν οὖν ρύσασθε καί κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει, υμᾶς
προσκαλουμένους Ἀήττητοι.

Τριάδος, τῆς ἀρχικῆς πανένδοξοι Μάρτυρες, τοὺς χαλεπῶς δεδεμένους, καί
φρουραῖς ἀφύκτοις κατεχομένους, διαλύσαι, ταῖς υμῶν ἱκεσίαις
σπλαγχνίσθητε.

Υπέρ σου, εαυτοὺς παραδόντες εἰς θάνατον, ἀθανασίας Σωτήρ μου, οἱ
γενναῖοι ἔτυχον καί σωτήρες, τῶν ἐν ζάλη, καί συμφοραῖς καί θλίψει
γεγόνασιν.

Θεοτοκίον

Ρήξόν μου, τό τῶν πταισμάτων Κόρη χειρόγραφον, τῆς συνεχούσης με
λύπης, καί παθῶν τήν λύσιν χαριζομένη, καί τηρούσα, διηνεκῶς αλώβητον
Δέσποινα.

Κοντάκιον Ἦχος δ' Ο υψωθείς

Τῇ τῆς Τριάδος καλλονῇ λαμπρυνθείσα, ἡ πενταυγῆς τῶν Ἀθλητῶν θεία
φάλαγξ, τὰς τῶν τυράννων ἡμβλυνε δεινὰς προσβολὰς, ἀφθονον ἀκίνδυνον,
ανεμπόδιστον χάριν, ἅπασι πηγάζουσα, τοῖς ἐλπίδι καί πόθῳ, ἐνθέως

προσιούσι δι' αυτών, τώ πάντων Κτίστη, Χριστώ τώ Θεώ ημών.

Ο Οίκος

Τήν ρυπωθείσαν μου ψυχήν, τώ ρείθρω τού ελέους, τής σής φιλανθρωπίας, απόσμηξον Οικτίρμον, καί εν φωτί αιλαμπεί, αύγασον υμνήσαι τόν πεντάριθμον χορόν τών Μαρτύρων σου, Ακίνδυνον καί θείον Πηγάσιον, σύν Ελπιδηφόρω καί Αφθονίω τόν γενναίον Ανεμπόδιστον, τούς σεπτούς Αθλοφόρους, οί πάσαν προσβολήν βασάνων ανδρείως, τή αγάπη σου σαφώς τρέψαντες Λόγε, θύμα λογικόν προσήγαγόν σοι εαυτούς τώ πάντων Κτίστη, Χριστώ τώ Θεώ ημών.

Συναξάριον

Τή Β' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής αθλήσεως τών Αγίων Μαρτύρων Ακινδύνου, Πηγασίου, Αφθονίου, Ελπιδηφορου, καί Ανεμποδίστου.

Στίχοι

Ακίνδυνον πύρ, τών δέ λοιπών τεττάρων,
Ούς μέν τό πύρ έκτεινεν, ούς δέ τό ξίφος.
Δευτέρη Αφθονίω καί τέταρσι, πύρ άορ, άθλος.

Τή αυτή ημέρα οι από τής Συγκλήτου βουλής Άγιοι ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Συγκλητικοί ποθούντες άφθαρτον γέρας,
Συγκλητικά τμηθέντες αρνούνται γέρα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ευδοξίου, Αγαπίου, καί λοιπών Αγίων οκτώ.

Στίχοι

Τό πύρ αριστείς καρτερήσαντες δέκα,
Πρός τήν αρίστην λήξιν ήκον οι δέκα.

Τή αύτή ημέρα Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μαρκιανού τού εν τή Κύρω.

**Οι Άγιοι Μάρτυρες Ευδόξιος καί Αγάπιος, καί έτεροι οκτώ πυρί
τελειούνται.**

Αι Άγιοι Μάρτυρες Κυριακή Δομνίνα καί Δόμνη, ξίφειτελειούνται.

Ταίς αυτών Αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Ο διασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους σου Παίδας, καί τούς Χαλδαίους ανελών, οis αδίκως δικαίους ενήδρευσαν, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί».

Ως ελυτρώσω τής φλογός, τούς τρεις ευσεβείς Νεανίας, ούτω καί νύν τούς

Αθλητάς, εν καμίνω πυρός διεφύλαξας, ομοφρόνως βοώντάς σοι. Ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Νέμεις αφθόνους δωρεάς, καί θαυματουργίας πηγάζεις, τοίς Αθλοφόροις σου Χριστέ, συνεργών καί συμπράττων ως εύσπλαγχνος, καί φαινόμενος ψάλλουσιν, Ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Πλήθη Μαρτύρων αψευδώς, συγκεκριοτημένα πίστει, προσενηνόχατε Χριστώ, παραδόξων θαυμάτων επίδειξιν, ενεργούντες καί ψάλλοντες. Ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Λελυτρωμένοι διά σου, τής τών προπατόρων κατάρας, καί πρός αἰδίου τρυφήν, μεταστάντες τό Χαίρέ σοι κράζομεν, υπερένδοξε Δέσποινα, η Θεόν σεσαρκωμένον ημίν τεκούσα.

Ωδή η'

«Παῖδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Η ευαγεστάτη τών Μαρτύρων, πανήγυρις χαρμοσύνως επεδήμησε, κόσμον καταυγάζουσα, πάντας κατευφραίνουσα, καί τηλαυγώς φαιδρύνουσα, πίστει τούς ψάλλοντας. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θηρίων καί βόθρων καί βασάνων, αγρίων κατετολμήσατε Μακάριοι, έχοντες συλλήπτορα, τόν ακαταγώνιστον, καί τόν τής δόξης Κύριον, ώ νύν κραυγάζομεν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Υμάς τούς γενναίους Αθλοφόρους, Ακίνδυνον Πηγάσιον Αφθόνιον, αύθις Ανεμπόδιστον καί τόν παναοίδιμον, Ελπιδηφόρον έχοντες, τείχος ακράδαντον, τόν Κύριον υμνούμεν απαύστως, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Στεφάνω τής νίκης κοσμηθέντες, καί κάλλους διαδήματι λαμπρόμενοι, αίγλην τήν ανέσπερον, τέλος τό μακάριον, εν ουρανοίς ειλήφατε, Μάρτυρες κράζοντες. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας.

Θεοτοκίον

Στόματι καί γνώμη Θεοτόκον, φρονούντες ομολογούμεν σε Πανάμωμε, τέτοκας γάρ Πάναγνε, σάρκα περιθέμενον, τόν Ποιητήν καί Κύριον, καί Βασιλέα Χριστόν, διό σε τήν Παρθένον υμνούμεν, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

«Εὐά μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εισωκίσατο, σύ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν».

Καμάτους ὑμῶν τοὺς ἐπὶ γῆς ουράνιος, ευφροσύνη διεδέξατο, ἐνθα Μαρτύρων αἱ χορεῖαι, καὶ τὰ τῶν Αθλοφόρων στρατεύματα, καὶ πάσα τῶν Πρωτοτόκων ομήγυρις, τοῖς οθρανίοις συνευφραίνεται.

Ἐκ τῶν δεσμῶν τῶν οδυνηρῶν Πανόλβιοι, καὶ κινδύνων διασώσατε, πάντας τοὺς πίσκει, τὴν ἀγίαν πανήγυριν, ὑμῶν εορτάζοντας, εἰρήνην καὶ γαλήνην αἰτούμενοι, καὶ σωτηρίαν πανσεβάσμιοι.

Πλουσίῳ λαμπόμενοι φωτὶ καὶ χάριτι, Αθλοφόροι διαπρέποντες, λύσιν πταισμάτων καὶ φροντίδων, ἅμα τοῖς σὺν ὑμῖν ἀριστεύσασι, δοθῆναι τοῖς πρὸς ὑμᾶς καταφεύγουσι, τὸν ευεργέτην δυσωπήσατε.

Θεοτοκίον

Εὐά μὲν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἐξώρισται, κωλυθείσα τῆς μεθέξεως σύ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, ζωὴν τὴν πρό αἰώνων ἐκύησας, τῷ κόσμῳ τὴν ζωηφόρον ἐνέργειαν, χαριζομένη διὰ πίστεως.

Εξαποστειλᾶριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ἀκίνδυνον πηγάζετε, τὴν χάριν τῶν ἰάσεων, ἀνεμποδίστως ἀφθόνως, τοῖς ἐπ' ἐλπίδι τελούσι, τὴν μνήμην ὑμῶν Ἅγιοι, ἀλλὰ καὶ νῦν πηγάζετε, ἰάματα πανεύφημοι, τοῖς ὑμᾶς πόθῳ τιμῶσι, πεντάριθμοι Αθλοφόροι.

Θεοτοκίον

Τὴν φύσιν ἀνεκαίνισας, φθαρείσαν τοῦ προπάτορος, υπερφυῶς συλλαβούσα, καὶ ἀπειράνδρως τεκούσα, τὸν Πλάστην πάσης φύσεως, ὑφ' οὐ ρωσθέντες ἠθλησαν, χοροὶ Μαρτύρων μέλποντες, σὲ τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν ἀπαρχὴν Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Οκτωήχου, εἶτα τὸ ἰδιόμελον τοῦτο.

Ἦχος β'

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Αἱμάτων τοῖς κρουνοῖς τὸ σῶμα βάψας, ἀκινδύνως διήλθες, τὴν τοῦ μαρτυρίου ὁδόν, ἀθλοφόρε Ἀκίνδυne. ὅθεν καὶ ἰσχύν τὴν ἐνθεον περιζωσάμενος, τὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐξέκοψας μηχανουργήματα, Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος δ'

Ἡ πενταφεγγὴς τῶν Αθλητῶν λαμπάς, ὡς ἐν ὄρυμῳ ξύλων ἀξίνη, δαυϊτικῶς ἐξέκοψε τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ὁμολογήσαντες Χριστόν, ἐναντίον

βασιλέων, απαύστως πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Μακαρίζω σε Πάναγνε, τήν βροτούς αφαρπάσασαν, εκ βυθού κακίας καί απογνώσεως, υμνολογώ σε Θεόνυμφε τήν αιμακάριστον, καί δοξάζω σου Σεμνή, τήν απόρρητον κύησιν, ότι έτεκες, τόν Σωτήρα τού κόσμου, καί κατάρας, ηλευθέρωσας Παρθένε, προγονικής τό ανθρωπίνον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ ως εώρακε, καθηλούμενον Κύριε, η Αμνάς καί Μήτηρ σου εξεπλήττετο, καί, Τί τό όραμα έκραζεν, Υιέ ποθεινότατε; ταύτά σοι ο απειθής, δήμος ανταποδίδωσιν, ο παράνομος, ο πολλών σου θαυμάτων απολαύσας; Αλλά δόξα τή αρρήτω, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Καί τά λοιπά τού Όρθρου, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Ακεψιμά, Ιωσήφ, καί Αειθαλά, καί τών εγκαινίων τού ναού τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, τού εν Λύδδη, ήτοι τής καταθέσεως τού τιμίου σώματος αυτού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Προσόμοια Στιχηρά τών Μαρτυρων.

Έχος πλ. α'

Χαίροις ασκητικών αληθώς

Χαίροις η τής Τριάδος τριάς, τών αρετών τά καθαρά καταγωγή, κρατήρες τόν θείον οίνον, τής ευσεβείας ημών, τās ψυχάς ευφραίνοντα οι προχέοντες, μαζί οι τό γάλα, τών ιαμάτων πηγάζοντες, άστρα τό φέγγος, αληθείας πυρσεύοντα, καί τά πέρατα, φωταυγίαις λαμπρύνοντα, Μάρτυρες μεγαλώνυμοι, οι νύκτα μειώσαντες, τής αγνωσίας καί πάντων, τās διανοίας φωτίσαντες, Χριστόν δυσωπείτε, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Χαίροις, Ακεψιμά Ιερέ, Αειθαλά καί Ιωσήφ αξιάγαστοι, τώ θείω πυρί τήν πλάνην, πυρσολατρών δυσσεβών, επιγνώσει θεία κατασβέσαντες, δι' ών οι θρησκεύοντες, παρανόμως τόν ήλιον, καί τούς αστέρας, παντελώς ημαυρώθησαν, καί κατήργηται, η τών μάγων επίνοια, Μάρτυρες αιεσέβαστοι, Τριάδος υπέρμαχοι, φώς τοίς εν σκότει αγνοίας, τού αληθούς Αρχιποίμενος, Χριστού τού τυθέντος, καί παρέχοντος τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Πάσαν επιφοράν τών δεινών, ανδρειοτάτω λογισμώ υπηνέγκατε, αλόγοις τε ώσπερ φόρτος, επιτεθέντες σοφοί, πρόσ βασάνων πλείω πείραν ήγεσθε, διό συγκοπτόμενοι, καί ροπάλοις τυπτόμενοι, καί ταίς αικίαις, χαλεπώς

δαπανώμενοι, ουκ εκάμφθητε, ου Θεόν εξηρνήσασθε, όθεν προσαπηνέγκατε, τής νίκης τόν στέφανον, καί ταίς Μαρτύρων αγέλαις, περιφανώς ηριθμήθητε, μεθ' ών εξαιτείσθε, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Καί τού Αγίου Γεωργίου, όμοια

Χαίρων αυτοκινήτοις ορμαίς, πρός τούς αγώνας ανδρικός προσεχώρησας, καί πάσαν εκπλήξας φρένα, τή καρτερία τή σή, τών τυράννων θράση κατεπάτησας, λαμπράν πρός Αγγέλων, διαγωγήν μεταβέβηκας, περιχορεύων, σύν αυτοίς καί γηθόμενος, σώζων πάντοτε, τούς Πιστός σε γεραίροντας, Μάρτυς επιστασίαις σου, παμμάκαρ Γεώργιε, καί συμπαθεία πενήτων, τοίς οδυρμοίς επικλώμενος, Χριστόν ικετεύεις, τόν παρέχοντα τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Ίθι τοίς ευφημούσιν ημίν, καί θλιβομένοις αρωγός γενησόμενος, τόν πονον επικουφίζων, τών χαλεπών πειρασμών, καί τό βάρος τούτων αφαιρούμενος, φρουρών καί φυλάττων, καί διασώζων Γεώργιε, διαβιβάζων, πρός Θεόν διά πίστεως, καί προστάγμασιν, εμβιβάζων τού Κτίσαντος, όπως δι' αγαθότητος, τής τούτου βιώσαντες, τύχωμεν πάντες τών θείων, εν ουρανοίς αντιδόσεων, Χριστόν ανυμνούντες, τόν παρέχοντα τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Μέγα καί θαυμαστόν αληθώς, τής σής αρρήτου μαρτυρίας κηρύττεται, τό κλέος Ένδοξε Μάρτυς, ως γάρ λαμπρός αριστεύς, διατρέχεις πάσαν αξιάγαστε, τήν κτίσιν Γεώργιε, πλείσταις όντως κοσμούμενος, θαυματουργίαις, καί τας νόσους ιώμενος, καί τούς πάσχοντας, θεραπεύων πρεσβείαις σου, όθεν ως αντιλήπτορα, θερμόν σε γινώσκομεν, καί ευεργέτην παμμάκαρ, τούς αιχμαλώτους ρυόμενον, Χριστόν ούν δυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Δόξα... τού Αγίου Γεωργίου

Έχος πλ. β'

Αξίως τού ονόματος, επολιτεύσω στρατιώτα Γεώργιε, τόν Σταυρόν γάρ τού Χριστού, επ' ώμων αράμενος, τήν εκ διαβολικής πλάνης, χερσωθείσαν γήν εκκαλλιέργησας, καί τήν ακανθώδη θρησκείαν τών ειδώλων εκριζώσας, τής ορθοδόξου πίστεως κλήμα κατεφύτευσας, όθεν βλυστάνεις ιάματα, τοίς εν πάση τή οικουμένη πιστοίς καί Τριάδος γεωργός, δίκαιος ανεδείχθης, Πρέσβευε δεόμεθα, υπέρ ειρήνης τού κόσμου, καί σωτηρίας τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθηναι τας ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ η σέ κυήσασα, ανεβόα. Τί τό ξένον ό ορώ, μυστήριον Υιέ μου; πώς επί ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος ζωής χορηγέ;

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια, τοῦ Ἀγίου Γεωργίου.

Ἦχος δ΄

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Ἀθλοφόρε Γεώργιε, τῶν Ἀγγέλων συνόμιλε, τῶν Μαρτύρων σύσκηνε, καταφύγιον, τῶν θλιβομένων ἐκάστοτε, λιμὴν ἀναψυξεως, θαλαττευοντι καμοί, ἐν τῷ βίῳ γενήθητι, καὶ κυβέρνησον, δυσωπῶ τὴν ζωὴν μου, ὅπως πίστει, ἀδιστάκτῳ μακαρίζω, τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἀγώνάς σου.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραὴλ αὐτός δώσει δύναμιν καὶ κραραίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ὁ Θεός.

Ἐν θαλάσῃ με πλέοντα, ἐν ὁδῷ με βαδίζοντα, ἐν νυκτὶ καθεύδοντα περιφρούρησον, ἐπαγρυπνοῦντα διάσωσον, παμμάκαρ Γεώργιε, καὶ ὁδήγησον ποιεῖν, τοῦ Κυρίου τό θέλημα, ὅπως εὐροίμι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης τῶν ἐν βίῳ, πεπραγμένων μοι τὴν λύσιν, ὁ καταφεύγων τὴ σκέπη σου.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωμεν πάντα τὰ θέλημα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

Τῷ τῆς πίστεως θώρακι, καὶ ἀσπίδι τῆς χάριτος, καὶ Σταυροῦ τῷ δόρατι συμφραξάμενος, τοῖς ἐναντίοις ἀνάλωτος, ἐγένου Γεώργιε, καὶ ὡς θεῖος ἀριστεύς, τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας, τροπώσάμενος, σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις, τοὺς πιστοὺς δέ, περιέπων ἀγιαζεις, καὶ διασώζεις καλούμενος.

Δόξα... Τῶν Μαρτύρων

Ἦχος πλ. β΄ Εφραίμ Καρίας

Προοίμιον τυπικῶς, τῆς τρισσοφεγγούς ὑμῶν ὁμονοίας, καὶ ἐν Χριστῷ μαρτυρίας τῆς ἀκηράτου Τριάδος, καὶ υπερουσίου Μονάδος Ἀθληταί, οἱ ἐν Περσίδι ἀφλεκτοὶ συντηρηθέντες, τρεῖς Παῖδες γεγوناσιν, ὡς γὰρ ἐκεῖνοι φλογός κατετόλμησαν, εἰς Θεόν μὴ υβρίσαντες, οὕτω καὶ ὑμεῖς θανεῖν οὐ παρητήσασθε, μὴ ὑπενδόντες τῇ τοῦ Χριστοῦ ἀγαπήσει. Ἀλλ' ὡς ἐκείνους ὁ φανείς τέταρτος, ἐν τῇ φλογὶ ἐδρόσιζεν, οὕτω καὶ ὑμᾶς Χριστός, ὁ εἰς τῆς Τριάδος, προσεδέξατο ἐν τόπῳ ἀναψύξεως. Ἀκεψιμὰ σὺν τῷ Ἰωσήφ, καὶ Αἰιθαλά θεόληπτοι, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Θεόν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἐγνώμεν, Θεοτόκε Παρθένε, αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδε σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνωδούσα, ἀνεβόα μητρικῶς, Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον.

Ἀπολυτίκιον τῶν Μαρτύρων

Ἦχος δ΄ Ταχύ προκατάλαβε

Οι Μάρτυρές σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτών ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί τού Αγίου Γεωργίου Ἦχος δ'

Ως τών αιχμαλώτων ελευθερωτής, καί τών πτωχών υπερασπιστής, ασθενούντων ιατρός, βασιλέων υπέρμαχος, τροπαιοφόρε μεγαλομάρτυς Γεώργιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν τού Ψαλτηρίου, αναγινώσκονται οι Κανόνες, εις τής Οκτωήχου, καί οι δύο παρόντες τών Αγίων.

Ο Κανών τών Μαρτύρων, ού η Ακροστιχίς.

Άνθη τά τερπνά Μαρτύρων επαινέσω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος α'

«Σού η τροπαιούχος δεξιά, θεοπρεπώς εν ισχύϊ δεδόξασται, αύτη γάρ αθάνατε ως πανσθενής υπεναντίους έθραυσε, τοίς Ισραηλίταις, οδόν βυθού καινουργήσασα».

Αίγλη τρισηλίου αστραπής, φωτιστικώς αυγαζόμενοι Μάρτυρες, ταύτην τήν πανίερρον μνήμην υμών, τούς ευσεβώς γεραίροντας, σκότους αμαρτίας, καί παθημάτων λυτρώσασθε.

Νόμοις τού Δεσπότου καί Θεού, συμπεφραγμένοι τόν νούν ιερώτατοι, νόμους τούς κελεύοντας παρανομείν, ανδρείως εξεκλίνατε, όθεν εναθλούντες, νομίμως δόξης ετύχετε.

Θύματα προσήχθητε Χριστώ, τή εκουσίω σφαγή καθαρώτατα, Μάρτυρες πανόλβιοι, ιερουργοί, καί θύται χρηματίσαντες, τού εθελουσίω, σφαγή τόν κόσμον ζώσαντος.

Θεοτοκίον

Η τόν απερίληπτον Θεόν, περιγραφόμενον σώματι τέξασα, σάρκα χρηματίσαντα, υπερβολή Παρθένε αγαθότητος, τούτον εκδυσώπει, κινδύνων σώσαι τούς δούλους σου.

Ο Κανων τού Αγίου Γεωργίου, ού η Ακροστιχίς.

Τόν σεπτόν εν Μάρτυσιν υμνώ προφρόνως.

Ωδή α' Ἦχος δ'

«Τὼ οδηγήσαντι πάλαι, τὸν Ἰσραὴλ φεύγοντα, ἐκ τῆς δουλείας Φαραώ, καὶ ἐν ἐρήμῳ ἐκθρέψαντι, μελώδημα ἐπινίκιον, ἄσωμεν τὼ λυτρωτὴ ἡμῶν Θεῷ, ὅτι δεδόξασται».

Τὸ δυσχερές τοῦ νοός μου, καὶ ἀδρανές Ἄγιε, τὼ διαπύρω τῆς σεπτῆς, σοῦ προσευχῆς μεταποίησον, ευρυσθενὴ ἐργαζόμενος, ὅπως σου τὴν παναγίαν, εορτὴν ἐγκωμιάσαιμι.

Ὁ ἐν ἀμφοῖν υψιβάμων, καὶ τῶν πολλῶν ὑπερθεν, ἔργῳ καὶ λόγῳ πεφηνώς, σοῦ οὐκ ἰσχύει Γεώργιε, ἀνεθφημεῖν τὰ τεράστια, πέλεις γάρ παγκρατιάρχης ἀκραιφνῆς, καὶ αἰχμητῆς κραταιός.

Νόμοις ἐπαίνων οὐδόλως, ἡ σὴ σεπτὴ ἀθλησις, υποπεσεῖται Ἀθλητά, ἱλιγγίῳ γάρ καὶ δέδοικα, καὶ ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι, ψαύσαι σου κὰν γοῦν ποσῶς, Ἀθλοφόρε τοῖς προτερήμασι.

Θεοτοκίον

Σωτήρα πάντων τεκούσα, τὴν τῆς ζωῆς ἐκπτώσιν, ἐπηνωρθώσω Ἀγαθὴ, τὴν γάρ ζωὴν ἀπεκυησας, πάσιν ἡμῖν πρυτανεύουσαν, ἀφесιν ἀμαρτιῶν ταῖς πρεσβεΐαις σου.

Τῶν Μαρτυρῶν

Ωδή γ'

«Ὁ μόνος εἶδως τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τὴν ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν μορφωσάμενος, περίζωσόν με ἐξ ὕψους δύναμιν, τοῦ βοᾶν σοι, Ἅγιος, ὁ τῆς δόξης Κύριος, ὁ ἀνείκαστος ἐν ἀγαθότητι».

Τὰ πάθη ἀσκήσεως πυρί, τεφρώσας ἱερώτατε, Ἀκεψιμὰ πρὸς πείρας ἀθλήσεως, κριὸς καθάπερ ἐπισημότατος, ὑπ' ἀνόμων τέθυσαι, ταῖς ροαῖς τοῦ αἵματος, ἀγιάσας πιστῶν τὰ πληρώματα.

Ἀδίκως στρεβλούμενος Σοφέ, καὶ ράβδοις συντριβόμενος, καὶ ἀπηνῶς βασάνοις ξέομενος, οὐκ ἐξηρνήσω τό θεῖον ὄνομα, οὐ πυρί ἐπέθυσας, Ἰωσήφ πανάριστε, πυρακτούμενος ζήλῳ τῆς πίστεως.

Τὸν νῶτον καὶ τὰ στέρνα ἀφειδῶς, τυπτόμενος ὑπέφερες, Αἰθαλά ἐτέρου ὡς πάσχοντος, νοῖ γάρ Μάρτυς, τελείως ἐνδοξε, πρὸς Θεὸν ἠτένιζες, σώζειν τὸν δυνάμενον, τοὺς αὐτῷ ολοψύχως πιστεύοντας.

Θεοτοκίον

Ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν ἡμῖν, ὁ ἥλιος ὁ ἄδυτος, φωτιστικαῖς πανάμωμε λάμπεσι, φωτίζων κόσμον σκότει κρατούμενον, καὶ προσαπολλύμενον, πλάνη τοῦ ἀλάστορος, Παναγία Παρθένε Θεόνυμφε.

Τού Αγίου Γεωργίου

Ο στερεών βροντήν

Επιπαφλάζον πύρ τό τής απάτης, ού φέρων βλέπειν Άγιε, ως ο πυρίπνους
καί ζηλωτής, ανομούντας διελέγχων, Ουκ έστιν άλλος έλεγες, Θεός ως ο
Κύριος.

Πύρ τό τού Λόγου όπερ ήλθε Μάκαρ, βαλείν εις κόσμον άπαντα, σου
καθαψάμενος τής ψυχής, στέγειν όλως ουκ εία, αλλά θερμώς ανέκραζες.
Χριστός μοι στερέωμα.

Τά τών βασάνων είδη σου δεικνύων, ώσπερ φοβείν ο τύραννος, τήν
ακαταπληκτόν σου ψυχήν, υπετόπασε θεόφρων, σύ δέ στερρώς ανέκραζες,
Χριστός μοι στερέωμα.

Θεοτοκίον

Όρος σε μέγα βλέπων ο Προφήτης, υπερκειμένην έχον, τήν κορυφήν
απάντων τών βουνών, τών αγγελικών ταγμάτων, υπέρ αιτίαν έλεγε,
Παρθένος γεννήσεται.

Ο Ειρμός

«Ο στερεών βροντήν καί κτίζων πνεύμα, στερέωσόν με Κύριε, ίνα υμνώ σε
ειλικρινώς, καί ποιώ τό θελημά σου, ότι ουκ έστιν Άγιος, ως σύ ο Θεός
ημών».

Κοντάκιον τών Μαρτύρων

Ήχος β' Τά άνω ζητών

Τά θεία σοφέ, σεπτώς εμυσταγώγησας, θυσία δεκτή εγένου Παμμακάριστε,
τού Χριστού γάρ έπιες, τό ποτήριον ενδόξως Άγιε, Ακεψιμά σύν τοίς
συνάθλοις σου, πρεσβεύων απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Τήν χερσωθείσάν μου καρδίαν πολλοίς πταισμασιν, Ιησού παντοδύναμε,
όμβροις τής σής αγαθότητος, δείξον καρποφόρον αρεταίς, καί παράσχου
φωτισμόν γνώσεως τή διανοια μου, ίνα υμνήσω γηθόμενος, τόν, Ιεράρχην καί
Αθλοφόρον, Ακεψιμάν τόν μέγαν σύν Αειθαλά τώ γενναίω, καί Ιωσήφ τώ
πανολβίω, εν σοί γάρ θαρρούντες, ποικίλων βασάνων ανδρείως
κατετόλμησαν, διό καί παρέχουσι νοσούσι τήν ίασιν, ως χάριν δεξάμενοι,
πρεσβεύοντες απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ιωσήφ ο γενναίος αγωνιστής, Ακεψιμάς ο τής πλάνης ολοθρευτής, Αειθαλάς ο
Ένδοξος, αθλητής καί αήτητος, οι φαιδροί αστέρες, τής πίστεως άσμασιν,
επαξίως όντως υμνείσθωσαν σήμεραν, ούτοι γάρ τήν δόξαν, τών Περσών
αμαυρούντες, ηλίω ουκ έθυσαν, ου τό πύρ εσεβάσθησαν. Οίς εν πίστει
βοήσωμεν, Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν
δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Τού Αγίου Γεωργίου

Τού Σταυρού τώ σημείω καθοπλισθείς, εν αυτώ τών τυράννων πάσαν ισχύν, ανδρείως κατέβαλες, ως τής πίστεως πρόμαχος, τήν αθειαν πάσαν, ειδώλων διήλεγξας, καί τούς πιστούς θεόφρον, τή πίστει εστήριξας, όθεν επαξίως, τούς τής νίκης στεφάνους, αθλήσας απέλαβες εκ χειρός τού Κυρίου σου, Αθλοφόρε Γεώργιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαριστήριον αίνον χρεωστικώς, ως η χήρα εκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, υπέρ πασών τών χαρίτων σου, σύ γάρ ώφθης σκέπη, ομού καί βοήθεια, πειρασμών καί θλίψεων, αεί με εξαίρουσα, όθεν ως εκ μέσου φλογιζούσης καμίνου, ρυσθείς τών θλιβόντων με, εκ καρδίας κραυγάζω σοι, Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναί μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο ανάξιος δούλός σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυξε δακρύουσα, καί πικρώς ανεκραύγαζεν, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Θεέ υπεράγαθε ανεξίκακε Κύριε. Η πιστώς εκβοήσωμεν. Σπλαγχνίσθητι Παρθένε εφ' ημάς, καί πταισμάτων δώρησαι τήν άφεσιν, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, αυτού τά παθήματα.

Τών Μαρτύρων Ωδή δ'

«Όρος σε τή χάριτι, τή θεία κατάσκιον, προβλεπτικοίς ο Αββακούμ, κατανοήσας οφθαλμοίς, εκ σου εξελεύσεσθαι, τού Ισραήλ προανεφώνει τόν Άγιον, εις σωτηρίαν ημών καί ανάπλασιν».

Ρήμασι Σοφέ Ακεψιμά, θείας γνώσεως, τούς αγνωσίας σκοτασμών, κεκρατημένους δυσμενείς, στερρώς κατεπάλαισας, τάς υπ' αυτών μή πτήξας στρέβλας Μακάριε, προσαγομένης τώ θείω σου σώματι.

Πυρί σε πυρός οι λατρευταί κατηνάγκαζον, σέβας προσάξαι δολερώς, αλλά τόν νούν τή τού Θεού, αγάπη πυρούμενος, πυρσολατρείν απείπας όλως δεχόμενος, αναψυχήν Ιωσήφ δυναμούσάν σε.

Ναμάτων τών θείων πεπλησμένος τού Πνεύματος, Αειθαλά τά θολερά, τής απιστίας καί πικρά εξέφυγες ύδατα, καί ταίς ροαίς τών εκχυθέντων αιμάτων σου, τους αοράτους εχθρούς κατεπόντισας.

Θεοτοκίον

Αγίων Μαρτύρων ιερόν εγκαλλώπισμα, ώφθης Παρθένε αληθώς, καί τών πιστών καταφυγή, τείχός τε καί στήριγμα, καί παντελής απολύτρωσις, μεγαλοφώνως διό σε δοξάζομεν.

Τού Αγίου Γεωργίου

Εισακήκοα ο Θεός

Νέμοις πάσι τοῖς υμνηταῖς, τήν ευκλεή τε καί σεβασμίαν, αρωγήν σου καί αντίληψιν, παμμάκαρ Γεώργιε, ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον.

Ἐχων ἀμαχον τήν ισχύν, δεδωρημένην σοι ἐξ Αγίου, τῶν Αγίων ακροθίνιον, τήν βαρβάρων ἔφοδον, σαῖς προσευχαῖς ταχέως κατάλυσον.

Νύξ με πάντοθεν πειρασμῶν, επιπολάζει καί ανενδότης, συνωθεῖ με πρὸς τήν χάρυβδιν, τῶν παθῶν Γεώργιε, ἀλλά προφθάσας διάσωσον.

Θεοτοκίον

Μόνη ἔσχες ἐν τῇ γαστρί, τόν συνοχέα παντός τοῦ κόσμου, μόνη τούτον ἀπεκύησας, Θεοτόκε Πάναγνε, τόν ακαταληψία νοούμενον.

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδή ε'

«Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει, τῆς σῆς παρουσίας Χριστέ, καί παιδρύνας τῷ Σταυρῷ σου, τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, τὰς καρδίας φώτισον, φωτὶ τῆς σῆς θεογνωσίας, τῶν ὀρθοδόξως ὑμνούντων σε».

Μακάριοι ἀπεφάνθητε, Λόγον μακάριον, κηρύξαντες ἐν σταδίῳ, ἀνδρείως αοίδιμοι, τόν υμᾶς συνάψαντα, τῶν μακαρίων ταῖς χορείαις, πανευκλεῶς ἀριστεύσαντας.

Ἀπόρθητοι ἀνεδείχθητε, πύργοι τῆς πίστεως, ἐλεπόλεις τοῦ ἐχθροῦ, παντελῶς ἀφανίσαντες, Ἰωσήφ θεσπέσιε, Ἀκεψιμὰ ἱερομύστα, Αἰιθαλά ἱερώτατε.

Ρηγνύμενα ταῖς πληγαῖς, τῶν Μαρτύρων τὰ σώματα, διέρρηξαν ἀθείας, ἀνίσχυρον δύναμιν, καί ἐδήλουν ἀρίστα, τήν ἀρραγή ψυχῆς ἀγάπην, πρὸς τόν Δεσπότην, καί Κύριον.

Θεοτοκίον

Τηρήσας σε ὡς πρό τόκου, παρθένον ἀκήρατον, Πανάμωμε ο οικήσας, ἀσπύρως ἐν μήτρα σου, διπλοῦς προελήλυθε, Θεός καί ἄνθρωπος Θεώσας, τό προσληφθέν ἀγαθότητι.

Τοῦ Αγίου Γεωργίου

Ἀνάτειλον μοι Κύριε

Ἀτίθασον παράταξιν, δαιμόνων τροπωσάμενος, καί Σταυροῦ τῷ ὅπλῳ χρησάμενος, ὡς θείῳ ἀκοντίῳ, τούτῳ ἐξεκέντησας, καί εἰς γῆν κατέρραξας, φαλαγγάρχας ζοφερούς.

Ρώμη τοῦ Παντοκράτορος, ρωννύμενος Γεώργιε, καί τῇ προνοίᾳ ποδηγούμενος, τῇ πάντα κυβερνώσῃ, τό σκάφος διέσωσας, τῆς ψυχῆς

ακύμαντον, πρὸς λιμένα τῆς ζωῆς.

Τί με θωπείαις ἔλεγες, τῷ κακεργάτῃ Ἄγιε, τῆς τοῦ Χριστοῦ μου ἀγαπήσεως, ἐλπίζεις μεταστήσαι; λίθον ἔψειν ἔοικας, γράφειν τε εἰς θάλασσαν, καί τοξεύειν οὐρανόν.

Θεοτοκίον

Υψαύχενας κατάβαλε, αἰρετικούς Πανάμωμε, τοὺς ἀφειδῶς κατεπεμβαίνοντας, λαῷ τῷ ὀρθοδόξῳ, ἔχεις γάρ τό δύνασθαι, τῇ θελήσει σύνδρομον, οἷα μήτηρ τοῦ Θεοῦ.

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδή ς'

«Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος, οὐκ ἔστιν ὁ ρυόμενος, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς, Σῶσον τόν λαόν σου ὁ Θεός ἡμῶν, σύ γάρ ἰσχύς τῶν ἀσθενούντων καί ἐπανόρθωσις».

Υψούμενα σφοδρῶς βασάνων, κύματα, υμῶν οὐ κατεκάλυψε, τήν ἀνδρείαν καί τό εὐτόνον Σοφοί, θεία κυβερνήσει γάρ ἐφθάσατε, τόν γαληνόν τῆς σωτηρίας ὅρμον γηθόμενοι.

Ρανίσιν ἱερῶν αἱμάτων Ἄγιοι, φοινίζαντες Μακάριοι, περιβόλαιον τό θεῖον εαυτῶν, τοῦτο τε οσίως ἐνδυσάμενοι, τῷ Βασιλεῖ τῷ ἀθανάτῳ συμβασιλεύετε.

Ὡραῖοι καλλοναίς ἀθλῶν γεγόνατε, νυμφῶνος ἔνδον Ἄγιοι, ἐχωρήσατε Θεούμενοι φαιδρῶς, θέσει καί υιοί ἀποδεικνύμενοι, πανευκλεῶς Πατρός τῶν φῶτων ἀξιοθαύμαστοι.

Θεοτοκίον

Νενέκρωται ἐχθρός τῷ ζωηφόρῳ σου, Παρθένε τόκῳ ἀχραντε, καί ἐζώωται Ἀδάμ παρακοή, πάλαι νεκρωθεὶς καρποῦ γευσάμενος, ὅθεν ὑμνεῖ καί μακαρίζει σε Παναμώμητε.

Τοῦ Ἀγίου Γεωργίου

Ζάλη με λογισμῶν

Σώμά σου παραδούς ταῖς τιμωρίαις, τήν ψυχὴν ἐτήρησας, ἀπήμαντον θεομάκαρ, τήν ἄνωθεν γάρ ἔσχες ἀρωγὴν, φρουράν προμηθεστάτην, ἐν τοῖς πολέμοις Γεώργιε.

Ἰλεων τόν Δεσπότην, ταῖς εὐχαῖς σου, ἀπεργάζου πάντοτε, τήν μνήμην σου τοῖς ἐκ πόθου ἐκτελούσι, καί ζάλης ορατῶν, ἐχθρῶν καί ἀοράτων, ἀπήμονας διαφύλαττε.

Νόες σου κατεπλάγησαν ορώντες, τήν ἀνδρείαν ἄνωθεν, πῶς ἀγχεμάχοις ὅπλοις κατεπάλαισας, ἄσαρκον ἐχθρόν, τόν πάλαι τοὺς γενάρχας, ἐν

Παραδείσω πτερνίσαντα.

Θεοτοκίον

Ύφανας ιστουργία τή αρρήτῳ αλουργίδα Πάναγνε, Πατρός καί Πνεύματος
θείου, ευδοκία τῷ πάντων Βασιλεί, ατρέπτως καί αφύρτως, σάρκα τήν σήν
αμφιάσασα.

Ο Ειρμός

«Ζάλη με λογισμῶν καταλαβούσα, εἰς βυθόν καθέλκει με, αμέτρων
αμαρτημάτων, ἀλλά σύ κυβερνήτα αγαθέ, κυβέρνησον προφθάσας, ὡς τόν
Προφήτην καί σῶσόν με».

Κοντάκιον τοῦ Ἀγίου Γεωργίου

Ἦχος πλ. δ' Τή υπερμάχῳ

Τή υπερμάχῳ καί ταχεία αντιλήψει σου, προσπεφευγότες οἱ πιστοί
καθικετεύομεν, λυτρωθῆναι παρὰ τοῦ Χριστοῦ Ἀθλοφόρε, τῶν σκανδάλων
τοῦ ἐχθροῦ τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, καί παντοίων ἐκ κινδύνων καί κακώσεων,
ἵνα κρᾶζωμεν, Χαίροις Μάρτυς Γεώργιε.

Ο Οἶκος

Μέγας ἐν προστασίαις ἐπὶ γῆς ἀνεδείχθης, τοῦ Κυρίου θεράπον καί φίλε, τόν
πιστόν γάρ λαόν περισκέπων, σῶζεις αἰεὶ Ἐνδοξε, διό πίσκει καί πόθῳ
βοώμέν σοι πολυάθλε.

Χαίρε, δι' οὐ φρουκτωρεῖται ὁ κόσμος, χαίρε, δι' οὐ ὁ στρατός καταλάμπει.

Χαίρε, τῶν πιστῶν αἰχμαλώτων ἡ λύτρωσις, χαίρε, δεσμωτῶν ἡ οὐραία
ἀντίληψις.

Χαίρε, ὕψος τῶν ἐκ πίστεως προστρεχόντων σοι θερμῶς, χαίρε, πλούτος τῶν
ποθούντων σε, καί ἐν θλίψει ἁρμονή.

Χαίρε, ὅτι ὑπάρχεις βασιλέων τό τεῖχος, χαίρε, ὅτι παρέχεις ἐν πολέμοις τό
νίκος.

Χαίρε, ἀστήρ φωτίζων τοὺς πλεοντας, χαίρε, λυτήρ παντοίας κακώσεως.

Χαίρε, εἰς ὃν πᾶς πιστός καταφεύγει, χαίρε, δι' οὐ ευφημεῖται ὁ πλάστης.

Χαίροις, Μάρτυς Γεώργιε.

Συναξάριον

Τῇ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἀκεψιμά, Ἰωσήφ,
καί Αἰιθαλά.

Στίχοι

Ἀκεψιμάν κτείνουσιν ἐκ ραβδισμάτων.

Ἀκεψιμά δέ τοὺς φίλους ἐκ λευσμάτων.

Τύψαν Ἀκεψιμάν τριτάτῃ, λεύσαν δέ συνάθλους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ εορτάζομεν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου
Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου ἐν Λύδῃ, ἥτοι τήν κατάθεσιν τοῦ ἁγίου σώματος
αὐτοῦ.

Στίχοι

Ναοῦ τὰ ἐγκαίνια, Μάρτυς καί θέσιν,

Τῶν λειψάνων σου νῦν γεραίρει ἡ κτίσις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ακεψιμά.

Στίχοι

Τήξας εαυτόν εγκρατεία καί πόνοις,
Ακεψιμάς μετήλθε, ένθα μή πόνοι.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί ομολογητού
Θεοδώρου, Επισκόπου Αγκύρας, καί τών Αγίων Μαρτύρων, Δασίου,
Σεβήρου, Ανδρωνά, Θεοδότου καί Θεοδότης, ξίφει τελειωθέντων.

Στίχοι

Σύμμαρτυς έστω καί γυνή τοίς ανδράσι,
Τετμημένοις τέσσαρσι συντετμημένη.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Πατήρ ημών Ηλίας εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Τών αρετών εις άρμα προβάς Ηλίας,
Πόλω προσήλθεν, ώς περ άλλος Ηλίας.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι εννέα Μάρτυρες ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Ψυχαίς ατρέπτοις χερσί τμηθέντες πλάνων,
Πλάνην περιτρέπουσιν άνδρες εννέα.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι κη' Μάρτυρες πυρί τελειούνται.

Στίχοι

Φλέγουσιν άνδρας πέντε δίς καί δίς δύο,
Οίς συμφλέγουσι πέντε δίς καί δίς δύο.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Αχεμενίδου τού Ομολογητού.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ό Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Σέ νοητήν, Θεοτόκε κάμινον, κατανοούμεν οι Πιστοί, ως γάρ Παίδας έσωσε
τρείς, ο υπερυψούμενος, όλον με τόν άνθρωπον, εν τή γαστρί σου
ανέπλασεν, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος».

Εκ Περσικής, χώρας αναλάψαντες, ώς περ αστέρες φωταυγείς, Ιωσήφ καί
Αειθαλάς, άθλων ταίς λαμπρότησι, κόσμον κατεφώτισαν, εν ευσεβεία
κραυγάζοντες, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Πόνοις πολλοίς, ζωήν εκκληρώσασθε, άπονον Μάρτυρες Χριστού, πάντα
πόνον καί πειρασμόν, όθεν ταίς ευχαίς υμών, παντοτε κουφίζετε, τών
εκβοώντων πανένδοξοι, Ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ακεψιμάν, νύν τόν ιερώτατον, καί, Ιωσήφ τόν θαυμαστόν, καί τόν μέγαν
Αειθαλάν, τούς Ιερομάρτυρας, λόγους μακαρίσωμεν, ιερωτάτοις
κραυγάζοντες, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Θεοτοκίον

Ιεραρχών, θείον εγκαλλώπισμα, καί Αθλοφόρων ευκλεών, παναμώμητε
αληθώς, στέφανος γεγένησαι, πάντων τε κραταίωμα, τών μελωδούντων
εκάστοτε, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Τού Αγίου Γεωργίου

Ο διασώσας εν πυρί

Μόνα ποθών τά νοητά, μόνοις τε γαννύμενος Μάκαρ, τοίς εν ελπίσιν αγαθοίς,
τά παρόντα ως όναρ λελόγισαι, εκβοών, υπερύμνητε, ο Θεός ο τών Πατέρων
ευλογητός εί.

Νούν ηγεμόνα τών παθών, Ένδοξε εποίεις ως νόμος, Θεού ο κάλλιστός εστιν,
ισχυρός επί πάσης τής κτίσεως, εκνικάν τόν βελτίονα, τών χειρόνων τάς
κινήσεις χάριτι θεία.

Ω τού θερμού σου, πρός Θεόν έρωτος Παμμάκαρ! πώς όλβον, ως χούν
λελόγισαι βοών. Τού Δεσπότη τών όλων αντάξιον, τής αγάπης ου κέκρικα,
κόσμον όλον εξισούσθαι, κάν χρυσός πέλη.

Θεοτοκίον

Παρθένε Μήτηρ τού Θεού, θραύσον τών βαρβάρων τά θράση, καί τάς βουλάς
τών ασεβών, τώ πιστώ Βασιλεί καθυπόταξον, καί τό κέρας αυχήμασι, τής
ανδρείας μεγάλυνον τών Ορθοδόξων.

Τών Μαρτυρων

Ωδή η'

«Εν καμίνω Παίδες Ισραήλ, ως εν χωνευτηρίω, τώ κάλλει τής ευσεβείας,
καθαρώτερον χρυσού, απέστιλβον λέγοντες. Ευλογείτε πάντα τά έργα
Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τους αιώνας».

Νομισθέντες έναντι εχθρών, Σοφοί εβδελυγμένοι, μετήγεσθε από τόπων, επί
τόπους πρός πολλών, πείραν μαστιγώσεων, εκβοώντες. Πάντα τά έργα
Κυρίου, τόν κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Εν γυμνώσει σώματος υμείς, πληγαίς προσομιλούντες, επλήξατε τόν
ασώματον, πανευφημοι εχθρόν, λόγχη καρτερότητος, μελωδούντες, Πάντα τά
έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Συντριβέντες λίθοις ως ποτε, ο πρώτος τών Μαρτυρων, τήν πέτραν ουκ
εξηρνήσασθε, τήν όντως αρραγή, Χριστόν μεγαλώνυμοι, μελωδούντες. Πάντα
τά έργα Κυρίου, τόν κυριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Τριαδικον

Ως Μονάδα φύσει μέν απλήν, Τριάδα δέ προσώποις, δοξάσωμεν τόν Πατέρα, τόν προάναρχον Υιόν, καί Πνεύμα τό Άγιον, μελωδούντες. Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ιακώβ σε κλίμακα ποτέ, εώρακε Παρθένε, δι' ής μέν ο Θεός Λόγος, κατήλθεν επί γής, ημάς δέ ανήγαγε πρός τό ύψος, τούτον απαύστως υμνούμεν Θεοτόκε, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Αγίου Γεωργίου

Γή καί πάντα τά εν αυτή

Ράβδω λόγων σου ιερών, ανέτρεψας δαιμόνων τήν πληθύν, καί ηλευθέρωσας πιστών, τάς αγέλας τής τούτων λύμης, Χριστώ μελωδούντων. Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Όμμα τείναντ' εις ουρανόν, ανέτειλέ σοι πρώϊμον τό φώς, ώς περ υπέσχετο Θεός, έτι γάρ σου προσευχομένου, παρέστη βοών σοι, Επιτάρροθος ήκω σοι, πτόησιν πάσαν απορρίψας, ανδρίζου εις αιώνας.

Φοβεράν σου τήν προσβολήν, ανέδειξε Χριστός τοίς πονηροίς, καί αλαζόσι λοχαγοίς, τάς γάρ τούτων μηχανουργίας, ιστόν ως αράχνης, εξηφάνισας κράζων Γεώργιε, Υπερευλογώ σε, Χριστέ εις τους αιώνας.

Θεοτοκίον

Ρύμην άστατον καί φθοράν, ο τόκος σου κατέλυσεν αγνή, τήν τού θανάτου καί ζωήν, τοίς ανθρωποις πάσι παρέσχε, τοίς τούτον υμνούσιν, ως Θεόν τών απάντων καί Κύριον, καί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Γή καί πάντα τά εν αυτή, θάλασσα, καί πάσαι αι πηγαί, οι ουρανοί τών ουρανών, φώς καί σκότος, ψύχος καί καύσων, υιοί τών ανθρωπων, ιερείς ευλογείτε τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τών Μαρτύρων

Ωδή θ'

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος, έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσας, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαυστως μεγαλύνωμεν».

Όσπερ άνοδοι καί κλίμακες, πρός ουρανόν ανάγουσαι, υμάς ώφθησαν, μάκαρ Ιωσήφ, Αειθαλά τε πανένδοξοι, αι τών λίθων νιφάδες πανεύφημοι, δι' ών θανατωθέντες, αθανασίας ηξιώθητε.

Στώμεν ευσεβώς γεραίροντες, Ακεψιμάν τόν θείον ιερομάρτυρα, τόν ιερουργόν τε, Ιωσήφ τόν πανάριστον, καί Χριστού μυστηρίων διάκονον,

Αιθαλάν τόν μέγαν, τούς ευκλεείς Θεού θεράποντας.

Ἦδη πρὸς Θεόν σκηνώσαντες, καί φωτισμοῦ ἀρρήτου καταξιούμενοι, καί ἀγγελικαῖς χοροστασίαις ἐνούμενοι, καί συνόντες Μαρτύρων στρατεύμασι, σὺν τούτοις Ἀθλοφόροι, ὑπὲρ ἡμῶν αἰὶ πρεσβεύσατε.

Θεοτοκίον

Φράσαι τό φρικτόν μυστήριον, τοῦ τοκετοῦ σου γλῶσσα ὅλως ου δύναται, τόν γάρ ουρανοῦ, καί πάσης κτίσεως Κύριον, ἐσωμάτωσας σάρκα πτωχεύσαντα, ἀγνή Παρθενομήτορ, ὅθεν συμφώνως σε δοξάζομεν.

Τοῦ Ἀγίου Γεωργίου

Ο τόκος σου ἀφθορος

Ὅρει μαρτυρίου προσεπέβης, καί στέφος ἐδέξω Ἀθλοφόρε, ἐκ χειρός τοῦ Κυρίου, τούτο γάρ ἐστὶ τό γέρας τῶν Μαρτύρων, ὅθεν σε πάντες, ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Νέμεις λύσιν τῶν ἀμπλακημάτων, καί νόσους διώκεις Ἀθλοφόρε, τάς τοῦ σώματος πόρρω, καί ἄρτιον ὅλον με ἀποδεικνύεις, διό σου πόθω, τήν ἐμφέρειαν Προσπτύσσομαι.

Ὡς πόλον πολεύων Ἀθλοφόρε, καί θρόνῳ τοῦ πάντων Βασιλέως, παριστάμενος αἰγλήν, τήν σκεδάζουσιν νέφος ἀμαρτημάτων, πέμψον τῷ πόθῳ, τήν ὠδήν σοι ἐξυφάναντι.

Θεοτοκίον

Σύμμορφος Υἱός ἐξ ἀγεννήτου, Πατρός γεννηθεὶς πρὸ τῶν αἰώνων, ἐπ' ἐσχάτων δέ αὐθις, διὰ Πνεύματος Ἁγίου, ἐνδημήσας τῇ Παρθένῳ, σάρκα πτωχεύσας, τό ἀνθρώπινον ἐθέωσας.

Ο Εἰρμός

«Ο τόκος σου ἀφθορος ἐδείχθη, Θεός ἐκ λαγονῶν σου προήλθε, σαρκοφόρος ὡς ὠφθη ἐπὶ γῆς, καί τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη, σέ Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ἀκεψιμάς ο ἑνδοξος, Ἰωσήφ ο γενναῖος, Αἰθαλάς ὁ πάνσοφος, τοῦ Χριστοῦ τῇ ἰσχύϊ, ἐνήθλησαν καί τήν πλάνην, τῶν Περσῶν καθελόντες, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσι, τῇ Ἀγίᾳ Τριάδι, οὐς εὐσεβῶς, ὡς ἱερομάρτυρας ευφημοῦντες, φαιδρῶς πανηγυρίζομεν, τήν λαμπράν τούτων μνήμην.

Τοῦ Ἀγίου Γεωργίου

Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Τοῖς ρείθροις τῶν αἱμάτων σου, τῆς ἀπάτης τήν φλόγα, ἀπέσβεσας Μακάριε, καί τυράννων τά θράση, εἰς τέλος ἐξηφάνισας, καί Χριστόν ἐδόξασας, Γεώργιε Ἀθλοφόρε, ὅθεν στέφος ἐδέξω, ἀφθαρσίας καί ζωῆς, ἐκ δεξιᾶς τοῦ Υψίστου.

Θεοτοκίον

Ουκ ἔστιν ὅλως ἐν ἐμοί, σωτηρία Παρθένε, ὅτι κακῶς εἰσπέπτωκα, βάθος αμαρτημάτων, καί προσδοκῶ τήν ἀπειλήν, τῆς φρικτῆς κολάσεως, καί τῶν ἐρίφων τῆς μοίρας, οἴκτειρόν με πρό δίκης, ὡς υπάρχουσα θερμή, ἀντίληψις Θεοτόκε.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τρία Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, δευτεροῦντες τό πρῶτον.

Ἦχος δ' Ως γενναίον

Τοῦ Χριστοῦ τό γεώργιον, τόν γενναίον ἐν Μάρτυσι, τόν σοφόν Γεώργιον ευφημήσωμεν, τῆς ἀληθείας τόν κήρυκα, κλήμα τό αείζων, τῆς ἀμπέλου τῆς ζωῆς, τόν καρπὸν ἐξανθήσαντα, καί πηγάσαντα, εὐσεβείας τό γλεύκος καί τοὺς πίστει, ἐκτελούντας ἐτησίως, τούτου τήν μνήμην ευφραίνοντα.

Ὡς ἀστέρα πολύφωτον, ὥσπερ ἥλιον λάμποντα, ἐν τῷ στερεώματι σέ γινώσκομεν, ὡς μαργαρίτην πολύτιμον, ὡς λίθον αὐγάζοντα, ὡς ἡμέρας σε υἱόν, ὡς γενναίον ἐν Μάρτυσιν, ὡς υπέρμαχον, τῶν πιστῶν ἐν κινδύνοις ευφημούμεν, ἐκτελούντές σου τήν μνήμην, τροπαιοφόρε Γεώργιε.

Εν θαλάσῃ με πλέοντα, ἐν ὁδῷ με βαδίζοντα, ἐν νυκτί καθεύδοντα περιφρούρησον, ἐπαγρυπνοῦντα διάσωσον, παμμάκαρ Γεώργιε, καί ἀξίωσον ποιεῖν, τοῦ Κυρίου τό θέλημα, ὅπως εὐροίμι, ἐν ἡμέρα τῆς δίκης τῶν ἐν βίῳ, πεπραγμένων μοι τήν λύσιν, ὁ προσδραμών ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Δοξα... Ἦχος δ'

Τόν νοερόν ἀδάμαντα τῆς καρτερίας ἀδελφοί, πνευματικῶς ευφημήσωμεν, Γεώργιον τόν αἰίδιμον Μάρτυρα, ὃν υπέρ Χριστοῦ πυρούμενον, ἐχάλκευσαν κίνδυνοι, καί ἐστόμωσαν βάσανοι, καί ποικίλαι κολάσεις ἀνῆλυσαν, σῶμα τό φύσει φθειρόμενον, ἐνῖκα γάρ ὁ πόθος τήν φύσιν, διά θανάτου πείθων τόν ἐραστήν, διαβῆναι πρὸς τόν ποθούμενον, Χριστόν τόν Θεόν, καί Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εἰδοκας σημείωσιν

Ζόφος φοβερώτατος, ὁ τοῦ θανάτου Θεόνυμφε, τήν ψυχὴν κατατρύχει μου, τό δέ λογοθέσιον, ἐξιστάν καί τρέμειν, αἰετῶν δαιμόνων, παρασκευάζει Ἀγαθή, ἐξ ὧν με ρύσαι τῇ δυναστείᾳ σου, Παρθένε ἀπειρόγαμε, καί πρὸς λιμένα σωτήριον, καί πρὸς φῶς τό ἀνέσπερον, τῶν Ἀγίων κατάταξον.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Απόλυσις

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν, Ἰωαννικίου τοῦ Μεγάλου, καί τῶν ἁγίων Ἱερομαρτύρων, Νικάνδρου, Ἐπισκόπου Μύρων, καί Ἐρμαίου Πρεσβυτέρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστών μεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Οσίου.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Εγκρατείας τοῖς βέλεσι, τόν ἐχθρόν ἐτραυμάτισας καί τάς τούτου φάλαγγας ἐξεπόρθησας, διό τῆς νίκης ἀπέλαβες, βραβεῖα Μακάριε, παρ' αὐτοῦ τοῦ κραταιῶς, σέ Χριστοῦ ἐνισχύσαντος, ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελούντας, τήν αἰσέβαστον μνήμην σου.

Θεωρίας τῆς κρείττονος, ἐπιβάς παμμακάριστε, τά γεώδη ἅπαντα καί ἐπίκηρα, καί περιων ἐν τῷ σώματι, παρείδες, καί ἄϋλον, πολιτείαν ἐπὶ γῆς, ἐπεσπάσω αοίδιμε, θείῳ Πνεύματι, οδηγούμενος, ὅθεν Μοναζόντων, οδηγός κανων καί τύπος, γέγονας πίστει περὶδοξος.

Τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος, ταῖς ἐνθέοις ἐλλάμψεσι, φαιδρυνθεὶς θεόφρον Ἰωαννίκιε, φωστήρ ἐδείχθης τοῖς πέρασιν, οὔνας κακώσεων, καί τό σκότος τῶν παθῶν, ἀπελαύνων πρεσβείαις σου, καί ρυόμενος, νοσημάτων παντοίων καί κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελούντας, τήν παναοίδιμον μνήμην σου.

Στιχηρά

Τῶν Ἱερομαρτύρων Ἦχος β'

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Κλήσιν, τήν φερώνυμον πλουτῶν, ἐκ τῆς τοῦ Θεοῦ προμηθείας, ταύτην τοῖς πράγμασι, Μάκαρ ἐπεσφράγισας, καί ἐβεβαίωσας. πολεμίων γάρ σύστημα, καί στίφος τυράννων, ἐν τῇ καρτερίᾳ σου κατεπολέμησας, ὅθεν νικητήρια φέρων, πίστει ἀνεκραύγαζες. Δόξα, τῷ ἀμάχῳ κράτει σου φιλάνθρωπε.

Μύρα, εὐώδεστατα ἡμῖν, τά τῶν ἱαμάτων ἐκβλύζεις, σήμερον Νίκανδρε, ἐν τῇ θείᾳ μνήμῃ σου, καί ἀπελαύνεις Σοφέ, δυσωδίαν τῶν θλίψεων, καί πάθη σωμάτων, καί πλουσίας χάριτος, πληροῖς τόν σύλλογον, πάντων τῶν Χριστῷ ἐκβοώντων. Σύ εἰ τό ἀκένωτον μύρον, τό εὐωδιάζον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἐχων, παρρησίαν πρὸς Χριστόν, τόν ἐνδοξαζόμενον μόνον, ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ, τούτον καθικέτευε, Ὅσιε Νίκανδρε, ὑπὲρ πάντων τῶν πόθῳ σου, τελούντων τήν μνήμην, καί ἀνευφημούντων σου, τά κατορθώματα, ὅπως τῶν ἀφράστων ἐκείνων, θείων ἀγαθῶν καί τῆς δοξης, κοινωνοὶ γενώμεθα πρεσβείαις σου.

Δόξα... Τοῦ Οσίου Ἦχος β'

Ἀνδρειοφρόνως τελέσας τό ἀσκητικόν στάδιον, τόν δίαυλον τῶν ἀρετῶν διήλθες προθύμως, τοὺς τῶν παθῶν θήρας τε νεκρώσας, τό κατ' εἰκόνα ἀλώβητον διέσωσας. Πνεύματος δέ ταμίας γενόμενος, τά πόρρω ὡς

ενεστώτα προείδες, καί θαυματουργός ανεδείχθης, θεοφόρε Πατήρ ημών
Ιωαννίκιε, καί νύν τώ θρόνῳ τῷ θείῳ παριστάμενος, πρεσβεύεις απαύστως,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ημῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Ἄλλην, κραταιάν καταφυγὴν, καί ἰσχύος πύργον καί τείχος, ἀκαταμάχητον,
όντως οὐ κεκτήμεθα, εἰ μή σέ Πάναγνε, καί πρὸς σέ καταφεύγομεν, καί σοί
ἐκβοώμεν. Δέσποινα βοήθησον, μή ἀπολώμεθα, δείξον εἰς ἡμὰς τὴν σὴν
χάριν, καί τῆς δυναστείας τὸν πλοῦτον, καί τῆς εὐσπλαγχνίας σου τό μέγεθος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Πόνους, υπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ σου, σταυρώσει
Ἄχραντε, ἔστενες δακρύουσα, καί ἀνακράζουσα, Οἱμοὶ τέκνον γλυκύτατον
Ἰαδίκως πῶς θνήσκεις, θέλων ἐκλυτρώσασθαι, τοὺς ἐξ Ἀδὰμ γηγενεῖς; ὅθεν,
Παναγία Παρθένε, σέ παρακαλούμεν ἐν πίστει, ἰλεων ἡμῖν τούτον ἀπέργασαι.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Τοῦ Οσίου Ἦχος πλ. β'

Τῷ τοῦ Χριστοῦ ἔρωτι τρωθεῖς τὴν διάνοιαν, εἰς ὅρος υψηλόν, ἀνήλθες
Ιωαννίκιε, καί ἔλαβες ποικίλα χαρίσματα, ἰατρεύειν τὰς νόσους, τῶν
ἀνυμνούντων σου πόθῳ, τὴν θεῖαν κοίμησιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅλην ἀποθέμενοι

Νοός καθαρότητι, ὁ Ἡσαΐας Παρθένε, πορρωθεν προέφησε, Ποιητὴν τῆς
κτίσεως τεξομένην σε, ὦ Σεμνή πάναγνε, σύ γάρ ὠφθης μόνη, ἐξ αἰῶνος
παναμώμητος. Διό σου δέομαι, τὴν μεμολυσμένην καρδίαν μου, καθάρισον
καί λάμπεως, θείας κοινωνόν με ἀνάδειξον, Κόρη τοῦ Υἱοῦ σου, καί στάσεως
αυτοῦ τῆς δεξιᾶς, ὅταν καθίσῃ ὡς γέγραπται, κρίναι κόσμον ἅπαντα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Κρίσιν Ἰσραὴλ Κριταί, θανατηφόρον κριθῆναι, σέ Υιέ κατέκριναν, ὡς κριτὸν σε
στήσαντες ἐπὶ βήματος, τὸν νεκροὺς κρίνοντα, καί τοὺς ζῶντας Σώτερ, καί
Πιλάτῳ σε παρέδωκαν, καί κατακρίνουσι, πρὸ τῆς δίκης φεύ! οἱ παρανομοὶ,
καί βλέπουσα τιτρώσκομαι, καί συγκατακρίνομαι Κύριε, ὅθεν καί προκρίνω,
θανεῖν ὑπὲρ τό ζῆν ἐν στεναγμοῖς, ἡ Θεοτόκος ἐκραύγαζε, μόνη Πολυέλεε.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Οσίου Ἦχος πλ. δ'

Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τό ἄγονον ἐγεώργησας, καί τοῖς ἐκ
βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καί γέγονας
φωστήρ, τῇ οἰκουμένη λάμπων τοῖς θαύμασιν, Ιωαννίκιε, Πατήρ ημῶν Ὅσιε,
Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ημῶν.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος Ἦχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος, καί θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τὴν
πράξιν εὖρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν, διὰ τούτο τὸν λόγον τῆς
ἀληθείας ὀρθοτομών, καί τῇ πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, Ἱερομάρτυς

Νίκανδρε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν ένα Κανόνα τής Οκτωήχου, καί τούς δύο παρόντας τών Αγίων.

Ο Κανών τού Οσίου, ού η Ακροστιχίς.

Τού Προδρόμου σε τόν μιμητήν αινέσω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πα»νηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Τώ φέγγει τής χάριτος, καταυγαζόμενος Όσιε, τούς πίστει τήν μνήμην σου, πανηγυρίζοντας, φωταγωγήσον, καί σκότους αμαρτίας, πρεσβείαις σου λύτρωσαι, Ιωαννίκε.

Οδόν τήν εισάγουσαν, ανεπιστρόφως διώδευσας, πρός πόλιν ουράνιον, Ιωαννίκε. τό γάρ Άγιον, ωδήγησέ σε Πνεύμα, επαναπαυσάμενον εν τή καρδιά σου.

Υφούσαν ταπείνωσιν, Ιωαννίκε έσχηκας, διό σου δεόμεθα, οίκτειρον Όσιε, τήν ταπείνωσιν, ημών καί τās οδύνas, πάσας επικούφισον, τών καρδιών ημών.

Θεοτοκίον

Πεσόντων ανάκλησις, καί ισταμένων βεβαίωσις, υπάρχεις Πανάμωμε, όθεν σου δέομαι, συμπεσόντα μου, τόν νούν τή αμαρτία, ανόρθωσον Δέσποινα, όπως δοξάζω σε.

Ο Κανών τών Ιερομαρτύρων Ποίημα Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος ο αυτός

«Χοροί Ισραήλ, ανίκμοις ποσί, πόντον ερυθρόν, καί υγρόν βυθόν διελάσαντες, αναβάτας τριστάτας, δυσμενείς ορώντες, εν αυτώ υποβρυχίους, εν αγαλλιάσει έμελπον, Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται».

Σεπτών Αθλητών, σεπτήν εορτήν, Ιερομαρτύρων ιεράν μνήμην σήμερον, ιεραίς μελωδίαις, νύν η τού Χριστού ιερωτάτη Εκκλησία, ιεροπρεπώς εκτελούσα, άσμασι κατατέρπεται, τούτους γεραίρουσα.

Σεπτῷ κεχρισμένος χρίσματι, τῆς ιερωσύνης πιστῶς, ιεράρχα Νίκανδρε, τιμιώτερον τούτο, ταῖς ἐκ τῶν αἱμάτων σου βαφαῖς ἐναπειργάσω, ἐν ἀγαλλιάσει κραυγάζων, Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Οδὸν μαρτυρίου τρέχοντες, τέρψιν ἀληθὴ ἐν αὐτῇ, σαφῶς ἐνδεικνύμενοι, ἐπλουτήσατε χάριν, θαυματουργιῶν καὶ δωρεῶν ἐπουρανίων, Μάρτυρες συμφώνως βοῶντες. Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Ὁ ἀπεριγράπτως κόλποις τοῦ Πατρὸς, κόλποις τῆς Μητρὸς, σαρκικῶς Χριστὸς περιγράφεται, μετὰ γέννησιν ταύτην, ἀληθὴ Παρθένον ὑπὲρ νοῦν διαφυλάξας, ὡ μεγαλοφώνως βοῶμεν. Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Τοῦ Οσίου

Ὡδὴ γ'

«Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἀφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θεῇ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον».

Ρεόντων τὰ μένοντα ἡλλάξω, ἐμφρόνως τὸν σὸν ἀναλαβὼν, σταυρόν Ἰωαννίκιε, καὶ ἐν ἀβάτοις ὅρεσιν, ὡς Ἡλίου ὁ μέγιστος, υποχωρῶν διετέλεσας.

Οδὸν σοι τὴν λίαν ποθουμένην, Πατέρων ὑπέδειξε δυάς, ἣν εὗρες χρόνοις πλείοσιν, ἐγκεκρυμμένην ὅρεσι, προφητικῷ χαρίσματι, λελαμπρυσμένος Μακάριε.

Δονούμενοι πάθεσι ποικίλοις, ἐν πίστει προστρέχομεν τῇ σῇ, σκέπη, Ἰωαννίκιε, ἀγίαις μεσιτείαις σου, πάντας ἡμᾶς ἐπίσκεψαι, ἐκδυσωπῶν τὸν φιλάνθρωπον.

Θεοτοκίον

Ρανίσιν ἐλέους σου Παρθένε, τοὺς ἀνθρακας σβέσον τῶν ἐμῶν, παθῶν θεοχαρίτωτε, καὶ ἐσβεσμένον ἀναψον, τὸν λύχνον τῆς καρδίας μου, χρυσὴ λυχνία Πανάμωμε.

Τῶν Ἱερομαρτύρων

Ὅτι στείρα ἔτεκεν

Τὰ τῶν λόγων δίκτυα, προσεφαπλῶν τοὺς ἐν πλάτῃ, θαυματουργῶν ἐξώγρεις, οψώνιον πολυτελές, τῷ ἐκ Παρθένου Νίκανδρε ἐκλάμπαντι, τούτους προσαγόμενος.

Κλήμα ευφωρότατον, Τίτου φυτείας ἐγένου, τοῦ τῶν Κρητῶν φωστήρος, βότρυας φέρον λογικούς, γλεύκος ἡμῖν πηγάζοντας σωτήριον, Νίκανδρε Μακάριε.

Σύν τώ Ερμαίω τώ θείω κεχερσωμένας καρδίας, τώ τού Σταυρού αρότρω κατενεώσατε Σοφοί, καί καρποφόρους Νίκανδρε εδείξατε, όθεν μακαρίζεσθε.

Θεοτοκίον

Νούς ουδέ ουράνιος, τήν υπέρ νούν σου λοχείαν, διερμηνεύει Κόρη. Νού γάρ τού πρώτου εν γαστρί, Λόγον Αγνή συνέλαβες, τόν τά πάντα, λόγω συστησάμενον.

Ο Ειρμός

«Ότι στείρα έτεκεν, η εξ Εθνών Εκκλησία, καί η πολλή εν τέκνοις, ησθένησε συναγωγή, τώ θαυμαστώ Θεώ βοήσωμεν. Άγιος εί Κύριε».

Κάθισμα τού Οσίου 'Ηχος γ'

Τήν ωραιότητα

Κόσμου τερπνότητα, προθύμως έλιπες, καί τώ Δεσπότη σου, κατηκολούθησας, έρωτι θείω τήν ψυχήν, τρωθείς, Ιωαννίκιε, όθεν καί τήν κάμινον, τών παθών εναπέσβεσας, δρόσω τή τού Πνεύματος, τού Αγίου πανόλβιε, διό σύν τοίς, Αγγέλοις χορεύεις, νύν τούτων τόν βίον μιμησάμενος.

Δόξα... Τών Ιερομαρτύρων

Νίκης επώνυμος, Μάρτυς γενόμενος, ανδρών ενίκησας, άθεον ένστασιν, καί τά σεβάσματα αυτών, ώ Νίκανδρε ηφάνισας, έχων συναθλούντά σοι, τόν Ερμαίον τόν ένδοξον, πάσάν τε υπήνεγκας, σύν αυτώ μάκαρ βάσανον, καί νύν τάς αθανάτους κληρούσθε λήξεις, πρεσβεύοντες σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Άπας ό βίος μου, εν ραθυμία πολλή, διήλθε Πάναγνε, καί νύν προσήγγισα, τώ τής εξόδου μου καιρώ καί δέδοικα τούς εχθρούς μου, μή διασπαράξωσι, τήν ψυχήν μου Θεόνυμφε, καί τής απωλείας με, τώ βυθώ παραπέμψωσιν, αλλ' οίκτηρον τόν δούλόν σου Κόρη, καί ρύσαί με τής τούτων κατακρίσεως.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν επονείδιστον, Οικτίρμον θάνατον, διά σταυρώσεως, εκών υπέμεινας, όν η τεκούσά σε Χριστέ, ορώσα επιτρώσκετο, σπλάγχνα κοπτομένη γάρ, μητρικώς επωδύρετο, ής ταίς παρακλήσεσι, διά σπλάγχνα ελέους σου, οικτείρησον καί σώσον τόν κόσμον, ο αίρων τήν τούτου αμαρτίαν.

Τού Οσίου

Ωδή δ'

«Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σου τού Υψίστου, ο Προφήτης Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Όρη υψηλότατα καταλαβών, κορυφάς δαιμόνων υψούμενος, εν ταπεινώσει, εταπεινώσας Σοφέ, καί κατ' αυτών ηρίστευσας, κλέος Μοναστών καί εδραίωμα.

Μάχαιραν ως δίστομον τόν τού Χριστού, φόβον οπλισάμενος δράκοντα, τόν αποστάτην, καταβάλλεις νοητώς, καί αισθητώς Μακάριε, νίκαις ιεραίς κλείζόμενος.

Όλος θείω Πνεύματι πυρακτωθείς, Πάτερ παγετόν εκαρτέρησας, έτεσι πλείστοις ταίς ερήμοις προσχωρών, καί εκζητών τόν Κύριον, χάριτί σε θεία συνθάλποντα.

Υπό ψυχικών ημάς ασθενειών, Πάτερ δονουμένους καί πίστει σε, νύν επίσκεψαι προσκαλουμένους ταίς σαίς, πρός τόν Θεόν δεήσεσιν, όπως ευσεβώς σε γεραίρωμεν.

Θεοτοκίον

Σέ τό ιλαστήριον πάντων βροτών, πίστει ικετεύω καί δέομαι. Ευλογημένη, ίλεών μοι τόν Κριτήν, τόν σόν Υιόν απέργασαι, όπως κατά χρέος δοξάζω σε.

Τών Ιερομαρτύρων

Ο καθήμενος εν δόξη

Άρμα ώφθητε τού Λόγου, νοητώς τούτον φέροντες, όθεν προσδεθέντες, ίπποις απηνώς τε συρόμενοι, ουκ εξηρνήσασθε τούτον, ουχ ηττήθητε, πρός ουράνιον, νύσσαν σαφώς επειγόμενοι.

Ταίς φρουραίς προσομιλούντες, καί δεσμά περικείμενοι, τών δεσμών τής πλάνης, πόλιν καί λαόν διεσώσατε, καί τώ δεσμώ τής αγάπης συνεδήσατε, τού δεθέντος, σαρκί δι' ημάς αγαθότητι.

Σύν Αγγέλοις τόν Δεσπότην, κεκλεισμένοι εδόξαζον, ουρανίω άρτω, οι πανευκλείς εκτρεφόμενοι, όθεν σαρκός αληθόνων ουκ εφρόντισαν, δυνατώτεροι, τών αικισμών χρηματίσαντες.

Θεοτοκίον

Επί θρόνου επηρμένου, φοβερώς ο καθήμενος, μητρικαίς αγκάλαις, βρέφος χρηματίσας καθέζεται, τήν συμπεσούσαν εικόνα ανορθούμενος, καί τήν θέωσιν, τοίς εξ Αδάμ χαριζόμενος.

Τού Οσίου

Ωδή ε'

«Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, τήν ειρήνην βραβεύουσα».

Εβάδισας Όσιε, στενήν καί τεθλιμμένην οδόν, θείαις αναβάσεσι καρδιάς, καί θεωρίαις εμπλατυνόμενος, καί θέσει Θεούμενος σαφώς, πόλιν τήν ουράνιον, νύν οικείς αγαλλόμενος.

Τό όμμα καθάραντι τής διανοίας Όσιε, χάρις σοι εδόθη προφητείας, ως ενεστώτα λέγειν τά μέλλοντα, βλέπειν τε τά πόρρω ως εγγύς, ώ Ιωαννίκιε, τή τού Πνεύματος χάριτι.

Ο δύνης με λύτρωσαι, αμαρτιών καί θλίψεων, παύσον τής καρδιάς μου τόν πόνον, καί τών πταισμάτων τήν λύσιν βράβευσον, τόν αγαθοδότην καί Θεόν, έχων υπακούοντα, τών σεπτών σου δεήσεων.

Θεοτοκίον

Νοός μου θεράπευσον, τάς εκτροπάς Πανάμωμε, ίασαι τά πάθη τής ψυχής μου, τής ραθυμίας σκότος απέλασον, όπως εν αινέσει σε υμνώ, τήν αιμακάριστον, Θεοτόκε πανύμνητε.

**Τόν Ιερομαρτύρων
Τόν φωτισμόν σου Κύριε**

Εις φωτισμόν τής πίστεως, ωδήγησας λαούς, λιπόντας σκότος ειδωλομανίας, τέκνα δέ φωτός γεγεννη μένους, μεσι τεία σου Νίκανδρε.

Φωτιστικάίς τού Πνεύματος, αυγάζοντες αυγαίς, βασάνων σκότος διήλθον αβλαβώς, λύνοντες αχλύν τής αθείας, οι φωστήρες οι ένδοξοι.

Παύλου ναμάτων έμπλεως, ό Τίτος γεγονώς, σέ καταρδεύει δεικνύων ποταμόν, ρείθρα θολερά τής αθείας, κατακλύζοντα Νίκανδρε.

Θεοτοκίον

Η τόν αμνόν καί Κύριον, κυήσασα σαρκί, Παρθένε μόνη, αμόλυντε σεμνή, θεία κιβωτέ, σεπτή λυχνία, τήν ψυχήν μου καταύγασον.

Τού Οσίου

Ωδή ς'

«Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες».

Μαράνας πάθη τού σώματος, ως δένδρον καθωράθης υψίκομον, καρπούς τά θαύματα, καί τά σεπτά κατορθώματα, ιερωτάτως φέρων' Ιωαννίκιε.

Ιάσατό σε ο Κύριος, οράσει Ευσταθίου τού Μάρτυρος, ίόν όλέθριον, καταπιόντα πανόλβιε, διά χειρός αδίκου καί κινδυνεύοντα.

Μυρίοις πόνοις ωμίλησας, τό σώμα ασθενώς διακείμενος Ιωαννίκιε, όθεν εν πίστει κραυγάζω σοι, τάς αλγηδόνας παύσον τών νοσημάτων μου.

Θεοτοκίον

Η μόνη πάντων βοήθεια, βοήθησον ημίν κινδυνεύουσι, καί χείρα όρεξον, καί πρός λιμένας εμβίβασον, τής σωτηρίας Κόρη Θεοχαρίτωτε.

Τῶν Ἱερομαρτύρων

Εβόησε, προτυπῶν

Ηλούμενοι, ταῖς περόναις τό σῶμα οἱ Μάρτυρες, παθημάτων μιμηταί, τοῦ Σωτήρος ἐδείκνυντο, τοῦ προσηλωθέντος, ἐν Σταυρῷ καί φθοράς κόσμον σῶσαντος.

Τό πέλαγος, τῶν βασάνων διήλθετε Μάρτυρες, κυβερνήσει, τοῦ Ἁγίου πανεύφημοι Πνεύματος, καί πρός θεῖον ὄρμον, κατηντήσατε δόξης πληρούμενοι.

Ενίκησας, φερωνύμων ἀνδρῶν πάσαν ἐνστασιν, μαιφόνων, ἱεράρχα αοίδιμε Νίκανδρε, καί στεφάνους δόξης, ἐκομίσω τῷ Θεῷ παριστάμενος.

Θεοτοκίον

Ηφάνισας, τῆς Προμήτορος Κόρη τό ὄνειδος, εὐλογίαις τόν ἡμᾶς, στεφανοῦντα κυήσασα, καί τήν λύπην ταύτης, εἰς χαράν ἀγαθή μετενήνοχας.

Ο Εἰρμός

«Εβόησε, προτυπῶν τήν ταφήν τήν τριήμερον, ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος. Ἐκ φθοράς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων».

Κοντάκιον τοῦ Οσίου

Ἦχος πλ. δ' Τή υπερμάχῳ

Ἀστήρ ἐφάνης παμφαῆς ἐπὶ γῆς λάμπων, καί τοὺς ἐν ζόφῳ τῶν παθῶν περιαιγάζων, ἱατρός δέ ἀρωγοτατος τῶν νοσοῦντων, ἀλλ' ὡς χάριν εἰληφώς, τήν τῶν ἰάσεων, τοῖς αἰτούσί σε παράσχου πάσαν ἴασιν, ἵνα κράζωμεν. Χαίροις Πάτερ, Ἰωαννίκιε.

Ο Οἶκος

Ἡ στραψεν ἐν τῷ κόσμῳ ὁ θεόληπτος βίος τῶν σῶν κατορθωμάτων, Παμμάρκα, καί ἀπήλασε πάσαν ἀχλύν ψυχικῶν παθημάτων, καί φῶς αὐλὸν κατηύγασε, τοῖς πίστει σοι καί πόθῳ ἐκβοῶσι ταῦτα.

Χαίροις, τερπνόν Μοναζόντων κλέος, χαίροις, φωστήρ διαυγῆς τοῦ κόσμου.

Χαίροις, τῶν νοσοῦντων ταχεῖα παράκλησις, χαίροις, ευρωστούντων ἀκλόνητον ἔρεισμα.

Χαίροις, ὅτι τήν ἐπίγειον ἀπεβάλου στρατιάν, χαίροις, ὅτι τά οὐράνια ἀντηλλάξω τῶν φθαρτῶν.

Χαίροις, τῶν θεῶν ὄντως ἀρετῶν ὁ ταμίας, χαίροις τῶν ἀπορρήτων αὐτουργός θαυμασίων.

Χαίροις, παθῶν παντοίων καθαίρεσις, χαίροις, ἡμῶν προστάτης θερμότατος.

Χαίροις, παντός ετοιμότατος ρύστης, χαίροις, παντός καταφύγιον κόσμου.

Χαίροις, Πάτερ Ἰωαννίκιε.

Συναξάριον

Τῇ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωαννικίου τοῦ μεγάλου, τοῦ ἐν τῷ Ολύμπῳ.

Στίχοι

Τόν Ιωαννίκιον εκ γής λαμβάνει
Ο τώ λόγω γήν τού Θεού πήξας Λόγος.
Σήμά σοι έν γε τετάρτη Ιωαννίκιε χεύσαν.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων Ιερομαρτύρων, Νικάνδρου
Επισκόπου Μύρων, καί Ερμαίου Πρεσβυτέρου, χειροτονηθέντων παρά τού
Αγίου Αποστόλου Τίτου.

Στίχοι

Χριστόν ποθούντας ζώντας Μάρτυρας δύω,
Καί ζώντας ενθάπτουσι πικρώς τώ τάφω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Πορφυρίου.

Στίχοι

Ο Πορφύριος ευστόλιστος εκ ξίφους,
Λαμπράν στολισθείς πορφύραν εξ αιμάτων.

Τή αυτή ημέρα, Διήγησις εις τόν θρήνον τού Προφήτου Ιερεμίου περί
τής Ιερουσαλήμ, καί εις τήν άλωσιν ταύτης, καί περί τής εκστάσεως Αβιμέλεχ.

Μνήμη τού αγίου καί ευσεβάστου βασιλέως, Ιωάννου τού Βατάτζη, τού
καί Ελεήμονος επικληθέντος.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Οσίου

Ωδή ζ'

«Ουκ ελάτρευσαν, τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, αλλά πυρός
απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών
Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Τήν καρδίαν, τής Τριάδος οικητήριον, απεργασάμενος, τρείς εδομήσω ναούς,
εν οίς θεία χάριτι, Ιωαννίκιε, μύρα βλύζουσιν, εις φωτισμόν καί κάθαρσιν, τών
πιστώς σοι προσιόντων.

Η ψυχή σου φωταυγεία θείου Πνεύματος, ελλαμπομένη αεί, ψυχών εώρα
πιστώς, τών προσερχομένων σοι, Ιωαννίκιε, τά βουλεύματα, προφητικάίς
προγνώσεσιν, ιερώς θαυμαζομένη.

Νοσημάτων, χειμαζόντων με Μακάριε, ψυχής καί σώματος, ταίς ικεσίαις σου,
συντόμως απάλλαξον, καί μέλπειν ποιήσον. Υπερύμνητε, ό τών Πατέρων
Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Αναλλοίωτον, τεκούσα μόνη Κύριον, Θεοχαρίτωτε, τή δεξιᾷ τῇ αὐτοῦ, Ἀγνή αλλοιώσαί μου, τόν νούν ικέτευε, πρὸς τὰ κρείττονα, δεινῶς περιτρεπόμενον, ταῖς τοῦ βίου ασχολίαις.

Τῶν Ιερομαρτύρων

Αβραμιαῖοι ποτέ

Τὴν ιερὰν σου στολὴν, προσεπιχρώσας μάκαρ, βαφαῖς αἱμάτων ἀπετέλεσας, λαμπροτέραν Νίκανδρε, ἀνακραυγάζων. Χριστέ εὐλογητός εἶ.

Προσομιλοῦντες πυρί, ἀνενδοιάστω πόθω, τῷ πρὸς τόν Κτίστην οὐκ ἐφλέχθητε, βοῶντες Μακάριοι. Ὁ τῶν Πατέρων Θεός εὐλογητός εἶ.

Τὴν τῆς καμίνου φλόγα, ὑμῖν ετοιμασθεῖσαν, εἰς τιμωρίαν μετετρέψατε, εἰς δρόσον ἐν Πνεύματι, τῷ παντουργῷ βοῶντες. Χριστέ εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Σωματωθέντα Λόγον, ἀνερμηνεύτως τίκεις, ἀγνή Παρθένε τοὺς κραυγάζοντας, θανάτου λυτρούμενον, ὁ τῶν Πατέρων Θεός εὐλογητός εἶ.

Τοῦ Οσίου

Ὡδὴ η'

«Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἀπάσαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἰστάμενος ἄνω πρὸς τό ὅρος, ὡς ἐπὶ λυχνίας λύχνος, Ὅσιε, πάντων τὰ νοήματα, πίστει κατεφώτιζες, υποδεικνύων ἀρίστα Ἰωαννίκιε, τὴν τρίβον τῆς ζωῆς καὶ ἀνάγων, τούτους θεῖω λόγῳ, πρὸς ὕψος ἀπαθείας.

Νοί ἀπαθεία καθαρθέντι, ὠμίλησας Κυρίῳ παντοκράτορι, ὑφ' οὗ τὰ ἀπόρρητα, Ὅσιε μυούμενος, προφητικῶς προέλεγες, εἰς σωτηρίαν ψυχῶν, ὡς μέγιστος παμμάκαρ προφήτης, ὅθεν σε συμφώνως, πιστοὶ ἀνευφημοῦμεν.

Επήλθόν μοι μᾶστιγες βαρεῖαι, καὶ νόσοι ἀλλεπαλλήλως με χειμάζουσι, τούτων με ἀπάλλαξον, Πάτερ ἱκετεύω σε, ὡς ἐκ Θεοῦ δεξάμενος, Ἰωαννίκιε, τὴν χάριν ἰατρεύειν τὰ πάθη, καὶ τὰς αλγηδόνας, πιστῶν ἐπικουφίζειν.

Τριαδικόν

Σύν πάσαις ταῖς ἄνω στρατηγίαις, Πατέρα Υἱόν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, Τριάδα ἀμέριστον, ἀκτιστον θεότητα, ὑμνολογοῦντες, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, βοήσωμεν ἐν ἀγαλλιάσει, μία ἐξουσία, ἀρχὴ καὶ βασιλεία.

Θεοτοκίον

Ὡράθης Ἀγγέλων υπερτέρα, Θεὸν ἀπορρήτως σωματώσασα, τούτον οὖν

ικέτευε, Δέσποινα πανάμωμε, τών σαρκικών ανώτερον, παθών γενέσθαι με, νοός εν υψηλή ταπεινώσει, ανυμνολογούντα, τήν σήν μεγίστην χάριν.

Τών Ιερομαρτύρων

Λυτρωτά τού παντός

Ιεράρχης σεπτός εχρημάτισας, ουδαμώς αλλοτρίω εν αίματι, τώ δέ οικείω Νίκανδρε, εισελθών εις τόν άνω ναόν, καί μέλπων. Ευλογείτε, υμνείτε τόν Κύριον.

Εν καθέδρα αινέσας τόν Κύριον, πρεσβυτέρων Ερμαίος ό ένδοξος, καλλωπισθείς εν αίματι, μαρτυρίου κραυγάζει. Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Ιερώς προτελούντες τά άγια, ιερεία σεπτά ανεδείχθητε, καί εις οσμήν προσήχθητε, ευωδίας Κυρίω Αναβοώντες. Ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Τών κακών μου τό πέλαγος ξήρανον, ευσπλαγχνίας κυήσασα πέλαγος, τόν Λυτρωτήν καί Κύριον, ώ βοώμεν Παρθένε. Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρό»σισας, καί εδίδαξας μέλπειν. Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Τού Οσίου

Ωδή θ'

«Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι λαμπαδουχούμενος. πανηγυριζέτω δέ, αϋλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν τής Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αιειπάρθενε».

Ίσχυσας Θεού, τόν νούν σου κρατύναντος, κατακρατήσαι παθών, Άγγελος εν σώματι, εντεύθεν Πάτερ σύ εχρημάτισας, καί σύν Αγγέλοις πάντοτε, τούς ουρανούς κατοικείς, τώ τής δόξης, θρόνω παριστάμενος, καί φωτός ανεσπέρου πληρούμενος.

Όσπερ ουρανόν, τά όρη καί σπήλαια ώκησας Όσιε, όθεν σοι ειρήνευσαν, άγριοι θήρες καθυποτάξαντι, πάθη ψυχής δυσκάθεκτα, Ιωαννίκιε, καί δικαίω, ήδη χρηματίσαντι, διά τούτο πιστοί σε γεραίρομεν.

Σού τό ιερόν, καί άγιον λείψανον εν τάφω κείμενον, θάπτει τά νοσήματα, καί φλέγει στίφη δαιμόνων πάντοτε, σοφέ Ιωαννίκιε, τή θεία χάριτι, αναβλύζον, πάσι τά ιάματα, τοίς πιστώς σε αεί μακαρίζουσιν.

Ἦδη τῷ Χριστῷ ἐγγίζων τρανότερον καί καθαρώτερον, μέμνησο τῶν πίστει σου, μνημονευόντων Ἰωαννίκε, ἀμαρτιῶν συγχώρησιν, ἡμῖν αἰτούμενος, νοσημάτων, πάντων ἀπολύτρωσιν, καί Θεοῦ βασιλείας οἰκεῖωσιν.

Θεοτοκίον

Φώτισον Ἀγνή, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα φῶς ἡ κυήσασα, καί μή καταλάβῃ με, τῆς ἀμαρτίας σκότος βαθύτατον, μηδέ βυθός καλύψῃ με τῆς ἀπογνώσεως, ἀλλ' αὐτή με, σώσον καί κυβέρνησον, πρὸς λιμένα τοῦ Θεοῦ θελήματος.

Τῶν Ἱερομαρτύρων

Εὐα μέν τῷ τῆς παρακοῆς

Ἰκρίῳ σοφέ καρτερικῶς τεινόμενος, καί λαμπάσι φλογιζόμενος, δρόμον ουράνιον ἐδέξω, χειρὶ ἀγγελικῇ Μάρτυς Νίκανδρε, τοὺς φλέγοντας νεκροὺς δέ ἀπέδειξας, ταῖς ζωηφόροις σου ἐντεύξεσιν.

Ὡράθητε θέαμα φρικτόν γυμνούμενοι, καί ἀλόγοις συνδεσμούμενοι, καί ἐπὶ πλείστον Ἀθλοφόροι, συρόμενοι καί σώοι δεικνύμενοι, πυρὶ προσομιλοῦντες καί ἀφλεκτοί, Πνεύματι θείῳ συντηρούμενοι.

Σήμερον τῶν Μύρων ἱερά μητρόπολις, εορτάζει πόλιν ἀπασαν, πρὸς εὐωχίαν συγκαλούσα, ἐν τῇ μνήμῃ ὑμῶν ταύτῃ Πανεύφημοι, ἐν ἡ τὴν ἱεράν ὑμῶν ἀθλήσιν, μεγαλοφρόνως ἐτελέσατε.

Ἡνοίγη ὑμῖν ὁ ουρανός καί Ἄγγελοι, τῇ ἀνόδῳ ἐπεκρότησαν, τάξεις Ἀγίων καί Δικαίων, ἠυφράνθησαν, ἐσκίρτησαν Μάρτυρες, μεθ' ὧν κατασκηνώσαντες μνήσθητε, τῶν μεμνημένων ἡμῶν Ἅγιοι.

Θεοτοκίον

Φωτὶ με καταύγασον τῷ σῷ Πανάμωμε, ἡ τεκούσα φῶς ἀπρόσιτον, λύσον τὰ νέφη τῆς ψυχῆς μου, καί σκότους με ἐξάρπασον δέομαι, καί θείας σωτηρίας ἀξιώσον, ἵνα ὑμνῶ σε τὴν πανύμνητον.

Ὁ Εἰρμός

«Εὐα μέν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσω κίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ, τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας. Ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Εμφρόνως καθυπέταξας, σοφέ Ἰωαννίκε, τῷ αυτοκράτορι Πάτερ, νοῖ σαρκός τὰς ὀρέξεις, ἐντεύθεν τό ἀκρότατον, τῶν ἐφετῶν κατέλαβες, καί θείας δόξης ἔτυχες, ὑπὲρ ἡμῶν οὖν πρεσβεύων, μή διαλίπῃς παμμάκαρ.

Τῶν Ἱερομαρτύρων

Φυτεία τοῦ παμμάκαρος, ἐδείχθης Τίτου Νίκανδρε, ὑφ' οὗ τῆς πόλεως Μύρων, ἐχρίσθης Ὅσιε Πάτερ, Ἀρχιερεὺς θεόληπτος, ἐν ἡ καὶ τό μαρτύριον,

σύν τῷ Ερμαίῳ πάνσοφε, υπέρ Χριστοῦ διανύσας, ἐν οὐρανοῖς βασιλεύεις.

Θεοτοκίον

Καί σχετικῶς ἀσπάζομαι, καί πόθῳ τήν προσκύνησιν, προσνέμω πίστει καί φόβῳ, τῇ παναχράντῳ καί θείᾳ, εἰκόνι σου πανάμωμε, ἀφ' ἧς ψυχῶν ἐκβλύζουσι, καί τῶν σωμάτων Δέσποινα, ἰάματα τοῖς υμνοῦσι, σέ Θεοτόκον κυρίως.

Ἡ λοιπή, Ακολουθία τοῦ Ὁρθροῦ ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Γαλακτίωνος καί Επιστήμης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς το, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρά Προσόμοια τῶν Ἁγίων.

Ἦχος πλ. δ'

Ωτοῦ παραδόξου θαύματος

Γάλακτι τραφεῖς ἀσκήσεως, διὰ βασάνων πολλῶν, Γαλακτίων καί θλίψεων, εἰς Χριστοῦ κατήντησας, ἡλικίαν γενόμενος, δεκτὴ θυσία, τέλειον σφάγιον, τῇ αὐθαιρέτῳ ὁρμῇ πανόλβιε. Ὡ τῆς ἐδραίας σου, καί βεβαίας πίστεως! δι' ἧς Θεοῦ, ἔτυχες Θεούμενος, νῦν τελεώτερον.

Επιστημόνως ἐζήτησας, τῶν ἀγαθῶν τήν πηγὴν, ὁρεκτῶν τό ἀκρότατον, ταῖς αὐτοῦ λαμπρότησι, καί ψυχὴν καί διάνοιαν, καταυγασθεῖσα Θεομακάριστε, καί καθελοῦσα στερραῖς ἐνστάσεσι, τόν πολυμήχανον, καί ἀρχαῖον δράκοντα, Μοναζουσῶν, θεῖον ἐγκαλλώπισμα, Μάρτυς πολυάθλε.

Δύο φωστήρες υπέρλαμπροι, Ανατολῆς νοητῆς, ἀνατέλλουσι χάριτι, καί τήν κτίσιν ἀπασαν, εὐσεβῶς καταυγάζουσιν, υπερβαλλούσαις ἀθλῶν λαμπρότησι, καί ἱαμάτων, θείοις πυρσεύμασιν, ὧν τήν υπέρφωτον, εορτὴν γεραίροντες, τόν δι' αὐτῶν, πάντας ἀγιάζοντα, Χριστόν δοξάσωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δεύρο ψυχὴ μου στενάζουσα, καί τῶν δακρύων κρουνούς, ἐκ καρδίας πηγάζουσα, τῇ Παρθένῳ βόησον, καί Μητρί τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Διὰ τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου Ἀγνή, τῆς φοβεράς μὲ ρύσαι κολάσεως, καί κατασκήνωσον, ἐνθα ἡ ἀνάπαυσις, καί ἡ χαρά, ἡ διαιωνίζουσα, καί ἡ ἀπόλαυσις.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου φρικτοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἐβλεπεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμáμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαίε λέγουσα, Οἱμοὶ Τέκνον φίλτατον! πῶς ὁ δεινός, δήμος καί ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.
Καί τὰ λοιπὰ τοῦ Εσπερινοῦ, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Ἀγίων ο παρῶν.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνησι, τόν διώκτην Φαραῶ, καθορών ποντούμενον Θεῷ ἐπινίκιον ὠδήν, ἐβόα ἄσωμεν».

Τούς ἀνεσπέρους φωστήρας τούς λογικούς, ουρανοῦς τούς λάμπαντας, ὑπέρ ἥλιον ἐν γῇ, τοῦ Χριστοῦ τούς θείους Ἀθλητάς, ἐν ὠδαίς πνευματικαῖς πίστει τιμήσωμεν.

Ελληνικῆς ἀπό ρίζης στερωτικῆς, ευθαλῆς ἐβλάστησας θεοδώρητος βλαστός, Γαλακτίων κόσμῳ τούς καρπούς, προβαλλόμενος τῆς σῆς ἀτρέπτου πίστεως.

Επιστημόνως τήν πίστιν τήν πρός Χριστόν, ἐκζητούσα ἐδραμες, πρός ἐπίγνωσιν αὐτοῦ, καί τυχούσα θείας δωρεάς, Επιστήμη νυμφικῶς τούτῳ νενύμφευσαι.

Θεοτοκίον

Κατεποντίσθην ὁ τάλας ἐν τῷ βυθῷ, τῶν πολλῶν μου πράξεων, καί πρός σέ τήν ἀγαθήν, καταφεύγω Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, δός μοι χεῖρα βοηθείας καί διάσωσον.

Ὡδή γ'

«Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καί στερεώσας ἡμάς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου».

Εφέσει κρείττονος ζωῆς, καί τρυφῆς ἀνεκφράστου, τῶν φθαρτῶν ὑπερείδες, καί ρευστῶν πάντα τερπνά, σύν Επιστήμῃ Χριστῷ Γαλακτίων, εὐπειθῶς ἐπόμενος.

Ρυσθέντες βρόχων σαρκικῶν, καί παθῶν πολυπλόκων, ἐν ἀσκήσει τῷ πόθῳ, συνεδέθητε Χριστοῦ, θυσία δέ καθαρὰ, ἐν ἀθλήσει, τούτῳ προσηνέχθητε.

Τῷ θείῳ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ, ἀρνησάμενοι κόσμον, συνεδέθητε μάλλον, τῷ Πνεύματι Ἀθληταί, καί διὰ πόνων πολλῶν, βασιλείας, θείας ἠξιώθητε.

Θεοτοκίον

Οὐκ ἔστιν ὅστις πρός τήν σήν, καταπέφευγε σκέπην, καί οὐκ ἔτυχε Κόρη, τῶν πολλῶν σου οἰκιτισμῶν, διό δέομαι τῆς σῆς, ὅπως τύχῳ, Κόρη ἀντιλήψεως.

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ταχυ προκατάλαβε

Ασκήσει λαμπρύνας σου, τό οπτικόν τῆς ψυχῆς, ακτίσιν αθλήσεως,
φωταγωγείς τούς πιστούς, Γαλακτίων μακάριε, ὅθεν σου τήν αγίαν, καί
φωσφόρον ημέραν, πίστει επιτελούμεν, ευσεβώς σοι βοῶντες. Ως ἔχων
παρρησίαν πρὸς Χριστόν, πρέσβευε σωθῆναι ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, τόν υπερούσιον, Θεόν η κυήσασα, σύν Ασωμάτοις
αυτόν, απαύστως ικέτευε, ἀφесιν τών πταισμάτων, καί διόρθωσιν βίου,
δοῦναι ημίν πρό τέλους, τοίς εν πίστει καί πόθω, υμνούσί σε κατά χρέος,
μόνη Πανύμνητε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σε υψούμενον, ως εθεάσατο, η άχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεού
μητρικώς, θρηνούσα εφθέγγετο. Τί τό καινόν καί ξένον, τούτο Υιέ μου θαύμα;
πώς η ζωή τών όλων, ομιλεί τώ θανάτῳ; ζῶσαι τούς τεθνεώτας, θέλων ως
εύσπλαγχνος.

Ωδή δ'

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς,
μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, έν Κυρίῳ εορτάζουσα».

Θεού σε πρόνοια, βλαστόν ανέδειξε, στειρευούσης νηδύος τών αρετών, τούς
καρπούς πληθύνοντα, καί καρποφόρον δεικνύντα, παραινέσεις τήν σύζυγον.

Χριστόν επόθησας, κόσμον εμίσησας, κατεφρόνησας πλούτου, δόξης,
τρυφής, καί τιμής ηλόγησας, φθαρτών τά άφθαρτα σοφώς, αλλαξάμενος
πανόλβιε.

Χριστού τοίς ίχνεσι, κατηκολούθησας, ακλινώς Γαλακτίων σύν τή σεπτή,
Επιστήμη ένδοξε, διό καί δόξης παρ' αυτού, καί στεφάνων κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον

Ναόν εμόλυνα, κακώς τού σώματος, Παναγία Παρθένε τό καθαρόν, Θεού
οικητήριον, κάθαρον ρύπτου με παντός, τών παθών μου ταίς πρεσβείαις σου.

Ωδή ε'

«Τώ θείῳ φέγγει σου αγαθέ, τας τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ
καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών
πταισμάτων ανακαλούμενον».

Τώ θείῳ φέγγει καταυγασθείς, καί τῆς απαθείας καλλοναίς, περιλαμφθείς
Γαλακτίων σοφέ, έπεισας αγνεύειν σύν σοί τήν σύζυγον, ζυγόν ανελομένην,
τόν ελαφρόν τού Χριστού.

Πυρί πυρούμενοι πειρασμών, πύρ φιληδονίας καί πυράν, πολυθειάς
εσβέσατε, άμφω τά συμφέροντα συμφρονήσαντες, εν πόνοις πολυτρόποις,

ψυχῆς καί σώματος.

Νόμῳ πειθόμενοι τοῦ Θεοῦ, ἀραντες ἐπ' ὠμῶν τόν σταυρόν, εἰλεσθε βίον τόν ἀμεμπτον, καί διπλοῖς στεφάνοις κατεκοσμήθητε, ἀσκήσει καί νομίμοις, ἀθλοῖς ἐκλάμψαντες.

Θεοτοκίον

Ἡλίου ὄχημα φωτεινόν, κάθαρον τόν ρύπον τῆς ψυχῆς, καμοῦ τοῦ δούλου σου δέομαι. τάχυνον τήν χάριν τῆς εὐσπλαγχνίας σου, καί ἰάσαι νοσοῦντα, Κόρη Θεόλυπε.

Ὡδή ς'

«Τοῦ βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμών, βοῶ σοι, Ἀνάγαγε, ἐκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Τοῦ βίου τό βίαιον, βδελυζόμενοι σαφῶς, εἰλεσθε βίον ἀμεμπτον, ὡς βιασταί τῆς φύσεως καί διπλοῖς, ἐν ἀθλοῖς προλάμψαντες, διπτοῖς τοῖς στεφάνοις κατεκοσμήθητε.

Σωμάτων διάστασιν, υποστάντες τῶν ψυχῶν, ἐνώσει διά πίστεως, ἀσάρκους πρὶν καθείλετε δυσμενεῖς, αὐτίς ὀρωμένους δέ, κατεβάλετε, σθένει θεοῦ Πνεύματος.

Νομίμως ἠρίστευσαν, Γαλακτίων ὁ κλεινός, καί ἡ θεόφρων σύζυγος, Ἐπιστήμη ἀνδρείως καί καρτερώς, αὐτῶν ταῖς δεήσεσι, τά ἐλέη σου Λόγε πάσι δώρησαι.

Θεοτοκίον

Ἀγάθυνον Δέσποινα, τήν ψυχὴν μου ἐν πολλοῖς, κεκακωμένην πταίσμασι, καί τόν δοτήρα πάντων τῶν ἀγαθῶν, Θεόν καθικέτευε, βασιλείας τῆς ἀνω ἀξιῶσαί με.

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τά ἀνω ζητῶν

Μαρτύρων Χριστοῦ, τοῖς δήμοις ἠριθμήθητε, ἀγῶσι στερροῖς, παιδρῶς αγωνισάμενοι, Γαλακτίων ἐνδοξε, σὺν συζύγῳ σεπτῇ καί συνάθλῳ σου, Ἐπιστήμη, τῷ μόνῳ Θεῷ, πρεσβεύοντες ἀμφῶ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος

Τόν γενναῖον ἐν Μάρτυσι Γαλακτίωνα, ἐν ἀσμάτων ὠδαῖς εὐφημήσωμεν, σὺν τῇ πανευκλεεί συζύγῳ, τῇ φερωνύμῳ Ἐπιστήμῃ οὗτοι γάρ καθεῖλον τοῦ ἐχθροῦ τό φρύαγμα, καί εἰδώλων τό ἄθεον ἤλεγξαν, τήν δέ πίστιν Χριστοῦ ἀνεκήρυξαν. Διό περιφανῶς λαβόντες παρ' αὐτοῦ, τοὺς στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας, ἀπαύστως πρεσβεύουσιν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον

Τῇ Ε' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Γαλακτίωνος καί

Επιστήμης.

Στίχοι

Ασυνδυάστους συζύγους κτείνει ξίφος,
Τήν ψυχικήν σύζευξιν ηγαπηκότας.
Τμήθη Επιστήμη Γαλακτίων τ' ενί πέμπτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων εκ τών Εβδομήκοντα
Ερμά, Πατρόβα, Λίνου, Γαΐου καί Φιλολόγου.

Στίχοι

Ερμάς, Πατρόβας καί Γαΐος τρείς άμα,
Απόστολοι θνήσκουσιν, οis τριάς φίλη.
Καθείς, Ιησούς γνώσεως θείας λίνον,
Ζωγρεί σε, Λίνε, καί μεθιστά τού βίου.
Φιλόλογος φιλών σέ τόν Θεόν Λόγον,
Πληροί λόγους σουs, καί θανων σύνεσί σοι.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Δομνίνος πυρί τελειούται.

Στίχοι

Ανασκοπών πύρ τής γεέννης Δομνίνος,
Τό τή δε πύρ έφριπτεν ούμενουν όλως.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Τιμόθεος, Θεόφιλος καί Θεότιμος, πυγμαίς
τελειούνται.

Στίχοι

Τόν Τιμόθεον, καί συναθλητάς δύω
Κτείνουσι πυγμαί, καί Θεός τιμά Λόγος.

Τή αυτή ημέρα, ό Άγιος Δωρόθεος, θηρίοis εκδοθείς, τελειούται.

Στίχοι

Ο Δωρόθεος εκδοθείς τοίς θηρίοis,
Δώρον προσήχθη τώ Θεώ προσδεκτέον.

Τή αυτή ημέρα, οι άγιοι Ευψύχιος καί Καρτέριος,τά αιδοία τμηθέντες,
τελειούνται.

Στίχοι

Αιδοία Καρτέριος εκτετμημένος,
Σύν Ευψυχίω καρτεροψύχως φέρει.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Σιλβανός, εις μέταλλα βληθείς, τελειούται.

Στίχοι

Εν τοίς μετάλλοis Σιλβανός βεβλημένος,
Λείπει μέταλλα καί μεταλλάττει βίον.

Τή αυτή ημέρα, ό Άγιος Πάμφιλος, ξεσθείς καί φυλακισθείς τελειούται.

Στίχοι

Φρουρά δαμασθείς, καί πρό τῆς φρουράς ξέσει,
Διπλούν λάβοι Πάμφιλος εικότως στέφος.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Γρηγορίου,
Αρχιεπισκόπου Αλεξανδρείας, τοῦ Ομολογητοῦ.

Τή αὐτή ἡμέρα ὁ Ἅγιος Αγαθάγγελος ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

Χριστάγγελός τις ψήφος Αγαθαγγέλω
Ἡ τῆς τελευτῆς ψήφος ἦν ἐκ τοῦ ξίφους.

Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις πατρός ἡμῶν Ἰωάν, ἀρχιεπισκόπου Νοβογοροδίας
Ρώσσου τοῦ θαυματουργοῦ.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλεήσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

«Δροσοβολὸν μέν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς Οσίοις Παισὶ, τοὺς
Χαλδαίους δέ καταφλέγον, πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἐπέισε βοάν.
Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Δροσοβόλος ὑμᾶς χάρις ἡ τοῦ Πνεύματος, πανσόφως προσανέψυχε,
πυρπολουμένους πειρασμῶν πυρί καὶ αλγεινῶν, ἀσκήσεως καὶ τῶν
αἰκισμῶν, οὐς ἐν ἀθλήσει καρτερῶς, αὐθὶς υπέστητε.

Τῆς ἀγνείας μέν τῷ πόθῳ καὶ ἀσκήσεως, στέργετε τὴν διάστασιν, ἐν ὁμονοίᾳ
δὲ ψυχῆς διὰ πίστεως στερρὰς, συνδούμενοι πρὸς ἀθλητικὰς, αὐθὶς ἠνώθητε
λαβὰς, Οσιομάρτυρες.

Γαλακτίων ὁ πανένδοξος θεσπίσμασι, πειθήσας τοῦ Παντάνακτος, τὰ
θεσπίσματα ὡς ληρήματα τῶν δυσσεβῶν, ἠγήσατο, ὅθεν οὐρανῶν, τὴν
βασιλείαν ἐν Χριστῷ κλήρον ἀπέειληφεν.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα ἐχρημάτισας Πανάμωμε, τῶν νοερῶν Δυνάμεων, ὃν γὰρ ἐκεῖνοι οὐ
τολμῶσιν ὅλως κατιδεῖν, ἀγκάλαις ἐβάστασας ταῖς σαῖς, χαριστηρίοις σε
φωναῖς, ὅθεν δοξάζομεν.

Ὡδή η'

«Ἐκ φλογός τοῖς Οσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας,
ἅπαντα γὰρ δρᾶς, Χριστέ μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας».

Τοῦ τῆς φύσεως πόθου φίλτρον θερμότερον, πρὸς Χριστὸν ἐσχηκότες, σαρκὶ
καὶ αἵματι, ὅλῳ τῷ νοὶ προσανέχειν ἀπείπασθε, σχέσεως ὑλώδους, ἐμφρόνως

αποστάντες.

Τῆς πρὸς σάρκα φιλίας ξένως διέστητε, τῆς αγνείας τῷ φίλτρῳ θείως
ἠνώθητε, καὶ τῇ τοῦ Χριστοῦ ἀγάπῃ συνηρμόσθητε, κλέος συζυγίας, ἀζύγων
μέγα θαῦμα.

Βασιλείαν τὴν ἄνω Μάρτυς θεσπέσιε, κατοικήσαι σπουδάζων, ταύτην
κατέλαβες, αἵμασι τοῖς σοῖς, Γαλακτίων ωνούμενος, σὺν τῇ Επιστήμῃ, τῇ σὴ
καλὴ συνάθλῳ.

Θεοτοκίον

Ὡσπερ πύρινος θρόνος φέρεις Πανάμωμε, τὸν ἐν κόλποις πατρῷοις
αναπαυόμενον, ὃν ὑπὲρ ἡμῶν, Θεοτόκε ἰκέτευε, ὅπως αἰωνίου, ρυσθῶμεν
καταδίκης.

Ὡδὴ θ'

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμὰ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα,
διὰ σοῦ δὲ παναγνε, ὡράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες,
σὺν ταῖς ουρανίαις στρατιαῖς σέ μακαρίζομεν».

Χριστοῦ τῷ πόθῳ θερμῶς στομούμενοι, σχέσιν ψυχρὰν τοῦ βίου καὶ τοῦ
φίλτρου τῆς φύσεως, καὶ δεσμούς τῆς σαρκὸς διερρήξατε, διὰ τὴν ἐν Τριάδι
μίαν θεότητα, Μάρτυρες дуάδος, υλικῆς υπεργενόμενοι.

Χοροῖς Μαρτύρων, Παρθένων τάγμασιν, ἐν ουρανοῖς χορεύων, καὶ φωτὶ
αγαλλόμενος, σὺν τῇ σὴ συζύγῳ Επιστήμῃ κακῶν, λύσιν ἡμῖν βραβεύεις,
νίκας τῷ Ἀνακτι, κόσμῳ Γαλακτίων, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Στερρῶς ἐν πίστει εἰς ἓν ἐνούμενος, πανευκλεῶς ὁ θεῖος Γαλακτίων ὁ
πάνσοφος, καὶ τῇ σεμνῇ Επιστήμῃ συνδούμενος, συνήθλησε γενναίως,
τούτων δεήσεσιν, οἰκτεῖρον ἡμᾶς Λόγε Θεοῦ, ὥς υπεράγαθος.

Θεοτοκίον

Φωναῖς ὑμνοῦμεν χαριστηρίοις σε, οἱ διὰ σοῦ τυχόντες ἀληθῶς τῆς
Θεώσεως, καὶ βοῶμέν σοι. Χαίρε Πανάμωμε, χαίρε εὐλογημένη, χαίρε
παλάτιον, τοῦ Παμβασιλέως καὶ Θεοῦ, χαίρε Μητρόθεε.

Εξαποστειλάριον

Ὁ ουρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Τραφεῖς τῷ γάλακτι Μάρτυς, τῆς πίστεως Γαλακτίων, σὺν τῇ σεμνῇ Επιστήμῃ,
ἐνήθλησας μεχρι τέλους, ὑμῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ρυσθείημεν τῆς γεέννης.

Θεοτοκίον

Χαριστηρίοις ὕμνοις, δοξάζοντές σε Παρθένε, σὺν τῷ Ἀγγέλῳ τό χαίρε,
βοῶμέν σοι Θεοτόκε. Χαίρε ἀνύμφευτε Μήτηρ, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Παύλου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τού Ομολογητού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Παῦλος ο θεσπέσιος, σέ μιμητήν προχειρίζεται, ὁμωνύμως καλούμενον, καί τρόποις κοσμούμενον, τοῖς αὐτοῦ Παμμάκαρ, καί θεοσεβεία, καί τή ἀνδρεία τῆς ψυχῆς, καί καρτερία τῶν περιστάσεων, καί ζήλω πυρακτούμενον, Ὁρθοδοξίας υπέρμαχε, ὦ καί νύν συνδεδόξασαι, οὐρανίοις σκηνώμασιν.

Ἄρειον τόν ἄθεον, καί δυσσεβή Μακεδόνιον, ταῖς στερραῖς τῶν δογμάτων σου, νευραῖς ἀπηγχοιδοῖσας, τῷ ὀρθῷ δέ λόγῳ, τῆς σκαλίας, τῶν Ὁρθοδόξων τήν πληθύν, ἱερομύστα μάκαρ ἐστήριξας, διό σου τήν υπέρλαμπρον, ὁμολογίαν δεξάμενος, βασιλείας ἀνέδειξε, κοινωνόν ο Φιλάνθρωπος.

Δρόμον ἐκτελέσαντα, σέ καί τήν πίστιν τηρήσαντα, ἱεράρχα μακάριε, Χριστός ἐστεφάνωσε, τῷ λαμπρῷ στεφάνῳ, τῆς δικαιοσύνης, καί κατελάμπρυνε τήν σήν, ὁμολογίαν ἀξιοθαύμαστε, διό τήν ἐπουράνιον, κληρονομίαν δεξάμενος, τόν Σωτήρα δυσώπησον, υπέρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Παῦλε παμμακάριστε, ὁμολογίας ἐπώνυμε, τῶν θερμῶς ευφημούντων σε, προστάτης γενόμενος, ἐκ παντός κινδύνου, πάσης αμαρτίας καί καταιγίδος τῶν παθῶν, καί τυραννίδος Πάτερ διάσωσον, ὡς Μάρτυς γάρ ἀήττητος, καί ἱεράρχης ευπρόσδεκτος, παρρησίαν σύ κέκτησαι, πρὸς Χριστόν τόν Θεόν ημών.

Δόξα... Ἦχος α' Γερμανοῦ

Ἀρχιερατικὴν στολήν ἐνδυσάμενος, Ὅσιε Πάτερ, τόν ὁμώνυμον Παῦλον ἐζήλωσας, διωγμούς υπομείνας καί περιστάσεις, καί ἐν τοῖς σοῖς οικείοις πόνοις, τὰ βλάσφημα δόγματα Ἀρείου κατέβαλες, παθῶν γάρ υπέρ τῆς ἀνάρχου, καί ὁμοουσίῃς Τριάδος, τόν δυσσεβή καί πνευματομάχον καθείλες Μακεδόνιον, καί τήν ὀρθόδοξον πάσι τρανώσας πίστιν, τοῖς αὐλοῖς συναυλίζῃ Ἀγγέλοις, μεθ' ὧν καί νύν ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον αὐτόμελον

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων τό ἀγαλλίαμα, τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, κραταῖα προστασία, ἄχραντε Παρθένε, σώσον ἡμᾶς, τοὺς εἰς σέ καταφεύγοντας, ὅτι ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας μετὰ Θεόν, Θεοτοκε ἀνεθέμεθα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον ὁμοιον

Υπέρ ημών ο Υιός σου παθεῖν ἠνέσχετο, ἵνα τῷ τούτου πάθει, τὴν ἀπάθειαν πάσι, παράσχη Θεοτόκε, ὅθεν αὐτόν, καθικέτευε πάντοτε, παθῶν παντοίων με ρύσασθαι, καὶ ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος Πανύμνητε.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος β' Βυζαντίου

Ἀσκήσεως τό πέλαγος διαπλέων, τῆς ἐγκρατείας αὐρά, τό τῶν παθῶν κλυδώνιον ἐξέφυγες Ὅσιε, ὅθεν τῇ ὁμωνυμία φερωνυμήσας τοῦ θεοῦ Παύλου, διωγμούς υπήνεγκας καὶ περιστάσεις, κακουχούμενος ἐν ταῖς τῶν αἰρετιζόντων γλωσσαλγίαις, Διὸ Ἀρείου κατέβαλες τὰ δόγματα, καὶ Νεστορίου τὰς αἱρέσεις τρεψάμενος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ὠφθης ζηλωτῆς, Αὐτόν ἰκέτευε, ἱεράρχα μακάριε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Ὡσπερ, ἐν λιμένι προσδραμῶν, ὑπὸ τὴν ἀγίαν σου σκέπην, Παρθενομήτορ ἀγνή, δέομαι σπλαγχνίσθητι, μὴ ἀπορρίψης με, ἀλλὰ ρύσαι τὸν δούλόν σου, τῆς νύν ἐπελθούσης, θλίψεως ὥς ἔχουσα, τό συμπαθές φυσικόν, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ υψίστου, πάντοτε πρεσβεύουσα σῶζε, πάσης περιστάσεως τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Βότρυν, ἡ τεκούσα τῆς ζωῆς, τὸν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ σοῦ ἐκβλαστήσαντα, ξύλῳ ὥς ἐώρακας, τοῦτον κρεμάμενον, θρηνωδούσα ὠλόλυζες, καὶ ἐκράζες, Τέκνον, γλεύκος ἐναπόσταξον, δι' οὗ ἡ μέθη ἀρθῇ, πάσα τῶν παθῶν Εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σέ τετοκυίας, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν ἐνδεικνύμενος.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος γ' Αυτόμελον

Θείας πίστεως ὁμολογία, ἄλλον Παῦλόν σε τῇ Ἐκκλησίᾳ, ζηλωτὴν ἐν ἱερέυσιν ἀνέδειξε, Συνεκβοά σοι καὶ Ἀβελ πρὸς Κύριον, καὶ Ζαχαρίου τό αἷμα τό δίκαιον, Πάτερ Ὅσιε, Χριστόν τὸν Θεόν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Καὶ Απόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθόν

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, ἀναγινώσκομεν τοὺς Κανόνας τῆς Ὀκτωήχου, εἶτα τοῦ Ἀγίου τούτου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὸν μυσταγωγόν Παύλον ὑμνῶ προφρόνως.

Ποίημα Θεοφανους

Ὡδή α' Ἦχος δ'

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Τής πίστεως έρεισμα, τής Εκκλησίας διδάσκαλον, καί στύλον ακράνδαντον ομολογίας σε, καί πολύφωτον, τής χάριτος φωστήρα, καί στόμα πυρίπνοον, Παύλε κηρύττομεν.

Ο Παύλος ο μέγιστος, τής οικουμένης ο ήλιος, Τρισμάκαρ προβάλλεται, σέ Παύλον δεύτερον, ως πύρ φλέγοντα, ευτόνως τάς αιρέσεις, καί πέλεκυν κόπτοντα, τήν αθεότητα.

Νομίμως ηγώνισαι, προκινδυνεύων θεσπέσιε, τού θείου κηρύγματος, ως Ιεράρχης πιστός, καί κατέπνιξας, νευραίς τών σών δογμάτων, ως θήρα τόν Άρειον, τόν ματαιόφρονα.

Θεοτοκίον

Μαρίαν τήν άχραντον, δεύτε υμνήσωμεν άπαντες, τήν μόνην κοσμήσασαν, τήν ανθρωπότητα, τήν κυήσασαν, Θεόν σεσαρκωμένον, Παρθένον τε μείναςαν, αδιαλώβητον.

Ωδή γ'

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Υιοθετηθείς χάριτι θεία, τόν φύσει Υιόν Μονογενή, εις κτίσιν ού κατήγαγες, τόν τώ Πατρί συνάναρχον, Παύλε τοίς Παύλου δόγμασι, τού θεοφόρου επόμενος.

Στόματι καί γλώσση καί καρδία, σοφίαν καί δύναμιν Θεού, καί Λόγον ενυπόστατον, σύ τόν Χριστόν εκήρυξας, Παύλε θεόφρον Όσιε, τόν δυσμενή φαυλίσας Άρειον.

Τής υπερουσίου εξουσίας, τό Πνεύμα τό Άγιον Θεού, δι' ού θεοποιούμεθα, κρίσει δικαία Πάνσοφε, φύσει Θεόν edίδας, καί παντουργόν καί παντοδύναμον.

Θεοτοκίον

Ανάρχου Γεννήτορος ό Λόγος, ο πάσης ανώτερος αρχής, αρχήν νύν σωματούμενος, εκ σου Αγνή edέξατο, καί υπό χρόνον γέγονεν, ο χρόνων πάντων υπέρτερος.

Κάθισμα

Ήχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν

Ως τού σκεύους υπάρχων τής εκλογής, καί ομώνυμος Πάτερ καί μιμητής, κινδύνους υπέμεινας, καί διωγμούς υπέρ πίστεως, καί ως αυτός τήν Ρώμην, κατέλαβες Όσιε, πανταχού κηρύσσων, Τριάδος τό ομότιμον, όθεν καί τόν

δρόμον, εν Αρμενία τελέσας, αξίως απείληφας, εκ Κυρίου τόν στέφανον,
καταισχύνας τόν Άρειον, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν
δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Ἦχος γ'
Θείας πίστεως

Δόγμα ένθεον επικρατύνας, ρήμα άθεον εξοστρακίσας, Παύλε θεόφρον
κατήσχυνας Άρειον, τώ γάρ Πατρί τόν Υιόν ομοούσιον, ανακηρύξας πιστούς
εβεβαίωσας, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό
μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θείας φύσεως ούκ εχωρίσθη, σάρξ γενόμενος εν τή γαστρί σου, αλλά Θεός
ενανθρωπήσας μεμένηκεν, ο μετά τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ως πρό τού
τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος, Αυτόν εκτενώς ικέτευε,
δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος Αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ
θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς
θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι! Τέκνον μου, πώς πάσχεις θέλων ρύσασθαι,
παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον;

Ωδή δ'

«Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σου τού
Υψίστου, ο Προφήτης Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε, Δόξα τή δυνάμει σου
Κύριε».

Γέρας πολυτίμητον σή κορυφή, τής ομολογίας τόν στέφανον, ως νικηφόρω,
ζωηφόρω δεξιά, ο πλαστουργός επέθηκε, Παύλε θεοφάντορ μακάριε.

Όσπερ προηγώνισαι τών ευσεβών, Πάνσοφε δογμάτων απείληφας, τάς
αντιδόσεις, νύν τού ξύλου τής ζωής, τετυχηκώς Μακάριε, Παύλε θεοφάντορ
θεσπέσιε.

Γήν τήν επουράνιον χοροβατείν, ήν πόδες πραέων χορεύουσι, κατηξιώθης,
ως λαμπρός αγωνιστής, τής αληθείας πάντιμε, Παύλε γεγονως καί
υπέρμαχος.

Θεοτοκίον

Ο μοουσιότητι τή τού Πατρός, Σώτερ ως Υιός καθορώμενος, εκ τής
Παρθένου, ομοούσιος ημών, σωματωθείς γεγέννησαι, σώσαι βουληθείς τό
ανθρώθινον.

Ωδή ε'

«Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε,
έσχες εν μήτρα τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς
υμνούσί σε, τήν ειρήνην βραβεύουσα».

Νομήν τῆς αἰρέσεως, καί σηπεδόνα ἔστησας, βαλὼν δραστικώτατον θεόφρον, φάρμακον Πάτερ ομολογίαν τήν σήν, καί τῶν σῶν δογμάτων τό λαμπρόν, νού τε καθαρότητα, καί τόν ζήλον τόν ἐνθεον.

Πλουσίως ἐκκέχυται, ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, χάρις σου τοῖς χείλεσι Παμμάκαρ, πρόμαχον ὄντως ὀρθοδοξίας στερρόν, ευρούσά σε καί προασπιστήν, ὅθεν κατεφώτισας, Ὀρθοδόξων συστήματα.

Αρείου τό ἄθεον, Μακεδονίου βλάσφημον, Παύλε θεοπνεύστων σου δογμάτων, καί διδαγμάτων ἐκσφενδονίσας πλοκαῖς, Δαυίδ ὡς αλλόφυλον τό πρίν, τούτους ἀπηγχόνισας, καί στερρώς κατεδίκασας.

Θεοτοκίον

Υπάρχων αἰώνιος, νύν ὑπὸ χρόνου γέγονε, σάρκα προσλαβόμενος Παρθένε, ἐμψυχον ἐννουν, Λόγος ὁ ἀναρχος, ἐκ σου ἀπειρόγαμε Ἀγνή, πάσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, τήν εἰρήνην δωρούμενος.

Ὡδή ς'

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με καταιγίς, πολλῶν αμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ φθοράς ἀνάγαγε, τήν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Λαλήσας εἰς ὕψος βλασφημίαν, καί τόν Υἱόν καί Λόγον, τοῦ Θεοῦ ὁ Ἄρειος εἰς κτίσιν, καταγαγὼν ὑπὸ σου ὁ δειλαιο, θεοφόρε κατακέκριται.

Ὁ ἄνους καί ἄθεος καί ἄφρων, ὁ αθετήσας Πάτερ, Μακεδόνιος τό θεῖον Πνεῦμα, διὰ τῆς σῆς καρτεράς ἐνστάσεως, θεοφάντορ καταβέβληται.

Νεκροῦται συρόμενος ὡς ὄφις, τοῖς ζωτικοῖς σου λόγοις, προσβαλὼν αἰρέσεων τό στίφος, Ἀρχιερεῦ, τοῦ Θεοῦ πανόλβιε, θεορρήμον ἱερώτατε.

Θεοτοκίον

Ὑμνοῦμεν Παρθένε Θεομήτορ, τόν ὑπὲρ φύσιν τόκον, καί τήν σήν ἀμόλυντον ἀγνείαν, καί γάρ ἐν σοί, θαυμαστώς συνέδραμε, παρθενία, τόκος ἀφθορος.

Κοντάκιον

Ἦχος β' Τὰ ἄνω ζητῶν

Ἀστράψας ἐν γῇ, ὡς ἄστρον οὐρανόφωτον, τήν καθολικὴν φωτίζεις Ἐκκλησίαν νύν, ὑπὲρ ἧς καί ἠθλησας, τήν ψυχὴν σου Παύλε προθέμενος, καί ὡς Ζαχαρίου καί Ἄβελ τρανώς, βοά σου τό αἷμα πρὸς Κύριον.

Ὁ Οἶκος

Ὁ μολογίας στύλος ὑπάρχεις, καί ὁμώνυμος Παύλου τοῦ φωστήρος τῆς γῆς, ὁμότροπός τε καί σύναθλος, τὰ στίγματα τοῦ Ἰησοῦ βαστάζων ἐν τῷ σώματι, Παύλε ἱερομύστα, καί ἐν αὐτοῖς ἐντρυφὼν, καί καυχώμενος πάντοτε, ἐνώπιον βασιλέων κακοδόξων ὠφθης ἱστάμενος, καί μὴ πτοούμενος, μάλλον δὲ δυναμούμενος, ὅθεν τρανώτερον βοά σου τό αἷμα πρὸς Κύριον.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τή ζ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Παύλου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τού Ομολογητού.

Στίχοι

Τήν εις φάρυγγα Παύλος αυχών αγχόνην,
Λύει φάρυγξι ρευμάτων τήν αγχόνην.
Ούνεκα ωμολόγει Παύλος Θεόν, άγχεται έκτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής μετά φιλανθρωπίας κατενεχθείσης κόνεως, επί Λέοντος τού Μεγάλου.

Στίχοι

Φλέγειν απειλείς, αλλά πάλιν ού φλέγεις,
Οργή κεράσας μακροθυμίαν Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Λουκά.

Στίχοι

Αρεστά, Λουκά, τώ Θεώ πράξας Λόγω.
Τής ευαρέστων εκθανων μοίρας γίνη.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Παύλος, ο διά Χριστόν Σαλός, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Υποκριθείς ο Παύλος εν γή μωρίαν,
Χορώ θανων σύνεστι τών θεοφρόνων.

Μνήμη τών Οσίων πατέρων ημών Αβραάμ τού εν Χοτίνη, καί Λουκά τού εν τώ σπηλαίω Ρώσσω.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Ουκ ελάτρευσαν τή κτισει οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Μεταβέβηκας θεόφρον πρόσ ουράνια, Παύλε σκηνώματα, καί προσπελάσας Θεώ, μεθέξει Θεούμενος, ένθεος γέγονας, ψάλλων Όσιε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Νουθετούμενοι σοίς λόγοις διδασκόμεθα, Παύλε πανεύφημε, ως εν ηλίοις τρισίν, αμέριστον άτμητον, σέβειν θεότητα, ή καί ψάλλομεν, Ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ως πανίερος η θεία καί θεάρεστος, ομολογία σου, ως γάρ χρυσός καθαρθείς, Θεώ προσενήνεξαι, θύμα ευπρόσδεκτον, αγαλλόμενος, τή εκμιμήσει Όσιε, τών παθών τών τού Σωτήρος.

Θεοτοκίον

Πάσι πρόξενος ανθρώποις εναπέφηνας, θείας λυτρώσεως, τόν Λυτρωτήν τού παντός, τεκούσα Πανάμωμε, ώ πάντες ψάλλομεν, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσιν, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ρέουσι πηγαί τών σών δογμάτων, καί πάσαν τήν Εκκλησίαν καταρδεύουσι, σώ δέ Πάτερ αίματι, πάντας καθηγίασας, τούς ορθόδοξω πίστει σοι, ακολουθήσαντας, καί Κύριον υμνείτε βοώντας, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Όρμω γαληνώ σύ προσωρμίσθης, τού βίου τάς τρικυμίας απωσάμενος, είχες γάρ ιθύνοντα, πάσαν τήν πορείαν σου, τόν κυβερνήτην Κύριον, Παύλε πανόλβιε, τόν νεύματι τά πάντα ποιούντα, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τριαδικόν

Φώς τό τριλαμπές τής υπερθέου, Τριάδος εν σοί σκηνώσαν φώς σε δεύτερον, έδειξε φωτίζοντα, δήμον μέν ορθόδοξον, αιρετικήν δέ φάλαγγα, Πάτερ αμβλύνοντα, καί Κύριον υμνείτε βοώντα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ρήσεις Προφητών ακολουθούντες, Παρθένε σέ Θεοτόκον καταγγέλλομεν, τέτοκας παιδίον γάρ, πάντων αρχαιότερον, Εμμανουήλ καλούμενον, ώ καί κραυγάζομεν, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

«Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αϋλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν τής Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, θεοτόκε αγνή αιειπάρθενε».

Όλον εμαυτόν, προσάγω θεσπέσιε, τή θεία σκέπη σου, ως Ιερομάρτυς δέ, τήν εξουσίαν λύειν τά πταίσματα, παρά Χριστού δεξάμενος, εμών σφαλμάτων σειράς, διαρρήξας, σώσόν με πρεσβείαις σου, καί τώ θείω φωτί καταλάμπρυνον.

Νέος πεφηνώς, τώ ζήλω πυρούμενος Παύλος πανάριστε, τών εν Παραδείσω νύν, αρρήτων λόγων Πάτερ ακήκοας, ως κοινωνός τών τρόπων γάρ, τής αναρρήσεως, συμμετέσχες, στέφανον δεξάμενος, βασιλείας Χριστού ευπρεπέστατον.

Ως τις αριστεύς, εφάνης κατήγορος, πάσης αιρέσεως, τής ορθοδοξίας δέ, Ιερομάρτυς θείος συνήγορος, μαρμαρυγαίς τής χάριτος, ηγλαϊσμένος σαφώς, καί τή αίγλη, Παύλε παναοίδιμε, τής ακτίστου Τριάδος λαμπόμενος.

Θεοτοκίον

Σάρκα τήν εκ σου, ο Λόγος Πανάμωμε περιεβάλετο, σεσωματωμένος δέ, συνανεστράφη κόσμω ως εύσπλαγχνος, μεμενηκώς ουκ έλαττον, ως πρίν ασώματος, καί τον πάλαι, πάντας τυραννήσαντα, θεϊκή δυναστεία Κατέβαλεν.

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Τόν Παύλον εκμιμούμενος, τόν κήρυκα τής πίστεως, τής ανωτάτης σοφίας, τά δόγματα κατασπείρας, πάσας αιρέσεις ήμβλυνας, Ιεραρχών αγλαΐσμα, Παύλε Μακαριώτατε, διό καί στύλος εφάνης, ορθοδοξίας θεόφρον.

Θεοτοκίον

Θεόν σαρκί όν έτεκες, Μαρία Θεονύμφευτε, υπέρ ημών εκδυσώπει, τών σε υμνούντων εκ πόθου, καί σήν εικόνα Τιμώντων, καί τού Υιού σου Πάναγνε, κολάσεως λυτρώσασθαι, καί αναγκών αιωνίων, τούς σοί θερμώς εγκειμένους.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος βαρύς Ανατολίου

Ενέκυψας εις τά βάθη τού Πνεύματος, ως επί γής ασάρκως βιώσας, κακείθεν αντήσας τόν πλούτον τής θείας γνώσεως, ορθοδοξίαν ανθρώποις επήγασας, διδασκαλίαις σου, Όσιε Πάτερ.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ουκέτι κωλυόμεθα

Τεκούσα τόν Δεσπότην μου κατά σάρκα, εξουσίας με, καί δουλείας τού αλλοτρίου λύτρωσαι Δέσποινα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τώ ξύλω προσπαγέντα σε εκουσίως, ως εώρακεν η Πανάμωμος, θρηνωδούσα ύμνει τό κράτος σου.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων τριάκοντα τριών Μαρτύρων, τών έν Μελιτηνή, καί Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί θαυματουργού Λαζάρου, τού εν τώ Γαλησίω όρει ασκήσαντος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Μαρτύρων.

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον

Θεοσύλλεκτον σύνταγμα, ιερώτατον στράτευμα, Εκκλησία ένθεος, δήμος άγιος, φάλαγξ Μαρτύρων θεόπνευστος, ωραία ομήγυρις, αρραγής συνασπισμός, αληθώς ανεδείχθητε, αξιάγαστοι, καί τής άνω πολίται επαξίως, μητροπόλεως εντεύθεν, χρεωστικώς μακαρίζεσθε.

Σύν Νικάνδρω Ησύχιον, Αθανάσιον Μάμαντα, θείον τε Βαράχιον καί Καλλίνικον, καί Θεαγένην καί Νίκωνα, Λογγίνον Θεόδωρον, Ουαλέριον ομού, καί Ξανθίαν Θεόδουλον καί Καλλίμαχον, καί Ευγένιον πάντες συνελθόντες, σύν τώ θείω θεοδοχω καί Οστρυχίω τιμήσωμεν.

Τόν γενναῖον, Ιέρωνα, τόν κλεινόν Επιφάνιον, Μαξιμιανόν ομού καί Δουλίκιον, Κλαυδιανόν καί Θεόφιλον, τόν θείον Γιγάντιον καί Δωρόθεον πιστώς, καί Θεόδοτον μέλψωμεν, καί Καστρίκιον, καί Ανίκητον άμα θεμελίω, Ευτυχίω τε συμφώνως, τής αληθείας τούς Μάρτυρας.

Καί τού Οσίου

Ἦχος πλ. β'
Όλην αποθέμενοι

Όλην αποθέμενος, τήν τών παθών αλογίαν, καί σάρκα τώ πνεύματι, υποτάξας γέγονας αρετής κανών, Μοναστών έρεισμα, Ασκητών άγαλμα, τών Οσίων εγκαλλώπισμα, καί νύν τό άρρητον, κάλλος εποπτεύων τού Κτίστου σου, τρυφάς αεί τοίς κάλλεσι, τοίς επουρανίοις τώ πνεύματι, όθεν συνελθόντες, ασμάτων εμμελέσιν εν ωδαίς, τήν σήν σεπτήν καί πανίερν, μνήμην εορτάζομεν.

Ύλης αχθοφόρημα, εκτιναζάμενος άπαν, καί σαρκός προσπάθειαν, καί γηϊνης σχέσεως πάσαν έφεσιν, υψηλής ώδευσας, πολιτείας τρίβον, ευσταλώς μεταρσιούμενος, καί ανυψούμενος, πάσης αρετής εις ακρώρειαν, καί τρέπτων τόν αντίπαλον, άύλον εχθρόν ύλη σώματος, όθεν τοίς Αγγέλων, αύλοις συγκατείλεξαι χοροίς, Λάζαρε Πάτερ δεόμενος, υπέρ τών ψυχών ημών.

Κόσμον απωσάμενος, απαρνησάμενος σάρκα, καί τά πάθη Όσιε, μετά τών προλήψεων βδελυζάμενος, ακριβής γέγονας, τηρητής Λάζαρε, προσταγμάτων τού Κυρίου σου, καί φύλαξ άριστος, όθεν συν Πατρί καί τώ Πνεύματι, μονήν εν σοί πεποίηται, καί τά υπέρ φύσιν χαρίσματα, νέμει σοι πλουσίως, θαυμάτων εξαισίων αυτουργόν, καί τών εν θλίψει θερμότατον, ρύστην αναδείξας σε.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Όσιε Πάτερ, ουκ έδωκας ύπνον σοίς οφθαλμοίς, ουδέ τοίς βλεφάροις σου νυσταγμόν, έως ού τήν ψυχήν καί τό σώμα, τών παθών ηλευθέρωσας, καί σεαυτόν ητοίμασας τού Πνεύματος καταγώγιον, ελθών γάρ ο Χριστός σύν τώ

Πατρί, μονήν παρά σοί εποιήσατο, καί τῆς ομοουσίῳ Τριάδος θεράπων
γενομενος, μεγαλοκήρυξ Πατήρ ἡμῶν, πρέσβευε υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις ἀσκητικῶν

Λάμπσον τον φωτισμόν σού εμοί, τῷ τῶν παθῶν σκότει δεινῶς ἐνυπάρχοντι,
τό φέγγος τῆς ἀληθείας, ἡ συλλαβούσα Θεόν, καί σαρκί τεκούσα
Μητροπάρθενε, βυθοῦ ἀπογνώσεως, διά τάχους ἀνάγαγε, καί ἐπὶ πέτραι,
ἀσφαλούς βιοτεύσεως, ἐπιστήριζον, τῆς ψυχῆς μου τὰ βήματα, Δίκασον τοὺς
ἀπαύστως με, πιέζοντας δαίμονας, παύσον τὸν πόνον ἐν τάχει, τῆς
ταλαιπώρου καρδίας μου, ἐλπίς τῶν περάτων, ἡ τῷ κόσμῳ δωρουμένη, τό
μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Στάσα ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦ, ἡ σέ τεκούσα θρηνωδούσα ὠδύρετο, βοῶσα, Οὐ
φέρω Τέκνον, προσηλωμένον ὁράν, ἐπὶ ξύλου ὃν περ ἀπεκύησα, ἐγὼ καί
διέφυγον, τὰς ὠδίνας ὡς ἀνάνδρος, καί πῶς ἀρτίως, τῇ ὁδύνῃ συνέχομαι, καί
σπαράττομαι, τὴν καρδίαν ἡ ἀμεμπτος; ἄρτι γάρ οὖν πεπλήρωται, ὁ εἶρηκε
Συμεών, ὅτι ρομφαία καρδίαν, ἐμήν πικρῶς διελεύσεται, Ἀλλ' ὦ νύν Υἱέ μου,
ἐξανάστηθι καί σῶσον, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου,
διό ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου, Τῶν δαιμόνων ὠλεσας
τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὦν τὸν βίον ἀμέμπτως
ἐζήλωσας, Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτήσαι ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης

Τό ὄμμα τῆς καρδίας μου, ἐκτείνω πρὸς σέ Δέσποινα, μή παρίφης τὸν πικρὸν
μου στεναγμόν, ἐν ᾧ ὥρα ὅταν κρίνη, ὁ σὸς Υἱὸς τὸν κόσμον, γενοῦ μοι σκέπη
καί βοήθεια.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐπάγην μὲν ὡς ἄνθρωπος, ἐν ξύλῳ καί νενέκρωμαι, καί ἐν τάφῳ, κατετέθην
ὡς θνητός, ὡς δέ Θεός, ὦ Μήτηρ, νεκροῦς ἐξαναστήσω, καί σέ δοξάσω τῇ
ἐγέρσει μου.

Ἀπολυτίκιον τῶν Μαρτύρων

Ἦχος δ' Ταχὺ προκατάλαβε

Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς
ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, σχόντες γάρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς
τυράννους καθείλον, ἐθραυσαν καί δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράσῃ. Αὐτῶν ταῖς
ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί τοῦ Οσίου

Ἦχος πλ. δ'

Ταῖς επαγρύπνοις προσευχαῖς, ἐν οὐχετοῖς δακρύων τόν στύλον κατέβρεχες, καί τοῖς ἐκ βάθων στεναγμοῖς, εἰς ἑκατόν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καί γέγονας ποιμήν, τοῖς προσιοῦσι νέμων συγχώρησιν, Ὅσιε Πατήρ ἡμῶν Λάζαρε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Οκτωήχου καί τῶν Ἀγίων οἱ εφεξῆς δύο.

Ο Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Δόξα κροτεῖσθω Χριστός ἡ τῶν Μαρτύρων.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ὡδή α' Ἦχος β'

«Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι, τόν λαόν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται».

Δεῦτε πιστοί, ἅπαντες χείρας κροτήσωμεν, καί θεοφθόγοις ἄσμασι, πανηγυρίσωμεν, τῶν Μαρτύρων τοὺς ἄθλους, Χριστόν, δοξολογούντες, ὅτι δεδόξασται.

Ὅπλον ἡμῖν, θεῖον ἐδόθη καί καύχημα, τό τοῦ Σωτήρος τρόπαιον, ἡ ἀκαθαίρετος, τοῦ Σταυροῦ πανοπλία, δι' ἧς οἱ νικηφόροι, στέφονται Μάρτυρες.

Ξίφος καί πύρ, βόθρον σταυρόν τε καί θάνατον, τοῖς αοιδίμοις Μάρτυσιν, ἐπανετείνοντο, οἱ τοῦ Θεοῦ διώκται, ζωὴν πρός τήν ἀμείνω, τούτους ἐνάγοντες.

Θεοτοκίον

Ἄρτον ζωῆς, τόν ἐπουράνιον τέτοκας, σεσαρκωμένον Πάναγνε, τόν πρὶν ἀσώματον, ἐνυπόστατον Λόγον, ὃν περ οἱ τῶν Μαρτύρων, δήμοι δοξάζουσιν.

Ο Κανὼν τοῦ Οσίου, ἔχων Ἀκροστιχίδα.

Λάζαρε μάκαρ, τοὺς ἐμούς ὕμνους δέχου.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

«Ἀνοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ἐρεῦξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καί ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα».

Λαμπτήρ θεαυγέστατε, φωτοειδέστατε Λάζαρε, τό σκότος ἀπέλασον, τῆς

διανοίας μου, λαμπηδόσι με, φωτός αυγάσας θείου, όπως ευφημήσω σου, τά κατορθώματα.

Αστράψας ως ήλιος, φωταγωγείς τήν υφήλιον, φωτός οικητή ριον, φώς θείον Λάζαρε, ανατέλλων τε, καί δύνων φωτοφόρος, γεννήσεως θαύματι, καί τής κοιμήσεως.

Ζωής εφιέμενος, τής αϊδίου καί κρείττονος, εικότως ηλόγησας, τής επικήρου ζωής, μακρυνόμενος, σαρκίνης συγγενείας, Χριστώ συννεκρούμενος, καί συζωούμενος.

Θεοτοκίον

Αγνόν ευραμένη σε, η πανυπέραγνος Δέσποινα, πανόσιε Λάζαρε, επιφοιτώσα πρός σέ, ως ευγνώμονα, οικέτην σε προσείπε, μεθ' ής τόν φιλόανθρωπον, ημίν ιλέωσαι.

Τών Μαρτύρων

Ωδή γ'

«Εν πέτρα με τής πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς μου, ηυφράθνη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν, Ουκ έστι δίκαιος πλήν σου Κύριε».

Καθείλον οι καλλίνικοι Αθλοφόροι, τώ πάθει σου τώ θείω δυναμωθέντες, τής πλάνης τήν πολύθεον αθειαν, Ούκ έστι κράζοντες, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε.

Ρανίσι θείου αίματος καθαρθέντες, καί αίμασιν οικείοις τελειωθέντες, θυσίαις ουκ εχράνθητε Αθλοφόροι, δαιμόνων κράζοντες, ουκ έστιν Άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Όλον σε κεκτημένοι οι Αθλοφόροι, ταίς εαυτών καρδίαις εισοικισθέντα, τρανούντες τήν ευσέβειαν ανεβών, Ούκ έστιν Άγιος ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Τήν μόνην παρθενεύουσαν μετά τόκον, πρός πίστιν τής θεότητος τού τεχθέντος, τιμώντές σε κραυγάζομεν τώ Υιώ σου, Ουκ έστιν Άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Τού Οσίου

Τούς σούς υμνολόγους

Ρωννύμενος σθένει τού Δεσπότου, νηπίων τοξεύματα Σοφέ, τά κατά σου απέδειξας, τού πονηρού τεχνάσματα, ού καί ημάς ενίσχυσον, αποφυγείν μηχανήματα

Εν σώματι Ἄγγελος εδείχθης, Θεώ σύν Ἀγγέλοις λειτουργῶν, πάχους σαρκός καί φύσεως, υπερηρμένος Λάζαρε, θεουργικῶς λαμπόμενος, καί θαυμαστῶς κλειζόμενος.

Θεοτοκίον

Μεσίτρια σκέπη καί προστάτις, γενού μοι Γεννήτρια Θεού, τά τῆς ζωῆς ἰθύνουσα, ἐχθρούς ἀποτειχίζουσα, καί συμπαθῶς με σώζουσα, καί σὺ Υἱὼ καταλλάττουσα.

Ο Ειρμός

«Τους σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καί ἀφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί ἐν τῇ θεῖα δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον».

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ἰέρων ὁ ἐνδοξος, καί σύν αὐτῷ ὁ χορός, Μαρτύρων ὁ ἐνθεος, τῆς αθεΐας πυράν, τοῖς αἵμασι σβέσαντες, τὰς διαιωνιζούσας, ἀπολαύσεις κληροῦνται, καί τοὺς τῶν ἀσθενούντων, ἰατροῦσι πόνους, Αὐτῶν Χριστέ πρεσβείαις, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Τοῦ Οσίου Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν

Τόν λαμπτήρα τόν μέγαν καί φαεινόν, τόν πραότατον ἅμα καί συμπαθῆ, τόν φύσιν νικήσαντα, καί σαρκός τὰ κινήματα, χαλινώσαντα πάντα, αοίδιμον Λάζαρον, καί Χριστῷ ἀπείρω, τῷ πόθῳ λατρεύσαντα, καί συγκληρονόμον, τῆς αὐτοῦ βασιλείας, γενόμενον ἅπαντες, οἱ πιστοὶ ευφημήσωμεν, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον, Πρεσβεύει γάρ Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην αὐτοῦ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου, σὺ γάρ ὠδθης σκέπη, ὁμοῦ καί βοήθεια, πειρασμῶν καί θλίψεων, αἰεὶ με ἐξαίρουσα, ὅθεν ὡς ἐκ μέσου, φλογιζούσης καμίνου, ρυσθεῖς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι, Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τῷ σὺ Υἱῷ καί Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν Ἀμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτὴν, ἡ Ἀμνάς θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύουσα, καί πικρῶς ἀνεκραύγαζεν, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεέ υπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε, Ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν, Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καί πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Τῶν Μαρτύρων

Ωδή δ'

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν, τής σής οικονομίας, καί εδόξασά σε, μόνε φιλάνθρωπε».

Εμιμησαντο Κύριε, οι αθληταί, τό πάθος σου τό θεϊόν, εαυτούς προθύμως δόντες εις θάνατον.

Ικετεύοντας Κύριε, τούς αθλητάς, προσδέχου καί κινδύνων, καί πταισμάτων λύσιν ημίν κατάπεμψον.

Σεσιώπηται Κύριε, δαιμόνων πλάνη, όντως γάρ Θεόν σε, άληθή οι μάρτυρες ανεκήρυξαν.

Θεοτοκίον

Θεοτόκον σε σέβοντες, οι αθληταί, Θεόν σεσαρκωμένον, τόν Υιόν σου Δέσποινα καταγγέλλουσιν.

Τού Οσίου

Ο καθήμενος εν δόξη

Απηλλάγης εκ δουλείας, δολερώς ηρτημένης σοι, καί τώ ρυσαμένω δούλος ως ευγνώμων εδούλευσας, συντονωτάτη ασκήσει, λυτρωσάμενος, τήν ψυχήν εκ δουλειας, παθών θείε Λάζαρε.

Καταράττεται πρός Άδην, συρρηγνύμενος Λάζαρε, επικρήμνοις πέτραις, σών υποθηκών ο παρήκοος, καί γλυκασμού μελιτώδους, αντιδρέπεται, οικτροτάτου θανάτου, πικρίαν ο δείλαιος.

Ανηνέχθης υπερτάτην, αρετών εις ακρώρειαν, εν αβάτω όρει, Πάτερ τώ Θεώ συγγενόμενος, ως Μωϋσής καί Ηλίας, ών τήν εύκλειαν, ως τόν βίον ζηλώσας, αυτών εναπείληφας.

Θεοτοκίον

Ρυομένην σου τήν ποιμήνην, Θεοτόκε επίφανον, καταδυναστείας, πάσης καί δεινής επιθέσεως, τών μηδαμώς κηρυπτόντων, τήν αλήθειαν, καί τόν Κλήρόν σου, δίδου νικάν τόν ορθόδοξον.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ε'

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων ποιητής Κύριος, εν τώ φωτί τών προσταγμάτων οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον, Θεόν ου γινώσκομεν».

Ωραιοτάτην στολήν, πεφοινιγμένην ευσεβώς αίματι, μαρτυρικώ καί εξυφασμένην, τή χάριτι τή σή, σου οι αθλοφόροι, Χριστέ ημφιάσαντο.

Χάρις καί έλεος, τού παντοκράτορος Θεού στέφουσι, τούς Αθλητάς, πόθω καταλλήλως, τού νέμοντος ισχύν, δι' ής νικηφόροι εδείχθησαν Μάρτυρες.

Ράβδον δυνάμεως, τοίς Αθλοφόροις τόν Σταυρόν δέδωκας, καί τών εχθρών, κατακυριεύειν εποίησας αυτούς, διό σου υμνούμεν, Χριστέ τήν θεότητα.

Θεοτοκίον

Ιεουργόν εκ Δαυϊδ, καταγομένη τόν Χριστόν τέτοκας, όθεν Αγνή, τής ιερωσύνης μετατιθεμένης, δικαίως καί νόμου μετάθεσις γίνεται.

Τού Οσίου

Εξέστη τά σύμπαντα

Τώ κρείττονι Λάζαρε, τό χείρον καθυπέταξας, ταίς πρακτικωτάταις εργασίαις, εις θεωρίας φθάσας ακροτητα, όθεν εν μεθέξει θεωθείς, θαύματα εξαίσια, αυτοουργών εναπέφηνας.

Οδοίς εφεπόμενος, τού Βαπτιστού κατώκησας, έρημον εις άβατον θεόφρον, οικείοις δ' αύθις επαναδέδειξαι, Πάτερ ως εκείνος Ισραήλ, πάλαι τώ αγνώμονι, οδηγών εις μετάνοιαν.

Υπήρεισε Λάζαρε, στύλοις επτά τού Πνεύματος, Πάτερ επταρίθμοις επιπνοίαις, οίκον οικείον σέ η ενούσιος, καί ζώσα σοφία τού Θεού, ώ επανεπαύσατο, σύν Πατρί καί τώ Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Στενούμενος θλίψεσι, καί πάθεσι χωννύμενος, σέ τών ουρανών τήν πλατυτέραν, καθικετεύω Μήτηρ τού ζώντος Θεού, πλάτος ειρηναίας μοι ζωής, ύψος απαθείας τε, ταίς πρεσβείαις σου βράβευσον.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ς'

«Άβυσσος αμαρτημάτων, εκύκλωσέ με εσχάτη, αλλ' ως τόν Προφήτην Ιωνάν, ανάγαγε Κύριε Κύριε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου».

Σάλπιγγος ήχος κροτείτω, πνευματικής επαξίως, λογικών χειλέων καρδίας, ύμνον εκπέμπουσα, καί μέλπουσα τών Μαρτύρων τούς άθλους.

Σήμερον η οικουμένη, φαιδρύνεται εν τή μνήμη, τών σεπτών Χριστού Αθλοφόρων, πίστει δοξάζουσα, τόν τή χειρί, στεφανώσαντα τούτους.

Τέτρωται καταπληγείσα, τών δυσμενών η καρδία, Χριστός γάρ εντείνας τόν Σταυρον, ως τόξον απέστειλε, τούς Μάρτυρας, βέλη ηκονημένα.

Θεοτοκίον

Όντως σε Θεού Μητέρα, οι Αθλοφόροι ειδότες, τόν σεσαρκωμένον Θεόν, τώ κόσμω εκήρυξαν, εις θάνατον, τας ψυχάς προδιδόντες.

Τού Οσίου

Τήν θείαν ταύτην

Ερρύσω κόρην καί έσωσας, αγνείας εραστήν αδιάφθορον, ως καί αδούλωτον, διό καμέ κινδυνεύοντα, απαγωγής βιαίας, ρύσαι καί θλίψεων.

Μυστών δυάδα διέσωσας, γυναίων τών αισχρών επιθέσεων, τόν μέν φωνήματι, Πάτερ εγείρας τής πράξεως, τόν δέ σοφώ τώ όντι επινοήματι.

Οστήσας ύδασιν όρια, ο θρέψας δι' αγγέλων θεράπποντας, αγγέλου ύδατι, σέ παραδόξως επότισεν, υπερβάλλουσα δόξη, αυτός εκτρέφων σε.

Θεοτοκίον

Υμνούσι τάξεις Αγγέλων σε, δοξάζει καί βροτών τά συστήματα, Θεογεννήτρια, ως αφανίσασαν δαίμονας, καί σωτηρίαν κόσμω, παντί βραβεύσασαν.

Ο Ειρμός

«Τήν θείαν ταυτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής θεομήτορος, δεύτε τας χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες».

Κοντάκιον τών Μαρτύρων

Ήχος δ' Ο υψωθείς

Χορός Μαρτύρων τηλαυγής καί φωσφόρος, εξανατείλας νοητώς κατεφαίδρυνε, τήν Εκκλησίαν σήμερον θαυμάτων βολαίς, όθεν εορτάζοντες, τήν σεπτήν αυτών μνήμην, αιτούμέν σε Σωτήρ ημών, Ταίς αυτών ικεσίαις, εκ τών κινδύνων λύτρωσαι ημάς, ως ελεήμων Θεός καί φιλόανθρωπος.

Κοντάκιον Τού Οσίου

Ήχος πλ. δ' Τή υπερμάχω

Τούς υπέρ φύσιν σου Σοφέ πόνους καί σκάμματα, αυτοί οι Άγγελοι ιδόντες κατεπλάγησαν, δι' ών είληφας θεόθεν καί τούς στεφάνους, Αλλ' ως έχων παρρησίαν πρός τόν Κύριον, εκ παντοίων ημάς σώζε περιστάσεων, ίνα κράζωμεν, Χαίροις Πάτερ Ποιμήν ημών.

Ο Οίκος

Άγγελος εξ ανθρώπων, Θεόφορε εγένου, εκ γής πρός τά ουράνια φθάσας, διό σύν ασωμάτοις χοροίς, αμιλλώμενόν σε θεωρών Όσιε, εξίσταμαι καί φόβω σοι κραυγάζω σχετικώς τοιαύτα,

Χαίρε, κανων απλανής μονοτρόπων, χαίρε, λειμών αρετής ψυχοτροφε, Χαίρε, πρεσβευτα τών ψυχών ακαταίσχυντε, χαίρε, χορευτά τών αγγέλων ομόσκηνε,

Χαίρε, ότι σύ επλήθυνας τών θρεμμάτων τόν χορόν, χαίρε, ότι σύ διέσωσας είσω ταύτα τής Εδέμ,

Χαίρε, τής αυταρκειάς σύν Θεώ δούς τόν άρτον, χαίρε, τής αυθαδείας τών δαιμόνων διώκτα,

Χαίρε, πηγή θαυμάτων αέναε, χαίρε, τρυφής μελλούσης εχέγγυε,

Χαίρε, λαμπτήρ τής Ασίας απάσης, χαίρε, φωστήρ Μοναστών ποδηγέτα,

Χαίροις, Πάτερ Ποιμήν ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Ζ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων τριάκοντα τριών Μαρτύρων τών έν Μελιτινή, Ιέρωνος καί τών λοιπών.

Στίχοι

Ω πώς, Ιέρων ουδέν εξ ευτολμίας
Άτολμον είδεν, ούδ' αγενές πρός ξίφος!
Διά ξίφους ανείλον άνδρας τρίς δέκα,
Άνδρες πονηροί, καί μίαν ξυνωρίδα.
Ουδ' έλαθ' εβδομάτη Ιέρων ξίφει αυχένα τμηθείς.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί θαυματουργού
Λαζάρου, τού εν τώ Γαλησίω όρει ασκήσαντος.

Στίχοι

Ετοίμασον τόν κόλπον, Αβραάμ Πάτερ,
Ούχ υστερούντι Λαζάρω σου Λαζάρου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μελασίππου, Κασίνης,
καί Αντωνίου.

Στίχοι

Ου σάρκες ήσαν, αλλ' άσαρκός τις φύσις.
Ο Μελάσιππος πρός ξέσεις καί Κασίνη.
Στάς Αντώνιε, τήν τομήν χαίρων δέχου,
Καί δέξεταί σε τής χαράς θείος τόπος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Αύκτου, Ταυρίωνος, καί
Θεσσαλονίκης.

Στίχοι

Εφεύρον Αύκτος, Ταυρίων ευκτόν τέλος,
Ξίφει τμηθέντες, οία ταύροι Κυρίου.
Φυγήν κατακριθείσα πατρώ ου πεδου,
Πέδον χλόης ώκησε Θεσσαλονίκη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αθηνόδωρου.

Στίχοι

Εκ γής καλούσιν Αθηνόδωρον Νόες,
Πρός τάς νοητάς δωρεάς τού Κυρίου.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Αλέξανδρος ο εκ Θεσσαλονίκης, ξίφει
τελειούται.

Στίχοι

Τής θετπαλών γής Αλέξανδρος φύς κλάδος,
Αθλήσεως ήπλωσεν εκτμηθείς κλάδους.

Ταῖς τῶν ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδή ζ'

«Εἰκόνοσ χρυσῆς, ἐν πεδίῳ Δεηρά λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου Παῖδες κατεφρόνησαν, ἀθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ πυρός ἐμβληθέντες, ὁροσιζόμενοι ἔψαλλον, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Σαρκῶν Δανιήλ, οὐ κατίσχυσαν ποτέ λεόντων χάσματα, ἀλλ' οὐδέ θάνατος τῶν Μαρτύρων σου, ἐν τῇ χειρί σου γάρ Κύριε, ζώσιν αἱ ψυχαί τῶν δικαίων, καί ἀνακραζοῦσι χαίρουσαι, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἡ φλόξ τοῖς τρισίν, ἐδροσίζετο Παισίν ἐν Βαβυλώνι ποτέ, τοῖς Ἀθλοφοροῖς δέ ἡ πολύθεος, κατεμαραίνετο κάμιнос, ὅθεν τήν ἀπάτην ὀρώντες, τεφρουμένην ἐκραύγαζον, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῷ πόθῳ Χριστέ, ἐκκαιόμενοι τῷ σῷ οἱ Ἀθλοφόροι σου, ὥσπερ ἀνάλητον περικείμενοι, τό τῆς σαρκός περιβόλαιον, βασάνων πικρῶν κατεφρόνουν, σοί ἐντρυφῶντες καί λέγοντες, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡς εὐπλοκος ὢν, καί ωραῖος ὁ χορός τῶν Ἀθλοφόρων σου, ἡ πολυπόθητος καί θεόκλητος, τῶν ἐκλεκτῶν σου ὁμήγουρις, Πνεύματι τῷ σῷ κροτουμένη, ἐν ρυθμῷ ἀνακρούεται, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Νικάται ἐν σοί, πάσης φύσεως θεσμός καί ἐγκωμίων, μόνη Παρθένε ἀπειρόγαμε, σύ γάρ ἀσπύρως συνέλαβες, καί τίκτεις ἀφθόρως τόν Λόγον, τοῦ Πατρός τόν αἰδῖον, ὃν ἀνυμνοῦντες εὐσεβῶς, σέ μακαρίζομεν.

Τοῦ Οσίου

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει

Συναγάλλου οὐρανέ, συνευφραίνέσθωσαν, ἀνθρώποις σήμερον, Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, βροτός ἐπουράνιος, Ἄγγελος γήϊνος εορτάζεται, νῦν ὁ θεόφρων Λάζαρος, εἰς τιμὴν Θεοῦ των ὅλων.

Υψιβάμων ἀρεταῖς υπερουράνιος, πάνσοφε Λάζαρε, τῇ πολιτεία τελῶν, τό φρόνημα μέτριος, υπήρχες καί ταπεινός, υπέρ πάντας, Θεός σε καί ἀνύψωσεν, υπέρ πάντας θαυμασίως.

Μετά πείραν φανεράν ἤτταν τε πρόδηλον, Σατάν ὁ δόλιος, ἐκ δεξιῶν σε συλάν, ἐπείρα ὡς Ἄγγελος, υπούλως Λάζαρε, ὁ παμπόνηρος, ἀλλά καί οὕτως ἡσχυνας, τὰς αὐτοῦ μηχανουργίας.

Θεοτοκίον

Νεμομένην τοῦ θανάτου ρύμην ἔστησας, σεμνή τῷ τόκῳ σου, τοὺς δέ

βροτούς πρὸς ζωὴν, Παρθένε ἀνήγαγες, τῷ Κτίστῃ μέλποντας, Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδὴ η'

«Τὸν ἀρρήτῳ σοφία, συστησάμενον πάντα Θεὸν Λόγον, καὶ ἐκ μὴ ὄντων, εἰς τὸ εἶναι παραγαγόντα, εὐλογεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Μεμνηνῶτων τυράννων, τὴν δυσκάθεκτον ορμὴν καταβαλόντες, οἱ Ἀθλοφόροι μελωδοῦντες, διαπρυσίως ἐβόων, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἀνανήψατε πλάνοι, καὶ ἐπίγνωτε τὸν Θεὸν τὸν ὄντα, πρὸς τοὺς τυράννους οἱ Ἀθληταί, μελωδοῦντες ἐβόων, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ρητορεύειν μηδολως, μελετήσαντες οἱ Χριστοῦ Ἀθλοφόροι, Πνεύματος Θεοῦ ἐμπλησθέντες φαιδρῶς ἀνεβων, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Τὸν ἐκ Πατρὸς προελθόντα, προαιώνιον καὶ ἀναρχον Θεὸν Λόγον, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἀνατείλαντα ἐκ τῆς Παρθένου, εὐλογεῖτε ἀπαύστως τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τοῦ Οσίου

Ἄκουε Κόρη Παρθένε

Ὅφισ ποτέ τὸν γενάρχην Ἀδάμ, ἐξέωσεν ἐκ τῆς Εἰσόδου, ἀπάτη Εὐας, σοὶ δὲ Σοφέ προσβαλὼν, δολίως τῇ τῆς αἰσχροῦς ορμῇ Μοναχῆς, κατησχύνθη καὶ νενίκηται, τῇ καρτερᾷ ἐνστάσει σου, διό νῦν χαίρων βοάς, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὑλὴν τὴν κάτω προσνεύειν αἰεὶ, φιλοῦσαν δὴ ὡς γεηράν, εἰς πόλον ἔλκων τῷ σώ συνανύψωσας, ἐν σύλῳ βιβάζων αἰθερίως Σοφέ, ὑπὲρ Κόσμου μεσιτεύων τε, ἐνθέρμως τῷ Δεσπότη σου, καὶ σὺν Ἀγγέλοις βοῶν, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σκότους τὸν προστάτην καθεῖλες φωτὶ, τῶν θείων Πάτερ ἐντολῶν τοῦ σου Δεσπότη, σὺ γὰρ τηρήσας αὐτάς, διώδευσας ἀληθῶς ὁδὸν τὴν στενὴν, εὐσχημόνως φωτιζόμενος, ταῖς ἀκτίσι ταῖς τοῦ Πνεύματος, καὶ μέλπων διηλεκῶς, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Δέξαι Παρθένε δεσμίων φωνάς, ἀνθ' ὧν τὴν πίστιν τὴν καθαρὰν, αἰρετικῶν οὐκ ἐμίαναν μολυσμῷ, καὶ δίδου τὰς νίκας εὐσεβεῖ Βασιλεῖ, ἱκετεύει γὰρ ὁ δούλος σου, σὺν σοὶ καὶ φίλος Λάζαρος, ὑπὲρ ἡμῶν εὐσεβῶς, τῶν βοώντων, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Άκουε Κόρη Παρθένε αγνή, ειπάτω δὴ ὁ Γαβριήλ, βουλήν Ὑψίστου ἀρχαίαν ἀληθινήν, γενοῦ πρὸς υποδοχήν ἐτοίμη Θεοῦ, Διά σου γάρ ὁ ἀχώρητος, βροτοῖς συναναστρέφεται, διό καὶ χαίρων βοῶ, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδὴ θ'

«Τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, τὸν ἀρρήτω σοφία, ἤκοντα καινουργήσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορὰ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Υλομανήσασαν πάλαι, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, Χριστέ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν βροτῶν, σύ τῷ πυρί τῆς θεότητος καταφλέξας Μαρτύρων, τῆς εὐσεβείας ἡθροίσας χοροῦς, ἐπαξίως σε ὕμνοις, ἀπαύστως μεγαλύνοντας.

Ρευστήν οἱ Μάρτυρες δόξαν, καὶ τὸν ἄστατον πλούτον, Χριστέ καταλιπόντες ἐπὶ γῆς, σέ τό τῆς δόξης ἀπαύγασμα, ἀναφαίρετον πλούτον, εὖρον τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἐπαξίως σε ὕμνοις, ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Ὡς ἐλευθέρα ἡ φύσις, τῶν ἀνθρώπων ἡ πάλαι, τῆς πλάνης υποκύψασα ζυγῷ, σοῦ τῇ σαρκώσει γεγένηται, τοῦ τῶν ὅλων Δεσπότη, ὃν ἐπιγνούσα κήρυκας τοῦς νύν, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τοῦς Μάρτυρας προβάλλεται.

Θεοτοκίον

Νύμφη καὶ Μήτηρ Παρθένε, σύν Ἀγγέλων χορείαις, τὸν σὸν Υἱὸν ἰκέτευσον ἀγνή, πάντων ἡ μόνη ἐλπίς τῶν πιστῶν, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ, νίκας τῷ φιλοχρίστῳ Βασιλεῖ, καὶ ἡμῖν σωτηρίαν, βραβεύσαι τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Τοῦ Οσίου

Ὡς ἐμψύχω Θεοῦ κιβωτῷ

Εὐλογήσας τὴν ἄλῳ ποιεῖς, ἀκάρπου ἐκ καλάμης καρποδότιν, θήρας θανατοῖς τετολμηκότας, βεβρωκέναι σοφέ, Μαθητῶν σου τό ὀνάριον, ὅθεν ἀκαρπίας με ρύσαι, θήρας κατ' ἐμοῦ φονώντας, σαῖς προσευχαῖς θανατῶν.

Χειροήθεις ὡς ἄρνες ἐν σοί, καὶλέοντες καὶ ἄρκτοι υπεχώρουν, Λάζαρε κρητὶς καὶ ἐγκαλλώπισμα Οσίων, διό ἰκετεύομεν τὰ τέκνα σου, ὄρμημα χαλίνωσον ἅπαν, πάντων τῶν λεόντων δίκην, ἐπεμβαινόντων ἡμῖν.

Οὐ θανεῖν ἀλλὰ ζῆν καὶ θανῶν, ζωὴν τὴν κρυπτομένην ἐπιστώσω, τὰς διαταγὰς καὶ μετὰ τέλος αὐτοχείροις, ταῖς σαῖς ἐν σημειώσεσι πιστούμενος, Λάζαρε Πατέρων ἀκρότης, ὅθεν καὶ ἡμᾶς θανάτου, ρύσαι τὰ τέκνα σου.

Θεοτοκίον

Υπεφθάρη ποιμέσι πολλοῖς, ἡ ἀμπελος τῆς ποιμένης σου Παρθένε, πάνανγε

Ποιμένα, τόν καλόν η τετοκυία, αυτών τής φθοράς ταύτην εξάρπασον, άμα τώ ποιμένι Λαζάρω, πρέσβυς υπέρ ταύτης ούσα, σεμνή καί υπέρμαχος.

Ο Ειρμός

«Ως εμψύχω Θεού κιβωτώ, ψαυέτω μηδαμώς χείρ αμυήτων, χείλη δέ πιστών τή Θεοτόκω ασιγήτως, φωνήν τού Αγγέλου αναμέλποντα, εν αγαλλιάσει βοάτω, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου».

Εξαποστειλάριον τών Μαρτύρων

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τώ θρόνω παριστάμενοι, Χριστού τού πανοικτίρμονος, τρείς καί τριάκοντα πύργοι, τής αρραγούς Εκκλησίας, ημών πρεσβείαις Άγιοι, φρουρείτε κόσμον άπαντα, καί τούς υμάς γεραίροντας, καί τήν υμών Αθλοφόροι, τελούντας πάμφωτον Μνήμην.

Καί τού Οσίου

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Εκ μητρικής ηγίασε, σέ νηδύος ο Πλάστης, καί Πνεύματος ειργάσατο, σκήνωμα τού Αγίου, όθεν φωστήρ ανεδείχθης, Μοναζόντων θεόφρον, εκ σκότους παραπτώσεων, οδηγών πρός τό φέγγος τών τού Θεού, ενταλμάτων Λάζαρε καί προσάγων, Χριστώ' όν καθικέτευε, τούς υμνούντάς σε σώσαι.

Θεοτοκίον

Όρος ποτέ εώρακεν, ο Προφήτης σε Κόρη, εξ ού βροτείων άνευθεν, χειρών λίθος ετμήθη, καί τούς βωμούς τών ειδώλων, καί δαιμόνων τας στήλας, ελέπτυνε Θεόνυμφε, όν δυσώπει συντρίψαι, τά εμπαθή, τού νοός μου είδωλα καί τήν τούτου, εικόνα ανεγείραί μου, νοερώς εν καρδία.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τρία Στιχηρά Προσόμοια τού Οσίου, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος δ'

Ο εξ υψίστου κληθείς

Ο τού Κυρίου τήν ζώσαν εξωσμένος, μυρίπνοον νέκρωσιν εν τή σαρκί αυτού, Λάζαρος άλλος καί φίλτατος, εκ τών ιδρώτων, αυτού καί πόνων έτι ατμίζουσαν, στολήν περικείμενος, νύν ημίν πρόκειται, εις πανδαισίαν αδάπανον, καί ευφημίαν, Δεύτε συμφώνως τούτον τιμήσωμεν, ως τού Κυρίου καί Θεού ημών, οικονόμον πιστόν καί θεράποντα, Μοναζόντων τά πλήθη, φιλεόρτων τά συστήματα. (Δίς)

Ως εν θαλάμω φωτός πεπληρωμένω, τώ στύλω παρέμεινας, ώ ιερώτατε, κύκλω δέ τούτου παρέστησας, ως περ ενόπλους, υπασπιστάς τας πράξεις σου Όσιε, εναποτειχίζοντας παρεμβολάς τών παθών, εν τώ νυμφώνι δέ ή λασας, τώ θείω μάκαρ, εν παρρησία νύν παριστάμενος, τώ σώ νυμφίω καί Θεώ ημών, τή αυτού εντρυφών ωραιότητι, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τας ψυχάς ημών.

Ο έξ οσφύος μητρός ηγιασμένος, ο όσιος Λάζαρος τό τού Χριστού καθαρόν,

θύμα καί θύτης γενόμενος, εις ευωχίαν, τῆς αὐτοῦ Μνήμης νύν συνεκάλεσε, τοὺς πάντας ἐν Πνεύματι ευωδιάζων σαφώς, Δεύτε λοιπόν καί συνδράμωμεν, καί ευλογίας, ἐκ τῶν τιμίων τούτου μετὰσχωμεν, θείων λειψάνων, καί δοξάσωμεν, τόν ἐν ἀγίοις Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, θαυμαζόμενον ὄντως, καί αὐτοῖς ἀναπαυόμενον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὅσπερ Πάτερ, εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὗρες μισθόν τῶν καμάτων σου, τῶν δαιμόνων ὠλεσας τάς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τά τάγματα, ὧν τόν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας, Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστόν τόν Θεόν, εἰρήνην αἰτήσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μεταβολή τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων, υπάρχουσα Θεοτόκε Παρθένε, σῶζε πόλιν καί λαόν, τῶν πολεμουμένων ἡ εἰρήνη, τῶν χειμαζομένων ἡ γαλήνη, ἡ μόνη προστασία τῶν πιστῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης

Ἡ πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνωδούσα ἀνεβόα μητρικῶς, Υἱέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ, καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡ σύναξις τῶν Ἀρχιστρατῆγων Μιχαήλ καί Γαβριήλ, καί τῶν λοιπῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Μιχαήλ.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Τρισηλίου θεότητος, παραστάτης παιδρότατος, Μιχαήλ δεικνύμενος Ἀρχιστράτηγε, μετὰ τῶν ἄνω Δυνάμεων, κραυγάζεις γηθόμενος, Ἅγιος εἰ ὁ Πατήρ, Ἅγιος ὁ συνάναρχος Λόγος, Ἅγιος καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, μία δόξα, βασιλεία μία φύσις, μία θεότης καί Δύναμις.

Καί τό εἶδός σου πύρινον, καί τό κάλλος θαυμάσιον, Μιχαήλ πρωτάγγελε, τῇ αὐλῷ γάρ, φύσει διέρχη τά πέρατα, πληρῶν τά προστάγματα, τοῦ τῶν ὅλων Ποιητοῦ, δυνατός ἐν ἰσχύϊ σου, γνωριζόμενος, καί πηγὴν ἰαμάτων τόν ναόν σου, εργαζόμενος τῇ κλήσει, σοῦ τῇ ἀγία τιμώμενον.

Οποίων τούς Αγγέλους σου, ως περ γέγραπται πνεύματα, καί τούς λειτουργούντάς σοι φλόγα πύρινον, μέσον ταγμάτων πρωτεύοντα, ανέδειξας Κύριε, σού τών Αρχαγγελικών, Μιχαήλ Αρχιστράτηγον, σού τοίς νεύμασι, καθυπεύκοντα Λόγε, καί τόν ύμνον, τόν τρισάγιον εν φόβω, αναφωνούντα τή δόξη σου.

Τού Γαβριήλ

Ἦχος ο αὐτός
Ἐδωκας σημείωσιν

Νούς ο προαιώνιος, φώς υπεστήσατο δεύτερον, Γαβριήλ σε μεθέξεσιν, ενθέοις φωτίζοντα, πάσαν οικουμένην, καί τό απ' αιώνος, ανακαλύπτοντα ημίν, θείον καί μέγα όντως μυστήριον, εν μήτρα σωματούμενον, Παρθενική τόν ασώματον, καί γενόμενον άνθρωπον, εις τό σώσαι τόν άνθρωπον.

Θρόνω παριστάμενος, τής τρισηλίου θεότητος, καί πλουσίως λαμπρόμενος, ταίς θείαις λαμπρότησι, ταίς εκτεμπομέναις, απαύστως εκείθεν, τούς επί γής χαρμονικώς, χοροστατούντας καί ευφημούντάς σε, παθών αχλύος λύτρωσαι, καί φωτισμώ καταλάμπρυνον, Γαβριήλ Αρχιστράτηγε, πρεσβευτά τών ψυχών ημών.

Θραύσον τά φρυάγματα, τών εκ τής Άγαρ τή ποιμήνη σου, συνεχώς επερχόμενα, κόπασον τά σχίσματα, τά τής Εκκλησίας, πράϋνον τόν σάλον, τών αμετρήτων πειρασμών, ρύσαι κινδύνων καί περιστάσεων, τούς πόθω σε γεραίροντας, καί σού τή σκέπη προστρεχοντας, Γαβριήλ Αρχιστράτηγε, πρεσβευτά τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ἦχος πλ. β' Βυζαντίου

Συγχαρήτε ημίν, άπασαι αι τών Αγγέλων ταξιαρχίαι, ο πρωτοστάτης γάρ υμών, καί ημέτερος προστάτης, ο μέγας Αρχιστράτηγος, τήν σήμερον ημέραν, εν τώ σεπτώ αυτού τεμένει, παραδόξως εποπτανόμενος αγιάζει, Όθεν κατά χρέος, ανυμνούντες αυτόν βοήσωμεν, Σκέπασον ημάς εν τή σκέπη τών πτερύγων σου, μέγιστε Μιχαήλ Αρχάγγελε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Συγχαρήτε ημίν, άπασαι αι τών Παρθένων χοροστασίαι, η προστασία γάρ ημών, καί μεσίτρια καί σκέπη, καί μέγα καταφύγιον, τήν σήμερον ημέραν, εν τώ σεπτώ αυτής τεμένει, παραδόξως εποπτανομένη αγιάζει, Όθεν κατά χρέος ανυμνούντες αυτήν βοήσωμεν, Σκέπασον ημάς, εν τή σκέπη τών πτερύγων σου, άχραντε Θεοτόκε Δέσποινα.

Είσοδος, τό Φώς ιλαρόν, τό Προκείμενον τής ημέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Ιησού τού Ναυή τό Ανάγνωσμα.
(Κεφ. 5, 13-15)

Εγένετο, ως ήν Ιησούς εν Ιεριχώ, αναβλέψας τοίς οφθαλμοίς αυτού, είδεν

άνθρωπον εσθηκότα εναντίον αυτού, καί η ρομφαία αυτού εσπασμένη εν τή χειρί αυτού, καί προσελθων Ιησούς, είπεν αυτώ. Ημέτερος εί, ή τών υπεναντίων. Ο δέ είπεν αυτώ. Εγώ Αρχιστράτηγος δυνάμεως Κυρίου, νυνί παραγέγονα, καί Ιησούς έπεσεν επί πρόσωπον επί τήν γήν, καί είπεν αυτώ Δέσποτα, τί προστάσσεις τώ σώ οικέτη; Καί είπεν ο Αρχιστράτηγος Κυρίου προς Ιησούν. Λύσον τό υπόδημα εκ τών ποδών σου, ο γάρ τόπος εφ' ού σύ έστηκας επ αυτού, άγιός εστι, καί εποίησεν Ιησούς ούτως.

Κριτών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 6, 6, 11-24)

Εγένετο εν τή ημέρα εκείνη, καί κατίσχυσε Μαδιάμ επί τούς υιούς Ισραήλ, καί αυτοί εβόησαν προς τόν Θεόν. Καί ιδού Άγγελος Κυρίου παρεγένετο, καί εκάθισεν υπό τήν δρύν, τήν ούσαν εν Εφραθά, τήν τού Ιωάς, καί Γεδεών ο υιός αυτού ερράβδιζε πυρούς εν ληνώ, καί έσπευδε τού εκφυγείν από προσώπου Μαδιάμ. Καί ώφθη αυτώ Άγγελος Κυρίου, καί είπε προς αυτόν. Κύριος μετά σου δυνατός τή ισχύϊ. Καί είπε προς αυτόν Γεδεών. Εν εμοί, Κύριέ μου, καί εί έστι Κύριος μεθηνών, ίνα τί εύρεν ημάς τά κακά ταύτα; καί πού εστι πάντα τά θαυμάσια αυτού, όσα διηγήσαντο ημίν οι πατέρες ημών, λέγοντες. Ουχί εξ Αιγύπτου ανήγαγεν ημάς Κύριος; καί νύν απώσατο ημάς, καί παρέδωκεν ημάς, εν χειρί Μαδιάμ. Καί επέβλεψε προς αυ τόν ο Άγγελος Κυρίου, καί είπεν αυτώ. Πορεύου εν τή ισχύϊ σου ταύτη, καί σώσεις τόν Ισραήλ εκ χειρός Μαδιάμ, ιδού εξαπέστείλά σε. Καί είπε προς αυτόν Γεδεών. Εν εμοί, Κύριε, εν τίνι σώσω τόν Ισραήλ; Ιδού η χιλιάς μου ταπεινοτέρα εν Μανασσή, καί εγώ ειμι μικρότερος εν τώ οίκω τού πατρός μου. Καί είπε προς αυτόν ο Άγγελος Κυρίου. Κύριος έσται μετά σου, καί πατάξεις τόν Μαδιάμ ωσει άνδρα ένα. Καί είπε προς αυτόν Γεδεών. Ει εύρον χάριν εν οφθαλμοίς σου, καί ποιήσεις μοι σήμερον πάν ό,τι σύ λαλεις μετ' εμού, μή δή χωρισθής εντεύθεν, έως τού ελθείν με προς σέ, καί οίσω τήν θυσίαν μου, καί θύσω ενώπιόν σου. Καί είπεν. Εγώ ειμι, καθήσομαι έως τού επιστρέψαι σε. Καί Γεδεών εισήλθε, καί εποίησεν έριφον αιγών, καί οιφί αλεύρου άζυμα, καί τά κρέα έθηκεν εν τώ κοφίνω, καί τόν ζωμόν έβαλεν εν τή χύτρα, καί εξήνεγκεν αυτά προς αυτόν υπό τήν δρύν, καί προσήγγισε. Καί είπε προς αυτόν ο άγγελος Κυρίου. Λάβε τά κρέα καί τούς άρτους τούς αζύμους, καί θές προς τήν πέτραν εκείνην, καί τόν ζωμόν εχόμενα έκχεε, καί εποίησεν ούτω. Καί εξέτεινεν ο Άγγελος Κυρίου τό άκρον τής ράβδου τή εν τή χειρί αυτού, καί ήψατο τών κρεών, καί τών αζύμων, καί ανήφθη πύρ εκ τής πέτρας, καί κατέφαγε τά κρέα καί τούς αζύμους, καί ό Άγγελος Κυρίου απήλθεν απ' οφθαλμών αυτού. Καί είδε Γεδεών, ότι Άγγελος Κυρίου εστί, καί είπε Γεδεών. Οίμοι Κύριε, Κύριε! ότι είδον τόν Άγγελον Κυρίου πρόσωπον προς πρόσωπον. Καί είπεν αυτώ Κύριος. Ειρήνη σοι, μή φοβού, ου μή αποθάνης. Καί ωκοδόμησεν εκεί Γεδεών θυσιαστήριον τώ Κυρίω, καί εκάλεσεν αυτό, Ειρήνη Κυρίου, έως τής ημέρας ταύτης.

Προφητείας Δανιήλ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 10, 1-21)

Εν έτει τρίτω κυρου τού βασιλέως Περσών, λόγος απεκαλύφθη τώ Δανιήλ, ού τό όνομα επεκλήθη Βαλτάσαρ, καί αληθινός ο λόγος, καί δύναμις μεγάλη, καί

σύνεσις ἐδόθη αὐτῷ ἐν Ὀππασίᾳ. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγὼ Δανιήλ ἤμην πενθῶν τρεῖς ἐβδομάδας ἡμερῶν. Καί ἄρτον ἐπιθυμιῶν οὐκ ἔφαγον καὶ κρέας καὶ οἶνος οὐκ εἰσῆλθεν ἐν τῷ στόματί μου, καὶ ἀλειμμα οὐκ ἠλειψάμην, ἕως πληρώσεως τριῶν ἐβδομάδων ἡμερῶν. Καὶ ἐν ἡμέρᾳ εἰκοστή τετάρτῃ τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου, ἐν τῷ τρίτῳ ἔτει, ἐγὼ ἤμην ἐχόμενα τοῦ ποταμοῦ τοῦ μεγάλου, οὗτός ἐστι Τίγρις. Καὶ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ εἰς, ἐνδεδυμένος βαδδὶν, καὶ ἡ ὀσφύς αὐτοῦ περιεζωσμένη χρυσίῳ Ὠφάζ, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ὡσεὶ θαρσίς, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡσεὶ ὄρασις ἀστραπῆς, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡσεὶ λαμπάδες πυρός, καὶ οἱ βραχίονες αὐτοῦ καὶ τὰ σκέλη, ὡς ὄρασις χαλκοῦ στίλβοντος, καὶ ἡ φωνὴ τῶν λόγων αὐτοῦ, ὡς φωνὴ ὄχλου. Καὶ εἶδον ἐγὼ Δανιήλ μόνος τὴν ὀππασίαν, καὶ οἱ ἄνδρες οἱ μετ' ἐμοῦ οὐκ εἶδον, ἀλλ' ἡ ἑκστασις μεγάλη ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτούς, καὶ ἔφυγον ἐν φόβῳ. Καὶ ἐγὼ ὑπελείφθην μόνος, καὶ εἶδον τὴν Ὀππασίαν τὴν μεγάλην ταύτην, καὶ οὐχ ὑπελείφθην ἐν ἐμοὶ ἰσχύς, καὶ ἡ δόξα μου μετεστράφη εἰς διαφθοράν, καὶ οὐκ ἐκράτησα ἰσχύος. Καὶ ἤκουσα τὴν φωνὴν τῶν λόγων αὐτοῦ, καὶ ἐντὼ ἀκούσαί με φωνὴν ρημάτων αὐτοῦ ἤμην κατανευγμένος ἐπὶ πρόσωπόν μου ἐπὶ τὴν γῆν. Καὶ ἰδοὺ χεὶρ ἀπτομένη μου, καὶ ἠγειρέ με ἐπὶ τὰ γόνατά μου, καὶ ταρσοὺς χειρῶν μου. Καὶ εἶπε πρὸς με. Δανιήλ, ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν, σύνες ἐν τοῖς λόγοις, οἱς ἐγὼ λαλῶ πρὸς σέ, καὶ στήθι ἐπὶ τῇ στάσει σου, ὅτι νῦν ἀπεστάλην πρὸς σέ, καὶ ἐν τῷ λαλήσαι αὐτὸν πρὸς με τὸν λόγον τούτον, ἀνέστην ἐντρομος. Καὶ εἶπε πρὸς με. Μὴ φοβοῦ Δανιήλ, ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πρώτης, ἥς ἔδωκας τὴν καρδίαν σου συνιέναι, καὶ κακωθῆναι ἐναντὶ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἠκούσθησαν οἱ λόγοι σου, καὶ ἐγὼ ἦλθον ἐν τοῖς λόγοις σου. Καὶ ὁ Ἄρχων τῆς βασιλείας Περσῶν εἰστήκει ἐξεναντίας μου εἴκοσι καὶ μίαν ἡμέραν, καὶ ἰδοὺ Μιχαήλ, εἰς τῶν Ἀρχόντων τῶν πρώτων ἦλθε βοηθήσαι μοι, καὶ αὐτὸν κατέλιπον ἐκεῖ μετὰ τοῦ Ἀρχοντος βασιλείας Περσῶν. Καὶ ἦλθον συνετίσαι σε ὅσα ἀπαντήσῃ τῷ λαῷ σου ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν, ὅτι ἔτι ἡ ὄρασις εἰς ἡμέρας. Καὶ ἐν τῷ λαλήσαι αὐτὸν μετ' ἐμοῦ κατὰ τοὺς λόγους τούτους, ἔδωκα τὸ πρόσωπόν μου ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ κατενύγην. Καὶ ἰδοὺ ὡς ὁμοίωσις υἱοῦ ἀνθρώπου ἤψατο τῶν χειλέων μου, καὶ ἠνοιξα τὸ στόμα μου καὶ ἐλάλησα, καὶ εἶπα πρὸς τὸν ἐστώτα ἐναντίον μου. Κύριε ἐν τῇ Ὀππασίᾳ σου ἐστράφη τὰ ἐντός μου ἐν ἐμοί, καὶ οὐκ ἔσχον ἰσχύν. Καὶ πῶς δυνήσεται ὁ παῖς σου, Κύριε, λαλήσαι μετὰ τοῦ Κυρίου μου τούτου; καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ στήσεται ἐν ἐμοὶ ἰσχύς, καὶ πνοὴ οὐχ ὑπελείφθην ἐν ἐμοί. Καὶ προσέθετο, καὶ ἤψατό μου ὡς ὄρασις ἀνθρώπου, καὶ ἐνίσχυσέ με καὶ εἶπέ μοι. Μὴ φοβοῦ ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν, εἰρήνη σοι, ἀνδρίζου καὶ ἰσχυε. Καὶ ἐν τῷ λαλήσαι αὐτὸν μετ' ἐμοῦ, ἰσχυσα καὶ εἶπα. Λαλείτω ὁ Κύριός μου, ὅτι ἐνίσχυσάς με. Καὶ εἶπεν. Εἰ οἶδας ὅτι ἦλθον πρὸς σέ; καὶ νῦν ἐπιστρέψω τοῦ πολεμήσαι μετὰ τοῦ Ἀρχοντος Περσῶν, καὶ ἐγὼ ἐξεπορευόμην, καὶ ὁ Ἄρχων τῶν Ἑλλήνων ἤρχετο. Ἀλλ' ἡ ἀναγγελῶ σοι τὸ ἐντεταγμένον ἐν γραφῇ ἀληθείας καὶ οὐκ ἔστιν εἰς ἀντεχόμενος μετ' ἐμοῦ περὶ τούτων, ἀλλ' ἡ Μιχαήλ ὁ ἀρχὼν υμῶν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α' Κυπριανού

Τῶν νοερῶν Δυνάμεων Αρχιστράτηγοι, οἱ παρεστώτες ἀπαύστως, τῷ δεσποτικῷ θρόνῳ, πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, εἰρήνην τῷ κόσμῳ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Ο αὐτός Ἀρσενίου

Ο Ταξιάρχης τῶν ἄνω Δυνάμεων, Μιχαήλ ὁ πρωτοστάτης τῶν θείων ταγμάτων, σήμερον ἡμᾶς πρὸς πανήγυριν συνεκάλεσεν, ὁ καθ' ἐκάστην μεθ' ἡμῶν πορευόμενος, καὶ φυλάττων τοὺς πάντας, ἐκ πάσης τοῦ διαβόλου περιστάσεως, Δεῦτε οὖν φιλέορτοι καὶ φιλόχριστοι, τὰ ἄνθη τῶν ἀρετῶν δρεψάμενοι, καθαρὰς ἐννοίας, καὶ συνειδῶτι ευστάθμῳ, τοῦ Ἀρχαγγέλου τὴν Σύναξιν τιμήσωμεν, αὐτὸς γὰρ ἀδιαλείπτως τῷ Θεῷ παριστάμενος, καὶ τὸν τρισάγιον ὕμνον ἀναμέλπων, πρεσβεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β' Τοῦ Στουδίτου

Τῆς αὐλοῦ οὐσίας, τῶν νοερῶν Δυνάμεων προστατεύοντες, καὶ τῆς Τρισηλίου δόξης ταῖς μαρμαρυγαῖς, φωτοδοτοῦντες τὴν οἰκουμένην, Αρχιστράτηγοι, ἀλήκτω φωνῇ, τὸν τρισάγιον ὕμνον ἐξάδετε, διό πρεσβεύσατε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο αὐτός Ἀρσενίου

Τῷ αὐλῳ θρόνῳ περικυκλοῦντες, νοεραὶ οὐσαὶ θεοὶ Ἀσώματοι, τὴν τρισάγιον ᾠδὴν, τῷ πρῦτανι Θεῷ, φλογεροῖς τοῖς χείλεσιν ᾄδετε, Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ Πατήρ ὁ ἀναρχος, Ἅγιος ἰσχυρός, ὁ Υἱὸς ὁ συνάναρχος, Ἅγιος ἀθάνατος, τό ὁμοούσιον Πνεῦμα, τό σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συνδοξαζόμενον.

Ο αὐτός Ἀνατολίου

Ἀσωμάτοις χείλεσι, καὶ νοεροῖς στόμασι, τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, τὸν ἀκατάπαυστον ὕμνον προσφέρουσι, τῇ σὴ ἀπροσίτῳ θεότητι Κύριε, καὶ νῦν καθαροὶ καὶ λειτουργοὶ τῆς σῆς δόξης αἰνοῦσί σε Δέσποτα, Σύν αυτοῖς δὲ Μιχαήλ ὁ ἀσώματος, καὶ πρωτοστάτης τῶν ἄνω Δυνάμεων, ὁ Αρχιστράτηγος τῶν Ἀγγέλων, ἐστιάτωρ ἡμῖν σήμερον γέγονε, τὰ τῶν ἀσωμάτων ἄσματα προτρεπόμενος ἡμᾶς ᾄδῃν, τῇ ἀπροσίτῳ σου δόξῃ Φιλάνθρωπε, ἵνα πρεσβεύῃ ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'

Εφραίμ Καρίας

Τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνος τοῦ θείου φωτός, καταλαμπόμενοι Αρχιστράτηγοι, τὰς τῶν αὐλῶν καταυγάζετε ταξιαρχίας, ὡς φῶς λευχειμονοῦντες, ἐν υψίστοις τό πῦρ καταυγάζετε ἐν κόσμῳ, τῆς ἀπροσίτου θεότητος, ὅθεν καὶ τὸν τρισάγιον ὕμνον, ἐν φλογεροῖς τοῖς χείλεσιν ἀκαταπαύστως ᾄδετε, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ, ὁ Θεός ἡμῶν δόξα σοι.

Ἦχος πλ. β'

Οἱ Ἀγγελοὶ σου Χριστέ, τῷ θρόνῳ τῆς μεγαλωσύνης, ἐν φόβῳ παρεστώτες, καὶ τῇ σὴ φωτοχυσία αἰὲ λαμπόμενοι, ἐν τοῖς υψίστοις ὑμνωδοῖ σου, καὶ τῆς βουλῆς σου λειτουργοί, ὑπὸ σοῦ ἐκπεμπόμενοι, νέμονται φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος δ'

Πυρίνοις χείλεσιν, ὑμνεῖ σε τὰ Χερσουβίμ, Χριστέ ὁ Θεός, ἀσωμάτοις δὲ στόμασιν ἀσιγήτως, δοξολογεῖ σε τῶν Ἀρχαγγέλων ὁ χορός, Μιχαήλ δὲ ὁ

Αρχιστράτηγος, τών άνω δυνάμεων, τόν επινίκιον ύμνον, ακαταπαύστως προσφέρει τή δόξη σου, Αυτός γάρ ημάς σήμερον κατηύγασε, πρός πανήγυριν φαιδράν, κροτήσαι επαξίως ψαλμικώς, αίνον τόν τρισάγιον, τοίς πηλίνοις χείλεσιν, ότι τά πάντα τής σής αιnéσεως επλήσθη, καί παρέχεις τώ κόσμω δι' αυτού τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Ο αυτός Θεοτοκίον

Σήμερον ο θεοχώρητος ναός, η Θεοτόκος, εν ναώ Κυρίου προσάγεται, καί Ζαχαρίας ταύτην υποδέχεται, Σήμερον τά τών Αγίων Άγια αγάλλονται, καί ο χορός τών Αγγέλων, μυστικώς πανηγυρίζει, μεθ' ών καί ημείς εορτάζοντες σήμερον, σύν τώ Γαβριήλ εκβοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου, ο έχων τό μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α' Τών ουρανίων

Αγγελικώς οι εν κόσμω πανηγυρίζοντες, τώ επί θρόνου δόξης, Θεώ εποχουμένω, βοήσωμεν τόν ύμνον, Άγιος εί, ο Πατήρ ο ουράνιος, ο συναϊδιος Λόγος Άγιος εί, καί τό Πνεύμα τό Πανάγιον.

Στίχ. Ο ποιών τούς Αγγέλους αυτού πνεύματα, καί τούς λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα

Τών ουρανίων πρωτεύων, εν παρρησία πολλή, καί παρεστώς τώ θρόνω, τώ αστέκτω εν δόξη, αυτόπτα τών αρρήτων, σώσον ημάς, Μιχαήλ Αρχιστράτηγε, τούς εν ανάγκαις κινδύνων καί πειρασμών, ταίς πρεσβείαις σου δεόμεθα.

Στίχ. Ευλόγει η ψυχή μου, τόν Κύριον· Κύριε ο Θεός μου εμεγαλύνθης σφοδρα.

Τών ασωμάτων Αγγέλων, πρώτος υπάρχεις σαφώς, καί λειτουργός τής θείας, φωταυγείας εκείνης, αυτόπτης τε καί μύστης, σώσον ημάς, Μιχαήλ Αρχιστράτηγε, τούς ετησίως τιμώντάς σε ευσεβώς, καί υμνούντας τήν Τριάδα πιστώς.

**Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'
Ιωάννου Μοναχού**

Ως ταξιάρχης καί πρόμαχος, καί τών Αγγέλων Αρχηγός Αρχιστράτηγε, πάσης ανάγκης καί θλίψεως, νόσου καί δεινών αμαρτημάτων ελευθέρωσον, τούς ειλικρινώς ανυμνούντας, καί αιτουμένους σε Ένδοξε, εναργώς ως άύλος τόν άύλον καθορών, καί τώ απροσίτω φωτί, τής του Δεσπότης δόξης καταλαμπόμενος, αυτός γάρ φιλανθρώπως, σάρκα δι' ημάς εκ Παρθένου προσείληφε, σώσαι βουληθείς τό ανθρώπινον.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Τών ουρανίων στρατιών Αρχιστράτηγοι, δυσωπούμεν υμάς ημείς οι ανάξιοι, ίνα ταίς υμών δεήσεσι, τειχίσητε ημάς, σκέπη τών πτερύγων, τής αύλου υμών

δόξης, φρουρούντες ημάς προσπίπτοντας, εκτενώς καί βοώντας, Εκ τών κινδύνων λυτρώσασθε ημάς, ως Ταξιάρχαι τών άνω Δυνάμεων.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Καί απόλυσις

Μετά τήν α' Στιχολογίαν,

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τών ασωμάτων λειτουργών Αρχιστράτηγε, ο κατ' ενώπιον Θεού παριστάμενος, καί ταίς εκείθεν λάμψεσι λαμπόμενος, φαίδρυνον αγίασον, τούς πιστώς σε υμνούντας, πάσης απολύτρωσαι, τού εχθρού τυραννίδος, καί ειρηναίαν αίτησαι ζωήν, τοίς Βασιλεύσι καί πάσι τοίς πέρασιν.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ου σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τού ευχαρίστως ανυμνείν εκ καρδίας, τά σά ελέη Δέσποινα οι δούλοί σου, κράζοντες καί λέγοντες, Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καί λύτρωσαι, εξ εχθρών αοράτων, καί ορατών καί πάσης απειλής, σους γάρ δούλους σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν,

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τά Χερουβίμ καί Σεραφίμ πολυόμματα, τών Αρχαγγέλων λειτουργών τά στρατεύματα, σύν Εξουσίαις θρόνοι Κυριότητες, Άγγελοι Δυνάμεις τε, καί Αρχαί δυσωπούσι, σέ τόν Ποιητήν ημών, καί θεόν καί Δεσπότην, Μή υπερίδης δέησιν λαού, ημαρτηκότος, Χριστέ πολυέλεε.

Δόξα... Τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον αυτόμελον

Ταχύ προκατάλαβε, πρίν δουλωθήναι ημάς, εχθροίς βλασφημούσί σε, καί απειλούσιν ημίν, Χριστέ ο Θεός ημών, άνελε τώ σταυρώ σου, τούς ημάς πολεμούντας, γνώτωσαν πώς ισχύει, Ορθοδόξων η πίστις, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Μετά τόν Πολυέλεον, Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ' Τό προσταχθέν

Τών ουρανίων αρχηγοί καί πρωτοστάται, τών υψιθρόνων καί φρικτών τής θείας δόξης, Μιχαήλ καί Γαβριήλ Αρχιστράτηγοι, σύν πάσι τοίς ασωμάτοις ώ Λειτουργοί, Δεσπότης υπέρ τού κόσμου διαπαντός, πρεσβεύοντες αιτήσασθε τήν άφεσιν, τών επταισμένων ημίν, καί έλεος καί χάριν ευρείν, εν ημέρα τής κρίσεως.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοχαρίτωτε Αγνή ευλογημένη, τόν διά σπλάγχνα οικτιρμών εκ σοῦ τεχθέντα, σύν ταῖς άνω Δυνάμεσι καί τοῖς Αρχαγγέλοις, καί πάσι τοῖς ασωμάτοις υπέρ ημών, δυσώπει ακαταπαύστως δοῦναι ημίν, πρό τού τέλους συγχώρησιν, καί ιλασμόν αμαρτιών, καί βίου επανόρθωσιν, όπως εύρωμεν έλεος.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ἦχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.

Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Ο ποιών τους Αγγέλους αυτού πνεύματα, καί τούς Λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα.

Στίχ. Ευλόγει η ψυχή μου, τόν Κύριον.

Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην

Ζήτηι τή β' τής Πεντηκοστής

Ο Ν'

Δόξα... Ταῖς τών Ασωμάτων, Οικτίρμον, προστασίαις, εξάλειψον τά πλήθη τών εμών εγκλημάτων.

Καί νύν... Ταῖς τής Θεοτοκου...

Εἶτα, Ελέησόν με ο Θεός, κτλ. Καί ψάλλομεν Στιχηρόν ιδιόμελον.

Ἦχος β'

Τώ αὔλω θρόνῳ περικυκλούντες, νοεραί ουσίαι θείοι Ασώματοι, τήν τρισάγιον ωδήν, τώ πρύτανι Θεώ, φλογεροῖς τοῖς χείλεσιν άδετε, Άγιος ο Θεός, ο Πατήρ ο άναρχος, Άγιος ισχυρός, ο Υἱός ο συνάναρχος, Άγιος αθάνατος, τό ομοούσιον Πνεύμα, τό σύν Πατρί καί Υἱώ συνδοξαζόμενον.

Εἶτα ψάλλονται οι Κανόνες, ο τής Θεοτόκου εις ς' καί οι δύο παρόντες τών Ασωμάτων εις η'.

Κανών πρώτος τών Ασωμάτων

Ποίημα Ιωάννου Μοναχού

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

«Ἄσμα αναπέμψωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ ἐκδουλείας, ὠδὴν ἐπινίκιον, ἄδοντες καὶ βοῶντες, Ἄσωμέν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη».

Πάντες ἀνυμνήσωμεν πιστοί, τὴν πάσας διευθύνουσαν, τὰς αἰῶλους τῶν ἄνω, χορῶν ταξιαρχίας, Τριάδα τὴν ἀκτιστον, ἐκβοῶντες, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ, Θεέ παντοκράτορ.

Ἐθου τῶν κτισμάτων σου ἀρχήν, οὐσίαν τὴν ἀσώματον, Ποιητὰ τῶν Ἀγγέλων, τὸν ἀχραντὸν σου θρόνον, κυκλοῦσαν κραυγάζειν σοι, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ, Θεέ παντοκράτορ.

Χαίροις Γαβριήλ μυσταγωγέ, τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως, Μιχαήλ τε ταγμάτων, αἰῶνων πρωτοστάτα, ἀπαύστως κραυγάζοντες, , Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ, Θεέ παντοκράτορ.

Θεοτοκίον

Εὐα ἡ προμήτωρ τῇ ἀρά, τό γένος καθυπέβαλε, τῇ παραβάσει ποτέ, τό τῶν ἀνθρώπων, σύ δέ Παρθένε θεόνυμφε, ὅλον πρὸς εὐλογίαν, μετηγάγου τὸν Κτίστην τεκούσα.

Κανὼν δεύτερος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τοῖς Ταξιάρχαις τῶν Ἀσωμάτων Νόων.

Εν δέ τοῖς Θεοτοκίοις

Κλήμεντος

Ωδή α' Ἦχος ο αὐτός

«Ἀρματηλάτην Φαραῷ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δέ φυγάδα, πεζὸν οδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα».

Τοὺς νοερούς τῶν ἀσωμάτων τάξεων, χορούς ἐν ἁσμασιν, ὡς Λειτουργούς θείους, δεύτε ευφημήσωμεν, χορείαν συγκροτήσαντες, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ἀδιαλείπτως πρεσβεύοντας, καὶ τῇ μετανοίᾳ συγχαίροντας.

Οἱ τῶν Ἀγγέλων ἀρχηγοὶ καὶ πρόκριτοι, καὶ ταξιάρχαι φαιδροί, τοὺς ἀσωμάτους Νόας, σήμερον ἐγείρουσι, πρὸς τελετὴν ἐόρτιον, τῆς αὐτῶν λαμπρὰς μνήμης, μεθ' ὧν συγχαίρουσιν ἄνθρωποι, ὕμνον τῇ Τριάδι προσάγοντες.

Συνευφρανθώμεν τοῖς Ἀγγέλοις ἄνθρωποι, πνευματικῶς ἐν χαρᾷ, ὁ Γαβριήλ αὐθις, νῦν ευαγγελίζεται, Ἐκκλησιῶν τὴν ἑνώσιν, καὶ καθαίρεσιν πάσης, τῆς ἐναντίας αἰρέσεως, ἐν τῇ παρουσίᾳ τῆς μνήμης αὐτῶν.

Θεοτοκίον

Κυοφορεῖς τὸν ὑπὲρ φύσιν Ἄχραντε, ἐν σοὶ σκηνώσαντα, τοῦ Πατρὸς λόγον, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι δυσὶ μέν ἐν ταῖς φύσεσι, καὶ θελήσεσιν ὄντα, ἐν υποστάσει δ' ἀτρέπτως μιά, ἥς καὶ τὴν μορφήν ἀσπαζομεθα.

Καταβασία

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι τῇ Βασιλίδι Μητρί, καὶ οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

Ὡδή γ'

«Τὸν φόβον σου Κύριε, ἐμφύτευσον ταῖς καρδίαις τῶν δούλων σου, καὶ γενοῦ ἡμῖν στερέωμα, τοῖς σέ ἐν ἀληθείᾳ, ἐπικαλουμένοις».

Ἰσχύϊ κατέστησας Ἀθάνατε, δυνατοὺς ἐξανύοντας, τὸ πανάγιόν σου θέλημα, τοὺς σοὶ ἐν τοῖς υψίστοις, αἰεὶ παρεστῶτας.

Τοὺς μύστας τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως, τῆς σεπτῆς τε ἐγέρσεως, τῶν Ἀγγέλων τοὺς ἐξάρχους Χριστέ, ὑπὲρ ἡμῶν προσδέχου, ἐπικαλουμένους.

Ἀγγέλους ἐπέστησας φύλακας, τοῖς ἀνθρώποις ὡς εὐσπλαγχνος, διακόνους τε ἀνέδειξας Χριστέ, τῆς σωτηρίας τῶν σὺν θεραπόντων.

Θεοτοκίον

Ἀρρήτως συνέλαβες τὸν Κύριον, Σωτήρα Θεόνυμφε, τὸν λυτρούμενον ἡμᾶς τῶν δεινῶν, τοὺς σέ ἐν ἀληθείᾳ ἐπικαλουμένους.

Κανὼν δεύτερος Σὺ εἰ τὸ στερέωμα

Τῶν Ἀγγέλων πρῶτιστος, καὶ τῆς Τριάδος φῶς δεύτερον, ὠφθης ἡμῖν, Μιχαήλ ὁ ἀρχων, τοῖς πιστῶς ευφημοῦσί σε.

Αἴγλη θείας χάριτος, ὁ Γαβριήλ πιστῶς ἐπληξε, πάσαν τὴν γῆν, τοῦ Θεοῦ κηρύξας, τὴν ἐν σώματι κάθοδον.

Ξυνωρίς αἰίδιμε, καὶ φωταυγῆς δυὰς αὔλε, φῶτα Θεοῦ, τοὺς πιστῶς τελούντας, τὴν ὑμῶν μνήμην δείξατε.

Θεοτοκίον

Ἦσεν Ἡσαΐας, σοὺ τὴν ὑπὲρ νοῦν Ἀγνή κύησιν, ἄδω καγώ, ἵνα τῆς ἐκείνου, ἐπιτύχω καθάρσεως.

Καταβασία

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἀφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θεῇ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν

Τῶν ασωμάτων τοὺς χορούς ἐφιέμενοι, ἀνευφημεῖν οἱ ἐπὶ γῆς μιμησώμεθα,
ὡς ἐφικτόν τούτων τὴν ἀγιότητα, νεκροῦντες πάντα τὰ μέλη τὰ τῆς σαρκός,
αἰτοῦντες, ὡς ὑπερμάχους τε καὶ φρουροὺς, πάσης πλάνης λυτρώσασθαι,
τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ, ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντας αὐτοὺς, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Εὐχαριστοῦμέν σοι αἰεὶ Θεοτόκε, καὶ μεγαλύνομεν ἀγνή καὶ προσκυνούμεν,
ἀνυμνοῦντες τὸν τόκον σου κεχαριτωμένη, βοῶντες ἀκαταπαύστως, σῶσον
ἡμᾶς, Παρθένε Παντελεήμον ὡς ἀγαθή, καὶ δαιμόνων ἐξάρπασον,
λογοθεσίου φοβεροῦ, ἐν ὥρᾳ τῆς ἐτάσεως, μὴ αἰσχυρθώμεν οἱ δούλοί σου.

Ὡδή δ'

«Ἐπέβης ἐφ' ἵππους, τοὺς Ἀποστόλους σου Κύριε, καὶ ἐδέξω χερσὶ σου ἡνίας
αὐτῶν, καὶ σωτηρία γέγονεν ἡ ἵππασία σου, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι, Δόξα τῇ
δυνάμει σου Κύριε».

Ἐπέβης Ἀγγέλοις, ὥσπερ ἐφ' ἵπποις Φιλάνθρωπε, καὶ ἐδέξω χερσὶ σου ἡνίας
αὐτῶν, καὶ σωτηρία γέγονεν ἡ ἵππασία σου, τοῖς ἀπαύστως βοῶσι, Δόξα τῇ
δυνάμει σου Κύριε.

Καλύπτει Ἀγγέλους, ἡ ἀρετὴ σου Φιλάνθρωπε, καὶ τῆς γῆς ἐπληρώθη τὰ
πέρατα, τῆς σῆς ἐνδόξου ἀναρχε θείας αἰνέσεως, σὺν αὐτοῖς σοι βοώσης,
Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Εξήλθες οἰκτίρμον, εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου Χριστέ, συγκαλεῖς δέ τὰς φίλας
Δυνάμεις σου, καὶ ευφροσύνη γέγονεν ἡ παρουσία σου, τοῖς πιστῶς σοι
βοῶσι, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Παρθένος καὶ Μήτηρ, ὑπερφυῶς ὠφθῆς Πάναγνε, ὡς Θεὸν τὸν αὐτὸν τε καὶ
ἄνθρωπον, Χριστὸν τεκούσα, ὦ μετὰ δέους κραυγάζουσι, τῶν Ἀγγέλων αἱ
τάξεις, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κανὼν δεῦτερος
Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε

Ἰεριχώ, ὠφθῇ δυνάμεως Ἀρχιστράτηγος, πολεμοῦντι, πάλαι Ἰησοῦ τῷ Ναυή,
νικοποιῶν καὶ ὑπερμαχῶν, Μιχαὴλ ὁ μέγας, τῶν Ἀσωμάτων ὁ ἐξάρχος, υφ'
οὐ λαβὼν τό σθένος, ὁ θεράπων Κυρίου, δορυάλωτον εἶλε τό φρούριον.

Ἀρχων ποτέ, τῶν ασωμάτων Δυνάμεων, ὠφθῇ φέρων, τέκνου εὐαγγέλια, τῷ
Ζαχαρία τῷ ἱερεῖ, Γαβριὴλ ὁ μέγας, ὁ θεῖος ὄντως Ἀρχάγγελος, διό φωνὴ τοῦ
Λόγου, γεννηθεὶς, Ἰωάννης, τῷ πατρὶ τὴν φωνὴν ἀποδίδωσιν.

Χαίρει χαρὰ πάντα τὰ πέρατα σήμερον, τὴν αἰσίαν, μνήμην εορτάζοντα, τῶν

Αρχαγγέλων σου ό Θεός, Μιχαήλ τού Θείου, καί Γαβριήλ τού Θεόφρονος, συγχαίρει δέ καί πάσα, τών Αγγέλων η τάξις, ότι σώζεται κόσμος τη σκέπη αυτών.

Θεοτοκίον

Μόνη αγνή, πέφυκας καί μετά γέννησιν, μόνη ώφθης, άνανδρος θηλάζουσα, τόν τού Πατρός Λόγον αληθή, Πνεύματι Αγίω, λαβόντα δούλου μορφήν καθ' ημάς, Παρθένε Θεοτόκε, ού τήν θέαν τιμώντες, τής μορφής τήν εμφέρειαν σέβομεν.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σου τού Υψίστου, ο Προφήτης Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε'

«Τόν εκ νυκτός αγνωσίας, επί τήν ψυχάλωτον οδόν αεί πλανώμενον, φωτί τής γνώσεώς σου Κύριε, ποδηγών με εν τή τρίβω τών εντολών σου καθοδήγησον».

Ανεπιστρέπτω τώ πρόθω, αεί πρός τό άναντες, πρός σέ Χριστέ φερόμεναι, τό ακρότατον απάντων τών εφετών, Αγγέλων αι δυνάμεις, ακαταπαύστως σε δοξάζουσιν.

Σύ νοερούς κατ' ουσίαν, αφθάρτους τή χάριτι, τή σή Χριστέ κατέστησας, υμνωδούς τής σής μεγαλειότητος, τούς Αγγέλους σου κατ' εικόνα, εδημιούργησας ακατάληπτε.

Σύ ακλινείς πρός τό χείρον, τή πρός σέ εγγύτητι Χριστέ, τούς σους εφύλαξας λειτουργούς, πηγή γάρ αγαθότητος, σύ υπάρχων αγαθύνεις, τούς επαξίως σοι λατρεύοντας.

Θεοτοκίον

Η μετά τόκον Παρθένος, μόνη απειρόγαμε αγνή, Μαρία άχραντε, τώ λιμένι σου ημάς καθόρμισον, εκ κινδύνων οδηγούσα, πρός σωτηρίαν τήν αιώνιον.

Κανών δεύτερος

Ίνα τί με απώσω

Απειθούντι τό πάλαι, τού Θεού πρός άρρητα καί θεία θαύματα, Βαλαάμ τώ μάντει, εν αμφόδω ο Άγγελος όνω φανείς, φοβερώς ήλεγξε, καί λογικόν τό ζώνον δείξας, τό τής φύσεως ήμειψε γνώρισμα.

Συσχεθέντι τώ Πέτρω, καί ειρκτή προσμένοντι, Άγγελος ώφθη Θεού, τών χειρών Ηρώδου, καί δεσμών καί θανάτου λυτρούμενος, διό δεύτε πάντες, ως τών ψυχών φρουρούς ενθέους, τούς σοφούς Αρχαγγέλους τιμήσωμεν.

Τών πολέμων τάς στάσεις, Άγγελοι Αρχάγγελοι θείαι Δυνάμεις Θεού, καί τής Εκκλησίας, τάς αιρέσεις καί πάντα τά σκάνδαλα, ταίς υμών λύσατε, πρός τόν

Θεόν αεί πρεσβείαις, καί ημάς εν ειρήνῃ φρουρήσατε.

Θεοτοκίον

Εν δυσί ταῖς ουσίαις, ένα σε γινώσκομεν Θεόν τῆς κτίσεως, ενεργείαις ἀμφω, καί θελήσεσιν ὄντα ασύγχυτον, τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, ἐκ γυναικός σάρκα λαβόντα, ἥς τήν θεάν τιμῶμεν τοῖς πῖναξιν.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῇ δόξῃ σου, σύ γάρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τόν ἐπὶ πάντων Θεόν, καί τέτοκας ἀχρονον Υἱόν, πάσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, τήν ειρήνην βραβεύουσα.

Ωδή ς'

«Τόν Ἰωάνν ἐν τῷ κήτει Κύριε, μονώτατον κατώκισας, ἐμέ δέ τόν πεπεδημένον, ἐν ἄρκυσι τοῦ ἐχθροῦ, ὡς ἐκ φθοράς ἐκείνον ὃ ἰάσωσον».

Θεοπρεπῶς, ἐκ μή ὄντων Κύριε, τῷ λόγῳ σου παρήγαγες, ουσίας τῶν ἐπουρανίων, ἀθανάτων στρατιῶν, φωτοειδεῖς αὐτάς ἐργασάμενος.

Μύσται σεπτοί, τῆς Θεοῦ αἰνέσεως, γεγόνατε Ἀσώματοι, πολῖται τῆς ἐπουρανίου, καί θείας ὄντως σκηνῆς, τῷ Ποιητῇ ἀξίως λατρεύοντες.

Τῶν Ἀσωμάτων, τάξεις νοεραί σε, Υἱέ Θεοῦ προάναρχε, αἰνοῦσιν ἀκαταπαύστως, καί δοξολογοῦσιν, ὡς Ποιητὴν καί Κτίστην τοῦ σύμπαντος.

Θεοτοκίον

Τόν τῷ Πατρί, ἐν υψίστοις ἀχραντε, ἀνάρχως συνεδρεύοντα, ἀγκάλαις σαῖς ἐπανακλῖναι ἠξίωσαι, ὃν ἡμῖν δίδου Ἀγνή, τοῖς δούλοις σου ἰλεων.

Κανὼν δεύτερος Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Ὡς πῦρ καί φλόγα καί φῶς, τοὺς ἀσωμάτους υπάρχοντας, ἐκ τῆς υλῶδους φθοράς, τόν νούν ἀνιπτάμενοι, υλαίοις ἐν χεῖλεσι, τοὺς αὔλους φόβῳ, ἐν τοῖς ἄσμασι τιμήσωμεν.

Νεκρώσατε τῶν παθῶν, τάς καταιγίδας Ἀρχάγγελοι, καί παύσατε σὺν αὐτοῖς, τὰ σκάνδαλα ἅπαντα, τῆς πίστεως Ἅγιοι, τῆς Τριάδος ὄντες, Ἀρχιστράτηγοι πυρίμορφοι.

Ἀρχάγγελοι τοῦ Θεοῦ, τῶν Ἀσωμάτων οἱ ἐξάρχοντες, τῇ παρρησίᾳ ὑμῶν, ἐκ πάσης αἰρέσεως, ἡμᾶς διασώσατε, Μιχαήλ ὁ Ἄρχων, καί Γαβριήλ οἱ Ἀρχιστράτηγοι.

Θεοτοκίον

Νηδύος ὠφθῆς ἐκῶν, ἐξ ἀπειράνδρου σαρκούμενος, ὁ ἄσαρκος ὡς Θεός, Χριστέ σαρκοφόρος δέ, ὡς ἄνθρωπος πέφυκας, οὐ τῆς ἐμφερείας, οἱ πιστοὶ τό εἶδος σέβομεν.

Καταβασία

Τὴν θείαν ταυτην καὶ πάντιμον, τελούντες εορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς
θεομήτορος, δεύτε τας χείρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν
δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ἦχος β

Αρχιστράτηγοι Θεοῦ, λειτουργοὶ θείας δόξης, τῶν ἀνθρώπων ὁδηγοί, καὶ
ἀρχηγοὶ Ἀσωμάτων, τό συμφέρον ἡμῖν αἰτήσασθε, καὶ τό μέγα ἔλεος, ὡς τῶν
Ἀσωμάτων Αρχιστράτηγοι.

Ο Οἶκος

Ἐφης φιλάνθρωπε ἐν Γραφαῖς σου, πλήθῃ χαίρειν Ἀγγέλων ἐν ουρανῷ, ἐπ'
ἀνθρώπῳ ἐνὶ μετανοοῦντι, Ἀθάνατε, ὅθεν ἡμεῖς οἱ ἐν ἀνομίαις, ἀναμάρτητε,
μόνε καρδιογνώστα, σέ δυσωπεῖν καθ' ἐκάστην τολμῶμεν ὡς εὐσπλαγχνον,
οικτεῖραι καὶ καταπέμψαι ἀναξίοις κατάνυξιν, Δέσποτα, παρέχων ἡμῖν
συγχώρησιν, ὑπὲρ πάντων γάρ ἡμῶν πρεσβεύουσιν, οἱ τῶν Ἀσωμάτων
Αρχιστράτηγοι.

Συναξάριον

Τῇ Η' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Σύναξις τῶν Αρχιστρατήγων Μιχαήλ λοιπῶν
ἀκαὶ Γαβριήλ, καὶ τῶν γίνων ἀσωμάτων καὶ ουρανίων Ταγμάτων.

Στίχοι

Εβουλόμην σοι, Μιχαήλ, ἄσμα πρέπον
Ἄσαι πρεπόντως, ἀλλ' ἄϋλον, οὐκ ἔχω.
Ογδὴ οὐρανίης κυδαίνει τάξις Ἀρχοῦς.

Εἰς τὴν Σύναξιν τῶν ἐννέα Ταγμάτων, Σεραφίμ, Χερουβίμ, θρόνων,
Κυριοτήτων, Εξουσιῶν, Ἀρχῶν, Δυνάμεων, Ἀρχαγγέλων καὶ Ἀγγέλων.

Στίχοι

Επάξιόν τι Ταγμάτων τῶν ἐννέα
Τίς ἂν γόνος φθέγγξαιτο μηνῶν ἐννέα.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

«Παῖδες Εβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς
ὁρόσον τό πῦρ, μετέβαλον βοῶντες, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς
αἰῶνας».

Ὡ παρειστήκεισαν ἀπαύστως, λειτουργοῦσαι μυριάδες τῶν Ἀγγέλων, τοῦ
προσώπου ὁρᾶν μὴ φέρουσαι τὴν θέαν, εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς
ἀναβοώσιν.

Φῶτα ἀνέδειξας οἰκτίρμον, τῶν Ἀγγέλων σου τὴν ἄϋλον οὐσίαν, τοῦ ἀρρήτου
φωτός πληρούμενα ἀπαύστως, Εὐλογητός εἰ κράζοντα, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Λόγω σου τώ ενυποστάτω, τών Αγγέλων τήν πληθύν δημιουργήσας, αγιάσας
δέ θείω Πνεύματι Τριάδα, θεολογείν edίδαξας, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Τριαδικόν

Τρεῖς εννοούντες υποστάσεις, απερίγραπτον δοξάζομεν ουσίαν, τόν Πατέρα
καί Υιόν καί τό Πνεύμα βοώντες, Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Κανών δεύτερος Οι εκ τῆς, Ιουδαίας

Σύν χοροῖς Ασωμάτων, τών ανθρώπων τό γένος δεῦτε κροτήσωμεν, τήν
αἴσιον ημέραν, τῆς μνήμης εκτελούντες, τών σοφών Αρχαγγέλων Χριστοῦ,
Ευλογητός εἰ Θεέ, βοώντες τών Πατέρων.

Ὡς φιλόξενοι πάλαι, Αβραάμ ο θεόπτης, καί Λώτ ο Ἐνδοξος, ἐξένισαν
Αγγέλους, καί εὔρον κοινωνίαν, σύν Αγγέλοις κραυγάζοντες, Ο τών Πατέρων
ημῶν, Θεός ευλογητός εἰ.

Μανωέ τώ γενναίω, καί Τωβίτ τώ πανσόφω, ὠφθησαν Ἄγγελοι, αμείβοντες τά
άθλα, τοῦ βίου κατ' ἀξίαν, καί τών Παίδων ο Ἄγγελος, ἐσβεσε φλόγα ποτέ,
πυρός καμίνου ὄντως.

Θεοτοκίον

Τό ημέτερον ὅλον, εκ Παρθένου λαβόντα, δίχα τροπῆς, Ἰησοῦ, ταῖς φύσεσι
διπλοῦν σε, ἀλλ' ἓνα υποστάσει, πατρικῶς σε κηρύττομεν, ἥς καί τό εἶδος
Πιστῶς, σέβομεν εκτυπούντες.

Καταβασία

Ουκ ἐλάτρευσαν τῇ κτισει οἱ θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, ἀλλά πυρός
ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔπαλλον, Ὑπερύμνητε, ο τών
Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εἰ.

Ὡδή η'

«Τόν εν ὀρει, ἀγίω δοξασθέντα, καί εν βάτῳ πυρί τό τῆς Παρθένου, τώ
Μωϋσῇ μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας
τούς αιώνας».

Τών Αγγέλων, ζηλώσωμεν τόν βίον, καί τās φρένας, πτερῶσωμεν εις ὕψος,
καί σύν αυτοῖς αὔλως ἀναμέλψωμεν, Κύριον υμνοῦντες, καί υπερυψοῦντες,
εἰς πάντας τούς αιώνας.

Θιασῶται, χορείας ουρανίου, οἱ τόν θρόνον ἀμφέποντες τῆς δόξης, περί Θεόν
τε πάντοτε στρεφόμενοι, Ἄγγελοι υμνοῦσι, καί υπερυψοῦσιν, αὐτόν εις τούς
αιώνας.

Τήν αὔλου, πυρός ποιοῦσαν φλόγα, τούς εν ὕψει, ἀπαύστως λειτουργούντας,
καί τοὺς Αγγέλους πνεύματα δεικνύουσας, Τριάδα προσκυνούμεν, καί
δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ὡς ἐν πόλῳ, παρειστήκεισαν τρόμῳ, μυριάδες, Ἀγγέλων Ἀρχαγγέλων, ἐν ταῖς ἀγκάλαις φέρειν κατηξίωσαι, τούτῳ Θεοτόκε, πρέσβευε σωθῆναι, τοὺς δοξολογούντας, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν δεύτερος Ἑπταπλασίως κάμινον

Ἀρχων Ἀγγέλων πέφυκε, Μιχαήλ ὁ Ἀρχάγγελος, ἀλλὰ συνδοξάζεται, αὐτῷ λαμπρότατα, ὁ μύστης τῆς χάριτος, καὶ τῆς Παρθένου μνήστῳρ σεπτός, ὁ τῶν Ἀσωμάτων, Στρατηγός ἐπαξίως, χαρὰν προδιαγγέλλων, Γαβριήλ τοῖς βοῶσι, Λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὰ τῶν Ἀγγέλων τάγματα, ἐν ποικίλῃ μορφῇ κατιδὼν, ἱεζεκιήλ προῖστορῶν ἐκήρυττεν, ἐν οἷς εξαπτέρυγα, τὰ Σεραφίμ παρίστανται, καὶ τὰ Χερουβίμ, πολυομμάτως ἐκύκλουν, μεθ' ὧν τοὺς Ἀρχαγγέλους, ἡλεκτρίνους ἐώρα, Χριστὸν δοξολογούντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς φοβερὰν τὴν ἐλευσιν, τῆς δευτέρας καθόδου σου, ἐκδηλοποιῶν ὁ Δανιήλ προέλεγεν, Ὡς θρόνοι ἐτέθησαν, καὶ παλαιός ἐκάθησε, καὶ τὰς τῶν Ἀγγέλων, μυριάδας εἰσάγει, ἐν φόβῳ, παρεστώσας, καὶ φωναῖς ἀσιγήτοις, βοῶσας τὴν Τριάδι, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ὁ τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, ὁμοούσιος Λόγος ἐκὼν, ὤφθη καὶ ἡμῖν, ἐκ τῆς Παρθένου σύμμορφος, οὐ φύρας εἰς ἀλληλα, τὰ τῆς φρικτῆς ἐνώσεως, εἰς γὰρ ὁ αὐτός, ἐν ἑκατέροις δείκνυται, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, καὶ μιά, υποστάσει, ἥς νῦν τῆς ἐμφερείας, τὸν τύπον προσκυνούμεν.

Καταβασία

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἀπάσαν, ἀγείρει ψάλλουσαν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'

«Ὅρους παρήλθες τῆς φύσεως, τὸν Δημιουργὸν συλλαβούσα καὶ Κύριον, καὶ πύλη σωτηρίας τῷ κόσμῳ γέγονας, διό σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν».

Σέ τὸν ἀρρήτως ἐνώσαντα, τοῖς ἐπουρανίοις Χριστέ τὰ ἐπίγεια, καὶ μίαν Ἐκκλησίαν, ἀποτελέσαντα Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Ἀγγελοὶ τε καὶ Ἀρχάγγελοι, θρόνοι, Ἐξουσίαι καὶ Κυριότητες, Ἀρχαὶ τε καὶ Δυνάμεις, Χερουβίμ καὶ Σεραφίμ, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἱκετεύσατε.

Πάντων προστάται δεικνύμενοι Μιχαήλ σὺν τῷ, Γαβριήλ, ἐπισκέψασθε τοὺς

εκ πόθου τιμώντας, τήν πανέορτον υμών μνήμην, καί πιστῶς ανυμνούντας, σώζεσθε παντοίας περιστασεως.

Θεοτοκίον

Λόγον εδέξω τόν ἄρχον, φύσιν τήν ἐμήν, αναπλάσαι βουλόμενον, καί τούτον σαρκωθέντα, Παρθένε τέτοκας, διό σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Κανὼν δεύτερος Κυρίως Θεοτόκον

Νοσούντων καί πλεόντων, καί τῶν ἐν ἀνάγκαις, πρὸς σωτηρίαν υπέρμαχοι ὦφθητε, τῶν Ἀσωμάτων οἱ πρῶτοι, Μιχαήλ καί Γαβριήλ.

Δυνάμεων καί θρόνων, χοροῖς συγχορεύων, ὡς Στρατηγός τῶν Ἀγγέλων καί μύστης Θεοῦ, υπέρ ἡμῶν τῷ Σωτήρι, Γαβριήλ πρέσβευε.

Ὡς φύλακες τοῦ κόσμου, καί τῆς Ἐκκλησίας, καί Ταξιάρχαι τῶν ἄνω Δυνάμεων, υπέρ ἡμῶν τόν Σωτήρα, καθικετεύσατε.

Θεοτοκίον

Συμφώνως Θεοτόκε, Σέ δοξολογούμεν, ὅτι παθῶν καί κινδύνων λυτροῦσαι ἡμᾶς, καί τὰς ἡμῶν ἱκεσίας, ἐπ' ἀγαθοῖς εκπληροῖς.

Καταβασία

Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αὔλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ἱεράν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή αειπάρθενε.

Εξαποστειλᾶριον Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Ὡς πρόμαχον καί πρύτανιν, τοῦ βροτείου σε γένους, καί προνομέα ἄριστον, Ἀρχιστράτηγε θεῖε, ἀνέδειξεν ὁ Ποιητής, καί Θεός καί δόξη σε, τετίμηκεν ἀπορρήτως, τοῦ προσφωνεῖν ἀνευδότως, τόν τρισάγιον καί θεῖον, ἐπινίκιον ὕμνον.

Ἄτερον Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ἀρρήτως πυρσευόμενος, ταῖς θεϊκαῖς ἐλάμψεσι, τῆς υπερφώτου Τριάδος, διέρχη πάσαν τήν κτίσιν, ὡς ἀστραπή Ἀρχάγγελε, πληρῶν τό θεῖον πρόσταγμα, Μιχαήλ ἀστραπόμορφε, φρουρῶν φυλάττων καί σκέπτων, τοὺς σέ φαιδρῶς ανυμνοῦντας.

Ἄτερον Τοῖς Μαθηταῖς

Εξουσιῶν Δυνάμεων, Ἀρχαγγέλων Ἀγγέλων, Κυριοτήτων θρόνων τε, καί Ἀρχῶν πρωτοστάτης, ὑπὸ Θεοῦ κατεστάθης, Ἀρχιστράτηγε θεῖε, Μιχαήλ υπερένδοξε, τῷ ἀστέκτῳ οὖν θρόνῳ, παρεστηκῶς, σκέπε φρούρει φύλαττε σώζε πάντας, τοὺς πίστει σε γεραίροντας, τόν τοῦ κόσμου προστάτην.

Θεοτοκίον

Τιμιωτέρα πέφυκας, Χερουβὶμ τῶν ἐνδόξων, καί Σεραφὶμ Πανύμνητε, τῶν φρικτῶν ἀσυγκρίτως, ἐνδοξοτέρα καί πάντων, τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων, ἀγιωτέρα Πάναγνε, τόν γάρ Κτίστην τῶν ὅλων, σωματικῶς, ἀπορρήτως τέτοκας Θεοτόκε, ὃν αἶτησαι τοῖς δούλοις σου, λύτρον δοῦναι πταισμάτων.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώνμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων.

Τῶν ουρανίων ταγμάτων ὡς προεξάρχοντα, καὶ τῶν ἐν γῇ ἀνθρώπων, ἰσχυρόν σε προστάτην, φύλακα καὶ ρύστην ὑμνοῦμεν πιστῶς, Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε, καθικετεύοντες πάσης φθοροποιού, ἀλγηδόνης ἡμᾶς ρύσασθαι. (Δίς)

Ὁ ταξιάρχης τῶν ἀνω θείων Δυνάμεων, σήμερον συγκαλεῖται, τῶν βροτῶν τὰς χορείας, μίαν σὺν Ἀγγέλοις φαιδρὰν εορτὴν, συγκροτῆσαι Συνάξεως, αὐτῶν τῆς θείας καὶ ἅμα ὕμνον Θεῷ, ἀναμέλψαι τὸν τρισάγιον.

Υπὸ τὴν σκέπην τῶν θείων ἡμᾶς πτερύγων σου, προσπεφευγότας πίστει, Μιχαὴλ θεῖε νόε, φύλαττε καὶ σκέπε ἐν βίῳ παντί, καὶ ἐν ὥρᾳ Ἀρχάγγελε, τῇ τοῦ θανάτου σὺ πάρεσο βοηθός, ἡμῖν πᾶσιν εὐμενέστατος.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ὁ πού επισκίασῃ ἡ χάρις σου Ἀρχάγγελε, ἐκείθεν τοῦ διαβόλου διώκεται ἡ δύναμις, οὐ φέρει γάρ τῷ φωτί σου προσμένειν, ὁ πεσὼν Ἐωσφόρος, Διό αιτούμέν σε τὰ πυρφόρα αὐτοῦ βέλη, τὰ καθ' ἡμῶν κινούμενα ἀπόσβεσον, τῇ μεσιτείᾳ σου λυτρούμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν σκανδάλων αὐτοῦ, ἀξιῶμνητε Μιχαὴλ Ἀρχάγγελε.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρηκτον, τὴν ἀρραγὴ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τὰ Τυπικά, καὶ ἀπὸ τῶν Κανόνων ἡ γ' καὶ ς' Ὁδῇ.

Ἀπόστολος

Ἀδελφοί, εἰ ὁ δι' Ἀγγέλων λαληθεὶς...

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκάν

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐαυτοῦ Μαθηταῖς, Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει...

Κοινωνικόν

Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ, πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ονησιφόρου καί Πορφυρίου, καί τής
Οσίας Μητρός ημών Ματρώνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια τών Μαρτύρων.

Ἦχος πλ. δ'
Ὡ τοῦ παραδόξου

Μάρτυς Αθλητά μακάριε, Ονησιφόρε Χριστόν, τόν Θεόν ωμολόγησας,
εναθλῶν στερρότατα, ανομούντων πρό βήματος, πληγὰς μαστίγων, καί γάρ
υπήνεγκας, καί πυρακτώσεις, παντός τοῦ σώματος, ὅθεν στεφάνω σε, τῷ τῆς
νίκης ἔστεψε, ζωαρχική, ὁ ζωαρχικώτατος, χειρί πανεύφημε.

Μάρτυς Αθλητά Πορφύριε, ταίς τών αιμάτων βαφαίς, σεαυτῷ
προσεπέχρωσας, πορφυρίδα χάριτι, καί δυνάμει τοῦ Πνεύματος, ἦν περ
φορέσας, ὠφθης λαμπρότατος, συμβασιλεύων τῷ βασιλεύοντι, μόνω Θεῷ
ημῶν, εἰς αἰώνας Ἐνδοξε, ὄν εκτενώς, πάντοτε ἰκέτευε, εἰς τό σωθῆναι ἡμάς.

Μάρτυρες αξιοθαυμαστοί, διά τήν πάντων ζωήν, ἱερώς θανατούμενοι, ἐπ'
εσχάρας χαίροντες, φλογιζούσης ἠπλώθητε, καί προσδεθέντες, ἵπποις
συρόμενοι, τό θεῖον τέλος, καθυπεδέξασθε, ὅθεν δοξάζεσθε, καί
συμμακαρίζεσθε, υπέρ ημῶν, πάντοτε δεόμενοι, Αἱμακάριστοι.

Καί τῆς Οσίας Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Τῆς σαρκός τά σκιρτήματα, διά πόνων ἀθλήσεως, ἐμφιλοσοφώτατα
καθυπέταξας, καί τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, Ματρώνα οικήσασα, Ασκητῶν
πανευσεβῶν, μέσον κατασβεννύουσα, υπεκκαύματα, ἡδονῶν θείοις ὄμβροις
τῶν δακρύων, καί σφοδρότερον τόν πόθον, τόν πρὸς τόν Κτίστην ἐξάπτουσα.

Ἱερὸν φροντιστήριον, εἰς πολλῶν περιποίησιν, τῷ Θεῷ ἀνήγειρας
 χρηματίσασα, νὰός τοῦ Πνεύματος Πάνσοφε, ψυχῆς καθαρότητι, καί
ωδήγησας λαούς, πρὸς ἐπίτονα σκάμματα, τῆς ἀσκήσεως, καί προσήγαγες
τούτους ὥσπερ προίκα, σεσωσμένους τῷ Δεσπότη, μεθ' ὧν σε πίστει
γεραίρομεν.

Αἱ νεάνιδες ἔστερξαν, τόν νυμφίον καί Κύριον, τῇ διδασκαλίᾳ σου
πειθαρχήσασαι, καί τῆς σαρκός παρωσάμεναι, τό χαῦνον ἐν πνεύματι,
προθυμία τῶν παθῶν, ευσεβῶς κατεκράτησαν, καί εἰσήχθησαν, μετὰ σοῦ εἰς
νυμφῶνα τοῦ Νυμφίου, τόν ουράνιον Ματρώνα, διά παντός ευφραίνόμεναι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὡ Θεόν τόν ἀχώρητον, ἐν γαστρί σου χωρήσασα, φιλανθρώπως ἄνθρωπον

χρηματίσαντα, καί τό ημέτερον φύραμα, εκ σοῦ προσλαβόμενον, καί
Θεώσαντα σαφώς, μή παρίδης με Πάναγνε, νύν θλιβόμενον, αλλ' οικτίρησον
τάχος καί παντοίας, δυσμενείας τε καί βλάβης, τού πονηρού ελευθέρωσον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρῷ ως εώρα σε, καθηλούμενον Κύριε, ἡ ἀμνάς καί Μήτηρ σου
εξεπλήττετο, καί Τί τό ὄραμα ἐκράζεν, Υἱέ ποθεινότατε; ταῦτά σοι ο ἀπειθής,
δήμος ανταποδίδωσιν, ο παράνομος, ὁ πολλῶν σου θαυμάτων ἀπολαύσας;
Ἀλλά δόξα τῇ ἀρρήτῳ συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, ψάλλεται εἰς Κανων τῆς Οκτωήχου, καί
τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ο Κανων τῶν Μαρτύρων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Φέρεις ὄνησιν σοῖς ἐπαινέταις Μάκαρ. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

«Ἀσομαί σοι Κύριε ο Θεός μου, ὅτι ἐξήγαγες λαόν, δουλείας Αιγύπτου,
ἐκάλυψας δέ ἄρματα Φαραῷ, καί τήν δύναμιν».

Φέρουσα τοῖς πίστει σε ευφημούσιν, ὄνησιν θείαν ἡ σεπτή, ἐφέστηκε μνήμη
σου, ἐν ἡ σέ ἱκετεύομεν, Παμμάκαρ ἡμῶν μνήσθητι.

Ἐχων παρρησίας μεμεστωμένον, τόν σόν γενναῖον λογισμόν, ἀλόγου
προστάγματος, ἠλόγησας θεόπνευστε, καί χαίρων Μάκαρ ἠθλησας.

Ρώμη δυναμούμενος ουρανίῳ, Ονησιφόρε πρός δεινά, ἐχώρησας βάσανα,
καί πάσαν κατεπάλαισας, ἰσχύν τού πολεμήτορος.

Θεοτοκίον

Ἐστησας θανάτου τήν τυραννίδα, ἀθανασίαν καί ζωήν, τῷ κόσμῳ κυήσασα,
Χριστόν τόν λυτρωτήν ἡμῶν, Παρθένε ἀπειρόγαμε.

Ο Κανὼν τῆς Οσίας, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τό τῆς Ματρώνης προφρόνως ἄδω κλέος. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

«Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ πάντες λαοί, τῷ ἐν θαλάσῃ Ερυθρά, τόν Φαραῷ
βυθίσαντι, ὡδήν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται».

Τάξεσιν ουρανίαις, πάντοτε συνκαί μεθέξεσι, θεϊκαῖς θεουουσαμένη, τοὺς

τιμώντάς σε, σώζε πρεσβείαις σου.

Όλη τώ θείω ποθώ, περικαιομένη υπεκκαύματα, ηδονών ψυχοφθόρων,
εγκρατείας τοῖς ὄμβροις κατέσβεσας.

Τίμιον τού Δεσπότη, σκεύος ἀνεδείχθης εκκαθάρασα, τήν καρδίαν
Ματρῶνα, τών παθών τῆς σαρκός δι' ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον

Ἡ κυήσασα κόσμῳ, θείαν σωτηρίαν καί ἀνάκλησιν, ταῖς πρεσβείαις σου σώζε,
τούς πιστώς σοι προστρέχοντας Ἀχραντε.

Τών Μαρτύρων

Ὡδή γ'

«Τόξον δυνατῶν ἡσθένησε, καί οἱ ἀσθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά
τούτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Ἴσον τώ Πατρί καί Πνεύματι, Λόγον ἐν σταδίῳ, ὁμολογούντες οἱ Μάρτυρες,
τρικυμίαν τήν τών βασάνων, ἀνδρικῶς ἐναπεκοοῦσαντο.

Στήσας ἀσφαλῶς τούς πόδας σου, Μάρτυς ἐπὶ πέτραν, ὁμολογίας καί
πίστεως, ταῖς μαστίξιν, Ὀνησιφόρε, τών ἀνόμων οὐ σεσάλευσαι.

Όλω τώ νοῖ μακάριε, Μάρτυς ἐκδημήσας, πρὸς Χριστόν τόν ποθούμενον, οὐκ
ἡσθάνου τών ἐκ μαστίγων, ἀλγηδόνων Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Νεύσον Πάναγνε σωθῆναί με, τόν γάρ θείῳ νεύματι, τό πᾶν περιάγοντα,
ἐσωμάτωσας Θεόν Λόγον, ὑπέρ λόγον καί διάνοιαν.

Τῆς Οσίας

Σύ εἰ τό στερέωμα

Ράβδῳ θείας πίστεως, παθῶν διέτεμες θάλασσαν, θείαις ψυχαῖς
προοδοποιούσα, τήν ευθείαν διάβασιν.

Ώφθης ἐγκαλλώπισμα, Μοναζουσῶν σαφῶς Πάνσεμνε, καί Μοναστῶν βίον
κτησαμένη, καθαρὸν καί ἀμώμητον.

Νέκρωσιν ἐνδέδυσαι, φθοροποιῶν παθῶν Ἐνδοξε, καί τόν ἐχθρόν διά
πολιτείας, εὐσεβούς ἀπεγύμνωσας.

Θεοτοκίον

Ἦνῳται ἐν μήτρᾳ σου, ὁ πλαστοουργός σαρκί Πάναγνε, μείνας ὁ ἦν, ὅπως τό
εὖ εἶναι, τοῖς ἀνθρώποις δωρήσεται.

Ὁ Εἰρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τών προστρέχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τών

εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα τών Μαρτύρων
Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Πυρί τού θεϊκού, αναπτόμενοι πόθου, πυρός τού αισθητού, τή προσπαύσει οὐδολως, Μακάριοι εφλέχθητε, τήν δέ πλάνην εφλέξατε, καί συρόμενοι ανηλεώς Αθλοφόροι, τό αοίδιμον, καθυπεδέξασθε τέλος, καί δόξης ετύχετε.

Δόξα... Τῆς Οσίας
Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ανδρειοφρόνως λαθούσα τās τού εχθρού, μεθοδείας Ματρώνα πρὸς τήν ζωήν, χαίρουσα προσέδραμες, αληθώς τήν εν πνεύματι, καί ακλινώς τόν δρόμον, θεόφρον τελέσασα, παρά Χριστοῦ εδέξω, τήν χάριν τού Πνεύματος, ὅθεν καί τά ρείθρα, τών ιαμάτων προχέεις, τοῖς πόθω γεραίρουσι, τήν σὴν μνήμην αοίδιμε, Μοναζουσών τό καύχημα, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τών πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ως ἡ χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, υπέρ πασών τών χαρίτων σου, σύ γάρ ὠφθης σκέπη, ομοῦ καί βοήθεια, πειρασμών καί θλίψεων αἰεί με εξαίρουσα, ὅθεν ως εκ μέσου, φλογιζούσης καμίνου, ρυσθείς τών θλιβόντων με, εκ καρδίας κραυγάζω σοι, Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καί Θεῷ, τών πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα, ο ἀνάξιος δούλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, ἡ Αμνάς θεωρούσα εν τῷ Σταυρῷ. ἠγάλαζε δακρύουσα, καί πικρῶς ἀνεκραύγαζεν, Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ἥνπερ υπομένεις, δια σπλάγχνα ἐλέους, Θεέ υπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε, Ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν, Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καί πταισμάτων δώρησαι τήν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν εν πίστει, αὐτοῦ τά παθήματα.

Τών Μαρτύρων

Ὡδή δ'

«Δι' ἀγάπησιν Οικτίρμον τῆς σῆς εικόνας, ἐπὶ Σταυροῦ ἔστης, καί ἐτάκησαν ἔθνη, σύ γάρ εἰ Φιλάνθρωπε, ἰσχύς μου καί ὕμνησις».

Ἡ ἀστράπτουσα τών πόνων σου φωταυγία, Ονησιφόρε Μάρτυς, ἐφειλκύσατο πόθω, πίστει συναθλήσαί σοι, τόν θεῖον Πορφύριον.

Συνωθήσαντες ἐσχάρα πυρακτωθείση, προσεφαπλούσιν ἅμα, τοὺς Χριστοῦ στρατιώτας, χαίροντας οἱ τύραννοι, καί ζέοντας πνεύματι.

Ἱερεῖα ως ολόκληρα Αθλοφόροι, καί καθαραί θυσίαι τῷ Δεσπότη τών ὅλων,

χαίροντες προσήχθητε, διό μακαρίζεσθε.

Νουνεχώς σε ανακείμενον τώ Δεσπότη, προσλαλιαί αι δόλιαι, απατήσαι ουδόλως, ίσχυσαν Πορφύριε, θεόφρον πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Σωματούμενον εκύησας Θεόν Λογον, ομοιωθήναι Κόρη, διά σπλάγχνα ελέους, βροτοίς ευδοκήσαντα, πανάμωμε Δέσποινα.

Τής Οσίας

Εισακήκοα Κύριε

Σταλαγμοίς τών δακρύων σου, ήρδευσας καρδίαν καί εγεώργησας, αρετών εκατοστεύοντα, Μακαρία στάχυν θεία χάριτι.

Πρός Χριστόν επερείσασα, τάς τής διανοίας βάσεις διέμεινας, επηρείαις απερίτρεπτος, πονηρών δαιμόνων Αξιάγαστε.

Ρωμαλέω φρονή ματι, σύζυγον λιπούσα καί βίου τάραχον, τόν ζυγόν Χριστού επόθησας, καί αυτού οπίσω η κολούθησας.

Θεοτοκίον

Ού λιπων τά ουράνια, Άχραντε κενούται Θεός εν μήτρα σου, καί μετρείται ο αμέτρητος, τά αμέτρητά μου λύων πταίσματα.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ε΄

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Οι πύργοι τής Χριστού, Εκκλησίας οι άσειστοι, μοχλεύσεσι τών βασάνων, απερίτρεπτοι σθένει, τού Πνεύματος εδείχθησαν.

Ινδάλματα Θεών, μιαρών ελεπτύνατε, καί ώφθητε εύσεβείας, καί ανδρείας εικονες, σεπτοί Μεγαλομάρτυρες.

Στρατείαν αληθή, εκ Θεού διεζώσασθε, τήν πρόσκαιρον δυναστείαν, παρωσάμενοι πίστει, καί χαίροντες ηθλήσατε.

Θεοτοκίον

Ενώκησεν εν σοί, χωρηθείς ο αχώρητος, καί έδειξεν ουρανών σε, πλατυτέραν Παρθένε, διό σε μακαρίζομεν.

Τής Οσίας

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Φορέσασα τό σχήμα τό άγιον, ώ Ματρώνα, εχθρόν τόν αλάστορα,

ασχημοσύνην ενέδυσας.

Ρεόντων αντηλλάξω τά μένοντα, καί συζύγου, μνήστορα αθάνατον,
φωταγωγόν τών ψυχών ημών.

Ολόνυκτον προσάγουσα δέησιν, τώ Δεσπότη, Ματρώνα εκοίμισας, τās
ηδονάς τās τού σώματος.

Θεοτοκίον

Νεκρών τε καί τών ζώντων Δεσπότην, αποτεκούσα, τά πάθη Πανάμωμε, τά
τῆς σαρκός μου θανάτωσον.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ς'

«Ἦλθον εἰς τά βάθη τῆς θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλών
αμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεός ἐκ φθοράς με ἀνάγαγε, τήν ζωήν μου
Πολυέλεε».

Πόνοις αἰκισμῶν ἐγκαρτερήσας, Ονησιφόρε Μάρτυς, δρόμον ἤνυσας τού
μαρτυρίου, καί νικητής, γεγονώς ἀπείληφας, τά βραβεῖα τά ουράνια.

Ἀλλήλοις συνδούμενοι τῇ πίστει, προσδεδεμένοι ἀμφω, καί συρόμενοι λύσιν
τού σκήνους, οἷα στερροί, Ἀθληταί υπέστητε, τώ Κυρίῳ συναπτόμενοι.

Ἴπποις προσδεθέντες καί βιαίως, διασυρθέντες γνώμη, τού δικάζοντος
βαιοτάτη, οἱ ευκλεεῖς, τού Κυρίου Μάρτυρες, θείου τέλους ηξιώθησαν.

Θεοτοκίον

Νόμον δίχα φύσεως Παρθένε, τόν νομοδότην τίκεις, ἀναπλάττοντα τήν
συντριβείσαν, φύσιν ημών, ὃν δυσώπει σῶσαί με, ἀμαρτίαις συντριβόμενον.

Τῆς Οσίας

Τήν δέησιν ἐκχεώ

Ὡς ὄρνις εὐκέλαδος ἐν τῷ ἄλσει τῆς ἀσκήσεως ἡδύ προσφωνούσα, ὡς
νοητά, ἐφειλκύσω στρουθία, ἱερωτάτων γυναιῶν συνάθροισιν, τά θήρατρα
τού δυσμενούς, διαδράσα Ματρώνα ἐν Πνεύματι.

Σαρκός μέν φιλοσοφία κρατούσα, καί δαμάζουσα τά πάθη Οσία, τῆς δέ
ψυχῆς, τό τερπνότατον κάλλος, περιφανῶς τῷ Χριστῷ εὐτρεπίζουσα, ωραία
τε καί εὐπρεπῆς, ἐγνωρίσθης Ματρώνα θεόσοφε.

Ἀγγέλων ἐπὶ τῆς γῆς πολιτείαν, ἐπεπόθησας ὑμνοῦσα ἀπαύστως, τόν δι'
ημᾶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, υπερβολή σαρκωθέντα χρηστότητος, τήν φύσιν τε
τῶν γυναικῶν, κατ' ἐχθροῦ τού δολίου νευρώσαντα.

Θεοτοκίον

Δεδούλωτο αμαρτία η φύσις, τών ανθρώπων, αλλά ταύτην ερρύσω τής
πονηράς, Θεοτόκε δουλειας, τόν τών απάντων Δεσπότην κυήσασα, τόν
δείξαντα πάσιν, τής ζωής τās εισόδους Πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί autώ απαγγελώ μου τās θλίψεις, ότι
κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι
ώς, Ιωνάς. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τών Μαρτύρων Ήχος β' Τά άνω ζητών

Μαρτύρων δυάς, αθλήσαντες στερρότατα, εχθρού τήν οφρύν, εις γήν
κατηδάφισαν, ελλαμφθέντες χάριτι, τής ακτίστου Τριάδος οι ένδοξοι, καί νύν
μετ' Αγγέλων αυτή, πρεσβεύουσιν απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Καί τής Οσίας, όμοιον

Τό σώμα τό σόν, νηστείαις Κατατήξασα, εν μέσω ανδρών, Ματρώνα
κατοικήσασα, προσευχαίς σχολάζουσα, τόν Δεσπότην ενθέως εθεράπευσας,
δι' όν πάντα κατέλιπες, οσίως τόν βίον διανύσασα.

Ο Οίκος

Άνοιξον μου τό στόμα Χριστέ μου, ανυμνήσαι καί λέγειν τούς αγώνας τής σής
Οσίας Φιλάνθρωπε, όπως τά πάντα καταλιπούσα, καί ποθήσασα μόνον σέ
τόν Νυμφίον, τόν επί γής ως φθαρτά ελογίσατο άπαντα, καί τόν τύπον τού
ζωηφόρου Σταυρού εν εαυτή τυπώσασα, δαιμόνων θράση κατήργησε, καί εις
τέλος αυτούς εξηφάνισεν, οσίως τόν βίον διανύσασα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Θ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ονησιφόρου καί
Πορφυρίου.

Στίχοι

Ίποις Ονησιφόρε πρός Θεόν τρέχων,
Εχεις συνιππεύοντα καί τόν Ικέτην.
Νύσσης ούρανίης επέβητ, ενάτη ώ αθληταί.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τοίς Οσίας Μητρός ημών Ματρώνης.

Στίχοι

Ζωής μελλούσης αξιούται Ματρώνα,
Ως εν βίω ζήσασα ταύτης αξίως.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Οσίας Θεοκτίστης τής Λεσβίας.

Στίχοι

Λέσβου τό θρέμμα, παρθένος θεοκτίστη,
Κτίστη Θεώ πρόσεισι νύμφη παγκάλη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Γυναικών, Ευστολίας καί Σωπάτρας.

Στίχοι

Όλη καλή σύ πρὸς Θεὸν χωρεῖς Λόγον,
Στολαῖς σταλείσα ψυχικαῖς Ευστολία.
Σωπάτρα Πατρός Πνεύματός τε καὶ Λόγου,
Θρόνῳ παρέστη, δούσα γῇ τό σαρκίον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀντωνίου.

Στίχοι

Ἀντώνιον κτείνουσι τὸν θεῖον ξυλοῖς,
Οἱ τό ξύλον τιμώντες ὡς Θεὸν πλάνοι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Χριστοφόρος καὶ Μαύρα ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

Πλάνην αμαυροὶ Μαύρα καρθείσα ξίφει.
Χριστοῦ δέ τμηθεὶς φῶς ὁρᾷ Χριστοφόρος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὁσιος, Ἰωάννης ὁ Κολοβός ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

Ἰωάννην ἐκρυψε γῆς βραχὺς τόπος,
Ὅς, κὰν βραχὺς τό σῶμα, τὴν πράξιν μέγας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὁσιος Ἑλλάδιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

Εἰ καὶ μετέστης, Ἑλλάδιε, τοῦ βίου,
Πίναξ ἔμεινας ἀρετῶν τοῖς ἐν βίῳ.

Ὁ Ὁσιος πατὴρ ἡμῶν Συμεὼν ὁ Μεταφραστής ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Οἱ Ὅσιοι καὶ θεοφόροι πατέρες ἡμῶν Εὐθύμιος καὶ Νεόφυτος, οἱ
κτίτορες τῆς σεβασμίας μονῆς τοῦ Δοχειαρίου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδὴ ζ'

«Ἀβραμιαῖοι ποτέ, ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, ἐν
ῥύμνοις κραυγάζοντες, Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητός εἶ».

Εὐγενεστάτης ψυχῆς, τοὺς εὐγενεῖς σου τρόπους, υποδεικνύων ὠμολόγησας,
τυράννων ἐνώπιον, Ὁ νησιφόρε Μάρτυς, Θεὸν σεσαρκωμένον.

Τὴν δι' αἰῶνος θεῖαν, ἐλευθερίαν στέργων, τῷ σῷ δεσπότη ὡς εὐήκοος,
οικέτης συνήθλησας, καὶ σὺν αὐτῷ χορεύεις, Πορφύριε παμμάκαρ.

Αἵμασι θείοις υμῶν, τὴν ἐπηρμένην φλόγα, τῆς ἀθεΐας κατασβέσαντες, βοάτε

Πανεύφημοι, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός ευλογητός εἰ.

ἵνα τῆς μακαρίας, καί αθανάτου δόξης, αξιωθῆτε τόν μακάριον, υπέστησε θάνατον, θεοφεγγεῖς ἀστέρες, τοῦ νοητοῦ Ἡλίου.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον Λόγον, σὼν ἐξ αἱμάτων τίκεις, βροτούς Θεώσαι ευδοκήσαντα, Παρθένε τοὺς μέλποντας, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός ευλογητός εἰ.

Τῆς Οσίας

Παῖδες Εβραίων

Ὡσπερ τρυγῶν ωραιοτάτη, διετήρησας Θεῷ τὴν σωφροσύνην, ευτεκνίαν, παθῶν στερῶσει Μακαρία, ὡς ἀληθῶς πλουτήσασα, διὰ σοῦ τῶν σεσωσμένων.

Κόσμον σεμνή καί τὰ ἐν κόσμῳ, καταλείψασα ἐνθέω πεπιοθήσει, υπερέκτιστον νῦν, κληρούσαι κληρουχίαν, Μοναζουσῶν υπάρχουσα, ἀληθῶς Ματρῶνα κόσμος.

Θεοτοκίον

Λύουσα Εὐας τὴν κατάραν, παναμώμητε ἐγέννησας Παρθένε, τόν τῶν ὅλων θεόν, ἀφράστως συλλαβούσα, καί υπέρ νοῦν κηρύσασα, σωτηρίαν τοῖς ἀνθρώποις.

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδή η'

«Τόν ἐν Σταυρῷ, σαρκί προσηλωθέντα, καί υποδείξαντα ἡμῖν ὄπλον εἰς σωτηρίαν, Παῖδες υπερυψοῦτε, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Μέλη σπαραγμοῖς ἐκδεδωκότες, κατεσπαράξατε ἐχθροῦ, ἀσύνετον καρδίαν, μέιναντες ἀσάλευτοι τόν νοῦν, μεγαλῶνυμοι στεφανηφόροι.

Αἵμασιν ὑμῶν τό πῦρ ἐσβέσθη, τῆς ἀγνωσίας Ἀθληταί, πιστῶν δέ κατηρδεύθη, πάντων καί καρδία καί ψυχή, ἀναθάλλουσα θεογνωσίαν.

Κύματα δεινῶν κολαστηρίων, τῇ κυβερνήσει τοῦ Χριστοῦ, διήλθετε καί ὄρμω, θείας βασιλείας οὐρανῶν, προσωρμίσθητε ἐν ἀφθαρσίᾳ.

Ἀνθρακες πυρί τοῦ Παρακλήτου, προσαναπτόμενοι σαφῶς, οἱ Μάρτυρες δειχθέντες, ἐφλέξαν τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, καί ἐφώτισαν τὴν οἰκουμένην.

Θεοτοκίον

Ρόδον ἐκλεκτόν ἐν ταῖς κοιλάσι, Κόρη τοῦ βίου ευρηκῶς, ἡράσθη σου τοῦ κάλλους, Λόγος τοῦ Θεοῦ καί σαρκωθείς, ευωδίασε τὴν οἰκουμένην.

Τῆς Οσίας

Νικηταί τυράννου

Ευσεβείας τρόποις, τήν ψυχὴν κοσμήσασα Ματρῶνα, θεῖον τῷ Χριστῷ προσήξας, μελωδούντα πάνσεμνε χορόν παρθένων, Ευλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ τῶν σῶν ἰδρώτων, ὄμβροι θεία χάριτι τῶν παθημάτων, τοὺς ὄμβρους Ματρῶνα, θαλεροὺς ξηραίνουσι καί τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς φοιτῶντων πάντοτε ἀρδεύουσιν, ὅθεν σε τιμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σεαυτὴν τοῖς ὅπλοις, πίστει καθοπλίσασα τῆς ἐγκρατείας, οὐκ ἐτρώθης βέλει, ἡδονῆς διάγουσα ἀνδρῶν ἐν μέσῳ, τόν τήν Εὐάν πάλαι τρώσαντα δέ ἐτρωσας, λόγῃ σωφροσύνης, Ματρῶνα μακαρία.

Θεοτοκίον

Ἰδοὺ ἡ Παρθένος, ὡς φησὶν ἐν Πνεύματι ὁ Ἡσαΐας, ἔσχεν ἐν κοιλίᾳ, τόν ἡ μᾶς ρυσάμενον Ἄδου κοιλίας, ευσεβῶς βοῶντας, Ὑμνεῖτε τόν Κύριον, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

Νικηταί τυράννου, καί φλογός τῇ χάριτί σου γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀντεχόμενοι Παῖδες ἐβῶν, Ευλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδή θ'

«Εὐὰ μὲν τό τῆς παρακοῆς νοσήματι, τήν κατάραν εἰσωκίσατο, σύ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τήν ευλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ἰσχυσαν δυνάμει τοῦ Χριστοῦ νευρούμενοι, τοὺς ἀσάρκους μετὰ σώματος, καταπαλαῖσαι οἱ γενναῖοι ἀδάμαντες, οἱ στύλοι τῆς πίστεως, καί νῦν εἰς οὐρανοὺς συνευφραίνονται, τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἐναθλήσασιν.

Ὡς ἄρμα τοῦ Λόγου ἱερόν γενόμενοι, τοῖς ἀλόγοις προσεδέθητε, Μάρτυρες θεῖοι καί πρὸς νύσσαν, οὐράνιον ἐφθάσατε χαίροντες, καί νίκης τὰ βραβεῖα ἐδέξασθε, ὅθεν ἀξίως μοκαρίζεσθε.

Σώματα ὑμῶν Παγκεανῶν Περίδοξος, νῦν κατέχει κώμη Μάρτυρες, θεῖους πλουτήσασα προστάτας, ὑμᾶς καί ἰατροὺς θεραπεύοντας, σωμάτων καί ψυχῶν ἀρρωστήματα, τῶν προσιόντων πίστει πάντοτε.

Ἡ θεία δυάς καί φωταυγὴς Πορφύριε, Αθλοφόρε παναοίδιμε, Ονησιφόρε γενναιοφρον, Τριάδι τῇ Ἀγίᾳ πρεσβεύσατε, εἰρήνην καί δεινῶν ἀπολύτρωσιν, παρασχεθῆναι τοῖς ὑμνοῦσιν ὑμᾶς.

Θεοτοκίον

Φορέσας με όλον εκ τών σών προέρχεται, ως νυμφίος Παναμώμητε, θείων αιμάτων ο Δεσπότης, καί γάλακτι εκτρέφεται άπασαν, τήν κτίσιν διατρέφων βουλήματι, εύλογημένη αιιπάρθενε.

Τής Οσίας Έφριξε πάσα ακοή

Ως θεία σύ περιστερά, αρετών κεχρυσωμέναις ταίς πτέρυξι, Ματρώνα ένδοξε, ανεκουφίσθης, καί νύν κατέπαυσας, ένθα Οσίων οι χοροί, Δικαίων τά τάγματα, καί η αιώνιος, ευφροσύνη καί χαρά ανεκκλάλητος.

Στέργουςα τόν εκ γυναικός, διά σπλάγχνα οικτιρμών ανατείλанта, άδυτον Έλιον, τήν καυστικήν τε καί δυσδιόδευτον, ραδίως ώδευσας Σεμνή, τρίβον τής ασκήσεως, δαίμονας φλέγουςα, καί τά πάθη τής σαρκός εκλεαίνουςα.

Η θεία μνήμη σου ημίν, τηλαυγέστερον ηλίου ανέτειλε, φωταγωγούσα ημών τάς διανοίας καί τά νοήματα, εν ή μνημόνευε ημών, τών μνημονευόντων σου, Ματρώνα πάνσεμνε, παρρησίαν πρός Χριστόν όντως έχουςα.

Θεοτοκίον

Φέρουςα Κόρη ταίς χερσί, τόν τά σύμ παντα τώ νεύματι φέροντα, χειρός με λύτρωσαι, τού αλλοτρίου τή μεσιτεία σου, καί τώ φωτί σου τήν εμήν, διάνοιαν φώτισον, καί αλλοτρίωσον, τών παθών τών αναιδώς πολεμούντων με.

Ο Ειρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο Έψιστος, εκών κατήλθε μέχρι σώματος, Παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τών Μαρτύρων Γυναίκες ακουτίσθητε

Τούς Μάρτυρας τιμήσωμεν, τούς εν αθλήσει λάμψαντας, καί καταυγάσαντας κόσμον, μαρτυρικάς αγλαΐαις, Ονησιφόρον τόν μέγαν, καί τόν σεπτόν Πορφύριον, καί γάρ αυτοί πρεσβεύουσιν, υπέρ ημώντών εν πίστει, αυτών τελούντων τήν μνήμην.

Καί τής Οσίας Ο ουρανόν τοίς άστροις

Όλον υψώσασα τόν νούν, τής σχέσεως τών γηϊνων, ανεπιστροφως Ματρώνα, ώδευσας τρίβον θεόφρον, τών εντολών τού Σωτήρος, διό ημών υπερέυχου.

Θεοτοκίον

Ιερωτάταις φωναίς σε, σεπτοί Προφήται Παρθένε, κατήγγειλαν εσομένην, Θεού Μητέρα, διό σε, ειδότες πίστει καί πόθω, γεραίρομεν Θεοτόκον.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Τού εν Αγίοις Πατρός ημών
ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
Επισκόπου Πενταπόλεως τού Θαυματουργού

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ Θ' ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ιστώμεν στίχους δ' καί ψάλλομεν τά εξής Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῶν Οσίων τοῖς ἰχνεσιν, Ἱεράρχα Νεκτάριε, ἐν ἐσχάτοις ἔτεσιν ἠκολούθησας, τῇ καθαρᾷ πολιτείᾳ σου, καί τρόπων χρηστότητι, καί φρονήσει ἀληθεί, καί ἀγάπης ταῖς χαρίσι, διὰ τοῦτο σε, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης ἀγιάσας, τῶν Ἀγίων τῇ χορείᾳ περιφανῶς σε ἠρίθμησε.

Ὡς τό νέκταρ τῆς χάριτος, φερωνύμως δεξάμενος, ἱερέ Νεκτάριε τῇ καρδίᾳ σου, τῇ τῶν σῶν λόγων γλυκύτητι, εὐφραίνεις ἐν Πνεύματι, τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβῶν, ὡς σοφός καί θεόπνευστος, καί θαυμάτων σου, ταῖς ἀκτίσιν αἰὶ καταπυρσεύεις, τοῦ Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, λαμπρυνομένην τῇ δόξῃ σου.

Εἰς ὁσμὴν τὴν οὐράνιον, τῶν τιμίων λειψάνων σου, δοξασθέντων χάριτι θεοῦ Πνεύματος, μετ' εὐλαβείας προστρέχοντες, Νεκτάριε Ὅσιε, ἐξ αὐτῶν ἀγιασμόν, καί παθῶν ἀπολύτρωσιν κομιζόμεθα, καί ἰάσεις λαμβάνουσι ταχείας, οἱ νοσοῦντες ἀνιάτως, μεγαλοφώνως τίμωντές σε.

Τὴν Μονὴν ἣν ἀνήγειρας, καί κανόσι τετείχικας, εἰς ψυχῶν Νεκτάριε περιποίησιν, σκέπε ἀπαύστως καί φύλαττε, Αἰγίνη τῇ νήσῳ δέ, δίδου Πάτερ δαψιλῶς, τὴν θερμὴν σου ἀντίληψιν πρὸς τόν Κύριον, ὑπέρ ταύτης αἰὶ καθικετεύων, σὺν τῷ ταύτης Ποιμενάρχῃ, Διονυσίῳ τῷ μάκαρι.

Δόξα... Ἦχος α'

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, τόν νεοφανή φωστήρα τῆς Ἐκκλησίας, Νεκτάριον τιμήσωμεν, οὗτος γάρ ἐν ταῖς καθ' ἡμᾶς ἡμέραις, ἐν οσιότητι καί ἀληθείᾳ, θεοπρεπῶς πολιτευσάμενος, τῶν πάλαι Ἀγίων, τὰς ἀρετάς ἀνεμάξατο, καί σκεῦος ἐκλογῆς, κατὰ Παῦλον γενόμενος, ἐπαξίως δεδόξασται, τῇ ἀγιαστικῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι, παρέχων ἐνὶ ἐκάστῳ, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, ὡς Ἱεράρχης ἐνθεώτατος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καί θλιβομένων στεναγμόν μὴ παρορώσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἀγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

Απόστιχα

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Νέκταρ τό νοητόν, τῆς χάριτος τῷ λογῷ, Νεκτάριε πηγάζεις, Χριστοῦ τῇ Εκκλησίᾳ, ὡς καθαρθεῖς τῷ πνεύματι.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην καί οἱ ὅσιοί σου ἀγαλλιᾶσονται.

Μέγας ὡς ἀληθῶς, θεράπων τοῦ Κυρίου ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις, Νεκτάριε ἐδείχθης, καί τοὺς Πιστοὺς ἐστήριξας.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

Χαίρει πνευματικῶς, Χριστοῦ ἡ Εκκλησία, ὁρώσά σου τὴν χάριν, ἥν οὐρανόθεν εὔρες, Νεκτάριε Πατήρ ἡμῶν.

Δόξα... Τριαδικόν

Σοὶ πρεπεῖ Παντουργέ, Τρισήλιε Θεότης, ἡ αἰνεσις καί δόξα, ὅτι τόν ἱεράρχην, τόν θεῖόν σου ἐδόξασας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Λόγοις ἐν ἱεροῖς, κηρυττεῖ σου τὴν δόξαν Παρθένε Θεοτόκε, Νεκτάριος ὁ θεῖος, ὁ δοξασθεῖς τῷ Πνεύματί.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Τῆς ἐρήμου πολίτης

Σηλυβρίας τὸν γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν ἔφορον, τὸν ἐσχάτοις χρόνοις φανέντα, ἀρετῆς φίλον γνήσιον, Νεκτάριον τιμήσωμεν πιστοί, ὡς ἔνθεον θεράποντα Χριστοῦ, ἀναβλύζεις γὰρ ἰάσεις παντοδαπάς, τοῖς εὐλαβῶς κραυγάζουσι, δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σε θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Ἔτερον

Ταχύ προκατάλαβε

Ήχος δ'

Οσίως ἐβίωσας, ὡς ἱεράρχης σοφός, δοξάσας τόν Κύριον, δι' ἐναρέτου ζωῆς, Νεκτάριε Ὅσιε. Ὅθεν τοῦ Παρακλήτου, δοξασθεῖς τῇ δυνάμει, δαίμονας ἀπελαύνεις, καὶ νοσοῦντας ἰάσαι, τοὺς πιστῶς προσιόντας, τοῖς θείοις λειψάνοις σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Το ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἀγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται. Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρόν ἐκουσίως, ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὐ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τον Προοιμιακόν, τό Μακάριος ανάρ. Εἰς δέ τό Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν στίχους ζ' καί ψάλλομεν τά ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α'

Ὡ τοῦ παπαδόξου θαύματος

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν ἐσχάτοις καιροῖς, ὥσπερ τῷ λύχνος πάμφωτος, Νεκτάριος ὁ σοφός, τῷ κόσμῳ ἔλαμψε, καί ἠύγασε τοῖς Πιστοῖς, Ευαγγελίου τὸ φῶς τὸ υπέρλαμπρον, ἐν λόγῳ θεοπρεπεῖ, καί πολιτεία ἀμέμπτω καί κρείττονι. Ὅθεν τῇ τοῦ Παρακλητοῦ, δωρεὰ δεδόξασται, καί παρέχει ἀπαύστως, τοῖς αἰτούσι τὰ ἰάματα.

Ἰαβαί τῆς σῆς προμηθείας Χριστέ! Σὺ γὰρ ὡς υπέσχου, θαυμαστῶς ἐδόξασας, Νεκτάριον τὸν σοφόν, ὡς φίλον γνήσιον, θαυμάτων τῇ δωρεὰ, τὸν σε δοξάσαντα βίου λαμπρότητι, δεικνύων πᾶσι σαφῶς, τῆς πρὸς σε Σώτερ ἀγάπης τὴν δύναμιν. Ὅθεν ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν, καί εἰρήνην τελείαν, ἡμῖν δίδου Ὑπεράγαθε.

Σήμερον λαμπρῶς ευφραίνονται, τῇ καινῇ σου μνήμῃ, τῶν πιστῶν οἱ σύλλογοι, Νεκτάριε ἱερέ, ὑμνολογούντες σε, χορεύει δέ μυστικῶς, ἡ τοῦ Χριστοῦ Εκκλησία τῇ δόξῃ σου, ἐδραῖωμα ἀρραγές, ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ευρούσά σε, ἐξαιρέτως δέ ἡ νήσος, τῆς Αἰγίνης γάννυται, ὥσπερ ὄλβον πλουτούσα, τὰ μυρίπνοά σου λείψανα.

Προσόμοια ἕτερα

Ἦχος β'

Ποίοις ευφημιῶν

Ποίοις ευφημιῶν στέμμασιν, ἀναδῆσωμεν τὸν ἱεράρχην; τὸν ἀρτιφανῶς ἀναλάμπσαντα, καί τὴν Εκκλησίαν φαιδρύναντα, ταῖς τῆς εὐσεβείας λαμπηδόσι, τὸ νέον, τῶν Ὁρθοδόξων ἐγκαλλώπισμα, τῶν πάλαι, Ἀρχιερέων τὸν ὁμόζηλον, τῇ γὰρ αὐτῶν πολιτεία, νουνεχῶς στοιχήσας, ἐδοξάσθη παρὰ Χριστοῦ, τοῦ πᾶσι παρέχοντος, δι' αὐτοῦ τὸ μεγαέλεος.

Ποίοις μελωδικοῖς ᾠμασιν, ἐπαινέσωμεν τὸν ἱεράρχην; τοῦ Θεοῦ τὸν θεῖον θεράποντα, καί τῶν ἀρετῶν τὸ κειμήλιον, τῆς θεολογίας τὴν Κιθάραν, τὸν ἀρτι τῇ Εκκλησίᾳ ἀναβλύσαντα, τὸ νέκταρ, τῆς εὐσεβείας τὸ ουράνιον, λόγῳ τῆς χάριτος θείῳ, ἐκ σοφῶν χειλέων, καί θαυμάτων τὴν δωρεάν, θεόθεν δεξάμενον, τὸν θεόληπτον Νεκτάριον.

Ποίοις πνευματικοῖς ῥήμασι, μακαρίσωμέν σε ἱεράρχα; τὸν ἐν μέσῳ κόσμου βιώσαντα, βίον ἀληθῶς ἐνθεώτατον, πράξεις οσίας καί ἀμέμπτοις,

εντεύθεν, Μονήν αγίαν Θεώ ἰδρυσας, ὡς ἄλλον, ψυχῶν λιμένα ἀκλυδώνιστον,
ἐν τῇ Αἰγίνῃ τῇ νήσῳ, ἣν ἀπαύστως σκέπτε, συν τῷ ταύτης καθηγητῇ,
Νεκτάριε Ὅσιε, Διονυσίῳ τῷ θεόφρονι.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Σήμερον φαιδρῶς ἐξέλαμψεν, ὡς ἀστήρ νεοφανής, ἡ νέα πανήγυρις τοῦ
Ιεράρχου Νεκταρίου, τὴν Ἐκκλησίαν καταλαμπρύνουσα. Δεῦτε οὖν, τῶν
Ὁρθοδόξων τα πλήθη, ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, τούτῳ ἐκβοήσωμεν, χαίροις ὁ
τῶν πάλαι Ὁσίων, χαρακτηρίσας τὴν ζωὴν, ἐν ἡμέραις πονηραῖς, ἐν αἷς ἡ τῶν
πολλῶν ἀγάπη ἐψύγη, ὡς ἔφη ὁ Σωτὴρ, χαίροις ὁ τῇ παιδεΐᾳ τὴν ἀρετὴν
συνάψας, καὶ τῷ λόγῳ τῆς σοφίας σου, τῶν πιστῶν τὰς ψυχὰς φαιδρύνας,
χαίροις Ἀρχιερέων καλλονή, τῆς Αἰγίνης προστάτης, καὶ τῆς οικείας Μονῆς,
ἀντιλήπτωρ θερμότατος. Διὸ παμμάκαρ Νεκτάριε, τῷ τῆς θείας μεγαλωσύνης
θρόνῳ παριστάμενος, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων, τὴν
αἰσέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νύν... Ὁ αὐτός

Τις μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε, τις μὴ ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόχευτον
τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ
τῆς Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει
γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν
δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ
παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ
Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τό Ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ.
Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὗρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς οἶδε φρόνησιν. Κρείσσον
γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυροῦς. Τιμιωτέρα δέ
ἐστι λίθων πολυτελῶν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ
στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης
φορεῖ. Τοιγαρὸν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ μακάριος
ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἐξοδοί μου, ἐξοδοὶ ζωῆς, καὶ
ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προῖμαι
ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καὶ
γνώσιν καὶ ἐννοίαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Εὐμή βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ
φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες
εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαιδεῦτοι
ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω
ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ
ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῶ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός
μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστί τοῖς
νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα
γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσεσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομώντος τό Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος, εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται. Γήρας γάρ τίμιον ού τό πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δέ εστι φρόνησις ανθρώποις, καί ηλικία γήρως βίος ακηλίδωτος. Ευάρεστος Θεώ γενόμενος, ηγαπήθη, καί ζών μεταξύ αμαρτωλών, μετετέθη. Ηρπάγη, μή κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού, ή δόλος απατήση ψυχήν αυτού, βασκανία γάρ φαυλότητος αμαυροί τά καλά, καί ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νούν άκακον. Τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς, αρεστή γάρ ήν Κυρίω η ψυχή αυτού, διά τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δέ λαοί ιδόντες καί μή νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία τό τοιούτον, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα.

Στόμα δικαίου αποστάζει σοφίαν, χείλη δέ ανδρών επίστανται χάριτας. Στόμα σοφών μελετά σοφίαν, δικαιοσύνη δέ ρύεται αυτούς εκ θανάτου. Τελευτήσαντος ανδρός δικαίου ουκ όλλυται ελπίς, υιός γάρ δίκαιος γεννάται εις ζωήν, καί εν αγαθοίς αυτού καρπόν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φώς δικαίοις διαπαντός, καί παρά Κυρίου ευρήσουσι χάριν καί δόξαν. Γλώσσα σοφών καλά επίσταται, καί εν καρδιά αυτών αναπαύσεται σοφία. Αγαπά Κύριος οσίας καρδιάς, δεκτοί δέ αυτώ πάντες άμωμοι εν οδώ. Σοφία Κυρίου φωτιεί πρόσωπον συνετού, φθάνει γάρ τούς επιθυμούντας αυτήν, πρό τού γνωσθήναι, καί ευχερώς θεωρείται υπό τών αγαπώντων αυτήν. Ο ορθρίσας πρός αυτήν ου κοπιάσει, καί ο αγρυπνήσας δι' αυτήν, ταχέως αμέριμνος έσται. Ότι τούς αξίους αυτής αυτή περιέρχεται ζητούσα, καί εν ταίς τρίβοις φαντάζεται αυτοίς ευμενώς. Σοφίας ου κατισχύσει ποτέ κακία. Διά ταύτα καί εραστής εγενόμην τού κάλλους αυτής καί εφίλησα ταύτην, καί εξεζήτησα εκ νεοτητός μου, καί εξήτησα νύμφην αγαγέσθαι εμαυτώ. Ότι ο πάντων Δεσπότης ηγάπησεν αυτήν. Μύστις γάρ εστι τής τού Θεού επιστήμης, καί αιρέτις τών έργων αυτού. Οι πόνοι αυτής εισιν αρεταί, σωφροσύνην δέ καί φρόνησιν αύτη διδάσκει, δικαιοσύνην καί ανδρείαν, ών χρησιμώτερον ουδέν εστιν εν βίω ανθρώποις. Ει δέ καί πολυπειρίαν ποθεί τις, οίδε τά αρχαία καί τά μέλλοντα εικάζειν, επίσταται στροφάς λόγων, καί λύσεις αινιγμάτων, σημεία καί τέρατα προγινώσκει, καί εκβάσεις καιρών καί χρόνων, καί πάσι συμβουλός εστιν αγαθή. Ότι αθανασία εστίν εν αυτή, καί εύκλεια εν κοινωνία λόγω αυτής. Διά τούτο ενέτυχον τώ Κυρίω, καί εδεήθην αυτού, καί είπον εξ όλης μου τής καρδιάς. Θεέ Πατέρων, καί Κύριε τού ελέους, ο ποιήσας τά πάντα εν λόγω σου, καί τή σοφία σου κατασκευάσας τόν άνθρωπον, ίνα δεσπόζη τών υπό σου γενομένων κτισμάτων, καί διέπη τόν κόσμον εν οσιότητι καί δικαιοσύνη, δός μοι τήν τών σών θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καί μή με αποδοκιμάσης εκ παιδων σου, ότι εγώ δούλος σός, καί υιός τής παιδίσκης σου. Εξαπόστειλον αυτήν εξ αγίου κατοικητηρίου σου καί από θρόνου δόξης σου, ίνα συμπαρούσά μοι διδάξη με, τί ευάρεστόν εστι παρά σοί. Καί οδηγήση με εν γνώσει, καί φυλάξη με εν τή δόξη αυτής. Λογισμοί γάρ θνητών πάντες δειλοί καί επισφαλείς αι επίνοιαι αυτών.

Εις τήν Λιτήν, Ιδιόμελα.

Ἦχος α'

Ευφραίνου εν Κυρίῳ, ἡ Ορθόδοξος Εκκλησία, ἀγάλλου καὶ χόρευε, ἡ νύμφη ἡ ἐκλεκτή, τοῦ ουρανίου Βασιλέως. Ἰδοὺ γάρ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γενεᾷ, ὁ ἀληθὴς τοῦ Χριστοῦ ἱεράρχης, Νεκτάριος ὁ Ὁσίος, τὰ πάλαι σοι θεόθεν δεδογμένα, ἐτι ἅπαξ σφραγίζει, καὶ διαπρυσίως κηρύττει, τῇ δόξῃ ἡ ἐδοξάσθη, παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ. Ὅθεν στύλον καὶ ἐδραῖωμα, τούτον κεκτημένη, καὶ τῶν θαυμάτων αὐτοῦ τὴν χάριν ορώσα, τῷ νυμφίῳ σου βόησον, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος β'

Τίς μὴ σκιρτήσῃ; τίς μὴ χορεύσῃ τῷ πνεύματι, ἐπὶ τῇ νέᾳ πανηγύρει, τοῦ ἱεράρχου Νεκταρίου; πᾶσα γάρ ψυχὴ ἀγάλλεται, ορώσα τούτον δεδοξασμένον, καὶ τῶν ἁγίων ἰσοστάσιον, καὶ ἐν θαύμασι περιφανή, ὅθεν τῆς ζωῆς αὐτοῦ τὴν λαμπρότητα, καὶ τῶν προτερημάτων τὴν οσιότητα, μακαρίζοντες βοήσωμεν. Ἰησοὺς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον, ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἦχος γ'

Δαβιτικὴν ἀναλαμβάνοντες ῥῆσιν, τῷ ἱερομύστῃ Νεκταρίῳ, προσφόρως βοήσωμεν λέγοντες, Μακάριος εἶ, καὶ καλῶς σοι ἔσται, παμμακάριστε Πάτερ, σὺ γάρ σωφρόνως καὶ ἀμέμπτως πολιτευσάμενος, ουρανόφρων ἐν βίῳ ὠφθης, καὶ ἱεράρχης ὁσίος καὶ ἀκακος, καὶ ἱεροπρεπῶς τὰ πρὸς Θεὸν τελέσας, σοφῶς διηκόνησας, τῇ Εκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐν θαύμασιν ἀξίως δοξασθεὶς, τοὺς ἐν ἀνάγκαις προφθάνεις, καὶ παρέχεις ἐνὶ ἐκάστῳ, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα.

Ἦχος δ'

Τῷ λόγῳ τῆς χάριτος διαπρέψας, τοῦ Ευαγγελίου τῆς εἰρήνης, ἐργάτης δόκιμος ὠφθης, Πάτερ Νεκτάριε, καὶ στόμα θεῖον προφητικῶς, καὶ τῆς κοσμικῆς ἀποστάς συγχύσεως, δι' ἡσυχίας Θεῷ ἠνώθης, ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ γενόμενος, ἐν ἡ ψυχῶν ἐγείρας φροντιστήριον, καὶ τύπος ἀρετῶν ταῖς μοναζούσαις γεγονώς, καὶ πατήρ καὶ διδάσκαλος, τὸν οσίοις πρέποντα ὕπνον κεκοίμησαι, πρεσβεύων ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός

Ὡς ἱερός ὁ βίος σου, καὶ τῷ Θεῷ ευάρεστος, θεοφόρε Νεκτάριε, ὡς ξένα σου τὰ θαύματα, ἃ καθ' ἐκάστην τελεῖς, τῇ δεδομένη σοι χάριτι! Τίς οὖν μὴ θαυμάσῃ σε, τὸν ὄντως ἀξιάγαστον; ἡ τίς μὴ δοξάσῃ σε, τὸν παρὰ Θεοῦ δοξασθέντα; πηγὴ γάρ ἱαμάτων ὠφθησαν, τὰ θεῖά σου λείψανα, χαλεπὰς γὰρ ἀσθενείας ἰώνται, καὶ πνεύματα διώκουσιν ἀκάθαρτα, καὶ πᾶς πιστῶς προστρέχων, ψυχῶν σωτηρίαν λαμβάνει καὶ σωμάτων θεραπείαν, Χριστὸν δοξάζων, τὸν θαυμαστῶς σε δοξάσαντα.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Δεῦτε τῶν πιστῶν αἱ πατριαί, δεῦτε ἐν Αἰγίνῃ συνδράμωμεν, ξеноπρεπῇ θαυμάσια, ἃ ἡ δεξιὰ τοῦ Υψίστου, ἀρτίως ἐργάσατο, τὸν γάρ θεόφρονα Νεκτάριον, ὡς ευαγγελικῶς ἐμπρέψαντα, ἀθανάτοις χάρισι δοξάζει, ὡς ἀψευδῶς ἐπηγγείλατο. Ὅθεν καὶ τὰ σεπτά αὐτοῦ ὀστέα, πλήρη ευωδίας ἀνέδειξε καὶ πηγὴν ἰάσεων, τοῖς ευλαβῶς προσιούσιν, ἐξ ὧν Ὁσμὴς ζωῆς ἐμφορούμενοι, δαβιτικῶς βοήσωμεν, Μέγας εἶ Κύριε, καὶ τῆς μεγαλωσύνης σου οὐκ ἔσται πέρας, δι' ἧς φιλάνθρωπε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οι πιστοί κατάχρεος,
τήν πόλιν τήν Άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί
καταφυγήν τών ψυχών ημών.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ασχητικῶν

Χαίροις ο ἐν ἐσχάτοις καιροῖς, ἐξανατείλας ὡς ἀστήρ ουρανόφωτος, καὶ αἴγλη τῶν σῶν θαυμάτων, φωταγωγῶν νοητῶς, τοὺς ἐσκοτισμένους ἐν τοῖς πάθεσιν, ο νοῦς ο θεόληπτος, ο φωτὸς θεοῦ ἐμπλεως, ο ἐν τῷ νόμῳ, μελετήσας ὡς γέγραπται, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν συνέσει Νεκτάριε, λύχνος ο παμφαέστατος, ο ἥδη τῷ βίῳ σου, τῆς ευσεβείας το φέγγος, αὐγάζων Πάτερ τοῖς πέρασι. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, το μέγα ἔλεος.

Στίχ. Το στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Ιῶν πνευματικὸν διελθὼν, ἐν ουρανίῳ ἱεράρχα φρονήματι, τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, δοχεῖον ὠφθῆς σεπτόν, ταπεινοφροσύνη σεμνυνόμενος, καὶ τρόποις χρηστότητος, καὶ ἀπλάστοις σου ἤθεσι, τὴν τῆς ψυχῆς σου, υποφαίνων λαμπρότητα, δι' ἧς γέγονεν, ἐν ἁγίοις ο κλήρὸς σου. Ὅθεν τὴν τῶν λειψάνων σου σορὸν τὴν μυρίπνοον, περικυκλοῦντες βοῶμεν, ἐν κατανύξει Νεκτάριε, ἡμῖν σωτηρίαν, καὶ ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, δίδου ἐκάστοτε.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὅσιοί σου ἀγαλλιᾶσονται.

Χαίρει ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, δεδοξασμένον σε ορώσα Νεκτάριε, ἐν δόξῃ τῇ ουρανίῳ, καὶ μεγαλύνει Χριστὸν, τὸν θαυματουργὸν σε ἀναδείξαντα, ἡ νῆσος Αἰγίνης δέ, ἐξαιρέτως φαιδρύνεται, ὡς κεκτημένη τὴν σορὸν τῶν λειψάνων σου, ὡς ἀκένωτον, θησαυρὸν ἁγιάσματος. Πλέον δέ τούτων γάννυται, Μονή σου ἡ ἔνθεος, πρὸς σε αεὶ ἀφορώσα, καὶ ἐκβοῶσα συν δάκρυσιν. Σύ δόξα μου πέλεις, καὶ ἀντίληψις καὶ σκέπη, Πάτερ καὶ ἔφορος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ἐχει μὲν ἡ ουράνιος Ἱερουσαλήμ, τὴν ἡγιασμένην ψυχὴν σου, συν τοῖς τῶν Ἁγίων πνεύμασιν, αοίδιμε Νεκτάριε. Ἐχει δέ καὶ ἡ νῆσος Αἰγίνης, τὰ χαριτόβρυτά σου λείψανα, πλούτον θεόσδοτον, καὶ ἰατροῖον ἀμισθον, παντοίων ἀρρωστημάτων, καὶ πάσης θλίψεως, ἐν αὐτοῖς γὰρ προστρέχοντες, πανταχόθεν οἱ πάσχοντες, τὰς ἰάσεις κομίζονται, καὶ τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, καὶ εὐχαρίστῳ φωνῇ δοξάζουσι, τὸν σε δοξάσαντα Κύριον. ὦ πρέσβευε δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβούσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Υἱοῦ σου, σῶν ἱκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγούσα καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Τῆς ἐρήμου πολίτης

Σηλυβρίας τον γόνον και Αιγίνης τον ἔφορον, τον εσχάτοις χρόνοις φανέντα, ἀρετῆς φίλον γνήσιον, Νεκτάριον τιμήσωμεν πιστοί, ὡς ἐνθεον θεράποντα Χριστοῦ, ἀναβλύζεις γὰρ ἰάσεις παντοδαπάς, τοῖς εὐλαβῶς κραυγάζουσι, δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σε θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Ἐτερον

Ταχύ προκατάλαβε

Ἦχος δ'

Οσίως ἐβίωσας, ὡς ἱεράρχης σοφός, δοξάσας τόν Κύριον, δι' ἐναρέτου ζωῆς, Νεκτάριε Ὅσιε. Ὅθεν τοῦ Παρακλήτου, δοξασθεῖς τῇ δυνάμει, δαίμονας ἀπελαύνεις, και νοσοῦντας ἰάσαι, τοὺς πιστῶς προσιόντας, τοῖς θείοις λειψάνοις σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Το ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, και Ἀγγέλοις ἀγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται. Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, και Σταυρόν ἐκουσίως, ὑπέρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὐ ἀναστήσας τον Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τας ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά την α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τόν ταφον σου Σωτήρ

Ὡς ἥλιος λαμπρός, ἐν εσχάτοις τοῖς χρόνοις, ἀνέτειλας ἡμῖν, τῇ οσία ζωῇ σου, Νεκτάριε Ὅσιε, και πρὸς δόξαν και αἴνεσιν, πάντας ἡγείρας, Χριστοῦ τοῦ πάντων Δεσπότη, τοῦ σε δείξαντος, δεδοξασμένον σε Πάτερ, θαυμάτων δυνάμεσι.

Δόξα... Ὅμοιον

Ἰάσεις δαψιλείς, καθ' ἐκάστην ἡμέραν, πηγάζει θαυμαστῶς, θεϊκὴ χορηγία, ἡ πάντιμος κἀρα σου, μυστικῶς κατευφραίνουσα, τῇ τοῦ Πνεύματος, μυρεψικὴ εὐωδία, τοὺς προστρέχοντας, μετ' εὐλαβείας και πόθου, τῇ σῇ Μονῇ Ἄγιε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αἱμάτων ἐξ ἀγνῶν, τον Δεσπότην τῶν ὅλων, τεκούσα και ο ἡν, μὴ τραπέντα μηδόλως, παρθένος διέμεινας, μετὰ τόκον και ἀφραστον, ὅθεν ἅπαντες, τα μεγαλειά σου Κόρη, μεγαλύνομεν, και τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, σωθῆναι ἐλπίζομεν.

Μετά την β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ'

Τὴν ωραιότητα

Την καθαρότητα, τῆς πολιτείας σου, καί τήν ευθύτητα, Πάτερ τῶν τρόπων σου, ως προσφοράν πνευματικήν, δεξάμενος ο Δεσπότης, ιαμάτων κρήνην σε, εν Αιγίνη ανέδειξε, τοῖς πιστῶς προστρέχουσι, τοῖς αγίοις λειψάνοις σου, τοῖς νέμουσιν οσμήν ουρανίαν, πάσι και θείαν ευωδίαν.

Δόξα... Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Καταπλήττει αληθῶς, τας διανοίας τῶν πιστῶν, ἡ δοθειςά σοι σοφέ, θαυμάτων χάρις εκ Θεοῦ, ἡ εν τοῖς θείοις λειψάνοις σου ενεργουμένη. Ὅθεν τῇ Μονῇ, τῇ σῇ συρρέουσι, πλήθη ευσεβῶν εκ πάσης τάξεως, και οι νοσοῦντες υγείαν λαμβάνουσι, τῇ αντιλήψει σου Ἁγιε, εν ευφροσύνῃ, Χριστόν υμνούντες, τον αγιάσαντά σε Ὅσιε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο τῶν ὅλων συνοχεύς, και τῶν αἰώνων Ποιητής, συνεσχέθη υπέρ νούν, ὅλος τῇ θείᾳ σου γαστρί, μη αποστάς τῆς Πατρικῆς μονῆς Ἀχραντε, διπλοῦς δέ εκ τῆς σῆς, μήτρας προέδοαμεν, ἄνθρωπος ομοῦ, και Θεός τέλειος, και τοῦ Ἀδάμ την φύσιν εθέωσε, καί πάντα κόσμον διέσωσεν. Αυτόν δυσώπει, Θεογεννήτορ, σωθῆναι τας ψυχάς ημῶν.

Μετά τον Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Την Σοφίαν καί Λόγον

Ορθοδόξων δογμάτων ερμηνευτής, διδαχῶν θεοφθόγγων υφηγητής, δεικνύμενος Ὅσιε, ἱεράρχης ως ένθεος, τῶν ευσεβῶν ρυθμίζεις, ενθέως το φρόνημα, προς θεϊκὴν αγάπην, και τρίβον σωτηρίον. Ὅθεν εν Αιγίνη, θεοφρόνως εγείρεις, Μονήν σεπτὴν Ὅσιε, εις ψυχῶν περιποίησιν, Θεοφόρε Νεκτάριε, εν ἡ Μοναζουσῶν ἡ πληθύς, τα σεπτὰ σου προσκυνοῦσα λείψανα, ευλαβῶς εορτάζει, την αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μανναδόχον σε στάμνον και λογικήν, φωτοφόρον λυχνίαν και θεαυγή, ο θείος Νεκτάριος, επιστάμενος Ἀχραντε, ταῖς σαῖς φωταγωγίαις, ψυχὴν και διάνοιαν, ως αρετῆς εργάτης, ἀξίως πεφώτισται, ὅθεν σε παρθένον, εν ταυτῷ και Μητέρα, Χριστοῦ πανακήρατον, ορθοδόξως εκήρυξε, Θεοτόκε Πανύμνητε. Καί νύν τῆς τοῦ Υιοῦ σου Αγνή, απολαύων υπέρ νούν ελλάμπεως, συν Ἀγγέλοις δοξάζει, την ἄρρητον δόξαν σου.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.

Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τοῦ Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον

Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν, και η μελέτη τής καρδιάς μου σύνεσιν.

Στιχ. Οι ιερείς σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην και οι όσιοί σου αγαλλιάσονται.

Ευαγγέλιον εκ τού κατά Ματθαίον

(Κεφ. κδ'. 42-47)

Είπεν ο Κύριος, γρηγορείτε...

Ο Ν' Ψαλμός

Δόξα

Ταίς τού Ιεράρχου, πρεσβείαις ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη, τών εμών εγκλημάτων.

Καί νύν...

Ταίς τής Θεοτόκου, πρεσβείαις ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη, τών εμών εγκλημάτων.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός, κατά το μέγα έλεός σου, και κατά το πλήθος τών οικτιρμών σου εξάλειψον τα ονόμημά μου.

Ιδιόμελον Ήχος πλ. β'

Σήμερον ο Θεοφόρος Νεκτάριος, το νεον τής Εκκλησίας αγλαΐσμα, τον τής αρετής περάνας δρόμον, την πρόσ ουρανόν πορείαν εποιήσατο, και εν ταίς τών Αγίων λαμπρότησι σκηνώσας, ανακεκαλυμμένως τρυφά, τού ξύλου τής ζωής, τής μεγαλοπρεπούς δόξης, τας ελλάμψεις δεχόμενος, ημίν δέ εξαιτείται, κινδύνων απαλλαγήν, και ειρήνην σταθηράν, και μέγα έλεος.

Είτα οι Κανόνες. Της Θεοτόκου εις ζ' και τού Αγίου οι δύο εις η'.

Κανών τής Θεοτόκου φέρων τήν δε ακροστιχίδα.

Χαράς νοητής αξίωσόν με Κόρη. Γερασίμου.

Ωδή α' Ήχος α'

Ο Ειρμός

Ωδήν επινίκιον, άσωμεν πάντες, Θεώ τώ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι υψηλώ, και σώσαντι τον Ισραήλ ότι δεδόξασται. **(Δίς)**

Χαρίτων την άβυσσον σαρκί τεκούσα, Χριστόν τον Θεόν ημών, χάριν μοι δώρησαι, τοίς χείλεσί μου Αγνή, όπως υμνήσω ευσεβώς, τα μεγαλειά σου.

Ανήροτος άρουρα, Παρθένε ώφθης, ασπόρως βλαστήσασα, ζωής τον πρύτανιν, τον εκ τής πάλαι φθοράς, ζωοποιήσαντα ημάς, ότι δεδόξασται.

Ιημάτων αινίγματα, προφητοφθόγγων, εν σοι πέρας ελαβον, Παρθένε Άχραντε, συ γαρ τεκούσα Χριστόν, τύπους τού Νόμου και σκιάς, σαφώς επλήρωσας.

Ανθήσασαν ράβδον σε, ο Ησαΐας, Παρθένε προέγραψεν, εν θείω Πνεύματι, συ γαρ Χριστόν τον Θεόν, οιά περ άνθος μυστικόν, αφράστως ήνθησας.

Κανών τού Αγίου ου η ακροστιχίς.

Νεκταρίω αίνεσις τώ θεηγόρω. Γερασίου.

Ήχος και Ειρμός ο αυτός

Νοός μου την ζόφωσιν, τών πρεσβειών σου, φωτί διασκέδασον, και λόγον δίδου μοι, ως αν υμνήσω φαιδρώς, Νεκτάριε θαυματουργέ, την θείαν μνήμην σου.

Εσχάτοις εν έτεσιν, εξανατείλας, ως ήλιος άδυτος, φωτί τών έργων σου, Ευαγγελίου το φώς, εκφαίνεις Πάτερ θαυμαστώς, πάσι τοίς πέρασιν.

Κατ ίχνος Νεκτάριε, ακολουθήσας, ζωής καθαρότητι, τοίς πάλαι Όσιε, Αρχιερεύσι Χριστού, ίσος ευκλείας τής αυτών, ώφθης και μέτοχος.

Θεοτοκίον

Την φύσιν την άστεκτον, εν τή γαστρί σου, αφλέκτως βαστάσασα, σαρκί γεγέννηκας, δίχα τροπής και φυρμού, Χριστόν τον πάντων Ποιητήν, Παρθένε Άχραντε.

Κανών δεύτερος ου η ακροστιχίς.

Νέκταρ ζωής ημίν Πάτερ δίδως. Γερασίου.

Ήχος δ' Ανοίξω το στόμα μου.

Ναμάτων τού Πνεύματος, εμφορηθείς βίω κρείττονι, το νέκταρ τής χάριτος, ήδη ανέβλυσας, και κατηύφρανας, ημών τας διανοίας, Νεκτάριε Όσιε, τοίς σοίς χαρίσμασι.

Εόρτιον αίνεσιν, αγαλλομένη προσάδει σοι, καί νέαν πανήγυριν, κροτεί σοι Άγιε, η Ορθόδοξος, Αγία Εκκλησία, τή σή αγιότητα, εχθρούς αισχύνουσα.

Κοσμήσας τον βίον σου, απο νεότητος Όσιε, ηθών τη σεμνότητι, τής αρετής εραστής, ώφθης γνήσιος, και τής σοφίας μυστής, ενθέω φρονήματι, Πάτερ Νεκτάριε.

Θεοτοκίον

Την πάντων Βασίλισσαν, και αειπάρθενον Δέσποιναν, υμνών θείοις λόγοις σου, εκ ταύτης έλαβες, σθένος άμαχον, και πειρασμών εφόδους, εν βίω υπέμεινας, ανδρείως Άγιε.

Καταβασία

Ανοίξω τό στομα μου, και πληρωθήσεται Πνεύματος, και λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, και οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, και άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Στερεωθήτω η καρδιά μου, εις το θέλημά σου Χριστε ο Θεός, ο εφ' υδάτων ουρανών, στερέωσας τον δεύτερον, και δράσας εν τοίς ύδασι, την γήν Παντοδύναμε. (Δίς)

Σκηνή τού Λόγου η αμόλυντος, το τής θείας δόξης αγίασμα, ο ουρανός ο λογικός, εξ ου κόσμω άνέτειλεν ο ζωής άδυτος ήλιος, Θεοτόκος υμνείσθω μοι.

Νόμους τής φύσεως διέλαθες, και τον νομοδότην και Κύριον, δίχα φθοράς τε και φυρμού, Θεοτόκε εκύησας, ζωής νέας εγκαινίζοντα, τους νόμους εν Πνεύματι.

Όρος εδείχθης αλατόμητον, και δασύ και πίων εν Πνεύματι, εξ ου επέφανεν ημίν, ο απτόμενος Δέσποινα, τών ορέων και καπνίζονται, ως ψησί Δαβίδ ο Δίκαιος.

Η κιβωτός τού αγιάσματος, το θεοπρεπές ιλαστήριον, τής ευδοκίας τού Θεού, ο ευώδης παράδεισος, ανυμνείσθω θείοις άσμασιν, η Παρθένος και Δέσποινα.

Τού Αγίου Ο αυτός

Αγάπη θεία εκ νεότητος, Πάτερ, ιερώς στοιχειούμενος, ακολουθήσαι τώ Χριστώ ηρετίσω Νεκτάριε, και εκ πάσης ματαιότητος, εμφρόνως εμάκρυνας.

Γησεσι Πάτερ τών χειλέων σου, στάξεις γλυκασμόν τον ουρανίον, εν ταίς καρδίαις τών πιστών, δεχομένων τον λόγον σου, και παιδεύεις προς τα κρείττονα, πιστών την διάνοιαν.

Ιεραρχών νέον αγλαΐσμα, ώφθης Ιεράρχα Νεκτάριε, αγιωσύνην αληθή, ενδυσάμενος Όσιε, πολιτείας καθαρότητι, διό ευφημούμέν σε.

Θεοτοκίον

Ωραϊσμένη υπέρ έννοιαν, ταίς τής παρθενίας λαμπρότησι, τίκτεις Θεόν υπερφυώς, μετά σώματος Άχραντε, και τής Εύας το κατάκριμα, εν τώ τόκω σου έλυσας.

Δεύτερος Τούς σούς υμνολόγους

Αγίων σοφώς Ιχνηλατήσας, τους τρόπους και πράξεις τας αγνάς, τον νούν σου καθηγίασας, εν πάση οσιότητι, Νεκτάριε μακάριε, και την καρδίαν εκάθηρας.

Γαντίσματι ύδατος τού θείου, την βλάβην τών δένδρων και φυτών, απήλασας Νεκτάριε, και πλούτος θείας χάριτος, τοίς Αιγινήταις πέφηνας, θαυμαστωθείς θείω Πνεύματι.

Ζωήν την ησύχιον ποθήσας, Μονήν ωκοδόμησας σεπτην, εν τή Αιγίνη Όσιε, και τύπος θείων πράξεων, εν ταύτη εχρημάτισας, ταίς μοναζούσαις Νεκτάριε.

Θεοτοκίον

Ως Μήτηρ Θεού τού φιλανθρώπου, σπλαγχνίσθητι Κόρη επ' εμοί, και ίασαι τον καύσωνα, τον τής φυχής μου δέομαι, τή δρόσω τής σής χάριτος, ίνα σωθείς μεγαλύνω σε.

Καταβασία

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα και άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, και εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον.

Κάθισμα 'Ηχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Αρετής διανύσας τον δρόμον Όσιε, θεοπρεπώς μετετέθης προς την αγήρω ζωήν, και αγίων κοινωνός ώφθης Νεκτάριε, μεθ' ων πρέσβευε αεί, τώ Παντάνακτι Χριστώ, δοθήναι πταισμάτων λύσιν, και ψυχικήν σωτηρίαν, τοίς εορτάζουσι την μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Την υπέρτιμον στάμνον και θεοχώρητον, την αιιπαρθένον Κόρην και Θεοτόκον Αγνήν, ανυμνήσωμεν πιστοί και μεγαλύνωμεν, ότι ερρύσατο ημάς, εκ τής αρχαίας αράς, τεκούσα απειρογάμως, τον Υπερούσιον Λόγον, προς σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Εν Πνεύματι προβλέπων Προφήτα Αββακούμ, την του Λόγου σάρκωσιν εκήρυττες βοών, εν τώ εγγίζειν τα έτη επιγνωσθήση, εν τώ παρείναι τον καιρόν αναδειχθήση. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε. (Δίς)

Τήν άχραντόν σου μήτραν ως θρόνον νοητόν, ο Χριστός ανέδειξεν ο Λόγος τού Θεού, ο εν τοίς κόλποις του Πατρός αεί υπάρχων, και εν γαστρί σου όλος όλω ενωθείς μοι, όθεν επαξίως υμνούμέν σε.

Η πύλη ήν προείδεν ο Ιεζεκιήλ, λαμπομένην Άχραντε αυγαίς παρθενικαίς, δι' ης διήλθεν ο πάντα κτίσας Λόγος και κεκλεισμένην σε λιπών μετά τον τόκον, συ ει Θεοτόκε Πανάχραντε.

Σιών Θεού ωράθης και κήπος ευθαλής, και κλίνη πορφυρόστρωτος και κλίμαξ

υψηλή, συ γαρ εν νόμω τυπικώς προκηρυχθείσα, την τών συμβόλων
διετράνωσας εικόνα, τον Δημιουργόν σωματώσασα.

Αφλέκτως συλλαβούσα τό φώς το Πατρικόν, τον εν πυρί λαλήσαντα και
γνόφω εν Σινά, εν ταίς αγκάλαις σου βαατάζεις ώσπερ βρέφος,
ακαταφλεκτως ως η βάτος Θεοτόκε, τον Δημιουργόν πάσης Κτίσεως.

Τού Αγίου Ο αυτός

Αγίως σου τον βίον ανύσας επί γής, Αγίων πάντων σύσκηνος ωφθής εν
ουρανοίς, τών δέ λειψάνων σου η θήκη αναβλύζει, αγιασμόν και σωτηρίαν
τοίς τελούσι, νόσοις Ιεράρχα καί θλίψεσι.

Ιέρευσας οσίως σοφέ και καθαρώς, ως ιερεύς ευπρόσδεκτος Χριστώ τώ
παντουργώ, και ως θυσίαν καθάραν αυτώ προσήξας, την ακηλίδωτον ζωήν
σου Ιεράρχα, όθεν κατ' αξίαν δεδόξασαι.

Νοσήματα ποικίλα και πάθη χαλεπά, η παναγία κάρα σου ιάται θαυμαστώς, η
γαρ εν ταύτη ενοικούσα θεία χαρις, ποικιλοτρόπως ενεργεί τοίς προσιούσι,
κατ' αναλογίαν τής Πίστεως.

Θεοτοκίον

Στέχθη εκ γαστρός σου μορφή τή καθ' ημάς, ο άύλος ών πρότερον μείνας ο
ην Θεός, και αναπλάσας τον Αδάμ εκ τής κατάρας, τέκνα Θεού αναδεικνύει
τους εν πίστει, σε ως Θεοτόκον δοξάζοντας.

Δεύτερος Ο καθήμενος εν δόξη

Η σορός τών σών λειψάνων, την οσμήν την τού Πνεύματος, και την , ευωδίαν
Πάτερ τής ζωής την ουράνιον, αρωματίζει Νεκτάριε μακάριε, κατευφραίνουσα,
τους προς αυτήν καταφεύγοντας.

Σώματός σου τας ορέξεις, κατεμάραντας Όσιε, προσευχή συντόνω, και τή
εγκρατεία Νεκτάριε, τής δέ ψυχής τας δυνάμεις ανεπτέρωσας, θείω έρωτι,
προς τας ελλάμψεις τού Πνεύματος.

Η κολούθησας αμέμπτως, τοίς χρηστοίς Πάτερ τρόποις σου, τώ Διονυσίω, τώ
Αιγίνης θείω ποιμάντορι, μεθ' ου τής άνω μετέχων δόξης Άγιε, ταύτην
σώζεσθαι, αεί την νήσον ικέτευε.

Θεοτοκίον

Μετά σώματος τεκούσα, τον ασωμάτον Κύριον, Κεχαριτωμένη, ώφθης
ασωμάτων Δυνάμεων, αγιωτέρα Αγνή και υπερέχουσα, όθεν άπαντες,
υμνολογούμεν την δόξαν σου.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σου τού
Υψίστου, ο Προφήτης, Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε. Δόξα τή δυνάμει σου
Κύριε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Την σην ειρήνην δός ημίν, Υιε τού Θεού, άλλον γαρ εκτός σου, Θεόν ου γινώσκομεν, το όνομά σου ονομάζομεν, ότι Θεός ζώντων, και τών νεκρών υπάρχεις. (Δίς)

Ξενίζεις τή γεννήσει σου, Αγγέλων χορούς, και σώζεις τώ σώ τόκω, βροτών τα συστήματα, συ γαρ Χριστόν αφθόρως έτεκες, τον τα διεστώτα, συνάψαντα Παρθένε.

Ιάτρευσον Πανάμωμε, ψυχήν την εμήν, δεινώς φαρμαχθείσαν, κακίστη αμαρτία, και προς το φώς με καθοδήγησον, εναρέτου βίου, τή χάριτι σου Κόρη.

Ως άνθος σε πανεύοσμον, ο Λόγος ευρών, ακανθών εν μέσω, εν σοι κατεσκήνωσε, και εκ γαστρός σου σάρκα είληφεν, ο σε προορίσας, Αγνή προ τών αιώνων.

Στολή εκ τών αιμάτων σου, υφάνθη φρικτώς, τώ εκ τού μη όντος, τα όντα συστήσαντι, εκ σου γαρ σάρκα Κόρη είληφεν, ο σε προορίσας, Αγνή προ τών αιώνων.

Τού Αγίου Ο αυτός

Σοφία τή τού Πνεύματος, και λόγω ζωής, πιστών τας καρδίας, ρυθμίζεις Νεκτάριε, προς πολιτείαν Πάτερ, κρείττονα, ως τού Ευαγγελίου, σοφός Ιεροκήρυξ.

Ιεραρχίας ένδυμα, σοφέ στολισθείς, έργοις εναρέτοις τών αυτό κατεποίκιλας, ως Ιεράρχης ενθεώτατος, και των μυστηρίων, τών θείων οικονόμος.

Συνέσει και πραότητι, εμπρεπών σοφώς, οσίας παρθένους, ενθέως συνήθροισας, και τώ Χριστώ αυτάς ωδήγησας, λόγοις τε και έργοις, αμέμπτου πολιτείας.

Θεοτοκίον

Τή σή ελλάμπει Άχραντε, ψυχήν την εμήν, τήν εξοφωμένην, παθών αμαυρότησιν, ως συμπαθής Αγνή καταύγασον, και τώ θείω φόβω καθήλωσον με όλον.

Δεύτερος Εξέστη τά σύμπαντα

Ιάματα άφθονα, η θήκη τών λειψάνων σου, τή του Παρακλητού επομβρία, αεί βλυστάνει Πάτερ Νεκτάριε, και αποδιώκει πονηρά, πνεύματα εκάστοτε, τών αιτούντων την χάριν σου.

Νοσούσι την ίασιν, και πάσχουσι την λυτρωσιν, τοίς προσερχομένοις σοι παρέχων, παύεις τα χρόνια ασθενήματα, και κατασβεννύεις χαλεπήν, πυρεσσόντων φλόγωσιν, δρόσω Πάτερ σής χάριτος.

Πατέρων ισότιμος, τών πάλαι εχρημάτισας, τούτων μιμησάμενος τον τρόπον, τόν θεῖον ζήλον και τας , λοιπάς αρετάς, ταπεινοφροσύνη αληθεί, και απλάστοις ήθεσι, διαπρέψας Νεκτάριε.

Θεοτοκίον

Αγνεΐας κειμήλιον, Παρθένε Παναμώμητε, έμψυχον αλάβαστρον και θεῖον, τού κενωθέντος μύρου εν σοι τής ζωής, σκεύος ευωδίας αρετών, την ψυχήν μου έργασαι, διά βίου σεμνότητος.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Τον προφήτην Ιωάνν, εκμιμούμενος βοώ, την ζωήν μου αγαθέ, ελευθέρωσον φθοράς, και σώσόν με, Σωτήρ τού κόσμου κράζοντα, δόξα σοι. (Δίς)

Ο εκλάμπας εκ Πατρός, προ αιώνων ως Υιός, επ' εσχάτων ημερών, εκ γαστρός σου προελθών, εθέωσε, Παρθενομήτορ, βροτών το φύραμα.

Νύμφη πάναγιος Πατρός, Μήτηρ άφθορος Υιού, ανεδείχθης αληθώς, η καλή εν γυναιξί, τώ Πνεύματι, προαγνισθείσα, Παρθένε Άχραντε.

Μυστηρίων θεϊκών, θησαυρός υπερφυής, ουρανίων δωρεών, κιβωτός χρυσοειδής, Πανάμωμε, σαφώς εδείχθης, Χριστόν κυήσασα.

Εργαστήριον φρικτόν, και παστάς φωτοειδής, τής σαρκώσεως Αγνή, καθωράθης τού Θεού, μορφώσαντος, ημών την σάρκα, εκ τών αιμάτων σου.

Τού Αγίου Ο αυτός

Ως νεόφωτος αστήρ, εν εσχάτοις τοίς καιροίς, αναλάμπας μυστικώς, τας καρδίας τών πιστών, Νεκτάριε, προς θεῖον πόθον Πάτερ ανέφλεξας.

Θεοφρόνως επί γής, και σοφώς πολιτευθείς, εν ημέραις πονηραίς, κατά Παύλον τον σοφόν, Νεκτάριε, παρά Κυρίου, λαμπρώς δεδόξασαι.

Εν τώ φόβω τού Θεού, την αγίαν σου Μονήν, ως στηρίξας ασφαλώς, όρμον άκλυστον αυτήν, ανέδειξας, προς σωτηρίαν, ψυχών Νεκτάριε.

Θεοτοκίον

Η τεκούσα εν σαρκί, τον τών όλων Ποιητήν, και την πάλαι τού Αδάμ, αφανίσασα αράν, Πανάμωμε, τής των παθών με, ρύσαι ζοφώσεως.

Δεύτερος Τήν θείαν ταύτην

Το θεῖον νέκταρ τής χάριτος, δεξάμενος Νεκτάριε Όσιε, εν τή καρδιά σου, τόν γλυκασμόν τον ουράνιον, Χριστού τή Εκκλησία, άρτι επήγασας.

Εν Ιεράρχαις θεόληπτος, και εν τοῖς διδασκάλοις θεόσοφος, Πάτερ Νεκτάριε, ως αληθώς εχρημάτισας, ιδέαις εναρέτοις, καλλωπιζόμενος.

Ιόδον καθάπερ ηδύπνευστον, τή θεια ευωδία τού Πνεύματος, Πάτερ η κάρα σου, ημάς ευφραίνει Νεκτάριε, και παυει το δυσώδες, παθών και θλίψεων.

Θεοτοκίον

Δύναμιν δίδου μοι Πάναγνε, κατα τού παλαιού πολεμήτορος, τού καθ' εκαστην μοι, λόχους και, δόλους τεκταίνοντος, ίνα τής τούτου βλάβης, φανώ ανώτερος.

Καταβασία

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ' Τή Υπερμάχῳ

Ορθοδοξίας τον αστέρα τον νεόφωτον, καί Εκκλησίας το νεόδητον προτείχισμα Ανυμνήσωμεν καρδίας εν ευφροσύνη. Δοξασθείς γάρ ενεργεία τή τού Πνεύματος. Ιαμάτων αναβλύζει χάριν άφθονον τοῖς κραυγάζουσι. χαίροις Πάτερ Νεκτάριε.

Ο Οίκος

Άνθρωπος ουρανόφρων, ανεδείχθης εν κόσμῳ, Νεκτάριε Χριστού Ιεράρχα, ζωήν γαρ οσίαν διελθών, ακέραιος όσιος και θεόληπτος, εν πάσιν εχρημάτισας, εντεύθεν παρ' ημών ακούεις.

Χαίρε δι' ου οι πιστοί υψούνται, χαίρε δι' ου εχθροί θαμβούνται.

Χαίρε τών Οσίων Πατέρων εφάμιλλος, χαίρε Ορθοδόξων ο θεός διδάσκαλος.

Χαίρε οίκος αγιώτατος ενεργείας θεϊκής, χαίρε βίβλος θεοτύπωτος πολιτείας τής καινής.

Χαίρε ότι αρτίως ημιλλήθης Αγίοις, χαίρε ότι εμφρόνως εχωρίσθης τής ύλης.

Χαίρε λαμπρόν τής Πίστεως τρόπαιον, χαίρε σεπτόν τής χάριτος όργανον.

Χαίρε δι' ού Εκκλησία χορεύει, χαίρε δι' ού νήσος Αίγινα χαίρει.

Χαίροις Πάτερ Νεκτάριε.

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ

Τή Θ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Νεκταρίου Μητροπολίτου Πενταπόλεως τής εν Αιγύπτῳ, τού θαυματουργού καί κτίτορος τής εν Αιγίνη Ιεράς Μονής τής Αγίας Τριάδος τών Μοναζουσών, Κοιμηθέντος οσίως κατά τό έτος 1920.

Στίχοι

Νέκταρ τής ζωής τής αιωνίου πίνων,

Νάμα Νεκτάριε ίάσεων βλύζεις.

Αμφ' ενάτη Νεκταρίοιο εκ ρεθέων θυμός ήρθη.

Τή αυτή ημέρα. μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ονησιφόρου καί

Πορφυρίου.

Στίχοι

Ἴπποις πρὸς Θεὸν Ονησιφόρε τρέχων
Ἐχεις συνιππεύοντα καὶ τὸν οἰκέτην.
Νύσσης ουρανίης επέβητ ἐνάτη ὦ Ἀθληταί.

Τή αὐτή ἡμέρα, μνήμη τῆς Οσίας Μητρὸς ἡμῶν Ματρώνης.

Στίχοι

Ζωῆς μελλούσης αξιούται Ματρῶνα
Ὡς ἐν βίῳ ζήσασα ταύτης ἀξίως.

Τή αὐτή ἡμέρα, μνήμη τῆς Οσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοκτίστης τῆς
Λεσβίας.

Στίχοι

Λέσβου τό θρέμμα παρθένος Θεοκτίστη
Κτίστη Θεῷ πρόσεισι πάγκαλος νύμφη.

Τή αὐτή ἡμέρα, μνήμη τῶν Οσίων Μητέρων ἡμῶν Ευστολίας καὶ
Σωπάτρας.

Στίχοι

Ὅλη καλή σύ πρὸς Θεὸν χωρεῖς Λόγον
Στολαῖς σταλεῖσα ψυχικαῖς Ευστολία.
Σωπάτρα Πατρός, Πνεύματός τε καὶ Λόγου
Θρόνῳ παρέστη δούσα γῇ τό σαρκίον.

Τή αὐτή ἡμέρα μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀντωνίου.

Στίχοι

Ἀντώνιον κτείνουσι τὸν θεῖον ξύλοις
Οἱ τό ξύλον τιμώντες ὡς θεὸν πλάνοι.

Τή αὐτή ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Χριστοφόρος καὶ Μαύρα ξίφει
τελειούνται.

Στίχοι

Πλάνην αμαυροὶ Μαύρα κοπείσα ξίφει,
Χριστοῦ δέ τμηθεῖς φῶς ὁρᾷ Χριστοφόρος.

Τή αὐτή ἡμέρα, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ναρσῆ καὶ Ἀρτέμονος.

Στίχοι

Ναρσῆς σὺν Ἀρτέμονι ἐκκοπείς ξίφει,
Σὺν Ἀρτέμονι λαμβάνει καὶ τὰ στέφη.

Τή αὐτή ἡμέρα, ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης, ὁ διὰ τό βραχὺ τῆς
ἡλικίας (αναστήματος) ὀνομασθεὶς Κολοβός, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

Ἰωάννην ἐκρυψε γῆς βραχὺς τόπος,

Ὅς κάν βραχύς τό σῶμα, τήν πράξιν μέγας.

Τή αυτή ημέρα, ο Ὅσιος Πατήρ ημών Ελλάδιος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ει καί μετέστης Ελλάδιε τού βίου,
Πίναξ έμεινας αρετών τοίς εν βίω.

Τή αυτή ημέρα, ο Ὅσιος Πατήρ ημών Συμεών ο Μεταφραστής εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Εκκλησία σοι Συμεών όφλει χάριν
Υπέρ μεταφράσιος Αγίων βίων.

Τή αυτή ημέρα, οι Ὅσιοι καί θεοφόροι Πατέρες ημών Ευθύμιος καί Νεόφυτος οι κτίτορες τής εν Ἀθω ιεράς σεβασμίας Μονής τού Διοχειαρίου, εν ειρήνη τελειούνται.

Στίχοι

Ευθύμιον συνάμα τώ Νεοφύτῳ
Τιμῷ κτίσαντας τήν Μονήν Αρχαγγέλων.

Ταίς αυτών πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Τους εν καμίνῳ Παίδάς σου Σωτήρ, ουχ ήπατο ουδέ παρηνώχλησε τό πύρ,
τότε οι τρεῖς ως εξ ενός στόματος, ύμνουν καί ευλόγουν λέγοντες. Ευλογητός
ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών. (Δίς)

Κεκοσμημένη θείοις κροσσωτοίς, ως πάντων βασίλισσα αρετών υπερφυών,
έστης εκ δεξιών τού σου Υιού καί Πλάστου, υπέρ νούν εκλάμπουσα,
παρθενικαίς καλλοναίς, Παρθένε Μήτηρ Θεού.

Ο τών απάντων Κτίστης καί Θεός, θεώσαι βουλόμενος διά σπλάγχνα
οικτιρμών, τόν πεπτωκότα άνθρωπον εκ σου τήν σάρκα, τού Αδάμ ενδύεται,
καί σε Προστάτιν Αγνή, δείκνυσι κόσμου παντός.

Περυπωμένον βίον μετελθών, τό κάλλος ημαύρωσα τής ψυχής μου ολικώς,
αλλά σύ δίδου μοι μετάνοιαν Παρθένε, καί πταισμάτων άφεσιν, ίνα Χριστώ τώ
Θεώ, δουλεύσω ειλικρινώς.

Ηυπερτέρα πάντων αληθώς, ως Μήτηρ πανάφθορος τού τών όλων Ποιητού,
πάσης φθοράς υπέρτερον τόν νούν μου, δείξον καί φωτί με λάμπρυνον, τής
αγλαίας τής σής, Θεογεννήτορ Αγνή.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Ινώμη ευθεία Πάτερ λειτουργών, Χριστώ τώ Παντάνακτι καί καρδιά καθαρά, τόν φωτισμόν τού Παρακλήτου εισεδέξω, τή ψυχή σου Όσιε, ευλογητός εκβοών, ο τών Πατέρων Θεός.

Ολοαμπής ως ήλιος ημίν, εσχατοίς εν έτεσιν ανατείλας νοητώς, φωταγωγείς τών ευσεβών τάς διανοίας, τώ φωτί τών έργων σου, Νεκτάριε ιερέ, Ιεραρχών καλλονή.

Γώσιν ψυχής καί σώματος αεί, ως άλλο Νεκτάριε ιατρείον θαυμαστόν, η τών λειψάνων σου σορός Πάτερ παρέχει, τοίς πιστώς προστρέχουσιν, εν ευλαβεία πολλή, τή ευαγεί σου Μονή.

Θεοτοκίον

Ως τού Σωτήρος Μήτερ καί, Θεού, Παρθένε Πανάμωμε όμματί σου συμπαθεί, βλέπον τήν κάκωσιν ψυχής μου τής αθλίας, καί βιαίας ρύσαι με, έξεως τής πονηράς, τών ολεθρίων παθών.

Δεύτερος

Ουκ ελάτρευσαν

Ιαμάτων σε, πηγήν Πάτερ ανέδειξε, Χριστός δοξάσας σε, ο υπό σου δοξασθείς, εντεύθεν οι πάσχοντες, ποικίλοις πάθεσι, καταφεύγουσι, τή θήκη τών λειψάνων σου, καί ευρίσκουσιν υγείαν.

Διδαγμάτων σου, τά ιερά συντάγματα, αεί ευφραίνουσι, τών ευσεβών τάς ψυχάς, Αγίω γάρ Πνεύματι, Πάτερ κινούμενος, τόν τής χάριτος, λόγον σοφώς συνέγραψας, καί ζωής τάς υποθήκας.

Ως πραότατος, καί ταπεινός καί μέτριος, τού υπέρ έννοιαν, Πάτερ επλήσθης φωτός, εντεύθεν θεόληπτος, εφάινου Όσιε, πρός τά κρείττονα, μυσταγωγών χαρίσματα, θεαρέστου πολιτείας.

Θεοτοκίον

Σωματώσασα Θεόν τόν Υπερούσιον, εκ τώ αιμάτων σου, δίχα τροπής καί φυρμού, σωτήριος γέφυρα, ημάς ανάγουςα, πρός ουράνια, ώφθης τοίς πίστει κράζουσι, χαίρε Κεχαριτωμένη

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν; ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Ον φρίπτουσιν Άγγελοι, καί πάσαι στρατιαί, ως Κτίστην καί Κύριον, υμνείτε ιερείς, δοξάσατε Παίδες, ευλογείτε λαοί, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας. (Δίς)

Γεννάται ο άναρχος, εν χρόνω σαρκικώς, εκ σου Αειπαρθένε, καί μετά

τοκετόν, παρθένον τηρεί σε, ως πρό τόκου Αγνήν, ω τών υπέρ νούν σου
αρρήτων μεγαλείων!

Εν θρόνῳ ως σύνθρονος, Πατρός καί ἐν χερσί, ταῖς σαῖς ὥσπερ νήπιον,
βροτοῖς ὁμοιωθεὶς, ὁ Λόγος ὁράται, ὁ συνέχων τό πᾶν, καί ἀνακαινίζει,
Παρθένε τοὺς φθαρέντας

Γευμάτων χρηστότητος, ἀκένωτος πηγή, χαρίτων τοῦ Πνεύματος λειμῶν
πανευθαλῆς, ἐδείχθης Παρθένε, τετοκυῖα Χριστόν, τὸν ζωοποιούντα, τοὺς σέ
υπερυψούντας.

Αγίων Αγίαν σε, ἀνέδειξε Χριστός, Αγίων ὁ Ἅγιος, Υἱός σου γεγονώς, διό τήν
ψυχὴν μου, ἐναγὴ τῇ φθορά, γεγονυῖαν Κόρη, αγιάσον καί σώσον.

Τοῦ Αγίου

Ὁ αὐτός

Γνωρίσαι ὁ Κύριος, θελήσας τοῖς ἐν γῇ, ἣν δέδωκε δόξαν σοι, σοφέ ἐν
ουρανοῖς, πηγὴν ἰαμάτων, καί Θαυμάτων πολλῶν, ἐδείξε παμμάκαρ, τὰ θεῖα
λείπανά σου.

Ἐκ γῆς ἀνεφάνησαν, ὡς κρίνα τοῦ ἀγροῦ, εὐθύς ὡς ἠνοιγῆ σου, ὁ τάφος ὁ
σεπτός, Νεκτάριε Πάτερ, τὰ σεπτὰ σου ὀστά, ἐκπέμποντα πᾶσιν, ὁσμήν
ἀθανασίας.

Ρυσθῆναι ἰκέτευε, Μονὴν σου τὴν σεπτὴν, ἐκ πάσης στενώσεως, καί βλάβης
καί οργῆς, ἐν σοὶ καυχωμένην, ἱεράρχα Χριστοῦ, καί τὴ πατρικὴ σου, στοργὴ
ἀνακειμένην.

Θεοτοκίον

Ἀσπύρως συνέλαβες, τὸν Πάντων Ποιητὴν, ἀφθόρως δέ τέξασα, αὐτὸν μετὰ
σαρκός, φθοράς με Παρθένε, σαρκικῶν λογισμῶν, τῇ χάριτί σου ρύσαι, τὸν
σὸν οἰκτρὸν ἰκέτην.

Δεύτερος Παῖδας εὐαγεῖς

Γνώσει καί σοφία διαλάμπων, δογμάτων τῆς ἀληθείας Πάτερ Ὅσιε,
Ὁρθοδόξου πίστεως, ἀκριβὴς διδάσκαλος, καί φυτοκόμος ἀρίστος ἠθῶν
σεμνότητος, ἐδείχθης ἱεράρχα παμμάκαρ, τῶν παθῶν τὰς ρίζας, τῷ λόγῳ
σου ἐκτέμνων.

Ἐχει σε ἡ Αἴγινα ἡ νῆσος, προστάτην καί ἀρωγόν καί ἀντιλήπτορα, μετὰ τὸν
θεόληπτον, Πάτερ Διονύσιον, μεθ' οὗ ἀπαύστως φύλαττε ταύτην Νεκτάριε, ἐκ
πάσης συμφορᾶς καί ἀνάγκης, πίστει προσκυνούσαν, τὰ θεῖα λείπανά σου.

Ρῆσσι τῶν θείων σου χειλέων, ὡς τέκνα πνευματικά σοὶ αἱ μονάστριαι, ἅς ἐν

ταύτη Ὅσιε, τή Μονή συνήγαγες, εκ κοσμικής συγχύσεως καί ματαιότητος, εμφρόνως πειθαρχούσαι πρὸς δόξαν, ἀγονται τήν θεϊαν, τελούσαί σου τήν μνήμην.

Θεοτόκion

Ἀχραντε Παρθένε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί Ἀρχαγγέλων ἀγαλλίαμα, καί βροτῶν διάσωσμα, καί μέγα προσφύγιον, τῆς τῶν παθῶν με λύτρωσαι δουλείας τῆς πονηράς, καί δίδου μοι ἀνάνευσιν Κόρη, τῷ κεκακωμένῳ, ἐχθροῦ τῆ ἐπηρείᾳ.

Καταβασία

Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δέ ενεργούμενος, τήν οἰκουμένην ἀπάσαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

Τήν ζωοδόχον πηγὴν τήν ἀέναον, τήν φωτοφόρον λυχνίαν τήν πάγχρυσον, τόν ναόν τόν ἐμπυχον, τήν σκηνήν τήν ἀχραντον, τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς τήν πλατυτέραν, τήν Θεοτόκον ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν. (Δίς)

Σωτηριῶδη πηγὴν Πολυχεύμονα, σέ Θεοτόκε Παρθένε γινώσκομεν, τῆς ζωῆς πηγάζουσιν, ὕδωρ το ἀθάνατον, καί τὰς καρδίας ποτίζουσιν πλουσίως, τῶν ὀρθοδόξως ὑμνούντων σε Δέσποινα.

Ἱεροτύπως Μωσῆς σε προέγραψε, στάμνον, λυχνίαν καί βάτον καί τράπεζαν, κιβωτόν κατάχρυσον, καί σκηνήν θεότευκτον, ὧν τὰς ἐκβάσεις ἡμεῖς νῦν καθορώντες, σε ἀληθὴ Θεοτόκον δοξάζομεν.

Μετά σαρκὸς τόν ἀσώματον τέξασα, ὃν ὁ Πατήρ πρό αἰώνων ἐγέννησε, Λόγον τόν Ὑπέρθεον, Θεοτόκε Ἀχραντε, τῆς σωτηρίας ἡμῖν ὠφθῆς αἰτία, τοῖς μεγαλύνουσι Κόρη τόν τόκον σου.

Ὁλοαμπές ἀνεδείχθης παλάτιον, καί φωτοφόρος καθέδρα καί πάγχρυσος, τοῦ ἐν κόλποις Ἀχραντε, τοῦ Πατρός υπάρχοντος, Λόγου ἀφράστως ἐκ σοῦ σωματωθέντος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καί ἀνάπλασιν.

Ὑπερκειμένη ἀπάσης τῆς κτίσεως, τῆς ορατῆς καί αἰῶλου Πανάχραντε, ὠφθῆς σωματώσασα, τόν πάντων, Δεσπότην, ὅθεν τόν νοῦν μου τῆς κάτω προσπάθειας, δείξον υπέρτερον Κόρη καί σώσον με.

Τοῦ Ἀγίου

Ὁ αὐτός

Στέφανον δόξης ἐδέξω Νεκτάριε, παρά Χριστοῦ τοῦ λαμπρῶς σε δοξάσαντος, οσίως τόν δρόμον σου, Πάτερ ὡς ἐτέλεσας, καί τῶν Ἀγίων ισότιμος ἐδείχθης, μεθ' ὧν δυσώπει τῶν τιμώντων σε.

Ιεραρχίας στολήν ενδυσάμενος, ιερωτέραν αυτήν Πάτερ έδειξας, ιεροίς σου σκάμμασι, καί οσίοις πόνοις σου, καί τών Πατέρων τών πάλαι ανεμάξω, τή καθαρά σου ζωή τήν λαμπρότητα.

Μετ' εγκωμίων τελούσα τήν μνήμην σου, η τού Χριστού Εκκλησία Νεκτάριε, χαίρει εν σοί Άγιε, ταύτην γάρ εφαίδρυνας, εν ταίς εσχάταις ημέραις Ιεράρχα, ηγιασμένος φανείς Θείω Πνεύματι.

Οσμήν ζωής ουρανίαν μυρίπνοον, ήν αποπνέει η πάντιμος κára σου, νοητώς μοι δώρησαι, τή ψυχή μου Άγιε, καί ώσπερ μύρον ευώδες Πάτερ δέξαι, τούτον τόν ύμνον όν πόθω σοι ύφανα.

Θεοτοκίον

Υψηλοτέρα τών άνω Δυνάμεων, καί λαμπροτέρα ηλίου υπάρχουσα, ασυγκρίτως Δέσποινα, τόν τής δόξης Ήλιον, τόν φωτοδότην Χριστόν σαρκί τεκούσα, καταφωτίζεις τούς σε μεγαλύνοντας.

Δεύτερος Άπας γηγενής

Στήλην αρετών, τή σή καθαρότητι Χριστός σε έδειξε, προμηθεία κρείττονι, εν ταίς εσχάταις ημέραις Άγιε, καί έμψυχον παράδειγμα πρός βίον ένθεον, τών πιστών μέν, τás ψυχάς ευφραίνοντα, καί απίστων το θράσος αισχύνοντα.

Ίνα τής ζωής, τής σής το υπόλοιπον ανύσης Όσιε, ησύχως Νεκτάριε, ενδελεχεία θείας ενώσεως, κόσμου παντός εμάκρυνας καί τή σεπτή σου Μονή εν Αιγίνη, Πάτερ κατεσκήνωσας, πρός Χριστόν ολικώς αναγόμενος.

Μέτοχος ζωής, τής άνω γενόμενος Πάτερ Νεκτάριε καί Αγγέλων σύσκηνος, ως θεαρέστως Πολιτευσάμενος, απαύστως καθικέτευε υπέρ τής ποιίμνης σου, καί απάσης, τής Ελλάδος Άγιε, τής πλουτούσης σε νέον αγλαΐσμα.

Όμιλοι πιστών, εκ πάσης συντρέχουσιν Ελλάδος πάντοτε, τή Μονή σου Άγιε, καί θείαν χάριν καί πάσαν αίτησιν, εκ τών σεπτών λειψάνων σου πιστώως λαμβάνουσιν, αλλ' ώ Πάτερ καμού τού ικέτου σου, ώσπερ οίδας τήν αίτησιν πλήρωσον.

Θεοτοκίον

Ύψωσας ημών, τήν φύσιν τήν έκπτωτον πρός τά ουρανια, τώ υψίστω τόκω σου, Υπεραγία Κόρη Πανύμνητε, διό καμού ανύψωσον ψυχής τήν έφεσιν, πρός τό κάλλος, Δέσποινα τό άρρητον τής αλήκτου ζωής καί λαμπρότητος.

Καταβασία

Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αύλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιερά θαυμάσια τής Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Αγνή αιπιάρθενε.

Εξαποστειλάρια Ο ουρανόν τοίς άστροις

Η Εκκλησία αγάλλου, καί ἄδε ἄσματα καινά, τόν σόν υἱόν ευφημούσα καί
ιερόν νυμφαγωγόν, Νεκτάριον τόν αρτίως, ηγιασμένον φανέντα.

Ἔτερον ὅμοιον

Θεοπρεπώς βιώσας, εμεγαλύνθης θαυμαστώς, Νεκτάριε Ιεράρχα, παρά τού
πάντων Ποιητού, πηγή θαυμάτων γάρ ὠφθη, ἡ τών λειψάνων σου θήκη.

Θεοτοκίον

Θεοχαρίτωτε Κόρη, ἰκέτευε διά παντός, τόν σόν Υἱόν καί Δεσπότην, καί
πολυεύσπλαγχνον Θεόν, πάσης ἀνάγκης, τούς ευσεβεῖς Θεοτόκε.

Εἰς τούς Αἶνους. Ἰστώμεν στίχους δ' καί ψάλλομεν τά ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Ασματικῶς συνελθόντες πανηγυρίσωμεν, τήν μνήμην τήν αγίαν, Νεκταρίου
τού Θείου, τού ἄρτι δοξασθέντος παρά Χριστοῦ, τή τού βίου λαμπρότητι, τών
ιαμάτων ταῖς χάρισι Θαυμαστώς, ευσεβῶν εἰς περιποίησιν.

Ἡ τών λειψάνων σου θήκη Πάτερ Νεκτάριε, ὡς ἄλλη καθοράται, Σιλωάμ
κολυμβήθρα. νοσήματα γάρ παύει τά χαλεπά, καί υγείαν καί λύτρωσιν, τοῖς
πρός αὐτήν προσιούσι νέμει αεί, ενεργεῖα τή τού Πνεύματος.

Τίς επαξίως υμνήσει τās δυναστείας σου, ὦ Ζωοδότα Σώτερ; ὅτι δέδωκας
ἤδη, στύλον καί εδραῖωμα ἀρραγές, τή σεπτή Εκκλησία σου, τόν θεηγόρον
Νεκτάριον ἀληθώς, τόν οσίως σοι λατρεύσαντα.

Υπέρ οσμὴν αγροῦ πλήρους κατὰ τήν θείαν φωνήν, ἡ ευωδία πέλει τών
σεπτῶν σου λειψάνων, Νεκτάριε τρισμάκαρ τών ευσεβῶν, τās αισθήσεις
ευφραίνουσα, ὅθεν ἡ Αἴγινα βλέπουσα τήν ἐν σοι, θείαν χάριν μακαρίζει σε.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ὅσπε Πάτερ, μελέτην Θεοῦ νόμου, τόν βίον ποιούμενος, τών πάλαι Ἀγίων, τήν
ζωήν ἐχαρακτήρισας, τό γάρ φρόνημα τῆς σαρκός, υποτάξας τῷ πνεύματι,
Χρηστότητα ἐποίησας, καί οσιότητα ἠμφιάσω, ὡς Ιεράρχης θεόσοφος, καί τῆς
ἀρετῆς ἀληθῆς ἐργάτης, ὅθεν λαμπρῶς παρά Θεοῦ ἐδοξάσθης, καί ἱαμάτων
κρήνη, ἡ τών λειψάνων σου σορός ἐδείχθη, τή τού Παρακλήτου ἐπισκιάσει.
Ἀλλ' ὦ Νεκτάριε μακάριε, ράνον ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τό νέκταρ τῆς σῆς
χάριτος, καί πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, δοθῆναι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε, καί δοξάζομέν σε οἱ πιστοί κατὰ χρέος,
τήν πόλιν τήν ἄσειστον, τό τεῖχος τό ἀρρηκτον, τήν ἀρραγή προστασίαν, καί
καταφυγή τών ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

**Τα Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἀγίου ἡ γ' καὶ ζ'
ὡδή.**

Απόστολος

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τών οσίων αυτού.

Στίχ. Τί ανταποδώσωμεν τώ Κυρίῳ περί πάντων, ὧν ανταπέδωκεν ἡμίν.

Πρός Εφεσίους Επιστολής Παύλου το Ανάγνωσμα.

Εφ. 5,8-19

Αδελφοί, ὡς τέκνα φωτός...

Αλληλούϊα Ἦχος α'

Οι Ιερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην καί οι ὅσιοί σου ἀγαλλιᾶσονται.

Στίχ. Ὅτι ἐξελέξατο Κύριος τήν Σιών.

Ευαγγέλιον

Εκ τού κατά Ματθαῖον

4,25-5,12

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠλοκούθησαν τῷ Ἰησοῦ...

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Αλληλούϊα.

Μεγαλυνάρια

Ὡφθης Εκκλησίας νέος ἀστήρ, ἐν ἐσχάτοις χρόνοις, τῇ οσια σου βιοτῇ, ὅθεν καταυγάζεις, πιστῶν τας διανοίας, ταῖς νοηταῖς ἀκτίσι Πάτερ Νεκτάριε.

Χάριτι θαυμάτων παρά Χριστοῦ, λαμπρῶς ἐδοξάσθης, μετὰ τέλος σου το σεπτον, ὅθεν τῶν λειψάνων, ἡ θήκη σου πηγάζει, ἰάματα ποικίλα Πάτερ τοῖς πάσχουσι.

Φύλαττε καί σκέπε τήν σην Μονήν, Νεκτάριε Πάτερ, τήν τιμῶσαν σε εὐλαβῶς, καί αἰεὶ εὐλόγει, τήν νήσον τῆς Αἰγίνης, καί πάσαν τήν Ελλάδα τῇ ἀντιλήψει σου.

Απόλυσις

[Αρχή](#)

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Ἀγίων Αποστόλων Ολυμπά, Ροδίωνος, Σωσιπάτρου, Τερτίου, Εράστου καί Κουάρτου καί τού Ἀγίου Μάρτυρος Ορέστου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά

Προσόμοια.

Τών Αποστόλων

Ἦχος α΄

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Κόσμου τά πληρώματα καθά, αετοί υπόπτεροι, περιφανώς περιθέοντες, Ιεροκήρυκες, τούς εξωγρημένους, υπό τού αλάστορος, ειλκύσατε πρὸς πίστιν αμώμητον, διό πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Τέρτιον Σωσίπατρον φωναῖς, ιεραῖς τιμήσωμεν, καί Ολυμπάν καί Ροδίωνα, σύν τούτοις Ἐραστον, τόν ιερομύστην, καί τόν θεῖον Κούαρτον, δοξάζοντας Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, καί ικετεύοντας, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Ἔθνη προσηγάγετε Χριστῷ, τῷ Θεῷ Μακάριοι, λελυτρωμένα τῷ αἵματι, τού ευδοκήσαντος, ἐπὶ γῆς τεχθῆναι, καί σταυρόν καί θάνατον, θελήσει υπομείναντ^{10ς} πάνσοφοι, ὡς νῦν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Καί τού Μάρτυρος ὁμοία

Ορέστα πανόλβιε βαφαῖς, τού ἰδίου αἵματος, σαυτῷ πορφύραν ἐπέχρωσας, ἦν στολισάμενος, καί τῆς νίκης στέφος, ἐπαναδησάμενος, Χριστῷ τῷ αθανάτῳ παρίστασαι, ὃν καθικέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Πυρί τῶν αγώνων σου Σοφέ, πλάνην κατενέπρησας, καί ταῖς σταγόσι τού αἵματος, ἐχθρόν ἐβύθισας, παρατάξεις πάσας, καί πιστῶν κατήρδευσας, καρδίας βλαστανούσας ευσέβειαν, καί νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Ὅρθρος ἐξανέτειλας αυγαῖς, καταστράπτων ἅπασαν, τήν οἰκουμένην τῶν ἄθλων σου, Ορέστα ἐνδοξε, Ἀθλητῶν τό κλέος, καί τῆς ἀθεότητος, τό σκότος ἐκδιώκων τῇ χάριτι, διό ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε ξένον ἀκουσμα Ἀγνή, χαίρε ξύλον ἅγιον, τού Παραδείσου θεόφυτον, χαίρε ἐξάλειψις, πονηρῶν δαιμόνων, χαίρε ξίφος δίστομον, ἐχθροῦ τήν κεφαλὴν ἀποτέμνουσα, τῷ ξένῳ τόκῳ σου, Παναγία υπεράμωμε, ξενωθέντας, ἡμᾶς ἀνακάλεσαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἴδιον ἄρνα ἡ ἀμνάς, καί ἄμωμος Δέσποινα, ἐν τῷ Σταυρῷ ὡς ἐώρακεν, εἶδος οὐκ ἔχοντα, οὐδέ κάλλος, Οἶμοι! θρηνωδοῦσα ἔλεγε, πού σου τό κάλλος ἔδυ γλυκύτατε; πού ἡ ευπρέπεια; πού ἡ χάρις ἡ ἀστράπτουσα, τῆς μορφῆς

σου, Υιέ μου παμφίλτατε;

Καί η λοιπή τού Εσπερινού Ακολουθία, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν τού Ψαλτηρίου, λέγομεν ἵνα Κανόνα τῆς Οκτωήχου, καί τών Αγίων τους δύο παρόντας.

Ο Κανων τών Αποστόλων, ού η Ακροστιχίς.

Θεηγόρους Μαθητάς υμνώ συντόνως. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος α'

«Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ, θεοπρεπῶς ἐν ἰσχύϊ δεδόξασται, αὐτηγάρ αθάνατε, ὡς πανσθενῆς, υπεναντίους ἔθραυσε, τοῖς Ἰσραηλίταις, ὁδὸν βυθοῦ καινουργήσασα».

Θεῖοι πεφυκότες Μαθηταί, τοῦ σαρκωθέντος δι' οἶκτον Θεοῦ ἡμῶν, τούτον δυσωπήσατε, αμαρτιῶν δωρήσασθαι συγχώρησιν, τοῖς ἐπιτελούσιν, υμῶν τήν μνήμην Μακάριοι.

Ἐσοπτρα Θεοῦ φωτοειδή, χωρητικά τῶν αὐτοῦ διαδόσεων, ὠφθητε μακάριοι, πάσι πιστοῖς ἀγαθοδότως νέμοντες, τὰς σωτηριῶδεις, αὐγὰς θεόπτει Ἀπόστολοι.

Ἡύγασαν τοῖς πάσι φωτισμόν, ἀπαυγασμάτων πηγὰς ἀρυσάμενοι, Ἐραστος καί Τέρτιος, καί Ολυμπάς, Ροδίων καί Σωσίπατρος, ἅμα τῷ Κουάρτῳ, οὐς εὐσεβῶς μακαρίσωμεν.

Θεοτοκίον

Γένος τό ἀνθρώπινον τῇ σῇ, κυοφορία Παρθένε ἀνέπλασας, Λόγον γάρ ἐκύησας, τόν τοῦ Πατρός σάρκα θνητὴν φορέσαντα, καί ἀθανασίας, ὁδοῦς ἡμῖν υποδείξαντα.

Ο Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, ού η Ακροστιχίς.

Τοὺς σοὺς, Ορέστα Μάρτυς, ἀθλους αινέσω.

Ωδή α' Ἦχος β'

«Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καί ὁδηγήσαντι, τόν λαόν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται».

Ταῖς θεϊκαῖς, καταστραπτόμενος πάντοτε, μαρμαρυγαῖς Πανεύφημε, τήν φωτοφόρον σου εορτὴν τοὺς τιμώντας, καταύγασον, καί σκότους δεινῶν ἀπάλλαξον.

Ο τού Χριστού, θεός σε πόθος εξέκαυσε, καί δυνατόν ειργάσατο, τήν ευκατάπρηστον, καταφλέγοντα ύλην, τής ειδωλομανίας, Μάρτυς πανάριστε.

Υπομονή, καί καρτερία διήλεγξας, τούς παρανόμους σέβειν σε, καταναγκάζοντας, Αθλοφόρε, Ορέστα, έργα χειρών ανθρώπων, άψυχα ξόανα.

Θεοτοκίον

Σέ τού Θεού, τό καθαρώτατον σκήνωμα, καθικετεύω Άχραντε, τήν σπιλωθείσάν μου, ηδοναίς ακαθάρτοις, καθάρισον καρδίαν, τή μεσιτεία σου.

Τών Αποστόλων

Ωδή γ'

«Ο μόνος ειδώς τής τών βροτών, ουσίας τήν ασθένειαν, καί συμπαθώς αυτήν μορφωσάμενος, περίζωσόν με εξ ύψους δύναμιν, τού βοάν σοι, Άγιος, ο τής δόξης Κύριος, ο ανείκαστος εν αγαθότητι».

Οι λόγον ως λύχνον νοητόν, προσφέροντες Απόστολοι, θεοπειθώς τήν πάσαν κτίσιν διήλθετε, τό ταύτης σκότος αποδιώκοντες, καί υιούς δεικνύοντες, τού φωτός εν χάριτι, τούς νυκτί αγνωσίας δουλεύοντας.

Ρημάτων υμών προφητικώς, εις πάσαν εξελήλυθε, τήν οικουμένην φθόγγος σωτήριος, καί η τών έργων λαμπρά επίδειξις, πάσαν γήν επέδραμε, ψυχάς μεταπλάπτουσα, θεηγόροι Κυρίου Απόστολοι.

Οικήσαν ψυχαίς υμών σοφοί, τό Πνεύμα τό Πανάγιον, θεοειδείς διόλου ειργάσατο, εντεύθεν κόσμον περιερχόμενοι, ναούς κατεστρέψατε, τών ειδώλων χάριτι, καί Θεώ εκκλησίας εδείμασθε.

Θεοτοκίον

Υιόν τού Πατρός μονογενή, αμήτορα τό πρότερον, εκ σου τεχθέντα γνόντες απάτορα, Θεού Μητέρα ομολογούμεν σε, απαθώς κυήσασαν, καί Παρθένον μείναςαν, υπέρ λόγον Μαρία θεονυμφε.

Τού Μάρτυρος

Εν πέτρα με τής πίστεως

Σθενούμενος, δυνάμει τού Παρακλήτου, παρέστης τώ δικάζόντι παρανόμως, καί τούτον τή τών λόγων σου δυναστεία, Παμμάκαρ ήσχυνας, καί ψάλλων έλεγες, Ως ούκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε.

Ο λόγος σου, τώ βίω λελαμπρυσμένος, ο βίος σου τώ λόγω πεπυρσευμένος, πολλούς πρός φώς μετήγαγον ευσεβείας, Μάρτυς πολύαθλε, μεθ' ών καί έπαλλες, Ως Ουκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε.

Υψούμενον, τόν άνομον απονοία, κατέρραξας ανδρεία καί καρτερία, υψώθης
δέ πρός Κύριον Αθλοφόρε, ‘ Ορέστα ένδοξε, καί ψάλλων έλεγες, Ως ούκ έστιν
Άγιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες, εν μήτρα σου Θεομήτορ, τόν Πλάστην σου καί Κύριον τών
απάντων, καί τούτον απεκύησας υπέρ λόγον, σάρκα γενόμενον, διό σοι
κράζομεν, Ως ούκ έστιν άχραντος, πλήν σου Δέσποινα.

Ο Ειρμός

«Εν πέτρα με, τής πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ’ εχθρούς
μου, ηύφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν, Ούκ έστιν Άγιος, ως ο
Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Κάθισμα τών Αποστόλων

Ήχος α’ Τόν τάφον σου Σωτήρ

Εράστου Ολυμπά, Σωσιπάτρου Τερτίου, Ροδίωνος ομού, καί Κουάρτου τήν
μνήμην, συμφώνως τιμήσωμεν, πρός αυτούς ανακράζοντες, θείοι Κήρυκες,
καί υπηρετάι τού Λόγου, τάς ψυχάς ημών, αιωνιζούσης βασάνου, ευχαίς
υμών ούσασθε.

Δόξα... Τού Μάρτυρος

Ήχος δ’ Ο υψωθείς

Τήν τών μελών αποκοπήν καρτερήσας, καί τού πυρός τήν χαλεπήν τιμωρίαν,
μαρτυρικώς ηγώνισαι πανόλβιε, στέφος ανεπλέξω δέ, αφθαρσίας παμμάκαρ,
θρόνω παριστάμενος, τής Αγίας Τριάδος, ήν εκδυσώπει ρύσασθαι κακών,
Μάρτυς Ορέστα, τούς πίστει υμνούντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τών ακαθάρτων λογισμών μου τά πλήθη, καί τών ατόπων εννοιών τάς
νιφάδας, τίς εξειπείν δυνήσεται Πανάμωμε; τάς επαναστάσεις δέ, τών
ασάρκων εχθρών μου, τίς εκδιηγήσεται, καί τήν τούτων κακίαν, Αλλά τή σή
πρεσβεία Αγαθή, τούτων μοι πάντων, τήν λύτρωσιν δώρησαι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ’ εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί
Σταυρού κρεμάμενον ορώσά σε Χριστέ, Οίμοι! ποθεινότατε, Ιησού ανεβόα,
πώς ο δοξαζόμενος, ως Θεός υπ’ Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ,
θέλων σταυρούσαι; Υμνώ σε Μακρόθυμε.

Τών Αποστόλων

Ωδή δ’

«Όρος σε τή χάριτι, τή θεία κατάσκιον, προβλεπτικοίς ό Αββακούμ,
κατανοήσας όφθαλμοίς, εκ σου εξελεύσε σθαι, τού Ισραήλ προανεφώνει τόν
Άγιον, εις σωτηρίαν ημών καί ανάπλασιν».

Στηρίγματα τοίς πάλαι, αστηρίκτοις γενόμενοι, ανεμοχλεύσατε υμών
θεοπαρόχοις διδαχαίς, εχθρού οχυρώματα παντοδαπά, καί αφανεία
δεδώκατε, θεοειδείς τού Σωτήρος Απόστολοι.

Μεγάλως Χριστού, τά μεγαλεία κηρύττοντες, τούς σμικρυνθέντας παντελώς, μεγαλοκήρυκες βροτούς, μεγάλως φωτίσαντες, περιφανείς τώ μεγαλείω τής χάριτος, απετελέσατε θείοι Απόστολοι.

Αινείσθω ενθέοις, Ολυμπάς μελωδήμασι, καί ό Ροδίων σύν αυτώ, μεγαλυνέσθω ευσεβώς, τόν δρόμον τελέσαντες μαρτυρικώς, σύν Πέτρω τώ θεοκήρυκι, επί τής Ρώμης τās κάρας τεμνόμενοι.

Θεοτοκίον

Θαυμάτων επέκεινα, απάντων πανάμωμε, τό επί σοί καινουργηθέν, θαύμα εδείχθη εμφανώς, Θεόν γάρ εκύησας σωματικώς, βροτοίς δι' οίκτον ενούμενον, εν άσυγχύτω ενώσει Θεόνυμφε.

Τού Μάρτυρος

Ελήλυθας εκ Παρθένου

Ουκ έσεισαν, τής ψυχής σου τόν πύργον συρρεύσαντες, βασάνων οι χείμαρροι, Μάρτυς Ορέστα μακάριε, πέτρα γάρ εστήρικτο, τής τού Κυρίου αγάπης αξιάγαστε.

Ρημάτων σου, αντιβλέψαι τώ φέγγει ο τύραννος, νυκτί πορευόμενος, τής αγνωσίας ουκ ίσχυσεν, όθεν κατακίζων σε, υιόν φωτός καί ημέρας απειργάσατο.

Ενεύρου σε, Ιησούς ο Χριστός θεία χάριτι, βασάνοις θλιβόμενον, καί αικισμοίς δαπανώμενον, καί κατατεινόμενον, ανηλεώς Αθλοφόρε παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Σέ Άχραντε, Αββακούμ όρος γράφει κατάσκιον, έξ ού επεδήμησε, μόνος ο Λόγος σαρκούμενος, άνθρωπος γενόμενος, υπερβολή ευσπλαγχνίας ο φιλάνθρωπος.

Τών Αποστόλων

Ωδή ε'

«Ο φωτίσας τή ελλάμψει τής σής παρουσίας Χριστέ, καί φαιδρύνας τώ Σταυρώ σου τού κόσμου τά πέρατα, τās καρδίας φώτισον φωτί, τής σής θεογνωσίας, τών ορθοδόξως υμνούντων σε».

Η σοφία τού Πατρός η τό πάν ουσιώσασα, διδασκάλους εις τόν κόσμον υμάς εξαπέστειλεν, εν σοφία Πνεύματος, καί αληθείας επιδείξει, πάντας ενθέως φωτίζοντας.

Τό τού λόγου επιβάλλοντες Πάνσοφοι άγκιστρον, ανιμάσθε εκ βυθού αγνωσίας εν χάριτι, τούς ιχθύων πέλοντας, αφωνοτέρους καί Κυρίω, πεπιστευκότας προσήξατε.

Αινέσωμεν, Ολυμπάν καί τόν μέγαν Ροδίωνα, καί Τέρτιον καί Σωσίπατρον
άμα καί Έραστον, καί τόν θεόν Κούαρτον, τούς Χριστοκήρυκας καί πάντων,
τών ευσεβών αντιλήπτορας.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες διά λόγου τόν Λόγον Πανάμωμε, καί έτεκες υπέρ λόγον γενόμενον
άνθρωπον, Θεοτόκε Δέσποινα, διό σε λόγοις θεοπνεύστοις, διαπαντός
μακαρίζομεν.

Τού Μάρτυρος

Ο φωτισμός, τών εν σκότει

Τοίς ραβδισμοίς, συντριβόμενος Μάκαρ, άπαν τό σώμα, έστης ως αδάμας
ευσθενεστάτην, τήν καρτερίαν ενδεικνύμενος πίστει, καί κραυγάζων Ορέστα
Ένδοξε, Έτερον εκτός σου, Θεόν ουκ επίσταμαι.

Αφανισμώ, τούς Θεούς τών Ελλήνων σύ παραπέμψας, ταίς ιερωτάταις σου
πρός τόν Κτίστην, ευχαίς Ορέστα, αικισμούς καθυπέστης, σφοδροτάτους
καταικιζόμενος, καί τήν τής σαρκός σου, δοράν αφαιρούμενος.

Τριαδικόν

Μίαν αρχήν, τρισυπόστατον σέβων μίαν ουσίαν, μίαν κυριότητα καταγγέλλων,
τής υπερθέου καί ακτίστου Τριάδος, ψευδωνύμους Θεούς συνέτριψας, καί
τούς τών ειδώλων, ναούς κατηδάφισας.

Θεοτοκίον

Ανατολής, τού Ηλίου τής δοξης Μήτηρ edείχθης, Κόρη επί δύσιν τής
ανθρωπίνης, γεγεννημένου απωσμένης ουσίας, καί τους πάντας
καταφωτίζοντος, πάντας εκ νυκτός τών δεινών απαλλάττοντος.

Τών Αποστόλων

Ωδή ς'

«Εκύκλωσεν ημάς εσχάτη άβυσσος, ουκ έστιν ο ρυόμενος, ελογίσθημεν ως
πρόβατα σφαγής, Σώσον τόν λαόν σου ο Θεός ημών, σύ γάρ ισχύς, τών
ασθενούντων καί επανόρθωσις».

Υπέρτιμοι ως λίθοι κυλιόμενοι, εν γή κατεκυλίσατε, προς ευσέβειαν τούς
γνώμη πονηρά, λίθοις αναισθήτοις επιθύοντας, θεοειδείς, τού Λόγου μυσται
μακαριώτατοι.

Μονάδα εν τρισί προσώποις άτμητον, ασύγχυτον κηρύττοντες, τήν πολύθεον
εξήρατε εκ γής, πλάνην απλανείς Χριστού Απόστολοι, καί τούς δεινώς,
πεπλανημένους καθωδηγήσατε.

Νοήμασι τερπνοίς ανοηταίνοντας, τούς άφρονas οι έμφρονες, εβεβαίωσαν
Θεώ παμβασιλεί, μόνω προσανέχειν κτίσιν άπασαν, ταίς θεϊκαίς, φωτοχυσίαις

καταφαιδρύνοντι.

Θεοτοκίον

Ως άλλον ουρανόν τού πρώην Δέσποινα, δειχθείσαν υψηλότερον, σέ
δοξάζομεν τόν Ἥλιον ημίν, τής δικαιοσύνης ανατείλασαν, καί τό βαθύ, τής
αγνωσίας σκότος διώξασαν.

Τού Μάρτυρος

Εν αβύσσω πταισμάτων

Ραντισμῷ τών πανσέπτων αιμάτων σου, λύθρον εναγές απεπαύθη τοίς
δαίμοσι, φρενοβλαβῶς φερόμενον, Αθλοφόρε Χριστοῦ γενναιότατε.

Τών ψυχών ιατρόν καί σωμάτων σε, Μάρτυς ευμοιρήσαντες παθών
λυτρουμεθα, καί πειρασμών καί θλίψεων, εύπροσδέκτοις καί θείαις
πρεσβείαις σου.

Υφαντόν εκ τής άνωθεν χάριτος, εν τή απεκδύσει τού σώματος ένδυμα,
απολαβων εγύμνωσας, δυσμενών παρατάξεις Πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Συμπαθείας με θείας αξίωσον, τόν ασυμπαθή καί κακία κρατούμενον, καί
ηδοναίς προσκείμενον, Παναγία Παρθένε Θεονυμφε.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας
σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τών Αποστόλων

Ἦχος α' Χορός Αγγελικός

Τριάδος τής σεπτής, εκηρύξατε πίστιν, πολύθεον σοφοί, τών ειδώλων
απάτην, εκ μέσου ποιήσαντες, ταίς σεπταίς διδαχαίς υμών, όθεν εύρατε, τήν
αμοιβήν τών καμάτων, αιωνίζουσιν, εν ουρανοίς τούς στεφάνους, λαβόντες
Απόστολοι.

Συναξάριον

Τή Ι' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων εκ τών
εβδομήκοντα, Ολυμπά, Ροδίωνος, Σωσιπάτρου, Τερτίου, Εράστου καί
Κουάρτου.

Στίχοι

Εξάδα μυστών τού Λογου υμνώ λόγοις,
Λόγω βροτούς λύσαντας εξ αλογίας.
Εξάς Αποστολέων δεκάτη βίον εξεπέρησεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ορέστου.

Στίχοι

Αθλητικών, Ορέστα, σών ιππασμάτων,
Νικητικά βραβεία πολλά προσδόκα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοστηρίκτου τού εν Συμβόλοις, καί τού Οσίου Πατρός ημών Νόνου Επισκόπου, τού κατηχήσαντος τήν Αγίαν Πελαγίαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μαρτίνου Επισκόπου.

Στίχοι

Βίου διαστάς, ού βραχυς τις ο δρόμος,
Τόν πρός πόλον Μαρτίνος έδραμε δρόμον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Μίλου Επισκόπου, καί τών δύο μαθητών αυτού.

Στίχοι

Έκτειναν εχθροί σύν δυσί μύσταις Μίλον,
Σφαγή μέν αυτόν, τούς δέ μύστας τοίς λίθοις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Καλλιοπίου, Νίρου, καί Ωρίωνος.

Στίχοι

Ξίφει τράχηλον, Καλλιόπιε, κλίνας,
Κάλλος θεωρείς ακλινώς Θεού Λόγου.
Υπήρξεν ημίν η κεφαλή σου, Νίρε,
Θείου κεφαλή Μάρτυρος διά ξίφους.
Κάν ζών εβλήθη Μάρτυς εις γήν Ωρίων,
Υπέρ τόν Ωρίωνα λάμπει τού πολου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Τών Αποστόλων

Ωδή ζ'

«Σέ νοητήν, Θεοτόκε κάμινον, κατανοούμεν οι πιστοί, ως γάρ Παίδας έσωσε τρείς ο υπερυψούμενος, όλον με τόν άνθρωπον, εν τή γαστρί σου ανέπλασεν, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος».

Σέ ιερον, οικονόμον Έραστε, τής Εκκλησίας τού Χριστού, τής εν τή ιερουσαλήμ, γράφων ανεκήρυττε, Παύλος ο Απόστολος, μεθ' ού τιμώντές σε ψάλλομεν, Ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Υπομονή, πειρασμών καί θλίψεων, καί διωγμών δοκιμασθείς, καί τοίς στίγμασι τού Χριστού, εγκαλλωπιζόμενος, Έραστε πανολβιε, μεγαλοφώνως εκραύγαζες, Ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Νόμου καινού, ανεδείχθης Κούαρτε, καταγγελεύς τής παλαιάς, ανομίας προσαφιστών, τούς αλλοτριόφρονas, καί πρός ανακαίνισιν, ζωής μετάγων

κραυγάζοντας, Ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Θεοτοκίον

Τόν τού Πατρός Λόγον συναΐδιον, εμφανισθέντα τοῖς βροτοῖς, εσωμάτωσας καί σαρκί, Κόρη απεκύησας, ἄνθρωπον γενόμενον, διὰ τό σῶσαι τόν ἄνθρωπον, τόν αινετόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Τού Μάρτυρος

Εικόνας χρυσῆς

Αιμάτων κρουνοῖς, αθεΐας τήν πυράν εναποσβέσας, ὄμβροις θαυμάτων Αξιάγαστε, τοὺς εκτακέντας τοῖς πάθεσι, πάντοτε δροσίζεις βοῶντας, καί πιστῶς αναμέλποντας, Ευλογητός εἰ ο Θεός, ο τών Πατέρων ἡμῶν.

Θαυμάτων βυθός, ἱαμάτων ποταμός κρήνη προχέουσα, πάσαν υγείαν πάσαν ἄφειν, τών λυπηρῶν αναδέδεικται, Μάρτυς αθλοφόρε Ορέστα, ἡ σωρός τών λειψανῶν σου, ἦν προσκυνοῦντες ευσεβῶς, σέ μακαρίζομεν.

Λυθεῖς τών παθῶν, τών τού σώματος σοφέ διὰ βασάνων, ζῶω δεσμεῖσαι απαγόμενος, καί ὡμοτάτως συρόμενος, ὅθεν τῆς σαρκὸς ἀπελύθης, καί Θεῷ καθαρώτερον, καί τελεώτερον σαυτόν, Μάρτυς συνέδησας.

Θεοτοκίον

Ο φύσει Θεός, φύσιν εἴληφεν εκ σου Ἀγνή βροτείαν, καί σὰρξ ὡράθη υπέρ ἔννοιαν, διὰ πολλήν ἀγαθότητα, σῶσαι βουλευθεῖς τοὺς ἀνθρώπους, ὃν υμνοῦντες κραυγάζομεν, Ευλογητός εἰ ο Θεός, ο τών Πατέρων ἡμῶν.

Τών Μαρτύρων

Ὡδή η'

«Εν καμίνῳ παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς εν χωνευτηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσού, ἀπέστιλβον λέγοντες, Ευλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Οι ἀρραγεῖς πύργοι τῆς Χριστοῦ, δειχθέντες Ἐκκλησίας, κατέστρεψαν δυσσεβείας τεῖχη, ἅπαντας πιστούς, ὡς λίθους δομήσαντες, ἐπὶ πέτραν τοῦ θεμελίου Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ὃν υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νομοθέται ὠφθητε υμεῖς, τού Πνεύματος τόν νόμον, ἐγγράφοντες εν καρδίαις, Παμμακάριστοι πιστῶν, δι' οὐ φωτιζόμενοι ανεβῶν, Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡραιώθης Μάκαρ Ολυμπά, καθ' ἣν ἡμέραν Πέτρος, ο μέγας τέλος ἐδέξατο, σαφῶς τελειωθείς, ἅμα τῷ Ροδίῳ διὰ ξίφους, Νέρωνος προστάξει ἀνομοῦ βασιλέως, καί ταῖς ουρανίαις, συνήφθητε χορεΐαις.

Θεοτοκίον

Στάμνος πάλαι φέρουσιν Ἀγνή, ἐτύπου σε τό μάννα, Χριστόν γάρ τόν

γλυκασμόν, ημών εβάστασας γαστρί, καί σαρκί εκύησας, εξαιρούντας πάσης πικρίας, ατόπων εγκλημάτων, τούς υπερυψούντας, αυτόν εις τούς αιώνας.

Τού Μάρτυρος

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Υπέρ τήν πρόσκαιρον ζωήν, τήν αιώνιον σοφέ επιποθήσας, τής θνησκούσης Ορέστα, καί φθειρομένης σαρκός, ουδόλως εφείσω πανόλβιε, όθεν τάς βασάνους, υπέμεινας γενναίως.

Σέ τό αρνίον τού Χριστού, ώσπερ λύκος πονηρός κατασπαράττων, αικισμοίς ο διώκτης, θύμα δεκτόν ιερόν, καί θείον ειργάσαντο σφάγιον, άξιον τής άνω, Δεσποτικής τραπέζης.

Άρμα τού Λόγου γεγονώς, εποχούμενον αυτόν έσχες Παμμάκαρ, όθεν δεθείς αλόγοις απαγωγή πονηρά, συρμώ τε βιαίω εξέπνευσας, καί πρός τήν αγήρω, νύσσαν έφθασας χαίρων.

Θεοτοκίον

Ιερωτάταις σε φωναίς, προκατήγγειλαν Θεού σεπτοί Προφήται, εσομένην Μητέρα, ξενοπρεπεί τοκετώ, τού πάντων κτισμάτων δεσπόζοντος, όθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ώς Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας».

Τών Αποστόλων

Ωδή θ'

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος, έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσας, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Ίσον δρόμον διανύσαντες, , ίσον πρός τού Δεσπότη λόγον πλουτήσαντες, ίσων δωρεών αξιωθέντες τού Πνεύματος, καί βραβείων τών ίσων ετύχετε, Απόστολοι Κυρίου, φωταγωγοί τών καρδιών ημών.

Όσπερ ουρανοί κατάστεροι, θεοσημείαις πάσαν γήν εφωτίσατε, σκότος τό βαθύ τής αγνωσίας διώξαντες, καί ημέρας υιού αναδείξαντες, τούς πάλαι δουλωθέντας, ταίς μεθοδείαις τού αλάστορος.

Στίφος δυσμενών ώλέσατε, τή απωλεία πάλαι παραπεμπάμενοι, έθνη καί λαούς, δή μον Θεώ δέ προσήξατε, σεσωσμένον πληθύϊ ενούμενον, Δυνάμεων αύλων, πανευκλεείς σοφοί Απόστολοι.

Ἦρθη πρὸς τὰ υπερκόσμια, ο, Ολυμπάς ο μέγας καὶ ο Σωσίπατρος, Τέρτιος ομοῦ καὶ ο Ροδίων καὶ Κούαρτος, καὶ ο Ἐραστος ο ιερώτατος, καὶ νῦν υπὲρ τοῦ κόσμου, τὸν Λυτρωτὴν καθικετεύουσιν.

Θεοτοκίον

Φείσαι τοῦ λαοῦ σου Κύριε, ἐπιδρομῆς βαρβάρων ἡμᾶς λυτρούμενος, καὶ αμαρτιῶν καὶ πειρασμῶν καὶ κολάσεως, αἰωνίου ευχαίς τῆς τεκούσης σε, Παρθένου παναγίας, καὶ τῶν ἐνδόξων Ἀποστόλων σου.

Τοῦ Μάρτυρος

Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον

Νενικηκῶς τοὺς τυράννους, μετὰ πλείστας βασάνους, μετήλθες πρὸς Θεὸν περιχαρῶς, νίκης βραβεῖα δεξάμενος, ὡς οπλίτης γενναῖος, ὡς μέγας ἀριστεύς, ὡς ἐκλεκτός τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης, Ορέστα παμμακάριστε.

Εν ουρανοῖς συγχορεύεις, τοῖς Ἀγγέλοις παμμάκαρ, καὶ μέλπεις σὺν αὐτοῖς ἁρμονικῶς, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Πατὴρ ὁ παντοκράτωρ, Υἱὸς ὁ ομοούσιος Πατρί, καὶ τό Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάς ἡ παντοδύναμος.

Συναγελάζων χορείαις, Ἀποστόλων Μαρτύρων, Οσίων Προφητῶν ιεραρχῶν, Μάρτυς σὺν τούτοις δεήθητι, τοῖς τιμώσί σε πόθω, δοθῆναι ἱλασμόν αμαρτιῶν, καὶ παντοίων κινδύνων, Ορέστα ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον

Ὡς τοῦ Κυρίου Μητέρα, Χερουβὶμ υπερτέραν, πανάχραντε Παρθένε δυσωπώ, τῆς ταλαιπώρου καρδίας μου, τὰ ἐπώδυνα πάθη, θεράπευσον καὶ ρύσαί με πυρός, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, τὸν καταδίκης ἄξιον.

Ὁ Εἰρμός

«Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία ἦκοντα καινουργήσαι τὸν Ἀδὰμ, βρώσει φθορὰ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ομοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ροδίων καὶ Σωσίπατρος, καὶ Ολυμπάς καὶ Τέρτιος, καὶ Ἐραστος σὺν Κουάρτῳ, νῦν παρ' ἡμῶν κατὰ χρέος, λαμπρῶς ἀνευφημείσθωσαν, ὡς τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολοι, καὶ Μαθηταὶ πρεσβεύοντες, υπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων, τὴν ἱεράν αὐτῶν μνήμην.

Θεοτοκίον

Μαρία καθαρώτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τριάδος, δοχεῖον ὄντως ἐγένου, ἐν ᾧ Πατὴρ ἠυδόκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ Πνεῦμα τό Πανάγιον, ἐπισκιάσαν σοι Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μηνά, Βίκτωρος καί Βικεντίου, καί τής Αγίας Μάρτυρος Στεφανίδος, καί τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Θεοδώρου τού Στουδίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Μαρτύρων.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Πάθος Μηνά εκμιμούμενος, τοῦ ἀπαθούς σεαυτόν, ὡς ἀρνίον παρέδωκας, πρὸς σφαγὴν ἐκούσιον, Ἀθλοφόρε πανεύφημε, θυμὸν ἀρχόντων οὐκ ἐδειλίασας, σαρκὸς αἰκίσεις οὐ κατενάρκησας, Ὡ τών ἀγώνων σου, καρτερὰς ἐνστάσεως! δι' ὧν πρὸς γήν, Μάρτυς καταβέβληκας, τὸν υπερήφανον.

Μάστιγι καταξαινόμενος, καί ἐπὶ ξύλου ὡς πρίν, ὁ Δεσπότης τεινόμενος, καί σιδήρῳ πάντοθεν, τὰς πλευράς δαπανώμενος, οὐκ ἐξηρνήσω Χριστοῦ τό ὄνομα, πρὸς τοῦτο ἔχων ψυχῆς τὰ ὅμματα, ὡ συντονώτατα, ἀτενίζων Ἄγιε, τὰ τῆς σαρκὸς, ἔφερες ἐπίπονα, Μηνά μακάριε.

Μάρτυς Μηνά παναοίδιμε, σύ τήν τοῦ κόσμου ἀχλύν, καί στρατείαν ἐπίκηρον, καί εἰδώλων σκότῳσιν, ἀσεβῶν τε συνέδρια, τῇ ἀγαπήσει Χριστοῦ κατέλιπες, στρατολογία συναριθμούμενος, τών ἐκλετῶν αὐτοῦ, ὅθεν καί ἀήττητος, παναληθῶς, Μάρτυς ἀνεδέδειξαι, ὑπὲρ αὐτοῦ ἐναθλῶν.

Καί τοῦ Οσίου, ὁμοῖα

Πάτερ ἀληθῶς φερώνυμε, τὰς ὑπὲρ νοῦν δωρεάς, οὐρανόθεν δεξάμενος, εὐσεβῶς μετέδωκας, τοῖς ποθοῦσι Θεόδωρε, καί πλεονάσας μάκαρ τό τάλαντον, εὐλογημένης φωνῆς ἀκήκοας, ἔνδον καλούσης σε, τοῦ νυμφώνος, ἔνθα νῦν, περιπολεῖς, θρόνῳ τοῦ Παντάνακτος, ἐμφανιζόμενος.

Πάτερ Πατέρων Θεόδωρε, σύ Μοναζόντων πληθύν, τῷ Χριστῷ προσενήνοχας, σωτηρίας αἴτιος, γεγονῶς χριστομίμητος, διδασκαλίαις ἀγλαϊζόμενος, καί προστασίαις ψυχῶν κοσμούμενος, στόμα δεικνύμενος, τοῦ Κυρίου πάνσοφε, προφητικῶς, ὡ νῦν παριστάμενος, ημῶν μνημόνευε.

Χάρις δαψιλῆς τοῦ Πνεύματος, ἱερομύστα σαφῶς, ἐξεχύθη σοῖς χεῖλεσι, καί πηγὴν ἀνέβλυσε, διδασγμάτων Θεόδωρε, τῆς εὐσεβείας δείξασα πρόμαχον, τῆς ἀληθείας σφοδρόν συνήγορον, στύλον ἐδραῖωμα, ὀρθοδόξου πίστεως, μοναδικού, βίου ἀκριβέστατον, κανόνα πάνσοφε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β' Βυζαντίου

Πάλιν ημίνη ετήσιος μνήμη, τών τού κόσμου φωστήρων ανέτειλε, Μηνά τε καί Βίκτωρος καί Βικεντίου, τών πιστών τάς καρδίας φωτίζουσα, τοίς υπέρ Χριστού διά σταυρού αυτών αγωνίσμασι, διό τόν εν δόξη καί τιμή στεφανώσαντα αυτούς, Χριστόν τόν Θεόν ημών, εν ύμνοις τιμήσωμεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Μεγάλων χαρισμάτων αγνή, Παρθένε μόνη Μήτηρ Θεού, ηξιώθης, ότι έτεκες σαρκί, τόν ένα τής Τριάδος, Χριστόν τόν ζωοδότην, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Λαόν τόν ανομώτατον, αδίκως καθηλούντά σε, επί ξύλου, η Παρθένος καί αγνή, καί Μήτηρ σου ορώσα, ως Συμεών προέφη, τά σπλάγχνα Σώτερ επιτρώσκετο.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά προσόμοια τών Μαρτύρων.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Τοίς τριβολοις κεντούμενος, τοίς βουνεύροις τυπτόμενος, τώ πυρί τό σώμά σου δαπανώμενος, ουκ εξηρνήσω τό όνομα, Χριστού τό σωτήριον, ουχ ηττήθης λογισμώ ού ξοάνοις επέθυσας, αλλά γέγονας, εθελόθυτον θύμα καί θυσία, καθαρά τε καί τελεία, Μάρτυς Μηνά τώ Δεσπότη σου.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Ο φθαλμούς εκκεντούμενος, καί εν ξύλω κρεμάμενος, καί λαμπάσι πάντοθεν φλογιζόμενος, καί απηνεία δικάζοντος, τά νεύρα τεμνόμενος, καί τώ ξίφει κεφαλήν, αφαιρούμενος έχαιρες, Βίκτωρ ένδοξε, Αθλητά τού Σωτήρος ο νικήσας, τού εχθρού τάς παρατάξεις, τή συνεργεία τού Πνευματος.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Εστεφάνωσε Κύριος, τών χαρίτων στεφάνω σε, Στεφανίς πολύαθλε, έ κουσίως γάρ, σαυτήν βασάνοις εκδέδωκας, ψυχής γενναιότητι, προσδεθείσα δέ δυσίν, εμερίσθης τοίς φοίνιξι, καί επέτασας, πρός Θεόν ώς στρουθίον τό σαρκίον, εν χερσί καταλιπούσα, τών θηρατών αξιάγαστε.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, δι' ών εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου, τών δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμτως εξήλωσας, Παρρησίαν έχων πρός Χριστόν τόν Θεόν, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ημων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Τό όμμα τής καρδίας μου, εκτείνω πρὸς σέ Δέσποινα, μή παρίδης, τόν πικρόν μου στεναγμόν, Εν ώρα όταν κρίνη, ο σός Υιός τόν κόσμον, γενοῦ μοι σκέπη καί βοήθεια.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ η σέ κυήσασα, ανεβόα, Τί το ξένον ο ορώ, μυστήριον Υιέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος, ζωής χορηγέ;

Απολυτίκιον τοῦ Αγίου Μηνά

Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Στρατείαν κατέλιπες τήν κοσμικήν, αθλητά, ουράνιον εἴληφας τήν κληρουχίαν, σόφε, καί στέφος αμάραντον, δόξαν αποδιώξας βασιλέως γηίνου, άθλους δέ διανύσας μαρτυρίου γενναίου. Διό, μεγαλομάρτυς Μηνά, πρέσβευε σωθῆναι ημάς.

Τών Μαρτύρων

Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Οι Μάρτυρές σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής αφθαρσίας, εκ σου τοῦ Θεοῦ ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση, Αυτών ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί τοῦ Οσίου Ἦχος πλ. δ'

Ορθοδοξίας οδηγέ, ευσεβείας διδάσκαλε καί σεμνότητος, τής οικουμένης ο φωστήρ, τών Μοναζόντων θεόπνευστον εγκαλλώπισμα, Θεόδωρε σοφέ, ταίς διδαχαίς σου πάντας εφώτισας, Λύρα τοῦ Πνεύματος, πρέσβευε Χριστώ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τάς ψυχάς ήμών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, αναγινώσκονται οι Κανόνες, εις τής Οκτωήχου, καί οι παρόντες δύο τών Αγίων.

Ο Κανών τών Μαρτύρων, ού ή Ακροστιχίς.

Ωδή α' Ἦχος δ'

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεῦξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, παιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθομενος, ταύτης τά θαύματα».

Τιμώντι τήν μνήμην σου, καί τούς γενναίους αγώνάς σου, Μηνά παναοίδιμε, αίγλην εξ ύψους μοι, φωτοδότιδα, πεμφθῆναι εκδυσώπει, τό νέφος διώκουσαν τής αγνωσίας μου.

Ιδείν εφιέμενος, αθανασίαν τήν μέλλουσαν, θανείν τιμωρούμενος, Μάρτυς

ηγάπησας, τού τόν θάνατον, θανάτω καθελόντος, τό παθος μιμούμενος,
Μηνά Μακάριε.

Μή φέρων Αοίδιμε, Θεόν οράν υβριζόμενον, εμάκρυνας ὀρεσιν,
ενδιαιτώμενος, καί πρὸς ἀθλησιν, σαυτόν καί πρὸς αγώνας, γυμνάζων οὐς
ήνυσας, γνώμης στερρότητι.

Θεοτοκίον

Ὡς ἐμψυχος τράπεζα, ἄρτον χωρεῖς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ὡς βάτος βαστάσασα,
οὐ κατεφλέχθης τό πύρ, καί ὡς ἀμπελος, ἀπότιστος βλαστάνεις, τόν βότρυν
Πανάμωμε, τόν αγεώργητον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Οσίου, ἔχων Ἀκροστιχίδα

Τόν κλεινόν Θεόδωρον ἐν ἄσμασι τοῖσδε γεραίρω. Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

«Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴ ράβδος,
σταυροτύπως πλήξασα, καί διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν
οδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα».

Ταῖς φωτοβόλοις ἀστραπαῖς τοῦ Πνεύματος, καταλαμπόμενος, ολολαμπῆς
στύλος, Πάτερ ἐχρημάτισας, καθοδηγῶν θεσπέσιε, πρὸς τὴν γῆν θεοφρόνως,
ἐπαγγελίας τοὺς σπεύδοντας, μύστα τῶν ἀρρήτων Θεόδωρε.

Ὀλοσχερώς ταῖς ἀνενδότοις νεύσεσι, πρὸς τόν Θεόν ἐκδημῶν, πρό τελευτῆς
ώφθης, ζωηφόρον νέκρωσιν, ἐνδεδυμένος Ὅσιε, καί ζωὴν τὴν ἀγήρω, νύν
ἐπαξίως ἀπείληφας, Πάτερ θεοφόρε Θεόδωρε.

Νενικηκῶς τὰ τῶν παθῶν σκιρτήματα, τὰς τῶν τυράννων ορμάς, νεανικῶς
Μάκαρ, πάσας ἐξεφαύλισας, πεπαρρησιασμένη ψυχὴ, τοῦ Χριστοῦ τὴν
εἰκόνα, τιμάν διδάσκων Θεόδωρε, καί τὰ τῶν Ἀγίων μορφώματα.

Κεκαθαρμένη διανοία πάνσοφε, ταῖς θεοπνεύστοις Γραφαῖς, προσομιλῶν
πλούτον, ἀρετῶν συνήθροισας, καί ευσεβείας δόγματα, θεωρίαν πλουτήσας,
καί βίου μάκαρ λαμπρότητα, λάμπας ἀμφοτέρωθεν Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Λόγον Θεοῦ σωματωθέντα τέτοκας, τόν πρὶν ἀσώματον, θεανδρικῶς κόσμῳ,
συναναστρεφόμενον, υπερφυῶς πανάμωμε, Θεοτόκε Παρθένε, διό σε πάντες
γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεόν προστασίαν ἡμῶν.

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδή γ'

«Ουκ εν σοφία καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοί τῇ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ σοφία Χριστέ, οὐ γάρ ἐστιν ἅγιος, πλήν σου Φιλάνθρωπε».

Σεσοβημένος, τοῖς πανσόφοις σου λόγοις ὁ τύραννος, σέ μαστίζει ἀφειδῶς, ὠμοῖς βουνέυροις οἰόμενος, τούτοις κατακάμπτειν σε, Μηνά μακάριε.

Ενατενίζων, νοεροῖς ὀφθαλμοῖς πρὸς τὸν Κύριον, τῆς σαρκὸς τὰ δυσασχθή, βασάνων βάρη υπέφερες, γνώμης γενναιότητι, Μηνά θαυμάσιε.

Μὴ δειλιάσας, τῶν βασάνων τό λίαν ἐπίπονον, πνέων ζήλου θεϊκοῦ, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐχώρησας, κρᾶζων, Μὴ ζητούμενος, ἦλθον αυτοκλητος.

Θεοτοκίον

Ἄδου πυλῶν με, ὁ ἐκ σοῦ σαρκωθεὶς ἀνηγάγετο, ξύλου βρώσει πονηρά, θανατωθέντα Πανάμωμε, θάνατον ἐκούσιον, καταδεξάμενος.

Τοῦ Οσίου

Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς

Νενευρωμένος τοῦ Χριστοῦ, Παμμάκαρ τῇ παντευχία, τῶν πληγῶν τὰς ἀλγηδόνας υπέστης, μαστιζόμενος δεινῶς, καί σκότει καθειργνύμενος, ὡς κοινωνός δέ πάθους, καί βασιλείας γεγένησαι.

Θεοφορούμενος σαφῶς, καί ζήλῳ πεπτurσειμένος, τὰς βεβήλους διδαχὰς τῶν ἀφρόνων, διαλέλυκας ταῖς σαῖς, διδασκαλίαις Πάνσοφε, τὴν ἐκ Θεοῦ χάριν, Θεόδωρε κατεπλούτησας.

Εν θεωρίαις πρακτικός, ἐν πράξεσι θεολόγος, ἐχρημάτισας Θεόδωρε Πάτερ, ἀσκητῆς διδασκτικός, ἱερομάρτυς ἐνδοξος, ὀρθοδοξίας στύλος, τῆς Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα.

Θεοτοκίον

Ὁ συναΐδιος Πατρί, καί Πνεύματι Θεός, Λόγος, ἀναπλάσαι βουλευθεὶς τὸν γενάρχη, καθ' ὑπόστασιν αὐτόν, ἐκ σοῦ Ἀγνῆ συνέλαβεν, ἀγιωτέραν πάντων, σέ θεομήτορ ευράμενος.

Ὁ Εἰρμός

«Ὁστερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει, καί τὴν γῆν ἐπὶ υδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριξον, ὅτι οὐκ ἐστὶ πλήν σου, Ἅγιος μόνε φιλάνθρωπε».

Κοντάκιον τοῦ Οσίου

Ἦχος β' Τὰ ἄνω ζητῶν

Τὸν ἀσκητικόν, ἰσαγγελόν τε βίον σου, τοῖς ἀθλητικοῖς, ἐφαῖδρυνας παλαίσμασι, καί Ἀγγέλοις σύσκηνος, θεομάκαρ ὠφθης Θεόδωρε, σὺν αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων ἀπαύστως υπέρ πάντων ἡμῶν.

Κάθισμα τού Μάρτυρος
Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν

Ἡ τό πρὶν ἀγνωσίας σκότει δεινῷ, κρατουμένη θεόφρον, Μάρτυς Μηνά,
Αἴγυπτος ἀνέτειλε, σέ φωστήρα παγκόσμιον, αθεΐας νύκτα, συντόνως
ελαύνοντα, ταῖς βολίσι Μάκαρ, τῶν θείων αγώνων σου, ὅθεν τὴν φωσφόρον,
καί σεπτήν σου ἡμέραν, φαιδρῶς εορτάζοντες, εκτενῶς σοι κραυγάζομεν,
Αθλητῶν ἐγκαλλώπισμα, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν
δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τοῦ Οσίου
Ἦχος γ' Θεΐας πίστεως

Θεΐα δόγματα καταπλουτήσας, πίστιν ἔσωσας Ὁρθοδοξίας, προκινδυνεύσας
υπὲρ ταύτης Θεόδωρε, ἐν εξορίαις ἀθλήσας καὶ μάστιξιν, ἐν φυλακαῖς
καρτερήσας τὴν κάκωσιν, Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε,
δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Θεΐα γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη Πάναγνε Παρθενομήτορ, τὴ καθαρότητι
Ἀγγέλους υπερέχουσα, τὸν υπὲρ πάντας ἐμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον
σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρρον πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι,
παρέχουσα Σεμνὴ τό μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτορ, ἐν τῷ Σταυρῷ
θεασαμένη κρεμáμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα μητροπρεπῶς
θρηνωδούσα ἐκραύγαζεν, Οἶμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι,
παθὼν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδὴ δ'

«Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς
ὁ υπέρθεος, τὴ ἀκηράτῳ παλάμῃ, καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας, Δόξα
Χριστέ τῇ δυνάμει σου».

Ραντισμῷ σου τῶν αἱμάτων, κατεσβέσθησαν ἀνθρακες, τῆς πολυθείας,
φάλαγξ τῶν δαιμόνων βεβύθισται, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, κατηρδεύθη δέ,
Ἀθλοφόρε παμμάκαρ, Μηνά ἀξιάγαστε.

Τὴ ἐν ξύλῳ ἀναρτήσῃ, εἰκονίζεις τό πάθημα, τοῦ Σταυροῦ τὸν ὄφιν, Μάρτυς
τὸν πικρὸν θανατώσαντος, τοὺς δέ ξεσμούς υπομένεις, προξενούντάς σοι,
ἀπολαύσεις, τὰς ἐν οὐρανοῖς γενναιότατε.

Υπὲρ φύσιν ἀλγηδονων, Ἀθλητὰ πείραν ἔλαβες, ὁ γὰρ θεῖος ἔρως, σοῦ
κατακρατήσας τῆς φύσεως, λήθην Μηνά ἐνεποίει, ἐρεθίζων σε, ἐπεκτείνεσθαι,
πρὸς αἰκισμούς ἀγαλλόμενον.

Θεοτοκίον

Σαρκωθέντα ἀπορρήτως, τὸν Θεὸν ἀπεκύησας, ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων, οἶκον

εαυτώ δομησάμενον, τόν εν δυσί ταίς ουσίαις καί θελήσεσι, γνωριζόμενον, θεοπρεπώς Απειρόγαμε.

Τού Οσίου

Σύ μου ισχύς

Δώρον Θεού, δέδοσαι κόσμω φερώνυμε, ταίς πλουσίαις, χάρισι λαμπόμενος, ὡς τήν πηγήν, ἔχων αληθώς, τών απαυγασμάτων, τών τή δε μάκαρ Θεόδωρε, εντεύθεν Διδασκάλων, Ασκητῶν καί Μαρτύρων, συγχορεύειν τοίς δήμοις ηξίωσαι.

Ω τῆς στερράς, καί καρτεράς σου εντάσεως! ἡ τυράννων, θράσος κατεπάτησας, δι' ἧς σαφώς, σύ τήν υπέρ νούν, τῆς αγαθαρχίας εσχάτην μακαριότητα, κατέλαβες θεόφρον, ασωμάτοις συμπάλλων, Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ρῆμα Θεού, σοί ενοικήσαν φανότατα, τών δογμάτων, πάνσοφε Θεόδωρε, τοὺς ποταμούς βρύει δαψιλώς, οἷς νύν εντρυφώντες, οἱ φοιτηταί σου θεόπνευστε, βοῶμεν ευχαρίστως, εν φωναίς ασιγήτοις, Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Ὅλον εν σοί, ανακαινίζει τόν ἄνθρωπον, ὅλως ὅλω, Πάναγνε ενούμενος, ο πατρικούς, κόλπους μή λιπών, καί τήν σὴν γαστέρα, οικήσαι καταδεξάμενος, ο πλούτῳ ευσπλαγχνίας, εκουσίως πτωχεύσας, καί πλουτήσας τόν κόσμον θεότητι.

Τῶν Μαρτύρων

Ωδή ε'

«Ασεβεῖς ουκ ὄψονται, τήν δόξαν σου Χριστέ, ἀλλ' ἡμεῖς σέ Μονογενές, Πατρικῆς ἀπαύγασμα δόξης θεότητος, εκ νυκτός ορθρίζοντες, ανυμνούμέν σε Φιλάνθρωπε».

Μαρτυρίου ἡστραψας, φαιδρῶς μαρμαρυγαίς, αμαυρώσας τήν ζοφεράν, αθεΐαν πάνσοφε, καί κατεφώτισας, τών πιστῶν πληρώματα, Αθλητά Μηνά πανεύφημε.

Η φανίσθη ἅπασα, ἐπίνοια εχθρῶν, τῇ στερρά σου υπομονή, ου λιμός ου μάστιγες, ουδέ κατάφλεξις, ου τριβόλων κάκωσις, σοῦ τό πρόθυμον ημαύρωσε.

Θεοτοκίον

Νεουργεῖ φθαρέντα με, τικτόμ, ἕνος εκ σοῦ, υπέρ φύσιν ο λυτρωτής, παλαιάς κατάρας με, εκλυτρωσάμενος, Θεομήτορ ἀχραντε, ὃν ικέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Τού Οσίου

Ἰνατί με ἀπώσω

Νούν ψυχὴν τε καὶ σῶμα, λόγῳ καθηράμενος, ναὸς πανέντιμος, τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων, ἐχρημάτισας Πάτερ Θεόδωρε, ἐωδίας θύμα, ὅλον σαυτὸν Χριστῷ προσφέρων, ἱερεὺς καὶ θυσία γενόμενος.

Ελλαμπόμενος μάκαρ, αἴγλη τῇ τοῦ Πνεύματος, πᾶσιν ἀπήστραψας, θεολόγῳ γλώσσει, τῆς Τριάδος τό φέγγος τό ἀχραντον, τῆς σαρκώσεώς τε, τῆς υπέρ νούν τοῦ Θεοῦ Λόγου, τό ἀπόρρητον Πάτερ μυστήριον.

Νοερῶς τοῖς Ἀγγέλοις, νύν συναυλιζόμενος, Χριστὸν δυσώπησον, τῶν παθῶν ρυσθῆναι, καὶ κινδύνων τοὺς σέ μακαρίζοντας, καὶ τὴν σὴν τιμώντας, πανευκλεή καὶ θεῖαν μνήμην, παμμακάριστε μάκαρ Θεόδωρε.

Θεοτοκίον

Ἀνεκφράστῳ Παρθένε, τρόπῳ ἐνοικήσας σοι, ἄνθρωπος γίνεται, ὁ πρό τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς ἀναλάμπας τὸν δ' ἄνθρωπον, ἐκ φθοράς λυτροῦται, καὶ πρὸς ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν, ἐπανάγει ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδή ς'

«Εβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος, Ἐκ φθοράς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων».

Ἀνάληγτος, διαμένεις πυρὶ δαπανώμενος, καὶ τριχίνοις, τὰς πλευράς προστριβόμενος ράκεσιν, ἡ γὰρ θεῖα χάρις, συμπαρούσα Μηνά σε ἐνίσχυσε.

Παρίστασο, πρό βημάτων τυράννων κρινόμενος, καὶ τὴν πλάνην, στηλιτεύων Μηνά παναοίδιμε, σεαυτὸν δέ στήλην, εὐσεβείας πιστοῖς παρεχόμενος.

Ἰδρώτί σου, τῶν αφώνων τὴν πλάνην ἐξήρανας, τῶν εἰδώλων, σεαυτὸν δέ ναὸν ὠκοδόμησας, τῆς σεπτῆς Τριάδος, Ἀθλοφόρε Μηνά ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ἰάτρευσον, τὰ ἀνίατα πάθη Πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου, τῇ μοτώσει τῆς σῆς ἀγαθότητος, ἀγαθὸν Σωτήρα, τὸν Χριστὸν τοῖς ἐν κόσμῳ κήσασα.

Τοῦ Οσίου

Ἰλάσθητί μοι

Σωφρόνως σου τὴν ζωὴν, Θεόδωρε μάκαρ ἥνυσας, δικαιοσύνη σαφῶς, ἀνδρεία φρονήσει τε, τερπνότατον ὄχημα, ἀρετῶν ἡρμόσω, σεαυτῷ θεόφρον, Ὅσιε.

Μυρίζουσιν εὐπρεπῶς, δογμάτων οἱ θεῖοι λόγοι σου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, αἰρέσεων ἀπαντας, ἀνάγουσι Πάνσοφε, τῆς ὀρθοδοξίας, πρὸς

μετάρσιον ακρότητα.

Ανέτειλέ σοι τό φώς, καί τούτου Πάτερ η σύζυγος, νύν ευφροσύνη σαφώς, ως φοίνιξ γάρ ήνθησας, Παμμάκαρ Θεόδωρε, καί καθάπερ κέδρος, επληθύνθης αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Σωθείημεν διά σου, θεογεννήτορ Πανάμωμε, καί τύχοιμεν αληθώς, τής θείας ελλάμψεως, Θεοτόκε Άχραντε, τού εκ σου αφράστως, σαρκωθέντος Υιού τού Θεού.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον τού Μάρτυρος Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Τής στρατείας ήρπασε, τής επικήρου, καί αφθάρτου έδειξε, σέ Αθλοφόρε κοινωνόν, Μηνά Χριστός ο Θεός ημών, ο τών Μαρτύρων ακήρατος στέφανος.

Ο Οίκος

Μεγάλης πρόξενος ημίν, υπάρχει θυμηδίας, η μνήμη τών Μαρτύρων, κατά παθών ανδρείαν, καί αριστείαν κατ' εχθρών επιδεικνυμένη, εν φαιδρά καί προσηνεί ομολογίας χάριτι, Δεύτε ούν εν ταύτη, φιλέορτοι πάντες ευφρανθώμεν, τής προσκαίρου ευφροσύνης τήν κρείτονα καί τελεωτέραν, Μηνά τού Αθλητού τήν μνήμην τελούντες, καί λαμβάνοντες παθών δώρον τήν λύσιν, τούτων δέ δοτήρ, Χριστός ο Θεός υπάρχει, ο τών Μαρτύρων ακήρατος στέφανος.

Σ υ ν α ξ α ρ ι ο ν

Τή ΙΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνά τού εν τώ Κοτυαείω.

Στίχοι

Αίγυπτος όντως, ειτέκοι, τίκτει μέγα.
Τμηθείς αληθές τούτο Μηνάς δεικνύει.
Μηνάς ενδεκάτη έτλη ξίφος γηθόσυνος κήρ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Βίκτωρος.

Στίχοι

Ού δειλιών ήν ουδέ Βίκτωρ πρὸς ξίφος,
Πάσαν μακράν που καρδίας θείς δειλιάν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Βικεντίου Διακόνου.

Στίχοι

Βληθείς ο Βικέντιος εν φρουρά φέρει.
Λυθείς δέ φρουράς σαρκικής άνω τρέχει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Στεφανίδος.

Στίχοι

Δένδροις Στεφανίς προσδεθείσα φοινίκων,
Τών Μαρτύρων ήνθησεν ως φοίνιξ μέσον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Πατρός ημών Θεοδώρου, Ηγουμένου
τού Στουδίου.

Στίχοι

Πολλάς αμοιβάς, Θεόδωρε Τρισμάκαρ,
Βίου μεταστάς, ως βιούς εύ, προσδόκα.

Τού Αγίου καί μακαρίου Μαξίμου τού διά Χριστόν Σαλού, τού εν Μόσχα
θαυματοουργού Ρώσσου.

Ταίς αυτών Αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ζ'

«Ο διασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους σου Παίδας, καί τούς Χαλδαίους
ανελών, οίς αδίκως δικαίους ενήδρευσαν, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών
Πατέρων, ευλογητός εί».

Συναπεβάλου ταίς πληγαίς, συ τούς δερματίνους χιτώνας, τής αμαρτίας, καί
στολήν ενεδύσω μηκέτι παλαίωσιν δεχομένην Μακάριε, ήν εξύφανεν η χάρις
επιφανείσα.

Τή πυρπολήσει τών πολλών, Μάρτυς καί σεπτών σου αγώνων, η ακανθώδης
πονηρά, αθεία τεφρούται αιμάτων τε, ταίς ροαίς αποσβέννυται, αγνωσίας
επηρμένη πυρά Παμμάκαρ.

Έχων αφθόνους δωρεάς, καί θαυματοουργίας πηγάζεις, τοίς τήν σεπτήν σου
εορτήν, εκτελούσι Μηνά αξιάγαστε, καί συμπράττεις τοίς ψάλλουσιν, ο Θεός ο
τών Πατέρων, ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ευλογημένος ο καρπός, τής ευλογημένης γαστρός σου, όν ευλογούσιν
ουρανών, αι Δυνάμεις βροτών τε συστήματα, ο ημάς λυτρωσάμενος, τής
κατάρας τής αρχαίας Ευλογημένη.

Τού Οσίου

Θεού συγκατάβασιν

Ιδών ο προγνώστης σου, τής διανοίας τήν καθαρότητα, λογικών σε
προβάτων, καθηγεμόνα Πάτερ προβάλλεται, ώ νύν παμμάκαρ, κραυγάζεις
Θεόδωρε, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τό θείον εικόνισμα, μορφής τρισμάκαρ τῆς ἀνθρωπίνης Χριστοῦ, προσκυνῶν
διετέλεις, τοῖς θεομάχοις ἀντιπαττόμενος, μέχρι θανάτου, καί ψάλλων
Θεόδωρε, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ λόγος σου ἅλατι, διηρτυμένος ὡφθη Θεόδωρε, καί ὁ βίος σου Πάτερ,
λελαμπρυσμένος αἴγλη τοῦ Πνεύματος, ὡ νῦν ἀστράπτων, βοάς
αγαλλόμενος, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἰδοῦ νῦν πεπλήρωται, Δαυῖδ τοῦ θείου ἡ θεία πρόρρησις, λιτανεύουσιν
όντως, τῷ σῷ προσώπῳ Θεογεννήτορ Ἀγνή, οἱ κεκτημένοι τόν πλούτον τῆς
χάριτος, καί εὐλογοῦσι Θεόν, τόν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδή η΄

«Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο τότε μέν
τυπούμενος, νῦν δέ ἐνεργούμενος, τήν οἰκουμένην ἀπάσαν, ἀγείρει
ψάλλουσιν, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας».

Ὡράθης ὡς ἄρτος ἐν τῷ μέσῳ, πυράς ἀπτομένης ἐξοπτώμενος, θύμα ὡς
αμώμητον, τέλειον ὡς σφάγιον, ὡς ἱερεῖον ἐμψυχον, ὀλοκαυτούμενος, καί
θείαν εὐωδίαν ἐκπέμπων, ἦν Θεός ὡσφράνθη, Μηνά Θεοῦ θεράπον.

Συρόμενος Μάρτυς καί τριβόλοις, οἰξέσι κεντούμενος συνέτριψας, κέντρα τοῦ
ἀλάστορος, ξίφει δέ τεμνόμενος, ὡς ἐν ἐκτάσει πίστεως, ὅπλοις διέκοψας,
ἀνόμων κεφαλὰς Ἀθλοφόρε, μέλπων, εὐλογεῖτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λυθεῖς τῆς σαρκὸς πληγὴ τοῦ ξίφους, στοργή συνεδέθης τελειότερον, Μάρτυς
τοῦ Δεσπότη σου, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, νῦν δέ ὁράς Θεούμενος,
Μηνά καί μέλπεις αὐτῷ, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Οἰκεῖ ἐν γαστρὶ σου ὑπὲρ λόγον, ὁ λόγῳ δημιουργήσας κτίσιν ἀπάσαν,
βρέφος καθοράται δέ, σοῦ ἀποτικτόμενος, ὁ πρό αἰώνων ἀχραντε, ἐκ τοῦ
Πατρός γεννηθεῖς, ὃν πάσα εὐλογεῖ καί δοξάζει, κτίσις Θεοτόκε, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Οσίου

Ἑπταπλασίως κάμινον

Σεσοβημένους ἔδειξας, θεοφόρε Θεόδωρε, τοὺς ἐφευρετάς τῶν δυσσεβῶν
αιρέσεων, διδάσκων τήν ἀχραντον, τιμητικῶς εἰκόνα Χριστοῦ, σέβειν
προσκυνεῖν τε, καί τιμάν θεοφρόνως, καί μέλπειν τῷ Δεσπότη, ἱερεῖς
εὐλογεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Διά παντός τού βίου σου, Θεοφόρε Θεόδωρε, τής ορθοδοξίας, οδηγός γεγένησαι, φωστήρ φαινότατος, θεοειδής διδάσκαλος, τύπος Μοναστών, καί ακριβής νομογράφος, διδάσκων αναμέλπειν, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Επί τής γής ηγώνισαι, ευσεβείας διδάσκαλος, καί τής αληθείας, αψευδής συνήγορος, Παμμάκαρ γενόμενος, εν ουρανοίς δέ δώρον Θεού, τής δικαιοσύνης ανεδήσω στεφάνους, τόν δρόμον εκτελέσας, καί τήν πίστιν τηρησας, Χριστόν δοξολογήσας, εις πάντας τούς αιώνας.

Γνώσει τόν νούν ελάμπρυνας, σωφροσύνη τήν έφεσιν, καί τό θυμικόν δέ τή ανδρεία έξωσας, ιθύνας Θεόδωρε, δικαιοσύνη πάνσοφε, ιεροπρεπώς τάς ψυχικάς σου δυνάμεις, συμφώνως αναμέλπων, Ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ευλογημένη Δέσποινα, τής ψυχής μου τά τραύματα, καί τής αμαρτίας, τάς ουλάς εξάλειψον, Θεόν η κυήσασα, τών επί πάντων Κόρη αγνή, εκ παρθενικής απειρογάμου νηδύος, όν Παίδες ευλογούσιν, ιερείς ανυμνούσι, λαός υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τυραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τών Μαρτύρων

Ωδή θ'

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν εύλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Γή σου νύν τό σώμα τό στερρόν, Μακάριε, εναθλήσαν κατεκάλυψε, φέρει τό πνεύμα ουρανός δέ, σύν πνεύμασι Μαρτύρων γηθόμενον, καί φαιδροτάτη δόξη λαμπόμενον, όθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Οικείς μετ' Αγγέλων εν φωτί, ισάγγελον πολιτείαν ασπασάμενος, βλέπεις νοϊ κεκαθαρμένω, Μηνά τήν τού Κυρίου τερπνότητα, πλουσίως ταίς εκείθεν λαμπόμενος, φωτοχυσίαις αξιάγαστε.

Ιδών τόν ποθούμενον Χριστόν, πανεύφημε απολαύεις τής Θεώσεως, έστης τού πόθου επιφθάσας, Μηνά τών εφετών τό ακρότατον, ημών δέ μνημονεύεις τών πόθω σου μνήμην τελούντων τήν πανίερον.

Θεοτοκίον

Σαρκί καθ' υπόστασιν ἡμῖν ἐκύησας, Θεόν Λόγον Μητροπάρθενε, ὅθεν κυρίως Θεοτόκον, καρδία σε καί γλώσση κηρύττοντες, φωνήν σοι τοῦ Γαβριήλ προσφθεγγόμεθα, Χαίρε βιώντες πάντων Δέσποινα.

Τού Οσίου

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ

Ροαῖς σου τῶν δακρύων ὡς Ἀσκητῆς, καί πηγαῖς τῶν αἱμάτων ὡς Μάρτυς Χριστοῦ, ἐκλαμπρυνθεῖς, λάμπεις ἐκατέρωθεν τηλαυγώς, δικαιοσύνην Ὅσιε, περιβεβλημένος ὡς ἱερεὺς, τῶν θείων ἀνακτόρων, χορεύων ἐνδοτάτῳ, περὶ Θεόν Πάτερ Θεόδωρε.

Αγίως σου τὸν δρόμον διαδραμών, ἐν Αγίων αγίοις σκηνώμασι, νῦν κατοικεῖς, στέφος ἀφθαρσίας ἀπειληφώς, καί βασιλείας ἔνδυμα, μεγαλοπρεπές τε καί ἱερὸν, ἐν οἷς ἡγλαῖσμένος, Θεόδωρε παρέστης, τῷ σῷ Δεσπότη ἀγαλλόμενος.

Ἰδεῖν κατηξιώθης τῶν ἀγαθῶν, τὴν πηγὴν θεοφόρε Θεόδωρε, ὡς μετελθὼν, βίον ἐνθεώτατον ἀληθῶς, καί τῆς τοῦ κόσμου σχέσεως, διὰ πολιτείας εὐκρινούς, τὸν νοῦν ἐλευθερώσας, καί Μάρτυς στεφηφόρος, γεγεννημένος ὡφθης ἀριστος.

Ρημάτων σου ὁ φθόγγος δῶρον Θεοῦ, ἐπὶ πάσας ἡ κούσθη πανεύφημε, οἷα βροντὴ, τὰς τῆς οἰκουμένης ἐσχατίας, ὡς ποταμοὶ δὲ βρύουσι, τῶν σῶν διδασμάτων αἱ διδαχαί, Θεόδωρε διό σε, ὡς θεῖον θεηγόρον, νῦν ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Ωράθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκούσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἐαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεύξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός, ὁ νῦν καί τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοούμεν, εἰκαὶ τό σῶμα περιβέβληται.

Ὁ Εἰρμός

«Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καί τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὡφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καί ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ταξια, ρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον τῶν Μαρτύρων

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Τοὺς οὐρανοὺς ἀστέρες, κατακοσμοῦσιν Οἰκτίρμον, τὴν ἐκκλησίαν Μηνάς δέ, Βίκτωρ, Βικέντιος κοσμεῖ, καί Στεφανίς, δι' ὧν σῶσον, ἡμὰς τοὺς σέ ἀνυμνούντας.

Τού Οσίου

Υπὲρ τῶν θείων εἰκονων, ὑπέμεινας πᾶσαν θλίψιν, βασάνους καί ἐξορίας, διό διπλοῦν καί τό στέφος, ἐκ δεξιᾶς τοῦ Υψίστου, ἐδέξω Ὅσιε Πάτερ.

Θεοτοκίον

Εν σοί πανάχραντε Κόρη, εθεωρήθησαν όντως, αι τού Κυρίου πορείαι, καί τούς βροτούς οδηγούσιν, ένθα χορείαι Αγγέλων, καί πάντων Αγίων δήμοι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ ΤΑ ΣΤΙΧΗΡΑ ΤΗΣ ΟΚΤΩΗΧΟΥ.

Είτα λέγομεν.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Καί ψάλλομεν τό παρόν ιδιόμελον Ήχος β'.

Δεύτε φίλαθλοι τήν τρισαυγή των Μαρτύρων Τιμήσωμεν χορείαν, Μηνάν τε καί Βίκτωρα καί Βικέντιον, ότι αίματα έδωκαν, καί ωνήσαντο τήν αιώνιον ζωήν, διό καί καρτερικώς αντέλεγον τώ εφευρετή των κακών, Ου προκρίνομεν τά φθαρτά των αφθάρτων, ού στρατευόμεθα βασιλεί θνητώ γήϊνω, αλλά τώ ζώντι βασιλεί στρατευόμεθα, τώ αεί βοώντι τοίς πιστοίς, Ο πιστεύων εις εμέ κάν αποθάνη ζήσεται.

Δόξα... Ήχος α' Ανατολίου

Τόν αριστεά τού Χριστού, Μηνάν τόν αιόδιμον, συνελθόντες οι πιστοί, εγκωμίοις μαρτυρικοίς, καί ωδαίς πνευματικάίς ευφημήσωμεν, Ούτος γάρ τόν πρός εχθρούς αοράτους πόλεμον υπελθών, καί νομίμως αθλήσας, αξίως τό τής νίκης βραβείον εδέξατο, Καί νύν εν ουρανοίς μετ' Αγγέλων, χορεύων τήν ακατάλυτον χορείαν, αιτείται τή οικουμένη ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Φωτός ενδιαίτημα Αγνή, μόνη εχρημάτισας, τού εκ Πατρός αναλάμψαντος, όθεν κραυγάζω σοι, Τήν εσκοτισμένην, ψυχήν μου τοίς πάθεσι, φωτί των αρετών καταφαίδρυνον, καί εν σκηνώμασι, φωτεινοίς σου κατασκήνωσον, εν ημέρα τής κρίσεως Άχραντε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σφαγήν σου τήν άδικον Χριστέ, η Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη εβόα σοι, Τέκνον γλυκύτατον, πώς άδίκως πάσχεις; πώς τώ ξύλω κρέμασαι, ο πάσαν γήν κρεμάσας τοίς ύδασι; Μή λίπης μονην με, ευεργέτα πολυέλεε, τήν μητέρα, καί δούλην σου δέομαι.

Καί τά λοιπά τού Όρθρου, καί απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ιωάννου τού Ελεήμονος, καί τού Οσίου Πατρός ημών Νείλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, Κύριε εκέκραξα, ιστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Ιεράρχου.

Ἦχος δ'
Ἔδωκας σημείωσιν

Εσκόρπισας ἔδωκας, τοῖς δεομένοις τόν ἄρτον σου, Ἰωάννη θαυμάσιε, ἔλεος μιμούμενος, τοῦ συμπαθεστάτου Ὅσιε Δεσπότου, διό σου μένει αληθώς, εἰς τόν αἰῶνα ἡ μνήμη Ἁγίε, ἥν πίστει εορτάζοντας, ταῖς σαῖς πρεσβεῖαις περίσωζε, πειρασμῶν τε καί θλίψεων, ἱεράρχα πανόλβιε.

Σοῦ τήν καθαρότητα, καί τοῦ νοός τήν ευθύτητα, καί τόν τρόπον τόν ἐνθεον, ο βλέπων τά κρύφια, κατιδών ἀνάγει, εἰς μέγιστον θρόνον, χρίσας τῷ μύρῳ σε σοφέ, καί τελειώσας, καί ποιμένης οἶακας, σαφῶς ἐγχειρισάμενος, ἥν πρός λιμένας ὠδήγησας, τοῦ ἐνθέου θελήματος, Ἰωάννη θεσπέσιε.

Πάντα τά αἰτήματα, τῆς σῆς καρδίας ὁ Κύριος, ἀξιάγαστε δέδωκε, πάσας γάρ ἐτήρησας, τάς νομοθεσίας, τάς σωτηριώδεις, τόν γάρ Θεόν ολοσχερῶς καί τόν πλησίον θεομακάριστε, ὡς σεαυτὸν ἠγάπησας, καί δεομένοις ἐπήρκεσας, διὰ τοῦτό σε σήμερον, Ἰωάννη γεραίρομεν.

Τοῦ Οσίου
Τί υμᾶς καλέσωμεν
Ἦχος πλ. δ'

Τί σε νῦν καλέσωμεν Ἁγίε; ποταμόν τῆς νοητῆς, ἐκπορευόμενον Εἰς, οχετόν τῶν τοῦ Θεοῦ, χορηγουμένων δωρεῶν, πλημμύραν, διδασμάτων τῶν τῆς χάριτος, κρατήρα, τῆς σοφίας καί τῆς γνώσεως, προσεκτικόν συντονώτατον, διδακτικόν πρακτικώτατον, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε ονομάσωμεν Ὅσιε; γεωργόν τῶν ἀθανάτων, παμμακάριστε φυτῶν, φυτουργόν τοῦ νοουμένου, Παραδείσου τῶν πιστῶν, νομίμων, θεοσδότων ἐμπειρότατον, δογμάτων, θεοπνεύστων ἐπιστήμονα, ἐρμηνευτήν ευφυέστατον, καί παιδευτήν ἱκανώτατον, ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσεῖπω θαυμάσιε; οριστὴν τῆς συζυγίας, σωφροσύνης βραβευτήν, παιδευτήν τῶν Μοναζόντων, παρθενίας ὁδηγόν, δικαίως, ἀμφοτέροις ταλαντεύοντα, ὡς πείρα, διελθόντα τά ἐκάτερα, Πολλά τά σά πρστερήματα, καί ἐνΘεός σου ἡ ἀσκήσις, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος β' Ανατολίου

Ἡ τοῦ ἐλέους πηγή, τοῖς ἐνδεέσι πλημμυρεῖ, εὐσυμπαθήτους οἰκτιρμούς, , Ἰωάννης ὁ Χριστοῦ μιμητής, ὁ μέγας ποιμὴν τῶν Ἀλεξανδρέων καί φωστήρ, Δεῦτε κορεσθώμεν οἱ πτωχοὶ κατὰ πνεῦμα, μιμούμενοι αὐτοῦ τὴν ἰλαρότητα, φιλευσπλάγχχνω γάρ στοργή, Χριστόν ξενίσας διὰ τῶν πενήτων, ὡς πάλαι Ἀβραάμ, τοῦ μακαρισμοῦ ἠξιώθη, καί παρρησία πρεσβεύει, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ότε, εκ τού ξύλου σε

Τί σοι, ο ταλαίπωρος εγώ, Δέσποινα τού κόσμου Προσοίσω; εἴ μή δακρύων πηγάς, καί εξομολόγησιν τών πεπραγμένων μοι, αλλ' ἰλέω σου ὄμματι, ἐπίβλεπον Κόρη, ἐπὶ τὴν ἀσθένειαν, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, λύσον, τών παθών μου τὰ νέφη, καί τῆς κατεχούσης ἀχλύος, δέομαι ἀπάλλαξον τὸν δούλον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ξύλω τού Σταυροῦ σε, Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ορώσα, ἡ ἀπειρόγαμος, ἐκλαίει καί ἔλεγε, Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμέ τὴν τεκούσαν, μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τού προανάρχου Πατρός; σπεύσον, καί δοξάσθητι ὅπως, δόξης ἐπιτύχωσι θείας, οἱ τὰ θεία πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον.

Στιχ. Προσόμοια τού ἱεράρχου.

Ἦχος πλ. α'

Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις τῆς Ἐκκλησίας φωστήρ, τῆς οἰκουμένης τό περίβλεπτον καύχημα, τό κλέος Ἀλεξανδρείας, ὀρθοδοξίας κρηπὶς, ἐγκρατείας στάθμη καί ἀσκήσεως, λιμὴν τών ἐν ζάλῃ, κινδυνευόντων ἡ λύτρωσις, πύργος ἰσχύος, καί φρουρός ἀσφαλέστατος, νόμος ἐμπρακτος, εὐποιῆς το πέλαγος, δότης ὁ ἱλαρώτατος, ὁ πᾶσι τὰ πρόσφορα, νέμων πλουσίως Παμμάκαρ, τοῖς σοῖ ἐν πίστει προστρέχουσι, Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τών ὁσίων αὐτοῦ.

Χαίροις ὁ τών πεινώντων τροφεύς, τών δεομένων παροχεύς ἀφθονώτατος, ἡ βρύσις τῆς συμπαθείας, ἡ τού ἐλέους πηγὴ, καταπονουμένων ἡ ἀντίληψις χηρῶν ὁ προστάτης, τών ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, γυμνητευόντων, ἀσφαλὲς περιβόλαιον, ἡ οἰαυτάτη τών πιπτόντων ἀνόρθωσις, Πάτερ υπερουράνιε, ἰλέω σου ὄμματι, ἄνωθεν πρόσχες καί θείας, φιλανθρωπίας μετάδοσιν, Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, καί μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Χαίροις χειραγωγία τυφλῶν, παιδαγωγία τῆς νεότητος ἐνδοξε, τού γήρωος ἡ βακτηρία, τών πλανωμένων ποιμήν, τών ἀμαρτανόντων ἡ διόρθωσις, λειμῶν εὐωδέστατος, μυροθήκη τού Πνεύματος, τῆς εὐποιῆς, ποταμός ὁ ἀέναος, καταγώγιον, τῆς Ἁγίας Τριάδος σεπτόν, Μέμνησο τών υμνούντων σε, ρυόμενος θλίψεων, καί τών κινδύνων καί νόσων, καί αἰωνίου κολάσεως, Χριστὸν ἱκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὔρες μισθὸν τών καμάτων σου, Τῶν δαιμόνων

ώλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὦν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας, Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἶτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, Σέ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης

Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ, ἡ σέ κυήσασα, θρηνωδούσα, ἀνεβόα μητρικῶς, Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατον μου Τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον.

Ἀπολυτίκιον τοῦ ἱεράρχου

Ἦχος πλ. δ'

Ὡς ἐν τῇ ὑπομονῇ σου ἐκτίσω τὸν μισθόν σου Πάτερ, Ὅσιε, ταῖς προσευχαῖς ἀδιαλείπτως ἐγκατεστήσας, τοὺς πτωχοὺς ἀγαπήσας, καὶ τοῦτοις ἐπαρκέσας, Ἀλλὰ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἰωάννη Ἐλεήμον μακάριε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Τοῦ Οσίου ο αὐτός

Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τό ἀγονον ἐγεώργησας, καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καὶ γέγονας φωστήρ, τῇ οἰκουμένη λάμπων τοῖς θαύμασι, Νεῖλε Πατήρ ἡμῶν, Ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον ο αὐτός

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας Ἀγαθέ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ Ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὓς ἐπλασας τῇ χειρὶ σου, δείξον τὴν φιλανθρωπίαν σου ἐλεήμον, δέξαι τὴν τεκούσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ σώσον Σωτήρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκεται εἰς Κανὼν τῆς Οκτωήχου, καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἀγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ ἱεράρχου, οὐ ἡ Ἀκροστιχὶς ἐν τῇ θ' Ὠδῇ.

Ἰωσήφ

Ὠδὴ α' Ἦχος πλ. δ'

«Ἡ κεκομμένη τὴν ἀτομον ἔτεμε, καὶ εἶδεν ἥλιος γῆν, ἣν οὐκ εθεάσατο, ἀλάστορα ἐχθρόν το ὕδωρ κατεπόντισε, καὶ ἀβατον διήλθεν Ἰσραήλ, ὡδὴ δέ

ενεμέλπετο, Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δε, δόξασται».

Τή συμπαθεία τόν νούν λαμπρυνόμενος, καί τή αγάπη Χριστού, Πάτερ πυρσευόμενος, ελεημοσυνών, αστράπτων ταίς λαμπρότησι, τού μόνου ελεήμονος Θεού, δοχείον καθαρώτατον, Ιωάννη γέγονας, διο σε μακαρίζομεν.

Τά δι' αιώνος αεί διαμένοντα, σκοπών σοφώ λογισμώ, Πάτερ Ιερώτατε, ηλλάξω τών φθαρτών, περιφανώς τά άφθαρτα, καί νύν τούς ουρανούς περιπολείς, βών σύν ασωμάτοις χοροίς, Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ο τού ελέους δοτήρ χαριώσας σου, τήν ελεήμονα πρίν, Όσιε διάνοιαν, ηλέησε πολλούς, τή θεία μεσιτεία σου, εγένου γάρ παράκλησις ψυχών, πενήτων τε προμήθεια, Ιωάννη πάνσοφε, θεόφρον Ιερώτατε,

Θεοτοκίον

Ίνα τούς κάτω τοίς άνω συνάψειεν, ο μόνος πάντων Θεός, μητράν απειρόγαμον, υπέδυ καί σαρκός, φανείς εν ομοιώματι, τής έχθρας τό μεσότοιχον ελών, ειρήνην εμεσίτευσε, καί ζωήν εβράβευσε, καί θείαν απολύτρωσιν.

Ο Κανών τού Οσίου, ού η Ακροστιχίς.

Άρδει με Νείλος γνωστική παγκαρπία. Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Υγράν διοδεύσας ωσεί ξηράν, καί τήν Αιγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ισραηλίτης ανεβόα, τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν».

Άρδεΐαις σου Μάκαρ ταίς μυστικάις, αρδεύων πλουσίως, τόν φυγέντα μου λογισμόν, ως στάχυν τόν ύμνον σοι προσφέρειν, ταίς σαίς πρεσβείαις καταξίωσον.

Ρημάτων ροαί σου ώς εξ' Εδέμ, πανόλβιε Νείλε, προερχόμεναι προφανώς, τό πρόσωπον άπαν αενάως, τής Εκκλησίας καταρδεύουσι.

Δογμάτων καί λόγων ο ποταμός, τών σών θεορρήμον, τάς καρδίας τών ευσεβών, αρδεύων ποτίζει, δυσσεβών δέ, καταποντίζει τά συστή ματα.

Θεοτοκίον

Εξήμεσεν Εύας ταίς ακοαίς, ιόν ψυχοφθόρον, ο αλάστωρ καί δυσμενής, Χριστόν δέ τεκούσα Θεομήτορ, τήν τούτου βλάβην εθεράπευσας.

Τού Ιεράρχου

Ωδή γ'

Ουρανίας απίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, συ με

στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μονε φιλάνθρωπε».

Ευπρεπής ώσπερ κόρη, εξ ελαιών στέφανον, επιφερομένη επώφθη σοι Αξιάγαστε, τού Ελεήμονος, η ευσυμπάθητος χάρις, προσεφελκομένη σε, προς θεϊόν έλεος.

Ιερόν επί θρόνον, ψήφω Θεού ένδοξε, Πάτερ Ιωάννη καθίσας, καθάπερ Άγγελος, σύ πεπολίτευσαι, ειρηνικάς αναφέρων, ιεράς θυσίας τε τώ Πανοικτίρμονι.

Τή πολλή συμπαθεία, τόν συμπαθή Κύριον, Πάτερ θεραπεύων δι' οίκτον, σάρκα πτωχεύσαντα, πτωχοίς επήρκεσας, ξένους αστέγους συνήξας, πληρωτής προστάξεων, θείων γενόμενος.

Θεοτοκίον

Επί σοί Παναγία, ο τού παντός αίτιος, δι' υπερβολήν ευσπλαγχνίας, θέλων εσκήνωσε, καί καθηγίασε, τήν τών ανθρώπων ουσίαν, παραβάσει πρότερον, εξολισθήσασαν.

Τού Οσίου

Σύ εί τό στερέωμα

Ίνα τά χαρίσματα, Πάτερ τού Πνεύματος φέρη σου, ο λογισμός, τούς τής πονηρίας, λογισμούς απεδίωξας.

Μύρον ευωδέστατον, τής προσευχής ημίν έπνευσας, ιερουργέ, διά θεωρίας, πρακτικής εκτιθέμενος.

Έβλυσας διδάγματα, σύ επουράνια Πάνσοφε, ώς εκ πηγής, καί τής Εκκλησίας, τούς τροφίμους, πλούτισας.

Θεοτοκίον

Νέκρωσον τό φρόνημα, τό τής σαρκός ημών Πάναγνε, η τήν πηγήν, τής αθανασίας, τοίς ανθρώποις πηγάσασα.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμα μου».

Κοντάκιον τού Οσίου

Ήχος πλ. δ' Τή υπερμάχω

Τάς φρυγανώδεις τών παθών τών εκ τού σώματος, επαναστάσεις τμητικώς Νείλε Μακάριε, έν αγρύπνω σου συνέκοψας ικεσία, αλλ' ως έχων παρρησίαν προς τόν Κύριον, εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον, ίνα κράζω σοι, Χαίροις Πάτερ παγκόσμιε.

Ο Οίκος

Τίς σου τών επιγείων, εξισχύσειε, Νείλε, ειπείν τής πολιτείας τά άθλα, καί τού

βίου σου τούς αμέτρους μόχθους, καί πολλούς κόπους σου, ούς επί γῆς ως
άσαρκος ετέλεσας; ἀλλ' ὅμως ἴδε, οὕτω σοι κράζω,
Χαίροις, Θεοῦ ποταμέ χαρίτων, χαίροις, Χριστοῦ διδαγμάτων πλημμύρα.
Χαίροις, τῆς σοφίας κρατὴρ καί τῆς γνώσεως, χαίροις, ἀθανάτων φυτῶν τό
γεώργιον.

Χαίροις δόγμα πρακτικώτατον θεοπνεύστων λογίων, χαίροις, νόμου
ἐμπειρότατε θεοσδότου ἐρμηνεύς.

Χαίροις, τοῦ νοουμένου Παραδείσου φυτουργέ, χαίροις, τῆς παρθενίας
φυλακτήριον μέγα.

Χαίροις, τερπνὴ κιθάρα τοῦ Πνεύματος, χαίροις, παθῶν ριζοτόμος μάχαιρα.

Χαίροις, ἀνδρῶν δικαίων τό ἔρεισμα, χαίροις, πιστῶν γηγενῶν ὁ προστάτης.

Χαίροις, Πάτερ παγκόσμιε.

Κάθισμα τοῦ Ἱεράρχου

Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λογον

Ελεήμονα γνώμην ἀναλαβὼν, εὐσυμπάθητος ὠφθης προσεπαρκῶν, πτωχοῖς
ἐνδεέσι τε, Ἰωάννη θεόπνευστε, διὰ τοῦτο κλήσιν, τῇ πράξει κατάλληλον,
παρὰ πάντας μάκαρ, Ἁγίους ἐπλούτησας, ὅθεν ὁ δοτὴρ σε, τοῦ ἐλέους
μεγάλως, θεόφρον ἠλέησε, καὶ φαιδρῶς κατελάμπρυνεν, Ἱεράρχα πανόλβιε,
πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς
εορτάζουσι πόθῳ, τὴν Ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τοῦ Οσίου

Τό προσταχθέν μυστικῶς

Καταλαμπρύνας σου τὸν νοῦν θεωρίαις, θεολογίας ποταμούς ἐξηρεύξω,
καταρδεύων καρδίας Νεῖλε θεοφόρε, τῶν πίστει ἀρυομένων σὼν διδασκῶν, τό
πόμα τό διαυγές τε καὶ καθαρὸν, καὶ τιμῶντων τὴν μνήμην σου, τὴν φωταυγὴ
τε καὶ σεπτὴν, Οσίων ἐγκαλλώπισμα, καὶ Πατέρων τό καύχημα.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὴ σταθερὰ σου Θεομήτορ πρὸς τὸν Κτίστην, καὶ τὴ ἀλήκτω ἱκεσία τοῖς ἐν
πίστει, τὸν πανάγιον Τόκον τὸν σὸν σεβομένους, ἐκ πάσης ρύσαι ἀνάγκης καὶ
συμφοράς, καὶ δίδου πρὸς τὸν Υἱόν σου οἰκειακὴν, παρρησίαν ὡς δυνατὴ,
ἐξευμενίσασθαι αὐτόν, εὐρεῖν ἡμᾶς διάλυσιν, ὧν ἐν βίῳ ἡμάρτομεν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν σωματωθέντα, καὶ ὑπὲρ ἐννοιαν ἐκ σοῦ Σεμνὴ
τεχθέντα, ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον, μέσον τῶν κακούργων, ὁρώσα τά σπλάγχνα
ἡλγεις καὶ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐβόας, Οἶμοι! Τέκνον ἐμόν, τίς ἡ θεία καὶ
ἀφατος, οἰκονομία σου δι' ἧς, ἐζώωσας τό πλάσμα σου; Ἀνυμνῶ σου τό
εὐσπλαγχνον.

Τοῦ Ἱεράρχου

Ὡδὴ δ'

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά ἔργα σου,
καὶ ἐδοξασά σου τὴν θεότητα».

Καθαρόν καταγώγιον, ὠφθης τῆς Ἀγίας Τριάδος, Ὅσιε, καί ναοῦ θείου
κειμήλιον, καί αρχιερέων ακροθίνιον.

Τή πολλή συμπαθεία σου, Κύριος προσέχων ὁ συμπαθέστατος, τήν ψυχὴν
σου καθηγίασεν, Ἰωάννη Πάτερ ἱερώτατε.

Εντολῶν ακαταίσχυντος, γέγονας εργάτης τοῦ Πανοικτίρμονος, καί ἐπλήσθης
αγαθῶν αὐτοῦ, ἐν σκηναῖς ἁγίων αὐλιζόμενος.

Θεοτοκίον

Ἰασαί μου τά τραύματα, Κόρη τῆς καρδίας καί κατευόδωσον, τῆς ψυχῆς μου
τά κινήματα, εἰς Θεοῦ Παρθένε τά θελήματα.

Τοῦ Οσίου

Ο αὐτός

Επανάγαγε Πάνσοφε, τῆς τῶν παθημάτων αἰχμαλωσίας με, ὡς ἀντίλυτρον
καί τίμημα, τῷ Θεῷ προσάγων τὰς ἐντεύξεις σου.

ἱερώς ἀνατάξασθαι, τῆς ἐν τῷ Χριστῷ σοφίας τὰ δόγματα, δοκιμάσας δι'
ἀσκήσεως, σεαυτὸν Παμμάκαρ προεκάθηρας.

Λογισμῶν ἅπαν ὕψωμα, Πάτερ ἐπαιρόμενον ἐταπείνωσας, τή πλημμύρα τῆς
σοφίας σου, ἀφανίσας τούτων τό μνημόσυνον.

Θεοτοκίον

Ο Πατρί συναΐδιος, καί ὡς Θεός Λόγος τό πρὶν ἀσώματος, ἐπ' ἐσχάτων
σεσωμάτῳ, ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σου Πανύμνητε.

Τοῦ ἱεράρχου

Ὡδή ε΄

«Τόν ἐκ νυκτός ἀγνωσίας, ἐπὶ τήν ψυχάλωτον ὁδὸν αεὶ πλανώμενον, τῷ φωτί
τῆς γνώσεώς σου Κύριε, ποδηγῶν με ἐν τῇ τρίβῳ, τῶν ἐντολῶν σου
καθοδήγησον».

Τοῦ νεκρωθέντος δι' οἶκτον, νέκρωσιν ἐκούσιον, Πάτερ σοφέ μιμούμενος,
εσταυρώθης κόσμῳ καί τοῖς πάθεσι, καί ζωῆς υπερκοσμοῦ, κατηξιώθης
ἀξιάγαστε.

Μακαρισμοῦ ἡξιώθης, πράος εὐσυμπάθης, εἰρηνικός γενόμενος, καί
πεινῶντων ἄρτος ἀδαπάνητος, καί πενήτων χορηγία, περιβολή τε
γυμνητεύουσι.

Θείαις μεθέξεσι Πάτερ, κατακαλλυνόμενος, οἷά περ Ἄγγελος, τῷ Θεῷ
ἀμέμπτως ἱερούργησας, τοὺς πιστοὺς καταφωτίζων, ταῖς ἱεραῖς διδασκαλίαις

σου.

Θεοτοκίον

Τήν σκοτισθείσαν ψυχὴν μου, ταῖς φιληδονίαις τοῦ βίου, ἀγνή Πανάμωμε, τῷ φωτὶ τῷ σῷ ταύτην καταύγασον, ἡ τό φως Χριστόν τεκούσα, τῆς ἀγνωσίας σκότος λύοντα.

Τοῦ Οσίου

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Σοφίας ορεγόμενος Πάνσοφε, τῆς ἐνθέου, σπουδαίως κατέλιπες, τοῦ βίου πάσαν προσπάθειαν.

Γνωστῶς σύ τόν ἐπέκεινα γνώσεως, Θεοφάντορ, νοητῶς κατείληφας, ἐνώσει θεία μυούμενος.

Νεφέλην σε τοῖς ὄμβροις τῆς γνώσεως, Θεοφόρε, πάσαν κατακλύζουσαν, τήν ἀγνωσίαν γινώσκομεν.

Θεοτοκίον

Ὡς κρίνον ἀναμέσον ἐκλάμπουσαν, τῶν ἀκανθῶν, ευρῶν ὁ νυμφίος σε, Παρθενομήτορ ἠγάπησεν.

Τοῦ ἱεράρχου

Ὡδή ς'

«Τήν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καὶ δέομαι ὡς Ἰωνάς, Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Δεήσεσι καὶ νηστεία σχολάζων, καὶ ἀγρύπνως τόν Θεόν ἱκετεύων, σπτασιῶν, καὶ ὁράσεων θείων, κατηξιώθης Θεόφρον πανόλβιε, μυούμενος τὰ υπέρ νούν, διανοίας σοφέ καθαρότητι.

Ὡς Ἄγγελος μετὰ σώματος Πάτερ, ἐπὶ γῆς ἐπολιτεύσω θυσίας, εἰρηνικάς, ἀναιμάκτους τῇ πίστει, συντετριμμένη καρδιά καὶ πνεύματι, Μακάριε τῷ ποιητῇ, Ἰωάννη προσφέρων γηθόμενος.

Ὁ βίος σου υπέρ ἥλιον λάμπας, συμπαθείας ἐπαφήκεν ἀκτίνας, τό σκοτεινόν, νέφος ἐξελαυνούσας, τῶν δεομένων πενίας πανόλβιε, θαλπούσας τε τοὺς τῷ κρυμῷ, τῶν δεινῶν κρατουμένους Θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Νοήσαντες θεηγόροι Προφῆται, μυστηρίου σου Παρθένε τό βάθος, προφητικῶς, προκατήγγειλαν τούτο, φωταγωγούμενοι θείῳ ἐν Πνεύματι, καὶ νύν ἡμεῖς περιφανῶς, τὰς ἐκβάσεις ὁρῶντες πιστεύομεν.

Τοῦ Οσίου

Ο αυτός

Σοφίας τή δωρεά κοσμούμενος, καί τόν βίον πολιτεία φαιδρύνας, ιερουργός, εχρημάτισας θεός, τώ Πλαστοουργώ μεσιτεύων καί πλάσματι, καί γέγονας περιφανής, καί περίβλεπτος Πάτερ διδάσκαλος.

Τώ όρει τών αρετών Προσήγγισας, καί τώ θείω καλυφθείς Πάτερ γνώφω παρά Θεού, τών δογμάτων τās πλάκας, τās θεογράφους εδέξω πανόλβιε, καί δεύτερος ημίν Μωσής, νομοθέτης εδείχθης τής χάριτος.

Ιέρευσας σεαυτόν εκουσίως, μυστικώς ως εθελόθυτον θύμα, τώ Πλαστοουργώ, παριστάμενος Νείλε, καί θεωρία καί πράξει κοσμούμενος, μνημόνευε ούν καί ημών, τών πιστώς εκτελούντων τήν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ιδόντες συμβολικαίς εμφάσεσι, τού φρικτού σου μυστηρίου τό βάθος, ότι Θεός, εν γαστρί σου σκηνώσει, οι θεηγόροι Προφήται προήγγειλαν, Πανάμωμε, καί νύν ημείς, τās εκβάσεις ορώντες δοξάζομεν.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τās θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως Ιωνάς, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τού Ιεράρχου

Ήχος β' Τά άνω ζητών

Τόν πλούτον τόν σόν, εσκόρπισας τοίς πένησι, καί τών ουρανών, τόν πλούτον νύν απείληφας, Ιωάννη πάνσοφε, διά τούτο πάντες σε γεραίρομεν, εκτελούντες τήν μνήμην σου, τής ελεημοσύνης ώ επώνυμε.

Ο Οίκος

Ίδιον κάλλος ενθείς τή ψυχή σου, τήν γνησίαν αγάπην, καί τήν ωραίαν συμπάθειαν, κόρην ωραίως κεκοσμημένην, τήν ελεημοσύνην, κλάδοις ελαίας εν τή νυκτί αψευδώς, Ιωάννη εύρακας, ιλαρώς σοι φθεγγομένην, Εάν κτήση με φίλην καί σύνοικον, άξω σε ενώπιον τού Βασιλέως Χριστού, καί πεισθείς, τού σκοπού ου διήμαρτες, τής ελεημοσύνης ώ επώνυμε.

Συναξάριον

Τή ΙΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ιωάννου Αρχιεπισκόπου Αλεξανδρείας, τού Ελεήμονος.

Στίχοι

Ιωάννης πένησι δούς καί σκορπίσας,
Ω ποία Χριστώ νύν παρεστως λαμβάνει!
Ωχετο ακτεάνων δυοκαιδεκάτη Ελεητής.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Νείλου τού Ασκητού.

Στίχοι

Αίγυπτον άρδει Νείλος, αλλά καί κτίσιν.

Λόγω κατάρδει, καί θανών, Νείλος μέγας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μαρτίνου τού θαυματουργού, Επισκόπου Φραγκίας.

Στίχοι

Ουκ ήν ο κόσμος άξιός σου, Μαρτίνε.
Όν καί λιπών απήλθες εις κόσμον μέγαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Αχιά.

Στίχοι

Οτι Προφήτης Αχιά, πρίν τεθνάναι,
Ιεροβοάμ μάρτυς, υιός Ναβάτου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μαρτίνου, Επισκόπου Ταρακίνης.

Στίχοι

Κλέος κράτιστον εκ Θεού ο Μαρτίνος,
Είληφεν, ως έλεον ενδεδυμένος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Αντωνίου καί τών σύν αυτώ.

Στίχοι

Ξίφος Ζεβινάν, Γερμανόν, Νικηφόρον.
Σύν Αντωνίω δεικνύει νικηφόρους.

Ο Όσιος Νείλος ο εκ Κυνουρίας, ασκήσας εν τοίς ορίοις τής μεγίστης Λαύρας τού Άθω, ο μετά θάνατο μυροβλύτης γενόμενος, καί πολλούς τών ασθενών ιασάμενος, εν ειρήνη τελειούται.

Ο άγιος πατριάρχης Κωνσταντινουπολεως Λέων ο Στύππης, εν ειρήνη τελειούται.

Ο άγιος νεομάρτυς Σάββας ό Νιγδελής καί Σαμολαδάς, ο εν Κωνσταντινουπόλη μαρτυρήσας κατά τό 1726, ξίφει τελειούται.

Ο άγιος νεομάρτυς Νικόλαος, ο κατά τό 1732 εν Κωνσταντινουπολη μαρτυρήσας, εκ τής ενορίας τών έξ Μαρμάρων, ξίφει τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ζ'

«Παίδες Εβραίων εν καμίνω, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις δρόσον τό πύρ, μετέβαλον βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς

αιώνας».

Έργοις τούς λόγους τού Σωτήρος, εβεβαίωσας καί μακαρίζομένων,
συνετάγης χορώ, υπάρξας ελεήμων, καί καθαρός τώ πνεύματι, Ιωάννη
θεοφόρε.

Μέλιτος γεύσις ηδυάτη, μετενήνεκται εις δόκιμον χρυσόν σοι, τή πλουσία
σου γάρ, προσέχων προαιρέσει, ο Ποιητής πλουσίας σοι, χορηγεί τάς
αντιδόσεις.

Φέγγει Τριάδος ανεσπέρου, λαμπρυνόμενος θεράπων τής Τριάδος, τους
τιμώντάς σε νύν, φωτίζεις μελωδούντας, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς
αιώνας.

Θεοτοκίον

Μόνη τόν ένα τής Τριάδος, απεγέννησας εν δύο ταίς ουσίαις, υποστάσει μιά,
ορώμενον Παρθένε, ώ μελωδούμεν, Κύριε, ο Θεος ευλογητός εί.

Τού Οσίου

Οι εκ τής Ιουδαίας

Καταρδόμενος Πάτερ, υετοίς ουρανόις ώφθης πολύφορος, καρπούς
ωραιοτάτους, προσάγων τώ Δεσπότη, τούς εν πίστει κραυγάζοντας, Ο τών
Πατέρων ημών, Θεός Ευλογητός εί.

Ησή Παμμάκαρ γλώσσα, καταρράκτας δογμάτων, αναπετάσσασα, αιρέσεως
τήν πλάνην, συντόμως κατακλύζει, τούς πιστούς εκδιδάσκουσα, Ο τών
Πατέρων βοάν, Θεός ευλογητός εί.

Πολιτείαν Αγγέλων, μετά σώματος Πάτερ, εν γή εβίωσας, καί θείαις θεωρίαις,
τών άνω θεαμάτων, ενετρύφας καί έψαλλες, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός
ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Παρθενικής εκ νηδύος, σαρκωθείς επεφάνης, εις σωτηρίαν ημών, διό σου τήν
Μητέρα, ειδότες Θεοτόκον, ευχαρίστως κραυγάζομεν, Ο τών Πατέρων ημών,
Θεός ευλογητός εί.

Τού Ιεράρχου

Ωδή η'

Νικηταί τυράννου, καί φλογός τή χάριτί σου γεγονότες, οι τών εντολών σου,
σφόδρα αντεχόμενοι Παίδες εβών, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν
Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Φωταυγή άστέρα, ο Χριστός εν ύψει σε τής Εκκλησίας, αναδείξας Πάτερ, διά
σου τούς μέλποντας πίστει φωτίζει, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί

υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ελεήμων ώφθης, πράος ευσυμπάθητος, άκακος Πάτερ, πλούτος πενομένων, καί στολή καί ένδυμα γυμνητευόντων, Ευλογείτε μέλπων τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν τού Μάρκου θρόνον, ιερώς εκόσμησας, έργοις ενθέοις, εξαιρέτως Πάτερ, ελεημοσύνη τε και συμπαθεία, Ελεήμων όθεν, υπέρ πάντας κέκλησαι, τούς εν συμπαθεία, εκλάμψαντας Αγίους.

Θεοτοκίον

Ρείθρου ζώντος ώφθης, Παναγία σκήνωμα, εξ ου πιόντες, οι θανατωθέντες, τήν ζωήν κληρούμεθα αναβοώντες, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας.

Τού Οσίου

Μουσικών οργάνων

Αρετής αντείχου τής τελείας, αγαθών τό πρώτον αγαπήσας, καί ταίς αυτού νύν αστραπαίς, λαμπόμενος κραυγάζεις, Τόν Κύριον υμνείτε καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Γνωστικήν πλουτήσας επιστήμην, πρακτικής επέβης ευδοξίας, τής χάριτος μαρμαρυγάς, εκπέμπων τοίς βοώσι, Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Κοσμικούς θορύβους αποδράσας, ησυχίας όρμω προσωρμίσθης, καί τών παθών τάς προσβολάς, ενέκρωσας κραυγάζων, Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ασφαλώς γινώσκοντες Παρθένε, τόν εκ σου τεχθέντα Θεόν Λογον, υμνούμέν σε πανευσεβώς, οι πίστει μελωδούντες, Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Μουσικών οργάνων συμφωνούντων, καί λαών απείρων προσκυνούντων, εικόνι τή εν Δεηρά, τρεις Παίδες μή πεισθέντες, τόν Κύριον ανύμνουν, καί εδοξολόγουν, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Ιεράρχου

Ωδή θ'

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σου σεσωσμένοι Παρθένε Αγνή, σύν Ασωμάτοις χορείαις, σέ μεγαλύνοντες».

Ιδού σε μετά τέλος, μέσον συλλαμβάνει, δυάς, Αγίων Πατέρων εν μνήματι, ιερωτάτην τιμήν σοι, Πάτερ προσνέμουςα.

Ως όρθρος ώς ημέρα, Πάτερ Ιωάννη, η φωταυγής σου εξέλαμψε κοίμησις, φωταγωγούσα τους πίστει, σέ μακαρίζοντας.

Συνήφθης ταίς χορείαις, τών Αρχιερέων, τών Προφητών Αποστόλων Μαρτύρων τε, μεθ' ών μνημονευε Πάτερ, τών ανυμνούντων σε.

Η θήκη ένθα κείται, Πάτερ Ιωάννη, τό ιερόν σου καί Άγιον λείψανον, πηγή θαυμάτων υπάρχει, τοίς σοί προστρέχουσι.

Θεοτοκίον

Φανείσα πλατυτέρα, ουρανών Παρθένε, τόν λογισμόν μου στενούμενον πλάτυνον, χωρητικόν χαρισμάτων, θείων δεικνύουσα.

Τού Οσίου

Εξέστη επί τούτω ο ουρανός

Ρηγνύντα προσπαθείας τής κοσμικής, τά δεσμά καί Θεώ συγγινόμενον, σέ καθορών, Πάτερ ο αλάστωρ βαρβαρικάς, σοί τρικυμίας ήγειρε, λύειν σου νομίζων τό σταθηρόν, τή θεία δέ προνοία, τας τούτου διεκρούσω, μηχανουργίας παναοίδιμε.

Πλουσίαις διαλάμπων μαρμαρυγαίς, διδαχαίς πολυτρόποις ελάμπρυνας, τών ευσεβώς, πίστει προσιόντων σοι τας ψυχάς, καί γάρ κρατήρι πάνσοφε, Νείλε τής σοφίας τώ καθαρώ, τά χείλη προσπελάσας, εξήντησας αφθόνως, καί τοίς ποθούνσι μεταδέδωκας.

Ιέρευσας προθύμως Πάτερ σαυτόν, μυστικώς ως αμώμητον σφάγιον, τώ Πλαστοουργώ, τούτον αγαπήσας ειλικρινώς, ού νύν τώ θρόνω πάνσοφε, Νείλε παριστάμενος εκτενώς, δυσώπει τούς εν πίστει, τελούντάς σου τήν μνήμην, επιτυχείν σου τής λαμπρότητος.

Θεοτοκίον

Ανώρθωσας Παρθένε τής γυναικός, τό ολίσθημα Λόγον κυήσασα, τόν ανορθούν, τούς κατερραγμένους ως αγαθόν, καί κραταιόν δυνάμενον, τόν δι' ευσπλαγχνίας υπερβολήν, εκ σου σωματωθέντα, καί σώσαντα τόν κόσμον, τοίς παθοκτόνοις αυτού πάθειςιν.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διο σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Τον μιμητήν φανέντα, τού φιλοικτίρμονος Θεού, υμνήσωμεν Ιωάννην, όπως χρεών αποκοπήν, καί λύσιν πλημμελημάτων, δι' αυτού τύχωμεν πάντες.

Τού Οσίου

Ταῖς τών δακρύωναρδεῖαις, τήν σήν ψυχὴν εκπιάνας, Νεῖλε θεόφρον
δυσώπει, τὰς τών ψυχῶν ημῶν πλύναι, ἀκαθαρσίας τών πόθω, σέ
ἀνυμνούντων καὶ ζέσει.

Θεοτοκίον

Ο γλυκασμός τών Ἀγγέλων, τών θλιβομένων ἡ χαρά, Χριστιανῶν ἡ
πραστάτις, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καὶ ρύσαι, τών αἰωνίων
βασάνων.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πάσαν τήν γήν, ἐξήλθεν ὁ φθόγγος τών κατορθωμάτων σου,
δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὗρες μισθόν τών καμάτων σου, Τῶν δαιμόνων
ῥάσας τὰς φάλαγγας, τών Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὧν τόν βίον
ἀμέμπτως ἐζήλωσας, Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστόν τόν Θεόν, εἰρήνην
αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ημῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης

Παρθένε παναμώμητε, δυσώπησον ὃν ἔτεκες, ὅπως σῶση, ἅπαν γένος τών
βροτῶν, καὶ γάρ σε Θεοτόκον, καὶ γλώσση καὶ καρδίᾳ, ὁμολογούμεν
Μητροπάρθενε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ Ἀμεμπτος ὡς εἶδε σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμáμενον, θρηνωδοῦσα, ἀνεβόα
μητρικῶς, Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου Τέκνον, μή καταλίπης με τήν
δούλην σου.

Ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθροῦ Ἀκολουθία, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ημῶν Ἰωάννου, Ἀρχιεπισκόπου
Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχ. δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά
προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τό πρῶτον.

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων

Τόν Βαπτιστήν ἐμιμήσω, συνωνυμήσας καλῶς, τῇ ἐγκρατεῖᾳ Πάτερ, καὶ Ἡλίαν
τόν μέγαν, νηστείας καὶ ἀγνείας, ζήλω τρωθείς, ἀμφοτέρων Χρυσόστομε,
βασιλικῆς τυραννίδος κατατολμών, ὡς ποιμήν τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ.

Θεία εμπνεύσει τού Λόγου, διαδραμών γραφικώς, πάσαν τήν γήν ο φθόγγος, τών δογμάτων σου Πάτερ, εφώτισε τόν κόσμον, ανοίξας ημίν, τής μετανοίας τήν είσοδον, τήν τε πενήτων φροντίδα ανατυπών, καί Χριστού τό Ευαγγέλιον.

Τό καθαρόν τής ψυχής σου, καί ακηλίδωτον φώς, ηλιακάς ακτίνας, καταλάμπει τώ κόσμω, δογμάτων ευσεβείας, Πάτερ σοφέ, Ιωάννη Χρυσόστομε, καί τήν αχλύν εκδιώκει καί δαδουχεί, τήν οικουμένην πρός ευσέβειαν.

Δόξα... Ἦχος δ'

Γέγονας Χρυσόστομε, θεόπνευστον ὄργανον, δι' οὐ ημίν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον εφώνησε, τή ευσήμω, γάρ βοή, διέδραμε τά πέρατα, ο φθόγγος τής διδασκαλίας σου, καί μιμητής γενόμενος τών Αποστόλων Ὅσιε, τόν χώρον κατέλαβες εκείνον, ὃν ἐπόθησας, Πρέσβευε τώ Κυρίω, Παμμακάριστε, ειρηνεύσαι τόν κόσμον, καί σώσαι τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ρύσαι ημάς εκ τών αναγκών ημών, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, η τεκούσα τόν τών όλων Ποιητήν, ίνα πάντες κράζωμέν σοι, Χαίρε η μόνη προστασία τών ψυχών ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Σάλπιγξ χρυσοειδής, λαμπρώς αναβοώσα, τά θεία μεγαλεία, εδείχθης Ιωάννη, εις τά τού κόσμου πέρατα.

Στίχ. Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν καί η μελέτη τής καρδιάς μου σύνεσιν

Νόμον ως Μωϋσής, εδέξω εκ Κυρίου, Χρυσόστομε τόν κόσμον, σοφίζων καί φωτίζων, τοίς θείοις σου διδάγμασιν.

Στίχ. Οι Ιερείς σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην καί οι όσιοί σου αγαλλιάζονται

Κήρυξ ως αληθώς, τής θείας βασιλείας, εγένου Χρυσολόγε, βοών, Μετανοείτε, βυθίζων τήν απόγνωσιν.

Δόξα... Όμοιον

Τριάδος τής σεπτής, τήν μίαν μοναρχίαν, εδίδαξας πιστεύειν, Πατέρα Λόγον Πνεῦμα, Χρυσόστομε Πατήρ ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον όμοιον

Παρθένε τόν εκ σου, τεχθέντα Θεόν Λόγον, δυσώπει Θεοτόκε, μετά τού Χρυσολόγου, τού σώσαι τās ψυχάς ημών.

Νύν απολύεις. Τό Τρισάγιον, καί τά λοιπά.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'
Αυτόμελον

Ἡ τοῦ στόματός σου καθάπερ πυρσός ἐκλάμψασα χάρις, τὴν οἰκουμένην ἐφώτισεν, ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο, τό ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης υπέδειξεν, Ἀλλὰ σοῖς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν, Στιχολογούμεν τὴν Α' Στάσιν τοῦ Α' Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου, Εἰς δέ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς, καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Τὴν χρυσήλατον σάλπιγγα, τό θεόπνευστον ὄργανον, τῶν δογμάτων πέλαγος ἀνεξάντλητον, τῆς Ἐκκλησίας τό στήριγμα, τόν νοῦν τόν ουράνιον, τῆς σοφίας τόν βυθόν, τόν κρατήρα τόν πάγχρυσον, τόν προχέοντα, ποταμούς διδαγμάτων μελιρρῦτων, καί ἀρδεύοντα τὴν κτίσιν, μελωδικῶς ἀνυμνήσωμεν.

Τόν ἀστέρα τόν ἄδυτον, τόν ἀκτίσι φωτίζοντα, διδαγμάτων ἀπάσαν τὴν υψήλιον, τῆς μετανοίας τόν κήρυκα, τόν σπόγγον τόν πάγχρυσον, τόν υγρότητα δεινῆς, ἀπογνώσεως αἶροντα, καί δροσίζοντα, ἐκτακείσας καρδίας ἀμαρτίαις, Ἰωάννην ἐπαξίως, τόν Χρυσολόγον τιμήσωμεν.

Ὁ ἐπίγειος Ἄγγελος, καί ουράνιος ἄνθρωπος, χελιδὼν ἡ εὐλαλὸς καί πολύφωνος, τῶν ἀρετῶν τό θησαύρισμα, ἡ πέτρα ἡ ἀρρηκτος, τῶν πιστῶν υπογραμμός, τῶν Μαρτύρων ἐφάμιλλος, ἰσοστάσιος, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, Ἀποστόλων, ὁ ομότροπος ἐν ὕμνοις, μεγαλυνέσθω Χρυσόστομος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὅσπερ τρισμάκαρ, ἀγιώτατε Πάτερ, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καί τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ Μαθητής, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν υπέρ τῶν προβάτων, αὐτός καί νῦν πανεύφημε, Ἰωάννη Χρυσόστομε, αἴτησαι πρεσβείαις σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Καί νῦν... ὁ αὐτός Θεοτοκίον

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου, τόν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γάρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς, ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτός ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος, Αὐτόν ἱκέτευε, Σεμνή παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καί τὰ
Αναγνώσματα.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καί εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ.
Μακάριος ἄνθρωπος, ὅς εὔρε σοφίαν, καί θνητός ὅς οἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον
γάρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καί ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ
ἐστὶ λίθων πολυτελών, πᾶν δέ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γάρ τού
στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δέ καί ἔλεον ἐπὶ γλώσσης
φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνά γάρ ἐρῶ, καί μακάριος
ἄνθρωπος, ὅς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γάρ ἐξοδοί μου, ἐξοδοὶ ζωῆς, καί
ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καί προῖεμαι
ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγώ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καί
γνώσιν καί ἐννοιαν ἐγώ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καί ἀσφάλεια, ἐμὴ
φρόνησις, ἐμὴ δέ ἰσχύς. Ἐγώ τοὺς ἐμέ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δέ ἐμέ ζητοῦντες
εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δέ ἀπαίδευτοι
ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καί πάλιν, σεμνά γάρ ἐρῶ, καί ἀνοίγω
ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δέ
ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῶ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός
μου, οὐδέν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδέ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστί τοῖς
νοοῦσι, καί ὀρθά τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γάρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα
γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καί πλησθῆσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χεῖλη δέ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας. Στόμα
σοφῶν μελετᾷ σοφίαν, δικαιοσύνη δέ ρύεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου.
Τελευτήσαντος ἀνδρός δικαίου οὐκ ὀλλυται ἐλπίς, υἱὸς γάρ δίκαιος γεννᾶται
εἰς ζωὴν, καί ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φῶς δικαίοις
διαπαντός, καί παρὰ Κυρίου εὐρήσουσι χάριν καί δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν
καλὰ ἐπίσταται, καί ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπᾷ Κύριος
οσίας καρδίας, δεκτοὶ δέ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ὁδῷ. Σοφία Κυρίου φωτιεῖ
πρόσωπον συνετοῦ, φθάνει γάρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, πρὸ τοῦ
γνωσθῆναι, καί ευχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπῶντων αὐτήν. Ὁ ὀρθρὶσας
πρὸς αὐτήν οὐ κοπιᾷσει, καί ὁ ἀγρυπνήσας δι' αὐτήν, ταχέως ἀμέριμνος
ἔσται. Ὅτι τοὺς ἀξίους αὐτῆς αὐτὴ περιέρχεται ζητούσα, καί ἐν ταῖς τρίβοις
φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτέ κακία. Διὰ ταῦτα καί
ἐραστῆς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς καί ἐφίλησα ταύτην, καί ἐξεζήτησα ἐκ
νεότητός μου, καί ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἐμαυτῷ. Ὅτι ὁ πάντων
Δεσπότης ἡγάπησεν αὐτήν. Μύστις γάρ ἐστὶ τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης, καί
αἰρέτις τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ πόνοι αὐτῆς εἰσιν ἀρεταί, σωφροσύνην δέ καί
φρόνησιν αὐτὴ διδάσκει, δικαιοσύνην καί ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδέν
ἐστίν ἐν βίῳ ἀνθρώποις. Εἰ δέ καί πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα καί
τὰ μέλλοντα εἰκάζειν, ἐπίσταται στροφάς λόγων, καί λύσεις αἰνιγμάτων,
σημεῖα καί τέρατα προγινώσκει, καί ἐκβάσεις καιρῶν καί χρόνων, καί πάσι
συμβουλός ἐστίν ἀγαθῇ. Ὅτι ἀθανασία ἐστὶν ἐν αὐτῇ, καί εὐκλεία ἐν κοινωνίᾳ
λόγῳ αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ, καί ἐδεήθην αὐτοῦ, καί εἶπον ἐξ

όλης μου τῆς καρδίας. Θεέ Πατέρων, καί Κύριε τού ελέους, ο ποιήσας τά πάντα εν λόγω σου, καί τή σοφία σου κατασκευάσας τόν άνθρωπον, ίνα δεσπόζη τών υπό σου γενομένων κτισμάτων, καί διέπη τόν κόσμον εν οσιότητι καί δικαιοσύνη, δός μοι τήν τών σών θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καί μή με αποδοκιμάσης εκ παίδων σου, ότι εγώ δούλος σός, καί υιός τῆς παιδίσκης σου. Εξαπόστειλον αυτήν εξ αγίου κατοικητηρίου σου καί από θρόνου δόξης σου, ίνα συμπαρούσά μοι διδάξη με, τί ευάρεστόν εστι παρά σοί. Καί οδηγήση με εν γνώσει, καί φυλάξη με εν τῇ δόξη αυτής. Λογισμοί γάρ θνητών πάντες δειλοί καί επισφαλείς αι επίνοιαι αυτών.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα.

Εγκωμιαζομένου δικαίου, ευφρανθήσονται λαοί, αθανασία γάρ εστιν η μνήμη αυτού, ότι καί παρά Θεώ γινώσκεται, καί παρά ανθρώποις, καί αρεστή Κυρίω η ψυχή αυτού. Επιθυμήσατε τοιγαρούν, ώ άνδρες, σοφίαν, καί ποθήσατε, καί παιδευθήσεσθε. Αρχή γάρ αυτής αγάπη, καί τήρησις νόμων. Τιμήσατε σοφίαν, ίνα εις τόν αιώνα βασιλεύσητε. Απαγγελώ υμίν, καί ου κρύψω αφ' υμών μυστήρια Θεού. Ότι αυτός καί τῆς σοφίας οδηγός εστι, καί τών σοφών διορθωτής, καί εν τῇ χειρί αυτού πάσα φρόνησις, καί εργασιών επιστήμη. Η πάντων τεχνίτις edίδαξέ με σοφία, έστι γάρ εν αυτή πνεύμα νοερόν, άγιον, απαύγασμα φωτός αϊδίου, καί είκων τῆς αγαθότητος τού Θεού. Αύτη φίλος Θεού καί Προφήτας κατασκευάζει. Ευπρεπεστέρα δέ εστιν ηλίου, καί υπέρ πάσαν αστέρων θέσιν, φωτί συγκρινομένη, ευρίσκεται προτέρα. Αύτη τούς θεραπεύσαντας αυτήν εκ πόνων ερρύσατο, καί ωδήγησεν εν τρίβοις ευθείαις. Έδωκεν αυτοίς γνώσιν αγίαν, καί διεφύλαξεν αυτούς από ενεδρευόντων, καί αγώνα Ισχυρόν εβράβευσεν αυτοίς, ίνα γνώσι πάντες, ότι δυνατωτέρα παντός εστιν η ευσέβεια, καί ού μή κατισχύση ποτέ κακία σοφίας, ούδ' ου μή παρελεύσεται πονηρούς ελέγχουσα η δίκη. Είπον γάρ εν εαυτοίς, λογισάμενοι ουκ ορθώς. Καταδυναστεύσωμεν τόν δίκαιον, μή φεισώμεθα τῆς οσιότητος αυτού, μηδέ εντραπώμεν πολιάς πρεσβύτου πολυχρονίου, έστω δέ ημών η Ισχύς νόμος. Καί ενεδρεύσωμεν τόν δίκαιον, ότι δύσχρηστος ημίν εστι, καί εναντιούται τοίς έργοις ημών καί επιφημίζει ημίν αμαρτήματα παιδείας ημών. Επαγγέλλεται γνώσιν έχειν Θεού, καί παίδα Κυρίου εαυτόν ονομάζει. Εγένετο ημίν εις έλεγχον εννοιών ημών. Βαρύς εστιν ημίν καί βλεπόμενος, ότι ανόμοιος τοίς άλλοις ο βίος αυτού, καί εξηλλαγμένοι αι τρίβοι αυτού. Εις κίβδηλον ελογίσθημεν αυτώ ,καί απέχεται τών οδών ημών, ως από ακαθαρσιών, καί μακαρίζει έσχατα δικαίων, ίδωμεν ούν εί οι λόγοι αυτού αληθείς, καί πειράσωμεν τά εν εκβάσει αυτού. Ύβρει καί βασάνω ετάσωμεν αυτόν, ίνα γνώμεν τήν επιείκειαν αυτού, καί δοκιμάσωμεν τήν ανεξικακίαν αυτού. Θανάτω ασχήμονι καταδικάσωμεν αυτόν, έσται γάρ αυτού επισκοπή εκ λόγων αυτού. Ταύτα ελογίσαντο, καί επλανήθησαν, απετύφλωσε γάρ αυτούς η κακία αυτών. Καί ούκ έγνωσαν μυστήρια Θεού, ουδέ έκριναν, ότι σύ εί Θεός μόνος, ο ζωής έχων καί θανάτου εξουσίαν, καί σώζων εν καιρώ θλίψεως καί ρυόμενος εκ παντός κακού, ο οικτίρμων καί ελεήμων, καί διδούς τοίς Οσίοις σου χάριν, καί τώ σώ βραχίονι τοίς υπερηφάνοις αντιτασσόμενος.

Εις την Λιτήν, Στιχηρά ιδιόμελα.

Ἦχος α' Ανατολίου

Φωστήρ Ιωάννη, στόμα χρυσεμφανές, εγκαλλώπισμα τών θεουργών αρετών, καί ενδιαίτημα Γραφών μυσταρχικών, σύ τού παναχράντου Αγίου Πνεύματος, ακήρατος θησαυρός εχρημάτισας, όθεν επεύφρανας πάσαν Εκκλησίαν, σωτηριώδει σου λόγω υπαρκτικώ, Παρρησίαν ούν ευράμενος πρός τόν Θεόν, εν τή απολαύσει τής άνω κληρουχίας, πρέσβευε υπέρ ημών, Πάτερ αγιώτατε.

Ο αυτός

Εξεχύθη η χάρις εν χείλεσί σου, Όσιε Πάτερ, Ιωάννη Χρυσόστομε, διά τούτο έχρισέ σε ο Θεός, Αρχιερέα τού λαού αυτού, ποιμαίνειν τό ποίμνιον αυτού, εν οσιότητι καί δικαιοσύνη, Διό περιζωσάμενος τήν ρομφαίαν τού δυνατού, διέκοψας τάς γλωσσαλγίας τών αιρέσεων, καί νύν μή παύση πρεσβεύων, ειρηνεύσαι τόν κόσμον, καί σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Ἦχος β' Τού Στουδίτου

Σέ τόν μέγαν Αρχιερέα καί Ποιμένα, τόν άκακον καί όσιον, τής μετανοίας τόν κήρυκα, τό χρυσίπνοον στόμα τής χάριτος, ανευφημούντες πόθω δεόμεθα, Μετάδος ημίν τών πρεσβειών σου Πάτερ, εις αντάμειψιν τών ψυχών ημών.

Ο αυτός

Γεωργίου Νικομηδείας

Χρυσέοις λόγοις σου η Εκκλησία, ώς κόσμω χρυσώ περικοσμηθείσα, Ιωάννη Χρυσόστομε, νυμφικώς χαίρουσα βοά σοι, κεκόρεσμαι εκ σών χρυσοβρύτων ναμάτων, καταγλαϊσθείσα χρυσοφαέσι καί μελιχρύσοις πόμασιν, εκ πράξεως γάρ εις θεωρίαν ανάγομαι, διά τών πραέων σου παραινέσεων, καί πρός Χριστόν τόν νοητόν νυμφίον ενούμαι, συμβασιλεύουσα αυτώ, Διό καί ημείς συναθροισθέντες εν τή μνήμη σου κρίζομεν, Μή αποκάμης δεόμενος, υπέρ ημών πρός Κύριον, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ο αυτός

Είληφας Ιεράρχα, τήν ανωτάτω φιλοσοφίαν, καί έξω κόσμου εγένου, ζών υπέρ τά ορώμενα, καί έσοπτρον ακηλίδωτον Θεού σαφώς ανεδείχθης, καί ών αεί ηνωμένος φωτί, φώς προσελάμβανες, καί τρανότερον τού μακαρίου έτυχες τέλους, Πρέσβευε Χρυσόστομε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Ἦχος δ'

Ρήμασι χρυσαυγεστάτοις, τά πέρατα σαφώς κατήρδευσας, χρυσόρρυτον έχων τήν τε ψυχήν καί τό σώμα πανόλβιε, καί πάντα διαχρυσώσας τοίς λόγοις σου, χρυσουργέ τών δογμάτων σου, καί βίβλους συγγραψάμενος χρυσογραφικάς, ανέπτης εις ουρανούς, Διό βοώμέν σοι, Χρυσορρόα καί Χρυσόστομε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δοξα... Ἦχος ο αυτός

Γερμανού

Έπρεπε τή βασιλίδι τών πόλεων, Ιωάννην αυχείν Αρχιερέα, ώσπερ τινά κόσμον βασιλικόν, καί χρυσήλατον σάλπιγγα, πάντα περιηχούσαν τά πέρατα, τά σωτήρια δόγματα, καί πάντας συναγείρουσαν, πρός συνασπισμόν ασμάτων θεοπρεπών, πρός όν βοήσωμεν, Χρυσολόγε καί Χρυσόστομε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τείχος κεκτήμεθα, Θεοτόκε άχραντε, καί εύδιον λιμένα καί οχύρωμα, διό δεόμεθα, οι εν βίω χειμαζόμενοι, Κυβέρνησον καί διάσωσον ημάς.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. α΄

Χαίροις ασκητικών αληθώς

Χαίροις τό χρυσαυγές καί τερπνόν, τής Εκκλησίας τό θεόπνευστον όργανον, η γλώσσα η φιλανθρώπως, τής μετανοίας ημίν, τούς ποικίλους τρόπους υπογράφουσα, ο νούς ο χρυσίμορφος, χελιδων η χρυσόστομος, περιστερά τε, ψαλμικώς τά μετάφρενα, χρυσαυγίζουσα, αρετών εν χλωρότητι, ρείθρον χρυσοειδέστατον, προχέον τά νάματα, στόμα τό θείον καί θείας, φιλανθρωπίας εχέγγυον, Χριστόν καταπέμψαι, ταίς ψυχαίς ημών δυσώπει, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν καί η μελέτη τής καρδιάς μου σύνεσιν

Χαίροις τών ορφανών ο Πατήρ, αδικουμένων οξυτάτη βοήθεια, πενήτων η χορηγία, η τών πεινώντων τροφή, τών αμαρτανόντων η διόρθωσις, ψυχών ευστοχώτατος, ιατρός καί σεμνότατος, θεολογίας, υψηλής η ακρίβεια, η σαφήνεια, τών Γραφών τών τού Πνεύματος, νόμος ο πρακτικώτατος, κανών ο ευθύτατος, η θεωρία καί πράξις, αι τής σοφίας ακρότητες, Χριστόν καταπέμψαι, ταίς ψυχαίς ημών δυσώπει, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν.

Οίκον τών ιερών αρετών, ιερωμένον σεαυτόν απετέλεσας, εν σοί γάρ τήν κατοικίαν, ώς εν αγίω ναώ, καί καθαρωτάτω Πάτερ έθεντο, σοφώς κυβερνήσας γάρ, τās αισθήσεις τού σώματος, ώς εν ασύλω, θησαυρώ διετήρησας, τήν διάνοιαν, τών παθών καθαρεύουσας, όθεν θεοειδέστατος, Παμμάκαρ γενόμενος, τής Εκκλησίας προέστης, ιεραρχία κοσμούμενος, Χριστόν ικετεύων, τόν παρέχοντα τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β΄

Σάλπιγξ χρυσόφωνος ανεδείχθης, Χρυσορρήμον Χρυσόστομε, χρυσουργών τās καρδιάς τών πιστών, τοίς χρυσεπόνοις σου διδάγμασι, προφητικώς γάρ εξήλθεν ο φθογγος τών δογμάτων σου, Όσιε Πάτερ, καί κόσμου παντός τά πέρατα εφώτισας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο ποιητής καί λυτρωτής μου Πάναγνε, Χριστός ο Κύριος, εκ τής σής νηδύος προελθών, εμέ ενδυσάμενος, τής πρώην κατάρας, τόν Αδάμ ηλευθέρωσε, διό σοι Πάναγνε, ως τού Θεού Μητρί τε, καί Παρθένω αληθώς, βοώμεν ασιγήτως, τό Χαίρε τού Αγγέλου, χαίρε Δέσποινα, προστασία καί σκέπη, καί σωτηρία τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ΄

Αυτόμελον

Η τού στόματός σου καθάπερ πυρσός εκλάμπασα χάρις, τήν οικουμένην
εφώτισεν, αφιλαργυρίας τώ κόσμω θησαυρούς εναπέθετο, τό ύψος ημίν τής
ταπεινοφροσύνης υπέδειξεν, Αλλά σοίς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ιωάννη
Χρυσόστομε, πρέσβευε τώ Λόγω Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τās ψυχάς ημων.

Θεοτοκίον

Ο δι' ημάς γεννηθείς εκ Παρθένου, καί σταύρωσιν υπομείνας αγαθέ, ο
θανάτω τόν θάνατον σκυλεύσας, καί έγερσιν δείξας ώς Θεός, μή παρίδης ούς
έπλασας τή χειρί σου, δείξον τήν φιλανθρωπίαν σου Ελεήμον, δέξαι τήν
τεκούσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν υπέρ ημών, καί σώσον Σωτήρ ημών,
λαόν απεγνωσμένον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τήν σοφίαν εξ ύψους καταμαθών, καί τήν χάριν τών λόγων παρά Θεού, τοίς
πάσιν εξέλαμψας, ως χρυσός εν καμίνω, καί τήν Αγίαν Τριάδα, Μονάδα
εκήρυξας, τήν φιλάργυρον πλάνην, τοξεύσας τοίς λόγοις σου, όθεν καί πρός
ζήλον, Βασιλίδα ελέγξας, αδίκως τής ποιμήνης σου, απελάθης μακάριε, Ιωάννη
Χρυσόστομε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν
δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ψυχήν μου Παρθένε τήν ταπεινήν, τήν εν ζάλη τού βίου τών πειρασμών,
νύν ως ακυβέρνητον, ποντουμένην τώ κλύδωνι, αμαρτιών τε φόρτω,
φανείσαν υπέραντλον, καί εις πυθμένα Άδου, πεσείν κινδυνεύουσαν, φθάσον
Θεοτόκε, τή θερμή σου πρεσβεία, καί σώσον παρέχουσα, σόν λιμένα τόν
εύδιον, ίνα πίστει κραυγάζω σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών
πταισμάτων δούναί μοι τήν άφεσιν, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο ανάξιος δούλός
σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ήχος γ'

Θείας πίστεως

Σκεύος ένθεον τής Εκκλησίας, πλούτος άσυλος τής ευσεβείας, ανεδείχθης
Ιεράρχα Χρυσόστομε, εν απαθεία φαιδρύνας τόν βίον σου, τοίς δεομένοις
επαντλήσας τόν έλεον, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι
ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν λειμώννα τών λόγων τών θεοπνεύστων Γραφών, τόν ημάς Οδηγούντα πρὸς τήν μετάνοιαν, τόν τούς ποικίλους πειρασμούς υπομείναντα, τόν Χρυσόστομον πιστοί, ως διδαχθέντες υπ' αυτού, Τιμήσωμεν κατά χρέος, πρεσβεύει γάρ τώ Κυρίῳ, ελεηθῆναι τὰς ψυχὰς ημῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό εξαίσιον θαύμα τό τῆς συλλήψεως, καί ὁ ἀφραστός τρόπος ὁ τῆς κυήσεως, ἐν σοί ἐγνώρισται, Ἀγνή Αειπάρθενε, καταπλήττει μου τόν νοῦν, καί ἐξιστά τόν λογισμόν, ἡ δόξα σου Θεοτόκε, τοῖς πάσιν ἐφαπλουμένη, πρὸς σωτηρίαν τών ψυχῶν ημῶν.

Μετά τόν Πολυέλεον, Κάθισμα

Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον

Τοῖς χρυσέοις λόγοις σου, ἡ Εκκλησία, ἀρδομένη ἀπαντας, ποτίζεινάματα χρυσά, καί ἰατρεύει νοσήματα, τών σέ υμνούντων, παμμάκαρ Χρυσόστομε.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Ούτε ἐχθρα συνόδου οὔσα παράνομος, οὔτε μίσος Αυγούστης ούσης παράφρονος, τὰς ἀρετὰς τὰς ἐν σοί Πάτερ κατέσβησαν, ἀλλ' ὡς χρυσός ἐν τῷ πυρί, δοκιμασθεῖς τών πειρασμῶν, καθικετεύεις ἀπαύστως, τήν Παναγίαν Τριάδα, υπέρ ἧς ἠγωνίσω ζέων τῷ πνεύματι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ταχεϊάν σου σκέπην καί τήν ἀντίληψιν, καί τό ἔλεος δείξον ἐπὶ τόν δούλόν σου, καί τὰ κύματα Ἀγνή καταπράυνον, τών ματαίων λογισμῶν, καί τήν πεσοῦσάν μου ψυχὴν, ἀνάστησον Θεοτόκε, οἶδα γάρ οἶδα Παρθέने, ὡς πάντα ὅσα βούλει καί δύνασαι.

Οἱ Αναβαθμοί, τό α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οἱ Αναβαθμοί Ἀντίφωνον Α'

Ἐκ νεότητός μου πολλά πολεμεῖ με πάθη, ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβοῦ, καί σώσον Σωτήρ μου.

Οἱ μισούντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρί ἐσέσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Ἀγίῳ Πνεύματι πάσα ψυχὴ ζωοῦται, καί καθάρσει υψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καί ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. Ακούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Πάσα πνοή.

Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην.

Είπεν ο Κύριος, ο μή εισερχόμενος διά τῆς θύρας...

Ο Ν'

Ἦχος β' Δόξα...

Σήμερον σκιρτώσιν εν πνεύματι, Αρχιερέων δήμοι, σύν ημίν τιμώντές σου τήν
μνήμην Ιεράρχα, Χρυσόστομε Ὅσιε, φωστήρ τῆς Εκκλησίας.

Καί νύν... Ταίς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Καί τό ιδιόμελον Ἦχος πλ. β'

Εξεχύθη η χάρις εν χείλεσί σου, Ὅσιε Πάτερ, καί γέγονας Ποιμήν τῆς τού
Χριστοῦ Εκκλησίας, διδάσκων τά λογικά πρόβατα, πιστεύειν εις Τριάδα
ομοούσιον, εν μιά θεότητι.

Οι Κανόνες ο τῆς Θεοτόκου μετά τών Ειρμών, εις ς' , καί τού Αγίου εις
η'.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ο Ειρμός

«Υγράν διοδεύσας ωσεί ξηράν, καί τήν Αιγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ο
Ισραηλίτης ανεβόα, Τώ λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν».

Πολλοίς συνεχόμενος πειρασμοίς, πρός σέ καταφεύγω, σωτηρίαν επιζητών,
ώ Μήτηρ τού Λόγου καί Παρθένε, τών δυσχερών καί δεινών με διάσωσον.

Παθών με ταραττουσι προσβολαί, πολλής αθυμίας, εμπιπλώσαί μου τήν
ψυχήν, ειρήνευσον Κόρη τή γαλήνη, τή τού Υιού καί Θεού σου πανάμωμε.

Σωτήρα τεκούσάν σε καί Θεόν, δυσωπώ Παρθένε, λυτρωθήναί με τών
δεινών, σοί γάρ νύν προσφεύγων ανατείνω, καί τήν ψυχήν καί τήν διάνοιαν.

Νοσοῦντα τό σώμα καί τήν ψυχήν, επισκοπῆς θείας, καί προνοίας τῆς παρὰ
σου, αξίωσον μόνη Θεομήτορ, ως αγαθή αγαθού τε λοχεύτρια.

Εν θλίψει με όντα καί συμφορά, επισκοπῆς θείας, καί προνοίας μόνη Αγνή,
αξιώσον όπως σε δοξάζω, τήν θεοδόξαστον καί υπεράμωμον.

Ο Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Τού Πνεύματος μέλπω σε τό χρυσούν στόμα. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

«Αρματηλάτην Φαραω εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Τής μετανοίας γεγονώς θερμότατος, κήρυξ Χρυσόστομε, μετανοεΐν Πάτερ, τώ Θεώ με πρέσβευε, εξ όλης τής καρδίας μου, καί τών πάλαι πταισμάτων, θεραπευθήναι τά τραύματα, τή σή συμπαθεία δυσώπησον.

Όλην τήν αίγλην τού Αγίου Πνεύματος, Πάτερ δεξάμενος, ολολαμπής ώφθης, στύλος προηγούμενος, τής Εκκλησίας, Όσιε, φωτεινή τε νεφέλη, παμμάκαρ επισκιάζουσα, τά τών Ορθοδόξων συστήματα.

Υπό Χριστού προχειρισθείς Διδάσκαλος, θεία διδάγματα, χρυσοειδεί γλώσση, γνώμη τε θεόφρονι, πλουσίως σύ επήγασας, τού Θεού ποταμός γάρ, υδάτων πλήρης τού Πνεύματος, ώφθης θεοφάντορ Χρυσόστομε.

Θεοτοκίον

Πεποικιλμένη ποικιλία χάριτος, θεοχαρίτωτε, τόν τού Πατρός Λόγον, σάρκα χρηματίσαντα, δι' ευσπλαγχνίαν άφατον, υπέρ νούν τε καί λόγον, ευλογημένη γεγέννηκας, μείνασα Παρθένος αμόλυντος.

Καταβασία

Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Τής Θεοτοκου

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουρανίας ασίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Προστασίαν καί σκέπην, ζωής εμής τίθημι, σέ Θεογεννήτορ Παρθένε, σύ με κυβέρνησον, προς τόν λιμένα σου, τών αγαθών η αιτία, τών πιστών τό στήριγμα, μόνη Πανύμνητε.

Ικετεύω Παρθένε, τόν ψυχικόν τάραχον, καί τής αθυμίας τήν ζάλην, διασκεδάσαι μου, σύ γάρ Θεόνυμφε, τόν αρχηγόν τής γαλήνης, τόν Χριστόν εκύησας, μόνη Πανάχραντε.

Ευεργέτην τεκούσα, τόν τών καλών αίτιον, τής ευεργεσίας τόν πλούτον, πάσιν ανάβλυσον, πάντα γάρ δύνασαι, ως δυνατόν εν ισχυϊ, τόν Χριστόν κυήσασα, Θεομακάριστε.

Χαλεπαῖς αρρωστίαις, καί νοσεροῖς πάθεσιν, εξεταζομένω Παρθένε, σύ μοι βοήθησον, τῶν ιαμάτων γάρ, ανελλιπή σε γινώσκω, θησαυρόν πανάμωμε, καί αδαπάνητον.

Τοῦ Αγίου
Ο στερεώσας κατ' αρχάς

Νούν σύ Χριστοῦ πεπλουτηκῶς, σή καθαρά πολιτεία, τῆς ἀνθρώπων σωτηρίας ἐγένου, συνεργός υφηγητής, δημηγόρος Χρυσάστομε, διδασκαλίας βρύων, σωτηριῶδεις θεόπνευστε.

Εκ τῶν ἀσύλων θησαυρῶν, τοῦ Πνεύματος σύ πλουτήσας, ἐκ πηγῶν τοῦ σωτηρίου ἀντλήσας, τήν ἀέναον πηγήν, τῶν διδαγμάτων ἡρδευσας, τῆς Ἐκκλησίας ἅπαν, Ὅσιε Πάτερ τό προσωπον.

Υλομανούσας τῶν ψυχῶν, Χρυσόστομε τάς ἀρούρας, τή πανσόφω γεωργία τῶν λόγων, ἐξεκάθηρας σαφῶς, καί καρποφόρους ἐδείξας, τοῖς ουρανίοις ὄμβροις, ταύτας ἐπάρδων Θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Μώμος ἐν σοί καί μολυσμός, οὐκ ἔστιν ὅλως Παρθένε, ἐνδιαίτημα δέ μάλλον ἐφάνης, ουρανίων ἀρετῶν, ἐν σοί γάρ κατεσκήνωσε, τῶν ἀρετῶν ἡ πάσα, ἀγιωσυνὴ Πανάμωμε.

Καταβασία

Τούς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καί ἀφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί ἐν τῇ θεῇ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Καθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν καὶ Λογον

Τῆς ἀρρήτου σοφίας θεοπτικῶς, ἐξαντλήσας τὸν πλούτον τὸν γνωστικόν, πᾶσιν ἐθησαύρισας, ὀρθοδοξίας τὰ νάματα, τῶν μὲν πιστῶν καρδίας, ἐνθέως εὐφραίνοντα, τῶν δέ ἀπίστων ἀξίως, βυθίζοντα δόγματα, ὅθεν δι' ἀμφοτέρων, εὐσεβείας ἰδρώσιν, ἐδείχθης ἀήττητος, τῆς Τριάδος υπέρμαχος, Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δοξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὸν φλογμόν τῆς γεέννης καὶ ἐμπρησμόν, τὸν κλαυθμόν τὸν ἐν ταύτῃ καὶ ὀδυρμόν, τὸν ἐλεεινότατον, χωρισμόν καὶ πικρότατον, τοῦ τῶν Ἁγίων κλήρου, καὶ τῆς ὁμηγύρεως, ἐνθυμουμένη φρίξον, ψυχὴ μου καὶ στέναξον, καὶ τὰ γραμματεία, τῶν μυρίων χρεῶν σου, ἀπαλείψαι ἐπείχθητι, κατανύξεως δάκρυσι, συνεργόν ἀκαταίσχυντον, ἔχουσα τὴν μόνην Ἀγνήν, δι' ἣς πταισμάτων δίδοται ἡ ἄφεσις, τοῖς αὐτὴν Θεοτόκον, ὀρθοδόξως δοξάζουσι.

Τῆς Θεοτόκου

Ωδὴ δ'

Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τῆς οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί ἐδόξασά σου τήν Θεότητα».

Τῶν παθῶν μου τόν τάραχον, ἡ τόν κυβερνήτην τεκούσα Κύριον, καί τόν κλύδωνα κατεύνασον, τῶν ἐμῶν πταισμάτων Θεονύμφευτε.

Ευσπλαγχνίας τήν άβυσσον, επικαλουμένω τῆς σῆς παράσχου μοι, ἡ τόν εὐσπλαγχνον κυήσασα, καί Σωτήρα πάντων τῶν υμνούντων σε.

Οι ἐλπίδα καί στήριγμα, καί τῆς σωτηρίας τείχος ἀκράδαντον, κεκτημένοι σε Πανάμωμε, δυσχερείας πάσης ἐκλυτρούμεθα.

Απολαύοντες Πάναγνε, τῶν σῶν δωρημάτων σοί χαριστήρια, ἀναμέλπομεν ἐφύμνια, οἱ γινώσκοντές σε Θεομήτορα.

Επί κλίνης οδύνης μου, καί τῆς ἀρρωστίας κατακειμένω μοι, ὡς φιλάγαθος βοήθησον, Θεότοκε μόνη αειπάρθενε.

Τού Αγίου

Σύ μου ισχύς, Κύριε

Άλλον ἡμίν, τῶν Αποστόλων ομότροπον, ὁ προνοία, πάντων προμηθούμενος, ὡς ἀγαθός δέδωκε Χριστός, σέ τῆς ουρανίου μυσταγωγίας τόν κήρυκα, καί θείον υποφήτην, μυστηρίων τῶν άνω, Ιωάννη παμμάκαρ Χρυσόστομε.

Τόν χρυσαυγή, καί χρυσολόγον τιμήσωμεν, Ιωάννην, πάντας τόν χρυσώσαντα, χρυσοειδέσι μαρμαρυγαίς, τῆς διδασκαλίας, καί κόσμον γλώσσα φαιδρύναντα, χρυσίου λαμπροτέρα, καί φωτός πληρεστάτη, ἐκβρυούση τήν χάριν τήν ένθεον.

Όλος Θεού, γέγονας κατοικητήριον, όλος ώφθης, όργανον τού Πνεύματος, αναφωνούν, πάσης αρετής, θεόπνευστον μέλος, καί σωτηρίας υπόθεσιν, καί κάλλος υποφαίνον, ουρανών βασιλείας, Ιωάννη παμμάκαρ Χρυσόστομε.

Σύ τού Θεού, τήν ευσπλαγχνίαν ἐκήρυξας, μετανοίας, τρόπους ἐκτιθέμενος, καί τῶν κακῶν τήν αποφυγήν, άριστα διδάσκων, παμμάκαρ καί τελεώτατα, καί έργων τῶν άρίστων, παραινέσεις υφαίνων, πανσέβάσμιε Πάτερ Χρυσόστομε.

Θεοτοκίον

Μετά Θεόν, σέ προστασίαν κεκτήμεθα, σύ γάρ Μήτηρ, Θεού ἐχρημάτισας, τού Ποιητού καί Δημιουργού, τού τήν ἡμετέραν, μορφήν λαβοντος Πανάμωμε, καί ταύτην σεσωκότος, ἐκ φθοράς καί θανάτου, καί τή δόξη τῆ θεία δοξάσαντος.

Καταβασία

Τὴν ανεξιχνίαστον θεῖαν βουλὴν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδὴ ε΄ Ὁ Εἰρμος

«Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί σου Κύριε, καὶ τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ, τὴν σὴν εἰρήνην, παράσχου ἡμῖν φιλόανθρωπε».

Ἐμπλησον Ἀγνή, ευφροσύνης τὴν ζωὴν ἡμῶν, τὴν σὴν ἀκήρατον διδούσα χαράν, τῆς ευφροσύνης, ἡ γεννήσασα τὸν αἴτιον.

Λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων Θεοτόκε Ἀγνή, ἡ αἰωνίαν τεκούσα λύτρωσιν, καὶ τὴν εἰρήνην, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Λύσον τὴν ἀχλύν, τῶν πταισμάτων μου Θεόνυμφε, τῷ φωτισμῷ τῆς σῆς λαμπρότητος, ἡ φῶς τεκούσα, τό θεῖον καὶ προαιώνιον.

Ἴασαι Ἀγνή, τῶν παθῶν μου τὴν ἀσθένειαν, ἐπισκοπῆς σου ἀξιῶσασα, καὶ τὴν υγείαν, ταῖς πρεσβείαις σου παράσχου μοι.

Τοῦ Αγίου

Ἴνα τί με ἀπώσω

Εκκλησίας φωστήρα, πάντες σέ γινώσκομεν φωτοειδέστατον, καὶ ψυχῶν σωτήρα, ἀναρπάζοντα ταύτας τοῦ φάρυγγος, τοῦ θανατηφόρου καὶ πρὸς ζωὴν καθοδηγούντα, τὴν αἰώνιον Πάτερ αοίδιμε.

Λύεις τὰς παρατάξεις, τῶν αἰρετιζόντων συ περιφραζάμενος, ευσεβείας ὅπλοις, καὶ ἀνδρεία ψυχῆς ιερῶτατε, συγκροτεῖς δὲ χαίρων, περιφανῶς τῶν Ὁρθοδόξων, τὰς χορείας συνδέσμῳ τοῦ Πνεύματος.

Πλήρεις ὥσπερ φιάλαι, ἀρωμάτων ἐνθέων αἱ σιαγόνες σου, καὶ τὴν οἰκουμένην, νοηταῖς ευωδαῖς ευφραίνουσι, τῇ τῶν νοημάτων, μυρεψικῇ μυσταγωγίᾳ, καὶ τῷ κάλλει τῶν λόγων σου Πάνσοφε.

Θεοτοκίον

Ὡς Θεὸν συλλαβούσα, τὸν δημιουργόν τε καὶ κτίστην καὶ Κύριον, γενεαὶ σε πᾶσαι, τῶν ἀνθρώπων Ἀγνή μακαρίζουσι, καὶ τῶν Ἀσωμάτων, αἱ νοεραὶ Ταξιαρχαί, ὡς Μητέρα Θεοῦ σε δοξάζουσιν.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, τήν ειρήνην βραβεύουσα.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως Ιωνάς, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Θανάτου καί τής φθοράς ός έσωσεν, εαυτόν εκδεδωκώς τώ θανάτω, τήν τή φθορά, καίθανάτω μου φύσιν, κατασχεθείσαν Παρθένε δυσώπησον, τόν Κύριόν σου καί Υιόν, τής εχθρών κακουργίας με ρύσασθαι.

Προστάτιν σε τής ζωής επίσταμαι, καί φρουράν ασφαλεστάτην Παρθένε, τών πειρασμών, διαλύουσαν όχλον, καί επηρείας δαιμόνων ελαύνουσαν, καί δέομαι διά παντός, τών παθών μου ρυσθήναι πανάμωμε.

Ως τείχος καταφυγής κεκτήμεθα, καί ψυχών σε παντελή σωτηρίαν, καί πλατυσμόν, εν ταίς θλίψεσι Κόρη, καί τώ φωτί σου αεί αγαλλόμεθα, ώ Δέσποινα καί νύν ημάς, εκ παθών καί κινδύνων διάσωσον.

Εν κλίνη νύν ασθενών κατάκειμαι, καί ουκ έστιν ίασις τή σαρκί μου, αλλ' η Θεόν, καί Σωτήρα τού κόσμου, καί τόν λυτήρα τών νόσων κυήσασα, σου δέομαι τής αγαθής, Εκ φθοράς νοσημάτων ανάστησον.

Τού Αγίου

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Σοφία πνευματική, τον κόσμον όλον επλούτισας, τού λόγου διανομέύς, γενόμενος πλούσιος, πλουσία γάρ άνωθεν, ιεράρχα χάρις, εξεχύθη σου τοίς χείλεσιν.

Εις πάσαν ως αστραπή, τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος σου, η δύναμις δέ τών σών ρημάτων, Χρυσόστομε, ως σάλπιγξ πανεύσημος, οικουμένης πάντα, περιήχησε τά πέρατα.

Τόν άνωθεν θφαντόν, χιτώνα περιβαλλόμενος, Παμμάκαρ τών αρετών, καί λόγων λαμπρότητα, περιποιησάμενος, αληθείας ώφθης, περιδέξιον εδραίωμα.

Θεοτοκίον

Ο παντοκρατορική, δυνάμει φέρων τά συμπαντα, τό ασθενές τής σαρκός, εκ σου περιβάλλεται, Παρθένε πανάμωμε, επ' ευεργεσία, τών ανθρώπων ο

Φιλάνθρωπος.

Καταβασία

Τήν θείαν ταυτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής θεομήτορος, δεύτε τας χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. β΄

Τήν υπέρ ημών

Εκ τών ουρανών εδέξω τήν θείαν χάριν, καί διά τών σών χειλέων, πάντας διδάσκεις, προσκυνεῖν εν Τριάδι τόν ένα Θεόν, Ιωάννη Χρυσόστομε, παμμακάριστε Ὅσιε, επαξίως ευφημούμέν σε, υπάρχεις γάρ καθηγητής, ως τά θεία σαφών.

Ο Οίκος

Τώ τών όλων Ποιητή κλίνω τό γόνυ, τώ προαιωνίω Λόγω χείρας εκτείνω, λόγου ζητών χάρισμα, ίνα θμνήσω τόν Ὅσιον, όν αυτός εμεγάλυνε, φησί γάρ τώ Προφήτη, ο ζών εις τούς αιώνας, Δοξάζω τούς εν πίστει δοξάζοντάς με, Ο ούν εν τοίς πάλαι τόν Σαμουήλ ανυψώσας, εδόξασε νύν τόν Ιεράρχην, τό τάλαντον γάρ ό επιστεύθη, καλώς εμπορευσάμενος, τώ Βασιλεί προσήγαγε, διό καί υπερύψωσεν αυτόν ο υπερούσιος, Τούτου χάριν αιτώ ο ανάξιος εγώ λόγον δοθήναί μοι, ίνα ισχύσω ευσεβώς ανυμνήσαι αυτόν, Τών περάτων γάρ υπάρχει καθηγητής, ως τά θεία σαφών.

Συναξάριον

Τή ΙΓ΄ τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ιωάννου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τού Χρυσοστόμου.

Στίχοι

Μύσας ο χρυσούς Ιωάννης τό στόμα,
Αφήκεν ημίν άλλο τας βίβλους στόμα.
Αμφί τρίτην δεκάτην σίγησεν χρύσεια χείλη.

Ταίς τού Χρυσορρήμονος πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Μνήμη τού αγίου νέου Οσιομάρτυρος Δαμασκηνού Κωνσταντινουπολίτου καί εν Κων)πόλη κατά τό 1681 μαρτυρήσαντος.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ζ΄

Ο Ειρμός

«Οι εκ τής Ιουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες, εν Βαβυλώνι ποτέ, τή πίστει τής Τριάδος, τήν φλόγα τής καμίνου, Κατεπάτησαν ψάλλοντες, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Τήν ημών σωτηρίαν, ως ηθέλησας Σώτερ οικονομήσασθαι, εν μήτρα τής

Παρθένου, κατώκησας τώ κοσμῷ ἥν προστάτιν ανέδειξας, Ο τῶν Πατέρων
ημῶν, Θεός ευλογητός εἰ.

Θησαυρόν σωτηρίας, καί πηγὴν αφθαρσίας τὴν σέ κυήσασαν, καί πύργον
ασφαλείας, καί θύραν μετανοίας, τοῖς κραυγάζουσιν ἔδειξας, ο τῶν Πατέρων
ημῶν, Θεός ευλογητός εἰ.

Θελητὴν τοῦ ελέους, ὃν ἐγέννησας Μήτηρ αγνή δυσώπησον, ρυσθῆναι τῶν
πταισμάτων, ψυχῆς τε μολυσμάτων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας, Ο τῶν
Πατέρων ημῶν, Θεός ευλογητός εἰ.

Σωμάτων μαλακίας, καί ψυχῶν αρρωστίας Θεογεννήτρια, τῶν πόθῳ
προσιόντων, τῇ σκέπῃ σου τῇ Θεία, θεραπεύειν αξίωσον, ἡ τόν Σωτῆρα
Χριστόν, ἡμῖν αποτεκούσα.

Τοῦ Αγίου

Θεοῦ συγκατάβασιν

Χρηστότητος ἄβυσσον, καί ευσπλαγχνίας μεμυημένος Θεοῦ, ἐγγυώμενος
ώφθης, τὴν σωτηρίαν μετανοοῦσι θερμῶς, καί ολοψύχως Κυρίῳ
κραυγάζουσι, Ευλογητός ο Θεός ο τῶν Πατέρων ημῶν.

Ρυθμίζεις Χρυσόστομε, ταῖς διδαχαῖς σου πάσαν διάνοιαν, καί ψυχῶν
θεραπεύεις, τὰς αρρωστίας ὡς συμπαθέστατος, καί εὐδρομοῦσι συμψάλλεις
γηθόμενος, Ευλογητός ο Θεός ὁ τῶν Πατέρων ημῶν.

Υψώθης γενόμενος, ἐκλελεγμένος ὅσιος ἀκάκος, ἱερεὺς τοῦ Υψίστου,
δικαιοσύνην ἐνδεδυμένος λαμπρῶς, καί ευφροσύνη κραυγάζων Πανόλβιε,
Ευλογητός ο Θεός ο τῶν Πατέρων ημῶν.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες Ἀχραντε, τόν ἐπὶ πάντων Θεόν καί Κύριον, εὐδοκήσαντα σῶσαι,
τό τῶν ἀνθρώπων γένος θανάτου φθοράς, ὃν ἐπαξίως ὑμνοῦντες
κραυγάζομεν, Ευλογητός ο Θεός ο τῶν Πατέρων ημῶν.

Καταβασία

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τόν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρός
ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἐψαλλον, Ὑπερύμνητε, ο τῶν
Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εἰ.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή ἡ' Ὁ Εἰρμός

«Τόν Βασιλέα τῶν ουρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καί
ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τούς βοηθείας τῆς παρά σου δεομένους, μή παρίδης Παρθένε υμνούντας, καί υπερυψούντάς σε Κόρη εις αιώνας.

Τών ιαμάτων τό δασιλές επιχέεις, τοῖς πιστῶς υμνοῦσί σε Παρθένε, καί υπερυψοῦσι τόν αφραστόν σου τόκον.

Τάς ασθενείας μου τῆς ψυχῆς ιατρεύεις, καί σαρκός τάς οδύνας Παρθένε, ἵνα σε δοξάζω τήν κεχαριτωμένην.

Τών πειρασμῶν σύ τάς προσβολάς εκδιώκεις, καί παθῶν τάς εφόδους Παρθένε, ὅθεν σε υμνοῦμεν εις πάντας τοὺς αἰώνας.

Τοῦ Αγίου

Επταπλασίως κάμινον

Οι νουνεχῶς τοῖς λόγοις σου, ομιλοῦντες Χρυσόστομε, τῆς θεολογίας, τό σεπτόν μυούμεθα, καί πάσαν καρπούμεθα, τών αγαθῶν τήν ὄνησιν, καί τήν τῆς κακίας, αποφεύγομεν βλάβην, κοινόν γάρ πρυτανεῖον, σωτηρίας εγένου, βοῶν, Υπερυψοῦτε, Χριστόν εις τοὺς αἰώνας.

Υπέρ ημῶν δυσώπησον, τόν Δεσπότην Χρυσόστομε, τῇ συμπαθεστάτῃ, παρρησίᾳ χρώμενος, καί τῇ ελεήμονι, καί φιλανθρώπῳ Πάτερ στοργή, σέ γάρ τῷ Σωτήρι, προβαλλόμεθα πίστει, μεσίτην καί προστάτην, καί θερμότατον πρέσβυν, θεόφρον Ιεράρχα, Παμμάκαρ Ιωάννη.

Νεανικὴν τήν ἐνστάσιν, αταπείνωτον φρόνημα, πρὸς τοὺς ἀδικούντας, βασιλεῖς ἐνδέδειξαι, θερμῶς προϊστάμενος, ἀδικουμένων Ὅσιε, καί τών ορφανῶν, καί τών χρηρῶν καί πενήτων, Πατήρ γεγεννημένος, στοργικὴ διαθέσει, βοῶν, Υπερυψοῦτε, Χριστόν εις τοὺς αἰώνας.

Θεοτοκίον

Σωματικαῖς μορφώσεσι, καί ποικίλοις αινίγμασι, καί συμβολικαῖς καί τυπικαῖς ἐμφάσεσι, τήν σὴν προεμήνυον, οἱ θεηγόροι γέννησιν, τήν υπερφυά, καί θαυμαστήν σου Παρθένε, διό σε γεγηθότες, ευσεβῶς ἀνυμνοῦμεν, Χριστόν υπερυψούντες, εις πάντας τοὺς αἰώνας.

Καταβασία

Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δέ ἐνεργούμενος, τήν οἰκουμένην ἀπάσαν, ἀγείρει ψάλλουσιν, Τόν Κύριον υμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εις πάντας τοὺς αἰώνας.

Τῆς Θεοτόκου

Ωδὴ θ'
Ὁ Εἰρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ μολογούμεν, οι διά σου σεσωσμένοι Παρθένε Αγνή, σύν ασωματοῖς χορείαις σέ μεγαλύνοντες».

Ροήν μου τών δακρύων, μή αποποιήσης, η τόν παντός εκ προσώπου πάν δάκρυον, αφηρηκότα Παρθένε Χριστόν κυήσασα Χαράς μου τήν καρδίαν, πλήρωσον Παρθένε, η τής χαράς δεξαμένη τό πλήρωμα, τής αμαρτίας τήν λύπην εξαφανίσασα.

Λιμήν καί προστασία, τών σοί προσφευγόντων, γενοῦ Παρθένε καί τείχος ακράδαντον, καταφυγή τε καί σκέπη καί αγαλλίαμα.

Φωτός σου ταῖς ακτίσι, λάμπρυνον Παρθένε, τό ζοφερόν τής αγνοίας διώκουσα, τούς ευσεβώς Θεοτόκον σέ καταγγέλλοντας.

Κακώσεως εν τόπω, τώ τής ασθενείας, ταπεινωθέντα Παρθένε θεράπευσον, εξ αρρωστίας εις ρώσιν μετασκευάζουσα.

Τού Αγίου

Εξέστη επί τούτω

Τής όντως απολαύων Πάτερ ζωής, υπέρ ής ηγωνίσω πρός δύναμιν, επί τής γής, βίω διαπρέψας αγγελικώ, καί του Χριστού κτησάμενος, γλώσσαν καί τό στόμα τό γαληνόν, σωθήναι θεηγόρε, δυσώπει τούς σέ πίστει, διαφερόντως μακαρίζοντας.

Οι λόγοι σου Τρισμάκαρ λόγοι ζωής, τήν ζωήν προξενούντες τήν άληκτον, σέ γάρ πηγήν, βρύουσαν ανέδειξεν ο Χριστός, καί ποταμόν προχέοντα, θείων διδασμάτων επιρροάς, τρυφής όντως χειμάρρουν, αφέσεώς τε ρείθρον, καί μετανοίας λαμπρόν κήρυκα.

Μεσίτης ανεδείχθης Αρχιερεύ, του Θεού καί ανθρώπων υπέρλαμπρος, σύ γάρ φωστήρ, ώφθης ευσεβείας θεοφεγγής, καί τής ενθέου γέγονας, ελεημοσύνης εισηγητής, διο σε Χρυσολόγε, καρδίας διαθέσει, νύν επαξίως μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Αγνή δεδοξασμένη Μητηρ Θεού, τους υμνούντάς σε πόθω περίσωζε, τών πειρασμών, όχλον διαλύουσα συμπαθώς, ως γάρ Θεόν γεννήσασα, πάντα δσα θέλεις επιτελείν, ανύεις ακωλύτως, καί δύνασαι Παρθένε, διό σε πάντες μεγαλύνομεν.

Καταβασία

Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αϋλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν τής Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αιειπάρθενε.

Εξαποστειλάριον

Εν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Τοῖς χρυσαυγέσι λόγοις σου, ἡ Χριστοῦ Εκκλησία, φαιδρύνεται λαμπρύνεται, ὡ χρυσόστομε Πάτερ, ψυχαί δέ κατευφραίνονται, τῶν πιστῶν γεραίρουσαι, τήν παναγίαν σου μνήμην, σύ γάρ πάσιν εφάνης, σωτηρίας οδηγός, καί κήρυξ τῆς μετανοίας.

Ἅτερον Γυναῖκες ακουτίσθητε

Τόν μεγαλοφωνότατον, τῆς μετανοίας κήρυκα, τόν θησαυρόν τῶν πενήτων, τό στόμα τῆς Εκκλησίας, τό χρύσειον καί εύλαλον, τῶν Γραφῶν τήν σαφήνειαν, Ἰωάννην τόν πάνσοφον, ανευφημήσωμεν πάντες, ὡς υπ' αὐτοῦ στηριχθέντες.

Θεοτοκίον

Παρθένε παναμώμητε, Κυρία μου καί Δέσποινα, τόν σόν Υἱόν εκδυσώπει, σύν τῷ κλεινῷ Χρυσοστόμῳ, πειρατηρίων ρύσασθαι, παντοίων τοὺς υμνοῦντάς σε, καί αἰωνίων ἀπαντας, ἀγαθῶν ἀξιῶσαι, δύνασαι γάρ ὅσα θέλεις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Χρυσοῦ τηλαυγέστερον, τά ἱερά σου διδάγματα, προχεόμενος πάνσοφε, πλουτίζεις Χρυσόστομε, πενομένας φρένας, καί αποδιώκεις, τῶν παθημάτων τήν ἀχλύν, φιλαργυρίας πικρόν χειμῶνά τε, διό σε μακαρίζομεν, χρεωστικῶς καί τήν κόνιν σου, τῶν λειψάνων σεβόμεθα, ὡς πηγὴν ἀγιάσματος.

Ο στύλος ο πύρινος, ο ποταμός ο τοῖς νάμασι, τῶν δογμάτων κατάρρυτος, ο νοὺς ο ουράνιος, τῆς θεολογίας, τό πάγχρυσον στόμα, ἀμαρτωλῶν ἐγγυητής, τῆς μετανοίας κήρυξ ο ἐνθεος, φωστήρ ο διαυγέστατος, ο ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ο μακάριος σήμερον, ἀνυμνείσθω Χρυσόστομος.

Ἡλιος πολύφωτος, τήν οἰκουμένην τοῖς λόγοις σου, καταυγάζων γεγένησαι, ἀστήρ φαεινότατος, λαμπάς φανοτάτη, πυρσός τοὺς θαλάσση, τή κοσμική διαπαντός, χειμαζομένους ο προσκαλούμενος, πρὸς ὄρμον γαληνότατον, τῆς σωτηρίας ἐν χάριτι, Χρυσόλογε Χρυσόστομε, πρεσβευτά τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αδίκως τῆς ποιμένης σου, ἀπελαθείς Πάτερ Ὅσιε, προσωμίλησας θλίψεσι, Πικραῖς ἐξορίαις τε, ἐν αἰς ἠξιώθης, μακαρίου τέλους, οἷα γενναῖος Ἀθλητῆς, καταπαλαίσας τόν πολυμήχανον, καί νίκης διαδήματι, σέ ο Χριστός ἐστεφάνωσε, Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρεσβευτά τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ἀνατολίου

Χρυσέοις ἔπεσι, καί θεοφθόγοις διδάγμασι, κατακοσμήσας τήν τοῦ Θεοῦ Εκκλησίαν, πλούτον πνευματικόν ἐθησαύρισας ἐν αὐτῇ, τά σά θεοπαράδοστα λόγια, διό στέφανον ἐξ ἀκηράτων ἀνθέων, πλεξαμένη τοῖς ἄσμασι, τή ἱερά σου προσφέρει μνήμη, πάγχρυσε τή ψυχῇ σύν τῇ γλώττῃ, Ἰωάννη Θεοσοφε, Ἀλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν Ὅσιε, πρέσβευε υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Δοξολογία Μεγάλη
καί Απολυσις.

Δίδεται καί άγιον έλαιον τοίς Αδελφοίς.

Εισ τήν Λειτουργίαν, τά Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος τού Αγίου η γ' καί ς' Ωδή.

Απόστολος.

Αδελφοί, τοιούτος ημίν έπρεπεν Αρχιερεύς...

Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην.

Είπεν ο Κύριος, Εγώ ειμι η θύρα...

Κοινωνικόν.

Εισ μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος, Αλληλούϊα.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου καί πανευφήμου Αποστολου Φιλίππου, καί τού Αγίου ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Κωνσταντίνου τού εξ Ύδρας, τού αθλήσαντος εν έτει 1800 εν τή νήσω τής Ρόδου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εισ το, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσομοια τρία, δευτερούντες αυτά.

Έχος πλ. β'
Όλην αποθέμενοι

Πράξιν μέν επίβασιν, ειλικρινούς θεωρίας, θεωρίαν τέλος δέ, φιλοθέου πράξεως Μάκαρ θέμενος, τόν Χριστόν ηξίωσας, τού Πατρός τήν δόξαν, υποδείξαί σοι τήν άφραστον, καί γάρ εφίεται, πάσα λογική φύσις ένδοξε, Θεού τού υποστήσαντος, καί τού ποθουμένου τετύχηκας, τούτου παραυτίκα, δεξάμενος σφραγίδα τόν Υιόν, όν παρρησία δυσώπησον, υπέρ τών ψυχών ημών.

Θείαις αναβάσεσι, διαπαντός κεχρημένος, ως Μωσής τό πρότερον, τόν Θεόν θεάσασθαι επεπόθησας, καί γνωστώς είδες δέ, τήν αυτού εικόνα, δεδεγμένος πρός εμφέριαν, Πατρός γάρ σύντομος, γνώσις ο Υιός καί απόδειξις, Υιού δέ καί Γεννήτορος, μία η ουσία γνωρίζεται, καί η διά πάντων, ταυτότης

αναφαίνεται σεπτώς, καί βασιλεία καί δύναμις, δόξα καί προσκύνησις.

Ὅργανον κρουόμενον, ταῖς θεϊκαῖς επιπνοαῖς, καί ταῖς υφηγήσεσι, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐχρημάτισας, καί τό υπερκόσμιον, μελωδῶν ἐν κόσμῳ, τοῦ Σωτήρος Εὐαγγέλιον, πυρίνη γλῶσση σου, πάσαν τήν ἀπάτην κατέφλεξας, ὡς ὕλην ευκατάπρηστον, καί ὡς χόρτον γῆς μαραινόμενον, καί τόν ἐπὶ πάντων, Δεσπότην τε καί Κύριον Χριστόν, τῇ οἰκουμένη ἐκήρυξας, Φίλιππε θεσπέσιε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'
Βύζαντος

Τοῦ μεγάλου Φίλιππε φωτός, ταῖς ἀστραπαῖς πυρωθεῖς, παγκόσμιος ἐξέλαμψας φωστήρ, τόν Πατέρα δέ τῶν φώτων, ἐν Υἱῷ ζητήσας εὐρες, ἐντῷ φωτί τό φῶς γάρ εὐρίσκεται, καί γάρ οὗτος σφραγίς ἰσότυπος, δηλῶν τό ἀρχέτυπον. Ὅν Ἀπόστολε δυσώπει, τοὺς ἐσφραγισμένους τῷ θείῳ, περισώζεσθαι αἷματι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ἀνυμνήσει σου, τόν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γάρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός ἐκλάμψας Υἱός μονογενής, ὁ αὐτός ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός ὑπάρχων, καί φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος, Αὐτόν ἰκέτευε, Σεμνή Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'
Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ τοὺς ἰχθύας ποτέ, σαγηνεύων Ἀπόστολος, τῶν ἀνθρώπων γέγονεν, ἀλιεύς θεοπροβλητός, λόγων σαγήνη, ἔθνη ἐζώγηρε. Σταυροῦ ἀγκίστρῳ, κόσμον ἀνείλκυσεν, Ὡ οἶον θήραμα, τῷ Χριστῷ προσήγαγεν, ὁ θεουργός! οὐπερ τό μνημόσυνον, νύν εορτάζομεν.

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἀποσταλεῖς ἐκ Θεοῦ, ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος, μέσον λύκων πρόβατον, ἀπποήτως νύν πρόεισι, τοὺς θήρας ἄρνας, πίστει ἀνέδειξε, τόν κόσμον θείως, μετεστοιχείωσεν. Ὡ ἔργα πίστεως! ὦ δυνάμεις ἄρρητοι! οὐ ταῖς εὐχαῖς, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δέ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τό στερέωμα.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! φρέαρ πηγάζον ζωῆν, ἐν σοφίας ἀντλήματι, τοῖς ἐν κόσμῳ πέφηνεν, ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος, ἀφ' οὗ περ ρεῖθρα, δογμάτων

πρόεισιν, ἐξ οὐ θαυμάτων, ρεύματα πίνομεν, Ὡ οἶα δέδρακε, φοβερά
τεράστια, ὁ θεουργός! οὐπὲρ τό μνημόσυνον πίστει γεραίρομεν.

Δόξα... Ἦχος β' Βυζαντίου

Καταλιπὼν τὰ ἐπὶ γῆς, ἠκολούθησας Χριστῷ, καὶ σφραγισθεὶς τῷ ἐμφυσήματι
τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπεστάλης ὑπ' αὐτοῦ, εἰς τὰ ἔθνη τὰ ἀπολωλότες,
ἐπιστρέφειν τοὺς ἀνθρώπους, εἰς φῶς θεογνωσίας, Φίλιππε Ἀπόστολε, καὶ
τελέσας τὸν ἀγῶνα τοῦ θείου σου πόθου, διὰ βασάνων πολυπλόκων, τὴν
ψυχὴν σου τῷ Θεῷ παρέδωκας, Αὐτὸν ἰκέτευε παμμακάριστε, δωρηθῆναι
ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ανατίθην, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ
τὴν σκέπην σου.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Ἀπόστολε Ἅγιε Φίλιππε, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν,
παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Μάρτυρος

Ἦχος α' Τῆς ἐρήμου πολίτης

Τὸν λαμπρὸν γονὸν Ὑδρας καὶ τῆς Ρόδου τό καύχημα, καὶ Νεομαρτύρων τό
κλέος, Κωνσταντῖνον τιμήσωμεν, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τὴν
μνήμην ἐκτελοῦντες τὴν αὐτοῦ, ἵνα λάβωμεν πλουσίαν τὴν ἀμοιβὴν, παρὰ
Θεοῦ κραυγάζοντες, δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σε ἐνισχύσαντι,
καὶ ἐν υστέροις καιροῖς σέ στεφανώσαντι.

Καὶ Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ
τοῦ Ἀποστόλου ὁ παρὼν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὸν εὐκλεή Φίλιππον ὑμνῶ ροφρόνως. Θεοφάνους.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. β'

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ,
καθορῶν ποντοῦμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἐβόα ἄσωμεν».

Ταῖς υπερφώτοις ακτίσι τῆς τοῦ Χριστοῦ, θεϊκῆς λαμπρότητος, ἐνηδόμενος
τρανῶς, θεοκῆρυξ Φίλιππε ταῖς σαῖς, κατὰ μέθεξιν αὐγαῖς, ἡμᾶς καταύγασον.

Ὁ τοῦ Πατρὸς σοι τὴν δόξαν δι' εαυτοῦ, υποδείξας Φίλιππε, τῷ χορῷ τῶν
Μαθητῶν, σέ Χριστὸς ἐνέταξε τὴν σὴν, προγινώσκων ἀρετὴν, θεομακάριστε.

Νύν οὐκ αἰνίγμασι βλέπεις οὐδέ σκιαῖς, οὐδ' ἐσόπτροις Πάνσοφε, τὴν πηγὴν
τῶν ἀγαθῶν, ὀρεκτῶν τό ἔσχατον Χριστόν, ἀλλὰ πρόσωπον ὁράς, σαφῶς

πρός πρόσωπον.

Θεοτοκίον

Εκλελοιπότες Αρχόντων εκ τῆς φυλῆς, τοῦ Ιούδα Πάναγνε, ο Υἱός σου καί Θεός, προελθὼν Ἡγούμενος τῆς γῆς, τῶν περάτων ἀληθῶς, νῦν ἐβασίλευσεν.

Ὡδή γ'

«Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καί στερεώσας, ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς Ὁμολογίας σου».

Υπάρχων ἐμπλεὺς φωτός, πρακτικῆς θεωρίας, τῷ φωτί τῷ μεγάλῳ, γενομένῳ μεθ' ἡμῶν, κατηξιώθης Χριστῷ, λειτουργήσαι, Φίλιππε θεσπέσιε.

Κρηπὶς δογμάτων εὐσεβῶν, ἡ σὴ μυσταγωγία, τοῖς πιστοῖς ἀνεδείχθη, δι' αὐτῆς γάρ τόν Υἱόν, ἐπέγνωμεν συμφυῶς, ἠγνωμένον, ὄντα τῷ Γεννήτορι.

Λυχνία γέγονας χρυσή, δαδουχὼν τοῖς ἀνθρώποις, τό αἶδιον φέγγος, καί φωτίζων τῇ αὐτοῦ, τὴν οἰκουμένην σαφῶς, ἐπιγνώσει, Φίλιππε πανάριστε.

Θεοτοκίον

Επὶ σοὶ πάναγνε σεμνή, πεποιθὼς μὴ ἐκπέσω, τῆς εἰς σέ προσδοκίας, ἀλλ' ὡς Μήτηρ συμπαθῆς, τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, τῶν παγίδων, τοῦ ἐχθροῦ με λύτρωσαι.

Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν

Ελατὴρ τῶν δαιμόνων ἀναδειχθεὶς, καί φωστήρ τῶν ἐν σκότει ἀποφανθεὶς, ἔδειξας τόν Ἥλιον, ἐκ Παρθένου ἐκλάμψαντα, καί ναοὺς εἰδώλων, συντρίψας ἀνήγειρας, ἐκκλησίας Μάκαρ, εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν, ὅθεν σε τιμῶμεν, καί τὴν θείαν σου μνήμην, λαμπρῶς εορτάζομεν, καί συμφώνως βοῶμέν σοι, Ἀπόστολε Φίλιππε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Ὁμοιον

Ο μβροφόρος νεφέλη πνευματικῇ, ἀληθῶς ἀνεδείχθης τοῖς ἐπὶ γῆς, ποτίζων ὡς ἄρουραν, μυστικῶς τὰς καρδίας ἡμῶν, διαδραμὼν γάρ τῷ λόγῳ, δροσίζεις τὰ πέρατα, υετοὺς προχέων, τὰ μύρα τῇ λάρνακι, ὅθεν διαπνεύσας, ταῖς ἀπίστοις καρδίαις, οσμὴν τὴν τοῦ Πνεύματος, ἐν αὐταῖς ἐθησαύρισας, Ἀπόστολε Φίλιππε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, ἀπὸ βρέφους μολύνας ο μιάρός, καί λόγοις καὶ πράξεσιν, ἐμαυτὸν κατερρύπτωσα, καί οὐκ ἔχω τί πράξαι, οὐδέ καταφύγιον, ἀλλ' οὐδ' ἄλλην ἐλπίδα, πλὴν σου Κόρη ἐπίσταμαι, Φεύ μοι τῷ ἀχρείῳ! Διὰ τοῦτο ἱκέτης, πρὸς σέ τὴν Πανάχραντον, νῦν προστρέχω καί δέομαι, ὁμολογῶν σοι το, Ἥμαρτον, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καί Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι, εἰς σέ γάρ πᾶσαν ἐλπίδα, ἀνέθηκα

Δέσποινα.

Ωδή δ'

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Ηλίου σκήνωμα, Χριστού τού όντως φωτός, καί ναός ανεδείχθης χωρητικός, τούτου τής λαμπρότητος, καί ουρανός δόξαν Θεού, τοίς ανθρώποις διηγούμενος.

Φθαρείσης πάθεσι, τής ανθρωπότητος, εμβληθείς θείον άλας παρά Χριστού, ταύτης απεξήρανας, τήν σηπεδόνα τήν δεινήν, θεοφάντορ αξιάγαστε.

Ισχύϊ Φίλιππε, Χριστού ρωννύμενος, τών δαιμόνων τού στίφους καί δυσσεβών, ώφθης δυνατώτερος, τοίς επί γής αναβούν, ζωής θείας ευαγγέλια.

Θεοτοκίον

Λιμένα εύδιον, Χριστός ανέδειξε, τοίς εν πίστει καί πόθω σέ αληθεί, Δέσποινα πανάμωμε, εκ διανοίας καθαράς, Θεοτόκον καταγγέλλουσιν.

Ωδή ε'

«Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ, τάς τών ορθοριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον».

Ιόν ψυχόλεθρον τού εχθρού, ταίς αλεξικάκοις σου, θεορρήμον παλάμαις εξήρανας, τούς θανατηφόρω κεκρατημένους βυθώ, χαλεπής αλγηδόνας αναρρυόμενος.

Πυρίπνους όλος αναδειχθείς τή τού Παρακλήτου επιδημία, καί χάριτι Φίλιππε, τούς αποψυγέντας, εν αθείας κρυμώ, τή τής πίστεως θέρμη εξωοποίησας.

Πλησίον γέγονας τού Χριστού, τάς ενδιδομένας σοι, λαμπηδόνας αμέσως δεχόμενος, καί διαβιβάζων τοίς σοί προστρέχουσι, φωτίζων καί προσάγων, τούτους τώ Κτίστη σου.

Θεοτοκίον

Ο λόγω πάντα δημιουργών, καί σοφή προνοία κυβερνών, μόνος ως βούλεται Κύριος, άκρα ευσπλαγχνία, δημιουργείται εκ σου, καί σάρξ ανερμηνεύτως Πάναγνε γίνεται.

Ωδή ς'

«Συνεσχέθη, αλλ' ου κατεσχέθη, στέρνοις κητώις Ιωνάς, σου γάρ τόν τύπον φέρων, τού παθόντος, καί ταφή δοθέντος, ως εκ θαλάμου τού θηρός ανέθορε, προσεφώνει δέ τή κουστωδία, Οι φυλασσόμενοι μάταια καί ψευδή, έλεον αυτοίς εγκατελίπετε».

Νεμομένην, καί λυμαιομένην, βλέπων τήν πλάνην τού εχθρού, τό τών ανθρώπων γένος, τά σά βέλη τά ηκονημένα, τούς Αποστόλους τείνας εξαπέστειλας, καί διήνοιξας θώρακος πτύξιν, Χριστέ τού δράκοντος, άπαντας τής αυτού, λύμης καί φθοράς Σώτερ ιώμενος.

Υπερτέρω, φέγγει καταλάμπων, ώφθης καθάπερ αστραπή, τή οικουμένη φαίνων, καί ως όρος γλυκασμόν σταλάζων, ως Θεού δρόσος ουρανόθεν πίπτουσα, ως Απόστολος εκλελεγμένος, τήν δωδεκάριθμον, φάλαγγα συμπληρών, τήν τών Μαθητών Χριστού Πανόλβιε.

Μυηθείς σου, τό τού μυστηρίου, βάθος ο θείος Μαθητής, ως ποταμόν ειρήνης, επιβλύζοντα τρυφής χειμάρρουν, ως επικλύζον κύμα δόξαν έθνεσι, σέ εκήρυξε μεγαλοφώνως, καί τήν σήν ένδοξον, κένωσιν Αγαθέ, τήν υπέρ ημών ευηγγελίσαστο.

Θεοτοκίον

Νεκρουμένους, καί απολλυμένους, πάντας θανάτω τούς βροτούς, σύ τόν Χριστόν τεκούσα, τήν ακήρατον αθανασίαν, ανεκαλέσω πρός ζωήν αιώνιον, καί εφώτισας εσκοτισμένους, καί ηλευθέρωσας, λύσασα τά δεσμά, τής απαγωγής ημών Πανύμνητε.

Κοντάκιον 'Ηχος πλ. δ'

Ως απαρχάς

Ο μαθητής καί φίλος σου, καί μιμητής τού πάθους σου, τή οικουμένη Θεόν σε εκήρυξεν, ο θεηγόρος Φίλιππος, Ταίς αυτού ικεσίαις, εξ εχθρών παρανόμων, τήν Εκκλησίαν σου, διά τής Θεοτόκου συντήρησον Πολυέλεε.

Ο Οίκος

Ρεΐθρα λόγου παράσχου μοι Κύριε, ο υδάτων τήν φύσιν δεινόμενος, τήν καρδίαν μου στήριξον Δέσποτα, ο τήν γήν στερεώσας τώ λόγω σου, καί φώτισον μου τήν διάνοιαν, ο τό φώς ώς χιτώνα αναβαλλόμενος, ίνα λέγω καί ψάλλω τά πρέποντα, καί αξίως υμνήσω τόν σόν Μαθητήν Πολυέλεε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΔ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου ενδόξου καί πανευφήμου Αποστολου Φιλίππου, ενός τής πρώτης χορείας τών δώδεκα.

Στίχοι

Αρθείς Φίλιππος εκ ποδών επί ξύλου,
Τά τών ποδών σοι νίπτρα Σώτερ εκτίνει.
Έρθης κακκεφαλής δεκάτη Φίλιππε τετάρτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Κωνσταντίνου τού εξ' Ύδρας, τού αθλήσαντος εν έτει 1800 εν τή νήσω τής Ρόδου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Οι Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι, καμίνου φλόγα οὐκ ἔπτηξαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ φλογός ἐμβληθέντες, ὁροσιζόμενοι ἔψαλλον, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ὡς φέγγος ἐξαπεστάλης, βολίδος δίκην Ἀπόστολε, σελασφόροις βολαῖς καταυγάζων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πλουσίαις φωτοχυσίαις, τοῦ θείου Μάκαρ κηρύγματος, διαλάμπων φαιδρῶς τοὺς ἐν σκότει, μελωδεῖν κατεφώτισας, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρητόρων ἀδολεσχίαν, καί λόγων πάσαν δεινότητα, τῷ συντόνῳ λόγῳ ἐκνικήσας, τῷ τῆς πίστεως ἔψαλλες, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ουσίας υπερουσίως, Παρθένε δύο γεγέννηκας, ἠνωμένας Ἀγνή ἀσυγχύτως, τῷ Χριστῷ, ὦ κραυγάζομεν, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωδή η'

«Νόμων πατρῶων οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλῶνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγῆς ἀλογίστου, καί συνημμένοι, ὦ οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρί, τοῦ κρατούντος ἐπάξιον, ἀνέμελπον τὸν Ὑμνον, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Φῶς σε τοῦ κόσμου ἀπετέλεσε, τό πατρικόν φῶς, Λόγος ὁ ἐνυπόστατος, ἐκλεξάμενος Ἀπόστολον, ἐκ τοῦ κόσμου Τρισμακάρ, καί καθοπλίσας, θεία δυναστεία τῇ αὐτοῦ, ἐπαφήκεν ἀήτητον, ὡς οὐλίτην βοῶντα, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρώμη τῇ θείᾳ δυναμούμενος, τὰς ἀντιπάλους τάξεις υπερενίκησας, τὴν ἀτίθασον παράταξιν, τὴν αὐτῶν καταλύσας, τὴν γὰρ εἰρήνην, κλήρον ἀναφαίρετον λαβὼν, εἰρηναίαν κατάστασιν, ἐφύτευσας τῷ κόσμῳ, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅλω τῷ πῶθῳ προσεπέλασας, τῷ σαρκωθέντι Λόγῳ Θεοῦ Ἀπόστολε, μαθητῆς τούτου γενόμενος, καί θεῖος υπηρέτης, καί μυστολέκτης, ὅθεν ὑπ' αὐτοῦ ἀποσταλεῖς, εἰς τὰ ἔθνη ἐκήρυξας, αὐτοῦ τὴν παρουσίαν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ὅλος ἠνώθη ὑπὲρ ἔννοιαν, ἀναλλοιώτως ὅλη τῇ ἀνθρωπότητι, ὁ ὑπέρθεος ἐν μήτρᾳ σου, Παναγία Παρθένε, ὅθεν ἐν δύο φύσεσι, γνωρίζεται Χριστός, εἰς ὑπάρχων ἀμφότερα, ὃν ὑμνοῦντες βοῶμεν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ'

«Απορεί πάσα γλώσσα, ευφημείν πρὸς ἀξίαν, ἱλιγγία δέ νούς καὶ υπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε Θεοτόκε, ὅμως ἀγαθὴ υπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου, καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας, τὸν ἐνθεον ἡμῶν, σὺ γὰρ χριστιανῶν εἰ προστάτις, σέ μεγαλύνομεν».

Νύν απορρήτου δόξης, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου, ἡξιωμένος ἐνθα ἡ ἀνέκφραστος, ὑπάρχει ευφροσύνη, ἐνθα ἡ χαρὰ ἡ ἀληκτος, ἐν ἐκκλησίᾳ, τῶν πρωτοτόκων ἐνθα, δικαίων αἱ σκηναί, πάντων Χριστιανῶν υπερεύχου, Φίλιππε, πάνσοφε.

Ωραῖσμένος κάλλει, νοητῆς εὐπρεπείας, καὶ βασιλείας στέφος περικείμενος, θεόφρον καὶ πλουσίαις, Φίλιππε περιχεόμενος, φωτοδοσίαις, τῆς τοῦ υπερουσίου, φωτὸς μαρμαρυγῆς, χαίρων τῷ τοῦ Δεσπότη σου, θρόνῳ μάκαρ παρίστασαι.

Σύν Αποστόλοις πᾶσι, σεπτοῖς τε καὶ Προφήταις, καὶ σύν Αθλοφόροις Φίλιππε Οσίοις, ἱεράρχαις Δικαίοις, σύν τῇ Θεοτόκῳ πρέσβευε, λύσιν πταισμάτων, καὶ τῶν ἀμπλακημάτων, δοθῆναι ἱλασμόν, πίστει τοῖς τὴν φωσφόρον καὶ θείαν, μνήμην τελούσί σου.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον Λόγον, τὸν πρὶν ἄσαρκον ὄντα, υπερφυῶς Παρθενομήτορ τέτοκας, διό σε Θεοτόκον, πάντες εὐσεβῶς κηρύττομεν, ἀληθεστάτην σοὶ τὴν προσηγορίαν, ἀρμόζοντες Ἀγνή, σὺ γὰρ τῆς τῶν πιστῶν σωτηρίας, ρίζα καθέστη κας.

Εξαποστειλᾶριον Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Δρόμον ωραίων σου ποδῶν, Φίλιππε ἀναστρέψας, πορείαν τὴν οὐράνιον, ἀνελήλυθας χαίρων, καὶ τῇ Τριάδι παρεστῶς, ἐν Πατρὶ τεθέασαι, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα τό θεῖον, διὰ τούτῳ σου πόθῳ, τὴν πανίερον καὶ θείαν, εορτάζομεν μνήμην.

Ἔτερον, Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Πνεύματος θεοῦ ἀκτῖνα, θεσπέσιε δεδεγμένος, καὶ κόσμον καταφωτίσας, τῷ φθόγγῳ τῶν σῶν ρημάτων, ὑπὲρ ἡμῶν νύν δυσώπει, τὸν Κύριον τοῦ σωθῆναι.

Θεοτοκίον

Υπεραγία Παρθέने, δέησιν νύν τῷ Υἱῷ σου, ὑπὲρ ἡμῶν σύν Φιλίππῳ, τῷ θεῷ καὶ θεηγόρῳ, προσφέρουσα ἐκ παντοίων, κακῶν περισώζε πάντας.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τό πρῶτον.

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Τῶν ουρανίων σου φθόγγων τά απηχήματα, ἐπὶ τῆς γῆς παμμάκαρ, διεχύθη καὶ ταύτην, ἐπλήρωσε δογμάτων, δι' ὧν τὸν Υἱόν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, θεολογούντες Απόστολε μυστικῶς, ὁμοούσιον δοξάζομεν. (Δίς)

Ὡς εὐσφόρον σε πάντες τῶν Αποστόλων Χριστοῦ, καὶ φαεινὸν λαμπτήρα, τῆς σεπτῆς Εκκλησίας, Φίλιππε τρισμάκαρ, ἔχοντες νύν, τὰς ψυχὰς φωτιζόμεθα, καὶ ἐκ κινδύνων λυτρούμεθα δυσχερῶν, ταῖς πρεσβείαις σου πανεύφη με.

Διὰ σταυροῦ τὸν ἀγῶνα τὸν τῆς ἀθλήσεως, διηνεκῶς τῆς νίκης, ἀνεδήσω στεφάνους, Φίλιππε ἀξίως, μεθ' ὧν εἰσελθὼν, εἰς τὰ ἄνω βασίλεια, συμπαραδρεύεις Απόστολε τῷ Χριστῷ, καὶ πρεσβεύεις τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα... Ἦχος β'

Φιάλαι τῶν αρωμάτων ἐν κόσμῳ, αἱ σιαγόνες σου Σοφέ, ὠφθησαν Απόστολε Φίλιππε, περικιρνῶσαι τοῖς πιστοῖς, πόμα τὸ ζωοποιόν, πράξιν γάρ εἰς θεωρίας ἐπίβασιν ἐσχηκῶς, Χριστοῦ Ὁπαδὸς ἐχρημάτισας, τὴν στείραν καὶ ἀτεκνον ἐθνῶν Εκκλησίαν, εὐτεκνωθεῖσαν ἐν αὐτῷ, καταποικίλας διδασκαίς, ἣν καὶ νύν δυσώπει λυτρωθῆναι, δεινῶν καὶ ἀναγκῶν, δύνασαι γάρ ἐν Θεῷ, πολλὰ ἐγγίζων αὐτῷ.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθην, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, ἐκ τοῦ Κανόνος καὶ ἡ γ' καὶ ζ' Ὠδή.

Τό Κοινωνικόν

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν. Ἀλληλοῦϊα.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἀπὸ τῆς αὐρίου ἀρχόμεθα σὺν Θεῷ, τῆς Νηστείας τῶν Χριστουγέννων.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν Γουρία, Σαμωνά καὶ Ἀβίβου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ζ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά

Προσόμοια τέσσαρα, δευτερούντες δύο έξ αυτών.

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Ἀβιβος ο πάνσοφος, καί Σαμωνάς ο θαυμάσιος, καί Γουρίας ὁ ἐνδοξος, κοινήν συστησάμενοι, τοῖς πιστοῖς χορεῖαν, ἐν ἀγαλλιάσει, νύν συγχορεύουσιν ἡμῖν, οἱ Ἀθλοφόροι καί συνευφραίνονται, ψυχαῖς ταῖς τῶν Μαρτύρων γάρ, παρὰ Θεοῦ τοῦτο δέδοται, τά ἐνταῦθα γινόμενα, νεορῶς ἐνοπτρίζεσθαι.

Πόνους υπομείναντες, τῶν ἀφορήτων κολάσεων, καί γενναίως ἀθλήσαντες, Τριάδος ἰσάριθμοι, Σαμωνά Γουρία, καί Ἄβιβε μάκαρ, τῆς αἰωνίου καί τερπνῆς, κατατρυφάτε νύν ἀπολαύσεως, καμάτων τὴν ἀντίδοσιν, ἀντιμετρούντος ὑμῖν Χριστοῦ, ὃν θερμῶς ἱκετεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μονάδα τρισάριθμον, ὁμολογήσαντες Ἅγιοι, τῶν Ἑλλήνων ἐλύσατε, πολύθεον φρόνημα, καί μωρὰν σοφίαν, τὴ νομιζομένη, μωρία εἶναι παρ' αὐτοῖς, Σταυροῦ δυνάμει μακαριώτατοι, ὑφ' οὗ ἐνδυναμούμενοι, τὰς χαλεπὰς τῶν κολάσεων, ὑπεμείνατε μάστιγας, θαρσαλέω φρονήματι.

Ὅρμον πρὸς ἀκύμαντον, καί πρὸς ζωὴν ἀστασίαστον, καί λιμένα πανεύδιον, Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, προσκεχωρηκότες, τό διαιωνίζον, τῆς ἀπαθoύς διαμονῆς, καί διαρκούσης νύν ἀντηλλάξασθε, τῶν πόνων τὴν ἀντίδοσιν, καί τῶν καμάτων τὰ ἐπάθλα, ἐκ Θεοῦ κομισάμενοι, ἐπαξίως Μακάριοι.

Δόξα... Ἦχος β'

Ἰκασίας Μοναχῆς

Ἡ Ἐδεσσα εὐφραίνεται, ὅτι ἐν τῇ σορῷ τῶν Ἀγίων ἐπλουτίσθη, Γουρία Σαμωνά καί Ἀβίβου, καί τό φιλόχριστον ποίμνιον, συγκαλουμένη βοά, Δεῦτε φιλομάρτυρες λαμπρύνθητε, ἐν τῇ μνήμῃ τῇ φαιδρά, Δεῦτε ὦ φιλέορτοι φωτίσθητε, Δεῦτε ἴδετε φωστήρας ουρανίους, ἐν γῇ περιπλέοντας, Δεῦτε καί ἀκούσατε, οἷον θάνατον πικρόν, οἱ γενναῖοι ἀδάμαντες ὑπέστησαν, διὰ τὴν ἀτελεύτητον ζωὴν, Διό καί ἐγγυηταὶ ὄντες τῆς ἀληθείας, κόρην διέσωσαν ἐν μνήματι ζῶσαν βεβλημένην, καί τὸν τούτους ἀετήσαντα παμμίαιρον, τῷ ολέθρῳ παρέδωκαν, ὡς φονέα καί ἀνελεήμονα, καί ἐκτενῶς δυσωπούσι, τὴν Παναγίαν Τριάδα, τοῦ ρυσθῆναι ἐκ φθοράς καί πειρασμῶν, καί παντοίων κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελούντας, αὐτῶν τὰ μνημόσυνα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Τί σοι, ὁ ταλαίπωρος ἐγώ, Δέσποινα τοῦ κόσμου προσάξω, εἰμὴ δακρύων πηγὰς, καί ἐξομολόγησιν τῶν πεπραγμένων μοι; Ἀλλ' ἰλέω σου ὄμματι, ἐπίβλεψον Κόρη, ἐπὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, λύσον τῶν παθῶν μου τὰ νέφη, καί τῆς κατεχούσης ἀχλύος, δέομαι ἀπάλλαξον τὸν δούλόν σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ξύλῳ, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ὀρώσα, ἡ Ἀπειρόγαμος, ἐκλαίει καί ἔλεγε, Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμέ τὴν τεκούσαν,

μόνην φώς απρόσιτον, τού προανάρχου Πατρός;σπεύσον καί δοξάσθητι
όπως, δόξης επιτύχωσι θείας, οι τά θεία πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τόν Στίχον, τά Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Εἰ δέ βούλει, εἰπέ τά παρόντα Προσόμοια.

Ἦχος α΄

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Θαύμα θαυμάτων αξίως, θαυμασιώτερον, τῷ κόσμῳ ανεδείχθη, τό υμέτερον
θαύμα, Μάρτυρες Κυρίου, ἀπό δυσμῶν, τῶν ἐθνῶν γάρ τήν κόρην ποτέ,
ταφή δοθείσαν ἀδίκως, ταῖς μητρικαῖς, διεσώσατε ἀγ κάλαις υμεῖς.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ ο Θεός Ἰσραήλ αὐτός δώσει
δύναμιν καί κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ο Θεός.

Μαρτυρικῶς ἐναθλούντες, θεομακάριστοι, τὰς τῶν ἐχθρῶν αἰκίας, ὡς περ
χάριν πλουσίαν, ἐδέξασθε προθύμως καί ορεκτῶν, γεηρῶν ἀπολαύσεως,
ἠλογηκότες τῶν θείων τῇ ἐκλογῇ, ταῖς ποιναῖς οὐ κατεκάμφθητε.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αὐτοῦ
ἐν αὐτοῖς.

Γουρίαν πάντες τόν μέγαν, καί γενναιότατον, σὺν Σαμωνά τῷ θείῳ, καί Ἀβίβῳ
τῷ πάνυ, τῷ ὄντι ἐν Λευϊταῖς, ὕμνοις πιστῶς, εὐφημήσωμεν σήμερον, ὅτι
θερμότατοι πάντων προασπισταί, ἐν ταῖς θλίψεσιν υπάρχουσι.

Δόξα... Ἦχος β΄

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, τοὺς τοῦ Χριστοῦ ἀριστεάς, ὕμνοις τιμήσωμεν,
Γουρίαν, Ἀβιβὸν καί Σαμωνάν, ὅτι παραδόξως ἐνεργοῦσι τοῖς θαύμασιν,
ὄρκῳ γάρ οὐ παρείδον μεταναστεύσαι κόρην, ἀλλ' ἐκπληροῦντες τό αἶτημα,
τήν παῖδα διεσώσαντο, παρανομῶ Γότθῳ, ἀμυναν ποιήσαντες, Δι' ὧν Χριστέ
ο Θεός, ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Μόνη, τόν ἀχώρητον Θεόν, ἀστενοχωρήτως ἐν μήτρᾳ, ἐκυοφόρησας,
ἄνθρωπον γενόμενον, δι' ἀγαθότητα, Παναγία Θεόνυμφε, διό δυσωπῶ σε,
τῶν στενοχωρούντων με, παθῶν ἀπάλλαξον, ὅπως, τήν στενήν καί ευθείαν,
τρίβον διοδεύσας προφθάσω, τήν ἐπὶ ζωὴν Παρθένε φέρουσαν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὑβρεις, υπομείναντα πολλὰς, καί ἐπὶ Σταυροῦ ὑψωθέντα, τόν τοῦ παντός
Ποιητὴν, βλέψασα Πανάχραντε, ἔστενες λέγουσα, Ὑπερύμνητε Κύριε, Υἱέ καί
Θεέ μου, πῶς τιμῆσαι θέλων σου, τό πλάσμα Δέσποτα, φέρεις, ἐν σαρκὶ
ατιμίαν; Δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγχνίᾳ, καί συγκαταβάσει σου Φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. α΄

Τά θαύματα τών Αγίων σου Μαρτύρων, τείχος ακαταμάχητον ἡμῖν
δωρησάμενος, Χριστέ ὁ Θεός, ταῖς αὐτῶν ικεσίαις, βουλὰς ἐθνῶν
διασκέδασον, τῆς βασιλείας τὰ σκήπτρα κραταίωσον, ὡς ὁ μόνος ἀγαθός καὶ
φιλόανθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη στιχολογίαν τοῦ ψαλτηρίου ἀναγινώσκονται οἱ
κανόνες τῆς Οκτῆχου, καί τών Αγίων οὗτος, οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τοὺς τρεῖς ομοῦ λέγοντας αἰνῶ προφρόνως. Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

«Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἰχνεσιν, ὁ παλαιός πεζεύσας,
Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τήν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρή μω
ἐτροπώσατο».

Τριάδος τήν μοναρχίαν Ἄγιοι, θεολογούντες σεπτῶς, πολυαρχίας ἀστατον
αχλύν, ευμαρῶς διελύσατε, Ανατολῆς πολύφωτοι, ὥσπερ ἀστέρες
ἀνατείλαντες.

Οἱ τρεῖς Ὁμολογηταί τῇ χάριτι, καταλαμπόμενοι, τῆς ἀρχικῆς Τριάδος
ἐμφανῶς, τό τῆς πλάνης πολύθεον, καρτερικὴν τήν ἐνστάσιν, ἐπιδεικνύντες
ἐξηφάνισαν.

Υμᾶς πρὶν υἱοθετήσας Ἐνδοξοὶ, θέσει ὁ φύσει Υἱός, τῆς νῦν αὐτῷ δοθείσης ἐκ
Πατρός, κληρουχίας ὡς εὐσπλαγχνος, συγκληρονόμους ἔδειξε, βασιλείας
συμμετέχοντας.

Θεοτοκίον

Σοφίας τῆς ὑπερσόφου γέγονας, σκηνὴ Πανάμωμε, τὸν εαυτῆς γὰρ οἶκον ἐκ
τῶν σῶν, παναχράντων αἱμάτων σεμνή, οἰκοδομεῖν εὐδόκησε, πρὸς
σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡδή γ'

«Ἐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σὺ μου ἰσχύς Κύριε,
καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα».

Τό σῶμα τοῖς αἰκισμοῖς, ἐθελουσίως καὶ δειναῖς μᾶστιξιν, οἱ τοῦ Χριστοῦ
παρέδωκαν, ὁμολογηταί καὶ θεράποντες.

Ρυσθῆναι τῶν χαλεπῶν, τῆς ἀμαρτίας λογισμῶν Ἄγιοι, τοὺς τήν υμῶν
ἀθλησιν, πίστει ἀνυμνούντας πρεσβεύσατε.

Ἐν ξύλῳ καρτερικῶς, ἀναρτηθέντες οἱ σεπτοὶ Μάρτυρες, πανευσεβῶς
ἀτρωτον, τήν ὁμολογίαν διέσωσαν.

Θεοτοκίον

Ιασεών, σε πηγήν, ο τήν σήν μήτραν υποδύς έδειξε, Μήτηρ Θεού πάναγνε, τήν εμήν ψυχήν ούν θεράπευσον.

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τριάδος τής σεπτής, καταγγέλλοντες πίστιν, πολύθεον Σοφοί, τών ειδώλων απάτην, ανδρείως καθείλετε, ως τής πίστεως πρόμαχοι, κόρην ζώσαν δέ, κατακλεισθείσαν εν τάφω, διεσώσατε, θανατηφόρου κινδύνου, υμάς μακαρίζουσιν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν

Τώ Σταυρώ οπλισθέντες τώ τού Χριστού, εν αυτώ τών τυράννων πάσαν ισχύν, ανδρείως καθείλετε, τής πίστεως πρόμαχοι, τήν αως θεϊαν πάσαν, ειδώλων ελέγξαντες, καί τήν Τριάδα Άγιοι, προθύμως κηρύξαντες, όθεν επαξίως, παρ' αυτής τούς στεφάνους, τής νίκης ελάβετε, ως νομίμως αθλήσαντες, Αθληφόροι Πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σή γαστρί, συλλαβούσα αφλέκτως Μήτηρ Θεού, τώ κόσμω εκύησας, τόν τόν κόσμον κατέχοντα, καί εν αγκάλαις έσχες, τόν πάντα συνέχοντα, τόν τροφοδότην πάντων, καί πλάστην καί Κύριον, όθεν δυσωπώ σε, Παναγία Παρθένε, ρυσθήναι πταισμάτων μου, όταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τού Κτίστου μου, Δέσποινα Θεοτόκε αγνή, τήν σήν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καί γάρ δύνασαι πάντα, όσα θέλεις πανάμωμε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτήν, η αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυξε δακρύουσα, καί πικρώς ανεκραύγαζεν, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλαγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Θεέ υπεράγαθε, ανεξίκακε Κύριε, Η πιστώς εκβοήσωμεν, Σπλαγχνίσθητι Παρθένε εφ' ημάς, καί πταισμάτων δώρησαι τήν άφεσιν, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, αυτού τά παθήματα.

Ωδή δ'

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί σταυρού τόν Ἡλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Σταθηράν τήν καρτερίαν οι Αθλοφόροι, ανηλεώς στρεβλούμενοι, ποικίλαις βασάνοις, πάσιν επεδείξαντο, συμφώνως κραυγάζοντες, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Οι τής Τριάδος ισάριθμοι στεφανίται, τρισοφεγγεί λαμπάδι, τούς νύνεκτελούντας, μνήμην τήν πανίερν, αυτών καταυγάζουσι, πάσι τάς ιάσεις βραβεύοντες.

Μετ' ευλαβείας προσδράμωμεν τή φωσφόρω, καί φωταυγεί θεόφρονες, θήκη τών Μαρτύρων, βρύει γάρ ιάματα, τοίς πίστει κραυγάζουσι, Δοξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ο μολογούντες τής θείας οικονομίας, τό υπέρ νούν μυστήριον, γλώσσαις θεολόγοις, πάσαν αθεότητα, οι θείοι καί πάνσοφοι, Ομολογηταί κατηδάφισαν.

Θεοτοκίον

Υπέρ έννοιαν εκύησας ώ Παρθένε, καί μετά τοκον ώφθης, παρθενεύουσα πάλιν, Μέγα τό μυστήριον, τής κυοφορίας σου, Μήτηρ αιειπάρθενε άχραντε!

Ωδή ε'

«Συ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Λαμπρότησι σαφώς, τών αγώνων εκλάμποντες, εφάυλισαν τών τυράννων, τό ανίσχυρον θράσος, τής πίστεως οι πρόβολοι.

Εις πάντα προφανώς, οικουμένης τά πέρατα, τά θαύματα τών Μαρτύρων, διεδόθη καί πάντας, τή πίστει εβεβαίωσαν.

Γή ώσπερ αγαθή, τά τής χάριτος σπέρματα, δεξάμενοι πολιτεία, φιλοπόνω πλουσίως, οι θείοι εγεώργησαν.

Θεοτοκίον

Ο μόνος αγαθός, καί πελάγει χρηστότητος, τά σύμπαντα Θεομήτορ, συγκρατών σαίς αγκάλαις, κρατείσθαι κατηξίωσεν.

Ωδή ς'

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η' Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Νομίμως, ως καλοί στρατιώται θεόφρονες, εγκρατευσάμενοι πάντα, καί τρανώς τήν πίστιν τετηρηκότες, τόν τής θείας, δικαιοσύνης ήρατε στέφανον.

Το πρίν μέν, ο Αββακούμ μετάρσιος αίρεται, τή τού Δεσπότη προστάξει, δι' υμών δέ κόρη τυραννουμένη, θεηγόροι, τή θρεψαμένη αποκαθίσταται.

Αστράπτει, η σορός τών Μαρτύρων τοίς θαύμασι, καί ποταμούς αναβλύζει, ιαμάτων πάσι τοίς προσιούσι, καί τοίς πίστει, τήν αυτών καρτερίαν θαυμάζουσι.

Θεοτοκίον

Σέ μόνην, τών ακανθών εν μέσω ευράμενος, ώς καθαρώτατον κρίνον, καί κοιλάδων άνθος ώ Θεομήτορ, ο Νυμφίος ο νοητός εν σοί κατεσκήνωσε.

Κοντάκιον Ήχος β'

Τά άνω ζητών

Εξ ύψους σοφοί, τήν χάριν κομισάμενοι, τών εν πειρασμοίς, προϊστασθε πανεύφημοι, διό κόρην Άγιοι, εκ θανάτου πικρού ελυτρώσασθε, υμείς γάρ όντως υπάρχουντε, Εδέσσης η δόξα, καί τού κόσμου χαρά.

Ο Οίκος

τής τού εχθρού δουλείας με ρύσαι, Ιησού ζωοδότα, ταίς τών σών αθλητών εντεύξεσι δυσωπούμενος, όπως αδούλωτον κεκτημένος, τών παθών τήν ψυχήν καί τό σώμα, ανευφημώ τήν αύτών οξυτάτην βοήθειαν, προφθάσαντες γάρ, τού θανάτου ερρύσαντο κράζουσαν τήν κόρην, ήν περ παρέθετο εκβώσα η μήτηρ τοίς μάρτυσιν, Υμείς όντως υπάρχουντε, Εδέσσης η δόξα, καί τού κόσμου χαρά.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΕ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων καί Ομολογητών Γουρία, Σαμωνά καί Αβίβου.

Στίχοι

Ξίφος τελειοί Σαμωνάν καί Γουρίαν,
Καί φλόξ Άβιβον, οίς χαρά φλόξ καί ξίφος.
Πύρ πέμπτη δεκάτη, Άβιβον πέφνε, χαλκός ετάρους.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Κυντιριανού,
Επισκόπου Σελευκειάς, καί μνήμη τών ευσεβών βασιλέων, Ιουστίνου καί
θεοδώρας, καί τού Αγίου Θωμά, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τού νέου.

Στίχοι

Ζωήν ο Θωμάς εκλιπών μετρουμένην,
Ζωήν πρεπόντως εύρεν ού μετρουμένην.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Ελπιδίου, Μαρκέλλου,
Ευστοχίου, καί τών σύν αυτοίς.

Στίχοι

Πύρ, Ελπίδιε, σύν δυσί στέγειν φίλοις,
Η τών επάθλων ελπίς ηρέθιζε σε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Δημητρίου.

Στίχοι

Ο Δημήτριος, χειρί τμηθείς δημίου,
Δήμοις αθλητών συγχορεύει Κυρίου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Εν τή καμίνω Αβραμιαίοι Παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή
φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης
σου Κύριε».

Αβραμιαίους εν τή καμίνω ο ρυσάμενος, ούτος καί τήν ξένην κόρην τῆς χαλεπῆς, περιστάσεως διέσωσε, τή μεσιτεία νύν, τών αὐτοῦ θεραπόντων ως εὐσπλαγχνος.

Ιταμωτάτης, απανθρωπίας δίκην ἔδωκε, πάντων τών κακῶν αθρόως απαιτηθεῖς, ο αλάστωρ καί δυσώνυμος, κρίσει δικαία σου, Λόγε Θεοῦ σοφία καί δύναμις.

Νενευρωμένη, τή πρός υμᾶς ἐλπίδι Ἐνδοξοι, κόρη καθειργμένη τάφω μετὰ νεκρῶν, προσδοκίας οὐ διήμαρτεν, Ευλογημένος εἶ, ο Θεός μου βοῶσα καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Ὡς νεόσμηκτον, καί φωταυγείας πέμπτον ἔσοπτρον, αἴγλην θεϊκῆς Παρθένε μαρμαρυγῆς, προσβαλοῦσάν σοι ἐχώρησας, Ευλογημένη σύ, ἐν γυναιξί πανάμωμε Δέσποινα.

Ὡδή η'

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρός δέ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Παγκόσμιος σήμερον ἡμῖν, λαμπρά πανήγυρις, ἡ τών Μαρτύρων Χριστοῦ, περιαιγάζουσα χάριτι, τών θαυμάτων τοὺς προστρέχοντας, καί χαρμονή πνευματική, πίστει κραυγάζοντας, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ραδίως οἱ Ὁμολογηταί, τῆς σῆς θεότητος, πάσαν κατήργησαν, τήν ἀθεότητα Δέσποτα, τών τυράννων μή πτοούμενοι τὰς ἀπειλάς, ἀλλ, εὐσθενῶς ἀνακραυγάζοντες, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Οἱ πάνσοφοι Ὁμολογηταί, οἱ προΐστάμενοι, τοῦ θείου δόγματος, ἐχθρῶν τὰς φάλαγγας τρέπονται, διὰ ξίφους ἀναιρούμενοι, νίκην παράδοξον σαφῶς, καί διαλάμπουσιν δεδειχότες, πίπτοντες τοὺς ἐναντίους γάρ ἡττήσαν.

Θεοτοκίον

Φύσεσιν ὀρώμενον διτταῖς, Χριστόν ἐγέννησας, τόν μίαν φέροντα, σαφῶς ὑπόστασιν σύνθετον, ἀνθρωπότητι θεότητος, συνεισδραμούσης ὑπὲρ νοῦν, ὄντως καθ' ἐνωσιν, ὅθεν πάντες, σέ ευλογούμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Ὡδή θ'

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστός συνάψας, τὰς διεστώσας φύσεις, διό ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ρήσεσιν ἐπόμενοι θεαῖαις, καί θεοπνεύστοις τοῦ Σωτήρος, Ὁμολογηταί θεοφεγγεῖς, σταυρόν ἐπ' ὤμων χαίροντες ἤρασθε, τοῖς ζωηφόροις ἰχνέσιν,

ακολουθούντες αξιάγαστοι.

Ὅλω τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος, μετ' ευφροσύνης οἱ γενναῖοι, Ὁμολογηταὶ προσχωροῦντες, τὰ τῶν αγῶνων γέρα κομίζονται, ταῖς Ἀσωμάτοις τάξεσιν, αξιωθέντες συναυλίζεσθαι.

Νύν οὐκ ἐν ἐσόπτρῳ ὁράτε, τῶν μακαρίων τὰς ἐλπίδας, Ὁμολογηταὶ τοῦ Σωτήρος, τῆς ἀληθείας μάλλον δὲ πάνσοφοι, τό κάλλος ἐνοπτρίζεσθε, στεφανηφόροι πανσεβάσμιοι.

Ὡς τῆς υπερθέου Τριάδος, σαφῶς ἰσάριθμοι φανέντες, Ὁμολογηταὶ θεηγόροι, τῇ ταύτης αἴγλῃ καταλαμπρύνεσθε, ὡς δι' αὐτὴν ἀθλήσαντες, ζωῆς ἀφθάρτου ἀξιούμενοι.

Θεοτοκίον

Σαρκί ἐπιδημήσαι θελήσας, ὁ διακοσμήσας πάντα Λόγος, ἐν σοὶ κατεσκήνωσε μόνην, ἀγιωτέραν πάντων ευράμενος, καὶ Θεοτόκον ἔδειξεν, ἐπ' ἀληθείας Μητροπάρθενε.

Εξαποστειλᾶριον Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ὡς πάλαι διεσώσατε, πικροῦ θανάτου Ἅγιοι, κόρην ἐν τάφῳ βληθείσαν, τὸν δὲ παράνομον Γότθον, θανάτῳ παρεδώκατε, καμὲ τῶν ἀκαθέκτων μου, παθῶν νύν ἐκλυτρώσασθε, ὅπως ὑμῶν τὴν φωσφόρον, μνήμην φαιδρῶς εορτάσω.

Θεοτοκίον

Ὁ πάντα τῇ θεότητι, πληρὼν ὡς ἀπερίγραπτος, ἐκ σοῦ Θεὸς ἀπορρήτως, ἐσωματώθη Παρθένε, δι' οἶκτον ἀνορθούμενος, τό τοῦ Ἀδάμ παράπτωμα, νέος Ἀδάμ γενόμενος, ὃν ὡς Υἱὸν σου δυσώπει, ὑπὲρ ἡμῶν Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου. Καὶ Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου καὶ Ευαγγελιστοῦ Ματθαίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ' Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεὶς

Ὁ ἐμβατεύων καρδίᾳς τῶν ἀνθρώπων, ὅτε σου τὴν ἐνθεὸν γνῶμην Ἀπόστολε, θεία προγνώσει ἐώρακε, καὶ ἐκ τοῦ κόσμου, τῆς ἀδικίας σέ

ελυτρώσατο, τότε σε παγκόσμιον, φώς απειργάσατο, τῆς οικουμένης τά πέρατα, καταφωτίζειν, καί διαλάμπειν εγκελευσάμενος, οὐ καί τό θεῖον Ευαγγέλιον, ηξιώθης σαφώς αναγράψασθαι, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ ἐκ τελώνου κληθεὶς εἰς μαθητεῖαν, ὅτε σε ὁ ἀναρχος Λόγος ἐφώνησεν, ἀκολουθεῖν προτρεπόμενος, καί κοινωνίαν, τῆς βασιλείας ἐπαγγελιάμενος, τότε Παμμακάριστε, πάντα ἀφέμενος, καί ταραχώδους συγχύσεως, ἀναχωρήσας, αὐτῷ συντόνως ἐπηκολούθησας, καί νῦν θεόπτα ἐμφορούμενος, τῆς ἀφράστου αὐτοῦ θεωρίας τρανῶς, καθικέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Προφητικῇ τις σαφῶς οἰξυδερκία, πάλαι μὲν σε Ἅγιον, λίθον τεθέαται, ἐπὶ τῆς γῆς κυλιόμενον, καί τῆς ἀπάτης, τὰς ἐλεπόλεις καταλεαίνοντα, ὁ Λόγος δὲ πάνσοφε, ὁ ἐνυπόστατος, φῶς σε τοῦ κόσμου καί κήρυκα, δικαιοσύνης, καί ἀληθείας ἀποτετέλεκε, λελαμπρυσμένον ταῖς λαμπρότησι, τοῦ τρισηλίου φωτός Πανσεβάσμιε, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος δ'

Καλοῦντι Χριστῷ, πρὸς μαθητεῖαν οὐράνιον, προθύμως ἠκολούθησας θεόληπτε, πάσαν σχολὴν φροντίδος γηϊνῆς, ὑφ' ἐν παρῳσάμενος, ἐπαξίαν γάρ τῆς ἄνω βασιλείας, γνώμην εὐπειθῶς ἀναλαβόμενος, τῆς χαμαιζήλου πολιτείας, καί δόξης κενῆς ἀπέστης, Ευαγγελιστῆς ἀπὸ Τελώνου γενόμενος, φῶς τε τῶν ἐν σκότει χρηματίσας, καί πεπλανημένων ὁδηγὸς πρὸς σωτηρίαν, νῦν δὲ πρεσβευτῆς παντός τοῦ κόσμου θερμότατος, καί τῶν σέ γεραIRONτων Ματθαίε, φύλαξ σωτήριος.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ὁ ἐξ υψίστου κληθεὶς

Σωματωθέντα τὸν Κτίστην τῶν ἀπάντων, ἐσχες ἐν τῇ μήτρᾳ σου, θεομακάριστε, ἀναμορφούμεντα τὸν ἄνθρωπον, τὸν πρὶν πεσόντα, τῇ παραβάσει διὰ τοῦ ὀφews, Θεὸν γάρ ἐγέννησας, Λόγον ἀφράστως Ἀγνή, καί τῆς φθοράς ἠλευθέρωσας, τὴν φύσιν πάσαν, παλαιωθείσαν διὰ τοῦ τόκου σου, διὸ ὑμνοῦμεν καί δοξάζομεν, σοὺ τὴν χάριν Παρθένε ἀνύμφευτε, δι' ἧς σκέπτε καί σῶζε, τοὺς ἐν πίστει σέ δοξάζοντας.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Τῇ τῶν λόγων σου σάλπιγγι, τοὺς ἀνθρώπους συνήθροισας, εἰς Θεοῦ ἐπίγνωσιν Παναοίδιμε, καί τὰ τῆς πλάνης ἀθροίσματα, ἐκ γῆς ἀπὸ σόβησας, καί εἰς μίαν τοὺς πιστοὺς, τὴν ὁμόνοιαν ἴθυνας, καί πρεσβεύεις νῦν, ἐκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν αἰσιέβαστον μνήμην σου.

Στίχ. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ὁ ἐν γλώσῃ πυρίνη σε, καθοπλίσας τοῦ Πνεύματος, κραταῖον ἀνέδειξε πολεμήτορα, κατὰ τῆς πλάνης Ἀπόστολε, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, παρ' οὗ ἔλαβες λαμπρά, τὰ βραβεῖα τῆς χάριτος, ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελούντας, τὴν αἰσέβαστον μνήμην σου.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τό στερέωμα.

Εἰς τὰ βάθη τοῦ Πνεύματος, διακύψας Ἀπόστολε, πλούτον τὸν ἀκένωτον κατενόησας, καὶ ἐξ αὐτοῦ αὐσάμενος, τὴν χάριν τὴν ἀφθονον, ἡμῖν εὐαγγελικῶς, πᾶσι ταύτην δένειμας, καὶ πρεσβεύεις νῦν, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελούντας, τὴν αἰσέβαστον μνήμην σου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἐκ πυθμένος κακίας ἐσχάτης, πρὸς ἀκρότατον ὕψος ἀρετῆς, ὡς αἰτὸς ὑσιπέτης, παραδόξως ἀνέδραμες, Ματθαίε πανεύφημε, τοῦ γὰρ καλύψαντος οὐρανοῦς ἀρετὴ, καὶ τῆς συνέσεως αὐτοῦ πάσαν τὴν γῆν πληρώσαντος, Χριστοῦ ἀκολουθήσας τοῖς ἰχνεσι, μιμητὴς διάπυρος ἐν πᾶσιν αὐτοῦ πεφανέρωσαι, εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην, ζωὴν καὶ σωτηρίαν, τοῖς πειθαρχοῦσιν εὐσεβῶς, τοῖς θείοις προστάγμασιν, ἐν οἷς ἡμᾶς καθοδήγησον, εὐαρεστούντας τῷ Κτίσῃ, καὶ σέ μακαρίζοντας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, Σέ ἰκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Ἀπόστολε Ἄγιε, καὶ Εὐαγγελιστὰ Ματθαίε, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τοὺς Κανόνας τῆς Οκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου τὸν παρόντα.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α' Ἦχος δ'

«Ἀνοίξω τό στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί, καὶ οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω

γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Πλουσίως μετάδος μοι, τῆς ενοικούσης σοι χάριτος, Ματθαίε πανένδοξε, καί υπηρέτα Χριστοῦ, καί βοήσομαι, λαμπρώς ανακηρύττων, καί μέλψω γηθόμενος, τά σά θαυμάσια.

Τελείως κατέλιπες, τῶν επιγείων τήν σύγχυσιν, τοῦ Λόγου ὡς ἤκουσας, τοῦ σαρκωθέντος φωνῆς, καί τῆς χάριτος, ἐδείχθης οικονόμος, καί κήρυξ θεόληπτος, θεομακάριστε.

Αυτόπτης γενόμενος, καί υπηρέτης διέπρεψας, τοῦ Λόγου Απόστολε, τοῦ πρό αἰώνων Πατρός, καί διέδραμες, αὐτοῦ τήν παρουσίαν, ευαγγελιζόμενος, πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν.

Θεοτοκίον

Θανάτου καθάιρεσιν, καί τῆς φθοράς τήν κατάλυσιν, ζωῆς τε φανέρωσιν, ευηγγελίσω Σοφέ, τῆς Παρθένου γάρ, ἐν μήτρα ἐνοικήσας, ὁ ἀπεριόριστος, κόσμον ἀνέπλασεν.

Ὡδή γ'

«Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καί ἀφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί ἐν τῇ θεῖα δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον».

Τοὺς σοὺς Ἀποστόλους Θεοῦ Λόγε, φωστήρας ἀνέδειξας ζωῆς, τὸν ζόφον ἀπελαύνοντας, τῆς αθεΐας Δέσποτα, καί ἐν τῇ θεῖα δόξῃ σου, τὸν κόσμον ὅλον φωτίζοντας.

Τῇ σὴ καθοπλίσας, παντευχία, Ματθαῖον τὸν ἀριστον Σωτήρ, τυράννων δυνατώτερον, τούτον εἰργάσω Δέσποτα, καί καθαιρέτην ἐδείξας, εἰδώλων πλάνης Φιλάνθρωπε.

Γλώσσης τῆς πυρίνης σου ὁ φθόγγος, δαιμόνων ἐνέπρησε βωμούς, Ματθαίε τό θεότευκτον, τοῦ Παρακλήτου ὄργανον, δι' οὗ Χριστὸς κηρύττεται, Λόγος ὁ ἐνυπόστατος.

Θεοτοκίον

Σάλπιγξ θεολόγος φθεγγομένη, συντόνως ἐφώτισε λαούς, Ματθαίου τοῦ θεόφρονος, τήν τῆς Τριάδος ἔλλαμψιν, τήν ὑπὲρ νοῦν τε σάρκωσιν, τοῦ Λόγου ἐκ σοῦ Πανάχραντε.

Ὁ Εἰρμός

«Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καί ἀφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί ἐν τῇ θεῖα δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον».

Κάθισμα Ἦχος α'
Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Ο πρώτος τού Χριστού, Ευαγγέλιον γράψας, καί πάσαν δαδουχών, τήν υφήλιον κτίσιν, Ματθαίος ο σοφώτατος, καί Χριστού μύστης άριστος, νύν τιμώμενος, ταίς ιεραίς μελωδίαις, πάσιν άφεσιν, αμαρτιών εξαιτείται, τοίς πόθω τιμώσιν αυτόν.

**Δόξα... Ήχος πλ. δ΄
Τήν Σοφίαν**

Τόν χρυσόν καταλείψας ως αληθώς, τόν Χριστόν δέ ποθήσας φιλευσεβώς, Ματθαίε Απόστολε, τών περάτων εδείχθης φωστήρ, καί εκ Τελώνου ώφθης, Απόστολος ένδοξος, μαθητής γενόμενος, καί κήρυξ τής πίστεως. Όθεν συνελθόντες, κατά χρέος τιμώμεν, τήν πάνσεπτον μνήμην σου, καί πιστώς εορτάζομεν, μελω δούντες καί λέγοντες. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ουράνιον πύλην καί κιβωτόν, τό πανάγιον όρος τήν φωταυγή, νεφέλην υμνήσωμεν, τήν ουράνιον κλίμακα, τόν λογικόν Παράδεισον, τής Εύας τήν λυτρωσιν, τής οικουμένης πάσης, τό μέγα κειμήλιον, ότι σωτηρία, εν αυτή διεπράχθη, τώ κόσμω καί άφεσις, τών αρχαίων εγκλημάτων, διά τούτο βοώμεν αυτή. Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν ενπίστει, τόν άχραντον τόκον σου.

Ωδή δ΄

«Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σου τού Υψίστου, ο Προφήτης Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Τώ ενυποστάτω σου Λόγω Θεέ, μεμαθητευμένος διέλυσε, κόσμου σοφίαν, ο θεόπτης Μαθητής, μεγαλοφώνως κράζων σοι. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τώ μεμακαρισμένω υπό Χριστού, ποίαν ευφημίαν προσείπωμεν, σοί θεηγόρε; ουκ ισχύει γάρ βροτός, τήν επανθούσαν χάριν σοι, λόγω εξειπείν αξιάγαστε.

Σού τόν ακηλίδωτον καί ακραιφνή, νούν τεθεαμένος ο Ύψιστος, ώσπερ λαμπάδα, εις λυχνίαν υψηλήν, τοίς εν τώ σκότει φαίνουσιν, πάσι θεοφάντορ προτέθεικεν.

Θεοτοκίον

Τήν τεταπεινωμένην φύσιν βροτών, η ευλογημένη ανύψωσας, τήν τού Υψίστου, ως κυήσασα ισχύν, υπερφυώς πανάχραντε, Μήτηρ ως Ματθαίος εδίδαξεν.

Ωδή ε΄

«Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων θεον, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, τήν ειρήνην βραβεύουσα».

Τὴν χάριν δεξάμενος, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, θεῖον ενδιαίτημα εδείχθης, θείως διδάξας, θεογνωσίας τό φῶς, πιστευθεῖς τὰ δόγματα Χριστοῦ, γράμμασιν ἐκτίθεσθαι, ὡς αὐτόπτης θεόκριτος.

Ἡ γλῶσσά σου κάλαμος, τοῦ Παρακλητοῦ γέγονεν, ἐνθέως τοῦ λύτρωσιν διδόντος, τοῖς ἐπιγνούσι τὴν δεσποτείαν αὐτοῦ, καί ταῖς σοφῶν ἐμπνέοντος ψυχαῖς, γνώσιν ἐπουράνιον, ὦ Ματθαίε πανέντιμε.

Ἀστράπτοντα θαύμασι, καί ἱαμάτων χάρισι, σέ Χριστός ἐξέπεμψε τῷ κόσμῳ, τὴν τῶν δαιμονῶν καταπατοῦντα ἰσχύν, καί ψυχὰς φωτίζοντα Πιστῶν, πάντων τῶν υμνούντων σε, τῆς εἰρήνης τόν κήρυκα.

Θεοτοκίον

Παρθένος γεγέννηκεν, Υἱόν τόν προαιώνιον, φύσιν ἐνδυσάμενον ἀνθρώπων, ὡς ἐκδιδάσκων ὁ θεηγόρος φησί, καί σώσαντα ταύτην ἐκ φθοράς, πάθει τῷ τοῦ σώματος, καί Παρθένος διέμεινεν.

Ὡδή ς'

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καί κατεποντισέ με καταιγὶς πολλῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεός ἐκ φθοράς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Εὐαγγελιστὴς ἀπὸ τελώνου, ὡς ἠκολούθησέ σοι, μετεσκεύασται ὁ θεηγόρος, τῇ παναλκείᾳ Παντουργέᾳ δυνάμει σου, ὁ Ματθαῖος ὁ πανάριστος.

Ρυθμίζεται τοῦ Εὐαγγελίου, τοῖς ψυχοτρόφοις λόγοις, τῶν ἐθνῶν πληθὺς ἀνυψουμένη, πρὸς ἀρετῶν ὑψηλῶν ἀκρότητα, ὦ Ματθαίε παμμακάριστε.

Ματθαίου ζωγραφεῖται θεοπλόκοις, τοῦ Μαθητοῦ δικτύοις, τὰ συστήματα τῶν πιστευόντων, διὰ παντός πρὸς τὴν σὴν ἐπίγνωσιν, Εὐεργέτα ποδηγούμενα.

Θεοτοκίον

Παρθένον τεκούσαν ἀναγράφων, εὐαγγελίζεται σε, τόν τὰ σύμπαντα πεποιηκότα, ἀνευ σποράς καί φθοράς Πανάμωμε, ὁ Ματθαῖος ὁ πανάριστος.

Ὁ Εἰρμός

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεός ἐκ βυθοῦ ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τοῦ τελωνείου τόν ζυγὸν ἀπορρίψας, δικαιοσύνης τῷ ζυγῷ προσηρμόσθης, καί ἀνεδείχθης ἔμπορος πανάριστος, πλούτον κομισάμενος, τὴν ἐξ ὕψους σοφίαν, ὅθεν ἀνεκήρυξας, ἀληθείας τόν λόγον, καί τῶν ῥα θυμῶν ἡγείρας ψυχὰς, καθυπογράψας, τὴν ὥραν τῆς κρίσεως.

Ὁ Οἶκος

Ἡ τοῦ ἐχθροῦ με τυραννὶς βιάζεται ἀπλήστως, καί τῆς ψυχῆς μου ὅλον τόν σπώρον καθαρπάζει, Ματθαίε φίλε τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' αὐτός τόν σπώρον τῶν

ευχών σου δεδωκώς, πρὸς σὴν δουλείαν κάρπωσον, καὶ δείξον ὑμνωδὸν σου σμικρότατον, καὶ υφηγητὴν με τῶν πολλῶν σου καὶ μεγάλων κατορθωμάτων, καὶ τῆς πρὸς Χριστὸν σου σχέσεως, τὰ πάντα παρευθὺς εγκαταλείψας, ηκολούθησας θερμῶς τῷ κεκληκότι, πρῶτος γεγονώς Ευαγγελιστὴς ἐν τῷ κόσμῳ, καθυπογράψας τὴν ὥραν τῆς κρίσεως.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΙΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Αγίου Αποστόλου καὶ Ευαγγελιστοῦ Ματθαίου.

Στίχοι

«Σώζεις, Ἰησοῦ καὶ τελώνας, σοὶ χάρις».
Οὕτω βοᾷ Ματθαῖος ἐκ πυρός μέσου.
Ακάματον Ματθαῖον πύρ δεκάτη κτάνεν ἑκτη.

Ταῖς αὐτοῦ αγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

«Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον, Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ἐχρημάτισας τοῦ πρώτου ἀπαυγάσματος, θεῖον ἐκτύπωμα, ὡς Μαθητὴς ταῖς αὐτοῦ, ἀκτίσι πυρσοῦμενος, ὡς ψάλλον ἐλεγες, Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ὡς διάκονον τοῦ λόγου Παμμακάριστε, θείοις σκηνώμασιν, ὅπου Χριστὸς κατοικεῖ, ἐκεῖ σε κατώκισεν, ὡς σοὶ υπέσχετο, ὁ υπέρθεος, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς μόνος τῶν ὅλων.

Τὰ νοσή ματα Ματθαίε φυγαδεύονται, καὶ δραπτετεύουσιν, ἡ τῶν δαιμόνων πληθὺς, τοῖς ἐν σοὶ χαρίσμασι, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, ἐν οἷς ἔψαλλες, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον

Τὴν πανύμνητον Παρθένον ἐξιτόρησας, τοῖς θείοις λόγοις σου, τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός, τεκούσαν Ἀπόστολε, ὡς πάντες ψάλλομεν, Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ὡδή η'

«Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ενεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἀπάσαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Νεύσεσι πρὸς σέ ταῖς ἀνενδότοις Ματθαῖος ὁ ιερῶτατος Θεούμενος, θέσει χρηματίσας τε, φύσει ὅπερ πέφυκας, τὴν οἰκουμένην Δέσποτα, εἰλκυσε

ψάλλειν σοι. Τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡσπερ ἀστραπὴν τῇ οἰκουμένῃ, ὁ Λόγος τόν θεολόγον ἐξ, ἀπέστειλε, ζόφον μὲν διώκοντα, ἔθνη δέ φωτίζοντα, θεολογίας δόγμασιν, ὅθεν καί ἐψάλλε, Τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λόγω καθαρῷ καί διανοία, Θεῷ σοι προσομιλήσαι ἐξεγένετο, ὕλην γάρ ὡς ἔτεμες, τούτῳ προσεπέλασας, καί συνεκράθης, Ἐνδοξε, ὅθεν καί ἐψάλλες, Τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Επ' ευεργεσία τῶν ἀνθρώπων, ὁ Λόγος σωματωθῆναι κατηξίωσε, πύλην παρθενίας γάρ, ὠδευσεν ὁ Κύριος, καί Θεοτόκον ἔδειξε, διό κραυγάζομεν. Τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δέ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδὴ θ'

«Ἄπας γηγενής, σκιρτάτῳ τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυρίζετῳ δέ, αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πανήγυριν τῆς θεομήτορος, καί βοάτῳ. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή αειπάρθενε».

Κάλλους νοητοῦ, ἐδέξω διάδημα, θεῖον Απόστολε, καί τῆς βασιλείας δέ, εὐπρεπεστάτῳ στέφει κεκόσμησαι, χειρὶ τοῦ Παντοκράτορος, καί διαλάμπεις σοφέ, συν Ἀγγέλοις, θρόνῳ παριστάμενος, τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ παμμακάριστε.

Ξύλου τῆς ζωῆς, ἀξίως τετύχηκας, κήρυξ τοῦ ζώντος Θεοῦ, ευαγγελισάμενος, ζωῆς τῷ κόσμῳ θεῖαν ἐπίσκεψιν, τῷ γάρ φυτῷ τῆς γνώσεως, οὐ διεφθάρης τόν νοῦν, διαμείνας, ἀσειστος ἀκράδαντος, Ἐκκλησίας κρητὶς παμμακάριστε.

Νύμφην τοῦ Χριστοῦ, ἐνθέως ἐκόσμησας, Ευαγγελίῳ σου, ὥσπερ διαδήματι, τὴν Ἐκκλησίαν θεομακάριστε, καί νῦν τὴν θεῖαν μνήμην σου, πανηγυρίζει φαιδρῶς, ἥν ρυσθῆναι, πάσης περιστάσεως, καί κινδύνων δεινῶν καθικέτευε.

Θεοτοκίον

Κόλπων οὐκ ἐκστάς, ἀνάρχου Γεννήτορος, Λόγος ὁ ἀναρχος, ὡς ευαγγελίζεται, Ματθαῖος γράφων, Θεός σεσάρκωται, ἐκ σοῦ Ἀγνή πανύμνητε, τὴν τῶν ἀνθρώπων μορφήν, ὁλοτρόπως, πᾶσαν ἐνδυσάμενος, καί τὰ ταύτης λαβῶν ιδιώματα.

Ὁ Εἰρμός

«Ἄπας γηγενής, σκιρτάτῳ τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυρίζετῳ δέ, αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πανήγυριν τῆς θεομήτορος, καί

βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αιειπάρθενε».

Εξαποστειλάριον
Εν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Τού τελωνείου τόν ζυγόν, απορρίψας εμφρόνως, Χριστῷ κατηκολούθησας, ὡ
Ματθαίε θεόφρον, τοῖς ἰχνεσι δέ τοῖς αὐτοῦ, θαυμαστώσ ἐπόμενος, ἐν μετοχή
εγεγόνεις, τῆς αὐτοῦ βασιλείας, καί τῆς δόξης κοινωνός, καί μύστης τῶν
απορρήτων.

Θεοτοκίον

Τάς παναγίας χεῖράς σου, Θεοτόκε Παρθένε, αἰς τόν κτίστην ἐβάστασας,
ἐπαρον εἰς πρεσβείαν, υπέρ ἡμῶν δυσωπούσα, ὅπως ρύσῃται ἡμάς, πάσης
πείρας Δαιμόνων, καί τοῦ τυχεῖν Πανάμωμε, τῶν μελλόντων ἐκείνων, αγαθῶν
αξιῶση.

**Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια
τρία, δευτεροῦντες τό πρώτον.**

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Ἐλαμψας Απόστολε, φωτειδῆς ὥσπερ ἥλιος, ταῖς ακτίσι τοῦ Πνεύματος, καί
πάσαν κατηύγασας, οἰκουμένην μάκαρ, τῇ θεογνωσίᾳ, καί ἀπεδίωξας ἀχλύν,
πολυθείας Ματθαίε πάνσοφε, διό σου τήν υπέρφωτον, καί ἀξιάγαστον
σήμερον, ἐκτελούμεν πανήγυριν, ὡς πηγὴν ἀγιάσματος. **(Δίς)**

Εν ὕψει καθήμενος, θεογνωσίας Απόστολε, υπεδέξω τοῦ Πνεύματος, τήν
αἴγλην φανείσάν σοι, τοῦ πυρός ἐν εἶδει, καί γλώσση πυρίνῃ, πάσαν
κατέφλεξας σαφῶς, τῆς ἀσεβείας ὕλην πολύθεον, διό σε ὡς Απόστολον, καί
θεηγόρον γεραίρομεν, τήν ἀγίαν σου σήμερον, ἐκτελοῦντες πανήγυριν.

**Εβρόντησας πάνσοφε, τῇ οἰκουμένῃ διδάγματα, ἱερά καί σωτήρια, καί πάσαν
ἐκάθηρας, εἰδωλομανίας, τήν κτίσιν Ματθαίε, καί κατεφώτισας λαούς,
Ευαγγελίου ταῖς ἐπιλάμψεσιν, εἰδώλων τά τεμένη δέ, καταστρεψάμενος
χάριτι, Ἐκκλησίας εἰς αἴνεσιν, τοῦ Θεοῦ ὠκοδόμησας.**

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Κροτήσωμεν ἐν ἄσμασι σήμερον πιστοί, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ σεπτοῦ
Ἀποστόλου, καί Ευαγγελιστοῦ Ματθαίου, οὗτος γάρ ρίψας τόν ζυγόν, καί τόν
χρυσόν τοῦ τελωνείου, ἠκολούθησε Χριστῷ, καί κήρυξ τοῦ Ευαγγελίου θεῖος
ἐχρημάτισεν, ὅθεν ἐξήλθε προφητικῶς ὁ φθόγγος αὐτοῦ, εἰς τήν οἰκουμένην,
καί πρεσβεύει σω θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καί λύτρωσαι ἡμάς, ἀπὸ
πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη. Καί Απολυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικά καί ἀπὸ τοῦ Κανόνος ἡ γ' καί ς' Ὠδή.

Απόστολος πρὸς Ῥωμαίους.

Αδελφοί, λέγει ἡ γραφή. Πᾶς ὁ πιστεύων ἐπὶ Κύριον, οὐ κατασυνθῆσεται...
Ζήτηι τὴ γ' τῆς τετάρτης Εβδομάδος.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον καθήμενον...
Ζήτηι Σαββάτῳ ε'

Κοινωνικόν

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς
οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου, Ἐπισκόπου
Νεοκαισαρείας, τοῦ θαυματουργοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς το, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ζ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια
τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. δ'

Τί υμᾶς καλέσωμεν

Τί σε νῦν καλέσω Γρηγόριε; πρακτικόν, ὅτι τὰ πάθη, καθυπέταξας τῷ νῷ,
θεωρόν, ὅτι ἐδρέψω, τῆς σοφίας τόν καρπόν, ἐνθέου, σπτασίας ἀξιούμενον,
καὶ δόγματα, οὐράνια μυούμενον, ἱεουργόν ἱερώτατον, θαυματουργόν
ὑπερθαύμαστον, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί προσαγορεύσω σε Ὅσιε; οδηγόν τῶν πλανωμένων, καὶ νοσοῦντων ἱατρόν,
χορηγόν τῶν πρὸς τὴν χρείαν, τοῖς αἰτούσι δαψιλῇ, διώκτην, τῶν δαιμόνων
ἰσχυρότατον, ἀλείπτην, τοῦ Μαρτύρων ἀγωνίσματος, προφητικῶς
διαλάμποντα, χαρίσμασιν ἀξιάγαστε, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσείπω Γρηγόριε; καθαιρέτην τῆς ἀθέου, δυσσεβείας κρατερόν,
οριστὴν τῆς εὐσεβείας, καὶ διδάσκαλον ἐθνῶν, εἰρήνης, βραβευτὴν
ἀκαταμάχητον, πολέμων, καταλύτην ἀκαθαίρετον, ἐν ὅρεσι διαιτώμενον, καὶ
βλέποντα τὰ ἐν πόλεσιν, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Εἰς βάθος θεωρίας ὑπελθὼν πανσόφως, ἱεράρχα Χριστοῦ, τὴν θεῖαν ἐμυήθης
τῆς Τριάδος φανέρωσιν, καὶ πνεύματι προσβλέπων ἀκλινῶς, Χριστόν τόν
Θεόν ἡμῶν, τῶν θαυμάτων ἀβυσσον πηγάζεις ἡμῖν, τὴν υγρὰν ὑδάτων φύσιν,
εἰς λιθῶδη μεταποιήσας, καὶ νεωκόρον πλάνης ἀπαλλάξας ζοφεράς, τοὺς
διώκτας ἐπεισας πιστούσθαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ στύλος εὐσεβείας ἀρετῶν

οφθείς αυτοίς, τών θαυμάτων υποφήτης ανηγορεύθης, Διό δυσωπούμέν σε,
μή παύση υπέρ ημών τόν Σωτήρα δυσωπεῖν, τού σωθῆναι τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅλην αποθέμενοι

Γνώμη ολισθήσας τε, καί δουλωθείς τῇ τοῦ πλάνου, απάτη Θεόνυμφε, πρὸς
τὴν υπερθαύμαστον ευσπλαγχνίαν σου, καί θερμὴν δέησιν, Παναγία Κόρη,
καταφεύγω ὁ πανάθλιος, Δεσμού με λύτρωσαι, τών πειρατηρίων καί θλίψεων,
καί σώσον με πανάμωμε, τών δαιμονικῶν επιθέσεων, ἵνα σε δοξάζω, καί
πόθω ανυμνῶ καί προσκυνῶ, καί μεγαλύνω σε Δέσποινα, τὴν αειμακάριστον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ξύλω σε κρεμάμενον, μέσον ληστῶν καθορώσα, ἡ χωρὶς ωδίνων σε, καί
φθοράς κυήσασα Μητροπάρθενος, χαλεπῶ βέβληται, τὴν ψυχὴν Κύριε, βέλει
λύπης καί σπαράττεται, πικρά στενάζουσα, σπλάγχνα καί καρδίαν τὴν
άχραντον, καί ξέουσα τοῖς ὄνυξιν, αφειδῶς τās ὀψεις καί πύρινα, δάκρυα
κενούσα, μετ' οἰμωγῆς σοι κέκραγε Σωτήρ, Οἱμοὶ γλυκύτατον σπλάγχνον μου!
πῶς ἀδίκως πασχεις νύν.

Εἰς τόν Στίχον, τὰ Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Γρηγόρησις Θεοῦ, ἐδόθη σοι σοφὴ κατὰ τόν Δανιήλ, ὥσπερ γάρ ἐκείνῳ τό
ἐνύπνιον, οὕτω τό τῆς πίστεως μυστήριον ἀπεκαλύφθη σοι, διό σωθῆναι
πρέσβευε, τās ψυχάς ημών Ὅσιε Πάτερ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αρχαγγελικόν λόγον υπεδέξω, καί Χερουβικός θρόνος ἀνεδείχθης, καί ἐν
αγκάλαις ἐβάστασας Θεοτόκε, τὴν ἐλπίδα τών ψυχῶν ημών.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ ἡ σέ κυήσασα, ἀνεβόα, τί τό ξένον ὁ ορώ,
μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ἐν προσευχαῖς γρηγορών, ταῖς τών θαυμάτων ἐργασίαις ἐγκαρτερῶν,
ἐπωνυμίαν ἐκτήσω τὰ κατορθώματα, ἀλλά πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, Πάτερ
Γρηγόριε, φωτίσαι τās ψυχάς ημών, μή ποτε υπνώσωμεν, ἐν ἀμαρτίαις εἰς
θάνατον.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

**Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί
τοῦ Ἀγίου ὁ παρών, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.**

Τῷ τερατουργῷ Γρηγορίῳ τόν ἔπαινον υφαίνω. Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

«Αρματηλήτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Τών σών θαυμάτων εν εμοί Γρηγόριε, θείαν ενέργειαν, περιφανώς Πάτερ, καί τανύν ανάδειξον, εκ τού βυθού ρυόμενος, τών πταισμάτων με μάκαρ, καί σή φωτίζων λαμπρότητι, όπως επαξίως υμνήσω σε.

Ως εντρεχής καί νουνεχής καί φρόνιμος, τό τής ψυχής ευγενές, τών τής σαρκός μάκαρ, ηδονών προέκρινας, τά τής σοφίας δόγματα, φιλοπόνως συλλέγων, δι' ών εκείνη Γρηγόριε, τρέφεται Θεώ πλησιάζουσα.

Τήν σωφροσύνην αδελφήν κτησάμενον, ως συνεργόν τών καλών, σέ καθορών όφισ, ο δεινός Γρηγόριε, σοί τούς βασκάνους ήγειρεν, ούς κατήσχυνας Πάτερ, μακροθυμία τό γύναιον, πάθει συσχεθέν ιασάμενος.

Επί τής ξένης διατρίβων Όσιε, πάσιν αιδέσιμος, δι' αρετήν ώφθης, ευσεβής φιλόθεος, θαυματουργίας χάρισμα, πρός Θεού δεδεγμένος, δι' ής γνωρίζη ως ήλιος, λάμπας εν τώ κόσμω Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Ρίζης Αγνή βασιλικής εβλάστησας, καί Βασιλέα Χριστόν, τον τού Θεού Λόγον, υπέρ νούν καί έννοιαν, σεσαρκωμένον τέτοκας, εξ αγνών σου αιμάτων, διπτόν τήν φύσιν υπάρχοντα, καί μοναδικόν τήν υπόστασιν.

Ωδή γ'

«Οστερεώσας κατ' αρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριξον, ότι ουκ έστι πλήν σου, άγιος, μόνε Φιλάνθρωπε».

Ανακαθάρας σου τόν νούν, τής τών παθών τρικυμίας, καί πανσόφου θεωρίας εμπλήσας, ανεδείχθης ευπρεπές, σοφίας ενδιαίτημα, καί προφητείας χάριν, κατεπλουτίσθης Γρηγόριε.

Τή θεοπνεύστω συγγραφή, προσομιλήσας παμμάκαρ, καί Ποικίλης πολιτείας ιδέαν, εκλεξάμενος σοφώς, Εν αρετής εικόνισμα, εν σεαυτώ θεόφρον, απηκριβώσω Γρηγόριε.

Ο θεοφάντωρ μνηθείς, τή θεία μυσταγωγία, τό μυστήριον τής θεολογίας, κατεφώτισεν ημάς, Τριάδα ομοούσιον, ομοφυή τε σέβειν, άκτιστον καί συναϊδιον.

Υπό Θεού οδηγηθείς, ως πόθω τούτον ζητήσας, τήν αγνήν καί Θεοτόκον Μαρίαν, καί τόν γόνον τής Βροντής, μυσταγωγούς εκέκτησο, τό τής Τριάδος φέγγος, σέ θεωρρήμον διδάσκοντας.

Θεοτοκίον

Ράβδον βλαστήσασαν Χριστόν, τό άνθος τής αφθαρσίας, καί χρυσούν θυμιατήριον πάντες, σέ γινώσκομεν Αγνή, θείας ουσίας φέρουσαν, εν ταίς αγκάλαις Κόρη, άνθρακα θεομακάριστε.

Ο Ειρμός

«Οστερεώσας κατ' αρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριζον, ότι ουκ έστι πλήν σου, άγιος, μόνε Φιλάνθρωπε».

Κάθισμα 'Ηχος γ'

Θείας πίστεως

Νέος γέγονας Μωσής τοίς έργοις, πλάκας πίστεως επί τού όρους, τής μυστικής θεοφανείας δεξάμενος, νομοθετήσας λαοίς τήν ευσέβειαν, τού τής Τριάδος μυστηρίου Γρηγόριε, όθεν άπαντες, Τιμώνεν πιστοί τήν μνήμην σου, αιτούντες διά σου τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Θεία γέγονας σκηνή τού Λόγου, μόνη Πάναγνε Παρθενομήτορ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπερέχουσα, τόν υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρον, πρεσβειών σου ενθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνή τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος Αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι Τέκνον μου! πώς πάσχεις; θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον.

Ωδή δ'

«Σύ μου ισχύς, Κύριε συ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο Πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, Διό σύν τώ Προφήτη, Αββακούμ σοι κραυγάζω, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε».

Γήν τήν καλήν, Πάτερ θεόφρον εξήλωσας, καί τού λόγου, σπόρον εισδεξάμενος, εις εκατόν εύαγγελικώς, πολλαπλασιάζεις, εισέτι καί νύν Γρηγόριε, προσάγων διδαχαίς σου, τούς πιστώς μελωδούντας, τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ως αστραπή, Πάτερ εκλάμπας ο βίος σου, τών δαιμονων, πλάνην εφυγάδευσε, τώ γάρ φωτί, τής σής αρετής, τό εκείνων σκότος, προσομιλήσαι ούκ ίσχυσε, διό ο νεωκόρος, ψυχοφθόρου απάτης, κυλισθείς ώσπερ λίθος φωτίζεται.

Γνόφον φωτός, τού θειοτάτου θεάσασθαι, ηξιώθης, νόμον τε θεόγραφον, ως Μωϋσής, Πάτερ ειληφώς, τής θεολογίας, τό ακριβές εκπεπαιδευσαι, εντεύθεν νομοθέτης, τή Χριστού Εκκλησία, ανεδείχθης θεόφρον Γρηγόριε.

Ρητορικήν, ερεσχελίαν εξέκλινας, καί τώ λόγῳ, Πάτερ τώ τῆς χάριτος, καταυγασθείς, αποστολικήν, ὄντως εξουσίαν, κατὰ δαιμόνων ἐπλούτησας, τήν σήν γάρ δραπετεύει, ἀπαστράπτουσαν αἴγλην, ὁ τοῦ σκότους προστάτης Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Ἡ κιβωτός, πόρρωθεν σέ προετύπωσε, δεξαμένη, νόμον τον θεόγραφον, τήν ἐν γαστρί, τόν ζωαρχικόν, Λόγον συλλαβούσαν, ἀνερμηνεύτως Πανάμωμε, τόν τρέφοντα πλουσίως, τὰς ψυχὰς τῶν βοώντων, τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ὠδή ε΄

«Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπό τοῦ προσώπου σου τό φῶς τό ἄδυτον, καί ἐκάλυψέ με, τό ἀλλότριον σκότος τόν δείλαιον, ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καί πρὸς τό φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι».

Γεωργία σὼν λόγων, τὰς κεχερσωμένας καρδίας ωμάλισας, καί τόν θεῖον σπόρον, ἐν αὐταῖς ἱεράρχα κατέβαλες, καί καρπὸν πολύχουν, τῷ Λυτρωτῇ τήν σωτηρίαν, τῶν πιστῶν θεορρήμον προσήγαγες.

Ὁ Θεοῦ παραστάτης, ζήλῳ πυρακτούμενος χρίει σε Φαίδιμος, ἱερέα Πάτερ, τῷ Θεῷ τῷ τὰ σύμπαντα βλέποντι, εὐσεβῶς θαρρήσας, καί τῇ σεπτῇ σου πολιτεία, πεποιθῶς θεορρήμον Γρηγόριε.

Ροαῖς τῶν σὼν δογμάτων, τὰς εἰδωλικάς πυρπολήσεις κατέσβεσας, καί ταῖς διδασκαίς σου, τοὺς πιστοὺς ἐβεβαίωσας Πάνσοφε, ἀναβάς εἰς ὕψος, ὡς Σαμουὴλ ταῖς θεωρίαις, καί ὡς δένδρον φανεῖς τοῖς διώκουσι.

ἱεράρχα θεόφρον, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις δεινῶν με λυτρούμενος, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, τό χειρόγραφον Πάτερ διάρρηξον, ἱερεὺς ὑπάρχων, καί ἐκ Θεοῦ τήν εξουσίαν, εἰληφῶς ἀφιέναι τὰ πταίσματα.

Θεοτοκίον

Ὠραιώθης Παρθένε, τοῖς τῆς παρθενίας σου ἀχράντοις κάλλεσι, καί τῆς πρώτης Εὐας, περιέστειλας αἴσχος τό δύσμορφον, τόν Χριστὸν τεκούσα, περιβολήν ἀθανασίας, χαριζόμενον τοῖς σέ γεραίρουσιν.

Ὠδή ς΄

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καί ἐπάκουσόν μου ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Τήν λίμνην θαυματουργῶν, ἀδελφοκτόνον ἐξήρανας, καί ποταμοῦ τὰς ὁρμάς, ἀνέστειλας Πάνσοφε, τήν ράβδον πηξάμενος, τήν καί παραχρήμα, δένδρωθείσαν θεῷ νεύματι.

Ὁ ζήλος ὁ τοῦ Θεοῦ, κατέφαγέ σε Γρηγόριε, μή καρτερῶν γάρ ὁράν, Θεόν

υβριζόμενον, λαόν ματαιόφρονα, ταίς σαίς ικεσίαις, θεωρρήμον
εξωλόθρευσας.

Νενέκρωται βουληθείς, εξουθενείν σε ο δείλαιος, Εβραίος ο δυσσεβής, Θεού
σε δοξάζοντος, θεόφρον Γρηγόριε, τών αυτού δογμάτων, πληρωτήν
αναδεικνύμενον.

Θεοτοκίον

Επήλθε τό παντουργόν, επί σέ Πνεύμα Πανάμωμε, καί Λόγος ο τού Θεού, εν
σοί κατεσκήνωσε, καί σάρξ εχηρημάτισεν, ανεκδιηγήτως, διαμείνας
αναλλοίωτος.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών,
ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσον μου, ο Θεός τής
σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος β' Τά άνω ζητών

Θαυμάτων πολλών, δεξάμενος ενέργειαν, σημείοις φρικτοίς, τούς δαίμονας
επτόησας, καί τάς νόσους ήλασας τών ανθρώπων, πάνσοφε Γρηγόριε, διό
καλή θαυματουργός, τήν κλήσιν εξ έργων κομισάμενος.

Ο Οίκος

Πόθεν απάρξομαι τούς επαίνους εξυφαίνειν ο τάλας, καθορών τά πολλά καί
υπερθαύμαστα πράγματα; Εάν από τού βίου τού Οσίου εγχειρήσω, τό
σύνολον ουκ ισχύω, πάντα γάρ νούν υπερβαίνει ο ένθεος βίος αυτού, Εάν
από τών θαυμάτων, καί εν τούτω λοιπόν αισχυωθήσομαι, υπέρ τήν ψάμμον
γάρ υπάρχουσι, διά τούτο ακούει θαυματουργός, τήν κλήσιν εξ έργων
κομισάμενος.

Συναξάριον

Τή ΙΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν αγίοις Πατρός ημών Γρηγορίου,
Επισκόπου Νεοκαισαρείας τού θαυματουργού.

Στίχοι

Ο Γρηγόριος, θαυματουργών καί πάλαι,
Θεώ παραστάς, θαυματουργεί τι πλέον.
Εβδομάτη δεκάτη τε μέγας θάνε θαυματουργος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου καί Ομολογητού Λαζάρου τού
Ζωγράφου.

Στίχοι

Ου ζωγραφεί σε Λάζαρος καί νύν Λόγε,
Αλλά βλέπει σε ζώντα, μή ληπτόν χρόαις.

Τή αυτή ημέρα Μνήμη τών Οσίων Ζαχαρίου τού Σκυτοτομου, καί
Ιωάννου, καί διήγησις ωφέλιμος.

Ο Όσιος Γεννάδιος, ο εν τή μονή τού Βατοπεδίου ασκήσας, καί δοχειάρης (τροφοδότης) αυτής ών, καί τό θαύμα τού έλαιον αναβλύσαντος εκ κενού πίθου ιδών, εν ειρήνη τελειούται.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Λογγίνος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Έχεις αθλητήν Χριστέ Λογγίνον μέγαν.

Έχεις δέ καί Λογγίνον ασκητήν μέγαν.

Τή αύτή ημέρα, ο άγιος Γεννάδιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ο Γεννάδιος εύρε τήν Εδέμ στέφος,

Φανείς νοητήν πρός παλαιίστραν γεννάδας.

Τή αύτή ημέρα, ο άγιος Μάξιμος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Μάξιμος ωδίνησε, καί τεκών τέκνα,

Πράξεις αγνάς, άπεισιν αγνός εκ βίου.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Ιουστίνος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ασκητικός άγρυπνος οφθαλμός μύει,

Ιουστίνος, τό θαύμα τών ησκηκότων.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείας, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Θεού συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οι Παίδες, εν τή καμίνω αγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον, Ευλογητός ό Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Πατέρων τό καύχημα, καί Διδασκάλων τό σεμνολόγημα, φωστήρ τής Εκκλησίας, τής ευσεβείας στύλος ακράδαντος, σύ καθωράθης, κραυγάζων Γρηγόριε, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Αστράψας τοίς θαύμασι, τήν οικουμένην εφωταγώγησας, διά τούτο θεόφρον, συναθροισθέντες σέ μακαρίζομεν, οι τών σών λόγων, τρυφώντες καί ψάλλοντες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ιάματα Πάνσοφε, τοίς ασθενούσι πάσιν επήγασας, εξεχύθη γάρ χάρις, δαψιλεστάτη σου εν τοίς χείλεσι, θαυματουργίας, δι' ής ανακράζομεν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νύν πάντα πεπλήρωται, φωτός τού θείου, διά σου Πάναγνε, σύ γάρ πύλη εφάνης, δι' ἧς τῷ κόσμῳ Θεός ωμίλησε, καταφωτίζων τούς πίστει κραυγάζοντας, Ευλογητός ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωδή η'

«Επταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ο τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, εμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόα, οἱ Παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰῶνας».

Οἱ διά σου πλουτήσαντες, τῆς Τριάδος τήν ἔλλαμψιν, τῆς ομοουσίου, καί σεπτῆς Γρηγόριε, τήν σὴν νύν πανήγυριν, επιτελοῦντες χάριτι, θαυματουργική, καταλαμφθῆναι αἰτούμεν, βοῶντες, Τόν Δεσπότην, ἱερεῖς ευλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Νεοφάνες ὡς ἔσοπτρον, δεδεγμένος πανόλβιε, τὰς μαρμαρυγὰς, τῆς αρχικῆς θεότητος, τόν κόσμον ἐφώτισας, ἀντανακλάσεις πέμπων φωτός, τοῖς μελωδικῶς, ὀρθοδοξία βοῶσιν, Οἱ Παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Υπὸ Θεοῦ σκεπόμενος, ευσεβείας ὑπόθεσις, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐφρουρήθης πάνσοφε, εἰς ὅρος ἱστάμενος, ὡς νομοθέτης ἄλλος Μωσῆς, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ἐκδιδάσκων, Γρηγόριε κραυγάζεις, ἱερεῖς ευλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Φωτός αἰδύτου γέγονας, ἐνδιαίτημα Πάναγνε, ταῖς τῆς παρθενίας, καλλοναῖς ἀστράπτουσα, καί πάντας κατηύγασας, τούς Θεοτόκον σε ἀληθῆ, καθομολογούντας, ἐκ ψυχῆς καί βοῶντας, Οἱ Παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Ο Εἰρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ο τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, εμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οἱ Παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰῶνας».

Ωδή θ'

«Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ο οὐρανός, καί τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὠφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καί ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ταξιαρχαὶ μεγαλύνουσιν».

Αρίστης πολιτείας λάμπας φωτί, νύν φωτί τῷ μεγάλῳ παρέστηκας, θεουργικαῖς, θαυματοποιῖαις ὡς νικητής, κατεστεμμένος Ὅσιε, Πάτερ, ἱεράρχα θαυματουργέ, Γρηγόριε θεόφρον, φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας, τῶν Ὀρθοδόξων ἐγκαλλώπισμα.

Ιθύνεσθαι δυσώπει σαῖς προσευχαῖς, τό βασίλειον νύν ιεράτευμα, τό εκλεκτόν, καί ηγιασμένον θαυματουργέ, καί τούς πιστός τήν μνήμην σου, νύν επιτελούντας επιτυχεῖν, τῆς ἄνω βασιλείας, Γρηγόριε θεόφρον, αξιωθῆναι καθικέτευε.

Νικήσας τών δαιμόνων τάς προσβολάς, καί σαρκός υποτάξας τό φρόνημα, καί ιερεύς, ἀκακος καί όσιος γεγονώς, δικαιοσύνης ένδυμα, περιβεβλημένος θαυματουργέ, παρίστασαι τώ θρόνω, τού πάντων Βασιλέως, νύν παρρησία παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Ωράθης ώ Παρθένε Μήτηρ Θεού, υπέρ φύσιν τεκούσα εν σώματι, τόν αγαθόν, Λόγον εκ καρδίας τῆς εαυτού, όν ο Πατήρ ηρεύξατο, πάντων πρό αιώνων ως αγαθός, όν νύν καί τών σωμάτων, επέκεινα νοούμεν, εί καί τό σώμα περιβέβληται.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τῆς γῆς κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοῖς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον

Τών Μαθητών ορώντων σε

Τόν εν ποικίλοις θαύμασιν, Ιεράρχην, αναφανέντα δόκιμον εν τώ κόσμω, θείαις ευφημήσωμεν μελωδίαις, Γρηγόριον φιλέορτοι, όπως ταῖς τούτου πρεσβείαις, λάβωμεν λύσιν πταισμάτων.

Θεοτοκίον

Ο τῆς ζωῆς τῆς θείας καί μακαρίας, φθονήσας μοι τῆς πάλαι εν Παραδείσῳ, εχθρός ο δολιώτατος καί πανούργος, καί τῆς Εδέμ εξόριστον, ποιήσας με θανατούται, τή σή γεννήσει Παρθένε.

Εἰς τούς Αἶνους, ἰστώνμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τό πρώτον.

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ασκητικῶν

Χαίροις θεολογίαις σαφώς, ιερωτάταις ιερώς σεμνυνόμενος, ο στύλος τῆς Εκκλησίας, η τών δογμάτων κρηπίς, τό τού Παρακλήτου θείον όργανον, ο νούς ο ουράνιος, η κιθάρα τού Πνεύματος, ποιμήν ο μέγας, καί Χριστού Αρχιποίμενος, θρέμμα γνήσιον, καί αρνίον πραότατον, κρήνη αναβλυστάνουσα, δογμάτων τά νάματα, καί ιαμάτων τά ρείθρα, ιερομύστα Γρηγόριε, Χριστόν εκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ημών δοθῆναι, τό μέγα έλεος. (Δίς)

Χαίροις, Ιεραρχών καλλονή, τών αρετών τό διαυγές καταγώγιον, η στάθμη τῆς Εκκλησίας, ιερωσύνης κανών, ποταμός ναμάτων θείων έμπλεως, εξ ών καταρδεύεται, η υφήλιος άπασα, πρός ευκαρτίαν, ψυχικήν καί σωτήριον, καί

αιρέσεων, αποπλύνεται βόρβορος, Ἀνθρωπε επουράνιε, επίγειε Ἄγγελε, στόμα τόν νόμον τόν θεῖον, εμμελετήσαν Γρηγόριε, Θεοῦ κληρονόμε, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ, τό μέγα ἔλεος.

Ὅμβροις σὺν ιερῶν προσευχῶν, λίμνην ἐξήρανας ποτέ μάχης πρόξενον, καί ρεῖθρον τῇ δένδρωθείσῃ, ράβδῳ ἀτάκτως σοφέ, επικλύζον εἰργεῖς θεῖα χάριτι, βωμούς κατηδάφισας, τῶν δαιμονων Γρηγόριε, τῆς ἀπιστίας, τόν χειμῶνα διέλυσας, θερμοτάταις σου, πρὸς Θεόν παρακλήσεσι, θαύμασιν εβεβαίωσας, ψυχὰς καί προσήγαγες, τῷ ευεργέτῃ τῶν ὅλων, παρ' οὐ τόν ἄξιον εἶληφας, μισθόν, ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τόν περιβόητον ἐν θαύμασιν ἱεράρχην, καί τὰ ἄψυχα αἰδούμενα παραδόξως μετεβάλλετο, λίμνη γάρ ἐχερσοῦτο, ἀδελφούς νοθετούσα, ράβδος δέ ἐδένδρουτο, ποταμόν χαλινούσα, λίθος λόγῳ μετετέθη, μεταφέρων τοὺς ἀπίστους πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ ἐπίγνωσιν, δι' ἧς τό μέγα ἔλεος, παράσχου ὁ Θεὸς ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ σκέπη σου Θεοτοκε Παρθένε, ἱατρεῖον ὑπάρχει πνευματικόν, ἐν αὐτῇ γάρ καταφεύγοντες, ψυχικῶν νοσημάτων λυτρούμεθα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν Εμμανουήλ ἀμνόν Θεοῦ καί Λόγον, βλέπουσα σαρκί κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, Ἀμνάς ἡ μόνη ἀμίαντος καί Παρθένος, λύπη συνείχετο δακρύουσα.

Εἰς τόν Στίχ. τῶν Αἰνῶν, τὰ Στιχ. τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος δ'

Ἰερωσύνης τὴν φήφον, θεόθεν δεξάμενος, καί τό θεῖον δέρας ἐξ ὕψους περιβαλόμενος, τοὺς πρὶν τῆς ἀπιστίας υἱούς, τέκνα φωτός, καί κληρονόμους ἀνέδειξας Θεοῦ, σοφίας χάριτος, ἐκχυθείσης ἐν χεῖλεσί σου, παραδόξων πραγμάτων αὐτουργέ, παμμάκαρ Γρηγόριε, διό καί νύν ἐν τῇ μνήμῃ σου, αἰτήσαι Χριστόν τόν Θεόν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐδωκας σημείωσιν

Σταυρούμενον βλέπουσα, ἡ παναμώμητος Δέοποινα, τόν Δεσπότην τῆς κτίσεως, θρηνούσα ἐκραύγαζεν, Οἱμοὶ θεῖον Τέκνον! πῶς φέρεις ὀδυνας, Θεὸς ὑπάρχων ἀπαθής; Ἀγγέλων τάξεις τρόμῳ ἐξέστησαν, ὀρώσαι τό μυστήριον, τῆς σῆς ἀφάτου σταυρώσεως, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καί Ἀπολυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Πλάτωνος καί Ρωμανού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους στ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία.

Τού Αγίου Πλάτωνος

Ἦχος πλ. δ'

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Πλήρης γενναίου φρονήματος, τήν τών μελών εκκοπήν, καί τομήν τήν τοῦ σώματος, καί τό πύρ τό ἀστεκτον, τόν λιμόν καί τόν θάνατον, ἀνδρειοτάτη γνώμη υπέφερες, τήν δι' αἰώνος ἀποκειμένην σοι, δόξαν θηρώμενος, τήν μή διαπίπτουσαν, καί προορών, τήν διαιωνίζουσαν, μακαριότητα.

Πάσαν υπερβάς τήν αἴσθησιν, καί πρὸς τήν ἄνω ζωήν, μεταθείς τήν διάνοιαν, λογισμῷ θεόφρονι, καί ψυχῇ μεγαλόφρονι, τῆς εὐτελείας καί ταπεινότητος, τών ορωμένων καταπεφρόνηκας, ὅθεν ξεόμενος, καί πυρί φλεγόμενος, υπέρ Χριστοῦ, Μάρτυς ἀνδρικότατα, διεκαρτέρησας.

Πάσαν τοῦ ἐχθροῦ τήν ἐφοδον, καί διωκτῶν τὰς ορμάς, καταλύσας τῇ χάριτι, τόν τῆς νίκης στέφανον, ἀνεδήσω Πανόλβιε, τῆς ἀκηράτου ἀγαλλιάσεως, καί τῆς ἀφράστου καταξιούμενος, θείας ἐλλάμψεως, ἐνθα νύν γενόμενος, ἀμαρτιῶν, αἴτησαι τήν ἄφεσιν, τοῖς ευφημοῦσί σε.

Καί τρία τοῦ Αγίου Ρωμανοῦ

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Τῇ ἀσκήσει πυρούμενος, τῇ ἀθλήσει στομούμενος, ταῖς πολλαῖς κολάσεσι λιπαινόμενος, ξίφος γεγένησαι δίστομον, συγκόπτον τὰς φάλαγγας, τών δαιμόνων Ρωμανέ, Ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα, θεῖον καύχημα, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας ωραιότης, τών ἐν αἵματι ἰδίῳ, τελειωθέντων πανεύφημε.

Ἀναρτήσει ξεόμενος, καί εἰρκτῇ συγκλειόμενος, καί τήν γλώσσαν ἐνδοξε ἀφαιρούμενος, καί παρειάς συντριβόμενος, καί τέλος μακάριον, τῇ βιαίᾳ πνιγμονῇ, Ἀθλοφόρε δεχόμενος, ἀπερίτρεπτος, ἀταπείνωτος ὠφθῆς συνεργείᾳ, Ρωμανέ Πνεύματος θεοῦ, ὅθεν πιστῶς ευφημούμέν σε.

Ρητορεύει τό νήπιον, καί εκπλήττει τοὺς ἀφρονas, καί σεπταῖς ἐνστάσεσιν ωραῖζεται, καί τελειώσει λαμπρύνεται, πλουτήσαν τήν εὐκλειαν, τών Αγίων Ἀθλητῶν, ὧν τόν ζήλον ἐκτήσατο, ἀξιάγαστε, Ρωμανέ γενναιόφρον, μεθ' οὐ

λύσιν, οφλημάτων ημίν πάσι, καταπεμφθῆναι ικέτευε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Φοβερὰ καὶ παράδοξα, τὰ τρόπαια Κύριε τοῦ Μάρτυρός σου, τῶν γὰρ αλιέων ζηλώσας τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν Σκηνορράφου θεολογίαν, τὴν Πλάτωνος μυθολογίαν, καὶ τὴν Στωϊκὴν φλυαρίαν, λόγοις καὶ ἔργοις κατέρραξετὴν δορὰν αποδαρεῖς, καὶ τὴν κάραν εκτμηθεῖς, τῇ χύσει τῶν αἱμάτων αὐτοῦ, τὸν ἐχθρόν ἀπέπνιξεν, Ἀλλ' ὦ Μαρτύρων τό κλέος, ὁ παρρησία κηρύξας τό ὄνομα Χριστοῦ τό μέγα, αἰτήσαι θαυματουργέ, Πλάτων παμμακάριστε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπόν τῆς ζωῆς. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης

Λαόν τόν ἀνομώτατον, ἀδίκως καθηλούντά σε, ἐπὶ ξύλου, ἡ Παρθένος καὶ Ἀγνή, καὶ Μήτηρ σου ὀρώσα, ὡς Συμεὼν προέφη, τὰ σπλάγχνα Σώτερ διετέτρωτο.

Εἰς τόν Στίχον, τὰ Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Καί τὰ λοιπὰ τοῦ Εσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀγίου Πλάτωνος ὁ παρὼν, οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τῶν σῶν ἐπαίνων, ὦ Πλάτων, μέλπω πλάτος. Θεοφάνους.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ'

«Ἀρματηλάτην Φαραῷ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δέ φυγάδα, πεζὸν οδίτην διέσωσεν ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα».

Τῆς αἰωνίου βασιλείας Ἐνδοξε, τό καθαρώτατον, χοροβατῶν πλάτος, ἀπὸ πάσης θλίψεως, καὶ πειρασμῶν στενώσεως, τοὺς υμνοῦντάς σε σώσον, ἀνεπιστρόφως ὁδεύοντας, τὴν πρὸς οὐρανόν τρίβον φέρουσιν.

Ὡχυρωμένος εὐσεβείας πρόβολος, καὶ πύργος ἀσειστός, ἀναδειχθεῖς Πλάτων, πάσαν ἀγριότητα, τῶν πειρασμῶν υπέμεινας, καὶ τὰς τῶν ἀλγηδόνων, στενοχωρίας υπήνεγκας, θεία πλατυνόμενος χάριτι.

Νεανικὴν ἐπιδεικνύς τὴν ἐνστάσιν, τό τῆς νεχρώσεως, καὶ τῆς φθορᾶς πάχος, διὰ τῆς ἀθλήσεως, ἀπετινάξω Πάνσοφε, καὶ τόν τῆς ἀφθαρσίας, χιτῶνα

περιβαλλόμενος, χαίρων τώ Δεσπότη παρίστασαι.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον τώ Πατρί συνάναρχον, καί συναϊδίον, μονογενή Λόγον, υπέρ
νούν γεγέννηκας, ευλογημένη Πάναγνε, Θεοτόκον διό σε, ορθά φρονούντες
κηρύττομεν, καί πανευσεβώς σε δοξάζομεν.

Ωδή γ'

«Ο στερεώσας κατ' αρχάς, τούς ουρανοὺς ἐν συνέσει, καί τήν γήν ἐπὶ υδάτων
εδράσας, ἐν τῇ πέτρα με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριζον, ὅτι οὐκ ἔστι
πλήν σου, Ἅγιος μόνε Φιλάνθρωπε».

Ὡσπερ ἀνάληγτος πυρός, τήν φλόγα τήν δριμυτάτην, καρτερώτατα Παμμάκαρ
υπέστης, ευσεβείας προφανώς, τώ ζήλω πυρπολούμενος, καί τώ πυρί τώ
θείῳ, πεπυρσευμένος τῆς πίστεως.

Νεανικῶς υπέρ Χριστοῦ, παμμάκαρ ἡγωνισμένος, ουρανίους δωρεάς
εκομίσω, καί στεφάνους παρ' αὐτοῦ, τούς αἰε διαμένοντας, καί στεφηφόρος
ώφθης, Πλάτων θεόφρον μακάριε.

Ἐπὶ τοῦ ξύλου σου ταθέν, τό καρτερώτατον σῶμα, Κατεξαίνετο δεινῶς ταῖς
αικίαις, ἀλλ' ἀντεῖχε τῆς ψυχῆς, ὁ τόνος δυναμούμενος, τώ τοῦ Δεσπότη
φίλτρῳ, καί βασιλείας τώ ἔρωτι.

Θεοτοκίον

Πύλη φωτός φωτιστικάς, τοῦ Πνεύματος δαδουχαῖς, λαμπρυνθείσα Θεοτόκε
υπάρχεις, διὰ σου γάρ πρὸς ἡμάς, ὁ Λόγος κατελήλυθε, καταφωτίζων
πάντας, θείῳ φωτί τούς υμνοῦντάς σε.

Ο Ειρμός

«Ο στερεώσας κατ' αρχάς, τούς ουρανοὺς ἐν συνέσει, καί τήν γήν ἐπὶ υδάτων
εδράσας, ἐν τῇ πέτρα με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριζον, ὅτι οὐκ ἔστι
πλήν σου, Ἅγιος μόνε Φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σόφίαν

Τῶν ἀγώνων τώ πλάτει Μάρτυς σοφέ, πλατυνόμενον πίστει πανευκλεώς,
ἐχθροῦ ἀπεστένωσας, μηχανάς καί ἡφάνισας, καί καλῶς τελέσας, τόν δρόμον
τόν ἐνθεον, Παραδείσου πλάτος, γηθόμενος ἐφθασας, ὅθεν Ἐκκλησία,
πλατυσμῷ ευσεβείας, ἀστράπτουσα σήμερον, εορτάζει τήν μνήμην σου, καί
βοά σοι Μακάριε, Πρέσβευε Χριστῷ τώ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν
δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ὡραῖος πεφυκώς, νεανίας Παμμάκαρ, ἐχθρόν τόν παλαιόν, περνιστήν
ετροπώσω, τοῖς πόνοις τοῦ σώματος, καί τώ σθένει τῆς χάριτος, ὅθεν ἅπαντα,
ἡ Ἐκκλησία συμφώνως, Πλάτων ἐνδοξε, ἐπιτελεῖ σου τήν μνήμην, Χριστόν
μεγαλύνουσα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Κυβέρνησον Αγνή, τήν αθλίαν ψυχήν μου, καί οίκτειρον αυτήν, υπό πλήθους πταισμάτων, εις βυθόν ολισθαίνουσαν, απωλείας Πανάμωμε, καί εν ώρα με, τή φοβερά τού θανάτου, ελευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, φρικτής αποφάσεως.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω θαύματος φρικτού! ώ καινού μυστηρίου! εβόα η Αγνή, καί πανάμωμος Κόρη, εν ξύλω ως έβλεπεν, απλωθέντα τόν Κύριον, ο τά σύμπαντα, εν τή δρακί περιφέρων, ως κατάκριτος, υπό κριτών παρανόμων, σταυρώ κατακρίνεται.

Ωδή δ'

«Σύ μου ισχύς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο Πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ προφήτη, Αββακούμ σοι κραυγάζω, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε».

Ανακραθείς, όλος αγάπη τού κτίσαντος, ούκ ησθάνου, πόνων τών τού σώματος, τήν εμπαθή, σάρκα καί θνητήν, καί τούς δερματίνους, χιτώνας αποδυσάμενος, τό δε τής σωφροσύνης, καί τό τού σωτηρίου, ενδυσάμενος Πλάτων ιμάτιον.

Ιερουργός, θείος εδείχθης ως άμωμον, ιερείον, άρσεν τε καί τέλειον, ολοκαυτών, Μάρτυς σεαυτόν, τώ υπέρ τών πάντων, τυθέντι απολυτρώσεως, ψυχήν γάρ πυρακτώσας, τού Δεσπότου τώ φίλτρω, φλεγομένης σαρκός κατεφρόνησας.

Νέους τούς τρεις, εν Βαβυλώνι μιμούμενος, τό παμφάγον, πύρ ούκ εδειλίσας, αλλά στερρώς καί νεανικώς τούτου εκαρτέρεις, τήν φλόγα τήν ακατάσχετον, διό σε δροσοβόλος, σύν εκείνοις άξίως, υπεδέξατο θάλαμος Ένδοξε.

Θεοτοκίον

Ως εκ φυλής, τής βασιλίδος υπάρχουσα, τόν τών όλων, κατεξουσιάζοντα, Λογον Θεού, τέτοκας ημίν, σάρκα γεγονότα, καί μείναντα αναλλοίωτον, διό σε Θεοτόκον, αληθώς καί κυρίως, Παναγία Παρθένε δοξάζομεν.

Ωδή ε'

«Ίνα τί με απώσω, απο τού προσώπου σου, τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον; αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός το φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Νυσταγμόν σοίςβλεφάροις, ύπνον δέ σοίς όμμασι, Μάρτυς ουκ έδωκας, έως ού τόν ύπνον, τον μακάριον καί οφειλόμενον, τοίς Θεόν ποθούνσιν, αγαπητοίς ύπνωσας Πλάτων, διά ξίφους τήν κάραν τεμνόμενος.

Ὡσπερ ἐν αλλοτρίῳ, σώματι Πανεύφημε, πάσχων ηγώνισαι, ὡς ἀθλούντων ἄλλων, θεατῆς σύ γενόμενος ἠθλησας, τῷ γάρ θείῳ πόθῳ, πυρποληθεὶς τῶν προκειμένων, αικισμῶν οὐκ ἐφρόντισας ἐνδοξε.

Πλούτον εὔρες καὶ δόξαν, πλούτον ἀναφαίρετον, δόξαν ἀμάραντον, ἐν ἐπουρανίοις, σὺν Ἀγγέλοις χορεύων σκηνώμασι, καὶ τῆς ἀκηράτου, καὶ διαρκούς ἀθανασίας, γεγονώς ἐν μεθέξει Πανάριστε.

Θεοτοκίον

Λύσιν ἀμαρτημάτων, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, παράσχου τοῖς δούλοις σου, ρυομένη τούτους, πειρασμῶν καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ τῆς τῶν βλασφημῶν, αἰρετικῶν ἐπικρατείας, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

Ὡδή ς'

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Ἀνώτερος τῶν παθῶν, καὶ τῶν βασάνων γενόμενος, τάς τῆς σαρκὸς ἐκτομάς, υπέφερες ἐνδοξε, Χριστὸν γάρ συλλήπτορα, συνεργόν τε εἶχες, ἐν ἀγῶσι ρωννύντα σε.

Τῷ τῆς ψυχῆς νοερῷ, τῇ εὐπρεπείᾳ τοῦ κτίσαντος, ἐνατενίζων αἰεὶ, καὶ κατοπτριζόμενος, τό κάλλος τό ἄρρητον, τῆς τῶν ὀρωμένων, εὐτελείας κατεφρόνησας.

Θεοτοκίον

Ὡς ἐμψυχὸς κιβωτός, τὸν Νομοδότην ἐχώρησας, ὡς ἅγιος δέ ναός, ἐδέξω τὸν Ἅγιον, γενόμενον ἄνθρωπον, ἐπ' εὐεργεσία, τῶν ἀνθρώπων Αἰσιπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον

τοῦ Ἁγίου Ρωμανοῦ

Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Ὡς ἀστερα μέγιστον, ἡ Ἐκκλησία, Ρωμανὲ πανεύφημε, σέ κεκτημένη ἀληθῶς, φωταγωγεῖται τοῖς ἀθλοῖς σου, τὴν φωτοφόρον δοξάζουσα μνήμην σου.

Ἔτερον τοῦ Ἁγίου Πλάτωνος

Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος σήμερον

Ἡ ἀγία μνήμη σου, τὴν οἰκουμένην εὐφραίνει, συγκαλούσα ἅπαντας, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ σου, ἐνθα νῦν, μετ' εὐφροσύνης συναθροισθέντες, ἄσμασι, σὰς ἀριστείας Πλάτων υμνοῦμεν, καὶ ἐν πίστει ἐκβοῶμεν, Βαρβάρων ρύσαι τὴν πόλιν σου Ἄγιε.

Ο Οίκος

Τών Ελλήνων λιπών άπασαν τήν ματαιότητα, τών Χριστού Μαβητών τά ψυχωφελή διδάγματα ηγάπησε λίαν Πλάτων ο θεόφρων, Διό καί ώφθη πάσιν αιδέσιμος, καί άγκυρα πίστεως εν τή ποτρίδι, ής καί η κλήσις σαφώς Άγκυρα υπάρχει, Καλώς γάρ τούτον εκθρεψαμένη, βεβαίαν σκέπην κατ' εχθρών, καί αντιλήπτορα θερμόν εν πολέμοις ευρίσκει, καθ' εκάστην εκβοώσα πρός αυτόν, Βαρβάρων ρύσαι τήν πόλιν σου Άγιε.

Συναξάριον

Τή ΙΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Πλάτωνος.

Στίχοι

Μικρού λαθών παρήλθεν ημάς ο πλάτων,
Πλάτων εκείνος, όν πλατύ κτείνει ξίφος.
Ογδοάτη δεκάτη τε Πλάτωνα άορ κατέπεφνεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ρωμανού.

Στίχοι

Το καρτερόφρον Ρωμανού πάς θαυμάσει.
Σύν χαρμονή γάρ πνιγμονήν εκαρτέρει.

Τή αυτή ημέρα, τό Άγιον νήπιον, ερωτηθέν παρά τού Επάρχου, ποίον δει σέβειν Θεόν, καί ειπόν, Τόν Χριστόν, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

Κόλπους Αβραάμ νήπιον λαχόν ξίφει,
Τοίς Βηθλεέμ συνέδρον ώφθη νηπίοις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου άρτυρος Ρωμανού Διακόνου, τού Παλαιστινού.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ζακχαίου, Διακόνου τής εν Γαδείροις Εκκλησίας, καί Αλφαίου.

Στίχοι

Ζακχαίος εκχεί πλούτον ο πρίν ημίση.
Ο νύν δέ, Σωτήρ, αίμα χεί πάν εκ ξίφους.
Αλφαίε καρτέρησον, ειέμνη κάραν,
Καί κλήρον έξεις τήν άτμητον Τριάδα.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Θεού συγκατάβασιν τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτε, διά τούτο οι Παίδες, εν τή καμίνω αγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Νομίμως αθλήσαντα, καί τούς εχθρούς σου καταπατήσαντα, τώ τής νίκης

στεφάνω, ο αθλοθέτης σέ εστεφάνωσε, μεγαλοφώνως βοώντα καί λέγοντα, Ευλογητός ό Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μετέστης γηθόμενος, πρός τόν αεί σοι πάλαι ποθούμενον, ού τό άχραντον πάθος τό σωτηρίας ανθρώποις αίτιον, γεγεννημένον μιμούμενος έψαλλες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Εξέστησαν άπασαι, τήν καρτερίαν τής σής αθλήσεως, ουρανών αι Δυνάμεις, καί τών ανθρώπων οι τότε βλέποντες, υπερφυώς γάρ εβόας τεμνόμενος, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Λυθέντες Πανάμωμε, τώ θείω τόκω τής παρθενίας σου, τών δεσμών τού θανάτου, καί τής κατάρας τού πρωτοπλάστου Αδάμ, σέ Θεοτόκον φρονούντες κραυγάζομεν, Ευλογητός ό Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τού τους ιδών, τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Περιφανείς αγώνας μέν, ηγωνίσω Πανεύφημε, περιφανεστέραν δέ πολλώ τήν εύκλειαν, Χριστός, σοι δεδώρηται, καί δι' αιώνος μένουσαν, εν επουρανίοις, σέ σκηναίς κατοικίσας, προθύμως μελωδούντα, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ως πρεσβευτήν πιστότατον, ώς προστάτην θερμότατον, τώ Παμβασιλεί καί Ποιητή τής κτίσεως, σέ νύν προβαλλόμεθα, υπέρ υμών δυσώπησον, τή μαρτυρική σου, παρρησία πρεσβεύων, τών σέ υμνολογούντων, καί πιστώς μελωδούντων, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Παραλαβείν ηξίωσαι, βασιλείαν ασάλευτον, διά τής οικείας ενεργούς σου πίστεως, ως σοί επηγγείλατο, ο αψευδής διδόναι Θεός, υπέρ ού τό σώμα, καί πυρί καί βασάνοις, παρέδωκας κραυγάζων, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Λόγον Θεού τόν άναρχον, καί Πατρί συννοούμενον, τόν εκ τού μή όντος πατρικώ βουλήματι, το πάν συστησάμενον, θεοπρεπώς γεγέννηκας, σάρκα γεγονότα, δι' ημάς τούς ανθρώπους, διο σε Θεοτόκον, ορθοδόξως φρονούντες, Χριστόν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τού τους ιδών, τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο ύψιστος εκών κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Άγε δή τόν θεοστεφή, φιλομάρτυρες υμνήσωμεν Μάρτυρα, τόν εξαπλώσαντα τής ευσεβείας αυτού τά κλήματα, τής γάρ αμπέλου τής ζωής, φυτεία γενόμενος, καρπόν προβάλλεται, κατανύξεως ημίν οίνον βρύνοντα.

Τίμιος έναντι Θεού, τών Μαρτύρων καθοράται ο θάνατος, τής αϊδίου γάρ καί ανωλέθρου γίνεται πρόξενος, παναληθέστατα ζωής, καί κλήρον αθάνατον, καί δόξαν άφθαρτον, καί πλουσίαν χορηγεί τήν αντίδοσιν.

Όλην σου Μάρτυς τήν ζωήν, τώ Δεσπότη καί Θεώ αφιέρωσας, καί ως ευάρεστον ζώσαν θυσίαν σαυτόν προσήγαγες, διό Τρυφής τής υπέρ νούν, Πλάτων κατηξίωσαι, αλλά δυσώπησον, λυτρωθήναι πειρασμών τούς υμνούντάς σε.

Θεοτοκίον

Σώσόν με Μήτηρ τού Θεού, η γεννήσασα Χριστόν τόν Σωτηρά μου, Θεόν καί άνθρωπον διπλούν τήν φύσιν ου τήν υπόστασιν, μονογενή μέν εκ Πατρός, εκ σου δέ απάτορα, καί αναλλοίωτον, διο πάντες σε αεί μεγαλυνομεν.

Ο Ειρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο ύψιστος εκών κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Ορών σου τό αήτητον, Μεγαλομάρτυς ένδοξε, ο τύραννος πρός πλειόνων, βασάνων πείραν εχώρει, όν καταπτύσας χάριτι, Χριστού υπερενήθλησας, μέχρι θανάτου πάνσοφε, διό καί νύν στεφηφόρος, συμβασιλεύεις τώ Κτίστη.

Θεοτοκίον

Μαρία καθαρώτατον, χρυσούν θυμιατήριον, τής αχωρήτου Τριάδος, δοχείον γέγονας όντως, εν ώ Πατήρ ηυδόκησεν, ο δέ Υιός εσκήνωσε, καί Πνεύμα τό Πανάγιον, επισκιάσαν σοι Κόρη, ανέδειξε Θεοτόκον.

Καί η λοιπή τού Όρθρου Ακολουθία καί απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Αβδιού, καί τού Αγίου Μάρτυρος Βαρλαάμ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμε Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τρία.

Τού Προφήτου

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Δοχείον τοῦ Πνεύματος λαμπρόν, Αβδίου γενόμενος, καί παρ' αὐτοῦ φωτιζόμενος, θεοειδέστατον, Προφητείας τρόπον, καί μελλόντων πρόγνωσιν, καί γνώσιν ἀληθείας ἐπλούτησας καί νύν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Εἰς χαρακτηρίζεται Θεός, πρώτοις ἰδιώμασι, καί κατ' οὐσίαν γνωρίσμασι, τούτων οἱ ἔνδοξοι, καί σεπτοί προφῆται, μετοχή καί χάριτι, δευτέρως κατά θέσιν μετέχουσι, καταλαμπρύνοντος, τοῦ Κυρίου τοῦς θεράποντας, τοῦς οἰκίους, ἰδία λαμπρότητι.

Αδύτου πληρούμενος φωτός, καί δόξαν Θεώμενος, τήν υπέρ νοῦν καί διάνοιαν, καί παριστάμενος, τῷ Δεσπότη πάντων, Αβδίου μακάριε, καί θεῖος υποφῆτης γενόμενος, αὐτόν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Καί τρία τοῦ Μάρτυρος

Ἦχος δ' Ὡς γενναῖον

Ανδριάντος στερρότερος, καί χαλκοῦ δυνατώτερος, καί σιδήρου γέγονας ἰσχυρότερος, παραχωρεῖ γάρ τηκόμενον, καί θάπτον λυόμενον, τούτων ἕκαστον πυρί, βία τούτου νικώμενον, σοῦ δέ ἀκαμπτος, δεξιὰ τεταμένη τῶν ἀνθράκων, φλεγομένη παραδόξως, περιεγένετο Πάνσοφε.

Ἱερεὺς ὥσπερ πέφηνας, καί Θεῷ παριστάμενος, καί αὐτῷ Μακάριε προσερχόμενος, οὐκ ἀλλοτρίῳ ἐν αἵματι, οἰκίῳ δέ μάλιστα, καί χειρὶ μαρτυρική, εὐωδίας θυμίαμα, προσεσήνοχας, οὐ δαιμόνων ἀπάταις, τῷ Χριστῷ δέ, τῷ Σωτῆρι καί Δεσπότη, καί ἐσαεὶ βασιλεύοντι.

Ἱερέα προσάγοντα, καί ἀμνόν προσαγόμενον, τόν αὐτόν ἀμφότερα σέ Πανεύφημε, περιχαρῶς ὀνομάζομεν, ὡς ὄντα ἐκάτερα, σεαυτόν δε τῷ Θεῷ, ὡς πανάμωμον σφάγιον, ὠλοκαύτωσας, τῷ πυρί τῶν βασάνων, ὃν δυσώπει, τοῦ σωθῆναι τοῦς τιμώντας, τήν παναοίδιμον μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Φωτοφόρον παλάτιον, τοῦ Δεσπότη ὑπάρχουσα, καί φωτός νεφέλη θεοχαρίτωτε, τοῦ ἐκ τῆς σῆς ἀνατεῖλαντος, νηδύος πανάμωμε, φωταγωγήσον ἡμῶν, καί ψυχὴν καί διάνοιαν, καί τά σκάνδαλα, ἀφανίσασα πάντα τοῦ δολίου, τῇ πρεσβείᾳ σου Παρθένε, τόν λογισμόν ἡμῶν στήριξον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς ἐώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καί Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον

εξεπλήττετο, καί ανακράζουσα έλεγε, Τί σοι ανταπέδωκαν, οι πολλών σου
δωρεών, απολαύσαντες Δέσποτα; Αλλά δέομαι, μή με μόνην εάσης εν τώ
κόσμω, αλλά σπεύσον αναστήναι, συνανιστών τούς Προπάτορας.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τή ς' Οκτωήχου.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν ένα Κανόνα τής Οκτωήχου, καί
τών Αγίων τούς εφεξής δύο.

Ο Κανών τού Προφήτου, ού η Ακροστιχίς.

Τό τού βλέποντος Αβδιού μέλπω κλέος. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. α'

«Τώ σωτήρι Θεώ, τώ εν θαλάσση λαον, ποσίν αβρόχοις οδηγήσαντι, καί
Φαραώ πανστρατιά καταποντίσαντι, αυτώ μόνω άσωμεν, ότι δεδόξασται».

Τώ σωτήρι Θεώ, προφητική παρεστώς, νύν παρρησία καθικέτευε,
φωτιστικάς μαρμαρυγαίς καταλαμπρύνεσθαι, Αβδιού τούς πίστει σε,
καταγεραίροντας.

Ο τά πάντα σαφώς, προγνωστικώς θεωρών, τής σής καρδίας τό αθόλωτον,
καί καθαρόν καί φωταυγές, μάκαρ Θεώμενος, Προφήτην θεόληπτον, σέ
προχειρίζεται.

Τάς οράσεις ιδών, τάς αληθώς εκ Θεού, σοί δεικνυμένας προηγόρευσας, τών
δυσσεβούντων αδελφών, πανωλεθρίαν δεινήν, καί τούτων τήν ένδικον,
Μάκαρ απώλειαν.

Θεοτοκίον

Οι σωθέντες τώ σώ, Θεογεννήτορ αγνή, ασπορω, τόκω δυσωπούμέν σε,
Τής κοσμικής περιφοράς, ημάς διάσωσον, συμφώνως κραυγάζοντας, ύμνον
επινίκιον.

Ο Κανών τού Μάρτυρος, ού η Ακροστιχίς.

Τούς καρτερούς σου, Βαρλαάμ, μέλπω τόνους. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Άσομαί σοι Κύριε ο Θεός μου, ότι εξήγαγες λαόν, εκ δουλείας Αιγύπτου,
εκάλυψας δέ άρματα, Φαραώ καί την δύναμιν».

Ταῖς τῆς σῆς ἀθλήσεως λαμπηδόσι, περιλαμβόμενος ἡμᾶς, τοὺς πίστει
τιμώντας, τὴν μνήμην σου περισώζε, Βαρλαάμ ταῖς πρεσβείαις σου.

Ὁ τό πύρ μαράνας τῆς ἀσεβείας, θεοσεβείας ἀκριβούς, πυρί θεοπνεύστῳ,
τιμάσθῳ μελωδήμασι, Βαρλαάμ ὁ θαυμάσιος.

Υπέρ τῆς εὐσεβείας ἡγωνισμένος, στεφανηφόρε Βαρλαάμ, στεφάνῳ τῆς
δόξης νύν, ἀξίως τετίμησαι, δεξιᾷ, παντοκράτορι.

Σθένος σοι δεδώρηται ὁ Δεσπότης, κατὰ ποικίλων αἰκισμῶν, Πανόλβιε
Μάρτυς, ἐντεύθεν καί νενίκηκας, τῶν ἀθέων τό φρύαγμα.

Θεοτοκίον

Κλίμαξ ἐδείχθης ουρανομήκης, δι' ἧς ὡμίλησεν ἡμῖν, ὁ Λόγος Παρθένε, ἦν
πάλαι προεώρακεν, Ἰακώβ ὁ προπάτωρ σου.

Τοῦ Προφήτου

Ὡδή γ'

«Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, στερέωσόν μου τὴν διάνοιαν, εἰς τό ὑμνεῖν
καί δοξάζειν σου, τὴν σωτήριον Ἀνάληψιν».

Υδάτων μυστικῶν ποταμός, ἐκ τῆς ἀβύσσου προερχόμενος, τῶν χαρισμάτων
τοῦ Πνεύματος, Ἀβδίου μάκαρ γεγέννηται.

Βουλήσει καί προνοία Θεοῦ, προαγορεύειν τά ἐσόμενα, καί προαγγέλλειν τά
μέλλοντα, προεβλήθης Ἀξιάγαστε.

Λαμπόμενος τῷ θείῳ φωτί, καί ουρανίῳ προηγόρευσας, τὴν ἐσομένην τοῖς
ἔθνεσι, σωτηρίαν Παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Εσκήνωσεν ὁ Λόγος ἐν σοί, Παρθενομήτορ, διασώζει δέ, τοὺς Θεοτόκον
φρονούντάς σε, μεσιτεία σου πανάμωμε.

Τοῦ Μάρτυρος

Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε

Ἄπας τῆς σαρκὸς ὁ συνδεσμος, καί ἡ ἀρμονία σοῦ τῶν μελῶν διελύετο, ἀλλ'
ὁ τόνος διετηρεῖτο, τῆς ψυχῆς σου ἀδιάρρηκτος.

Ρύμην εὐσθενῶς υπήνεγκας, τῶν διορυπτόντων σοῦ τὰς πλευράς Παναοίδιμε,
καρτερίαν ἀκμαιοτάτην, σταθερῶς ἐπιδειξάμενος.

Τίς σου τό στερρόν καί εὐτόνον, καί τῆς διανοίας τό ἀκατάπληκτον φρόνημα,
τοῖς ἐπαίνοις ἐγκωμιάσει, κατ' ἀξίαν Παμμακάριστε;

Θεοτοκίον

Ἐστη τῆς φθοράς ὁ θάνατος, τῆς ἐνυποστάτου διὰ σαρκὸς ζωῆς Πάναγνε, τοῖς

ανθρώποις φανερωθείσης, εκ γαστρός σου θεονύμφευτε.

Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδιά μου».

Καθισμα τού Προφήτου

Ήχος α' Τόν τάφον σου, Σωτήρ

Ο μέγας Αβδιού, επιλάμψεσι θείαις, τόν νούν φωτοειδή, κεκτημένος θεσπίζει, τά μέλλοντα Πνεύματι, τώ Αγίω φθεγγόμενος, τούτον σήμερον, ευσεβοφρόνως τιμώντες, εκτελέσωμεν, τήν ιεράν αυτού μνήμην, καρδίας φωτίζουσαν.

Δόξα... Τού Μάρτυρος

Ήχος δ' Ο υψωθείς

Ως στρατιώτης τού Χριστού ακατάπληκτος, καί τροπαιούχος αληθής καί αήττητος, τών αθλητών τό καύχημα Πανένδοξε, στέφος τό αμάραντον, ουρανόθεν εκτήσω, χαίρων σύν Αγγέλοις δέ, καί χορεύων απαύστως, ταίς σαίς πρεσβείαις σώζε τούς πιστώς, ανευφημούντας τήν θείαν σου άθλησιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ού σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι, ειμή γάρ σύ προϊστασο πρεσβεύουσα, τίς ημάς ερρύσατο, εκ τοσούτων κινδύνων, τίς δέ διεφύλαξεν, έως νύν ελευθέρους; Ουκ αποστώμεν Δέσποινα εκ σου, σούς γάρ δούλους σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσά σε Χριστέ, Οίμοι! ποθαινότατε Ιησού, ανεβόα, πώς ο δοξαζόμενος, ως Θεός υπ' Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ, θέλων σταυρούσαι; Υμνώ σε Μακρόθυμε.

Τού Προφήτου

Ωδή δ'

«Εισακήκοα τήν ακοήν, τής δυναστείας τού Σταυρού, ως Παράδεισος ηνοιγή δι' αυτού, καί εβόησα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Προφητείας τήν χάριν, παθών ως προκαθάρας τήν ψυχήν, διά Πνεύματος Αγίου ειληφώς, ανεβόησας, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ο Προφήτης ο μέγας, Πνεύματος Αγίου αστραπή, δαδουχούμενος, εφώτισεν ημάς, τού κραυγάζειν σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Νυμφοστόλος εδείχθης, τής Εκκλησίας Μάκαρ εκ Σιών, προθεσπίσας τόν Σωτήρα προελθείν, ώ κραυγάζομεν, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Τόν Πατρί συνάναρχον, καί συναΐδιον Λόγον καί τώ Πνεύματι, απεγέννησας Αγνή θεοπρεπώς, ώ κραυγάζομεν, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τού Μάρτυρος

Τούς ουρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου

Ρητορικὴν ἀδολεσχίαν ἀπωσάμενος, διδασκὰς δὲ Ἀποστόλων προσηκάμενος, τῆς ἀληθείας ἐνδοξε, Μάρτυς ἀληθῆς ἐχρημάτισας.

Ὁ τοῦ πυρός ευτονωτέραν τὴν προαίρεσιν, κεκτημένος τυράννων τὴν ἀπόνοιαν, καταβαλὼν ἐκραύγαζες, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Υπὲρ Χριστοῦ μέχρι θανάτου Καρτερόψυχε, καὶ πυρί καὶ βασάνοις ἀνθιστάμενος, μεγαλοφώνως ἐψαλλες, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Συντονωτάταις προθυμίαις Παμμακάριστε, κεχρημένος τὴν πλάνην κατεπάτησας, καὶ θεοφρονως ἐψαλλες, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Σωματωθεὶς ἐκ τῆς Παρθένου ὁ ἀσώματος, τοῖς ἀνθρώποις ἐπεδήμησε, διό ἐν πίστει κράζομεν, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τού Προθήτου

Ὡδὴ ε΄

Ὁρθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε, Σώσον ἡμᾶς, σύ γάρ εἰ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Ὁρθρίσας πρὸς τὸν Κύριον εἴληφας, ουρανόθεν, τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου θεόπνευστε.

Συλλήπτορα τὸν βίον τὸν ἐνθεον, κεκτημένος, ὁρὰν κατηξίωσαι, τὸν ἀοράτως νοούμενον.

Ἀνέτειλέ σοι φῶς Παμμακάριστε, ὡς Προφήτη, καὶ ἡ τούτου σύζυγος, σοὶ ευφροσύνη δεδῶρηται.

Θεοτοκίον

Βουλήματι τὰ σύμπαντα Πάναγνε, ὁ ποιήσας, ἐκ σοῦ πεπλαστούργηται, το καθ' ἡμᾶς ὁ υπέρθεος.

Τού Μάρτυρος

Ὁ ἀνατείλας τὸ φῶς

Ὁ γεγονώς τοῦ Χριστοῦ, μιμητὴς παθημάτων, καὶ Μάρτυς ἀναμέλπει, Δόξα σοι δόξα σοι, Ἰησοῦ Υἱέ τοῦ Θεοῦ.

Υπομονῆς σοι πολὺς, ὁ μισθός καὶ τῆς νίκης, ὁ στέφανος ἐπλάκη, Δόξα σοι μέλποντι, Ἰησοῦ Υἱέ τοῦ Θεοῦ.

Βέλη ρημάτων τών σών, τών εχθρών εν καρδίαις, κατέπηξας κραυγάζων,
Δόξα σοι δόξα σοι, Ιησού Υιέ τού Θεού.

Θεοτοκίον

Άγιον όρος Αγνή, καί ώς σκηνή Υψίστου, φρονούντές σε Παρθένε, Δόξα σοι
κραυγάζομεν, Θεοτόκε, ημών η ελπίς.

Τού Προφήτου

Ωδή στ'

Εκύκλωσέ με άβυσσος, ταφή μοι τό κήτος εγένετο, εγώ δέ εβόησα πρός σέ
τόν φιλόανθρωπον, καί έσωσέ με η δεξιά σου Κύριε.

Δυνάμει θείου Πνεύματος, εώρας Προφήτα τά μέλλοντα, τούς τύπους
δεχόμενος τών θείων εμφάσεων, ως εν κατόπτρω, τή τής ψυχής λαμπρότητι.

Ιλέωσαι τόν Κύριον, Προφήτα παμμάκαρ πρεσβείαις σου, τοίς πίστει τήν
μνήμην σου τελούσιν αιτούμενος, τήν τών πταισμάτων, δωρήσασθαι
συγχώρησιν.

Ιλάσθητι τοίς δούλοις σου, καί τούτοις πταισμάτων συγχώρησιν, παράσχου
Φιλόανθρωπε έχων δυσωπούντά σε, τόν σόν Προφήτην, κόσμω σε
προαγγείλанта.

Θεοτοκίον

Ουσιώσας άπαντα, τώ λόγω τής θείας δυνάμεως, αγκάλαις βαστάζεται ταίς
σαις Απειρόγαμε, όν εκδυσώπει, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τού Μάρτυρος

Εβόησε, προτυπών

Ραπιζέσθω, δεξιά πυρουμένη τά πρόσωπα, τών δαιμόνων, τών πιστών δέ
καρδίαι σκιρτάτωσαν, καί τών Ασωμάτων, αι χορείαι φαιδρώς
ευφραινέσθωσαν.

Λαμπρύνεται, τών καλών σου αγώνων τά τρόπαια, καί τας νίκας, καί τών
άθλων ορώσα τά έπαθλα, η τών πρωτοτόκων, εκλεκτή καί φωσφόρος
ομήγυρις.

Ανάστητε, οι καλοί νύν ζωγράφοι τού Μάρτυρος, τήν εικόνα, ταίς υμών
ευτεχνίαις λαμπρύνετε, τόν αγωνοθέτην, εν αυτή προφανώς εγχαράττοντες.

Θεοτοκίον

Αγάλλεται, επί σοί Θεομήτορ πανάμωμε η Προμήτωρ, τής αρχαίας κατάρας
τώ τόκω σου, ελευθερωθείσα, τού θανάτου πικράς κατακρίσεως.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης Ιωνάς, εν τώ

κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΘ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου προφήτου Αβδίου.

Στίχοι

Έφησεν άν τι μέλλον Αβδίου πάλιν,
Ει μή τελευτήν είχεν αιδείσθαι τάχα.
Εννεακαιδεκάτη βίον Αβδίου εξεπέρησεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Βαρλαάμ.

Στίχοι

Σύν λιβανωτώ, Βαρλαάμ, τό πύρ φέρων,
Εύοσμος ώφθης λιβανωτός Κυρίω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Άζη τού θαυματουργού.

Στίχοι

Διψητική τις ώς έλαφος εις ύδωρ,
Άζης ο Μάρτυς έτρεχε πρός τό ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι εκατόν πενήντα στρατιώται ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Τετμημένας τρείς, Χριστέ, πεντηκοντάδας,
Τριπτή στεφών γέραιρε πεντηκοντάδι.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι δώδεκα στρατιώται ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

«Στρατεύομαί σοι σήμερον διά ξίφους»,
Τώ Παμβασιλεί δωδεκάς στρατού λέγει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αγαπίου.

Στίχοι

Κάν εσπαράχθην Αγάπιος θηρίοις,
τήν πίστιν ασάλευτός ειμί σοι, Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ηλιοδώρου, τού εν Μαγιδώ
τής Παμφυλίας.

Στίχοι

Ηλιόδωρος Χριστόν Ήλιον βλέπων,
Ανώτερος πέφηνε βασάνων σκότους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ανθίμου, θαλλελαίου,
Χριστοφόρου, Ευφημίας καί τών τέκνων αυτών, καί τού Αγίου Παγχαρίου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Προφήτου

Ωδή ζ'

«Ο εν καμίνω πυρός, τούς υμνολόγους σώσας Παίδας, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Υπερφυής αληθώς, τών Προφητών τών σών η δόξα, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μετά Θεού κατοικείν, ηξιωμένος αναμέλπεις, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Εν τοίς Προφήταις τοίς σοίς, τήν θείαν χάριν σου δεικνύεις, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Λελυτρωμένοι τώ σώ, Παρθένε τόκω μελωδούμεν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τού Μάρτυρος

Ο τών Πατέρων Θεός

Μετά Μαρτύρων χορού, ως αήττητος Μάρτυς, κατηξίωσαι Χριστώ, μεγαλοφώνως κραυγάζειν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μετά λαμπάδων φαιδρώς, εις τόν θείον νυμφώνα, εισελήλυθας Χριστώ, Μεγαλομάρτυς κραυγάζων, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ευτονωτέραν πυρός, δεξιάν κεκτημένος, παραστάτης δεξιός, τώ σώ Δεσπότη κραυγάζεις, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Λελυτρωμένοι τή σή, παναχράντω γεννήσει, υμνούμέν σε Πιστοί, ακαταπαύστως βοώντας, Ευλογημένος Αγνή, ο σής κοιλίας καρπός.

Τού Προφήτου

Ωδή η'

«Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων, γεννηθέντα Υιόν καί Θεόν, καί επ' εσχάτων τών χρόνων, σαρκωθέντα εκ Παρθένου Μητρός, ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας».

Παρά Θεού φωτισθέντες, οι Προφῆται προθεσπίζουσι, τών εσομένων τήν γνώσιν, θεοφρόνως ανακράζοντες, ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τους αιώνας.

Ὡσπερ πυρός εν πελάγει, τοίς εν σκότει μάκαρ ἔφανα, ταίς θεϊκαίς

φрукτωρίαις, Αβδιού καταυγαζόμενος, Τόν Χριστόν κραυγάζων, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Κατά τήν θείαν ουσίαν, τώ Πατρί σου ομοούσιος, ημίν ομόφυλος ώφθης, σαρκωθείς εξ απειρανδρου Μητρός, διό σε υμνούμεν, καί υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Τού Μάρτυρος

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Πάσαν καθείλες τού έχθρου, τήν πανοπλίαν Βαρλαάμ αξιάγαστε, έφλεξας ειδωλικήν φαντασίαν, κραυγάζων, Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Ωραϊσμένος ευπρεπώς, Χριστώ παρέστης Αθλητά παναοίδιμε, αίματι μαρτυρικώ, βεβαμμένην πορφύραν φορών, τόν Δεσπότην, υμνείς εις τούς αιώνας.

Τής ευσεβείας τώ πυρί, πεπυρσευμένος ως ακάνθας κατέφλεξας, πάσας τάς δαιμονικάς, φαντασίας κραυγάζων, Υμνείτε καί υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Οι ευλογούντές σε πιστώς, υπό Κυρίου ευλογούνται Πανάμωμε, τίκεις γάρ τόν ευλογούντα, τήν κτίσιν Δεσπότην, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, εν Βαβυλώνι τούς παίδας τών Εβραίων, διασώσαντα Θεόν, ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Προφήτου

Ωδή θ' Σέ τήν υπέρ νούν

Λόγω θεϊκώ, καί πράξει κοσμούμενος, επτερώθης τώ πνεύματι, Αβδιού θεσπέσιε, καί τά μέλλοντα βλέπειν κατηξίωσαι.

Ένθα Προφητών, χορείαι σκηνούμενος, καί Αγίων λαμπρότητες, δυσώπει τόν Κύριον, τού σωθήναι τούς πίστει ευφημούντάς σε.

Όλος τώ Θεώ, θερμώς ανακείμενος, καθαρώς προσωμίλησας, ταίς θείαις εμφάσεσιν, ών καί νύν απολαύεις Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Σέ τήν τού φωτός, λυχνίαν υμνούμεν Αγνή, σέ καί πλάκα τής χάριτος, τόν Λόγον σαρκούμενον, δεξαμένην ειδότες μεγαλύνομεν.

Τού Μαρτυρος

Λίθος αχειρότμητος

Νόμος εγκωμίων ηττάται, τῷ τῶν αγώνων σου μεγέθει, μόνος ο Δεσπότης σε Χριστός, δοξάζειν οἶδε θεία λαμπρότητι, ὃν εκτενῶς δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν πίστει ανυμνούντων σε.

Ὅλον σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ, θυσίαν ζώσαν προσενέγκας, ὅλος τῆς αὐτοῦ βασιλείας συγκληρονόμος ὤφθης καὶ μέτοχος, καὶ σὺν αὐτῷ γηθόμενος, νῦν βασιλεύεις Παναοίδιμε.

Ὑπὲρ τῆς σῆς Σώτερ αγάπης, αἵματος μέχρι καὶ θανάτου, ξίφει καὶ πυρί καὶ βασάνοις, ο θεῖος Μάρτυς αντιταξάμενος, τῆς παρὰ σοῦ φιλάνθρωπε, αθανασίας αντελάβετο.

Θεοτοκίον

Σέ τήν προστασίαν τοῦ κόσμου, καὶ Θεομήτορα Παρθένον, πάσης τῆς ζωῆς μου προστάτιν, καὶ σωτηρίαν χαίρων προβάλλομαι, σὺ γάρ Θεὸν γεννήσασα, σώζεις ισχύεις τοὺς υμνούντάς σε.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη, Χριστός συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ καὶ Απολυσις.

Ἀρχή

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τὰ Προεόρτια τῆς ἐν τῷ Ναῷ εἰσόδου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ μνήμη τοῦ Οσίου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου, καὶ τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Πρόκλου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῶν Προεορτίων.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Λαμπαδηφόροι Παρθένοι, τήν Αειπάρθενον, φαιδρῶς οδοποιούσαι, προφητεύουσιν ὄντως, ἐν πνεύματι τό μέλλον, ναός γάρ Θεοῦ, ἡ Θεοτόκος ὑπάρχουσα, πρὸς τὸν Ναόν μετὰ δόξης παρθενικῆς, νηπιόθεν ἐμβιβάζεται.

Επαγγελίας αγίας, καὶ ὁ καρπὸς ευκλεῆς, ἡ Θεοτόκος ὄντως, ἀνεδείχθη τῷ κόσμῳ, ὡς πάντων υπερτέρα, ἢ ευσεβῶς, προσαγομένη ἐν οἴκῳ Θεοῦ, τήν

προσευχὴν τῶν τεκόντων αποπληροί, συντηρουμένη θείῳ Πνεύματι.

Επουρανίῳ τραφεῖσα, Παρθένε ἄρτω πιστῶς, ἐν τῷ Ναῷ Κυρίου, ἀπεκύησας κόσμῳ, ζωῆς ἄρτον τόν Λόγον, ὡς νὰός, ἐκλεκτός καί πανάμωμος, προεμνηστεύθης τῷ Πνεύματι μυστικῶς, νυμφευθεῖσα τῷ Θεῷ καί Πατρί.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου, ὁμοία

Τὰς ουρανίους σκηνώσεις, ἐν ευφροσύνῃ οἰκῶν, καί σὺν Ἀγγέλοις Πάτερ, παρεστῶς παρρησία, τῷ θρόνῳ τοῦ Κυρίου, τοῖς ἐπὶ γῆς ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου, τῶν ἐγκλημάτων τὴν λύσιν, καί τῶν παθῶν, δωρηθῆναι καθικέτευε.

Τῶν προσευχῶν τὴ δρεπάνη, Πάτερ Γρηγόριε, τὰς τῶν παθῶν ἀκάνθας, ἐκτεμὼν καί νεώσας, ἀρότρῳ ἐγκρατείας, τὴν γῆν τῆς ψυχῆς, κατεβάλου τὰ σπέρματα, τῆς ευσεβείας ἐν ταύτῃ, δι' ὧν ἡμῖν, ἐκβλαστάνεις ἱαμάτων καρπούς.

Τῶν ἀρετῶν σε δοχεῖον, καλούμεν Ὅσιε, ὡς ἡσυχίας φίλον, ἀγρυπνίας ἐργάτην, καί στήλην σωφροσύνης, καί προσευχῆς, ἐνδιαίτημα ἄσυλον, καί τῶν θαυμάτων ταμείον, καί πρεσβευτὴν, τῶν τιμῶντων σε Γρηγόριε.

Δοξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Σήμερον ὁ θεοχώρητος νὰός, ἡ Θεοτόκος, ἐν Ναῷ Κυρίου προσάγεται, καί Ζαχαρίας ταύτην υποδέχεται, Σήμερον τὰ τῶν Ἁγίων Ἁγία ἀγάλλονται, καί ὁ χορός τῶν Ἀγγέλων μυστικῶς πανηγυρίζει, μεθ' ὧν καί ἡμεῖς εορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκβοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Ἁγίου Πρόκλου.

Ἦχος δ'

Εἰδοκας σημείωσιν

Δογμάτων φαιδρότητι, καί τῇ τοῦ βίου λαμπρότητι, ευσεβῶς κατεκόσμησας, Πρόκλε πανασοίδιμε, τὴν ιεραρχίαν, καί τῆς Ἐκκλησίας, στύλος ἐδείχθης ἀληθῶς, καταφωτίζων πάντας τοῖς λόγοις σου, Διο σε μακαρίζομεν, καί ἐν ψαλμοῖς τε καί ᾠδασι, τὴν ἀγίαν καί πάνσεπτον, εορτάζομεν μνήμην σου.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν οσίων αὐτοῦ.

Λαμπρῶς ἐδογμάτισας, καί θεοφρόνως ἐκήρυξας, Θεοτοκὸν τὴν ἀχραντον, Κόρην ὡς κυήσασαν, τὸν πρό τῶν αἰώνων, Κτίστην καί Δεσπότην, Υἱὸν καί Λόγον τοῦ Πατρός, καί ἐπ' ἐσχάτων δι' ἡμᾶς ἄνθρωπον, γενόμενον θελήματι, καί μὴ τραπέντα τῆς φύσεως, καί Νεστόριον ἡσχυνας, ἀσεβὴ καί παράφρονα.

Στίχ. Οι Ιερείς σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην καί οι όσιοί σου αγαλλιάζονται

Ναμάτων εξήντησας, τών χρυσαυγών παναοίδιμε, τού σοφού θεοκήρυκος, ούπερ καί διάδοχος, καί τής ευσεβείας, ώφθης καί καθέδρας, επιστηρίζων διδαχαίς, τής αληθείας Χριστού τό ποίμνιον, καί τούτου τό αγνότατον, καί πανσεβάσμιον λείψανον, ώσπερ κόσμον τερπνότατον, τή Εκκλησία απέδωκας.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Δεύτε πάντες οι πιστοί, τήν μόνην αμώμητον εγκωμιάσωμεν, τήν εκ τών Προφητών προκηρυχθείσαν, καί εν τώ ναώ προσενεχθείσαν, τήν πρό τών αιώνων προορισθείσαν Μητέρα, καί επ' εσχάτων τών χρόνων, αναδειχθείσαν Θεοτόκον, Κύριε, πρεσβείαις αυτής, τήν ειρήνην σου παράσχου ημίν, καί τό μέγα έλεος.

**Απολυτίκιον τών Αγίων
Ήχος δ'**

Ο Θεός τών Πατέρων ημών, ο ποιών αεί μεθ' ημών, κατά τήν σήν επιείκειαν, μή αποστήσης τό έλεός σου αφ' ημών, αλλά ταίς αυτών ικεσίαις, εν ειρήνη κυβέρνησον τήν ζωήν ημών.

**Δόξα... Καί νύν... Προεόρτιον
Ήχος ο αυτός
Ταχύ προκατάλαβε**

Χαράν προμνηστεύεται, σήμερον Άννα ημίν, τής λύπης αντίθετον, καρπόν βλαστήσασα, τήν μόνην Αειπάρθενον, ήν περ δή καί προσάγει, τάς ευχάς εκπληρούσα, σήμερον γηθομένη, τώ Ναώ τού Κυρίου, ως όντως ναόν τού Θεού Λόγου, καί Μητέρα αγνήν.

Καί απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα

**Ήχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος**

Αινέσατε παρθένοι, καί Μητέρες υμνήσατε, λαοί δοξολογείτε, ιερείς ευλογήσατε, τήν άχραντον Μητέρα τού Θεού, σαρκί γάρ νηπιάζουσα Ναώ, τώ τού Νόμου προσηνέχθη, ώσπερ ναός Κυρίου αγιώτατος, Διό εορτήν πνευματικήν, τελούντες ανακράζωμεν, Χαίρε Παρθένε δόξα, τού γένους τών ανθρώπων.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Δαυίδ προοδοποίησον, εν τῷ Ναῷ τοῦ Θεοῦ, καί χαίρων υπόδεξαι τήν Βασιλίδα ἡμῶν, καί ταύτη εκβόησον, Εἰσελθε ἡ Κυρία, εἰς ναόν Βασιλέως, εἰσελθε, ἥς ἡ δόξα, κεκρυμμένως νοεῖται, ἐξ ἥς μέλι καί γάλα μέλλει πηγάσκειν, πᾶσι τό φῶς ὁ Χριστός.

Εἶτα λέγονται οἱ Κανόνες, ὁ Ποσεόρτιος, καί τῶν Ἀγίων οἱ δύο.

Κανων ὁ Προέρτιος, οὐ ἡ Ακροστιχίς κατὰ αλφάβητον μέχρι τῆς ἐβδόμης ὡδῆς.

Ποίημα, Ἰωσήφ

Ὠδή α' Ἦχος δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεῦξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καί ἄσω γηθόμενος, ταύτης τήν Εἰσοδον».

Ἀγίων εἰς Ἄγια, ἡ Παναγία καί ἄμωμος, οικήσαι προέρχεται, Ὑπεραγίου Θεοῦ, ὅπως γένηται, ναὸς ἡγιασμένος, καί ταύτης προτρέχουσι, κόραι νεάνιδες.

Βουλή προαιώνιος, τοῦ πρό αἰώνων Θεοῦ ἡμῶν, εἰς πέρας προέρχεται, προερχομένης σου, ανατραφῆναι, εἰς Ἄγια Ἀγίων, εἰς Λόγου κατοίκησιν, Κόρη πανάμωμε.

Γεννήτορες ἑνθεοὶ, σέ τοῦ Θεοῦ τήν Γεννήτριαν, γεννήσασθαι μέλλουσιν, ανατιθέασιν, εἰς τὰ Ἄγια, τραφῆναι τῶν Ἀγίων, εὐχήν ἥνπερ ἠύξαντο, πληροῦντες Πάναγνε.

Δυνάμωσον Δέσποινα, τό ασθενές τῆς καρδίας μου, καί στήριξον πάθει, περιτρεπόμενον, ὅπως πίσται σε, καί πόθῳ μακαρίζω, τήν Αἰμακάριστον, καί παναμώμητον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου Ἰωσήφ

Ὠδή α' Ἦχος πλ. δ'

«Ἀρματηλάτην Φαραῷ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν οδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα».

Νενεκρωμένην ἠδοναίς τοῦ σώματος, τήν ταπεινήν μου ψυχὴν, σαῖς προσευχαῖς Πάτερ, ζώωσον Γρηγόριε, ζωὴν γάρ νῦν ἀπείληφας, τήν ἀγείρω νεκρώσας, τὰ ἐπὶ γῆς μέλη ἐνδοξε, τοῖς ἀσκητικοῖς ἀγωνίσμασιν.

Κατακρατήσας ηδονών τού σώματος, νού γενναιότητι, εκ νεαράς Πάτερ, ηλικίας όργανον, τού Πνεύματος γεγένησαι, τάς αυτού ενεργείας, περιφανώς εισδεχόμενος, καί θεοειδής γνωριζόμενος.

Έρωτι θείω τής σαρκός τούς έρωτας, εναπεμάρανας, καί σεαυτώ Μάκαρ, εμνηστεύσω σύζυγον, αγνείαν εξ ής τέκνα σοι, εγεννήθησαν πάσαι, αι αρεταί παναοίδιμε, τέκνον σε Θεού εργασάμεναι.

Θεοτοκίον

Η από γής πρός ουρανόν διήκουσα, κλίμαξ ούράνιος, δι' ής Θεού Λόγος, τοίς βροτοίς ωμίλησεν, ευλογημένη Πάναγνε, ανερμήνευτον θαύμα, ακατανόητον όραμα, σώζε τούς εις σέ καταφεύγοντας.

Ο Κανών τού Αγίου Πρόκλου Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος α'

«Σού η τροπαιούχος δεξιά, θεοπρεπώς εν ισχύϊ δεδόξασται, αύτη γάρ Αθάνατε, ως πανσθενής, υπεναντίους έθραυσε, τοίς, Ισραηλίταις, οδόν βυθού καινουργήσασα».

Πράξει τε καί λόγω αληθεί, τών νοερών Αρχαγγέλων γενόμενος, σύμμορφος θεόληπτε, καί σύν αυτοίς, τώ θρόνω παριστάμενος, τής σεπτής Τριάδος, Πρόκλε δυσώπει σωθήναι ημάς.

Ίχνεσιν επόμενος σοφέ, τού Χρυσορρήμονος Πάτερ αοίδιμε, τούτου τό σεβάσμιον, ιερωσύνης θείον ένδυμα, κλήρον ως πατρών, απείληφας αξιάγαστε.

Πάλαι τόν Θεόν επί τής γής, τού Ησαΐου βοώντος εν πνεύματι, ήξειν ο Νεστόριος, φρενοβλαβώς, διαβάλλων τήν σάρκωσιν, υπό σου Τρισμάκαρ, συνοδικώς καταβέβληται.

Λόγοις θεοπνεύστοις τήν φρικτήν, εκ τής Παρθένου ετράνωσας σάρκωσιν, Πρόκλε τού Θεού ημών, καί Θεοτόκον ταύτην εκήρυξας, δόγμασι πανσόφοις, τών Αποστόλων επόμενος.

Προεόρτιος

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, κάν τή σεπτή Εισόδω σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Εξάρχουσαι κόραι τής Παρθένου, λαμπάδας κατέχουσαι φαιδρώς, τό μέλλον υπογράφουσιν, εκ ταύτης γάρ τεχθήσεται, ο φωτισμός τής γνώσεως, λύων

τῆς πλάνης τὴν ζόφωσιν.

Ζηλούσα τὴν πάλαι θεοφρόνως, ἡ Ἄννα ευχὴν αποπληροί, καὶ σέ
προσαναίθεται, τῷ ιερῷ Πανάμωμε, Ιερωτάτην σύλληψιν, μέλλουσιν ἔξειν καὶ
γέννησιν.

Ἡλίου εφήπλωσεν ἀκτίνας, ορών τὴν νεφέλην τοῦ φωτός, εφάπλουμένην
νεύματι, Θεοῦ ἔνδον εἰς Ἅγια, ἐξ ἧς ομβρήσει ἀφεσις, τοῖς χερσωθείσιν
ἐγκλήμασιν.

Θεοὶ με Θεός ἐν σοὶ σκηνώσας, δι' οἶκτον πανάχραντε Ἀγνή, κλαπέντα
βρώσει πρότερον, ἀπάτη τῇ τοῦ ὀφews, καὶ τῆς φθοράς τὴν ἀφθαρτον, πάλιν
τρυφήν ἀντιδίδωσιν.

Τοῦ Ἀγ. Γρηγορίου

Ουρανίας ἀψίδος

Ἀρετῶν ἐν τῷ ὄρει, ἀναδραμῶν ὅσιε, γνόφον θεωρίας υπήλθες, καὶ
κατενόησας, ὅσον ἐχώρησας, τὸν ἀκατάληπτον φύσει, φωτισμοῦ ἀνάπλεως,
Πάτερ γενόμενος.

Ὁ τεχθεὶς ἐν σπηλαίῳ, διὰ βροτῶν λύτρωσιν, πάλαι σε σπηλαίῳ, παμμάκαρ
ἐνδαιπύμενον, φέγγει κατήστραψεν, ἐπουρανίῳ ὡς Παύλον, φωταυγὴ
δεικνύων σε, Πάτερ Γρηγοριε.

Ἡ ουράνιος πύλη, ἡ τοῦ Χριστοῦ ἀχραντος, Μήτηρ προσβολαῖς σε, Δαιμόνων
περικυκλούμενον, Πάτερ ἐπτέρωσε, καὶ δυνατόν ἐν ἰσχύϊ, κατ' αὐτῶν
εἰργάσατο, Πνεύματος χάριτι.

Θεοτοκίον

Χαίρε μόνη τεκούσα, τὸν τοῦ παντός Κύριον, Χαίρε τὴν ζωὴν τοῖς ἀνθρώποις,
ἡ προξενήσασα, Χαίρε κατάσκιον, καὶ ἀλατόμητον ὅρος, Τῶν πιστῶν τό
στήριγμα, χαίρε Πανάμωμε.

Τοῦ Ἀγ. Πρόκλου

Ὁ μόνος εἰδώς

Φῶς τό ἐκ φωτός θεοπτικῶς, Παμμάκαρ προσλαβόμενος, τῇ Ἐκκλησίᾳ φῶς
ἐχρημάτισας, διό καὶ φῶς σοι θεῖον ἀνέτειλε, νοητῶς ὡς γέγραπται, ὡ
καταλαμπόμενος, τοὺς ὑμνούντας φωτίζεις τὴν μνήμην σου.

Σαλπίσας δογμάτων τῇ βροντῇ, ὡς τεῖχη καταβέβληκας, Ιεριχούντια τῶν
αιρέσεων, τὰ θράση πάντα καὶ τὰ στρατεύματα, καὶ νικήσας τρόπαια,
ἀνεστήσω σάρκωσιν τοῦ Θεοῦ ἐκ Παρθένου κηρύξας τρανῶς.

Πηγὴ τῆς σοφίας προσβαλὼν, τό στόμα σου θεόληπτε, καὶ τῆς τοῦ

Πνεύματος αρουσάμενος, σοφίας Πρόκλε τά θεία νάματα, θολερούς
κατέκλυσας, ποταμούς πανόλβιε, Νεστορίου τά άθεσμα δόγματα.

Θεοτοκίον

Ο άνω Πατρί μονογενής, αφράστως συννοούμενος, μονογενής εκ σου κάτω
άχραντε, υπέρ αιτίαν καί νούν γεγέννηται, καί θεοί τόν άνθρωπον, εκ σου
παναμώμητε, Θεοτόκε Παρθένε ανύμφευτε.

Ο Ειρμός

«Ο μόνος ειδως τής τών βροτών, ουσίας τήν ασθένειαν, καί συμπαθώς αυτήν
μορφωσάμενος, περίζωσόν με εξ ύψους δύναμιν, τού βοάν σοι, Άγιος, ο ναός
ο έμψυχος, τής αφράστου σου δόξης Φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τού Αγίου Γρηγορίου

Έχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Τή θεία λαμπρότητι, καταυγαζόμενος, τό σκότος εδίωξας, τών ψυχοφθόρων
παθών, Γρηγόριε αιόδιμε, ήρθης πρός απαθείας, καθαρώτατον ύψος,
ήστραψας παραδόξως, ιαμάτων ακτίνας, σκηνώσας εις άδυτον φώς, τής
βασιλείας Χριστού.

Δόξα...

Τού Αγίου Πρόκλου, ο αυτός

Επεφάνης σήμεραν

Εν τώ ύψει Κύριος, τής Εκκλησίας, αληθώς σε έθετο, ώσπερ αστέρα φαεινόν,
φωταγωγούντα τούς ψάλλοντας, Πρόκλε τό κλέος, Πατέρων αιόδιμε.

Καί νύν... Προεόρτιον, ο αυτός

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ο ναός ο τού Θεού, η πολυτίμητος παστάς, εν τώ οίκω τού Θεού, μετά
λαμπάδων φαεινών, εν ευφροσύνη προέρχεται τού εισαχθήναι, καί χαίρει επ'
αυτή, ο Ζαχαρίας ορών, τήν δήλωσιν τρανώς, τών ιερών προφητών,
απαρχομένην ήδη περαιούσθαι, καί γηθοσύνως βοά πρός αυτήν, Χαράν
μηνύει, η πρόοδος σου, Κόρη παρθενομήτορ.

Προεόρτιος

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σου τού,
Υψίστου, ο Προφήτης Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε, Δοξα τή δυνάμει σου
Κύριε».

Ιεραί προήγγειλαν γλώσσαι Σεμνή, έσεσθαι χωρίον σε φύσεως, τής
αχωρήτου, διά τούτο σε χοροί, παρθενικοί προπέμπουσι, λαμπαδηφορούντες
εις Άγια.

Κλέος απηνέγκατο Ιωακείμ, Άννη συμβαδίζων καί φέρων σε, μετ'
ευφροσύνης, εις τόν άγιον Ναόν, ναέ Θεού πάναγνε, άχραντε πανάμωμε
Δέσποινα.

Λύεται απόφασις προγονική, ήνθησεν ιδού γάρ η άμπελος, ήτις τόν βότρυν, τόν ακήρατον ημίν, καρπογονήσει φέροντα, οίνον ευφροσύνης τοίς πέρασι.

Μόνην σεπανάμωμον ο πλαστουργός, Λόγος ευρηκώς κατεσκήνωσε, σού εν νηδυϊ, εργαζόμενος ημών, τήν σωτηρίαν Άχραντε, χάριτι δι' άφατον έλεος.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Σύ μου ισχύς, Κύριε

Ο δι' ημάς, ξένη καθοδω Γρηγόριε, χρηματίσας, ξένος αγαθότητι, σέ δι' αυτόν, ξένον καθορών, τής ενεγκαμένης, γενόμενον ηγκαλίσσατο, καί θείον κληρονόμον, τής αυτού βασιλείας, αρεταίς λαμπρυνθέντα ειργάσατο.

Διά Χριστόν, τόν δι' ημάς νηπιάσαντα, καί παιδίον, Όσιε γενόμενον, παίδων σχολή, δέδωκας σαυτόν, νήπιος κακία, θεόφρον Πάτερ γενομενος, καί θεία ταπεινώσει, τού εχθρού τήν κακίαν, εταπείνωσας μάκαρ Γρηγόριε.

Ομβροις τών σών, Πάτερ δακρύων Γρηγόριε, ως περ δρόσω, θεία αρδευόμενος, πάσαν εβλάστησας αρετήν, πάσαν ευκαρπίαν, δικαιοσυνης εξήνθησας, ως ξύλον καρποφόρον, διεξόδοις υδάτων, φυτευθείς τής τελείας ασκήσεως.

Θεοτοκίον

Μήτηρ Θεού, ευλογημένη Πανάμωμε, τής ψυχής μου, τραύματα θεράπευσον, τάς ηδονάς, σβέσον τής σαρκός, τήν εσκοτισμένην, καρδίαν μου φωταγωγήσον, ειρήνευσον τόν νούν μου, καί παντοίας εκ βλάβης, καί εχθρών επηρείας με λύτρωσαι.

Τού Αγίου Πρόκλου

Όρος σε τή χάριτι

Χρυσίον καθάπερ, εν πυρί Ιερώτατε, τής εγκρατείας σου σοφέ, σώμα καθάρας τό σεπτόν, ωραίον απέδειξας, τώ Ποιητή, ιερωσύνης εντεύθέν σοι, καταστολή αιωνίως κεχάρισται.

Ρημάτων ο φθόγγος, καί δογμάτων η εύηχος, τών διδαγμάτων σου βροντή, τήν Εκκλησίαν τού Θεού, σοφώς καταθέλγουσα, αιρετικών αποσοβεί τήν θρασύτητα, ιεροφάντορ Πρόκλε παναοίδιμε.

Γνώσεως τής θείας, εν μυήσει γενόμενος, ως ιεράρχης ιερός, αγαθοδότης εφεξής, τοίς πάσι μετέδωκας, τού φωτισμού, καί τής ενθέου λαμπρότητος, εις σωτηρίαν ψυχών Αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Άνθρακα τόν θείον, εν νηδυϊ Πανάμωμε, εισδεξαμένη υπέρ νούν, ου κατεφλέχθης αληθώς, η βάτος γάρ πόρρωθεν, συμβολικώς, τήν σήν λοχείαν

εικόνιζεν, εις σωτηρίαν ημών καί ανάπλασιν.

Προεόρτιος

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Εξέστη τά σύμπαντα, εν τή σεπτή Εισόδω σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, ένδον εισήλθες εν τώ Ναώ τού Θεού, ώσπερ καθαρώτατος ναός, πάσι τοίς υμνούσί σε, τήν ειρήνην βραβεύουσα».

Νεφέλαι ρανάτωσαν, δικαιοσύνην σήμερον, ως εν ουρανώ γάρ εφαπλούται, θεία νεφέλη εν τώ ναώ τού Θεού, ήτις αποστάξει γλυκασμόν, πάσαν τών ψυχών ημών, τήν πικρίαν εξαίροντα.

Ξένη σου η σύλληψις, ξένη σου καί η γέννησις, ξένη σου η Πρόοδος Παρθένε, ξένη η ένδον τού ιερού αγωγή, ξένα καί παράδοξα τά σά, λόγον υπερβαίνοντα, καί διάνοιαν Άχραντε.

Όλην σε ηγίασε, τό πνεύμα τό Πανάγιον, ένδον τού ναού διαιτωμένην, καί τρεφομένην τροφήν ουράνιον, Νύμφη τού Πατρός περικαλής όθεν εχημάτισας, καί τού Λόγου Γεννήτρια.

Πρός σέ μου τήν άπασαν, ελπίδα Κόρη τίθημι, προς τούς οικτιρμούς σου καταφεύγω, βλάβης δαιμόνων δείξον αμέτοχον, τήν καταπεσούσάν μου ψυχήν, καί εξασθενήσασαν, ηδονών επικλύσεσι.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Ίνα τί με απώσω

Γεωργία τού λόγου, άμπελος κατάκαρπος εδείχθης Όσιε, αρετών πεπείρους, καί μεγίστους προσφέρουσα βότρυας, σωτηρίας οίνον, πνευματικών βλύζοντας Πάτερ, καί πιστών τās καρδίας ευφραίνοντα.

Η περίδοξος Ρώμη, Πάτερ εξ Εώας σε λαμπτήρα άδυτον, δεξαμένη πίστει, εφωτίσθη σεπτοίς σου χαρίσμασι, τόν Χριστόν γάρ είχες, εν τή ψυχή καθάπερ φέγγος, τούς ορώντάς σε Πάτερ αυγάζοντα.

Τόν εφέρποντα όφιν, καί παρατηρούντά σου πτέρναν Γρηγόριε, εγρηγόρσει θεία, εν οδοίς τής ζωής πορευόμενος, ως Θεού θεράπων, ως εντολών αυτού εργάτης, εθανάτωσας σθένει τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Προστασία τού κόσμου, Μήτηρ αιειάρθενε σύ με κυβέρνησον καί οδήγησόν με, εις ευθείαν οδόν καί κατεύθυνον, προς δικαιοσύνης, τρίβους ορθάς τόν λογισμόν μου, τής ψυχής τας πορείας ευθύνουσα.

Τού Αγίου Πρόκλου

Ο φωτίσας τή ελλάμπει

Φωτοφόρος ως λυχνία, παμμάκαρ γενόμενος, τής αγίας Εκκλησίας, εφάνης υπέρμαχος, καί Θεού ετράνωσας, τήν εκ Παρθένου Παναγίας, γέννησιν άτρεπτον Ένδοξε.

Τήν σάρκωσιν τού Θεού, εκ Παρθένου τήν ένδοξον, τών δογμάτων εν σφενδόνη, ενθείς ως αλλόφυλον, Γολιάθ κατέβαλες, τού Νεστορίου τήν θρασείαν, γνώμην ως πάλοι ο θείος Δαυίδ.

Τών τού Παύλου διδαγμάτων, υπάρχων ανάπλεως, καί τήν τούτου κατιδών, οπτασίαν Πανάριστε, Ελισαίος δεύτερος, εναπεφάνθης χρίσμα θείον, ιερωσύνης χρισθείς μυστικώς.

Θεοτοκίον

Ου σύγχυσιν, ου φυρμόν εν τή μήτρα εδέξατο, τής Παρθένου ο Θεός, εν σαρκί προερχομενος, Αλλ' ό ήν μεμένηκε, Θεός καί άνθρωπος ατρέπτως, ταίς ενεργείαις δεικνύμενος.

Προεόρτιος

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες».

Ρωσθέντες τή θεία χάριτι, οι θείοι τής Παρθένου γεννήτορες, ταύτην ως άμωμον, περιστεράν εις τά Άγια, ανατραφήναι πόθω ανατιθέασι.

Σού τής μελλούσης εισδέχεσθαι, τό φώς τό εκ φωτός προερχόμενον, φώτα υφάπτουσαι, κόραι σεμναί προπορεύονται, φωτοειδή πρός θείον Ναόν χορεύουσαι.

Τό πλήρες δόξης παλάτιον, τό μέγα Προφητών περιήχημα, θρόνος ο άγιος, ένδον εις Άγια τίθεται, τώ Βασιλεί τών όλων ετοιμαζόμενος.

Υμνώ σου Κόρη τήν σύλληψιν, υμνώ σου τήν απόρρητον γέννησιν, υμνώ τήν σκέπην σου, βλάβης δι' ής πάσης ρύομαι, οπρός τήν σήν γαλήνην κατεπειγόμενος.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Τή νεύσει τή πρός Θεόν, Θεούμενος ιερώτατε, θεωριών μυστικών, καί θείων ελλάμψεων, Προφήτης ως ένθεος, ως Θεού θεράπων, ηξιώθης θεία χάριτι.

Ἡ σύχως σου τήν ζωήν, διατελέσας Γρηγόριε, θορύβων βιωτικών, εδείχθης ανώτερος, παθών υψηλότερος, καί τῆς γῆς απάσης, ξένος τε καί παρεπίδημος.

Ὡς ἔσοπτρον καθαρόν, τήν θείαν αἴγλην επλούτησας, ὡς σκεύος δέ ιερόν, ναόν κατεκόσμησας, τών άνω Γρηγόριε, καί τών πρωτοτόκων, Εκκλησίαν κατεφαίδρυνας.

Θεοτοκίον

Μαρία τό καθαρόν, τού Βασιλέως παλάτιον, γενόμενόν με ληστών, ακάθαρτον σπήλαιον, ευχαίς σου καθάρασα, τού εκ σου τεχθέντος, ναόν άγιον ανάδειξον.

Τού Αγίου Πρόκλου

Εκύκλωσεν ημάς

Μεγάλης επιβάς καθέδρας, Όσιε, μεγίστοις κατορθώμασι, κατεκόσμησας αυτήν θεοπρεπώς, όθεν συνελθοντες ευφημούμέν σε, Αρχιερεύ μεγαλοφώνως Πρόκλε αιόδιμε.

Ὡς άλλην κιβωτόν τή Εκκλησία Χριστού, τό σώμα τού παμμάκαρος, Χρυσοστόμου εναπέδωκας ταίς σαίς, Πρόκλε παραινέσσει καί εύφρανας, τών ευσεβών, χοροστασίας τή παρουσία αυτού.

Κυκλώσαντας ὡς θήρας εξεδίωξας, αιρέσεων τῆς ποιίμνης Χριστού, τούς προμάχους εν τή ράβδω νοητώς, τών σών διδαχών Πρόκλε μακάριε, πρὸς δέ νομήν, ορθοδοξίας τήν ποιίμνην ίθυνας.

Θεοτοκίον

Ωράθης Χερουβίμ θεοχαρίτῳτε, Παρθένε υπερέχουσα, τόν επ' ώμων γάρ οχούμενον αυτών, Άχραντε αγκάλαις σου εβάστασας, όθεν αεί, σέ Θεοτόκε πάντες δοξάζομεν.

Ο Ειρμός

«Εκύκλωσεν ημάς εσχάτη άβυσσος, ουκ έστιν ο ρυόμενος, ελογίσθημεν ώς πρόβατα σφαγής, σώσον τόν λαόν σου ο Θεός ημών, σύ γάρ ισχύς, τών ασθενούντων καί επανόρθωσις».

Κοντάκιον Προεόρτιον

Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Ευφροσύνης σήμερον, η οικουμένη, επληρώθη άπασα, εν τή ευσήμῳ Εορτή, τῆς Θεοτόκου κραυγάζουσα, Αύτη υπάρχει, σκηνή επουράνιος.

Ο Οίκος

Ο τών απάντων Ποιητής, ο Πλάστης καί Δεσπότης, αρρήτῳ ευσπλαγχνία καμπτόμενος, καί μόνη φιλανθρωπία τή αυτού, όνπερ ταίς οικείαις κατεσκεύασε χερσίν, ιδων πεσόντα ώκτειρε, καί αναστήναι τούτον ευδόκησε, πλάσει θειοτέρα, καί κενώσει τή ίδια, ὡς αγαθός φύσει καί ελεήμων, Διό τήν Μαριάμ μεσίτιν λαμβάνει, ὡς παρθένον καί αγνήν, τού μυστηρίου, εκ ταύτης

τό ημών φορέσαι ὡς ηβουλήθη, Αὕτη ὑπάρχει σκηνή ἐπουράνιος.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τή Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ημών Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου.

Στίχοι

Χάραξ κύκλω σου, καί μετὰ ζωῆς τέλος,
Ἡ ζῶσα, Γρηγόριε, τοῦ Θεοῦ χάρις.
Εικάδι Γρηγόριος κεκλήσκειτο εἰς πόλον ευρύν.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ημών Πρόκλου,
Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, ὅς ἐχρημάτισε μαθητής τοῦ μακαρίου
Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, καί τοῦ θρόνου διάδοχος.

Στίχοι

Ἐχει σε, Πρόκλε, ἡ ουράνιος νύσσα,
Χαίροντα ἔνδον καί σέ σύν Χρυσοστόμῳ.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τῆς ἀθλήσεως τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Δασίου, τοῦ
ἐν Δορυστόλῳ.

Στίχοι

Εμελλε καί Δάσιος ἀθλήσας ξίφει,
Ἀθλητικόν στέφανον ευρεῖν ἐκ ξίφους.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Νιρσά Ἐπισκόπου, καί
Ἰωσήφ μαθητοῦ αὐτοῦ, καί ἐτέρων σύν αὐτῷ τελειωθέντων ἐν Περσίδι.

Στίχοι

Θνήσκουσιν ἀμφῷ Νιρσάς, Ἰωσήφ ἅμα,
Φόνῳ μαχαίρας, ὡς Ἀπόστολος λέγει.
Σύν Ἰωάννῃ καί Σαβωρίῳ, λίθοις
Ἰσάκιον κτείνουσιν οἰκέται λίθων.
Τόν Γεῖθαζέτ καί συνάθλους τρεῖς ἅμα,
Λόγχαις κατακτείνουσιν ἐχθροί Τριάδος.
Θέκλαν, Βαουθάν, Δεναχίδα παρθένους.
Ἄθλος ξίφους ἔδειξεν ἀθλοπαρθένους.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ευσταθίου, Θεσπεσίου
καί Ανατολίου.

Στίχοι

Κάρας τριῶν τέμνουσι νεκρῶν οἱ πλάνοι,
Ουδ' εἰς νεκρούς δεικνυντες οἶκτον, ὦ πλάνης.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Θεοκτίστου, ὅς καί Πατρίκιος καί
Ευνούχος ἦν ἐπὶ θεοδώρας τῆς Αυγούστης.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Προεόρτιος

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ουκ ελάτρευσαν, τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Φωτοφόρον σε, ως ήλιον εισδέχεται, ναός ο άγιος, ένδον αστράπτουσαν, ακτίνας τοίς πέρασι, σωτηριώδεις αγνή, υπεράγιον, ναόν γενέσθαι μέλλουσαν, τού Υιού Θεού Παρθένε.

Χείρας άπαντες, κροτήσατε λυτρώσεως, σύμβολα φέρουσαν, τήν Απειρόγαμον, ορώντες, Αγγέλου γάρ, χειρί εκτρέφεται, τόν ουράνιον, άρτον ημίν ως μέλλουσα, απορρήτως αποτίκτειν.

Ψυχαί άπασαι, Δικαίων υποχθόνιοι, ευαγγελίζεσθε, περιστερά η χρυσή, κατάπαυσιν φέρουσα, κατακλυσμού νοητού, πεφανέρωται, καί εις Αγίων Άγια, εύσεβώς περιχορεύει.

Ως ωραία, τόν ωραίον απεκύησας, τήν αμορφίαν ημών, προσεπανάγοντα νύν, εις πρώτην εμφέριαν, Κόρη πανάμωμε, ώ καί ψάλλομεν, Ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός ει.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Θεού συγΚατάβασιν

Δακρύων προσχύσεσι, τής αμαρτίας τό πύρ κατέσβεσας, απαθείας δέ ύδωρ, καί ιαμάτων καθαρά νάματα, τοίς μελωδούσι πηγάζει Γρηγόριε, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Φλογίνω εν άρματι, σεπτής αγάπης καί τελειότητος, επιβάς πρόσ τό ύψος, ανεκομίσθης εν ώ εκέκτησο, τό σόν κραυγάζων θεοφρόν πολίτευμα, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Παθών κατεκοίμησας, τάς τρικυμίας αγρύπνοις στάσεσι, κοιμηθείς δέ τόν ύπνον, τόν τοίς αγίοις Πάτερ αρμόζοντα, πρόσ φώς μετήλθες κραυγάζων Γρηγόριε, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νεκρόν χρηματίσαντα, τή αμαρτία καί απολλύμενον, τήν ζωήν η τεκούσα, αγνή Παρθένε ζώωσον σώσον με, καί τής γεέννης εξάρπασον ψάλλοντα, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τού Αγίου Πρόκλου

Σέ νοητήν, Θεοτόκε

Σώμα καί νούν, καί ψυχήν εκάθηρας, τή αφαιρέσει τών παθών, Ιεράρχα Πρόκλε σοφέ, όθεν εδογμάτισας, σώμα καί ψυχήν καί νούν, τόν εκ Παρθένου τεχθέντα Θεόν, δίχα τροπής διά τό σώσαι, ημάς αναδεξάμενον.

Πύρ νοητόν, ταίς φρεσίν ανάψας σου, τήν φρυγανώδη καί σαθράν, Νεστορίου τού δυσσεβούς, αίρεσιν κατέφλεξας, όθεν σου δεόμεθα, τάς φρυγανώδεις ημών ηδονάς, ταίς πρός Θεόν ικεσίαις, συμπλέξας αποκάθαρν.

Σύ πρός Χριστόν, κεκτημένος Άγιε, τήν παρρησίαν τούς εν γή, ευφημούντας μελωδικώς, μνήμην σου τήν ένδοξον, πάσης περιστάσεως, εκλυτρωθήναι ικέτευε, τόν αινετόν ανυμνούντας, Θεόν Πρόκλε θεσπέσιε.

Θεοτοκίον

Φέρεις Θεόν, σάρκα περικείμενον, εν ταίς αγκάλαις σου Αγνή, ώσπερ θρόνος Χερουβικός, φέροντα τώ ρήματι, πάντα τής δυνάμεως, ώ μελωδούμεν καί λέγομεν, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Προεόρτιος

Ωδή η', ής η Ακροστιχίς κατά Αλφάβητον. Έχει δέ έν έκαστον τών τροπαρίων αυτής στοιχεία τέσσαρα.

Ο Ειρμός

«Άκουε Κόρη Παρθένε αγνή, ειπάτω δή ο Γαβριήλ, βουλήν Υψίστου αρχαίαν αληθινήν, γενού πρός υποδοχήν ετοίμη Θεού, διά σου γάρ ό αχώρητος βροτοίς συναναστρέφεται, διό καί χαίρων βοώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Άκουε σύνες πρεσβύτα σοφέ, τώ Ζαχαρία Άννα φησί, Βουλήσει θεία ήν έσχον παίδα σεμνήν, γενναία ψυχή υπόδεξαι, Δι' αυτής γάρ έσται λύτρωσις, καί εις ναόν τόν άγιον, ανάθου ταύτην βοών, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ευλογητός μόνος Κύριος, εβόησεν ο ιερεύς, Ζωής εισόδους νύν υπεμφαίνεις σαφώς, ημίν φανερώσας όπερ μέλλει οικείν, θεοχώρητον παλάτιον, Χριστός ο Βασιλεύς τού παντός, πρός δν βοά πάσα γή, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ιδού πρεσβύτα σοφώτατε, η Άννα έφησεν ευλαβώς, Καλλίστην παίδα, ήν δέδωκέ μοι Θεός, λαμπρώς υποδέχου καί προφήτευε, Μόνην μέλλουσιν εις πράγματα, προφέρειν τά κηρύγματα, μεθ' ών βοάς Προφητών, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Νύν έγνων γύναι σαφέστατα, προφρόνως έφη ο γηραιός, Ξύλον εν μέσω ως εκβλαστάνει ναού, Όπερ εξανθήσει θείον όντως καρπόν, Παραδείσω

εισοικίζοντα, τούς βρώσει εξωσθέντας φθοράς, αναβοώντας χαρά, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ρητόν αρρήτων μύσεων, η σή ψυχή Κόρη σεμνή, Σαφώς υπάρξει ο Πρέσβυς έφη τρανώς, Τόν θείον ιδού Παρθένε οίκει ναόν, Υπ' Αγγέλου τρεφομένη γάρ, βουλής μεγάλης Άγγελον κυήσεις, ώ μελωδώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Φωνήν σοι άδομεν Κόρη αγνή, περιχαρώς τού Γαβριήλ, Χαίρε τής πάντων αιτία μόνη χαράς, Ψυχών χαίρε καθαρτήριον, Ως κυήσασα τήν κάθαρσιν, ημών καί απολύτρωσιν, τών μελωδούντων αυτώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Επταπλασίως κάμινον

Ταίς πρός Θεόν δεήσεσιν, επιμόνως χρησάμενος, είληφας Παμμάκαρ, τό πιστώς αιτούμενον, νυκτός γάρ καθεύδοντι, επιφανείς σοι' Άγγελος, μάχαιραν φλογίνην, επιδίδωσι πάθη, εκτέμνουσαν καρδίας, καί πυρί σε αΰλω, καθαίρουσαν καί δόξη, φωτίζουσιν αρρήτως.

Ο λολαμπής, ως ήλιος, νοητώς ανατέταλκας, φέγγει αρετών, περιφανώς Γρηγόριε, θαυμάτων τε λάμψεσι, περιαιγάζων πάσαν τήν γήν, καί φωταγωγών, τούς ευσεβώς μελωδούντας, οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Αγγελικής ακήκοας, υμνωδίας Γρηγόριε, έτι ενδημών, εν τώ θνητώ σου σώματι, υφ' ής τās αισθήσεις σου, τās τής ψυχής σαφώς ηδυνθείς, καί θεοειδής καί φωταυγής εγνωρίσθης, κραυγάζων, Τόν Δεσπότην, ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Η τόν Κριτήν καί Κύριον, υπέρ λόγον κυήσασα, τούτον ως Υιόν σου, Παναγία αίτησαι, εν ωρατής κρίσεως, τής καταδίκης καί τού πυρός, σκότους αφεγγούς, καί τού βρυγμού τών οδόντων, λυτρώσασθαι τούς πίστει, ευσεβώς μελωδούντας, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τού Αγίου Πρόκλου

Εν καμίνω παίδες, Ισραήλ

Ως χωνεία τή φωτολαμπεί, Πανένδοξε αγνεία, τά πάθη τά τής σαρκός, αποκαθάρας ώς χρυσός, τοίς πάσιν εξήστραψας αναμέλπων, Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ως οργάνω Μάκαρ τής σεπτής, σου γλώττης θελγομένη, τώ φθόγγω η Εκκλησία, τού Θεού τήν επί γής, σωτήριον κάθοδον αναμέλπει, πάσι

φωνούσα τρανώς καί εκβοώσα, Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Λύρα θεία ώφθης αληθώς, τόν φθόγγον ενηχούσα, τοίς πίστει
προσδεχομένοις, τού Θεού τήν πρός ημάς, σωτήριον σάρκωσιν, θείε Πρόκλε,
Πάτερ Παμμάκαρ, καί τήν τού Νεστορίου, δυσσεβή ματαίαν, φωνήν
αποσοβούσα.

Θεοτοκίον

Συντηρήσας σήμαντρα τής σής, Παρθένε παρθενίας, αλώβητα ο Δεσπότης,
προελήλυθε Χριστός, εκ σου υπέρ έννοιαν εις τό σώσαι, τους βοώντας, Τόν
Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Εν καμίνω παίδες Ισραήλ, ώς εν χωνευτηρίω τώ κάλλει τής ευσεβείας,
καθαρώτερον χρυσού, απέστιλβον λέγοντες, Ευλογείτε πάντα τά έργα
Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Προεόρτιος Ωδή θ'

Ής η Ακροστιχίς, Ιωσήφ

Ο Ειρμός

«Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ Πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω
δέ, αύλων νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν τής Θεομήτορος, καί
βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Αγνή αιειπάρθενε».

Ίδε τού Θεού, τό όρος τό άγιον, μετά λαμπάδων φαιδρών, ένδον εις τά Άγια,
βαδίζει λίθος εξ ου τμηθήσεται, καί τους βωμούς καί ξόανα, δαιμονικά
λεπτυνεί, τούς βροτούς δέ, εαυτού εργάσεται, καί ναούς καί σεπτά καταγωγή.

Ώμοσε Θεός, καί νύν εκπεπλήρωκε, φυλής Ιούδα ημίν, δούς τήν αιειπάρθενον,
ής η κοιλία ξύλον βλαστήσει ζωής, θανατηφόρου βρώσεως, απολυτρούμενον,
τούς τή πτώσει ταύτης υποκύψαντας, καί κλαπέντας απάτη τού όφεως.

Στόματι λαμπρώ, η Άννα εβόησεν, εν τώ ναώ τού Θεού, Σοί προσανατίθηνι,
ήν μοι παρέσχου παιδα ώ Δέσποτα, εξ ής δι' οίκτον άφατον, σωματοφόρος
Οφθείς, διασώσεις, κόσμον όνπερ έπλασας, μεγαλύνων αυτήν ως μητέρα
σου.

Ηύγασεν ιδού, ημέρα σωτήριος, τοίς εν νυκτί τών δεινών, πύλη επουράνιος,
ναού τάς πύλας αναπετάσασα, μετά λαμπάδων πρόεισιν, ένδον εις Άγια, υφ'
αγίας, τρέφεσθαι δυνάμεως, εις αγίαν Θεού κατασκήνωσιν.

Φώτισον Αγνή, ψυχής μου τά όμματα, φώς η κυήσασα, όπως μή επέλθη μοι,
τής αμαρτίας σκότος βαθύτατον, μηδέ βυθος καλύψη με τής απογνώσεως,
αλλ' αυτή με, σώσον καί κυβέρνησον, πρός λιμένα τού θείου θελήματος.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Εφριξε πάσα ακοή

Ιδρώσι τοῖς ἀσκητικοῖς, ἀμαρτίας ἐναπέσβεσας ἀνθρακας, καί ουρανόθεν σαφῶς, πυρός ἐν εἶδει χάριν εἰσδέδεξαι, οὐ καταφλέγουσαν Σοφέ, μάλλον δέ δροσίζουσιν, καί ἐν ἰσχυΐ σε, δυνατόν κατὰ παθῶν ἀποφαίνουσιν.

Ὡς ῥόδον ταῖς ἀσκητικαῖς, Πάτερ ἡνθήσας κοιλάσι Γρηγοριε, ὡς κρίνον εὐοσμον, διό πηγάζει μύρον ἡδύπνοον, τά σά οστέα δαψιλῶς, οσμῆς ζωῆς πλήρεις γάρ, αἱ σιαγόνες σου, ὡς φιάλαι ἀρωμάτων ἐδείχθησαν.

Σήμερον δῆμος σὺν ἡμῖν, Ἀσκητῶν τε καί Οσίων ευφραίνεται, Πατριαρχῶν Προφητῶν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῇ σῇ Γρηγόριε, συνεορτάζουσιν ἡμῖν, Ἀπόστολοι Μάρτυρες, μεθ' ὧν μνημόνευε, τῶν τιμῶντων σε πιστῶς ἀξιάγαστε.

Ἡ θήκη ἔνθα τό σεπτόν, καί πολυάθλον σου σῶμα κατάκειται, θαυμάτων χάριν ἡμῖν, ἀναπηγάζει Πάτερ Γρηγόριε, καθαγιάζουσα ἡμῶν, ψυχάς καί τὰ σῶματα, τῶν πλουτησάντων σε, καί προστάτην καί θερμόν ἀντιλήπτορα.

Θεοτοκίον

Φωνήν σοι τήν τοῦ Γαβριήλ, οἱ πιστοί περιχαρῶς προσφθεγγόμεθα, Χαίρε Παράδεισε, ζωῆς τό ξύλον ἀναβλαστήσασα, Χαίρε ἡ λύσις τῆς ἀράς, Μαρτύρων στεφάνωμα, Οσίων καύχημα, καί ἀνθρώπων εὐσεβῶν τό κραταίωμα,

Τού Αγίου Πρόκλου

Τύπον τῆς ἀγνῆς

Τύπους καί σκιάς παρέδραμες, καί τήν ἀλήθειαν Χριστόν Κατενόησας, ἀναγεννηθεῖς, διὰ λουτροῦ τοῦ Βαπτίσματος, ἱερεὺς τε χρισθεὶς ἱερώτατος, ὅθεν καί Θεοτόκον, τήν τούτον τέξασαν ἐκήρυξας.

Τρόπους ἱερούς καί δόγματα, τοῦ Χρυσοστόμου μάκαρ ἐνστερνισάμενος, ζῆλον τε αὐτοῦ, τόν ἱερόν τόν τῆς πίστεως, ἐξηρεύξω δογμάτων σου πέλαγος, αἰρέσεως χειμάρρους, ἀποξηραίνοντας ἐν χάριτι.

Στήσον ἱεραῖς πρεσβείαις σου, τό καθ' ἡμῶν κλυδώνιον ἐγειρόμενον, καί ἀπέλασον, τόν πειρασμόν καί σκοτόμαιναν, καί ἀνθρώπων παντοίων τήν κάκωσιν, ὡς ἔχων παρρησίαν, πρὸς τόν Σωτήρα καί Θεόν ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὡ τῶν ὑπὲρ νοῦν θαυμάτων σου! τόν τοῦ Θεοῦ γάρ Λόγον σάρκα γενόμενον, μόνη τέτοκας, ὑπερφυῶς Μητροπάρθενε, τόν τά σύμπαντα θείῳ βουλήματι, σοφῶς διακρατοῦντα, καί κυβερνῶντα καί συνέχοντα.

Ὁ Εἰρμός

«Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος, καί νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσιν, κατασβέσαι αἰτούμεν τήν

κάμινον, ἵνα σε Θεοτόκε, ακαπαύστως μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον
τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου
Τῶν Μαθητῶν ορώντων σε

Τὴν σάρκα καθυπέταξας τῷ νοῖ σου, καὶ ἥσκησας θεόφρον μεγαλοφρόνως,
ὅθεν καὶ μετάρσιος γενόμενος, αντανakλάσεις ἔλαβες, ἐν ουρανοῖς μετ'
Ἀγγέλων, αινεῖν τὸν πάντων Σωτῆρα.

Τοῦ Ἁγίου Πρόκλου
Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ὡς ἀρετῶν ομότροπος, τοῦ σοφοῦ Χρυσοστόμου, καὶ τοῦ ἐκείνου γέγονας,
θρόνου ἐνδοξε Πρόκλε, διάδοχος θεοκήρυξ, καθελὼν Νεστορίου, τοῦ
δυσσεβοῦς τὴν αἵρεσιν, Θεοτόκον κυρίως καὶ ἀληθῶς, τὴν Ἀγνὴν ἐκήρυξας
καὶ Παρθένον, μεθ' ἧς ὑπὲρ τῆς Ποίμνης σου, τὸν Χριστὸν ἐκδυσώπει.

Προεόρτιον, ὁμοιον

Θεοῦ σοφίας τέμενος, καὶ ὑπέρτερον θρόνον, τῶν Χερουβὶμ υπάρχουσιν, τὴν
αγνὴν Θεοτόκον, εὐτρέπισον Ζαχαρία, τοῦ ναοῦ τάξεισόδους, τὰ τῶν Ἁγίων
Ἄγια, υποδέξασθαι ταύτην, καὶ σὺν ἡμῖν, ἄδε προεόρτιον τῇ Παρθένω, ἐξ ἧς
Χριστὸς ὁ Κύριος, σαρκωθεὶς κόσμον σῶζει.

Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰνῶν.
Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος α'
Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες, ὠδαὶς τιμήσωμεν, τὴν ἐκ μητρὸς ἀγόνου,
παραδόξως τεχθεῖσαν, Θεόνυμφον Μητέρα, τοῦ Ποιητοῦ, καὶ σὺν παρθένοις
λαμπάσι τε, προσυπαντήσωμεν ταύτῃ ἐν τῷ Ναῷ, εἰσιούσῃ εἰς τὰ Ἄγια.

Στίχ: Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ.

Καθάπερ ἄνθη ποικίλα, περιδρεψάμενοι, ἐκ νοητῶν λειμῶνων, τῶν τοῦ
Πνεύματος λόγων, ἐπαίνων τοὺς στεφάνους χαρμονικῶς, τῇ Παρθένω
συμπλέξωμεν, καὶ προεόρτιον τούτους δῶρον αὐτῇ, ἐπαξίως
προσκομίσωμεν.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν ευφροσύνῃ.

Εὐτρεπιζέσθωσαν πύλαι, καὶ ἀνοιγέσθωσαν, αἱ τοῦ Ναοῦ Κυρίου, καὶ τὸν
οἶκον τῆς δόξης, καὶ μόνην υπερτέρα τῶν ουρανῶν, ὑπὲρ νοῦν
χρηματίσασαν, υποδεχέσθωσαν χαίρουσαι καὶ Χριστὸν, τὸν Σωτῆρα
ἀνυμνεῖν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος α'
Γεωργίου Νικομηδεῖας

Ἀγαλλιάσθω σήμερον, ὁ οὐρανὸς ἀνωθεν, καὶ αἱ νεφέλαι ευφροσύνῃν

ρανάτωσαν, επί τὰ λίαν παράδοξα, μεγαλεία τού Θεού ημών, Ἰδοὺ γάρ ἡ πύλη, ἡ κατὰ Ανατολάς βλέπουσα, αποκυηθεῖσα ἐκ στείρας ἀκάρπου, ἐξ επαγγελίας, καὶ τῷ Θεῷ αφιερωθεῖσα εἰς Κατοίκησιν, σήμερον ἐν τῷ Ναῷ, ὡς ἄμωμος προσφορά προσάγεται, Ἀγαλλιάσθω ὁ Δαυὶδ κρούων τὴν κινύραν, Ἀπενεχθήσονται φησὶ τῷ Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, αἱ πλησίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονται, ἕσω ἐν τῇ σκηνῇ τού Θεοῦ, ἔνδον τού ἱλαστηρίου αὐτοῦ, ανατραφῆναι εἰς κατοίκησιν, τού πρό αἰώνων ἐκ Πατρός ἀρρεύστως γεννηθέντος, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ημῶν.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου καὶ Απόλυσις

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡ ἐν τῷ Ναῷ Εἰσοδος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Εἰς το Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Ἐκ τού Κυρίου λαβόντες, επαγγελίας καρπὸν, Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, τού Θεοῦ τὴν Μητέρα, εὐπρόσδεκτον θυσίαν, ἐν τῷ Ναῷ, προσενήνοχαν σήμερον, καὶ Ζαχαρίας, ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς, εὐλογήσας ὑπεδέξατο.

Ἡ τῶν Ἀγίων Ἀγία, ἐν τοῖς ἁγίοις οἰκεῖν, ἀξίως προσηνέχθη, ὡς θεόδεκτον θύμα, καὶ ταύτης αἱ παρθένοι ταῖς ἀρεταῖς, ἐγκοσμούμεναι ἔμπροσθεν, λαμπαδουχοῦσαι προσέφερον τῷ Θεῷ, ὥσπερ σκεύος ἱερώτατον.

Ἐξανοιγέσθω ἡ πύλη, τού θεοδόχου Ναοῦ, τὸν γάρ ναὸν τού πάντων, Βασιλέως καὶ θρόνον, σήμερον ἐν δόξῃ ἔνδον λαβών, Ἰωακείμ ἀνατίθεται, ἀφιερῶσας Κυρίῳ τὴν ἐξ αὐτοῦ, ἐκλεχθεῖσαν εἰς Μητέρα αὐτοῦ.

Δόξα... καὶ νύν...

Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Δαυὶδ προανεφώνει σοι Ἄχραντε, προορὼν τὴν ἀφιέρωσιν, τῆς εἰσόδου σου ἐν τῷ Ναῷ, ἐν ἧ τὰ πέρατα σήμερον εορτάζοντα, δοξολογούσί σε πανύμνητε, Τὴν γάρ πρό τόκου Παρθένον, καὶ μετὰ τόκον μείναςαν ἀφθορον, Μήτηρ τού Λόγου τῆς ζωῆς, σήμερον ἐν τῷ Ναῷ εἰσερχομένην, ὁ Ζαχαρίας ευφραίνεται, ἀπολαβὼν σε Δέσποινα, καὶ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀγάλλονται, υποδεξάμενά σε τὴν τροφὸν τῆς ζωῆς ημῶν, Διο καὶ ἡμεῖς ἐν ὠδαῖς ἐκβοώμέν σοι, Ὑπερ ημῶν δυσώπησον, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν ημῶν, δωρηθῆναι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον
Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Πύλαι τοῦ Ἱεροῦ, εἰσδέξασθε Παρθένον, εἰς Ἁγία Ἀγίων, ἀμόλυντον σκηνήν τε, Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ.

Παρθένοι τήν αγνήν, προπέμψατε Παρθένον, φαιδρῶς λαμπαδουχούσαι, εἰς Ἁγία Ἀγίων, ὡς Νύμφην τοῦ Παντάνακτος.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν ευφροσύνῃ.

Ἄρτον ἡ λογική, παστάς Θεοῦ τοῦ Λόγου, χειρὶ θείου Ἀγγέλου, δέχεται κατοικούσα, Ἀγίων εἰς τὰ Ἁγία.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Φῶς σε τό τριλαμπές, ἀνάψαν Θεοτόκε, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης, οὐράνιον τροφήν σοι, ἐκπέμπει μεγαλύνον σε.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τό προοίμιον, καί τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἡ προκήρυξις, Ἐν Ναῷ τοῦ Θεοῦ τρανῶς ἡ Παρθένος δείκνυται, καί τόν Χριστόν τοῖς πᾶσι προκαταγγέλλεται, Ἀυτὴ καί ἡμεῖς μεγαλοφώνως βοήσωμεν, Χαίρε τῆς οἰκονομίας τοῦ Κτίστου ἡ εκπλήρωσις.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν, στιχολογούμεν τήν α' Στάσιν τοῦ α' Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς δέ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια Στιχηρά.

Ἦχος α'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Σήμερον πιστοὶ χορεύσωμεν, ἐν ψαλμοῖς καί ὕμνοις, τῷ Κυρίῳ ᾄδοντες, τιμώντες καί τήν αὐτοῦ, ἡγιασμένην σκηνήν, τήν ἐμψυχον κιβωτόν, τήν τόν ἀχώρητον Λόγον χωρήσασαν, προσφέρεται γάρ Θεῷ, υπερφυῶς τῇ σαρκὶ νηπιάζουσα, καί Ἀρχιερεὺς ὁ μέγας, Ζαχαρίας δέχεται, ευφραινόμενος ταύτην, ὡς Θεοῦ κατοικητήριον.

Σήμερον ναός ὁ ἐμψυχος, τῆς ἁγίας δόξης, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἡ μόνη ἐν γυναιξίν, εὐλογημένη Ἀγνή, προσφέρεται τῷ Ναῷ, τῷ νομικῷ κατοικεῖν εἰς τὰ Ἁγία, καί χαίρουσι σὺν αὐτῇ, Ἰωακείμ καί ἡ Ἄννα τῷ πνεύματι, καί παρθενικαὶ χορεῖαι, τῷ Κυρίῳ ᾄδουσι ψαλμικῶς μελωδούσαι, καί τιμῶσαι τήν Μητέρα αὐτοῦ.

Σύ τών Προφητῶν τό κήρυγμα, Αποστόλων δόξα, καί Μαρτύρων καύχημα, καί πάντων τών γηγενῶν ἡ ανακαίνισις, Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, διά γάρ σου τῷ Θεῷ κατηλλάγημεν, Διό τιμῶμεν τήν σήν, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Κυρίου προέλευσιν, καί σὺν τῷ Ἀγγέλῳ πάντες, ψαλμικῶς τό Χαίρέ σοι, τῇ πανσέμνῳ βοῶμεν, τῇ πρεσβείᾳ σου σωζόμενοι.

Ἔτερα Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος δ' Ως γενναίον

Τῶν Ἀγίων εἰς Ἅγια, ἡ Ἀγία καί ἄμωμος, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι εἰσοικίζεται, καί δι' Ἀγγέλου ἐκτρέφεται, τῷ ὄντι υπάρχουσα, ἀγιώτατος ναός, τοῦ Ἀγίου Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ τὰ σύμπαντα, ἀγιάσαντος ταύτης εἰσοικήσει, καί Θεώσαντος τήν φύσιν, τήν τῶν βροτῶν ολισθήσαν.

Αἱ νεάνιδες χαίρουσαι, καί λαμπάδας κατέχουσαι, τῆς λαμπάδος σήμερον προπορεύονται, τῆς νοητῆς καί εἰσάγουσιν, αὐτήν εἰς τὰ Ἅγια, τῶν Ἀγίων ἱερῶς, προδηλοῦσαι τήν μέλλουσαν, αἴγλην ἄρρητον, ἐξ αὐτῆς ἀναλάμψειν καί φωτίσειν, τοῦς ἐν σκότει καθημένους, τῆς ἀγνωσίας ἐν Πνεύματι.

Γηθομένη υπόδεξαι, Ζαχαρία ἐβόησεν, Ἄννα ἡ πανεύφημος, ἦν ἐκήρυξαν, Θεοῦ Προφήται ἐν Πνεύματι, καί ταύτην εἰσάγαγε, εἰς τόν ἅγιον Ναόν, ἱερῶς ανατρέφεσθαι, ὅπως γένηται, τοῦ Δεσπότου τῶν ὅλων, θεῖος θρόνος, καί παλάτιον καί κλίνη, καί φωταυγές ἐνδιαίτημα.

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος πλ. δ'

Μετά τό τεχθῆναί σε, Θεόνυμφε Δέσποινα, παρεγένου ἐν Ναῷ Κυρίου, τοῦ ανατραφῆναι εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, ὡς ἡγιασμένη, Τότε καί Γαβριήλ ἀπεστάλη πρὸς σέ τήν πανάμωμον, τροφήν κομίζων σοι, Τά οὐράνια πάντα ἐξέστησαν, ὀρώντα τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐν σοί σκηνώσαν, Διό ἄσπιλε ἀμόλυντε, ἡ ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ γῆς δοξαζομένη, Μήτηρ Θεοῦ, σῶζε τό γένος ἡμῶν.

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καί τὰ Ἀναγνώσματα.

Τῆς Εξοδου τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. 40, 15, 7, 9, 14, 28-29)

Ελάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν, λέγων. Ἐν ἡμέρᾳ μιά τοῦ μηνός τοῦ πρώτου στήσεις τήν Σκηνήν τοῦ Μαρτυρίου. Καί θήσεις τήν Κιβωτόν τοῦ Μαρτυρίου, καί σκεπάσεις αὐτήν τῷ καταπετάσματι. Καί εἰσίοις τήν τράπεζαν καί τήν Λυχνίαν, καί θήσεις τό θυμιατήριον τό χρυσούν, εἰς τό θυμιάν ἐναντίον τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Μαρτυρίου. Καί ἐπιθήσεις τό κάλυμμα τοῦ καταπετάσματος ἐπὶ τήν θύραν τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου. Καί λήψη τό ἔλαιον τοῦ χρίσματος, καί χρίσεις τήν Σκηνήν καί πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, καί ἀγιάσεις αὐτήν καί πάντα τὰ σκεύη αὐτῆς, καί ἔσται ἁγία. Καί ἀγιάσεις τό θυσιαστήριον, καί ἔσται τό θυσιαστήριον ἅγιον τῶν ἁγίων. Καί ἐποίησε Μωϋσῆς πάντα ὅσα ἐνετείλατο

αυτῷ Κύριος, οὕτως ἐποίησε. Καί ἐκάλυπεν ἡ νεφέλη τὴν Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, καὶ δόξης Κυρίου ἐπλήσθη ἡ Σκηνή. Καί οὐκ ἠδυνήθη Μωϋσής εἰσελθεῖν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, ὅτι ἐπεσκίαζεν ἐπ' αὐτὴν ἡ νεφέλη, καὶ δόξης Κυρίου ἐπλήσθη ἡ Σκηνή.

Βασιλειῶν Γ' το Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 8, 1-11)

Εγένετο, ὡς συνετέλεσε Σολομών τοῦ οἰκοδομήσαι τὸν οἶκον Κυρίου καὶ ἐξεκκλησίασε πάντας τοὺς Πρεσβυτέρους Ἰσραὴλ ἐν Σιών, τοῦ ἀνενεγκεῖν τὴν Κιβωτὸν τῆς διαθήκης Κυρίου ἐκ πόλεως Δαυὶδ, αὕτη ἐστὶ Σιών. Καί ἦσαν οἱ ἱερεῖς τὴν Κιβωτὸν, καὶ τὸ Σκηνώμα τοῦ Μαρτυρίου καὶ πάντα τὰ σκεύη τὰ ἅγια τὰ ἐν τῷ Σκηνώματι τοῦ Μαρτυρίου. Καὶ ὁ Βασιλεὺς, καὶ πᾶς Ἰσραὴλ, ἐμπροσθεν τῆς Κιβωτοῦ, καὶ εἰσφέρουσιν οἱ ἱερεῖς τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης Κυρίου εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, εἰς τὸ Δαβὶρ τοῦ οἴκου, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῶν Χερουβὶμ. Ὅτι τὰ Χερουβὶμ διαπεπτετασμένα ταῖς πτέρυξιν ἐπὶ τὸν τόπον τῆς Κιβωτοῦ, καὶ περιεκάλυπτον τὰ Χερουβὶμ ἐπὶ τὴν Κιβωτὸν, καὶ ἐπὶ τὰ ἅγια αὐτῆς ἐπάνω. Καί οὐκ ἦν ἐν τῇ Κιβωτῷ, πλὴν αἱ δύο πλάκες λίθιναι, πλάκες τῆς διαθήκης, ἃς ἔθηκεν ἐκεῖ Μωϋσής ἐν Χωρήβ, ἃς διέθετο Κύριος. Καὶ ἐγένετο, ὡς ἐξήλθον οἱ ἱερεῖς ἐκ τοῦ Ἁγίου, καὶ ἡ νεφέλη ἐπλήσθη τὸν οἶκον Κυρίου. Καί οὐκ ἠδύναντο οἱ ἱερεῖς στήναι λειτουργεῖν ἀπὸ προσώπου τῆς νεφέλης, ὅτι ἐπλήσεν ἡ δόξα Κυρίου τὸν οἶκον Κυρίου.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 43, 27 & 44, 14)

Τάδε λέγει Κύριος, Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ογδόης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν, καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς ἐξωτέρας, τῆς βλεπούσης κατὰ Ἀνατολάς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με. Υἱέ ἀνθρώπου, ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἐστὶ, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἐστὶ κεκλεισμένη. Διότι ὁ Ἡγούμενος οὗτος κάθηται ἐν αὐτῇ τοῦ φαγεῖν ἄρτον ἐνώπιον Κυρίου, κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς Βορρᾶν κατέναντι τοῦ οἴκου, καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Εἰς τὴν Λιτὴν
Στιχηρὰ ἰδιόμελα

Ἦχος α' Γεωργίου Νικομηδείας

Αγαλλιάσθω σήμερον ὁ οὐρανὸς ἄνωθεν, καὶ αἱ νεφέλαι εὐφροσύνην ρανάτωσαν, ἐπὶ τὰ λίαν παράδοξα, μεγαλεία τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἰδοὺ γὰρ ἡ πύλη, ἡ κατὰ Ἀνατολάς βλέπουσα, ἀποκυηθεῖσα ἐκ στεῖρας ἀκάρπτου, ἐξ επαγγελίας, καὶ τῷ Θεῷ ἀφιερωθείσα εἰς κατοίκησιν, σήμερον ἐν τῷ Ναῷ, ὡς ἄμωμος προσφορά προσάγεται, Αγαλλιάσθω ὁ Δαυὶδ, κρούων τὴν κινύραν, Ἀπενεχθήσονται φησι, τῷ Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, αἱ πλησίον αὐτῆς

απενεχθήσονται, έσω εν τή σκηνή τού Θεού, ένδον τού ιλαστηρίου αυτού, ανατραφήναι εις κατοίκησιν, τού πρό αιώνων εκ Πατρός αρρεύστως γεννηθέντος, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Ήχος δ' Τού αυτού

Σήμερον ο θεοχώρητος ναός, η Θεοτόκος εν Ναώ Κυρίου προσάγεται, καί Ζαχαρίας ταύτην υποδέχεται, Σήμερον τά τών Αγίων Άγια αγάλλονται, καί ο χορός τών Αγγέλων, μυστικώς πανηγυρίζει, μεθ' ών καί ημείς εορτάζοντες σήμερον, σύν τώ Γαβριήλ εκβοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου, ο έχων το μέγα έλεος.

Ο αυτός

Δεύτε πάντες οι λαοί, τήν μόνην αμώμητον εγκωμιάσωμεν, τήν εκ τών Προφητών προκηρυχθείσαν, καί εν Ναώ προσενεχθείσαν, τήν πρό αιώνων προορισθείσαν Μητέρα, καί επ' εσχάτων τών χρόνων, αναδειχθείσαν Θεοτόκον, Κύριε πρεσβείαις αυτής, τήν ειρήνην σου παράσχου ημίν, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α' Λέοντος Μαΐστορος

Επέλαμψεν ημέρα χαρμόσυνος, καί εορτή πανσεβάσμιος, Σήμερον γάρ η πρό τόκου Παρθένος, καί μετά τόκον Παρθένος μείνασα, εν τώ Ναώ προσάγεται, καί χαίρει Ζαχαρίας ο πρέσβυς, ο γενέτης τού Προδρόμου, καί βοά γηθοσύνης, Ήγγικεν η προσδοκία τών θλιβομένων, εν Ναώ αγίω ως αγία, αφιερωθήναι εις κατοίκησιν τού Παντάνακτος, Ευφραινέσθω Ιωακείμ ο προπάτωρ, καί η Άννα αγαλλιάσθω, ότι προσήνεγκαν Θεώ, ως τριετίζουσαν δάμαλιν, τήν αμώμητον Δέσποιναν, Μητέρες συγχάρητε, παρθένοι σκιρτήσατε, καί στείραι συγχορεύσατε, ότι ηνέωξεν ημίν τήν ουρανών βασιλείαν, η προορισθείσα Παντάνασσα, Χαίρετε λαοί καί αγαλλιάσθε.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. α' Χαίροις ασκητικών

Χαίρει ο ουρανός καί η γή, τόν ουρανόν τόν νοητόν πορευόμενον, ορώντες εις θείον οίκον, ανατραφήναι σεπτώς, τήν Παρθένον μόνην καί αμώμητον, πρός ήν εκπληττόμενος, Ζαχαρίας εβόησε, Πύλη Κυρίου, τού Ναού υπανοίγω σοι, πύλας χαίρουσα, εν αυτώ περιχόρευε, έγνων γάρ καί πεπίστευκα, ως ήδη η λύτρωσις, επιδημήσει προδήλως, τού Ισραήλ καί τεχθήσεται, εκ σου Θεός Λόγος, ο δωρούμενος τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Απενεχθήσονται τώ Βασιλεί.

Άννα η θεία χάρις σαφώς, χαριτωθείσαν τήν αγνήν Αειπάρθενον, προσάγει μετ' ευφροσύνης, εις τον Ναόν τού Θεού, προσκαλεσαμένη προπορεύεσθαι, αυτής τάς νεάνιδας λαμπαδηφόρους καί λέγουσα, Άπιθι τέκνον, τώ δοτήρι γενήθητι, καί ανάθημα, καί ευώδες θυμίαμα, Είσελθε εις τά άδυτα, καί γνώθι μυστήρια, καί ετοιμάζου γενέσθαι, τού Ιησού οικητήριον, τερπνόν καί ωραίον,

τού παρέχοντος τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Απενεχθήσονται εν ευφροσύνη.

Ένδον εν τώ Ναώ τού Θεού, ο θεοχώρητος ναός ανατίθεται, Παρθένος η Παναγία, νεάνιδές τε αυτής, νύν λαμπαδηφόροι προπορεύονται, Σκιρτά γεννητόρων, η συζυγία η άριστος, Ιωακείμ τε, καί η Άννα χορεύοντες, ότι έτεκον, τήν τόν Κτίστην κυήσασαν, Ήτις περιχορεύουσα, εις θεία σκηνώματα, καί τρεφομένη Αγγέλου, διά χειρός η πανάμωμος, Χριστού ώφθη Μήτηρ, τού παρέχοντος τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β΄

Σεργίου Αγιοπολίτου

Σήμερον τά στίφη τών Πιστών συνελθόντα, πνευματικώς πανηγυρίσωμεν, καί τήν θεόπαιδα Παρθένον καί Θεοτόκον, εν Ναώ Κυρίου προσαγομένην, ευσεβώς ανευφημήσωμεν, τήν προεκλεχθείσαν εκ πασών τών γενεών, εις κατοικητήριον τού Παντάνακτος Χριστού, καί Θεού τών όλων, Παρθένοι, λαμπαδηφορούσαι προπορεύεσθε, τής Αειπαρθένου τιμώσαι, τήν σεβάσμιον πρόοδον, Μητέρες, λύπην πάσαν αποθέμεναι, χαρμονικώς συνακολουθήσατε, υμνούσαι τήν Μητέρα τού Θεού γενομένην, καί τής χαράς τού κόσμου τήν πρόξενον, Άπαντες ούν χαρμονικώς, τό χαίρε σύν τώ Αγγέλω εκβοήσωμεν, τή Κεχαριτωμένη, τή αεί πρεσβευούση, υπέρ τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον Ήχος δ΄

Σήμερον τής ευδοκίας Θεού τό προοίμιον, καί τής τών ανθρώπων σωτηρίας η προκήρυξις, Εν Ναώ τού Θεού τρανώς η Παρθένος δείκνυται, καί τόν Χριστόν τοίς πάσι προκαταγγέλλεται, Αυτή καί ημείς μεγαλοφώνως βοήσωμεν, Χαίρε τής οικονομίας τού Κτίστου η εκπλήρωσις.

Εκ τρίτου

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ήχος α΄

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Δικαίων ο καρπός, Ιωακείμ καί τής Άννης, προσφέρεται Θεώ, Ιρώ εν αγίω, σαρκί νηπιάζουσα, η τροφός τής ζωής ημών, ήν ηυλόγησεν, ο ιερός Ζαχαρίας, Ταύτην άπαντες, ως τού Κυρίου Μητέρα, πιστώς μακαρίσωμεν.

Δόξα... Καί νύν...

Πάλιν τό αυτό

Μετά τήν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Πρό συλλήψεως Αγνή, καθηγιασθης τῷ Θεῷ, καί τεχθείσα ἐπὶ γῆς, δῶρον προσήχθης νῦν αὐτῷ, αποπληρούσα πατρῶαν ἐπαγγελίαν, Τῷ θεῷ δέ Ναῶ, ὡς θεῖος ὄντως ναός, ἐκ βρέφους καθαρῶς, μετὰ λαμπάδων φαιδρῶν, αποδοθείσα ὠφθης δοχείον, τοῦ ἀπροσίτου καί θεοῦ Φωτος, Μεγάλη ὄντως, ἡ πρόοδος σου, μόνη Θεόνυμφε καί ἀειπάρθενε.

Δόξα... Καί νῦν...
Πάλιν τό αὐτό

Μετά τόν Πολυέλεον, Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν μυστικῶς

Αγαλλιᾶσθω ὁ Δαυῖδ ὁ ὑμνογράφος, καί χορευέτω Ἰωακείμ σὺν τῇ Ἄννῃ, ὅτι γόνος ἅγιος ἐξ αὐτῶν προήλθε, Μαρία ἡ φωτοφόρος θεία λαμπάς, καί χαίρει εἰσερχομένη ἐν τῷ Ναῷ, ἤν καί βλέπων ηὐλόγησεν, ὁ Βαραχίου υἱός, καί χαίρων ἀνεκραύγαζε, Χαίρε θαύμα παγκόσμιον.

Δόξα... Καί νῦν...
Πάλιν τό αὐτό

Οἱ Ἀναβαθμοί, τό α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οἱ Ἀναβαθμοί Ἀντίφωνον Α'

Ἐκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβοῦ, καί σώσον Σωτήρ μου.

Οἱ μισοῦντές Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρί ἐσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νῦν...

Ἀγίῳ Πνεύματι πάσα ψυχὴ ζωοῦται, καί καθάρσει υψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Ἄκουσον θύγατερ, καί ἴδε, καί κλίνον τό οὖς σου, καί ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καί τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καί ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Στίχ. Εξηρεύξατο ἡ καρδιά μου λόγον ἀγαθόν.

Πάσα πνοή

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκάν

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστάσα Μαριάμ...

Ο Ν' Εἰθ' οὕτω

Δόξα... Ἦχος β'

Σήμερον ο ναός ο έμψυχος, τού μεγάλου Βασιλέως, εν Ναώ εισέρχεται, αυτώ
ετοιμασθήναι, εις θείαν κατοίκησιν, Λαοί αγαλλιάσθε.

Καί νύν... Τό αυτό

Είτα, Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Καί ψάλλομεν ιδιόμελον
Ήχος δ' Τού αυτού

Σήμερον ο θεοχώρητος ναός, η Θεοτόκος εν Ναώ Κυρίου προσάγεται, καί
Ζαχαρίας ταύτην υποδέχεται, Σήμερον τά τών Αγίων Άγια αγάλλονται, καί ο
χορός τών Αγγέλων, μυστικώς πανηγυρίζει, μεθ' ών καί ημείς εορτάζοντες
σήμερον, σύν τώ Γαβριήλ εκβοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά
σου, ο έχων το μεγα έλεος.

Οι Κανόνες. Κανών πρώτος, ού η Ακροστιχίς μέχρι τής ζ' Ωδής.

Σύ τήν χάριν, Δέσποινα, τώ λόγω δίδου.

Ποίημα τού κυρίου Γεωργίου

Ωδή α' Ήχος δ'
Ο Ειρμός

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι,
τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω
γηθόμενος, ταύτης τήν Είσοδον».

Σοφίας πανάχραντε, σέ θησαυρόν επιστάμενοι, καί χάριτος βρύουσαν, πηγήν
αέναον, τάς τής γνώσεως, αιτούμέν σε ρανίδας, επόμβρησον Δέσποινα, τού
ανυμνεΐν σε αεί.

Υπέρτερος Πάναγνε, τών ουρανών χρηματίσασα, ναός καί παλάτιον, εν τώ
Ναώ τού Θεού, ανατίθεσαι, αυτώ ετοιμασθήναι, εις θείαν κατοίκησιν, τής
παρουσίας αυτού.

Τό φώς ανατείλασα, η Θεοτόκος τής χάριτος, πάντας κατελάμπρυνε, καί τήν
συνηγάγετο τήν υπέρλαμπρον, αυτής κατακοσμήσαι, πανήγυριν άσμασι,
δεύτε συνδράμωμεν.

Η πύλη η ένδοξος, η λογισμοΐς αδιόδευτος, τάς πύλας διάρασα, τάς τού Ναού
τού Θεού, νύν προτρέπεται, ημάς συνεισελθόντας, τά θεία θαυμάσια,
κατατρυφήσαι αυτής.

Κανών δεύτερος

Ποίημα τού Κυρίου Βασιλείου

Ωδή α' Ἦχος α'

«Ωδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σῶσαντι τὸν Ἰσραὴλ, ὅτι δεδόξασται».

Συνδράμωμεν σήμερον, τῇ Θεοτοκῷ, Τιμώντες ἐν ἄσμασι, καὶ πανηγυρίσωμεν, πνευματικὴν εορτὴν, ἐν τῷ Ναῷ γὰρ τῷ Θεῷ, δῶρον προσφέρεται.

Ωδαὶς ἀνυμνήσωμεν, τῆς Θεοτόκου, τὴν ἐνδοξὸν πρόοδον, τῷ Ναῷ γὰρ σήμερον, ὡς καὶ ναὸς τοῦ Θεοῦ, προσφέρεται προφητικῶς, δῶρον πολύτιμον.

Ἡ Ἄννα ἡ ἀμεμπτος, ἡγαλλιᾶτο, ὡς δῶρον πολύτιμον, τῷ Θεῷ προσφέρουσα, ἐν τῷ ναῷ μητρικῶς, Ἰωακείμ δὲ σὺν αὐτῇ, πανηγυρίζει φαιδρῶς.

Δαυὶδ ὁ προπάτωρ σε, ὕμνησε πάλαι, Παρθένε Θεόνυμφε, θυγατέρα λέγων σε, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, ὃν καὶ τεκούσα μητρικῶς, βρέφος ἐθήλασας.

Σαρκὶ τριετίζουσα, ἡ Θεοτόκος, Κυρίῳ προσάγεται, Ζαχαρίας ταύτην δέ, ὁ Ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ, δεξάμενος ἐν τῷ Ναῷ, χαίρων ἀνέθετο.

Παρθένοι χορεύσατε, λαμπαδηφόροι, ἐξάρξατε σήμερον, καὶ μητέρες ἄσατε, τῇ Βασιλίδι Μητρί, προσερχομένη τῷ Ναῷ, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ.

Δόξα...

Τριάς ὁμοούσιε, Πάτερ καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα τό Ἅγιον, σέ πιστῶς δοξάζομεν, ὡς Ποιητὴν τοῦ παντός, καὶ σοὶ βοῶμεν εὐσεβῶς, σῶσον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Καὶ νύν...

Βαφῆς ἐξ αἱμάτων σου, τὴν αλουργίδα, φορέσας Πανάχραντε, προελθὼν ἀνέπλασεν, ὁ Βασιλεὺς καὶ Θεός, τό γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ αὐτοῦ.

Καταβασία

«Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε, Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε, Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται».

Ωδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἀφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, κάν τῇ σεπτῇ Εἰσόδῳ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον».

Νυμφοστόλος σήμερον εδείχθη, τερπνὸς τῆς Παρθένου ὁ ναός, καὶ θάλαμος δεχόμενος, τὴν ἐμψυχον παστάδα Θεοῦ, τὴν καθαρὰν καὶ ἀμωμον, καὶ

λαμπροτέραν πάσης κτίσεως.

Δαυῖδ προεξάρχων τῆς χορείας, σκιρτά καί χορεύει σύν ἡμῖν, καί Βασιλίδα κράζει σε, πεποικιλμένην Ἀχραντε, παρισταμένην πάναγνε, ἐν τῷ Ναῷ τῷ Βασιλεί καί Θεῷ.

Ἐξ ἧς ἡ παράβασις προήλθεν, ἡ πάλαι τῷ γένει τῶν βροτῶν, ἐκ ταύτης ἡ ἀνόρθωσις, καί ἀφθαρσία ἦνθησεν, ἡ Θεοτόκος σήμερον, προσαγομένη ἐν τῷ οἴκῳ Θεοῦ.

Σκιρτώσιν Ἀγγέλων στρατηγίαι, καί πάντων ἀνθρώπων ἡ πληθύς, καί πρό προσώπου Πάναγνε, προστρέχουσί σου σήμερον, λαμπαδηφόροι κράζουσαι, τά μεγαλείά σου ἐν οἴκῳ Θεοῦ.

Κανὼν δεῦτερος

Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου

Πανηγυρίσωμεν φιλέορτοι, καί συνευφρανθώμεν τῷ πνεύματι, ἐν τῇ ἀγίᾳ Ἑορτῇ, ευωχούμενοι σήμερον, θυγατρός τοῦ Βασιλέως, καί Μητρός τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἰωακείμ ευφραίνου σήμερον, καί ἀγάλλου Ἄννα τῷ πνεύματι, τὴν γεννηθεῖσαν ἐξ ὑμῶν, τῷ Κυρίῳ προσάγοντες, τριετίζουσιν ὡς δάμαλιν, σεμνήν τὴν Πανάμωμον.

Τό τοῦ Θεοῦ κατοικητήριον, ἐν Ναῷ ἀγίῳ προσφέρεται, ἡ Θεοτόκος Μαριάμ, τῇ σαρκὶ τριετίζουσα, καί αὐτῆς λαμπαδουχοῦσαι, αἱ παρθένοι προτρέχουσιν.

Ἡ τοῦ Θεοῦ ἀμνάς ἡ ἀσπίλος, ἡ περιστερά ἡ ἀμόλυντος, ἡ θεοχώρητος σκηνή, τὸ τῆς δόξης ἀγίασμα, ἐν σκηνώματι ἀγίῳ, κατοικεῖν ἠρετίσατο.

Ἡ τριετίζουσα τῷ σώματι, καί πολυετής ἐν τῷ πνεύματι, ἡ πλατυτέρα ουρανῶν, καί τῶν ἀνω Δυνάμεων, υπερτέρα ευφημείσθω, ἐν ὠδαῖς ἡ Θεόνυμφος.

Τῆς Θεοτόκου εορτάζοντες, τὴν ἐν τοῖς ἀδύτοις προέλευσιν, λαμπαδουχοῦντες νοητῶς, ἐν φαιδρότητι σήμερον, καί ἡμεῖς σύν ταῖς παρθένοις, τῷ Ναῷ πλησιάσωμεν.

Οἱ ἱερεῖς Θεοῦ ἐνδύσασθε, τὴν δικαιοσύνην ἐν χάριτι, καί ὑπαντήσατε φαιδρῶς, ὡς εἰσόδους παρέχοντες, θυγατρί τοῦ Βασιλέως, καί Θεοῦ εἰς τὰ Ἅγια.

Δόξα...

Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Υἱός αὐτοῦ, καί τό Πνεῦμα φῶς τό Παράκλητον, ὡς γάρ Ἡλίου ἐξ ἐνός, ἡ Τριάς ἀπαστράπτουσα, θεϊκῶς λαμπαδουχεῖ, καί συντηρεῖ

τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν...

Σέ οι προφήται προεκήρυξαν, κιβωτόν Σεμνή αγιάσματος, θυμιατήριον χρυσούν, καί λυχνίαν καί τράπεζαν, καί ημεῖς ὡς θεοχώρητον, σκηνήν ανυμνούμέν σε.

Καταβασία

«Τῷ πρό τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρός γεννηθέντι ἀρρεύστως Υἱῷ, καί ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοηθώμεν, Ὁ ἀνυψώσας τό κέρας ημῶν, Ἅγιος εἰ Κύριε».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Αναβόησον Δαυῖδ, τίς ἡ παρούσα Εορτή, ἦν ἀνύμνησας ποτέ, ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Ψαλμῶν, ὡς θυγατέρα θεόπαιδα καί Παρθένον, Ἀπενεχθήσονται εἰπών, τῷ Βασιλεῖ μυστικῶς, παρθένοι ὀπισθεν αὐτῆς, καί ἀιπλησίον αὐτῆς, καί θαυμαστήν ἐργάζου καί παγκόσμιον, τήν εορτήν τοῖς κραυγάζουσιν, Ἡ Θεοτόκος, ἡμῖν ἐπέστη, τῆς σωτηρίας ἡ πρόξενος.

Δόξα... Καί νύν...

Τό αὐτό

Ὡδή δ'

Ὁ Εἰρμός

«Τήν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Υἱοῦ σου, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Πύλην ἀδιόδευτον ὁ τοῦ Θεοῦ, οἶκος εἰσδεχόμενος σήμερον, ἐπαυσε Νόμου, τήν λατρείαν καί σκιάν, Ὡς ἀληθῶς ἐπέφανε, κράζων τοῖς ἐν γῇ, ἡ ἀλήθεια.

Ὅρος τό κατάσκιον ὁ προορών, πάλαι Ἀββακούμ προεκήρυξεν, ἔνδον χωρήσαν, τῶν αἰμάτων τοῦ ναοῦ, τάς ἀρετάς ἐξήνησε, καί κατακαλύπτει τά πέρατα.

Ἰδῶμεν παράδοξα πάσα ἡ γῆ, ξένα καί ἐξάισια πράγματα, πῶς ἡ Παρθένος, δι' Ἀγγέλου τήν τροφήν, εἰσδεχομένη σύμβολα, τῆς οἰκονομίας κομίζεται.

Ναός καί παλάτιον καί ουρανός, ἐμπυχος οφθείσα Θεόνυμφε, τοῦ Βασιλέως, ἐν Ναῷ τῷ νομικῷ, ἀφιερῶσαι σήμερον, τούτῳ τηρουμένη πανάχραντε.

Κανὼν δεῦτερος

Ἐν πνεύματι προβλέπων

Προφήτα Ἡσαΐα, προφήτευσον ἡμῖν, ἡ Παρθένος τίς ἐστίν, ἡ ἔχουσα γαστρί; Ἡ ἐξ Ἰούδα τῆς ρίζης ἀναφυεῖσα, καί γεννηθεῖσα ἐκ Δαυῖδ τοῦ Βασιλέως, σπέρματος ἁγίου καρπός ευκλεής.

Εξάρξατε παρθένοι, καί άσατε ωδάς, ταίς χερσί κατέχουσai, λαμπάδας τής Αγνής, καί Θεοτόκου τήν πρόοδον ευφημούσαι, νύν απιούσης εν Ναώ τώ του Κυρίου, άμα συν ημίν εορτάζουσai.

Ιωακείμ καί Άννα, ευφραίνεσθε νυνί, εν Ναώ προσάγοντες, Κυρίω τήν αγνήν, Θεού Μητέρα Χριστού του παμβασιλέως, γενησομένην, εξ υμών δέ γεννηθείσαν, οίον τριετίζουσαν δάμαλιν.

Αγία τών Αγίων, υπάρχουσα σεμνή, εν Ναώ ηγάπησας, αγίω κατοικείν, καί τοίς Αγγέλοις Παρθένε προσομιλούσα, προσεκαρτέρεις παραδόξως ουρανόθεν, άρτον δεχομένη, τροφέ τής ζωής.

Τεκόντες παρ' ελπίδα, τήν άχραντον Αγνήν, ευσεβώς υπέσχοντο, προσάξιν τώ Θεώ, καί εκπληρούσι παρέχοντες ως περ θύμα, τήν γεννηθείσαν εξ αυτών Ιωακείμ τε, σήμερον καί Άννα εν οίκω Θεού.

Εβλάστησεν η ράβδος, ποτέ του Ααρών, προτυπούσα Αχραντετόν θείον τοκετόν, ότι ασπόρως συλλήψη, καί ου φθαρήση, καί μετά τόκον παρθενεύουσα οφθήση, βρέφος γαλουχούσα τόν πάντων Θεόν.

Παρθένοι τή Παρθένω, Μητέρες τή Μητρί, ευσεβώς προσδράμετε, τιμώσαι σύν ημίν, τήν γεννηθείσαν ως άμωμον ιερείον, καί τήν τεκούσαν ως Θεώ καρποφορούσαν, πάντες ούν φαιδρώς εορτάσωμεν.

Δόξα...

Τριαδα τοίς προσώποις, Μονάδα τή μορφή, ευσεβώς δοξάζομεν, Θεόν αληθινόν, όν ανυμνούσιν Αγγέλων καί Αρχαγγέλων, ταξιαρχίαι ως τής κτίσεως Δεσπότην, άπαντες πιστώς προσκυνούντες αιί.

Καί νύν...

Ικέτευε απαύστως πανάχραντε Αγνή, όν σαρκί εκύησας, Υιόν σου καί Θεόν, εκ πολυτρόπων παγίδων του διαβόλου, καί εκ παντοίων πειρασμών επερχομένων, πάντα λυτρωθήναι τούς δούλους σου.

Καταβασία

«Ράβδος εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί άνθος εξ αυτής Χριστέ, εκ τής Παρθένου ανεβλάστησας, εξ όρους ο αινετός, κατασκίου δασέος, ήλθες σαρκωθείς εξ απειράνδρου, ο άϋλος καί Θεός, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

**Ωδή ε'
Ο Ειρμός**

«Εξέστη τά σύμπαντα, εν τή σεπτή Εισόδω σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, ένδον εισήλθες εν τώ Ναώ του Θεού, ως περ καθαρώτατος ναός, πάσι τοίς υμνούσί σε, τήν ειρήνην βραβεύουσα».

Αγίασμα ένδοξον, καί Ιερόν ανάθημα, σήμερον η πάναγνος Παρθένος, ανατεθείσα εν τώ Ναώ του Θεού, τώ παμβασιλεί ημών Θεώ, μόνω εις

ενοίκησιν, συντηρείται ὡς οἶδεν αὐτός.

Τό κάλλος Πανάχραντε, τό τῆς ψυχῆς σου βλέπων ποτέ, πίστει Ζαχαρίας
ανεβόα, Σὺ εἰ τό λύτρον, σύ εἰ ἡ πάντων χαρά, σύ εἰ ἡ ανάκλησις ἡμῶν, δι' ἧς
ο ἀχώρητος, χωρητός μοι οφθήσεται.

Ὡ τῶν υπέρ έννοιαν, θαυμάτων σου Πανάχραντε! ξένη σου ἡ γέννησις
υπάρχει, ξένος ο τρόπος ο τῆς αὐξήσεως, ξένα καί παράδοξα τά σά, πάντα
Θεονύμφευτε, καί βροτοῖς ανερμήνευτα.

Λυχνία πολύφωτος, υπάρχουσα Θεόνυμφε, σήμερον ἐξέλαμψας ἐν οίκῳ, τῷ
τοῦ Κυρίου, καί καταυγάζεις ἡμᾶς, τοῖς σεπτοῖς χαρίσμασιν ἀγνή, τοῖς τῶν
θαυμασίων σου, Θεοτόκε πανύμνητε.

Κανὼν δεύτερος

Τό φαεινόν ἡμῖν ἐξανάτειλον

Λαμπροφορήσωμεν οἱ Ὁρθόδοξοι, πάντες συντρέχοντες, καί δοξάζοντες, τήν
θεομήτορα, ὅτι Κυρίῳ, σήμερον προσφέρεται, ὡς θύμα ευπρόσδεκτον.

Αγαλλιάσθωσαν οἱ Προπάτορες, σήμερον Δέσποινα, καί ευφραινέσθω ἡ
τεκούσά σε, σύν τῷ πατρί σου, ὅτι ο καρπός αὐτῶν, Κυρίῳ προσάγεται.

Τήν πολυώνυμον καί περίδοξον, ἄμωμον δάμαλιν, ὡς ἐν σαρκί
κυοφορήσασαν, τόν θεῖον μόσχον, πάντες ἀνυμνήσωμεν, πιστῶς
εορτάζοντες.

Τά τῆς νυμφεύσεως ἀπογράφονται, θεῖα συμβόλαια, τῆς υπέρ νοῦν
κυοφορίας σου, ἀγνή Παρθέने, σήμερον ἐν Πνεύματι, ἀγίῳ ἐν οίκῳ Θεοῦ.

Εξανοιγέσθωσαν τά προπύλαια, δόξης Θεοῦ ἡμῶν, καί δεχέσθωσαν τήν
ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα, ὡς περ τριετίζουσαν, ἀμίαντον δάμαλιν.

Τό πολυτίμητον καί κατάσκιον, ὅρος υμνήσωμεν, τήν αειπάρθενον, Θεοῦ
Μητέρα γενομένην, αὐτή γάρ ἐξήστραψε, τό φῶς ἐν τοῖς πέρασι.

Δόξα...

Τήν υπεράρχιον καί αἰδῖον, μίαν θεότητα, δοξολογούντες προσκυνήσωμεν,
τρισί προσώποις, φύσει ἀδιαίρετον, καί δόξη ἰσότιμον.

Καί νύν...

Λιμένα εὐδῖον καί ἀπόρθητον, τεῖχος κεκτῆμεθα, τήν πρεσβείαν σου ἐν
περιστάσεσι, Θεοκυήτορ, πάντοτε λυτρούμενοι, κινδύνων καί θλίψεων.

Καταβασία

«Θεός ὢν εἰρήνης, Πατήρ οἰκτιρμῶν, τῆς μεγάλης βουλῆς σου τόν Ἀγγελον,
εἰρήνην παρεχόμενον, ἀπέστειλας ἡμῖν, ὅθεν θεογνωσίας, πρὸς φῶς
οδηγηθέντες, ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντες, δοξολογούμεν σε Φιλάνθρωπε».

Ωδή ς'
Ο Ειρμός

«Τὴν θείαν, ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες εορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεύτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες».

Ὁ πάντα φέρων τῷ ῥήματι, εὐχῆς τῆς τῶν Δικαίων ἐπήκουσε, διό στερώσεως, λύσας τὴν νόσον ὡς εὐσπλαγχνος, τὴν τῆς χαρὰς αἰτίαν τούτοις δεδώρηται.

Γνωρίσαι θέλων ὁ Κύριος, τοῖς ἔθνεσιν αὐτοῦ τὸ σωτήριον, τὴν Ἀπειρόγαμον, νῦν ἐξ ἀνθρώπων παρέλαβε, καταλλαγῆς σημεῖον καὶ ἀναπλάσεως.

Ὡς οἶκος οὐσα τῆς χάριτος, ἐν ᾧ οἱ θησαυροὶ ἐναπόκεινται, τῆς ἀπορρήτου Θεοῦ, οικονομίας Πανάχραντε, ἐν τῷ Ναῷ μετέσχες τῆς ἀκηράτου τρυφῆς.

Διάδημά σε βασιλεῖον, δεξάμενος Ναὸς Θεονύμφευτε, κατεφαιδρύνετο, καὶ ὑπεχώρει τοῖς κρείττοσι, τῶν προρρηθέντων βλέπων ἐν σοὶ τὴν ἐκβασιν.

Κανὼν δεύτερος
Τὸν Προφήτην Ἰωάνν

Εορτάσωμεν Πιστοί, εορτὴν πνευματικὴν, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἀνυμνοῦντες εὐσεβῶς, ὑπάρχει γάρ, ἁγιωτέρα τῶν οὐρανίων Νοῶν.

Ἐν ὠδαῖς πνευματικαῖς, εὐφημήσωμεν πιστοί, τὴν Μητέρα τοῦ Φωτός, ὅτι σήμερον ἡμῖν, ἐπέφανε, προερχομένη ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, καὶ ἀγνή περιστέρα, προσηνέχθη κατοικεῖν, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἡ ἄμωμος, προορισθεῖσα γενέσθαι Μήτηρ Θεοῦ.

Ἐν Ναῷ τῷ νομικῷ, τὰς εἰσόδους ἐκτελεῖ, ὁ ναὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, ἡ οὐράνιος σκηνή, ἐξ ἧς ἡμῖν, τοῖς ἐν τῷ σκότει τό φῶς ἐξέλαμψεν.

Νηπιάζουσα σαρκί, καὶ τελεία τῇ ψυχῇ, ἡ ἁγία κιβωτός, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, εἰσέρχεται, κατατρυφήσαι τῆς θείας χάριτος.

Ἐκ παντοίων πειρασμῶν, καὶ κινδύνων ψυχικῶν, ἐλευθέρωσον ἡμᾶς, τοὺς προστρέχοντας εἰς σέ, πανύμνητε ταῖς σαῖς πρεσβείαις, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Δοξα...

Ὁ Πατήρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, τρισυπόστατε Μονάς, καὶ ἀχώριστε Τριάς, ἐλέησον τοὺς προσκυνούντας, τὸ θεῖον κράτος σου.

Καὶ νῦν...

Ἐν γαστρὶ σου χωρητός, ὁ ἀχώρητος παντί, Θεομήτορ γεγονώς, προελήλυθεν

εκ σού, πανάχραντε, διπλούς τή φύσει, Θεός καί άνθρωπος.

Καταβασία

«Σπλάγχχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν, ενάλιος θήρ, οίον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν κατέσχεν απήμαντον».

Κοντάκιον 'Ηχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Ο καθαρώτατος ναός τού Σωτήρος, η πολυτίμητος παστάς καί Παρθένος, τό Ιερόν θησαύρισμα τής δόξης τού Θεού, σήμερον εισάγεται, εν τώ οίκω Κυρίου, τήν χάριν συνεισάγουσα, τήν εν Πνευματι θείω, ήν ανυμνούσιν Άγγελοι Θεού, Αύτη υπάρχει σκηνή επουράνιος.

Ο Οίκος

Τών απορρήτων τού Θεού καί θείων μυστηρίων, ορών εν τή Παρθένω, τήν χάριν δηλουμένην, καί πληρουμένην εμφανώς, χαίρω, καί τόν τρόπον εννοεΐν αμηχανώ τόν ξένον καί απόρρητον, πώς εκλελεγμένη η άχραντος, μόνη ανεδείχθη υπέρ άπασαν τήν κτίσιν, τήν ορατήν καί τήν νοουμένην, Διό, άνεθφημείν βουλόμενος ταύτην, καταπλήττομαι σφοδρώς νούν τε καί λόγον, όμως δέ τολμών, κηρύττω καί μεγαλύνω, Αύτη υπάρχει σκηνή επουράνιος.

Συναξάριον

Τή ΚΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής εν τώ Ναώ Εισόδου τής Θεομήτορος.

Στίχοι

Ένδον τρέφει σε Γαβριήλ ναού, Κόρη,
Έξει δέ μικρόν καί τό Χαίρέ σοι λέξων.
Βή ιερόν Μαρίη τέμενος παρά εικάδι πρώτη.

Ταίς τής Θεοτόκου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Οδή ζ'

Ο Ειρμός

«Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Ιδού σήμερον, επέλαμψε τοίς πέρασιν, έαρ, ευφρόσυνον, καταφαιδρύνον ημών, ψυχήν καί διάνοιαν, καί νούν τή χάριτι, η πανήγυρις, τής Θεοτόκου σήμερον, μυστικώς ευωχηθώμεν.

Δορυφορείωσαν, σήμερον τά σύμπαντα, τή Βασιλίδι Μητρί, ο ουρανός καί η γή, Αγγέλων τά τάγματα, καί τών βροτών η πληθύς, καί βοάτωσαν, εν τώ Ναώ εισάγεται, η χαρά καί η λύτρωσις.

Ο τού γράμματος, παρέδραμεν εξέλιπε, νόμος καθάπερ σκιά, καί αι τής χάριτος, ακτίνες επέλαμψαν, εν τώ Ναώ τού Θεού, εισαχθείσης σου, Παρθενομήτορ Ἀχραντε, εισαεὶ ευλογημένη.

Υποτέτακται, τώ τόκω σου Πανάχραντε, ως Ποιητή καί Θεώ, ο ουρανός καί η γή, καί τά καταχθόνια, καί πάσα γλώσσα βροτῶν, ὅτι Κύριος, ομολογεῖ επέφανεν, ο Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κανὼν δεύτερος

Ἡ κάμιнос Σωτήρ εδροσίζετο

Χορεύσωμεν φιλέορτοι σήμερον, υμνήσωμεν τήν ἀχραντον Δέσποιναν, Ἰωακείμ καί Ἄνναν, επαξίως γεραίροντες.

Προφήτευσον ο λέγων εν Πνεύματι, Αχθήσονται παρθένοι οπίσω σου, απενεχθήσονται σοι, εις Ναόν τή Βασιλίδι Μητρί.

Ἡ γάλλοντο Αγγέλων τά τάγματα, ηυφραίνοντο Δικαίων τά πνεύματα, ὅτε Θεοῦ ἡ Μητήρ εις τά Ἅγια προσήγετο.

Καί σώματι καί πνεύματι ἔχαιρε, σχολάζουσα Μαρία ἡ ἀμωμος, εν τώ Ναώ Κυρίου, ὡσπερ σκεύος ἱερώτατον.

Λαμβάνουσα τροφήν τήν ουράνιον, προέκοπτε σοφία καί χάριτι, ἡ γενομένη Μητήρ, κατά σάρκα τού Σωτήρος Χριστοῦ.

Εισέφερον Ναοῦ εις ενδότατον, οί σώφρονες Πατέρες σου Ἀχραντε, ανατραφήναι ξένως, εις κατοίκησιν Χριστοῦ τού Θεοῦ.

Δόξα...

Δοξάσωμεν Τριάδα αχώριστον, υμνήσωμεν τήν μίαν θεότητα, σύν τώ Πατρί τόν Λόγον, καί τό Πνεῦμα τό Πανάγιον.

Καί νύν...

Ἰκέτευε ὅν ἔτεκες Κύριον, ως εὐσπλαγχνον τή φύσει υπάρχοντα, Θεογεννήτορ σώσαι, τās ψυχάς τῶν ανυμνούντων σε.

Καταβασία

«Οἱ Παῖδες ευσεβεία συντραφέντες, δυσσεβούς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός απειλήν οὐκ επτοήθησαν, ἀλλ' εν μέσω τής φλογός, εστώτες ἑπαλλον, Ο τῶν Πατέρων, Θεός ευλογητός εἰ».

Ωδή η'

Ἦς ἡ Ακροστιχίς κατά αλφάβητον

Ο Εἰρμος

«Ἄκουε Κόρη Παρθένε ἀγνή, ἐπιάτω δὴ ο Γαβριήλ, βουλήν. Υψίστου, ἀρχαίαν ἀληθινήν, γενοῦ πρὸς υποδοχήν, ἐτοίμη Θεοῦ, διὰ σοῦ γάρ ο ἀχώρητος,

βροτοίς συναναστρέφεται, διό καί χαίρων βοώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Άχραντον ναόν εν οίκω Θεού, προσάγουσα Άννα ποτέ, Βοώσα έφη, εν πίστει τώ Ιερεί, Γονήν τήν υπό Θεού, δοθείσαν καμοί, Δεδεγμένος νύν εισάγαγε, εν τώ ναώ τού Κτίστου σου, καί χαίρων ψάλλε αυτώ Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Έφησεν ιδών τή Άννη ποτέ, εν πνεύματι ο Ζαχαρίας, Ζωής Μητέρα, εισάγεις αληθινήν, Ήν περ τηλαυγώς οι Προφήται Θεού, Θεοτόκον προεκήρυξαν, καί πώς Ναός χωρήσει αυτήν; διό θαυμάζων βοώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ικέτις Θεού κατέστην εγώ, αντέφησεν Άννα αυτώ, Καλούσα τούτον εν πίστει καί προσευχή, Λαβείν τής εμής ωδίνος καρπόν, Μετά τόκον δέ τό κύημα, προσάγειν τώ παρέχοντι, διό σκιρτώσα βοώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Νόμιμον όντως τό έργον εστί, ο Ιερεύς έφη αυτή, Ξένον δέ πάντη, τό πράγμα κατανώ, Ορών τήν προσαγομένην εν οίκω Θεού, Παραδόξως υπερβαίνουσας, τά Άγια τή χάριτι, διό καί χαίρων βοώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ρώννυμαι έφη η Άννα αυτώ, μανθάνουσα άπερ λαλείς, Συνείς γάρ ταύτα τώ Πνεύματι τού Θεού, Τρανώς τά τής Παρθένου εκήρυξας, Υποδέχου ούν τήν άχραντον, εν τώ Ναώ τού Κτίστου σου, καί χαίρων ψάλλε αυτώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Φωσφόρος ημίν ανήψε λαμπάς, εβόησεν ο Ιερεύς, Χαράν μεγίστην εκλάμπουσας εν Ναώ, Ψυχαί Προφητών συνευφραινέσθωσαν, Ως παράδοξα Θεώμεναι, τελούμενα εν οίκω Θεού, καί εκβοάτωσαν νύν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Κανών δεύτερος

Ον φρίπτουσιν Άγγελοι

Ευφραίνεται σήμερον, φαιδρώς Ιωακείμ, καί Άννα η άμεμπτος, Κυρίω τώ Θεώ, προσφέρει θυσίαν τήν δοθείσαν αυτή, εξ επαγγελίας, αγίαν θυγατέρα.

Καυχώνται οί Άγιοι, Δαυϊδ καί Ιεσσαί Ιούδας σεμνύνεται, εκ ρίζης γάρ αυτών, εβλάστησε γόνος, η Παρθένος αγνή, εξ ής εγεννήθη, Θεός ο πρό αιώνων.

Μαρία η άχραντος, καί έμψυχος σκηνή, προσφέρεται σήμερον, εν οίκω τού Θεού, καί δέχεται ταύτην, Ζαχαρίας χερσίν, ως ηγιασμένον, κειμήλιον Κυρίου.

Ὡς πύλην σωτήριον, καὶ ὅρος νοητόν, ὡς κλίμακα ἐμψυχον, Τιμήσωμεν πιστοί, τὴν ὄντως Παρθένον, καὶ Μητέρα Θεοῦ, τὴν εὐλογηθεῖσαν, χερσὶ τῶν ἱερέων.

Προφήται, Απόστολοι, καὶ Μάρτυρες Χριστοῦ, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ πάντες γηγενεῖς, τιμήσωμεν ὕμνοις, τὴν Παρθένον αγνήν, ὡς εὐλογημένην, Μητέρα τοῦ Υψίστου.

Ναὼ σε προσέφερον, πανάχραντε Αγνή, οἱ θείως τεκόντες σε, ὡς θύμα καθαρὸν, καὶ ξένως αὐλίζη, ἐν αἰσίοις Θεοῦ, προετοιμασθῆναι, εἰς κατοικίαν Λόγου.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸν Κύριον.

Ὑμνεῖσθω τρισάγιος, Πατήρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα, τό Ἅγιον, ἀμέριστος Μονάς, ἡ μία θεότης, ἡ Κρατοῦσα δρακί, τὴν σύμπασαν κτίσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νύν...

Ὁ ἀναρχὸς ἀρχεῖται, ὁ Λόγος ἐν σαρκί, τεχθεὶς ὡς ἡυδόκησε, Θεὸς τε καὶ βροτός, ἐκ Κόρης Παρθένου, ἀναπλάττων ἡμᾶς, τοὺς πρὶν πεπτωκότας, δι' ἅκραν εὐσπλαγχνίαν.

Καταβασία.

«Θαύματος υπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος, ἐξεκόνισε κάμινος τύπον, οὐ γὰρ οὐς ἐδέξατο φλέγει Νέους, ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς θεότητος, Παρθένου ἦν υπέδου νηδύν, διό ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν, Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

Ἦς ἡ Ἀκροστιχίς, κατ' ἀλφάβητον ἀντιστρόφως.

Μεγαλυνάριον

Ἄγγελοι τὴν Εἰσοδὸν τῆς Πανάγνου, ὁρῶντες ἐξεπλήττοντο πῶς ἡ Παρθένος εἰσῆλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων.

Ὁ Εἰρμός

«Ὡς ἐμψύχω Θεοῦ κιβωτῷ, ψαυέτω μηδαμῶς χεὶρ ἀμυήτων, χεῖλη δὲ πιστῶν, τῇ Θεοτόκῳ ἀσιγήτως, φωνὴν τοῦ Ἀγγέλου ἀναμέλποντα, ἐν ἀγαλλιάσει βοάτω, Ὦντως ἀνωτέρα πάντων, ὑπάρχεις Παρθένε αγνή».

Ἄγγελοι τὴν Εἰσοδὸν τῆς Πανάγνου, ὁρῶντες ἐξεπλήττοντο, πῶς μετὰ δόξης εἰσῆλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων.

Ὡς υπέρλαμπρον Θεοτόκε αγνή, Ψυχῆς τό καθαρὸν ἔχουσα κάλλος, Χάριτος Θεοῦ δ' ἐμπιπλαμένη οὐρανόθεν, Φωτὶ αἰδίῳ καταυγάζεις αεὶ, τοὺς ἐν ευφροσύνῃ βοῶντας, Ὦντως ἀνωτύρα πάντων, ὑπάρχεις Παρθένε αγνή.

Ἄγγελοι τήν Εἴσοδον τῆς Παρθένου, ορώντες εξεπλήττοντο, πῶς παραδόξως εἰσήλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων.

Υπερίππεται Θεοτόκε αγνή, Το θαύμά σου τήν δύναμιν τῶν λόγων, Σῶμα γάρ ἐν σοί κατανοῶ ὑπέρ λόγον, Ροῆς αμαρτίας ανεπίδεκτον, ὅθεν ευχαρίστως βοῶ σοι, Ὦντως ανωτέρα πάντων, υπάρχεις Παρθένε αγνή.

Ἄγγελοι καί ἄνθρωποι τῆς Παρθένου, τήν Εἴσοδον τιμήσωμεν, ὅτι ἐν δόξῃ εἰσήλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων.

Παραδόξως προδιετύπου Ἀγνή, ὁ Νόμος σε σκηνήν καί θείαν στάμνον, Ξένην κιβωτόν, καί καταπέτασμα καί ράβδον, Ναόν ακατάλυτον, καί πύλην Θεοῦ, Ὅθεν ἐκδιδάσκει σοι κράζειν, Ὦντως ανωτέρα πάντων, υπάρχεις Παρθένε αγνή.

Ἄγγελοι τήν Εἴσοδον τῆς Παρθένου, ορώντες κατεπλήττοντο, πῶς θαερέστως εἰσήλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων.

Μελωδῶν σοι προεκελάδει Δαυῖδ, Λαλῶν σε θυγατέρα Βασιλέως, Κάλλει ἀρετῶν, ἐκ δεξιῶν παρισταμένην, ἰδὼν τοῦ Θεοῦ πεποικιλμένην σε, ὅθεν προφητεύων ἐβόα, Ὦντως ανωτέρα πάντων, υπάρχεις Παρθένε αγνή.

Ἄγγελοι σκιρτήσατε σὺν Ἀγίοις, Παρθένοι συγχορεύσσετε, ἡ γάρ Θεόπαις εἰσήλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων.

Θεοδοχὸν προθεωρῶν Σολομῶν, Ἠνοίξατο σε πύλην Βασιλέως, Ζώσάν τε πηγὴν ἐσφραγισμένην, Ἐξ ἧς τό ἀθόλωτον ἡμῖν προήλθεν, ὕδωρ τοῖς ἐν πίστει βοῶσιν, Ὦντως ανωτέρα πάντων, υπάρχεις Παρθένε αγνή.

Ἄγγελοι καί ἄνθρωποι τήν Παρθένον, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν, θεοπρεπῶς γάρ εἰσήλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων.

Διανέμοις τῶν χαρισμάτων τήν σὴν, Γαλήνην Θεοτόκε τῇ ψυχῇ μου, βρύουσα ζωὴν, τοῖς σέ τιμῶσι κατὰ χρέος, Αὐτὴ περιέπουσα καί σκέπουσα, καί διατηροῦσα βοάν σοι, Ὦντως ανωτέρα πάντων, υπάρχεις Παρθένε αγνή.

Κανὼν δεῦτερος
Τὴν φωτοφόρον Νεφέλην
Μεγαλυνάριον

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τήν προσενηχθείσαν, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καί εὐλογηθείσαν, χερσὶ τῶν Ἱερέων.

Σημείωσις

Τὸ Μεγαλυνάριον τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται καὶ εἰς τὰ ἐφεξῆς Τροπάρια μέχρι

τού Δοξαστικού.

Εκ τών Δικαίων προήλθεν, Ιωακείμ καί τῆς Ἄννης, επαγγελίας ο καρπός, ἡ θεόπαις Μαρία, καί ὡς θυμίαμα δεκτόν, σαρκί νηπιάζουσα προσφέρεται, ἱερῶ ἐν αγίῳ, ὡς Ἀγία, εἰς τὰ Ἅγια οικεῖν.

Τήν νηπιάζουσαν φύσει, καί ὑπέρ φύσιν Μητέρα, ἀναδειχθείσαν τοῦ Θεοῦ, ευφημήσωμεν ὕμνοις, ἐν τῷ Ναῷ τῷ νομικῷ, Κυρίῳ γάρ σήμερον προσφέρεται, εἰς ὁσμὴν ευωδίας, τών Δικαίων, ὡς καρπός πνευματικός.

Σύν τῷ Ἀγγέλῳ τό χαίρε, τῇ Θεοτόκῳ προσφόρως, ἀναβοήσωμεν πιστοί, Χαίρε πάγκαλε Νύμφη, χαίρε νεφέλη φωτεινή, ἐξ ἧς ἡμῖν ἐλάμψεν ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει ἀγνοίας, καθημένοις, χαίρε πάντων ἡ ἐλπίς.

Ὑμνον ἐπάξιον πάσα, τῇ Θεοτόκῳ ἡ κτίσις, σύν τῷ Ἀγγέλῳ Γαβριήλ, ἀνακράζει βοῶσα, Χαίρε ἡ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν πανάμωμε, τῆς ἀρχαίας κατάρας, γεγονότες ἀφθαρσίας κοινωνοί.

Ἡ τών Ἀγίων Ἀγία, καί Θεομήτωρ Μαρία, ταῖς ἱκεσίαις σου Ἀγνή, ἐλευθέρωσον ἡμᾶς, ἐκ τών παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, καί πάσης αἰρέσεως καί θλίψεως, ρούς πιστῶς προσκυνούντας, τήν εἰκόνα, τῆς ἀγίας σου μορφῆς.

Τών Χερουβὶμ υπερτέρα, τών Σεραφὶμ ἀνωτέρα, καί πλατυτέρα ουρανῶν, ἀνεδείχθης Παρθένε, ὡς τόν ἀχώρητον παντί, ἐν μήτρᾳ χωρήσασα Θεόν ἡμῶν, καί τεκούσα ἀφράστως, ὃν δυσώπει, ἐκτενῶς ὑπέρ ἡμῶν.

Δόξα...

Μεγάλυνον, ψυχὴ μου, τῆς Τρισυποστάτου, καί ἀδιαιρέτου θεότητος τό κράτος.

Τὴν Τρισυμόστατον φύσιν, καί ἀδιαίρετον δόξαν, τήν ἐν θεότητι μιά, ὑμνουμένην ἀπαύστως, ἐν ουρανῷ καί ἐπὶ γῆς. Τριάδα ἀχώριστον δοξάσωμεν, σύν Υἱῷ τόν Πατέρα, καί τό Πνεῦμα προσκυνούντες εὐσεβῶς.

Καί νύν...

Μεγάλυνον, ψυχὴ μου, τήν τιμιωτέραν, καί ἐνδοξοτέραν τών ἄνω Στρατευμάτων.

Υπὸ τήν σύν εὐσπλαγχνίαν, τοὺς καταφεύγοντας πίστει, καί προσκυνούντας εὐσεβῶς, τόν Υἱόν σου Παρθένε, Θεογεννήτορ ὡς Θεόν, τοῦ κόσμου καί Κύριον ἱκέτευε, ἐκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθῆναι, καί παντοίων πειρασμῶν.

Καταβασία

«Μυστήριον ξένον, ὁρῶ καί παράδοξον, ουρανόν τό σπήλαιον θρόνον Χερουβικόν τήν Παρθένον τήν φάτνην χωρίον, ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρητος, Χριστός ὁ Θεός, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον
Γυναίκες ακουτίσθητε

Ἦν πάλαι προκατήγγειλε, τῶν Προφητῶν ὁ σύλλογος, στάμνον καί ράβδον
καί πλάκα, καί αλατόμητον ὅρος, Μαρίαν τήν Θεόπαιδα, πιστῶς
ανευφημήσωμεν, σήμερον γάρ εισάγεται, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, ανατραφῆναι
Κυρίῳ.

Εκ τρίτου

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'
Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Λαμπαδηφόροι παρθένοι, τήν Αειπάρθενον, φαιδρῶς οδοποιοῦσαι,
προφητεύουσιν ὄντως, ἐν Πνεύματι τό μέλλον, ναός γάρ Θεοῦ, ἡ Θεοτόκος
υπάρχουσα, πρὸς τόν ναόν μετὰ δόξης Παρθενικῆς, νηπιόθεν ἐμβιβαζεται.

Επαγγελίας αγίας, καί ὁ καρπὸς ευκλεῆς, ἡ Θεοτόκος ὄντως, ἀνεδείχθη τῷ
κόσμῳ, ὡς πάντων υπερτέρα, ἢ ευσεβῶς, προσαγομένη ἐν οἴκῳ Θεοῦ, τήν
προσευχὴν τῶν τεκόντων ἀποπληροί, συντηρουμένη θείῳ Πνεύματι.

Επουπανίῳ τραφείσα, Παρθένε ἄρτῳ πιστῶς, ἐν τῷ Ναῷ Κυρίου, ἀπεκύησας
κόσμῳ, ζωῆς ἄρτον τόν Λόγον, οὐ ὡς ναός, ἐκλεκτός καί πανάμωμος,
προεμνηστεύθης τῷ Πνεύματι μυστικῶς, νυμφευθείσα τῷ Θεῷ καί Πατρί.

Εξανοιγέσθω ἡ πύλη, τοῦ θεοδόχου Ναοῦ, τόν γάρ ναόν τοῦ πάντων,
Βασιλέως καί θρόνον, σήμερον ἐν δόξῃ, ἐνδὸν λαβῶν, Ἰωακείμ ἀνατίθεται,
ἀφιερῶσας Κυρίῳ τήν ἐξ αὐτοῦ, ἐκλεχθεῖσαν ὡς Μητέρα αὐτοῦ.

Δόξα... Καί νύν...
Ἦχος β' Λέοντος Μαῖστορος

Σήμερον τῷ Ναῷ προσάγεται, ἡ Πανάμωμος Παρθένος, εἰς κατοικητήριον τοῦ
παντάνακτος Θεοῦ, καί πάσης τῆς ζωῆς ἡμῶν τροφού. Σήμερον τό
καθαρώτατον ἀγίασμα, ὡς τριετίζουσα δάμαλις, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων
εἰσάγεται. Ταύτη ἐκβοήσωμεν, ὡς ὁ Ἄγγελος. Χαίρε μόνη ἐν γυναιξίν
εὐλογημένη.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Απόλυσις.

Δίδεται καί ἅγιον ἔλαιον τοῖς Ἀδελφοίς.

Εἰς τήν Λειτουργίαν

Τά Τυπικά καί τῶν Κανόνων ἡ γ' καί ς' Ὠδή.

Ἀντίφωνον α'
Μέγας Κύριος καί αἰνετός σφόδρα.

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δεδοξασμένα ελαλήθη περί σου ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.
Ὁ Θεός ἐν ταίς βάρεσιν αὐτῆς γινώσκεται.
Καθάπερ ηκούσαμεν, οὕτω καί εἶδομεν.

Ἀντίφωνον β'

Ἡγίασε τό σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ γψιστος.

Σώσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ ὁ ἐν Ἀγίοις θαυμαστός...

Ἀγιωσύνη καί μεγαλοπρέπεια ἐν τῷ αγιάσματι αὐτοῦ.
Αὕτη ἡ πύλη Κυρίου, δίκαιοι εἰσελεύσονται ἐν αὐτῇ.
Ἅγιος ὁ ναός σου, θαυμαστός ἐν δικαιοσύνῃ.

Ἀντίφωνον γ'

Το πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ἦχος δ'

Σήμερον τῆς ευδοκίας Θεοῦ τό προοίμιον, καί τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἡ προκήρυξις. Ἐν Ναῷ τοῦ Θεοῦ τρανῶς ἡ Παρθένος δείκνυται, καί τόν Χριστόν τοῖς πάσι προκαταγγέλλεται, Αὕτη καί ἡμεῖς μεγαλοφώνως βοήσωμεν. Χαίρε τῆς οικονομίας τοῦ Κτίστου ἡ εκπλήρωσις.

Πάσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως ἔσωθεν, ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς περιβεβλημένη, πεποικιλμένη.

Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς.

Κοινωνικόν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καί τό ὄνομα Κυρίου επικαλέσομαι. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλήμονος, καί τῶν σὺν αὐτῷ, Ἀπφίας, Ἀρχίππου καί Ὀνησίμου, καί τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Κικιλίας, καί τῶν σὺν αὐτῇ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς.

Ἦχος πλ. δ'

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! προὔπογράφεται νύν, τό εσόμενον ἀρρητον, ἐν συμβόλοις σήμερον, ορατοῖς τά νοούμενα, ἡ φῶς γάρ κόσμῳ, θεῖον ἐκλάμπουσα, νυμφαγωγεῖται, πρὸς Ναόν ἐνθεον, ἦν ευφημήσωμεν, ὡς ναόν θεότητος υπερφυή, ἅγιον αείφωτον, τοῦ φωτοδότου Χριστοῦ.

Ὦντως ἀπαρχὴν ευσπρόδεκτον, Ἰωακείμ ὁ σοφός, σὺν τῇ Ἄννῃ προσήνεγκαν, τῷ καταξιώσαντι θεῖον δοῦναι καρπὸν αὐτοῖς, καὶ θεόπαιδα, κόρην Μαρίαν σαφῶς, δι' ἧς τῆς λύπης, ἐλύθη ὀφλημα, ἦν ἀνυμνήσωμεν, εὐσεβῶς γηθόμενοι, τῆς γάρ χαράς, πρόξενος γεγένηται, παντὶ τῷ κόσμῳ αὐτή.

Δεῦτε μυστικῶς συνδράμωμεν, καὶ προεξάρξωμεν νύν, ταῖς λαμπάσι τῆς πίστεως, καταλαμπρυνόμενοι, τῆς Παρθένου τὴν πρόοδον, Ναόν Θεοῦ γάρ, δόξη εἰσέρχεται, προμνηστευθεῖσα, σαφῶς τῷ Πνεύματι, ἧς εορτάσωμεν, τὴν τερπνὴν πανήγυριν, θεοπρεπῶς, πάντες ευωχούμενοι, ἐν τῇ Εἰσόδῳ αὐτῆς.

Καὶ τῶν Ἀποστόλων

Ἦχος β'

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Κλήμα, τῆς ἀμπέλου τῆς ζωῆς, ἐνδοξε Φιλήμον ὑπάρχων, οἶνον ἀπέσταξας, θείας ἐπιγνώσεως, ταῖς ἐν οδύνῃ ψυχαῖς, καὶ καρδίας ἐπεύφρανας, τὰς σκυθρωπαζούσας, πλάνης ἀμαυρότητι, περικειμένας τε, ζόφῳ τῆς εἰδωλομανίας, ὅθεν γηθοσύνως τὴν μνήμην, σοῦ τὴν θεαυγὴ πανηγυρίζομεν.

Πόλις, τῶν Γαζαίων σε τιμά, φῶς τῆς ἐπιγνώσεως Μάκαρ, διὰ σοῦ βλέψασα, ἡ Κολασσαέων δέ, τό θεῖον σῶμά σου, ὥσπερ ὄλβον κατέχουσα, τρυγὰ τὰς ἰάσεις, καὶ τὴν ἀναβλύζουσιν, χάριν ἐκάστοτε, ὅθεν, ἐκτελεῖ σου τὴν μνήμην, περισωζομένη κινδύνων, ἐνδοξε Φιλήμον τῇ πρεσβείᾳ σου.

Πίστει, σὺν Ἀπφία τῇ σεμνῇ, Ἀρχιππον σοφὸν ἱεράρχην, ἀνευφημήσωμεν, μέλποντες Φιλήμονα, καὶ τὸν Ονήσιμον, ἱερούς θεοκήρυκας, σεπτούς διδασκάλους, πλάνην τὴν πολύθεον, τοὺς ἐκριζώσαντας, λόγῳ καὶ φυτεύσαντας πάσι, γνῶσιν ἀληθείας, καὶ τούτων, εὐσεβῶς τὴν μνήμην εορτάσωμεν.

Δόξα... Τῶν Ἀποστόλων

Ἦχος πλ. β'

Δεῦτε συμφώνως ἀνυμνήσωμεν, τοὺς αὐτόπτας τοῦ Λόγου, καὶ μύστας τῶν θαυμάτων αὐτοῦ, Φιλήμονα, καὶ Ονήσιμον, Ἀπφίαν καὶ Ἀρχιππον, τοὺς Ἀποστόλους Χριστοῦ, Χαίρετε, ἐκβοῶντες αὐτοῖς, τῆς οἰκουμένης φωστήρες, Κολασσαέων πρόβουλοι, Χαίρετε, Ἀγγέλων ομοδῖται, οἱ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, ἀνδρικῶς καταστρεψάμενοι, καὶ Χριστὸν Σωτῆρα κηρύξαντες, καὶ τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρώπους ἀπαλλάξαντες, Διὸ ὡς παριστάμενοι τῷ θρόνῳ τῆς Ἀγίας τριάδος, πρεσβεύσατε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Τῆς Εορτῆς

Ἦχος α' Γεωργίου Νικομηδείας

Αγαλλιάσθω σήμερον ο ουρανός άνωθεν, καί αι νεφέλαι ευφροσύνην ρανάτωσαν, επί τά λίαν παράδοξα, μεγαλεία τού Θεού ημών, ιδού γάρ η πύλη, η κατά Ανατολάς βλέπουσα, αποκυηθείσα έκ στείρας ακάρπου, εξ επαγγελίας, καί τώ Θεώ αφιερωθείσα εις κατοίκησιν, σήμερον εν τώ Ναώ, ως άμωμος προσφορά προσάγεται, Αγαλλιάσθω ο Δαυΐδ, κρούων τήν κινύραν, Απενεχθήσονται φησι, τώ Βασιλεί παρθένοι οπίσω αυτής, αι πλησίον αυτής απενεχθήσονται, έσω εν τή σκηνή τού Θεού, ένδον τού ιλαστηρίου αυτού, ανατραφήναι εις κατοίκησιν, τού πρό αιώνων εκ Πατρός αρρεύστως γεννηθέντος, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Εις τόν Στίχον, ει βούλει, ειπέ Στιχηρά Προσομοια της Αγίας Κικιλίας.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Σώμα ακηλίδωτον, καί λογισμόν απaráδεκτον, ηδονών διетήρησας, καί νύμφην ακήρατον, τώ πεπιοηκότι, σεαυτήν προσήξας, πεποικιλμένην ιερώς, τώ μαρτυρίω Αειμακάριστε, διό σε προσελάβετο, πρós φωτεινότατον θάλαμον, καί νυμφώνα ακήρατον, Κικιλία πανεύφημε.

Ρόδοις ηδυπνόοις σε, ευωδιάσας ο Κύριος, αισθητώς Σεμνοπάρθενε, ζωγρεί μεσιτεία σου, αδελφών δυάδα, ενοσφρησαμένην, τούτων ευχή σου εκτενεί, όθεν λιπόντες δυσώδες σέβασμα, τής πλάνης ηξιώθησαν, τού εκ Παρθένου νεάνιδος, μύρου θείου δι' άφατον, κενωθέντος χρηστότητα.

Πλούτου κατεφρόνησας, τήν επουράνιον στέργουςα, καί μνηστήρος ηλόγησας, παρθένων εν τάγμασι, σεαυτήν πανσόφως, αριθμησαμένη, καί προσενήνοχας σαυτήν, τω ουρανίω νυμφίω Πάνσεμνε, αθλήσασα στερρότατα, καί τήν οφρύν τού αλάστορος, ανδρικώς σθμπατήσασα, αθλητών τό αγλάϊσμα.

Ειδέ μή, τά παρόντα τής Εορτής

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Σήμερον ψαλμικώς, τά στίφη τών παρθένων, ανάψαντα λαμπάδας, φαιδρώς οδοποιούσι, τήν μόνην Παναμώμητον.

Στίχ. Απενεχθήσονται τώ Βασιλεί.

Όρος τό νοητόν, τήν τράπεζαν τήν θείαν, τήν γέφυραν τήν στάμνον, Προφήτα υποδέχου, τήν μόνην παναμώμητον.

Στίχ. Απενεχθήσονται εν ευφροσύνη.

Πύλας τού ιερού, διάρας Ζαχαρία, προφήτα υποδέχου, Θεού τήν θείαν πύλην, τήν μόνην Αειπάρθενον.

Δόξα... καί νύν... Ήχος β'

Σήμερον τώ ναώ προσάγεται, η πανάμωμος Παρθένος, εις κατοικητήριον τού παντάνακτος Θεού, καί πάσης τής ζωής ημών τροφού, Σήμερον τό καθαρώτατον αγίασμα, ώς τριετίζουσα δάμαλις, εις τά Άγια τών Αγίων εισάγεται, Ταύτη εκβοήσωμεν, ώς ο Άγγελος, Χαίρε μόνη, εν γυναιξίν ευλογημένη.

Απολυτίκιον τών Αποστόλων

Ήχος γ΄

Απόστολε Άγιε Φιλήμονα, πρέσβευε τώ ελεήμονι Θεώ ίνα πταισμάτων άφεςιν, παράσχη ταίς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Ήχος δ΄

Σήμερον τής ευδοκίας Θεού τό προοίμιον, καί τής τών ανθρώπων σωτηρίας η προκήρυξις, εν Ναώ τού Θεού τρανώς η Παρθένος δείκνυται, καί τόν Χριστόν τοίς πάσι προκαταγγέλλεται, Αυτή καί ημείς μεγαλοφώνως βοήσωμεν, Χαίρε τής οικονομίας τού Κτίστου η εκπλήρωσις.

Καί απολυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ήχος α΄

Τού λίθου σφραγισθέντος

Αινέσατε παρθένοι, καί μητέρες υμνήσατε, λαοί δοξολογείτε, ιερείς ευλογήσατε, τήν άχραντον Μητέρα τού Θεού, σαρκί γάρ νηπιάζουσα Ναώ, τώ τού Νόμου προσηνέχθη, ώσπερ ναός Κυρίου αγιώτατος, Διό εορτήν πνευματικήν, τελούντες ανακράζωμεν, Χαίρε Παρθένε δόξα, τού γένους τών ανθρώπων.

Μετά τήν β, Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ήχος δ΄

Ταχύ προκατάλαβε

Δαυίδ προοδοποίησον, εν τώ ναώ τού Θεού, καί χαίρων υπόδεξαι, τήν Βασιλίδα ημών, καί ταύτη εκβόησον, Είσελθε η Κυρία, εις ναόν Βασιλέως, είσελθε, ής η δόξα κεκρυμμένως νοείται, εξ ής μέλι καί γάλα μέλλει πηγάσιν, πάσι τό φώς ο Χριστός.

Είτα ψάλλεται εις Κανών τής Εορτής, καί τών Αγίων οι εφεξής δύο.

Ο Κανών τών Αποστόλων, ού η Ακροστιχίς.

Χριστόν φιλούντα δοξάσω σε, Φιλήμον. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος β'

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι, τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Χοροβατών, χαρμονικώς τά ουράνια, Ιερουργέ σκηνώματα, χάριν παράσχου μοι, τήν αγίαν σου μνήμην, ενθέως ανυμνούντι, σύ γάρ δεδόξασαι.

Ρείθροις τών σών, λόγων καρδίας κατήρδευσας, καί γεωργείν ουράνια, μάκαρ νοήματα, παρεσκεύασας πίστει, Απόστολε Φιλήμον, αξιοθαύμαστε.

Ιερουργών, τό ιερόν Ευαγγέλιον, ταίς αστραπαίς τού Πνεύματος, ψυχάς εφώτισας, λυτρωσάμενος σκότους, τής ειδωλομανίας, σοφέ Απόστολε.

Θεοτοκίον

Σέ προφητών, πάλαι ο θείος κατάλογος, πολυειδέσιν Άχραντε, συμβόλοις πόρρωθεν, προεχάραξεν όντως, τήν μόνην τόν Δεσπότην, αποκυήσασαν.

Ο Κανών τής Αγίας

Ωδή α' Ἦχος α'

Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών, απαντήσατε, Χριστός επί γής, υψώθητε, Άσατε τώ Κυρίω πάσα η γή, καί εν ευφροσύνη, ανυμνήσατε λαοί, ότι δεδόξασται.

Χριστού πανάγιον τέμενος, Χριστού φωτειδές ενδιαίτημα, Χριστού ναέ καθαρώτατε, ένδοξε Κικιλία, Μάρτυς σεμνή, ταίς σαίς ικεσίαις, φωταγωγήσον ημάς, τούς ανυμνούντάς σε.

Χριστού τό κάλλος ποθήσασα, Χριστού Κραταιωθείσα τώ έρωτι, Χριστού προσταγαίς πειθήσασα, κόσμω καί τοίς εν κόσμω, Μάρτυς σεμνή, πάσιν ενεκρώθης, καί ζωής τής αιωνίου κατηξίωσαι.

Ψυχήν αμόλυντον φέρουσα, καί σώμα καθαρόν καί αγνότατον, Χριστώ τώ Θεώ νενύμφευσαι, αμωμόν σε τηρούντι καί καθάράν, Μάρτυς εις αιώνας, εις νυμφώνα νοητόν θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Ρυσθήναι Κόρη πανάμωμε, παθών επικρατείας τούς δούλους σου, τόν σόν εκτενώς ικέτευε, Κύριον καί Δεσπότην, όν εκ τών σών, Πάναγνε αιμάτων, εσωμάτωσας ημίν, προσομιλήσαντα.

Τών Αποστολων

Ωδή γ'

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Τά πάθη τού Χριστού καί τήν ανάστασιν, κηρύττων ανέστησας ως εκ τάφου, απιστίας καί νεκρώσεως, τούς ανθρώπους Φιλήμονα ξιάγαστε.

Ονήσιμον τόν θεῖον καί Φιλήμονα, Απφίαν καί Ἀρχιππον τούς αστέρας, τούς φωτίζοντας τά πέρατα, ιεραῖς μελωδίαις εοφημήσωμεν.

Νοός τό ὀπτικόν ανακαθάραντες, τῆς θείας ετύχετε θεοπτίας, καί καρδίας επεστρέψατε, πλανωμένας πρός γνῶσιν ιερῶτατοι.

Θεοτοκίον

Φανείσα καθαρά καί πανακήρατος, ἐδέξω ἐν μήτρᾳ τόν Θεόν Λόγον τόν καθάραντα τήν φύσιν ἡμῶν, ρυπωθείσαν Παρθένε ατοπήμασι.

Τῆς Μάρτυρος

Τῷ πρό τῶν αἰώνων

Τόν ἐκ τῆς Παρθένου, σαρκωθέντα ἀφράστως Χριστόν τόν Θεόν, καθαρωτάτῃ διανοίᾳ, ἐκζητούσα ἐβόας αὐτῷ, Σοῦ ὀπίσω Δέσποτα, προσεκολλήθην, καί σοῦ τή στοργή, ψυχὴν μουσυνέδησα.

Ἐχουσα παστάδα, ἐπουράνιον προῖκά τε μένουσαν, τῆς ἐπιγείου ὡς προσκαίρου, καί φθαρτῆς Κικιλία, ἀγνή Μάρτυς κατεφρόνησας, τήν παρθενίαν τηρούσα Χριστῷ, ἀσπίλον ἀμείων.

Ἐρωτι αὐλῷ, τούς ἐνύλους ἐμάρανας ἐρώτας, καί τόν μνηστήρα ζωηρυτοῖς, καί πανσόφοις σου λόγοις, σύν σοί παρθενεύειν ἐπείσας, μεθ' οὐ συνήφθης Ἀγγέλων χοροῖς, Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ἡ ἀγεωργήτως, ὡς κατάκαρπος ἀμπελος Ἀχραντε, καί συλλαβούσα καί τεκούσα, τόν ἀκήρατον βότρυν, Χριστόν οἶνον ἀποστάζοντα, θεογνωσίας αὐτόν ὡς Θεόν, αἶτησαι σωθῆναι ἡμᾶς.

Ο Εἰρμός

«Τῷ πρό τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρός γεννηθέντι ἀρρεύστως Υἱῷ, καί ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀστόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν, Ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, Ἅγιος εἰ Κύριε».

Κάθισμα τού Αγίου Φιλήμονος

Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καί Λόγον

Τῷ ἀρότρῳ τού λόγου καλλιεργῶν, χερσωθείσας καρδίας, ἱεουργέ, τήν θεῖαν ἐπίγνωσιν, γεωργεῖν παρεσκεύασας, καί καθελῶν τεμένη, εἰδῶλων ἀνήγειρας, Ἐκκλησίας μάκαρ, εἰς δόξαν τού Κτίστου σου, ὅθεν συνελθόντες τήν ἁγίαν σου μνήμην, Φιλήμον δοξάζομεν, ἱερῶς φωτιζόμενοι, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τῆς Αγίας Κικιλίας

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Νυμφίον αληθώς, τόν Χριστόν κεκτημένη, νυμφίου σαρκικού, εβδελύξω τόν πόθον, καί τούτον προσενήνοχας, τώ Θεώ διά πίστεως, εναθλήσαντα, σύν σοί στερρώς Κικιλία, καί τόν στέφανον, απολαβόντα τής νίκης, μεθ' ού ημών μέμνη σου.

Καί νύν... Τής Εορτής

Δικαίων ο καρπός, , Ιωακείμ καί τής Άννης, προσφέρεται Θεώ, ιερών εν Αγίω, σαρκί νηπιάζουσα η τροφός τής ζωής ημών, ήν ευλόγησεν, ο ιερός Ζαχαρίας, ταύτην άπαντες, οι γηγενείς μετά πόθου, πιστώς μακαρίσωμεν.

Τών Αποστόλων

Ωδή δ'

«Υμνώ σε, ακοή γάρ Κύριε, εισακήκοα καί εξέστην, έως εμού ήκεις γάρ, εμέ ζητών τόν πλανηθέντα, Διό τήν πολλήν σου συγκατάβασιν, τήν εις εμέ δοξάζω Πολυέλεε».

Ιστίω τού Σταυρού πτερούμενος, διεπέρασας αχειμάστως, τό χαλεπόν πέλαγος, τών πειρασμών τού βίου, Μάκαρ πολλούς, κυβερνήσας θαλαττεύοντας, πρός σωτηρίας όρμον θεία χάριτι.

Λαμπτήρας φωταυγείς προβάλλεται, θεία πόλις Κολασσαέων, τόν ιερών Αρχιππον, Φιλήμονά τε καί Απφίαν σαφώς, καί Ονήσιμον τόν ένδοξον, φωταγωγούντας κόσμου τά πληρώματα.

Ο θείος ποταμός ανέβλυσε, τής καρδιάς σου θεωρρήμον, καί ποταμούς έστησε, καί ρεύματα τής αθεΐας, ψυχάς εκτακείσας δέ τώ καύσωνι, τής αγνωσίας ήρδευσεν εν χάριτι.

Θεοτοκίον

Υμνώ σε αληθώς Πανύμνητε, υπερύμνητον Θεόν Λόγον, υπερφυώς τέξασαν, καί δέομαι, Τής ταπεινής μου ψυχής, τά νοσήματα θεράπτευσον, ως αγαθή υπάρχουσα Θεόνυμφε.

Τής Μάρτυρος

Ράβδος εκ τής ρίζης

Άγγελος φωτός σοι παρεστώς, καί φύλαξ δεδομένος σοι, φωτί σε θείω κατελάμπρυνε, ρυόμενος εκ παντός, εναντίου ένδοξε, άφθορον αγνήν διατηρών τε, ευαρεστούσαν Χριστώ πίστει Κικιλία καί χάριτι.

Θείαις σου πεισθείς ταίς διδαχαίς, ειδώλων τό βαθύτατον, ώ Κικιλία σκότος έλιπε, Βαπτίσματι θεουργώ, προσελθών γηθόμενος, Βαλλεριανός ο γενναιόφρων, καί φωτισθείς τήν ψυχήν, φέγγος μαρτυρίου επήστραψε.

Θάλαμον θαλάμου καθάρων, ηλλάξω τόν ουράνιον, τού επιγείου αξιάγαστε,

εις όν οικείς εν χαρά, παρθενίας κάλλεσι, καί μαρμαρυγαίς ταίς τής αγνείας, ηγλαϊσμένη φαιδρώς, Μάρτυς Κικιλία Θεόνυμφε.

Θεοτοκίον

Ράβδος σε Παρθένε Ααρών, ανίκμωσ εκβλαστήσασα, προεξικόνισεν ανθήσασαν, τόν φυτουργόν τού παντός, όν δυσώπει πάντοτε, πάντων ευσεβών ταίς διανοίαις, τόν φόβον τόν εαυτού, Δέσποινα φυτεύσαι Πανάμωμε.

Τών Αποστόλων

Ωδή ε΄

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων ποιητής Κύριος, εν τώ φωτί τών προσταγμάτων, οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον, Θεόν ου γινώσκομεν».

Νενοσηκότας ορών, τή σηπεδόνι τών δεινών ένδοξε, τώ δραστικώ λόγω σου ιάσω, Φιλήμον τής ποτέ, ειδωλομανίας, σφοδρώς κινδυνεύοντας.

Τάς ουρανίους οδούς, τοίς πλανηθείσι χαλαπώς έδειξας, ως απλανής οδηγός Φιλήμον, καί μόνην τήν οδόν, Χριστόν αγαπήσαι, οσίως ωδήγησας.

Άγει φαιδράν εορτήν, Κολασσαέων η σεπτή σήμερον, περιχαρώς Χριστού Εκκλησία, τόν θείον Άρχιππον, καί τόν θεηγόρον, τιμώνσα Φιλήμονα.

Θεοτοκίον

Δέσποινα σώσον ημάς, χειμαζομένους χαλεπώ κλύδωνι, τών πειρασμών καί τών ανημέρων, Βαρβάρων εκδρομαίς, καί ταίς τών Δαιμόνων, δειναίς επιθέσεσιν.

Τής Μάρτυρος

Θεός ών ειρήνης

Λουτρόν σου τό θείον, Βαλλεριανέ, εκζητούντος ωράθη σοι Άγγελος, τόν νούν καί τήν καρδίαν σου, φωτίζων ιερών, λογίων αναπτύξει, καί πείθων ουρανίαις, συναφθήναι χορείαις, επί τής γής αγωνισάμενον.

Τηρούσι παρθένον, καί σώμα καί νούν, συνδουμένοις τε θείω εν Πνεύματι, στεφάνους ορατούς υμίν, απέστειλε Χριστός, εκ ρόδων ηδυπνόνων, αυτού γάρ ευωδία, καί τής πίστεως όντως, Πανευκλεέστατοι γεγονάτε.

Δυσώδη Τιβούρτιε, πλάνην λιπών, αντελάβου οσμής θείας γνώσεως, καί τρίβον τήν απάγουσαν, ζωήν πρός αληθή, προθύμως επορεύθης, πιστεύσας ολοψύχως, τή Τριάδι καί ταύτης, υπεραθλήσας προθυμότατα.

Θεοτοκίον

Αγίων Αγγέλων, Παρθένε αγνή, υπερέχουσα ώφθης κυήσασα, βουλής μεγάλης Άγγελον, Θεόν Εμμανουήλ, βροτούς επουρανίους, αυτού τή

καταβάσει, εργαζόμενον Κόρη, δι' ευσπλαγχνίαν αδιήγητον.

Τῶν Αποστόλων

Ὡδή ς'

«Ὡς ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι ἄβυσσον, ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Οὐρανός ὡφθης πᾶσι φθεγγόμενος, δόξαν τὴν σωτήριον, τοῦ σέ δοξάσαντος, καὶ Μαθηταῖς συντάξαντος, Ἐβδομήκοντα Μάκαρ πανόλβιε.

Ξενωθεὶς τῆς πατρίδος τῷ ξένῳ σου, λόγῳ ξενωθέντας, Θεοῦ εσαγήνευσας, καὶ τῆς Σιων οικήτορας, ἱεράρχα Φιλήμον ἀνέδειξας.

Ἀρεταῖς ἱεραῖς ἀπαστράπτουσα, καὶ περιφανῶς τὸν Θεόν θεραπεύσασα, πρὸς οὐρανοὺς ἀνέδραμες, συν Ἀγγέλοις Ἀπφία χορεύουσα.

Θεοτοκίον

Σωματοῦται ὁ Λόγος ἐν μήτρᾳ σου, καὶ δι' ευσπλαγχνίαν, γνωρίζεται ἄνθρωπος, ἵνα Θεὸν τὸν ἄνθρωπον, ἀπεργάσῃται Κόρη πανάμωμε.

Τῆς Μάρτυρος

Σπλάγχνων Ἰωνάν

Χείρας πρὸς Θεόν, προθύμως ἐπάπαντες, τοὺς εἰδωλικούς ναοὺς κατέρραξαν, καὶ συνέτριψαν, καὶ βυθῷ ἀπωλείας παρέπεμψαν, τῶν δαιμόνων τὰς ἐπάρσεις οἱ στερρότατοι νίκης, ὅθεν ἐκομίσαντο, εὐπρεπὴ καὶ φαιδρὰ διαδήματα.

Ἄρνες λογικοί, υπάρχοντες ἅγιοι, θηρίων ὁρμᾶς οὐκ ἐπτοήθητε, οὐκ ἐνείματε, ἀλογώτατον σέβας τοῖς δαίμοσιν, οὐ θυσίαν προσηνέγκατε ὀλέθριον, μάλλον, εαυτοὺς δὲ θύματα, καθαρὰ τῷ Θεῷ προσηγάγετε.

Πόθος σε Θεοῦ, καὶ ἔρως ἐγκάρδιος, καὶ θεία στοργή, ὅλην ἀνέφλεξε, καὶ εἰργάσατο, μετὰ σώματος Ἐνδοξε Ἄγγελον, υποκλίνεις γάρ αὐχένα προθυμότατα, ξίφει, καὶ τὴν γῆν τοῖς αἵμασι, ψυχὴ τὸν αέρα ἠγίαςας.

Θεοτοκίον

Ἐστη μέχρι σοῦ, Παρθένε ὁ θάνατος, ζωὴν γάρ Χριστὸν ἐκυφόρησας, τὸν δωρούμενον, καθαρῶς εἰς αὐτὸν τοῖς πιστεύουσι, τὴν ἀθάνατον καὶ θεῖαν ἀγαλλίασιν τοῦτον, Παναγία αἴτησαι, λυτρωθῆναι κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἰρμός

«Σπλάγχνων Ἰωνάν, ἔμβρυον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος θήρ, οἷον ἐδέξατο, τὴν Παρθένω δέ, ἐνοικήσας ὁ Λόγος καὶ σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας ἀδιάφθορον, ἥς γάρ οὐχ ὑπέστη ρεύσεως, τὴν τεκούσαν κατέσχευ ἀπήμαντον».

Κοντάκιον τῆς Αγίας Κικιλίας
Ἦχος δ'

Ο υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τὴν νυμφευθεῖσαν, τῷ Χριστῷ ἐκουσίως, καὶ στολισθεῖσαν, ἀρεταῖς τὴν καρδίαν, θεοπρεπῶς υμνήσωμεν Πιστῶν ἡ πληθὺς, αὕτη γὰρ κατήσχυνεν, Ἀλμακίου τό θράσος, λάμψασα ὡς ἥλιος, μέσον τῶν ἐκζητούντων, καὶ μετὰ ταῦτα ὠφθη τοῖς ἐν γῇ, στήριγμα θεῖον, τὴν πίστιν κρατύνασα.

Ο Οἶκος

Ἀρχὴ ἐλπίδος ἀγαθῆς, ἐδόθη τοῖς Ἀγίοις ἐξαίρετα τό πράττειν, κατάπληκτα μεγάλα, ἅπερ καὶ θαύματα, ἐστὶ θαυμάζεσθαι ἀξίως, μεθ' ὧν καὶ τὴν τῆς παρθένου Κικιλίας ἀρετὴν, καὶ ἀσπίλον λαμπρότητα, πῶς ἀπεκδυσσαμένη, τὸν ἄρχοντα ἐφυγε τοῦ σκότους, καὶ δραμούσα πρὸς τὴν πάλιν τοῦ ἐχθροῦ, ἐστη ἐρρωμένη ἀπποήτως, καὶ ἡμεῖς τοῦ θαύματος τούτου γεγονότα ἀληθῆ πράγματα, φώμενπῶς διὰ Χριστόν, ἐπτέρνισε τὸν Βελίαρ, τὴν πίστιν κρατύνασα.

Συναξάριον

Τῇ ΚΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα, Φιλήμονος, Ἀρχίππου, Ἀπφίας καὶ Ὀνησίμου, μαθητῶν γεγονότων Παύλου τοῦ Ἀποστόλου.

Στίχοι

Χριστοῦ καλούντος, ὠφθητε δρόμῳ ξένῳ,
Χριστοῦ μαθηταί, δραμόντες πρὸς τὴν κλήσιν.
Εἰκάδι δευτερίῃ, Φιλήμονα ἐνθεν ἀείραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Κικιλίας, Βαλλεριανοῦ, καὶ Τιβουρτίου.

Στίχοι

Λουτροῦ φέρεις ἐκκαυσιν, ὦ Κικιλία,
Λοῦγῃ δὲ λουτρόν αἵματος διὰ ξίφους.
Βαλλεριανόν καὶ συναθλητὴν ἅμα
Κτείνει ξίφος, βάλλοντας ὕβρεσι πλάνην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Μάρκου, Στεφάνου, καὶ ἐτέρου Μάρκου.

Στίχοι

Τμηθεὶς ξίφει Στέφανε σύν Μάρκοις δύνω,
Πολλοὺς σύν αὐτοῖς τοὺς στεφάνους λαμβάνεις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Προκοπίου τοῦ ἐν Παλαιστίνῃ.

Στίχοι

Πρὸς τὴν τομὴν ὥρμησεν οἷα πρὸς πάλιν,
Καὶ Προκόπιος θρέμμα τῆς Παλαιστίνης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Μενίγνου τού κναφέως.

Στίχοι

Κάραν, κναφεύ Μένιγνε, τμηθείς εκ ξίφους,
Κνάπτεις σεαυτόν, κάν ρύπους είχες, πλύνη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Αββά.

Στίχοι

Αββάν, τόν εκτύτωμα όντα Αββάδων,
Τιμώ πρεπόντως, ως τεκνίων Πατέρα.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Χριστοφόρος καί Εύφημία ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Τήν Ευφημίαν σοί συνευφημείν έγνων,
Σοί συσφαγείσαν, χριστόφρον Χριστοφόρε.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι θαλλέλαιος καί Άνθιμος ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

θαλλέλαιος Άνθιμος εκτετμημένοι,
Αειθαλώς ανθούσιν ως θεία ξύλα.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Κάλλιστος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Κάλλιστος εχθρόν τόν κάκιστον πτερνίσας,
Φίλος Θεώ πρόσεισιν εκλελεγμένος.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος θαδδαίος, εν τροχώ δεθείς, καί κατά πρανούς
αφεθείς, τελειούται.

Στίχοι

Κατά πρανούς θαδδαίον ο τροχός στρέφει.
Φωνή δέ βροντής εν τροχώ, ψαλμός λέγει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Αγαπίωνος, Σισινίου
Ιερομάρτυρος, καί Αγαπίου.

Στίχοι

Απήλθε, θηρσί μή βλαβείς Αγαπίων.
Τούτον γάρ ηγάπησε καί θηρών φύσις
Είχες θύτην με νύν δέ, καί θύμα ξένον,
Έχεις με Σισίνιον, εκ ξίφους Λόγε.
Υπέρ Θεού, ταθέντος εν τώ Κρανίω,
Ξίφει σόν Αγάπιε τείνεις κρανίον.

Ταίς τών σών αγίων πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Τών Αποστόλων

Ωδή ζ'

«Εικόνοσ χρυσής, εν πεδίω Δεηρά λατρευσμένης, οι τρεῖς σου Παῖδες κατεφρόνησαν, αθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔπαλλον, Ευλογητός εἰ ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ωραίοι οι σοί, εχρημάτισαν σεπτοί Φιλήμον πόδες, τρίβους συντόνως βηματίσαντες, Ευαγγελίου καί ἀπασι, τοῖς πολεμηθείσιν εἰρήνην, ιερὰν καταγγέλλοντες, καί τῶν δαιμόνων τάς ορμάς υποσκελίσαντες.

Σὼν λόγων φωτί, τῶν Γαζαίων τό βαρὺ σκότος ἠλάθη, ιερουργός γάρ ιερώτατος, εν τούτοις γέγονας ἀρίστα, τοὺς πάντας ποιμένας καί μέλπειν, ἐκδιδάξας Ἀπόστολε, Ευλογητός εἰ ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εν πρώτοις τῶν σὼν, ἐκοινώνησε καλῶν Γαζαίων πόλις, αὐτῆς γάρ ὠφθης καί πρωτόθρονος, καί ιεράρχης σωτήριος, ὡς ιεροφάντης Φιλήμον, ἐκβοὰν προτρετόμενος, Ευλογητός εἰ ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φιλήσας Χριστόν, τόν φιλήσαντα βροτούς δι' ευσπλαγχνίαν, τοὺς τῇ φιλίᾳ τοῦ ἀλάστορος, μεμισημένους τυγχάνοντας, φίλους ἀπειργάσω Φιλήμον, τοῦ Θεοῦ ἀναμέλποντας, Ευλογητός εἰ ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ισχύς ταπεινῶν, καί λυχνία φωτεινὴ καί θεία τράπεζα, ὅρος καί πύλη ἀδιόδευτος, θρόνος Θεοῦ καί παλάτιον, ράβδος Ααρών τε καί στάμνος, χρυσαυγίζουσα πέφυκας, Χριστόν τό μάννα τῆς ζωῆς, Παρθένε φέρουσα.

Τῆς Μάρτυρος

Οι Παῖδες ευσεβεία

Τὴν κάμινον εἰς ὄροσον Νεανίαί, ευσεβῶς μετέβαλον, δροσιζομένη δέ λουτρῷ, Κικιλία τοῦ Βαπτίσματος, τό φλογίζον τοῦ λουτροῦ ἔφερες ψάλλουσα, ο τῶν πατέρων, Θεός ευλογητός εἰ.

Τιβούρτιος τὴν πλάνην ἀπλανέσι, διδαχαῖς σου Πάνσοφε, καταλιπὼν, θείαν στολὴν, ἀφθαρσίας ἐπενδύεται, καί Χριστοῦ τοῖς Ἀθληταῖς συναριθμεῖται βοῶν, ο τῶν Πατέρων, Θεός ευλογητός εἰ.

Τριαδικόν

Τρισήλιον ἀκτίνα υπερθέου, Ἀθληταὶ θεότητος ὁμολογούντες ευσεβῶς, τὴν πολὺθεον σκοτόμειναν, ἐσκεδάσατε φωστήρες χρηματίσαντες, φωταγωγούντες, Πιστῶν τάς διανοίας.

Θεοτοκίον

Τό Χαίρέ σοι βοῶμεν κυησάσῃ, τὴν χαρὰν Πανάχραντε, καί τῆς ἀράς πάντας ἡμᾶς, ρυσαμένη μεσιτεία σου, ἀπειρόγαμε ἀγνή τοὺς ἀναμέλποντας, ο τῶν Πατέρων, Θεός ευλογητός εἰ.

Τῶν Ἀποστόλων

Ωδή η'

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, εν Βαβυλώνι τους Παίδας τών Εβραίων, διασώσαντα Θεόν, ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας».

Λόγον ως λύχνον φαινόν, επανάπτοντα, τή σή καρδία φέρων, τούς τό πρίν εσβεσμένους, καί εν σκοτία πολλή, κειμένους αγνωσίας Ένδοξε, πρός θεογνωσίας εξήγειρας ημέραν.

Η ιερά σου πρός Θεόν, εκδημία ιεραίς εμεγαλύνθη, προπομπαίς Αποστόλων, καί ασωμάτων Νόων, ών έσχες εν γή τό πολίτευμα, ως ιερομύστης, Φιλήμον θεηγόρε.

Μύρον ηδύπνοον σαφώς, αποστάξας ιερών θαυμάτων μάκαρ, ευωδίασας φρένας, καί λογισμούς ευσεβείς, καί πάθη δυσώδη απήλασας, τών υπερυψούντων, Χριστόν σοφέ Φιλήμον.

Οία αστέρες φαινοί, στερεώματι αεί τής Εκκλησίας, διαπρέπουσιν άμα, Αρχιππος ο θαυμαστός, Απφία, Φιλήμων, Ονήσιμος, καί τάς διανοίας, ημών φωταγωγούσι.

Θεοτοκίον

Νέος Παράδεισος ημίν, η γαστήρ σου αληθώς Αγνή ωράθη, ζωής ξύλον βλασάνων, καί τούς θανέντας καρπώ, τού ξύλου πάλιν πρός Παράδεισον, ζωοποιηθέντας, εισάγων Θεοτόκε.

Τής Μάρτυρος

Θαύματος υπερφυσούς

Θείαις επομβρήσεσι τών σών θαυμάτων, τών παθών ημών ρύπον εκπλύνεις, τούς τακέντας καύσωνι, αληθόνων Μάρτυς σεμνή, αναψύχεις, Κικιλία παναοίδιμε, βιώντας εν πίστει καί κραυγάζοντας, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τους αιώνας.

Ζεούση τή προθυμία γενναιόφρον, τήν παφλάζουσαν εισήλθες φλόγα, ουκ εφλέχθης όλως δέ, αλλ' εξήλθες ως εκ λουτρού, αφθαρσίας Κικιλία αναμέλπουσα, Χριστώ τώ τών όλων βασιλεύοντι, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Θείου Βαλλεριανού τήν καρτερίαν, Κατεπλάγησαν Αγγέλων δήμοι, ραβδισμοίς γάρ πάντοθεν, καί νιφάσι τών αικισμών, πιεζόμενος υπέφερε στερρότατα, συντρίβων εχθρούς καί μέλτων άριστα, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Στάμνον σε τό μάννα κεκτημένην, καί τής θεότητος έγγνωμεν Κόρη, κιβωτόν

καί τράπεζαν, καί λυχνίαν θρόνον Θεού, καί παλάτιον καί γέφυραν
μετάγουσαν, πρὸς θείαν ζωὴν τοὺς αναμέλποντας, Ευλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα
τόν Κύριον, καί υπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο Ειρμός

«Θαύματος υπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος, ἐξεϊκόνισε κάμινος τύπον, οὐ γάρ οὓς
εδέξατο φλέγει Νέους, ὡς οὐδέ πῦρ τῆς θεότητος, Παρθένου ἦν υπέδου νηδύν,
Διό ανυμνοῦντες αναμέλψωμεν, Ευλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί
υπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τῶν Αποστόλων

Ωδή θ'

«Τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, τόν ἀρρήτω σοφία, ἤκοντα καινουργήσαι τόν
Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως
σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ Πιστοὶ ομοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν»,

Ιερωτάτη χορεία, ιερῶν Αποστόλων, ἐμπρέπων κατοικεῖς τοὺς ουρανοὺς,
θεία μεθέξει Θεοῦμενος, καί φωτὶ ἀπαστράπτων, ἀρρήτω καί χαράς
πνευματικῆς, Ιεράρχα Φιλήμον, διηνεκῶς πληρούμενος.

Ὡς θαυμαστός σου ὁ Τρόπος! ὡς καλός ὡς ωραῖος ὁ βίος! ὡς περίδοξος ἡ
σὴ, κοίμησις μάκαρ Απόστολε! ὡς φαιδρὰ ἡ ἡμέραι ἐν ἡ ἀπολιπὼν τὰ ἐπὶ γῆς,
ουρανίων ἀψίδων, ἐπέβης ἀγαλλόμενος.

Σήμερον τέρπεται πάσα, ἡ Χριστοῦ Εκκλησία, ἐόρτιον χαρὰν πνευματικῶς,
συστησαμένη τῇ μνήμῃ σου, ἦν ἀκλόνητον σῶζε, ταῖς σαῖς πρὸς τόν Σωτήρα
καί Θεόν, εὐπροσδέκτοις Πρεσβείαις, Φιλήμον Ιερῶτατε.

Ἡ τῶν λειψάνων σου θήκη, ἱαμάτων σταγόνας, ἐκβλύζει τοῖς φοιτῶσιν ιερῶς,
μάκαρ Φιλήμον Απόστολε, καί νοσήματα παύει, καί πάντων ἀγιάζει τὰς
ψυχὰς, τῶν τὴν θείαν σου μνήμην, εορταζόντων πάντοτε.

Θεοτοκίον

Φέρεις τόν φέροντα πάντα, καί τόν τρέφοντα τρέφεις, τόν τρόπον τῆς λοχείας,
ουδαμῶς ἐπισταμένη Πανάμωμε, ὑπὲρ νοῦν σου τό θαῦμα, Ἀγγέλους
καταπλήττον καί βροτοὺς, τοὺς εἰδότας σε μόνην, Παρθένον Θεομήτορα.

Τῆς Μάρτυρος

Τύπον τῆς ἀγνῆς

Κήπος κεκλεισμένος πέφυκας, πηγὴ ἐσφραγισμένη, κάλλος ἀπόθετον, νύμφη
ἐκλεκτή, φωτοειδὲς ἐνδιαίτημα, εὐανθὴς Τε καί θεῖος Παράδεισος, θεόφρον
Κικιλία, τοῦ Βασιλέως τῶν Δυνάμεων.

Ὅρμον γαληνόν ἐφθάσατε, τῆς εὐσεβείας φόρτον ἐλλιμενίσαντες, καί
μαρμαρυγαῖς, τῆς Τρισηλίου θεότητος, καταυγάζεσθε θέσει Θεοῦμενοι,

γενναίοι Αθλοφόροι, πανευκλεείς θεομακάριστοι.

Τριαδικόν

Νέμοις τοίς Πιστῶς αιτούσί σε, Πάτερ Υιέ καί Πνεύμα, Τριάς αμέριστε, θείον φωτισμόν, αμαρτιῶν τε τήν λύτρωσιν, τῶν σοφῶν σου Μαρτύρων εντεύξεις, ἵνα σε κατά χρέος, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον

Φέγγος αστραπῆς τού τόκου σου, ἡ απωσθείσα φύσις, ἡμῶν Πανάμωμε, εἶδε καί νυκτός, ἐξ ἀγνωσίας λελύτρωται, καί παθῶν τῆς σκοτώδους συγχύσεως, διό σε ὡς αἰτίαν, τῆς σωτηρίας ἡμῶν σέβομεν.

Ο Ειρμός

«Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος ἐδείξεν ἀφλεκτος, καί νύν καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσιν, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ἵνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον τῶν Ἀγίων

Τοίς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ἀπόστολοι δεικνύμενοι, καί αὐτόπται τού Λόγου, Ἀρχιππε ἱερώτατε, σὺν Ἀπφία Φιλήμον, καί Κικιλία Μάρτυσι, ἱκεσίαν τῷ Κτίσῃ, ὑπέρ ἡμῶν προσάγετε, τῶν τελούντων ἐν πίστει τήν ἱεράν ὑμῶν μνήμην, λύσιν λαβεῖν πταισμάτων, ὑμᾶς γάρ προβαλλόμεθα, πρέσβεις πρὸς τόν Δεσπότην.

Καί τῆς Εορτῆς

Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Ἡ δάμαλις ἡ ἄμωμος, ἡ πανάγαθος Κόρη, ἐν τῷ ναῷ εἰσάγεται, σήμερον παραδόξως, καί ταύτης προπορεύονται, Ἀσωμάτων τάγματα, καί τῶν Ἀγγέλων οἱ δῆμοι, μετὰ πλήθους παρθένων, ἦν ὁ θεῖος ἱερεὺς, ἐνηγκαλίστατο χαίρων.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῶν Ἀποστόλων τρία, δευτεροῦντες τό πρῶτον.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ὁ τῆς δόξης σε ἥλιος, Ἰησοῦς ὁ Θεός ἡμῶν, εἰς τοῦ κόσμου ἅπαντα τά πληρώματα, ὥσπερ ἀκτίνα πολύφωτον, Φιλήμον Ἀπόστολε, ἐπαφῆκε τήν ἀχλύν, τῆς κακίας ἐλαύνουσιν, καί φωτίζουσιν, σκοτισθείσας καρδίας ἀγνωσία, καί παθῶν ἐπικρατεία, ἱεροκήρυξ πανόλβιε.

Καθαρόν ἐνδιαίτημα, τῆς Τριάδος γεγένησαι, ἀρετῶν λαμπρότητι ωραῖσασα, τήν σὴν καρδίαν αἰοῖδιμε, Ἀπφία καί λάμπασα, εὐσεβείας φωτισμόν, τοῦ ἡλίου φαιδρότερον, μνηθεῖσά τε, πάσαν μύησιν θείαν, διὰ τοῦτο, τῷ χορῷ τῶν Ἀσωμάτων, συνεπαγάλλη θεόληπτε.

Σύν τῷ θείῳ Φιλήμονι, ευφημήσωμεν Ἀρχιππον, τόν ἱεροκήρυκα, καί Ονήσιμον, ὡς ἱεράρχας θεόφρονας, μεγίστους ὡς Μάρτυρας, Ἀποστόλων τοὺς σοφούς, καί τῆς ἄνω λαμπρότητος, συμμετέχοντας, καί τῷ θρόνῳ τῆς δόξης παρεστώτας, καί ἡμῖν ἐξαιτουμένους, ἀμαρτημάτων συγχώρησιν.

Δόξα... καί νύν...
Ἦχος δ' Τῆς Εορτῆς

Σήμερον ο θεοχώρητος ναός, ἡ Θεοτόκος ἐν ναῷ Κυρίου προσάγεται, καί Ζαχαρίας ταύτην υποδέχεται, Σήμερον τὰ τῶν Ἁγίων, Ἅγια ἀγάλλονται, καί ὁ χορός τῶν Ἀγγέλων μυστικῶς πανηγυρίζει, μεθ' ὧν καί ἡμεῖς εορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριήλ ἐκβοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά Προσόμοια.

Τῆς Εορτῆς
Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ἐνδον τοῦ ἱεροῦ, Ἁγίαν τῶν Ἀγίων, τὴν Θεοτόκον οὔσαν, ὦ Ζαχαρία δέχου, Ἀγίων εἰς τὰ Ἅγια.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ.

Ρίζης μὲν ἐκ Δαυὶδ, ἐβλάστησας Παρθένε, Γαβριήλ δέ τό Χαίρε, κομίζων σοι εβόα, Θεόν δὴ τέξῃ Πάναγνε.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν ευφροσύνῃ.

Εὐγε τῆς ἱεράς, καί θείας ξυνωρίδος, Ἰωακείμ καί Ἄννης, υφ' ὧν Ἀγνή τεχθεῖσα, προσήχθης νύν τῷ Κτίστῃ σου.

Δόξα... καί νύν... Ὅμοιον

Φῶς σε τό τριλαμπές, αὐγάσαν Θεοτόκε, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης, οὐράνιον τροφήν σοι, ἐκπέμπει μεγαλύνον σε.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν ἐν Ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν Ἀμφιλοχίου Ἐπισκόπου Ἰκονίου, καί Γρηγορίου τοῦ Ἀκραγαντίνων.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς το, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Τοῦ Ἁγίου Ἀμφιλοχίου Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν

Γνώμην αὐτεξούσιον, καί λογισμόν αυτοκράτορα, τῶν παθῶν κληρωσάμενος, τῷ κρείττονι δέδωκας, νουνεχῶς παμμάκαρ, τὴν ἡγεμονίαν, κατὰ τοῦ χείρονος ζυγῷ, δικαιοτάτῳ Πάτερ χρησάμενος. ἐντεύθεν ἐπιτήδειος, πρὸς

θεοπτίαν γεγένησαι, καί Θεού κατανόησιν, ιεράρχα θεόπνευσε.

Βρόχους διεσκέδασας, καί τās ενέδρας διέλυσας, τών αιρέσεων Όσιε,
δογμάτων ορθότητι, καί θεολογία, τή ακριβεστάτη, καί τήν διαίρεσιν φυγών,
καί την κακίστην Πάτερ συναίρεσιν, εν όροις δέ διέμεινας, τής ευσεβούς ημών
Πίστεως καί Τριάδα εκήρυξας, εν Μονάδι θεότητος.

Τέχνη σοφισάμενος, τόν επί γής βασιλεύοντα, τόν εκείνου παρέδραμες, υιόν
απροσκυνήτον, συνετώς διδάσκων, ώς απροσκυνήτου παρορωμένου τού
Υιού, αγανακτήσει Πατήρ θερμότατα, ο τούτον προαιώνιον, εκτετοκώς υπέρ
έννοιαν, απαθή καί ασώματον, ώς αυτός οίδεν Όσιε.

Καί τού αγίου Γρηγορίου

Έχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Πάτερ Ιερέ Γρηγόριε, από σπαργάνων Θεώ, ανετέθης κολλώμενος,
ανενδότοις νεύσεσι, τώ τά πάντα ποιήσαντι, καί δή πρός τούτου,
καταλαμπόμενος, παθών διέβης, νύκτα καί ήστραψας, φέγγος ιάσεων, καί
θαυμάτων χάριτας, αποσοβών, ποικίλα νοσήματα, καί πλάνης πνεύματα.

Πάτερ θαυμαστέ Γρηγόριε, φωτοφανείαις τόν νούν, καθαρώς αστραπτόμενος,
τών παθών εκοίμισας, πολυκύμαντον θάλασσαν, καί απαθείας,
περιϊπτάμενος, καθαρωτάταις, πτέρυξιν έφθασας, ένθα τό άφραστον, κάλλος
καί αμήχανον, υπέρ ημών, πάντοτε δεόμενος, τών ευφημούντων σε.

Πάτερ Πατέρων Γρηγόριε, ιερωσύνης κανών, σωφροσύνης εικόνισμα,
Μοναζόντων στήριγμα, Εκκλησίας εδραίωμα, αγάπης λύχνος, θρόνος
αισθήσεως, πηγή θαυμάτων, καί γλώσσα πύρινος, στόμα ηδύλαλον, σκεύος
θείου Πνεύματος, καί νοητός, γεγονόςς Παράδεισος, θεομακάριστε.

Δόξα... Καί νύν...

Τής Εορτής Έχος δ'

Δεύτε πάντες οι πιστοί, τήν μόνην αμώμητον εγκωμιάσωμεν, τήν εκ τών
Προφητών προκηρυχθείσαν, καί εν ναώ προσενεχθείσαν, τήν πρό αιώνων
προορισθείσαν Μητέρα, καί επ' εσχάτων τών χρόνων αναδειχθείσαν
Θεοτόκον, Κύριε πρεσβείαις αυτής, τήν ειρήνην σου παράσχου ημίν, καί τό
μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Έχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Απενεχθήσονται φάσκει ο Θεοπάτωρ Δαυϊδ, τώ Βασιλεί παρθένοι, εν Ναώ
τού Κυρίου, οπίσω σου Παρθένε μετά φαιδρών, τών λαμπάδων χορεύουσαι,
καί εις τά Άγια φέρουσαί σε Αγνή, ως αγίαν κιβωτόν τού Θεού.

Στίχ. Απενεχθήσονται τώ Βασιλεί.

Καθάπερ άνθη ποικίλα περιδρεψάμενοι, εκ νοητών λειμώνων, τών τού Πνεύματος λόγων, επαίνων τούς στεφάνους χαρμονικώς, τή Παρθένω συμπλέξωμεν, καί μεθεόρτιον τούτους δώρον αυτή, επαξίως προσκομίσωμεν.

Στίχ. Απενεχθήσονται εν ευφροσύνη.

Εξανοιγέσθω η πύλη τού θειοτάτου ναού, καί εισδεχέσθω ένδον, τήν ουράνιον πύλην, καί πανηγυριζέτω φύσις βροτών, καί σκιρτάτωσαν Άγγελοι, συνεορτάζοντες άμα φαιδρώς ημίν, τής Θεομήτορος τήν Είσοδον.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α΄

Επέλαμψεν ημέρα χαρμόσυνος, καί εορτή πανσεβάσμιος, Σήμερον γάρ η πρό τόκου Παρθένος, καί μετά τόκον Παρθένος μείνασα, εν ναώ Αγίω προσάγεται, καί χαίρει Ζαχαρίας ο Πρέσβυς, ο γενέτης τού Προδρόμου, καί βοά γηθοσύνης, Ήγγικεν η προστασία τών θλιβομένων, εν Ναώ αγίω ως Αγία, αφιερωθήναι εις κατοίκησιν τού Παντάνακτος, Ευφραινέσθω Ιωακείμ ο Προπάτωρ, καί η Άννα αγαλλιάσθω, ότι προσήνεγκαν Θεώ, ως τριετίζουσαν δάμαλιν, τήν άμωμον Δέσποιναν, Μητέρες συγχάρητε, Παρθένοι σκιρτήσατε, καί στείραι συγχορεύσατε, ότι ηνέωξεν ημίν τήν ουρανών βασιλείαν, η προορισθείσα παντάνασσα, Χαίρετε λαοί καί αγαλλιάσθε.

Απολυτίκιον τών Αγίων Ήχος δ΄

Ο Θεός τών Πατέρων ημών, Ο ποιών αεί μεθ' ημών, κατά τήν σήν επιείκειαν, μή αποστήσης τό έλεός σου αφ' ημών, αλλά ταίς αυτών ικεσίαις, εν ειρήνη κυβέρνησον τήν ζωήν ημών.

Δόξα... Καί νύν...

Τής Εορτής Ήχος δ΄

Σήμερον τής ευδοκίας Θεού τό προοίμιον, καί τής τών ανθρώπων σωτηρίας η προκήρυξις, εν Ναώ τού Θεού τρανώς η Παρθένος δείκνυται, καί τόν Χριστόν τοίς πάσι προκαταγγέλλεται, Αυτή καί ημείς μεγαλοφώνως βοήσωμεν, Χαίρε τής οικονομίας τού Κτίστου η εκπλήρωσις.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ήχος α΄ Τόν τάφον σου Σωτήρ

Δικαίων ο καρπός, Ιωακείμ καί τής Άννης, προσφέρεται Θεώ, ιερώ εν αγίω, σαρκί νηπιάζουσα, η τροφός τής ζωής ημών, ήν ευλόγησεν, ο ιερός Ζαχαρίας, ταύτην άπαντες, ως τού Κυρίου Μητέρα, πιστώς μακαρίσωμεν.

Μετά τήν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ήχος δ΄ Κατεπλάγη Ιωσήφ

Πρό συλλήψεως Αγνή, καθηγιάσθης τώ Θεώ, καί τεχθείσα επί γής, δώρον

προσήχθης νύν αὐτῷ, αποπληρούσα πατρῶαν ἐπαγγελίαν, τῷ θείῳ δέ Ναῶ,
ὡς θεῖος ὄντως ναός, ἐκ βρέφους καθαρῶς, μετὰ λαμπάδων φαιδρῶν,
αποδοθείσα ὠφθῆς δοχείον, τοῦ ἀπροσίτου καί θεοῦ Φωτός, Μεγάλῃ ὄντως,
ἡ πρόοδός σου, μόνη Θεόνυμφε καί ἀειπάρθενε.

Εἴτα λέγονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Εορτῆς, καί τῶν Ἀγίων οἱ παρόντες
δύο.

Ο Κανὼν τοῦ Ἁγίου Ἀμφιλοχίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τόν τήν πλάνην λοχῶντα μέλπω ποιμένα. Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α' Ἦχος δ'

«Θαλάσσης το ἐρυθραῖον πέλαγος ἀβρόχοις ἰχνεσιν, ὁ παλαιός πεζεύσας
Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τήν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ
ἐτροπώσατο».

Τοὺς λόγους τῶν δυσσεβῶν αἱρέσεων, καί τὰ φρυάγματα, ὀρθοδοξίας αἴγλη
λαμπρυνθεῖς, εὐμαρῶς διεσκέδασας, ἐν ἡ τοὺς σέ γεραίροντας, ἱεροφάντα
περιφρούρησον.

Ὁ πάντων τήν σωτηρίαν Κύριος, αἰὶ βουλόμενος, τῆς ἱεράς σε ποιίμνης
οδηγόν, ἱεράρχα προβάλλεται, λόγῳ καί βίῳ λάμποντα, διαφερόντως
θεασάμενος.

Νομίμως υπεραθλεῖν ἐλόμενος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, τῇ παντευχίᾳ Πάτερ
τοῦ Σταυροῦ, σεαυτὸν περιέφραξας, καί νικητῆς τῇ χάριτι, καί στεφανίτης
ἀναδέδειξαι.

Θεοτοκίον

Τόν Λόγον τόν τῷ Πατρί συνάναρχον, καί συναἰδιον, καί τῆς αὐτῆς οὐσίας καί
μορφῆς τῷ τεκόντι υπάρχοντα, σεσαρκωμένον τέτοκας, ἀνερμηνεύτως
Ἀπειρόγαμε.

Ο Κανὼν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου, φέρων Ἀκροστιχίδα ταύτην,

Τόν θαυματουργόν Γρηγόριον θαυμάσω. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ'

«Τῷ συντρίψαντι πολέμους, ἐν βραχίονι αὐτοῦ, καί διαβιβάσαντι, τόν Ἰσραήλ
ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ἄσωμεν αὐτῷ, ὡς Λυτρωτῇ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται».

Ταῖς τοῦ Πνεύματος ἀκτίσι, πυρσευόμενος τόν νοῦν, Ἱερέ Γρηγόριε, καί
φωταυγῆς ἀστήρ γεγεννημένος, ὅλον με καταύγασον πρεσβείαις σου, ὅπως
υμνήσω σε.

Ο προγνώστης τών απάντων, χαριώσας σου τόν νούν, θεοσδότοις λάμψεσιν, από σπαργάνων σε καθαγιάζει, θείαις αρεταίς εμπρέπειν μέλλοντα, Πάτερ καί θαύμασιν.

Νυσταγμόν από βλεφάρων, ραθυμίας εκβαλών, λύχνος εγρηγόρσεως, καθωράθης θεοφόρε δείξας, πράγματι τήν κλήσιν σου Γρηγόριε, επαληθεύουσιν.

Θεοτοκίον

Θεοτόκον σε Κυρίως, αληθώς ομολογώ, τέτοκας γάρ Κύριον, ανερμηνεύτως εν δυσίν ουσίαις, άχραντε Παρθένε καί θελήσεσι, κατανοούμενον.

Τού Αγ. Αμφιλοχίου

Ωδή γ'

«Ευφραίνεται επί σοί, Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Η θεία καί φωταυγής, τών σών δογμάτων λαμπηδών έσβεσε, τήν δυσσεβή φάλαγγα, τών αιρετικών Αμφιλόχιε.

Ναμάτων ζωοποιών, ώς ποταμος ών εκ Θεού έμπλεως, Αρχιερεύς γέγονας, οίς οι ευσεβείς αρδεύόμεθα.

Πλουσίαις μαρμαρυγαίς, καταλαμπόμενοι τόν νούν ήστραψας, τήν μυστικήν Όσιε, τών σών διδαγμάτων ευπρέπειαν.

Θεοτοκίον

Λυχνίαν σε φωτεινήν, καί ψυχοτρόφον αληθώς τράπεζαν, καί κιβωτόν Πάναγνε, πάντες οι πιστοί καταγγέλλομεν.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Εστερεώθη η καρδιά μου

Τόν δι' αυτόν σου προσδεξάμενος Πάτερ κόπον, ο Κτίστης γέροντι στοιχειοί σε, εν ερήμω σέ μουούντα Γρηγόριε, απάσης Γραφής σαφήνειαν.

Όλην εφέλκων εβδομάδα άσιτος Πάτερ, ετρέφου βρώσει επουρανίω, σών δακρύων νιφετοίς ποτιζόμενος, καί θείως ενηδυνόμενος.

Υπό Θεού σοι Ιεράρχα χύμα καρδιάς εδόθη, έβλυσας γάρ πλουσίως, διδαγμάτων καθαρώτατα νάματα, καρδιάς πιστών αρδεύοντα.

Θεοτοκίον

Ρήσις Κηρύκων θεηγόρων απεπληρώθη, ιδού γάρ έτεκεν η Παρθένος, νέον βρέφος τού Αδάμ παλαιότερον, καί σύνθρονον τού Γεννήτορος.

Ο Ειρμός

«Εστερεώθη η καρδιά μου εν Κυρίω, υψώθη κέρας μου εν Θεώ μου,

επλατύνθη επ' εχθρούς μου τό στόμα μου, ευφράνθην εν σωτηρίῳ σου».

**Κοντάκιον τού Αγίου Αμφιλοχίου
Ἦχος β' Τά άνω ζητών**

Η θεία βροντή, η σάλπιγξ η τού Πνεύματος, πιστών φυτουργέ, καί πέλεκυς
τών αιρέσεων, Ιεράρχα, Αμφιλόχιε, τής Τριάδος θεράπον μέγιστε, σύν
Αγγέλοις πέλων αεί, πρεσβέων μή παύση υπέρ πάντων ημών.

**Κάθισμα τού αυτού Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε**

Λαμπρύνεις τά πέατα, εν τή σή μνήμη σοφέ, τό σώμα εκβλύζει σου, τών
ιαμάτων πηγάς, Αμφιλόχιε ένδοξε, όθεν καί ασθενείας, απαλλάττεις παντοίας,
πίστει τούς προσιόντας, τώ σεπτῷ σου τεμένει, καί νύν πταισμάτων τήν
λύσιν, αίτησαι πάσιν ημίν.

**Δόξα... Τού Αγίου Γρηγορίου
Ἦχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον**

Εκ σπαργάνων Κυρίῳ ανατεθείς, ως ο πάλαι πανένδοξος Σαμουήλ, ωσαύτως
καλούντός σε, τού Σωτήρος ακήκοας, καί ψυχήν καθάρας, καλών επιδόσεις,
ιερωσύνης χάριν, αξίως απείληφας, όθεν επί χλόην, επιγνώσεως θείας,
ποιμάνας τό ποίμνιον, ιαμάτων απήστραψας, ενεργείας Γρηγόριε, Πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι
πόθῳ, τήν Αγίαν μνήμην σου.

**Καί νύν... Τής Εορτής
Ἦχος ο αυτός
Τό Προσταχθέν μυστικῶς**

Αγαλλιάσθῳ ο Δαυίδ ο Υμνογράφος, καί χορευέτῳ Ιωακείμ σύν τή Άννη, ότι
γόνος άγιος εξ αυτών προήλθε, Μαρία η φωτοφόρος θεία λαμπάς, καί χαίρει
εισερχομένη εν τῷ Ναῷ, ήν καί βλέπων ευλόγησεν, ο Βαραχίου υιός, καί
χαίρων ανεκραύγαζε, Χαίρε θαύμα παγκόσμιον.

Τού Αγ. Αμφιλοχίου

Ωδή δ'

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ἥλιον τής δικαιοσύνης,
έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Αμφιλοχίου τού θείου καί θεηγόρου, τήν ιεράν πανήγυριν θεόφρονες δεύτε,
πίστει συγκροτήσωμεν, τοίς τούτου διδάγμασι, καί θεολογίαις νευρούμενοι.

Νυμφαγωγός θεοφόρε τής Εκκλησίας, τής εν Χριστῷ γενόμενος, τῷ κάλλει
τών λόγων, ταύτην κατεκόσμησας, καί τή ωραιότητι, τής ορθοδοξίας
εφαίδρυνας.

Η θεολόγος σου γλώσσα καί θεηγόρος, τής αρχικής Τριάδος τό μονόσεπτον

κράτος, πάσι διетράνωσε, καί μίαν θεότητα, σέβειν εν τρισίν Υποστάσεσι.

Θεοτοκίον

Νέαν σκηνήν σε Παρθένε κατανοούμεν, καί καθαρὸν αγίασμα τοῦ πάντων Δεσπότη, τοῦτον γάρ ἐγέννησας, σαρκί καθ' ὑπόστασιν, συνδεδραμηκότα Πανάμωμε.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Ακήκοα Κύριε

Γή ὡς καλή ἦνθησας, εκατοστεύοντα Πάτερ στάχυν, καί τή δρεπάνη τῶν σῶν διδασκῶν ἐξέτεμες, αἰρετικῶν δόγματα δυσσεβή, Συνόδου πρόμαχος οφθείς, Ὅσιε Γρηγόριε.

Ουράνιος ψήφος σε, Αρχιερέα Θεοῦ θεράπον, αποδεικνύει καλῶς, οδηγεῖν τό ποῖμνιον, ὅπερ ἐκτίσατο αἵματι Χριστός, ο προειδῶς σου τῆς ψυχῆς, μάκαρ τήν λαμπρότητα.

Ναός Θεοῦ γέγονας, κεκαθαρμένος παθῶν κηλίδος, καί εν ναῷ ιερῷ παρεστῶς, τοῦ Πνεύματος τήν επιφοίτησιν, δέδεξαι σαφῶς, εἶδει σεμνῆς περιστερᾶς, Χριστοῦ δοξάσαντος.

Θεοτοκίον

Γένος βροτῶν σέσωσται, τή υπέρ νοῦν σου κυοφορία, καί οἱ εν σκότει φθοράς, Παναγία Δέσποινα, εἶδον τό φῶς τό ἐκλάμψαν εκ γαστρός, σου τῆς αιτίας τῆς ἡμῶν, Κόρη ἀναπλάσεως.

Τού Αγ. Αμφιλοχίου

Ωδή ε'

«Σύ Κύριέ μου φῶς, εἰς τόν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, εκ ζοφῶδους ἀγνείας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε».

Λαμπόμενος φωτί, Τρισηλίου θεότητος, ἐκάθισας ἐπὶ θρόνου, τῆς Ἀρχιεωσύνης, θεόφρον, Ἀμφιλόχιε.

Ολόκληρον σαυτόν, τῷ Θεῷ καθιέρωσας, καί γέγονας θεοκήρυξ, μεγάλῳφωνος Πάτερ, παμμάκαρ Ἀμφιλόχιε.

Χαρμόσυνος ἡμῖν, εορτή καί πανίερος, ἐφέστηκεν ἡ τοῦ Θεοῦ, καί σοφοῦ Διδασκάλου, τόν κόσμον ἀγιαζουσα.

Θεοτοκίον

Ω πάντων τῶν Πιστῶν, εὐπρεπές ἐγκαλλώπισμα, πανάχραντε Θεομήτορ, τῆς ψυχῆς μου τόν ρύπον, ἀπόπλυνον πρεσβείαις σου.

Τού Αγ. Γρηγορίου

Τόν ζόφον τῆς ψυχῆς μου

Ρήματί σου καθαίρεις, εἰδεχθούς ασθενείας λελεπτρωμένον ποτέ, τόν προσελθόντα σοι πίστει, θεόθεν γάρ ἐδέξω, χάριν θαυμάτων σοφέ, ὡς Εἰσαίος ο θεῖος, θεόφρον Γρηγόριε.

Ἡ νέωξας ευχή σου, μογιλάλου στόμα καί ὦτα Γρηγόριε, τῶν ἱαμάτων παμμάκαρ, ἐνέργειαν πλουτήσας, καί ἐξηρεύξω βυθόν θεολογίας, θαλάσσας ἀθέων ξηραίνοντα.

Γεώδους προσπαθείας, καθαρεύσας Πάτερ ὡς Πέτρος ο πρόκριτος, τῶν Ἀποστόλων σκιά σου, ἰάσεις ἐπετέλεις συνεχομένους δειναις, ασθενειῶν καταγίσιν, ἐνθέως ἰώμενος.

Θεοτοκίον

Ὁ κόλπους τούς πατρώους, μή κενώσας ἐν τῷ σαρκούσθαι Πανάμωμε, σοῦ ἐν κόλποις ὁράται, κρατούμενος ὡς βρέφος, ὃν ἐξιλέωσαι, τοῖς ευσεβῶς σε τιμῶσι, Παρθένε Θεόνυμφε.

Τοῦ Ἀγ. Ἀμφιλοχίου

Ὡδή ς'

«Θύσω σοι μετὰ φωνῆς, αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Νεκρώσας, τό τῆς σαρκός χαμαίζηλον φρόνημα, τῆς ἀπαθείας τήν χόριν, ἐστολίσω Πάτερ Ἱερομύστα, καί πανάγνοις, διδαχαῖς τήν Τριάδα ἐκήρυξας.

Τῷ φόβῳ, στοιχειωθεῖς τῷ θείῳ θεόληπτε, καί τήν ψυχὴν μολυσμάτων, καθαρὰν τηρήσας, θεολογίας ἀνεδείχθης, ἱερώτατον ὄργανον Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Ἀγνόν σε, καί καθαρὸν γινώσκοντες σκῆνωμα, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, καί ναόν καί θρόνον τοῦ πανυψίστου, δυσωπούμεν, τάς ψυχὰς ἡμῶν σώσαι Πανύμνητε.

Τοῦ Ἀγ. Γρηγορίου

Ὡς τόν Προφήτην ἐρρύσω

Ῥώννυται κόρη τὸ σῶμα, παρειμένη ἐντεύξει σου Ὅσιε, ἐν ἔτεσι πλείοσι, πιστῶς προσελθούσά σοι, καί τόν αἴτιον, πάντων μεγαλύνει Χριστόν.

Ἰχνηλατῶν τοῦ Δεοπότου, πολιτείαν τήν ἀμωμον ἐνδοξε, ἀδίκως θλιβόμενος, καί συκοφαντούμενος, ἀταπείνωτος, ἐμεινας Γρηγόριε.

Οἱ τῇ κακίᾳ συζώντες, σέ τόν ἀκακὸν ἄρνα ὡς ἄγριοι, θήρες διαρπάζοντες, φρουρά κατεδίκασαν, τόν φρουρούμενον, Πάτερ θεία χαριτί.

Θεοτοκίον

Νούς εννοήσαι τό μέγα, απορεί τού σου τόκου μυστήριον, Θεόν γάρ εκύησας, άνθρωπον γενόμενον, Αειπάρθενε, τόν απερινόητον.

Ο Ειρμός

«Ὡς τόν Προφήτην ερρύσω, εκ βυθοῦ κατωτάτου, Χριστέ ο Θεός, καμέ τών πταισμάτων μου, ρύσαι ως φιλόανθρωπος, καί κυβέρνησον τήν ζωήν μου δέομαι».

Κοντάκιον τού Αγίου Γρηγορίου

Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Ὡσπερ μέγας ἥλιος, ανατολαίς τών θαυμάτων, καταυγάζεις ἀπασαν, τήν τού Θεοῦ Εκκλησίαν, ἔσωσας ταίς σαίς πρεσβείαις πολλούς ανθρώπους, ἤλασας τούς κακοδόξους εκ τῆς σῆς ποιμένης, διά τούτό σε Τιμώμεν, θεόφρον Πάτερ, σοφέ Γρηγόριε.

Συναξάριον

Τή ΚΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Αμφιλοχίου, Επισκόπου Ικονίου.

Στίχοι

Σταλείς Αμφιλόχιε νεκρών αμφίοις,
Λόχους σκεδάζεις καί νεκρός νοουμένους.
Εικάδι εν τριτάτη θάνατος λάβεν Αμφιλόχιον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Γρηγορίου, Επισκόπου τῆς, Ακραγαντίνων Εκκλησίας.

Στίχοι

Εξ Ακραγάντων πρὸς Θεόν χωρεῖς Λόγον,
Τόν άκρα γῆς κρίνοντα, παμμάκαρ Πάτερ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου πατρός ημών Σισινίου τού Μάρτυρος.

Στίχοι

Πολλάς υποστάς εν βίῳ πρώτον βίας,
Μετήλθε Σισίνιος εκ βίας βίου.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Επίσκοπος Ισχυρίων εν ειρήνῃ τελειούται.

Στίχοι

Ζών Ισχυρίων, ισχύς ἦν Εκκλησίας,
Ἦν περ νοητῶς καί θανών ενισχύει.

Τή αυτή ημέρα ο Άγιος Έλενος, Επίσκοπος Ταρσοῦ, εν ειρήνῃ τελειούται.

Στίχοι

Ταρσοῦ πρόεδρος Έλενος θυηπόλος,
Ταρσοῖς άνεισι ψυχικοῖς έως πόλου.
Διήγησις οπτασίας Ιωάννου τινός, πάνυ ωφέλιμος.

Ταῖς τῶν αγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Αγ. Ἀμφιλοχίου

Ὡδή ζ'

«὘ν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μάλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον, Εὐλογημένος εἰ ἐν τῷ νᾶῳ, τῆς δόξης σου Κύριε».

Μυστικωτάταις, θεηγορίαις ταῖς σαῖς προσέχοντες, πόθῳ τὴν Ἀρείου Πάτερ κατατομήν, τῆς θεότητος ἐκφεύγομεν, Τριάδα ἀκτίστον, ὁμοούσιον πίστει δοξάζοντες.

Ἐληλεγμένον, ταῖς διδαχαῖς σου Μακεδόνιον, Πάτερ καθορώντες Πνεῦμα τό ἀγαθόν, τῷ Πατρί τε καὶ Γεννήματι, συμπροσκυνούμενον, καὶ συνυπάρχον πίστει δοξάζομεν.

Λόγῳ τρανώσας, τὴν ὑπὲρ λόγον Λόγου σάρκωσιν, σέβειν ἐν δυσὶν οὐσίαις Θεόν, θεοφρόνῳς ἐξεπαίδευσας, καὶ τὴν διαίρεσιν, καὶ τὴν σύγχυσιν φεύγειν θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Πάντες προθύμῳς, τὴν Θεοτόκον εὐφημήσωμεν, δεῦτε οἱ σωθέντες πίστει τοῦ ἐξ αὐτῆς, γεννηθέντος ἀνακράζοντες, Εὐλογημένη συ ἐν γυναιξὶν υπάρχεις Πανάχραντε.

Τοῦ Αγίου Γρηγορίου

Ὁ δι' Ἀγγέλου Παῖδας

Θαυματοουργεὶ ὁ Κτίστης, κρινομένου σου μάκαρ, τό πορνικόν γάρ γύναιον, φορὰ ληφθέν δαιμόνων, πάσιν ἐδήλῳ, καθαρὸν σε Γρηγόριε.

Ἀκτινοβόλοι θεῖοι, μαθηταὶ τοῦ Σωτήρος, σοὶ ἐπιστάντες Ὅσιε, πεπεδημένον ξύλῳ, λύουσί σε, περιχαρῶς ἀσπαζόμενοι.

Υπομονή σου Πάτερ, ὁ Δεσπότης προσέχων, θαυματοουργίαις μείζοσι, σέ ιερῶς λαμπρύνει, τῶν νοσημάτων, τὴν ἀχλὺν ἀπελαύνοντα.

Θεοτοκίον

Μητροπρεπῶς τὸν πάντων, ἀπεκύησας Κτίστην, καὶ ἐν χερσὶν ἐβάστασας, χερουβικός ὡς θρόνος, τὸν συνοχέα, τοῦ παντός Ἀπειρόγαμε.

Τοῦ Αγίου Ἀμφιλοχίου

Ὡδή η'

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωραιώθησαν ασματικώς αι σιαγόνες σου, θεολογούντος τρανώς, Τριάδα άναρχον άκτιστον, ομοούσιον ασύγχυτον, εν υποστάσεσι τρισί, Πάτερ θεόσοφε, ή βοώμεν, Πάντα τά έργα, υμνείτε τόν Κύριον.

Πλούτόν σοι καί δόξαν ακραιφνή, η ενυπόστατος, Σοφία δέδωκε, θεολογήσαντι Πάνσοφε, ευσεβώς καί τών αιρέσεων, καταβαλόντι τήν οφρύν, καί πόθω ψάλλοντι, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ο πάσι παρέχων τήν ζωήν, ως ιεράρχην πιστόν καί θεωρρήμονα, εν Εκκλησία σε Όσιε, πρωτοτόκων εισωκίσατο, ιερουργούντα μυστικώς, καί πίστει μέλποντα, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ιδού νύν εκλέλοιπε σαφώς, εκ τής Ιούδα φυλής, άρχων ηγούμενος, σύ γάρ Πανάμωμε τέτοκας, ώ τό πρίν ήν αποκείμενον, τήν προσδοκίαν τών εθνών Χριστόν, ώ ψάλλομεν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Ο στεγάζων εν ύδασι

Απολύεται μάστιγος, δαιμονικής φοβέρας, προσευχή σου Μάκαρ, η τή κακία παρανόμων ανδρών, συκοφαντήσασά σε τόν δίκαιον κόρη, καί συνόδου μέσον σε δοξάζει, ο αγωνοθέτης, Χριστός εις τούς αιώνας.

Σκοτεινής αμαυρώσεως, οι πονηρά κατά σου, βουλευθέντες Πάτερ, αποπληρούνται καί εκλάμπει η σή, φωταυγής βίωσις, εναντίον Γρηγόριε Πατέρων, ών τή παρουσία, άνθρακας κατέχων, χερσίν εθαυματούργεις.

Ως αστήρ φαεινότατος, αναφανείς αληθώς, εν τώ ύψει Πάτερ τής Εκκλησίας, καταυγάζεις ημάς, αρεταίς πάντοτε, καί θαυμάτων ακτίσι, τούς υμνούντάς σου τήν φωτοφόρον, μνήμην ιεράρχα, Γρηγόριε θεόφρον.

Θεοτοκίον

Ο παράδοξος τόκος σου, τάς διανοίας ημών, καταπλήττει μόνη ευλογημένη, ο Θεός γάρ εκ σου, σάρκα προσέλαβεν, όπερ ήν, διαμείνας Θεοτόκε, άτρεπτος τή φύσει, όν υπερυπούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Ο στεγάζων εν ύδασι, τά υπερώ α Χριστέ, ο τιθείς θαλάσση όριον ψάμμον, καί συνέχων τό πάν, σέ υμνεί ήλιος, σέ δοξάζει σελήνη, σοί προσφέρει ύμνον, πάσα η κτίσις τώ Δημιουργώ, καί Κτίστη εις τούς αιώνας».

Τού Αγίου Αμφιλοχίου

Ωδή θ'

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Μίαν τρισυπόστατον φύσιν, πανευσεβώς θεολογήσας, τήν παμβασιλίδα Τριάδα, τήν θεαρχίαν τήν ακατάληπτον, νύν υπ' αυτής τετίμησαι, ιεροφάντορ Αμφιλόχιε.

Έχων πρός Θεόν παρρησίαν, ως ιεράρχης θεοφόρε, τών τήν ιεράν καί φωσφόρον, τελούντων μνήμην, σου παμμακάριστε, διά παντός μνημονευε, τώ σώ Δεσπότη παριστάμενος.

Νέμοις μοι τήν άφθονον χάριν, τώ τούς επαίνους σοι θεόφρον, πλέξαντι προθύμω καρδία, τήν τών πταισμάτων λύσιν αιτούμενος, ως ιερεύς πιστότατος, Όσιε Πάτερ Αμφιλόχιε.

Θεοτοκίον

Αδάμ μέν απόγονος ώφθης, τού δέ Θεού Μήτηρ εδείχθης, σύ γάρ απ' αιώνος εφάνης, Αγιωτέρα πάσης τής κτίσεως, ευλογημένη Πάναγνε, διό σε πάντες μεγαλύνομεν.

Τού Αγίου Γρηγορίου

Ευλογητός Κύριος ο Θεός

Ίδε λαμπρά πανήγυρις, ίδε μνήμη Ιερά, ίδε χάρις πάσι, συνελθούσι Πιστοίς, αφθόνως ιάσεις πηγάζουσα, προσέλθωμεν, βρύει γάρ ημίν, η Γρηγορίου θήκη, φωτισμόν άέναον, καί αθανασίαν.

Ός ποταμός πεπλήρωσαι, τών ναμάτων τού Χριστού, ως ελαία έλαιον πηγάζεις ζωής, ως φοίνιξ υψώθης Γρηγόριε, ως άμπελος βότρυας ημίν, τών αρετών σου φέρεις, εξ ών ποτιζόμεθα, οίνον αφθαρσίας.

Συνευφραινέσθω σήμερον, εν τή μνήμη σου ημίν, Ιερέων δήμος, καί Οσίων πληθύς, καί πάντων Αγγέλων τά τάγματα, μεθ' ών παρεστώς τώ Ποιητή, πεπτυσευμένος Πάτερ, μνήσθητι τών πόθω σε ανυμνολογούντων.

Ηγιασμένον γέγονας, Πάτερ σκήνωμα Χριστού, Εκκλησίας στύλος, καί λιμήν τών πιστών, καί μάχαιρα πλάνην εκτέμνουσα, πηγή ιαμάτων καί βυθός, ενθέων νοημάτων, καί πυρσός ακοίμητος, καί ποιμήν ποιμένων.

Θεοτοκίον

Φώς η τεκούσα άχρονον, τό εκλάμψαν εκ Πατρός, φώτισόν μου Κόρη, τήν ψυχήν καί τόν νούν, μακράν απ' εμού εκδιώκουσα, τό σκότος Παρθένε τών παθών, ίνα σε μακαρίζω, τήν αιμακάριστον τών πιστών ελπίδα.

Ο Ειρμός

«Ευλογητός Κύριος, ο Θεός τού Ισραήλ, ο εγείρας κέρας σωτηρίας ημίν, εν

οίκω Δαυίδ τού παιδός αυτού, εν οίς επεσκέψατο ημάς, ανατολή εξ ύψους, καί κατεύθυνεν ημάς, εις οδόν ειρήνης».

Εξαποστειλάριον τών Ιεραρχών
Εν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Ὡς ἱεράρχαι ὅσοι, θεοφόροι Ποιμένες, οφθέντες αληθέστατοι, τού αμνού καί Ποιμένος, Ἀμφιλόχιε ὅσιε, καί Γρηγόριε μάκαρ, πρεσβεύσατε υπέρ πάντων, τών υμῶν εκτελούντων, μνήμην ρυσθῆναι κινδύνων, ψυχῶν ομοῦ καί σωμάτων.

Τῆς Εορτῆς, ὅμοιον

Τού ἱεροῦ σε σήμερον, Θεοτόκε Παρθένε, δέχεται τά ἐνδότερα, χερσίν Ἀρχιερέως, ἐν οίς τριῶν ἀπό χρόνων, ἕως δύο καί δέκα, διέμεινας τρεφομένη, χερί Θεοῦ Ἀγγέλου, ὡς ἀγία κιβωτός, τού πάντα τεκνηναμένου.

Εἰς τόν Στίχον τών Αἰνῶν, Στιχηρά Προσόμοια, τῆς Εορτῆς.

Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ἦρθη τό τού φραγμοῦ, μεσότοιχον τῇ Θεῖα, τῆς ὄντως Θεοτόκου, Εἰσόδω καί οἱ κάτω, τοῖς ἄνω νύν συνήφθημεν.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ.

Ἦδον παρθενικάι, χορεῖαι Θεῖον ὕμνον, προπέμπουσαι ἐν οἴκῳ, Θεοῦ λαμπαδηφόρον τήν μόνην Παναμώμητον.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν ευφροσύνῃ.

Ἐνδον τού ἱεροῦ, Ἀγίαν τών Ἀγίων, τήν Θεοτόκον οὔσαν, ὦ Ζαχαρία δέχου, Ἀγίων εἰς τά Ἅγια.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Σήμερον τά στίφη τών Πιστῶν συνελθόντα, πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν, καί τήν θεόπαιδα Παρθένον καί Θεοτόκον, ἐν Ναῷ Κυρίου προσαγομένην, ευσεβῶς ἀνευφημήσωμεν, τήν προεκλεχθεῖσαν ἐκ πασῶν τών γενεῶν, εἰς κατοικητήριον τοῦ παντάνακτος Χριστοῦ, καί Θεοῦ τών ὅλων, Παρθένοι, λαμπαδηφορούσαι προπορεύεσθε, τῆς Αἰιπαρθένου Τιμῶσαι, τήν σεβάσμιον πρόδον, Μητέρες, λύπην πάσαν ἀποθέμεναι, χαρμονικῶς συνακολουθήσατε, ὑμνοῦσαι τήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ γενομένην, καί τῆς χαράς τοῦ κόσμου τήν πρόξενον, Ἄπαντες οὖν χαρμονικῶς, τό Χαίρε σύν τῷ Ἀγγέλῳ ἐκβοήσωμεν τῇ Κεχαριτωμένῃ, τῇ αἰί πρεσβευούσῃ, υπέρ τών ψυχῶν ημῶν.

Καί ἡ λοιπή τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Οσίων Πατέρων ημών καί Ιερομαρτύρων, Κλήμεντος Ρώμης, καί Πέτρου Αλεξανδρείας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς το, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος.

Ἦχος β' Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Κλήμα τῆς ἀμπέλου τῆς ζωῆς, Πάτερ πεφυκώς ἱεράρχα, ωραίους ἠνεγκας, βότρυας ἐν πνεύματι, δογμάτων πάνσοφε, ἀποστάζοντας πάντοτε, σωτήριον οἶνον, θείας ἐπιγνώσεως, καί κατευφραίνοντας, πάντων εὐσεβῶν τάς καρδίας, τών ἐιλικρινῶς σε τιμώντων, Κλήμη θεοφόρε παμμακάριστε.

Πέτρου, Κορυφαίου μαθητῆς, Πάτερ γεγονώς ἐπὶ πέτραν, τούτου ἐδόμησας, λίθον ὥσπερ τίμιον, σαυτὸν πανεύφημε, καί μοχλεύσει τών λόγων σου, κατέστρεψας πάσαν, δόμησιν πολύθεον, ναοὺς δέ ἡγείρας, θείους εἰς τιμὴν τῆς Τριάδος, μάκαρ ὑπὲρ ἧς ἠγωνίσω, καί τοῦ μαρτυρίου στέφος εἴληφας.

Ὡσπερ, φωτοβόλος ἐκ δυσμῶν, ἥλιος ἀνέτειλας Πάτερ, καταλαμπρύνων τὴν γῆν, αἴγλη τών δογμάτων σου, καί τών στιγμάτων φαιδρῶς, ἐπιφθάσας δέ μέρεσιν, Εἰς τρισμάκαρ, ἔδυσ θανατούμενος, καί ἐξανέτειλας, Κλήμη πρὸς Χριστὸν ταῖς ἐκείθεν, λάμψεσι πλουσίαις ἀπαύστως, θείαν κατὰ μέθεξιν λαμπρόμενος.

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου

Ἦχος α' Των ουρανίων ταγμάτων

Υπερουσίου Τριάδος τό ὁμοούσιον, διεκδικῶν Παμμάκαρ, ὡς ἀκτίστου Μονάδος, Ἄρειον καθείλες, δείξας ἡμῖν, τοῦ Υἱοῦ τό ἀμέριστον, ὡς τῆς αὐτῆς ἐνυπάρχοντος τῷ Πατρί, καί τῷ Πνεύματι θεότητος.

Τών διωκόντων ἐπαύθη, ἡ μαιφόνος ορμή, ἡ τών αἱμάτων χύσις, νῦν εἰς φρούδον κατέστη, ἀμφω σφραγισθέντα, Πέτρε σοφέ, τῷ ἱερῷ μαρτυρίῳ σου, ὡς τοῦ παιδὸς Μωϋσέως ἔστη ρυέν, τῇ ψηφίδι τῆς Σεπφώρας ποτέ.

Ποιμαντικῶς διαπρέψας, ἱερομάρτυς Χριστοῦ, μαρτυρικοὺς ἀγῶνας, ἐπεδείξω γενναίως, ἐν δι' ἀμφοτέρων στέφος λαβῶν, ἐκατέροις κοσμούμενος, ἱερωσύνη καί πόνοις ἀθλητικοῖς, διό πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος

Τῆς τών παθῶν οχλήσεως ἀπασχολήσας τὸν νοῦν, περὶ τὴν γνῶσιν τών ὄντων, ἱερώτατε Κλήμη, ἀσχολεῖσθαι πεποίηκας, διό σε τό κυρίως καί πρώτως ὄν, ἐπὶ ταύτην εἴλκυσε, διὰ Πέτρου τοῦ τών Ἀποστόλων ἐξάρχοντος, ὅς σε τά θεία μεμύηκε, καί αὐτοῦ διάδοχον καταλέλοιπεν ἄξιον, Μεθ' ὃν τὴν

Εκκλησίαν πάνσοφε, καλῶς διαγαγών, μαρτυρικῶ τέλει πρὸς αὐτόν,
εξεδήμησας, οἶα Θεός, Θεῷ τῷ ὄντι ακραιφνῶς συγγινόμενος, οὐ τῆς
Θεώσεως, καί ημᾶς ακαταπαύστως τυχεῖν καθικέτευε, Ἱερομάρτυς Απόστολε.
Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Ἦχος πλ. δ'

Μετά τό τεχθῆναί σε, Θεόνυμφε Δέσποινα, παρεγένου ἐν Ναῷ Κυρίου, τοῦ
ανατραφῆναι εἰς τὰ Ἁγία τῶν Ἀγίων, ὡς ηγιασμένη, Τότε καί Γαβριήλ
ἀπεστάλη πρὸς σέ τήν Πανάμωμον, τροφήν κομίζων σοι, Τά ουράνια πάντα
εξέστησαν, ὀρώντα τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐν σοί σκηνώσαν, Διό ἄσπιλε
ἀμόλυντε, ἡ ἐν ουρανῷ καί ἐπὶ γῆς δοξαζομένη, Μήτηρ Θεοῦ, σῶζε τό γένος
ημῶν.

Εἰς τόν Στίχον. Στιχηρά τῆς Εορτῆς Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Δεῦτε φιλέορτοι πάντες, ὕμνοις τιμήσωμεν, τήν μόνην Θεοτόκον, τήν ἀγνήν
καί Παρθένον, Παρθένοι γηθοσύνως, λαμπάσι φαιδραῖς, τήν Παρθένον καί
ἄχραντον, ἐν τῷ Ναῷ εἰσαχθεῖσαν τοῦ Ποιητοῦ, γηθοσύνως λιτανεύσατε.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ.

Διανοιγέσθωσαν πύλαι, πιστῶς εἰσδέξασθε, Παρθένοι λαμπαδούχοι, εἰς ναόν
ἀφιχθεῖσαν, τήν ἄχραντον Μητέρα, καί πάντων χαράν, τοῦ Θεοῦ ημῶν
κράζουσαι, Εὐλογημένη ὑπάρχεις ἐν γυναιξί, Θεοτόκε αειπάρθενε.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν ευφροσύνῃ.

Επαγγελίας αγίας, καί ὁ καρπὸς ευκλεῆς, ἡ Θεοτόκος ὄντως, ἀνεδείχθη τῷ
κόσμῳ, ὡς πάντων υπερτέρα, ἡ ευσεβῶς, προσαγομένη ἐν οἴκῳ Θεοῦ, τήν
προσευχὴν τῶν τεκόντων ἀποπληροί, συντηρουμένη θείῳ Πνεύματι.

Δόξα... Τοῦ Ἁγίου Πέτρου

Ἦχος δ' Ανατολίου

Χειρὶ Θεοῦ χρισθεῖς εἰς ιερέα, τοῦ Κορυφαίου συνώνυμε, καί ἔργοις
συμμέτοχε, τὰ λογικά πρόβατα, τοῖς ευαγγελικοῖς ἐξέθρεψας λειμῶσιν, ὡς
σοφός καί ἀληθινός Ποιμὴν, καί Μάρκου διάδοχος, ἀξίως ἀναδειχθεῖς, τῷ
αθλητικῷ αἵματι, τόν τῆς πίστεως δρόμον ἐτέλεσας, τοῦ λαοῦ προθυόμενος
καί Χριστῷ συμμορφούμενος, Πρέσβευε υπέρ τῶν ψυχῶν ημῶν.

Καί νύν...

Τῆς Εορτῆς Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Δαυῖδ προανεφώνει σοι Ἄχραντε, προορῶν τήν ἀφιέρωσιν τῆς εἰσόδου σου
ἐν τῷ Ναῷ, ἐν ᾧ τὰ πέρατα σήμερον εορτάζοντα, δοξολογούσί σε πανύμνητε,
ἡ γάρ πρό τόκου Παρθένος, καί μετὰ τόκον μείνασα ἀφθορος, Μήτηρ τοῦ
Λόγου τῆς ζωῆς, σήμερον εἰσέρχη ἐν τῷ Ναῷ, Ὁ Ζαχαρίας ευφραίνεται,
ἀπολαβὼν σε Δέσποινα, καί τὰ Ἁγία τῶν Ἀγίων ἀγάλλοντι, υποδεξάμενά σε

τήν τροφόν τῆς ζωῆς ἡμῶν, Διό καί ἡμεῖς ἐν ὠδαῖς ἐκβοώμέν σοι, Ὑπέρ ἡμῶν
δυσώπησον, τόν Υἱόν σου καί Θεόν ἡμῶν, δωρηθῆναι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἀγίων

Ο Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιῶν αἰεὶ μεθ' ἡμῶν, κατὰ τὴν σὴν ἐπιείκIAN,
μή ἀποστήσης τό ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ
κυβέρνησον τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νύν... Τῆς Εορτῆς Ἦχος δ'

Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τό προοίμιον, καί τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἡ
προκήρυξις, ἐν Ναῷ τοῦ Θεοῦ τρανῶς ἡ Παρθένος δείκνυται, καί τόν Χριστόν
τοῖς πᾶσι προκαταγγέλλεται, Αὕτη καί ἡμεῖς μεγαλοφώνως βοήσωμεν, Χαίρε
τῆς οἰκονομίας τοῦ Κτίστου ἡ εκπλήρωσις.

Καὶ Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Εὐφροσύνης σήμερον, ἡ οἰκουμένη, ἐπληρώθη ἅπασα, ἐν τῇ εὐσήμενῃ Εορτῇ,
τῆς Θεοτόκου κραυγάζουσα, Αὕτη ὑπάρχει, σκηνὴ ἐπουράνιος.

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν. Κάθισμα Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, καί ἀκηλίδωτος παστάς, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἡ Θεοτόκος
Μαριάμ, μετ' εὐφροσύνης εἰσάγεται παραδόξως, ἦν Ἄγγελοι Θεοῦ,
δορυφοροῦσι λαμπρῶς καί πάντες οἱ Πιστοί, μακαριοῦσιν αἰεὶ, καί εὐχαρίστως
ψάλλουσι τάυτη, ἀκαταπαύστως μεγάλη φωνή, Ἡμῶν ἡ δόξα, καί σωτηρία, σύ
ὑπάρχεις Πανάχραντε.

Μετά ταῦτα ψάλλομεν ἓνα κανόνα τῆς Εορτῆς, καί τῶν Ἀγίων τοὺς
παρόντας δύο.

Ο Κανὼν τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Θείας σε Κλήμα Μάρτυς ἀμπέλου σέβω. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος δ'

«Ἀνοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί Λόγον ἐρεύξομαι τῇ
Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καί ἄσω γηθόμενος,
ταύτης τά θαύματα».

Θρόνῳ παριστάμενος, τῆς Τρισηλίου θεότητος, καί θείαις λαμπόμενος, Πάτερ

λαμπρότησι, τήν ζοφώδη μου, καταύγασον καρδίαν, όπως τήν φωσφόρον σου, υμνήσω κοίμησιν.

Εἰς βάθη τοῦ Πνεύματος, μετὰ τοῦ πνεύματος Ὅσιε, οσίως ἐνέκυψας, καί κατενόησας, ὡς ἐχώρησας, τόν ἀκαταληψία' νοούμενον, Κύριον, Μακαριώτατε.

Ἰστίῳ πτερούμενος, τῷ τοῦ Σταυροῦ διεπέρασας, τοῦ βίου τό πέλαγος, Μάρτυς πανάριστε, καί τόν ἀεύδιον, κατέλαβες λιμένα, τῆς ἀνω λαμπρότητος, Κλήμη πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Αἰάσον Δέσποινα, τήν Ταπεινήν μου διάνοιαν, ἡ τόν υπερούσιον, Λόγον κυήσασα, καί υπάρχουσα, πασῶν ἀγιωτέρα, τῶν ἀνω Δυνάμεων, Θεοχαρίτωτε.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου Πέτρου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς (ἀνευ τῶν Θεοτοκίων).

Εγκωμιάζω τόν τρισόλβιον Πέτρον. Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

«Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ πάντες λαοί, τῷ ἐν θαλάσῃ Ερυθρά, τόν Φαραῶ βυθίσαντι, ὡδήν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται».

Ἐν τοῖς φωτεινοτάτοις, τήν διαγωγὴν ἔχων σκηνώμασι, φωτισμόν μοι παράσχου, ταῖς πρεσβείαις σου Πέτρε πανόλβιε.

Γνώσει μεμυημένος, καί ιερωσύνη λαμ πρυνόμενος, παμμακάριστε Πέτρε, τῷ Χριστῷ προσηνέχθης δι' αἵματος.

Κόσμος πεποικιλμένος, καί πολυτελής ὥσπερ ἀνάθημα, τῇ σεπτῇ Ἐκκλησίᾳ, πρὸς Θεοῦ ἐδωρήθης Μακάριε.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τόν αἰῶδιον, καί υπέρθεον Λόγον, υπέρ φύσιν τεκούσα ὑμνούμεν σε.

Τοῦ Ἀγίου Κλήμεντος

Ὡδή γ'

«Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ Χριστέ, οὐ γάρ ἐστὶν ἅγιος, πλήν σου Φιλάνθρωπε».

Σέ πρὸς τό φέγγος, τῆς τοῦ Θεοῦ ὡδήγησε γνώσεως, ὁ τοῦ κόσμου διαυγής, καί καθαρώτατος ἥλιος, Πέτρος ὁ θαυμάσιος, Θεομακάριστε.

Σταγόσι θείων, διδαχών αρδευθείς τήν καρδίαν σου, τών τού Πέτρου ποταμός, ναμάτων πλήρης τού Πνεύματος, Μάρτυς εχρημάτισας, Θεομακάριστε.

Εν χείλεσί σου, εξεχύθη η χάρις τού Πνεύματος, όθεν έβλυσας κρουνούς, θεογνωσίας Αοίδιμε, καί πάσαν κατήρδευσας, τήν Εκκλησίαν Χριστού.

Θεοτοκίον

Κυριοτόκε, η Θεόν απορρήτως κυήσασα, τόν Σωτήρα τού παντός, αυτόν δυσώπει σωθήναι με, πάθειςιν εκάστοτε περιαντλούμενον.

Τού Αγίου Πέτρου

Ουκ έστιν άγιος

Ανήλθες οχούμενος τώ σώ αίματι, ώς εν άρματι Όσιε, πρόσ τά ουράνια, ένθα πρόδρομος ημών, Χριστός εισελήλυθεν, ο μόνος αναμάρτητος.

Ζωήν τήν επίκληρον καταλέλοιπας, καί ζωήν τήν ακήρατον εύρες Μακάριε, ένθα στεφανηφόρος χορεύων ικέτευε, σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Ως φοίνιξ εξήνθησας ευφωρώτατος, ώς ελαία κατάκαρπος, ώφθης θεόπνευστε, εν αυλαίς τού Κυρίου, ώς σμύρνα καί λίβανος, ως μύρον ευωδέστατον.

Θεοτοκίον

Παρθένος έτεκες απειρόγαμε, καί Παρθένος έμεινας, Μήτηρ απείρανδρε Θεοτόκε Μαρία, Χριστόν τόν Θεόν ημών, ικέτευε τού σωθήναι ημάς.

Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν άγιος ως ο Κύριος, καί ουκ έστι δίκαιος, ως ο Θεός ημών, όν υμνεί πάσα κτίσις, ουκ έστι σοι όμοιος, δεδοξασμένε Κύριε».

Κοντάκιον τού Αγίου Πέτρου

Έχος γ' Η Παρθένος σήμερα

Ορθοδόξοις δόγμασι, τήν Εκκλησίαν φαιδρύνας, υπέρ ταύτης ήθλησας, Θεομακάριστε Πέτρε, Άρειον τόν αποστάτην καταδιώξας, όθεν σου τήν παναγίαν μνήμην τελούντες, Ορθοδόξως εκβοώμεν, Χαίροις ώ Πέτρε, η πέτρα τής πίστεως.

Ο Οίκος

Επί τήν θαυμαστήν Αλεξάνδρειαν σπεύδοντες πορευθώμεν τώ νοϊ, καί κατίδωμεν πράγματα μεγάλα καί ξένα εκείσε τελεσθέντα, πώς εις θυσίαν εαυτόν τίθησιν ως πρόβατον άκακον, οι εράρχης καί μέγας πρόβολος Πέτρος, ο νυνί συγκαλεσάμενος ημάς ενταύθα, καί τήν αγίαν κάραν προθέμενος αυτού, καθάπερ έδεσμα σεπτόν, ή τρυφήσαντες νύν, ορθοδόξως αυτώ βοώμεν, Χαίροις ώ Πέτρε, η πέτρα τής πίστεως.

Κάθισμα τού αγίου Κλήμεντος

Έχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ως πολύφορον κλήμα επί τῆς γῆς, απλωθείς τῶν βασάνων κατατομή, ωραίους εξήνησας, αξιάγαστε βότρυας, σωτηρίου γλεύκος, αεί αποστάζοντας, καί καρδίας πάντων, πιστῶν κατευφραίνοντας, ὅθεν συνελθόντες, τήν αγίαν σου μνήμην, τελούμεν γηθόμενοι, τόν Χριστόν μεγαλύνοντες, Ιεράρχα πολυάθλε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τού Αγίου Πέτρου, ὅμοιον

Εκ τῆς ἄνωθεν ψήφου τῆς τοῦ Χριστοῦ, ηγησάμενος ποιίμνης ἐπὶ νομάς, ευζώους ἐποίμανας, τῶν πανσόφων δογμάτων σου, ἀπελάσας Ἄρειον, ὡς λύκον ἀνήμερον, ἐπιβάντα ταύτης, ἀθέοις διδάγμασιν, ὅθεν τήν ψυχὴν σου δεδωκώς ὑπὲρ ταύτης, ποιμὴν ἀνηγόρευσαι, ὡς ὁ Κύριος ἔφησεν, Ιεράρχα μακάριε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Τῆς εορτῆς

Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Πρό συλλήψεως Ἀγνή, καθηγιασθῆς τῷ Θεῷ, καί τεχθείσα ἐπὶ γῆς, δῶρον προσήχθῃς νύν αὐτῷ, ἀποπληρούσα πατρῶαν ἐπαγγελίαν, Τῷ θεῷ δέ Ναῷ, ὡς θεῖος ὄντως ναός, ἐκ βρέφους καθαρῶς, μετὰ λαμπάδων φαιδρῶν, ἀποδοθείσα ὡφθῆς δοχεῖον, τοῦ ἀπροσίτου καί θεοῦ Φωτός, Μεγάλῃ ὄντως ἡ πρόοδός σου, μόνη Θεόνυμφε καί αειπάρθενε.

Τού Αγίου Κλήμεντος

Ωδή δ'

«Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ καί διεσῶσε, τοὺς κραυγάζοντας, Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου».

Λαμπρυνθείς σου τήν καρδίαν, ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, ευσεβέσι λόγοις, πάντων τὰς ψυχὰς κατελάμπρυνας, τό τῆς ἀγνοίας δέ σκότος τό βαθύτατον, ἀπεδίωξας τῶν εἰδωλομανῶν ἱερῷατε.

Ἡ κατάκαρπος ὡς κλήμα, ἐκβλαστάνει σε ἄμπελος, Ἰησοῦς Παμμάκαρ, φέρων ἐπιγνώσεως βότρυας, ἐν τοῖς ληνοῖς μαρτυρίου οἶνον βλύζοντας, τὰς καρδίας πάντων, πιστῶν τόν ευφραίνοντα.

Μεμακάρισαι γνησίως, μαθητεύσας τῷ κήρυκι, μεμαθητευμένω, Λόγω μακαρίσαντι Πάνσοφε, τούτον ἀξίως λαβόντα ἀποκάλυψιν, ἐκ Πατρός οὐρανοῦ σαφῶς, ὡς θερμότατον.

Θεοτοκίον

Ἀναπλάττεις συντριβείσαν, καί φθορά υποκύψασαν, τήν βροτείαν φύσιν, Ἀχραντε Θεόν σωματώσασα, καί ὑπὲρ φύσιν τεκούσα ἀπειρόγαμε, ὦ κραυγάζομεν, Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Τού Αγίου Πέτρου

Εξ όρους κατασκίου

Τήν τών αρετών οδεύων τρίβον Πάτερ, έφθασας μονάς τάς άνω θεοφόρε, ιερωσύνης τώ χρίσματι διαπρέπων, καί μαρτυρίου λάμπων αίματι.

Όμβροις καί κρουνοίς τών σών αιμάτων Μάκαρ, έσβεσας ημίν, τήν κάμινον τής πλάνης, καί διωκόντων ηφάνισας τήν ομίχλην, Ιερομάρτυς αξιάγαστε.

Νέος τις Πέτρος εδείχθης ημίν όντως, αποστολικοίς χαρίσμασιν εκλάμπων, ιερουργός τε καί μάρτυς τών παθημάτων, τών τού Δεσπότου σου Πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Χαίροις παρ' ημών αγία Θεοτόκε, Χαίρε η χαράν κυήσασα τώ κόσμω, Χαίρε η μόνη αντίληψις τών ανθρώπων, Χαίρε τό πάντων περιτείχισμα.

Τού Αγ. Κλήμεντος

Ωδή ε'

«Άσεβείς ουκ όψονται τήν δόξαν σου Χριστέ, αλλ' ημείς σε Μονογενές, Πατρικής απαύγασμα δόξης θεότητας, εκ νυκτός ορθρίζοντες, ανυμνούμέν σε Φιλάνθρωπε».

Μαρτυρίου αίματι φοινίξας ιερώς, τήν στολήν σου τήν ιεράν, λαμπροτέραν Ένδοξε, εναπετέλεσας, μεθ' ής εις τά Άγια, τών Αγίων προσεχώρησας.

Αναιμάκτους έθυσας θυσίας τώ Χριστώ, τώ τυθέντι υπέρ ημών, καί τυθείς προσήνεξαι, τούτω ως σφάγιον, καθαρόν καί άμωμον, Αθλητά Θεομακάριστε.

Ρώμης προεδρεύσαντα, ως Πέτρου φοιτητήν, καί τήν ποιόμνην τήν ιεράν, ιερώς ποιμάναντα ώ Ιερώτατε, η Σιών η άνω σε, νύν πολίτην προσελάβετο.

Θεοτοκίον

Την αγνήν αγνεύοντι, τιμήσωμεν νοϊ, καλλονήν τήν τού Ιακώβ, ταίς ενθέοις πράξεσι καλλυνόμενοι, ευσεβώς υμνήσωμεν, ώς Μητέρα τού Θεού ημών.

Τού Αγίου Πέτρου

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε

Τή πέτρα ερεισθείς τή τής πίστεως, Αθλοφόρε, ακλινής διέμεινας, εν πειρασμών περιστάσεσι.

Ρομφαία τή φλογίνη τού Πνεύματος, Ιεράρχα, Άρειον τόν βλάσφημον, τή θεία ψήφω κατέσφαξας.

Ισχύϊ κρατυνόμενος Ένδοξε, τού Σωτήρος, τού εχθρού τήν δύναμιν, καί τήν

ισχυν Κατεπάτησας.

Θεοτοκίον

Κατεύνασον τόν άστατον κλύδωνα, τών παθών μου, η Θεόν κυήσασα, τόν κυβερνήτην καί Κύριον.

Τού Αγίου Κλήμεντος

Ωδή ς'

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης Ιωνάς, εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Υποβάθραν, καί θεμέλιον Πέτρου τά λόγια, κεκτημένος, σεαυτόν εδομήσω ως έμψυχον, τής Τριάδος οίκον, καί ναούς τών ειδώλων κατέρραξας.

Συρόμενος, επί γής ώσπερ λίθος κεκύλισαι, καί τής πλάνης, τό οχύρωμα όλον συνέτριψας, Ιεράρχα Κλήμη, Αθλοφόρε Χριστού γενναιότατε.

Απειλήφας, τούς τής νίκης στεφάνους γηθόμενος, ως νικήσας, τοίς αγώσιν εχθρού τά παλαίσματα, Ιερομαρτύρων, ιερόν καί σεπτόν ακροθίνιον.

Θεοτοκίον

Μεμύηται, Ησαΐας τό βάθος τού τόκου σου, καί Παρθένον, εν γαστρί σου εκήρυξεν έχουσαν, τόν δι' ευσπλαγχνίαν, σαρκωθέντα εκ σου Απειρόγαμε.

Τού Αγίου Πέτρου

Χιτώνά μοι παράσχου

Σωφρόνως καί δικαίως τώ Θεώ, σύ πολιτευσάμενος, τέλος μακάριον, παρ' αυτού εκομίσω Παμμακάριστε.

Ολόκληρον θυσίαν καί δεκτήν, σαυτόν προσενήνοχας, Πέτρε θεσπέσιε, τώ θυσίαν διά σέ γενομένω Θεώ.

Λογίων τών τού Πνεύματος πλησθείς, Πνεύματι κινούμενον, όργανον γέγονας, μελωδών Θεοφάντορ τά απόρρητα.

Θεοτοκίον

Ναόν σε τού Θεού καί κιβωτόν, καί παστάδα έμψυχον, καί πύλην ουράνιον, Θεοτόκε οι πιστοί καταγγέλλομεν.

Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος, φώς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Κοντάκιον τών Αγίων

Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Εκκλησίας άσειστοι, καί θείοι πύργοι, ευσεβείας ένθεοι, στύλοι ως όντες κραταιοί, Κλήμη σύν Πέτρω πανεύφημοι, υμών πρεσβείαις, φρουρείτε τούς

άπαντας.

Ο Οίκος

Απεριτρέπειω καί στερρά σεπτή ομολογία οι λάμπαντες εν κόσμω, καί φαίνοντες αρρήτως, σήμερον χαίρουσι καλώς, Κλήμης, τό ωραίον όντως κλήμα τού Χριστού, τό τρέφον κόσμον βότρυσι τοίς τής θεογνωσίας, Πέτρος τε, η εδραία καί άθραυστος πέτρα τών δογμάτων τού Σωτήρος, Αμφοτέροι τής θείας χάριτος οι λατρευταί, καί μύσται τής αρρήτου σοφίας, καί τής σεπτής Εκκλησίας οι προστάται οι θερμοί, οι βοηθούντες τοίς κάμνουσι παντοίοις δεινοίς, καί σώζοντες τούς βοώντας, Υμών πρεσβείαις, φρουρείτε τούς άπαντας.

Συναξάριον

Τή ΚΔ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Κλήμεντος Επισκόπου Ρώμης.

Στίχοι

Βληθείς ο Κλήμης εις βυθόν σύν αγκύρα,
Πρός Χριστόν ήκει, άγκυραν τήν εσχάτην.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Πέτρου, Επισκόπου Αλεξανδρείας.

Στίχοι

Άρρηκτος ήν τήν πίστιν ο τμηθείς Πέτρος,
Ός ειδε Χριστού τήν στολήν ερρηγμένην.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγυος Μάλχος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Οι ψυχοπομποί συγκατέπτησαν νόες,
Ψυχήν απάξαι Μάλχε τήν σήν Κυρίω.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Καρίων εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

θείς πάντα πόρρω Καρίων ψυχής κάραν,
Ήθλησε νώ νήφοντι μέχρι καί τέλους.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Ερμογένης, Επίσκοπος Ακραγαντίνων, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Απάρας Ερμόγενες ανθρώπων γένους,
Κατήσχυνας φρύαγμα δαιμόνων γένους.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Φιλούμενος καί Χριστοφόρος ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Φιλούμενον τέμνουσι καί Χριστοφόρον,
Αυτώ φανέντας πράγματι Χριστού φίλους.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Ευγένιος, εν οπή τείχους βληθείς τής εισόδου πηλώ αναφραγείσης, τελειούται.

Στίχοι

Μάτην οπή ως κλείθρα τόν πηλόν φέρεις.
Ευγενίω γάρ πρὸς Θεόν τρίβος γίνη.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Προκόπιος καί Χριστοφόρος ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Ο Προκόπιος «Ὡς ἐγὼ Χριστοφόρε,
Θοῦ καί σύ, φησίν, εἰς τομήν τόν αὐχένα».

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αλεξάνδρου τού εν Κορίνθω, καί τού Οσίου Πατρός η μών Γρηγορίου τού εν τή Χρυσή Πέτρα ασκήσαντος, ὅς ὠρμητο εκ τών τής Ανατολῆς μερών, καί ελθων κατώκησεν εν τή ρηθείση Πέτρα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Θεοδώρου τού εν Αντιοχείᾳ.

Στίχοι

Δώρον Θεοῦ τέμνουσι Μάκαρ σε ξίφει,
Δώρον Θεῷ φέροντα αἷμα τραχήλου.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τού Αγίου Κλήμεντος

Ὡδή ζ'

«Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, ἀλλά πυρός ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες χαίροντες ἔψαλλον, Ὑπερύμνητε, ο τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ».

Πυρακτούμενος τῷ ζήλῳ τῷ τῆς πίστεως, πύρ ἀπετέφρωσας, τῆς ἀθεΐας Σοφέ, πιστοῦς δέ ἐφώτισας, φόβῳ κραυγάζοντας, Ὑπερύμνητε, ο τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ.

Ἐκ τῆς Ρώμης τὰς ἀλύσεις περικείμενος, ὥσπερ ορμίσκους χρυσοῦς, διὰ θαλάσσης ἀθλῶν, Χερσῶνα κατέλαβες, ἐνθα διήνυσας, τό μαρτυριον, καί τοὺς στερροὺς ἀγῶνάς σου, τού Χριστοῦ ἱερομύστα.

Λύρα ὠφθης τό σωτήριον πανόλβιε, μέλος φωνούσα ἡμῖν, καί καταθέλγουσα, καρδίας πρὸς ἐνθεον, τῶν μελωδούντων πιστῶς, Μάρτυς ἔρωτα, Ο τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Ο τοῖς πᾶσι παρεχόμενος βουλήματι, τό εἶναι Πάναγνε, ἐκ σοῦ ἀρχήν χρονικήν, λαμβάνει καί τίκτεται, λύων τὰ χρόνια, παραπτώματα, τῆς

συμπεσούσης Ἀχραντε, τῶν βροτῶν ρευστῆς ουσίας.

Τοῦ Ἀγίου Πέτρου

Παῖδες Θεοσεβεῖς

Βίω θεοπρεπεῖ λελαμπρυσμένος, καί θείῳ φωτί καταλαμπόμενος, ουρανίων αδύτων, ἐπέβης γηθόμενος, καί βοῶν Σοφέ τῷ ποιήσαντι, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἴνα περιφανῶς ευαρεστήσης, Χριστῷ τῷ Θεῷ Θεομακάριστε, ταῖς χερσί τῶν ἀνόμων, σαυτὸν παραδέδωκας, ἐκουσίως ψάλλων πανόλβιε, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὅλος πεφωτισμένος ηξιώθης, ἰδεῖν τὸν Χριστὸν σοι προμηνύοντα, τὸν αὐτοῦ τὸν χιτῶνα, δεινῶς διαρρήξαντα, υφαντὸν τὸν ἀνωθεν Ὅσιε, Εὐλογητός ἐκβοῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον

Μήτηρ τὴν σὴν υπέδου Θεοτόκε, ὁ ουρανοῦς οἰκῶν καί περιέχων καί ἐκτρέφεται γάλα, μαζῶν σου ὁ τρέφων νῦν, πνοὴν πάσαν νεύματι, ψάλλουσιν, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἀγίου Κλήμεντος

Ὡδή η΄

«Λυτρωτά τοῦ παντός παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ φλογὸς ευσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καί ἐδίδαξας μέλπειν, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον».

Υφαντὸν ἐκ τῆς ἀνωθεν χάριτος, ἀπεκδύσει πηλίνου τοῦ σώματος, περιεβάλου ἐνδοξε, ἀφθαρσίας χιτῶνα, καί εἰς τὰ ἀνω κατοικεῖς, ἱεράρχα βασιλεία.

Συνετάφη σοι Μάρτυς πολὺαθλε, τὰ κλοιὰ οἷς δεσμούμενος ἔλυσας, τὴν πλάνην τοῦ ἀλάστορος, ἱεράρχα κραυγάζων, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Εμερίσθη υγρά ἡ ἀμέριστος, καί οδὸν εἰσιούσιν ἡ ἀβατος, θαυματουργία κρείττονι, δωρουμένη ὡράθη, ἐνθα τό θεῖον, ἱεράρχα σοῦ σῶμα κατὰκειται.

Βυθισθεῖσαν ψυχὴν μου τοῖς πάθεσιν, ὁ βυθὸν κατοικήσαι ἐλόμενος, μετὰ ταφήν καί νέκρωσιν, ἐπανάγαγε Μάρτυς, ταῖς ζωηφόροις, καί σεπταῖς καί ἐνθέοις δεήσεσιν.

Θεοτοκίον

Ὠφρικτοῦ καί ἀρρήτου θεάματος ἐν γαστρί κατοικεῖ ὁ ἀχώρητος, καί σὰρξ ἀτρέπτως φαίνεται, καί θεοί με δι' οἶκτον, καί τὴν τεκούσαν, μετὰ τόκον

φυλάττει αγνεύουσαν.

Τού Αγίου Πέτρου

Τόν εν όρει, αγίω

Νεμομένην, ανέστειλας τήν λύμην, τής Αρείου, κακίστης βλασφημίας, τής τών Πιστών εκκόψας ομηγύρεως, καί αποδιώξας, τών τής Εκκλησίας, θεόφρον περιβόλων.

Πρωτοστάτης χορού τών Αποστόλων, Πέτρος ώφθη, ο θείος Κορυφαίος, στύλος Μαρτύρων, γεγονόςας δέ πάνσοφε, Πέτρε θεοφόρε, καί ιερουργός τε, τών θείων μυστηρίων.

Εμυήθης, εκ θείας επιπνοίας, τών μελλόντων, τήν γνώσιν θεωρρήμον, καί τήν εκ γής προέγνως σου μετάστασιν, διά μαρτυρίου, πρὸς τόν εν υψίστοις, Θεόν Πέτρε θεόφρον.

Θεοτοκίον

Μετά τόκον, Παρθένος διαμένεις, ως πρό τόκου, Παρθένε Θεοτόκε, τόν Πλαστουργόν τής κτίσεως γεννήσασα, όθεν σέ υμνούμεν, καί δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν όρει, αγίω δοξασθέντα, καί εν βάτω, τόκον τον τής Αειπαρθένου, τώ Μωϋσή μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Αγίου Κλήμεντος

Ωδή θ'

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν, σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ιδού σε χοροί Πατριαρχών συνόμιλον, Κλήμη ένδοξε δεξάμενοι, πόθω αγάλλονται απαύστως, μεθ' ών συνεπευφραίνονται Μάρτυρες, Απόστολοι Προφήται καί Δίκαιοι, οι απ' αιώνος αξιάγαστε.

Ωριμόν σε βότρυν τής ζωής προσήγαγε, γεωργία τή τού Πνεύματος, Πέτρος ως κλήμα τής αμπέλου, υπάρχων Ιησού τού Θεού ημών, καί οίνον ευσεβείας απέσταξας, τής αθείας μέθην παύοντα.

Σοφίας καί χάριτος πλησθείς ανέβλυσας, διδαγμάτων Πάτερ άβυσσον, καί ιαμάτων θεία ρείθρα, δι' ών τούς ποταμούς τών παθών ημών, ξηραίνεις επομβρίαις τού Πνεύματος, Κλήμη Μαρτύρων εγκαλλώπισμα.

Η θεοφεγγής καί ιερά καί εύσημος, καί αγία καί περίβλεπτος, καί ευκλεής καί

φωτοφόρος εφέστηκεν ἡ μνήμη σου Ἐνδοξε, καρδίας καί ψυχάς
κατευφραίνουσα, τῶν κατὰ χρέος ευφημούντων σε.

Θεοτοκίον

Φέρεις ἐν ἀγκάλαις τόν Θεόν ὡς πύρινος, Παναγία θρόνος ἀχραντος, φύσιν
βροτείαν εἰληφότα, καί ταύτη συμπλακέντα καθ' ἑνώσιν, ἀπόρρητον δι' οἶκτον
ἀμέτρητον, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Τοῦ Ἀγίου Πέτρου

Τόν προδηλωθέντα

Τόν προορισθέντα ἀγίως ιερατεύειν, καί ιερωσύνης τέλος ευκλεῶς εἰληφότα,
καί Χριστοῦ μιμησάμενον πάθος, Πέτρον τόν θεσπέσιον υμνήσωμεν.

Ράβδω στηριχθέντα δυνάμεως τοῦ Κυρίου, καί ιεουργήσαντα, καί
ιεουργηθέντα, καί Χριστῷ προσαχθέντα θυσίαν, Πέτρον τόν θεσπέσιον
υμνήσωμεν.

Ὅλη συγκραθέντα τῇ αἰγλῇ τῇ τῆς Τριάδος, καί τῷ φανοτάτῳ ταύτης
ἐνηδόμενον φέγγει, καί ἡμῖν σωτηρίαν αἰτοῦντα, Πέτρον τόν θεόληπτον
υμνήσωμεν.

Νέμοις μοι ἀφθόνως ψυχῆς μου τήν σωτηρίαν, ὡς γάρ ιεράρχης ἔχεις
ἐξουσίαν τοῦ λύειν, καί δεσμεῖν τῶν πταισμάτων ευθύνας, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις
ἱερώτατε.

Θεοτοκίον

Σύ εἰ Θεοτόκε τὰ ὅπλα ἡμῶν καί τείχος, σύ εἰ ἡ ἀντίληψις τῶν εἰς σέ
προσσεχόντων, σέ καί νῦν εἰς πρεσβειάν κινούμεν, ἵνα λυτρωθῶμεν τῶν
ἐχθρῶν ἡμῶν.

Ο Εἰρμός

«Τόν προδηλωθέντα ἐν ὄρει τῷ Νομοθέτῃ, ἐν πυρί καί βάτῳ τόκον τόν τῆς
Αἰιπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις
μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλᾶριον τῶν Ἀγίων

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Νῦν εὐσημος ἐπέφανεν, ἡμῖν ἡμέρα φέρουσα, τοὺς ευκλεεῖς διαδόχους, τῶν
ιερῶν Ἀποστόλων, Πέτρον ἅμα καί Κλήμεντα, τοὺς κήρυκας τῆς πίστεως, καί
ἀηττήτους Μάρτυρας, ὧν τήν ἐτήσιον μνήμην, πιστῶς τελέσωμεν πάντες.

Τῆς Εορτῆς

Ἦν πάλαι προκατήγγειλε, τῶν Προφητῶν ὁ σύλλογος, στάμνον καί ράβδον
καί πλάκα καί ἀλατόμητον ὅρος, Μαρίαν τήν θεόπαιδα, πιστῶς
ἀνευφημήσωμεν, σήμερον γάρ εἰσάγεται, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων,
ἀνατραφῆναι Κυρίῳ.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια

τῶν Ἀγίων.

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ασκητικῶν

Χαίροις τό φωταυγές καί τερπνόν, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος Σοφέ καταγώγιον, τό κλήμα τό ταῖς ἀρδεΐαις, ταῖς μυστικαῖς γεγονός, ευθαλές παμμάκαρ καί πολύφορον, ἐξ οὐ ἐναπέσταξε, διδαγμάτων σωτήριον, γλεύκος ποτίζον, καί ευφραΐνον ἐκάστοτε, τῶν τιμώντων σε, τὰς καρδίας πανόλβιε, Μάρτυς ἀκαταγώνιστε, ουράνιε ἄνθρωπε, τῆς Ἐκκλησίας ὁ στύλος, τῶν εὐσεβῶν τό κραταίωμα, Χριστόν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τό μέγα ἔλεος.

Χαίροις ἡ τῶν δογμάτων πηγή, ὁ τῶν ἀρρήτων ἐρμηνεύς γραφικώτατος, ἡ γνῶσις τῶν ἀποκρύφων, τῆς Ἐκκλησίας στερρός, στύλος τε καί βίος ἀπερίτρεπτος, κανὼν ἀκριβέστατος, μυστογράφος σοφώτατος, εὐστομος γλώσσα, πάσαν αἵρεσιν τέμνουσα, ὥσπερ μάχαιρα, ὀξυτάτη καί δίστομος, ὄργανον τό ἡδύφθογον, ὁ νοὺς ὁ ουράνιος, Κλήμη Μαρτύρων τό κλέος, τῶν ιεράθλων ἐδραΐωμα, Χριστόν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τό μέγα ἔλεος.

Ἐχων τὸν εὐσεβῆ λογισμόν, διαφερόντως, τῶν παθῶν αυτοκράτορα, υπέστης ἀπεριτρέπτως, τὴν διὰ ξίφους πικράν, τελευτὴν Παμμάκαρ καί τὸν θάνατον, δι' οὐ τῆς ἐνθέου, μακαριότητος ἐτυχες καί τῆς γλυκείας, τοῦ Σωτήρος μεθέξεως, καί τερπνότητος, ἀπολαύειν ἠξίωσαι, Πέτρε μακαριώτατε, ἡ πέτρα τῆς πίστεως, κλέος τῶν θείων Μαρτύρων, ιεραρχῶν ἐγκαλλώπισμα, Χριστόν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τό μέγα ἔλεος.

Λάμπων ιερωσύνης στολή, καί μαρτυρίου τῷ στεφάνῳ κοσμούμενος, παρέστης Χριστῷ τῷ πάντων, Ἀρχιερεὶ καί Θεῷ, καί ἀναδειχθέντι πρωτομάρτυρι, διπλοῦν κομισάμενος, παρ' αὐτοῦ καί τό ἔπαθλον, ὃν ὠμολόγεις, τῷ Πατρὶ ὁμοούσιον, καί συνάναρχον, τῷ τεκόντι καί σύνθρονον, Ἄρειον τὸν δυσώνυμον, ἐκκόψας πανόλβιε, καί ἀπορρήξας εἰσάπαν, τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως, καί νῦν ἐκδυσώπει, Πάτερ κόσμῳ δωρηθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος δ'

Σήμερον ὁ θεοχώρητος ναός, ἡ Θεοτόκος, ἐν ναῷ Κυρίου προσάγεται, καί Ζαχαρίας ταύτην υποδέχεται, Σήμερον τὰ τῶν Ἀγίων Ἅγια ἀγάλλονται, καί ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων, μυστικῶς πανηγυρίζει, μεθ' ὧν καί ἡμεῖς εορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὲλ ἐκβοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς.

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Φῶς σε τό τριλαμπές, ἀνάψαν Θεοτοκε, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης, ουράνιον τροφήν σοι, ἐκπέμπει μεγαλύνον σε.

Στίχ. Απενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ.

Ρίζης μέν ἐκ Δαυὶδ, ἐβλάστησας Παρθένε, Γαβριήλ δέ τό Χαίρε, κομίζων σοι
εβόα, Θεόν δὴ τέξῃ πάναγνε.

Στίχ. Απενεχθήσονται ἐν ευφροσυνῇ.

Εὐγε τῆς ιερᾶς, καί θείας ξυνωρίδος, Ἰωακείμ καί Ἄννης, ἀφ' ὧν Ἀγνή
τεχθείσα, προσήχθης νύν τῷ κτίστῃ σου.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Πύλαι τῶν ουρανῶν, εἰσδέξασθε Παρθένον, Μαρίαν ἀπειράνδρως, Ἀγνήν τήν
Θεοτόκον, ἐξ ἧς βροτῶν ἡ λύτρωσις.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ, καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμην ἐπιτελούμεν τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ καί
Πανσόφου Αἰκατερίνης, καί τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μερκουρίου.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδεται καί ἡ Εορτὴ τῶν Εἰσοδίων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Μετά τόν Προοιμακόν, Στιχολογούμεν τήν α' Στάσιν τοῦ, Μακάριος
ἀνὴρ.**

**Εἰς το, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τῆς Εορτῆς γ'
καί τῆς Ἁγίας γ'.**

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς.

Ἦχος α'

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Σήμερον πιστοὶ χορεύσωμεν, ἐν ψαλμοῖς καί ὕμνοις, τῷ Κυρίῳ ᾄδοντες,
τιμώντες καί τήν αὐτοῦ, ἡγιασμένην σκηνήν, τήν ἐμπυχον κιβωτόν, τήν τόν
αχώρητον Λόγον χωρήσασαν, προσφέρεται γάρ Θεῷ, υπερφυῶς τῇ σαρκί
νηπιάζουσα, καί Ἀρχιερεὺς ὁ μέγας, Ζαχαρίας δέχεται, ευφραινόμενος
ταύτην, ὡς Θεοῦ κατοικητήριον.

Σήμερον ναὸς ὁ ἐμπυχος, τῆς ἁγίας δόξης, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἡ μόνη
ἐν γυναιξίν, εὐλογημένη Ἀγνή, προσφέρεται τῷ Ναῷ τῷ νομικῷ κατοικεῖν εἰς
τά Ἅγια, καί χαίρουσι σὺν αὐτῇ, Ἰωακείμ καί ἡ Ἄννα τῷ πνεύματι, καί
παρθενικαὶ χορεῖαι, τῷ Κυρίῳ ᾄδουσι, ψαλμικῶς μελωδούσαι, καί τιμῶσαι τήν
Μητέρα αὐτοῦ.

Σύ τών Προφητῶν τό κήρυγμα, Αποστόλων δόξα, καί Μαρτύρων καύχημα, καί πάντων τών γηγενῶν ἡ ανακαίνισις, Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, διά γάρ σου τῷ Θεῷ κατηλλάγημεν, Διό τιμῶμεν τήν σήν, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Κυρίου προέλευσιν, καί σὺν τῷ Ἀγγέλῳ πάντες, ψαλμικῶς τό Χαίρέ σοι, τή πανσέμνῳ βοῶμεν, τή πρεσβεΐᾳ σου σωζόμενοι.

**Τῆς Ἀγίας Ἥχος ο αὐτός
Τῶν οὐρανίων ταγμάτων**

Σήμερον τέρπεται πόλις ἡ Αλεξάνδρεια, τά σπάργανά σου Μάρτυς, ἐν τῷ θείῳ ναῷ σου, κατέχουσα προφρόνως, διό καί ἡμεῖς, ευσεβῶς εορτάζομεν, Αἰκατερίνα τήν μνήμην σου τήν σεπτήν, υπερεύχου τῶν τιμῶντων σε.

Αἰκατερίνης τήν μνήμην νύν εορτάσωμεν, αὐτή γάρ ὄντως πάσας, τοῦ ἐχθροῦ τάς δυνάμεις, ἐν λόγῳ τε καί ἔργῳ, καθείλε στερρώς, καί Ρητόρων τήν ἐνστάσιν, Ἀλλά δεήσεσι ταύτης ρύσαι ἡμᾶς, ὁ Θεός ἐκ τῶν αἰρέσεων.

Χαίροις πανένδοξε Μάρτυς Αἰκατερίνα σεμνή, ἐν τῷ Σινά γάρ ὅρει, ἐν ᾧ εἶδε τήν βάτον, Μωσῆς μὴ φλεγομένην, ἐν τούτῳ Χριστός, τό θεάρεστον σκήνός σου, νύν μεταθείς σε φυλάττει ἕως καιροῦ, τῆς δευτέρας παρουσίας αὐτοῦ.

Δόξα... Τῆς Ἀγίας Ἥχος β'

Χαρμονικῶς τή πανηγύρει, τῆς θεοσόφου Μάρτυρος Αἰκατερίνης, συνδράμωμεν ᾧ φιλομάρτυρες, καί ταύτην τοῖς ἐπαίνοις, ὡς ἄνθεσι καταστέψωμεν, Χαίροις βοῶντες αὐτή, ἡ τῶν φληνάφων Ρητόρων, τήν θρασυστομίαν ἐλέγξασα, ὡς ἀπαιδευσίας ἀνάπλεων, καί τούτους πρὸς πίστιν θείαν χειραγωγήσασα, Χαίροις ἡ τό σῶμα πολυπλόκοις βασάνοις ἐκδούσα, δι' ἀγάπην τοῦ Ποιητοῦ σου, καί μὴ καταβληθεῖσα, ὡς ἄκμων ἀνάλωτος, Χαίροις ἡ ταῖς ἄνω μοναῖς, ἀντάξια τῶν πόνων εἰσοικισθεῖσα, καί δόξης αἰωνίου κατατρυφήσασα, ἥς ἐφιέμενοι οἱ ὑμνωδοί σου, τῆς ἐλπίδος μὴ ἐκπέσοιμεν.

**Καί νύν... Τῆς Εορτῆς
Ἥχος πλ. δ'**

Μετά τό τεχθῆναί σε, Θεόνυμφε Δέσποινα, παρεγένου ἐν Ναῷ Κυρίου, τοῦ ανατραφῆναι εἰς τά Ἅγια τῶν Ἀγίων, ὡς ἡγιασμένη, Τότε καί Γαβριήλ ἀπεστάλη, πρὸς σέ τήν πανάμωμον, τροφήν κομίζων σοι, Τά ουράνια πάντα ἐξέστησαν, ὀρώντα τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐν σοί σκηνώσαν, Διό ἄσπιλε ἀμόλυντε, ἡ ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ γῆς δοξαζομένη, Μήτηρ Θεοῦ, σῶζε τό γένος ἡμῶν.

Εἰσοδος, τό, Φῶς ἱλαρόν, Τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καί τά Ἀναγνώσματα.

**Προφητεῖαις Ησαΐου τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 43, 9-14)**

Τάδε λέγει Κύριος, Πάντα τά ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καί συναχθήσονται

άρχοντες εξ αυτών, Τίς αναγγελεῖ ταῦτα ἐν αυτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστά ποιήσῃ ἡμῖν, Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αυτών, καὶ δικαιωθήτωσαν, Καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ, Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ Πιστεύσητε, καὶ συνήτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι, Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται, Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνεῖδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό. Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αυτών βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι. Καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αυτών, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γάρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων εἰάν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αυτών ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεός ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἐαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αυτών ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αυτών Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας, οἱ πεπιοθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενούσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αυτών, καὶ ἡ φροντίς αυτών παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τό βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αυτών. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ενδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὁξυνεῖ δὲ ἀπτότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσῃ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas, πορεύσονται εὐστόχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν αλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσῃ κατ' αυτών ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνευμαδυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσῃ αὐτοὺς, καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν

Δόξα... Τῆς Αγίας Ἦχος β'

Ὡς ἀλάβαστρον μύρου, τό αἷμά σου προσενήνοχας τῷ σῷ Νυμφίῳ Χριστῷ Αἰκατερίνα ἀθληφόρε ἀήττητε, ἀντάμειψιν δέ εἴληφας στέφος ἀφθαρτον, παρ' αὐτοῦ ἀξιάγαστε. Ὅθεν καί Ρητόρων τήν θραυστομίαν ἀπήμβλυνας, καί τούτους πρὸς θεογνωσίαν ἀφείλκυσας, καί τόν τού μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσαντο, σὺν Βασιλίσσει τῇ σοφῇ, Διὸ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς Ἦχος δ'

Σήμερον ὁ θεοχώρητος ναός, ἡ Θεοτόκος, ἐν Ναῷ Κυρίου προσάγεται, καί Ζαχαρίας ταύτην υποδέχεται, Σήμερον τὰ τῶν Ἁγίων Ἅγια ἀγάλλονται, καί ὁ χορός τῶν Ἀγγέλων, μυστικῶς πανηγυρίζει, μεθ' ὧν καί ἡμεῖς εορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκβοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Εἰς τόν Στίχον, τὰ τῆς Εορτῆς, ἢ τὰ παρόντα τοῦ Ἁγίου Μερκουρίου Προσόμοια Στιχηρά.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Συμμαχία τοῦ Πνεύματος, Ἀθλοφόρε Μερκούριε, καταγωνισάμενος τόν ἀντίπαλον, ὡς στρατιώτης ἀήττητος, τῷ ὅπλῳ τῆς πίστεως, μυριάδας νοητῶν, Αἰθιόπων διέκοψας, καί τελέσας σου, τόν ἀγῶνα νομίμως μετὰ πάντων, Ἀθλητῶν ἐστεφανώθης, Μεγαλομάρτυς πανόλβιε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καί ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Ουρανόθεν σοι Ἄγγελος, τὰς πληγὰς σου ἰώμενος, ἀπεστάλη νεύματι θεοῦ Πνεύματος, ὑφ' οὗ ῥωσθεῖς ἀξιάγαστε, ταῖς σούβλαις κεντούμενος, πυρωθείσαις δολερῶς, ἐκαρτέρεις κρεμάμενος, καί τεινόμενος, καί δεσμούμενος λίθῳ βαρυτάτῳ, καί τοῖς αἵμασί σου Μάρτυς, περιρρεόμενος πάντοθεν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωμεν πάντα τὰ θέλημα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

Βασιλεῖ στρατευόμενος, ἐπιγείῳ Μερκούριε, ὑπ' αὐτοῦ τε δαίμοσι κελεύόμενος, θύειν θεόφρον μακάριε, βασάνους ὑπήνεγκας, καί κατάφλεξιν πυρός, καί τόν βίαιον θάνατον, καί ἀνέδραμες, πρὸς Χριστόν στεφηφόρος, καί συνήφθης, ταῖς ἀγέλαις τῶν Μαρτύρων, ὑπὲρ τοῦ κόσμου δεόμενος.

Δόξα... Τῆς Αγίας Ἦχος β'

Βαβύλα

Βίον ἀϋλον ἐξησκημένη, βῆμα ἄθεον καταλαβούσα, ἑστης τροπαιοφόρος Αἰκατερίνα σεμνή, ἀνηφορούσα τοῦ Θεοῦ τήν λαμπρότητα, καί τό θείον σθένος ἐνδεδυμένη, δόγμα τυράννου κατεμυκτήρισας, καί ρητόρων ἔπαυσας,

τάς φληνάφους ρήσεις Πολύαθλε.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς Ἦχος πλ. β'

Σήμερον τά στίφη τῶν πιστῶν συνελθόντα, πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν, καί τήν θεόπαιδα Παρθένον καί Θεοτόκον, ἐν Ναῷ Κυρίου προσαγομένην ευσεβῶς ανευφημήσωμεν, τήν προεκλεχθείσαν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν, εἰς κατοικητήριον τοῦ Παντάνακτος Χριστοῦ, καί Θεοῦ τῶν ὅλων, Παρθένοι, λαμπαδηφορούσαι προπορεύεσθε, τῆς Αἰιπαρθένου τιμῶσαι, τήν σεβάσμιον πρόοδον, Μητέρες, λύπην πάσαν αποθέμεναι, χαρμονικῶς συνακολουθήσατε, ὑμνοῦσαι τήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ γενομένην, καί τῆς χαράς τοῦ κόσμου τήν πρόξενον, Ἄπαντες οὖν χαρμονικῶς, τό Χαίρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ ἐκβοήσωμεν, τῇ Κεχαριτωμένη, τῇ αἰὶ πρεσβευούσῃ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τῆς Εορτῆς Ἦχος δ'

Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τό προοίμιον, καί τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἡ προκήρυξις, ἐν Ναῷ τοῦ Θεοῦ τρανῶς ἡ Παρθένος δείκνυται, καί τόν Χριστόν τοῖς πᾶσι προκαταγγέλλεται, Ἀυτὴ καί ἡμεῖς μεγαλοφώνως βοήσωμεν, Χαίρε τῆς οἰκονομίας τοῦ Κτίστου ἡ εκπλήρωσις.

Δόξα... Τῆς Ἀγίας

Ἦχος πλ. α'

Τον συνάναρχον Λόγον

Τήν πανεύφημον νύμφην Χριστοῦ ὑμνήσωμεν, Αἰκατερίναν τήν θείαν καί πολιοῦχον Σινά, τήν βοήθειαν ἡμῶν καί ἀντίληψιν, ὅτι ἐφίμωσε λαμπρῶς, τοὺς κομπούς τῶν ἀσεβῶν, τοῦ Πνεύματος τῇ μαχαίρᾳ, καί νύν ὡς Μάρτυς στεφθεῖσα, αἰτεῖται πᾶσι τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Πάλιν τό τῆς Εορτῆς

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἀγίας.

Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Μολούσα εὐθαρσῶς, πρὸς ἀγῶνας τρισμάκαρ, ἀνδρείως τόν Χριστόν, ὠμολόγησας Μάρτυς, καί τύραννον ἠλεγξας, δυσσεβή καί παράφρονα, καί κατήσχυνας, ρητορευόντων τά στίφη, καί ἀνέδραμες, εἰς οὐρανίους σκηνώσεις, διό σε δοξάζομεν.

Δόξα... Καί νύν...

Τῆς Εορτῆς, ὅμοιον

Δικαίων ὁ καρπός, Ἰωακείμ καί τῆς Ἄννης, προσφέρεται Θεῷ, ἱερῷ ἐν ἀγίῳ σαρκί νηπιάζουσα, ἡ τροφός τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἣν εὐλόγησεν, ὁ ἱερός Ζαχαρίας, Ταύτην ἅπαντες, ὡς τοῦ Κυρίου Μητέρα, πιστῶς μακαρίσωμεν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἀγίας.

Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἡ παρθένος καί σεμνή, Αἰκατερίνα ἡ σοφή, τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ, επιρρωσθείσα ἀληθῶς, ἀγαλλομένη εἰσέρχεται ἐν σταδίῳ, καί τύραννον ὠμόν, καταβαλοῦσα στερρῶς, καί πάσαν τὴν πληθύν, τῶν δυσσεβούντων ἐχθρῶν, μετ' ευφροσύνης ἔψαλλεν, ἀκαταπαύστως μεγάλη φωνή, Χριστέ μου δόξα, Σωτήρ καί ρύστα, σύ οὖν δέξαι τό πνεῦμα μου.

Δόξα... Καί νύν...

Τῆς Εορτῆς, ὅμοιον

Πρό συλλήψεως Ἀγνή, καθηγιασθῆς τῷ Θεῷ, καί τεχθείσα ἐπὶ γῆς, δῶρον προσήχθης νύν αὐτῷ, ἀποπληροῦσα πατρῶαν ἐπαγγελίαν, Τῷ θεῷ δέ Ναῷ, ὡς θεῖος ὄντως ναός, ἐκ βρέφους καθαρῶς, μετὰ λαμπάδων παιδρῶν, ἀποδοθείσα ὡφθῆς δοχείον, τοῦ ἀπροσίτου καί θεοῦ Φωτός, Μεγάλη ὄντως, ἡ πρόοδός σου, μόνη Θεόνυμφε καί Αειπάρθενε.

Μετά τόν Πολυέλεον, Κάθισμα τῆς Ἀγίας.

Ἦχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν μυστικῶς

Ἀλεξανδρέων ἡ λαμπρά καί θεία πόλις, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου σεμνή πανηγυρίζει, καί γεραίρει τοὺς ἄθλους σου Αἰκατερίνα, οὐς ἔτλης γενναιοφρόνως ὑπὲρ Χριστοῦ, καί μέγα βρενθυομένη σοί εκβοά, Ω Παρθένε πολυάθλε, εἰς οὐρανίους σκηνάς, συνούσα νύν τῷ Κτίστη σου, χαίρε Μάρτυς πανθαύμαστε.

Δόξα... Καί νύν...

Τῆς Εορτῆς, ὅμοιον

Ἀγαλλιástῳ ο Δαυΐδ ο Ὑμνογράφος, καί χορευέτῳ Ἰωακείμ σὺν τῇ Ἄννῃ, ὅτι γόνος ἅγιος ἐξ αὐτῶν προήλθε, Μαρία ἡ φωτοφόρος θεία λαμπάς, καί χαίρει εἰσερχομένη ἐν τῷ Ναῷ, ἣν καί βλέπων εὐλόγησεν, ο Βαραχίου υἱός, καί χαίρων ἀνεκραύγαζε, Χαίρε θαῦμα παγκόσμιον.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τό α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οἱ Ἀναβαθμοί Ἀντίφωνον Α'

Ἐκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβοῦ, καί σώσον Σωτήρ μου.

Οἱ μισούντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρί ἐσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Ἀγίῳ Πνεύματι πάσα ψυχὴ ζωοῦται, καί καθάρσει υψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον, Ἦχος δ'

Θαυμαστός ο Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ο Θεός Ἰσραὴλ αὐτός δώσει δύναμιν καί κραραίῳσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ο Θεός.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωμεν πάντα τὰ θέλημα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην, Ὁμοιώθη ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις...

Ὁ Ν΄ Ψαλμός

Δόξα... Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου.
Καί νύν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα τό Ἰδιόμελον Ἦχος β΄

Βίον αὔλον ἐξησκημένη, βῆμα ἄθεον καταλαβούσα, ἑστης τροπαιοφόρος Αἰκατερίνα σεμνή, ἀνηφορούσα τοῦ Θεοῦ τὴν λαμπρότητα, καὶ τό θεῖον σθένος ἐνδεδυμένη, δόγμα τυράννου κατεμυκτήρισας, καὶ ρητόρων ἐπαυσας, τάς φληνάφους ρήσεις Πολύαθλε.

Μετά τοῦτο λέγομεν τοὺς Κανόνας τῆς Εορτῆς, καὶ τῶν Ἀγίων τοὺς ἐφεξῆς δύο.

Κανὼν τῆς Αγ. Αικατερίνης, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Αἰκατερίναν τὴν παναοίδιμον ἄσμασι μέλπω. Θεοφάνους.

Ὡδή α΄ Ἦχος πλ. δ΄

«Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαικὴ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δέ φυγάδα, πεζὸν οδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα».

Αἰκατερίνης τῆς πανσόφου Μάρτυρος, ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ, τό ζοφερόν ὄμμα, τῆς ψυχῆς μου φώτισον, αἴγλην διδοὺς μοι Δέσποτα, τῆς σῆς φωτοχυσίας, τῶν ψυχοφθόρων πταισμάτων μου, πάσαν τὴν ἀχλὺν ἀφανίζουσιν.

Ἰθυνομένη τοῦ Δεσπότη πάνσοφε, θείοις προστάγμασι, καὶ τῷ αὐτοῦ πόθῳ, φλεγόμενη ἔδραμες, πρὸς τοὺς ἀγῶνας σπεύδουσα, καὶ τυράννων τάς φρένας, Αἰκατερίνα κατέπληξας, λόγῳ καὶ σοφίᾳ καὶ χάριτι.

Κυβερνωμένη τῇ παλάμῃ ἐνδοξε, τῇ κραταιᾷ τοῦ Χριστοῦ, εἰδωλικὴν ζάλην, Μάρτυς υπεξέφυγες, ἀβρόχως υπερπλέουσα, τοῦ Σταυροῦ τῷ ιστίῳ, καὶ θεαῖς αὔραις τοῦ Πνεύματος, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλπουσα.

Ἀγαλλομένη παρθενίας κάλλεσιν, Αἰκατερίνα σοφὴ, καὶ θεϊκὴν γνῶσιν, οὐρανόθεν ἔχουσα, τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως, τοὺς προεστώτας κατήσχυνας, τούτους κατὰ κράτος νίκησας.

Θεοτοκίον

Τό Θεοτόκον σε κηρύπτειν Ἀχραντε, πάσης αιρέσεως, αποτροπήν φέρει,
σάρκα γάρ γενόμενον, αναλλοιώτως έτεκες, τόν επέκεινα πάσης, θεοκυήτορ
τής κτίσεως, Λόγον τού Θεού τόν αἰδιον.

Ο Κανών τού Αγ. Μερκουρίου, έχων Ακροστιχίδα.

Μερκουρίου με τό σθένος φυλαπτέτω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

«Η κεκομμένη τήν άτομον έτεμε, καί είδεν ήλιος γήν, ήν ουκ εθεάσατο,
αλάστορα εχθρόν τό ύδωρ Κατεπόντισε, Ικαί άβατον διήλθεν Ισραήλ, ωδή δέ
ανεμέλπετο, Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Μετά τής άνω χορείας Μερκούριε, τών αγαθών τή πηγή, χαίρων
παριστάμενος, καί θείας ηδονής, αοίδιμε πληρούμενος, τούς πόθω τήν
πανήγυριν τήν σήν, τελούντας περιφύλαττε, τώ Κυρίω άδοντας, Ενδόξως γάρ
δεδόξασται.

Εθελουσίως υπήλθες το στάδιον, τής μαρτυρίας Σοφέ, σθένει κραταιούμενος,
Χριστού τού δι' ημάς, τά πάθη τά σωτήρια, θελήσει υπομείναντος σαρκί, καί
χαίρων ανεκραύγαζες, Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ρήμα τυράννου σαφώς εξεφαύλισας, ομολογία Χριστού, μάκαρ σεμνυνόμενος
καί πάσαν αλγεινών, ιδέαν αγαλλόμενος, υπέμεινας Μερκούριε βοών, τώ σέ
ενδυναμώσαντι, Τώ Κυρίω άσωμεν, Ενδόξως γάρ δεδοξασται.

Θεοτοκίον

Κόρης Παρθένου ωράθη σαρκούμενος, ο δι' ημάς, άνθρωπος Υενόμενος, καί
Μάρτυρα πιστόν, παθών οικείων δείκνυσι, Μερκούριον γενναίον Αθλητήν,
αυτώ συντόνως ψάλλοντα, Τώ Κυρίω άσωμεν, Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Τής Αγίας

Ωδή γ'

«Ο στερεώσας καταρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων
εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριζον, ότι ουκ έστι
πλήν σου, άγιος μόνε Φιλάνθρωπε».

Εθελουσίαις σου ροπαίς, εχώρησας πρός τό πάθος, τό εκούσιον Χριστόν
μιμουμένη, καί νικήσασα λαμπρώς, τόν σκότους κοσμοκράτορα,
στεφανηφόρος ώφθης, Αικατερίνα θεόληπτε.

Ρωμαλεότητι φρενών, διήλεγξας τούς τυράννους, αθειϊας εν βυθώ
κυλισθέντας, ρητορεύουσα σαφώς, θεογνωσίας δόγματα, θεία σοφία Μάρτυς,
λαμπρυνομένη πανεύφημε.

Ισοθείαν τοῖς ωσί, τῆς Εύας ο ψιθυρίσας, υπο Κόρης απαλῆς νύν πατεῖται, τῷ γάρ ὅπλῳ τοῦ Σταυροῦ, περιφραχθείσα ἤσχυνεν, Αἰκατερίνα Μάρτυς, ἀμετρα τοῦτον καυχώμενον.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένον μου τόν νούν, τῇ τῆς ζωῆς ενεργεία, τῆς εκ σοῦ φανερωθείσης τῷ κόσμῳ, διανάστησον ουλᾶς, καί τύπους εξαλείφουσα, τῆς αμαρτίας μόνη, θεγεννήτορ πανάμωμε

Τοῦ Αγίου

Σύ εἰ τό στερέωμα

Ὅλος πυρακτούμεως, τῇ θεϊκῇ στοργῇ Ἐνδοξε, πύρ καί δεσμά, ξίφη καί βασάνους, ὥσπερ ὄναρ λελόγισαι.

Ὑμνοῖς τόν ποιήσαντα, προσομιλῶν δειναίς μάστιξι, Μάρτυς σοφέ, καί τήν θεραπείαν τῶν μωλώπων δεχόμενος.

Ράβδῳ δυναμούμενος, τῇ θεϊκῇ εχθροῦ φρύαγμα, ὡς αθλητῆς, Μάρτυς γενναιόφρον, ευσθενῶς εταπείνωσας.

Θεοτοκίον

Ἴνα προτυπώση σου, τήν υπέρ νούν Αγνή κύησιν, βάτος πυρί, ὠφθη καιομένη, ουδαμῶς φλεγομένη δέ.

Κάθισμα τῆς Αγίας Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τήν σοφίαν τήν ὄντως εκ Ουρανοῦ, διά στόματος Μάρτυς τοῦ Μιχαήλ, λαβούσα πανεύφημε, καί εν ἀθλοῖς ἀήτητε, τῇ μέν σοφία τῇ ἔξω, τοῦς Ρήτορας ἐπτηξας, τῇ δέ σοφία τῇ θεία, τήν πλάνην εμείωσας, ὅθεν καθορῶν σου, τόν αγώνα ο Κτίστης, παρέστη ενισχύων σε, Δεύρο λέγων ἀνάβηθι, οἱ θησαυροί γάρ σε μένουσι, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τοῦ Αγίου Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς Μερκούριος, αγωνισάμενος, τόν δόλιον ἤσχυνε, καί στεφανίτης στερρός, Χριστοῦ εχρημάτισεν, ὅθεν ταῖς ουρανίαις, νύν συνήφθη χορεΐαις, δόξης ἀδιαδόχου, επαξίως μετέχων, διό τήν ιεράν αὐτοῦ, μνήμην τελούμεν πιστῶς.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Ἦχος ο αὐτός

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, καί ἀκηλίδωτος παστάς, εν τῷ οίκῳ τοῦ Θεοῦ, ἡ Θεοτόκος Μαριάμ, μετ' ευφροσύνης εἰσάγεται παραδόξως, ἦν Ἄγγελοι Θεοῦ, δορυφοροῦσι φαιδρῶς, καί πάντες οἱ Πιστοί, μακαριοῦσιν αεί, καί ευχαρίστως ψάλλουσι ταύτη, ἀκαταπαύστως μεγάλη φωνή, Ἡμῶν ἡ δόξα, καί σωτηρία, σύ

υπάρχεις Πανάχραντε.

Τῆς Αγίας

Ωδή δ'

«Σύ μου ισχύς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο Πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ προφήτη, Αββακούμ σοι κραυγάζω, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε».

Αθλητικήν, Αικατερίνα τήν ένστασιν, επεδείξω, Μάρτυς παναοίδιμε, τώ δυσμμενεί λίαν καρτερώς, αντικαταστάσα, καί τούτον καταπατήσασα, ποσίν ωραϊσμένοις, τού Σταυρού τή δυνάμει, Αθληφόρε Μαρτύρων τό καύχημα.

Νύμφη Χριστού, Αικατερίνα πανόλβιε, καθωράθης, θείας ωραιότητος, φωτοειδέσι μαρμαρυγαίς, αглаϊζομένη, καί κάλλει περιαστράπτουσα, διό καί γηθομένη, μελωδείς τώ Δεσπότη, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Τυραννικήν, αλαζονείαν εφάυλισας, καί τώ θείω, λόγω τῆς σοφίας σου, ώς εκ βυθού, τῆς απατηλής, δεισιδαιμονίας, τούς πλανωμένους εξήρπασας, διδάσκουσα κραυγάζειν, τώ Χριστώ μελωδούντας, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Η ευκλεής, καί φωτοφόρος πανήγυρις, τῆς ενδόξου μνήμης σου Πανεύφημε, τῆς καρτερώς, θράσος τού εχθρού, καταπατησάσης, ως ή λιος ανατέταλκεν, εν ή μεγαλοφώνως, τώ Δεσπότη βοώμεν, Τή δυνάμει σου δόξα φιλανθρωπε.

Θεοτοκίον

Νύν τήν ισχύν, τών αθετούντων κατάβαλε, τῆς εικόνας, Κόρη τήν προσκύνησιν, σού τῆς σεπτῆς, καί τού υπέρ νούν, εκ σού σαρκωθέντος, καί κόσμον όλον φωτίσαντος, καί πάντων τών Αγίων, τούς δέ πίστει τιμώντας, καταφαίδρυνον μόνη Πανύμνητε.

Τού Αγίου

Εισακήκοα Κύριε

Οικειώθης τώ Κτίστη σου, θείου μαρτυρίου θεόφρον πάθεσι, καί λαμπρούς στεφάνους ένδοξε, παρ' αυτού εδέξω ως αήττητος.

Υφαντόν εκ τῆς άνωθεν, χάριτος ιμάτιον νύν ενδέδυσαι, τῆς φθοράς καί τῆς νεκρώσεως, τούς χιτώνας Μάρτυς εκδυσάμενος.

Μέχρις αίματος Ένδοξε, πρός τήν αμαρτίαν αγωνισάμενος, νικηφόρος αναδέδειξαι, καί τῆς άνω δόξης κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον

Επί σέ ο σωτήριος, Λόγος Καταβέβηκεν Αειπάρθενε, ώσπερ όμβρος καί

εξήρανε, τῆς πολυθεΐας τὰ ομβρήματα.

Τῆς Αγίας

Ωδή ε΄

«ἵνα τί με απώσω, ἀπό τοῦ προσώπου σου τό φῶς τό ἄδυτον, καί ἐκάλυψέ με, τό ἀλλότριον σκότος τόν δείλαιον, ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καί πρὸς τό φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι».

Πόθω πυρπολουμένη, Μάρτυς παναοίδιμε τῷ τοῦ Δεσπότου σου, καί ζητούσα τούτου, τό ἀμήχανον κάλλος θεάσασθαι, αὐθαιρέτω γνῶμη, τοῖς αἰκισμοῖς σαυτὴν παρέσχες, παρθενίας ἐκλάμπουσα χάρισιν.

Ἄθλοις ἱερωτάτοις, Κόρη καλλιπάρθενε καταλαμπρύνασα, σεαυτὴν προφρόνως, ἀνελήλυθας πρὸς τὴν οὐράνιον, τοῦ Χριστοῦ παστάδα, καί νύν φαιδρῶς τῷ σῷ Νυμφίῳ, γηθομένη συνήφθης πανόλβιε.

Νεάνις φαιδροτάτη, ὠφθης ἀγαπήσασα μόνον ἐράσιμον, καί ὀπίσω τούτου, συντονώτατον δρόμον διήνυσας, εἰς ὁσμὴν τοῦ μύρου, σοῦ νοητῶς τοῦ κενωθέντος, ἐκβοῶσα δραμούμαι Νυμφίε μου.

Θεοτοκίον

Ἀληθὴ Θεοτόκον, πάντες ἐπιγνόντες σε, πάναγνε Δέσποινα, τόν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεόν Λόγον εἰδότες κηρύττομεν, ἐν δυσὶν οὐσίαις, θελητικαῖς αὐτεξουσίαις, γνωριζόμενον Κόρη Θεόνυμφε.

Τοῦ Αγίου

Ορθρίζοντες βοῶμέν σοι

Τεινόμενος καί λόγχη Μερκούριε, ἀνενδότης, τεμνόμενος ἔφερες, θεΐαις ἐλπίσι νευρούμενος.

Ὁ πέτρα νοητὴ στερεώσας σου, τὴν καρδίαν, λίθῳ βαρυνόμενος, οὐ παρετράπης Μερκούριε.

Συμμέτοχος παθῶν τοῦ Δεσπότου σου, χρηματίσας, δόξης ἐκοινώνησας, τούτου καί θεΐας λαμπρότητος.

Θεοτοκίον

Θανάτωσον Παρθένε τὴν ζώσάν μου, ἀμαρτίαν, ζωὴν ἡ κυήσασα, τὴν θανατώσασαν θάνατον.

Τῆς Αγίας

Ωδή ς΄

«Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν, καί πταισμάτων καταιγὶς με τaráττει, καί πρὸς βυθόν βιαίως συνωθεὶ ἀπογνώσεως, ἀλλ' αὐτὸς τὴν κραταιὰν χεὶρά μοι ἐκτείνουν, ὡς

τώ Πέτρω, καί εκ βυθού φθοράς ανάγαγε».

Όλην σε περικαλή, παρθενίας απαστράπτουσιν αίγλη, μαρτυρικοίς τε Κόρη,
φοινιχθείσαν εν αίμασι, καθορών ο αγαθός, Λόγος καί άχραντος, εν θαλάμοις,
επουρανίοις κατεσκήνωσεν.

Ισχυσας διά Σταυρού, τών Τυράννων καταλύσαι τό κράτος, καί κοσμικής
σοφίας, διελέγξαι τό μάταιον, θεοπνεύστου διδαχής, βρύουσα δόγματα,
μεγαλόφρον Αικατερίνα πανοίδιμε.

Δόλω πρώην τόν Αδάμ, Παραδείσου τής τρυφής εκβαλόντα, τών αικισμών
τους πόνους, καρτερώς υπομείνασα, καταβέβηκας εις γήν, Μάρτυς
πανένδοξε, καί στεφάνοις, τής Βασιλείας εστεφάνωσαι.

Θεοτοκίον

Ιλεών μοι τόν Κριτήν, τόν Υιόν σου Θεοτόκε Παρθένε, ταίς σαίς λιταίς
γενέσθαι, εν ημέρα τής κρίσεως, λυτρωτήν τε τών δεινών, Μήτηρ απέργασαι,
σοί γάρ μόνη, τά τής ελπίδος ανατίθημι.

Τού Αγίου

Τήν δέησιν, εκχεώ προς Κύριον

Ενεύρου σε, ο αϊδιος Λόγος, δι' αυτόν πάσαν ιδέαν βασάνων, Μάρτυς σοφέ,
υπομένοντα βλέπων, καί δι' Αγγέλου θαρρείν σοι προσέτπате, Μερκούριε καί
μηδαμώς, τών Τυράννων πτοείσθαι τήν ένστασιν.

Νενέκρωται, ο πολύμορφος όφης, καί ποσί καταπατείται ωραίοις, τού
Αθλητού, καί γενναίου σπλίτου, εθελουσίοις ορμαίς γάρ εχώρησε, προς
βάσανα προς αικισμούς, καί προς θάνατον δόξης ανάπλεων.

Ολόκληρον, τώ Δεσπότη προσήξας, τής καρδιάς τήν προαίρεσιν Μάκαρ, καί
δι' αυτόν, υπομείνας στρεβλώσεις, ως νικητής παρ' αυτού εστεφάνωσαι, καί
τουτω νύν εν ουρανοίς, μετά πάντων Μαρτύρων παρίστασαι.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες, τή φωνή τού Αγγέλου, τόν βουλής μεγάλης Άγγελον Κόρη, καί εκ
τών σών, παναγίων αιμάτων, σεσαρκωμένον πανάμωμε τέτοκας, τόν
δείξαντα πάσι ζωής, τάς εισόδους δι' άφατον έλεος.

Κοντάκιον τής Αγίας Έχος β' Τά άνω ζητών

Χορείαν σεπτήν, ενθέως φιλομάρτυρες, εγείρατε νύν, γεραίροντες την
πάνσοφον, Αικατερίναν, αύτη γάρ, εν σταδίω τον Χριστόν εκήρυξε, καί τόν
όφιν επάτησε, Ρητόρων τήν γνώσιν καταπτύσασα.

Ο Οίκος

Τήν εκ Θεού σοφίαν λαβούσα παιδόθεν η Μάρτυς, καί τήν έξω καλώς σοφίαν
πάσαν μεμάθηκε, γνούσα δέ εκ ταύτης τήν τών στοιχείων κίνησιν τε καί

ποίησιν κατὰ λόγον, καί τόν αὐτά ἐξ ἀρχῆς διὰ λόγου ποιήσαντα, αὐτῷ τήν
ευχαριστίαν ἐν νυκτί καί ἡμέρα προσέφερε, τὰ δέ εἰδῶλα καθείλε, καί τοὺς
ταῦτα ἀφρόνως λατρεύοντας, Ρητόρων τήν γνῶσιν καταπτύσασα.

Συναξάριον

Τῇ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος
Αικατερίνης.

Στίχοι

Αικατερίνα, καί σοφή καί παρθένος.

Ἐκ δέ ξίφους, καί Μάρτυς, ὦ καλὰ τρία!

Εἰκάδι πέμπτη ἄορ κατέπεφνεν ρήτορα Κούρην,

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι ἑκατὸν πενήκοντα Ρήτορες, οἱ διὰ τῆς ἁγίας
Αικατερίνης Πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ, πυρί τελειοῦνται.

Στίχοι

Αἰ πρὶν πλάνης Ρήτορσιν ἀνδράσι στάσεις,

Εἰς πύρ θανούσι, τῶν στεφάνων ευρέσεις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, ἡ Ἁγία Βασίλισσα, ἡ γαμετὴ Μαξεντίου, ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

Τμηθεῖσα θνητοῦ σύζυγος Βασιλέως,

Ἀφθαρτον εὔρε νυμφώνα Βασιλέως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Πορφύριος, ὁ Στρατηλάτης, σὺν τοῖς διακοσίοις
στρατιώταις, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

Σὺν τῷ στρατῷ σου Πορφύριε πρὸς ξίφος

Πρόθυμος ἤκεις, οἷά περ Στρατηλάτης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῆς ἀθλήσεως τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος
Μερκουρίου.

Στίχοι

Εἰ καί πατάσῃ Μερκούριε τῷ ξίφει,

Καί νεκρὸν ἐχθρὸν σὸ πατάσσεις Κυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Πέτρου τοῦ
Ἡσυχαστοῦ.

Στίχοι

Ἡσύχως βίου το πέλαγος ἀνύσας,

Πρὸς ἡσύχιον Πέτρε λιμένα φθάνεις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι ἑξακόσιοι ἐβδομήκοντα Μάρτυρες ξίφει
τελειοῦνται.

Στίχοι

Τέμνουσιν ἀνδρῶν εἰκάδας τριπλῶς δέκα,

Μεθ' ὧν καί ἄλλους ἂν ὄρας επτάκις δέκα.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Της Αγίας

Ὡδή ζ'

«Θεοῦ συγκατάβασιν, τό πύρ ἠδέσθη ἐν Βαβυλώνί ποτε, διά τούτο οἱ Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἐψαλλον, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Μαρτύρων τό καύχημα, τῆς εὐσεβείας μύστης γεγένησαι, τῷ λαμπρῷ σου Νυμφίῳ, Μαρτύρων δῆμον πρᾶσαγαγούσα Χριστῷ, μεθ' οὗ κραυγάζεις πανεύφημε ψάλλουσα, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ λόγος σου Πάνσοφε, πρὸς σωτηρίαν πολλοὺς ἐξήρπασεν, ἐξ εἰδωλομανίας, καί φωτοφόρους ἔδειξε Μάρτυρας, μεγαλοφώνως σὺν σοί ἀνακράζοντας, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νεάνις ὀπίσω σου, ἀκολουθούσά σοι προσενήνεκται, διά ξίφους τμηθείσα, σὸν μιμουμένη πάθος τό ἀχραντον, καί σοί τῷ Κτίστῇ βοῶσα καί λέγουσα, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἀγίων ὁ Ἅγιος, ἐν σοί αγίως κατασκηνώσας ἀγνή, Θεοτόκε Παρθένε, σεσαρκωμένος ἐκ σοῦ γεγέννηται, διά τό σῶσαι τοὺς πίστει κραυγάζοντας, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Αγίου

Παῖδες Εβραίων ἐν καμίνῳ

Φέγγει τῆς ἄνω φρουκτωρίας, αὐγαζόμενος γενναίῃ Στρατιῳτά, τοὺς ὑμνούντάς σε νῦν, φωτίζεις μελωδούντας, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὑμνεῖς τὸν πάντων εὐεργέτην, πυρακτούμενος τῷ ζήλῳ τούτου Μάκαρ, καί πυρί αισθητῷ, φλεγόμενος καί μέλπων, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λίθοις προσάγοντες τό σέβας, οἱ τὴν αἴσθησιν λιθώδη κεκτημένοι, λίθῳ Μάρτυς τὸν σὸν, βαρύνουσιν αὐχένα, κραυγάζοντας Μερκούριε, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Αἵματι αἷμα συγκεράσας, σοῦ τό τίμιον Δεσπότου φιλανθρώπου, κοινωνός τῶν αὐτοῦ, ἐδείχθης παθημάτων, ἀναβοῶν Μερκούριε, Ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Τάξεις Αγγέλων καταπλήττει, μυστηρίου σου τό βάθος Θεοτόκε, ο Θεός γάρ εκ σού, σαρκούμενος ωράθη, ώ μελωδούμεν Πάναγνε, ο Θεός ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Αγίας

Ωδή η'

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, Οι Παῖδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Σαῖς διδασκαῖς Βασίλισσα, πειθαρχούσα προσέδραμε, τή θεοσεβεία, καί στερρώς υπέμεινε, τών πόνων τήν αἴαθισιν, καί βασιλείας τών ουρανών, τής αδιαδόχου, προφανώς ηξιώθη, βοώσα, Τόν Δεσπότην, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Μετά μαρτύρων γένοιτο, τών πιστών τά αιτήματα, η γάρ Αθληφόρος, τώ Χριστώ παρίσταται, αιτούσα τά κρείττονα, καί σωτηρίας πρόξενα, τοίς τήν παναγίαν, καί σεπτήν αυτής μνήμην, προθύμως εκτελούσι, καί Πιστώς μελωδούσι, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Αναπετάσας δέχεται, ο Νυμφίος σε Πάνσοφε, πύλας Παραδείσου, καί παστάδα πάνσεμνον, οικείν παρεσκεύασε, καί βασιλείας μέτοχον, ως συγκοινωνόν, τών παθημάτων δεικνύει, ώ νύν παρισταμένη, Βασιλέων θυγάτηρ, λαμπρώς, πεποικιλμένη, ημών μή επιλάθη.

Σεσοφισμένοις ρήμασιν, επειράτο ο τύραννος, πιθανολογίαις, ο δεινός χρησάμενος, εκλύειν τήν ένστασιν, τήν σήν ελπίσας, Ένδοξε, αλλά νυμφευθήναι, τώ Χριστώ βουλομένη, εβόας, Τόν Δεσπότην, ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ιερωτέρα πέφηνας, Θεοτόκε πανάμωμε, τής υπερκοσμίου, τών Αγγέλων τάξεως, τόν τούτων γάρ τέτοκας, Δημιουργόν καί Κύριον, εκ παρθενικής, απειρογάμου νηδύος, εν δύο ταῖς ουσίαις, ασυγχύτως ατρέπτως, μιά δέ υποστάσει, Θεόν σεσαρκωμένον.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Τών Αθλητών προσθήκην σε, ο χορός υπεδέξατο, καθωραϊσμένον, καίφαιδρόν γενόμενον, σεπταῖς ωραιότησι, τών υπερτίμων άθλων σου, καί τής ευσεβούς σου, καί σεπτής μαρτυρίας, καί νύν βοάς απαύστως, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ευσεβοφρόνως Ένδοξε, τόν αγώνα διήνυσας, καί γενναιοφρόνως, τόν

εχθρόν κατήσχυνας, καί νίκην ουράνιον, ως νικητής ἀράμενος, ταῖς Ἀγγελικαῖς, νύν συναγάλλη χορεΐαις, μεθ' ὧν βοάς ἀπαύστως, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τελειωθεῖς πανόλβιε, διὰ ξίφους Μερκούριε, καί ἐπιτυχών, τοῦ προκειμένου τέλους σοι, τήν γήν μέν τοῖς αἵμασι, τοῖς ἐκχυθείσιν ἡρδευσας, τό δέ νικηφόρον, καί μακάριον σῶμα, λευκότερον χιόνος, ἐναπέδειξας ψάλλων, Λαός ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ὡς τῆς ἡμῶν ὑπάρχουσας, ἀναπλάσεως Ἀχραντε, ἅπαντες αἰτίαν, οἱ πιστοὶ ὑμνοῦμέν σε, Θεόν γάρ παναίτιον, ὑπέρ αἰτίαν τέτοκας, τόν τήν συντριβείσαν, τή κακία εἰκόνα, οικεῖα εὐσπλαγχνία, ἀναπλάσαντα μόνη, ὑπερευλογημένη, καί κεχαριτωμένη.

Τῆς Αγίας

Ὡδή θ'

«Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καί τῆς γῆς Κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὠφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καί ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσι».

Μετέστης πρὸς θαλάμους φωτοειδεῖς, νυμφικοῖς κοσμουμένη στολίσμασι, παρθενικὴν, ἔχουσα λαμπάδα τῇ δεξιᾷ, τῇ δέ ἐτέρα φέρουσα, τήν ἀποτμηθεῖσάν σου κεφαλὴν, καί νύν παρισταμένη, Χριστῷ τῷ σῷ Νυμφίῳ, τοὺς σέ ὑμνοῦντας περιφρούρησον.

Εδέχθη σου θεόφρον ἠπροσευχή, τοὺς γάρ πίστει τήν σὴν ὀνομάζοντας, κλήσιν σεμνή, σώζει ὁ Δεσπότης ἐκ πειρασμῶν, καί ευρωστίαν δίδωσι, νόσων ἀπαλλάττων παντοδαπῶν, ψυχῶν τε καί σωμάτων, διό σε γεγηθότες, Αἰκατερίνα μακαρίζομεν.

Λιμένι καθωρμίσθης νύν γαληνῷ, ευσταλῶς τε καί κούφως τήν θάλασσαν, τήν κοσμικὴν, Μάρτυς διελθούσα Τρικυμιῶν, μή πειρασθεῖσα πάνσοφε, πλούτον πολυποίκilon τῷ Χριστῷ, προσφέρουσα Παρθένε, τόν δήμον τῶν Μαρτύρων, Αἰκατερίνα παμμακάριστε.

Παστάδων οὐρανίων ἐνδὸν τανύν, σύν παρθένων χορεΐα χορεύουσα, μαρτυρικαῖς, περιλαμβομένη μαρμαρυγαῖς, Αἰκατερίνα πάνσοφε, λύσον τῶν πταισμάτων μου τὰς σειράς, προθύμως δυσωπούσα, τόν πάντων Εὐεργέτην, δι' ὃν τό αἷμά σου ἐξέχεας.

Θεοτοκίον

Ὡράθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπέρ φύσιν τεκούσα ἐν σώματι, τόν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἐαυτοῦ, ὃν ὁ πατήρ ἠρεύξατο, πάντων πρό αἰώνων ὡς ἀγαθός, ὃν νύν καί τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καί τό

σώμα περιβέβληται.

Τού Αγίου

Έφριξε πάσα ακοή

Ιχώρες νύν μαρτυρικοί, ευωδίαν αναπέμπουσι χάριτος, καί τά δυσώδη ημών, αρρήτω λόγω, πάθη διώκουσιν, αναπηγάζει τά οστά, ιάσεων νάματα, καί καταρδεύει ψυχάς, τών υμνούντων τά αυτών προτερήματα.

Ως μέγαν πύργον τής Χριστού, Εκκλησίας ιερώς σε γεραίρομεν, ως στύλον άσειστον, ως τείχος Μάρτυς, όντως απόρθητον, ως στρατιώτην δυνατόν, Θεού τού Παντανακτος, ως καθαιρέτην εχθρών, ως φωστήρα νοητόν καί παγκόσμιον.

Σύνδρομον Άγγελον φωτός, προς τήν άθλησιν θεόφρον κεκλήρωσο, όθεν στρεβλούμενος, καί ταίς λαμπάσιν υποκαιόμενος, καί συγκοπτόμενος δεινώς, καί ξίφει τεμνόμενος, ουκ εδειλίασας, Αθλοφόρε τού Χριστού γενναιότατε.

Ημέρα πλήρης φωτισμού, ευφροσύνης καί χαράς ημίν έλαμψεν, η θεία μνήμη σου, τοίς σέ τιμώνσι, Μάρτυς Μερκούριε, εν ή μνημόνευε ημών, τών μνημονευόντων σου, καί χαλεπών πειρασμών, καί κινδύνων καί παθών ημάς λύτρωσαι.

Θεοτοκίον

Φώτισον πύλη τού φωτός, τήν τυφλώπτουσαν ψυχήν μου τοίς πάθεσι, καί πονηροίς λογισμοίς, αμαυρωθείσαν καί κινδυνεύουσαν, καί εξελού με πειρασμών, κινδύνων καί θλίψεων, ίνα δοξάζω σε, τήν ελπίδα τών πιστών καί κραταίωμα.

Εξαποστειλάριον τής Αγίας

Εν πνεύματι τώ Ιερώ

Ενεύρωσας τό φρόνημα, γυναικών ώ παρθένε, Αικατερίνα πάντιμε, αθλοφόρων η δόξα, καί Φιλοσόφων άνοιαν, εν Θεώ διήλεγξας, ως λήρον ούσαν καί μύθον, τήν Πανάμωμον όντως, καί Μητέρα τού Θεού, συλλήπτορα κεκτημένη.

Τού Αγίου, όμοιον

Τάς παρατάξεις τών εχθρών, καί δαιμόνων τά θράση, εις τέλος κατηδάφισας, καί στέφος εδέξω, Μερκούριε μακάριε, εκ χειρός τού Κτίστου σου, ως Μάρτυς τής αληθείας, διασώζεις δέ πάντας, εκ Παντοίων θλιβερών, σκανδάλων τού αλλοτρίου.

Τής εορτής, όμοιον

Τού Ιερού σε σήμερον, Θεοτόκε Παρθένε, δέχεται τά ενδότερα, χερσίν Αρχιερέως, εν οίς τριών από χρόνων, έως δύο καί δέκα, διέμεινας τρεφομένη, χερσί θείου Αγγέλου, ως αγία κιβωτός, τού πάντα τεκτηναμένου.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ψάλλομεν τρία Προσόμοια Στιχηρά τῆς Αγίας, δευτεροῦντες τό πρῶτον.

Ἦχος δ' Εἰδικὰ σημείωσιν

Μνήμην τὴν πανίερρον, Αἰκατερίνα πανεύφημε, τῆς σεπτῆς σου ἀθλήσεως, τελούντες δοξάζομεν, ἐν φωναῖς ἀπαύστοις, τὸν δεδωρημένον, υπομονὴν σοὶ καρτεράν, καὶ νικηφόρον σε ἀναδείξαντα, καὶ λόγον χορηγήσαντα, καταπτοοῦντα τοὺς ῥήτορας, Ἰησοῦν τὸν φιλόανθρωπον, καὶ Σωτῆρα καὶ Κύριον. (Δίς)

Μάρτυς ἐθελούσιος, Αἰκατερίνα πανένδοξε, καθωράθης τὸν τύραννον, ευτόνως ἐλέγξασα, καὶ δεινὴν μανίαν, τῆς πολυθειᾶς, θεογνωσίας φωτισμῷ, καταβαλοῦσα, καὶ θεία χάριτι, ἐντεύθεν καὶ ὡς Μάρτυρα, καὶ ὡς Παρθένον πανάμωμον, ὁ Χριστὸς ἐστεφάνωσεν, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χάριν τὴν τοῦ Πνεύματος, Αἰκατερίνα πανένδοξε, ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματος, ἐδέξω καθάρασα, σεαυτὴν προθύμως, διὰ πολιτείας, καὶ λογισμῷ καρτερικῷ, τὴν τῶν τυράννων οφρύν, Κατέσπασας, καὶ καλλεῖ τῷ τοῦ σώματος, τὴν ψυχικὴν ωραιότητα, θεοφρόνως ἀντέθηκας, Ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα... Ἦχος β'

Βίον ἀῦλον ἐξησκημένη, βῆμα ἄθεον Καταλαβούσα, ἑστης τροπαιοφόρος Αἰκατερίνα σεμνή, ἀνηφορούσα τοῦ Θεοῦ τὴν λαμπρότητα, καὶ τό θεῖον σθένος ἐνδεδυμένη, δόγμα τυράννου κατεμυκτήρισας, καὶ ῥητόρων ἔπαυσας, τὰς φληνάφους ῥήσεις πολυάθλε.

Καὶ νῦν... Τῆς Εορτῆς

Ἦχος ο αὐτός

Σήμερον τῷ ναῷ προσάγεται, ἡ πανάμωμος Παρθένος, εἰς κατοικητήριον τοῦ παντάνακτος Θεοῦ, καὶ πάσης τῆς ζωῆς ἡμῶν τροφού, Σήμερον τό καθαρώτατον ἀγίασμα, ὡς τριετίζουσα δάμαλις, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων εἰσάγεται, Ταύτη ἐκβοήσωμεν ὡς ὁ Ἄγγελος, Χαίρε μόνῃ ἐν γυναιξὶν εὐλογημένη.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπολυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Εορτῆς ἡ γ' Ωδὴ, καὶ τῆς Αγίας ἡ ζ'.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Οσίων Πατέρων ἡμῶν Ἀλυπτίου τοῦ Κιονίτου, καὶ Νίκωνος τοῦ Μετανοεῖτε.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Οσίου Αλυπτίου.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Παμμάκαρ Αλύπτιε τήν σήν, ἐκ παιδός ἀνέθηκας, ζωήν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὑφ' οὐ σθενούμενος, τῆς σαρκὸς τά πάθη, λογισμῷ υπέταξας, τό χεῖρον υποτάττων τῷ κρείττονι, διό ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Θεόφρον Αλύπτιε φωστήρ, καθωράθης μέγιστος, φωταγωγῶν τήν υψήλιον, θαυμάτων λάμψεσι, καί ἐνθέων ἔργων, ὅθεν μετὰ κοίμησιν, τό ἄδυτόν σε φῶς υπεδέξατο, διό ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Στύλος ἐχρημάτισας σοφέ, Μοναστῶν Αλύπτιε, ὑπερθεν στύλου ἰστάμενος, καί πιεζόμενος, καύσωνι καί κρύει, καί πολλαῖς ἀσκήσεσι, διό καθυπεδέξω τοῦ Πνεύματος, θεία χαρίσματα, ἰατρεύειν ἀρρωστήματα, καί διώκειν, πάθη χαλεπώτατα.

Τοῦ Οσίου Νίκωνος

Ἦχος πλ. β' Ὅλην ἀποθέμενοι

Ὑψωσαν τό σῶμά σου, πόνοι καί πόνων οἱ τρόποι, καί τῶν τρόπων ἔλλαμψις, ἡ τῷ θείῳ Πνεύματι ἀπαστράπτουσα, ὑπέρ νούν ἅπαντα, τῇ ἰσχύϊ ἠύγασε, θαυμαστῶς ἐμεγαλύνθη γάρ, ἡ θήκη νάματα, βλύζουσα πιστοῖς, ξένον θέαμα! πῶς τάφος οὐκ ἐπέδησεν, ἡ λίθος κατέσχε τήν δύναμιν, ἀλλ' ὡς καί πρό τέλους, μετάνοιαν ἐκραύγαζες ἡμῖν, ὡσαύτως νύν πρός ἐπίγνωσιν, ἔλκεις μετὰ θάνατον.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, λαός ἐν οἴκῳ Κυρίου, ὅπου τό πανάγιον, σκήνος τεθησαύριται τοῦ Παμμάκαρος, ὡς τερπνοῖς ἄσμασι, καί φαιδραῖς λαμπράσι, λιτανεύοντες βοήσωμεν, Ἄγιε πρόφθασον, καί τοὺς ἐν ἀνάγκαις ἐλέησον, καί κλύδωνος ἐξάρπασον, καί τῆς καταγιγῖδος τῶν θλίψεων, ἵνα τήν τερπνὴν σου, καί πάντιμον δοξάζωμεν σορόν, καί τήν εἰκόνα σεβώμεθα, μύρον ἀναβλύζουσαν.

Πλούτον ἀναφαίρετον, ἔχει σε πόλις Λακῶνων, Μάκαρ ἀξιάγαστε, φαειναῖς αὐγάζοντα ταῖς λαμπρότησιν, ἢ καί νύν βράβευσον, τήν εἰρήνην Νίκων, καί τροπαίων αὐτὴν ἐμπλησον, ἐχθρῶν τήν ἐπαρσιν, καί παρεμβολὰς κάμψας βέλεσι, σὼν Πρεσβειῶν Πατὴρ ἡμῶν, καί τῆς συμπαθοῦς μεταδόσεως, πλήσον τὰς καρδίας, ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων σε πιστῶς, ἐν παρρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Νοός καθαρότητι, ὁ Ἡσαΐας Παρθένε, πόρρωθεν προέφησε, Ποιητὴν τῆς κτίσεως τεξομένην σε, ὡς σεμνὴ Πάναγνε, σύ γάρ ὠφθης μόνη, ἐξ αἰῶνος παναμώμητος, Διό σου δέομαι, τήν μεμολυσμένην καρδίαν μου, καθάρισον

καί λάμψεως, θείας κοινωνόν με ανάδειξον, Κόρη τού Υιού σου, καί στάσεως
αυτού τής δεξιάς, όταν καθίση ως γέγραπται, κρίναι κόσμον άπαντα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Κρίσιν Ισραήλ κριταί, θανατηφόρον κριθήναι, σέ Υιέ κατέκριναν, ως κριτόν σε
στήσαντες επί βήματος, τόν νεκρούς κρίνοντα, καί τούς ζώντας Σώτερ, καί
Πιλάτω σε παρέδωκαν, καί κατακρίνουνσι πρό τής δίκης φεύ! οι παράνομοι,
καί, βλέπουσα τιτρωσκομαι, καί συγκατακρίνομαι Κύριε, όθεν καί προκρίνω,
θανείν υπέρ το ζήν εν στεναγμοίς, η Θεοτόκος εκραύγαζε, μόνε Πολυέλεε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΤΑ ΣΤΙΧΗΡΑ ΤΗΣ ΟΚΤΩΗΧΟΥ.

Απολυτίκιον τού Οσίου Αλυπίου Έχος α΄

Υπομονής στύλος γέγονας, ζηλώσας τούς Προπάτορας Όσιε, τόν Ιώβ εν τοίς
πάθεσι, τόν Ιωσήφ εν τοίς πειρασμοίς, καί τήν τών Ασωμάτων πολιτείαν,
υπάρχων εν σώματι, Αλύπιε Πατήρ ημών Όσιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ,
σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Δόξα... Τού Οσίου Νίκωνος

Έχος γ΄ Θείας πίστεως

Χαίρει έχουσα η Λακεδαίμων, θείαν λάρνακα, τών σών λειψάνων,
αναβρύουσαν πηγάς τών ιάσεων, καί διασώζουσαν πάντας εκ θλίψεων, τούς
σοί προστρέχοντας Πάτερ εκ πίστεως, Νίκων Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε,
δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν ψάλλεται είς Κανών τής Οκτωήχου, καί
των Αγίων οι δύο παρόντες.

Ο Κανών τού Οσίου Αλυπίου, ού η Ακροστιχίς.

Χαίρων επαινώ τούς Αλυπίου πόνους. Ιωσήφ.

Ωδή α΄ Έχος πλ. α΄

«Έππον καί αναβάτην, εις θάλασσαν Ερυθράν, ο συντρίβων πολέμους, εν
υψηλώ βραχίονι, Χριστός εξετίναξεν, Ισραήλ δέ έσωσεν, επινίκιον ύμνον
άδοντα».

Χάριτος πεπλησμένος, χαράς μου πλήρωσον, τήν ψυχήν επαινέσαι, τόν βίον
σου Αλύπιε, καί τήν πολιτείαν σου, δι΄ ής πάντας ηύφρανας, ισαγγέλως
αγωνισάμενος.

Άλλον ως Σαμουήλ σε, Θεός ηγίασε, μητρικής εκ κοιλίας, Αλύπιε μακάριε, καί

βλέπων τά έμπροσθεν, ως Προφήτην ένθεον, απειργάσατο αξιάγαστε.

Ίνα Θεός δηλώση, τήν σήν λαμπρότητα, ήνπερ ύστερον έσχες, καλώς αγωνισάμενος, φωτός θείου έπλησε, τού τεχθέντος Όσιε, τό δωμάτιον υπέρ έννοιαν.

Θεοτοκίον

Ρήσις σεπτού Προφήτου, πέρας εδέξατο, ιδού γάρ η Παρθένος, σαρκί Θεόν εκύησε, βροτούς αναπλάττοντα, συντριβέντας πρότερον, αμαρτίας πλημμελήμασι.

Ο Κανών τού Οσίου Νίκωνος

Ωδή α' Έχος πλ. δ'

«Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Τής ουρανίου πατριάς τώ έρωτι, Κατασχεθείς τήν ψυχήν, καί τά εκεί κάλλη, καί τήν διαμένουσαν, επιποθήσας εύκλειαν, επιγείου πατρίδος, καί γεννητόρων εμάκρυνας, Νίκων σεαυτόν παναοίδιμε.

Τόπον εκ τόπου διαμείβων πέφευγας, τά παρατρέχοντα, τήν κοσμικήν σχέσιν, ταίς αποχωρήσεσι, σαφώς αποκρουόμενος, καί μηδέν τών προσύλων, τό ευγενές ενυβρίσαι σου, μάκαρ τής ψυχής ανασχόμενος.

Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα περί σου λεάληνται, εν γενεαίς γενεών, η τόν Θεόν Λόγον, εν Υαστρί χωρήσασα, αγνή δέ διαμείνας, Θεοτόκε Μαρία, διό σε πάντες γεραίρομεν, τήν μετά Θεόν Προστασίαν ημών.

Τού Οσίου Αλυπίου

Ωδή γ'

«Ο πήξας επ' ουδενος τήν γήν τή προστάξει σου, καί μετεωρίσας ασχέτως βρίθουσαν, επί τήν ασάλευτον Χριστέ, πέτραν τών εντολών σου, τήν Εκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε αγαθέ καί φιλάνθρωπε».

Ως λύχνος επί λυχνίαν, στάσεως κρείττονος, επιτεθειμένος ταίς σελασφόροις σου, Πάτερ αρεταίς πάσαν ψυχήν, πιστώς σοι προσιούσαν, ευσεβοφπόνως κατελάμπρυνας, σκότους αμαρτίας λυτρούμενος.

Νοός σου τάς ιεράς, κινήσεις ποιούμενος, πρός τηρήσεις θείων, νόμων τού Πνεύματος, Άγγελος εφάνης επί γής, Αγγέλων πολιτείαν, μετά σαρκός αναλαβόμενος, Πάτερ θεοφόρε Αλύπιε.

Εμφρόνως τών οχληρών, τού βίου αοίδιμε, μετανάστης ώφθης, καί

προσεχώρησας, πρὸς ἀσκητικῆς διαγωγῆς, τὰ σκάμματα προθύμως, τὴν σὴν καρδίαν οικητήριον, Ὅσιε δεικνύων τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Παρθένε τό καθαρὸν, τοῦ Λόγου παλάτιον, τὴν ψυχὴν μου δείξον, οἶκον τοῦ Πνεύματος, ὕδατος πηγὴ ζωαρχικοῦ, πότισόν με τῇ καύσει, τῆς αμαρτίας φλογιζόμενον, ὅπως κατὰ χρέος δοξάζω σε.

Τοῦ Οσίου Νίκωνος

Ουρανίας ἀψίδος

Εξ Εώας εἰς Δύσιν, διαδραμών ἅπαντας, τῷ τῆς μετανοίας κηρύγματι κατεπύρσευσα, ὅθεν κατάλληλον, τῇ πράξει εὔρες τὴν κλήσιν, μετανοίας Ὅσιε, δειχθεῖς φερώνυμος.

Τοῦ Προδρόμου τὸν ζήλον, ἐν τῇ ψυχῇ θέμενος, Πάτερ τὴν δευτέραν ἐν κόσμῳ, Χριστοῦ ἐμφάνειαν προανεκήρυττες, καὶ μετανοίας ἀξίους, ἐκ καρδίας ἔλεγες, καρπούς ποιήσατε.

Θεοτοκίον

Χαίρε μόνη τεκούσα, τὸν τοῦ παντός Κύριον, Χαίρε τὴν ζωὴν τοῖς ἀνθρώποις ἢ προξενήσασα, Χαίρε κατάσκιον, καὶ αλατόμητον Ὅρος, Τῶν πιστῶν τό στήριγμα, χαίρε Πανάμωμε.

Ο Εἰρμός

«Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καὶ τῆς Εκκλησίας δομήτορ, σύ σε στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τό στήριγμα, μόνε Φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τοῦ Οσίου Αλυπτίου

Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Συμεὼν ἡμῖν ὠφθης ἄλλος σοφέ, τό γάρ σῶμα υψώσας στύλῳ ἐκ γῆς, ὦ Πάτερ Αλύπιε, τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας, ἐτροπώσω θεόφρον, πικρῶς κατοιμῶζοντας, καὶ εἰς ἀβάτους τόπους, αὐτοὺς ἀπεδίωξας, ὅθεν καὶ ἐδείχθης, ἐγκαλλώπισμα θεῖον, Πατέρων τό καύχημα, Μοναζόντων τό στήριγμα, Διό πίστει βοῶμέν σοι, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τοῦ Οσίου Νίκωνος

Ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Τὸν ζήλον τὸν σεπτόν, Βαπτιστοῦ ἐμιμήσω, καὶ κόσμῳ τὴν φρικτὴν, καὶ δευτέραν τοῦ Κτίστου, ἐμφάνειαν ἐκήρυττες, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐκραύγαζες, Νύν ποιήσατε, Καρπούς ἀξίους Κυρίῳ, μετανοίας τε, ἀπὸ καρδίας τελείας, Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Κυβέρνησον Ἀγνή, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ οἰκτεῖρον αὐτήν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, βυθῷ ολισθαίνουσας, ἀπωλείαις πανάμωμε, καὶ ἐν ὥρᾳ με, τῇ φοβερᾷ τοῦ θανάτου, ἐλευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, φρικτῆς

αποφάσεως.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω θαύματος φρικτού! ώ καινού μυστηρίου! εβόα η αγνή, καί πανάμωμος Κόρη, εν ξύλω ως έβλεπεν, απλωθέντα τόν Κύριον, ό τά σύμπαντα, εν τή δρακί περιφέρων, ως κατάκριτος, υπό κριτών παρανόμων, Σταυρώ κατακρίνεται.

Τού Οσίου Αλυπίου

Ωδή δ'

Τήν θείαν εννοήσας σου κένωσιν, προβλεπτικώς ο Αββακούμ, Χριστέ εν τρόμω εβόα σοι, εις σωτηρίαν λαού σου, τού σώσαι τούς χριστούς σου ελήλυθας.

Αγάπην αληθή καί συμπάθειαν, πίστιν ελπίδα αρραγή, καί πολιτείαν ανόθευτον, αναλαβόμενος Πάτερ, θεράπων τού Χριστού εχρημάτισας.

Ιστάμενος εν στύλω ακλόνητος, ταίς εναντίαις προσβολαίς, δαιμόνων στίφος εκλόνησας, καί κλονουμένοις εγένου, Παμμάκαρ αδιάσειστον έρεισμα.

Ναμάτων θείων έμπλεως γέγονας, καί κατεδρόσισας ψυχάς, κατατακείσας τώ καύσωνι, τής χαλεπής αμαρτίας, Αλύπτιε θεόφρον πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Τά πάθη τής ψυχής μου θεράπευσον, καί φωταγωγήσον τόν νούν, καί τήν καρδίαν μου Δέσποινα, η φωτοδότην τεκούσα, Χριστόν τόν υπεράγαθον Κύριον.

Τού Οσίου Νίκωνος

Εισακήκοα Κύριε

Αληθώς εφιέμενος, γνώσεως Μακάριε, πράξιν τέθεικας, θεωρίας σου επίβασιν, τούς Ελλήνων λήρους παρωσάμενος.

Τής καρδίας τά όμματα, πράξεσιν ενθέοις προκαθηράμενος, προεμήνυες τά μέλλοντα, απτικήν διάνοιαν προσκτησάμενος.

Θεοτοκίον

Ιλασμόν ημίν δώρησαι, τών αγνοημάτων ως αναμάρτητος, καί ειρήνευσον τόν κόσμον σου, ο Θεός πρεσβείαις τής Τεκούσης σε.

Τού Οσίου Αλυπίου

Ωδή ε'

«Ο αναβαλλόμενος, φώς ως ιμάτιον, πρός σέ ορθρίζω, καί σοί κραυγάζω, Τήν ψυχήν μου φώτισον, τήν εσκοτισμένην, Χριστέ ως μόνος εύσπλαγχνος».

Όλος ανακείμενος, τώ Παντοκράτορι, χρονίαν στάσιν, ύπαιθρος Πάτερ, νιφετοίς καί καύσωνι, σφοδρώ προσπαλαίων, προθύμως εκαρτέρησας.

Ύμνοις καί δεήσεσι, σχολάζων Όσιε, τής τρισηλίου αυγής τήν χάριν, νοός καθαρότητι, εδέξω καί φέγγος, ιάσεων απήστραψας.

Σώμά σου τώ κίονι, περιγραφάμενος, τόν νούν βαδίζειν ανεμποδίστως, πρός τόν σοί ποθούμενον, Πάτερ επαφήκας, φωτός αποπληρούμενος.

Θεοτοκίον

Άγιον εκύησας, Θεόν γενόμενον, βροτόν δι' οίκτον, Αγία Κόρη, τόν καθαγιαζόντα, τούς αυτόν εν πίστει, καί φόβω αγιάζοντας.

Τού Οσίου Νίκωνος

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Πληγέντα τόν εις σέ παροινήσαντα, θεηλάτως, ταίς ευχαίς ανέρρωςας, καί σέ Τιμάν παρεσκεύασας.

Ναόν πανευκλεή ανεστήλωσας, τώ Σωτήρι, ναός ζών καί έμψυχος, προχρηματίσας θεσπέσιε.

Θεοτοκίον

Ζωήν ημίν εβλάστησας άχραντε, Θεοτόκε, τόν Κτίστην καί Κύριον, ζωοποιούντα τά σύμπαντα.

Τού Οσίου Αλυπίου

Ωδή ς'

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρω, Δέσποτα Χριστέ, τών παθών τήν θάλασσαν Κατεύνασον, καί εκ φθοράς ανάγαγέ, με ως εύσπλαγχνος».

Λίθοις σε τά πνεύματα, τής κακίας, βάλλοντα σαφώς, ποιούμενον στάσιν εν τώ κίονι, τής αρραγούς, πέτρας ουδόλως εσάλευσαν.

Υπομένων Όσιε, υπέμεινας, τόν υπομονήν, αληθή σοι Κύριον δωρούμενον, καί εκ πάντων, τών δυσχερών σε ρυόμενον.

Παραδόξως, Όσιε, φώς ωράτο, ύπερθεν τού σου, καθ' εκάστην κίονος φωτίζον σου, διά παντός, τά τής ψυχής αισθητήρια.

Θεοτοκίον

Ισχυράν παράκλησιν, οι εν θλίψει, εχομεν αγνή, καί βεβαίαν πάντες σε αντίληψιν, Μήτηρ Θεού, κινδύνων σώζε τούς δούλους σου.

Τού Οσίου Νίκωνος

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Εδόξασέ σε Θεός, ο δοξασθείς σου τοῖς μέλεσιν, ἐν τέρασι θαυμαστοῖς, διό
καί τώ κίονι, ὅπως χρηματίσῃ σοι, ἐν τῷ θείῳ οἴκῳ, τό ἐλλείπον
ανεπλήρωσας.

Ὡς ἄλλον σε Μωϋσὴν, ἡ Λακεδαίμων ἐγνώρισε, τὴν Αἴγυπτον τῶν παθῶν,
πιέζοντα μᾶστιξιν, ἐνθέοις διδάγμασι, τοῖς τῆς μετανοίας, καί κακίας
ἐξαιρούμενον.

Θεοτοκίον

Ρυσθείημεν τῶν δεινῶν, πταισμάτων ταῖς ἱκεσίαις σου, Θεογεννήτορ ἀγνή, καί
τύχοιμεν πάντα, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως,
σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν,
ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καί ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεός τῆς
σωτηρίας μου».

Κοντάκιον τοῦ Οσίου Αλυπίου

Ἦχος πλ. δ'

Ὡς ἀπαρχάς τῆς φύσεως

Ὡς ἀρετῶν ὑπόθεσιν, καί Ἀσκητῶν καλλώπισμα, ἡ Ἐκκλησία δοξάζει σε
σήμερον, καί ἀνυμνεῖ σε Ἀλύπτιε, ταῖς εὐχαῖς σου παράσχου, τοῖς τιμώσιν ἐκ
πόθου τὰς ἀριστείας σου, καί τὰ παλαίαια, τῶν δεινῶν ἐγκλημάτων
ἐκλύτρωσιν, ὡς ἐπώνυμος.

Τοῦ Οσίου Νίκωνος

Ἦχος πλ. β'

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας

Τὴν Ἀγγελικὴν μιμούμενος πολιτείαν, κόσμου τὰ τερπνὰ ὡς σκύβαλα
ἐλογίσω, μετανοίας τὴν τρίβον δεικνύων ἡμῖν, θεοφόρε Νίκων Ὅσιε διὰ τοῦτό
σε γεραίρομεν, ἐκτελούντες νῦν τὴν μνήμην σου, ὑπάρχεις γάρ ἀληθῶς,
ἱαμάτων πηγὴ.

Συναξάριον

Τῇ ΚΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Αλυπίου τοῦ
Κιονίτου.

Στίχοι

Ἀνείχεν Ἀλύπιον ὀρθίος κίων,
Πρὸς οὐρανοὺς ζητούντα βαίνειν, οὐ μένει.
Εἰκάδι ἑκτὴ ἄλυπον, Ἀλύπτιε, βῆς ἐπὶ οἶκον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Νίκωνος τοῦ
Μετανοεῖτε,

Στίχοι

Οἱ Λακεδαίμων, οὐδαμῶς Δαίμων λάκοι.
Σοβεῖ γὰρ αὐτόν τοῖς τεραστίοις Νίκων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Στυλιανού τού Παφλαγόνος.

Στίχοι

Ασκήσεως πέπτωκεν ό στερρός στύλος.

Στυλιανός γάρ τόν βίον καταστρέφει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ακακίου τού εν τή Κλίμακι.

Στίχοι

Κακόν φυγων πάν Ακάκιος εν βίω.

Καλοίς απείροις εντρυφά λιπών βίον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιακώβου τού Αναχωρητού.

Στίχοι

Ο Ιάκωβος αναχωρήσας κόσμου,

Νύν τήν υπερκόσμιον οικεί πατρίδα.

Ο άγιος Νεομάρτυς Γεώργιος, ο εν Χίω αθλήσας κατά τό 1807, ξίφει τελειούται.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Σίλου, Επισκόπου τής Περσίδος, Καί ανάμνησις τών εγκαινίων τού Ναού τού Αγίου Γεωργίου, εν τώ Κυπαρίσσω.

Ταίς τών σών Αγίων πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Οσίου Αλυτίου

Ωδή ζ'

«Ο υπερυψούμενος, τών Πατέρων Κύριος, τήν φλόγα κατέσβεσε, τούς Παίδας εδρόσισε, συμφώνως μελωδούντας, Ο Θεός ευλογητός εί».

Ο καρτερικώτατος, καί στερρός Αλύπιος, χρόνοις επί πλείοσι, κρύει Πιεζόμενος, τού Πνεύματος τή θάλψει, εθάλπετο παραδόξως.

Ύψος πρός ουράνιον, έχων τό πολίτευμα, σώματος ηλόγησας, ώς φθείρεσθαι μέλλοντος, καί τούτου σηπομένου, ουκ εφρόντισας τοίς πόνοις.

Πάσαν ηδυπάθειαν, Πάτερ αρνησάμενος, τώ κρύει καί καύσωνι, παλαίων ενήθλησας, αίθριος αναμέλπων, ο Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ο απεριόριστος, σάρκα ανελάβετο, έννουν τε καί έμψυχον, εκ σου Αειπάρθενε, τού σώσαι τούς βοώντας, ο Θεός ευλογητός εί.

Τού Οσίου Νίκωνος

Οι εκ τής Ιουδαίας

Ως εν άρματι Πάτερ, αρετών τετρακτύϊ σύ εποχούμενος, ανέδραμες εις ύψος, Ηλίας ώς περ άλλος, μελωδών τώ Σωτήρί σου, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ζηλωτής ώς περ άλλος, τοίς ποθούσί σε Πάτερ τό ράκος έλιπες, εν ώ σου τό σαρκίον, εκτρύχων καί πιέζων, τήν ψυχήν διανέπauες, Ο τών Πατέρων βοών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Σοφίας έμπλησον πάντας, καί δυνάμεως θείας η ενυπόστατος, Σοφία τού Υψίστου, διά τής Θεοτόκου, τούς εν πίστει σοι ψάλλοντας, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Τού οσίου Αλυπίου

Ωδή η'

«Σοί τώ παντουργώ, εν τή καμίνω Παίδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν έμελπον, Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας».

Νέος Σαμουήλ, προθεωρών το μέλλον, νοός καθαρότητι, ώφθης Αλύπτιε, πάσι προλέγων, ως ένθεος Προφήτης, τά υπό Κυρίου, δηλούμενα σοι Πάτερ.

Ο φωτειδής, τής εκκλησίας στύλος, ο πύργος ο άσειστος, τείχος τό άρρηκτον, πάντων ανθρώπων, Θεώ πεπιστευκότων, ο Χριστού θεράπων, Αλύπιος τιμάσθω.

Ύπνωσας καλώς, ύπνον δικαίοις Πάτερ, πάσιν οφειλόμενον, κοιμήσας πρότερον, πάθη ποικίλα, εντεύξεσιν αγρύπνοις, όθεν σε προστάτην, άγρυπνον νύν πλουτούμεν.

Θεοτοκίον

Σού ο τοκετός, τήν τικτομένην βλάβην, κακία τού όφεως, νύν απεστείρωσε, μόνη κατάρας, αναίρεσις Παρθένε, όθεν σε τιμώνεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Οσίου Νίκωνος

Επταπλασίως κάμινον

Τό καθαρόν καί άσπιλον, τής ψυχής περιβόλαιον, τό καρτερικόν, καί απαθές σαρκίον σου, ως θείον θησαύρισμα, η Λακεδαίμων φέρουσα, καί σωματικών, καί ψυχικών αλγημάτων, τήν ρώσιν εξαιτείται, μελωδούσα συμφώνως, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τών ιαμάτων χάριτας, η σορός αναβλύζουσα, πάσαν νοσημάτων, καί παθών

επήρειαν, παντοίαν τε κάκωσιν, καί μαλακίαν άπασαν, πάντων θεραπεύει, τών πιστώσ μελωδούντων, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Υπέρ ημών ιλέωσαι, τόν Σωτήρα καί Κύριον, τών καταφευγόντων, τή σή σκέπη Όσιε, ως νίκης επώνυμος, καί Θεώ παριστάμενος, πάσης λυτρωθήναι, τών εχθρών κακουργίας, δαιμόνων επηρείας, καί ανάγκης καί νόσου, τούς πίστει σε υμνούντας, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Νούς εξειπείν ου δύναται, τό φρικτόν τής λοχείας σου, πώς καί παρθενεύεις, μετά τόκον άχραντε, ως μόνος επίσταται, ο τών απάντων Κύριος, όν ιλεουμένη, μή ελλίπης Παρθένε, σωθήναι τούς εν πίστει, τώ Υιώ σου βοώντας, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμος

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, Τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Οσίου Αλυπίου

Ωδή θ'

«Ησαία χόρευε, η Παρθένος έσχεν εν γαστρί, καί έτεκεν υιόν τόν Εμμανουήλ, Θεόν τε καί άνθρωπον, Ανατολή, όνομα αυτώ, όν μεγαλύνοντες, τήν Παρθένον μακαρίζομεν».

Ιερός ό βίος σου, εκ σπαργάνων, ώφθη τώ Θεώ, λαμπρόμενος αρετών, μάκαρ τώ φωτί, τίμιος ο θάνατος, εναντίον γέγονε Χριστού, Πάτερ Αλύπιε, Μοναζοντων ακροθίνιον.

Ως φωστήρ υπέρλαμπρος, καταυγάξεις, άπασαν τήν γήν, ελαύνων τήν πονηράν, νύκτα τών παθών, καί λύων σκοτόμαιναν, τών Δαιμόνων, καί φωταγωγών, θείαις λαμπρότησιν, ιαμάτων πάντας Όσιε.

Στάσιν επί κίονος, εποιήσω, έτεσι σοφέ, πεντήκοντα πρός τρισίν, οία Αθλητής, αθλών προθυμότατα, καί τώ κρύει καί τώ παγετώ, Πάτερ καί καύσωνι, ανενδότης πιεζόμενος.

Η αγία μνήμη σου, τώ Αγίω Πνεύματι ημάς, καθαγιάζει σοφέ, ταύτην ιερώς, τελούντας καί πίστει σε, ανυμνούντας, Πάτερ εν αυτή, ως αντιλήπτορα, καί προστάτην τών ψυχών ημών.

Θεοτοκίον

Φωτισμόν μοι δώρησαι, τώ εν σκότει όντι τών παθών, καί ρύσαί με πονηρών, έργων καί φλογός, εναποκειμένης μοι, τώ αθλίω καί αμαρτωλώ, Άχραντε Δέσποινα, προστασία τών υμνούντων σε.

Τού Οσίου Νίκωνος

Εξέστη επί τούτω

Αμέσως απολαύων Πάτερ ζωής, υπέρ ἥς ηγωνίσω πρὸς δύναμιν, ἐπὶ τῆς γῆς, βίω διαπρέψας αγγελικῶς, καὶ μεταβάς μακάριε, Νίκων πρὸς αἴλους διαμονάς, σωθῆναι θεοφόρε, δυσώπει τοὺς ἐν πίστει, ἐν τῷ ναῷ σου προσεδρεύοντας.

Αγάλλη σύν Αγγέλοις ἐν ουρανῷ, τῷ τῶν ὅλων Θεῷ παριστάμενος, καὶ ἐπὶ γῆς, βρύει σου ἡ θήκη τὰς δωρεάς ἐν ἡ σεπτῶς κατάκειται, σωμά σου τό ἅγιον καὶ σεπτόν, τοῖς πόθῳ προσιούσι, καὶ φόβῳ ἀπτομένοις, Νίκων παμμάκαρ τῶν λειψάνων σου.

Θεοτοκίον

Ἐν σοὶ τῆς παρθενίας τό καθαρὸν, ἐτηρήθη Μαρία πανύμνητε, σύ γάρ Θεόν, μόνη συλλαβούσα ἀνευ σποράς, σεσαρκωμένον τέτοκας, μέинаσα Παρθένος παναληθῆς, διό σε Θεοτόκον, κυρίως ἀνυμνοῦμεν, καὶ προσκυνούμεν καὶ δοξάζομεν.

Ο Ειρμός

«Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ ουρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τῶν ουρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον Αγ. Αλυπίου

Γυναίκες ακουτίσθητε

Αγώνας υπέρ ἀνθρώπων, μετήλθες Πάτερ Ὁσιε, τῇ τοῦ Χριστοῦ δυναστεία, πεντήκοντα πρὸς τρισὶ γάρ, ἔτεσιν ἐπὶ κίονος, ἔστης σοφέ Αλύπιε, πάντοθεν πιεζόμενος, καὶ νῦν τό ἔσχατον μάκαρ, τῶν ἀγαθῶν πάντων εὔρες.

Τού Αγίου Νίκωνος

Ο ουρανόν τοῖς ἀστροῖς

Ἡ θήκη ἔνθα σου κείται, τό ευκλεέστατον σῶμα, χάριτας βλύζει τοῖς πάσι, τῶν ἱαμάτων δαψιλῶς, τοῖς προσιούσιν ἐν πίστει, Νίκων αἰὶ θεοφόρε.

Θεοτοκίον

Αἱ τῶν Αγγέλων πάσαι, καὶ Ἀρχαγγέλων χορεῖαι, ἀνευφημούσί σε Κόρη, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ υψίστου, καὶ τῶν βροτῶν ἅπαν γένος, δοξολογούμεν σε πόθῳ.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' τοῦ Αγίου Νίκωνος δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος α' Τῶν ουρανίων Ταγμάτων

Τῶν ἐφετῶν απολαύων ἀμέσως Ὁσιε, τῶν ἐπὶ γῆς φωτίζεις, πάντων τὰς διανοίας, ἐν πίστει ἐκτελούντων, μνήμην τὴν σὴν, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν, καὶ τῷ ναῷ σου τῷ Θεῷ πανευσεβῶς, ἀθροισθέντων παμμακάριστε. (Δίς)

Σύ τού Προδρόμου τόν ζήλον εκμιμησάμενος, Μετανοείτε πάσιν, ανεβόας παμμάκαρ, εξ όλης τής καρδίας, η γάρ Χριστού, βασιλεία εφέστηκεν, όν εκδυσώπει απαύστως υπέρ ημών, τών εν πίστει δοξαζόντων σε.

Εκ τής Εώας εις Δύσιν, Πάτερ διέδραμες, καί μετανοίας πάντας, κατεπύρσευσας λόγοις, ως άλλον Μωϋσήν δέ, πόλις η σή, Λακεδαίμων εγνώρισε, τήν γάρ παθών αποτέμνεις Αίγυπτον νύν, μετανοίας τοίς διδάγμασιν.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν, εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, δι' ών εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου, Τών Δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εξήλωσας, Παρρησίαν έχων πρρός Χριστόν τόν Θεόν, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μεταβολή τών θλιβομένων, απαλλαγή τών ασθενούντων, υπάρχουσα Θεοτόκε Παρθένε, σώζε πόλιν καί λαόν, τών πολεμουμένων η ειρήνη, τών χειμαζομένων η γαλήνη, η μόνη προστασία τών πιστών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Η πάναγνος ως ειδέ σε, επί Σταυρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα, ανεβόα μητρικώς, Υιέ μου, καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον;

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Ιακώβου τού Πέρσου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις το, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν τρία Προσόμοια Στιχηρά τού Αγίου.

Ήχος β' Ότε, εκ τού ξύλου σε

Κόσμου, τά τερπνά καταλιπών, γένους περιφάνειαν πλούτον, καί ωραιότητα, πάσάν τε τήν αίσθησιν, απαρνησάμενος, καί τό σώμα τεμνόμενος, παθών εκμιμήσει, χαίρων ηκολούθησας, Χριστώ Ιάκωβε, ως ούν κοινωνός παθημάτων, δόξης εχρημάτισας όντως, καί τής βασιλείας νύν συμμέτοχος.

Μέλη, θεριζόμενος σαρκός, καί τάς αφορήτους οδύνας, τών αικισμών καρτερών, Μάρτυς αξιάγαστε, Χριστού Ιάκωβε, καί τυράννων ωμότητα,

πατήσας ανδρείως, νίκης τόν πολύτιμον, στέφανον είληφας, ὡ νύν
εγκοσμούμενος Μάκαρ, θείῳ τοῦ Δεσπότη σου θρόνῳ, μετὰ τῶν συνάθλων
σου παρίστασαι.

Ἐχων, παρρησίαν πρὸς Χριστόν, πάντων τῶν ἐν πίστει τελούντων, τὴν σὴν
σεπτὴν εορτὴν, Μάρτυς παναοίδιμε, θερμῶς προΐστασο, τῶν κινδύνων
ρυόμενος, παθῶν απαλλάττων, πάσης περιστάσεως, δεινῶν λυτρούμενος,
νέμων καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, θείαις σου ἐντεύξεσιν ὅπως, τοὺς λαμπροὺς
αγώνάς σου δοξαζωμεν.

Δόξα... Ἦχος β' Τοῦ Στουδίτου

Καρτερῶν ἐν ἀθλήσει, Μάρτυς Ἰάκωβε, τό σῶμά σου παρέδωκας διὰ Χριστόν
τόν Θεόν, καὶ μελιζόμενος χείρας καὶ μηρῶς, καὶ βραχίονας καὶ κνήμας καὶ
τοὺς δακτύλους, καὶ τελευταῖον τὴν κάραν σου, ἀνίπτασαι ἐν οὐρανοῖς,
συμβασιλεύειν τῷ βασιλεῖ τοῦ παντός, Διο Αθλούντων κράτιστε, μή διαλίπης
ικετεύων, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκπάσης βλάβης τοῦ αλλοτρίου.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

**Μόνῃ, τόν ἀχώρητον Θεόν, ἀστενοχωρήτως ἐν μήτρᾳ, ἐκυοφόρησας,
ἄνθρωπον γενόμενον δι' ἀγαθότητα, Παναγία Θεόνυμφε, Διό δυσωπῶ σε,
τῶν στενοχωρούντων με παθῶν ἀπάλλαξον, ὅπως τὴν στενὴν καὶ εὐθείαν,
τρίβον διοδεύσας προφθάσω, τὴν ἐπὶ ζωὴν Παρθένε φέρουσαν.**

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε, ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἐβλεψε τόν ἴδιον ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτόν,
θέλοντα ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν, Ἀτεκνώσαι νύν σπεύδεις με, Χριστέ τὴν
τεκούσαν, τί τοῦτο πεποίηκας, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός; Ὅμως, ἀνυμνῶ καὶ
δοξάζω, σοὺ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἄκραν ἀγαθότητα φιλάνθρωπε.

Εἰς τόν Στίχον, τὰ Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

**Εθαυμαστώθης Ἰάκωβε, ἐν ταῖς βασάνοις πάσαις μακροθυμήσας, τῶν γάρ
δακτύλων καὶ τῶν χειρῶν, καὶ βραχιόνων ἐκκοπέντων σου, ὁμοίως καὶ ποδῶν
καὶ κνημίδων σου, μέχρι μηρῶν ἐκαρτέρησας, λοιπὸν εὐχομένου σου, καὶ τὴν
σεπτὴν σου κάραν ἀπέτεμον, Μάρτυς πολυάθλε, ὑπὲρ ἡμῶν μή παύσῃ
Χριστοῦ δεόμενος ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.**

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ἡ καλλονὴ Ἰακώβ, ἣν ἐξελέξατο Θεός, ἣν ἠγάπησεν, ἡ θύρα τῶν
σωζομένων, ἡ φλογοφόρος λαβὶς, τῆς ἀράς ἡ λύσις παντευλόγητε, γαστήρ
θεοχώρητε, πεπτωκότων ἀνόρθωσις, ἀγιωτέρα, Χερουβὶμ καὶ τῆς κτίσεως,
ὑπερέχουσα, δυσθεώρητον ὄραμα, ἀκουσμα τό καινότατον, ἀνέκφραστον
λάλημα, ἄρμα τοῦ Λόγου νεφέλη, ἐξ ἧς ἀνέτειλεν ἥλιος, Χριστὸς καταυγάζων,
τοὺς ἐν σκότει καὶ παρέχων, τό μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἄρνα τόν εαυτῆς ἡ ἀμνάς, ποτέ ὀρώσα, πρὸς σφαγὴν ἐπειγόμενον,

προθύμως κατηκολούθει, ταύτα βοώσα αυτώ, Πού πορεύη Τέκνον μου
γλυκύτατον, Χριστέ τίνος χάριν, τόν δρόμον τούτον πεποίησαι; μήτοι γε
γάμος, εν Κανά πάλιν έτερος, οίνον όπου πρίν, εξ υδάτων τετέλεκας! Δός μοι
λόγον τή δούλη σου, Υιέ μου παμφίλτατε, μή με παρίδης οικτίρμον, σιγών εμέ
τήν τεκούσάν σε, Θεέ υπέρ λόγον, ο δωρούμενος τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Απολυτίκιον

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής
αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, έχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους
καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτού ταίς ικεσίαις,
Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί
τού Αγίου ούτος, ού η Ακροστιχίς.

Τόν Πέρσην Ιάκωβον εν άσμασι Μάρτυρα μέλπω. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος β'

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί
οδηγήσαντι, τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Τώ τού Χριστού, βήματι νύν παριστάμενος, στεφανηφόρος ένδοξε, Μάρτυς
Ιάκωβε, φωτοφόρον μοι αίγλην, καί χάριν ουρανόθεν, δίδου Πρεσβείαις σου.

Όρθρος ημίν, έλαμψας ώσπερ πολύφωτος, Ανατολής ορμώμενος, καί
κατελάμπρυνας, τήν Χριστού Εκκλησίαν, λαμπρότητι τών άθλων, μάκαρ
Ιάκωβε.

Νεανικήν, ένστασιν επιδειξάμενος, ως νικητής ηξίωσαι, τής αναρρήσεως, καί
τελείων επάθλων, καί δόξης αιωνίου, Μάρτυς, Ιάκωβε.

Θεοτοκίον

Προφητικάί, σάλπιγγες σέ προηγόρευσαν, τό επί σοί Μυστήριον,
μυσταγωγούμεναι, Θεοτόκε Παρθένε, καί πόρρωθεν ορώσαι, τά σά
θαυμασια.

Ωδή γ'

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν
φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Εγένου εκλεκτή Χριστού ως άμπελος, δρεπάνη βασάνων καθαιρουμένη, καί πολύν τόν καρπόν φερουσα, τοῖς ληνοῖς τοῦ Σωτήρος προσαγόμενον.

Ρεόντων τό φθαρτόν καί ευδιάλυτον, παρείδες εμφρόνως Στεφανηφόρε, ὡς αγχίνους δέ προέκρινας, τῶν αεί προσμενόντων τό ασάλευτον.

Στεφάνους σοι λαμπρούς κατατεμνόμενον, τό σῶμα ωμότητι τῶν τυράννων, προεξένησεν Ιάκωβε, καί τρυφῆς Παραδείσου τήν απόλαυσιν.

Θεοτοκίον

Η λέγεται σαφῶς διά τοῦ τόκου σου, τοῦ θείου Παρθένε η ανθρωπότης, ενωθείσα καθ' υπόστασιν, τῷ Δεσπότῃ τῶν ὅλων θεονύμφευτε.

Ο Ειρμός

«Στερέωσον ἡμᾶς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ἡμῶν τῶν υμνούντων σε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εκ Περσίδος αστέρα νεοφανή, ο Χριστός ανατείλας τοῖς ἐπὶ γῆς, τόν θείον Ιάκωβον, καί αοίδιμον Μάρτυρα, δι' αὐτοῦ τόν ζόφον, τῆς πλάνης ἀπήλασε, καί τοῖς πιστοῖς τήν χάριν, τοῦ Πνεύματος ἐλαμψεν, ὅθεν οἱ τήν μνήμην, τήν αὐτοῦ εκτελούντες, πιστῶς εορτάσωμεν, καί βοήσωμεν λέγοντες, Αθλοφόρε πολυάθλε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ψυχὴν μου Παρθένε τήν ταπεινήν, ἀπό βρέφους μολύνας ο μιαρός, καί λόγοις καί πράξεσιν, εμαυτόν Κατερρύπωσα, καί οὐκ ἔχω τι πράξαι, οὐδέ καταφύγιον, ἀλλ' οὐδ' ἄλλην ἐλπίδα, πλήν σου Κόρη ἐπίσταμαι, Φεύ μοι τῷ ἀχρεῖῳ! Διά τούτο ικέτης, πρὸς σέ τήν Πανάχραντσιν, νύν προστρέχω καί δέομαι, ομολογῶν σοι τό ἥμαρτον, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καί Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι, εις σέ γάρ πάσαν ἐλπίδα, ἀνέθηκα Δέσποινα.

Η Σταυροθεοτοκίον, ὅμοιον

Τόν αμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα εν τῷ Σταυρῷ, ωλόλυξε δακρύουσα, καί πικρῶς ἀνεκραύγαζεν, Ο μέν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τήν σταύρωσιν, ἣν περ υπομένεις διά σπλάγχνα ελέους, Θεέ υπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε, Ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν, Σπλαγχνίσθητι Παρθένε εφ' ἡμᾶς, καί πταισμάτων δώρησαι τήν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν εν πίστει, αὐτοῦ τά παθήματα.

Ωδή δ'

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ἀκοήν, τῆς σῆς οικονομίας, καί ἐδόξασά σε, μόνε Φιλάνθρωπε».

Νενευρωμένος Ἐνδοξε, τή εκ Θεοῦ δοθείση πανοπλία, πυρσολατρῶν πάσαν,

πλάνην κατέφλεξας.

Ιλασμόν ἡμῖν αἶτησαι, τοῖς τήν σεπτήν σου; μνήμην εκτελούσι, παρρησίαν ἔχων, Μάρτυς Ιάκωβε.

Απορρέοντος αἵματος, οἱ οχετοὶ τῶν σῶν μελῶν Τρισμάκαρ, τήν τῆς πλάνης φλόγα, πάσαν κατέσβεσαν.

Θεοτοκίον

Κυβέρνησόν μου Πάναγνε, τοὺς λογισμοὺς πρὸς εὐδιον λιμένα, τῆς σῆς ἀπαθείας, καὶ καθαρότητος.

Ὡδή ε΄

«Ὁ τοῦ φωτός χορηγός, καὶ τῶν αἰώνων ποιητής Κύριος, ἐν τῷ φωτὶ τῶν προσταγμάτων, ὁδήγησον ἡμᾶς, ἐκτός σου γάρ ἄλλον, Θεόν οὐ γινώσκομεν».

Ὡσπερ τις γῆ ἀγαθή, καὶ καρποφόρος ἀληθῶς γέγονας, τῷ τῶν πικρῶν, βασάνων ἀρότρῳ, τεμνόμενος Σοφέ, πολύχουν τῷ Κτίστη, προσφέρων γεώργιον.

Βέλη πανάριστε, πεπυρωμένα τοῦ ἐχθροῦ ἐσβεσας, λύθρῳ τῶν σῶν κοπέντων Τρισμάκαρ, σώματος μελῶν, ἐλπίδι γάρ ὠφθης, καὶ πίστει φραττόμενος.

Ὁλοκαρπούμενος, ὡς ἱερεῖον τῷ Χριστῷ πάνσοφε, τῶν σῶν μελῶν, δεινῶς κοπτομένων, κατάλληλον ὠδήν, καὶ πρόσφορον ὕμνον, ἐκάστῳ προσέφερες.

Νέμοις καθάρσιον, τῶν τῆς ψυχῆς μου μολυσμῶν ἐνδοξε, Μάρτυς Χριστοῦ, τὰς σὰς ἀλγηδόνας, ἀντίλυτρον διδούς, καὶ τοὺς τῶν αἱμάτων, κρουνοὺς σου πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Επαληθεύουσαν, τῷ σεβασμίῳ καὶ φρικτῷ τόκῳ σου, καὶ τήν φωνήν, καρδία καὶ γλῶσση, προσάπτοντες τρανῶς, σέ νῦν Θεοτόκον ἀγνήν ονομάζομεν.

Ὡδή ς΄

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τήν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι ἄβυσσον, ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Νουθεσίαν ἐμφρόνως δεξάμενος, τῶν οικειοτάτων σου χαίρων ἐχώρησας, πρὸς τοὺς ἀγῶνας Ἐνδοξε, καὶ στεφάνους τῆς νίκης ἀπείληφας.

Ἀλλοτρίῳ καθάπερ ἐν σώματι, πάσχων ἐκαρτέρησας, Μάρτυς Ιάκωβε, καὶ μεληδὸν κοπτόμενος, τῷ Δεσπότη τὸν ὕμνον ἀνέπεμπες.

Σωτηρίου προδήλως ἱμάτιον, καὶ τῆς ευφροσύνης, χιτῶνα δι' αἵματος, τοῦ σοῦ

βαφέντα Πάνσοφε, νικηφόρος ως Μάρτυς ενδέδυσαι.

Μαρτυρίου τόν διάυλον ήνυσας, όθεν ιερόνικον, στέφανον είληφας, καί νύν Μαρτύρων τάγμασι, συγχορεύεις Ιάκωβε ένδοξε.

Θεοτοκίον

Απειράνδρως Παρθένε εκύησας, καί διαιωνίζεις, Παρθένος εμφαίνουσα, τής αληθούς θεότητος, τού Υιού καί Θεού σου τά σύμβολα.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής εύσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον 'Ηχος β'

Τά άνω ζητών

Πεισθείς τή καλή, συζύγω καρτερόψυχε, καί τό φοβερόν, κριτήριον φοβούμενος, τών Περσών τό φρόνημα, καί τόν φοβον Ιάκωβε κατέπτυσας, καί ανεδείχθης Μάρτυς θαυμαστός, τό σώμα ως κλήμα τεμνόμενος.

Ο Οίκος

Από ψυχής στενάξωμεν πάντες, δάκρυα εκχέοντες, καθορώντες πικρώς τόν Μάρτυρα μελιζόμενον, δίκην κυνών γάρ ώρυομένων συνελθόντες οι δήμιοι, τά μέλη κατετίτρωσκον τού θαυμαστού καί γενναίου εν Μάρτυσι Μάρτυρος, Τίς ούν υπάρχει; ειδοκεί, μικρόν υπομείνατε, καί λέξω πάντα μετά σπουδής, πώς ως θύμα Κυρίω προσήnekται, το σώμα ως κλήμα τεμνόμενος.

Συναξάριον

Τή ΚΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής αθλήσεως τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Ιακώβου τού Πέρσου.

Στίχοι

Τμηθείς μεληδόν, καί σφαγήν Πέρσης φέρων,
«Ψυχή σεσώσθω, φρούδά μοι μέλη» λέγει.
Εικάδι Πέρσης εβδομάτη σφάγη εκμελεισθείς.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Πινούφριος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ο Πινούφριος αρετών πολλαίς χρόαις
Εν ουρανοίς έλαμψεν ως ίρις νέα.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Ναθαναήλ εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

«Αφείσα κόσμον, πρός Θεόν ψυχή τρέχε»,
Ναθαναήλ έκραζε μέλλων εκπνέειν.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Εικόνας χρυσής, εν πεδίω Δεηρά λατρευομένης, οι τρείς σου Παίδες

Κατεφρόνησαν, αθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Στερρότητι νού, καρτερία τε ψυχής κατατεμνόμενος, Μάρτυς τό σώμα απερίτρεπτος, καί αρραγής διετέλεσας, πίστει στηριζόμενος θεία, καί κραυγάζων Ιάκωβε, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ιθύνας τούς σούς λογισμούς πρός τόν σκοπόν τής άνω κλήσεως, καί ταίς βασάνοις καταντλούμενος, ου Κατεκλύσθης, αλλ' έφερες, ράον τάς πληγάς τών ανόμων, καί τεμνόμενος έψαλλες, Ευλογητος εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μακάριος εί, καί καλώς σοι έσται νύν μακαριώτατε, νενικηκότι τήν ατίθασον, τού πονηρού αγριότητα, καί τήν τού τυράννου μανίαν, καί προθύμως κραυγάζοντι, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Αδύτου φωτός, καί λαμπάδος θεϊκής καί απταυγάσματος, ώφθης λυχνία χρυσαυγίζουσα, καί κόσμον όλον αυγάζουσα, αίγλη τής σεπτής παρθενίας, καί τούς ψάλλοντας σώζουσα, Ευλογημένη η Θεόν, σαρκί κυήσασα.

Ωδή η'

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ρώμη Θεού κραταιωθείς, πονηρών τάς συστροφάς καί παρατάξεις, διεσκέδασας μάκαρ, καί κατά κράτος ελών, τής νίκης τόν στέφανον είληφας, κραυγάζων, Ευλογείτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τάς αφαιρέσεις τών μελών, ως προσθή κας αγαθών Μάρτυς εώρας, ού τούς νυν βλέπων πόνους, αλλά τό μέλλον σκοπών, Μαρτύρων ωραίον στεφάνωμα, παρά τού δικαίου Κριτού ηυτρεπισμένον.

Υπομονήν υπερφυή, κекτημένος ασφαλής καθάπερ πύργος, διετέλεσας Μάκαρ, τών δυσμενών τάς ορμάς, ατρόμως καί βέλη δεχόμενος, κράζων, Ευλογείτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ρώμη πολλή σοι προσβαλών, ο αρχέκακος εχθρός καί ψυχοφθόρος, καί τυράννους εγείρας, καταβαλύν τής ψυχής, τόν τόνον ούκ ίσχυσεν Ένδοξε, τήν γάρ παντευχίαν, Χριστού περιεβάλου.

Θεοτοκίον

Αθανασίας διαυγή, επιστάμεθα πηγήν σε Θεοτόκε, ως τεκούσαν τόν Λόγον, τού αθανάτου Πατρός, τόν πάντας θανάτου λυτρούμενον, τούς υπερυψούντας, αυτόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τήν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

«Τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, τόν ἀρρήτῳ σοφία ἦκοντα, καινουργῆσαι τόν Ἀδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα διημάς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν».

Μετά Μαρτύρων ὡς Μάρτυς, συγχορεύων Τρισμάκαρ, καὶ θρόνῳ παρ ἱστάμενος Χριστοῦ, τοὺς ἐκτελούντας τήν μνήμην σου, καὶ τήν σὴν φωτοφόρον τιμώντας ευφροσύνῳς εορτήν, χαλεπὼν ἐκ κινδύνων, ταῖς σαῖς πρεσβείαις λύτρωσαι.

Ἐνθα Μαρτύρων οἱ δῆμοι, ἐνθα πάντων τῶν Ἀγίων, ἀγίῳς ἀναπαύεται πληθὺς, ἐνθα Δικαίων τὰ πνεύματα, ἐνθα ἡ Εκκλησία, τῶν πρωτοτόκων νῦν ἐν οὐρανοῖς, κατεσκήνωσας ὄντως, ὡς Μάρτυς ὦ Ἰάκωβε.

Λαμπαδηφόρος παρέστης τῷ Σωτήρι τῶν ὅλων, δι' ὃν σου τῶν τοῦ σώματος μελῶν, τήν ἐκκοπὴν ἐκαρτέρησας, καὶ πυρός καὶ μαστίγων, τῆς πείρας κατεφρόνησας στερρώς, διό πίστει σε πάντες, καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Πεποικιλμένην πορφύραν, δι' αἱμάτων βαφείσαν, τῶν σῶν νῦν περικείμενος Χριστῷ, συμβασιλεύεις Ἰάκωβε, διὰ γάρ παθημάτων, τῆς ἀπαθείας εὗρες τήν πηγὴν, ἥς τρυφάν αἰωνίως, παμμάκαρ κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον

Ὡς τόν Θεόν συλλαβούσαν, καὶ Θεοῦ γενομένην, Μητέρα κατ' ἀλήθειαν Ἀγνή, σέ Θεοτόκον δοξάζομεν, τῶν πραγμάτων τῇ φύσει, τήν κλήσιν προσαρμόζοντες τρανῶς, καὶ προσφόρως τήν θείαν, φωνὴν προσκομίζοντες.

Ὁ Εἰρμός

«Τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, τόν ἀρρήτῳ σοφία, ἦκοντα καινουργῆσαι τόν Ἀδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν».

Ἐξαποστειλᾶριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Περσῶν τήν πλάνην ἐφλεξας, τῷ ζήλῳ πυρπολούμενος, Χριστοῦ Ἰάκωβε Μάρτυς, ὡς κλήμα τῆς ἀμπέλου δέ, τό σῳμά σου τεμνόμενος, τυράννου γνώμη πάνσοφε, ἀνέμελτες κατάλληλον, ὠδὴν καὶ πρόσφορον ὕμνον, τῇ ἀπροσίτῳ Τριάδι.

Θεοτοκίον

Μαρία καθαρώτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου τριάδος, δοχεῖον ὄντως ἐγένου, ἐν ᾧ Πατὴρ ἠυδόκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ Πνεῦμα τό Πανάγιον, ἐπισκιάσαν σοι Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

Εἰς τόν Στίχον τὰ Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δοξα... Ἦχος πλ. δ'
Γεωργίου Σικελιώτου

Πιστῶς αθροισθέντες σήμερον, φιλοθεάμονες, αθρήσατε πάλιν, ξένην καί διαλάτπουσαν, Ιακώβου τοῦ ἐκ Περσίδος ἡμῖν ἀστράψαντος, δίκην ἀστέρος τοῦ τοῖς Μάγοις φανέντος, καί πρὸς τὴν ἀληθὴ ἐπίγνωσιν καθοδηγήσαντος, Οὗτος γάρ ὁ γεννάδας, ἐν τῷ πίπτειν τοὺς πολεμίους ἀνέτρεπε, καί ἐν τῷ ἀρμομελοτομεῖσθαι, τοὺς τυράννους ἐξενεύρου, τῇ ἀνωθεν προμηθεῖα νευρούμενος, καί βοῶν, Εἰ καὶ τὰ μέλη μου αἰσθητὰ ὄντα τέμνετε, ἀλλ' ἔχω Χριστόν, νοητῶς μοι τὰ πάντα γινόμενον, Ὅθεν προβλέπων τὴν μέλλουσαν ζωὴν, διὰ τοῦ τοῖς πάσι Προκειμένου θανάτου, πρὸς ἐκείνην ἐσπευσε περάσαι, εἰς ἣν καὶ αὐλιζόμενος, αἰτεῖται ἡμῖν, παρὰ τοῦ στεφοδότου Θεοῦ, ἰλασμόν, φωτισμόν, καὶ τό μέγα ἔλεος, τοῖς ἐκτελούσι τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον
Ἦχος ο αὐτός
Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Σκότει ἀγνοίας κρατούμενον, καὶ αθυμίας δεινῆς, νυσταγμῷ βαρυνόμενον, καὶ στενοχωρίας με, τῷ ζόφῳ καλυπτόμενον, καὶ τοῖς κινδύνοις, συμποδιζόμενον, μή με παρίδῃς, εἰς τέλος φθείρεσθαι, Δέσποινα εὐσπλαγχνε, τούτων πάντων ρύσαί με, τῶν πειρασμῶν, σέ γάρ μόνην κέκτημαι, ἐλπίδα μετὰ Θεόν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Πῶς υπενέγκω τὴν ἀδικον, Λόγε, σφαγὴν σου ὁράν, πῶς τὰ θεῖά σου ὅμματα, τὰ τυφλοὺς φωτίσαντα, μεμυκότα τεθέαμαι; Πῶς δέ καὶ χεῖλη, βλέπω σιγώντά σου, τὰ μογιάλων, χεῖλη ἀνοίξαντα; Σπλάγχνα σπαράχθητε, ράγηθι καρδία μου, οὐ φέρω ζῆν, κέκραγε δακρύουσα, πικρῶς ἡ πάνσεμνος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Στεφάνου τοῦ Νέου, καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εἰρηνάρχου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Προσόμοια Στιχηρά τοῦ Οσίου.

Ἦχος πλ. β'
Ὅλην ἀποθέμενοι

Ὅλος ἐκ νεότητος, ἀνατεθείς τῷ Κυρίῳ, σαρκὸς ἔξω γέγονας, κοσμικῆς τε σχέσεως ἱερώτατε, μοναστῆς ἀριστος, πεφυκῶς Στέφανε, καὶ δοχεῖον θείου Πνεύματος, καὶ γάρ συγκλείσας σου, οἶκῳ στενοτάτῳ μακάριε, τό σῶμα ἀνεπτέρωσας, νούν πρὸς οὐρανόν ἐνοπτριζέσθαι, τό ἄρρητον κάλλος,

Χριστού τού Βασιλέως καί Θεού, ού προσκυνών τό ομοίωμα, ήθησας
στερρότατα.

Τεσσαρακονθήμερον, ως ο Δεσπότης νηστεύσας, εν ειρκτή φρουρούμενος,
σεαυτόν πρός άθλησιν παρεσκεύασας, Ιερέ Στέφανε, Μοναστών έρεισμα, καί
Μαρτύρων εγκαλλώπισμα, όθεν ως θήρές σοι, οι ανηλεείς επιθέμενοι, αρνίον
ώς περ άκακον, σύραντες αδίκως εσπάραξαν, καί μετά ανόμων, κατέθεντο
αθλήσαντα στερρώς, καί παρρησία πρεσβεύοντα, υπέρ τών ψυχών ημών.

Λαός ό παράνομος, παρανομίαις υπείκων, παρανόμου Όσιε, βασιλέως λίθοις
σε ως τόν Πρώταθλον, αφειδώς έβαλε, καί τήν κάραν Πάτερ, τήν αγίαν σου
συνέτριψε, ταίς λεωφόροις τε, σύρων ωμοτάτως εξέχεε, τά σπλάγχνα σου
πανόλβιε, μηδέ μετά πότμον οικτείρας σε, Ό τής σής ανδρείας! ώ γνώμης!
ώπολλής υπομονής! δι' ής απείληφας Στέφανε, στέφος αμαράντινον.

Καί τού Μάρτυρος
Έχος ο αυτός
Τριήμερος ανέστης

Αγώνας τού σεπτού Αθλητού, τούς πόνους τού σπλίτου Χριστού,
ευφημούντες κατά χρέος οι πιστοί, βοήσωμεν Κυρίω, Αυτού ταίς ικεσίαις,
πάσης ανάγκης εξελού ημάς.

Ειρήνη σοι πολλή εκ Θεού, αθλήσαντι γεγένηται, καί τόν σάλον, διελθόντι τών
δεινών, Ειρήναρχε παμμάκαρ, γενναίε στρατιώτα, καί πρεσβευτά τών
ευφημούντων σε.

Συνήθλει σοι γυναίων χορός, καί παιδων θείος όμιλος, σύν τώ θείω, Ακακίω
καρτερώς, τελούντι, τόν αγώνα, καί πλάνην εκνευρούντι, Μάρτυς Ειρήναρχε
μακάριε.

Δόξα... Έχος πλ. β'
Τού Στουδίτου

Εκ βρέφους τώ Θεώ, ανετεθης Ιερώτατε Στέφανε, ως περ ο μέγας προφήτης
Σαμουήλ, καί εν τώ όρει ανελθών, μοναδικώς ευηρέστησας αυτώ, Αύθις δέ
πρός άθλησιν, επεδύσω ανδρικώς, καί υπέρ τής εικόνας αυτού, εξορίας καί
θλίψεις υπέστης καρτερώτατα, καί δεσμοίς καί φυλακαίς ενεκαρτέρησας,
συρόμενος δέ καί τυπτόμενος, καί λιθαζόμενος, καί τήν κάραν συντριβόμενος,
τών στεφάνων ηξιώθης παρά Χριστού τού Θεού, Αυτόν ικέτευε, τούς εκ
πόθου τελούντας τήν αισέβαστον μνήμην σου, λυτρωθήναι εκ παθών καί
πειρασμών, καί τής μελλούσης θλίψεως, καί σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ουδείς προστρέχων επί σοί, κατησχυμμένος από σου εκπορεύεται, αγνή
Παρθένε Θεοτόκε, αλλ αιτείται τήν χάριν, καί λαμβάνει τό δώρημα, πρός τό
συμφέρον τής αιτήσεως.

Η Σταυροθεοτοκίον
Όλην αποθέμενοι

Τόν άρνα τόν ίδιον, αμνάς η άσπιλος πάλαι, καί άμωμος Δέσποινα, εν Σταυρώ υψούμενον ώς εώρακε, μητρικώς ωλόλυζε, καί εκπληττομένη, ανεβόα, Τί τό όραμα, Τέκνον γλυκύτατον, τούτο τό καινόν καί παράδοξον, πώς δήμος ο αχάριστος, βήματι Πιλάτου παρέδωκε, καί Κατακρινούσι, θανάτω τών απάντων τήν ζωήν, Αλλ' ανυμνώ σου τήν άφατον, Λόγε συγκατάβασιν.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Όκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τό κατ' εικόνα τηρήσας αλώβητον, Όσιε Πάτερ, υπέρ τής Χριστού εικόνας, αντέστης ανδρικώτατα, μή υποπτήξας τού Κοπρωνύμου τάς απειλάς, αλλά τώ τού Πνεύματος ξίφει, τούτον απέκτεινας, Διό παρρησίαν κεκτημένος πρός Θεόν, περίσωζε τήν ποιμήνην σου, εξ αιρέσεων πασών, Στέφανε πολύαθλε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω τού παραδόξου

Τί τό ορώμενον θέαμα, ό τοίς εμοίς οφθαλμοίς, καθοράται ώ Δέσποτα; ο συνέχων άπασαν, κτίσιν ξύλω ανήρτησαι, καί ενεκρώθης, ο πάσι νέμων ζωήν, η Θεοτόκος, κλαίουσα έλεγεν, ότε εώρακεν, εν Σταυρώ υψούμενον, τόν εξ αυτής, αρρήτως εκλάμψαντα, Θεόν καί άνθρωπον.

Απολυτίκιον τού Όσίου

Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Ασκητικώς προγυμνασθείς εν τώ όρει, τάς νοητάς τών δυσμενών παρατάξεις, τή πανοπλία ώλεσας παμμάκαρ τού Σταυρού, αύθις δέ πρός άθλησιν, ανδρικώς απεδύσω, κτείνας τόν Κοπρωνύμον, τώ τής Πίστεως ξίφει, καί δι' αμφοίν εστέφθης εκ Θεού, Οσιομάρτυς αιόδιμε Στέφανε.

Δόξα... Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, έχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση, Αυτού ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται εις Κανών τής Όκτωήχου, καί τών Αγίων οι εφεξής δύο.

Ο Κανών τού Οσίου, ού η Ακροστιχίς.

Χριστός στέφει σε Μαρτύρων στέφει, μάκαρ. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. β'

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ὠδὴν ἐβόα ἀσωμεν».

Χαρμονικῶς διοδεύσας σύ τὴν στενήν, τρίβον τῆς ἀσκήσεως, μαρτυρίου πλατυσμῷ, δυσμενῶν ἐστένωσας ὁρμήν, καί ευρύχωρον ζωὴν Μάκαρ κεκλήρωσαι.

Ρίζα σε ἀκαρπος πρώην καρπογονεῖ, Ἄννης ἢ ὁμώνυμος, ὡς τὸν πάλαι Σαμουήλ, καί δοτὸν σε δίδωσι Θεῷ, τὴν τοῦ βίου σου Σοφὴ χάριν σημαίνουσα.

Ἰερωτάτως τῷ θείῳ τῶν Μοναστῶν, προσχωρήσας τάγματι, ὡς φαιδρότατος ἀστήρ, ἀρεταῖς ἐξέλαμψας πιστοῦς, καταυγάζων μυστικῶς, Ὅσιε Στέφανε.

Στενοχωρήσας τὸ σῶμα τῷ συγκλεισμῷ, τῆς στενῆς οἰκήσεως, ἀνεπτέρωσας τὸν νοῦν, πρὸς τὰ ἐπουράνια Σοφέ, ἀναβάσει καλῶς προσπλατυνόμενος.

Θεοτοκίον

Τὴν ἀδιόδευτον πύλην τὸ καθαρὸν, τῆς ἀγνείας τέμενος, τὴν καλὴν ἐν γυναιξί, τὴν ἀγίαν Δέσποιναν φωναίς, ἱεραῖς ὁ ἱερός λαὸς δοξάσωμεν.

Ο Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, οὐ η Ακροστιχίς.

Εἰρηνικὴν μοι προσνέμοις Μάρτυς χάριν. Θεοφάνους.

Ἦχος καὶ Εἰρμός ο αὐτός

Ἐκ τῶν σκανδάλων τοῦ βίου καὶ τῶν παθῶν, τῶν παρενοχλούντων με, εἰρηνεύσας μου τὸν νοῦν, Ἀθλητὰ Εἰρήναρχε τὴν σὴν, ευφημήσαι γαληνῶς μνήμην ἀξίωσον.

Ἰερονίκους στεφάνους ὡς Ἀθλητῆς, εἰληφῶς Εἰρήναρχε, μετετέθης ἐκ τῆς γῆς, πρὸς εἰρήνην ἀμαχὸν καὶ φῶς, καὶ ζωὴν ἀληθινὴν μακαριώτατε.

Ρεῖθροις αἱμάτων τὴν φλόγα τῶν διωκτῶν, κατασβέσας ἡρδευσας, διανοίας τῶν πιστῶν, ἀναθάλλειν ἔρωτα ζωῆς, αἰωνίου εὐσεβῶς Μάρτυς Εἰρήναρχε.

Θεοτοκίον

Ἡ τὸν ἀχώρητον Λόγον τῇ σὴ γαστρί, χωρηθέντα τέξασα, θεοχώρητε σκηνή, τῆς στενοχωρούσης με δεινῶς, τρικυμίας τῶν κακῶν Ἀγνή ἀπάλλαξον.

Τοῦ Οσίου

Ωδή γ'

«Ουκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καί στερεώσας ἡμάς, ἐν τῇ πέτρα τῆς ὁμολογίας σου».

Ὁ νοῦς σου νεύσει πρὸς Θεόν, καλλυνόμενος Πάτερ, ωραιότατος ὦφθη, καί χαρίσματος παντός, ἀνάπλεως ἀληθῶς, καί τῆς θείας, μέτοχος λαμπρότητος.

Σεπτὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, καί τῆς τούτου Τεκούσης, ἀσπαζόμενος Μάκαρ, βασιλέως δυσσεβούς, τό δόγμα τό δυσσεβές, ἐβδελύξω, σθένει θείου Πνεύματος.

Σιδήρῳ σέ τόν σιδηράν, κεκτημένον καρδίαν, ὁ παράφρων δεσμεύσας, παραπέμπει φυλακαίς, ὡς φύλακα τῶν Πιστῶν, διδαγμάτων, Στέφανε πανόλβιε.

Τοὺς σοὺς ωραίους προφανῶς, ἔσχες Ὅσιε πόδας, μαρτυρίου πρὸς τρίβους, βηματίζοντας λαμπρῶς, καί κεφαλὰς δυσμενῶν, γενναιόφρον, Στέφανε συνθλάττοντας.

Θεοτοκίον

Ἐκ σοῦ τῆς μόνης καθαρὰς, ὁ υπέρθεος Λόγος, ἐσαρκώθη ὡς οἶδε, καί διέσωσεν ἡμάς, τοὺς προσκυνούντας αὐτοῦ, τὴν δι' οἶκτον, θείαν συγκατάβασιν.

Τοῦ Μάρτυρος

Ὁ αὐτός

Νευρούσαι σθένει θεϊκῷ, καί χωρεῖς πρὸς ἀγῶνας, θαρσαλέως παμμάκαρ, υπομένων αἰκισμούς, καί στρέβλας τῶν δυσμενῶν, ἀθλοφόρε, Μάρτυς γενναιότατε.

Ἰσχύν σοι δίδωσι Χριστός, Αθλοθέτης ὁ μέγας, διολέσαι τὴν πλάνην, καί αἰσχύναι τόν ἐχθρόν, καυχώμενον ἀναιδῶς, καί εἰκαίως, Μάρτυς φρυαττόμενον.

Καθεῖλε πόνοις ἀνδρικοῖς, τόν ἀρχέκακον ὄφιν, ὁ χορός τῶν Ἀγίων, ἐναθλήσας κραταιῶς, καί μαστιγὰς καί δεσμά, υπομείνας, σθένει θείου Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Ἦν εἶδε πάλαι Ἰακώβ, ἀπὸ γῆς τεταμένην, πρὸς οὐράνιον ὕψος, θείαν κλίμακα σαφῶς, Μαρίαν τό καθαρὸν, τοῦ Δεσπότου, μέλψωμεν παλάτιον.

Ὁ Εἰρμός

«Ουκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καί στερεώσας ἡμάς, ἐν τῇ πέτρα τῆς ὁμολογίας σου».

Κάθισμα τοῦ Οσίου

Ἦχος δ' Ο υψωθείς

Τῶν Μοναστῶν υπογραμμὸς ανεδείχθης, τῶν Ἀθλητῶν καλλωπισμὸς ανεφάνης, δι' ἀμφοτέρων Στέφανε κοσμούμενος, ὅθεν ἀξιάγαστε, καὶ διπλοῦς τοὺς στεφάνους, ἔλαβες ἀσκήσεως, καὶ ἀθλήσεως Πάτερ, Ἀλλ' ἐκτενῶς Χριστὸν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν σέ υμνοῦντων, ἰκέτευε Στέφανε.

Δόξα... Τοῦ Μάρτυρος, ὁμοιον

Γῇ καὶ υγρὰ τοὺς καρτεροὺς σου ἀγῶνας, κατεμερίσθη Ἀθλητὰ γενναιοφρον, δι' ὧν τῆς πλάνης ἔλυσας τὸ φρύαγμα, καὶ τὴν υπερκόσμιον, μετὰ πάντων Μαρτύρων, δόξαν αἰωνίζουσας, ἐκληρώσω παμμάκαρ, Ἀλλ' ὑπὲρ πάντων πρέσβευε Χριστῷ, τῶν σέ τιμῶντων, τρισμάκαρ Εἰρήναρχε.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Καταφυγὴ τῶν ἐν δεινοῖς ὑπαρχοντων, Καταλλαγὴ πρὸς τὸν Θεὸν τῶν ππαιόντων, Ὑπεραγία Δέσποινα περίσωζε ἡμᾶς, πάσης περιστάσεως, καὶ κακίας ἀνθρώπων, καὶ φρικτῆς κολάσεως, καὶ παθῶν ἀτιμίας, τοὺς ἀδιστάκτω πίστει σε αἰί, προσκαλουμένους, Παρθένε πανύμνητε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς τῷ Σταυρῷ παρισταμένη Παρθένε, τῷ τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἀνεβόας, οδυνηρῶς στενάζουσα, δακρύουσα θερμῶς, Οἶμοι, ὦ γλυκύτατε! πῶς ἀνδρῶν παρανόμων, φέρεις τὰ λακτίσματα, καὶ τὰς τρώσεις τῶν ἡλῶν, καὶ τῶν κακούργων θάνατον σαφῶς, σῶσαι τὸ γένος, βροτῶν προμ ἠθούμενος;

Τοῦ Οσίου

Ὡδή δ'

«Χριστὸς μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρὰς, ἐν Κυρίῳ εορτάζουσα».

Φωτὶ τοῦ Πνεύματος, καταλαμπόμενος, δι' ἐντεύξεως θείας, τυφλοῖς τὸ φῶς, Πάτερ ἐχορήγησας, τὸν σὸν Δεσπότην καὶ Θεόν, μιμησάμενος Θεόπνευστε.

Εφαίνου πόρρωθεν, τοῖς θαλαττεύουσι, κυβερνῶν τούτους μάκαρ πρὸς γαληνόν, ὅρμον θεία χάριτι, προσκαλουμένους σου πιστῶς, Πάτερ Στέφανε τὸ ὄνομα.

Ἱεουργούμενος, καθάπερ σφάγιον, ἱερὸν προσηνέχθης τῷ διὰ σέ, τεθυμένῳ Στέφανε, καὶ πρωτοτόκῳ ἐν σκηναίς, ἀνεπαύσω εὐφραινόμενος.

Σεπτῷ σου ρήματι, ὁ πρὶν ἡμίξηρος, υγιῆς ὅλος ὦφθη καταπλαγεῖς, Μάρτυς τὴν δοθεῖσάν σοι, χάριν ἐξ ὕψους δαψιλῶς, εἰς ἀνθρώπων περιποίησιν.

Θεοτοκίον

Ὡς σοὶ Πανάμωμε, τῆς σωτηρίας μου, τὰς ἐλπίδας ἐθέμην, ἐπὶ τὴν σὴν, σκέπην καταπέφευγα, γενοῦ μοι Κόρη βοηθός, τῶν δεινῶν ἐξαιρουμένη με.

Τοῦ Μάρτυρος

Ο αυτός

Νομίμως έδραμες, νομίμως ήθλησας, καί νομίμως εστέφθης τώ τού Θεού, νόμω κρατυνόμενος, καί απαράτρωτον σαυτόν, συντηρών Μακαριώτατε.

Μή στέργων ένδοξε, τή πλάνη νήχεσθαι, τή θεογνωσία ως νουνεχής, χαίρων προσκεχώρηκας, φώς νοερόν αναλαβών, καί φωστήρ αποδεικνύμενος.

Ουδόλως έκρυψε, βυθός δεξάμενος, σέ πανόλβιε Μάρτυς επεγνωκώς, θείων παθημάτων σε, παναληθέστατον Χριστού, όντα Μάρτυρα Ειρήναρχε.

Ιερουργούμεναι, καί προθυόμεναι, καί ξεόμεναι άμα καί τώ πυρί, πάντοθεν φλεγόμεναι, ουκ εξηρνήσασθε Χριστόν, Αθλοφόροι αξιϋμνητοι.

Θεοτοκίον

Παρθένος έμεινας, μετά τήν κύησιν, ώσπερ ής πρό τού τόκου, ότι Θεόν, Λόγον απεκύησας, τόν λυτρωσάμενον ημάς, μεσιτεία σου Πανάμωμε.

Τού Οσίου

Ωδή ε΄

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού τόν όντως Θεόν εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον».

Μαρτυρικαίς έστεψε τιμαίς, τούς ασκητικούς σου αληθώς καμάτους Όσιε Στέφανε, ο αγωνοθέτης μόνος Θεός ημών, κατά τών παλαμναίων ενδυναμώνσας σε.

Αγωνιζόμενος ευκλεώς, δήμον συμμαρτύρων ταίς ειρκταίς, προσομιλών Μάρτυς εύρηκας, σέ γάρ ως αστέρες άδυτον ήλιον, κυκλούντες επί πλείον κατελαμπρύνοντο.

Ρήμασι θείοις τούς ιερούς, Ομολογητάς καί μιμητάς, θείων παθών μακαρίζομεν, τούς τριακοσίους καί τεσσαράκοντα, καί δύο τούς αθέους καταπαλαίσαντας.

Τριχών αφάιρεσιν παικτικώς, ώτων εκκοπήν τε καί χειρών, μελών τε θείων κατάφλεξιν, υπέρ τής εικόνας Χριστού υπήνεγκεν, ο δήμος τών Οσίων ο ευκλεεστατος.

Θεοτοκίον

Υπεραγία η τόν Θεόν, μόνη επί γής ως αληθώς, τόν υπεράγιον τέξασα τούς σέ Θεοτόκον αεί κηρύττοντας, αγίασον καί σώσον τή μεσιτεία σου.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Ρομφαία τέτρωται ο εχθρός, τής υπομονής τής καρτεράς, τού γενναιόφρονος Μάρτυρος, καί ταίς τούτου πτέρναις καθυποτέτακται, καί γέλως καθοράται καί καταισχύνεται.

Ο πούς σου έστη προφητικώς, Μάρτυς εν ευθύτητι σοφέ, απεριτρέπτω φρονήματι, καθυποσκελίζων τόν πολυμήχανον, ταίς τρίβοις μαρτυρίου καλλωπιζόμενος.

Σύ τήν κακίαν τών διωκτών, άκακος ακέραιος οφθείς, Μάρτυς απώσω Ειρήναρχε, καί τή τελειώσει σου τή δι αίματος, στεφάνοις αφθαρσίας κατεστεφάνωσαι.

Θεοτοκίον

Νοήσας πόρρωθεν μυστικώς, ό τών Προφητών θεολαμπής, χορός Παρθένε Θεόνυμφε, θείου τοκετού σου βάθος απόρρητον, συμβόλοις ιεροίς σε προδιεχάραξε.

Τού Οσίου

Ωδή ς'

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βού σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου πολυέλεε».

Ρημάτων σου δυνάμιν, ο κακίας ευρετής, υπενεγκείν ούκ ίσχυσεν, όθεν δεσμοίς σε Στέφανε καί ποιναίς, θανάτω βιαίω τε, ωμοτάτως ο πλάνος παραδέδωκεν.

Ως άρτος οπτώμενος, τώ πυρί καί εκ ποδών ανηλεώς κρεμάμενος, ωλοκαυτώθης Παύλε καί τώ Θεώ, θυσία προσήνεξαι, συναυλίας Μαρτύρων αξιούμενος.

Νομίμως ενήθλησαν, συγκλεισθέντες καί πνιγμώ, τόν βίον καταλύσαντες, εν τή Εφέσω Όσιοι Μονασταί, οκτώ καί τριάκοντα, ούς εν πίστει καί πόθω μακαρίσωμεν.

Στερρώς τώ δικάζοντι, αντετάξω καί πληγαίς, καταξανθείς τό σώμά σου, θανατωθίηναι είλου διά Χριστόν, τόν μόνον αθάνατον, αξιάγαστε Πέτρε μεγαλώνυμε.

Θεοτοκίον

Τήν μόνην πανύμνητον, τήν καλήν εν γυναιξί, τήν τού Θεού λοχεύτριαν, Χριστιανών τό τείχος τό αρραγές, τήν άχραντον Δέσποιναν, αδιστάκτω καρδία μακαρίσωμεν.

Τού Μάρτυρος

Ο αὐτός

Ἐπέβης τοῖς ὕδασι, κυβερνῶμενος χερσί, ζωαρχική Εἰρήναρχε, καί διεσώθης
τούτοις τῶν διωκτῶν, βυθίσας σεβάσματα, προσευχή επιμόνῳ ἱερῷτατε.

Μικρῶν αντωνούμεναι, τά μεγάλα εαυτάς, τοῖς αἰκισμοῖς ἐξέδωκαν, αἱ ἱεραὶ
Γυναῖκες τὸν πτερνιστὴν, τῆς Εὐας ἐν πνεύματι, θανατώσασαι ὄφιν τὸν
ἀρχέκακον.

Οἱ παῖδες οἱ ἅγιοι, ἱερεῖα καθαρὰ, καί προσφοραὶ ολόκληροι, τῷ τυθέντι ὡς
θύμα ἀληθινῷ, ἀμνῷ προσηνέχθησαν, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας ἀγαλλόμενοι.

Θεοτοκίον

Ἰδοὺ νῦν σεσάρκῳται, ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν, Παρθενομήτορ κύριος, καί τοῖς
βροτοῖς ἐνοῦται δίχα τροπῆς, δι' ἄφατον ἔλεος, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν
ἐργαζόμενος.

Ο Εἰρμός

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι,
τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι. Ἀνάγαγε, ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν
μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Εορτάζει σήμερον, ἡ Ἐκκλησία, εορτὴν ευφρόσυνον, ἐν τῇ σὴ μνήμῃ καί
πιστῷ, ἀνευφημούσα κραυγάζει σοι, Στέφανε θεῖε, ὁσίων τό καυχῆμα.

Ο Οἶκος

Εἰς πᾶσαν γῆν ὡς ἀληθῶς, διέδραμενο φθόγγος τῶν σῶν κατορθωμάτων,
σοφέ Οσιομάρτυς, ὧν περ εἰργάσω θαυμαστῶς, ὅθεν δυσωπῶ σε,
παρρησίαν πρὸς Θεόν ὡς κεκτημένος Ὅσιε, ἰκέτευε τοῦ δοθῆναί μοι λόγον
ἐπάξιον, τοῦ ἀνευφημῆσαι τοὺς ἀγῶνας, οὓς ὑπέστης ἐξ ὁρατῶν ἐχθρῶν καί
νοουμένων, ὃς πρὶν ἀσκητικῶς καθείλες, ἀπάσας τὰς κινήσεις τῆς σαρκός
ἀπονεκρώσας, ἀθλήσει δέ νῦν τὸν τύραννον ἐτροπώσω, Ὀσίων τό καύχημα.

Συναξάριον

Τῇ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν καί
Ὁμολογητοῦ Στεφάνου τοῦ Νέου.

Στίχοι

Πληγεῖς νέε Στέφανε τὴν κάραν ξύλῳ,
Εὐρες πρεπόντως οὐχὶ γηράσκον στέφος.
Εἰκάδι ογδοάτῃ Στεφάνου Νέου κράτα θραύσαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας, συρόμενος κατὰ γῆς, διὰ τὴν τῶν
αγίων Εἰκόνων προσκύνῃσιν, τελειοῦται.

Στίχοι

Ἐκ γῆς ἐπλάσθην, γῇ με δὴ καί κτεινάτω.
Πλάστου γάρ αὐτῆς Ἀνδρέας τιμῷ τύπους.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Πέτρος, τυπτόμενος υπέρ τών αγίων Εικόνων, τελειούται.

Στίχοι

Αν εικόνων τύπτωσι τόν Πέτρον χάριν,
Εύρωσιν αυτόν πέτρινον τώ σαρκίω.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Άννα, τυπομένη πρός τό κατειπεῖν τού Αγίου Στεφάνου, τελειούται.

Στίχοι

Μάστιξιν Άνναν ευτόνως τετυμμένην,
Έδειξε Χριστός ευπρεπώς εστεμμένην.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών αγίων Μαρτύρων, τών συμμαρτυρησάντων τώ Αγίω Στεφάνω, υπέρ τών αγίων Εικόνων.

Στίχοι

Τιμώντες εικόνισμα σαρκός σου Λόγε,
Θνήσκουσιν οι άγιοι βίαιον μόρον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ειρηνάρχου, καί τών σύν αυτώ επτά Αγίων γυναικών.

Στίχοι

Τόν Ειρήναχον η φονεύτρια σπάθη
Σώ Σώτερ ειρήναρχε συντάττει μέρει.
Έδειξε νεκράς εν Σεβαστεία πόλει
Γυναίκας επτά πανσεβάστους τό ξίφος.

Οι Άγιοι Μάρτυρες Τιμόθεος καί Θεόδωρος οι Επίσκοποι. Πέτρος, Ιωάννης, Σέργιος, Θεόδωρος καί Νικηφόρος οι ιερείς, Βασίλειος καί Θωμάς οι διάκονοι, Ιερόθεος, Δανιήλ, Χαρίτων, Σωκράτης, Κομάσιος, Ευσέβιος οι μοναχοί, καί Ετοιμάσιος, εν Τιβεριουπόλει τελειούνται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Οσίου

Ωδή ζ'

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσαντο, Άγγελος τοίς Οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν,
Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Εμηνύθη σοι τό τέλος τό μακάριον, παντουργικώ βουλήματι, όθεν πλείονι επιδούς ασκήσει σεαυτόν, εκ δόξης εις δόξαν προχωρείς, αποκτανθείς διά Χριστόν, τόν επί πάντων Θεόν.

Φερωνύμω τώ πρωτάθλω συνδεδόξασαι, καί γάρ λιθολευστούμενος, καί

συρόμενος καί τυπτόμενος ανηλεώς, αιμάτων επλήρωσας τήν γήν, καί τήν ψυχήν σου τώ Θεώ, χαίρων παρέδωκας.

Εν πλατείαις μάρτυς Στέφανε συρόμενος, ανηλεώς τής πόλεως, εξωμάλισας μαρτυρίου τρίβον τοίς πιστοίς, εν ή επιβαίνοντες στερρώς, πρός τήν ουράνιον σαφώς, πόλιν κατήντησαν.

Θεοτοκίον

Ιερώτατοι προφήται προεδήλωσαν, Αγνή εμφαντικώτατα, τό μυστήριον τής σεπτής λοχείας σου, καί νύν ημίν τάς εκβάσεις τηλαυγώς κατανοούντες ευσεβώς, σέ μακαρίζομεν.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Συμπαθείας τής πρός σάρκα διαζεύξας σου, τόν νούν Μακαριώτατε, φλογιζόμενος καί πυρί καιόμενος σοφέ, τών Παίδων εβόας τήν ωδήν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μεμακάρισται τών παίδων θείος όμιλος, καί γυναικών επτάριθμος, χορός άγιος, τούς ξεσμούς, τό πύρ, τούς αικισμούς, στερρώς υπομείναντες ομού, καί ουρανίων αγαθών καταξιούμενοι.

Απελαύνονται εκ μόνης σου προσκλήσεως, τής πονηρίας πνεύματα, εγνωκότα σε Αθλητήν αήτητον Χριστού, Ειρήναρχε μέλποντα θερμώς, Ευλογητός εί ο Θεός, ό τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ραθυμία με κρατούμενον διέγειρον, πρός εργασίαν Άχραντε θείων πράξεων, ενισχύουσά με κατ' εχθρών, αεί πολεμούντων με δεινώς, καί εναντίοις λογισμοίς, δελεαζόντων με.

Τού Οσίου

Ωδή η'

«Εκ φλογός τοίς οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς, Χριστέ μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, είς πάντας τούς αιώνας».

Μανικώτατοι ώσπερ θήρες συνέλαβον, τού Χριστού τό αρνίον, παίοντες, Κτείνοντες, καί μετά ανδρών ανομούντων συνθάπτοντες, οι παρανομία, συζώντες εις αιώνας.

Απηνώς, σου τήν κάραν εχθρός συνέτριψεν, ήν Θεός εν υψίστοις στέφει κατέστεψε, τώ νικητικώ, Στεφανίτα πολύαθλε, κλέος τών Μαρτύρων, καί πάντων τών Οσίων.

Καρτερῶς, τῷ διώκτῃ αντιπατόμενος, ὁ θεόφρων Ἀνδρέας πληγαῖς συγκόπτεται, καί ἀνηλεῶς, θανατούται ὁ δίκαιος, μέλπων τῷ Δεσπότη, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αγιώτατος οἶκος ἤδη γενόμενος, τὸν ἐν πάσιν Ἀγίοις ἀναπαυόμενον, ἔσχες ἐν τῇ σῇ, ἐνοικούντα πολὺάθλε, Στέφανε καρδία εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ραντισμῷ θείου λύθρου θεοχαρίτῳ, ἐκ πλευράς κενωθέντος, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ, τὸν ἐκ πονηράς, ἀμαρτίας προσόντα μοι, ρύπον δυσωπῶ σε, ἀπόπλυνον Παρθένε.

Τοῦ Μάρτυρος

Ὁ αὐτός

Τῶν αἱμάτων τῷ λύθρῳ ἐπισταζόμενος, καί μαστίγων τῷ κάλλει καλλωπιζόμενος, τῷ Νικοποίῳ, παραστάς ὡ Εἰρήναρχε, νίκης τά βραβεῖα, πρὸς τοῦτῳ ἐκομίσω.

Υψωθείς τῇ ἀγάπῃ τοῦ Παντοκράτορος, διωκτῶν ἐπηρμένην οφρύν κατέαξας, καί εἰδωλικόν, ἐταπείνωσας φρύαγμα, Μάρτυς ἀθλοφόρε, Εἰρήναρχε παμμάκαρ.

Συμπαθείας με θείας Μάρτυς ἀξίωσον, πειρασμῶν καί κινδύνων ἀπολυτρούμενος, πίστει σε θερμῇ, τὸν τιμώντα Εἰρήναρχε, καί ὑπὸ τήν σκέπην, τήν σὴν προσπεφευγότα.

Θεοτοκίον

Χαίρε ἅγιον ὅρος καί θεοβάδιστον, ἀπορρήτων πραγμάτων χαίρε φανέρωσις, ἀκουσμα φρικτόν, δυσθεώρητον ὄραμα, χαίρε τῶν πεσόντων, ἀνάκλησις Παρθένε.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐκ φλογός τοῖς Οσίοις δρόσον ἐπήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας, ἅπαντα γάρ ὁράς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι, Σέ υπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τοῦ Οσίου

Ὡδή θ'

«Θεόν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμά Ἀγγέλων ἀτενίσαι τά τάγματα, διὰ σοῦ δέ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς, σέ μακαρίζομεν».

Ἰδὼν ἀγάλλῃ Ἀγγέλων τάγματα, Πατριαρχῶν, Οσίων, Προφητῶν, Ἀποστόλων τε, καί Δικαίων ἀπάντων θεόπνευστε, οἷς συμπεριπολεύων μνήσθητι, πρόσθητι, τῶν εἰλικρινῶς ἐπὶ τῆς γῆς, μακαριζόντων σε.

Ὡς φῶς ὡς ὄρθρος ὡς μέγας ἥλιος, ὡς οὐρανός κατάστερος θαυμάτων
λαμπρότησι, καί στιγμάτων αγίων γεγένησαι, πάντων τάς διανοίας, τῶν
ευφημούντων σε, Στέφανε λαμπρύνων αληθῶς, Μάρτυς πολυάθλε.

Στερροῖς ἀσκήσεως ἀγωνίσματι, καταβάλων τοῦ σκότους τάς ἀρχάς Πάτερ
πρότερον, ἐπ' ἐσχάτων ἀθλήσας στερρότατα, παντελεῖ ἀπωλεία, ταύτας
παρέδωκας, Στέφανε μαρτύρων καλλονή, Οσίων καύχημα.

Ἡ σὴ περίδοξος μνήμη σήμερον, φωτιστικαῖς ἀκτίσι χαρισμάτων τοῦ
Πνεύματος, καταυγάζει τὰ τῆς γῆς πληρώματα, ἦν ἐν ἀγαλλιάσει, νῦν
εορτάζοντας, φώτισον, αγιάσον ἡμάς, θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Φωτός δοχεῖον θεοχαρίτῳ, τῶν ἱερῶν Μαρτύρων ἀληθῶς τό κραταίωμα, καί
Οσίων ἀπάντων τό καύχημα, σώσον ἡμάς κινδύνων, καί περιστάσεων, καί
τῆς τῶν ἐχθρῶν ἐπιδρομῆς, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Τοῦ Μάρτυρος

Ὁ αὐτός

Αὐτό τό ἐσχατόν καί ἀκρότατον, τῶν ἐφετῶν Κατείληφας θεόφρον Εἰρήναρχε,
καί μεθέξει Θεός ἐχρημάτισας, ψάλλων σὺν Ἀσωμάτοις Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος,
Τριάς ἡ παντουργός, καί παντοδύναμος.

Ρυσθεῖς παγίδων τῶν θηρευόντων σε, καλιάν οὐράνιον κατέπαυσας Ἐνδοξε,
καί Μαρτύρων συνήφθης στρατεύμασι, μετὰ τῶν σὼν συνάθλων, ὅθεν
γεραίρομεν, , μνήμην τήν ὑμῶν περιχαρῶς, πανηγυρίζοντες.

Ἰσχύν καί κράτος Χριστόν τιθέμενος, τό χαλεπὸν βασάνων διεπέρασας
πέλαγος, καί τοὺς ἄνω λιμένας κατέλαβες, ὅλος ὠραῖσμένος, ὅλος τοῦ
Πνεύματος, ταῖς φωτοχυσταῖς δαψιλῶς, περιχεόμενος.

Θεοτοκίον

Νοεῖν τό θαῦμα τό ἀκατάληπτον, τοῦ τοκετοῦ τοῦ σοῦ Παρθενομήτορ μή
σθένοντες, σιωπῇ τοῦτο μάλλον δοξάζομεν, καί σέ δοξολογοῦμεν, τήν
παμμακάριστον, μόνην καί καλήν ἐν γυναιξίν, ὦ Παναμώμητε.

Ὁ Εἰρμός

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμά Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα,
διὰ σοῦ δέ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες,
σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς, σέ μακαρίζομεν».

Εξαποστειλᾶριον τοῦ Οσίου

Ἐπεσκέψατο ἡμάς

Εκομίσω πρὸς Χριστοῦ, διπλοῦν τό στέφος Στέφανε, ἀσκήσας
υπερβαλλόντως, καί μαρτυρήσας ὡς αὐτοῦ, εἰκόνα σεβαζόμενος, πάντων τε
τῶν Ἀγίων, μεθ' ὧν ἡμῶν μνήσθητι.

Ἄτερον τοῦ αὐτοῦ, ὅμοιον

Τούς τήν εικόνα τού Χριστού, μή προσκυνούντας Στέφανε, κατήσχυνας ως αθέους, καί μαρτυρίου καλλοναίς, καί στίγμασι κεκόσμησαι, διά τούτο πιστώως σε αεί μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Άχραντε Δέσποινα αγνή, καί μόνη απειρόγαμε, η Βασιλίσ καί Κυρία, σύ δυσώπει τόν εκ σου τεχθέντα Λυτρωτήν ημών, σώσαι κόσμον εκ πάντων, κακών τε καί θλίψεων.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Τού Οσίου Ήχος γ'

Αφιερωθείς τώ Θεώ εκ κοιλίας μητρικής, ως άλλος Σαμουήλ, Όσιε Στέφανε, φερωνύμως στέφανος ανεδείχθης τών πιστών, ευσεβείας βακτηρία καί εδραίωμα, καί τού θείου Πνεύματος καθαρόν οικητήριον, Αίτησαι ημίν τοίς Τιμώσί σε τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η προστασία πάντων τών δεομένων, εις σέ θαρρούμεν, εις σέ καυχώμεθα, εν σοί πάσα η ελπίς ημών εστι, πρέσβευε τώ εκ σου τεχθέντι, υπέρ αχρείων δούλων σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Μεγάλη τού Σταυρού σου

Ρομφαία τήν καρδίαν σου διήλθε Πάναγνε, ηνίκα τόν υιόν σου, επί Σταυρού προσέβλεψας, καί εβόας, Μή ατεκνόν με δείξης, Υιέ μου καί Θεέ μου, ο συντηρήσας με μετά τόκον Παρθένον.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, καί Απόλυσις.

Απολυτίκιον τών 15 Μαρτύρων εν Τιβεριουπόλει Ήχος γ'

Θείας πίστεως

Μέγα καύχημα η Τιβερίου, καί οχύρωμα τούς ιεράρχας, ιερείς τε καί Λευϊτας Κατέχουσα, τών γάρ ειδώλων τήν πλάνην ελέγξαντες, τών ασεβούντων νικηταί αναδείχθησαν, Ούτοι δαιμόνων αποσοβούντες τάς φάλαγγας, ρώσιν δωρούνται πιστοίς οι πεντεκαίδεκα.

Κοντάκιον τών 15 Μαρτύρων εν Τιβεριουπόλει Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Οι πεντεκαίδεκα Χριστού Αθλοφόροι, τής Τιβερίου οι στερροί πολιούχοι, ώσπερ αστέρες σήμερον ανίσχουσι φαιδροί, Τιμόθεος, Θεόδωρος, οι κλεινοί ιεράρχαι, Ευσέβιος Κομάσιος, καί ο θείος Σωκράτης, σύν τή δεκάδι τών συναθλητών, πάσι θαυμάτων ακτίνας πυρσεύοντες.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Παραμόνου

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκρασσα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ΄

Ο ἐξ υψίστου κληθεῖς

Φωτοφανείας σαφῶς πεπτurσειμένος, παμμάκαρ Παράμονε, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, σκότος βαθύτατον τέλεον, ἀπεβδελύξω, πολυθεΐας καί ηυτομολήσας, ευθέτου λαβόμενος, καφοῦ πανόλβιε, πρὸς τὰ προκείμενα σκάμματα, γενναιοφρόνως, καί νικηφόρος οφθείς κατέβαλες, τὸν ἀλαζόνα καί πολέμιον, πάντων βροτῶν μεγαλύνων Χριστόν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Διὰ τὸν πάντων Θεόν καί Βασιλέα, δῆμον πολυάριθμον κατασφαπτόμενον, κατανοήσας Παράμονε, τῷ Θεῷ ζήλω, ὅλως ἐθελχθῆς καί ἀνεβόησας, Χριστοῦ δούλος γνήσιος, υπάρχω πάντοτε, γνῶτε παράνομοι τύραννοι, καί ὡς ἀρνίον, ἄκακον θύεσθαι νῦν αὐτόκλητος, παρεγενόμην, μὴ οὖν μέλλετε, θύμα δεκτόν τῷ τυθέντι σαρκί, δι' ἐμέ ἐκουσίως, τοῦ γενέσθαι κατεπείγομαι.

Τῇ ἐπταρίθμῳ τιμώμενος δεκάδι, τριπλή τε ὁ τίμιος, ἑκατοντάδι χορός, τῶν ἀθλοφόρων πολύθεον, καθείλε πλάνην, παρανομούντων διὰ τῆς πίστεως, μεθ' οὗ ἐστεφάνωσαι, ἀγωνισάμενος, γενναιοφρονως Παράμονε, καί ταῖς χορείαις, τῶν Ἀσωμάτων χαίρων ἡρίθμῃσαι, μεθ' ὧν δυσώπει πάσης θλίψεως, καί πειρασμῶν λυτρωθῆναι ἡμᾶς, τοὺς σέ ἀνευφημοῦντας, καί γνησίως μακαρίζοντας.

Δόξα...Καί νύν... Θεοτοκίον, ὅμοιον

Οὐκ ἀποκρύπτω ὁ τάλας τὰ δεινὰ μου, ὅτι πάντα κέκτημαι ἄπερ μισεῖ ὁ Θεός, σάρκα μολύνας καί πνεύμά μου, καί νοῦν ἐννοίαις, καί ἀθεμίτοις ἔργοις καί λόγοις αἰσχροῖς, γλώσση κατακρίνων τε τοὺς ἀμαρτάνοντας, αὐτός τὰ χεῖρῳ ἐργάζομαι Θεογεννήτορ, τούτων μοι δίδου πάντων διόρθωσιν, ἵνα ἐκνήψας τῆς κακίστης μου, συνηθείας προσπέσω καί κλαύσωμαι, ἃ δεινὰ ἐφγασάμην, τῆς ζωῆς μου τό υπόλοιπον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Μὴ ἐποδύρου μου Μήτηρ καθορώσα, ἐν ξύλῳ κρεμάμενον, τὸν σὸν Υἱόν καί Θεόν, τὸν ἐφ' ὑδάτων κρεμάσαντα, τὴν γῆν ἀσχέτως, καί πάσαν κτίσιν δημιουργήσαντα, καί γάρ ἀναστήσομαι καί δοξασθήσομαι, καί τὰ τοῦ Ἄδου βασιλεία, συντρίψω σθένει, καί ἀφανίσω τούτου τὴν δύναμιν, καί τοὺς δεσμίους ἐκλυτρώσομαι, τῆς αὐτοῦ κακουργίας ὡς εὐσπλαγχνος, καί χαρίσομαι τούτοις, βασιλείαν τὴν αἰώνιον.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ΄ Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, έχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση, Αυτού ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν λέγομεν τούς Κανόνας τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου τούτον, ού η Ακροστιχίς.

Υμνείν σε τήν νύν δίδου Μάρτυς χάριν. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Θαλάσσης τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Υμνούντος, τήν φωτοφόρον μνήμην σου, Μάρτυς Παράμονε, φωτιστικάίς τού Πνεύματος αυγαίς, τήν καρδίαν μου φώτισον, καί παραμένειν θείαις με, νομοθεσίαις ενδυνάμωσον.

Μαρτύρων, περιφανώς τήν εύκλειαν, μάκαρ επλούτησας, μαρτυρικάίς εμπρέψας καλλοναίς, καί ωραίοις εν στίγμασιν, ωραιωθείς Παράμονε, όθεν πιστώς σε μακαρίζομεν.

Ναμάτων, ζωοποιών τού Πνεύματος, υπάρχων έμπλεως, τούς αθείας καύσωνι δεινώ, εκτακέντας εδρόσισας, καί πρόσ τό ύδωρ Ένδοξε, τής αναπαύσεως ωδήγησας.

Θεοτοκίον

Εν χρόνω, τόν έξω χρόνου τέτοκας, βροτόν γενόμενον, όν εκτενώς ικέτευε Αγνή, ως υιόν σου καί Κύριον, τά τής ψυχής μου χρόνια, πάθη ιάσασθαι πανάμωμε.

Ωδή γ'

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου, Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Τήν έπαρσιν τού εχθρού, ταπεινωθείς, διά Χριστόν έθραυσας, καί τάς αυτού φάλαγγας, ξίφει καρτερίας συνέκοψας.

Ηκύρωσας πονηρόν, κατά τής πίστεως ημών βούλημα, καί καρτερώς ήθλησας, Μάρτυς αθλοφόρε Παράμονε.

Νενεύρωσαι θεϊκή, ως στρατιώτης δυνατός χάριτι, καί χαλεπά βάσανα, Μάρτυς ώσπερ όναρ λελόγισαι.

Θεοτοκίον

Στερέωσόν μου τόν νούν, περιτρεπόμενον πολλοίς πάθεσι, Μήτηρ Θεού
πάνανγνε, όπως κατά χρέος δοξάζω σε.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου, Χριστέ κπάζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε,
καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς Παράμονος, καρτερικώς εναθλών, τοίς ρείθροις τού αίματος,
πολυθείας πυράν, ενθέως κατέσβεσεν, όθεν τών ιαμάτων, ειληφως θείαν
χάριν, δαίμονας απελαύνει, καί νοσήματα παύει αυτού Χριστέ πρεσβείαις,
σώσον τάς ψυχάς ημών.

Θεοτοκίον

Τήν χάριν νύν άπαντες, ανευφημήσωμεν, Μητρός τού Θεού ημών, ως δι'
αυτής τήν χαράν, τώ κόσμω αυγάσασαν, λύσιν τής αμαρτίας, ευραμένη η
φύσις, άπασα τών ανθρώπων, γηθομένη κραυγάζει, Ευχαίς αυτής Κύριε,
ρύσαι ημάς τών δεινών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ ως εώρακας, τόν σόν Υιόν καί Θεόν, Παρθένε πανύμνητε, καί
απειρόγαμε, ανύμνεις δακρύουσα, Δόξα βοώσα Λόγε, τή φρικτή σου
βουλήσει θέλων γάρ ενεκρώθης, η ζωή τών απάντων, ρυόμενος τόν κόσμον,
φθοράς ως υπεράγαθος.

Ωδή δ'

Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ἥλιον τής δικαιοσύνης,
έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Η καρδιά σου ανδρεία ωχυρωμένη, καί παρρησία ένδοξε, πεπυρακτωμένη,
βάσανα πολύπλοκα νηπίων τοξεύματα, Μάρτυς τού Χριστού ελογίσατο.

Νεκρωθέντας ταίς προστάξεσι τού τυράννου, τούς Αθλητάς Θεώμενος, ζήλον
κατ' εκείνους, ένθεον ανέλαβεν, ο Μάρτυς Παράμονος, καί πρός τό παθείν
ηυτομόλησεν.

Νεανικώς σε τεινόμενον καί ταίς λόγχαις, ανηλεώς νυπόμενον, καί τάς
μεθοδείας, τού εχθρού τροπούμενον, Χριστός εστεφάνωσεν, ο αγωνοθέτης
Μακάριε.

Υπομονήν εκπληπόμενος τών Μαρτύρων, καί τήν αυτών τελείωσιν, Ένδοξε
θαυμάζων, τούτοις εκοινώνησας, τού ζήλου τής πίστεως, καί τής υπερτίμου
αθλήσεως.

Θεοτοκίον

Νεκρωθέντας τούς ανθρώπους τή παραβάσει, τώ ζωηφόρω τόκω σου,
Παρθένε Μαρία, πάντας ανενέωσας, διό σε δοξάζομεν, καί θεοπρεπώς

μακαρίζομεν.

Ωδή ε'

Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας τούς πίστει ανυμνούντάς σε.

Δώρον πολυτελής, σεαυτόν προσενήνοχας, τώ Κτίστη σου εναθλήσας, καί τήν πλάνην νικήσας, Μαρτύρων εγκαλλώπισμα.

Ιδρύματα σοφέ, τών Δαιμόνων καί ξόανα, συνέτριψας ηδρασμένον, λογισμόν κεκτημένος, εν πέτρα θείας πίστεως.

Δαιμόνων τήν πληθύν, ανδρικώς ετραυμάτισας, τώ τραύματι τής σαρκός σου, Αθλητά γενναιόφρον, διό σε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Ομότιμος Πατρί, ενυπάρχων καί Πνεύματι, ο Κύριος εξ αγνών σου, εσαρκώθη αιμάτων, Αγνή βροτός γενόμενος.

Ωδή ς'

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως, Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου, ρεύσαντι αίματι».

Ύπτιος εν καιρώ τών αγώνων ού γέγονας, εγηγερμένος δέ μάλλον, καί πρός θείαν άθλησιν ρωμαλέτών στεφάνων τής ος διά τούτο, δόξης επέτυχες.

Μαρτύρων, ομηγύρει σαυτόν συγκαταλέξας, τελειωθείση προθύμως, πρό τής σής Αοίδιμε μαρτυρίας, καί σύν τούτοις, σωτηρίου παστάδος ηξίωσαι.

Αι λόγchai, μιμητήν σε Χριστού απειργάσαντο, αίς τιτρωσκόμενος Μάρτυς, πρός αυτόν ανέπτης στεφανηφόρος, θανατώσας, υπομονής τούς άφρονas ξίφεσι.

Θεοτοκίον

Ρυσαί με, τών σκανδάλων τού βίου Πανάχραντε, τόν εν νυκτί σκοτομαίνης, λογισμών απόπων κεκρατημένον, καί κακία, τού δυσμενούς αεί σκοτιζόμενον.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Συναξάριον

Τή ΚΘ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής αθλήσεως τού Αγίου Μάρτυρος Παραμόνου, καί τών Αγίων τριακοσίων εβδομήκοντα συμμαρτύρων αυτού.

Στίχοι

Ο Παράμονος νύπεταιί σοι Χριστέ μου.
Γνούς γάρ Θεόν μόνον σε, σοί θνήσκει μόνω.
Ξίφει κεφαλάς άνδρες επτάκις δέκα

Σύν εξαπλή διδούσι πεντηκοντάδι.
Παράμονον δ' ενάτη κτάνον εικάδι έγχεα μακρά.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Φιλουμένου.

Στίχοι

Φιλουμένου πείρουσιν ήλοις τούς πόδας,
Χριστόν φιλούντος καί Θεώ φιλουμένου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Νικολάου,
Αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, καί τού Αγίου Ιερομάρτυρος τού εν Περσίδι,
καί τών Αγίων έξ Μαρτύρων, ούς διωκομένους, πέτρα ραγείσα υπεδέξατο
αυτούς.

Στίχοι

Ήνοιξε πέτραν εις ταφήν έξ ανδράσιν,
Ο νεκρός ευρών εις ταφήν Χριστός πέτραν.

Τή αυτή ημέρα, ό Άγιος Ουρβανός Επίσκοπος Μακεδονίας, εν ειρήνη
τελειούται.

Στίχοι

Ο χερσίν ούτος εκπνέων τών Αγγέλων,
Ουρβανός εστιν, ού βίος κατ' Αγγέλους.

Τή αυτή ημέρα, ό Άγιος Διονύσιος, Επίσκοπος Κορίνθου, ξίφει πληγείς
τελειούται.

Στίχοι

Διονύσιος εις τελών θυηπόλων,
Ξίφος μετελθών, είς εστι καί Μαρτύρων.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Παγκόσμιος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Σύμπας ο κόσμος ουδέν ήν Παγκοσμίω.
Εδέμ γάρ ήρα καί μόνης, ήν λαμβάνει.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Πιτυρούν εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Τή σή θελήσει πρός σέ χωρεί Χριστέ μου,
Ο σών Πιτυρούν εργάτης θελημάτων.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Ούαλλερίνος ξίφειτελειούται.

Στίχοι

Διά στέφος πάντιμον οίσω καί ξίφος.
Ο Μάρτυς εκραύγαζεν Ούαλλερίνος.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Φαίδρος, ρητίνης ζεούσης καταχεθείσης αυτώ,
τελειούται.

Στίχοι

Πολλούς πρὸς ἄλλα, πρὸς δὲ ρητίνης ζέσιν,
Στερρῶς αθλούντα, Φαίδρον ἐγνωνεν μόνον.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

«὘ν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μάλλον ἢ τῇ
φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον, Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης
σου Κύριε».

Τῶν ἰαμάτων, καὶ τῶν θαυμάτων χάριν σοφέ, Μάρτυς ἐκ Θεοῦ πλουτήσας
περιφανῶς, ἰατρούεις τοὺς κραυγάζοντας, Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς
δόξης σου Κύριε.

Υφαπλουμένων, κολαστηρίων οὐκ ἐφρόντισας, ὅλην τὴν φροντίδα ἔχων ἐν
ουρανοῖς, καὶ κραυγάζων Ἀξιάγαστε, Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης
σου Κύριε.

Σὺ τῶν αἱμάτων, Ἀθλητὰ τῷ πυρί ἐφλεξας, ὕλην αθεΐας ἐνδοξε πονηράν, τῇ
δὲ δρόσῳ τῶν θαυμάτων σου, τοὺς ἐν τῷ καύσῳ, τῶν δυσχερῶν δροσίζεις
Παράμονε.

Θεοτοκίον

Χαίρε ἡ μόνη, τὴν χαρὰν τοῖς ἀνθρώποις κυήσασα, χαίρε οὐρανέ καὶ θρόνε
Χερουβικέ, καὶ περίδοξον παλάτιον, τοῦ Βασιλεύοντος, τῶν αἰώνων
πανάμωμε Δέσποινα.

Ὡδή η'

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἐφραξε πυρὸς δὲ
δύναμιν ἐσβέσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες
κραυγάζοντες, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον».

Ἀγρυπνόν σε φύλακα Πιστῶν, κατεπλουτήσαμεν, κατακοιμίζοντα, δαιμόνων
φάσματα πάντοθεν, καὶ σαρκὸς ἀγρία κύματα, καὶ καταιγίδας λογισμῶν,
Μάρτυς πολὺαθλε, τῶν βοῶντων, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ρεῖθροις σῶν αἱμάτων ἱερῶν, πορφύραν ἐβαψας, σαυτῷ παλαίῳσιν,
μηδὲ ὅλως μέλλουσιν δέχεσθαι, καὶ λαμπρῶς ὠραϊζόμενος, τὰ ἐπουράνια
οικεῖς, βοῶν μακάριε, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἱερεῖον ὥσπερ καθαρὸν, καὶ θύμα ἄμωμον, καὶ καλλιέρημα, ὀλοκαυτουμένον
ἀνθραξιν, ἱεράς Μάρτυς ἀθλήσεως, τῷ ἀθλοθέτῃ σου Χριστῷ, προσήχθης
μέλπων σοφέ, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νόμου σε σκιαὶ καὶ Προφητῶν προδιεχάραξαν, σεπτὰ κηρύγματα, ἀρρήτως

μέλλουσιν ἐσσεσθαι, τοῦ Θεοῦ λοχεύτριαν, θεοχαρίτωτε Ἀγνή, ὡ πάντες μέλλομεν, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ο Εἰρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρός δέ δύναμιν ἐσβέσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ὡδή θ'

«Λίθος ἀχεφότητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθέने, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστός συνάψας, τὰς διεστῶσας φύσεις, διό ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἴδε φωταυγούς Ἀθλοφόρου, φωτοφανῆς ἔλαμψε μνήμη, πάντων τῶν Πιστῶν τὰς καρδίας, φωταγωγούσα τῷ θείῳ Πνεύματι, περιχαρῶς χορεύσωμεν, τούτον ἐν πίστει μακαρίζοντες.

Ὡς τῇ ἐπτακύκλῳ δεκάδι, καί τῇ τριπλῇ ἑκατοντάδι, ἀκαταγωνίστων Μαρτύρων, συναγελάζων, μεθ' ὧν τό σῶμά σου, Μάρτυς Χριστοῦ κατάκειται, σὺν τούτοις πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Στάδιον ἀνύσαντες πόνων, πολυειδῶν μεμεστωμένον, καί μετὰ Χριστοῦ τοῦ τόν κόσμον, νενικηκότος λαμπρῶς νικήσαντες, στεφανηφόροι Μάρτυρες, τοὺς οὐρανοὺς περιπολεύετε.

Ἦρθης ἀπὸ γῆς καί τὰ γέρα, τῶν σῶν ἀγώνων ἐκομίσω, νῦν δέ ποταμοὺς ἀναβλύζεις, ἡμῖν θαυμάτων τοῖς σέ γεραίρουσι, καί εὐσεβῶς τὴν μνήμην σου, πανηγυρίζουσι Παράμονε.

Θεοτοκίον

Φώτισον ψυχῆς μου τὰς κόρας, αμαυρωθείσας ἀβλεψία, τῆς φθοροποιοῦ ἀμαρτίας, Θεογεννήτορ πάναγνε Δέσποινα, σὺ γάρ Πιστῶν βοήθεια, καί φωτισμός υπάρχεις Ἄχραντε.

Ο Εἰρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξαλαξεύτου σου Παρθέने, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστός συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διό ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Καί ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθροῦ Ἀκολουθία κατὰ τὴν τάξιν, καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἀγίου καί ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τὸν Προοιμιακόν, στιχολογούμεν τὴν α' στάσιν τοῦ α' Καθίσματος

τού Ψαλτηρίου.

Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τὰ παρόντα τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ' Ο ἐξ υψίστου κληθεῖς

Ο τῷ Προδρόμου φωτί μεμορφωμένος, ὅτε τό ἀπαύγασμα τό ἐνυπόστατον, τῆς πατρικῆς δόξης ἔφανεν, ἀνθρώπων γένος, δι' εὐσπλαγχνίαν σῶσαι βουλόμενος, τότε πρῶτος Ἐνδοξε, τούτῳ προσέδραμες, καταυγασθεῖς τὴν διάνοιαν, τελειοτάτη, μαρμαρυγὴ αὐτοῦ τῆς θεότητος, ὅθεν καὶ κήρυξ καὶ Ἀπόστολος, χρηματίζεις Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο τῆς Προδρόμου φωνῆς ἐνηχημένος, ὅτε ο πανάγιος Λόγος σεσάρκωται, ζωὴν ἡμῖν παρεχόμενος, καὶ σωτηρίαν, τοῖς ἐπὶ γῆς εὐαγγελιζόμενος, τότε τούτῳ Πάνσοφε, κατηκολούθησας, καὶ σεαυτὸν ἀκροθίνιον, καὶ παναγίαν, ὡς ἀπαρχὴν αὐτῷ καθιέρωσας, ὃν καὶ ἐπέγνως καὶ ἐμήνυσας, τῷ συγγόνῳ τῷ σῷ τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο τῷ ἐκ στεῖρας βλαστήσαντι φοιτήσας, ὅτε ο Παρθένιος τόκος ἀνέτειλε, τῆς εὐσεβείας Διδάσκαλος, καὶ σωφροσύνης, υποδεικνύων τὴν καθαρότητα, τότε σύ θερμότατος, τῆς ἀρετῆς ἐραστής, Ἀνδρέα μάκαρ γεγένησαι, τὰς ἀναβάσεις, ἐν σῇ καρδίᾳ διατιθέμενος, καὶ ἀπὸ δόξης πρὸς τὴν ἀφραστον, ἡρθῆς δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος δ' Ανατολίου

Τὴν τῶν ἰχθύων ἀγραν, καταλιπὼν Ἀπόστολε, ἀνθρώπους σαγηνεύεις, καλάμῳ τοῦ κηρύγματος, χαλῶν ὥσπερ ἀγκιστρον, τῆς εὐσεβείας τό δέλεαρ, καὶ ἀνάγων ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης, τὰ ἔθνη ἅπαντα, Ἀνδρέα Ἀπόστολε, τοῦ Κορυφαίου ομαίμων, καὶ τῆς οἰκουμένης υφηγητὰ διαπρύσιε, πρεσβεύων μὴ ἐλλίπης ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ εὐφῇ μούντων πανεύφημε, τὴν αἰσιδέαστον μνήμην σου.

Καὶ νύν... Ἦχος ο αὐτός

Ἡσαΐα χόρευε, λόγον Θεοῦ ὑπόδεξαι, προφήτευσον τῇ κόρῃ Μαριάμ, βάτον καταφλέγεσθαι, καὶ πυρὶ μὴ καίεσθαι, τῇ αἴγλῃ τῆς θεότητος, Βηθλεέμ εὐτρεπίζου, ἀνοίγε πύλην ἡ Εἰσὶν καὶ Μάγοι πορεύεσθε, ἰδεῖν τὴν σωτηρίαν, ἐν φάτνῃ σπαργανούμενον, ὃν Ἀστὴρ ἐμήνυσεν, ἐπάνω τοῦ σπηλαίου, ζωοδότῃν Κύριον, τὸν σῶζοντα τό γένος ἡμῶν.

Εἴσοδος. Τό, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Καθολικὴς α' Ἐπιστολὴς Πέτρου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. 1, 1-2, 10-25 & 2, 1-6)

Πέτρος, ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκλεκτοῖς παρεπιδήμοις διασποράς Πόντου, Γαλατίας, Καππαδοκίας, Ἀσίας, καὶ Βιθυνίας, κατὰ πρόγνωσιν Θεοῦ

πατρός, εν αγιασμῷ Πνεύματος, εις υπακοήν καί ραντισμόν αίματος Ιησού Χριστού, χάρις υμίν καί ειρήνη πληθυνθείη, περί ης σωτηρίας εξεζήτησαν καί εξηρεύνησαν προφήται οι περί τής εις υμάς χάριτος προφητεύσαντες, ερευνώντες εις τίνα ή ποίον καιρόν εδήλου τό εν αυτοίς Πνεύμα Χριστού, προμαρτυρόμενον τά εις Χριστόν παθήματα, καί τάς μετά ταύτα δόξας, οίς απεκαλύφθη ότι ουχ εαυτοίς, ημίν δέ διηκόνουν αυτά, ά νύν ανηγγέλη υμίν διά τών ευαγγελισαμένων υμάς εν Πνεύματι Αγίῳ αποσταλέντι απ ουρανού, εις ά επιθυμούσιν άγγελοι παρακύψαι. Διό αναζωσάμενοι τάς οσφύας τής διανοίας υμών, νήφοντες, τελείως ελπίσατε επί τήν φερομένην υμίν χάριν εν αποκαλύψει ιησού Χριστού, ως τέκνα υπακοής, μή συσχηματιζόμενοι ταίς πρότερον εν Τή αγνοία υμών επιθυμίαις, αλλά κατά τόν καλέσαντα υμάς άγιον καί αυτοί άγιοι εν πάση αναστροφή γενήθητε, διότι γέγραπται Άγιοι γένεσθε, ότι εγώ άγιος ειμι, καί εί πατέρα επικαλείσθε τόν απροσωπολήπτως κρίνοντα κατά τό εκάστου έργον, εν φόβῳ τόν τής παροικίας υμών χρόνον αναστρέφητε, ειδότες ότι ου φθαρτοίς αργυρίῳ ή χρυσίῳ, ελυτρώθητε εκ τής ματαίας υμών αναστροφής πατροπαραδότου, αλλά τιμίῳ αίματι ως αμνού αμώμου καί ασπίλου Χριστού, προεγνωσμένου μέν πρό καταβολής κόσμου, φανερωθέντος δέ επ' εσχάτων τών χρόνων δι' υμάς, τούς δι' αυτού πιστεύοντας εις Θεόν, τόν εγείραντα αυτόν εκ νεκρών, καί δόξαν αυτώ δόντα, ώστε τήν πίστιν υμών καί ελπίδα είναι εις Θεόν, τάς ψυχάς υμών ηγνικότες εν τή υπακοή τής αληθείας διά Πνεύματος εις φιλαδελφίαν ανυπόκριτον, εκ καθαράς καρδίας αλλήλους αγαπήσατε εκτενώς, αναγεγεννημένοι ουκ εκ σποράς φθαρτής, αλλά αφθάρτου, διά λόγου ζώντος Θεού καί μένοντος εις τόν αιώνα, διότι πάσα σάρξ ως χόρτος, καί πάσα δόξα ανθρωπού ως άνθος χόρτου, εξηράνθη ο χόρτος, καί τό άνθος αυτού εξέπεσε, τό δέ ρήμα Κυρίου μένει εις τόν αιώνα, τούτο δέ εστι τό ρήμα τό ευαγγελισθέν εις υμάς.

Καθολικής α' Επιστολής Πέτρου τό Ανάγνωσμα.

(Κεφ. 2, 21-25 & 3, 1-9)

Αποθέμενοι ούν πάσαν κακίαν καί πάντα δόλον καί υποκρίσεις καί φθόνους καί πάσας καταλαλιάς, ως αρτιγέννητα βρέφη, τό λογικόν άδολον γάλα επιποθήσατε, ίνα εν αυτώ αυξηθήτε, είπερ εγεύσασθε ότι χρηστός ο Κύριος, πρός όν προσερχόμενοι, λίθον ζώντα, υπό ανθρωπων μέν αποδεδοκιμασμένον, παρά δέ Θεῷ εκλεκτόν, έντιμον, καί αυτοί ως λίθοι ζώντες οικοδομείσθε οίκος πνευματικός, Ιεράτευμα άγιον, ανενέγκαι πνευματικής θυσίας ευπροσδέκτους τῷ Θεῷ διά ιησού Χριστού, διό καί περιέχει εν τή γραφή, ιδού τίθημι εν Σιών λίθον ακρογωνιαίον, εκλεκτόν έντιμον, καί ο πιστεύων επ'αυτώ ου μή καταισχυνθή, εις τούτο γάρ εκλήθητε, ότι καί Χριστός έπαθεν υπέρ υμών, υμίν υπολιμπάνων υπογραμμόν, ίνα επακολουθήσητε τοίς ίχνεσιν αυτού, ός αμαρτίαν ουκ εποίησεν, ουδέ ευρέθη δόλος εν τῷ στόματι αυτού, ός λοιδορούμενος ουκ αντελοιδόρει, πάσχων ουκ ηπείλει, παρεδίδου δέ τῷ κρίνοντι δικαίως, ός τάς αμαρτίας ημών αυτός ανήνεγκεν εν τῷ σώματι αυτού επί τό ξύλον, ίνα, ταίς αμαρτίαις απογενόμενοι, τή δικαιοσύνη ζήσωμεν, ου τῷ μύλωπι αυτού ιάθητε, ήτε γάρ ως πρόβατα πλανώμενα, αλλ' επεστράφητε νύν επί τόν ποιμένα καί επίσκοπον τών ψυχών υμών, Ομοίως, αι γυναίκες υποτασσόμεναι τοίς ιδίοις

ανδράσιν, ἵνα καί εἰ τινες ἀπειθούσι τῷ λόγῳ, διὰ τῆς τῶν γυναικῶν ἀναστροφῆς ἀνευ λόγου κερδηθήσονται ἐποπτεύσαντες τήν ἐν φόβῳ ἀγνήν ἀναστροφήν ὑμῶν, ὧν ἔστω οὐχ ὁ ἐξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν, καί περιθέσεως χρυσίων, ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος, ἀλλ' ὁ κρυπτός τῆς καρδίας ἄνθρωπος, ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ πράεος καί ἡσυχίου πνεύματος, ὁ ἐστὶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελής, οὕτω γάρ ποτε καί αἱ ἅγαι γυναῖκες αἱ ἐλπίζουσαι ἐπὶ τὸν Θεόν ἐκόσμου ἐαυτάς, ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ὡς Σάρρα ὑπήκουσε τῷ Ἀβραάμ, κύριον αὐτὸν καλοῦσα, ἧς ἐγενήθητε τέκνα, ἀγαθοποιούσαι καὶ μὴ φοβούμεναι μηδεμίαν πτόησιν. Οἱ ἄνδρες ὁμοίως, συνοικούντες κατὰ γνώσιν, ὡς ἀσθενεστέρῳ σκεύει τῷ γυναικεῖῳ ἀπονέμοντες τιμὴν, ὡς καὶ συγκληρονόμοι χάριτος ζωῆς, εἰς τὸ μὴ ἐκκόπτεσθαι τὰς προσευχὰς ὑμῶν. Τὸ δὲ τέλος, πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, εὐσπλαγχνοὶ, φιλόφρονες, μὴ ἀποδιδόντες κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἢ λοιδορίαν ἀντὶ λοιδορίας, τουναντίον δέ, εὐλογούντες, εἰδότες ὅτι εἰς τοῦτο ἐκλήθητε, ἵνα εὐλογίαν κληρονομήσητε.

Καθολικῆς α' Ἐπιστολῆς Πέτρου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. 4, 1-11)

Χριστοῦ οὖν παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν σαρκί, καὶ ὑμεῖς τὴν αὐτὴν ἐννοιαν ὀπλίσασθε, ὅτι ὁ παθὼν σαρκί, πέπαυται ἀμαρτίας, εἰς τὸ μηκέτι ἀνθρώπων ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ θελήματι Θεοῦ τὸν ἐπίλοιπον ἐν σαρκί βιώσαι χρόνον, ἀρκετός γάρ ἡμῖν ὁ παρεληλυθὼς χρόνος τὸ βίου τὸ θέλημα τῶν ἐθνῶν κατεργάσασθαι, πεπορευμένους ἐν ἀσελγείαις, ἐπιθυμίαις, οἰνοφλυγίαις, κώμοις, πότοις, καὶ ἀθεμί τοις εἰδωλολατρείαις, ἐν ᾧ ξενίζονται, μὴ συντρεχόντων ὑμῶν εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀσωτίας ἀνάχυσιν, βλασφημούντες, οἱ ἀποδώσουσι λόγον τῷ ἐτοίμῳ ἔχοντι κρίναι ζῶντας καὶ νεκρούς, εἰς τοῦτο γάρ καὶ νεκροὶς εὐηγγελίσθη, ἵνα κριθῶσι μὲν κατὰ ἀνθρώπους σαρκί, ζῶσι δὲ κατὰ Θεὸν πνεύματι, Πάντων δὲ τὸ τέλος ἤγγικε, σωφρονήσατε οὖν καὶ νήψατε εἰς τὰς προσευχὰς, πρὸ πάντων δὲ τὴν εἰς ἐαυτοὺς ἀγάπην ἐκτενὴ ἔχοντες, ὅτι ἀγάπη καλύπτει πλῆθος ἀμαρτιῶν, φιλόξενοι εἰς ἀλλήλους, ἀνευ γογγυσμῶν, ἕκαστος καθὼς ἔλαβε χάρισμα, εἰς ἐαυτοὺς αὐτὸ διακονοῦντες, ὡς καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος Θεοῦ, εἰ τις λαλεῖ, ὡς λόγια Θεοῦ, εἰ τις διακονεῖ, ὡς ἐξ ἰσχύος ἧς χορηγεῖ ὁ Θεός, ἵνα ἐν πάσι δοξάζεται ὁ Θεός διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἐστὶν ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ ἰδιομελᾶ.

Ἦχος α'

Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου

Ὁ Πρωτόκλητος Μαθητῆς, καὶ μιμητῆς τοῦ πάθους, συμμορφούμενός σοι Κύριε, Ἀνδρέας ὁ Απόστολος, τοὺς ἐν βυθῷ τῆς ἀγνοίας πλανωμένους ποτέ, τῷ ἀγκίστρῳ τοῦ Σταυροῦ σου ἀνελκύσας, προσήγαγέ σοι, Ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ Ὑπεράγαθε, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός

Ὑμνήσωμεν οἱ Πιστοί, Πέτρου τὸν σύγγονον, Ἀνδρέαν τὸν Χριστοῦ μαθητὴν, οὗτος γάρ τὴν θάλασσαν, δικτύοις ἐρευνήσας ποτέ, ἰχθύας ἐζώγρησε, νῦν δέ

τήν οικουμένην, τώ καλάμω σαγηνεύει τού Σταυρού, καί τά έθνη εκ πλάνης επιστρέφει τώ Βαπτίσματι, καί Χριστώ παριστάμενος, αιτείται τήν ειρήνην τώ κόσμω, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Ο αυτός

Τό πύρ τό νοερόν τό φωτίζον διανοίας, καί φλογίζον αμαρτίας, ένδον λαβών εν καρδία, ο Απόστολος Χριστού καί μαθητής, λάμπει μέν ταίς μυστικαίς ακτίσι τών διδαχών, εν ταίς τών εθνών αφωτίστοις καρδίαις, φλέγει δέ πάλιν, τάς φρυγανώδεις τών ασεβών μυθουργίας, τό πύρ γάρ τού Πνεύματος, τοιαύτην έχει τήν ενέργειαν, Ώ θαύμα ξένον καί φοβερόν! η πηλώδης γλώσσα, η πηλίνη φύσις, τό σώμα τό χοϊκόν, τήν νοεράν καί άϋλον υπεδέξατο γνώσιν, Αλλ' ώ μύστα τών αρρήτων, καί θεωρέ τών ουρανίων, ικέτευε καταυγασθήναι τάς ψυχάς ημών.

Έχος πλ. δ'

Τόν ποθούμενον Θεόν, εν σαρκί κατιδών επί γής βαδίζοντα, θεόπτα Πρωτόκλητε, τώ μέν ομαίμονι εβόας αγαλλόμενος, Ευρήκαμεν ώ Σίμων τόν ποθούμενον, τώ δέ Σωτήρι δαυϊτικώς εκραύγαζες, Όν τρόπον επιποθεί η έλαφος επί τάς πηγάς τών υδάτων, ούτως επιποθεί η ψυχή μου πρός σέ Χριστέ ο Θεός, Όθεν καί πόθω πόθον προσθείς, διά σταυρού διαβαίνεις, πρός όν επόθησας, ως αληθής Μαθητής, καί σοφός μιμητής γενόμενος, τού διά Σταυρού αυτού πάθους, διό καί τής δόξης κοινωνός αυτώ γενόμενος, εκτενώς ικέτευε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Έχος πλ. δ'

Ανδρέου Ιεροσολυμίτου οι δέ, Ανατολίου

Τόν κήρυκα τής πίστεως, καί υπηρέτην τού Λόγου, Ανδρέαν ευφημήσωμεν, ούτος γάρ ανθρώπους, εκ τού βυθού αλιεύει, αντί καλάμου, τόν Σταυρόν εν ταίς χερσί διακρατών, καί ως σπαρτίον χαλών τήν δύναμιν, επανάγει τάς ψυχάς, από τής πλάνης τού εχθρού, καί προσκομίζει τώ Θεώ δώρον ευπρόσδεκτον, Αεί τούτον πιστοί, σύν τή χορεία τών Μαθητών τού Χριστού ευφημήσωμεν, ίνα πρεσβεύη αυτώ, όπως ίλεως γένηται ημίν, εν τή ημέρα τής κρίσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια

Έχος πλ. α' Χαίροις ασκητικών

Χαίροις ο λογικός ουρανός, δόξαν Θεού διαπαντός διηγούμενος, ό πρώτος Χριστώ καλούντι, καθυπακούσας θερμώς, καί αμέσως τούτω συγγενόμενος, υφ' ού πυρσευόμενος, καθωράθης φώς δεύτερον, καί τούς εν σκότει, αστραπαίς σου εφώτισας, αγαθότητα, τήν αυτού εκμιμούμενος, Όθεν τήν παναγίαν σου, τελούμεν πανήγυριν, καί τών λειψάνων τήν θήκην, περιχαρώς ασπαζόμεθα, εξ ής αναβλύζεις, σωτηρίαν τοίς αιτούσι, καί μέγα έλεος.

Στίχ. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Πρώτον τῶν ορεκτῶν ευρηκῶς, δι' ευσπλαγχνίαν τὴν ἡμῶν περικείμενον, Ἀνδρέα θεόφρον φύσιν, συνανεκράθης αὐτῷ, διαπύρῳ πόθῳ τῷ συναίμονι, βοῶν, Ὅν ἐκήρυξαν, οἱ Προφῆται, ἐν Πνεύματι, εὐρομεν δεῦρο, ταῖς αὐτοῦ ωραιότησι, καταθέλωμεν, καὶ ψυχὴν καὶ διάνοιαν, ὅπως φωταγωγούμενοι, αὐτοῦ ταῖς λαμπρότησι, νύκτα τῆς πλάνης καὶ σκότος, τῆς ἀγνωσίας διώξωμεν, Χριστὸν εὐλογούντες, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Ἔθνη τὰ μὴ εἰδότα Θεόν, ὡς ἐκ βυθοῦ τῆς ἀγνωσίας ἐζώγρησας, σαγήνη τῶν σῶν λογίων, καὶ συν ταρασσείς σαφῶς, ἀλμυράς θαλάσσας, ἵππος ἀριστος, οφθεῖς τοῦ Δεσπότητος, τῆς θαλάσσης αοίδιμε, καὶ σηπεδόνα, ἀθείας ἐξήρανας, ἄλας τίμιον, ἐμβαλὼν τὴν σοφίαν σου, ἣν περ καὶ κατεπλάγησαν, Ἀπόστολε ἐνδοξε, τῆς μωρανθείσης σοφίας, οἱ ἀναιδῶς ἀντεχόμενοι, Χριστὸν μὴ εἰδότες, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος γ' Γερμανοῦ

Τὸν συναίμονα Πέτρου, καὶ Χριστοῦ μαθητὴν, τῶν ἰχθύων ἀγρευτὴν, καὶ ἀλιέα τῶν ἀνθρώπων, ἐν ὕμνοις Τιμήσωμεν, Ἀνδρέαν τὸν Ἀπόστολον, τοῦ γάρ, Ἰησοῦ τα διδάγματα, πάντα ἐξεπαίδευσεν τοῖς δόγμασι, καὶ ὡς δέλεαρ ἰχθύσι, τὰς σάρκας τοῖς ἀνόμοις παρέδωκε, καὶ τούτους ἐσαγήνευσεν, Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ, παράσχου τῷ λαῷ σου εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νύν... Ἦχος ο αὐτός

Ἰωσήφ, εἰπέ ἡμῖν, πῶς ἐκ τῶν Ἀγίων, ἦν παρέλαβες Κόρην, ἐγκυον φέρεις ἐν Βηθλεέμ; Εγώ, φησί, τοὺς Προφῆτας ἐρευνήσας, καὶ χρηματισθεῖς ὑπὸ Ἀγγέλου, πέπεισμαι, ὅτι Θεὸν γεννήσει, ἡ Μαρία ἀνερμηνεύτως, οὐ εἰς προσκύνησιν, Μάγοι ἐξ Ανατολῶν ἤξουσι, σὺν δώροις Τιμίους λατρεύοντες, Ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, Κύριε δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὡς τῶν Ἀποστόλων Πρωτόκλητος, καὶ τοῦ Κορυφαίου ἀυτάδελφος, τὸν Δεσπότην τῶν ὅλων Ἀνδρέα ἱκέτευε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡ μὴν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Καὶ Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Ως θείον Μαθητήν, καί Πρωτόκλητον πάντων, Χριστού τών Μαθητών,
ευφημούμέν σε πόθω, Ανδρέα Απόστολε, καί πιστώς εκβοώμέν σοι, ρύσαι
ποίμνην σου, ἥν εκ Θεοῦ επιστεύθης, πάσης θλίψεως, καί αναγκών καί
σκανδάλων, καί πάσης κακώσεως.

Δόξα... Πάλιν τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τάς χεῖράς σου σεμνή, νύν εκτεῖνασα οἴκτω, βοήθειαν ἡμίν, ἐξ Αγίου
παράσχου, καί δίδου ακίνδυνον, τήν ζωήν διανύσασθαι, τούς δοξάζοντας, τόν
σόνπανάγιον Τόκον, καί σέ Δέσποινα, επιγραφομένους Κόρη, ἐλπίδα καί
καύχημα.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Πρώτον εὔρέ σε, Χριστός μολούντα μύστην ἀριστον, Ανδρέα μάκαρ, καί τά
προστάγματα αὐτοῦ τομῶς διαγγέλλοντα, τή οικουμένη καθάπερ υπόπτερον,
καταφωτίζοντα ἐθνῶν τά συστήματα, Αὐτόν ως Θεόν παμμακάριστε ἱκέτευε,
δωρήσασθαι ἡμίν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Πάλιν τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεία γέγονας, σκηνή τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε, Θεοκυήτορ, τή καθαρότητι
Αγγέλους υπεράρασα, τόν υπέρ πάντας ἐμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον
σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι,
παρέχουσα σεμνή τό μέγα ἔλεος.

Μετά τόν Πολυέλεον, Κάθισμα

Ἦχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν Απόστολον πάντες ανευφημήσωμεν, ως αὐτόπτην τοῦ Λόγου καί θείον
κήρυκα, καί ἐθνῶν πνευματικόν, σαγηνευτήν ἀληθῶς, ὅτι προσήγαγεν ἡμάς,
εἰς ἐπίγνωσιν Χριστοῦ, Ανδρέας ο θεηγόρος, καί νύν πρεσβεύει ἀδιαλείπτως,
εἰς τό σωθῆναι τās ψυχάς ἡμῶν.

Δοξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τῶν ἐν σοί τās ἐλπίδας Παρθένε ἀχραντε, ανενδοιάστως ἐχόντων σκέπη
υπάρχουσα, ἐκ ποικίλων πειρασμῶν καί περιστάσεων, καί κινδύνων
χαλεπῶν, ἐλευθέρωσον ἡμάς, πρεσβεύουσα τῷ Υἱῷ σου, σύν τοῖς αὐτοῦ
Αποστόλοις, καί σῶσον πάντας τούς ανυμνούντάς σε.

Οἱ Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.

Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος πλ. δ'

Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Πάσα πνοή, Ευαγγέλιον, κατά Ματθαίον

Τώ καιρώ εκείνω, περιπατών ό Ιησούς παρά τήν θάλασσαν...

Ζήτη Κυριακή β'

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού Αποστόλου.

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου.

Είτα τό Ιδιόμελον Ήχος α'

Ο Πρωτόκλητος Μαθητής, καί μιμητής τού πάθους, συμμορφούμενός σοι Κύριε, Ανδρέας ο Απόστολος, τούς εν βυθώ τής αγνοίας πλανωμένους ποτέ, τώ αγκίστρω τού Σταυρού σου ανελκύσας, προσήγαγέ σοι, Ταίς πρεσβείαις αυτού Υπεράγαθε, τήν ζωήν ημών ειρήνευσον, καί σώσον τάς ψυχάς ημών.

Μετά τούτο λέγονται οι Κανόνες, ο τής Θεοτόκου, καί τού Αποστόλου οι δύο.

Ο Κανών τής Θεοτόκου

Ωδή α' Ήχος α' Ο Ειρμός

«Ωδήν επινίκιον, άσωμεν πάντες, Θεώ τώ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι υψηλώ, καί σώσαντι τόν Ισραήλ, ότι δεδόξασται».

Ως μόνη τόν άχρονον, Υιόν εν χρόνω, τεκούσα σαρκί αγνή, Παναγία άχραντε, πάντα τά χρόνια, τής παναθλίας μου ψυχής, πάθη θεράπευσον.

Τά τραύματα Πάναγνε, τά τής ψυχής μου, καρδίας τήν πώρωσιν, λογισμού τήν σκότωσιν, καί τού νοός εκτροπάς, αφάνισον ως συμπαθής, ταίς σαίς

δεήσεσιν.

Τό φώς η κυήσασα, τόν Λυτρωτήν μου, τού σκότους με λύτρωσαι, καί βασάνων, Ἀχραντε, τών αιωνίων εκεί, ὅπως σωζόμενος υμνῶ, τά μεγαλείά σου.

Νοός μου Πανάμωμε, τάς αμαυρώσεις, φωτί σου απέλασον, η τό φώς κυήσασα, καί δώρησαί μοι αγαθή, τό φώς προσβλέψαι τό εκ σοῦ, εξανατείλαν ἡμίν.

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἀποστόλου Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ὡδή α' Ἦχος α'

«Σοῦ η τροπαιοῦχος δεξιὰ, θεοπρεπῶς εν ισχύϊ δεδόξασται, αὕτη γάρ Αθάνατε, ως πανσθενής, υπεναντίους ἔθραυσε, τοίς, Ἰσραηλίταις, οδόν βυθοῦ καινουργήσασα».

Τήν τεθολωμένην μου ψυχὴν, τών εννοιῶν τε καί λόγων εκκάθαρον, τή ενσκηνωσάση σοι κήρυξ Χριστοῦ, Ἀνδρέα θεία χάριτι, ὅπως καθαρῶς σοι, προσάξω ὕμνον επάξιον.

Τίμιον ὁ Πρόδρομος Χριστοῦ, τών εαυτοῦ Μαθητῶν ακροθίνιον, ο εκ στερειουούσης σε βλαστός, τῷ εκ Παρθένου φύντι Χριστῷ, τῷ δεδοξασμένῳ, Ἀνδρέα χαίρων προσήγαγεν.

Ἐρωτι καί πόθῳ ακλινεῖ, τῆς αρετῆς τών βαθμίδων αρξάμενος, καί τάς αναβάσεις αεί μελετών, εξ αμυδράς δυνάμεως, πρὸς τήν ακροτάτην, Ἀνδρέα δύναμιν ἐφθασας.

Θεοτοκίον

Χαίρε η τῆς χάριτος πηγὴ, Χαίρε η κλίμαξ καί πύλη ουράνιος, Χαίρε η λυχνία, καί στάμνος χρυσή, καί ὅρος αλατόμητον, η τόν ζωοδότην, Χριστόν τῷ κόσμῳ κυήσασα.

Κανὼν δεύτερος τοῦ Ἀποστόλου

Ὡδή α' Ἦχος α'

«Ο διά στύλου πυρός καί νεφέλης, τόν Ἰσραήλ οδηγήσας Θεός, τήν θάλασσαν διέρρηξεν, ἄρματα δέ Φαραῷ ἐκάλυψεν, Ἄσωμεν ὡδήν επινίκιον, ὅτι δεδόξασται».

Τῷ καλάμῳ τοῦ Ευαγγελίου, εκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης ανελθών, Ἀνδρέα πολυῦμνητε, σύ ἐζώγησας λαούς, ως επηγγείλατο Χριστός, ο σαγηνεύειν διδάξας σε, ανθρώπους ως ιχθύας ζωγρεῖν.

Ο τῆς πίστεως στύλος, ἡ ἔδρα τῶν ἀληθινῶν δογμάτων τοῦ Χριστοῦ,
Ἀνδρέας ὁ θεόπνευστος, πάντα σήμερον καλεῖ, τῆς γῆς τὰ πέρατα, εορτὴν
ἐτήσιον συστήσασθαι, συνέλθωμεν οὖν πάντες πιστοί.

Τό θαλάσσιον κύτος, δικτύοις ἐρευνῶν, τῇ τέχνῃ αλιεύς, σαγήνη τῇ τοῦ
Πνεύματος, ἔθνη, φύλα καὶ λαούς, ζωγρεῖς ἐν Πνεύματι, καὶ τὸν ἄνω βυθὸν
πολυθαύμαστε, σαφῶς ἀνακαλύπτεις ἡμῖν.

Μυστοπόλε, αὐτόπτα καὶ ῥήτορ, τῆς ἀπορρήτου γνώσεως Χριστοῦ, ὁ
δεξάμενος ἄνωθεν Πνεῦμα Ἅγιον, λαλοῦν ἐν γλώσσαις καθήμενον, τῷ πυρὶ
διαιροῦν τὰ χαρίσματα, ἰκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα...

Προανάρχου Τριάδος, Μονάδα υπερουσίως πίστει προσκυνῶ, οὐ τέμνων τὴν
θεότητα, ἐστὶ γάρ ἐνοειδής, ἀπλή ἀμέριστος, συνάπτω δέ αὐτὴν, οὐσιότητι
προσώπων, καὶ πιστῶς διαιρῶ.

Καὶ νῦν...

Βρεφουργεῖται Θεός ἐκ Παρθένου, καὶ νεουργεῖ τοὺς φθαρέντας ἐξ Ἀδάμ, καὶ
λύει τὸ μεσότοιχον, καὶ τῆς ἐχθρας τὸν φραγμόν, ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ, κατάραν
εὐλογεῖ τῆς Προμήτορος, ἐξ ἀχράντου Μητρός προελθῶν.

Καταβασία

Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε, Χριστὸς ἐπὶ
γῆς, ὑψώθητε, Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πάσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε
λαοί, ὅτι δεδόξασται.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδὴ γ' Ὁ Εἰρμός

«Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου, εἰς τὸ θέλημά σου Χριστέ ὁ Θεός, ὁ ἐφ' ὑδάτων
οὐρανόν, στερεώσας τὸν δεύτερον, καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι, τὴν γῆν
παντοδύναμε».

Τῆς στερειούσης διανοίας μου, ἀκαρπίαν πᾶσαν ἀπέλασον, καὶ
καρποφόρον ἀρεταῖς, τὴν ψυχὴν μου ἀνάδειξον, Παναγία Θεοτόκε, τῶν
πιστῶν ἡ βοήθεια.

Ρύσαί με πάσης κατακρίσεως, καὶ πολλῶν σκανδάλων τοῦ ὄφεως, τοῦ
αιωνίζοντος πυρός, καὶ τοῦ σκότους Πανάμωμε, ἡ τὸ φῶς ἀποκυήσασα, ἡμῖν
τό ἀνέσπερον.

Τὸ ἀπαραίτητον κριτήριον, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἀσβεστον, καὶ τὴν ἀπόφασιν
Ἀγνή, τὴν φρικτὴν ὅλως δέδοικα, σπεύσον σῶσον πρό τοῦ τέλους, ἀγαθὴ τὸν
οικέτην σου.

Εὐλογημένος τῆς κοιλίας σου, ὁ καρπὸς Παρθένε πανύμνητε, τοὺς γάρ
φθαρέντας τῷ καρπῷ, διὰ ξύλου Σταυροῦ αὐτοῦ, ἀφθαρτίσας κατεστήσατο,

κοινωνούς θείας χάριτος.

Τού Αποστόλου

Ο μόνος ειδώς

Προσέδραμες δίψει ου κληθείς, Ανδρέα, αλλ' αυθαίρετος, τή τής ζωής πηγή
ώσπερ έλαφος, καί πάσι ταύτην ευρών εκήρυξας, καί πιών επότισας,
αφθαρσίαςνάματα, κεκμηκότα τή δίψει τά πέρατα.

Επέγνωσ τής φύσεως θεσμούς, Ανδρέα αξιάγαστε, καί κοινωνόν τόν
σύγγονον είληφας, βοών, Ευρήκαμεν τόν ποθούμενον, καί οδοποίησαντι, τής
σαρκός τήν γέννησιν, καθηγήσω τήν γνώσιν τού Πνεύματος.

Σαγήνη τού λόγου εκ βυθού, απάτης εσαγήνευσας, τούς λογικούς ιχθύας
Απόστολε, καί τή τραπέζη Χριστού οψώνιον, καθαρόν προσήγαγες,
λαμπρυνθέντας χάριτι, τού φανέντος σαρκός ομοιώματι.

Θεοτοκίον

Θεόν συλλαβούσα εν γαστρί, Παρθένε διά Πνεύματος, τού Παναγίου έμεινας
άφλεκτος, επεί σε βάτος τώ νομοθέτη Μωσεί, φλεγόμενη άκαυστα, σαφώς
προεμήνυσε, τήν τό πύρ δεξαμένην τό άστεκτον.

Έτερον

Στερεωθήτω η καρδιά μου

Λόγω καλούντι, Δεύρ' οπίσω μου, τώ Χριστώ ευθύς ηκολούθησε, συν τώ
Ανδρέα καί Κηφάς, τόν γενέτην εάσαντες, καί τό σκάφος καί τά δίκτυα, ώς
πίστεως πρόβολοι.

Τά ειδωλεία μετεποίησας, εις ναούς Θεού Πανσεβάσμιε, καθιερώσας εν
αυτοίς, τούς υιούς τού Βαπτίσματος, ούς η χάρις ανεκαίνισε, δι' ύδατος
Πνεύματι.

Τόν μαργαρίτην τόν πολύτιμον, μυστικώς τώ κόσμω προέύρηκας, τώ τής
καρδιάς σου αγρώ, κεκρυμμένον Απόστολε, όν τή πίστει εθησαύρισαν, τά
έθνη ευράμενα.

Ως θησαυρόν τό Ευαγγέλιον, εν χερσί λαβών Πολυϋμνητε, πάσαν επλούτισας
τήν γήν, τού ενθέου κηρύγματος, διό σου τά μνημόσυνα, τιμά σύν τοίς άθλοις
σου.

Δόξα...

Τήν εν Τριάδι μίαν δύναμιν, ορθοδόξως πάντες υμνήσωμεν, άναρχον
άκτιστον Θεόν, ομοούσιον σύνθρονον, τρισυπόστατον τρισήλιον, αυτήν
αναμέλποντες.

Καί νύν...

Πάσα μέν μήτηρ γόνον τίκτουσα, παρθενεύειν έτι ού δύναται, σύ δέ τεκούσα

τόν Χριστόν, Μητροπάρθενος πέφηνας, γαλουχούσα τήν ζωήν ημών, Αγνή διαμένουσα.

Καταβασία

Τώ πρό τών αιώνων, εκ Πατρός γεννηθέντι αρρεύστως Υιώ, καί επ' εσχάτων εκ Παρθένου, σαρκωθέντι ασπόρως, Χριστώ τώ Θεώ βοήσωμεν, Ο ανυψώσας τό κέρας ημών, Άγιος εἰ Κύριε.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ως πρωτόκλητον πάντων τών Μαθητών, καί αυτόπτην τού Λόγου καί υπουργόν, Ανδρέα Απόστολε, κατά χρέος τιμώμέν σε, τώ γάρ Αμνώ τώ αίροντι, τού κόσμου τά πταίσματα, αδιστάκτω πόθω, θερμώς ηκολούθησας, όθεν καί τού πάθους, κοινωνός ανεδείχθης, τού σαρκί υπομείναντος, εκουσίως τόν θάνατον, Διά τούτο βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Ἐτερον, όμοιον

Τών ειδώλων τά θράση καταβαλών, τού Σωτήρος τά πάθη επιποθών, Ανδρέα μακάριε, ανεδείχθης Απόστολος, ουρανόθεν πάσι, πηγάζων τά θαύματα, καί εθνών εγένου, παμμάκαρ Διδάσκαλος, όθεν σου τήν μνήμην, επαξίως τιμώντες, εν ύμνοις δοξάζομεν, καί πιστώς μεγαλύνομεν, τού Κυρίου Απόστολε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε θρόνε πυρίμορφε τού Θεού, Χαίρε Κόρη καθέδρα βασιλική, κλίνη πορφυρόστρωτε, χρυσοπόρφυρε θάλαμε, χλαμύς αλουργόχροε, τιμαλφέστατον τέμενος, αστραπηφόρον άρμα, λυχνία πολύφωτε, Χαίρε Θεοτόκε, δωδεκάτειχε πόλις, καί πύλη χρυσήλατε, καί παστάς αγλαόμορφε, αγλαόχρυσε τράπεζα, θεοκόσμητον σκήνωμα, Χαίρε ένδοξε Νύμφη ηλιοστάλακτε, Χαίρε μόνη ψυχής μου ευπρέπεια.

Τής Θεοτόκου

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Πνεύματι προβλέπων, Προφήτα Αββακούμ, τήν τού Λόγου σάρκωσιν, εκήρυττες βοών, Εν τώ εγγίζειν τά έτη επιγνωσθήση, εν τώ παρείναι τόν καιρόν αναδειχθήση, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Παρθένε Παναγία, αμόλυντε σκηνή, μολυνθέντα πταίσματι, καθάρισον με νύν, τών οικτιρμών σου ρανίσι καθαρωτάταις, καί δός μοι χείρα βοηθείας, ίνα κράζω, Δόξα σοι Αγνή θεοδόξαστε.

Ναός ηγιασμένος, εδείχθης τού Θεού, τού εν σοί οικήσαντος, Παρθένε υπέρ νούν, αυτόν δυσώπει, αμαρτιών ημάς ρύπτου αποκαθάραι, όπως οίκος γνωρισθώμεν, καί κατοικητήριον Πνεύματος.

Ελέησον με μόνη, ελέους τήν πηγήν, Θεοτόκε τέξασα, καί λύσον τήν δεινήν, τής ψυχής μου νόσον, καί πόρωσιν τής καρδίας, δακρύων ρείθρα καί κατάνυξιν πρό τέλους, θείαν δωρουμένη πρεσβείαις σου.

Νοήσας ο Προφήτης, εν Πνεύματι Θεού, Όρος σε προέγραψε, κατάσκιον Αγνή, τούς γάρ φλογμώ τών εγκλημάτων εκτακέντας, αποκαθαίρεις μεσιτείαις σου Παρθένε, μόνη τών βροτών η ανόρθωσις.

Τού Αποστόλου

Όρος σε χάριτι τή θεία

Η θεία εξαναλωτική τε τού χείρονος, τού παντουργού καί φωταυγούς, Πνεύματος δύναμις εν σοί, Ανδρέα οικήσασα, θεοπρεπώς πυρίνης γλώττης εν σχήματι, τών απορρήτων ανέδειξε Κήρυκα.

Ουχ όπλα πρός άμυναν, ανείλετο σάρκινα, καί πρός καθαίρεσιν δεινών, οχυρωμάτων τού εχθρού, Ανδρέας ο πάντιμος, αλλά Χριστώ φραζάμενος προσενήνοχεν, αιχμαλωτίσας τά έθνη υπήκοα.

Τούς πόθω τελούντάς σου, τήν μνήμην εν άσμασιν, εκ τής αφθόνου δωρεάς τού Διδασκάλου σου Χριστού, Ανδρέα πανόλβιε, πνευματικής αγαλλιάσεως νάματα, αναπιμπλών μή ελλίπης πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον

Υμνούμεν τό μέγα, καί φρικτόν σου μυστήριον, υπερκοσμίους γάρ λαθών, ταξιαρχίας επί σέ, ο Ών καταβέβηκεν, ως υετός επί πόκον Πανύμνητε, εις σωτηρίαν ημών καί ανάπλασιν.

Έτερος

Εν πνεύματι προβλέπων

Τά δίκτυά σου ρίψας, καί άρας τόν σταυρόν, δρόμω ηκολούθησας, καλούντι τώ Χριστώ, καί τήν σαγήνην τού Πνεύματος υφαπλώσας, αντί ιχθύων τούς ανθρώπους σαγηνεύεις, Δόξα τώ δοθέντι σοι Πνεύματι.

Τού Πνεύματος τήν φλόγα, τή γλώσση προσλαβών, γεγονόςς Απόστολε, θεόληπτος ανήρ, τών ουρανίων τά κάλλη περιπολεύων, καί τά εν τούτοις νοητά καταμανθάνων, κάλλη καί ημίν εκκαλύπτων αυτά.

Τήν έρημον διψώσαν, επότισας Σοφέ, τοίς ενθέοις λόγοις σου, καί έδειξας αυτήν, πολυγονούσαν τά τέκνα τής Εκκλησίας, καρποφορούντα τού κηρύγματος τόν σπόρον, Δόξα τώ δοθέντι σοι Πνεύματι.

Τό άφραστόν σου κάλλος, Ανδρέας προϊδών, Ιησού, τόν σύγγγονον, εφώνησε λαμπρώς, Πέτρε ομαίμον, ευρήκαμεν τόν Μεσσίαν, τόν εν τώ νόμω καί

Προφήταις κηρυχθέντα, δεύρο κολληθώμεν τή όντως ζωή.

Δόξα...

Τριάδα εν Μονάδι, υμνήσωμεν πιστοί, εν μιά θεότητι, Πατέρα καί Υιον, καί Πνεύμα θεión, ουσίαν μίαν καί φύσιν, αδιαιρέτως αχωρίστως, αμερίστως, είς γάρ εν Τριάδι προσώπων Θεός.

Καί νύν...

Τόν ένα τής Τριάδος, αφράστως εν γαστρί, συλλαβούσα τέτοκας, αφθόρως ως Υión, καί η Τριάς μέν προσθήκην όλως ουκ έσχε, η δέ αγνεία, ώσπερ ήν καί πρό τού τόκου, σώα Θεομήτορ διέμεινεν.

Καταβασία

Ράβδος εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί άνθος εκ αυτής Χριστέ, εκ τής Παρθένου ανεβλάστησας, εκ όρους ο αινετός, κατασκίου δασέος, ήλθες σαρκωθείς εκ απειράνδρου, ο άυλος καί Θεός, Δόξα τή δυνάμει σου, Κύριε.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ε' ο Ειρμός

«Τήν σήν ειρήνην δός ημίν, Υιέ τού Θεού, άλλον γάρ εκτός σου, Θεόν ου γινώσκομεν, τό όνομά σου ονομάζομεν, ότι Θεός ζώντων, καί τών νεκρών υπάρχεις».

Τάς κόρας τής καρδιάς μου, διάνοιζον Αγνή, βλέπειν με τρανώς, τήν θείαν λαμπρότητα, καί τήν σήν δόξαν τήν ανέκφραστον, όπως ελέους τύχω, καί αιωνίου δόξης.

Εν δύο ταίς θελήσεσι, τόν ένα τής σεπτής, τέτοκας Τριάδος Πανάχραντε, φέροντα μίαν τήν υπόστασιν, όν εκτενώς δυσώπει, πάντας ημάς σωθήναι.

Πανάχραντε ως τέξασα, Σωτήρα καί Θεόν, πρέσβευε εκ πάσης με θλίψεως, καί νοσημάτων καί κακώσεως, σώον συντηρηθήναι, τόν σόν αχρείον δούλον.

Δυσώπησον όν έτεκες, Παρθένε υπέρ νούν, σώζεσθαι τούς πίστει σοι κράζοντας, Χαίρε Παρθένε παναμώμητε, ευλογημένη μόνη, τού κόσμου προστασία.

Τού Αποστόλου

Ο φωτίσας τή ελλάμπει

Απείληφας όν επόθεις, Ανδρέα Απόστολε, εν αφθάρτοις σύν αυτώ καταλύσας σκηνώμασι, καί τών πόνων δράγματα, τών σών δρεψάμενος αξίως, όθεν σε ύμνοις δοξάζομεν.

Επόθησας τόν Δεσπότην, καί τούτον edίωξας, τοίς ίχνεσι τοίς αυτού πρός ζωήν ποδηγούμενος, καί τά τούτου πάθη, αψευδώς υπέρτιμε Ανδρέα, μέχρι θανάτου μιμούμενος.

Εντείνας σε δυνατόν, ὡς περ βέλος Μακάριε, επαφήκεν εἰς τόν σύμπαντα κόσμον ὁ Κύριος, τραυματίζων δαίμονας, καί δυσσεβεῖα τοὺς ἀνθρώπους, τραυματισθέντας ἰώμενος.

Θεοτοκίον

Ευφραίνονται ουρανῶν, αἱ δυνάμεις ὀρώσαί σε, ἀγάλλονται σὺν αὐταῖς τῶν βροτῶν τὰ συστήματα, τῷ γάρ τόκῳ ἡνῶνται τῷ σῷ, Παρθένε Θεοτόκε, σέ επαξίως δοξάζοντα.

Ἄτερος

Καταύγασον ἡμῶν

Ποθήσας τόν σταυρόν Χριστοῦ Μαθητά, ἐπορίσω τῷ σταυρῷ σου, τήν ἀκήρατον βασιλείαν, ὣν ὁ πάντας ἐλκύσας σταυρῷ τοὺς θεομύστας, κληροδοτήσῃ ὑμῖν, τοῖς θεολόγοις αὐτοῦ.

Εζήτησας Χριστόν τήν ὄντως ζωήν, καί ζητήσας πρῶτος εὗρες, καί ευρῶν μυστικῶς ἐδράξω, καί ἔλαβες αὐτήν ἐν αὐτῷ τῷ δεδωκότι, καί γέγονας θησαυρός, ζωῆς ἀκαταλύτου.

Τά ῥήματα τῶν σῶν ἐνθέων βροντῶν, διηχήθη ἐν τῷ κόσμῳ, καί ἀπ' ἄκρων εἰς ἄκρα γῆς ἦλθεν, ἐκύκλωσαν γάρ ὡς περ τροχός, καί ἐφάναν σου αἱ ἀστραπαί, ὥς φησι Δαυῖδ τῇ οἰκουμένῃ.

Μνημόνευε ἡμῶν Χριστοῦ Μαθητά, τῶν τελούντων σου τήν μνήμην καί τιμῶντων, τὰ λείψανά σου, δεήθητι αἰεὶ ἐκτενῶς περὶ τῆς Ποίμνης, ἥς γέγονας ἀπ' ἀρχῆς, φύλαξ καί σωτηρία.

Δόξα...

Πατέρα καί Υἱόν καί Πνεῦμα Θεόν, ἀδιάρητον Τριάδα, Τρισυπόστατον Βασιλείαν, δοξάσωμεν συμφώνως πιστοί, ἀκαταπαύστοις θεολογίαις, αὐτήν Πιστῶς ὑμνολογούντες.

Καί νύν...

Εγέννησας τό φῶς, μή γνούσα τό πῶς, ἡ ολόφωτος λυχνία, τοῦ ἡλίου λαμπαδηφόρε, καί γέγονας αὔλου φωτός καινόν δοχεῖον, πηγάζον πάση τῇ γῇ, θεογνωσίας αὐγάς.

Καταβασία

Θεός ὢν εἰρήνης, Πατήρ οἰκτιρμῶν, τῆς μεγάλης Βουλῆς σου τόν Ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον, ἀπέστειλας ἡμῖν, ὅθεν θεογνωσίας, πρὸς φῶς ὁδηγηθέντες, ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντες, δοξολογούμεν σε, Φιλάνθρωπε.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή στ' Ὁ Εἰρμός

«Τόν Προφήτην Ἰωάνν, ἐκμιμούμενος βοῶ, Τήν ζωήν μου Ἀγαθέ, ἐλευθέρωσον φθοράς, καί σῶσόν με, Σωτήρ τοῦ κόσμου, κράζοντα, Δόξα

σοι».

Μολυνθέντα με πολλαίς, αμαρτίαις δυσωπώ, σέ τήν όντως αγαθήν, καί
αμόλυντον Σκηνήν, Απόπλυνον, παντοίου ρύπου, τή μεσιτεία σου.

Κυβερνήτης μοι γενού, θαλαττεύοντι αεί, εν πελάγει τών δεινών, τών τού βίου
πειρασμών, καί σώσόν με, πρός σωτηρίας, όρμον ιθύνασα.

Τρικυμίαι λογισμών, καί παθών επαγωγαί, καί βυθός αμαρτιών, τήν αθλίαν
μου ψυχήν, χειμάζουσι, βοήθησον μοι, Αγία Δέσποινα.

Μεγαλείά σοι αεί, εποιήσατο Χριστός, όν ικέτευε αεί, μεγαλύναι επ' εμοί, τά
πλούσια, αυτού ελέη, Θεοχαρίτωε.

Τού Αποστόλου

Εκύκλωσεν ημάς

Τήν θάλασσαν τού βίου περαιούμενος, εν σκάφει τώ τού σώματος, τόν τά
σύμπαντα διέποντα Χριστόν, εύρες κυβερνήτην παμμακάρ ιστε, καί πρός
αυτόν μάκαρ Ανδρέα, χαίρων προσήνεξαι.

Τά πνεύματα τώ λόγω φυγαδεύονται, αι νόσοι δραπετεύουσι, ψυχικών τε
παθημάτων ο εσμός, πόρρω τών νοσοούντων απελαύνονται, τή εκ Θεού σοι
δεδομένη, Ανδρέα χάριτι.

Ός κύμα γαληνόν πραεί πνεύματι, κινούμενον Μακάριε, απεξήρνας
θαλάσσας πονηράς, τής πολυθείας θείοις ρεύμασι, καί ποταμούς
θεογνωσίας, πάσιν εξέβλυσας.

Θεοτοκίον

Ευφραίνονται εν σοί Παρθένε άχραντε, τού γένους οι Προπάτορες, τήν Εδέμ
απολαβόντες διά σου, ήν εκ παραβάσεως απώλεσαν, σύ γάρ Αγνή, καί πρό
τού τόκου καί μετά γέννησιν.

Έτερος

Τόν Προφήτην Ιωάνν

Ο εκ τής Βηθσαϊδά, καταγόμενος ημάς, εορτάσαι συγκαλεί, τήν πανήγυριν
αυτού, προθείς ημίν, τās αριστείας, τών παλαισμάτων αυτού.

Ο τή τέχνη αλιεύς, καί τή πίστει μαθητής, ως βυθόν διερευνών, τās καρδίας
τών πιστών, τό άγκιστρον, χαλά τού λόγου, καί σαγηνεύει ημάς.

Τής αγάπης τού Χριστού, εν καρδιά σου τό πύρ, περιφέρων Μαθητά,
κατεβόας τών εθνών, Η φλόξ υμών, εσβέσθη όντως, επιφανέντος Χριστού.

Οι τώ άλατι τόν νούν, αρτυθέντες τού Χριστού, τά οψώνια υμών,
κατεγλύκαναν ημίν, τά δόγματα, τής ουρανίου, καί ακηράτου τρυφής.

Δόξα...

Τόν Πατέρα καί Υιόν, καί τό Πνεύμα τό ευθές, προσκυνήσωμεν πιστοί,
τρισυπόστατον φύσιν, αμέριστον, βοώντες, Δόξα, τώ εν Τριάδι Θεώ.

Καί νύν...

Ευδοκία τού Πατρός, εσαρκώθη ο Υιός, διά Πνεύματος Θεού, εν τή μήτρα
σου Αγνή, καί έσωσε, τήν πρίν εικόνα, Θεοκυήτορ σαφώς.

Καταβασία

Σπλάγχχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν, ενάλιος θήρ, οίον εδέξατο, τή
Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας
αδιάφθορον, ής γάρ, ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν, κατέσχευ
απήμαντον.

Κοντάκιον 'Ηχος β'

Τήν εν πρεσβείαις

Τόν τής ανδρείας επώνυμον θεηγόρον, καί μαθητών τόν πρωτόκλητον τού
Σωτήρος, Πέτρου τόν σύγγονον ευφημήσωμεν, ότι ως πάλαι τούτω καί νύν
ημίν εκέκραγεν, Ευρήκαμεν δεύτε τόν ποθούμενον.

Ο Οίκος

Άνωθεν μέν Δαυίδ αναστέλλει αμαρτωλόν, ως εμέ, διηγείσθαι Θεού ευλόγως
τά δικαιώματα, όμως πρός πίστιν διδάσκει πάλιν, καί εν δάκρυσι πλείστοις
εξαγορεύει, Σήμερον γάρ τής φωνής αυτού εάν ακούσητε, καρδίας μή
σκληρυνθήτε, ως ποτε Ισραήλ παρεπίκρανεν, Επάγει ούν τώ εξής Ψαλμώ,
Τώ Κυρίω η σύμπασα γή άσατε, Ευρήκαμεν δεύτε τόν ποθούμενον.

Συναξάριον

Τή Λ' τού αυτού μηνος, Μνήμη τού Αγίου ενδόξου καί πανευφήμου
Αποστόλου, Ανδρέου τού Πρωτοκλήτου.

Στίχοι

Αντίστροφον σταύρωσιν Ανδρέας φέρει,
Φανείς αληθώς ού σκιώδης αντίπους.
Σταυρόν κακκεφαλής τριακοστή Ανδρέας έτλη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Φρουμεντίου,
Επισκόπου Ινδίας.

Στίχοι

Φρουρούμενος χάριτι ΣεΙnflς Τριάδος,
Φρουμέντιος δέδειχε φρούδον τήν πλάνην.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Τούς εν καμίνω Παῖδάς σου Σωτήρ, ουχ ήψατο, ουδέ παρηνώχλησε τό πύρ, τότε οι τρεις ως εξ ενός στόματος, ύμνουν καί ηυλόγουν λέγοντες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Τήν μιανθείσαν άχραντε ψυχήν, αγίασον, πάντοτε τού δούλου σου Αγνή, καί τού νοός δεινάς αιχμαλωσίας, καί καρδίας πώρωςιν, καί τών δαιμόνων ορμάς, τάχος αφάνισον.

Νενεκρωμένον πάθεσι σαρκός, Πανάμωμε, ζώωσον τόν νούν μου καί Θεώ, τά αρεστά επιτελείν ενίσχυσόν με, ίνα μεγαλύνω σε, ίνα δοξάζω αεί, τήν αγαθότητα σου.

Νεκρωσόν μου Δέσποινα αγνή, Τά τής σαρκός πάθη, καί ψυχής μου Ταπεινής ρύπον, δεινόν εναποσμήχουσα Παρθένε, καί λογοθεσίου με, τών αοράτων εχθρών, ρύσαι καί σώσόν με.

Σοί Παναγία άχραντε αγνή, οι δούλοί σου, πάντοτε ημέρας καί νυκτός, ποσπίπτομεν συντετριμμένη διανοία, δυσωπούντες λύτρωσιν, αμαρτημάτων ευρείν, ταίς ικεσίαις ταίς σαίς.

Τού Αποστόλου

Σέ νοητήν Θεοτόκε

Η αψευδής, εμφανώς πεπλήρωται, επαγγελία σου Χριστέ, τώ γάρ σάλω ο φοιτητής, σου ο ενΘεώτατος, λόγω εμβριμώμενος, πρός ιλαράν γαλήνην μετέβαλεν, Ο αινετός αναμέλπων, Θεός καί υπερένδοξος.

Τώ νοητώ, τής Σιών Απόστολε, προβήναι όρει κελευσθείς, σωτηρίου τε ειληφώς, χαίρων τό ποτήριον, έδης πορθμευόμενος, διά θανάτου πρός θείαν ζωήν, ένθα Χριστός τών απάντων, Θεός καί υπερένδοξος.

Σύ γηγενής, πεφυκώς Απόστολε, υπερφυώς τερατουργείς, δι' αγάπης γάρ συγκραθείς, τούτω ηκολούθησας, Χριστώ τώ σέ αγαπήσαντι, Ο αινετός αναμέλπων, Θεός καί υπερένδοξος.

Θεοτοκίον

Χαίρε σεμνή, τού Αδάμ τό κώδιον, εξ ου προήλθεν ο Ποιμήν, ενδυσάμενος αληθώς, ο υπερυψούμενος, όλον με τόν άνθρωπον, εν τή γαστρί σου ανέπλασεν, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Έτερος

Τούς εν καμίνω Παῖδάς σου

Τού Παναγίου Πνεύματος τό πύρ, σπασάμενος, άνωθεν Απόστολε Χριστού, γλώσσαις καιναίς, αίς μηδαμού εφθέγξω, τοίς τού κόσμου πέρασι, διεκελεύσθης λαλείν τά μεγαλεία αυτού.

Υπερεκπλήττει πάντα λογισμόν, τό κήρυγμα, όπερ εσαλπίσατε τή γή, μύσται Χριστού, καί θεωροί τών άνω, ότι μόνοι δώδεκα όντες, τάς μυριάδας τής γής κατεφωτίσατε.

Εθαυμαστώθη Δέσποτα Χριστέ, η χάρις σου, εν τοίς θεοσόφοις Μαθηταίς, ότι μικροί καί ιδιώται όντες, πάσαν γήν διέδραμον, από τών άκρων αυτής έως περάτων αυτής.

Τί τό διδάξαν ούτω σε λαλείν, Απόστολε τί τό καταλάμπαν σου τόν νούν, βλέπειν τρανώς, τής απροσίτου δόξης, τήν αυγήν τήν λάμπασαν, τής αληθείας τό φώς εν ταίς καρδίαις ημών;

Δόξα...

Τριαδικώς υμνήσωμεν πιστοί, δοξάζοντες, άναρχον Πατέρα καί Υιόν, Πνεύμα ευθές, μοναδικήν ουσίαν μίαν, ήν τρισσώς υμνήσωμεν. Άγιος, άγιος, άγιος εί, εις τούς αιώνας. Αμήν.

Καί νύν...

Ως τής Τριάδος ένα σε Χριστέ, δοξάζομεν, ότι εκ Παρθένου σαρκωθείς, δίχα τροπής, ανθρωπικώς πάντα ηνέσχου, μή εκστάς τής φύσεως, τής πατρικής, Ιησού, ει καί ηνώθης ημίν.

Καταβασία

Οι Παίδες ευσεβεία συντραφέντες, δυσσεβούς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός απειλήν ουκ επτοήθήσαν, αλλ' εν μέσω τής φλογός, εσώτες έψαλλον, Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Τής Θεοτόκου

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ον φρίπτουσιν Άγγελοι, καί πάσαι στρατιαί, ώς Κτίστην καί Κύριον, υμνεíte ιερείς, δοξάσατε παίδες, ευλογείτε λαοί, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Σαρκούται ο άσαρκος, εκ σου θεοπρεπώς, όν αίτησαι Πάναγνε, τά πάθη τής εμής, ψυχής θανατώσαι, καί ζωώσαι αυτήν, νεκρωθείσαν πάλαι, κακίστη αμαρτία.

Ιάσω τό σύντριμμα, Αδάμ τού χοϊκού, Σωτήρα κυήσασα, Πανάχραντε Θεόν, αυτόν εκδυσώπει τάς πληγάς τής εμής, ψυχής θεραπεύσαι, ανίατα νοσούσης.

Ανάστησον κείμενον, εις βάθη με κακών, τούς νύν πολεμούντάς με, πολέμησον εχθρούς, τρωθέντα απόποις, ηδοναίς τήν ψυχήν, Αγνή μή παρίδης, αλλ' οίκτειρον καί σώσον.

Ιάτρευσον Άχραντε, τά πάθη τής εμής, καρδίας κυήσασα, τόν πάντων Ιατρόν, καί τής τών Δικαίων δείξον μέτοχον, Παρθένε μερίδος, Χριστόν

εκδυσωπούσα.

Τού Αποστόλου

Εν καμίνω Παῖδες

Φωτοφόρος καί ευφραντική, ακτίνας ιαμάτων, Ανδρέα Χριστού Απόστολε, νύν εξέλαμψεν ἡμίν, ἡ ἐνθεος μνήμη σου, τοῖς βοώσι, Πάντα τά ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Ανθρωπίνης φύσεως λαχών, τοὺς ταύτης υπερέβης, θεσμούς καί πρὸς τήν Ἀγγέλων, μεταβέβηκας σκηνήν, Ανδρέα Απόστολε, καί κραυγάζεις, πάντα τά ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Ἡ ἐξ ὕψους Πνεύματος Θεοῦ, πνοή σε εκπυρώσασα, Ρήτορα θεηγόρον, αναδείκνυσι θερμόν, βοώντα Απόστολε τῷ Χριστῷ σου, Πάντα τά ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Φεγγοβόλος ὥσπερ αστραπή, εἰς φῶς ἐθνῶν ἐξήλθες, τό σκότος τῆς ἀγνωσίας, ἐκδιώκων καί πιστοὺς, φωτίζων κραυγάζοντας, Ευλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Θεοτοκίον

Τήν ἀσπόρως καί υπερφυῶς, ἐξ αστραπῆς τῆς θείας, τεκούσαν τόν μαργαρίτην, τόν πολῦτιμον Χριστόν, υμνήσωμεν ἅπαντες ἐκβοῶντες, Πάντα τά ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Ἄτερος

Τόν ἐν Σινά τήν βάτον

Τή τέχνη τῆς αλειίας, ἐκ θαλάσσης ἡγρευσας ἰχθύας Πάνσοφε, νύν δέ τή πίστει, ἀνθρώπους σαγηνεύεις Χριστῷ, ἐκ πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, βυθός γάρ ἦν ἡ πλάνη ποτέ, βυθίζων τά ἔθνη, τή ζάλη τῆς ἀγνοίας.

Τόν νοητόν τοῦ βίου, ἀκυμάντως ἐπλευσας βυθόν Απόστολε, διαπτετάσας, τό ἱστίον τοῦ Πνεύματος, τή πίστει τοῦ Χριστοῦ, διό καί εἰς λιμένα ζωῆς κατήντησας χαίρων, εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Τοῦ νοητοῦ Ἡλίου, ἐπὶ ξύλου δύναντος αὐτεξουσίῳ βουλή, ο τοῦ ἡλίου φωστήρ συναναλῦσαι ζητῶν, καί δύναι εἰς Χριστόν, ἐν ξύλῳ ἐκρεμάσθη σταυροῦ, Ανδρέας ο μέγας, λαμπτήρ τῆς Ἐκκλησίας.

Ωμαθητά καί φίλε, τοῦ Χριστοῦ καί σύμψηφε τῶν Αποστόλων αὐτοῦ, ὅταν ἐν θρόνῳ, κάθηται Κριτῆς σύν ἡμίν, τοῖς δώδεκα κρίναι, ὡς ἡ ἐπαγγελία φησί, γένοισθε τότε ἡμίν, φιλανθρωπίας τείχος.

Δόξα...

Τρισσοφαή Μονάδα, καί Τριάδα σύνθρονον δοξολογήσωμεν, οὐ διαιρούντες,

ενούντες δέ αυτήν συμφυώς, ως μίαν αληθώς, ουσίαν ηνωμένην, εν
προσώποις τρισίν, ού συναλειφομένην.

Καί νύν...

Τόν τής Τριάδος ένα, συλλαβούσα τέτοκας σεσαρκωμένον εκ σου,
καινοτομούντα, τούς νόμους τούς τής φύσεως, τώ τόκω σου Αγνή, Αυτόν
υπέρ ημών, ως Θεόν αεί δυσωπούσα, μή παύση Θεοτόκε.

Καταβασία

θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμινος τύπον, ου γάρ ούς
εδέξατο φλέγει Νέους, ως ουδέ πύρ τής θεότητος, Παρθένου ήν υπέδου νηδύν,
διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν, Ευλογείτω η Κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί
υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Θεοτόκου

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τήν φωτοφόρον νεφέλην, εν ή ο πάντων Δεσπότης, ως υετός εξ ουρανού,
επί πόκον κατήλθε, καί εσαρκώθη δι' ημάς, γενόμενος άνθρωπος, ο άναρχος,
μεγαλύνωμεν πάντες, ως Μητέρα τού Θεού ημών αγνήν».

Φιλαμαρτήμων υπάρχων, εν αμελεία διάγω, καί τό κριτήριον Αγνή, τό
αδέκαστον τρέμω, εν ώ με τήρησον ταίς σαίς, αγίαις δεήσεσι, Θεόνυμφε,
ακατάκριτον όπως, ως προστάτιν μακαρίζω σε αεί.

Φρίπτω τό βήμα Παρθένε, καί τό αλάθητον όμμα, τού σου Υιού πράξεις
αισχύρας, επί γής εκτελέσας, καί διά τούτό σοι βοώ, Πανεύσπλαγχνε Δέσποινα
βοήθει μοι, καί τής τότε ανάγκης, εξελού με καί διάσωσον Αγνή.

Ως φοβερά η ημέρα, τής εξετάσεως Κόρη! ως η απόφασις φρικτή! ως δεινή η
αισχύνη! τίς υποστήσεται λοιπόν, πανάχραντε Δέσποινα ελέησον, τήν αθλίαν
ψυχήν μου, καί πρό τέλους δός μοι άφεσιν Αγνή.

Φώς η τεκούσα τό θείον, εσκοτισμένον με πάσαις, ταίς προσβολαίς τού
πονηρού, καί κακίαις απάσαις, καί παροργίζοντα Θεόν, Πανάμωμε φώτισον,
οδηγούσα προς καλās εργασίας, ως αιτία ούσα πάντων τών καλών.

Τού Αποστόλου

Τύπον τής αγνής

Οία φοιτητής πανάριστος, τού τώ σταυρώ βουλήσει προσομιλήσαντος, τώ
Δεσπότη σου μέχρι θανάτου επόμενος, ανελήλυθας χαίρων εις ύψος
σταυρού, στελλόμενος πορείαν, πρός ουρανούς μάκαρ Απόστολε.

Πύλη τής Εδέμ σοι ήνοικται, καί προσετέθη κλίμαξ η επουράνιος, καί
εδέξαντο τών ουρανών τά σκηνώματα, καί παρέστηκας χαίρων Απόστολε,
Χριστώ τώ ζωοδότη, υπέρ τού κόσμου πρέσβυς άριστος.

Ἰσοις εδοξάσθης πάθεσι, τού Διδασκάλου μάκαρ Ανδρέα πάνσοφε, διά γάρ σταυρού τό θεῖον τέλος απείληφας, καί μεθέξει Θεός εχρημάτισας, διό σε δυσωπούμεν, υπέρ ημῶν αεί ικέτευε.

Χαίροις ξυνωρίς πανάριστος, εν ουρανοῖς λαχούσα νύν τό πολίτευμά, εποπτεύοις τε, τῶν υμνητῶν τήν προαίρεσιν, εαυτῶν εκνικώσαν τήν δυναμιν, καί θεῶν χαρισμάτων, καταγλαΐζοις τή λαμπρότητι.

Θεοτοκίον

Ρίζης εκ Δαυῖδ εβλάστησας, προφητικῆς Παρθένε καί θεοπάτορος, ἀλλά καί Δαυῖδ ως ἀληθῶς σύ εδόξασας, ως τεκούσα τόν προφητευόμενον, τόν Κύριον τῆς δόξης, ὄν επαξίως μεγαλύνομεν.

Ἄτερος

Τήν φωτοφορον νεφέλην

Ο τήν σαγήνην απλώσας, τῆς μυστικῆς θεωρίας, καί ὡς ιχθυας εν αὐτῇ, σαγηνεύσας τά κάλλη, τῶν ουρανίων εννοιῶν, ικέτευε Ἄγιε, τήν Ἀγίαν Τριάδα, τού πηγάσαι καί ἡμῖν τόν ἰλασμόν.

Ευχαριστούμεν τά ἔθνη, τά διά σου φωτισθέντα, καί ἀπό γῆς εις οὐρανους, διά σου αναχθέντα, τῆς γάρ λατρείας τού εχθρού, εκστάντες γεγόναμεν συμμέτοχοι, τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων, τού Κυρίου τε τῆς δόξης κοινωνοί.

Τῶν απορρήτων αὐτόπται, καί υπηρέται τού Λόγου, μυσταγωγοί καί θεωροί, τῶν ανεξιχνιάστων, συγκληρονόμους καί ἡμᾶς, γενέσθαι δεήθητε Ἀπόστολοι, τῆς Χριστοῦ βασιλείας, καί μετόχους τῆς θεότητος αὐτοῦ.

Δεσμείν καί λύειν λαβόντες, παρά Χριστοῦ εξουσίαν, λύσατε πάντας τῶν δεσμῶν, τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων, ὅτι ἐλεύσεται Χριστός, καί πάντες καθήσεσθε οἱ Δώδεκα, ἐπὶ θρόνοις τοσοῦτοις, κρίναι πάσας, τάς φυλάς τού Ἰσραήλ.

Δόξα...

Τήν τρισυπόστατον Φύσιν, καί ἀδιαίρετον δόξαν, τήν εν θεότητι μιά, ὑμνουμένην ἀπαύστως, εν ουρανῷ καί ἐπὶ γῆς, Τριάδα ἀχώριστον δοξάσωμεν, σὺν Υἱῷ τόν Πατέρα, καί τό Πνεῦμα προσκυνούντες ευσεβῶς.

Καί νύν...

Υπό τήν σήν ευσπλαγχνίαν, τούς καταφεύγοντας πίστει, καί προσκυνούντας ευσεβῶς, τόν Υἱόν σου Παρθένε, Θεογεννήτορ ως Θεόν, τού κόσμου καί Κύριον ικέτευε, εκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθῆναι, καί παντοίων πειρασμῶν.

Καταβασία

Μυστήριον ξένον, ὀρώ καί παράδοξον! ουρανόν τό Σπήλαιον, θρόνον Χερουβικόν, τήν Παρθένον, τήν φάτνην χωρίον, εν ᾧ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρητος, Χριστός ὁ Θεός, ὄν ανυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον
Εν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ

Ο Λόγος ο προάναρχος, ευρηκῶς σε παμμάκαρ, Πρωτόκλητον ανέδειξε, πάντων τῶν Αποστόλων, Ανδρέα παναοίδιμε, καί τοῖς τούτου ἰχνεσιν, ἐπόμενος ανεδείχθης, οδηγός πλανωμένων, πρὸς ουράνιον αὐτούς, ἀνάγων θεῖαν πορείαν.

Ἔτερον Γυναῖκες ακουτίσθητε

Τοῦ Πέτρου, τόν συναίμονα, τῶν μαθητῶν τόν πρῶτιστον, αὐτόπτην καί υπηρέτην, γενόμενον τόν τοῦ Λόγου, Ανδρέαν τόν Απόστολον, ἐνδόξως ευφημήσωμεν, τὰ ἔθνη γάρ ἐφώτισε, καί σταυρωθεῖς τελειοῦται, ὡς Μαθητῆς τοῦ Δεσποτου.

Θεοτοκίον, ὅμοιον

Θεόν ὄν περ ἐγέννησας, Παρθένε παναμώμητε, ἰκέτευε υπέρ πάντων, τῶν ευσεβῶν σε τιμώντων, σύν τῷ κλεινῷ Αποστόλῳ, τυχεῖν θείας ἐλλάμπεως, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καί στάσεως, τῶν ἐκλεκτῶν καί Ἀγίων, ὅσα γάρ θέλεις ἰσχύεις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α' Τῶν ουρανίων

Βηθσαϊδὰ νῦν ἀγάλλου, ἐν σοί γάρ ἦνθησαν, ἐκ μυστικῆς λιβάδος, ευωδέστατα κρίνα, Πέτρος καί Ανδρέας, κόσμῳ παντί, τό τῆς πίστεως κήρυγμα, ευωδιάζοντες χάριτι τοῦ Χριστοῦ, οὐ καί τὰ πάθη ἐμιμήσαντο.

Ανδρέα χαίρε καί σκίρτα, ὅτι ἐδέξω σαφῶς, ἐν τῇ τοῦ Λόγου λάμπει, τόν Ἥλιον τῆς δόξης, Χριστόν τόν ζωοδότην, ὄν καί κρατῶν, ἐν τῇ πίστει ἐκήρυξας, τούτον δυσώπει ἀπαύστως υπέρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει ἀνυμνούντων σε.

Ο μυστολέκτης τῆς θείας, οικονομίας Χριστοῦ, ο ἐκλεχθεῖς ἐν πρῶτοις, μαθητεύσαι τῷ Λόγῳ, Ανδρέας ο θεόπτης, ἐβόα φησί, τόν συναίμονα Πέτρον ἰδὼν, Εὐρήκαμεν τόν Μεσσίαν ὄν ἡ Γραφή, καί Προφήται προεκήρυξαν.

Ἡ τῶν Πατρῶν σε πολίς, Ποιμένα κέκτηται, καί πολιοῦχον θεῖον, καί κινδύνων παντοίων, ρύστην καί φρουρόν σε, Ανδρέα σοφέ, ευχαρίστως τιμῶσά σε, Ἀλλ' ἐκδυσώπει ἀπαύστως υπέρ αὐτῆς, διασώζεσθαι ἀλώβητον.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τόν κήρυκα τῆς πίστεως, καί υπηρέτην τοῦ Λόγου, Ανδρέαν ευφημήσωμεν, οὗτος γάρ τοὺς ἀνθρώπους, ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀλιεύει, ἀντί καλάμου τόν σταυρόν, ἐν ταῖς χερσὶ διακρατῶν, καί ὡς σπαρτίον χαλῶν τὴν δύναμιν, ἐπανάγει τὰς ψυχάς, ἀπὸ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, καί προσκομίζει τῷ Θεῷ δῶρον ευπρόσδεκτον, Αἰεὶ τούτον πιστοί, σύν τῇ χορείᾳ τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ευφημήσωμεν, ἵνα πρεσβεύῃ αὐτῷ, ὅπως ἰλεως γένηται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καί νῦν... Ἦχος ο αὐτός

Υπόδεξαι Βηθλεέμ, τήν τού Θεού Μητρόπολιν, φῶς γάρ τό ἄδυτον, ἐπὶ σέ γεννήσαι ἤκει, Ἄγγελοι θαυμάσατε ἐν οὐρανῷ, ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ τῆς γῆς, Μάγοι ἐκ Περσίδος, τό τρισσόκλεον δῶρον προσκομίσατε, Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, τόν Τρισάγιον ὕμνον μελωδήσατε, Πάσα πνοή, αἰνεσάτω τόν παντουργέτην.

Δοξολογία Μεγάλη

Εἰς τήν Λειτουργίαν, τά Τυπικά, καί ἐκ τῶν Κανόνων τού Αποστόλου, ἡ γ' καί ς' Ὁδῇ.

Κοινωνικόν

Εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ρήματα αὐτῶν. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

Τίτλος

[Δεκέμβριος_1](#) [Δεκέμβριος_2](#) [Δεκέμβριος_3](#) [Δεκέμβριος_4](#) [Δεκέμβριος_5](#)
[Δεκέμβριος_6](#) [Δεκέμβριος_7](#) [Δεκέμβριος_8](#) [Δεκέμβριος_9](#)
[Δεκέμβριος_10](#) [Δεκέμβριος_11](#) [Δεκέμβριος_11-17](#) [Δεκέμβριος_12](#)
[Δεκέμβριος_13](#) [Δεκέμβριος_14](#) [Δεκέμβριος_15](#) [Δεκέμβριος_16](#)
[Δεκέμβριος_17](#) [Δεκέμβριος_18](#) [Δεκέμβριος_18-24](#) [Δεκέμβριος_19](#)
[Δεκέμβριος_20](#) [Δεκέμβριος_21](#) [Δεκέμβριος_22](#) [Δεκέμβριος_23](#)
[Δεκέμβριος_24](#) [Ὁρες Δεκέμβριος_25](#) [Δεκέμβριος_26](#) [Δεκέμβριος_26-31](#)
[Δεκέμβριος_27](#) [Δεκέμβριος_28](#) [Δεκέμβριος_29](#) [Δεκέμβριος_30](#)
[Δεκέμβριος_31](#)

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Ναούμ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος γ'

Μεγάλη τού Σταυροῦ σου

Ἡ χάρις τού Αγίου Πνεύματος ἐσκήνωσεν, ἐν σοί Θεοῦ Προφήτα, καί τῆς ἰδίας αἰγλῆς ἀπειργάσατο, λαμπάδα περιφανεστάτην, καί διά σοῦ θεσπίζει, τά μέλλοντα, Νινευϊ τῇ μεγάλῃ.

Νεφέλη φωτοβόλος ὠφθης ἀποστάζουσα, Ναούμ Θεοῦ Προφήτα,

θεογνωσίας όμβρον, καί επότισας τό πόμα τής θεοκρισίας Νινευϊτών τήν πόλιν, ασέβειαν, ωδινήσασαν αύθις.

Ευκλείας ακηράτου μέτοχος γενόμενος, Ναούμ Θεού Προφήτα, καί απορρήτου δόξης, καί χαράς τής ανεκφράστου, καί τρυφής ενθέου, υπέρ ημών δυσώπει, θεόπνευστε, τόν τών όλων Δεσπότην.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μεγάλης διά σου ευεργεσίας Άχραντε, τυχόντες σύν Προφήταις, γεραίρομεν τόν τόκον σου, τόν καί καταξιώσαντα, εκ μήτρας σου τεχθήναι, δι' άκραν ευσπλαγχνίαν, καί αναπλάσαντα τών ανθρωπων τό γένος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσα τόν εκ σου τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον εν ξύλω, άπνουν πικρώς εβόας, Ποθεινότατόν μου Τέκνον, πώς έδυ τό τής μορφής σου κάλλος, εκόν κρυβέν, τή σκιά τού θανάτου;

**Εις τόν Στίχον
Στιχηρά τής Οκτωήχου**

Απολυτίκιον Ήχος β'

Τού Προφήτου σου Ναούμ τήν μνήμην, Κύριε εορτάζοντες, δι' αυτού σε δυσωπούμεν, Σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Προφήτου, ού η Ακροστιχίς.

Ναούμ τό λήμμα συντόνως επαινέσω. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. α'

«Ίππον καί αναβάτην, εις θάλασσαν Ερυθράν, ο συντρίβων πολέμους, εν υψηλώ βραχίονι, Χριστός εξετίναξεν, Ισραήλ δέ έσωσεν, επινίκιον ύμνον άδοντα».

Ναούμ τό θείον λήμμα, τής δianoίας σου, τής ενθέως ληφθείσης, υπό Θεού θεόληπτε, καί τούτου τή χάριτι, λαμπομένης βλέποντες, μακαρίζομέν σε Πανάριστε.

Άνωθεν ενηχούσα, Προφήτά σου τή ψυχή, η τού Πνεύματος χάρις, προφητικήν ενέργειαν, αξίως ενέπνευσε, καί θεόπνουν γλώσσάν σοι, κατεσκεύασεν αξιάγαστε.

Όργανον ανεδείχθης, ανακρουόμενον, τώ τού Πνεύματος πλήκτρω, τόν

ζηλωτήν Θεόν ανυμνών, καί πάσι φθεγγόμενον, τῆς ενθέου κρίσεως, το
αδέκαστον Παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη, Παρθένε πάναγνε, τούς σέ πίστει καί πόθω, οία Θεού
Μητέρα σεπτήν, υμνούντας διάσωσον, τών κινδύνων λύουσα, τήν ατίθασον
αγριότητα.

Ωδή γ'

«Ο πήξας επ' ουδενός τήν γήν τή προστάξει σου, καί μετεωρήσας ασχέτως
βρίθουσαν, επί την ασάλευτον Χριστέ, πέτραν τών εντολών σου, τήν
Εκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε αγαθέ καί φιλόανθρωπε».

Μεθέξει θεοποιού τε καί θείου Πνεύματος, τήν ψυχήν εγένου φωτοειδέστατος,
όθεν καί τά πόρρω φανερώς, πάσι προκαταγγέλλειν, εκ θειοτέρας
επιπνεύσεως, σύ προεχειρίσθης θεόπνευστε.

Τό κρίμα τῆς κατά τών εχθρών εκδικήσεως, προεώρας Μάκαρ θεοπτικώτατα,
τών καταφρονούντων δυσσεβώς, θείας μακροθυμίας, καί ανοχής τε καί
χρηστότητας, εξ αθεραπεύτου κακότητος.

Θεοτοκίον

Ο πάλαι εξ ουδενός ποιήσας τά σύμπαντα, εκ τῆς σῆς αγίας γαστρός
προέρχεται, άνθρωπος γενόμενος Αγνή, υπό φιλανθρωπίας, διαφερόντως ο
Φιλόανθρωπος, ίνα τούς ανθρώπους λυτρώσεται.

Ο Ειρμός

«Ο πήξας επ' ουδενός τήν γήν τή προστάξει σου, καί μετεωρήσας ασχέτως
βρίθουσαν, επί την ασάλευτον Χριστέ, πέτραν τών εντολών σου, τήν
Εκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε αγαθέ καί φιλόανθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Αμιγή χαρακτήρων τών κάτω ένδοξε, σύ τόν νούν κεκτημένος, τού θείου
Πνεύματος, καθαρώτατον Ναούμ δοχείον γέγονας, τάς ελλάμπεις τάς αυτού,
εισδεχόμενος λαμπρώς, καί πάσι διαπορθμεύων, δίο σε εκδυσωπούμεν,
υπέρ ειρήνης τού κόσμου πρέσβευε.

Θεοτοκίον

Τό εξαίσιον θαύμα τό τῆς συλλήψεως, καί ο άφραστος τρόπος ό τῆς
κυήσεως, εν σοί εγνώρισται Αγνή αιειπάρθενε, καταπλήττει μου τόν νούν, καί
εξιστά τόν λογισμόν, η δόξα σου Θεοτόκε, τοίς πάσιν εφαπλουμένη, πρόσ
σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τώ Σταυρώ τού Υιού σου θεοχαρίτπε, τών ειδώλων η πλάνη πάσα
κατήργηται, καί τών δαιμόνων η ισχύς καταπεπάτηται, διά τούτο οι πιστοί,
κατά χρέος σε αεί, υμνούμεν καί ευλογούμεν, καί Θεοτόκον κυρίως
ομολογούντες, σέ μεγαλύνομεν.

Ωδή δ'

«Τήν θείαν εννοήσας σου κένωσιν, προβλεπτικώς ο Αββακούμ, Χριστέ εν τρόμω εβόα σοι, Εις σωτηρίαν λαού σου, τού σώσαι τούς χριστούς σου ελήλυθας».

Λαμπόμενος τή αίγλη, τού Πνεύματος, Νινευϊτών τήν απειλήν, τής ερημίας προήγγειλας, τής τού Θεού δυναστείας, προφαίνων θεοφάντορ τό άφυκτον.

Η κρίσις η δικαία τού κτίσαντος, καταψηφίζεται δεινήν, πανωλεθρίαν λαού δυσμενούς, ως προφητεύων εφθέγγω, Ναούμ Θεού Προφήτα πανόλβιε.

Μετοίω κοσμουμένη φρονήματι, η τού Προφήτου σου ψυχή, πρός θεοπτίαν τήν σήν Αγαθέ, υπερφυώς ανηνέχθη, καί θείας θεωρίας λαμπρότητα.

Θεοτοκίον

Μαρία η Κυρία τής κτίσεως, ως Βασιλέα τού παντός, τεκούσα μόνη πανύμνητε, τής τών παθών τυραννίδος, ελεύθερόν με δείξον πρεσβείαις σου.

Ωδή ε'

«Ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, πρός σέ ορθρίζω, καί σοί κραυγάζω, Τήν ψυχήν μου φώτισον, τήν εσκοτισμένην, Χριστέ ως μόνος εύσπλαγχνος».

Άμωμον καί άληπτον, βίον κτησάμενος, τής ενεργείας καί φωταυγίας, τού Αγίου Πνεύματος, Ναούμ ηξιώθης, Προφήτα θαυμαστότατε.

Σάρκα καθυπέταξας, τώ αυτοκράτορι νοϊ προθύμω, τās αναβάσεις εν καρδία θέμενος, όθεν εμφανείας, θεοπρεπούς επέτυχες.

Υπέρ τά ορώμενα, τά προτερήματα, τών προφητεία τετιμημένων, δι' αυτών γάρ φθέγγεται, τό Άγιον Πνεύμα, τό αγαθόν καί Κύριον.

Θεοτοκίον

Νούς ουδέ ουράνιος, όντως δυνήσεται, σέ Θεοτόκε υμνείν αξίως, τόν γάρ Κτίστην τέτοκας, τόν ταίς ουρανίαις, υμνούμενον δυνάμεσιν.

Ωδή ς'

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρω Δέσποτα Χριστέ, τών παθών τήν θάλασσαν κατεύνασον, καί εκ φθοράς, ανάγαγέ με ως εύσπλαγχνος».

Τόν τής θείας χάριτος, πεφηνότα, τέμενος πιστοί, καί δοχείον άχραντον γενόμενον, τής υπέρ νούν, θεοφανείας υμνήσωμεν.

Ο τού θείου Πνεύματος, δεδεγμένος, άδυτον αυγήν, καί τόν νούν θειότερον κτησάμενος, τούς ευσεβείς, πρός υμνω δίαν προτρέπεται.

Θεοτοκίον

Νοεραί δυνάμεις σε, καί ανθρώπων, πάσαι γενεαί, ως Θεόν γεννήσασαν δοξάζουσι, διαπαντός, ευλογημένη Πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρω Δέσποτα Χριστέ, τών παθών τήν θάλασσαν κατεύνασον, καί εκ φθοράς, ανάγαγέ με ως εύσπλαγχνος».

Συναξάριον

Τή Α' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Ναούμ.

Στίχοι

- Ναούμ, τόν Ελκεσαίον εκπεπνευκότα,
- Έλκει πόθος με σμυρνίσαι σμυρνή λόγου.
- Πρώτη εκ βιότοιο Δεκεμβρίου ώχετο Ναούμ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Φιλαρέτου τού Ελεήμονος.

Στίχοι

- θνήσκει ό πάσαν αρετήν φερωνύμωσ,
- Πάτερ φιλήσας, τον γε μήν οίκτον πλέον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού αγίου μάρτυρος Ανανίου τού Πέρσου.

Στίχοι

- Ανανίας σάρξ, πρός δέ σαρκός αικίας,
- Αίσθησιν ως σάρξ ουδέ μικράν λαμβάνει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού αγίου Αντωνίου τού νέου.

Ο Άγιος Ονήσιμος, ό αρχιεπίσκοπος Εφέσου, εν ειρήνη τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις ό Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Ο υπερυψούμενος τών Πατέρων Κύριος, τήν φλόγα κατέσβεσε, τούς Παίδας εδρόσισε, συμφώνως μελωδούντας, ο Θεός ευλογητός εί».

Ως θεοπτικώτατον, τόν Προφήτην έχοντες, χορείας εξάρχοντα, σεπτώς εορτάζομεν, ενθέως μελωδούντες, ο Θεός ευλογητός εί.

Σέ πνευματοκίνητον, επιγνόντες όργανον, καί λύραν θεόπνευστον, καλούμεν συλλήπτορα, τών ύμνων μελωδούντες, ο Θεός ευλογητός εί.

Εστεψέ σε Κύριος, ως Προφήτην ένθεον, καί χάριν σοι δέδωκε, προλέγειν τά μέλλοντα, ώ πάντες μελω δούμεν, ο Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Πύλην αδιόδευτον, ο Προφήτης βλέπει σε, Παρθένε πανάχραντε, ήν μόνος διώδευσεν, ώ πάντες μελωδούμεν, ο Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

«Σοί τώ Παντουργώ, εν τή καμίνω Παῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν ἐμελπον, Πάντα τά ἔργα, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰώνας».

Αὔλον αυγήν, τῆς αρχικῆς Τριάδος, Προφήτα Θεώμενος, μέλπεις γηθόμενος, Πάντα τά ἔργα, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Ιεροπρεπῶς, τήν ιεράν σου μνήμην, Προφήτα θεσπέσιε, τιμώντες ψάλλομεν, Πάντα τά ἔργα, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Θεοτοκίον

Νεύρωσον Ἀγνή, τόν τῆς ψυχῆς μου τόνον, λυθέντα τοῖς πταίσμασι, καί τοῖς παθήμασιν, ὅπως υμνήσω, Παρθένε τόν σόν τόκον, καί υπερυψώ σε, τήν κεχαριτωμένην.

Ο Ειρμός

«Σοί τώ Παντουργώ, εν τή καμίνω Παῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν ἐμελπον, Πάντα τά ἔργα, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰώνας».

Ωδή θ'

«Ἡσαία χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν εν γαστρί, καί ἔτεκεν υἱόν τόν Εμμανουήλ, Θεόν τε καί ἄνθρωπον, Ανατολή ὄνομα αὐτῷ, ὃν μεγαλύνοντες, τήν Παρθένον μακαρίζομεν».

Επί γῆς ισάγγελον, πολιτείαν ἔσχες ἀληθῶς, καί νύν εν τοῖς οὐρανοῖς, σύν Ἀγγελικαῖς, χορείαις ἐσκήνωσας, περί τό φῶς τό τρισσοφεγγές, οὐ ἐμφορούμενος, ἐποπτεύεις τοὺς υμνοῦντάς σε.

Σέ Θεώ προσάγομεν, υπέρ κόσμου, Μάκαρ πρεσβευτήν, δυσώπησον ἐκτενῶς τή προφητική, παρρησία χρώμενος, δοῦναι πιστοῖς ἀγαθοπρεπῶς, τήν διαμένουσαν, αἰωνίαν ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον

Ὡς Θεόν γεννήσασαν, καταλλήλως τε καί προσφυῶς, καλούμέν σε οἱ πιστοί, θεηγορικῶς, Θεοτόκον ἀχραντον, παναληθεῖ κλήσει τόν σεπτόν, τόκον σου σέβοντες, Παναγία Μητροπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Ἡσαία χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν εν γαστρί, καί ἔτεκεν υἱόν τόν Εμμανουήλ, Θεόν τε καί ἄνθρωπον, Ανατολή ὄνομα αὐτῷ, ὃν μεγαλύνοντες, τήν Παρθένον μακαρίζομεν».

Ἡ λοιπή Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Προφήτου Ἀββακούμ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστών μεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Αββακούμ ο θαυμάσιος, τήν Ακτίνα τοῦ Πνεύματος, δεδεγμένος γέγονεν, ὅλος ἐνθεος, καί τῶν κριτῶν τήν ἀσέβειαν, καί κρίσιν τήν ἀδικον, θεωρῶν ἀγανακτεῖ, τήν τῆς γνώμης ευθύτητα, ἐνδεικνύμενος, τοῦ Θεοῦ καί Δεσπότης φιλοθέως, καί θερμή τή διανοία, ὡς δυσχεραίνων καθάπτεται.

Επὶ θείας ἰστάμενος, φυλακῆς ο σεβάσμιος, Αββακούμ ἀκήκοε τό μυστήριον, τῆς πρὸς ἡμᾶς παρουσίας σου, Χριστέ τό ἀπόρρητον, καί τό κήρυγμα τό σόν, προφητεύει σαφέστατα, προορώμενος, τοὺς σοφοὺς Αποστόλους ὥσπερ ἵππους, τῶν Ἐθνῶν τῶν πολυσπόρων, διαταράσσοντας θάλασσαν.

Εν Κυρίῳ γηθόμενος, ἐν Θεῷ τῷ Σωτήρί σου, θεωρήμον ἐνδοξε ἀγαλλόμενος, καί τῆς ἐκείθεν λαμπρότητος, τήν αἴγλην δεχόμενος, καί φωτί θεουργικῷ, νοερῶς φωτιζόμενος, τοὺς τήν μνήμην σου, τήν πανίερρον πίστει ἐκτελούντας, πειρασμῶν τε καί κινδύνων, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἐξάρπασον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ Θεόν τόν ἀχώρητον ἐν γαστρί σου χωρήσασα, φιλανθρώπως ἄνθρωπον χρηματίσαντα, καί τό ἡμέτερον φύραμα, ἐκ σοῦ προσλαβόμενον, καί Θεώσαντα σαφῶς, μή παρίδης με Πάναγνε, νύν θλιβόμενον, ἀλλ' οἰκτεῖρησον τάχος, καί παντοίας, δυσμενείας τε καί βλάβης, τοῦ πονηροῦ ἐλευθέρωσον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς ἐώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καί Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, ἐξεπλήττετο, καί μετὰ θρήνων σοι ἔλεγε, Βαβαί τῆς ἀπείρου σου, Πλαστουργέ μου ἀνοχής! πῶς ἐκὼν ὡς κατάκριτος, κρίσιν ἀδικον, κατακρίνη θανάτου παρά δήμου, κατακρίτου καί φρικώδη, καθυποφέρεις παθήματα;

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος β'

Τοῦ Προφήτου σου Αββακούμ τήν μνήμην, Κύριε εορτάζοντες, δι' αὐτοῦ σε δυσωπούμεν, Σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί τὰ λοιπά τοῦ Ἑσπερινοῦ, καί Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καί τοῦ Προφήτου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σέ τόν Προφήτην Αββακούμ μέλπω Μάκαρ. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος δ'

«Ἄσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ἐξήγαγες λαόν δουλείας Αἰγύπτου, ἐκάλυψας δέ ἄρματα Φαραώ καί τήν δύναμιν».

Σόφισόν με Κύριε ὁ Θεός μου, τόν σόν Προφήτην Αββακούμ, υμνήσαι τόν θεῖον, καί χάριτί σου λάμπρυνον, αγαθέ τήν καρδίαν μου.

Ἔως τίνος Κύριε ὁ Προφήτης, λέγει βοήσομαι πρὸς σέ, καί οὐκ εἰσακούσῃ; ἵνα τί δέ μοι ἔδειξας, τῶν κριτῶν τήν ἀσέβειαν.

Τό σεπτόν μνημόσυνόν σου Προφήτα, τοὺς ἐκτελοῦντας εὐλαβῶς, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, κινδύνων ἀπολύτρωσαι, καί δεινῶν περιστάσεων.

Θεοτοκίον

Ὁ Θεός ὁ Ἅγιος ἐπεφάνη, ἐν τῷ ἐγγίξειν τόν καιρόν, ἐκ σοῦ Θεοτόκε, γενόμενος ἄνθρωπος, ἵνα σῶσῃ τόν ἄνθρωπον.

Ωδή γ'

«Τόξον δυνατῶν ἡσθένησε, καί οἱ ἀσθενοῦντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Νεύσει πρὸς Θεόν υψούμενος, καί φωτοδοσίαις, ταῖς παρ' αὐτοῦ φωτιζόμενος, τῶν μελλόντων προεθεώρεις, θεοφάντορ τήν προτύπωσιν.

Πάσαν ἀρετὴν ἐξήσκησας, πάσαν δέ κακίαν, ἐκ διανοίας ἐμίσησας, καί δικαίως τοὺς ἀδικούντας, ἐβδελύξω Παμμακάριστε.

Ρήσεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σύ ὡς καθαρός, ἐπιστεύθης τρανότατα, προθεσπίζων τῶν ἐσομένων, τὰς ἐκβάσεις Ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ὅρος ἀρεταῖς κατάσκιον, ἐξ οὗ ὁ Δεσπότης, δουλοπρεπῶς ἐπεδήμησε, τῆς δουλείας ἐλευθερώσαι, τοὺς ἀνθρώπους ὠφθης Πάναγνε.

Ὁ Εἰρμός

«Τόξον δυνατῶν ἡσθένησε, καί οἱ ἀσθενοῦντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ὁ υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Επὶ τῆς θείας φυλακῆς ἔστης μάκαρ, καί κατενόησας Θεοῦ παρουσίαν, προφητικοῖς ἐν ὅμμασι θεόπνευστε, ὅθεν καί ἐβόησας, Αββακούμ μετὰ φόβου, Κύριε ἀκήκοα, τήν φρικτὴν ἐλευσίν σου, καί ἀνυμνῶ σε σάρκα χοϊκὴν, ἐκ τῆς Παρθένου, φορέσαι θελήσαντα.

Θεοτοκίον

Καταφυγὴ τῶν ἐν δεινοῖς ὑπαρχόντων, καταλλαγὴ πρὸς τόν Θεόν τῶν

πταιόντων, υπερανία Δέσποινα περίσῳζε ημάς, πάσης περιστάσεως, καί κακίας ανθρώπων, καί φρικτής κολάσεως, καί παθών ατιμίας, τούς αδιστάκτω πίστει σε αεί, προσκαλουμένους, Παρθένε πανύμνητε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν τῷ Σταυρῷ σε καθορώσα Χριστέ μου, η απειράνδρως σέ τεκούσα εβόα, σπαρασσομένη όψιν τε καί σπλάγχχνα μητρικώς, Οίμοι ώ παμφίλτατε! πώς ενέγκω τό πάθος; φλέγονται τά σπλάγχχνα μου, καί δεινής μοι ρομφαίας, τραύμα πικρόν διέδραμε σαφώς, αλλ' ανυμνώ σου, Τό εύσπλαγχνον Κύριε.

Ωδή δ'

«Τούς ουρανούς η αρετή σου κατεκάλυψε, καί η γή επληρώθη τής δόξης σου Χριστέ, διό απαύστως κραυγάζομεν, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Φωτοειδής δι' αρετής ώφθης θεόπνευστε, καί τό φώς τό ανέσπερον εμήνυσας, ώ νύν εν πίστει κράζομεν, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Η τού παντός φωτιστική χάρις τού Πνεύματος, δαψιλώς ενοικήσασά σοι Πάνσοφε, Προφήτην απετέλεσε, πάσι τόν Σωτήρα μηνύοντα.

Τήν ακοήν ενηχηθείς τού Παντοκράτορος, ευλαβώς εφοβήθης θαυμάσιε, κατανόησας έργα δέ τούτου, εν εκστάσει γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Η Κιβωτός τού μαρτυρίου σε Πανάμωμε, διαγράφει τόν άρτον τής όντως ζωής, τήν δεξαμένην, Άχραντε, Λόγον τῷ Πατρί συναίδιον.

Ωδή ε'

«Ο ανατείλας τό φώς, καί φωτίσας τόν όρθρον, καί δείξας τήν ημέραν, δόξα σοι, Ιησού Υιέ τού Θεού».

Νύν επαρθέντα ορά, η σεπτή Εκκλησία, τόν Ήλιον εν ξύλῳ, ως προεθέσπισας, Αββακούμ Ιερώτατε.

Αναπτερώσας τόν νούν, επί τής φυλακής σου, Πανόλβιε παρέστης, καί απεσκόπευσας, τού Κυρίου τήν έλευσιν.

Μεγαλοφώνως σοφέ, επί Θεῷ Σωτήρι, χαρήσομαι εβόας, καί ευφρανθήσομαι, Αββακούμ παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Βεβαρυμμένος σειραίς, τών πολλών μου πταισμάτων, επί σέ καταφεύγω, σώσόν με Δέσποινα, τών πιστών τό κραταίωμα.

Ωδή ς'

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης Ιωνάς, εν τῷ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Από θαιμάν, ό Θεός σαρκωθείς επεδήμησεν, ώς προέφης, παρ' αυτού τηλαυγώς φωτιζόμενος, Αββακούμ τρισμάκαρ, καί τόν κόσμον φωτί κατελάμπρυνεν.

Καταύγασον, ο Θεός τάς ψυχάς τών υμνούντων σε, ταίς πρεσβείαις, , Αββακούμ τού σεπτού καί θεόφρονος, ο εμπνεύσει θεία, καταλάμπας αυτού τήν διάνοιαν.

Ο φθόγγος σου, καί ρημάτων τών θείων η δύναμις, θεηγόρε, διελήλυθε πάντα τά πέρατα, τήν τού Λόγου θείαν, παρουσίαν ημίν προθεσπίζοντα.

Θεοτοκίον

Υπάρχοντα, τώ Πατρί τόν Υιόν ομοούσιον, καί ανάρχως, τώ Τεκόντι σαφώς συννοούμενον, επ' εσχάτων σάρκα, γεγονότα Παρθένε γεγέννηκας.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης Ιωνάς, εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ως ίππους εώρακας τούς ιερούς Μαθητάς, θαλάσσας ταράσσοντας, τής αγνωσίας σαφώς, καί πλάνην βυθίζοντας, δόγμασιν εύσεβείας, Αββακούμ θεηγόρε, όθεν σε ως Προφήτην, αληθή ευφημούμεν, αιτούμενοι τού πρεσβεύειν ελεηθήναι ημάς.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Β' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Αββακούμ.

Στίχοι

- Τάτπει Θεός σοι τούς πόδας τεθνηκότι,
- Είς συντέλειαν Αββακούμ, καθώς έφης.
- Δευτερίη Αββακούμ ανεβήσατο είς Θεού άστυ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Οσίων Πατέρων ημών καί ερημιτών, Ιωάννου, Ηρακλαίμονος, Ανδρέου καί Θεοφίλου.

Στίχοι

- Ανδρών τετρακτύς εις άλυπτον χωρίον,
- Εκ θλίψεως γέμοντος ήλθε χωρίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Μυρόπης.

Στίχοι

- Όντως μύρον πέφηνε Χριστώ Μυρόπη,
- Σώμα προσδούσα διά τούτον βασάνοις.

Μνήμη τού οσίου πατρός ημών Κυρίλλου Φιλεώτου ασκήσαντος εν έτει 1060.

Η αγία Μυρόπη εν τή φυλακή τελειούται.

Ο άγιος Άβιβος ό νέος εν πυρί τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Αβραμιαίοι ποτέ, εν Βαβυλώνι Παίδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, εν ύμνοις κραυγάζοντες, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί».

Μεμυημένος σοφέ, τήν υπέρ λόγον γνώσιν, καί προφητείας τήν πολύφωτον, λαμπάδα κραυγάζεις νύν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Μαρμαρυγής τριλαμπούς, καί ανεκφράστου δόξης, τήν μετουσίαν σοι δεδώρηται, Θεός όν εδόξασας, ο τών Πατέρων βοών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Εν γενεαίς γενεών, Μήτηρ Παρθένος ώφθης, ευλογημένη υπέρ έννοιαν, τόν Λόγον κυήσασα, σεσαρκωμένον Θεόν, υπερφυώς Παρθένε.

Ωδή η'

«Πάντα τά έργα τού Θεού, καί πάσα κτίσις, ευλογείτε τόν Κύριον, ότι τοίς ανθρώποις εκ τής γής ανέτειλε τό φώς, καί τήν οικουμένην πάσαν εφώτισε, καί ζωήν αιώνιον τώ κόσμω εδωρήσατο, υμνείτε λαοί, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας».

Λελαμπρυσμένος τώ φωτί, τώ τρισηλίω ηξιώθης Πανόλβιε, θείων καί υπερφυών θαυμάτων, κοαυγάζων, Υμνείτε τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Πίνων χειμάρρουν τής τρυφής, καί τής αΰλου θεωρίας πληρούμενος, δόξης τε προφητικής, καί προεδρίας μετέχων, χαίρων ανυμνείς, τόν Θεόν εις τούς αιώνας.

Ω τής ενθέου καί σεπτής, τής τού Προφήτου Αββακούμ ωραιότητος! ούτος γάρ, Αγγελικαίς, συγχορεύων δυνάμεσι, χαίρων ανυμνεί, τόν Θεόν εις τους αιώνας.

Θεοτοκίον

Μήτηρ εδείχθης αληθώς, τού πρό αιώνων εκ Πατρός ανατείλαντος, μόνη γάρ αξιωτέρα, γεγένησαι τών ασωμάτων Νοών, ευλογημένη αγνή Παρθένε.

Ο Ειρμός

«Πάντα τά έργα τού Θεού, καί πάσα κτίσις ευλογείτε τόν Κύριον, ότι τοίς ανθρώποις εκ τής γής ανέτειλε τό φώς, καί τήν οικουμένην πάσαν εφώτισε, καί ζωήν αιώνιον τώ κόσμω εδωρήσατο, υμνείτε λαοί, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Ο τόκος σου άφθορος εδείχθη, Θεός εκ λαγόνων σου προήλθε, σαρκοφόρος ως ώφθη επί γής, καί τοίς ανθρώποις συναναστράφη, σέ Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Αστράπτει η μνήμη σου Προφήτα, λαμπράν αποπέμπουσα τήν αίγλην, τής σής θεηγορίας, καί τής σής μυσταγωγίας καί προφητείας, τοίς σέ τιμώσιν, Αββακούμ μακαριώτατε.

Κηρύξας τόν Κύριον τής δόξης, καί τούτου προειπών τήν παρουσίαν, εξ αγίας Παρθένου, προφανώς γεγεννημένην καί δεδειγμένην, βλέπων ευφραίνου, Αββακούμ μακαριώτατε.

Αγάλλονται πάντες οι Προφήται, επί τή σή χαρμοσύνω ημέρα, γεγηθότες θεόφρον, τής χαράς σοι κοινωνούντες καί θείας δόξης, οίς συμπρεσβεύων, τούς υμνούντάς σε περίσωζε.

Θεοτοκίον

Ρανίσιν Αγνή τών οικτιρμών σου, ψυχής μου απόπλυνον τόν ρύπον, καί κρουνούς μοι δακρύων αναβλύζειν, αενάως ποιήσον Κόρη, τάς τών παθών μου, αναβλύσεις αναστέλλουσα.

Ο Ειρμός

«Ο τόκος σου άφθορος εδείχθη, Θεός εκ λαγόνων σου προήλθε, σαρκοφόρος ως ώφθη επί γής, καί τοίς ανθρώποις συναναστράφη, σέ Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Σοφονίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Είς τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Έχος δ' Ο έξ υψίστου

Τόν σόν Προφήτην ως έμψυχον νεφέλην, έδειξας αθάνατε, ύδωρ αλλόμενον, εις ζωήν όντως αιώνιον, εξαποστείλας, τούτον πλουσίως, καί χαρισάμενος, Πνεύμα τό Πανάγιον καί Ομοούσιον, σοί τώ Πατρί παντοκράτορι, καί τώ Υιώ σου, τώ εκ τής σής ουσίας εκλάμψαντι, δι' ού προείπε τήν σωτήριον, παρουσίαν Χριστού τού Θεού ημών, καί τοίς Έθνεσι πάσι, σωτηρίαν προεθέσπισεν.

Ο τήν ακτίνα τής θεαρχικωτάτης, αἰγλης εισδεξάμενος, νού καθαρότητι, καί
θείων λόγων προήγορος, καί προσημάντωρ, καί υποφήτης θεῖος γενόμενος,
στόμα θεοκίνητον, ὡφθης τοῦ Πνεύματος, τά παρ' αὐτοῦ σοι δεικνύμενα,
διαβιβάζων, καί σαφηνίζων τοῖς πάσιν Ἔθνεσι, δοθησομένην σωτηρίαν, καί
βασιλείαν Χριστοῦ πανσεβάσμιε, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τὰς ψυχὰς
ημῶν.

Ο θεοπτία λαμπόμενος ἀξίως, καί προφητική θεωρία καί χάριτι, τετιμημένος
θεόπνευστε, καί τής ἐνθέου, ἡξιωμένος μακαριότητος, τή πρός τόν
Πανάγαθον, νύν παρρησία σου, καί συμπαθεία χρησάμενος, καθικετεύων, μή
διαλίπης υπέρ τῶν πίστει σε, ἀνευφημουντων καί τιμώντων σε, ὡς θεηγόρον
σεπτόν καί θεόληπτον, ἐκ κινδύνων ρυσθῆναι, καί σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον, ὅμοιον

Ἴνα σου πάσι τό πλήθος τοῦ ἐλέους, καί τής ἀγαθότητος, ἀνακαλύψης Ἀγνή,
τό ἀδιόριστον πέλαγος, τὰς ἀμαρτίας, τῶν οἰκετῶν σου πάσας ἐξάλειψον,
ἔχεις γάρ Πανάμωμε, ὡς Μήτηρ οὐσα Θεοῦ, τήν ἐξουσίαν τής κτίσεως, καί
διεξάγεις, πάντα ὡς θέλεις τή δυναστεία σου, καί γάρ ἡ χάρις ἡ τοῦ
Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου σαφῶς κατοικοῦσα ἐν σοί, συνεργεῖ σοι ἐν πάσιν,
αενάως Παμμακάριστε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Μή ἐποδύρου Μήτηρ καθορώσα, ἀφθόρως ὃν ἔτεκες ξύλῳ κρεμάμενον, τόν
ἐφ' ὑδάτων κρεμάσαντα, τήν γήν ἀσχέτως, καί πόλου πλάτος λόγῳ
τανύσαντα, καί γάρ ἀναστήσομαι καί δοξασθήσομαι, καί τά τοῦ Ἄδου
βασιλεία, συντρίψω σθένει, καί ἀφανίσω τούτου τήν δύναμιν, καί τής δουλείας
ἐκλυτρώσομαι, τής αὐτοῦ τοῦς βροτούς ὡς φιλεῦσπλαγχνος, καί Πατρί τῷ
ιδίῳ, προσαγάγω ὡς φιλάνθρωπος.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος β'

Τοῦ Προφήτου σου Σοφονίου τήν μνήμην, Κύριε εορτάζοντες, δι' αὐτοῦ σε
δυσωπούμεν, Σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί τά λοιπά τοῦ Ἑσπερινοῦ, καί Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

**Μετά τήν Στιχολογίαν οἱ Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τοῦ Προφήτου, οὐ
ἡ ἀκροστιχίς.**

Σοφονίου με κύδος ἀγλαΐζέτω. Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τόν διώκτην Φαραῶ,
καθορών ποντοῦμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ὠδήν ἐβόα ἀσομεν».

Σέ δυσωπούμεν Προφήτα τώ τού Θεού, παρεστώτα βήματι, ικετεύειν εκτενώς, φωτισμόν δωρήσασθαι ημίν, τοίς εν πίστει τήν σεπτήν, υμνούσι μνήμην σου.

Όργανον θεϊόν εδείχθης χωρητικόν, τών τού θείου Πνεύματος, φωτισμών καί δωρεών, Σοφονία πάνσοφε, διό, γεγηθότες οι πιστοί, σέ μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Φαινοτάταις ακτίσι πάσαν τήν γήν, ο εκλάμπας Ήλιος, εξ αγίας σου γαστρος, καταυγάξει Δέσποινα, δι' ών, φωτισθέντες, σέ Θεού Μητέρα σέβομεν.

Ωδή γ'

«Ουκ έστιν άγιος ως σύ, Κύριε ό Θεός μου, ό υψώσας τό κέρασ, τών πιστών σου αγαθέ, καί στερεώσας ημάς έν τή πέτρα, τής ομολογίας σου».

Ο πάντα βλέπων ως Θεός, τών μελλόντων τήν γνώσιν, καί τών γενησομένων, τήν είδησίη σοι σαφή, προφαίνει θεοπρεπώς, καί δεικνύει, Μάκαρ αξιάγαστε.

Νευρώσας Μάκαρ σου τον νούν, ευσεβεί παρρησία, τώ Πνεύματι τώ θείω, υπέκλινας σεαυτόν, καί γέγονας δεκτικός, τών εκείθεν, θείων επιλάμψεων.

Θεοτοκίον

Ιδού σε πάσαι γενεαί, μακαρίζουσι πίστει, τήν τον άχραντον Λόγον, εν σώματι χρονικώς, τεκούσαν υπερφυώς, καί Παρθένον, πάλιν διαμείνασαν.

Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν άγιος ως σύ, Κύριε ό Θεός μου, ό υψώσας τό κέρασ, τών πιστών σου αγαθέ, καί στερεώσας ημάς έν τή πέτρα, τής ομολογίας σου».

Κάθισμα Ήχος δ' Θείας πίστεως

Θείαν έλλαμψιν εκ τού Κυρίου, εισδεξάμενος, τρανώς κηρύπτεις, τον Βασιλέα τής δόξης ελεύσεσθαι, εκ τής Σιών ανατέλλοντα λύτρωσιν, καί καταυγάζοντα κόσμου τοίς πέρασι, φώς αείζων, αυτόν εκτενώς ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Θεία γέγονας σκηνή τού Λόγου, μόνη πάναγνε Θεοκυήτορ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπεράρασα, τον υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρον, πρεσβειών σου ενθέοιςνάμασι, παρέχουσα σεπτή τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τον εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι Τέκνον μου! πώς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τον άνθρωπον;

Ωδή δ'

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς,

μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Ο πάντων Κύριος, ημίν επέφανε, κατά τήν προφητείαν Μάκαρ τήν σήν, πάντας προσκαλούμενος, πρὸς τήν επίγνωσιν αὐτοῦ, καί δουλείας ηλευθέρωσεν.

Υπὸ τῆς χάριτος, καταυγαζόμενος, προηγόρευσας λέγων ὑπὸ ζυγόν, ένα προσκυνούντας τελείν, τοὺς ελομένους τήν πίστιν, καί Κυρίω τοὺς λατρεύοντας.

Θεοτοκίον

Μαρία Πάναγνε, παθὼν τήν σύγχυσιν, τῆς ἐμῆς διανοίας καί πειρασμῶν, ζάλην διασκέδασον, τῆς ἀπαθείας τήν πηγὴν, ὡς τεκούσα Μητροπάρθενε.

Ὡδὴ ε΄

«Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοι ψυχὰς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σέ εἰδέναι Λόγε Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον».

Ἐξ ἀδικίας πρὸς ἀρετὴν, ἐκ τῆς τῶν παθῶν αἰχμαλωσίας με, Μάκαρ ἐπίστρεψον, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, Προφήτα ἐνδοξε, καί πρὸς φῶς εὐσεβείας, ἔργα κατεύθυνον.

Καταλαμπρύνας σου τήν ψυχὴν, ταῖς τῶν ἀρετῶν μαρμαρυγαῖς, ἐπιτηδεῖαν ἀνέδειξας, πρὸς τὰς λαμπηδόνας, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, ἐξ ὧν καί προφητείας, χάριν ἐπλούτησας.

Θεοτοκίον

Υποφωνοῦσι προφητικά, ῥήσεις Παναγία Παρθένε, διὰ συμβόλων τὸν τόκον σου, ὧν νῦν τὰς ἐκβάσεις, ἡμεῖς Θεώμενοι, κυρίως Θεοτόκον, σέ καταγγέλλομεν.

Ὡδὴ ς΄

«Τοῦ βίου τήν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι, Ἀνάγαγε, ἐκ φθοράς τήν ζωὴν μου πολυέλεε».

Δεχόμενος Ἐνδοξε, τὰς τοῦ Πνεύματος αὐγὰς, διαφανές ὡς ἔσοπτρον, προφητείας ἐνθέου μαρμαρυγὰς, τῷ κόσμῳ ἐξήστραψας, ὡς παρόντα θεσπίζων τὰ ἐσόμενα.

Ο σὸς ἐπεδήμησε, Βασιλεὺς χαίρε Σιών, καί κατατέρπου βλέπουσα, καί τὸν κόσμον ἐφώτισεν ἀστραπαῖς, ἰδίας θεότητος, καί δαιμόνων τήν πλάνην ἐθριάμβευσε.

Θεοτοκίον

Σαρκὸς τῇ παχύτητι, ἐνωθεὶς ὁ ἐκ Πατρός, μονογενὴς ἐν μήτρᾳ σου, εἰς ἐκ δύω προήλθε δῖχα φθοράς, τηρήσας ἀλώβητον, τήν σεμνήν παρθενίαν σου Πανύμνητε.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου πολυέλεε».

Συναξάριον

Τή Γ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Σοφονίου.

Στίχοι

- Ο πρίν βοήσας τή Σιών, Χαίρε σφόδρα,
- Χαίρει, παραστάς τώ Θεώ, Σοφονίας.
- Φαίδιμος εν τριτάτη Σοφονίας ήτορ αφήκεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Θεοδώρου, Αρχιεπισκόπου Αλεξανδρείας.

Στίχοι

- Εν Πατριάρχαις καί Θεόδωρος μέγας,
- Κάν τοίς αθληταίς τοίς διά ξίφους μέγας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοδούλου, τού από Επάρχων.

Στίχοι

- Επαρχίαν γής ουρανών επαρχίας,
- Ο Θεόδουλος αντέδωκεν εμφρόνως.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιωάννου, Επισκόπου Κολωνίας, τού Ησυχαστού.

Στίχοι

- Ούχ ησυχάζω, καί θανόντα γάρ στέφω,
- Τόν ησυχαστήν Ιωάννην τοίς λόγοις.

Τή αυτή ημέρα, οι άγιοι Αγάπιος, Σέλευκος, καί Μάμας, ξίφει τελειούνται

Στίχοι

- Τρείς άνδρες, Αγάπιος, Σέλευκος, Μάμας,
- Πόθω Πλάσαντος ηγάπησαν καί ξίφος.

Ο Όσιος Πατήρ ημών Θεόδουλος ο Κύπριος εν ειρήνη τελειούται.

Μνήμη τού αγίου Ιερομάρτυρος Γαβριήλ, τού Γάνου μέν όντος πρότερον Επισκόπου, ύστερον δ' εν Προύση μαρτυρήσαντος κατά τό 1659 έτος.

Ο άγιος Νεομάρτυς Αγγελής, ο εν Χίω αθλήσας εν έτει 1813, ξίφει τελειούται.

Ταῖς τῶν αγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς.
Αμήν.

Ὡδή ζ'

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς οσίοις Παισί, τοὺς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τόν τύραννον ἐπέισε βοάν, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ανατέταλκεν ἡ μνήμη σου θεσπέσιε, κόσμῳ καθάπερ ἥλιος, καταυγάζουσα Προφητείας χάριτι τῆς σῆς, συμφώνως τοὺς ψάλλοντας πιστοὺς, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γονιμώτερος νεφέλης σύ δεικνύμενος, ὄμβρον θεογνωσίας ἡμῖν, εξαπέστειλας, σωτηρίου Μάκαρ ἐκ πηγῶν, δι' ὧν φωτιζόμεθα βοάν, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Λόγος πάλαι ὁ τό εἶναι παρασχόμενος, πάσι θείῳ βουλήματι, ἀνακαλέσασθαι βουλευθεὶς τόν ἄνθρωπον Ἀγνή, τῇ σῇ κατεσκήνωσε γαστρί, Εὐλογημένη ἡ Θεὸν κυήσασα.

Ὡδή η'

«Ἐκ φλογός τοῖς οσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας, ἅπαντα γάρ δρᾶς Χριστέ μόνῳ τῷ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἀνακείμενος ὅλος τῷ Παντοκράτορι, τῆς προνοίας τοὺς τρόπους μεμυσταγωγήσαι, οικονομικῶς, ἔθνη νόμῳ παιδεύοντας, ὅθεν σε ὑμνούμεν, Προφήτα θεηγόρε.

Ἰκετήριον ὕμνον Θεῷ προσάγαγε, ὑπὲρ τῶν σέ ὑμνούντων θεομακάριστε, καὶ τῶν πειρασμῶν, λύσον ἄρτι τόν τάραχον, ἵνα σε ὑμνώμεν, Προφήτα θεωρρήμον.

Θεοτοκίον

Ζωοδότην τεκούσα Θεὸν καὶ Κύριον, τοῦ θανάτου τήν ρύμην τήν ἀκατάσχετον, ἔστησας Ἀγνή, ταύτην ἀπονεκρώσασα, ὅθεν σε ὑμνούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐκ φλογός τοῖς οσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας, ἅπαντα γάρ δρᾶς Χριστέ μόνῳ τῷ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμά Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δέ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σε μακαρίζομεν».

Εν γή πραέων σύ κατεσκήνωσας, ένθα τελών, Αγγέλων εποπτεύεις
λαμπρότητας, Σοφονία πάνσοφε, Προφήτα Θεού, πράος γεγεννημένος,
λάμπων τή χάριτι, όθεν γεγηθότες οι πιστοί, σέ μακαρίζομεν.

Τών σών προρρήσεων Παναοίδιμε, περιφανώς ορώντες γενομένην τήν
έκβασιν, τήν δοθείσαν χάριν σοι θαυμάζομεν, καί τήν τής διανοίας σου
καθαρότητα, καί τό τής ψυχής θεοειδές καταπληττόμεθα.

Θεοτοκίον

Ως σύ ουδείς ποτε κεχαρίτῳται, εκ γενεών αρχαίων Θεομήτορ πανάχραντε,
σύ γάρ μόνη τήν πασών ασύγκριτον, έσχες αγιωσύνην, καί καθαρότητα, όθεν
υπεδέξῳ τόν Θεόν, εν σοί σαρκούμενον.

Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ού τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα,
διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, μεγαλύνοντες,
σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς σε μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς μαθηταίς συνέλθωμεν

Σύν ασωμάτοις τάξεσι, παρεστώς εν υψίστοις, τή απροσίτῳ Πάνσοφε, έν
Τριάδι αμέσως, καί αστραπαίς ταίς εκείθεν, ελλαμπόμενος νέμοις, φώς
νοητόν πρεσβείαις σου, τοίς εκ πόθου τελούσι, σου τήν σεπτήν, καί φαιδράν
πανήγυριν, καί σέ μάκαρ, τοίς ύμνοις καταστέφουσι, Σοφονία Προφήτα.

Θεοτοκίον, όμοιον

Ο άνω δοξαζόμενος, ως Θεός υπ' Αγγέλων, κόλπων πατρώων Άχραντε, μή
εκστάς απορρήτως, τοίς κάτω συνανεστράφη, σύ δέ ταύτης υπήρξας, τής
σωτηρίας πρόξενος, εξ αγνών σου αιμάτων, τούτῳ Αγνή, υπέρ λόγον σάρκα
δανεισαμένη, όν αίτησαι τοίς δούλοις σου, λύσιν δούναι πταισμάτων.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου. Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου,
ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Αγίας Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας, καί τού Οσίου Πατρός
ημών Ιωάννου τού Δαμασκηνού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια τής Αγίας γ'.

Έχος β' Ότε εκ τού ξύλου σε

Ότε εν σταδίῳ τῷ φρικτῷ, Ιουλιανή διεσκόπει η παμμακάριστος, Μάρτυρα τήν
ένδοxon, Βαρβάραν μάστιξιν, εναθλούσαν βασάνοις τε, ποικίλοις τό σώμα,

άπαν συγκοπτόμενον, θερμοίς τοίς δάκρυσιν, Λόγε τού Θεού ανεβόα, Ταύτης κοινωνόν με γενέσθαι, ἄρτι καταξίωσον φιλάνθρωπε.

Μίαν ἡ Βαρβάρα ἀληθώς, Ιουλιανή τε τήν γνώμην, πρὸς τήν ευσέβειαν, ἔχουσαι αἱ ἅγιοι κατηγωνίσαντο, τού ἐχθροῦ, καί νικήσασαι, αὐτόν κατὰ κράτος, δόξης ἡξιώθησαν, παρὰ Χριστοῦ τού Θεοῦ, ὅθεν λοιμικῶν παθημάτων, λώβην ἀφανίζουσαι πᾶσι, τοῖς πιστοῖς παρέχουσιν ἰάματα.

Ὅτε ἀπεφάνθη κατὰ σοῦ, Μάρτυς σεμνοτάτη Βαρβάρα, ὁ γλυκύς θάνατος, χαίρουσα καί σπεύδουσα, τόν δρόμον ἤνυσας, ἀσεβοῦς δέ γεννήτορος, χερσὶ παρανόμοις, τέθυσαι καί κάρπωμα, Θεῷ προσήνεξαι, ὅθεν, ταῖς φρονίμοις Παρθένοις, ὄντως συγχορεύουσα βλέπεις, Χριστοῦ τού νυμφίου σου τήν ἔλλαμψιν.

Στιχηρά Προσόμοια τού Οσίου

Ἦχος πλ. δ'

Τί υμᾶς καλέσωμεν ἅγιοι

Τί σε ονομάσωμεν Ἄγιε; Θεολόγον Ἰωάννην, ἡ Δαυΐδ τόν μελωδόν, πνευματέμφορον Κινύραν, ἡ Αὐλόν ποιμενικόν; γλυκαίνεις ἀκοήν γάρ καί διάνοιαν, εὐφραίνεις Ἐκκλησίας τὰ συστήματα, καί μελιρρύτοις σοῖς φθέγμασι, καταγλαΐζεις τὰ πέρατα, ἰκέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε ονομάσω θεσπέσιε; Ἰωάννη γλυκορρήμον, φαεινότατε ἀστήρ, ὁ τῇ αἴγλῃ τῆς Τριάδος, ἐλλαμφθεῖς τό Ὀπτικόν, εἰσέδυσ εἰς τόν γνόφον τόν τού Πνεύματος, τού θείου ἐμυήθης τὰ ἀπόρρητα, ὡς Μωϋσῆς διεσάφησας, τήν μουσικὴν καλλιέπειαν, ἰκέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε ονομάσω Αοίδιμε; λαμπαδούχον φαεσφόρον, εὐκλεή υφηγητήν; λειτουργόν ἢ θεωρόν, τῶν Μυστηρίων τού Θεοῦ; ἀστέρα Ἐκκλησίας ἀγλαΐζοντα; Λυχνίαν τούς ἐν σκότει καταλάμπουσιν, ἢ ὄργανον εὐηχέστατον, σάλπιγγα καλλικέλαδον, ἰκέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Πατρίδα, γένος, ὑπαρξιν, καταλιπούσα Βαρβάρα, καί τόν ἀσεβῆ πατέρα μισήσασα, Θεόν ἡγάπησας, ὡ ἐνυμφεύθης, καί γέγονας μεγαλέμπορος κληθείσα, Αὐτόν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Τό ὄμμα τῆς καρδίας μου, ἐκτείνω πρὸς σέ Δέσποινα, μή παρίδῃς, τόν πικρόν μου στεναγμόν, ἐν ᾧ ὥρα ὅταν κρίνῃ, ὁ σὸς Υἱός τόν κόσμον, γενοῦ μοι σκέπη καί βοήθεια.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τού παραδόξου θαύματος

Πάτερ Ιωάννη πάνσοφε, τήν Εκκλησίαν Χριστού, κατεφαίδρυνας άσμασιν, ενθεαστικώτατα, μελωδών παναοίδιμε, τή ενεργεία Πάτερ τού Πνεύματος, τήν σήν Κινύραν, ανακρουόμενος, νύν παναρμόνιον, τού Δαυίδ μιμούμενος, ήν ενηχών, θείοις μελωδήμασι, πάντας κατέθελξας.

Στιχ. Μακάριος ανήρ, ό φοβούμενος τόν Κύριον.

Πάτερ Ιωάννη ένδοξε, τής κοσμικής αποστάς, ταραχώδους συγχύσεως, τού Χριστού προσέδραμες, τή γαλήνη Πανόσιε, καί θεωρίας, θείας καί πράξεως, τάς πανολβίους, σαφώς λαμπρότητας, όντως επλούτησας, καί πιστοίς μετέδωκας, θεοπρεπεί, βίω λαμπρυνόμενος, Μακαριώτατε.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τού Οσίου αυτού.

Δεύτε γηγενείς εν άσμασι, τήν ιεράν καί σεπτήν, τού Οσίου πανήγυριν,, Ιωάννου σήμερον, ευσεβώς ανυμνήσωμεν, ούτος γάρ όντως, θείας ελλάμψεως, κατηξιώθη τό φώς εισδέξασθαι, Ώ τής αφάτου σου, εύσπλαγχνίας Κύριε! δι' ής ημείς, έγνωμεν δοξάζειν σε, τόν υπεράγαθον.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ό φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, δι' ών εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου, Τών δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εξήλωσας, Παρρησίαν έχων πρός Χριστόν τόν Θεόν, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον τής Αγίας Ήχος δ'

Βαρβάραν τήν Αγίαν τιμήσωμεν, εχθρού γάρ τάς παγίδας συνέτριψε, καί ως στρουθίον ερρύσθη εξ αυτών, βοηθεία καί όπλω τού Σταυρού η Πάνσεμνος.

Έτερον τής Αγίας

Η αμνάς σου Ιησού, κράζει μεγάλη τή φωνή, Σέ νυμφίε μου ποθώ, καί σέ ζητούσα αθλώ, καί συσταυρούμαι, καί συνθάπτομαι τώ βαπτισμώ σου, καί πάσχω διά σέ, ως βασιλεύσω σύν σοι, καί θνήσκω υπέρ σου, ίνα καί ζήσω εν σοί, αλλ' ως θυσίαν άμωμον, προσδέχου τήν μετά πόθου τυθείσάν σοι, Αυτής πρεσβείαις ως ελεήμων, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Τού Οσίου Ήχος γ'

Τήν ωραιότητα

Τήν καλλικέλαδον, καί λιγυραίς μολπαίς, κατακηλούσάν τε, καί άγλαΐζουσαν, τήν Εκκλησίαν τού Χριστού, εύλαλον αηδόνα, Δεύτε ευφημήσωμεν, Ιωάννην τόν πάνσοφον, τόν Δαμασκηνόν πιστοί, υμνογράφων τόν πρύτανιν, τόν έμπλεων, απάσης γενόμενον, θείας καί κοσμικής σοφίας.

Έτερον τού Οσίου

Ἦχος πλ. δ'

Ορθοδοξίας οδηγέ, ευσεβείας διδάσκαλε καί σεμνότητος, τῆς οικουμένης ο φωστήρ, τῶν μοναζόντων θεόπνευστον εγκαλλώπισμα, Ἰωάννη σοφέ, ταῖς διδασκαίς σου πάντας εφώτισας, λύρα τοῦ Πνεύματος, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο δι' ἡμὰς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν υπομείνας ἀγαθέ, ο θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ Ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὐς ἐπλάσας τῇ χειρὶ σου, δείξον τὴν φιланθρωπίαν σου ἐλεήμον, δέξαι τὴν τεκούσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ σώσον Σωτήρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Αγίας Ἦχος γ' Τὴν ωραιότητα

Ὡς ἀθλήσει σου, πάντας ἐξέπληξας, ὅτι ὑπέμεινας, τὰς τῶν τυράννων πληγὰς, δεσμὰ βασάνους φυλακάς, Βαρβάρᾳ παναοίδιμῃ, Ὅθεν καὶ τὸν στέφανον, ο Θεός σοι δεδωρήται, ὅνπερ ἐπεπόθησας, ψυχικῶς καὶ προσέδραμες, αὐτὸς καὶ τὰς ἰάσεις παρέχει, πᾶσι τοῖς πίσκει προσιούσί σοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. α' Τὸν συνάναρχον Λόγον

Τῶν Ἁγίων τὰς μνήμας ἐπιτελοῦντες πιστῶς, τῶν Ἀθληφόρων τὴν μνήμην πανηγυρίσωμεν, καὶ ὠδαῖς πνευματικαῖς ἀνεθρημώσωμεν, ὅτι ἐνέκρωσαν εὐχή, τὸν τὴν Εὐὰν δολερῶς, στερήσαντα ἀφθαρσίας, καὶ τὸν Χριστὸν δυσωποῦσιν, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε, Ἅγιον Ὅρος καὶ θεοβάδιστον, χαίρε ἐμψυχε Βάτε καὶ ἀκατάφλεκτε, Χαίρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου Γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητοὺς, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν, Χαίρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκούσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετά τὴν β' Στιχολ.

Καθίσματα τοῦ Οσίου Ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Ἡ δῦφωνος Αὐλός, μεγαλόφωνος Σάλπιγξ, Κιθάρα μελουργός, λιγυρά θεία Λύρα, Κινύρα παναρμόνιος, μουσικώτατον Ὅργανον, ἐμπνεόμενον, τοῦ Παρακλήτου ταῖς αὐραῖς, ἀναδέδειξαι, ὦ Ἰωάννη καὶ θέλγεις, ἡμῶν τὰ νοήματα.

Δόξα... Ὅμοιον

Ὑμνοῦμεν τοὺς σεπτοὺς, καὶ ἁγίους ἀγῶνας, οὐς ἐτλης ἀληθῶς, ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, γεραίροντες ἐν ἄσμασι, τὰ σεπτὰ μελωδήματα, ἃ κατέλιπες, εἰς

υμνωδῖαν Κυρίου, αξιάγαστε, καί τῶν πιστῶν ευφροσύνην, Ἰωάννη πανεύφημε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καί μετὰ τόκον φανείσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τήν σὴν ἀγαθότητα, σέ γάρ ἔχομεν ἀμαρτωλοὶ προστασίαν, σέ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τήν μόνην Πανάμωμον.

Οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, ἡ τῆς Θεοτόκου εἰς ς' καί τῶν Ἀγίων εἰς η'.

Ποίημα Στεφάνου Σαββαΐτου.

Ὠδὴ α' Ἦχος β'

«Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν ἡ υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ὁ Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται».

ὦ Τριάς υπέρθεε σεπτή, ἡ τῶν υπέρ έννοιαν, τήν δωρεάν σοῖς οἰκέταις βραβεύουσα, φωτοφόρον έμπνευσον, τή ζοφῶδει μου, διανοία ἀμάρυγμα, τήν σὴν ευφημήσαι Μάρτυρα, Βαρβάραν τήν αοίδιμον.

Εγκωμίων άπαντα θεσμόν, όντως υπερβέβληκε, τῶν σῶν Μαρτύρων ἡ δόξα Φιλάνθρωπε, αλλά τό εκ πίστεως κατά δύναμιν, δεδεγμένος εφύμνιον, αντικαταπέμποις, Δέσποτα πλουσίως τήν αντίδοσιν.

Ακανθώδους ρίζης εκφυέν, ρόδον ιερώτατον, τήν Εκκλησίαν Χριστοῦ ευωδίασεν, ἡ τῷ ερυθήματι, τῆς ἀθλήσεως, φοινηχθείσα δι' αἵματος, ένδοξος Βαρβάρα, ἦν περ επαξίως μακαρίζομεν.

Τού Οσίου

Ο αὐτός

Τῷ τοῖς σοῖς ἐπαῖνοις ἐγχειρεῖν, μέλλοντι παρεῖναί σου, έδει φωνήν τήν μελίρρυτον Όσιε, δι' ἥς τήν ορθόδοξον, κατεφαῖδρυνας, Εκκλησίαν τοῖς άσμασι, Πάτερ, Ἰωάννη, ἡτις σου γεραίρει τό μνημόσυνον.

Ὡς σοφός, ἀγχίνους τε κριτής, τήν τῶν όντων άριστα, φύσιν σκοπῶν, τῶν αστάτων προέκρινας τά διαιωνίζοντα, τῶν προσκαίρων γάρ, ἀντηλλάξῳ τά κρείττονα, Πάτερ, Ἰωάννη, όθεν σε καί νύν Χριστός ἐδόξασεν.

Θεοτοκίον

Ἰσωθῆναι πόθον μοι ἐνθείς, όφῃς ὁ παμπόνηρος, τῷ Πλαστοουργῷ ὡς αἰχμάλωτον ἥρπασε, διά σου δέ Πάναγνε, ἀνακέκλημαι, θεωθείς ἀληθέστατα, σύ γάρ Θεομήτορ, τόν ἐμέ Θεώσαντα γεγέννηκας.

Τῆς Αγίας

Ωδή α'

«Εξήνθησεν η έρημος, ωσεί κρίνον Κύριε, η τών εθνών στειρεύουσα, Εκκλησία τή παρουσία σου, εν ή εστερεώθη η καρδιά μου».

Τετρωμένη τού πόθου σου, ως νυμφίου Δέσποτα, τώ γλυκυτάτω βέλει, η αθληφόρος Βαρβάρα, άπασαν πατρικήν αθείαν εβδελύξατο.

Ου τρυφής η τερπνότης, ουκ άνθος κάλλους πλούτός τε, ούχ ηδοναί νεότητος, εθελξάν σε Βαρβάρα ένδοξε, τώ χριστώ νυμφευθείσα καλλιπάρθενε.

Πρός τελείους αγώνας, ουδέν εδείχθη κώλυμα, τό ασθενές τού θήλεος ού τό νέον τής ηλικίας Χριστέ, ακηράτω σου σθένει δυναμούμενον.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Εσκόρπισας τόν πλούτον, Θεώ δανείζων, όθεν σοι, τών ουρανών ηυτρέπισται, βασιλεία, αλλά καί νύν, αμοιβήν Ιωάννη, εδέξω πολυπλάσιον.

Τής σοφίας τό τάλαντον, δεδεγμένος πράξεσι, κατακοσμείς αοίδιμε, Ιωάννη τήν Εκκλησίαν τού Χριστού, ό πολυπλασιάζεις καί τόν βίον λιπών.

Θεοτόκion

Τά τάγματα εξέστησαν, τών Αγγέλων Πάναγνε, καί τών ανθρώπων έφριξαν, αι καρδίαι επί τώ τόκω σου, διό σε Θεοτόκον πίστει σέβομεν.

Ο Ειρμός

«Εξήνθησεν η έρημος, ωσεί κρίνον Κύριε, η τών Εθνών στειρεύουσα, Εκκλησία τή παρουσία σου, εν ή εστερεώθη η καρδιά μου».

Κοντάκιον τού Οσίου

Ήχος β' Τά άνω ζητών

Δαμάσας πολλοίς, ιδρώσι τής ασκήσεως, τό σώμα τό σόν, εις ύψος ουράνιον, ευπετώς ανέδραμες, όπου μέλη θεία σοι δίδονται, ά τρανώς εμελώδησας, τοίς φίλοις Κυρίου Πάτερ Όσιε.

Κάθισμα τής Αγίας

Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τόν νυμφίον σου Χριστόν αγαπήσασα, τήν λαμπάδα σου φαιδρώς ευτρεπίσασα, ταίς αρεταίς διέλαμψας Πανεύφημε, όθεν εισελήλυθας, σύν αυτώ εις τούς γάμους, τό στέφος τής αθλήσεως, παρ' αυτού δεξαμένη, αλλ' εκ κινδύνων λύτρωσαι ημάς, τούς εκτελούντας Βαρβάρα τήν μνήμην σου.

Δόξα... Τού Οσίου

Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Τήν τού βίου απάτην αποκρουσάμενος, τόν Σταυρόν τού Κυρίου αναλαβόμενος, ασκητικώς τόν πονηρόν κατεπάλαισας, τής ερήμου πολιστής, φωστήρ τού κόσμου νοητώς, αναδειχθείς θεοφόρε, διό πρέσβευε τώ Σωτήρι, ελεηθῆναι τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό εξαίσιον θαύμα τό τής συλλήψεως, καί ο άφραστος τρόπος ό τής κυήσεως, εν σοί εγνώρισται Αγνή αιειπάρθενε, Καταπλήττει μου τόν νούν, καί εξιστά τόν λογισμόν, η δόξα σου Θεοτόκε, τοίς πάσιν εφαπλουμένη, πρός σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Τής Αγίας

Ωδή δ'

«Ελήλυθας, εκ Παρθένου ου πρέσβυς ούκ Άγγελος, αλλ' αυτός ο Κύριος, καί έσωσας όλον με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Εκ Παρθένου, γεννηθείς εδωρήσω νεάνισι, Παρθένοις τό φρύαγμα, καταβαλύν τού αλάστορος, όθεν η καλλίνικος Βαρβάρα, τούτου τό θράσος κατεπάτησε.

Τώ Σταυρώ σου, τού θανάτου τήν δύναμιν έλυσας, εντεύθεν τού σώματος, Κόρη Χριστέ αφειδήσασα, φέρει γενναιότατα, τούς αικισμούς η Βαρβάρα στερροτάτη φρενί.

Η προμήτωρ, μηχαναίς τού δολίου θελχθείσα τό πρίν, τρυφής εξωστράκισται, τού Παραδείσου, Βαρβάρα δέ, τούτον εκφασίλισα, εν ουρανίω νυμφώνι νύν αúλίζεται.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Διατάξει, τού Χριστού πειθαρχήσας κατέλιπες, τού κόσμου τερπνότητα, πλούτον τρυφήν περιφάνειαν, ώ τινι αράμενος, τόν σόν σταυρόν Ιωάννη ηκολούθησας.

Συμπτωχεύσας, εις βροτών σωτηρίαν πτωχεύσαντι, Χριστώ συνδεδόξασαι, ώσπερ αυτός επηγγείλατο, καί συμβασιλεύεις δέ, τώ εις αεί Ιωάννη βασιλεύοντι.

Θεοτοκίον

Σέ λιμένα, σωτηρίας καί τείχος ακράδαντον, Θεοτόκε Δέσποινα, πάντες πιστοί επιστάμεθα, σύ γάρ ταίς πρεσβείαις σου, εκ κινδύνων λυτρώσαι τās ψυχάς ημών.

Τῆς Αγίας

Ὡδή ε΄

«Μεσίτης Θεοῦ, καί ἀνθρώπων γέγονας, Χριστέ ὁ Θεός, διὰ σοῦ γάρ Δέσποτα, τήν πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν».

Θυρίσι τρισί, τό λουτρόν φωτίζεσθαι κελεύσασα, μυστικῶς διέγραψας, Βάπτισμα Βαρβάρα τῆς Τριάδος φωτί, τῶν ψυχῶν σελασφόρον, υπάρχον καθαρτήριον.

Μανίαν δεινὴν, τοῦ πατρὸς ἐκκλίνουσας, Βαρβάραν σχισθέν, εὐθύς υπεδέξατο, ὅρος, ὥσπερ πάλαι τήν αἰδιδίμον, πρωτομάρτυρα θέκλαν, Χριστοῦ τερατουργήσαντος.

Τοῦ ὄντως Θεοῦ, πυρωθεῖσα ζήλω ψευδωνύμων Θεῶν, εἰς αἰσχρά ἐνέπτυσσε, πρόσωπα Βαρβάρα ἡ Πανεύφημος, καταπαίζουσα Κόρη, τοῦ δῆθεν κοσμοκράτορος.

Τοῦ Οσίου

Ὁ αὐτός

Τῷ φόβῳ Χριστοῦ, Πάτερ στοιχειούμενος, πρὸς θεῖαν ζωὴν, τῆς σαρκὸς τό φρόνημα, ὅλον καθυποτάξας τῷ πνεύματι, τὰς σαυτοῦ Ἰωάννη, αἰσθήσεις καθαιρόμενος.

Καθάρως παντός, μολυσμοῦ τό σῶμα, καί ψυχὴν καί τὸν νοῦν, ἐμμελῶς θεόσοφε, αἶγλην υπεδέξω τήν τρισήλιον, Ἰωάννη λαμπροῖς σε, πλουτίζουσας χάρισμασι.

Θεοτοκίον

Δυσώπει τὸν σὸν, Υἱὸν καί Κύριον, Παρθένε ἀγνή, αἰχμαλώτοις λύτρωσιν, τοῖς ἐξ ἐναντίας περιστάσεως, ἐπὶ σοὶ πεποιθόσιν, εἰρηνικὴν δωρήσασθαι.

Τῆς Αγίας

Ὡδή ς΄

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τήν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι ἄβυσσον, Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Ὡς υπέσχου σοφίαν δεδώρησαι, Σώτερ θεοδίδακτον, τοῖς σέ κηρύττουσι, δικαστικοῦ πρό βήματος, ἡς Βαρβάρα ἡ Μάρτυς ἐμπέπλησται.

Τῶν ἀθέων τήν πλάνην διήλεγξε, λόγῳ θεοσόφῳ, Βαρβάρα ἡ ἐνδοξος, υπομονὴ τῶν ἔργων δέ, τῶν Τυράννων τὰς φρένας ἐξέστησεν.

Αικισμοίς αφειδώς καταξαίνεσθαι, ράκεσι τριχίνοις ευτόνως τε τρίβεσθαι, διά Χριστόν η άμεμπτος, Αθληφόρος τό σώμα προδίδωσιν.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Ελλαμφθείς τή τού Πνεύματος χάριτι, θείων ανθρωπίνων τε, γνώσιν πραγμάτων τρανώς, πεπλουτηκώς τοίς χρήζουσιν, Ιωάννη αφθόνως μετέδωκας.

Εφαμίλλως χοροίς ουρανίοις Σοφέ, τών Εκκλησιών ορθοδόξων ερρύθμισας, χοροστασίας άσματα, προσφωνών τή Τριάδι θεόφθεγκτα.

Θεοτοκίον

Απειράνδρως Παρθένε εκύησας, καί διαιωνίζεις Παρθένος εμφανίουςα, τής αληθούς θεότητος, τού Υιού καί Θεού σου τά σύμβολα.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον 'Ηχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τώ εν Τριάδι ευσεβώς υμνουμένω, ακολουθήσασα σεμνή Αθληφόρε, τά τών ειδώλωνέλιπες σεβάσματα, μέσον δέ τού σκάμματος, εναθλούσα Βαρβάρα, τυράννων ου κατέπτηξας, απειλάς ανδρειόφρον, μεγαλοφώνως μέλπουσα αεί, Τριάδα σέβω τήν μίαν θεότητα.

Ο Οίκος

Τήν νυμφευθείσαν τώ Χριστώ διά τού μαρτυρίου, Βαρβάραν συνελθόντες τιμήσωμεν αξίως, όπως αυτής ταίς προσευχαίς λύμης ψυχοφθόρου λυτρωθέντες, καί λοιμού, σεισμού τε καί καταπτώσεως, τόν βίον εν ειρήνη διέλθωμεν, καταξιωθέντες μετά πάντων τών Αγίων, τών απ' αιώνος Θεώ ευαρεστησάντων, διάγειν εν φωτί, καί μέλπειν αξίως, εθαυμάστωσας Σώτερ τά σά ελέη πάσι τοίς πίστει ομολογούσι, Τριάδα σέβω τήν μίαν θεότητα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Δ' τού αυτού μηνός, Άθλησις τής Αγίας Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας.

Στίχοι

- Ξίφει πατήρ θύσας σε, Μάρτυς Βαρβάρα,
- Υπήρξεν άλλος Αβραάμ διαβόλου.
- Βαρβάρα αμφί τετάρτη χερσί τοκής ετμήθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών, Ιωάννου Μοναχού καί πρεσβυτέρου τού Δαμασκηνού.

Στίχοι

- Πλήσας μελών γήν ηδέων Ιωάννης,

- Κάν ούρανοίς άνεισι συνθείναι μέλη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου πατρός ημών, Ιωάννου, Επισκόπου Πολυβότου, τού θαυματουργού.

Στίχοι

- Επισκοπήν γής εκλιπων Ιωάννης,
- Επισκοπούντος πάντα τέρπεται θέα,

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Ιουλιανή ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Ιουλιανήν ως περιστεράν δέχου,
- Ειμή τάχει τέμνοιτο, τρίζουσαν Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Χριστόδουλος καί Χριστοδούλη ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Συνωνυμών σοι, παρθένε Χριστοδούλη,
- Ο Χριστόδουλος, καί συναθλεί σοι ξίφει.

Ο άγιος νέος Ιερομάρτυς Σεραφεΐμ ο Φαναρίου επίσκοπος, ο μαρτυρήσας εν έτει 1601, σούβλη διαπαρείς τελειούται.

Στίχοι

- Ο γής Σεραφεΐμ θεπταλών φύς ως κλάδος,
- Θεώ Λόγω πρόσεισι ρείθροις αιμάτων.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον, καί σώσον ημάς. Αμήν.

Τής Αγίας

Ωδή ζ'

«Αντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον, τήν φλόγα ανερρίπισε, Χριστός δέ εφήπλωσε θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν τού Πνεύματος, ό ών ευλογημένος καί υπερένδοξος».

Ο γήν καταλήψεσθαι καί εξαλείψειν, τήν θάλασσαν Τύραννος, εικαίως φρυαπτόμενος, ως παίγνιον πρόκειται, Βαρβάρας κόρης ποσί, τούτον εκνευρίσας γάρ Χριστός, ώσπερ στρουθίον σαθρόν εδέσμευσε.

Πληγαίς αφορήτοις σου καταξανθέντος, τού σώματος όλου τε, βαφέντος εν αιμάτων ροαίς, λαμπάσιν υπέμεινας, φλογιζομένη πλευράς, Μάρτυς παναοίδιμε, Χριστώ ευχαριστούσα, Βαρβάρα ένδοξε.

Ω τής απανθρώπου τε καί αναλγήτου, Τυράννων ωμότητος, καί πλείστης αθεότητος! μαστούς γάρ τής Μάρτυρος, ως εν μακέλλω δεινώς, ξίφεσι

κατέτεμνον, τόν νούν προσερείδουσης τώ ζωοδότῃ Χριστῷ.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Τῷ ζήλῳ πυρούμενος τῶν θεομάχων, αἰρέσεων ἀπάσαν, κακόνοιαν ἀνέτρεψας, συντόνοις συγγράμμασι, λευκάνας πάσι τρανῶς, πάλαι τὰ σποράδην τοῖς σοφοῖς, ὡ Ἰωάννη, συγγεγραμμένα ισχνῶς.

θερμῶς ἐστηλίτευσας τῶν δυσωνυμῶν, τροφίμων τοῦ Μάνεντος, τήν βλάσφημον ἀσέβειαν, νοθεύσαι πειραθείσαν, τήν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, λόγοις τε καί δόγμασιν ὀρθοῖς, ὡ Ἰωάννη, οἷς περ συντέθεικας.

Θεοτοκίον

Αγίων Αγίαν σε κατανοούμεν, ὡς μόνην κυήσασαν, Θεόν τόν ἀναλλοίωτον Παρθένε ἀμόλυντε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, πάσι γάρ ἐπήγασας πιστοῖς, τήν ἀφθαρσίαν τῷ θεῷ τόκῳ σου.

Τῆς Αγίας

Ὡδή η'

«Κάμινος ποτέ, πυρός ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θεῷ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δέ πιστοὺς δροσίζουσα ψάλλοντας, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον».

Ὡφθη σοι Χριστός, φωτί ἐν ἀπροσίτῳ, ἐγκαθειργμένη ὡ Βαρβάρα, φρουρά, θαρρεῖν προτρεπόμενος, καί τοὺς μώλωπας ἰώμενος, καί χαρμονήν δωρούμενος, ὅθεν ἀνεπτερώθης, τοῦ σοῦ Νυμφίου τῷ ἐρωτι.

Ἄγγελος παιδρός, στολήν φωτοειδή σε, διὰ Χριστόν γεγυμνωμένην, σεμνή Βαρβάρα ἠμφίασε, καί ὡς νύμφην περιήγαγε, τὰ πάθη τῇ ἐσθῇτι γάρ, Μάρτυς συνεξεδύσω, θεῖαν ἐκστάσα ἀλλοίωσιν.

Δέδεικται σαφῶς, Χριστέ ἡ πρόρρησίς σου, πεπληρωμένη, πατήρ τέκνον γάρ, εἰς φόνον προδίδωσιν, αὐτουργός τε τῆς σφαγῆς γεγονώς, ὁ δεῖλαιος γεννήτωρ, τῆς σῆς Μάρτυρος, ουρανίῳ, ὅθεν πυρί κατηνάλωται.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Ἦλεγξας σαφῶς, ἐγγράφως, Ἰωάννη, τοῦ Νεστορίου τήν διαίρεσιν, Σεβήρου τήν σύγχυσιν, μονοθέλητον παράνοιαν, καί πίστιν μονενέργητον, φέγγος ὀρθοδοξίας, πάσιν ἀστράψας τοῖς πέρασιν.

Ἐσπειρεν ἐχθρός, ζιζάνια συνήθως, αἰρετικῶν ἐν Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, τήν τούτου προσκύνησιν, ἀθετεῖσθαι ἐν εἰκόσι σεπταῖς, ἀλλ, εὔρεν οὐ νυστάζοντα,

πάντα δέ Ιωάννη, σπόρον σε νόθον εκτίλλοντα.

Θεοτόκion

Σύ τόν τού Πατρός, αχώριστον εν μήτρα, θεανδρικώς πολιτευσάμενον, ασπύρως συνέλαβες, καί αφράστως απεκύησας Θεογεννήτορ Πάναγνε, όθεν σε σωτηρίαν, πάντων ημών επιστάμεθα.

Ο Ειρμός

«Κάμινος ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τάς ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ Πιστούς δροσίζουσα, ψάλλοντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον».

Τής Αγίας

Ωδή θ'

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου, ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Τήν ένδοξον μέλλουσα, κομίζεσθαι τελείωσιν, διά ξίφους Βαρβάρα, τού μαρτυρίου σου, σύν Ιουλιανή τών στεφάνων, μαρτυρικώς καταξιουμένη, φωνής θείας ήκουσας, τελειούσης τάς εντεύξεις σου.

Πληρών σου τήν αίτησιν, Βαρβάρα αθληφόρε Χριστός, τάς ιάσεις βραβεύει, τοίς εκτελούσί σου, πίστει τήν ετήσιον μνήμην, ως αληθώς, θαλάσσης γάρ ψάμμον, τά σά υπερβέβηκεν, ευκλεή τερατουργήματα.

Τώ σώ συναφθείσα νύν, παντάνακτι νυμφίω Χριστώ, καί αστράπτουσα δόξη, Βαρβάρα θείου φωτός, εν επουρανίοις θαλάμοις, τούς υμνητάς τούς σούς επυπτεύοις, παθών απαλλάπτουσα, καί προσάγουσα τώ ζώντι Θεώ.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Εδίδαξας άπαντας, τούς Εκκλησίας άδειν υιούς, ορθοδόξως Μονάδα τήν εν Τριάδι σεπτήν, σάρκωσιν τού Λόγου τε θείαν, θεολογείν, σαφώς Ιωάννη, τρανών τά δυσέφικτα, τοίς πολλοίς εν ιεραίς συγγραφαίς.

Αγίων τά τάγματα, υμνολογήσας Όσιε, τήν αγνήν Θεοτόκον, Χριστού τόν Πρόδρομον, αύθις Αποστόλους Προφήτας, σύν Ασκηταίς, σοφούς Διδασκάλους, Δικαίους καί Μάρτυρας, εν ταίς τούτων νύν αυλίζη σκηναίς.

Θεοτόκion

Ως πόκος Πανάμωμε, τόν όμβρον τόν ουράνιον, εν γαστρί δεξαμένη ημίν εκύησας, τόν τήν αμβροσίαν διδούντα, τοίς ευσεβώς, αυτόν ανυμνούσι, καί σέ τήν πανύμνητον, Θεοτόκον καταγγέλλουσιν.

Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου, ημίν

επέφανε, τά εσκοτισμένα, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τῆς Αγίας Ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ

Τήν χάριν τῶν ἰάσεων, ἐκ Θεοῦ δεξαμένη, Βαρβάρα παναοίδιμε, τοῦ ἰάσθαι τὰς νόσους, τῶν πίστει προστρεχόντων σοι, τόν Θεόν δοξάζουσα, τόν ἐπὶ πάντων Δεσπότην, ρύσαι πάντας κινδύνων, λοιμικῆς ἀσθενείας, καί ψυχικῶν νοσημάτων.

Τοῦ Οσίου, ὁμοιον

Ἀνέτρεψας σοφία σου, τὰς αἰρέσεις παμμάκαρ, ὦ Ἰωάννη πάνσοφε, καί ὀρθόδοξον δόγμα, τῇ, Ἐκκλησίᾳ δέδωκας, τοῦ ὀρθῶς δογματίζειν, καί δοξάζειν Τριάδα, Μονάδα τρισυπόστατον, ἐν μιά τῇ οὐσίᾳ.

Θεοτοκίον, ὁμοιον

Ἐκύησας Πανάχραντε, τόν τοῦ τῷ Θεοῦ Θεόν Λόγον, κόσμῳ τήν σωτήριον, ἐκτελούντα πανσόφως, οικονομίαν ἀρίστην, διὰ τοῦτό σε πάντες, ὑμνολογοῦμεν ἀξίως, ὡς πρεσβεύουσαν τούτῳ, λυτρωθῆναι ἡμᾶς νόσων, καί παντοίων κινδύνων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά ἰδιόμελα τῆς Αγίας.

Ἦχος α' Ανατολίου

Τῆς γεηράς τρυφῆς, τήν ἀπόλαυσιν υπεριδούσα, καί πατρός τόν ὄλβον ομοῦ τε καί δόξαν μισήσασα, τόν ουράνιον Νυμφίον ἐπεπόθησας, Βαρβάρα παναοίδιμε, τῷ ξίφει γάρ τήν κάραν τμηθεῖσα, σὺν ταῖς φρονίμοις συνεισήλθες Παρθένοις, τῷ Νυμφίῳ Χριστῷ, ὅθεν καί τήν λοιμικὴν νόσον ἐκδιώκουσα, τοὺς πιστοὺς θεραπεύεις, ἐνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος, καί πρεσβεύεις ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β' Βυζαντίου

Ἡ σχύνθη ὁ βάσκανος ἐχθρός, ὑπὸ γυναικὸς ἠττώμενος, ὅτι τήν Προμήτορα ἔσχεν ὄργανον πρὸς ἀμαρτίαν, ὁ γάρ ἐκ Παρθένου σαρκωθεὶς Λόγος τοῦ Πατρός, ἀτρέπτως καί ἀφύρτως, ὡς οἶδε μόνος αὐτός, τήν κατάραν ἔλυσε τῆς Εὐας καί τοῦ Ἀδάμ, Χριστός ὁ στεφανώσας ἀξίως, Βαρβάραν τήν Μάρτυρα, καί δι' αὐτῆς δωρούμενος τῷ κόσμῳ, ἰλασμόν καί τό μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός, τοῦ αὐτοῦ

Ἡ θεόκλητος Μάρτυς Βαρβάρα, ἐν τῷ σταδίῳ πάσχουσα ἔλεγε, Δεινὰ μὲν τὰ παρόντα κολαστήρια, ὡς δικαστά, οὐ προκρίνω δέ ὅλως, τῶν ουρανίων τὰ ἐπίγεια, διὰ τοῦτο τέμνετε, ξέετε τὰς σάρκας, πυρί παραδότε με, χαίρουσα ἀπὶ πρὸς τόν Νυμφίον μου Χριστόν, Ἡς ταῖς ἱκεσίαις Σωτήρ, τὰ ἐλέη σου κατάπεμψον ἡμῖν, καί σώσον τοὺς τήν ἀθλήσιν αὐτῆς, ἐκτελούντας πιστῶς.

Ὁ αὐτός, τοῦ αὐτοῦ

Τήν πανήγυριν σήμερον τῆς ἀθληφόρου Βαρβάρας, δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, ταύτην γάρ οὔτε ξίφος, οὔτε πύρ, οὔτε ἄλλη βάσανος, οὔτε τοῦ πολυπλόκου βελίᾱρ τὰ ἐνεδρα ἐτροπώσατο, Χριστόν ἱκέτευε Καλλιμάρτυς πανένδοξε,

δωρηθῆναι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ιωάννου Μοναχοῦ

Αθλητικὴν οδεύσασα οδόν, προγονικὴν ἐξέφυγες βουλήν, Βαρβάρᾳ πανσεβάσμιε, καὶ ὡς μὲν Παρθένος φρονίμη, λαμπραδηφόρος εἰσήλθες, εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου σου, ὡς δὲ Μάρτυς ἀνδρεία, χάριν ἔλαβες ἰατρεύειν, τῆς σαρκὸς σαθρὰν λύμην, Ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, ψυχικῶν ἀλγηδόνων ἐκλύτρωσαι, ταῖς πρὸς Θεὸν ἱκεσίαις σου.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Θεὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἐγνώμεν, Θεοτόκε Παρθέने, αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰ βούλεται ὁ Προεστὼς, Δοξολογία Μεγάλη. Εἰ δέ μή, εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Τοῦ Οσίου Ἦχος πλ. δ'

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν Καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν, διὰ σοῦ γάρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως ευθείαν, πορεύεσθαι ἐγνώμεν, Μακάριος εἰ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, Δικαίων ομόσκηνε, καὶ Οσίων, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τυπικά, καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος, Ὡδή γ' καὶ ζ'.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες ἡμᾶς

Θεωρὸς γεγένησαι νοῖ, νοερῶν δυνάμεων, ὡς πρακτικὸς θεία λόγια, διατιθέμενος, ἐν τῇ σῇ καρδίᾳ, ἐν ἣ καὶ ἀνάβασιν, ὡς κλίμακα ἐστήριξας Ὅσιε, Σάββα Πατὴρ ἡμῶν, καὶ πρεσβεύεις δωρηθῆναι ἡμῖν, τὴν εἰρήνην, καὶ τό μέγα ἔλεος. (Δίς)

Σάββα Οσιώτατε τὴν σὴν, ἐκ παιδὸς ἀνέθη κας, ζωὴν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν,

υφ' ού σθενούμενος, τῆς σακρός τά πάθη, λογισμῷ υπέταξας, τό χείρον υποτάττων τῷ κρείττονι, διό ικέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, Τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Θεόφρον Πατήρ ἡμῶν φωστήρ, καθωράθης μέγιστος, φωταγωγών τήν υψήλιον, θαυμάτων λάμπεσι, καί ενθέων έργων, ὅθεν μετά κοίμησιν, τό ἀδυτόν σε φῶς υπεδέξατο, διό ικέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος β'

Ὅσιε Πάτερ, ἐκ βρέφους τήν ἀρετήν επιμελῶς ἀσκήσας, ὄργανον γέγονας τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καί παρ' αὐτοῦ λαβὼν τῶν θαυμάτων τήν ἐνέργειαν, ἐπείσας τοὺς ἀνθρώπους καταφρονεῖν τῶν ἡδῶν, νύν δέ τῷ θείῳ φωτί, καθαρώτερον ἐλλαμπόμενος, φώτισον καί ἡμῶν τὰς διανοίας, Σάββα Πατήρ ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πάσαν ἐλπίδα μου, εἰς σέ ἀνατίθην, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τήν σκέπην σου.

Απόστιχα Στιχηρά

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ὡφθης ἐκ μητρικῶν, σπαργάνων θεοφόρε, ἡγιασμένον σκεύος, Πατήρ ἡμῶν καί οἶκος, τοῦ παναγίου Πνεύματος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Φέρων ἐν ταῖς χερσί, σου Σάββα τοῦ Κυρίου, Σταυρόν τὰ τῶν δαιμόνων, φαντάσματα τελείως, Πατήρ ἡμῶν ἠφάνισας.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Δόλους τῶν πονηρῶν, δαιμόνων θριαμβεύσας, τῇ τοῦ Σταυροῦ δυνάμει, ἐτράνωσας τήν δόξαν, Χριστοῦ Σάββα Πατήρ ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα ἀγαθή, τὰς ἀγίας σου χεῖρας, πρὸς τὸν Υἱόν σου ἄρον, τὸν φιλόψυχον Πλάστην, οἰκτειρήσαι τοὺς δούλους σου.

Τροπάριον Ἦχος πλ. δ'

Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τό ἀγονον ἐγεώργησας, καί τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καί γέγονας φωστήρ, τῇ οἰκουμένη λάμπων τοῖς θαύμασι, Σάββα Πατήρ ἡμῶν Ὅσιε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τού Μακάριος ανήρ. Εἰς δέ τό, Κύριε
εκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α' Ὅσιε Πάτερ

Σάββα θεόφρον, τών Αγγέλων Ἰσοστάσιε, ομόσκηνε Οσίων, συνόμιλε
Προφητῶν, Μαρτύρων Απόστόλων συγκληρονόμε, φῶς τό ανέσπερον, ο νύν
κατοικῶν, οὐ ταῖς φρουκτωρίαις, λαμπρόμενος ταῖς θείαις, τῷ ακροτάτῳ τών
εφετῶν, ο παρεστῶς παρρησία λελαμπρυσμένος, καί ἐνηδόμενος αὐτοῦ ταῖς
θεωρίαις, καί ἐντρυφῶν αὐτοῦ, τῷ κάλλει ἀνενδότης, Χριστόν ἰκέτευε,
Χριστόν δυσώπει Ὅσιε, δωρηθῆναι τή Εκκλησία Ομόνοϊαν, εἰρήνην, καί μέγα
έλεος.

Σάββα παμμάκαρ, ἐγκρατείας λύχνος ἀσβεστος, φωστήρ τών Μοναζόντων ο
διαυγέστατος, ἀγάπης φρουκτωρίαις λελαμπρυσμένος, πύργος ἀκλόνητος τῆς
υπομονῆς, ἔρεισμα καί σθένος, τών πίστει σε τιμώντων, τών ἰαμάτων ο
θησαυρός, ο πολιστής τῆς ἐρήμου ὡς ἀληθῶς, ο ὡς Παράδεισον αὐτήν
ένθεον δείξας, θείους προσφέρουσιν, καρπούς τών σωζομένων, Χριστόν
ἰκέτευε, Χριστόν δυσώπει Ὅσιε, δωρηθῆναι τή Εκκλησία, ομόνοϊαν, εἰρήνην,
καί μέγα έλεος.

Σάββα θεόφρον, ἀρετῶν στύλος ο πύρινος, πυρσός ο ἐκ θαλάσσης, τῆς
κοσμικῆς τοὺς λαούς, λιμένα πρὸς τόν θεῖον καθοδηγῶν, πλάνης τὰ
πνεύματα ο καταβαλὼν, Πνεύματος Ἁγίου τό καθαρὸν δοχεῖον, ο ποδηγέτης
τῶν Μοναστῶν, ἠκριβωμένη τε στάθμη τῆς ἐγκρατείας, τῆς ταπεινώσεως,
περίβλεπτον τό ὕψος, κρήνη ἡ βρύουσα, ἰάσεων πελάγη, Χριστόν ἰκέτευε,
Χριστόν δυσώπει Ὅσιε, δωρηθῆναι τή Εκκλησία, ομόνοϊαν, εἰρήνην, καί μέγα
έλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Τό κατ' εἰκόνα τηρήσας ἀλώβητον, νούν ἠγεμόνα κατὰ παθῶν ολεθρίων,
ἀσκητικῶς ἐνστησάμενος, εἰς τό καθ' ὁμοίωσιν ὡς δυνατόν ἀνελήλυθας,
ἀνδρικῶς γάρ τήν φύσιν ἐκβιασάμενος, ἔσπευσας τό χεῖρον καθυποτάξαι τῷ
κρείττονι, καί τήν σάρκα δουλώσαι τῷ πνεύματι, Ὅθεν Μοναζόντων,
ἀνεδείχθης ἀκρότης, πολιστής τῆς ἐρήμου, εὐδρομούντων ἀλείπτῃς, κανων
ἀρετῆς ἀκριβέστατος, καί νύν ἐν οὐρανοῖς, τῶν ἐσόπτρων λυθέντων Μακάριε,
καθαρώς ἐποπτεύεις, τήν ἁγίαν Τριάδα, ἐντυγχάνων ἀμέσως, ὑπέρ τῶν
πίστει καί πόθῳ τιμώντων σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ἀνυμνήσει σου τόν ἀλόχευτον
τόκον; ο γάρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός ἐκλάμπας Υἱός μονογενής, ο αὐτός ἐκ σοῦ
τῆς Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός ὑπάρχων, καί φύσει
γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν
δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος, Αὐτόν ἰκέτευε, σεμνή
Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Είσοδος. Φῶς ἱλαρόν, τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καί τὰ
Αναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, καί ου μή άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι, καί ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, καί η αφ' ημών πορεία σύντριμμα, οι δέ εισιν εν ειρήνη. Καί γάρ εν όψει ανθρωπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Καί ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται, ότι ο Θεός επείρασεν αυτους, καί εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν, αυτούς, καί ως ολοκαρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Καί εν καιρώ επισκοπήs αυτών αναλάμψουσι, καί ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν έθνη, καί κρατήσουσι λαών, καί βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τούς αιώνας. Οι πεπιοιθότες επ' αυτόν συνήσουσιν αλήθειαν, καί οι πιστοί εν αγάπη προσμενούσιν αυτώ, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εις τόν αιώνα ζώσι, καί εν Κυρίω ο μισθός αυτών, καί η φροντίς αυτών παρά Υψίστω. Διά τούτο λήφονται τό βασίλειον τῆς ευπρεπειάς, καί τό διάδημα τού κάλλους εκ χειρός Κυρίου, ότι τῇ δεξιά αυτού σκεπάσει αυτούς, καί τῷ βραχίονι υπερασπιεί αυτών. Λήψεται πανοπλίαν, τόν ζήλον αυτού, καί οπλοποιήσει τήν κτίσιν εις άμυναν εχθρών. Ενδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καί περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ανυπόκριτον. Λήψεται ασπίδα ακαταμάχητον, οσιότητα, οξυνεί δέ απότομον οργήν εις ρομφαίαν, συνεκπολεμήσει αυτώ ο κόσμος επί τούς παράφρονas. Πορεύσονται εύστοχοι βολίδες αστραπών, καί ως από ευκύκλου τόξου τών νεφών, επί σκοπόν αλούνται, καί εκ πετροβόλου θυμού πλήρεις ριφήσονται χάλαζai. Αγανακτήσει κατ' αυτών ύδωρ θαλάσσης, ποταμοί δέ συγκλύσουσιν αποτόμωs. Αντιστήσεται αυτοίς πνεύμα δυνάμεωs καί λαίλαψ εκλικμήσει αυτούς, καί ερημώσει πάσαν τήν γήν ανομία, καί η κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε ούν βασιλείς καί σύνετε, μάθετε δικασταί περάτων γῆς. Ενωτίσασθε οι κρατούντες πλήθους, καί γεγαυρωμένοι επί όχλοις εθνών. Ότι εδόθη παρά Κυρίου η κράτησις υμίν, καί η δυναστεία παρά Υψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος, εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται. Γήρας γάρ τίμιον ού τό πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δέ εστι φρόνησις ανθρωποis, καί ηλικία γήρωs βίος ακηλίδωτος. Ευάρεστος Θεώ γενόμενος, ηγαπήθη, καί ζών μεταξύ αμαρτωλών, μετετέθη. Ηρπάγη, μή κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού, ή δόλος απατήση ψυχήν αυτού, βασκανία γάρ φαυλότητος αμαυροί τά καλά, καί ρεμβασμός επιθυμίαs μεταλλεύει νούν άκακον. Τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς, αρεστή γάρ ήν Κυρίω η

ψυχή αυτού, διά τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δέ λαοί ιδόντες καί μή νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία τό τοιούτον, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Εις τήν Λιτήν

Στιχηρά' ιδιόμελα 'Ηχος β'

Ασκητικόν γυμνάσιον συγκροτήσας επί γής, Όσιε Σάββα, τών παθών τάς προσβολάς, εν τή ροή τών δακρύων σου, πάσας απήμβλυνας, Κλίμαξ θεία καί σεπτή, εις ουρανοίς ανάγουςα, τοίς πάσιν εγνωρίσθη, ο θεόληπτος βίος σου, Ευσεβείας γάρ καρπούς εν αυτώ ενδειξάμενος, θεραπεύεις δι' αυτών τάς ασθενείας τών παθών, τών πιστώς εκβοώντων σοι, Χαίροις τής Εώας αστήρ χρυσαυγέστατος, καί τών Μοναζόντων λαμπαδούχε καί ποιμήν, Χαίροις Αοίδιμε, τό τής ερήμου κάλλιστον θρέμμα, καί τής Εκκλησίας ακράδαντον έρεισμα, Χαίροις τών πλανωμένων ο μέγας οδηγός, Χαίροις τό ημέτερον καύχημα, καί τής οικουμένης φαιδρόν αγαλλίαμα.

Ο αυτός

Τόν επί γής Άγγελον, καί εν ουρανοίς άνθρωπον Θεού, τού κόσμου τήν ευκοσμίαν, τήν τρυφήν τών αγαθών καί τών αρετών, τών Ασκητών τό καύχημα, Σάββαν τιμήσωμεν, πεφυτευμένος γάρ εν τώ οίκω τού Θεού, εξήνθησε δικαίως, καί ωσεί κέδρος εν ερήμω, επλήθυνε τό ποίμνιον τού Χριστού, τών λογικών προβάτων, εν οσιότητι καί δικαιοσύνη.

'Ηχος ο αυτός

Όσιε Πάτερ, εκ βρέφους τήν αρετήν επιμελώς ασκήσας, όργανον γέγονας τού Αγίου Πνεύματος καί παρ' αυτού λαβών τών θαυμάτων τήν ενέργειαν, έπεισας τούς ανθρώπους καταφρονείν τών ηδέων, νύν δέ τώ θείω φωτί, καθαρώτερον ελλαμπόμενος, φώτισον καί ημών τάς διανοίας, Σάββα Πατήρ ημών.

Δόξα... 'Ηχος ο αυτός. Θεοφάνους.

Τών υπέρ νούν αγαθών δεξάμενος έρωτα, πάντα τά εν τώ κόσμω τερπνά υπερείδες θεόληπτε, εντεύθεν γάρ τώ καρπώ ουχ εάλως, καθάπερ Αδάμ τόν όφιν δέ εναποκρουσάμενος δι' εγκρατείας, αγγελικώς τόν βίον διήνυσας, καί νύν εν ουρανοίς αυλίζη, επαπολαύων τού ξύλου τής ζωής, Θεόν ιλεούμενος υπέρ ημών, τών πιστώς εκτελούντων, ηγιασμένε Σάββα τήν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πάσαν ελπίδα μου εις σέ ανατίθημι, Μήτηρ τού Θεού, φύλαξόν με υπό τήν σκέπην σου.

Εις τόν Στίχ. Στιχηρά Προσόμοια.

'Ηχος πλ. α' Αυτόμελον

Χαίροις ασκητικών αληθώς, αγωνισμάτων τό ευώδες κειμήλιον, σταυρόν γάρ επ' ώμων άρας, καί τώ Δεσπότη Χριστώ, σεαυτόν Παμμάκαρ αναθέμενος, σαρκός κατεπάτησας, τό χαμαίζηλον φρόνημα, ταίς αρεταίς δέ, τήν ψυχήν κατελάμπρυνας, καί πρός ένθεον, ανεπτέρωσας έρωτα, Όθεν τήν παναγίαν

σου, κυκλούντες πανεύφημε, λάρνακα Σάββα τῆς θείας, φιланθρωπίας
αιτούμεθα, τυχεῖν σαῖς πρεσβείαις, καί τώ κόσμῳ δωρηθῆναι τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν οσίων αὐτοῦ.

Ἀνθραξ θεοφεγγῆς τῷ πυρί, προσομιλήσας θεόφρονι τοῦ Πνεύματος, ἐδείχθης
ἐν κόσμῳ Σάββα, καταλαμπρύνων ψυχάς, τῶν πιστῶς θεόφρονι προσιόντων
σοι, πρὸς φῶς οδηγῶν αὐτούς, τό ανέσπερον Ὅσιε, ἐρημικούς δέ,
δροσιζόμενος ἄνωθεν, θεία χάριτι κατεμάραντας ἀνθρακας, Ὅθεν καί τόν τῆς
νίκης σοι, προδήλως δεδῶρηται στέφανον Πάτερ τῆς θείας, δικαιοσύνης ὁ
πρῦτανις, Χριστός, ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τόν Κύριον.

Κλίμαξ ουρανομήκης σαφῶς, ἡ πολιτεία σου θεόφρονι γεγένηται, δι' ἥσπερ
πρὸς ὕψος ἦρθης, καί τώ Δεσπότη Χριστῷ, ομιλεῖν παμμάκαρ κατηξίωσαι,
τόν νοῦν ἐλλαμπόμενος, ταῖς ἐκεῖθεν ἐλλάμψεσι, μαρμαρυγαῖς δέ, ταῖς αὐτοῦ
φωτιζόμενος, τήν ισάγγελον, ἐκομίσω φαιδρότητα, ὡ καί νῦν παριστάμενος,
ικέτευε Ὅσιε, τοὺς ἐκτελοῦντας τήν θείαν, καί πανσεβάσμιον μνήμην σου, σύν
σοί παραστήναι, καί τώ κόσμῳ δωρηθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν Μοναστῶν τά πλήθη, τόν Καθηγητήν σε τιμῶμεν, Σάββα Πατὴρ ἡμῶν,
διὰ σοῦ γάρ τήν τρίβον, τήν ὄντως ευθείαν, πορεύεσθαι ἐγνώμεν, Μακάριος
εἰ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καί ἐχθροῦ θριαμβεύσας τήν δύναμιν, Ἀγγέλων
συνόμιλε, Δικαίων ομόσκηνε, καί Οσίων, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ,
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τόν Θεόν ἀφράστως συλλαβούσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ
τοῦ Υψίστου, σὼν οἰκετεῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πάσι
χορηγούσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας
προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τό ἄγονον ἐγεώργησας, καί τοῖς ἐκ
βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατόν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καί γέγονας
φωστήρ, τῇ οἰκουμένη λάμπων τοῖς θαύμασι, Σάββα Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε,
Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καί σταύρωσιν υπομείνας ἀγαθέ, ὁ
θανάτῳ τόν θάνατον σκυλεύσας, καί Ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης
οὐς ἐπλάσας τῇ χειρί σου, δείξον τήν φιλανθρωπίαν σου ἐλεήμον, δέξαι τήν
τεκούσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσάν ὑπὲρ ἡμῶν καί σώσον Σωτήρ ἡμῶν,
λαόν ἀπεγνωσμένον.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν.

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τόν βίον ευσεβώς, επί τῆς γῆς εκτελέσας, δοχείον καθαρόν, σύ τοῦ Πνεύματος ὡφθης, φωτίζων τοὺς ἐν πίστει σοι, προσιόντας Μακάριε, ὅθεν αἴτησαι, τόν σόν Δεσπότην φωτίσαι, τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν ανυμνούντων σε Σάββα, θεόφρον Πατήρ ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, παρθένον ἀληθῶς, καί μετὰ τόκον φανείσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τήν σὴν ἀγαθότητα, σέ γάρ ἔχομεν, ἀμαρτωλοὶ προστασίαν, σέ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τήν μόνην Πανάμωμον.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν.

Κάθισμα
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τόν Σταυρόν τοῦ Κυρίου ἄρας Σοφέ, καί αὐτῷ μέχρι τέλους ἀκολουθῶν, τόν νοῦν οὐχ υπέστρεψας, ἐντῷ κόσμῳ θεόσοφε, ἐγκρατεία καί πόνοις, τὰ πάθη ἐνέκρυσας, καί ναόν ἡτοίμασας, σαυτόν τῷ Κυρίῳ σου, ὅθεν χαρισμάτων, ἀμοιβήν ἐκομίσω, ἰάσθαι νοσήματα, καί διώκειν τὰ πνεύματα, θεοφόρε μακάριε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον ἐν σὴ γαστρί, συλλαβούσα ἀφράστως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τόν τόν κόσμον κατέχοντα, καί ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τόν πάντας συνέχοντα, τόν τροφοδότην πάντων, καί Πλάστην τῆς κτίσεως, ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ρυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τοῦ Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθένε Ἀγνή, τήν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καί γάρ δύνασαι, ὅσα θέλεις Πανάμωμε.

Μετά δέ τό Πολυέλεον.

Κάθισμα Ἦχος δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τά ἐπίγεια πάντα καταλιπών, καί ἐν κόσμῳ ὑπάρχων σωματικῶς, τῷ πνεύματι γέγονας, τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχος, τὰ γάρ παρόντα πάθη νεκρώσας τοῦ σώματος, τῆς Τριάδος ἐδείχθης θεράπων Μακάριε, Ὅθεν καί νοσοούντων, θεραπεύεις τὰ πάθη, καί λόγῳ τὰ πνεύματα, ἀπελαύνεις τῇ χάριτι, θεοφόρε Πατήρ ἡμῶν. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ουράνιον Πύλην καί Κιβωτόν, τό πανάγιον Όρος, τήν φωταυγή, Νεφέλην υμνήσωμεν, τήν ουράνιον Κλίμακα, τόν λογικόν Παράδεισον, τής Εύας τήν λύτρωσιν, τής οικουμένης πάσης, τό μέγα Κειμήλιον, ότι σωτηρία, εν αυτή διεπράχθη, τού κόσμου καί άφεςις, τών πολλών εγκλημάτων, διά τούτο βοώμεν αυτή, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τόν άχραντον τόκον σου.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνηθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος.

Στίχ. Τί ανταποδώσωμεν τώ Κυρίω.

Τό, Πάσα πνοή. Εύαγγέλιον Οσιακόν, καί ο Ν'.

Δόξα... Ταίς τού σου Οσίου...

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Είτα το, ιδιόμελον Ήχος πλ. β'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, δι' ών εν τοίς ουρανοίς εύρες μισθόν τών καμάτων σου, Τών δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εξήλωσας, Παρρησίαν έχων πρός Χριστόν τόν Θεόν, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ήμών.

Ο Κανών τής Θεοτόκου καί τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Τον Πανάριστον εν Ασκηταίς Σάβαν έξοχα μέλπω. Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Αρματηλάτην Φαραω εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδιτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Τή φωταυγεία τού Αγίου Πνεύματος, Σάββα καταύγασον, τούς ευσεβείς πόθω, ύμνοις ευφημούντάς σε, τών Ασκητών τό καύχημα, Μοναζόντων τό κλέος, τόν τής ερήμου κοσμήτορα, τόν τής παρθενίας Διδάσκαλον.

Όλον τόν πόθον πρός Θεόν ανέτεινας, από νεότητος, καί πρός αυτόν έχων, πάσάν σου τήν έφεσιν, τά τής σαρκός κινήματα, καί παθών τάς εφόδους, δι' εγκρατείας ενέκρωσας, Σάββα θεοφόρε πανεύφημε.

Νενικηκως τόν τώ καρπώ κρυπτόμενον, όφιν επάτησας, καί τούς αυτού βρόχους, κούφως υπερβέβηκας, θεοσεβείας πτέρυξιν, ανιπτάμενος Πάτερ, ζωήν δέ χαίρων ετρύγησας, από τού φυτού τού τής γνώσεως.

Περιλαμπόμενος φωτί τής χάριτος, τό πύρ εισέδραμες, ώσπερ οι τρεις παίδες, μείνας ακατάφλεκτος, σέ τού Θεού φυλάξαντος, καί μηνύσαντος πάσι, τήν εσομένην σοι ύστερον, Πάτερ προκοπήν καί λαμπρότητα.

Θεοτοκίον

Ακατασχέτοις καθ' ημών ο θάνατος, ορμαίς εκέχρητο, αλλά τώ σώ τόκω προσεγγίσας ώλετο, καί προσβαλων κατήργηται, Θεοτόκε Παρθένε, ζωήν γάρ όντως αϊδιον, σεσωματωμένην γεγέννηκας.

Ωδή γ'

«Ο στερεώσας κατ' αρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριξον, ότι ουκ έστι πλήν σου, άγιος μόνε Φιλάνθρωπε».

Νούν ηγεμόνα τών παθών, Πανόλβιε καταστήσας, βραβευτής δικαιοσύνης εδείχθης, τώ γάρ κρείττονι σαφώς, τό χειρόν καθυπέταξας, όθεν ως φοίνιξ Πάτερ, εν τοίς ερήμοις εξήνθησας.

Ακολουθήσαι διαγνούς, τοίς ίχνεσι τού Δεσπότου, μετανάστης τής πατρίδος εγένου, καί τήν έρημον οικών, τό τρόπαιον ανέστησας, κατά τών αντιπάλων, θεία δυνάμει ρωννύμενος.

Ρωμαλεότητι φρενών, Παμμάκαρ ωχυρωμένος, τάς ποικίλας τού εχθρού μεθοδείας, εθριάμβευσας σοφέ, καί πάσιν εφανέρωσας, καί τήν οφρύν εκείνου τήν επηρμένην κατέβαλες.

Ιλαρωτάτη σε ψυχή, καί προσηνεί διαθέσει, αρεταίς κατακοσμούμενον βλέπων, ο λαμπρότατος φωστήρ, Ευθύμιος εδέξατο, φωτιστικώς θεσπίζων, τήν σήν Παμμάκαρ φαιδρότητα.

Θεοτοκίον

Σωτηριώδους δι' ημάς, τού Λόγου οικονομίας, φωτεινή σύ Μητροπάρθενε πύλη, εγνωρίσθης αληθώς, σύ γάρ ημίν εισήγαγες, τήν νοητήν ακτίνα, τής υπερθέου θεότητος.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τοὺς θορύβους τοῦ βίου καταλιπὼν, τὸν σταυρόν σου ἐπ' ὤμων αναλαβὼν, ὅλον ανατέθεικας, σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ σου, καὶ σαρκὸς δὲ ἔξω, καὶ κόσμου γενόμενος, τοῦ Αγίου εγγένου, συνόμιλος Πνεύματος, ὅθεν καὶ πρὸς ζήλον, τοὺς λαοὺς διεγείρων, τὰς πόλεις ἐκένωσας, καὶ ἐρήμους ἐπόλεις, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὴν ψυχὴν μου Παρθέने τὴν ταπεινὴν, ἀπὸ βρέφους μολύνας ὁ μιαρὸς, καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν, εμαυτὸν κατερρύπωσα, καὶ οὐκ ἔχω τί πράξω, ἢ ποὺ καταφεύξομαι, ἀλλ' οὐδ' ἄλλην ἐλπίδα, πλὴν σου Κόρη ἐπίσταμαι, Φεῦ μοι ὁ ἀχρεῖος! διὰ τοῦτο ἰκέτης, πρὸς σέ τὴν Πανάχραντον, νύν προστρέχω καὶ δέομαι, ὁμολογῶν σοι τό, Ἥμαρτον, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι, εἰς σέ γάρ πάσας Παρθέने, τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα.

Ὡδὴ δ'

«Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε, σὺ μου καὶ δύνამις, σὺ Θεός μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ Πατρικὸς κόλπος μή λιπὼν, καὶ τὴν ἡμετέραν, πτωχείαν ἐπισκεψάμενος, διό σὺν τῷ Προφῆτῃ, Ἀββακούμ σοι κραυγάζω, Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε».

Τὴν τῆς ψυχῆς, ἀνακαθαίρων κατάστασιν, καὶ πλατύνων, θείοις θεωρήμασι, χωρητικὴν, ταύτην ἀληθῶς, θείων χαρισμάτων, εἰργάσω θεομακάριστε, ἀφῆ δέ τῶν χειρῶν σου, ἀσθενούντας ἰάσω, μιμητὴς τοῦ Δεσπότη γενόμενος.

Ὁ κατὰ σοῦ, Πάτερ δεινῶς θρασυνόμενος, κατεπόθη, ὡς Δαθάν ὁ δείλαιος, ὡς Ἀβειρῶν εξαφανισθεὶς, σέ γάρ ἀοράτως, ἡ θεία χάρις ἐφύλαττε, πολλῶν προνοουμένη διὰ σοῦ σωζομένων, καὶ τοῖς σοῖς ἐπομένων διδάγμασι.

Νόμῳ Θεοῦ, παιδαγωγήσας θεσπέσιε, τὰς αἰσθήσεις, πρὸς τὴν κατανόησιν, τῶν ἀσωμάτων καὶ νοητῶν, σοῦ ἐπιτηδείαν, κατέστησας τὴν διάνοιαν, προβαίνων ἀνενδότης, ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, ἐκ δυνάμεως Πάτερ εἰς δύναμιν.

Εὐεργετεῖν, τοὺς ὁμοφύλους προθέμενος, ἐν ἐρήμῳ, πόλεις ὠκοδόμησας, θεοπρεπεῖς καὶ ψυχωφελεῖς καὶ ἐν γῇ διψώσῃ, πηγὰς ὑδάτων ἐξήγαγες, καὶ ὄμβρους οὐρανόθεν, παραδόξως θεόφρον, ἐν ἀνύδροις χωρίοις κατήγαγες.

Θεοτοκίον

Νεοθαλῆς, ἀθανασίας Παράδεισος, καὶ ὡραῖος, ὄντως ἀναδέδειξαι, ξύλον ζωῆς, ἐν σοὶ φυτευθέν, θεαρχικωτάτως, κυοφορούσα καὶ τίκτουσα, τό πᾶσιν ἀποστάζον, ζωηφόρους ἐλπίδας, τοῖς πιστῶς Θεοτόκον φρονούσί σε.

Ὡδὴ ε'

«Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τό φῶς τό ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ

με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τās όδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Ακλινεί διανοία, πρός τόν σόν ποθούμενον ανατεινόμενος, παρ' αυτού τήν χάριν, τών μεγίστων θαυμάτων τήν άφθονον, εκομίσω Πάτερ, καί τούς πιστώς προσερχομένους, συμπαθώς εθεράπευσας Όσιε.

Σαρκικών βαρημάτων, όγκον αποθέμενος, σκεύος θεότευκτον, εκλογής εγένου, τού αγίου θεσπέσιε Πνεύματος, αποχή βρωμάτων, καί προσευχή καί καρτερία, καί ταπεινοφροσύνη κοσμούμενος.

Κήρυξ θείων δογμάτων, μεγαλοφωνότατος κεχειροτόνησαι, τών Συνόδων Πάτερ, τών Αγίων συνήγορος γέγονας, Βασιλείς σοφίζων, οίς εμφανώς χάριτι θεία, τειχιζόμενος ώφθης μακάριε.

Η θεόθεν δοθείσα, χάρις σοι θεόπνευστε διαβεβόηται, διεδόθη πάσιν, εις τά τής οικουμένης ακρότατα, εναργείς ποιούσα, θεοπρεπώς τās αποδείξεις, τών θαυμάτων τήν θείαν ενεργειαν.

Θεοτοκίον

Τών πιστών η προστάτις, τείχος ακατάλυτον, τών ευφημούντων σε, η παντί τώ γένει, τών ανθρώπων φανείσα σωτήριος, ως Θεόν τεκούσα, σωματικώς επιφανέντα, τήν ψυχήν μου διάσωσον Πάναγνε.

Ωδή ς'

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, Ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Αγάπην πρός τόν Θεόν, καί τόν πλησίον κτησάμενος, τού Νόμου καί Προφητών, πληροίς τό κεφάλαιον, τήν γάρ υπερέχουσαν, πασών ασυγκρίτως, αρετήν Πάτερ κατώρθωσας.

Ισαγγελον επί γής, σύ πολιτείαν διήνυσας, ισαγγελον δέ τιμήν, Χριστός σοι δεδώρηται, Αγίων τά τάγματα, συνοδοιπορούντα, τή ψυχή σου παρασχόμενος.

Σοφίας γόνος οφθείς, αρχήν σοφίας επόθησας, τόν φόβον τόν τού Θεού, ώ καί στοιχειούμενος, πρός τήν τελειότητα, τήν ενδεχομένην, τοίς ανθρώποις Πάτερ έφθασας.

Θεοτοκίον

Σωτήρα καί Λυτρωτήν, Θεόν τών όλων καί Κύριον, τεκούσα διά σαρκός, ημίν ομιλήσαντα, διάσωσον Πάναγνε, τούς προσκαλουμένους, εκ κινδύνων σε τήν Δέσποιναν.

Κοντάκιον Έχος πλ. δ'

Τή υπερμάχῳ

Ὡς ἀπὸ βρέφους τῷ Θεῷ θυσία ἄμωμος, προσενεχθεὶς δι' ἀρετῆς, Σάββα μακάριε, τῷ σέ πρὶν γεννηθῆναι ἐπισταμένῳ, ἐχρημάτισας Ὁσίων ἐγκαλλώπισμα, πολιστής τε τῆς ἐρήμου ἀξιέπαινος, διό κράζω σοι, Χαίροις Πάτερ αοίδιμε.

Ὁ Οἶκος

Σοφίας υπάρχων βλάστημα, Σάββα Ὅσιε, παιδιόθεν ἐπόθησας Σοφίαν τὴν ἐνυπόστατον, ἢ συνοικήσασά σοι, ἀπὸ γῆς σε ἐχώρισε, καὶ πρὸς ὕψος ἀνήγαγεν, ἐξ αὐλῶν ἀνθέων πλέξασα στέφανον, καὶ τῇ σῇ ἐπιθείσα ἡγιασμένα κἀρα θεόφρον, ὡπερ κεκοσμημένος, ἐξιλέωσαι τό θεῖον, τοῦ δοθῆναί μοι σοφίαν λόγου ἐπαξίως, ὅπως ἀνυμνήσω τὴν ἀγίαν σου κοίμησιν, ἣν ἐδόξασε Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, διό καὶ ἡμεῖς κράζομέν σοι, Χαίροις Πάτερ αοίδιμε.

Συναξάριον

Τῇ Ε' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ Ἠγιασμένου.

Στίχοι

- Ψυχὴν ὀπισθεν τοῦ Θεοῦ κολλῶν πάλαι,
- Ἐμπροσθεν αὐτοῦ νῦν παρίσταται Σάββας.
- Θεσπεσίῳ πόλου πέμπτη Σάββας ἐντὸς ἐσήχθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἀγίου μάρτυρος Ἀναστασίου.

Στίχοι

- Ἀναστάσιον τιμῶ ὡς σεβόμενον,
- Τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Διογένης, λιθοβοληθεὶς, τελειοῦται.

Στίχοι

- Χαίρων ὑπ' ἀνδρῶν ἐνδιδύσκεται πλάνων,
- Χιτῶνα Μάρτυς λαῖνον Διογένης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς, Ἀβέρκιος ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Ἐπαθλον Ἀβέρκιε σοὶ τομῆς μέγα.
- Οὐ γὰρ κότινος, οὐρανός δέ τό στέφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὁσῖος Νόννος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Φυγόντα Νόννον ἀντικειμένου πέδην,
- Πεδοῦσι νεκρὸν κείμενον ταῖς κειρίαις.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νεκταρίου τοῦ ἐν τῷ κελλίῳ τοῦ Ἰάγαρι, κειμένῳ κατὰ τὰς Καρεάς τοῦ Ἄθω, ἀσκήσαντος ἐν ἔτει 1470.

Ο Όσιος Φιλόθεος ό Καρεώτης, ο χρηματίσας πνευματικός Πατήρ τού ανωτέρω Νεκταρίου, ο καί προορατικού χαρίσματος ηξιωμένος, εν ειρήνη τελειούται.

Οι Άγιοι Όσιοι Μάρτυρες, οι εν τοίς κελίοις τού Άθω κατοικούντες, οι τούς Λατινόφρονas ελέγξαντες, τόν Βασιλέα, φημί, Μιχαήλ καί τόν Πατριάρχην Βέκκον, ο μέν πρώτος αγχόνη, οι δέ λοιποί ξίφει τελειούνται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Θεού συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οι Παίδες, εν τή καμίνω άγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον, Ευλογητός ό Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Απέθου τά πρόσκαιρα, τών αιωνίων διαμειβόμενος, σύν Αγγέλοις χορεύεις, ως τών Αγγέλων πολιτευσάμενος, τήν πολιτείαν, μεθ' ών καί συνέψαλλες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Βοά χαριστήρια, η σή μεγίστη Λαύρα καί πάντιμος, οικιστήν σε καί κτίστην, καί πολιούχον προβαλλομένη Σοφέ, καί καυχωμένη κραυγάζει πρός Κύριον, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Απαύστως ικέτευε, Σάββα θεόφρον υπέρ τής ποιίμνης σου, εκτενώς τε δυσώπει, τούς σούς καμάτους διαιωνίζειν αεί, καρποφορούντας, τούς πόθω κραυγάζοντας, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νυμφώνα πανάχραντον, τής υπέρ λόγον Λόγου σαρκώσεως, καί Παστάδα καί θρόνον, ορθά φρονούντες σέ ονομάζομεν, καί γεγηθότες, τώ τόκω σου ψάλλομεν, Ευλογητός ό Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Εν ευφροσύνη Όσιε, τών Αγίων τά τάγματα, τής καθαρωτάτης, σου ψυχής προτρέχουσιν, εις τόπον ανέσεως, εις φωτεινά σκηνώματα, ένθα τών Αγίων, οι χοροί ποδηγούντες, μεθ' ών νύν αναμέλπεις, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ξένα τά σά θαυμάσια, τούς γάρ θήρας ημέρωσας, προκατηρεμίσας, τών παθών τά κύματα, προλέγεις τά μέλλοντα, προφητικώ χαρίσματι, στίφη τών

δαιμόνων, φυγαδεύων ελαύνεις, ευτόνοις αγρυπνίαις, προσευχαίς καί νηστείαις, Σταυρού τε τή αμάχῳ, δυνάμει θεοφόρε.

Ο Μωϋσῆ τό πρότερον, ἀπό στύλου φθεγγόμενος, στύλον ἀπό γῆς, εἰς οὐρανοῦς ολόφωτον, ἐκτείνας σοι ἔδειξεν, ἔνθα καί νύν κατάκειται, τό καρτερικόν σου, καί πολυάθλον σῶμα, ὡ πίστει παρεστώτες, εὐσεβῶς μελωδούμεν, Λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Χαρμονικῶς ἡ μνήμη σου, ἐκτελείται Πανεύφημε, τήν χαροποιόν γέρ ἀρετήν ἐνδέδυσαι, τό ὄντως ἱμάτιον, τοῦ σωτηρίου καί καθαρόν, καί φωτοειδῆ τῆς εὐφροσύνης χιτῶνα, ὡ νύν ωραῖσμένως, μελωδεῖς ἀνενδότης, Λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἀπειρογάμῳς τέτοκας, καί Παρθένοσ διέμεινας, καί τῷ ξένῳ τόκῳ σου, συνήψας ἅπαντα, τόν χρόνιον πόλεμον, καί τήν μακράν διάστασιν λύσασα, Χριστόν τόν τῆς εἰρήνης δοτήρα, βαστάζοντα ἐν κόλποις, ὃν πιστῶς εὐλογοῦντες, σέ πόθῳ ἀνυμνοῦμεν, τήν μόνην Θεοτόκον.

Ὡδή θ'

«Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καί τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὦφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καί ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Μυρίζει σου ἡ θήκη πνευματικῆν, εὐωδίαν πλουσίως ευφραίνουσα, τοὺς σοὺς υἱούς, σέ περιστώτας εἰλικρινῶς, ἐνθυμουμένους Ὅσιε, τήν Ἀγγελικὴν σου διαγωγὴν, καί τήν σοὶ δεδομένην, λαμπρότητα καί δόξαν, καί τήν αἰδῖον τερπνότητα.

Ἐρράγη ἐν ἐρήμῳ ὕδωρ καί γῆ, ἡ διψῶσα εἰς ἔλη ἐγένετο, ταῖς προσευχαίς, μετασκευασθεῖσα Πάτερ ταῖς σαῖς, ἀσκητικαὶ γάρ φάλαγγες, ταύτην κατοικοῦσι ποταμηδόν, ἡ χώρα Ἰορδάνου, ἐξήνθησεν ὡς κρίνον, ἀρδευομένη τοῖς σοῖς δάκρυσι.

Λαμπρότης τῶν Ἀγίων ἐν οὐρανοῖς, ὡς δικαίῳ σοι Πάτερ ἀνέτειλε, τόν γάρ Χριστόν, τήν δικαιοσύνην τήν ἀληθῆ, περιφανῶς ἠγάπησας, οὐ τήν πολιτείαν ἰχνηλατῶν, τήν τούτου ζωηφόρον, Παμμάκαρ ἐμιμήσω, ὡς δυνατόν σοι ἀγῖότητα.

Πλουσίως θεοφόρε λάμπων φωτί, καί χορείας Ἀγγέλων Θεώμενος, φωτοειδεῖς, περιπολευούσας τό τρισσόν φῶς, καί δεχομένας χάριτι, τὰς τῆς θεοπτίας ἐπιβολάς, μή παύσῃ ἱκετεῦων, ἀφέσεως πταισμάτων, ἀξιοθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον

Ὡράθης ὡ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκούσα ἐν σῶματι, τόν

αγαθόν, Λόγον εκ καρδίας τῆς εαυτοῦ, ὃν ὁ Πατήρ ηρεύξατο, πάντων πρό
αιώνων ὡς αγαθός, ὃν νῦν καί τῶν σωμάτων, επέκεινα νοούμεν, εἰ καί τό
σῶμα περιβέβληται.

Εξαποστειλάριον
Εν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ

Τήν ἔρημον ἐπόλισας, τρόποις ἐν φιλοσόφοις, Πατέρων τό ἀγλαΐσμα, Σάββα
Πάτερ θεόφρον, καί ταύτην ἀπετέλεσας, νοητόν Παράδεισον, κομώσαν
ἀνθεσι θείοις, μονοτρόπων τῷ πλήθει, τῶν ἀξίως τελούντων, τήν σὴν
σεβάσμιον μνήμην.

Ἔτερον, Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε

Ἡ ἔρημος ευφραινέσθω, καί ἐξανθείτω ὡς κρίνον, ὅτι ἐπλήθυνας ταύτης, τά
τέκνα Σάββα θεόφρον, ἡ χώρα τοῦ Ἰορδάνου, ἀγαλλιásthω νῦν χαρμοσύνως,
ἐπὶ τῇ θεῖᾳ σου μνήμῃ.

Θεοτοκίον

Χρυσοπλοκώτατε Πύργε, καί δωδεκάτειχε Πόλις, ἡλιοστάλακτε θρόνε,
Καθέδρα τοῦ Βασιλέως, ἀκατανόητον θαύμα ! πῶς γαλουχεῖς τόν Δεσπότην.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἱστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Ὁ υπερόπτης τῶν κάτω, καί παρεπίδημος, ὁ ἐραστής τῶν ἄνω, καί
ερημοπολίτης, Σάββας ὁ θεόφρων, πάντας ἡμᾶς, εορτάσαι προτρέπεται, τῆς
πρός Θεόν ἐκδημίας αὐτοῦ πιστῶς, τήν ἡμέραν τήν σεβάσμιον. **(Δίς)**

Ἐξω σαρκός καί τοῦ κόσμου, ταῖς ἀρεταῖς γεγονώς, καί δι' αὐτῶν δοξάσας,
ἐπὶ γῆς διὰ βίου, τόν Κύριον τῆς δόξης, Πάτερ σοφέ, κατ' ἀξίαν δεδόξασαι, καί
ιαμάτων ἐδείχθης θεῖα πηγὴ, παρ' αὐτοῦ Σάββα θεόληπτε.

Μέτριος ἀκακος πρᾶος, ἀπλοῦς ἡσύχιος, ὡς χρηματίσας Πάτερ, υπέρ
ἄνθρωπον ὄντως, καί ἄϋλος ἐν ὕλῃ, οἶκος Θεοῦ, καθωράθης πανάξιος, τὰς ἐξ
αὐτοῦ προϊούσας σοι δωρεάς, συμπαθῶς διαπορθμεύων ἡμῖν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν, ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου,
δι' ὧν ἐν τοῖς ουρανοῖς, εὔρες μισθόν τῶν καμάτων σου, Τῶν δαιμόνων
ῥάσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὧν τόν βίον
ἀμέμπτως ἐζήλωσας, Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστόν τόν Θεόν, εἰρήνην
αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἰ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σέ
ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καί πάντων τῶν
Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικά, καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος Ωδῆ γ' καὶ ζ'.

Ἀρχή

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Νικολάου, Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας, τοῦ θαυματουργοῦ.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Μύρω θείῳ σε ἔχρισε, θεία χάρις τοῦ Πνεύματος, Μύρων προεδρεύσαντα καὶ μυρίσαντα, ταῖς ἀρεταῖς ἱερώτατε, τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, ἡδυπνόοις τε εὐχαῖς, τὰ δυσώδη διώκοντα, πάθῃ πάντοτε, διὰ τοῦτό σε πίστει εὐφημούμεν, καὶ τελούμέν σου τὴν μνήμην, τὴν παναγίαν Νικόλαε. (Δίς)

Ὡς λαμπτήρά σε ἄδυτον, ὡς φωστήρα παγκόσμιον, ἐν τῷ στερεώματι ἀναλάμπσαντα, τῆς Ἐκκλησίας Νικόλαε, καὶ κόσμον φωτίζοντα, καὶ κινδύνων χαλεπῶν, τὴν ἀχλὺν ἀπελαύνοντα, καὶ ἐξαίροντα, ἀθείας χειμῶνα καὶ γαλήνην, ἐργαζόμενον βαθεῖαν, χρεωστικῶς μακαρίζομεν.

Καὶ παρῶν καὶ φαινόμενος, ἐν οὐνοῖς Νικόλαε, τοὺς ἀδίκως μέλλοντας θνήσκειν ἔσωσας, ὡς συμπαθὴς ὡς φιλάγαθος, ὡς ρύστης θερμότατος, ὡς προστάτης ἀληθῆς, τῶν πιστῶς ἐξαιτούντων σου, τὴν ἀντίληψιν, ἱερώτατε Πάτερ τῶν Ἀγγέλων, συμπολίτα Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν ἰσοστάσιε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Κληρονόμε Θεοῦ, συγκληρονόμε Χριστοῦ, λειτουργέ Κυρίου, Ἄγιε Νικόλαε, κατὰ τὸ ὄνομά σου, οὕτω καὶ ἡ πολιτεία σου, συνεξέλαμψε γάρ τῇ πολιᾷ ἡ σύνεσις, ἐμαρτύρει τὸ φαιδρὸν τοῦ προσώπου σου, τῆς ψυχῆς τὸ ἀνεξίκακον, ἐβεβαίου τὴν πραότητα, τοῦ λόγου τὸ ἡσυχον, ἡ ζωὴ σου ἐνδοξος, καὶ ἡ κοίμησις μετὰ Ἀγίων, Πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σέ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά

Ἦχος πλ. β'

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Νικόλαε μακάριε, προσπίπτοντά με οἰκτερον, δέομαί σου, καὶ τὰ ὅμματα σοφέ, φώτισον τῆς ψυχῆς μου, ἵνα καθαρῶς βλέψω, τὸν φωτοδότην καὶ οἰκτίρμονα.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάτος τού Οσίου αυτού.

Εχθρών επιζητούντων με, κακοποιήσαι Ἄγιε, εξελού με, παρρησίαν πρὸς Θεόν, ὡς ἔχων Ιεράρχα, Νικόλαε παμμάκαρ, καί ἐξ ἀνδρῶν αἱμάτων σώσόν με.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Λιμένα σε ἀχείμαστον, καί τείχος ἀπροσμάχητον, Ιεράρχα, σέ κεκτήμεθα πιστοί, καί πύργον ἀσφαλείας, καί θύραν μετανοίας, καί ὁδηγόν ψυχῶν καί πρόμαχον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ζηλώσας ὁ ἀντίδικος, τήν ποιήμνην Πανάχραντε, καθ' ἐκάστην, ἐκζητεῖ ὁ πονηρός, κατάβρωμα ποιήσαι, ἀλλά σύ Θεοτόκε, τῆς τούτου βλάβης ἐξελοῦ ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Κανόνα πίστεως καί εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας Διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῇ ποιήμνη σου, ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια, διὰ τούτο ἐκθήσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια, Πάτερ Ιεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί Ἀπόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τού, Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς δέ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμια.

Ἦχος β' Ὅτε ἐκ τού ξύλου σε νεκρόν

Μύροις, παροικησας αἰσθητῶς, μύρον ἀληθῶς ἀνεδείχθης, μύρῳ χρισθεὶς νοητῷ Ἄγιε Νικόλαε, Ἀρχιεράρχα Χριστοῦ, καί μυρίζεις τὰ πρόσωπα, τῶν πίστει καί πόθῳ, σοῦ τήν παναοίδιμον, μνήμην τελούντων αἰ, λύων συμφορῶν καί κινδύνων, τούτους καί τῶν θλίψεων Πάτερ, ἐν ταῖς πρὸς τόν Κύριον πρεσβεΐαις σου.

Νίκη, φερωνύμῳς ἀληθῶς, τού πιστοῦ λαοῦ ἀνεδείχθης, ἐν πειρασμοῖς κραταιά, Ἄγιε Νικόλαε, θεράπων ὄντως Χριστοῦ, πανταχοῦ γάρ καλούμενος, ὁξέως προφθάνεις, πόθῳ τούς προστρέχοντας, ὑπὸ τήν σκέπην σου, σύ γάρ ἐν νυκτί καί ἡ μέρα, πίστει σπτανόμενος σώζεις, ἐκ τῶν πειρασμῶν καί περιστάσεων.

Ὁφθης, Κωνσταντίνῳ Βασιλεῖ, σὺν τῷ Ἀβλαβίῳ κατ' ὄναρ, καί τούτους φόβῳ

βαλῶν, οὕτως αὐτοῖς εἰρηκας, Λύσατε δὴ ἐν σπουδῇ, τῆς εἰρκτῆς οὐς κατέχετε, δεσμίους ἀδίκως, αθῶους τυγχάνοντας, τῆς παρανόμου σφαγῆς, ὁμως ἀλλ' ἐάν παρακούσης, ἐντευξιν ποιήσομαι Ἄναξ, κατὰ σοῦ πρὸς Κύριον δεόμενος.

Μέγας, ἀντιλήπτωρ καὶ θερμός, τοῖς ἐν τοῖς κινδύνοις τελούσιν, υπάρχεις ἐνδοξε, Ἁγίε Νικόλαε, ἱεροκήρυξ Χριστοῦ, τοῖς ἐν γῇ καὶ τοῖς πλέουσι, τοῖς πόρρω καὶ πέλας, οἷα συμπαθέστατος, καὶ πρεσβευτῆς κραταιός, ὅθεν συνελθόντες βοώμεν, Πρέσβευε πρὸς Κύριον ὅπως, πάσης λυτρωθώμεν περιστάσεως.

Ἔτερα Στιχηρά Προσόμοια
Ἦχος ο αὐτός
Ποίοις ευφημιῶν

Ποίοις ευφημιῶν στέμμασιν, ἀναδήσωμεν τὸν ἱεράρχην, τὸν σαρκί ἐν Μύροις υπάρχοντα, καὶ πνευματικῶς πάσι προφθάνοντα, τοῖς εἰλικρινῶς αὐτὸν ποθοῦσι, τὸ πάντων, τῶν θλιβομένων παραμύθιον, καὶ πάντων, τῶν ἐν κινδύνοις καταφύγιον, τῆς εὐσεβείας τὸν πύργον, τῶν πιστῶν τὸν πρόμαχον, τὸν δι' οὐ οφρύν δυσμενῶν, Χριστὸς καταβέβληκεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις μελωδικοῖς ᾠμασιν, ἐπαινέσωμεν τὸν ἱεράρχην, τὸν τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλον, καὶ τῆς εὐσεβείας υπέρμαχον, τὸν τῆς Ἐκκλησίας πρωτοστάτην, τὸν μέγαν, προασπιστὴν τε καὶ διδάσκαλον, τὸν πάντας, τοὺς κακοδόξους καταισχύνοντα, τὸν ολετήρα Ἀρείου, καὶ θερμόν ἀντίμαχον, τὸν δι' οὐ τὴν τοῦτου οφρύν, Χριστὸς καταβέβληκεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις προφητικοῖς ᾠμασιν, ἐπαινέσωμεν τὸν ἱεράρχην, τὸν τὰ πόρρω ὄντα προβλέποντα, καὶ ταῦτα σαφῶς προαγγέλλοντα, προθεσπίζοντά τε ὡς παρόντα, τὸν πάσαν, τὴν οἰκουμένην περιθέοντα, καὶ πάντας, ἀδικουμένους ἐκλυτρούμενον, τὸν ἐν ονειροῖς Οφθέντα, Βασιλεῖ θεόφρονι, καὶ τοὺς πρὶν δεσμίους σφαγῆς, ἀδίκου ρυσάμενον, τὸν πλουτοῦντα τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἱεραρχῶν τὴν καλλονήν, καὶ τῶν Πατέρων κλέος, τὴν βρύσιν τῶν θαυμάτων, καὶ τῶν πιστῶν ἀντιλήπτορα μέγιστον, συνελθόντες ὡ φιλέορτοι, ἀσματικοῖς ἐγκωμίοις ὑμνήσωμεν λέγοντες, Χαίροις ὁ τῶν Μυρέων φρουρός, καὶ πρόεδρος σεπτός, καὶ στύλος ἀπερίτρεπτος, Χαίροις φωστήρ παμφαέστατε, ὁ τὰ τοῦ κόσμου πέρατα, διαλάμπων τοῖς θαύμασι, Χαίροις τῶν θλιβομένων ἡ θεία χαρμοσύνη, καὶ ἀδικουμένων θερμότατος προστάτης, καὶ νῦν παμμάκαρ Νικόλαε, μὴ παύσῃ πρεσβεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ, υπέρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων αεί, τὴν χαρμόσυνον καὶ πανέορτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν... Προεόρτιον
Ἦχος ο αὐτός

Σπήλαιον εὐτρεπίζου, ἡ Ἀμνάς γάρ ἡκεῖ, ἐμβρυον φέρουσα Χριστόν, Φάτνη δέ υποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως, ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς, Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φρικτόν, καὶ Μάγοι ἐκ

Περσίδος, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν, τώ Βασιλεί προσάξατε, ότι ώφθη Κύριος εκ Παρθένου Μητρός, όν περ καί κύψασα, δουλικώς η Μήτηρ προσεκύνησε, καί προσεφθέγγετο τώ εν αγκάλαις αυτής, Πώς ενεσπάρης μοι, ή πώς μοι ενεφύης, ο λυτρωτής μου καί Θεός;

Είσοδος. Φώς ιλαρόν, τό Προκείμενον τής ημέρας καί τά Αναγνώσματα.

**Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 10, 7 & 3, 13-16 & εκλογή)**

Μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων, καί ευλογία Κυρίου επί κεφαλήν αυτού, Μακάριος άνθρωπος, ός εύρε σοφίαν, καί θνητός, ός είδε φρόνησιν, Κρείσσον γάρ αυτήν εμπορεύεσθαι, ή χρυσίου καί αργυρίου θησαυρούς, Τιμιωτέρα δέ εστι λίθων πολυτελών, ουκ αντιτάσσεται αυτή ουδέν πονηρόν, ευγνωστός εστι πάσι τοίς εγγίζουσιν αυτήν, πάν δέ τίμιον ούκ άξιον αυτής εστιν. Εκ γάρ τού στόματος αυτής εκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δέ καί έλεον επί γλώσσης φορεί. Τοιγαρούν ακούσατέ μου, ώ τέκνα, σεμνά γάρ ερώ, καί μακάριος άνθρωπος, ός τάς εμάς όδούς φυλάξει. Αι γάρ έξοδοί μου, έξοδοι ζωής, καί ετοιμάζεται θέλησις παρά Κυρίου, Διά τούτο παρακαλώ υμάς καί προΐεμαι εμήν φωνήν υιοίς ανθρώπων, Ότι εγώ η Σοφία κατεσκεύασα βουλήν καί γνώσιν καί έννοιαν, εγώ επεκαλεσάμην, Εμή βουλή καί ασφάλεια, εμή φρόνησις, εμή δέ ισχύς, Εγώ τούς εμέ φιλούντας αγαπώ, οι δέ εμέ ζητούντες ευρήσουσι χάριν, Νοήσατε τοίνυν άκακοι πανουργίαν, οι δέ απαίδευτοι ένθεσθε καρδίαν, Εισακούσατέ μου καί πάλιν, σεμνά γάρ ερώ, καί ανοίγω από χειλέων ορθά, Ότι αλήθειαν μελετήσσει ο λάρυγξ μου, εβδελυγμένα δέ εναντίον εμού χείλη ψευδή, Μετά δικαιοσύνης πάντα τά ρήματα τού στόματός μου, ουδέν εν αυτοίς σκολιόν, ουδέ στραγγαλιώδες, Πάντα ευθέα εστί τοίς νοούσι, καί ορθά τοίς ευρίσκουσι γνώσιν, Διδάσκω γάρ υμίν αληθή, ίνα γένηται εν Κυρίω η ελπίς υμών, καί πλησθήσεσθε Πνεύματος.

**Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 10, 31-32 & 11, 1-12)**

Στόμα δικαίου αποστάζει σοφίαν, γλώσσα δέ αδίκου εξολείται, Χείλη ανδρών δικαίων επίστανται χάριτας, στόμα δέ ασεβών καταστρέφεται, Ζυγοί δόλιοι βδέλυγμα ενώπιον Κυρίου, στάθμιον δέ δίκαιον δεκτόν αυτώ, Ού εάν εισέλθη ύβρις, εκεί καί ατιμία, στόμα δέ ταπεινών μελετά σοφίαν, Τελειότης ευθέων οδηγήσει αυτούς, καί υποσκελισμός αθετούντων προνομεύσει αυτούς, Ούκ ωφελήσσει υπάρχοντα εν ημέρα θυμού, δι καιοσύνη δέ ρύσεται από θανάτου, Αποθανών δίκαιος έλιπε μετάμελον, πρόχειρος δέ γίνεται καί επίχαρτος ασεβών απώλεια, Δικαιοσύνη αμώμου ορθοτομεί οδούς, ασέβεια δέ περιπίπτει αδικία, Δικαιοσύνη ανδρών ορθών ρύσεται αυτούς, τή δέ αβουλία αλίσκονται παράνομοι. Τελευταίαντος ανδρός δικαίου ουκ όλλυται ελπίς, τό δέ καύχημα τών ασεβών όλλυται, Δίκαιος εκ θήρας εκδύνει, αντ' αυτού δέ παραδίδοται ο ασεβής, Εν στόματι ασεβών παγίς πολίταις, αίσθησις δέ δικαίων εύοδος, Εν αγαθοίς δικαίων κατώρθωται πόλις, καί εν απωλεία ασεβών αγαλλίαμα, Εν ευλογία ευθέων υψωθήσεται πόλις, στόματι δέ ασεβών κατασκαφήσεται, Μυκτηρίζει πολίτας ενδεής φρενών, ανήρ δέ

φρόνιμος ησυχίαν άγει.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται, Γήρας γάρ τίμιον ου τό πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται, Πολιά δέ εστι φρόνησις ανθρώποις, καί ηλικία γήρως βίος ακηλίδωτος, Ευάρεστος Θεώ γενόμενος ηγαπήθη, καί ζών μεταξύ αμαρτωλών μετετέθη, Ηρπάγη, μή κακία αλλάξη σύνε σιν αυτού, Βασκανία γάρ φαυλότητος αμαυροί τά καλά, καί ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νούν άκακον, Τελειωθείς έν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς, αρεστή γάρ ήν Κυρίω η ψυχή αυτού, διά τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας, οι δέ λαοί ιδόντες καί μή νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία τό τοιούτον, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Εις την Λιτήν, ψάλλομεν Στιχηρά, Ιδιόμελα.

Ήχος α'

Ενατενίσας ακλινώς τώ ύψει τής γνώσεως, καί κατοπτεύσας αδήλως σοφίας τόν βυθόν, σαίς διδαχαίς κόσμον κατεπλούτισας, Πάτερ, Υπέρ ημών αεί Χριστόν δυσώπει, Ιεράρχα Νικόλαε.

Ο αυτός

Άνθρωπε τού Θεού καί πιστέ θεράπον, καί οικονόμε τών αυτού μυστηρίων, καί άνερ επιθυμιών τών τού Πνεύματος, στήλη τε έμψυχε, καί έμπνους εικών, ως θείον γάρ θησαυρόν σε, η τών Μυρέων Εκκλησία, αγαμένη προσήκατο, καί πρεσβευτήν τών ψυχών ημών.

Ήχος β'

Κανόνα πίστεως, καί εικόνα πραότητος, ανέδειξέ σε τή ποιίμνη σου Χριστός ο Θεός, Ιεράρχα Νικόλαε, εν γάρ τοίς Μύροις μυρίζων, διαλάμπεις φαιδρώς τοίς θείοις σου κατορθώμασιν, ορφανών καί χηρών προστάτα, διό ικετεύων μή παύση, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ο αυτός

Πάτερ Νικόλαε, η μυροθήκη τών λειψάνων σου, τά Μύρα πολιουχεί, διό καί δεσμίους, ακρίτως κατακριθέντας, εν ονείρω Βασιλεί τή Οπτασία σου φανείς, ηλευθέρωσας θανάτου, δεσμών καί φυλακής, αλλά καί νύν, ως τότε, καί αεί, δι' οπτασίας σου φάνηθι, πρεσβεύων υπέρ τών ψυχών ημών.

Ο αυτός

Πάτερ Νικόλαε, ει καί τά Μύρα σιωπά, αλλ' ο κόσμος όλος, ο υπό σου φωτισθείς, καί η τού Μύρου ευωδία, καί τών θαυμάτων τά πλήθη, ανακράζει ευφήμοις υμνωδίαις, καί οι σωθέντες διά σου κατάκριτοι, Σύν τοίς εν Μύροις καί ημείς μέλποντες βοώμεν, Πρέσβευε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ήχος δ'

Πάτερ Νικόλαε, τού παναγίου Πνεύματος μυροθήκη υπάρχων, ως έαρ μυρίζεις ευφρόσυνον, τών θείων αρωμάτων Χριστού, τών Αποστόλων γάρ μιμητής γενόμενος, τήν οικουμένην περιπολεύεις, διά τών λόγων τών θαυμάτων σου. Όθεν καί τοίς πόρρω ως εγγύς, δι' ονείρων οπτανόμενος, εκ

θανάτου λυτρούσαι, τούς αδίκω ψήφω θνήσκειν μέλλοντας, διασώζων παραδόξως, εκ κινδύνων πολλών, τούς επικαλουμένους σε, Διό καί ημάς τών επεμβαινόντων δυσχερών, ελευθέρωσον σαίς πρεσβείαις, τούς αεί ανευφημούντάς σε.

Ἦχος πλ. β'

Εὐ δούλε αγαθέ καί πιστέ, εὐ εργάτα τού αμπελώνος Χριστού, σύ καί τό βάρος τής ημέρας εβάστασας, σύ καί τό δοθέν σοι τάλαντον επηύξησας, καί τοίς μετά σέ ελθούσιν ουκ εφθόνησας, Διό πύλη σοι ουρανών ηνέω κται, εἰσελθε εἰς τήν χαράν τού Κυρίου σου, καί πρέσβευε υπέρ ημών, Ἄγιε Νικόλαε.

Ἦχος πλ. δ'

Εἰς αἶνον ἔδραμες τού Κυρίου Νικόλαε, ἐν τῇ προσκαίρῳ ζωῇ, καί αὐτός σε ἐδόξασεν ἐν ἐπουρανίῳ, καί ὄντως ζωῇ, Διό παρρησίαν κεκτημένος πρός αὐτόν, ἰκέτευε σωθῆναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τών ανδραγαθημάτων σου, Ὅσιε Πάτερ, ο καρπός εφαιδρυνε τών πιστών τάς καρδίας, τίς γάρ ακούων τήν ἀμετρόν σου ταπείνωσιν, τήν υπομονήν ουκ εθαύμασε; τήν πρός τούς πένητας ἰλαρότητα; θλιβομένων τό συμπαθές; πάντας θεοπρεπώς ἐδίδαξας, ἱεράρχα Νικόλαε, καί νύν τόν αμαράντινον ἀναδησάμενος στέφανον, πρέσβευε υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Προεόρτιον, ὁ αὐτός

Βηθλεέμ ετοιμάζου, εὐτρεπιζέσθω ἡ φάτνη, τό σπήλαιον δεχέσθω, ἡ ἀλήθεια ἦλθεν, ἡ σκιά παρέδραμε, καί Θεός ἀνθρώποις ἐκ Παρθένου πεφανέρωται, μορφωθεῖς τό καθ' ημάς, καί Θεώσας τό πρόσλημμα, Διό Ἀδάμ ἀνανεοῦται σὺν τῇ Εὐά, κράζοντες, Ἐπὶ γῆς εὐδοκία ἐπεφάνη, σῶσαι τό γένος ημών.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'

Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ἡ ἱερά κεφαλή, τό καθαρόν τών ἀρετῶν καταγώγιον, ο θεῖος τής θειοτάτης, ἱερωσύνης κανών, ο Ποιμήν ο μέγας, ο φανότατος, πυρσός ο τής νίκης, επιφερόμενος ὄνομα, ο δεομένοις, συμπ αθῶς επικλῶμενος, ο καμπτόμενος, ἀσθενῶν ταίς δεήσεσι, ρύστης ὁ ετοιμότατος, φρουρός ο σωτήριος, πάσι τοίς πίστει τελούσι, τήν παναοίδιμον μνήμην σου, Χριστόν καταπέμψαι, Παμμακάριστε δυσώπει, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τού Οσίου αὐτοῦ.

Χαίροις ο ἱερώτατος νοῦς, τό τής Τριάδος καθαρόν ἐνδιαίτημα, ο στύλος τής Ἐκκλησίας, ο τών πιστών στηριγμός, καταπονουμένων ἡ βοήθεια, ἀστήρ, ο ταίς λάμπεσιν, εὐπροσδέκτων δεήσεων, διασκεδάζων, πειρασμῶν τε καί θλίψεων, σκότος πάντοτε, ἱεράρχα Νικόλαε, ὅρμος ο γαληνότατος, ἐν ᾧ καταφεύγοντες, οἱ τρικυμίαις τού βίου περιστατούμενοι σώζονται, Χριστόν ἐκδυσώπει, ταίς ψυχαῖς ημών δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οι ιερείς σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην.

Χαίροις ο ζήλου θείου πλησθείς, απαγωγής τε πονηράς λυτρωσάμενος,
αδίκως μέλλοντας θνήσκειν, επιστασία φρικτή, καί ταίς δι' ονείρων
προσφοιτήσεσι, Πηγή η πηγάζουσα, εν τοίς Μύροις Νικόλαε, μύρα πλουσίως,
καί ψυχάς καταρδεύουσα, τά δυσώδη τε τών παθών απελαύνουσα, Μάχαιρα
τά ζιζάνια, τής πλάνης εκτέμνουσα. Πτύον λικμίζον Αρείου, τά αχυρώδη
διδάγματα, Χριστόν καταπέμψαι, ταίς ψυχαίς ημών δυσώπει, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Άνθρωπε τού Θεού, καί πιστέ θεράπον, λειτουργέ Κυρίου, άνερ επιθυμιών,
σκεύος εκλογής, στύλε καί εδραίωμα τής Εκκλησίας, Βασιλείας κληρονόμε, μή
παρασιωπήσης, τού βοάν υπέρ ημών τόν Κύριον.

Καί νύν... Προεόρτιον, ο αυτός

Ανύμφευτε Παρθένε, πόθεν ήκεις; τίς ο τεκών σε; τίς καί η Μήτηρ σου; πώς
τόν Κτίστην φέρεις εν αγκάλαις; πώς ουκ εφθάρης τήν νηδύν, μεγάλων
παραδόξων επί γής τελουμένων, ορώμεν Παναγία, καί προευτρεπίζομεν
επάξιόν σοι χρέος, εκ τής γής τό Σπήλαιον, καί ουρανόν αιτούμεν, παρασχείν
τόν Αστέρα, καί Μάγοι δέ προέρχονται, από Ανατολών τής γής, εις δυσμάς
θεάσασθαι, τήν σωτηρίαν τών βροτών, ως βρέφος γαλουχούμενον.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Κανόνα πίστεως καί εικόνα πραότητος, εγκρατείας Διδάσκαλον, ανέδειξέ σε
τή ποιίμνη σου, η τών πραγμάτων αλήθεια, διά τούτο εκτήσω τή ταπεινώσει
τά υψηλά, τή πτωχεία τά πλούσια, Πάτερ Ιεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστώ
τώ Θεώ, σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Θεοτοκίον

Τό απ' αιώνος απόκρυφον, καί Αγγέλοις άγνωστον μυστήριον, διά σου
Θεοτόκε, τοίς επί γής πεφανέρωται, Θεός εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος,
καί Σταυρόν εκουσίως, υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ού αναστήσας τόν
Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τās ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα

Ήχος α' Τόν τάφον Σωτήρ

Αστράπτεις εν τή γή, τών θαυμάτων ακτίσι, Νικόλαε σοφέ, καί κινείς πάσαν
γλώσσαν, εις δόξαν τε καί αίνεσιν, τού εν γή σε δοξάσαντος, όν ικέτευε,
πάσης ανάγκης ρυσθήναι, τούς τήν μνήμην σου, πίσκει καί πόθω τιμώντας,
Πατέρων εκλόγιον.

Θεοτοκίον, όμοιον

Μαρία τό σεπτον, τού Δεσπότη δοχείον, ανάστησον ημάς, πεπτωκότας εις βάθη, δεινής απογνώσεως, καί πταισμάτων καί θλίψεων, σύ γάρ πέφυκας, αμαρτωλών σωτηρία, καί βοήθεια, καί κραταιά προστασία, καί σώζεις τούς δούλους σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα

Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Τών πιστών προΐστασαι, σκέπων φρουρών τούτους μάκαρ, καί εκ πάσης θλίψεως, απολυτρούμενος σαφώς, Ιεραρχών ωραιότατον, κλέος καί δόξα, Νικόλαε Ὅσιε.

Θεοτοκίον, ὁμοιον

Προστασία άμαχε, τών εν ανάγκαις, καί πρεσβεία έτοιμος, τών ελπιζόντων επί σέ, από κινδύνων με λύτρωσαι, καί μή παρίδης, η πάντων βοήθεια.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα

Ἦχος δ' Ταχύ τροκατάλαβε

Προστάτης θερμότατος, τής Εκκλησίας Χριστού, εδείχθης Νικόλαε, τά τών αιρέσεων, διδάγματα άθεα, λύων σύν παρρησία, καί κανων ανεδείχθης, πάσιν ορθοδοξίας, υπέρ πάντων πρεσβεύων, τών εφεπομένων σου θείαις, διδασκαλίαις καί εισηγήσεσι.

Θεοτοκίον, ὁμοιον

Ταχύ δέξαι Δέσποινα, τάς ικεσίας ημών, καί ταύτας προσάγαγε, τώ σώ Υιώ καί Θεώ, Κυρία Πανάμωμε, λύσον τάς περιστάσεις, τών εις σέ προστρεχόντων, σύντριψον μηχανίας, καί κατάβαλε θράσος, τών οπλιζομένων αθέων, Πάναγνε κατά τών δούλων σου.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ἦχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τού Οσίου.

Στίχ. Τί ανταποδώσωμεν τώ Κυρίω.

Τό, Πάσα πνοή

Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον

Τώ καιρώ εκείνω, ηκολούθησαν τώ Ιησού όχλοι...

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού Ιεράρχου...
Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Είτα τό ιδιόμελον, Ήχος πλ. β'

Εύ δούλε αγαθέ, καί πιστέ, εύ εργάτα τού αμπελώνος Χριστού, σύ καί τό βάρος τής ημέρας εβάστασας, σύ καί τό δοθέν σοι τάλαντον επηύξησας, καί τοίς μετά σέ ελθούσιν ουκ εφθόνησας, Διό πύλη σοι ουρανών ηνέωκται, Είσελθε εις τήν χαράν τού Κυρίου σου, καί πρέσβευε υπέρ ημών, Άγιε Νικόλαε.

Ο Κανών τής Θεοτόκου μετά τών Ειρμών, εις ς' καί τού Αγίου εις η'.

Κανών τής Θεοτόκου

Ωδή α' Ήχος α' Ο Ειρμός

«Ωδήν επινίκιον, άσωμεν πάντες, Θεώ τώ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι υψηλώ, καί σώσαντι τόν Ισραήλ, ότι δεδόξασται».

Σοφίας τήν άβυσσον, η τετοκυία, σταγόνα σοφίας μοι, Πηγή χαριτόβρυτε, σεμνή κατάπεμψον, υμνολογήσαι τών χαρίτων σου τό πέλαγος.

Υμνώ σε Πανύμνητε, ήν ανυμνούσιν, Αγγέλων τά τάγματα, ως Θεόν κυήσασαν, τόν υπερύμνητον, όν πάσα κτίσις ανυμνεί ότι δεδόξασται.

Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς,

Σοί Νικόλαε θείον εξάδω μέλος. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος β'

«Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν η υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ο Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν εξήλειψεν, ο δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Στεφηφόρος βήματι Χριστού, πάνσοφε Νικόλαε, παρεστηκώς σύν Αγγέλων στρατεύμασι, φωτισμόν μοι δώρησαι, καταυγάζοντα τής ψυχής μου τήν ζόφωσιν, όπως ευφημήσω χαίρων σου, παμμάκαρ τήν Πανήγυριν.

Ο δοξάζων πάντας τούς αυτόν, Κύριος δοξάζοντας, σέ τοίς πιστοίς

καταφύγιον δέδωκε, πειρασμών ρυόμενον, τούς προστρέχοντας τή σή σκέπη Νικόλαε, καί προσκαλουμένους πίστει σε, καί πόθω παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Ισωθῆναι πόθον μοι ενθείς, όφης ο παμπόνηρος, τώ Πλαστουργώ, ως αιχμάλωτον ήρπασε, διά σου δέ Πάναγνε, ανακέκλημαι, θεωθείς αληθέστατα, σύ γάρ Θεομήτορ, τόν εμέ Θεώσαντα γεγέννηκας.

Έτερος Κανών τού Αγίου, ού η, Ακροστιχίς κατά αλφάβητον, χωρίς τών Τριαδικών καί τών Θεοτοκίων.

Ωδή α' Ήχος α'

«Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών, απαντήσατε, Χριστός επί γής, υψώθητε, Άσατε τώ Κυρίω πάσα η γή, καί εν ευφροσύνη, ανυμνήσατε λαοί, ότι δεδόξασται».

Απόρω γλώττη καί χείλεσιν, εγκώμιον βραχύ καί παράκλησιν, προσάξει τή σή Νικόλαε, ήκω θεομιμήτω υπεροχή, αλλ' ως πλουτοδότης, τόν Σωτήρα καί Θεόν ίλεων δίδου μοι.

Βροτός υπάρχων ουράνιος, ισάγγελος εν γή πεφανέρωσαι, χηρών αντιλήπτωρ μέγιστος, καί καταπνονουμένων εκδικητής, πάντων θλιβομένων, εν κινδύνοις βοηθός, Πάτερ Νικόλαε.

Γνωρίζει πάσα θφήλιος, Νικόλαε τρισμάκαρ τά θαύματα, τών σών άρετών τό πέλαγος, πένητες τόν Προστάτην, καί ορφανοί, χήραι τόν τροφέα, καί τυφλοί τόν οδηγόν, πάντες τόν πρόμαχόν.

Τριαδικόν

Τριάδα σέβω τήν άκτιστον, Πατέρα καί Υιόν σύν τώ Πνεύματι, ουσίαν απλήν θεότητα, φύσιν μή τεμνομένην ουσιωδώς, τρεις τάς υποστάσεις, διαιρών προσωπικώς, καί καθ' υπόστασιν.

Θεοτοκίον

Ασπόρως Λόγον συνείληφας, τόν ένα τής Τριάδος Πανάχραντε, καί τούτον σακρί γεγέννηκας, μείνασα μετά τόκον ώσπερ τό πρίν, τούτον ως Υιόν σου, καί Θεόν υπέρ ημών αεί ικέτευε.

Καταβασία

«Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών, απαντήσατε, Χριστός επί γής, υψώθητε, Άσατε τώ Κυρίω πάσα η γή, καί εν ευφροσύνη, ανυμνήσατε λαοί, ότι δεδόξασται».

Τής Θεοτόκου

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερεωθήτω η καρδιά μου, εις τό θέλημά σου Χριστέ ο Θεός, ο εφ' υδάτων ουρανόν, στερεώσας τόν δεύτερον, καί εδράσας εν τοίς ύδασι, τήν γήν Παντοδύναμε».

Ο ουρανός ο καθαρώτατος, τό τού Βασιλέως ανάκτορον, ο χαριτόπνους αληθώς, καί ευώδης Παράδεισος, η ελπίς Χριστιανών, η Θεοτόκος υμνείσθω μοι.

Λόγω τόν Λόγον απεκύησας, τόν τώ λόγω πάσαν πρός ύπαρξιν, παραγαγόντα λογικήν, φύσιν άμα καί άλογον, αλογίας εκλυτρούμενον, βροτούς Παντευλόγητε.

Τού Αγίου

Εξήνθησεν η έρημος

Νικόλαε μακάριε, τού Δεσπότης γνήσιος, σύ μαθητής γενόμενος, διασώζεις τούς σοί προστρέχοντας χαλεπών εκ κινδύνων, καί θανάτου πικρού.

Ιλάσθητι τοίς δούλοις σου, τών πταισμάτων άφεσιν, ως αγαθός δωρούμενος, Νικολάου τού σου θεράποντος, ταίς πρός σέ μεσιτείαις Πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Κατεύνασον τόν τάραχον, τών παθών μου Δέσποινα καί τήν ζωήν κυβέρνησον, Παναγία Χριστόν η τέξασα, εν ώ εστερεώθη η καρδιά μου.

Έτερος τού Αγίου

Τώ πρό τών αιώνων

Δέλτον εν καρδία, κεκτημένος θεόφρον πολλών αρετών, εγγεγραμμένην αθανάτω, καί αχράντω δακτύλω, Χριστού τού Θεού Νικόλαε, υπέρ κηρίον καί μέλι γλυκύ, στάζεις εν τοίς λόγοις σου.

Έδειξεν η χάρις, επί σέ παραδόξως τά θαύματα, η φαιδρά γάρ σου πολιτεία, ώ Νικόλαε όντως, χρυσού παντός τηλαυγέστερον, υπεραστράπτει καί λάμπει ψυχαίς, αίγλη θείου Πνεύματος.

Ζής καί μετά πότμον, εν ονείροις σαφώς οπτανόμενος, καί νεανίας εκ θανάτου, παραδόξως λυτρούσαι βοών εμφανώς τώ Άνακτι, Μή αδικήσης τούς άνδρας, επεί φθόνω διεβλήθησαν.

Τριαδικόν

Ίλεως γενού μοι, Παναγία τριάς ο Θεός ημών, τώ εν αμέτροις πλημμελείαις, ρυπωθέντι τώ βίω, Πατήρ, ο Υιός, Πνεύμα τό ζών, διατηρούσά με πάντοθεν καί αεί, άτρωτον εκ θλίψεως.

Θεοτοκίον

Νέμοις Θεοτόκε, σωτηρίας ελπίδα τοίς δούλοις σου, καί εν ανάγκαις καί κινδύνοις, ταχυδρόμοις πρεσβείαις, φρουρείν, βοηθείν παράστηθι, σύ γάρ τό κλέος ημών τών πιστών, πέλεις θεονύμφευτε.

Καταβασία

«Τώ πρό τών αιώνων, εκ Πατρός γεννηθέντι αρρεύστως Υιώ, καί επ' εσχάτων

εκ Παρθένου, σαρκωθέντι ασπύρως, Χριστώ τώ Θεώ βοήσωμεν, Ο ανυψώσας τό κέρας ημών, Άγιος εἰ Κύριε».

**Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον**

Ποταμόν ιαμάτων υπερχειλή, καί πηγὴν σε θαυμάτων ανελλιπή, ἔδειξε Νικόλαε, τού ελέους ἡ ἀβυσσος, οἱ γάρ βαρεῖαις νόσοις, πικρῶς πιεζόμενοι, καί συμφοραῖς τού βίου, δεινῶς εταζόμενοι, πάσης αθυμίας, ἀκεσώδυνον ὄντως, εὐρίσκουσι φάρμακον, τήν θερμήν σου ἀντίληψιν, διὰ τούτο βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον, ὅμοιον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον ἐν σῇ γαστρί, συλλαβούσα ἀφράστως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τόν τόν κόσμον κατέχοντα, καί ἐν ἀγκάλαις φέρεις, τόν φέροντα ἅπαντα, τόν τροφοδότην πάντων, καί Κτίστην τῆς κτίσεως, ὅθεν δυσωπῶ σε παναγία Παρθένε, ρυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τού Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθένε Ἀγνή, τήν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καί γάρ δύνασαι πάντα, ὅσα θέλεις Πανύμνητε.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή δ' Ο Ειρμός

«Ἐν πνεύματι προβλέπων, προφήτα Ἀββακούμ, τήν τού Λόγου σάρκωσιν, ἐκήρυττες βοῶν, Ἐν τῷ ἐγγίξειν τά ἔτη ἐπιγνωσθήσῃ, ἐν τῷ παρεῖναι τόν καιρόν ἀναδειχθήσῃ, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Θανάτου μέν αἰτία, ἡ Εὐα τοῖς βροτοῖς, συμβουλία ὀφews, γεγένηται Ἀγνή, σύ δέ Παρθένε τεκούσα λόγῳ τόν Λόγον, ἀθανασίας καί ζωῆς πρόξενος ὦφθης, ὅθεν ἐπαξίως ὑμνούμέν σε.

Ἐν πνεύματι Προφήται, προεῖδόν σε Ἀγνή, Ὅρος Πύλην Τράπεζαν, ἁγίαν Κιβωτόν, Λυχνίαν θρόνον ζωῆς, Στάμνον καί Κλίνην, Θεοῦ Μητέρα, ἐν συμβόλοις σε δηλοῦντες, ὧν ἡμεῖς ορώμεν τήν ἐκβασιν.

Τού Αγίου

Ελήλυθας ἐκ Παρθένου

Ομιλήσας, καθαρῶς ταῖς ἀκτίσι τού Πνεύματος, φωτοφόρος γέγονας, κόσμου φωτίζων τά πέρατα, πάσι παριστάμενος, καί πάντας σώζων, τοὺς πίστει σοι προστρέχοντας.

Λυτρούμενος, ἐκ θανάτου ὡς ὦφθης τό πρότερον, νεανίας Ὅσιε, οὕτω καί νύν με διάσωσον, πάσης περιστάσεως, καί πειρασμῶν καί κινδύνων παμμακάριστε.

Απήστραψας, αρετών λαμπηδόνας Πανόλβιε, μιμητής πανάριστος τού σου
Δεσπότη γενόμενος, σώζεις δέ καλούμενος, τούς ευλαβεία καί πόθω σε
δοξάζοντας.

Θεοτοκίον

Ελήλυθεν, επί σοί ο Δεσπότης καί Κύριος, σωματωθησόμενος, καί διασώσων
ως εύσπλαγχνος, όλον με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Χαίρε Θεοτόκε
Πανάμωμε.

Έτερος τού Αγίου

Ράβδος εκ τής ρίζης

Η κλήσίς μου μόνη αληθώς, εν πάσαις τών εχθρών βουλαίς, προσκαλουμένη
θάπτον ρύεται, τούς κράζοντάς σοι θερμώς, Ιερέ Νικόλαε, Ως πρίν
στρατηλάτας ελυτρώσω, διάσωσον καί ημάς, πάσης εκ δεινής περιστάσεως.

Θρόνω παριστάμενος Θεού, πρεσβεύειν εκτενώς σοφέ, μή διαλίπης υπέρ
πάντων υμών, τών σών πιστών οικετών, θαυμαστέ Νικόλαε, ίνα τού πυρός
τού αιωνίου, ρυσθώμεν καί εξ εχθρών, γνώμης πονηράς καί κακώσεως.

Ιάματα βρύεις πανταχού, τοίς πίστει σοι προστρέχουσι, καί εκ δεσμών
λυτρούσαι άπαντας, διό τήν λύπην ημών, εις χαράν μετάβαλε, ταίς
ευπροσδέκτοις ικεσίαις, Νικόλαε φαινέ, θραύων τήν οφρύν τών εχθρών
ημών.

Τριαδικόν

Ανάρχου θεότητος αρχήν, Πατέρα καί Υιόν τιμώ, καί Πνεύμα σέβω τό
πανάγιον, τήν πάντων παντουργικήν, ενιαίαν άτμητον, τρισί χαρακτήρσι καί
προσώποις, διηρημένην αεί, μίαν Βασιλείαν αμέριστον.

Θεοτοκίον

Σύ όντως επέκεινα βροτών, Αγγέλων τε υπέρτιμος, θεογεννήτορ Κόρη
πέφνηας, τόν πάντων γάρ Ποιητήν, εν γαστρί συνείληφας, σάρκα υλικήν
ημφιεσμένον, τεκούσα δίχα σποράς, Ω Καινοπρεπούς θεωρήματος!

Καταβασία

«Ράβδος εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί άνθος εξ αυτής Χριστέ, εκ τής Παρθένου
ανεβλάστησας, εξ όρους ο αινετός, κατασκίου δασέος, ήλθες σαρκωθείς εξ
απειράνδρου, ο άυλος καί Θεός, Δόξα τή δυνάμει σου, Κύριε».

Τής Θεοτόκου

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τό φαεινόν ημίν εξανάτειλον, φώς τό απροσιτον, τοίς ορθρίζουσιν επί τά
κρίματα, τών εντολών σου, Δέσποτα φιλόανθρωπε, Χριστέ ο Θεός ημών».

Ως Κιβωτός Σεμνή αγιάσματος, καί ως πυρίμορφος θρόνος άγιος, καί ως
Παλάτιον ηγιασμένον, Δέσποινα εχώρησας, Θεόν Παντοκράτορα.

Μήτηρ απειράνδρως εν παρθένοις σύ, αύθις Παρθένος δέ, εν μητράσι μόνη
Πάναγνε αρρήτως ώφθης, Θεόν γάρ εγέννησας, τόν φύσεις αμείβοντα.

Τού Αγίου

Ο φωτισμός

Θεοπρεπεί, πολιτεία Τρισμάκαρ λελαμπρυσμένος, τούς κατακριθέντας αδίκω
ψήφω θανατωθήναι, παραστάς ελυτρώσω, τώ Δεσπότη Χριστώ
κραυγάζοντας, Έτερον εκτός σου, Θεόν ου γινώσκομεν.

Εν ουρανοίς, τήν αϊδιον δόξαν νύν εποπτεύων, καί τής απορρήτου καί θείας
αίγλης, ταίς φανοτάταις εντρυφών λαμπηδόσι, σκέπασόν με τή προστασία
σου, Όσιε θεράπον, Χριστού πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον

Ίνα τήν σήν, εκζητήσης εικόνα συγκεχωσμένην, τοίς πάθεσι Σώτερ τάς
ουρανίους, λαθών δυνάμεις, σαρκωθείς εκ Παρθένου, επεφάνης τοίς σοί
κραυγάζουσιν, Έτερον εκτός σου, Θεόν ού γινώσκομεν.

Έτερος τού Αγίου

Θεός ών ειρήνης

Κηρύττει σου Πάτερ, τά θαύματα νύν, η Μυρέων μεγίστη μητρόπολις, Λυκίων
επαρχία τε, καί πάσαι πατριάί, τάς σάς τερατουργίας, δι' ών πάντας εκ
πόνων, θλιβερών ελυτρώσω, αξιοθαύμαστε Νικόλαε.

Λιμήν τών χηρών, καί Πατήρ τών ορφανών, βοηθός τών εν θλίψει
πανάριστος, πενθούντων παραμύθιον, ποιμήν καί οδηγός, πάντων τών
πλανωμένων, Νικόλαε υπάρχων, καί ημάς εκ κινδύνων, ταίς σαίς πρεσβείαις
απολύτρωσαι.

Μετέστης εκ γής, πρός αΰλους σκηνάς, ένθα βλέπεις τό άφραστον κάλλος
Χριστού, Αγγέλων τοίς στρατεύμασιν εφάμιλλος δειχθείς, διό σύν
Αποστόλοις, καί Μάρτυσι χορεύων, εκτενώς τόν Σωτήρα, Πάτερ Νικόλαε
ικέτευε.

Τριαδικόν

Συνάναρχα τρία, ομόθρονα μέν, αμερίστου μιάς δέ θεότητος, δοξάζω
αυτεξούσια, τά πρόσωπα σαφώς, δι' ής εκ τού μή όντος, παρήχθην εις τό
είναι, σύν Αγγέλοις κραυγάζων, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί Κύριε.

Θεοτοκίον

Βροτών σωτηρία, καί πάντων ελπίς, η προφθάνουσα τάχος καί σώζουσα,
οικτείρησον καί νύν ημάς, βοώμέν σοι Αγνή, τούς σέ προσκαλουμένους, αεί
εν περιστάσει, προστασίαν γάρ ημείς, μετά Θεόν άλλην ουκ έχομεν.

Καταβασία

«Θεός ών ειρήνης, Πατήρ οικτιρμών, τής μεγάλης Βουλής σου τόν Άγγελον,

ειρήνην παρεχόμενον, απέστειλας ἡμῖν, ὅθεν θεογνωσίας, πρὸς φῶς
οδηγηθέντες, ἐκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμεν σε, Φιλάνθρωπε».

Τῆς Θεοτόκου

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τόν Προφήτην Ἰωάνν, ἐκμιμούμενος βοῶ, τὴν ζωὴν μου ἀγαθέ,
ἐλευθέρωσον φθοράς, καὶ σῶσόν με, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, κράζοντα, Δόξα
σοι».

Προστασία τῶν πιστῶν, ἀθυμούντων χαρμονή, ευφροσύνης καὶ χαράς,
ἐμπλησον πνευματικῆς, τοὺς δούλους σου, τοὺς πεποιθότας τῇ προστασίᾳ
σου.

Ο υρανός ο λογικός, ὁ Ναός ο καθαρός, ἡ ἀγία Κιβωτός, ὁ τερπνότατος
Θεοῦ, Παράδεισος, ἐν ᾧ τό ξύλον τῆς ζωῆς ὑμνείσθω μοι.

Τοῦ Ἀγίου

Εν ἀβύσσῳ πταισμάτων

Ο τῆς νίκης Νικόλαε στέφανος, σοῦ τῇ κορυφῇ ἀξίως ἐπιτέθειται, ὡς νικητῆς
οὐν ἀριστος, τοὺς σέ προσκαλουμένους διάσωσον.

Νεκρωθέντα με Μάκαρ τοῖς πταίσμασι, καὶ ταῖς τῶν παθῶν τρικυμίαις
ποντούμενον, ἐπιφανεῖς διάσωσον, πρὸς λιμένα τοῦ θείου θελήματος.

Θεοτοκίον

Επὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα, Μήτηρ αειπάρθενε τῆς σωτηρίας μου, καὶ σέ
προστάτιν τίθημι, τῆς ζωῆς ἀσφαλὴ τε καὶ ἀσειστον.

Ἅτερον τοῦ Ἀγίου

Σπλάγχνων Ἰωάνν

Νέος Ἀβραάμ, ἐδείχθης Νικόλαε, ὡς μονογενὴ υἱόν προσάξας τὸν νοῦν, τῷ
Δεσπότη σου, ἀναιμάκτους θυσίας προσφέρων αεί, καντεύθεν εὐλογήθης ὡς
φιλόξενος, Πάτερ, καὶ Τριάδος γέγονας, οἰκητήριον θεῖον καὶ ἄμωμον.

Ξένα καὶ φρικτά, ἐργάζη τεράστια, ἐν πάσῃ τῇ γῇ, καὶ ἐν θαλάσῃ μακράν,
κινδυνεύουσι, ταχυδρόμοις λιταῖς ἐφιστάμενος, ἀσθενούντων ἰατρός, καὶ
πτωχευόντων τροφεύς, νίκης τε λαοῦ φερώνυμος, τοῦ πιστοῦ κατ' ἐχθρῶν
ἀναδέδειξαι.

Ὅμματι νοός, προβλέπων τὰ μέλλοντα, δογμάτων ὀρθῶν, πάντας ἐνέπλησας,
Ὁμοούσιον, τῷ Πατρὶ τὸν Υἱόν καταγγείλας ἡμῖν, καὶ Ἀρείου τὴν μανίαν
ἐξωλόθρευσας, στήλην ὀρθοδόξου πίστεως, τὰ σεπτὰ σου προσθεῖς
κατορθώματα.

Τριαδικόν

Σέβω καί τιμώ, Τριάδα αμέριστον, προσώποις τρισί διαιρουμένην αεί, ενουμένην δέ, τή ουσία καί φύσει ως μίαν αρχήν, τόν Πατέρα καί Υιόν καί Πνεύμα Ἅγιον, πάντων κραταιώς δεσπόζουσιν, καί τό πᾶν συντηροῦσιν ως βούλεται.

Θεοτοκίον

Κλίνας ουρανοῦς, ἐν μήτρᾳ σου Πάναγνε, Χριστός βουληθεῖς, ὅλος ἐσκήνωσεν, οὐ γάρ ἔφερε, τῶν ἰδίων χειρῶν τό πλαστούργημα, καθοράν ὑπὸ τοῦ πλάνου τυραννούμενον, ἦλθε δέ ἐν δούλου σχήματι, τό ἀνθρώπινον γένος λυτρώσασθαι.

Καταβασία

«Σπλάγχχνων Ἰωάνν, ἐμβρυον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος θήρ, οἷον ἐδέξατο, τή Παρθένῳ δέ, ἐνοικήσας ὁ Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας ἀδιάφθορον, ἥς γάρ, οὐχ ὑπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν, κατέσχευ ἀπήμαντον».

Κοντάκιον Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Ἐν τοῖς Μύροις Ἄγιε, ἱεουργός ἀνεδείχθης, τοῦ Χριστοῦ γάρ Ὅσιε, τό Εὐαγγέλιον πληρώσας, ἔθηκας τήν ψυχὴν σου ὑπὲρ λαοῦ σου, ἔσωσας τοὺς αῥώους ἐκ τοῦ θανάτου, διὰ τοῦτο ἠγιασθης, ὡς μέγας μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ο Οἶκος

Ἀνυμνήσωμεν νῦν τόν ἱεράρχην ἄσμασι, τόν ἐν Μύροις λαοὶ ποιμένα καί διδάσκαλον, ἵνα ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ ἐλλαμφθώμεν, ἰδοὺ γάρ ὤφθη ὅλος καθάριστος, ἀκήρατος πνεύματι, Χριστῷ προσάγων θυσίαν ἁμωμον, τήν εὐλκρινή καί Θεῷ εὐπρόσδεκτον, ὡς ἱερεὺς κεκαθαρμένος τῇ ψυχῇ καί τῇ σαρκί, ὅθεν ὑπάρχει ἀληθῶς, τῆς Ἐκκλησίας προστάτης, καί ὑπέρμαχος ταύτης, ὡς μέγας μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Συναξάριον

Τῇ ς' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Νικολάου, Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχοι

- Ὁ Νικόλαος, πρέσβυς ὢν ἐν γῇ μέγας,
- Καί γῆς ἀποστάς εἰς τό πρεσβεύειν ζέει.
- Ἐκτὴ Νικόλεώ γε φάνη βιοτοιο τελευτή.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Νικολάου τοῦ Καραμάνου τοῦ ἐν Σμύρνῃ μαρτυρήσαντος κατὰ τό 1657 ἔτος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας ἐπενεχθείσης ἡμῖν φοβερᾶς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καί σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Θεοτόκου

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ἡ κάμινος Σωτήρ εδροσίζετο, οἱ Παῖδες δέ χορεύοντες ἔψαλλον, Εὐλογητός εἰ Κύριε ὁ Θεός ο τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ὁ Ὑψιστος Παράδεισον ἐμψυχον, Παστάδα τε Ἀγνή χαριτόπλοκον,
χρυσόμορφον Πορφύραν, καί Ουρανόν σε ἀνέδειξε.

Στερέωσον τόν νούν μου τρεπόμενον, τόν λογισμόν κλονούμενον ἔδρασον ἐν
ασαλεύτῳ με πέτρα, τῇ σῇ σκέπη Μητροπάρθενε.

Τού Αγίου

Εικόνας χρυσῆς

Ξυρώ πειρασμών, περιπέπτωκα δεινῶς κατακεντούμενος, καί πύλαις ἄδου
προσεπέλασα, ταῖς αθυμίαις βαλλόμενος, σῶσόν με πρεσβεΐαις σου Μάκαρ,
καί ἀνάστησον ψάλλοντα, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αδύτου φωτός ταῖς αὔλοις αστραπαῖς περιλαμπόμενος, τοὺς ἐν τῷ σκότει τῶν
θλίψεων, κεκακωμένους ἐξάρπασον, καί πρὸς φωτισμόν ευφροσύνης,
καθοδήγησον ψάλλοντας, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Δυσώπει Χριστόν, τόν Υἱόν σου καί Θεόν Θεογεννήτρια, τοὺς πεπραμένους
δεινοῖς πταίσμασι, καί ταῖς ἀπάταις τοῦ ὄφεως, αἵματι αὐτοῦ τῷ τιμίῳ,
αναρρύσασθαι ψάλλοντας, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄτερος τοῦ Αγίου

Οἱ Παῖδες εὐσεβεΐα

Παντοίων χαλεπῶν τε νοσημάτων, ἱατρός πανάριστος Πάτερ Νικόλαε, φανείς,
τῆς ψυχῆς μου τήν ἀσθένειαν, ἱασάμενος παράσχου ευρωστίαν βοάν, Ὁ τῶν
Πατέρων, Θεός εὐλογητός εἰ.

Ρυσάμενος τοὺς πάλαι στρατηλάτας, ἐκ θανάτου Ἄγιε τούτους διήγειρας,
ὕμνεῖν, καί δοξάζειν τόν Σωτήρα Χριστόν, μετὰ πίστεως θερμῆς καί
ἀνακράζειν σοι, Σέ ἀνευφημοῦμεν, σοφέ ὡς ευεργέτην.

Σοφίας τῷ κρατήρι πλησιάσας, μυστικῶς τὰ χεῖλη σου Πάτερ Νικόλαε,
κρουνοὺς ἀμβροσίας ἐνθεν ἤντλησας, ὑπὲρ μέλι καί κηρίον τοῖς λαοῖς
ἐκβοῶν, Ὁ τῶν Πατέρων, Θεός εὐλογητός εἰ.

Τριαδικόν

Τριάς σέ ἀνυμνοῦμεν τρισαγία, καί Μονάς τριλαμπεστάτη ὁμοούσιε, Πατήρ ὁ
Υἱός καί Πνεῦμα Ἅγιον, ἐν οἷς πάντες βαπτισθέντες ἀναμέλπομεν, Ὁ τῶν

Πατέρων, Θεός ευλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Εκ πάντων δεχομένη τάς δεήσεις, Θεοτόκε πρέσβευε, τῷ σῷ Υἱῷ καί Θεῷ, λυτρωθῆναι τῆς κολάσεως, τοὺς τιμῶντάς σε κυρίως καί κραυγάζοντας, Ὁ τῶν Πατέρων, Θεός ευλογητός εἰ.

Καταβασία

«Οἱ Παῖδες ευσεβεία συντραφέντες, δυσσεβοὺς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογός, ἐστώτες ἑψαλλον, Ὁ τῶν Πατέρων Θεός ευλογητός εἰ».

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Ὅν φρίπτουσιν Ἄγγελοι, καί πάσαι στρατιαί, ὡς Κτίστην καί Κύριον, ὑμνεῖτε ἱερεῖς, δοξάσατε Παῖδες, ευλογεῖτε λαοί, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡς ἐμπυχὸς θάλαμος, καί ἐμπνους αλουργίς, χλαμὺς αλουργόχροος, τῷ πάντων Βασιλεῖ, ἐδείχθης Παρθέने, καί πορφύρα ἐξ ἥς, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη, τοῦ θεανθρώπου Λόγου.

Συνέλαβες Ἀχραντε, τὸν ἀπάσαν δρακί, τὴν κτίσιν συνέχοντα, ὡς Κτίστην καί Θεόν, ἀρρήτως ἀφράστως, δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς, βροτὸν γεγονότα, καί ὁ ἦν μὴ ἐκστάντα.

Τοῦ Αγίου

Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός

Ὡς ευμενὴς καί συμπαθὴς, τοὺς ἐν βάθει πειρασμῶν περισχεθέντας, ἐλευθέρωσον μάκαρ, τῶν κατεχόντων δεινῶν, τὴν λύσιν βραβεύων πρεσβείαις σου, ταῖς πρὸς τὸν Σωτήρα, Χριστὸν ἱερομύστα.

Μυσταγωγὸς τῶν ὑπὲρ νοῦν, τῶν Ἀγίων λειτουργὸς καί ουρανίων, χρηματίζων θεόφρον ἀρχιερεὺς τε πιστὸς, πταισμάτων τὴν ἀφесιν αἰτῆσαι, παρὰ τοῦ Σωτήρος, ἡμῶν ἱεροφάντα.

Θεοτοκίον

Εξασθενεῖ μου νῦν ὁ νοῦς, εἰς τὰ βάθη ἐμπесων τῆς ατιμίας, ὡς ἐντεύθεν ποικίλοις, περιπαρῆναι κακοῖς, ἀλλὰ σύ Παρθέने θεράπευσον, τῷ τῆς ἀπαθείας, φωτὶ περιβαλούσα.

Ἄτερος τοῦ Αγίου

Θαύματος υπερφυοῦς

Τάγματα Πατριαρχῶν καί Ἀποστόλων, ἱερέων τε Μαρτύρων δῆμοι, Προφητῶν ὁ σύλλογος, ἅπας δῆμος τῶν Ἀσκητῶν, μακαρίζουσι τὴν θεῖαν

πολιτείαν σου, μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς παρακαλούμεν σε, Μὴ ἐλλίπης δυσωπῶν αἰ-
τόν Κύριον, διαφυλαχθῆναι, ἡμᾶς ἐκ πάσης βλάβης.

Ὑψιστε Παμβασιλεύ μεγαλοκράτορ, ταῖς εὐχαῖς τοῦ Οσίου ποιμένος, τὴν
ζωὴν εἰρήνευσον, πάντων Λόγε Χριστιανῶν, χορηγῶν κατὰ βαρβάρων
εὐσεβεὶ βασιλεί, τὴν νίκην καὶ τὴν ἰσχύν δεόμεθα, ἵνα πάντες αἰὲς υμνῶμεν τό-
κράτος σου, καὶ υπερυψώμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτὶ ἐλλαμφθεὶς τῷ ἀπροσίτῳ Πάτερ, τὰς ψυχὰς τῶν ἐν θλίψει αὐγάζεις,
διαλύων ἅπαντα, ζόφον σκότους τῶν πειρασμῶν, ἀπαστράπτων τε ἀκτίνας
εὐφροσύνης αἰὲς, ἐν αἷς τηλαγῶς καταλαμπόμενοι, Εὐλογεῖτω, βοῶμεν ἡ κτίσις
τόν Κύριον, καὶ υπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν

Ζωὴν καὶ ζωάς καὶ ἓν καὶ τρία φῶτα, τὴν Τριάδα πιστῶς ἀνυμνοῦμεν,
πατρικαῖς ἐπόμενοι θεαῖς ὄντως ταῖς διδαχαῖς, τόν Πατέρα καὶ Υἱόν καὶ
Πνεῦμα Ἅγιον, μεθ' ὧν εὐσεβοῦντες ἀναμέλψωμεν, Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα
τόν Κύριον, καὶ υπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Πράγματος ξενοπρεπούς ἡ Βάτος τύπον, προεικόνισεν ἀχραντε Κόρη,
καιομένη ἀφλεκτος, πάλαι ὀρειεντῷ Σινά, τό Μυστήριον τοῦ τόκου σου
προγράφουσα, τό πύρ γάρ ἐν σοὶ τό τῆς θεότητος, ἐνοικήσαν, ἀλώβητόν σε
τετήρηκε, διό σε υμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

«Θαύματος υπερφυοῦς ἡ ὁροσοβόλος, ἐξεικόνισε κάμιнос τύπον, οὐ γάρ οὐς
εδέξατο φλέγει Νέους, ὥς οὐδέ πύρ τῆς θεότητος, Παρθένου ἦν υπέδου νηδύν,
διό ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν, Εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πάσα τόν Κύριον, καὶ
υπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τῆς Θεοτόκου

Ωδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Τὴν ζωοδόχον Πηγὴν τὴν ἀέναον, τὴν φωτοφόρον Λυχνίαν τὴν πάγχρυσον,
τόν Ναόν τόν ἐμψυχον, τὴν Σκηνὴν τὴν ἀχραντον, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς
τὴν πλατυτέραν, τὴν Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ρεῖθρω τῆς σῆς με κατάρδευσον χάριτος, τῶν συμφορῶν τῷ φλογμῷ
φλογιζόμενον, καὶ δεινῶς τηκόμενον, Πηγὴ χαριτόβρυτε, τόν Ποταμόν ἡ
τεκούσα τῶν χαρίτων, ἐξ οὗ ὁ πίνων διψήσει οὐδέποτε, Ὡς τοῦ Νυμφίου
ωραῖόν τε θάλαμον, ὥς τοῦ Δεσπότη Παλάτιον ἐμψυχον, ὥς Πορφύραν
πάγχρυσον, καὶ τερπνόν Ἀνάκτορον, τοῦ Χριστοῦ Δέσποινα πάντων,
καθικετεύοντά σε σώσόν με.

Τοῦ Αγίου

Ανάρχου Γεννήτορος

Λαμπάσι τῆς χάριτος, θεόφρον φωτιζόμενος, καί φωστήρ ευσεβείας, σαφώς γενόμενος, τοὺς ἐν πειρασμοῖς διασώζεις, τοὺς ἐν βυθῷ θαλάσσης λυτροῦσαι, καί τρέφεις λιμώττοντας, παραδόξως Παμμακάριστε.

Ὁ ἐν Παραδείσῳ, τῆς τρυφῆς νύν αυλιζόμενος, καί τὴν ἀφραστον δόξαν τρανῶς Θεώμενος, ἐκ τῶν ουρανίων ἀψίδων, τοὺς ὑμνητὰς τοὺς σοὺς ἐποπτεύοις, παθῶν ἐκλυτρούμενος, θεοφόρε παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Σοφίαν καί δύναμιν, καί Λόγον ἐνυπόστατον, τοῦ Πατρός Θεομήτορ, Ἀγνή γεγέννηκας, ἐκ τῶν σὼν ἀχράντων αἱμάτων, τὸν ἑαυτῆς ναὸν προσλαβούσαν, καί τούτῳ καθ' ἑνώσιν, ἐνωθεῖσαν ἀδιάρρηκτον.

Ἄτερος τοῦ Αγίου

Μυστήριον ξένον

Χορεύσατε πνεύματι, πάντες φιλέορτοι, οὐρανοὶ ευφραίνεσθε, Ὅρη τε καὶ Βουνοί, Ἐκκλησίαι, καί Παρθένων, Ἀσκητῶν τε χοροί, παιδρῶς ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ Παμμακάρο, ἐν ἡ συνελθόντες, τὸν Σωτῆρα μεγαλύνωμεν.

Ψαλάτωσαν ὕμνοις, τὰ πέρατα ἅπαντα, ἐγκωμίων στέμμασι, πάντες τὴν κορυφὴν Νικολάου, τοῦ θεοῦ κοσμοῦντες σαφῶς, τοῦ θεράποντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, δι' οὗ ἐκ παθῶν τε καί κινδύνων λυτρωθεῖμεν.

Ὡς ἄξιον δέχου, τὸν ὕμνον Νικόλαε, τοῦ μικροῦ πονήματος, τούτου ὥσπερ Χριστός, προσεδέξατο τῆς χήρας τὰ δύο λεπτά, μὴ βδελύξη τὴν ἐγχείρησιν, Ποθῶν οὐ κομπάζων γάρ, Τρισμάκαρ κατετόλμησα.

Τριαδικόν

Ενίζεται ὁμοουσίῳ θελήματι, ἡ Τριάς μερίζεται, πάλιν προσωπικῶς ἀμερίστως, συντηρούσα τό κράτος αἰεί, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός καί Πνεῦμα τό ζῶν, ὁ εἰς τρισυπόστατος Θεός, ὃν μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Διέσωσται πάσα, ἡ κτίσις τῷ τόκῳ σου, καί ἀφείλε Κύριος, θρήνον καί ὀδυρμόν, καί πᾶν δάκρυον, ἐκ παντός προσώπου Ἀγνή, Θεοτόκε παναμώμητε ἐν σοί, καί ἡμεῖς τὰς ὀφειλάς ἀποδιδόαμεν.

Καταβασία

«Μυστήριον ξένον, ὁρῶ καί παράδοξον! οὐρανόν τό Σπήλαιον, θρόνον Χερουβικόν, τὴν Παρθένον, τὴν φάτνην χωρίον, ἐν ᾧ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρητος, Χριστός ὁ Θεός, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ἀκουτίσθητε

Τὸν μέγαν ἀρχιποίμενα, καί ἱεράρχην ἅπαντες, τὸν πρόεδρον τῶν Μυρέων, Νικόλαον ευφημούμεν, πολλοὺς γάρ ἄνδρας ἔσωσεν, ἀδίκως θνήσκειν μέλλοντας, καί Βασιλεῖ ὁπτάνεται, σὺν Ἀβλαβίῳ κατ' ὄναρ, λύων τὴν ἀδικον ψήφον.

Ὅμοιον

Μεγάλως σε εδόξασεν, ἐν θαύμασιν ὁ Κύριος, καί ζώντα καί μετὰ τέλος,
Νικόλαε ἱεράρχα, τίς γάρ ἐξ ὅλης πίστεως, μόνον επεκαλέσατο, τό αγίόν σου
ὄνομα, καί οὐκ ευθύς εισηκούσθη, θερμόν προστάτην ευρών σε;

Θεοτοκίον

Σοφίαν ενυπόστατον, καί Λόγον υπερούσιον, καί ιατρόν τών απάντων,
Χριστόν τεκούσα Παρθένε, τά ἔλκη καί τά τραύματα, τῆς ψυχῆς μου
θεράπευσον, τά χαλεπά καί χρόνια, καί τῆς καρδίας μου παύσον, τὰς
απρεπεῖς ενθυμήσεις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχ, δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Τῆς Εκκλησίας τά άνθη, περιϊπτάμενος, ως νεοπτός τῆς άνω, καλιάς τών
Αγγέλων, Νικόλαε τρισμάκαρ, κράζεις αεί, πρὸς τόν Θεόν υπέρ πάντων
ημών, τών εν ανάγκαις κινδύνων καί πειρασμών, καί λυτροῦσαι ταῖς
πρεσβεΐαις σου.

Τῆς ιεράς διπλοῖδος, τήν ωραιότητα, ταῖς πρακτικαῖς ειργάσω, αρεταῖς
λαμπροτέραν, Πάτερ θεοφόρε, ὅθεν ημίν, ιερουργεῖς τά τεράστια, τών
αιοδίων θαυμάτων ιερουργέ, τών δεινών ημάς λυτροῦμένος.

Τών αθεάτων τά κάλλη, περιεχόμενος, τήν φοβεράν εκείνην, κατενόησας
δόξαν, Ἄγιε αγίων, ὅθεν ημίν, τά ουράνια λόγια, τών αιζώων εκείνων
θεωριών, αναγγέλλεις ἱερώτατε.

Ὡς εν ονείρω επέστης, τῷ ευσεβεῖ Βασιλεῖ, καί τοὺς δεσμώτας Πάτερ, εκ
θανάτου ερρύσω, πρέσβευε απαύστως, ὅπως καί νύν, ταῖς ευχαῖς σου
ρυσθείημεν, εκ πειρασμών καί κινδύνων καί οδυνών, οἱ αξίως ευφημοῦντές
σε.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Σαλπίσσωμεν εν σάλπιγγι ασμάτων, σκιρτήσωμεν εόρτια, καί χορεύσωμεν
αγαλλόμενοι, τῇ ετησίῳ πανηγύρει τοῦ θεοφόρου Πατρός, Βασιλεῖς καί
Ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καί τόν δι' Ονείρου φρικτῆς επιστασίας, Βασιλέα
πείθοντα, αναιτίους κρατουμένους τρεῖς, απολύσαι στρατηλάτας,
ανυμνεῖτωσαν, Ποιμένες καί Διδάσκαλοι, τόν τοῦ καλοῦ Ποιμένος, ομόζηλον
Ποιμένα, συνελθόντες εύφημήσωμεν, οἱ εν νόσοις τόν ιατρόν, οἱ εν κινδύνοις
τόν ρύστην, οἱ αμαρτωλοί τόν προστάτην, οἱ πένητες τόν θησαυρόν, οἱ εν
θλίψεσι τήν παραμυθίαν, τόν συνοδίτην οἱ οδοιπόροι, οἱ εν θαλάσση τόν
κυβερνήτην, οἱ πάντες τόν πανταχοῦ θερμῶς προφθάνοντα, μέγιστον
ἱεράρχην, εγκωμιάζοντες οὕτως εἰπώμεν, Πανάγιε Νικόλαε, πρόφθασον,
εξελοῦ ημάς τῆς ενεστώσης ανάγκης, καί σώσον τήν ποιμήνην σου ταῖς
ικεσίαις σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον ὁ αὐτός

Σαλπίσωμεν εν σάλπιγγι ασμάτων, προκύψασα γάρ άνωθεν, η παντάνασσα Μητροπάρθενος, ταίς ευλογίαις καταστέφει τούς ανυμνούντας αυτήν, Βασιλείς καί Άρχοντες συντρεχέτωσαν, καί την Βασιλίδα κροτείτωσαν εν ύμνοις, Βασιλέα τέξασαν, τούς θανάτω κρατουμένους πρίν, απολύσαι φιλανθρώπως ευδοκήσαντα, Ποιμένες καί Διδάσκαλοι, την τού καλού Ποιμένος, υπέραγνον Μητέρα, συνελθόντες ευφημήσωμεν, την Λυχνίαν την χρυσαυγή, την φωτοφόρον Νεφέλην, την τών ουρανών πλατυτέρα, την έμψυχόν τε Κιβωτόν, τόν πυρίμορφον τού Δεσπότης θρόνον, την μανναδόχον χρυσέα, Στάμνον, την κεκλεισμένην τού Λόγου πύλην, την πάντων Χριστιανών τό καταφύγιον, άσμασι θεηγόροις, εγκωμιάζοντες ούτως είπωμεν, Παλάτιον τού Λόγου, αξίωσον τούς ταπεινούς ημάς, τής ούρανών Βασιλείας, ουδέν γάρ αδύνατον ή μεσιτεία σου.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Δίδεται καί Άγιον Έλαιον τοίς Αδελοίς, εκ τής κανδήλας, τού Αγίου, ψαλλομένων τών Ιδιομέλων.

Ήχος πλ. β' τού Σεργίου

Εύ δούλε αγαθέ, καί πιστέ εύ εργάτα τού αμπελώνος Χριστού, σύ καί τό βάρος τής ημέρας εβάστασας, σύ καί τό δοθέν σοι τάλαντον επηύξησας, καί τοίς μετά σέ ελθούσιν ουκ εφθόνησας, Διό πύλη σοι ουρανών ηνέωκται, είσελθε εις την χαράν τού Κυρίου σου, καί πρέσβευε υπέρ ημών, Άγιε Νικόλαε.

Ήχος πλ. δ'

Εις αίον έδραμες τού Κυρίου Νικόλαε, εν ή προσκαίρω ζωή, καί αυτός σε εδόξασεν, εν ή επουρανίω, καί όντως ζωή, Διό παρρησίαν κεκτημένος πρός αυτόν, ικέτευε σωθήναι τάς ψυχάς ηιών.

Δόξα... Ο αυτός

Των ανδραγαθημάτων σου, Όσιε Πάτερ, ο καρπός εφαιδρυνε τών πιστών τάς καρδίας, τίς γάρ ακούων την άμετρόν σου ταπείνωσιν, την υπομονήν ουκ εθαύμασε; την πρός τούς πένητας ιλαρότητα; θλιβομένων τό συμπαθές; πάντας θεοπρεπώς edίδαξας, Ιεράρχα Νικόλαε, καί νύν τόν αμαράντινον αναδησάμενος στέφανον, πρέσβευε υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν...

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Εις την Λειτουργίαν, τά Τυπικά, καί από τού Κανόνος, Ωδή γ' καί ς'.

Αρχή

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αμβροσίου, Επισκόπου Μεδιολάνων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Ἡγεμονίας τόν θρόνον, κατακοσμών ἀρεταῖς, ἐξ ἐπιπνοίας θείας, τόν τῆς ἱεραρχίας, προσφόρως ἐκομίσω, ὅθεν πιστός, οἰκονόμος τῆς χάριτος, ἐν ἀμφοτέροις, Ἀμβρόσιε γεγωνώς, διπλοῦν στέφανον κεκλήρωσαι.

Εν ἐγκρατεία καί πόνοις, καί ἀγρυπνίαις πολλαῖς, καί προσευχαῖς συντόνοις, τήν ψυχὴν καί τό σῶμα, ἐκάθηρας θεόφρον, σκεύος λοιπόν, ἐκλογῆς τῷ Θεῷ ἡμῶν, τοῖς Ἀποστόλοις ὡσαύτως ἀναδειχθεῖς, ὑπεδέξω τά χαρίσματα.

Τόν εὐσεβῆ Βασιλέα, ἡμαρτηκότα ποτέ, ὡς τόν Δαυῖδ ὁ Νάθαν, παρρησία ἐλέγξας, Ἀμβρόσιε παμμάκαρ, τοῦτον σαφώς, ἀφορισμῷ καθυπέβαλες, καί μετάνοιά παιδεύσας θεοπρεπῶς, συνηρίθμησας τῇ Ποίμνῃ σου.

Ἔτερα Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος πλ. α' Ὅσιε Πάτερ

Ὅσιε Πάτερ, ἱερῶτατε Ἀμβρόσιε, ἡ Λύρα φωνούσα, μέλος σωτήριον, δογμάτων ὀρθοδόξων πάσιν ἡμῖν, ἡ καταθέλγουσα πιστῶν τὰς ψυχάς, εὐήχος Κιθάρα τοῦ Θεοῦ Παρακλήτου, τό μέγα Ὅργανον τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀξιέπαινος Σάλπιγξ τῆς Ἐκκλησίας, διειδεστάτη τε Πηγὴ τῶν χαρισμάτων, ἐναποπλύνουσα ρύπον τῶν παθημάτων, Χριστόν ἰκέτευε, Χριστόν δυσώπει Ὅσιε, δωρηθῆναι τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁμόνοιαν, εἰρήνην, καί μέγα ἔλεος.

Ὅσιε Πάτερ, παμμακάριστε Ἀμβρόσιε, Συνόδου θεοφόρων, μέσον Γιατέρων ὀφθεῖς, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις ἓνα Υἱόν, σάρκα γενόμενον κηρύττεις τρανῶς, ἐξ ἀπειρογάμου ὑμῖν ἐπιφανέντα, τόν ὁμοούσιον τῷ Πατρί, καί συναΐδιον τούτου καί συμφυή, ὅθεν τήν βλάσφημον Ἀρείου γλωσσαλγίαν, ἐναπεμώρανας, τοῦ Πνεύματος δυνάμει, Χριστόν ἰκέτευε, Χριστόν δυσώπει Ὅσιε, δωρηθῆναι τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁμόνοιαν, εἰρήνην, καί μέγα ἔλεος.

Ὅσιε Πάτερ, ἀξιάγαστε Ἀμβρόσιε, ευρούσα ὡς ἐπόθει, τήν καθαρὰν σου ψυχὴν, τοῦ Πνεύματος ἡ χάρις τοῦ Παναγίου, ἐν σοὶ ἐσκήνωσεν ὡς ἄδυτον φῶς, οὐ τῇ ἐνεργείᾳ, τὰ πνεύματα τῆς πλάνης, ἀποδιώκεις διαπαντός, καί θεραπεύεις τὰς νόσους καί μαλακίας, τῶν προσιόντων σοι ἀπλότητι καρδίας, καί ἐκτελούντων σου, τήν μνήμην τήν φωσφόρον, Χριστόν ἰκέτευε, Χριστόν δυσώπει Ὅσιε, δωρηθῆναι τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁμόνοιαν, εἰρήνην, καί μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίνι ψυχῇ μου, ἐξωμοίωσαι προκόπτουσα, εἰς χεῖρῳ καθ' ἐκάστην, καί προστιθείσα αἰεὶ, σοῖς μύλωσιν εὐήθως τραύματα πλείω, ὡς ὀλοσώματος γενέσθαι πληγὴν, μή ἐνθυμουμένη, ὡς ὁ Κριτὴς ἐγγίζει, ὦ παραστήση ἀπολαβεῖν, κατὰ τὰς πράξεις εὐθύνας καί τιμωρίας; ἀλλ' ἐπιστρέψασα,

πρόσπεσον τή Παρθένω, κράζουσα, Δέσποινα, πάναγνε μή παρίδης, τόν παροργίσαντα Θεόν τόν ευσυμπάθητον, τόν εκ σου διά σωτηρίαν, τών βροτών γεννηθέντα, δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ότε τόν βότρυν, αφυτεύτως όν ως άμπελος, εβλάστησας, κατείδες ξύλω κρεμάμενον, νυττόμενόν τε λόγχη θείαν πλευράν, Τί τούτο, έλεγες, Υιέ και Θεέ; πώς ο νόσους πάσας, και πάθη θεραπεύων, πάθος υφίστασαι, απαθής κατά φύσιν υπάρχων τήν θεϊκήν; τί σοι αχάριστος λαός τώ ευεργέτη, ταύτα απέδωκεν αντ' ευεργετημάτων; Παρθένε άχραντε, αλλά τοίς τούτου πάθεσι, τών παθών με ελευθερώσαι, εκδυσώπει απαύστως, όπως δοξάζω σε.

Απολυτίκιον 'Ηχος δ'

Κανόνα πίστεως και εικόνα πραότητος, εγκρατείας Διδάσκαλον, ανέδειξέ σε τή ποιμήνι σου, η τών πραγμάτων αλήθεια, διά τούτο εκτήσω τή ταπεινώσει τά υψηλά, τή πτωχεία τά πλούσια, Πάτερ Ιεράρχα Αμβρόσιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Και Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής Οκτωήχου, και τού Αγίου εις ς', ού η Ακροστιχίς.

Τόν παμμέγιστον Αμβρόσιον αινέσω. Ιωσήφ.

Ωδή α' 'Ηχοςδ'

«Θαλάσσης τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Ταίς θείαις φωτοχυσίαις Όσιε, καταστραπτόμενος, τήν φωτοφόρον ταύτην και φαιδράν, και αγίαν σου κοίμησιν, τούς ευσεβώς γεραίροντας, σαίς ικεσίαις φωταγωγήσον.

Ο Λόγος ο τού Θεού σοφίας σοι, λόγον δεδώρηται, κεκοσμημένον γλώσση αληθεί, ιεράρχα Αμβρόσιε, αιρετιζόντων άλλον, απορραπίζοντα κακόνοιαν.

Νοός σου τό οπτικόν Πανόλβιε, προκαθηράμενος, τής τών παθών αχλύος δεκτικόν, καθαρών επιλάμψεων, τού Παναγίου Πνεύματος, προαπειργάσω Παμμακάριστε.

Πανσόφοις και ιεροίς σου δόγμασι, τήν αρειόφρονα, αποδιώξας λύμην ως ποιμήν, επί χλόην εποίμανας, Ορθοδοξίας Πάνσοφε, τά λογικά σου πίστει θρέμματα.

Θεοτοκίον

Ασπύρως τώ τού Πατρος βουλήματι, εκ θείου Πνεύματος, τόν τού Θεού συνείληφας Υιόν, καί σαρκί απεκύησας, τόν εκ Πατρός αμήτορα, καί δι' ημάς εκ σου άπάτορα.

Έτερος Κανών τού αυτού, οδή Ακροστιχίς.

Θείου Αμβροσίου μέγα κλέος άσμασι μέλπω. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Η κεκομμένη, τήν άτομον έτεμε, καί είδεν ήλιος γήν, ήν ουκ εθεάσατο, αλάστορα εχθρόν τό ύδωρ κατεπόντισε, καί άβατον δι, ήλθεν Ισραήλ, ώ δή δέ ανεμέλπετο, Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Θείω φωτί σου, υπέρλαμπρε Ίλιε, τής αμαρτίας μου, τήν αχλύν απέλασον, οικτείρεις γάρ ψυχάς, τή εμφύτω ευσπλαγχνία σου, καί σκότους απαλάττεις τών παθών, τή μόνη ευμενία σου, Παντοκράτορ Κύριε, ο μόνος ευδιάλλακτος.

Επί τώ κάλλει, τών θείων δογμάτων σου, η Εκκλησία φαιδρώς, ωραΐζεται, καί πίστει ασφαλεί, πεποιλκιμένη δείκνυται, καί όλη ως πλησίον καί καλή, εκ δεξιών παρίσταται, ορθοδόξως λάμπουσα, τής δόξης τού νυμφίου Χριστού.

Ιερωσύνης, τοίς όπλοις στομούμενος, καί θεία δόξη τόν νούν, Πάτερ ελλαμπόμενος, ως μάχαιρα πιστών εστιλβωμένη δείκνυσαι, καί σάλπιγξ τής ευσήμου Εορτής, τά θράση τών αιρέσεων, τμητικώς συγκόπτουσα, καί πάντας διεγείρουσα.

Θεοτοκίον

Ο πρό αιώνων, Πατρί συναΐδιος, εκ σου Θεόνυμφε, σάρκα προσελάβετο καί φύσιν τών βροτών, Θεώσας συνεδόξασε, διό σε σωτηρίας αρχηγόν, καί κόσμου ιλαστήριον, Θεοτόκε Δέσποινα, προς τόν εκ σου κεκτήμεθα.

Ωδή γ'

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτῳ σοφία Χριστέ, ου γάρ εστιν άγιος, πλήν σου Φιλάνθρωπε».

Μεμυημένος, Ιεράρχης ως ένθεος Όσιε, πάσαν νόησιν Γραφής, τοίς αγνοούσιν Αμβρόσιε, Πάτερ τά δισέφικτα, τρανώς εσάφησας.

Μεγίστην χάριν, προς Θεού δεδεγμένος καί δύναμιν, σής εσθήτος επαφή, ποικίλα πάθη Αμβρόσιε, Πάτερ εθεράπευσας, τών προσιώντων σοι.

Εν αφροσύνη, τήν προς σέ τόν φρονήσει εμπρέποντα, πλησιάσαι τολμηρώς, μιαιρωτάτην ορμήσασαν, θάπτον εθανάτωσας, θείῳ προστάγματι.

Θεοτοκίον

Γένος ανθρώπων, εκαινούργησας μόνη κυήσασα, τόν τῆς φύσεως ημῶν,
Δημιουργόν τε καί Κύριον, ὅθεν σε δοξάζομεν, Θεοχαρίτωτε.

Ἄλλος

Σύ εἰ τό στερέωμα

Ρεῖθρον ἐν καρδίᾳ σου, ἐκ τῶν τοῦ Πνεύματος Ὅσιε, χαρισμάτων, βρύει
καταρδεύον, τοὺς τῆς Πίστεως αὐλακάς.

Ὅλον ἀπεκάθηρας, τό ὀπτικόν τοῦ νοῦ Ὅσιε, καί εἰς ὕψος ἡρθης, θεωρίας, τῇ
ελλάμπει τοῦ Πνεύματος.

Στέφεται τοῖς λόγοις σου, ὥσπερ τιμίῳς λίθοις Σοφέ, ἡ Εκκλησία, καί
διαίωνίζει, τῶν πιστῶν βασιλεύουσα.

Θεοτοκίον

Ἰλεων γενέσθαι μοι, τῶν ἐν πολλαῖς παγέντι Ἀγνή, ἀμαρτίαις, τόν ἐκ σοῦ
τεχθέντα, ἀσιγήτως δυσώπησον.

Ὁ Εἰρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ τό φῶς, τῶν
εσκοτισμένων, καί ὑμνεῖ σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ἦχος δ' Ὁ υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Λόγους ζωῆς Πάτερ σοφέ κεκτημένος, τάς διανοίας τῶν πιστῶν καταρδεύεις,
καί καρποφόρους χάριτι δεικνύεις αἰεὶ, τῶν αἰρετιζόντων δέ, κατακλύζεις τάς
φρένας, χάριν ἀναβλύζων τε, ἱαμάτων ἐκπλύνεις, παθῶν παντοίων ρύπον
ἀληθῶς, ἱερομύστα θεόφρον Ἀμβρόσιε.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καί Λόγον

Τόν Προφήτην Ἠλίαν ζηλοτυπῶν, Ἰωάννην ὡσαύτως τόν Βαπτιστήν,
ἀνδρείως διήλεγξας, Βασιλεῖς ἀνομήσαντας, ἱεραρχίας θρόνον, ἐνθέως
ἐκόσμησας, καί θαυμάτων πλήθει, τόν κόσμον ἐπλούτησας, ὅθεν καί ταῖς
θείαις, συγγραφαῖς κεχρημένος, πιστοὺς ἐπεστήριξας, καί ἀπίστους
ἐπέστρεψας, ἱεράρχα Ἀμβρόσιε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων
ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τὴν οὐράνιον Πύλην καί Κιβωτόν, τό πανάγιον Ὅρος τὴν φωταυγὴ, Νεφέλην
υμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον Κλίμακα, τόν λογικόν Παράδεισον, τῆς Εὐας τὴν
λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τό μέγα Κειμήλιον, ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ
διεπράχθη, τοῦ κόσμου καί ἀφεςις, τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων, διὰ τοῦτο
βοῶμεν αὐτῇ, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καί Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν
δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τόν ἀχραντον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν τῷ πάθει ἐστῶσα τοῦ σοῦ Υἱοῦ, τῷ Σταυρῷ πλησιάζουσα μητρικῶς,
δακρύων προσχύσεσι, λουομένη ἐκραύγαζες, Οἱμοι θεῖε Λόγε! πῶς φέρεις

ραπίσματα, εμπτυσμούς καί μάστιγας, Σταυρόν καί τόν θάνατον, όμως υπέρ γένους, σωτηρίας βροτείου, εκών ταύτα υφίστασαι, Ούτω Σώτερ φιλάνθρωπε, η Θεοτόκος εβόα σοι, ήνπερ προβαλλόμενοι, σοί εις πρεσβείαν, Δέσποτα αιτούμεθα, ίνα πλουσίως παράσχης, ημίν τά ελέη σου.

Ωδή δ'

«Δι' αγάπησιν Οικτίρμον τής σής εικόνας, επί Σταυρού σου έστης, καί ετάκησαν έθνη, σύ γάρ εί φιλάνθρωπε, ισχύς μου καί ύμνησις».

Ιεράρχης ανεδείχθης χρισθείς τώ μύρω, τώ τής ιερωσύνης, τελειών ιερέας, πάσι τήν σωτήριον, δωρούμενος κάθαρσιν.

Συνετήρησας τήν ποιμήνην εκ πάσης βλάβης, τών εναντίων Μάκαρ, καί Αρείου τήν πλάνην, πάσαν απημαύρωσας, τώ φέγγει τών λόγων σου.

Τή τού Πνεύματος δυνάμει τετειχισμένος, τά πονηρά διώκεις, τής κακίας Παμμάκαρ, πνεύματα μή φέροντα, τήν σήν επιτίμησιν.

Θεοτοκίον

Ο θελήματι τά πάντα δημιουργήσας, δημιουργείται θέλων, εξ άγνών σου αιμάτων, σώζων τούς ειδότας σε, αγνήν Θεομήτορα.

Άλλος

Εισακήκοα Κύριε

Ο λειμών τών δογμάτων σου, καί θεολαμπής σου βίος Πανεύφημε, ως συνθέσεως θυμίαμα, κατευωδιάζει τας αισθήσεις ημών.

Ιερείον γενόμενος, καί ιεουργός καί κάρπωμα' Όσιε, πρακτικώς ωλοκαυτώθης Θεώ, καί προσήχθης θύμα τή τραπέζη Χριστού.

Ο ουράνιος Κύριος, εν τώ στερεώματι τώ τής Πίστεως, ως αστέρα σε κατέπηξε, δα δουχούντα κόσμον τοίς σοίς δόγμασι.

Θεοτοκίον

Μή τραπείς τή θεότητι, όλον εαυτόν ο Λόγος εκένωσε, καί ανθρώποις προσωμίλησεν, εκ σου σάρκα Κόρη προσλαβόμενος.

Ωδή ε'

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Νούν λάμποντα φωτί, τώ αύλω κτησάμενος, απήστραψας ιαμάτων, καί θαυμάτων ακτίνας, , Αμβρόσιε μακάριε.

Ανήγειρας σαυτόν, ιερόν καταγώγιον, τού Πνεύματος καταλύσας, τούς ναούς τών ειδώλων, Αμβρόσιε θεόπνευστε.

Μεγίστων αρετών, φωταυγεία λαμπόμενον, ηδέσθησαν βασιλείς σε, καί τόν όρον τής γλώττης, τής σής ου παρεσάλευσαν.

Θεοτοκίον

Βουλήματι τό πάν, ο σοφώς εργαζόμενος, βουλόμενος αναπλάσαι, τούς ανθρώπους Παρθένε, τήν σήν γαστέρα ώκησεν.

Άλλος

Ίνα τί με απώσω

Εν τή θεία σου μνήμη, ιερέων θίασος Πάτερ αγάλλεται, καί πιστών χορείαι, σύν Αγγέλοις αΰλοις ευφραίνονται, καί τρυφά σκιρτώσα, πνευματικώς η Εκκλησία, εν τοίς λόγοις σου Πάτερ Αμβρόσιε.

Γεωργός ανεδείχθης, τέμνων τήν τής πίστεως ευθείαν άρουραν, καί διδασκαλίας, επισπείρων θεόσοφε δόγματα, καί αυξήσας στάχυν, καρποφορείς τή Εκκλησία, τόν ουράνιον άρτον τού Πνεύματος.

Αβραάμ τήν θυσίαν, καί τήν άμεμπτον πίστιν εχαρακτήρισας, Ισαάκ ως άλλον, τήν ψυχήν θυσιάσαι προθέμενος, τώ τού Κτίστου πόθω, καί μή τρωθείς τή απιστία, έχρημάτισας φίλος τού Κτίστου σου.

Θεοτοκίον

Κόσμου ούσα προστάτις Μήτερ άειπάρθενε, σύ με κυβέρνησον, καί οδήγησόν με, εις ευθείαν οδόν καί κατεύθυνον, πρός δικαιοσύνης τρίβους, ορθάς τόν λογισμόν μου, τής ψυχής τās πορείας ιθύνουσα.

Ωδή ς'

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Ρώμη σου, ευφημεί τά σεπτά προτερήματα, φωτοειδής ως αστήρ γάρ, πανταχού θαυμάτων τās λαμπηδόνας, Ιεράρχα, επαφήκας πιστώς θαυμαζόμενος.

Ορθρίσας, πρός Χριστόν ταίς εκείθεν λαμπρότησι, περιηυγάσθης πλουσίως, καί φωτός επλήσθης τού θειοτάτου, καί φωτίζεις, τούς πιστώς σε τιμώντας εκάστοτε.

Σώμά σου, καί ψυχήν τώ Θεώ καθιέρωσας, καί δεκτικήν απειργάσω, χαρισμάτων Πάτερ τήν σήν καρδίαν, ανενδότης, τώ γλυκίω προσέχουσαν έρωτι.

Θεοτοκίον

Ίασαι τής ψυχής μου Παρθένε τά τραύματα, επισκιάσει σου θεία, καί τόν νούν μου λάμπρυνον σκοτισθέντα, αμελεία, καί σκιά εχθρού πολεμήτορος.

Άλλος

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Λαβών τού λόγου σοφέ, τό τάλαντον ως θεράπων πιστός, καί τή τραπέζην προθείς, επολλαπλασίασας, καί τούτο προσήγαγες, καθαρόν σύν τόκω τῷ Δεσπότη σου Αμβρόσιε.

Ελάμπρυνας τήν στολήν, τήν ιεράν εν τοῖς πόνοις σου, καί ανεδείχθης ποιμήν, ποιμένης λογικῆς Σοφέ, ἤν τή βακτηρία σου, τῆς διδασκαλίας εἰς μονάς ελαύνεις πίστεως.

Ο ζήλος σου Ηλίου, ζήλον μιμείται Μακάριε, βασιλέα γάρ πιστόν, χρανθέντα τοῖς αἵμασιν, ἐλέγξας ἀπήλασας, θείων περιβόλων, τό αἰδέσιμον φυλάττων Θεοῦ.

Θεοτοκίον

Σκέπην καί καταφυγήν, καί τείχος ὄντως ἀκράδαντον, ἡ πόλις σου σέ πιστῶς, κεκτημένη Δέσποινα, δυσχερών ἐκ θλίψεων, καί κινδύνων πάντων, ἐκλυτρούσαι ταῖς πρεσβείαις σου.

Ο Εἰρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι πρός σέ γάρ ἐβόησα, καί ἐπακουσόν μου, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Θείοις δόγμασι περιαστράπτων, ἀπημαύρωσας Ἀρείου πλάνην, ἱερομύστα καί ποιμήν Αμβρόσιε, θαυματουργῶν δέ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, πάθη ποικίλα σαφῶς εθεράπευσας, Πάτερ Ὅσιε, Χριστόν τόν Θεόν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Συναξάριον

Τῇ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Αμβροσίου, Ἐπισκόπου Μεδιολάνων.

Στίχοι

- Τό φθαρτόν Αμβρόσιος ἐκδύς σαρκίον,
- Θείας μετέσχεν αμβροσίας ἀξίως.
- Εβδόμη Αμβρόσιος ποτί ἀμβροτον ἤλυθεν οὔδας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Αθηνόδωρου.

Στίχοι

- Χαίρων Αθηνόδωρος, εἰ τμηθῇ ξίφει,
- Αφηρέθη τό πνεῦμα καί πρό τοῦ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Νεόφυτος, ἐν τῇ θαλάσῃ βληθείς, τελειοῦται.

Στίχοι

- Θανών ο Νεόφυτος υδάτων μέσον,
- Παρ υδάτων ζή μυστικών διεξόδους.

Τή αυτή ημέρα, ό Άγιος Δομέτιος, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Δός Δομέτιε Χριστομάρτυς καί λάβε.
- Δός τήν κεφαλήν, καί λάβε στέφος μέγα.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Ισιδωρος, Ακεψιμάς, καί Λέων πυρί τελειούνται.

Στίχοι

- Διπτοίς συνάθλοις Ισιδωρε συμφλέγου,
- Ίσων γάρ αυτοίς δωρεών Θεού τύχης.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Αμμούν, Επίσκοπος Νητρίας, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Αμμούν πατρός κατείδες Νητρία τρία,
- Κόσμου φυγήν, άσκησιν, έξοδον βίου.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Μάρτυρες, Γαϊανός καί Γάϊος, πυρί τελειούνται.

Στίχοι

- Άν καί καμίνου Γάϊε βληθής μέσον,
- Σού Γαϊανός ουκ αφέξομαι λέγει.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι τριακόσιοι Μάρτυρες, οι εν Αφρική, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Δόξης υπέρ σής, ώ Τριάς, τετμημένην,
- Διπλοτριπλήν δέχου με εξηκοντάδα.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος, Ιγνάτιος, ο πλησίον τών Βλαχερνών κείμενος, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Πλήρης απήλθες πράξεων χρηστών Πάτερ,
- Εκ τού ματαίου καί κακών πλήρους βίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου πατρός ημών Παύλου Μοναχού, τού υποτακτικού.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών αγίων Μαρτύρων Πρίσκου, Μαρτίνου καί Νικολάου, ών ο μέν λιμώ, ο δέ πέλεξι κατακοπείς, ο δέ τρίτος διά πυρός, ετελειώθησαν, Η δέ σύναξις αυτών τελείται πλησίον τού τείχους τών Βλαχερνών.

Στίχοι

- Λιμώ θανόντα Πρίσκον άρτου γηϊνου,
- Ο Χριστός άρτον ψωμεί τών Αγγέλων.
- Πέλεξι συγκόπτουσι Μαρτίνου κρέα,
- Κρεών μακέλλαις δυσσεβείς ανθρωπίνων.
- Εξήλθε δόγμα δαίμοσι πλάνης θύειν,
- Οίς, Νικόλαε, μή θύων, εις πύρ θύη.

Τή αυτή ημέρα, τά Εγκαίνια τής Υπεραγίας Θεοτόκου, εν τοίς Κουράτορος.

Ής ταίς αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς Αμήν.

Ωδή ζ'

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τω ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Ο θείος φθόγγος, τών σών δογμάτων Πάτερ πάνσοφε, ώσπερ αστραπή διήλθε πάσαν τήν γήν, καί θαυμάτων η επίδειξις, ως φώς εξήστραψε, τάς εν ζόφω καρδίας λαμπρύνουσα.

Νομοθεσίαις, ταίς τού Σωτήρος σύ επόμενος, Πάτερ τό δοθέν σοι τάλαντον εμμελώς, ως οικέτης αγαθότητος, επολυπλασίασας, δεσποτικής χαράς αξιούμενος.

Αναστομώσας, τήν θεολόγον σου διάνοιαν, ρείθρα ιερών δογμάτων ποταμηδόν, επαφήκας καταρδεύοντα, πιστών τό πλήρωμα, ιερομύστα Πάτερ Αμβρόσιε.

Θεοτοκίον

Ιδού Παρθένε, Εν τή γαστρί σου σύ συνέλαβες, Λόγον, τού Πατρός συνάναρχον καί σαρκί, απεκύησας δωρούμενον, πάσιν ανάκλησιν, τοίς εξ Αδάμ πεσούσι Πανάμωμε.

Άλλος

Οι εκ τής, Ιουδαίας.

Ακηλίδωτον ώφθης, αρετών θεομάκαρ, αξίως έσοπτρον, καθαράς τάς εμφάσεις, τής πίστεως δεικνύον, καί φωτίζον τούς ψάλλοντας, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Σού ο βίος θεόφρον, υποτύπωσις ώφθη, Αρχιερέων σαφώς, καί όρος ορθοδόξων, τών πίστει μελωδούντων, καί Θεώ εκβοώντων αεί, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Μέτριος μὲν τὸν τρόπον, υψηλὸς δὲ τὸν λόγον, Πάτερ Αμβρόσιε, αιδέσιμος τὸν βίον, καὶ πίστει ανεδείχθης, ακλινὴς ἐν τῷ ψάλλειν σε, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον

Θελητὴν τοῦ ελέους, ὃν ἐγέννησας Μήτηρ, νῦν ἐκδυσώπησον, ρυσθῆναι τῶν πταισμάτων, ψυχῆς τε μολυσμάτων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ὡδή η'

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Νεκρώσας τὰ μέλη καὶ νεκρόν, σαρκὸς τὸ φρόνημα, ἀπεργασάμενος, ψυχὴν ἐζώωσας Ὅσιε, καὶ πηγὴν θαυμάτων ἐβλυσας, τοῖς νεκρωθείσιν ἐκ παθῶν, ζωὴν παρέχουσας, τοῖς βώσι, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἐγnows τὴν μετάθεσιν Σοφέ, τὴν ἐκ τοῦ σώματος, θείῳ ἐν Πνεύματι, προφητικώτατα, ταύτην γάρ, τοῖς συνούσι διεσάφησας, καὶ ἐν χαρὰ πρὸς οὐρανόν, βῶν ἀνέδραμες, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σῶμα καὶ καρδίαν καὶ τὸν νοῦν, προκαθηράμενος, παθῶν συγχύσεως, πυρφόρον ἔλλαμψιν ἄνωθεν, εἰσεδέξω τὴν τοῦ Πνεύματος, ὥσπερ οἱ θεοὶ μαθηταί, βῶν Αμβρόσιε, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ὡφθης ὑπερτέρα οὐρανῶν, Θεὸν οὐράνιον ἀποκυήσας, τὸν τὰ ἐπίγεια Πάναγνε, οὐρανοῖς ἐπισυνάψαντα, καὶ τὴν ἐπίγνωσιν αὐτοῦ, πᾶσι παρέχοντα, τοῖς βώσι, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἄλλος

Μουσικῶν ὁργάνων

Ἀπαθείας ὄργανον ἐδείχθης, τῶν παθῶν κοιμίζων τὰς ορέξεις, καὶ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, κραυγάζειν διεγείρον, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σωτηρίας πρόξενον ἐκτήσω, τὴν τοῦ λόγου δύναμιν Παμμάκαρ, δι' ἧς ἐτράνωσας ἡμῖν, τὸν ἓνα τῆς Τριάδος, ἀρρήτως ἐκ Παρθένου, σὰρκα προσλαβόντα, βροτοῖς ὁμοουσίως.

Ἰαμάτων βρύουσι σταγόνας, τῶν σὺν διδασγμάτων αἱ νεφέλαι, ἐξ ὧν ἀρδεύονται πιστῶν, καρδίαι τῶν βωόντων, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Μακαρίζει σε Σεμνή τάξις Αγγέλων, μεγαλύνει σε γηγενών φύσις, εν σοί γάρ εύρομεν χαράν, οι πίστει σε υμνούντες, καί υπερυψούντες, είς πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Μουσικών οργάνων συμφωνούντων, καί λαών απείρων προσκυνούντων, εικόνι τή εν Δεηρά, τρείς Παίδες μή πεισθέντες, τόν Κύριον ανύμνουν, καί εδοξολόγουν, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ άλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ίδες γεγονώς έν εκστάσει τά δι αιώνος τοίς Άγίοις, Πάτερ αποκείμενα γέρα, πρός αμετέβης, αποληψόμενος, τών σών καμάτων ένδοξε, τάς αντιδόσεις ευφραινόμενος.

Ώριμος ως βότρυς θεόφρον, ληνοίς τοίς άνω επαξίως, απεθησαυρίσθης πηγάζων, αθανασίας οίνον Αμβρόσιε, καί ιαμάτων χάριτας, τοίς ευσεβώς σοι προσπελάζουσιν.

Σοφία καί χάριτι λάμπων, Ιερομύστα καί ποιμένων, μέσον εξαστράπτεις δογμάτων, ορθοδοξία Πάτερ Αμβρόσιε, διό πίστει και πόθω σε, ύμνοις αξίως μακαρίζομεν.

Ημεροφαή σε αστέρα, η Εκκλησία κεκτημένη, σκότος διαφεύγει παντοίας, Παμμάκαρ πλάνης καί ταίς λαμπρότησι, τών ιερών δογμάτων σου, αυγαζομένη μακαρίζει σε.

Θεοτοκίον

Φωνήν σοι βοώμεν Παρθένε, περιχαρώς τού Αρχαγγέλου, Χαίρε τής κατάρας η λύσις, δεινών παντοίων, χαίρε η λύτρωσις, η τούς βροτούς Θεώσασα, τή υπέρ νούν κυοφορία σου.

Άλλος

Εξέστη επί τούτω ο ουρανός

Εδείχθης ως ελαία Πάτερ σοφέ, εν τώ οίκω Κυρίου, κατάκαρπος, εξ ής σοφώς, έπλησας λαμπάδα τών αρετών, μεθ' ής καί εισελήλυθας, εν τή ευωχία τών ουρανών, εν οίς συναπολαύεις, μετά τών ασωμάτων, τής ακηράτου καί αύλου ζωής.

Λιπάνας τήν ψυχήν σου ταίς αρεταίς, εγκρατείας εδείχθης διδάσκαλος, καί τής σεπτής, αρχιερωσύνης μυσταγωγός, τού βίου υποτύπωσις, καί τής Εκκλησίας φωταγωγός, καί στήλη τών δογμάτων αιρέσεων τήν πλάνην, αδιαλείπτως στηλιτεύουσα.

Πεπλήρωκας τόν δρόμον Πάτερ σοφέ, καί τήν πίστιν τετήρηκας άμεμπτον, καί εις μονάς, έφθασας καί λήξεις τών ουρανών, εν οίς σοι καί απόκειται, στέφανος καί δόξα τών αμοιβών, αλλά ταίς σαίς πρεσβείαις, οικτείρησον καί σώσον, εξ επηρείας τάς ψυχάς υμών.

Θεοτοκίον

Ωράθης ώ Παρθένε μήτηρ Θεού, υπέρ φύσιν τεκούσα εν σώματι, τόν αγαθόν, Λόγον εκ καρδίας τής εαυτού, όν ο Πατήρ ηρεύξατο, πάντων πρό αιώνων ως αγαθός, όν νύν καί τών σωμάτων επέκεινα νοούμεν, εί καί τό σώμα περιβέβληται.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς μαθηταίς συνέλθωμεν

Ορθοδοξίας πρόμαχος, βάσις τής Εκκλησίας, Αρχιερέων έρεισμα, καί σοφός Ποιμενάρχης, Αμβρόσιε ανεδείχθης, πρός νομάς ευσεβείας, καθοδηγών τό ποίμνιον, ατιθάσους ως θήρας αποσοβών, κακοδόξων φάλαγγας Θεοφάντορ, τρανών τό ομοούσιον, τής αγίας Τριάδος.

Θεοτοκίον, όμοιον

Θαύμα φρικτόν Πανάμωμε! ότι τόν πρό αιώνων, εκ τού Πατρός εκλάμψαντα, ομοούσιον Λόγον, γεγέννηκας απορρήτως, όθεν σε Θεοτόκον, ομολογούμεν Δέσποινα, αληθώς καί κυρίως, ως αληθή, τού Θεού μητέρα, όν εκδυσώπει, αυτόν Θεομακάριστε, υπέρ γένους ανθρώπων.

Εις τόν Στίχ. τών Αίνων, Στιχ. τής Οκτωήχου. Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Προεόρτια τής Συλλήψεως τής Αγίας Άννης, καί μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Παταπίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια Προεόρτια.

Έχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Πνευματικήν νύν χορείαν, δεύτε κροτήσωμεν, καί τόν Χριστόν υμνούντες, Προεόρτια δώρα, προσάξωμεν εκ πόθου, αίνον δεκτόν, τώ τού γένους

καυχήματι, τή Θεοτόκω γεραίροντες τήν αυτής, παρ' ἐλπίδα θεϊάν Σύλληψιν.

Εν παραδείσῳ ἡ Ἄννα, τά ευαγγέλια, τοῦ παρ' ἐλπίδα πάσαν, υποδέχεται τόκου, τῆς μόνης Θεονύμφου, δηλούσα τρανῶς, ὡς τρυφήσεως κρείττονος, καί απολαύσεως τύχοιμεν οἱ πιστῶς, τόν καρπόν αυτής γεραίροντες.

Τοῦ Οσίου, ὅμοιον

Τῶν ουρανίων χαρίτων, Πάτερ γευσάμενος, τῶν ἐπιγείων πάντων, ἀπεστράφης ἡδέων, τήν μέθεξιν ἐνθέως, ὅθεν αεί, τῆς γλυκείας Πατάπτε, τῶν ἀγαθῶν τῶν ἐκεῖθεν κατατρυφῶν, απολαύσεως, ἀνύμνεις Χριστόν.

Ἔτερα Στίχ. Προσόμοια τοῦ Οσίου.

Ἦχος ο αὐτός

Πανεύφημοι Μάρτυρες υμᾶς

Πάτερ Πατάπτε σαρκός, τὰς ὁρμὰς ἀσκήσεως, καταμαράνας πυρσεύμασιν, ἔρημον ὠκησας, ὡς Ἡλίας πάλαι, τόν νοῦν καθηράμενος, ἀπαύστοις πρὸς τό θεῖον ταῖς νεύσεσι, καί νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Πάτερ Πατάπτε χοροῖς, Ἀσκητῶν ἡρίθμησαι, τή ἀπαθείᾳ κοσμούμενος, καί κατεσκήνωσας, ἐν μοναῖς οσίοις, ἐνθα φῶς τό ἄδυτον, τό ξύλον τῆς ζωῆς ἐνθα πέφυκε, καί νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Πάτερ Πατάπτε φωστήρ, ἐξ Αἰγύπτου ἐλαμψας, φωταγωγῶν τήν υψήλιον, θαυμάτων λάμψεσι, ψυχοφθόρων νόσων, ἀπελαύνων ζόφωσιν, δαιμόνων ἐκμειῶν ἀμαυρότητα, καί νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον, ὅμοιον

Πανύμνητε Δέσποινα ἐλπίς, τῶν πιστῶν καί στήριγμα, καταφυγή καί βοήθεια, σέ ἰκετεύομεν, Ἐκ παντός κινδύνου, τοὺς δούλους σου φύλαττε, τοὺς πίστει προσκυνούντας τόν τόκον σου, αὐτῷ πρεσβεύουσα, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἴδιον ἄρνα ἡ Ἀμνάς, καί ἄμωμος Δέσποινα, ἐν τῷ Σταυρῷ ὡς ἐώρακεν, εἶδος οὐκ ἔχοντα, οὐδέ κάλλος, Οἱμοὶ! θρηνωδούσα ἔλεγε, ποῦ σου τό κάλλος ἔδυ γλυκύτατε; ποῦ ἡ εὐπρέπεια; ποῦ ἡ χάρις ἡ ἀστράπτουσα, τῆς μορφῆς σου, Υἱέ μου παμφίλτατε;

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Εν σοί Πάτερ ἀκριβῶς διεσώθη τό κατ' εἰκόνα, λαβὼν γάρ τόν σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καί πράττων ἐδίδασκες, ὑπεροράν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ ἐπιμελεῖσθαι δέ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου, διό καί μετὰ

Αγγέλων συναγάλλεται, Όσιε Πατάπιε τό πνεύμά σου.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, Κανόνες ο Προεότιος, καί τού Αγίου, φέροντες ομού τήν δε τήν Ακροστιχίδα, άνευ τών Ειρμών.

Χαράς ανοίγει Χριστός ημίν τας πύλας.

Εν δέ τοίς Θεοτόκοις
Γεωργίου

Ωδή α' Ήχος β' Ο Ειρμός

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι, τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Χαράς ημίν, σήμεραν προκαταγγέλλονται, ταμεία διανοίγεσθαι, καί αποκλείεσθαι, τής κατάρας αι λύπαι, εν τή θεία Συλλήψει, τής Θεομήτορος.

Άνθη τερπνά, σήμεραν πιστοί δρεψάμενοι, ενθέων λόγων πλέξωμεν, τόν προεόρτιον, στέφανον εγκωμίων, τήν Παρθένον αινούντες, εν τή Συλλήψει αυτής.

Τού Οσίου

Ήχος καί Ειρμός ο αυτός

Ρώμην σοφέ, καί θείαν δύναμιν άνωθεν, εκ βρέφους ενδυσάμενος, προς τής ασκήσεως, τούς αγώνας προθύμως, καί πόνους απεδύσω, Πάτερ Πατάπιε.

Αποβαλών, άπασαν τήν τών προσκαίρων ζωήν, καί κόσμον αρνησάμενος, τήν υπερκόσμιον, νύν απείληφας δόξαν, ής έτυχες ασκήσει, σοφέ Πατάπιε.

Θεοτοκίον

Γένος βροτών, σήμεραν τής αναπλάσεως, μηνύματα εισδέχεται, καί ευαγγέλια, τά τής υιοθεσίας, εν τή σή παρ' ελπίδα, Συλλήψει άχραντε.

Έτερος Κανών τού Αγίου Ποίημα Θεοφάνους

Ήχος ο αυτός
Εν βυθώ κατέστρωσε

Τού παιδρού σου βίου τά παιδρά, μέλλων κατορθώματα, ανευφημείν, εκδυσωπώ σε Όσιε, αίγλην φωτοδότιδα, ουρανόθεν μοι δωρηθήναι ικέτευε, νέφος εκμειούσαν, τό τής αγνωσίας μου Πατάπιε.

Αιγυπτίους πρίν ο τώ βυθώ, κρύψας θείω νεύματι, ως εκ βυθού, τής κοσμικής συγχύσεως, σέ αναλαβόμενος, κατεφώτισε θεϊκαίς επιγνώσεσι, καί ολοφαή σε έδειξεν, αστέρα Πάτερ Όσιε.

Τής σαρκός τά πάθη χαλινώ, μάκαρ τής ασκήσεως, δουλαγωγών τής απαθείας έρωτι, ώφθης καθαρώτατον, οικητήριον τού Θεού διά πίστεως, καί χειμαζομένων, εύδιος λιμήν Πάτερ Πατάπτε.

Θεοτοκίον

Τής αρχαίας λύτρωσιν αράς, κόσμω παρεχόμενος, ό Λυτρωτής, εκ σου Παρθένε τίκτεται, άνθρωπος γενόμενος, ο τον Όσιον, αναδείξας Πατάπτιον, κρήνην ιαμάτων, πάσι τοίς πιστώς αυτώ προστρέχουσι.

Προεόρτιος

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ό ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Σαλπίσωμεν φαιδρώς ευσήμως σήμερον, ενθέως καλούντες τήν κτίσιν πάσαν, προεόρτιον εις αίνεσιν, τής πανάγνου Μητρός θείας Συλλήψεως.

Αι θείαι δωρεαί καί τά χαρίσματα, προτείνονται σήμερον τοίς ανθρώποις, δηλουμένης τής Συλλήψεως, τής αιτίας τών ξένων χαρισμάτων Χριστού.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Νεάζων τής ψυχής τώ τόνω Όσιε, αρχαίον πολέμιον διά πόνων, τής τά τού ασκήσεως κατέβαλες, και τού διήλεγξας βουλεύματα.

Οι πόνοι σου σοφέ τών αντιδόσεων, τών θείων ενέχυρον ασφαλείας, τών θαυμάτων τήν επίλαμψιν, εν τώ βίω παρέσχον σοι Πατάπτε.

Θεοτοκίον

Ελύθη τών βροτών ή πρώην στείρωσις, τών έργων λαμπάντων νύν τών ενθέων, παρ' ελπίδα προελθούσης σου, εκ τής αγόνου καί στείρας Πανύμνητε.

Άλλος τού Οσίου

Εξήνθησεν ή έρημος

Δακρύων αναβλύσεσι, καταρδεύσας άριστα, τήν ψυχικήν σου αύλακα, σίτον θείων ήνεγκας πράξεων, αποθήκαις ταίς άνω συντηρούμενον.

Αγάπην οπλίσάμενος, ώσπερ ξίφος Όσιε, καί θυρεώ σκεπτόμενος, τής ενθέου σου ταπεινώσεως, τών δαιμόνων τά στίφη εξηφάνισας.

Λειμώσι τῆς ἀσκήσεως, καθάπερ κρίνον ἡνθισας, ευωδιάζων Ὅσιε, τὰς καρδίας τῶν ἀνυμνούντων σε, καί τελούντων σου, πίστει τό μνημόσυνον.

Θεοτοκίον

Αγκάλαις ἐποχούμενος, τῆς Τεκούσης Κύριε, τὰ τῆς Αἰγύπτου εἰδωλα, δυναστεία τῇ σῇ συνέτριψας, ἐξ ἧς πλήθος Οσίων ἀνεβλάστησεν.

Ο Ειρμός

«Εξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν ἐθνῶν στερεῦουσα, Ἐκκλησία τῇ παρουσία σου, ἐν ἡ ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου».

Κάθισμα τοῦ Ὁσίου

Ἦχος γ' Τὴν ωραιότητα

Πάθη τοῦ σώματος, Θεομακάριστε, Πάτερ ἐξήρανας, δακρύων ρεύμασι, καὶ ἱαμάτων ποταμούς, Πατάπιε ἀνέβλυσας, ὅθεν προσερχόμενοι, τῷ τιμίῳ λειψάνῳ σου, χάριν τε καὶ ἔλεος, προφανῶς αρυόμεθα, τιμώντές σου τὴν μνήμην ἀξίως, πίστει θερμὴ θεομακάριστε.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τὴν πτωχείαν τοῦ Λόγου τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου τεχθέντος ἀναλαβὼν, ἡγήσω τὰ πρόσκαιρα, ὡσεὶ χόρτον Μακάριε, τοῦ γνωστικοῦ γὰρ ξύλου, γευσάμενος Ὅσιε, τῶν Μοναστῶν ἐδείχθης, διδάσκαλος ἐνθεός, ὅθεν καὶ πρὸς ζήλον, ἀγγελικῆς πολιτείας, διήγειρας ἀπαντας, τοῖς ἐνθέοις λογίοις σου, θεοφόρε Πατάπιε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν ὠρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νύν... Προεόρτιον

Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ἡ πύλη ἡ ἀβατος, νύν ἀποτίκτεται, ἡ πόλις ἡ πάμφωτος, λάμπαι προέρχεται, ἡ μόνη Πανάχραντος, σήμερον δι' Ἀγγέλου, τοῖς Δικαίοις δηλούται, ὅθεν ἐν ευφροσύνῃ, ἀνεβῶν τῷ Κτίστῃ, Καρπὸν ἡμῖν δώρησαι, τὴν ἀφθαρσίας πηγὴν.

Προεόρτιος

Ὡδή δ' Ο Ειρμός

«Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οικονομίας, καὶ ἐδόξασά σε, μόνε Φιλάνθρωπε».

Ἰλαρώτατα σήμερον, περιχαρῶς, ἡ κτίσις Θεοτόκε, προεόρτιόν σοι, ἄδει τὴν αἶνεσιν.

Γαληνὴν αἰθριάζεται, ὁ οὐρανός, Παρθένε ευφροσύνην, τὴν σὴν προκηρύττων, ἀνθρώποις Σύλληψιν.

Τοῦ Ὁσίου

Ο αυτός

Εν τοῖς ὅπλοις Πατάπιε, τοῖς τοῦ φωτός, ἐχθροὺς τοὺς αοράτους, ἐκπλήξας καθείλες, καὶ ἀπενέκρωσας.

Ἰδρυθεῖς ἐπὶ ἀσειστον, πέτραν Σοφέ, ἀσκήσεως καὶ πόνον, ἐχθρῶν τρικυμίαις οὐ καταβέβλησαι.

Θεοτοκίον

Ὡς ἀρχὴν εὐφορίας νύν, τῆς πρὸς Θεόν, τὴν Σύλληψίν σου Κόρη, ἡ ἀνθρώπων φύσις σήμερον δέχεται.

Ἄλλος τοῦ Οσίου

Ελήλυθας, ἐκ Παρθένου

Ἡ ἀβυσσος, τῶν θερμῶν σου δακρύων κατέκλυσε, δαιμόνων στρατεύματα, καὶ ἀμαρτίας οἰδήματα, πέλαγος θαυμάτων δέ, τοῖς ἐν βυθῷ παθημάτων ἀναδέδεικται.

Ταπείνωσιν, ἀγρυπνίαν καὶ σύντονον δέησιν, ἀγάπην ἀθόλωτον, πίστιν ἐλπίδα κτησάμενος, γέγονας συνόμιλος, ἐπουρανίων Ἀγγέλων, Πάτερ Ὅσιε.

Εκοίμισας, ἡδονῶν πολυμόρφων τὰ κύματα, θείαις ἀναβάσεσι, καὶ ἀνενδότοις καθάρσεσιν, ὅθεν πρὸς ἀνέσπερον, μετὰ τὴν κοίμησιν, φέγγος ἐξεδήμησας.

Θεοτοκίον

Εξέλαμψας, ἐκ Παρθένου νεφέλης ὁ Ἥλιος, ἀστέρας αὐγάζοντας, ἀποδεικνύς τοὺς Οσίους σου, κόσμῳ καὶ τοῖς πάθεσιν, ἐσταυρωμένους, Οικτίρμον τὴ δύναμει σου.

Προεόρτιος

Ὡδὴ ε' Ο Ειρμός

«Ὁ τοῦ φωτός χορηγός, καὶ τῶν αἰώνων ποιητής Κύριος, ἐν τῷ φωτὶ τῶν σὼν προσταγμάτων ὁδήγησον ἡμᾶς, ἐκτός σου γάρ ἄλλον, Θεόν οὐ γινώσκομεν».

Χαράς πληροῦται ἡ γῆ, καὶ εὐφροσύνην νοητὴν δέχονται, οἱ γηγενεῖς, ἐν τῇ σὴ Συλλήψει, Θεόνυμφε Ἀγνή, ἣν προεορτάζοντες, πόθῳ ὑμνούμέν σε.

Ρώμην ἡ φύσις ἡμῶν, ἡ ἀσθενήσασα τό πρὶν δέχεται, καὶ ἀρετῶν, θείας εὐφορίας, λαμβάνει ἀπαρχήν, ἐν τῇ παρ' ἐλπίδα, Συλλήψει σου Ἄχραντε.

Τοῦ Οσίου

Ο αυτός

Ἰδεῖν τὴν δόξαν Θεοῦ, τοῖς διανοίας ὀφθαλμοῖς Ὅσιε, ἐπιποθῶν, τὰ τερπνὰ τοῦ κόσμου, παρείδες ὡς φθαρτά, καὶ τῶν ποθουμένων, ἀφθάρτων ἐπέτυχες.

Σταυρόν επ' ώμων λαβών, καί τώ Χριστώ ακολουθών Όσιε, εις τά τής γής, πέρατα διήλθες, ελαύνων εξ αυτής, τά τών πολεμίων, δαιμόνων συστήματα.

Θεοτοκίον

Ρείθρα πηγάζει ημίν, τά προεόρτια Αγνή σήμερον, τών νοητών, χαρίτων σου άπερ, αντλούντες δαψιλώς, σέ υμνολογούμεν, καί πόθω δοξάζομεν.

Έτερος τού Οσίου

Ο φωτισμός

Ο φωτισμός, τών εν σκότει κειμένων λάμπων μοι αίγλην, θείαις τού Οσίου σου ικεσίαις, λύσον τά νέφη τής αθλίας ψυχής μου, όμβρισόν μοι ρείθρα αφέσεως, άλλον γάρ εκτός σου, Θεόν ούκ επίσταμαι.

Λήμης παθών, εκκαθάρας τό όμμα τής διανοίας, Πάτερ θεοφόρε, δι' εγκρατείας, θεία εντεύξει σύ διήνοιξας, κόρας πηρωθείσας καί διεσκέδασας, φέγγει ιαμάτων, δεινήν αμαυρότητα.

Ρώσιν ψυχής, ρώσιν σώματος πάσαν, άφθονον χάριν, δεύτε έξαντλήσωμεν ως εκ κρήνης, τής θείας θήκης τού σοφού Παταπίου, θαύματα γάρ βρύει ως νάματα, πίστει τοίς αυτώ, αδιστάκτως προστρέχουσιν.

Θεοτοκίον

Τόν χορηγόν, τής ζωής τών απάντων τόν συνοχέα, τέτοκας αρρήτω κυοφορία, τόν εν Αγίοις δοξαζόμενον Κόρη, καί Οσίοις αναπαυόμενον, όν υπέρ ημών, εκδυσώπει Θεόνυμφε.

Προεόρτιος

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Τής βροτών σωτηρίας προοίμια, σήμερον μηνύονται, καί καταβάλλονται, εν τοίς προεορτάζουσι, τής Αγνής καί Παρθένου τήν Σύλληψιν.

Οτή Άννη κηρύξας τήν Σύλληψιν, τής υπεραμώμου Παρθένου μηνύματα, κοινής χαράς παρέσχετο, καί καλών ευφορίαν τώ γένει ημών.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Συνετρίβη τά βέλη Πατάπιε, τά κατά τής σής πεμπόμενα στερρότητος, καί νικητής πανάριστος, τού αεί πολεμήτορος έμεινας.

Θαυμασίοις Θεός σε εδόξασεν, ως υπερδοξάσαντα, του τον τοίς έργοις σου, τοίς θαυμαστοίς Πατάπιε, διά τούτό σε πάντες γεραίρομεν.

Θεοτοκίον

Γηγενείς προεόρτιον αίνεσιν, σήμερον σοί πλέκουσι, θεοχαρίτῳτε, καί τήν σεπτήν σου Σύλληψιν, ὡς χαράς ευαγγέλια δέχονται.

Ἄτερος τοῦ Οσίου

Εἰρμός ο αὐτός

«Φανοτάταις τόν νοῦν ἐλλαμπόμενος, Πάτερ ἀναβάσεσι, καθάπερ ἄσαρκος, μετὰ σαρκός ἐβίωσας, μή βραχεῖς ἀμαρτίαις Πατάτιε».

Ἡλιοῦ τόν θεσβίτην μιμούμενος, καί ἰχνηλατῶν Ἰωάννην τόν Πρόδρομον, ἐρημον πρίν κατώκησας, Τί συχία τόν νοῦν καθαιρόμενος.

Ἐξ Αἰγύπτου φωστήρ διαυγέστατος, τήν Κωνσταντινούπολιν, φέγγει ἰάσεων, καταφωτίζων ἡστραψας, φαεινότατε Πάτερ Πατάτιε.

Θεοτοκίον

Ἐπὶ κούφης νεφέλης καθήμενος, πάλαι Αἰγυπτίοις, Χριστός ἐπεδήμησε, καί καθελὼν τὰ εἰδῶλα, τῶν Οσίων χορούς ἐπεσπάσατο.

Ο Εἰρμός

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι ἄβυσσον, Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον τοῦ Οσίου

Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Τόν ναόν σου Ἄγιε, πνευματικόν ἱατρεῖον, οἱ λαοὶ ευράμενοι, μετὰ σπουδῆς προσιόντες, ἱασιν τῶν νοσημάτων λαβεῖν αἰτοῦνται, λύσιν τε τῶν ἐν τῷ βίῳ πλημμελημάτων, σύ γάρ πάντων τῶν ἐν ἀνάγκαις, προστάτης ὦφθης, Πατάτιε Ὅσιε.

Ο Οἶκος

Ἡ σορός σου Σοφέ πάσι βρύει ἰάματα, ἐξ ὧν πάντες πιστοὶ ἀρυόμενοι, σώζονται ἐκ νόσων πολλῶν, ψυχῶν καί σωμάτων, ὧνπερ ὁ τάλας ἐγὼ πεπεύραμαι ρυσθεῖς τῶν θλιβόντων με, καί διὰ τοῦτο τήν σὴν ἀντίληψιν νῦν ἀνευφημῶ, καί διηγούμεαι τρανώς, πῶς ἐπιφθάνεις τοὺς ἐν ἀνάγκαις, καί ἐκλυτροῦσαι πειρασμῶν τοὺς προσιόντας σοι θερμῶς, Διὸ δίδου ἰσχύν μοι ἀνυμνεῖν σε, σύ γάρ πάντων τῶν ἐν ἀνάγκαις, προστάτης ὦφθης, Πατάτιε Ὅσιε.

Συναξάριον

Τῇ Η' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Παταπίου.

Στίχοι

- Φθαρτόν λελοιπῶς Πατάτιε γῆς πάτον,
- Πατεῖς, ὅπου πατοῦσι πρᾶέων πόδες.
- Οἰδοάτη Πατάτιε χλόης πέδον ἀμφεπάτησας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Εβδομήκοντα, Σωσθένους, Ἀπολλῶ, Κηφᾶ, Τυχικοῦ, Ἐπαφροδίτου, Καίσαρος, καί

Ονησιφόρου.

Στίχοι

- Αποστόλους σήμερον επτά γεραίρω,
- Ως γενναίους κήρυκας τού Θεού Λόγου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Σωφρονίου,
Επισκόπου Κύπρου.

Στίχοι

- Πάν Σωφρόνιος σαρκικόν σβέσας πάθος,
- Καί σαρκός αυτής εξαπέπτη πηλίνης.

Ταίς αυτών Αγίαις, πρεσβείαις, ο Θεός, ελεησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Προεόρτιος

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εικόνας χρυσής, εν πεδίω Δεηρά λατρευομένης, οι τρεις σου Παῖδες
κατεπάτησαν, αθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες,
δροσιζόμενοι έψαλλον, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Η χάρις Θεού, τά προοίμια αυτής εν τή Συλλήψει, τής Παναχράντου
καταβάλλεται, τή ανθρωπότητι σήμερον, ήν προεορτάζοντες πόθω,
αναβοώμεν καί λέγομεν, Ευλογητος εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μυρίπνοον νούν, ευωδίαν νοητήν η τής Πανάγνου, προδιαπνέει θεία
Σύλληψις, ευωδιάζουσα χάριτι, τούς προεορτάζοντας ταύτην, καί βοώντας καί
λέγοντας, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Ιλύος παθών, τής ψυχής τό διαυγές αποκαθάρας, έσοπτρον θείων
επιλάμψεων, ταύτην εποίησας Όσιε, όθεν μυστικής θεωρίας, επαπολαύων
εκραύγαζες, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Νοσούντων πολλών, συνεργεία θεϊκή Θεομακάριστε, πάθη ποικίλα
εθεράπευσας, καί θεϊκαίς επικλήσεσι, στίφη πονηρά τών δαιμόνων,
αναμέλπων απήλασας, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ιδρύεται νύν, επί πέτραν νοητήν βροτών η φύσις, τής τού Δεσπότου
επιγνώσεως, καί θείας φύσεως Άχραντε, τή σή παρ' ελπίδα Συλλήψει, καί
προκηρύπτουσα μέλπει νύν, Ευλογητός εί ό Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Έτερος τού Οσίου

Ειρμός ο αυτός

Πυρί νοητώ, αναφλέξας τής ψυχής τά αισθητήρια, πύρ αμαρτίας
απετέφρωσας, τή συνεργεία του Πνεύματος, καί φωτοειδής καθω ράθης,
αναμέλπων Πατάπιε, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θαυμάτων βυθός, ιαμάτων ποταμός, κρήνη αέναος, ρείθρον μηδόλως
δαπανώμενον, σου η σορός αναδέδεικται, Πάτερ τοίς πιστώς προσιούσι, καί
θερμώς ανακράζουσιν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Θεοί με εκ σου, ο υπέρθεος Αγνή δούλου μορφήν υποδύς, καινοτομεί δέ
τρίβους γνώσεως, ώσπερ τούς νόμους τής φύσεως, πλήθη Μοναστών καί
Οσίων, επαγόμενος ψάλλοντα, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Προεόρτιος

Ωδή η'

«Τόν εν καμίνω του πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν
φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί
υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας».

Τής ακαρπίας ο βλαστός, ευθηνίαν αγαθών προκαταγγέλλει, τών ανθρώπων
τώ γένει, εν τή βλαστήσει αυτού, καί πάντας εις τήν προεόρτιον, αυτού
συγκαλείται, ανθρώπους ευφροσύνην.

Αι εκφυεΐσαι τοίς βροτοίς, τής κατάρας εν Εδέμ τή παραβάσει, ανελκύεσθαι
ρίζαι, σαφώς μηνύονται νύν, τής ράβδου δηλουμένης άπασι, θείας ευλογίας,
φύεσθαι εν τώ κόσμω.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Σύ τών παθών τάς προσβολάς, ως νικήσας τής σαρκός καί τούς πολέμους,
εκ Θεού θείαν χάριν, εισδέδεξαι ως εικός, ιάσθαι πάθη τά ανίατα, όθεν σε
τιμώμεν, Πατάπιε τρισμάκαρ.

Πάντα ποιών σεμνοπρεπώς, ώ Πατάπιε σοφέ εις Θεού δόξαν, πάντα πόνον
κουφίζεις, πάντων πασχόντων σαφώς, διό σε πάντες πιστοί Όσιε, ύμνοις
ευφημούμεν, ως του Δεσπότη φίλον.

Θεοτοκίον

Οι πεπιοιθότες επί σοί, καί καυχώμενοι αεί Θεοκυήτορ, τήν σήν πόθω
τιμώμεν, Σύλληψιν θείαν πιστώς, υμνούντες απαύστως τόν Κύριον, καί
υπερυψούντες, αυτόν εις τούς αιώνας.

Έτερος του Οσίου

Ειρμός ο αυτός

Αποκαθάρας σεαυτόν, τῆς ἰλύος τῶν παθῶν δι' ἐμμελείας, τηλαυγέστατον, ὠφθης, Πάτερ δοχείον Θεοῦ, κραυγάζων, Ὑμνεῖτε τόν Κύριον, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ταῖς πρὸς τόν Κύριον εὐχαίς, αποκάθαρτον ἡμᾶς πάσης κηλίδος, τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, καί τρικυμίας παθῶν, καί νόσων καί θλίψεων λύτρωσαι, τοὺς σέ κατ' ἀξίαν, Πατάπτε τιμώντας.

Οικονομήσας σεαυτοῦ, τὴν ζωὴν θεοπρεπῶς, Ὅσιε Πάτερ οικονόμος ἐδείχθης, διακονήσας καλῶς, ταῖς χρεαίαις τῶν αγίων Ὅσιε, μεθ' ὧν ἡξιώθης, τῆς ἄνω κληρουχίας.

Θεοτοκίον

Ἡ ουρανῶσασα ἡμῶν, τὴν γεώδη καί φθαρτὴν Ἀγνὴ οὐσίαν, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, καί τῶν Οσίων χαρά, ἡ μόνη τῶν κτισμάτων Δέσποινα, ὡς Θεὸν τεκούσα, ὑμνεῖσθω εἰς αἰῶνας.

Ο Ειρμός

«Τόν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Εβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταβάντα, καί τὴν φλόγα εἰς ὁρόσον μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Προεόρτιος

Ὡδὴ θ'

«Τον ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τόν ἀρρήτῳ σοφία, ἤκοντα καινουργῆσαι τόν Ἀδὰμ, βρώσει φθορὰ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ αγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Υπερφυεῖς ὡς ἀκτῖνας, προανίσχει τῷ κόσμῳ, ἡ Σύλληψίς σου πάνσεμνε Ἀγνή, τὰς νοουμένας τῆς χάριτος, καί λαμπρύνει τοὺς πόθῳ, ἐν ταύτῃ προεόρτιον ὠδὴν, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων, ἐν πίστει ἀναμέλποντας.

Λύσιν στερῶσεως Ἄννα, δεχομένη μηνύει, βροτοῖς τὴν εὐφορίαν τῶν καλῶν, καί ευκαρπίαν τῆς φύσεως, καί καλεῖ πάσαν κτίσιν, ἐν σὴ Συλλήψει ἀχραντε Ἀγνή, προεόρτια δῶρα, προσάξαι σοὶ τὴν αἴνεσιν.

Τοῦ Οσίου

Ο αυτός

Ἀπαρυσάμενος Πάτερ, ἐκ πηγῆς αενάου, τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν δαψιλῶς, τῶν ἱαμάτων Πατάπτε, ταύτην πάσιν ἀφθόνως, παρέχεις τοῖς τὴν μνήμην σου πιστῶς, ἐκτελοῦσι καί πόθῳ, τόν Κτίστην μεγαλύνουσι.

Σύν Αποστόλοις χορεύων, σύν Μαρτύρων τοῖς δήμοις, Ὅσιων τε τοῖς πλήθεσι

σοφέ, εν ουρανίαις Πατάπιε, νύν σκηναίς υπέρ πάντων, ικέτευε τόν Κτίστην
καί Θεόν, τών πιστώς εκτελούντων, τήν σεβασμίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Υπερχυθείσα η χάρις, τής Χριστού ευσπλαγχνίας, εις πάντας τούς
ανθρώπους δαψιλώς, σέ μεσιτείαν παρέσχετο, τών αυτού δωρημάτων, τήν
πρόξενον απάντων τών καλών, διά τούτό σε πίστει, καί πόθω μακαρίζομεν.

Άλλος τού Οσίου

Ανάρχου Γεννήτορος

Ημέρα σωτήριος, η μνήμη σου επέλαμψε, τās εν σκότει καρδίας
καταφωτίζουσα, λύουσα παθών τήν ομίχλην, υιούς φωτός, δεικνύουσα
Πάτερ, τούς σέ νύν γεραίροντας, τού Κυρίου τόν θεράποντα.

Θηβαίων τό καύχημα, τό τής ερήμου βλάστημα, Μοναζόντων τό κλέος καί τήν
ευπρέπειαν, τόν τής Βυζαντίδος φωστήρα, τόν επί γής, Άγγελον φανέντα,
Πατάπιον άπαντες, επαξίως μακαρίσωμεν.

Αγγέλων εφάμιλλος, Οσίων ισοστάσιος, Προφητών Αποστόλων, Μαρτύρων
Ιεραρχών, Οσίων συμμετοχος πέλων, καί τή σεπτή, Τριάδι λατρεύων, νοός
καθαρότητι, υπέρ πάντων ημών πρέσβευε.

Θεοτοκίον

Το μέγα Μυστήριον, τής υπέρ νούν λοχείας σου, καταπλήττει Αγγέλους
θεοχαρίτῳ, θέλγει τών Οσίων τόν δήμον, τούς Ιερούς, ευφραίνει Πατέρας,
ενθέως υμνούντάς σε, Θεοτόκε απειρόγαμε.

Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν
επέφανε, τά σκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν
πανύμνητον, θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς μαθηταίς συνέλθωμεν

Πατάξας τόν Αιγύπτιον, καί Ασσύριον άρδην, νούν τών παθών Πατάπιε, τώ
Χριστώ θεοφόρε, κατηκολούθησας χαίρων, τόν σταυρόν σου βαστάζων, τόν
Ηλιού δέ Κάρμηλον, εικονίζων σύ Πάτερ, ασκητικώς, τās ερήμους ώκησας,
καί πρός ύψος, τής απαθείας έφθασας, συγκραθείς τή Τριάδι.

Θεοτοκίον

Λόγου Θεού μητέρα σε, ανυμνούμεν σύν ποθω, εν θεοπνεύστοις άσμασι,
Παναγία Παρθένε, οι δια σου σεσωσμένοι, νέμοις ούν Θεοτόκε, τοίς αναξίοις
δούλοις σου, ιλασμόν καί ειρήνην, καί φωτισμόν, όσα γάρ θέλεις δύνασαι καί
ισχύεις, ως πάντων ούσα Δέσποινα, υπερένδοξε Κόρη.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η σύλληψις τῆς Ἀγίας Ἄννης, τῆς Μητρός τῆς Θεοτόκου, καί ἡ ἀνάμνησις τῶν Εἰκαινίων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἀγίας γ'.

Ἦχος δ' Ο ἐξ υψίστου κληθεὶς

Καρπογονοῦσα ἡ στείρα παρ' ἐλπίδα, Παρθένον τὴν μέλλουσαν, τίκτειν Θεόν ἐν σαρκί, ἀγαλλιάσει φαιδρύνεται, χορεύει χαίρει, μεγαλοφώνως Ἄννα κραυγάζουσα, Φυλαί μοι συγχάρητε, ἅπασαι τοῦ Ἰσραὴλ, κυοφορῶ καί τό ὄνειδος τῆς ἀπαιδίας, ἐναποτίθεμαι, ὡς ἠυδόκησεν, ὁ ευεργέτης ἐπακούσας μου, τῆς προσευχῆς καί κατώδυνον, θεραπεύσας καρδίαν, διωδίνων ὡς ὑπέσχετο.

Ὁ ἐξ ἀνίκμου πηγάσας ὕδωρ πέτρας, καρπὸν τῇ κοιλίᾳ σου, Ἄννα χαρίζεται, τὴν αἰετάρθενον Δέσποιναν, ἐξ ἧς τό ὕδωρ, τῆς σωτηρίας μέλλει προέρχεσθαι, Ουκέτι ὡς ἄκαρπος, γῆ παροικεῖς ἐπὶ γῆς, ονειδισμοῦ ἠλλοτριῶσαι, γῆν γάρ βλαστήσεις, καρποφοροῦσαν ζωῆς τὸν ἄσταχυν, τὸν τὰ ονειδῆ ἀφαιρούμενον, πάντων βροτῶν ὡς ἠυδόκησε, διὰ σπλάγχχνα ἐλέους, μορφωθῆναι τό ἀλλότριον.

Τῶν Προφητῶν αἱ προρρήσεις εκπληροῦνται, Ὅρος γάρ τό ἅγιον, λαγόσιν ἱδρυταί, Κλίμαξ ἡ θεία φυτεύεται, Θρόνος ὁ μέγας, τοῦ Βασιλέως προετοιμάζεται, Τόπος ευτρεπίζεται ὁ θεοβάδιστος, Βάτος ἡ ἀφλεκτος ἀρχεται, ἀναβλαστάνειν, ἡ Μυροθήκη τοῦ ἀγιάσματος, ἥδη πηγάζει τῆς στεριώσεως, τοὺς ποταμούς ἀναστέλλουσα, τῆς θεόφρονος Ἄννης, ἣν ἐν πίστει μακαρίσωμεν.

Καί τῶν Εἰκαινίων γ'

Ἦχος πλ. β' Αἱ Ἀγγελικαί

Δέσποτα Χριστέ, ἡ ἀθάνατος σοφία, βλέμματι τῷ σῷ, ἐπιφοίτησον ἐξ ὕψους, ἐν τούτῳ τῷ Τεμένει, καί ἀσάλευτον φύλαξον, ἕως συντελείας τοῦ αἰῶνος, τοὺς δέ πιστῶς Χριστέ ἐν τούτῳ, αἰεὶ προστρέχοντας, τοῦ ἀπροσίτου σου φωτός, ἀξίωσον εὐσπλαγχνε.

Πάλαι Σολομών, τὸν Ναὸν οἰκοδομήσας, ζώων αἵματα, εἰς θυσίαν σοι προσήγεν, εἰς τύπον τοῦ Ναοῦ σου, οὐ ἐκτήσω Φιλάνθρωπε, τῷ ἰδίῳ αἵματι βουλήσει, μεθ' οὐ καὶ νῦν σε δυσωπούμεν, τὸν μόνον εὐσπλαγχνον, ὅπως τό Πνεῦμα τό εὐθές, πέμπῃς ἐν τούτῳ ἀεὶ.

Δεῦτε ἀδελφοί, ευφρανθώμεν φιλεόρτως, καί πνευματικὴν, συστησώμεθα χορείαν, ψυχῆς δέ τὴν λαμπάδα, τῷ ελαίῳ φαιδρύνωμεν, οὕτω γάρ Εἰκαινία

τιμώνται, ούτω δοξάζεται ο Κτίστης, ὡ πάντες ἄνθρωποι, ανακαινίζονται
ψυχὴν, πρὸς ὕψος οὐράνιον.

Δόξα... Τῶν Εἰσκαίνων
Ἦχος πλ. β'

Τὴν μνήμην τῶν εἰσκαίνων ἐπιτελοῦντες Κύριε, σέ τόν τοῦ ἁγιασμοῦ δοτήρα,
δοξάζοντες δεόμεθα, ἁγιασθῆναι ἡμῶν τὰ αἰσθητήρια τῶν ψυχῶν, τῇ
πρεσβείᾳ τῶν ἐνδόξων Ἀθλοφόρων, Ἀγαθὲ παντοδύναμε.

Καὶ νύν... Τῆς Ἀγίας
Ἦχος α' Γερμανοῦ

Τὸ ἀπόρρητον τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἀνθρώποις μεγαλεῖον, καὶ ἀπ' αἰῶνος
χρησιμοδοτούμενον, μυστήριον παράδοξον, σήμερον ἐν τοῖς λαγόσι τῆς
σώφρονος Ἄννης βρεφουργεῖται, Μαρία ἡ θεόπαις, ἐτοιμαζομένη εἰς
κατοικίαν, τοῦ παμβασιλέως τῶν αἰώνων, καὶ εἰς ἀνάπλασιν τοῦ γένους ἡμῶν,
ἦν ἐν καθαρῷ συνειδῶτι καθικετεύσωμεν, ἀναβοῶντες πρὸς αὐτήν, Πρέσβευε
τῷ σῷ Υἱῷ καὶ θεῷ ὡς προστασία ὑπάρχουσα ἡμῶν τῶν χριστιανῶν, τοῦ
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν

Ἄννα, ἡ θεία χάρις ποτέ, προσευχομένη ὑπὲρ τέκνου ἐβόησε, τῷ πάντων
Θεῷ καὶ Κτίστῃ, Ἀδωναὶ Σαβαώθ, τὸ τῆς ἀπαιδίας οἶδας ὄνειδος, αὐτὸς τὴν
οδύνην μου, τῆς καρδίας διάλυσον, καὶ τοὺς τῆς μήτρας, καταρράκτας
διάνοιξον, καὶ τὴν ἀκαρπον, καρποφόρον ἀνάδειξον, ὅπως τὸ γεννησόμενον,
δοτόν σοι προσάξωμεν, ἐπευλογοῦντες ὑμνοῦντες, καὶ ὁμοφρόνως
δοξάζοντες, τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, δι' ἧς δίδεται τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Πάλαι προσευχομένη πιστῶς, Ἄννα ἡ σώφρων, καὶ Θεῷ ἱκετεύουσα, Ἀγγέλου
φωνῆς ἀκούει, προσβεβαιούντος αὐτῇ, τὴν τῶν αἰτουμένων θεῖαν ἐκβασιν,
πρὸς ἣν σώματος, ἐμφανῶς διελέγετο, Ἡ δέησίς σου, πρὸς τόν Κύριον
ἤγγισε, μὴ σκυθρῶπαζε, τῶν δακρύων ἀπόστηθι, εὐκαρπος χρηματίσεις γάρ,
ελαία βλαστάνουσα, κλάδον ωραῖον Παρθένον, πάγκαλον ἄνθος
ανθήσουσαν, Χριστόν κατὰ σάρκα, παρεχόμενον τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἐκ καρποῦ τῆς κοιλίας σου θήσομαι ἐπὶ τοῦ θρόνου μου.

Ζεύγος καρπογονεῖ τὸ σεπτόν, τὴν θεῖαν Δάμαλιν, ἐξ ἧς προελεύσεται, ὁ
Μόσχος ἀρρήτῳ λόγῳ, ὁ σιτευτὸς ἀληθῶς, ὑπὲρ ὅλου κόσμου προθυόμενος,
διὸ γεγηθότες, ἐξομολόγησιν ἄπαυστον, ἐν κατανύξει, τῷ Κυρίῳ προσάγουσι,
καὶ τὴν σύμπασαν, ἐποφείλουσιν ἔχουσι. Τούτους οὖν μακαρίσωμεν, καὶ
πίστει χορεύσωμεν, ἐν τῇ Συλλήψει ἐνθέως, τῆς ἐξ αὐτῶν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
Μητρός τικτομένης, δι' ἧς δίδεται πλουσίως, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Τῶν Εἰσκαίνων Ἦχος β'

Τόν εγκαινισμόν τελούντες, τού πανιέρου Ναού τής Αναστάσεως, σέ
δοξάζομεν Κύριε, τόν αγιάσαντα τούτον, καί τελειώσαντα τή αυτοτελεί σου
χάριτι, καί τερπόμενον, ταίς εν αυτώ ιεουργουμέναις υπό πιστών, μυστικαίς
καί ιεραίς τελεταίς, καί προσδεχόμενον εκ χειρός τών δούλων σου, τας
αναιμάκτους καί αχράντους θυσίας, αντιδιδόντα δέ τοίς ορθώς προσφέρουσι,
τήν τών αμαρτημάτων κάθαρσιν, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Τής Αγίας, ο αυτός

Σήμερον εκ ρίζης τού Δαυΐδ, βασιλική πορφυρίς εκβλαστήσασα, τού Ιεσσαί
βλαστάνειν απάρχεται, τό άνθος τό μυστικόν, έν ώ Χριστός ο Θεός ημών
εξήνθησεν, ο σώζων τας ψυχάς ημών.

Απολυτικίον τής Αγίας Έχος δ΄

Σήμερον τής ατεκνίας δεσμά διαλύονται, τού Ιωακείμ γάρ καί τής Άννης
εισακούων Θεός, παρ' ελπίδα τεκείν αυτούς σαφώς, υπισχνείται θεόπαιδα, εξ
ής αυτός ετέχθη ο απερίγραπτος, βροτός γεγυνώς, δι' Αγγέλου κελεύσας
βοήσαι αυτή, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Δόξα... Καί νύν... Τών Εγκαινίων

Ο αυτός

Ως τού άνω στερεώματος τήν ευπρέπειαν, καί τήν κάτω συναπέδειξας
ωραιότητα, τού Αγίου Σκηνώματος τής δόξης σου Κύριε Κραταίωσον αυτό είς
αιώνα αιώνος, καί πρόσδεξαι ημών τας εν αυτώ απαύστως προσαγομένας
σοι δεήσεις, διά τής Θεοτόκου, η πάντων ζωή καί ανάστασις.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α΄ Στιχολογίαν

Κάθισμα Έχος α΄

Χορός Αγγελικός

Ο νέος Ουρανός, έν κοιλία τής Άννης, τεκταίνεται Θεού, παντουργού
επινεύσει, εξ ου καί επέλαμψεν, ο ανέσπερος Έλιος, κόσμον άπαντα,
φωταγωγών ταίς ακτίσι, τής θεότητος, υπερβολή ευσπλαγχνίας, ο μόνος
φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Χορός προφητικός, προεκήρυξε πάλαι, τήν άμωμον αγνήν, καί θεόπαιδα
Κόρην, ήν Άννα συνέλαβε, στείρα ούσα καί άγονος, ταύτην σήμερον,
αγαλλιάσει καρδίας, μακαρίσωμεν, οι δι' αυτής σεσωσμένοι, ως μόνην
πανάμωμον.

Μετά τήν β΄ Στιχολογίαν

Κάθισμα Έχος δ΄

Ταχύ προκατάλαβε

Αδάμ ανακαινίσθητι, καί Εύα σκίρτησον, ξηρά γάρ καί άνικμος, γή ανεβλάστησε, καρπόν ευθαλέστατον, τήν ανθήσασαν κόσμω, στάχυν αθανασίας, καί τό όνειδος άπαν, ήρθη τής ατεκνίας, Μεθ' ών συνευφρανθώμεν, χαίροντες σήμερον.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα 'Ηχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Αναβόησον Δαυϊδ, τί ώμοσέ σοι ό Θεός; Άμοι ώμοσε φησί, εκπτεπλήρωκεν ιδού, εκ τού καρπού τής κοιλίας μου δούς τήν Παρθένον, έξ ής ό πλαστουργός, Χριστός ο νέος Αδάμ, ετέχθη Βασιλεύς, επί τού θρόνου μου, καί βασιλεύει σήμερον, ο έχων τήν βασιλείαν ασάλευτον, Η στείρα τίκτει, τήν Θεοτόκον, καί τροφόν τής ζωής ήμών.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Οι Κανόνες τών Εγκαινίων, καί τής Αγίας Άννης δύω.

Ο Κανών τών Εγκαινίων Ιωάννου Μοναχού.

Ωδή α' 'Ηχος δ'

«Θαλάσσης, τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Ο στύλω, καθοδηγών τό πρότερον, τόν σόν λαόν Ισραήλ, διά λουτρού βαπτίσματος Χριστέ, εν Σιών κατεφύτευσας, τήν Εκκλησίαν κράζουσαν, Άσωμεν άσμα τώ Θεώ ημών.

Σήμερον, τής απροσίτου δόξης σου, η επιφοίτησις, τόν επί γής παγέντα σοι Ναόν, ουρανόν κατεσκεύασεν, εν ώ συμφώνως ψάλλομεν, Άσωμεν άσμα τώ Θεώ ημών.

Ου Νόμω η' Εκκλησία Κύριε, εγκαλλωπίζεται, ου δουλικών εκτάσεσι χειρών, τού Σταυρού δέ τή χάριτι, εγκαυχωμένη ψάλλει σοι, Άσωμεν άσμα τώ Θεώ ημών.

Θεοτοκίον

Ασπόρως, τώ τού Πατρός βουλήματι, εκ θείου Πνεύματος, τόν τού Θεού συνείληφας Υιόν, καί σαρκί απεκύησας, τόν εκ Πατρός αμήτορα, καί δι' ημάς εκ σου απάτορα.

Κανών τής Αγίας Άννης

Ανδρέου Κρήτης.

Ωδή α' Ἦχος α'

«Ωδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σῶσαντι τὸν Ἰσραὴλ, ὅτι δεδόξασται».

Τὴν Σύλληψιν σήμερον, θεόφρον Ἄννα, τὴν σὴν εορτάζομεν, ὅτι τὴν χωρήσασαν, τὸν μηδαμοῦ χωρητὸν, συνέλαβες στερωτικῶν, ἀπολυθείσα δεσμῶν.

Δικαίων ἐπήκουσας, τὰς ἱκεσίας, Ἀγίων ἐπλήρωσας, τὰς ἐντεύξεις Κύριε, τῶν προπατόρων σου, καὶ τούτοις δέδωκας καρπὸν, τὴν σέ τεκούσαν Ἀγνήν.

Ἡ Ἄννα ἡ ἐνδοξος, νῦν συλλαμβάνει, Ἀγνήν τὴν τὸν ἄσαρκον, συλλαβούσαν Κύριον, τὸν υπεράγαθον, καὶ τίκτειν μέλλει τὴν σαρκί, μέλλουσιν τίκτειν Χριστόν.

Θεοτοκίον

Τὸ Ὅρος τὸ ἅγιον, ὅπερ προεῖδε, Προφήτης ἐν Πνεύματι, ἐξ οὗ λίθος τέμνεται, τοὺς τῶν εἰδώλων βωμούς, συντρίψας σθένει θεϊκῷ, σύ εἰ Παρθένε Ἀγνή.

Ἅγιος Ἐκεῖνος τῆς Ἁγίας Ἄννης, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς, ἀνεῖ τῶν Θεοτοκίων.

Ἡ τὴν χαρὰν τέξουσα, τίκτεται κόρη.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις.

Γεωργίου.

Ωδή α' Ἦχος β'

«Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν ἢ υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον αμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται».

Ἡ τοῦ κόσμου σήμερον χαρά, λόγῳ προκηρύττεται, καὶ μητρικὰς οἰκίας εἰς εὐφρόσυνον, χαρμονὴν μεθίστησι, καὶ πολύτεκνον, τὴν τῆς φύσεως στείρωσιν, ἐσεσθαι μηνύει, ἔργοις τοῖς τῆς χάριτος πληθύνουσιν.

Τὸ τερπνὸν παλάτιον Χριστοῦ, ὁ ευρυχωρότατος, τῶν ουρανῶν ουρανὸς ὁ υπέρτερος, σήμερον εἰσδέχεται, δι' ἐντεύξεως, τὴν βάσιν τῆς υπάρξεως, τῆς ἐπαγγελίας ἐχοῦσης, ἀσάλευτον τὴν ἐκβασιν.

Ἡ πορφύρα σήμερον Χριστοῦ, λαμπρῶς καταγγέλλεται, ἐκ στερειοῦσης ὑφανθήσεσθαι χάριτι, νηδύος ἡ ἀσπίλος, ἐξ ἧς φορέσας ὁ Βασιλεὺς τῆς κτίσεως, φύσιν τὴν βροτείαν, κόσμῳ ωραιότατος οφθήσεται.

Θεοτοκίον

Γηγενῶν ἡ φύσις ἐπὶ σοί, μόνη πανυπέρτατε, θεοπρεπῶς, ἐγκαυχωμένη Δέσποινα, χαίρει καὶ κηρύττει σου, τὰ παράδοξα τῆς ἀγνείας τεράστια, καὶ ἐν

ευφροσύνη άδουσα, δοξάζει σε Θεόνυμφε.

Των Εγκαινίων

Ωδή γ'

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Ηγίαςας επί γής, τήν Εκκλησίαν σου Χριστέ Πνεύματι, χρίσας αυτήν σήμερον, τής αγαλλιάσεως έλαιον.

Ανέδειξας Αγαθέ, τήν χειροποίητον σκηνήν σήμερον, τής υπέρ νούν δόξης σου, οικονομικώς οικητήριον.

Θεμέλιόν σε Χριστέ, η Εκκλησία αρραγές έχουσα, τώ σώ Σταυρώ στέφεται, ως βασιλικώ διαδήματι.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη τοίς επί γής, τών υπέρ φύσιν αγαθών πρόξενος, Μήτηρ Θεού γέγονας, όθεν σοι τό χαίρε κραυγάζομεν.

Τής Αγίας

Στερεωθήτω η καρδιά μου

Καρπόν κοιλίας ει παράσχοις μοι, ανεβόα Άννα πρός Κύριον, μεγαλυνθήσομαι καί σοί, τούτον προσαναθήσομαι, διά τούτο συλλαμβάνει, τήν αγνήν Θεομήτορα.

Εν παραδείσω ευχομένης σου, τής φωνής ακούει ο Υψιστος, Άννα θεόφρον καί καρπόν, τή κοιλία σου δίδωσι, Παραδείσου τήν ανοίξασαν, τήν θύραν τής χάριτος.

Τά κατά νόμον εκτελέσασα, καί Θεώ αμέμπτως δουλεύσασα, κυοφορείς την αληθή, νομοδότην κυήσασαν, Άννα πάνσεμνε, διό σε οι πιστοί μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Τής στειρευούσης διανοίας μου, ακαρπίαν πάσαν απέλασον, καί καρποφόρον αρεταίς, τήν ψυχήν μου ανάδειξον, Παναγία Θεοτόκε, τών πιστών η βοήθεια.

Έτερος τής Αγίας

Εξήνθησεν η έρημος

Ρανάτωσαν ευφρόσυνον, αι νεφέλαι σήμερον, τόν γλυκασμόν τοίς πέρασιν, η Νεφέλη ιδού γάρ τίκτεται, εξ ής τό τής ζωής μου ύδωρ βλύσει Χριστός.

Ανοίγονται τής χάριτος, τά ταμεία σήμερον, ο προκηρύσσων Άγγελος, ανεβόα

Ἄννης τήν Σύλληψιν, ἰδοὺ γάρ σύ τήν Πόλιν αποτίκτεις Θεοῦ.

Νενέκρωται ἡ φύσις μέν, τῶν ἀνθρώπων πρότερον, νύν δέ ζωῆς τὰ σύμβολα, τῇ Συλλήψει τῆς Ἄννης δέχεται, ἀκάρπου γάρ ρίζης ἄρτι φύεται.

Θεοτοκίον

Ὡς ἀνθρακα φλογίζοντα, ἀμαρτίας Ἀχραντε, τόν σαρκωθέντα Κύριον, υπέρ φύσιν ἐκ σοῦ δεχόμενοι, τοῦ πλήθους τῶν πταισμάτων καθαιρόμεθα.

Κοντάκιον τῶν Εἰκαινίων

Ἦχος β' Τούς ασφαεῖς

Εἰκαινισμόν ἐν ταῖς καρδίαις Πνεύματος, καί φωτισμόν ἐν τοῖς ἐγκάτοις καίνισον, τοῖς ἐν πίστει ἐκτελούσι τὰ Εἰκαινία, τοῦ οἴκου καί Ναοῦ σου οὐ ηυδόκησας, κτισθῆναι ἐν τῷ σῷ θείῳ ὀνόματι, ὁ μόνος ἐν Ἀγίοις δοξαζόμενος.

Ὁ Οἶκος

Μνήμην τελῶν τῶν Εἰκαινίων ὁ σοφώτατος πάλαι Σολομών, τῷ Θεῷ ἀλόγων ζώων προσέφερεν ὀλοκαυτώματα καί θυσίας, ὅτε δέ νύν ἡ ἀλήθεια καί ἡ χάρις ἦλθεν ἐν γῇ, τὰς θυσίας εὐθύς μετεποίησε, θύσας γάρ θυσίαν, εἰς σωτηρίαν τήν ἡμῶν ἐαυτόν ὡς Φιλάνθρωπος, τήν Ἐκκλησίαν ἡγίασε, καί ἀσάλευτον ταύτην ἀνέδειξεν, ὁ μόνος ἐν Ἀγίοις δοξαζόμενος.

Κάθισμα τῆς Ἀγίας Ἄννης

Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Εὐλογίας ἀπαρχήν, τῆς ἀκαρπίας τῷ βλαστώ, ἐδωρήσω Ἀγαθέ, Ἄννη βοώση δι' εὐχῆς, Σύ μεταπλάττεις τὰς φύσεις τῶν ἐν γενέσει, διό μου, ὦ Σωτήρ, νενεκρωμένην αὐτήν, τήν φύσιν ὡς Θεός, πάλιν καινούργησον, ἵνα καρπὸν προσάξω σοι, βοώσα, τῷ παντεπόπτη καί Κτίστη μου, Σοὶ δόξα πρέπει, Θεέ τῶν ὅλων, καί μόνε Φιλάνθρωπε.

Δόξα... Τῶν Εἰκαινίων

Ἦχος ο αὐτός Ταχύ προκατάλαβε

Ἐν πίστει τὰ Εἰκαινία, ἐπιτελούσι πιστοῖς, τοῦ Οἴκου σου Κύριε, πέμψον ἡμῖν φωτισμόν, καί χάριν καί ἔλεος, φύλαττε δέ καί τούτον, εἰς αἰῶνα αἰῶνος, νίκας ἐπιβραβεύων, τοῖς πιστοῖς Βασιλεύσι, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Καί νυν... Τῆς Ἀγίας

Ἦχος ο αὐτός

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ἰωακείμ ὁ ἱερός καί ἡ Ἄννα, δῶρα προσήγαγον τοῖς πρὶν ἱερεῦσι, καί μή δεχθέντες ἄγονοι τυγχάνοντες, δέησιν προσηύξαντο, τῷ Δοτήρι τῶν ὅλων, καί τῆς προσευχῆς αὐτῶν, ἐπακούσας δωρεῖται, τούτοις τήν ὄντως πύλην τῆς ζωῆς, ἥς τήν Ἁγίαν τιμήσωμεν Σύλληψιν.

Τῶν Εἰκαινίων

Ὡδή δ'

«Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης,

έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ουκ έν θύμασιν αλόγων η Εκκλησία, αλλά τώ σώ τιμίω, εκ πλευράς ζωηφόρου, αίματι ραντίζεται, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τά σκηνώματα Κυρίου ηγαπημένα, τοίς κατιδείν ποθούνσιν ανακεκαλυμμένως, τήν δόξαν τού προσώπου αυτού, συμφώνως καί κράζουσι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Εικονίζουσα τήν χάριν η Εκκλησία, τού εκλεκτού λαού σου τό πολύτιμον μύρον, σήμερον αλείφεται τήν θείαν τού Πνεύματος, χάριν αοράτως λαμβάνουσα.

Θεοτοκίον

Απειρογάμως εκύησας ώ Παρθένε, καί μετά τόκον ώφθης παρθενεύουσα πάλιν, όθεν ασιγήτοις φωναίς, τό χαίρε σοι Δέσποινα, πίστει αδιστάκτω κραυγάζομεν.

Τής Αγίας

Εν Πνεύματι προβλέπων

Ω θείας αγγελίας! ώ ξένης λαλιάς! ει καγώ συλλήψομαι, Αγγέλου πρός αυτήν, αποσταλέντος, η Άννα εκπληττομένη, μεγαλοφώνως ανεβόα, Τώ Θεώ μου, δόξα τώ ποιούντι παράδοξα.

Συγχάρητέ μοι πάσαι, φυλαί τού Ισραήλ, εν γαστρί συνέλαβον, τόν νέον Ουρανόν, έξ ου τό άστρον ανατελεί μετ' ολίγον, τής σωτηρίας Ιησούς ό φωτοδότης, Άννα γηθομένη εκραύγαζεν.

Υπήκουσε τής' Άννης, Θεός τούς στεναγμούς, καί προσέσχε Κύριος, δεήσει τή αυτής, καί ατεκνίας τό νέφος διασκεδάσας, φωτί αυγάζει ευτεκνίας παραδόξως, όθεν συλλαμβάνει τήν μόνην Αγνήν.

Θεοτοκίον

Παρθένε Θεοτόκε, αμόλυντε Σκηνή, μολυνθέντα πταιίσματι καθάρισόν με νύν, τών οικτιρμών σου καθαρωτάταις ρανίσι, καί δός μοι χείρα βοηθείας, ίνα κράζω, Δόξα σοι, Αγνή θεοδόξαστε.

Έτερος τής Αγίας

Ελήλυθας εκ Παρθένου

Τό κάλυμμα, τού σκιώδους διαίρεται σήμερον, Νόμου καί τής χάριτος, η ευλογία προκύπτουσα, λάμπει τηλαυγέστατα, τή προκηρύξει τού τόκου τής θεόπαιδος.

Ελήλυθεν, ουρανόθεν μηνύων ο Άγγελος, Άννη τά προοίμια, τής παγκοσμίου

χαράς εμφανώς, λέγων, Τῆς δεήσεως υπέρ ἐλπίδα εἰσδέχου τὴν εκπλήρωσιν.

Ξηραίνεσθαι, τῆς κακίας τὰ ρεύματα ἀρχεται, καὶ βρύειν τῆς χάριτος, οἱ ποταμοὶ διευθύνονται, σήμερον τοῦ τόκου σου, κηρυττομένου Παρθένε πανυπέραγνε.

Θεοτοκίον

Ρητόρων σε, κατ' ἀξίαν γεραίρειν Πανύμνητε, γλώσσαι αἱ πολύφθογγοι, ἀμηχανοῦσαι συστέλλονται, φόβῳ δέ τὰ θαύματα, καὶ σιωπὴ εὐφημοῦσαι μεγαλύνουσι.

Τῶν Εἰκαινίων

Ὡδὴ ε΄

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε».

Σὺ πάλαι ἐν Σινά, σκηνὴν ἀχειροποίητον, υπέδειξας τῷ θεόπτη, Μωϋσεὶ διαγράφων, Χριστέ τὴν Ἐκκλησίαν σου.

Σὺ Κύριε σκηνὴν, ἐπὶ γῆς κατεσκεύασας, ἡ τάξεσιν οὐρανίαις, τῶν βροτῶν τὰς χορείας, συνάπτει τὴ δύναμει σου.

Σέ Κύριε πηγὴν, τῆς ζωῆς ἐπιστάμεθα, σὺ Ἅγιε τὴν εἰρήνην, ἐλθὼν εὐηγγελίσω, Χριστέ τὴ Ἐκκλησίᾳ σου.

Θεοτοκίον

Σέ ὅπλον ἀρραγές, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα, σέ ἀγκυραν καὶ ἐλπίδα, ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Τῆς Ἀγίας

Τὴν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν

Ἐκ ρίζης ἡ βλαστήσασα, Δαυὶδ καὶ Ἰεσσαί, Ἄννα νῦν βλαστάνειν ἀπάρχεται, τὴν θεῖαν ράβδον τὴν βλαστήσασαν, τό μυστικόν ἄνθος, Χριστόν τόν παντῶν Κτίστην.

Μητέρα γενομένην με, ἡ Ἄννα ἐκβοά, ὄψονται λαοὶ καὶ θαυμάσουσιν, ἰδοὺ γάρ κύω ὡς ἡυδόκησεν, ὁ τὰ δεσμά λύσας, τὰ τῆς στεριώσεώς μου.

Νεάνιν ἦν συνέλαβον, ἐγὼ Προφητικαί, πόρρωθεν φωναί προκατήγγειλαν, Ὅρος καὶ Πύλην ἀδιόδευτον, περιχαρῶς Ἄννα, ἐβόα τοῖς παρούσιν.

Ἄλλος τῆς Ἀγίας

Μεσίτης Θεοῦ

Ὁ τόμος Θεοῦ, δι' ἀγγέλου σήμερον κηρύττεται, ἐν ᾧ περ ὁ σύνθρονος,

Λόγος τού Πατρός νύν εγγραφήσεται, καί πιστούς εν τή Βίβλω, εγγράψει τής χρηστότητος.

Υμνούσι νυνί, τού ξένου μηνύματος τήν δόξαν τρανώς, οι δίκαιοι πλέκοντες, τήν ευχαριστήριόν σοι αίνεσιν, τώ τήν χάριν τού τόκου, δι' ευχής εκπληρώσαντι.

Σοφίας Θεού, κεκρυμμένης σήμερον δηλούται ημίν, αληθώς μυστήρια, καταγγελλομένης τής Συλλήψεως, τής αχράντου Παρθένου, καί μόνης Θεομήτορος.

Θεοτοκίον

Γαλήνην πιστοί, καί λιμένα έχοντες Παρθένε αγνή, τήν σκέπην σου πάντοτε, τάς επαναστάσεις τάς τών θλίψεων, αποφεύγομεν πάσας, επί σοί ορμιζόμενοι.

Τών Εγκαινίων

Ωδή ς'

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Τού κάλλους, ο Βασιλεύς Χριστός επεθύμησε, τής εκλεκτής Εκκλησίας, καί Εθνών μητέρα απέδειξεν, εκ δουλείας, υιοθετουμένων διά τού Πνεύματος.

Φρίπτουσι, τών δυσμενών δαιμόνων αί φάλαγγες, τήν τού Χριστού Εκκλησίαν, τού Σταυρού τώ τύπω σημειουμένην, καί σκιάζει, η άγιαστικη τού Πνεύματος έλλαμψις.

Ου ψάμμον, αλλά Χριστόν θεμέλιον έχουσα, η εξ' Εθνών Εκκλησία, στεφανούται, κάλλει τώ απροσίτω, καί τή αίγλη τής βασιλείας έγ καλλωπίζεται.

Θεοτοκίον

Ω θαύμα, τών απάντων θαυμιάτων καινότερον! ότι Παρθένος εν μήτρα, τόν τά σύμπαντα περιέχοντα, απειράνδρως, συλλαβούσα ουκ εστενοχώρησε.

Τής Αγίας

Τόν Προφήτην Ιωάνν

Πώς χορείται εν γαστρί, η χωρήσασα τόν Θεόν; πώς γεννάται τόν Χριστόν, η γεννήσασα σαρκί; θηλάζει δέ, πώς η τόν Κτίστην γάλα θηλάσασα;

Τής δεήσεως ημών, επακούσας ο Θεός, γονιμώτατον καρπόν, νύν δεδώρηται υμίν, πανεύφημοι, Ιωακείμ τε καί, Άννα σήμερον.

Τήν αγνήν Περιστεράν, συλλαβούσα εν γαστρί, χαρμονής πνευματικής,

επληρώθη αληθώς, προσάγουσα, χαριστηρίους ωδάς η Άννα Θεώ.

Θεοτόκion

Τρικυμία λογισμών, καί παθών επαγωγαί, καί βυθός αμαρτιών, τήν αθλίαν μου ψυχήν, χειμάζουσι, βοήθησόν μοι αγία Δέσποινα.

Έτερος τής Αγίας

Εν αβύσσω πταισμάτων

Αγαλλέσθω φαιδρώς η προμήτωρ ημών, σήμερον γάρ δέχεται, χαράς μηνύματα, τήν λύπην απωθούμενα, τή Συλλήψει τής μόνης θεόπαιδος.

Τό τής δόξης διάδημα πλέκεται, καί η αλουργίς η βασίλειος σήμερον, υπέρ ελπίδα άπασαν, εν νηδυί ακάρπω υφαίνεται.

Ιδού πάσα η κτίσις γεραίρει σου, τά υπερφυή καί μεγάλα μυστήρια, σύ γάρ υπάρχεις Δέσποινα, καί βροτών καί Αγγέλων τεράστιον.

Ιδού θείων χαρίτων πηγή νοητή, δι' επαγγελίας τού Κτίστου καί χάριτος, αναστομούσθαι άρχεται, εν ανίκμω νηδυί εκβλύζουσα.

Κοντάκιον τής Αγ. Άννης

Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Εορτάζει σήμερον, η οικουμένη, τήν τής Άννης σύλληψιν, γεγεννημένην εν Θεώ, καί γάρ αυτή απεκύησε, τήν υπέρ λόγον, τόν Λόγον κυήσασαν.

Ο Οίκος

Σύ ο τή Σάρρα δούς ποτέ, εν γήρα βαθυτάτω, τή σή επιστασία, καί εν επαγγελία υιόν τόν μέγαν, Ισαάκ σύ ο διανοίξας τήν στειρεύουσαν νηδύν τής Άννης, Παντοδύναμε, μητρός Σαμουήλ τού Προφήτου σου, καί νύν επιδών επ' εμέ, δέξαι μου τās δεήσεις, καί πλήρωσόν μου τās αιτήσεις, εβόα εν κλαυθμώ η σώφρων Άννα καί στείρα, καί επήκουσεν αυτής ο ευεργέτης, Όθεν εν χαρά συνέλαβε τήν Παρθένον, τήν υπερλόγον, τόν Λόγον κυήσασαν.

Συναξάριον

Τή Θ' τού αυτού μηνός, η Σύλληψις τής Αγίας Άννης, μητρός τής υπεραγίας Θεοτόκου.

Στίχοι

- Ουχ ώσπερ Εύα καί σύ τίκτεις εν λύπαις.
- Χαράν γάρ Άννα ένδον κοιλίας φέρεις.
- Τή δ' ενάτη Μαρίην Θεομήτορα σύλλαβεν' Άννα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Προφήτιδος Άννης, τής μητρός Σαμουηλ τού Προφήτου.

Στίχοι

- Τί σοι επαινέσειεν, Άννα, τις πλέον;

- Τό καρτερόφρον ή τό τής ευτεκνίας;

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ήμών Στεφάνου τού νεολαμπούς, τού εν τώ Αγίω Αντίπα κειμένου.

Στίχοι

- Εξήγαγες γής τόν στέφανον καί βίου.
- Στέφει δέ δόξης εστεφάνωσας Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Σωσιθέου, Ναρσού καί Ισαάκ, διά ξίφους τελειωθέντων.

Στίχοι

- Σωσίθεον σωθείσιν εγγράφει λόγος,
- Υπέρ Θεού σώζοντος εκτετημένον.
- Πέρσης κάραν σοι, Χριστέ, Ναρσής προσφέρει,
- Κρείπτον γε δώρον σμυρνοχρυσολιβάνου.
- Πάθους τό λείπον Ισαάκ Σάρρας τέκνου,
- Σφαγείς ανεπλήρωσεν Ισαάκ νέος.

Ταίς αυτών Αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον, καί σώσον ημάς. Αμήν.

Τών Εγκαινίων

Ωδή ζ'

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παῖδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναω τής δόξης σου Κύριε».

Δροσοβόλος μέν, η καμινιαία φλόξ εδείχθη ποτέ, νύν δέ, εξ ελαίου χρίσμα πνευματικόν, αγιάζει τούς κραυγάζοντας, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Ως εν καμίνω, τή θεοδόχω ταύτη, νέα σκηνή, πάντες, οι εξ Ισραήλ του πνευματικού, δροσιζόμενοι βοήσωμεν, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Οι τετρωμένοι, τώ γλυκυτάτω θείω έρωτι, δεύτε, εν παστάδι ταύτη τή μυστική, συναφθώμεν τώ νυμφίω Χριστώ, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου κράζοντες.

Θεοτοκίον

Τό τού Υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα, χαίρε, διά σου γάρ δέδοται η χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν, Ευλογημένη σύ, εν γυναιξί πανάμωμε Δέσποινα.

Τής Αγίας

Τούς εν καμίνω Παίδας σου

Τῆς ἀπαιδίας ὄνειδος φυγεῖν, ἰκέτευεν, Ἄννα τόν Δεσπότην τοῦ παντός, καί τῆς αὐτῆς ὁ συμπαθῆς φωνῆς ἀκούσας, τήν αὐτόν κυήσασαν, καρπὸν παρέσχεν αὐτή, καθὼς ηυδόκησεν.

Βασιλική πορφύρα ἐν τῇ σῇ, ἀπάρχεται, Ἄννα ἐξυφαίνεσθαι γαστρί, ἦν ὁ Θεός καί Βασιλεὺς πάντων φορέσας, τοῖς βροτοῖς οφθήσεται, καί ταπεινώσει ἐχθρούς, τοὺς πολεμοῦντας ἡμᾶς.

Τό μύρον τό εὐώδες ἐν γαστρί, συνέλαβες, Ἄννα τήν τό μύρον τῆς ζωῆς, υπερφυῶς, εἰσδεξαμένην τόν Δεσπότην, τόν πνοαῖς τῆς χάριτος, τὰς διανοίας ἡμῶν εὐωδιάσαντα.

Θεοτοκίον

Ὡς τῆς Τριάδος ἓνα σε Χριστέ, δοξάζομεν, ὅτι ἐκ Παρθένου σαρκωθεῖς, δίχα τροπῆς ἀνθρωπικῶς, πάντας ἠνέσχου, μή ἐκστάς τῆς φύσεως, τῆς πατρικῆς, Ἰησοῦ, εἰ καί ἠνώθης ἡμῖν.

Ἄτερος τῆς Αγίας

Ἀντίθεον πρόσταγμα

Κρηπὶς ὑπεστήρικται τῆς σωτηρίας, καί βάσις τῆς χάριτος, ἡ τῆς Παρθένου Σύλληψις, ἐν ἣ ὑπὲρ ἔννοιαν γεννήσεται, τῶν γηγενῶν ἡ ἐλπίς, μελπόντων Χριστῷ διηνεκῶς, Εὐλογητὸς εἰ καί υπερένδοξος.

Τό Ὅρος τό ἅγιον ἐπαγγελία, τοῦ Κτίστου τήν ὑπαρξιν, σήμερον προμηνύεται, λαμβάνον καί ἀπασαν, κατακαλύπτει τήν γῆν, τρόπῳ τῆς γεννήσεως, διό τόν εὐεργέτην Χριστόν δοξάζομεν.

Ελύθησαν χάριτι τῆς ἀτεκνίας, οἱ Δίκαιοι σήμερον, καί Εὐας τῶν τῆς λύπης δεσμῶν, μηνύματα ἔλαβον, ἀπολυτρώσεως, ὅθεν καί τήν ἐκβασιν Χριστόν, ἐπεκαλοῦντο τόν τῆς ζωῆς χορηγόν.

Θεοτοκίον

Ὁ ὢν ἀπερίγραπτος ἐν τοῖς ἀχράντοις, κόλποις τοῦ Γεννήτορος, ἐν σοὶ Παρθένε ἀχραντε, σαρκί περιφέρεται, δι' οἶκτον ἀφατον, ὅθεν καί προσίεται, γραφήν, ἐν τῇ εἰκόνι ὁ Ὑπεράγαθος.

Τῶν Εγκαινίων

Ὡδή η'

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἐφράξε, πυρός δέ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβεῖς ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Σήμερον χιτῶνα νοητόν, ὑφαντόν ἀνωθεν, ἐκ θείας χάριτος, ἡ Ἐκκλησία σου

Κύριε, νύμφη ὡς περ εστολίσατο, καί τοὺς οικείους συγκαλεῖ, πρὸς ευφροσύνην λαοὺς, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα βοῶσα τὸν Κύριον.

Σήμερον ὁ δεύτερος Ἀδάμ, Χριστὸς ἀνέδειξε, Παράδεισον νοητόν, Σκηνὴν ἁγίαν τὴν φέρουσιν, κατὰ ξύλου τοῦ τῆς γνώσεως, τὸ ζωηφόρον τοῦ Σταυροῦ, ὅπλον τοῖς ψάλλουσιν, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Πατὴρ ἐξ ἀνάρχου τὸν Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, μίαν θεότητα, τελείαν ἀναρχὸν ἀκτιστὸν, ὁμοούσιον ἀσύγχυτον, ἐν υποστάσει τρισί, σέβοντες ψάλλομεν, Ευλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε ἀχραντε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ, σὺ τῆς θεότητος γέγονας, ἐνδιαίτημα Πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρί τοῦ ἀπροσίτου φωτός, ὅθεν πάντες, σέ ευλογούμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Τῆς Ἀγίας

Ὁν φρίπτουσιν Ἀγγελοι

Δαυὶδ ἦν προέφησε, Βασίλισσαν ἰδοῦ, γαστρίᾳ υποδέχομαι, ἡ Ἄννα ἐκβοᾷ, καὶ τέξω τὴν πάντων προστασίαν πιστῶν, τὴν τὸν Βασιλέα, Χριστὸν μέλλουσαν τίκτειν.

Ἡ γῆ ἦν κατώκησεν, ὁ γῆς Δημιουργός, τὸ Σκήπτρον τὸ ἅγιον, ἡ νέα Κιβωτός, ἡ Στάμνος τοῦ Μάννα, ἐν νηδυῖ μητρός, τῆς αὐτὴν τεκούσης, ἀπάρχεται βλαστάνειν.

Ἡ Βάτος ἡ ἀφλεκτος, Λυχνία ἡ χρυσή, ὁ ἐμπυχὸς θάλαμος, Κυρίου τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐντιμὸς Ράβδος, ἐν γαστρίᾳ τῆς μητρός, τῆς αὐτὴν τεκούσης, ἀπάρχεται βλαστάνειν.

Θεοτοκίον

Ἀνάστησον κείμενον, εἰς βάθη με κακῶν, τοὺς νῦν πολεμοῦντάς με, πολέμησον ἐχθρούς, τρωθέντα ἀτόποις, ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν, Ἀγνή μὴ παρίδης, ἀλλ' οἰκτεῖρον καὶ σώσον.

Ἄτερος τῆς Ἀγίας

Κάμινος ποτέ

Τύπον τηλαυγῆ, τῆς φύσεως τοῦ γένους, ἡ τῆς στείρωσεως υπέφηεν, Ἄννης ἀπολύτρωσις, Θεοῦ γνώσιν γὰρ στείρεύουσα, ὑπὲρ ἐλπίδα λέλυται ἔγνω γὰρ τὸν Δεσπότην, καὶ ευσεβείας πληθύνει καρπούς.

Ἄρμα τὸ φρικτόν, τοῦ μόνου Βασιλέως, ἐπὶ τῆς γῆς κατασκευάζεται, ἐξ Ἄννης λαμβάνον ἀρχὴν, ἐν ᾧ μέλλει ἐποχοῦμενος, ὁ Κτίστης παραγίνεσθαι, ὅπως με πρὸς τὸ ὕψος, ἀναβιβάσῃ τῆς χάριτος,

Ίδεν επί σοί, παράδοξα η κτίσις, θεογεννήτορ υπερένδοξε, ξένη σου η Σύλληψις, καί η πρόοδος εξαίρετος, τού σώματός τε άπασα, αύξησιν γνωρισμάτων, τής αφθαρσίας εμφανίουςα.

Ύδωρ τό ζωής, εκ σου Παρθένε βλύσαν, ο Ποιητής καί συνοχεύς τού παντός, τής πλάνης τώ καύσωνι, τό ανθρώπινον φλεγόμενον, εδρόσισεν, ηγίασεν, έδειξε καρποφόρον. υιοθετήσας τή χάριτι.

Τών Εγκαινίων

Ωδή θ'

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Δεύτε καθαρά τή καρδιά, καί νηφαλέα διανοία, τής τού Βασιλέως θυγατρός, τής Εκκλησίας τήν ωραιότητα, υπέρ χρυσίον λάμπουσαν, κατανοούντες μεγαλύνωμεν.

Χαίρε καί ευφραίνου η Νύμφη, τού Βασιλέως τού μεγάλου, κατοπτριζομένη τηλαυγώς, τού σου Νυμφίου τήν ωραιότητα, σύν τώ λαώ σου κράζουσα, Σέ Ζωοδότα μεγαλύνομεν.

Τήν εξ ύψους άμυναν Σώτερ, τή Εκκλησία σου παράσχου, άλλον ούκ οίδεν, ειμή σέ Θεόν τόν ρύστην, τόν υπέρ ταύτης πάλαι, τήν σήν ψυχήν προθέμενον, εν επιγνώσει σέ δοξάζουσα.

Θεοτοκίον

Δέχου τάς λιτάς τού λαού σου, καί τώ Υιώ σου Θεοτόκε, πρέσβευε Παρθένε εκτενώς, ημάς κινδύνων καί περιστάσεων, ρυσθήναι τούς υμνούντάς σε, σύ γάρ προστάτις καί ελπίς ημών.

Τής Αγίας

Τήν ζωοδόχον πηγήν συλλαμβάνουσα, Άννα θεόφρον, χαράν νύν ανάλαβε, τόν Ναόν τόν άγιον, ένδον εν κοιλία σου, εισδεχομένη, φωτί δικαιοσύνης, αστραπτομένη τόν Κτίστην μεγαλυνον.

Η ξυνωρίς η σεπτή καί αοίδιμος, τού πρό αιώνος Υιού οι προπάτορες, οι τού Νόμου φύλακες, ακριβείς γενόμενοι, οι απαρχήν τής χαράς γεγεννηκότες, Ιωακείμ τε καί Άννα τιμάσθωσαν.

Ήν Δανιήλ Όρος μέγα τεθέαται, καί Ιωήλ Γήν Αγίαν εώρακε, Πύλην αδιόδευτον, άλλος ήν προέφησεν, εσφραγισμένην Πηγήν καί θείον Πόκον, τήν Θεοτόκον Παρθένον υμνήσωμεν.

Η πορφυρίς η τό έριον βάψασα, τής απορρήτου τού Λόγου σαρκώσεως, τό θυμιατήριον τό χρυσούν, η Τράπεζα, εν ή ο άρτος Χριστός εναπετέθη, η Θεοτόκος Παρθένος δοξάζεται.

Έτερος τής Αγίας

Ανάρχου Γεννήτορος

Κροτείπωσαν σήμερον, των Προφητών οι πρόκριτοι, ιδού γάρ αί προρρήσεις, αυτών τής χάριτος, άρχονται πληρούσθαι αξίως, εν τή σεπτή, Συλλήψει τής μόνης, αγνής Θεομήτορος, εν ή πάντες αγαλλόμεθα.

Ο θρόνος ό ένδοξος, προτίθεται τού Κτίσαντος, η σωτήριος Πύλη, νύν ευτρεπίζεται, μόνω τώ Δεσπότῃ καί Κτίστῃ, διαβατή μόνω τηρουμένη, δι' ής εισαγόμεθα, εις ζωήν τήν ατελεύτητον.

Ρημάτων δεήσεως, Ιωακείμ σύν Άννη βοά, σύ επήκουσας μόνος, ό Ποιητής καί Θεός, καί τής ατεκνίας τήν λύσιν, σύ παρασχών, ρίζαν αφθαρσίας, εδωρήσω Κύριε, καί ημίν τοίς σέ δοξάζουσιν.

Η κλίμαξ στηρίζεται, δι' ής ο Κτίστης Κύριος, καταβάς ανελκύσει, άνω τήν φύσιν ημών, Χαίροις ουρανέ σύν Αγγέλοις, χαίρε Θεού, η σύμπασα κτίσις, χαίροις τό ανθρωπινον γένος, χάριτι Θεούμενον.

Θεοτοκίον

Υμνώ σου τήν άφατον, φιλανθρωπίαν Δέσποινα, σύ γάρ εί φωτισμός μου, σύ μου τό καύχημα, σύ μου χορηγός τής σοφίας, σύ μου χαρά, σύ μου προσδοκία, σύ μου τό οχύρωμα, τό κραταίωμα καί στήριγμα.

Εξαποστειλάριον των εγκαινίων

Εν πνεύματι τώ Ιερώ

Έν τώ αχράντω αίματι, εξηγόρασας Λόγε, πανθαύμαστον καί πάντιμον, καί σεπτήν Εκκλησίαν, εγκαινίσον εν Πνεύματι, Αγαθέ καί κάλλυνον, ακτίσι ταίς θειοτάταις, ο τή δόξη δοξάζων, τούς αξίως σου Ναού, Εγκαίνια εκτελούντας.

Τής Αγίας Άννης, όμοιον

Εισήκουσε τού στεναγμού, τού τής σώφρονος Άννης, ο Κύριος ως εύσπλαγχνος, καί παρέσχετο ταύτη, τήν μόνην απειρόγαμον, τήν τό φώς εκλάμπασαν, τοίς πέρασιν απορρήτως, ήν ο θείος καί κλεινός, καθορών Ιωακείμ, ηγάσθη καί εγεγήθει.

Έτερον Ο ουρανόν τοίς άστροις

Η τού Θεού σοφία, οικοδομεί τόν εαυτής, οίκον εκ στείρας νηδύος, τήν Θεοτόκον Μαριάμ, ήν μακαρίσωμεν πάσαι, αί γενεαί κατά χρέος.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Απόθεσθε Αδάμ, καί Εύα πάσαν λύπην, η μήτηρ τής χαράς γάρ, έν στείρα παραδόξως, καρπογονείται σήμερον.

Προπάτωρ Αβραάμ, καί πάντες Πατριάρχαι, ευφραίνεσθε ορώντες, τού Θεού τήν Μητέρα, εκ ρίζης υμών φύουσαν.

Χαίρε Ιωακείμ, καί Άννα χαίρε, ότι, χαράς καί σωτηρίας, τήν πρόξενον τώ κόσμω, καρπογονείτε σήμερον.

Χορός τών Προφητών, αγάλλεσθε, ιδού γάρ, Άννα καρπόν εκφύει, δι' ού αί προφητεΐαι, υμών περαιωθήσονται.

Συγχάρητε φυλαί, πάσαι τή στείρα, Άννη, ότι καρπόν κοιλίας, εκφύει παρ' ελπίδα, ζωής ημίν τήν πρόξενον.

Τά πέρατα τής γής, ευφραίνεσθε, ιδού γαρ, τού Κτίστου τών απάντων, η Μητηρ εκ ακάρπου, γαστρός φύεται σήμερον.

Δόξα... τών Εγκαινίων

Ήχος πλ. α'

Ο επί τών κόλπων τών πατρικών επαναπαυόμενος Λόγε, τό Πνεύμά σου τό Άγιον, εγκαίνισον εν τώ Ναώ, τώ εις τό όνομά σου ανεγηγερμένω.

Καί νύν... Ήχος β'

Σήμερον εκ ρίζης τού Δαυΐδ, βασιλική Πορφυρίς εκβλαστήσασα, του Ιωακείμ βλαστάνειν απάρχεται, τό άνθος τό μυστικόν, έν ώ Χριστός ο Θεός ημών εξήνθησεν, ο σώζων τάς ψυχάς ημών.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εις τήν Λειτουργίαν. Τυπικά, καί εκ τών Κανόνων, Ωδή γ' καί ζ'.

Αρχή

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Μηνά τού Καλλικελάδου, Ερμογένους, καί Ευγράφου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες υμάς

Μάρτυς παναοίδιμε Μηνά, εκπελματιζόμενος, τούς οφθαλμούς εκκεντούμενος, καί αφαιρούμενος, θεολόγον γλώσσαν, έφερες στερρότατα, τάς θείας αντιδόσεις σκοπούμενος, διό ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών,

τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Χείρας εκκοπτόμενος ποδών, στέργει τήν αφαίρεσιν, ο Ερμογένης ο ένδοξος, καί κατοπτώμενος, τώ πυρί πλειόνως, ζέσιν τήν εγκάρδιον, εδηλού τώ Θεώ προσκολλώμενος, ώ καί πρεσβεύει νύν, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Μέλη συνθλαπτόμενοι σοφοί, κόλπον πρός θαλάππιον, εναπερρίφητε Άγιοι, νεύσει δέ κρείττονι, γαληνόν πρός όρμον, τής τρυφής ιθύνθητε, βυθίσαντες κακίαν τού όφεως, διό πρεσβεύσατε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Έτερα Στιχηρά Έχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Ως αστέρες πολύφωτοι, νοητός ανατείλαντες, εν τώ τής Εκκλησίας στερεώματι, πάσαν τήν κτίσιν φωτίζετε, καλλίνικοι Μάρτυρες, τών αγώνων τώ φωτί, καί θαυμάτων ταίς λάμπεσιν, όθεν σήμερον, τήν φωσφόρον τελούμεν γεγηθότες, καί αγίαν υμών μνήμην, στεφανηφόροι πανόλβιοι.

Καλλικέλαδον όρνιν σε, πρός τό άλσος φωνήσαντα, τών αγώνων ένδοξε, καί πρός μίμησιν, τόν Ερμογένην εκλύσαντα, Μηνάν καί τόν Εύγραφον, καί σύν τούτοις τού εχθρού, διαδράντα τά θήρατρα, τά πολύπλοκα, καί πετάσαντα θείας πρός επαύλεις, καλίας τε ουρανίους, μεγαλοφώνως γεραίρομεν.

Καί χειρών παναοίδιμοι, καί ποδών στερισκόμενοι, κεφαλάς τεμνόμενοι καί στρεβλούμενοι, καί πάσαις άλλαις κολάσεσι, καθυποβαλλόμενοι, ουκ ηρνήσασθε Χριστόν, ου ξοάνοις εθύσατε, αλλά χαίροντες, τής ζωής τής προσκαίρου, πρός εκείνην, τήν αιώνιον καί θείαν, μετεβιβάσθητε Μάρτυρες.

Δόξα... Έχος πλ. β'

Όντως η γλώσσά σου, κάλαμος γραμματέως οξυγράφου, αθλητά εδείχθη, Καλλικέλαδε Μηνά, ρητορεύουσα σαφώς πίστιν ευσεβή, καί δόγματα σωτήρια, δι' ών Θεός εδοξάσθη, καί ωραίον κάλλει, τόν Ερμογένην απέφηνας, ός τού θείου Βαπτίσματος διά σου τετύχηκε, καί τούτον συναθλητήν, καί τών αγώνων κοινωνόν, σύν Ευγράφω τώ καλώς εφεπομένω σοι, παμμάκαρ απέδειξας, καί νύν εν παρρησία, τώ τού Σωτήρος θρόνω παριστάμενοι, μή ελλίπητε πρεσβεύειν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Έχος ο αυτός

Μονογενές, ομοούσιε, τώ Πατρί σου καί τώ Πνεύματι, ο εκ Παρθένου σαρκωθείς, ασυγχύτως ως οίδας αυτός, εν αγνεία φύλαττε τήν ο ποιμήνην σου, εν ειρήνη καί όμονοία περιέπων αυτήν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Λαόν τόν ανομώτατον, αδίκως καθηλούντά σε, επί ξύλου, η Παρθένος καί αγνή, καί Μήτηρ σου ορώσα, ως Συμεών προέφη, τά σπλάγχνα Σώτερ

διετέρωτο.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Μαρτυρική χορεία, ευσεβεῖς πρόμαχοι, σήμερον πιστῶν ἀναδεῖκνυνται,
Τυράννων, πάσαν καθελόντες δυσσέβειαν Μηνάς, Εὐγραφος καὶ Ερμογένης
οἱ σοφοί, ὅθεν τῆς τριφώτου συνάριθμοι, Τριάδος υπάρχοντες, τῷ γνόφῳ τῆς
θείας ἐλλάμψεως καταλαμφθέντες, σὺν ἀσωμάτοις χορείαις ἀγάλλονται, τῷ
Θεῷ καὶ Σωτῆρι ἱκετεύοντες, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης

Αγκάλας τὰς ἀχράντους σου, ἐν αἷς Θεὸν ἐβάστασας, Παναγία, υφαπλώσασα
νυνί, σκέπασον ἀπὸ πάσης, οργῆς ἡμᾶς βιαίας, ἐλπίς τοῦ κόσμου Θεοτόκε
Αγνή.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενος ἐσάλευσας, τὴν γῆν πάσαν Μακρόθυμε, τῶν πιστῶν δέ,
ἐπεστήριξας ψυχάς, διό καὶ ἀνυμνούμεν, καὶ πόθῳ προσκυνούμεν, τὴν
ἀκατάληπτόν σου δύναμιν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν

Δι ἐγκρατείας, τῶν παθῶν τὰς πυριφλέκτους, ἀπονεκρώσαντες ορμὰς καὶ τὰς
κινήσεις, τοῦ Χριστοῦ οἱ Μάρτυρες, ἔλαβον τὴν χάριν, τὰς νόσους ἀποδιώκειν
τῶν ἀσθενῶν, καὶ ζῶντες καὶ μετὰ τέλος θαυματουργεῖν, ὄντως θαύμα
παράδοξον! ὅτι Οστέα γυμνά, ἐκβλύζουσιν ἰάματα. Δόξα τῷ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καὶ τῶν
Ἀγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Στερροὺς ἀνυμνῶ Μάρτυρας στεφηφόρους. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος α'

«Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε, Χριστὸς ἐπὶ
γῆς, υψώθητε, Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πάσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε
λαοί, ὅτι δεδόξασται».

Στεφάνοις δόξης κοσμούμενοι, καὶ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ παριστάμενοι, καὶ θείου
φωτὸς πληρούμενοι, πόθῳ τὴν φωτοφόρον, μνήμην υμῶν, τοὺς
ἐπιτελοῦντας, ἀμαυρώσεως παθῶν, Μάρτυρες ρύσασθε.

Τὴν θεῖαν στέργοντες εὐκλειαν, Θεοῦ τῆς καλλονῆς ἐφιέμενοι, τοῦ βίου
τερπνὰ ἀπώσασθε, πᾶσάν τε δυναστείαν, περιφανή, καὶ διὰ θανάτου,
ἀτελεύτητον ζωὴν, Μάρτυρες εὐρατε.

Ενθέω ζήλω πυρούμενοι, τό πύρ τῆς αθεΐας κατέσβεσαν, καὶ λύχνοι τό φῶς
πυρσεύοντες, πᾶσι τῆς ευσεβείας περιφανῶς, ὠφθησαν ἐν πίστει, Ερμογένης
καὶ Μηνάς, οἱ μεγαλόφρονες.

Θεοτοκίον

Ρυσθῆναι Κόρη πανάμωμε, παθὼν ἐπικρατείας τοὺς δούλους σου, τὸν σὸν
εκτενῶς ἰκέτευε, Κύριον καὶ Δεσπότην, ὃν ἐκ τῶν σῶν, πάντα γνε αἱμάτων,
ἐσωμάτωσας ἡμῖν, προσομιλήσαντα.

Ὡδή γ'

«Τῷ πρό τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρρεύστως Υἱῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων
ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπύρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν, Ὁ
ἀνυψώσας τό κέρας ἡμῶν, Ἅγιος εἰ Κύριε».

Αἴγλη ουρανίῳ, λαμπρυνθέντες οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, σκότος διέλυσαν εἰδώλων,
τῆς ἀπάτης καὶ φέγγος, ἡμῖν ἰάσεων ἥστραψαν, τοῖς μελωδοῦσι τῷ πάντων
Θεῷ. Ἅγιος εἰ Κύριε.

Νέκρωσιν τοῦ ζώντος, ἀνιχνεύων Δεσπότην Μηνά θαυμαστέ, ἐκπελματοῦσαι
καὶ τὴν κάραν, τοῦ τυράννου συντρίβεις, ἐχθροῦ ἐρείδων τοὺς πόδας σου, εἰς
ἀσφαλὴ μαρτυρίου ὁδόν, μάρτυς ἀνδρικώτατα.

Ὑμνεῖ τὸν Σωτήρα, Ερμογένης τὰς χεῖρας τεμνόμενος, ἱερωσύνης
φαιδροτέραν, τὴν στολὴν τῶν αἱμάτων βαφαῖς, σαφῶς ἐργαζόμενος, καὶ
μιμητὴς τοῦ παθόντος σαρκί, χάριτι δεικνύμενος.

Θεοτοκίον

Μόνην γυναιξί σε, τὴν ωραίαν τῷ κάλλει ευράμενος, σωματοφόρος ἐκ
γαστρὸς σου, προελήλυθε Κόρη, Χριστός, θεΐαις ωραιότησι, καταφαιδρύνας
τό γένος ἡμῶν, ὅθεν σε γεραίρομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Τῷ πρό τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρρεύστως Υἱῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων
ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπύρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν, Ὁ
ἀνυψώσας τό κέρας ἡμῶν, Ἅγιος εἰ Κύριε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Παρωσάμενοι δόξαν τὴν κοσμικὴν, ἐπτερώθησαν δόξη τῇ θεϊκῇ, Μηνάς
Ερμογένης τε, καὶ ὁ ἐνδοξος Εὐγράφος, καὶ προθύμω γνώμη, τὸν ὄγκον
υπέμειναν, τῶν δεινῶν βασάνων, σαρκὸς μὴ φεισάμενοι, ὅθεν μετὰ τέλος, εἰς
βυθοὺς θαλαττίους, ριφέντες ἰθύνθησαν, πρὸς λιμένα ουράνιον, οἷς ἐν πίστει
βοήσωμεν, Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν
δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην υμῶν.

Δόξα... Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Μηνάς ο θαυμαστός, ο κλεινός Ερμογένης, η πάνσεπτος δυάς, τῆς αγίας Τριάδος, πολύθεον φρύαγμα, ανδρικῶς κατεπάτησαν, καί τελέσαντες, τόν ιερῶτατον δρόμον, νίκης έλαβον, εξ ουρανού τούς στεφάνους, δυνάμει τού Πνεύματος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν πάντων Ποιητήν, καί Θεόν σου καί Κτίστην, πανάμωμε Αγνή, διά Πνεύματος θείου, εν μήτρα σου εχώρησας, καί φθοράς δίχα τέτοκας, όν δοξάζοντες, σέ ανυμνούμεν Παρθένε, ως Παλάτιον, τού Βασιλέως τῆς δόξης, καί κόσμου αντίλυτρον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Καί σου τῆς καθαράς, καί πανάγνου Παρθένου, διήλθεν αληθώς, τήν καρδίαν ρομφαία, Σταυρώ ως εώρακας, τόν Υιόν σου υψούμενον, παναμώμητε, ευλογημένη Μαρία, τό προσφύγιον, αμαρτωλών καί τό τείχος, καί κόσμου κραταίωμα.

Ωδή δ'

«Ράβδος εκ τῆς ρίζης Ιεσσαί, καί άνθος εξ αυτής Χριστέ, εκ τῆς Παρθένου ανεβλάστησας, εξ όρους ο αινετός, κατασκίου δασέος, ήλθες σαρκωθείς εξ απειράνδρου, ο άυλος καί Θεός, Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε».

Νόμους διαγγέλλων φωταυγείς, ανόμως σου τά όμματα, εκκεντηθείς Μηνά υπήνεγκας, καρδίας τούς οφθαλμούς, προς τό φώς τό άδυτον, έχων εμμελώς, αποσκοπούντας, καί μέλπων χαρμονικώς. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ώφθη σου η γλώσσα τώ πυρί, τού Πνεύματος Σοφώτατε, εκτεθηγμένηεν τώ τέμνεσθαι, ελάλεις γάρ κελαδών, τού Θεού τά θαύματα, καί τού δικαστού τήν αφροσύνην, μετάγων εις ευσεβή δόξαν, εμφανώς τού ποιήσαντος.

Μεγάλως τό πάθος καρτερών, τούς πόδας αποτέμνεται, ο Ερμογένης τήν τού όφεως, καταπατών κεφαλήν, καί οδόν στελλόμενος, γνώμη ακλινεί τού Μαρτυρίου, εισάγουσαν προς ζωήν, τῆς επουρανίου λαμπρότητος.

Άπληγον τηρούντι τήν ψυχήν, Χριστός σοι επιφαίνεται, σου τās πληγάς Μηνά ιώμενος, ανδρείως τε καρτερείν, σέ εγκελευόμενος, όπως διά σου τήν σωτηρίαν, ελέους ο θελητής, πάντων τών αγίων εργάσηται.

Θεοτοκίον

Ράβδος εκ τῆς ρίζης, Ιεσσαί, εβλάστησας ανθήσασα, τόν φυτουργόν πάσης τῆς κτίσεως, μαράναντα τά φυτά, τῆς ακάρπου γνώσεως, πίστιν δέ ημίν αληθεστάτην, φυτεύσαντα ευσεβώς, άχραντε Παρθένε πανύμνητε.

Ωδή ε'

«Θεός ών ειρήνης, Πατήρ οικτιρμών, τῆς μεγάλης Βουλῆς σου τόν Άγγελον,

ειρήνην παρεχόμενον, απέστειλας ἡμίν, ὅθεν θεογνωσίας, πρὸς φῶς
οδηγηθέντες, ἐκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμεν σε, Φιλάνθρωπε».

Τί μάτην τάραττη, ἐβόων ομοῦ, δικαστή παρανόμω οἱ Μάρτυρες, δύναμιν
παρεχόμενος, παρίσταται ἡμίν, μόνος ὁ ἐν ἰσχύϊ, ἀήττητος ὑπάρχων, ὑπὲρ οὐ
τάς αἰκίσεις, καθυπομένομεν στερρότατα.

Υπήρξεν αθρόα, ἡ μεταβολή, Ἑρμογένους σαφῶς πρὸς τόν Κύριον, λουτρῷ
γάρ ἐκκαθαίρεται, καί κρίσει θεϊκή, τῆς αρχιερωσύνης, τό φῶς ἀναλαμβάνει,
διδαχαῖς καταυγάζων, τοὺς ἐν νυκτί δεινῶν ὑπάρχοντας.

Ρητόρων λιπόντες, ἀδόκιμον νοῦν, ἀγραμμάτων πλοκαῖς ἠλιεύθητε,
σοφίσαντος τοῦ Πνεύματος, ὑμᾶς ὡς ἀληθῶς, Μάρτυρες καί πρὸς πάσαν,
βασάνων καταιγίδα, δυνατοὺς ἐν ἰσχύϊ, εργαζομένου διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον

Αγίων Ἀγγέλων, Παρθένε ἀγνή, ὑπερέχουσα ὡφθης κυήσασα, βουλῆς
μεγάλης Ἀγγελον, Θεόν Εἰμμανουήλ, βροτοὺς ἐπουρανίους, αὐτοῦ τῇ
καταβάσει, ἐργασάμενον Κόρη, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀδιήγητον.

Ὡδή ς'

«Σπλάγχχνων Ἰωάνν, ἐμβρυον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος θήρ, οἷον ἐδέξατο, τῇ
Παρθένῳ δέ, ἐνοικήσας ὁ Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας
ἀδιάφθορον, ἥς γάρ, οὐχ ὑπέστη ρεύσεως, τὴν τεκούσαν, κατέσχευεν
ἀπήμαντον».

Σῶζεις, Ἰωάνν, θηρός τὴν τριήμερον, τυπούντα ταφήν σου Παντοδύναμε, τὰ
δέ σώματα, τῶν Μαρτύρων πελάγει ριπτόμενα, ἰθύνεις γαληνότατον, πρὸς
ὄρμον τῆς ταφῆς, ἐνθα σου τό θεῖον βούλημα, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν
περιποίησιν.

Σώματα ὑμῶν, ἀήττητοι Μάρτυρες, βυθός ἀσινὴ τῇ χέρσῳ δέδωκε,
προηγούμενων, ουρανίων Ἀγγέλων μακάριοι, καί πάσι τὴν κατάθεσιν,
δηλούντων τὴν ὑμῶν, οὖσαν ἱαμάτων ἐκβλυσιν, καί παθῶν ψυχικῶν
ἀπολύτρωσιν.

Τάξεις νοεραί, ὑμῶν κατεπλάγησαν, τὴν υπομονήν, ὅπως τόν ἄσαρκον, μετὰ
σώματος, ἐτροπώσασθε δράκοντα Μάρτυρες, καί νίκης τοὺς στεφάνους
ανεδήσασθε, θρόνῳ Θεοῦ παριστάμενοι, καί ταῖς θεαῖς αὐγαῖς πυρσευόμενοι.

Θεοτοκίον

Ἐστη μέχρι σου, Παρθένε ὁ θάνατος, ζωὴν γάρ Χριστόν ἐκυοφόρησας, τόν
δωρούμενον, καθαρῶς εἰς αὐτόν τοὺς πιστεύοντας, τὴν ἀθάνατον καί θεῖαν
ἀπολύτρωσιν, τούτον, Παναγία αἶτησαι, λυτρωθῆναι πταισμάτων τοὺς
δούλους σου.

Ὁ Εἰρμός

«Σπλάγχχνων Ἰωάνν, ἐμβρυον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος θήρ, οἷον ἐδέξατο, τῇ

Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ, ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν, κατέσχεν απήμαντον».

Κοντάκιον Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Τής στρατείας ήρπασε, σέ τής προσκαίρου, καί αφθάρτου έδειξε, συγκληρονομον ώ Μηνά, σύν τοίς συνάθλοις σου Κύριος, ο παρασχών σοι τόν αφθαρτον στέφανον.

Ο Οίκος

Ύμνοις τήν σήν πανήγυριν στέφων Αθλοφόρε Κυρίου, τούς σούς αγώνας κροτώ, καί ανυμνώ τά παλαιίσματα, υπέρ γάρ μόνου τού πάντων Κτίστου, ώς χρυσός εν καμίνω εδοκιμάσθης, αλλά τόν σόν σταθηρόν λογισμόν ουκ εσάλευσε τό πλήθος τών παρανόμων, άνωθεν γάρ αυτόν εστήριξεν ο Χριστός εν τοίς αγώσιν, ο παρασχών σοι τόν αφθαρτον στέφανον.

Συναξάριον

Τή Ι' τού αυτού μηνός, άθλησις τών Αγίων τού Χριστού Μαρτύρων, Μηνά τού καλλικελάδου, Ερμογένους, καί Ευγράφου.

Στιχοι

- Τμηθείς ο Μηνάς, κάν κελαδείν ουκ έχη,
- Φιμοί κελαδούν δυσσεβείας τό στόμα.
- Τήν δυσσέβειαν εκπτύσας Ερμογένης,
- Υπήρξε Μάρτυς ευσεβείας εκ ξίφους.
- Τάς εκ μαχαίρας, Εύγραφε, τρώσεις φέρων,
- Οξύς Θεού κάλαμος ώφθης, εύ γράφων.
- Ευκέλαδος δεκάτη Μηνάς ξίφει αυχένα δώκεν.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Γέμελλος, σταυρωθείς, τελειούται.

Στιχοι

- Υπέρ Θεού Γέμελλος εσταυρωμένου,
- Τήν εν ξύλω σταύρωσιν ισμένως φέρει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θωμά τού Δεφουρκινού.

Ο Άγιος Ιερομάρτυς Θεότεκνος, ξίφει τελειούται.

Ο Άγιος μάρτυς Μαριανός, λιθοβοληθείς τελειούται.

Ο Άγιος μάρτυς Ευγένιος, ξύλοις τυπτόμενος, τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Οι Παῖδες εὐσεβείᾳ συντραφέντες, δυσσεβούς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός ἀπειλήν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογός, ἐστώτες ἑψαλλον, Ὁ τῶν Πατέρων Θεός εὐλογητός εἶ».

Φωνῆς εορταζόντων καθαρῶς ἔνθα, ἤχος εξακούεται, ἀγαλλομένη τῇ ψυχῇ, Ἀθληταί κατεσκηνώσατε, θυμηδίας ἐμπιπλάμενοι καί μέλποντες, ὁ τῶν Πατέρων, Θεός εὐλογητός εἶ.

Ἡδύς μοι ἀνεβόα Ἑρμογένης, ὄνπερ θνήσκω θάνατον, ἐμοί τό ζῆν ἐστί Χριστός, τό θανεῖν δέ κέρδος ἀπειρον, ἐκκοπτέσθω μοι τά μέλη, πόθῳ ψάλλοντος, ὁ τῶν Πατέρων, Θεός εὐλογητός εἶ.

Φρονήσει στερροτάτῃ τῇ τῶν ζώντων, σεαυτόν ἐνέγραψας, βίβλῳ ὡς Εὐγράφε σοφέ, κεφαλὴν γάρ ἀφαιρούμενος, ὡς ἐν ἄρματι, τῷ σώῳ ἐπέβης αἵματι καί πρὸς ἀνέσπερον φῶς μετεβιβάσθης.

Θεοτοκίον

Οὐ φλέξας σου τὴν μήτραν οὐ σαλεύσας, Παρθενίας σήμαντρα, ὁ σαρκωθεὶς Λόγος ἐκ σοῦ, προελήλυθε παρέχων ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καί ζωὴν Κόρη τοῖς μέλπουσιν, ὁ τῶν Πατέρων, Θεός εὐλογητός εἶ.

Ωδή η'

«Θαύματος ὑπερφυούς ἡ δροσοβόλος, ἐξεϊκόνισε κάμινος τύπον, οὐ γὰρ οὐς ἐδέξατο φλέγει Νέους, ὡς οὐδέ πῦρ τῆς θεότητος, Παρθένου ἦν ὑπέδῳ νηδύν, διό ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν, Εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πάσα τὸν Κύριον, καί ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ρήγνυται σοῦ πρό ποδῶν ὁ ματαιόφρων, συμπατούμενος Μηνά θεόφρον, ὀφθαλμῶν στερήσας γὰρ σέ καί γλώττης, τὸν λογισμόν, οὐκ ἐσάλευσε τῆς στάσεως τῆς κρείττονος, διό γηθοσύνως ἀνεκραύγαζες, Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τὸν Κύριον, καί ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅτε σε τῇ ὤμοτάτῃ προαιρέσει, ἐκατέρων χειρῶν καί ποδῶν σου, δικαστῆς ἐστέρησεν ὁ παράφρων, τότε σοφέ, τῶν βραβείων ἐφιέμενος Ἑρμόγενης, Χριστῷ ἐμελώδεις ἀγαλλόμενος, Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τὸν Κύριον, καί ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὑμνῶ σου Μηνά τοὺς θεῖους ἄθλους, τιμῶ Ἑρμογένους τοὺς ἀγῶνας, προσκυνῶ τά λείψανα, ἀναμέλπω τοὺς αἰκισμούς, τά δεσμά τοὺς διωγμούς τε καί τὰς μάστιγας, δι' ὧν πρὸς ζωὴν βοῶντες ἥρθητε, Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τὸν Κύριον, καί ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Στάμνον σε τό μάννα κεκτημένην, τῆς θεότητος ἐγνωμεν Κόρη, Κιβωτόν καί Τράπεζαν, καί Λυχνίαν, θρόνον Θεοῦ, καί Παλάτιον καί Γέφυραν μετάγουσαν, πρὸς θεῖαν ζωὴν τοὺς ἀναμέλποντας, Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τὸν Κύριον,

καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμινος τύπον, ου γάρ ούς εδέξατο φλέγει Νέους, ως ουδέ πύρ τής θεότητος, Παρθένου ήν υπέδου νηδύν, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν, Ευλογείτω η Κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη Βάτος έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσιν κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Ίδε φωταυγής πανήγυρις, φωτοειδών Μαρτύρων πάσιν εξέλαμψε, καταυγάζουσα, τής οικουμένης τά πέρατα, καί ψυχών αβλεψίαν εξαίρουσα, προσέλθωμεν προθύμως, αγιασμόν απαρυσόμενοι.

Ώνπερ αγαθών ετύχετε, επουρανίων δόξης, ής ηξιώθητε, πίστει τήν φαιδράν, μνήμην υμών τούς γεραίροντας, ως Θεώ παριστάμενοι πάντοτε, τυχείν εκδυσωπείτε, Μεγαλομάρτυρες δεόμεθα.

Σώμα καί ψυχήν προσήξατε, τώ Ποιητή τών όλων θυσίαν άμωμον, όλοκαυτωθέντες, τώ πυρί τών κολάσεων, καί Μαρτύρων χοροίς ηριθμήθητε, φωτί ακραιφνεστάτω, καταλαμπόμενοι θεόφρονες.

Ήρθη πρός μονάς σκηνούμενος, φωτοειδής Μαρτύρων χορός ο ένθεος, καί παρίσταται, Πατρί Υιώ τε καί Πνεύματι, απολαύων τρανώς τής Θεώσεως, Μηνάς σύν Ερμογένει, καί τώ Ευγράφω οι θεόφρονες.

Θεοτοκίον

Φέγγος αστραπής τού τόκου σου, η απωσθείσα φύσις ημών Πανάμωμε, είδε καί νυκτός εξ αγνωσίας λελύτρωται, καί παθών τής σκοτώδους συγχύσεως, διό σε ως αιτίαν, τής σωτηρίας ημών σέβομεν.

Ο Ειρμός

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη Βάτος έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσιν κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Ρητορικοίς σου λόγοις, καί θείοις θαύμασι Μηνά, συναθλητήν επεσπάσω, τόν ιερόν Ερμογένην, μεθ' ού σε σύν τώ Ευγράφω, περιχαρώς ευφημούμεν.

Θεοτοκίον

Θεοκυήτορ Μαρία, τών γηγενών ευκληρία, αμαρτωλών προστασία, Χριστιανών ελπίς μόνη, κόσμου παντός σωτηρία, ρύσαι πυρός απειλής με.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Πάλιν ἡμῖν ἡ ετήσιος μνήμη, τῶν τοῦ κόσμου φωστή ρων εξέλαμψε, Μηνά τε Ερμογένους καί Ευγράφου, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας φωτίζουσα, τοῖς υπέρ Χριστοῦ διὰ Σταυροῦ αὐτῶν αγωνίσμασι, δι' ὃ τῷ ἐν δόξῃ καί τιμῇ στεφανώσαντι αὐτούς, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, τὸν ὕμνον προσάξωμεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεόν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἐγνώμεν, Θεοτόκε Παρθένε, αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Εν ξύλῳ προσπαγέντα σε, Χριστέ ἡ σέ κυήσασα, καθορώσα, τὴν καρδίαν γοερῶς, ἐτέρωτο βοῶσα, Ἀνάστα ὦ Υἱέ μου, ὅπως ὑμνήσω σου τὴν ἐγερσιν.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Δανιήλ τοῦ Στυλίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Τί ὑμὰς καλέσωμεν Ἅγιοι;

Τί σε Δανιήλ ὀνομάσωμεν; ἀσκητὴν, ὅτι τὰ πάθη καθυπέταξας τῷ νῷ, Ἀθλητὴν, ὅτι πρὸς πάσαν ἐκαρτέρησας ποινὴν, πρὸς ὕψος, ἀπὸ γῆς στύλον αἰρόμενον, ἐν πέτρᾳ ἀληθείας ἐρειδόμενον, ἀγωνιστὴν προθυμότατον, καί ἱατρὸν ἐμπειρότατον, ἱκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε Δανιήλ προσφθεγξώμεθα; τῶν παθῶν ἐκριζωτὴν, καί φυτοκόμον ἀρετῶν, ἀληθὴ θαυματουργόν, καί πρεσβευτὴν ἀμαρτωλῶν, πνευμάτων ἐλατήρα γενναιότατον, φωστήρα εὐσεβείᾳ διαλάμποντα, τοῦ Πνεύματος καταγώγιον, τῆς Ἐκκλησίας υπέρμαχον, ἱκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε Δανιήλ νῦν καλέσωμεν; Μοναστῶν υπογραμμόν, καί ἐγκρατείας παιδευτὴν, ἐγκαλλώπισμα πιστῶν, καί ἱαμάτων αὐτουργόν, λυχνίαν, τοῖς ἐν σκότει φῶς αὐγάζουσιν, Ἀγγέλων συμπολίτην καί ἰσότημον, τοῦ Παραδείσου οἰκήτορα, καί ἐπουράνιον ἄνθρωπον, ἱκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Τοῦ Στουδίου

Τό ἐμπιστευθέν σοι τάλαντον παρά Χριστοῦ, καλῶς ἐργασάμενος Ὅσιε

Πάτερ, ανεδείχθης καί μετά θάνατον, δαιμόνων φυγαδευτής, καί ιατήρ ποικίλων αρρωστημάτων, στύλος καί εδραίωμα, καί όρος Άγιον, τής Εκκλησίας τού Χριστού, διό σε ικετεύομεν, Δανιήλ θαυματουργέ, τήν ειρήνην αίτησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών, τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η Κεχαριτωμένη, μεσίτευσον σαίς δεήσεσι, καί αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών, πλήθος οικτιρμών, καί τόν ιλασμόν, τών πολλών παραπτωμάτων δεόμεθα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Χαίροις ασκητικών

Πάθος σου τό σεπτόν η σεμνή, καί πανυπέραγνός σου Μήτηρ Μακρόθυμε, παντάναξ εωρακυία, δακρυρροούσα πικρώς, καί τά στήθη τύπτουσα εκραύγαζεν, Ιησού μου γλυκύτατε, πρόσφθεγμά μοι σωτήριον, φώς παντός κόσμου, θείε Ήλιε άδυτε, πώς εν ξύλω σε, σταυρικώ νύν κρεμάμενον, οία κακούργον βλέπουσα, καί λόγχη τήν άχραντον, φεύ μοι! πλευράν τετρωμένον, καθυπομείνω καί ζήσομαι, Υιέ καί Θεέ μου, ειμή λάμψει μοι τό φώς σου τής αναστάσεως;

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Απολυτίκιον Ήχος α΄

Υπομονής στύλος γέγονας, ζηλώσας τούς Προπάτορας Όσιε, τόν, Ιώβ εν τοίς πάθεσι, τον Ιωσήφ εν τοίς πειρασμοίς, καί τήν τών ασωμάτων πολιτείαν, υπάρχων εν σώματι, Δανιήλ Πατήρ ημών, Όσιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τās ψυχάς ημων.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Ύμνοις γεραίρω Δανιήλ τόν Στυλίτην. Ο Ιωσήφ.

Ωδή α΄ Ήχος πλ. δ΄

«Άσωμεν τώ Κυρίω πάντες λαοί, τώ εν θαλάσση Ερυθρά, τόν Φαραώ βυθίσαντι, ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται».

Ύμνοις ανευφημήσαι, μέλλοντι τήν μνήμην σου μακάριε, φωτοφόρον μοι αίγλην, Δανιήλ ουρανόθεν κατάπεμψον.

Μέγας ήλιος όντως, Πάτερ εξανέτειλας τοίς πέρασιν, αρετών δαδουχία, καταυγάζων πιστών τά συστήματα.

Νόμοις τοίς τού Δεσπότου, Πάτερ καθυπείκων απενέκρωσας, εγκρατεία τήν

σάρκα, καί υπέταξας ταύτην τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Ὅλος ἄνθρωπος ὤφθη, μείνας ὅπερ ἦν καί μετὰ σάρκωσιν, ὁ ἐκ σοῦ Θεοτόκε, γεννηθεὶς ἀναλλοίωτος Κύριος.

Ὡδή γ'

«Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τῆς Ἐκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τό στήριγμα, μόνε Φιλάνθρωπε».

Ράβδω τῆς ἐγκρατείας, τὴν τῶν παθῶν θάλασσαν, Πάτερ διαρρήξας, διέβης ἀκαταπόντιστος, καί ὅρος ἐφθασας, τῆς ἀληθοῦς ἀπαθείας, καί Θεῷ ὠμίλησας νοῦ καθαρότητι.

Ἀνελθὼν εἰς τό ὕψος, τῶν ἀρετῶν γνῶριμος, γέγονας τῷ κόσμῳ ἐν στύλῳ, μένων μετέωρος, καί τῇ λαμπρότητι, τῶν παραδόξων θαυμάτων, καταυγάζων πίστει σοι, τοὺς προσανέχοντας.

Ἰδρυμένος ἐν πέτρα, τῆς τοῦ Θεοῦ γνώσεως, πάσαις μεθοδεῖαις δαιμόνων, ὤφθης ἀκλόνητος, στύλῳ τό σῶμα δέ, ἐπὶ τῆς γῆς ἀνυψώσας, τὴν ψυχὴν ἐπτέρωσας, πρὸς τὰ οὐράνια.

Θεοτοκίον

Ρύσαι τῆς τῶν παθῶν με, ἐπαγωγῆς Δέσποινα, καί τοὺς πολεμοῦντας ἐχθροὺς μοι, νῦν ἐκπολέμησον, στήριξον πέτρα με, τῶν τοῦ Θεοῦ θελημάτων, τὴν ψυχὴν μου φώτισον, Πύλη τοῦ θείου φωτός.

Ὁ Εἰρμός

«Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τῆς Ἐκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τό στήριγμα, μόνε Φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ἐγκρατεία καί πόνοις καί προσευχαῖς, τὴν ψυχὴν σου κοσμήσας θεοπρεπῶς, γέγονας συμμέτοχος, τῶν Ἀγγέλων μακάριε, καί τῶν θαυμάτων ὄντως, χαρίσματα ἔλαβες, τοῦ ἰάσθαι τὰς νόσους, τῶν πίστει τιμώντων σε, ὅθεν καί δαιμόνων, ἀπελαύνων τὰ πλήθη, παρέχεις ἰάματα, τοῖς ἀνθρώποις μακάριε, Δανιήλ ἀξιάγαστε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Τὴν Βασίλισσαν πάντες δεῦτε πιστοί, τὴν Μητέρα τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, φωναῖς μεγαλύνωμεν, καί υμνοῦντες βοήσωμεν, Ἡ τῆς χαρὰς αἰτία, Παρθένε πανύμνητε, τοὺς τιμώντάς σε σώζε, καί σκέπε πρεσβείαις σου, ἔχεις γάρ ὡς Μήτηρ, τοῦ Θεοῦ παρρησίαν, λυτροῦσθαι ἐκ θλίψεων, καί πληροῦν τὰ αἰτήματα, τῶν πιστῶς ἐκβοώντων σοι, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καί Θεῷ τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τόν

άχραντον τόκον σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρικόν καθορώσα πάθος σεμνή, τού Υιού καί Θεού σου σπλάγχνα πικρώς, σπαράπτουσα έκραζες, ολολύζουσα πάναγνε, Πώς εκών ετάθης, καί θάνατον Δέσποτα, σαρκικόν εδέξω, φρικτόν όντως άκουσμα! όθεν ανυμνώ σου, τό απόρρητον Σώτερ, καί άφραστον βούλημα, ότι σώσαι ελήλυθας, τό πλανώμενον πλάσμα σου, Ανάστηθι αλλ' όμως Υιέ, καί χαράς τήν καρδίαν πλήρωσον, ο ευφροσύνης τά πάντα, πληρώσας τώ πάθει σου.

Ωδή δ'

«Σύ μου ισχύς Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο Πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ Προφήτη, Αββακούμ σοι κραυγάζω, Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Ως φωταυγή ήλιον, Πάτερ αοίδιμε, επί στύλου, λάμποντα τεθέασαι, τόν τού Θεού, δούλον Συμεών, καί ταίς πηγαζούσαις, εκ τούτου θείαις λαμπρότησιν, ενθέως κατηυγάσθης, Δανιήλ καί κατ' ίχνος, τής αυτού πολιτείας εβάδισας.

Δαιμονικάς φάλαγγας, όπλω τής πίστεως, ετροπώσω, ρείθροις τε κατέκλυσας, τών προσευχών, λύμην τήν αυτών, Πάτερ αναστείλας, ήν ενεποίουν τοίς πλέουσι, καί έσωσας τούς πίστει, τώ Χριστώ μελωδούντας, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Αναστηλών, Πάτερ σαυτόν παμμακάριστε, ολονύκτως, ίστασο ως άσαρκος, αμετεώριστον τής ψυχής, όμμα κεκτημένος, καί καθαρόν ώσπερ έσοπτρον, τού Πνεύματος τήν αίγλην, καί τās θείας εμφάσεις, καθαρά διανοία δεχόμενος.

Θεοτοκίον

Νόμοι εν σοί, φύσεως κεκαινοτόμηνται, νομοδότην, Λόγον γάρ εγέννησας, υπέρ αιτίων ως αληθώς, Πάναγνε καί λόγον, τής αλογίας ρυσάμενον, τό γένος τών ανθρώπων, τών πιστώς μελωδούντων, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ωδή ε'

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τās όδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Ίνα τής αθανάτου, δόξης επιτύχης, σαρκός εθανάτωσας, τās ορέξεις Πάτερ, καί παθών τās ορμάς εχαλίνωσας, εγκρατείας πόνοις, καί ποταμός θαυμάτων ώφθης, καί πηγή ιαμάτων αοίδιμε.

Ήν διώδευσε τρίβον, Πάτερ επί γής Συμεών ο θαυμάσιος, εν εκτάσει μάκαρ, γεγονότι σοι ώφθη δεικνύων σοι, σύν δυσίν Αγγέλοις, δεύρο βοών, καί στήθι

πρός με, προς Θεόν ανυψούμενος χάριτι.

Λαμπρυνόμενος αίγλη, Πάτερ ανεσπέρου, καί θείας ελλάμπεως, τών δαιμόνων ζόφον, καί παθών τήν ομίχλην εδίωξας, καί ωράθης στύλος, φωτοειδής καί κλίμαξ όντως, προς Θεόν τους πιστούς επανάγουσα.

Θεοτοκίον

Τόν Δεσπότην τεκούσα, ώφθης υπερτέρα, τών άνω Δυνάμεων, καί βροτών τήν φύσιν, εθεούργησας μόνη Πανύμνητε, Θεοτόκον όθεν, παναληθή ψυχή καί γλώσση, οι πιστοί σε Παρθένε δοξάζομεν.

Ωδή ς'

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, προς σέ γάρ εβόησα, καί επακουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Ο νούς σου τή προς Θεόν, εγγύτητι λαμπρυνόμενος, ανάλωτος ηδονών, πυρί Πάτερ έμεινε, καί παθών ανώτερος, καί τής προς τό σώμα, προσπαθείας υψηλότερος.

Ναμάτων ζωοποιών, τών χαρισμάτων τού Πνεύματος, πλησθείσά σου η ψυχή, θεόφρον πανόλβιε, ποταμούς ανέβλυσεν, ιαμάτων όντως, όχετους παθών ξηραίνοντας.

Θεοτοκίον

Σέ προστασίαν πιστοί, καί τείχος κεκτήμεθα, οι εν βυθώ τών κακών, καί σάλω τών θλίψεων, αεί κινδυνεύοντες, Θεοτόκε μόνη, τών βροτών τό καταφύγιον.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, προς σέ γάρ εβόησα, καί επακουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Έχος πλ. δ' Ως απαρχάς τής φύσεως

Όσπερ αστήρ πολύφωτος, συ αναβάς μακάριε, επί τού στύλου τόν κόσμον εφώτισας, εν τοίς οσίοις έργοις σου, καί τό σκότος τής πλανης, απεδιώξας Πάτερ, διό δεόμεθα, καί νύν επίλαμψον, εν ταίς καρδίαις τών δούλων σου, τό άδυτον φως τής γνώσεως.

Ο Οίκος

Ηώ δή ρυπαρά προς τήν αίνεσιν, τών αγώνων σου Πάτερ πέφυκεν, ου γάρ έχω αγνήν τήν καρδίαν μου, καί γάρ ταύτην αισχρώς κατεμόλυνα, αλλά μοι δίδου λόγον Άγιε, καθαρώς ανυμνήσαι τήν σήν πολιτείαν, ήν εθαύμασαν όντως καί Άγγελοι, καί γάρ γεγονόςας ώσπερ ασώματος, ειληφώς τό άδυτον φώς τής γνώσεως.

Συναξάριον

Τή ΙΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Δανιήλ τού

Στυλίου.

Στίχοι

- Καί γήϊνον πάν, αλλά καί γήν εκκλίνων,
- Οικεί Δανιήλ πρίν στύλον, καί νύν πόλον.
- Ενδεκάτη Δανιήλ στυλοβάμων εύρατο τέρμα.

Τή αυτή ημέρα, τού Οσίου Πατρός ημών Λουκά, τού νέου Στυλίου.

Στίχοι

- Πρός ύψος ανήνεγκε τόν Λουκάν στύλος,
- Λουκάς δέ τόν νούν πρός Θεόν, πρός όν τρέχει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ακεψεή καί Αειθαλά.

Στίχοι

- Ακεψεήν βλέπων με πάσχοντα ξίφει,
- Αειθαλά, ζήλωσον, Εζήλωσά σε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη Μείρακός τινος, καί διήγησις πάνυ ωφέλιμος.

Τή αυτή ημέρα, Άθλησις τού Αγίου Μάρτυρος Βαρσαβά.

Στίχοι

- Θύσας Βαρσαβά ζήθι, λυτρωθείς ξίφους.
- Άνω ποθώ ζήν, θάπτον ηκέτω ξίφος.

Τών Αγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Βικεντίου, Αιμιλιανού, καί Βεβαίας.

Στίχοι

- Τμηθέντες εμφανίνουσι τρείς τε καί μία
- Θεού Τρία πρόσωπα καί φύσιν μίαν.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς.

Ωδή ζ'

«Παῖδες Εβραίων εν καμίνω, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις δρόσον τό πύρ, μετέβαλον βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας».

Τάξεις Αγγέλων σου τήν στάσιν, κατεπλάγησαν παμμάκαρ θεοφόρε, μετά σώματος γάρ, τήν τούτων πολιτείαν, αναλαβών εκραύγαζεν, ο Θεός ευλογητός εί.

Ύψει αΰλου πολιτείας, προφητείας τε εκλάμπων φωταυγεία, ιαμάτων ημίν, απήστραψας ακτίνας, τοίς ευσεβώς τιμώνσί σε, Δανιήλ θαυματοφόρε.

Λύσον παθών μου τήν ομίχλην, τή λαμπρότητι, παμμάκαρ σής πρεσβείας, καί πρός τρίβους ζωής, οδήγησον βοώντα, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς

αιώνας.

Θεοτοκίον

Ίλεως έσο μοι Παρθένε, καί πληγέντα με ρομφαία αμαρτίας, εν μοτώσει τής σής, θεράπευσον πρεσβείας, Ευλογημένος κράζοντα, ο καρπός τής σής κοιλίας.

Ωδή η'

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τών ορεκτών τό έσχατον, τών καλών τό ακρότατον, Πάτερ θεοφόρε, ακριβώς κατέλαβες, πτεροίς κουφιζόμενος, τών εναρέτων πράξεων, καί σύν ασωμαίοις, Δανιήλ ανακράζεις, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Η τού Θεού σε δύναμις, προφανώς ενισχύσασα, φέρειν τού κρυμού, τό δυσχερές εποίησεν, ηλίου τόν καύσωνα, τάς σηπεδόνας τάς τής σαρκός, καί τών εξ αυτής, γεγεννημένων σκωλήκων, τήν κάκωσιν βοώντα, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Νέος Ιώβ σύ πέφηνας, Δανιήλ αξιάγαστε, πλήθει πειρασμών, περισχεθείς καί θλίψεων, Δαυίδ τήν πραότητα, καί Ιακώβ τό άπλαστον, καί τήν σωφροσύνην, Ιωσήφ εμιμήσω, κραυγάζων, τόν Δεσπότην, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Οι Θεοτόκον Δέσποινα, Παναγία φρονούντές σε, ρήμασιν επόμενοι, τοίς σοίς πανύμνητε, σέ νύν μακαρίζομεν, ότι Θεόν μακάριον, έτεκες ημίν, όν εν δυσί ταίς ουσίαις, μιά δέ υποστάσει, ανυμνούντες βοώμεν, Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο Ύψιστος εκών, κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικής από γαστρος, γενομενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Ιδού σοι πύλαι ουρανών, μεταστάντι καί τόν δρόμον τελέσαντι, Πάτερ ηνοιχθησαν, καί τών Αγγέλων τάξεις εδέξαντο, ο στεφοδότης δέ Χριστός, δόξη εστεφάνωσε, δικαιοσύνης σε, όν υμνούντες οι πιστοί μεγαλύνομεν.

Ὡς κρίνον Πάτερ τοῦ αγροῦ, ἐν λειμῶνι τῆς ἀθλήσεως ἤνθησας, καί ὡς
κυτάρισσος, εἰς ὕψος ἤρθης τῆς τελειότητος, ὡσεὶ ελαία ψαλεφάνης τὰ
πρόσωπα, καί μικρῶς, τὰς καρδίας ἡμῶν, ἰλαρύνων τῷ ελαίῳ τῶν πόνων σου.

Στύλόν σε βάσει ἀρετῶν, στηριζόμενον ἡ κτίσις ἐγνώρισε, πύργον ἀκλόνητον,
θαυμάτων βρύσιν, λιμένα εὐδίων, τῶν ἰαμάτων θησαυρόν, δοχεῖον τοῦ
Πνεύματος, διό σου σήμερον, Δανιήλ ἐπιτελεῖ τό μνημόσυνον.

Ἡλίου σήμερον ἡμῖν, ἐξανέτειλε φαιδρότερον Ὅσιε, ἡ θεία μνήμη σου, πιστῶν
καρδίας καταφωτίζουσα, δικαιοσύνης τῷ φωτὶ ζόφον δὲ διώκουσα, τῶν
ψυχοφθόρων παθῶν, ἣν τελούντες εὐσεβῶς ἀνυμνούμέν σε.

Θεοτοκίον

Φείσαι μου Σώτερ ὁ τεχθεὶς, καί φυλάξας τὴν τεκούσάν σε ἀφθορον, μετὰ τὴν
κύησιν, ὅταν καθίσῃς κρίναι τὰ ἔργα μου, τὰς ἀνομίας παρορών, καί τὰς
ἀμαρτίας μου, ὡς ἀναμάρτητος, ἐλεήμων ὡς Θεὸς καί φιλόανθρωπος.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος
ἐκῶν, κατήλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενομενὸς
ἄνθρωπος, διό τὴν ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον

Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ

Τῷ κρύει καὶ τῷ καύσωνι, πιεζόμενος Πάτερ, τῷ σώματι μετέωρος, διετέλεσας
ὥσπερ, ἀδάμας μὴ καμπτόμενος, Δανιήλ πανθαύμαστε, τῆς φύσεως ταῖς
ἀνάγκαις, διὰ τοῦτο καὶ δόξης, ἀθανάτου σε υἱόν, ἡξίωσεν ἀπολαύειν.

Θεοτοκίον, ὁμοιον

Ἐκύησας πανάχραντε, τόν Θεοῦ Θεόν Λόγον, τῷ κόσμῳ ὁ τὴν σωτήριον,
ἐκτελούντα πανσόφως, οικονομίαν ἀρίστην, διὰ τοῦτό σε πάντες,
ὕμνοлогούμεν ἀξίως, ὡς πρεσβεύουσας τοῦτω, λυτρωθῆναι ἡμᾶς νόσων, καί
παντοίων κινδύνων.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τόν Προοιμακόν, στιχολογούμεν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ, τό Κάθισμα
ὅλον. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ἰ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά
Ἀναστάσιμα γ', Ἀνατολικά γ' καὶ τῶν Προπατόρων Στιχηρά Προσόμοια δ'.

Ἦχος πλ. δ'

Ο εν Εδέμ Παράδεισος

Τών Προπατόρων σήμερον πιστοί, τελούντες μνημόσυνα, ανυμνήσωμεν Χριστόν τόν Λυτρωτήν, τόν μεγαλύναντα αυτούς, εν πάσι τοῖς ἔθνεσι, καί θαυμάτων τά παράδοξα πιστῶς, επιτελέσαντα Κύριον, ὡς κραταῖον καί δυνατόν, καί ἐξ αὐτῶν αἰσθάναντα, ῥάβδον δυνάμεως ἡμῖν, τήν μόνην ἀπείρανδρον, καί θεόπαιδα Μαρίαν τήν αγνήν, ἐξ ἧς τό ἄνθος προήλθε Χριστός, βλαστήσας πάσι τήν ζωήν, καί ἀδάπανον τρυφήν, καί σωτηρίαν τήν αἰώνιον.

Ο τοὺς Ἁγίους Παῖδας ἐκ πυρός, ρυσάμενος Δέσποτα, καί ἐκ στόματος λεόντων Δανιήλ, ὁ εὐλογήσας Ἀβραάμ, Ἰσαάκ τε τόν δούλόν σου, καί τόν τούτου υἱόν τόν Ἰακώβ, ὁ εὐδοκήσας ἐκ σπέρματος, τούτων γενέσθαι καθ' ἡμᾶς, ἵνα τοὺς πρὶν ολισθήσαντας, σώσης προπάτορας ἡμῶν, σταυρούσαι καί θάπτεσαι, καί συντρίβεις τοῦ θανάτου τά δεσμά, συνεγείρεις τε πάντας, τοὺς ἀπ' αἰῶνος ὄντας ἐν νεκροῖς, προσκυνοῦντάς σου Χριστέ, τήν Βασιλείαν τήν αἰώνιον.

Ὡς ἐν ψεκάδι μέσον τῆς φλογός, τῇ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος, ἀγαλλόμενοι οἱ Παῖδες τοῦ Θεοῦ, περιεπάτουν μυστικῶς, ἐν αὐτῇ προτυπώσαντες, τήν Τριάδα καί τήν σάρκωσιν Χριστοῦ, καί ὡς σοφοί διὰ πίστεως, ἐσβεσαν δύναμιν πυρός, καί Δανιήλ δέ ὁ δίκαιος, λεόντων ὠφθη φιμωτής, ὢν ταῖς δεήσεσι, δυσωπούμενος φιλάνθρωπε Σωτήρ, καί ἡμᾶς τοῦ ἀσβέστου, καί αἰωνίου λύτρωσαι πυρός, καί ἀξίωσον τυχεῖν, τῆς οὐρανίου Βασιλείας σου.

Ὡς περ ἐν δρόσῳ ὄντες οἱ πιστοί, καί Ἅγιοι Παῖδες σου, ἐν καμίνῳ τῆς φλογός τῆς τοῦ πυρός, προεζωγράφουν μυστικῶς, τήν ἐκ Παρθένου σου ἔλευσιν, τήν ἀφλέκτως ἀναλάμψασαν ἡμῖν, καί Δανιήλ δέ ὁ δίκαιος, καί ἐν Προφήταις θαυμαστός, τρανῶς τήν θείαν δευτέραν σου, ἐπιδημίαν προδηλών, Εὐρῶν ἐκράυγαζεν, ἕως οὗ θρόνοι ἐτέθησαν φησί, καί κριτῆς ἐκαθέσθη, καί τοῦ πυρός ἐπέστη ποταμός, οὐ ρυσθείημεν Χριστέ, ταῖς ἱκεσίαις αὐτῶν Δέσποτα.

Δόξα... Ἦχος πλ. β' Ανατολίου

Τοὺς πρὸ τοῦ νόμου Πατέρας, ἅπαντας εὐφημήσωμεν σήμερον πιστοί, Ἀβραάμ τόν φιλόθεον, Ἰσαάκ τόν ἐξ ἐπαγγελίας τεχθέντα, καί Ἰακώβ, καί τοὺς δώδεκα Πατριάρχας, Δαυὶδ τόν πρατότατον καί Δανιήλ τόν ἐπιθυμιῶν Προφήτην, καί τοὺς τρεῖς Παῖδας σὺν αὐτοῖς γεραίροντες, τοὺς τήν κάμινον εἰς δρόσον μεταβαλόντας, αἰτούμενοι ἄφεσιν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐνδοξαζομένου ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Καί νύν... Θεοτοκίον Το αὐτοῦ Ἦχου

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Ἀναστάσιμα τοῦ Ἦχου.

Δόξα... Ἦχος γ' Γερμανοῦ

Τών Προπατόρων τό σύστημα, οἱ φιλέορτοι δεῦτε, ψαλμικῶς εὐφημήσωμεν,

Αδάμ τόν Προπάτορα, Ενώχ, Νώε; Μελχισεδέκ, Αβραάμ, Ισαάκ και Ιακώβ, μετά νόμον, Μωϋσὴν καὶ Ααρών, Ιησοῦν, Σαμουήλ καὶ Δαυίδ, μεθ' ὧν τόν Ησαΐαν, Ιερεμίαν, Ιεζεκιήλ, καὶ Δανιήλ καὶ τοὺς δώδεκα, ἅμα Ηλιοῦ, Ελισαίου καὶ τοὺς ἅπαντας, Ζαχαρίαν καὶ τόν Βαπτιστήν, καὶ τοὺς κηρύξαντας Χριστόν, τήν ζωήν καὶ ἀνάστασιν τοῦ γένους ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον, ο αὐτός

Ασπόρως ἐκ θείου Πνεύματος, βουλήσει δέ Πατρός, συνείληφας Υἱόν τόν τοῦ Θεοῦ, ἐκ Πατρός ἀμήτορα, πρό τῶν αἰώνων υπάρχοντα, δι' ἡμᾶς δέ ἐκ σοῦ ἀπάτορα γεγονότα, σαρκί ἀπεκύησας, καὶ βρέφος ἐγαλούχησας, διό μή παύσῃ πρεσβεύειν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Απολυτίκιον, τό Αναστάσιμον

Δόξα... Καὶ νύν...

Τῶν Προπατόρων Ἦχος β'

Εν πίστει τοὺς Προπάτορας ἐδικαίωσας, τήν ἐξ Ἐθνῶν δι' αὐτῶν προμνηστευσάμενος Ἐκκλησίαν, Καυχῶνται ἐν δόξῃ οἱ Ἅγιοι, οἱ ἐκ σπέρματος αὐτῶν, ὑπάρχει καρπὸς ευκλεῆς, ἡ ἀσπόρως τεκούσά σε, Ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Εἰς τό, Θεός Κύριος, Τροπάριον τό Αναστάσιμον, Δόξα, τό αὐτό, Καὶ νύν, τῶν Προπατόρων.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, οἱ Αναβαθμοὶ τοῦ ἤχου.

Τό, Πάσα πνοή, Ευαγγέλιον τό Εωθινόν. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. ο Ν'

Καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Οκτωήχου, ο Αναστάσιμος, τῶν Ἀγίων τριῶν Παίδων, καὶ τῶν Προπατόρων.

Κανὼν τῶν Ἀγίων τριῶν Παίδων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τρεῖς παῖδας ὑμνῶ, Δανιήλ τε τόν μέγαν. Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

«Υγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τήν Αἰγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ἰσραηλίτης ἀνεβόα, Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν».

Τόν ἀναρχον Λόγον τόν ἐκ Πατρός, πρό πάντων αἰώνων, γεννηθέντα θεοπρεπῶς, τόν ἐν τῇ καμίνῳ νεανίας, συμβολικῶς οραθέν τα δοξάσωμεν.

Ρημάτων τυράννου τού δυσσεβούς, οι ευγενείς Παῖδες, καταπτύσαντες καρτερώς, τροφαῖς παρανόμοις μianθήναι, Χαλδαϊκῶς ου κατηξίωσαν.

Ετρέφεσθε λόγῳ μὲν ψυχικῶς, τροφαῖς αυτομάτοις, κεχρημένοι δέ σαρκικῶς, τῶν αβροδιαίτων ταῖς ιδέαις, τῷ Βασιλεῖ ωραιότεροι δείκνυσθε.

Θεοτοκίον

Ιὸν τὸν τοῦ ὀφews ακοαῖς, Πικρῶς εμπαραέντα, ταῖς τῆς Εύας η εκ Δαυῖδ, βλαστήσασα Κόρη θεραπεύει, τὸν Λυτρωτὴν κυοφορήσασα.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Προπατόρων, οὐ η Ακροστιχίς

Πατράσιν αῖνον εικότως νύν εισφέρω. Ιωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος α'

«Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ ουρανῶν, ἀπαντήσατε, Χριστὸς ἐπὶ γῆς, υψώθητε, Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πάσα η γῆ, καὶ ἐν ευφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται».

Πατράσιν αῖνον προσάξωμεν, πρὸ Νόμου καὶ ἐν Νόμῳ ἐκλάμψασι, καὶ τὸν ἐκ Παρθένου λάμπαντα, Κύριον καὶ Δεσπότην, γνῶμη ὀρθή, τεθεραπευκόσι, καὶ αἰτοῦ φωτισμοῦ νύν ἀπολαύουσιν.

Ἀδάμ τὸν πρῶτον τιμήσωμεν, χειρὶ τετιμημένον τοῦ κτίσαντος, καὶ πάντων ἡμῶν Προπάτορα, ἤδη γεγεννημένον, καὶ ἐν σκηναῖς, ταῖς ἐπουρανίαις, μετὰ πάντων ἐκλεκτῶν ἀναπαυόμενον.

Τὸν Ἄβελ δῶρα προσάγοντα, ψυχὴ ευγενεστάτη προσήκατο, ο πάντων Θεὸς καὶ Κύριος, τούτον δέ μαιφόνῳ, πάλαι χειρὶ, τεθανατωμένον, ἀνεκόμισε πρὸς φῶς ὡς θεῖον Μάρτυρα.

Θεοτοκίον

Ρητῶν ἐνθέων ἀκούσωμεν, βοῶντων τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀνάδειξιν, ἰδοὺ γάρ Σπηλαίῳ τίκεται, Κόρης ἐξ ἀπειράνδρου, οὐ τὸν φρικτὸν, τόκον προμηνύει, Ἀστρολόγοις ο ἀστήρ ἐπιφαινόμενος.

Καταβασία

«Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ ουρανῶν, ἀπαντήσατε, Χριστὸς ἐπὶ γῆς, υψώθητε, Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πάσα η γῆ, καὶ ἐν ευφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται».

Τῶν ἁγίων Παίδων

Ὡδή γ'

«Σὺ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σὺ εἰ τό φῶς τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τό πνεῦμά μου».

Σύνεσιν κτησάμενοι, τήν θεοδίδακτον Δέσποτα, Παῖδες Δαυῖδ, Νόμους τούς πατρώους, θεοφρόνως ετήρησαν.

Πύρ οὐ κατεφλόγισε, τά καθαρώτατα σώματα, τών ευσεβών, διά γάρ νηστείας, ψυχοτρόφου ηρδεύοντο.

Αἶνον τόν παγκόσμιον, καί πολυῦμνητον ᾄδουσι, Παῖδες οἱ τρεῖς, μέσον τῆς καμίνου, θαυμαστώς δροσιζομενοι.

Θεοτοκίον

Ἴνα τόκον Δέσποτα, ἐκ παρθενεύοντος σώματος, δείξης ἡμῖν, σώζεις ἐν καμίνῳ, παρθενεύοντα σώματα.

Τών Προπατόρων

Τῷ πρό τών αἰώνων

Ἄδεται ἐν κόσμῳ, τό τοῦ Σήθ πρὸς τόν Κτίστην διάπυρον, ἐν γάρ ἀμέμπτῳ πολιτεία, καί ψυχῆς διαθέσει, αὐτόν ὄντως εθεράπευσε, καί νῦν ἐν χώρα τών ζώντων βοά, ἅγιος εἰ Κύριε.

Στόματι καί γλῶσση, καί καρδία Ἐνὼς ὁ θαυμάσιος, επικαλεῖσθαι θεοφρόνως, τόν τών ὅλων Δεσπότην, Θεόν ἡλπίσεν ἐν πνεύματι, καί ευαρέστως βιώσας ἐν γῇ, κλέος ἐπηνέγκατο.

Ἱερολογίαις, ἱεραῖς τόν Ἐνὼχ μακαρίσωμεν, ευαρεστήσας γάρ Κυρίῳ, μετετέθη ἐν δόξῃ, ὀφθεῖς κρείττων καθὼς γέγραπται, θανάτου οἶα Θεοῦ πεφηνώς, δούλος γνησιώτατος.

Θεοτοκίον

Νῦν ἡ προσδοκία, τών Ἐθνῶν ἐκ Παρθένου προέρχεται, καί Βηθλεέμ τήν κεκλεισμένην, ὑπανοίγει προσφόρως, Ἐδέμ Λόγον σωματούμενον, εἰσδεδεγμένη καί φάτνη σαρκί, ἐπανακλινόμενον.

Καταβασία

«Τῷ πρό τών αἰώνων, ἐκ Πατρός γεννηθέντι ἀρρεύστως Υἱῷ, καί ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπύρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν, Ὁ ἀνυψώσας τό κέρας ἡμῶν, Ἅγιος εἰ Κύριε».

Ἡ Ὑπακοή Ἦχος β'

Εἰς δρόσον τοῖς Παισὶ, τό πῦρ μετεβάλλετο, ὁ θρήνος εἰς χαράν, ταῖς Γυναιξίν ἐνηλλάττετο, Ἄγγελος γάρ, ἐν ἀμφοτέροις διηκόνει τοῖς θαύμασι, τοῖς μέν, εἰς ἀνάπαυσιν μεταποιήσας τήν κάμινον, ταῖς δέ, τήν ἀνάστασιν καταμηνύσας τριήμερον, ὁ ἀρχηγός τῆς ζωῆς ἡμῶν, Κύριε δόξα σοι.

Εάν δέ δόξη τῷ Προεστώτι, λέγομεν.

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Υμνήσωμεν πιστοί, τούς Προπάτορας πάντας, Χριστού τού δι' ημάς, επί γῆς οραθέντος, δοξάζοντες εν ἄσμασι, τόν αὐτοῦς θαυμαστώσαντα, ὡς τήν ἑλευσιν, προεκτυπώσαντας τούτου, καί τήν γέννησιν, τήν ἐκ Παρθένου ἀφράστως, τῷ κόσμῳ κηρύξαντας.

Τῶν Ἀγίων παιδῶν

Ὡδή δ'

«Εἰσακήκοα Κύριε, τήν ἀκοήν τῆς σῆς οικονομίας, καί ἐδόξασά σε, μόνε φιλόανθρωπε».

Δανιήλ ὁ σοφώτατος, ἐνθεαστικῶς τόν νοῦν φωτιζόμενος, τά ἐνύπνια διέλυσε, τῶν Αυτοκρατόρων θεία χάριτι.

Ἀπαστράπτει τοῖς θαύμασιν, ἡ ἐν τῇ καμίνῳ τῶν Παίδων ἀθλήσις, τόν γάρ τύραννον ἐζώγηρε, πρὸς ἐπίγνωσίν σου Παντοδύναμε.

Συμφωνίας τά ὄργανα, καί τῆς μουσικῆς μέλη παναρμόνια, τοὺς γενναίους οὐ κατέθελξαν, καί χρυσή εἰκόνι οὐχ υπέκυψαν.

Θεοτοκίον

Υμνωδίαις Πανύμνητε, οἱ ἐν Βαβυλώνι Παῖδες γεραίρουσι, τόν Υἱόν σου τόν ὑπέρθεον, ὃν ἐν τῇ καμίνῳ ἐπεγίνωσκον.

Τῶν Προπατόρων

Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης

Αἶνον προσαγάγωμεν Θεῷ, τιμώντες μελωδήμασι, Νῶε τόν ὄντως ὄντα δίκαιον, ἐν πάσαις γάρ ἐντολαῖς, θείαις καλλυνόμενος, ὥφθη τῷ Χριστῷ εὐαρεστή σας, ὡ μελωδοῦμεν πιστῶς. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰδὼν σου Θεός τό ευγενές, τῆς γνώμης τό ἀκέραιον, καί κατὰ πάντα Νῶε τέλειον, δευτέρου κόσμου σαφῶς, ἀρχηγόν σε δείκνυσι, σῶσαντα αὐτῷ παντός ἐκ γένους, κατακλυσμοῦ αἰσθητοῦ, σπέρμα, ὡς αὐτός διετάξατο.

Νῶε τόν φυλάξαντα Θεοῦ, τόν νόμον ἀπαράτρωτον, καί εὐρεθέντα τότε δίκαιον, τῇ γενεᾷ ἐαυτοῦ, καί ξυλίνῃ σῶσαντα, πάλαι Κιβωτῷ ἀλόγων γένη, προστάξει παντουργική, ὕμνοις εὐσεβῶς μακαρίσωμεν.

Οἶνον κατανύξεως ἡμῖν, πηγάζει τοῖς τιμώσί σε, Νῶε μακάριε ἡ μνήμη σου, εὐφραίνουσα καί ψυχάς, καί καρδίας πάντοτε, τῶν εἰλικρινῶς μακαριζόντων, τοὺς τρόπους σου τοὺς σεμνοῦς, καί τήν πολιτείαν τήν ἐνθεον.

Θεοτοκίον

Νύν ἡ ἀπολύτρωσις ἡμῶν, ἐν φάτνῃ ἀνακλίνεται, καί σπαργανοῦται ὥσπερ νήπιον, καί Μάγοι ἀνατολῶν, Βασιλεῖς ἀφίκοντο, τούτον ὡς Θεόν καί Βασιλέα, τεχθέντα ἐπὶ τῆς γῆς, βλέψαι καί λατρεύσαι σὺν δώροις πιστῶς.

Καταβασία

«Ράβδος εκ τῆς ρίζης Ιεσσαί, καί άνθος εκ αὐτῆς Χριστέ, εκ τῆς Παρθένου ανεβλάστησας, εκ ὅρους ο αινετός, κατασκίου δασέος, ήλθες σαρκωθείς εκ απειράνδρου, ο άυλος καί Θεός, Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε».

Τών Αγίων Παίδων

Ωδή ε΄

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου, τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον; αλλ΄ επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς όδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Μυηθέντες τόν Νόμον, Σώτερ ουκ ηρνήσαντο οι σοί θεράποντες, Δανιήλ ο μέγας, σύν τρισί Νεανίαις θεόφροσιν, αλλ΄ ισχύν λαβόντες, τήν παρά σου τού ευεργέτου, τούς Τυράννους ανδρείως ετρέψαντο.

Νοερώς εμυείτο, Δανιήλ φιάνθρωπε τά σά μυστήρια, επί γάρ νεφέλης, ως Υιόν σε ανθρώπου ερχόμενον, τών Εθνών απάντων, οία Κριτήν καί Βασιλέα, εθεώρει νοός καθαρότητι.

Ωραιώθη ώ Παίδες, υπέρ λίθον σάπφειρον, υμών τά σώματα, ως αυγή χρυσίου, ευσεβείας τώ ζήλω πυρσεύετε, εμπεριπατούντες χαρμονικώς εν τῇ καμίνω, καί κροτούντες χορείαν παγκόσμιον.

Θεοτοκίον

Δανιήλ σε Παρθένε, Όρος προδιέγραφε σαφώς ο ένθεος, οι τριτοί δέ Παίδες, καθορώντες τήν φλόγα δροσίζουσαν, τόν σόν θείον τόκον, μελωδικώς ανευφημούσιν, ως Σωτήρα καί Κτίστην καί Κύριον.

Τών Προπατόρων

Θεός ών ειρήνης

Επαίνοις τιμάσθω, ενθέοις ό Σήμ, πατρικήν ευλογίαν καρπούμενος, καί έναντι ευάρεστος, δεικνύμενος Θεού, καί τοίς τών Προπατόρων, χοροίς κατειλεγμένος, καί εν χώρα τών ζώντων, περιχαρώς αναπαυόμενος.

Ιδείν ηξιώθη, ως φίλος Θεού, Αβραάμ τήν ημέραν τού Κτίστου αυτού, καί έμπλεως εγένετο, χαράς Πνευματικής, τούτον ούν διανοίας, ευθύτητι τιμώντες, μακαρίσωμεν πάντες, ως τού Θεού πιστόν θεράποντα.

Κατείδες ως θέμις, ανθρώπω ιδείν, τήν Τριάδα, καί ταύτην εξένισας, ως φίλος γνησιώτατος, παμμάκαρ Αβραάμ, όθεν μισθόν κομίζη, τῆς ξένης ξεναγίας τό γενέσθαι απείρων, Εθνών Πατήρ διά τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον

Ο Πλήρης κενούται, σαρκί δι΄ ημάς, καί αρχήν ο προάναρχος δέχεται, πτωχεύει δέ ο πλούσιος, καί Λόγος ών Θεού, εν φάτνη τών αλόγων,

προσκλίνεται ως βρέφος, τήν ανάπλασιν πάντων, τών απ' αιώνος εργαζόμενος.

Καταβασία

«Θεός ών ειρήνης, Πατήρ οικτιρμών, τής μεγάλης Βουλής σου τόν Άγγελον, ειρήνην παρεχόμενον, απέστειλας ημίν, όθεν θεογνωσίας, προς φώς οδηγηθέντες, εκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμεν σε, Φιλάνθρωπε».

Τών Αγίων Παίδων

Ωδή ς'

«Άβυσσος αμαρτιών, καί πταισμάτων καταιγίς με τaráττει, καί προς βυθόν βιαίως συνωθεί απογνώσεως, αλλ' αυτός τήν κραταιάν χείρά μοι έκτεινον, ως τώ Πέτρω, καί εκ βυθού φθοράς ανάγαγε».

Άρξαντες τών ψυχικών, παθημάτων τή δυνάμει τού Λόγου, χώρας Εθνών Χαλδαίων, ηγεμόνες γεγονάτε, οίδε γάρ η αρετή, γέρα χαρίζεσθαι, κεκτημένοις, ώ τού Δαυίδ σοφοί απόγονοι.

Νέκρωσιν ο Δανιήλ, ζωηφόρον ενδυσάμενος πάλαι, τόν ως Θεόν Χαλδαίοις, δυσσεβώς νομιζόμενον, αναιρεί διά τροφής, δράκοντα κάκιστον, ιερείς δέ, τούς δυσμενείς σοφώς απέκτεινεν.

Θεοτοκίον

Ιλεών μοι τόν Κριτήν, τόν Υιόν σου Θεοτόκε Παρθένε, ταίς σαίς λιταίς γενέσθαι εν ημέρα τής κρίσεως, λυτρωτήν τε τών δεινών, Μήτηρ δυσώπησον, σοί γάρ μόνη τά τής ελπίδος ανατίθημι.

Τών Προπατόρων

Σπλάγχνων Ιωνάν

Τύπωσις Χριστού, τού πάθους γεγένησαι, σαφώς Ισαάκ μακαριώτατε, αναγόμενος, πατρική ευπειθεία τού θύεσθαι, διά τούτο μεμακάρισαι, καί φίλος Θεού, ώφθης όντως γνησιώτατος, μετά πάντων Δικαίων σκηνούμενος.

Ώφθη Ιακώβ, θεράπων πιστότατος, τού πάντων Θεού, όθεν επάλαισε, μετ' Αγγέλου νούς, καθορών τόν Θεόν μετωνόμασται, καί καθεύδων θείαν κλίμακα τεθέαται, ήπερ Θεός επεστήρικτο, ο σαρκί προσπλακείς άγαθότητι.

Στέργων Ιωσήφ, πατρός τήν ευπείθειαν, εν λάκκω βληθείς, προσαπεμπόληται, εις προτύπωσιν, τού τυθέντος εν λάκκω βληθέντος Χριστού, σιτοδότης τε Αιγύπτου εχρημάτισε, σώφρων γεγονως καί δίκαιος, Βασιλεύς τε παθών αληθέστατος.

Θεοτοκίον

Νέον επί γής, παιδίον γνωρίζεται, ο ών σύν Πατρί αεί καί Πνεύματι, σπαργανούται δέ, ο τήν γήν σπαργανώσας ομίχλη σαφώς, καί εν φάτνη τών αλόγων ανακέκλινται, τούτου νύν προεορτάσωμεν, γεγηθότες τήν άσπορον

γέννησιν.

Καταβασία

«Σπλάγχχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν, ενάλιος θήρ, οίον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ, ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν, κατέσχευ απήμαντον».

Κοντάκιον 'Ηχος β' Αυτόμελον

Χειρόγραφον εικόνα μή σεβασθέντες, αλλ' αγράφω ουσία θωρακισθέντες τρισμακάριοι, εν τώ σκάμματι τού πυρός εδοξάσθητε, εν μέσω δέ φλογός ανυποστάτου ιστάμενοι, Θεόν επεκαλείσθε, Τάχυνον ο Οικτίρμων, καί σπεύσον ως ελεήμων, εις τήν βοήθειαν ημών, ότι δύνασαι βουλόμενος.

Ο Οίκος

Εκτεινόν σου τήν χείρα, ής πάλαι έλαβον πείραν Αιγύπτιοι πολεμούντες, καί Εβραίοι πολεμούμενοι, μή καταλίπης ημάς, καί καταπή ημάς ο θάνατος, ο διψών ημάς, καί Σατάν ο μισών ημάς, αλλ' έγγισον ημίν, καί φείσαι τών ψυχών ημών, ως εφείσω ποτέ τών Παίδων σου τών εν Βαβυλώνι, απαύστως ανυμνούντων σε καί βληθέντων υπέρ σου εις τήν κάμινον, καί εκ ταύτης κραυγαζόντων σοι, Τάχυνον ο οικτίρμων, καί σπεύσον ως ελεήμων εις τήν βοήθειαν ημών, ότι δύνασαι βουλόμενος.

Αναγινώσκομεν πρώτον τό συναξάριον τής ημέρας τού μηνός, είτα τών Αγίων Προπατόρων.

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή τών Αγίων Προπατόρων.

Στιχοι

- Δέξασθαι χαράν οι πάλαι Προπάτορες,
- Βλέποντες εγγίζοντα Χριστόν Μεσσίαν.
- Γήθεο Αβραάμ, ότι Πρόπαππος Χριστού εδείχθης.

Ταίς τών σών αγίων πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τών Αγίων Παίδων

Ωδή ζ'

«Παῖδες θεοσεβείς έν Βαβυλώνι, εικόνι χρυσή ού προσεκύνησαν, αλλ' εν μέσω καμίνου πυρός δροσιζόμενοι, τήν ωδήν ανέμελπον λέγοντες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Ήχος θεοσεβής εμελωδείτο, εκ μέσου πυρός τώ Παντοκράτορι, Αζαρίας γάρ θείον χορόν συστησάμενος, τήν ωδήν ανέμελπον λέγοντες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Λύρα Νεανιών εθεολόγει τόν πάντων Θεόν καί παντοκράτορα, τόν αυτοίς εν καμίνω, τρανώς Οπτανόμενον, καί ωδήν ανέμελπον λέγοντες, Ευλογητός ο

Θεός, ό τών Πατέρων ημών.

Τρείς τούς εν τή καμίνω βεβλημένους, ειδώς ο κρατών ως εθεάσατο, τού τετάρτου τήν θέαν, Υιόν προσηγόρευσε, τού Θεού καί πάσιν εβόησεν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Έχων λελαμπρυσμένον θεία αϊγλη, τόν νούν Δανιήλ Θεομακάριστε, τής Παρθένου τόν τόκον, σαφώς προτεθέασαι, μυστικάς εικόσι τυπούμενον, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τών Προπατόρων

Οι Παίδες ευσεβεία

Υμνείσθω Ανανίας, Αζαρίας, Μισαήλ σύν τώ Δανιήλ, κάμινον σβέσαντες πυρός, καί λεόντων χαλινώσαντες, τās ορμάς καί τώ Χριστώ, συμφώνως ψάλλοντες, ο τών Πατέρων, Θεός ευλογητός εί.

Νομίμως εναθλήσας, πειρασμοίς καί ανενδότοις θλίψεσι, θεράπων κέκληται Ιώβ, τού Θεού παναληθέστατος, πράος άκακος ευθύς, τέλειος άμεμπτος, αναβοών, ο Θεός ευλογητός εί.

Εν πίστει Μωϋσέα, Ααρών τε καί τόν Ώρ τιμήσωμεν, ανευφημούντες, Ιησουν, καί Λευϊ τόν ιερώτατον, Γεδεών τε καί Σαμψών, καί ανακράζοντες, ο τών Πατέρων, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ιδού καθώς προείπεν ο Προφήτης, εν γαστρί συνέλαβεν, η απειρόγαμος, Θεόν καί τεκείν σαφώς επείγεται, εν Σπηλαίω Βηθλεέμ, ώ πάντες ψάλλομεν, ο τών Πατέρων, Θεός ευλογητός εί.

Καταβασία

«Οι Παίδες ευσεβεία συντραφέντες, δυσσεβούς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός απειλήν ουκ επτοήθήσαν, αλλ' εν μέσω τής φλογός, εστώτες έψαλλον, Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί».

Τών Αγίων Παίδων

Ωδή η'

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τυραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανέβόα, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τήν Αβραάμ ευγένειαν, διασώζειν σπουδάζοντες, τήν οικειοτάτην, πρός αυτόν εκτήσασθε, κρηπίδα τής Πίστεως, καί τής Ελπίδος Όσιοι, καί υπομονήν, καί πειρασμών καρτερίαν, βοώντες ανενδότως, ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Οι ως φωστήρες λάμποντες, καί τήν γήν ουρανώσαντες, καί τής ευσεβείας, φωτισμῷ πυρσεύοντες, παγκόσμιον στήσαντες, χοροστασίαν ἄδουσι, τῷ ἐκ πειρασμῶν ἐκσεσώκоти Δεσπότη, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεανικῶς οἱ σβέσαντες, ἐπηρμένην τήν κάμινον, καί τὰς τῶν λεόντων, ἀκωκάς πεδήσαντες, Δαυὶδ οἱ ἀπόγονοι, νύν γεγηθότες ψάλλουσι, Τόν ἐκ πειρασμῶν, ἐκσεσώκота Δεσπότην, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Μυσταγωγεῖται πάναγνε, Δανιήλ ὁ σοφώτατος, καί προζωγραφούσι, Παῖδες τρεῖς τήν γέννησιν, τήν σὴν οἱ θεόφρονες, διὰ συμβόλων βλέποντες, τόν ἐκ τῆς γαστρὸς σου, προελθόντα ἀφράστως, ὃν Παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ανυμνοῦσι, λαοὶ υπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Προπατόρων

Θαύματος υπερφυοῦς

Σήμερον τῶν ἀπ' αἰῶνος θεῖαν μνήμην, ἐκτελέσωμεν θείων Πατέρων, τοῦ Ἀδάμ τοῦ Ἀβελ τε, Σὴθ καὶ Νῶε καὶ τοῦ Ἐνῶς, καὶ Ἐνῶχ καὶ Ἀβραάμ Μελχισεδέκ καὶ Ἰωβ, καὶ τοῦ Ἰσαάκ σὺν τῷ πιστῷ Ἰακώβ, Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις βοῶντες τόν Κύριον, καὶ υπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φάλαγγα Θεοτερπὴ θείων Πατέρων, ευφημήσωμεν Βαράκ καὶ Νάθαν, καὶ τόν Ἐλεάζαρον, Ἰωσίαν καὶ τόν Δαυίδ, Ἰεφθάε Σαμουήλ τε τόν τὰ ἔμπροσθεν ορώντα, σεπτῶς καὶ ἀνακράζοντα, Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τόν Κύριον, καὶ υπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας

Ἐπαινὸν μελωδικῶς Θεοῦ Προφήταις, προσαγάγωμεν ἀνευφημοῦντες, Ὡσηέ, Μιχαῖαν τε, Σοφονίαν καὶ Ἀββακούμ, Ζαχαρίαν, Ἰωνάν, Ἀγγαῖόν τε καὶ Ἀμμώς, καὶ τόν Ἀβδίου καὶ Μαλαχίαν Ναοῦμ, Ἡσαΐαν καὶ Ἰερεμίαν καὶ Ἰεζεκιήλ, ἅμα Δανιήλ, Ἡλιοῦ καὶ Ἐλισαίου.

Τριαδικόν

Ρήμασι τριαδικοῖς τήν παναγίαν, ανυμνήσωμεν Πιστοὶ Τριάδα, τόν Πατέρα ἀναρχον, τόν Υἱόν τε καὶ τό ευθές, Πνεῦμα Ἅγιον, Τριάδα ὁμοούσιον, ἣν πάσα πνοὴ δοξάζει κράζουσα, Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τόν Κύριον, καὶ υπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ὡφθης ἐκ Παρθενικῶν Χριστέ αιμάτων, σωματούμενος ἀρρήτῳ λόγῳ, καί ὡς βρέφος τέλειον, ἐν Σπηλαίῳ υπερβολή, εὐσπλαγχνίας Ἰησοῦ ἀποτικτόμενος, ἀστήρ δέ σε πορρωθεν ἐμήνυσεν, ἀστρολόγοις, ὕμνεῖτε πίστει κραυγάζουσι, καὶ υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

«Θαύματος υπερφυοῦς ἡ ὁροσοβόλος, ἐξεικόνισε κάμιнос τύπον, οὐ γάρ οὓς

εδέξατο φλέγει Νέους, ὡς οὐδέ πύρ τῆς θεότητος, Παρθένου ἦν υπέδου νηδύν, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν, Ευλογεῖτω ἡ Κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τῶν Αγίων Παίδων

Ὡδή θ'

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οἱ διά σου σεσωσμένοι Παρθένε αγνή, σύν Ασωμάτοις χορείαις, σέ μεγαλύνοντες».

Εφθάσατε τό τέλος, τό πεπποθημένον, καί ορεκτῶν ακροτάτῳ παρέστητε, ἐν ουρανίοις θαλάμοις Παῖδες πανόλβιοι.

Γηθόμενοι τό δράγμα, τῆς μετά δακρύων, καλῆς υμῶν γεωργίας κομίζεσθε, τῆς αφθαρσίας τόν στάχυν καρποφορήσαντες.

Ανέτειλε λαμπρότης, νύν υμῖν ἀξίως, καί ευφροσύνη καρδίας ἐξ ἦνθησεν, ἐνθα ἀπέδρα γάρ λύπη κατεσκηνώσατε.

Θεοτοκίον

Νομήν τήν τοῦ θανάτου, ἐστησας Παρθένε, τόν ζωοδότην τεκούσα καί Κύριον, ζωοποιούντα τοὺς πίστει σέ μεγαλύνοντας.

Τῶν Προπατόρων

Μυστήριον ξένον

Ισχύϊ σου πάλαι, δυνάμεις ἐποίησαν, θυγατέρες Κύριε, Ἄννα καί Ιουδίθ καί Δεβόρρα, Ολδᾶ, Ιαήλ τε, Εσθήρ Σάρρα Μαριάμ Μωσέως καί Ραχήλ, καί Ρεβέκκα καί ἡ Ρούθ αἱ μεγάλόφρονες.

Ὡς σβέσαντες Παῖδες, Ἁγίους τήν κάμινον, ἱερώς τιμήσωμεν, ἅμα τῷ Δανιήλ τῷ Προφῆτῃ, πάσι δικαίοις σαφώς, τοῖς πρό Νόμου διαλάμψασι καλώς, καί ἐν Νόμῳ τόν Δεσπότην θεραπέυσασιν.

Σοφώτατοι θεῖοι, Προφῆται γεγέννηται, Ἀβραάμ ἀπόγονοι, τόν ἐκ τοῦ Ἀβραάμ, καί Ιούδα τικτόμενον Λόγον, θερμῶς προαναγγείλαντες ἐν Πνεύματι, αὐτῶν ἱκεσίαις, Ἰησοῦ πάντας οἰκτείρησον.

Ἠγίασται πάσα ἡ κτίσις, τῇ μνήμῃ υμῶν, καί πανηγυρίζουσα, κράζει ἱκετικῶς ἐκβοῶσα, Δέησιν Κυρίῳ, αἰεὶ προσαγάγετε Μακάριοι, τυχεῖν αἰωνίων ἀγαθῶν τοὺς ευφημοῦντας υμᾶς.

Θεοτοκίον

Φορέσας με ἐκ τῆς Παρθένου προέρχεται, καί Σπηλαίῳ τίκτεται, Λόγος ο τοῦ Πατρός ἀσυγχύτως, χόρευε ἡ κτίσις, φωναῖς ευχαρίστοις μεγαλύνουσα, αὐτοῦ τήν δι' οἶκτον, παναγίαν συγκατάβασιν.

Καταβασία

«Μυστήριον ξένον, ορώ καί παράδοξον! ουρανόν τό Σπήλαιον, θρόνον Χερουβικόν, τήν Παρθένον, τήν φάτνην χωρίον, εν ώ ανεκλήθη ο αχώρητος, Χριστός ο Θεός, όν ανυμνούντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον
Γυναίκες ακουτίσθητε

Πατέρων μνήμην σήμερον, σκιρτώντες φιλοπάτορες, τού Αβραάμ συνελθόντες, καί Ισαάκ κατά χρέος, καί Ιακώβ υμνήσωμεν, εξ ών Χριστός ο Κύριος, τό κατά σάρκα ωράθη, διά πολλήν ευσπλαγχνίαν.

Αδάμ ανευφημήσωμεν, Άβελ Σήθ καί τόν Ενώς, Ενώχ καί Νώε Αβραάμ, Ισαάκ καί τόν Ιακώβ, Μωσήν Ιώβ καί τόν Ααρών, Ελεάζαρ, Ιησούν, Βαράκ, Σαμψών, Ιεφθάε, Δαυΐδ καί τόν Σολομώντα.

Θεοτοκίον, όμοιον

Αγνή Παρθένε άχραντε, Μαρία Θεονύμφευτε, εν ώρα τή φοβερά μοι, πρόστηθι καί μεσίτις, πρός τόν Υιόν σου φάνηθι, τώ ταπεινώ καί ρύσαι με, τής καταδίκης εκείνης, καί τών κολάσεων πάντων.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχ. η' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα δ' καί τών Αγίων Προπατόρων δ'.

Ήχος β' Οίκος τού Ευφραθά

Πάντες τήν τών σεπτών, νύν Προπατόρων μνήμην, τελέσωμεν ωμνούντες, τήν τούτων πολιτείαν, δι' ής εμεγαλύνθησαν. **(Δίς)**

Στίχ. Ευλογητός εί Κύριε ό Θεός τών Πατέρων ημών.

Έσβεσαν τού πυρός, τήν δύναμιν οι Παΐδες, χορεύοντες εν μέσω' καμίνου καί υμνούντες, Θεόν τόν παντοδύναμον.

Στίχ. Καί επί τήν πόλιν τήν αγίαν τήν τών Πατέρων ημών Ιερουσαλήμ.

Λάκκω κατακλεισθείς, θηρσί συνωκισμένος, Δανιήλ ο Προφήτης, αμέτοχος τής τούτων, εδείκνυτο κακώσεως.

Δόξα... Ήχος βαρύς Γερμανού

Δεύτε άπαντες, πιστώς πανηγυρίσωμεν, τών πρό νόμου Πατέρων, Αβραάμ καί τών σύν αυτώ, τήν ετήσιον μνήμην, τού Ιούδα τήν φυλήν, αξίως τιμήσωμεν, τούς εν Βαβυλώνι Παΐδας, τούς σβέσαντας τήν εν καμίνω φλόγα, ως τής Τριάδος τύπον, σύν τώ Δανιήλ ευφημήσωμεν, τών Προφητών τάς προρρήσεις ασφαλώς κατέχοντες, μετά τού Ησαΐου μεγαλοφώνως βοήσωμεν, ιδού η Παρθένος, εν γαστρί λήπεται, καί τέξεται Υιόν τόν Εμμανουήλ, ό εστι μεθ' ημών ο Θεός.

Καί νύν... Υπερευλογημένη...

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά. Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου, καί ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Προπατόρων ἡ ζ' Ὠδή.

Κοινωνικόν
Αἰνεῖτε τὸν Κύριον...

Ἀρχή

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ Σπυρίδωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τὸν Προοιμιακὸν στιχολογοῦμεν τὴν α' Στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ζ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις Ἀρχιερέων Κανῶν, τῆς Ἐκκλησίας ἀδιάσειστον ἔρεισμα, τό κλέος τῶν Ὁρθοδόξων, ἡ τῶν θαυμάτων πηγή, τῆς ἀγάπης ρεῖθρον μὴ κενούμενον, φωστήρ ὁ πολὺφωτος, τό τοῦ Πνεύματος ὄργανον, ὁ νοῦς ὁ θεῖος, ὁ πραῦς καὶ ἀκέραιος, ὁ ἀπλότητι, ἀληθείᾳ καλλυνόμενος, Ἄνθρωπε ἐπουράνιε, ἐπίγειε Ἄγγελε, τοῦ ἀμπελώνος ἐργάτα, ὁ τοῦ Χριστοῦ φίλος γνήσιος, αὐτὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τό μέγα ἔλεος.

Πράος καὶ κληρονόμος τῆς γῆς, σύ τῶν πράεων ἀληθῶς ἀναδέδειξαι, Σπυρίδων Πατέρων δόξα, ὁ ταῖς νευραῖς τῶν σοφῶν, καὶ ἀπλῶν σου λόγων, θεία χάριτι, ἐχθρόν τόν παμπόνηρον, καὶ παράφρονα Ἄρειον, ἐναποπνίξας, καὶ τό δόγμα τό ἔνθεον, καὶ σωτήριον, ἀνυψώσας ἐν Πνεύματι, πάντας τοὺς ὀρθοδόξους τε, φωτίσας τρανότατα, ἓνα δοξάζειν τόν Λόγον, ὡς ἀληθῶς ὁμοούσιον, Πατρί προανάρχῳ, παρεχόμενον τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Πάθη ἀπονεκρώσας σαρκός, νεκρούς ἐν χάριτι Θεοῦ ἐξανέστησας, καὶ ὄφιν χρυσοῦν εἰργάσω, καὶ ποταμοῦ τὰς ὁρμάς, προσευχή σου Πάτερ ἐχαλίνωσας, νυκτός Βασιλεῖ δέ, ἐπιφανεῖς κινδυνεύοντι, τούτον ἰάσω, τῇ καθ' ὕπαρ ἐγγύτητι, τοῦ Κυρίου σε, παραδόξως δοξάζοντος, Ὅθεν μεγαλοφώνως σου, τὴν μνήμην γεραίρομεν, καὶ τῶν λειψάνων Σπυρίδων, τὴν ἱεράν θήκην σέβομεν, ἐξ ἧς ἀναβλύζεις, ἱαμάτων θεία ρεῖθρα, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος α' Ανατολίου

Ὅσιε Πάτερ μακάριε, Σπυρίδων σοφέ, τὴν νεκράν ὥσπερ ζώσαν, ἐπηρώτας δι' ἀγάπην Θεοῦ, ὄφιν δέ μετέβαλες εἰς χρυσόν, ὁ πενίαν ἀσκῶν, ρύσιν δέ ἐπέσχες ποταμοῦ, συμπαθήσας λαῷ, Βασιλεῖ δέ παρέστης ἰατὴρ, τῇ προνοίᾳ Θεοῦ. νεκρούς δέ πάλιν ἡγείρας, ὡς αὐτοῦ μαθητής, τὴν πίστιν δέ ἐτράνωσας, ἀναμέσον Πατέρων πολλῶν, Πάντα οὖν ἰσχύων ἐν τῷ

ενδυναμούντί σε Χριστώ, αυτόν καί νύν ικέτευε, σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Προεόρτιον Ἦχος πλ. β'

Σπήλαιον ευτρεπίζου, ἡ Ἀμνάς γάρ ἡΚει, ἔμβρυον φέρουσα Χριστόν, Φάτνη δέ υποδέχου, τόν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς αλόγου πράξεως, ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς, Ποιμένες αγραυλοῦντες, μαρτυρεῖτε θαῦμα τό φρικτόν, καί Μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυσόν καί λίβανον καί τῷ Βασιλεῖ προσάξατε, σμύρναν, ὅτι ὠφθη Κύριος ἐκ Παρθένου Μητρός, ὃν περ καί κύψασα, δουλικῶς ἡ Μήτηρ προσεκύνησε, καί προσεφθέγγετο τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς, Πῶς ἐνεσπάρης μοι, ἢ πῶς μοι ἐνεφύης, ὁ λυτρωτής μου καί Θεός;

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν, Εἰ βούλει εἰπεῖν καί ἀναγνώσματα, ζῆτει αὐτά εἰς τήν ς' τοῦ παρόντος.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α' Νεφέλην σε φωτός

Πανήγυρις παιδρά, ἱερά πανδαισία, δεῦτε πιστοί μεθέξωμεν, Σπυρίδων καί γάρ ἡμᾶς συγκαλεῖται, ἐστιάτωρ ὢν πνευματικός, οὐ ἡ τράπεζα θεία, ἡδέα τὰ θαύματα, αἱ πράξεις ἀθάνατοι, αὐτοῦ μιμησώμεθα τό πρᾶον, τό ἀκακόν, τό ἀπλούν, τό φιλάνθρωπον, τό περί πάντας σοφόν, ἐν οἷς ἐν Ἀρχιερεύσιν, ὡς φῶς ἐξέλαμψε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Μεγίστων ποιητής, ἀρετῶν καί θαυμάτων, ἀνεδείχθης Σπυρίδων σοφέ, ταῖς μέν σου καταφαιδρύνας τόν βίον, ὑπέρ φέγγος τό ἡλιακόν, τοῖς δέ καταλαμπρύνας, κόσμον τόν περίγειον, ὑπέρ ἀστραπᾶς οὐρανοῦ, ἀμφοῖν ωραιότερος, δεικνύμενος Ὅσιε, τοῖς προσφεύγουσιν ἐν πίστει, ταῖς προστασίαις σου.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσσονται δικαιοσύνην, καί οἱ Ὅσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

ὦ θαύματος φρικτοῦ! ἡ νεκρά πυθομένῳ, φωνήν ζώσάν σοι δέδωκεν, ὁ ροὺς δέ τοῦ ποταμοῦ ἀνεστάλη, διά λόγου σου προστακτικοῦ, ἢ τοῦ Ἀνακτος νόσος, εὐχή σου φυγαδεύεται, ὁ ὄφις εἰς εἶδος χρυσοῦ ἀντιμετηλλάττετο, νεκροί ἐξηγέρθησαν, ἐνήργει γάρ ἐν σοί ὁ Χριστός, Σπυρίδων ἱεουργέ, ὁ τῆς Τριάδος τό δόγμα, ἀνακηρύξας τρανῶς.

Δόξα... Ἦχος β' Γερμανοῦ

Ἱεραρχῶν τό θείον κειμήλιον, Πάτερ Ὅσιε, Σπυρίδων σοφέ, ἐν ἀρεταῖς ἀναδέδειξαι, ὅθεν τῆς Ἐκκλησίας προστάτης γενόμενος, αἰρεσιάρχας ἐξώθησας, καί τοῦ Ἀρείου τό βλάσφημον, συνοδικῶς εἰς γῆν κατηδάφισας, διό θαυματουργῶν ἐν ἔργῳ καί λόγῳ τόν Σωτήρα ικέτευε, σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Προεόρτιον, ὁ αὐτός

Ἰδοὺ καιρὸς ἤγγικε τῆς σωτηρίας ἡμῶν, Εὐτρεπίζου Σπήλαιον, ἡ Παρθένος ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν, Βηθλεέμ γῆ, Ἰουδα, τέρπου καὶ ἀγάλλου, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν, ὁ Κύριος ἡμῶν, Ἀκούσατε ὀρη καὶ βουνοί, καὶ τὰ περικύρω τῆς Ἰουδαίας, ὅτι ἔρχεται Χριστὸς, ἵνα σώσῃ ὃν ἐπλασεν ἄνθρωπον, ὡς φιλάνθρωπος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Τῆς Συνόδου τῆς πρώτης ἀνεδείχθης υπέρμαχος, καὶ θαυματουργός θεοφόρε, Σπυρίδων Πατήρ ἡμῶν, διὸ νεκρά σύ ἐν τάφῳ προσφωνεῖς, καὶ ὄφιν εἰς χρυσὸν μετέβαλες, καὶ ἐν τῷ μέλπειν τὰς αγίας σου εὐχάς, Ἀγγέλους ἐσχές συλλειτουργοῦντάς σοι ἱερῶτατε, Δόξα τῷ σέ δοξάσαντι, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πάσιν ἰάματα.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τό Χαίρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκούτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ αγία κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυΐδ, ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Καὶ Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ,
τὴν ωραιότητα

Ὅφιν μετέβαλες, εἰς χρυσὸν Ἄγιε, καὶ ταῖς τῶν λόγων σου, νευραῖς ἀπέπνιξας, τὸν δυσσεβὴ καὶ πονηρόν, Ἄρειον θεοφόρε, Βασιλεῖ δέ γέγονας, ἱατρός παναοίδιμε, καὶ νεκροὺς ἐξήγειρας, Δαίμονάς τε ἀπήλασας, διὸ σου συνελθόντες ὑμνοῦμεν, ἱεράρχα τὴν μνήμην τὴν πάντιμον.

Δόξα... τό αὐτό

Καὶ νύν...
Προεόρτιον

Χαρὰς πεπλήρωνται, πάντα τὰ πέρατα, ἡ Θεοτόκος γάρ, γεννᾷν ἐπείγεται, τὸν Βασιλέα τοῦ παντός, ὃ θαύματος ἀνερμηνεύτου! Ἄρχεται ὁ ἀναρχὸς καὶ σαρκούται ὁ ἄσαρκος, Σπήλαιον εἰσδέχεται τὸν συνέχοντα ἅπαντα, ἡ Βηθλεέμ ἀγάλλου, καὶ χόρευε ἡ κτίσις, ἡμέραν Προεόρτιον.

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Τοῖς λόγοις εκόσμησας, τήν Εκκλησίαν Χριστοῦ, τοῖς ἔργοις ετίμησας, τά κατ' εικόνα Θεοῦ, Σπυρίδων μακάριε, ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, τῇ ἐν σοὶ σωφροσύνῃ, χάριτας ἱαμάτων, ἀπαστράπτων τοῖς πᾶσι, διό καί εορτάζομεν πίστει τήν μνήμην σου.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν...

Προεόρτιον

Παρθένοι προεξάρξατε, τῇ τῆς Παρθένου χαρά, μητέρες αινέσατε, τήν προπομπήν τῆς Μητρός, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Μάγοι σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, σὺν ἡμῖν οἱ Ποιμένες, ἔρχεται γάρ ἐν πόλει, Βηθλεέμ τοῦ γεννήσαι, Αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις, σώσον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Μετά δέ τόν Πολυέλεον

Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν

Ανακτόροις καί μύσταις θεοπρεπῶς, ἐν συλλόγῳ πανσέπτῳ φιλοσοφῶν, τρανῶς διεσάφησας, τῆς Τριάδος τήν δύναμιν, καί γάρ κηρύττων ὠφθης, μονάδα θεότητος, καί ἐν μιά οὐσίᾳ σαφῶς ἐδογματίσας, ὅθεν ὑπέρ λόγον, κατ' ἐπίπνοιαν θείαν, καθεῖλες τόν φλύαρον, τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, ἱεράρχα θεσπέσιε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε θρόνε πυρίμορφε τοῦ Θεοῦ, Χαίρε Κόρη Καθέδρα βασιλική, Κλίνη πορφυρόστρωτε, χρυσοπόρφυρε θάλαμε, Χλαμύς αλουργόχροε, τιμαλφέστατον Τέμενος, ἀστραπηφόρον Ἄρμα, Λυχνία πολύφωτε, Χαίρε Θεοτόκε, ὠδεκᾶτειχε Πόλις, καί Πύλη χρυσήλατε, καί Παστάς ἀγλαόμορφε, ἀγλαόχρυσε Τράπεζα, θεοκόσμητον Σκήνωμα, Χαίρε ἐνδοξε Νύμφη ἡλιοστάλακτε, Χαίρε μόνη ψυχῆς μου εὐπρέπεια.

Οἱ Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οἱ Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Ἐκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβοῦ, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπό τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρί ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίῳ Πνεύματι πάσα ψυχὴ ζωοῦται, καί καθάρσει υψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καί ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.
Στίχ. Ακούσατε ταῦτα πάντα τά ἔθνη.

Τό, Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον. Ο Ν΄

Δόξα... Ταῖς τοῦ ἱεράρχου...
Καί νύν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα τό ἰδιόμελον Ἦχος πλ. β΄

Πατέρων ἀγλαΐσμα, Σπυρίδων σοφέ, καί ἀκροθίνιον, τῇ τῶν θαυμάτων σου αἴγλῃ, τῆς οἰκουμένης φωτίζων τά πέρατα, καί τῆς Ἀρείου λύσσης καθαιρέτης φανείς, τόν Σωτήρα ἰκέτευε, σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Ο Κανὼν τῆς Θεοτόκου, καί τοῦ Ἀγίου. Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α΄ Ἦχος β΄

«Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν ἡ υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον αμαρτίαν ἐξείληπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται».

Τῶν πράεων γῆν καταλαβών, Πάτερ ὡς πραότατος, καί συμπαθὴς καί καθαρὸς γενόμενος, τόν ἐπανιστάμενον, τῇ καρδίᾳ μου, καταπράυνον κλύδωνα, ὅπως ἐν γαλήνῃ θείᾳ, γεγονώς ἀνευφημήσω σε.

Γεωργίαις θείαις τὴν ψυχὴν, Πάτερ καθηράμενος, θεοειδὴς Σπυρίδων ἐχρημάτισας, καί τοῦ θείου Πνεύματος, τὴν υπέρλαμπρον κατεπλούτησας ἔλλαμψιν, ὅθεν καταυγάζεις, τοὺς εἰλικρινῶς σε μακαρίζοντας.

Ἐκ ποιμνίων ὥσπερ τόν Δαυῖδ, σέ ἀναλαβόμενος, ὁ Πλαστοργός, λογικῆς ποιμένης ἔθετο ποιμένα πανάριστον, τῇ ἀπλότητι καί πραότητι λάμποντα, καί τῇ ἀκακίᾳ, Ὅσιε ποιμὴν καλλωπιζόμενον.

Θεοτοκίον

Παναγία ἀχραντε Ἀγνή, φώτισον, αγιάσον, τόν λογισμόν, καί τὴν ψυχὴν μου δέομαι, τά νέφη σκεδάζουσα, τῆς ἀγνοίας μου, καί τοῦ σκότους ἐξαίρουσα, τοῦ τῆς αμαρτίας, ὅπως κατὰ χρέος μακαρίζω σε.

Ὠδὴ γ΄

«Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τό στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου, ἠυφράνθη γάρ τό πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν, οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Τόν νοῦν σου ἀπαθεία καταλαμπρύνας, καί θεία ταπεινώσει καθωραΐσας, χαρίσματα τοῦ Πνεύματος υπεδέξω, διώκειν πνεύματα, λύειν νοσήματα, τῶν πιστῶς τιμώντων σε ἱερώτατε.

Τόν όφιν τόν αρχέκακον αποκτείνας, τόν τρόπον τόν φιλάργυρον
συμπατήσας, οικτείρων τόν δεόμενον Ιεράρχα, όφιν μετέβαλες, χρυσούν εις
κόσμιον, ιεραίς εντεύξεσι Πάτερ Όσιε.

Ανήλθες πρός τό όρος τής θεωρίας, εισέδυς εις τόν γνόφον τής απαθείας,
πλαξί δέ τής καρδιάς σου εισεδέξω, Νόμον σωτήριον, ως ιερώτατος, καί
θεράπων γνήσιος τού Δεσπότου σου.

Θεοτοκίον

Θεράπτεισον τά τραύματα τής ψυχής μου, τόν νούν μου σκοτιζόμενον
αμελεία, Θεόνυμφε καταύγασον, ίνα ψάλλω, ουκ έστιν άμεμπτος ως σύ
Πανάμωμε, καί ουκ έστιν άχραντος, πλήν σου Δέσποινα.

Κάθισμα

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εκ ποιμνίων προβάτων τήν τού Χριστού, Εκκλησίαν ποιμαίνουν
προχειρισθείς, ποιμήν θεοπρόβλητος, συ Σπυρίδων ανέλαμψας, κακοδοξίας
λύκους, ελάσας τοίς λόγοις σου, εν ευσεβείας πόα, αυτήν εκτρεφόμενος, όθεν
αναμέσον, θεοφόρων Πατέρων, τήν πίστιν ετράνωσας, τή σοφία τού
Πνεύματος, Ιεράρχα μακάριε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων
άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν...

Προεόρτιον Έχος ο αυτός

Τό προσταχθέν μυστικώς

Τών γενεθλίων τού Χριστού τά Προεόρτια, επιτελούντες οι πιστοί
πανηγυρίσωμεν, καί αξίως άπαντες προϋπαντήσωμεν, ως Μάγοι
δωροφορούντες τās αρετάς, καί άδοντες τών Αγγέλων άσμα καινόν, τώ εκ
Κόρης θεόπαιδος, εν Βηθλεέμ άνευ σποράς, γεννωμένω Θεώ ημών, όν
δοξάζει τά σύμπαντα.

Ωδή δ'

«Ελήλυθας εκ Παρθένου ου πρέσβυς ουκ Άγγελος, αλλ' αυτός ο Κύριος,
σεσαρκωμένος καί έσωσας, όλον με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Δόξα
τή δυνάμει σου Κύριε».

Τοίς άνθραξι, τού σεπτού αναπτόμενος Πνεύματος, παθών ευκατάπρηστον,
ύλην Παμμάκαρ ενέπρησας, κόσμον δέ πυρσεύμασι, τών αρετών σου
Σπυρίδων κατελάμπρυνας.

Πυθομένω, η νεκρά σοι φωνήν Πάτερ δέδωκε, ποτάμια ρεύματα, σαίς
επεσχέθη προστάξειςιν, ώφθης γάρ μακάριε, τερατουργός, θείαν χάριν
κληρωσάμενος.

Νεκρώσας σου, τής σαρκός τās κινήσεις θεόπνευστε, νεκρούς εξανέστησας,
ζωοποιώ σου προσρήματι, όθεν ικετεύω σε, τήν νεκρωθείσαν ψυχήν μου
Πάτερ ζώωσον.

Θεοτοκίον

Προφήταί σου, μυστηρίου τό βάθος προήγγειλαν, τό ακατανόητον, μόνη γάρ έτεκες Άχραντε, τόν απεριόριστον, σεσαρκωμένον δι' οίκτον αδιήγητον.

Ωδή ε'

«Ο φωτισμός, τών εν σκότει κειμένων, η σωτηρία, τών απεγνωσμένων Χριστέ Σωτήρ μου, πρὸς σέ ορθρίζω, Βασιλεύ τῆς ειρήνης, φώτισόν με τῇ επιλάμψει σου, άλλον γάρ εκτός σου, Θεόν ουκ επίσταμαι».

Ο ποταμός τών εν σοί χαρισμάτων, πάσαν αρδεύει Όσιε καρδίαν, πάσι δωρείται, ρώσιν πλουσίαν, πάντας πρὸς δόξαν διεγείρει τού σέ δοξάσαντος, καί θαυματουργίαις, παντοίαις τιμήσαντος.

Σέ βασιλεύς, ο επίγειος μάκαρ τού Βασιλέως, τού επουρανίου σαφώς επέγνω, γνήσιον δούλον, εκ χαρίσματος θείου πεπληρωμένον, έν τώ παρείναί σε μέγαν ιατρόν, πρὸς Θεού μηνυόμενον.

Τού Αβραάμ, τόν φιλόξενον τρόπον σύ εμιμήσω, πάσι τῆς οικίας σου τάς εισόδους αναπετάσας, καί τοίς πάσι τά πάντα χρηματίσας, καί προμηθούμενος, τών εν περιστάσει, Σπυρίδων μακάριε.

Θεοτοκίον

Νέον ημίν, απεγέννησας βρέφος τόν πρό αιώνων, Κόρη γεννηθέντα, Πατρός ανάρχου, όν εκδυσώπει, ως Υιόν καί Θεόν σου οικτειρήσαι, τούς Θεοτόκον σε, Πάναγνε ψυχή, καθαρά καταγγέλλοντας.

Ωδή ς'

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον, τῆς ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς, ο Θεός με ανάγαγε».

Ο χρυσός ως πηλός σοι λελόγισται, τῇ υπέρ χρυσόν απαθεία αστράπτonti, καί πλουτισθέντι Όσιε, δωρεαίς ταίς παγχρύσοις τού Πνεύματος.

Καθαρώς λειτουργών τώ Δεσπότη σου, πλήθος έσχες Όσιε, καθυπακούόν σοι, Αγγελικών Δυνάμεων, αοράτοις φωναίς Ιερώτατε.

Ο περίδοξος πάνσοφε βίος σου, κόσμω σε περίδοξον, Πάτερ ειργάσατο, διό τήν θείαν μνήμην σου, γεγηθότες τελούμεν υμνούντές σε.

Θεοτοκίον

Ουρανών πλατυτέρα η μήτρα σου, γεγονόςεν απείρανδρε, Θεόν χωρήσασα, τόν μηδαμού χωρούμενον, Παναγία Παρθένε πανύμνητε.

Κοντάκιον

Ήχος β' Τά άνω ζητών

Τώ πόθω Χριστού τρωθείς Ιερώτατε, τόν νούν πτερωθείς, τῇ αίγλη τού Πνεύματος, πρακτική θεωρία, τήν πράξιν εύρες θεόληπτε, θυσιαστήριον θείον

γενόμενος, αιτούμενος πάσι θείαν έλλαμψιν.

Ο Οίκος

Τόν εκ κοιλίας ηγιασμένον Ιεράρχην Κυρίου, ανευφημήσωμεν νύν
Σπυρίδωνα, τόν τής χάριτος πλάκας δεξάμενον θείας δόξης, καί εν θαύμασι
περιβόητον πάσι, καί ως θερμόν καί αυτόπτην τής θείας ελλάμψεως, ως τών
πενήτων προστάτην, καί τών αμαρτανόντων ψυχαγωγόν, ούτος γάρ θύων τώ
βήματι τού Χριστού, Ιεράρχης πιστός αναδέδεικται, αιτούμενος πάσι θείαν
έλλαμψιν.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί
θαυματοουργού Σπυρίδωνος.

Στίχοι

- Ο θαυματοργός κάν τέθηκε Σπυρίδων,
- Τού θαυματοργείν ουκ έληξεν εισέτι.
- Αμφί δωδεκάτην Σπυρίδων βίοτον λίπε τόνδε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Συνετού.

Στίχοι

- Τόν Συνετόν κτείνουσι άφρονες ξίφει,
- Τόν ευσεβή τιμώντα πίστιν εμφρόνως.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Πατρός ημών Αλεξάνδρου
Αρχιεπισκόπου Ιεροσολύμων, τού Ιερομάρτυρος.

Στίχοι

- Ο Αλέξανδρος, είς ών τών θυηπόλων,
- Άνευ αίματος, είς ήν καί τών Μαρτύρων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Οσίων Πατέρων ημών Αμωναθά καί Άνθου.

Στίχοι

- Μισώ τά τής γής Άγγελοι δέξασθέ με,
- Αμωναθάς ο θεός εκλείπων λέγει.
- Τό τού Προφήτου προσφόρως Δαυϊδ λέγων,
- Ως άνθος αγρού θεός Άνθος ερρύη.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Αντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον τήν φλόγα
ανερρίπισε, Χριστός δέ εφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν τού
Πνεύματος, ο ών ευλογημένος καί υπερένδοξος».

Μωσέως τό άπλαστον, Δαυϊδ τό πράον, Ιώβ τού Αυσίτιδος τό άμεμπτον
κτησάμενος, τού Πνεύματος γέγονας κατοικητήριον, μέλπων ιερώτατε, ο ών

ευλογημένος καί υπερένδοξος.

Ψεκάδες τή κάρα σου εν ώρα θέρους, ουράνιαι στάζουσαι, τό μέλλον προεσήμαινον, Θεός γάρ ως έφησας, τήν θείαν μνήμην σου, Όσιε εδόξασε, πιστούς καθαγιάζων τή μεσιτεία σου.

Συνόδω Πατέρων σε Θεός δοξάζει, εν κρίσει τούς λόγους σου, φυλάξαντα μακάριε, ούς πίστει προσήγαγες, τόν αλογώτατον, Άρειον μωραίνοντας σαφώς, καί καταργούντας τήν τούτου ένστασιν.

Θεοτοκίον

Τόν βότρυν εβλάστησας αρρήτω λόγω, Παρθένε ως άμπελος, τόν μόνον αγεώργητον, οίνον αναβλύζοντα πάντας ευφραίνοντα, πάντας αγιάζοντα βροτούς, καί πάσαν μέθην δεινών εξαίροντα.

Ωδή η'

«Κάμινος ποτέ, πυρόσεν Βαβυλώνι, τάς ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα ψάλλοντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον».

Κάμινον παθών, ταίς θείαις επομβρίαις, τού θείου Πνεύματος κατέσβεσας, καί δρόσον επήγασας, νοσημάτων Πάτερ καύσωνα, εξαίρουσαν τών πίστει σοι, πάντοτε προσιόντων, μάκαρ Σπυρίδων πανόλβιε.

Άκακος ευθύς, καί πράος συμπαθής τε, καί ανεξίκακος γεγένησαι, αγάπη φιλόξενος, Ιεράρχης ιερώτατος, φρονήματι κοσμούμενος, Όσιε όρθοδόξω, όθεν σε πίστει γεραίρομεν.

Πάλαι σοι φωνήν, ως ζώσα η θανούσα, διερωτώντι Πάτερ δέδωκεν, ώ θαύμα εξαίσιον! ώ παράδοξον μυστήριον! ώ χάριτος ής έτυχες! βίω κεκοσμημένος, Αγγελικώ αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Πάθη τής εμής, θεράπεις καρδιάς, τή συμπαθεία σου πανύμνητε, τόν νούν μου ειρήνευσον, τήν ψυχήν μου φωταγωγήσον, καί βαίνειν με ευόδωσον, τρίβους πρός σωτηρίους, όπως αεί μεγαλύνω σε.

Ωδή θ'

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, Διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ανάρχου Γεννήτορος, τρανώς Υιόν εκήρυξας, Ομοούσιον Πάτερ, καί συναϊδιον, μέσον θεοφόρων Πατέρων μεγαλυνθείς, καί τών ανομούντων, εμφράξας τά στόματα, Ιεράρχα παμμακάριστε.

Πολύφωτε ήλιε, Πατέρων εγκαλλώπισμα, Ιερέων τό κλέος, Αγγέλων σύσκηνε,

τούς τήν φωτοφόρον σου μνήμην, χαρμονικώς, νύν επιτελούντας, φωτός καταξίωσον, ανεσπέρου ταίς Πρεσβείαις σου.

Τά θεία σκηνώματα, η πύλη η ουράνιος, η τών εορταζόντων τερπνή ομήγυρις, τήν ηγιασμένην ψυχήν σου, καί αρεταίς καθωραϊσμένην, παμμάκαρ εδέξατο, εν φωνή αγαλλιάσεως.

Θεοτοκίον

Τό μέγα μυστήριον, τής υπέρ νούν λοχείας σου, καταπλήττει Αγγέλους θεοχαρίτῳ, θέλγει τών Οσίων τόν δήμον, τούς ιερούς ευφραίνει Πατέρας, ενθέως υμνουντάς σε, τήν ελπίδα τών ψυχών ημών.

Εξαποστειλάριον Φώς αναλλοίωτον Λόγε

Σέ εξ αλόγου ποιίμνης, μετήγαγεν εις λογικήν, τό Πνεύμα πνευματοφόρε, ως τόν Μωσέα καί Δαυῖδ, ών εμιμήσω τό πρᾶον, Σπυρίδων φώς οικουμένης.

Ἑτερον, Εν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ

Εδόξασεν εν θαύμασι, καί έν τέρασι πλείστοις, ο Κύριος μακάριε, εν γάρ θεία Συνόδῳ, Τριάδα ανεκήρυξας, καί νεκρούς ανέστησας, τόν όφιν χρυσούν ειργάσω, ποταμού δέ τό ρεῖθρον, παραδόξοις προσευχαίς, ανέστειλας καί διήλθες.

Θεοτοκίον

Εκύησας Πανάχραντε, τόν Θεού Θεόν Λόγον, τῷ κόσμῳ τήν σωτήριον, εκτελούντα πανσόφως, οικονομίαν αρίστην, διά τούτό σε πάντες, υμνολογούμεν αξίως, ως πρεσβεύουσας τούτῳ λυτρωθῆναι ημάς νόσων, καί παντοίων κινδύνων.

Εις τούς Αἴνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Εν τή τού Πνεύματος αἴγλῃ καταλαμπόμενος, τό ζοφερόν καθεῖλεν, ο σοφός Ιεράρχης, Αρείου τό ληρώδες, όθεν απλῶς, δογματίσας Τριάδα πιστῶς, υπό σοφών εδοξάσθη καί συνετών, καί τήν σύνοδον εκύρῳσεν. (Δίς)

Ταίς ουρανίαις ακτίσι περιλαμπόμενος, καί τή Χριστοῦ δυνάμει, τάς ιάσεις παρέχων, ψυχών τε καί σωμάτων, τῶν πίστει καί νύν, εκτελούντων τήν μνήμην σου, θεομακάριστε Πάτερ θαυματουργέ, μή ελλίπης υπερεύχεσθαι.

Τού αμπελώνος εργάτης διά τής πίστεως, τῶν εντολών εδείχθης, τού Χριστοῦ θεοφόρε, διό τής Βασιλείας, τής άνω λαβών, μυστικῶς τό δηνάριον, αδιαλείπτως προσεύχου υπέρ ημών, τῶν τιμώντων σε Σπυρίδων σοφέ.

Δόξα... Ἦχος δ'

Όσιε Πάτερ, Ιεράρχα αοίδιμε, αποστολικής διδασκαλίας γενόμενος έμπλεως, καί τού θείου Πνεύματος καταγωγήιον, δι' εναρέτου πολιτείας αναδειχθείς, τής Εκκλησίας τούς λύκους, διά δογμάτων απήλασας, καί ορθόδοξον πίστιν

σαφώς τρανώσας, στύλος αναδείκνυσαι, καί ευσεβείας πρόμαχος, Ὅθεν καί θαυματουργῶν ἐν τοῖς πέρασιν, ὅφιν εἰς χρυσοῦν μετέβαλες, καί νεκράν πρὸς ἐρώτησιν ἡγείρας, Ἀλλ' ὦ Πατέρων ἀξιάγαστε, καί Διδασκάλων συνόμιλε, τὸν Σωτῆρα πρέσβευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν...

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλατε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τυπικά, καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος, Ωδὴ γ' καὶ ς'.

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούια.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ευστρατίου, Αυξεντίου, Ευγενίου, Μαρδάρου, καὶ Ορέστου, καὶ τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Λουκίας τῆς Παρθένου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Λάμπει τό μνημόσυνον, τοῦ Αθλοφόρου σου Κύριε, Ευστρατίου ὡς ἥλιος, λαμπρότητι κρύψαντος, ἀητητήτων λόγων, τὴν πολυθειᾶν, ὥσπερ ἀφώτιστον σκηνήν, καταργουμένην ὑπὸ τῆς πίστεως, καὶ τέσσαρας συμμαρτυρας, καὶ συμμετόχους ποιήσαντος, δι' αὐτῶν ἡμῖν δώρησαι, ἰλασμόν ὡς Φιλάνθρωπος.

Λόγοις καὶ παθήμασι, καὶ πολυτρόποις στερήσεσι, τῆς ζωῆς ἐπεδείξαντο, ἀγάπην οἱ Ἅγιοι, τὴν πρὸς σέ τελείαν, μή σαλευομένην, σὺν Ευστρατίῳ τῷ σοφῷ, καὶ Αυξεντίῳ ἀγωνισάμενοι, Ορέστης καὶ Μαρδάριος, μετ' Ευγενίου οἱ ἐνδοξοί, ταῖς αὐτῶν σώσον Κύριε, προσευχαῖς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Λύσση τοῦ παράφρονος, ὁ ευκλεῆς μὲν Αυξέντιος, κεφαλὴν ἀποτέμνεται, Μαρδάριος πάλιν δέ, ἐκ τῶν ἀστραγάλων, κρεμασθεὶς ἐστέφθη, ὁ δέ Ευγένιος τομή, χειρῶν καὶ γλώττης καθωραϊζεται, Ορέστης ἐν κραβάτῳ δέ, τῷ πυριστρώτῳ κομίζεται, ἐν καμίνῳ Ευστράτιος, ὡς ἀμνὸς Χριστοῦ τίθεται.

Ἔτερα Στιχηρά
Ἦχος ο αὐτός
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ὡς καλῶς στρατευσάμενος, Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων, σεαυτὸν Ευστράτιε παραδέδωκας, εθελουσίως εἰς βάσανα, καὶ βίαιον θάνατον, επαγόμενος χορόν, συμμαρτύρων μακάριον, μεθ' ὧν ἠθλησας, καὶ τῆς νίκης ἐδέξω τοὺς στεφάνους, σὺν αὐτοῖς καθικετεύων, ὑπὲρ ἡμῶν παναοίδιμε.

Ὁ θεόφρων Ευστράτιος, ὁ γενναῖος Αυξέντιος, ὁ κλεινὸς Ευγένιος καὶ Μαρδάριος, σὺν τῷ Ορέστη ηρίστευσαν, ἐχθροὺς τροπώσαντες, καὶ ἐκλάμπαντες σαφῶς, ὡς ἀστέρες πολύφωτοι, κατεφαίδρυναν, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας καὶ τῆς πλάνης, ἀπεδίωξαν τὸ σκότος, τῇ φωταυγείᾳ τοῦ Πνεύματος.

Τῆς Ἀγίας Λουκίας

Παρθενίαν ἀκήρατον, ἐμμελῶς ἐξασκήσασα, προσηνέχθης χαίρουσα τῷ Ποιήσαντι, ἀρνησαμένη γάρ πρόσκαιρον, νυμφίον πανεύφημε, ἐνυμφεύθης τῷ Χριστῷ, καὶ τὸν δρόμον τελέσασα, διὰ πίστεως, καὶ φαιδρὸύ μαρτυρίου νῦν παρέχεις, τοῖς τιμώσί σε Λουκίᾳ, τῶν ἱαμάτων χαρίσματα.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Δεῦτε φιλομάρτυρες, τοὺς τοῦ Χριστοῦ Ἀθλοφόρους, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν Ευστράτιον τὸν ἀήτητον Μάρτυρα, Αυξέντιον καὶ Ευγένιον, καὶ Μαρδάριον καὶ Ορέστην, τὴν πενταυγὴ τῶν Μαρτύρων χορείαν, οἱ καλῶς ἀγωνισάμενοι κατὰ τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ, καὶ βραβεῖα τῆς νίκης ἀναδησάμενοι, πρεσβεύουσι Χριστῷ, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ, τελούντων τὴν μνήμην αὐτῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ουδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοί, κατησχυμμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, Ἀγνή Παρθένε Θεοτόκε, ἀλλ' αἰτεῖται τὴν χάριν, καὶ λαμβάνει τὸ δῶρημα, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Εν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὁρώσα ἡ Πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικῶς, ὠδύρετο βούσα, Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'
Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων

Ὁ θαυμαστός ἀθλοφόρος, ἡμᾶς Ευστράτιος, σήμερον συγκαλεῖται, τὴν σεπτήν αὐτοῦ μνήμην, τελῆσαι ἐτησίως, διό καὶ ἡμεῖς, συνελθόντες τιμήσωμεν, ὡς ἐραστήν τοῦ Κυρίου, καὶ καρτερῶς, ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀθλήσαντα.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Δαυϊτικώς τήν ανδρείαν, καθοπλισάμενος, τόν δεύτερον καί πλάνον, Γολιάθ αποκτείνεις, τή πίστει τῆς Τριάδος, ὅθεν αεί, συνευφραίνῃ Ευστράτιε, ἐν ουρανοῖς μετ' Ἀγγέλων ἐκδυσωπών, τόν Σωτήρα τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Ὡς ὁ θεσβίτης Ἡλίας, ζηλῶν ἐζήλωσας; προφητικῶς Κυρίῳ, Παντοκράτορι Μάρτυς, Ευστράτιε θεόφρον, καί θράσος κενόν, τῶν ἀνόμων διήλεγξας, καταβαλὼν τῶν εἰδώλων ὡς δυνατός, τά βδελύγματα μακάριε.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Τῶν τυραννούντων τά θράση μή δειλιάσαντες, μάλλον δέ τοῦ Χριστοῦ τήν πίστιν, τρανῶς κηρύξαντες, ξεσμούς πολλοὺς καί βασάνους υπεμείνατε, Ευστράτιε καί Αυξέντιε, Ευγένιε καί Ορέστα, καί ἐνδοξε Μαρδάριε, Διὸ πρεσβεύσατε τῷ Βασιλεῖ καί Θεῷ, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πίστει, τελούντων τήν μνήμην ὑμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε ἡ Πύλη τοῦ Θεοῦ, χαίρε Πανάχραντε Παρθένε Ἀγνή, χαίρε Δέσποινα καί προστασία τοῦ κόσμου, χαίρε τείχος καί καταφυγή, καί σκέπη τοῦ γένους ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Καθορώσα πάλαι τόν Ἀμνόν εαυτῆς, ἡ Παρθένος Μήτηρ καί πανάμωμος Κόρη, Σταυρῷ ἀνυψούμενον, ἐβόα δακρύουσα, Οἱμοὶ Υἱέ μου! πῶς θνήσκεις, Θεὸς φύσει ὦν ἀθάνατος;

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, σχόντες γάρ τήν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον, ἐθραυσαν καί δαιμόνων, τά ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί τῆς Ἀγίας

Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ, κράζει μεγάλη τῇ φωνῇ, Σέ Νυμφίε μου ποθῶ, καί σέ ζητούσα ἀθλῶ, καί συσταυρούμαι, καί συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ σου, καί πάσχω διὰ σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν σοί, καί θνήσκω ὑπὲρ σοῦ, ἵνα καί ζήσω ἐν σοί, ἀλλ' ὡς θυσίαν ἄμωμον, προσδέχου τήν μετὰ πόθου τυθείσάν σοι. Αὐτῆς πρεσβεΐαις, ὡς ἐλεήμων, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν. Οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῶν

Αγίων.

Ιωάννου Μοναχού

Ωδή α' Ἦχος δ'

«Θαλάσσης, τό ερυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἰχνεσιν, ὁ παλαιός πεζεύσας, Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τήν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Βραβεύων, ἐν οὐρανοῖς τά ἐπάθλα, τοῖς ἐπὶ γῆς ἀθληταῖς, ἀγωνοθέτης κάθηται Χριστός, δεξιὰ Παντοκράτορι, τοῖς ἀμφί τόν Εὐστράτιον, θεῖους στεφάνους προτεινόμενος.

Χορείαν μαρτυρικὴν πεντάριθμον, δεύτε κατίδωμεν, υπερφυεῖ ἀστράπτουσαν φωτί, κεκτημένην ταξίαρχον, τόν ποθητόν Εὐστράτιον, χάριτι θεία στεφανούμενον.

Τήν ζωήν, τοῦ ἐπὶ γῆς στρατεύματος, ἀπεκδυσάμενος, τῷ ἀληθεί προσάγη Βασιλεῖ, τῆς ἀθλήσεως σύμβολον, παρὰ Χριστοῦ Εὐστράτιε, δι' Αὐξεντίου κομισάμενος.

Αστέρες, ἐν οὐρανῷ τῆς πίστεως, αἰετίνουνοι, τάς τῶν πιστῶν λαμπρύνουσι ψυχάς, φωτισμόν ἀποστίλβοντες, οἱ περὶ τόν Εὐστράτιον, οὓς ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Τῆς Αγίας

Πορφύραν, σὺν ἐξ αἱμάτων βάψασα, καὶ στολισθεῖσα φαιδρῶς, περιφανῶς τά ἄνω κατοικεῖς, ὡς Παρθένος βασιλεία, καὶ θεϊκαῖς λαμπρότησι, Μάρτυς Λουκία κατηγλαῖσαι.

Θεοτοκίον

Χωρίον, χωρητικόν γεγένησαι, τῆς θείας φύσεως, θεογεννήτορ Ἀχραντε, διό, σέ Λουκία ποθήσασα, παρθενικῶς Ὀπίσω σου, τῷ σῷ Υἱῷ προσαπενήνεκται.

Ωδή γ'

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγή καὶ στερέωμα».

Ἐλπίδι τῶν αἰκισμῶν, ὥσπερ αὐλοῦ θησαυροῦ γέγονας, υπερφυῶς ἐμπλεως, πάσης θυμηδίας Εὐστράτιε.

Σοφία Πνευματική, υπομονή τε πειρασμῶν ἡλεγκας, Μάρτυς Χριστοῦ Αὐξέντιε, τήν τυραννικὴν ἀθεότητα.

Ὡς κόσμος θεολαμπής, τῆς Ἐκκλησίας τῶν πιστῶν Μάρτυρες, τά Χριστοῦ στίγματα, περιηριθμισμένοι γεγόνατε.

Τά μέλη καρτερικώς, αθλητικής καταφλεχθείς άνθραξιν, ειδωλικής έσβεσας, πλάνης τήν μανίαν Ευστράτιε.

Τής Αγίας

Ως νύμφη περικαλής, τού βασιλέως καί Θεού ένδοξε, Μάρτυς Λουκία είληφας, νύν τών ουρανών τά βασίλεια.

Θεοτοκίον

Κυρίως καί αληθώς, σέ Θεοτόκον οι πιστοί σέβομεν, σύ γάρ Θεόν τέτοκας, σάρκα γεγονότα Πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Της Τριάδος τή πίστει οχυρωθείς, αληθείας σφενδόνη καθοπλισθείς, τής πλάνης κατέβαλες, τό αλλόφυλον θράσος, καί τού εχθρού αρπάσας, τών λόγων τήν μάχαιραν, εν αυτή απέτεμες, τού ψεύδους τήν ένστασιν, όθεν τοίς τροπαίοις, θριαμβεύων τής νίκης, τώ σώματι τέθηκας, τώ δέ πνεύματι έζησας, Αθλοφόρε Ευστράτιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν άγίαν μνήμην σου.

Δόξα... έτερον 'Ηχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Τών Μαρτύρων αίμασιν, η Εκκλησία, αρδευθείσα ήνθησεν, ορθοδοξίαν τοίς πιστοίς, εγκαυχωμένη καί λέγουσα, Κλέος Μαρτύρων εδείχθητε Άγιοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν θερμήν αντίληψιν, τών εν ανάγκαις, τήν ημών βοήθειαν, τήν πρός Θεόν καταλλαγήν, δι' ής φθοράς ελυτρώθημεν, τήν Θεοτόκον πιστοί μακαρίσωμεν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η Αγνή καί άσπιλος, Μήτηρ σου Λόγε, μητρικώς ηλάλαζεν, οδυρομένη εν κλαυθμώ, εν τώ Σταυρώ ως εώρακε, προσηλωθέντα σε μόνε μακρόθυμε.

Ωδή δ'

«Δι' αγάπησιν Οικτίρμον τής σής εικόνας, επί Σταυρού σου έστης, καί ετάκησαν έθνη, σύ γάρ εί φιλόανθρωπε, ισχύς μου καί ύμνησις».

Συναπεβάλου τοίς μώλωπι τής σαρκός σου, τās ψυχικάς κηλίδας, τās βολίδας συντρίψας, τού δολίου δράκοντος, τή πίστει Ευστοάτιε.

Εδοξάσθη σου τοίς μέλεσιν Αθλοφόρε, ο βασιλεύς τής δόξης, καί αρρήτου σε δόξης, εν δυνάμει έπλησε, τεράτων Ευστράτιε.

Τών αλιέων ζηλώσας τήν παρρησίαν, μαρτυρική σαγήνη, τώ Δεσπότη προσάγεις, τόν σοφόν Ευγένιον, ζωγήσας Ευστράτιε.

Ὦντως ωραίοι οἱ πόδες τῶν Αθλοφόρων, τὸν δυσμενὴ πατοῦντες, καὶ Χριστῷ μελωδοῦντες, ὁδὸν μαρτυρίου σου, δραμοῦμεθα Δέσποτα.

Τῆς Ἀγίας

Παρρησίαν ευραμένη ἐν τοῖς υψίστοις, παρὰ Θεῷ Λουκία, τοῖς τιμῶσί σε πόθῳ, τῶν πταισμάτων αἴτησαι, δοθῆναι τήν ἄφεσιν.

Θεοτοκίον

Παρθενία καὶ ἀθλήσει λελαμπρυσμένη, τῷ ἐκ Παρθένου Κόρης, ἀνατείλαντι Λόγῳ, ἀφθορος μεμνήστευσαι, Λουκία πανεύφημε.

Ὡδή ε'

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφων, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε».

Σὺ οἶα περ ἀστήρ, ἐωσφόρος ἀνέτειλας, ἐν φάλαγγι τῶν Μαρτύρων, τηλαυγῶς διαπρέπων, αἰίδιμε Εὐστράτιε.

Σέ φέγγει κατιδὼν, νοητῷ διαλάμποντα, Μαρδάριος ὁ θεόφρων, ὡς ποιμένι ἀρνίον, προστρέχει σοι Εὐστράτιε.

Σὺ πάντα τὰ τερπνὰ, ἐλογίσω ὡς σκύβαλα, Εὐγένιε ἐκνικήσας, τοὺς τῆς φύσεως νόμους, τῷ φίλτρῳ τῆς ἀθλήσεως.

Τῆς Ἀγίας

Σοὺ μόνου καλλοναίς, ὡς παρθένος ἐνήδομαι, σέ Κύριε ἀγαπῶσα, σφαγιάζομαι ξίφει, Λουκία ἀνεκραύγαζεν.

Ὡ κλήρος ἀγαθός! ὦ μερίς ἡ θεόσδοτος! ὦ γύναιον τῇ καλλίστῃ, συμβουλή ἐκνίκησαν, τὴν πλάνην τῆς Προμήτορος.

Θεοτοκίον

Νοὺς βρότειος τὴν σὴν, ὑπὲρ ἐννοίαν σύλληψιν, οὐ δύναται ἐννοῆσαι, Μητροπάρθενε Κόρη, Θεὸν γὰρ ἀπεκύησας.

Ὡδή ς'

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Εκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Χριστὸς μοι, ἀντὶ πάντων ἐστὶν ὁ Μαρδάριος, διαπρυσίως ἐβόα, καὶ πατρίς καὶ σέβας καὶ ὄνομα, ὑπὸ σοῦ γάρ, τοῦτο ἐξεπαιδεύθη Εὐστράτιε.

Τοὺς πόδας, τρυπηθεὶς ἀνηρτήθης τῆς ἀντυγος, πεπυρωμένος ἐφλέχθης, ὀβελίσκοις δέ τὰ μετάφρενα, τό δέ πνεῦμα, τῷ Δεσπότη παρέθου Μαρδάριε.

Ἡ γλῶσσα, ἐκκοπεῖσα τῶν ὕμνων οὐ παύεται, αἱ δέ τμηθεῖσαί σου χεῖρες, πρὸς Θεὸν Εὐγένιε αἶρονται, σωτηρίαν, τοῖς υμνοῦσιν αἰτοῦσαι τὴν μνήμην σου.

Τῆς Ἀγίας

Τίμιος, εναντίον Κυρίου ο θάνατος, ο σός γεγένηται Μάρτυς, τού γάρ ζήν προέκρινας τό τεθνάναι, ίνα ζώντα, τόν Χριστόν εν σοί έξεις Λουκία σεμνή.

Θεοτοκίον

Ισχύν σε, ευραμένη Παρθένε καί στήριγμα, η Αθληφόρος αικίσεις, καρτερώτατα φέρει καί χαίρουσα, σου οπίσω, τώ τών όλων Δεσπότη προσάγεται.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον 'Ηχος β'

Τήν εν πρεσβείαις

Φωστήρ εφάνης λαμπρότατος τοίς έν σκότει, τής αγνωσίας καθημένοις, Αθλοφόρε, πίστιν ως δόρυ δέ περιθέμενος, τών δυσμενών τά θράση, ουκ επτοήθης Ευστράτιε, Ρητόρων υπάρχων ευγλωπτότερος.

Ο Οίκος

Τό ζοφερόν Χριστέ τής ψυχής μου διασκέδασον, όπως ανυμνήσω λαμπρώς χορόν Μαρτύρων πεντάριθμον, Αυξέντιον, τόν εν αυχήσει θεϊκής πολιτείας ανατραφέντα, καί τόν σοφόν καί γενναίον εν τοίς άθλοις Ευγένιον, σύν τούτοις καί τόν Ορέστην, τόν τοίς θείοις διαιτώμενον όρεσι, Μαρδάριον τόν απλούστατον, ού υπήρξεν Ευστράτιος καθηγητής, Ρητόρων υπάρχων ευγλωπτότερος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΓ' τού αυτού μηνός, Άθλησις τών Αγίων ενδόξων τού Χριστού Μαρτύρων, Ευστρατίου, Αυξεντίου, Ευγενίου, Μαρδαρίου καί Ορέστου.

Στίχοι

- Τόν Ευστράτιον καί συνάθλους δίς δύω,
- Άπαξ δύω κτείνουσι πύρ τε καί ξίφος.
- Τούς γε σύν Ευστρατίω δεκάτη τρίτη έκτανεν άορ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Λουκίας τής Παρθένου.

Στίχοι

- Ως Παρθένος μέν, εν στέφος η Λουκία.
- Ως δ' εκ ξίφους καί Μάρτυς, άλλο λαμβάνει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αρσενίου τού εν τώ Λάτρω.

Ο Όσιος Άρης εν ειρήνη τελειούται, Μνήμη τού Αγίου νέου ιερομάρτυρος Γαβριήλ αρχιεπισκόπου Σερβίας, τού εν Προύση μαρτυρήσαντος κατά τό 1659.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παῖδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ἢ τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε».

Αμετάθετον, τό τῆς ομολογίας φρόνημα, ἔχων ἐν Τριάδι, σέβειν ἓνα Θεόν, τῶν βασάνων κατεφρόνησας, Ευλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Ὡς μακάριος, ἐν τῇ ἀμώμῳ ὠφθης οδῷ, γόνυ ευγνωμόνως κλίνας τῷ Λυτρωτῇ, τήν ψυχὴν σου παραθέμενος, Δεσποτικαῖς χερσίν, ευωδέστατον θύμα Αυξέντιε.

Συστρατιώτης, συνοδοιπóρος καί συνδέσμιος, σύμφρων, Ευστρατίῳ τε καί συναθλητῇ, ὁ Ορέστης ἀναδέδεικται, συγκληρονόμος τε, τῆς Χριστοῦ Βασιλείας ἐπάξιος.

Ὁ δι' ὀρνέου, τῷ Ἡλιοῦ τροφήν προσνέμων Θεός, οὗτος τήν σεπτὴν σου κάραν θαυματουργῶν, τοῖς ποθοῦσιν ἀπεκάλυψεν, ὡς πολυπόθητον πανδαισίαν τῷ κόσμῳ Αυξέντιε.

Τῆς Ἀγίας

Πυρί τῷ θείῳ φλεγομένη πυρός οὐκ ἐφρόντισας, ὅθεν ἐπομβρίζεις πάντοτε τοῖς πιστοῖς, ἱαμάτων θεία νάματα, παθῶν ἐπήρειαν, Ἀθληφόρε Λουκία ξηραίνουσα.

Θεοτοκίον

Παρθενομήτορ, ὡς καθάραν σε καί ἀδιάφθορον, Λόγος καθαρὸς ἠγάπησε καί ἐκ σοῦ, ἀνεπλάσατο σαρκούμενος, ὅλον τὸν ἄνθρωπον, ὁ Λουκίαν δοξάσας τοῖς θαύμασιν.

Ωδή η'

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρός δέ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ ευσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Χεῖλη ἐκπετάσας καθάρᾳ, τό θεῖον εἰλκυσας, Πνεῦμα Ευστράτιε, καί ψυχοφθόρων μὲν ἤλεγξας, σεβασμάτων τήν ἀσθένειαν, τὸν ἐν Τριάδι δέ Θεόν, σέβειν ἐβόησας, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τήν σὴν καρτερίαν οὐκ εἰδῶς, τῇ τῆς φλογώσεως, θέᾳ ὁ Τύραννος, πτοεῖν Ευστράτιε ὤετο, τό ἀήττητόν σου φρόνημα, ἥς καταπτύσας, τοῖς λαοῖς χαίρων εκραύγαζες, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Σοφαῖς υποθήκαις νευρωθεῖς, ταῖς σαῖς τό φρόνημα, Μάρτυς Ευστράτιε, ἐπὶ τὸν κράβατον ἤλατο, ὁ ἀήττητος Ορέστης βοῶν, τοὺς καθαιρέτας τῆς φλογός

Παῖδας μιμούμενος, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ἡ πλωσας τό σῶμα καρτερῶς, Ορέστα ἐνδοξε, σύ ἐπὶ κλίνης πυρός, συγκατελέχθης δέ Μάρτυσιν, ἐν Χριστῷ ἀγαλλιώμενος, ἐπανεπαύσω δέ σκηναίς, ταῖς οὐρανίαις βοῶν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τῆς Ἀγίας

Ἡμαύρωσας κόρας δυσσεβῶν, καί νούν ἀλάστορα, καί υπερήφανον, Λουκία πάνσεμνε πόνοις σου, ευκλεέσιν εταπείνωσας, καί ἀνυψώθης πρὸς Θεόν, ἐν πίστει ψάλλουσα, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ὡφθης υπερτέρα οὐρανῶν, Θεόν οὐράνιον, ἀποκυήσασα, τόν οὐρανῶσαντα Πάναγνε, γηγενῶν ὅλον τό φύραμα, καί τῆς Λουκίας τήν σεπτήν, μνήμην φαιδρύναντα, ὦ βοῶμεν, Πάντα τά έργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Ο Εἰρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρός δέ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ὡδή θ'

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθέने, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστός συνάψας, τὰς διεστῶσας φύσεις, διό ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτοκε μεγαλύνομεν».

Θείων μετασχέιν μυστηρίων, ἐπιποθήσας Αθλοφόρε, καί θεοφανείας τηλαυγούς, κατηξιώθης μάκαρ Ευστράτιε, πρὸς οὐρανοὺς καλούσης σε, τῷ ποθουμένῳ ομιλήσαι Χριστῷ.

Τῷ θείῳ βαλλόμενος πόθῳ, πρὸς τήν ἐντεύθεν ἐκδημίαν, καί τὰς τῶν τυράννων θωπείας, σφοδρῶς ἐλέγξας, Μάκαρ Ευστράτιε, πρὸς τό βραβεῖον ἔσπευσας, ἀθλητικῶς τῆς ἀνω κλήσεως.

Σφόδρα γεγηθῶς ἀθλοφόρε, τῇ χαρμοσύνῳ αποφάσει, τῆς τυραννικῆς παροινίας, τόν ἀθλοθέτην σου ἐμεγάλυνες, ὑμνολογῶν Ευστράτιε, τόν τοῦ θανάτου, καταλύτην Χριστόν.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, τοὺς τῆς ἀπάτης καθαιρέτας, ἱεροῖς Ευγένιον ὕμνοις, σοφόν Ορέστην τε καί Μαρδάριον, καί σὺν αὐτοῖς Αὐξέντιον, σὺν Ευστρατίῳ μακαρίσωμεν.

Τῆς Ἀγίας

Ὡς περικαλῆς καί ωραία, καί περιδέξιος παρθένος, τῷ περικαλεῖ καί ωραίῳ, καί ἐκ Παρθένου σεσαρκωμένῳ Χριστῷ, στεφανηφόρος ἐνδοξε, Μάρτυς Λουκία νῦν παρίστασαι.

Θεοτοκίον

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλας μήτρας, ἐξ ἀπειράνδρου σου Παρθέने, οὐ ταῖς φρυκτωρίαις ἐνθέως, καταυγασθείσα φῶς ἐχρημάτισεν, ἡ τῆς χαράς

επώνυμος, Θεοκυήτορ Μητροπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, έξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος
ετμήθη, Χριστός συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ
Θεοτοκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Τόν ρήτορα Ευστράτιον, εν ύμνοις ευφημήσωμεν, Αυξέντιόν τε σύν τούτῳ,
Μαρδάριον καί Ορέστην, καί τόν σοφόν Ευγένιον, υπέρ Χριστού αθλήσαντας,
καί εκτενώς πρεσβεύοντας, υπέρ ημών τών υμνούντων, τήν ιεράν αυτών
Μνήμην.

Θεοτοκίον

Σοφίαν ενυπόστατον, καί Λόγον υπερούσιον, καί ιατρόν τών απάντων,
Χριστόν τεκούσα Παρθένε, τα έλκη καί τά τραύματα, τής ψυχής μου
θεράπευσον, τά χαλεπα καί χρόνια, καί τής καρδίας μου παύσον, τάς
απρεπείς ενθυμήσεις.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχ. δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά ιδιόμελα.

Ήχος α' Βύζαντος

Τήν πεντάριθμον χορείαν, τών Αγίων ευφημήσωμεν λαοί, τόν Σωτήρα
ανυμνούντες Χριστόν, Ευστράτιον τόν καρτερόψυχον καί στερρόν
Αθλοφόρον, σύν αυτώ Αυξέντιον, Ευγένιον, Μαρδάριον καί Ορέστην, ούτοι
γάρ υπέρ τής πίστεως αθλούντες, τάς τρικυμίας κατεπάτησαν εχθρών, καί τῷ
Σωτήρι πρεσβεύουσιν, ιλασμόν καί άφεσιν αμαρτιών, δωρηθήναι τοίς εν
πίστει εκτελούσι, τήν μνήμην αυτών.

Ήχος γ' Γερμανού

Ρητορικοίς έπεσιν ο Χριστού στρατιώτης, τούς ανόμους κατέπληξεν,
αθλητικοίς στίγμασι, τού εχθρού τάς δυνάμεις ανδρικώς ετροπώσατο,
Ευστράτιος ο ένδοξος, καί στερρός Αθλοφόρος, ο τήν στενήν καί τεθλιμμένην
βαδίσας οδόν, καί εις γήν καταντήσας τής αιωνίου ζωής, εις ήν καί δυσωπεί
τῷ Χριστῷ, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Ο αυτός, τού αυτού

Τόν έν τή θεία σοφία αναφανέντα φιλόσοφον, καί εν τῷ κάλλει τών λόγων
αποδειχθέντα ρήτορα, τόν εν Μάρτυσιν μέγαν Ευστράτιον, αθλητικοίς
εγκωμίοις ευφημήσωμεν, συνασπισμόν γάρ ούτος ο Χριστού στρατιώτης
ευσεβή συστησάμενος, εν καιρώ τών πολέμων, τά τών αγώνων άθλα
διαταπτόμενος, τού εχθρού αφαρπάσας τήν μάχαιραν, εν αυτῇ τούτον
κατέτρωσε, πρός όν βοήσωμεν, Μαρτύρων άριστε, σύν τοίς συνάθλοις σου,
πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, υπέρ τών πίστει τελούντων, τήν πάνσεπτον
μνήμην σου.

Ήχος δ'

Ιωάννου Μοναχού Στεφανούσθωσαν παρ' ημών εγκωμίοις, οι καλλίνικοι τής
αληθείας μάρτυρες, Ευστράτιος, ο τής Ελλήνων μυθοπλασίας στηλιτευτής,

καί τῆς Χριστιανῶν θεοσοφίας κήρυξ, Αυξέντιος, ο σοφία λόγων, καί υπομονή έργων, τυραννικήν ἐλέγξας αθεότητα, Πρός τούτοις, Ευγένιος ο Θεώ εύχρηστος, καί τυράννοις άχρηστος, διά τήν σωτήριον ομολογίαν, καί Ορέστης, ο αθλητής καί θαυμαστός, τού Βασιλέως τών όλων στρατιώτης, μεθ' ών καί Μαρδάριος, ο περιστεράς ακεραιότερος, τόν φρόνιμον αισχύνας όφιν, διά τῆς χάριτος Χριστού τού Θεού, καί Σωτήρος τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ἦχος δ' Ικασίας

Τήν πεντάχορδον λύραν, καί πεντάφωτον λυχνίαν, τῆς τού Θεού Εκκλησίας, τούς θεοφόρους Μάρτυρας, φερωνύμωσ υμνήσωμεν, καί ευσεβώς εγκωμιάσωμεν, Χαίροις, ο καλώς υπό Θεού στρατευθείς, εν τῇ επουρανίω στρατιά, καί τῷ στρατολογήσαντι αρέσας, ο εν ρήτορσι ρήτωρ, Ευστράτιε θεόσοφε, Χαίροις, ο τό τάλαντον, το εκ Θεού σοι πιστευθέν, επαυξήσας εις πλήθος, Αυξέντιε Μακάριε, Χαίροις, ο τερπνότατος όρπηξ, τῆς θεϊκῆς ευγενείας, Ευγένιε θεόφρον, Χαίροις, ο ωραίος τῇ μορφῇ, τῇ δέ γνώμη υπέρκαλος, καί αμφοτεροδέξιος, ο εν τοίς όρεσιν ενδαιπώμενος όλος, πανόλβιε Ορέστα, Χαίροις, ο στίλβων καί διαυγῆς μαργαρίτης, ο τās βασάνους τās πικράς, χαρμονικῶς υπομείνας, Μαρδάριε αήττητε, Χαίροις, ο ισάριθμος χορός τών φρονίμων Παρθένων, ούς καθικετεύομεν, πάσης οργῆς καί θλίψεως λυτρώσασθαι, καί τῆς αφράστου υμών δόξης, συμμετόχους ποιῆσαι, τούς τήν ετήσιον υμών, μνήμην γεραίροντας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Έδωκας σημείωσιν

Κριτήν δικαιοτάτον, επεγνωκῶς σε κυήσασαν, τόν ασώτως βιώσαντα, δυσωπῶ Πανάχραντε, κατακεκριμένον, καί ηπορημένον, εν τῇ μελλούσῃ φοβερά, κρίσει Παρθένε, μή κατακρίναί με, συντάξαι δέ τοίς μέλλουσιν, εκ δεξιῶν τούτου ίστασθαι, εκλεκτοίς διά έλεος, καί πολλήν αγαθότητα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν η Πάναγνος Δέσποινα, καί νεκρούντα τόν δόλιον, ως Δεσπότην κλαίουσα, ύμνει τόν εκ σπλάγχχνων, αυτής προελθόντα, καί τό μακρόθυμον αυτού, αποθαυμάζουσα ανεκραύγαζε, Τέκνον μου ποθεινότατον, μή επιλάθῃ τῆς δούλης σου, μή βραδύνης φιλάνθρωπε, το εμόν καταθύμιον.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος δ' Ικασίας

Υπέρ τήν τών Ελλήνων παιδείαν, τήν τών Αποστόλων σοφίαν προέκριναν οι άγιοι Μάρτυρες, τās βίβλους τών ρητόρων καταλείψαντες, καί ταίς τών αλιέων ενδιαπρέψαντες, εκεί μέν γάρ ευγλωττία ρημάτων, εν δέ ταίς τών αγραμμάτων θεηγορίαις, τήν τῆς Τριάδος εδιδάσκοντο θεολογίαν, εν ή πρεσβεύουσιν εν ειρήνῃ, φυλαχθήναι τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Καί ψυχήν σύν τῷ σώματι, καί καρδίαν καί έννοιαν, σοί τῇ Θεομήτορι προσανέθηκα, τῇ μέν τα πρόσφορα αίτησαι, τού δέ τά σκιρτήματα,

απονέκρωσον, τήν δέ, φωταγωγήσον Δέσποινα, τής εννοίας δέ, τās ατάκτους κινήσεις αοράτως, καταπράυνον καί στήσον, τών εγκλημάτων τόν τάραχον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ σε ως έβλεψε, τανυσθέντα η Πάνσεμνος, απειράνδρως Κύριε όν γεγέννηκεν, αιματοφύρτοις εκπλύνασα, δακρύοις τό πρόσωπον, κέκραγεν οδυνηρώς, Τί τό ξένον μυστήριον, ο κοσμήσας πρίν, ουρανόν τοίς φωστήρσι, πώς ακόσμως, νύν εμπέταρσαι τώ ξύλω, άμορφος άπνους μακρόθυμε;

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Θύρσου, Λευκίου, Καλλινίκου, Φιλήμονος, Απολλωνίου, Αρριανού καί τών σύν αυτώ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Θυρεώ ευσεβείας σε, θωρακίσας ο Κύριος, δυνατόν ειργάσατο πρός παράταξιν, τού δυσμενούς εξερχόμενον, Θύρσε πανασίδιμε, όν τή λόγχη τής εν σοί, καρτερίας κατέαξας, καί ηφάνισας, τās αυτού μυριάδας, καί τής νίκης, τούς στεφάνους ανεδήσω, Μεγαλομάρτυς πολυάθλε.

Τής ψυχής τήν λευκότητα, τώ ωραίω τού σώματος, τής ομολογίας τε καθαρότητι, Μάρτυς υπέφηνας Λεύκιε, διό φερωνύμως σε, κλήσει ένδοξε Χριστός, επί γής κατελάμπρυνεν, όν ικέτευε, εκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθήναι, τούς εν πίστει εκτελούντας, τήν αισέβαστον μνήμην σου.

Καλλινίκως διήνυσας, τούς αγώνας Καλλίνικε, προκληθείς ο έμελλες έργοις έσεσθαι, καί εκμιμούμενος Λεύκιον, ψυχήν κατελεύκανας, ταίς τών άθλων καλλοναίς, καί βασάνων λευκότητι, καί τήν άθεον, εστηλίτευσας γνώμην τών ανόμων, καί τόν ζόφον τής απάτης, θεία δυνάμει εμείωσας.

Έτερα Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος ο αυτός

Έδωκας σημείωσιν

Θύρσος ο θαυμάσιος, καί ο θεόφρων Καλλινίκος, καί ο ένδοξος Λεύκιος, Τριάδα τήν άκτιστον, καθομολογούντες, πόνους βαρυτάτους, καί ανενδότους αικισμούς, ανδρειοτάτη γνώμη υπέμειναν, καί νίκης τό διάδημα, ως νικηφόροι απέλαβον, συμπολίται γενόμενοι, τών αϋλων δυνάμεων.

Φιλήμων ο μέγιστος, Αρριανός ο πανόλβιος, ο σοφός Απολλώνιος, αιμάτων τοῖς ρεύμασι, τῆς πολυθεΐας, ἐσβεσαν τὴν φλόγα, πάσαν κατήρδευσαν τὴν γῆν, θεογνωσίας τοῖς θείοις ρεύμασι, καὶ ὄμβροις τῶν ἰάσεων, τῶν παθημάτων ξηραίνουσι, ποταμούς θεία χάριτι, οἱ Καλλίνικοι Μάρτυρες.

Ἄνθη ωραιότατα, ἐν τῷ λειμῶνι ἐξήνθησαν, τῶν Μαρτύρων οἱ ἐνδοχοί, τοῦ Πνεύματος πέμποντες, θείαν ευωδίαν, καὶ τὰς διανοίας, ευωδιάζοντες πιστῶς, τῶν ἐτησίαις μνήμαις τιμώντων αὐτῶν, τοὺς ἀθλοῦς, τὰ παλαίσματα, τὴν μακαρίαν τελείωσιν, δι' ἧς φῶς τό ἀνέσπερον, κατοικοῦσι γηθόμενοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σέ τό καθαρώτατον, τοῦ Βασιλέως παλάτιον, δυσωπῶ Πολυῦμνητε, τὸν νοῦν μου καθάρισον, τὸν ἐσπιλωμένον, πάσαις αμαρτίαις, καὶ καταγώγιον τερπνόν, τῆς υπερθέου Τριάδος ποιήσον, ὅπως τὴν δυναστείαν σου, καὶ τό ἀμέτρητον ἔλεος, μεγαλύνω σωζόμενος, ὁ ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευράν ορυπτόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστόν τὸν φιλόανθρωπον, ἐκλαίε βοῶσα, τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀνταποδίδωσιν ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; καταπλήττομαι Εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου καὶ τῶν Ἀγίων.

Θεοφάνους

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ὠδὴν ἐβόα ἄσωμεν».

Μαρτυρικαῖς ἀγλαΐαις τῷ θεϊκῷ, θρόνῳ παριστάμενοι, καὶ ταῖς θεαῖς ἀστραπαῖς, Ἀθληταὶ λαμπόμενοι ἡμᾶς, τοὺς υμνοῦντας τὴν ὑμῶν μνήμην φωτίσατε.

Κάλλος τό θεῖον ποθοῦντες, βίου τερπνὰ, εἰς οὐδέν ἠγήσασθε, Ἀθλοφόροι τοῦ Χριστοῦ, καὶ θανόντες σώματι ζωὴν, ἀτελεύτητον εὐρεῖν κατηξιώθητε.

Τῆς ἀθείας τὴν πλάνην θεοπρεπῶς, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, στηλιτεύσαντες πολλῶν, πόνων υπεμείνατε πυράν, καὶ τὴν ἀπὸνον ζωὴν νῦν ἀπειλήφατε.

Ταῖς υπερφώτοις ἀκτίσι τοῦ παντουργοῦ, ἐλλαμφθεὶς σύ Πνεύματος, ἀθείας τό βαθύ, σκότος ἐξηφάνισας Χριστοῦ, ἀθλοφόρε θαυμαστέ, Θύρσε μακάριε.

Θεοτοκίον

Τόν απερίγραπτον Λόγον περιγραφτόν, γεγονότα σώματι, απεκύησας Αγνή
όν δυσώπει ρύσασθαι φθοράς, καί παθών επαγωγής, τούς σέ δοξάζοντας.

Ωδή γ'

«Ουκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν
σου Ἀγαθέ, καί στερεώσας ἡμάς, ἐν τῇ πέτρα τῆς ὁμολογίας σου».

Τό σῶμα ξέοντες δεινῶς, οἱ τοῦ σκότους προστάται, λογισμοῦ σου τόν τόκον,
οὐκ ἐχαύνωσαν στοργή, τῇ θεϊκῇ δυνατῶς, ἐν ἀγάπῃ, Θύρσε κρατυνόμενον.

Υπήρξε Μάρτυς θαυμαστή, ἡ αθρόα σου ὄντως, πρὸς τόν Κύριον πίστις! δι'
ἥς ἡσχυνας ἐχθρῶν, κακοπιστίαν βοῶν, ὦ Φιλήμον, Δούλος Χριστοῦ πέφυκα.

Πρὸς πάλιν Μάρτυς τοῦ ἐχθροῦ, θαρσαλέως ἐξήλθες, οὐκ ἀσπίδα, οὐ δόρυ,
ἀλλὰ πίστιν ἀρραγή, ἐνθέως θωρακισθεῖς, καί ἀνδρείως, τούτον κατηδάφισας.

Εφέσει θεία κρατυνθεῖς, τήν θεογενεσίαν, οὐρανόθεν κομίζῃ, δι' ὕδατος
μυστικῶς, Φιλήμον Μάρτυς Χριστοῦ, πρὸς ἀγῶνας, θεῖους δυναμούσάν σε.

Θεοτοκίον

Εν δύο φύσεσιν ὁ εἷς, τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, σαρκωθείς
θεοπρεπῶς, προήλθε τούς ἐξ Ἀδάμ, διασώζων, Πάναγνε χρηστότητι.

Ὁ Εἰρμός

«Ουκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν
σου Ἀγαθέ, καί στερεώσας ἡμάς, ἐν τῇ πέτρα τῆς ὁμολογίας σου».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ευσεβείας θυρεῷ, περισκεπτόμενοι καλῶς, καί τό ὄπλον τοῦ Σταυροῦ,
αναλαβόμενοι στερρῶς, τὰς παρατάξεις κατέβαλον τοῦ Τυράννου, Μάρτυρες
Χριστοῦ οἱ ἀξιάγαστοι, καί στέφος παρ' αὐτοῦ ἀναδησάμενοι, νικητικῶς
χορεύουσιν ἀπαύστως, μετὰ τῶν ἄνω Δυνάμεων, καί τόν Σωτήρα,
ἐκδυσωπούσι, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ἱερῶς ἐναθλούντες οἱ ἱεροί, Ἀθλοφόροι Κυρίου τούς αἰκισμούς, τὰς ξέσεις τοῦ
σώματος, καί τόν βίαιον θάνατον, ἀδιστάκτω πίστει, ἀνδρείως υπέμειναν, καί
τοῦ ἐχθροῦ τό θράσος, τελείως κατέβαλον, ὅθεν ἱαμάτων, δωρεάν εἰληφότες,
ἰώνται τούς κάμνοντας, καί λυτρούνται κακώσεως, τούς βοῶντας ἐκάστοτε,
Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς
εορτάζουσι πόθῳ, τήν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ψυχὴν μου Παρθέने τήν ταπεινὴν, ἀπὸ βρέφους μολύνας ὁ μιάρός, καί
λόγοις καί πράξεσιν, ἐμαυτὸν κατερρύπωσα, καί οὐκ ἔχω τί πράξω, ἢ ποῦ
καταφεύξομαι, ἀλλ' οὐδ' ἄλλην ἐλπίδα, πλήν σου Κόρη ἐπίσταμαι, Φεύ μοι ὁ

αχρείος! διά τούτο ικέτης, πρὸς σέ τήν πανάχραντον, νύν προστρέχω καί δέομαι, ομολογῶν σοι τό, Ἥμαρτον, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καί Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι, εἰς σέ γάρ πάσαν ἐλπίδα, ἀνέθηκα Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σέ τόν πάντων Δεσπότην καί Λυτρωτήν, ἡ Ἀμνάς θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀδίκως κρεμάμενον, θρηνωδούσα ἐβόα σοι, Οἶμοι Υἱέ! πῶς πάσχεις, καί φέρεις μακρόθυμε, παρὰ τῶν ἀγνωμόνων, Ονειδῆ καί θάνατον, σῶσαι τῶν ἀνθρώπων, πεπτωκυῖαν τήν φύσιν, καί ρύσασθαι κακώσεως, καί πταισμάτων συμπτώσεως, διά τούτο κραυγάζω σοι, Ἀνάστηθι ταχύ ἐκ νεκρῶν, ὡς υπέσχου Λόγε πρὸ τοῦ πάθους σου, καί περιστάσεως πάσης, τήν ποιήμνην σου λύτρωσαι.

Ὡδή δ'

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ εορτάζουσα».

Τόν μόνον εὐσπλαγχνον, τόν μόνον Κύριον, καί Θεόν τῶν ἀπάντων ομολογεῖν, Μάρτυρες ποθήσαντες, διά βασάνων τήν αὐτοῦ, Βασιλείαν ἀπειλήφατε.

Στρεβλώσεις σώματος, πυρός ὁρμήματα, καί θηρῶν καί θαλάσσης νεανικῶς, ἡνεγκας πανόλβιε, καί δυναστείαν τοῦ ἐχθροῦ, Μάρτυς Θύρσε καταβέβληκας.

Εχθρόν ἀλάστορα, τῷ ἐκνευρίζεσθαι, ἐξενεύρισας μάκαρ καί τήν ὁδόν, Μάρτυς Ἀπολλώνιε, τοῦ μαρτυρίου ευσταλῶς, ἐπορεύθης θείῳ Πνεύματι.

Ἀγώνων στίγμασι, καλλωπιζόμενος, τήν ψυχὴν φαιδροτέραν ἡλιακοῦ, φέγγους ἀπετέλεσας, ὡς ἀθλοφόρος τοῦ Χριστοῦ, στρατιῶτα Μάρτυς Λεύκιε.

Θεοτοκίον

Μητέρα ἀνανδρον, Παρθένον ἄμωμον, ἀδιάφθορον Κόρην ἐν γυναιξί, μόνην σε γινώσκωμεν, εὐλογημένη Μαριάμ, τῶν ἀνθρώπων ἡ βοήθεια.

Ὡδή ε'

«Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ, τάς τῶν ὀρθριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σέ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τόν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον».

Ταῖς θειοτάταις θεολαμπῶς, Πνεύματος αὐγαῖς ὡς ἀληθῶς, πεπτурсευμένοι διήλθετε, τό τῆς αθεΐας ἄστατον πέλαγος, καί θείαν πρὸς γαλήνην διεβιβάσθητε.

Περिसυρόμενοι ἐν τῇ γῇ, Μάρτυρες πανεύφημοι δεινῶς, καί ταῖς αἰκίαις βαλλόμενοι, τῶν ἐπουρανίων γερῶν ἐτύχετε, Ἀγγέλων συμπολίται νύν χρηματίζοντες.

Κατατεινόμενος καί πολλαίς, Θύρσε προσβολαίς τών δυσχερών,
περικυκλούμενος έφηρες, θείαις συμμαχίαις αναδεικνύμενος, ανώτερος
παντοίου είδους κολάσεων.

Θεοτοκίον

Τούς Θεοτόκον σε εκ ψυχής, Δέσποινα τού κόσμου αγαθή, ομολογώντας
διάσωσον, σέ γάρ προστασίαν ακαταμάχητον, κεκτήμεθα τήν όντως
θεογεννήτριαν.

Ωδή ς'

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι,
τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν
μου Πολυέλεε».

Ταίς αύραις κινούμενοι, θείου Πνεύματος σοφοί, τά τής ψυχής αγώγιμα, εις
νοητούς λιμένας περιχαρώς, εσώσατε Μάρτυρες, απολαύοντες άμα τής
Θεώσεως.

Βαφαίς ταίς εξ αίματος, σωτηρίου εαυτοίς, περιποιείσθε ένδυμα, τή δέ εκδύσει
Μάρτυρες τής σαρκός, τήν θείαν ευπρέπειαν, εστολίζεσθε δόξη
καλλυνόμενοι.

Φιλήμων καί Λεύκιος, Απολλώνιος ομού, καί Θύρσος ο αοίδιμος, η τετρακτύς
η θεία καί φωταυγής, Τριάδος τήν έλλαμψιν, εν μεθέξει αύλω κατεπλούτησαν.

Θεοτοκίον

Ο πάσης επέκεινα, νοουμένης ως Θεός, καί ορωμένης κτίσεως, σωματωθείς
προήλθέ σου εκ γαστρός, τηρήσας δέ άφθορον, ώσπερ ής πρό τού τόκου
Μητροπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι,
τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν
μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον Ήχος δ' Επεφάνης σήμεραν

Τούς φωστήρας άπαντες, τής Εκκλησίας, συνελθόντες σήμεραν, εν εγκωμίοις
ιεροίς, ανευφημούντες υμνήσωμεν, ως αθλοφόρους Χριστού τού Θεού ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΔ' τού αυτού μηνός, Άθλησις τών Αγίων Μαρτύρων, Θύρσου,
Λευκίου καί Καλλινίκου.

Στίχοι

- Ου δένδρινόν σε, Θύρσε, θύρσον ο πρίων,
- Πρό τής τελευτής εύρεν, ως ράστα πρίσαι.
- Ο πνεύμα λευκός Λεύκιος, τμηθείς ξίφει,

- Τό σώμα βάπτει φοινικούν εξ αιμάτων.
- Ο Καλλίνικος, εκκοπείς τόν αυχένα,
- Υπήρξε Καλλίνικος εκ τών πραγμάτων.
- Πρίσιν αλύξας, Θύρσε, θάνες δεκάτη γε τετάρτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Φιλήμονος, Απολλωνίου, Αρριανού καί τών σύν αυτοίς.

Στίχοι

- Έτερπεν αυλοίς πρίν Φιλήμων τούς φίλους,
- Τανύν δέ τμηθείς, τέρπεται τέρψιν ξένην.
- Απολλώνιον, υιόν Υψίστου θέσει,
- Κτείνουσι υιοί τής απωλείας ξίφει.
- Τόν Αρριανόν εργάται πονηρίας.
- Έργον θαλάσσης δεικνύουσιν αφρόνως.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών τεσσάρων Προτικτόρων, τών συναθλησάντων τώ Αγίω Αρριανώ.

Στίχοι

- Βάπτισμα πόντος τοίς Προτίκτορσι ξένον,
- Φορούσι σάκκους, ως στολάς εμφωτίους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής μετά φιланθρωπίας επενεχθείσης ημίν φοβεράς απειλής τού σεισμού, ης παρ' ελπίδα πάσαν ελυτρώσατο ημάς ο Φιλάνθρωπος Κύριος.

Στίχοι

- Έσεισας, αλλ' έστησας αύθις γήν Λόγε.
- Τής σής γάρ οργής οίκτός εστι τό πλέον.

Ταίς τών αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον, καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον, πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Επομβρήσεσιν ενθέοις κατεσβέσατε, πολυθειϊας κάμινον αναπτόμενοι, θεϊκή στοργή περιχαρώς, καί νύν μελωδείτε εκτενώς, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τόν διώκοντα τή θεία συλλαβόμενοι, σαγήνη αξιάγαστοι, ανειλκύσατε, εκ βυθού τής πλάνης καί Χριστώ, προσήξατε ψάλλοντα θερμώς, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Συνεσείσατε τῆς πλάνης τά θεμέλια, ασάλευτον προαίρεσιν, ενδεικνύμενοι καί ανδρείαν, γνώμην Αθληταί, καί νύν μελωδεíte ευσεβώς, Ευλογητός εἰ ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Υπέρ λόγον σου η σύλληψις Θεόνυμφε, Θεόν γάρ Λόγον τέτοκας, τόν ρυόμενον αλογίας πάσης τούς βροτούς, καί λόγον παρέχοντα βοάν, Ευλογητός εἰ ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

«Εκ φλογός τοῖς οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Θυρεώ ευσεβείας περισκεπόμενοι, καί Σταυρόν ώσπερ δόρυ αναλαβόμενοι, φάλαγγας εχθρών, αοράτων εκόψατε, Μάρτυρες ενθέως, Χριστόν υπερυψούντες.

Εκκαίόμενος φίλτρω τού Παντοκράτορος, υπεισήλθες ανδρείως, Μαρτύρων στάδιον, καί καρτερικώς, εναθλήσας κατέρραξας, δράκοντα τόν μέγαν, Φιλήμον αθλοφόρε.

Υποβρύχιον δείξας εχθρού τήν δύναμιν, τώ βυθώ τῆς ανδρείας καί καρτερίας σου, ώ Αρριανέ, Βασιλείας ηξίωσαι, απαρασαλεύτου, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Αληθή Θεοτόκον ομολογούντές σε τού Αγγέλου τό Χαίρε πίστει βοώμέν σοι, μόνη τήν χαράν, επί γῆς γάρ εκύησας, Κεχαριτωμένη, αεί ευλογημένη.

Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοῖς οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Θεόν ανθρωποις ιδείν αδύνατον, όν ού τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταῖς ουρανίαις στρατιαῖς σε μακαρίζομεν».

Χριστού τό πάθος εξεικονίζοντες, πείραν πολλών υπέστητε βασάνων Μακάριοι, κεφαλάς δέ τμηθέντες συνήφθητε, τάξεσιν ουρανίαις, δόξη λαμπρόμενοι, καί ταῖς θεϊκαῖς μαρμαρυγαῖς ωραιζόμενοι.

Εκ σών αιμάτων πορφύραν έβαψας, Θύρσε σοφέ καί ταύτην ευκλεώς στολισάμενος, καί ως σκήπτρον κατέχων τόν θείον Σταυρόν, πάσι σύν αθλοφόροις επαγαλλόμενος, νύν συμβασιλεύεις τώ Χριστώ θεομακάριστε.

Υμών Μακάριοι κατεπλάγησαν, αγγελικαί Δυνάμεις τούς αγώνας, τά στίγματα,

τάς ενστάσεις, τόν βίαιον θάνατον, οἷς συμπεριπολούντες, μνείαν ποιήσασθε, τῶν επιτελούντων τήν υμῶν μνήμην Πανεύφημοι.

Θεοτοκίον

Σαρκὸς ἀνθρώπων ἐν ὁμοιώματι, σοῦ ἐκ γαστρὸς ὁ Λόγος καθωράθη τικτόμενος, καὶ Μαρτύρων πληθύν ἐπεσπάσατο, πάθη καθυπομείνας, ὁ υπεράγαθος, ἀχραντε Παρθένε, Μαριάμ θεοχαρίτωτε.

Ὁ Εἰρμός

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμά Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δέ Πάναγνε, ωράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σε μακαρίζομεν».

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες καὶ Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ελευθερίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Σκεύος ἱερώτατον, Πνεύματος θεοῦ γεγέννησαι, τήν ψυχὴν καθηράμενος, παθῶν ἱερώτατε, ἐνθεν χρίσμα θεῖον, ἅγιον ἐδέξω, Ἀρχιερεὺς σύ γεγονώς, καὶ ποδηγέτης λαοῦ θεόφρονος, καὶ μάρτυς ἀπαράτρωτος, τοῦ δι' ἡμᾶς πάθη φέροντος, καὶ ἀπάθειαν βλύσαντος, ἀθλητὰ Ελευθέριε.

Σώματος ἡλόγησας, αἰκίζομένου ταῖς μάστιξι, καὶ πυρί προσεγγίζοντος τόν νοῦν γάρ προσήλωσας, ἀνεικάστω πόθω, τῷ ωραιοτάτῳ, κάλλει τοῦ θεοῦ εραστοῦ, οὐ τῷ γλυκίῳ ἐτρώθης ἔρωτι, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, Ἀρχιερέων ἀγλαΐσμα, ἀθλητὰ Ελευθέριε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καλῶς τόν αγώνά σε, τεθεαμένην τελέσαντα, ἡ καλῶς σε κυήσασα, τόν ἴσον ποθήσασα, διανύσαι δρόμον, σοί περιπλακείσα, μέσον τοῦ σκάμματος σοφέ, καθάπερ δάμαλις ἀποσφάττεται, μεθ' ἧς σε ἱκετεύομεν, υπέρ ἡμῶν Ελευθέριε, τόν Σωτήρα καὶ Κύριον, ἐκδυσώπει πανόλβιε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἱερεὺς ἐννομώτατος, μέχρι τέλους ἐχρημάτισας, μάκαρ Ελευθέριε, ἱερουργῶν γάρ τὰ θεῖα καὶ ἄρρητα μυστήρια, τό αἷμά σου ἐξέχεας υπέρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ θῦμα εὐπρόσδεκτον σεαυτὸν προσήγαγες, διό παρρησίαν ἔχων πρὸς αὐτόν, ἐκτενῶς ἱκέτευε, υπέρ τῶν πίστει τελούντων σὴν αἰσιέβαστον μνήμην, καὶ τοὺς αὐτὴν γεραίροντας ρυσθῆναι πειρασμῶν, καὶ παντοίων κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπόν τῆς ζωῆς. Σέ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καί πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τās ψυχάς ἡμῶν.

Εἰ δέ βούλει ποιῆσαι εἰσοδὸν λέγε

Σπήλαιον εὐτρεπίζου, ἡ Ἀμνάς γάρ ἡκεῖ, ἔμβρυον φέρουσα Χριστόν, Φάτνη δέ υποδέχου, τόν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως, ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς, Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, μαρτυρεῖτε θαῦμα τό φρικτόν, καί Μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν, τῷ Βασιλεῖ προσάξατε, ὅτι ὠφθῇ Κύριος ἐκ Παρθένου Μητρός, ὄνπερ καί κύψασα, δουλικῶς ἡ Μήτηρ προσεκύνησε, καί προσεφθέγγετο τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς, Πῶς ἐνεσπάρῃς μοι, ἢ πῶς μοι ἐνεφύῃς, ὁ λυτρωτῆς μου καί Θεός.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α' Τῶν ουρανίων

Τῆς Ἐκκλησίας προστάτης Πάτερ γενόμενος, ὡς Εὐανθίας γόνος, τῆς θεόφρονος ὄντως, καί μύστης Ἀποστόλων ὡς ἀληθῶς, πρὸς τόν Θεόν ἐπιστρέφεις λαούς, τοὺς πρὶν ἀφρόνως τό σέβας οἶα θεοῖς, ἀπονέμοντας τοῖς Δαίμοσιν.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Τῶν ἐπιτόκων γυναιῶν Πάτερ κηδόμενος, ἐλευθερίαν δίδως, τῷ Ναῷ σου φοιτώσαις, εὐπλοῖαν δέ πάλιν ἄλλοις θερμῶς, ἐξαιτούσιν ἐπέδωκας, καί τοῖς νοσοῦσιν υγείαν σύ χορηγεῖς, διαλάμπων ἐν τοῖς θαύμασι.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καί ὡσεὶ κέρδος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Τοῦ Μαρτυρίου τοὺς ἄθλους στερρῶς υπήνεγκας, Ἀδριανοῦ μή πτήξας, τās δριμεῖας κολάσεις, ἔρωτι τοῦ Κτίστου ὅλους αλοῦς, Ἐλευθέριε πάνσοφε, καί τήν τεκούσάν σε σύναθλον προσλαβών, ἀνελήλυθας γηθόμενος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῆς ἱεραρχίας σου Ὅσιε Πάτερ, τήν στολήν ἐφοίνιξας, ταῖς ροαῖς τῶν αἱμάτων σου, Ἐν μέσῳ δέ τοῦ σταδίου ἀνδρικῶς τελειωθέντα ἰδούσά σε, ἐπιπεσοῦσα ἡσπάζετο τό γλυκύ τέκνον, ἡ καλῶς γεννησαμένη καί θρεψαμένη σε, διό καί τμηθεῖσα τῷ ξίφει, εἰς ουρανίους θαλάμους μετὰ σοῦ συνεισῆλθεν, Ὡ μακαρίας Μητρός! ὦ μαστῶν ἱερῶν! οὐς ἐθήλασας μάκαρ Ἐλευθέριε, καί τῆς φύσεως τόν Πλάστην ἐπέγνως, Σύν αὐτῇ οὖν πρέσβευε, ἐλεηθῆναι τās ψυχάς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τās δεήσεις τῶν δούλων σου, καί λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπό πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον

Ιερέων ποδηρεὶ κατακοσμούμενος, καὶ αιμάτων τοῖς ρείθροις ἐπισταζόμενος,
τῷ Δεσπότη σου Χριστῷ μάκαρ ἀνέδραμες, Ἐλευθέριε σοφέ, καθαιρέτα τοῦ
Σατάν, διό μή παύσῃ πρεσβεύων, υπέρ τῶν πίστει τιμώντων, τήν μακαρίαν
σου ἀθλήσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε Πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τῶν προστρεχόντων
εἰς σέ, χαίρε ἀχείμαστε λιμήν, καί ἀπειρόγαμε, ἡ τεκούσα ἐν σαρκί, τόν
Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ἐλλείπῃς, υπέρ τῶν ἀνυμνούντων,
καί προσκυνούντων τόν τόκον σου.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Κανὼν τῆς Οκτωήχου εἰς, καί τοῦ
Ἁγίου δύο. Ὁ παρὼν φέρει Ἀκροστιχίδα.

Παθὼν ἐλεύθερόν με δείξον παμμάκαρ. Ἰωσήφ.

Ὠδή α' Ἦχος α'

«Ὠδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα,
βραχίονι ὑψηλῷ, καί σῶσαντι τόν Ἰσραήλ, ὅτι δεδόξασται».

Παθὼν ἀμαυρότησι, δεδουλωμένον, παιδραῖς ἱκεσίαις σου, Μάρτυς
Ἐλευθέριε, νύν ἐλευθέρωσον, ὅπως ὡς δούλόν σε Χριστοῦ, θείαις ὑμνήσω
ὠδαίς.

Ἀθλήσεως ἐλαμψας, καθαρωτάταις, αὐγαῖς ἱερώτατε, ἐπιχρώσας αἵματι, τήν
ιεράν σου στολήν, καί γέγονας φωτοειδής, διὰ τοῦ Πνεύματος.

Θεῷ προσκολλώμενος, καθαρωτάτῳ νοῖ, ἐκ νεότητος, σαρκικοῦ φρονήματος,
ψυχὴν ἐμάκρυνας, καί τῶν θαυμάτων δαψιλή, χάριν ἐπλούτησας.

Θεοτοκίον

Ὡς θρόνος πυρίμορφος, τόν Κτίστην φέρεις, ὡς ἐμψυχος θάλαμος, καί
τερπνόν Παλάτιον, τόν Βασιλέα χωρεῖς, γενόμενον ὅπερ ἡμεῖς, Θεοχαρίτῳτε.

Ἔτερος Κανὼν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς

Θεῖον Ἐλευθέριον ἱερὰ τιμάω, Πάτερ.

Ὠδή α' Ἦχος πλ. β'

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τόν διώκτην Φαραῶ,
καθορὼν ποντοῦμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ὠδὴν, ἐβόα ἄσωμεν.

Θρόνῳ τῆς δόξης Κυρίου παρεστηκώς, σύν Ἀγγέλων τάγμασιν, Ἐλευθέριε σοφέ, τοὺς υμνοῦντάς πόθῳ σε αἰί, ἐλευθέρῳσον παθῶν ταῖς ἱκεσίαις σου.

Ἐκλελεγμένος ἐκ βρέφους σύ τῷ Θεῷ, ἀνετέθης ἐνδοξε, ὥσπερ πάλαι Σαμουήλ, καί Θεῷ Πνεύματι χρισθεὶς, ὡς σοφὸς Ἀρχιερεὺς λαὸν ἐποίμανας.

Ἱερουργὸς μυστηρίων τῶν τοῦ Χριστοῦ, γεγονὼς ἐλάμπρυνας, τὴν στολὴν τὴν ἱερὰν, μαρτυρίου αἵματι Σοφέ, ἐν σταδίῳ καρτερῶς ἀγωνισάμενος.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα παραγαγών, Θεὸς Λόγος πάναγνε, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρὸς, ὑπὲρ νοῦν σεσάρκῳται, διό, Θεοτόκον σε πιστοὶ αἰὶ δοξάζομεν.

Ὡδή γ'

«Στερεωθήτω ἡ καρδίᾳ μου, εἰς τό θέλημά σου Χριστέ ὁ Θεός, ὁ ἐφ' ὑδάτων οὐρανόν, στερεώσας τὸν δεύτερον, καί ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι τὴν γῆν παντοδύναμε».

Ὑπὲρ Χριστοῦ παθεῖν ἐλόμενος, ἀλγηδόνας φέρεις τοῦ σώματος, ἐνηδυνόμενος Σοφέ, ταῖς οδύναις καί θλίψεσι, διὰ τοῦτο τὴν ἀνώδυνον, ζωὴν νῦν ἀπείληφας.

Θερμῷ τῷ πόθῳ τοῦ ποιήσαντος, Ἀθλητὰ θεόφρον κρατούμενος, τῷ πυρωθέντι σεαυτὸν, ἐπιρρίπτεις τεχνάσματι, δροσιζόμενος τοῦ Πνεύματος, πυρὶ Ἐλευθέριε.

Ἐν ἱερεύσιν ἱερώτατος, καί ἐν Μάρτυσι Μάρτυς στερρότατος, ἀναδειχθεὶς στέφος διπλόν, ἐκομίσω Μακάριε, τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ, διὰ παντός οἱπτανόμενος.

Θεοτοκίον

Ράβδον δυνάμεως ἐβλάστησας, τὸν Χριστὸν ἐν ᾧ στηριζόμεθα, σέ γάρ ἐτύπου Ἀαρών, Ράβδος ποτέ βλαστήσασα, ἀγεώργητε Ἀγνή, περιστερά ἀειπάρθενε.

Ἄλλος

Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ

Νοὸς στερρότητι Σοφέ, οἱπλισάμενος χαίρων, τὴν οδὸν διανύεις, τοῦ μαρτυρίου σαυτὸν, ἐθελουσίως προδούς, τοῖς ζητοῦσι, Μάρτυς ἱερώτατε.

Ἐκ Θεοῦ Πνεύματος λαβὼν, τῆς σοφίας τὸν πλοῦτον, μιμητὴς ἀνεδείχθης, τῶν Ἀποστόλων Σοφέ, σαγήνη μαρτυρικὴ σαγηνεύων, λαοὺς πρὸς εὐσέβειαν.

Λαμπρύνας θείαις ἀρεταῖς, τὴν ἀρχιερωσύνην, λαμπροτέραν εἰργάσω, τῇ

πορφυρίδι τών σών, αιμάτων καρτερικώς, εναθλήσας, Μάρτυς Ελευθέριε.

Θεοτοκίον

Εκπλήττει νούν καί ακοήν, τό μυστήριον όντως, τής λοχείας σου Κόρη, Θεόν γάρ υπερφυώς, συνέλαβες εν γαστρί, καί τεκούσα, μένεις αειπάρθενος.

Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν Άγιος ως σύ, Κύριε ό Θεός μου, ό υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου Αγαθέ, καί στερεώσας η μάς, έν τή πέτρα τής όμολογίας του».

Κάθισμα

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ελεύθερον τόν νούν, εκ παθών κεκτημένος, εγένου τού Θεού, γνησιώτατος δούλος, καί πλάνης ηλευθέρωσας, τούς καλώς σοι ποθήσαντας, εναθλήσας δέ, ως ιερεύς τε καί Μάρτυς, Ελευθέριε, διπλούν εδέξω τό στέφος, πρεσβεύων σωθήναι ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία τό σεπτόν, τού Δεσπότη δοχείον, ανάστησον ημάς, πεπτωκότας εις βάθος, δεινής απογνώσεως, καί πταισμάτων καί θλίψεων, σύ γάρ πέφυκας, αμαρτωλών σωτηρία, καί βοήθεια, καί κραταιά προστασία, καί σώζεις τούς δούλους σου.

Ωδή δ'

«Εν πνεύματι προβλέπων, Προφήτα Αββακούμ, τήν τού Λόγου σάρκωσιν, εκήρυττες βοών, Εν τώ εγγίζειν τά έτη επιγνωσθήση, εν τώ παρείναι τόν καιρόν αναδειχθήση, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ου χάσματα λεόντων, ου βράσματα πυρός, ου δεινών επίτασις, το εύτονον τής σής, ιερομύστα εχαύνωσε καρτερίας, αλλ' ως αδάμας ταίς βασάνοις ενετρύφας, ζήλω θεϊκώ πυρπολούμενος.

Ναμάτων ζωηρύτων, τό στόμα σου πλησθέν, ποταμούς ηρεύξατο, ενθέων διδαχών, Ιερομάρτυς βυθίζοντας ανομούντων, ερεσχελίας καί αρδεύοντας καρδίας, τών επεγνωκότων Χριστόν τον Θεόν.

Μεγάλως σε δοξάζων, ο σός Δημιουργός, υπέρ ου προήρησο, τό πάσχειν Αθλητά, περιστεράν καταπέμπει κομίζουσάν σοι, τροφήν Αγγέλων ισαγγέλω γεγονότι, άθλων φανοτάταις λαμπρότησιν.

Θεοτοκίον

Εξέστησαν ορώσαι, Αγγέλων στρατιαί! πώς ο αΘεώρητος, μορφή τή καθ' ημάς, εκ σου ωράθη Παρθένε Θεοκυήτορ, όν εκδυσώπει σωτηρίας αξιώσαι, πάντας τούς πιστώς σε δοξάζοντας.

Άλλος

Χριστός μου δύναμις

Υπήρξε πρότερον, κατακαυχώμενος, ο πανώλεθρος δράκων, αλλ' αναιδής,

ήλεγκται ο άθλιος, τού ιεράρχου τοίς ποσίν, εν σταδίω συμπατούμενος.

Θωρακισάμενος, Σταυρού τήν δύναμιν, ιερώτατε Μάρτυς ως νικητής, άριστος εισέδραμες εν πυριφλέκτω κραβάτω, ως εν δρόσω αγαλλόμενος.

Επί τού σκάμματος, εσώς διήλεγξας, τού τυράννου τό θράσος ειδωλικόν, τούτον τροπωσάμενος, Ιερομάρτυς αθλητά, ανδρικώς αγωνιζόμενος.

Θεοτοκίον

Ρημάτων άκουσον, εμής δεήσεως, Παναγία Παρθένε, σύ γάρ ελπίς, πάντων καί βοήθεια, τών εν ποικίλοις πειρασμοίς, εκτενώς προσκαλουμένων σε.

Ωδή ε'

«Τήν σήν ειρήνην δός ημίν Υιέ τού Θεού, άλλον γάρ εκτός σου Θεόν ου γινώσκομεν, τό όνομά σου ονομάζομεν, ότι Θεός ζώντων καί τών νεκρών υπάρχεις».

Δολίαις μηχανώμενος, συλάν σε λαλιαίς, Μάρτυς εχθρός ο παμπόνηρος, γέλως οράται τή σοφία σου, ο σοφιστής κακίας κατασεσοφισμένος.

Εν άρματι αιρόμενος, τών θείων αρετών, Ένδοξε τό ύψος επέφθασας, τού μαρτυρίου καί κατέρραξας, τών πονηρών δαιμόνων, τό επηρμένον θράσος.

Ιδείν τήν ωραιότητα, παθών τού Ιησού, Όσιε σαυτόν καθωραϊσας, τού μαρτυρίου ωραιότησι, καί πρόσ αυτόν μετέβης, στεφθείς λαμπρώ στεφάνω.

Θεοτοκίον

Ξενίζει πάσαν έννοιαν, τό θαύμά σου Αγνή, τίκεις γάρ τόν Θεόν μετά σώματος, καί τόν τροφέα τρέφεις γάλακτι, πείραν ανδρός μή γνούσα, αυτός ως οίδε μόνος.

Άλλος

Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ

ιδών τό εύτονον ο Χριστός, καί ακαταγώνιστον όντως, τής καρτερίας σου Πάνσοφε, σοί ως τώ Προφήτη τροφήν ουράνιον, εκπέμπει δι' ορνέου, σέ ενισχύουσαν.

Ου δειλιάσασα η σεμνή καί ιερωτάτη σου μήτηρ, τήν τών Τυράννων ωμότητα, σου περιχυθείσα Μάρτυς τοίς μέλεσι, τώ ξίφει τελειούται, ως συναθλούσά σοι.

Νικήσας πάσαν τού δυσμενούς, τήν κεκινημένην κατά σού, Μάρτυς παράταξιν έφραξας, στόματα λεόντων εις ημερότητα, αυτών μεταποιήσας τήν αγριότητα.

Θεοτοκίον

Ιδού Μητέρα σε τού Θεού, πάντες οι πιστοί θεοπρεπώς, ομολογούντες Θεόνυμφε, λύσιν τών πταισμάτων καθικετεύομεν, παράσχου τώ λαώ σου,

μόνη Πανύμνητε.

Ωδή ς'

«Τόν Προφήτην Ιωνάν, εκμιμούμενος βοώ, τήν ζωήν μου αγαθέ,
ελευθέρωσον φθοράς, καί σώσόν με, Σωτήρ τού κόσμου, κράζοντα, Δόξα
σοι».

Ο επίσημος κριός, τών θρεμμάτων τού Χριστού, ο Ποιμήν ο λογικός, τών
αγώνων η τρυφή, δοξάζεται, Θεόν δοξάσας, οικείοις μέλεσι.

Νευρωθείς ταίς πρός Θεόν ανανεύσεσι Σοφέ, εξενεύρισας εχθρόν,
πολυμήχανον στερρώς, αοίδιμε, Μαρτύρων κλέος, ιερωσύνης κανών.

Πρός αικίσεις καρτερών, πρός τό πύρ αυτομολών, κατεκοίμισας θηρών τών
αγρίων τās ορμάς, ακοίμητον, τήν πρός τόν Κτίστην, έχων διάθεσιν.

Θεοτοκίον

Αγιάσματος Σκηνή, δεδειγμένη Μαριάμ, μιανθείσαν ηδοναίς, τήν αθλίαν μου
ψυχήν, αγίασον, καί θείας δόξης, μέτοχον ποιήσον.

Άλλος

Τού βίου τήν θάλασσαν

Εδείχθης πανάριστος, καί στερρός αγωνιστής, Ιερομάρτυς ένδοξε, μή
φοβηθείς βασάνων, τās προσβολάς, τό πύρ δέ υπείξέ σοι, καί σιδήρου
οξύτης νώτα δέδωκε.

Ροαίς τών αιμάτων σου, Ελευθέριε Σοφέ, ειδωλικήν κατέκλυσας, δεισιδαίμονα
πλάνηντών διωκτών, τήν νίκην αράμενος, κατά τού αρχεκάκου πολεμήτορος.

Η γή μέν τοίς αίμασιν, εφοινίσσετο τοίς σοίς, ο δέ αήρ ηγίασται, τώ καθαρώ
σου πνεύματι αληθώς, πρός λήξιν ουράνιον, ανιόντι, παμμάκαρ Ελευθέριε.

Θεοτοκίον

Η πάναγνος Δέσποινα, η τεκούσα τοίς βροτοίς, τόν κυβερνήτην Κύριον τών
παθών μου τόν άστατον καί δεινόν, κατεύασον τάραχον, καί γαλήνην,
παράσχου τή καρδιά μου.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι,
τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοιανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου
Πολυέλεε».

Κοντάκιον Έχος πλ. β'

Τούς ασφαλείς

Ως καλλονήν τών ιερέων Όσιε, καί προτροπήν τών Αθλοφόρων άπαντες,
ευφημούμεν καί αιτούμέν σε, Ιερομάρτυς Ελευθέριε, Τούς πόθω σου τήν
μνήμην εορτάζοντας, κινδύνων πολυτρόπων ελευθέρωσον, πρεσβεύων

απαύστως, υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Ἐπιδε εὐσπλαγχνε Ζωοδότα, ως φιλόανθρωπος μόνος καὶ οἰκτίρμων Θεός, τὴν τῆς ψυχῆς μου σκοτόμαιναν, καὶ πανσθενεὶ δεξιᾷ σου Λόγε, τῶν παθῶν ἐλευθέρωσον τῆς αἰσχύνης, ὅπως τὸν σὸν ἱεράρχην υμνήσω Ἐλευθέριον, αὐτὸς γάρ ὄντως ἐκ μήτρας ἐγνωρίσθη σοι, καὶ καθηγιάσται, καὶ ἀνετέθη σοι, ως Σαμουήλ, ἀπὸ μητρὸς ἱεράς σοί τῷ Κτίσαντι, πρεσβεύων ἀπαύστως υπέρ πάντων ημών.

Συναξάριον

Τῇ ΙΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἀθλησις τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἐλευθερίου.

Στίχοι

- Ἐλευθέριος, ως ἀδουλόνους φύσει,
- Σπάθας θεωρῶν, οὐκ ἐδουλόυτο πλάνη.
- Δίον Ἐλευθέριον δεκάτῃ πέφνε φάσγανᾳ πέμπτῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Ἀνθία, ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, περιχυθεῖσα τῷ τοῦ υἱοῦ νεκρῷ, ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Δίδωσι μήτηρ νεκρικὸν κόσμον τέκνω,
- Αὐτὴ εαυτὴν συγκεκομμένην σπάθαις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Κορέμμων ὁ Ἐπαρχος, πιστεύσας τῷ Χριστῷ καὶ βαπτισθεὶς ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Αθλήσεως οὐκ εἶχε Κορέμμων κόρον,
- Ἔως ἐτμήθη τὸν αὐχένα τῷ ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ δύο Δήμιοι οἱ πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Θεὸν σε γνόντας Δημίους δύω Σώτερ,
- Ἄλλοι κατακτείνουσι δῆμιοι ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ἀθλησις τῆς Ἁγίας Οσιομάρτυρος Σωσσάνης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἐλευθερίου τοῦ Κουβικουλαρίου (θαλαμηπόλου).

Στίχοι

- Ἐλευθέριος οὐχ υπέπτῃξε ξίφος.
- Ἐλευθέριον γὰρ εἶχε νοῦν παντός φόβου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βάκχου τοῦ νέου.

Στίχοι

- Μή δευτέρον τις, μηδέ Βάκχον τόν νέον,
- Εν τοῖς ἀθληταῖς ταπτέτω διά ξίφους.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Παύλου τοῦ νέου, ἀσκήσαντος ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Πορφυρογεννήτου, ἐν τῷ ὅρει Λάτρου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

«Τῶν ἐν καμίνῳ Παίδων σου Σωτήρ, οὐχ ἥψατο, οὐδέ παρηνώχλησε τό πύρ' τότε οἱ τρεῖς ὡς ἐξ ἐνός στόματος, ὕμνουν καί εὐλόγουν λέγοντες, Εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Μεγαλυνέσθω ἐκράζεις Σοφέ, στρεβλούμενος, νύν ἐν τῇ σαρκί μου ὁ Χριστός, οὐ δειλιῷ τὰς πυρακτώσεις τῶν λεβήτων, οὐ πτοοῦμαι θάνατον, οὐ τῶν θηρῶν τὰς ορμάς, διά τήν πάντων ζωήν.

Μόνου Θεοῦ τό κάλλος ἐκζητῶν, μόνης αὐτοῦ δόξης καί τυχεῖν επιποθῶ, Στρεβλούσθω μου καί πυρακτούσθω μου πᾶν μέλος, ἀνεβόας Ἐνδοξε, ἐλευθερίαν ζητῶ, καταδουλοῦσαν Χριστῷ.

Ἀποσκοπῶν τήν μένουσαν ζωήν, Μακάριε, κόσμῳ ἐνεκρώθης ἀληθῶς, καί ὡς χρυσός τῶν αἰκισμῶν δοκιμασία, πυρωθεῖς ἐξέλαμψας, αποτεθεῖς θησαυροῖς ἐπουρανίων μονῶν.

Θεοτοκίον

Καθαρωτάτην μόνην σε ευρῶν, πανάμωμε, Λόγος καθαρώτατος Θεοῦ, σοῦ ἐκ γαστροῦ αποτεχθεῖς, πιστοῦς καθαίρει, μολυσμοῦ Θεόνυμφε, προσγενομένου ἡμῖν, ἐξ ἀκрасίας παθῶν.

Ἄλλος

Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι

Τυράννων ἡλεγξας θράσος, καί Βασιλέων ωμότητα, καί γάρ μέσον πυρός ἠπλωμένος, Παμμάκαρ ἀνέμελπες, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εξέστησαν καθορώντες, τά τῶν, Ἀγγέλων στρατεύματα, ἱεράρχα τήν σὴν καρτερίαν, δι' ἧς καταβέβληκας, στερρῶς ἀγωνιζόμενος, τόν δεινόν κοσμοκράτορα.

Μαρτύρων χοροστασίαι, Ἀρχιερέων σύλλογος, καί Ἀγγέλων πληθύς, εὐφροσύνης πλησθέντες ἀγάλλεσθε, ἐπὶ τῇ θείᾳ μνήμῃ νύν, τοῦ ἱεράρχου καί Μάρτυρος.

Αγίας ρίζης ως άνθους, ελευθερίας φερώνυμε, από θείας Μητρός,
εκβλαστήσας, ως καρπός ιερώτατος, μαρτυρικού δι' αίματος, τώ Χριστώ
προσήνεξαι.

Θεοτοκίον

Αγίων Αγιωτέρα, επουρανίων δυνάμεων, ασυγκρίτως πασών ανεδείχθης,
Μητροπάρθενε Δέσποινα, ως τόν Χριστόν κυήσασα, τόν Δεσπότην τής
Κτίσεως.

Ωδή η'

«Ὅν φρίπτουσιν Ἄγγελοι, καί πάσαι στρατιαί, ως Κτίστην καί Κύριον, υμνεῖτε
Ιερεῖς, δοξάσατε Παῖδες, εὐλογεῖτε λαοί, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας».

Αθλήσει ηνθήσατε, φυτά ως ευθαλή, βασάνοις κοσμούμενοι, Μαρτύρων
καλλονή, καί νύν Παραδείσου άνθη ώφθητε, θείαν ευοσμίαν, εκπέμποντες
ενθέως.

Ρανίσιν αιμάτων σου, τεχθέντος εξ αυτής, τό αίμα τό ίδιον, η μήτηρ
προσκιρνά, τώ σώ γάρ λειψάνω συμπλακείσα σεμνώς, ξίφει τελειούται, καί
ζήεις τούς αιώνας.

Ιάσεων νάματα, θαυμάτων ποταμούς, προχέει τοίς χρήζουσιν, η θήκη σου
σοφέ, εκπλύνοντας ρύπον, ψυχοφθόρων παθών, Μάρτυς ιεράρχα, διό σε
ευφημούμεν.

Θεοτοκίον

Ως όμβρος εν μήτρα σου, κατήλθεν ο Χριστός, καί πάσαν κατήρδευσε, τήν
κτίσιν αληθώς, ξηράνας Παρθένε, θολερούς ποταμούς, ειδωλομανίας, ο
μόνος ευεργέτης.

Άλλος

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Ως δεκτόν ιερείον ολοκαυτούμενον, τώ πυρί τών βασάνων, Πάτερ αιίδιμε,
θείαν ως οσμήν, πρός ύψος τό ουράνιον, τήν ευχαριστίαν, ανέμελτες ενθέως.

Πεπιοιθώς ώσπερ λέων ανόμους ήλεγξας, καί πολλή παρρησία στόματα
έφραξας, τών εις τόν Θεόν, τών απάντων καί Κύριον, πάλαι δυσφημούντων,
εχθρών αθεωτάτων.

Ανυψών Ιεράρχα Πιστών τό φρόνημα, εταπείνωσας θράσος καί
καταβέβληκας, τών εις τόν Θεόν, ασεβούντων καί έμελτες, Σέ υπερυψούμεν,
Χριστέ εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ο καρπός τής κοιλίας τής σής πανύμνητε, τήν τού ξύλου κατάραν
υλομανήσασαν, πρόρριζον εξήρανε, καί ανεβλαστησε, τήν τής ευφροσύνης,

Παρθένε ευλογίαν.

Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Τήν ζωοδόχον πηγήν τήν αέναον, τήν φωτοφόρον λυχνίαν τήν πάγχρυσον, τόν ναόν τόν έμψυχον, τήν σκηνήν τήν άχραντον, τού ουρανού καί τής γής τήν πλατυτέρα, τήν Θεοτόκον εν ύμνοις τιμήσωμεν».

Στόμα Θεού γεγονώς εκ τού στόματος, τού αλλοτρίου λαόν ματαιόφρονα, αφαρπάσας έδειξας κληρονόμον χάριτος, καί εναθλήσας στερρώς σύν ιερεύσι, καί αθληταίς κατοικείς Ελευθέριε.

Η καθαρά μυροθήκη τού Πνεύματος, τών αρετών τό τερπνόν καταγωγήιον, ο αμνός ο άκακος, ο λαμπτήρ ο άδυτος, ιεραρχών η κρηπίς καί τών δογμάτων, ανευφημείσθω πιστώς Ελευθέριος.

Φώς κατοικείς αληθώς τό ανέσπερον, φώς χρηματίσας ηλίου φαιδρότερον, διό τούς τήν μνήμην σου, τήν φωσφόρον σήμερον, επιτελούντας παθών αχλύος ρύσαι, ταίς πρός Θεόν σου λιταίς Ελευθέριε.

Θεοτοκίον

Φείσαι ημών τών υμνούντων σου Κύριε, τήν εκ Παρθένου ανέκφραστον Γέννησιν, πειρασμών ρυόμενος, καί παθών καί θλίψεων, ταίς ικεσίαις αυτής τούς σούς οικέτας ως ευεργέτης καί μόνος φιλόανθρωπος.

Άλλος

Θεόν ανθρώποις

Τεμών μαχαίρα τών θείων λόγων σου, τήν κεφαλήν τού ψεύδους Ελευθέριε Όσιε, τού Χριστού παρέσχες τά νικητήρια, πίστει καί αληθεία, όθεν τιμώμέν σε, ως τροπαιοφόρον οι πιστοί, καί θείον κήρυκα.

Εκ γής απάρας σοφέ τό φρόνημα, τό τής ψυχής πρός μόνην τού Δεσπότου τήν έφεσιν, τούτο νοητώς Πάτερ ανύψωσας, όθεν σαρκός ηρνήσω, πάσαν ευπάθειαν, καί εγκαρτερών εν τοίς δεινοίς, στερρώς ενήθλησας.

Ροαίς αιμάτων τής σής αθλήσεως, τήν ιεράν κοσμήσας σου στολήν Ιερώτατε, εις επουράνιον σκηνήν τού Χριστού, μετά τέλος εισέδυσ τού μαρτυρίου σου, ένθα μνημονεύοις καί ημών, τών ευφημούντων σε.

Θεοτοκίον

Υμνείν τόν τρόπον τόν υπερθαύμαστον, τής υπέρ νούν καί ξένης σου κυήσεως Πάναγνε, απορεί ανθρώπων τά συστήματα, πάντα γάρ υπερέχει νούν καί διάνοιαν, καί νοήσεις πάντων λογισμών, καί τήν τών λόγων ισχύν.

Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδεῖν αδύνατον, ὃν οὐ τολμά Ἀγγέλων ατενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δέ Πάναγνε, ωράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς ουρανίαις στρατιαῖς σε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον Ο ουρανόν τοῖς ἀστροῖς

Χριστῷ προσήγαγες Πάτερ, πιστῶν αγέλας ὡς ποιμήν, σοί δέ προσφύσα τῷ μόσχῳ, ὡς δάμαλις ἡ τεκούσα, συνανηρέθη, μεθ' ἧς σε, νύν Ελευθέριε μέλπω.

Θεοτοκίον, ὅμοιον

Καί σέ μεσίτριαν Κόρη, προβάλλομαι Παναγία, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα, ὅπως κολάσεως πάσης, ἀπαλλαγῷ καὶ βασάνων, τῶν αἰωνίων ὁ τάλας.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β' Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Τὴν χάριν τῶν σοφῶν Μαθητῶν, λαβὼν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἱεράρχα, καὶ τὸν δρόμον τὸν αὐτῶν, διήνυσας προθύμως, διό σε καταξίαν, ἀνευφημοῦμεν Ελευθέριε.

Τὸ ψεύδος σοῖς ἐν λόγοις σοφέ, ἐλέγξας Ελευθέριε, τὴ ἀθλήσει, τὸν τοῦ ψεύδους ευρετὴν, ἀπέκτεινας καὶ τούτον, τέθεικας ὑπὸ πόδας, τὸν πρὶν μεγάλως φρυαπτόμενον.

Τοῖς ὀμβροῖς τῶν αἱμάτων σου, κατάρδευσον ἡ μὰς νοητῶς, ἱεράρχα, τοὺς τιμώντάς σε πιστῶς, καὶ μνήμην ἐκτελούντας, τὴν θεῖαν σου ἐκ πόθου, καὶ τὸν Σωτῆρα μεγαλύνοντας.

Δόξα... Ἦχος β'

Ὡς τῆς θείας ἐλευθερίας ἐπώνυμος, τῆς ἱεράς διπλοῖδος, Πάτερ κατηξίωσαι, καὶ εὐθαρσῶς τὴν εὐσέβειαν διδάσκων, τῶν πρακτέων τοὺς λόγους ἡμᾶς ἐξεπαίδευσας, Ὅθεν καὶ τὴν μαρτυρικὴν ἐνστασιν νεανικῶς ἐκτελέσας, ἐν ἀμφοτέροις διέπρεψας, καὶ διπλοῦν εἴληφας τὸ στέφος παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὃν καθικέτευε, ἱερομάρτυς Ελευθέριε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθην, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δοξολογία Μεγάλη

Εἰς Τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά καὶ ἐκ τῶν Κανόνων, Ὡδὴ γ' καὶ ς' κλπ.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Αγγαίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς το, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε

Σκήνωμα θεῖον Ἐνδοξε, καί ναός ἐμψυχος γεγενη μένος, βίου λαμπρότητι καί πολιτείας, ἀψυχον ἡγείρας Ναόν, τόν πάλαι πεσόντα πανσεβάσμιε, τῷ τῆς οἰκουμένης βασιλεύοντι, διό ταίς σαῖς πρεσβείαις, αἴτησαι πάσι δοῦναι, τό μέγα ἔλεος.

Σκεύος ὠφθης τού Πνεύματος, τάς ουρανόθεν σοι χορηγουμένας, υποδεχόμενον φωτοχυσίας, καί λαμπηδόνων δεκτικόν, ὅθεν προφητεύεις τήν σωτήριον, πάσι τοῖς ἀνθρώποις ἀπολύτρωσιν, αὐτόν ταίς σαῖς πρεσβείαις, αἴτησαι πάσι δοῦναι, τό μέγα ἔλεος.

Αἰγλη τῆς θείας χάριτος, περιεχόμενος καί θεωρίας, καταξιούμενος καθαρωτέρας, καί ἀνεσπέρου φωτισμοῦ, ἀναδεδειγμένος Μάκαρ ἐμπλεως, τοὺς σέ ἀνυμνοῦντας περιφρούρησον, αἰτούμενος τόν μόνον, Κύριον πάσι δοῦναι, τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοδοκίον

Οἱ λογισμοί ἀκάθαρτοι, τά χεῖλη δόλια, τά ἔργα δέ μου, εἰσί παμμίαρα, καί τί ποιήσω; πῶς υπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευε, τόν Υἱόν καί πλάστην σου καί Κύριον, ὅπως ἐν μετανοία, δέξηταί μου τό πνεῦμα, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ἡ Σταυροθεοδοκίον

Οὐ φέρω τέκνον βλέπειν σε, τόν τήν ἐγρήγορσιν πάσι διδόντα, ξύλῳ υπνώσαντα, ὅπως τοῖς πάλαι, ἐν παραβάσεως καρπῷ, ὑπνῶ ολεθρίῳ ἀφυπνώσασι, θεῖαν καί σωτήριον ἐγρήγορσιν, παράσχης, ἡ Παρθένος, ἔλεγε θρηνηδούσα, ἤν μεγαλύνομεν.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τού Προφήτου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Θεοσδότους ὑμνοῦμεν Αγγαίου λόγους. Θεοφάνους.

Ὠδή α' Ἦχος βαρύς

«Τῷ ἐκτινάξαντι Θεῷ, τόν Φαραῶ ἐν θαλάσῃ Ερυθρά, ἐπινίκιον ὠδήν

άσωμεν, ότι δεδόξασται».

Θεοειδέστατος Θεώ, παρεστηκώς ως Προφήτης αληθής, τών υμνούντων τήν σεπτήν μνήμην σου, Μάκαρ μνημόνευε.

Επί κρηπίδος ασφαλούς, τών αρετών σεαυτόν οικοδομών, ανατέθεικας ναόν έμψυχον, Θεομακάριστε.

Ό καθαρώτατός σου νούς, αεί Θεόν καθορών ως εφικτόν, τās εκείθεν τηλαυγώς, χάριτας Μάκαρ απέστιλβεν.

Θεοτοκίον

Σέ τόν αμήτορα τό πρίν, Λόγον Θεού η Παρθένος, εν γαστρί συλλαβούσα, σαρκικώς τέτοκεν Υιόν απάτορα.

Ωδή γ'

«Εστερεώθη τή πίστει, Χριστού η Εκκλησία, καί γάρ απαύστως, εν ύμνοις βοά μελωδούσα, άγιος εί Κύριε, ο σώζων τās ψυχάς ημών».

Δυνάμει θεία δαιμόνων, δεινής αιχμαλωσίας, ημάς λυθέντας, ναούς σου σεπτούς Σώτερ δεικνύεις, Άγιος εί κράζοντας, ο σώζων τās ψυχάς ημών.

Ο εν υψίστοις οικών, καί πληρών τήν οικουμένην, αγιωσύνης Προφήτα ναόν σε δεικνύει, Άγιος εί κράζοντα, ό σώζων τās ψυχάς ημών.

Τό θείον Πνεύμα τό πάσι, τήν χάριν διανέμον, τήν σήν καρδίαν, οικήσαν βοάν σε εκδιδάσκει, Άγιος εί Κύριε, ο σώζων τās ψυχάς ημών.

Θεοτοκίον

Ο λόγω πάσαν τήν κτίσιν, σοφώς δημιουργήσας, δημιουργείται εκ σου καθ' ημάς Θεομήτορ, άνθρωπος γενόμενος, δι' οίκτον ο φιλόανθρωπος.

Ο Ειρμός

«Εστερεώθη τή πίστει, Χριστού η Εκκλησία, καί γάρ απαύστως, εν ύμνοις βοά μελωδούσα, Άγιος εί Κύριε, ο σώζων τās ψυχάς ημών».

Κάθισμα 'Ηχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ο πάντα ως Θεός, εφορών καί γινώσκων, ψυχής τό καθαρόν, καταυγάσας σου όμμα, Προφήτα πανεύφημε, οδηγόν κόσμω έδειξεν, όθεν μνήμην σου, τήν ιεράν εκτελούντες, πρέσβυν άριστον, καί πρός Θεόν σε μεσίτην, Αγγαίε προσάγομεν.

Δόξα... 'Ηχος γ' Θείας πίστεως

Θείω Πνεύματι πεφωτισμένην, τήν διάνοιαν έχων Προφήτα, τά τού Θεού προφητεύεις μυστήρια, ανακαλύπτων μελλόντων τήν δήλωσιν, καί σαφηνίζων πραγμάτων τήν έκβασιν, Αγγαίε πανόλβιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεία γέγονας σκηνή τού Λόγου, μόνη Πάναγνε, Θεοκυήτορ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπεράρασα, τόν υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυτωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρον, πρεσβειών σου ενθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνή τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος Αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι τέκνον μου! πώς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον;

Ωδή δ'

«Ακήκοα τήν ακοήν σου Κύριε, ότι ώφθης επί γής, διά τό σώσαι ημάς, Διό βοώ σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Υπέδειξας, τόν εκ Παρθένου έμψυχον, προσληφθέντα σοι ναόν, τώ σώ Προφήτη Χριστέ, μεθ' ου βοώμεν, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Συνήγαγες, τούς απωσμένους Κύριε, τής δουλείας τού εχθρού, ελευθερώσας ημάς, ως ό Προφήτης λέγει ο θεόληπτος.

Υπέφηνας, τήν εσομένην ύστερον, σωτηρίαν τών εθνών, τώ σώ προφήτη Χριστέ, τώ σοί βοώντι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Μετήγαγες, πρός ευλογίαν Δέσποινα, τήν κατάραν τού Αδάμ, ημίν τεκούσα Χριστόν, πρός όν βοώμεν, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε'

«Πρός σέ ορθρίζω, τόν τού παντός Δημιουργόν, τήν υπερέχουσαν πάντα νούν ειρήνην, διότι φώς τά προστάγματά σου, εν οίς με καθοδήγησον».

Ναούς γενέσθαι, Θεού τού ζώντος, Μάκαρ αξίωσον, τούς τήν φωτοφόρον σου τελούντας εορτήν, επί πέτραν εδράσας, τών σών δογμάτων ταίς πρεσβείαις σου.

Ως ευεργέτης, τήν σήν ειρήνην δός ημίν Κύριε, τήν εις περιποίησιν ειρήνης τής ψυχής, ήν ο θείος Αγγαίος, Πνεύματι θείω προηγόρευσε.

Μεγάλη έσται, τής Εκκλησίας όντως η εύκλεια, υπέρ τήν προτέραν Ισραήλ συναγωγήν, σαρκωθέντος τού Λόγου, καί τοίς ανθρώποις ομιλήσαντος.

Θεοτοκίον

Ευλογημένη, δεδοξασμένη Μητερ απείρανδρε, τήν νενεκρωμένην, αμαρτίαις μου ψυχήν, καί παθών κεχωσμένην, ταίς ακρασίαις ζωοποίησον.

Ωδή ς'

«Ο Ιωνάς εκ κοιλίας άδου εβόα, Ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν μου, ημείς δέ σοι βοώμεν, Παντοδύναμε Σωτήρ, ελέησον ημάς».

Νεανικώς τήν ευσέβειαν Μάκαρ διδάσκων, ανήγειρας τώ Δεσπότη τών όλων, Ναόν ηγιασμένον, αφθονίαν αγαθών υπισχνούμενος.

Ανήγαγες τής μακράς Σωτήρ αιχμαλωσίας, τόν άνθρωπον εκ βυθού κατωτάτου, καί πρός τήν άνω Πόλιν, επανήγαγες αυτόν ως Φιλανθρωπος.

Γηθόμενος τή τού Πνεύματος αίγλη Προφήτα, εθέσπισας τών πρακτέων τούς λόγους, καί τά τής ευσεβείας, εξεπαίδευσας ημάς δικαιώματα.

Θεοτοκίον

Γνώμη πεσών εξεβλήθη Αδάμ τού Παραδείσου, ο Λόγος δέ, σαρκωθείς εκ Παρθένου, τούτον ανακαλείται, καί πρός τήν άνω τρυφήν μετηγάγετο.

Ο Ειρμός

«Ο Ιωνάς εκ κοιλίας άδου εβόα, Ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν μου, ημείς δέ σοι βοώμεν, Παντοδύναμε Σωτήρ, ελέησον ημάς».

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ις' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου καί Ενδόξου Προφήτου Αγγαίου.

Στίχοι

- Αγγαίος, άγγος πλήρες ώφθη χαρίτων.
- Ως υλικόν δέ, τώ χρόνω συνετρίβη.
- Έκτη καί δεκάτη Αγγαίον γαία συνέσχεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Μαρίνου.

Στίχοι

- Κάραν Μαρίνος ευτρεπίζει τώ ξίφει,
- Ές ο στέφανος ευπρεπής εκ Κυρίου.

Τή αυτή ημέρα, Οι Άγιοι Πρόβος (ή Πρόμος) καί Ιλαρίων πυρί τελειούνται.

Στίχοι

- Χλόη τις η φλόξ εστιν, ειπόντος Πρόβου,
- Ιλάριος, Ναί, φησί φίλτατε Πρόβε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Μοδέστου, Αρχιεπισκόπου Ιεροσολύμων.

Στίχοι

- Φέρει, Μόδεστε παμμάκαρ, καί σόν τάφον,
- Η τόν τάφον φέρουσα γή τού Κυρίου.

Τά Εγκαίνια τού Ναού τού Αγίου Μάρτυρος Χριστοφόρου, πλησίον τού

Αγίου Πολυεύκτου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας καί θαυματουργού θεοφανούς τής Βασιλίσης, συζύγου γενομένης Λέοντος τού σοφωτάτου Βασιλέως.

Στίχοι

- Εγγύς Βασιλὶς θεοφανώ Κυρίου,
- Ταῖς ἀρεταῖς ἐστήκεν ἐστιλβωμένη.

Μνήμη τών ἐν Ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν Νικολάου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, καί Μέμνονος ἀρχιεπισκόπου Εφέσου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

«Οἱ ἐν καμίνῳ τού πυρός, ἐμβληθέντες ὅσοι Παῖδες, τό πύρ εἰς δρόσον μετέβαλον, διά τής ὑμνωδίας οὕτω βοῶντες, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ἀνακαθάρας σου τόν νοῦν, ὑπεδέξω τάς λαμπηδόνας, σαφῶς Προφήτα τού Πνεύματος, ἐμφανῶς προφητεύων καί ἀνακράζων, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἰερωτάτην σε ζωήν, μετιόντα τεθεαμένος, Θεός Προφήτην προβάλλεται, τής αὐτοῦ παρουσίας ἀναβοῶντα, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐν καμίνῳ τού πυρός, τοὺς τρεῖς Παῖδες σῶσας Παρθένε, αὐτός σκηνώσας ἐν μήτρᾳ σου, τοὺς αὐτῷ πεποιθότας σῶζει βοῶντας, Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπός τής κοιλίας σου.

Ὡδή η'

«Τόν μόνον ἀναρχον Βασιλέα τής δόξης, ὃν εὐλογοῦσιν οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, καί φρίπτουσι τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε ἱερεῖς, Λαός ὑπερυψοῦτε, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ὑμνολογούμεν σε τόν τῶν ὅλων Δεσπότην, ὃν ὁ Προφήτης ὁ θεόπτης Ἀγγαῖος, ὑπέδειξε προσκυνεῖν σε καί μέλπειν, Ὑμνεῖτε ἱερεῖς, λαός ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λόγον τόν ἀναρχον ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, ἐπιφανήσεσθαι θεόπτα Προφήτα, προήγγειλας ἐμφανῶς ἀνακράζων, Ὑμνεῖτε ἱερεῖς, λαός ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ὁ πρὶν ἀθέατος καί ἀχώρητος φύσει, ἐν τῇ γαστρί σου χωρηθεῖς, ἐθεάθη Πανάχραντε, ὦ ἐν πίστει βοῶμεν, Ὑμνεῖτε ἱερεῖς, λαός ὑπερυψοῦτε, Χριστόν

εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τον μόνον άναρχον Βασιλέα τής δόξης, όν ευλογούσιν ουρανών αι Δυνάμεις, καί φρίπτουσι τών Αγγέλων αι τάξεις, Υμνεíte ιερείς, λαός υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Πανύμνητε, τών ουρανών υψηλότερα, η τόν άναρχον Λόγον, ασπόρως συλλαβούσα, καί σεσαρκωμένον Θεόν, τεκούσα τοίς ανθρώποις, πιστοί πάντες σε αεί μεγαλύνομεν».

Γευσάμενος, τής υπέρ λόγον θεοπτίας, απεσείσω Προφήτα φροντίδας επιγείους, καί δεδοξασμένω Θεώ παρέστης επαξίως, διό πάντες σε πιστοί μακαρίζομεν.

Ο ένθεος, καί θαυμαστός σου Μάκαρ βίος, παραστάτην Θεού σε ανέδειξε θεόφρον, καί σύν ασωμάτων χοροίς ευφραίνη δι' αιώνος, διό πάντες σε πιστοί μακαρίζομεν.

Υπήρξέ σοι, ως ευσεβείας διδασκάλω, τώ Θεώ συγγενέσθαι, καί τούτου συγκραθήναι, τώ ακραιφνεστάτω φωτί, όν μάκαρ νύν δυσώπει, λυτρωθήναι πειρασμών τάς ψυχάς ημών.

Θεοτοκίον

Συ γέγονας, υπερφυώς Θεογεννήτορ, οικητήριον όντως, τού πάντων Βασιλέως, καί χρυσοειδής Κιβωτός, τόν Νόμου νομοθέτην, έχουσα Χριστόν σωματούμενον.

Ο Ειρμός

«Πανύμνητε, τών ουρανών υψηλότερα, η τόν άναρχον Λόγον ασπόρως συλλαβούσα, καί σεσαρκωμένον Θεόν, τεκούσα τοίς ανθρώποις, πιστοί πάντες σε αεί μεγαλύνομεν».

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Δανιήλ, καί τών Αγίων τριών Παίδων, Ανανίου, Αζαρίου, Μισαήλ, καί τού εν Αγίοις Πατρός ημών Διονυσίου τού νέου, Αρχιεπισκόπου Αιγίνης τού θαυματουργού, τού εκ τής νήσου Ζακύνθου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Προφήτου.

Έχος δ'

Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ο λαμπρότατος ἥλιος, Προφητῶν ὁ περίδοξος, ευφημείσθω σήμερον θείοις ἄσμασι, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, θεῖον ἐνδιαίτημα, ἡ αἰρίυτος πηγὴ, ἡ διόπτρα τοῦ Πνεύματος, ὁ υπέρτιμος, καὶ πανάριστος στύλος τῶν δογμάτων, ἡ κρηπίς τῆς οἰκουμένης, τό ακατάσειστον ἔρεισμα.

Ως ἀστέρα φανότατον, εὐσφόρον ὡς μέγιστον, ἐπιθυμιῶν τε ἄνδρα τιμώμέν σε, τῶν ἀρετῶν ταῖς λαμπρότησι, φαιδρῶς ἀποστίλβοντα, καὶ φωτίζοντα πιστῶν, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, καὶ βοώμέν σοι, Δανιήλ ὑποφήτα τὸν Σωτήρα, ἐκδυσώπει τοῦ σωθῆναι, τοὺς εὐσεβῶς ἀνυμνούντάς σε.

Σοὺ ἡ γλῶσσα ὡς κάλαμος, γραμματέως Πολύσοφε, ὀξυγράφου γέγονε ρητορεύουσα, νόμος Θεοῦ γὰρ ἐγκάρδιος, ἐν σοὶ πεπολίτευται, καὶ τό στόμα σου λαλοῦν, κρίσιν ἐνδίκον δέδεικται, ἐν οἷς ἡσχυνας, παρανόμους πρεσβύτας καὶ Σωσάνναν, ἐκ θανάτου ἐλυτρώσω, τῶν Προφητῶν τό ἀγλαΐσμα.

Στιχηρά Προσόμοια τῶν Ἀγίων τριῶν Παίδων.

Ἦχος ὁ αὐτός Ἐδωκας σημείωσιν

Νόμων ἀντεχόμενοι, τῶν θεοσδότην Πανόλβιοι, μιαραῖς οὐκ ἐχράνθητε, τροφαῖς ἀλλ' ἀκήρατον, τῆς ψυχῆς τό κάλλος, διασεσωκότες, διετηρήσατε σαφῶς, ἀδιαλώβητον καὶ ἀμάραντον, τό ἄνθος τό θαυμάσιον, καὶ τὴν τερπνὴν ὠραιότητα, τοῦ Δεσπότης δοξάζοντος, τοὺς αὐτὸν θεραπεύοντας.

Θεῖω πυρακτούμενοι, οἱ Νεανῖαι πυρσεύματι, τοῦ πυρός κατεφρόνησαν, ἐν ᾧ ὁροσιζόμενοι, οἱ σεπτοὶ χορείαν, ἐκλελαμπρυσμένην, διατυπώσαντες ὠδὴν, τὴν πολυῦμνητον ἡδὸν ψάλλοντες, τὴν ὄντως ἀδιάδοχον, καὶ ἀμετάπτωτον πάνσοφοι, Βασιλείαν ποθήσαντες, τὴν οὐράνιον ἐνδοξοί.

Λόγον τῆς σοφίας σου, καταπλαγέντες οἱ Τύραννοι, Δανιήλ ἀξιάγαστε, καὶ Παίδων τὴν σύνεσιν, τῆς Χαλδαίων χώρας, ἀρchein καὶ δεσπόζειν, ὑμᾶς κατέστησαν Σεπτοί, τὴν ἀρετὴν γὰρ οἶδε σαφέστατα, θαυμάζειν καὶ πολέμιος, καὶ πολιτείας λαμπρότητα, τῶν παθῶν γὰρ κρατήσαντες, ἠγεμόνες γεγόνατε.

Τοῦ Ἀγίου

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Δεῦτε, ὁ χορὸς Αἰγινητῶν, μετὰ Ζακυνθίων συμφώνως, ἡμῶν τιμήσωμεν, γόνον ἡμεῖς ἐκλαμπρον, ὑμεῖς ποιμένα καλόν, καὶ σκιρτώντες ἐν πνεύματι, Θεῷ δώμεν δόξαν, τῷ καταξιώσαντι, ἄμφω πλουτήσαι λαμπράν, σκέπην τοῦ κλεινοῦ ἱεάρχου, νῦν Διονυσίου καὶ τούτου, θείοις ἐγκωμίοις καταστέψωμεν.

Ἐφης, Παγκρατίω ἱερεῖ, πτώσιν ἐκ χειρῶν Θεοῦ ἄρτου, ἱεουργοῦντι ποτέ,

σφόδρα νουθετών αυτόν, θείοις προσέχειν καλώς, ο δέ άγαν εθαύμασε, πλουσίαν εξ ύψους, χάριν τήν δοθείσάν σοι, ανακαλύψεως, χάριν αρετών σου ενθέων, όθεν καί τού Πνεύματος όντως, σκευός σε ηγήσατο θεόπνευστε.

Ότε, σου τό πνεύμα τό σεπτόν, άμεμπτον τώ κτίστη απέδωξ, πρός ουρανίους σκηνάς, τότε σου τό άγιον, σκήνος κατέλιπες, επί γής θαυματόβρυτον, καί νύν εν Ζακύνθω, θαυμαστώξ απόκειται τώ θεοσέπτω Ναώ, αεί πολιτών προστατεύον, τούτων εκπληρούν τάς αιτήσεις, πάντοτε εν πάσιν, ωπανθαύμαστε.

Ώφθης, ηγουμένω Δανιήλ, οφθαλμοφανώς εν τεμένει, εκτός σής λάρνακος, πάντα αφελών αυτού, τόν δισταγμόν τής ψυχής, αυτοψεί γάρ εώρακε, θυτών λευκοφόρων, μέσον σε ιστάμενον καί διακόνων λαμπρών, οία λειτουργούντων σοι Μάκαρ, ως αρχιερεί εν τώ βίω, θεοπρεπεστάτω Διονύσιε.

Δόξα... Ήχος β' Ανατολίου

Πνευματικώς ημάς πιστοί συνήγαγε σήμερον, ο Προφήτης Δανιήλ, καί τράπεζαν προτίθησιν αρετών δασιλώς, πλουσίους καί πένησι, καί ξένοις καί αυτόχθοσι, καί κρατήρα νοητόν, προχέοντα νόμα ευσεβείας, καί ευφραίνοντα καρδίας πιστών, καί Πνεύματος Αγίου χάριν παρέχοντα, Ούτος γάρ ο προφήτης, ο φανότατος λύχνος, ο λάμπας εν τώ κόσμω, τά σεβάσματα πάντα τών Ασσυρίων καθείλε, καί θηρών ατιθάσων στόματα έφραξε, σύν τούτω καί οι τρεις Παίδες ευφημείσθωσαν, ού χρυσοί τή φύσει όντες, χρυσίου δέ δοκιμώτεροι δεικνύμενοι, ου γάρ εχώνευσεν αυτούς τό πυρ τής καμίνου, αλλ' εφύλαξεν ακεραίους, ούς νάφθα καί πίσσα καί κληματίδες έστεψαν, ο δέ αγαγων ημάς, εις τήν περίοδον τού χρόνου Κύριος, αξιώσαι ημάς φθάσαι, καί επί τήν κυρίαν, καί σεβασμίαν ημέραν τών γενεθλίων Χριστού, τού παρέχοντος ημίν ταίς αυτών ικεσίαις, ιλασμόν αμαρτιών, καί τό μέγα έλεος.

Ει βούλει, λέγε τό δοξαστικόν τού Αγίου.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τού διδασκάλου Χριστού, εν Ευαγγελίω ακούσας λέγοντος, εν τούτω γνώσσονται πάντες, ότι εμοί μαθηταί εστε, εάν αγάπην έχητε εν αλλήλοις, ευκαίρως τώ έργω μαθητής ανεδείχθης δόκιμος, αγιώτατε Πάτερ, τόν γάρ πικρώ θανάτω τού βίου στερήσαντα, Κωνσταντίνόν σου τόν γνήσιον σύγγονον, γλυκυτάτοις σου τρόποις υπεδέξω γλυκύθυμε, θυμού διωκόντων τόνδε ρυσάμενος, εν αποκρύφω τηρήσας, καί αντί θανάτου, τό ζήν ανταπέδωκας, έργον όντως παράδοξον, καί υπέρ φύσιν ειργάσω μνησίθεε, τοίς πέρασι πολυθρύλητον, καί ψυχής γενναίας καί φιλοθέου αντάξιον, διό παρρησίαν έχων πρός Κύριον, Ιεράρχα πανεύφημε, εκτενώξ ικέτευε, ειρήνην πλουσίαν δωρηθήναι τή πόλει σου, τή αγλαοφανώς εκτελούση, τήν λαμπράν καί πανέορτον μνήμην σου.

Καί νύν... Προεόρτιον ο αυτός

Σπήλαιον ευτρεπίζου, η, Αμνάς γάρ ήκει, έμβρυον φέρουσα Χριστόν, Φάτνη δέ υποδέχου, τόν τώ λόγω λύσαντα, τής αλόγου πράξεως, ημάς τούς

γηγενείς, ποιμένες αγραυλούντες μαρτυρείτε θαύμα τό φρικτόν, καί Μάγοι εκ Περσίδος, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν, τώ βασιλεί προσάξατε, ότι ώφθη Κύριος εκ Παρθένου μητρός, όνπερ καί κύψασα δουλικώς η Μήτηρ προσεκύνησε, καί προσεφθέγγετο τώ εν αγκάλαις αυτής, πώς ενεσπάρης μοι ή πώς μοι ενεφύης ο λυτρωτής μου καί Θεός.

Είσοδος, τό φώς ιλαρόν, τό προκείμενον τής ημέρας, καί τά αναγνώσματα.

Παροιμιών τό ανάγνωσμα
(Κεφ. 10, 7 & 3, 13-16 & εκλογή)

Μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων, καί ευλογία Κυρίου επί κεφαλήν αυτού. Μακάριος άνθρωπος ός εύρε σοφίαν, καί θνητός ός είδε φρόνησιν. Κρείσσον γάρ αυτήν εμπορεύεσθαι, ή χρυσίου καί αργυρίου θησαυρούς, τιμιωτέρα δέ εστι λίθων πολυτελών, ουκ αντιτάσσεται αυτή ουδέν πονηρόν, ευγνωστός εστι πάσι τοίς εγγίζουσιν αυτήν, πάν δέ τίμιον, ουκ άξιον αυτής εστιν, εκ γάρ τού στόματος αυτής εκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δέ καί έλεον επί γλώσσης φορεί, τοιγαρούν ακούσατέ μου, ώ τέκνα, σεμνά γάρ ερώ, καί μακάριος άνθρωπος, ός τάς εμάς οδούς φυλάξει, αι γάρ έξοδοί μοι έξοδοι ζωής καί ετοιμάζεται θέλησις παρά Κυρίου. Διά τούτο παρακαλώ υμάς καί προΐεμαι εμήν φωνήν υιοίς ανθρώπων, ότι εγώ η σοφία κατεσκεύασα βουλήν καί γνώσιν καί έννοιαν εγώ επεκαλεσάμην, εμή βουλή καί ασφάλεια, εμή φρόνησις, εμή δέ ισχύς. Εγώ τούς εμέ φιλούντας αγαπώ, οι δέ εμέ ζητούντες ευρήσουσι χάριν καί δόξαν, νοήσατε τοίνυν άκακοι πανουργίαν, οι δέ απαίδευτοι ένθεσθε καρδίαν. Εισακούσατέ μου καί πάλιν, σεμνά γάρ ερώ, καί ανοίγω από χειλέων ορθά, ότι αλήθειαν μελετήσει ο λάρυγξ μου, εβδελυγμένα δέ εναντίον εμού χείλη ψευδή, μετά δικαιοσύνης πάντα τά ρήματα τού στόματός μου. Ουδέν εν αυτοίς σκολιόν ουδέ στραγγαλιώδες, πάντα ευθέα εστί τοίς νοούσι, καί ορθά τοίς ευρίσκουσι γνώσιν, διδάσκω γάρ υμίν αληθή, ίνα γένηται εν Κυρίω η ελπίς υμών καί πλησθήσεσθε πνεύματος.

Παροιμιών τό ανάγνωσμα.
(Κεφ. 10, 31-32 & 11, 1-12)

Στόμα δικαίου αποστάζει σοφίαν, γλώσσα δέ αδίκου εξολείται, χείλη ανδρών δικαίων επίστανται χάριτας, στόμα δέ ασεβών καταστρέφεται, ζυγοί δόλιοι βδέλυγμα ενώπιον Κυρίου, στάθμιον δέ δίκαιον δεκτόν αυτώ. Ού εάν εισέλθη ύβρις, εκεί καί ατιμία, στόμα δέ ταπεινών μελετά σοφίαν, τελειότης ευθέων οδηγήσει αυτούς, καί υποσκελισμός αθετούντων προνομεύσει αυτούς, ουκ ωφελήσει υπάρχοντα εν ημέρα θυμού, δικαιοσύνη δέ ρύσεται από θανάτου. Αποθανών δίκαιος έλιπε μετάμελον, πρόχειρος δέ γίνεται καί επίχαρτος ασεβών απώλεια. Δικαιοσύνη αμώμου ορθοτομεί οδούς, ασέβεια δέ περιπίπτει αδικία. Δικαιοσύνη ανδρών ορθών ρύσεται αυτούς, τή δέ αβουλία αλίσκονται παράνομοι. Τελευταίαντος ανδρός δικαίου ουκ όλυται ελπίς, τό δέ καύχημα τών ασεβών όλυται. Δίκαιος έκ θύρας εκδύνει, αντ' αυτού παραδίδοται ο ασεβής, εν στόματι ασεβών παγίς πολίταις, αίσθησις δέ

δικαίων εύοδος. Εν αγαθοῖς δικαίων κατώρθωται πόλις, καί ἐν απωλείᾳ
ασεβῶν ἀγαλλίαμα. Εν εὐλογίᾳ ευθέων υψωθήσεται πόλις, στόματι δέ
ασεβῶν κατασκαφήσεται. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεής φρενῶν, ἀνὴρ δέ
φρόνιμος ἡσυχίαν ἀγει.

Σοφίας Σολομώντος τό ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος ἐάν φθάσῃ τελευτήσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται, γήρας γάρ τίμιον οὐ τό
πολυχρόνιον, οὐδέ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιά δέ ἐστὶ φρόνησις
ἀνθρώποις, καί ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος, εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος
ἡγαπήθη, καί ζῶν μεταξύ ἀμαρτωλῶν μετετέθη, ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ
σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ, βασκανία γάρ φαυλότητος
ἀμαυροί τὰ καλὰ, καί ρεμβασμός ἐπιθυμίας, μεταλλεύει νοῦν ἀκακόν,
τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς, ἀρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ
ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας, οἱ δέ λαοὶ ἰδόντες καί μὴ
νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ το τοιοῦτον, ὅτι χάρις καί ἔλεος ἐν τοῖς
οσίοις αὐτοῦ, καί ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λιτὴν ψάλλομεν στιχηρά ἰδιόμελα.

Ἦχος α'

Τῷ ματαιόφρονι βίῳ ἀποταξάμενος, τοῦ πολυπλάνου κόσμου ἔξω ἐγένου
θεόληπτε, καί ἀπλέτῳ πό θωπῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, ὅπου γάρ Θεός ο
ποθούμενος, Κόσμος ὅλος καταπεφρόνηται, διό ἐρημικῶς τὸν βίον ἀγειν
ἠρέτισας, καί ἐν σώματι ὡς ἀσώματος πολιτεύεσθαι, ἡμῖν δέ ἀστήρ νεοφανῆς
τυγχάνεις, μαργαρυγαῖς εὐσεβείας διαλάμπων, καί ψυχὰς τῶν πιστῶς σε
υμνοῦντων, φωτίζων ἐν πνεύματι ἀξιύμνητε.

Ἦχος β'

Ἄρσενος ἀμοῖρος γυνή, τυχεῖν ποθούσα, εὐσεβῶς σοῦ ἐδέετο, ἥς τῆς
δεήσεως ἐπακούσας, σαφῶς ἐν Ὁράματι υπέσχου τὰ καταθύμια, εὐέλπιν
εργασάμενος, διό περιχαρὴς γενομένη, καί συλλαβούσα ταχύ, ἄρσεν χαρίεν
κατ' ἔφεσιν, ἐν χάριτι τέτοκεν, ὅθεν ευχαρίστως ἀνύμνησε, καί τὴν σὴν πρὸς
Θεὸν παρρησίαν, παρρησίᾳ ἐκήρυξεν, ἱεράρχα παμμακάριστε.

Ἦχος γ'

Πάθει ἀποπληξίας ποτέ, γυνὴ τις ἄλλη ἐκ τῶν οικείων σου Ὅσιε,
περιπεσοῦσα δεινῷ, δι' οὐ ἀλαλος μείνασα, ἡμιθανὴς καί ἀκίνητος, τῇ μόνῃ
ἀφῇ τοῦ τιμίου δακτύλου ἐκ τῆς ἀγίας σου σοροῦ, ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτῆς, καί
τῶν νεναρκωμένων μελῶν, τὴν λαλίαν αὐτίκα, ὡς τοῦ θαύματος, σὺν τῇ τελείᾳ
ρῶσει ἀνέλαβε, καί τό θαῦμα κηρύξασα, τὸν σέ μεγαλύναντα Κύριον
εμεγάλυνεν, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, θαυματουργέ Διονύσιε, υπέρ τῶν πίστει
θαυμαζόντων, καί ευφημούντων, τὰ ἀξιάγαστά σου θαυματουργήματα.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Εἰς ἀρετῶν ἀκρώρειαν ἀνενεχθεῖς, πολλῶν ἡξιώθης παρὰ Θεοῦ χαρισμάτων,
Πάτερ ὅσιε, ἀνθ' ὧν καί ἐκ πολλοῦ τεθνηκυῖαν ἀφορισμῷ δεσμευθείσαν
ἀλύτῳ, προσευχῇ ἐκτενεῖς σου διέλυσας, καί τό πτώμα κατέλυσας, θράσος

αλιέων δυσπίστων, παραδόξου άγρας κατεύνασας θαύματι, ποταμού ρούν κατέστειλας, καί αβρόχως διώδευσας, υετός καθ' οδόν επανελθών, ουδαμώς τήν εσθήτά σου ίκμασε, τό διά λήθης πρεσβυτέρου παράπτωμα, νουθετικώς απεκάλυψας, Πολλά σου τά εν βίω τεράστια, πυκνά τά μετά θάνατον θαύματα, διό αιτούμέν σε θαυματοφόρε Διονύσιε, μή διαλίπης δυσωπών τόν ευδιάλλακτον Θεόν, εκ δεξιών παραστήσαι, τούς ειλικρινώς ευφημούντάς σε, εν τή ημέρα τής κρίσεως.

Καί νύν... ο αυτός Προεόρτιον

Μή στύγναζε Ιωσήφ, καθορών μου τήν νηδύν, όψει γάρ τό τικτόμενον έξ εμού, καί χαρήση, καί ως Θεόν προσκυνήσεις, η Θεοτόκος έλεγε, τώ εαυτής μνηστήρι, μολούσα τού τεκείν τόν Χριστόν, Ταύτην ανυμνήσωμεν λέγοντες, Χαίρε κεχαριτωμένη, μετά σου ο Κύριος, καί δια σου μεθ' ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Έχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Δανιήλ ο θαυμάσιος, τήν καρδίαν κτησάμενος, καθαρόν τού Πνεύματος καταγώγιον, καί παρ' αυτού φωτιζόμενος, μελλόντων τήν δήλωσιν, προθεσπίζει προφανώς, προφητείας λαμπρότησι, καλλυνόμενος, καί τρανώς σαφηνίζων τών κρατούντων, παρανόμων Βασιλέων, τά κεκρυμμένα ενύπνια.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Προστομώσας τό σώμά σου, τή νηστεία αδάμαστον, τών λεόντων στόμασιν απετέλεσας, μέσον γάρ τούτων ιστάμενος, Προφήτα θεσπέσιε, καί Θεώ τώ αγαθώ, ατενίζων διέμεινας, απαράτρωτος, απορρήτω δυνάμει τού τά πάντα, ενεργούντος παραδόξως, τού Λυτρωτού τών ψυχών ημών.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού.

Επί θρόνου καθήμενον, καί Αγγέλοις κυκλούμενον, τόν υπέρ κατάληψιν εθεώρησας, κριτήν υπάρχοντα δίκαιον, Προφήτα θαυμάσιε, εκπλαγείς δέ τό φρικτόν, τής εμφόβου οράσεως διεσήμανας, τοίς μετέπειτα πάσιν υπογράψας, τήν δευτέραν παρουσίαν, τού σαρκωθέντος Θεού ημών.

Καί τού Αγίου δύο.

Έχος πλ. α'

Χαίροις ασκητικών αληθώς

Άνθος εκ γής Ζακύνθου τερπνόν, αναβλαστήσαν, ευωδίας τής χάριτος, εκχέει τās μυριπνόους, ταίς διανοίαις πιστών, ο κλεινός πατέρων Διονύσιος, Πηγή, τε άέναιος, τών ιάσεων πέφυκε, πέλαγος θείον, τών θαυμάτων ακένωτον, Εκκλησίας δέ, ο φωστήρ ο λαμπρότατος, φέγγος φαίνον τό άδυτον, τοίς πέρασι σήμερον, εν τή λαμπρά αυτού μνήμη, ήν εκτελούντες δοξάζομεν,

Χριστόν τόν Σωτήρα, τόν δοξάζοντα τούς τούτον, θερμώς δοξάζοντας.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος.

Ἐστερξας συμπαθώς σπλαγχνισθείς, τόν μαιφόνον σου ομαίμονος δέξασθαι, καί τούτον δὴ εισοικίσας, μετὰ ἀδόλου στοργῆς, μυχοῖς ἐνδοτάτοις ἐγκατέκρυψας, χειρῶν ἐκρυόμενος, τῶν ζητούντων τόν ἄνθρωπον, δεινῶς σπαράξαι, ἀπηνή αλιτήριον, ἐν οικήματι, ὡ κατώκεις πανόλβιε, τούτο δέ ὅλον ἐπραξας, πληρῶσαι βουλόμενος, τήν ἐντολήν τοῦ Δεσπότη, κακοποιούντας κελεύοντος, φιλεῖν ολοψύχως, καί πολλήν ἀμνησικάκοις, χάριν παρέχοντος.

Δόξα... Τῶν Ἁγίων Παίδων

Ἦχος πλ. β'

Εν ψυχῇ συντετριμμένη, καί πνεύματι ταπεινώσεως, ἐν μέσῳ τῆς καμίνου τοῦ πυρός, τόν παγκόσμιον ὕμνον ἐμελωδήσατε, Παῖδες τρισόλβιοι, καί τῆς φωνῆς ὑμῶν εἰσήκουσεν, ὁ ὢν ἐγγύς Κύριος, τοῖς συντετριμμένοις τήν καρδίαν, καί τούς ταπεινοὺς τῷ πνεύματι σώζων, καί διατηρήσας ἀσινεῖς, προσεδέξατο ὑμᾶς, ὡς θυσίαν καθάραν, Διό ἀπόγονοι Ἀβραάμ τυγχάνοντες, παῖδες Θεοῦ γενέσθαι ἠξιώθητε, Παρρησίαν οὖν ἔχοντες πρὸς αὐτόν, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰ βούλει, λέγε τό τοῦ Ἁγίου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν κλεινῶν προπατόρων τάς ἀρετάς ἐμιμήσω κατ' ἴχνος θεσπέσιε, Ἀβραάμ τό φιλόξενον, Ἰακώβ τε τό ἀκάκον, καί Ἰώβ τό ἀμεμπτον, Μωϋσέως τό ἀπλαστον, καί Δαυῖδ βασιλέως τό πρᾶον, τό συμπαθές καί φιλόστοργον, διό Χριστός καί ζῶντα καί μεταστάντα σε, θεοσημεῖαις καί τέρασιν, ἀφθόνως ἐδόξασε, καί τῇ σεπτῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς ἀρετῶν ἐνθέων κειμήλιον παρέθετο. Ἐν ἡ εστῶτες ψαλμικῶς βοῶμέν σοι, τήν πόλιν σου τήν ἐνεγκοῦσαν, καί πάσαν αλλοδαπὴν ὀρθοδόξων, ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβεΐαις, ἅγιε διαφύλαττε.

Καί νύν... ὁ αὐτός

Προεόρτιον

Υπόδεξαι Βηθλεέμ, τήν τοῦ Θεοῦ μητρόπολιν, φῶς γάρ τό ἄδυτον ἐπὶ σέ γεννήσαι ἤκει, Ἄγγελοι θαυμάσατε ἐν οὐρανῷ, ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ τῆς γῆς, μάγοι ἐκ Περσίδος, τό τρισόκλεον δῶρον προσκομίσατε, ποιμένες ἀγραυλοῦντες, τόν τρισάγιον ὕμνον μελωδήσατε, πάσα πνοή αἰνεσάτω τόν Παντουργήτην.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ὁσίων Παίδων

καί Προφήτου Ἦχος β'

Μεγάλα τά τῆς πίστεως κατορθώματα! ἐν τῇ πηγῇ τῆς φλογός, ὡς ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως, οἱ ἅγιοι τρεῖς παῖδες ἠγάλλοντο, καί ὁ Προφήτης Δανιήλ, λεόντων ποιμήν, ὡς προβάτων ἐδείκνυτο, Ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... τοῦ Ἁγίου

Ἦχος α'

Τῆς Ζακύνθου τόν γόνον καί Αιγίνης τόν πρόεδρον, τόν φρουρόν μονῆς τῶν Στροφάδων, Διονύσιον ἅπαντες, τιμήσωμεν συμφώνως οἱ πιστοί, βοῶντες πρὸς αὐτόν ειλικρινῶς, σαῖς λιταῖς τοὺς τὴν σὴν μνήμην ἐπιτελοῦντας σῶζε καί βοβώντάς σοι, Δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σέ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ δωρησαμένῳ σε ἡμῖν, πρέσβυν ακοίμητον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

(ένα ἀπό τὰ ἐξῆς)

Ἦχος β'

Πάντα υπέρ ἔννοιαν, πάντα υπερένδοξα, τὰ σά Θεοτόκε Μυστήτρια, τῇ ἀγνείᾳ ἐσφραγισμένη, καί παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκούσα ἀληθινόν, Αὐτόν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ἢ Ἦχος α'

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τό χαίρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκούτο οὗ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγία κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυὶδ, ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τόν Κτίστην σου, Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν πρώτην Στιχολογίαν.

Καθίσματα Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Αγάπης τῷ δεσμῷ, συντεθείς θεοφόρε, διέλυσας τρανῶς, τὴν κακίαν τῆς ἐχθρας, φονέα γάρ συγγόνου σου, πεφευγότα τῇ σκέπῃ σου, μή εἰδότα σε, τόν ἀδελφόν αὐτοῦ εἶναι, δίκης ἔσωσας, ἐπικειμένου θανάτου, καί σῶν ἀπέστειλας.

Δόξα... ὅμοιον

Οὐκ ἔγνω τόν Θεόν, ὅς ἀγάπη ὑπάρχει, ὁ μὴ ἐχθρόν φιλῶν, ὅς πλησίον τυγχάνει, διόπερ καί ἐπλήρωσας ἐντολήν θείαν Ὅσιε, καί τό ἐγκλημα, σοῦ ἀδελφοῦ φονοκτόνω, συνεχώρησας, κατὰ Θεόν ὡς οἰκτίρμων, Θεῷ τ' εὐηρέστησας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μεγάλως ὁ Θεός, ἀγαπήσας τόν κόσμον, τόν Ἄγγελον βουλής, ἐαυτοῦ τῆς μεγάλης, τῷ κόσμῳ μὲν ἀπέστειλεν, εἰς ἀγάπης ἐπίδειξιν, τόν Υἱόν αὐτοῦ, ἐκ τῆς ἀγνῆς σαρκωθέντα, τεχθησόμενον, ἐν Βηθλεὲμ τῷ σπηλαίῳ, ταχύ ὃν δοξάσομεν.

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ο υψωθείς εν τῷ Σταυρῷ

Προσενεχθείς ἀπὸ παιδὸς τῷ Κυρίῳ, δι' ἀρετῶν σεβασμιώτατε Πάτερ, θυσία ὄντως γέγονας ευπρόσδεκτος Θεῷ, Κλέος ἐχρημάτισας, τῶν οσίων τρισμάκαρ, θεῖον ἐγκαλλώπισμα ἱερέων ἐφάνης, καὶ νῦν πρεσβεύεις υπὲρ εὐσεβῶν, εορταζόντων ἐν πίστει τὴν μνήμην σου.

Δόξα... Ὁμοιον

Οἱ τῶν Στροφάδων θεοφόροι Πατέρες, ἐν ταῖς ἀνάγκαις ἀρωγὸν σε καὶ ρύστην, καὶ ἱατρὸν πανάριστον γινώσκουσιν αἰεὶ, πάντων τὰ νοσήματα, θεραπεύοντα τάχει, νέφος τε ἐλαύνοντα, ἐξ ἀγροῦ τῶν ἀκρίδων, καὶ οὐρανόθεν ὄμβρον ἀγαθόν, μάκαρ ἐκπέμποντα γῇ μεσιτεία σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ο δι' ἀγάπην πατρικῆς εὐσπλαγχνίας, πρὸς ἡμᾶς πέμψας τὸν Υἱόν ἐπ' ἐσχάτων, ἐκ τῆς πανάγνου ἀσπορον φορέσαντα ἐν γῇ, σάρκα τὴν ἀνθρώπινον, ἵνα ρύσῃ τῆς πλάνης, πλάσμα τὸ ἀνθρώπινον, αὐτὸς πάντας ἐν πίστει, καταξιῶσαι γέννησιν υἱοῦ, τοῦ προσκυνῆσαι ἀξίως δεόμεθα.

Οἱ Ἀναβαθμοί

Οἱ Ἀναβαθμοί, τό α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οἱ Ἀναβαθμοί Ἀντίφωνον Α'

- Ἐκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.
- Οἱ μισούντες Σιών, αἰσχύνητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Αγίῳ Πνεύματι πάσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει υψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Προκείμενον

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. Ακούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Πάσα πνοή

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην

Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας...

Ὁ Ν'

Δόξα... Ταῖς τοῦ ἱεράρχου...

Καὶ νῦν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ελεήμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός.

Καί τό Ἰδιόμελον
Ἦχος πλ. β'

Αγάλλεται σήμερον ἡ Εκκλησία Χριστοῦ, καί πανηγυρίζει φαιδρώς, καινόν
ἱεράρχην ορώσα, ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς εἰσαχθέντα, τόν σεπτόν Διονύσιον,
ὅς ἀδιαλείπως πρεσβεύει υπέρ τῶν πίστει τιμῶντων, τήν ἱεράν αὐτοῦ
κοίμησιν.

Σώσον ὁ Θεός τόν λαόν σου, καί τά ἐξῆς. Εἶτα οἱ Κανόνες.

Κανὼν τοῦ Προφήτου οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σοφόν Δανιήλ ἄσμασι περιστέφω. Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

«Ἄσμα ἀναπέμψωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τόν
Ἰσραήλ ἐκ δουλείας, ὡδήν ἐπινίκιον ἄδοντες καί βοῶντες, Ἄσωμέν σοι τῷ
μόνῳ Δεσπότη».

Σώτερ εὐεργέτα τοῦ παντός, τῶν ἀγαθῶν ὁ αἴτιος, τῇ φωτοφόρῳ σου, τήν
έννοιάν μου αἶγλη, φωτίζοις φιλάνθρωπε, ὅπως τοῦ σοῦ Προφήτου,
ευφημήσω τήν ἐνδοξον μνήμην.

Ὅρθρος ὡς ἀνέτειλας σοφέ, τῆς σωφροσύνης σῶφρονα, προκινδυνεύουσιν,
Σωσάνναν διασώσας, Θεός γάρ σε ἡγείρε, γνώστης ὁ τῶν κρυφίων,
πρεσβυτέρους δεινούς κατακρίναι.

Φόβῳ στοιχειούμενοι Θεοῦ, οἱ Ἀβραάμ ἀπόγονοι, τροφήν παράνομον,
ἀπώσαντο γενναίως, καί θείῳ τρεφόμενοι, πόθῳ τῆς εὐσεβείας, πρὸς
μεγίστην ἐπήρθησαν δόξαν.

Θεοτοκίον

Ὅρος ἐθεώρεις νοητόν, Δανιήλ ἱερώτατε, τήν μόνην ἀχραντον αἰειπάρθενον
Κόρην, ἐξ ἧς περ ἐκτέμνεται, λίθος ὁ ἀκρογωνιαίος, καί τήν πλάνην συνέτριψε
πάσαν.

Ἄτερος Κανὼν τῶν Ἀγίων τριῶν Παίδων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τρεῖς Παῖδας ὑμνῶ, Δανιήλ τε τόν μέγαν. Θεοφάνους.

Ὡδή α'
Ἦχος ὁ αὐτός

«Υγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καί τήν Αἰγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ
Ἰσραηλίτης ἀνεβόα, τῷ Λυτρωτῇ καί Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν».

Τόν ἀναρχον Λόγον τόν ἐκ Πατρός, πρό πάντων αἰώνων, γεννηθέντα
θεοπρεπῶς, τόν ἐν τῇ καμίνῳ Νεανίαίς, συμβολικῶς οραθέντα δοξάσωμεν.

Ρημάτων τού τυράννου τού δυσσεβούς, οι ευγενείς Παῖδες, καταπτύσαντες καρτερῶς, τροφαῖς παρανόμοις μianθῆναι, Χαλδαϊκῶς ου κατηξίωσαν.

Ετρέφεσθε λόγω μὲν ψυχικῶς, τροφαῖς αυτομάτοις, κεχρημένοι δέ σαρκικῶς, τῶν αβροδιαίτων τὰς ιδέας, τῷ Βασιλεῖ ωραιότεροι δείκνυσθε.

Θεοτοκίον

Ιόν τόν τού όφεως ακοαῖς, πικρῶς εμπάρέντα, ταῖς τῆς Εύας η εκ Δαυῖδ, βλαστήσασα Κόρη θεραπεύει, τόν Λυτρωτῆν κυοφορήσασα.

Ο Κανὼν τού Αγίου

Ὡδή α' Ἦχος α' ο Ειρμός Ὡδήν επινίκιον

Νοός μου τήν ζόφωσιν φωτί τῷ θείῳ, λαμπρύνας ικάνωσον, ευφημήσαι μέλλοντος, τήν θείαν μνήμην σου, σαῖς Διονύσιε λιταῖς, Αιγίνης πρόεδρε.

Ιδού συνευφραίνονται τοῖς Ζακυνθίοις, Πατέρες σεβάσμιοι, τῶν Στροφάδων ἅπαντες, καί τῆς Αιγίνης λαός, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τού κοινού αὐτῶν, προστάτου θερμού.

Κλεινῶν γεννητόρων μὲν υἱός εγένου, λαμπρῶν καί ενδόξων τε, αλλ' αὐτός κατέλιπες ὡς νουνεχέστατος, πάσαν προσπάθειαν σοφέ, γῆϊνης σχέσεως.

Θεοτοκίον

Οι Μάγοι σκοπούμενοι ἄστρον Περσόθεν, αὐτῷ εφεπόμενοι, ταχυδρόμῳς σπεύδουσιν, ευρεῖν τόν Ἄνακτα, ὄν εν Σπηλαίῳ σαρκικῶς, τεκεῖν Παρθένος μολεῖ.

Τού Προφήτου

Ὡδή γ'

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τῶν εσκοτισμένων, καί υμνεῖ σε τό πνεύμά μου».

Νόησιν καί σύνεσιν, παρά Θεοῦ λαβῶν ἔλυσας, φωτοφανῶς, τὰ εσκιασμένα, τῶν κρατούντων ενύπνια.

Δράκοντα ἐνέκρωσας, διά τροφῆς βαλὼν Ἐνδοξε, τόν αισθητόν τούς πρὶν αοράτους, ἐτροπώσω γάρ δαίμονας.

Αἶγλη φωτιζόμενος, τό εμφανές, οράς Ἐνδοξε, Ὅρος Θεοῦ, τήν Ευλογημένην, τό βροτῶν εγκαλλώπισμα.

Τῶν Αγίων Παίδων

Ο αυτός

Σύνεσιν κτησάμενοι, τήν θεοδίδακτον Δέσποτα, Παῖδες Δαυΐδ, Νόμους τούς πατρώους, θεοφρόνως ετήρησαν.

Πύρ ου κατεφλόγισε, τά καθαρώτατα σώματα, τών ευσεβών, διά γάρ νηστείας, ψυχοτρόφου ηρδεύοντο.

Αἶνον τόν παγκόσμιον, καί πολυῦμνητον ἄδουσι, Παῖδες οἱ τρεῖς, μέσον τῆς καμίνου, θαυμαστώς δροσιζόμενοι.

Θεοτοκίον

Ἴνα τόκον Δέσποτα, ἐκ παρθενεύοντος σώματος, δείξης ἡμῖν, σώξεις ἐν καμίνῳ, παρθενεύοντα σώματα.

Ο Ειρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τών ἐσκοτισμένων, καί ὑμνεί σε τό πνεύμά μου».

Τού Αγίου Ο Ειρμός Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου

Λαμπρύνας Πάτερ αἰσθητήρια, τῆς ψυχῆς σου ταύτην ἐτέλεσας, δοχείον θείων ἀρετῶν, καταγώγιον πνεύματος, καί ἐν σοί ἐπανεπαύσατο, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν.

Ἀνεπιστρόφως τρίβον Ὅσιε, τήν στενήν καί λίαν ἐπίπονον, βαδίσας ἐφθασας αὐτό, ορεκτόν τό ἀκρότατον, καί πρὸς πλάτος Παραδείσου, κατοικεῖν εἰσελήλυθας.

Οὔτ' ἀκρυπτά γινώσκων Κύριος, καί νεφρούς ἐτάζων ὡς γέγραπται, προεγνωκῶς γνώμης τῆς σῆς, τό εὐθές καί ἀκέραιον, σέ Ποιμένα προχειρίζεται, Αἰγίνης πανάριστον.

Θεοτοκίον

Ὑπερνικά ου μόνον βρότειον, ἀλλά καί νοῦν πάντα ἀγγελικόν, συγκαταβάσεως τῆς σῆς, Χριστέ βάθος τό ἀπείρον, Θεός γάρ ὢν σαρκα δούλου, ἔρχη νῦν τοῦ ἐνδύσασθαι.

Κοντάκιον τοῦ Προφήτου Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Καθαρθείσα Πνεύματι, ἡ καθαρὰ σου καρδιά, προφητείας γέγονε, φαεινοτάτης δοχείον, βλέπεις γάρ ὡς ἐνεστώτα τά μακράν ὄντα, λέοντας, ἀποφιμοῖς δέ βληθεῖς ἐν λάκκῳ, διά τούτό σε τιμῶμεν, προφήτα Μάκαρ, Δανιήλ Ἐνδοξε.

Κάθισμα τοῦ αὐτοῦ Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Προφητείας τήν χάριν πεπλουτηκῶς, τῆς Παρθένου τόν Τόκον σκιαγραφεῖς,

καί λύεις ονείρατα, τών κρατούντων σαφέστατα, εμβληθείς δέ λάκκω, ως Μάρτυς εδίδαξας, παραδόξως Μάκαρ, νηστεύειν τούς λέοντας, όθεν καταστρέψας, τών αθέων τό σέβας, τόν δράκοντα έκτεινας, αριστεύσας λαμπρότατα, Δανιήλ Αξιάγαστε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Κάθισμα τού Αγίου

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τήν αγήρω ποθήσας όντως ζωήν, καί γηϊνων τόν βίον μεμισηκώς, αγίων εζήλωσας, πολιτείαν τήν ένθεον, εκ νηπίου δέ ταύτα, συνέσει διέκρινας, καί σαρκός μέν τά πάθη νοϊ καθυπέταξας, όθεν καί τόν όλβον, σκυβαλίσας γονέων, απέβαλες όλβιε, Διονύσιε όσιε, καί Χριστώ ηκολούθησας, σπεύσον ούν πρεσβείαις πρός Θεόν, αιωνίου πάντας πυρός ρύσασθαι, τούς εορτάζοντας πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τών τριών Παίδων

Τής Τριάδος εικόνα προφητικώς, εκ αϋλων χρωμάτων εν τή φλογί, οι Παίδες διέγραψαν, τώ καλάμω τής πίστεως, καί τήν τού Λόγου άκραν, εις γήν συγκατάβασιν, μυστικώς κατείδον, καί πάσιν εκήρυξαν, όθεν καί τήν δρόσον, ουρανόθεν λαβόντες, τού Πνεύματος βρύουσι, τοίς πιστοίς τά χαρίσματα, διά τούτο βοήσωμεν, Δώρησαι Χριστέ ο Θεός, τών πταισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς εορταζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην αυτών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε θρόνε πυρίμορφε τού Θεού, Χαίρε Κόρη Καθέδρα βασιλική, Κλίνη πορφυρόστρωτε, χρυσοπόρφυρε θάλαμε, Χλαμύς αλουργόχροε, τιμαλφέστατον Τέμενος, αστραπηφόρον Άρμα, Λυχνία πολύφωτε, Χαίρε Θεοτόκε, δωδεκάτειχε Πόλις, καί Πύλη χρυσήλατε, καί Παστάς αγλαόμορφε, αγλαόχρυσε Τράπεζα, θεοκόσμητον Σκήνωμα, Χαίρε Ένδοξε Νύμφη ηλιοστάλακτε, Χαίρε μόνη ψυχής μου ευπρέπεια.

Τού Προφήτου

Ωδή δ'

«Εξ όρους κατασκίου, Λόγε ο προφήτης, τής μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτικώς κατενόησε καί εν φόβω, εδοξολόγει σου τήν δύναμιν».

Νόμον ευσεβώς, φυλάξας ώ Προφήτα, τής όντως σοφίας, έγνως τόν δοτήρα, τά μυστικά σε διδάσκοντα καί βαθέα, καί τά εν σκότει σε φωτίζοντα.

Ιεράν ζωήν, βιώσας Θεοφάντορ, επιθυμιών, ανήρ προσηγορεύθης, αρρενωπώς γάρ τά πάθη καταπατήσας, πρός τήν αγήρω μετετέθης ζωήν.

Η ενοικούσα εν σοί, τού Παρακλήτου χάρις, Δανιήλ σε δεικνύει, όλον φωτοφόρον, καί νικητήν τών τυράννων καί Βασιλέων, καί τής σοφίας

καταγώγιον.

Θεοτοκίον

Λίθον σε χειρός, τμηθέντα άνευ Λόγε, Όρους προορά, Παρθένου Θεοτόκου, Δανιήλ ο προφήτης ανακραυγάζων, καί ανυμνών σου τήν θεότητα.

Τών Αγίων Παίδων

Εισακήκοα Κύριε

Δανιήλ ο σοφώτατος, ενθεαστικώς τόν νούν φωτιζόμενος, τά ενύπνια διέλυσε, τών Αυτοκρατόρων θεία χάριτι.

Απαστράπτει τοίς θαύμασιν, η εν τή καμίνω τών Παίδων Άθλησις, τόν γάρ τύραννον εξώγησαν, πρός επίγνωσίν σου παντοδύναμε.

Συμφωνίας τά όργανα, καί τής μουσικής μέλη παναρμόνια, τούς γενναίους ου κατέθελξαν, καί χρυσή εικόνη ουχ υπέκυψαν.

Θεοτοκίον

Ύμνω δίκαις πανύμνητε, οι εν Βαβυλώνι Παίδες γεραίρουσι, τόν Υιόν σου τόν υπέρθεον, όν εν τή καμίνω επεγίνωσκον.

Τού Αγίου Ο Ειρμός Εν Πνεύματι προβλέπων

Ιερεύσας Παμμάκαρ αδόλως τώ Θεώ, θύων τήν αναίμακτον θυσίαν ακραιφνώς, ψυχήν καθάρας, μελέτη συνεχεί νόμου, καί τής σαρκός δουλαγωγήσας τάς αισθήσεις, ώφθης οικητήριον πνεύματος.

Επήκουσεν ο Κύριος δεήσεως τής σής, καί γυναίκα θνήξασαν δεσμώ αφορισμού, ευχή σου ταύτην, διέλυσε εις κόνιν, Οστά τε άμα μετεποίησεν αθρόως, ώ ξενοπρεπούς θεωρήματος!

Ρητόρων ατονούσιν ευγλώπτων αί φθογγαί, τής αμνησικάκου σου ψυχής τό ευγενές, εγκωμιάσαι, τόν κτείναντα γάρ αδίκως, τόν σύγγγονόν σοι ουκ ημύνω, αλλά μάλλον τούτον φιλοφρόνως εισδέδεξαι.

Θεοτοκίον

Εξέστησαν ορώσαι αγγέλων στρατιαί, άνθρωπον γενόμενον τόν πάντων ποιητήν, ός μετ' ολίγον τεχθήσεται εν Σπηλαίω, υπό μητρός αιιπαρθένου καί εν φάτνη, νήπιον καθάπερ οφθήσεται.

Τού Προφήτου

Ωδή ε'

«Ο εκ νυκτός αγνοίας, παιδρύνας τά πέρατα, φώτισόν με τώ όρθρω τής φιλανθρωπίας σου Κύριε».

Αθλητικούς αγώνας, τής προφητείας παιδρύνας κηρύγματι, λάμπεις δι'

αμφοτέρων, θείας επιπνοίας ανάπλεως.

Σοφός εδείχθης Μάκαρ, ταίς υπέρ νούν τῆς σοφίας ἐλλάμψεσι, μέγιστε
θεορρήμον, Δανιήλ καί πάντας ἐφώτισας.

Θεοτοκίον

Μυσταγωγεί τούς τύπους, τῆς απορρήτου σαρκώσεως Ἀχραντε, τῆς ἐκ σοῦ
τοῦ Υἱίστου, Δανιήλ ὁ Προφήτης ὁ Ἐνδοξος.

Τῶν Ἀγίων Παίδων

Ἴνα τί με ἀπώσω

Μυηθέντες τόν Νόμον, Σώτερ οὐκ ἠρνήσαντο, οἱ σοί θεράποντες, Δανιήλ ὁ
μέγας, σύν τρισί Νεανίαις θεόφροσιν, ἀλλ' ἰσχύν λαβόντες, τήν παρά σοῦ τοῦ
ευεργέτου, τούς τυράννους ἀνδρείως ἐτρέψαντο.

Νοερώς ἐμυεῖτο, Δανιήλ φιλόανθρωπε, τά σά μυστήρια, ἐπὶ γάρ νεφέλης, ὡς
Υἱόν σε ἀνθρώπου ἐρχόμενον, τῶν Ἐθνῶν ἀπάντων, οἷα Κριτὴν καί Βασιλέα,
ἐθεώρει νοός καθαρότητι.

Ὁραιώθη ὦ Παῖδες, υπέρ λίθον σάπφειρον, ὑμῶν τό σύνταγμα, ὡς αὐγή
χρυσίου, εὐσεβείας τῷ ζήλῳ πυρσεύετε, ἐμπεριπατοῦντες, χαρμονικῶς ἐν τῇ
καμίνῳ, καί κροτοῦντες χορείαν τρισάριθμον.

Θεοτοκίον

Δανιήλ σε Παρθένε, Ὅρος προδιέγραφε σαφῶς ὁ ἐνθεος, οἱ τριπτοὶ δέ Παῖδες,
καθορώντες τήν φλόγα δροσίζουσιν, τόν σόν θεῖον τόκον, μελωδικῶς
ἀνευφημοῦσιν, ὡς Σωτήρα καί Κτίστην καί Κύριον.

Τοῦ Ἁγίου Ὁ Εἰρμός
Τό φαινόν

Ὡς Ἰσραήλ ὁ πάλαι τήν Ερυθράν, οὕτω καί σύ διέβης Αοίδιμε, ἀβρόχοις ἰχνεσι
ποταμοῦ ρεῦμα, οἶδε γάρ αἰδεῖσθαί σε, καί φύσις ἀναίσθητος.

Σοῦ υετός οὐδόλως τετόλμηκε, Παμμάκαρ καθάψασθαι, χειμῶνος πέλοντος
σφοδρού, καί πάντες οἱ παρόντες ἐκθαμβοί, ὀρώντες ἐγένοντο.

Γεραίρειν σε οὐ παύσεται Ζάκυνθος, ὡς ἀγρυπνον ὑπάρχοντα φύλακα, τῶν
οικητῶν αὐτῆς πιστῶν, τρισμάκαρ, οὐς φρούρει δεήσεσι, ταίς σαῖς Διονύσιε.

Θεοτοκίον

Ἀστήρ μηνύει μάγοις τόν Κύριον, Σπηλαίῳ νύν τεχθῆναι ἐρχόμενον, ὑπὸ
μητρός Παρθένου ἀπειράνδρου, οὐ προεορτάζομεν, τήν ἐνσαρκον γέννησιν.

Τοῦ Προφήτου

Ὡδή ς'

«Ὡς τόν Προφήτην ἐρρύσω, ἐκ βυθοῦ κατωτάτου Χριστέ ὁ Θεός, καμέ τῶν

πταισμάτων μου ρύσαι ως φιλόανθρωπος, καί κυβέρνησον τήν ζωήν μου
δέομαι».

Αγγελικάς σύ χορείας, εν φωτί λαμπροτάτω Θεώμενος, μιμητής πανάριστος,
τούτων εχρημάτισας, τού παντάνακτος, εντρυφών ελλάμψεσι.

Σωτηριώδη τού Λόγου, παρουσίαν μηνύων προήγγειλας, καί Ναού
καθαίρεσιν, Νόμου τε τήν πλήρωσιν, καί τής χάριτος υπέρ νούν δωρήματα.

Θεοτοκίον

Ιδού Παρθένος εν μήτρα, εμφανώς συλλαμβάνει Χριστόν τόν Θεόν, ής περ
τήν προτύπωσιν, ελλαμφθείς τώ Πνεύματι, προεώρακε Δανιήλ ο Ένδοξος.

Τών Αγίων Παίδων

Άβυσσος αμαριών

Άρξαντες τών ψυχικών, παθημάτων τή δυνάμει τού λόγου, χώρας Εθνών
Χαλδαίων ηγεμόνες γεγόνατε, οίδε γάρ η αρετή, γέρα χαρίζεσθαι,
κεκτημένοις, ώ τού Δαυίδ σοφοί απόγονοι.

Νέκρωσιν ο Δανιήλ, ζωηφόρον ενδυσάμενος, πάλαι τόν ως Θεόν Χαλδαίοις,
δυσσεβώς νομιζόμενον, αναιρεί διά τροφής, δράκοντα κάκιστον, ιερείς τε τούς
δυσμενείς, σοφώς απέκτεινε.

Θεοτοκίον

Ιλεών μοι τόν κριτήν, καί Υιόν σου Θεοτόκε Παρθένε, ταίς σαίς λιταίς
γενέσθαι, εν ημέρα τής κρίσεως, λυτρωτήν τε τών δεινών, Μήτηρ
δυσώπησον, σοί γάρ μόνη, τά τής ελπίδος ανατίθημι.

Ο Ειρμός

«Άβυσσος αμαριών, καί πταισμάτων καταιγίς με ταραττει, καί πρός βυθόν
βιαίως συνωθεί απογνώσεως, αλλά σύ τήν κραταιάν, χείρά μοι έκτεινον, ως
τώ Πέτρω, καί εκ φθοράς με ανακάλεσαι».

Τού Αγίου Ο Ειρμός Τόν Προφήτην Ιωάνν

Βεβαιούται ιερεύς, ο Παγκράτιος Σοφέ, μύστην ειναί σε Θεού, πεπτωκέναι
γάρ αυτώ, σύ είρηκας, τόν θείον άρτον, ιερουργούντι ποτέ.

Ρωμαλέως τήν ισχύν, συμπατήσας τού δεινού, κοσμοκράτορος εν γή, νύν
τρυφάς εν ουρανοίς, τά έπαθλα, τών σών αγώνων, Μάκαρ δρεπόμενος.

Ικετεύειν υπέρ σών, ευλαβών συμπολιτών, μή ελλίπης εκτενώς, Διονύσιε
Χριστόν, τόν Κύριον, σέ γάρ προστάτην, πάντες κεκτήμεθα.

Θεοτοκίον

Η Παρθένος τού τεκείν, παραγίνεται σαρκί, εν Σπηλαίω Βηθλεέμ, τόν
αχώρητον παντί, όν άγγελοι, μετά ποιμένων, δοξολογούσι.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. β' Αυτόμελον

Χειρόγραφον εικόνα μή σεβασθέντες, ἀλλ' ἀγράφω οὐσία θωρακισθέντες, τρισμακάριοι ἐν τῷ σκάμματι, τοῦ πυρός ἐδοξάσθητε, ἐν μέσῳ δέ φλογός, ἀνυποστάτου ἱστάμενοι, Θεόν ἐπεκαλείσθε, Τάχυνον ὁ οἰκτίρμων, καί σπεύσον ὡς ἐλεήμων, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, ὅτι δύνασαι βουλόμενος.

Ο Οἶκος

Ἐκτεινόν σου τὴν χεῖρα, ἥς πάλαι ἔλαβον πείραν Αἰγύπτιοι πολεμοῦντες, καί Εβραῖοι πολεμοῦμενοι, μή καταλίπῃς ἡμᾶς, καί καταπίῃ ἡμᾶς θάνατος, ὁ διψῶν ἡμᾶς, καί Σατάν ὁ μισῶν ἡμᾶς, ἀλλ' ἐγγίσον ἡμῖν, καί φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς ἐφείσω ποτέ τῶν Παίδων σου, τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἀπαύστως ἀνυμνούντων σε, καί βληθέντων ὑπὲρ σοῦ εἰς τὴν κάμινον, καί ἐκ ταύτης κραυγαζόντων σοι, Τάχυνον ὁ οἰκτίρμων, καί σπεύσον ὡς ἐλεήμων, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, ὅτι δύνασαι βουλόμενος.

Κοντάκιον

Τοῦ Ἀγίου Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Εορτάζει σήμερον, τῶν Ζακυνθίων ἡ πόλις, εορτὴν χαρμόσυνον, σὺν τῇ μονῇ τῶν Στροφάδων, Αἰγίναν, τὴν ἐν Κυκλάσι προσκαλουμένην, ἄσμασιν, ἀξιοχρέως συνευφημήσαι, καί φαιδρῶς πανηγυρίσαι, τό κοινόν κλέος, νῦν Διονύσιον.

Τοῦ Ἀγίου Ο Οἶκος

Σιγησάτωσαν, ἤδη σιγησάτωσαν οἱ μέχρι δεῦρο σφαλερῶς λέγοντες, μή εἶναι τῇ θεοσώτῳ Ζακύνθῳ τὸν οἰκεῖον προστάτην, καί πρὸς Θεόν πρέσβυν θερμότατον, καθά καί ἐν πολλαῖς τῶν ἐπισήμων πόλεων καί χωρῶν ὀρθοδόξων. Ἐνεστὶ γάρ καί μάλα καλῶς ὁ σεπτὸς ἐν ἱεράρχαις Διονύσιος, ὁ θαυμαστός Αἰγίνης πρόεδρος, ταύτης δέ γόνος ευκλεῆς καί θρέμμα ἀξιέπαινον. Οὐκέτι λοιπὸν ζηλοῖ Ζακύνθος ἡ ευδαίμων Κεφαλληνίαν καί Κέρκυραν, τὰς φίλας γείτονας, διὰ τό αὐτὰς μέγα σεμνήνεσθαι ἐπὶ τοῖς θείοις καί ἱεροῖς λειψάνοις Γερασίου τε καί Σπυρίδωνος, ἀλλοδαποῖς τυγχάνουσιν, ἀλλ' ἐκεῖνας μὲν προσφιλῶς συγκαλεῖται πρὸς φαιδρὰν πανήγυριν τοῦ ἰδίου αὐτόχthonος, ὥσπερ δὴ καί προσφόρως τὴν ἐν Κυκλάσι προσφωνεῖ Αἰγίναν, σὺν τῇ πανσέπτῳ τῶν Στροφάδων Μονῇ, τῇ τό θεῖον καί ἱερὸν αὐτοῦ σκῆνος ευτυχῶς θησαυρισάσῃ, τοῦ ἀξίως ευφημήσαι καί φαιδρῶς πανηγυρίσαι, τό κοινόν κλέος, νῦν Διονύσιον.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων τριῶν Παίδων, καί Δανιήλ τοῦ Προφήτου.

Στίχοι

- Ὑπαρ, Θεέ, βλέπει σε νῦν ἐπὶ θρόνου,
- Τμηθεὶς Δανιήλ, οὐκ ὄναρ καθὼς πάλαι.
- Εἰ μή θανεῖν τρεῖς Παῖδες ἥρων ἐκτόπως,
- Ὡς τοῦ πυρός πρὶν, ἤρχον ἂν καὶ τοῦ ξίφους.
- Εβδομάτῃ δεκάτῃ Δανιήλ τάμον, ὅς βλέπει μέλλον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Διονυσίου τού νέου, Αρχιεπισκόπου Αιγίνης, τού εκ τής νήσου Ζακύνθου.

Στίχοι

- Έχει μέν η γή σώμα Διονυσίου
- Νέου, Πόλος δέ τούδε τήν ψυχήν φέρει.
- Εβδομάτη δεκάτη θάνεν, Διονύσιος ο κλεινός.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Πατερμουθίου, Κόπρι καί Αλεξάνδρου, μαρτυρησάντων επί Ιουλιανού τού παραβάτου, Καί Μνήμη τού Οσίου καί αιμνήστου ομολογητού Δουναλέ, τού μετονομασθέντος Στεφάνου.

Στίχοι

- Στολαίς Στέφανος αρετών εστεμμένος,
- Λαμπρός τις ήκει πρός στεφάνους τούς άνω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ιάχκου.

Στίχοι

- Ίακχε, κρατύνθητι, καί τμηθείς κάραν,
- Τμηθείσαν εγγράφηθι, καί στέφου κάραν.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Τού Προφήτου

Ωδή ζ'

«Παῖδες Εβραίων εν καμίνω, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις δρόσον τό πύρ μετέβαλον βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας».

Νόμω Προφήτα πεφραγμένος, ουκ ηνέσχου τού χρανθήναι παρανόμως, αλλ' ενθέως τόν νούν λαμπόμενος εβόας, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Πάντας εκπλήττει σου τό θαύμα, ως Προφήτη γάρ Προφήτης σοι παρέστη, μεταρσίως τροφήν, κομίζων σοι καί μέλπων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Ένδον τού λάκκου καθειργμένος, καί τοίς λέουσι πρός βρώσιν τεθειμένος, διεσώθης Θεού, σκεπάσαντός σε Μάκαρ, Ευλογητός εί μέλποντα, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ρείθρα αφθόνως αναβλύζεις, ιαμάτων ώ Παρθένε Θεοτόκε, Δανιήλ γάρ τρανώς, εώρακέ σε Όρος, εξ ού Σωτήρ ανέτειλεν, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Άλλος

Παῖδες θεοσεβείς εν Βαβυλώνι

Ἦχος θεοφιλῆς εμελωδεῖτο, ἐκ μέσου πυρός τῷ Παντοκράτορι, Ἀζαρίας γάρ
θεῖον χορόν συστησάμενος, τὴν ὁδὴν σὺν τούτοις ἀνέμελπεν, Εὐλογητός ὁ
Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λύρα Νεανιῶν εθεολόγει, τὸν πάντων Θεὸν καὶ παντοκράτορα, τὸν αυτοῖς ἐν
καμίνῳ τρανῶς σπτανόμενον, καὶ ὁδὴν ἀνέμελπον λέγοντες, Εὐλογητός ὁ
Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τρεῖς τοὺς ἐν τῇ καμίνῳ βεβλημένους, εἰδὼς ὁ κρατῶν ὡς εθεάσατο, τοῦ
τετάρτου τὴν θέαν, Υἱὸν προηγόρευσε, τοῦ Θεοῦ καὶ πάσιν ἐτράνωσεν,
Εὐλογητός ἐκβοῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον

Ἐχων λελαμπρυσμένον θεία αἴγλη, τὸν νοῦν Δανιήλ Θεομακάριστε, τῆς
Παρθένου τὸν τόκον, σαφῶς προτεθέασαι, μυστικαῖς εἰκόσι μορφούμενον,
Εὐλογητός ἐκβοῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Τοῦ Ἁγίου Ὁ Εἰρμός Ἡ κάμιнос Σωτὴρ ἐδροσίζετο

Λύει αὐχμόν ταῖς σαῖς παρακλήσεσι, καὶ καρποφόρον ὁ Κύριος, ἐκπέμπει
ουρανόθεν, παραδόξως τῇ τῶν Στροφάδων μονή.

Οὐ μόνον ζῶντα μάκαρ σε Κύριος, ἀλλὰ καὶ μετὰ τέλος ἐπλούτισε, θαύμασι
παμποικίλοις, ὡς πιστὸν αὐτοῦ θεράποντα.

Πληθὺς ἡ τῶν ἀκρίδων ἡ φθείρουσα, Στροφάδων τῆς μονῆς τὰ γεννήματα,
εὐχὴ σου δραπετεύει, καὶ βυθῷ καταποντίζεται.

Θεοτοκίον

Αἱ μάγοι τῷ ἀστέρι ἐπόμενοι, σὺν δώροις Περσικοῖς παραγίνονται, ἀνακτα
προσκυνῆσαι, τεχθησόμενον Παρθένῳ μητρί.

Τοῦ Προφήτου

Ὡδὴ η'

«Οἱ θεωρρήμονες παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυρί καὶ τὴν πλάνην,
καταπατοῦντες υπέψαλλον, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ἱεροφάντῳρ εδείχθης ὡς προφήτα, καὶ πρακτικὴ θεωρία, τοῖς ἀσωμάτοις
συνέψαλλες, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σέ παμμακάριστε πάντες ευφημούμεν, καὶ τῇ σεπτῇ πανηγύρει, σοῦ
γεγηθότες κραυγάζομεν, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Τὴν υπερθαύμαστον Κόρην θεηγόρε, τυπικοῖς ἐν συμβόλοις, κατανοήσας
ἐκραύγαζες, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τών Αγίων Παίδων

Επταπλασίως κάμινον

Τήν Αβραάμ ευγένειαν, διασώζειν σπουδάζοντες, τήν οικειοτάτην, πρὸς αὐτὸν ἐκτήσασθε, κρηπίδα τῆς πίστεως, καὶ τῆς ἐλπίδος ὅσιοι, καὶ υπομονήν, καὶ πειρασμῶν καρτερίαν, βοῶντες ἀνενδότης, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ ὡς φωστήρες λάμποντες, καὶ τήν γῆν ουρανῶσαντες, καὶ τῆς εὐσεβείας, φωτισμῷ πυρσεύοντες, παγκόσμιον στήσαντες, χοροστασίαν ἄδουσι, σοὶ τῷ εὐεργέτῃ καὶ Δεσπότη τῶν ὅλων, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νεανικῶς οἱ σβέσαντες, ἐπηρμένην τήν κάμινον, καὶ τὰς τῶν λεόντων, ἀκωκὰς πεδήσαντες, Δαυὶδ οἱ ἀπόγονοι, νῦν γεγηθότες, ψάλλουσι, Τὸν ἐκ πειρασμῶν, ἐκσεσωκότα Δεσπότην, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Μυσταγωγεῖται Πάναγνε, Δανιήλ ὁ σοφώτατος, καὶ προζωγραφούσι, Παῖδες τρεῖς τήν γέννησιν, τήν σὴν οἱ θεόφρονες, διὰ συμβόλων βλέποντες, τὸν ἐκ τῆς γαστρὸς σου, προελθόντα, ἀφράστως, ὃν Παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τού Αγίου Ο Ειρμός Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι

Υμνοῦντές σε Ἄγιε ζεούση τῇ ψυχῇ, κινδύνων ἀπάλλαξον παντοίων σαῖς λιταῖς, βραβεύων τοῖς πάσιν ἐν τῷ βίῳ τῷ νῦν, τὰ πρὸς σωτηρίαν, αἰτήματα τρισμάκαρ.

Λευχείμονας θύτας μέν, ἐδόκει Δανιήλ, ὁρὰν παριστάναι σοι καθ' ὕπαρ ἐναργῶς, ὅθεν ἀδιστάκτω ὡμολόγει φθογγή, ἅγιόν σε εἶναι, Διονύσιε μάκαρ.

Ορὰ ἐν ὁράματι σέ Πάτερ τις γυνή, αὐτὴ τέξιν φάσκοντα, υἱόν ὡς εὐλαβῶς ἠτήσατο, συλλαβούσα ταχύ, ἄρσεν τέκνον τίκτει, ὡς ἡ ἐπαγγελία.

Θεοτοκίον

Υἱὸν μήτηρ ἀνάδρος ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν, καὶ μάγοι πορεύονται, ἐκ χώρας τῶν Περσῶν, αὐτὸν προσκυνῆσαι ὡς Θεόν τοῦ παντός, εἰκαὶ βροτωθέντα, ὀρώσιν ἐν σπηλαίῳ.

Τού Προφήτου

Ωδή θ'

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σου σεσωσμένοι Παρθένε Αγνή, σύν Ασωμάτοις χορείαις, σέ μεγαλύνοντες».

Εδρέψω σου τών πόνων, τάς επικαρπίας, εν ουρανοίς σύν Προφήταις χορεύων αεί, περί τόν ύψιστον θρόνον, τού Παντοκράτορος.

Φωτί τώ τρισηλίω, νύν στεφανηφόρος, τών εφετών ακροτάτω παρίσταται, ταίς ασωμάτων χορείαις, συναγαλλομενος.

Θεοτοκίον

Ωραίόν σου τό κάλλος, ού νύν απολαύεις, τήν γάρ πανύμνητον Κόρην, Προφήτα σοφέ, διά συμβόλων μηνύειν, πάσαν ηξίωσαι.

Τών Αγίων Παίδων

Ο αυτός

Εφθάσατε τό τέλος, τό πεποθημένον, καί ορεκτών ακροτάτω παρέστητε, εν ουρανίοις θαλάμοις, Παίδες πανόλβιοι.

Γηθόμενοι τό δράγμα, τής μετά δακρύων, καλής υμών γεωργίας κομίζεσθε, τής αφθαρσίας τόν στάχυν, καρποφορήσαντες.

Ανέτειλε λαμπρότης, νύν υμίν αξίως, καί ευφροσύνη καρδίας εξήνθησεν, ένθεν απέδρα γάρ λύπη, κατεσκηνώσατε.

Θεοτοκίον

Νομήν τήν τού θανάτου, έστησας Παρθένε, τόν ζωοδότην τεκούσα καί Κύριον, ζωοποιούντα τούς πίστει σέ μεγαλύνοντας.

Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σου σεσωσμένοι Παρθένε Αγνή, σύν Ασωμάτοις χορείαις σέ μεγαλύνοντες».

Τού Αγίου Ο Ειρμός Τήν Ζωοδόχον πηγήν

Κλέος Ζακύνθου σοφέ Διονύσιε, φρουρείν ημάς μή ελλίπης απήμονας, ταίς πρός τόν Δεσπότην σου ιεραίς δεήσεσιν, εκ πάσης νόσου, κακώσεως καί βλάβης, σέ γάρ προστάτην θερμόν πεπλουτήκαμεν.

Ρήματι σώ αλείς υπακούσαντες, πληθύν ιχθύων ευθύς εσαγήνευσαν, καί ορώντες έφριξαν, πώς καί φύσις άλογος, τώ σώ υπείξε κε λεύσματι, διόπερ δούλον Θεού σε επέγνωκαν γνήσιον.

Πάντων βροτών εμαυτόν οίδα χείρονα, καί γάρ αισχρώς τήν ζωήν εδαπάνησα, όθεν μοι, τολμήσαντι ύμνους προσενέγκαι σοι, σύγγνωθι Πάτερ

καί δίδου σαῖς πρεσβείαις καλῶς βιώσαι, ζωῆς τό υπόλοιπον.

Θεοτόκion

Τόν εκ πατρός μέν αμήτορα πέλοντα, δίχα πατρός η Παρθένος επείγεται, τού τεκείν ως νήπιον, ούπερ τήν γενέθλιον ημέραν πάντες εύξωμεθα προθύμως, αξιωθῆναι ιδεῖν, αγνοῖς ὄμμασι.

Εξαποστειλάρion

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ο εν Προφήταις μέγιστος, Δανιήλ νύν τιμάσθω, Χριστόν γάρ τόν Θεόν ημών, εἶδε λίθον τμηθέντα, άνευ χειρών από Ὁρους, τῆς Αγνῆς Θεοτόκου, Σύν τούτῳ ευφημείσθωσαν, καί οι τρεῖς Παῖδες, οὐς περ, σώζει πυρός, αβλαβεῖς καμίνου τύπος Παρθένου, ο θεῖος καί απόρρητος, δι' οὐ σέσωσται κόσμος.

Δόξα... Τού Αγίου

Γυναῖκες ακουτίσθητε

Η Ζάκυνθος καί Αἴγινα, καί η Στροφάδων άπασα, ομήγυρις μοναζόντων, αξίως ανευφημούσι, τόν θεῖον Διονύσιον, κλεινόν κοινόν υπέρμαχον, φωστήρα τόν εκλάμποντα, θαυματουργίαις τοῖς πάσι, θερμῶς αυτόν καλουμένοις.

Καί νύν... Προεόρτιον ὁμοιον

Η Οικουμένη χόρευε, ακουτισθεῖσα σύμπασα, δόξασον μετ' Αγγέλων, καί αγραυλούντων ποιμένων, Θεόν τόν τεχθηςόμενον, εν Βηθλεέμ ως νήπιον, δι' οἶκτον πρός τόν άνθρωπον, ὄν έπλασε κατ εἰκόνα, καί εγερεῖ πεπτωκότα.

Εἰς τόν Στίχον τών Αἰνων, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β' Οἶκος τού Ευφραθά

Δεύτε τήν Δανιήλ, τριών τε Παῖδων μνήμην, τελέσωμεν υμνούντες, τήν τούτων πολιτείαν, δι' ἧς εμεγαλύνθησαν.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός έν τοῖς Αγίοις αυτού.

Λάκκῳ κατακλεισθεῖς, θηρσί συνωκισμένος, Δανιήλ ο Προφήτης, αμέτοχος τῆς τούτων, εδείκνυτο κακώσεως.

Καί δύο τού Αγίου

Ἦχος δ'

Ως γενναῖον εν Μάρτυσι

Στίχ. Τοῖς Αγίοις τοῖς εν τῇ γῇ αυτού.

Κατά χρέος συνέλθωμεν, τῆς Ζακύνθου οι έκγονοι, εορτήν πανίερων εορτάζοντες, πνευματικῶς αγαλλόμενοι, ως άφθαρτον άσυλον, ευσεβείας θησαυρόν, κεκτημένοι πολύτιμον, εν πατρώα γῇ, διό ύμνους προπέμψωμεν Κυρίῳ, τῷ ημῖν δωρησαμένῳ, πλούτον πολύολβον άνωθεν.

Στίχ. οι Ιερεῖς σου Κύριε ενδύσσονται.

Θησαυρός όν κεκτήμεθα, Διονύσιος πέφυκε, τής Ζακύνθου βλάστημα
Ιερώτατον, διό συμφώνως Ζακύνθιοι, αυτώ εκβοήσωμεν, χαίρε δόξα καί τιμή,
τής πατρίδος πολύδοξε, Διονύσιε, χαίρε στήριγμα στέφος ευπατρίδων, χαίρε
σκέπη ορθοδόξων, τών εκτελούντων τήν μνήμην σου.

Δόξα... Ήχος β'

Πνευματικώς ημάς πιστοί συνήγαγε σήμερον, ο Προφήτης Δανιήλ, καί
τράπεζαν προτίθην αρετών δαψιλώς, πλουσίους καί πένησι, καί ξένοις καί
αυτόχθοσι, καί κρατήρα νοητόν, προχέοντα νόμα ευσεβείας, καί ευφραίνοντα
καρδίας πιστών, καί Πνεύματος Αγίου χάριν παρέχοντα, Ούτος γάρ ο
προφήτης, ο φανότατος λύχνος, ο λάμπας εν τώ κόσμω, τά σεβάσματα
πάντα τών Ασσυρίων καθείλε, καί θηρών ατιθάσων στόματα έφραξε, σύν
τούτω καί οι τρεις Παίδες ευφημείσθωσαν, ού χρυσοί τή φύσει όντες, χρυσίου
δέ δοκιμώτεροι δεικνύμενοι, ου γάρ εχώνευσεν αυτούς τό πύρ τής καμίνου,
αλλ' εφύλαξεν ακεραίους, ούς νάφθα καί πίσσα καί κληματίδες έστεψαν, ο δέ
αγαγων ημάς, εις τήν περίοδον τού χρόνου Κύριος, αξιώσαι ημάς φθάσαι, καί
επί τήν κυρίαν, καί σεβασμίαν ημέραν τών γενεθλίων Χριστού, τού
παρέχοντος ημίν ταίς αυτών ικεσίαις, ιλασμόν αμαρτιών, καί τό μέγα έλεος.

Ει δέ βούλει, λέγε Δοξαστικόν τού Αγίου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Εορτήν χαρμόσυνον εορτάζει σήμερον Ζάκυνθος, ώ φιλέορτοι, ιεράρχου
καινού μνήμην τελούσα, Διονυσίου τού εξ αυτής ανατείλαντος, καί συγκαλείται
τάς φίλας πόλεις καί νήσους, τάς γείτονας, Κεφαλληνίαν καί Κέρκυραν, τήν
μέν ως εν τοίς άλλοις οίς κέκτηται, Σπυρίδωνα αυχούσαν τόν
πολυθαύμαστον, τήν δέ, ως τόν θαυματουργόν πλουτούσα νέον Γεράσιμον,
συνευφρανθήναι πνευματικώς, καί πανηγυρίσαι θεοπρεπώς, μεθ' ών καί
ημείς ψάλλοντες είπωμεν, ο εν αγίοις θαυμαστός Κύριος, ταίς αυτών ικεσίαις,
τά επί γής τών Ορθοδόξων συστήματα, εκ παντοίων κινδύνων λύτρωσαι, καί
τής ουρανίου βασιλείας αξίωσον ως φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Ο αυτός Προεόρτιον

Βηθλεέμ ετοιμάζου, ευτρεπίζου η φάτνη, τό σπήλαιον δεχέσθω, η αλήθεια
ήλθεν, η σκιά παρέδραμε, καί Θεός ανθρώποις εκ Παρθένου πεφανέρωται,
μορφωθείς τό καθ' ημάς, καί Θεώσας τό πρόσλημμα, διό Αδάμ ανανεούται,
σύν τή Εύα κράζοντες επί γής ευδοκία επεφάνη, σώσαι τό γένος ημών.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Μεγαλυνάριον τού Αγίου

Χαίροις τής Ζακύνθου γόνος λαμπρός, πρόεδρος Αιγίνης, καί Στροφάδων
μέγας φρουρός, χαίροις Εκκλησίας, φωστήρ νέος τρισμάκαρ, αρχιερέων
κλέος ώ Διονύσιε.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Σεβαστιανού, καί τών σύν αὐτώ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες υμᾶς

Αἱμάτων τιμίων σου βαφαῖς, Μάρτυς κατεσκεύασας, σαυτῷ πορφύραν πολῦτιμον, ἦν στολισάμενος, κατοικεῖς τά ἄνω, ἀληθῶς βασιλεία, Θεῷ παμβασιλεῖ παριστάμενος, διό ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Σεβαστιανός τε καί Ζωή, Μάρκος Μαρκελλίνός τε, σύν Τιβουρτίῳ συνήθλησαν, καθυπομείναντες, τρικυμίας πόνων, καί νύν κατεσκήνωσαν, πρὸς ἄπονον καί θεῖαν κατάπαυσιν, ἐν ἡ πρεσβεύουσι, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Αἰτήητοι Μάρτυρες τῇ γῇ, τά τῆς γῆς ἐάσαντες, πρὸς οὐρανοὺς ἀνεδράμετε, ὑμῶν τοῖς στίγμασι, καθωραϊσμένοι, καί σεπτοῖς παθήμασι, λαμπρῶς πεποικιλμένοι μακάριοι, διό πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον, ὅμοιον

Παρθένε πανύμνητε Μωσῆς, τό ἐν σοί Μυστήριον, προφητικοῖς εἶδεν ὄμμασι, Βάτον μή φλέγεσθαι, καί περ καιομένην, πῦρ γάρ τῆς θεότητος, τὴν μήτραν σου Ἀγνή οὐ κατέφλεξε, διό αἰτούμέν σε, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τήν εἰρήνην, τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σφαγὴν σου τὴν ἀδίκον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη ἐβόα σοι, Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως θνήσκεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πάσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν Μητέρα, καί δούλην σου δέομαι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν Συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Μάρτυρος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Θεῖον σέβας σοι Μάρτυς ἐμφρόνως νέμω. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος α'

«Σοὺ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ, θεοπρεπῶς ἐν ἰσχύϊ δεδόξασται, αὕτη γάρ Ἀθάνατε, ὡς πανσθενὴς ὑπεναντίους ἔθραυσε, τοῖς Ἰσραηλίταις, ὁδὸν βυθοῦ καινουργήσασα».

Θείαις φαιδρυνόμενος αυγαίς, τῆς σεβασμίου Τριάδος Αοίδιμε, πίστει τοὺς τιμώντάς σου, τὴν φωταυγὴ καὶ ιερὰν πανήγυριν, σοὺ ταῖς ικεσίαις, φωτὸς μετόχους ἀνάδειξον.

Ἐχων λογισμὸν φωτοειδῆ, καὶ δεκτικὸν καθαρῶν ἐπιλάμψεων, μόνον ἐπεπόθησας, τό ὄντως Ὄν, ὡς νουνεχὴς καὶ φρόνιμος, Μάρτυς αθλοφόρε, καὶ τούτου πίστει τετύχηκας.

Ἰδρώσιν ἐνθέοις ἀληθῶς, τὰ τῆς σαρκὸς αμαυρώσας φρονήματα, αἵμασιν ἀθλήσεως, τοὺς θολεροὺς χειμάρρους ἀπεξήρυνας, τῆς πολυθείας, θεόφρον Μάρτυς πολὺάθλε.

Ὅμιλον προσήξας Ἀθλητῶν, διδασκαλίαις σου θεαίαις τῷ Κτίσαν τι, πᾶσαν τὴν διάνοιαν, τῶν διωκτῶν καταβαλὼν τῇ χάριτι, Πνεύματος Ἁγίου, μεθ' ὧν πρεσβεύεις σωθῆναι ἡμᾶς.

Θεοτοκίον

Νέον ἀπεκύησας Υἱόν, τὸν πρό αἰώνων Πατρί συννοούμενον, φύσεως καινίσασα, νόμους ἀγνή, Παρθενομήτορ ἀχραντε, ἐν τῇ ὑπὲρ φύσιν, σεπτῇ καὶ θεία γεννήσει σου.

Ὡδὴ γ'

«Ὁ μόνος εἶδως τῆς τῶν βροτῶν οὐσίας τὴν ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν μορφωσάμενος, περικύβητον με ἐξ ὕψους δύναμιν, τοῦ βοᾶν σοι, Ἅγιος, ὁ τῆς δόξης Κύριος, ὁ ἀνείκαστος ἐν ἀγαθότητι».

Στρατόν ἐπαγόμενος σεπτόν, τῆς θείας ὅπλοις πίστεως, ὠχυρωμένον Μάρτυς ἀήτητε, τὰς παρατάξεις τοῦ πολεμήτορος, καὶ τὰ πανουργεύματα τῶν Τυράννων ἅπαντα, καταβάλλεις τῷ σθένει τοῦ Πνεύματος.

Ερείσας ἐν πέτρα νοητῇ, τὰς βάσεις τῆς καρδίας σου, εὐσεβοφρόνως Μάρτυς πολὺάθλε, οὐ παρετράπης τοῖς μηχανήμασι, τοῦ δολίου δράκοντος, ἀλλὰ πᾶσιν ἔρεισμα, εὐσεβείας ἐν Πνεύματι γέγονας.

Βελῶν ἐκκεντήσεις χαλεπὰς, ὑπέφερες δεσμούμενος, καὶ ἐπὶ ξύλου Μάρτυς τεινόμενος, Θεοῦ δὲ θεία δυνάμει ἐνδοξε, ἀσινὴς ολόκληρος, αὐθις ἀπεδείκνυσο, καταισχύνων ἐχθροῦ μηχανήματα.

Θεοτοκίον

Ἀγίασμα ὠφθης νοητόν, τοῦ πάντας ἀγιάζοντος, καὶ καθαρὸν Πανάμωμε σκῆνωμα, ἐκ σοὺ γὰρ ὠφθῇ Θεὸς σαρκούμενος, καὶ διπλοὺς ταῖς φύσεσι, κόσμῳ γνωριζόμενος, ἐν μιά υποστάσει Θεόνημφε.

Ὁ Εἰρμός

«Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν οὐσίας τὴν ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν μορφωσάμενος, περικύβητον με ἐξ ὕψους δύναμιν, τοῦ βοᾶν σοι Ἅγιος, ὁ νὰός ὁ ἐμψυχός, τῆς ἀχράντου σου δόξης φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τώ βίω τώ παιδρῷ, συναστρά τόν λόγον ιερῶς, επτοντα ἔχων, φειλκύσω
αγέλας, πιστῶν πρὸς ευσέβειαν, μεθ' ὧν χαίρων ἐνήθλησας, πάσαν κάκωσιν,
υπενεγκῶν τῶν Τυράννων, ὅθεν σήμερον τήν παναγίαν σου μνήμην,
τελούντες υμνοῦμέν σε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία τό σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς
βάθος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καί πταισμάτων καί θλίψεων, σύ γάρ πέφυκας,
αμαρτωλῶν σωτηρία, καί βοήθεια, καί κραταιά προστασία, καί σώζεις τοὺς
δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

ὦ θαύματος φρικτοῦ! ὦ καινοῦ μυστηρίου! ἐβόα ἡ ἀγνή, καί πανάμωμος
Κόρη, ἐν ξύλῳ ὡς ἐβλεψε, τανυσθέντα σε Κύριε, πῶς ἀδέκαστε, Κριτά
ἀπάντων καί Λόγε, ὡς κατάκριτος, ὑπὸ κριτῶν παρανόμων, Σταυρῷ
κατακέκρισαι;

Ὡδή δ'

«Ὅρος σε τῇ χάριτι, τῇ θείᾳ καὶ τάσκειν, προβλεπτικοῖς ὁ Ἀββακούμ,
κατανοήσας ὀφθαλμοῖς, ἐκ σοῦ ἐξελευσεσθαι, τοῦ Ἰσραὴλ Προανεφώνει τόν
Ἅγιον, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καί ἀνάπλασιν».

Σθένεις σοι Τιβούρτιε, δωρεῖται ὁ Κύριος, δι' ἀσθενείας τῆς σαρκός,
καταπαλαῖσαι τόν ἐχθρόν, πυρί γάρ φλογίζοντι, νεανικῶς, ἐπέβης Μάρτυς
στερρότατα, καί τήν οὐράνιον δρόσον ἀντέλαβες.

Συνήφθης τοῖς ἄνω, λειτουργοῖς ὡς Τιβούρτιε, ὡς λειτουργήσας τῷ Χριστῷ,
καί ἀνενέγκας καθαρὰς, θυσίας ἐν πνεύματι, Ἱερουργέ, Μαρτύρων κλέος καί
καύχημα, χαρμονικῶς διὰ τοῦτο τιμῶμέν σε.

Ὅρθιος κρεμάμενος, καί πλήκτροις ξέόμενος, καί ταῖς σφοδραῖς τῶν αἰκισμῶν,
περικυκλούμενος φοραῖς, καί βόθρῳ χωννύμενος, καί ἐν αὐτῷ τό θεῖον τέλος
δεχόμενος, ὁ γενναιοφρῶν ἠγάλλετο Κάστουλος.

Ἰάσεις ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ μακάριε, ἐπιτελῶν πρὸς φωτισμόν, τῶν καθορώντων
εὐσεβῶς, λαοῖς τὸ σωτήριον, θεοπρεπῶς Σεβαστιανέ κατήγγειλας,
μαρτυρικῶς δέ τόν δρόμον ἐτέλεσας.

Θεοτοκίον

Μόνην σε πασῶν, ἐκ γενεῶν ἐξελέξατο, ὁ ὑπερούσιος Θεός, καί οὐσιώθῃ
καθ' ἡμᾶς γενόμενος ἄνθρωπος, ὁ πλαστοουργός, τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως,
Θεογεννήτορ πανάμωμε Δέσποινα.

Ὡδή ε'

«Ὁ φωτίσας, τῇ ἐλλάμψει τῆς σῆς παρουσίας Χριστέ, καί παιδρύνας τῷ

Σταυρώ σου τού κόσμου τά πέρατα, τὰς καρδίας φώτισον φωτί, τῆς σῆς θεογνωσίας, τῶν ὀρθοδόξως ὑμνούντων σε».

Αἱ τρίβοι σου, καί πορεῖαι πρὸς μόνον φερόμεναι, τὸν Κύριον, ἀνοδίας ἐχθρῶν υπεξέκλιναν, καί πολλοῖς γεγόνασιν, ὁδὸς εὐθεία καί πρᾶεῖα, Μάρτυς Χριστοῦ πανσεβάσμιε.

Ρητορεύει, Μαρκελλίνος καί Μάρκος σοφώτατα, πρὸ βημάτων, τοῦ Χριστοῦ τὴν σωτήριον ἔλευσιν, προσδεθέντες ἄμφω δέ, κέντροις τοὺς πόδας καθηλούνται, μαρτυρικῶς κλείζόμενοι.

Τὸ πάθημα, τοῦ τὰ πάθη ἡμῶν θανατώσαντος, Μαρκελλίνος, καί ὁ Μάρκος στερρῶς εἰκονίζοντες, λόγχῃ σφαγιάζονται, καί στεφηφόροι ταῖς χορεΐαις, τῶν ἀθλοφόρων συνάπτονται.

Θεοτοκίον

Υπέρφωτε, τοῦ Ἡλίου Νεφέλῃ πανάμωμε, ἀπέλασον, τῆς ψυχῆς μου τὰ νέφη πρεσβείαις σου, καί τὸν νοῦν μου φώτισον, τῇ ἀμελείᾳ σκοτισθέντα, ὅπως ὑμνῶ σε Πανύμνητε.

Ὡδή ς'

«Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος, οὐκ ἔστιν ὁ ρυόμενος, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς, σῶσον τὸν λαόν σου ὁ Θεὸς ἡμῶν, σύ γάρ ἰσχύς τῶν ἀσθενούντων καί ἐπανόρθωσις».

Στερρότητι νοὸς σεβασμιώτατε, ἐδείχθης ἀταπείνωτος, ἐν τῷ τύπτεσθαι ταῖς ράβδοις ἀφειδῶς, καί κατακεντάσθαι πολλοῖς τοῖς βέλεσιν, ὅθεν πρὸς φῶς, μετέβης χαίρων Μάοτος ἀνέσπερον.

Ενεύρου σε Χριστὸς ἀγωνιζόμενον, καί δαίμοσι μαχόμενον, καί αἰκίαις ὀμιλῶντα χαλεπαῖς, Σεβαστιανέ Μάρτυς ἀήτητε, καί πρὸς αὐτὸν ἀποσκοποῦντα καρδίας ὄμμασι.

Μοχλεύεσσι στερραῖς πανσόφως λόγων σου, τὴν πλάνην ἀνεμόχλευσας, καί σεβάσματα κατέαξας ἐχθρῶν, καί εἰδωλικούς ναοὺς ἠδάφισας, καί σεαυτὸν ναὸν τοῦ θείου ἡγείρας Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Φθαρείσαν τὴν ἡμῶν ἐκ παραβάσεως, οὐσίαν ἀνεκαίνισας, τὸν καινίζοντα τὰ πάντα θεϊκῷ, μόνῳ τῷ βουλήματι κυήσασα, ἐν γυναιξὶν εὐλογημένη θεοχαρίτωτε.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος, οὐκ ἔστιν ὁ ρυόμενος, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς, σῶσον τὸν λαόν σου ὁ Θεὸς ἡμῶν, σύ γάρ ἰσχύς τῶν ἀσθενούντων καί ἐπανόρθωσις».

Συναξάριον

Τή ΙΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Σεβαστιανού καί τών σύν αὐτῷ Ζωή ς' τραγκυλίνου, Νικοστράτου, Κλαυδίου, Κάστορος, Τιβουρτίου, Καστούλου, Μαρκελλίνου καί Μάρκου.

Στίχοι

- Σεβαστιανός τών πλάνης σεβασμάτων
- Καταφρονήσας τύπτεται τό σαρκίον.
- Ογδοάτη δεκάτη Σεβαστιανός ροπαλίσθη.
- Ζωή πρὸς ὕψος ἐκ κεφαλῆς ἡρμένη,
- Καπνῷ δυσῶδει λαμβάνει ζωῆς τέλος.
- Ναί, βάλλετε σφοδρῶς με συχνοῖς τοῖς λίθοις,
- Ἐκ καρδίας ἐκραζεν ὁ Τραγκυλίνος.
- Καί τοὺς περὶ Κλαύδιον ὧδε τακτέον.
- Οὐς, κὰν βυθὸς συνέσχεν, ουρανὸς φέρει.
- Τιβουρτίου τέμνουσι τὴν θείαν κάραν,
- Σὺ μου Θεὸς κράζοντος, ὦ Θεοῦ Λόγε.
- Κάστουλον εἰλκον εἰς ἀπωλείας βόθρον.
- Ὡς δ' οὐχ ὑπεῖξε, γῆς ἐνεβλήθη βόθρῳ.
- Ἐχθρῶν παγέντες, οἷα λόγχαι, καρδίας,
- Νύπτεσθε λόγχαις, Μάρκε καί Μαρκελλίνε.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ευβιότου.

Στίχοι

- Ἦθλησεν Ευβίωτος ἀχρὶς αἱμάτων,
- Βίου δὲ τέρμα εὔρε χωρὶς αἱμάτων.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τού Οσίου πατρός ἡμῶν Φλώρου, Ἐπισκόπου Ἀμινσού.

Στίχοι

- Εἰκὼν ὁ Φλώρος τῇ πάλαι κατακρίσει,
- Εἰς γῆν ἀπήλθε, γῆ γάρ ἦν, καί τί ξένον.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Φωκά καί Ερμούλου, διὰ ξίφους τελειωθέντων.

Στίχοι

- Εἰσὶν τμηθῶ πρῶτον, Ἑρμυλος λέγει.
- Οὐ, φησὶ Φωκάς, ἀλλ' ὁ Φωκάς Ἑρμυλε.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Ζακχαίου διακόνου, καί Ἀλφειοῦ ἀναγνώστου, ἀθλησάντων ἐν Καισαρείᾳ.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας καί θαυματουργοῦ Σοφίας καί τῆς Ἐγκαίνια τού σεβασμίου Οἴκου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐν τοῖς Χαλκοπυρατείοις.

Καί Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μιχαήλ Συγκέλλου, τού Ομολογητού.

Στίχοι

- Ουκ, εἰ τελευτάς Μιχαήλ, τούτο ξένον.
- Ἀλλ' εἶθανων ζῆς, ὡς περ οὖν ζῆς ἀξίως.

Ταῖς τῶν ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμάς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

«Σέ νοητήν, Θεοτόκε κάμινον, κατανοούμεν οἱ πιστοί, ὡς γάρ Παῖδας ἔσωσε τρεῖς, ὁ υπερυψούμενος, ὅλον με τόν ἄνθρωπον, ἐν τῇ, γαστρὶ σου ἀνέπλασεν, ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος».

Ρώμη τῇ σῇ, κραταιά σθενούμενοι, οἱ Ἀθλοφόροι σου Χριστέ, ἐτροπώσαντο τόν ἐχθρόν, πλάνην κατεπάτησαν, σώματα παρέδωκαν, τοῖς αἰκισμοῖς ἀναμέλποντες, ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Οἱ θαυγαεῖς, Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ἀγωνισάμενοι καλῶς, Μαρκελλίνος καί ὁ κλεινός, Μάρκος καί Τιβούρτιος, Κάστουλος ὁ πάνσοφος, πρὸς οὐρανόν μετετέθησαν, τόν αἰνετόν ἀνυμνοῦντες, Θεόν τόν υπερένδοξον.

Νεανικῶς, ἀθλητά Τιβούρτιε, ὥσπερ οἱ Παῖδες τῇ πυρᾷ, ἐπιβέβηκας νοητῶς, δρόσον τῇν τού Πνεύματος, ἄνωθεν δεχόμενος, καί μελωδῶν ἐμμελέστατα, ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ὡσπερ ἀμνάς, κρεμαμένη ἐνδοξε, ἐναπηγχόνισας ἐχθρόν, ταῖς νευραῖς τῶν μαρτυρικῶν, πόνων σου πανεύφημε, ζῆς δέ μετὰ θάνατον, Μάρτυς Ζωῇ ἀναμέλπουσα, ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Θεοτοκίον

Στάμνον χρυσήν, παναγίαν τράπεζαν, τού θείου Ἄρτου τῆς ζωῆς, ὀνομάζομέν σε Ἀγνή, Τόπον ἀγιάσματος, θρόνον ὑψηλότατον, ἐν ᾧ Θεός ἀνεπαύσατο, ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ὡδή η'

«Ἐν καμίνῳ Παῖδες, Ἰσραήλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ, ἀπέστιλβον λέγοντες Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Νεκρωθῆναι κόσμῳ βουληθεῖς, καί τοῖς ἐν κόσμῳ πάσι, τῆς ὄντως κατηξιώθης, Αἰσιέβαστε ζωῆς, βοῶν προθυμότατα, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐθεντό σε ἄνομοι δεινῶς, ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ, χωννύντες καί θανατοῦντες, ἀναμέλποντα τρανῶς, αἰοῖδιμε Κάστουλε, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου,

τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μακαρίας ἐτυχες ζωῆς, ὡς ἐπώνυμος ταύτης, πνιγμῷ γάρ βιαιοτάτῳ, τὴν ἐπὶ κληρον ζωὴν, κατέλιπες μέλπουσα, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ὠραιώθης τέξασα Θεόν, ὠραῖον καί Δεσπότην, τόν θείαις καταφαιδρύναντα, ἀκτίσι τοὺς βροτούς, διό αναμέλπομεν, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Ὑψώσω Παῖδες, Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ, ἀπέστειλον λέγοντες, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

«Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος, ἔδειξεν ἀφλεκτος, καί νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσιν, κατασβέσαι αἰτούμεν τὴν κάμινον, ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Ἵνα θεϊκῆς λαμπρότητος, καί αἰωνίου δόξης καί ὠραιότητος, Σεβαστιανέ, ἀξιωθῆς ἀξιάσαστε, τὰς βασάνους, τοὺς πόνους, τόν θάνατον, υπέμεινας ἀνδρείως, διό σε πάντες μακαρίζομεν.

Ὡφθης μέσον ἀστρῶν ἥλιος, τῶν συναθλούντων Μάρτυς καί νῦν φωτίζεται, ἀθλῶν ἱερῶν, ἱερωτάταις λαμπρότησιν, Ἐκκλησίας τό θεῖον στερέωμα, καί πάσα διαβόλου, διασκεδάζεται ἀπόνοια.

Στέργοντες Χριστόν Τιβούρτιος, καί Μαρκελλίνος, Μάρκος Ζωή καί Κάστουλος, Σεβαστιανῷ, καθηγητῇ καί θεόφρονι, συναθλούσι, καί ἴσους κομίζονται, τῆς νίκης τοὺς στεφανοὺς, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύοντες.

Ἦρθη πρὸς μονὰς σκηνοῦμενος, φωτοειδῆς Μαρτύρων χορὸς ὁ ἐνθεός, καί τοὺς οὐρανοὺς, περιπολεῖ ἀγαλλόμενος, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τόν φιλόανθρωπον, αἰεὶ παρακαλοῦντες, μακαριζόντων αὐτοὺς πάντοτε.

Θεοτοκίον

Φρίττει νοερά Στρατεύματα, τό τοῦ Πατρός ὁρῶντα θεῖον ἀπαύγασμα, σοῦ ἐν ταῖς χερσίν, ἀνερμηνεύτως κρατούμενον, καί τό σὸν κεκτημένον ὁμοίωμα, ἵνα βροτούς Θεώσῃ, Παρθενομήτορ ἀπειρόγαμε.

Ὁ Εἰρμός

«Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος, ἔδειξεν ἀφλεκτος, καί νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσιν, κατασβέσαι αἰτούμεν τὴν κάμινον, ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν, καί τήν Στιχολογίαν τού, Μακάριος ανήρ, ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν τά διατεταγμένα Αναστάσιμα, εἴτα τά Προεόρτια, καί τών Αγίων Πατέρων.

Στιχηρά Προσόμοια Προεόρτια

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες υμᾶς

Παρθένε Πανάμωμε Θεοῦ, ἔμψυχον Παλάτιον, τόν ουρανοῖς μή χωρούμενον, ἐν σοί ἐχώρησας, ὃν ἐν τῷ Σπηλαίῳ, τέξη υπέρ ἔννοιαν, πτωχεύσαντα καί σάρκα γενόμενον, ἵνα θεώσῃ με, καί πλουτίσῃ τόν πτωχεύσαντα, ἀκρασία, πικροτάτης βρώσεως.

Εναπογραφόμενος Χριστέ, δούλοις τῷ τοῦ Καίσαρος, δι' ευσπλαγχνίαν προστάγματι, ἔρχῃ χαρίσασθαι τήν ἐλευθερίαν, τήν ζωὴν καί λύτρωσιν, ἀγνώμοσιν οἰκέταις μακρόθυμε, τοῖς προσκυνοῦσί σου, τά σωτήρια Γενέθλια, τοῦ ἐλθόντος, σώσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τόκον ἀκατάληπτον θεσμούς, φύσεως καίνισαντα, ἡ Παναγία καί ἄμωμος, κατανοήσασα, τῷ Υἱῷ ἐβόα. Τέκνον ποθεινότατον, εκπλήττομαι τό μέγα μυστήριον, πῶς καί γεννήσασα, παρθενεύω τῇ δυνάμει σου, τοῦ τὰ πάντα ποιούντος βουλήματι!

Καί τών Αγίων Πατέρων

Ἦχος πλ. δ'

Ο ἐν Εδέμ Παράδεισος

Τά τών Πατέρων σήμερον πιστοί, τελούντες μνημόσυνα, ἀνυμνήσωμεν Χριστόν τόν Λυτρωτήν, τόν μεγαλύναντα αὐτούς, ἐν πάσι τοῖς ἔθνεσι, καί θαυμάτων τὰ παράδοξα πιστῶς, ἐπιτελέσαντα Κύριον, ὡς κραταῖόν καί δυνατόν, καί ἐξ αὐτῶν ἀναδείξαντα, ράβδον δυνάμεως ἡμῖν, τήν μόνην ἀπείρανδρον, καί θεόπαιδα Μαρίαν τήν ἀγνήν, ἐξ ἧς τό ἄνθος προήλθε, Χριστός, βλαστήσας πάσι τήν ζωὴν, καί ἀδάπανον τρυφήν, καί σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡς ἐν ψεκάδι μέσον τῆς φλογός, τῇ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος, ἀγαλλόμενοι οἱ Παῖδες τοῦ Θεοῦ, περιεπάτουν μυστικῶς, ἐν αὐτῇ προτυπώσαντες, τήν Τριάδα καί τήν σάρκωσιν Χριστοῦ, καί ὡς σοφοί διά Πίστεως, ἐσβέσαν δύναμιν πυρός, καί Δανιήλ δέ ο ὀπίκτος, λεόντων ὠφθη φιμωτής, ὧν ταῖς δεήσεσι, δυσωπούμενος φιλάνθρωπε Σωτήρ, καί ἡμᾶς τοῦ ἀσβέτου, καί αἰωνίου λύτρωσαι πυρός, καί ἀξίωσον τυχεῖν, τῆς ουρανίου Βασιλείας σου.

Ὡςπερ εν δρόσω όντες οι πιστοί, καί άγιοι Παίδες σου, εν καμίνω ο τής φλογός τής τού πυρός, προεζωγράφουν μυστικώς, τήν εκ Παρθένου σου έλευσιν, τήν αφλέκτως, αναλάμψασαν ημίν. Καί Δανιήλ δέ ο δίκαιος, καί εν Προφήταις θαυμαστός, τρανώς τήν θείαν δευτέραν σου, έλευσιν πάσι προδηλών, Εώρων εκραύγαζεν, έως ού θρόνοι ετέθησαν φησί, καί κριτής έκαθέσθη, καί τού πυρός επέστη ποταμός, ού ρυσθείημεν Χριστέ, ταίς ικεσίαις αυτών Δέσποτα.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Δανιήλ ανήρ επιθυμιών, λίθον άνευ χειρός τηγθέντα, θεωρήσας σε Κύριε, βρέφος άνευ σποράς, τεχθήναι προηγόρευσε, σέ τόν εκ Παρθένου σαρκωθέντα Λόγον, τόν αναλλοίωτον Θεόν, καί Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Προεόρτιον, ο αυτός

Σπήλαιον ευτρεπίζου η, Αμνάς γάρ ήκει, έμβρυον φέρουσα Χριστόν. Φάτνη δέ υποδέχου, τόν τώ λόγω λύσαντα τής αλόγου πράξεως, ημάς τούς γηγενείς. Ποιμένες αγραυλούντες, μαρτυρείτε θαύμα τό φρικτόν, καί Μάγοι εκ Περσίδος, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν τώ Βασιλεί προσάξατε, ότι ώφθη Κύριος εκ Παρθένου μητρός, όνπερ καί κύψασα δουλικώς, η Μήτηρ προσεκύνησε, καί προσεφθέγγετο, τώ ο εν αγκάλαις αυτής, πώς ενεσπάρης μοι; ή πώς μοι ενεφύης, ο λυτρωτής μου καί Θεός;

Είσοδος, τό Προκείμενον τής ημέρας καί τά Αναγνώσματα.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 14, 14-20)

Ακούσας Άβραμ, ότι ηχμαλώτεται Λώτ ο αδελφιδούς αυτού, ηρίθμησε τούς ιδίους οικογενείς αυτού, τριακοσίους δέκα καί οκτώ, καί κατεδίωξεν οπίσω αυτών έως Δάν, καί επέπεσεν επ' αυτούς τήν νύκτα αυτός, καί οι Παίδες αυτού μετ' αυτού καί επάταξεν αυτούς καί κατεδίωξεν αυτούς έως Χοβάλ, ή εστιν εν αριστερά ο Δαμασκού, καί απέστρεψε πάσαν τήν ίππον Σοδόμων, καί Λωτ τόν αδελφιδούν αυτού απέστρεψε, καί πάντα τά υπάρχοντα αυτού, καί τās γυναίκας, καί τόν λαόν, Εξήλθε δέ βασιλεύς Σοδόμων εις συνάντησιν αυτώ ο μετά τό υποστρέψαι αυτόν από τής κοπής τού Χοδολλογόμορ καί τών βασιλέων τών μετ' αυτού, εις τήν κοιλάδα τού Σαβύ, τούτο ήν πεδίον Βασιλέως, καί Μελχισεδέκ, βασιλεύς Σαλήμ, εξήνεγκεν άρτους καί οίνον, ήν δέ Ιερεύς τού Θεού τού Υψίστου, καί ευλόγησε τόν Άβραμ, καί είπεν. Ευλογημένος Άβραμ τώ Θεώ τώ Υψίστω, ός έκτισε τόν ο ουρανόν καί τήν γήν. Καί ευλογητός ο Θεός ο Ύψιστος, ός παρέδωκε τούς εχθρούς σου υποχειρίους σοι.

Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 1, 8-11, 15-17)

Έλιπε Μωσής πρόσ τούς υιούς, Ισραήλ ιδετε, παρέδωκα ενώπιον υμών τήν γήν, εισελθόντες κληρονομήσατε τήν γήν, ήν ώμοσε Κύριος τοίς πατράσιν υμών, τώ Αβραάμ καί τώ Ισαάκ καί τώ Ιακώβ, δούναι αυτοίς καί τώ σπέρματι αυτών μετ' αυτούς. Καί είπον πρόσ υμάς εν τώ καιρώ εκείνω, λέγων ου

δυνήσομαι μόνος φέρειν υμάς. Κύριος ο Θεός ημών επλήθυνεν υμάς, καί ἰδοὺ εστε σήμερον ὡσεὶ τὰ ἀστρα τοῦ ουρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος ο Θεός τῶν Πατέρων υμῶν προσθεῖη υμῖν, ὡς εστέ χιλιοπλασίως, καί εὐλογῆσαι υμάς, καθότι ἐλάλησεν υμῖν. Καί ἔλαβον ἐξ υμῶν ἄνδρας σοφούς, καί ἐπιστήμονας, καί συνετούς, καί κατέστησα αὐτούς ἡγεῖσθαι ἐφ' ἡμῶν, χιλιάρχους καί ἑκατοντάρχους, καί πεντηκοντάρχους, καί δεκάρχους, καί γραμματοισαγωγεῖς τοῖς κριταῖς υμῶν. Καί ἐνετειλάμην τοῖς κριταῖς υμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων. Διακούετε ἀναμέσον τῶν ἀδελφῶν υμῶν, καί Κρίνατε δικαίως ἀναμέσον ἀνδρός καί ἀναμέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Καί τοῦ προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώσει πρόσωπον ἐν κρίσει, κατὰ τὸν μικρόν καί κατὰ τὸν μέγα κρινεῖς, οὐ μὴ υποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστι.

Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 10, 14-21)

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, ἰδοὺ, Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ ουρανός, καί ὁ ουρανός τοῦ ουρανοῦ, ἡ γῆ καί πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ. Πλήν τοὺς πατέρας υμῶν προεῖλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτοὺς, καί ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτοὺς, υμάς παρά πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καί περιτεμείσθε τὴν σκληροκαρδίαν υμῶν, καί τὸν τράχηλον υμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἐτι, ὁ γάρ Κύριος ὁ Θεός υμῶν, οὗτος Θεός τῶν Θεῶν, καί Κύριος τῶν Κυρίων, ὁ Θεός ὁ μέγας, καί ἰσχυρός, καί φοβερός, ὃς τις οὐ θαυμάζει πρόσωπον, οὐδ' οὐ μὴ λάβῃ δῶρον, ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ καί ὀρφανῷ καί χήρᾳ, καί ἀγαπᾷ τὸν προσήλυτον, δούναί αὐτῷ ἄρτον καί ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καί αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καί πρὸς αὐτὸν κολληθήσῃ, καί ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὁμῇ, αὐτός Καύχημά σου, καί αὐτός Θεός σου, ὃς τις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καί τὰ ἔνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Ἰδιόμελον τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς, ὡς σύνηθες.

Δόξα... Ἦχος α'

Βολίδες ἀστράπτοντες θεηγορίαις, οἱ μεγαλῶνυμοι Προφῆται, εἰς αἰὶ μακαρίζονται, καί τὰ ἔπη τοῦ Πνεύματος καρπούμενοι, τὴν ἀνερμήνευτον λοχείαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ πᾶσιν ἐκήρυξαν, νομίμως δὲ τὸ τέλος διήνυσαν, ζήσαντες ζωὴν υπερθαύμαστον.

Καὶ νύν... Προεόρτιον, ὁ αὐτός

Ἄκουε ουρανέ, καί ἐνωτίζου ἡ γῆ, ἰδοὺ γάρ ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ καί Πατρός, πρόεισι τεχθῆναι, ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, εὐδοκία τοῦ φύσαντος αὐτὸν ἀπαθῶς, καί συνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Βηθλεέμ εὐτρεπίζου, ἀνοίγε πύλην ἡ Εδέμ, ὅτι ὁ Ὄν γίνεται ὁ οὐκ ἦν, καί ὁ πλαστοουργός πάσης κτίσεως διαπλάττεται, ὁ παρέχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος β' Κυπριανού

Χαίρετε Προφῆται τίμιοι, οἱ τόν νόμον Κυρίου, καλῶς διαταξάμενοι, καί τή πίστει φανέντες, ἀπόρθητοι στύλοι ακλινεῖς, ὑμεῖς γάρ καί μεσίται ὡφθητε τῆς νέας διαθήκης Χριστοῦ, καί μεταστάντες πρὸς ουρανόν, αὐτόν ικετεύσατε, εἰρηνεύσαι τόν κόσμον, καί σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Προεόρτιον, ο αὐτός

Ἰδοὺ καιρὸς ἤγγικε τῆς σωτηρίας ἡμῶν, εὐτρεπίζου Σπήλαιον, ἡ Παρθένος ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν, Βηθλεέμ γῆ, Ἰουδα, τέρπου καί ἀγάλλου, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν. Ἀκούσατε ὅρη καί βουνοί, καί τὰ περὶ χωρὰ τῆς Ἰουδαίας, ὅτι ἔρχεται Χριστός, ἵνα σῶσῃ ὃν ἐπλασεν ἄνθρωπον, ὡς φιλόανθρωπος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Μεγάλα τὰ τῆς Πίστεως κατορθώματα! ἐν τῇ πηγῇ τῆς φλογός, ὡς ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως, οἱ Ἅγιοι τρεῖς Παῖδες ἠγάλλοντο, καί ὁ Προφήτης Δανιήλ, λεόντων ποιμήν, ὡς προβάτων ἐδείκνυτο. Ταῖς αὐτῶν ικεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Ἀναστάσιμος Ἀκολουθία, ὡς διατέτακται ὀπίσθεν. Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ τυχόντος ἤχου, καί Προκείμενον τοῦ αὐτοῦ, εὐαγγέλιον Ἑωθινόν. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι κτλ.

Ὁ Κανὼν τῶν Πατέρων

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. β'

Ὁ Εἰρμός

«Κύματι θαλάσσης, τόν κρύψαντα πάλαι διώκτην Τύραννον, ὑπὸ γῆν ἐκρυψαν, τῶν σεσωσμένων οἱ Παῖδες, ἀλλ' ἡμεῖς ὡς αἱ νεανίδες, τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται». (Δίς)

Φόβῳ σοι θανάτου, ἀνοίγονται πύλαι καί διαρρήσσονται, μοχλοὶ αἰώνιοι, τῇ γάρ σεπτῇ σου καθόδῳ, ἐξανέστησαν οἱ πάλαι νεκροί, ἐν ευφροσύνῃ ψάλλοντες, Χριστέ τὴν σὴν Ἀνάστασιν.

Σήμερον τό κλίτος, τῶν θείων Πατέρων, Χριστοῦ τὴν Γέννησιν, προεορτάζει φαιδρῶς, καί υπογράφεται ταύτης, τό παράδοξον τῆς χάριτος, Ἀβραάμ γάρ σύμβολον, τοῦ νόμου καί οἱ Παῖδες εἰσιν.

Πάλαι δεξιούται, θεότητα μίαν, τὴν τρισυπόστατον, ὁ ἱερός Ἀβραάμ, νύν δέ ὁ σύνθρονος Λόγος, τῷ Πατρί καί θείῳ Πνεύματι, τοῖς παισὶ προέρχεται, ἐνδόξως ευφημούμενος.

Ἀβραάμ ἐρρύσθη, χειρὸς ἐξ ἀδίκου, φλογὸς καμίνου δέ, οἱ θεῖοι Παῖδες ποτέ,

καί Δανιήλ ο Προφήτης, εκ θηρών καί λάκκου σέσωσται, διό νύν τήν Γέννησιν Χριστού προεορτάζουσιν.

Αριθμώ καί πίστει, τής θείας Τριάδος, τήν αθεότητα καταστρεψάμενοι, εν τή καμίνω οι Παῖδες, εν συμβόλοις τά εσόμενα, τού Θεού μυστήρια, τώ κόσμῳ προϋπέφηναν.

Θεοτοκίον

Κεχαριτωμένη, ανύμφευτε Μήτηρ Παρθένε άφθορε, σέ μακαρίζομεν, τού Αβραάμ γάρ εκ γένους, καί φυλής Δαυΐδ εξήνθησας, τόν Χριστόν δέ τέτοκας, Προφήταις κηρυχθέντα τό πρίν.

Κανών Προεόρτιος

Ήχος α' Χριστός γεννάται

Χριστόν σαρκί νηπιάσαντα, Χριστόν εθελουσίως πτωχεύσαντα, Χριστόν ορατόν γενόμενον, έρχεται η Παρθένος εν Βηθλεέμ, νύν αποκυήσαι, ουρανός τε καί η γή αγαλλιάσθωσαν.

Βουνοί καί όρη σκιρτήσατε, Προφήται θεηγόροι χορεύσατε, Λαοί καί Έθνη κροτήσατε, πάντων η σωτηρία, ο φωτισμός, ήγγικεν επέστη, εν τή πόλει Βηθλεέμ αποικτόμενος.

Πτωχός ο πλούσιος γίνεται, πτωχίζων τούς κακία πλουτίζοντας, βροτός ο Θεός γνωρίζεται, Κόρης απειρογάμου, δίχα τροπής, πάντες έν αινέσει, ανυμνήσωμεν αυτόν, ότι δεδόξασται.

Καταβασία

«Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών, απαντήσατε, Χριστός επί γής, υψώθητε, Άσατε τώ Κυρίῳ πάσα η γή, καί εν ευφροσύνη, ανυμνήσατε λαοί, ότι δεδόξασται».

Τών Πατέρων

Ωδή γ' ο Ειρμός

«Σέ τόν επί υδάτων, κρεμάσαντα πάσαν τήν γήν ασχέτως, η κτίσις κατιδούσα, εν τώ κρανίῳ κρεμάμενον, θαμβητικώς συνείχετο, Ουκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε κραυγάζουσα».

Τάφῳ τριημερεύσας, ανέστησας ζωαρχική εγέρσει, θανόντας τούς απ' αιώνος, καί καταδίκης λυόμενοι, χαρμονικώς ηγάλλοντο, ιδού η λύτρωσις, ήλθες Κύριε κραυγάζοντες.

Τήν κατ' εικόνα δόξαν, καί καθ' ομοίωσιν Θεού φρονούντες Παῖδες, χρυσής εικόνας φλόγα, εν τώ πυρί τώ τού Πνεύματος, αθλητικώς κατέσβεσαν, εν πίστει ψάλλοντες. Πλήν σου Κύριον ουκ οίδαμεν.

Σοφίας τώ περιόντι, καί Πνεύματος τή δυνάμει οι Παῖδες, τούς σοφούς Βαβυλώνος, αιχμαλωτεύσαντες ἤσχυναν, καί θαρσαλέως ἐκράζον. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, πλήν σου Κύριε φιλόανθρωπε.

Χαίρει καί συγχορεύει, τοῖς Παισὶ καί Προφήταις ὁ νόμος, καί προσκίρτά τοῦ Κυρίου, τήν θεῖαν ἔλλαμψιν σήμερον, καί Ἀβραάμ ἀγάλλεται, ὅτι ἐκ σπέρματος αὐτοῦ, εἶδε Κύριον σαρκούμενον.

Θεοτοκίον

Ἡ σύλληψις ἀνευ πάθους, ἡ πρόσληψις ὑπὲρ λόγον καί φύσιν, τοῦ τόκου σου προήλθε, τό γάρ Προφήταις θρυλούμενον, υπερφυῶς Μυστήριον, ἡμῖν ἐπέφανε, Λόγος τοῦ Θεοῦ ὑπάρχων Κύριος.

Προεόρτιος

Τῷ πρό τῶν αἰώνων

Ὁ πρό τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρός γεννηθεὶς ὑπὲρ ἔννοιαν, ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, ἐσαρκώθη ὡς οἶδεν, αὐτὸς θέλων τό ἀνθρώπινον, ἀνακαινίσαι φθαρέν πονηροῦ, συμβουλίᾳ ὀφews.

Ὁ ἐν τοῖς υψίστοις, συνεδρεύων Πατρί καί τῷ Πνεύματι, ταπεινωθεῖσαν τῶν ἀνθρώπων, θεωρήσας τήν φύσιν, Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ἀναρχος, ἀρχὴν λαμβάνει καί μέλλει σαρκί. τίκτεσθαι ὡς ἄνθρωπος.

Θεοτοκίον

Ἡ Ἀγιωτέρα, τῶν Ἀγγέλων καί πάσης τῆς κτίσεως, βουλῆς μεγάλης τῆς πατρῴας, νῦν τόν Ἄγγελον τίκει, σαρκί πάντων εἰς ἀνάκλησιν, μελωδούντων ἀπαύστως αὐτῷ, Ἅγιος εἰ Κύριε.

Καταβασία

«Τῷ πρό τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρός γεννηθέντι ἀρρεύστως Υἱῷ, καί ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπύρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν, Ὁ ἀνυψώσας τό κέρας ἡμῶν, Ἅγιος εἰ Κύριε».

Ἡ Ὑπακοή Ἦχος πλ. δ'

Ἄγγελος Παίδων ἐδρόσιζε κάμινον, νῦν δέ γυναικῶν κλαυθμόν διεκώλυε, λέγων, Τί ἐπιφέρεσθε μύρα; τίνα ζητεῖτε ἐν τάφῳ; ἀνέστη ὁ Χριστός καί Θεός, ὑπάρχει γάρ ζωὴ καί σωτηρία, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Τῶν Πατέρων

Ὡδὴ δ' ὁ Εἰρμός

Τήν ἐν Σταυρῷ σου θεῖαν κένωσιν, προορῶν Ἀββακούμ, ἐξεστηκῶς ἐβόα. Σὺ δυναστων διέκοψας, κράτος Ἀγαθέ, ὁμιλῶν τοῖς ἐν ἁδοῦ ὡς παντοδύναμος.

(Δίς)

Ἡ ἐν τῷ ἁδῇ θεία κάθοδος, σοῦ Χριστέ ὁ Θεός, νεκροῖς ζωὴ ἐδείχθη, σὺ γάρ ἐχθροὺς ἐδέσμευσας, κάτω ἀγαθέ, καί οὐράνιον τρίβον, ἀνθρώποις ἠνοιξας.

(Δίς)

Τά τών Πατέρων ακροθίνια, Αβραάμ Ισαάκ, καί Ιακωβ τιμώμεν, ὅτι αὐτῶν ἐκ σπέρματος, ἔλαμψε Χριστός, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου, ὡς Παντοδύναμος.

Προὔπογράφων τά ἐσόμενα, τῇ καθόδῳ Χριστοῦ, ὁ Δανιήλ τοὺς θήρας ὡς πρόβατα ἀπέδειξε, πᾶσιν ἐναργῶς, ὡς προέγνω τό μέλλον, οἷα Προφήτης Θεοῦ.

Τῆς αμαρτίας μή σπασάμενοι, τόν Ἰόν ἐκ φλογός, ἐρρύσθησαν οἱ Παῖδες, χρυσίου γάρ υπέρτιμοι, ὄντες ἀληθῶς, ἐν καμίνῳ τῆς πλάνης, οὐκ ἐχωνεύθησαν.

Θεοτοκίον

Μεγαλοφώνως προκηρύττεται, προσδοκία Ἐθνῶν, καί σωτηρία κόσμου, ὁ υπέρ φύσιν τόκος σου, ἀχραντε σεμνή, ὃν ὑμνεῖ τῶν Πατέρων, ὁμιλος σήμερον.

Προεόρτιος

Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης, Ἰεσσαί

Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης, Ἰεσσαί, Παρθένος ἀνεβλάστησας, ἄνθος ἀνθήσασα ἀμάραντον, τόν πάντων Δημιουργόν, τόν τήν γῆν τοῖς ἄνθεσι, πᾶσαν ὡς Θεός κατακοσμοῦντα, ἀναβοῶσαν αὐτῷ. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Βρώσει με κλαπέντα πονηρά, καί γνώμη ολισθαίνοντα, ὁμοιωθέντα τοῖς ἀλόγοις τε, ὁ Λόγος ὁ τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἀνακτώμενος, βρέφος γεγονώς, καί ἐπὶ φάτνης, ἀλόγων ἀνακλιθεῖς, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ὅρους κατασκίου Ἰησοῦ, Παρθένου σε σαρκούμενον, ὁ Αββακούμ προεθεάσατο, τά ὄρη τά πονηρά, καί βουνούς συντρίβοντα, καί ἀφανισμῷ παραδιδόντα, ἐπάρσεις τοῦ πονηροῦ, καί τά τῶν δαιμόνων ὑψώματα.

Καταβασία

«Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καί ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χριστέ, ἐκ τῆς Παρθένου ἀνεβλάστησας, ἐξ ὅρους ὁ αἰνετός, κατασκίου δασέος, ἦλθες σαρκωθείς ἐξ ἀπειράνδρου, ὁ ἄυλος καί Θεός, Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε».

Τῶν Πατέρων

Ὡδή ε' ὁ Εἰρμός

«Θεοφανείας σου Χριστέ, τῆς πρὸς ἡμᾶς συμπαθῶς γενομένης, Ἡσαίας φῶς ἰδὼν ἀνέσπερον, ἐκ νυκτός ὀρθρίσας ἐκραύγαζεν. Ἀναστήσονται οἱ νεκροί, καί ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καί πάντες οἱ γηγενεῖς ἀγαλλιάσονται».

(Δίς)

Τό ἐξαστράπτειν τῆς χαράς, υποτυπῶν ἐμφανῶς ὁ Ἄγγελος, ἐν τῷ τάφῳ λαμπροφόρος δείκνυται, Γυναιξί κηρύπτων ἀνάστασιν, καί ἀφέμεναι τοῦ κλαυθμοῦ, ἡγαλλιάσαντο, Χριστοῦ ἀναστάντος, τό χαίρετε Ἀποστόλοις διαγγέλλουσαι. (Δίς)

Τὴν τῶν Πατέρων ἀπαρχὴν, ὡς ἀρχηγόν νόμου καὶ τῆς Χάριτος, Ἀβραάμ τὸν Πατριάρχην σήμερον, συνελθόντες πίστει τιμήσωμεν, ὡς Προφήτης γὰρ τοῦ Θεοῦ, προκατηγγείλατο Χριστόν ἐκ Παρθένου, καὶ τούτου προὔπαντά τὴν θεῖαν Γέννησιν.

Προὔπογράφωντες τρανώς, τὴν πρὸς ἡμᾶς τοῦ Κυρίου ἔλευσιν, οἱ Ἀγγέλου παρουσίας ἐσβεσαν, Ἀβραάμ οἱ Παῖδες τὴν κάμινον, καὶ ατμίδα δρόσου τό πύρ, ἀπεργασάμενοι ἐν τούτῳ τῇ πίστει, εἰκόνοσ χρυσῆς δόξαν ἐχώνευσαν.

Ἐφραξε στόματα θηρῶν, ὁ Δανιήλ ἐν τῷ λάκκῳ Πνεύματι, τοῦ πυρός δέ τὴν ἰσχύν κατέσβεσαν, Ἀβραάμ οἱ Παῖδες τῇ χάριτι, καὶ σωθέντες οὔτοι φθοράς, προκαταγγέλλουσι Χριστόν ἐκ Παρθένου, αἰτοῦντες ὡς λυτρωτὴν τὴν σωτηρίαν ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Εν θεῷ Πνεύματι δηλών, τὴν ἐξ ἡμῶν ἀπαθῶς σου πρόσληψιν, Ἡσαΐας ἀνεβόα Κύριε, γρηγορῶν τῷ νόμῳ τῆς χάριτος, Τόν ἐκ γένους μὲν Ἀβραάμ, ἐκ τῆς Ἰούδα δέ φυλῆς κατὰ σάρκα, Παρθένος ἀνευ σποράς, ἐρχεται τίκτουσα.

Προεόρτιος Θεὸς ὢν εἰρήνης

Ὁ φύσει Δεσπότης, ἐν δούλοις τελεῖς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ παντέλειος, εὐδόκησας δι' ἔλεος, καλεῖσθαι καὶ Υἱός, ἀνθρώπου Πανοικτίρμον, διό ἐν τῷ Σπηλαίῳ, ἐκουσίως πτωχεύσας, ἐρχῆ τεχθῆναι Ὑπεράγαθε.

Ἀχώρητε φύσει, Χριστέ Βασιλεῦ, πῶς μικρόν σε εἰσδέξεται Σπήλαιον; πῶς φάτνη σε δυνήσεται, χωρήσαι Ἰησοῦ; Μητρός ἐξ ἀπειράνδρου, σαρκὶ ἐπιδημούντα, εἰς τὰ ἴδια ὅπως, τοὺς ξενωθέντας σώσης Κύριε.

Ἀμνάς τὸν ποιμένα, προήλθε τεκεῖν, εὐτρεπίζου τό ἅγιον Σπήλαιον. Ποιμένες ἐπισπεύσατε, Ποιμένα καὶ Ἀμνὸν τεχθέντα θεωρήσαι, οἱ Μάγοι μετὰ δώρων, εὐτρεπίσθητε τούτον, ὡς Βασιλέα προσκυνήσαι σαρκί.

Καταβασία

«Θεὸς ὢν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρμῶν, τῆς μεγάλης Βουλῆς σου τὸν Ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον, ἀπέστειλας ἡμῖν, ὅθεν θεογνωσίας, πρὸς φῶς ὁδηγηθέντες, ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντες, δοξολογούμεν σε, Φιλάνθρωπε». (Δίς)

Τῶν Πατέρων Ὡδή ς' ὁ Εἰρμός

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, υψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βῶ σοι. Ἀνάγαγε, ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε». (Δίς)

Θανάτου τὴν νέκρωσιν, καὶ τοῦ ἄδου ἀγαθέ, εἰργάσω τὴν καθαίρεσιν, τριημέρῳ ταφῇ σου θεοπρεπῶς, ζωὴν δέ ἐπήγασας, ἀναστάς τοῖς ἐν κόσμῳ Ἰησοῦ Βασιλεῦ. (Δίς)

Ο τρόπος φιλόξενος, η δέ πίστις υψηλή, Αβραάμ τού προπάτορος, όθεν θείον μυστήριον τυπικώς, δεξάμενος έχαιρε, τού Χριστού δέ προτρέχων νύν αγάλλεται.

Τήν κτίσιν υπέταξε, νύν η πίστις τοίς Παισί, τή δωρεά τού Πνεύματος, τό γάρ πύρ το παμφάγον καί αναιδές, ηδέσθη τούς σέβοντας, τού πυρός τόν εργάτην, Ιησούν τόν Χριστόν.

Τού κόσμου τό άγριον, τή ελεύσει τού Χριστού, ρυθμίζεσθαι υπέφηνεν, ειρήνην πρός τήν θείαν θεοπρεπώς, φιμώντας τούς λέοντας, Δανιήλ ο Προφήτης εν τώ λάκκω ποτέ.

Θεοτοκίον

Νηδύος εκύησας, εκ Παρθένου τόν Χριστόν, Μαρία Μήτηρ άνανδρε, όν είδον οι Προφήται θεοπτικώς, αυτού προχορεύουσιν, οι Πατέρες νυνί δέ τά Γενέθλια.

Προεόρτιος Σπλάγχχνων Ιωνάν

Νέος ουρανός, υπάρχουσα Δέσποινα, εκ μήτρας τής σής, ως εκ νεφέλης Χριστόν, δόξης Ήλιον, ανατείλαι επείγη Σπηλαίω σαρκί, ως μέλλοντα ταίς λάμψεσι, ταίς εαυτού σαφώς, πάντα τά τής γής πληρώματα, κραυγάζειν δι' οίκτον αμέτρητον.

Είδες τήν ημών, οδύνην καί κάκωσιν οικτίρμον Χριστέ, καί ου παρείδες ημάς, αλλ' εκένωσας, σεαυτόν μή εκστάς τού Γεννήτορος, καί εσκήνωσας εις μήτραν απειρόγαμον, ήτις ανωδίνως τέξεσθαι; σέ σαρκί εν Σπηλαίω προέρχεται.

Όρη καί βουνοί, πεδία καί φάραγγες, λαοί καί φυλαί, έθνη καί πάσα πνοή, αλαλάξατε, ευφροσύνης ενθέου πληρούμενα, ήλθε πάντων επεδήμησεν η λύτρωσις, Λόγος τού Θεού ο άχρονος, υπό χρόνον δι' οίκτον γενόμενος.

Καταβασία

«Σπλάγχχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν, ενάλιος θήρ, οίον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ, ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν, κατέσχευ απήμαντον».

Κοντάκιον

Τών Πατέρων Ήχος πλ. β'

Χειρόγραφον εικόνα μή σεβασθέντες, αλλ' αγράφω ουσία θωρακισθέντες, Τρισμακάριοι εν τώ σκάμματι, τού πυρός εδοξάσθητε, εν μέσω δέ φλογός ανυποστα, του ιστάμενοι, Θεόν επεκαλείσθε. Τάχυνον ο οικτίρμων, καί σπεύσον ως ελεήμων, εις τήν βοήθειαν ημών, ότι δύνασαι βουλόμενος.

Ο Οίκος

Εκτεινόν σου τήν χεῖρα, ἥς πάλαι ἔλαβον πείραν Αἰγύπτιοι πολεμούντες, καί Εβραῖοι πολεμούμενοι, μή καταλίπῃς ἡμᾶς, καί καταπίῃ ἡμᾶς θάνατος, ὁ διψών ἡμᾶς, καί Σατάν ὁ μισών ἡμᾶς, ἀλλ' ἐγγίσον ἡμῖν, καί φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς ἐφείσω ποτέ τῶν Παίδων σου, τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἀπαύστως ἀνυμνούντων σε, καί βληθέντων ὑπέρ σου εἰς τήν κάμινον, καί ἐκ ταύτης κραυγαζόντων σοι. Τάχυνον ὁ οἰκτίρμων, καί σπεύσον ὡς ἐλεήμων, εἰς τήν βοήθειαν ἡμῶν, ὅτι δύνασαι βουλόμενος.

Ἐτερον Κοντάκιον, Προεόρτιον

Ἦχος α' Χορός Αγγελικός

Ευφραίνου Βηθλεέμ, Ευφραθᾶ ἐτοιμάζου, ἰδοὺ γάρ ἡ Ἀμνάς, τόν Ποιμένα τόν μέγαν, ἐν μήτρᾳ βαστάζουσα, τοῦ τεκεῖν κατεπεύγεται, ὄνπερ βλέποντες, οἱ θεοφόροι Πατέρες, ἐπαγάλλονται, μετὰ Ποιμένων υμνούντες, Παρθένον θηλάζουσιν.

Ο Οἶκος

Τῆς σῆς Παρθένε κυήσεως τήν λαμπρότητα, καθορώντες ἐκλάμπουσιν, Ἀβραάμ ὁ φιλόθεος, καί Ἰσαάκ ὁ αοίδιμος, καί Ἰακώβ, καί πᾶς ὁ θεοσύλλεκτος χορός τῶν αγίων ἀγάλλεται, καί τήν κτίσιν προσήγαγον, πρὸς σὴν ὑπάντησιν, ἐν χαρμοσύναις λέξεσι. Χαράς γάρ πρόξενος πᾶσιν ὠφθης, ἐν μήτρᾳ συλλαβούσα, τόν ποτέ ἐν Βαβυλῶνι οραθέντα, καί τοὺς Παῖδας, τοὺς ἐν τῇ καμίνῳ ἀδίκως βληθέντας, ἀφλέκτους συντηρήσαντα ὑπέρ πάσαν ἐννοίαν. Διὸ καί ἀναμέλπουσι τόν ὀρώμενον ἐν χερσὶ νεάνιδος, υμνούντες Παρθένον θηλάζουσιν.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, μνήμην ἀγείν ἐτάχθημεν παρὰ τῶν Αγίων καί θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῷ ευαρεστησάντων, ἀπὸ Ἀδάμ ἄχρι καί Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, κατὰ γενεαλογίαν, καθὼς ὁ Ευαγγελιστὴς Λουκάς ἱστορικῶς ἠριθμήσατο, ὁμοίως καί τῶν Προφητῶν καί τῶν Προφητίδων.

Μνήμη τῶν πρωτοπλάστων Ἀδάμ καί Εὕας.

Στίχοι

- Ὑμνῶ θανόντας ζῶν γένους ἀρχηγέτας,
- Τοῦ ζῆν με καί θνήσκειν με τοὺς παραιτίους.

Μνήμη τοῦ δικαίου Ἄβελ, υιοῦ τοῦ Ἀδάμ.

Στίχοι

- Βοᾷ Θεῷ σὸν αἷμα καί ψυχῆς δίχα,
- Ὡς πρώτη νεκρῶν, πρώτη καί σεσωσμένων.

Μνήμη τοῦ δικαίου Σήθ, υιοῦ Ἀδάμ.

Στίχοι

- Σήθ σπέρμα καινόν τοῖς γονεῦσιν ἀντ' Ἄβελ,

- Άνθρωπος ων δίκαιος, οίος ήν Άβελ.

Μνήμη τού δικαίου Ενώς, υιού Σήθ.

Στίχοι

- Οφθείς Ενώς μέγιστος εκ τής ελπίδος,
- Πολλοίς ενήκε ζήλον εις τήν ελπίδα.

Μνήμη τού δικαίου Καϊνάν υιού, Ενώς.

Στίχοι

- Βίβλω Καϊνάν Μωσέως γεγραμμένος,
- Καν τώ παρόντι χρή γραφήναι βιβλίω.

Μνήμη τού δικαίου Μαλελεήλ, υιού Καϊνάν.

Στίχοι

- Εξής προκείσθω Μαλελεήμ τώ λόγω.
- Υιός Καϊνάν, ού προεμνήσθη λόγος.

Μνήμη τού δικαίου Ιάρεδ, υιού Μελελεήλ.

Στίχοι

- Δίκαιον όντως εν δικαίων πληθύϊ,
- Καί τού δικαίου μνημονεύειν Ιάρεδ.

Μνήμη τού δικαίου Ενώχ, υιού, Ιάρεδ.

Στίχοι

- Θεώ προδήλως ευαρεστήσας λόγω,
- Ενώχ αδήλοις εγκατω κίσθη τόποις.

Μνήμη τού δικαίου Μαθουσάλα, υιού Ενώχ.

Στίχοι

- Ενώχ σε τέκνον εκμαθών Μαθουσάλα,
- Έγραφα πρός μάθησιν άλλων ενθάδε.

Μνήμη τού δικαίου Λάμεχ, υιού Μαθουσάλα.

Στίχοι

- Λάμεχ, δύο γνούς, δειν έγνων, τιμάν ένα,
- Ου τόν φονευτήν, αλλ' ομωνύμως Λάμεχ.

Μνήμη τού δικαίου Νώε, υιού Λάμεχ.

Στίχοι

- Αδάμ βροτοίς όλεθρον εκ ξύλου φέρει.
- Διά ξύλου δέ Νώε πάν σώζει γένος.

Μνήμη τού δικαίου Σήμ, υιού Νώε.

Στίχοι

- Σήμ πατρικήν γύμνωσιν εμφρόνως σκέπων,
- Τάς πατρικάς εφεύρεν ευχάς εις σκέπην.

Μνήμη τού δικαίου Ιάφεθ, υιού Νώε.

Στίχοι

- Μή θείς, Ιάφεθ Πατρός αισχύνη πλάτος,
- Βίου πλατυσμόν ευχαίς Πατρός λαμβάνει.

Μνήμη τού δικαίου Αρφαζάδ, υιού Σήμ.

- Ζή Κύριος ζών, ου τόν Αρφαζάδ λίπω,
- Καί γάρ χρεών καί τούτον ενταύθα γράφειν.

Μνήμη τού δικαίου Καϊνάν, υιού Αρφαζάδ.

Στίχοι

- Καϊνάν ημίν εξεγήγερται νέος,
- Τώ πρίν Καϊνάν, εμφερής εκ τού τρόπου.

Μνήμη τού δικαίου Σάλα, υιού Καϊνάν.

Στίχοι

- Συμπατριωτών ορμαθώ καί συμφύλων,
- Η συγγένεια συνδέει καί τόν Σάλα.

Μνήμη τού δικαίου Έβερ, αφ' ού καί οι Ιουδαίοι Εβραίοι εκλήθησαν.

Στίχοι

- Μέγας τις όντως τοίς Ιουδαίοις Έβερ,
- Δούς εξ εαυτού κλήσιν Εβραίων γένει.

Μνήμη τού δικαίου Φάλεκ, υιού Έβερ.

Στίχοι

- Πανηγυρίζω καί τόν εξ Έβερ τόκον.
- Ως Μωϋσής γάρ φησι, τίκει τόν Φάλεκ.

Μνήμη Ραγάβ, υιού Φάλεκ.

Στίχοι

- Πάλιν κύησις, καί πάλιν νέος τόκος,
- Υιόν Ραγάβ τεκόντος ημίν τού Φάλεκ.

Μνήμη τού δικαίου Σερούχ, υιού Ραγάβ.

Στίχοι

- Γράφων παλαιών τούς επ' αλλήλων τόκους,
- Άν εκλάθωμαι τόν Σερούχ, αμαρτάνω.

Μνήμη τού δικαίου Ναχώρ, υιού Σερούχ.

Στίχοι

- Γένους υπάρχειν τών άνω λελεγμένων,
- Καί τόν Ναχώρ γνούς ου διίστώ τού γένους.

Μνήμη τού δικαίου θάρρα, υιού Ναχώρ.

Στίχοι

- Υιός προσελθών εκ Ναχώρ κλήσιν θάρρας,
- Πατήρ υπήρξε πατρός Εθνών μυρίων.

Μνήμη τού δικαίου Πατριάρχου,, Αβραάμ, υιού θάρρα.

Στίχοι

- Τόν Αβραάμ πώς δεξιώσομαι λόγοις,
- Ός ηξιώθη δεξιούσθαι καί Νόας;

Μνήμη τού Πατριάρχου Ισαάκ, υιού Αβραάμ.

Στίχοι

- Δεθείς, Ισαάκ, εις σφαγήν, τύπος γίνη,
- Επί σφαγήν ήξοντος υψίστου Λόγου.

Μνήμη τού Πατριάρχου Ιακώβ υιού Ισαάκ.

Στίχοι

- Διά κλίμακος Ιακώβ, τής Παρθένου,
- Πρός γήν Θεόν χωρούντα πρίν τόκου βλέπει.

Μνήμη τού Πατριάρχου Ρουβίμ, υιού Ισαάκ.

Στίχοι

- Τής υιότητος, Ιακώβ τού τιμίου,
- Ρουβίμ έγνων τόν θείον, αρχήν τιμίαν.

Μνήμη τού Πατριάρχου Συμεών, υιού Ιακώβ.

Στίχοι

- κάν δευτερεύη Συμεων εκ τού τόκου,
- Κλέος παρ' ημίν ου τό δεύτερον φέρει.

Μνήμη τού Πατριάρχου Λευϊ, υιού Ιακώβ.

Στίχοι

- Θεού μεγίστου θείος ών υπηρέτης,
- Τί, Λευϊ, μείζον τής δε τής δόξης θέλεις;

Μνήμη τού Πατριάρχου Ιούδα, υιού Ιακώβ, ού εκ τής φυλής ο Χριστός.

Στίχοι

- Ιούδαν αινέσουσιν οι σεσωσμένοι.
- Εξ Ιούδα γάρ Χριστός η σωτηρία.

Μνήμη τού Πατριάρχου Ζαβουλών, υιού Ιακώβ, ού η φυλή παράλιος.

Στίχοι

- Ακτάς κατοικεῖν ο Ζαβουλών εκρίθη,
- Γῆς καί θαλάττης εἰς ἓν ἄκρα συνδέων.

Μνήμη τού Πατριάρχου Ισάχαρ, υιού Ιακώβ, ού η φυλή γηπόνος.

Στίχοι

- Στήσας εαυτόν εἰς τό πονεῖν Ισάχαρ,
- Ζωὴν συνιστά, γήθεν ἄρτον εκφέρων.

Μνήμη τού Πατριάρχου Δάν, υιού Ιακώβ, ού η φυλή κριτής.

Στίχοι

- Λαοῦ κριτής Δάν, γλώττα τῆς εξουσίας
- Ζυγοῖς δικαίοις πᾶσιν εξάγων κρίσιν.

Μνήμη τού Πατριάρχου Γάδ, υιού Ιακώβ, ού η φυλή ληστευομένη ἢ ληστεύουσα.

Στίχοι

- Γάδ πειρατευθεῖς, πειρατεύων εκτρέχει,
- Νίκαις δέ πάντων πειρατῶν κατισχύει.

Μνήμη τού Πατριάρχου Ασήρ, υιού Ιακώβ, ού η φυλή πλουσία ἐπὶ χώραις σιτοφόροις.

Στίχοι

- Ασήρ δέ, φησί, πῖονα πλουτεῖ στάχυν,
- Τρέφει τε τοὺς ἄρχοντας ἄρτω πλουσίω.

Μνήμη τού Πατριάρχου Νεφθαλείμ, υιού Ιακώβ, ού η φυλή πολὺ πλήθος.

Στίχοι

- Ὡς ἔρνος ὄντως Νεφθαλείμ ανειμένον
- Εἰς πλήθος αὐτῷ τῆς φυλῆς ηπλωμένης.

Μνήμη τού Πατριάρχου Ιωσήφ, υιού Ιακώβ, ού η φυλή περίδοξος καί περιφανής.

Στίχοι

- Ηυξημένον σε, σός Πατήρ εἶναι λέγων,
- Δόξαν φυλῆς σῆς, Ιωσήφ, διαγράφει.

Μνήμη τού Πατριάρχου Βενιαμίν, υιού Ιακώβ, ού η φυλή ἀπὸ ἀγρίας πραιά.

Στίχοι

- Φαγὼν τό πρωῒ Βενιαμίν, ὡς λύκος,
- Πράος φανείς, δίδωσι βρώσιν εσπέρας.

Μνήμη Φαρές καί Ζαρά τών διδύμων, υιών Ιούδα τού Πατριάρχου.

Στίχοι

- Κοινώς επαινώ σπέρμα κοινόν Ιούδα
- Φαρές Ζαρά τε, τούς διδύμους συγγόνους.

Μνήμη Εσρώμ, υιού Φαρές.

Στίχοι

- Εκ Φαρές Εσρώμ, ώσπερ εκ ρίζης κλάδος,
- Άμφω δέ ρίζης Αβραάμ θείοι κλάδοι.

Μνήμη Αράμ, υιού Εσρώμ.

Στίχοι

- Γέγηθεν Εσρώμ, ου νοσών ατεκνίαν.
- Αράμ γάρ αυτώ τέκνον ηγαπημένον.

Μνήμη Αμιναδάβ, υιού Αράμ.

Στίχοι

- Τόν Αμιναδάβ εξ Αράμ φύναι λόγος.
- Τούτου γάρ υιόν η Γραφή τούτον λέγει.

Μνήμη Ναασών, υιού Αμιναδάβ.

Στίχοι

- Εις καί Ναασών τής, Ιούδα πατρίδας,
- Εξ Αμιναδάβ τής φυλής εξ, Ιούδα.

Μνήμη Σαλμών, υιού Ναασών.

Στίχοι

- Ηύξησε σειράν Αβραμιαίου γένους
- Σαλμών προελθών τής Ναασών Οσφύος.

Μνήμη Βοόζ, υιού Σαλμών.

Στίχοι

- Ευαγγελιστά, τούδε Σαλμών υιέα,
- Τίνα γράφεις σύ; Τόν Βοόζ, φησί, γράφω.

Μνήμη Ωβήδ, υιού Βοόζ, τού εκ τής Ρούθ γεννηθέντος.

Στίχοι

- Εκ Ρούθ μέν Ωβήδ, τήν φυλήν Μωαβίτης,
- Εκ τού Βοόζ δέ δήλος, Ισραηλίτης.

Μνήμη Ιεσσαί, υιού Ωβήδ.

Στίχοι

- Ιεσσαί τίκτε, τικτέτω καί σόν γένος,

- Έως απ' αυτού Παῖς Θεός τεχθή μέγας.

Μνήμη Δαυῖδ Βασιλέως, υιού Ιεσσαί.

Στίχοι

- Εγώ τί φήσω, μαρτυρούντος Κυρίου,
- Τόν Δαυῖδ εύρον, ως εμαυτού καρδίαν;

Μνήμη Σολομώντος Βασιλέως, υιού Δαυίδ.

Στίχοι

- Σοφός Σολομών πρώτος εν σοφοῖς βίου,
- Έχων τό πρώτον τών καλών τών τού βίου.

Μνήμη Ροβοάμ Βασιλέως, υιού Σολομώντος.

Στίχοι

- Εγκώμιόν σοι Ροβοάμ, πλέκω μέγα,
- Σόν πάππον είναι τόν μέγαν Δαυῖδ λέγων.

Μνήμη Αβιά Βασιλέως, υιού Ροβοάμ.

Στίχοι

- Βοά Ροβοάμ πρός τόν Αβιά λέγων.
- Εγώ Πατήρ σός, καί σύ μου τό τεκνίον.

Μνήμη Ασά Βασιλέως, υιού Αβιά.

Στίχοι

- Ευθή τόν Ασά μηνύει Βασιλέα,
- Η τετράτιπλος τών Βασιλειών βίβλος.

Μνήμη Ιωσαφάτ Βασιλέως, υιού Ασά.

Στίχοι

- Ιωσαφάτ τά πάντα χρηστός εν βίω
- Ευρών αφορμάς πατρόθεν χρηστού βίου.

Μνήμη Ιωράμ Βασιλέως, υιού Ιωσαφάτ.

Στίχοι

- Ιωράμ ημίν εξ Ιωσαφάτ έφυ.
- Υός Βασιλεύς, εκ πατρός Βασιλέως.

Μνήμη Οζίου Βασιλέως, υιού Ιωράμ.

Στίχοι

- Ανήκε καρπόν ευγενή τόν Οζίαν,
- Άναξ Ιωράμ, Ιωσαφάτ ο κλάδος.

Μνήμη Ιωάθαμ Βασιλέως, υιού Οζίου.

Στίχοι

- Τόν Ιωάθαμ, ως νεοπτόν Οζίου,
- Τής βασιλείας η καλιά λαμβάνει.

Μνήμη Άχαζ Βασιλέως, υιού Ιωάθαμ.

Στίχοι

- Τό τής κεφαλής στ' έμμα Ιωάθαμ,
- Στέφει κεφαλήν ευπρεπώς καί τήν Άχαζ.

Μνήμη Εζεκίου Βασιλέως, υιού Άχαζ.

Στίχοι

- Σοβεί τελευτήν δακρύσας Εζεκίας.
- Τοσούτον ισχύουσι ρείθρα δακρύων!

Μνήμη Μανασσή Βασιλέως, υιού Εζεκίου.

Στίχοι

- Σωτηριώδες πρός μετάγνωσιν βάθρον,
- Μανασσής ημίν τήν προσευχήν πηγνύει.

Μνήμη Αμμών Βασιλέως, υιού Μανασσή.

Στίχοι

- Αμμών κυηθείς τής αλουργίδος μέσον,
- Ήν καί Βασιλεύς, καί Βασιλείας τέκνον.

Μνήμη Ιωσίου Βασιλέως, υιού Αμμών.

Στίχοι

- Ιωσίας έναντι τού Θεού μέγας,
- Όν γνούς επαινείν, δειλιών μή σμικρύνω.

Μνήμη Ιεχονίου Βασιλέως, υιού, Ιωσίου.

Στίχοι

- Εν Βαβυλώνος τή μετοικία λόγος,
- Ιεχονίαν εμπαραοικήσαι βίω.

Μνήμη Σαλαθιήλ, υιού Ιεχονίου.

Στίχοι

- Πρώτον μετ' αυτήν τήν μετοικίαν τέκνον
- Τόν Σαλαθιήλ Ιούδα φυλή φύει.

Μνήμη Ζοροβάβελ, τού τόν Ναόν τών Ιεροσολύμων καυθέντα ανεγείραντος.

Στίχοι

- Ναβουζαρδάν έκαυσε Ναόν Κυρίου,
- Ού καύσιν ήρε κτίσματι Ζοροβάβελ.

Μνήμη Αβιούδ, υιού Ζοροβάβελ.

Στίχοι

- Αβιούδ όρπηξ, ού φυή Ζοροβάβελ.
- Ως τήν φυήν ούν, καί τόν όρπηκα γράφω.

Μνήμη Ελιακείμ, υιού Αβιούδ.

Στίχοι

- Τόν Ελιακείμ Αβιούδ γράφει γόνον,
- Ματθαίος ημίν, ακριβής γονογράφος.

Μνήμη Αζώρ, υιού Ελιακείμ.

Στίχοι

- Ο θείος Αζώρ εξ Ελιακείμ έφυ,
- Θεία Γραφή λέγουσα τούτο πεισάτω.

Μνήμη Σαδώκ, υιού Αζώρ.

Στίχοι

- Αζώρ κυϊσκων τόν Σαδώκ ού λανθάνει,
- Όν συγγραφεύς γνούς εκκαλύπτει τόν τόκον.

Μνήμη Αχείμ, υιού Σαδώκ.

Στίχοι

- Τοίς τού Σαδώκ ζητούσιν υιόν, Ματθαίος,
- Δείξει τόν Αχείμ, εκβαλών τό βιβλίον.

Μνήμη Ελιούδ, υιού Αχείμ.

Στίχοι

- Τεχθείς απ' Αχείμ, Ελιούδ ώφθη τέκνον,
- Οφθήσεται δέ καί πατήρ τεκνοτρόφος.

Μνήμη Ελεάζαρ, υιού Ελιούδ.

- Ιδού τεκόντα καί τόν Ελιούδ έγνων,
- Ελεάζαρον τέκνον, εί βούλει, μάθε.

Μνήμη Μαθάν, υιού Ελεάζαρ.

Στίχοι

- Ελεάζαρ δέ τόν Μαθάν γεννάν λέγει,
- Μαιευτρίας άκουε, Ματθαίου Βίβλου.

Μνήμη Ιακώβ, υιού Μαθάν.

Στίχοι

- Καί Μαθάν εισήνεγκεν υιόν εις βίον
- Τόν Ιακωβ γάρ εισενεγκών ευρέθη.

Μνήμη Ιωσήφ τού Μνήστορος, υιού Ιακώβ.

Στίχοι

- Μνηστήρ Ιωσήφ, ώ τό Πνεύμα πρό γάμου,
- Μνηστήν εκείνου, συλλαβούσαν δεικνύει.

Μνήμη τού δικαίου Μελχισεδέκ.

Στίχοι

- Έχει Γραφή πατρός σε καί μητρός δίχα,
- Χριστού τυτούντα Μελχισεδέκ τούς τόκους.

Μνήμη τού δικαίου Ιώβ.

Στίχοι

- Ύψιστον ευρών αξίως επαινέτην,
- Ιώβ επαίνων ου δέη τών γηϊνων.

Μνήμη τού Προφήτου Μωσέως, καί Ώρ καί Ααρών τών Ιερέων.

Στίχοι

- Σύν Ώρ Ααρών προγράφει Χριστού πάθος,
- Υψούντες άμφω σταυρικώς τόν Μωσέα.

Μνήμη Ιησού τού Ναυή.

Στίχοι

- Υμνείν Ιησούν ποίος αρκέσει λόγος,
- Ω συλλαλών υπήρχε καί Θεός Λόγος;

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Σαμουήλ.

Στίχοι

- Οφθαλμόν ημίν ευμενή Θεού τίθει,
- Οφθαλμέ θείε, καί τά μέλλοντα βλέπων.

Μνήμη τού Προφήτου Νάθαν.

Στίχοι

- Αμαρτιών έλεγχος οξύς ών Νάθαν,
- Ημάρτομεν λέγουσι, συγγνώμην νέμοις.

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Δανιήλ.

Στίχοι

- Καί θηρία φρίπτουσιν αρετής φίλον.
- Έργοις Δανιήλ τούτο πιστούται μέγας.

Μνήμη τών Αγίων, τριών Παίδων.

Στίχοι

- Καί πύρ, τό πύρ ήν τής καμίνου, καί δρόσος.

- Πρός δυσσεβείς πύρ, πρὸς δὲ τοὺς Παῖδας δρόσος.

Μνήμη τῆς δικαίας Σάρρας, γυναικὸς Αβραάμ.

Στίχοι

- Νεύσει Θεοῦ καὶ στείρα νικάται φύσις.
- Καὶ μάρτυς ωδίνουσα Σάρρα παιδίον.

Μνήμη τῆς δικαίας Ρεβέκκας, γυναικὸς Ισαάκ.

Στίχοι

- Καὶ τὴν ἀρίστην τῶν γυναικῶν Ρεβέκκαν,
- Ἀριστος εὗρεν ἀνδρῶν κοινόν λέχους.

Μνήμη τῆς δικαίας Λείας, πρώτης γυναικὸς, Ιακώβ.

Στίχοι

- Λείας προσώπῳ Κύριος μὴ δοὺς χάριν,
- Κυήσεως δίδωσι τὴ μήτρα χάριν.

Μνήμη τῆς δικαίας Ραχήλ, δευτέρας γυναικὸς, Ιακώβ.

Στίχοι

- Θεοὺς πατρῶους ἡ Ραχήλ κλέπτει πόθῳ,
- Ἐν εσχάτῳ δὲ τὸν Θεὸν ποθεῖ Λόγον.

Μνήμη τῆς δικαίας Ασινέθ, γυναικὸς, Ιωσήφ τοῦ παγκάλου.

Στίχοι

- Κάλλει παρήλθεν ἡλῖος μέν αστέρας,
- Ἡ δ' Ασινέθ μοι τὰς υφ' ἡλίον κόρας.

Μνήμη τῆς δικαίας Μαρίας, ἀδελφῆς Μωϋσέως.

Στίχοι

- Ἄσωμεν, εἰπέ, καὶ πάλιν τῷ Κυρίῳ,
- Ψυχῆς κροτοῦσα τύμπανον νῦν Μαρία.

Μνήμη τῆς δικαίας Δεβόρρας τῆς κρινάσης τὸν Ισραήλ.

Στίχοι

- Ὑπὲρ γυναίκας ἡ Δεβόρρα τὴν φρένα,
- Βάθει φρενὸς κρίνουσα λαὸν Κυρίου.

Μνήμη τῆς δικαίας Ρούθ.

Στίχοι

- Ἔθνος λιπούσα Ρούθ εαυτῆς καὶ σέβας,
- Ἔθνει προσήλθε καὶ Θεῷ τοῦ Μωσέως.

Μνήμη τῆς δικαίας Σαραφθίας, πρὸς ἣν Ἡλίας ἀπεστάλη.

Στίχοι

- Άσπαρτον είχε τήν τροφήν Σαραφθία,
- Καινόν λαχούσα λήϊνον τόν Ηλίαν.

Μνήμη τής δικαίας Σωμανίτιδος τής ξενοδοχησάσης τόν Ελισαίον.

Στίχοι

- Ελισαίος σοι κλείθρα νηδύος λύει,
- Ω κλείθρα Σωμανίτις ήνοιξας δρόμου.

Μνήμη τής δικαίας Ιουδίθ, τής ανελούσης τόν Ολοφέρνην.

Στίχοι

- Όν πάς ανήρ έφριπτε, δεινόν οπλίτην,
- Γυνή καθείλεν, Ιουδίθ, Ολοφέρνην.

Μνήμη τής δικαίας Εσθήρ, τής λυτρωσαμένης τόν Ισραήλ εκ θανάτου.

Στίχοι

- Έσωσεν Εσθήρ άνδρας Ισραηλίτας,
- Άδου κυνήν μέλλοντας ενδύναι πάλαι.

Μνήμη τής δικαίας Άννης, τής μητρός Σαμουήλ τού Προφήτου.

Στίχοι

- Ευχής τέκνον τεκούσα Σαμουήλ μέγαν,
- Νικά Φενάνναν, Άννα πολλήν εν τέκνοις.

Μνήμη τής δικαίας Σωσάννης.

Στίχοι

- Κανών πρόκειται σωφρονούσαις εν βίω,
- Ο τής Σωσάννης σωφρονέστατος βίος.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Τών Πατέρων

Ωδή ζ' ο Ειρμός

«Άφραστον θαύμα! ο εν καμίνω ρυσάμενος, τούς Οσίους Παίδας εκ φλογός, εν τάφω νεκρός, άπνους κατατίθεται, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά ο Θεός ευλογητός εί». (Δίς)

Ω ξένον θαύμα! ο εν υψίστοις καθήμενος, επί θρόνου, Κύριος αυτός, προσλήψει σαρκός, θάνατον υπέμεινεν, αλλ' εξανέστη θεότητος Ισχύϊ, συνεγείρας νεκρούς τούς απ' αιώνος. (Δίς)

Χριστόν γεννήσας τό κατά σάρκα τής πίστεως, αρχηγέτα Πάτερ, Αβραάμ, εδείχθης Εθνών, Πνεύματι Πατήρ εναργώς, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά ο Θεός ευλογητός εί.

Αψύχων ήχους, διακενής αλαλάζοντας, τών εμψύχων, ήμβλυνεν ωδή,
καμίνου γάρ πύρ, φλεγομένοις σώμασι, καταπατούντες οι Παῖδες αλωβήτως,
ανεβόων. ο Θεός ευλογητός εἶ.

Τή θεωρία ενατενίσας τού Πνεύματος, ο Προφήτης, πάλαι Δανιήλ, Χριστού
προτυποί, τήν δευτέραν έλευσιν, καί τά εν ταύτη φρικτά προκαταγγέλλει,
εκβοών, ο Θεός ευλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Τό ξένον θαύμα, τό εν Προφήταις θρυλούμενον, καί πατράσι, πάλαι εμφανώς,
Παρθένος Αγνή, τεξομένη πάρεστιν, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων.
Λυτρωτά ο Θεός ευλογητός εἶ.

Προεόρτιος Οι Παῖδες ευσεβεία

Η άμπελος η θεία, τόν ακήρατον βότρυν περκάζουσα, εγγίζει ήκει τού τεκείν,
ευφροσύνης οίνον βλύζοντα, καί ποτίζοντα ημάς, αυτώ κραυγάζοντας, ο τών
Πατέρων, Θεός ευλογητός εἶ.

Η θεία μυροθήκη, τό ευώδες μύρον ένδον φέρουσα, εν τώ Σπηλαίω Βηθλεέμ,
εκκενώσαι τούτο έρχεται, ευωδίας μυστικής πληρούν τούς μέλποντας, ο τών
Πατέρων Θεός ευλογητός εἶ.

Λαβίς ήν Ησαΐας, ο Προφήτης πάλαι εθεάσατο, τόν θείον άνθρακα Χριστόν,
εν κοιλία ήκει φέρουσα, πάσαν ύλην αμαρτίας καταφλέγοντα, τών δέ πιστών
τάς ψυχάς φωταγωγούντα.

Καταβασία

«Οι Παῖδες ευσεβεία συντραφέντες, δυσσεβούς προστάγματος
καταφρονήσαντες, πυρός απειλήν ουκ επτοήθήσαν, αλλ' εν μέσω τής
φλογός, εστώτες έψαλλον, Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εἶ».

Τών Πατέρων

Ωδή η' ο Ειρμός

«Έκστηθι φρίπτων ουρανέ, καί σαλευθήτωσαν, τά θεμέλια τής γής, Ιδού γάρ
εν νεκροίς λογίζεται, ο εν υψίστοις Θεός, καί τάφω σμικρώ ξενοδοχείται, όν
Παῖδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεíte, Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς
αιώνας». (Δίς)

Ω τής αφάτου σου Χριστέ, συγκαταβάσεως, δι' ημάς τούς ταπεινούς! ιδού γάρ
θανάτου γευσάμενος, Θεός αθάνατος ών, εν τάφω ως βροτός κατετέθης, αλλ'
εξανέστης Λόγε, συνεγείρας τούς κάτω, σέ υπερυψούντας, εις πάντας τούς
αιώνας. (Δίς)

Σού τήν σφαγήν προεκτυπών, ο Αβραάμ Χριστέ, όν εγέννησεν υιόν, εν όρει
πειθαρχών σοι Δέσποτα, καθάπερ πρόβατον ανήλθε θυσιάσων εν πίστει,
αλλ' επανήκε χάιρων, Ισαάκ καί πρεσβύτες, σέ υπερυψούντες, εις πάντας
τούς αιώνας.

Φλόξ η ακάματος Χριστέ, ενδυσασμένων σε, ως ιμάτιον τό πύρ, τό θεϊόν, τών Αγίων Παίδων σου, απημαυρώθη σφοδρώς, καί δρόσος τή σή συγκαταβάσει, τοίς ψάλλουσιν ηχείτο, Ιερείς ευλογείτε, Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Δίδοται λέουσι βορά, αρρήτοις κρίμασιν, ο Προφήτης Δανιήλ, αλλ' έσχεν εγκρατείας δόγμασι, συννηστευτάς ευσεβώς, τούς θήρας εν τώ βόθρω τού λάκκου, αυτού ταίς ικεσίαις, Αβραάμ καί τών Παίδων, σώσον εν ειρήνη, Χριστέ τούς σέ υμνούντας.

Θεοτοκίον

Ον προκατήγγειλαν πιστώς, προφητικάί φωναί, Ιησούν Εμμανουήλ, ανθρώπου εν μορφή ερχόμενον, τόν τού Θεού καί Πατρός, Υιόν τε καί συνάναρχον Λόγον, εκ Πνεύματος Αγίου, η Παρθένος Μαρία, τίκτει απειράνδρως, εν Βηθλεέμ τή πόλει.

Προεόρτιος Θαύματος υπερφυούς

Δόξα εν υψίστοις Θεώ μετ' Αγγέλων, εκβοήσωμεν εν ευφροσύνη, ο Σωτήρ τεχθήσεται, ο Δεσπότης επιδημεί, όν αστήρ υποδεικνύει Μάγοις σπεύδουσιν, αυτόν επί φάτνης τού θεάσασθαι. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Δούλοις επεγράφης εκών ο Δεσπότης, τώ τού Καίσαρος υπείκων νόμω, όπως τό ανθρώπινον, τής δουλείας τού πονηρού, ως Θεός ελευθερώσης Πολυέλεε, διό γεγηθότες αναμέλπομεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Βρέφος νέον φέρων σε άναρχε Λόγε, πείραν δέ όλως ανδρός ουκ έγνων, η Παρθένος έλεγεν, απορούσα τίνα εν γή, ονομάσω σου Πατέρα, ουκ είπισταμαι, διό μετά πάντων αναμέλπω σοι, ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

«Θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμιнос τύπον, ου γάρ ούς εδέξατο φλέγει Νέους, ως ουδέ πύρ τής θεότητας, Παρθένου ήν υπέδν νηδύν, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν, Ευλογείτω η Κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας».

Τών Πατέρων Ωδή η' ο Ειρμός

«Μή εποδύρου μου Μήτερ, καθορώσα εν τάφω, όν εν γαστρί άνευ σποράς, συνέλαβες Υιόν, αναστήσομαι γάρ καί δοξασθήσομαι, καί υψώσω εν δόξη, απαύστως ως Θεός, τούς εν πίστει καί πόθω, σέ μεγαλύνοντας». (Δίς)

Τί εποδύρη η κτίσις, έν Σταυρώ καθορώσα, καί εν σορώ τόν τής ζωής,

Δεσπότην καί Θεόν, αναστήσεται γάρ καινοποιών σε φαιδρώς, τριημέρω
εγέρσει, τον άδην καθελών, καί νεκρούς συνεγείρας, ανευφημούντας αυτόν.
(Δίς)

Τών πρό τού νόμου Πατέρων, Εορτήν εκτελούντες, τόν εξ αυτών θεοπρεπώς,
τιμώνμεν Ιησούν, Αβραάμ γάρ ομού, καί Ισαάκ καί, Ιακώβ, Προφητών καί τού
νόμου, εδείχθησαν κρηπίς, καί τής Χάριτος πίστει, πνευματικάι απαρχαί.

Ο εν πυρί υποδείξας, τώ Μωσή εν τή βάττω, τό υπέρ νούν θεοπτικώς,
μυστήριον ο Θεός, εν πυρί τοίς Παισί συγκαταβάς ο αυτός, τώ πυρί τής
εμφύτου, θεότητος αυτού, τής καμίνου φλόγα, δρόσον απέδειξε.

Τώ Αβραάμ συνελθόντες, οι πανάγιοι Παίδες, καί Δανιήλ ο θαυμαστός,
Προφήτης τού Θεού,, Ισαάκ Ιακώβ, μετά Μωσή, Ααρών, τού Χριστού πρό τού
τόκου, χορεύουσι πιστώς, δυσωπώντας απαύστως, εις τό σωθήναι ημάς.

Θεοτοκίον

Συγχαίρει πάσα η κτίσις, τώ σώ τόκω Παρθένε, τήν γάρ Εδέμ η Βηθλεέμ,
διήνοιξεν ημίν, καί ιδού τής ζωής τού ξύλου άπαντες, απολαύοντες πίστει,
βοώμεν εκτενώς. Τάς ημών ικεσίας, Δέσποτα πλήρωσον.

Προεόρτιος

Μυστήριον ξένον

Μυστήρια ξένα, φρικτά καί παράδοξα! ο τής δόξης Κύριος, ήλθεν επί τής γής,
καί Σπηλαιώ πτωχεύσας υπέδου σαρκί, τόν Αδάμ ανακαλέσασθαι ζητών, καί
τήν Εύαν τών ωδίνων εκλυτρώσασθαι.

Σπαργάνοις σου λύεις, σειράς παραπτώσεων, τή πολλή πτωχεία δέ, πάντας
καταπλουτίζεις οικτίρμον, αλόγου κακίας τεθείς, εν φάτνη, τών αλόγων δέ,
βροτούς απαλλάττεις, τού Θεού Λόγε προάναρχε.

Θεοτοκίον

Κηρύγματα, τών Προφητών πέρας είληφεν, όν γάρ προεφήτευσαν, ήξειν εν
συντελεία τών χρόνων, επέστη εφάνη, Αγνής εκ Παρθένου σωματούμενος,
αυτόν διανοία, καθαρά υποδεξώμεθα.

Καταβασία

«Μυστήριον ξένον, ορώ καί παράδοξον! ουρανόν τό Σπήλαιον, θρόνον
Χερουβικόν, τήν Παρθένον, τήν φάτνην χωρίον, εν ώ ανεκλήθη ο αχώρητος,
Χριστός ο Θεός, όν ανυμνούντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς

Πατριαρχών οι πρόκριτοι, καί πρό νόμου Πατέρες, εν πίστει προεξέλαμψαν,
Αβραάμ, Ισαάκ τε, καί Ιακωβ ως φωστήρες, άπαντες γάρ Προφήται, καί
Δίκαιοι ανήφθησαν, εξ αυτών ως λαμπάδες, φωτοειδείς, καί τήν Κτίσιν, πάσαν
εσκοτισμένην, ακτίσι κατεφώτισαν, τής σεπτής Προφητείας.

Προεόρτιον, όμοιον

Ευφραίνου Βηθλεέμ, καί σύ Ευφραθά ετοιμάζου, ἡ Θεοτόκος ἤκει γάρ, ἐν σπηλαίῳ καί φάτνῃ, τεκεῖν Θεόν ἀπορρήτως. Ὡ φρικτοῦ μυστηρίου! οὐ νῦν τήν θείαν Γέννησιν, Ἀβραάμ Ἰσαάκ τε, καί Ἰακώβ, Πατριάρχαι ἅπαντες καί Προφῆται, παιδρῶς προεορτάζουσι, καί βροτοί σύν Ἀγγέλοις.

Εἰς τοὺς Αἶνους Στιχηρά Ἀναστάσιμα δ' καί τῶν Ἁγίων Πατέρων Προσόμοια δ'.

**Ἦχος πλ. α'
Χαίροις ἀσκητικῶν**

Ἀρόν σου τήν φωνήν ἀληθῶς, Σιών Θεοῦ ἡ θεία Πόλις καί κήρυξον, Πατέρων τήν θείαν μνήμην, σύν Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ τιμῶσα τόν αοίδιμον, ἰδοὺ σύν Ἰούδα τε, καί Λευὶ μεγαλύνομεν, Μωσὴν τόν μέγαν, Ἀαρών τόν θεσπέσιον, καί γεραίρομεν, σύν Δαυίδ Ἰησοῦν, Σαμουήλ. Πάντες τήν προεόρτιον, Χριστοῦ θείαν αἴνεσιν, ὕμνοις ἐνθέοις κροτοῦντες, τῆς παρ' αὐτοῦ ἀγαθότητος, τυχεῖν ἐξαιτούμεν, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Δεύρο ὁ ἐν πυρίνῳ ποτέ, ἐπιδιφρεύσας Ἡλιοῦ θείῳ ἄρματι, θεόφρον Ἐλισαῖέ τε, σύν Ἐζεκία ομοῦ, Ἰωσία ἅμα συναγάλλεσθε, σεπτὴ δωδεκάς τε, τῶν Προφητῶν ἡ θεόπνευστος, τοῖς Γενεθλίοις τοῦ Σωτήρος συγχόρευε, καί ἐν ἅσμασι, πάντες Δίκαιοι ἄσατε. Παῖδες οἱ παμμακάριστοι, οἱ δρόσω τοῦ Πνεύματος, σβέσαντες φλόγα καμίνου, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύσατε, ριστόν δυσωποῦντες, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὅτι δίκαιος εἰ ἐπὶ πάσιν, οἷς ἐποίησας ἡμῖν.

Ὡφθη ἡ ἀπ' αἰῶνος ἐν γῇ, κηρυττομένη Προφητῶν ἐν τοῖς φλέγμασι, Παρθένος ἡ Θεοτόκος, ἦν Πατριάρχαι σοφοί, καί Δικαίων δῆμοι καταγγέλλουσι, μεθ' ὧν συγχορεύει, καί γυναικῶν ἡ εὐπρέπεια, Σάρρα, Ρεβέκκα, καί Ραχήλ σύν τῇ Ἄννῃ τε, καί ἡ ἐνδοξος, Μαριάμ ἡ Μωσέως ομοῦ, ταύταις συνεπαγάλλονται, καί κόσμου τὰ πέρατα, σύμπασα κτίσις γεραίρει, ὅτι Θεός παραγίνεται, σαρκὶ τοῦ τεχθῆναι, καί δωρήσασθαι τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

**Δόξα... Τῶν Πατέρων
Ἦχος πλ. δ'**

Τῶν νομικῶν διδασγμάτων ὁ σύλλογος, τήν ἐν σαρκὶ ἐμφανίζει τοῦ Χριστοῦ θείαν Γέννησιν, τοῖς πρό τοῦ νόμου τήν Χάριν εὐαγγελιζομένοις, ὡς ὑπὲρ νόμον τῇ πίστει υπάρξασιν, ὅθεν τῆς φθοράς ἀπαλλαγῆς οὐσαν πρόξενον, ταῖς ἐν ἁδὴ κατεχομέναις ψυχαῖς προεκήρυττον, διὰ τῆς ἀναστάσεως. Κύριε δόξα σοι.

Καί νῦν...

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθέने, διὰ γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδὰμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρα

εξωποποιήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν. Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών,
ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εἰς τήν Λειτουργίαν.

Οἱ Μακαρισμοί, καί ἐκ τοῦ Κανόνος τῶν Πατέρων, Ωδή ς'.

Ἀρχή

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βονιφατίου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Εὐκλειαν ἐπόθησας, ἀποκειμένην τοῖς Μάρτυσιν, Ἀθλοφόρε πολὺαθλε, καί
πόνους υπήνεγκας, θαρσαλέα γνώμη, ἄπονον πρὸς λήξιν μετατεθῆναι
προσδοκῶν, καί τὰ βραβεῖα ζητῶν κομίσασθαι, παμμάκαρ τὰ οὐράνια, καί
Παραδείσου τὴν οἴκησιν, καί τό φῶς τό ἀνέσπερον, καί ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ονύχων σπαράγματα, καί χαλεπὰ ἐκκεντήματα, καί μολύβδου πυράκτωσιν,
τῆς κάρας ἀφαίρεσιν, καί τοὺς δριμυτάτους, υπήνεγκας πόνους, καί
προσετέθης τῷ χορῷ, τῶν Ἀθλοφόρων χαίρων Πολύαθλε, διό σου τὴν
ἐτήσιον, ἐπιτελούμεν πανήγυριν, ἀθλητὰ Βονιφάτιε, τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχε.

Δούλόν σε προπέμψασα, θεῖον δεσπότην ἀπέλαβεν, Ἀγλαῖς Βονιφάτιε,
παθῶν κυριεύσαντα, βεβασιλευκότα, ἀθέων τυράννων, καταβαλόντα τοὺς
ἐχθροὺς, καί νίκης στέφος ἀναδησάμενον, διό ναόν σοι ἅγιον, περικαλή τε
δομήσασα, ἐν αὐτῷ ἐναπέθετο, ἱερῶς ευφημούσά σε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Κριρὴν δικαιοτάτον, ἀποκυήσασα Δέσποινα, τὸν ἀσώτως βιώσαντα, δυσωπῶ
ικέτευε, κατακεκριμένον, καί ἠπορημένον, ἐν τῇ μελλούσῃ φοβερὰ, κρίσει
Παρθένε μὴ κατακρίναί με, συντάξαι δέ τοῖς μέλλουσιν, ἐκ δεξιῶν τούτου
ἵστασθαι, ἐκλεκτοῖς διὰ ἔλεος, καί πολλὴν ἀγαθότητα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν ἡ πάναγνος Δέσποινα, καί νεκρούντα τὸν
δόλιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγχνων, αὐτῆς προελθόντα,
καί τό μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα ἀνεκραύγαζε, Τέκνον μου
ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάβῃ τῆς δούλης σου, μὴ βραδύνης Φιλάνθρωπε, τό
ἐμόν καταθύμιον.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Πιστώς σε μέλπω Μάρτυς ηγλαϊσμένε. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'

«Τριστάτας κραταιούς, ο τεχθείς εκ Παρθένου, απαθείας εν βυθώ ψυχής τό τριμερές, καταπόντισον δέομαι, όπως σοι ως εν τυμπάνω, τή νεκρώσει τού σώματος, επινίκιον άσω μελώδημα».

Προθύμω λογισμώ, τούς αγώνας ζηλώσας, τών γενναίων Αθλητών, ενήθλησας στερρώς, καί τόν όφιν ενέκρωσας, άθλοις σου τοίς ζωηφόροις, Ιερέ Βονιφάτιε, τών Αγίων Αγγέλων συνόμιλε.

Ιδών επί τής γής, τού εχθρού τήν απάτην, κεχυμένην αληθώς, γενναίε Αθλητά, τήν ψυχήν πυρπολούμενος, έρωτι τώ θειοτάτω, υπεισήλθες τό στάδιον, αποτήτω τρισμάκαρ φρονήματι.

Σοφία θεϊκή, λαμπρυνόμενος Μάκαρ, τούς ασόφους δυσμενείς, εμώρυνας, Χριστόν καταγγέλλων παχύτητι, σώματος ομοιωθέντα, οφθηναι ηθέλησε, Βονιφάτιε οis Μάρτυς πολύαθλε.

Θεοτοκίον

Τό Όρος τού Θεού, Δανιήλ ό προείδε, τήν Σκηνήν τήν νοητήν, τήν Πλάκα τήν σεπτήν, τό τής δόξης αγίασμα, Τράπεζαν τόν θείον Άρτον, τήν χωρήσασαν άσμασι, τήν Αγίαν Παρθένον υμνήσωμεν.

Ωδή γ'

«Ότι στείρα έτεκεν, ή εξ Εθνών Εκκλησία, καί η πολλή εν τέκνοις, ησθένησε Συναγωγή, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών βοήσωμεν, Άγιος εί Κύριε».

Ως ποθήσας Ένδοξε, ελευθερίαν τήν άνω, από ζυγού δουλείας, λυτρώσαι πάθη τά σεπτά, εξηλωκώς αοίδιμε τού δι' οίκτον, δούλου χρηματίσαντος.

Σαρκικών ανώτερος, αποδειχθείς φρονημάτων, εν αλλοιώσει θεία, αθρόον πάσαν προσβολήν, τών δυσχερών υπήνεγκας γηθόμενος, Μάρτυς Βονιφάτιε.

Σεαυτόν απηρνήσω, καί πρός αγώνας καί πάλας, τού δυσμενούς εξήλθες, Σταυρού τώ όπλω κρατυνθείς, καί νικητής γενόμενος, δεδόξασαι Μάρτυς Βονιφάτιε.

Θεοτοκίον

Εαυτόν εκένωσε, τούς πατρικούς μή κενώσας, εν τή γαστρί σου κόλπους,

υπερούσιος Θεός, καί σός Υιός εγένετο Πανάμωμε, σώσαι τό ανθρώπινον.

Ο Ειρμός

«Ότι στείρα έτεκεν, ή εξ Εθνών Εκκλησία, καί η πολλή εν τέκνοις, ησθένησε
Συναγωγή, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών βοήσωμεν, Άγιος εί Κύριε».

Κάθισμα 'Ηχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τιμήσας τόν Θεόν, παρ' αυτού επιμήθης, Μαρτύρων καλλονή, Βονιφάτιε
μάκαρ, διό καί στεφάνω σε, θείας δόξης εκόσμησεν όθεν σήμερον, τήν
παναγίαν σου μνήμην, εορτάζοντες, υπέρ ημών σέ αιτούμεν, πρεσβεύειν
πρός Κύριον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν πάντων Ποιητήν, καί Θεόν σου καί Κτίστην, πανάμωμε αγνή, διά
Πνεύματος θείου, εν μήτρα σου εχώρησας, καί φθοράς δίχα τέτοκας, όν
δοξάζοντες, σέ ανυμνούμεν Παρθένε, ως Παλάτιον, τού Βασιλέως τής δόξης,
καί κόσμου αντίλυτρον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Καί σου τής καθαράς, καί πανάγνου Παρθένου, διήλθεν αληθώς, τήν καρδίαν
ρομφαία, Σταυρώ ως εώρακας, τόν Υιόν σου υψούμενον, παναμώμητε,
ευλογημένη Μαρία, τό προσφύγιον, αμαρτωλών καί τό τείχος, καί κόσμου
κραταίωμα.

Ωδή δ'

«Δι' αγάπησιν Οικτίρμον τής σής εικόνας, επί Σταυρού σου έστης, καί
ετάκησαν έθνη, σύ γάρ εί φιλόανθρωπε, ισχύς μου καί ύμνησις».

Μακαρίζων τών αθλούντων τήν καρτερίαν, τή εκμιμήσει Μάρτυς, τών σεπτών
παθημάτων, τούτοις εξωμοίωσαι, θεόφρον πανόλβιε.

Επειγόμενος εν πίστει Μαρτύρων θείων, προς συλλογήν παμμάκαρ σεαυτόν
τή ποθούση, φόρτον αξιάγαστον, θεόφρον απέδωκας.

Λιπαινόμενος καθάπερ χρυσίον Μάρτυς, τών αικισμών χωνεία οβρυζότερος
ώφθης, φέρων τού ποιήσαντος, παθών τό εκσφράγισμα.

Θεοτοκίον

Παρθενίαν μετά τόκον εσφραγισμένην, κατανοούσα Κόρη, τόν αφράστως
τεχθέντα, Λόγον εκ λαγόνων σου, πιστώς εμεγάλυνες.

Ωδή ε'

«Τόν φωτισμόν σου Κύριε, κατάπεμψον ημίν, καί τής αχλύος ημάς, τών
πταισμάτων λύσον αγαθέ, τήν σήν ειρήνην ουρανόθεν δωρούμενος».

Ως φωταυγής ανέτειλας, αστήρ από δυσμών, καί δύνας Μάρτυς, αθλήσει
καρτερώς, αύθις προς δυσμάς εξανατέλλεις, καταυγάζων τά πέρατα.

Μαρτυρικώς ηγώνισαι, ονύχων σπαραγμούς οξέσι, Μάρτυς, καλάμοις υποφέρων, και τού πονηρού τά κέντρα πάντα, απαμβλύνων εν χάριτι.

Αι τού εχθρού ησθένησαν, θεόφρον επί σοί μηχανουργίαι, καί γάρ τή πρὸς Θεόν, νεύσει ακλινεί σαρκός αικίσει, ὡςπερ ἄσαρκος ἔφερες.

Θεοτοκίον

Ρύπου παντός απόπλυνον, Παρθένε τήν ἐμήν, ψυχὴν βοῶ σοι, καί σῶσόν με, ἡ τὸν ἀληθὴ Θεὸν Σωτήρα, ἐπὶ γῆς σωματώσασα.

Ὡδή ς'

«Εβόησε, προτυπὼν τήν ταφήν τήν τριήμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος, Ἐκ φθοράς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων».

Τυπτόμενος, ταῖς πληγαῖς τῆς σαρκός κατεπλήγωσας, τοὺς ἀθέους, ἀνιάτως νοσοῦντας, τήν ἀγνοίαν, καί νοσοῦντων ὠφθης, ἱατρός ἀθλητὰ Βονιφάτιε.

Υψούμενος, πρὸς Θεὸν ἐπιδόσει Μακάριε, τῶν ἀγώνων, δυσμενεῖς ἀοράτους κατέρραξας, καί κατερραγμένοις, βοηθὸς Ἀθλοφόρε γεγένησαι.

Συρόμενος, ἐπὶ γῆς ὡςπερ λίθος πολύτιμος, θεοφόρε, τό τῆς πλάνης καθείλες, οχύρωμα, καί πιστῶν καρδίας, ἐπὶ πλείον τῇ πίστει ἐστήριξας.

Θεοτοκίον

Ἡ βάτος σε, προετύπου Πανύμνητε πρότερον, καιομένη, μηδαμῶς φλεγόμενη δέ Πάναγνε, καί γάρ ὡς ἐκείνη, οὐκ ἐφλέχθης Θεὸν σωματώσασα.

Ὁ Εἰρμός

«Εβόησε, προτυπὼν τήν ταφήν τήν τριήμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος, Ἐκ φθοράς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων».

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον

Ἱερεῖον ἄμωμον, ἐθελουσίως, σεαυτὸν προσήγαγες, τῷ ἐκ Παρθένου διὰ σέ, τεχθῆναι μέλλοντι Ἀγίε, στεφανηφόρε σοφέ Βονιφάτιε.

Ὁ Οἶκος

Ἀνατολῆς ὡςπερ ἀστήρ, τοὺς μάγους ἐκ Περσίδος, οὕτω σε θεία νεύσις ἐκ δυσμῶν ὠδήγησε θεόφρον, Τεχθῆναιεν Σπηλαίῳ, τῷ εὐδοκήσαντι Χριστῷ προσκυνῆσαι ὡς Βασιλεῖ ἀπάσης τῆς κτίσεως, καί τούτῳ δῶρα προσαγαγεῖν, ὡς λίβανον καί σμύρναν καί χρυσόν, Πίστιν Ἀγάπην καί Ἐλπίδα, Ὅθεν σαυτὸν ολόκληρον προσήγαγες αὐτῷ ἄμωμον δῶρον, τῷ Τυράννῳ δικαστῇ, ἐν παρρησίᾳ κράζων καί βοῶν, Χριστοῦ μου δούλος υπάρχω, στεφανηφόρε σοφέ Βονιφάτιε.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΙΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Βονιφατίου.

Στίχοι

- Ζητῶν Βονιφάτιος Οστά Μαρτύρων.

- Εαυτόν εύρε μάρτυρα, τμηθείς ξίφει.
- Εννεακαιδεκάτη Βονιφάτιος αυχένα τμήθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Ηλία, Πρόβου, καί Άρεως.

Στίχοι

- Αθλήσεως τμηθέντα τώ ξίφει κάραν,
- Ζηλοί ταχύ Πρόβος σε, Μάρτυς Ηλία.
- Άρης υπήρξας πρὸς τό πύρ ὄντως Άρες,
- Άρης νοητός, ὅπλα πίστεως φέρων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Τιμοθέου καί Πολυεύκτου.

Στίχοι

- Τιμόθεον δέ, τόν πεπυρπολημένον,
- Πού θήσομεν, λαχόντα παντίμου τέλους;
- Σού Πολύευκτε Καισαρεύ ποίον τέλος;
- Τό πύρ υπελθών, εύρον ευκταίον τέλος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Ευτυχίου, καί Θεσσαλονίκης, καί τών σύν αυτοίς Ανδρών διακοσίων, καί Γυναικών εβδομήκοντα, διά ξίφους τελειωθέντων.

Στίχοι

- Σύν Ευτυχίω καί σύ Θεσσαλονίκη,
- Νίκην εφεύρες ευτυχώς διά ξίφους.
- Ανείλεν ανδρών εικάδας δέκα ξίφος,
- Ανείλε καί Γυναίκας επτάκις δέκα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Γρηγεντίου, Επισκόπου Αιθιοπίας.

Στίχοι

- Σαρκός λιπών σύνδεσμον ο Γρηγέντιος,
- Εκείσε μετήλθεν, ένθα σαρκίν ου τόπος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Τρύφωνος.

Στίχοι

- Τρύφων ανήλθε σώματι πρὸς ιτέαν,
- Καί πνεύματι πρὸς ύψος ουρανού μέγα.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ,

«Αβραμιαίοι ποτέ, εν Βαβυλώνι παίδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, εν ύμνοις κραυγάζοντες, ο τών Πατέρων, Θεός ευλογητός εί».

Γόνυ μή κλίνας γλυπτοίς, εις πειρασμόν εβλήθης, μεγίστην όντως Μάρτυς κάμινον, εν ή δροσιζόμενος, Ο τών Πατέρων βοάς Θεός ευλογητός εί.

Λύειν τόν τόνον τής σής, ομολογίας σπεύδων, ο δολιόφρων τοίς εγκάτοις σου, κοχλάζοντα μόλυβδον, ανηλεώς εκχέει, αλλ' εμφανώς ησχύνθη.

Αποτμηθείς προθύμως, τήν ιεράν σου κάραν, εχθρού δολίου πολυμήχανον, κεφαλήν διέκοψας, τής σής ανδρείας ξίφει, Μάρτυς Χριστού θεόφρον.

Θεοτοκίον

Ίνα φωναίς αισίαις, υμνολογώ σε Κόρη, παθών με ρύσαι ταίς πρεσβείαις σου, κινδύνων καί θλίψεων, καί πονηρών λογισμών, κακώσαί με ζητούντων.

Ωδή η'

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς έν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί edίδας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε, υμνείτε τόν Κύριον».

Συμφερόντως τήν σήν εργαζόμενος, σωτηρίαν Χριστός Βονιφάτιε, αναζητούντα λείψανα, καλλινίκων Μαρτύρων, σέ ενισχύει, ό πιστώς επεζήτεις γενήσεσθαι.

Μακαρία δεσποίνη μακάριος, θησαυρός απεδόθης Μακάριε, ώ πλουτισθείσα έψαλλε, γηθομένη καρδιά, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Εν σπουδή τό αοίδιμον γύναιον, ανεγείρον ναόν ιερώτατον, σέ εν αυτώ κατέθετο, πεφυκότα τής θείας, ναόν Τριάδος, αθλοφόρε Χριστού Βονιφάτιε.

Νεκρωθείς δι' αγάπην τού Κτίσαντος, τούς νεκρώσει παθών υποπίπτοντας, ζωοποιώ πρεσβεία σου, ιατρεύεις βοώντας, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Επί σέ τήν Αγνήν ο Υπέρθεος, κατελθών ώσπερ οίδε σεσάρκωται, καί τούς βροτούς εθέωσε, μελωδούντας Παρθένε, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς έν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί edίδας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε, υμνείτε τόν Κύριον».

Ωδή θ'

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν είσω κίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ἰδούσά σε φόρτον ιερὸν ηγάλλετο, εκβοῶσα ἡ αείμνηστος, Δούλον
εκπέμψασά σε Μάκαρ, δεσπότην ἀληθὴ υποδέδεγμαι, δουλείας με κακῶν
εκλυτρούμενον, σαῖς ευπροσδέκτοις παρακλήσεσιν.

Ὡς Κρίνον κοιλάσι νοηταῖς ἐξήνθησας, τῶν μαρτύρων Βονιφάτιε, Φοῖνιξ
καθάπερ ἀνυψώθης, ὡς κέδρος ἐγνωρίσθης μυρίπνοος, ὠράθης ἐκλεκτὴ ὡς
Κυπάρισσος, ευωδιάζουσα ψυχὰς ἡμῶν.

Σήμερον ἡ μνήμη σου ἡμῖν ἀνέτειλεν, Ἀθλοφόρε ὥσπερ ἥλιος, φέγγος ἐνθέων
χαρισμάτων, φωτίζουσα ψυχὰς τῶν υμνούντων σε, παθῶν τε τὴν ἀχλύν
ἀπελαύνουσα, Μάρτυς θεόφρον ἀξιάγαστε.

Ἦλιος καθάπερ ἐκ δυσμῶν ἀνέτειλας, καὶ Εὔας πόλιν ἐφθασας, ἐνθα καὶ δὺς
τῷ μαρτυρίῳ, πρὸς κρείττονα ζωὴν ἀνατέταλκας, καὶ Ρώμην τὴν περίβλεπτον
ἐφθασας, ταύτην τειχίζων σαῖς δεήσεσι.

Θεοτοκίον

Φωτὶ με καταύγασον τῷ σῷ Πανάμωμε, τὸν ἐν σκότει συνεχόμενον, τῆς
ἀμαρτίας Θεοτόκε, καὶ δίδου ἐν ἡμέρα πορεύεσθαι, ἐνθέων προσταγμάτων
Θεόνυμφε, ὅπως υμνῶ σε τὴν Πανύμνητον.

Ὁ Εἰρμός

«Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσω κίσατο, σὺ δὲ
Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν
ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ἡ λοιπὴ, Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρρος, Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Προεορτία
Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τρία.**

Ἦχος α' Ανατολίου

Προεορτάσωμεν λαοί, Χριστοῦ τὰ Γενέθλια, καὶ ἐπάραντες τὸν νοῦν, ἐπὶ τὴν
Βηθλεὲμ ἀναχθώμεν τῇ διανοίᾳ, καὶ κατίδωμεν τὴν Παρθένον, τοῖς ψυχικοῖς
λογισμοῖς, ἐπείγομένην τίκτειν ἐν Σπηλαίῳ, τὸν τῶν ὅλων Κύριον καὶ Θεόν
ἡμῶν, οὐ Ἰωσήφ κατιδὼν τῶν θαυμάτων τό μέγεθος, ἐδόκει ἄνθρωπον
θεωρεῖν, ὡς βρέφος σπαργανούμενον, υπενόει δὲ ἐκ τῶν πραγμάτων, Θεὸν
εἶναι ἀληθινόν, τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τό μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός, τοῦ αὐτοῦ

Προεορτάσωμεν λαοί, Χριστοῦ τὰ Γενέθλια, καὶ ἐπάραντες τὸν νοῦν, ἐπὶ τὴν
Βηθλεὲμ ἀναχθώμεν τῇ διανοίᾳ, καὶ κατίδωμεν τό ἐν Σπηλαίῳ μέγα

μυστήριον, ήνοικται γάρ η Εδέμ, εκ Παρθένου αγνής Θεού προερχομένου, υπάρχοντος τελείου τού αυτού, εν θεότητι καί ανθρωπότητι, διό κράξωμεν, Άγιος ο Θεός, ο Πατήρ ο Άναρχος, Άγιος Ισχυρός, ο Υιός ο σαρκωθείς, Άγιος Αθάνατος, τό παράκλητον Πνεύμα, Τριάς Αγία δόξα σοι.

Ο αυτός, τού αυτού

Άκουε ουρανέ, καί ενωτίζου η γή, ιδού γάρ ο Υιός καί Λόγος τού Θεού καί Πατρός, πρόεισι τεχθήναι, εκ κόρης απειράνδρου, ευδοκία τού φύσαντος αυτόν απαθώς, καί συνεργεία τού Αγίου Πνεύματος, Βηθλεέμ ευτρεπίζου, άνοιγε πύλην η Εδέμ, ότι ο ών, γίνεται ο ουκ ήν, καί ο πλαστοουργός πάσης κτίσεως διαπλάττεται, ο παρέχων τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Στιχηρά προσόμοια τού Αγίου

Ήχος δ' Ο εξ υψίστου

Ο Θεοφόρος καλούμενος αξίως, ότε ο Δεσπότης σε, μάκαρ, Ιγνάτιε, ως συμπαθής ηγκαλίσατο, φιλοσοφίας, τής ανωτάτω φαίνων τά δόγματα, τότε τήν πολύφωτον αίγλην εισδέδεξαι, καθάπερ σπόγγος τά νάματα εκ τής αβύσσου, τών φωτισμάτων ανιμησάμενος, όθεν κατ' ίχνος ηκολούθησας, τώ καλούντι Χριστώ τώ Θεώ ημών, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Ο τετρωμένος αγάπη τή τελεία, ότε ο πρηστήριος, έρωσ ανέφλεγε, σου τήν ψυχήν Ιερώτατε, πρός τόν Δεσπότην, σέ κατεπείγων Πάτερ πορεύεσθαι, τότε τόν αοίδιμον λόγον εβόησας, Σίτος υπάρχω τού Κτίσαντος, καί δι' οδόντων, δει με θηρίων πάντως αλήθεσθαι, ίνα τώ Λόγω καθαρώτατος, άρτος φανώ τώ Θεώ ημών, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Συνεσταυρώθης Χριστώ Ιεροφάντορ, ότε τόν θεόπνευστον λόγον ανέκραξας, Ο εμός έρωσ εσταύρωται, καί κοινωνήσαι, τούτω τού πάθους λίαν επείγομαι, εωτεύθεν Ιγνάτιε, καθάπερ ήλιος, ανατολής εξορμώμενος, επί τήν δύσιν, καταφωτίζων μάκαρ διέδραμες, καί βασιλείας διαδήματι, εκοσμήθης Χριστώ προσαγόμενος, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. δ' Ανατολίου

Θεοφόρε Ιγνάτιε, τόν σόν έρωτα Χριστόν ενστερνισάμενος, μισθόν εκομίσω, τής Ιερουργίας τού Ευαγγελίου τού Χριστού, τό τελειωθήναι δι' αίματος, διό σίτος γενόμενος τού αθανάτου γεωργού, δι οδόντων θηρίων ηλέσθης, καί άρτος ηδύς αυτώ ανεδείχθης, πρέσβευε υπέρ ημών, Αθλητά μακάριε.

Καί νύν... Προεόρτιον ο αυτός

Υπόδεξαι Βηθλεέμ, τήν τού Θεού Μητρόπολιν, Φώς γάρ τό άδυτον επί σέ γεννήσαι ήκει, Άγγελοι θαυμάσατε εν ουρανώ άνθρωποι δοξάσατε επί τής γής, Μάγοι εκ Περσίδος, τό τρισόκλεον δώρον προσκομίσατε, Ποιμένες αγραυλούντες, τόν τρισάγιον ύμνον μελωδήσατε, Πάσα πνοή αινεσάτω τόν Παντουργήτην.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Ιδιόμελα Προεόρτια.

Ἦχος β' Κυπριανού

Βηθλεέμ γή, Ιούδα, τό κατά σάρκα πολίτευμα, φαιδρώς ευτρέπισον τό θεῖον Σπήλαιον, ἐν ᾧ Θεός σαρκί τίκτεται, ἐξ ἀπειράνδρου Αγίας Παρθένου, εἰς τό σῶσαι τό γένος ἡμῶν.

Στίχ. Ο Θεός ἀπό θαιμάν ἤξει.

Ανδρέου Πυρού, ο αὐτός

Δεύτε ἀπαντες, Χριστοῦ τά Γενέθλια, πιστῶς προεορτάσωμεν, καί νοητῶς τόν ὕμνον, ὡς ἀστέρα προβαλλόμενοι, μαγικάς δοξολογίας, μετὰ Ποιμένων βοήσωμεν, Ἦλθεν ἡ σωτηρία τῶν βροτῶν, ἐκ παρθενικῆς νηδύος, πιστοῦς ἀνακαλέσασθαι.

Στίχ. Κύριε εἰσακήκοα τήν ἀκοήν σου.

Κυπριανού Αὐτόμελον

Οἶκος τοῦ Εφραθά, ἡ Πόλις ἡ αγία, τῶν Προφητῶν ἡ δόξα, ευτρέπισον τόν οἶκον, ἐν ᾧ τό θεῖον τίκτεται.

Δόξα... τοῦ Αγίου Ἦχος α' Τοῦ Στουδίτου

Ω τῆς στερράς καί ἀδαμαντίνου σου ψυχῆς, αξιομακάριστε Ἰγνάτιε! σύ γάρ πρὸς τόν ὄντως σόν ἐραστήν, ἀνένδοτον ἔχων τήν ἐφεσιν, ἔλεγες, Οὐκ ἔστιν ἐν ἐμοί πύρ φιλόῦλον, ὕδωρ δέ μάλλον ζών, καί λαλοῦν ἐν ἐμοί, ἐνδοθέν μοι λέγον, Δεύρο πρὸς τόν Πατέρα, ὅθεν θεῖω Πνεύματι πυρπολούμενος, θήρας ἡρέθισας κόσμου σε θάπτον χωρίσαι, καί πρὸς τόν ποθούμενον παραπέμψαι Χριστόν, ὃν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νῦν... Ἦχος β' Κυπριανού

Ἰδοῦ καιρός ἡγγικε τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ευτρεπίζου Σπήλαιον, ἡ Παρθένος ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν, Βηθλεέμ γή Ιούδα, τέρπου καί ἀγάλλου, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν, Ἀκούσατε ὅρη καί βουνοί, καί τά περὶ χωρὰ τῆς Ιουδαίας, ὅτι ἔρχεται Χριστός, ἵνα σῶσῃ ὃν ἐπλασεν ἄνθρωπον, ὡς φιλόανθρωπος.

Απολυτίκιον, Προεόρτιον Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ετοιμάζου Βηθλεέμ, ἡνοικταί πάσιν ἡ Εδέμ, Ευτρεπίζου Εφραθά, ὅτι τό ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν τῷ Σπηλαίῳ ἐξήνθησεν ἐκ τῆς Παρθένου, Παράδεισος καί γάρ, ἡ ἐκείνης γαστήρ, ἐδείχθη νοητός, ἐν ᾧ τό θεῖον φυτόν, ἐξ οὗ φαγόντες ζήσομεν, οὐχί δέ ὡς ὁ Ἀδὰμ τεθνηξόμεθα, Χριστός γεννᾶται, τήν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

Δόξα... Τοῦ Αγίου, ο αὐτός

Καί τρόπων μέτοχος, καί θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τήν πράξιν εὖρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν, διὰ τοῦτο τόν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομών, καί τῇ πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, ἱερομάρτυς

Ιγνάτιε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... πάλιν τό Προεόρτιον,
Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ετοιμάζου Βηθλεέμ, ἡνοικται πᾶσιν ἡ Εδέμ, Εутреπίζου Εφραθά, ὅτι τό ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν τώ Σπηλαίῳ ἐξήνθησεν ἐκ τῆς Παρθένου, Παράδεισος καί γάρ, ἡ ἐκείνης γαστήρ, ἐδείχθη νοητός, ἐν ᾧ τό θεῖον φυτόν, ἐξ οὐ φαγόντες ζήσομεν, οὐχί δέ ὡς ὁ Αδάμ τεθνηξόμεθα, Χριστός γεννᾶται, τήν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

Τριῶδιον ψαλλόμενον ἐν τοῖς Αποδείπνοις, οὐ ἡ Ακροστιχίς.

Τῇ δευτέρᾳ

Ωδή α' Ἦχος β' Ο Ειρμός

«Τώ τήν ἀβατον, κυμαιομένην θάλασσαν, θεῖῳ αὐτοῦ προστάγματι, ἀναξηράναντι, καί πεζεύσαι δι' αὐτῆς, τόν Ἰσραηλίτην λαόν καθοδηγήσαντι, Κυρίῳ ἄσωμεν, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται».

Ἡ ἀπόρρητος, Λόγου Θεοῦ κατάβασις, ὅπερ αὐτός θεάνθρωπος, Χριστός γινώσκεται, τό Θεός οὐχ ἀρπαγμόν, εἶναι ἡγησάμενος, ἐρχεται δούλου μορφῇν, ἀναδεξόμενος, Κόρης ἐξ ἀγνῆς θεόπαιδος.

Διακονῆσαι, Χριστός ἐκὼν προέρχεται, οὐ τήν μορφῇν ὁ πλαστοουργός νύν υποδύεται, τώ πτωχεύσαντι Αδάμ, ὁ πλουτῶν θεότητι, ξένην ἀνάπλασιν, καί ἀναγέννησιν, ὡς εὐσπλαγχνος δωρούμενος.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ἐφριξε Παίδων εὐαγών, τό ὁμόστολον ψυχῆς ἀσπίλον σῶμα, καί εἶξε τό τραφέν, ἐν ἀπείρῳ ὕλῃ ἀκάματον πύρ, αειζῶου δέ ἐκμαρανθείσης φλογός, διαιωνίζων ὕμνος ἀνεμέλπετο, Τόν Κύριον, πάντα τά ἔργα ὑμνεῖτε, καί ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Υμᾶς μου πάντας συγγενεῖς, ἄρτι θήσομαι, εἰ τās ἐμᾶς ἐντολὰς τηρήσετε, φησὶν ὁ Χριστος ἀνθρώποις, ἐκ μήτρας Ἀγνῆς, προερχόμενος, οἷς τήν εἰρήνην διδούς, τά ταπεινά φρονεῖν νύν υποτίθεται, καί Κύριον γινώσκειν τούτον καί ψάλλειν, Σέ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τάξεως ἔμπαλιν ἐν σοί, σαρκικῆς ἐστὶν ὁ τόκος Λόγε Θεοῦ, οὐχ αἷμα γάρ καί σάρξ, σὴν Ἀγίαν σάρκα συνίστησιν, ἀλλὰ Πνεύματος Ἁγίου παρουσία, καί τοῦ Υψίστου θεία ἐπισκίασις, καί Κύριον γινώσκοντές σε ὑμνοῦμεν, καί ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εμεγάλυνας Χριστέ, τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, ἀφ' ἧς ὁ Πλάστης ημῶν, ὁμοιοπαθές ἡμῖν περιέθου σῶμα, τό τῶν ἡμετέρων λυτήριον ἀμπλακημάτων ταύτην μακαρίζοντες, πάσαι γενεαὶ σέ μεγαλύνομεν».

Ρύπον πάντα ἐμ παθή, ἀπωσάμενοι ἐπαξίως, τῆς παρουσίας Χριστοῦ, γνῶμην ἀναλάβωμεν ἐμφρονα, καί γάρ ἀρρυπάρως προέρχεται σάρκα φορέσαι, καί πάσι δωρήσασθαι, θείαν διά Πνεύματος ἀνάπλασιν.

Αφορώντες εἰς Χριστόν, ταπεινούμενον ὑψωθῶμεν, ἐκ χαμαιζήλων παθῶν, ζήλω δέ καλῶ μή φρονεῖν ὑψηλά, πίστει παιδευθέντες, ἐν πνεύματι ταπεινωθῶμεν, ὅπως τόν τικτόμενον, ἐν ὑποποιοῖς ἔργοις ὑψώσωμεν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά Τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ὁ κλίνας οὐρανοῦς, καί Παρθένω οἰκήσας, προέρχεται σαρκή, Βηθλεέμ ἐν Σπηλαίῳ, τεχθῆναι καθὼς γέγραπται, οραθῆναί τε νήπιος, ὁ τὰ νήπια, ζωογονῶν ἐν τῇ μήτρᾳ τούτῳ χαίροντες, νύν ὑπαντήσωμεν πάντες, καρδίας ευθύτητι.

Δόξα... Καί νύν... τό αὐτό

Μετά τήν β Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Αγάλλου ἡ Σιών Βηθλεέμ εὐτρεπίζου, ὁ πάντων συνοχεύς, τόν Ἀστέρα προπέμψας, μηνύει τήν ἀμετρον, ἐαυτοῦ συγκατάβασιν, ὃν γάρ τρέμουσι, τῶν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, ὄντως τίκτεται, ἐκ τῆς Παρθένου ἀτρέπτως, ὁ μόνος Φιλάνθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... τό αὐτό

Ὁ Ν, καί οἱ Κανόνες

Κανὼν ὁ Προεόρτιος οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἄδει ταῦτα προεόρτια. ὁ Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος α' ὁ Εἰρμός

«Ὡδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καί σῶσαντι τόν Ἰσραήλ, ὅτι δεδόξασται».

Ἀρξώμεθα σήμερον, προεορτάζειν, Χριστοῦ τὰ Γενέθλια, τοῦ τεχθέντος σώματι, ἐκ τῆς Παρθένου Μητρός, ἐν τῷ Σπηλαίῳ Βηθλεέμ, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν.

Δεσμῶν απολύων με, τῆς αμαρτίας, σπαργάνοις ειλίσσεται, καί ἐν φάτνῃ τίθεται, βρέφος ορώμενος, ὁ προαιώνιος Θεός, Δόξα τῷ κράτει αὐτοῦ.

Εδέμ διανοίγεται, σοῦ τικτομένου, ἐκ Κόρης θεόπαιδος, ἐν τῇ πόλει Δέσποτα, τῇ Βηθλεέμ ἐν σαρκί, Ὑμνολογούμεν τὴν φρικτὴν οἰκονομίαν σου.

Ἰδοὺ νῦν πεπλήρωται, τοῦ Ἡσαΐου, ἡ πρόρρησις Πάναγνε, τοῦ τεκεῖν τὸν ἄχρονον, ἐν Σπηλαίῳ γάρ Υἱόν, ἐλήλυθας, πάσα ἡ γῆ διό ευφραίνεται.

Κανὼν τοῦ Ἀγίου, ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

Ἦχος καὶ Εἰρμός ο αὐτός

Φαιδρῶς εορτάζοντες, ευωχηθώμεν, ὁ Μάρτυς Ἰγνάτιος, ἱερῶς προτρέπεται, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, ἐπὶ τὴν ἀθλήσιν αὐτοῦ, τὴν πολυῦμνητον.

Τὴν ἐνδοξον μνήμην σου, πάντες τιμῶμεν, παμμάκαρ Ἰγνάτιε, καὶ ψαλμοῖς γεραίρομεν, τὸν στεφανώσαντα, τὴν πάνσεπτόν σου κορυφὴν, θεομακάριστε.

Φωστήρ διαυγέστατος, τῆς Ἐκκλησίας, υπάρχων Ἰγνάτιε, καταλάμπεις ἅπαντα, τῆς γῆς τὰ πέρατα, καὶ τὴν Ἑσπέραν δαδουχεῖς, ἐκ τῆς Εὔας ἐλθών.

Τοῦ Παύλου μιμούμενος, τοὺς κατὰ τόπον, κινδύνους Ἰγνάτιε, καὶ υπάρχων δέσμιος, οὐ κατενάρκησας, στηρίζων γράμμασι πυκνοῖς, τὰς Ἐκκλησίας Χριστοῦ.

Δόξα...

Τριάς Ὑπερούσιε, μία θεότης, Μονὰς Τρισυπόστατε, τοὺς πιστῶς βοώντάς σοι Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, εἰ Δημιουργέ, σῶσον ἐλέησον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Εδέμ ευτρεπίσθητι, ἡ Εφραθὰ γάρ, τῷ Κτίστῃ ἡτοίμασται, γεννηθῆναι μέλλοντι, ἐκ τῆς Παρθένου Μητρός, ἐν τῷ Σπηλαίῳ Βηθλεέμ, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν.

Προεόρτιος

Ὡδὴ γ' Ὁ Εἰρμός

«Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν, οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη, εἰς κεφαλὴν γωνίας, αὐτός ἐστιν ἡ πέτρα, ἐν ἣ ἐστερέωσε Χριστός, τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ, ἣν ἐξ Ἐθνῶν ἐξηγοράσατο».

Ταύτην τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκωσιν, γνούς ὁ Ἡσαΐας, Πνεύματι Ἁγίῳ, εμφανῶς προλέγει, Παιδίον ἐκ Παρθένου, γεννᾶται ὁ Κύριος, εἰς ἀναγέννησιν ἡμῶν, οὐ ἡ ἀρχὴ ἐπὶ τοῦ ὧμου αὐτοῦ.

Ἄστρον ἤδη ἀνατέταλκεν, ἐκ φυλῆς, Ἰούδα, ὅπερ ἐπιγνόντες, Βασιλεῖς

κινήσεις, ανατολών ποιούνται, καί φθάσαι επείγονται, όπως θεάσωνται Χριστόν, εν Βηθλεέμ σαρκί τικτόμενον.

Ὑμνον πάσα προεόρτιον, προσαδέτω κτίσις, τῷ πρό εωσφόρου, εκ Πατρός γεννηθέντι, καί νύν εκ τῆς Παρθένου, αρρήτως εκλάμποντι, καί τικτομένῳ σαρκικῶς, εν Βηθλεέμ δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Τύπος Ιεράς αθλήσεως, ανεδείχθης Μάκαρ, στήλη καρτερίας, καί κανων ανδρείας, καί στύλος Εκκλησίας, καί Πίστews έρεισμα, καί αρετῆς υπογραμμός, άθλοις σεπτοίς, στεφανωθείς εν Χριστῷ.

Ὅντως φερωνύμῳς κέκλησαι, Θεοφόρος Πάτερ, νήπιος γάρ έτι, κομιδῇ υπάρχων, εις χείρας τοῦ Κυρίου, φερόμενος ίστασο, αναφωνούντος πρός ημάς, Γίνεσθέ μοι ως τό παιδίον τοῦτο.

Ποίος τόπος ουχ ηγίασαι, τοίς παθή μασί σου; ποία παροιμία, ουκ εγνώσθης Μάρτυς; ή ποία φυλακή σε, σχεδόν ουκ εδέξατο, δέσμιον Μάρτυρα Χριστοῦ, ζήλος γάρ σε θείος ηρέθιζε.

Σίτος καθαρός Θεῷ ημῶν, ανεβόας πέλων, σπεύδω αλεσθήναι, υπό θηρῶν αγρίων, θλασθήτω τά οστά μου, βρωθήτω τά μέλη μου, καί βρώμα γένωμαι θηρῶν, ίνα Χριστῷ, καθαρός άρτος οφθῷ.

Ξένον Μαρτυρίου στάδιον, ιερῶς ανύσας, ξένην παρά πάντας, τοῦς προηθληκότας, ανδρείαν επεδείξω, τῷ πόθῳ πυρούμενος, τοῦ ανενδότου εραστοῦ, ός τις ως πύρ, τήν σήν ανήπτε ψυχήν.

Ζέων εις αεί τῷ πνεύματι, ο Ιερομάρτυς, έκραζε σύν πόθῳ, εν μέσω τῶν κινδύνων, Χριστόν διώκῳ χαίρων, Χριστῷ συνεσταύρωμαι, ζῷ δέ ουκ έτι μέν εγώ, ζή δέ φησίν, εν εμοί μόνος Χριστός.

Δόξα...

Μίαν προσκυνῷ θεότητα, ως αρχήν καί τέλος, πάντων τε τῶν όντων, καί τῶν γενησομένων, Πατέρα αγέννητον, Υιόν αχρόνως γεννητόν, Πνεῦμα ευθές, εκπορευτόν έκ Πατρός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δεύρο Ησαΐα βόησον, Ιδού η Παρθένος, έχει εν κοιλία, τόν Λυτρωτήν τοῦ Κόσμου, καί τίκτει εν Σπηλαίῳ, καί έσται τό όνομα, τοῦ τικτομένου Ιησοῦ, Θεός μεθ ημῶν, Εμμανουήλ Σαβαώθ.

Κοντάκιον Προεόρτιον Ἦχος γ'

Η Παρθένος σήμεραν, τόν προαιώνιον Λόγον, εν Σπηλαίῳ έρχεται, αποτεκείν

απορρήτως, Χόρευε η οικουμένη ακουτισθείσα, δόξασον μετά Αγγέλων καί τών Ποιμένων, βουλευθέντα εποφθῆναι, Παιδίον νέον, τόν πρό αιώνων Θεόν.

Ο Οίκος

Ιεραί Προφητών ρήσεις, τό πέρας δέχονται Παρθένος ιδού, τικτει Θεόν εν σαρκί, Βηθλεέμ εν πόλει ένδον τού Σπηλαίου, η κτίσις πάσα καταπλουτίσθητι, αγάλλου καί χόρευε, μετά δούλων συναναστρέφεσθαι, πάντων ο Δεσπότης παραγένονε, τής δεσποτείας τού αλλοτρίου απολυτρούμενος ημάς, καθυπαχθέντας τή φθορά, καί οράται ως βρέφος σπαργανούμενον εν φάτνη, Παιδίον νέον, ο πρό αιώνων Θεός.

Κάθισμα τού Αγίου 'Ηχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εξ Εώας εκλάμπας ώσπερ αστήρ, καί ακτίσι τών λόγων λαμπραδουχών, τόν κόσμον εφώτισας, καί τό σκότος εμείωσας, καί ως ο Παύλος τόν δρόμω, γενναίως διήνυσας, υπομείνας κινδύνους, εν Εθνεσί τε καί πόλεσιν, όθεν καί ως σίτος, τών θηρών τοίς οδούσιν, ηλέσθης γενόμενος, προσφορά τώ Κυρίω σου, Θεοφόρε Ιγνάτιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τού αυτού

'Ηχος γ' Τήν ωραιότητα

Χειροθετούμενος, υπό Χριστού τού Θεού, εγκατελάμπρυνας, τήν ιεράν σου στολήν, καί μαρτυρίου αληθώς, επέτυχες Θεοφόρε, θήρας γάρ ηρέθισας, εκ τού κόσμου χωρίσαι σε, Παύλον εκμιμούμενος, τόν θεσπέσιον ένδοξε, διό καί εν τή Ρώμη επλήρωσας, Πάτερ αξίως τό Μαρτύριον.

Και νύν... Προεόρτιον, όμοιον

Χαράς πεπλήρωνται, πάντα τά πέρατα, η Θεοτόκος γάρ, γεννάν επείγεται, τόν Βασιλέα τού παντός, ώ θαύματος ανερμηνεύτου! άρχεται ο άναρχος, καί σαρκούται ο Άσαρκος, Σπήλαιον εισδέχεται, τόν συνέχοντα άπαντα, Η Βηθλεέμ αγάλλου καί χόρευε, η κτίσις ημέραν προεόρτιον.

Προεόρτιος

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εν Πνεύματι προβλέπων, Προφήτα Αββακούμ, τήν τού Λόγου σάρκωσιν, εκήρυττες βοών, Εν τώ εγγίζειν τά έτη επιγνωσθήση, εν τώ παρείναι τόν καιρόν αναδειχθήση, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Τά όρη οι βουνοί τε, καί ξύλα τού δρυμού, ποταμοί καί θάλασσαι, καί άπασα πνοή, εν ευφροσύνη σκιρτήσατε, νύν εγγίζει, η σωτηρία Ιησούς εκ τής Παρθένου, πόλει Βηθλεέμ αποτίκτεσθαι.

Ανάλαβε Προφήτα, ψαλτήριον Δαυϊδ, καί μελώδει Πνεύματι, Αγίω εμφανώς, εκ τής Παρθένου γεγέννηται ασυγχύτως, ο πρό εωσφόρου, εκ γαστρός Πατρός εκλάμπας, Κύριος τής δόξης Χριστός ο Θεός.

Πώς δέξεται σε Λόγε, τικτόμενον σαρκί, Σπήλαιον σμικρότατον, καί λίαν ευτελής; πώς ειληθήση σπαργάνοις ο περιβάλλων, πόλον νεφέλαις; πώς εν φάτνη τών αλόγων, επανακλιθήση ως νήπιον.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Εφαίδρυνας τή αίγλη, τών άθλων σου τήν γήν, Ιερέ Ιγνάτιε, δεσμώτης απαχθείς, διαδραμών γάρ ως ήλιος ταίς ακτίσι, τού μαρτυρίου τήν Εσπέραν εξ Εώας, πάσαν δαδουχών κατεφώτισας.

Ως Παύλος δεδεμένος, θηρίοις λογικοίς, επί Ρώμην έτρεχες, Ιγνάτιε σοφέ, αλλ' ουκ επαύσω καί δέσμιος ών στηρίζων, τάς Εκκλησίας επιστέλλων κατά πόλιν, πάσι τοίς Χριστού Ιεράρχαις θαρρείν.

Θηρίων μοι γενέσθω, τά στόματα σφαγή, καί γαστέρες μνήματα, εβόας Αθλητά, μηδείς οχλείτω, μηδείς μου θρύψει τόν τόνον, έγω γάρ σπεύδω αλεσθήναι ώσπερ σίτος, καί άρτος ευρεθήναι Θεού καθαρός.

Χριστού σπεύδω γενέσθαι, Χριστού μόνου ερώ, όλος γάρ Χριστού ειμι, εβόας Αθλητά, αυτόν διώκω, αυτόν επείγομαι φθάσαι, καί διά τούτο πύρ καί ξίφος καί θηρία, πάντα καρτερώ, ίνα τύχω αυτού.

Διήνυσας τό σκάμμα, ζεούση τή ψυχή Μάρτυς καρτερόψυχε, τώ έρωτι τρωθείς, τού εραστού σου, Χριστός γαρ ήν σοι ο έρως, όν αναπνέων καί διώκων εκαρτέρεις, πάντων τών δεινών τά επίποννα.

Δόξα...

Τριάδα εν Μονάδι, δοξάσωμεν πιστοί, ασιγήτοις στόμασι, βοώντες πρός αυτήν, Η εν Μονάδι Τριάς Αγία προσκυνουμένη, καί εν Τριάδι υμνουμένη ασυγχύτως, δόξα σοι Τριάς ομοούσιος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σπηλαίω υπογαίω, τεχθήναι δι' ημάς, Θεός ών ηξίωσας, πτωχεύσας Αγαθέ, τήν ημετέραν πτωχείαν δι' ευσπλαγχνίαν, καί εκ Παρθένου προελθών σεσαρκωμένος, μείνας εις Υιός εκ Πατρός καί Μητρός.

Προεόρτιος

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τήν σήν ειρήνην δός ημίν, Υιέ τού Θεού, άλλον γάρ εκτός σου, Θεόν ου γινώσκομεν, τό όνομά σου ονομάζομεν, ότι Θεός ζώντων, καί τών νεκρών υπάρχεις».

Ρανάτωσαν γηθόμενοι, νεφέλαι γλυκασμόν, ήδη γάρ εγγίζει ο Κύριος, αποτεχθήναι ώσπερ νήπιον, εκ τής Αγνής Παρθένου, εν ευτελεί Σπηλαίω.

Οι θείοι νύν σκιρτήσατε, Προφήται τού Θεού, ήκει γάρ Χριστός η αλήθεια, αποκληρώσαι τά κηρύγματα, υμών τής θείας γλώσσης, τικτόμενος ως βρέφος.

Εδέμ πάλαι κλεισθείσά μοι, ανοίχθητι λοιπόν, βλέπουσα Χριστόν, σαρκί νηπιάσαντα, καί εν τή πόλει ως ευδόκησε, τής Βηθλεέμ εκ Κόρης, τικτόμενον Παρθένου.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Τοιούτος ημίν έπρεπε, σοφός Αρχιερεύς, όσιος, πιστός, αμίαντος, άκακος, βοών ο Παύλος προϋπέγραψε, την Ιεράν εικόνα, τών Ιερών σου τρόπων.

Κανόνα απαράτρωτον, καί τύπον ευσεβή, έχοντες τήν σήν τού βίου ακρόπολιν, πρός ταύτην Πάτερ αναγόμεθα, οι τής αρχαίας δόξης, τυχείν επιποθούντες.

Τά Παύλου κατορθώματα, ζηλώσας ευσεβώς, όλους τούς αυτού, κινδύνους υπέμεινας, Ιερομάρτυς αξιάγαστε, τό τής Εώας φέγγος καί τής Εσπέρας άστρον.

Δεσμώτης απαγόμενος, παθείν Αρχιερεύ, δέσμιος Χριστού, Ιγνάτιε έγγραφες, ταίς Εκκλησίαις καί ταίς πόλεσιν, επιστηρίζων πάντας, εν τή ομολογία.

Ως στύλος καί εδραίωμα, καί πρόβολος ημών, Μάρτυς καί Ποιμήν, ασάλευτον φύλαττε, τής Εκκλησίας τήν ομόνοϊαν, εν τή ομολογία, τής Χριστού αληθείας.

Δόξα...

Τριάδος τό ομότιμον, υμνώ καί προσκυνώ, μίαν προσφυώς, δοξάζων θεότητα, τρισί Προσώποις αδιαίρετον, καί εν μιά ουσία, αεί γνωριζομένην.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεός ανθρώποις όμοιος, γενόμενος εκ σου, βρέφος δι' ημάς, γεννάται Θεόνυμφε, καί μένει όλως αναλλοίωτος, καί εν σαρκί οράται, Θεός ενανθρωπήσας.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τόν Προφήτην Ιωνάν, εκμιμούμενος βοώ, Τήν ζωήν μου αγαθέ, ελευθέρωσον φθοράς, καί σώσόν με, Σωτήρ τού Κόσμου, κράζοντα, Δόξα σοι».

Ουρανός επί τής γής, τόν ουράνιον δηλοί, Βασιλέα δι' ημάς, δι' αστέρος φαινού, τικτόμενον, τοίς Αστρολόγοις, νύν εν τή πόλει Δαυίδ.

Ρητορεύει καί βοά, ο Προφήτης εμφανώς, Οίκος σύ τού Εφραθά, Βηθλεέμ εν ή Θεός, οφθήσεται, εκ τής Παρθένου, σκίρτα καί χόρευε.

Εν Σπηλαίῳ Βηθλεέμ, Κόρη τίκει εμφανῶς, τόν Θεόν τόν τοῦ παντός,
Ποιητήν καί ὡς βροτόν, ειλήσασα, σπαργάνοις φάτνη, επανακλίνει αὐτόν.

Τοῦ Αγίου

Ο αὐτός

Ὡς τόν ὄντως εραστήν, ἀγαπήσας ἀκλινῶς, καί τό πύρ τό πρός αὐτόν,
ἀναφλέξας νοερῶς, Ἰγνάτιε, τό ὕδωρ ἔσχες, ἐν σοί τό ζών καί λαλούν.

Εἰ καί ἐπιες Χριστοῦ, τό ποτήριον καινόν, ἀλλ' ἐνέμεινας διψών, τό θανεῖν
ὑπέρ τό ζήν, καί ἐκράζεις, Οὐδέν μοι ταῦτα, πρός τό τυχεῖν με τοῦ ζήν.

Τό μαρτύριον τῆς σῆς, συνειδήσεως πληρῶν, οὐκ ἐνάρκησας ορών, τών
θηρίων τās ορμάς, οὐκ ἐπτηξας, ὡς σίτος μέλλων, μύλαις ἀλήθεσθαι.

Υπερζέων Ἀθλητά, τῇ ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ, πρός τό πύρ τών πειρασμῶν, ὡς
εἰς δρόσον πρωϊνήν, ἀνέτρεχες, ἐκεῖνο φθάσαι, τό ὄντως, Ὅν εραστόν.

Τούς μακρούς σου πειρασμούς, καί τά ἀλυτα δεσμά, τοῦς ἐν Ρώμῃ
σπαραγμούς, καί τό πύρ τών διωκτῶν, οὐδέν ηγού, ἱερομάρτυς, διὰ τόν σόν
εραστήν.

Δόξα...

Υπερούσιε Τριάς, υπεράγαθε Μονάς, ὁ Πατήρ καί ὁ Υἱός, καί τό Πνεῦμα τό
ευθές, ἐλέησον, τοῦς προσκυνούντας, τό θεῖον κράτος σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εὐτρεπίζου Βηθλεέμ, ετοιμάζου Εφραθά, ὁ Ἀμήτωρ ἐκ Πατρός, καί Ἀπάτωρ
ἐκ Μητρός, βαστάζεται, κυοφορεῖται, τίκεται σῶζων ἡμάς.

Κοντάκιον τοῦ Αγίου

Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Τών λαμπρῶν αγώνων σου, ἡ φωτοφόρος ἡμέρα, προκηρύττει ἀπασι, τόν ἐκ
Παρθένου τεχθέντα, τούτου γάρ διψών ἐκ πόθου κατατρυφήσαι, ἔσπρυσας
ὑπὸ θηρίων ἀναλωθῆναι, διὰ τούτο Θεοφόρος, προσηγορεύθης Ἰγνάτιε
ἐνδοξε.

Ο Οἶκος

Ἀβραάμ μέν ποτε τόν υἱόν ἐθυσίαζε, τήν σφαγὴν προτυπῶν τοῦ τὰ πάντα
κατέχοντος, καί νύν ἐν Σπηλαίῳ σπεύδοντας τεχθῆναι, σύ δέ θεόφρον, ὅλον
προσῆγαγες σαυτόν ὥσπερ σφάγιον, καί τών θηρίων βρώμα γενόμενος,
σίτος καθαρὸς ὦφθης τῷ Κτίστη σου, ἐν ἀποθήκαις ἐπουρανίαις διαιωνίζων
ἀληθῶς, καί τοῦ σου ἔρωτος τρυφών, δι' ὃν πάντα τόν κόσμον καταλείψας
παμμάκαρ, Θεοφόρος προσηγορεύθης, Ἰγνάτιε ἐνδοξε.

Συναξάριον

Τῇ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Αγίου ἱερομάρτυρος Ἰγνατίου τοῦ

Θεοφόρου.

Στίχοι

- Λέουσιν, Ιγνάτιε, δείπνον προυτέθης,
- Κοινωνέ δείπνου μυστικού, θάρσους λέον.
- Εικάδι Ιγνάτιος θάνε γαμφηλήσι λεόντων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Φιλογονίου, γενομένου από Δικολόγου Επισκόπου Αντιοχείας.

Στίχοι

- Φιλογόνιος εντολεύς λείπει βίον,
- Δραμών αρίστην εντολών Θεού τρίβον.

Ο άγιος νεομάρτυς Ιωάννης ο καταγόμενος εκ τής νήσου θάσου καί εν Κωνσταντινοπόλει μαρτυρήσας κατά τό 1652, ξίφει τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Προεόρτιος

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Τών εν καμίνω Παίδων σου Σωτήρ, ουχ ήψατο, ουδέ παρηνώχλησε τό πύρ, τότε οίτρείς, ως εξ ενός στόματος, ύμνουν καί ευλόγουν λέγοντες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Τήν τού Χριστού εν σώματι δηλών, ανάδειξιν, ο Ιερεμίας εκβοά, Επί τής γής σωματωθείς ο Θεός ώφθη, επιστήμης ευρέ τε πάσαν οδόν, γεννηθείς εν Βηθλεέμ εκ Μητρός.

Ιδού εκ ρίζης ράβδος, εβλάστησεν, άνθος αναθάλλουσα Χριστόν, καί επ' αυτώ νύν τικτομένω εν Σπηλαίω , Πνεύμα αναπαύσεται, συνέσεως καί βουλής, καί θείας γνώσεως.

Ακουτισθώμεν λόγων ιερών, ο Κύριος τίκτεται Παιδίον δι' ημάς, ού η αρχή επί τού ώμου εγενήθη, καί καλείται Άγγελος, βουλής μεγάλης Πατρός, άρχων ειρήνης Χριστός.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Ουκ έσχες πύρ φιλόϋλον εν σοί, Ιγνάτιε, ύδωρ δέ ζών μάλλον καί λαλούν, ύδωρ καλούν, Δεύρο ταχύ πρός τόν Πατέρα, ύδωρ τό αλλόμενον, τό εκ ζωής εις ζωήν μετοχετεύον ημάς.

Οι τών θηρών οδόντες μοι φησί, γενέσθωσαν, ξίφη καί ρομφαίαι καί σφαγαί,

τάφος δέ μοι τά τών λεόντων σπλάγχνα έστω, καί τό πύρ νεμέσθω μου, πρό τής φθοράς, τής δοράς τό εγκατάλειμμα.

Τό ζήν εμοί ουκ έστιν εραστόν, εν σώματι, πνεύματι γάρ ζήν επιποθώ, εμοί τό ζήν Χριστός ο θεός έρωσ, πρός αυτόν επείγομαι, αυτόν φησίν αγαπώ, αυτού τυχείν προσδοκώ.

Εμοί γλυκύς ο θάνατος φησίν, ηδέα μοι, πάντα τά τών πόνων αλγεινά, θήρες τερπνοί, δρόσος τό πύρ εστί μοι τούτο, ου του ζήν ανθέξομαι, διό καί σπεύδω θανείν, ίνα συζήσω Χριστώ.

Δόξα...

Τριαδικήν προσάξωμεν ωδήν δοξάζοντες, άναρχον Πατέρα καί Υιόν, Πνεύμα ευθές, μοναδικήν μίαν ουσίαν, ήν τρισσώς υμνήσωμεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος, κοάζοντες, ο τών Πατέρων Θεός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο τοίς Προφήταις πάλαι προρρηθείς, εγγίζει μοι, βρέφος εκ Παρθένου κυηθείς, Χαίρει Αδάμ, καί η Προμήτωρ Εύα, τών ωδίνων λέλυται, καί συγχορεύει Δαυϊδ, ο τής Παρθένου πατήρ.

Προεόρτιον

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ον φρίπτουσιν Άγγελοι, καί πάσαι Στρατιαί, ως Κτίστην καί Κύριον, υμνεΐτε Ιερείς, δοξάσατε Παΐδες, ευλογεΐτε Λαοί, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ο Κύριος έρχεται, εν ξένω τοκετώ, σαφώς εις τά ίδια, δεξώμεθα αυτόν, όπως ξενωθέντας Παραδείσου τρυφής, πάλιν οικειώση, τικτόμενος Σπηλαίω.

Ιδού η ανάκλησις, ημών επιδημεί, ηχήσωμεν άσματα, χαρμόсуна σπουδή, καί άσωμεν μέλη προεόρτια, τώ εν σμικροτάτω, χωρουμένω Σπηλαίω.

Ως ώμοσε Κύριος, πεπλήρωκεν ιδού, εκ σπέρματος δούς ημίν, Δαυϊδ τήν εαυτού, Μητέρα Παρθένον, εξ ής βρέφος σαρκί, ετέχθη εν πόλει, Βηθλεέμ υπέρ λόγον.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Υμνεΐσθω Ιγνάτιος, ο μέγας Ιερεύς, διτπώς στεφανούμενος, ως Μάρτυς καί Ποιμήν, αθλήσας γάρ ούτος, δι αγαπην Θεού, ερών του εράσθαι, παθεΐν ού παρητείτο.

Διψών τό ποτήριον του πάθους του Χριστού, δεσμώτης άνέτρεχες, Ιγνάτιε σοφέ, καί φθάσας τό σκάμμα, ουκ επαύσω βούων, Διψώ του διψάσθαι,

Χριστώ εις τούς αιώνας.

Τοίς δρόμοις τῆς Πίστεως, ως ἥλιος τὴν γῆν, γενναίως διέδραμες, ἀπ' ἄκρων οὐρανοῦ, καὶ δύνας ἀδύτως, ἀπὸ γῆς εἰς Χριστόν, τό φῶς συναστράπτεις, αὐτῷ τῆς ἀφθαρσίας.

Δεσμοίς κατεχόμενος, διώδευσας τὴν γῆν, μυρίσας τοῖς ἄθλοις σου, ἡμᾶς τοὺς ἐν αὐτῇ, καὶ νῦν μετὰ τέλος, ὥσπερ κρίνον ἀγροῦ, καὶ κρίνον πεδίου, ἡμᾶς ευωδιάζεις.

Δόξα...

Μονὰς οὐσιότητι, ὑμνεῖσθω ἡ Τριάς, τριάς υποστάσεσι, τιμάσθω ἡ Μονὰς, ὡς μία τῇ φύσει, τοῖς προσώποις δέ τρεῖς, οὐ διαιρουμένη, οὐ συναλειφομένη.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τό ἀστρον ἀνέτειλε, Χριστός ἐν, Ἰακώβ, καὶ Μάγοι συντρέχουσιν, ἐν πόλει Βηθλεὲμ, ὑμνήσαι, τιμήσαι, προσκυνήσαι αὐτῷ, τεχθέντι ἐκ μήτρας, Ἀγνῆς τῆς Θεοτόκου.

Προεόρτιος

Ωδὴ θ' Ὁ Εἰρμός

«Τὴν ζωοδόχον Πηγὴν τὴν ἀέναον, τὴν φωτοφόρον Λυχνίαν τῆς χάριτος, τὸν Ναόν τὸν ἅγιον, τὴν Σκηνὴν τὴν πάγχρυσον, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς τὴν πλατυτέραν, τὴν Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Σύν Πατριάρχαις, Δικαίοις τε ἅπασι, καὶ τοῖς ἁγίοις Προφήταις σκιρτήσωμεν, ἐκ Παρθένου Κύριος, Ἰησοὺς ἡ λύτρωσις, ὁ φωτισμός ἡ ζωὴ ἡ σωτηρία, νῦν ἐν τῇ Πόλει, Δαυὶδ ἀποτίκτεται.

Ἦδη τῆς θείας τοῦ Λόγου σαρκώσεως, πᾶσιν ἠνοιχθῇ σαφῶς τὰ προπύλαια, οὐρανοὶ ἀγάλλεσθε, Ἄγγελοι σκιρτήσατε, καὶ ευφραινέσθω ἡ γῆ σύν τοῖς ἀνθρώποις, μετὰ Ποιμένων καὶ Μάγων ἐν πνεύματι.

Φέρει Χριστόν ὥσπερ μύρον ἀκένωτον, τό νοητόν ἡ Παρθένος ἀλάβαστρον, καὶ τοῦτο προέρχεται, ἐν Σπηλαίῳ πνεύματι, ἀποκενώσαι σαφῶς, ὅπως πληρώσῃ, τῆς ευωδίας αὐτοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου

Ὁ αὐτός

Ὁ Θεοφόρος ἡμᾶς εἰσιτάσατο, τοὺς ἱερούς αὐτοῦ ἄθλους προθεῖς ἡμῖν, Δεῦτε φιλομάρτυρες, ἱερῶς δρεψάμενοι, τὰ μυστικά τῶν τερπνῶν ἀσμάτων ἄνθη, τὰς κορυφὰς ἐαυτῶν στεφανώσωμεν.

Τὴν ἱεράν σου στολὴν ἱερώτατε, ἱερωτέραν εἰργάσω τοῖς ἄθλοις σου, διό καὶ τὸν στέφανον, διτπῶς κομισάμενος, μετὰ Μαρτύρων ὑμνεῖς καὶ τῶν Ποιμένων,

Ιερομάρτυς Χριστόν τόν Θεόν ημών.

Σίτος Θεού καθαρός ειμι έλεγες, καί δι' οδόντων θηρίων αλήθομαι, ίνα άρτος γένωμαι, Ιεροτελούμενος τώ εραστή καί Θεώ κεκαθαρμένος, όν καί ποθών, ου πτοούμαι τόν θάνατον.

Ως υπερόπτης τών κάτω Ιγνάτιε, καί υπηρέτης τών άνω μυήσεων, ως λατρείαν άμωμον, τελών καί τελούμενος, Ιερουργείς σεαυτόν τώ μαρτυρίω, πρός τε θηρία καί πύρ ετοιμαζόμενος.

Σπλάγχνα θηρίων σοι τάφος γεγόνασιν, έχεις δέ νύν τήν Σιων εν, διαίτημα, καί ζής εν καινότητι, ζωηφόρου Πνεύματος, εν ουρανοίς τώ Χριστώ συμβασιλεύων, καί εν τρυφών τή αυτού ωραιότητι.

Τώ απροσίτω φωτί ελλαμπόμενος, καί εν ταίς ανω μοναίς αυλιζόμενος, Ιερέ Ιγνάτιε, τώ Θεώ καί Κτίστη σου, υπέρ τής ποιμένης σου ταύτης εντυγχάνων, αδιαλείπτως μή παύση δεόμενος.

Δόξα...

Τό υπεράρχιον φώς η ζωή ημών, Πατήρ Υιός καί τό Πνεύμα τό Άγιον, τρισίν υποστάσεσι, καί μιά, θεότητι, υπερουσίως αεί θεολογείσθω, Τριάς απλή συμφυής καί Ομότιμος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε Αγνή τού Θεού Πόλις έμψυχε, εν ή Θεού χωρηθήναι ευδόκησε, μή λιπών τά άνω γάρ, πρός σέ καταβέβηκεν, ως υετός επί γής Θεογεννήτορ, καί εν τή πόλει Βηθλεέμ βρέφος τίκτεται.

Εξαποστειλάριον προεόρτιον

Επεσκέψατο ημάς

Ετοιμάζου Βηθλεέμ, Σπήλαιον ευτρεπίσθητι, υπόδεξαι καί η Φάτνη, τόν απερίγραπτον Θεόν, σαρκί περιγραφόμενον, έρχεται γάρ τεχθήναι, καθώσπερ ευδόκησε.

Τού Αγίου

Τοίς μαθηταίς συνέλθωμεν

Σίτος υπάρχω έλεγες, τού Θεού καί Σωτήρος, καί δεί με νύν αλήθessθαι, δι' οδόντων θηρίων, Ιγνάτιε Θεοφόρε, όπως άρτος ηδύς τε, καί καθαρός οφθήσομαι, τή Αγία Τριάδι, ή παρεστώς, μνημονεύοις πάνσοφε τών τελούντων, τήν φωτοφόρον μνήμην σου, Ιεράρχα καί Μάρτυς.

Έτερον Γυναίκες ακουτίσθητε

Ως τετρωμένος έρωτι, αγάπης τού Κυρίου σου, Ο εμός έρωσ εβόας, Χριστός εσταύρωται θέλων, διό διψώ τού διψάσθαι, καί ζών ερώ τού εράσθαι, ου κοινωνός γεννηθήναι, επιποθώ καί τού πάθους, καί τής αυτού βασιλείας.

Προεόρτιον, όμοιον

Πιστοί τά προεόρτια, τών Γενεθλίων άσματα, νύν προηγήσωμεν πίστει, έρχεται ήκει γάρ Χριστός, εν Βηθλεέμ τού τεχθήναι, ως βροτός εκ Παρθένου, καί οραθήναι νήπιος, σπαργάνοις ενειλημένος, ο πρό αιώνων υπάρχων.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώνμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια, κατὰ ἀλφάβητον.

Ποῖημα Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ.

Ἦχος πλ. β' Αυτόμελον

Αἱ Ἀγγελικαί, προπορεύεσθε Δυνάμεις, οἱεν Βηθλεέμ, ετοιμάσατε τὴν Φάτνην, ὁ λόγος γάρ γεννᾶται, ἡ σοφία προέρχεται, δέχου ἀσπασμόν ἡ Ἐκκλησία, εἰς τὴν χαρὰν τῆς Θεοτόκου, λαοὶ εἰπώμεν, Εὐλογημένος ὁ ἐλθὼν, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι. (Δίς)

Ανίσχει ὁ Ἀστήρ, Ἰακώβ ἐν τῷ Σπηλαίῳ Δεῦτε καὶ ἡμεῖς, προεόρτια τελούντες, συνδράμωμεν τοῖς Μάγοις, τοῖς Ποιμέσι συνέλθωμεν, ἰδῶμεν Θεόν ἐν τοῖς σπαργάνοις, ἰδῶμεν Παρθένον γαλουχοῦσαν, φρικτόν θέαμα! Ὁ Βασιλεὺς τοῦ, Ἰσραὴλ, Χριστὸς παραγίνεται.

Βουνοὶ γλυκασμόν, σταλαζάτωσαν Ἰδοὺ γάρ, ἡκεῖ ὁ Θεός, ἐκ θαιμάν Ἔθνη ἠπτάσθε, Προφήται Πατριάρχαι σκιρτήσατε, ἄνθρωποι χορεύσατε ἐνθέως, ὁ ἰσχυρὸς καὶ μέγας Ἄρχων, Χριστὸς τίκεται, ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, ἐν γῇ παραγίνεται.

Γήθεν ἀνουψὼν, τοὺς βροτοὺς ὁ Πλάστης ἡκεῖ, τὴν βασιλικὴν, καινουργῶν αὐτίς εἰκόνα, συγχάρητε τῶν ἄνω, αἱ Δυνάμεις ὑμνήσατε, ἐχθρας τὸ μεσότοιχον ἐλύθη, ἦλθεν ὡ ἀπέκειτο, Θεὸς γάρ, βροτὸς γίνεται, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, Χριστὸς παραγίνεται.

Δεῦτε οἱ πιστοὶ, ὑπαντήσωμεν τῷ ἐκ Κτίστη, ἥκοντι εἰς γῆν, Παρθένου ἀνατεῖλαι, ἀγνεῖα λαμπρυνώμεν, ἀρεταῖς ἀπαστράψωμεν, τρόμῳ καὶ χαρὰ ετοιμασθώμεν, Χριστόν ἰδέσθαι βρεφωθέντα, νοὸς ὁμμασιν, ἡμᾶς Θεοῦντα τοὺς βροτοὺς, ἄκρα ἀγαθότητι.

Δόξα... ὁμοιον

Εγγίζει ὁ Χριστὸς, Βηθλεέμ προετοιμάζου, ἤδη τῶν Ἐθνῶν, τὸ σωτήριον αὐγάζει, Εὐτρέπισον τὴν φάτνην, τοὺς Ποιμένας συνάγαγε, κάλεσον τοὺς Μάγους ἐκ Περσίδος, αἱ Στρατιαὶ τῶν Ἀσωμάτων, Νοῶν κρᾶζουσιν, ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, Χριστὸς παραγίνεται.

Καὶ νύν... Ὅμοιον

Ζήλός τε καὶ πῦρ, καταφάγεται σε ἄφρον, πλάνε ἀληθῶς, καὶ τοῦ νόμου συκοφάντα, ἰδοὺ γάρ ἡ Παρθένος, Ἡσαΐας ὡς ἔφησεν, ἔσχεν ἐν γαστρὶ καὶ ἐπὶ φάτνης, ἀνακλινεῖ τὸν Βασιλέα, διό ἅπαντες, οἱ ἐξ Ἰούδα τῆς φυλῆς, δυνάσται ἐκλείψουσιν.

Εἰς τὸν Στίχον

Στιχηρά Ἰδιόμελα Ἦχος δ'

Βηθλεέμ ευτρεπίζου, ύμνησον Πόλις Σιών, αγάλλου η έρημος,
προμνηστευθείσα τήν χαράν, αστήρ γάρ προέρχεται, εν Βηθλεέμ μηνύων,
μέλλοντα τίκτεσθαι Χριστόν, καί Σπήλαιον δέχεται, τόν αχώρητον παντί, καί
Φάτνη ετοιμάζεται, υποδέξασθαι ζωήν τήν αιώνιον, αυτώ πάντες άσωμεν καί
βοήσωμεν, Σώσον τάς ψυχάς ημών, Ιησού ο Θεός, ο σαρκωθείς δι' ημάς.

Στίχ. Ο Θεός από θαιμάν ήξει.

Ανατολίου

Χριστός ο ερχόμενος, εμφανώς Θεός ημών, ήξει καί ου χρονιεί, εξ
απειρογάμου Νύμφης οφθήσεται, εν Σπηλαιώ δέ λοιπόν προσαναπαύσεται,
καί Φάτνη τών αλόγων, όν ουκ εχώρει ουρανός, υποδέχου, μέλλοντα
σπαργανούσθαι εν σοί, τόν τώ λόγω λύσαντα, τής αλογίας ημάς, Αστήρ
μηνύει, Μάγοι προσκυνούσι, Ποιμένες αγραυλούσι, θαύμα ορώντες τό
φρικτόν, καί Άγγελοι μέλπουσιν, επί γής Θεώμενοι, τήν απολύτρωσιν τού
γένους ημών.

Στίχ. Κύριε εισακήκοα τήν ακοήν σου.

Ησαία χόρευε, Λόγον Θεού υπόδεξαι, προφήτευσον τή Κόρη Μαριάμ, Βάτον
πυρί καίεσθαι, καί μή καταφλέγεσθαι, τή αίγλη τής θεότητος, Βηθλεέμ
ευτρεπίζου, άνοιγε πύλην η Εδέμ, καί Μάγοι πορεύεσθε, ιδείν τήν σωτηρίαν,
εν φάτνη σπαργανούμενον, όν Αστήρ εμήνυσεν, επάνω τού Σπηλαιού,
ζωοδότην Κύριον, τόν σώζοντα τό γένος ημών.

Δόξα... Τού Αγίου Έχος α' Τού Στουδίτου

Στήλη έμψυχος, καί έμπνους εικών, ή ετήσιός σου επέστη εορτή, Θεοφόρε
Ιγνάτιε, τάς μυσταγωγίας σου, καί τάς αριστείας σου κηρύττουσα, τήν υπέρ
τής Πίστεως μέχρις αίματος αντικατάστασιν, τήν μακαρίαν εκείνην, καί
αοίδιμον φωνήν, τήν, Ότι σίτός ειμι Θεού λέγουσαν, καί δι' οδόντων θηρίων
αλήθομαι, διό μιμητής τού Χριστού σύ γεγονώς, πρέσβευε σωθήναι τάς
ψυχάς ημών.

Καί νύν... Προεόρτιον Έχος πλ. β' Βύζαντος

Σπήλαιον ευτρεπίζου, η Αμνάς γάρ ήκει, έμβρυον φέρουσα Χριστόν, Φάτνη
δέ υπεδέχου, τόν τώ λόγω λύσαντα, τής αλόγου πράξεως, ημάς τούς
γηγενείς, Ποιμένες αγραυλούντες, μαρτυρείτε θαύμα τό φρικτόν, καί Μάγοι εκ
Περσίδος, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν, τώ Βασιλεί προσάξατε, ότι ώφθη
Κύριος εκ Παρθένου Μηρός, όντερ καί κύψασα, δουλικώς η Μήτηρ
προσεκύνησε, καί προσεφθέγγετο τώ εν αγκάλαις αυτής, Πώς ενεσπάρης
μοι, ή πώς μοι ενεφύης, ο Λυτρωτής μου καί Θεός;

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Ιουλιανῆς, τῆς ἐν Νικομηδεῖα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστών μεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια Προεόρτια.

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Οὗτος ο Θεός ημῶν, οὐ λογισθήσεται ἕτερος, πρὸς αὐτόν ἀνακέκραγε, Προφήτης ἐν πνεύματι, ὁδὸν γάρ ἐξεύρε, πάσαν ἐπιστήμης, μετὰ δέ ταῦτα τοῖς βροτοῖς, σάρκα φορέσας ὁμοιωθήσεται, Παρθένου γάρ θεόπαιδος, ἀποτεχθῆναι ἐπείγεται, προσιτός μοι γενόμενος, ὁ τῇ φύσει ἀπρόσιτος.

Θημωνία ἄλωνος, ἡ σὴ κοιλία Πανάμωμε, Θεοτόκε γνωρίζεται, στάχυν ἐγεώργητον, ὑπὲρ νοῦν καί λόγον, φέρουσα ἀφράστως, ὃν ἐν Σπηλαίῳ Βηθλεέμ, ἀποκυήσεις τὴν κτίσιν ἅπασαν, ταῖς θείαις ἐπιγνώσεσι, μέλλοντα θρέψειν ἐν χάριτι, καί λιμού τό ἀνθρώπινον, ψυχοφθόρου λυτρώσεσθαι.

Δάμαλις ἡ ἄμωμος, τὸν σιτευτὸν Μόσχον φέρουσα, ἐν κοιλίᾳ προέρχεται, εἰς ἅγιον Σπήλαιον, παραδόξῳ λόγῳ, τοῦτον ἀποτέξει, καί σπαργανῶσαι ὡς βροτόν, καί ἀνακλίνει φάτνη ὡς νήπιον. Ἡ κτίσις προεόρταζε, χαρμονικῶς μεγαλύνουσα, τὸν τοιαῦτα παράδοξα, ἐπὶ γῆς ἐργαζόμενον.

Στιχηρά τῆς Ἀγίας

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ταῖς βαφαῖς ταῖς ἐξ αἵματος, σωτηρίου ἱμάτιον, σεαυτὴ πανεύφημε ἐπιχρῶσασα, καί λαμπρυνθείσα τῷ πνεύματι, Κυρίῳ μεμνήστευσαι, ἀθανάτῳ Βασιλεῖ, συντηροῦντί σε ἄμωμον, ἀδιάφθορον, εἰς αἰῶνα αἰῶνος ἐν θαλάμοις, οὐρανίοις ὡς Παρθένον, περικαλὴ καί ἀκήρατον.

Αἰκισμοῖς ὁμιλήσασα, καί πυρὶ προσπελάσασα, καί σαρκὸς σπαράγματα καρτερήσασα, καί τῶν λεβήτων τὰ βράσματα, γενναίως ἐνέγκασα, οὐχ ἠτήθης λογισμῷ, οὐ ξοάνοις ἐπέθυσας, ἀλλὰ κλίνας, τῷ Θεῷ τὸν αὐχένα τῇ τοῦ ξίφους, τιμωρία στεφηφόρος, πρὸς οὐρανοὺς ἀνελήλυθας.

Ὡσπερ προῖκα πολῦτιμον, τῷ Νυμφίῳ προσήγαγες, Ἀθληφόρε ἐνδοξε δήμον ἅγιον, τοῖς θαυμασίοις πιστεύσαντα, οἷς πίστει ἐτέλεσας, ἀνωτέρα καί ποινῶν, καί τροχοῦ καταφλέγοντος, καί στρεβλώσεων, ἐν Χριστῷ δεικνυμένη τῷ τὴν νίκην, οὐρανόθεν σοι Παρθέने, θεουργικῶς χορηγήσαντι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. β'

Σιῶν πανηγύριζε, Ἱερουσαλήμ εὐφραίνου, Πόλις Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὑπόδεξαι τὸν Κτίστην, ἐν Σπηλαίῳ καί Φάτνῃ χωρούμενον, ἀνοίξατέ μοι πύλας,

εισελθών εν αὐταῖς, ὅψομαι τόν ὡς βρέφος σπαργανούμενον, καί τή δρακί
συνέχοντα τήν κτίσιν, ὃν ὑμνοῦσιν Ἄγγελοι, ἀκαταπαύστῳ φωνῇ, Ζωοδότῃν
Κύριον, τόν σώζοντα τό γένος ἡμῶν.

Ἀπόστιχα Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Πάντων τῶν Προφητῶν, αἱ προρρήσεις πληροῦνται, ὁ Χριστός γάρ γεννᾶται,
ἐν Βηθλεέμ τῇ πόλει, ἐκ τῆς ἀγνῆς θεόπαιδος.

Στίχ. Ὁ Θεός ἀπό θαιμάν ἤξει.

Δόξα τῶν γηγενῶν, καί καύχημα καί κλέος, Βηθλεέμ ἡ τιμία, μητρόπολις ἡ
θεία, ὑπόδεξαι τόν Κτίστην σου.

Στίχ. Κύριε εἰσακήκοα τήν ἀκοήν σου.

Λόγος ὁ τοῦ Πατρός, δι' οὐ τό πᾶν υπέστη, ἀπαθῶς καί ἀρρεύστως,
ὑπόστασις ὁράται, μία ἐκ δύο φύσεων.

Δόξα... Καί νύν... ὅμοιον

Ἡ πόλις Βηθλεέμ, εὐτρέπισον τῷ Κτίστῃ, τῷ Σπηλαιοῦ, τήν Φάτνην, τὰ
σπάργανα, ἐν σοί γάρ, τεχθῆναι παραγίνεται.

Ἀπολυτίκιον, Προεόρτιον

Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ετοιμάζου Βηθλεέμ, ἡνοικταί πᾶσιν ἡ Εδέμ, Εὐτρεπίζου Εφραθά, ὅτι τό ξύλον
τῆς ζωῆς, ἐν τῷ Σπηλαίῳ ἐξήνθησεν ἐκ τῆς Παρθένου, Παράδεισος καί γάρ, ἡ
ἐκείνης γαστήρ, ἐδείχθη νοητός, ἐν ᾧ τό θεῖον φυτόν, ἐξ οὗ φαγόντες
ζήσομεν, οὐχί δέ ὡς ὁ Ἀδάμ τεθνηξόμεθα, Χριστός γεννᾶται, τήν πρὶν
πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

Δόξα... Τῆς Ἀγίας

Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ, κράζει μεγάλη τῇ φωνῇ, Σέ Νυμφίε μου ποθῶ, καί σέ
ζητούσα ἀθλῶ, καί συσταυρούμαι, καί συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ σου, καί
πάσχῳ διὰ σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν σοί, καί θνήσκῳ ὑπέρ σου, ἵνα καί ζήσω ἐν
σοί, ἀλλ' ὡς θυσίαν ἀμωμον, προσδέχου τήν μετὰ πόθου τυθείσάν σοι, Αὐτῆς
πρεσβείαις, ὡς ἐλεήμων, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν...

Ετοιμάζου Βηθλεέμ, ἡνοικταί πᾶσιν ἡ Εδέμ, Εὐτρεπίζου Εφραθά, ὅτι τό ξύλον
τῆς ζωῆς, ἐν τῷ Σπηλαίῳ ἐξήνθησεν ἐκ τῆς Παρθένου, Παράδεισος καί γάρ, ἡ
ἐκείνης γαστήρ, ἐδείχθη νοητός, ἐν ᾧ τό θεῖον φυτόν, ἐξ οὗ φαγόντες
ζήσομεν, οὐχί δέ ὡς ὁ Ἀδάμ τεθνηξόμεθα, Χριστός γεννᾶται, τήν πρὶν
πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

Εἰς τὰ Ἀπόδειπνα ψάλλομεν τό Διώδιον, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τρίτη τε

Ωδή η' Ἦχος β' Ο Ειρμός

«Τώ δόγματι τώ τυραννικῷ, οἱ ὅσιοι τρεῖς Παῖδες μή πεισθέντες, ἐν τῇ καμίνῳ βληθέντες, Θεόν ὠμολόγουν ψάλλοντες, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τόν Κύριον».

Ραθυμίας ὕπνον ἀφ' ἡμῶν, βαλῶμεθα, καί ψυχῶν ἐγρηγόρσει, τώ τικτομένῳ ἐκ Κόρης ἀγνῆς, Χριστῷ ἀναμέλψωμεν, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ἰκανούσθω πράξις ἀγαθή, ἡμῶν τώ τῆς ψυχῆς ταμείῳ, ὅπως φαιδρῷ τώ προσώπῳ, Χριστῷ τικτομένῳ ψάλλωμεν, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Τό τάλαντον ἔργοις ἀγαθοῖς, αὐξήσαντες, ὥσπερ δῶρα τώ δόντι, ἀντί χρυσοῦ καί λιβάνου Χριστῷ, καί σμύρνης προσάξωμεν, ἐρχομένῳ τεχθῆναι, ἐκ Κόρης θεόπαιδος.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ἡ τόν ἀχώρητον Θεόν, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, καί χαράν τῷ κόσμῳ κυήσασα, σέ ὑμνοῦμεν, Παναγία Παρθένε».

Τοῖς ἐπιγνώμοσι Χριστός, γρηγορεῖν ἐντέταλται, τήν αὐτοῦ ἐλπίζουσιν ἔλευσιν, ἐκ Παρθένου, καί γάρ ἡκεῖ τεχθῆναι.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ σου Χριστέ, ἐνδημία σύσκηνον, δεξιοῖς με δείξον προβάτοις σου, σὴν τιμώντα, ἐν σαρκὶ παρουσίαν.

Ἐν τῇ προτέρᾳ σου Χριστέ, παρουσία ἔσωσας, τόν Ἀδάμ, ἀλλ' ἐν τῇ δευτέρᾳ σου, τοὺς τιμώντας, τήν σὴν Γέννησιν σώζε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία. Μετά δέ τήν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος β' Ο ευσχήμων Ἰωσήφ

Ὁ ἀπρόσιτος Θεός, δι' εὐσπλαγχνίαν προσιτός, γενόμενός μοι θέλων, προέρχεται σαρκί, γεννηθῆναι ὡς ἄνθρωπος, ἐν πόλει Βηθλεέμ, ἐκ Παρθένου νεάνιδος, ὃν υποδέξασθαι προθύμως σπουδάσωμεν, ἀνακράζοντες φόβῳ, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα

Θαύμα παράδοξον, οράται σήμερον! ο γάρ Σωτήρ ημών, εν τώ σπηλαίω σαρκί, εκ τής Παρθένου δι' ημάς, τεχθῆναι νύν επείγεται, Μάγοι μετά δώρων δέ, ως βασιλεί προσκυνήσουσι, Ποιμένες τε καί Ἄγγελοι, αὐτόν δοξολογήσουσι, μεθ' ὧν καί ημεῖς βοώμεν, Δόξα τῷ δι' ημάς ενανθρωπήσαντι.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Ο Ν'

Ο Κανών ο προεόρτιος, ού η Ακροστιχίς, κατά αλφάβητον. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

«Τριστάτας κραταιούς, ο τεχθείς εκ Παρθένου, απαθείας εν βυθῷ, ψυχῆς τό τριμερές, καταπόντισον δέομαι, ὅπως σοι ως εν τυμπάνῳ, τή νεκρώσει τοῦ σώματος, επινίκιον, ἄσω μελώδημα».

Αγάλλου ουρανέ, καί η γή ευφραινέσθω, ο Θεός γάρ μεθ' ημών, γενόμενος σαρκί, εκ Παρθένου νεάνιδος, τίκτεται καί σπαργανούται, τάς σειράς διαλύει δέ, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων ως εὐσπλαγχνος.

Βασίλισσα αγνή, Βασιλέα τῶν ὅλων, αποτίκτει υπέρ νούν, τόν ἄνω τοῖς πιστοῖς, βασιλείαν ανοίγοντα, καί τήν εν ημῖν αθλίως, βασιλεύουσαν πάντοτε, αμαρτίαν τελείως εξαίροντα.

Γραφαί προφητικάί, περαιούνται, Ἰδοὺ γάρ, ὄν προήγγειλαν Χριστόν, εν πόλει Βηθλεέμ, φανερούται σαρκούμενος, τούτου νύν προεορτάσαι, τα Γενέθλια σπεύσωμεν, διανοίας ευθύτητι σήμερον.

Κανών τής Αγίας, ού η Ακροστιχίς.

Μέλπειν σε Μάρτυς προσθέτω Θεός χάριν. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'

«Θαλάσσης, Τό ερυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἰχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας, Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Μαρτύρων, περιφανῶς λαμπρότησι, περιαστράπτουσα, περί Θεόν χορεύεις ἱερῶς, θεουμένη Πανεύφημε, καί φωτισμόν πρεσβείαις σου, παρεχομένη τοῖς υμνοῦσί σε.

Ετρώθης, τώ γλυκυτάτω έρωτι, Χριστού πανεύφημε, καί σαρκικός λιπούσα ηδονάς, καί μνηστήρα επίκηρον, κατεγγυήθης άμωμος, Αγνή Παρθένος τώ Νυμφίω σου.

Λαμπρύνας, φωτοφανέσι κάλλεσι, τήν σήν διάνοιαν, ο Πλαστουργός τών όλων καί Θεός, ουρανίων θαλάμων σε, παρθενικώς χορεύουσαν, Μάρτυς θεόφρον κατηξίωσε.

Θεοτοκίον

Παρθένος, τόν Πλαστουργόν τής φύσεως, τεκείν επείγεται, εν τώ Σπηλαίω σάρκα εξ αυτής, καθ' υπόστασιν άρρητον, υπερφυώς φορέσαντα, όπως Θεώση τό ανθρώπινον.

Προεόρτιος

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ότι στείρα έτεκεν, η εξ Εθνών Εκκλησία, καί η πολλή εν τέκνοις, ησθένησε συναγωγή, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών βοήσωμεν, Άγιος εί Κύριε».

Δανιήλ εξ όρους σε, παρθενικού λίθον Λόγε, αποτμηθέντα βλέπει, εκλεπτύνοντα βωμούς, είδωλικους τώ κράτει σου, διά τούτο φόβω σε δοξάζομεν.

Εξ Εώας Μάγοι σε, τώ Βασιλεί τών απάντων, όδηγηθέντες άστρω, δώρα προσάγουσι Χριστέ, σμύρναν χρυσόν καί λίβανον, εκπλαγέντες τήν σήν συγκατάβασιν.

Ζωηφόρον άσταχυν, χώρα ανήροτος φέρει, αποτεκείν εν πόλει, τής Βηθλεέμ η Μαριαμ, πάντων ψυχάς εκτρέφοντα, τών βοώντων, Άγιος εί Κύριε.

Τής Αγίας

Ευφραίνεται επί σοί

Ετέλεσας τήν ψυχήν, ναόν πανάγιον Θεού Ένδοξε, θείοις ναοίς πάντοτε, ύμνοις καί ευχαίς παρεδρεύουσα.

Μεγίστων επιτυχείν, εφιεμένη δωρεών Πάνσεμνε, πόνους σαρκός έφηρες, ως εν αλλοτρίω τώ σώματι.

Αιμάτων σου σταλαγμοίς, τής αθεΐας τήν πυράν έσβεσας, καί τών πιστών ήρδευσας, Ιουλιανή τά φρονήματα.

Θεοτοκίον

Ρυόμενος τούς βροτούς, ο συμπαθής εκ τής αγνής τίκτεται, εν Βηθλεέμ σπάργανα, νήπιον καθάπερ δεχόμενος.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Προεόρτιον Ἦχος γ'
Τήν ωραιότητα

Χαράς εμπλήσθητε, πάντα τά πέρατα, η Θεοτόκος γάρ, τεκείν επείγεται, τόν Βασιλέα τού παντός, ώ θαύματος ανεκφράστου! άρχεται ο Άναρχος, καί σαρκούται ο Άσαρκος Σπήλαιον εισδέχεται, τόν συνέχοντα άπαντα, Η Βηθλεέμ αγάλλου, καί χόρευε η κτίσις, ημέραν προεόρτιον.

Δόξα... Τής Αγίας
Ἦχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Πεποικιλμένη αρεταίς θεοσδότοις, διηνηθισμένη τώ σεπτώ μαρτυρίω, όλη καλή καί άμωμος ωράθης σεμνή, όθεν σου ο Κύριος, νύν ηράσθη τού κάλλους, καί προς φωτεινότατον, σέ νυμφώνα εισήξεν, εν ώ χορεύεις, Ιουλιανή, με τά Μαρτύρων Χριστόν μεγαλύνουσα.

Καί νύν... Προεόρτιον
Ταχύ προκατάλαβε

Παρθένοι προεξάρξατε, τή τής Παρθένου χαρά, Μητέρες αιnéσατε, τήν προπομπήν τής Μητρός, Χριστού τού Θεού ημών, Μάγοι σύν τοίς Αγγέλοις, σύν ημίν οι Ποιμένες, έρχεται γάρ εν πόλει, Βηθλεέμ τού γεννήσαι, υιόν τόν πρό αιώνων Θεόν, σώζοντα κόσμον φθοράς.

Προεόρτιος

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου».

Η αγία μυροθήκη, τού σεπτού αγιάσματος, Βηθλεέμ εν πόλει, τούτο εκκενώσαι προέρχεται, αγιασμόν ημίν πάσι παρεχόμενον, τοίς κραυγάζουσι, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Θεηγόρε Ησαΐα, τά σεπτά σου κηρύγματα, γεγονότα βλέπων, πράγματα αγάλλου καί χόρευε, η γάρ Παρθένος ασπόρως απεκύησεν, εν Σπηλαίω σαρκί, Βηθλεέμ τόν αχώρητον.

Ιησούς σαρκί γεννάται, καί εν χρόνω ο Άχρονος, καθοράται βρέφος, λύων μου τά χρόνια πταιίσματα, καί τή αφάτω πτωχεία πλουτίζει με, τόν πτωχεύσαντα, φθοροποιαις παραβάσεσι.

Τής Αγίας

Επαρθέντα σε ιδούσα

Τεταμένην τήν διάνοιαν κεκτημένη, πρὸς τὸν τῶν ὅλων Κύριον, σαρκὸς τεταμένης, καὶ μαστιζομένης δεινῶς, ουδόλως εφρόντισας, Ιουλιανή καλλιπάρθενε.

Υπερίσχυσαν οἱ ἔρωτες τοῦ Δεσπότη, τοὺς τῆς σαρκὸς πανεύφημε, Μάρτυς αμαυρῶσαι, ὅθεν κατεφρόνησας, καὶ πλούτου καὶ μνήστορος, καὶ πολυτρόπων κολάσεων.

Σὲ τὴν ἀσπιλον αμνάδα καθάπερ λύκοι, οἱ δυσμενεῖς σπαράττοντες, Μάρτυς ταῖς αικίαις, ἄμωμον ολόκληρον, Θεοῦ ἀπετέλεσαν, θείον ιερεῖον καὶ σφάγιον.

Θεοτοκίον

Παρθενίαν μετὰ τόκον εσφραγισμένην, ἡ Θεοτόκος βλέπουσα, θάμβει συσχεθείσα, Τέκνον ἀνεκραύγαζε, πῶς νῦν σπαργανώσω σε, ψάμμω σπαργανούντα τὴν θάλασσαν.

Προεόρτιος

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Ἀσεβεῖς οὐκ ὀψονται, τὴν δόξαν σου Χριστέ, ἀλλ' ἡμεῖς σε μονογενές, Πατρικῆς ἀπαύγασμα, δόξης θεότητος, ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντες, ἀνυμνούμέν σε φιλάνθρωπε».

Κόρης ἀποτίκτεται, Θεός Εμμανουήλ, καὶ ἐν φάτνῃ ἀνακλιθεῖς, τὴν ἡμῶν ἀνάκλησιν, θέλων ἐργάζεται τούτου τὰ Γενέθλια, ευσεβῶς προεορτάσωμεν.

Λόγος ὢν προἀναρχος, Πατρός καὶ συμφυῆς, ἐπὶ φάτνης ἀνακλιθεῖς, τῶν ἀλόγων ἔλυσας, τῆς αλογίας ἡμᾶς, τοὺς προεορτάζοντας, ευσεβῶς τὰ σὰ Γενέθλια.

Μακαρία πέφυκεν, ἡ ρίζα Ἰεσσαί, ἐκβλαστήσασα τὴν ἀγνὴν, ἄνθος θείον φέρουσαν, Χριστὸν τὸν Κύριον, οὐ προερτάσωμεν, τὰ Γενέθλια γηθόμενοι.

Τῆς Ἀγίας

Σὺ Κύριέ μου φῶς

Ροὺν μάρτυς δυσσεβούς, ἀθείας ἐξήρανας, τοῖς ρεύμασι τῶν αἱμάτων, τῶν ἀδίκως χυθέντων, καὶ πῦρ ἀπάσης ἐσβεσας.

Ολόκληρον σαυτὴν, τῷ Θεῷ προσενήνοχας, ἐρύθημα παρθενίας, ταῖς βαφαῖς τῶν αἱμάτων, λαμπρότερον τελέσασα.

Σὼ κάλλει τὴν ψυχὴν, τετρωμένην παρέδραμεν, ὦ Δέσποτα ἡ Παρθένος, τὰ ὀρώμενα κάλλη, ἀθλήσει διαλάμπουσα.

Θεοτοκίον

Θαύμα καινοπρεπές! ἡ Παρθένος ἐπείγεται, ἡ Ἀχραντος ἐν Σπηλαίῳ,

Βηθλεέμ τού κυήσαι, Θεόν ενανθρωπήσαντα.

Προεόρτιος

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλῶν αμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ βυθοῦ ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Νέον ἐπὶ γῆς ἡμῖν Παιδίον, τεχθεὶς ὁ πρὸ αἰώνων, ἐκ Πατρός ἀρρήτως ἀναλάμψας, τῆς παλαιάς, πάντα ἡλευθέρωσε, παραβάσεως ὡς εὐσπλαγχνος.

Ξένα καὶ παράδοξα ἠκούσθη, ἐν Βηθλεέμ τῇ πόλει, γεννηθέντος σου ἀναρχε Λόγε Ποιμένες γάρ, μετ' Ἀγγέλων ὕμνον σοι, ὡς Δεσπότη προσεκόμιζον.

Ὁ ἀστήρ τὸν τῆς δικαιοσύνης, καταμηνύει Μάγοις, ἀπορρήτως Ἥλιον τεχθέντα, οὐ τὰ σεπτὰ, νῦν προεορτάσωμεν, ἀγαλλόμενοι Γενέθλια.

Τῆς Αγίας

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς

Ἐρωτι, τετρωμένη τῷ θείῳ ἐκραύγαζες, Χριστὸν ἐπείγομαι φθάσαι, τὸν ὡραῖον κάλλει, ὅθεν βασάνους, ὑπομένω, ἀκλινεῖ γηθομένη φρονήματι.

Τείνεσθαι, ἀνηλεῶς καὶ ράβδοις συντρίβεσθαι, τὴν τοῦ Κυρίου ἀμνάδα, πονηρὸς διώκτης προσέταπτε, τεταμένην, πρὸς Χριστὸν τὴν διάνοιαν ἔχουσιν.

Ὁρθρισας, πρὸς Χριστὸν τὸν ἀνέσπερον Ἥλιον, καὶ ταῖς αὐτοῦ φρυκτωρίαις, καὶ ψυχὴν θεόφρον, καὶ τὴν καρδίαν, κατηυγάσθης, καὶ πρὸς φῶς μετετέθης αἰδίον.

Θεοτοκίον

Θάλασσαν, σπαργανώσας ομίχλη βουλήματι, κυοφορεῖται ὁ Κτίστης, ἐκ Παρθένου Κόρης καὶ σπάργανα, ὥσπερ βρέφος, καταδέχεται κόσμον λυτρούμενος.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Εκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον Προεόρτιον Ἦχος β' Τὰ ἄνω ζητῶν

Ἐν τῇ Βηθλεέμ, ὁρῶντες σπαργανούμενον, τὸν πᾶσαν τὴν γῆν, κρατοῦντα τῇ χειρὶ αὐτοῦ, προεόρτια ἄσματα, τῇ Τεκούσῃ τούτον προσενέγκωμεν, μητρικῶς γὰρ ευφραίνεται, κρατούσα ἐν κόλποις τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

Ο Οἶκος

Τόν τού Θεού Υιόν η Παρθένος εν αγκάλαις κρατούσα, καί μητρικοίς ασπασμοίς καταφιλούσα εφθέγγετο, Σποράν ουκ έγνων εν τή συλλήψει, καί φθοράν ουχ υπέστην εν τή γεννήσει, αλλ' αγνή ώσπερ πρώην ειμί καί μετά γέννησιν, διό σου προσκυνώ Τέκνον τήν πολλήν ευσπλαγχνίαν, καί άφατον μεγαλουργίαν, ήν έδειξας εις εμέ, όθεν καί αγάλλομαι, κρατούσα εν κόλποις τόν Υιόν τού Θεού.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΑ' τού αυτού μηνός, μνήμη τής Αγίας μάρτυρος Ιουλιανής.

Στίχοι

- Ιουλιανής αγλαΐσμα τό ξίφος,
- Ως προξενήσαν αγλαόν ταύτη στέφος.
- Έκτανον εικάδι πρώτη Ιουλιανήν ερατεινήν.

Τή αυτή ημέρα, οι άγιοι πεντακόσιοι Μάρτυρες, οι εν Νικομηδεία διά τής Αγίας Ιουλιανής πιστεύσαντες, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Πεντακοσίους είδεν εκτετμημένους,
- Η Νικομήδους Μάρτυρας νικηφόρους.

Τή αυτή ημέρα, Αι Άγιοι εκατόν τριάκοντα γυναίκες αι εν Νικομηδεία, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Σύν πενταπλή προύτεινεν εικάδι ξίφει,
- Τριπλή γυναικών μαρτύρων δεκάς κάρας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού αγίου Μάρτυρος θεμιστοκλέους.

Στίχοι

- Τάς εκ σιδηρών οξέων ήλων ξέσεις,
- Ός τις σιδηρούς καρτερείς θεμιστόκλεις.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Προεόρτιος

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Νέοι τρεις έν Βαβυλώνι, πρόσταγμα τυραννικόν, εις φλήναφον θέμενοι, εν μέσω πυρός ανεβόων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών».

Πώς σε Σπήλαιον χωρήσει, ερχόμενον δι' ημάς, τεχθήναι Αχώρητε; πώς σε γαλουχήσει Παρθένος, τροφέα πάντων εύσπλαγχνε, Ιησού χρηματίζοντα;

Ρήμασιν ακολουθούντες, τού Μάντεως Βαλαάμ, Μάγοι επισπεύδουσι, Χριστόν προσκυνήσαι σύν δώροις, επεγνωκότες τούτον, πάσης πνοής

βασιλεύοντα.

Στειρεύουσα τών ανθρώπων, φύσις πάσης αρετής, αγάλλου καί χόρευε, ήκει γάρ Χριστός εκ Παρθένου, σαρκί τεχθήναι, όπως δείξη καλοῖς ευτεκνούσαν σε.

Τῆς Αγίας

Εν τῇ καμίνῳ Αβραμιαῖοι

Εν αφροσύνῃ, πυρακτωθέντι σε τῷ λέβητι, Μάρτυς, δικαστῆς προσρίπτει ανηλεώς, δι' Αγγέλου δέ ο Κύριος, αδιαλώβητόν σε διέσωσε, τούτον γεραίρουν.

Ου δειλιώσα, ανδρειοφρόνως μάλλον δέ πάνσεμνε, Μάρτυς, τῇ πυρά προσέρχη αναψυχῆς, αισθομένη καί κραυγάζουσα, Ευλογημένος εἶ, εντῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Σοῦ τῷ Νυμφίῳ, καθάπερ προῖκα προσήγαγες, δήμον καί λαόν πιστεύσαντα εἰς αὐτόν καί τῆς πλάνης αμαυρότητα, ταῖς φωτοβολοῖς σου, θαυματουργίαις αποκρουσάμενον.

Θεοτοκίον

Χαίρε χωρίον, τοῦ Αχωρήτου Μητροπάρθενε, τούτον, σαρκοφόρον μέλλεις γάρ δι ημάς, εν Σπηλαίῳ τίκτειν Ἀχραντε, επανορθούμενον, τών οικείων χειρών τό πλαστούργημα.

Προεόρτιος

Ὡδή η' Ο Εἰρμός

«Λυτρωτά τοῦ παντός παντοδύναμε, τοῦς εν μέσῳ φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί ἐδίδαξας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογεῖτε υμνεῖτε τόν Κύριον».

Τόν πολλαῖς με Χριστέ παραβάσεσι, τών ληστών χρηματίσαντα σπήλαιον, δι' ευσπλαγχνίαν ἀφατον, διασώζων τεχθήναι, εν τῷ Σπηλαίῳ, εκ Παρθένου Αγνῆς κατηξίωσας.

Υπογράφων τελείαν μοι ἄφεσιν, απεγράφης τῷ Καίσαρος δόγματι, ο Ποιητής τῆς κτίσεως, σύν τοῖς δούλοις, υμνῷ σου τῆς ευσπλαγχνίας, τό ἀμέτρητον ἔλεος Δέσποτα.

Φωτεινόν τοῦ Δεσπότη Παλάτιον, πῶς υπήλθες σμικρότατον Σπήλαιον, τόν Βασιλέα Κύριον, δι ημάς σαρκωθέντα, αποκυῆσαι, Παναγία Παρθένε Θεόνυμφε;

Τῆς Αγίας

Χείρας εκπετάσας

Ἄνω σου τό ὄμμα καί τόν νούν, πρὸς τόν δυνάμενον, ἔχουσα σῶζειν Θεόν, λεβήτων βράσματα χάριτι, Θείου Πνεύματος κατέσβεσας, αναβοῶσα τὴν ὠδὴν, τῶν Παίδων Μάρτυς πιστῶς, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ρήμασι τυράννου δυσμενοῦς, υπηρετούμενοι, πυρός επάξιοι, οἱ ματαιόφρονες ζώσαν σε, τὴ πυρά Μάρτυς ἐνέβαλον, ἀλλ' οὐκ ἐφλέχθης τῷ πυρί, τὴ τοῦ Νυμφίου στοργή θεοφόρε, δροσιζομένη καί τούτον γεραίρουσα.

Ἴστασο πρὸ βήματος Χριστόν, ἀνακηρύπτουσα, Θεόν ἀθάνατον, καθυπομείναντα σταύρωσιν, καί τὴν πλάνην θανατώσαντα, καί τὴν ἀθάνατον ζωὴν, πιστοῖς παρέχοντα, τοῖς βοῶσι, Πάντα τὰ ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νέφει τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ, τιθεῖς ὁ Κύριος διὰ νεφέλης ἡμῖν, Παρθένου τίκτεσθαι ἔρχεται, ὅπως λύση τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῆς ἀμαρτίας ζοφερά, νέφη βοῶντων αὐτῷ, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρός δέ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβεῖας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Προεόρτιος

Ὡδὴ θ' Ὁ Εἰρμός

«Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσωκίσατο, σύ δέ παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν ευλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Χορεύσωμεν ἅπαντες πιστοί, σκιρτήσωμεν, καί συμφώνως ἀλαλάξωμεν, ἥκει ἡ πάντων σωτηρία, ἐγγίζει τοῦ τεχθῆναι ὁ Κύριος, καί σῶσαι τοὺς αὐτοῦ τὰ Γενέθλια, εὐσεβοφρόνως εορτάζοντας.

Ψαλτήριον ἅγιε Δαυὶδ ἀνάλαβε, καί κιθάραν καί μελώδησον, Τοῦ Εφραθά οἶκος ευφραίνου, Πατήρ γάρ ἐκ γαστροῦ ὃν ἐγέννησεν, ἐν σοὶ περιφανῶς ἀποτίκτεται, ἐκ τῆς Παρθένου σωματούμενος.

Θεοτοκίον

Ὡς ὄμβρος, ὡς μέγας υετός ἐν τῇ μήτρᾳ σου, ὁ Δεσπότης καταβέβηκε, καὶ αὐχημερία ἀθείας, τὴν γῆν κεχερσωμένην κατήρδευσε, καί πλάνης τὰς θαλάσσας ἐξήρανε, Θεογεννήτορ Μητροπάρθενε.

Τῆς Ἀγίας

Λίθος ἀχειρότμητος

Ιουλιανής αθληφόρου, τούς υπέρ πίστεως αγώνας, Ἄγγελοι εθαύμασαν
ὅπως, ἐν γυναικεία φύσει κατήσχυνε, τὸν τήν αὐτῆς προμήτορα, ἐν
Παραδείσῳ θανατώσαντα.

Ὡς περικαλῆς αθληφόρος, καὶ περιδέξιος Παρθένος, στέφος ανεπλέξω
νομίμως, δικαιοσύνης καταπατήσασα, μετὰ σαρκὸς τὸν ἄσαρκον, καὶ
νικηφόρος χρημάτισα.

Σέ τήν νοητὴν Χελιδόνα, καὶ ἀδιάφθορον Τρυγόνα, καὶ Περιστεράν μαρτυρίῳ,
κεχρυσωμένας ἔχουσιν πτέρυγας, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν Πετάσασαν,
καταπαυσάσαν γεραίρομεν.

Ἦνθησας κοιλάσιν ὡς κρίνον, ταῖς τῶν Μαρτύρων αθλοφόρε, Ιουλιανή, καὶ ὡς
ρόδον, τήν παρθενίαν εὖοσμον φέρουσα, τῷ νοητῷ Νυμφίῳ σου, θεῖον
οσφράδιον γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Φέρουσα τὸν φέροντα πάντα, πρὸς Βηθλεέμ ἔρχη Παρθένε, τούτον καὶ
κυῆσαι ἐν φάτνῃ, προσανακλίνει καθάπερ νήπιον, τήν τῶν βροτῶν
ανάκλησιν, διαφερόντως εργαζόμενον.

Ὁ Εἰρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος
ετμήθη, Χριστὸς συνάψας, τὰς διεστῶσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σέ
Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τῆς Αγίας Τὸν νυμφώνά σου βλέπω

Τὸν νυμφώνά σου Λόγε, ἡ Μάρτυς επιποθοῦσα, βασάνων ἀπάσαν πείραν,
στερρῶς υπέστη ροπή σου, Ἦς πρεσβεῖαις ὡς Θεός, δέομαί σου, τήν ψυχὴν
μου οἰκτείρησον.

Προεόρτιον ὁμοιον

Βηθλεέμ γῆ Ιούδα, ευτρέπισον τὰς εισόδους, ἐν σοὶ γάρ ἡ Παρθένος, καὶ
Θεοτόκος ἦκει νῦν, ἐν Σπηλαίῳ τοῦ τεκεῖν, ὡς βροτόν, τὸν Θεὸν μου καὶ
Κύριον.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β' Αἱ Ἀγγελικαί

Ἡδημιουργός, νῦν προέρχεται Σοφία, αἱ προφητικά, διανίσχουσι νεφέλαι, ἡ
χάρις αἰθριάζει, ἡ ἀλήθεια ἐλάμψε, παύεται αἰνίγματα σκιώδη, ἡ τῆς Εἰδὲς
ἡνοίγη πύλη, Ἀδὰμ χόρευε, ὁ πλαστοουργός Θεός ἡμῶν, ἐκὼν
πεπλαστούργηται.

Θεσπίσματα πληρῶν, Προφητῶν καὶ τὰς ὁράσεις, τίκτεται σαρκί, καὶ
παχύνεται ὁ Λόγος, καὶ φάτνῃ τῶν ἀλόγων, γεννηθεὶς ἀνακλίνεται, Τούτο
συγκατάβασις ἡ ἄκρα! τούτο ἡ φρικτὴ οἰκονομία! δι' ἣν ψάλλομεν, Ὁ Βασιλεὺς

τού Ισραήλ, Χριστός παραγίνεται.

ἵνα τῆς φθοράς, τόν ἰόν αποκαθάρης, καί τήν αρχικήν, αναπλάσης μοι εικόνα,
σαρκούσαι καί θηλάζεις, καί σπαργάνοις ο νεύματι, πάντα περιάγων
ενειλίσση, τερατουργέ υμνῶ σε Λόγε, βουλῆς Ἄγγελε, τῆς πατρικῆς, δι' ἧς
εγώ, απαθανατίζομαι.

Κόλπων Πατρικῶν, οὐκ εκστάς βροτός ωράθης, καί Παρθενικαῖς,
εποχούμενος ωλέναις, τοὺς Μάγους εκ Περσίδος, δι' αστέρος ἐκάλεσας,
ἀνακτα Θεόν σε προσκυνούντας, πνεύματι χειλέων ασεβούντας, ἐθνῶν
ἀρχοντας, ὅς ανελεῖς, καί ποιμανεῖς, λαόν περιούσιον.

Δόξα... ὅμοιον

Λόγος ο Πατρί, ὁμοούσιος ὑπάρχων, εκ παρθενικῶν, φυραθεῖς ἀγνῶν
αιμάτων, καί πλάττεται καί αὖξει, χρονικῷ διαστήματι, αὐθὶς τε γεννᾶται εν
Σπηλαίῳ, ἐκπληξίς! ἀλλ' Ἄγγελοι κροτοῦσι, βροτοὶ μέλπουσιν, Ὁ Βασιλεὺς τοῦ
Ισραήλ, Χριστός παραγίνεται.

Καί νύν... ὅμοιον

Μάντεως χρησμοί, Βαλαάμ αποπληροῦνται, οἱ γάρ Περσικαῖς, τερατείαις
κεχηνότες, αστέρος ασυνήθους, τῇ ἐλλάμψει τόν ἄδυτον, Ἥλιον Χριστόν
καταυγασθέντες, εν Βηθλεέμ σωματωθέντα, Θεόν ἀνακτα, καί ἐθελούσιον
νεκρόν, τοῖς δώροις τεκμαίρονται.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Προλάμπει ο ἀστήρ, ἤδη εν τῷ Σπηλαίῳ, Ποιμένες μετ' Ἀγγέλων, οἱ Μάγοι
μετά δώρων, προφθάσαι ευτρεπίσθητε.

Στίχ. Ὁ Θεός ἀπὸ θαιμάν ἤξει.

ἵνα τῶν Προφητῶν, πληρώση τὰς προρρήσεις, εν Βηθλεέμ γεννᾶται, καί τήν
Εδέμ ἀνοίγει, τοῖς ἐξ Ἀδάμ ὁ Κύριος.

Στίχ. Κύριε εἰσακήκοα τήν ἀκοήν σου.

Μύρισον Βηθλεέμ, τήν Φάτνην τήν ἀγίαν, εν σοί γάρ ὁ Δεσπότης,
προσεφαπλοί ἀκτίνας, τῆς εαυτοῦ θεότητος.

Δόξα... Καί νύν... ὅμοιον

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, συμφώνως τήν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν, υμνήσωμεν
απαύστως, ἐξ ἧς ὁ Χριστός τίκτεται.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια Προεόρτια.

Ἦχος πλ. β'
Ὅλην ἀποθέμενοι

Ὁ ἄδυτος Ἥλιος, Παρθενικῶν ἐκ λαγόνων, ἀνίσχειν ἐπείγεται, τοῦ φωτίσαι ἅπασαν τήν υψήλιον, καθαροῖς ὁμμασι, καί ἀγναῖς πράξεσιν, ὑπαντήσαι τοῦτω σπεύσωμεν, καί υποδέξασθαι, νύν ετοιμασθῶμεν ἐν πνεύματι, ἐρχόμενον εἰς ἴδια, ξένω το κετώ ως ηυδόκησεν, ὅπως ξενωθέντας, ἡμᾶς τῆς ἐν Ἐδέμ διαγωγῆς, ἐπαναγάγη ως εὐσπλαγχνος, Βηθλεέμ τικτόμενος.

Ὁ νώτοις οχοῦμενος, χερουβικοῖς Θεός Λόγος, σαρκί καθ' ὑπόστασιν, ἐνωθεῖς πανάμωμον μήτραν ὥκησε, καί βροτός γέγονε, καί εἰς γῆν ἔρχεται, τοῦ Ἰούδα ἀποτίκτεσθαι, Σπήλαιον ἅγιον, τῷ Παμβασιλεῖ εὐτρεπίσθητι, ως μέγιστον παλάτιον, Φάτνη δέ ως θρόνος πυρίμορφος, ἐν ἡ ὥσπερ βρέφος, Παρθένος Μαριάμ ἀνακλινεῖ, ἐπ' ἀνακλήσει τοῦ πλάσματος, αὐτόν ως ηυδόκησεν.

Ἀλόγων ἐν φάτνῃ σε, ἀνακλινεῖ ἡ Παρθένος, Θεοῦ Λόγε ἀναρχε, ἀρχὴν εἰσδεξάμενον ὑπὲρ ἔννοιαν, τήν ἐμήν λύσαι γάρ, ἀλογίαν ἔρχῃ, ἣν ὑπέστην φθόνῳ ὀφείας, σπαραγανωθήσῃ δέ, ὅπως διαρρήξης τὰ σπάργανα, σειρὰς τε τῶν πταισμάτων μου, μόνε Ἀγαθέ καί φιλόανθρωπε, ὅθεν σε δοξάζω, ὑμνῶ καί προσκυνῶ περιχαρῶς, τήν ἐν σαρκί παρουσίαν σου, δι' ἧς ἡλευθέρωμαι.

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἀγίας.

Ἦχος α'
Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς

Ὡς περικαλέστατα τὰ σά, Μάρτυς προτερήματα! ως εὐκλείς οἱ ἀγῶνές σου! ως περιβόητος, ἡ Ὁμολογία! ως πολλὰ τὰ θαύματα, καί ἄπειρα τὰ θεῖα τεράστια! δι' ὧν δοξάζει σε, εἰς αἰῶνας ὃν ἐδόξασας, ἐναθλούσα, τοῖς σεπτοῖς σου μέλεσι.

Στέργουςα τήν εὐκλειαν σεμνή, τῶν ἀθλούντων ἐσπευσας, τούτων τόν ζήλον μιμήσασθαι, ὅθεν ὑπήνεγκας, πόνους σφοδροτάτους, καί νύν θεῖα χάριτι, κουφίζεις πάντα πόνον Πανεύφημε, ἐκ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καί σωμάτων τῶν τιμώντων σου, τοὺς ἀγῶνας, καί τὰ προτερήματα.

Ἦστραψας φαιδρότερον σαφῶς, τοῦ ἡλίου ἐνδοξε, τόν σόν ἀγῶνα τελέσασα, καί ταῖς ἀκτίσί σου, τῶν πολλῶν θαυμάτων, πάντων τὰ νοήματα, φωτίζεις τῶν πιστῶν προσιόντων σου, τῇ θεῖᾳ λάρνακι, πηγαζούσῃ θεῖα νάματα,

Αναστασία, Μάρτυς μεγαλώνουμε.

Δόξα... Τῆς Αγίας Ἦχος β'

Τῆς αναστάσεως εἴληφας τό δῶρημα, Αναστασία πανεύφημε, αθληφορούσα ἐν τῷ σταδίῳ, δαιμόνων γάρ ἐξηφάνισας πληθύν, καί πόντῳ παρέδωκας αθληφόρε, Μάρτυς αξιοθαύμαστε.

Καί νύν... Προεόρτιον

Ἦχος πλ. β' Βύζαντος

Ανύμφευτε Παρθένε, πόθεν ἤκεις; τίς ὁ τεκών σε, τίς καί ἡ Μήτηρ σου; πῶς τόν Κτίστην φέρεις ἐν ἀγκάλαις; πῶς οὐκ ἐφθάρης τήν νηδύν; μεγάλων χαρισμάτων ἐπὶ σοί, φρικτῶν μυστηρίων ἐπὶ γῆς τελουμένων, ὀρώμεν Παναγία, καί προευτρεπίζομεν ἐπάξιόν σοι χρέος, ἐπὶ γῆς τό Σπήλαιον, καί ουρανόν αἰτούμεν, παρασχεῖν τόν ἀστέρα, καί Μάγοι δέ προέρχονται, ἀπό Ανατολῶν τῆς γῆς, εἰς Δυσμᾶς θεάσασθαι, τήν σωτηρίαν τῶν βροτῶν, ὡς βρέφος γαλουχούμενον.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια, Προεόρτια.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ἐρχεται ὁ Χριστός, τόν πονηρόν συντρίψαι, τοὺς ἐν σκότει φωτίσαι, καί λύσαι τοὺς δεσμίους, αὐτῷ προὔπαντήσωμεν.

Στίχ. Ὁ Θεός ἀπό θαιμάν ἤξει.

Ἄσατε Πατριάι, Ἐθνῶν αἶνον καί δόξαν, οἱ Μάγοι μετὰ δώρων, Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, προθύμως ἐπισπεύσατε.

Στίχ. Κύριε εἰσακήκοα τήν ἀκοήν σου.

Ὅρη τε καί βουνοί, κοιλάδες καί πεδία, οἱ ποταμοί καί πάσα, ἡ κτίσις νύν τόν Κτίστην, τικτόμενον μέγαλυνε.

Δόξα... Τῆς Αγίας Ἦχος δ'

Τοῦ Στουδίτου

Τῆς ζωηφόρου αναστάσεως Χριστοῦ, ἐπώνυμος γενομένη σεμνή, πολιτεία τῇ κλήσει προσφόρως ἐξηκολούθησας, καί τήν φύσιν νεурώσασα, ἀρρενωθείσά, τε τῷ φρονήματι, ἀλουργίδα ἐξύφανα, τῇ πορφυρίδι τῶν αἱμάτων σου, καί βασιλικόν ὥσπερ σκήπτρον, τόν Σταυρόν κατέχουσα, τῷ Θεῷ καί Σωτήρι συμβασιλεύεις, Αναστασία παμμακάριστε, Αὐτόν ἰκέτευε, καί ἡμᾶς ἐλλαμφθῆναι, τῆς θείας δόξης αὐτοῦ.

Καί νύν... Προεόρτιον, ὁ αὐτός

Ἡσαΐα χόρευε, Λόγον Θεοῦ ὑπόδεξαι, προφήτευσον τῇ Κόρῃ Μαριάμ, Βάτον πυρί καίεσθαι, καί μή καταφλέγεσθαι, τῇ αἴγλῃ τῆς θεότητος, Βηθλεέμ ευτρεπίζου, ἀνοιγε πύλην ἡ Εδέμ, καί Μάγοι πορεύεσθε, ἰδεῖν τήν Σωτηρίαν, ἐν φάτνῃ σπαργανούμενον, ὃν ἀστήρ ἐμήνυσεν, ἐπάνω τοῦ Σπηλαίου, ζωοδότῃν Κύριον, τόν σώζοντα τό γένος ἡμῶν.

Απολυτίκιον, Προεόρτιον
Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ετοιμάζου Βηθλεέμ, ἡνοικται πάσιν ἡ Εδέμ, Εутреπίζου Εφραθά, ὅτι τό ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν τῷ Σπηλαίῳ ἐξήνθησεν ἐκ τῆς Παρθένου, Παράδεισος καί γάρ, ἡ ἐκείνης γαστήρ, ἐδείχθη νοητός, ἐν ᾧ τό θεῖον φυτόν, ἐξ οὐ φαγόντες ζήσομεν, οὐχί δέ ὡς ὁ Αδάμ τεθνηξόμεθα, Χριστός γεννᾶται, τήν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

Δόξα... Τῆς Αγίας
Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ, κράζει μεγάλη τῇ φωνῇ, Σέ Νυμφίε μου ποθῶ, καί σέ ζητούσα ἀθλῶ, καί συσταυρούμαι, καί συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ σου, καί πάσχω διὰ σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν σοί, καί θνήσκω ὑπέρ σου, ἵνα καί ζήσω ἐν σοί, ἀλλ' ὡς θυσίαν ἀμωμον, προσδέχου τήν μετὰ πόθου τυθείσάν σοι. Αὐτῆς πρεσβείαις, ὡς ἐλεήμων, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν...

Ετοιμάζου Βηθλεέμ, ἡνοικται πάσιν ἡ Εδέμ, Εутрепίζου Εφραθά, ὅτι τό ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν τῷ Σπηλαίῳ ἐξήνθησεν ἐκ τῆς Παρθένου, Παράδεισος καί γάρ, ἡ ἐκείνης γαστήρ, ἐδείχθη νοητός, ἐν ᾧ τό θεῖον φυτόν, ἐξ οὐ φαγόντες ζήσομεν, οὐχί δέ ὡς ὁ Αδάμ τεθνηξόμεθα, Χριστός γεννᾶται, τήν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

Ἐν τοῖς ἀποδείπνοις ψάλλομεν τό Τριώδιον, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.
Τετράδι ψαλῶ

Ὡδή γ' Ἦχος β' Ὁ Εἰρμός

«Τῆς πίστεως, ἐν πέτρα με στερεώσας, ἐπλάτυνας τό στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου, ἠυφράνθη γάρ τό πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν, Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Ἐν κενοῖς τό συνέδριον τοῦ Ἡρώδου, καί γνώμη συναθροίζεται μαιφόνῳ, τικτόμενον τόν Κύριον ἀποκτείνει, ὡ πάντες ψάλλομεν, Σὺ εἰ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε,

Τό δεινόν βουλευτήριον τοῦ Ἡρώδου, σκέπτεται θεομάχου ψυχῆς ὑπάρχον, νηπίοις τόν Δεσπότην συναποκτείνει, Χριστόν ὡ ψάλλομεν, Σὺ εἰ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Ρῆμα τυράννου, ἐπεὶ υπερίσχυσεν, ἐπταπλασίως κάμιнос, ἐξεκαύθη ποτέ, ἐν ἡ Παῖδες οὐκ ἐφλέχθησαν, Βασιλέως πατήσαντες δόγμα, ἀλλ' ἐβόων, Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἀποκενούντες, ὡς μύρα τὰ δάκρυα, τῷ δι' ἡμᾶς Χριστῷ τικτομένῳ σαρκί,

σαρκός τās κηλίδας Καθαρίσωμεν, τώ αχράντω καθαρώς προσιόντες, καί βοώντες, Πάντα τὰ έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δάκρυσιν οἴκτου, τὰ δάκρυα φύγωμεν, αμαρτωλοί κολάσεως, τῆς μελλούσης φρικτῆς, Χριστοῦ τῶν ἰχνῶν ἐπιλαβόμενοι, τεθειμένου ἐν σπαργάνοις ὡς βρέφος, καί βοώντες, Πάντα τὰ έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἱεουργεῖσθαι τό λύτρον γινώσκοντες, ἐκ τῶν ἰδίων σπλάγχνων τε, καί δακρύων πηγῆς Χριστῷ, διὰ τῆς εξαγορεύσεως, ἐκπλυθέντες πιστοί προσέλθωμεν, σαρκί τικτομένω, βοώντες, Πάντα τὰ έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ' ο Εἰρμός

«Ψυχαῖς καθααῖς, καί ἀρρυπῶτοις χεῖλεσι, δεῦτε μεγαλύνωμεν τήν ἀκηλίδωτον, καί υπέραγνον Μητέρα τοῦ Εμμανουήλ, δι' αὐτῆς τῷ ἐξ αὐτῆς, προσφέροντες πρεσβεῖαν τεχθέντι, φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ο Θεός, καί σῶσον ἡμᾶς».

Ἀγνώμων μηδεῖς, μή πονηρός ζηλότυπος, ἔστω τῶν φερόντων νύν, δῶρα Θεῷ δεκτά, ἀντί σμύρνης καί χρυσοῦ καί λιβάνου, ἀρετῶν τόν σμυρνισμόν, ψαλλόντων σε Χριστῷ τικτομένω, φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ο Θεός καί σῶσον ἡμᾶς.

Λέγει πωρωθεῖς, Ἡρώδης Μάγοις ἐμφροσιν, Ἄπιτε ζητήσατε, τόν γεννηθέντα νύν Βασιλέα, καί ευροντες μηνύσατέ μοι, μελετήσας ο δεινός, τόν φόνον μαιφόνω καρδία, Φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ο Θεός, καί σῶσον ἡμᾶς.

Ὡ πηρωτικῆς, μαιφονίας τολμημα! λήθης ὅθεν ἐτυχες, ὅτι Θεόν οὐδεῖς, υποχείριον ἀναιρεῖ λαμβάνων, υπερζέσας γάρ θυμῷ, ὡμῶς τὰ βρέφη σφάττεις Ἡρώδη, Φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ο Θεός, καί σῶσον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ενθέως ευφραίνεται, ἡ κτίσις σήμερον, Χριστός γάρ ο Κύριος, ο τοῦ Θεοῦ μου Υἱός, ἐκ Κόρης γεννάται ἀγνῆς, ἅπαν τό τῶν ἀνθρώπων, γένος ἀθανατίζων, λύων καί τήν κατάραν, τῆς προμήτορος Εύας, διό ὡς ευεργέτη ἡμῶν, ἄσμα προσάξωμεν.

Δόξα... Καί νύν... τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Τήν Παρθένον κύουσαν, τόν προαιώνιον Λόγον, Ἰωσηφ ο δίκαιος, υμνολογῶν
ανεβόα, Βλέπω σε γεγεννημένην Ναόν Κυρίου, φέρουσιν τόν πάντας σώσαι
βροτούς ἐλθόντα, καί τούς τούτον ανυμνοῦντας, δι' οἶκτον Θεοῦ ναούς
δεικνύοντα.

Δόξα... Καί νύν... τό αὐτό

Εἶτα ο Ν' καί οἱ Κανόνες.

Κανὼν ο Προεόρτιος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τή μακρά πέμπτη μακρόν ὕμνον ἐξάδω.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β' Ὁ Εἰρμός

«Τμηθείση τμάται, πόντος Ερυθρός, κυματοτρόφος δέ ξηραίνεται βυθός, ο
αὐτός ομού, ἀόπλοις γεγονώς βατός, καί πανοπλίταις τάφος, ὡδή δέ
Θεοτερπῆς ανεμέλπετο, ἐνδόξως δεδόξασται, Χριστός ο Θεός ἡμῶν».

Ἡ πανταιπία, καί παρεκτική ζωῆς, ἡ ἀπειρος Σοφία τοῦ Θεοῦ, ὠκοδόμησε τόν
οἶκον ἐαυτῆς, ἀγνῆς ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός' ναόν γάρ σωματικόν
περιθέμενος, ἐνδόξως δεδόξασται, Χριστός ο Θεός ἡμῶν.

Μυσταγωγούσα, Μάγους συγκαλεῖ, τήν ἀπαρχήν Θεοῦ Σοφία τῶν Ἐθνῶν,
τούς ἀλόγους πρίν τραφήναι λογικῶς, ἀλόγων ἐπὶ φάτνης τραπέζης, κειμένης
τῆς μυστικῆς, πρὸς ἣν σπεύδουσι, σὺν δώροις οδεύοντες, ἀστέρος
προλάμποντος.

Ἀκουτισθῶμεν, νύν Προφητικῶν, εκπληρουμένων διὰ Πνεύματος φωνῶν ἡ
Παρθένος γάρ λαβούσα ἐν γαστρί, ἐπείγεται τεκεῖν τόν προόντα, ὃν Μάγοις
μέν οὐρανός καθυπέδειξε, Ποιμέσι δέ Ἄγγελοι, ὡς βρέφος φαινόμενον.

Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς, ἐλλιπής ὁμως τινῶν Τροπαρίων.

Τούς ευκλεεῖς σου, Μάρτυς, αἰνέσω πόνους ἐγὼ ο Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος α'

«Ὡδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεὸς τῷ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα,
βραχίονι ὑψηλῷ, καί σώσαντι τόν Ἰσραὴλ, ὅτι δεδόξασται».

Τήν μνήμην σου σήμερον, Ἀναστασία, πιστῶς εορτάζομεν, ἦν Χριστός

εδόξασεν, απείροις θαύμασιν, ο εν τή πόλει Βηθλεέμ, σαρκί τικτόμενος.

Ο κόσμος αγάλλεται, τας αριστείας, τας σάς καί τά θαύματα, καί τά κατορθώματα, ανακηρύττων αεί, Αναστασία, αθλητών τό εγκαλλώπισμα.

Υμνούμεν τούς πόνους σου, Αναστασία, τά άθλα τά στίγματα τά φρικτά τεράστια, τήν πρός τόν Κύριον, θείαν αγάπην, καί πολλήν όντως οικείωσιν.

Θεοτοκίον

Σαρκούται ο άσαρκος, δι' ευσπλαγχνίαν, εκ Κόρης τικτόμενος, Μάγοι ευτρεπίζονται, ανατολών Βασιλείς, τούτον θεάσασθαι πιστώς, καί προσκυνήσαι σαρκί.

Έτερος Κανών τής Αγίας, ού η Ακροστιχίς.

Υμνώ σε Μάρτυς Αναστασία πόθω. Ο Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Άσμα αναπέμψωμεν λαοί, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών, τώ απαλλάξαντι τόν Ισραήλ εκ δουλείας, ωδήν επινίκιον, άδοντες καί βοώντες, άσωμέν σοι τώ μόνω Δεσπότῃ».

Ύμνον αναπέμψωμεν Θεώ τώ μέλλοντι τεχθήσασθαι, σαρκί εκ τής Παρθένου, εν Βηθλεέμ τή πόλει, καί φάτνη τεθήσασθαι, νήπιον ώσπερ βρέφος, ίνα σώση, ανθρώπων τό γένος.

Μόνον τό εράσμιον Χριστού, Αναστασία ένδοξε, κάλλος ζητήσασα, παρέδραμες τά κάλλη, τού κόσμου στερρότητι, γνώμης καί αθανάτου, κληρουχίας, Μάρτυς ηξιώθης.

Νύκτα τού τής πλάνης σκοτασμού, τώ φωτισμώ τού Πνεύματος, αυγαζομένη Σεμνή, παρέδραμες εμφρόνως, καί νύν κατεσκήνωσας, ένθα τό θείον φέγγος, τής ακτίστου Τριάδος υπάρχει.

Θεοτοκίον

Ώφθη ο αόρατος Θεός, υπερφυώς τικτόμενος, δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν, εκ σου Παρθενομήτορ, πτωχεύσας ο πλούσιος, όπως αθανασίαν, τών ανθρώπων τό γένος πλουτίση.

Προεόρτιος

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Κύριος ών πάντων, καί Κτίστης Θεός, τό κτιστόν ο απαθής, πτωχεύσας εαυτώ ήνωσε, καί ως βρέφος φερόμενος σαρκί, εν φάτνη πενιχρά προσκυνείται, Φάγετε βοών τό σώμά μου, καί πίστει στερεωθήσεσθε».

Ρύσιον κενώσει, ερχόμενον νύν, υπέρ κόσμου τό οικείον αίμα, Χριστόν

θρασύνεται, ο Ηρώδης τού κτείνει πρό καιρού, μανείς πρό τής μανίας Πιλάτου, όθεν φονική ωμότητι, τών Βρεφών στίφη κατέσφαξεν.

Άφρων ανήρ, έφη, ουκ έστι Θεός, ός ιμανίας πληρωθείς εσχάτης, Χριστοκτονίαν νοσεί, τού σκοπού δέ τής τόλμης εκπεσών, πρόσ φόνον βρεφών απειροκάκων, όλον εαυτόν εξώπλισε, καί γήν εμίανεν αίμασιν.

Τής Αγίας

Λίθον όν απεδοκίμασαν

Ένδον τού Σπηλαίου τίκτεται, ο πρό εωσφόρου, εκ γαστρος εκλάμψας, υπέρ νούν καί λόγον, καί τούτον ουρανόθεν, αστήρ υποδείκνυσι, αστρολόγοις εμφανώς, τούτον πιστοί υμνολογήσωμεν.

Ίδε ιερά πανήγυρις, ημίν ετησίως έλαμψεν η μνήμη, η τής Αθληφόρου, εν ταύτη φωτισθέντες, Θεόν ανυμνήσωμεν, τόν μεγαλύναντα αυτήν θεοπρεπώς, θαυματουργίαις πολλάις.

Στόμα θεολόγων ήνοιξας, μέσον τού σταδίου, καθομολογούσα, τού Χριστού τό πάθος, καί πάσχουσα προθύμως, εντεύθεν γεγένησαι, πάσι τοίς κάμνουσιν αεί, Μάρτυς σεμνή, καταφυγή καί λιμήν.

Θεοτοκίον

Ούτος μόνος ο Θεός ημών, εκ σου Παρθένε, σάρκα υπέρ λόγον, αληθώς φορέσας, τεχθήναι εν Σπηλαίω, επείγεται όπως με, οίκον γενόμενον ληστών, δείξη ναόν τού θείου Πνεύματος.

Άλλος

Ουρανίας αψίδος

Σπαργανούμενον βρέφος, ο αναφής Κύριος, μέλλει καθοράσθαι, εν φάτνη ανακλινόμενος, όρη σκιρτήσατε, καί αγαλλίασιν θείαν, οι βουνοί ενδύσασθε, φωτός πληρούμενοι.

Ευσεβεί παρρησία, τών διωκτών ήμβλυνας, τά πεπυρωμένα, ρημάτων βέλη σωτήριον, λόγον πλουτήσασα, Αναστασία καί θείω, πόθω τά κινήματα, ψυχής ιθύνασα.

Μόνον Μάρτυς εβόας, επιζητώ Κύριον, μόνη τή αυτού αγαπήσει, ψυχήν προσέδησα, τούτου ελλάμπεσθαι, καθαρωτάταις πλουσίως, αστραπαίς επείγομαι, ήθους απλότητι.

Θεοτοκίον

Απειρόγαμε Κόρη, τόν τή χειρί φέροντα, άπασαν τήν κτίσιν, εν μήτρα φέρεις σαρκούμενον, όν καί τικτόμενον, ανακλινείς εν τή φάτνη, βρέφος καθορώμενον, τόν προαιώνιον.

Ο Ειρμός

«Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τῆς Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

**Κάθισμα τῆς Ἀγίας
Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν**

Τῶν Μαρτύρων ζηλούσα τὴν ἀρετὴν, συμπαθεία καρδίας τούτων θερμῶς, ταῖς χρείαις ἐκάστοτε, διηκόνεις θεόπνευστε, καί τοὺς ἰχώρας πίστει, ἐξέμαπτες χαίρουσα, ἐν μηδενὶ θεμένη, τὰ πρόσκαιρα βάσανα, ὅθεν ἐπὶ τέλει, συσχεθείσα καί πόνους, πολλοὺς υπομείνασα, στερροτάτως ἐνήθλησας, Ἀναστασία πανεύφημε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

**Δόξα... Καὶ νύν... Προεόρτιον
Ἦχος δ' Τό προσταχθέν μυστικῶς**

Τῶν Γενεθλίων τοῦ Χριστοῦ τὰ προεόρτια, ἐπιτελοῦντες οἱ πιστοὶ πανηγυρίζομεν, καί ἀξίως ἅπαντες προὔπαντήσωμεν, ὡς οἱ Μάγοι δωροφοροῦντες τὰς ἀρετάς, καί ἄδοντες τῶν Ἀγγέλων ἄσμα καινόν, τῷ ἐκ Κόρης θεόπαιδος, ἐν Βηθλεὲμ ἄνευ σποράς, τικτομένῳ Θεῷ ἡμῶν, ὃν δοξάζει τὰ σύμπαντα.

Προεορτιος

Ωδὴ δ' Ὁ Εἰρμός

«Προκατιδὼν ὁ Προφήτης, τοῦ μυστηρίου σου τό ἀπόρρητον, Χριστέ προανεφώνει σοι, Ἐθου κραταίαν, ἀγάπησιν ἰσχύος, Πάτερ οἰκτίρμον, τὸν Μονογενὴ Υἱόν γὰρ ἀγαθέ, ἱλασμόν εἰς τὸν κόσμον ἀπέστειλας».

Επὶ τὸν τόκον ὡς ὄμβρος, συγκαταβάς καί ὡς σταγὼν, ἐπὶ τὴν γῆν τὴν σέ τεκούσαν Κύριε, ἔρχη συμπαθῶς τεχθῆναι, καί βροτοῖς συναναστραφῆναι, τὸν Μονογενὴ καί γὰρ σε ἱλασμόν, ὁ Πατὴρ εἰς τὸν κόσμον ἀπέστειλε.

Μεταλαμβάνων βροτείας, Χριστέ σαρκός, Ἀβραάμ ἐκ σπέρματος, καί χάριν ἀντὶ χάριτος, ἔρχη παρασχεῖν, καί σῶσαι τὴν εἰκόνα καί ἀφθαρτίσαι, τὸν Μονογενὴ καί γὰρ σε ἱλασμόν, ὁ Πατὴρ εἰς τὸν κόσμον ἀπέστειλε.

Πόμα καινόν ὅπερ πάλαι, πιεῖν Δαυὶδ διψῶν ἐπεθύμησεν, ἐν τῷ Σπηλαίῳ πρόεισι, βλύσαι Βηθλεὲμ, καί παύσαι προσγενόμενον ἅπαν δίψος, τό κατὰ ψυχὴν Ἀδὰμ τε καί Δαυὶδ, ἐξ ὧν τό κατὰ σάρκα γεννᾶται Χριστός.

Τῆς Ἀγίας

Εν Πνεύματι προβλέπων

Υμνήσατε τὰ ἔθνη, κροτήσατε λαοί, ἐν Σπηλαίῳ τίκτεται, ὁ πάντων φωτισμός, οὐ ταῖς ἀκτίσιν, Ἀναστασία ἡ Μάρτυς, καταυγασθείσα, σκότος ἐφυγεν ἀπάτης, λάμπασα ἡλίου φαιδρότερον.

Μαρτύρων τής ευκλείας, επέτυχες σεμνή, τού Χριστού Πανεύφημε, προθύμω λογισμώ, καί τούτων Μάρτυς, ιχώρας χερσίν οικείαις, πόθω καί πίστει, απομάπτουσαν σπουδαίως, πάντες σύν αυτοίς ευφημούμέν σε.

Αγώνας πολυτρόπους, διήνυσας στερρώς, καί θαυμάτων είληφας, τήν χάριν δαψιλώς, Αναστασία εντεύθεν άπας ο κόσμος, καταφυγήν σε καί αντίληψιν βεβαίαν, κέκτηται προστρέχων τή σκέπη σου.

Ρομφαίας αοράτων, συνέτριψας εχθρών, Μάρτυς μεγαλώνυμε, δυνάμει τού Σταυρού, όθεν εδείχθης, πηγή απείρων θαυμάτων, Αναστασία αποπλύνουσα παντοίων, Μάρτυς νοσημάτων τόν βόρβορον.

Άλλος

Εισακήκοα Κύριε

Ρήσεις ήδη πεπλήρωνται, τών προφητευόντων εν θείω Πνεύματι, η Παρθένος γάρ επείγεται, εν Σπηλαίω τίκτειν τόν Παντέλειον.

Τών Μαρτύρων τήν εύκλειαν, πόθω εκζητήσασα ταύτης έτυχες, στερροτάτως εναθλήσασα, αδιστάκτω γνώμη καρτερόψυχε.

Υφαντόν εκ τής άνωθεν, χάριτος χιτώνα όντως ενδέδυσαι, απεκδύσει τή τού σώματος, αθληφόρε Μάρτυς πανασοίδιμε.

Θεοτοκίον

Σαρκοφόρος προέρχεται, εκ σής φωσφόρου νηδύος Άχραντε, Βασιλεύς ο επουράνιος, ως εν θρόνω φάτνη προσκλινόμενος.

Προεόρτιος

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τώ συνδέσμω τής αγάπης, συν δεόμενοι ως φιλάδελφοι, τώ δεσπόζοντι τών όλων, τώ κόσμω άγαν αγαπήσαντι, καί δόντι λύτρον Υιόν τόν αγαπητόν, δώμεν δόξαν νέμοντι πάσιν ειρήνην».

Η τό άσχετον κρατούσα, καί υπερών εν αιθέρι ύδωρ, η αβύσσους χαλινούσα, καί θαλάσσας αναχαιτίζουσα, Θεού Σοφία, ως υετός εν πόκω καταβάσα, μήτραν Παρθένου ώκησε.

Μαθητάς Μάντεως Μάγους, Βαλαάμ καλεί πρός γνώσιν αστέρι Χριστός, ο νεφέλαις δέ τόν πόλον, περιβάλλων σπαργάνοις πλέκεται, καί φάτνη κείται, όν τρέμει τά Χερουβίμ, Σπηλαίω χωρείται δέ, ο πληρών τά πάντα.

Τής Αγίας

Τὴν σὴν εἰρήνην

Ὑμνοῦμέν σου τὴν σάρκωσιν, φιλάνθρωπε Χριστέ, πίστει προσκυνούμεν τὰ σπάργανα, δι' ὧν ἐλύθη κατακρίσεως, τό τῶν βροτῶν γένος, δοξάζον σε Σωτήρ μου.

Στομώσασα τό φρόνημα, ἀγάπη θεϊκή, Μάρτυς ἀληθῶς μεγαλώνουμε, ξίφος ὠράθης, πάσας φάλαγγας, συγκόπτον τῶν δαιμόνων, ἐνθέω πεπιοθήσει.

Ἀγῶσι λαμπρυνθείσά σου, ἀπείροις ἡ ψυχὴ, ἐλαμψεν ἡλίου φαειρότερον, τὴ οἰκουμένη καὶ κατηύγασε, πηγὰς τῶν ἱαμάτων, σεμνὴ Ἀναστασία.

Θεοτοκίον

Νῦν ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια, ἐν ξένῳ τοκετῷ, Λόγος τοῦ Πατρὸς σωματούμενος, ἐκ τῆς Παρθένου καὶ ὡς νήπιον, ὁράται ἐν Σπηλαίῳ, δι' ἅκραν εὐσπλαγχνίαν.

Ἄλλος

Ορθρίζοντες βοῶμέν σοι

Ἀνέτειλε τό ἄστρον Ἰούδα, ἐκ γῆς Χαλδαίων, κινοῦν εἰς προσκύνησιν, τοὺς ἀστρολόγους ὡς γέγραπται.

Νομίμως ἡγωνίσω, ἀνόμους τροπώσαμένη, Μάρτυς παναοίδιμε, τὴ δυναστεία τοῦ Πνεύματος.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ εἰκονίζεις, ἐπωνυμία, ἐχθροὺς καταράσσουσα, τοὺς ἀοράτους Πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Σπηλαίῳ ὑπογαίῳ τεχθῆναι, ἐκ τῆς Παρθένου, Χριστὸς κατεπείγεται, ἀγαλλιάσθω ἡ σύμπασα.

Προεόρτιος

Ὡδὴ ς' ὁ Εἰρμός

«Ἄβυσσος ἐσχάτη, ἀμαρτημάτων ἐκύκλωσέ με, καὶ τὸν κλύδωνα μηκέτι φέρων, ὡς Ἰωνάς, τῷ Δεσπότη βῶ σοι, Ἐκ φθοράς με ἀνάγαγε».

Κυρίον σε γνόντες, οἱ οὐρανοὶ διηγούνται τὴν σὴν, Σώτερ δόξαν δι' ἀστέρος Μάγους, νῦν μετὰ δώρων καλοῦντες πρὸς γνῶσίν σου, καὶ θεῖαν προσκύνησιν.

Ρύπον τις προστρίψας ἀπορρυφθῆτω, καὶ οὕτω Χριστῷ, καθαρὸς τῷ καθαρῷ ψαυέτω, βρέφος ἐν Φάτνῃ κειμένῳ, τὰ πάθη καρδιῶν ἐκκαθαίροντι.

Τῆς Ἀγίας

Τὸν Προφήτην Ἰωάνν

Ἐπιλάμψας ὁ Χριστὸς, ἐκ λαγόνων μητρικῶν, ἐν τῇ πόλει Βηθλεὲμ, διὰ

σπλάγχνα οικτιρμών, εδόξασε, τῆς Αθληφόρου τὴν μνήμην σήμερον.

Συντριβείσα ταῖς πολλαῖς, τῶν δεινῶν επιφοραῖς, καθυπέταξας ἐχθρόν, τοῖς
ωραίοις σου ποσίν, αοίδιμε, Αναστασία θεομακάριστε.

Υποστάσα καρτερῶς, τῶν βασάνων τὰς δεινάς, προσβολὰς καὶ τοῦ πυρός,
τὴν κατάφλεξιν σεμνή, δεδόξασαι, Αναστασία Μαρτύρων ἔρεισμα.

Θεοτοκίον

Πόλις ἐμψυχε Θεοῦ, ἐν τῇ πόλει Βηθλεέμ, ἀποτίκτεις τὸν Χριστόν, Θεοτόκε
ὕπὲρ νοῦν, γενόμενον, δι' εὐσπλαγχνίαν τέλειον ἄνθρωπον.

Ἄλλος

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ

Τὴν φύσιν τὴν ἐξ ἡμῶν ὁ Εὐσπλαγχνος, προσλαβόμενος ὁράται ὡς βρέφος,
ὁ βρεφουργῶν, ἐν κοιλίᾳ τὰ βρέφη, καὶ σπαργανοῦται καὶ φάτνη ἀνάκειται,
καὶ λύει μου τὰς τῶν παθῶν, πολυπλόκους σειρὰς ἀγαθότητι.

Αγίων ἰχνηλατοῦσα Μαρτύρων, καρτερῶς διὰ Χριστόν τοὺς ἀγῶνας, καὶ ταῖς
αὐτῶν, χρεΐαις διακονοῦσα, καὶ τοὺς ἰχώρας Οσία ἐκμάπτουσα, ἐπλούτησας
περιφανῶς, τὴν αὐτοῖς ἐπιλάμπουσαν εὐκλειαν.

Σταγόνας τῶν ἱαμάτων προχέεις, ἐπομβρίαις θεϊκῶν χαρισμάτων, καὶ τῶν
παθῶν, ποταμούς ἀναστέλλεις, καὶ βοηθεῖς τοῖς δεινῶς κινδυνεύουσιν,
αοίδιμε Μάρτυς Χριστοῦ, Ἀναστάσεως θείας ἐπώνυμε.

Θεοτοκίον

Ιώμενος τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν, τῇ ἀρχαίᾳ παραβάσει φθαρείσαν, δίχα
φθοράς, νέον τίκτεται βρέφος, καὶ σοῦ ἐν κόλποις ὡς θρόνῳ καθέζεται,
Ἀνύμφευτε τῆς Πατρικῆς, μὴ ἐκστάς συνεδρίας θεότητι.

Ὁ Εἰρμός

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι
κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ ἄδῃ προσήγγισε, καὶ δέομαι
ὡς Ἰωνάς, Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

**Κοντάκιον τῆς Αγίας
Ἦχος β' Τὰ ἀνω ζητῶν**

Οἱ ἐν πειρασμοῖς, καὶ θλίψεσιν ὑπάρχοντες, πρὸς τὸν σὸν ναόν,
προστρέχοντες λαμβάνουσι, τὰ σεπτά ἱάματα, τῆς ἐν σοὶ οἰκούσης θείας
χάριτος, Αναστασία σύ γάρ αἰί, τῷ κόσμῳ πηγάζεις τὰ ἱάματα.

Ὁ Οἶκος

Τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου συνεπώνυμος οὖσα, πεπτωκότα με νῦν
ἀνάστησον ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ τῶν θαυμάτων τῶν σῶν, σταγόνα
ἐπιστάξασα, Μάρτυς τῇ ψυχῇ μου, καὶ τὸν φλογμὸν τῆς δεινῆς ἀμαρτίας
κατασβέσασα, τὸν κόσμον γάρ διασώζεις ἐκ παθῶν πολυτρόπων ἐκάστοτε,
ὧν περ καγὼ πεπεύραμαι, σύ γάρ πάντα τοῖς πάσι παρέχουσα, τῷ κόσμῳ

πηγάξεις τά ιάματα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας μεγαλομάρτυρος Αναστασίας, τής Φαρμακολυτρίας.

Στίχοι

- Αναστασία φάρμακον πιστοίς μέγα,
- Πάν φάρμακον λύουσα, καί κεκαυμένη.
- Καύθη Αναστασία πυρί δευτέρα εικάδι λαύρω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Χρυσογόνου.

Στίχοι

- Δίδωσι Χρυσόγονος αυχένα ξίφει,
- Ο πνεύμα χρυσούς, χάλκεος δέ τό σθένος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Θεοδότης καί τών τέκνων αυτής.

Στίχοι

Η Θεοδότη πύρ φέρει σύν φιλτάτοις, Φίλτρω Θεού ζέουσα, καί πυρός πλέον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού αγίου Μάρτυρος Ζωΐλου.

Στίχοι

- Ζωήν ρέουσαν εκλιπών ο Ζωΐλος
- Ζωήν μένουσαν εύρεν εν ζώντων τόπω.

Τή αυτή ημέρα, Τά θυρανοίξια τής τού Θεού μεγάλης Εκκλησίας.

Στίχοι

- Αίρουσιν άνδρες ιεροί Χριστού πύλας
- Τούς Δαυΐδ ημίν εκτυπούμενοι νόας.

Τή αυτή ημέρα, Τό φωτοδρόμιον τής τού Θεού Εκκλησίας.

Στίχοι

- Τρέχοντα φώτα σήμερον Ναού κύκλω,
- Δηλούσι φωτός εις τό πάν θείου δρόμον.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Οι Παῖδες εν Βαβυλώνι, καμίνου φλόγα ουκ έπτηξαν, αλλ' εν μέσω φλογός εμβληθέντες δροσιζόμενοι έψαλλον, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών».

Νευστάζων κάραν Ηρώδης κακά προβλέπων εκίνησεν ευκαιρίαν ζητών

θανατώσαι, τόν ζωής καί θανάτου Χριστόν τήν εξουσίαν έχοντα, τόν Θεόν τών Πατέρων ημών.

Υμών Χριστού όσοι φίλοι, συμφυγαδεύθητε φεύγοντι εις Αίγυπτον τούτω καί καλώς εκεί προσκυνήσατε θεοπρεπώς καλέσαντες καί συμφώνως δοξάσατε.

Μεθ' όστις εμού ουκ έστι, κατ' εμού πράττει Χριστός φησιν, ο δέ μή συνάγων μετ' εμού σκορπίζοντι έοικε, διό τήν τούτου φρίξωμεν, εν σαρκί συγκατάβασιν.

Τής Αγίας

Τούς εν καμίνω Παϊδάς σου

Ο Βασιλεύς τών όλων καί Θεός, προέρχεται πόλει γεννηθήναι Βηθλεέμ, ο τήν σεμνήν, Αναστασίαν μεγαλύνας, εν απείροις θαύμασιν ως δι' αυτόν, αικισμούς καθυπομείνασαν.

Νεκροίς ξοανοις σέβας πονηρόν ουκ ένειμας μόνον σεβομένη τόν Χριστόν οία Θεόν ζώντα αεί, Αναστασία, καί τοίς ζωηροίς αυτού πάθεσι πάθος τό σόν καταλαμπρύνουσα.

Οι τώ ναώ σου πίστει δαφιλεί, προσφεύγοντες, νόσων εκλυτρούνται χαλεπών καί αρρωστίας καί παθών καί αλγηδόνων, ευρωστίαν πάντοτε παρά Χριστού τού Θεού πλουσίως λαμβάνοντες.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένος Λόγος εκ τής σής, προέρχεται Άχραντε νηδύος υπέρ νούν καί άρχεται ο προαιώνιος καί φάτνη κείται σπαργανούμενος καί διαλύει σειράς τών εγκλημάτων.

Άλλος

Παίδες Εβραίων εν καμίνω

Άνω χοροί δοξολογούσιν, Ασωμάτων, επί γής δέ προσκυνούμεν, καθορώντες βροτοί, ημίν ομοιωθέντα, καί επί φάτνης κείμενον, σέ Χριστέ Θεέ τών όλων.

Πύρ απετέφρωσας απάτης, ως οι Παίδες δέ, φλογί προσομιλούσα, παρεδήλους θερμόν, τόν έρωτα θεόφρον, όν πρός τόν σόν εκέκτησο, καί Δεσπότην καί Νυμφίον.

Όμβρους προχέεις ιαμάτων, καταπαύουσα φλογμόν αρρωστημάτων, καί λαούς μελωδείν αεί παρασκευάζεις, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Θαύμα διάνοιαν εκπλήττον, τό τελούμενον εκ σου Παρθενομήτορ, τίκτειν μέλλεις Θεόν, καί φάτνη ανακλίνειν, τόν Χερουβίμ απρόσιτον, καί αχώρητον τή φύσει.

Προεόρτιος

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Νόμων πατρώων οι μακαριστοί, εν Βαβυλώνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγής αλογίστου, καί συνημμένοι, ώ ουκ εχωνεύθησαν πυρί, τού κρατούντος επάξιον, ανέμελπον τόν ύμνον. Τόν Κύριον υμνεíte τά έργα, Καί υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας».

Οι δαιτυμόνες οι θεόφρονες, εν Βηθλεέμ τώ νοϊ προπορευόμενοι, συν Αγγέλοις κατοπτεύσωμεν, καί Ποιμέσι τό θαύμα, τώ εν υψίστοις, δόξαν αναμέλποντες Θεώ, ευδοκίαν βραβεύοντι, βροτοίς καί τήν ειρήνην. Τόν Κύριον υμνεíte τά έργα, καί υπερυψούτε, βοώντες εις αιώνας.

Νόμου φιλίας αντεχόμενοι, φιλαδελφίας γνώμην αναλαβώμεθα, εν αλλήλοις ειρηνεύοντες, καί τό έν συμφρονούντες, ο γάρ ειρήνης πρύτανις, προέρχεται Χριστός, ειρηνεύσαι τά σύμπαντα, καί σώσαι τους βοώντας. Τόν Κύριον υμνεíte τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Εδεξιούτο τόν τικτόμενον, Χριστόν δολίοις λόγοις Ηρώδης άνομος, καί τοίς Μάγοις, προσεπέσκηπτεν, ως αυτόν προσκυνήσων, αλλ' ουκ ηδείτο διώκειν, λανθάνοντα Θεόν, ου τά βρέφη κατώκτειρε, καί βοάν ού συνήκε. Τόν Κύριον υμνεíte τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Αγίας

Ον φρίπτουσιν Άγγελοι

Εν χρόνω ο άχρονος, γεννάται υπέρ νούν, καί Μάγοι προσφέρουσιν αυτώ ως Βασιλεί, φανέντι τά δώρα, καί τήν δόξαν αυτού, ουρανός κηρύττει, προβολή τού αστέρος.

Γενναίως ανύειν σε, τούς δρόμους τούς μακρούς, ο θείος Χρυσόγονος, υπήλειψε Σεμνή, μεθ' ού σε τιμώνμεν, μελωδίαις σεπταίς, υπέρ αληθείας, σεπτώς ηγωνισμένην.

Ως όμβρος σωτήριος, υπάρχει ο ναός, ο έχων τό λείψανον, Πανεύφημε τό σόν, εν ώ καταφεύγει, πάς πιστός καί δεινής, ζάλης εκλυτρούται, καί παντοίων κινδύνων.

Θεοτοκίον

Νύν ήλθεν ο Κύριος, ο πανταχού παρών, Παρθένου τικτόμενος, εν πόλει Βηθλεέμ, αγάλλου η κτίσις, υπαντώσα αυτώ, καί δοξολογούσα, εις πάντας τούς αιώνας.

Άλλος

Οι θεορρήμονες Παῖδες

Ω παρειστήκεισαν ἄνω χιλιάδες, καὶ μυριάδες Ἀγγέλων, Σπήλαιον φέρει τικτόμενον, ὃν υμνοῦμεν τὰ ἔργα, ἀπαύστως ὡς Κύριον.

Οἶκος Τριάδος ἐδείχθης θείοις τόποις, ἐν προσευχαῖς καὶ νηστεαῖς, Ἀναστασία σχολάζουσα, Εὐλογεῖτε βώσα, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἰσχυροτάτοις λογίοις Χρυσογόνου, τοῦ Ἀθλοφόρου ρωσθείσα, τό τῶν ἐιδώλων ἀνίσχυρον, κατεπάτησας θράσος, γενναίως ἀθλήσασα.

Θεοτοκίον

Ω θεοχώρητε Κόρη, τέξη βρέφος τὸν Ποιητὴν τῶν αἰώνων, καὶ ἀναλλοίωτον Κύριον, Βηθλεὲμ ἐν τῇ πόλει, δι' ἄφατον ἔλεος.

Ο Εἰρμός

«Οἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυρί, καὶ τὴν φλόγα καταπατοῦντες υπέψαλλον. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Προεόρτιος

Ὡδή θ' Ο Εἰρμός

«Ξενίας Δεσποτικής, καὶ ἀθανάτου τραπέξης, ἐν πενιχρῷ Σπηλαίῳ, ταῖς ὑψηλαῖς φρεσί, πιστοὶ δεῦτε ἀπολαύσωμεν, σεσαρκωμένον Λόγον, ἀπορρήτως μαθόντες, ὃν μεγαλύνομεν».

Ἄπιτε τοῖς ἀρχηγοῖς, Ἡρώδης ἔφη τῶν Μάγων, ζητήσατε τὸν παῖδα, ἐπὰν δὲ εὔρητε, τούτον τάχος μηνύσατέ μοι, τὸν δόλον ἐν καρδίᾳ τεκταίνων, ἀλλ' ἡ λέγχθη ὁ πλάνος, διακενῆς ἀνομῶν.

Δημιουργὸς γεννηθεὶς, ἐκ τοῦ Πατρὸς πρό αἰώνων, γεννᾶται ἐκ Παρθένου, Σοφία πεφυκῶς, Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις, διπλοῦν ταῖς φύσεσιν ἐιδότες, τὸν Θεάνθρωπον Κύριον μεγαλύνομεν.

Ὡς ἄνθρωπος ἐφάνης, οὐσία οὐ φαντασία, οὕτω Θεὸς τῷ τρόπῳ, τῆς ἀντιδόσεως, ἡ φύσις Σῶτερ ἤνπερ προσείληφας, διό τὴν ἐκ Παρθένου, σοῦ θεῖαν ἐνδημίαν, τιμώντες σέ μεγαλύνομεν.

Τῆς Ἀγίας

Τὴν φωτοφόρον νεφέλην

Ἰδοὺ ἐγγίζει Παρθένος, ἀποτεκεῖν ἐν Σπηλαίῳ, τὸν Βασιλέα τοῦ παντός, σὰρκα ἀνειληφότα, ὃν ὠμολόγησε στερρῶς, ἀθλούσα ἡ ἐνδοξος, λαμπρότατα, Μάρτυς Ἀναστασία, καὶ νικῶσα τὸν ἀόρατον ἐχθρόν.

Ὡραιοθείσα τοῖς πόνοις, υπέρ ἡλίου ἀκτῖνας, ἔλαμψας Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, καὶ φωτίζεις τὸν κόσμον, ἄθλων μεγάλων τῷ φωτί, θαυμάτων τε χάρισιν, ἐντεῦθέν σε, πίστει Ἀναστασία, εὐφημοῦμεν μελωδίαις ἱεραῖς.

Σέ τήν ωραίαν τρυγόνα, καί ἀηδόνα τιμίαν, καί παγκαλή περιστεράν,
χρυσαιγιζούσας Μάρτυς, πτέρυγας έχουσαν πιστώς, αεί μακαρίζομεν,
τελούντές σου, τήν πανέορτον μνήμην, ἐν ἡ λύσιν πάσιν αἰτήσαι δεινών.

Ἦς νύν ἐπέτυχες δόξης, ἐπιτυχεῖν ἡμᾶς πάντας, αεί δυσώπει τόν Χριστόν,
Μάρτυς Ἀναστασία, τοὺς τήν σεπτήν σου εορτήν, σεπτῶς εορτάζοντας, καί
πίστει σου, προσκυνούντας τήν θήκην, τῶν λειψάνων ὡς πηγὴν ἁγιασμοῦ.

Θεοτόκion

Φέροντα φύσιν βροτείαν, Παρθενομήτορ ἁγία, τίκεις ἐν πόλει Βηθλεέμ, τόν
υπέρθεον Λόγον, καί γαλουχεῖς μητροπρεπῶς, τόν τρέφοντα ἅπαντας, ὡς δέ
πύρινος θρόνος τούτον φέρεις, Παναγία ἀνωτέρα Χερουβίμ.

Ἄλλος

Κυρίως Θεοτόκον

Σκιρτήσατε τά ὄρη, ἐν ἀγαλλιάσει, καί εὐφροσύνην βουνοὶ περιζώσασθε, νύν
ἡ Παρθένος ἐγγίζει τεκεῖν τόν Κύριον.

Ἡμέραν εὐφροσύνης, ἄγει σου ἡ κτίσις, Ἀναστασία τήν μνήμην δοξάζουσα,
ὄνπερ ἐδόξασας Λόγον, οἰκείois μέλεσιν.

Φωτὶ καθαρωτάτῳ, νύν ἐλλαμπομένη, τοὺς ὑμνητάς σου φωτίζοις τήν
άνωθεν, πάσιν ἡμῖν προξενούσα, Μάρτυς εὐμένειαν.

Θεοτόκion

Φαιδρῶς πάσα ἡ κτίσις, νύν ἀγαλλιάσθῳ, ἡ Θεοτόκος τεκεῖν νύν ἐπείγεται,
τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, βροτόν γενόμενον.

Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή,
σύν Ἀσωμάτοις χορείαις, σέ μεγαλύνοντες».

Εξαποστειλάρion τῆς Ἀγίας

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν

Παρθενομάρτυς ἐνδοξε, ἀθλοφόρων τό κλέος, Ἀναστασία πάνσοφε,
δυσωπούσα μή παύσῃ, τόν ἐκ Παρθένου νύν Κόρης, τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου,
τεχθῆναι προερχόμενον, ἐν Σπηλαίῳ καί φάτνῃ, ἀμαρτιῶν, δοῦναι λύσιν πάσι
τοῖς ἐκτελούσι, τήν παναγίαν μνήμην σου, καί τιμώσί σε πόθῳ.

Προεόρτιον, ὅμοιον

Τήν ἐκ Παρθένου Γέννησιν, τοῦ Χριστοῦ προκηρύττει, ἡ φωτοφόρος μνήμη
σου, Μάρτυς Ἀναστασία, ἐν Βηθλεέμ συγκαλούσα, Μάγους μέν ἐκ Περσίδος,
σύν δώροις, τοὺς Ποιμένας δέ, μετ' Ἀγγέλων πρὸς ὕμνον, σύ γάρ σαυτήν, ὡς
χρυσόν καί λίβανον καί ὡς σμύρναν, προσήξας τῷ Δεσπότη σου, ἐναθλούσα
Θεόφρον.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχ. δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β' Αἱ Ἀγγελικαί

Νύν αἱ παλαιαὶ διαλύονται ἐμφάσεις, ἔσχεν ἐν γαστρί, ἡ Παρθένος γάρ καὶ λίθος, ἐξ ὅρους ἀπετμήθη, καὶ ἡ ῥάβδος ἐβλάστησεν, ἡ τοῦ Ἰεσσαΐ, καὶ δρόσος ἄρτι, ἡ τοῦ Γεδεων ἐν γῇ ἐρρύη, λαοὶ κράζωμεν, Ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, Χριστὸς παραγίνεται.

Ξένου τοκετοῦ, ξένα πράγματα ὁράται! πῶς ὁ τῷ Πατρί, ἐν υψίστοις συνεδρεύων, ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων, γεννηθεὶς ἀνακλίνεται; πῶς ὁ ἀναφῆς ἐν τοῖς σπαργάνοις; πῶς ὁ πανταχοῦ ἐν τῷ Σπηλαίῳ; λαοὶ κράζωμεν, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, Χριστὸς παραγίνεται.

Ὁ τερατουργῶν, καὶ τὴν Αἴγυπτον μαστίζων, ὕων τε λαῷ, τῷ αὐτῷ γνώμονι τὸ Μάννα, σαρκούται καὶ θηλάζει, καὶ παιδίον ὀρώμενος, φεύγει τὸν Ἡρώδην, ὡς ἐπὶ νεφέλῃς τὴν Παρθένω, Μητρὶ οὐχούμενος, ὡς Ἡσαΐας προορά, ὁ θεοπτικώτατος.

Παιδίον ὁ προὖν, Βασιλεὺς ὁ τῶν αἰώνων, τίκτεται ἐκῶν, καὶ υἱὸς ἡμῖν ἐδόθη, Ἀκούσατε τὰ ἔθνη, Ἰσραὴλ ἐνωτίσθητι, γνῶτε καὶ ἠττάσθε, μεθ' ἡμῶν γάρ, ὡς λεπτυνεὶ καὶ ἐκλικμήσει, ἐκ γῆς ἀπάσαν, καὶ βασιλείαν καὶ ἀρχὴν, αὐτῷ μὴ ὑπεΐκουσαν.

Δόξα... Ὅμοιον

Ῥάβδῳ σιδηρᾷ, ποιμανθήσῃ Ἰουδαίᾳ, οἷα ἀπειθής, καὶ Προφήταις ἀντιπίπτων, Υἱὼ γάρ γεννηθέντι, ὁ Πατὴρ κλῆρον δίδωσιν, ἔθνη καὶ κατάσχεσιν γῆς πάσης, σέ δέ ἀπωθείται μαιφόνε, βοᾶν οὐ πείθῃ γάρ, Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, Χριστὸς παραγίνεται.

Καὶ νύν... Ὅμοιον

Σκίρτησον Δαυΐδ, ἐξ οσφύος σου Χριστὸς γάρ, χαίροις Ἰεσσαΐ, ἐξανθεὶ γάρ σου ἡ ρίζα, ἐκ μηροῦ σου Ἰούδα, προελεύσεται Κύριος, κατὰ Βαλαάμ ἔδεται ἔθνη, κατὰ τὸν μέγαν Ἡσαΐαν, ἰδοὺ τέξεται, παιδίον τὸν Ἐμμανουήλ, Παρθένος ἡ πάνσεπτος.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Προλάμπει ὁ ἀστήρ, ἤδη ἐν τῷ Σπηλαίῳ, Ποιμένες μετ' Ἀγγέλων, οἱ Μάγοι μετὰ δώρων, προφθάσαι εὐτρεπίσθητε.

Στίχ. Κύριε εἰσακήκισα τὴν ἀκοήν σου.

Εγγίζει ὁ Χριστὸς, ὁ ἀστήρ προαυγάζει, τὸ οὐράνιον πλῆθος, τῆς στρατιάς προκύπτει, τῶν νοερῶν δυνάμεων.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπὸ θαιμάν ἤξει.

Χαίρε η Βηθλεέμ, ο ποιμαίνων επέστη, τόν Ισραήλ ο σώζων, ουκέτι ελαχίστη, Ιουδαία τοῖς ἀρχουσιν.

Δόξα... Τῆς Ἀγίας
Ἦχος πλ. α' Βύζαντος

Προεόρτιος ημέρα σήμερον, τῆς ἐνανθρωπήσεως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῇ τῆς πανευφήμου καὶ Μάρτυρος εορτῇ, συνεξέλαμψεν Ἀναστασίας, ἰδοὺ ἡ Παρθένος, ἐν Βηθλεέμ ἐπείγεται, Βρέφος σπαργανούμενον, ἀνακλίνει ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων, τόν ἐλευθερώσαντα ἡμᾶς, ἐκ τῆς ἀρχαίας κατάρας, καὶ σώζοντα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Ἦχος ο αὐτός

Μὴ στύγναζε Ἰωσήφ, καθορών μου τὴν νηδύν, ὅψει γάρ τό τικτόμενον ἐξ ἐμοῦ καὶ χαρήσῃ, καὶ ὡς Θεόν προσκυνήσεις, ἡ Θεοτόκος ἔλεγε τῷ εαυτῆς μνηστήρι, μολούσα τοῦ τεκεῖν τόν Χριστόν. Ταύτην ἀνυμνήσωμεν λέγοντες, Χαίρε κεχαριτωμένη, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, καὶ διὰ σοῦ μεθ' ἡμῶν.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἀγίων δέκα Μαρτύρων τῶν ἐν Κρήτῃ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'
Ὁ ἐξ υψίστου κληθεὶς

Τοῦ Ἡσαΐου φωνὴ ἀποπληροῦται, ἰδοὺ ἡ Παρθένος γάρ, τόν ἀπερίληπτον, περιγραφόμενον σώματι, ἐν μήτρᾳ φέρει, καὶ παραδόξως τεκεῖν ἐπείγεται, θεόδεκτον Σπήλαιον προευτρεπίσθητι, ἡ Βηθλεέμ ἐτοιμάσθητι, ὁ Βασιλεὺς γάρ, σέ ἡρετίσατο εἰς κατοίκησιν. Δέχου ἡ φάτνη σπαργανούμενον, βρέφος Χριστόν λύειν μέλλοντα, τὰς σειράς τῶν πταισμάτων, τῶν ἀνθρώπων ἀγαθότητι.

Ἡ φωτεινὴ τε καὶ ἐμψυχος νεφέλη, τόν ὄμβρον βαστάζουσα τόν ἐπουράνιον, τούτον ἐν γῇ νύν προέρχεται, ἐναποστάξαι, ὅπως ἀρδεύσῃ ταύτης τό πρόσωπον. Τό ἔαρ τῆς χάριτος, ἡ νοητὴ χελιδὼν, ἔνδον ἐν σπλάγχνοις κατέχουσα, ἀρρήτῳ λόγῳ, ἐναποτίκτει χειμῶνα ἄθεον, διασκεδάζον, τό Παλάτιον, τό καθαρὸν καὶ ἀμίαντον, Βασιλέα Σπηλαίῳ, ἐπεισάγει σωματούμενον.

Συναπεγράφῃς τοῖς δούλοις ὁ Δεσπότης, πταισμάτων χειρόγραφον, σχίσαι βουλόμενος, καὶ ἀπογράψασθαι ἅπαντας, ἐν βίβλῳ ζώντων, θανατωθέντας κλοπῇ τοῦ ὀφews, Παρθένος δὲ φέρει σε, τόν πάντα φέροντα, σάρκα θνητὴν

περικείμενον, καί καταλύειν, σμικρῷ Σπηλαίῳ επευδοκήσαντα, ὄν
γεννηθέντα, τάξεις ἄνωθεν, Ἀγγελικαί ανυμνήσουσι, μετὰ θείων Ποιμένων,
εκπληττόμεναι τό κράτος σου.

Στιχηρά Προσόμοια τῶν Ἀγίων.

Ἦχος ο αὐτός Ὡς γενναίον ἐν Μάρτυσιν

Ἡ δεκάς ἡ θεόλεκτος, καί λαμπάς ἡ δεκάπυρσος, ἡ ταῖς θείαις λάμψεσι
καταυγάζουσα, τῆς Ἐκκλησίας τό πλήρωμα, οἱ στύλοι οἱ ἀσειστοί, οἱ ἀστέρες
οἱ φαιδροί, οἱ τήν γῆν ουρανῶσαντες, ταῖς λαμπρότησι, τῶν μεγίστων αγώνων
εγκωμίοις, ιεροῖς μεγαλοφώνως, ανευφημείσθωσαν σήμερον.

Ευφημείσθω θεόδουλος, Ζωτικός τε καί Πόμπιος, Βασιλείδης Εὐπορος,
Αγαθόπους τε, καί Σατορνίνος Γελάσιος, καὶ θεῖος Ευάρεστος, μεθ' ὧν
Ευνικιανός, νύν τιμάσθωσαν ἄσμασιν, οἱ πανεύδιοι, τῶν ἐν ζάλῃ λιμένες, οἱ
τήν πλάνην, στηλιτεύσαντες καί στέφος, νικητικόν κομισάμενοι.

Τά τῆς Κρήτης βλαστήματα, Ἐκκλησίας ερείσματα, καί πιστῶν ἀμάραντα
ωραῖσματα, τοῦ Παραδείσου ἡδύπνοα, τά ἄνθη τά τίμια, τά ευπρόσδεκτα
Χριστοῦ, καί τερπνότατα σφάγια, ἀναθήματα, ουρανίου ναοῦ τε τήν δεκάδα,
τῆς Τριάδος τήν Ἀγίαν, τοὺς Ἀθλοφόρους υμνήσωμεν.

Δόξα... Τῶν Ἀγίων Ἦχος β' Κυπριανού

Κρήτη προεορτάζει σήμερον, τά Γενέθλια Χριστοῦ, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν
Ἀθλοφόρων, διό ευχαῖς αὐτῶν Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Προεόρτιον Ὁ αὐτός, τοῦ αὐτοῦ

Βηθλεέμ γῆ Ιούδα, τό κατὰ σάρκα πολίτευμα, φαιδρῶς ευτρέπισον τό θεῖον
Σπήλαιον, ἐν ᾧ Χριστός σαρκί τίκτεται, ἐξ ἀπειράνδρου αγίας Παρθένου, εἰς
τό σῶσαι τό γένος ἡμῶν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια Προεόρτια.

Ἦχος πλ. β' Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Ἡ ἀπειρος σοφία Θεοῦ, τόν οἶκον αὐτῆς ὑπέρ νοῦν, ἐκ Παρθένου, ᾧ
κοδόμησε Χριστός, καί ἔρχεται ἐν φάτνῃ ἀλόγων καί Σπηλαίῳ, σαρκί τεχθῆναι
ὑπέρ ἔννοιαν.

Στίχ. Ὁ Θεός ἀπό θαιμάν ἤξει.

Ωράθης τοῖς Προφήταις Χριστέ, ὡς θέμις ἦν θεάσασθαι, σέ τόν Κτίστην, ἐν
εσχάτοις δέ καιροῖς, τοῖς πάσιν ἐπεφάνης, ἀνθρώποις ἐν τῇ πόλει, τῇ Βηθλεέμ
βροτός γενόμενος.

Στίχ. Κύριε εισακήκοα τήν ακοήν σου.

Διέδραμε μηνύων αστήρ, τόν Ἥλιον τῆς δόξης Χριστόν, Αστρολόγους εν τῇ πόλει Βηθλεέμ, καί Ἄγγελοι Ποιμένας, νύν ευαγγελιούνται, μεθ' ὧν συνδράμωμεν θεόφρονες.

Δόξα... Τῶν Ἀγίων Ἦχος γ'

Προεόρτιος σήμερον, ἡ τῶν Μαρτύρων επέστη εορτή, τήν Γενέθλιον ἡμίν, προὔπογράφουσα ἡμέραν, τόν ἐξ Ἡλίου Ἥλιον, τόν ἐκ τῆς Παρθένου, Θεόν ἐπιφανέντα, σαρκί ἀνακηρύττουσα, Δεκάς Μαρτύρων ἐν Κρήτῃ, στερρώς ἀθλήσασα, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἐξ οὐρανοῦ ἐδέξαντο, πρὸς οὓς βοήσωμεν, Χορὸς ἀγιόλεκτος ἱκετεύσατε Χριστόν, Ἅγιοι Μάρτυρες, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων, τήν πάνσεπτον μνήμην ὑμῶν.

**Καί νύν... Προεόρτιον ὁ αὐτός
Ἀνατολίου**

Ευτρεπίζου Βηθλεέμ, ἡνοικταί γάρ ἡ Εδέμ, ετοιμάζου Εφραθά, ἀνανεοῦται γάρ ὁ Ἀδάμ, καί ἡ Εὐὰ σὺν αὐτῷ, ἡ κατάρρα γάρ λέλυται, ἡ σωτηρία ἐν κόσμῳ ἐξήνθησε, καί ψυχαὶ τῶν Δικαίων ευτρεπίζονται, ὡς προίκα δωροφορίας, ἀντὶ μύρου τόν ὕμνον προσάγουσαι, σωτηρίαν ψυχῆς, καί ἀφθαρσίαν κομιζόμεναι. Ἰδοὺ γάρ ἐν φάτνῃ ἀνακείμενος, προτρέπει ὑμνωδίαν πνευματικὴν ἐπιτελέσαι, τοὺς βοῶντας ἀπαύστως, Κύριε δόξα σοι.

**Ἀπολυτίκιον, Προεόρτιον
Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ**

Ετοιμάζου Βηθλεέμ, ἡνοικταί πάσιν ἡ Εδέμ, Ευτρεπίζου Εφραθά, ὅτι τό ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν τῷ Σπηλαίῳ ἐξήνθησεν ἐκ τῆς Παρθένου, Παράδεισος καί γάρ, ἡ ἐκείνης γαστήρ, ἐδείχθη νοητός, ἐν ᾧ τό θεῖον φυτόν, ἐξ οὗ φαγόντες ζήσομεν, οὐχὶ δέ ὡς ὁ Ἀδάμ τεθνηξόμεθα, Χριστός γεννᾶται, τήν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

**Δόξα... Τῶν Ἀγίων Ἦχος γ'
Τήν ωραιότητα**

Τήν πολυθαύμαστον Κρήτην τιμήσωμεν, τήν ἐξανθήσασαν ἀνθη τὰ τίμια, τοὺς μαργαρίτας τοῦ Χριστοῦ, Μαρτύρων τοὺς ἀκρέμονας. Δέκα γάρ ὑπάρχοντες, ἀριθμῷ οἱ μακάριοι, δύναμιν μυρίοπλον τῶν δαιμόνων κατήσχυναν, διό καί τοὺς στεφάνους ἐδέξαντο, Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ καρτερόψυχοι.

**Καί νύν... Τό Προεόρτιον πάλιν
Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ**

Ετοιμάζου Βηθλεέμ, ἡνοικταί πάσιν ἡ Εδέμ, Ευτρεπίζου Εφραθά, ὅτι τό ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν τῷ Σπηλαίῳ ἐξήνθησεν ἐκ τῆς Παρθένου, Παράδεισος καί γάρ, ἡ ἐκείνης γαστήρ, ἐδείχθη νοητός, ἐν ᾧ τό θεῖον φυτόν, ἐξ οὗ φαγόντες ζήσομεν, οὐχὶ δέ ὡς ὁ Ἀδάμ τεθνηξόμεθα, Χριστός γεννᾶται, τήν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

Καί Απόλυσις

Εν δέ τοῖς αποδείπνοις ψάλλομεν τό Τριῶδιον, οὐ ἡ Ακροστιχίς.
Προσάββατόν τε

Ωδή ε' Ἦχος πλ. β'
Ο Ειρμός

«Πρός σέ ορθρίζω, τόν δι' ευσπλαγχνίαν, σεαυτόν τῷ πεσόντι, κενώσαντα
ατρέπτως, καί δούλου μορφήν, εκ Παρθένου φορέσαντα, Λόγε Θεοῦ, τήν
ειρήνην παράσχου μοι φιλόανθρωπε».

Ρυφθέντες φρένας, καί προκαθαρθέντες, μυστηρίου μεθέξει, φρικτῆς
οικονομίας, σῶμα καί ψυχήν, Βηθλεέμ πρός τήν πόλιν ἀνέλθωμεν, τόν
Δεσπότην τικτόμενον οφόμενοι.

Οράτε φίλοι, μάτην μή θροεῖσθε, ο γάρ ἀφρων Ἡρώδης, θρασύνεται τόν
Κτίστην, κτείνει τεχθέντα, ἀλλ' αὐτός ως ζωῆς καί θανάτου κρατῶν, ζή καί
σῶζει, τόν κόσμον ως φιλόανθρωπος.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Στήλην κακίας ἀντιθέου, Παῖδες θεῖοι παρεδειγμάτισαν, κατά Χριστοῦ δέ
φρυαττόμενος, Ἡρώδης θρασύνεται, βουλεύεται κενά, κτείνει μελετά, τόν
ζωῆς κρατοῦντα παλάμη, ὃν πάσα Κτίσις εὐλογεῖ, δοξάζουσα εἰς τοὺς
αἰῶνας».

Ἀπό βλεφάρων ραθυμίας, ὕπνον πάντα πιστοί τινάξωμεν, ἐν προσευχῇ δέ
γρηγορώμεν, πειρασμούς ἀποτρέποντες τοὺς εκ τοῦ πονηροῦ, καί σύν
Ποιμέσι, θεαταί τῆς δόξης δειχθώμεν, Χριστοῦ τεχθέντος, ὃν ὑμνεῖ δοξάζουσα
πάσα ἡ κτίσις.

Βέβηλον ἔπος εκ χειλέων, προῖέναι πιστοί κωλύσωμεν, λόγους εὐφήμους
μελετήσαντες, Χριστῷ δέ προσάξωμεν, τῷ λύσαντι ἡμᾶς τῆς αλογίας, ἐν
αλόγοις κειμένῳ φάνη ὃν πάσα κτίσις εὐλογεῖ, δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βάθος σοφίας, καί τῆς γνώσεως τοῦ Κτίστου, τίς ἐρευνήσει βροτῶν, Θεοῦ
κριμάτων τίς τήν ἄβυσσον, σοφός καταλήψεται; δι' ὧν τοὺς ουρανοὺς κλίνας,
τοῖς βροτοῖς σαρκόφορος συνανεστράφη, ὃν πάσα κτίσις εὐλογεῖ, δοξάζουσα
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπαγορεύειν σαρκικῶν παθῶν, καί κόσμου τερπνῶν σπουδάσωμεν,
πνευματικῶν δέ ἀντισχόμεθα, φροντίδων θεόφρονες, ἀξίους εαυτοῦς τῷ
τικτομένῳ, παριστῶντες ἐξ ἔργων Δεσπότη, ὃν πάσα κτίσις εὐλογεῖ,
δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ'

«Τήν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καί ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ,
τήν ἀδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκούσαν, τήν ὄντως Θεοτόκον σέ

μεγαλύνομεν».

Ο λέθριον δόγμα τού δυσμενούς, συνταραπτομένου, τή Γεννήσει τού Ιησού, Νηπίων ακάκων, απειργάσατο φόνον, ημείς δέ τόν τεχθέντα, πιστοί τιμήσωμεν.

Νόμους τούς τής φύσεως αδικών, καί θεσμούς τούς θείους, αθετών Ηρώδης δεινός, μητέρας ανόμως, ητέκνωσε καί βρέφη, ανείλεν αναιπίως, διά τήν πάντων Ζωήν.

Τοίς έθνεσιν ήνοικται τής Εδέμ, πύλη τικτομένου, εν Σπηλαίω τού Λυτρωτού, πηγγή τε διψώσιν, αθανασίας βλύζει, ο Κύριος τής δόξης, όν μεγαλύνομεν.

Εκύκλουν ως θρόνον χερουβικόν, Άγγελοι τήν φάτνην, τό γάρ Σπήλαιον ουρανόν, εύρων κειμένου, εν αυτώ τού Δεσπότου, καί, Δόξα εν υψίστοις, Θεώ εκραύγαζον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν.

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λογον

Βηθλεέμ ετοιμάζου τά πρός υπάντησιν, τής Παρθένου Μαρίας καί Θεομήτορος, ιδού γάρ έρχεται πρός σέ, έμβρυον φέρουσα, τόν συνάναρχον Πατρί, καί τώ Πνεύματι αεί, Χριστόν όν έν τώ Σπηλαίω, γεννήσει καί μετά τόκον, αεί Παρθένος οφθήσεται.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν.

Κάθισμα Ἦχος πλ. β'
Ελπίς τού κόσμου αγαθή

Εκ τής Περσίδος Βασιλείς, χρυσόν σμύρναν καί λίβανον, τώ κυηθέντι Βασιλεί, καί Θεώ προσήξαν πάλαι, ημείς δέ νύν προεορτάζοντες αυτού τήν Γέννησιν, ευσεβοφρόνως εκ ψυχής, πίστιν ελπίδα αγάπην, προσφέρωμεν αυτώ, τήν Παρθένον υμνούντες.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Είτα ο Ν' καί οι Κανόνες

Κανών Προεόρτιος, ού η ακροστιχίς, κατά Αλφάβητον.

Ποίημα Ιωσήφ

Ωδή α' Ἦχος β' Ο Ειρμός

«Ἄριπτον ασυνήθη, αβρόχως θαλαττίαν ανύσας τρίβον, ο εκλεκτός εβόα
Ισραήλ, Τώ Κυρίω άσωμεν, ότι δεδόξασται».

Αναρχος ών τή φύσει, αρχήν ο πρό αιώνων λαμβάνει Λόγος, εν Βηθλεέμ
τικτόμενος σαρκί, τούτου τά Γενέθλια προεορτάσωμεν.

Βλέψωμεν διανοίας, τοίς όμμασι πρός πόλιν τής Ιουδαίας, πορευομένην τέξαι
τήν Αγνήν, ής τόν τόκον πόρρωθεν αστήρ εμήνυσε.

Γνόντες σε Βασιλέα, εν γή αποτικτόμενον εκ Παρθένου, οι Βασιλείς Περσών
Λόγε Θεού, μετά δώρων σπεύδουσι τού προσκυνήσαί σε.

Ἔτερος Κανών Προεόρτιος

Ωδή α' Ἦχος πλ. β'

«Ως εν ηπειρώ πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω ίχνεσι τόν διώκτην Φαραώ,
καθορών ποντούμενον, Θεώ επινίκιον ωδήν εβόα άσωμεν».

Παρθενικής εκ Νεφέλης μέγας ημίν, ανατέλλει Ἥλιος, Ιησούς ο φωτισμός, οι
εν σκότει άσωμεν αυτώ, αυγαζόμενοι φαιδρώς, ταίς τούτου λάμψεσιν.

Η τών εθνών προσδοκία, ο Βασιλεύς, τής ειρήνης έρχεται, τόν πολέμιον ελείν,
Υπαντήσαι σπεύσωμεν αυτώ, τικτομένω Βηθλεέμ, εις σωτηρίαν ημών.

Προφητικάί περαιούνται θείαι φωναί, τήν φρικτήν ανάδειξιν, προσημαίνουσαι
Χριστού, η Αμνάς εγγίζει γάρ τεκείν, τόν Αμνόν καί Λυτρωτήν, καί πάντων
Κύριον.

Θεοτοκίον

Σέ τήν Αγνήν τού Δεσπότου Περιστεράν, τήν σεμνήν καί άμωμον, καί καλήν
εν γυναιξίν, ως τών όλων τέξασαν Θεόν, μακαρίζομεν πιστώς, Θεομακάριστε.

Κανών τών Αγίων

Ωδή α' Ἦχος γ'

«Άσωμεν τώ Κυρίω, τώ ποιήσαν τι θαυμαστά τέρατα, εν ερυθρά θαλάσση,
πόντω γάρ εκάλυψε τούς υπεναντίους, καί έσωσε τόν Ισραήλ, αυτώ μόνω
άσωμεν, ότι δεδόξασται».

Άσωμεν τώ Κυρίω, τώ συνάψαντι τούς αγίους Μάρτυρας, τή αμωμήτω πίστει,
καί τούτους οπλίσαντι, εν μιά τή ελπίδι, κατά τού αρχεκάκου εχθρού, καί τώ
συνδέσμω πάντας αυτούς, τής αγάπης ενώσαντι.

Οι απλανείς αστέρες, τού νοητού Ηλίου, ως εξ Εώας λάμπαντες, τόν τού αστέρος δρόμον, πιστώς προηγήσαντο, τού Χριστού γεννηθέντος, εορτήν προεισόδιον, τήν μνήμην τῆς αὐτῶν τελευτῆς, παιδρῶς προσενέγκαντες.

Οι εκ Περσίδος Μάγοι, εν Βηθλεέμ τεχθέντι, δῶρα Χριστῷ προσήγαγον, νύν δέ οι Αθλοφόροι, ως σμύρναν τά αίματα, ως χρυσόν δέ τήν πίστιν, ως λίβανον τά πνεύματα, θυσίαν προεόρτιον, τῷ τεχθέντι προσήνεγκαν.

Τή Θεοδούλου πίστει, καί Ζωτικού αγάπη, συνεκράθη Πόμπιος, καί Σατορνίνος άμα, καί συνεστεφάνωται Εύπορος, Αγαθόπους, Γελάσιος, Ευάρεστος καί Ευνικιανός, σύν αυτοίς καί Βασιλείδης ο σύναθλος.

Τριαδικόν

Η υπέρ νούν ουσία, καί αμέριστος τρισίν Υποστάσεσι, διαιρετῶς υμνείται, μία δέ θεότητι, απλῶς αδιαιρέτως, Τριάς γάρ η αὐτή καί Μονάς, απλή καί αδιαίρετος, εστί καί ονομάζεται.

Θεοτοκίον

Εν Βηθλεέμ γεννάται, καί τήν Εδέμ ανοίγει, ο εκ Παρθένου Κύριος, τεχθείς ανερμηνεύτως. Φάτνη ετοιμάζεται, καί Σπήλαιον τῷ Κτίστη, Μάγοι ευτρεπίζουσι τά δῶρα, τῷ Δεσπότῃ Θεῷ, καί Αστήρ προκηρύττει τό φῶς.

Προεόρτιος

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τόξον συνετρίβη δυναστῶν, τῷ κράτει σου Χριστέ, καί δύναμιν ασθενεῖς, σέ περιεζώσαντο».

Δεύτε διανοία καθαρά, ηχήσωμεν παιδρῶς, τῶν Γενεθλίων Χριστοῦ, νύν τά Προεόρτια.

Έρχη καταλύσαι εν σμικρῷ, Σπηλαίῳ Βασιλεῦ, πλουτίζων με Ιησοῦ, τή πολλή πτωχεία σου.

Ζόφου εξαιρούμενος ημάς, κακίας ο Χριστός, προέρχεται σαρκί, τεχθῆναι ως άνθρωπος.

Έτερος

Ουκ έστιν Άγιος ως σύ

Ο λόγω τείνας ουρανόν, υπεισέρχη Σπηλαίῳ, καί αλόγων εν φάτνη, ανακέκλισαι Χριστέ, τῆς αλογίας ημάς, διά σπλάγχνα, θέλων εκλυτρώσασθαι.

Βοά Προφήτης εμφανῶς, ο Θεός ημων ούτος, λογισθήσεται ουδείς, έτερός τις πρὸς αὐτόν, εξεύρε πάσαν οδόν, επιστήμης, τοῖς βροτοῖς ενούμενος.

Ου φέρει βλέπειν Χερουβίμ, καί πῶς φέρει σε φάτνη, τόν αχώρητον φύσει,

διά έλεος πολύ, τικτόμενον δι' ημάς, εκ Παρθένου, Κύριε φιλάνθρωπε;

Θεοτοκίον

Προείδεν Όρος σε ποτέ, Δανιήλ ο Προφήτης, εξ ού λίθος ετμήθη, Θεοτόκε
τούς βωμούς, λεπτύνας καί καθελών, τών ειδώλων, πάναγνε Θεόνυμφε.

Τών Αγίων

Εστερεώθη η καρδιά μου

Αθλητικόν παγκράτιον οι γενναίοι, τού Χριστού διήνυσαν Αθλοφόροι, τών
διωκτών τήν απόνοιαν καταπαλαίσαντες.

Οι νοεροί φωστήρες τής Εκκλησίας, λογικάς αστράπτοντες λαμπηδόνας, τήν
αβλεψίαν φωτίζουνσι τών καρδιών ημών.

Ο στερεώσας Κύριε τούς Αγίους, ενεγκείν αφόβως τάς αλγηδόνας, ρύσαι
κινδύνων καί θλίψεων τούς υμνούντάς σε.

Τριαδικόν

Σεραφικώς υμνήσωμεν τήν Τριάδα, σύν Αγγέλοις κράζοντες ασιγήτως, Άγιος,
Άγιος, Άγιος, η Τριάς καί Μονάς ο Θεός.

Θεοτοκίον

Τόν τής Τριάδος ένα τή γαστρί σου, δεξαμένη Άχραντε Θεοτόκε,
ανερμηνεύτως εκύησας, ως οίδε μόνος αυτός.

Ο Ειρμός

«Εστερεώθη η καρδιά μου εν Κυρίω, υψώθη κέρας μου εν Θεώ μου,
επλατύνθη επ' εχθρούς μου τό στόμα μου».

Κάθισμα Έχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τής Κρήτης οι λαμπροί, καί σεπτοί πολιούχοι, αθλήσαντες στερρώς,
ετροπώσαντο πίστει, τόν όφιν τόν αρχέκακον, καί νομίμως εστέφθησαν,
τούτων σήμερον, τήν αξιέπαινον μνήμην, εορτάζοντες, μεγαλοφώνως τόν
πάντων, δοξάζομεν Κύριον.

Δόξα... Καί νύν...

Προεόρτιον, όμοιον

Αγάλλου η Σιών, Βηθλεέμ ευτρεπίζου, ο πάντων συνοχεύς, τόν αστέρα
προπέμψας, εμήνυσε τήν άμετρον, εαυτού συγκατάβασιν, όν γάρ τρέμουσι,
τών ουρανών αι Δυναμεις, όντως τίκτεται, εκ τής Παρθένου ατρέπτως, ο
μόνος Θεός ημών.

Προεόρτιος

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Υμνώ σε, ακοή γάρ Κύριε εισακήκοα καί εξέστην, έως εμού ήκεις γάρ, εμέ
ζητών τόν πλανηθέντα, διο τήν πολλήν σου συγκατάβασιν, τήν εις εμέ
δοξάζω Πολυέλεε».

Ἡ Κτίσις ευφραινέσθω ἅπασα, ὁ γάρ Κτίστης ἰδοῦ γεννᾶται, ἐν Βηθλεέμ
νήπιος, ὀρώμενος ὁ πρό αἰώνων σαρκί, καί σπαργάνοις ἐνειλίσσεται, σειράς
πταισμάτων λύων ὡς φιλόανθρωπος.

Θαμβεῖται ἐννοῶν πᾶς ἄνθρωπος, πῶς ὁ πλούσιος ἐν ἐλέει, πτωχεύσαι νῦν
έρχεται, καί καταλύσαι ἐν Σπηλαίῳ, ἡμᾶς τοὺς κλοπῇ δεινῶς πτωχεύσαντας,
καταπλουτίσαι θέλων ἀγαθότητι.

Ἰλῦϊ ἐμπαγέντας Κύριε, ἀμαρτίας κακοφροσύνη, ἡλέησας, ὥκτειρας, καί
ἐπεσκέψω, καί εἰσέδυσ Ἀγνῆς, Παναγίας μήτραν Ἄγιε, ἥτις σε ἐν Σπηλαίῳ
τίκτειν ἔρχεται.

Θεοτοκίον

Κατάρας παλαιᾶς λυτρούμενος, τό ἀνθρώπινον ὁ Δεσπότης, ἐκ σοῦ σαρκί
τίκτεται, Πανάχραντε εὐλογημένη, διό ἐν αἰνέσει σε δοξάζομεν, δόξαν ἡμῶν,
καί καύχημα τυγχάνουσιν.

Τῶν Ἀγίων

Χριστός μου δύναμις

Ἰδοῦ ἀνέτειλε, τό ἄστρον πόρρωθεν, ὁ προήγγελοι πάσαι ἐξ Ἰακώβ,
ἄνθρωπος γενόμενος, ὁ ἀπερίληπτος Θεός, καί ὁράται σπαργανούμενος.

Ὁ πάντων Κύριος, ἡ ἀπολύτρωσις, ὁραθήσεται βρέφος, Παρθενικοῖς, κόλποις
καθεζόμενος, ὁ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρός, ὡς Υἱός ἀναπαυόμενος.

Εἰδέμ κλεισθείσά μοι, κλαπέντι βρώσει ποτέ, διανοίχθητι, νῦν γάρ ἐν Βηθλεέμ,
τίκτεται φορέσας με, ὁ ἀφορίσας με τῆς σῆς, ἀνωδύνου ἀπολαύσεως.

Θεοτοκίον

Προφήτης Πνεύματι, προεθεάσατο, Ἀββακούμ σε Παρθένε, Ὅρος Θεοῦ,
ἀρεταῖς κατάσκιον, ἐξ οὗ ἐπέφανεν ἡμῖν, ὁ φωτίζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἄλλος

Εἰσακήκοα τήν ἀκοήν

Προεόρτιος, τῶν Μαρτύρων ἐπέστη μνήμη, τήν Γενέθλιον προγράφουσα,
εορτήν τοῦ Σωτήρος.

Τά προαύλια, τῆς τοῦ Σωτήρος ἐπιφανείας, τῶν Μαρτύρων ἡ ἐτήσιος,
προανέω ξε μνήμη.

Ἡ δεκάπυρσος, τῶν Ἀθλοφόρων λαμπρὰς ἀνήφθη, τὸν ἀστέρα προμηνύουσα,
τοῦ Χριστοῦ γεννηθέντος.

Υπερόβρυζοι, ἐν τῇ χωνείᾳ τῶν ἀλγηδόνων, ἀνεδείχθησαν οἱ Ἅγιοι, ὡς

χρυσός εν καμίνω.

Θεοτοκίον

Μήτηρ Ἀχραντε, ευλογημένη Αγνή Παρθένε, τούς υμνούντάς σε περίσωζε, από πάσης ανάγκης.

Προεόρτιος

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο άνθραξ τώ Ησαΐα προοφθείς, Ἥλιος παρθενικής από γαστρός ανέτειλε, τοίς εν σκότει πεπλανημένοις, θεογνωσίας φωτισμόν δωρούμενος».

Λυτρώσαι τών αμετρήτων με κακών Κύριε, υπερβολή ως αγαθός χρηστότητας, εν Σπηλαίω εκ τής Παρθένου εν Βηθλεέμ, αποτεχθείς ως άνθρωπος.

Μετά σαρκός νύν προελθών ο Κύριος, δι' ευσπλαγχνίαν τούς βροτούς ρυσάμενος, δυναστείας τού αρχεκάκου, εις ουρανούς αναγαγών εθέωσε.

Νύν ήκει εν αλλοτρίω, ο Χριστός σώματι, εν τοίς ιδίοις, ξενωθώμεν άπαντες, τών ατίμων παθών, καί τούτον δεξώμεθα, σαρκί τικτόμενον.

Έτερος

Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ

Τού Εφραθά οίκος Βηθλεέμ, Ἀρχων εξελεύσεται εκ σου, εν Ισραήλ προσκαλούμενος, Έθνη απωσμένα, ως προηγόρευσεν, εν Πνεύματι Μιχαίας, καταυγαζόμενος.

Ποιμάναι ποίμνιον εαυτού, μόνος εν ισχύϊ Ιησούς, εκ τής Παρθένου τεχθήσεται, άκρων έως γής δέ μεγαλυνθήσεται, Προφήτης θεηγόρος, πάλαι προήγγειλε.

Θεός ανθρώποις ομοιωθείς, πτωχεύει σαρκί, ίνα ημάς, καταπλουτίση τή δόξη αυτού, καί Σπηλαίω τίκτεται ο αχώρητος, τούτον ευθεία γνώμη υποδεξώμεθα.

Θεοτοκίον

Ρομφαίαι πάσαι τού δυσμενούς, άχραντε πανάμωμε Αγνή, όντως εις τέλος εξέλιπον, Σύ γάρ τόν απάντων Θεόν εκύησας, τόν λόγχη καθελόντα τούτου τό φρύαγμα.

Τών Αγίων

Τήν σήν ειρήνην

Τόν εξ Ηλίου Ἥλιον, Χριστόν οι Μάρτυρες, εκ τής Παρθένου ημίν επιφανέντα σαρκί, κηρύττουσι τώ κόσμω, τή αθλήσει τής σεπτής ομολογίας αυτών.

Τίτου καί Κάρπου κλήματα, ώφθητε Μάρτυρες, ως εκ τής Παύλου φυτείας αναθάλλοντες, καρπούς ομολογίας, εκ χειλέων τώ Χριστώ προσενέγκαντες.

Οι τής ειρήνης τρόφιμοι, καί πολεμίων εχθροί, ταίς ικεσίαις υμών, άγιοι Μάρτυρες, πρεσβεύσατε ειρήνην, καί κακών απαλλαγήν δοθήναι πάσιν ημίν.

Νυκτομαχούσης άγιοι, τής Εκκλησίας Χριστού, ως φαεινοί τοίς εν γή, φωστήρες ώφθητε, τήν νύκτα τής αγνοίας, απελαύνοντες τή αίγλη τών θαυμάτων υμών.

Θεοτοκίον

Εν Βηθλεέμ ανέτειλε, Χριστός η πάντων αυγή, εκ τής Παρθένου Μητρός, λάμπας τώ κόσμω τό φώς, καί ώσπερ εν ημέρα, καταλάμπει τοίς πιστοίς, ως τοίς Μάγοις αστήρ.

Προεόρτιος

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Πρός Κύριον, εκ κήτους ο Ιωνάς εβόησε, Σύ με ανάγαγε, εκ πυθμένος άδου δέομαι, ίνα ως Λυτρωτή, έν φωνή αινέσεως, αληθείας τε πνεύματι θύσω σοι».

Ξενίζεται ακοή τού πράγματος τό μέγεθος, πώς ο αχώρητος, χωρηθείς εν μήτρα έρχεται, τεχθήναι δι' ημάς, εκ Μητρός νεάνιδος, ού τόν τόκον ανύμνησαν Άγγελοι.

Ο Ήλιος, φωτεινή εν Νεφέλη κρυπτόμενος, τεχθήναι έρχεται, εν Σπηλαίω φανερούμενος, αστήρ γάρ φαεινός, εις αυτού προσκύνησιν, Βασιλείς εκ Περσίδος συνήγαγε.

Πώς δέξεται, Βασιλεύ σε σμικρότατον Σπήλαιον, γνώμη πτωχεύσαντα, τόν πλουτίζοντα τά σύμπαντα; πώς βλέπει σε βροτών, φύσις σωματούμενον; Προσκυνούμεν τήν σήν συγκατάβασιν.

Έτερος

Τού βίου τήν θάλασσαν

Ιδού εις τά ίδια, παραγίνεται Χριστός, Οικειωθώμεν χάριτι, δι' αρετών ενθέων αυτώ πιστοί, καί τού τόν δεξώμεθα, καί ψυχή καί καρδιά φωτιζόμενοι.

Η ρίζα εβλάστησεν, Ιεσσαί καί εξ αυτής, ο προελθων Θεός ημών, ελπίς εθνών ανάπαυσις καί τιμή, ως πάλαι προέφησεν, Ησαΐας ενθέως φωτιζόμενος.

Σειράς διαλύων μου, τών πολλών αμαρτιών, εγκατειλίσση σπάργανα, καταπλουτίζων δέ με τόν χαλεπώς, κακία πτωχεύσαντα, Ιησού μου πτωχεύεις σωματούμενος.

Θεοτοκίον

Χειμάζει κλυδώνιον, εναντίων λογισμών, τήν ταπεινήν καρδίαν μου, τών πονηρών πνευμάτων επιβουλαίς, φιλάγαθε Δέσποινα, καταπραΰνον τούτο μεσιτείαις σου.

Τών Αγίων

Τούς εις τά τέλη τών αιώνων

Μάγοι τά δώρα σοι προσήγον, οι δέ Μάρτυρες τά αίματα, τώ γεννηθέντι επί γής εκ Παρθένου, εν τή πόλει Δαυίδ, καί πάσχοντες εβόων. Σώσον Σωτήρ, ως έσωσας, τού θηρός τόν Προφήτην.

Κυμαινομένης ως θαλάσσης, κατά τής ομολογίας Χριστού, τής τυραννίδος τού εχθρού, ως φιλεύδιοι λιμένες αυτή, επέστησαν αθρόως οι Αθληταί, ως ναύν τήν πίστιν αυτών συναιρούντες.

Η Θεοδούλου παρρησία, τήν Ομόζηλον ανδρείαν, τών συνομίλων Αθλητών, στερροτέραν απειργάσατο, διό καί ανεβόων, Σώσον Σωτήρ, ως έσωσας, τού θηρός τόν Προφήτην.

Θεοτοκίον

Εν Βηθλεέμ αστήρ εφάνη, οδηγών τούς εκ Περσίδος, δώρα κομίζοντας Χριστώ, τώ τεχθέντι εκ Παρθένου Μητρός, αυτώ πάσα η κτίσις, καί προσκυνεί καί ως Θεόν, ανυμνεί καί δοξάζει.

Ο Ειρμός

«Τούς εις τά τέλη τών αιώνων, καταντήσαντας Φιλάνθρωπε, καί τρικυμίαις πειρασμών, απολέσθαι κινδυνεύοντας, βοώντας μή παρίδης, Σώσον Σωτήρ, ως έσωσας, τού θηρός τόν Προφήτην».

Κοντάκιον τών Αγίων

Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Εωσφόρος έλαμψεν, η τών Μαρτύρων, σεβασμία άθλησις, προκαταυγάζουσα ημίν, τόν εν Σπηλαίω τικτόμενον, όν η Παρθένος, ασπόρως εκύησεν.

Ο Οίκος

Τόν εν Σπηλαίω δι' ημάς τεχθέντα εκ Παρθένου, Χριστόν τόν ζωοδότην, ποθούντες οι οπλίται, χορείαν ήγειραν φαιδράν κατά τού Βελίαρ, καί νικήσαντες σαφώς, εις γήν αυτόν κατέρραξαν, άμετρα πάλαι τούτον καυχώμενον, όθεν δαδουχούσι τοίς εν σκότει, ως φωστήρες υπάρχοντες τού νοητού Ηλίου, αστήρ μέν γάρ τό πρίν τοίς Μάγοις επέστη, οδηγών εν Βηθλεέμ, πόλει Ιούδα, ούτοι δέ ημίν κηρύττουσιν εν βασάνοις, όν η Παρθένος ασπόρως εκύησεν.

Συναξάριον

Τή ΚΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων δέκα Μαρτύρων, τών εν Κρήτη μαρτυρησάντων.

Στίχοι

- Τού ποιμενάρχου θρέμματα Χριστού δέκα,

- Εισηλάθη τμηθέντα μάνδρα Μαρτύρων.
- Εικάδι τή τριτάτη δέκα εν Κρήτη τάμον άνδρας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη του Οσίου Πατρός ημών Παύλου, Αρχιεπισκόπου Νεοκαισαρείας, ενός τών τριακοσίων δέκα καί οκτώ Αγίων Πατέρων τών εν Νικαία.

Τή αυτή ημέρα, Τά εγκαίνια τής Αγίας τού Θεού μεγάλης Εκκλησίας.

Στίχοι

- Εγκαινίοις καλοίς σε τοίς εγκωμίοις,
- Τιμώ καλών κάλλιστε γής Ναών όλων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου καί Θεοφόρου πατρός ημών Ναούμ τού θαυματουργού, τού φωτιστού καί ιεροκήρυκος Βουλγαρίας.

Ο Άγιος Μάρτυς Σχίνων ξίφει τελειούται.

Ταίς τών σών Αγίων πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Προεόρτιος

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ρήτορες ανεδείχθησαν Παίδες, φιλοσοφώτατοι ποτέ, εκ θεολήπτου ψυχής γάρ, θεολογούντες χείλεσιν έμελπον, Ο υπέρθεος τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί».

Ρήματα εκπληρών Θεού Λόγε, ιερωτάτων Προφητών, έρχη τεχθήναι Σπηλαίω σπαργανωθήναι τε ώσπερ νήπιον, όπως λύση μου, τάς σειράς ως αγαθός, τών πολλών εγκλημάτων.

Στόματι ουρανός κεχημένος, άστρω μεγίστω εκβοά, τήν επί γής παρουσίαν, τού δι' ημάς αρρήτως πτωχεύσαντος, ώ χρησάμενοι οδηγώ οι εκ Περσών, αφίκοντο σπουδαίως.

Τάγματα τών Αγγέλων υμνήσαι, μέλλοντα τίκτεσθαι Χριστόν, νύν ευτρεπίζονται φόβω, από μακράν δέ Μάγρι, αφικέσθαι τού θεάσασθαι, ξένον θέαμα εν γή, Θεόν σωματωθέντα.

Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε τήν πάντων αιτίαν, τών αγαθών μόνη Αγνή, σωματοφόρον γάρ Λόγον υπερβολή χρηστότητος τέτοκας, ού τήν γέννησιν προεμήνυσεν αστήρ, εν Βηθλεέμ τή πόλει.

Έτερος

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Ο παντέλειος τεχθήσεται ως νήπιον, σπαργάνοις ενειλούμενος, καί ο άναρχος, εκ Παρθένου λήφεται αρχήν, Θεώσαι τό πρόσλημμα ζητών, αγαλλιάσθω ουρανός, καί ευφραινέσθω η γή.

Μεθ' ημών Θεός οφθήσεται σαρκούμενος, γνώτε έθνη τά πολέμια, καί ηττηθέντα, τής ημών μακρύνθητε ζωής, ιδού η ανάκλησις ημών, βρέφος εν φάτνη Βηθλεέμ προσανακλίνεται.

Ως βασίλειον πορφύραν περικείμενος, τήν σάρκα νύν προέρχεται, εκ λαγόνων σου, τής ειρήνης Κόρη Βασιλεύς, συντρίψαι εχθρούς ως δυνατός, καί ειρηνεύσαι τήν ημών, πολεμηθείσαν ζωήν.

Θεοτοκίον

Γενεών από πασών σε εξελέξατο, παλάτιον αμόλυντον, ο οικήσας σου, τήν γαστέρα Κόρη Βασιλεύς, ώ νύν μελωδούμεν ευσεβώς, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τών Αγίων

Τρείς Παίδες εν καμίνω

Εφέστηκεν η μνήμη, τών Μαρτύρων κηρύπτουσα, τήν Γενέθλιον ημέραν τού Σωτήρος, καί τή τούτων αθλήσει, προοιμιάζεται ημίν, Δεσποτική εορτή.

Μή κάμψαντες τό γόνυ, τοίς ξοάνοις οι Μάρτυρες, τών βασάνων τώ πυρί επειράθησαν, ευσεβώς εκβοώντες, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Εν μέσω τού σταδίου, εναθλούντες οι Μάρτυρες, στεφηφοροι Ομαδόν συγχορεύοντες, ως οι Παίδες εβών, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ποιμένες μετά Μάγων, τόν αστέρα Θεώμενοι, μετ' Αγγέλων επί γής ανεκήρυττον, τόν εκ σου γεννηθέντα, Θεογεννήτορ Μαριάμ, διά τό σώσαι ημάς.

Προεόρτιος

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ινδάλματος χρυσού, καταπτύσαντες τρισόλβιοι Νεανίαί, τήν απaráλλακτον καί ζώσαν Θεού εικόνα τεθεαμένοι, μέσον τού πυρός ανέμελπον, Η ουσιωθείσα υμνείτω τόν Κύριον πάσα κτίσις, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας».

Φορέσας με Χριστέ, όν εγύμνωσεν απάτη η αμαρτία, φανερωθήναι σύ καί νήπιος, επί φάτνης έρχη τεχθήναι, άστρου σε φαιδρώς κηρύττοντος, τοίς

αναβοώσιν, Ὑμνεῖτω τόν Κύριον πάσα κτίσις, καί υπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χορεύσωμεν πιστοί, καί σκιρτήσωμεν τῷ πνεύματι, ὁ Δεσπότης, καταπλουτῶν ἡμᾶς, ἐν πάσῃ δικαιοσύνῃ, ἤδη πτωχεύει καθάπερ νήπιον, τεχθεὶς καί ανακλιθεὶς ἐν τῇ φάτνῃ, ὃν ανυμνούμεν, καί υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ψαλτήριον τερπνόν, ἀνάλαβε Προφήτα Δαυΐδ καί λέγε, ἰδοὺ ἠκούσαμεν, Παρθένον Σιων ἐν πόλει, μέλλουσαν τίκτειν, Θεὸν Βασιλέα Κύριον, ὃ καὶ μελωδούμεν, Ὑμνεῖτω τόν Κύριον πάσα κτίσις, καί υπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁραῖος ἐκ γαστροῦ, σοῦ προέρχεται τεχθῆναι, ἀρρήτῳ λόγῳ καθωραῖσαι, τὸ ἀνθρώπινον ἀφθαρσία, Παρθένε θέλων, ὁ ἀγαθοδότης Κύριος, ὃ νῦν μελωδούμεν. Ὑμνεῖτω τόν Κύριον πάσα κτίσις, καί υπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος

Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις

Προφητῶν θεηγόρων, ῥήσεις πεπλήρυνται, ἡ Παρθένος ἐγγίζει, τεκεῖν τόν Κύριον, ἅπαντα ἡ γῆ, εὐφραινέσθω χορεύουσα, καί ἀγαλλιᾶσθω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὰς αὐγὰς υποφαίνων, τῆς θείας Χάριτος, τὸ τοῦ Νόμου σκιώδης, καταπαυόμενος ὁ φωταγωγός, Ἰησοὺς ἀνατέταλκεν, οἱ ἐσκοτισμένοι, θεάσασθε φῶς μέγα.

Γεγονότα ληστῶν με, σπηλαιο Κύριε, ὁ τεχθεὶς ἐν Σπηλαίῳ, ναὸν ἀνάδειξον, σοῦ καὶ τοῦ Πατρός, καὶ Θεοῦ σου Πνεύματος, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Οὐρανοῦ ἐκ γαστροῦ σου, Ἄστρον ἀνέτειλεν, Ἀστρολόγους κινήσαν, τοῦτο θεάσασθαι, γνῶσι τῇ αὐτοῦ, φωτισθέντας ἐν Πνεύματι, Ἀχραντε Παρθένε, αἰεὶ εὐλογημένη.

Τῶν Ἁγίων

Τὸν ἐν φλογὶ τοῖς Παισὶ

Κατὰ ξιφῶν καὶ πυρός καὶ θανάτου, ἀντικατέστη ἡ δεκάς τῶν Μαρτύρων, καὶ τὴν νίκην ἤρατο κατὰ τῆς ἀσεβείας, καὶ συμβασιλεύει, τῇ Χριστοῦ βασιλείᾳ.

Νεανικῶς τὴν Χριστοῦ πανοπλίαν, ἀναλαμβάνοντες κατὰ τῶν ἀοράτων, καὶ τοῦ κοσμοκράτορος, οἱ γενναῖοι ὀπλίσται, τοὺς ἐπινικίους, ἐπεδείξαντο ἄθλους.

Οι αρραγείς πύργοι τῆς ευσεβείας, καί τῶν ἐν ζάλῃ φερομένων λιμένες, ὑπὲρ πάσης κτίσεως ἐκτενῶς δυσωπεῖτε, ὑπὲρ τῶν Βασιλέων, καί εἰρήνης τοῦ κόσμου.

Τριαδικόν

Σύν τῷ Πατρὶ τόν Υἱόν προσκυνοῦ μεν, καί Πνεῦμα Ἅγιον ἐν Τριάδι Μονάδα, σύν Ἀγγέλοις κράζοντες, στόμασι τοῖς πηλίνοις. Δόξα ἐν υψίστοις, Θεῷ τῷ ἐν Τριάδι.

Θεοτοκίον

Ὅλον ἐκ σοῦ τῆς Τριάδος τόν ἕνα, Θεογεννήτορ θεϊκῶς συλλαβούσα, ἐξ Ἁγίου Πνεύματος, σαρκωθέντα τέτοκας, μείνασα Παρθένος, ὥσπερ ἤς πρό τοῦ τόκου.

Ὁ Εἰρμός

«Τόν ἐν φλογὶ τοῖς Παισὶ τῶν Εβραίων, συγκαταβάντα θεϊκὴ δυναστεία, καί οφθέντα Κύριον, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Προεόρτιος

Ὡδὴ θ' Ὁ Εἰρμός

«Ἀπορεῖ πάσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν, ἱλιγγία δέ νούς, καί υπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε Θεοτόκε. Ὅμως ἀγαθὴ υπάρχουσα, τήν πίστιν δέχου, καί γάρ τόν πόθον οἶδας, τόν ἔνθεον ἡμῶν, σύ γάρ Χριστιανῶν εἰ προστάτις, σέ μεγαλύνομεν».

Ἰδοὺ τοῖς δούλοις μόνε, Βασιλεῦ ἀπεγράφης, Καίσαρος γνώμη, θέλων με δουλείας, ἀπαλλάξαι ψυχοφθόρου πόλει Βηθλεέμ προφθάσας δέ, σαρκί τεχθῆναι, βροτοὺς εἰς οὐρανοὺς, φέρεις τοὺς ἀνυμνούντας ἐν πίστει, τὰ σά Γενέθλια.

Ὡραῖος κάλλει, παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, ὁ σὸς Παρθένε πέφυκεν, Υἱὸς τε καὶ Δεσπότης τῶν ἀπάντων, ὃν ὥσπερ ωραία δάμαλις ἐν τῷ Σπηλαίῳ, τῆς Βηθλεέμ προέρχη, τεκεῖν υπερφυῶς, ὅπως εὐεργετήσῃ καί σῶσῃ, τοὺς προσκυνούντας αὐτόν.

Σέ φωτοδότα, Ἥλιε τῆς δικαιοσύνης, καθυποδύντα μήτραν, καί τεχθῆναι ὑπὲρ λόγον βουληθέντα, πόρρωθεν Ἀστήρ ἐμήνυσε, τοῖς Ἀστρολόγοις νυκτὶ κεκρατημένοις, καί πλάνης σκοτασμῷ οὐσί, καί Προσκυνήσαντες πίστει, δῶρα κομίζουσιν.

Ἡ γῆ χορεύει, ὥσπερ αἰσθομένη τὴν θεῖαν ἐπιδημίαν, τοῦ δι' εὐσπλαγχνίαν ἀπορρήτως ἐκ Παρθένου, ἤδη ἀνατέλλειν μέλλοντος, ὁ οὐρανὸς δέ ἀνακηρύττει τούτον, ὡς φθόγγῳ μυστικῷ, Ἄστρου ἀνατολὴ φαινομένου, τοῖς Μάγοις πόρρωθεν.

Φέρεις Υἱέ μου, ὅλην τοῦ Πνεύματος τὴν ἰδέαν, καί πῶς σε φέρω, ὅμοιον ἐμοί

κατά πάντα γεγονότα; ἔλεγεν ἡ Ἀπειρόγαμος εκπληττομένη, ἦν ὡς Θεοῦ Μητέρα, τιμήσωμεν πιστοί, πάντες καί ἐν αἰνέσει, συμφώνως δοξολογήσωμεν.

Ἄτερος

Θεὸν ἀνθρώποις

Ἰδοὺ ἡ πάντων ἦλθεν ἀνάκλησις, ὁ ἱλασμός τό φῶς, ἡ παντελὴς ἀπολύτρωσις, θησαυρός ὁ πολῦτιμος κρύπτεται, ἔνδον ἐν τῷ Σπηλαίῳ, ὧ πλουτιζόμενοι, Μάγοι τὸν χρυσόν, ὡς Βασιλεῖ ἐπικομίζουσιν.

Χριστοῦ ποιμένες επαγρυπνήσατε, καί νοητῶς ἐν πόλει, Βηθλεέμ ἐπισπεύσατε, καί Θεῷ ἐν υψίστοις βοήσατε, Δόξα μεγαλωσύνη, τῷ εὐδοκήσαντι, βρέφος οραθῆναι καθ' ἡμᾶς, δι' ἀγαθότητα.

Σαρκί σπαργάνοις ἐνελισσόμενος, ὁ σπαργανῶν ομίχλη, Ἰησοῦ μου τὴν θάλασσαν, τὸν δεσμόν τῆς κακίας διαρρήξας, καί ἐν δικαιοσύνῃ, πάντας συνέδησας, τοὺς διαλυθέντας προσβολαίς, τοῦ πολεμήτορος.

Θεοτοκίον

Παστὰς καί θρόνε τού Βασιλεύοντος, Ὅρος Θεοῦ, καί Πόλις ἐκλεκτή, καί Παράδεισε, τού Ἡλίου Νεφέλη ολόφωτε, φώτισον τὴν ψυχὴν μου, νέφη διώκουσα, τῶν ἀνομιῶν μου τῶν πολλῶν, Θεοχαρίτωτε.

Τῶν Ἀγίων

Σέ τὴν ἀθάνατον Κύριε πηγὴν

Οἱ νοητοὶ τοῦ Κυρίου θησαυροί, ἀνευφημείσθωσαν σήμερον, οἱ πολλοὺς ὀλβιούντες, καί βλύζοντες πιστοῖς τὰ ἰάματα, καί τὰ πλήθη τῶν θαυμάτων αὐτῶν.

Οἱ ἀσφαλεῖς τῶν Πιστῶν προασπισταί, καί τῆς Τριάδος υπέρμαχοι, καί ἀπόρθητοι πύργοι τῆς Πίτεως, Χριστόν ἱκετεύσατε, Ἀθλοφόροι τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ ἱερός τῶν Μαρτύρων σου χορός, υπέρ ἡμῶν ἱκετεύει σε, τὴν Ἁγίαν Τριάδα δωρήσασθαι, ἡμῖν τὴν εἰρήνην σου, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον

Ἡ Βηθλεέμ προανοίγει τὴν Εἰσόδον, καί ὁ ἐκ σοῦ προερχόμενος, τὸν Ἀδὰμ ἀναπλάττει σαρκούμενος, υπερφυῶς, ὃν ἱκέτευε, Θεοτόκε τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ Εἰρμός

«Σέ τὴν ἀθάνατον Κύριε πηγὴν, τὴν δι' Ἀγίων ἰάματα, τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει παρέχουσιν, αἰὶ μεγαλύνομεν, ὅτι σῶζεις τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Εξαποστειλᾶριον τῶν Ἀγίων Τοῖς Μαθηταῖς

Σύν Θεοδούλω στέψωμεν, Ζωτικόν Αγαθόπουν, καί Σατορνίνον Πόμπιον, άμα Ευνικιανώ, τόν ένδοξον Βασιλείδην, Ευπορόν τε τόν θείον, καί τόν κλεινόν Γελάσιον, καί Ευάρεστον ύμνοις, χαρμονικώς, ταίς πρεσβείαις τούτων, όπως ρυσθώμεν, πταισμάτων καί στεφθείμεν, πρός Χριστού τού Σωτήρος.

Προεόρτιον, όμοιον

Οι αρετήν ασκήσαντες, καί νεκρώσαι τά πάθη, εν εγκρατεία σπεύσαντες, όπως τρίϋλον δώρον, μετά ποιμένων καί Μάγων, πράξιν επαινουμένην, καί θεωρίαν εύστοχον, νύν προσάξωμεν πίστει, τώ εν σαρκί, γεννηθήναι ήκοντι εκ Παρθένου, Θεώ τώ ευδοκήσαντι, τήν ημών σωτηρίαν.

Εις τούς Αίνους, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Τό προορισθέν, τώ Πατρί πρό τών αιώνων, καί προκηρυχθέν, τοίς Προφήταις επ' εσχάτων, Μυστήριον εφάνη, καί Θεός ενηνθρώπησε, σάρ κα προσλαβών εκ τής Παρθένου, κτίζεται ο Άκτιστος βουλήσει, ο Ών γίνεται, ο Βασιλεύς τού Ισραήλ, Χριστός παραγίνεται.

Υμνώ σε Βασιλεύ, τόν σπαργάνοις ειληθέντα, λύεις γάρ σειράς, τών εμών παραπτωμάτων, καί δόξη ακηράτω, καί αφθάρτω τιμήσας με, όλον τώ Πατρί προσωκειώσω, δημιουργών καί αναπλάττων, διό κράζομεν, Ο Βασιλεύς τού Ισραήλ, Χριστός παραγίνεται.

Φώς τό εκ φωτός, προϊόν καί εκ Παρθένου, λάμπαν τοίς εν γή, δι' Αστέρος κατιδόντες, οι Αστρολόγοι Μάγοι, Περσικόν απετίθεντο, σκότος καί αστρών πάσαν πλάνην, καί εν χαρά τώ γεννηθέντι, Θεώ έψαλλον, Ευλογημένος ο τεχθείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Χλόην εμμανώς, τών Νηπίων εκθερίζει, υπό τών σοφών, εμπαιχθείς Ηρώδης Μάγων, καί χείρα μαιφόνον, κατά σου αίρειν ώετο, αλλ' επιδημείς τοίς Αιγυπτίοις, σκότος τό βαθύτατον διώκων, μεθ' ών ψάλλομεν, Ευλογημένος ο τεχθείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... όμοιον

Ψάλλων ο καινός, Ισραήλ τό καινόν άσμα, άδων, τήν ωδήν, τήν ουράνιον εκείνην, ευφράνθητι καί τέρπου, καί αγάλλου καί χόρευε, άγε δή φαιδρώς τάς Εορτάς σου, ο εκ θαιμάν Θεός σαρκί εφάνη, αυτός μέλλει δέ, εν Ιορδάνου ταίς ροαίς, ως άνθρωπος λούσεσθαι.

Καί νύν... όμοιον

Ώφθης επί γής, καί βροτοίς συνανεστράφης, Καίσαρος θεσμοίς, σύν τοίς δούλοις επεγράφης, επλάσθης, ουκ ετράπης, αναλλοίωτος έμεινας, όλος ών Θεός, κάν εσαρκώθης. Δόξα τή σοί οικονομία, τιμή αίνεσις, μεγαλοπρέπεια καί νύν, καί εις τούς αιώνας. Αμήν.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια Προεόρτια.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες υμᾶς

Ηγή πάσα βλέπουσα Θεοῦ, κάθοδον ευφραίνεται, Μάγοι τά δώρᾳ μοι φέρουσιν, Ουρανός φθέγγεται, διὰ τοῦ Αστέρως, Ἄγγελοι δοξάζουσι, Ποιμένες αγραυλοῦντες θαυμάζουσι, Φάτνη εισδέχεται, ὡσπερ θρόνος με πυρίμορφος. Επαγάλλου, ταῦτα Μήτηρ βλέπουσα.

Στίχ. Ο Θεός ἀπὸ θαιμάν ἤξει.

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν Ἐθνῶν, ἤλθες περικείμενος, ἐμῆς μορφῆς τό ομοίωμα, Υιέ μου ἀναρχε, Πατρός προανάρχου, ἀπόρρητον Γέννημα, πλουτίσαι γάρ προεῖλου πτωχεύσασαν, τὴν ἀνθρωπότητα, τὴ πτωχεία ἦν περικίσειαι. Ἀνυμνῶ σου, Κύριε τό εὐσπλαγχνον.

Στίχ. Κύριε εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου.

Ὡς βρέφος με βλέπουσα ταῖς σαῖς, ἐπαναπαυόμενον, Μήτηρ ἀγκάλαις ευφράνθητι, ἤλθον τὸν πόνον γάρ, ὅλον ἀφελέσθαι, τοῦ, Ἀδάμ ὃν ἔπαθε, κακίστη συμβουλία τοῦ ὀφews, ξύλου γευσάμενος, καί τρυφῆς ἔξω γενόμενος, Παραδείσου, καί καταφθειρόμενος.

Δόξα... Τῶν Ἀγίων

Ἦχος γ' Τοῦ Στουδίτου

Γενναῖοι Μάρτυρες ἀληθείας, υμᾶς οὐ βία τυραννική, οὐ θωπεία ἀπατηλή, οὐ μελῶν ἐκκοπαί, οὐδὲ θανάτου ἀπειλαί, τῆς πρὸς τό θεῖον ἀγάπης, χωρίσαι δεδύνηνται, διό παρρησίαν ἔχοντες, πρὸς Χριστόν τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, ταύτην ἀμοιβήν τῶν ἀλγεινῶν βασάνων αἰτήσασθε, παρὰ Χριστοῦ, λαβεῖν ευχαίς υμῶν, τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Προεόρτιον

Ἦχος πλ. δ' Ανατολίου

Ἐν Βηθλεέμ γεννᾶται, ο τοῦ παντός Ποιητής, καί τὴν Ἐδέμ ἀνοίγει, ο πρό αἰώνων Βασιλεύς, ἡ φλογίνη ρομφαία, τά νῶτα δίδωσιν, τό μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ διαλέλυται, αἱ οὐράναι δυνάμεις, σύν τοῖς ἐπὶ γῆς ἀναμίσγνυνται, Ἄγγελοι σύν τοῖς ἀνθρώποις, κραταιάν πανήγυριν συγκροτοῦσιν. Οἱ καθαροὶ τῷ καθαρῷ προσενεχθέντες, ἰδῶμεν τὴν Παρθένον, ὡς θρόνον δόξης Χερουβικόν, χωρήσασαν τὸν μηδαμοῦ χωρούμενον Θεόν, καί βαστάζουσιν, ὃν τά Χερουβίμ μετὰ φόβου βαστάζουσιν, ὅπως παράσχη τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἁγίας Οσιομάρτυρος Ευγενίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια Προεόρτια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἐν κυμβάλοις ἠγήσωμεν, ἐν ᾠδαῖς ἀλαλάξωμεν, ἡ Χριστοῦ ἀνάδειξις πεφανέρωται, τῶν Προφητῶν τὰ κηρύγματα, τό πέρας ἐδέξαντο, ὃν γάρ ἐφησαν σαρκί, τοῖς βροτοῖς ἐμφανίζεσθαι, ἀποτίκτεται, ἐν ἀγίῳ Σπηλαίῳ, καί ἐν φάτνῃ, ἀνακλίνεται ὡς βρέφος, καί σπαργανοῦται ὡς νήπιον.

Προεόρτια ἄσματα, διανοίας εὐθύτητι, τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως προηγήσωμεν, ὁ γάρ Πατρί καί τῷ Πνεύματι, ὑπάρχων ὁμότιμος, διὰ σπλάγχνα τό ἡμῶν, ἐνδυσάμενος φύραμα, μέλλει τίκτεσθαι, Βηθλεέμ ἐν τῇ πόλει, οὐ τόν τόκον, τόν ἀπόρρητον Ποιμένες, μετὰ Ἀγγέλων ἀνύμνησαν.

Ἀνερμήνευτον Σύλληψιν, καί ἀνέκφραστον Γέννησιν, ἡ Παρθένος βλέπουσα, κατεπλήττετο, καί προσεφθέγγετο χαίρουσα, ομοῦ καί δακρύουσα, Ἐπιδώσω σοι μαζόν, τῷ τὰ σύμπαντα τρέφοντι, ἡ ὑμνήσω σε, ὡς Υἱόν καί Θεόν μου; ποίαν εὐρω, ἐπὶ σοί προσηγορίαν, ἀκατονόμαστε Κύριε;

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἀγίας

Ἦχος β'

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Ὅτε, προμηθεῖα θεϊκή, προγινωσκομένη προήλθες, ἔξω τῆς πόλεως, κόσμου τήν τερπνότητα, σαφῶς κατέλιπες, καί ψαλμῶν ἐπακούσασα τερπνῆς μελωδίας, θείας ἐπιγνώσεως, φωτὶ κατηύγασαι, φόβον ἐν γαστρὶ δέ λαβούσα, θεῖον καί σωτήριον Πνεῦμα, τοῖς συνοδοιπόροις σου ἀπέτεκες.

Ὅτε, ἐνυμφεύθης τῷ Χριστῷ, τοὺς σοὺς υπηρέτας προθύμως, αὐτῷ προσήγαγες, προῖκα τούτους ἐμψυχον, ὥσπερ ἐνέγκασα, μιμουμένους στερρότητα, τήν σὴν Εὐγενίᾳ, πίστει τε καί χάριτι, σαφῶς ἐκλάμποντας, πάσαν ἀρετὴν ἀσκουμένους, Μάρτυρας θεόφρονας ὄντως, πάσι τήν εὐσέβειαν κηρύττοντας.

Αἴγλη, τῇ τοῦ Πνεύματος σαφῶς, Καταλαμπομένη παρθένων, Χριστῷ προσάγεις χορόν, λόγῳ τῆς σοφίας σου, ταύτας ζωγρήσασα, καί τόν δρόμον δεικνύουσα, τῆς ἀνω πορείας, αἵμασι λαμπρύνεσθαι, Μαρτύρων ἐπείσας, Ταύταις, συγχορεύουσα Μάρτυς, πόθον νῦν κατάλληλον εὐρες, ὄντως τήν ἀπόλαυσιν Πανεύφημε.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος β'

Ἰδοὺ καιρὸς ἤγγικε τῆς σωτηρίας ἡμῶν, εὐτρεπίζου Σπήλαιον, ἡ Παρθένος ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν, Βηθλεέμ γῆ, Ἰουδα, τέρπου καί ἀγάλλου, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν, Ἀκούσατε ὅρη καί βουνοί, καί τὰ περὶ χωρὰ τῆς,

Ιουδαίας, ότι έρχεται Χριστός, ίνα σώση, όν έπλασεν άνθρωπον, ως φιλόανθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΆ ΙΔΙΌΜΕΛΑ.

Ήχος α'

Προεορτάσωμεν λαοί, Χριστού τά Γενέθλια, καί επάραντες τόν νούν, επί τήν Βηθλεέμ αναχθώμεν τή διανοία, καί κατίδωμεν τήν Παρθένον, τοίς ψυχικοίς οφθαλμοίς, επειγομένην τίκτειν εν Σπηλαίω, τόν τών όλων Κύριον καί Θεόν ημών, ού Ιωσήφ κατιδών, τών θαυμάτων τό μέγεθος, εδόκει άνθρωπον θεωρεΐν, ως βρέφος σπαργανούμενον, υπενόει δέ εκ τών πραγμάτων, Θεόν είναι αληθινόν, τόν παρέχοντα ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Στίχ. Ο Θεός από θαιμάν ήξει καί ο άγιος εξ όρους κατασκίου δασέος.

Ο αυτός

Προεορτάσωμεν λαοί, Χριστού τά Γενέθλια καί επάραντες τόν νούν επί τήν Βηθλεέμ αναχθώμεν τή διανοία, καί κατίδωμεν τό εν Σπηλαίω μέγα μυστήριον, ήνοικται γάρ η Εδέμ, εκ Παρθένου Αγνής Θεού προερχομένου, υπάρχοντος τελείου τού αυτού, εν θεότητι καί ανθρωπότητι, διό κράζωμεν, Άγιος ο Θεός, ο Πατήρ ο άναρχος, Άγιος Ισχυρός, ο Υιός ο σαρκωθείς, Άγιος Αθάνατος, τό Πανάγιον Πνεύμα, τριάς Αγία, δόξα σοι.

Στίχ. Κύριε εισακήκοα τήν ακοήν σου καί εφοβήθην κατενόησα τά έργα σου.

Ο αυτός

Άκουε ουρανό, και ενωτίζου η γή, ιδού γάρ ο Υιός καί Λόγος τού Θεού καί Πατρός, πρόεισι τεχθήναι εκ Κόρης απειράνδρου, ευδοκία τού φύσαντος αυτόν απαθώς, καί συνεργεία τού Αγίου Πνεύματος, Βηθλεέμ ευτρεπίζου, άνοιγε πύλην η Εδέμ, ότι ο Ών γίνεται ο ουκ ήν, καί ο Πλαστουργός πάσης κτίσεως διαπλάττεται, ο παρέχων τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Σπήλαιον ευτρεπίζου, η Αμνάς γάρ ήκει, έμβρυον φέρουσα Χριστόν, Φάτνη δέ υποδέχου, τόν τώ λόγω λύσαντα, τής αλόγου πράξεως ημάς τούς γηγενείς, Ποιμένες αγραυλούντες, μαρτυρεΐτε θαύμα τό φρικτόν, καί Μάγοι εκ Περσίδος, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν, τώ Βασιλεί προσάξατε, ότι ώφθη Κύριος εκ Παρθένου Μητρός, όν περ καί κύψασα δουλικώς, η Μήτηρ προσεκύνησε, καί προσεφθέγγετο τώ εν αγκάλαις αυτής, Πώς ενεσπάρης μοι; ή πώς μοι ενεφύης, ο λυτρωτής μου καί Θεός;

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Απεγράφετο ποτέ, σύν τώ πρεσβύτη Ιωσήφ, ως εκ σπέρματος Δαυΐδ, εν Βηθλεέμ η Μαριάμ, κυοφορούσα τήν άσπορον κυοφορίαν, Επέστη δέ καιρός ο τής Γεννήσεως, καί τόπος ήν ουδείς τώ καταλύματι, αλλ' ως τερπνόν παλάτιον τό Σπήλαιον, τή Βασιλίδι εδείκνυτο, Χριστός γεννάται τήν πρίν πεσούσαν, αναστήσων εικόνα.

Εκ τρίτου, καί Απόλυσις.

Εν τοίς αποδείπνοις ψάλλομεν τόν παρόντα.

Προεόρτιον Κανόνα, ού η Ακροστιχίς.

Κατά Αλφάβητον, άνευ τών Ειρμών.

Ωδή α' Ἦχος πλ. β' Ο Ειρμός

«Κύματι θαλάσσης, τόν κρύψαντα πάλαι διώκτην τύραννον, φάτνη κρυπτόμενον, κτείνει ζητεί ο Ηρώδης, αλλ' ημεῖς σύν Μάγοις μέλψωμεν, τώ Κυρίῳ άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Άρχων εξ Ιούδα, εξέλιπεν ήδη, ώ γάρ απέκειτο, καθώς προγέγραπται, η τών εθνών προσδοκία, Ιησούς Χριστός ελήλυθε, καί Σπηλαίῳ τίκεται, δι' άκραν αγαθότητα.

Βηθλεέμ ευφραίνου, ή πόλις Ιούδα, εν σοί γάρ τίκεται, Χριστός ο Κύριος, η οικουμένη σκιρτάτω, δεχομένη απολύτρωσιν, χορευέτω άπασα, η κτίσις εορτάζουσα.

Γένος τών ανθρώπων, βουλόμενος σώσαι ο Υπεράγαθος, μήτρα εσκήνωσεν, απειρογάμου Παρθένου, καί ιδού τεχθήναι έρχεται. Τούτον προσκυνήσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Σέ τόν επί υδάτων, κρεμάσαντα πάσαν τήν γήν ασχέτως, η κτίσις κατιδούσα, εν τώ Σπηλαίῳ τικτόμενον, θαμβητικώς συνείχετο, Ουκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε κραυγάζουσα».

Δούλου φορέσαι σχήμα, ηθέλησας, όπως με τής δουλείας, τού πονηρού λυτρώση, υμνολογώ σου τό εύσπλαγχνον, Λόγε Πατρός συνάναρχε, καί συναΐδιε. Δόξα τή οικονομία σου.

Έρχεται η Παρθένος, τόν Κύριον αποτεκείν Σπηλαίῳ, προφθάσατε οι Μάγοι. Ποιμένες νύν παραγίνεσθε, ύμνον εξ ύψους Άγγελοι, επανακράξατε, ώφθη τών βροτών η λύτρωσις.

Ζητών με τόν πλανηθέντα, φιλάνθρωπε, καί σπήλαιον δειχθέντα, ληστών έργοις ακάρποις, Σπηλαίῳ νύν παραγέγονας, εκ τής Παρθένου σήμερον, τεχθήναι Δέσποτα. Δόξα Λόγε τή ελεύσει σου.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Τήν εκ Παρθένου παρουσίαν σου, προορών Αββακούμ, εξεστηκώς εβόα. Σύ

εκ θαιμάν σαρκούμενος, ήκεις Λυτρωτά, τόν Αδάμ απωσμένον,
ανακαλέσασθαι».

Η φωταυγής Νεφέλη έρχεται, ανατείλαι Χριστέ, εκ μητρικών λαγόνων,
δικαιοσύνης Ήλιον, άπασαν τήν γήν, φρυκτωρίαις ενθέοις, καταλαμπρύνοντα.

Θεός ανθρώποις ώφθη όμοιος, καί πτωχεύει σαρκί, ίνα ημάς πλουτίση, καί εν
Σπηλαίω τίκτεται, τούτον οι πιστοί, καθαρά διανοία, υποδεξώμεθα.

Ιδού Χριστός εν πόλει τίκτεται, Βηθλεέμ τήν Εδέμ, όπως ημίν ανοίξη,
παρακοή τό πρότερον, όφεως κλοπή, κεκλεισμένην, ενθέως πανηγυρίσωμεν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Πρός σέ ορθρίζω, τόν δι' ευσπλαγχνίαν, σεαυτόν τώ πεσόν τι, κενώσαντα
ατρέπτως, καί δούλου μορφήν, εκ Παρθένου φορέσαντα, Λόγε Θεού, τήν
ειρήνην παράσχου μοι φιλάνθρωπε».

Καρδιά πάσα, γηγενών σκιρτάτω, ευφραινέσθω η κτίσις, ο Κύριος γεννάται,
εκ Κόρης Αγνής, Βηθλεέμ εν Σπηλαίω, καί Μάγοι αυτώ, προσκομίζουσι
δώρα, νύν επάξια.

Λαός ο πάλαι, εν σκιά θανάτου, καθεζόμενος βλέψον, τό φώς σοι ανατείλαν,
εκ τής Παρθένου, καί πολλής θυμηδίας εμπλήσθητι, τόν πτωχεύσαντα Λόγον,
μεγαλύνων αιεί.

Μικρώ Σπηλαίω, έρχη χωρηθήναι, οαχώρητος φύσει, όπως με σμικρυνθέντα
τή παραβάσει, μεγαλύνης δι' οίκτον αμέτρητον, προσκυνώ σου, τό
εύσπλαγχνον Μακρόθυμε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Άβυσσος εσχάτη, αμαρτημάτων εκύκλωσέ με, καί τόν κλύδωνα μηκέτι
φέρων, ως, Ιωνάς, τώ Δεσπότη βοώ σοι. Εκ φθοράς με ανάγαγε».

Νόμων σε η Παρθένος, τών τής σαρκός δίχα Κύριε, παραγίνεται αποκυήσαι,
εν τώ Σπηλαίω καί φάτνη σαρκί, προσανακλινεί σε ως νήπιον.

Ξένον γεγεννημένον, παραβάσει με ο Υπέρθεος, τεχθείς εκ Κόρης
απειρογάμου, δι' οίκτον πολίτην, ουρανού αποδείκνυσιν.

Όρη τε καί νάπαι, καί κοιλάδες ευφράνθητε, ο γάρ Χριστός σαρκί γεννάται,
ανακαινίζων τήν κτίσιν, φθαρείσαν πονηραίς παραβάσεσιν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Οι Παίδες εν Βαβυλώνι, καμίνου φλόγα ουκ έπτηξαν, αλλ' εν μέσω φλογός
εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών

Πατέρων ημών».

Πώς σε σμικρότατον Λόγε, καθυποδέξεται Σπήλαιον, τόν πτωχεία πολλή, τήν πτωχείαν τού Αδάμ αφελόμενον, καί πλούτῳ θείας χάριτος, τούς ανθρώπους πλουτίσαντα.

Ρήματα ξένα Ποιμένες, ακηκοότες κατέσπευσαν, Βηθλεέμ κατιδεῖν, καί ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων τόν λύσαντα, τῆς αλογίας ἀπαντας, ευσεβῶς προσεκύνησαν.

Στόματι καί καρδιά, τόν ἐν σαρκί ἀφικόμενον, γεννηθῆναι Χριστόν ἐν Σπηλαίῳ, ἐκ Παρθένου νεάνιδος, ὑμνολογήσαι σπεύσωμεν, καί πιστῶς προσκυνήσωμεν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Νόμων Πατρῶν οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλῶνι νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγῆς αλογίστου, καί συνημμένοι, ὡς οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρί, τού κρατούντος ἐπάξιον, ἀνέμελπον τόν ὕμνον. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰῶνας».

Τόν ὑπέρ λόγον μόνον Κύριον, σεσαρκωμένον Κόρη καί περικείμενον, τῶν ἀνθρώπων τό ὁμοίωμα, Κατέχουσα ἀγκάλαις, καί προσκυνούσα, καί ἀσπαζομένη μητρικῶς. Τέκνον ἔφης γλυκύτατον, πῶς σε οὕτω κατέχω, κατέχοντα χειρί σου τήν κτίσιν, καί χειρὸς δουλείας, αὐτήν ἐλευθεροῦντα;

Ὑμνολογήσαι θεῖοι Ἄγγελοι, τόν ἐπὶ γῆς τεχθέντα, διευτρεπίσθητε. Μάγοι δῶρα ὁδηγούμενοι, προσάξατε ἀστέρι. Ποιμένες τούτον σπεύσατε, ἰδεῖν ταῖς μητρικαῖς, ὥσπερ νήπιον κρίζοντες, καθήμενον ἀγκάλαις. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Φωτός Νεφέλη Παναμώμητε, πῶς σπαργανώσεις νέφει τόν ἐπενδύοντα, οὐρανοῦς ἀρρήτῳ νεύματι; πῶς ἀλόγων ἐν φάτνῃ ἐπανακλινείς, τόν τῆς αλογίας τούς βροτούς, διὰ ἔλεος ἀμετρον, ρυσάμενον Δεσπότην; ὃν πάσα προσκυνεῖ φόβῳ κτίσις, ἀνυμνολογούσα, αὐτόν εἰς τούς αἰῶνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ἀπορεῖ πάσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν, ἱλιγγία δέ νούς, καί υπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε Θεοτόκε, ὅμως ἀγαθὴ υπάρχουσα, τήν πίστιν δέχου, καί γάρ τόν πόθον οἶδας, τόν ἐνθεον ημῶν, σύ γάρ Χριστιανῶν εἰ προστάτις, Σέ μεγαλύνομεν».

Καίρε δοχείον ἀχραντε, χαράς ἀνεκφράστου, ἰδοὺ γάρ ἔρχῃ τέξεσθαι ἐν Σπηλαίῳ, ἀπορρήτως τόν Δεσπότην, θέλοντα τήν κτίσιν ἀπασαν, καταφθαρεῖσαν τῇ παραβάσει πρῶν, καινίσαι ἀληθῶς, τούτον ὑμνολογούντες ἐν πίστει, Σέ μεγαλύνομεν.

Ψυχαί δικαίων πάσαι, υποχθόνιοι άμα αγαλλιόσθε, η πάντων απολύτρωσις, ιδού γάρ επεφάνη, πόλει Βηθλεέμ τικτόμενος, αστήρ δέ τούτον καταμηνύει, Μάγοις ζητούσιν ευσεβώς, όν περ καί κατιδόντες Σπηλαίω, θάμβους επλήσθησαν.

Ως ουρανόν σε άλλον, ανυμνούμεν Παρθένε δικαιοσύνης Ήλιον ημίν, εκ λαγόνων παναγίων, μέλλουσιν ανίσχειν αύριον, φωταγωγούντα τούς εν σκότει όντας, θανάτου καί φθοράς, όθεν χρεωστικώς εν αιnéσει, σέ μεγαλύνομεν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά την α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. β' Αγγελικαί δυνάμεις

Τών Προφητών αι ρήσεις, νυνί πεπλήρωνται, ο γάρ Θεός ημών, αύριον τίκτεται, εκ Παρθένου Μαρίας υπέρ λόγον, καί μένει ώσπερ ήν πρό τού τόκου, αθροίζονται οι Μάγοι, δώρα κομίζοντες, αγραυλούσι Ποιμένες, επάδομεν καί ημείς, ο εκ Παρθένου τεχθείς, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά την β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ' Αυτόμελον

Αυλών Ποιμενικών, καταπαυων άσμα, στρατός Αγγελικός, επεφώνει λέγων. Παύσασθε αγραυλούντες, οι τών θρεμμάτων ηγεμονεύοντες, κράξατε ανυμνούντες. Ότι ετέχθη Χριστός ο Κύριος, ο ευδοκήσας σώσαι ως Θεός, τό γένος τών ανθρώπων.

Είτα ο Ν' καί οι Κανόνες, οι δύο Προεόρτιοι μετά τών Ειρμών, εις ι' καί τής Αγίας, εις δ'. Κανών Προεόρτιος, ού η Ακροστιχίς.

Καί σήμερον δέ Σάββατον μέλπω μέγα.

Άνευ τών Ειρμών τών τεσσάρων πρώτων ωδών.

Ωδή α' Ήχος πλ. β' Ο Ειρμός

«Κύματι θαλάσσης, τόν κρύψαντα πάλαι διώκτην τύραννον, Φάτνη κρυπτόμενον, κτείνει ζητεί ο Ηρώδης, αλλ' ημείς σύν Μάγοις μέλπωμεν. Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Κύριε Θεέ μου, Γενέθλιον ύμνον καί προεόρτιον, ωδήν σοι άσσομαι, τώ τή Γεννήσει σου θείαν, αναγέννησιν διδόντι μοι, καί εις τήν προτέραν με, ευγένειαν ανάγοντι.

Άνω σε εν θρόνω, καί κάτω εν φάτνη, τά υπερκόσμια, καί τά περίγεια, Κατανοούντα Σωτήρ μου, κατεπλήττοντο τό κράτος σου, υπέρ νούν ωράθης γάρ, διπλούς φύσει θεάνθρωπος.

Ίνα σου τής δόξης, τά πάντα πληρώσης, κλίνας ελήλυθας, τούς ουρανούς έως γής, ως γάρ εν πόκω κατέβης, υετός εν μήτρα Παρθενική, εξ ής νύν τεχθήσεσθαι, διπλούς έρχη θεάνθρωπε.

Έτερος Κανών Προεόρτιος, ου η Ακροστιχίς κατά Αλφάβητον.

Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος β'

«Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν η υπέροπλος δύναμις σαρκωθείς ο Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν εξήλειπεν, ο δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Απεγράφης Καίσαρος θεσμώ, θέλων απογράψασθαι, βίβλω ζωής παμβασιλεύ τόν άνθρωπον, ξένος εις τά ίδια παραγέγονας, τόν δεινώς ξενιτεύσαντα, εκ τού Παραδείσου, εις τόν ουρανόν ανακαλούμενος.

Βηθλεέμ υπόδεξαι Χριστόν, σοί γάρ σωματούμενος, επιδημεί τήν Εδέμ εξανοίγων μοι, ευτρεπίζου Σπήλαιον, τόν αχώρητον θεωρήσαι χωρούμενον, εν σοί παραδόξως, πλούτω ευσπλαγχνίας νύν πτωχεύσαντα.

Γεννηθήναι έρχεται Χριστός, ξένην αναγέννησιν, τοίς εξ Αδάμ, ως αγαθός δωρούμενος, ευφράνθητι έρημος, η ού τίκτουσα, τών βροτών φύσις άπασα, ήλθεν ο Δεσπότης, σέ πολυτεκνούσαν απεργάσασθαι.

Κανών τής Αγίας, ού η Ακροστιχίς.

Ευγενίης μέγα κύδος εν άσμασιν έξοχα μέλπω. Θεοφάνους

Ωδή α'

Ήχος καί Ειρμός ο αυτός

Ευγενία Μάρτυς τού Χριστού, νύν περιχορεύουσα, χαρμονικώς σύν Αγγέλων στρατεύμασιν, ως Παρθένος άμωμος, καί ως Μάρτυς στεφανηφόρος πανόλβιε, χάριν δωρηθήναι, πρέσβευε τοίς πόθω ανυμνούσί σε.

Υμνωδίας Νύμφη τού Χριστού, θείας επακούσασα, πρός υψηλήν επτερώθης ευγένειαν, ως γάρ φώς ενήστραψε, τή καρδιά σου τών α σμάτων τού

Πνεύματος, η θεολογία, πάσαν αθεότητα διώκουσα.

Γυναικείας φύσεως ο σός, νούς επιλαθόμενος, πρὸς ανδρικής ενεργείας
ανέδραμεν, ανδρωθείς τή χάριτι, καί Θεῷ προνοητικῶς ευθυνόμενος, Μάρτυς
Ευγενία, θείας ευγενείας ἡ επώνυμος.

Ελλαμφθείσα φέγγει νοητῷ, πλείστους τῆς ελλάμψεως, συμμετασχέιν
απειργάσω θεόσοφε, ἥς νύν τοὺς υμνοῦντάς σε, λυτρουμένη τῆς αμαρτίας
αξίωσον, ταῖς σαῖς ικεσίαις, Μάρτυς Ευγενία παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Νεκρωθέντες γνώσεως φυτῷ, ξύλῳ τῆς ζωῆς Αγνή, πρὸς τὴν ζωὴν οἱ πιστοὶ
ανεκλήθημεν, τῷ ἐκ σοῦ βλαστήσαντι, ὑπὲρ ἔννοιαν, Θεοτόκε, Χριστῷ τῷ
Θεῷ, ὧ σὺν παρρησία, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Προεόρτιος

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Σέ τόν ἐπὶ υδάτων, κρεμάσαντα πάσαν τὴν γῆν ἀσχέτως, ἡ κτίσις κατιδούσα,
ἐν τῷ Σπηλαίῳ τικτόμενον, θαμβητικῶς συνέιχετο, Οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλὴν σου
Κύριε κραυγάζουσα».

Σύμβολα τῆς ἀρρήτου, σαρκώσεως, παραδεικνύς Οἰκτίρμον, ἐπλήθυνας
οράσεις, καί προφητείας ἐνέπνευσας, ἃς νύν ἐλθὼν ἐπλήρωσας, σαρκί
τικτόμενος, Κόρης ἐξ ἀγνῆς ἐν πόλει Δαυὶδ.

Ἦπλωσε γῆ τὰ νῶτα, καί δέχεται δεχόμενον τόν Κτίστην, τὴν δόξαν ἐξ
Ἀγγέλων, ἐξ οὐρανοῦ τόν ἀστέρα δέ, ἐκ τῶν Ποιμένων αἰνεσιν, ἐκ Μάγων
δῶρά τε, κόσμου τε παντός ἐπίγνωσιν.

Μάντεως χρησολόγου, προβλήματα Βαλαάμ νύν πληροῦνται, ἀνέτειλε γάρ
ἄστρον, ἐξ, Ἰακώβ καί ὠδήγησε, πρὸς τόν τῆς δόξης Ἥλιον, δῶρα κομίζοντας,
Μάγους ἐκ Περσίδος ἀνακτας.

Ἄτερος

Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος

Δεσμῶν ἀπολυτρούμενος, τῶν κακῶν με Κύριε, ἐνειληθῆναι σπάργανα,
ὥσπερ βρέφος, ἔρχη φιλάνθρωπε, προσκυνῶ σου τὴν θεῖαν συγκατάβασιν.

Ἐν χρόνῳ γεγονότα σε, τόν ἀχρόνως λάμπαντα, ἐκ τοῦ Πατρός προέρχεται, ἡ
Παρθένος τεκεῖν τὰ χρόνια, διαλύοντα πάθη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ζητῶν με τόν πλανώμενον, παραβάσει Σπήλαιον, ὥς οὐρανόν κατώκησας,
τὰς μονάς μοι εὐτρεπιζόμενος, τὰς ἐκεῖθεν οἰκτίρμον Πολυέλεε.

Τῆς Αγίας

Εν πέτρα με τῆς πίστεως

Ιερεῖον ὡςπερ ἄμωμον τῷ Δεσπότη, προσήχθης διανοία τελειοτάτη, τόν πλούτον τόν φθειρόμενον απεσείσω, βοῶσα Πάνσοφε. Σὺ εἰ Θεός ημῶν, καί οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Ἡ Πάναγνος ἐγνώσθη σου καθαρότης, διέλαμψε τῶν ἀθλῶν σου ἡ στερρότης, τήν πράξιν γάρ ἐπίβασιν θεωρίας, εἰργάσω κράζουσα. Σὺ εἰ ὁ Θεός ημῶν, καί οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Σωφροσύνης τῷ ἔρωτι κατεθέλχθης, ἐτήρησας τό καύχημα τῆς ἀγνείας, ἐγένου περιδέξιος τῇ σοφίᾳ, Χριστῷ κραυγάζουσα, Σὺ εἰ Θεός ημῶν, καί οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Θεοτόκion

Μαρίαν τήν πανάχραντον Θεοτόκον, υμνήσωμεν ὡς πρόξενον σωτηρίας, φανείσαν οἱ θεόφρονες, ἐκβοῶντες. Οὐκ ἔστιν ἄμωμος, ὡς σύ Πανάχραντε, καί οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος, πλήν σου Δέσποινα.

Ὁ Εἰρμός

«Εν πέτρα με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τό στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου, ἠυφράνθη γάρ τό πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Θεός ημῶν, καί οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Κάθισμα Προεόρτιον

Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Αγάλλου ἡ Σιών, Βηθλεέμ εὐτρεπίζου, ὁ πάντων συνοχεύς, τόν ἀστέρα προπέμψας, ἐμήνυσε τήν ἀμετρον, ἐαυτοῦ συγκατάβασιν, ὃν γάρ τρέμουσι, τῶν ουρανῶν αἱ Δυνάμεις, ὄντως τίκτεται, ἐκ τῆς Παρθένου ἀτρέπτως, ὁ μόνος Θεός ημῶν.

Δόξα... Τῆς Αγίας

Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ενασκήσασα πόνοις ἀθλητικοῖς, ἐδοξάσθης ἀγῶσι μαρτυρικοῖς, πολλούς προσενέγκασα, σωζομένους τῷ Κτίστη σου, τῷ γάρ θείῳ πόθῳ, λιπούσα τά πρόσκαιρα, ἀνδρικούς ἀγῶνας, ἐτέλεσας ἐνδοξε, ὅθεν μετὰ τέλος, ἀτελεύτητον εὖρες, ζωήν συνυπάρχουσα, τῷ Νυμφίῳ σου πάντοτε, Ευγενία ἰσάγγελε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν ἁγίαν Μνήμην σου.

Καί νύν... Προεόρτιον

Ἦχος ὁ αὐτός

Τό προσταχθέν μυστικῶς,

Τῶν Γενεθλίων τοῦ Χριστοῦ τά προεόρτια, ἐπιτελοῦντες οἱ πιστοί πανηγυρίσωμεν, καί ἀξίως ἀπαντες προϋπαντήσωμεν, ὡς Μάγοι δωροφοροῦντες τὰς ἀρετάς, καί ἄδοντες τῶν Ἀγγέλων ἄσμα καινόν, τῷ ἐκ Κόρης θεόπαιδός, ἐν Βηθλεέμ ἀνευ σποράς, τικτομένῳ Θεῷ ημῶν, ὃν

δοξάζει τά σύμπαντα.

Προεόρτιος

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Τήν εκ Παρθένου παρουσίαν σου, προορών Αββακούμ, εξεστηκώς εβόα. Σύ εκ θαιμάν σαρκούμενος, ήκεις Λυτρωτά, τόν Αδάμ απωσμένον, ανακαλέσασθαι».

Εγγίζει ήκει νύν ο Κύριος, προσδοκία Εθνών, καί σωτηρία κόσμου, ευτρέπιζε τό Σπήλαιον, πόλις Βηθλεέμ, καί σύν Μάγοις Ποιμένες, δρόμω προφθάσατε.

Ρωμαλεότητι θεότητος, συγκραθείς τοίς βροτοίς, ενώσει ασυγχύτω, σαρκός εν ομοιώματι, Σώτερ τόν Αδάμ, αφθαρτίζεις καί σώζεις, εν τώ προσλήμματι.

Ο Λόγος σάρξ οφθείς παχύνεται, καί σκηνοί εν ημίν, αρρήτω προμηθεία, δεύτε πιστοί κατίδωμεν, δόξαν τήν αυτού, δόξαν ως Μονογενούς, παρά Θεού καί Πατρός.

Έτερος

Ελήλυθας εκ Παρθένου

Η κτίσις νύν, την παλαίωσιν πάσαν απόρριπον, τόν Κτίστην κτιζόμενον, καί καινουργούντά σε βλέπουσα, νήπιον γενόμενον, καί πρός τό πρώην σε, κάλλος επανάγοντα.

Θαυμάζοντες, τόν παράδοξον τόκον εφίστανται, Μάγοι οδηγούμενοι, θείω αστέρι, καί βλέπουσιν, Ηλιον ανίσχοντα, Παρθενικής εκ Νεφέλης, δώρα φέροντες.

Ιδού ήκει, η Παρθένος ως δάμαλις φέρουσα, τόν μόσχον εγγάστριον, τόν σιτευτόν αφαιρούμενον, κόσμου αμαρτήματα, αγαλλιόσθω, ή κτίσις εορτάζουσα.

Κηρύγματα, Προφητών τού Χριστού τήν ανάδειξιν, μηνύοντα είληφε, σήμερον πέρας σωτήριον, ήλθε γάρ επέφανε, διά σαρκός, τοίς εν σκότει κινδυνεύουσιν.

Τής Αγίας

Ο αυτός

Ελήλυθας, σαρκωθείς εκ Παρθένου ο Ύψιστος, σαυτώ μνηστευσάμενος, τά τών Παρθένων συστήματα, σέ μόνον ποθήσαντα, τόν τών Παρθένων, Νυμφίον γνωριζόμενον.

Γενέσεως, σαρκικής εξεδύσω τό κάλυμμα, παλιγγενεσίας δέ, τό φθειρόμενον ένδυμα, Μάρτυς παναοίδιμε, φωτοειδώς, ημφιάσω τώ βαπτίσματι.

Ανέτειλεν, η φωσφόρος αυγή τή καρδιά σου, τής πλάνης διώκουσα, τήν κεχυμένην σκοτόμαιναν, φέγγει τώ τής χάριτος, Μάρτυς Χριστού, Ευγενία καλλιπάρθενε.

Κοσμίως σου, καί ωραίως τόν βίον εφαιδρυνας, ασκήσει τό πρότερον, σαρκός τά πάθη μαράνασα, ύστερον αθλήσει δέ, περιφανώς, Ευγενία διαλάμπασα.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα, τών Αγγέλων εγένου Πανύμνητε, τού Πατρός γεννήσασα, βουλής μεγάλης τόν Άγγελον, άνθρωπον γενόμενον, διά πολλήν, ευσπλαγχνίαν τόν φιλόανθρωπον.

Προεόρτιος

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Θεοφανείας σου Χριστέ, τής πρός ημάς συμπαθώς γενομένης, Ησαΐας φώς ιδών ανέσπερον, εκ νυκτός ορθρίσας εκραύγαζεν. Η Παρθένος ιδού γαστρί ήξει, καί τέξεται σαρκούμενον Λόγον, καί πάντες οι γηγενείς αγαλλιάζονται».

Νεοποιείς τούς γηγενείς, ο Πλαστοουργός χοϊκός χρηματίσας, Φάτνη γάρ καί σπάργανα καί σπήλαιον, τής σής ταπεινώσεως σύμβολα, ο δέ Μνήστωρ τής σής Μητρός, σός δέ νομιζόμενος Πατήρ κατά σάρκα, τού φύσαντός σε Πατρός, νύν σχηματίζει βουλήν.

Διά τής σμύρνης τό θνητόν, διά χρυσού τό βασίλειον κράτος, διά λιβάνου τής θεότητος, τήν υπεροχήν υπεμφαίνουσι, Βασιλείς Εθνών, απαρχάς δωροφορούντές σε, τόν εν τώ Σπηλαίω τικτόμενον, Βηθλεέμ εξ αλοχεύτου Μητρός.

Εξ αλοχεύτου προελθών, ο τού Πατρός συναϊδιος Λόγος, σαρκωθείς κατώκησας τό Σπήλαιον, ως θρόνω τή φάτνη χρησάμενος. Καταπλήττεις δέ, τή φρικτή οικονομία σου, Μάγους καί Ποιμένας, Αγγέλους τε εξιστάς, Δόξα κραυγάζοντας.

Έτερος

Μεσίτης Θεού

Λαός ο ποτέ, σκότει καθεζόμενος, ιδέτω τό φώς, λάμπαν τό ανέσπερον, όπερ ο αστήρ πάλαι emήνυσε, τοίς τό πύρ σεβομένοις, εκ τής Περσίδος άναξιν.

Μικρόν υπελθείν, Βασιλεύς ο Μέγας σπεύδει Σπήλαιον, κατασμικρυνθένταμε, όπως μεγαλύνη καί πτωχεύσαντα, τη αμέτρω πτωχεία, πλουτίση ο υπέρθεος.

Νύν εξ, Ιακώβ, Βαλαάμ ως έφησε γεννάται Χριστός, Εθνών κυριεύσει τε, καί ανυψωθήσεται εν χάριτι, η αυτού βασιλεία, μένουσα αδιάδοχος.

Τής Αγίας

Ο φωτισμός

Δρόμον τόν σόν, ευθυνούμενον βλέπων πρός σωτηρίαν, όφισ ο ψυχόλεθρος Αθληφόρε, αναρριπίζει πειρασμούς σοι ποικίλους, τόν σόν τόνον λύειν πειρώμενος, τούτον δέ θεόφρον, αγνή κατεπάτησας.

Όλη καλή, τών καλών τώ δοτήρι καί ευεργέτη, καί ψυχών Νυμφίω Χριστώ εφάνης, ηγλαϊσμένη Ασκητών εν ασκήσει, καί Μαρτύρων αθλήσει λάμπουσα, Μάρτυς Ευγενία, Χριστού καλλιπάρθενε.

Στεφος τή σή, κορυφή επετέθη τό τών χαρίτων, τήν θείαν ετίμησας γάρ σοφίαν, πλούτον καί δόξαν, πατρικήν παριδούσα, καί συντόνως ακολουθήσασα, τώ πεποθημένω, Νυμφίω σου Πάνσοφε.

Θεοτοκίον

Εκ σου ζωή, ανατείλασα κόσμω Θεογεννήτορ, τούς πρίν τώ θανάτω κεκρατημένους, ανακαλείται, πρός ζωής αϊδίου μετουσίαν, τούς πίστει κράζοντας. Έτερον εκτός σου, Θεόν ου γινώσκομεν.

Προεόρτιος

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Συνεσχέθη, αλλ' ου κατεσχέθη, στέρνοις κητώις Ιωνάς, σου γάρ τόν τύπον φέρων, τού τεχθέντος καί σαρκί φανέντος, ως εκ θαλάμου τού θηρός ανέθορε, γεννηθείς γάρ νύν τό κατά σάρκα, καί ταφήν καί θάνατον σαρκί υπελθών, μέλλεις αναστήσεσθαι τριήμερος».

Ανηρέθη, νύν καί διηρέθη, έχθρας τής αρχαίας τή σή, ενσάρκω παρουσία, τό μεσότοιχον Χριστέ καί νώτα, ρομφαία πάσιν, η φλογίνη δίδωσι, ζωηφόρου τής Εδέμ δέ ξύλου, μεταλαμβάνω πιστώς, αθανάτων φυτών, αύθις γεωργός αναδεικνύμενος.

Βασιλεύει, σύν τή άμαρτία Άδης εν Αδάμ μέχρι σου, αλλ' αναιρείται τούτου, η αναΐδεια τής τυραννίδος, τό κατά σάρκα τικτομένου σου Λυτρωτά, εκ φυλής Δαυϊδ, καί επί θρόνου βασιλείας αυτού, τεθειμένου σου φώς, καί εις τούς αιώνας βασιλεύοντος.

Βρεφοκτόνος αλλ' ου χριστοκτόνος, έφυ Ηρώδης ο δεινός, εί γάρ καί τών νηπίων, εξεθέρισε πικρώς τήν χλόην, αλλά τόν στάχυν, τής ζωής ουκ ίσχυσε, καταλήψεσθαι καί θανατώσαι, ζωής γάρ ων χορηγός, έλαβεν ως Θεός, θεία δυναστεία τόν διώκοντα.

Ἴτερος

Εν αβύσσῳ πταισμάτων

Ξενοτρόπος Χριστός εἰς τὰ ἴδια, ἔρχεται, ξενώσωμεν, αμαρτιῶν εαυτοῦς, καὶ τούτον εἰσδεξώμεθα, ταῖς πράξεων ψυχαῖς οικιζόμενον.

Ουδαμῶς ελαχίστη ἐν πόλεσι, Βηθλεὲμ γεγέννησαι, ἐν σοὶ γεννᾶται γάρ, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τοῦ ποιμάναι λαὸν περιούσιον.

Πῶς σμικρὸν σε εἰσδέξεται Σπήλαιον, κόσμῳ μὴ χωρούμενον, Ἀπερινόητε; πῶς οραθήσῃ νήπιος, ὁ Πατρί συννοούμενος ἀναρχος;

Τῆς Ἀγίας

Ὁ αὐτός

Νυσταγμόν τοῖς βλεφάροις οὐκ ἔδωκας, ἐως ἡδυπάθειαν, πᾶσαν ἐνέκρωσας, καὶ καθαρὸν τῷ Κτίστῃ σου, σεαυτὴν ἀπετέλεσας σκὴνῳμα.

Αἰγυπτίας τοὺς τρόπους ζηλώσασα, ἡ μεμελασμένη, καὶ πράγμα καὶ ὄνομα, συκοφαντεῖν θρασύνεται, τὴν σεπτὴν πολιτείαν σου Πάνσοφε.

Σταθῆράν ἐπεδείξω τὴν ἐνστάσιν, καὶ τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν πλουτήσασα, περιουσία πίστεως, Μοναστῶν καθηγήσω συστήματος.

Θεοτοκίον

Μυστικῶς ἐμυοῦντο τὴν ἀφραστον, πάντες οἱ Προφήταί σου, Πάναγνε γέννησιν, πνευματικῶς τυπούμενοι, καὶ προλέγοντες πᾶσι τὰ μέλλοντα.

Ὁ Εἰρμός

«Εν αβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι ἄβυσσον. Ἐκ φθοράς, ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον Προεόρτιον Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν προαιώνιον Λόγον, ἐν Σπηλαίῳ ἔρχεται, ἀποτεκεῖν ἀπορρήτως, Χόρευε ἡ οἰκουμένη ακουτισθείσα, δόξασον μετὰ Ἀγγέλων καὶ τῶν Ποιμένων, βουλευθέντα ἐποφθῆναι, παιδίον νέον, τὸν πρό αἰώνων Θεόν.

Ἴτερον τῆς Ἀγίας

Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Τὴν τοῦ κόσμου πρόσκαιρον, φυγούσα δόξαν, τὸν Χριστὸν ἐπόθησας, τό ευγενές σου τῆς ψυχῆς, ἀδιαλώβητον σώζουσα, Μάρτυς θεόφρον, Ευγενία πανευφημε.

Ὁ Οἶκος

Βίω καὶ λόγῳ καθαρῶ, καὶ χάρι τι Παρθένε, αἰεὶ κεκοσμημένη, σαυτὴν θύμα προσήγαγες, τῷ ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς σάρκα ἀνειληφότι, καὶ τεχθέντι ἐπὶ γῆς, δι' ευσπλαγχνίαν ἀφατον, καὶ διπλοῖς ἐκόσμησε δόξης ἐν στεφάνοις, ευπρεπῶς σε ὁ Δεσπότης, ἀγνείαν γάρ ὡς ἄσαρκος τηρήσασα σεμνή, ὡς

άμωμος Νύμφη, συνεισλήθες αὐτῷ εἰς τὸν οὐράνιον νυμφῶνα, ὅλη φαεινὴ, τοῖς ἀθλοῖς πεποικιλμένη, Μάρτυς θεόφρον, Ευγενία πανεύφημε.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΚΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἀγίας Οσιοπαρθενομάρτυρος Ευγενίας καὶ τῶν σὺν αὐτῇ.

Στίχοι

- Στεφθεῖσα πρῶτον τοῖς πόνοις Ευγενία,
- Βαφήν ἐβάψω δευσοποιόν ἐκ ξίφους.
- Τέτλαθι Ευγενίη ξίφος εἰκάδι ἀμφὶ τετάρτη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Ἡ Ἀγία Μάρτυς Βασίλλα, ἡ συμμαρτυρήσασα τῇ Ἀγίᾳ Ευγενίᾳ, ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Τίς ἂν παραδράμῃ σε τμηθεῖσαν ξίφει,
- Μάρτυς Βασίλλα, πίστεως θείας βᾶσις;

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Φίλιππος, ὁ πατήρ τῆς Ἀγίας Ευγενίας, ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Μάχαιραν ὄντως δίστομον κατὰ πλάνης,
- Κτείνει Φίλιππον τῆς μαχαίρας τό στόμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι, Πρωτὰς καὶ Υἰάκινθος, οἱ ευνούχοι καὶ συνασκηταὶ τῆς Ἀγίας Ευγενίας, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Τμηθέντες, Υἰάκινθε καὶ Πρωτὰ ξίφει,
- Κληρούσθε πρῶτα Μαρτύρων Θεοῦ γέρα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Νικολάου μοναχοῦ, τοῦ ἀπὸ στρατιωτῶν, καὶ διήγησις ωφέλιμος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Αχαϊκός ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Πάν Αχαϊκός ἐκβαλὼν ψυχῆς ἄχος,
- Ὅλη χαρὰ δέδωκε τὴν κάραν ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, ὁ Ὅσιος Αντίοχος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Αντιόχῳ βδέλυγμα τύρβαι τοῦ βίου,
- Καὶ βίος ἅπας, ὃν παρήλθεν ἠδέως.

Οἱ Ὅσιοι Βιτιμίων καὶ Αφροδίσιος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Ο άγιος νεομάρτυς Αχμέτ ο μαρτυρήσας εν Κωνσταντινουπόλει κατά τό 1682, ξίφει τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς

Προεόρτιος

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Άφραστον θαύμα! ο εν καμίνω ρυσάμενος, τούς Οσίους Παίδας εκ φλογος, φάτνη πενιχρά, βρέφος ανακέκλινται, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά ο Θεός, ευλογητός εί».

Τέτρωται πλάνος, εχθρός Θεόν βρέφος κείμενον, επί φάτνης, βλέπων πενιχράς, καί στένει χειρί, θεία καθαιρούμενος, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά ο Θεός, ευλογητός εί.

Όλβιος φάτνη! εν εαυτή δεξαμένη γάρ, ώσπερ βρέφος, τόν Δημιουργόν, ως χερουβικός θρόνος αναδείκνυται, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά ο Θεός, ευλογητός εί.

Νόμω βροτείω, τήν εν σπαργάνοις κατάθεσιν, καταδέχη, βρέφος πεφηνώς, δι' ών τούς δεσμούς, λύεις τών πταισμάτων μου, ελευθερίαν βραβεύων τοίς βοώσι. Λυτρωτά ο Θεός, ευλογητός εί.

Μία υπήρχεν, η εν ανάρχω γεννήσει σου, καί εν τόκω, τώ μετά σαρκός, θεότης Χριστέ, σύν Πατρί καί Πνεύματι, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά ο Θεός, ευλογητός εί.

Έτερος

Αντίθεον πρόσταγμα

Ρανάτωσαν άνωθεν ύδωρ νεφέλαι, ο νέφη τιθέμενος, αυτού σεπτώς επίβασιν, Νεφέλη οχούμενος, Παρθένω έρχεται, λάμψαι φώς ανέσπερον, τοίς πρίν εσκοτισμένοις, καί κινδυνεύουσι.

Στρατός ευτρεπίσθητι θείων Αγγέλων, υμνήσαι τήν άφατον, Κυρίου συγκατάβασιν, Μάγοι επιφθάσατε. Ποιμένες σπεύσατε, ήλθεν ώ απέκειτο, Χριστός η προσδοκία, Εθνών καί λύτρωσις.

Τί τούτο τό μέγιστον καί ξένον θαύμα; πώς φέρω σε φέροντα, τώ ρήματι τά σύμπαντα, απόρρητον γέννημα, Υιέ μου Άναρχε; έλεγεν η Πάναγνος, Χριστόν εν ταίς αγκάλαις, φρικτώς κατέχουσα.

Τής Αγίας

Ο αυτός

Ανέπτυξας άπασι, τών θεοπνεύστων, Γραφών τήν αλήθειαν, τό θήλυ αρρενώσασα, καί πάντας κατέπληξας, τώ παραδόξω σεμνή, ούσπερ καί προσήγαγες, λαμπρώς, πεπιστευκότας Χριστώ Πανόλβιε.

Σοφώς εστηλίτευσας, τήν τών Ειδώλων, μανίαν Πανεύφημε, τοίς θείοις σου διδάγμασι, Παρθένων αμέτρητον, μνηστευσασμένη πληθύν, πάντων βασιλεύοντι Χριστώ, λαμπρυνομένην Μαρτύρων αίμασιν.

Ιδούσα τόν βίον σου, τόν θεοφόρον, Βασίλλα η ένδοξος, σέ πόθω εμιμήσατο, Χριστώ γάρ μνηστεύεται, καταλιπούσα σαρκός, πάσαν τήν ευπάθειαν, καί νύν τής τών Μαρτύρων χαράς ηξίωται.

Θεοτοκίον

Νομήν εθεράπευσας, τήν τού θανάτου, ασπόρως κυήσασα, Ζωήν τήν ενυπόστατον, Παρθένε πανάμωμε, Θεογεννήτορ Αγνή, όθεν σε γηθόμενοι, πηγήν αθανασίας κατονομάζομεν.

Προεόρτιος

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Έκστηθι φρίπτων ουρανέ, καί σαλευθήτωσαν, τά θεμέλια τής γής, ιδού γάρ σπαργάνοις συμπλέκεται, ο πάντα φέρων δρακί, καί φάτνη σμικρά ξενοδοχείται, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεíte, Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Λέλυται δέσμιος Αδάμ, ελευθερία τε, πάσι δέδοται πιστοίς, σπαργάνοις Σωτήρ εμπλακέντος σου, καί εν Σπηλαίω σμικρώ, καί φάτνη τών αλόγων τεθέντος, διό σοι γεγηθότες, προεόρτιον ύμνον, εν τή σή γεννήσει, προσφέρομεν εν πίστει.

Πέπαυται πλάνη Περσική, Αστεροσκόποι γάρ, Βασιλείς ανατολών, τεχθέντι δώρα προσκομίζουσι, Χριστώ τώ παμβασιλεί, χρυσόν τε καί σμύρναν σύν λιβάνω όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεíte, Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ω τών θαυμάτων τών καινών! ώ αγαθότητος, καί απείρου ανοχής! ιδού γάρ ως βρέφος λογίζεται, ο εν υψίστοις οικών, καί φεύγει Θεός, θέλων Ηρώδην, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεíte, Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Έτερος

Κάμινος ποτέ

Ύψος αληθώς, αρρήτου μυστηρίου, τους ουρανούς γνώσει καλύψαντος, η άμεμπτος Δέσποινα, κατεπλήττετο, καί έλεγεν. Ο θρόνος ο ουράνιος,

φλέγεται σέ κατέχων, καί πώς Υιέ μου βαστάζω σε;

Φέρεις Πατρικήν, ομοίωσιν Υιέ μου, καί πώς τού δούλου τό ομοίωμα, πτωχεύσας ανέλαβες; πώς εν φάτνη ανακλίνω σε, αλόγως τόν ρυόμενον, άπαντας αλογίας, υμνολογώ σου τό εύσπλαγχνον.

Χαίρε πάσα γή, ιδού Χριστός εγγίζει, εν Βηθλεέμ αποικτόμενος, θάλασσα εφράνθητι, Προφητών όμιλε σκίρτησον, τήν έκβασιν Θεώμενος, σήμερον τών σών λόγων, πάντες αγάλλεσθε Δίκαιοι.

Τής Αγίας

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Εν ποταμώ νεανικώς, εν πυρί καρ τερικώς εδοκιμάσθης, εναντίας γάρ φύσεις, στερρώς διήλθες, Χριστόν υμνούσα καί πίστει κραυγάζουσα. Υπερευλογώ σε, Χριστέ είς τούς αιώνας.

Ξενοπρεπώς επιφανείς, ο Χριστός σοι εν φρουρά κατεχομένη, διατρέφει πλουσίως, καί τή Γεννήσει αυτού, συνάπτει τοίς άνω στρατεύμασιν, αυτόν εις αιώνας, δοξάζουσιν Οσία.

Οσός Νυμφίος ευπρεπώς, εν στεφάνοις σε διπλοίς καθωραϊζει, Ευγενία θεόφρον, καί σοί νυμφώνα λαμπρόν, ενδίκως ο δίκαιος δίδωσιν, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Χάρις Θεού φωτοειδής, επιλάμπουσα σέ νύν καταγλαϊζει, εν μοναίς ουρανίαις, ής εμπλησθήναι ταίς σαίς, πρεσβείαις απαύστως δυσώπησον, τούς επιτελούντας, τήν σην μνήμην θεόφρον.

Θεοτοκίον

Αθανασίας διαυγή, επιστάμεθα πηγήν σε Θεοτόκε, ως τεκούσαν τόν Λόγον, τού αθανάτου Πατρός, τόν πάντας θανάτου λυτρούμενον, τούς υπερυψούντας αυτόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Προεόρτιος

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Μή εκθαμβή νύν ώ Μήτερ, καθορώσα ως βρέφος, όν εκ γαστρός πρό Εωσφόρου, τέτοκε Πατήρ, αναστήσαι γάρ καί συνδοξάσαι βροτών, πεπτωκυίαν τήν φύσιν, ελήλυθα σαφώς, τήν εν πίστει καί πόθω, σέ μεγαλύνουσιν».

Επί τῷ ξένῳ σου τόκῳ, τὰς ὠδῖνας φυγούσα, υπερφυῶς εμακαρίσθην,
Ἄναρχε Υἱέ, σέ δέ νύν ορώσα, Ἡρώδην φεύγοντα, τή ρομφαία τῆς λύπης,
σπαράττομαι ψυχὴν, ἀλλὰ ζήθι καί σῶζε τοὺς σέ γεραίροντας.

Γῆς μὲν επέβην Αἰγύπτου, ἀλλ' Αἰγύπτου ὦ Μήτηρ, τὰ χειροποίητα κατέβαλον
σεισμῷ, τὴν ψυχὴν δέ μου μάτην, ἐπιζητούντων ἐχθρῶν, πεμπομένων εἰς
Ἀθην, ὡς μόνος κραταῖός, ἐπανήξω, καί σῶσω, τοὺς σέ γεραίροντας.

Αγαλλιάσθω ἡ κτίσις, κτίζεται γάρ ὁ Κτίστης, καί ὁ προὖν νύν πρόσφατος,
γνωρίζεται Θεός, μετὰ δώρων Μάγοι προσυπαντάτωσαν, οἱ Ποιμένες τό
θαῦμα, κροτεῖτωσαν πιστῶς, καί βροτοὶ τοῖς, Ἀγγέλοις, συνευφραινέσθωσαν.

Ἄτερος

Ἀνάρχου Γεννήτορος

Ψαλάτωσαν χαίρουσαι, αἱ βασιλεῖαι πάσης γῆς, πατριά τῶν Ἐθνῶν τε
αγαλλιάσθωσαν, ὄρη καί βουνοὶ καί κοιλάδες οἱ ποταμοί, θάλασσα καί ὅλη, ἡ
κτίσις τὸν Κύριον, νύν τικτόμενον μεγάλυνε.

Ὡράθης ὡς θέμις ἦν, Προφήταις σε θεάσασθαι, ἐν ἐσχάτοις καιροῖς δέ,
βροτός γενόμενος, πᾶσιν ἐπεφάνης ἀνθρώποις, ἐν Βηθλεέμ πόλει Ἰουδαίας,
αστέρος δεικνύντός σε, ἀστρολόγοις Ἀνερμήνευτε.

Ἰδοὺ εἰς τὰ ἴδια, ἐν αλλοτρίῳ ἔρχεται, ὁ Πανάγιος Λόγος, Ἀγίῳ Σώματι, ξένῳ
τοκετῷ, ξενωθέντα προσοικειῶν, ἐαυτῷ τὸν κόσμον, αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, δι'
ἡμᾶς πτωχόν γενόμενον.

Ὡ τέκνον γλυκύτατον, πῶς τρέφω σε τὸν τρέφοντα; πῶς κρατῶ σε κρατούντα
τὰ πάντα νεύματι; πῶς δέ σπαργανῷ σπαργανούμεντα, πᾶσαν τὴν γῆν ὁμίχλη;
ἐβόα, ἡ Πάναγνος Δέσποινα, ἦν ἐν πίστει μεγαλύνομεν.

Τῆς Ἀγίας

Ὁ αὐτός

Μονάς κατοικήσασα, τὰς οὐρανίους ἐνδοξε, νύν τρυφῆς Παραδείσου,
κατηξιώθης σαφῶς, μετὰ τῶν Παρθένων ὡς Μάρτυς, παναληθῆς, καί μετὰ
Μαρτύρων, Παρθένος πανάμωμος, Εὐγενία παμμακάριστε.

Εφέσεως ἐτυχες, τῆς ὑπὲρ νοῦν καί ἐννοιαν, ὀρεκτῶν ἀκροτάτῳ,
παρισταμένη φαιδρῶς, καί ταῖς φωτοβόλοις ἀκτίσι, τῆς ἀρχικῆς, Τριάδος
θεόφρον, σαφῶς διαλάμπουσα, Εὐγενία παμμακάριστε.

Λαμπάδα κατέχουσα, τῆς παρθενίας ἐνδοξε, τῶν Μαρτύρων στεφάνῳ,
κατακεκόσμησαι, καί νύν δυσωπούσα μὴ παύσῃ, τοὺς εὐσεβῶς, πόθῳ σε
τιμώντας, σωθῆναι πρεσβεῖαις σου, Εὐγενία παναοίδιμε.

Πρός θείαν εξήλθες νύν, αναψυχὴν πανάριστε, αικισμῶν διελθούσα, τό πύρ τό άστεκτον, καί τό ανυπόστατον ὕδωρ, τῶν πειρασμῶν, Μάρτυς Ευγενία, Χριστόν οὖν δυσώπησον, τού σωθῆναι τάς ψυχάς ημῶν.

Θεοτόκίον

Ως πόκος Πανάμωμε, τόν όμβρον τόν ουράνιον, εν γαστρί συλλαβούσα, ημίν εκτέτοκας, τόν τήν αμβροσίαν διδόντα, τοίς ευσεβώς, αυτόν ανυμνούσι, καί σέ τήν Πανάμωμον, Θεοτόκον καταγγέλλουσιν.

Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου, ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον Προεόρτιον

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Ο φῶς οικῶν απρόσιτον, καί συνέχων τά πάντα, δι' ευσπλαγχνίαν άφατον, εκ Παρθένου γεννάται, καί σπαργανούται ως βρέφος, εν Σπηλαίῳ καί φάτνη, αλόγων ανακλίνεται, σπεύσωμεν επιστήναι, εν Βηθλεέμ, εις αυτού προσκύνησιν μετά Μάγων, καρπούς άρίστων πράξεων, κομιοῦντες ως δώρα.

Τῆς Αγίας, όμοιον

Ουδέν εδείχθη κώλυμα, πρός τελείους αγώνας, τό ασθενές τού θήλεος αοράτω σου σθένει, Χριστέ ρωννύμενον, όθεν, Ευγενία η Μάρτυς, γενναίως υπερήθλησεν, ής τήν ένδοxon μνήμην, συνήψας νύν, τή σεπτή Γενήσει σου καί φωσφόρω, ήν κατεδέξω Δέσποτα, εκ Παρθένου Αγίας.

Έτερον Προεόρτιον, όμοιον

Ύμνον πιστοί προσάξωμεν, τή Παρθένω Μαρία, ιδού γάρ νύν προέρχεται, Βηθλεέμ εν τή πολει, τεκείν Χριστόν τόν Σωτήρα, όθεν Μάγοι σύν δώροις, μετά αστέρος δράμετε, σύν ημίν προσκυνήσαι, Ποιμένες δέ, εκβοήσαι σπεύσατε σύν Αγγέλοις, τώ τικτομένῳ. Δόξα σοι, εν σπηλαίῳ καί φάτνη.

Εις τούς Αίνους, Στιχηρά Προσόμοια.

Προεόρτια

Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Ω τῶν υπέρ νούν, καί αρρήτων μυστηρίων! τίκτεται Θεός, επί γῆς δι' ευσπλαγχνίαν, τήν δουλικήν εικόνα, εαυτώ περιθέμενος, όπως τῆς δουλείας αφαρπάση, τῆς τού αλλοτρίου τούς βοώντας, πόθῳ ζέοντι. Ευλογημένος εί Σωτήρ, ο μόνος Φιλάνθρωπος.

Δεύρο Ισραήλ, βαρυκάρδιε απόθου, τό εν τή ψυχῇ, επικείμενόν σοι νέφος, επίγνωθι τόν Πλάστην, εν Σπηλαίῳ τικτόμενον, ούτος τῶν Έθνῶν η προσδοκία, ούτος καθελεί τάς εορτάς σου, βοάν ου πείθη γάρ, ο Βασιλεύς τού Ισραήλ, Χριστός παραγίνεται.

Ήλιε Υιέ, πῶς σε κρύψω τοίς σπαργάνοις; πῶς σε γαλουχώ, πάσης φύσεως

τροφέα; πώς σε χερσί κατέχω, τόν κρατούντα τά σύμπαντα; πώς σοι αδεώς
ενατενίζω, ώ ού τολμά ενατενίζειν, τά πολυόμματα; η Απειρόγαμος Χριστόν,
κρατούσα εφθέγγετο.

Άσμασι καινοίς, αλαλάξατε Ποιμένες, λόγους μαγικούς, απορρίψατε οι Μάγοι,
σταλάξατε τά όρη, καί βουνοί αγαλλίασιν, δεύτε θυγατέρες Βασιλέων, εις τήν
χαράν τής Θεοτόκου, λαοί είπωμεν. Ευλογημένος ο τεχθείς, Θεός ημών δόξα
σοι.

Δόξα... όμοιον

Δεύρο Βηθλεέμ, ετοιμάζου τά τού τόκου, ίθι Ιωσήφ, απογράφου σύν Μαρία,
σεπτοτάτη η φάτνη! θεοφόρα τά σπάργανα! ένθα η ζωή ενειληθείσα, σειράς
θανάτου διαρρήξει, επισφίγγουσα, πρός αφθαρσίαν τούς βροτούς, Χριστέ ο
Θεός ημών.

Καί νύν... όμοιον

Ω μακαριστή, τής θεόπαιδος κοιλία, ήτις νοητώς, ουρανού μείζων εδείχθη! όν
ού χωρεί γάρ ούτος, σύ κατέχεις βαστάζουσα. Ω μακαριστοί μαστοί
Παρθένου, ούσπερ θηλάσειεν ο τρέφων, πνοήν άπασαν, Χριστός ο μήτρα
σάρξ παγείς, ανάνδρου Νεάνιδος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Οίκος τού Παντουργού, εδείχθης ώ Παρθένε, εν σοί γάρ ενοικήσας, ο Κύριος
τής δόξης, τεχθήναι νύν προέρχεται.

Στίχ. Ο Θεός από θαιμάν ήξει καί ο άγιος εξ όρους κατασκίου δασέος.

Νέον εν Βηθλεέμ, παιδίον εκ Παρθένου, Θεός ο πρό αιώνων, εν φάτνη τών
αλόγων, γεννάται, ώ τού θαύματος!

Στίχ. Κύριε εισακήκοα τήν ακοήν σου καί εφοβήθην κατενόησα τά έργα σου.

Τάξεις αι νοεραί, Αγγέλων εν υψίστοις, Θεώ μετά Ποιμένων, βοήσατε καί
Μάγων, τώ τι κτομένω δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ, δ'

Υπόδεξαι Βηθλεέμ, τήν τού Θεού Μητρόπολιν, φώς γάρ τό άδυτον, επί σέ
γεννήσαι ήκει, Άγγελοι θαυμάσατε εν ουρανώ, άνθρωποι δοξάσατε επί τής
γής, Μάγοι εκ Περσίδος, τό τρισόκλεον δώρον προσκομίσατε, Ποιμένες
αγραυλούντες, τόν τρισάγιον ύμνον μελωδήσατε. Πάσα πνοή αινεσάτω τόν
Παντουργέρτην.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΩΡΩΝ

ΩΡΑ ΠΡΩΤΗ

Ευλογήσαντος τού Ιερέως, αρχόμεθα τού Τρισαγίου. Είτα τό, Δεύτε προσκυνήσωμεν, γ' καί Στιχολογούμεν τούς εφεξής τρεῖς Ψαλμούς.

Ψαλμός Ε' (5)

- Τά ρήματά μου ενώτισαι κύριε σύνες τής κραυγής μου
- πρόσχες τή φωνή τής δεήσεώς μου ο βασιλεύς μου καί ο Θεός μου ότι πρὸς σέ προσεύξομαι κύριε
- τό πρῶί εισακουση τής φωνῆς μου τό πρῶί παραστήσομαί σοι καί επόψομαι
- ότι ουχί Θεός θέλων ανομίαν σύ εἰ ουδέ παροικήσει σοι πονηρευόμενος
- ου διαμενούσιν παράνομοι κατέναντι τῶν οφθαλμῶν σου ἐμίσησας πάντας τούς εργαζομένους τήν ανομίαν
- ἀπολείς πάντας τούς λαλούντας τό ψεύδος ἄνδρα αἱμάτων καί δόλιον βδελύσσεται κύριος
- ἐγώ δέ ἐν τῷ πλήθει τού ἐλέους σου εἰσελεύσομαι εἰς τόν οἶκόν σου προσκυνήσω πρὸς ναόν ἅγιόν σου ἐν φόβῳ σου
- κύριε ὁδήγησόν με ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐνεκα τῶν ἐχθρῶν μου κατεύθυνον ἐνώπιόν μου τήν ὁδόν σου
- ότι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ἀλήθεια ἡ καρδιά αὐτῶν ματαία τάφος ἀνεωγμένος ο λάρυγξ αὐτῶν ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιούσαν
- κρίνον αὐτούς ο Θεός ἀποπεσάτωσαν ἀπό τῶν διαβουλίῶν αὐτῶν κατὰ τό πλήθος τῶν ἀσεβειῶν αὐτῶν ἔξωσον αὐτούς ότι παρεπίκρανάν σε κύριε
- καί ευφρανθήτωσαν πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ σέ εἰς αἰῶνα ἀγαλλιᾶσονται καί
- κατασκηνώσεις ἐν αὐτοῖς καί καυχῆσονται ἐν σοί παντες οἱ ἀγαπῶντες τό ὄνομά σου
- ότι σύ ευλογῆσεις δίκαιον κύριε ὡς ὅπλῳ εὐδοκίας ἐστεφάνωσας ἡμᾶς

Ψαλμός ΜΔ' (44)

- Εξηρεύξατο ἡ καρδιά μου λόγον ἀγαθόν λέγω ἐγώ τά ἔργα μου τῷ βασιλεῖ ἡ γλώσσά μου κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου
- ωραῖος κάλλει παρά τούς υἱούς τῶν ἀνθρώπων ἐξεχύθη χάρις ἐν χεῖλεσίν σου διὰ τούτο εὐλόγησέν σε ο Θεός εἰς τόν αἰῶνα
- περιζῶσαι τήν ρομφαίαν σου ἐπὶ τόν μηρόν σου δυνατέ τῇ ωραιότητί σου καί τῷ κάλλει σου
- καί ἐντεινον καί κατευοδού καί βασίλευε ἐνεκεν ἀληθείας καί πρᾶυτητος καί δικαιοσύνης καί ὁδηγήσει σε θαυμαστῶς ἡ δεξιὰ σου
- τά βέλη σου ἠκονημένα δυνατέ λαοί ὑποκάτω σου πεσοῦνται ἐν καρδία τῶν ἐχθρῶν τού βασιλέως
- ο θρόνος σου ο Θεός εἰς τόν αἰῶνα τού αἰῶνος ράβδος ευθύτητος ἡ ράβδος τής βασιλείας σου
- ἡγάπησας δικαιοσύνην καί ἐμίσησας ἀνομίαν διὰ τούτο ἐχρῖσέν σε ο Θεός

- ο Θεός σου έλαιον αγαλλιάσεως παρά τούς μετόχους σου
- σμύρνα καί στακτή καί κασία από τών ιματίων σου από βάρων ελεφαντίνων εξ ων ηύφρανάν σε
- θυγατέρες βασιλέων εν τή τιμή σου παρέστη η βασίλισσα εκ δεξιών σου εν ιματισμώ διαchrύσω περιβεβλημένη πεπτοικιλμένη
- άκουσον θύγατερ καί ιδέ καί κλίνον τό ούς σου καί επιλάθου τού λαού σου καί τού οίκου τού πατρός σου
- ότι επεθύμησεν ο βασιλεύς τού κάλλους σου ότι αυτός εστιν ο κύριός σου
- καί προσκυνήσουσιν αυτώ θυγατέρες Τύρου εν δώροις τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού
- πάσα η δόξα αυτής θυγατρός βασιλέως έσωθεν εν κροσσωτοίς χρυσοίς περιβεβλημένη πεπτοικιλμένη
- απενεχθήσονται τώ βασιλεί παρθένοι οπίσω αυτής αι πλησίον αυτής
- απενεχθήσονται σοι απενεχθήσονται εν ευφροσύνη καί αγαλλιάσει αχθήσονται εις ναόν βασιλέως
- αντί τών πατέρων σου εγενήθησάν σοι υιοί καταστήσεις αυτούς άρχοντας επί πάναν τήν γήν
- μνησθήσονται τού ονόματός σου εν πάση γενεά καί γενεά διά τούτο λαοί εξομολογήσονται σοι εις τόν αιώνα καί εις τόν αιώνα τού αιώνος

Ψαλμός ME' (45)

- Θεός ημών καταφυγή καί δύναμις βοηθός εν θλίψεσιν ταίς ευρούσαις ημάς σφόδρα
- διά τούτο ου φοβηθησόμεθα εν τώ ταρασσεσθαι τήν γήν καί μετατίθεσθαι όρη εν καρδίαις θαλασσών
- ήχησαν καί εταράχθησαν τά ύδατα αυτών εταράχθησαν τά όρη εν τή κραταιότητι αυτού διάψαλμα
- τού ποταμού τά ορμήματα ευφραίνουσιν τήν πόλιν τού Θεού ηγίασεν τό σκήνωμα αυτού ο ύψιστος
- ο Θεός εν μέσω αυτής ου σαλευθήσεται βοηθήσει αυτή ο Θεός τό πρόσ πρωί
- εταράχθησαν έθνη έκλιναν βασιλείαι έδωκεν φωνήν αυτού εσαλεύθη η γή
- κύριος τών δυναμεων μεθ' ημών αντιλήμπτωρ ημών ο Θεός Ιακώβ διάψαλμα
- δεύτε ιδετε τά έργα κυρίου ά έθετο τέρατα επί τής γής
- ανταναιρών πολέμους μέχρι τών περάτων τής γής τόξον συντρίψει καί συγκλάσει όπλον καί θυρεούς κατακαύσει εν πυρί
- σχολάσατε καί γνώτε ότι εγώ ειμι ο Θεός υψωθήσομαι εν τοίς έθνεσιν υψωθήσομαι εν τή γή
- κύριος τών δυνάμεων μεθ' ημών αντιλήμπτωρ ημών ο Θεός Ιακώβ

Δόξα... Καί νύν... Αλληλούϊα, γ'
Κύριε ελέησον, γ'

Είτα, Δόξα... καί τό Τροπάριον

Απεγράφετο ποτέ, σύν τῷ πρεσβύτῃ Ἰωσήφ, ὡς ἐκ σπέρματος Δαυΐδ, ἐν Βηθλεέμ ἡ Μαριάμ, κυοφοροῦσα τήν ἀσπορον κυοφορίαν. Ἐπέστη δέ καιρός ὁ τῆς γεννήσεως, καί τόπος ἦν οὐδεὶς τῷ καταλύματι. ἀλλ' ὡς τερπνόν παλάτιον, τό Σπήλαιον τῇ Βασιλίδι ἐδείκνυτο. Χριστός γεννᾶται, τήν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τί σε καλέσωμεν, ὦ Κεχαριτωμένη; Οὐρανόν, ὅτι ἀνέτειλας τόν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης. Παράδειςον, ὅτι ἐβλάστησας τό ἀνθος τῆς ἀφθαρσίας. Παρθένον, ὅτι ἐμεινας ἀφθορος. ἀγνήν Μητέρα, ὅτι ἐσχες σαῖς ἀγίαις ἀγκάλαις υἱόν, τόν πάντων Θεόν. Αὐτόν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰτα ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα

Ἦχος πλ. δ' Ποῖημα Σωφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων

Βηθλεέμ ἐτοιμάζου, εὐτρεπιζέσθω ἡ φάτνη, τό Σπήλαιον δεχέσθω, ἡ ἀλήθεια ἦλθεν. ἡ σκιά παρέδραμε. καί Θεός ἀνθρώποις, ἐκ Παρθένου πεφανέρωται, μορφωθείς τό καθ' ἡμᾶς, καί θεώσας τό πρόσλημμα. Διό Ἀδάμ ἀνανεοῦται σύν τῇ Εὐά, κράζοντες. Ἐπὶ γῆς εὐδοκία ἐπεφάνη, σῶσαι τό γένος ἡμῶν.

Δις, ἀνευ στίχου. Εἰτα

Στίχ. Ὁ Θεός ἀπὸ θαιμάν ἤξει καί ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Ἦχος γ'

Νύν προφητικὴ πρόρρησις, πληρωθῆναι ἐπείγεται, μυστικῶς ἡ φάσκουσα. Καί σύ Βηθλεέμ γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ὑπάρχεις ἐλαχίστη ἐν τοῖς ἡγεμόσι, προεὐτρεπίζουσα τό σπήλαιον, ἐκ σοῦ γάρ μοι ἐξελεύσεται, ἡγούμενος τῶν ἔθνων διὰ σαρκός, ἐκ Παρθένου Κόρης Χριστός ὁ Θεός, ὅς ποιμαίνει τόν λαόν αὐτοῦ, τόν νέον Ἰσραήλ. Δώμεν αὐτῷ ἅπαντες μεγαλωσύνην.

Στίχ. Κύριε εἰσακήκοα τήν ἀκοήν σου καί ἐφοβήθην κατενόησα τὰ ἔργα σου.

Πάλιν τό αὐτο.

Εἰτα Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τάδε λέγει Ἰωσήφ πρὸς τήν Παρθένον, Μαρία, τί τό δράμα τοῦτο, ὃ ἐν σοὶ τεθέαμαι; ἀπορώ καί ἐξίσταμαι, καί τόν νούν καταπλήττομαι! Λάθρα τοίνυν ἀπ' ἐμοῦ, γενοῦ ἐν τάχει. Μαρία, τί τό δράμα τοῦτο, ὃ ἐν σοὶ τεθέαμαι; ἀντί τιμῆς αἰσχύνην, ἀντ' εὐφροσύνης, τήν λύπην, ἀντί τοῦ ἐπαινέσθαι, τόν ψόγον μοι προσήγαγες. Οὐκ ἐτι φέρω λοιπόν, τό ὄνειδος ἀνθρώπων. ὑπὸ γάρ ἱερέων ἐκ τοῦ ναοῦ, ὡς ἀμεμπτον Κυρίου σέ παρέλαβον, καί τί τό ορώμενον;

Καί νύν... τό αὐτό

Καί ευθύς τό Προκείμενον τῆς Προφητείας. Ἦχος δ'

Κύριος εἶπε πρὸς με. Υἱός μου εἰ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.

Στίχ. Αἴτησαι παρ' ἐμοῦ καὶ δώσω σοι ἔθνη τὴν κληρονομίαν σου.

Προφητείας Μιχαίου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 5,1-3)

- Τάδε λέγει Κύριος, καὶ συ Βηθλεέμ οἶκος τοῦ Εφραθὰ ολιγοστός εἰ τοῦ εἶναι ἐν Ἰσραὴλ καὶ χιλιάσιν Ἰούδα ἐκ σοῦ μοι ἐξελεύσεται τοῦ εἶναι εἰς ἄρχοντα ἐν τῷ αἰ ἔξοδοι αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἐξ ἡμερῶν αἰώνος
- διὰ τοῦτο δώσει αὐτούς ἕως καιροῦ τικτούσης τέξεται καὶ οἱ ἐπίλοιποι ποι τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν ἐπὶ τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ
- καὶ στήσεται καὶ ὄψεται καὶ ποιμανεῖ τό ποῖμνιον αὐτοῦ ἐν ἰσχύϊ κυρίου καὶ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ ονόματος κυρίου τοῦ Θεοῦ αὐτῶν υπάρξουσιν διότι νῦν μεγαλυνθήσεται ἕως ἁκρῶν τῆς γῆς

Ο Απόστολος

Πρὸς Εβραίους Ἐπιστολὴς Παύλου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 1,1-12)

- Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις,
- ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἱῷ, ὃν ἐθήκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν,
- ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ χαρακτὴρ τῆς υποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα τῷ ρήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, δι' ἐαυτοῦ καθαρισμόν ποιησάμενος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς,
- τοσοῦτω κρείττων γενόμενος τῶν ἀγγέλων, ὥς διαφορώτερον παρ' αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα.
- τίνι γὰρ εἶπέ ποτε τῶν ἀγγέλων, Υἱός μου εἰ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε; Καὶ πάλιν Ἐγὼ ἔσομαι αὐτῷ εἰς πατέρα, καὶ αὐτὸς ἔσται μοι εἰς υἱόν.
- ὅταν δὲ πάλιν εἰσαγάγῃ τὸν πρωτότοκον εἰς τὴν οἰκουμένην, λέγει, καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτῷ πάντες ἄγγελοι Θεοῦ.
- καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἀγγέλους λέγει, Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρός φλόγα,
- πρὸς δὲ τὸν υἱόν, Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, ράβδος ἐυθύτητος ἢ ράβδος τῆς βασιλείας σου.
- ἡγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν, διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός ὁ Θεός σου, ἐλαιοῖν ἀγαλλιάσεως παρά τοὺς μετόχους σου.
- καὶ, Σὺ κατ' ἀρχάς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσιν οἱ οὐρανοί,
- αὐτοὶ ἀπολούνται, σὺ δὲ διαμένεις, καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται,
- καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῇσονται, σὺ δὲ ὁ αὐτός εἰ,

καί τά ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον (Κεφ. 1,18-25)

- Τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις οὕτως ἦν, μνηστευθείσης γάρ τῆς μητρός αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς, ευρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου.
- Ἰωσήφ δέ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς δίκαιος ὢν, καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολύσαι αὐτήν.
- ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος, Ἰδοῦ, ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ,
- λέγων, Ἰωσήφ, υἱὸς Δαβὶδ, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκά σου, τὸ γάρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ Πνεύματος ἐστὶν Ἁγίου,
- τέξεται δὲ υἱόν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν, αὐτὸς γάρ σώσει τὸν λαόν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν.
- τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν, ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος,
- Ἰδοῦ, ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον, Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.
- διεγερθεὶς δὲ ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐποίησεν ὡς προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος Κυρίου, καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ,
- καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱόν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον. καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἸΗΣΟΥΝ.

Μετά ταῦτα λέγει ὁ Ἀναγνώστης

- Τά διαβήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ μὴ κατακυριεύσάτω μου πάσα ἀνομία.
- Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ φυλάξω τὰς ἐντολάς σου.
- Τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δούλόν σου, καὶ δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.
- Πληρωθῆτω τὸ στόμα μου αἰνέσεώς σου, Κύριε, ὅπως ὑμνήσω τὴν δόξαν σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν μεγαλοποῦντίαν σου.

Τὸ Τρισάγιον

Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν

Εἶτα τὸ Κοντάκιον

Ἡ παρθένος σήμερον, τὸν προαιώνιον Λόγον, ἐν σπηλαίῳ ἔρχεται, ἀποτεκεῖν ἀπορρήτως. Χόρευε ἡ οἰκουμένη ἀκουτισθείσα. δόξασον μετὰ Ἀγγέλων καὶ τῶν Ποιμένων, βουληθέντα ἐποφθῆναι, παιδίον νέον, τὸν πρό αἰώνων Θεόν.

Τό, Κύριε ἐλέησον μ'. Ὁ ἐν παντί καιρῷ...

Δόξα... Καὶ νῦν... Τὴν Τιμιωτέραν... Ἐν ὀνόματι Κυρίου... Ὁ Θεός

οικτειρήσαι ημάς...

Καί η Ευχή

Χριστέ, τό φώς τό αληθινόν, τό φωτίζον καί αγιάζον πάντα άνθρωπον
ερχόμενον εις τόν κόσμον, σημειωθήτω εφ' ημάς τό φώς τού προσώπου σου,
ίνα εν αυτώ οψώμεθα φώς τό απρόσιτον, καί κατεύθυνον τά διαβήματα ημών
πρός εργασίαν τών εντολών σου, πρεσβείαις τής παναχράντου σου Μητρός,
καί πάντων σου τών αγίων. Αμήν.

ΩΡΑ ΤΡΙΤΗ

Τό, Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ημών.

Τό, Κύριε ελέησον, ιβ'. Τό, Δεύτε προσκυνήσωμεν, γ'. **Είτα τούς εφεξής
τρεις ψαλμούς.**

Ψαλμός ΞΣΤ' (66)

- Ο Θεός οικτιρήσαι ημάς καί ευλογήσαι ημάς επιφάναι τό πρόσωπον αυτού
εφ' ημάς διάψαλμα τού γνώναι εν τή γή τήν οδόν σου εν πάσιν έθνεσιν τό
σωτήριόν σου
- εξομολογησάσθωσάν σοι λαοί ο Θεός εξομολογησάσθωσάν σοι λαοί
πάντες
- ευφρανθήτωσαν καί αγαλλιάσθωσαν έθνη ότι κρινείς λαούς εν ευθύτητι καί
έθνη εν τή γή οδηγήσεις διάψαλμα
- εξομολογησάσθωσάν σοι λαοί ο Θεός εξομολογησάσθωσάν σοι λαοί
πάντες
- γή έδωκεν τόν καρπόν αυτής ευλογήσαι ημάς ο Θεός ο Θεός ημών
- ευλογήσαι ημάς ο Θεός καί φοβηθήτωσαν αυτόν πάντα τά πέρατα τής γής

Ψαλμός ΠΣΤ' (86)

- Οι θεμέλιοι αυτού εν τοίς όρεσιν τοίς αγίοις
- αγαπά κύριος τάς πύλας Σιων υπέρ πάντα τά σκηνώματα Ιακώβ
- δεδοξασμένα ελαλήθη περί σου η πόλις τού Θεού διάψαλμα
- μνησθήσομαι Ρααβ καί Βαβυλώνος τοίς γινώσκουσίν με καί ιδού
αλλόφυλοι καί Τύρος καί λαός Αιθίοπων ουτοι εγενήθησαν εκεί
- μήτηρ Σιων ερεί άνθρωπος καί άνθρωπος εγενήθη εν αυτή καί αυτός
εθεμελίωσεν αυτήν ο ύψιστος
- κύριος διηγήσεται εν γραφή λαών καί αρχόντων τούτων τών γεγεννημένων
εν αυτή διάψαλμα
- ως ευφραινομένων πάντων η κατοικία εν σοί

Ψαλμός Ν' (50)

- Ελέησόν με ο Θεός κατά τό μέγα ελεός σου καί κατά τό πλήθος των
οικτιρμών σου εξάλειψον τό ανόμημά μου

- επί πλείον πλύνόν με από τῆς ανομίας μου καί από τῆς αμαρτίας μου καθάρισόν με
- ὅτι τήν ανομίαν μου ἐγώ γινώσκω καί ἡ αμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστίν διά παντός
- σοί μόνω ἡμάρτον καί τό πονηρόν ἐνώπιόν σου ἐποίησα ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου καί νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε
- ἰδοὺ γάρ ἐν ανομίαις συνελήμφθην καί ἐν αμαρτίαις ἐκίσσησέν με ἡ μήτηρ μου
- ἰδοὺ γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας τά ἀδηλα καί τά κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι
- ραντιεῖς με υσσώπῳ καί καθαρισθήσομαι πλυνεῖς με καί ὑπέρ χιόνα λευκανθήσομαι
- ἀκουτιεῖς με ἀγαλλίασιν καί ευφροσύνην ἀγαλλιᾶσονται ὀστά τεταπεινωμένα
- ἀπόστρεψον τό πρόσωπόν σου ἀπό τῶν αμαρτιῶν μου καί πάσας τάς ανομίας μου ἐξάλειψον
- καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός καί πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου
- μή ἀπορρίψῃς με ἀπό τοῦ προσώπου σου καί τό πνεῦμα τό ἅγιόν σου μή ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ
- ἀπόδος μοι τήν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καί πνεύματι ἡγεμονικῶ στήρισόν με
- διδάξω ἀνόμους τάς ὁδοὺς σου καί ἀσεβεῖς ἐπὶ σέ ἐπιστρέψουσιν
- ρύσαι με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου ἀγαλλιᾶσεται ἡ γλῶσσά μου τήν δικαιοσύνην σου
- κύριε τά χεῖλη μου ἀνοίξεις καί τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τήν αἴνεσίν σου
- ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν ἔδωκα ἂν ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις
- θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουθενώσει
- ἀγάθυνον κύριε ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τήν Σιών καί οἰκοδομηθήτω τά τείχη Ἱερουσαλὴμ
- τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης ἀναφοράν καί ὀλοκαυτώματα τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τό θυσιαστήριόν σου μόσχους

Δόξα... Καί νύν... Ἀλληλούϊα, γ'

Κύριε ἐλέησον, γ'

Εἶτα, Δόξα... καί τό Τροπάριον

Ἀπεγράφετο ποτέ, σὺν τῷ πρεσβύτῃ Ἰωσήφ, ὡς ἐκ σπέρματος Δαυῖδ, ἐν Βηθλεὲμ ἡ Μαριάμ, κυοφοροῦσα τήν ἄσπορον κυοφορίαν. Ἐπέστη δέ καιρὸς ὁ τῆς γεννήσεως, καί τόπος ἦν οὐδεὶς τῷ καταλύματι. ἀλλ' ὡς τερπνὸν παλάτιον, τό Σπήλαιον τῇ Βασιλίδι ἐδείκνυτο. Χριστὸς γεννᾶται, τήν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σέ

ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τās ψυχάς ημών.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα. Ἦχος πλ. β'

Οὗτος ο Θεός ημών, οὐ λογισθήσεται ἕτερος πρὸς αὐτόν, ο τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστραφεὶς. Φάτνη πενιχρὰ Υἱός μονογενής, κείμενος οράται βροτός, καὶ σπαργάνοις πλέκεται, ὁ τῆς δόξης Κύριος, καὶ Μάγους ἀστήρ μηνύει, εἰς αὐτοῦ προσκύνησιν, καὶ ἡμεῖς μελωδοῦμεν. Τριάς Αγία, σῶσον τās ψυχάς ημών.

Δίς, ἀνευ Στίχου.

Στίχ. Ο Θεός ἀπὸ θαιμάν ἤξει καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Ἦχος πλ. δ'

Πρὸ τῆς Γεννήσεως τῆς σῆς, τρόμῳ ορώσαι τό μυστήριον Κύριε, αἱ νοεραὶ στρατιαὶ κατεπλήττοντο, ὡς γάρ βρέφος νηπιάσαι ἠϋδόκησας, ὁ τὸν πόλον κοσμήσας τοῖς ἀστροῖς, καὶ φάτνη τών ἀλόγων ἀνακέκλισαι, ὁ δρακὶ συνέχων πάντα γῆς τὰ πέρατα, τοιαύτη γάρ οικονομία, ἐγνώσθη σου ἡ ευσπλαγχνία. Χριστέ, τό μέγα ἔλεος, δόξα σοι.

Στίχ. Κύριε εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην κατενόησα τὰ ἔργα σου.

Πάλιν τό αὐτό

Εἶτα Δόξα... Ἦχος γ'

Ἰωσήφ, εἰπέ ἡμῖν, πῶς ἐκ τών αγίων ἦν παρέλαβες Κόρην, ἐγκυον φέρεις ἐν Βηθλεέμ; Εγὼ φησι, τοὺς Προφῆτας ἐρευνήσας, καὶ χρηματισθεὶς ὑπὸ Ἀγγέλου, πέπεισμαι, ὅτι Θεὸν γεννήσει ἡ Μαρία ἀνερμηνεύτως, οὐ εἰς προσκύνησιν, Μάγοι ἐξ Ανατολών ἤξουσι, σὺν δώροις τιμίοις λατρεύοντες. Ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νύν... Πάλιν τό αὐτό

Καὶ εὐθύς τό προκείμενον τῆς Προφητείας Ἦχος δ'

Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, Υἱός καὶ ἐδόθη ἡμῖν.

Στίχ. Οὐ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὠμου αὐτοῦ.

Προφητείας Ἰερεμίου τό Ἀνάγνωσμα (Βαρούχ 3,36-38 & 4,1-4)

- Οὗτος ο Θεός ημών ου λογισθήσεται ἕτερος πρὸς αὐτόν
- ἐξεύρεν πάσαν οδὸν ἐπιστήμης καὶ ἔδωκεν αὐτὴν Ἰακώβ τῷ παιδί αὐτοῦ καὶ Ἰσραὴλ τῷ ἡγαπημένῳ ὑπ' αὐτοῦ
- μετὰ τοῦτο ἐπὶ τῆς γῆς ὠφθῇ καὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη

- αὕτη ἡ βίβλος τῶν προσταγμάτων τοῦ Θεοῦ καί ὁ νόμος ὁ ὑπάρχων εἰς τὸν αἰῶνα πάντες οἱ κρατοῦντες αὐτῆς εἰς ζωὴν οἱ δὲ καταλείποντες αὐτὴν ἀποθаноῦνται
- ἐπιστρέφου Ἰακώβ καί ἐπιλαβοῦ αὐτῆς διόδευσον πρὸς τὴν λάμπιν κατέναντι τοῦ Φωτός αὐτῆς
- μὴ δῶς ἐτέρῳ τὴν δόξαν σου καί τὰ συμφέροντά σοι ἔθνη ἀλλοτρίῳ
- μακάριοί ἐσμεν Ἰσραὴλ ὅτι τὰ ἀρεστά τῷ Θεῷ ἡμῖν γνωστά ἐστίν

Ο Απόστολος

Πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴς Παύλου τό Ἀναγνώσμα (Κεφ. 3,23-29)

- Ἀδελφοί, πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τὴν πίστιν, ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα συγκλειόμενοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι.
- ὥστε ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιωθώμεν,
- ἐλθούσης δὲ τῆς πίστεως, οὐκέτι ὑπὸ παιδαγωγὸν ἐσμεν.
- πάντες γάρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.
- ὅσοι γάρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε,
- οὐκ ἐνὶ Ἰουδαίῳ οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἐνὶ δούλῳ οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἐνὶ ἄρσεν καὶ θήλῃ. πάντες γάρ υμεῖς εἰς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.
- εἰ δὲ υμεῖς Χριστοῦ, ἀρα τοῦ Ἀβραάμ σπέρμα ἐστέ, καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκάν. (Κεφ. 2,1-20)

- Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐξήλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀπογράφεσθαι πάσαν τὴν οἰκουμένην.
- αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου.
- καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.
- ἀνέβη δὲ καὶ Ἰωσήφ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, ἐκ πόλεως Ναζαρέθ, εἰς τὴν Ἰουδαίαν, εἰς πόλιν Δαβὶδ, ἥτις καλεῖται Βηθλεὲμ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐξ οἴκου καὶ πατρὶός Δαβὶδ,
- ἀπογράψασθαι σὺν Μαρίας τῇ μεμνηστευμένη αὐτῷ γυναικί, οὐσὴ ἐγκύω.
- ἐγένετο δὲ ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἐκεῖ, ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ τεκεῖν αὐτήν,
- καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτόν, καὶ ἀνέκλινεν αὐτόν ἐν τῇ φάτνῃ, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι.
- Καὶ ποιμένες ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ ἀγραυλοῦντες καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς τῆς νυκτός ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτῶν.
- καὶ ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη αὐτοῖς, καὶ δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς.
- καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν.
- καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ ἄγγελος, Μὴ φοβεῖσθε, ἰδοὺ γάρ, εὐαγγελίζομαι ὑμῖν

χαράν μεγάλην, ήτις έσται παντί τώ λαώ.

- ότι ετέχθη υμίν σήμερον Σωτήρ, ός εστι Χριστός Κύριος, εν πόλει Δαβίδ.
- καί τούτο υμίν τό σημείον, ευρήσετε βρέφος εσπαργανωμένον, κείμενον εν τή φάτνη .
- καί εξαίφνης εγένετο σύν τώ αγγέλω πλήθος στρατιάς ουρανίου, αινοούντων τόν Θεόν, καί λεγόντων,
- Δόξα εν υψίστοις Θεώ, καί επί γής ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία.
- Καί εγένετο ως απήλθον απ' αυτών εις τόν ουρανόν οι άγγελοι, καί οι άνθρωποι οι ποιμένες εί πον πρός αλλήλους, Διέλθωμεν δή έως Βηθλεέμ, καί ίδωμεν τό ρήμα τούτο τό γεγονός ό ο Κύριος εγνώρισεν ημίν.
- καί ήλθον σπεύσαντες, καί ανεύρον, τήν τε Μαριάμ καί τόν Ιωσήφ, καί τό βρέφος κείμενον εν τή φατνη.
- ιδόντες δέ διεγνώρισαν περί τού ρήματος τού λαληθέντος αυτοίς περί τού παιδίου τούτου.
- καί πάντες οι ακούσαντες εθαύμασαν περί τών λαληθέντων υπό τών Ποιμένων πρός αυτούς,
- η δέ Μαριάμ πάντα συνετήρει τά ρήματα ταύτα, συμβάλλουσα εν τή καρδιά αυτής.
- καί επέστρεψαν οι ποιμένες, δοξάζοντες καί αινοούντες τόν Θεόν επί πάσιν οίς ήκουσαν καί είδον, καθώς ελαλήθη πρός αυτούς.

Μετά ταύτα λέγει ο Αναγνώστης

Κύριος ο Θεός ευλογητός, ευλογητός Κύριος ημέραν καθ' ημέραν.
κατευοδώσαι ημίν ό Θεός τών σωτηρίων ημών, ο Θεός ημών, ο Θεός τού σώζειν.

Τό Τρισάγιον

Παναγία Τριάς. Πάτερ ημών

Είτα τό Κοντάκιον

Η Παρθένος σήμερον, τόν προαιώνιον Λόγον, εν Σπηλαίω έρχεται, αποτεκείν απορρήτως . Χόρευε η οικουμένη ακουτισθείσα. δόξασον μετά Αγγέλων καί τών Ποιμένων, βουληθέντα εποφθηναι, παιδίον νέον, τόν πρό αιώνων Θεόν.

Τό, Κύριε ελέησον μ'. Ο εν παντί καιρώ...

Δόξα... Καί νύν... Τήν Τιμιωτέραν... Εν ονόματι Κυρίου... Ο Θεός οικτειρήσαι ημάς...

Καί η Ευχή

Δέσποτα Θεέ, Πάτερ Παντοκράτορ, Κύριε, Υιέ μονογενές, Ιησού Χριστέ, καί Άγιον Πνεύμα, μία Θεότης, μία Δύναμις, ελέησόν με τόν αμαρτωλον. καί οίς επίστασαι κρίμασι, σώσόν με τόν ανάξιον δούλόν σου, ότι ευλογητός εί εις

τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

ΩΡΑ ΕΚΤΗ

Επισυνάπτομεν καί τήν Ἑκτην Ὥραν, λέγοντες ευθύς . Δεύτε προσκυνήσωμεν, τρίς. Εἶτα τοὺς Ψαλμούς.

Ψαλμός ΟΑ' (71)

- ο Θεός τό κρίμα σου τώ βασιλεί δός καί τήν δικαιοσύνην σου τώ υιώ τού βασιλέως
- κρίνειν τόν λαόν σου εν δικαιοσύνη καί τοὺς πτωχοὺς σου εν κρίσει
- αναλαβέτω τά ὅρη ειρήνην τώ λαώ σου καί οι βουνοί εν δικαιοσύνη
- κρινεὶ τοὺς πτωχοὺς τού λαού καί σώσει τοὺς υιοὺς τών πενήτων καί ταπεινώσει συκοφάντην
- καί συμπαραμενεὶ τώ ἡλίῳ καί πρό τῆς σελήνης γενεάς γενεών
- καί καταβήσεται ως υετός ἐπὶ πόκον καί ὡσεὶ σταγόνες στάζουσαι ἐπὶ τήν γῆν
- ανατελεὶ εν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καί πλήθος ειρήνης ἕως ου ανταναιρεθῇ ἡ σελήνη
- καί κατακυριεύσει ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης καί ἀπὸ ποταμοῦ ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης
- ἐνώπιον αὐτοῦ προπεσοῦνται Αἰθίοπες καί οι εχθροὶ αὐτοῦ χοὺν λείξουσιν
- βασιλεῖς θαρσις καί αἱ νῆσοι δώρα προσοίσουσιν βασιλεῖς Αράβων καί Σαβα δώρα προσάξουσιν
- καί προσκυνήσουσιν αὐτῷ πάντες οι βασιλεῖς πάντα τά ἔθνη δουλεύσουσιν αὐτῷ
- ὅτι ἐρρύσατο πτωχόν εκ χειρός δυνάστου καί πένητα ὡ ουχ υπήρχεν βοηθός
- φείσεται πτωχοῦ καί πένητος καί ψυχᾶς πενήτων σώσει
- εκ τόκου καί εξ ἀδικίας λυτρώσεται τὰς ψυχὰς αὐτῶν καί ἐντιμον τό ὄνομα αὐτῶν ἐνώπιον αὐτοῦ
- καί ζήσεται καί δοθήσεται αὐτῷ εκ τού χρυσίου τῆς Αραβίας καί προσεύξονται περὶ αὐτοῦ διὰ παντός ὅλην τήν ἡμέραν ευλογήσουσιν αὐτόν
- ἔσται στήριγμα εν τῇ γῇ ἐπ' ἄκρων τών ὀρέων υπεραρθήσεται υπέρ τόν Λίβανον ο καρπός αὐτοῦ καί ἐξανθήσουσιν εκ πόλεως ὡσεὶ χόρτος τῆς γῆς
- ἔστω τό ὄνομα αὐτοῦ ευλογημένον εις τοὺς αἰώνας πρό τού ἡλίου διαμενεὶ τό ὄνομα αὐτοῦ καί ευλογηθήσονται εν αὐτῷ πάσαι αι φυλαὶ τῆς γῆς πάντα τά ἔθνη μακαριούσιν αὐτόν
- ευλογητός κύριος ο Θεός ο Θεός Ισραήλ ο ποιῶν θαυμάσια μόνος
- καί ευλογητόν τό ὄνομα τῆς δόξης αὐτοῦ εις τόν αἰῶνα καί εις τόν αἰῶνα τού αἰῶνος καί πληρωθήσεται τῆς δόξης αὐτοῦ πάσα ἡ γῆ γένοι το γένοι το
- ἐξέλι πον οι ὕμνοι Δαυῖδ τού υιοῦ Ιεσσαί

Ψαλμός ΡΛΑ' (131)

- Μνήσθητι κύριε τού Δαυΐδ καί πάσης τῆς πραΰτητος αὐτοῦ
- ὡς ὠμοσεν τῷ κυρίῳ ἠύξατο τῷ Θεῷ Ιακώβ
- εἰ εἰσελεύσομαι εἰς σκῆνωμα οἴκου μου εἰ αναβήσομαι ἐπὶ κλίνης στρωμνῆς μου
- εἰ δώσω ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καί τοῖς βλεφάροις μου νυσταγμόν καί ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις μου
- ἕως οὐ εὗρω τόπον τῷ κυρίῳ σκῆνωμα τῷ Θεῷ Ιακώβ
- Ἰδοὺ ἠκούσαμεν αὐτὴν ἐν Εφραθα εὐρομεν αὐτὴν ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ ὄρους
- εἰσελευσόμεθα εἰς τὰ σκηνώματα αὐτοῦ προσκυνήσομεν εἰς τὸν τόπον οὐ ἔστησαν οἱ πόδες αὐτοῦ
- ἀνάστηθι κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου σύ καί ἡ κιβωτός τοῦ ἁγιασμάτος σου
- οἱ ἱερεῖς σου ἐνδύσονται δικαιοσύνην καί οἱ ὅσιοί σου ἀγαλλιάσονται
- ἐνεκεν Δαυΐδ τοῦ δούλου σου μή ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπον τοῦ χριστοῦ σου
- ὠμοσεν κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν καί οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτὴν ἐκ καρποῦ τῆς κοιλίας σου θήσομαι ἐπὶ τὸν θρόνον σου
- ἐάν φυλάξωνται οἱ υἱοί σου τὴν διαθήκην μου καί τὰ μαρτύριά μου ταῦτα ἀδιδάξω αὐτοὺς καί οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἕως τοῦ αἰῶνος καθιούνται ἐπὶ τοῦ θρόνου σου
- ὅτι ἐξελέξατο κύριος τὴν Σιών ἡρετίσατο αὐτὴν εἰς κατοικίαν ἑαυτοῦ
- αὕτη ἡ κατάπαυσις μου εἰς αἰῶνα αἰῶνος ὥδε κατοικήσω ὅτι ἡρετισάμην αὐτὴν
- τὴν θήραν αὐτῆς εὐλογῶν εὐλογήσω τοὺς πτωχοὺς αὐτῆς χορτάσω ἄρτων
- τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς ἐνδύσω σωτηρίαν καί οἱ ὅσιοι αὐτῆς ἀγαλλιάσονται
- ἐκεῖ ἐξανατελώ κέρας τῷ Δαυΐδ ἡτοίμασα λύχνον τῷ χριστῷ μου
- τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ ἐνδύσω αἰσχύνην ἐπὶ δὲ αὐτὸν ἐξανθήσῃ τὸ ἁγίασμά μου

Ψαλμός (90)

- ὁ κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ ὑψίστου ἐν σκέπη τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ αὐλισθήσεται
- ἐρεῖ τῷ κυρίῳ ἀντιλήμπτωρ μου εἰ καὶ καταφυγὴ μου ὁ Θεός μου ἐλπὶς ἐπ' αὐτόν
- ὅτι αὐτὸς ρύσεται με ἐκ παγίδος θηρευτῶν καί ἀπὸ λόγου ταραχώδους
- ἐν τοῖς μεταφρένοις αὐτοῦ ἐπισκιάσει σοὶ καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπιδίς ὅπλῳ κυκλώσει σε ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ
- οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας
- ἀπὸ πράγματος διαπορευομένου ἐν σκότει ἀπὸ συμπτώματος καί

δαιμονίου μεσημβρινού

- πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιάς καί μυριάς ἐκ δεξιῶν σου πρὸς σέ δέ οὐκ ἐγγίει
- πλὴν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου κατανοήσεις καί ἀνταπόδοσιν ἀμαρτωλῶν ὅψη
- ὅτι σύ κύριε ἡ ἐλπίς μου τὸν ὑψιστον ἔθου καταφυγὴν σου
- οὐ προσελεύσεται πρὸς σέ κακά καί μάστιξ οὐκ ἐγγίει τῷ σκηνώματί σου
- ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ τοῦ διαφυλάξαι σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου
- ἐπὶ χειρῶν αρουσίῃν σε μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου
- ἐπ' ἀσπίδα καί βασιλίσκον ἐπιβήσῃ καί καταπατήσῃς λέοντα καί δράκοντα
- ὅτι ἐπ' ἐμέ ἤλπισεν καί ῥύσομαι αὐτόν σκεπάσω αὐτόν ὅτι ἐγὼ τὸ ὄνομά μου ἐπικαλέσεται με καί εἰσακούσομαι αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ εἰμι ἐν θλίψει καί ἐξελεύμαι καί δοξάσω αὐτόν
- μακρότητα ἡμερῶν ἐμπλήσω αὐτόν καί δείξω αὐτῷ τὸ σωτήριόν μου

Δόξα... Καί νύν... Ἀλληλούϊα, γ'

Κύριε ἐλέησον, γ'

Εἶτα, Δόξα... καί τό Τροπάριον

Ἀπεγράφετο ποτέ, σὺν τῷ πρεσβύτῃ Ἰωσήφ, ὡς ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, ἐν Βηθλεὲμ ἡ Μαριάμ, κυοφοροῦσα τὴν ἀσπορον κυοφορίαν. Ἐπέστη δὲ καιρὸς ὁ τῆς γεννήσεως, καί τόπος ἦν οὐδεὶς τῷ καταλύματι. ἀλλ' ὡς τερπνὸν παλάτιον, τὸ Σπήλαιον τῇ Βασιλίδι ἐδείκνυτο. Χριστὸς γεννᾶται, τὴν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρρησίαν διὰ τὰ πολλὰ ἡμῶν ἀμαρτήματα, σύ τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα δυσώπησον, Θεοτόκε Παρθένε. πολλὰ γάρ ἰσχύει δέησις Μητρός πρὸς ευμένειαν Δεσπότου. Μὴ παρίδῃς ἀμαρτωλῶν ἱκεσίας ἡ πάνσεμνος, ὅτι ἐλεήμων ἐστί, καί σώζειν δυνάμενος, ὁ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ ποροντα Ἰδιόμελα

Ἦχος α'

Δεῦτε πιστοὶ ἐπαρθώμεν ἐνθέως, καί κατίδωμεν συγκατάβασιν θεϊκὴν ἄνωθεν, ἐν Βηθλεὲμ πρὸς ἡμᾶς ἐμφανῶς, καί νοῦν καθαρθέντες, τῷ βίῳ προσενέγκωμεν, ἀρετὰς ἀντὶ μύρου, προευτρεπίζοντες πιστῶς, τῶν Γενεθλίων τὰς εἰσόδους, ἐπὶ τῶν ψυχικῶν θησαυρισμάτων, κράζοντες. Ἐν ὑψίστοις δόξα, Θεῷ τῷ ἐν Τριάδι, δι' οὗ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία ἐπεφάνη, τὸν Ἀδὰμ ἐκλυτρώσασθαι, τῆς ἀρχεγόνου ἀράς ὡς Φιλάνθρωπος.

Δίς, ἀνευ Στίχου.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπὸ θαιμάν ἤξει καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Ἦχος δ'

Ἄκουε οὐρανέ, καὶ ἐνωτίζου ἡ γῆ, σαλευθήτω τὰ θεμέλια, ἐπιλαβέτω τρόμος

τά καταχθονία, ότι ο Θεός τε καί Κτίστης, σαρκός εισέδου πλάσιν. καί ο κραταιά κτίσας χειρί τήν κτίσιν, σπλάγχχνον οράται πλάσματος. Ὁ βάθος πλούτου, καί σοφίας καί γνώσεως Θεού! ως ανεξερεύνητα τά κρίματα αυτού, καί ανεξιχνίαστοι αι οδοί αυτού.

Στίχ. Κύριε εισακήκοα τήν ακοήν σου καί εφοβήθην κατενόησα τά έργα σου.

Πάλιν τό αυτό

Είτα. Δοξα... Ἦχος πλ. α'

Δεύτε χριστοφόροι λαοί κατίδωμεν, θαύμα πάσαν έννοιαν, εκπλήττον καί συνέχον καί ευσεβώς προσκυνούντες, πίστει ανυμνήσωμεν. Σήμερον πρός Βηθλεέμ, εγκυμονούσα Κόρη παραγίνεται, τού γεννήσαι τόν Κύριον, χοροί δέ, Αγγέλων προτρέχουσι. Καί ταύτα βλέπων εβόα, Ιωσήφ ο Μνήστωρ, Τί το εν σοί ξένον μυστήριον Παρθένε; καί πώς μέλλεις λοχεύσαι, η απειρόζυγος Δάμαλις;

Καί νύν... πάλιν τό αυτό.

Καί ευθύς, Προκείμενον τής Προφητείας Ἦχος πλ. δ'

Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε.

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου. Κάθου εκ δεξιών μου.

**Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 7,10-16, & 8,1-4, 8-10)**

- Προσέθετο κύριος λαλήσαι τώ Αχαζ λέγων
- αιτησαι σεαυτώ σημείον παρά κυρίου Θεού σου εις βάθος ή εις ύψος
- καί είπεν Αχαζ ου μή αιτήσω ουδ' ου μή πείρασω κύριον
- καί είπεν ακούσατε δή οίκος Δαυϊδ μή μικρόν υμίν αγώνα παρέχειν ανθρώποις καί πώς κυρίω παρέχετε αγώνα
- διά τούτο δώσει κύριος αυτός υμίν σημείον ιδού η παρθένος εν γαστρί έξει καί τέξεται υιόν καί καλέσεις τό όνομα αυτού Εμμανουήλ
- βούτυρον καί μέλι φάγεται πρίν ή γνώναι αυτόν ή προελέσθαι πονηρά εκλέξεται τό αγαθόν
- διότι πρίν ή γνώναι τό παιδίον αγαθόν ή κακόν απειθεί πονηρία τού εκλέξασθαι τό αγαθόν καί καταλειφθήσεται η γή ην σύ φοβή από προσώπου των δύο βασιλέων
- καί είπεν κύριος πρός με λαβέ σεαυτώ τόμον καινού μεγάλου καί γράψον εις αυτόν γραφίδι ανθρώπου τού οξέως προνομήν ποιήσαι σκύλων πάρεστιν γαρ
- καί μαρτυράς μοι ποιήσον πιστούς ανθρώπους τόν Ουριαν καί τόν Ζαχαριαν υιόν Βαραχιου
- καί προσήλθον πρός τήν προφήτιν καί εν γαστρί έλαβεν καί έτεκεν υιόν καί είπεν κύριός μοι κάλεσον τό όνομα αυτού ταχέως σκύλευσον οξέως

προνόμειον

- διότι πρὶν ἢ γνῶναι τὸ παιδίον καλεῖν πατέρα ἢ μητέρα λήμψεται δύναμιν Δαμασκού καὶ τὰ σκύλα Σαμαρείας ἐναντι βασιλέως Ασσυρίων
- καὶ ἀφελεί ἀπὸ τῆς Ιουδαίας ἄνθρωπον ὃς δυνήσεται κεφαλὴν ἄραι ἢ δυνατόν συντελέσασθαι τι καὶ ἔσται ἡ παρεμβολὴ αὐτοῦ ὥστε πληρῶσαι τὸ πλάτος τῆς χώρας σου μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός
- γνῶτε ἔθνη καὶ ἠττάσθε ἐπακούσατε ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς ἰσχυρότες ἠττάσθε ἐάν γάρ πάλιν ἰσχύσητε πάλιν ἠττηθήσεσθε
- καὶ ἦν ἂν βουλευθήσεσθε βουλὴν διασκεδάσει κύριος καὶ λόγον ὃν ἐάν λαλήσητε οὐ μὴ ἐμμεῖν ὑμῖν ὅτι μεθ' ἡμῶν κύριος ὁ Θεός

Ο Απόστολος

Πρὸς Εβραίους Ἐπιστολὴ Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. 1, 10-14 & 2, 1-3)

- Κατ' ἀρχὰς σύ, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσιν οἱ οὐρανοί,
- αὐτοὶ ἀπολούνται, σύ δὲ διαμένεις, καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται,
- καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῇσονται, σύ δὲ ὁ αὐτός εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι.
- πρὸς τίνα δὲ τῶν ἀγγέλων εἰρηκὲ ποτε, Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου;
- οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν.
- Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμὰς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μὴ ποτε παραρρυώμεν.
- εἰ γάρ ὁ δι, ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πάσα παράβασις καὶ παρακοή ἔλαβεν ἑνδικὸν μισθαποδοσίαν,
- πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; ἥτις, ἀρχὴν λαβούσα λαλείσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμὰς ἐβεβαιώθη,

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον (Κεφ. 2, 1-12)

- Τοῦ Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ιουδαίας, ἐν ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως, Ἰδοὺ, μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα,
- λέγοντες, Πού ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ιουδαίων, εἶδομεν γάρ αὐτοῦ τόν, ἀστέρων ἐν τῇ ἀνατολῇ, καὶ ἤλθομεν προσκυνῆσαι αὐτόν.
- ἀκούσας δὲ Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς ἐταράχθη, καὶ πάσα Ἱεροσόλυμα μετ' αὐτοῦ.
- καὶ συναγαγὼν πάντας τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς τοῦ λαοῦ, ἐπυνθάνετο παρ' αὐτῶν ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται.
- οἱ δὲ εἶπον αὐτόν, Ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ιουδαίας, οὕτω γάρ γέγραπται διὰ τοῦ προφήτου,

- Καί σύ, Βηθλεέμ γή Ιούδα, ουδαμώς ελαχίστη εἰ ἐν τοῖς ηγεμόσιν Ιούδα, ἐκ σοῦ γάρ ἐξελεύσεται ἡγούμενος, ὅστις ποιμανεῖ τόν λαόν μου τόν Ἰσραήλ.
- τότε Ἡρώδης, λάθρα καλέσας τοὺς μάγους, ἠκρίβωσε παρ' αὐτῶν τόν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος.
- καί πέμψας αὐτοὺς εἰς Βηθλεέμ εἶπε, Πορευθέντες ἀκριβῶς ἐξετάσατε περὶ τοῦ παιδίου, ἐπὶ δέ εὗρητε, ἀπαγγείλατέ μοι, ὅπως καγὼ ἐλθὼν προσκυνήσω αὐτῷ.
- οἱ δέ ἀκούσαντες τοῦ βασιλέως ἐπορεύθησαν, καί ἰδοὺ, ὁ ἀστήρ, ὃν εἶδον ἐν τῇ ἀνατολή, προῆγεν αὐτοὺς, ἕως ἐλθὼν ἔστη ἐπάνω οὐ ἦν τό παιδίον.
- ἰδόντες δέ τόν ἀστέρα ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην σφόδρα.
- καί ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν, εἶδον τό παιδίον μετὰ Μαρίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καί πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ, καί ἀνοίξαντες τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν.
- καί χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδην, δι' ἄλλης οδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

Εἶτα λέγει ὁ Ἀναγνώστης

Ταχύ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ οἰκτιρμοὶ σου, Κύριε, ὅτι ἐπτωχεύσαμεν σφόδρα. βοήθησον ἡμῖν, ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου. Κύριε, ρύσαι ἡμᾶς, καί ἰλάσθητι ταῖς αμαρτίαις ἡμῶν, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Τό Τρισάγιον

Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν

Εἶτα τό Κοντάκιον

Ἡ Παρθένος σήμερον, τόν Προαιώνιον Λόγον, ἐν Σπηλαίῳ ἔρχεται, ἀποτεκεῖν ἀπορρήτως. Χόρευε ἡ οἰκουμένη ἀκουτισθείσα, δόξασον μετὰ Ἀγγέλων καί τῶν Ποιμένων, βουληθέντα ἐποφθῆναι, παιδίον νέον, τόν πρό αἰώνων Θεόν.

Τό, Κύριε ἐλέησον μ'. Ὁ ἐν παντί καιρῷ...

Δόξα... Καί νῦν... Τὴν Τιμιωτέραν... Ἐν ὀνόματι Κυρίου... Ὁ Θεός οἰκτειρήσαι ἡμᾶς...

Καί ἡ Εὐχή

Θεέ, καί Κύριε τῶν δυνάμεων καί πάσης κτίσεως Δημιουργέ, ὁ διὰ σπλάγχνα ἀνεικάστου ἐλέους σου τόν μονογενῆ σου Υἱόν, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καταπέμψας ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ γένους ἡμῶν, καί διὰ τοῦ τιμίου αὐτοῦ Σταυροῦ τό χειρόγραφον τῶν αμαρτιῶν ἡμῶν διαρρήξας, καί θριαμβεύσας ἐν αὐτῷ τὰς ἀρχὰς καί ἐξουσίας τοῦ σκότους. Αὐτός Δέσποτα φιλόανθρωπε, πρόσδεξαι καί ἡμῶν τῶν αμαρτωλῶν τὰς εὐχαριστηρίους ταύτας, καί ἱκετηρίου ἐντεύξεις, καί ρύσαι ἡμᾶς ἀπὸ παντός ὀλεθρίου καί σκοτεινοῦ παραπτώματος, καί πάντων τῶν κακῶσαι ἡμᾶς ζητούντων ὁρατῶν καί

αοράτων εχθρών. Καθήλωσον εκ τού φόβου σου τάς σάρκας ημών, καί μή εκκλίνης τάς καρδίας ημών εις λόγους, ή εις λογισμούς πονηρίας. αλλά τώ πόθω σου τρώσον ημών τάς ψυχάς. Ίνα διά παντός πρός σέ ατενίζοντες, καί τώ παρά σου φωτί οδηγούμενοι, σέ τό απρόσιτον και αϊδιον κατοπτεύοντες φώς, ακατάπαυστόν σοι τήν εξομολόγησιν, καί ευχαριστίαν αναπέμπωμεν, τώ ανάρχω Πατρί, σύν τώ μονογενεί σου Υιώ, καί τώ παναγίω καί αγαθώ καί ζωοποιώ σου Πνεύματι, νύν καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

ΩΡΑ ΕΝΑΤΗ

Τό, Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ημών.

Τό, Κύριε ελέησον, ιβ'. Τό, Δεύτε προσκυνήσωμεν, γ'. **Είτα τούς εφεξής τρεις ψαλμούς.**

Ψαλμός ΡΘ' (109)

- Είπεν ο κύριος τώ κυρίω μου κάθου εκ δεξιών μου έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου
- ράβδον δυνάμεώς σου εξαποστελεί κύριος εκ Σιων καί κατακυρίευε εν μέσω τών εχθρών σου
- μετά σου η αρχή εν ημέρα τής δυνάμεώς σου εν ταίς λαμπρότησιν τών αγίων εκ γαστρός πρό εωσφόρου εξεγέννησά σε
- ώμοσεν κύριος καί ου μεταμεληθήσεται σύ ει ιερεύς εις τόν αιώνα κατά τήν τάξιν Μελχισεδεκ
- κύριος εκ δεξιών σου συνέθλασεν εν ημέρα οργής αυτού βασιλείς
- κρινεί εν τοίς έθνεσιν πληρώσει πτώματα συνθάσει κεφαλάς επί γής πολλών
- εκ χειμάρρου εν οδώ πίεται διά τούτο υψώσει κεφαλήν

Ψαλμός ΡΙ' (110)

- Εξομολογήσομαί σοι κύριε εν όλη καρδιά μου εν βουλή ευθείων καί συναγωγή
- μεγάλα τά έργα κυρίου εξεζητημένα εις πάντα τά θελήματα αυτού
- εξομολόγησις καί μεγαλοπρέπεια τό έργον αυτού καί η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τόν αιώνα τού αιώνος
- μνείαν εποιήσατο τών θαυμασίων αυτού ελεήμων καί οικτίρμων ο κύριος
- τροφήν έδωκεν τοίς φοβουμένοις αυτόν μνησθήσεται εις τόν αιώνα διαθήκης αυτού
- ισχύν έργων αυτού ανήγγειλεν τώ λαω αυτού τού δούναι αυτοίς κληρονομίαν εθνών
- έργα χειρών αυτού αλήθεια καί κρίσις πισταί πάσαι αι εντολαί αυτού
- εστηριγμένοι εις τόν αιώνα τού αιώνος πεπιοιημένοι εν αληθεία καί ευθύτητι
- λύτρωσιν απέστειλεν τώ λαώ αυτού ενετείλατο εις τόν αιώνα διαθήκην αυτού άγιον καί φοβερόν τό όνομα αυτού

- αρχή σοφίας φόβος κυρίου σύνεσις αγαθή πάσι τοῖς ποιούσιν αὐτήν ἡ αἰνεσις αὐτοῦ μένει εἰς τόν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος

Ψαλμός ΠΕ' (85)

- Κλίνον κύριε τό οὖς σου καί επάκουσόν μου ὅτι πτωχός καί πένης εἰμί ἐγώ
- φύλαξον τήν ψυχὴν μου ὅτι ὁσιός εἰμι σώσον τόν δούλόν σου ὁ Θεός μου τόν ἐλπίζοντα ἐπὶ σέ
- ἐλέησόν με κύριε ὅτι πρὸς σέ κεκράξομαι ὅλην τήν ἡμέραν
- εὐφρανόν τήν ψυχὴν τοῦ δούλου σου ὅτι πρὸς σέ κύριε ἦρα τήν ψυχὴν μου
- ὅτι σύ κύριε χρηστός καί ἐπιεικής καί πολυέλεος πάσι τοῖς ἐπικαλουμένοις σε
- ἐνώτισαι κύριε τήν προσευχήν μου καί πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου
- ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου ἐκέκραξα πρὸς σέ ὅτι εἰσήκουσάς μου
- οὐκ ἔστιν ὁμοίός σοι ἐν θεοῖς κύριε καί οὐκ ἔστιν κατὰ τὰ ἔργα σου πάντα τὰ ἔθνη ὅσα ἐποίησας ἤξουσιν καί προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου κύριε καί δοξάσουσιν τό ὄνομά σου
- ὅτι μέγας εἶ σύ καί ποιῶν θαυμάσια σύ εἶ ὁ Θεός ὁ μόνος ὁ μέγας
- ὁδήγησόν με κύριε τῇ ὁδῷ σου καί πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου εὐφρανθήτω ἡ καρδιά μου τοῦ φοβεῖσθαι τό ὄνομά σου
- ἐξομολογήσομαί σοι κύριε ὁ Θεός μου ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου καί δοξάσω τό ὄνομά σου εἰς τόν αἰῶνα
- ὅτι τό ἔλεός σου μέγα ἐπ' ἐμέ καί ἐρρύσω τήν ψυχὴν μου ἐξ ἄδου κατωτάτου
- ὁ Θεός παράνομοι ἐπανέστησαν ἐπ' ἐμέ καί συναγωγὴ κραταιῶν ἐζήτησαν τήν ψυχὴν μου καί οὐ προέθεντό σε ἐνώπιον αὐτῶν
- καί σύ κύριε ὁ Θεός οἰκτιρμῶν καί ἐλεήμων μακρόθυμος καί πολυέλεος καί ἀληθινός
- ἐπίβλεπον ἐπ' ἐμέ καί ἐλέησόν με δός τό κράτος σου τῷ παιδί σου καί σώσον τόν υἱόν τῆς παιδίσκης σου
- ποίησον μετ' ἐμοῦ σημεῖον εἰς ἀγαθόν καί ἰδέτωσαν οἱ μισοῦντές με καί αἰσχυνηθήτωσαν ὅτι σύ κύριε ἐβοήθησάς μοι καί παρεκάλεσάς με

Δόξα... Καί νύν... Ἀλληλούϊα, γ'

Κύριε ἐλέησον, γ'

Εἴτα, Δόξα... καί τό Τροπάριον

Ἀπεγράφετο ποτέ, σὺν τῷ πρεσβύτῃ Ἰωσήφ, ὡς ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, ἐν Βηθλεὲμ ἡ Μαριάμ, κυοφοροῦσα τήν ἄσπορον κυοφορίαν. Ἐπέστη δέ καιρός ὁ τῆς γεννήσεως, καί τόπος ἦν οὐδεὶς τῷ καταλύματι. ἀλλ' ὡς τερπνόν παλάτιον, τό Σπήλαιον τῇ Βασιλίδι ἐδείκνυτο. Χριστός γεννᾶται, τήν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

Καί νύν...

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καί σταύρωσιν υπομείνας Ἀγαθέ, ὁ θανάτῳ τόν θάνατον σκυλεύσας, καί ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδῃς οὐς

έπλασας τή χειρί σου, δείξον τήν φιλανθρωπίαν σου ελεήμον, δέξαι τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν υπέρ ημών, καί σώσον, Σωτήρ ημών, λαόν απεγνωσμένον.

Είτα ψάλλομεν τά παρόντα Ιδιόμελα
Ἦχος βαρύς

Εξεπλήττετο ο Ηρώδης, ορών τών Μάγων τήν ευσέβειαν, καί τώ θυμῷ νικώμενος, τού έτους ηκριβολόγει τό διάστημα. Μητέρες ητεκνούντο, καί η άωρος ηλικία τών βρεφών, πικρώς κατεθερίζετο, μαζοί εξηραίνοντο, καί πόροι γάλακτος συνεστέλλοντο. Μέγα ήν τό δεινόν! διό ευσεβώς πιστοί συνελθοντες, προσκυνήσωμεν τού Χριστού τήν γέννησιν.

Δίς τό αυτό, άνευ Στίχου

Στίχ. Ο Θεός από θαιμάν ήξει καί ο άγιος εξ όρους κατασκίου δασέος.

Ἦχος β'

Ότε Ιωσήφ, Παρθένε, λύπη επιτρώσκετο, πρός Βηθλεέμ απαίρων, εβόας πρός αυτόν. Τ' ορών με έγκυον, στυγνάξεις καί τaráσσεσαι, αγνοών όλως, τό εν εμοί φρικτόν μυστήριον, Λοιπόν απόθου φόβον άπαντα, τό παράδοξον εννοών, Θεός κάτεισι γάρ επί γής δι' έλεον, εν τή εμή μήτρα νύν, καί σάρκα προσελάβετο, όνπερ τικτόμενον, όψει ως ηυδόκησε, καί τής χαράς πλησθείς, προσκυνήσεις ως Κτίστην σου, όν Άγγελοι υμνούσιν απαύστως, καί δοξάζουσι, σύν Πατρί καί Αγίω Πνεύματι.

Στίχ. Κύριε εισακήκοα τήν ακοήν σου καί εφοβήθη κατενόησα τά έργα σου.

Πάλιν τό αυτό. Είτα, Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Ιστέον ότι τό εξής Ιδιόμελον «Σήμερον γεννάται εκ Παρθένου» αναγινώσκεται πρότερον ευλαβώς καί μετά μέλους υπό τού Κανονάρχου εν τώ μέσω τού Ναού. Είτα ψάλλεται μελωδικώτερον υπό τών δύο χορών.

Σήμερον γεννάται εκ Παρθένου, ο δρακί τήν πάσαν έχων κτίσιν (εκ τρίτου).

- Ράκει καθάπερ βροτός σπαργανούται, ο τή ουσία αναφής.
- Θεός εν φάτνη ανακλίνεται, ο στερεώσας τούς ούρανούς πάλαι κατ' αρχάς.
- Εκ μαζών γάλα τρέφεται, ό εν τή ερήμω Μάννα ομβρίσας τώ Λαώ.
- Μάγους προσκαλείται, ο Νυμφίος τής Εκκλησίας
- Δώρα τούτων αίρει, ο Υιός τής Παρθένου.
- Προσκυνούμεν σου τήν Γένναν Χριστέ (εκ γ').
- Δείξον ημίν καί τά θείά σου Θεοφάνεια.

Καί ευθύς τό προκείμενον τής Προφητείας Ἦχος δ'

Μήτηρ Σιών ερεί άνθρωπος, καί άνθρωπος, εγεννήθη εν αυτή.

Στίχ. Οι θεμέλιοι αυτού εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἀγίοις.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 9,6-7)

- Παιδίον εγεννήθη ἡμῖν υἱός καί ἐδόθη ἡμῖν οὐ ἡ ἀρχή εγεννήθη ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ καί καλεῖται τό ὄνομα αὐτοῦ μεγάλης βουλῆς ἄγγελος ἐγὼ γάρ ἄξω εἰρήνην ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας εἰρήνην καί υγίειαν αὐτῷ
- μεγάλη ἡ ἀρχή αὐτοῦ καί τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἐστὶν ὅριον ἐπὶ τὸν θρόνον Δαυῖδ καί τὴν βασιλείαν αὐτοῦ κατορθῶσαι αὐτὴν καί ἀντιλαβέσθαι αὐτῆς ἐν δικαιοσύνῃ καί ἐν κρίματι ἀπὸ τοῦ νῦν καί εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον ὁ ζήλος κυρίου σαβαώθ ποιήσει ταῦτα

Ο Απόστολος

Πρὸς Εβραίους Επιστολὴς Παύλου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 2,11-18)

- Ἀδελφοί, ἀγιάζων καί οἱ ἀγιαζόμενοι, ἐξ ενός παντες, δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφούς αὐτοὺς καλεῖν,
- λέγων, Ἀπαγγελῶ τό ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε.
- καί πάλιν, Ἐγὼ ἔσομαι πεποιοῦς ἐπ' αὐτῷ. καί πάλιν, Ἰδοὺ ἐγὼ καί τὰ παιδία ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός.
- ἐπεὶ οὖν τὰ παιδία κεκοινώνηκε σαρκός καί αἵματος, καί αὐτός παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τό κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ' ἐστὶ τὸν διάβολον,
- καί ἀπαλλάξῃ τοὺτους, ὅσοι φόβῳ θανάτου διὰ παντός τοῦ ζῆν ἐνοχοὶ ἦσαν δουλείας.
- οὐ γάρ δήπου ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραάμ ἐπιλαμβάνεται,
- ὅθεν ὥφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων, γένηται καί πιστός ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τό ἰλάσκεσθαι τὰς ἀμαρτίας τοῦ λαοῦ.
- ἐν ᾧ γάρ πέπονθεν αὐτός πειρασθεὶς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθήσαι.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον (Κεφ. 2,13-23)

- Ἀναχωρησάντων τῶν Μάγων, ἰδοὺ, ἄγγελος Κυρίου φαίνεται κατ' ὄναρ τῷ Ἰωσήφ, λέγων, Ἐγερθεὶς παράλαβε τό παιδίον καί τὴν μητέρα αὐτοῦ, καί φεύγε εἰς Αἴγυπτον, καί ἴσθι ἐκεῖ ἕως ἂν εἶπω σοι, μέλλει γάρ Ἡρώδης ζητεῖν τό παιδίον, τοῦ ἀπολέσαι αὐτό.
- ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τό παιδίον καί τὴν μητέρα αὐτοῦ νυκτός καί ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον,

- καί ἦν ἐκεῖ ἕως τῆς τελευτῆς Ἡρώδου, ἵνα πληρωθῇ τό ρηθέν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου, λέγοντος, ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τὸν υἱόν μου.
- τότε Ἡρώδης, ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μαγῶν, ἐθυμώθη λίαν, καί ἀποστείλας ἀνείλε πάντας τοὺς παῖδας τοὺς ἐν Βηθλεὲμ καὶ ἐν πάσι τοῖς ὁρίοις αὐτῆς, ἀπὸ διετούς καὶ κατωτέρω, κατὰ τὸν χρόνον ὃν ἠκρίβωσε παρά τῶν μάγων .
- τότε ἐπληρώθη τό ρηθέν διὰ ἱερεμίου τοῦ προφήτου, λέγοντος,
- Φωνή ἐν Ραμὰ ἠκούσθη, θρήνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολὺς, Ραχήλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ οὐκ ἠθέλε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσί.
- τελευτήσαντος δὲ τοῦ Ἡρώδου, ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ φαίνεται τῷ Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ,
- λέγων, Ἐγερθεὶς παράλαβε τό παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ πορεύου εἰς γῆν Ἰσραὴλ, τεθνήκασι γάρ οἱ ζητούντες τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου.
- ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τό παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἦλθεν εἰς γῆν Ἰσραὴλ.
- ἀκούσας δὲ ὅτι Ἀρχέλαος βασιλεύει ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας ἀντὶ Ἡρώδου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐφοβήθη ἐκεῖ ἀπελθεῖν, χρηματισθεὶς δὲ κατ' ὄναρ, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας,
- καὶ ἐλθὼν κατώκησεν εἰς πόλιν λεγομένην Ναζαρέθ, ὅπως πληρωθῇ τό ρηθέν διὰ τῶν προφητῶν ὅτι Ναζωραῖος κληθήσεται.

Μετά ταῦτα λέγει ὁ Ἀναγνώστης

Μή δὴ παραδῶς ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τό ὄνομά σου τό Ἅγιον, καί μή διασκεδάσης τὴν διαθήκην σου, καί μή ἀποστήσης τό ἐλέος σου ἀφ' ἡμῶν, διὰ Ἀβραάμ τὸν ἠγαπημένον ὑπὸ σοῦ, καί διὰ Ἰσαάκ τὸν δούλόν σου καὶ Ἰσραὴλ τὸν Ἅγιόν σου.

Τό Τρισάγιον

Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν

Εἶτα τό Κοντάκιον

Ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν Προαιώνιον Λόγον, ἐν Σπηλαίῳ ἔρχεται, ἀποτεκεῖν ἀπορρήτως. Χόρευε ἡ οἰκουμένη ἀκουτισθείσα, δόξασον μετὰ Ἀγγέλων καὶ τῶν Ποιμένων, βουλευθέντα ἐποφθῆναι, παιδίον νέον, τὸν πρό αἰώνων Θεόν.

Τό, Κύριε ἐλέησον μ'. Ὁ ἐν παντί καιρῷ...

Δόξα... Καί νύν... Τὴν Τιμιωτέραν... Ἐν ὀνόματι Κυρίου... Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς...

Καὶ ἡ Εὐχή

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ μακροθυμήσας ἐπὶ τοῖς ἡμῶν πλημμελήμασι, καὶ ἄχρι τῆς παρούσης ὥρας ἀγαγὼν ἡμᾶς, ἐν ἡ ἐπὶ τοῦ

ζωοποιοῦ ξύλου κοεμáμενος, τῷ ἐθγνώμονι ληστή τήν εἰς τόν Παράδεισον
ὠδοποίησας εἰσοδόν, καί θανάτῳ τόν θάνατον ὠλεσας, ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς
ταπεινοῖς, καί ἀμαρτωλοῖς καί ἀναξίοις δούλοις σου. Ἡμάρτομεν γάρ καί
ἠνομήσαμεν, καί οὐκ ἐσμέν ἄξιοι ἄραι τὰ ὅμματα ἡμῶν, καί βλέπει εἰς τό
ὑψος τοῦ οὐρανοῦ, διότι κατελίπομεν τήν οδόν τῆς δικαιοσύνης σου καί
ἐπορεύθημεν ἐν τοῖς θελήμασι τῶν καρδιῶν ἡμῶν. Ἀλλ' ἱκετεύομεν τήν σὴν
ἀνεῖκαστον ἀγαθότητα. Φείσαι ἡμῶν, Κύριε κατὰ τὸ πλήθος τοῦ ἐλέους σου,
καί σῶσον ἡμᾶς διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον, ὅτι ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ
ἡμέραι ἡμῶν. Ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς τοῦ ἀντικειμένου χειρός, καί ἄφες ἡμῖν τὰ
ἀμαρτήματα, καί νέκρωσον τὸ σαρκικόν ἡμῶν φρόνημα, ἵνα τόν παλαιόν
ἀποθέμενοι ἄνθρωπον, τόν νέον ἐνδυσώμεθα, καί σοί ζήσωμεν τῷ ἡμετέρῳ
Δεσπότη καί κηδεμόνι. Καί οὕτω τοῖς σοῖς ἀκολουθοῦντες προστάγμασιν, εἰς
τήν αἰώνιον ἀνάπαυσιν καταστήσωμεν, ἐνθα πάντων ἐστί τῶν εὐφραινομένων
ἡ κατοικία. Σύ γάρ εἶ ἡ ὄντως ἀληθινή εὐφροσύνη καί ἀγαλλίασις τῶν
ἀγαπῶντων σε, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, καί σοί τήν δόξαν ἀναμπέτομεν, σὺν
τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καί τῷ Παναγίῳ, καί ἀγαθῷ, καί ζωοποιῷ σου
Πνεύματι, νῦν καί αἰεὶ, καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἶτα τὰ Τυπικά, χύμα

Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τόν Κύριον, κ.τ.λ.
Δόξα... Αἶνει ἡ ψυχὴ μου τόν Κύριον, κ.τ.λ.

Καί νύν...

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ κ.τ.λ.
Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν Κύριε...

- Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι...
- Μακάριοι οἱ πενθοῦντες...
- Μακάριοι οἱ πραεῖς...
- Μακάριοι οἱ πεινῶντες...
- Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες...
- Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ...
- Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί...
- Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι...
- Μακάριοι ἐστέ, ὅταν...
- Χαίρετε καί ἀγαλλιᾶσθε...

Δόξα... Καί νύν...

- Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε...
- Μνήσθητι ἡμῶν, Δέσποτα...
- Μνήσθητι ἡμῶν, Ἅγιε...

Χορὸς ὁ ἐπουράνιος ὑμνεῖ σε καί λέγει. Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος
Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανὸς καί ἡ γῆ τῆς δόξης σου.

Στίχ. Προσέλθετε πρὸς αὐτόν, καί φωτίσθητε.

Χορός ο επουράνιος υμνεί σε καί λέγει. Άγιος, Άγιος, Άγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ο ουρανός καί η γή τής δόξης σου.

Δόξα...

Χορός Αγίων Αγγέλων καί Αρχαγγέλων, μετά πασών τών επουρανίων Δυνάμεων υμνεί σε καί λέγει. Άγιος, Άγιος, Άγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ο ουρανός καί η γή τής δόξης σου.

Καί νύν...

Πιστεύω εις ένα Θεόν, Πατέρα Παντοκράτορα...

Άνες, άφες, συγχώρησον, ο Θεός, τά παραπτώματα ημών, τα εκούσια καί τά ακούσια, τα εν έργω καί λόγω, τά εν γνώσει καί αγνοία, τα εν νυκτί καί εν ημέρα, τά κατά νούν καί διάνοιαν, τά πάντα ημίν συγχώρησον, ως αγαθός καί φιλανθρωπος.

Πάτερ ημών... Ότι σου εστιν...

Τό Κοντάκιον

Η Παρθένος σήμερον, τόν προαιώνιον Λόγον, εν σπηλαίω έρχεται, αποτεκείν απορρήτως. Χόρευε η οικουμένη ακουτισθείσα, δόξασον μετά Αγγέλων καί τών Ποιμένων, βουληθέντα εποφθηναι, παιδίον νέον, τόν πρό αιώνων Θεον.

Τό, Κύριε ελέησον, ιβ'. Είη τό όνομα Κυρίου ευλογημένον, εκ γ'. Δόξα... Καί νύν... Τό, Ευλογήσω τόν Κύριον...

Καί Απόλυσις

Αρχή

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η κατά Σάρκα Γέννησις τού Κυρίου καί Θεού καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα.

Έχος β' Γερμανού

Δεύτε αγαλλιασώμεθα τώ Κυρίω, τό παρόν μυστήριον εκδιηγούμενοι, τό μεσότοιχον τού φραγμού διαλέλνται, η φλογίνη ρομφαία τά νώτα δίδωσι, καί τά Χερουβίμ παραχωρεί τού ξύλου τής ζωής, καγώ τού παραδείσου τής τρυφής μεταλαμβάνω, ού προεξεβλήθην διά τής παρακοής, Η γάρ απaráλλακτος είκων τού Πατρός, ο χαρακτήρ τής αιδιότητος αυτού, μορφήν δούλου λαμβάνει, εξ απειρογάμου Μητρός προελθών, ου τροπήν υπομείνας, ο γάρ ήν διέμεινε, Θεός ών αληθινός, καί ο ουκ ήν προσέλαβεν, άνθρωπος γενόμενος διά φιλανθρωπίαν, αυτώ βοήσωμεν, ο τεχθείς εκ Παρθένου Θεός,

ελέησον ημάς. (Δίς)

Ανατολίου, ο αυτός

Τού Κυρίου Ιησού γεννηθέντος εκ τῆς αγίας Παρθένου, πεφώτισται τὰ σύμπαντα, Ποιμένων γάρ αγραυλούντων, καί Μάγων προσκυνούντων, Αγγέλων ανυμνούντων, Ηρώδης εταράττετο, ὅτι Θεός ἐν σαρκί εφάνη, Σωτήρ τῶν ψυχῶν ημῶν. (Δίς)

Ο αυτός

Ἡ Βασιλεία σου, Χριστέ ο Θεός, βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, καί ἡ Δεσποτεία σου, ἐν πάσῃ γενεά καί γενεά, ο σαρκωθείς ἐκ Πνεύματος Αγίου, καί ἐκ τῆς αειπαρθένου Μαρίας ἐνανθρωπήσας, φῶς ἡμῖν ἐλαμψας, Χριστέ ο Θεός, τῇ σῇ παρουσίᾳ, φῶς ἐκ φωτός, τοῦ Πατρός τό ἀπαύγασμα, πάσαν κτίσιν ἐφαίδρυνας, Πάσα πνοή αινεῖ σε, τόν χαρακτήρα τῆς δόξης τοῦ Πατρός, Ὁ ὢν καί προὖν, καί ἐκλάμψας ἐκ Παρθένου Θεός, ἐλέησον ημάς.

Ο αυτός

Τί σοι προσενέγκωμεν Χριστέ, ὅτι ὠφθης ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος δι' ημάς; ἕκαστον γάρ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, τὴν εὐχαριστίαν σοι προσάγει, οἱ Ἄγγελοι τόν ὕμνον, οἱ οὐρανοὶ τόν Ἀστέρα, οἱ Μάγοι τὰ δῶρα, οἱ Ποιμένες τό θαῦμα, ἡ γῆ τό σπῆλαιον, ἡ ἔρημος τὴν φάτνην, ἡμεῖς δέ Μητέρα Παρθένον, ὁ πρό αἰώνων Θεός ἐλέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος ο αυτός Κασίας

Αυγούστου μοναρχήσαντος ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ πολυαρχία τῶν ἀνθρώπων ἐπαύσατο, καί σοῦ ἐνανθρωπήσαντος ἐκ τῆς Αγνῆς, ἡ πολυθεΐα τῶν εἰδώλων κατήργηται, Ὑπὸ μίαν βασιλείαν ἐγκόσμιον, αἱ πόλεις γεγέννηται, καί εἰς μίαν Δεσποτείαν θεότητος, τὰ ἔθνη ἐπίστευσαν, Ἀπεγράφησαν οἱ λαοί, τῷ δόγματι τοῦ Καίσαρος, ἐπεγράφημεν οἱ πιστοί, ὀνόματι θεότητος, σοῦ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ ημῶν, Μέγα σου τό ἔλεος, δόξα σοι.

Καί γίνεται Εἰσοδος μετὰ τοῦ Ευαγγελίου. Φῶς ἱλαρόν, καί τὰ Ἀναγνώσματα, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, μετὰ τῶν τροπαρίων καί τῶν στίχων αὐτῶν.

Α' Γενέσεως τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 1, 1-13)

- Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεός τόν οὐρανόν καί τὴν γῆν
- ἡ δέ γῆ ἦν ἀόρατος καί ἀκατασκεύαστος καί σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου καί πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος
- καί εἶπεν ὁ Θεός γενηθήτω φῶς καί ἐγένετο φῶς
- καί εἶδεν ὁ Θεός τό φῶς ὅτι καλόν καί διεχώρισεν ὁ Θεός ἀνά μέσον τοῦ φωτός καί ἀνά μέσον τοῦ σκότους
- καί ἐκάλεσεν ὁ Θεός τό φῶς ἡμέραν καί τό σκότος ἐκάλεσεν νύκτα καί ἐγένετο ἑσπέρα καί ἐγένετο πρωΐ ἡμέρα μία
- καί εἶπεν ὁ Θεός γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος καί ἔστω διαχωρίζον ἀνά μέσον ὕδατος καί ὕδατος καί ἐγένετο οὕτως

- καί ἐποίησεν ὁ Θεός τό στερέωμα καί διεχώρισεν ὁ Θεός ἀνά μέσον τοῦ ὕδατος ὁ ἦν ὑποκάτω τοῦ στερεώματος καί ἀνά μέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος
- καί ἐκάλεσεν ὁ Θεός τό στερέωμα οὐρανόν καί εἶδεν ὁ Θεός ὅτι καλόν καί ἐγένετο ἐσπέρα καί ἐγένετο πρωΐ ἡμέρα δευτέρα
- καί εἶπεν ὁ Θεός συναχθήτω τό ὕδωρ τό ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν καί οφθήτω ἡ ξηρά καί ἐγένετο οὕτως καί συνήχθη τό ὕδωρ τό ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν καί ὤφθη ἡ ξηρά
- καί ἐκάλεσεν ὁ Θεός τὴν ξηράν γῆν καί τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσεν θαλάσσας καί εἶδεν ὁ Θεός ὅτι καλόν
- καί εἶπεν ὁ Θεός βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καί καθ' ὁμοιότητα καί ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν οὐ τό σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς καί ἐγένετο οὕτως
- καί ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καί καθ' ὁμοιότητα καί ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν οὐ τό σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς καί εἶδεν ὁ Θεός ὅτι καλόν
- καί ἐγένετο ἐσπέρα καί ἐγένετο πρωΐ ἡμέρα τρίτη

Β' Αριθμῶν τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 24, 2-3, 5-9, 17-18)

- Ἐγένετο πνεῦμα Θεοῦ ἐπὶ Βαλαάμ,
- καί ἀναλαβὼν τὴν παραβολὴν αὐτοῦ εἶπεν
- ὡς καλοὶ σου οἱ οἴκοι Ιακώβ αἱ σκηναὶ σου Ισραὴλ ὡσεὶ νάπαι σκιάζουσιν καί
- ὡσεὶ παράδεισοι ἐπὶ ποταμῶν καί ὡσεὶ σκηναὶ ἅς ἐπηξεν κύριος ὡσεὶ κέδροι παρ' ὕδατα
- ἐξελεύσεται ἄνθρωπος ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ καί κυριεύσει ἐθνῶν πολλῶν καί υψωθήσεται ἡ Γωγ βασιλεία αὐτοῦ καί ἀυξηθήσεται ἡ βασιλεία αὐτοῦ
- Θεός ὠδήγησεν αὐτόν ἐξ Αἰγύπτου ὡς δόξα μονοκέρωτος αὐτῷ ἐδεται ἔθνη ἐχθρῶν
- αὐτοῦ καί τὰ πάχη αὐτῶν ἐκμυελιέει καί ταῖς βολίσιν αὐτοῦ κατατοξεύσει ἐχθρόν
- κατακλιθεὶς ἀνεπαύσατο ὡς λέων καί ὡς σκύμνος τίς ἀναστήσει αὐτόν οἱ εὐλογοῦντές σε εὐλόγηνται καί οἱ καταρώμενοί σε κεκατήρηνται
- ἀνατελεῖ ἄστρον ἐξ Ιακώβ καί ἀναστήσεται ἄνθρωπος ἐξ Ισραὴλ καί θραύσει τοὺς ἀρχηγούς Μωαβ καί προνομεύσει πάντας υἱοὺς Σηθ
- καί ἔσται Ἐδωμ κληρονομία καί ἔσται κληρονομία Ησαυ ὁ ἐχθρὸς αὐτοῦ καί Ισραὴλ ἐποίησεν ἐν ἰσχύϊ

Γ' Προφητείας Μιχαίου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 4, 6-7 & 5, 1-3)

- Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις λέγει κύριος συνάξω τὴν συντετριμμένην καί τὴν ἐξωσμένην εἰσδέξομαι καί οὐς ἀπώσάμην

- καί θήσομαι τήν συντετριμμένην εἰς υπόλειμμα καί τήν απωσμένην εἰς ἔθνος ἰσχυρόν καί βασιλεύσει κύριος ἐπ' αὐτούς ἐν ὅρει Σιών ἀπό τοῦ νῦν καί ἕως εἰς τόν αἰῶνα
- Τάδε λέγει Κύριος, καί συ Βηθλεέμ οἶκος τοῦ Εφραθᾶ ὀλιγοστός εἰ τοῦ εἶναι ἐν Ἰσραήλ καί χιλιάσιν Ἰούδα ἐκ σοῦ μοι ἐξελεύσεται τοῦ εἶναι εἰς ἄρχοντα ἐν τῷ αἰ ἔξοδοι αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἐξ ἡμερῶν αἰῶνος
- διὰ τοῦτο δώσει αὐτούς ἕως καιροῦ τικτούσης τέξεται καί οἱ ἐπίλοιποι τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν ἐπὶ τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ
- καί στήσεται καί ὄψεται καί ποιμανεῖ τὸ ποῖμνιον αὐτοῦ ἐν ἰσχύϊ κυρίου καί ἐν τῇ δόξῃ τοῦ ὀνόματος κυρίου τοῦ Θεοῦ αὐτῶν ὑπάρξουσιν διότι νῦν μεγαλυνθήσεται ἕως ἁκρῶν τῆς γῆς

Εἶτα ἀνιστάμενοι λέγομεν

Τροπάριον Ἦχος πλ. β'

Λαθὼν ἐτέχθης ὑπὸ τὸ Σπήλαιον, ἀλλ' οὐρανὸς σε πᾶσιν ἐκήρυξεν, ὥσπερ στόμα, τὸν Ἀστέρα προβαλλόμενος Σωτήρ, Καὶ Μάγους σοι προσήνεγκεν, ἐν πίστει προσκυνοῦντάς σε, μεθ' ὧν ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχος α' Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας Σιών, ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ.

- Καὶ Μάγους σοι προσήνεγκεν, ἐν πίστει προσκυνοῦντάς σε, μεθ' ὧν ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχος β' Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ Πόλις τοῦ Θεοῦ, μνησθήσομαι Ραάβ καὶ Βαβυλῶνος, τοῖς γινώσκουσί με.

- Καὶ Μάγους σοι προσήνεγκεν, ἐν πίστει προσκυνοῦντάς σε, μεθ' ὧν ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχος γ' Καὶ ἰδοὺ ἀλλόφυλοι, καὶ Τύρος, καὶ λαὸς τῶν Αἰθιοπῶν.

- Καὶ Μάγους σοι προσήνεγκεν, ἐν πίστει προσκυνοῦντάς σε, μεθ' ὧν ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχος δ' Οὗτοι ἐγεννήθησαν ἐκεῖ, Μήτηρ Σιών, ερεῖ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ, καὶ αὐτὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν ὁ Ὑψιστος.

- Καὶ Μάγους σοι προσήνεγκεν, ἐν πίστει προσκυνοῦντάς σε, μεθ' ὧν ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχος ε' Κύριος διηγῆσεται ἐν γραφῇ λαῶν, καὶ Ἀρχόντων τούτων τῶν γεγεννημένων ἐν αὐτῇ, Ὡς εὐφραινομένων πάντων ἡ κατοικία ἐν σοί.

- Καὶ Μάγους σοι προσήνεγκεν, ἐν πίστει προσκυνοῦντάς σε, μεθ' ὧν ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Λαθὼν ἐτέχθης ὑπὸ τὸ Σπήλαιον, ἀλλ' οὐρανὸς σε πᾶσιν ἐκήρυξεν, ὥσπερ στόμα, τὸν Ἀστέρα προβαλλόμενος Σωτήρ, Καὶ Μάγους σοι προσήνεγκεν, ἐν πίστει προσκυνοῦντάς σε, μεθ' ὧν ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα, τὰ ἐφεξῆς Ἀναγνώσματα

Δ' Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 11, 1-10)

- Τάδε λέγει Κύριος, εξελεύσεται ράβδος εκ τής ρίζης Ιεσσαί και άνθος εκ τής ρίζης αναβήσεται
- και αναπαύσεται επ' αυτόν πνεύμα του Θεού πνεύμα σοφίας και συνέσεως πνεύμα βουλής και Ισχύος πνεύμα γνώσεως και ευσεβείας
- εμπλήσει αυτόν πνεύμα φόβου Θεού ου κατά τήν δόξαν κρινεί ουδέ κατά τήν λαλιάν ελέγξει
- αλλά κρινεί ταπεινώ κρίσιν και ελέγξει τούς ταπεινούς τής γής και πατάξει γήν τώ λόγω του στόματος αυτού και εν πνεύματι διά χειλέων ανελεύει ασεβή
- και έσται δικαιοσύνη εξωσμένος τήν οσφύν αυτού και αληθεία ειλημένος τας πλευράς
- και συμβοσκηθήσεται λύκος μετά αρνός και πάρδαλις συναναπαύσεται ερίφω και μοσχάριον και ταύρος και λέων άμα βοσκηθήσονται και παιδίον μικρόν άξει αυτούς
- και βούς και άρκος άμα βοσκηθήσονται και άμα τά παιδιά αυτών έσονται και λέων και βούς άμα φάγονται άχυρα
- και παιδίον νήπιον επί τρώγλην ασπίδων και επί κοίτην εκγόνων ασπίδων τήν χείρα επιβαλεί
- και ου μή κακοποιήσωσιν ουδέ μή δύνωνται απολέσαι ουδένα επί τό όρος τό άγιόν μου ότι ενεπλήσθη η σύμπασα του γνώναι τον κύριον ως ύδωρ πολύ κατακαλύψει θαλάσσας
- και έσται εν τή ημέρα εκείνη η ρίζα του Ιεσσαί και ο ανιστάμενος άρχειν εθνών επ' αυτό έθνη ελπιούσιν και έσται η ανάπαυσις αυτού τιμή

Ε' Προφητείας Ιερεμίου τό Ανάγνωσμα (Βαρούχ 3, 36-38 & 4, 1-4)

- Ούτος ο Θεός ημών ου λογισθήσεται έτερος προς αυτόν
- εξεύρεν πάσαν οδόν επιστήμης και έδωκεν αυτήν Ιακώβ τώ παιδί αυτού και Ισραήλ τώ ηγαπημένω υπ' αυτού
- μετά τούτο επί τής γής ώφθη και εν τοίς ανθρώποις συνανεστράφη
- αύτη η βίβλος των προσταγμάτων του Θεού και ο νόμος ο υπάρχων εις τον αιώνα πάντες οι κρατούντες αυτής εις ζωήν οι δε καταλείποντες αυτήν αποθανούνται
- επιστρέφου Ιακώβ και επιλαβού αυτής διόδευσον προς τήν λάμψιν κατέναντι του Φωτός αυτής
- μή δώς ετέρω τήν δόξαν σου και τά συμφέροντά σοι έθνει αλλοτρίω
- μακάριοί εσμεν Ισραήλ ότι τά αρεστά τώ Θεώ ημίν γνωστά εστιν

ΣΤ' Προφητείας Δανιήλ τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 2, 31-36, 44-45)

Είπε Δανιήλ, τώ Ναβουχοδονόσορ, Σύ Βασιλεύ εθεώρεις, και ιδού είκων μία, μεγάλη η είκων εκείνη, και η πρόσοψις αυτής υπερφερής, εστώσα πρό προσώπου σου η όρασις αυτής, φοβερά. Είκων, ής η κεφαλή χρυσίου καθαρού, αι χείρες και τό στήθος και οι βραχίονες αυτής, αργυροί, η κοιλία και

οι μηροί, χαλκοί, αι κνήμαι, σιδηραί, οι πόδες μέρος μὲν τι σιδηροῦν, μέρος δὲ τι οστράκινον. Εθεώρεις, ἕως ὅτου ἀπετμήθη λίθος ἀπὸ ὀρους ἄνευ χειρός, καὶ ἐπάταξε τὴν εἰκόνα ἐπὶ τοὺς πόδας τοὺς σιδηροὺς καὶ οστρακίνους, καὶ ἐλέπτυνεν αὐτοὺς εἰς τέλος. Τότε ἐλεπτύνθησαν εἰς ἅπαξ, τὸ ὄστρακον ὁ σίδηρος, ὁ χαλκός, ὁ ἀργυρος, ὁ χρυσός, καὶ ἐγένοντο ὡσεὶ κονιορτός ἀπὸ ἄλωνος θερινῆς, καὶ ἐξήρην αὐτὰ τὸ πλήθος τοῦ πνεύματος, καὶ τόπος οὐχ ευρέθη ἐν αὐτοῖς, καὶ ὁ λίθος, ὁ πατάξας τὴν εἰκόνα, ἐγένετο εἰς ὄρος μέγα καὶ ἐπλήρωσε πάσαν τὴν γῆν, τούτῳ ἐστὶ τὸ ἐνύπνιον, καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ, ἐρούμεν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως. Αναστήσει ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ βασιλείαν, ἣτις εἰς τὸν αἰῶνα οὐ διαφθαρήσεται, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ λαῷ ἐτέρῳ οὐχ υπολειφθήσεται, καὶ λεπτυνεῖ καὶ ἐκλικμήσει πάσας τὰς βασιλείας, καὶ αὐτὴ ἀναστήσεται εἰς τοὺς αἰῶνας, ὃν τρόπον εἶδες, ὅτι ἀπὸ ὀρους ἐτμήθη λίθος ἄνευ χειρῶν, καὶ ἐλέπτυνε τὸ ὄστρακον, τὸν σίδηρον, τὸν χαλκόν, τὸν ἀργυρον, τὸν χρυσόν, ὁ Θεὸς ὁ μέγας ἐγνώρισε τῷ βασιλεῖ, ἃ δεῖ γενέσθαι μετὰ ταῦτα, καὶ ἀληθινόν τὸ ἐνύπνιον, καὶ πιστὴ ἡ σύγκρισις αὐτοῦ.

Τροπάριον Ἦχος πλ. β'

Ανέτειλας Χριστέ ἐκ Παρθένου, νοητὴ Ἦλιε τῆς Δικαιοσύνης, καὶ Ἀστήρ σε υπέδειξεν, ἐν Σπηλαίῳ χωρούμενον τὸν ἀχώρητον. Μάγους ὁδηγήσας εἰς προσκύνησίν σου, μεθ' ὧν σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.

Στίχος α' Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο.

- Μάγους ὁδηγήσας εἰς προσκύνησίν σου, μεθ' ὧν σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.

Στίχος β' Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἣτις οὐ σαλευθήσεται, ἕτοιμος ὁ θρόνος ἀπὸ τότε.

- Μάγους ὁδηγήσας εἰς προσκύνησίν σου, μεθ' ὧν σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.

Στίχος γ' Ἐπήραν οἱ ποταμοὶ Κύριε, ἐπήραν οἱ ποταμοὶ φωνάς αὐτῶν, αρούσιν οἱ ποταμοὶ ἐπιτρίψεις αὐτῶν, ἀπὸ φωνῶν υδάτων πολλῶν.

- Μάγους ὁδηγήσας εἰς προσκύνησίν σου, μεθ' ὧν σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.

Στίχος δ' Θαυμαστοὶ οἱ μετεωρισμοὶ τῆς θαλάσσης, θαυμαστός ἐν υψηλοῖς ὁ Κύριος, τὰ μαρτύριά σου ἐπιστῶθησαν σφόδρα.

- Μάγους ὁδηγήσας εἰς προσκύνησίν σου, μεθ' ὧν σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.

Στίχος ε' Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

- Μάγους ὁδηγήσας εἰς προσκύνησίν σου, μεθ' ὧν σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νύν...

Ανέτειλας Χριστέ ἐκ Παρθένου, νοητὴ Ἦλιε τῆς Δικαιοσύνης, καὶ Ἀστήρ σε υπέδειξεν, ἐν Σπηλαίῳ χωρούμενον τὸν ἀχώρητον. Μάγους ὁδηγήσας εἰς προσκύνησίν σου, μεθ' ὧν σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.

Είπα, τά εφεξής Αναγνώσματα

Ζ' Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ, 9, 6-7)

- Παιδίον εγεννήθη ημίν υιός καί εδόθη ημίν ου η αρχή εγεννήθη επί τού ώμου αυτού καί καλείται τό όνομα αυτού μεγάλης βουλής άγγελος εγώ γάρ άξω ειρήνην επί τούς άρχοντας ειρήνην καί υγίειαν αυτώ
- μεγάλη η αρχή αυτού καί τής ειρήνης αυτού ουκ έστιν όριον επί τόν θρόνον Δαυΐδ καί τήν βασιλείαν αυτού κατορθώσει αυτήν καί αντιλαβέσθαι αυτής εν δικαιοσύνη καί εν κρίματι από τού νύν καί εις τόν αιώνα χρόνον ο ζήλος κυρίου σαβαώθ ποιήσει ταύτα

Η' Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 7, 10-16 & 8, 1-4, 8-10)

- Προσέθετο κύριος λαλήσαι τώ Αχαζ λέγων
- αιτησαι σεαυτώ σημείον παρά κυρίου Θεού σου εις βάθος ή εις ύψος
- καί είπεν Αχαζ ου μή αιτήσω ουδ' ου μή πείρασω κύριον
- καί είπεν ακούσατε δή οίκος Δαυΐδ μή μικρόν υμίν αγώνα παρέχειν ανθρώποις καί πώς κυρίω παρέχετε αγώνα
- διά τούτο δώσει κύριος αυτός υμίν σημείον ιδού η παρθένος εν γαστρί έξει καί τέξεται υιόν καί καλέσεις τό όνομα αυτού Εμμανουήλ
- βούτυρον καί μέλι φάγεται πρίν ή γνώναι αυτόν ή προελέσθαι πονηρά εκλέξεται τό αγαθόν
- διότι πρίν ή γνώναι τό παιδίον αγαθόν ή κακόν απειθεί πονηρία τού εκλέξασθαι τό αγαθόν καί καταλειφθήσεται η γή ην σύ φοβή από προσώπου τών δύο βασιλέων
- καί είπεν κύριος πρός με λαβέ σεαυτώ τόμον καινού μεγάλου καί γράψον εις αυτόν γραφίδι ανθρώπου τού οξέως προνομήν ποιήσαι σκύλων πάρεστιν γαρ
- καί μαρτυράς μοι ποιήσον πιστούς ανθρώπους τόν Ουριαν καί τόν Ζαχαριαν υιόν Βαραχιου
- καί προσήλθον πρός τήν προφήτιν καί εν γαστρί έλαβεν καί έτεκεν υιόν καί είπεν κύριός μοι κάλεσον τό όνομα αυτού ταχέως σκύλευσον οξέως προνόμευσον
- διότι πρίν ή γνώναι τό παιδίον καλείν πατέρα ή μητέρα λήμψεται δύναμιν Δαμασκού καί τά σκύλα Σαμαρείας έναντι βασιλέως Ασσυρίων
- καί αφελεί από τής Ιουδαίας άνθρωπον ός δυνήσεται κεφαλήν άραι ή δυνατόν συντελέσασθαι τι καί έσται η παρεμβολή αυτού ώστε πληρώσαι τό πλάτος τής χώρας σου μεθ' ημών ο Θεός
- γνώτε έθνη καί ηττάσθε επακούσατε έως εσχάτου τής γής ισχυκότες ηττάσθε εάν γάρ πάλιν ισχύσητε πάλιν ηττηθήσεσθε
- καί ήν άν βουλεύσησθε βουλήν διασκεδάσει κύριος καί λόγον όν εάν λαλήσητε ου μή εμμείνη υμίν ότι μεθ' ημών κύριος ο Θεός

Μετά δέ τήν τών Αναγνωσμάτων συμπλήρωσιν, γίνεται Συναπτή, καί μετά τήν Εκφώνησιν, ψάλλεται τό Τρισάγιον.

Εἶτα Προκείμενον τοῦ Αποστόλου.

Ἦχος α'.

Κύριος εἶπε πρός με, Υἱός μου εἰ σύ, ἐγώ σήμερον γεγέννηκά σε.

Στίχ. Αἶτησαι παρ' ἐμοῦ, καί δώσω σοι ἔθνη τήν κληρονομίαν σου.

Πρός Εβραίους Επιστολῆς Παύλου
τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 1, 1-14 & 2, 1-3)

- Πολυμερώς καί πολυτρόπως πάλαι ο Θεός λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις,
- ἐπ' ἐσχάτων τών ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἱῷ, ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καί τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν,
- ὅς ὡν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καί χαρακτήρ τῆς υποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα τῷ ρήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, δι' ἑαυτοῦ καθαρισμόν ποιησάμενος τών ἀμαρτιῶν ἡμῶν, ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς,
- τοσοῦτω κρείττων γενόμενος τών ἀγγέλων, ὅσω διαφορώτερον παρ' αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα.
- τίνι γάρ εἶπέ ποτε τών ἀγγέλων, Υἱός μου εἰ σύ, ἐγώ σήμερον γεγέννηκά σε; Καί πάλιν Ἐγώ ἔσομαι αὐτῷ εἰς πατέρα, καί αὐτός ἔσται μοι εἰς υἱόν.
- ὅταν δέ πάλιν εἰσαγάγῃ τόν πρωτότοκον εἰς τήν οἰκουμένην, λέγει, καί προσκυνησάτωσαν αὐτῷ πάντες ἄγγελοι Θεοῦ.
- καί πρός μέν τοὺς ἀγγέλους λέγει, Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καί τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρός φλόγα,
- πρός δέ τόν υἱόν, Ὁ θρόνος σου, ο Θεός, εἰς τόν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, ράβδος ἐυθύτητος ἡ ράβδος τῆς βασιλείας σου.
- ἡγάπησας δικαιοσύνην, καί ἐμίσησας ἀνομίαν, διὰ τοῦτο ἐχρίσέ σε ο Θεός ο Θεός σου, ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρά τοὺς μετόχους σου.
- καί, Σύ κατ' ἀρχάς, Κύριε, τήν γῆν ἐθεμελίωσας, καί ἔργα τών χειρῶν σου εἰσιν οἱ οὐρανοί,
- αὐτοί ἀπολούνται, σύ δέ διαμένεις, καί πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται,
- καί ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καί ἀλλαγῇσονται, σύ δέ ο αὐτός εἰ, καί τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι.
- πρός τίνα δέ τών ἀγγέλων εἰρηκέ ποτε, Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τών ποδῶν σου;
- οὐχί πάντες εἰσὶ λειτουργικά πνεύμα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν;
- Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μή ποτε παραρρῶμεν.
- εἰ γάρ ο δι, ἀγγέλων λαληθεῖς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καί πάσα παράβασις καί παρακοή ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν,
- πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; ἥτις, ἀρχήν

λαβούσα λαλείσθαι διά τού Κυρίου, υπό τών ακουσάντων εις ημάς
εβεβαιώθη,

Αλληλούϊα Ἦχος πλ. δ'

Εἶπεν ο Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἄν θῶ τοὺς
ἐχθροὺς σου, υποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Στίχ. Ράβδον δυνάμεως εξαποστελεῖ σοι Κύριος, ἐκ γαστροῦ πρό Εωσφόρου
ἐγέννησά σε.

Ευαγγέλιον ἐκ τού κατὰ Λουκάν (Κεφ. 2, 1-20)

- Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐξήλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀπογράφεσθαι πάσαν τὴν οἰκουμένην.
- αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου.
- καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.
- ἀνέβη δὲ καὶ Ἰωσήφ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, ἐκ πόλεως Ναζαρέθ, εἰς τὴν Ἰουδαίαν, εἰς πόλιν Δαβὶδ, ἣτις καλεῖται Βηθλεέμ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐξ οἴκου καὶ πατρὶας Δαβὶδ,
- ἀπογράψασθαι σὺν Μαρίας τῇ μεμνηστευμένη αὐτῷ γυναικί, οὔσῃ ἐγκύῳ.
- ἐγένετο δὲ ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἐκεῖ, ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ τεκεῖν αὐτήν,
- καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτόν, καὶ ἀνέκλινεν αὐτόν ἐν τῇ φάτνῃ, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι.
- Καὶ ποιμένες ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ ἀγραυλοῦντες καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς τῆς νυκτός ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτῶν.
- καὶ ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη αὐτοῖς, καὶ δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς.
- καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν.
- καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ ἄγγελος, Μὴ φοβείσθε, ἰδοὺ γάρ, εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ.
- ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὅς ἐστι Χριστὸς Κύριος, ἐν πόλει Δαβὶδ.
- καὶ τοῦτο ὑμῖν τὸ σημεῖον, εὐρήσετε βρέφος ἐσπαργανωμένον, κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ.
- καὶ ἐξαίφνης ἐγένετο σὺν τῷ ἀγγέλῳ πλήθος στρατιάς οὐρανοῦ, αἰνούντων τὸν Θεόν, καὶ λεγόντων,
- Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.
- Καὶ ἐγένετο ὡς ἀπήλθον ἀπ' αὐτῶν εἰς τὸν οὐρανόν οἱ ἄγγελοι, καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ ποιμένες εἰ πον πρὸς ἀλλήλους, Διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεέμ, καὶ ἴδωμεν τὸ ρῆμα τοῦτο τὸ γεγονός ὁ Κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν.
- καὶ ἦλθον σπεύσαντες, καὶ ἀνεύρον, τὴν τε Μαρίαν καὶ τὸν Ἰωσήφ, καὶ τὸ βρέφος κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ.
- ἰδόντες δὲ διεγνώρισαν περὶ τοῦ ρήματος τοῦ λαληθέντος αὐτοῖς περὶ τοῦ παιδίου τούτου.
- καὶ πάντες οἱ ἀκούσαντες εθαύμασαν περὶ τῶν λαληθέντων ὑπὸ τῶν

Ποιμένων προς αυτούς,

- η δέ Μαριάμ πάντα συνετήρει τά ρήματα ταύτα, συμβάλλουσα εν τή καρδία αυτής.
- καί επέστρεψαν οι ποιμένες, δοξάζοντες καί αινούντες τόν Θεόν επί πάσιν οἰς ἤκουσαν καί εἶδον, καθώς ελαλήθη προς αυτούς.

Καί καθ' ἐξῆς, ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Κοινωνικόν

Αινεῖτε τόν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Αινεῖτε αὐτόν ἐν τοῖς υψίστοις. Ἀλληλούϊα.

**Εἰς τήν Λιτήν, Στιχηρά, Ἰδιόμελα,
Ἦχος α'**

Ἰάννου Μοναχοῦ

Ο οὐρανός καί ἡ γῆ, σήμερον προφητικῶς ἐφραινέσθωσαν. Ἄγγελοι καί ἄνθρωποι, πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν, ὅτι Θεός ἐν σαρκί ἐπέφανε, τοῖς ἐν σκότει καί σκιά καθημένοις, γεννηθεῖς ἐκ γυναικός, Σπήλαιον καί φάτνη ὑπεδέξαντο αὐτόν, Ποιμένες τό θαῦμα ἀνακηρύττουσι, Μάγοι ἐξ Ανατολῶν, ἐν Βηθλεέμ δώρα προσάγουσιν, ἡμεῖς δέ τόν αἶνον ἀναξίοις χεῖλεσιν, ἀγγελικῶς αὐτῷ προσάξωμεν, Δόξα ἐν υψίστοις Θεῷ, καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἦλθε γάρ ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν, ἦλθεν, ἔσωσεν ἡμᾶς, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ.

Ο αὐτός, τοῦ αὐτοῦ

Ο οὐρανός καί ἡ γῆ, σήμερον ἠνώθησαν, τεχθέντος τοῦ Χριστοῦ, Σήμερον Θεός ἐπὶ γῆς παραγένονε, καί ἄνθρωπος εἰς οὐρανοῦς ἀναβέβηκε, Σήμερον ὁράται σαρκί, ὁ φύσει ἀόρατος, διὰ τόν ἄνθρωπον, διὰ τοῦτο καί ἡμεῖς δοξολογούντες, βοήσωμεν αὐτῷ, Δόξα ἐν υψίστοις Θεῷ, καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἦν ἡμῖν ἐβράβευσεν, ἡ παρουσία σου, Σωτήρ ἡμῶν δόξα σοι.

Ο αὐτός, τοῦ αὐτοῦ

Δόξα ἐν υψίστοις Θεῷ, ἐν Βηθλεέμ ἀκούω, ὑπὸ Ἀσωμάτων σήμερον, τῷ ἐπὶ γῆς εἰρήνην, εὐδοκήσαντι γενέσθαι. Νῦν ἡ Παρθένος οὐρανῶν πλατυτέρα, ἐξανέτειλε γάρ φῶς τοῖς ἐσκοτισμένοις, καί ταπεινοῦς ὑψωσε, τοὺς ἀγγελικῶς μελωδούντας, Δόξα ἐν υψίστοις Θεῷ.

Ο αὐτός

Τόν κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν, ρύσαντα ἐκ παραβάσεως, ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς, κλῖνας οὐρανοῦς κατέβη, καί ὠκησεν ἐν μήτρα παρθενικῇ ἀναλλοιώτως, ἵνα ἐν αὐτῇ, τόν φθαρέντα Ἀδάμ, ἀναπλάσῃ κρίζοντα, Δόξα τῇ ἐπιφανείᾳ σου, ὁ λυτρωτής μου καί Θεός.

**Δόξα... Ἦχος πλ. α'
Ἰωάννου Μοναχοῦ**

Μάγοι Περσῶν Βασιλεῖς, ἐπιγνόντες σαφῶς, τόν ἐπὶ γῆς τεχθέντα, Βασιλέα οὐράνιον, ὑπὸ λαμπροῦ ἀστέρος ἐλκόμενοι, ἐφθασαν ἐν Βηθλεέμ, δώρα προσφέροντες ἐγκριτά, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν, καί πεσόντες προσεκύνησαν, εἶδον γάρ ἐν τῷ Σπηλαίῳ, βρέφος κείμενον τόν Ἄχρονον.

**Καί νῦν... Ἦχος πλ. β'
Γερμανοῦ**

Χορεύουσιν Ἄγγελοι πάντες ἐν οὐρανῷ, καί ἀγάλλονται σήμερον, σκιρτά δὲ πᾶσα ἡ κτίσις, διὰ τὸν γεννηθέντα ἐν Βηθλεέμ, Σωτῆρα Κύριον, ὅτι πᾶσα πλάνη τῶν εἰδώλων πέπταται, καί βασιλεύει Χριστός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Ἰδιόμελα

Ἦχος β' Γερμανοῦ

Μέγα καὶ παράδοξον θαῦμα, τετέλεσται σήμερον! Παρθένος τίκει καὶ μήτρα οὐ φθείρεται, ὁ Λόγος σαρκούται, καὶ τοῦ Πατρός οὐ κεχώρισται, Ἄγγελοι μετὰ Ποιμένων δοξάζουσι, καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς ἐκβοώμεν, Δόξα ἐν υψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη,

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Ἦχος γ' τοῦ αὐτοῦ

Σήμερον τίκει ἡ Παρθένος, τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός, Ἐδέμ προσφέρει σπήλαιον, καὶ ἀστήρ μηνύει Χριστόν, τὸν ἥλιον τοῖς ἐν σκότει, Μετὰ δώρων Μάγοι προσεκύνησαν, πίστει φωτιζόμενοι, καὶ Ποιμένες εἶδον τὸ θαῦμα, Ἀγγέλων ἀνυμνούντων, καὶ λεγόντων, Δόξα ἐν υψίστοις Θεῷ.

Στίχ. Ἐκ γαστρὸς πρὸ Ἐωσφόρου ἐγέννησά σε, ὤμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται. Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ὁ αὐτός, Ανατολίου

Τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ γεννηθέντος, ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας, ἐξ Ανατολῶν ἐλθόντες Μάγοι, προσεκύνησαν Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα, καὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν προθύμως ἀνοίξαντες, δώρα τίμια προσέφερον, δόκιμον χρυσόν, ὡς Βασιλεῖ τῶν αἰῶνων, καὶ λίβανον, ὡς Θεῷ τῶν ὅλων, ὡς τριημέρῳ δὲ νεκρῷ, σμύρναν τῷ Ἀθανάτῳ, Πάντα τὰ ἔθνη, δεῦτε προσκυνήσωμεν, τῷ τεχθέντι σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος δ'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Εὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ, καὶ πανηγυρίσατε πάντες, οἱ ἀγαπῶντες Σιών, Σήμερον ὁ χρόνιος ἐλύθη δεσμός, τῆς καταδίκης τοῦ, Ἀδάμ, ὁ Παράδεισος ἡμῖν ἠνεώχθη, ὁ ὀφίς κατηργήθη, ἦν γὰρ ἡπάτησε πρῶην, νῦν ἐθεάσατο, τοῦ Δημιουργοῦ γενομένην Μητέρα, ὦ βάθος πλούτου, καὶ σοφίας, καὶ γνώσεως Θεοῦ, ἡ προξενήσασα τὸν θάνατον πᾶσιν σαρκί, τῆς ἀμαρτίας τὸ ὄργανον, σωτηρίας ἀπαρχὴ ἐγένετο τῷ κόσμῳ παντί, διὰ τῆς Θεοτόκου, βρέφος γὰρ τίκεται ἐξ αὐτῆς, ὁ παντέλειος Θεός, καὶ διὰ τοῦ τόκου, Παρθενίαν σφραγίζει, σειρὰς ἀμαρτημάτων, λύων διὰ σπαργάνων, καὶ διὰ νηπιότητος, τῆς Εὐας θεραπεύει, τὰς ἐν λύπαις ὠδίνας, Χορευέτω τοίνυν πᾶσα ἡ κτίσις καὶ σκιρτάτω, ἀνακαλέσαι γὰρ αὐτήν, παραγέγονε Χριστός, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Ἦχος ὁ αὐτός

Ανατολίου

Σπηλαίω παρώκησας, Χριστέ ο Θεός, φάτνη υπεδέξατο, Ποιμένες δέ και Μάγοι προσεκύνησαν. Τότε δή τών Προφητών επληρούτο τό κήρυγμα, και Αγγέλων αι Δυνάμεις εθαύμαζον, βοώσαι και λέγουσαι, Δόξα τή συγκαταβάσει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Απολυτίκιον Ἦχος δ' εκ γ'

Η γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τώ κόσμω, τό φώς τό τής γνώσεως, εν αυτή γάρ οι τοίς άστροις λατρεύοντες, υπό αστέρος εδιδάσκοντο, σέ προσκυνείν, τόν Ἥλιον τής δικαιοσύνης, και σέ γινώσκειν εξ ύψους ανατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Τό αυτό και εις τό, Θεός Κύριος

Και Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Δεύτε ιδωμεν πιστοί, πού εγεννήθη ο Χριστός, ακολουθήσωμεν λοιπόν ένθα οδεύει ο αστήρ, μετά τών Μάγων Ανατολής τών Βασιλέων. Άγγελοι υμνούσιν, ακαταπαύστως εκεί. Ποιμένες αγραυλούσιν, ωδήν επάξιον, Δόξα εν υψίστοις λέγοντες, τώ σήμερον εν Σπηλαίω τεχθέντι, εκ τής Παρθένου, και Θεοτόκου, εν Βηθλεέμ τής Ιουδαίας. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Τί θαυμάζεις Μαριάμ; τί εκθαμβείσαι τώ εν σοί; Ότι άχρονον Υιόν, χρόνω εγέννησα φησί, τού τικτομένου τήν σύλληψιν μή διδαχθείσα. Άνανδρος ειμί, και πώς τέξω Υιόν, άσπορον γονήν τίς έώρακεν, όπου Θεός δε βούλεται, νικάται φύσεως τάξις, ως γέγραπται. Χριστός ετέχθη, εκ τής Παρθένου, εν Βηθλεέμ τής Ιουδαίας. (Δίς)

Μετά δέ τόν Πολυέλεον, Κάθισμα, όμοιον, ο αχώρητος παντί, πώς εχωρήθη εν γαστρί; ο εν κόλποις τού Πατρός, πώς εν αγκάλαις τής Μητρός, πάντως ως οίδεν ως ηθέλησε και ως, ηυδόκησεν, άσαρκος γάρ ών, εσαρκώθη εκών, και γέγονεν ο Ων ο ουκ ήν δι' ημάς, και μή εκστάς τής φύσεως, μετέσχε τού ημετέρου φυράματος. Διπλούς ετέχθη, Χριστός τόν άνω, κόσμον θέλων αναπληρώσαι. (Δίς)

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ἦχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ού μεταμεληθήσεται.

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου.

Τό Ευαγγέλιον κατά τού Ματθαίου (Κεφ. 2, 1-20)

- Τού Ιησού γεννηθέντος εν Βηθλεέμ τής Ιουδαίας, εν ημέραις Ηρώδου τού βασιλέως, Ιδού, μάγοι από ανατολών παρεγένοντο εις Ιεροσόλυμα,
- λέγοντες, Πού εστιν ο τεχθείς βασιλεύς τών Ιουδαίων, είδομεν γάρ αυτού τόν, αστέρα εν τή ανατολή, καί ήλθομεν προσκυνήσαι αυτώ.
- ακούσας δέ Ηρώδης ο βασιλεύς εταράχθη, καί πάσα Ιεροσόλυμα μετ' αυτού.
- καί συναγαγών πάντας τούς αρχιερείς καί γραμματείς τού λαού, επυνθάνετο παρ' αυτών πού ο Χριστός γεννάται.
- οι δέ είπον αυτώ, Εν Βηθλεέμ τής Ιουδαίας, ούτω γάρ γέγραπται διά τού προφήτου,
- Καί σύ, Βηθλεέμ γή Ιούδα, ουδαμώς ελαχίστη εί εν τοίς ηγεμόσιν Ιούδα, εκ σου γάρ εξελεύσεται ηγούμενος, όστις ποιμανεί τόν λαόν μου τόν Ισραήλ.
- τότε Ηρώδης, λάθρα καλέσας τούς μάγους, ηκρίβωσε παρ' αυτών τόν χρόνον τού φαινομένου αστέρος.
- καί πέμψας αυτούς εις Βηθλεέμ είπε, Πορευθέντες ακριβώς εξετάσατε περί τού παιδίου, επάν δέ εύρητε, απαγγείλατέ μοι, όπως καγώ ελθών προσκυνήσω αυτώ.
- οι δέ ακούσαντες τού βασιλέως επορεύθησαν, καί ιδού, ο αστήρ, όν είδον εν τή ανατολή, προήγεν αυτούς, έως ελθών έστη επάνω ου ήν τό παιδίον.
- ιδόντες δέ τόν αστέρα εχάρησαν χαράν μεγάλην σφόδρα.
- καί ελθόντες εις τήν οικίαν, είδον τό παιδίον μετά Μαρίας τής μητρός αυτού, καί πεσόντες προσεκύνησαν αυτώ, καί ανοίξαντες τούς θησαυρούς αυτών προσήνεγκαν αυτώ δώρα, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν.
- καί χρηματισθέντες κατ' όναρ μή ανακάμψαι πρός Ηρώδην, δι' άλλης οδού ανεχώρησαν εις τήν χώραν αυτών.
- Αναχωρησάντων τών Μάγων, ιδού, άγγελος Κυρίου φαίνεται κατ' όναρ τώ Ιωσήφ, λέγων, Εγερθείς παράλαβε τό παιδίον καί τήν μητέρα αυτού, καί

φεύγε εις Αίγυπτον, καί ἴσθι ἐκεῖ ἕως ἂν εἰπω σοι, μέλλει γάρ Ηρώδης ζητεῖν τό παιδίον, τοῦ ἀπολέσαι αὐτό.

- ο δέ ἐγερθεῖς παρέλαβε τό παιδίον καί τήν μητέρα αὐτοῦ νυκτός καί ἀνεχώρησεν εις Αἴγυπτον,
- καί ἦν ἐκεῖ ἕως τῆς τελευτῆς Ηρώδου, ἵνα πληρωθῇ τό ρηθέν ὑπό τοῦ Κυρίου διά τοῦ προφήτου, λέγοντος, ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τόν υἱόν μου.
- τότε Ηρώδης, ἰδών ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπό τῶν μαγῶν, ἐθυμώθη λίαν, καί ἀποστείλας ἀνείλε πάντας τοὺς παῖδας τοὺς ἐν Βηθλεὲμ καί ἐν πάσι τοῖς ὁρίοις αὐτῆς, ἀπὸ διετούς καί κατωτέρω, κατὰ τόν χρόνον ὃν ἠκρίβωσε παρά τῶν μάγων.
- τότε ἐπληρώθη τό ρηθέν διά Ἱερεμίου τοῦ προφήτου, λέγοντος,
- Φωνή ἐν Ραμὰ ἠκούσθη, θρήνος καί κλαυθμός καί ὀδυρμός πολὺς, Ραχήλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς, καί οὐκ ἠθέλε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσί.
- τελευτήσαντος δέ τοῦ Ηρώδου, ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ φαίνεται τῷ Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ,
- λέγων, Ἐγερθεῖς παράλαβε τό παιδίον καί τήν μητέρα αὐτοῦ, καί πορεύου εις γῆν Ἰσραὴλ, τεθνήκασι γάρ οἱ ζητοῦντες τήν ψυχὴν τοῦ παιδίου.
- ο δέ ἐγερθεῖς παρέλαβε τό παιδίον καί τήν μητέρα αὐτοῦ καί ἦλθεν εις γῆν Ἰσραὴλ.
- ἀκούσας δέ ὅτι Ἀρχέλαος βασιλεύει ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας ἀντὶ Ηρώδου τοῦ πατρός αὐτοῦ, ἐφοβήθη ἐκεῖ ἀπελθεῖν, χρηματισθεῖς δέ κατ' ὄναρ, ἀνεχώρησεν εις τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας,
- καί ἐλθὼν κατώκησεν εις πόλιν λεγομένην Ναζαρέθ, ὅπως πληρωθῇ τό ρηθέν διά τῶν προφητῶν ὅτι Ναζωραῖος κληθήσεται.

Ο Ν' Δόξα... Ἦχος β'

Τὰ σύμπαντα σήμερον, χαράς πληροῦνται. Χριστὸς ἐτέχθη ἐκ τῆς Παρθένου.

Καί νύν... Τό αὐτό. Εἶτα

Στίχ. Ελέησόν με ὁ Θεός...

**Καί ψάλλομεν τό παρον Ἰδιόμελον
Ἦχος πλ. β'**

Δόξα ἐν υψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη. Σήμερον δέχεται ἡ Βηθλεὲμ, τόν καθήμερον διά παντός σύν Πατρί. Σήμερον Ἄγγελοι τό βρέφος τό τεχθέν, θεοπρεπῶς δοξολογοῦσι. Δόξα ἐν υψίστοις Θεῷ, καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Καί οἱ Κανόνες. Ο Παρὼν τοῦ κυρίου Κοσμά, φέρων ἀκροστιχίδα τήνδε.

Χριστὸς βροτωθεῖς ἦν ὅπερ Θεὸς μένη.

Ωδὴ α' Ἦχος α'

Ο Ειρμός

«Χριστός γεννάται, δοξάσατε. Χριστός εξ ουρανών απαντήσατε. Χριστός επί γής, υψώθητε, Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πάσα ἡ γῆ, καί ἐν ευφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται».

Ρεύσαντα ἐκ παραβάσεως, Θεοῦ τόν κατ' εἰκόνα γενόμενον, ὅλον τῆς φθοράς υπάρχαντα, κρείττονος ἐπταικότα θείας ζωῆς, αὐθις ἀναπλάττει, ὁ σοφός Δημιουργός, ὅτι δεδόξασται.

Ἰδὼν ὁ Κτίστης ολλύμενον, τόν ἄνθρωπον χερσίν, ὃν ἐποίησε, κλίνας οὐρανοῦς κατέρχεται, τούτον δέ ἐκ Παρθένου θείας Ἀγνῆς, ὅλον οὐσιούται, ἀληθεία σαρκωθείς, ὅτι δεδόξασται.

Σοφία λόγος καί δύναμις, Υἱός ὢν τοῦ Πατρός, καί ἀπαύγασμα, Χριστός ὁ Θεός, δυνάμεις λαθὼν, ὅσας υπερκοσμίους, ὅσας ἐν γῇ, καί ἐνανθρωπήσας, ἀνεκτήσατο ἡμᾶς, ὅτι δεδόξασται.

Ἔτερος Κανὼν Ἰαμβικός, Ἰωάννου Μοναχοῦ, φέρων ἀκροστιχίδα τήνδε διὰ στίχων Ἡρωελεγείων

- Εὐεπίης μελέεσσιν ἐφύμνια ταῦτα λιγαίνει
- Υἱά Θεοῦ μερόπων ἐνεκα τικτόμενον
- Ἐν χθονί, καί λύοντα πολύστονα πῆ ματά κόσμου.
- Ἀλλ' Ἄνα. ρητήρας ρύεο τῶν δε πόνων.

Ὡδή α' Ἦχος ὁ αὐτός Ο Ειρμός

- «Ἐσωσε λαόν, θαυματουργῶν Δεσπότης, »
- Ὑγρόν θαλάσσης κύμα χερσώσας πάλαι. »
- Ἐκὼν δέ τεχθεὶς ἐκ Κόρης, τρίβον βατήν, »
- Πόλου τίθησιν ἡμῖν, ὃν κατ οὐσίαν, »
- Ἰσὸν τε Πατρί, καί βροτοῖς δοξάζομεν».

- Ἦνεγκε γαστήρ ἡγιασμένη Λόγον,
- Σαφῶς ἀφλέκτω ζωγραφουμένη βάτω,
- Μιγέντα μορφή, τῇ βροτησίᾳ Θεόν,
- Εὐας τάλαιναν, νηδύν ἀράς τῆς πάλαι,
- Λύοντα πικράς, ὃν βροτοὶ δοξάζομεν.

- Ἐδειξεν ἀστήρ τόν πρό ηλίου Λόγον,
- Ἐλθόντα παύσαι τήν ἀμαρτίαν Μάγοις,
- Σαφῶς πενιχρόν εἰς σπέος τόν συμπαθή,
- Σέ σπαργάνοις ἐλικτόν, ὃν γεγηθότες,
- Ἰδὼν τόν αὐτόν, καί βροτόν καί Κύριον.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τώ πρό τών αιώνων, εκ π ατρός γεννηθέντι αρρεύστως Υιώ, καί επ' εσχάτων εκ Παρθένου, σαρκωθέντι ασπόρως, Χριστώ τώ Θεώ βοηθωμεν, ο ανυψώσας τό κέρας ημών, άγιος εί Κύριε».

Ο τής επιπνοίας, μετασχών τής αμείνω Αδάμ χοϊκός, καί πρόσ φθοράν κατολισθήσας, γυναικεία απάτη, Χριστόν γυναικός βοά εξορών, ο δι' εμέ κατ εμέ γεγονώς, άγιος εί Κύριε.

Σύμμορφος πηλίνης, ευτελούς διαρτίας Χριστέ γεγονώς, καί μετοχή σαρκός τής χείρω, μεταδούς θείας φύτλης, βροτός πεφυκώς, καί μείνας Θεός, καί ανυψώσας τό κέρας ημών, Άγιος εί Κύριε.

Βηθλεέμ ευφραίνου, Ηγεμόνων Ιούδα βασίλεια. τόν Ισραήλ γάρ ο ποιμαίνων, Χερουβίμ ο επ' ώμων, εκ σου προελθών Χριστός εμφανώς, καί ανυψώσας τό κέρας ημών, πάντων εβασίλευσεν.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Νεύσον πρόσ ύμνους οικετών Εύεργετα, »
- Εχθρού ταπεινών τήν επηρμένην οφρύν, »
- Φέρων τε Παντεπόπτα τής αμαρτίας, »
- Υπερθεν ακλόνητον, εστηριγμένους, »
- Μάκαρ, μελωδούς τή βάσει τής πίστεως. »

- Νύμφης πανάγνου τόν πανόλβιον τόκον
- Ιδείν υπέρ νούν ηξιωμένος χορός,
- Άγραυλος εκλονείτο, τώ ξένω τρόπω.
- Τάξιν μελωδούσάν τε τών Ασωμάτων,
- Άνακτα Χριστόν, ασπόρως σαρκούμενον.

- Ύψους ανάσσων ουρανών ευσπλαγχνία,
- Τελεί καθ' ημάς εξ ανυμφεύτου Κόρης,
- Άϋλος ών τό πρόσθεν, αλλ' επ' εσχάτων
- Λόγος παχυνθείς σαρκί, τόν πεπτωκότα,
- Ίνα πρόσ αυτόν ελκύση πρωτόκτιστον.

Η Υπακοή Ήχος πλ. δ'

Τήν απαρχήν τών Εθνών, ο ουρανός σοι προσεκόμισε, τώ κειμένω νηπίω εν φάτνη, δι αστέρος τούς Μάγους καλέσας, ούς καί κατέπληττεν, ου σκήπτρα καί θρόνοι, αλλ' εσχάτη πτωχεία, τί γάρ, τί δέ ταπεινότερον σπαργάνων, εν ευτελέστερον σπηλαίου, οίς διέλαμψεν ο τής θεότητός σου πλούτος. Κύριε δόξα σοι.

Ιστέον ότι ότε λέγομεν υπακοήν, Κάθισμα ου λέγομεν ως έντισι Τυπικοίς εύρομεν.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν μυστικώς

Αγαλλιášθω ουρανός, γή ευφραινέσθω. ότι ετέχθη επί γής, ο Αμνός τού Θεού, παρέχων τώ κόσμω τήν απολύτρωσιν. Ο Λόγος ο εν τοίς κόλποις ών τού Πατρός, προήλθεν εκ τής Παρθένου άνευ σποράς, όν οι Μάγοι εξίσταντο, ορώντες εν Βηθλεέμ, τικτόμενον ως νήπιον όν δοξάζει τά σύμπαντα.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ράβδος εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί άνθος εκ αυτής Χριστέ, εκ τής Παρθένου ανεβλάστησας. εξ όρους ο αινετός κατασκίου δασέος ήλθες σαρκωθείς εξ απειράνδρου, ο άυλος καί Θεός. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ον πάλαι προείπεν Ιακώβ, εθνών απεκδοχήν Χριστέ, φυλής Ιούδα εξανέτειλας, καί δύναμιν Δαμασκού, Σαμαρείας σκύλά τε, ήλθες προνομεύσων πλάνην τρέπων, εις πίστιν Θεοτερπή. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τού Μάντεως πάλαι Βαλαάμ, τών λόγων μυητάς σοφούς, αστεροσκόπους χαράς έπλησας, αστήρ εκ τού Ιακώβ, ανατείλας Δέσποτα, Εθνών απαρχήν εισαγομένους, εδέξω δέ προφανώς, δώρα σοι δεκτά προσκομίζοντας.

Ως πόκω γαστρί Παρθενική, κατέβης υετός Χριστέ, καί ως σταγόνες εν γή στάζουσαι. Αιθίοπες καί θαρσείς, καί Αράβων νήσοί τε, Σαβά Μήδων, πάσης γής κρατούντες, προσέπεσόν σοι Σωτήρ. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Γένους βροτείου τήν ανάπλασιν πάλαι, »
- Αδων Προφήτης Αββακούμ, προμηνύει, »
- Ιδείν αφράστως αξιωθείς τόν τύπον. »
- Νέον βρέφος γάρ, εξ όρους τής Παρθένου, »
- Εξήλθε λαών, εις ανάπλασιν Λόγος. »
- Ἴσος προήλθες τοίς βροτοίς εκουσίως,
- Ὑψιστε, σάρκα προσλαβών εκ Παρθένου,
- Ιόν καθαράι τής δρακοντείας κάρας,
- Ἀγων άπαντας πρός σέλας ζωηφόρον,
- Θεός πεφυκώς, εκ πυλών ανηλίων.
- Ἐθνη τά πρόσθεν τή φθορά βεβυσμένα.

- Όλεθρον άρδην δυσμενούς πεφευγότα,
- Υψούτε χείρας, σύν κρότοις εφυμνίοις,
- Μόνον σέβοντα Χριστόν, ως ευεργέτην,
- Εν τοίς καθ ημάς συμπαθώς αφιγμένον.

- Ρίζης φυείσα τού Ιεσσαί Παρθένε,
- Όρους παρήλθες, τών βροτών τής ουσίας,
- Πατρός τεκούσα τόν πρό αιώνων Λόγον.
- Ως ηυδόκησεν αυτός, εσφραγισμένην,
- Νηδύν διελθείν τή κενώσει τή ξένη.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Θεός ών ειρήνης, Πατήρ οικτιρμών, τής μεγάλης Βουλής σου τόν Άγγελον, ειρήνην παρεχόμενον απέστειλας ημίν, όθεν θεογνωσίας, προς φώς οδηγηθέντες, εκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμεν σε Φιλάνθρωπε».

Εν δούλοις τώ Καίσαρος δόγματι, απεγράφης πειθήσας, καί δούλους ημάς, εχθρού καί αμαρτίας, ηλευθέρωσας Χριστέ, όλον τό καθ ημάς δέ πτωχεύσας, καί χοϊκόν εξ αυτής ενώσεως, καί κοινωνίας εθεούργησας.

Ιδού η Παρθένος, ως πάλαι φησίν, εν γαστρί συλλαβούσα εκύησε, Θεόν ενανθρωπήσαντα, καί μένει Παρθένος. δι ής καταλλαγέντες Θεώ οι αμαρτωλοί, Θεοτόκον κυρίωςούσαν, εν πίστει ανυμνήσωμεν.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Εκ νυκτός έργων, εσκοτισμένης πλάνης »
- Ιλασμόν ημίν Χριστέ τοίς εγρηγόρως, »
- Νύν σοι τελούσιν ύμνον, ως ευεργέτη, »
- Έλθοις πορίζων ευχερή τε τήν τρίβον, »
- Καθ' ήν ανατρέχοντες, εύροιμεν κλέος. »

- Απηνές έχθος, τό προς αυτόν Δεσπότης,
- Τεμών διαμπάξ, σαρκός εν παρουσία,
- Ίνα κρατούντος ώλεσε ψυχοφθόρου,
- Κόσμον συνάπτων, ταίς αϋλοις ουσίαις,
- Τιθείς προσηνή, τόν Τεκόντα τή κτίσει.

- Ο λαός είδεν, ο πρίν ημαυρωμένος,
- Μεθ' ημέραν φώς, τής άνω φρουκτωρίας.
- Έθνη Θεώ δέ, κλήρον Υιός προσφέρει,
- Νέμων εκείσε τήν απόρρητον χάριν,
- Ου πλείον εξήνθησεν η αμαρτία.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Σπλάγχχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν ενάλιος θήροιον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος, καί σάρκα λαβών διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν κατέσχεν απήμαντον».

Έλθε σαρκωθείς, Χριστός ο Θεός ημών, γαστρός όν Πατήρ, πρό Εωσφόρου γεννά, τάς ηνίας δέ, ο κρατών τών αχράντων Δυνάμεων, εν φάτνη τών αλόγων ανακλίνεται, ράκει σπαργανούται, λύει δέ, πολυπλόκους σειράς παραπτώσεων.

Νέον εξ Αδάμ, παιδίον φυράματος ετέχθη Υίός, καί πιστοίς δέδοται, τού δέ μέλλοντος, ούτός εστιν αιώνος, Πατήρ καί Άρχων, καί καλείται τής μεγάλης Βουλής Άγγελος, ούτος ισχυρός Θεός εστι, καί κρατών εξουσία τής κτίσεως.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Ναίων Ιωνάς, εν μυχοίς θαλαττίοις, »
- Ελθείν εδείτο, καί ζάλην απαρκέσαι. »
- Νυγείς εγώ δέ, τώ τυραννούντος βέλει, »
- Χριστέ προσαιδώ, τόν κακών αναιρέτην, »
- θάπτον μολείν σε τής εμής ραθυμίας. »
- Ος ήν εν αρχή, πρόσ Θεόν Θεός Λόγος,
- Νυνί κρατύνει, μή σθένουσαν τήν πάλαι,
- Ιδών φυλάξαι, τήν καθ ημάς ουσίαν,
- Καθείς εαυτόν δευτέρα κοινωνία
- Αύθις προφαίνων, τών παθών ελευθέραν.
- Έκται δι' ημάς, Αβραάμ εξ οσφύος,
- Λυγρώς πεσόντας, εν σκότει τών πταισμάτων,
- Υιούς εγείρει, τών κάτω νενευκότων,
- Ο φώς κατοικών, καί φάτνην παρ' αζίαν.
- Νύν ευδοκήσας, εις βροτών σωτηρίαν.

Κοντάκιον

Έχος γ' Αυτόμελον

Ποίημα Ρωμανού τού Μελωδού

Η Παρθένος σήμερον, τόν υπερούσιον τίκτει, καί η γή τό Σπήλαιον, τώ απροσίτω προσάγει. Άγγελοι μετά Ποιμένων δοξολογούσι. Μάγοι δέ μετά αστέρος οδοιπορούσι. δι' ημάς γάρ εγεννήθη, Παιδίον νέον, ο πρό αιώνων Θεός.

Ο Οίκος

Τήν Εδέμ Βηθλεέμ ήνοιξε, δεύτε ίδωμεν, τήν τρυφήν εν κρυφή εύρομεν, δεύτε λάβωμεν, τά τού Παραδείσου ένδον τού Σπηλαίου. Εκεί εφάνη ρίζα

απότιστος, βλαστάνουσα άφεςιν, εκεί ευρέθη φρέαρ ανώρυκτον, ού πιείν Δαυϊδ πρίν επεθύμησεν, εκεί Παρθένος τεκούσα βρέφος, τήν δίψαν έπαυσεν ευθύς, τήν τού Αδάμ καί τού Δαυϊδ, διά τούτο πρός τούτο επειχθώμεν, ού ετέχθη, Παιδίον νέον, ο πρό αιώνων Θεός.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΕ' τού αυτού μηνός, Η κατά σάρκα Γέννησις τού Κυρίου καί Θεού καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Στίχοι

- Θεός τό τεχθέν, η δέ Μήτηρ Παρθένος.
- Τί μείζον άλλο καινόν είδεν η κτίσις;
- Παρθενική Μαρίη Θεόν εικάδι γείνατο πέμπτη.

Τή αυτή ημέρα, Η προσκύνησις τών Μάγων.

Στίχοι

- Σέ προσκυνούσα τάξις εθνική, Λόγε,
- Τό πρός σέ δηλοί τών Εθνών μέλλον σέβας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών θεασαμένων Ποιμένων τόν Κύριον.

Στίχοι

- Ποίμνην αφέντες τήν εαυτών Ποιμένες,
- Ιδείν καλόν σπεύδουσι Χριστόν Ποιμένα.

Αυτώ η δόξα εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Ωδη ζ' Ο Ειρμός

«Οι Παίδες ευσεβεία συντραφέντες, δυσσεβούς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός απειλήν ουκ εκπτοήθησαν, αλλ' εν μέσω τής φλογός εστώτες έψαλλον, ο τών Πατέρων Θεός, ευλογητός εί».

Ποιμένες αγραυλούντες, εκπλαγούς φωτοφανείας έτυχον, δόξα Κυρίου γάρ αυτούς, περιέλαμψε καί Άγγελος, Ανυμνήσατε βοών, ότι ετέχθη Χριστός, ο τών Πατέρων Θεός, ευλογητός εί.

Εξαίφνης σύν τώ λόγω τού Αγγέλου, ουρανών στρατεύματα, Δόξα εκραύγαζον Θεώ, εν υψίστοις, επί γής ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία, Χριστός έλαμψεν, ο τών Πατέρων Θεός, ευλογητός εί.

Ρήμα τί τούτο, είπον οι Ποιμένες, διελθόντες ίδωμεν τό γεγονός, θείον Χριστόν, Βηθλεέμ καταλαβόντες δέ, σύν τή τεκούση προσεκύνουν αναμέλποντες, ο τών Πατέρων Θεός, ευλογητός εί.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Τώ παντάνακτος εξεφαύλισαν πόθω, »

- Ἀπλητα θυμαίνοντος ηγκιστρωμένοι, »
- Παῖδες τυράννου δύσθεον γλωσσαλγίαν, »
- Οἷς εἶκαθε πύρ ἀσπετον, τῷ Δεσπότη, »
- Λέγουσιν, Εἰς αἰώνας ευλογητός εἶ. »

- Ὑπηρέτας μέν εμμανῶς καταφλέγει,
- Σώζει δέ παφλάζουσα ροιζηδὸν νέους,
- Ταῖς επταμέτροις καύσεσι πυργουμένη,
- Οὐς ἔστεφε φλόξ, ἀφθονον τοῦ Κυρίου,
- Νέμοντος, ευσεβείας ἔνεκα, δρόσον.

- Ἀρωγέ Χριστέ, τὸν βροτοῖς ἐναντίον,
- Πρόβλημα τὴν σάρκωσιν ἀρρήτως ἔχων,
- Ἦσχυνας, ὀλβον τῆς Θεώσεως φέρων,
- Μορφούμενος νῦν, ἥς τινος δι' ἐλπίδα,
- Ἄνωθεν εἰς κευθμῶνας ἦλθομεν ζόφου.

- Τὴν ἀγριωπὸν, ἀκρατῶς γαυρουμένην,
- Ἄσεμνα βακχεύουσιν ἐξοιστρομένου,
- Κόσμου καθεῖλες πανσθενῶς ἀμαρτίαν.
- Οὐς εἰλκυσε πρὶν, σήμερον τῶν ἀρκύων,
- Σώζεις δέ, σαρκωθεῖς ἐκὼν Εὐεργέτα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Θαύματος υπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος, ἐξεικόνισε κάμιнос τύπον, οὐ γάρ οὐς ἐδέξατο φλέγει νέους, ὡς οὐδέ πῦρ τῆς θεότητος, Παρθένου ἦν υπέδου νηδύν, διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν. Ευλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τὸν Κύριον, καὶ υπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰώνας».

Ἐλκει Βαβυλῶνος ἡ θυγάτηρ παίδας, δορυκτῆτους Δαυῖδ, ἐκ Σιων ἐν αὐτῇ, δωροφόρους πέμπει δέ, Μάγους παίδας, τὴν τοῦ Δαυῖδ θεοδόχον θυγατέρα λιτανεύσοντα, διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν. Ευλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τὸν Κύριον, καὶ υπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Ὅργανα παρέκλινε τό πένθος ὠδῆς, οὐ γάρ ἤδον ἐν νόθοις οἱ παῖδες Σιών, Βαβυλῶνος λύει δέ, πλάνην πᾶσαν καὶ μουσικῶν, ἀρμονίαν Βηθλεέμ ἐξαναστείλας Χριστός, διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν. Ευλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τὸν Κύριον, καὶ υπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Σκύλα Βαβυλῶν τῆς Βασιλίδος Σιών, καὶ δορύκτητον ὀλβον ἐδέξατο, θησαυροὺς Χριστός, ἐν Σιών δέ ταύτης, καὶ Βασιλεῖς σὺν ἀστέρι ὁδηγῶ, ἀστροπολύντας ἔλκει, διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν. Ευλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τὸν Κύριον, καὶ υπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Μήτηρ αν φλέκτως εικονίζουσι Κόρης, »
 - Οι τής παλαιάς πυρπολούμενοι νέοι, »
 - Υπερφυώς κύουσας, εσφραγισμένην. »
 - Ἀμφω δέ δρώσα, θαυματουργία μιά, »
 - Λαούς πρὸς ὕμνον εξανίστησι χάρις. »
-
- Λύμην φυγούσα τοῦ Θεοῦσθαι τή πλάνη,
 - Ἀληκτον ὑμνεῖ τόν κενούμενον Λόγον,
 - Νεανικῶς ἅπασα σύν τρόμῳ κτίσις,
 - Ἀδοξον εὐχος δειματομένη φέρειν,
 - Ρευστή γεγώσα, κἂν σοφῶς ἐκαρτέρει.
-
- Ἦκει πλανήτιν πρὸς νομήν ἐπιστρέφων,
 - Τήν ανθοποιόν ἐξ ἐρημαίων λόφων,
 - Ἡ τῶν ἐθνῶν ἐγερσις, ἀνθρώπων φύσιν.
 - Ρώμην βιαίαν τοῦ βροτοκτόνου σβέσαι,
 - Ἀνὴρ φανείς τε, καὶ Θεός προμηθεΐα.

Ὡδή θ' ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Ψαλλόμενα ἐντὶ Ὡδῇ ταύτῃ Ἦχος α'

- Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τήν τιμιωτέραν, καὶ ἐνδοξοτέραν τῶν ἄνω στρατευμάτων. (Δίς)
- Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τόν ἐκ τῆς Παρθένου, Θεόν σαρκί τεχθέντα.
- Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τόν ἐν τῷ Σπηλαίῳ, τεχθέντα Βασιλέα.
- Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῶν ὑπὸ τῶν Μάγων, Θεόν προσκυνηθέντα.
- Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τόν ὑπὸ Ἀστέρος, τοῖς Μάγοις μηνυθέντα.
- Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τήν ἀγνήν Παρθένον, τήν γενησαμένην, Χριστόν τόν Βασιλέα.
- Μάγοι καὶ Ποιμένες, ἦλθον προσκυνῆσαι, Χριστόν τόν γενηθέντα, ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει.

Ἔτερα εἰς τόν Ιαμβικόν Κανόνα

- Σήμερον ἡ Παρθένος, τίκει τόν Δεσπότην, ἐνδον ἐν τῷ Σπηλαίῳ.
- Σήμερον ὁ Δεσπότης, τίκεται ὡς βρέφος, ὑπὸ Μητρός Παρθένου.
- Σήμερον οἱ Ποιμένες, βλέπουσι τόν Σωτῆρα, σπαργάνοις εἰλημένον, καὶ κείμενον ἐν Φάτνῃ.
- Σήμερον ὁ Δεσπότης, ράκει σπαργανοῦται, ὁ ἀναφῆς ὡς βρέφος.
- Σήμερον πᾶσα κτίσις, ἀγάλλεται καὶ χαίρει, ὅτι Χριστός ἐτέχθη, ἐκ τῆς Παρθένου Κόρης.
- Οὐράνιαι Δυνάμεις τεχθέντα τόν Σωτῆρα, Κύριον καὶ Δεσπότην, μηνύουσι τῷ κόσμῳ.

Δόξα...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τής τρισυποστάτου, καί αδιαιρέτου, θεότητος τό κράτος.

Καί νύν...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν λυτρωσαμένην, ημάς εκ τής κατάρας.

Ο Ειρμός

«Μυστήριον ξένον, ορώ καί παράδοξον! ουρανόν τό Σπήλαιον, θρόνον Χερουβικόν, τήν Παρθένον. τήν φάτνην χωρίον, εν ώ ανεκλίθη ο αχώρητος, Χριστός ο Θεός, όν ανυμνούντες μεγαλύνομεν».

Εξαίσιον δρόμον, ορώντες οι Μάγοι, ασυνήθους νέου αστέρος αρτιφαούς, ουρανού υπερλάμποντος, Χριστόν Βασιλέα ετεκμήραντο, εν γή γεννηθέντα Βηθλεέμ, εις σωτηρίαν ημών.

Νεηγενές Μάγων λεγόντων, παιδίον Άναξ, ού αστήρ εφάνη, πού εστίν, εις γάρ εκείνου προσκύνησιν ήκομεν, μανείς ο Ηρώδης εταράττετο, Χριστόν ανελείν, ο θεομάχος φρυαπτόμενος.

Ηκρίβωσε χρόνον Ηρώδης αστέρος, ού ταίς ηγεσίαις οι Μάγοι εν Βηθλεέμ, προσκυνούσι Χριστώ σύν δώροις, υφ' ού πρός Πατρίδα οδηγούμενοι, δεινόν παιδοκτόνον, εγκατέλιπον παιζόμενον.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Στέργειν μέν ημάς, ως ακίνδυνον φόβω, »
- Ράον σιωπήν, τώ πόθω δέ Παρθένε, »
- Ύμνους υφαίνειν, συντόνως τεθηγμένους, »
- Εργώδές εστιν, αλλά καί Μήτηρ σθένος, »
- Όση πέφυκεν η προαίρεσις δίδου. »
- Τύπους αφεγγείς καί σκιάς παρηγμένας,
- Ω Μήτηρ αγνή, τού Λόγου δεδορκότες,
- Νέου φανέντος, εκ πύλης κεκλεισμένης,
- Δοξούμενοί τε, τής αληθείας φάος,
- Επαξίως σήν ευλογούμεν γαστέρα.
- Πόθου τετευχώς, καί Θεού παρουσίας,
- Ο χριστοτερπής λαός ηξιωμένος,
- Νύν ποτνιάται τής παλιγγενεσίας.
- Ως ζωοποιού, τήν χάριν δέ Παρθένε,
- Νέμοις άχραντε, προσκυνήσαι τό κλέος.

Εξαποστειλάριον Αυτόμελον

Επεσκέψατο ημάς, εξ ύψους ο Σωτήρ ημών, ανατολή ανατολών, καί οι εν σκότει καί σκιά, εύρομεν τήν αλήθειαν, καί γάρ εκ τής Παρθένου ετέχθη ο

Κύριος. Εκ γ'.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώνμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά. Ἰδιόμελα.

Ἦχος δ'

Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου

Ευφραίνεσθε Δίκαιοι, ουρανοὶ αγαλλιᾶσθε, σκιρτήσατε τὰ ὄρη, Χριστοῦ γεννηθέντος, Παρθένος καθέζεται, τὰ Χερουβὶμ μιμουμένη, βαστάζουσα ἐν κόλποις, Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα. Ποιμένες τὸν τεχθέντα δοξάζουσι. Μάγοι τῷ Δεσπότη δῶρα προσφέρουσιν. Ἄγγελοι ἀνυμνοῦντες λέγουσιν, Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Ὁ αὐτός

Ὁ Πατὴρ εὐδόκησεν, ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἡ Παρθένος ἔτεκε, Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα, Ἀστὴρ μηνύει. Μάγοι προσκυνοῦσι. Ποιμένες θαυμάζουσι, καὶ ἡ κτίσις ἀγάλλεται.

Ὁ αὐτός

Θεοτόκε Παρθένε, ἡ τεκούσα τὸν Σωτῆρα, ἀνέτρεψας τὴν πρώτην κατάραν τῆς Εὐας, ὅτι Μήτηρ γέγονας, τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρὸς, βαστάζουσα ἐν κόλποις, Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, οὐ φέρει τὸ μυστήριον ἔρευναν, πίστει μόνῃ τούτο πάντες δοξάζομεν, κράζοντες μετὰ σοῦ καὶ λέγοντες. Ἀνερμήνευτε Κύριε, Δόξα σοι.

Ὁ αὐτός

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν, τὴν Μητέρα τοῦ Σωτῆρος, τὴν μετὰ τόκον πάλιν οφθείσαν Παρθένον. Χαίροις Πόλις ἐμπυχε, τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ, ἐν ᾧ Χριστὸς οἰκήσας, σωτηρίαν εἰργάσατο. Μετὰ τοῦ Γαβριὴλ ἀνυμνούμεν σε, μετὰ τῶν Ποιμένων δοξάζομεν κράζοντες, Θεοτόκε πρέσβευε, τῷ ἐκ σοῦ σαρκωθέντι, σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα... Ἦχος πλ. β' Γερμανοῦ

Ὁ τε καιρὸς, τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας σου, πρώτη ἀπογραφὴ τῇ οἰκουμένῃ ἐγένετο, τότε ἐμελλες τῶν ἀνθρώπων ἀπογράφεσθαι τὰ ὀνόματα, τῶν πιστευόντων τῷ τόκῳ σου, διὰ τούτο τὸ τοιοῦτον δόγμα, ὑπὸ Καίσαρος ἐξεφωνήθη, τῆς γὰρ αἰωνίου σου βασιλείας, τὸ ἀναρχὸν ἐκαινουργήθη. Διὸ σοὶ προσφέρομεν καὶ ἡμεῖς, ὑπὲρ τὴν χρηματικὴν φορολογίαν, ὀρθοδόξου πλουτισμὸν θεολογίας, τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Ἦχος β' Ἰωάννου Μοναχοῦ

Σήμερον ὁ Χριστὸς, ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται ἐκ Παρθένου. Σήμερον ὁ ἀναρχὸς ἀρχεται, καὶ ὁ Λόγος σαρκούται. Αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἀγάλλονται, καὶ ἡ γῆ σὺν τοῖς ἀνθρώποις ευφραίνεται, οἱ Μάγοι τὰ δῶρα προσφέρουσιν, οἱ Ποιμένες τὸ θαῦμα κηρύττουσιν, ἡμεῖς δὲ ἀκαταπαύστως βοῶμεν. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἀντίφωνα

Αντίφωνον Α' Ἦχος β'

Στίχ. α'

Εξομολογήσομαί σοι Κύριε εν όλη καρδιά μου, διηγήσομαι πάντα τά θαυμάσιά σου.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. β'

Εν βουλή ευθέων καί συναγωγή, μεγάλα τά έργα Κυρίου.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. γ'

Εξεζητημένα εις πάντα τά θελήματα αυτού.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. δ'

Εξομολόγησις καί μεγαλοπρέπεια τό έργον αυτού, καί η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τόν αιώνα τού αιώνος.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β' Ἦχος β'

Στίχ. α'

Μακάριος ανήρ, ο φοβούμενος τόν Κύριον, εν ταίς εντολαίς αυτού θελήσει σφόδρα.

- Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εκ Παρθένου τεχθείς, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Στίχ. β'

Δυνατόν εν τή γή έσται τό σπέρμα αυτού.

- Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εκ Παρθένου τεχθείς...

Στίχ. γ'

Δόξα καί πλούτος εν τώ οίκω αυτού, καί η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τόν αιώνα τού αιώνος.

- Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εκ Παρθένου τεχθείς...

Στίχ. δ'

Εξανέτειλεν εν σκότει φώς τοίς ευθέσιν.

- Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εκ Παρθένου τεχθείς...

Δόξα... Καί νύν...

Ο Μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον Γ' Ἦχος δ'

Στίχ. α'

Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

- Η γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τώ κόσμω, τό φώς τό τής γνώσεως, εν αυτή γάρ οι τοίς άστροις λατρεύοντες, υπό αστέρος εδιδάσκοντο, σέ προσκυνείν, τόν Ἥλιον τής δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν

εξ ύψους ανατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. β'

Ράβδον δυνάμεως εξαποστελεί σοι Κύριος εκ Σιών.

- Η Γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών...

Στίχ. γ'

Μετά σου η αρχή εν ημέρα τής δυνάμεώς σου, εν ταίς λαμπρότησι τών Αγίων σου.

- Η Γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών...

Εισοδικόν

Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου μεταμεληθήσεται. Σύ Ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εκ Παρθένου τεχθείς, ψάλλοντάς σοι, Αλληλούϊα.

Είτα γεγονωτέρα τή φωνή

Η γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τώ κόσμω, τό φώς τό τής γνώσεως, εν αυτή γάρ οι τοίς άστροις λατρεύοντες, υπό αστέρος εδιδάσκοντο, σέ προσκυνείν, τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν εξ ύψους ανατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Καί τό Κοντάκιον Ήχος γ'

Η Παρθένος σήμερον, τόν υπερούσιον τίκτει, καί η γή τό Σπήλαιον, τώ απροσίτω προσάγει. Άγγελοι μετά Ποιμένων δοξολογούσι. Μάγοι δέ μετά αστέρος οδοιπορούσι. δι' ημάς γάρ εγεννήθη, Παιδίον νέον, ο πρό αιώνων Θεός.

Αντί δέ τού Τρισαγίου

Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε...

Κοινωνικόν

Λύτρωσιν απέστειλε Κύριος τώ λαώ αυτού. Αλληλούϊα.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η σύναξις τής Υπεραγίας Θεοτόκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχολογία ού γίνεται. Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' Καί ψάλλομεν τής Εορτής Στιχηρά Ιδιόμελα δευτερούντες τά δύο.

Ήχος β' Γερμανού

Δεύτε αγαλλιασώμεθα τώ Κυρίω, τό παρόν μυστήριον εκδιηγούμενοι. Τό μεσότοιχον τού φραγμού διαλέλутαι, η φλογίνη ρομφαία τά νώτα δίδωσι, καί τά Χερουβίμ παραχωρεί τού ξύλου τής ζωής, καγώ τού Παραδείσου τής τρυφής μεταλαμβάνω, ού προεξεβλήθην διά τής παρακοής. Η γάρ

απαράλλακτος είκων τού Πατρός, ο χαρακτήρ τῆς αἰδιότητος αὐτοῦ, μορφήν δούλου λαμβάνει, ἐξ ἀπειρογάμου Μητρὸς προελθὼν, οὐ τροπὴν υπομείνας, ὁ γάρ ἦν διέμεινε, Θεὸς ὢν ἀληθινός, καὶ ὁ οὐκ ἦν προσέλαβεν, ἄνθρωπος γενόμενος διὰ φιλανθρωπίαν, αὐτῷ βοήσωμεν. Ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀνατολίου ὁ αὐτός

Τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ γεννηθέντος, ἐκ τῆς Ἁγίας Παρθένου, πεφώτισται τὰ σύμπαντα, Ποιμένων γάρ ἀγραυλούντων, καὶ Μάγων προσκυνούντων, Ἀγγέλων ἀνυμνούντων, Ἡρώδης ἐταράσσετο, ὅτι Θεὸς ἐν σαρκὶ ἐφάνη, Σωτὴρ τῶν Ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός

Ἡ Βασιλεία σου, Χριστέ ὁ Θεός, βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, καὶ ἡ Δεσποτεία σου, ἐν πάσῃ γενεά. Ὁ σαρκωθεὶς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἐκ τῆς αειπαρθένου Μαρίας ἐνανθρωπήσας, φῶς ἡμῖν ἐλάμψας, Χριστέ ὁ Θεός, τῇ σὴ παρουσίᾳ, φῶς ἐκ φωτός, τοῦ Πατρός τό ἀπαύγασμα, πάσαν κτίσιν ἐφαίδρυνας. Πάσα πνοὴ αἰνεῖ σε, τὸν χαρακτήρα τῆς δόξης τοῦ Πατρός. Ὁ ὢν καὶ πρῶν, καὶ ἐκλάμψας ἐκ Παρθένου Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός

Τί σοι προσενέγκωμεν Χριστέ, ὅτι ὠφθης ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, ἕκαστον γάρ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, τὴν εὐχαριστίαν σοι προσάγει, οἱ Ἀγγελοὶ τὸν ὕμνον, οἱ οὐρανοὶ τὸν Ἀστέρα, οἱ Μάγοι τὰ δῶρα, οἱ Ποιμένες τό θαῦμα, ἡ Γῆ τό Σπήλαιον, ἡ ἔρημος τὴν φάτνην, ἡμεῖς δὲ Μητέρα Παρθένον. Ὁ πρὸ αἰώνων Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. β'

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ. Σήμερον δέχεται ἡ Βηθλεέμ, τὸν καθήμενον διὰ παντός σὺν Πατρί. Σήμερον Ἄγγελοι τό βρέφος τό τεχθέν, θεοπρεπῶς δοξολογοῦσι. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Εἰσοδος Προκείμενον

Ἦχος βαρύς

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σύ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.
Στίχος. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;

Στίχος. Καὶ εἶπα Νῦν ἠρξάμην, αὕτη ἡ αλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Υψίστου.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. δ' Ἰωάννου Μοναχοῦ

Παράδοξον Μυστήριον, οἰκονομεῖται σήμερον! καινοτομοῦνται φύσεις, καὶ Θεὸς ἄνθρωπος γίνεται, ὅπερ ἦν μεμένηκε, καὶ ὁ οὐκ ἦν προσέλαβεν, οὐ φυρμόν υπομείνας, οὐδὲ διαίρεσιν.

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου κάθου εκ δεξιών μου έως άν θώ τολυσ
εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου

Κύριε, εν Βηθλεέμ παραγένονας, εν τώ Σπηλαίω παρώκησας, ο ουρανόν τόν
θρόνον έχων, εν φάτνη ανεκλίθης, όν στρατιαί κυκλούσιν Αγγέλων, Ποιμέσι
συγκατέβης, ίνα σώσης ως εύσπλαγχνος τό γένος ημών, δόξα σοι.

Στίχ. Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου
μεταμεληθήσεται. Σύ Ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Πώς εξείπω τό μέγα Μυστήριον; ο άσαρκος σαρκούται, ο Λόγος παχύνεται, ο
αόρατος οράται καί ο αναφής ψηλαφάται, καί ο άναρχος άρχεται. Ο Υιός τού
Θεού, ανθρώπου Υιός γίνεται, Ιησούς Χριστός, χθές καί σήμερον ο αυτός, καί
εις τούς αιώνας.

Δόξα... Καί νύν... ο αυτός

Εν Βηθλεέμ συνέδραμον Ποιμένες, τόν αληθή μηνύοντες Ποιμένα, τόν
καθήμενον επί τών Χερουβίμ, καί ανακείμενον εν φάτνη, Νηπίου μορφήν δι'
ημάς ανειληφότα, Κύριε δόξα σοι.

Απολυτίκιον 'Ηχος δ'

Η γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τώ κόσμω, τό φώς τό τής
γνώσεως, εν αυτή γάρ οι τοίς άστροις λατρεύοντες, υπό αστέρος
εδιδάσκοντο, σέ προσκυνείν, τόν 'Ηλιον τής δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν εξ
ύψους ανατολήν, Κύριε δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

**Οι Κανόνες τής Εορτής απαραλλάκτως, καθώς καί έν τή Εορτή. Από
τρίτης ωδής, Κοντάκιον τής Εορτής. Αφ' έκτης τό Κοντάκιον τούτο.**

Κοντάκιον 'Ηχος πλ. β'

Ο πρό Εωσφόρου εκ Πατρός αμήτωρ γεννηθείς, επί τής γής απάτωρ
εσαρκώθη σήμερον εκ σου, όθεν Αστήρ ευαγγελίζεται Μάγοις, Άγγελοι δέ
μετά Ποιμένων υμνούσι, τόν άχραντον Τόκον σου, η Κεχαριτωμένη.

Ο Οίκος

Τόν αγεώργητον βότρυν βλαστήσασα, η μυστική άμπελος ως επί κλάδων,
αγκάλαις εβάσταζε, καί έλεγε. Σύ εί καρπός μου, σύ εί η ζωή μου. Αφ' ού
έγνων, ότι καί ο ήμην ειμί, σύ μου Θεός, τήν γάρ σφραγίδα τής Παρθενίας μου
ορώσα ακατάλυτον, κηρύττω σε άτρεπτον Λόγον, σάρκα γενόμενον, ουκ οίδα
σποράν, οίδα σε λύτην τής φθοράς, Αγνή γάρ ειμι, σου προελθόντος εξ εμού,
ως γάρ εύρες, έλιπες μήτραν εμήν. Διά τούτο συγχορεύει πάσα κτίσις βοώσά
μοι, Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Συναξάριον

Τή ΚΣΤ' τού αυτού μηνός, Η Σύναξις τής Υπεραγίας Δεσποίνης ημών

Θεοτόκου.

Στίχοι

- Λεχώ άμωμον ανδρός μή γνούσαν λέχος,
- Δώροις αμώμοις δεξιούμαι τοίς λόγοις.
- Μολπήν αγνοτάτη λεχοί εικάδι έκτη αείδω.

Περί τής εις Αίγυπτον φυγής τής Υπεραγίας Θεοτόκου.

Στίχοι

- Έκοντα πρός σέ, τόν πάλαι πλήξαντά σε,
- Αίγυπτε φρίπτε, καί Θεόν τούτον φρόνει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν αγίοις Πατρός ημών Ευθυμίου, Επισκόπου Σάρδεων τού Ομολογητού.

Στίχοι

- Χριστώ παραστάς, Ευθύμιε τρισμάκαρ,
- Πλήρης αλήκτου τυγχάνεις ευθυμίας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Κωνσταντίνου τού εξ' Ιουδαίων.

Στίχοι

- Ως εξ ακανθών τών Ιουδαίων ρόδον,
- Ο θείος ανθεί καί θανών, Κωνσταντίνος.

Καί Μνήμη τού Οσίου πατρός ημών Ευαρέστου.

Στίχοι

- Έσπευδεν Ευάρεστος έργω καί λόγω,
- Εως τελευτής ευαρεστείν σοι Λόγε.

Μνήμη τού αγίου νέου ιερομάρτυρος Κωνσταντίνου τού Ρώσου, αθλήσαντος εν Κωνσταντινοπόλει κατά τό 1743 έτος.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον, καί σώσον ημάς. Αμήν.

Καταβασίαι, αι Ιαμβικαί μόνον, Έσωσε λαόν, κ.τ.λ. Η τιμιωτέρα ού στιχολογείται, αλλ' αντ' αυτής ψάλλεται η θ' Ωδή, μετά τών μεγαλυναρίων αυτής.

Εξαποστειλάριον

Επεσκέψατο ημάς, εξ ύψους ο Σωτήρ ημών, ανατολή ανατολών, καί οι εν σκότει καί σκιά, εύρομεν τήν αλήθειαν, καί γάρ εκ τής Παρθένου ετέχθη ο Κύριος. (Εκ γ')

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν στιχηρά Ιδιόμελα.

Ἦχος δ'
Ανδρέου Ιεροσολυμίτου

Ευφραίνεσθε Δίκαιοι, ουρανοί ἀγαλλιᾶσθε, σκιρτήσατε τά ὄρη, Χριστοῦ γεννηθέντος. Παρθένος καθέζεται, τὰ Χερουβὶμ μιμουμένη, βαστάζουσα ἐν κόλποις, Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα. Ποιμένες τὸν τεχθέντα δοξάζουσι. Μάγοι τῷ Δεσπότη, δῶρα προσφέρουσιν. Ἄγγελοι ἀνυμνοῦντες λέγουσιν Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Ο αὐτός

Ο Πατὴρ ηὐδόκησεν, ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἡ Παρθένος ἔτεκε, Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα. Ἀστήρ μηνύει, Μάγοι προσκυνοῦσι, Ποιμένες θαυμάζουσι, καὶ ἡ κτίσις ἀγάλλεται.

Ο αὐτός

Θεοτόκε Παρθένε, ἡ τεκούσα τὸν Σωτήρα, ἀνέτρεψας τὴν πρώτην κατάραν τῆς Εὐας, ὅτι Μήτηρ γέγονας, τῆς ευδοκίας τοῦ Πατρός, βαστάζουσα ἐν κόλποις, Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα. Οὐ φέρει τό μυστήριον ἐρευνᾶν, πίστει μόνῃ τοῦτο πάντες δοξάζομεν, κράζοντες μετὰ σοῦ καὶ λέγοντες. Ἀνερμήνευτε κύριε, δόξα σοι.

Ο αὐτός

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν, τὴν Μητέρα τοῦ Σωτήρος, τὴν μετὰ τόκον πάλιν οφθείσαν Παρθένον. Χαίροις Πόλις ἐμψυχε, τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ, ἐν ἡ Χριστὸς οικήσας, σωτηρίαν εἰργάσατο. Μετὰ τοῦ Γαβριὴλ ἀνυμνούμεν σε, μετὰ τῶν Ποιμένων δοξάζομεν κράζοντες. Θεοτόκε, πρέσβευε, τῷ ἐκ σοῦ σαρκωθέντι, σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Σήμερον ἡ ἀόρατος φύσις, τοῖς βροτοῖς ἐκ Παρθένου συνάπτεται. Σήμερον ἡ ἀπειρος οὐσία, ἐν Βηθλεὲμ σπαργάνοις ἐνειλίσσεται. Σήμερον ὁ Θεὸς δι' ἀστέρος Μάγους εἰς προσκύνησιν ἄγει, προμηνύοντας αὐτοῦ τὴν τριήμερον ταφήν, ὡς ἐν χρυσῷ καὶ σμύρνῃ καὶ λιβάνῳ, διὸ ψάλλομεν. Ὁ σαρκωθείς ἐκ Παρθένου, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Ἦχος β'

Σήμερον ὁ Χριστὸς, ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται ἐκ Παρθένου. Σήμερον ὁ ἀναρχὸς ἀρχεται, καὶ ὁ Λόγος σαρκούται. Αἱ Δυνάμεις τῶν ουρανῶν ἀγάλλονται, καὶ ἡ γῆ σὺν τοῖς ἀνθρώποις ευφραίνεται, οἱ Μάγοι τὰ δῶρα προσφέρουσιν, οἱ Ποιμένες τό θαῦμα θαυμάζουσιν, ἡμεῖς δὲ ἀκαταπαύστως βοῶμεν. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις ευδοκία.

Δοξολογία Μεγάλη

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τῆς Εορτῆς. Ἀντί τοῦ Τρισαγίου, Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε. Εἰς τό Εξαιρέτως, Στέργειν μὲν ἡμᾶς. Κοινωνικόν, τῆς Εορτῆς. Καὶ μετ' αὐτό, Ἡ γέννησις σου Χριστέ.

ΤΗ ΑΥΤΗ ΗΜΕΡΑ

Ψάλλομεν ἐν τοῖς, Ἀποδείπνοις τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου.

Ιερομάρτυρος Ευθυμίου.
Ο Κανών, ού η Ακροστιχίς.

Τεχθείς σε Χριστός σπαργάνοις στέφει, Πάτερ. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος δ'

«Θαλάσσης τό ερυθραῖον πέλαγος, αβρόχοις ἰχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας
Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τήν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ
ἐτροπώσατο».

Τεχθέντα τόν αεί ὄντα Κύριον, καί σπαργανούμενον, σπαργανωθείς μαστίγων
αικισμοίς, ευσεβῶς προσεκύνησας, καί πρός αὐτόν Ευθύμιε, μετ' ευθυμίας
προσεχώρησας.

Εν φάτνῃ ανακλιθείς ο Κύριος, δῶρον γενέθλιον, τῶν σῶν αἱμάτων Μάκαρ
τούς κρουνοὺς, καί πληγῶν σου τούς μώλωπας, υπέρ χρυσόν καί λίβανον,
καί υπέρ σμύρναν προσεδέξατο.

Χρυσόν μέν παρά τῶν Μάγων δέχεται, τεχθείς ο Κύριος, τῆς πρός αὐτόν
ἀγάπης δέ τῆς σῆς, ἱεράρχα τό γνήσιον, καί τό στερρόν καί εὔτονον, τῆς
ἀνενδότου καρτερίας σου.

Θανάτῳ τόν τοῦ Δεσπότου θάνατον, ἐκμιμησάμενος, δεσποτικᾶς ἐβόησας
φωνάς, υπέρ τῶν ἀναιρούντων σε, εἰλικρινῶς εὐχόμενος, ἱεροφάντα
πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον

Εκ σοῦ τῆς Ὑπεραγίας σήμερον, ο τοῦ παντός Ποιητής, σωματικῶς γεννᾶται
καθ' ἡμᾶς, καί σπαργάνοις εἰλίσσεται, ο σπαργανώσας θάλασσαν, ομίχλη
Μήτηρ ἀειπάρθενε.

Ωδή γ'

«Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σύ μου Ἰσχύς Κύριε,
καί καταφυγή καί στερέωμα».

Ἰχώρας μαρτυρικούς, ἀντί λιβάνου καί χρυσοῦ σμύρνης τε, ὡς ἱερεὺς
προσήνεγκας, τῷ ἐν Βηθλεέμ γεννηθέντι Χριστῷ.

Στερρότητι λογισμοῦ, καί γενναιότητι ψυχῆς ἡλεγξας, τόν δυσσεβῆ Λέοντα,
κατά τοῦ Σωτήρος λυτήσαντα.

Στεφάνου ἐκμιμητής, τοῦ πρωτομάρτυρος Χριστοῦ γέγονας, τῶν φονευτῶν
Ευθύμιε, υπέρ σωτηρίας εὐχόμενος.

Ετήρησας ἐμμελῶς, τήν τοῦ Σωτήρος ἐντολήν Ὅσιε, καί τήν ψυχὴν τέθεικας,
υπέρ τῶν σῶν φίλων Πατήρ ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Χωρίον χωρητικόν, τού αχωρήτου πλαστοουργού γέγονας, τούτον σαρκί
χωρήσασα, Κεχαριτωμένη πανάχραντε.

Ωδή δ'

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί σταυρού τόν Ἴλιον τῆς δικαιοσύνης,
έστη εν τῇ τάξει αὐτῆς, εικότως κραυγάζουσα. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ραπιζόμενος τό πρόσωπον τό τῇ θεία, Χαριτωθέν λαμπρότητι, τῆς άνω
σοφίας, γέγονας συμμετοχος, Χριστοῦ παμμακάριστε, τού υπέρ η μών
ραπισθέντος σαρκί.

Ιερωσύνης τό σέβας ουκ αιδεσθέντες, οι ασεβεῖς καί πρόμαχοι, κακίας
εργάται, γήρας ου τιμήσαντες, τό σόν οι παράνομοι, ανελεημόνως εμάστιζον.

Σπαργανουμένω καί φάτνη ανακειμένω, τώ Λυτρωτή Ευθύμιε, πολύτιμον
δώρον, Πάτερ προσενήνοχας, τό τίμιον αίμά σου, πόθω δι' αὐτόν
εκχυνόμενον.

Τοῖς τού Σωτήρος σπαργάνοις ενειλημένος, καί τήν αὐτοῦ αγάπησιν,
περιεζωσμένος, τούτω πρεσεπέλασας, τώ λύθρῳ σπαζόμενος, τώ εκ
μιαιφόνου χυθέντι χειρός.

Θεοτοκίον

Ο τάς αὐλους ουσίας δημιουργήσας, σωματικῶς ως άνθρωπος, εκ σου
Θεομήτορ, σήμερον γεγέννηται, αὐτῷ μελωδήσωμεν. Δόξα εν υψίστοις
Χριστῷ τώ Θεῷ.

Ωδή ε'

«Σύ Κύριέ μου φῶς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φῶς άγιον επιστρέφον εκ
ζοφῶδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Σοί έμψυχος εικῶν, τώ Σωτήρι προσάγεται, τιμήσασα τήν εικόνα, τῆς
αχράντου σαρκός σου, καί τύπον τόν τού σώματος.

Σοί Δέσποτα Ποιμήν, ευθυμίας φερώνυμος, τά στίγματα τῆς σαρκός σου,
περιφέρων οικείω, εν σώματι προσφέρεται.

Πύρ έσβεσας θυμού, τών ανόμων Ευθύμιε, τοῖς χεύμασι τών αδίκως,
χυθέντων σου αιμάτων, Παμμακάρ Ιερώτατε.

Ανέστειλας ορμήν, τών αθέων Μακάριε, τῇ ρώμῃ τών διδαχών σου, καί τού
Κτίστου εικόνα, σχετικῶς σύ τετίμηκας.

Θεοτοκίον

Ρούς έστη τῆς φθοράς η Παρθένος αφθόρως γάρ, γεγέννηκε τόν τήν φύσιν,
τών ανθρωπῶν φθαρείσαν, φθοράς ελευθερώσαντα.

Ωδή ς'

«Θύσω σοι, μετά φωνῆς αινέσεως κύριε, ἡ Εκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Γυμνώσει, τοῦ τῶν πάντων Σωτήρος τὴν γύμνωσιν, ἐκμιμησάμενος Πάτερ,
καί μαστίγων πόνους ἐγκαρτερήσας, τό σόν αἷμα, τῷ ἐκείνου ἐπέχεας αἷματι.

Αγάπην, καί ἐλπίδα καί πίστιν θεόφρονα, τάς δι' αἰῶνος μενούσας, ἀρετάς
πλουτήσας τῷ γεννηθέντι, ἐκ Παρθένου, δωροφορεῖς παμμάκαρ Εὐθύμιε.

Νομίμως, τῷ Χριστῷ λειτουργήσας τὴν ἐνθεον, ἱεουργίαν τοῦ λόγου, μισθόν
τούτου Πάτερ ἀντεκομίσω, θεωρήμον, τό σέ τελειωθῆναι δι' αἵματος.

Θεοτοκίον

Ὁ πλάσας, κατ' εἰκόνα ἰδίαν τόν ἄνθρωπον, διὰ πολλήν εὐσπλαγχνίαν,
ἀναπλάττει τούτον ἐκ σοῦ Παρθένε, Θεομήτορ, ολοκλήρως αὐτόν
ἐνδυσάμενος.

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Προσήμενος Χριστῷ, ἐκ Παρθένου τεχθέντι, Εὐθύμιε σοφέ, ὡς οἱ Μάγοι τά
δώρα, ἀθλήσας καρτερώτατα, ἱεράρχα τό αἷμά σου, ὅθεν εἴληφας, διπλοῦν τό
στέφος τῆς νίκης, καί παρίστασαι, τῇ Παναγίᾳ Τριάδι, πρεσβεύων σωθῆναι
ἡμᾶς.

Ωδή ζ'

«Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μάλλον ἢ τῇ
φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον. Εὐλογημένος εἰ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου
Κύριε».

Ἰερωσύνης, Ἰερωτάτης τό θεόσδοτον, χρίσμα, συγκεράσας αἷματι τῷ ἐκ σοῦ,
Ἰερώτατον ἀπέδειξας, Εὐλογημένος εἰ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Συ ἐφειλκύσω, χάριν τοῦ θείου Πρωτομάρτυρος, οὔπερ ἀνεδείχθης ἀριστος
μιμητής, εὐλογίαις ἀμειβόμενος, τοὺς ἀναιρούντάς σε, ἀνηλεῶς παμμάκαρ
Εὐθύμιε.

Στήσας τοὺς πόδας, ἐπὶ πέτραν τῆς πίστεως ἀσφαλῶς, πάσαις προσβολαῖς
Παμμάκαρ τῶν πειρασμῶν, ἀπερίτρεπτος διέμεινας, Εὐλογημένος εἰ, ὁ Θεός
μου κραυγάζων καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Τό τοῦ Υψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, χαίρε, διὰ σοῦ γάρ δέδοται ἡ
χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν. Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξίν ὑπάρχεις,
Πανάμωμε.

Ωδή η'

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Έστης επί βήματος στερρώς, αγωνιζόμενος, Πάτερ Ευθύμιε, τόν τελειότατον όρον γάρ, τής αγάπης εμελέτησας θεόληπτε, ώσπερ ελόμενος θανείν, υπέρ τών φίλων σου, τών βοώντων. Πάντα τά έργα, υμνείτε τόν Κύριον.

Φαιδρός καί τόν λόγον καί τόν νούν, φαιδράν εκέκτησο, ψυχήν καί πρόσωπον, νύν δέ φαιδρότερος γέγονας, μέχρις αίματος Ευθύμιε, προς Βασιλείς θεοστυγείς αντιπαξάμενος, καί κραυγάζων, Πάντα τά έργα, υμνείτε τόν Κύριον.

Επέθεντο Μάκαρ επί σέ, οι επί γής κραταιοί τού θανατώσαί σε, παρανομώτατα πράττοντες, αλλ' αυτός ανατεινομενος, προς τόν τεχθέντα Λυτρωτήν, εξ απειράνδρου Μητρος, ανεβόας. Πάντα τά έργα, υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ιδού νύν εξέλιπε σαφώς, εκ τής Ιούδα φυλής, άρχων ηγούμενος, σύ γάρ Πανάμωμε τέτοκας, ώ τό πρίν ήν αποκείμενον, τήν προσδοκίαν τών εθνών, Χριστόν ώ ψάλλομεν Ευλογείτε, πάντα τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ'

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη Χριστός, συνάψας, τας διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλυνομεν».

Προς τόν γαληνότατον όρμον, μετέστης Πάτερ τών εντεύθεν ώσπερ γάρ στρουθίον ερρύσθης, εκ τής παγίδος τών θηρευόντων σε, ευλογών τόν ρυσάμενον, Ιερομάρτυς ευθυμότατα.

Αίγλη τής εξ ύφους φανείσης, ανατολής πεφωτισμένος, καί φωτοφανείαις αστέρος, τού εξ Ιούδα νύν ανατείλαντος, υπερφυώς λαμπόμενος, προς τόν Δεσπότην εξεδήμησας.

Τά τού Παραδείσου νύν πλάτη, χωροβατείν κατηξιώθης ού τών Μακαρίων λαμπρότης, καί τών αγίων η αγαλλίασις, ως Αθλητήν Ευθύμιε, σέ νικηφόρον υπεδέξαντο.

Έχων προς Θεόν παρρησίαν, ως Ιεράρχης τε καί Μάρτυς, τού νύν ενεστώτος χειμώνας, τής Εκκλησίας γαλήνην αίτησαι, καί τών πταισμάτων άφεσιν, τοίς σέ υμνούσι Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Ράβδος ανεβλάστησας ρίζης, τού Ιεσσαί ημίν τεκούσα, άνθος τής θεότητος

Χριστόν, Θεογεννήτορ Πάναγνε σήμερον, τόν ως Θεόν αχώρητον, καί νύν ως βρέφος σπαργανούμενον.

Στιχηρά Ἦχος πλ. δ'
Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ἐτι τῷ λύθρῳ σταζόμενον, καί πεφυρμένος θερμῷ, καί ατμίζοντι αἵματι, τῷ Χριστῷ παρέστηκας, θεωρρήμον Ευθύμιε, τῶν σῶν πληγῶν οὖν, Πάτερ τοὺς μύλωπας, ανθ' ἱκεσίας νύν ροτεινόμενος, τούτον δυσώπησον, υπέρ τῶν υμνούντων σε, καί εκτενῶς, μάκαρ ἐξιλέωσαι, υπέρ τῆς ποιήνης σου.

Δώρα προσήνεγκας Ὅσιε, τῷ γεννηθέντι Χριστῷ, καί σαρκί νηπιάσαντι, πολιάν αἰδέσιμον, κοσμουμένην χαρίσμασιν, ἱεραρχίας, Πάτερ καί αἵματι, πεφοινιγμένην τῆς σῆς ἀθλήσεως, πίστιν ὀρθόδοξον, καί ἐλπίδα πρόθυμον, καί ἀρραγή, ὄντως καί ἀσάλευτον, ἀγάπην πάνσοφε.

Γλῶσσα κινουμένη Πνεύματι, καί φθεγγομένη σαφῶς, ἀληθείας διδάγματα, θεοσδότου χάριτος, τηλαυγῶς ἀποστάζουσα, τῆς ευσεβείας λύρα θεόφθογγος, ὀρθοδοξίας κρηπίς ἀκράδαντος, στόμα μελίρρυτον, θησαυρός φρονήσεως, Ἐκκλησιῶν, σάλπιγξ μεγαλόφωνος, ἐδείχθης Ὅσιε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Σπηλαίῳ παρώκησας, Χριστέ ὁ Θεός, φάτνην υπεδέξατο, Ποιμένες καί Μάγοι προσεκύνησαν. Τότε δὴ τῶν Προφητῶν ἐπληροῦτο τό κήρυγμα, καί Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐθαύμαζον βοῶσαι, καί λέγουσαι. Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου, μόνε φιλόανθρωπε.

[Ἀρχή](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

Μνήμην ἐπιτελούμεν τῶν Ἀγίων καί δικαίων, Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος, Δαυῖδ τοῦ Βασιλέως, καί Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προιμιακόν, καί τήν συνήθη Στιχολογίαν, Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα δ' τῆς Εορτῆς γ' καί τῶν Ἀγίων γ'.

Στιχηρά Προσόμοια τῶν Ἀγίων.

Ἦχος α'
Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Τόν Θεοπάτορα πάντες ἀνευφημήσωμεν, Δαυῖδ τόν Βασιλέα, ἐκ γάρ τούτου προήλθε, ράβδος ἠπαρθένος, καί ἐξ αὐτῆς, ἀνατέταλκεν ἄνθος Χριστός, καί τόν Ἀδάμ σὺν τῇ Εὐά ἐκ τῆς φθοράς, ἀνεπλάσατο ὡς εὐσπλαγχνος.

Τῶν Προφητῶν τάς προρρήσεις εἶδεν ἐν γήρα σαφῶς, ὁ Ἰωσήφ ὁ Μνήστῳρ,

εμφανώς πληρουμένας, μνηστείας λαχών ξένης, χρηματισμούς, τών Αγγέλων δεξάμενος, Δόξα Θεώ εκβοώντων, ότι εν γή, τήν ειρήνην εδωρήσατο.

Τόν Αδελφόθεον πάντες ανευφημήσωμεν, ως ιεράρχην όντα, μαρτυρίω δέ πάλιν, εμπρέψαντα γενναίως, ού ταίς ευχαίς, Ιησού ο Θεός ημών, ο εν σπηλαίω καί φάτνη, σπαργανωθείς, σώσον πάντας τούς υμνούντάς σε.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Μνήμην επιτελούμεν, Δαυϊδ καί Ιακώβου, ευσεβούς Βασιλέως Προφήτου, καί Αποστόλου πρώτου Επισκόπου, αυτών γάρ τοίς διδάγμασι, πλάνης απαλλαγέντες, Χριστόν δοξολογούμεν, τόν εκ Παρθένου ανατείλαντα, τόν καί σαρκωθέντα, σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον, τό τού Ήχου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΤΗΣ ΟΚΤΩΗΧΟΥ.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ιερέων μνήμη καί Βασιλέων κράτος τε, καί ευφροσύνη, γέγονεν ο τόκος σου, καί εν αυτώ καυχώμενοι, λέγομεν, Πάτερ ημών ο εν τοίς ουρανοίς, αγιασθήτω τό όνομά σου φιλόανθρωπε.

Καί νύν... ο αυτός

Χορεύουσιν Άγγελοι πάντες έν ουρανώ, καί αγάλλονται σήμερον, σκιρτά δέ πάσα η κτίσις, διά τόν γεννηθέντα εν Βηθλεέμ Σωτήρα Κύριον, ότι πάσα πλάνη τών ειδώλων πέπταται, καί βασιλεύει Χριστός εις τούς αιώνας.

Απολυτίκιον Αναστάσιμον

Δόξα... τών Αγίων Ήχος β'

Ευαγγελίζου Ιωσήφ, τώ Δαυϊδ τά θαύματα τώ Θεοπάτορι, Παρθένον είδες κυοφορήσασαν, μετά Μάγων προσεκύνησας, μετά Ποιμένων εδοξολόγησας, δι' Αγγέλου χρηματισθείς, Ικέτευε Χριστόν τόν Θεόν, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ήχος δ'

Η γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τώ κόσμω, τό φώς τό τής γνώσεως, εν αυτή γάρ οι τοίς άστροις λατρεύοντες, υπό αστέρος εδιδάσκοντο, σέ προσκυνείν, τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν εξ ύψους ανατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Κανών τού Μνήστορος, ού η Ακροστιχίς.

Χριστού σε μέλπω δεξιόν παραστάτην. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος α'

«Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε, Χριστός ἐπὶ γῆς, υψώθητε, Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πάσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται».

Χριστοῦ θεράπον μακάριε, Χριστοῦ τοῦ σαρκωθέντος διάκονε, Χριστοῦ πατὴρ νομιζόμενος, τούτῳ σὺν παρρησία, παρεστηκώς, αἴτησαι εἰρήνην, καὶ δεινῶν ἀπαλλαγὴν, τοῖς ευφημοῦσί σε.

Ρημάτων θείων υπήκοος, πραγμάτων παραδόξων διάκονος, Παρθένου Μνήστῳρ θεόπαιδος, δίκαιος κατὰ πάντα καὶ ἀληθής, Ἰωσήφ ἐδείχθης, καὶ δικαίων, ἐν σκηναῖς ἐπαναπέπαυσαι.

Ἰδεῖν Χριστὸν κατηξίωσαι, μορφὴ τῇ καθ' ἡμᾶς νηπιάσαντα, καὶ τούτου Πατὴρ ὠνόμασαι, μεγίστη σου ἡ δόξα, ὡς ἀληθώς! μέγα ὑπὲρ πάντας, τό ἀξίωμα! διὸ ἀνευφημούμέν σε.

Θεοτοκίον

Σαρκί Χριστὸν ἀπεκύησας, ἀγνή ἐν Βηθλεέμ Ἀπειρόγαμε, σπαργάνοις αὐτὸν εἰλήσασα, οὐ τὴν ἐπιδημίαν καταπλαγείς, Ἰωσήφ σὺν φόβῳ, μεγαλύνει προσκυνεῖ τὴν τούτου δύναμιν.

Κανὼν τῶν Ἁγίων Δαυῖδ καὶ Ἰακώβου.

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ

Ωδή α' Ἦχος δ'

«Ἄσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ἐξήγαγες λαόν, δουλείας Αἰγύπτου, ἐκάλυψας δὲ ἄρματα, Φαραῶ καὶ τὴν δύναμιν».

Ἄσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ἐκ μήτρας Ἁγίας Παρθένου, τὸν ἄνθρωπον ἀφράστως ἐνδυσάμενος, ἀνέπλασας ὡς εὐσπλαγχνός.

Σήμερον Ποιμένες θεολογοῦσι, σὺν Ἀσωμάτοις τὸν ὕμνον, λαμπρῶς ἀναμέλποντες, καὶ Μάγοι δῶρα φέρουσι, τῷ σαρκί νηπιάσαντι.

Δόξα ἐν υψίστοις χοροὶ Ἀγγέλων, ἐν Βηθλεέμ τοῖς Ποιμέσιν, ἐπέστησαν λέγοντες, μεθ' ὧν τὸν εὐδοκήσαντα, σαρκωθῆναι ὑμνήσωμεν.

Ὅσοι τό Γενέθλιον ἐκτελούμεν, τοῦ σαρκωθέντος δι' ἡμᾶς, χαρὰ ἀνυμνήσωμεν, Ἰάκωβον θεάδελφον, καὶ Δαυῖδ Θεοπάτορα.

Δαυῖδ Θεοπάτορ σὺν τῇ κινύρᾳ, τὸν ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, σαρκούμενον Λόγον, Ἰάκωβον τὸν δίκαιον, ἐφελκόμενος ὕμνησον.

Τού Μνήστορος

Ωδή γ'

«Τώ πρό τών αιώνων, εκ Πατρός γεννηθέντι αρρεύστως Υιώ, καί επ' εσχάτων εκ Παρθένου, σαρκωθέντι ασπόρως, Χριστώ τώ Θεώ βοήσωμεν, ο ανυψώσας τό κέρας ημών, άγιος εί Κύριε».

Τού πρό τών αιώνων, εκ Πατρός απορρήτως εκλάμψαντος, καί εκ Παρθένου επ' εσχάτων, σαρκωθέντος αφράστως, Πατήρ ωνομάσθης ένδοξε, καί μυστηρίου φρικτού θεωρός, Μάκαρ εχρημάτισας.

Ον αι άνω τάξεις, ως Θεόν απερίγραπτον τρέμουσι, τούτον τεχθέντα εκ Παρθένου, Ιωσήφ ταίς χερσί σου, κρατείς καθαγιαζόμενος, τή επαφή τή φρικώδει σοφέ, όθεν σε γεραίρομεν.

Ύψος μυστηρίου, γενεαίς μή γνωσθέντος ταίς πρώην Σοφέ, κατεπιστεύθης τή καρδιά, καθαρός δεδειγμένος, δι' ού άπαντες εσώθημεν, οι την φωσφόρον καί θείαν πιστώς, μνήμην σου δοξάζοντες.

Θεοτοκίον

Σάρκα ειληφότα, εξ αγνών σου αιμάτων Παρθένε Αγνή, καί εν σπηλαίω γεννηθέντα, καί εν φάτνη τεθέντα, ιδών Ιωσήφ ο δίκαιος, τόν καθ' ημάς οραθέντα Θεόν, ύμνοις εμεγάλυνε.

Τών Αγίων

Τό στερέωμα τών επί σοί

Τόν τεχθέντα σαρκί, εκ τής Παρθένου Μαρίας, ασπόρως Χριστόν, σύν Αγγέλοις πάντες υμνήσωμεν, Δόξα εν υψίστοις κραυγάζοντες.

Αγραυλούντες πιστοί, τόν αληθή οι Ποιμένες, Ποιμένα Χριστόν, υπ' Αγγέλων ευηγγελίσθησαν, Δόξα εν υψίστοις κραυγάζοντες.

Ευφραινέσθωσαν οι ουρανοί, χορευέτω δέ πάσα η γή, τώ τεχθέντι σήμερον άδοντες, Δόξα εν υψίστοις Χριστώ τώ Θεώ.

Τήν πανέορτον τού δι' ημάς, κενωθέντος πιστοί εορτήν, σύν Δαυϊδ τε καί Ιακώβω, ύμνοις επαξίως τιμήσωμεν.

Ως Νυμφίον Δαυϊδ εκ παστού, τής μητρώας νηδύος φησί, νύν τόν Κύριον πορεύσεσθαι, όν σύν Ιακώβω υμνήσωμεν.

Κάθισμα Ήχος α'

Χορός Αγγελικός

Πατρός ως αληθώς, ουρανίου θεράπων, εγένου Ιωσήφ, καί Πατήρ τού ανάρχου, Υιού σύ νενόμισαι, τού σαρκί νηπιάσαντος, όθεν σήμερον, τήν

παναγίαν σου μνήμην, εορτάζομεν, εν ευφροσύνη καρδίας, πιστώς ανυμνούντές σε.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Χορός τών Προφητών, εορτάζει ενθέως, το θαύμα τό εν σοί, γεγονός ώ Παρθένε, Θεόν σεσαρκωμένον γάρ, επί γής απεκύησας, Μάγοι πίστει δέ, σύν Ιωσήφ εκβοώσι, τώ Δαυϊδ τά θαύματα τώ Θεοπάτορι.

Τού Μνήστορος

Ωδή δ'

«Ράβδος εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί άνθος εξ αυτής Χριστέ, εκ τής Παρθένου ανεβλάστησας, εξ όρους ο αινετός, κατασκίου δασέος, ήλθες σαρκωθείς εξ απειράνδρου, ο άϋλος καί Θεός, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Έχων λογισμόν ταίς θεϊκαίς, υπείκοντα προστάξεσι, καί καθαρός όλος γενόμενος, τήν μόνην εν γυναιξί, καθαράν καί άμωμον, μάκαρ Ιωσήφ σύ εμνηστεύσω, τηρών Παρθένον αγνήν, πρός υποδοχήν τού Ποιήσαντος.

Μόνω Γαβριήλ εν ουρανώ, καί μόνω σοι αοίδιμε, μετά τήν μόνην Απειρόγαμον, τό μόνον υπερβολή, φοβερόν μυστήριον, μάκαρ Ιωσήφ ενεπιστεύθη, τόν μόνον φθοροποιόν, άρχοντα τού σκότος τροπούμενον.

Έμψυχος ναός φωτοιδής, υπάρχων τού Ποιήσαντος, επιμελεία θείων πράξεων, εκ τού αγίου Ναού, τόν Ναόν τόν άγιον, σύ παραλαβείν κατηξιώθης, τήν μόνην εν γυναιξί, μάκαρ Ιωσήφ Αειπάρθενον.

Θεοτοκίον

Λύων τού νοός σου προφανώς, επέστη ο αόρατος, αμφιβολίαν πάσαν, λέγων σοι, Μή φοβηθής Ιωσήφ, Μαριάμ τήν Άχραντον, νύν παραλαβείν, γαστρί γάρ φέρει, τόν φέροντα τή αυτού, θεϊκή δυνάμει τά σύμπαντα.

Τών Αγίων

Τούς ουρανους η αρετή σου

Τήν άφραστον, τού Θεού Λόγου συγκατάβασιν, νοητοίς προθεωρήσας Αββακούμ οφθαλμοίς, Από θαιμάν εκραύγαζεν, ήξει ο Θεός ο Σωτήρ ημών.

Τή φάτνη σου, τή θεοδοχω περιέστησαν, στρατιαί τών Ασωμάτων, Υιέ τού Θεού, τόν υπέρ λόγον τόκον σου, τρόμω καί εκπλήξει δοξάζουσαι.

Μετά τών Μάγων, τόν Δεσπότην προσκυνήσωμεν, καί μετ' Αγγέλων καί Ποιμένων χορεύσωμεν, θεοπρεπώς κραυγάζοντες, Δόξα εν υψίστοις Χριστώ τώ Θεώ.

Ο βασιλεύων, τών απάντων Βασιλέων Χριστός, κατά σάρκα εκ σπέρματος Δαυϊδ γεννηθείς, τόν εκλεκτόν Ιάκωβον προσήκατο, αδελφόν ως ηυδοκησεν.

Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου, Θεός Κύριος φανείς εν σαρκί, συνεδόξασε τήν μνήμην υμών Άγιοι, τών Αποστολων πρόκριτε Ιάκωβε, καί Δαυϊδ παμμακάριστε.

Τού Μνήστορος

Ωδή ε'

«Θεός ών ειρήνης, πατήρ οικτιρμών, τής μεγάλης βουλής σου τόν Άγγελον, ειρήνην παρεχόμενον, απέστειλας ημίν, όθεν θεογνωσίας, προς φώς οδηγηθέντες, εκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμεν σε φιλάνθρωπε».

Πραότητι λάμπων, σοφέ Ιωσήφ, εν τή γή τών πραέων εσκήνωσας, Χριστού τού πράου ρήματι, Πατήρ ονομασθείς, όν εν ταίς σαίς αγκάλαις, κρατήσας ηγιάσθης, καί ιδών εδοξάσθης, σάρκα βροτείαν περικείμενον.

Ως θείαν Νεφέλην, τήν μόνην Αγνήν, εν τοίς κόλποις τόν Ήλιον κρύπτουσαν, εις Αίγυπτον μετήγαγες, εκ πόλεως Δαυϊδ, τό ταύτης λύσαι σκότος, τής ειδωλομανίας, Ιωσήφ μυστηρίου, υπέρ κατάληψιν διάκονε.

Δίκαιος υπάρχων, δικαίαις οδοίς, τού δικαίου Δεσπότου πεπόρευσαι, τού κρίναντος δικαίως σε, τοιούτω φοβερώ, Παμμάκαρ μυστηρίω, πιστώως καθυπουργήσαι, τής αρρήτου λοχείας, δι' ής βροτοί εδικαιώθημεν.

Θεοτοκίον

Ευρέθη ως έφη, Προφήτης Δαυϊδ, εν γαστρί η Παρθένος χωρήσασα, τόν φύσει απερίγραπτον, Θεόν Εμμανουήλ, όπερ μή εννοήσας, ο θείος εδιδάχθη, Ιωσήφ υπ' Αγγέλου, νυκτί καθεύδων ο αοίδιμος.

Τών Αγίων

Ο ανατείλας ημίν

Ο ανατείλας ημίν, τοίς εν σκότει τό φέγγος, τής σης θεοφανείας, δόξα σοι δόξα σοι, Ιησού Υιέ τού Θεού.

Ο εκ Παρθένου Αγνής, ευδοκήσας τεχθήναι, Θεός σεσαρκωμένος, δόξα σοι δόξα σοι, Ιησού Υιέ τού Θεού.

Ο εκ Παρθένου τεχθείς, καί τήν μνήμην φαιδρύνας, Δαυϊδ καί Ιακώβου, δόξα σοι, δόξα σοι Ιησού Υιέ τού Θεού.

Ον ο Προφήτης Δαυϊδ, υετόν επί πόκον, εκάλει θεοπνεύστως, Ιάκωβος εκήρυξεν, Ιησούν τόν Υιόν τού Θεού.

Ο τήν τού δούλου μορφήν, ενδυσάμενος Λόγε, εκ μήτρας παναγίας, δόξα σοι, δόξα σοι, Υιέ τού Θεού.

Θεοτοκίον

Τὴν τοῦ Ἀγγέλου φωνήν, ασιγήτως ἡ Κτίσις, προσφέρει σοι Παρθένε, Χαίρε
Μήτηρ Ἀχραντε, Ἰησοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Τοῦ Μνήστορος

Ὡδή ς'

«Σπλάγχνων Ἰωνάν, ἔμβρυον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος θήροιον ἐδέξατο, τὴ
Παρθένω δέ, ἐνοικήσας ὁ Λόγος καὶ σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας
ἀδιάφθορον, ἥς γάρ οὐχ υπέστη ρεύσεως, τὴν τεκούσαν κατέσχεν
ἀπήμαντον».

Ξένω τοκετώ, ἐκ Κόρης θεόπαιδος, τοῖς ξένοις ἡμῖν ἐπιδημήσαντα, τὸν αἶδιον
τοῦ Πατρὸς Θεὸν λόγον, λαβὼν Ἰωσήφ, τὴν πρὸς Αἴγυπτον παμμάκαρ ξένην
κάθοδον, χαίρων, σὺν αὐτῷ πεποιήσαι, καθυπεύκων τοῖς θείοις
προστάγμασιν.

Ἰστασο Θεῷ, σαρκὶ νηπιάσαντι, σοφὲ Ἰωσήφ διακονούμενος, ὥσπερ Ἄγγελος,
καὶ ἀμέσως πρὸς; τούτου ἡύγασθης σαφῶς, τὰς ἀκτῖνας τὰς αὔλους
εἰσδεχόμενος, μάκαρ, καὶ φωτοειδέστατος, καὶ ψυχὴ καὶ καρδίᾳ δεικνύμενος.

Ὅλος ἐπαφή, τὴ θεία πανεύφημε, καθαγιασθεὶς ψυχὴ καὶ σῶματι,
μεταβέβηκας, πρὸς αὔλους μονὰς ἀγιάζων νυνί, τοὺς τελούντάς σου τὴν
μνήμην Δίκαιε, ὄντως, Ἰωσήφ πανάγιε, παναγίας μνηστήρ Θεομήτορος.

Θεοτοκίον

Νέον ἐπὶ γῆς, παιδίον ἐώρακας, Παρθένου Ἀγνῆς ἀποτικτόμενον, τὸν
προτέλειον, καὶ πρό πάντων αἰώνων ἐκφύντα Πατρός, καὶ Ἀγγέλων
ἀνυμνούντων τούτον ἡκούσας, ἔνδον τοῦ σπηλαίου κείμενον, Ἰωσήφ ἐπὶ
φάτνης πανεύφημε.

Τῶν Ἀγίων

Εβόησε, προτυπῶν

Εβόησαν, παραδόξως τοῦ τόκου σου Κύριε, τό φρικῶδες μυστήριον, οἱ χοροὶ
τῶν Ἀγγέλων Θεώμενοι, Ἐν υψίστοις δόξα τῷ Θεῷ, ἐπὶ γῆς νῦν γάρ τίκτεται.

Ευδόκησας, ἐκ Παρθένου τεχθῆναι ὡς ἄνθρωπος, ἐπ' ἐσχάτων, ἐκ Πατρὸς
πρὸ αἰώνων τεχθεὶς ὡς Θεός, ἵνα τὸν φθαρέντα, ἀναπλάσης Ἀδάμ ὡς
φιάνθρωπος.

Εκάθισας, ἐπὶ θρόνου ὡς ὠμοσας Κύριε, τοῦ Προφήτου σου Δαυΐδ, ἐκ
καρπού τῆς κοιλίας αὐτοῦ προελθὼν, Ἰακώβω δέ, τῆς Ἐκκλησίας τὸν θρόνον
παρέθου Χριστέ.

Επέστησαν, ἐκπληττόμεναι τάξεις οὐράνιαι, ἐν σπηλαίῳ, καὶ τὸν τόκον τὸν
ἄχραντον ὕμνησαν, ασιγήτως, Δόξα, ἐν υψίστοις Θεῷ ἀναμέλπουσαι.

Βασιλεύς μέν, ο Δαυῖδ καί Προφήτης θεσπέσιος, καί Προπάτωρ, ανεδείχθη τῆς θείας σαρκώσεως, Πρωτεπίσκοπος δέ, μαθητής ο Ιάκωβος δείκνυται.

Θεοτοκίον

Δεόμεθα, υπέρ τῶν οικετῶν σου αλόχευτε, Θεοτόκε, τόν εκ σου σαρκωθέντα δυσώπησον, ὅτι σέ καί μόνην, προστασίαν ἡμῶν ἐπιστάμεθα.

Κοντάκιον Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Ευφροσύνης σήμερον, Δαυῖδ πληροῦται ὁ θεῖος, Ἰωσήφ τε αἰνεσιν, σύν Ἰακώβω προσφέρει στέφος γάρ τῇ συγγενείᾳ Χριστοῦ λαβόντες, χαίρουσι, καί τόν αφράστως ἐν γῇ τεχθέντα, ἀνυμνοῦσι καί βοῶσιν, Οικτίρμον σώζε τούς σέ γεραίροντας.

Ο Οἶκος

Ἀπορρήτῳ βουλή, τίκεται σαρκί ὁ ἀσαρκος, περιγράφεται νῦν σῶματι, ὁ ἀπερίγραπτος, καί σώζει ἀτρέπτως τάς ἀμφω οὐσίας, ἀρχήν λαμβάνει ὁ φύσει ἀναρχος, καί μόνος υπέρχρονος, ὁράται βρέφος, ὁ υπερέλειος, φέρεται χερσίν, ὁ φέρων τά σύμπαντα, Διό τούς τούτου συγγενείᾳ σεμνυνομένους, ὡς Θεός στέφει τῷ ἐαυτοῦ τοκετῷ, οὐς δοξάζοντες πίστει, ἀσιγήτως ἐκβοῶμεν, Οικτίρμον σώζε τούς σέ γεραίροντας.

Κυριακή Μετά τήν Χριστοῦ Γέννησιν

Μνήμη τῶν Ἀγίων καί δικαίων Θεοπατόρων, Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος τῆς Ἀγίας Παρθένου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοῦ τοῦ Κυρίου, καί Δαυῖδ τοῦ Προφήτου καί Βασιλέως.

Στίχοι

- Τιμῷ Ἰωσήφ Μνήστορα τῆς Παρθένου,
- Ὡς ἐκλεγέντα φύλακα ταύτης μόνον.
- Σύ τέκτονος παῖς, ἀλλ' ἀδελφός Κυρίου,
- Τοῦ πάντα τεκτήναντος ἐν λόγῳ Μάκαρ.
- Εγώ τί φήσω, μαρτυροῦντος Κυρίου,
- Τόν Δαυῖδ εὖρον, ὡς ἐμαυτοῦ καρδίαν.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καί σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Μνήστορος

Ὡδή ζ'

«Οἱ Παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες, δυσσεβούς, προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός ἀπειλήν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογός, ἐστώτες ἐψαλλον, Ὁ τῶν Πατέρων Θεός εὐλογητός εἰ».

Προρρήσεων τό πέρας τῶν ἐνθέων Προφητῶν, εἶδον, ὃν γάρ ἐκήρυξαν

Χριστόν, ελευσόμενον εκ Κόρης αγνής, εψηλάφησας, καί βρέφος κατενόησας, ως καθαρός τήν ψυχήν, Χριστού θεράπων.

Αμέμπτω πολιτεία, Ιωσήφ κεκοσμημένος ένδοξε, φύλαξ αμέμπτου αληθώς, παρθενίας εχρημάτισας, καί Πατήρ τού τικτομένου Παιδός κέκλησαι, μεγαλυνθείς τή σεπτή προσηγορία.

Ρήματι ο τεκταίνων ουρανόν καί τήν γήν καί τήν θάλασσαν, κέκληται τέκτονος Υιός, σου Παμμάκαρ αξιάγαστε, τού ανάρχου σε, πατρός όντως δοξάσαντος, ως ιερόν υπουργόν τών υπέρ λόγον.

Αγίως σου τόν βίον, διανύσας Ιωσήφ πανάριστε, εν ταίς λαμπρότησι νυνί τών Αγίων κατεσκήνωσας, αγιάζων τούς πιστώς τήν παναγίαν σου, εκτελούντας αεί καί θείαν μνήμην.

Θεοτοκίον

Συμβόλοις ιεροίς σε, τυπουμένην Ιωσήφ ο δίκαιος, θεοχαρίτωτε αγνή, εγνωκώς ράβδω κληρούταί σου, τήν μνηστείαν τήν σεπτήν, επιμνησθείς Ααρών, τής βλαστησάσης ποτέ αγίας Ράβδου.

Τών Αγίων

Αβραμιαίοι ποτέ

Εν Βηθλεέμ Ποιμένες, τόν τής Παρθένου τόκον, δοξολογούντες κατεμήνυον, Σωτήρα καί Κύριον, τόν επί γής οφθέντα, ανθρώπων σώσαι γένος.

Τόν υπέρ λόγον τόκον, τής Θεοτόκου Μαρίας, χοροί Αγγέλων εκπληττόμενοι, Εν τοίς υψίστοις εκραύγαζον, τώ Θεώ ημών δόξα, καί επί γής ειρήνη.

Τών Χερουβίμ εδείχθης, υψηλότερα Παρθένε, εν ταίς αγκάλαις σου βαστάσασα, τόν τούτοις οχούμενον, όν δυσωπούσα σώσαι, ημάς αεί μή παύση.

Νυμφαγωγός μέν Δαυϊδ, θαλαμηπόλος δέ θείος, τής Εκκλησίας ο Ιάκωβος, γενόμενοι έλεγον, ο σαρκωθείς δι' ημάς, Χριστέ ευλογητός εί.

Ο εν Προφήταις Άναξ, καί εν Βασιλεύσι Προφήτης, σύν Ιακώβω τώ θεόφρονι, ημίν εμελώδησαν, Ο σαρκωθείς δι' ημάς, Χριστέ ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Εν τή αφλέκτω βάτω, καί δροσοβόλω καμίνω σύ προγραφείσα Μήτηρ Άχραντε, ασπόρως εκύησας, σεσαρκωμένον Θεόν, Αγνή ευλογημένη.

Τού Μνήστορος

Ωδή η'

«Θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμιнос τύπον, ου γάρ ούς

εδέξατο φλέγει Νέους, ως ουδέ πύρ τῆς θεότητος Παρθένου ἦν υπέδου νηδύν, Διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν, Ευλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψοῦτω, εἰς πάντας τούς αἰώνας».

Τίμιος ως ἀληθώς ο θάνατός σου, κατενώπιον ὤφθη Κυρίου, Ἰωσήφ πανόλβιε, σύ γάρ ὅλως οσιωθεῖς, ἀπό βρέφους ἱερός φύλαξ γεγέννησαι, τῆς ευλογημένης, μεθ' ἧς ἐμελπες, Ευλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψοῦτω, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Ἀπαντες χοροί τῶν Ἀσωμάτων ὄνπερ τρέμουσι Θεόν καί Κτίστην Ἰωσήφ ο δίκαιος, παρρησία πανευλαβώς, περιπτύσσεται ως βρέφος καί ἀσπάζεται, καί φῶς νοητόν βοῶν κομίζεται, Ευλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψοῦτω, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Τέτρωσαι τῷ γλυκυτάτῳ Μάκαρ πόθῳ, καί ως Ἄγγελος τῷ σαρκωθέντι, παρεστώς προστάξεις, καθυπείξεις ταῖς θεϊκαῖς, δι' Ἀγγέλου ἐξ Αἰγύπτου μηνυόμενος, πρὸς γῆν Ἰσραὴλ ἐπανελεύσεσθαι, μετ' αὐτοῦ τοῦ Παιδίου καί τῆς Μητρὸς αὐτοῦ, οἷς συνεπανήλθες, τόν Κύριον δοξάζων.

Θεοτοκίον

Νόμου τὰς σκιάς εἶδες λυθείσας, τῇ τῆς χάριτος φωτοχυσία, φωτεινὴν νεφέλην τε τὴν Παρθένον τον νοητόν, ἀνατέλλουσαν σαρκί, Ἥλιον ἐβλεψας, καί ὥσπερ ἀστήρ πάντας ἐφώτισας, τούς βοῶντας σοφέ Ἰωσήφ ἐκάστοτε, Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εἰς τούς αἰώνας.

Τῶν Ἀγίων

Τόν βασιλέα Χριστόν

Τόν Βασιλέα Χριστόν, ὃν κατεμήνυσαν ἐν Βηθλεὲμ οἱ Ποιμένες, καί ἀστήρ ἐφάνέρωσεν, ἐν δούλου μορφῇ, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Τόν γεννηθέντα Χριστόν, ὃν προσεκύτησαν μετὰ δώρων οἱ Μάγοι, καί ἐθεολόγησαν τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Τόν σαρκωθέντα Χριστόν, ὃν ἐδοξολόγησαν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, καί τὰ Πολυόμματα ἀπαύστως ανυμνεῖ, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Τόν σαρκωθέντα Χριστόν, ὃν προεφήτευσεν Δαυὶδ ὁ Θεοπάτωρ, καί τοῖς λαοῖς ἐκήρυξεν Ἰάκωβος, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Θεοτοκίον

Τόν Βασιλέα Χριστόν, ὃν ἡμῖν ἔτεκεν, ἡ Παρθένος Μαρία, καί μετὰ τόκον ἔμεινε Παρθένος Ἀγνή, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας

τούς αιώνας.

Τού Μνήστορος

Ωδή θ'

«Μυστήριον ξένον, ορώ καί παράδοξον, ουρανόν τό σπήλαιον, θρόνον χερουβικόν, τήν Παρθένον, τήν φάτνην χωρίον, εν ώ ανεκλίθη ο αχώρητος, Χριστός ο Θεός, όν ανυμνούντες μεγαλύνομεν».

Ισότιμος πάντων, Αγγέλων γεγένησαι, Προφητών Μαρτύρων τε, Μάκαρ καί τών σοφών, Αποστόλων συνόμιλος όντως, διό σύν αυτοίς σε μακαρίζοντες, σοφέ Ιωσήφ, τήν ιεράν σου μνήμην σέβομεν.

Ως εκ γένους, βασιλικού καταγόμενος, τήν Αγνήν Βασίλισσαν, μέλλουσαν Ιησούν Βασιλέα, τίκτειν απορρήτως, σοφέ εμνηστεύσω, υπέρ άπαντας εν γή προκριθείς, τούς γηγενείς μακαριώτατε.

Σθενούμενος, τή δυναστεία τού Πνεύματος, αρεταίς κεκόσμησαι μάκαρ, εν βαθυτάτω τε γήρα, πρός τούς σούς μετέβης λαμπρώς Ιωσήφ πατέρας, μέγιστος πατήρ νομισθείς, τού εκ Θεού Πατρός εκλάμψαντος.

Η μνήμη σου, πρός ευφροσύνην τά πέρατα, συγκαλεί καί αίνεσιν, Λόγου τού σέ δοξάσαντος Μάκαρ, ώ σύν παρρησία αεί παρεστώς, απαύστως πρέσβευε, ημάς λυτρωθήναι, πειρασμών τούς ευφημούντάς σε.

Θεοτοκίον

Φυλάττουσαν, τήν παρθενίαν ακήρατον, τήν Αγνήν εφύλαξας, Λόγος εξ ής Θεός εσαρκώθη, φυλάξας Παρθένον αυτήν, μετά γέννησιν απόρρητον, μεθ' ής θεοφορε, Ιωσηφ ημών μνημόνευε.

Τών Αγίων

Μωϋσής εν τώ όρει

Τόν αρρήτως πρό αιώνων, φύντα Λόγον, καί Υιόν εκ Πατρός, τόν αυτόν επ' εσχάτων σαρκί, σήμερον Παρθένος εκύησεν, όν υμνούσι Ποιμένες, Αγγέλων βοώντων, Δόξα εν υψίστοις Χριστώ τώ Θεώ.

Τόν Αστέρα οι Μάγοι ιδόντες, τρόπω ξένω, τούτω παρείποντο, τόν τεχθέντα επιζητούντες, όν ευρόντες δώροις ετίμησαν, χρυσώ καί λιβάνω, καί σμύρνη βοώντες, Δόξα εν υψίστοις τώ τεχθέντι Θεώ.

Βηθλεέμ νύν ευφραίνου, Πόλις γενομένη τού Νέου Δαυϊδ, καί Σιων επαγάλλου, τών Εκκλησιών η ακρόπολις, κοινήν ευωχίαν τού Παμβασιλέως, καί τών αυτού θεραπόντων νύν δεξάμεναι.

Τώ τεχθέντι εκ Παρθένου Θεώ, πάσα η Κτίσις τρόμω υπούργησεν, ουρανοί

μέν τόν Αστέρα, η γή τήν φάτνην, όρος τό σπήλαιον, οι Μάγοι τά δώρα,
Ποιμένες τό θαύμα, Άγγελοι τόν ύμνον αυτώ προσφέροντες.

Βασιλεύς εκ ποιμένων, πάλαι μέν Δαυϊδ εχρημάτισεν, εκ φυλής δέ Ιούδα, σύ
τής Βασιλίδος Ιάκωβε, Ποιμήν ανεδείχθης, τής τού σαρκωθέντος ποιμένης,
Αμνού τού υψίστου καί Υιού τού Θεού.

Θεοτοκίον

Τών Αγγέλων οι δήμοι, σέ Θεοκυήτορ δοξάζουσι, καί ανθρώπων τό γένος, σέ
ακαταπαύστως εν ύμνοις τιμά, σύ γάρ τώ θείω τόκω, βροτούς ουρανόις
ήνωσας, όθεν σε γεραίρομεν.

Εξαποστειλάριον Αναστάσιμον

καί τών Αγίων

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Σύν Ιακώβω μέλπωμεν, τώ κλεινώ θεαδέλφω, Δαυϊδ τόν Θεοπάτορα, Ιωσήφ
τε τόν θεϊόν, τής Θεοτόκου Μνήστορα, τού Χριστού γάρ τή θεία γεννήσει
καθυπουργήσαν, Βηθλεέμ εν τή πολει, θεοπρεπώς, μετ' Αγγέλων Μάγων τε
καί ποιμένων, αυτώ τόν ύμνον άδοντες, ως Θεώ καί Δεσπότῃ.

Καί τής Εορτής Αυτόμελον

Επεσκέψατο ημάς, εξ ύψους ο Σωτήρ ημών, ανατολή ανατολών, καί οι εν
σκότει καί σκιά, εύρομεν τήν αλήθειαν, καί γάρ εκ τής Παρθένου ετέχθη ο
Κύριος.

Εις τούς Αίνους, Στιχηρά Αναστάσιμα δ'.

Είτα τής Εορτής Ήχος δ'

Ευφραίνεσθε δίκαιοι, ουρανοί άγαλλιάσθε, σκιρτήσατε τά όρη, Χριστού
γεννηθέντος, Παρθένος καθέζεται, τά Χερουβίμ μιμουμένη, βαστάζουσα εν
κόλποις, Θεόν Λόγον σαρκωθέντα, ποιμένες τόν τεχθέντα δοξάζουσι, Μάγοι
τώ Δεσπότῃ δώρα προσφέρουσιν, Άγγελοι ανυμνούντες λέγουσιν,
Ακατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

Θεοτόκε Παρθένε, η τεκούσα τόν Σωτήρα, άνέτρεψας τήν πρώτην κατάραν
τής Εύας, ότι Μήτηρ γέγονας, τής ευδοκίας τού Πατρός, βαστάζουσα εν
κόλποις, Θεόν Λόγον σαρκωθέντα. Ού φέρει τό μυστήριον έρευναν, πίστει
μόνη τούτο πάντες δοξάζομεν, κράζοντες μετά σου καί λέγοντες, Ανερμήνευτε
Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου κάθου εκ δεξιών μου έως άν θώ τούς
εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου

Δεύτε ανυμνήσωμεν, τήν Μητέρα τού Σωτήρος, τήν μετά τόκον πάλιν
οφθείσαν Παρθένον, Χαίροις Πόλις έμψυχε, τού Βασιλέως καί Θεού, εν ή
Χριστός οικήσας, σωτηρίαν ειργάσατο, Μετά τού Γαβριήλ ανυμνούμέν σε,

μετά τών ποιμένων δοξάζομεν κράζοντες, Θεοτόκε πρέσβευε, τώ εκ σου
σαρκωθέντι, σωθήναι ημάς.

Στίχ. Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου
μεταμεληθήσεται, Σύ ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ο πατήρ ευδόκησεν, ο Λόγος σάρξ εγένετο, καί η Παρθένος έτεκε, Θεόν
ενανθρωπήσαντα, Αστήρ μηνύει, Μάγοι προσκυνούσι, Ποιμένες θαυμάζουσι,
καί η κτίσις αγάλλεται.

Δόξα... Ήχος πλ. δ' Ανατολίου

Αίμα καί πύρ, καί ατμίδα Καπνού, τέρατα γής, ά προείδεν Ιωήλ, αίμα τήν
Σάρκωσιν, πύρ τήν θεότητα, ατμίδα δέ καπνού, τό Πνεύμα τό Άγιον, τό
επελθόν τή Παρθένω, καί κόσμον ευωδιάσαν, Μέγα τό μυστήριον, τής σής
ενανθρωπήσεως, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Υπερευλογημένη...

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν, ως διατέτακται

Αρχή

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Πρωτομάρτυρος, καί Αρχιδιακόνου Στεφάνου, καί τού
Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Θεοδώρου τού Γραπτού, αυταδέλφου
Θεοφάνους τού Ποιητού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια τού Πρωτομάρτυρος.**

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Τή τού Πνεύματος χάριτι, λαμπρυνθείς τήν διάνοιαν, τή μορφή ως Αγγελος,
ώφθης Στέφανε, διαδοθείσης τώ σώματι, τής ένδον λαμπρότητος, καί την
αίγλην τής ψυχής, φανερούσης τοίς βλέπουσι, δι' ής έτυχες, καί φωτός
θεωρίας, ουρανών σοι, παραδόξως ανοιγέντων, αρχή Μαρτύρων καί
καύχημα.

Ως βαθμίδες καί κλίμακες, πρός ουράνιον άνοδον, αι τών λίθων νιφάδες, σοί
γεγόνασιν, ών επιβαίνων τεθέασαι, εστώτα τόν Κύριον, τού Πατρός εκ δεξιών,
σοί ομώνυμον Στέφανον, προτεινόμενον, δεξιά ζωηφόρω, ού πλησίον, ως
καλλίνικος παρέστης, καί Αθλητών ακροθίνιον.

Εν σημείοις καί τέρασιν, απαστράπτων καί δόγμασι, παρανόμων έσβεσας τό συνέδριον, καί υπ' αυτών αναιρούμενος, καί λίθοις βαλλόμενος, υπέρ τής τών φονευτών, σύ προσήυχου αφέσεως, εκμιμούμενος, τήν φωνήν του Σωτήρος, ού εις χείρας εναπέθου σου τό πνεύμα, τό ιερώτατον Στέφανε.

Στιχηρά του Οσίου, όμοια

Ξενιτείας τοίς τραύμασι, προσετέθη σοι τραύματα, εξορίας Όσιε, χαλεπότητι, του παρανόμως διέποντος, τόν θρόνον τόν έννομον, καί συγχέοντος δεινώς, τούς θεσμούς τούς τής πίστεως, καί τήν, Άχραντον, του Σωτήρος Εικόνα καθελόντος, όν τή χάριτι τή θεία Χριστού θεράπον κατήσχυνας.

Ου φρουρά σε ου στένωσις, ουδέ σκότος ανήμερον, ου πληγαί καί μάστιγες, περίσχυσαν, τής πρόσ Χριστόν αγαπήσεως, χωρίσαι Θεόδωρε, ουδέ νόσος χαλεπή, καί μακρά καί δυσφόρητος, ουδέ ένδεια, τής τροφής θεωρρήμον, αλλ' ατρέπτως, εκαρτέρησας προβλέπων, τήν τών σών πόνων αντίδοσιν.

Αντί θλίψεως αίνεσιν, αντί πόνων απόλαυσιν, αντί σκότους έλλαμψιν, σοί δεδώρηται, ο Αθλοθέτης ο δίκαιος, αντί δέ θεσπέσιε, τής εν όψει σου γραφής, ζωής βίβλω εγγέγραψαι, Εκκλησία δέ, πρωτοτόκων ετάγης, εν υψίστοις, καί Αγγέλων πανηγύρει, περιχαρώς προσελήλυθας.

Δόξα... του Πρωτομάρτυρος

Έχος β' Ανατολίου

Τώ Βασιλεί καί Δεσπότη του παντός, τεχθέντι επί γής, Στέφανος υπέρλαμπρος προσφέρεται, ουκ εκ λίθων τιμίων κατεσκευασμένος, αλλ' εξ οικείων αιμάτων διηνθισμένος, Αλλ' ώ φιλομάρτυρες δεύτε, τά τών ασμάτων άνθη δρεψάμενοι, τάς κεφαλάς αναδησώμεθα, καί τοίς ύμνοις αναμέλποντες, είπωμεν, Ο σοφία καταγλαϊσθείς, καί χάριτι τήν ψυχήν, Πρωτομάρτυς Χριστού του Θεού, αίτησαι ημίν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... τής Εορτής, ο αυτός

Μέγα καί παράδοξον θαύμα, τετέλεσται σήμερον! Παρθένος τίκτει, καί μήτρα ου φθείρεται, ο Λόγος σαρκούται, καί του Πατρός ου κεχώρισται, Άγγελοι μετά Ποιμένων δοξάζουσι, καί ημείς σύν αυτοίς εκβοώμεν. Δόξα εν υψίστοις Θεώ, καί επί γής ειρήνη.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Έχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων εξανατείλαντα, καί ως Υιόν εν κόλπω Πατρικώ αεί όντα, αύθις δέ επ' εσχάτων, αγκάλαις Μητρός, ως εν θρόνω καθήμενον, καί υπ Αγγέλων Ποιμένων, Μάγων τε νύν, προσκυνούμενον υμνήσωμεν,

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου.

Εν Βηθλεέμ συνελθόντες, πιστοί κατίδωμεν, τόν τών απάντων Κτίστην, κείμενον εν τή φάτνη, καί τούς εκ Χαλδαίων δώρον καλόν, προσκομίζοντας τρίϋλον, ως Βασιλεί, ως Θεώ τε καί δι' ημάς, τριημέρω εσομένω νεκρώ.

Στίχ. Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου μεταμεληθήσεται. Σύ ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Εκ τής Παρθένου ετέχθης, υπό τό Σπήλαιον, καί στρατταί Αγγέλων, επιστάσαι εβών. Δόξα εν υψίστοις σοί τώ Θεώ, τώ τεχθέντι εν δούλου μορφή, καί αναπλάσαντι κόσμον εν τή γαστρί, τής Παρθένου καί ανάνδρου Μητρός.

Δόξα... τού Αγίου Ἦχος πλ. β'
Ανατολίου

Πρώτος εν Μάρτυσιν εδείχθης, καί εν Διακόνοις Στέφανε μακάριε, τών αθλητών τό εγκαλλώπισμα, τών πιστών τό καύχημα, η δόξα τών δικαίων. Τούς τήν σεπτήν σου εορτάζοντας μνήμην αίτησαι, ως παριστάμενος τώ θρόνω, Χριστού τού παντάνακτος, τών πταισμάτων ιλασμόν λαβεῖν, καί βασιλείας ουρανών αξιωθῆναι.

Καί νύν... τής Εορτής, ο αυτός

Χορεύουσιν Ἄγγελοι πάντες εν ουρανῷ , καί αγάλλονται σήμερον, σκιρτά δέ πάσα η Κτίσις, διά τόν γεννηθέντα εν Βηθλεέμ Σωτήρα καί Κύριον, ότι πάσα πλάνη, τών ειδώλων πέπταται, βασιλεύει Χριστός εις τούς αιώνας.

Απολυτίκιον τού Αγίου
Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Βασίλειον διάδημα, εστέφθη σή κορυφή, εξ άθλων ών υπέμεινας, υπέρ Χριστού τού Θεού, Μαρτύρων πρωτόαθλε, σύ γάρ τήν Ιουδαίων, απελέγξας μανίαν, είδές σου τόν Σωτήρα, τού Πατρός δεξιόθεν, Αυτόν ούν εκδυσώπει αεί, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... τού Οσίου Ἦχος πλ. δ'

Ορθοδοξίας οδηγέ, ευσεβείας διδάσκαλε καί σεμνότητος, τής οικουμένης ο φωστήρ, αρχιερέων θεόπνευστον εγκαλλώπισμα, Θεόφανες σόφε, ταίς διδαχαίς σου πάντας εφώτισας, λύρα τού Πνεύματος, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθῆναι τās ψυχάς ημών.

Καί νύν...

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Η γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τώ κόσμω, τό φώς τό τής γνώσεως, εν αυτή γάρ οι τοίς άστροις λατρεύοντες, υπό αστέρος εδιδάσκοντο, σέ προσκυνείν, τόν Ἥλιον τής δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν εξ ύψους ανατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς Ἦχος α' Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ο θρόνῳ πυριμόρφῳ, ἐν υψίστοις καθή μενος, σὺν Πατρί τῷ Ανάρχῳ, καί τῷ θείῳ σου Πνεύματι, εὐδόκησας τεχθῆναι ἐν σαρκί, ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου Ἰησοῦ, διὰ τοῦτο καί ἀστήρ σε, τοῖς ἐκ Περσίδος Μάγοις καθυπέδειξε. Δόξα τῇ παναγάθῳ σου βουλή, δόξα τῇ ἐπιφανείᾳ σου, δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς ἄκρα συγκαταβάσει σου.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τοῦ Αγίου Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Τήν τοῦ Πνεύματος πηγὴν, ἐν τῇ καρδίᾳ μυστικῶς, κεκτημένος τοῦ Χριστοῦ, ὁ Πρωτομάρτυς ἀληθῶς, τῶν Ἰουδαίων ἀπήλεγξε τὴν αὐθάδειαν, καί ἐδείξεν αὐτοῖς, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, ἀναβλαστήσαντα, τῷ τῆς σοφίας καί χάριτος πληρώματι, πεπληρωμένος ὁ ἐνδοξος. Ἀλλ' ὦ Τρισμάκαρ, τοὺς σέ τιμώντας, σῶζε θείαις πρεσβείαις σου.

Δόξα... Καί νύν...
Τῆς Εορτῆς Ὅμοιον

Ο ἀχώρητος παντί, πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρί; ὁ ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς, πῶς ἐν ἀγκάλαις τῆς Μητρὸς; πάντως ὥς οἶδεν, ὥς ἠθέλησε καί ὥς ἠυδόκησεν, ἄσαρκος γάρ ὢν, ἐσαρκώθη ἐκὼν, καί γέγονεν ὁ ὢν, ὁ οὐκ ἦν δι' ἡμᾶς, καί μὴ ἐκστάς τῆς φύσεως, μετέσχε τοῦ ἡμετέρου φυράματος. Διπλοὺς ἐτέχθη, Χριστὸς τὸν ἄνω, κόσμον θέλων ἀναπληρῶσαι.

Ο Ν' καί οἱ Κανόνες, τῆς Εορτῆς καί τῶν Αγίων. Ο Κανὼν τοῦ Πρωτομάρτυρος.

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. α'

«Ἴππον καί ἀναβάτην, εἰς θάλασσαν Ερυθράν, ὁ συντρίβων πολέμους, ἐν ὑψηλῷ βραχίονι, Χριστὸς ἐξετίναξεν, Ἰσραὴλ δὲ ἐσώσεν, ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντα».

Δεῦτε Στέφανον ὕμνοις, τὸν πρωτομάρτυρα, τῆς Χριστοῦ Εκκλησίας, ἐνδόξως στεφανώσωμεν, καί θεία στεφόμενοι, τοῦ Στεφάνου χάριτι, ἐπινίκιον ὕμνον ἄσωμεν.

Φέρων τοῦ Διδασκάλου, τό πρᾶον φρόνημα, καί τήν ἐκ τῆς ἀγάπης,

υποποιόν ταπείνωσιν, αξίως ο Στέφανος, Διακόνων πρόκριτος, καί προστάτης χηρών γεγένηται.

Σύ πρόσ επικουρίαν, τών Αποστόλων Χριστού, επαξίως εκλήθης, καί ως πιστός Διάκονος, φερώνυμε Στέφανε, χρηματίσας ένθα Χριστός, δι' αίματος μεταβέβηκας.

Θεοτοκίον

Σύ μέν υπέρ ανθρώπων, Χριστέ τόν άνθρωπον, εκ Παρθένου φορέσας, ως βρέφος εσπαργάνωσαι, ο σός δέ χωννύμενος, Πρωτομάρτυς λίθων βολαίς, τόν άνθρωπον αποδύεται.

Κανών τού Οσίου, ού η Ακροστιχίς.

Τούς σούς, αδελφέ, γνησίους πλέκω κρότους. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος δ'

«Θαλάσσης τό ερυθραίον πέλαγος, αβροχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Τόν τίτλον τής σής τιμίας όψεως, ιδόντα παραχωρεί, τά Χερουβίμ τού ξύλου τής ζωής, η φλογίνη ρομφαία δέ, πανευλαβώς τά νώτά σοι, δίδωσι πάνσοφε Θεόδωρε.

Ο τίτλος τή κορυφή επέκειτο, τού Βασιλέως Χριστού, εγγεγραμμένος ξύλω τού Σταυρού, ο σός τίτλος δέ Πάνσοφε, όπει τή σή κεκόλαπται, κεχαραγμένος ευπρεπέστατα.

Υψώθη επί Σταυρού μέν Κύριος, καί διενύγη πλευράν, σύ δέ ταθείς εν καμίνω καρτερώς, τās κεντήσεις υπέμεινας, ώσπερ κριός επίσημος, Ιερομύστα σφραγιζόμενος.

Σοφία παντοδαπή κοσμούμενος, Πάτερ Θεόδωρε, τόν πρωτοστάτην ήλεγξας σαφώς, τής κακίστης αιρέσεως, υπομονή τών έργων δέ, τούτου τās φρένας κατεπάτησας.

Θεοτοκίον

Σοφίας τής υπερσόφου γέγονας, δοχείον Πάναγνε, Θεογεννήτορ μόνη τών πιστών, σωτηρία καί ύμνησις, σύ γάρ ημίν γεγέννηκας, τήν πάντων θεϊαν απολύτρωσιν.

Τού Αγίου

Ωδή γ'

«Ο πλήξας επ ουδενός, τήν γήν τή προστάξει σου, καί μετεωρίσας ασχέτως βρίθουσας, επί τήν ασάλευτον Χριστέ, πέτραι τών εντολών σου, τήν

Εκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε αγαθέ καί φιλόανθρωπε».

Νομίμως ως Χριστού, στρατιώτης ο Στέφανος, πρὸς τοὺς θεοκτόνους παραταξάμενος, τό ακαταγώνιστον αὐτοῦ, σθένος ἐνδεδυμένος, τῶν παρὰ νόμων ἐθρίαμβευσεν, ἅπασαν τὴν βλάσφημον αἵρεσιν.

Τὼ ζήλω τῆς Χριστοῦ, πυρωθεὶς ἀγαπήσεως, καὶ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀποδυσάμενος, πίστεως καὶ Πνεύματος πλησθεὶς, θεοῦ ο Πρωτομάρτυς, τῶν Ἀλίων ἐβεβαίωσε, πᾶσι τό θεόκριτον κήρυγμα.

Ὡς κήρυξ τῆς κεκρυμμένης, ὄντως καὶ θείας ζωῆς, τῆς παρούσης ὡς περ ἐπιλαθόμενος, ἔργῳ διαδείκνυσι σαφῶς, πᾶσιν ο Πρωτομάρτυς, τροπαιοφόρον τὴν ἀλήθειαν, ἀρίστα προκρίνας τὸν θάνατον.

Θεοτοκίον

Τοῦ βίου δι' ἡμᾶς, ο Δεσπότης τό σπῆλαιον, ὑπεισῆλθε τρόπῳ συγκαταβάσεως, ο δὲ τῶν Μαρτύρων ἀρχηγός, Στέφανος τὴν σπιλάδα, τὴν ἀνθρωπίνην ὑπεξέρχεται, πόθῳ τοῦ Δεσπότη βαλλόμενος.

Τοῦ Οσίου

Ευφραίνεται ἐπὶ σοί

Οὐκ ἔχων ὅ,τι ταῖς σαῖς, διδασκαλίαις ἀντειπεῖν Ὅσιε, ἐπ' αἰκισμοὺς στρέφεται, ο βαρβαρικῆς βίας ἐμπλεως.

Υπέστης καρτερικῶς, τὰς ἐπὶ νῶτον καὶ στηθῶν μάστιγας, διὰ Χριστόν θεόπνευστε, καὶ τὰ ἐπὶ κόρρης ραπίσματα.

Σοφία πνευματικὴ, καὶ προθυμία λογισμοῦ ἡσχυνας, τὸν δυσσεβὴ Λέοντα, τοῖς ἱερωτάτοις σου δόγμασιν.

Ἀθραύστοις υπομοναῖς, καὶ καρτερίᾳ τῶν δεινῶν ἔθραυσας, τὴν μανικὴν Ὅσιε, βδέλλαν τὴ μαχαίρα τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Δαυὶδ καθὰ κιβωτόν, ἐν Βηθλεὲμ προφητικοῖς ὄμμασι, Μήτηρ Θεοῦ βλέπει σε, βρέφος τὸν ὑπέρθεον φέρουσιν.

Κάθισμα Ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Ἀπόστολε Χριστοῦ, Διακόνων ο πρῶτος, Πρωτόαθλε σοφέ, τῶν Μαρτύρων ἀκρότης, ο κόσμου τὰ πέρατα, ἀγιάσας τοῖς ἀθλοῖς σου, καὶ τοῖς θαύμασι, ψυχὰς ἀνθρώπων λαμπρύνας, τοὺς τιμώντάς σε, ρύσαι παντοίων κινδύνων, πανεύφημε Στέφανε.

Δόξα... Τοῦ Οσίου Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Στόμα πέφηνας τῆς παρρησίας, θράσος τύραννον, μεγαλοφρόνως,

καταισχύνας καρτερία τών άθλων σου, εκκεντηθείς γάρ τάς όψεις Θεόδωρε, διά Χριστού τήν εικόνα τήν πάνσεπτον, εβεβαίωσας, τιμάν και δοξάζειν άπαντας, αιτούμενος ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Τής Πορτής

Ήχος ο αυτός

Τήν ωραιότητα

Θαύμα παράδοξον, γέγονε σήμερα, ο γάρ Σωτήρ ημών, εν τώ Σπηλαίω σαρκί, ώφθη εκ Παρθένου δι' ημάς, καθώς αυτός επίσταται. Μάγοι μετά δώρων δέ, ως Βασιλεί προσεκύνησαν. Ποιμένες μετ' Αγγέλων τε, εδοξολόγουν αυτόν, μεθ' ών και ημείς βοώμεν αυτώ. Δόξα τώ δι' ημάς ενανθρωπήσαντι.

Τού Αγίου

Ωδή δ'

«Τήν θείαν εννοήσας σου κένωσιν, προβλεπτικώς ο Αββακούμ, Χριστέ εν τρόμω εβόα σοι, Εις σωτηρίαν λαού σου, τού σώσαι τούς χριστούς σου ελήλυθας».

Κατήγορος κριτής τε και άδικος, ο βροτοκτόνος και πατήρ, τού ψεύδους Στέφανε δείκνυται, αλλ' εαυτόν ανατρέπει, τούς βρόχους καθ' εαυτού τεκτηνάμενος.

Ο μέγας τής αθλήσεως πρόβολος, αντ ουδενός τού δυσμενούς, τυράννου κρίνας τήν έφοδον, καταπαλαίει ανδρείως, εντέχνως υποβάς τόν αντίπαλον.

Ως πρώτος τών Μαρτύρων ο Στέφανος, οδοποιήσας εν ημίν, τού Μαρτυρίου τήν είσοδον, στεφανηφόρος χορεύει, τώ στέφει τών Μαρτύρων στεφόμενος.

Θεοτοκίον

Εκλάμπας εκ Παρθένου ως Ήλιος, συνανατέλλουσιν Χριστέ, ως Εωσφόρον τήν ένδοξον, τού Πρωτομάρτυρος μνήμην, τή σή καταγλαΐζεις φαιδρότητι.

Τού Οσίου

Επαρθέντα σε ιδούσα

Εφηπλωμένος σανίδι κατεκεντήθης, ως προσκυμών Θεόδωρε, Χριστού τήν εικόνα, και τής Θεομήτορος, θρακός αγριότητι, και βαρβαρική ιταμότητι.

Λειτουργήσας εκ νεότητος τώ Δεσπότῃ, και πρós αυτόν ανένδοτον τήν άφεισιν έχων, Μάκαρ δι' ασκήσεως, Μαρτύρων εν αίματι, αύθις εκοσμήθης φαιδρότατα.

Φαινότατος ως ήλιος Θεοφόρε, ανατολής εξώρμησας, ακτίνας εκπέμπων, τής ομολογίας σου, και τής μεγαλόφρονος, και γενναιοτάτης ενστάσεως.

Θεοτοκίον

Ευλογημένος ο ερχόμενος Θεός Λόγος, εν Βηθλεέμ ως εύσπλαγχνος, εξ απειρογάμου, Πάναγνε κοιλίας σου, όν νύν εκδυσώπησον, σώσαι τους πρός σέ καταφεύγοντας.

Τού Αγίου

Ωδή ε'

«Ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, πρός σέ ορθρίζω, καί σοί κραυγάζω. Τήν ψυχήν μου φώτισον, τήν εσκοτισμένην Χριστέ, ως μόνος εύσπλαγχνος».

Έλαμψεν ως Άγγελος, ο Πρωτομάρτυς σου, τών ουρανίων Χριστέ αψίδων, γεγονώς υπέρτερος, καί δόξης αρρήτου, εμφορηθείς Φιλάνθρωπε.

Ως ακαταγώνιστος, τού Πρωτομάρτυρος, τού θείου ζήλου η παρρησία, καί γάρ μέχρις αίματος, πρός τούς θεοκτόνους, ανδρείως παρετάξατο,

Θεηγόρου στόματος, νιφάσιν έβαλε, τούς μαιφόνους ο Πρωτομάρτυς, υπ' αυτών απείροις δέ, τών λίθων νιφάσιν, ως νικητής εστέφετο.

Θεοτοκίον

Τόν επιδημήσαντα, εξ άπειράνδρου Μητρός, ο Πρωτομάρτυς εν ακινήτω, τού Πατρός θεότητι, εσώτα καί δόξη, εν ουρανοίς τεθέαται.

Τού Οσίου

Σύ Κύριέ μου φώς

Γήν ξένην κατοικών, ξενιτείας επ' άλγεσιν, αλγήματα εξορίας, καί φρουράς ωμοτάτας, υπέστης καρτερόψυχε.

Νύν χαίρεις άληθώς, νικηφόρον στεφάνωμα, δεξάμενος εν ημέρα τή παιδρά καί φωσφόρω τού θείου Πρωτομάρτυρος.

Ήν έσχες εκ παιδός, ευσεβώς υπόθεσιν, ετήρησας μέχρι τέλους, απερίτρεπτος μείνας, αήτητε Θεόδωρε.

Θεοτοκίον

Σέ όπλον αρραγές, κατ' εχθρών προβαλλόμεθα, σέ άγκυραν καί ελπίδα, τής ημών σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Τού Αγίου

Ωδή ς'

«Μαινομένην κλύδωνι ψυχοφθόρω, Δέσποτα Χριστέ, τών παθών τήν θάλασσαν κατεύνασον, καί εκ φθοράς, ανάγαγέ με ως εύσπλαγχνος».

Ο κλεινός ταξίαρχος τών Μαρτύρων, Στέφανος πιστοί, τούς θεσμούς τής φύσεως τή χάριτι, εκβεβηκώς, τή θεία δόξη αυγάζεται.

Μιμητής πανάριστος χρηματίσας, Δέσποτα Χριστέ, τού τιμίου πάθους σου ο Στέφανος, τούς φονευτάς, δι' ευλογίας αμύνεται.

Μιαιφόνου πράξεως, αμετόχους, φύλαττε Χριστέ, καί τού Πρωτομάρτυρος αξίωσον, τούς υμνητάς, τής κληρουχίας ως εύσπλαγχνος.

Θεοτοκίον

Παγκοσμίου γέγονε σωτηρίας, Δέσποτα Χριστέ, απαρχή ο τόκος σου, καί Μάρτυσι, θεοπρεπούς, Ομολογίας υπόθεσις.

Τού Οσίου

Θύσω σοι, μετά φωνής

Ιδρώτι, τών αγώνων εισέτι σταζόμενος, Αγwnοθέτη παρέστης, τώ δικαία κρίσει, πάσαν τήν Κτίσιν, κυβερνώντι, θεοφόρε παμμάκαρ Θεόδωρε.

Ουδέν σε, τής εις Χριστόν αγάπης εχώρισεν, ουκ αικιζόμενον σώμα, ου θανάτου ψήφος απειλουμένη, ου ζημία, τών προσόντων θεόφρον Θεόδωρε.

Υιός ών, καί φωτός τής ημέρας Θεόδωρε, πλήρης φωτός μετετέθης, πρὸς τό φῶς τό θείον αυξανομένης, τής ημέρας, καί νυκτός μειουμένης θεόληπτε,

Θεοτοκίον

Σέ μόνην, τών ακανθών εν μέσω ευράμενος ως καθαρώτατον κρίνον, καί κοιλάδων άνθος ώ Θεομήτορ, ο νυμφίος, εκ τής γαστρός σου Λόγος προέρχεται.

Κοντάκιον τού Πρωτομάρτυρος

Ήχος γ'

Η Παρθένος σήμερον

Ο Δεσπότης χθές ημίν, διά σαρκός επεδήμει, καί ο δούλος σήμερον, από σαρκός εξεδήμει, χθές μέν γάρ, ο Βασιλεύων σαρκί ετέχθη, σήμερον δέ, ο οικέτης λιθοβολείται, δι' αυτόν καί τελειούται, ο Πρωτομάρτυς καί θείος Στέφανος.

Ο Οίκος

Ως αστήρ φαινός σήμερον συνεξέλαμψε, τή Γεννήσει Χριστού, ο Πρωτομάρτυς Στέφανος, αστράπτων καί φωτίζων τά πέρατα άπαντα, τών Ιουδαίων μόνον η μαύρωσε τήν πάσαν δυσσέβειαν, σοφίας λόγοις τούτους διελέγξας, από τών Γραφών διαλεγόμενος, καί πείθων τούτους, τόν γεννηθέντα εκ τής Παρθένου Ιησούν, Υιόν αυτόν είναι Θεού, κατήσχυνε τούτων τήν ασεβή κακουργίαν, ο Πρωτομάρτυς καί θείος Στέφανος.

Συναξάριον

Τή ΚΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Πρωτομάρτυρος καί Αρχιδιακόνου Στεφάνου, ενός τών επτά Διακόνων.

Στίχοι

- Λόγων στεφάνοις, οία τιμίοις λίθοις,
- Στέφω Στέφανον, όν προέστεψαν λίθοι.
- Εικάδι λαΐνεος Στέφανον μόρος εβδόμη είλεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοδώρου τού Γραππού, αδελφού Θεοφάνους τού Ποιητού.

Στίχοι

- Αυχείν έχει τι καί Θεόδωρος μέγα,
- Εκ γής απαίρων, ως μέγα, στίξις θέας.

Στίχοι Ιαμβικοί, γραφέντες τώ προσώπω τού Αγίου Θεοδώρου, καί Αδελφού αυτού Θεοφάνους, παρά Θεοφίλου Βασιλέως, εν σιδήρω πυρωθέντι.

- Πάντων ποθούντων προστρέχειν πρός τήν πόλιν,
- Όπου πάναγνοι τού Θεού Λόγου πόδες
- Έστησαν, εις σύστασιν τής οικουμένης,
- Ώφθησαν ούτοι τώ σεβασμίω τόπω,
- Σκεύη πονηρά δεισιδαίμονος πλάνης.
- Εκείσε πολλά λοιπόν εξ απιστίας,
- Πράξαντες δεινά αισχρά δυσσεβοφρόνως,
- Εκείθεν ηλάθησαν ως αποστάται.
- Πρός τήν πόλιν δέ τού κράτους πεφευγότες,
- Ουκ εξαφήκαν τάς αθέσμους μωρίας.
- Όθεν γραφέντες ως κακούργοι, τήν θέαν,
- Κατακρίνονται καί διώκονται πάλιν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοδώρου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινοπόλεως.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Μαυρικού, καί τών σύν αυτώ εβδομήκοντα Μαρτύρων.

Ο Όσιος πατήρ ημών Λουκάς ο Τριγλινός, ήτοι ο εκ Μουδανίων, εν ειρήνη τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον, καί σώσον ημάς. Αμήν.

Τού Αγίου

Ωδή ζ'

«Ο υπερυψούμενος, τών Πατέρων Κύριος, τήν φλόγα κατέσβεσε, τούς Παΐδας εδρόσισε, συμφώνως μελωδούντας, Ο Θεός ευλογητός εί».

Ὡς ποικίλοις ἀνθεσι, καὶ ωραίοις Στέφανε, τοῖς λίθοις κοσμούμενος, σαυτὸν προσενήνοχας, Χριστῷ τῷ Ζωοδότῃ, μελωδῶν, Εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς ἀκαταγώνιστος, ἡ τοῦ Σαύλου ἐνστάσις, πορθούντος τό πρότερον, Χριστοῦ τοὺς θεράποντας, προσάγοντος δέ ἔθνη, νύν Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοὺς οὐδόντας βρύχοντες, φονικῶς οἱ ἀνομοὶ, ὥς θήρες ἀρπάσαντες, ἀνήρουν τὸν Στέφανον, ἐνθέως μελωδούντα, Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐπαρθεὶς τῷ Πνεύματι, τῷ ἀγίῳ Στέφανε, ἀρρήτως τεθέασαι, Υἱὸν συν Γεννήτορι, κραυγάζων τῇ Τριάδι, Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον

Σοὶ τῷ ἀνατείλαντι, ἐκ Παρθένου θείας ἀγνῆς, προσήνεκται ἔμψυχος, ὡς Βασιλεὶ Στέφανος, ἐνθέως μελωδῶν σοι, Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Οσίου

Ἐν τῇ καμίνῳ

Πεπυρσευμένος, τῷ ὀρθοδόξῳ ζήλῳ Πάνσοφε, πλάνην μιαρὰς αἰρέσεως καὶ δεινῆς, θαρσαλέως ἐξηκόντισας, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεὸς μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Λόγον σοφίας, λόγον δογμάτων, λόγον γνώσεως, λόγον διδαγμάτων, Πάτερ πανευσεβῶν, Θεὸς Λόγος σοι δεδῶρηται, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεὸς μου βοῶντι καὶ Κύριος.

Ἐξανατείλας, ἐκ τῆς Ε῰ας ὥσπερ ἥλιος, αἰγλὴν εὐσεβείας ἐσπείρας ἐπὶ γῆς, τῆς εἰκόνος τὴν προσκύνησιν, Χριστοῦ φωτίζουσας, καὶ διδάσκουσας Πάτερ Θεόδωρε.

Θεοτοκίον

Κεκοσμημένη, δεδοξασμένη ὑπερλάμπουσα, φέγγει Παρθενίας Μήτηρ Θεοῦ, μετὰ σώματος ἐγέννησας, καὶ ἐσπαργάνωσας, τὸν ομίχλη τὴν γῆν σπαργανώσαντα.

Τοῦ Αγίου

Ὡδὴ η'

«Σοὶ τῷ παντουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες χορεῖαν ἔμελπον. Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Δεῦτε νοητῶς, τῇ τοῦ Στεφάνου δόξῃ, λαμπόμενοι μέλψωμεν, τῷ σαρκωθέντι Θεῷ. Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡφθη σοι Χριστός, ἐν τῇ Πατρῷα δόξῃ, τῶν ἀθλῶν μηνύων σοι, σαφῶς τὰ ἐπαθλα, ὅθεν ἐβόας. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σοί ὡς νικητή, τῆς παρανόμου πλάνης, ἀθλήσεως στέφανος, ἐπλάκη Στέφανε, ὅθεν ἐβόας. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπλεξεν ἡμῖν, ὁ τοῦ Δεσπότης τόκος, χορεῖαν ἡ μνήμη τε, τοῦ Πρωτομάρτυρος, ὅθεν ἀπαύστως, τόν Κύριον ὑμνοῦμεν, καί υπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σέ τήν υπέρ νούν, θεανδρικῶς τῷ λόγῳ, τεκούσαν τόν Κύριον, καί παρθενεύουσιν, πάντα τὰ ἔργα, Παρθένε ευλογοῦμεν, καί υπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Οσίου

Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ

Ὡς λέων Παμμάκαρ πεπορθῶς, ψυχῆς στερρότητι, οὐκ ἐδειλίασας, τόν τῆς αἰρέσεως πρόβον, τῆς μανίας τόν ἐπώνυμον, ὃν καταπτήξας τοῖς λαοῖς, χαίρων ἐκραύγαζες. Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Κοσμήσας ἀνδρεία τόν θυμόν, τῇ σωφροσύνῃ δέ, Μάκαρ τήν ἐφεσιν, τόν νούν φρονήσεως ἐμπλεων, κεκτημένος διετέλεσας, δικαιοσύνη δέ τὰς σὰς φρένας ἐρρῦθμισας, ἀνακράζων. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Ραγδαίως φερόμενον τόν ρούν, τόν τῆς αἰρέσεως Πάτερ ἐξήρανας, τοῖς σοῖς συντάγμασιν Ὅσιε, καί πανσόφοις ἀποδείξεσι, τὰς μηχανάς τῶν ἀσεβῶν, καταστρεψάμενος, καί κραυγάζων. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ὁ πλάσας τήν φύσιν κατ' ἀρχάς, τήν τῶν ἀνθρώπων Θεός, ταύτην ἐνδύεται, ἐκ τῆς ἀχράντου σου Παναγνε, καί ἀγίας γαστρός σήμερον, ἐν Βηθλεὲμ προφητικῶς, ἀποτικτόμενος, ὅθεν πάντες, σέ ευλογοῦμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Τοῦ Αγίου

Ὡδή θ'

«Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρί, καί ἔτεκεν υἱόν τόν Εὐμανουήλ, Θεόν τε καί ἄνθρωπον. Ἀνατολή, ὄνομα αὐτῷ, ὃν μεγαλύνοντες, τήν Παρθένον μακαρίζομεν».

Τῶν ἐπαίνων Στέφανε, υπερέβης ἅπαντα θεσμόν, καί φέρεις κατὰ παντός, λόγου ἀψευδῶς, σύ τὰ νικητήρια, ἀδυνατεῖ, βρότειος γάρ νούς, πλέξασθαι

στέφανον, εγκωμίων σοι επάξιον.

Ω τής μακαρίας σου, ής εφθέγξω, Στέφανε φωνής! Μή στήσης τοίς φονευταίς, Δέσποτα βοών, Χριστέ τό αγνόημα, αλλ' ως Θεός καί Δημιουργός, δέξαι τό πνεύμά μου, ώσπερ θύμα ευωδέστατον.

Σύ των πόνων έπαθλον, ανεδήσω τό νικητικόν, εκ Παντοκρατορικής, στέφος δεξιάς, καί νύν Παμμακάριστε, παρεστηκώς τώ Παμβασιλεί, δόξη καί χάριτι, τούς ανυμνούντάς σε περισώζε.

Θεοτοκίον

Χρονικής υπάρξεως, εκ Παρθένου, είληφεν αρχήν, σαρκί ο εκ τού Πατρός άχρονος Υιός, διό αναιρούμενος, ο μιμητής, Στέφανος Χριστού, νύν εκκληρώσατο, απαρχήν τής αϊδίου ζωής.

Τού Οσίου

Λίθος αχειρότμητος

Τώ θείω βαλλόμενος πόθω, τών διωγμών τάς παραστάσεις, ράον υποφέρεις θεόφρον, καί τού διώκτου τήν αγριότητα, καταβαλών απείληφας, τόν τών αγώνων Πάτερ στέφανον.

Όλβον επουράνιον εύρες, καί διαμένουσαν οικίαν, αντί τής μακράς εξορίας, καί ξενιτείας καί μεταβάσεως, καί νύν τρυφάς λαβόμενος, τής αιωνίου απολαύσεως.

Ύμνον τώ Δεσπότη προσφέρων, Μάκαρ δυσώπησον απαύστως, υπέρ τής εμής ασθενείας, καί συσκηνίας καί αδελφότητος, όπως ομού βιώσαντες, τύχωμεν άμα τής Θεώσεως.

Θεοτοκίον

Σέ τήν υπέρ νούν τε καί λόγον, εν Βηθλεέμ τόν Θεόν Λόγον, σήμεραν τεκούσαν Παρθένε, καί εν σπαργάνοις τούτον ειλήσασαν, ως αληθώς Θεόπαιδα, καί Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον τού Πρωτομάρτυρος Επεσκέψατο ημάς

Στέφανος σοί ως Βασιλεί, έμψυχος προσενήνেকται, νύν τής σαρκός εκδημήσας, τώ ενδημήσαντι σαρκί, Θεώ τώ παντοκράτορι, δι' όν καί τόν αγώνα, ενδόξως ετέλεσεν:

Έτερον

Τοίς μαθηταίς συνέλθωμεν

Ο πλήρης θείας χάριτος, καί δυνάμεως όντως, τερατουργών διήλεγχε, θεοκτόνων τά στίφη, διακενής μελετώντα, υψηγόρω δέ γλώττη, θεολογών ο Στέφανος, τού Πατρός δεξιόθεν, τόν Ιησούν, καθορώ νύν έφησεν εστηκότα, προς όν λιθολευστούμενος στεφηφόρος ανήλθεν.

τῆς Εορτῆς, μετὰ τοῦ Στεφάνου πάλιν

Ο τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, συναΐδος Λόγος, καὶ συμφυὴς καὶ σύνθρονος, ἐκ Παρθένου γεννᾶται, ἐν Βηθλεὲμ νῦν ὡς βρέφος, ὃν Θεὸν καὶ Σωτῆρα, ὁ Πρωτομάρτυς Στέφανος, ἀριδῆλως κηρύξας, ὑπὸ χειρῶν, μισαιφόνων χαίρων λιθολευστεῖται, καὶ στεφηφόρος ἀνέισι, πρὸς αὐτὸν μετὰ δόξης.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα τοῦ Ἁγίου Στεφάνου.

Ἦχος β' Κυπριανού

Ἀθλοφορικὸν στέφανον, τῷ Πρωτάθλῳ οἱ πιστοὶ πλέξωμεν, ἐκ λογικῶν ἀνθέων, αὐτὸς γάρ τὴν τῶν Μαρτύρων προητοιμάσεν ὁδόν, καὶ ἐν χαρᾷ ἀνεβόα, Ἰδοὺ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεωγμένους θεωρῶ, καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκ δεξιῶν ἐστῶτα τοῦ ἀοράτου Πατρός.

Ἦχος β' Ανατολίου

Ἀγιωσύνην ἐνεδύσω, Στέφανε μακάριε, Πρωτομάρτυς καὶ Πρωτοδιάκονε, τῶν Ἀγγέλων συμμετοχε, δυσωπήθητι, καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, πρὸς τὸν Σωτῆρα Κύριον τὸν ἀναμάρτητον.

Ο αὐτός, τοῦ αὐτοῦ

Πρῶτος ἐν Διακόνοις, πρῶτος καὶ ἐν Μάρτυσιν ἐδείχθης, πανάγιε Στέφανε, ὁδὸς γάρ ἐγένου τοῖς ἁγίοις, καὶ πολλοὺς τῷ Κυρίῳ προσήγαγες Μάρτυρας, διὸ οὐρανὸς σοι ἠνοιγή, καὶ Θεὸς σοι ἐφάνη. Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο αὐτός, τοῦ αὐτοῦ

Τὸν Πρωτομάρτυρα, καὶ γενναῖον τοῦ Χριστοῦ θεράποντα, Στέφανον τὸν Πρωτοδιάκονον, ἐπαξίως τιμήσωμεν οὗτος γὰρ ἔστω ἐν μέσῳ παρανόμων ἐν δεξιᾷ Πατρὸς Υἱὸν εθεάσατο.

Ἦχος δ' Ἰωάννου Μοναχοῦ

Στέφανε ἐνδοξε, οὐρανοπολίτα, Χριστοῦ θεράπον μακάριε, πρεσβείαν ποιήσον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτός, τοῦ αὐτοῦ

Στέφανος, ἡ καλὴ ἀπαρχὴ τῶν Μαρτύρων, ὁ πλήρης χάριτος καὶ δυνάμεως, ὁ ποίων σημεῖα καὶ τέρατα, μεγάλα ἐν τῷ λαῷ ὑπὸ ἀνόμων ἐλιθάζετο, ἀλλ' ἐξέλαμψεν ὡς Ἄγγελος, καὶ θεωρεῖ τὴν δόξαν, σοῦ τοῦ σαρκωθέντος ὑπὲρ ἡμῶν, ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως, καὶ τῷ Πνεύματι τῆς χάριτος, εἰς οὐρανοὺς ἀνελαμβάνετο, καὶ διὰ τοῦτο, ταῖς χοροστασίαις τῶν Ἀγγέλων συναυλιζόμενος, πρεσβεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. α' Κυπριανού

Πρωτομάρτυς Ἀπόστολε καὶ Πρωτοδιάκονε, ἡ πύλη τῶν Μαρτύρων, ἡ δόξα τῶν Δικαίων, τῶν Ἀποστόλων τό καύχημα, σύ οὐρανοὺς εθεάσω ἀνεωγμένους, ἐν τῷ σταδίῳ ἐστῶς, καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκ δεξιῶν ἐστῶτα τοῦ ἀοράτου Πατρός, διὸ, ὡς Ἄγγελος ἐκλάμψας τῷ προσώπῳ, ἐν χαρᾷ ἀνεκραύγαζες ὑπὲρ τῶν λιθαζόντων. Μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. Καὶ νῦν αἰτήσαι, τοῖς ἐκ πόθου ευφημούσί σε, ἱλασμόν ἁμαρτιῶν, καὶ τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... ο αυτός
Ιωάννου Μοναχού

Ακατάληπτον τό τελούμενον, εν Βηθλεέμ σήμερον μυστήριον! ο αόρατος οράται, ο άσαρκος σαρκούται, ο Λόγος παχύνεται, καί ο Ων γίνεται ο ουκ ήν, Παρθένος τίκτει εν σπηλαίω βρέφος νέον, τόν Πλάστην τής φύσεως, φάτνη εκτυπούται, εις θρόνον επουράνιον, κτήνη απεικάζει, χερουβικήν παράστασιν. Ποιμένες θαυμάζουσι, Μάγοι δώρα προσφέρουσιν. Άγγελοι ανυμνούντες λέγουσι. Δόξα εν υψίστοις Θεώ , καί επί γής ειρήνη, εν ανθρωποις γάρ ευδόκησεν, αναλλοιώτως ο Εμμανουήλ.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ιδούσα κρατούμενον χερσίν, εαυτής η Πάναγνος, τόν Ποιητήν απεφθέγγετο. Τέκνον γλυκύτατον, πώς σέ βρέφος βλέπω, καί νοείν ου δύναμαι, τήν απειρόν σου νύν συγκατάβασιν, υμνώ τό κράτος σου, προσκυνώ τήν ευσπλαγχνίαν σου, δι' ής σώσαι, κόσμον παραγέγονας.

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου.

Ως βρέφος με βλέπουσα ταίς σαίς, επαναπαυόμενον, Μήτηρ αγκάλαις ευφράνθητι, ήλθον τόν κόσμον γάρ, όλον διασώσαι, καί Αδάμ όν έπλασα, κακίστη συμβουλία τού όφεως, ξύλου γευσάμενον, καί τρυφής έξω γενόμεων, Παραδείσου, καί καταφθειρόμενον.

Στίχ. Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου μεταμεληθήσεται. Σύ Ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Σέ βρέφος Προτέλειε ορώ, φάτνη προσκλινόμενον, ου συνορώ μυστηρίου δέ, βάθος το άφραστον, πώς καί μετά τόκον, άφθορος διέμεινα, τούς νόμους υπερβάσα τής φύσεως. Τίνα ούν αίνόν σοι, προσαγάγω; πώς δοξάσω σε; η Παρθένος, Κόρη απεφθέγγετο.

Δόξα... τού Αγίου
Ήχος πλ. δ' Κυπριανού

Χαίροις εν Κυρίω στεφανηφόρε Στέφανε, ο μιμητής τού Δεσπότου, διότι καί Πρωτομάρτυς γέγονας, Χριστού τού Βασιλέως ημών, καί τήν πλάνην τών ανόμων, Ιουδαίων κατήργησας, πρέσβευε υπέρ ημών πρός Κύριον.

Καί νύν... τής Εορτής, ο αυτός

Παράδοξον μυστήριον, οικονομείται σήμερον! καινοτομούνται φύσεις, καί Θεός άνθρωπος γίνεται, όπερ ήν μεμένηκε, καί ο ουκ ήν προσέλαβεν, ου φυρμόν υπομείνας, ουδέ διαίρεσιν.

Η λοιπή, Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Δισμυρίων, τών εν Νικομηδεία καέντων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς.

Ἦχος πλ. α'
Χαίροις ἀσκητικῶν

Φέρεις Αδαμιαίαν μορφήν, ο ενμορφῇ Θεοῦ υπάρχων παντέλειος, καί θέλεις χερσί κρατεῖσθαι, ο τῇ χειρί τοῦ παντός, περιδεδραγμένος δυναστεία σου, Ἀγνή η πανάμωμος, προσεφθέγγετο λέγουσα. Πώς σε σπαργάνοις, ἐνείλησω ὡς νήπιον, πώς θηλάσω σε, τόν τά σύμπαντα τρέφοντα; πώς μή τήν ὑπέρ ἔννοιαν, πτωχείαν θαυμάσω σου; πώς σε Υἱόν μου καλέσω, δούλη σου νύν χρηματίζουσα; Ὑμνῶ εὐλογῶ σε, τόν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τό μέγα ἔλεος.

Βρέφος σωματωθέν ἐξ αὐτῆς, τόν προαιώνιον Θεόν η Πανάμωμος, Ὁρώσα, χερσί κρατοῦσα, καταφιλοῦσα πυκνῶς, καί χαράς πλησθεῖσα, προσεφθέγγετο, αὐτῷ, Θεέ ὕψιστε, Βασιλεῦ αθεώρητε, πώς καθορώ σε, καί νοεῖν τό μυστήριον, οὐ δεδύνημαι, τῆς ἀμέτρου πτωχείας σου; Σπήλαιον γάρ σμικρότατον, καί τοῦτο ἀλλότριον, ἔνδον χωρεῖ σε τεχθέντα, καί Παρθενίαν μή λύσαντα, νηδύν συντηροῦντα, ὡς πρό τόκου καί διδόντα, τό μέγα ἔλεος.

Ταῦτα ἱκετικῶς η Σεμνή, θαμβητικῶς τε φθεγγομένη ἀκήκοε, τών Μάγων πρό τοῦ Σπηλαίου, παρισταμένη ομοῦ, καί πρός τούτους ἔφη. Τίνα θέλετε; ὑμεῖς, ὡς ὀρώ γάρ, αλλοδαπῆς χώρας ἦλθετε, Περσῶν τό σχῆμα, οὐ τό φρόνη μα ἔχοντες, ξένην ἀφίξιν, καί πορείαν πεποιήσθε, καί πρός τόν ξενιτεύσαντα, ἐξ ὕψους καί ξένως μοι, ἐνοικισθέντα ὡς οἶδε, μετὰ σπουδῆς παρεγένεσθε, αὐτόν προσκυνῆσαι, τόν δωρούμενον τῷ Κόσμῳ, τό μέγα ἔλεος.

Στιχηρά Προσόμοια τών Αγίων.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Δισμύριοι Μάρτυρες Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ τῇ χάριτι, συναθροισθέντες ἐν Πνεύματι, δῆμος μακάριος, φωταυγεῖς ἀστέρες, πλάνης νύκτα λύσαντες, πρός ἄδυτον αὐγήν μετετέθητε, καί νύν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Πληθὺς πολυάριθμος πυρί, ἤδη ὠλοκαύτῳται, καί εὐωδίας ἐπλήρωσε, τά ἐπουράνια, καί τών πρωτοτόκων, ἐκλεκτὴν ὁμήγυριν, ἐφαίδρυνε, χαράς τε ἐπλήρωσε, νύν τά ἐπίγεια, καί πρεσβεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, τοὺς τελούντας, τήν ἐνδοξον μνήμην αὐτῶν.

Παρθένοι νεάνιδες τών σών, μύρων οσφραινόμεναι, σοίς ηκολούθησαν ίχνεσι, τό σόν μιμούμεναι, ζωηφόρον πάθος, τό ψυχοσωτήριον, καί πρός τήν εκ νεκρών εξανάστασιν, εν σοί γηθόμεναι, Ευεργέτα κατωκίσθησαν, τού σου κάλλους, σαφώς απολαύουσαι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Ευφράνθητι Ιερουσαλήμ, καί πανηγυρίσατε πάντες, οι αγαπώντες Σιών. Σήμερον ο χρόνιος ελύθη δεσμός, τής καταδίκης τού Αδάμ, ο Παράδεισος ημίν ηνεώχθη ο όφης κατηργήθη, ήν γάρ ηπάτησε πρώην, νύν εθεάσατο, τού Δημιουργού γενομένην Μητέρα. Ω βάθος πλούτου, καί σοφίας, καί γνώσεως Θεού! η προξενήσασα τόν θάνατον πάση σαρκί, τής αμαρτίας τό όργανον, σωτηρίας απαρχή εγένετο τώ κόσμω παντί, διά τής Θεοτόκου, βρέφος γάρ τίκτεται εξ αυτής, ο παντέλειος Θεός, καί διά τού τόκου, Παρθενίαν σφραγίζει, σειράς αμαρτημάτων, λύων διά σπαργάνων, καί διά νηπιότητος, τής Εύας θεραπεύει, τās εν λύπαις ωδίνας. Χορευέτω τοίνυν, πάσα η κτίσις καί σκιρτάτω, ανακαλέσαι γάρ αυτήν, παραγέγονε Χριστός, καί σώσαι τās ψυχάς ημών.

Απόστιχα Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ἦχος β' Οίκος τού Εφραθά

Όλον θεουργικώς, φορέσας εκ Παρθένου, Αδάμ Χριστέ τόν πρώτον, ετέχθης εν σπηλαίω, καί φάτνη εσπαργάνωσαι.

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου.

Ψάλλε προφητικώς, Δαυϊδ κινών τήν λύραν, τής σής γάρ εξ οσφύος, εξ ής η Θεοτόκος, Χριστός γεννάται σή μερον.

Στίχ. Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου μεταμεληθήσεται. Σύ Ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Αίνον Θεοτερπή, μετά Ποιμένων Μάγοι, καί σύν Αγγέλοις δόξαν, τώ εκ Παρθένου φύντι, Θεώ πιστοί προσάξωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Δόξα εν υψίστοις Θεώ, εν Βηθλεέμ ακούω, υπό Ασωμάτων σήμερον, τώ επί γής ειρήνην, ευδοκήσαντι γενέσθαι. Νύν η Παρθένος ουρανών πλατυτέρα, εξανέτειλε γάρ φώς τοίς εσκοτισμένοις, καί ταπεινούς ύψωσε, τούς αγγελικώς μελωδούντας. Δόξα εν υψίστοις Θεώ.

Απολυτίκιον τών Αγίων Ἦχος δ'

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία η γή, η πιανθείσα τοίς αίμασιν υμών, καί άγιοι αι σκηναί, αι δεξάμεναι τά πνεύματα υμών, εν σταδίω γάρ τόν εχθρόν εθριαμβεύσατε, καί Χριστόν μετά παρρησίας εκηρύξατε, αυτόν ως αγαθόν υπέρ ημών ικετεύσατε, σωθήναι δεόμεθα τās ψυχάς ημών.

Καί τῆς Εορτῆς
Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Ἡ γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ, τό φῶς τό τῆς γνῶσεως, ἐν αὐτῇ γάρ οἱ τοῖς ἀστροῖς λατρεύοντες, ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο, σέ προσκυνεῖν, τόν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Ανέστης ἐκ νεκρῶν

Παράδοξον πιστοί, τό μυστήριον τοῦτο! Θεός ἐκ γυναικός, ἐγεννήθη ὡς οἶδε, τάγματα τῶν Ἀγγέλων, καταπλαγέντα τῇ καταβάσει αὐτοῦ, κρᾶζουσιν ἀνυμνοῦντα. Ὅτι ἐτέχθη Χριστός ο Κύριος, ο εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα... Καί νύν... τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Αὐτόμελον

Αὐλῶν ποιμενικῶν, καταπαύων ἄσμα, στρατός Ἀγγελικός, ἐπεφώνει λέγων. Αἶνον ἄσατε θεῖον, οἱ τῶν θρεμμάτων ἡγεμονεύοντες, κρᾶξατε ἀνυμνοῦντες. Ὅτι ἐτέχθη Χριστός ο Κύριος, ο εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα... Καί νύν... τό αὐτό

Ο Κανὼν τῆς Εορτῆς. Εἶτα τῶν Ἀγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Πληθὺς με σῶζοις Καλλινίκων Μαρτύρων. Ἰωσήφ.

Ωδὴ α' Ἦχος α'

«Ὡδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καί σῶσαντι τόν Ἰσραὴλ, ὅτι δεδόξασται».

Πληθὺς πολυάριθμε, σεπτῶν Μαρτύρων, τά πλήθη ἐξάλειψον, τῶν πολλῶν πταισμάτων μου, τῇ μεσιτείᾳ σου, καί δίδου λόγον ἀνυμνεῖν, τὴν σὴν πανήγυριν.

Λαμπτήρες υπέρφωτοι, τῆς Εκκλησίας, καλλίνικοι Μάρτυρες, τοῖς οικείοις μέλεσι, Θεόν δοξάσαντες, τῇ φωτοφόρῳ νύν ἡμῖν, μνήμη δοξάζεσθε.

Ἡ πίστις ἡ ἐνθεος, τῶν Αθλοφόρων, ἀπίστων τὴν ἄθεον, τυραννίδα ὤλεσε, καὶ ἐξηφάνισε, τὴν τῶν δαιμόνων πονηράν, ἐνστασιν χάριτι.

Θεόν παντοδύναμον, σάρκα λαβόντα, καὶ θάνατον λύσαντα, τῷ θανάτῳ Μάρτυρες, ὁμολογήσαντες, ἐθανατώθητε ζωὴν, λαβόντες ἀληκτον.

Θεοτοκίον

Υμνῶ σε Πανύμνητε, εὐλογημένη, Θεόν υπερύμνητον, ἐν σαρκὶ κυήσασαν, τὸν μεγαλύναντα, τοὺς Αθλοφόρους, καὶ τὸν ἐχθρόν κατα παλαίσαντας.

Ὡδὴ γ'

«Στερεωθήτω ἡ καρδίᾳ μου, εἰς τὸ θέλημά σου Χριστέ ὁ Θεός, ὁ ἐφ' ὑδάτων ουρανόν, στερεώσας τὸν δεύτερον, καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι, τὴν γῆν παντοδύναμε».

Ὡραιοτάτως ἐκπυρούμενοι, τῇ Χριστοῦ ἀγάπῃ Πανεύφημοι, υφαπτομένης τῆς πυράς, ουδαμῶς ἐπτοήθητε, ἀλλ' ἐν ταύτῃ τελειούμενοι, ὑφ' ἐν ἐδοξάσθητε.

Ζώσῃ φωνῇ Θεόν κηρύττοντες, ἀπειλὰς ἀθέων οὐκ ἐπτηξαν, ἀλλὰ τῶν Παίδων τὴν φωνήν, ὁμοφρόνως ἐκραύγαζον, οἱ πανεύφημοι Ὀπλίται, τοῦ Χριστοῦ τελειούμενοι.

Οὐ δειλιώμεν πύρ ὁμόδουλον, οἱ γενναῖοι ἅμα ἐκραύγαζον, ἀγαλλομένη δέ ψυχὴ, διὰ σέ θανατούμεθα, τὸν θανόντα καὶ τὸν θάνατον, Σωτὴρ καταργήσαντα.

Θεοτοκίον

Ἵνα Θεώσῃ τὸ ἀνθρώπινον, ὁ Θεός ἐγένετο ἄνθρωπος, ἐκ σοῦ Παρθένε τῆς Ἀγνῆς, ὑπὲρ λόγον καὶ ἐννοιαν, διὰ τοῦτό σε συμφώνως, οἱ πιστοὶ μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Στερεωθήτω ἡ καρδίᾳ μου, εἰς τὸ θέλημά σου Χριστέ ὁ Θεός, ὁ ἐφ' ὑδάτων ουρανόν, στερεώσας τὸν δεύτερον, καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι, τὴν γῆν παντοδύναμε».

Κάθισμα τῶν Ἀποστόλων

Ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Στρατός ἐν ἀριθμῷ, Δισμυρίων Μαρτύρων, τιμώμενος ἡμῖν ἀνατέλλει φωτίζων, καρδίας καὶ νοήματα, εὐσεβῶν διὰ πίστεως, ἐξαφθέντες γάρ, θείᾳ στοργῇ τοῦ Δεσπότου, τέλος ἅγιον, διὰ πυρός οἱ γενναῖοι, προθύμως ἐδέξαντο.

Δόξα... Καὶ νύν...

Τῆς Εορτῆς, ὅμοιον

Ἐν φάτνῃ δι' ἡμᾶς, τῶν ἀλόγων ἐτέθης, μακρόθυμε Σωτήρ, νηπιάσας

βουλήσει. Ποιμένες δέ σε ύμνησαν, μετ' αγγέλων κραυγάζοντες. Δόξα αίνεσις, τώ επί γῆς γεννηθέντι, καί υψώσαντι, τών γηγενών τήν ουσίαν, Χριστώ τώ Θεώ ημών.

Ωδή δ'

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν σου καί εφοβήθην, κατενόησα τά έργα σου, καί εξέστην Κύριε, ότι τῆς αινέσεως πλήρης ἡ γῆ».

Σού τώ πόθῳ προσέδησαν, καρδίας Λόγε οἱ Αθλοφόροι, διά σέ δέ θανατούμενοι, ὡς αρνία ἄμωμα, μιμηταί τοῦ πάθους σου ὠφθησαν.

Κυβερνήσαντες Ἅγιοι, πρὸς τόν λιμένα τῆς σωτηρίας, τὰς ψυχὰς υμῶν ἐν Πνεύματι, ζάλην διεφύγετε, εἰδωλομανίας Μακάριοι.

Ἀπερίτρεπτοι ὠφθητε, ἐν τῷ αγῶνι τοῦ μαρτυρίου, ἀκατάσειστοι, ἀπτόητοι, διωκτῶν τήν ἐνστάσιν, τῇ ἐνθέῳ πίστει νικήσαντες.

Θεοτοκίον

Λυτρωθέντες τώ τόκῳ σου, Εὐλογημένη, τῆς πρὶν κατάρας, εὐλογίαν ἀπειλήφαμεν, καί ζωὴν καί λύτρωσιν, οἱ σέ Θεοτόκον δοξάζοντες.

Ωδή ε

«Τό φαεινόν ἡμῖν ἐξανάτειλον, φῶς τό ἀπρόσιτον, τοῖς ὀρθρίζουσιν ἐπὶ τὰ κρίματα τών ἐντολῶν σου, Δέσποτα φιλόανθρωπε, Χριστέ ὁ Θεός ημῶν».

Λαμπροφανῶς ἡ μνήμη ἐπέλαμψε τών Αθλοφόρων σου, καί ἐφώτισε τῆς γῆς τὰ πέρατα, ταῖς τών θαυμάτων, θεαῖς διαδόσεσι, Χριστέ ὁ Θεός ημῶν.

Ἱεουργοί θυσίαν προσάγοντες, θύματα τέλεια, προσηνέχθησαν Ὀλοκαυτούμενοι, σὺν πάσιν ἄλλοις, πλείοσι συμμάρτυσι, Χριστόν μεγαλύνοντες.

Ναοὶ Θεοῦ υπάρχοντες Ἅγιοι, διά βαπτίσματος, τέλος ἅγιον, Ὁμοῦ ἐδέξασθε, ἐν οἴκῳ θεῷ καί πρὸς ἐπουράνιον, Ναόν ἀνηνέχθητε.

Θεοτοκίον

Ἵνα Θεός τοῖς ἄνω συνάψει, τοὺς ὀλισθήσαντας, παραβάσεως εἰς μέγα βάραθρον, τήν σὴν γαστέρα ὠκῆσε Πανάχραντε, καί σὰρξ ἐχρημάτισε.

Ωδή ς'

«Τόν προφήτην Ἰωάνν, ἐκμιμούμενος βοῶ. Τήν ζωὴν μου αγαθέ, ἐλευθέρωσον φθοράς, καί σῶσόν με, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, κράζοντα. Δόξα σοι».

Κορυφαῖος ἱεροῦ, ἐχρημάτισας λαοῦ, καί προέπεμψας αὐτόν, ἐν χαρὰ πρὸς οὐρανόν, ἀθλήσαντα, Ἱερομάρτυς Ἀνθιμὲ Ὅσιε.

Ως χρυσίον καθαρόν, αναμέσον τού πυρός, η ευσέβεια υμών, Αθληταί τού Ιησού, εγνώρισται, ηλίου πλέον εναπαστράπτουσα.

Νεκρωθέντες τή σαρκί, τήν ζωήν τήν αληθή, εκκληρώσασθε σοφοί, συνυπάρχοντες Χριστώ, τώ δείξαντι, δυνατωτέρους υμάς κολάσεων.

Θεοτοκίον

Μετά τόκον αληθώς, ως πρό τόκου Μαριάμ, τή δυνάμει τού εκ σου, σαρκωθέντος, Ιησού, διέμεινας, Παρθένος, όντως, θαύμα παράδοξον!

Ο Ειρμός

«Τόν προφήτην Ιωνάν, εκμιμούμενος βοώ. Τήν ζωήν μου αγαθέ, ελευθέρωσον φθοράς, καί σώσόν με, Σωτήρ τού κόσμου, κράζοντα. Δόξα σοι».

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Δισμυρίων, τών εν Νικομηδεία καέντων.

Στίχοι

- Ως προσφοραί σοι Σώτερ εξωπτημέναι,
- Οι Δισμύριοι τού νεω κείνται μέσον.
- Ανέρας ογδοάτη κτάνεν εικάδι Δισμυρίους πύρ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών αγίων Μαρτύρων, τών από τής Συγκλήτου, έξω τής πυράς απολειφθέντων, καί τελειωθέντων.

Ο Άγιος Ίνδης, εν τή θαλάσση βληθείς, τελειούται.

Στίχοι

- Ίνδην ακούω τού βίου λαβείν πέρας,
- Άκρον καταντήσαντα πρός βυθού πέρας.

Οι άγιοι Γοργόνιος καί Πέτρος εν τή θαλάσση τελειούνται.

Στίχοι

- Πόντος καλύπτει Γοργόνιον καί Πέτρον,
- Μνήμη δέ τούτων ού καλύπτεται χρόνω.

Ο Άγιος Μάρτυς Ζήνων ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Ζήνων κεφαλήν τέμνεται διά ξίφους,
- Μή προσκυνείν άγαλμα τού Ζηνός θέλων.

Ο Άγιος Μάρτυς Μαρδόνιος πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Καί Μαρδόνιον Μαρτύρων έγνων ένα,
- Στέργοντα Χριστόν, καί στέργοντα πύρ φλέγον.

Ο Άγιος Δωρόθεος, ο Πρεπόσιτος, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- ο Δωρόθεος, τήν κεφαλὴν μου, λέγει,
- Δῶρον κομίζω τῷ Θεῷ τετμημένην.

Ο ἅγιος θεόφιλος ο Διάκονος λιθοβοληθεὶς τελειούται.

Στίχοι

- Απόγραφε βληθέντα συχνοῖς τοῖς λίθοις,
- Καὶ θεόφιλον συλλόγῳ Θεοῦ φίλων.

Ο Άγιος Μυγδόνιος. βόθρῳ ἐγχωσθεὶς, τελειούται.

Στίχοι

- Κάν χωννύηται Μυγδόνιος ἐν βόθρῳ
- Εἰγνωσμένος τοῖς πάσι Μάρτυς τυγχάνει.

Ο Άγιος Γλυκέριος, ο Πρεσβύτερος, πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Ο Γλυκέριος, εἰς τό πῦρ βεβλημένος,
- Ἐφη, Γλυκύς μοι τῆς τελευτῆς ὁ τρόπος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Αγία Δόμνα, ξίφει τμηθεῖσα, τῷ πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Ἐκτεν συνάπτω ταῖς φρονίμοις Παρθένοις,
- Τὴν ψευδόμωρον Δόμναν ἐκτετμημένην.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον, καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

«Τοὺς ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου Σωτὴρ, οὐχ ἥψατο, οὐδέ παρηνώχλησε τό πῦρ, τότε οἱ τρεῖς ὡς ἐξ ἐνὸς στόματος, ὕμνουν καὶ εὐλόγουν λέγοντες, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ἀποσκοποῦντες μόνᾳ τᾷ ἐκεῖ, Μακάριοι μένοντα, δυνάμει θεϊκῇ, ὥσπερ οἱ τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι θεῖοι Παῖδες, τοῦ πυρός ἀνώτεροι, ὠφθητε θείῳ φωτὶ καταλαμπόμενοι.

Ρῆμα Τυράννου ἀλογον Σοφοί, φαυλίσαντες, σὺν ιερωτάταις γυναιξί, καὶ κομιδῇ ὡς ἀληθῶς, θείοις νηπίοις, προσφοραὶ ολόκληροι, τῷ Βασιλεῖ τοῦ παντός προσανηνέχθητε.

Τόν φωτισμόν τῆς γνώσεως Χριστοῦ, προσφέροντες ἔνδον ἐν ψυχῇ πανευλαβῶς, τό σκοτεινόν τῆς ἀθεΐας νέφος ὄντως, Ἀθληταὶ διήλθετε, καὶ εἰς αἰώνιον φῶς μετεβιβάσθητε.

Θεοτοκίον

Υψηλοτέρα ώφθης ουρανών κυήσασα, πάντων τόν Δεσπότην καί Θεόν, όν εκτενώς, καθικετεύουσα μή παύση, Παναγία άχραντε σώσαι, τούς πίστει θερμή δοξολογούντάς σε.

Ωδή η'

«Τόν τούς υμνολόγους εν καμίνω διασώσαντα Παίδας, καί τήν βροντόφλογον κάμινον, μεταβαλόντα εις δρόσον, Χριστόν τόν Θεόν υμνεíte, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ρέουσιν ενθέου ευωδίας, ιαμάτων τά μύρα, Μαρτύρων τά λείψανα, καί παθών δυσωδίαν ξηραίνουσι, τών πίστει ανυμνολογούντων, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ώφθητε ως ρόδα Αθλοφόροι, ωραιότατα μέσον, περιχεόμενοι τού πυρός, καί Προθύμως εκράζετε. Υμνεíte καί υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Νεανίσκοι άμα καί Παρθένοι, καί πρεσβύτει καί νέοι, Άγια Νήπια, γυναικών τε πληθύς αναρίθμητος, τής άνω έτυχον χορείας, ομού ενηθληκότες.

Θεοτοκίον

Ιεζεκιήλ σε πύλην βλέπει, κεκλεισμένην Παρθένε, δι' ής διώδευσεν, Ιησούς, ο σκηνώσας εν μήτρα σου, καί σάρκα εκ τών σών αιμάτων, φορέσας ασυγχύτως.

Ο Ειρμός

«Τόν τούς υμνολόγους εν καμίνω διασώσαντα Παίδας, καί τήν βροντόφλογον κάμινον, μεταβαλόντα εις δρόσον, Χριστόν τόν Θεόν υμνεíte, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Τήν φωτοφόρον νεφέλην, εν ή ο πάντων Δεσπότης, ως υετός εξ ουρανού, επί πόκον κατήλθε, καί εσαρκώθη δι' ημάς, γενόμενος άνθρωπος ο άναρχος, μεγαλύνομεν πάντες, ως Μητέρα, τού Θεού ημών αγνήν».

Ός εθελόθυτοι άρνες, ωλοκαυτώθητε άμα, καί ως θυσία καθαρά, τώ τυθέντι Δεσπότη, υπέρ ημών τών γηγενών, καλλίνικοι Μάρτυρες, προσήχθητε, καί στεφάνους τής νίκης, επαξίως, εκομίσασθε ομού.

Σύν τοίς Αγίοις Προφήταις, σύν τοίς σεπτοίς Αποστόλοις, σύν τοίς χοροίς τών εκλεκτών, καί αγίοις Αγγέλοις, πληθύς Μαρτύρων ευκλεών, Κυρίου δεήθητε, τού σώζεσθαι, πειρασμών καί κινδύνων, τούς εν πίστει, μακαρίζοντας υμάς.

Ηλιακών λαμπηδόνων, η ιερά υμών μνήμη, πλέον εκλάμπει Αθληταί, τών δαιμόνων τό σκότος, αποδιώκουσα αεί, καί πάντας φωτίζουσα, Πανεύφημοι, τούς εν πίστει καί πόθω, κατά χρέος, μακαρίζοντας υμάς.

Θεοτοκίον

Φώς η τεκούσα τό θείον, τό εκ Πατρός αναλάμψαν, τήν σκοτισθείσάν μου ψυχήν, ταίς απάταις τού βίου, καί γεγонуίαν τών εχθρών, Πανάμωμε

παίγνιον, οικτείρησον, καί φωτί μετανοίας, σωτηρίου, καταξίωσον Αγνή.

Ο Ειρμός

«Τήν φωτοφόρον νεφέλην, εν ή ο πάντων Δεσπότης, ως υετός εξ ουρανού, επί πόκον κατήλθε, καί εσαρκώθη δι' ημάς, γενόμενος άνθρωπος ο άναρχος, μεγαλύνομεν πάντες, ως Μητέρα, τού Θεού ημών αγνήν».

Εξαποστειλάριον τών Αγίων

Γυναίκες ακουτίσθητε

Πληθύς Μαρτύρων πάντιμε, καί φάλαγξ θεοσύλλεκτε, τών Δυσμυρίων αγίων, τόν εκ Παρθένου τεχθέντα, Θεόν εκδυσωπήσατε, ρυσθήναι πάσης θλίψεως, τούς νύν υμάς γεραίροντας, καί τήν λαμπράν εκτελούντας, καί πάμφωτον υμών μνήμην.

Τής Εορτής

Εικόνας ής μετέλαβον, θεουργικώς τής κρείττονος, εξώσθην οίμοι ο τλήμων! δι' ακρασίας τής πάλαι, σύ δέ Χριστέ ως εύσπλαγχνος, αρρήτως κοινωνήσας μοι, τού χείρονος μετείληφας, καινοποιήσας Σωτήρ με, Παρθενικών εξ αιμάτων.

Εις τούς Αίνους, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Τής οικείας χρηστότητος, ο Δεσπότης βουλόμενος, τοίς ανθρώποις τόν πλούτόν σου ο φιλόανθρωπος, καθυποδείξει τό φύραμα, τό τούτων ανέλαβες, καί ετέχθης εν σαρκί, καί τό Σπήλαιον ώκησας, ίνα άπαντας, ουρανίους ποιήσης ανυψώσας, τούς αινούντας καί υμνούντας, τήν σήν ανέκφραστον Γέννησιν. (Δίς)

Τή δυνάμει νευρούμενοι, καί στερρώς κρατυνόμενοι, καί ενισχυόμενοι τού Παντάνακτος, εν ασθενεία τής φύσεως, αήττητοι Μάρτυρες, τόν αρχέκακον εχθρόν, κραταιώς ενικήσατε, καί πρεσβεύετε, δωρηθήναι τώ κόσμω τήν ειρήνην, καί πιστοίς τήν σωτηρίαν, ως αντιλήπτορες μέγιστοι.

Εν τοίς λόγοις Φιλόθεος, καί εν έργοις Δωρόθεος, καί θεός Μαρδόνιος, καί Γοργόνιος, σύν τώ Σεκούνδω καί Πέτρω τε, καί Ίνδη ηρίστευσαν, καί εχθρού παρεμβολάς, ετροπώσαντο χαίροντες, καί πρεσβεύουσιν, εκ παντοίων κινδύνων λυτρωθήναι, τούς εν πίστει εκτελούντας, τήν σεπτήν αυτών πανήγυριν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Ακατάληπτον τό τελούμενον, εν Βηθλεέμ σήμερα μυστήριον! ο άόρατος οράται, ο άσαρκος σαρκούται, ο Λόγος παχύνεται, καί ο Ων γίνεται ο ουκ fin, Παρθένος τίκτει εν Σπηλαίω βρέφος νέον, τόν Πλάστην τής φύσεως, φάτνη εκτυπούται, εις θρόνον επουράνιον, κτήνη απεικάζει, χερουβικήν παράστασιν, Ποιμένες θαυμάζουσι, Μάγοι δώρα προσφέρουσιν. Άγγελοι ανυμνούντες λέγουσι, Δόξα εν υψίστοις Θεώ, καί επί γής ειρήνην, εν

ανθρώποις γάρ ευδόκησεν αναλλοιώτως ο Εμμανουήλ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ.

Ἦχος πλ. β' Αἱ Ἀγγελικαί

Ἄγει εορτήν, ἐν χαρὰ πάσα ἡ Κτίσις, καὶ οἱ οὐρανοί, σὺν ἡμῖν ἀγαλλιώνται, ἐν φάτνῃ γάρ ὁ Κτίστης, ἐκ Παρθένου τικτομενος, καὶ ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας, βρέφος νῦν ὠράθη παραδόξως, πρὸς ὃν εἰπώμεν. Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Νέον δι' ἡμᾶς, Ἰησοῦ ὠφθῆς παιδίον, ὁ ἐκ τοῦ Πατρὸς πρὸ αἰώνων ἀνατείλας, παλαιωθέντας πάλαι, παραβάσει βουλόμενος, πάντας καινουργῆσαι τοὺς ἀνθρώπους, διό σοι πάντες εὐχαρίστως, αἰεὶ κράζομεν. Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Στίχ. Ἐκ γαστρὸς πρὸ Ἐωσφόρου ἐγέννησά σε, ὦμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται. Σὺ Ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ὑμνησαν Χριστόν, ἐκ Παρθένου προελθόντα, ὄρη καὶ βουνοί, καὶ κοιλάδες καὶ πεδία, ἀστήρ δὲ τούτον Μάγοις, οὐρανόθεν ὑπέδειξε, κείμενον ὡς βρέφος ἐν σπηλαίῳ, σάρκα δουλικὴν ἡμφιεσμένον, πρὸς ὃν κράζομεν. Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα... Ὅμοιον

Τίς σου ἡ πολλή, καὶ ἀνείκαστος πτωχεία, δι' ἧς ὁ Ἀδάμ, κατεπλούτησε τὰ θεία; ἐβόα ἡ Παρθένος, ἐν ἀγκάλαις κατέχουσα, τὸν Εμμανουήλ Θεόν καὶ Κτίστην, σάρκα ἐξ αὐτῆς ἀνειληφότα, πρὸς ὃν κράζομεν. Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Καὶ νῦν... ὅμοιον

Παιδίον ὁ προὼν, Βασιλεὺς ὁ τῶν αἰώνων, ἐτέχθη ἐκῶν, καὶ Υἱὸς ἡμῶν ἐδόθη. Ακούσατε τὰ ἔθνη, Ἰσραὴλ ἐνωτίσθητι, γνῶτε καὶ ἠττάσθε, μεθ' ἡμῶν γάρ, ὅς λεπτυνεῖ καὶ ἐκλικμήσει, ἐκ γῆς ἀπασαν, καὶ βασιλείαν καὶ ἀρχήν, αὐτῷ μὴ ὑπείκουσιν.

Ἡ λοιπή, Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Νηπίων, τῶν ὑπὸ Ἡρώδου ἀναιρεθέντων, ὧν ὁ ἀριθμὸς χιλιάδες ἰδ' καὶ τοῦ Οσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρκέλλου, Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Ακοιμήτων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῶν Ἀγίων Νηπίων.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Θησαυρόν τόν κρυπτόμενον, ἐκζητῶν ὁ παράνομος, τοὺς ἀκάκους σήμερον, Παῖδας ἔθυσσε, καί ἡ Ραχήλ ἀπαράκλητος, υπῆρχε τήν ἀδικον, κατοπτεύουσα σφαγὴν, καί τόν ἄωρον θάνατον, οὐς ἐθρήνησε, δονουμένη τὰ σπλάγχνα, ἀλλά τούτους, ἐπευφραίνεται ἐν κόλποις, τοῦ Ἀβραάμ ἄρτι βλέπουσα.

Βασιλέα τόν ἄχρονον, ὑπὸ χρόνον γενόμενον, βασιλεὺς παράνομος ἐπεζήτησε, καί μὴ ευρὼν ἀνελεῖν αὐτόν, τῶν Παίδων ἐθέρισεν, ἀπειρόκακον πληθύν, οὐς εἰργάσατο Μάρτυρας, ὡς οὐκ ὤετο, καί πολίτας τῆς ἁνῶ βασιλείας, τήν αὐτοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας, παραφροσύνην ἐλέγχοντας.

Ἐκ Παρθένου τεχθέντι σοι, προαιώνιε Κύριε, καί δι' ἀγαθότητα νηπιάσαντι, χορὸς Νηπίων προσήνεκται. Μαρτύρων ἐν αἵματι, τήν ἀθόλωτον ψυχὴν λαμπρυνθεὶς δικαιοτάτα, ἅ κατώκισας, εἰς Μονὰς αἰεζώους, τήν Ἡρώδου, στηλιτεύοντα κακίαν, καί ὠμοτάτην παράνοιαν.

Στιχηρά τοῦ Οσίου, ὅμοια

Ἐγκρατείας ὑπόδειγμα, ἀνεδείχθης Μονάζουσι, θεοφόρε Μάρκελλε καί ἀσκήσεως, υπογραμμὸς ταπεινώσεως, στύλος ἐπαιρόμενος, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν, καί ἀγνείας συνόμιλος, ἡσυχίας τε, ἀληθοῦς ὄντως φύλαξ, καί ἀνδρείας, στήλη ἐμψυχος κανὼν τε, πρὸς ἀρετὴν ἀκριβέστατος.

Θεωρίας τῆς κρείττονος, ἐπιβάς Πάτερ Μάρκελλε, τὰ γεώδη ἅπαντα καί ἐπὶ κῆρα, καί περιῶν ἐν τῷ σώματι, παρείδες καί αὐλον, πολιτείαν ἐπὶ γῆς, ἐπεσπάσω δοξάζων Χριστόν, ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τήν αἰσέβαστον μνήμην σου.

Τήν ψυχὴν καί τό σῶμά σου, ταῖς ἐνθέοις ἐπτέρωσας, ἀρεταῖς ὦ Μάρκελλε, καί συνόμιλος, τῶν Ἀσωμάτων γεγένησαι, γήινων ἀμέτοχος, ἐνδεικνυμένος τερπνῶν, διὰ πόθον τοῦ Κτίστου σου, ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τήν αἰσέβαστον μνήμην σου.

Δοξα... τῶν Ἀγίων Ἦχος πλ. δ'

Ἀνδρέου Κρήτης

Ἡρώδης ὁ παράνομος, θεωρῶν τόν ἀστέρα, ὑπὲρ πάσαν κτίσιν λαμπρότερον, ἐταράττετο, καί γαλακτοτροφούμενα Βρέφη, ἐξ ἀγκαλῶν μητρικῶν ἀφήρπαζεν. Ἡ δέ Ἐλισάβετ, λαβούσα τόν Ἰωάννην, πέτραν παρεκάλει. Δέξαι Μητέρα μετὰ τέκνου. Ὅρος ἐδέξατο τόν Πρόδρομον, φάτνη ἐφύλαττε τόν θησαυρόν, ὃν ἀστήρ ἐμήνυσε, Μάγοι προσεκύνουν, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... τῆς Εορτῆς, ὁ αὐτός

Παράδοξον μυστήριον, οικονομείται σήμερον! καινοτομούνται φύσεις, καί Θεός άνθρωπος γίνεται, όπερ ήν μεμένηκε, καί ο ουκ ήν προσέλαβεν, ου φυρμόν υπομείνας, ουδέ διαίρεσιν.

Απόστιχα Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος πλ. β' Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Μυστήριον φρικώδες ορώ, Θεός γάρ ο κατέχων δρακί, πάσαν κτίσιν, περιέχεται σαρκί, εν φάτνη τών αλόγων, καί ράκει σπαργανούται, ο σπαργανών ομίχλη θάλασσαν.

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου.

Ο άσαρκος σαρκούται Θεός, καί άρχετσι ο άναρχος, καί ο πλήρης, νύν κενούται εν σμικρώ, Σπηλαίω εκ Παρθένου, καί βρέφος γαλουχείται, ο διατρέφων πνοήν άπασαν.

Στίχ. Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου μεταμεληθήσεται. Σύ Ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Σκιρτώσι τή γεννήσει Χριστού, Ποιμένες καί δοξάζουσι, σύν Αγγέλοις, καί αστήρ δορυφορεί, καί Μάγοι προσκυνούσι, καί άνθρωποι σωθέντες, τήν Θεοτόκον μεγαλύνουσι.

Δόξα... τών Αγίων Ήχος πλ. δ' Ανδρέου Κρήτης

Τού Ιησού γεννηθέντος εν Βηθλεέμ τής Ιουδαίας, τών Ιουδαίων τό κράτος κατήργηται. Σκιρτάτω τά Νήπια, υπέρ Χριστού σφαττόμενα, Ιουδαία οδυρέσθω, φωνή γάρ ηκούσθη εν Ραμά, Ραχήλ κλαίουσα, τά τέκνα αυτής. Βρέφη γάρ Ηρώδης ανελών ο παράνομος, απεπλήρου τήν Γραφήν, τήν Ιουδαίαν εμπιπλών αθώου αίματος, καί η γή μέν ηρυθραίνετο τοίς τών Νηπίων αίμασιν, η εξ Εθνών δέ εκκλησία, μυστικώς αγνίζεται, καί στολήν ενδύεται. Ήλθεν η αλήθεια, ο Θεός επέφανε, τοίς εν σκιά καθημένοις, εκ Παρθένου γεννηθείς, εις τό σώσαι ημάς.

Καί νύν... τής Εορτής, ο αυτός

Κύριε, εν Βηθλεέμ παραγένοντας, εν τώ Σπηλαίω παρώκησας, ο ουρανόν τόν θρόνον έχων, εν φάτνη ανεκλήθης, όν στρατιαί κυκλούσιν Αγγέλων, Ποιμέσι συγκατέβης, ίνα σώσης ως εύσπλαγχνος τό γένος ημών δόξα σοι.

Απολυτίκιον τών Αγίων Ήχος α'

Τάς αληδόνας τών Αγίων, άς υπέρ σου έπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καί πάσας ημών τάς οδύνας, ίσαι φιάνθρωπε δεόμεθα.

Τού Οσίου Ήχος πλ. δ'

Εν σοί Πάτερ ακριβώς διεσώθη τό κατ' εικόνα, λαβών γάρ τόν σταυρόν,

ηκολούθησας τώ Χριστώ καί πράττων ἐδίδασκες, υπεροράν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ, ἐπιμελείσθαι δέ ψυχῆς πράγματος αθανάτου. Διό καί μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὅσιε Μάρκελλε τό πνεύμά σου.

Καί τῆς Εορτῆς
Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ἡ γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἀνέτειλε τώ κόσμῳ, τό φῶς τό τῆς γνώσεως, ἐν αὐτῇ γάρ οἱ τοῖς ἀστροῖς λατρεύοντες, ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο, σέ προσκυνεῖν, τόν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Καί τά λοιπά τοῦ Εσπερινοῦ καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν.

Κάθισμα τῆς Εορτῆς
Ἦχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν μυστικῶς

Ἀγαλλιᾶσθω ουρανός, γῆ ευφραινέσθω, ὅτι ἐτέχθη ἐπὶ γῆς, ὁ Ἀμνός τοῦ Θεοῦ, παρέχων τώ κόσμῳ τήν ἀπολύτρωσιν. Ὁ Λόγος, ὁ ἐν τοῖς κόλποις ὢν τοῦ Πατρός, προήλθεν ἐκ τῆς Παρθένου, ἀνευ σποράς, ὃν οἱ Μάγοι ἐξίσταντο, Ὁρώντες ἐν Βηθλεέμ, τικτόμενον ὡς νήπιον, ὃν δοξάζει τά σύμπαντα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν.

Κάθισμα Ἦχος ὁ αὐτός
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ουρανός μοι ἐφάνης σήμερον γῆ, ἐπὶ σοί γάρ γεννᾶται ὁ Ποιητής, καί φάτνη ἀνακλίνεται, ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας, σὺν Ἀγγέλοις ὑμνοῦσι, καί Ποιμένες ἀπαύστως, Ἐν ὑψίστοις δόξα, εἰρήνῃ τώ Κόσμῳ τε, εἶδον γάρ ἀστέρα, ὁδοιποροῦντα οἱ Μάγοι, ὁξέως τε προέτρεχον, τοῦ προσάξει τά δῶρα αὐτῶν, χρυσόν σμύρναν καί λίβανον, ὡς πάντων ὑπάρχοντι Θεῷ, καί Βασιλεῖ αἰωνίῳ, καί Κτίστη τοῦ παντός, ἐν σπηλαίῳ δι' οἶκτον, ἐπιφανέντι βροτοῖς.

Ὁ Κανὼν τῆς Εορτῆς, καί τῶν Ἁγίων Νηπιῶν, συνηνωμένος μετὰ τοῦ Ὁσίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Νεογνά Χριστοῦ θύματα στέφω λόγοις.

Ἐν δέ τοῖς Θεοτοκίοις, Γεωργίου.

Ωδή α' Ἦχος πλ. β'

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ, ἰχνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντοῦμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ὠδὴν, ἐβόα ἄσωμεν».

Νεοποιεῖται ἡ κτίσις καὶ ἡ βροτῶν, φύσις ἀναπλάττεται, ἐν σαρκὶ τοῦ Ποιητοῦ, πάντων ὑπὲρ ἐννοίαν Χριστοῦ, τικτομένου ἐξ ἀγνῆς, καὶ παναχράντου Μητρός.

Ἐκ στελεχῶν νεοφύτων ἡ τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησία σήμερον, ὥσπερ ἄνθη εὐθαλή, ὀρεψαμένη αἵματα τερπνῶς, ἐφηδύνεται αὐτοῖς καὶ ὠραῖζεται.

Οἱ ποταμοὶ τῶν αἱμάτων τῶν εὐσεβῶν, Παίδων τὴν ἀπόνοιαν, καὶ μανίαν νοητῶς, τοῦ Ἡρώδου ἐκλυσαν, διό, υποβρύχιον αὐτοῦ ὠφθη τό θέσπισμα.

Τοῦ Οσίου

Γνώσιν δεξάμενος Πάτερ παρὰ Θεοῦ, ἀληθὴ καὶ ἀπταιστον, ἐπεζήτησας αὐτόν, διὰ βίου Μάρκελλε σεμνοῦ, καὶ ἐνθέοις ἀρεταῖς, ἐπεθεράπευσας.

Θεοτοκίον

Γῆ τῆς προτέρας κατάρας τῆς ἐν Εἰδῆμ, λύτρωσιν ἐδέξατο, ἐν αὐτῇ τοῦ Λυτρωτοῦ, γεννηθέντος Ἀχραντε ἐκ σοῦ, καὶ καίνισαντος αὐτήν, καὶ ἀγιάσαντος.

Ωδή γ'

«Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου».

Νεφέλαι στάξατε ἐν γῇ, γλυκασμὸν εὐφροσύνης, ἐκ νεφέλης φωτὸς γάρ, ἀνέτειλεν ὁ Χριστός, ἐν Σπηλαίῳ σαρκικῶς, ὑπὲρ πάσαν, ἐννοίαν τικτόμενος.

Ἀπημφιάσατο τὴν πρὶν, τῶν ἀνθρώπων ἡ φύσις, ἀκοσμίαν καὶ κόσμον, περιέθετο τερπνόν, τοῦ κοσμήτορος αὐτῆς, ἐκ Παρθένου, σαρκὶ ἀνατείλαντος.

Χορὸς θεόλεκτος βρεφῶν, ἐν σαρκὶ γεννηθέντι, προσηνέχθη τῷ Κτίστη, ὡς θυσία μυστικὴ, τυθείσα διὰ σφαγῆς, μαρτυρίου, καὶ θείας ἀθλήσεως.

Τοῦ Οσίου

Ρωμαλεότητι ψυχῆς, κατ' ἐχθρῶν νοουμένων, ὀπλισθεὶς θεοφόρε, διέκοψας τὰς αὐτῶν, παρατάξεις κραταιῶς, καὶ νίκην, ἀνεδήσω Μάρκελλε.

Θεοτοκίον

Ἐκ τῶν ἀχράντων σου Ἀγνή, καὶ τιμίων αἱμάτων, σαρκωθεὶς ἀπορρήτως, ὁ Λόγος ὁ τοῦ Θεοῦ, ἀνέδειξεν ὡς Θεός, τῶν κτισμάτων, σὲ ἀπάντων Δέσποιναν.

Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου».

Κάθισμα τῶν Ἁγίων Νηπίων

Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Τῷ τεχθέντι σήμερον, ἐκ τῆς Παρθένου, τῶν Νηπίων στράτευμα, ὡς Ποιητὴ καὶ Βασιλεῖ, δεκτὰ προσάγονται σφάγια, προτεθυμένα, Χριστῷ διὰ πίστεως.

Δόξα... Τοῦ Οσίου, ὁ αὐτός

Ταχύ προκατάλαβε

Αγνεῖας τοῖς ἀνθραξι, προκαθαρθεῖς τὴν ψυχὴν, τό σῶμα ἐστόμωσας, πρὸς ἀπαθείας ἰσχύν, Πατὴρ ἡμῶν Μάρκελλε, ὅθεν καὶ ἀνεδείχθης, ἐνδιαίτημα θεῖον, νόσους ἀποδιώκων, καὶ φωτίζων τοὺς πίστει, αἰὶ προσερχομένους σοι, καὶ ευφημοῦντάς σε.

Καὶ νῦν... Τῆς Εορτῆς Ὁμοιον

Ενθέως ευφραίνεται ἡ κτίσις σήμερον. Χριστός γάρ ὁ Κύριος, Πατρός ἀνάρχου Υἱός, ἐκ Κόρης γεννᾶται ἀγνής, ἅπαν τό τῶν ἀνθρώπων, γένος ἀθανατίζων, λύων τε τὴν κατάραν, τῆς προμήτορος Εὐας. Διό ευχαριστοῦντες αὐτῷ, ἐν ὕμνοις δοξάσωμεν.

Ὡδή δ'

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρὰς, ἐν Κυρίῳ εορτάζουσα».

Ἰδούσαι Κύριε, τὴν ἐν Σπηλαίῳ σου, συγκατάβασιν τάξεις Ἀγγελικαί, φόβῳ ἐξεπλάγησαν, καὶ διανύμνησαν Χριστέ, τό ἀνείκαστόν σου ἔλεος.

Συνέσει Κύριε, ὁ τεκτηνᾶμενος, πάσαν κτίσιν βουλήσει σωματικῶς, σεαυτὸν ἠρίθμησας, ἐν τοῖς ποιήμασι τοῖς σοῖς, καὶ ἐν τούτοις ἀναπέπασαι.

Τό ξίφος ὥθησε, μανεῖς ὁ ἄνομος, καὶ παράφρων Ἡρώδης καθ' ἑαυτοῦ, ἀνελεῖν πειρώμενος, τὸν Εὐεργέτην τοῦ παντός, καὶ ἀνώλεθρον θεότητι.

Τοῦ Οσίου

Οἱ πόνοι Ὅσιε, καὶ οἱ ἰδρώτές σου, τῶν αἱμάτων τοῖς ρεῖθροις τοῖς τῶν Βρεφῶν, κεκραμένοι Μάρκελλε, τῷ γεννηθέντι ἐν σαρκί, δῶρα τίμια προσήχθησαν.

Θεοτοκίον

Ὡραῖαν κάλλει σε, υπεραστράπτουσαν, τοῦ Υἱοῦ σου ἀκτίσιν οἱ τῶν ἐθνῶν, δωροφόροι Ἀχραντε, ἰδόντες θέαμα καινόν, καὶ παράδοξον ἀνύμνησαν.

Ὡδή ε'

«Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σέ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον».

Υπερεκκέχυται ὁ κρατὴρ, ὁ τῆς εὐσπλαγχνίας σου Χριστέ, εἰς τὰ ποιήματα ἅπαντα, καὶ ἀφθόνου ταῦτα, ἐλέους ἐπλησε, σαρκί ἐπιφανέντος, καὶ γεννηθέντος σου.

Θύματα ἄμωμα τῷ Χριστῷ, σήμερον προσήχθησαν ὁμοῦ, καὶ μυστικῶς

ανηνέχθησαν, ως πυρί τώ ξίφει ολοκαυτούμενα, τά Βρέφη, καί τών θείων βραβείων έτυχον.

Τού Οσίου

Υλώδους Όσιε τήν ψυχήν, σχέσεως καί πάσης γεηράς, καί επικήρου τερπνότητος, πόνοις εκκαθάρας τής σής ασκήσεως, ισάγγελος εδείχθης, εν κόσμω Μάρκελλε.

Θεοτοκίον

Ρείθρα επήγασε νοητά, τής αθανασίας ο εκ σου, σαρκί τεχθείς, εν Σπηλαίω Αγνή, καί τήν τών ανθρώπων φύσιν κατήρδευσεν, αφθαρσία πλουτίσας, αυτήν ως εύσπλαγχνος.

Ωδή ς'

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Μύρα ευωδέστατα, αναδέδωκεν η γή, εν ταύτη υπέρ έννοιαν, τού ακενώτου μύρου εκ τής Αγνής, σαρκί αναβλύσαντος, καί βροτούς, ευωδίας θείας πλήσαντος.

Αίμασιν εφοίνιξεν, ο Ηρώδης τών Βρεφών, τήν Βηθλεέμ ο δείλαιος, αλλά ταύτα βοήσαντα πρός Θεόν, ένδικον ειργάσαντο, τήν αυτού καταδίκην, καί τόν όλεθρον.

Τού Οσίου

Τού βίου τό πρόσκαιρον, καί τό άστατον σαφώς, κατανοήσας Μάρκελλε, πρός τά αεί εστώτα τήν τής ψυχής, ανύψωσας έφεσιν, ών επέτυχες, πόνοις τής ασκήσεως.

Θεοτοκίον

Γεννάται ο άχραντος, Θεός Λόγος εν γαστρί, εκ σου εν χρόνω Άχραντε, ίνα ζωήν τήν άχρονον τοίς εν γή, καί λήξιν αιώνιον, χορηγήση, καί δόξαν τήν ακήρατον.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον Έχος δ' Επεφάνης σήμερον

Αστήρ Μάγους έπεμψε, πρός τόν τεχθέντα, καί Ηρώδης άδικον, στρατόν απέστειλε κενώς, φονοκτονήσαι οióμενος, τόν εν τή φάτνη ως Νήπιον κείμενον.

Ο Οίκος

Τών άνω καί τών κάτω νύν ομού ευφραινομένων, εν τή επιφανεία τού πάντων Βασιλέως, Ηρώδης μόνος συναλγεί, σύν τοίς προφητοκτόνοις Ιουδαίοις, εικός γάρ μόνους αυτούς οδύρεσθαι, ου γάρ από τού νύν βασιλεύσουσιν, αλλ' η

βασιλεία τού Κυρίου, καί έτι κρατήσῃ, τά θράσῃ τῶν ἐχθρῶν αποκρουομένη, καί τά πλήθῃ τῶν πιστῶν συγκαλουμένη, μετὰ τῶν σεπτῶν Νηπίων τού κατοπτεύειν, τόν ἐν τῇ φάτνῃ ὡς Νήπιον κείμενον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τῇ ΚΘ' τού αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν ἁγίων Νηπίων, τῶν ὑπὸ Ἡρώδου ἀναιρεθέντων, χιλιάδων δεκατεσσάρων.

Στίχοι

- Διά ξίφους ἄωρα μητέρων Βρέφη,
- Ἀνείλεν ἐχθρός τού βρεφοπλάστου Βρέφους.
- Νήπια ἀμφ' ἐνάτην τάμον εἰκάδι παππάζοντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη πάντων τῶν Χριστιανῶν καί ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν ἐν λιμῷ καί δίψει καί μαχαίρᾳ καί κρύει τελειωθέντων.

Τελείται δέ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τοῖς Χαλκοπρατείοις εἰς τόν ναόν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐνθα ἡ ἁγία σορός.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τού Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Μαρκέλλου, Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Αἰοιμητῶν.

Στίχοι

- Αὔπνία δούς πάντα τόν ζωῆς χρόνον
- Μάρκελλε, κοιμήθητι μικρόν ἐν τάφῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τού ὁσίου Πατρός ἡμῶν Θαδδαίου τού Ὁμολογητοῦ.

Στίχοι

- Καί Θαδδαῖος ἰσχυσε κατὰ τῆς πλάνης,
- Ὁμολογητῆς ἀναφανείς ὡς μέγας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τά ἐγκαίνια τού ναοῦ τῶν ἁγίων 40 Μαρτύρων πλησίον τού Χαλκού τετραπύλου.

Ὁ ἐν ἁγίοις Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος ὁ ἐπίσκοπος Νικομηδείας, ὁ ποιητής ἀσματικῶν τινῶν κανόνων καί ἐτέρων γλαφυρῶν ὕμνων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Οἱ Ὅσιοι πατέρες Βενιαμίν καί Ἀθηνόδωρος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς ὁσίοις Παισί, τοὺς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τόν τύραννον ἐπέισε βοάν. Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Απεμείωσε τήν νύκτα ο τεχθείς σαρκί, Ἥλιος εκ Παρθένου Μητρός, καί
επηύξησε τήν διπτήν ημέραν τοῖς πιστοῖς, βοῶσιν αὐτῷ εὐλικρινῶς. Εὐλογητός
εἰ ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σαλευθείσαν αθεότητι τήν άπασαν, κτίσιν ο εν Σπηλαίῳ τεχθείς, επεστήριξεν
επιγνώσει πάλιν τή αὐτοῦ, απαύστως κραυγάζουσιν αὐτῷ. Εὐλογητός εἰ ο
Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τά ανεύθυνα μέν βρέφη απεθέρισεν, Ηρώδης μαιφόνῳ χειρί, τῶν ελπίδων
δέ, τῶν ματαίων ὅλως εκπεσῶν, τήν ένδικον δίκην εαυτῷ, θεοκτονίαν
μελετῶν εναπεγράψατο.

Τού Οσίου

Εν πυρί μέν τῆς ασκήσεως κατέφλεξας, Μάρκελλε τās τῆς σαρκός ηδονάς,
απαθείας δέ τῆ δρόσω ήρδευσας ψυχάς, βοῶν τῷ Χριστῷ εὐλικρινῶς.
Εὐλογητός εἰ ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἰδεν άπασα η κτίσις Θεονύμφευτε, τά θεία μεγαλείά σου, εν σαρκί εκ σου, τού
Δεσπότης πάντων καί Θεού, τεχθέντος εν πόλει Βηθλεέμ, καί σύν τοῖς Μάγοις
καί Ποιμέσι σέ άνύμνησεν.

Ωδή η'

«Εκ φλογός τοῖς Οσίοις, δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας,
άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας
τούς αιώνας».

Φωτοφόρον η κτίσις, στολήν ενδέδυται, καί κατήφειαν πάσαν, ὅλως απέθετο,
τού καινοποιού καί Δεσπότης τεχθέντος εν γή, ὃν υπερυψούμεν, εις πάντας
τούς αιώνας.

Ως χρυσίον καί σμύρναν, Χριστέ καί λίβανον, τās ἡμῶν ικεσίας, δέξαι
φιλάνθρωπε, καί ως τῶν Βρεφῶν τῶν αγίων τά αίματα, πρόσδεξαι οικτίρμον,
διδούς ἡμῖν ελεή.

Λελυμένα τού βίου, καί τῆς παρούσης ζωής, δι' ενθέου θανάτου, βρέφη
ανεύθυνα, πρόσ τόν αθλοθέτην Θεόν εχωρήσατε, τόν τήν αιώνιον, ζωήν ἡμῖν
διδούντα.

Τού Οσίου

Οσιότητος όπλοις, Όσιε Μάρκελλε, παρατάξεις Δαιμόνων κατεπολέμησας, καί
ως νικητής, κατ' αὐτῶν ήρας τρόπαια, καί θαυμάτων χάριν, εκ τού Θεού
εδέξω.

Θεοτοκίον

Ο εκ σου εν Σπηλαίῳ, τεχθείς Πανάχραντε, αιωνίους ανθρώποις, σκηνάς
ηυτρέπισε, τοῖς εὐλικρινῶς, Θεοτόκον υμνούσί σε, καί υπερυψούσιν, εις
πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις, δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ού τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς, σέ μακαρίζομεν».

Γνωστόν εδείχθη Χριστέ τό έλεος, τό υπέρ νούν τής σής φιλανθρωπίας τοίς Έθνεσιν, εν σαρκί γάρ Δέσποτα επτώχευσας, ίνα πλούτου μετόχους, κρείττονος Κύριε, ποιήσης ημάς ως αγαθός, καί πολυέλεος.

Οσός Παρθένε τόκος ο άρρητος, ξένην βροτοίς καί θείαν παρασχών αναγέννησιν, καί τήν κτίσιν πάσαν εκαινούργησε, καί τούς εν γή, Αγγέλοις ήνωσεν άδοντας, καί δοξολογούντάς σε αεί καί μεγαλύνοντας.

Ισχύς Ηρώδου τού πολεμήτορος, τή τών βρεφών μανέντος αναιρέσει ησθένησε, τήν αήττητον γάρ ταύτα δύναμιν, εκ Θεού εξωσμένα, χάριτι πίστεως, πρός τόν αθλοθέτην καί Θεόν, φαιδρώς ανέδραμε.

Τού Οσίου

Σταυρόν επ' ώμων άρας Μακάριε, τόν τού Χριστού, καί πάθη τά αυτού εκμιμούμενος, εσταυρώθης τώ κόσμω καί μέτοχος, δόξης τής ανεκφράστου, γέγονας Όσιε, εν ή καί ημών σών υμνωδών, μέμνησο πάντοτε.

Θεοτοκίον

Υιούς Θεού ημάς απειργάσατο, ο γεννηθείς σαρκί Θεός εκ σου Παναμώμητε, καί τό πρώτον δέδωκεν αξίωμα, τοίς αυτόν δεξαμένοις, καί Θεομήτορα, σέ δοξολογούσιν εκτενώς, καί μεγαλύνουσιν.

Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ού τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς, σέ μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον τών Νηπίων

Τών μαθητών όρώντων σε

Η Βηθλεέμ μή στύγναζε, αλλ' ευθύμει, τών ιερών Νηπίων τή αναιρέσει, θύματα γάρ τέλεια τώ Δεσπότη, Χριστώ προσανηνέχθησαν, υπέρ αυτού γάρ σφαγέντα, συμβασιλεύουσι τούτω.

Τού οσίου Όμοιον

Τά τής σαρκός σκιρτήματα θεοφόρε, δι' εγκρατείας πάσης κατακοιμίσας, άγρυπτον εθέσπισας καί πάννουχον, εν τή Μονή σου Μάρκελλε, δοξολογίαν τελείσθαι, Χριστού εις αίνεσιν Πάτερ.

Τής Εορτής Όμοιον

Επί τής γής ειρήνη καί εν ανθρώποις, Θεοκυήτορ γέγονεν ευδοκία. Άγγελοι

χορεύοντες εκραύγαζον. Εν τοῖς υψίστοις δόξα σοι, τῷ γεννηθέντι αφράστως, εν Βηθλεέμ εκ Παρθένου.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχ. Προσόμια τῶν Νηπίων.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ὡ τῆς Ἡρώδου πορώσεως! κατὰ Θεοῦ εμμανεῖς, τοῦ σαρκί νηπιάσαντος, Βηθλεέμ τοῖς βρέφεσι, τόν θυμόν επαφήσι, καί ξίφει πάντα, δημίων δίδωσι, ζωῆς στερήσαι, τόν ζωῆς αἴτιον, τούτων οἰόμενος, τῆς σφαγῆς τῷ αἵματι, ο λυμεών, τοῦ καρπού τῆς φύσεως, ο απηνέστατος. (Δίς)

Μάγοι εκ Περσίδος φθάσαντες, εἰς τήν Ἱερουσαλήμ, τόν Ἡρώδην ετάραξαν, καί μανεῖς ο δείλαιος, τά Νήπια κατέσφαπτεν, ὡς βότρυες δέ, Χριστῷ προσήχθησαν, εἰ καί μητρώων μαζών εσπάσθησαν, οἱ Νεομάρτυρες, τόν Ἡρώδην πλήξαντες, διό Χριστόν, πίστει ικετεύουσιν, εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Κλαίει ἡ Ραχήλ τά Νήπια, εν τῇ Ραμὰ δέ φωνή, νύν μεγάλη ἀκούεται, ο Ἡρώδης μαίνεται, καί ἀθέως φρυάττεται, ο Ἰωάννης φεύγει εν ὄρεσι, λίθος Μητέρα σύν τέκνῳ δέχεται, ο Ζαχαρίας δέ, εν Ναὼ φονεύεται, ο δέ Χριστός, φεύγει ἀφείς ἔρημον, Εβραίων οἴκημα.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἡρώδης ο παράνομος, θεωρών τόν ἀστέρα, υπέρ πάσαν κτίσιν λαμπρότερον, ἐταράττετο, καί γαλακτοτροφούμενα Βρέφη, ἐξ ἀγκαλῶν μητρικῶν ἀφήρπασεν. Ἡ δέ Ἐλισάβετ, λαβούσα τόν Ἰωάννην, πέτραν παρεκάλει. Δέξαι Μητέρα μετὰ τέκνου. Ὅρος ἐδέξατο τόν Πρόδρομον, φάτνη ἐφύλαττε τόν θησαυρόν, ὃν ἀστήρ ἐμήνυσε. Μάγοι προσεκύνουν, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... ο αὐτός

Εν Βηθλεέμ συνέδραμον Ποιμένες, τόν ἀληθῆ μηνύοντες Ποιμένα, τόν καθημένον ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ, καί ἀνακείμενον εν φάτνῃ, Νηπίου μορφήν δι' ἡμᾶς ἀνειληφότα, Κύριε δόξα σοι.

Ἀπόστιχα Στιχηρά Ἰδιόμελα τῶν Νηπίων.

Ἦχος α' Κυπριανού

Τῷ ἀχράντῳ σου τόκῳ, Χριστέ ο Θεός, πρώτη θυσία γέγονε τά Νήπια, Ἡρώδης, γάρ χειρώσασθαι, σέ τόν ἀχείρωτον βουληθεῖς, ἠγνόησε μαρτύρων προσάγων σοι χορόν. Διό σε ικετεύομεν τόν ἐνανθρωπήσαντα, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ, ο Θεός Ἰσραὴλ.

Ἦχος β' Τοῦ αὐτοῦ

Εἰς τά ὦτα τοῦ Κυρίου Σαβαώθ, εἰσεληλύθει ἡ σφαγὴ υμῶν, Βρέφη τίμια, δι'

αυτόν γαρ τό αίμα εξεχέατε, καί εν κόλποις Αβραάμ επαναπαύεσθε, καί τήν Ηρώδου εις αιώνας, μισητήν κακίαν καταγγέλλετε, δυνάμει τού τεχθέντος Χριστού.

Στιχ. Τοίς αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Ἦχος γ'

Μισητή τού Ηρώδου η παιδοκτονία, διά τήν αυτού μαιφονίαν, καί σεπτή η τών Παίδων θυσία, ως ηλικιώτις Χριστού, τής ημών σωτηρίας, τού καινού σφαγίου προθυομένη καί προπεπονθυία. Μή κλαίε Ραχήλ τά τέκνα, μιμνησκομένη τών κόλπων Αβραάμ, ένθα πάντων εστίν ευφραινομένων ή κατοικία.

Δόξα... Τού Οσίου

Ἦχος πλ. β'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν, ο φθογγος τών κατορθωμάτων σου, δι' ών εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου. Τών Δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εξήλωσας. Παρρησίαν έχων πρός Χριστον τόν Θεόν, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών.

Καί νύν... τής Εορτής, ο αυτός

Χορεύουσιν Άγγελοι πάντες εν ουρανώ, καί αγάλλονται σήμερον, σκιρτά δέ πάσα η κτίσις, διά τόν γεννηθέντα εν Βηθλεέμ Σωτήρα Κύριον, ότι πάσα πλάνη τών Ειδώλων πέπταται, καί βασιλεύει Χριστός εις τούς αιώνας.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Ανυσίας.

Εν ταύτη τή ημέρα ψάλλομεν καί τήν Ακολουθίαν τής Αγίας Μελάνης, διά τό αποδίδοσθαι τήν τών Χριστουγέννων Εορτήν κατά τήν λα'.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Αγίας Ανυσίας.

Ἦχος δ'

Ως γενναίον εν μάρτυσιν

Παρθενίας λαμπρότησι, φαιδρυνθείσα Πανεύφημε, Μαρτυρίου ήστραψας αγωνίσμασι, μή προσκυνήσαι ηλίω γάρ, πεισθείσα τήν άδικον, καθυπέμεινας σφαγήν, φοιनिχθείσα τοίς αίμασι, καί παρέστη κας, τώ Ηλίω τής δόξης στεφηφόρος, ταίς εκείθεν λαμπομέναις, αυγαζομένη φαιδρότησιν.

Τόν εγκάρδιον έρωτα, υποφαίνουσα δάκρυσι, κατανύξει Ένδοξε, γήν κατέβρεχες, καί ταίς θριξίν εναπέσμηχες, Χριστού υποπόδιον, εννοούσα καί αυτόν, ως παρόντα προβλέπουσα, όν επόθησας, καί ιχνών αποτομένη διανοία, θεωρίαις θειοτάταις, τήν σήν ψυχήν κατελάμπруνας.

Καί τόν πλούτον σκορπίσασα, καί πτωχοίς επαρκέσασα, ενυμφεύθης άφθορος τώ Ποιήσαντι, καί ώσπερ προίκα προσήγαγες, αυτώ παναοίδιμε, τών αιμάτων τούς κρουνούς, καί τού πάθους τήν μίμησιν, ού υπέμεινεν, Ανυσία ο μόνος εις νυμφώνα, κατοικίσας σε τόν θείον, ως Αθληφόρον καί Μάρτυρα.

Στιχηρά τής Αγίας Μελάνης.

Έχος ο αυτός Ο εξ υψίστου κληθείς

Η ταίς Αγγέλων χορείαις συναφθείσα, ότε σε ο ένθεος έρωσ ανέφλεξε, καί υπερίπτασθαι έπεισε τών ορωμένων, δι' απαθείας καί καθαρότητος, τότε σου τόν σύνευνον, λόγοις εξώγησας, θεοπειθέσι τήν άστατον, αποβαλέσθαι, τύρβην τού βίου τήν διαρρέουσαν, όθεν σύν τούτω τήν αιώνιον, εύρες ζωήν καί απόλαυσιν, δυσωπούσα Μελάνη, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Η τών Αγγέλων ποθήσασα τόν βίον, ότε τήν ενήδονον τρυφήν διέπτυσας, τή εγκρατε ία σχολάζουσα, καί αγρυπνία, καί χαμευνία, καί ταπεινότητι, τότε καθαρώτατον, σκεύος γεγένησαι, Πνεύματος θείου χαρίσμασι, περιφανέσι, κεκοσμημένη πρό τούτου πάνσοφε, όθεν πρός ζήλον, σου τόν ένθεον, εφειλκύσω λαούς καί προσήγαγες, τώ Δεσπότη Μελάνη, καί Σωτήριτών ψυχών ημών.

Η καλλοναίς αρετών ωραϊσμένη, ότε τόν σωτήριον λόγον επλήρωσας, καί διανείμασα δέδωκας, τάς μυριάδας, τού σου χρυσίου πτωχοίς καί πένησι, τότε τόν ουράνιον όλβον απείληφας, δικαιοσύνην πλουτήσασα, καί αφθαρσίαν, καί απολύτρωσιν Πανσεβάσμιε, όθεν τιμώνμεν σου τήν κοίμησιν, καί εκτενώς δυσωπούμέν σε, ικετεύσαι τόν Κτίστην, τού σωθήναι τάς ψυχάς ήμών.

Δόξα... Καί νύν... Έχος πλ. α' Ιωάννου Μοναχού

Ευφραινέσθωσαν οι ουρανοί, καί αγαλλιášθω η γή, σήμερον γάρ αληθώς, μία ποίμνη γέγονεν Αγγέλων καί ανθρώπων. Ω τού θαύματος! ο άόρατος οράται, ο αχώρητος χωρείται, ο άναρχος άρχεται, ο Υίός τού Θεού Υιός ανθρώπου γίνεται, καί Παρθένος απείρανδρος, Μήτηρ οράται Θεού, καί η Μήτηρ μετά κύησιν, Παρθένος ευρίσκεται, ο σαρκωθείς Λόγος τού Πατρός, εν φάτνη ανακέκλιται, καί Ποιμένες κήρυκες, κοινωνοί τού μυστηρίου γίνονται, Μάγοι εξ ανατολών τά δώρα προσεκόμιζον, υπό αστέρος οδηγούμενοι, καί τόν τεχθέντα Σωτήρα προσεκύνησαν. Μεθ' ών καί ημείς φιλέορτοι, τούς τής καρδίας θησαυρούς προθύμως ανοίξαντες, προσάξωμεν αυτώ πράξεις

αγαθάς, πίστιν, ἐλπίδα καί ἀγάπην, ὡς χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν, τῶν Ἀσωμάτων τήν φωνήν βοῶντες αὐτῷ. Δόξα ἐν υψίστοις Θεῷ, καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία, τῷ ἐλθόντι σῶσαι ἐκ φθοράς, τό γένος ἡμῶν.

Ἀπόστιχα στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς.

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν

Μάγοι ἀνατολῶν Βασιλεῖς τῷ ἐκ Παρθένου Βασιλίδος ἐκλάμπαντι, ἀπάντων Θεῷ καί Κτίστῃ, καί Βασιλεῖ ἀληθεί, δῶρα προσκυνοῦντες προσεκόμισαν, πρὸς οὓς ἡ Πανάμωμος, ἐκπλαγείσα ἐφθέγγετο. Εἶπατε δὴ μοι, οἱ τό πῦρ καί τὸν ἥλιον, σεβαζόμενοι, καί ἐν σκότει βαδίζοντες, πῶς τὸν ὑπὲρ κατάληψιν, φωτίζοντα σύμπαντα, ἐγνώτε σάρκα λαβόντα, καί ἐν σπηλαίῳ, τικτόμενον, ἐν γῇ καί δι' οἶκτον, παρεχόμενον τῷ κόσμῳ, τό μέγα ἔλεος;

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Λόγοις ἀκολουθοῦντες ἡμεῖς, τοῦ Βαλαάμ πρὸς τὴν ἀγνὴν ἀπεκρίθησαν, οἱ Μάγοι, παρετηρούμεν, ἀνατολὴν καθαρῷ, καί λαμπροῦ Ἀστέρος, προσγενήσεσθαι, καί δὴ θεασάμενοι, ἀσυνήθη φαινόμενον, τοῦτον ἀρτίως, ὑπ' αὐτοῦ ὁδηγούμενοι, οὐκ ὠκνήσαμεν, τὴν πορείαν ποιήσασθαι. Τίς οὖν οἱ ταῖς ἀγκάλαις σου, ὡς βρέφος κρατούμενος; πῶς μυστηρίῳ τοιούτῳ, καθυπουργήσαι ἠξίωσαι, σεμνὴ Παναγία; δι' οὐ εὐράτο ὁ κόσμος, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἐκ γαστρὸς πρό Εὐσφόρου ἐγέννησά σε, ὤμοσε Κύριος, καί οὐ μεταμεληθήσεται. Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Λέξω πυνθανομένοις ὑμῖν, τὰ ὑπὲρ λόγον καί διάνοιαν ἄπασαν, ἡ Κόρη φησί τοῖς Μάγοις, βλέπω γάρ νεύσει ὑμᾶς, ἀφικέσθαι ὥδε τοῦ παιδίου μου. Καινὰ καί παράδοξα, ὡς ὁράτε τὰ πράγματα, ὁ γάρ ἀχρόνως, τῷ Πατρὶ συννοούμενος, τὴν πτωχείαν μου, ἐκουσίως ἐφόρεσεν, ὅπως καταπλουτήσῃς, τοὺς γνώμη πτωχεύσαντας, καί Παραδείσου τὴν θείαν, διαγωγὴν ἀπολέσαντας. Αὐτός ἐστὶν οὗτος, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... ὅμοιον

Βρέφος σωματωθεν ἐξ αὐτῆς, τὸν προαιώνιον Θεόν ἡ Πανάμωμος, Ὁρώσα χερσὶ κρατοῦσα, καταφιλοῦσα πυκνῶς, καί χαράς πλησθεῖσα, προσεφθέγγετο, αὐτῷ, Θεέ ὕψιστε, Βασιλεῦ ἀθεώρητε, πῶς καθορώ σε, καί νοεῖν τό μυστήριον, οὐ δεδύνημαι, τῆς ἀμέτρου πτωχείας σου; Σπήλαιον γάρ σμικρότατον, καί τοῦτο ἀλλότριον, ἔνδον χωρεῖ σε τεχθέντα, καί Παρθενίαν μὴ λύσαντα, νηδὺν συντηροῦντα, ὡς πρό τόκου καί διδόντα, τό μέγα ἔλεος.

Καὶ νύν... ὅμοιον

Φέρεις Ἀδαμιαίαν μορφήν, ὁ ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων προτέλειος, καί θέλεις

χερσί κρατείσθαι, ο τή χειρί τού παντός, περιδεδραγμένος δυναστεία σου, Αγνή η Πανάμωμος, Προσεφθέγγετο χαίρουσα, πώς σε σπαργάνοις, ενειλήσω ως νήπιον, πώς θηλάσω σε, τόν τά σύμπαντα τρέφοντα; πώς μή τήν υπέρ έννοιαν, πτωχείαν θαυμάσω σου; πώς σε Υιόν μου καλέσω, δούλη σου νύν χρηματίζουσα; υμνώ ευλογώ σε, τόν δωρούμενον τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής
Ήχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ο αχώρητος παντί, πώς εχωρήθη εν γαστρί; ο εν κόλποις τού Πατρός, πώς εν αγκάλαις τής Μητρός; πάντως ως οίδεν, ως ηθέλησε καί ως ηυδόκησεν, άσαρκος γάρ ών, εσαρκώθη εκών, καί γέγονεν ο Ών, ο ουκ ήν δι' ημάς, καί μή εκστάς τής φύσεως, μετέσχε τού ημετέρου φυράματος. Διπλούς ετέχθη, Χριστός τόν άνω, κόσμον θέλων αναπληρώσαι.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα, όμοιον

Τί θαυμάζεις Μαριάμ; τί εκθαμβείσαι τώ εν σοί; Ότι άχρονον Υιόν, χρόνω εγέννησα φησί, τού τικτομένου τήν σύλληψιν μή διδαχθείσα. Άνανδρός ειμι, καί πώς τίκτω Υιόν, άσπορον γονήν, τίς εώρακεν, όπου Θεός δέ βούλεται, νικάται φύσεως τάξις, ως γέγραπται, Χριστός ετέχθη, τήν πρίν κατάραν, τού Αδάμ θέλων λύσαι.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Οι Κανόνες τής Εορτής, καί τών Αγίων.

Ο Κανών τής Αγίας Ανυσίας. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Θαλάσσης τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας, Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Υμνούντι τήν φωτοφόρον μνήμην σου, φώς μοι κατάπεμψον, ως τώ Πατρί τών φώτων εν χαρά, παρεστώσα Πανεύφημε, τήν τών παθών μου θύελλαν,

σαίς προσευχαίς αποδιώκουσα.

Ασκήσει τήν ψυχὴν νεώσασα, θεόφρον ἄρουραν, τοῦ μαρτυρίου στάχυν γεωργεῖς, Γεωργῷ συντηρούμενον, τῷ τήν ἰσχύν σοι πνεύσαντι, Παρθενομάρτυς ἀξιάγαστε.

Χειρὶ σου πλουσιωτάτῃ νείμασα, πλούτον ἐπίκηρον, πλουτοποιὸν ἐκέρδησας ζωὴν, μηδαμῶς διαρρέουσας, καὶ θησαυρόν ἀκήρατον, Μάρτυς καὶ δόξαν ἐπουράνιον.

Θεοτοκίον

Ἐκ σοῦ τῆς Ὑπεραγίας σήμερον, ὁ τοῦ παντός Ποιητῆς, σωματικῶς γεννᾶται καθ' ἡμᾶς, καὶ σπαργάνοις ἐιλίσσεται, ὁ σπαργανώσας θάλασσαν, ομίχλη Μήτηρ ἀειπάρθενε.

Κανὼν τῆς Ἀγίας Μελάνης. Θεοφάνους.

Ἦχος ὁ αὐτός Ἀνοίξω τό στόμα μου

Παθὼν αμαυρότητι, μελανωθέντα με πάντοθεν, λαμπρύνας καθάρισον, ταῖς φωτοβόλοις ευχαῖς, τῆς Οσίας σου, φιλόανθρωπε Μελάνης, καὶ ταύτην γεραίροντι, λόγον μοι ἐμπνευσσον.

Θερμῶς ἠκολούθησας, τῷ διὰ σέ τόν ἐκούσιον, Σταυρόν υπομείναντι, ἐπ' ὧμων φέρουσα, Παμμακάριστε, προθύμως τόν σταυρόν σου, καὶ τούτου ἐφύλαξας, τὰ δικαιώματα.

Γονέων προσπάθειαν, καὶ τῆς σαρκὸς ἡδυπάθειαν, τελείως ἐξέκλινας, μόνον ποθήσασα, τό ἐράσμιον, Χριστοῦ θεόφρον κάλλος, οὐ πάντα ἐφίεται, λόγου μετέχοντα.

Κλοιὸν ἀπορρίψασα, τῆς σαρκικῆς συμβιώσεως, τόν σύζυγον ἐπείσας, σὺν σοὶ τόν θεῖον ζυγόν, ἐπαυχένιον, καὶ φέρειν καὶ βαδίζειν, ὁδὸν τήν εἰσάγουσαν, εἰς τὰς αὔλους μονάς.

Θεοτοκίον

Πτωχεύει ὁ πλούσιος, ἐμέ πλουτίζων θεότητι, κακῶς τόν πτωχεύσαντα, τῇ ἀκρασίᾳ μου, καὶ ὁ ἀναρχος, ἀρχὴν ἰδοὺ λαμβάνει, ἐκ Κόρης τικτόμενος, νύν τῆς θεόπαιδος.

Τῆς Μάρτυρος

Ὡδὴ γ'

«Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα».

Τοῦ κάλλους σου τῆς ψυχῆς, ὁ Ποιητῆς σου ἐρασθεὶς νύμφην τε, ὄντως

καλήν καί άμωμον, Μάρτυς εαυτώ συνηγάγετο.

Τού πάθους τού απαθούς, τού νεκρωθέντος δι' ημάς νέκρωσιν, Μάρτυς σεμνή στέργουσα, τόν μαρτυρικών θνήσκεις θάνατον.

Ως θύμα πνευματικών, ως ιερείον καθαρόν τέλειον, σοί τώ Θεώ προσήνεκται, η τόν σόν Σταυρόν αγαπήσασα.

Θεοτοκίον

Χωρίον χωρητικόν, τού αχωρήτου Πλαστουργού πέφηνας, τούτον σαρκί χωρήσασα, Κεχαριτωμένη Πανάμωμε.

Τής Οσίας

Ουκ εν σοφία

Τής πρός τά κάτω, αποστάσα ροπής όλην δέδωκας, τήν ροπήν πανευσεβώς, τής προαιρέσεως Ένδοξε, μόνα πρός τά μένοντα καί αιωνίζοντα.

Καί φθεγγομένη, καί σιγώσα εδείχθης παραίνεσις, αστηρίκτων στηριγμός, μοναζουσών υποτύπωσις, Μελάνη πανένδοξε, όθεν υμνούμέν σε.

Τή συντονία, τών ευχών τās αισθήσεις ερρύθμισας, ταίς τού Πνεύματος αυγαίς, φωτειδής όθεν γέγονας, εν σώματι άϋλον, βίον ζηλώσασα.

Θεοτοκίον

Ο περιβάλλων, ουρανούς εν νεφέλαις βουλήματι, σπαργανούται βουληθείς, χειρί Παρθένου ως νήπιον, χειρός αφαρπάζων με, τού πολεμήτορος.

Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτῳ Σοφία Χριστέ, ου γάρ εστιν άγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τής Μάρτυρος

Έχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Κατά παθών τών τής σαρκός βασιλεύσασα, διά παθών ζωοποιών εβασίλευσας, εκ τού οικείου αίματος φοινίξασα σεμνή, χλαίναν αδιάφθορον, ευσεβώς Ανυσία, όθεν τού Παντάνακτος, Νύμφη άμωμος ώφθης, αλλ' εκ κινδύνων λύτρωσαι ημάς, τούς εκτελούντας εν πίστει τήν μνήμην σου.

Δόξα... τής Οσίας, ο αυτός

Ταχύ προκατάλαβε

Τά θεία προστάγματα, επιτελούσα σεμνή, εσκόρπισας έδωκας, τās μυριάδας τού σου, χρυσίου τοίς πένησιν, άρασα δέ επ' ώμων, τόν σταυρόν σου Μελάνη, άμα τώ σώ συζύγῳ, ηκολούθησας πίστει, Χριστώ τώ σταυρωθέντι σαρκί, καί μόνῳ Θεώ ημών.

Καί νύν... τῆς Εορτῆς, ο αὐτός
Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Δεύτε ἰδωμεν πιστοί, πού ἐγεννήθη ὁ Χριστός, ἀκολουθήσωμεν λοιπόν, ἐνθα ὁδεύει ὁ ἀστήρ, μετὰ τῶν Μάγων ἀνατολῆς τῶν Βασιλέων, Ἄγγελοι υμνοῦσιν, ἀκαταπαύστως ἐκεῖ, Ποιμένες ἀγραυλοῦσιν, ὡδὴν ἐπάξιον, Δόξα ἐν υψίστοις λέγοντες, τῷ σήμερον ἐν Σπηλαίῳ τεχθέντι, ἐκ τῆς Παρθένου καὶ Θεοτόκου, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

Τῆς Μάρτυρος

Ὡδὴ δ'

«Ἐπαρθέντα σε ἰδούσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ζωηφόροις σου τοῖς ἰχνεσιν ἐπομένη, λόγχῃ πλευράν τιτρώσκεται, καὶ τὴν στρεφομένην, ἀβλαβῶς παρέρχεται, ρομφαίαν ἡ δούλη σου, Δέσποτα Χριστέ ἀνυμνοῦσά σε.

Μαρτυρίου διαλάμπουσα λαμπηδόσι, καὶ ἀφθαρσίας στέφανον ἀναδησαμένη, χαίρουσα παρίστασαι, Χριστῷ τῷ Νυμφίῳ σου, Μάρτυς Ἀνυσία πανεύφημε.

Τὸν περνίσαντα ἀπάτη τὴν πρώτην Εὐάν, μαρτυρικαῖς ἐνστάσεσι, τρέψασα καθείλες, δείξασα ἀνίσχυρον, καὶ χαίρουσα ἐκραζες. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ὁ τὰς αὔλους οὐσίας δημιουργήσας, σωματικῶς ὡς ἄνθρωπος, ἐκ σοῦ Θεομήτορ, σήμερον γεγέννηται. αὐτῷ μελωδήσωμεν. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τῆς Μάρτυρος

Ὁ καθή μενος ἐν δόξῃ

Ἐγκρατεία τὰς ορέξεις, τῆς σαρκὸς θανατώσασα, τὴν ζωὴν τῶν ὅλων, ἐσχες ἐνοικούσαν σοι Πάνσεμνε, πρὸς ἡν ἐκ γῆς μεταστάσα, κατεσκήνωσας, βασιλείας τοῖς ἐν οὐρανῷ ἀπολαύουσα.

Τὰς πολλὰς σου μυριάδας, τοῦ χρυσοῦ διένειμας, πενομένοις ὄντως, ταύτας θησαυροῖς δέ ἀπέθηκας, παλαιουμένοις μηδέπω, εἰς αἰῶνα δέ, συντηρουσί σοι τὴν διαρκὴ μονιμότητα.

Συμπαθείας σου ὁ πλοῦτος, ποταμός ὥσπερ γέγονε, καταρδεύων πάσαν, πένητος Αοίδιμε ἐνδείαν, ρύπον ἐκπλύνων πτωχείας, ὄλβον ἄσυλον, προξενῶν σοι, τὸν ἐν οὐρανοῖς μὴ κενούμενον.

Θεοτοκίον

Ταῖς ὁρμαῖς καθυποκυψας, τῶν παθῶν ὥσπερ ἄλογος, λογικός ὑπάρχων,

παρασυνεβλήθην τοῖς κτήνεσιν, ἀλλ' ἡ τὸν Λόγον τεκούσα τὸν αἰῶνα, μὴ παρίδῃς με, διαπαντός ἀπολλύμενον.

Τῆς Μάρτυρος

Ὡδή ε'

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε».

Σέ Κύριε πηγὴν, σωτηρίου γινώσκουσα, ποτήριον μαρτυρίου, ἀδιστάκτω καρδίᾳ, ἡ Μάρτυς σου ἐξέπιεν.

Ὡδάμαλις Χριστοῦ, ὡ θεόδεκτον σφάγιον, ὡ ἄμωμον ἱερεῖον, Ἀθληφόρε Κυρίου, ἰκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Φῶς γέγονας φωτί, τῷ μεγάλῳ τρανότερον, ἐγγίζουσα καὶ φωτίζεις, φωτοφόρον τὴν μνήμην, τὴν σὴν τοὺς εορτάζοντας.

Θεοτοκίον

Ροὺς ἔστη τῆς φθοράς, ἡ Παρθένος ἀσπύρως γάρ, γεγέννηκε τὸν τὴν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων φθαρεῖσαν, φθοράς ἐλευθερώσαντα.

Τῆς Οσίας

Ἀσεβεῖς οὐκ ὀψονται

Τὰς ἀμόρφους τέλεον, ἰδέας τῶν παθῶν, ἐκ ψυχῆς ξέσασα σεμνή, ἐγκρατείας χρώμασι, διεζωγράφησας, ἐν αὐτῇ ἀπάθειαν, καὶ ἀγάπην ἀνυπόκριτον.

Τηλαυγὲς ὡς ἔσοπτρον, υπάρξασα σεμνή, διαυγείς πνεύματος Θεοῦ, διαδόσεις Ἐνδοξε, υποδέδεξαι, καὶ πιστοὺς ἐφώτισας, τῇ λαμπρότητι τοῦ βίου σου.

Εγκρατεία σβέσασα, παθῶν πυρκαϊάν, τὸν πυρσὸν ἥψας τῆς ψυχῆς, ἐν παντί τῷ βίῳ σου, καταλαμπρύνοντα, καὶ τὰς ἀμαυρότητας, τῶν δαιμόνων ἐκκρουόμενον.

Θεοτοκίον

Ἡ Παρθένος ἔτεκε, Θεὸν Εὐμανουήλ, ἐν Σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ, τὴν Εἰδὴν ἀνοίγοντα, πάλαι κλεισθεῖσάν μοι, ἀκрасία βρώσεως, καὶ ἀπάτη τῇ τοῦ ὀφεως.

Τῆς Μάρτυρος

Ὡδή ς'

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου Κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Ανδρείον, γυναικείω εν σώματι φρόνημα, αναλαβούσα πρός πάλην,
δυσμενών ασάρκων Μάρτυς εξήλθες, καί ρομφαία, υπομονής αυτούς
εθανάτωσας.

Αιμάτων, τή πλημμύρα θαλάσσης εξήρανας, κακοπιστίας, Χριστού δέ τήν
σεπτήν κατήρδευσας Εκκλησίαν, Ανυσία, αθληφόρε Παρθένων τό καύχημα.

Αβρόχως, τών αγώνων διήλθες κλυδώνιον, κυβερνωμένη παλάμη, τού τά
πάντα λόγω πεποιηκότος, καί πρός όρμον, σωτηρίας Παρθένε κατήντησας.

Θεοτοκίον

Ο πλάσας, κατ' εικόνα ιδίαν τόν άνθρωπον, διά πολλήν ευσπλαγχνίαν,
αναπλάττει τούτον εκ σου Παρθένε, Θεομήτορ, ολοκλήρως αυτόν
ενδυσάμενος.

Τής Οσίας

Ο αυτός

Αβρόχως, τό τού βίου διήλθες κλυδώνιον, ακαταπόντιστος όθεν, εις λιμένα
άκλυστον καθωρμίσθης, καί τής όντως, απολάβεις γαλήνης Αοίδιμε.

Σπινθήρσι, τού θερμού σου πρός Κύριον έρωτος, πεπυρωμένα τά βέλη,
κατεφλέχθη πάντα τής αμαρτίας, καί δαιμόνων, κακουργία εις τέλος
ηφάνισται.

Ο νούς σου, πρός τό κρείττον ενώσει Θεούμενος, τής πρός τήν σάρκα φιλίας,
διεξεύχθη νεύσει παντοδυνάμω, διά τούτο, τής ασκήσεως πόνους υπέφερες.

Θεοτοκίον

Θεοί με, γεννηθείς εκ Παρθένου ο Κύριος, καί σπαργανούται τήν λύσιν, τών
εμών ποιούμενος εγκλημάτων, καί χωρείται, εν Σπηλαίω ο πάσιν αχώρητος.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον τής Οσίας

Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Καταυγασθείσα τήν ψυχήν φρυκτωρίαις, τού αναλάμψαντος ημίν εκ
Παρθένου, εν αρεταίς διέλαμψας Πανεύφημε, πλούτον γάρ σκορπίσασα, επί
γήν εφθαρμένον, εναπτεθησαύρισας, τόν ουράνιον πλούτον, καί εν ασκήσει
έλαμψας φαιδρώς, Όθεν Μελάνη, σέ πόθω
γεραίρομεν.

Ο Οίκος

Φυγούσα κόσμου τά τερπνά, χρυσού τάς μυριάδας εσκόρπισας πλουσίως,
εις χείρας τών πενήτων αποθεμένη ευσεβώς, τόπους δέ τούς θείους
διαδραμούσα, τοίς πάσι τά πάντα γέγονας, βίον διελθούσα ισάγγελον, καί

πάσιν επαρκούσα, τῷ ελαίῳ δέ τῆς ευποιΐας, αἰδρύνασα τὴν ψυχικὴν λαμπράδα, εἰσῆλθες σὺν Χριστῷ πρὸς θεῖον νυμφῶνα, βασιλείας τῆς αὐτοῦ κατατρυφῶσα. Ὅθεν Μελάνη, σέ πόθῳ γεραίρομεν.

Συναξάριον

Τῇ Λ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Αγίας Μάρτυρος Ανυσίας, τῆς ἐν Θεσσαλονίκη.

Στίχοι

- Εἰς δεξιάν νύπτουσι πλευράν κυρίως,
- Πλευράς Ἀδάμ κύημα τὴν Ανυσίαν.
- Πλευράν Ανυσίης τριακοστή ἐγχος ἐνυξεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Οσίας Θεοδώρας, τῆς ἀπὸ Καισαρείας.

Στίχοι

- Ἀπήρε δεσμοῦ σαρκός ἡ Θεοδώρα,
- Οὐπερ λυθῆναι ζῶσα καὶ πρὶν ἡγάπα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Φιλεταίου.

Στίχοι

- Φιλέταιρος πέπονθεν ἀθλητῶν νόμῳ,
- Κάν οὐκ ἀπήλθεν ὡς ἀθλητῆς ἐκ βίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ὅσιος Λέων ὁ Ἀρχιμανδρίτης, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Ρευστοῦ μεταστάς, Χριστέ, Λέων ἐκ βίου
- Σκύμνον λέοντος ἐξ Ἰούδα σε βλέπει.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλεησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Μάρτυρος

Ὡδή ζ'

«Ὁ διασώσας ἐν πυρί, τοὺς Ἀβραμιαίους σου Παῖδας, καὶ τοὺς Χαλδαίους ἀνελών, οἷς ἀδίκως δίκαιους ἐνήδρευσαν, υπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων, εὐλογητός εἰ».

Σοὺ τὴν οἰκίαν τῆς ψυχῆς, Μάρτυς νοητῶς ἰδρυμένην, ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ, τῶν βασάνων συρρεύσαντες χεῖμαρροι, οὐδαμῶς παρεσάλευσαν, ὁ Θεός ἀναβοώσης, εὐλογητός εἰ.

Δικαιοσύνης τόν Χριστόν, Ἥλιον γινώσκουσα Μάρτυς, οὐ κατεδέξω δυσσεβώς, ἐπιθύσαι Ἠλίῳ κελεύοντος, τοῦ τυράννου ἀλλ' ἐμελπες. ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων, εὐλογητός εἰ.

Σού εξ αιμάτων ιερών, βάψασα σαυτού αλουργίδα, νικητικώ τήν κεφαλὴν διαδήματι, Μάρτυς κατέστεψαι, καὶ Θεὸς νύν παρίστασαι, Βασιλεὶ τῷ αθανάτῳ, ευφραينوμένη.

Θεοτοκίον

Ὁ σπαργανώσας ουρανόν, νέφεσι τήν γῆν δέ ομίχλη, σού εκ γαστρός αποτεχθεὶς, σπαργανούται καὶ φάτνη προσκλίνεται, Θεομήτορ Πανάμωμε, τὰς σειρὰς μου διαλύων, τῶν ἐγκλημάτων.

Τῆς Οσίας

Ὁ αὐτός

Σύν τῷ συζύγῳ τόν ζυγόν, φέρουσα Χριστοῦ θεοφόρε, κατενεύσατε ευχῶν, τῷ ἀρότρῳ τὰς ψυχάς, καὶ τήν ἀρουραν, τῶν καλῶν γεωργήσαντες, ἐντρυφάτε εἰς αἰώνας, τῆς ἀνω δόξης.

Ὡσεὶ ελαία ψαλμικῶς, οἶκῳ τοῦ Θεοῦ φυτευθεῖσα, καθιλαρύνεις μυστικῶς τὰς καρδίας, Οσία καὶ πρόσωπα, τῷ ελαίῳ τῶν πόνων σου, τῶν Πιστῶς ἀνευφημούντων σου τοὺς ἀγῶνας.

Τῆς ἐγκρατείας δροσισμῷ, σβέσασα παθῶν τὰς καμίλους, τῇ ἐπομβρία τῶν ευχῶν, ἱαμάτων πελάγη ἀνέβλυσας, παθημάτων ἐπήρειαν, κατακλύζοντα Μελάνη τῶν σέ τιμώντων.

Θεοτοκίον

Πόκον ἔφη ὁ Δαυὶδ, ὡς τόν υετόν δεξαμένην, τόν ἐπουράνιον Ἀγνή, ἀνομίας χειμαρροὺς ξηραίνοντα, καὶ πιστῶν καταρδεύοντα, διανοίας χερσωθείσας τῇ ἁμαρτία.

Τῆς Μάρτυρος

Ὡδὴ η'

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρός δέ δύωαμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραιυγάζοντες. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Χήραις ὀρφανοῖς τε καὶ πτωχοῖς, καὶ πάσι χρήζουσι, πλούτον δένειμας, τοῦ Παντοκράτορος στέργουσα, ἀδιάπτωτα προστάγματα, καὶ Μαρτυρίου τό σεπτόν, ὄντως ποτήριον, ἐκπιούσα, ἑστῆς Παρθένε σεμνὴ τῆς ἐφέσεως.

Ὡς προῖκα προσήξας τῷ Χριστῷ νηστεῖαν δάκρυα, παθῶν τήν νέκρωσιν, καὶ τήν τοῦ αἵματος προσχυσιν, τῆς πλευράς τε τήν ἐκκέντησιν, μὴ παλαιούμενον αὐτός, ὅθεν σοι στέφανον, καὶ παστάδα, ἀφθορον νέμει, καὶ δόξαν ἀθάνατον.

Οἰκεῖς μετ' Ἀγγέλων ἐν φωτί, Παρθένων τάγμασι, δήμοις Μαρτύρων τε, συναγελάζουσι πρόσωπον, τοῦ νυμφίου σου πρὸς πρόσωπον, καὶ θεωρούσα καὶ λαμπράς, δόξης μετέχουσα, καὶ βοῶσα, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τόν

Κύριον.

Θεοτοκίον

Ιδοὺ νύν ἐξέλιπε σαφώς, ἐκ τῆς, Ἰουδα φυλῆς, ἀρχῶν ἡγούμενος, σύ γάρ Πανάμωμε τέτοκας, ὡ τό πρὶν ἦν ἀποκείμενον, τὴν προσδοκίαν τῶν ἐθνῶν, Χριστόν ὡ ψάλλομεν. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τῆς Οσίας

Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ

Ναόν τὴν καρδίαν καὶ τό σῶμα, τριάδος τῆς υπερθέου ἐκτελέσας, θεῖους ἀνεδόμησας οἴκους Ἀξιάγαστε, ἐν οἷς Παρθένων τάγματα, καὶ Μοναζόντων χορούς, συνήθροισας ὑμνοῦντας συμφώνως, καὶ δοξολογούντας, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φρονήσῃ, ἀνδρεία, σωφροσύνη, καὶ θεία δικαιοσύνη διαλάμπουσα ἔσχες ἀνυψούσάν σε, ὕψος πρὸς οὐράνιον, ὑποποιόν ταπείνωσιν, δι' ἧς κατέβαλες, Οσία τόν μέγалаυχον ὄφιν, ὅθεν σε τιμῶμεν, ὡς ὄντως νικηφόρον.

Ελέω τόν ἔλεον ἐκτήσω, ἐσκόρπισας ἔδωκας τοῖς πένησιν, ἡ δικαιοσύνη σου, μένει αἰωνίζουσα, καὶ τό ἐκ ταύτης κέρδος σοι, μή παλαιούμενον, Μελάνη θεοφόρε Οσία, κλέος τῶν ἐν πίστει, αἰεὶ σε εὐφημούντων.

Θεοτοκίον

Παθῶν με ταραττεῖ τρικυμία, βυθός με χειμάζει ἀπογνώσεως, σώσόν με Πανάμωμε, Μήτηρ καὶ σωθήσομαι, τόν γάρ Σωτήρα Κύριον ἐκυοφόρησας, ἐν φάτνῃ, τόν ὡς βρέφος τεχθέντα, ὃν υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο Εἰρμός

«Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νύν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἀπάσαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τῆς Μάρτυρος

Ὡδή θ'

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθέने, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστός συνάψας τὰς διεστῶσας φυσεῖς, διό ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Λίθοις οἱ προσάπτοντες σέβας, παρὰ τόν Κτίσαντα οράν σε, Ἐνδοξε μή φέροντες Θεῷ, ἀνακειμένην ξίφει συγκόπτουσι, διὰ θανάτου θεῖαν σοι, ἀθανασίαν μνηστευόμενοι.

Θεσσαλονικέων ἡ πόλις, σοὺ τοῖς σπαργάνοις καὶ τοῖς ἀθλοῖς, Μάρτυς ἐγκαυχάται Παρθέने, ἡ Ἐκκλησία τῶν πρωτοτόκων δέ, μετὰ δικαίων ἔχει σου, πνεῦμα τό θεῖον εὐφραινόμενον.

Λίβανον χρυσόν τε καί σμύρναν, εν Βηθλεέμ τώ γεννηθέντι, Μάγοι προσενήνοχαν πίστει, η Αθλοφόρος δέ τήν δι' αίματος τού μαρτυρίου άθλησιν, υπέρ ημών αυτώ πρεσβεύουσα.

Θεοτοκίον

Ράβδος ανεβλάστησας ρίζης, τού Ιεσσαί Θεογεννήτορ, άνθος τής θεότητος Χριστόν, ημίν τεκούσα, Πάναγνε σήμερον, τόν ως Θεόν αχώρητον, καί νύν ως βρέφος σπαργανούμενον.

Τής Οσίας

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Εις ύψος σαφώς τής ακραιφνούς, ανέδραμες, Μακαρία τελειότητος, έφθασας τάξεις Ασωμάτων, τώ όντως εφετώ προσεπέλασας, πηγήν τών αγαθών νύν κατείληφας, όθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Χοροίς συνευφραίνη Ασκητών, ασκήσασα, καί τά πάθη θανατώσασα, βλέπεις ανακεκαλυμμένω, προσώπω τού Θεού τήν λαμπρότητα, ής πρώην τάς εμφάσεις εκέκτησο, σώφρον Μελάνη παναιοίδιμε.

Βαδίσασα τρίβον τήν στενήν, ευρύχωρον, Παραδείσου πλάτος έφθασας, όπου χαρά εορταζόντων, τό ξύλον τής ζωής ένθα πέφυκεν, ημών διά παντός μνημονεύουσα, τών εκτελούντων σου τήν κοίμησιν.

Θεοτοκίον

Ο νώτοις φρικτώς Χερουβικοίς Οχούμενος, εν αγκαλαις νύν καθέζεται, Κόρης αγνής, καί σπαργανούται, καί λύει τάς σειράς τών κακών ημών, καί γάλακτι ως νήπιος τρέφεται, ο διατρέφων πνοήν άπασαν.

Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν είσω κίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τής Μάρτυρος

Γυναίκες ακουτίσθητε

Η θήκη τών λειψάνων σου, μύρον ευώδες βρύουσα, ιάται πάθη ποικίλα, τά τών βροτών Ανυσία, Παρθενομαρτυς ένδοξε, διό πανηγυρίζομεν, τήν φωτοφόρον μνήμην σου, εν ή Χριστόν εκδυσώπει, υπέρ τών σέ ανυμνούντων.

Τής Οσίας, όμοιον

Μελάνη παναιοίδιμε, Μοναζουσών τό καύχημα, παθών με τή αμαυρώσει, μελανωθέντα κατ' άμφω, λαμπρύνασα καθάρισον, ταίς πρός Θεόν πρεσβείαις σου, όπως φαιδρώς γεραίρω σε, καί τήν φωσφόρον σου μνήμην, λαμπροφανώς εορτάζω.

Τής Εορτής, όμοιον

Ο ὢν σύν τῷ Γεννήτορι, Θεός αἰὶ προάναρχος, ἐκ Πνεύματος νύν αγίου, ἐν Βηθλεὲμ απορρήτως, ἐκ σοῦ Παρθένε τίκτεται, ὑπὸ τό θείον σπήλαιον, ἐν φάτνῃ τῶν αλόγων δέ, σπαργανωθείς ἀνεκλίθη, λύων σειράς μου πταισμάτων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρά Προσομοία τῆς Εορτῆς.

Ἦχος πλ. β' Αἱ Ἀγγελικαί

Ὡ τῶν ὑπὲρ νοῦν, καὶ μεγάλων μυστηρίων! πῶς ὁ ἀναφής, ἐνδιούμενος σπαργάνοις, ἐν φάτνῃ τῶν αλόγων, ἀνεκλίθη ὡς νήπιον, πάντας αλογίας ἀπαλλάττων, καὶ πρὸς οὐρανοὺς ἡμᾶς ἀνάγων, αὐτῷ Κράζοντας. Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Τόν Εμμανουήλ, ἐν Σπηλαίῳ γεννηθέντα, ἄνωθεν ἀστήρ, κατεμήνυσε τοῖς Μάγοις, δικαιοσύνης ὄντα, ἀπερίγραπτον Ἥλιον, καὶ περιγραφόμενον ἐν φάτνῃ, σάρκα υλικὴν ἡμφιεσμένον, πρὸς ὃν κράζομεν. Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Νύν ἐπὶ τῆς γῆς, πεφανέρωται παιδίον, ὁ ἐκ τοῦ Πατρός, γεννηθεὶς πρὸ τῶν αἰώνων. Ἀγάλλου πάσα κτίσις, οὐρανοὶ εὐφραινέσθωσαν, βλέποντες τοὺς πρὶν ἀπατηθέντας, πάλιν τῷ Θεῷ οικειουμενούς, αὐτῷ κράζοντας. Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Θέλων οὐρανοὺς, κλῖνας Κύριε κατέβης, καὶ Παρθενικὴν, μήτραν ὥκησας ἀφράστως, καὶ βρέφος ἐγνωρίσθης, ἐν Σπηλαίῳ τικτόμενος, καὶ συνανεστράφης τοῖς ἀνθρώποις, ἀρίστην ὁδὸν υποδεικνύων, τοῖς σοὶ κράζουσιν. Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἀφθορον Ἀγνήν, εαυτὴν κατανοοῦσα, μετὰ τὴν φρικτὴν, καὶ ἀνέκφραστον λοχείαν, ἐβόα ἡ Παρθένος, Ἀνερμήνευτε Κύριε, βρέφος σπαργανούμενον κρατῶ σε, καὶ δοξολογῶ μετὰ Ποιμένων, πιστῶς κράζουσα. Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἀπόστιχα Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος πλ. β' Αἱ Ἀγγελικαί

Ράβδω σιδηρά, ποιμανθήσῃ Ἰουδαίῃ, οἷα ἀπειθής, καὶ Προφῆταις ἀντιπίπτων, Υἱὼ γὰρ γεννηθέντι, ὁ Πατὴρ κλήρον δίδωσιν, ἔθνη καὶ κατάσχεσιν γῆν πάσαν, σέ δέ ἀπωθείται μαιφόνε, βοᾶν οὐ πείθῃ γάρ, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, Χριστὸς παραγέγονεν.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Κράζε ὦ Δαυὶδ, Θεοπάτορ καὶ Προφήτα. Ἄστρον φαεινόν, προεκλάμψαν

Εωσφόρου, καί ποίον ανακράζεις; Τόν ασπόρως τικτόμενον, Κόρης εκ Παρθένου, ώ βοώμεν, εις τήν χαράν τής Θεοτόκου, λαοί λέγοντες. Ευλογημένος ο τεχθείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου μεταμεληθήσεται. Σύ Ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Λέγε εμφανώς, Ησαΐα ώ Προφήτα. Ιδού εν γαστρί, έξει άνανδρος Παρθένος, καί τέξεται ασπόρως, Πλαστουργόν καί δεσπόζοντα, πάντων τών αιώνων, ώ βοώμεν, εις τήν χαράν τής Θεοτόκου, φαιδρώς ψάλλοντες. Ευλογημένος ο τεχθείς, Θεός ημών δοξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Ορώσά σε η κτίσις άπασα, εν Βηθλεέμ σαρκί τικτόμενον, τόν Δημιουργόν καί Κτίστην τών απάντων, καινουργείται πάλιν καί αναπλάττεται, ο ήλιος δέ τό φώς εφήπλωσε, καί η γή επαγάλλεται. Μάγοι εκ Περσίδος Βασιλεί δώρα προσφέρουσι, Ποιμένες θαυμάζουσιν εκπλαγέντες, καί Θεόν σύν τή τεκούση προσκυνούσι σαρκί. Ω τού θαύματος! ο τροφεύς τρέφεται Μητρί πανάγνω, διά τήν τού κόσμου σωτηρίαν καί ανάπλασιν.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΛΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Μελάνης τής Ρωμαίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος β' Γερμανού

Δεύτε αγαλλιασώμεθα τώ Κυρίω, τό παρόν μυστήριον εκδιηγούμενοι, τό μεσότοιχον τού φραγμού διαλέλνται, η φλογίνη ρομφαία τά νώτα δίδωσι, καί τά Χερουβίμ παραχωρεί τού ξύλου τής ζωής, καγώ τού παραδείσου τής τρυφής μεταλαμβάνω, ού προεξεβλήθην διά τής παρακοής, Η γάρ απaráλλακτος είκων τού Πατρός, ο χαρακτήρ τής αϊδιότητος αυτού, μορφήν δούλου λαμβάνει, εξ απειρογάμου Μητρός προελθών, ου τροπήν υπομείνας, ο γάρ ήν διέμεινε, Θεός ών αληθινός, καί ο ουκ ήν προσέλαβεν, άνθρωπος γενόμενος διά φιλανθρωπίαν, αυτώ βοήσωμεν, ο τεχθείς εκ Παρθένου Θεός, ελέησον ημάς. **(Δίς)**

Ανατολίου, ο αυτός

Τού Κυρίου Ιησού γεννηθέντος εκ τής αγίας Παρθένου, πεφώτισται τά σύμπαντα, Ποιμένων γάρ αγραυλούντων, καί Μάγων προσκυνούντων, Αγγέλων ανυμνούντων, Ηρώδης εταράττετο, ότι Θεός έν σαρκί εφάνη, Σωτήρ τών ψυχών ημών. **(Δίς)**

Ο αυτός

Η Βασιλεία σου, Χριστέ ο Θεός, βασιλεία πάντων τών αιώνων, καί η Δεσποτεία σου, εν πάση γενεά καί γενεά, ο σαρκωθείς εκ Πνεύματος Αγίου, καί εκ τής αιιπαρθένου Μαρίας ενανθρωπήσας, φώς ημίν έλαμπας, Χριστέ ο Θεός, τή σή παρουσία, φώς εκ φωτός, τού Πατρός τό απαύγασμα, πάσαν κτίσιν εφαιδρυνας, Πάσα πνοή αινεί σε, τόν χαρακτήρα τής δόξης τού Πατρός, Ο ών καί προών, καί εκλάμπας εκ Παρθένου Θεός, ελέησον ημάς.

Ο αυτός

Τί σοι προσενέγκωμεν Χριστέ, ότι ώφθης επί γής ως άνθρωπος δι' ημάς; έκαστον γάρ τών υπό σου γενομένων κτισμάτων, τήν ευχαριστίαν σοι προσάγει, οι Άγγελοι τόν ύμνον, οι ουρανοί τόν Αστέρα, οι Μάγοι τά δώρα, οι Ποιμένες τό θαύμα, η γή τό σπήλαιον, η έρημος τήν φάτνην, ημείς δέ Μητέρα Παρθένον, ο πρό αιώνων Θεός ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος ο αυτός Κασίας

Αυγούστου μοναρχήσαντος επί τής γής, η πολυαρχία τών ανθρώπων επαύσατο, καί σου ενανθρωπήσαντος εκ τής Αγνής, η πολυθεΐα τών ειδώλων κατήργηται, Υπό μίαν βασιλείαν εγκόσμιον, αι πόλεις γεγέννηται, καί εις μίαν Δεσποτείαν θεότητος, τά Έθνη επίστευσαν, Απεγράφησαν οι λαοί, τώ δόγματι τού Καίσαρος, επεγράφημεν οι πιστοί, ονόματι θεότητος, σου τού ενανθρωπήσαντος Θεού ημών, Μέγα σου τό έλεος, δόξα σοι.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Ιδιόμελα

Ήχος β' Γερμανού

Μέγα καί παράδοξον θαύμα, τετέλεσται σή μερον! Παρθένος τίκει καί μήτρα ου φθείρεται, ο Λόγος σαρκούται, καί τού Πατρός ου κεχώρισται, Άγγελοι μετά Ποιμένων δοξάζουσι, καί ημείς σύν αυτοίς εκβοώμεν, Δόξα εν υψίστοις Θεώ, καί επί γής ειρήνη,

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου.

Ήχος γ' τού αυτού

Σήμερον τίκει η Παρθένος, τόν Ποιητήν τού παντός, Εδέμ προσφέρει σπήλαιον, καί αστήρ μηνύει Χριστόν, τόν Ήλιον τοίς εν σκότει, Μετά δώρων Μάγοι προσεκύνησαν, πίστει φωτιζόμενοι, καί Ποιμένες είδον τό θαύμα, Αγγέλων ανυμνούντων, καί λεγόντων, Δόξα εν υψίστοις Θεώ.

Στίχ. Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου μεταμεληθήσεται. Σύ Ιερέύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ο αυτός, Ανατολίου

Τού Κυρίου Ιησού γεννηθέντος, εν Βηθλεέμ τής Ιουδαίας, έξ Ανατολών ελθόντες Μάγοι, προσεκύνησαν Θεόν ενανθρωπήσαντα, καί τούς θησαυρούς

αυτών προθύμως ανοίξαντες, δώρα τίμια προσέφερον, δόκιμον χρυσόν, ὡς Βασιλεῖ τῶν αἰώνων, καί λίβανον, ὡς Θεῷ τῶν ὅλων, ὡς τριημέρῳ δέ νεκρῷ, σμύρναν τῷ Αθανάτῳ, Πάντα τὰ ἔθνη, δεύτε προσκυνήσωμεν, τῷ τεχθέντι σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος δ'
Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ευφράνθητι Ἱερουσαλήμ, καί πανηγυρίσατε πάντες, οἱ ἀγαπῶντες Σιών, Σήμερον ὁ χρόνιος ἐλύθη δεσμός, τῆς καταδίκης τοῦ, Ἀδὰμ, ὁ Παράδεισος ἡμῖν ἠνεώχθη, ὁ ὄφις κατηργήθη, ἦν γάρ ἡπάτησε πρῶην, νύν εθεάσατο, τοῦ Δημιουργοῦ γενομένην Μητέρα, Ὡ βάθος πλοῦτου, καί σοφίας, καί γνώσεως Θεοῦ, ἡ προξενήσασα τόν θάνατον πάσῃ σαρκί, τῆς αμαρτίας τό ὄργανον, σωτηρίας ἀπαρχή ἐγένετο τῷ κόσμῳ παντί, διὰ τῆς Θεοτόκου, βρέφος γάρ τίκτεται ἐξ αὐτῆς, ὁ παντέλειος Θεός, καί διὰ τοῦ τόκου, Παρθενίαν σφραγίζει, σειράς αμαρτημάτων, λύων διὰ σπαργάνων, καί διὰ νηπιότητος, τῆς Εὐας θεραπεύει, τὰς ἐν λύπαις ὠδίνας, Χορευέτω τοίνυν πᾶσα ἡ κτίσις καί σκιρτάτω, ἀνακαλέσαι γάρ αὐτήν, παραγένονε Χριστός, καί σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Ἦχος ὁ αὐτός
Ἀνατολίου

Σπηλαίῳ παρώκησας, Χριστέ ὁ Θεός, φάτνην υπεδέξατο, Ποιμένες δέ καί Μάγοι προσεκύνησαν. Τότε δὴ τῶν Προφητῶν ἐπληρούτο τό κήρυγμα, καί Ἀγγέλων αἱ Δυνάμεις εθαύμαζον, βοῶσαι καί λέγουσαι, Δόξα τῇ συγκαταβάσει σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ' ἐκ γ'

Ἡ γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ, τό φῶς τό τῆς γνώσεως, ἐν αὐτῇ γάρ οἱ τοῖς ἀστροῖς λατρεύοντες, ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο, σέ προσκυνεῖν, τόν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Τό αὐτό καί εἰς τό, Θεός Κύριος

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Δεύτε ἰδωμεν πιστοί, πού ἐγεννήθη ὁ Χριστός, ἀκολουθήσωμεν λοιπόν ἐνθα ὁδεύει ὁ ἀστήρ, μετὰ τῶν Μάγων Ἀνατολῆς τῶν Βασιλέων. Ἄγγελοι ὑμνοῦσιν, ἀκαταπαύστως ἐκεῖ. Ποιμένες ἀγραυλοῦσιν, ὠδήν ἐπάξιον, Δόξα ἐν ὑψίστοις λέγοντες, τῷ σήμερον ἐν Σπηλαίῳ τεχθέντι, ἐκ τῆς Παρθένου, καί Θεοτόκου, ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Τί θαυμάζεις Μαριάμ; τί εκθαμβείσαι τῷ εν σοί; Ὅτι ἄχρονον Υἱόν, χρόνῳ ἐγέννησα φησί, τοῦ τικτομένου τήν σύλληψιν μή διδαχθείσα. Ἄνανδρος εἰμί, καί πῶς τέξω Υἱόν, ἄσπορον γονήν τίς ἐώρακεν, ὅπου Θεός δε βούλεται, νικάται φύσεως τάξις, ὡς γέγραπται. Χριστός ἐτέχθη, ἐκ τῆς Παρθένου, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας. (Δίς)

Μετά δέ τόν Πολυέλεον, Κάθισμα, ὁμοιον, ὁ ἀχώρητος παντί, πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρί; ὁ ἐν κόλποις τοῦ Πατρός, πῶς ἐν ἀγκάλαις τῆς Μητρός, πάντως ὡς οἶδεν ὡς ἠθέλησε καί ὡς, ἠυδόκησεν, ἄσαρκος γάρ ὢν, ἐσαρκώθη ἐκῶν, καί γέγονεν ὁ ὢν ὁ οὐκ ἦν δι' ἡμᾶς, καί μή ἐκστάς τῆς φύσεως, μετέσχε τοῦ ἡμετέρου φυράματος. Διπλούς ἐτέχθη, Χριστός τόν ἄνω, κόσμον θέλων ἀναπληρώσαι. (Δίς)

Ο Ν'

Καί οἱ Κανόνες. Ο Παρών τοῦ κυρίου Κοσμά, φέρων ἀκροστιχίδα τήνδε.

Χριστός βροτωθεὶς ἦν ὅπερ Θεός μένη.

Ὡδή α' Ἦχος α'

Ὁ Εἰρμός

«Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε. Χριστός ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε. Χριστός ἐπὶ γῆς, υψώθητε, Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πάσα ἡ γῆ, καί ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται».

Ρεύσαντα ἐκ παραβάσεως, Θεοῦ τόν κατ' εἰκόνα γενόμενον, ὅλον τῆς φθοράς ὑπάρξαντα, κρεῖττονος ἐπταικότα θείας ζωῆς, αὐθις ἀναπλάττει, ὁ σοφός Δημιουργός, ὅτι δεδόξασται.

Ἰδὼν ὁ Κτίστης ολλύμενον, τόν ἄνθρωπον χερσίν, ὃν ἐποίησε, κλίνας οὐρανοῦς κατέρχεται, τούτον δέ ἐκ Παρθένου θείας Ἀγνῆς, ὅλον οὐσιούται, ἀληθεῖα σαρκωθείς, ὅτι δεδόξασται.

Σοφία λόγος καί δύναμις, Υἱός ὢν τοῦ Πατρός, καί ἀπαύγασμα, Χριστός ὁ Θεός, δυνάμεις λαθών, ὅσας υπερκοσμίους, ὅσας ἐν γῇ, καί ἐνανθρωπήσας, ἀνεκτήσατο ἡμᾶς, ὅτι δεδόξασται.

Ἅτερος Κανὼν Ἰαμβικός, Ἰωάννου Μοναχοῦ, φέρων ἀκροστιχίδα τήνδε διὰ στίχων Ἡρωελεγείων

- Εὐεπίης μελέεσσιν ἐφύμνια ταῦτα λιγαίνει

- Υία Θεού μερόπων ένεκα τικτόμενον
- Εν χθονί, καί λύοντα πολύστονα πή ματά κόσμου.
- Αλλ' Άνα. ρητήρας ρύεο τών δε πόνων.

Ωδή α' Ήχος ο αυτός Ο Ειρμός

- «Έσωσε λαόν, θαυματουργών Δεσπότης, »
- Υγρόν θαλάσσης κύμα χερσώσας πάλαι. »
- Εκών δέ τεχθείς εκ Κόρης, τρίβον βατήν, »
- Πόλου τίθησιν ημίν, όν κατ ουσίαν, »
- Ισόν τε Πατρί, καί βροτοίς δοξάζομεν».
- Ήνεγκε γαστήρ ηγιασμένη Λόγον,
- Σαφώς αφλέκτω ζωγραφουμένη βάτω,
- Μιγέντα μορφή, τή βροτησία Θεόν,
- Εύας τάλαιναν, νηδύν αράς τής πάλαι,
- Λύοντα πικράς, όν βροτοί δοξάζομεν.
- Έδειξεν αστήρ τόν πρό ηλίου Λόγον,
- Ελθόντα παύσαι τήν αμαρτίαν Μάγοις,
- Σαφώς πενιχρόν εις σπέος τόν συμπαθή,
- Σέ σπαργάνοις ελικτόν, όν γεγηθότες,
- Ιδον τόν αυτόν, καί βροτόν καί Κύριον.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τώ πρό τών αιώνων, εκ π ατρός γεννηθέντι αρρεύστως Υιώ, καί επ' εσχάτων εκ Παρθένου, σαρκωθέντι ασπόρως, Χριστώ τώ Θεώ βοήσωμεν, ο ανυψώσας τό κέρας ημών, άγιος εί Κύριε».

Ο τής επιπινοίας, μετασχών τής αμείνω Αδάμ χοϊκός, καί πρός φθοράν κατολισθήρας, γυναικεία απάτη, Χριστόν γυναικός βοά εξορών, ο δι' εμέ κατ εμέ γεγονώς, άγιος εί Κύριε.

Σύμμορφος πηλίνης, ευτελούς διαρτίας Χριστέ γεγονώς, καί μετοχή σαρκός τής χείρω, μεταδούς θείας φύτλης, βροτός πεφυκώς, καί μείνας Θεός, καί ανυψώσας τό κέρας ημών, Άγιος εί Κύριε.

Βηθλεέμ ευφραίνου, Ηγεμόνων Ιούδα βασίλεια. τόν Ισραήλ γάρ ο ποιμαίνων, Χερουβίμ ο επ' ώμων, εκ σου προελθών Χριστός εμφανώς, καί ανυψώσας τό κέρας ημών, πάντων εβασίλευσεν.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Νεύσον πρός ύμνους οικετών Εύεργετα, »

- Εχθρού ταπεινών τήν επηρμένην οφρύν, »
- Φέρων τε Παντεπόπτα τής αμαρτίας, »
- Υπερθεν ακλόνητον, εστηριγμένους, »
- Μάκαρ, μελωδούς τή βάσει τής πίστεως. »
- Νύμφης πανάγνου τόν πανόλβιον τόκον
- Ιδείν υπέρ νούν ηξιωμένος χορός,
- Άγραυλος εκλονείτο, τώ ξένω τρόπω.
- Τάξιν μελωδούσάν τε τών Ασωμάτων,
- Άνακτα Χριστόν, ασπόρως σαρκούμενον.
- Ύψους ανάσσων ουρανών ευσπλαγχνία,
- Τελεί καθ' ημάς εξ ανυμφεύτου Κόρης,
- Άϋλος ών τό πρόσθεν, αλλ' επ' εσχάτων
- Λόγος παχυνθείς σαρκί, τόν πεπτωκότα,
- Ίνα πρός αυτόν ελκύση πρωτόκτιστον.

Η Υπακοή Ήχος πλ. δ'

Τήν απαρχήν τών Εθνών, ο ουρανός σοι προσεκόμισε, τώ κειμένω νηπίω εν φάτνη, δι αστέρος τούς Μάγους καλέσας, ούς καί κατέπληττεν, ου σκήπτρα καί θρόνοι, αλλ' εσχάτη πτωχεία, τί γάρ, τί δέ ταπεινότερον σπαργάνων, εν ευτελέστερον σπηλαίου, οίς διέλαμψεν ο τής θεότητός σου πλούτος. Κύριε δόξα σοι.

Ιστέον ότι ότε λέγομεν υπακοήν, Κάθισμα ου λέγομεν ως έντισι Τυπικοίς εύρομεν.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ' Τό προσταχθέν μυστικώς

Αγαλλιάσθω ουρανός, γή ευφραινέσθω. ότι ετέχθη επί γής, ο Αμνός τού Θεού, παρέχων τώ κόσμω τήν απολύτρωσιν. Ο Λόγος ο εν τοίς κόλποις ών τού Πατρός, προήλθεν εκ τής Παρθένου άνευ σποράς, όν οι Μάγοι εξίσταντο, ορώντες εν Βηθλεέμ, τικτόμενον ώς νήπιον όν δοξάζει τά σύμπαντα.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ράβδος εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί άνθος εξ αυτής Χριστέ, εκ τής Παρθένου ανεβλάστησας. εξ όρους ο αινετός κατασκίου δασέος ήλθες σαρκωθείς εξ απειράνδρου, ο άϋλος καί Θεός. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ον πάλαι προείπεν Ιακώβ, εθνών απεκδοχήν Χριστέ, φυλής Ιούδα εξανέτειλας, καί δύναμιν Δαμασκού, Σαμαρείας σκύλά τε, ήλθες προνομεύσων πλάνην τρέπων, εις πίστιν Θεοτερπή. Δόξα τή δυνάμει σου

Κύριε.

Τού Μάντεως πάλαι Βαλαάμ, τών λόγων μυητάς σοφούς, αστεροσκόπους χαράς έπλησας, αστήρ εκ τού Ιακώβ, ανατείλας Δέσποτα, Εθνών απαρχήν εισαγομένους, εδέξω δέ προφανώς, δώρα σοι δεκτά προσκομίζοντας.

Ως πόκω γαστρί Παρθενική, κατέβης υετός Χριστέ, καί ως σταγόνες εν γή στάζουσαι. Αιθίοπες καί θαρσεείς, καί Αράβων νήσοί τε, Σαβά Μήδων, πάσης γής κρατούντες, προσέπεσόν σοι Σωτήρ. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Γένους βροτείου τήν ανάπλασιν πάλαι, »
- Αδων Προφήτης Αββακούμ, προμηνύει, »
- Ιδείν αφράστως αξιωθείς τόν τύπον. »
- Νέον βρέφος γάρ, εξ όρους τής Παρθένου, »
- Εξήλθε λαών, εις ανάπλασιν Λόγος. »

- Ίσος προήλθες τοίς βροτοίς εκουσίως,
- Ύψιστε, σάρκα προσλαβών εκ Παρθένου,
- Ιόν καθαράι τής δρακοντείας κάρας,
- Άγων άπαντας πρός σέλας ζωηφόρον,
- Θεός πεφυκώς, εκ πυλών ανηλίων.

- Έθνη τά πρόσθεν τή φθορά βεβυσμένα.
- Όλεθρον άρδην δυσμενούς πεφευγότα,
- Υψούτε χείρας, σύν κρότοις εφυμνίοις,
- Μόνον σέβοντα Χριστόν, ως ευεργέτην,
- Εν τοίς καθ ημάς συμπαθώς αφιγμένον.

- Ρίζης φυείσα τού Ιεσσαί Παρθένε,
- Όρους παρήλθες, τών βροτών τής ουσίας,
- Πατρός τεκούσα τόν πρό αιώνων Λόγον.
- Ως ηυδόκησεν αυτός, εσφραγισμένην,
- Νηδύν διελθείν τή κενώσει τή ξένη.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Θεός ών ειρήνης, Πατήρ οικτιρμών, τής μεγάλης Βουλής σου τόν Άγγελον, ειρήνην παρεχόμενον απέστειλας ημίν, όθεν θεογνωσίας, πρός φώς οδηγηθέντες, εκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμεν σε Φιλάνθρωπε».

Εν δούλοις τώ Καίσαρος δόγματι, απεγράφης πειθήσας, καί δούλους ημάς, εχθρού καί αμαρτίας, ηλευθέρωσας Χριστέ, όλον τό καθ ημάς δέ πτωχεύσας, καί χοϊκόν εξ αυτής ενώσεως, καί κοινωνίας εθεούργησας.

Ιδού η Παρθένος, ως πάλαι φησίν, εν γαστρί συλλαβούσα εκύησε, Θεόν ενανθρωπήσαντα, καί μένει Παρθένος. δι ής καταλλαγέντες Θεώ οι αμαρτωλοί, Θεοτόκον κυρίωςούσαν, εν πίστει ανυμνήσωμεν.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Εκ νυκτός έργων, εσκοτισμένης πλάνης »
- Ιλασμόν ημίν Χριστέ τοίς εγρηγόρως, »
- Νύν σοι τελούσιν ύμνον, ως ευεργέτη, »
- Έλθοις πορίζων ευχερή τε τήν τρίβον, »
- Καθ' ήν ανατρέχοντες, εύροιμεν κλέος. »
- Απηνές έχθος, τό πρός αυτόν Δεσπότης,
- Τεμών διαμπάξ, σαρκός εν παρουσία,
- Ίνα κρατούντος ώλεσε ψυχοφθόρου,
- Κόσμον συνάπτων, ταίς αϋλοις ουσίαις,
- Τιθείς προσηνή, τόν Τεκόντα τή κτίσει.
- Ο λαός είδεν, ο πρίν ημαυρωμένος,
- Μεθ' ημέραν φώς, τής άνω φρυκτωρίας.
- Έθνη Θεώ δέ, κλήρον Υιός προσφέρει,
- Νέμων εκείσε τήν απόρρητον χάριν,
- Ου πλείον εξήνθησεν η αμαρτία.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Σπλάγχχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν ενάλιος θήροιον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος, καί σάρκα λαβών διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν κατέσχεν απήμαντον».

Έλθε σαρκωθείς, Χριστός ο Θεός ημών, γαστρός όν Πατήρ, πρό Εωσφόρου γεννά, τάς ηνίας δέ, ο κρατών τών αχράντων Δυνάμεων, εν φάτνη τών αλόγων ανακλίνεται, ράκει σπαργανούται, λύει δέ, πολυπλόκους σειράς παραπτώσεων.

Νέον εξ Αδάμ, παιδίον φυράματος ετέχθη Υιός, καί πιστοίς δέδοται, τού δέ μέλλοντος, ούτός εστιν αιώνος, Πατήρ καί Άρχων, καί καλείται τής μεγάλης Βουλής Άγγελος, ούτος ισχυρός Θεός εστι, καί κρατών εξουσία τής κτίσεως.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Ναίων Ιωνάς, εν μυχοίς θαλαττίοις, »
- Ελθείν εδείτο, καί ζάλην απαρκέσαι. »
- Νυγείς εγώ δέ, τώ τυραννούντος βέλει, »
- Χριστέ προσαιδώ, τόν κακών αναιρέτην, »

- θάττον μολεῖν σε τῆς ἐμῆς ραθυμίας. »
- Ὡς ἦν ἐν ἀρχῇ, πρὸς Θεὸν Θεὸς Λόγος,
- Νυνὶ κρατύνει, μὴ σθένουσιν τὴν πάλιν,
- Ἰδὼν φυλάξαι, τὴν καθ' ἡμᾶς οὐσίαν,
- Καθεὶς ἐαυτὸν δευτέρᾳ κοινωνία
- Αὐτίς προφαίνων, τῶν παθῶν ἐλευθέραν.
- Ἴκται δι' ἡμᾶς, Ἀβραάμ ἐξ οσφύος,
- Λυγρῶς πεσόντας, ἐν σκότει τῶν πταισμάτων,
- Υἱοὺς ἐγείρει, τῶν κάτω νενευκώτων,
- Ὁ φῶς κατοικῶν, καὶ φάτνην παρ' ἀξίαν.
- Νῦν εὐδοκήσας, εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

Κοντάκιον
Ἦχος γ' Αὐτόμελον
Ποίημα Ῥωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ

Ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν υπερούσιον τίκτει, καὶ ἡ γῆ τὸ Σπήλαιον, τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει. Ἄγγελοι μετὰ Ποιμένων δοξολογοῦσι. Μάγοι δὲ μετὰ ἀστέρος οδοιποροῦσι. δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγεννήθη, Παιδίον νέον, ὁ πρὸ αἰώνων Θεός.

Ὁ Οἶκος

Τὴν Εἰδὴ Βηθλεὲμ ἠνοίξε, δεῦτε ἰδῶμεν, τὴν τρυφὴν ἐν κρυφῇ εὐρομεν, δεῦτε λάβωμεν, τὰ τοῦ Παραδείσου ἔνδον τοῦ Σπηλαίου. Εκκεῖ ἐφάνη ῥίζα ἀπότιστος, βλαστάνουσα ἀφ' οὐρανόθεν, ἐκεῖ ἐυρέθη φρέαρ ἀνώρυκτον, οὐ πιεῖν Δαυὶδ πρὶν ἐπεθύμησεν, ἐκεῖ Παρθένος τεκούσα βρέφος, τὴν δίψαν ἐπαυσεν ἐκείνη, τὴν τοῦ Ἀδάμ καὶ τοῦ Δαυὶδ, διὰ τοῦτο πρὸς τοῦτο ἐπειχθώμεν, οὐ ἐτέχθη, Παιδίον νέον, ὁ πρὸ αἰώνων Θεός.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΛΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Οσίας Μητρός ἡμῶν Μελάνης τῆς Ῥωμαίας.

Στίχοι

- Οὐχ υλικὴ σε χεὶρ Μελάνη καὶ μέλαν,
- Θεὸς δέ, κἀν τέθνηκας, ἐν ζωῇ γράφει.
- Πρῶτη ἐν τριακοστῇ ἀπήρε βίοιο Μελάνη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος καὶ Πρεσβυτέρου Ζωτικοῦ τοῦ Ὀρφανοτρόφου.

Στίχοι

- Πῶλων συρόντων, Ζωτικὸς σκιρτῶν τρέχει,
- Ὡ βαλβίς ἡ γῆ, τέρμα δὲ δρόμου πόλος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Γελάσιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Ο Γελάσιος, άχρι καί τέλους βίου,
- Τόν άξιον γέλωτος ήν γελών βίον.

Τή αυτή ημέρα, αι Άγιοι δέκα Παρθένοι, αι εν Νικομηδεία τούς οφθαλμούς διατρηθείσαι καί τας πλευράς ξεσθείσαι, τελειούνται.

Στίχοι

- Διπλούν τόν άθλον, τρήσιν είτα καί ξέσιν,
- Χορού γινώσκω διπλοπενταπαρθένου.

Τή αυτή ημέρα, Η αγία Μάρτυς Ολυμπιοδώρα πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Αγώνι πρός πύρ τής Ολυμπιοδώρας,
- Ύμνος τό δώρον, ουκ Ολυμπίων πίτυς.

Τή αυτή ημέρα, Ο Άγιος Γάϊος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Πολλούς ανέτλη Γάϊος Θείος πόνους,
- Καί νύν τά λαμπρά τών πόνων έχει γέρα.

Οι Άγιοι Μάρτυρες Βούσιρις, Γαυδέντιος καί Νέμη ξίφει τελειούνται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον, καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδη ζ' Ο Ειρμός

«Οι Παίδες ευσεβεία συντραφέντες, δυσσεβούς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός απειλήν ουκ εκπτοήθησαν, αλλ' εν μέσω τής φλογός εστώτες έψαλλον, ο τών Πατέρων Θεός, ευλογητός εί».

Ποιμένες αγραυλούντες, εκπλαγούς φωτοφανείας έτυχον, δόξα Κυρίου γάρ αυτούς, περιέλαμψε καί Άγγελος, Ανυμνήσατε βοών, ότι ετέχθη Χριστός, ο τών Πατέρων Θεός, ευλογητός εί.

Εξαίφνης σύν τώ λόγω τού Αγγέλου, ουρανών στρατεύματα, Δόξα εκραύγαζον Θεώ, εν υψίστοις, επί γής ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία, Χριστός έλαμψεν, ο τών Πατέρων Θεός, ευλογητός εί.

Ρήμα τί τούτο, είπον οι Ποιμένες, διελθόντες ίδωμεν τό γεγονός, θείον Χριστόν, Βηθλεέμ καταλαβόντες δέ, σύν τή τεκούση προσεκύνουν αναμέλποντες, ο τών Πατέρων Θεός, ευλογητός εί.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Τώ παντάνακτος εξεφαύλισαν πόθω, »
- Άπλητα θυμαίνοντος ηγκιστρωμένοι, »

- Παῖδες τυράννου δύσθεον γλωσσαλγίαν, »
- Οἷς εἴκαθε πύρ άσπετον, τῷ Δεσπότῃ, »
- Λέγουσιν, Εἰς αἰῶνας ευλογητός εἶ. »

- Υπηρέτας μέν εμμανῶς καταφλέγει,
- Σῶζει δέ παφλάζουσα ροιζηδόν νέους,
- Ταῖς επταμέτροις καύσεσι πυργουμένη,
- Οὐς έστεφε φλόξ, άφθονον τοῦ Κυρίου,
- Νέμοντος, ευσεβείας ένεκα, δρόσον.

- Αρωγέ Χριστέ, τόν βροτοῖς εναντίον,
- Πρόβλημα τήν σάρκωσιν αρρήτως έχων,
- Ήσχυνας, όλβον τής Θεώσεως φέρων,
- Μορφούμενος νύν, ής τινος δι' ελπίδα,
- Άνωθεν εἰς κευθμῶνας ήλθομεν ζόφου.

- Τήν αγριωπόν, ακρατῶς γαυρουμένην,
- Άσεμνα βακχεύουσαν εξοιστρομένου,
- Κόσμου καθεῖλες πανσθενῶς αμαρτίαν.
- Οὐς εἴλκυσε πρίν, σήμερον τῶν αρκύων,
- Σῶζεις δέ, σαρκωθεῖς εκών Ευεργέτα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμιнос τύπον, οὐ γάρ οὐς εδέξατο φλέγει νέους, ως ουδέ πύρ τής θεότητος, Παρθένου ήν υπέδυ νηδύν, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εἰς πάντας τούς αἰῶνας».

Έλκει Βαβυλώνος η θυγάτηρ παίδας, δορυκτήτους Δαυῖδ, εκ Σιων εν αυτή, δωροφόρους πέμπει δέ, Μάγους παίδας, τήν τοῦ Δαυῖδ θεοδόχον θυγατέρα λιτανεύσοντα, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Όργανα παρέκλινε τό πένθος ωδής, ου γάρ ήδον εν νόθοις οι παῖδες Σιών, Βαβυλώνος λύει δέ, πλάνην πάσαν καί μουσικῶν, αρμονίαν Βηθλεέμ εξανατείλας Χριστός, διό ανυμνούντες ναμέλψωμεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Σκύλα Βαβυλῶν τής Βασιλίδος Σιών, καί δορύκτητον όλβον εδέξατο, θησαυρούς Χριστός, εν Σιών δέ ταύτης, καί Βασιλείς σύν αστέρι οδηγῶ, αστροπολύντας έλκει, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

- «Μήτηρ ἀφλέκτως εἰκονίζουσι Κόρης, »
- Οἱ τῆς παλαιᾶς πυρπολούμενοι νέοι, »
- Ὑπερφυῶς κύουσεν, ἐσφραγισμένην. »
- Ἀμφω δὲ δρώσα, θαυματουργία μιά, »
- Λαοὺς πρὸς ὕμνον ἐξανίστησι χάρις. »

- Λύμην φυγούσα τοῦ Θεοῦσθαι τῇ πλάνῃ,
- Ἀληκτον ὑμνεῖ τὸν κενούμενον Λόγον,
- Νεανικῶς ἀπάσα σύν τρόμῳ κτίσις,
- Ἀδοξον εὐχος δειματομένη φέρειν,
- Ρευστή γεγῶσα, κὰν σοφῶς ἐκαρτέρει.

- Ἦκεις πλανήτιν πρὸς νομήν ἐπιστρέφων,
- Τὴν ἀνθοποιόν ἐξ ἐρημαίων λόφων,
- Ἡ τῶν ἐθνῶν ἐγερσις, ἀνθρώπων φύσιν.
- Ρώμην βιαίαν τοῦ βροτοκτόνου σβέσαι,
- Ἀνὴρ φανεῖς τε, καὶ Θεὸς προμηθεΐα.

Ὡδὴ θ' ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Ψαλλόμενα ἐντὶ Ὡδὴ ταύτῃ Ἦχος α'

- Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν τιμιωτέραν, καὶ ἐνδοξοτέραν τῶν ἀνω στρατευμάτων. (Δίς)
- Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου, Θεὸν σαρκὶ τεχθέντα.
- Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ἐν τῷ Σπηλαίῳ, τεχθέντα Βασιλέα.
- Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῶν ὑπὸ τῶν Μάγων, Θεὸν προσκυνηθέντα.
- Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ὑπὸ Ἀστέρος, τοῖς Μάγοις μηνυθέντα.
- Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν ἀγνὴν Παρθένον, τὴν γενησαμένην, Χριστὸν τὸν Βασιλέα.
- Μάγοι καὶ Ποιμένες, ἦλθον προσκυνῆσαι, Χριστὸν τὸν γενηθέντα, ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει.

Ἔτερα εἰς τὸν Ἰαμβικὸν Κανόνα

- Σήμερον ἡ Παρθένος, τίκτει τὸν Δεσπότην, ἔνδον ἐν τῷ Σπηλαίῳ.
- Σήμερον ὁ Δεσπότης, τίκτεται ὡς βρέφος, ὑπὸ Μητρός Παρθένου.
- Σήμερον οἱ Ποιμένες, βλέπουσι τὸν Σωτῆρα, σπαργάνοις εἰλημένον, καὶ κείμενον ἐν Φάτνῃ.
- Σήμερον ὁ Δεσπότης, ράκει σπαργανοῦται, ὁ ἀναφῆς ὡς βρέφος.
- Σήμερον πᾶσα κτίσις, ἀγάλλεται καὶ χαίρει, ὅτι Χριστὸς ἐτέχθη, ἐκ τῆς Παρθένου Κόρης.
- Οὐράνιαι Δυνάμεις τεχθέντα τὸν Σωτῆρα, Κύριον καὶ Δεσπότην, μηνύουσι τῷ κόσμῳ.

Δόξα...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τῆς τρισυποστάτου, καί αδιαιρέτου, θεότητος τό κράτος.

Καί νύν...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν λυτρωσαμένην, ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας.

Ο Εἰρμός

«Μυστήριον ξένον, ὁρῶ καί παράδοξον! ουρανόν τό Σπήλαιον, θρόνον Χερουβικόν, τήν Παρθένον. τήν φάτνην χωρίον, ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρητος, Χριστός ὁ Θεός, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν».

Εξαίσιον δρόμον, ὁρῶντες οἱ Μάγοι, ἀσυνήθους νέου ἀστέρος ἀρτιφαούς, ουρανοῦ ὑπερλάμποντος, Χριστόν Βασιλέα ἐτεκμήραντο, ἐν γῇ γεννηθέντα Βηθλεέμ, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν.

Νεηγενές Μάγων λεγόντων, παιδίον Ἄναξ, οὐ ἀστήρ ἐφάνη, πού ἐστίν, εἰς γάρ ἐκεῖνου προσκύνησιν ἤκομεν, μανείς ὁ Ἡρώδης ἐταράττετο, Χριστόν ἀνελεῖν, ὁ θεομάχος φρουαττόμενος.

Ἡκρίβωσε χρόνον Ἡρώδης ἀστέρος, οὐ ταῖς ἡγεσίαις οἱ Μάγοι ἐν Βηθλεέμ, προσκυνούσι Χριστῷ σὺν δώροις, ὑφ' οὐ πρὸς Πατρίδα ὁδηγούμενοι, δεινόν παιδοκτόνον, ἐγκατέλιπον παιζόμενον.

Ἰαμβικός Ο Εἰρμός

- «Στέργειν μὲν ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον φόβῳ, »
- Ράον σιωπήν, τῷ πόθῳ δέ Παρθένε, »
- Ὑμνοὺς ὑφαίνειν, συντόνως τεθηγμένους, »
- Εργώδης ἐστίν, ἀλλὰ καί Μήτηρ σθένος, »
- Ὅση πέφυκεν ἡ προαίρεσις δίδου. »

- Τύπους ἀφεγγεῖς καί σκιάς παρηγμένας,
- Ω Μήτηρ ἀγνή, τοῦ Λόγου δεδορκότες,
- Νέου φανέντος, ἐκ πύλης κεκλεισμένης,
- Δοξούμενοί τε, τῆς ἀληθείας φάος,
- Επαξίως σὴν εὐλογούμεν γαστέρα.

- Πόθου τετευχώς, καί Θεοῦ παρουσίας,
- Ο χριστοτερπῆς λαός ἡξιωμένος,
- Νύν ποτνιαίται τῆς παλιγγενεσίας.
- Ως ζωοποιού, τήν χάριν δέ Παρθένε,
- Νέμοις ἀχραντε, προσκυνῆσαι τό κλέος.

Εξαποστειλάριον Αυτόμελον

Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, ἐξ ὕψους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἀνατολή ἀνατολῶν, καί οἱ ἐν σκότει καί σκιά, εὐρομεν τήν ἀλήθειαν, καί γάρ ἐκ τῆς Παρθένου ἐτέχθη ὁ Κύριος. **Ἐκ γ'.**

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώνμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά. Ἰδιόμελα.

Ἦχος δ'

Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου

Ευφραίνεσθε Δίκαιοι, ουρανοὶ αγαλλιᾶσθε, σκιρτήσατε τὰ ὄρη, Χριστοῦ γεννηθέντος, Παρθένος καθέζεται, τὰ Χερουβὶμ μιμουμένη, βαστάζουσα ἐν κόλποις, Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα. Ποιμένες τὸν τεχθέντα δοξάζουσι. Μάγοι τῷ Δεσπότη δῶρα προσφέρουσιν. Ἄγγελοι ανυμνοῦντες λέγουσιν, Ακατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Ο αὐτός

Ο Πατὴρ εὐδόκησεν, ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἡ Παρθένος ἔτεκε, Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα, Ἀστὴρ μηνύει. Μάγοι προσκυνοῦσι. Ποιμένες θαυμάζουσι, καὶ ἡ κτίσις ἀγάλλεται.

Ο αὐτός

Θεοτόκε Παρθένε, ἡ τεκούσα τὸν Σωτῆρα, ἀνέτρεψας τὴν πρώτην κατάραν τῆς Εὐας, ὅτι Μήτηρ γέγονας, τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρὸς, βαστάζουσα ἐν κόλποις, Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, οὐ φέρει τὸ μυστήριον ἐρευνᾶν, πίστει μόνῃ τούτο πάντες δοξάζομεν, κράζοντες μετὰ σοῦ καὶ λέγοντες. Ἀνερμήνευτε Κύριε, Δόξα σοι.

Ο αὐτός

Δεῦτε ανυμνήσωμεν, τὴν Μητέρα τοῦ Σωτῆρος, τὴν μετὰ τόκον πάλιν οφθείσαν Παρθένον. Χαίροις Πόλις ἐμψυχε, τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ, ἐν ἡ Χριστὸς οικήσας, σωτηρίαν εἰργάσατο. Μετὰ τοῦ Γαβριὴλ ανυμνούμεν σε, μετὰ τῶν Ποιμένων δοξάζομεν κράζοντες, Θεοτόκε πρέσβευε, τῷ ἐκ σοῦ σαρκωθέντι, σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα... Ἦχος πλ. β' Γερμανοῦ

Ο τε καιρὸς, τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας σου, πρώτη ἀπογραφὴ τῇ οἰκουμένῃ ἐγένετο, τότε ἐμελλες τῶν ἀνθρώπων ἀπογράφεσθαι τὰ ὀνόματα, τῶν πιστευόντων τῷ τόκῳ σου, διὰ τούτο τό τοιοῦτον δόγμα, ὑπὸ Καίσαρος ἐξεφωνήθη, τῆς γὰρ αἰωνίου σου βασιλείας, τό ἀναρχὸν ἐκαιουργήθη. Διό σοι προσφέρομεν καὶ ἡμεῖς, ὑπὲρ τὴν χρηματικὴν φορολογίαν, ὀρθοδόξου πλουτισμὸν θεολογίας, τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Ἦχος β' Ἰωάννου Μοναχοῦ

Σήμερον ὁ Χριστὸς, ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται ἐκ Παρθένου. Σήμερον ὁ ἀναρχὸς ἀρχεται, καὶ ὁ Λόγος σαρκούται. Αἱ δυνάμεις τῶν ουρανῶν ἀγάλλονται, καὶ ἡ γῆ σὺν τοῖς ἀνθρώποις ευφραίνεται, οἱ Μάγοι τὰ δῶρα προσφέρουσιν, οἱ Ποιμένες τό θαῦμα κηρύττουσιν, ἡμεῖς δὲ ἀκαταπαύστως βοώμεν. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἀντίφωνα

Ἀντίφωνον Α' Ἦχος β'

Στίχ. α'

Εξομολογήσομαί σοι Κύριε εν όλη καρδιά μου, διηγήσομαι πάντα τά θαυμάσιά σου.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. β'

Εν βουλή ευθέων καί συναγωγή, μεγάλα τά έργα Κυρίου.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. γ'

Εξεζητημένα εις πάντα τά θελήματα αυτού.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. δ'

Εξομολόγησις καί μεγαλοπρέπεια τό έργον αυτού, καί η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τόν αιώνα τού αιώνος.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β' Ήχος β'

Στίχ. α'

Μακάριος ανήρ, ο φοβούμενος τόν Κύριον, εν ταίς εντολαίς αυτού θελήσει σφόδρα.

- Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εκ Παρθένου τεχθείς, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Στίχ. β'

Δυνατόν εν τή γή έσται τό σπέρμα αυτού.

- Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εκ Παρθένου τεχθείς...

Στίχ. γ'

Δόξα καί πλούτος εν τώ οίκω αυτού, καί η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τόν αιώνα τού αιώνος.

- Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εκ Παρθένου τεχθείς...

Στίχ. δ'

Εξανέτειλεν εν σκότει φώς τοίς ευθέσιν.

- Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εκ Παρθένου τεχθείς...

Δόξα... Καί νύν...

Ο Μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον Γ' Ήχος δ'

Στίχ. α'

Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθου εκ δεξιών μου, έως άν θώ τούς εχθρούς σου υποπόδιον τών ποδών σου.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

- Η γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τώ κόσμω, τό φώς τό τής γνώσεως, εν αυτή γάρ οι τοίς άστροις λατρεύοντες, υπό αστέρος εδιδάσκοντο, σέ προσκυνείν, τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν εξ ύψους ανατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. β'

Ράβδον δυνάμεως εξαποστελεί σοι Κύριος εκ Σιών.

- Η Γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών...

Στίχ. γ'

Μετά σου η αρχή εν ημέρα τής δυνάμεώς σου, εν ταίς λαμπρότησι τών Αγίων σου.

- Η Γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών...

Εισοδικόν

Εκ γαστρός πρό Εωσφόρου εγέννησά σε, ώμοσε Κύριος, καί ου μεταμεληθήσεται. Σύ Ιερέύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εκ Παρθένου τεχθείς, ψάλλοντάς σοι, Αλληλούϊα.

Είτα γεγονωτέρα τή φωνή

Η γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τώ κόσμω, τό φώς τό τής γνώσεως, εν αυτή γάρ οι τοίς άστροις λατρεύοντες, υπό αστέρος εδιδάσκοντο, σέ προσκυνείν, τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν εξ ύψους ανατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Καί τό Κοντάκιον 'Ηχος γ'

Η Παρθένος σήμερον, τόν υπερούσιον τίκτει, καί η γή τό Σπήλαιον, τώ απροσίτω προσάγει. Άγγελοι μετά Ποιμένων δοξολογούσι. Μάγοι δέ μετά αστέρος οδοιπορούσι. δι' ημάς γάρ εγεννήθη, Παιδίον νέον, ο πρό αιώνων Θεός.

Αντί δέ τού Τρισαγίου

Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε...

Κοινωνικόν

Λύτρωσιν απέστειλε Κύριος τώ λαώ αυτού. Αλληλούϊα.

[Αρχή](#)

[Τίτλος](#)

[Ιουανάριος_1](#) [Ιουανάριος_2](#) [Ιουανάριος_3](#) [Ιουανάριος_4](#) [Ιουανάριος_5](#)
[Ιουανάριος_6](#) [Ιουανάριος_7](#) [Ιουανάριος_8](#) [Ιουανάριος_9](#) [Ιουανάριος_10](#)
[Ιουανάριος_11](#) [Ιουανάριος_12](#) [Ιουανάριος_13](#) [Ιουανάριος_14](#)
[Ιουανάριος_15](#) [Ιουανάριος_16](#) [Ιουανάριος_17](#) [Ιουανάριος_18](#)
[Ιουανάριος_19](#) [Ιουανάριος_20](#) [Ιουανάριος_21](#) [Ιουανάριος_22](#)
[Ιουανάριος_23](#) [Ιουανάριος_24](#) [Ιουανάριος_25](#) [Ιουανάριος_26](#)
[Ιουανάριος_27](#) [Ιουανάριος_28](#) [Ιουανάριος_29](#) [Ιουανάριος_30](#)
[Ιουανάριος_31](#)

[Αρχή](#)

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η κατά σάρκα Περιτομή τού Κυρίου καί Θεού καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, καί Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Βασιλείου τού Μεγάλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν, στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τού, Μακάριος ανήρ. Εἰς δέ τό «Κύριε ἐκέκραξα» ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τῆς Εορτῆς γ' καί τού Αγίου γ'.

Στιχηρά Ἰδιόμελα τῆς Εορτῆς.

Ἦχος πλ. δ'

Συγκαταβαίνων ο Σωτήρ, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, κατεδέξατο σπαργάνων περιβολήν, οὐκ ἐβδελύξατο σαρκός τήν περιτομήν, ο οκταήμερος κατὰ τήν Μητέρα, ο ἀναρχος κατὰ τόν Πατέρα. Αὐτῷ πιστοί βοήσωμεν. Σὺ εἰ ο Θεός ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. (Δίς)

Ο αὐτός

Οὐκ ἐπησχύνθη ο πανάγαθος Θεός, τῆς σαρκός τήν περιτομήν αποτμηθῆναι, ἀλλ' ἔδωκεν ἑαυτόν, τύπον καί υπογραμμόν, πάσι πρὸς σωτηρίαν, ο γάρ τού Νόμου Ποιητής, τά τού Νόμου εκπληροί, καί τῶν προφητῶν τά κηρυχθέντα περὶ αὐτοῦ, ο πάντα περιέχων δρακί, καί ἐν σπαργάνοις εἰληθεῖς, Κύριε δόξα σοι.

Στιχηρά Προσόμοια τού Αγίου.

Ἦχος δ'

Ο ἐξ υψίστου κληθεῖς

Ο ἐπωνύμως κληθεῖς τῆς βασιλείας, ὅτε τό βασίλειον σύ ἱεράτευμα, τό τού Χριστοῦ ἔθνος ἅγιον, φιλοσοφία, καί ἐπιστήμη Πάτερ ἐποίμανας, τότε διαδήματι, σέ κατεκόσμησε, τῆς βασιλείας Βασίλειε, βασιλευόντων, ο βασιλεύων καί πάντων Κύριος, ο τῷ τεκόντι συννοούμενος αἰδίως Υἱός καί συνάναρχος, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἱεραρχίας στολαῖς ἡγλαῖσμένος, χαίρων ἀνεκήρυξας τό Εὐαγγέλιον, τῆς βασιλείας Βασίλειε, ὀρθοδοξίας, τῇ Ἐκκλησίᾳ βλύσας διδάγματα, οἷς νύν φωτιζόμενοι, μίαν θεότητα, τήν ἐν Πατρὶ παντοκράτορι, μονογενεῖ τε, τού Θεοῦ Λόγῳ καί θεῷ Πνεύματι, θεολογούμεν καί δοξάζομεν, ἐν Προσώποις Τρισὶν ἀδιαίρετον, ἣν ἰκέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο οὐρανίαις συνῶν χοροστασίαις, καί συναυλιζόμενος Πάτερ Βασίλειε, ὦν καί τόν βίον ἐζήλωσας, τῇ λαμπροτάτῃ, εἰλικρινείᾳ τῆς πολιτείας σου, ἐτί μετὰ σώματος ἀναστρεφόμενος, τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς τις ἄσαρκος, τοὺς ἐντρυφώντας, τῆς θεοπνεύστου διδασκαλίας σου, ἐκ τῶν κινδύνων, καί τού σκότους τῆς ἀγνωσίας, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, καθικέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ' Ανατολίου

Σοφίας ἐραστής γενόμενος Ὅσιε, καί πάντων τῶν ὄντων, τήν πρὸς Θεόν

προκρίνας συμβίωσιν, μελέτην θανάτου, εικότως τώ βίω κατέλιπες, τά γάρ σαρκός πάθη, εγκρατείας πόνοις, σεαυτώ περιελόμενος, καί θείου μελέτη Νόμου, αδούλωτον τής ψυχής τηρήσας τό αξίωμα, αρετής περιουσία, όλον τής σαρκός τό φρόνημα, καθυπέταξας τώ πνεύματι, διό σάρκα μισήσας, καί κόσμον καί κοσμοκράτορα, παριστάμενος τώ Χριστώ, αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί νύν... ο αυτός

Συγκαταβαίνων ο Σωτήρ, τώ γένει τών ανθρώπων, κατεδέξατο σπαργάνων περιβολήν, ουκ εβδελύξατο σαρκός τήν περιτομήν, ο οκταήμερος κατά τήν Μητέρα, ο άναρχος κατά τόν Πατέρα. Αυτώ πιστοί βοήσωμεν. Σύ εί ο Θεός ημών, ελέησον ημάς.

Είσοδος, τό Προκείμενον τής ημέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 17, 1-14)

Ώφθη Κύριος τώ Άβραμ, καί είπεν αυτώ. Εγώ ειμι ο Θεός σου, ευαρέσκει εναντίον εμού καί γίνου άμεμπτος. Καί θήσομαι τήν διαθήκην μου ανά μέσον εμού, καί ανά μέσον σου, καί πληθυνώ σε σφόδρα, καί έση πατήρ πλήθους Εθνών. Καί ου κληθήσεται τό όνομά σου Άβραμ, αλλ' έσται τό όνομά σου Αβραάμ, ότι πατέρα πολλών Εθνών τέθεικά σε. Καί αυξανώ σε σφόδρα σφόδρα, καί θήσωσε εις Έθνη, καί Βασιλείς εκ σου εξελεύσονται. Καί στήσω τήν διαθήκην μου ανά μέσον εμού, καί ανά μέσον σου, καί ανά μέσον τού σπέρματός σου μετά σέ εις τάς γενεάς αυτών, εις διαθήκην αιώνιον, καί έσομαι αυτοίς Θεός. Καί έπεσεν Αβραάμ επί πρόσωπον αυτού, καί προσεκύνησε τώ Κυρίω. Καί είπεν ο Θεός πρός Αβραάμ. Σύ δέ τήν διαθήκην μου διατηρήσεις, σύ, καί τό σπέρμα σου μετά σέ εις τάς γενεάς αυτών. Καί αύτη η διαθήκη, ήν διατηρήσεις ανά μέσον εμού, καί αναμέσον τού σπέρματός σου μετά σέ εις τάς γενεάς αυτών. Περιτμηθήσεται υμίν πάν αρσενικόν, καί περιτμηθήσεσθε τήν σάρκα τής ακροβυστίας υμών, καί έσται σημείον διαθήκης αναμέσον εμού καί υμών. Καί παιδίον οκτώ ημερών, περιτμηθήσεται υμίν πάν αρσενικόν εις τάς γενεάς υμών. Καί απερίτμητον άρσεν, ό ου περιτμηθήσεται τήν σάρκα τής ακροβυστίας αυτού τή η μέρα τή ογδόη, εξολοθρευθήσεται η ψυχή εκείνη εκ τού γένους αυτής, ότι τήν διαθήκην μου διεσκέδασε.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 8, 22-30)

Κύριος έκτισέ με αρχήν οδών αυτού εις έργα αυτού. Πρό τού αιώνος εθεμελίωσέ με, εν αρχή πρό τού τήν γήν ποιήσαι. Καί πρό τού τάς αβύσσους ποιήσαι, πρό τού προελθείν τάς πηγάς τών υδάτων. Πρό τού όρη εδρασθήναι, πρό δέ πάντων τών βουνών γεννά με. Κύριος εποίησε χώρας καί οικήτους, καί άκρα οικούμενα τής υπ' ουρανόν. Ηνίκα ητοίμαζε τόν ουρανόν, συμπαρήμην αυτώ, καί ότε αφώριζε τόν εαυτού θρόνον επ' ανέμων. Ηνίκα ισχυρά εποίει τά άνω νέφη, καί ως ασφαλείς ετίθει πηγάς τής υπ'

ουρανόν, εν τώ τιθέναι τή θαλάσση ακριβασμόν αυτού, καί ύδατα ού παρελεύσεται στόμα αυτού, καί ισχυρά εποίει τά θεμέλια τής γής, ήμην παρ' αυτώ αρμόζουσα. Εγώ ήμην, ή προσέχαιρε, καθ' ημέραν δέ ευφραινόμην εν προσώπω αυτού εν παντί καιρώ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα (Εκλογή)

Στόμα δικαίου αποστάζει σοφίαν, χείλη δέ ανδρών επίστανται χάριτας. Στόμα σοφών μελετά σοφίαν, δικαιοσύνη δέ ρύεται αυτούς εκ θανάτου.

Τελευτήσαντος ανδρός δικαίου, ουκ όλλυται ελπίς, υιός γάρ δίκαιος γεννάται εις ζωήν, καί εν αγαθοίς αυτού καρπόν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φώς δικαίοις διά παντός, καί παρά Κυρίου ευρήσουσι χάριν καί δόξαν. Γλώσσα σοφών καλά επίσταται, καί εν καρδιά αυτών αναπαύσεται σοφία. Αγαπά Κύριος οσίας καρδιάς, δεκτοί δέ αυτώ πάντες άμωμοι εν οδώ. Σοφία Κυρίου φωτιεί πρόσωπον συνετού, φθάνει γάρ τούς επιθυμούντας αυτήν, πρό του γνωσθήναι, καί ευχερώς θεωρείται υπό τών αγαπώντων αυτήν, Ο ορθρίσας προς αυτήν, ού κοπιάσει, καί ο αγρυπνήσας δι' αυτήν, ταχέως αμέριμνος έσται. Ότι τούς αξίους αυτής αυτή περιέρχεται ζητούσα, καί εν ταίς τρίβοις φαντάζεται αυτοίς ευμενώς. Σοφίας ού κατισχύσει ποτέ κακία. Διά ταύτα καί εραστής εγενόμην του κάλλους αυτής, καί εφίλησα ταύτην, καί εξεζήτησα εκ νεότητός μου, καί εξήτησα νύμφην αγαγέσθαι εμαυτώ. Ότι ό πάντων Δεσπότης ηγάπησεν αυτήν, μύστις γάρ εστι τής του Θεού επιστήμης, καί αιρετίς τών έργων αυτού, οι πόνοι αυτής εισίν αρεταί, σωφροσύνην δέ καί φρόνησιν αύτη διδάσκει, δικαιοσύνην καί ανδρείαν, ών χρησιμώτερον ουδέν εστιν εν βίω ανθρώποις. Εί δέ καί πολυπειρίαν ποθεί τις, οίδε τά αρχαία καί τά μέλλοντα εικάζειν, επίσταται στροφάς λόγων καί λύσεις αινιγμάτων, σημεία καί τέρατα προγινώσκει, καί εκβάσεις καιρών καί χρόνων, καί πάσι σύμβουλος εστιν αγαθή. Ότι αθανασία εστίν εν αυτή, καί εύκλεια εν κοινωνία λόγων αυτής. Διά τούτο ενέτυχον τώ Κυρίω, καί εδεήθην αυτού, καί είπον εξ όλης μου τής καρδιάς. Θεέ Πατέρων, καί Κύριε του ελέους, ο ποιήσας τά πάντα εν λόγω σου, καί τή σοφία σου κατασκευάσας τόν άνθρωπον, ίνα δεσπόζη τών υπό σου γενομένων κτισμάτων, καί διέπη τόν κόσμον εν οσιότητι καί δικαιοσύνη, δός μοι τήν τών σών θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καί μή με αποδοκιμάσης εκ παιδων σου, ότι εγω δούλος σός, καί υιός τής παιδίσκης σου. Εξαπόστειλον αυτήν εξ αγίου κατοικητηρίου σου, καί από θρόνου δόξης σου, ίνα συμπαρούσά μοι διδάξη με, τί ευάρεστόν εστι παρά σοί, καί οδηγήσει με εν γνώσει, καί φυλάξει με εν τή δόξη αυτής. Λογισμοί γάρ θνητών πάντες δειλοί, καί επισφαλείς αι επίνοιαι αυτών.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος γ' Γερμανού

Χριστόν εισοικισάμενος εν τή ψυχή σου, διά τής καθαράς σου πολιτείας, τήν πηγήν τής ζωής, Ιεροφάντα Βασίλειε, ποταμούς ανέβλυσας δογμάτων ευσεβών τή οικουμένη, εξ ών ποτιζόμενος ο πιστός τής Εκκλησίας λαός,

καρπόν χειλέων ομολογούντων, τήν χάριν προσφέρει τώ δοξάσαντι τήν μνήμην σου, εις αιώνα αιώνος.

Ο αυτός

Μύρον εκκενωθέν επί σοί τής χάριτος, έχρισέ σε Ιερουργήσαι τό Ευαγγέλιον τής βασιλείας τών ουρανών, Βασίλειε Θεοφάντορ, τού Χριστού γάρ ευωδία γενόμενος, τής οσμής τής γνώσεως αυτού, τήν οικουμένην επλήρωσας, διό τας φωνάς τών οικετών σου ευμενώς δεχόμενος, αίτησαι ημίν τοίς τιμώσί σε, τό μέγα έλεος,

Βύζαντος, ο αυτός

Τήν Ιερατικήν στολήν αμπεχόμενος, Τριάδος υπέρμαχε Βασίλειε, θρόνω παρέστης δικαστικώ, προκινδυνεύων τής πίστεως, καί αθλητικήν ένστασιν επιδειξάμενος, θυμόν Επάρχου κατήσχυνας, θρασυνομένου τώ κράτει τής ασεβείας, καί σπλάγχνων εκτομήν απειλούντος, προθύμως ταύτα προέκρινας, καί Μάρτυς γενόμενος τή προαιρέσει, τόν στέφανον ανεδήσω τής νίκης παρά Χριστού, τού έχοντος το μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Εξεχύθη η χάρις εν χείλεσί σου, Όσιε Πάτερ, καί γέγονας ποιμήν τής τού Χριστού Εκκλησίας, διδάσκων τά λογικά πρόβατα, πιστεύειν εις Τριάδα ομοούσιον, εν μιά Θεότητι.

Καί νύν...

τής Εορτής, Ήχος πλ. δ'

Συγκαταβαίνων ο Σωτήρ, τώ γένει τών ανθρώπων, κατεδέξατο σπαργάνων περιβολήν, ουκ εβδελύξατο σαρκός τήν περιτομήν, ο οκταήμερος κατά τήν Μητέρα, ο άναρχος κατά τόν Πατέρα. Αυτώ πιστοί βοήσωμεν. Σύ εί ο Θεός ημών, ελέησον ημάς.

Απόστιχα Στιχηρά Ιδιόμελα

Ήχος α' Βύζαντος

Ω θεία καί Ιερά τής Χριστού Εκκλησίας μέλισσα, Βασίλειε παμμακάριστε, σύ γάρ τού θείου πόθου τώ κέντρω, σεαυτόν καθοπλίσας, τών θεοστυγών αιρέσεων τας βλασφημίας κατέτρωσας, καί ταίς ψυχαίς τών πιστών ευσεβείας τόν γλυκασμόν εθησαύρισας, καί νύν τούς θείους λειμώνας, τής ακηράτου διερχόμενος νομής, μνημόνευε καί ημών, παρεστώς τήν Τριάδα τήν ομοούσιον.

Ο αυτός

Στίχ. Τό άτομα μου λαλήσει σοφίαν, καί η μελέτη τής καρδίας μου σύνεσιν.

Βασιλείου Μοναχού

Πάντων τών αγίων ανεμάξω τας αρετάς, Πατήρ ημών Βασίλειε, Μωϋσέως τό πράον, Ηλιού τόν ζήλον, Πέτρου τήν ομολογίαν, Ιωάννου τήν Θεολογίαν, ως ο Παύλος εκβοών ουκ επαύσω. Τίς ασθενεί, καί ουκ ασθενώ; τίς σκανδαλίζεται, καί ουκ εγώ πυρούμαι; Όθεν σύν αυτοίς αυλιζόμενος, ικέτευε σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Ήχος β'

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν, καί η γλώσσα αυτού λαλήσει κρίσιν.

Ιωάννου Μοναχού

Τών όντων εκμελετήσας τήν φύσιν, καί πάντων περισκοπήσας τό άστατον, μόνον εύρες ακίνητον, τόν υπερουσίως όντα Δημιουργον τού παντός, ώ καί μάλλον προσθέμενος, τών ουκ όντων τόν πόθον απέρριψας. Πρέσβευε καί ημάς τού θείου πόθου τυχείν, Ιεροφάντα Βασίλειε.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ο τήν χάριν τών θαυμάτων ουρανόθεν κομισάμενος, καί τήν πλάνην τών ειδώλων στηλιτεύσας εν τοίς δόγμασιν, Αρχιερέων υπάρχεις δόξα καί εδραίωμα, παμμακάριστε Βασίλειε, καί πάντων τών Πατέρων διδασκαλίας υπόδειγμα. Παρρησίαν έχων πρός Χριστόν, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Ουκ επησχύνθη ο πανάγαθος Θεός, τής σαρκός τήν Περιτομήν αποτμηθήναι, αλλ' έδωκεν εαυτόν, τύπον καί υπογραμμόν, πάσι πρός σωτηρίαν, ο γάρ τού Νόμου ποιητής, τά τού Νόμου εκπληροί, καί τών Προφητών τά κηρυχθέντα περί αυτού, ο πάντα περιέχων δρακί, καί εν σπαργάνοις ειληθείς, Κύριε δόξα σοι.

Απολυτίκιον τού Αγίου Ήχος α'

Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος σου, ως δεξαμένην τόν λόγον σου, δι' ού θεοπρεπώς εδογμάτισας, τήν φύσιν τών όντων ετράνωσας, τά τών ανθρώπων ήθη κατεκόσμησας, Βασίλειον Ιεράτευμα, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Έτερον τής Εορτής, ο αυτός

Μορφήν αναλλοιώτως ανθρωπίνην προσέλαβες, Θεός ών κατ' ουσίαν, πολυεύσπλαγχνε Κύριε, καί Νόμον εκπληρών, περιτομήν, θελήσει καταδέχη σαρκικήν, όπως παύσης τά σκιώδη, καί περιέλης τό κάλυμμα τών παθών ημών, Δόξα τή αγαθότητι τή σή, δόξα τή ευσπλαγχνία σου, δόξα τή ανεκφράστω Λόγε συγκαταβάσει σου.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Ως βασίλειον κόσμον τής Εκκλησίας Χριστού, τόν Βασίλειον πάντες ανευφημήσωμεν, τών δογμάτων θησαυρόν τόν ανέκλειπτον, διά τούτων γάρ αυτός, εξεπαίδευσεν ημάς, Τριάδα σέβειν αγίαν, ηνωμένην μέν τήν ουσία, διαιρετήν δέ ταίς υποστάσεσι.

Δόξα... Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Βασίλειε σοφέ, παρεστώς τή Τριάδι, Ικέτευε λαβείν, εν ημέρα τής δίκης, ημάς

τούς υμνούντάς σε, καί τιμώντας τήν μνήμην σου, χάριν έλεος, καί ιλασμόν τών πταισμάτων, όπως στόματι, δοξάζωμεν καί καρδία, τόν μόνον φιλόανθρωπον.

Καί νύν... τής Εορτής, όμοιον

Ο πάντων Ποιητής, καί Δεσπότης τού κόσμου, ό ών σύν τώ Πατρί, καί τώ Πνεύματι άνω, ως βρέφος περιτέμνεται, επί γής οκταήμερος. Όντως θειά τε, καί θαυμαστά σου τά έργα! σύ γάρ Δέσποτα, υπέρ ημών περιτέμνη, ως ών Νόμου πλήρωμα.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον**

Τής αρρήτου σοφίας θεοπρεπώς, εξαντλήσας τόν πλούτον τόν μυστικόν, πάσιν εθισαύρισας, ορθοδοξίας τά νάματα, τών μέν πιστών τάς καρδίας, ενθέως ευφραίνοντα, τών δέ απίστων τά δόγματα, αξίως βυθίζοντα. Όθεν δι' αμφοτέρων, ευσεβείας ιδρώσιν, εδείχθης αήττητος, τής Τριάδος υπέρμαχος, Ιεράρχα Βασίλειε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... τής Εορτής 'Ηχος δ'

Ως υπάρχων άβυσσος, φιλανθρωπίας, ενεδύσω Δέσποτα, μορφήν τού δούλου, καί σαρκί, περιετμήθης δωρούμενος, ανθρώποις πάσι, τό μέγα σου έλεος.

Μετά τόν Πολυέλεον, τού Αγίου.

**'Ηχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λογον**

Τή δυνάμει τών λόγων τών θεϊκών, καθελών τάς αιρέσεις τάς ζοφεράς, πάντα τά φρυάγματα, τού Αρείου εβύθισας, τοίς γάρ βροτοίς τό Πνεύμα, Θεόν ανεκήρυξας, καί τών χειρών εκτάσει, εχθρούς εθανάτωσας, πάσαν εκδιώξας, Σαβελλίου λατρείαν, καί πάντα φρονήματα, Νεστορίου κατήργησας, Ιεράρχα Βασίλειε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... όμοιον

Η τών λόγων σου χάρις τών θεϊκών, καί δογμάτων τό ύψος τό μυστικόν, θείας ημίν γέγονεν, αναβάσεως κλίμαξ, πνευματικήν γάρ Πάτερ, κτησάμενος σάλπιγγα, εν αυτή εκήρυξας, τά θεία διδάγματα. Όθεν καί εις τόπον, κατεσκήνωσας χλόης, μισθούς τών αγώνων σου, κομισάμενος' Οσιε Ιεράρχα Βασίλειε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον, όμοιον

Ο τών όλων Δεσπότης καί Ποιητής, εξ αχράντου σου μήτρας σάρκα λαβών, προστάτιν σε έδειξε, τών ανθρώπων Πανάμωμε, διά τούτο πάντες, πρός σέ καταφεύγομεν, ιλασμόν πταισμάτων, αιτούμενοι Δέσποινα, καί αιωνιζούσης, λυτρωθήναι βασάνου, καί πάσης κακώσεως, τού δεινού κοσμοκράτορος, διά τούτο βοώμέν σοι. Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τόν πανάγιον τόκον σου.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' ήχου.

Προκείμενον 'Ηχος δ'

Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καί η μελέτη τής καρδιάς μου σύνεσιν.

Στίχος. Ακούσατε ταύτα, πάντα τά Έθνη, ενωτίσασθε πάντες οι κατοικούντες τήν οικουμένη.

Πάσα πνοή

Τό Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην

Είπεν ο Κύριος, ο μή εισερχόμενος...

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού Ιεράρχου...
Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Είτα τό Ιδιόμελον, 'Ηχος πλ. β'

Εξεχύθη η χάρις εν χείλεσί σου, Όσιε Πάτερ, καί γέγονας ποιμήν τής τού Χριστού Εκκλησίας, διδάσκων τά λογικά πρόβατα, πιστεύειν εις Τριάδα ομοούσιον, εν μιά Θεότητι.

Ο Κανών τής Εορτής καί τού Αγίου.

Ο Κανών τής Εορτής
Ποίημα Στεφάνου

Ωδή α' 'Ηχος β'
Ο Ειρμός

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι, τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Η Ογδοάς, φέρουσα τύπον τού μέλλοντος, τή σή Χριστέ λαμπρύνεται, καί αγιάζεται, εκουσίω πτωχεία, εν ταύτη γάρ νομίμως, περιετμήθης σαρκί.

Περιτομήν, δέχεται τή ογδοάδι Χριστός, τής εαυτού γεννήσεως, καί ταύτης σήμερον, τήν σκιάν καταστέλλει, τό φώς εξανατέλλων, τής νέας χάριτος.

Τού αγίου, ο αυτός

Ποίημα Ιωάννου του Δαμασκηνού

Σού τήν φωνήν, έδει παρείναι Βασίλειε, τοίς εγχειρεῖν εθέλουσι, τοίς εγκωμίοις σου, αλλά Πάτερ συγγνώμων, γενόμενος τήν χάριν, νέμοις αφθόνως ημίν.

Τό εμπαθές, σκίρτημα τής τυραννούσης σαρκός, φιλοσοφίας έρωτι, επαιδαγώγησας, διό εν ακηράτοις, αυλίζη βασιλείοις, Πάτερ Βασίλειε.

Τών αρετών, σύ τήν τραχείαν βαδίσας οδόν, επί τήν λείαν έφθασας, καί αστασίαστον, τήν ουράνιον βάσιν, καί πάσιν ανεδείχθης, τύπος Βασίλειε.

Τά τής ψυχής, πάθη χρησίμως Βασίλειε, άμα δέ καί τού σώματος, εν τώ τού Πνεύματος, περιέτεμες ξίφει, σαυτόν δέ, τώ Δεσπότη, θύμα προσήνεγκας.

Σύ γεγονώς, μύστης αρρήτων Βασίλειε, τό τού Χριστού βασίλειον, εμυσταγώγησας, Ιεράτευμα Πάτερ, σαφώς τό τής Τριάδος, φώς απαστράψας ημίν.

Θεοτοκίον

Τίς εξειπείν, σου κατ' αξίαν δυνήσεται, τήν υπέρ λόγον σύλληψιν; Θεόν γάρ τέτοκας, εν σαρκί Παναγία, ημίν επιφανέντα Σωτήρα πάντων ημών.

Καταβασία

«Βυθού ανεκάλυψε πυθμένα καί διά ξηράς οικείους έλκει, εν αυτώ κατακαλύψας αντιπάλους, ο κραταιός, εν πολέμοις Κύριος, ότι δεδόξασται».

Ετέρα

«Στίβει θαλάσσης, κυματούμενον σάλον,
»Ήπειρον αύθις, Ισραήλ δεδειγμένον,
»Μέλας δέ πόντος, τριστάτας Αιγυπτίων,
»Έκρυσεν άρδην, υδατόστρωτος τάφος,
»Ρώμη κραταιά, δεξιάς τού Δεσπότη».

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Ο λόγος σαρκωθείς ο υπερούσιος, εις λήξιν τού Νόμου περιετμήθη, απαρχάς δέ θείας χάριτος, καί ζωής ακηράτου ημίν δέδωκε.

Τού Νόμου πληρωτής ως ουκ αντίθεος, υπάρχων Χριστός σεσαρκωμένος, ανεδείχθη καί ηξίωσεν, εκών περιτμηθῆναι οκταήμερος.

Τού Αγίου, ο αυτός

Παιδείας γεγονώς απάσης έμπλεως, ού μόνον τής κάτω καί πατουμένης πολλώ μάλλον δέ τής κρείττονος ανεδείχθης τώ κόσμω φώς Βασίλειε.

Τώ φόβω τού Κυρίου στοιχειούμενος, αρχή γάρ σοφίας, ούτος υπάρχει, τή φιλία τής αμείνονος, επτερώθης σοφίας ώ Βασίλειε.

Βασίλειε σοφώς επέβης πράξεως, καί πράξιν επίβασιν θεωρίας, θειότερας επιδέδειξαι, καί τών όντων τήν γνώσιν εμυήθης σαφώς.

Συνέδραμε Χριστού καί συνεξέλαμψεν, η μνήμη σου Πάτερ τοίς γενεθλίοις, ών τό άφραστον μυστήριον, ταίς σαίς διδασκαλίαις εφάνέρωσας.

Θεοτοκίον

Ασπόρως εν γαστρί Θεόν συνέλαβες, καί τίκεις αφράστως σεσαρκωμένον, εις όν βλέπειν ου τολμώσιν Αγνή, ουρανών αι Δυνάμεις Αειπάρθενε.

Καταβασία

«Ισχύν ο διδούς τοίς Βασιλεύσιν ημών Κύριος, καί κέρας χριστών αυτού υψών, Παρθένου αποτίκτεται, μολεί δέ πρός τό Βάπτισμα, διό πιστοί βοήσωμεν, ουκ έστιν Άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος πλήν σου Κύριε».

Ετέρα

«Όσοι παλαιών εκλελύμεθα βρόχων,
»Βορών λεόντων συντεθλασμένων μύλας,
»Αγαλλιώμεν, καί πλατύνωμεν στόμα,
»Λόγω πλέκοντες εκ λόγων μελωδίαν,
»Ω τών πρός ημάς ήδεται δωρημάτων».

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί λόγον

Εξανοίξας τό στόμα λόγω Θεού, εξηρεύξω σοφίαν κήρυξ φωτός, καί φρόνημα ένθεον, τή οικουμένη κατέσπειρας, τών γάρ Πατέρων όντως, κυρώσας τά δόγματα, κατά Παύλον ώφθης, τής πίστεως πρόμαχος, όθεν καί Αγγέλων, συμπολίτης υπάρχεις, καί τούτων συνόμιλος, ανεδείχθης μακάριε, Θεοφάντορ Βασίλειε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... 'Ηχος γ' Θείας πίστεως

Πάσαν ήρδευσας τήν οικουμένην, ώσπερ ύδασι ταίς διδαχαίς σου, τής ευσεβείας ενσπείρας τά δόγματα, η τής ζωής γάρ πηγή ο Χοιστός εν σοί, επανεπαύσατο όντως Βασίλειε, όν ικέτευε, ως παρρησίαν κεκτημένος θεόπνευστε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Η Παρθένος σήμεραν

Ο τών όλων Κύριος, περιτομήν υπομένει, καί βροτών τά πταίσματα, ως αγαθός περιτέμνει, δίδωσι τήν σωτηρίαν σήμεραν κόσμω χαίρει δέ εν τοίς υψίστοις καί ο τού Κτίστου, Ιεράρχης καί φωσφόρος, ο θείος μύστης Χριστού Βασίλειος.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν τής σής οικονομίας, καί εδόξασά σε μόνε φιλάνθρωπε».

Περιτέμνεσθαι πέπαυται αφ' ού Χριστός εκων περιετμήθη, τών Εθνών τά πλήθη, σώζων τή χάριτι.

Τήν τού μέλλοντος ἀληκτον, ἡ ογδοάς ζωὴν ἐξεικονίζει, ἐν ἡ ὁ Δεσπότης, περιετμήθη Χριστός.

Τοῦ Ἀγίου, ὁ αὐτός

Καλλωπίζεται ὡσπερ, τῷ τόκῳ Χριστοῦ, ἡ Νύμφη Ἐκκλησία, οὕτω καί τῇ μνήμῃ σου Παμμακάριστε.

Σεμνυνόμενος τέκνον, ὑπάρχειν Θεοῦ, θεότητα εἰς κτίσιν, εὐσεβῶς Βασίλειε οὐ κατήγαγες.

Αταπείνωτος ὦφθης, Θεῷ συμμαχῶν, Βασίλειε ὁ πᾶσι, τῷ αὐτοῦ προστάγματι ταπεινούμενος.

Τῇ Ἐκκλησίᾳ δέδοσαι, παρὰ Θεοῦ χαράκωμα, καί τείχος οχυρόν, Βασίλειε παμμακάριστε.

Τοῖς ἀντιθέοις πέλεκυς, ἐκκοπτικός, καί πῦρ καταναλίσκον, τήν ἀπάτην ὦφθης Πάτερ Βασίλειε.

Θεοτοκίον

Δυσωπούμέν σε Ἀχραντε, ἡ τόν Θεόν ἀσπύρως συλλαβούσα, τοῦ αἰὶ πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καταβασία

«Ἀκήκοε Κύριε φωνῆς σου, ὃν εἶπας, Φωνὴ βοῶντος ἐν ἐρήμῳ, ὅτε ἐβρόντησας πολλῶν ἐπὶ ὑδάτων, τῷ σῷ μαρτυρούμενος Υἱῷ, ὅλος γεγονῶς τοῦ παρόντος, Πνεύματος δέ ἐβόησε. Σὺ εἰ Χριστός, Θεοῦ Σοφία καί Δύναμις».

Ετέρᾳ

«Πυρσῷ καθαρθεῖς μυστικῆς θεωρίας,
»Υμνῶν Προφήτης τήν βροτῶν καινουργίαν,
»Ρήγνυσι γήρυν, Πνεύματι κροτουμένην,
»Σάρκωσιν ἐμφαίνουσιν ἀρρήτου Λόγου,
»Ὡ τῶν δυναστῶν τὰ κράτη συνετρίβη».

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ τοῦ φωτός χορηγός, καί τῶν αἰώνων ποιητής Κύριος, ἐν τῷ φωτί τῶν σῶν προσταγμάτων, Ὁδήγησον ἡμᾶς, ἐκτός σου γάρ ἄλλον, Θεόν οὐ γινώσκομεν».

Σὺ ἐκ Παρθένου Μητρός, ἀνερμηνεύτως προελθὼν Κύριος, καί τήν βροτῶν μὴ ἀπαξιῶσας, ἐνδύσασθαι μορφὴν, ὡς βρέφος νομίμως, τόν Νόμον ἐπλήρωσας.

Νυκτὶ ἐξωμοίωται, ὡς τήν σκιάν τήν νομικὴν στέργουσα, τόν Ἰσραὴλ ἡ γεννησαμένη, ἐξ ἧς ἀπαστράψαν, τό φῶς τό τοῦ κόσμου, Χριστός πεφανέρωται.

Τού Αγίου, ο αυτός

Άγει διπλήν αληθώς, η Εκκλησία εορτήν σήμερον. Περιτομής, ως βρέφος Δεσπότου, οφθέντος επί γής, καί μνήμης οικέτου, σοφού καί τρισμάκαρος.

Τό ακατάληπτον φώς, αναπαυσάμενον εν σοί Όσιε, φωτιστικήν λαμπάδα τώ κόσμω, σέ έδειξε Χριστός, διό σου τήν μνήμην, υμνούμεν Βασίλειε.

Ού νομοθέτης Μωσής, ού πρό τού Νόμου, Ιωσήφ γέγονε, τής κατά σέ τροφής σιτομέτρης, τής θείας γάρ σαρκός, αυτός εστιάτωρ, εδείχθης Βασίλειε.

Τήν τού παντός αμυδρώς, Ιστορηθείσαν εν Σινά Γένεσιν, τώ Μωϋσεΐ, αυτός ερμηνεύων, εκ θείων θησαυρών, ανέπτυξας πάσι, παμμάκαρ Βασίλειε.

Θεοτοκίον

Σοί τή τεκούση Χριστόν, τόν τού παντός δημιουργόν κράζομεν. Χαίρε αγνή. Χαίρε η τό φώς, ανατείλασα ημίν. Χαίρε η χωρήσασα, Θεόν τόν αχώρητον.

Καταβασία

«Ιησούς ο ζωής αρχηγός, λύσαι τό κατάκριμα ήκει, Αδάμ τού πρωτοπλάστου, καθαρσίων δέ, ως Θεός μή δεόμενος, τώ πεσόντι καθαίρεται εν τώ Ιορδάνη, εν ώ τήν έχθραν κτείνας, υπερέχουσαν, πάντα νούν ειρήνην χαρίζεται».

Ετέρα

«Εχθρού ζοφώδους καί βεβορβορωμένου,
»Ιόν καθάρσει Πνεύματος λελουμένοι,
»Νέαν προσωρμίσθημεν απλανή τρίβον,
»Άγουσαν απρόσιτον εις θυμηδίαν,
»Μόνοις προσιτήν, οίς Θεός κατηλλάγη».

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Άβυσσος αμαρτημάτων, εκύκλωσέ με εσχάτη, αλλ' ως τόν Προφήτην Ιωνάν, ανάγαγε Κύριε, Κύριε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου».

Είληφε τέλος ο Νόμος, αφ' ού Χριστός νηπιάσας, καί πληρωτής τού Νόμου δειχθείς, Περιτομήν κατεδέξατο, καί έλυσε τήν τού Νόμου κατάραν.

Σάββατα Περιτομή τε, τό φρύαγμα τών Εβραίων, τού επιφανέντος Χριστού, τώ νεύματι πέπταται, καί έλαμψε τό τής χάριτος έαρ.

Τού Αγίου, ο αυτός

Έθρεψας, λιμώ τακείσας, ψυχάς πενήτων αφθόνως, καί τάς τών πεινώντων καρδίας, πάσης ενέπλησας, Βασίλειε θεϊκής ευφροσύνης.

Έθρεψας ψυχάς πεινώσας, τροφή τή επουρανίω, άρτος γάρ Αγγέλων υπάρχει, ο λόγος Βασίλειε, ού άριστος σιτοδότης εγένου.

Έθροισας τώ τής μελίσσης, Βασίλειε φιλοπόνω, αρετής απάσης τό άνθος, καί περιδέξιος γενόμενος, εν αυταίς μακαρίζη.

Ἐσπευσας κόσμου ραγῆναι, καὶ Θεῷ συμβιοτεύσαι, διό τοῖς αστάτοις, καὶ ρευστοῖς, Πάτερ Βασίλειε, τά μένοντα ὡς σοφός κατεκτήσω.

Θεοτοκίον

Βάτος σε ἐν τῷ Σιναίῳ, ἀφλέκτως προσομιλοῦσα, τῷ πυρί προγράφει
Μητέρα, τὴν αειπάρθενον, Ἀνύμφευτε Θεοτόκε Μαρία.

Καταβασία

«Ἡ φωνὴ τοῦ λόγου, ὁ λύχνος τοῦ φωτός, ὁ εὐσφόρος, ὁ τοῦ Ἡλίου
Πρόδρομος, ἐν τῇ ἐρήμῳ, Μετανοεῖτε, πᾶσι βοά τοῖς λαοῖς, καὶ
προκαθαίρεσθε, ἰδοὺ γὰρ πάρεστι Χριστός, ἐκ φθοράς τὸν κόσμον
λυτρούμενος».

Ετέρα

«Ἰμερτόν ἐξέφηγε σὺν πανολβίῳ,
»Ἦχῳ Πατὴρ, ὃν γαστρός ἐξηρεύξατο,
»Ναὶ φησιν οὗτος, συμφυῆς γόνος πέλων,
»Φῶταυγος ἐξώρυσεν ἀνθρώπων γένους,
»Λόγος τέ μου ζών, καὶ βροτός προμηθεΐα.

Κοντάκιον Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Ὁφθης βάσις ἀσειστος τῇ Εκκλησίᾳ, νέμων πᾶσιν ἄσυλον, τὴν κυριότητα
βροτοῖς, ἐπισφραγίζων σοῖς δόγμασιν, Οὐρανοφάντορ Βασίλειε Ὅσιε.

Ο Οἶκος

Τῆς σωφροσύνης ὁ κρατὴρ, τό στόμα τῆς σοφίας, καὶ βάσις τῶν δογμάτων,
Βασίλειος ὁ μέγας, πᾶσιν ἀστράπτει νοερῶς. Δεῦτε οὖν, καὶ στῶμεν ἐν τῷ
οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, θερμῶς ἐνατενίζοντες, τοῖς θαύμασι τοῖς τούτου τερπόμενοι,
καὶ ὥσπερ λαμπηδόνι ἀστραφθέντες τῷ φωτὶ αὐτῶν, θαλφθώμεν τῷ τοῦ βίου
καθαρικῷ πνεύματι, μιμούμενοι αὐτοῦ τὴν πίστιν, τὴν ζέσιν, τὴν ταπείνωσιν,
δι' ὧν οἶκος ἐδείχθη τοῦ ὄντως Θεοῦ, πρὸς ὃν βοῶντες ὑμνούμεν,
ουρανοφάντορ Βασίλειε Ὅσιε.

Συναξάριον

Τῇ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός εορτάζομεν τὴν κατὰ σάρκα Περιτομὴν τοῦ
Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι

Χριστοῦ περιτμηθέντος, ἐτμήθη Νόμος.
Καὶ τοῦ Νόμου τμηθέντος, εἰσῆχθη Χάρις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου,
Ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας Καππαδοκίας τοῦ Μεγάλου.

Στίχοι

Ζή Βασίλειος, καὶ θανὼν ἐν Κυρίῳ.
Ζή καὶ παρ ἡμῖν, ὡς λαλῶν ἐκ τῶν βίβλων,
Ἰανουαρίῳ θάνες, Βασίλειε, πρώτη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόδωτος ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

Ο Θεόδοτος, Ουκ ανέξομαι, λέγει,
Ει μή κεφαλὴν τοῦ Θεοῦ τμηθῶ χάριν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, ὁ Πατὴρ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

Εγκωμιαστήν οἰκοθεν πλουτεῖς, Πάτερ,
Τῆς σῆς τελευτῆς, σοῦ ἐκ μηροῦ γόνον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός

«Εἰκόνοσ χρυσῆς, ἐν πεδίῳ Δεηρά λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου Παῖδες κατεπάτησαν, ἀθεωτάτου προστάγματος, μέσον δὲ τοῦ πυρός ἐμβληθέντες, ὁροσιζόμενοι ἔψαλλον. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Λαμπρά παμφαή, τὰ Γενέθλια Χριστοῦ, καὶ τῆς τοῦ μέλλοντος, ἀνακαινίσεως υπογράφοντα, τό μυστήριον σήμερον, ὅτι νομικὴ διατάξει, ὁ Σωτὴρ περιτέμνεται, οὐχ ὡς Θεός, ἀλλ' ὡς βροτός, καὶ Νόμου πλήρωμα.

Τόν Νόμον πληρῶν, ὁ τοῦ Νόμου Ποιητής, τὴν σάρκα σήμερον, ἐθελουσίως περιτέμνεται, περιτομὴν εργαζόμενος, τοῦ τῆς ἀμαρτίας χειμῶνος, καὶ κραυγάζειν ὠροούμενος. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου, ὁ αὐτός

Εἰκὼν τοῦ Πατρὸς ὁ Υἱός, καὶ τοῦ Υἱοῦ τό Πνεῦμα πέφηνε, σύ δὲ τοῦ Πνεύματος, ὦ Βασίλειε, ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, οἶκος τε τῆς ὅλης Τριάδος, μακαρία ἡ μνήμη σου, καὶ οἱ δοξάζοντες αὐτήν, ἀντιδοξάζονται.

Βυθίσας τόν νούν, εἰς τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ τὰ ἀκατάληπτα, καὶ συλλεξάμενος τόν πολῦτιμον, σύ μαργαρίτην τῆς γνώσεως, ἐπλούτισας τόν κόσμον σοφία, καὶ κραυγάζειν ἐδίδασας. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡ σύμπνοια νού, ἱερά τε ξυνωρίς, ἡ ὥσπερ μία ψυχὴ, ἐν δυσὶ σώμασιν ἀδιαίρετος, ἐν Γρηγορίῳ Βασίλειος, πόθῳ θεϊκῶ συνημμένοι, ἐν Βασιλείῳ Γρηγόριος, νύν ἱκετεύσατε Χριστόν, ὑπὲρ τῆς ποιμένης ὑμῶν.

Πατὴρ ὀρφανῶν, καὶ χηρῶν προασπιστής, καὶ πλούτος πένησι, τῶν ἀσθενούντων ἡ παράκλησις, καὶ τῶν ἐν πλούτῳ κυβέρνησις, γήρως βακτηρία ἐδείχθης, παιδαγωγία νεότητος, καὶ Μοναζόντων ἀρετῆς, κανὼν Βασίλειε.

Καθάρας τόν νούν, ἰλυώδους μολυσμοῦ, παντός Βασίλειε, συνδιεσκέψω τὰ τοῦ Πνεύματος, τῷ ποθουμένῳ σοι Πνεύματι, ὅθεν ἀνυμνῶν τὴν Τριάδα, ἐν παρρησίᾳ ἐκραύγαζες. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Σέ βάτον Μωσής, εν τώ όρει τώ Σινά, πυρπολουμένην Αγνή, προεθεώρει τήν ενέγκασαν, ακαταφλέκτως τήν άστεκτον, αίγλην τής αρρήτου ουσίας, ενωθείσης παχύτητι, σαρκός μιάς τών εν αυτή, αγίων υποστάσεων.

Καταβασία

«Νέους ευσεβείς, καμίνω πυρός προσομιλήσαντας, διασυρίζον πνεύμα δρόσου, αβλαβείς διεφύλαξε, καί θείου Αγγέλου συγκατάβασις, όθεν εν φλογί δροσιζόμενοι, ευχαρίστως ανέμελπον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Ετέρα

«Έφλεξε ρείθρω τών δρακόντων τάς κάρας,
»Ο τής καμίνου τήν μετάρσιον φλόγα,
»Νέους φέρουσαν ευσεβείς Κατευνάσας,
»Τήν δυσκάθεκτον αχλύν εξ αμαρτίας,
»Όλην πλύνει δέ, τή δρόσω τού Πνεύματος».

Ωδή η' Ειρμός

«Τόν αρρήτω σοφία, συστησάμενον τά πάντα Θεόν Λόγον, καί εκ μή όντων, εις τό είναι παραγαγόντα, ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον».

Τή ογδόη ημέρα, περιτέμνεται ως βρέφος ό Δεσπότης, τήν Ιησού τε, δέχεται προσηγορίαν, ότι τού κόσμου Σωτήρ, υπάρχει καί Κύριος.

Τών Χριστού Γενεθλίων, επαξιως τή ογδόη συνεζεύχθη, τού Ιεράρχου, η πανένδοξος μνήμη, ήν γεραίροντες πίστει, υμνούμεν τόν κυριον.

Τού Αγίου, ο αυτός

Τόν αφράστω προνοία, δωρησάμενον Βασιλειον τώ κόσμω, φώς ευσεβείας, σάλπιγγά τε θεολογίας, ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Τόν δασιλεί ενεργεία, ενοικήσαντα τώ σοφώ Βασιλείω, καί δι' αυτού, ευσεβώς θεολογηθέντα, ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Οι τών θείων σου λόγων, απολαβόντες Βασίλειε απαύστως, εν τή σή μνήμη, πανηγυρίζοντες βοώμεν. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Τάς ακτίνας τών λόγων, εξαπέστειλας Βασίλειε τω κόσμω, φωταγωγούσας, μίαν σέβειν Τριάδος φύσιν, Ευλογείτε τά έργα, κραυγάζων, τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Τόν εκ Πατρός προελθόντα, προαιώνιον καί άχρονον Θεόν Λόγον, καί επ' εσχάτων, ανατείλαντα εκ Παρθένου, ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Καταβασία

«Μυστήριον παράδοξον, η Βαβυλώνος έδειξε κάμιнос, πηγάσασα, δρόσον, ότι ρείθροις έμελλεν, άύλον πύρ εισδέχεσθαι ο Ιορδάνης, καί στέγειν σαρκί, βαπτιζόμενον τόν Κτίστην, όν ευλογούσι Λαοί, καί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας».

Ετέρα

«Ελευθέρα μέν η κτίσις γνωρίζεται,
»Υιοί δέ φωτός, οι πρίν εσκοτισμένοι.
»Μόνος στενάζει, τού σκότους ό προστάτης.
»Νύν ευλογείτω συντόνως τόν αίτιον,
»Η πρίν τάλαινα τών Εθνών παγκληρία».

Ωδή θ'
ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ
Ψαλλόμενα εν τή Ωδή ταύτη
Έχος β'

Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν τιμιωτέραν, τών άνω στρατευμάτων. Δίς
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν κατά τόν Νόμον, σαρκί περιτμηθέντα.
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν εν τή ογδόη, περιτομήν λαβόντα.
Σήμερον ο Δεσπότης, τέμνεται τήν σάρκα, ως βρέφος πληρών τόν Νόμον.
Σήμερον ό Δεσπότης, σαρκί περιετμήθη, καί Ιησούς εκλήθη.

Έτερα εις τόν Κανόνα τού Αγίου.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν εν Ιεράρχαις, Βασίλειον τόν Μέγαν.
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν εκ Καισαρείας, Βασίλειον τόν Μέγαν.
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν τής οικουμένης, υπέρλαμπρον φωστήρα.
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν κεκοσμηκότα, Χριστού τήν Εκκλησίαν.

Δόξα...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τής τρισυποστάτου, καί αδιαιρέτου, θεότητος τό κράτος.

Καί νύν...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν λυτρωσαμένην, ημάς εκ τής κατάρας.

Ο Ειρμός

«Η τόν πρό ηλίου φωστήρα, τόν Θεόν εξανατείλαντα, σωματικώς ημίν επιδημήσαντα, εκ λαγόνων παρθενικών, αφράστως σωματώσασα, ευλογημένη Πάναγνε, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Υπερβάς τούς όρους Χριστός, τής ανθρωπίνης όλης, φύσεως, υπερφυώς εκ Παρθένου αποτίκτεται, καί τό γράμμα τό νομικόν, καθώς διακελεύεται, τήν σάρκα περιτέμνεται, καί πληρωτής τού Νόμου δείκνυται.

Δεύτε τού Δεσπότου τά ένδοξα, Χριστού ονομαστήρια, εν αγιότητι πανηγυρίσωμεν Ιησούς γάρ θεοπρεπώς, ανηγόρευται σήμερον, σύν τούτοις καί τήν μνήμην δέ, τού Ιεράρχου μεγαλύνωμεν

Τού Αγίου, ο αυτός

Τού Αρχιποίμενος ως πρόβατον, πιστόν Χριστού Βασίλειε, τοίς ζωηφόροις ίχνεσιν επηκολούθησας, τώ τυράννω γάρ τήν σαυτού, ψυχήν Πάτερ προδέδωκας, προκινδυνεύων άριστα, τής Εκκλησίας παμμακάριστε.

Τό τής Εκκλησίας πανίερν, Χριστού κατιδών σύστημα, υπό τής σής κοσμούμενον Ιεραρχίας σοφέ, ό πανώλης εμβροντηθείς, καταπέπτωκε τύραννος, τήν γάρ εν σοί τού Πνεύματος, αίγλην ουκ ήνεγκε Βασίλειε.

Τῆς τῶν Αποστόλων καθέδρας, τῆς χορείας τε τῶν Αθλοφόρων, Χριστοῦ Πατριαρχῶν σκηνῆς, καί τῶν Δικαίων τρυφῆς, τῆς χορείας τε τῶν Προφητῶν, ἡξιώθης Βασίλειε, τῆς Θεοτόκου μύστης γάρ, καί τῆς Τριάδος λάτρις γέγονας.

Θεοτόκion

Ο τά υπερώα εν ὕδασι, στεγάζων μόνος Κύριος, αναχαιτίζων θάλασσαν, αβύσσους τε ὁ ξηραίνων, εκ σοῦ Ἀγνή τήν σάρκα προσλαβόμενος, εκ Βηθλεέμ ἐπείγεται, πρὸς Ἰορδάνην βαπτισθῆναι σαρκί.

Καταβασία

«Ἀπορεῖ πάσα γλῶσσα, ευφημεῖν πρὸς ἀξίαν ἱλιγγιά δέ νούς καί υπερκόσμιος, υμνεῖν σε Θεοτόκε, ὅμως ἀγαθή υπάρχουσα, τήν πίστιν δέχου, καί γάρ τόν πόθον οἶδας, τόν ἐνθεον ἡμῶν, σύ γάρ Χριστιανῶν εἰ προστάτις, σέ μεγαλύνομεν».

Ετέρα

«Ὡ τῶν υπέρ νούν, τοῦ τόκου σου θαυμάτων!
»Νύμφη πάνταγνε, Μήτηρ ευλογημένη,
»Δι' ἧς τυχόντες παντελοῦς σωτηρίας,
»Ἐπάξιον κροτοῦμεν ὡς ευεργέτη,
»Δῶρον φέροντες ὕμνον ευχαριστίας».

Εξαποστειλάρion

Εν Πνεύματι τῷ ἱερῷ

Φιλοσοφίας ἔρωτι, περιέτεμες Πάτερ, τό τῆς ψυχῆς σου κάλυμμα, καί τῷ κόσμῳ ἐδείχθης, ὡς ἥλιος τοῖς θαύμασι, καί πιστῶν κατηύγασας, τας διανοίας θεόφρον, τῆς Τριάδος ὁ λάτρις, ὦ Βασίλειε σοφέ, καί μύστης τῆς Θεοτόκου.

Τῆς Εορτῆς, ὅμοιον

Τήν σάρκα περιτέμνεται, ὁ τόν Νόμον πληρώσας, ὡς βρέφος οκταήμερον, τῶν αἰώνων ὁ Κτίστης, καί σπάργανα ειλίσσεται, ὡς βροτός καί γάλακτι, ἐκτρέφεται ὁ τά πάντα, τῇ ἀπείρῳ ἰσχύϊ, ὡς Θεός διακρατῶν, καί τῇ ροπή διεξάγων.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'

Χαίροις ἀσκητικῶν

Φέρει Περιτομήν εν σαρκί, ὁ εκ Πατρός άνευ τομῆς τε καί ρεύσεως, αφράστως τεχθεῖς ὡς Λόγος, καί ὡς Θεός εκ Θεού, εν ἀτρέπτῳ μένων τῇ Θεότητι, διό κατὰ Νόμον, ὁ υπέρ Νόμον γενόμενος, κατάρας Νόμου, εκλυτροῦται τοὺς ἀπαντας, καί τήν ἀνωθεν, ευλογίαν δεδώρηται. Ὅθεν τήν υπεράγαθον, αὐτοῦ συγκατάβασιν, ανευφημοῦντες υμνούμεν, καί ευχαρίστως δοξάζομεν, αὐτόν δυσωποῦντες, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Θέσει υἱός Θεοῦ γεγονώς, αναγεννήσει τῇ τοῦ θείου Βαπτίσματος, τόν φύσει καί ἀληθεία, καί πρὸ αἰώνων Υἱόν, τοῦ Θεοῦ καί Λόγον ὁμοούσιον, Πατρί καί συνάναρχον, ὡμολόγησας Ὅσιε, αἰρετικῶν δέ, τά ἀπύλῳτα στόματα, τῇ

λαμπρότητι, τών σών λόγων ενέφραξας. Ὅθεν καί τά Βασίλεια, τά άνω κατώκησας, συμβασιλεύων τώ μόνω, καί φυσικώς βασιλεύοντι, Χριστώ τώ πλουσίω, διανέμοντι τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Ένδον επουρανίου Ναού, ως Ιεράρχης Ιερός προσεχώρησας, τήν πράξιν καί θεωρίαν, τάς τής σοφίας αρχάς, ως στολήν αγίαν περικείμενος, καί νύν εις τό άνω, θυσιαστήριον Ὅσιε, ιερατεύων, καί Θεώ παριστάμενος, καί τήν άϋλον, λειτουργίαν τελούμενος, μέμνησο συμπαθέστατε, παμμάκαρ Βασίλειε, τών εκτελούντων τήν μνήμην, τήν Ιεράν σου καί πάντιμον, Χριστόν ικετεύων, τόν παρέχοντα τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Όλος Ιερωμένος Θεώ, καί ολοτρόπως εκ παιδός ανακείμενος, σοφίας τής υπερσόφου, καταυγασθείς ταίς αυγαίς, τήν τών όντων γνώσιν διετράνωσας, λαμπρώς εξηγούμενος, καί σοφώς διηγούμενος, τήν εν τοίς ούσιν, ευταξίαν ποιούμενος, επιγνώσεως, θειότερας υπόθεσιν. Ὅθεν σε θεωρήμονα, καί θείον Διδάσκαλον, καί φωτοφόρον Φωστήρα, τής Εκκλησίας κηρύττομεν, Χριστόν ανυμνούντες, τόν παρέχοντα τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Εξεχύθη η χάρις εν χείλεσί σου, Ὅσιε Πάτερ, καί γεγονόςας ποιμήν, τής του Χριστού Εκκλησίας, διδάσκων τά λογικά πρόβατα, πιστεύειν εις Τριάδα ομοούσιον, εν μιά Θεότητι.

**Καί νύν... τής Εορτής
Ἦχος πλ. δ'**

Συγκαταβαίνων ο Σωτήρ, τώ γένει τών ανθρώπων, κατεδέξατο σπαργάνων περιβολήν, ουκ εβδελύξατο σαρκός τήν περιτομήν, ο οκταήμερος κατά τήν Μητέρα, ο άναρχος κατά τόν Πατέρα. Αυτώ πιστοί βοήσωμεν. Σύ εί ο Θεός ημών, ελέησον ημάς.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν

Τυπικά καί εκ του Κανόνος Ωδή γ' καί ς'.

Ει δέ βούλει, ειπέ τά εξής Αντίφωνα τής Εορτής.

Αντίφωνον Α'

Στίχ. α'. Αλαλάξατε τώ Κυρίω πάσα η γή.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. β'. Ψάλατε δή τώ ονόματι αυτού.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. γ'. Διηγήσασθε πάντα τά θαυμάσια αυτού.

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. δ'. Είπατε τῷ Θεῷ, Ὡς φοβερὰ τά ἔργα σου.

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β'

Στίχ. α'. Ευφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοί, καί ἀγαλλιášθω ἡ γῆ.

Σώσον ἡμὰς Υἱέ Θεοῦ, ὁ σαρκί περιτμηθεὶς, ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλούϊα.

Στίχ. β'. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ψάλατε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Σώσον ἡμὰς Υἱέ Θεοῦ, ὁ σαρκί περιτμηθεὶς...

Στίχ. γ'. Ἐκ Σιών ἡ εὐπρέπεια τῆς ωραιότητος αὐτοῦ.

Σώσον ἡμὰς Υἱέ Θεοῦ, ὁ σαρκί περιτμηθεὶς...

Στίχ. δ'. Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ, καί ἐν τῇ γῇ, πάντα ὅσα ἠθέλησεν ἐποίησεν.

Σώσον ἡμὰς Υἱέ Θεοῦ, ὁ σαρκί περιτμηθεὶς...

Δόξα... Καί νύν...

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ...

Ἀντίφωνον Γ'

Στίχ. α'. Τὰ ἐλέη σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ἄσομαι.

Μορφὴν ἀναλλοιώτως ἀνθρωπίνην προσέλαβες, Θεὸς ὢν κατ' οὐσίαν, πολυεύσπλαγχνε Κύριε, καὶ Νόμον εκπληρῶν, περιτομήν, θελήσει καταδέχῃ σαρκικὴν, ὅπως παύσης τὰ σκιῶδη, καὶ περιέλῃς τὸ κάλυμμα τῶν παθῶν ἡμῶν, Δόξα τῇ ἀγαθότητι τῇ σῇ, δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, δόξα τῇ ἀνεκφράστῳ Λόγῳ συγκαταβάσει σου.

Στίχ. β'. Ἀπαγγελῷ τὴν ἀλήθειάν σου ἐν τῷ στόματί μου.

Μορφήν αναλλοιώτως ανθρωπίνην...

Στίχ. γ'. Ηγάπησας δικαιοσύνην, καί ἐμίσησας ανομίαν.

Μορφήν αναλλοιώτως ανθρωπίνην...

Εισοδικόν

Δεύτε προσκυνήσωμεν... Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο σαρκί περιτμηθείς, ψάλλοντάς σοι...

Απολυτίκιον τῆς Εορτῆς, τοῦ Ἁγίου καί τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς. Κοντάκιον «Ο τῶν ὅλων Κύριος». Κοινωνικόν «Αινεῖτε». Ἀντί τοῦ, «Εἶδομεν τό φῶς», λέγομεν «Μορφήν αναλλοιώτως».

Ιστέον δέ, ὅτι κατὰ τήν σήμερον τελεῖται ἡ Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου διὰ τήν ἱεράν αὐτοῦ καί σεβάσμιον μνήμην.

Ἀρχή

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Προεόρτια τῶν Φώτων, καί μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Σιλβέστρου, Πάπα Ρώμης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια Προεόρτια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Προεόρτια ἄσματα, εὐσεβῶς προηγήσωμεν, τοῦ σεπτοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἰδοὺ γάρ μέλλει ὡς ἄνθρωπος, σαρκί παραγίνεσθαι, πρὸς τόν Πρόδρομον αὐτοῦ, καί αἰτεῖσθαι τό Βάπτισμα, τό σωτήριον, εἰς ἀνάπλασιν πάντων τῶν ἐν πίστει, ἱερῶς φωτιζομένων, καί μετεχόντων τοῦ Πνεύματος.

Ὁ Χριστός ἀναδείκνυται, ὁ Θεός ἐπιφαίνεται, ὁ Δαυῖδ προέγραψεν ἐμφανέστατα, καί πρὸς τόν δούλον τό Βάπτισμα, αἰτούμενος ἔρχεται, Ἰορδάνη ποταμέ, εὐφροσύνης πληρώθητι. Γή καί θάλασσα, οἱ βουνοί καί τά ὄρη, καί ἀνθρώπων, νύν σκιρτήσατε καρδίαι, φῶς νοητόν εἰσδεχόμεναι.

Ποταμόν τῆς εἰρήνης σε, καί χειμάρρουν ὡς γέγραπται, τῆς τρυφῆς ὑπάρχοντα παντοδύναμε, πῶς σε ποτάμια ρεύματα, εἰσδέξονται Κύριε, ἐπιβαίνοντα γυμνόν, οὐρανοὺς τόν τοῖς νέφεσι, περιβάλλοντα, καί γυμνώσαντα πάσαν τήν κακίαν, τοῦ ἐχθροῦ καί ἀφθαρσίαν, τοὺς γηγενεῖς ἐπενδύσαντα;

Ἔτερα Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος πλ. δ'

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Πάτερ Ιεράρχα Σίλβεστρε, Ιερωσύνης φωτί, Ιερῶς φωτιζόμενος, τοὺς πιστοὺς ἐφώτισας, φωτοβόλοις διδάγμασι, Μονάδα φύσει τὴν τρισυπόστατον, οὐσίαν σέβειν, καὶ ἀπεδίωξας, σκότος αἰρέσεων, τὴν φωσφόρον σήμερον, ὅθεν φαιδρῶς, μνήμην σου γηθόμενοι, πανηγυρίζομεν.

Πάτερ θεοφόρε Σίλβεστρε, στύλος ωράθης πυρός, ιερῶς προηγούμενος, Ιεροῦ συστήματος, καὶ νεφέλη σκιάζουσα, Αἰγύπτου πλάνης πιστοὺς ἐξαίρουσα, καὶ πρὸς τὴν θείαν γῆν μεταφέρουσα, ταῖς ἀπλανέσι σου, διδachaίς ἐκάστοτε, τὴν ευκλεή, ὅθεν καὶ πανίερον, μνήμην σου σέβομεν.

Πάτερ θεηγόρε Σίλβεστρε, ρεῖθροις τῶν σῶν προσευχῶν, τὸν πολύμορφον δράκοντα, ἀσφαλῶς ἀπέπνιξας, ιερῶς θαυμαζόμενος. Ἑλλήνων πλήθη, Θεῷ προσήγαγες, Εβραίων θράσος δὲ ἐταπείνωσας, θαύματα μέγιστα, ἐκτελῶν ἐνώπιον, τούτων σαφῶς, ὅθεν σε γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

Δόξα... Καὶ νύν... Ἦχος πλ. β'

Ἐρχεται πρὸς Ιορδάνην, Χριστός ἡ ἀλήθεια, τοῦ βαπτισθῆναι ὑπὸ Ἰωάννου, καὶ φησί πρὸς αὐτόν. Εγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σύ ἔρχη πρὸς με; οὐ τολμῶ ὁ χόρτος προσπαῦσαι τῷ πυρί, σύ με ἀγιάσον Δέσποτα, τῇ θείᾳ ἐπιφανείᾳ σου.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ἦχος α'

Λαμπρά μὲν ἢ παρελθούσα Εορτή, λαμπροτέρα δὲ Σωτὴρ ἡ ἐπερχομένη. Εκείνη Ἄγγελον ἔσχεν ευαγγελιστήν, καὶ αὕτη Πρόδρομον εὔρε προετοιμαστήν. Ἐν εκείνῃ, αἱμάτων ἐκχεομένων, ὡς ἀτεκνος ὠδύρετο ἡ Βηθλεέμ, ἐν ταύτῃ, ὑδάτων εὐλογουμένων, πολύτεκνος γνωρίζεται ἡ Κολυμβήθρα. Τότε Ἀστὴρ τοὺς Μάγους ἐμήνυσε, νύν δὲ Πατὴρ κόσμῳ σε ὑπέδειξεν, ὁ σαρκωθεὶς, καὶ πάλιν ἐρχόμενος ἐμφανῶς, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Διὰ τοῦτο μνησθήσομαί σου ἐκ γῆς Ιορδάνου καὶ Ἑρμωνιμ.

Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου

Ἦχος β'

Πάλιν Ἰησοῦς ὁ ἐμός καθαίρεται ἐν τῷ Ιορδάνῃ, μάλλον δὲ καθαίρει τὰς αμαρτίας ἡμῶν, ἔρχεται γάρ ἀληθῶς ἐπὶ τὸ Βάπτισμα, ἐκπλύναι θέλων τοῦ Ἀδάμ τὸ χειρόγραφον, καὶ φησί πρὸς τὸν Ἰωάννην. Δεύρο υπηρέτησον ὦ Βαπτιστά, μυστηρίου ξένου τὸ κεφάλαιον, δεύρο, ἐκτείνον τὴν σὴν χεῖρα ταχύ, καὶ ἄψαι τῆς κορυφῆς, τοῦ συντρίψαντος τὴν κάραν τοῦ δράκοντος, καὶ ἀνοίξαντος τὸν Παράδεισον, ὃν ἐκλείσεν ἡ παράβασις, ἀπάτη τοῦ ὄφεως, τῇ γεύσει τοῦ ξύλου ποτέ.

Στίχ. Είδοσάν σε ύδατα ο Θεός, είδοσάν σε ύδατα καί εφοβήθησαν.

Ἦχος γ'

Φαιδρά μέν η παρελθούσα Εορτή, ένδοξος η παρούσα ημέρα. Εν εκείνη, τώ Σωτήρι Μάγοι προσεκύνησαν, εν ταύτη δέ τόν Δεσπότην δούλος κλητός εβάπτισεν. Εκεί Ποιμένες αγραυλούντες, είδον καί εθαύμαζον, ώδε φωνή τού Πατρός, τόν μονογενή Υιόν εκήρυττε.

Δόξα... Καί νύν... ο αυτός

Δεύτε άπαντες πιστοί, τήν Ιουδαίαν αφέντες, διέλθωμεν τήν έρημον τού Ιορδάνου, καί θεασώμεθα σήμερον εκεί, τόν δι' ημάς επιφανέντα σαρκί, τό Βάπτισμα αιτούντα, εν τοίς ρείθροις τού Ιορδάνου, τόν Βαπτιστήν παραιτούμενον, καί βοώντα τώ φόβω. Ου τολμώ χειροθετήσαι τή πηλίνη παλάμη τό πύρ. Ο Ιορδάνης καί η θάλασσα έφυγον, Σωτήρ, καί απεστράφησαν, κάγω πώς επιθήσω επί τήν κορυφήν σου χείρα, ήν τρέμει τά Σεραφίμ; Ανεχώρησεν ο Ιορδάνης, ώς εδέξατο τήν Ηλιού, δι' Ελισσαίου μηλωτήν πώς μή δύη εις χάος καί βάθος, βλέπων γυμνόν σε εν τοίς ρείθροις; πώς δέ μή φλέξη με, όλος εκ σου πυρούμενος; Τί βραδύνεις Βαπτιστά, τού βαπτίσαι τόν Κύριόν μου; ο Ιορδάνης βοά πρός, Ιωάννην. Τί τών πολλών κωλύεις τήν κάθαρσιν, πάσαν την κτίσιν ηγίασεν, άφες αγιάσαι καμέ καί τών υδάτων τήν φύσιν, ότι εις τούτο επεφάνη.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Ετοιμάζου Ζαβουλών, καί ευτρεπίζου Νεφθαλείμ. Ιορδάνη ποταμέ, στήθι υπόδεξαι σκιρτών, τού βαπτισθήναι ερχόμενον τόν Δεσπότην. Αγάλλου ο Αδάμ σύν τή Προμήτορι, μή κρύπτετε εαυτούς, ως εν Παραδείσω τό πρίν, καί γάρ γυμνούς ιδών υμάς επέφανεν, ίνα ενδύση τήν πρώτην στολήν, Χριστός εφάνη, τήν πάσαν κτίσιν, θέλων ανακαινίσαι.

Εκ τρίτου

Εν τοίς Αποδείπνοις ψάλλομεν τό παρόν Τριώδιον, ού η Ακροστιχίς τή δευτέρα

Ωδή α' Ἦχος β'

Ο Ειρμός

«Τώ τήν άβατον, κυμαιομένην θάλασσαν, θείω αυτού προστάγματι, αναξηράναντι, καί πεζεύσαι δι' αυτής, τόν Ισραηλίτην λαόν καθοδηγήσαντι, Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Η απόρρητος, τού Κτίστου συγκατάβασις, πρίν εκ Παρθένου λάμψασα, κόσμον κατηύγασεν, αυτός πάλιν ο Χριστός, άλλο νύν μυστήριον, τελέσων έρχεται, εν Ιορδάνη βροτών, εις ξένην αναγέννησιν.

Διακονήσων, έργω φρικτώ προέρχεται, πρός Ιορδάνην Πρόδρομος, νύν η τού Λόγου φωνή, τόν πτωχεύσαντα Αδάμ, ο πλουτών θεότητι, διά τού Πνεύματος γάρ, πλουτήσων ήκει Χριστός, τώ δώρω τού Βαπτίσματος.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Έφριξε παίδων ευαγών, τό ομόστολον ψυχής άσπιλον σώμα, καί είξε τό τραφέν, εν απείρω ύλη ακάματον πύρ, αειζώου δέ εκμαρανθείσης φλογός, διαιωνίζων ύμνος ανεμέλπετο. Τόν Κύριον, πάντα τά έργα υμνεíte, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Υμάς μου σκεύη εκλεκτά, επιγνώσομαι, εί τής εμής δωρεάς, σφραγίς ενσημανθή, εν υμίν τρισσόν φώς απαστράπτουσα, πρόσ τό Βάπτισμα Χριστός, ο Λόγος φησί, τοίς ραθυμίας όκνω διαμένουσιν, εν τούτω γάρ νέαν οδόν σωτηρίας, καί ελευθερίας, ζωήν ήκω δωρούμενος.

Τάξεως έμπαλιν εν σοί, φυσικής εστι πράγμα τελούμενον νύν, τό έλαττον καί γάρ, γνώμη ευλογείται τού, κρείττονος, όθεν δέδοικα σήν χειραπτήσαι κάραν, τώ Λυτρωτή εβόησεν ο Πρόδρομος, ου θέμις γάρ χόρτον πυρί προσεγγίζειν, σύ με μάλλον, αγίασον σόν δούλον.

Έτερον Διώδιον, Ήχος ο αυτός

Ού η Ακροστιχίς

Τρίτη τε

Τώ δόγματι τώ τυραννικώ

Ραθυμίας ύπνον ψυχικόν, τινάξαντες καρδίας εγρηγόρσει, τώ ερχομένω καθάραι ψυχάς εν ρείθροις βοήσωμεν. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ικανούσθω πράξις εν ημίν, ψυχής εν υψηλή θεωρία όπως κατ' άμφω φανέντες φαιδροί, τώ πάντας καθαίροντι, Ευλογείτε τά έργα, βοώμεν τόν Κύριον.

Τό τάλαντον λόγω πρακτικώ, κοσμήσαντες εν διπλή εργασία, πίστει τώ δόντι Δεσπότη πιστοί, ως δούλοι προσάξωμεν, βαπτισθήναι μολούντι, ψυχών εις ανάπλασιν.

Ο Ειρμός

«Τώ δόγματι τώ τυραννικώ, οι Όσοι τρεις Παίδες μή πεισθέντες, εν τή καμίνω βληθέντες Θεόν, ωμολόγουν ψάλλοντες. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εμεγάλυνας Χριστέ, τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, αφ ής ο Πλάστης ημών, όμοιοπαθές περιέθου σώμα, τό τών ημετέρων λυτήριον αμπλακημάτων, ταύτην μακαρίζοντες, πάσαι γενεαί σέ μεγαλύνομεν».

Ρύπον πάντα εμπαθή, απωσάμενοι επαξίως, Βαπτίσματος τού θείου, γνώμην αναλάβωμεν έμφρονα, ήκει γάρ ο Κτίστης, κάθαρσιν δωρήσασθαι ξένην, ρείθροις βαπτιζόμενος, πάσί τε καινήν δείξαι αλλοίωσιν.

Αφορώντες εἰς Χριστόν, ταπεινούμενον εκουσίως, μέχρι καί δούλου μορφῆς, ὑπὸ τὴν αὐτοῦ χεῖρα τὴν κραταιάν, νύν ταπεινωθῶμεν, πνεύματι συνεπαρθέντες, ὅπως βαπτιζόμενον, τούτον καθαροῖς ἔργοις τιμήσωμεν.

Ἄτερος

Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεόν

Τῆς ἀμαρτίας τὸν βαρύν, ρύπον ἀπορρίψαντες, καθαροί τῷ πάντας Καθαίροντι, ρεῖθοις θείοις, ἐποφθῶμεν Δεσπότη.

Ἐν Ἰορδάνῃ ποταμῷ, βαπτισθῆναι ἤκοντι, τῷ Χριστῷ δεύτε προσεγγίσωμεν, τῶν δακρύων, καθαρθέντες τοῖς ρεῖθοις.

Ἐν τῇ Γεννήσει σου Σωτήρ, ἡμᾶς εορτάσαντας, μετὰ Μάγων καί Ποιμένων, νύν πρόσδεξαι, σέ τιμώντας, βαπτισθῆναι μολούντα.

Ὁ Εἰρμός

«Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν γαστρί χωρήσασα, καί χαράν τῷ κόσμῳ κυήσασα, σέ υμνοῦμεν, Παναγία Παρθένε»

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Φορέσας τὴν ἐμὴν, Ἰησοῦ μου πτωχείαν, προέρχῃ σεαυτόν, τοῖς οἰκέταις μιγνύων, καί Βάπτισμα αἰτούμενος, ὑπὸ δούλου φιλάνθρωπε, ὅθεν βλέπων σε, ὁ Ἰωάννης ἐβόα. Πῶς βαπτίσω σε, ρύπον μὴ ἔχοντα ὅλως, Θεέ υπεράγαθε;

Δόξα... Καί νύν... ὅμοιον

Προέρχεσθαι Χριστός, ἀγαθότητι μέλλει, πρὸς ρεῖθρα ποταμοῦ, Ἰορδάνου ἐν τούτοις, ἡμῶν τὴν ἀνάπλασιν, ἀπεργάσασθαι χάριτι, θεῖε Πρόδρομε, τούτον ὑπόδεξαι χαίρων, καί τοῖς ὕδασι, τούτον θελήσαντα λούσον, τὸν μόνον φιλάνθρωπον.

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Πτωχεύσας ὁ πλούσιος, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν, ἡμᾶς τοὺς πτωχεύσαντας, δι' ἀκрасίαν ποτέ, πλουτίσαι βουλόμενος, ἔρχεται ἐπιβῆναι, Ἰορδάνου τοῖς ρεῖθοις, καί ὑπὸ Ἰωάννου, προφανῶς βαπτισθῆναι. Ὑμνήσωμεν πιστοί, τὴν αὐτοῦ ἄκραν ταπείνωσιν.

Δόξα... Καί νύν... ὅμοιον

Πεπλήρωται σήμερον, τοῦ Ἡσαΐου φωνῆ, βοώντος. Ἐτοιμάσατε, τὴν τοῦ

Κυρίου οδόν, καί τρίβους ποιήσατε, ήχησε γάρ ως έφη, η φιλέρημος σάλπιγξ, άπαντας συγκαλούσα, Ιωάννης ο πάνυ, διό συνδράμωμεν άμα, καί παράδοξα ίδωμεν.

Ο Προεόρτιος Κανών, ού η Ακροστιχίς.

Κατά Αλφάβητον, άνευ τών Ειρμών.

Ποίημα Ιωσήφ

Ωδή α' Ήχος β'
Ο Ειρμός

«Τώ τήν άβατον, κυμαιομένην θάλασσαν, θείω αυτού προστάγματι αναξηράναντι, καί πεζεύσαι δι' αυτής, τόν Ισραηλίτην λαόν καθοδηγήσαντι, Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Αισθανόμενος, τήν τού Κυρίου έλευσιν, εκ τής ερήμου πρόεισιν, ο θείος Πρόδρομος, εκβοών περιφανώς, Ήγγικεν επέφανεν, η απολύτρωσις, μετανοήσατε, καί ύδατι καθάρθητε.

Βαπτιζόμενον, αμαρτιών με κλύδωνι, Λόγε Πατρί συνάναρχε, όλον καθάρισον, μετανοίας ραντισμώ, ο τώ βαπτισμώ σου πιστοίς, τήν απολύτρωσιν αεί δωρούμενος, δι' ευσπλαγχνίαν άμετρον.

Γή ως γέγραπται, τού Ζαβουλών τό άδυτον, βλέπουσα φώς αυγάσθητι. Ιδού γάρ πάρεστιν, Ιορδάνου ταίς ροαίς, καί τόν επί πάντων Θεόν, ύμνει κραυγάζουσα, Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Δήμον άπαντα, ο θεηγόρος Πρόδρομος, βλέπων παραγενόμενον, τούτοις εφθέγγετο, Τίς υπέδειξεν υμίν, από τής μελλούσης οργής φυγείν, ποιήσατε τής μετανοίας καρπούς, εν χάριτι σωζόμενοι.

Έτερος κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Υμνείν σε πίστει τήν χάριν δίδου μάκαρ. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Η κεκομμένη τήν άτομον έτεμε, καί είδεν ήλιος γήν, ήν ουκ εθεάσατο, αλάστορα εχθρόν τό ύδωρ κατεπόντισε, καί άβατον διήλθεν Ισραήλ, ωδή δέ ανεμέλπετο. Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Υιοθετήθης εν χάριτι Σίλβεστρε, Θεώ Πατρί καθαρόν, βίον ασπασάμενος, καί θείαις αστραπαίς, ψυχήν φωτοειδέστατος, γενόμενος μετήλθες πρός τό φώς, κραυγάζων τό ανέσπερον. Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Μεγαλοφρόνως παθών κατεκράτησας, καί σάρκα ασκητικαίς, αγωγαίς υπέταξας, τώ Πνεύματι σοφέ, θείον καταγώγιον, Τριάδος γεγονώς περιφανώς, τής πονηρίας τά πνεύματα, ψάλλων εταπείνωσας. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Νόμω τώ θείω ενθέως πειθόμενος, καί θεοπνεύστου Γραφής, γνώσει καλλυνόμενος, Ελλήνων τούς σοφούς, αλήθειαν επαίδευσας, Χριστόν ομολογείν σύν τώ Πατρί, βοώντας καί τώ τώ Πνεύματι, Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Εν υποστάσει μιά γνωριζόμενον, τόν σαρκωθέντα Χριστόν, μάκαρ ανεκήρυξας, θελήσεσι διτταίς, καί ενεργείαις Σίλβεστρε, νοούμενον, καί πίστει τούς αυτώ, Θεώσαντα κραυγάζοντας. Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Ίνα τούς κάτω τοίς άνω συνάψειεν, ο μόνος πάντων Θεός, μήτραν απειρόγαμον, υπέδω καί σαρκός, φανείς εν ομοιώματι, τής έχθρας τό μεσότοιχον ελών, ειρήνην εμεσίτευσε, καί ζωήν εβράβευσε, καί θείαν απολύτρωσιν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Επέφανε Χριστός βοά ο Πρόδρομος, καί ρείθροις επιβαίνει τού, Ιορδάνου, υπαντή σαι τούτω σπεύσωμεν, καθαραίς διανοίαις φωτιζόμενοι.

Ζητών ανοδίαις τόν πλανώμενον, Θεέ μου πτωχείαν πλουσιωτάτην, ενδυσάμενος εφίστασαι, βαπτισθήναι η απάντων απολύτρωσις.

Η γή καί ουρανός νύν χορευέτωσαν, ο πάντων βαπτίζεται ευεργέτης, εν τοίς ύδασι βυθίζων ημών, τήν πληθύν τών αμέτρων παραπτώσεων.

Τού Αγίου

Τόν φοβον σου Κύριε

Νοός καθαρότητα, κτησάμενος Ιεράρχης γεγένησαι, χρίσμα άγιον δεξάμενος, διό σε θεοφόρε Πάτερ ευφημούμεν.

Σταυρώ τόν τανύσαντα, παλάμας σαρκί Θεόν ετράνωσας, λογικαίς σου αποδείξεις, καί Ιουδαίων θράσος, ώλεσας παμμάκαρ.

Εν θαύμασι μέγιστος, γενόμενος φυγαδεύεις τά ππαίσματα, καί καθαίρεις τά νοσήματα, τών πίστει αιτουμένων, Σίλβεστρε θεόφρον.

Θεοτοκίον

Παρθένος Αγνή, μετά τήν κύησιν Παναγία διέμεινας, Θεόν Λόγον γάρ
εγέννησας, ημίν ομοιωθέντα, χωρίς αμαρτίας.

Ο Ειρμός

«Τόν φόβον σου Κύριε, εμφύτευσον ταῖς καρδίαις τών δούλων σου, καί γενοῦ
ημίν στερέωμα, τοῖς σέ εν αληθεία επικαλουμένοις».

Κάθισμα τοῦ Αγίου

Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ποταμός ευσεβείας αναδειχθεῖς, τών δογμάτων σου ρεῖθροις πάσαν τήν γήν,
κατήρδευσας Σίλβεστρε, Ιεράρχης ως ένθεος, καί θαυμάτων όμβροις, παθών
ρύπον έπλυνας, καί τρυφής χειμάρρουν, αξίως κεκλήρωσαι, όθεν
συνελθόντες, ευσεβώς σε τιμώνμεν, εν άσμασι σήμερον, καί πιστώς εκβοώμέν
σοι, Ιεράρχα Θεσπέσιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν
δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω, τήν Αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... τής Εορτής

Ἦχος πλ. δ'

Ανέστης εκ νεκρών

Αόρατε Θεέ, ακατάληπτε Λόγε, ετέχθης εκ Πατρός, υπέρ φύσιν καί λόγον,
πάλιν δέ επ' εσχάτων, εκ τής Παρθένου ουκ αλλοιώσας ο ής, έρχη καί εν τοῖς
ρεῖθροις, τοῦ Ιορδάνου νύν βαπτισθῆναι σαρκί, ο ευδοκήσας σώσαι ως Θεός,
τό γένος τών ανθρώπων.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ελήλυθας, εκ Παρθένου ου πρέσβυς ουκ Άγγελος, αλλ' αυτός ο Κύριος
σεσαρκωμένος, καί έσωσας, όλον, με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι,
Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Θαυμάζει σου, Ιησού ευεργέτα τήν άφιξιν, ο μέγιστος Πρόδρομος, καί
συστελλόμενος κράζει σοι, Πύρ υπάρχων Δέσποτα, μή καταφλέξης με,
χόρτον χρηματίζοντα Κύριε

ιστάμενον, εν τοῖς ύδασι τούτοις θελήματι, ορών με νύν πρόσελθε, ώ Ιωάννη
καί βάπτισον, όπως τήν δι' ύδατος, χάριν ανθρώπων, τώ γένει απεργάσωμαι.

Κρυπτόμενον, ως νεφέλη σε έγνωκα Ἥλιον, Θεέ μου τώ σώματι, πώς ούν
γυμνούσαι τά ύδατα, νύν περιβαλλόμενος; ο Ιωάννης εβόα εκπληττόμενος.

Λαμπρύνεται, τών ανθρώπων η φύσις καί λύτρωσιν, τού σκότους εισδέχεται,
τής αμαρτίας καί άνωθεν, θείον περιβάλλεται, τής αφθαρσίας χιτώνα
γυμνουμένου μου.

Τού Αγίου

Εισακήκοα Κύριε

Ιεράρχης θεόληπτος, κρίων Ιερέας θείω εν Πνεύματι, ανεδείχθης Πάτερ
Σίλβεστρε, καί λαούς φωτίζων Ιερώτατε.

Συνεργεία τού Πνεύματος, νόσους απελαύνων πάθη ανίατα, εθεράπευσας
πανόλβιε, επιστρέφων πλάνης τούς παράφρονas.

Τών αιρέσεων Σίλβεστρε, πλάνην εκδιώξας, ποιμήνην εποίμανας, ευσεβείας
βρύων ύδατα, επί χλόην θείας επιγνώσεως.

Εξεχύθη σου χείλεσι, χάρις θείου Πνεύματος, διά τούτό σε, Ιερέα τού λαού
αυτού, ο Θεός παμμάκαρ Πάτερ έχρισεν.

Θεοτοκίον

Ιασαί μου τά τραύματα, Κόρη τής καρδίας, καί κατευόδωσον, τής ψυχής μου
τά κινήματα, εις Θεού Παρθένε τά θελήματα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων ποιητής Κύριος, εν τώ φωτί τών σών
προσταγμάτων, οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον, Θεόν ου
γινώσκομεν».

Μετανοείτε βοών, η Βασιλεία τού Θεού ήγγικεν, ο Ιερός Πρόδρομος εφάνη, εκ
τής ερημίας, τούς ερημωθέντας ημάς ανακτώμενος.

Νόμος ο πάλαι φησί, καί προφητών ο ιερός σύλλογος. Ήλθε Χριστός ημάς
αναπλάττων, τώ θείω βαπτισμώ, τούς παλαιωθέντας, πολλοίς παραπτώμασι.

Ξένα φησί καί φρικτά, ο Ιωάννης καθορώ σήμερον! Νύν η πηγή, τής
αθανασίας, προήλθεν εκ μικράς, ρανίδος τό θείον, αιτήσασθαι βάπτισμα.

Τού Αγίου

Ίνα τί με απώσω

Ταίς πλοκαίς τών σών λόγων, άπαντα διέλυσας μάταιον σύνδεσμον, καί πρός
θείαν Πίστιν, τούς τή πλάνη δεθέντας συνέδησας, διανοίγων Πάτερ, τούτων
τόν νούν τή αναπτύξει, τών Γραφών Ιεράρχα μακάριε.

Η καρδιά σου Πάτερ, άμωμος γεγένηται τοίς δικαιώμασι, τού κοινού
Δεσπότου, όν ποθήσας σαρκός κατεκράτησας, καί θαυμάτων χάριν,
πεπλουτηκώς νόσους ιάσαι, καί ψυχών χαλεπώτατα τραύματα.

Νεμομένης καρδίας, νόσον ψυχολέτειραν δεινής αιρέσεως, τού πικρώς
μανέντος, δραστηρίοις φαρμάκοις τών λόγων σου, θεοφόρε στήσας, ως
ιατρός χάριτι θεία τού σεπτού εφυγάδευσας Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Χαίρε μόνη τεκούσα, τόν Απειροδύναμον σάρκα πτωχεύσαντα. Χαίρε τού

πесόντος, επανόρθωσις κόσμου Πανάμωμε. Χαίρε λύπης λύσις, χαίρε πιστών η σωτηρία, χαίρε θρόνε Θεού υψηλότατε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Άβυσσος αμαρτημάτων, εκύκλωσέ με εσχάτη, αλλ' ως τόν Προφήτην Ιωνάν, ανάγαγε Κύριε, Κύριε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου».

Όμβρησον αμαρτημάτων, ημίν φιλάνθρωπε λύσιν, ο τού Ιορδάνου ταίς ροαίς, βυθίσας τά πταίσματα, τών γηγενών, διά έλεος μέγα.

Πέλαγος Χριστέ υπάρχων, δικαιοσύνης προέρχη, νύν εν Ιορδάνη ποταμώ, βυθίσαι τόν δράκοντα, καί τού Αδάμ, τήν παράβασιν πλύναι.

Ρείθρόν σε τής αφθαρσίας, Χριστέ υπάρχοντα όντως, ρείθρα πώς χωρήσει ποταμού; εβόα ο Πρόδρομος, δοξάζων σου, τήν πολλήν ευσπλαγχνίαν.

Τού Αγίου

Τήν δέησιν εκχεώ

Απρόϊτον καί φρουρά αιωνία, συγκλειόμενον ειργάσω ευχαίς σου, τόν πονηρόν, λυμαινόμενον φθόνω, τούς προσιόντας μακάριε δράκοντα, ως θύρας τε, καί ως μοχλούς, τού Σταυρού τήν σφραγίδα ενθέμενος.

Ρημάτων σου μελιρρύτων ο φθόγγος, εις τήν σύμπασαν εξήλθε Παμμάκαρ, καί διδαχών, εις τά πέρατα πάντα, τής οικουμένης τό φέγγος εξέλαμψε, θαυμάτων τε τό διαυγές, καί τών έργων η θεία επίδειξις.

Ιάματα καί χαρίσματα θεία, επομβρίαις αναβλύζων πλουσίως, τού παντουργού, Ιεράρχα παμμάκαρ, καί Παναγίου εκάστοτε Πνεύματος, τούς πίστει σοι ειλικρινεί, προσιόντας ιάσαι εν χάριτι.

Θεοτοκίον

Νοήσαντες θεηγόροι Προφήται, Μυστηρίου σου Παρθένε τό βάθος, προφητικώς, προκατήγγειλαν τούτο, φωταγωγούμενοι θείω εν Πνεύματι, καί νύν ημείς περιχαρώς, τās εμφάσεις ορώντες πιστεύομεν.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τās θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως Ιωνάς. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Προεόρτιον

Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Εν τοίς ρείθροις σήμερον τού Ιορδάνου, γεγονώς ο Κύριος, τώ Ιωάννη εκβοά. Μή δειλιάσης βαπτίσαι με, σώσαι γάρ ήκω, Αδάμ τόν πρωτόπλαστον.

Ο Οίκος

Ουκ απαιτώ σε, Βαπτιστά, τούς όρους υπερβήναι, ού λέγω σοι. Ειπέ μοι ά

λέγεις τοῖς ἀνόμοις, καί παραινεῖς ἀμαρτωλοῖς, μόνον βάπτισόν με σιωπῶν,
καί προσδοκῶν τά ὑπὸ τοῦ Βαπτίσματος, ἔξεις γάρ διὰ τοῦτο ἀξίωμα, ὅπερ
οὐχ ὑπήρξε τοῖς Ἀγγέλοις, καί γάρ πάντων τῶν Προφητῶν μείζονά σε
ποιήσω, ἐκείνων μὲν οὐδεὶς σαφῶς με κατείδεν, ἀλλ' ἐν τύποις καί σκιαῖς καί
ἐνυπνίοις, σύ δέ, ἐπὶ σοῦ ἱστάμενον κατὰ γνώμην, σῶσαι γάρ ἤκω, Ἀδάμ τὸν
πρωτόπλαστον.

Ἔτερον τοῦ Ἀγίου
Ἦχος δ' Τά ἀνω ζητῶν

Σοφίας Θεοῦ, ἐμπλήσας τό στόμα σου, Τριάδος ἡμῖν, τήν γνώσιν ἐτράνωσας,
καί τήν αθεότητα τῶν τυράννων, κατέβαλες Σίλβεστρε, τῇ σφεδόνι τῶν λόγων
σου, διό ὑπέρ ἡμῶν δυσώπει τὸν Κύριον.

Ο Οἶκος

Τοῦ Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων τήν καθέδραν πλουτήσας, τοῦ Θεοῦ
Λειτουργός ἐδείχθης θαυμασιώτατος, ωραῖζων, στηρίζων, καί μεγαλύνων
δόγμασι θείοις τήν Ἐκκλησίαν, ὡς ἀστήρ δέ φωτοβόλος, φωτίζων φωτί
ἀρετῶν, Τριάδα σέβειν διδάσκεις, ὡς ἀμέριστον μίαν θεότητα, καί τὰς αἰρέσεις
τῶν δυσμενῶν ἀπεδίωξας, Σίλβεστρε πάνσοφε, διό ὑπέρ ἡμῶν δυσώπει τὸν
Κύριον.

Συναξάριον

Τῇ Β' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Σιλβέστρου
Πάπα Ρώμης.

Στίχοι

Ζωοὶ νεκρὸν βούν, αἰσχύνων Ζαμβρὴν Μάγον,
Ο καὶ νεκρὸς ζῶν, Σίλβεστρος Ρώμης Πάπας.
Θυμὸν ἀποπνεῖει Σίλβεστρος δευτέρῃ ἡοί.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Θεαγένους.

Στίχοι

Θεάγενες, βλήθητι τοῦ πόντου μέσον,
Ὡ κὰν βυθισθῆς, ἐνδὸν ἐκνήξῃ πόλου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Θεόπεμπτος καὶ Θεοδότῃ, ἡ μήτηρ τῶν Ἀγίων
Ἀναργύρων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχοι

Τὸν Θεόπεμπτον σαρκικῆς λύσαι πέδης,
Ἦλθον, Θεοῦ πέμψαντος, ἔμπυροι Νόες.
Νόσω παρήλθε τὸν βίον Θεοδότῃ,
Νόσων λυτήρας ἡ τεκούσα τῷ βίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὅσιος Μάρκος ὁ κωφός, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

Ο Μάρκος οὐκ ἤκουσε γηϊνῶν λόγων,
Καὶ πρὶν λιπεῖν γῆν, ὦτα γήθεν ἐξάγων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Βασιλείου τού εξ Αγκύρας.

Στίχοι

Βρύχημα, χάσμα, δῆγμα θηρών αγρίων.
Βασιλείου τό πράον οὐ κατεπτόει.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Σέργιος ξίφει τελειούται.

Στίχοι

Οὐχ οἶον εἰπεῖν, οὐδέ γνώσιν φέρειν,
Οση χαρά Σέργιος ἐτμήθη κάραν.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Θεόπιστος, λιθοβοληθείς τελειούται.

Στίχοι

Κτείνει σε Θεόπιστε πιστέ τοῖς λίθοις,
Ἡ τῶν ἀπίστων πληθὺς ἐκ δυσβουλίας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Κοσμά,
Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τού θαυματουργού, τού ἐν τῇ σεβασμῖα
Μονῇ τῆς Χώρας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Εἰκόνοσ χρυσῆς ἐν πεδίῳ Δεηρά λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου Παῖδες
κατεπάτησαν, ἀθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ πυρός ἐμβληθέντες,
δροσιζόμενοι ἔψαλλον, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ημῶν».

Στολὴν ἱεράν, ἐπενδύων με Χριστέ τόν γυμνωθέντα, τῇ συμβουλίᾳ τού
ἀλάστορος, γυμνός προβῆναι τοῖς ὕδασιν, εἴλου ἀγαθότητος πλούτῳ, ἀνυμνῶ
σου τό εὐσπλαγχνον, καί προσκυνῶ τήν θαυμαστήν οικονομίαν σου.

Τίς αὐτῇ Χριστέ, ἡ πολλή σου πρὸς ἡμᾶς οικονομία; τίς ἡ πτωχεία; τίς ἡ
ἀφατος καί ὑπὲρ νοῦν συγκατάβασις; ἔφη σπηνίκα σε εἶδεν, ὁ Ἰωάννης
γυμνούμενον, καί βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ ἐγκελευόμενον.

Υφήψας Χριστέ, ὥς περ λύχνον τήν σεπτὴν σάρκα σου μέσον, τού Ἰορδάνου
καί ἐζήτησας, τήν συγχωσθείσαν τοῖς πάθεσι, καί τῇ ἀμαρτία εἰκόνα, καί
ευρών κατεκάλλυνας, τῷ Βαπτισμῷ σου ἀγαθέ, ὅθεν υμνούμέν σε.

Τού Αγίου

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Δίκαιος ὥσπερ φοῖνιξ, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου Πάτερ ἐξήνθησας, καρπούς
δικαιοσύνης, ἐξ ὧν οἱ σέ τιμώντες, διατρέφονται ψάλλοντες, ὁ τῶν Πατέρων
ημῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Ισχυραίς τών σών λόγων, αποδείξεσιν είλες τούς ματαιόφρονas, νοσοúντας απιστίαν, καί χαίρων εμελώδεις, παναοίδιμε Σίλβεστρε, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Διαμένει η δόξα, εις αιώνάς σου Πάτερ καί τό μνημόσυνον, σύν πάσι τοίς Δικαίοις, μεθ' ών ημών τών πίστει, μελωδούντων μνημόνευε. Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ο κλεινός Ιεράρχης, τή τού Πνεύματος αίγλη καταλαμπόμενος, τό σκότος τής κακίας, διέλυσε καί πάντας, τούς βοώντας εφώτισεν. Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Υπερθαύμαστε Κόρη, τόν πρό πάντων αιώνων εκυοφόρησας, ημίν Ομοιωθέντα, δι' άκραν ευσπλαγχνίαν, ίνα σώση τούς ψάλλοντας. ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα καί τήν φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνεíte τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Φωνή βοώντος εμφανώς, εν ερήμω επιστάς ο Ιωάννης, επιστρέφων καρδίας, μετανοούσας θερμώς δοξάζειν τόν επιφαι νόμενον, εν τώ Ιορδάνη, Σωτήρα καί Δεσπότην.

Χειμάρρους πέφυκας τρυφής, ο θαλάσσας καί πηγάς δημιουργήσας, καί πώς ύδασι βαίνεις; τί αποπλύναι ζητών, η πάντων έκπλυσις καί κάθαρσις, τών υμνολογούντων, Χριστέ σε εις αιώνας.

Ψύξαι τά ρεύματα ζητών, τής κακίας τού εχθρού καί τας θαλάσκιιιιας σας, τών παθών αναστείλαι, καί τοίς πιστοίς ιλασμόν, πηγάσαι καί άφεσιν Δέσποτα, έρχη βαπτισθήναι, εν ρείθροις, Ιορδάνου.

Ωρών καί χρόνων Ποιητά, υπό χρόνον γεγονως δι' ευσπλαγχνίαν, ο αχρόνως εκλάμπας, εκ προανάρχου Πατρός, επέστης τά χρόνια πταιίσματα πάντων αποπλύναι, εν ρείθροις Ιορδάνου.

Τού Αγίου

Νικηταί Τυράννου

Μίαν φύσιν Πάτερ, τής μίας θεότητος θεολογήσας, εν τρισί προσώποις, νοουμένης έμελπες ακαταπαύστως. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Αληθείας Πάτερ, αληθής διδάσκαλος ανηγορεύθης, ψευδωνύμου πλάνης

όθεν εσθηλίτευσας απάτην μέλπων. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Κορυφαίος ώφθης, ιερού συστήματος Ιερομύστα, καί τού Κορυφαίου, Μαθητών εκόσμησας βοών τόν θρόνον. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Αρεταίς ενθέοις, Πάτερ τήν καρδίαν σου κατακαλλύνας, όλος ωραιώθης, καί ταίς άνω τάξεσι βοών συνήφθης. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ρήμασί σου θείοις, γενεαί επόμεναι αι τών ανθρώπων, μακαρίζομέν σε τήν άειπυμακάριστον καί μελωδούμεν. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Νικηταί τυράννου, καί φλογός τή χάριτί σου γεγονότες, οι τών εντολών σου, σφόδρα αντεχόμενοι Παίδες εβών. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφώνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Ιδών σε ο Ιωάννης, πρός αυτόν Ευεργέτα, ελθοντα καί αιτούντα παρ' αυτού, εν ταπεινώσει τό Βάπτισμα, εκπλαγείς συνεστάλη, μηδόλως χειραπτήσαι σε τολμών, τόν απτόμενον πάντα, ορέων καί καπνίζονται.

Ως χελιδών σεμνοτάπη, προμηνύουσα έαρ, επέστη νοητόν ο Βαπτιστής, τοίς εν χειμώνι υπάρχουσι, τών αμέτρων πταισμάτων, καί ζάλην υπομένουσιν αεί, εναντίων πνευμάτων, πονηροτάτοις πάθεσι.

Σέ τό απαύγασμα δόξης, τού Πατρός επιλάμψαν, τοίς σκότει καθημένοις τών δεινών, άδυτε Ήλιε Κύριε, καί ερχόμενον πάντας, φωτίσαι ιερώ σου Βαπτισμώ ως Θεόν καί Σωτήρα, εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Η τού θανάτου αξίνη, εν τή ρίζη κειμένη, ως δένδρω απειλεί τήν εκτομήν, τήν ακαρπίαν σου βλέπουσα, μή ούν άκαρπος μείνης, ψυχή μου, αλλά βόησον Θεώ, εν θερμή μετανοία. Ημάρτηκά σοι, σώσόν με.

Φωνή βοώντος ηκούσθη, εν ερήμοις καρδίαις. Ευφράνθητε, επέστη ο Χριστός, άφεςιν πάσι δωρούμενος, αγιάσθητε πάσα, η θάλασσα πηγαί καί ποταμοί, καί κοιλάδες καί νάπαι, καί πάσα η υφήλιος.

Τού Αγίου

Κυρίως Θεοτόκον

Ιέρευσας προθύμως, σεαυτὸν Παμμάκαρ, τῶν ἡδονῶν τὴ νεκρώσει καὶ γέγονας, τοῦ δι' ἡμᾶς νεκρωθέντος, θύμα ευπρόσδεκτον.

Ὡς θεῖος Κορυφαῖος, ιερῶν Πατέρων, ιερώτατον δόγμα εκράτυνας, αιρετικῶν αποφράξας, ἄθεα στόματα.

Συνήφθης ταῖς χορεΐαις, ταῖς τῶν Ασωμάτων, τοὺς ασωμάτους εχθροὺς τροπώσάμενος, περιφανῶς Ιεράρχα, θεόφρον Σίλβεστρε.

Ἡ μνήμη σου τῷ κόσμῳ, Πάτερ Ιεράρχα, ὡς φωταυγῆς εξανέτειλεν ἥλιος, φωταγωγούσα τοὺς πίστει, ανευφημούντάς σε.

Θεοτοκίον

Φιλάγαθε Παρθένε, τὴν κεκακωμένην, τὴ ἀμαρτία ψυχὴν μου ἀγάθουνον, τὸν ἀγαθὸν ἡ τεκούσα, Θεὸν καὶ Κύριον.

Ὁ Εἰρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε Ἀγνή, σὺν Ασωμάτοις χορεΐαις, σέ μεγαλύνοντες.

Εξαποστειλᾶριον

Γυναῖκες ακουτίσθητε

Φωνὴ βοῶντος ἤχησε καὶ οἱ βουνοὶ σκιρτήσατε, χόρευσον γένος ἀνθρώπων, ὁ γὰρ προάναρχος Λόγος, σάρκα λαβὼν ὡς ἄνθρωπος, ἡκεῖ βαπτισθισόμενος, ὑπὸ χειρῶν ὧν ἐπλασεν, ἐν Ιορδάνῃ καὶ λύσων, τοῦ κόσμου τὴν ἀμαρτίαν.

Ὅμοιον

Πῶς ρεῖθρά σε ποτάμια, εἰσδέχονται Φιλάνθρωπε, τὸν ποταμούς καὶ θαλάσσας, ποιήσαντα ἐκ μὴ ὄντων; πῶς κορυφὴν τὴν ἀχραντον, τὴν σὴν τολμήσει Πρόδρομος, χειροθετῆσαι Δέσποτα; ὑμνούμεν φρίττοντες Λόγε, τῆς σῆς πτωχείας τό ὕψος.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἱστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια, ὧν ἡ ἀκροστιχὴς μέχρι τῶν τῆς Ε' τοῦ παρόντος μηνός. Ἄσμα Θεοφάνους εἰς τὰ Φῶτα.

Ἦχος πλ. β' Αἱ Ἀγγελικαί

Αἱ Ἀγγελικαί, προπορεύεσθε Δυνάμεις, ἐκ τῆς Βηθλεέμ, πρὸς τὰ ρεῖθρα Ιορδάνου. Προέρχου Ιωάννη, καταλείψας τὴν ἔρημον. Χαίρε ποταμέ καὶ ευτρεπίζου. Πάσα δέ γῆ ἀγαλλιᾶσθω. Χριστὸς ἐρχεται, τὴν ἀμαρτίαν τοῦ Ἀδάμ, καθάραι ὡς εὐσπλαγχνός.

Στόμασιν ἀγνοίς, καὶ ψυχαῖς κεκαθαρμέναις, δεύτε μυστικῶς, Βηθλεέμ μεταχωροῦντες, καὶ πρὸς τὸν Ιορδάνην, σὺν Χριστῷ ἐπειγόμενοι, ἄσωμεν αὐτῷ μετ' ευφροσύνης, αἱ πατριά τῆς γῆς νῦν πάσαι, πιστῶς λέγουσαι.

Ευλογημένος ο ελθών, Θεός ημών δόξα σοι.

Μέγα καί φρικτόν, τό μυστήριον υπάρχει! ότι ο Θεός, τοίς ανθρώποις ωμοιώθη, καί αμαρτίαν όλως, μή ειδως ο ανεύθυνος, υπό Ιωάννου βαπτισθήναι, εν ποταμώ τώ Ιορδάνη, αιτεί σήμερον. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Άνθος εκ Δαυϊδ, ανατείλας τής Παρθένου, ήλθεν ο Χριστός, πρόσ τά ρείθρα Ιορδάνου, τάς αμαρτίας πλύναι, τού Προπάτορος ύδασι. Χόρευσον Αδάμ, ευφραίνου Εύα, ο ουρανός αγαλλιάσθω, λαοί είπωμεν. Ευλογημένος ο ελθών, Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... όμοιον

Τρέμει τή χειρί, δειλιών χειροθετήσαι, χαίρει τή ψυχή, εννοών ο Ιωάννης, ότι τήν κορυφήν σου, υποκλίνει ηυδόκησας, δούλου τήν μορφήν ενδεδυμένος, ίνα βροτούς δουλείας ρύση, εχθρού κράζοντας. Ευλογημένος ο ελθών, Θεός ημών δόξα σοι.

Καί νύν... όμοιον

Άπασα η γή, μυστικώς αγαλλιάσθω, νύν προφητικώς, καί τά όρη σκιρτησάτω, ανάστρεψον τό ρείθρον, Ιορδάνη ως γέγραπται, φρίξον εκ προσώπου τού Δεσπότου, ότι Θεός ενανθρωπήσας, βροτούς άπαντας, τής αμαρτίας τού Αδάμ, καθάραι ελήλυθεν.

Απόστιχα Στιχηρά Ιδιομελα.

Ήχος πλ. β'

Φαιδροτέρα ηλίου γέγονεν, η παρελθούσα εορτή τών Γενεθλίων Χριστού, λαμπρά καί επίφωτος δείκνυται η επερχομένη, τής θείας Επιφανείας αυτού. Εν εκείνη Ποιμένες, μετ' Αγγέλων δοξολογούντες, προσεκύνησαν Θεόν ενανθρωπήσαντα, εν ταύτη δέ τού Δεσπότου ο Ιωάννης αφάμενος τή δεξιά χειρί, σύν τρόμω έλεγεν. Αγίασον εμέ καί τά ύδατα, ο μόνος έχων τό μέγα έλεος.

Στίχ. Διά τούτο μνησθήσομαί σου εκ γής Ιορδάνου καί Ερμωνιιμ.

Ετοιμάζου Ιορδάνη ποταμέ. Ιδού γάρ παραγίνεται Χριστός ο Θεός, βαπτισθήναι υπό Ιωάννου, ίνα τών δρακόντων αοράτους κεφαλάς συνθλάση τή θεότητι, εν τοίς ύδασι τοίς σοίς. Αγάλλου η έρημος, Ιορδάνου, τά όρη σκιρτήσατε μετ' ευφροσύνης, ήκει γάρ η αιώνιος ζωή, ανακαλέσαι τόν Αδάμ. Φωνή βοώντος βόησον, ώ Ιωάννη Πρόδρομε. Ετοιμάσατε οδούς τού Κυρίου, καί τάς τρίβους αυτού ευθείας απεργάσασθε.

Στίχ. Είδοσάν σε ύδατα ο Θεός, είδοσάν σε ύδατα καί εφοβήθησαν.

Αγαλλιάσθω η έρημος τού Ιορδάνου, καί ανθείτω ως κρίνον, φωνή γάρ βοώντος ηκούσθη εν αυτή. Ετοιμάσατε την οδόν τού Κυρίου, ο γάρ τά όρη

στήσας σταθμῷ, καί τās νάπας ζυγῷ, ο τὰ πάντα πληρῶνω Θεός, βαπτίζεται
υπό δούλου, πτωχεύειν ἤρξατο, ο τὰ πλούσια δῶρα χαριζόμενος. Ἦκουσεν
Εὐα, ἐν λύπαις τέξη τέκνα, νύν δέ ἤκουσεν ἡ Παρθένος, Χαίρε κεχαριτωμένη,
ο Κύριος μετὰ σοῦ, ο ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος πλ. δ' Ανατολίου

Ἰωάννη Βαπτιστά, ο ἐν μήτρα γνωρίσας με τόν ἀμνόν, ἐν ποταμῷ μοι
διακόνησον, μετ' Ἀγγέλων μοι λειτούργησον, ἐκτείνας ἄψαι τή παλάμη, τῆς
κορυφῆς μου τῆς ἀχράντου, καί ὅταν. ἴδῃς τὰ ὀρη τρέμοντα, καί τόν Ἰορδάνην
ἐπαναστραφέντα, σύν τούτοις βόησον, ο σαρκωθείς ἐκ Παρθένου, εἰς ἡμῶν
σωτηρίαν, Κύριε δόξα σοι.

Ἡ λοιπή Ακολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Προεόρτια τῶν Φώτων, καί μνήμη τοῦ Ἀγίου Προφήτου Μαλαχίου, καί
τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Γορδίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια τοῦ Προφήτου.

Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, εἰ καί κριτηρίῳ

Κύριε, σοί τόν σόν Προφήτην ἱκέτην, καί πρεσβευτήν προχειρίζομαι, οὐ ταῖς
ικεσίαις οἰκτίρμον, καί ταῖς πρεσβείαις ὡς εὐσπλαγχνος, ἀπεγνωσμένης
ψυχῆς, τὰ πταίσματα διάλυσον, οὐσιώδη κεκτημένος, καί φυσικήν ἀγαθότητα.

Ρήματα, τῆς θεοκινήτου σου γλώττης, ἐκβεβηκότα Θεώμενος, σέ νύν
μακαρίζω Προφήτα, τῆς ἀληθείας ἀγάμενος, σύ γάρ φωνή λιγυρά, τόν
κόσμον περιήχησας, τήν τοῦ Κυρίου προαγορεύων, παρουσίαν τήν
σωτήριον.

Ἄγγελος, ἀγγελομιμήτω σου βίῳ, ἐπὶ τῆς γῆς ἐχρημάτισας, καί προσηγορίαν
Ἀγγέλου, παναρμονίως ἐπλούτησας, τήν καλλονήν τῆς ψυχῆς, τῷ κάλλει τῷ
τοῦ σώματος, καταλλήλως συναρμόσας, Μαλαχία παμμακάριστε.

Ἔτερα Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος ο αὐτός

Ὡ τοῦ παραδόξου θαυματος

Κορυφουμένην Θεώμενος, τήν τῆς ἀπάτης ἀχλύν, φυγαδεύων ἐμάκρυνας,
ἀθλοφόρε Γόρδιε, τόν Θεόν προσδεχόμενος, πολλοίς δέ πόνοις,

εγγυμνασάμενος, καί ταίς νηστείαις παιδοτριβούμενος, ὥσπερ αἰσθόμενος, τῆς σαυτοῦ δυνάμεως, αγωνιστής, ὥρμησας αὐτόκλητος, πρὸς τὸν ἀντίπαλον.

Σφόδρα πεπιοθῶς κατείληφας, τῶν δυσμενῶν τὴν πληθύν, παναοίδιμε Γόρδιε, παρ' οὐδέν ηγούμενος, τῶν ἀνόμων τό θέατρον, καί στάς ἐν μέσῳ, κήρυξ αὐτόμολος, μεγαλοφώνως Χριστόν ἐκήρυξας, Κτίστην καί Κύριον, τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καί τῷ σεπτῷ, Πνεύματι ομότιμον, καί συναΐδιον.

Ξίφει κεφαλὴν τεμνόμενος, ἀπὸ ζωῆς εἰς ζωὴν, ἐκ θνητῆς εἰς ἀθάνατον, καί φθαρτῆς πρὸς ἀφθαρτον, προφανῶς μεταβέβηκας, μή ἀναμείνας φύσεως νέκρωσιν, ἀλλ' αὐθαιρέτως θανεῖν ἐλόμενος. Ὡ τῶν ἀγώνων σου, Αθλοφόρε Γόρδιε! δι' ὧν Χριστόν, Μάρτυς ἐμεγάλυνας, τὸν μόνον εὐσπλαγχνον.

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος δ' Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ βαπτίζων καί πυρί, ἐν Ἰορδάνῃ ἔρχεται βαπτισθῆναι ὑπὸ Ἰωάννου, Θεός οὐ γυμνός, οὐδέ ἄνθρωπος ψιλός, ἀλλ' ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσιν, εἰς ὁ αὐτός Υἱός μονογενής, ζητῶν μὲν τό βάπτισμα, ὡς ἄνθρωπος ἐκ θνητοῦ, αἴρων δέ ὡς Θεός, τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, καί παρέχων πάσι τό μέγα ἔλεος.

Ἀπόστιχα. Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Ἰδοὺ ὁ φωτισμός τῶν πιστῶν, ἰδοὺ ὁ ἱλασμός ἡμῶν, ἐπιβαίνειν, μέλλει ρεῖθροις ποταμοῦ, τὸν ρύπον ὅπως πλύνῃ, κακίας τῶν ἀνθρώπων, καί ἀναπλάσῃ συντριβέντας ἡμᾶς.

Στίχ. Διὰ τοῦτο μνησθήσομαί σου ἐκ γῆς Ἰορδάνου καί Ἑρμωνιμ.

Ὡς εἶδέ σε ἐρχόμενον, ὁ Πρόδρομός σου Κύριε, καί αἰτοῦντα, βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ, ἐν φόβῳ ἀνεβόα, Θεέ μου πλαστοουργέ μου, πῶς σε βαπτίσω τὸν ἀμόλυντον,

Στίχ. Εἶδοσάν σε ὕδατα ὁ Θεός, εἶδοσάν σε ὕδατα καί ἐφοβήθησαν.

Συνέλθωμεν πιστοὶ νοητῶς, πρὸς τὰς τοῦ Ἰορδάνου ροάς, θαύμα μέγα, ὅπως ἴδωμεν σαφῶς, ὁ Κτίστης γάρ τῶν ὅλων, ἐπιφανεῖς ὡράθη, καί βαπτισθῆναι παραγέγονε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. α'

Ἐν Ἰορδάνῃ ποταμῷ Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, μολεῖ πρὸς τό Βάπτισμα, καθάραι θέλων ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, τῇ αὐτοῦ ἐπιφανείᾳ, ὡς μόνος ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Απολυτίκιον Προεόρτιον Ἦχος δ'

Ετοιμάζου Ζαβουλών, καί ευτρεπίζου Νεφθαλείμ. Ιορδάνη ποταμέ, στήθι υπόδεξαι σκιρτών, τού βαπτισθῆναι ερχόμενον τόν Δεσπότην. Αγάλλου ο Αδάμ σύν τῇ Προμήτορι, μή κρύπτετε εαυτούς, ως εν Παραδείσῳ τό πρίν, καί γάρ γυμνοὺς ἰδὼν υμᾶς επέφανεν, ἵνα ενδύσῃ τήν πρώτην στολήν, Χριστός εφάνη, τήν πάσαν κτίσιν, θέλων ανακαινίσαι.

Εν τοῖς Αποδείπνοις ψάλλομεν τό παρόν Τριώδιον, οὐ η Ακροστιχίς.

Τετράδι ψαλῶ

Ωδή γ' Ἦχος β' Ο Ειρμός

«Τῆς πίστεως εν πέτρα με στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς μου, ηυφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τῷ ψάλλειν, ουκ ἔστιν ἅγιος, ως ο Θεός ημῶν, καί ουκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Εν κενοῖς η επίνοια τού Ηρώδου, τού μέλλοντος τυχεῖν τῆς ελευθερίας, ἀνόμῳς ἀνελόντος παιῆδας, Χριστός γάρ, ο λυτρωτής ημῶν, ζωὴν χαρίζεται, πᾶσι τήν ἀνώλεθρον βαπτιζόμενος.

Τό δεινόν βουλευτήριον τού Ηρώδου, νηπίων πρίν ἀπέκτεινε νεολαίαν, τήν Βηθλεέμ αιμάτων πληρώσαν, νύν δέ, τῇ Εκκλησίᾳ Χριστός ἔρχεται, τέκνα πολλά, διὰ τού Βαπτίσματος εισποήσασθαι.

Ἔτερον Τριώδιον, οὐ η Ακροστιχίς.

Προσάββατόν τε

Ωδή ε' Ἦχος πλ. β' Ο Ειρμός

«Πρός σέ ορθρίζω, τόν δι' ευσπλαγχνίαν, σεαυτόν τῷ πεσοντι, κενώσαντα ἀτρέπτως, καί δούλου χειρί, βαπτισθῆναι θελήσαντα, Λόγε Θεοῦ, τήν εἰρήνην πα ράσχου μοι φιλάνθρωπε».

Ρυφθέντες φρένας, καί προκαθαρθέντες, μυστηρίου μεθέξει, φρικτῆς οικονομίας, ἅπαντες πιστοί, ερχομένῳ Χριστῷ, υπαντήσωμεν, Ιορδάνου τοῖς ρείθροις εκκαθάραι ημᾶς.

Οράτε φίλοι, τήν φωνήν τού Λόγου, τού Ηλίου τόν λύχνον, τόν φίλον τού Νυμφίου, Μετανοεῖτε τοῖς λαοῖς εκβοῶντα, καί σπεύσατε καθαρθῆναι, τού Κτίστου εἰς υπάντησιν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ρῆμα Τυράννου, ἐπεὶ υπερίσχυσεν, επταπλασίῳς κάμιнос, εξεκαύθη ποτέ, εν ἡ Παῖδες ουκ εφλέχθησαν, βασιλέως πατήσαντες δόγμα, ἀλλ' εβόων.

Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Αποκενούντες, δακρύων πηγὰς οἱ πιστοί, ἐξ οφθαλμῶν καθάρωμεν, πάντα ρύπον ψυχῶν, καί φῶς ἐν φωτί τρισσόν οψόμεθα, βαπτισθῆναι Χριστοῦ ἐρχομένου, ὡς προσμαρτυρήσει Πατήρ ουρανόθεν, καί Πνεύματος Αγίου, λάμψει παρουσία, περιστεράς ἐν εἶδει.

Δάκρυον ἅπαν, Χριστός αφαιρούμενος, ἀπό παντός προσώπου, προέρχεται ψυχῶν, πολυῶδυνα νοσήματα, ἀνωδύνως ἐν ὕδατι παύων, καί παλαιωθέντας ἀνθρώπους, καινίζων τῇ παλιγγενεσίᾳ, τοὺς ὑμνολογοῦντας αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ιερουργοῦνται, ψυχαί τοῦ Βαπτίσματος, τῷ θεοσδότῳ λουτρῷ, καί Πνεύματος πυρί, τοῦ τά πάθη ἐκκαθαίροντος, καί τήν ὕλην συμφλέγοντος πάσαν, μοχθηράς κακίας, καί χάριν διδόντος, βοᾶν ἐν κατανύξει. Σέ υπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄτερος

Στήλην κακίας

Απὸ βλεφάρων, ψυχῶν κακίας ὕπνον ἐκτιναξάμενοι, τὰς πονηρίας ἀφελώμεθα, πιστοί καρδιῶν ἡμῶν, καί δάκρυσι θερμοῖς, λούσωμεν φρένας, θεαταί τοῦ ἐπιφανέντος, ὅπως οφθώμεν, τόν Χριστόν δοξάζοντες εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βέβηλον ἔπος, πονηρῶν ἐννοημάτων μή προσενέγκωμεν, λόγον δέ θείον μελετήσαντες, τοῖς ὕμνοις προσάξωμεν τῷ Λόγῳ, δι' ἡμᾶς σαρκί φανέντι, καί φωτίζοντι τοὺς ἐν σκότει, ὃν πάντα κτίσις εὐλογεῖ, δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βάθους σοφίας, κεκρυμμένον μυστήριον, νῦν φανεροῦται βροτοῖς, Θεοῦ κριμάτων νῦν ἡ ἄβυσσος, πιστοῖς ἐκκαλύπτεται, Θεοῦ μετὰ σαρκός ἐν γῇ φανέντος, εἰς ἀνάπλασιν βροτείου γένους, ὃν πάντα κτίσις εὐλογεῖ, δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπαγορεύεις, Ἰωάννη ὅπερ δράσεις τάχος υπείκων μου, Ἄφες οὖν ἄρτι, οὕτω πρέπον γάρ ἡμῖν ἐστὶν ἅπασαν, πληρῶσαι ἀληθῶς δικαιοσύνην, ὁ Δεσπότης τῷ δούλῳ ἔφη, ὃν πάντα κτίσις εὐλογεῖ, δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο Εἰρμός

«Στήλην κακίας, τοῦ δεινοῦ Ἡρώδου πάντες ἐκμυκτηρίσαντες, πρὸς Ἰορδάνην δεῦτε. ἴωμεν, πιστοί ἱν, οψώμεθα, Χριστόν τόν λυτρωτήν, ὑπὸ Προδρόμου, βαπτιζόμενον σαρκί ἐν ρεῖθροις, ὃν πάντα κτίσις εὐλογεῖ, δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ωδή θ' Ο Εἰρμός

«Ψυχαῖς καθααῖς, καὶ ἀρρυπώτοις χεῖλεσι, δεύτε μεγαλύνωμεν, τὴν ἀκηλίδωτον, καὶ ὑπέραγνον Μητέρα τοῦ Ἐμμανουήλ, δι' αὐτῆς τῷ ἐξ αὐτῆς, προσφέροντες πρεσβεῖαν τεχθέντι. Φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς».

Ἀγνῶμων μηδεῖς, καὶ πρὸς Χριστὸν ἀχάριστος, ἔστω τό μακρόθυμον τῆς ἀνοχῆς αὐτοῦ, καὶ χρηστότητος ὑβρίζων καταφρονήσει, ἀλλ' ἐν φόβῳ καὶ χαρᾷ δουλεύσωμεν, αὐτῷ μελωδούντες. Φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς,

Λέγει τοῖς λαοῖς, τῶν ἀπειθῶν ὁ Πρόδρομος. Τίς ὑμῖν ὑπέδειξεν, ἐκ τῆς οργῆς φυγεῖν, ἐχιδνῶν γεννήματα τῆς μελλούσης; μετανοίας οὖν καρπούς, ἐνδείξασθε ἀξιόους βοῶντες. Φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὡπηρωτικῆς, ἀγνωμοσύνης τόλμημα! ὃν γάρ οἱ ἀλλόφυλοι, ὡς λυτρωτὴν Χριστὸν, προσεκύνησαν ἐν δώροις τετιμηκότες, οἱ οἰκείοι μανικῶς, ἐζήτουν ἀποκτείναι φανέντα. Φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἄτερος

Τὴν τιμωτέραν

Ὁ λέθριον πτώμα τό τοῦ Ἀδάμ, νῦν ἐπανορθῶσων, ἐπεφάνη νέος, Ἀδάμ, τὴν ἐλευθερίαν, τῆς παλιγγενεσίας, παρέχων παραδόξως, διὰ Βαπτίσματος.

Νόμον καὶ Προφήτας ἀποπληρῶν, καὶ δικαιοσύνην, ἐκτελῶν ὁ πάντων Σωτὴρ, νῦν ὑπὸ παλάμης, χειροθετεῖται δούλου, δουλείας ἀφαρπάζων, ἐχθροῦ τὸν ἄνθρωπον.

Τοῖς ἔθνεσιν ἔλαμψε μέγα φῶς, τοῖς ἐσκοτισμένοις, θεϊκὴ ἀνέσχεν αὐγή, τοῖς ἐν σκιά πάλαι θανάτου καθημένοις, ὁ ἥλιος τῆς δόξης, Χριστὸς ἀνέτειλεν.

Ἐκύκλουν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, τὸν ἐν Ἰορδάνῃ, βαπτιζόμενον Λυτρωτὴν, καὶ τρόμῳ τό μέγα, Μυστήριον ἀνύμνουν, τῆς τούτου ἀπορρήτου, συγκαταβάσεως.

Εἶτα τὸν Εἰρμόν

«Τὴν τιμωτέραν τῶν Χερουβὶμ, καὶ ἐνδοξοτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκούσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνωμεν».

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ
Τὴν ωραιότητα

Ο απερίγραπτος ὢν τῇ θεότητι, περιγραφόμενος ὕλη τοῦ σώματος, μέλλει προέρχεσθαι ροαίς, Ιορδάνου τοῦ βαπτισθῆναι. Τούτον καθαρότητι, διανοίας δεξώμεθα, πάντων γάρ ἐργάσασθαι, τὴν ἀνάπλασιν βούλεται, πρὸς ὃν νῦν ἐκβοήσωμεν φόβῳ. Δόξα Χριστέ τῇ ἐπιφανείᾳ σου.

Δόξα... Καί νῦν... ὅμοιον

Επιφανέντος σου ἐν Ιορδάνῃ Σωτήρ, ἐπὶ τὰ ὕδατα τοῦ βαπτισθῆναι σαρκί, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, ἐξίσταντο καθορώσαι, δούλῳ παριστάμενον, τὸν Δεσπότην τῆς κτίσεως, ἄνωθεν ἐκήρυττε, σέ Πατὴρ ὁ προάναρχος, διό μετ' ευφροσύνης βοῶμέν σοι. Δόξα Χριστέ τῇ ἐπιφανείᾳ σου.

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'
Τὸν συνάναρχον Λόγον

Τὸν ομότιμον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι, σαρκωθέντα δι' οἶκτον καὶ βαπτιζόμενον, τῶν Ἀγγέλων οἱ χοροί, βλέποντες ἔτρεμον, καὶ Ιορδάνης ποταμός, εὐλαβηθεὶς καὶ φοβηθεὶς, ἐστράφη εἰς τὰ οπίσω, ἡμᾶς ἀνάγων πρὸς ὕψος, τῆς σωτηρίας, πάθεσι ρεύσαντας.

Δόξα... Καί νῦν... ὅμοιον

Ο συνάναρχος Λόγος Πατρὶ καὶ Πνεύματι, μορφωθείς διὰ σπλάγχνα νῦν τό ἀλλότριον, βαπτισθῆναι δι' ἡμᾶς, ἤδη ἐπείγεται, ὑπαντήσωμεν αὐτῷ, διανοία καθαρὰ, Εὐλογητός εἰ βοῶντες, Χριστέ Σωτήρ ευεργέτα, ὁ ἀγιάσαι ἡμᾶς ἐρχόμενος.

Κανόνες τρεῖς, ὁ Προεόρτιος εἰς ζ' τοῦ Προφήτου εἰς δ' καὶ τοῦ Μάρτυρος εἰς δ'.

Ο Προεόρτιος, οὐ ἡ ἀκροστιχίς, κατὰ Ἀλφάβητον.
Ιωσήφ.

Ωδὴ α' Ἦχος δ' Ο Εἰρμός

«Ἀνοίξω τό στομα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί, καὶ οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα».

Ἀβύσσους προστάγματι, δημιουργήσας φιλόνητο, τὴν γῆν ὁ τοῖς ὕδασι, κρεμάσας Κύριε, ταπεινούμενος, προέρχη βαπτισθῆναι, ποταμίῳις ρεύμασι, πλύνων με ρύπου παθῶν.

Βουλήσει ἐπτῶχευσας, τὸν ἐκουσίως πτωχεύσαντα, κακῶν ἐπιδόσεις, ἐμὲ πλουτίζων Χριστέ, καὶ ἐν ὕδασι, προέρχη Ιορδάνου, Βάπτισμα αἰτούμενος, ὁ ἀναμάρτητος.

Γηράσαντα πταίσμασι, κόσμον καινίζων Φιλάνθρωπε, ξένην αναγέννησιν,
έρχη ποιήσασθαι, διά ύδατος καί πνεύματος ανθρώποις, όθεν, σου
δοξάζομεν, τήν επιφάνειαν.

Δαυίδ θείω Πνεύματι, προκελαδών απεφθέγγετο. Τί σοι έστι θάλασσα, ότι νύν
έφυγες; καί τί ότι σύ, εστράφης Ιορδάνη, Χριστόν θεασάμενος, γυμνόν εστώτα
εν σοί;

Έτερος Κανών τού Προφήτου, ού η Ακροστιχίς.

Μαλαχίου με τό κλέος δοξαζέτω.
Θεοφάνους.

Ωδή α' Έχος πλ. δ'

«Η κεκομμένη τήν άτομον έτεμε, καί είδεν ήλιος γήν, ήν ουκ εθεάσατο,
αλάστορα εχθρόν τό ύδωρ κατεπόντισε, καί άβατον διήλθεν Ισραήλ, ωδή δέ
ανεμέλπετο. Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Μετά τής άνω χορείας γηθόμενος, καί ταύτη συγχορεύων καί
συναγαλλόμενος, καί θείου φωτισμού, αξίως εμπορούμενος, θεόπνευστε,
τούς πίστει τήν σεπτήν, σου, μνήμην εορτάζοντας, τώ Κυρίω ψάλλοντας,
πρεσβεύων διαφύλαττε.

Αγγελομόρφω ψυχής ωραιότητι, καί κάλλει διαπρέπων, πάλιν τώ τού
σώματος, τήν άνωθεν αυγήν, τής θείας επιλάμπεως, εδέξω θεηγόρε
τηλαυγώς, καί χαίρων ανεκραύγαζες, τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ
δεδόξασται.

Λελογισμένως ανύων τόν βίον σου, καί τρόπων ευκοσμία, καθωραϊζόμενος,
καί ήθεσι χρηστοίς, Παμμάκαρ σεμνυνόμενος, Προφήτης αληθείας ευσεβής,
κραυγάζων εναπέφηνας. Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Άχραντε Μήτηρ Θεού Παντοκράτορος, η Βασιλίδος φυλής, Δέσποινα
βλαστήσασα, καί μόνη τόν Θεόν, τόν πάντων βασιλεύοντα, γεννήσασα σαρκί
υπερφυώς, κινδύνων με διάσωσον, τώ Υιώ σου ψάλλοντα. Ενδόξως γάρ
δεδόξασται.

Έτερος Κανών τού Μάρτυρος, ού η ακροστιχίς.

Μάρτυρα Γόρδιον ύμνοισιν μελιηδέσιν άδω.
Θεοφάνους.

Ωδή α' Έχος ο αυτός

«Άσωμεν τώ Κυρίω πάντες λαοί, τώ εν θαλάσση Ερυθρά τόν Φαραώ
βυθίσαντι, ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται».

Μάρτυς τῆς αληθείας, Γόρδιε παμμάκαρ γνωριζόμενος, φωτοφόρον μοι χάριν, ουρανόθεν παράσχου ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ τόν Αθλοφόρον ενισχύσαντι, κατά τῶν αντιπάλων, καί στεφάνῳ τῆς νίκης κοσμήσαντι.

Ρώμη καί πανοπλία, τοῦ Παμβασιλέως κρατυνόμενος, τῶν τυράννων καθείλες, τήν μανίαν πανένδοξε Γόρδιε.

Τόνοις τῆς ευσεβείας, ἐγγεγυμνασμένος δι' ἀσκήσεως, τοὺς ἀγῶνας υπέδυσ, ἐκουσίως πανεύφημε Γόρδιε.

Θεοτοκίον

Ὑδατος αλλομένου, εἰς ἀθανασίαν ὠφθῆς σκῆνωμα, τοῦ πηγάζοντος πάσι, τήν ζωὴν τοῖς ἀνθρώποις Θεόνυμφε.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καί ἀφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί ἐν τῇ θεῖᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον».

Ευφράνθητι ἔρημος διψῶσα, βροτῶν φύσις ἀπάσα ἰδοῦ, τό ὕδωρ ἐπιφαίνεται, τό τῆς ζωῆς ἀρδεύόν σε, γονιμωτάτως χάριτι, Χριστός ἡ πάντων ἀνάπλασις.

Ζητήσαί με γνώμη πλανηθέντα, προέρχη ἐν ὕδασι Χριστέ, ἐν οἷς Καταδυόμενος, βυθίζεις μου τὰ πταίσματα, καί ἐκ βυθοῦ ἀνάγεις με, πάσης κακίας ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἦλιον ὁράν σε μέλλων Λόγε, γυμνούμενον κρύπτει τὰς αὐγὰς, ἔρχη γάρ γυμνωθέντα με, ἀπάτη τῇ τοῦ ὀφews, διὰ τοῦ σοῦ Βαπτίσματος, στολήν ἐνδύσαι σωτήριον.

Τοῦ Προφήτου

Συ εἰ τό στερέωμα

Χαίρεις νύν Θεώμενος, τήν τῶν προρρήσεων ἐκβασιν, μάκαρ τῶν σῶν, τετελειωμένην, Μαλαχία θεόληπτε.

Ἰασιν ἐν πτέρυξιν, ἔχων ἀνέτειλεν Ἦλιος, ὁ νοητός, τῆς δικαιοσύνης, ὡς προέφης θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Ὅλην τήν ἐλπίδα μου, ἐν σοί Πανάμωμε τίθημι, ὅλην πρὸς σέ, χαίρων ἀνατείνω, τήν ψυχὴν καί διάνοιαν.

Τοῦ Μάρτυρος

Ουκ ἔστιν Ἄγιος

Ρεόντων τό άστατον λογιζόμενος, καί μενόντων τήν σύστασιν, Μάρτυς, αοίδιμε, ενθυμούμενος μάκαρ, ατρόμωσ τό στάδιον, υπήλθες τής αθλήσεωσ.

Απέθου τήν πρόσκαιρον ματαιότητα, καί συνέθου Πανόλβιε, τοίς αεί διαμένουσι, καί φυγών τούς ανθρώπους, Αγγέλων ομόσκηνος, θεόφρον εχρημάτισας.

Γεώδη φρονήματα καταλέλοιπας, πολιτείαν ουράνιον, Μάρτυς ευράμενος, καθοράν γάρ μή φέρων, τής πλάνης τό φρύαγμα, εις έρημον εμάκρυνας.

Θεοτοκίον

Ουκ ἔστιν άμεμπτος ωσ σύ Δέσποινα, καί ουκ ἔστιν άχραντος, πλήν σου πανάμωμε, εν γαστρί γάρ τόν Κτίστην, τών πάντων εχώρησας, τόν μόνον πολυέλεον.

Ο Ειρμός

«Ουκ ἔστιν Ἄγιος ωσ ο Κύριος, καί ουκ ἔστι δίκαιος, ωσ ο Θεός ημών, όν υμνεί πάσα κτίσις, ουκ ἔστιν Ἄγιος, πλήν σου Κύριε φιλόανθρωπε».

Κάθισμα τού Προφήτου

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Προφητείας τήν χάριν πεπλουτηκώς, εσομένων τήν γνώσιν θεοπρεπώς, μεμύησαι εν Πνεύματι, Μαλαχία θεόπνευστε, καί προλέγεις άπασι, Χριστού τήν επέλευσιν, καί Εθνών πανόλβιε, τήν θείαν ανάκλησιν, όθεν τήν σεπτήν σου, εορτάζομεν μνήμην, καί πόθω υμνούμέν σε, καί πιστώς μακαρίζομεν, εκβοώντές σοι ένδοξε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τού Μάρτυρος, όμοιον

Πυρωθείς τή αγάπη τού Ιησού, αυθαιρέτω βουλήσει Μάρτυς σοφέ, προθύμως εις θάνατον, σεαυτόν παραδέδωκας, καί σταδίου εν μέσω, αυτόκλητος ίστασο, εκβοών τοίς τυράννοις, ιδού εγώ πάρειμι. Όθεν καί τήν πλάνην παρρησία ελέγξας, ετμήθης τήν κάραν σου, καί ζωήν πρός τήν άληκτον, μεταβέβηκας ένδοξε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Προεόρτιον

Ήχος ο αυτός

Αυλών Ποιμενικών

Χορός προφητικός, προκηρύττων χαίρει, τό Βάπτισμα Χριστού τήν ζωήν αναβλύζον. Κράζει ο Ησαίας, αντλήσαι ύδωρ τό καθαρτήριο. Γράφει ο Θεοπάτωρ, πώς εκ προσώπου φεύγει η θάλασσα, τού ευδοκία σώζοντος Θεού, τό γένος τών ανθρώπων.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεωσ, σου τού

Υψίστου, ο Προφήτης, Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Θάμβει συσχεθήσεται ο ουρανός, καί τά τών Αγγέλων στρατεύματα, δουλοπρεπώς σε, αφικνούμενον Χριστέ, πρὸς τόν σόν δούλον βλέποντες, καί επιζητούντα τό Βάπτισμα.

Ιωάνη σκίρτησον, ἔρχεται γάρ, πάντας ο λυτρούμενος Κύριος, υποκλιθῆναι, ο τή χειρί σου ταπεινώς, ὅπως ταπεινωθέντα με, θείῳ ανυψώσῃ Βαπτίσματι.

Κλίνας καταβέβηκας τούς ουρανοὺς, ἐπὶ τὴν Παρθένον Φιλάνθρωπε, καί Ιωάννη, υποκλίνεις κορυφήν, επιζητῶν τό Βάπτισμα, δόξα τή πολλή ευσπλαγχνία σου.

Λύων τάς ἀμέτρους μου Λόγε σειράς, τών ἀμαρτημάτων ἐν ὕδασι, τοῦ Ιορδάνου, ἐπισπεύδεις προσελθεῖν, καί βαπτισθῆναι Δέσποτα, δόξα τή πολλή ευσπλαγχνία σου.

Τού Προφήτου

Εισακήκοα Κύριε

Υποφήτης γενόμενος, τῆς θεαρχικῆς Μάκαρ ἀγαθότητος, πάσιν ἔθνεσιν ἐκήρυξας, τὴν γεγεννημένην ἀπολύτρωσιν.

Μηθεῖς διὰ Πνεύματος, τῆς υπερφυοῦς τοῦ Λόγου σαρκώσεως, τό ἀπόρρητον μυστήριον, Μαλαχία μάκαρ προηγόρευσας.

Θεοτοκίον

Επὶ σοί ἀνατίθην, πάσαν προσδοκίαν τῆς σωτηρίας μου, καί τοῦ βίου τὴν κυβέρνησιν, Κεχαριτωμένη Μητροπάρθενε.

Τού Μάρτυρος Εξ ὅρους κατασκίου

Ρήσεων Χριστοῦ, παμμάκαρ υπακούσας, χαίρων τὴν φθαρτὴν, κατέλιπες στρατείαν, καί Βασιλεῖ ἐστρατεύθης τῷ ουρανίῳ, στεφανηφόρε Μάρτυς Γόρδιε.

Διεθρύβησαν μάρτυς, ὀρη τών τυράννων, ἐτάκησαν δέ, βουνοί οἱ τών εἰδώλων, τὴ καρτερὰ σου ἀθλήσει καί παρρησία, στεφανηφόρε προσεγγίσαντα.

Ἰσχυσας Σταυροῦ, τὴ θεία δυναστεία, δήμῳ δυσσεβεῖ, βοάν μεγαλοφώνως. Τοῖς μὴ ζητοῦσιν ευρέθην μὴδ' ἐρωτῶσι, νύν πεπιοθότως ἐμφανίζομαι.

Ὅλην κατὰ σοῦ, θεόφρον τοῦ τυράννου, ἡγείρας σοφέ, τὴν ἀσχετον μανίαν, καταπλαγέντος παμμάκαρ τῆς διανοίας, καί τῆς ψυχῆς σου τό ἀνάστημα.

Θεοτοκίον

Νύμφη τού Θεού, Μαρία Θεοτόκε, ρύσαί με δεινών, πταισμάτων καί κινδύνων, καί πρόσ γαλήνης λιμένα καί σωτηρίας, ταίς σαίς πρεσβείαις καθοδήγησον.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθέने, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα».

Μακράν τό ανθρώπινον, από Θεού γενόμενον, ο Λόγος Θεού κατοικτειρήσας, άνθρωπος ώφθη, καί Βαπτισμώ θεουργώ, τούτο οικειοί θεοπρεπώς, καί πρόσ τό αρχέτυπον, επανάγει αξίωμα.

Νεκρούς χρηματίσαντας, ημάς ταίς παραβάσεσιν, έρχη Ζωοδότα πανοικτίρμον, αναζώωσαι ταίς, Ιορδάνου ροαίς, όθεν σου δοξάζομεν πιστώς, νύν τήν επιφάνειαν, καί άφατον έλεος.

Ξενίζεται άπασα, ψυχή εννοουμένη σου, Λόγε τήν φρικτήν οικονομίαν! πώς αναπλάσαι πάντα βουλόμενος, έρχη επιβήναι ποταμού, ρεύμασι γυμνούμενος, ο φώς αναβαλλόμενος.

Τού Προφήτου

Ο εκ νυκτός αγνοίας

Τήν φοβεράν ημέραν, τής τού Χριστού παρουσίας παρήγγειλας, Μαλαχία θεόφρον, θείω φωτιζόμενος Πνεύματι.

Ο τών ψυχών τόν ρύπον, αναχωνεύων καί πλύνων τή χάριτι, ως εν πόα πλυνόντων, ούτως σε θεόφρον εδόξασε.

Θεοτοκίον

Κράτος θανάτου Κόρη, τώ ζωηφόρω σου τόκω διέλυσας, Παναγία Παρθέने, καί ζωήν επήγασας άλυτον.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Υπεισελθών ατρόμως, καί ρωμαλέως ως λέων τό θέατρον, πέτρας ώσπερ αψύχους, Μάκαρ ελογίσω τούς άφρονas.

Μεμυημένος Μάρτυς, τής θεοπνεύστου Γραφής τά διδάγματα, πάντα πρόσ σωτηρίαν, εύρες επαλείφοντα Γόρδιε.

Νενοηκώς θεόφρον, τήν σταθεράν σου ο Τύραννος ένστασιν, πέτρα καθάπερ κύμα, τή σή διερράγη στερρότητι.

Θεοτοκίον

Ο εκ τής σής νηδύος, υπερουσίως Παρθένε σαρκούμενος, θεογνωσίας αίγλη, κόσμον κατελάμπρυνε Πάναγνε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες».

Οι σκότει πάλαι καθήμενοι, τό φώς επιδημήσαν Θεώμενοι, χαράς εμπλήσθητε, ιδού επέφανε Κύριος, τά Ιορδάνου ρείθρα περιβαλλόμενος.

Πώς βλέψει σε αφικόμενον, ο Πρόδρομος Σωτήρ καί αιτούμενον, τό θείον Βάπτισμα, πώς σε ροαί υποδέχονται, τού Ιορδάνου, ρείθρον όντα αφέσεως;

Ρανάτωσαν ευφραινόμεναι, νεφέλαι νοητήν αγαλλίασιν, ιδού αφίκετο, τού βαπτισθήναι ο Κύριος, διασκεδάζων νέφη τών καρδιών ημών.

Τού Προφήτου

Τήν δέησιν εκχεώ

Λαμφθείσά σου η σοφή διάνοια, υπ' αυτής τής θεϊκής φωταυγίας, καί τών χαμαί, χωρισθείσα πραγμάτων, τής τών μελλόντων ηξίωται γνώσεως, τήν κλήσιν γάρ τήν τών Έθνών, καί τού νόμου τήν παύσιν προείρηκας.

Ελήλυθεν αληθώς ο Κύριος, όν ημείς περιχαρώς εξητούμεν, εις τόν ναόν, όν αυτός εκ Παρθένου, ευλογημένης σοφώς ώ κοδόμησεν, ως έφησεν υπό Θεού, ελλαμφθείς Μαλαχίας ο ένδοξος.

Θεοτοκίον

Ο άναρχος τού Πατρός Μονογενής, ο αυτός μονογενής εκ Παρθένου, σωματωθείς, απορρήτως ετέχθη, καί τήν τεκούσαν Παρθένον εφύλαξε, Θεός γάρ ήν αληθινός, ει καί φύσιν ανθρώπου ανέλαβε.

Τού Μάρτυρος

Ως τόν Προφήτην

Ιερουργείται θυσία, καί δεκτή προσφορά σοι προσάγεται, σταζόμενος αίματι, ο Γόρδιος Δέσποτα, τό εκούσιον Πάθος σου μιμούμενος.

Σεσοβημένος τάς φρένας, σοί φθαρτόν υπισχνείτο δοξάριον, τώ δόξαν ακήρατον, Γόρδιε πλουτήσαντι, καί αθάνατον ζωήν θησαυρίσαντι.

Ιθυτενείς τάς ελπίδας, πρός Θεόν κεκτημένος παρέδραμες, τού βίου τό άστατον, καί ξίφει τεμνόμενος, πρός ευρύχωρον πλάτος μεταβέβηκας.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένον τόν νούν μου, τών παθών τρικυμίαις ανάστησον, ζωήν τήν αιώνιον, Χριστόν η κυήσασα, τόν παρέχοντα πάσι τά ιάματα.

Ο Ειρμός

«Ὡς τόν Προφήτην ερρύσω, εκ βυθοῦ κατωτάτου Χριστέ ο Θεός, καμέ τών πταισμάτων μου, ρύσαι ως φιλόανθρωπος, καί κυβέρνησον τήν ζωήν μου δέομαι».

Κοντάκιον τού Προφήτου

Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος σήμερον

Τῆς σοφίας ἐμπλεως, τῆς υπερσόφου καί θείας, Μαλαχία μέγιστε, σύ πεφυκώς ως Προφήτης, ἄνωθεν αὐτόν τόν ὄντα Θεοῦ σοφίαν, ἐδείξας τοῖς πάσι κάτω ἀναστραφέντα, διά τούτό σε τιμῶμεν, τελούντες πίστει τήν θείαν μνήμην σου.

Ἐτερον τού Μάρτυρος

Ἦχος β'

Τήν εν πρεσβείαις

Τόν εν ἀθλήσει ἀήτητον στρατιώτην, καί εν βασάνοις ἀνίκητον στεφανίτην, Γόρδιον πάντες ἀνευφημήσωμεν, τόν ἐξ Εὔας μέγαν, ὄντως ἀστέρα λάμπαντα, τό θεῖον ἀγλαῖσμα τών Μαρτύρων Χριστοῦ.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τή Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Μαλαχίου.

Στίχοι

Ὁ κλήσιν αὐχών Ἀγγέλου Μαλαχίας,
Αὐχεῖ μάλιστα τήν μετ' Ἀγγέλων στάσιν.
Ἐκ ρεθέων Μαλαχίου ἀπέπτατο ἐν τρίτῃ ἡτορ.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Γορδίου.

Στίχοι

Καί τίς παρέλθῃ Γόρδιον τόν οπλίτην,
Πρός φρικτόν ὅπλον στερρόν ἄνδρα τό ξίφος;
Τμηθεῖς ἀμφί τρίτῃ πέσε Γόρδιος ἐν κονίῃσιν.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τοῦ οσίου Πατρός ἡμῶν Πέτρου τοῦ Σημειοφόρου, τοῦ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ζαχαρίᾳ τῆς Ἀτρώας κειμένου.

Τή αὐτή ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Μήτηρ καί δύο τέκνα, πυρί τελειοῦνται.

Στίχοι

Μητρός φλεγείσης, καί τά τέκνα πρός φλόγα,
Τετριγότα τρέχουσιν ως στρουθοῦ τέκνα.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν; ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Συντριβέντα με τοίς πταίσμασι, καί κείμενον, εν σκότει Κύριε, τής παραβάσεως, οικτείρας ηλέησας, δι' αγαθότητα, καί εν ύδασι, τού Ιορδάνου Κύριε, παραγίνη βαπτισθήναι.

Τί τό ξένον τούτο θέαμα; εβόησαν Αγγέλων τάγματα, ο λίμνας καί ποταμούς, ποιήσας προστάγματι, τά Ιορδάνια, ρείθρα έρχεται, περιβαλέσθαι, τούτοις γάρ, τόν Αδάμ ανακαινίζει.

Ύψος άφατον, καί βάθος μή μετρούμενον, υπάρχει Δέσποτα, οικονομία η σή, πάσαν υπερβαίνουσα, νοός κατάληψιν, πώς δι' ύδατος, καί Παναγίου Πνεύματος, τούς βροτούς αναχωνεύεις.

Τού Προφήτου

Παίδες Εβραίων

Σύ τού δεσπόζοντος τών όλων, τήν σεβάσμιον προείπες παρουσίαν, Μαλαχία Προφήτα, μακάριε κραυγάζων. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Δέχου πρεσβεύοντα Οικτίρμον, τόν αοίδιμον Προφήτην Μαλαχίαν, υπέρ τών ευσεβώς, υμνούντων καί βοώντων. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Όλω μοι όλος ασυγχύτως, καθ' υπόστασιν ηνώθης Θεού Λόγε, εκ Παρθένου σεπτής, φορέσας με οικτίρμον. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Τού Μάρτυρος

Ο τούς Παίδας δροσίσας

Μαρτυρίου τό κλέος κεκτη μένος, μετ' Αγγέλων χορεύεις, στεφηφόρος Χριστώ κραυγάζων. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ευσεβή παρρησίαν κεκτημένος, δυσσεβείς καταισχύνεις, αναμέλπων μεγαλοφώνως. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Λυτρωθήναι πταισμάτων νύν δυσώπει, τούς εν πίστει υμνούντας τήν σήν μνήμην, Χριστώ βοώντας. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ιοβόλους ακάνθας αμαρτίας, ιαμάτων πλημμύρα τών σών, αμβλύνεις Θεοκυήτορ, ευλογημένη Πάναγνε, η Θεόν ασπόρως τέξασα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ενεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἀπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Φωνὴ τοῦ Γεννήτορος ἐξ ὕψους, Υἱὸν μαρτυρήσει ὁμοούσιον, βαίνοντα ἐν ὕδασι, καὶ τὴν εὐλογίαν σου, τούτοις προσεπιπέμποντα, εὐλογημένε Χριστέ, καὶ Πνεύμά σε τό Ἅγιον πᾶσιν, ἐπανακηρύξει, Θεὸν σεσαρκωμένον.

Χόρευε ἡ κτίσις αἰσθομένη, Θεοῦ τὴν ἀγίαν ἐπιφάνειαν. Ἄγγελοι ὑμνήσατε, θάλασσα εὐφράνθητι, Λίμναι Πηγαὶ σκιρτήσατε, καὶ Ποταμοὶ μυστικῶς, κροτήσατε ἐν ὕμνοις, ἐπέστη, ὁ ταῖς εὐλογίαις, ὑμᾶς Χριστὸς λαμπρύνων.

Ψάλλωμεν Κυρίῳ ἐν αἰνέσει, τῷ ἐπιφανέντι ἐν τοῖς ὕδασι, καὶ τὴν συντριβὴν ἡμῶν, τούτοις ἀναπλάσαντι, καὶ κεφαλὰς συντρίψαντι, τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ κράζωμεν. Ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

ὦ θαύμα θαυμάτων! πῶς ὁ πάσης, ἐπέκεινα κτίσεως Θεὸς ἡμῶν, κτίζεται καὶ πλάττεται, ἐκ τῆς Θεομήτορος, καὶ καινουργεῖ θελήματι, καὶ ἀναπλάττει ἡμᾶς, δι' ὕδατος καὶ Πνεύματος πλάσιν, θαυμασιωτάτην, ὁ μόνος εὐεργέτης.

Τοῦ Προφήτου

Νικηταί Τυράννου

Ξενωθεὶς ἀπάσης, υλικῆς ἐμφάσεως ἱεροφάντα, θεϊκῆς ἀκτίνος, ὠφθῆς ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον ἰμέλπων. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀπορρήτου δόξης, θεατῆς σύ γέγονας, καὶ μυστηρίων, οὐρανίων μάκαρ, κήρυξ ἐχρημάτισας, μέλπων ἀπαύστως. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ζωῆς σε Μητέρα, καὶ Θεοῦ γεννήτριαν ἐπεγνωκότες, ὀρθοδόξῳ πίστει, πάντες μακαρίζομεν Παρθενομήτορ, εὐλογούντες ἅμα τὸν τόκον σου Ἄχραντε, καὶ υπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος

Οἱ Θεορρήμονες παῖδες

Ἡ ἐπομένη σοι χάρις ἀοράτως, καταλαμπρύνουσα Μάρτυς, ἀνδραγαθίας ἐνέπλησεν, Εὐλογεῖτε βοῶντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δρόμω συντόνω χρησάμενος Αθλοφόρε, πρὸς τό ποθούμενον τέλος, τῆς Βασιλείας κατήντησας, Ευλογεῖτε κραυγάζων τά ἔργα τόν Κύριον, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Εἰς ἀπεράντους αἰῶνας διαμένει, ἡ τῶν Μαρτυρῶν σου δόξα, καί ἡ ἀθάνατος εὐκλεία. Ευλογούμεν διό σε ἀπαύστως τόν Κύριον, καί υπερυψούμεν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον τόν Λόγον συλλαβούσα, τόν πρὶν ἀσώματον Εὐας, ἀράν τῆς πάλαι ἀνέτρεψας, ευλογίαν Παρθένε, τῷ κόσμῳ κυήσασα, ὅθεν σε υμνοῦμεν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ο Ειρμός

«Οἱ θεωρρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυρί καί τὴν πλάνην, καταπατύντες υπέψαλλον. Εὐλογεῖτε τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰῶνας».

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ἄπας γηγενής, σκιρτάτῳ τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καί βοάτῳ. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή αειπάρθενε».

Ἴδε ὁ Ἀμνός, ὁ αἴρων τά πταίσματα τῆς ἀνθρωπότητος, ἦλθεν ἐπεδήμησε, καί πρὸς τόν δούλον αἱ τῶν τό Βάπτισμα, δουλοπρεπῶς ἐφίσταται, ἐλευθερώσαι ζητῶν, δουλωθέντας, ἡμᾶς τῷ ἀλάστορι, καί τό κάλλος πρὶν ἀπολέσαντας.

Ὦφθη ἐμφανῶς, Θεός σωματούμενος, δι' ἀγαθότητα, καί τά ἰορδάνια, περιβαλέσθαι ἐρχεται νάματα, ὁ περιβάλλων νέφεσι, τόν ουρανόν ἀληθῶς, τούτου πάντες, νύν προεορτάσωμεν, τὴν σεπτὴν ἐν χαρᾷ Ἐπιφάνειαν.

Σκίρτησον χαρά, καί προετοιμάσθητι, καθυποδέξασθαι, ὕδωρ τό ἀλλόμενον, ὡ ἰορδάνη εἰς αἰωνίαν ζωὴν, οἱ ποταμοὶ χορεύσατε, βλέποντες νύν τῆς τρυφῆς, τόν χειμάρρουν, ρεῖθροις ἐπιβαίνοντα, καί κακίας τὴν χύσιν ξηραίνοντα.

Ἡύγασεν ἡμῖν, ἡμέρα σωτήριος, τοῖς ἐν νυκτί τῶν παθῶν, πάντοτε καθεύδουσι, καί γάρ ἐπέστη Χριστός ὁ Κύριος, δικαιοσύνης Ἥλιος, ὢν καί νοούμενος, υποκλίνει, δούλῳ κεφαλὴν αὐτοῦ, καί σαρκί βαπτισθῆναι θελήματι.

Θεοτοκίον

Φρίπτει Χερουβὶμ καί πάσα ουράνιος φύσις Πανάμωμε, τόν υπέρ κατάληψιν, σεπτὸν σου τόκον ὁμοιωθέντα ἡμῖν, δι' ευσπλαγχνίαν ἀφατον, καί βαπτισθέντα σαρκί, οὐ τὴν θείαν, πάντες Ἐπιφάνειαν, εορτάζομεν νύν ἀγαλλόμενοι.

Τού Προφήτου

Ἐφριξε πάσα ακοή

Επέστη η θεοφεγγής, τού Προφήτου εορτή καί σεβάσμιος, περιαιγάζουσα, τούς συνελθόντας πίστει καί ψάλλοντας, προφητικάς μαρμαρυγαίς, καί πάσι πηγάζουσα, ψυχών ιάματα, καί φωτίζουσα φαιδρώς τούς θεόφρονas.

Τήρησον τή ζωαρχική, κραταιά τε δεξιά σου Φιλάνθρωπε, τήν Εκκλησίαν σου, ταίς ικεσίαις τού σου θεράποντος, τού προθεσπίσαντος ημίν τήν σήν ενανθρώπησιν, δι' ἧς ανέτειλε, σωτηρία καί πιστών απολύτρωσις.

Θεοτοκίον

Ὁριμον δρέπομαι ζωήν, μή βλαπτόμενος τῷ ξύλῳ τῆς γνώσεως, σύ γάρ Πανάμωμε, ζωῆς τό ξύλον Χριστόν ἐξήνησας, τόν τάς εισόδους τῆς ζωῆς, τοίς πάσι γνωρίσαντα, διό σε πάναγνε, Θεοτόκον οἱ πιστοί καταγγέλλομεν.

Τού Μάρτυρος

Τόν προδηλωθέντα

Ἰλεων γενέσθαι, δυσώπησον τόν Δεσπότην, τοίς ἐν πίστει σε τιμῶσι, καί τήν σήν φωτοφόρον, καί σεπτήν Εορτήν εκτελούσι, Γόρδιε Μαρτύρων εγκαλλώπισμα.

Νύν τῆς ακηράτου, τρυφῆς καί τῆς θεοπτίας, εμφορούμενος Γόρδιε, καί φωτός ανεσπέρου, ἐν σκηναίς αιωνίοις κομίζῃ, τάς επικαρπίας τῶν αγώνων σου.

Αὕτη ἡ ἡμέρα, τήν σήν ἀθλησιν ἐπείδεν, ἦν οὐκ ἡμαύρωσεν ὁ χρόνος, οὐκ ἐκάλυψε λήθη, ἀλλ' αἰεὶ τοίς ὑμνοῦσί σε πίστει, Μάρτυς ἀνατέλλει ὥσπερ ἥλιος.

Δόξαν τήν ρευστήν, καί φθαρτήν καί πεπατημένην, παριδων θεόφρον Μάρτυς, αἰδίου νύν δόξης, καί χαράς ἀληθοῦς ἀπολαύεις, θρόνῳ τού Δεσπότης παριστάμενος.

Θεοτοκίον

Ὡς διασωθέντες, Παρθένε πρίν τῆς κατάρas, διά τού σου θείου τόκου, ἐπαξίως ὑμνοῦμεν, ευχαρίστως πάντες μελωδοῦντες. Χαίρε Θεοτόκε ἡ ἐλπίς ἡμῶν.

Ο Ειρμός

«Τόν προδηλωθέντα, ἐν ὅρει τῷ Νομοθέτῃ ἐν πυρί καί βάτῳ, τόκον τόν τῆς Αειπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Μάρτυρος

Γυναίκες ακουτίσθητε

Γορδίου τού θεόφρονος, καί πανενδόξου Μάρτυρος, αὕτη ἐπείδεν ἡμέρα, τήν ἀθλησιν, ἧς τήν μνήμην, λαμπρῶς νύν εκτελέσωμεν, Χριστοῦ γάρ

υπερήθλησε. Διαναστώμεν προθύμως, ώ φιλομάρτυρες πάντες, πρός αρετών ευκαρτίαν.

Προεόρτιον
Εν Πνεύματι τώ Ιερώ

Τήν Βηθλεέμ αφέμενοι, τό καινότατον θαύμα, πρός, Ιορδάνην δράμωμεν, εκ ψυχής θερμοτάτης, κακείσε κατοπτεύσωμεν τό φρικτόν Μυστήριον, θεοπρεπώς γάρ επέστη, γυμνωθείς ο Χριστός μου, επενδύων με στολήν, τής ουρανών Βασιλείας.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΪΝΟΥΣ ΙΣΤΩΜΕΝ ΣΤΙΧΟΥΣ Δ' ΚΑΙ ΨΆΛΛΟΜΕΝ ΣΤΙΧΗΡΆ ΠΡΟΣΌΜΟΙΑ.

Ήχος πλ. β'
Αι Αγγελικαί

Θρόνον ουρανόν, κεκτημένος ο Δεσπότης, ήλθεν επί γής, σαρκωθείς εκ τής Παρθένου, καί πρός τόν Ιορδάνην, επιστάς τό καθάρσιον, πάντων εξαιρεί τόν Ιωάννην. Αι πατριαί τής γής απάσης, αυτώ ψάλλωμεν Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Έφθασε Χριστός, πρός τά ρείθρα Ιορδάνου, Βάπτισμα αιτών, ο καθαίρων άμαρτίας. Πάσα η γή σκιρτάτω. Ουρανοί ευφραινέσθωσαν. Χαίρε τών Εθνών η Εκκλησία, τώ Βασιλεί νυμφευομένη, πιστώς βόησον. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Όρη γλυκασμόν, ευφροσύνης σταλαζάτω, χείρας μυστικώς, νύν κροτήσατε τά Έθνη, η έρημος ανθείτω Ιορδάνη υπόδεξαι, δεύρο Βαπτιστά τώ μυστηρίω, τού Λυτρωτού υπουργει χαίρων, λαοί μέλψωμεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Φώς τό εκ φωτός, υπέρ χρόνον προεκλάμψαν, τοίς εν τή νυκτί, καθημένοις επεφάνη, καί σκότος αμαρτίας, εκκαθάραν εφώτισε. Χόρευσον Αδάμ, ευφραίνου Εύα, η λύτρωσις Χριστός επέστη, Δαυϊδ βόησον. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... όμοιον

Άστρον Ιακώβ, εξανέτειλε τώ κόσμω, καί τήν φλογεράν, τών ανθρώπων αμαρτίαν, αναλαβών ενθάπτει, Ιορδάνου τοίς νάμασι, λάμπων τής θεότητος τώ φέγγει, καί φωτισμόν θεογνωσίας, διδούς Έθνεσιν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Καί νύν... όμοιον

Νόμου πληρωτής, κατά σάρκα χρηματίσας, ήλθεν ο Χριστός, απαρχήν τής σωτηρίας, επί τόν Ιορδάνην, εκτελέσαι ως εύσπλαγχνος, καί τώ Βαπτιστή καθυποκλίνει, τήν κορυφήν πιστώς βοώντι, λαοί κράζωμεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Απόστιχα Στιχηρά
Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Από τής Βηθλεέμ, επί τόν Ιορδάνην, μεταβώμεν, εκεί γάρ, τό φώς τοίς εν τώ σκότει, αυγάζειν ήδη άρχεται.

Στίχ. Διά τούτο μνησθήσομαί σου εκ γής Ιορδάνου καί Ερμωνιμ.

Γή η τού Ζαβουλών, οι πέραν Ιορδάνου, ακούσατε, Εγγίζει, Χριστός η σωτηρία, τό φώς η απολύτρωσις.

Στίχ. Είδοσάν σε ύδατα ο Θεός, είδοσάν σε ύδατα καί εφοβήθησαν.

Ευτρέπιζε καί σύ, Ιορδάνη τό ρείθρον, ο πυρί γάρ βαπτίζων, εγγίζει τού καινίσαι, τό συντριβέν πλαστούργημα.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Ώφθη τό πατρικόν, απαύγασμα τής δόξης, εν ρείθροις Ιορδάνου, Βαπτίσματι καθαίρον, τόν ρύπον τών ψυχών ημών.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Προεόρτια τών Φώτων, καί η Σύναξις τών Αγίων Εβδομήκοντα Αποστόλων, καί μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοκτίστου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Αποστόλων.

Έχος δ'

Εδωκας σημείωσιν

Κλεόπαν Ανδρόνικον, Σιλουανόν τε καί Άγαβον, Ανανίαν καί Φίλιππον, Πρόχορον Νικάνορα, Ρούφον καί Σωσθένην, Λίνόν τε καί Στάχυν, Στέφανον Τίμωνα Ερμάν, Φλέγοντα Μάρκον, Λουκάν Σωσίπατρον, Ιάσωνα καί Γάϊον καί Τυχικόν, καί Φιλήμονα, ιεροίς μελωδήμασιν, οι πιστοί μακαρίσωμεν.

Νάρκισσος καί Τρόφιμος, Καίσαρ Ζηνάς καί Αρίσταρχος, Μάρκος Σίλας καί Γάϊος, Ερμής καί Ασύγκριτος, Απολλως Κηφάς τε, Κλήμης καί Ιούστος, Κούαρτος Έραστος Λουκάς, Ονησιφόρος Κάρπος καί Εύοδος, Ματθίας καί Ιάκωβος καί Ουρβανός Αριστόβουλος, Τυχικός καί Αρίσταρχος, επαξίως τιμάσθωσαν.

Πούδην Ηρωδίωνα, καί Αρτεμάν καί Φιλόλογον, Ολυμπάν τε καί Ρόδιον, Απελλήν Αμπλίαν, Πατροβάν καί Τίτον, Τέρπνον καί Θαδδαϊον, Επαινετόν τόν θαυμαστόν, Αχαϊκόν τε, Ακύλαν Λούκιον, Βαρνάβαν Φουρτουνάτόν τε, καί

Απολλώ τόν αοίδιμον, καί τόν Κρήσκην Τιμήσωμεν, τούς σεπτούς
θεοκήρυκας.

Έτερα Στιχηρά Προσόμοια τού Οσίου.

Ήχος β'

Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Ότε κατετρώθης τήν ψυχήν, έρωτι τώ θείω Παμμάκαρ, τόν σόν επάρας
σταυρόν, χαίρων ηκολούθησας τώ σταυρωθέντι Χριστώ καί νεκρώσας τό
φρόνημα, σαρκός εγκρατεία, Πνεύματος ενέργειαν ζώσαν εισδέδεξαι, λύειν
νοσημάτων χειμώννα, θέρμη πρεσβειών ευπροσδέκτων, όθεν σε συμφώνως
μακαρίζομεν.

Ότε επιμόνοις προσευχαίς, καί συντονωτάτη νηστεία, τό Οπτικόν τής ψυχής,
Πάτερ απεκάθηρας, ναός γεγένησαι, Τρισηλίου θεότητος, καί Ιερωσύνης,
χρίσμα θείον άγιον υποδεξάμενος, ένδον τών αδύτων εισήλθες, θύων διά σέ
τόν τυθέντα, διά συγκατάβασιν απόρρητον.

Πράος, ανεξίκακος οφθείς, εν ακεραιότητι γνώμης, Πάτερ θεόκτιστε,
κατεκληρονόμησας, πραέων όντως τήν γήν, καί μεθέξει Θεούμενος, τρυφής
απολαύεις, καί αγαλλιάσεως, καί χαρμονής αληθούς, ένθα μνημονεύων μή
παύση, τών εορταζόντων εκ πόθου, καί τήν σήν Τιμώντων θείαν κοίμησιν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος γ'

Φαιδρά μέν η παρελθούσα Εορτή, ένδοξος η παρούσα ημέρα. Εν εκείνη τόν
Σωτήρα Μάγοι προσεκύνησαν, εν ταύτη δέ τόν Δεσπότην, δούλος κλητός
εβάπτισεν. Εκεί Ποιμένες αγραυλούντες, είδον καί εθαύμασαν, ώδε φωνή τού
Πατρός, τόν μονογενή Υιόν εκήρυξε.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Ολύχνος τώ Φωτί, η αυγή τώ Ηλίω, ο φίλος τώ Νυμφίω, ο Πρόδρομος τώ
Λόγω, Προφήτα καθυπουργήσον.

Στίχ. Διά τούτο μνησθήσομαί σου εκ γής Ιορδάνου καί Ερμωνιμ.

Έλθεν ο φωτισμός, η λύτρωσις εφάνη, εν Ιορδάνη, δεύτε, συνέλθωμεν
ρυφθήναι, καί άσαι προεόρτια.

Στίχ. Είδοσάν σε ύδατα ο Θεός, είδοσάν σε ύδατα καί εφοβήθησαν.

Πάντα μοι διά σού, τά καλά Θεοτόκε, ο Θεός εν ανθρώποις, τό φώς εν
Ιορδάνη, καγώ εν τώ φωτί αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Έρχεται πρός Ιορδάνην, Χριστός η αλήθεια, τού βαπτισθήναι υπό Ιωάννου,

καί φησί πρὸς αὐτόν. Εγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καί σύ ἔρχη πρὸς με; οὐ τολμῶ ὁ χόρτος προσπαύσαι τῷ πυρί, σύ με αγιάσον Δέσποτα, τῇ θεῖα ἐπιφανείᾳ σου.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Ἀπόστολοι Ἅγιοι, πρεσβεύσετε τῷ ελεήμονι Θεῷ ἵνα πταισμάτων ἀφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Προεόρτιον Ἦχος δ'

Ετοιμάζου Ζαβουλών, καὶ εὐτρεπίζου Νεφθαλείμ. Ἰορδάνη ποταμέ, στήθι ὑπόδεξαι σκιρτῶν, τοῦ βαπτισθῆναι ἐρχόμενον τὸν Δεσπότην. Ἀγάλλου ὁ Ἀδάμ σὺν τῇ Προμήτορι, μὴ κρύπτετε εαυτοὺς, ὡς ἐν Παραδείσῳ τό πρῖν, καὶ γὰρ γυμνοὺς ἰδὼν ὑμᾶς ἐπέφανεν, ἵνα ἐνδύσῃ τὴν πρώτην στολήν, Χριστὸς ἐφάνη, τὴν πᾶσαν κτίσιν, θέλων ἀνακαινίσαι.

Ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις ὁ Κανὼν οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τῇ μακρᾷ πέμπτῃ μακρὸν ὕμνον ἐξάδω.

Ὠδὴ α' Ἦχος πλ. β' Ὁ Εἰρμός

«Τμηθεῖση τμάται, πόντος ἐρυθρός, κυματοτρόφος δὲ ξηραίνεται βυθός, ὁ αὐτὸς ομοῦ ἀόπλοις γεγονώς βατός, καὶ πανοπλίταις τάφος, ὠδὴ δὲ Θεοτερπῆς ἀναμέλπετο. Ἐνδόξως δεδόξασται, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν».

Ἡ πανταιπία, καὶ παρεκτικὴ ζωῆς, ἡ ἀπειρος Σοφία τοῦ Θεοῦ, ὠκοδόμησε τὸν οἶκον εαυτῆς, Ἀγνῆς ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, πρὸς, Ἰορδάνου δὲ νῦν ροὰς ἔρχεται, αἰτούσα τὸ Βάπτισμα, βροτῶν εἰς ἀνάπλασιν.

Μυσταγωγούσα, πάντας συγκαλεῖ, τοὺς ἐξ Ἐθνῶν ἢ τοῦ Θεοῦ Σοφία, πρὸς τὸ φῶς, τοὺς ἐν σκότει πρῖν ἀγνοίας ἀφεγγούς, κειμένους εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας, ἀνάγουσα μυστικῶς τῷ Βαπτίσματι, καρδίας καθαίροντι, καὶ κτίζοντι Πνεύματι.

Ἀκουτισθώμεν, νῦν προφητικῶν, εκπληρουμένων διὰ Πνεύματος φωνῶν, ὁ βαπτίζων γὰρ ἐν Πνεύματι καὶ πυρί, ἐπείγεται Χριστὸς πρὸς Ἰορδάνην. Προσέλθετε πρὸς αὐτόν καὶ φωτίσθητε, ὑμῶν γὰρ τὰ πρόσωπα, οὐ καταισχυνθήσονται.

Ὠδὴ γ' Ὁ Εἰρμος

«Κύριος ὢν πάντων, καὶ κτίστης Θεός, τὸ κτιστὸν ὁ ἀπαθής, πτω χεύσας σεαυτῷ ἠγώσας, καὶ τοῖς ρεῖθροις οἷς ἐμελλες ἐλθεῖν, αὐτὸς ὢν τοῖς λαοῖς προσεφώνεις. Ὑδωρ τῆς ζωῆς ἀντλήσατε, καὶ πίστει στερεωθήσεσθε».

Ρύσιον ψυχῶν, καὶ σωμάτων ἅμα, τοῦ Βαπτίσματος τὴν χάριν, Σώτερ ἔρχη χαρίσασθαι, διὰ τοῦτο βραβεύεις νῦν ἡμῖν, καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος κράζων.

Ὑδωρ τῆς ζωῆς ἀντλήσατε, καί πίστει στερεωθήσεσθε.

Ἄφρων ἀνὴρ, ὁ μὴ γινώσκων Θεόν, διαφθείρεται καί γάρ, ἀτόποις ἐπιτηδεύμασιν, ἐλαττοῦται παντός ἐξ ἀγαθοῦ, καί πάσης ἐκπίπτει σωτηρίας, οὐπὲρ τῆς μερίδος ἅπαντες, οἱ Χριστὸν γνόντες ρυσθείημεν.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Προκατιδὼν ὁ Προφήτης, τοῦ μυστηρίου σου τό ἀπόρρητον, Χριστέ προανεφώνησεν. Ἐθου κραταίαν, Βαπτίσματος τὴν χάριν τοῖς πίστει, τοῦτο δεχομένοις ἅπασιν, εἰς λύτρωσιν τῶν ἀμπλακημάτων ἡμῶν».

Επὶ τό Βάπτισμα σπεύδεις, τό τοῖς θνητοῖς πηγάζον τὴν ἄφεσιν, πεφορτισμένοις ἅπασιν, πταίσμασι κακοῖς, κακῶς ἐν μοχθηρία βιούσι, τὴν κατὰ ψυχὴν ἀνάπαυσιν αὐτοῖς, ὡς οἰκτίρμων παρέξειν ἐπαγγειλάμενος.

Μεταλαβὼν τῆς σαρκός μου, τῆς σῆς θεότητος μεταδίδως μοι, εἰκὼν γάρ ἀπαράλλακτος, ὢν τοῦ σου Πατρός, χωρεῖς ἐπὶ χειρῶν σου Σώτερ τό πλάσμα, πλὴν τῆς αμαρτίας, ἀνθρώπος φανείς, τῷ ὁμοίῳ καθαίρων, Λόγε τό ὅμοιον.

Πόμα καί χρίσμα καί Πνεῦμα, τῆς σῆς σφραγίδος Σώτερ γνωρίσματα, καί μυστικά χαρίσματα, καί τῶν δωρεῶν τῶν θείων, ἀξιέραστα γέρα, τὸν Μονογενὴ καί γάρ σε ἰλασμόν, ὁ Πατὴρ εἰς τὸν κόσμον ἀπέστειλεν.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Τῷ συνδέσμῳ τῆς δειλίας, συνεχόμενος νῦν ὁ Πρόδρομος, παραιτεῖται τό βαπτίζειν, εὐλαβῶς Χριστὸν θεασάμενος, γυμνὸν ἐστώτα ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὕδατι στεγάζοντα τὰ ὑπερώα».

Ἡ τό ἀσχετον κρατοῦσα, καί ὑπερώον ἐν αἰθέρι ὕδωρ, ἡ ἀβύσσους χαλινούσα, καί θαλάσσας ἀναχαιτίζουσα, Θεοῦ Σοφία, μολεῖ πρὸς Ἰορδάνην. Βάπτισμα δὲ δέχεται, χειρὸς ἐκ δούλου.

Μορφωθεὶς Ἀδὰμ τὸν πρῶτον, Βαπτισμῷ ἡκεὶ καθάραι Χριστός, ὁ νεφέλαις δὲ τὸν πόλον, περιβάλλων καί ἀναβαλλόμενος φῶς, γυμνὸς ὁράται, ἐν Ἰορδάνου ρεῖθροις, καί χειρὶ κατέχεται, ὁ πάντα φέρων.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἀβυσσος ἐσχάτη, ἀμαρτημάτων ἐκύκλωσέ με, καί τὸν κλύδωνα μηκέτι φέρων, ὡς Ἰωνᾶς τῷ Δεσπότη βῶώ σοι. Ἐκ φθοράς με ἀνάγαγε».

Κύριόν σε γνόντες, οὐρανοὶ διηγούνται τὴν σὴν, Σώτερ δόξαν ἐν τῇ σὴ γεννήσει, νῦν δὲ Πατὴρ σε κηρύττει, Υἱὸν ἀγαπητὸν βαπτιζόμενον.

Ρύπον πᾶς ὁ φέρων, ἀπορρυφθήτω δακρύων κρουνοῖς, καί Χριστῷ ἐν τρόμῳ

προσερχέσθω, πυρί καί Πνεύματι θείω, καθάραι προϊόντι τήν φύσιν ημών.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Οι Παῖδες ἐν Βαβυλώνι, καμίνου φλόγα οὐκ ἐπτηξαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ φλογός ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον. Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ημῶν».

Νευστάζων κάραν πρὸς ἐχθραν, μηδεὶς δολίως κινήσειε, τῷ πλησίον κακῶς αποδοῦναι, κακὸν ἀντὶ κακοῦ μελετών, ἀλλ' ἐν ἀγάπῃ Κύριον, τὸν φανέντα τιμήσωμεν.

Υμῶν Χριστοῦ ὅσοι φίλοι, μικρὸν προσκακοπαθῆσατε, τούτῳ μορφωθέντι καὶ φανέντι, καθ' ἡμᾶς καὶ τὸ Βάπτισμα, ἐπειγομένῳ δέξασθαι, τῆς εἰκόνης εἰς κάθαρσιν.

Μεθ' ὅστις ἐμοῦ κατέλθῃ, καὶ συνταφῇ τῷ Βαπτίσματι, μετ' ἐμοῦ τῆς δόξης ἀπολαύσει, καὶ τῆς ἀναστάσεως, Χριστός νῦν ἐπαγγέλλεται, ὡ πιστῶς ὑπαντήσωμεν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Νόμων πατρῶων οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλώνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγῆς ἀλογίστου, καὶ συνημμένοι, ὡ οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρί, τοῦ κρατούντος ἐπάξιον, ἀνέμελπον τὸν ὕμνον. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Οἱ δαιτυμόνες τῆς Θεοῦ τροφῆς, τῆς Βηθλεέμ τῷ λόγῳ κατατρυφήσαντες, σὺν Ἀγγέλοις τε δοξάσαντες, καὶ Ποιμέσι καὶ Μάγοις, τὸν σαρκωθέντα, νῦν πρὸς Ἰορδάνην μυστικῶς, πορευθῶμεν οψόμενοι, μυστήριον τὸ μέγα, ὅπερ ἡκεὶ Χριστός ἐκτελέσων, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νόμου τηροῦντες τὸ κεφάλαιον, καὶ προφητῶν ἀγαπῇ ἐνστερνισάμενοι, μιμηταὶ Χριστοῦ γενώμεθα, δι' ἀγάπῃσιν ἄκραν σάρκα λαβόντος, καὶ διὰ Βαπτίσματος ἡμᾶς τῷ Πατρὶ καταλλάξαντος, καὶ διδάξαντος μέλπειν. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐδεξιούτο τὸν ἐρχόμενον, τὰς ἀμαρτίας πάντων καθάραι νάμασιν, ἀλλὰ τούτον διεκώλυε, συστελλόμενος φόβῳ. Ἐγὼ γάρ χρεῖαν ἔχω βαπτισθῆναι ὑπὸ σοῦ, τῷ Νυμφίῳ ἀντέφησεν, ὁ φίλος ἡ φωνὴ τε τῷ Λόγῳ, καὶ Ἡλίῳ ὁ λύχνος, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ξενίας Δεσποτικῆς, καὶ ἀθανάτου τραπέζης, ἐν πενιχρῷ σπηλαίῳ πρίν, ἀπολαύσαντες, νῦν πρὸς Ἰορδάνην δράμωμεν, μυστήριον οψόμενοι ξένον, τὸ τῆς ἄνω λαμπρότητος πρόξενον».

Ἄπιτε τῆς Βηθλεέμ, οἱ τρυφηταὶ τῶν θαυμάτων, πρὸς χώραν Ἰορδάνου, κακεῖ
οψόμενοι, ἔργα μυστικῶς τελούμενα, Βαπτίσματί τε τὸν Χριστὸν
προσελθόντα, τὸν Ἀδὰμ αναπλάσαι, καὶ γὰρ σεσάρκωται.

Δημιουργὸς γεννηθεὶς, ἐκ τοῦ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, ἐτέχθη ἐπ' ἐσχάτων,
ατρέπτως σαρκωθείς, Κόρης ἐξ αγνῆς θεόπαιδος, διπλοῦς Θεὸς καὶ
ἄνθρωπος θέλων, τὸν Ἀδὰμ αναπλάσαι διὰ Βαπτίσματος.

Ὡς ἄνθρωπος ἐπέστης, οὐσία οὐ φαντασία, ὥς εἰς ἐν μέσω πάντων, ζητῶν τὸ
Βάπτισμα, ὁ μόνος φύσει ἀνεύθυνος, ἐνθάπαι γὰρ εὐθύνας ἤλθες, τῶν
ανθρώπων, ἐν ὕδασι βαπτιζόμενος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ταχυ προκατάλαβε

Ἰδοὺ παραγίνεται, πρὸς Ἰορδάνην Χριστός, φωνεῖ τῷ Προδρόμῳ τε. Δεύρο με
βάπτισον, τὸν πάσαν καθαίροντα, κόσμου τὴν αμαρτίαν, ποταμίῳ εἰς
ρεῖθροισι, ἐκτεινόν σου τὴν χεῖρα, κορυφῇ μου πρὸς θεῖαν, χεῖρός γάρ τὸ
παράπτωμα, ἤλθον ἰάσασθαι.

Δόξα... Καὶ νῦν... ὁ αὐτός
Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τὸν Βασιλέα τοῦ παντός καὶ Δεσπότην ἐπὶ τὸ Βάπτισμα πιστοὶ καθορώντες,
θεοπρεπῶς ἐρχόμενον ὑμνήσωμεν αὐτόν, τρίβους καρδιῶν ἡμῶν,
εὐτρεπίσωμεν πόθῳ, σπύλους ἀποπλύνοντες, τῶν δεινῶν ἐγκλημάτων. Ἰδοὺ
γὰρ σῶσαι γένος τῶν βροτῶν, ἐν Ἰορδάνου ροαίς παραγίνεται.

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν

Ὁ μέγας Βαπτιστής, τοῦ Κυρίου ἀγάλλου, ἐπέστη γὰρ Χριστός, ὑπὸ σοῦ
βαπτισθῆναι, τρέμεις ὡς υπηρέτης, ὁ γὰρ Δεσπότης κεφαλὴν κλίνει σοι, ἄψαι
τῆς θείας κάρας, τοῦ ἀπτομένου χειρὶ τὰ σύμπαντα, καὶ εὐδοκία σῶζοντος
Θεοῦ, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα... Καὶ νῦν... τὸ αὐτό

Οἱ Κανόνες. ὁ Προεόρτιος εἰς ζ' τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων εἰς δ' καὶ τοῦ
Οσίου εἰς δ'. Προεόρτιος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Κατὰ Ἀλφάβητον. Ἰωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. β' Ο Ειρμός

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντοῦμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ὠδὴν, ἐβόα ἀσωμεν».

Αγαλλιᾶσθω ἡ κτίσις, αἱ πατριάί, τῶν ἔθνων ἀδέτωσαν. Ἰησοῦς ὁ Βασιλεὺς, πάσης γῆς προέρχεται ροαίς, Ἰορδάνου τὴν ἡμῶν, ποιῆσαι κάθαρσιν.

Βασιλικὴν αλουργίδα παρθενικῶν, ἐξ αἱμάτων Κύριε, ἐνδυσάμενος σαρκί, ποταμοῦ πρὸς ρεύματα γυμνός, ἐπιβαίνεις τὴν ἡμῶν, ἐνδύων γύμνωσιν.

Γόνος Πατρός προανάρχου σύ πεφυκώς, πρὸς τὸν Γόνον εὐσπλαγχνε, Ζαχαρίου εὐτελώς, παραγίνῃ βάπτισμα αἰτῶν, ὅπως χάριτι υἱοῦ Θεοῦ ποιήσης ἡμᾶς.

Κανὼν τῶν Ἀποστόλων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Χριστοῦ Μαθητάς δευτέρους ἐπαινέσω. Ἰωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'

«Ἀνοίξω τό στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί, καὶ οφθήσομαι, παιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἀσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα».

Χριστῷ μαθητεύσαντες, τῷ δι' ἡμᾶς ὕλη σώματος, φανέντι Πανεύφημοι, κατεφωτίσατε, κόσμον ἅπαντα, ἀκτίσιν εὐσεβείας, τό σκότος μειώσαντες τῆς ἀθεότητος.

Ρεόντων ἀφέμενοι, τό πεφυρμένον καὶ ἀστατον, Χριστῷ ἡ κολούθησαν, Κρήσκης καὶ Πρόχορος, καί, Ἀνδρόνικος, Θαδδαῖος καὶ Νικάνωρ, φωστήρες γενόμενοι, θεοειδέστατοι.

Ἰσχύν τοῦ ἀλάστορος, κατεπαλαίσατε ἐνδοξοί, ἰσχύϊ τοῦ Πνεύματος, τοὺς τῇ μανία τε, ἀθεότητος, τελείως παρεθέντας, ἰσχύος ἐπλήσατε, καὶ θείας γνώσεως.

Σαρκὸς ὁμοιώματι, ἐπιφανέντα τὸν Κύριον, Ἀμπλίας ἐκήρυξε, Στάχυς καὶ Φίλιππος, ὡς Ἀπόστολοι, ὡς θεῖοι ἱεράρχαι, ὡς ὄντες διάκονοι, τῶν υπέρ έννοιαν.

Θεοτοκίον

Τό θεῖον παλάτιον, τοῦ Βασιλέως τιμήσωμεν, ἐν ᾧ κατεσκήνωσε, καθὼς ἠθέλησε, τὴν ἀπείρανδρον, καὶ μόνην Θεοτόκον, δι' ἧς ἐθεώθημεν, ὑμνολογήσωμεν.

Κανὼν τοῦ Οσίου. Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ἦχος β'

«Ὡς βυθὼ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα πανστρατιάν, ἡ υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον αμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γάρ δειδόξασται».

Τῆς τρυφῆς χειμάρρους ὁ Χριστός, νάμασι προέρχεται, δουλοπρεπῶς τοῦ Ἰορδάνου λούσασθαι, τὰ ὄρη σκιρτήσατε, ἀγαλλίασιν, οἱ βουνοὶ περιζώσασθε, οἱ ρερυπωμένοι, κάθαρσιν πρὸς θεῖαν εὐτρεπίσθητε.

Ἡ φωσφόρος μνήμη σου ἡμῖν, σήμερον ἐξέλαμψεν, ἡλιακὰς μαρμαρυγὰς θεόκτιστε, τῶν κατορθωμάτων σου, τῶν παθῶν ἡμῶν, ἐλαυνούσας κατήφειαν, ἢν ἐπιτελούντες, πιστεῖ σε καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Πτερωθεὶς τῷ πόθῳ Χριστοῦ, γέγονας μετάρσιος, τῆς κοσμικῆς ἀπαναστάς συγχύσεως, ὅθεν προσεχώρησας, πρὸς ἀσκήσεως τὰ ἐπίπωνα σκάμματα, καὶ δι' ἐγκρατείας, Ἄγγελος καθάπερ ἐπεβίωσας.

Θεοτοκίον

Τὴν Ἀγνὴν ἀγνεύοντι νοῖ, δεῦτε μακαρίσωμεν, τὴν καλλονὴν Ἰακώβ ἢν ἠγάπησε, Θεὸς ἐκλεξάμενος, ἢν κατώκησεν, ὡς σκηνὴν ἀγιάσματος, ὡς τιμιωτέραν, πάντων τῶν κτισμάτων ἀνυμνήσωμεν.

Ωδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου».

Δεσπόζων πάντων ὡς Θεός, δούλου φέρεις εἰκόνα, καὶ πρὸς δούλον οἰκτίρμον, παραγίνῃ σαρκικῶς, Βαπτίσματι θεουργῶ, τῆς δουλείας, τοῦ ἐχθροῦ ἐξαίρων ἡμᾶς.

Ἐπέστης ρεῖθρῳ διατί; ποῖαν κάθαρσιν θέλων, ποῖον ρύπον ἐκπλύνειν, υπεράγαθε ζητῶν; ὑμνῶ σου τὴν υπέρ νούν, διὰ σπλάγχνα Λόγε συγκατάβασιν.

Ζητῶν τὸ πρόβατον Χριστέ, ὅπερ ἄγριος λύκος, κατεσπάραξε δόλῳ, Ἰορδάνου ταῖς ροαῖς, ἐφίστασαι ἐκβῶν, τῷ Προδρόμῳ. Δεύρο σύ με βάπτισον.

Τῶν Αποστόλων

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους

Οἷα ποταμοὺς ὑμᾶς ὁ Λόγος, εἰς πάσαν ἐξέπεμψε τὴν γῆν, πληροῦντες ταύτην Πάνσοφοι, ἀρδεΐαις θεοῦ Πνεύματος, καὶ τὸν φλογμὸν ἐξαίροντες, τῆς ἀθεΐας ἐν χάριτι.

Ὑμνήσωμεν Τίμωνα τὸν θεῖον, τὸν Σίλαν τε καὶ Σιλουανόν, καὶ πιστεῖ

επαινέσωμεν, Επαινετόν τόν ένδοξον, καί Ουρβανόν καί Άγαβον, τούς αληθώς χριστοκήρυκας.

Μακάριοι ήδη γεγονότες, ως όντως μακάριον Θεόν, διδάσκαλον πλουτήσαντες, τούς πρίν αθλίους Πάνσοφοι, μετόχους απεδείξατε, ενθέου μακαριότητος.

Θεοτοκίον

Αγνή πρό τού τόκου καί εν τόκω, καί μετά τόν τόκον αληθώς, Παρθενομήτορ πέφηνας, Θεόν γάρ απεκύησας, όν Αποστόλων σύλλογος, περιφανώς ανεκήρυξεν.

Τού Οσίου

Εν πέτρα με τής πίστεως

Αβύσσους τώ προστάγματι ο ποιήσας, ο ύδατι στεγάζων τά υπερώα, εν ύδασι προέρχεται βαπτισθήναι, ψυχή γρηγόρησον, παθών καθάρητι, αρετών προσφέρουσα τά βλαστήματα.

Η δύπνοον ως ρόδον τή γεωργία, τού Πνεύματος ασκήσεως εν λειμώνι, εξήνθησας θεόκτιστε ευωδίας, πληρών τούς ψάλλοντας, Θεώ εκάστοτε, Ως ουκ έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε.

Ελαία ως κατάκαρπος εν τώ οίκω, Κυρίου ανεβλάστησας τώ ελαίω, τών πόνων σου θεόκτιστε ιλαρύνων, ημών τά πρόσωπα, ψαλλόντων, Όσιε. Ως ουκ έστιν άνιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Πολλοί οι πολεμούντές με από ύψους, εν οδύνη εξέλι πεν η ζωή μου, κατέδυσα εις χάος πλημμελημάτων, σώσόν με Δέσποινα, μή υπερίδης με, προστασίαν άμαχον, σέ γάρ κέκτημαι.

Ο Ειρμός

«Εν πέτρα με τής πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς μου, ευφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν. Ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος πλήν σου Κύριε»

Κάθισμα τών Αποστόλων

Ήχος γ' Θείας πίστεως

Στύλοι άσειστοι τής Εκκλησίας, εδραιώματα τής ευσεβείας, γεγεννημένοι Μαθηταί τού Θεού ημών, διατηρήσατε ταύτην αλώβητον, αποσοβούντες τού πλάνου τά σκάνδαλα, καί αιτούμενοι, Χριστόν τόν Θεόν εκάστοτε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... τού Οσίου Ήχος α'

Τού λίθου σφραγισθέντος

Ποιμάνας θεαρέστως τού Κυρίου τό ποιμνιον, τή σύριγγι τού λόγου, θεοφόρε Θεόκτιστε, εις χλόην απαθείας καί ζωής, προσήγαγες σωζόμενον Θεώ, καί πρός τούτον εκδημήσας, μισθόν τών πόνων είληφας επάξιον. Δόξα τώ

δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τώ σέ στεφανώσαντι, δόξα τώ ενεργούντι διά σου, πᾶσιν ἰάματα.

Καί νύν... Προεόρτιον, ὅμοιον

Τού Ἰησοῦ γεννηθέντος, ἐκ Παρθένου Μαρίας, καί ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθέντος ὑπό τοῦ Ἰωάννου, τό Πνεῦμα κατήλθεν ἐπ' αὐτόν, ορώμενον ἐν εἶδει Περιστεράς, διά τούτο ὁ Προφήτης, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις ἔλεγε κραυγάζων. Δόξα τῇ παρουσίᾳ σου Χριστέ, δόξα τῇ Βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Ωδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ εορτάζουσα».

Ἡ νίκα εἶδέ σε, τό ρεῖθρον Κύριε, Ἰορδάνου ἐστράφη, ἡ δέ πολλοῖς, πάθεισι κατάρρυτος, φύσις ἡμῶν πρὸς οὐρανοῦς, ἀνεστράφη προσκυνούσά σε.

Θαμβεῖται ἥλιος, ορών σε Ἥλιε, σαρκικῶς γυμνωθέντα καί μυστικῶς, πᾶσαν καταυγάζοντα, τὴν γυμνωθεῖσαν σκοτεινὴν, παραβάσει φύσιν Δέσποτα.

Ἰδοὺ ἡ κάθαρσις, ἰδοὺ ἡ λύτρωσις, ἡ ἀνάπλασις πάντων, ὁ φωτισμός, ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια, οἰκειωθῶμεν οὖν αὐτῷ, διά βίου καθαρότητος.

Τῶν Ἀποστολῶν

Τὴν ἀνεξιχνίαστον

Θάλασσαν ἐτάραξαν τὴν τῶν Ἐθνῶν, ταύτην ἐπιβάντες οἱ πάνσοφοι, καθάπερ ἵπποι, τοῦ Σωτήρος Μαθηταί, καί τοὺς πιστοὺς διέσωσαν, ὕδατι Ἁγίῳ καί Πνεύματι.

Ἦστραψαν ὡς ἥλιος ἐπὶ τῆς γῆς, Πούδης Ἀπελλῆς καί Φιλόλογος, καί Ἡρωδίων, Ρούφος τε καί Πατροβάς, καί τοὺς πιστοὺς ἐφώτισαν, σκότους ἀγνωσίας ρυσάμενοι.

Τείνας ἐξαπέστειλε βέλη υμᾶς, ὡς ἠκονημένα ὁ εὐσπλαγχνος, βέλη συνθλώντα, τοῦ ἐχθροῦ καί τοὺς δεινῶς, τραυματισθέντας Ἐνδοξοί, χάριτι Θεοῦ θεραπεύοντας.

Αἶνεσιν προσάξωμεν τῷ Λυτρωτῇ, ἀνυμνολογούντες Ροδίωνα, τὸν θεηγόρον, καί Ἑρμὴν τὸν εὐκλεή, καί τὸν σοφόν Ἀσύγκριτον, Λίνόν τε τὸν θεῖον καί Γάϊον.

Θεοτοκίον

Σέ μακαριώτατος πάλαι χορός, τῶν προφητευόντων ἐν Πνεύματι, θεηγορίαις, ἱεραῖς θεοπρεπῶς, κατονομάζει Πάναγνε, Πύλην τε καί Ὅρος κατάσκιον.

Τοῦ Οσίου

Ελήλυθας, εκ Παρθένου

Εστάλαξαν, γλυκασμόν οι τών πόνων ιδρώτές σου, πικρίαν εξαίροντες, τήν τών Δαιμόνων Αοίδιμε, νόσων φυγαδεύοντες, τās αλμυράς διεκχύσεις αξιάγαστε.

Θεούμενος, ανενδότοις καθάρσεσιν Όσιε, φωστήρ εχρημάτισας, τών Μοναστών φαεινότατος, τύπος ακριβέστατος, καί ποδηγέτης, καί πύργος αδιάσειστος.

Διέρρηξας, τών παθών τās θαλάσσας Θεόκτιστε, τή ράβδω τής Πίστεως, καί Φαραώ τόν αόρατον, Πάτερ κατεπόντισας, επαγγελίας πρός χθόνα φθάσας Όσιε.

Θεοτοκίον

Κεκράξομαι, εν νυκτί καί ημέρα Πανάμωμε, πρός σέ καί σωθήσομαι, καί ηδονών υπερβήσομαι, τείχος καί ρυσθήσομαι, πειρατηρίων, Δαιμόνων, μεσιτεία σου.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τās τών ορθιζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον».

Καρποφορήσωμεν τώ Χριστώ, βίον καθαρόν, έρχεται γάρ, αποκαθαίρων σίς ύδασι, τών αμαρτημάτων τόν ρύπον χάριτι, ο μόνος ευεργέτης καί αναμάρτητος.

Λαός εν σκότει τών δυσχερών, πάλαι ο καθήμενος τό φώς, επιφανέν σοι τό άδυτον, βλέπον, καί ταίς θείαις αυγαίς φωτίσθητι, καί τού επιφανέντος τήν χάριν ύμνησον.

Μέγα μυστήριον εκτελών, μέγιστον πρός Πρόδρομον τόν σόν, ώ μεγαλόδωρε Κύριε, έρχη σμικρυνθείσαν τήν ανθρωπότητα, αρρήτως μεγαλύνων διά Βαπτίσματος.

Τών Αποστόλων

Εξέστη τά σύμπαντα

Δεσμείν τε πανεύφημοι, καί λύειν ως Απόστολοι, λαβόντες υμείς τήν εξουσίαν, τούς δεδεμένους κακοπιστίας δεσμώ, ελύσατε, όθεν τήν υμών, μνήμην εορτάζομεν, πιστώς περιχορεύοντες.

Ενθέοις, Αρίσταρχος, τιμάσθω μελωδήμασι, Τέρτιος, ιάσων καί Σωσθένης, Καίσαρ καί Μάρκος, Λουκάς Σωσίπατρος, Κούαρτος καί θείος Απελλής, Κλήμης Επαφρόδιτος, καί ο πάνσοφος Έραστος.

Υμᾶς ὡς τοὺς Δώδεκα, ἀπέστειλεν ὁ Κύριος, πάσαν ἐκριζοῦντας ἀθεΐαν, πᾶσιν ἀνθρώποις καταφυτεύοντας, γνῶσιν θεϊκὴν περιφανῶς, ἔνδοξοι Ἀπόστολοι, πρεσβευταὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Τὰ ὄμματα φώτισον, Παρθένε τῆς καρδίας μου, λάμπσον μοι ἀκτῖνα μετανοίας, σκότους με ρύσαι διαιωνίζοντος, Πύλη τοῦ φωτός Χριστιανῶν, πάντων τό προσφύγιον, τῶν πιστῶς ἀνυμνούντων σε.

Τοῦ Οσίου

Ο φωτισμός τῶν ἐν σκότει

Τῶν προσευχῶν, τῷ ἀρότρῳ ἀνανεώσας, γῆν τῆς καρδίας, ταύτη κατεβάλου τοῦ λόγου σπῶρον, Πάτερ θεόφρον, καὶ πολύχουν ἐδρέψω, ευκαρπίαν τῶν ευφημούντων σε, πάντων ευσεβῶν, τὰς ψυχὰς διατρέφουσαν.

Ἀγρυπνον νούν, ἀενάως προσφέρων, Πάτερ θεόφρον, πάθη κατεκοίμισας ψυχοφθόρα, ὀρθρον πρὸς θεῖον, ἐπειγόμενος φθάσαι, πρὸς αὐτοῦ φωτός λαμπρότητα, τῶν ευφραينوμένων, ἐν ᾧ ἡ κατοίκησις.

Ὡς θεαυγής, καὶ φωσφόρος καὶ πλήρης τῶν χαρισμάτων, Πνεύματος τοῦ θεοῦ υπάρχων Πάτερ, τῆς ἀκακίας τό ἀνόθευτον ἦθος, υποφαίνων πᾶσιν, ἐδείκνυες, Ἄγγελος καθάπερ, βίων μετὰ σώματος.

Θεοτοκίον

Ἀνατολῆς, τῆς ἐξ ὕψους φανείσης, ἐδείχθης Πύλη, θρόνος ἐπηρμένος τοῦ Βασιλέως, ουρανομήκης, καὶ μετάρσιος Κλίμαξ, ἡ ἐπέβη Χριστός Πανάχραντε, καὶ τοῖς ἀπωσμένοις, βροτοῖς προσωμίλησεν.

Ὡδὴ ς' Ὁ Εἰρμος

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ ευδίῳ λιμένι σου προσδραμών, βῶ σοι. Ἀνάγαγε, ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Ναμάτων ὡς ἐμπλεως, μυστικῶν ὡς ποταμός, εἰρήνης μόνε Κύριε, πρὸς ποταμόν ἐφίστασαι ἐκ μικράς, σταγόνης αἰτούμενος, βαπτισθῆναι ὁ μόνος ἀναμάρτητος.

Ξενίζεται ἀνωθεν, τῶν Ἀγγέλων ὁ χορός, κατανοῶν γυμνούμενον, τὸν ταῖς νεφέλαις σκέποντα ουρανόν, καὶ κράζει. Τίς αὕτη σου, ἡ πολλὴ πρὸς ἀνθρώπους συγκατάβασις;

Ὁ πλήρης κεκένωται, ὁ ἀόρατος ἰδοῦ, σωματωθεὶς ἐπέφανεν, Ἰορδάνη ευφράνθητι ποταμέ, τὰ ρεῖθρά σου πλήρωσον, ὅπως λούσης τὴν πάντων ἀναγέννησιν.

Εἰς πάντα κόσμον ἐρράνατε, τό ὕδωρ τῆς ζωῆς τό σωτήριον, νεφέλαι ἔμψυχοι, ἀναδειχθέντες Ἀπόστολοι, καί τῶν πιστῶν καρδίας κατεδροσίσατε.

Ῥημάτων θείων ἡ δύναμις, ὑμῶν τήν τῶν ρητόρων ἐνίκησε, πολλήν δεινότητα, καί τούς ἀσόφους ἐσόφισε, μωραينوμένους γνῶσει τῆς πλάνης Πάνσοφοι.

Ὁ θεῖος Πούδης καί Τρόφιμος, Φιλήμων ὁ κλεινός καί Ἀρίσταρχος, Ὀνησιφόρος τε, καί Τυχικός ὁ πανάριστος, ὡς Μαθηταί τοῦ Λόγου μεγαλυνέσθωσαν.

Θεοτοκίον

Ὑμνῶ σε μόνη Πανύμνητε, δοξάζω σε αἰῖ θεοδόξαστε, καί μακαρίζω σε, ἦν γενεαί μακαρίζουσι, τῶν γενεῶν Παρθένε θεομακάριστε.

Τοῦ Οσίου

Εν ἀβύσσῳ πταισμάτων

Πονηρίας υπέταξας πνεύματα, Πνεύματος Ἁγίου δεῖχθεις ἐνδιαίτημα, τοῦ τήν ἰσχύν σοι πνεύσαντος, θεοφόρε παμμάκαρ Θεόκτιστε.

Λογική βακτηρία σου Ὅσιε, πόα τῆς ἀσκήσεως Πάτερ ἐξέθρεψας, τό λογικόν σου ποίμνιον, καί πρὸς μάνδραν οὐράνιον ἴθυνας.

Θεοτοκίον

Ουρανόν ὁ τανύσας βουλήματι, ἄλλον ἐπὶ γῆς ουρανόν σε ἀνέδειξε, Θεογεννήτορ Ἄχραντε, καί ἐκ σοῦ τοῖς ἐν σκότει ἐπέφανεν.

Ὁ Εἰρμός

«Εν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τήν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλούμαι ἄβυσσον. Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον τῶν Ἀποστόλων

Ἦχος β' Τά ἀνω ζητῶν

Χριστοῦ Μαθητῶν, χορόν τῶν Εβδομήκοντα, ἐνθέως πιστοί, ὑμνήσωμεν σήμερον, καί πανηγυρίσωμεν, δι' αὐτῶν γάρ πάντες ἐμάθομεν, Τριάδα σέβειν ἀμέριστον, υπάρχουσι γάρ λύχνοι θείας Πίστεως.

Ὁ Οἶκος

Τῶν Εβδομήκοντα Ἀποστόλων τήν χορείαν, συμφώνως οἱ πιστοί, ἱεραῖς εὐφημήσωμεν μελωδίαις, Στέφανον, Πρόχορόν τε καί Σίλαν καί Νικάνορα. Τίμωνα καί Ἀμπλίαν καί Παρμενάν, Ἀπελλήν τε Ἰάκωβον, Φίλιππον, Ἀρίσταρχον, καί Ματθίαν, Ἡρωδίωνα, Κρήσκην καί Φλέγοντα Βαρνάβαν, Λίνον καί Ολυμπάν, Λουκάν καί Ἀσύγκριτον, καί τούς λοιπούς, υπάρχουσι γάρ λύχνοι θείας Πίστεως.

Συναξάριον

Τῇ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἡ Σύναξις τῶν ἁγίων καί ἐνδόξων Εβδομήκοντα Ἀποστόλων.

Στίχοι

Τούς Εβδομήκοντ' ευκλείς Αποστόλους,
Καί ὡδ' ομοῦ σύμπαντας ευφημεῖν θέμις.
Αμφί τετάρτην ἄνδρας αγακλεῆας κυδαίνω.

Τή αὐτή ἡμέρα, Ὁ Ὅσιος Θεόκτιστος, ὁ Ἡγούμενος τοῦ ἐν τῷ Κουκούμῳ
τῆς Σικελίας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

Ἐν γῇ χλοαυγεί τῆς Εἰσῆς Θεοκτίστῳ,
Μοῖραν δίδως, ἀκτίστε τοῦ Θεοῦ Λόγε.

Τή αὐτή ἡμέρα, Οἱ ἅγιοι ἐξ Μάρτυρες ἐν εἰρήνῃ Τελειοῦνται.

Στίχοι

Ψυχαί διαυγεῖς ἐξ αποπτᾶσαι βίου,
Ἐξαπτέρυξι συμπαρίστανται Νόοις.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ζωσίμου Μοναχοῦ καί
Αθανασίου Κομενταρησίου.

Στίχοι

Αθανάσιος συνθανὼν τῷ Ζωσίμῳ,
Ἐνδον πέτρας ἡδιστα καί συζήν ἔχει.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τῆς οσίας Απολλιναρίας τῆς Συγκλητικῆς.

Στίχοι

Αἴρουσιν ἐκ γῆς τὴν Απολλινარიάν.
Καί γάρ κατοικεῖν οὐρανοῦς ἦν ἀξία.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Δροσοβόλον μέν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς οσίοις Παισὶ, τοὺς
Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἐπέισε βοᾶν.
Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Πῶς σε ρεῖθρα υποδέξονται ποτάμια, τρυφῆς ὄντα χειμάρρουν Χριστέ; πῶς ὁ
Πρόδρομος, ἐκτενεῖ τὴν χεῖρα ἐπὶ σέ, χεῖρὶ πλαστοουργήσαντα αὐτόν, καί ἐκ
χεῖρός τοῦ πονηροῦ, εξαγαγόντα ἡμᾶς;

Ρεῖθρον Κύριε ὑπάρχων ἀγαθότητος, πρὸς ρεῖθρα Ἰορδάνια, πῶς ἐφίστασαι,
ἀφθαρσίας νάματα ζητῶν; ποτίσαι τοὺς γεύσει πονηρά, καθυπαχθέντας τῇ
φθορᾷ, φθόνῳ τοῦ ὀφειλῶς.

Σταλαζάτωσαν τὰ ὄρη ἀγαλλίασιν, καί οἱ βουνοὶ σκιρτάτωσαν, εὐφραινόμενοι,
ποταμοὶ κροτεῖτωσαν χεῖρὶ, ἐπέφανεν ἡκεῖ ὁ Χριστός, ἐν ποταμῷ τὰ τῶν
βροτῶν, ἐνθάπαι πταίσματα.

Τῶν Αποστόλων

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει

Σαγηνεύσαντες τῷ λόγῳ ανειλκύσατε, τῆς αθεΐας βυθοῦ, ἔθνη πολύσπορα, σημείοις καί τέρασιν ἐπιστηρίζαντες, τά φρονήματα, τούτων σοφοί Απόστολοι, οδηγοί πεπλανημένων.

Εμβιβάσαντες πρὸς ὄρμον γαληνότατον, τοὺς θαλαττεύοντας, τῇ ἀλμῇ τῶν δυσχερῶν, σωτήρες εδείχθητε. Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἶ.

Πάντες Εὐόδον καί Κάρπον μακαρίσωμεν, καί Τυχικόν καί Κηφάν, Ιούστον καί Ἀρτεμάν, Ζηνάν τε τόν ἐνδοξον, ὡς τοῦ Χριστοῦ Μαθητάς, ἀναμέλποντες, ο τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἶ.

Ἀστρατόμορφοι τῷ Πνεύματι γενόμενοι, Χριστοῦ Απόστολοι, τοὺς κρατουμένους νυκτί, ἀγνοίας ἐρρύσασθε, καί πρὸς τό φῶς τῆς ζωῆς, ὠδηγήσατε, ἀναβώντας πάντοτε. Ὁ Θεός εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Ἰλαστήριον Πανάμωμε γεγένησαι, ἀμαρτανόντων αεί, τεκούσα υπερφυῶς, τοῦ κόσμου τόν αἶροντα, τὴν ἀμαρτίαν Χριστόν, ὦ κραυγάζομεν. Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἶ.

Τοῦ Οσίου

Ἀντίθεον πρόσταγμα

Δακρύων προσχύσεσιν ἐναποσβέσας, παθῶν υπεκκαύματα, Θεόκτιστε μακάριε, θαυμάτων ἀνέβλυσας, ρεῖθρα αείζωα, οἷς περ ἀποπλύνονται, ψυχῶν τε καί σωμάτων, νόσοι αοίδιμε.

Δαυῖδ τὴν πραότητα Πάτερ ζηλώσας, ἐκτήσω τό ἀμεμπτον, ἰώβ καί τὴν ἀπάθειαν, Ἰακώβ τό ἀπλαστον, καί πίστιν τοῦ Ἀβραάμ, Πέτρου τὴν θερμότητα, μεθ' ὧν κατασκηνώσας, ἡμῶν μνημόνευε.

Θεοτοκίον

Ζωὴν ἐνυπόστατον ἡμῖν τεκούσα, θανάτῳ τόν θάνατον, Παρθένε καταργήσασαν, δεινῶν ἐπικλύσεσι, θανατωθέντα με, ζώωσον πρεσβείαις σου Ἀγνή, εὐλογημένη καί υπερένδοξε.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Ἐκ φλογός τοῖς Οσίοις, δρόσον ἐπήγασας, καί δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας, ἅπαντα γάρ δρᾶς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τά ποτάμια ρεῖθρα μὴλωτὴ ἔτεμεν, Ἐλισαῖος τὴν χάριν, τὴν τοῦ Βαπτίσματος,

προσκιαγραφών, ἥν Χριστός απειργάσατο, τούτοις επιβαίνων, ὁ μόνος
ευεργέτης.

Υπεσήμενε πάλαι Προφήτης ἔνδοξος, τοῦ Βαπτίσματος χάριν, αλσί τὰ ὕδατα,
άγονα τὰ πρίν, εκτελέσας πολύγονα, τοῦ επιφανέντος, Θεοῦ ἡμῶν δυνάμει.

Φάραγξ πάσα τῶν θείων δώρων πλησθήσεται, καί βουνός ἐναντίος
ταπεινωθήσεται, καί τὰ σκολιά εἰς ευθέα τραπήσεται, τῇ τοῦ σαρκωθέντος,
Θεοῦ ἐπιφανείᾳ.

Τῶν Αποστόλων

Παῖδας ευαγεῖς

Νεώσαντες φρένας χερσωθείσας, ἀρότρῳ τοῦ λόγου παναοίδιμοι, ταύταις τὰ
σωτήρια, σπέρματα ἐσπείρατε, καί ευσεβείας ἀσταχυν εκατοστεύοντα,
ἐδρέψασθε τῶν ἀνασωθέντων, τὴν πληθύν Κυρίου, Ἀπόστολοι πανσόφως.

Επαίνοις Ἰάκωβον ἐνθέοις, Κλεόπαν Βαρνάβαν τε καί Στέφανον, Νάρκισσον
τόν πάνσοφον, Μάρκον Ἀριστόβουλον, καί Ἀπελλήν τιμήσωμεν, ὡς
Ἀποστόλους Χριστοῦ. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντες, καί ὑπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταυρόν ἀντί θώρακος φοροῦντες, πρὸς πάσας ἀνδρείως ἐχωρήσατε,
φάλαγγας τοῦ δράκοντος, πάνσοφοι Ἀπόστολοι, καί ταύτας διολέσαντες, οὓς
ἠγματοῦσεν, ἀνθρώπους συνελάβεσθε πίστει, καί τῷ ζωοδότῃ, προσήξατε
Δεσπότη.

Θεοτοκίον

Ω θαύμα ἐπέκεινα θαυμάτων! πῶς τίκεις καί μένεις παρθελεύουσα; πάντα γνε
Θεόνυμφε. Λόγον γάρ ἐγέννησας, τόν τῷ Πατρί συνάναρχον, ὃ πάντες
ψάλλομεν. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καί ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Τοῦ Οσίου

Τόν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός

Εν ἀκακίᾳ τὴν ζωὴν, διανύσας ἀληθῶς θεόφρον Πάτερ, τοῦ ἐχθροῦ τὴν
κακίαν, τελειοτάτῳ νοί, καθείλες, Ὑμνεῖτε τόν Κύριον, καί ὑπερυψοῦτε,
Θεόκτιστε κραυγάζων.

Νύν ἡ ἀξίνη τῶν ψυχῶν, ἀπειλεῖ τὴν ἐκτομήν, ψυχὴ μου σπεύσον, καί παθῶν
τάς ἀκάνθας, ἀποτεμούσα καρπούς, ὠρίμους Κυρίῳ προσάγαγε, ταῖς τοῦ
θεοφόρου, ευχαῖς διασωθείσα.

Θεοτοκίον

Ἀπὸ πασῶν σε γενεῶν, ἐξελέξατο Χριστός εἰς κατοικίαν, ἐαυτῷ Θεοτόκε,
ἀνακαινίζων ἡμᾶς, φθαρέντας ἐνώσει τῇ κρείττονι, ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς

πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμος

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εἰς ὄροσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας».

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Θεόν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμά Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δέ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς ουρανίαις στρατιαῖς σέ μεγαλύνομεν».

Χερσὶν ο πλάσας Χριστέ τόν ἄνθρωπον, ἐν τῇ χειρὶ Προδρόμου υποκύπτεις ὡς ἄνθρωπος, ταπεινούμενος ὅπως ὑψώσης με, πάλαι ταπεινωθέντα, καί ἀπολλύμενον, δόξα τῇ ἐνδόξῳ, καί φρικτῇ οἰκονομίᾳ σου.

Ψυχῶν ἡ κάθαρσις εὐτρεπίζεται, ὁ φωτισμός, ἡ λύσις τῶν δεινῶν ἐπεδήμησεν, Ἰορδάνη ποταμέ ευφράνθητι, χόρευσον πάσα ἡ κτίσις, γῆ τε καί θάλασσα, κρότησον δοξάζουσα Χριστόν, τόν υπεράγαθον.

Ὡς ὡν ἀπάντων καλῶν τό πλήρωμα, ἔρχῃ βοῶν τῷ πλήρει, ἀγιότητος δούλῳ σου, ἐκπλαγέντι τὴν σὴν συγκατάβασιν. Ἐγγίσον βάπτισόν με, θέλω πληρῶσαι γάρ, φύσιν τῶν βροτῶν ἁγιασμοῦ, καί καθαρότητος.

Τῶν Αποστόλων

Ἄπας γηγενής

Ἴασαι ἡμῶν, Χριστέ τὰ παθήματα, τῶν Αποστόλων εὐχαῖς, τῶν ἀγαπησάντων σε, καί κηρυζάντων ἐν πάσιν ἔθνεσι, Θεόν ὁμοῦ καί Κύριον, Δημιουργόν τοῦ παντός, καί ἐιδῶλων, πάσαν αμαυρότητα, διωξάντων φωτὶ τοῦ κηρύγματος.

Ὡσπερ ἀστραπαί, τῷ κόσμῳ ἐξέλαμψαν, Λουκάς ὁμοῦ καί Ερμής, Μάρκος Ἀνανίας τε, καί σὺν Ματθαῖα ὁ ἱερός Ὀλυμπάς, καί τῶν πιστῶν τό πλήρωμα, σαφῶς ἐφώτισαν, οὓς ἐν πίστει, σήμερον τιμήσωμεν, ἱεροῖς καί σεπτοῖς μελωδήμασι.

Στῶμεν εὐσεβῶς, ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν, καί μακαρίσωμεν, τοὺς ἱεροκήρυκας, καί διδασκάλους καί ἀγγελόφρονας, καί πλουτιστάς σωτήράς τε, καί ἀντιλήπτορας, καί προστάτας, πάντων χρηματίζοντας, τῶν τιμῶντων αὐτῶν τὰ μνημόσυνα.

Ἦστραψαν φωτὶ, αὐλῳ τοῦ Πνεύματος, Ἀκύλας Ἀχαϊκός, Κάρπος τε ὁ ἐνδοξος, καί Φουρτουνάτος σὺν τοῖς ἐξήκοντα, καί ἐξ Χριστοῦ θεράππουσι, καί ἱεροῖς Μαθηταῖς, καί καρδίας, πάντων καταυγάζουσι, τῇ φωσφόρῳ αὐτῶν μνήμῃ σήμερον.

Θεοτοκίον

Φέγγος αστραπής, τού τόκου σου έλαμψε, καί κατεφαίδρυνε, πάσαν τήν υφήλιον, καί τόν προστάτην τού σκότους ώλεσε, Θεογεννήτορ πάναγνε, Αγγέλων καύχημα, καί ανθρώπων, πάντων τό διάσωσμα, τών απαύστοις φωναίς ευφημούντων σε.

Τού Οσίου

Ανάρχου Γεννήτορος

Θεού κτίσις πέφυκας, Θεόκτιστε ανόθευτος, μή νοθεύσας ψυχής σου τό κάλλος Όσιε, τών αμαρτημάτων κηλίσιν, αλλά σαυτόν, όλον ωραΐσας, καλών επιδόσεις, διά τούτό σε γεραίρομεν.

Αρεταίς κοσμούμενος, αγάπη λαμπρυνόμενος, τών καλών ταίς ιδέαις καταστραπτόμενος, πρός τούς σούς μετέβης Πατέρας, Πάτερ σοφέ, εν πίονι γήρα, σίτος ώριμος, θησαυροίς θείοις τηρούμενος.

Η ποίμνη σου σήμερον, χορεύει εορτάζουσα, φωτοφόρον τήν μνήμην τής σής κοιμήσεως, ήν επευλογείν ουρανόθεν, καί μεταστάς, μή λίπης τρισμάκαρ, Θεώ παριστάμενος, σύν Αγγέλοις Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Ζωήν η κυήσασα, βροτών εις απολύτρωσιν, νεκρωθείσαν Παρθένε τοίς παραπτώμασι, ζώωσον Αγνή τήν ψυχήν μου, ως συμπαθής, ως μόνη προστάτις, τών καταφευγόντων σου, εν τή σκέπη Παναμώμητε.

Ο Ειρμος

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου, ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα. Διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Καταλιπόντες κόσμον, οι Εβδομήκοντα Λόγε, σοί μαθητεύονται πόθω, τώ Λόγω καί Διδασκάλω, τής αγνωσίας τόν κόσμον, αποκαθαίροντες πίστει.

Προεόρτιον, όμοιον

Ο εκ Πατρός αχρόνως, πρό τών αιώνων γεννηθείς, Υιός καί σάρκα φορέσας, υπερφυώς εκ Γυναικός, προέρχεται βαπτισθήναι, εις αναγέννησιν κόσμου.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Όν περ η φωνή, τού βοώντος προετύπου, ήλθεν ο Χριστός, έν τοίς ρείθροις Ιορδάνου, καί τώ Προδρόμω έφη. Δεύρο πλύνόν με ύδασι, βάπτισόν με νύν συγκαταβάντα, τόν γάρ Αδάμ εκπλύναι ήλθον, τού πρίν πτώματος. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Ύψος ουρανού, ουδαμώς εξιχνιάσω, άστρων αριθμόν, ουδέ γήν

αναμετρήσω, καί πώς τῆς κορυφῆς σου, τῷ Δεσπότη ὁ Πρόδρομος, ἄψομαι
χειρί; πώς δέ βαπτίσω, τόν φέροντα δρακί τήν κτίσιν, διό κράζω σοι.
Ευλογημένος ὁ φανείς, Θεός ἡμῶν δόξα σοι.

Σύνθρονος Πατρί, καί τῷ Πνεύματι υπάρχων, ταῖς αγγελικαῖς, στρατιαῖς
δορυφορούμαι, ἀλλά σμικρῷ σπηλαίῳ ἐξενίσθην τικτόμενος, ἐν τῇ Βηθλεέμ
δι' ευσπλαγχνίαν, διό καί νύν τήν δεξιάν σου, ἐμοί δάνεισον, ἵνα καί πλύνω ἐν
ἐμοί, τοῦ κόσμου τά πταίσματα.

Ἐκλυσας ποτέ, ἀμαρτίας ἐπὶ Νώε, λόγω διασχῶν, καταρράκτας ουρανίου,
καί πώς σε Ιορδάνης, κατιδὼν υποστήσεται; ἤδη γάρ τό ρεῖθρον ἀναστρέφει,
ἐπέγνω σε ἡ κτίσις πάσα, καγὼ κράζω σοι. Ευλογημένος ὁ φανείς, Θεός
ἡμῶν δόξα σοι

Δόξα... ὅμοιον

Ἴνα πληρωθῇ, τοῦ Πατρὸς ἡ εὐδοκία, ἦλθον ἐπὶ γῆς, ἐνδυσάμενος πτωχείαν.
Ὁ ουρανὸς μοι θρόνος ἡ δέ γῆ υποπόδιον, σοί δέ τόν αυχένα υποκλίνω, ἐν
τούτῳ γάρ παρεγενόμην, ἐμέ βάπτισον, καί ἐν ἐμοί τά τῶν βροτῶν,
καθαίροντα πταίσματα.

Καί νύν... ὅμοιον

Σύ τόν Ισραήλ, διὰ στόλου καί νεφέλης, πρὶν φωταγωγῶν, καί δροσίζων ἐν
ἐρήμῳ, σύ ὁ δεσπότης πάντων, ὁ τῇ φύσει ἀνέκφραστος, δούλου τήν
μορφὴν πώς ἐνεδύσω; οὐ ψαύσω σου πυρὸς ὁ χόρτος, αὐτὸς με βάπτισον,
ἐγὼ γάρ χρήζω ὑπὸ σοῦ, Καθάριστον δέξασθαι.

**Ἀπόστιχα, Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Εφραθά**

Ὡφθη τό πατρικόν, ἀπαύγασμα τῆς δόξης, ἐν Ιορδάνου ρεῖθοις, Βαπτίσματι
καθαίρον, τόν ρύπον τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Διὰ τοῦτο μνησθήσομαί σου ἐκ γῆς Ιορδάνου καί Ερμωνιμ.

Δέχου δουλοπρεπῶς, Προφήτα Ιωάννη, τόν Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, καί
βάπτισον τόν Κτίστην, βροτῶν εἰς ἀναγέννησιν.

Στίχ. Εἶδοσάν σε ὕδατα ὁ Θεός, εἶδοσάν σε ὕδατα καί ἐφοβήθησαν.

Ἦλθεν ὁ φωτισμός, ἡ λύτρωσις ἐφάνη, ἐν Ιορδάνῃ, δεύτε, συνέλθωμεν
ρυφθῆναι, καί ἄσαι προεόρτια.

Δόξα... Καί νύν... ὅμοιον

Σήμερον ὁ Χριστός, σωτήριον ἀνθρώποις, λυτήριον δωρεῖται, ψυχῶν
καθαίρων ρύπον, πυρί τῷ τοῦ Βαπτίσματος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Προεόρτια τών Φώτων, καί μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Θεοπέμπτου καί Θεωνά, καί τής Οσίας Συγκλητικής.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τών Μαρτύρων.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναίον ἐν Μάρτυσιν

Θεωνάν καί Θεόπεμπτον, τοὺς σοφοὺς ἀνυμνήσωμεν, τοῖς Χριστοῦ γάρ δόγμασι πειθαρχούμενοι, λατρίαν πάσαν ἀθέμιτον, λαμπρῶς καταργήσαντες, τῇ ἀγία καί σεπτῇ, εὐσεβῶς λελατρεύκασιν, ἓνα Κύριον, καί Θεόν πρό προσώπου τών τυράννων, εὐθαρσῶς ομολογούντες, καί στεφανούμενοι ἀνωθεν.

Τό τοῦ βίου χαμαίζηλον, καί τρυφῆς τὴν εὐπάθειαν, καί τὴν ἀπανθούσαν δόξαν Πανεύφημοι, καταλιπόντες ὡς πρόσκαιρον, Χριστῷ ἐκολλήθητε, τῷ αὐτοῦ κάλλει τερπνῶς, ὡς ωραῖω φλεγόμενοι, καί προσήχθητε, ὡς ἡδύπνοα ρόδα, καί τῷ στέφει, τῆς ἀφθάρτου Βασιλείας, θεοσθενῶς συνεστέφθητε.

Οἱ τόν κόσμον μισήσαντες, υπερκόσμιοι ὦφθητε, πρωτοτόκων Ἐκκλησία συνήφθητε, καί τοῖς ἀγγέλοις συνάδετε, ὡδὴν τὴν ἀκήρατον, ἐνώπιῳ τῷ Θεῷ, παρεστώτες ἐνώπιοι, καί τὴν ἀθεσμον, τών εἰδώλων ἀπάτην καθελόντες, τών Τυράννων τὴν μανίαν, μαρτυρικῶς κατεβάλετε.

Ἔτερα Στιχηρά Προσόμοια τῆς Οσίας

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Τό ευκλεές τών Πατέρων, ὄντως ποθήσασα, ευκλείας τῆς ἀφθάρτου, ἐπεθύμησας, ὅθεν, ἐκστάσα τών ἡδέων, σῶμα τό σόν, πόνοις πάσιν ἐξέδωκας, καί νῦν τών πόνων λαμβάνεις τὰς ἀμοιβάς, τῷ Χριστῷ συμβασιλεύουσα.

Ο τόν ἰώβ συγχωρήσας, τῷ ἐξαιτήσαντι, καί σέ πυρῶσαι θέλων, ὡς χρυσίον ἀφήκε, τό σῶμα πάσχειν βία τοῦ πονηροῦ, ὅθεν σύ καταισχύνασα, τῇ καρτερίᾳ τών νόσων τόν πειραστήν, τῷ τῆς νίκης στέφει ἐστεψαι.

Τό τοῦ νυμφίου ωραῖον, κάλλος ποθήσασα, Χριστοῦ καί νυμφευθῆναι, τούτῳ σύ βουλευθείσα, πάσαις ταῖς ἰδέαις τών ἀγαθῶν, διὰ πόνων ἀσκήσεως, σαυτὴν ἐκόσμησας, ὅθεν, νῦν σὺν αὐτῷ, βασιλεύεις εἰς νυμφῶνα αὐτοῦ.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. β'

Ετοιμάζου Ἰορδάνη ποταμέ, ἰδοὺ γάρ παραγίνεται Χριστός ὁ Θεός, βαπτισθῆναι ὑπὸ Ἰωάννου, ἵνα τών δρακόντων ἀοράτους κεφαλὰς, συνθλάσῃ τῇ θεότητι, ἐν τοῖς ὕδασι τοῖς σοῖς, ἀγάλλου ἡ ἔρημος, Ἰορδάνου, τὰ ὄρη

σκιρτήσατε ευφροσύνη, ήκει γάρ η αιώνιος ζωή, ανακαλέσαι τόν Αδάμ, Φωνή βοώντος βόησον, ώ Ιωάννη Πρόδρομε, Ετοιμάσστε οδούς τού Κυρίου, Καί τας τρίβους αυτού, ευθείας απεργάσασθε.

Απόστιχα Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος πλ. β'

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Η γή καί τά επίγεια, σκιρτήσατε αγάλλεσθε, ο χειμάρρους, τής τρυφής εν ποταμώ, βαπτίζεται τήν χύσιν, ξηραίνων τής κακίας, καί αναβλύζει θείαν άφεσιν.

Στίχ. Είδοσάν σε ύδατα ο Θεός, είδοσάν σε ύδατα καί εφοβήθησαν.

Φωτός ών χορηγός Ιησούς, μή χρήζων βαπτισθήναι σαρκί, επιβαίνει, Ιορδάνου ταίς ροαίς, φωτίσαι τούς εν σκότει, βουλόμενος εν πίστει, τούτω προθύμως υπαντήσωμεν.

Στίχ. Διά τούτο μνησθήσομαί σου εκ γής Ιορδάνου καί Ερμωνιείμ.

Φορέσας τήν τού δούλου μορφήν, προέρχη βαπτισθήναι Χριστέ, υπό δούλου,, Ιορδάνου ταίς ροαίς, λυτρούμενος δουλείας, τής πάλαι αμαρτίας, καί αγιάζων καί φωτίζων ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Αγαλλιάσθω η έρημος τού Ιορδάνου, καί ανθείτω ως κρίνον, φωνή γάρ βοώντος ηκούσθη εν αυτή. Ετοιμάσατε τήν οδόν τού Κυρίου, ο γάρ τά όρη στήσας σταθμώ, καί τας νάπας ζυγώ, ο τά πάντα πληρών ως Θεός, βαπτίζεται υπό δούλου, πτωχεύειν ήρξατο, ο τά πλούσια δώρα χαριζόμενος. Ήκουσεν Εύα. Εν λύπαις τέξη τέκνα, νύν δέ ήκουσεν η Παρθένος, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου, ο έχων τό μέγα έλεος.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Απεστρέφετο ποτέ, ο Ιορδάνης ποταμός, τή μηλωτή Ελισαιέ, αναληφθέντος Ηλιού, καί διηρείτο τά ύδατα ένθεν καί ένθεν, καί γέγονεν αυτώ, ξηρά οδός η υγρά, εις τύπον αληθώς τού Βαπτίσματος, δι' ού ημείς τήν ρέουσιν, τού βίου διαπερώμεν διάβασιν, Χριστός εφάνη, εν Ιορδάνη, αγιάσαι τά ύδατα.

Εν τοίς Αποδείπνοις, Κανών, ού η ακροστιχίς, άνευ τών Ειρμών τών τεσσάρων πρώτων Ωδών.

Καί σήμερον δέ Σάββατον μέλπω μέγα.

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

Ο Ειρμός

«Κύματι θαλάσσης, τόν κρύψαντα πάλαι, διώκτην τύραννον, τά Ιορδάνια, ρείθρα συστέλλει καί κρύπτει, τήν εμήν νύν καθαιρόμενον, ανθρωπίνως

κάθαρσιν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Κύριε Θεέ μου, φωτώνυμον ύμνον, καί προεόρτιον, φδὴν σοι άσoμαι, τώ
θείοις θεοφανείoις, μυστικώς αναγεννώντί με, καί πρoς τήν λαμπρότητα, την
θείαν επανάγοντι.

Άνω πρo αιώνων, καί κάτω προσφάτως, επιφανέντα σε, τά υπερκόσμια, καί
τά περίγεια Σώτερ, κατεπλήττοντο Θεώμενα, καί τήν υπέρ λόγον σου,
ανύμνουν συγκατάβασιν.

Ίνα σου τής δόξης, τά πάντα πληρώσης, σαυτόν εκένωσας, μέχρι καί δούλου
μορφής, νύν δέ παλάμη τού δούλου, υποκλίνεις κεφαλήν δουλικώς, τήν εμήν
ανάπласιν, καί κάθαρσιν δωρούμενος.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Σέ τόν επί υδάτων, εδράσαντα πάσαν τήν γήν ασχέτως, η κτίσις κατιδούσα,
σαρκί κρυπτόμενον νάμασι, θάμβει πολλώ συνείχετο, Ουκ έστιν Άγιος, πλήν
σου Κύριε κραυγάζουσα».

Σύμβολα πρίν Προφήταις, παρέδειξας τής σής θεοφανείας, νύν δέ τά
κεκρυμμένα, ταίς ενεργείαις εγνώρισας, επιφανείς μυστήρια, ανθρώποις
σήμερον, νέμων νέαν αναγέννησιν.

Ήπλωσεν Ιορδάνης, τά ύδατα ως νώτα μετά τρόμου, τού δέξασθαι τόν
Κτίστην, σωματικώς βαπτιζόμενον, τόν πάντας αγιάζοντα. Ουκ έστιν Άγιος,
πλήν σου Κύριε κραυγάζοντας.

Μέγα πρoς σωτηρίαν, εφόδιον τό Βάπτισμα παρέχει, Χριστός τοίς
αισθομένοις, αυτού τής θείας ελλάμψεως, εν ευφροσύνη ψάλλουσιν. Ουκ
έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε φιλάνθρωπε.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Τήν πρoς τό Βάπτισμά σου έλευσιν, προορών Αββακούμ, εξεστηκώς εβόα.
Εις θάλασσαν τούς ίππους σου, ύδατα πολλά, επεβίβασας Σώτερ
διαταράσσοντας».

Επιφανέντος σου εν σώματι, ηγιασθη η γή, ύδατα ηυλογήθη, ο ουρανός
πεφώτισται, γένος δέ βροτών, τής πικράς τυραννίδος εχθρού λελύτρωται.

Ρήματι θείω νύν ο Πρόδρομος, εξ ερή μου μολεί, πρoς, Ιορδάνην λέγων.
Μετανοείτε ήγγικεν, η τών Ουρανών Βασιλεία καλούσα, πάντας πρoς δόξαν
Θεού.

Ο μεταστρέψας πρίν τήν θάλασσαν, εις ξηράν καί πηγάς, εξ ακροτόμου
βλύσας, πταισμάτων χωνευτήριον, νύν αποτελεί, Ιορδάνου τό ρεϊθρον, πυρί

τού Πνεύματος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Θεοφανείας σου Χριστέ, τῆς πρὸς ἡμᾶς συμπαθῶς γενομένης, Ἡσαΐας φῶς ἰδὼν ἀνέσπερον, ἐκ νυκτός ὀρθρίσας ἐκραύγαζεν. Οἱ πεφωτισμένοι ἤκατε, λούσασθε, καὶ δι' ὕδατος θείου καὶ Πνεύματος σαφῶς, καὶ ψυχὴν καὶ τό σῶμα ἀποκαθάρατε».

Νεοποιεῖς τοὺς γηγενεῖς, νέος Ἀδὰμ χρηματίσας ὁ Πλάστης, ἐν πυρί καὶ Πνεύματι καὶ ὕδατι, ξένην ἐκτελὼν ἀναγέννησιν, καὶ ἀνάπλασιν θαυμαστήν, δίχα συντρίψεως, καὶ χωνευτηρίων, Βαπτίσματι θεουργῶ καινοποιοῦμενος.

Διὰ τοῦ Πνεύματος ψυχάς, καινοποιεῖς, διὰ δέ τοῦ ὕδατος, ἀγιάζεις τό σῶμα τό σύνθετον, ζῶον ἀναπλάττων τόν ἄνθρωπον, τῷ διπλῷ γάρ τὰ συγγενή, χρησίμως φάρμακα σοφὴ προμηθεΐα, προσάγεις ὡς ἱατρός, σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν.

Εξ ἀλοχεύτου προελθὼν, ὁ γεννηθεὶς ἐκ Πατρός πρό αἰώνων, πρὸς τόν ἐκ Στείρας παραγένονα, ἐξαιτῶν ὡς ἄνθρωπος Βάπτισμα, ἀλλ' ἐξ ὕδατος μυστικῶς, διὰ τοῦ Πνεύματος ἀπειργάσω Σῶτερ, πολύτεκνον Ἐκκλησίαν, τήν πρὶν ἄγονον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη, φόβῳ ὁ θεῖος Βαπτιστής, εἰ γάρ καὶ συνεστάλη, προσεγγίσει τῷ πυρί ὁ χόρτος, ἀλλὰ ἀκούσας, Ἄφες ἄρτι, ἔδραμε, τό ἐπίταγμα πληρῶν ὡς δούλος, θείας τε ἄνωθεν, μαρτυροῦσης φωνῆς, ἢ κουσεν Υἱόν τόν προαιώνιον».

Ἀπεγράφης, ἀλλ' οὐκ ἐδουλώθης, Καίσαρος θεσμοῖς πειθαρχῶν, εἰ γάρ καὶ τῆς δουλείας, παραμύθιον ἡμῖν παρέχων, ἐκὼν υπεῖκεις, καὶ τελεῖς τό δίδραχμον, ἀλλὰ νόμῳ τῷ τῆς ἀμαρτίας, πρὶν πεπραμένους ἡμᾶς ἠλευθέρωσας νῦν, καὶ υἱοθεσίας κατηξίωσας.

Βασιλεύεις, ἀλλ' οὐ κατὰ κόσμον, φύσει πεφυκῶς Βασιλεύς, εἰ γάρ καὶ κατὰ σάρκα, ἐκ φυλῆς Δαυΐδ τεχθεὶς τόν θρόνον, τῆς βασιλείας Σῶτερ τούτου ἔλαβες, ἀλλ' αἰδῖον ἔχεις τό κράτος, συμβασιλεύων Πατρί, πρό αἰώνων αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας σὺν τῷ Πνεύματι.

Βασιλεύς μέν, ὁ τοῦ κόσμου Ἄρχων, καὶ τῶν ἐν τοῖς ὕδασι, πάλαι προσηγορεύθη, ἀλλ' ἐμπνίγεται τῇ σὴ καθάρσει, καὶ καθαιρεῖται, ὡς τῇ λίμνῃ Λεγεῶν, τῶν χειρῶν δέ σου Σῶτερ τό πλάσμα, τό δουλωθέν ὑπ' αὐτοῦ, κραταιὰ σου χειρὶ, τῆς ἐλευθερίας κατηξίωσας.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ἄφραστον θαῦμα! ὁ ἐν καμίνῳ ρυσάμενος, τοὺς Οσίου Παιδᾶς ἐκ φλογός,

κλίνει κορυφήν, καί αιτεί τό Βάπτισμα, υπό τού δούλου, καθαίρων τούς
βοώντας, Λυτρωτά ο Θεός, ευλογητός εί».

Τέμνεται ρείθρον, πρίν μηλωτή Ιορδάνιον, προτυπούση Βάπτισμα τό σόν, δι'
ού τών παθών, ρήγνυται χιτώνιον, καί αφθαρσίας ένδυμα αυτοουργείται, τοίς
βοώσι, Χριστέ ο Θεός, ευλογητός εί.

Όλβιον ρείθρον, έν εαυτώ γάρ δεξάμενον, βαπτισθέντα τόν Δημιουργόν,
δέδεικται πηγή, ζωηφόρουνάματος, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων.
Λυτρωτά ο Θεός, ευλογητός εί.

Νέκρωσιν θείαν, συμβολικώς εικονίζοντες, καταδύσει ύδατος τριπτή, εν τώ
Βαπτισμώ Χριστώ συνθαπτόμεθα, τή τριημέρω εγέρσει κοινωνούντες, καί
βοώντες Χριστώ. Ευλογητός εί.

Μία η χάρις, Πατρός Υιού τε καί Πνεύματος, τελειούσα τούς τήν δωρεάν,
στέργοντας πιστώ, τού θείου Βαπτίσματος, υιοθεσίας λαβόντας εξουσίαν,
τού βοάν. Ο Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Έκστηθι φρίπτων ουρανέ, καί σαλευθήτωσαν, τά θεμέλια τής γής, ιδού γάρ
ύδωρ περιβάλλεται, ο φλέξας ύδασι πρίν, Δικαίου θυσίαν παραδόξως, όν
Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς
αιώνας».

Λύτρωσιν έρχεται Χριστός, διά Βαπτίσματος, παρασχείν πάσι πιστοίς, εν
τούτω τόν Αδάμ καθαίρει γάρ, τόν πεπτωκότα υψοί, τόν ρίψαντα Τύραννον
αισχύνει, τούς ουρανούς ανοίγει, Πνεύμα θείον καθέλκει, καί τής αφθαρσίας,
τήν μέθεξιν δωρείται.

Πέπαυται πλάνη τού εχθρού, φωνή βοώντος γάρ, εν ερή μω τήν Οδόν,
Κυρίου κράζει ευτρεπίσατε, καί πάσας τρίβους αυτού, ευθείας ποιήσατε
προστάττει, φάραγξ η ταπεινή γάρ, φύσις βροτών υψούται, όρος καί βουνός
δέ, δυσμενών ταπεινούνται.

Ω παραδόξων δωρεών! ώ θείας χάριτος, καί αφράστου ανοχής! Ιδού γάρ
ύδατι καθαίρει με, πυρί φωτίζει με, καί Πνεύματι θείω τελειοί με, ο Πλάστης
καί Δεσπότης, νύν εν τώ Ιορδάνη, τήν εμήν φορέσας φύσιν αναμαρτήτως.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Μή εποδύρεσθε μάτην, απογνώσεως βρόχοις, αποπνιγόμενοι βροτοί,
υπεύθυνοι κακών, αλλ' έν κατανύξει ψυχής προσέλθωμεν, τώ καθαίροντι
πάντας, ως μόνω καθαρώ, καί διδόντι συγγνώμην διά Βαπτίσματος».

Επί τώ ξένω σου τόκω, τό πρίν εκ τής Παρθένου, υπερφυώς εθαυμαστώθης,

Λόγε τού Θεού, νύν δέ μεγαλύνη, μέγα Μυστήριον, εκτελών παραδόξως, μεθέξει τή σεπτή, Κολυμβήθραν πολύτεκνον θείω Πνεύματι.

Γή ηγιασθη Γεννήσει, τή αγία σου Λόγε, διηγουμένων ουρανών, σύν άστροις δόξαν σήν, νύν δέ τών υδάτων φύσις ευλόγηται, σού σαρκί βαπτισθέντος, καί γένος γηγενών, πρός τήν πρίν επανήλθεν αύθις ευγένειαν.

Αγαλλιάσθω Γή πάσα. Ουρανός ευφραινέσθω. Κόσμος σκιρτάτω. Ποταμοί, κροτείωσαν χειρί, αι Πηγαί καί Λίμναι, Άβυσσοι θάλασσαι, συγχαιρέτωσαν, ήκει Χριστός γάρ τόν Αδάμ, εκκαθάραι καί σώσαι θείω Βαπτίσματι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα 'Ηχος α' Χορός Αγγελικός

Ευφραίνου ποταμέ, Ιορδάνη, εν σοί γάρ, ο πάντων Ποιητής, παραγίνεται θέλων, τό Βάπτισμα εισδέξασθαι, υπό δούλου ως εύσπλαγχνος, τέρπου χόρευε, Αδάμ καί Εύα προμήτορ, επεδήμησεν, η απολύτρωσις πάντων, Θεός ο υπεράγαθος.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Χειμάρρους τής τρυφής, ο Δεσπότης υπάρχων, προέρχεται ροαίς, ποταμού βαπτισθήναι, ποτίσαι βουλόμενος, αφθαρσίας μενάματα, όν Θεώμενος, ο Ιωάννης εβόα. Πώς τήν χείρά μου, τή κορυφή σου εκτείνω, ήν τρέμει τά σύμπαντα;

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα 'Ηχος γ' Τήν ωραιότητα

Τόν ακατάληπτον, σάρκα πτωχεύσαντα, καί πρός τό Βάπτισμα, παραγενόμενον, καί τήν ανάπλασιν ημών, εν αυτώ εργαζόμενον, άπαντες υμνήσωμεν, ως Θεόν πολυέλεον, καί τήν συγκατάβασιν, τήν αυτού μεγαλύνωμεν, βοώντες ευχαρίστω καρδία. Δόξα Χριστέ τή επιφανεία σου.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Αδάμ τήν γύμνωσιν, ενδύων εύσπλαγχνε, καταστολήν δόξης, μέλλεις γυμνούσθαι σαρκί, εν Ιορδάνη ποταμώ, ώ θαύματος παραδόξου! πώς, σε υποδέξεται, ύδωρ Δέσποτα Κύριε, ύδασι στεγάζοντα, υπερώα ως γέγραπται, υμνούμεν Ιησού ευεργέτα, πάντες τήν σήν επιφάνειαν.

Κανόνες τρεις. ο Προεόρτιος εις ς' τής Οσίας καί τών Μαρτύρων εις η'.

Κανών ο Προεόρτιος Ποίημα Ιωσήφ

Ωδή α' Ἦχος α' Ο Ειρμός Χριστός γεννάται

«Πικράς δουλείας ρυσθείς, Ισραήλ, την άβατον διήλθεν ως ήπειρον, εχθρόν δέ ορών ποντούμενον, ύμνον εν ευφροσύνη, άδει Θεώ, τώ τερατουργούντι βραχίονι υψηλώ. Ότι δεδόξασται».

Χριστός μολεΐ πρόσ τό βάπτισμα. Χριστός πρόσ, Ιορδανην εφίσταται. Χριστός τάς ημών εν ύδασι, θάπτει νύν αμαρτίας, ως αγαθός, εν αγαλλιάσει, ανυμνήσωμεν αυτόν. Ότι δεδόξασται.

Ρανάτωσαν ευφραινόμεναι, νεφέλαι ευφροσύνην αιώνιον, Χριστός Ιησούς προέρχεται, νάμασιν Ιορδάνου, τούς ποταμούς, τών αμαρτημάτων, κατακλύσαι φωτισμόν πάσι δωρούμενος.

Ιδού τό φώς επιφαίνεται, ιδού ο ιλασμός αναδείκνυται, ιδού ο Σωτήρ εφίσταται, λάμπαι τοίς εν τώ σκότει, θείας αυγάς, τούτον διανοίαις, καθαραίς χαρμονικώς υποδεξώμεθα.

Κανών τής Οσίας

Ἦχος β' Δεύτε λαοί

Στέψαι τήν σήν, άσμασι μνήμην προήρημαι, σοί πεπιοιθώς ο άμουσος, καί όλος άναγνος, αλλά δίδου μοι λόγον, σοφίας καί αγνείας, σαίς παρακλήσεσιν.

Όλον τόν νούν, πρόσ θείον ύψος επάρασα, καί τών χρηστών τήν άβυσσον, καί απολαύσεων, επιγνούσα τό χρήμα, απάντων απανέστης, τών προσηκόντων σοι.

Νούν πρόσ Θεόν, αναπτερούσα τόν ύπιστον, σώμα τό σόν ηλούμενον, εις τά χαμαίζηλα, εγκρατεία καί πόνοις, εκούφιζες ποθούσα, βαρείαν εύκλειαν.

Θεοτοκίον

Μείνας ο ήν, καί σαρκωθείς εκ νηδύος σου, ο ήμεν εδωρήσατο, ημίν τό πρότερον, εκ χοός γεγονόσι, ρυσάμενος πταισμάτων, Θεογεννήτρια.

Κανών τών Μαρτύρων

Ἦχος βαρύς Ἄσωμεν τώ Κυρίῳ

Δεύτε πιστοί συμφώνως, εορτάσωμεν τήν υπερένδοξον, μνήμην τών Αθλοφόρων, εν ωδαίς πνευματικαίς, δοξολογούντες Χριστόν.

Οι Αθλοφόροι Χριστού, καί τής Πίστεως στερροί υπέρμαχοι, κατά τής ασεβείας, οπλισάμενοι στερρώς εχθρούς ενίκησαν.

Ο ασεβής διώκτης, καί τής πίστεως Χριστού αλλότριος, κατά τών αθλοφόρων, εμμανείς ο δυσσεβής, πίστει Κατήργηται.

Θεοτοκίον

Τήν ποιμήνην ἥν εκτήσω, Θεογεννήτρια ταύτην περίσωζε, από πάσης ανάγκης, δυσωπούσα τόν Σωτήρα, καί Θεόν ημών.

Ωδή γ' Ο Ειρμός Τώ πρό τών αιώνων

«Μή εν τή σοφία, καί τώ πλούτῳ καυχάσθῳ θνητός τώ αυτού, αλλά εν τή πίστει τού Κυρίου, ὀρθοδόξως Κραυγάζων, Χριστῷ τώ Θεῷ καί μέλπων αεί. Επί τήν πέτραν τών σών εντολών, στήριζόν με Δέσποτα».

Ο πρό τών αιώνων, συνεδρεύων Πατρί καί τώ Πνεύματι, νύν επ' εσχάτων εκ Παρθένου, σαρκωθείς καθώς οίδε, Χριστός μολεῖ πρός τό Βάπτισμα, αθανασίαν τώ θείῳ λουτρῷ, πάσι παρεχόμενος.

Ύδατι ενθάψαι, τάς ημών αμαρτίας βουλόμενος, τού Ιορδάνου εν τοῖς ρείθροις, διά σπλάγχνα ελέους, Χριστός ο Θεός προέρχεται, καί αναπλάττει φθαρέντας ημάς, διά τού Βαπτίσματος.

Γύμνωσιν αισχίστην, περιστέλλων Αδάμ τού προπάτορος, απογυμνούσαι εκουσίως, καί ροαῖς Ιορδάνου, σαυτόν περιστέλλεις ύδασι, τά υπερῶα στεγάζων Χριστέ, μόνε πολυέλεε.

Τῆς Οσίας

Στερέωσον ημάς εν σοί

Εφείσω τῆς σαρκός πολλοῖς εν τραύμασιν, ουδόλως ασχέτως πιεζομένης, πρός τούς πόνους τῆς ασκήσεως, ο πειράζων εν οἷς εναπεκρούετο.

Πορείαν τήν στενήν ζωῆς τήν πρόξενον, αφάρτου καί θείας σύ ηρετίσω, τήν πλατείαν καταπτύσασα, ἥς ουδέν χείρον ὄντως τώ νούν ἔχοντι.

Ζεούσης παρειάς τό άνθος έφυγες, τή τήξει καί πόνοις τῆς εγκρατείας, καί τό φλέγον τών ομμάτων σου, τών δακρύων κρουνοῖς εναπесβέννυτο.

Θεοτοκίον

Ο Λόγος σαρκωθείς εκ σου Πανάμωμε, τήν σάρκα τού ρύπου θέλων εκπλύναι, υποδείγματι καθάρσεως, αρρυπώτου τοῖς ύδασι βαπτίζεται.

Τών Μαρτύρων

Εστερεώθη η καρδιά μου

Τῆς ευσεβείας καί τῆς πίστεως τούς προστάτας, τούς θείους αθλοφόρους ευφημήσωμεν, Θεόπεμπτον καί θεωνάν τόν αοίδιμον.

Κανών καί τύπος καί υπόδειγμα φανέντες, οι Χριστού Μεγαλομάρτυρες, τών Αγίων γεγόνασιν, οδηγοί πρός τήν άθλησιν.

Ζηλούντες τούτων τήν ενάρετον πολιτείαν, οι Μάρτυρες ομαδόν επί τού βήματος, παρεστώτες εκραύγαζον, Χριστιανοί εσμεν άπαντες.

Θεοτοκίον

Ετέχθης εκ Παρθένου ανερμηνεύτως, εφάνης ως ηυδόκησας φιλάνθρωπε, καί τόν κόσμον ανεκαίνισας Κύριε.

Ο Ειρμός

«Εστερεώθη η καρδιά μου έν Κυρίω, υψώθη κέρας μου εν Θεώ μου, καί επλατύνθη επ' εχθρούς μου τό στόμα μου».

Κάθισμα τής Οσίας

Ήχος πλ. α' Τόν συνάναρχον

Ασκητών υπερβάσα σύ τό φερέπονον, εν ουρανοίς απολαύεις διαφερούσης μονής, καί τής κρείττονος αίγλης αναπεπλήρωσαι, ότί κατ' άνδρας τήν σκληράν, διοδεύσασα οδόν, νενίκηκας τά παρόντα, καί Αγγέλοις καθωμοιώθης, καί νύν τής δόξης συμμετέχεις αυτών.

Δόξα... Τών Μαρτύρων

Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Θεόπεμπτος οφθείς, Ιεράρχης τών κάτω, εφάνη ταίς ποιναίς Ιεράρχης τών άνω. Τυράννων προστάγματος, παρακούσας αικίζεται, αγαλλόμενος, αναβοών. Σέβω μόνον, τόν ενθάψαντα, τού Ιορδάνου τοίς ρείθροις, βροτών παραπτώματα.

Καί νύν... Προεόρτιον, όμοιον

Ο μέγας υετός, πρός ποτάμια ρείθρα, προέρχεται σαρκί, βαπτισθήναι θελήσας, πρός όν ο θεός Πρόδρομος, εκθαμβούμενος έλεγε. Πώς βαπτίσω σε, ρύπον μή έχοντα όλως; πώς εκτείνω μου, τήν δεξιάν επί κάραν, ήν τρέμει τά σύμπαντα;

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Ράβδος εκ τής ρίζης

«Ακήκοε πάλαι Αββακούμ, Χριστέ σου ο θαυμάσιος, τήν ακοήν καί φόβω έκραζεν. Από θαιμάν ο Θεός, ήξει καί ο Άγιος, όρους εκ δασέος κατασκίου, τού σώσαι σου τούς Χριστούς. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ύδωρ απαντλήσατε ζωής, ιδού νύν παραγένονεν, ο τής ειρήνης Ποταμός αληθώς, ξηράναι τά θολερά, απιστίας ύδατα, καί τόν φωτισμόν αναπηγάσαι, τοίς μελωδούσιν αυτώ. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ευφράνθητι έρημος τό πρίν, διψώσα φύσις άπασα, η τών ανθρώπων, νύν επέφανε, χειμάρρους ο τής τρυφής, Ιορδάνου νάμασι, λύων τόν αυχμόν τής αμαρτίας, ώ μελωδούμεν πιστώς. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Βοώντος φωνή προφητικώς, ερήμοις περιήχησε, ταίς διανοίαις, Ετοιμάσατε, οδούς ευθείας Χριστώ, ερχομένω λέγουσα, όπως βαπτισμώ αναχωνεύση, παλαιωθέντας ημάς, λύων τήν αρχαίαν απόφασιν.

Τῆς Οσίας

Ελήλυθας, εκ Παρθένου

Σύ σώματος, διαφέρουσα κάλλεσι γέγονας, τοῖς πολλοῖς παραίτιος, ουκ ευτυχούσης οράσεως, ὅθεν αφανίσασα σαυτήν, μετέσχες θείας ωραιότητος.

Υπέμεινας, ως ἰώβ τήν τοῦ σώματος κάκωσιν, οὐ προή κας λόγιον, τήν τελευτήν επισπώμενον, χρόνῳ καί τῇ φύσει δέ, εἶξασα, θείαν απήρας πρὸς κατοίκησιν.

Μεμόνωσαι, συγγενῶν καί γονέων καί κτήσεως, τόν Χριστόν μονώτατον, επαγομένη τόν άσυλον, πλούτον καί αδάπανον, μεθ' οὐ τῆς άνωθεν δόξης ώφθης μέτοχος.

Θεοτοκίον

Ο τόκος σου, τόν Αδάμ τῆς φθοράς ελυτρώσατο, φθοράς βροτεργάτιδος, άνευ καί γάρ υπέρ άνθρωπον, γέγονεν η σύλληψις, διό φθοράς τών κακών με, Κόρη λύτρωσαι.

Τών Μαρτύρων

Εισακήκοα τήν ακοήν

Πάσαν ήρδευσαν τήν οικουμένην, λόγοις ενθέοις, οι Χριστού Μεγαλομάρτυρες, καί πλάνην κατήργησαν.

Πλούτον άσυλον εφεύρον, όντως οι Αθλοφόροι, πλούτον καί δόξαν λαμπρότητα, τών επί γής δέ κατέπτυσαν.

Θωρακισάμενοι οι Αθλοφόροι, Χριστού τώ όπλῳ, τού τυράννου τήν ωμότητα, εν τούτῳ πάσαν κατέβαλον.

Θεοτοκίον

Μήτηρ άχραντε ευλογημένη, Αγνή Παρθένε, τούς υμνούντάς σε περίσωζε, από πάσης περιστάσεως.

Ωδή ε' Ο Ειρμός Θεός ών ειρήνης

«Τό φώς τό άδυτον, λάμψον Χριστέ, ταίς καρδίαις τών πίστει υμνούντων σε, ειρήνην σου δωρούμενος, ημίν τήν υπέρ νούν, όπως εξ αγνωσίας, νυκτός πρὸς τήν ημέραν, τών εντολών σου τρέχοντες, δοξολογώμέν σε φιλάνθρωπε».

Ειρήνης υπάρχων, Χριστέ Βασιλεύς, τό τῆς έχθρας μεσότοιχον έλυσας, σαρκός εν ομοιώματι, φανείς επί τῆς γής, όθεν τήν έλευσίν σου, ιδών ο Ιωάννης, κατεπλήττετο φόβῳ, χειροθετείν σε κελευόμενος.

Δρακόντων τὰς κάρας, συντρίψαι Χριστός, επειγόμενος νύν παραγίνεται, τοῖς ὕδασι καὶ τρέμοντι, βοᾷ τῷ Βαπτιστῇ. Ἐκτεινόν σου τὴν χεῖρα, καὶ ἄψαι κορυφῆς μου, καὶ δειλίαν ἀπόθου, επιτελών τό προσταττόμενον.

Εδήλου Προφήτης, τὴν χάριν ποτέ, τοῦ Βαπτίσματος θείῳ ἐν Πνεύματι πατάξας Ἰορδάνια, τὰ ρεῖθρα μηλωτῇ, ἅτινα διηρέθη, ἡμῖν οδοποιούντας, ἀναγέννησιν θείαν, τοῦ ἐν αὐτοῖς ἐπιφανέντος Χριστοῦ.

Τῆς Οσίας

Ο τοῦ φωτός χορηγός

Ναὸς γεγένησαι, τοῦ ἐνοικούντος ἐν ἀγνοίᾳ πνεύμασι, Λόγου σοφῇ, ἐφαῖδρυνας σύ γάρ, ἀσκήσεως πολλοῖς, ἐν πόνοις ψυχῆς σου, τό κάλλος πανένδοξε.

Σάρκα ἐνέκρωσας, φοινισσομένην φυσικὴ χάριτι, πόνοις πολλοῖς φαιδρύνουσα μάλλον φωτὶ τῶν ἀρετῶν, ψυχῆς τὴν εἰκόνα, φαιδρῶς καταλάμπουσιν.

Ὑλὴν τοῦ σώματος, τῷ τῆς ψυχῆς σου πρὸς Χριστόν ἔρωτι, φλέξασα σύ, τανύν τοῖς αὔλοις, αὔλως ἀληθῶς, Ἀγγέλοις συγχαίρεις, Θεὸν κατοπτεύουσα.

Θεοτοκίον

Κάρας συνέθλασεν, ἡ κεφαλὴ τῶν εὐσεβῶν Πάναγνε, ρεῖθροις τανύν, τῶν ἐμφωλευόντων, δρακόντων ὁ τεχθεὶς, ἐκ τῆς σῆς νηδύος, σποράς ὄντως ἀνευθεν.

Τῶν Μαρτύρων

Οἱ ορθρίζοντες Λόγε

Οἱ σοφοὶ Ἀθλοφόροι, τῆς πίστεως σπλίται, τὰς βασάνους γενναίως, ἐχθρῶν τῶν παρανόμων, νικήσαντες ομοῦ, στεφάνους ἐδέξαντο.

Οὐ θωπεΐα, οὐ πλάνη, οὐ δόξα τῶν γηϊνῶν, ἡδυνήθη ἐκκόψαι, τῆς πίστεως τὸν δρόμον, ὑμῶν τῶν Ἀθλητῶν, διό ἀγάλλεσθε.

Παρεστώτες τῷ θρόνῳ, τῆς δόξης τοῦ Κυρίου, μετ' Ἀγγέλων ἀπαύστως, πρεσβεύσατε δοθῆναι, πταισμάτων ἰλασμόν, τοῖς πίστει ὑμνοῦσιν ὑμᾶς.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε, ἡ Κεχαριτωμένη, ἡ τεκούσα ἐν χρόνῳ, τὸν Λόγον ὑπὲρ λόγον, δυσώπησον αὐτόν, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ωδὴ ς' Ο Εἰρμός Σπλάγχνων Ἰωνάν

«Ὅλος ἐκ παθῶν, ἀμέτρων συνέχομαι, καὶ κῆτει κακῶν συγκαταπέπομαι, ἀλλ' ἀνάγαγε ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ὡς πρὶν Ἰωνάν, καὶ πίστει τὴν ἀπάθειάν μοι

δώρησαι, όπως εν φωνή αινέσεως, αληθείας τε πνεύματι θύσω σοι».

Σπλάγχνα οικτιρμών, Χριστός ενδεικνύμενος, εν δούλου μορφή ο αναλλοίωτος, παραγίνεται, προς τόν δούλον αιτούμενος Βάπτισμα, τής δουλείας αφαρπάζων τό ανθρώπινον, ούπερ εκπλαγείς τήν έλευσιν, δειλιά καί τώ φόβω συστέλλεται.

Πώς σε ποταμού, ροαί υποδέξωνται, τό άστεκτον πύρ νύν αφικόμενον; πώς τήν γύμνωσιν, επουράνιοι βλέψωσιν Άγγελοι; πώς τήν χείρα Ιωάννης επεκτείνη σοι, Λόγε τού Θεού προάναρχε, τώ αυτόν από γής διαπλάσαντι;

Θάλασσα διχή, φυγούσα εδήλωσε, τού νέου λαού θεϊαν διάβασιν, ήν ειργάσατο, ποταμώ τή σαρκί αφικόμενος, ο εκ πέτρας παραδόξως βλύσας νάματα, τούτον, ως Θεόν δοξάσωμεν, τήν ημών συντριβήν αναπλάσαντα.

Τής Οσίας

Εν αβύσσω πταισμάτων

Λαμπρυνθείσα τή αίγλη τού Πνεύματος, πάσαν τήν απόλαυσιν απεσκοράκισας, τών σαρκικών Ορέξεων, τών καλών γάρ ετρώθης τώ έρωτι.

Ήστραψέ σου φωσφόρου τήν σήμερον, μνήμη τηλαυγέστερον καταφωτίζουσα, τήν τών ψυχών σκοτόμαιναν, Μοναχών Ασκουσών εγκαλλώπισμα.

Τό σεμνόν τής αγνείας ετήρησας, στέργουσα, τόν θάλαμον τόν αδιάφθορον, τού γάρ Χριστού τώ έρωτι, επυρώθης τού ξένου νυμφίου σου.

Θεοτοκίον

Ίνα δόξης πλησθώμεν ελήλυθεν, άδοξον εις άνθρωπον δόξης ο Κύριος, ως γάρ βροτός ρυπτόμενος, σός Υιός τούς ανθρώπους εδόξασεν.

Τών Μαρτύρων

Οι ωνάς εκ κοιτίας

Κατήργησαν τών ειδώλων τήν πλάνην, οι Μάρτυρες έν σταδίω αθλούντες, καί ασέβειαν πάσαν, εξηφάνισαν εκ γής, τή αθλήσει αυτών.

Παρέστησεν ο εχθρός καί διώκτης, τής Πίστεως τούς αυτού υπηρέτας, ξιφήρεις ώσπερ αρνας, ανελείν ημάς πικρώς, Μάρτυρες ένδοξοι.

Ως είδετε ο χορός τών Αγίων, τούς τυράννους ενωπλισμένους τώ ξίφει, αδειλάνδρως εβοάτε. Στρατιώται τού Χριστού, πέλομεν ώ δικασταί.

Θεοτοκίον

Όν έτεκες Θεοτόκε ανερμηνεύτως, Θεόν ημών δυσωπούσα μή παύση, ρυσθήναι εκ κινδύνων, τούς υμνούντάς σε Αγνή αιειπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Ο Ιωνάς εκ κοιλίας άδου εβόα. Ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν μου, ημεείς δέ σοι βοώμεν, Παντοδύναμε Σωτήρ, ελέησον ημάς».

Κοντάκιον Ἑῆχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Εν τοῖς ρείθροις σήμερον τοῦ Ιορδάνου, γεγονως ο Κύριος, τῷ Ιωάννῃ εκβοά. Μή δειλιάσης βαπτίσαι με, σώσαι γάρ ήκω, Αδάμ τόν πρωτόπλαστον.

Ο Οῖκος

Ουκ απαιτῶ σε, Βαπτιστά, τοὺς ὅρους υπερβῆναι, οὐ λέγω σοι, Εἰπέ μοι, ἃ λέγεις τοῖς ἀνόμοις, καί παραινείς αμαρτωλοῖς, μόνον βάπτισόν με σιωπῶν, καί προσδοκῶν τά ἀπό τοῦ Βαπτίσματος, ἐξεις γάρ διά τούτων ἀξίωμα, ὅπερ ουχ υπήρξε τοῖς Ἀγγέλοις, καί γάρ πάντων τῶν Προφητῶν μείζονά σε ποιήσω, ἐκείνων μὲν ουδεῖς σαφῶς με κατείδεν, ἀλλ' ἐν τύποις καί ἐν σκιαῖς καί ἐνυπνίοις, σύ δέ, ἐπὶ σοῦ ἱστάμενον Κατά γνώμην, σώσαι γάρ ήκω, Αδάμ τόν πρωτόπλαστον.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ Ε' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Θεοπέμπτου καί Θεωνά.

Στίχοι

- Ὅπως τελευτά Θεόπεμπτος, εἰπάτω.
- Ἀθλῶν τελευτῶ, τήν κάραν τμηθεῖς ξίφει.
- Εθεντό μ' εκραύγαζε τοῦ Ψάλτηρίου,
- Λάκκω, Θεωνάς Μάρτυς, ἐν κατωτάτῳ.
- Πέμπτῃ εκ ξίφεος λίπε τόν δε βίον Θεόπεμπτος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἀγίας Συγκλητικῆς.

Στίχοι

- Συγκλητικὴ λιπούσα δουλείαν βίου,
- Κλητοῖς Θεοῦ σύνεστι δούλοις ἐν πόλῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Γρηγορίου, τοῦ ἐν Ἀκρίτα.

Στίχοι

- Ο Γρηγόριος ἀρεταῖς λάμπας μέγα,
- Λαμπρῶς μεταστάς, καί μέγα πλουτεῖ κλέος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ οσίου Πατρός ἡμῶν Φωστηρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, ο Ἅγιος Μάρτυς Σαῖς, ἐν θαλάσῃ βληθεῖς, τελειοῦται.

Στίχοι

- Ἠλθον θαλάσῃ εἰς βάθη, λέγει Σαῖς,
- Φυγῶν τά ποτίζοντα τῆς πλάνης βάθη.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Θεοείδος υπό δημίων πατούμενος τελειούται.

Στίχοι

- Πόδες πατούντες σαρκίον Θεοείδου,
- Ψυχήν αποθλίβουσι ληνώ τού πόλου.

Τή αυτή ημέρα, η Οσία Δομνίνα εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Χαρίζεται σοι τήν άνω κληρουχίαν,
- Δομνίνα, σαρκός η κάτω κακουχία.

Τή αυτή ημέρα, η Οσία Τατιανή εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Τατιανή τακείσα νηστείαις πάλαι,
- Νύν Αγγέλοις σύνεστι νηστείας φίλοις.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός Οι Παίδες ευσεβεία

«Υπήλθον ως νυμφώνα τής καμίνου, τήν φλόγα τήν άσβεστον, οι δι' ευσέβειαν ποτέ, Παίδες Άγιοι δειχθέντες Θεώ, καί συμφώ νως μελωδούντες, ύμνον έψαλλον. Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί».

Χριστός η σωτηρία, επεφάνη φωτισμόν δωρούμενος, αγαλλιάσθω ουρανός, αι νεφέλαι δέ ρανάτωσαν, αληθώς δικαιοσύνην τοίς κραυγάζουσιν. Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Ο πόκος όν προείδε, Γεδεων πλήρη λεκάνην ύδατος, εναποστάξαντα σαφώς, τό σόν Βάπτισμα εδήλου Χριστέ, ο παρέξεις βαπτισθείς τοίς αναμέλπουσιν. Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Αλσί τά ατεκνούντα, Ελισαίος θεραπεύσας ύδατα, τήν ευτεκνίαν τής σεπτής, Κολυμβήθρας προεικόνισεν, εσομένην μυστικώς τοίς αναμέλπουσιν, ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Τής Οσίας

Αντίθεον πρόσταγμα

Κακώς προμηθούμενος ο εναντίος, ψυχής σου, τό εύτονον, μαλάξαι νόσοις ώετο Ιώβ δέ ενέτυχε μαρτυρικώ καί σοφώ, πόνον απεκρούσθη ούν τών σών, υπομονή σοφή τιτρωσκόμενος.

Ἡ σὴ νῦν προσώκειλεν ἐκ τρικυμίας, τοῦ βίου πρὸς εὐδιον, ψυχὴ λιμένα
βρίθουσα, καλλίστων ἐνθέων τε, τῶν ἀγωγίμων σοφῇ, ἐνθα προητοίμασται
τῶν σῶν, τληπαθειῶν πολλῶν ἡ ἀνάπαυλα.

Σοφῶς καθωδήγησας ἐν κοινοβίῳ, τὸν τόπον τυγχάνουσα, μὴ μεταλλάττειν
πῶποτε, μεγάλης γάρ πρόξενος ἡ ἀμοιβὴ πημονῆς, λόγοις τε καὶ πράξεσιν
ονεῖν, τὰς μοναζούσας ὄντως οὐκ ὠκνησας.

Θεοτοκίον

Υδάτων ἡ φύσις με τῆς ἀμαρτίας, ἐκπλυνεὶ τοῦ τόκου σου τῷ ὑπὲρ λόγον
νεύματι, Θεοῦ γάρ ἡ κάθαρσις, τοῦ Ποιητοῦ τοῦ φωτός, ρύπτει Θεονύμφευτε
πολλοίς, τοὺς ρυπωθέντας Κόρη ἐν πταίσμασι.

Τῶν Μαρτύρων

Κάμινον καιομένην

Τέλος τοῦ Μαρτυρίου, ἐδέξασθε ομοῦ, τῷ ξίφει θανατούμενοι, σὺν γυναιξί, καὶ
παισὶ, Χριστῷ βοῶντες. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἡγάλλοντο οἱ Ἅγιοι, ὀρώντες εαυτοὺς, τῷ ξίφει τελειουμένους, καὶ πίστει
ἀνεκράυγαζον, Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν ἀσεβῶν τό φρύαγμα, ἠφάνισται ἐκ γῆς, καὶ οἱ θεοὶ πεπτῶκασιν, εἰς γῆν
καὶ συνετρίβησαν, τῇ τῶν Μαρτύρων ὁμολογίᾳ, καὶ θεία στερρότητι.

Θεοτοκίον

Περίσωζε τὴν ποιμήνην σου, πανάχραντε Ἀγνή, ἐκ πάσης περιστάσεως, ὡς
μόνη προστασία, τοῦ γένους ἡμῶν εὐλογημένη, Θεοτόκε Πανύμνητε.

Ὡδὴ η' Ὁ Εἰρμός Θαύματος υπερφυοῦς

«Τέρατος υπερφυοῦς ἔδειξε τύπον, ἡ πυρένδροσος κάμιнос πάλαι, τό γάρ
πῦρ οὐκ ἐφλεξε νέους Παῖδας, Χριστοῦ προδηλοῦν, τὴν ἀσπύρως ἐκ
Παρθένου θεῖαν Γέννησιν, διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν. Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις
πάσα τὸν Κύριον, καὶ υπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἶνεσιν μεγαλοφώνως τῷ Δεσπότη, ἀναπέμψωμεν, ἦλθεν ἐφάνη, ἐπιβαίνει
ύδασι, καὶ γυμνοῦται ὁ Οὐρανόν, ταῖς νεφέλαις περιβάλλων καὶ βαπτίζεται,
καθαίρων ἡμᾶς τοὺς ἀναμέλποντας. Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τὸν Κύριον, καὶ
υπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δεῦτε νοερώς πρὸς, Ἰορδάνην, ἀφικώμεθα θέαμα μέγα, ἐν αὐτῷ οψόμενοι,
Ἰησοῦς γάρ ὁ φωτισμός, παραγίνεται, καὶ δούλου υποκλίνεται, παλάμη σὺν
τρόμῳ ἀναμέλποντος. Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τὸν Κύριον, καὶ υπερυψούτω,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀνθραξ ὃν προείδεν Ἡσαΐας, ἐν τοῖς ὕδασι τοῦ Ἰορδάνου, ἀναφθεῖς

συμφλέζεται ύλην πάσαν αμαρτιών, καί παρέξει συντριβείσι τήν ανάπλασιν, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Τῆς Οσίας

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Σύ Μακαρία πρός τήν γήν, τών πραέων αληθώς φθάσαι επόθεις, ένθα τάξεις Αγγέλων, Οσίων καί Ασκητών, Παρθένων οικούσιν αιώνια, ανυμνολογούσαι, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Κάλλει τῆς φύσεως πασών, διαφέρουσα ψυχῆς επεμελήθης, ίνα πάντα τά πάθη τά ψυχικά νουνεχώς, νικήσης, διό κάλλος σώματος, σβέσασα ανήψας, ασκήσει τήν ψυχήν σου.

Άγρυπτον νούν πρός τόν Θεόν, προθυμία τῆς ψυχῆς σύ κεκτημένη, μεθοδείας τού πλάνου, τού σοφιστού τών κακών, εις τέλος εκοίμισας Ένδοξε, καί νύν κοιμηθείσα, βιοίς εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Αναγεννήσαι τούς βροτούς, ο Υιός σου βουληθείς πρός, Ιορδάνην, ως περ άνθρωπος σπεύδει, Αγνή, δι' άκραν στοργήν, αρρύπτως βαπτισθήναι άπαντα, ρύπον τῆς κακίας, βυθίζων τών ανθρώπων.

Τών Μαρτύρων

Τόν μόνον άναρχον

Τόν μόνον εύσπλαγχνον, Βασιλέα τῆς δόξης, ομολογούντες, οι σοφοί Αθλοφόροι, εδέξαντο τά βραβεία τῆς νίκης, βοώντες ευθαρσώς. Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Στερρώς αντέστησαν, οι Χριστού Αθλοφόροι πρός τούς τυράννους, εναθλούντες γενναίως, νικήσαντες τών ειδώλων τήν πλάνην, βοώντες ευθαρσώς. Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Όσπερ αδάμαντες, οι γενναίοι όπλίται, τας τών τυράννων, απειλάς καί βασάνους, νικήσαντες, εν χαρά άνεβόων. Υμνείτε Ιερείς, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τόν μόνον εύσπλαγχνον, προαιώνιον Λόγον, τόν εκ Παρθένου, επ' εσχάτων τεχθέντα, καί σώσαντα τών ανθρώπων τό γένος, υμνείτε Ιερείς, Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν μόνον άναρχον, Βασιλέα τῆς δόξης, όν ευλογούσιν, ουρανών αι Δυνάμεις, καί φρίπτουσι τών Αγγέλων αι τάξεις, υμνείτε Ιερείς, Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή Θ' Ο Ειρμος

Μυστήριον ξένον

«Απόρρητον τό τῆς Παρθένου μυστήριον, ουρανός γάρ αὕτη, καί θρόνος Χερουβικός, καί φωσφόρος ανεδείχθη Παστάς, τού Θεοῦ καί Παντοκράτορος, αὐτήν ευσεβώς, ὡς Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Μυστήριον ξένον, ὁρῶ καί παράδοξον! Ἰησοῦς ἐφίσταται, θέλων πρὸς ποταμόν Ἰορδάνην, βοῶν Ἰωάννη. Τὴν σὴν δεξιάν μοι φίλε δάνεισον, φρικτὰ ἐκτελούντι, εἰς λαοῦ μου περιποίησιν.

Τὰ ἔρημα τού Ἰορδάνου ἀνθείψωσαν, οἱ ἐν σκότει κείμενοι, μέγα ἐπιφανέν υμίν, φέγγος ἰδόντες σκιρτήσατε, Χριστός, Γαλιλαία ἀφικόμενος, σαρκί βαπτισθῆναι, ὑπὸ δούλου καταδέχεται.

Εὐφράνθητι νῦν Ἰορδάνη καί χόρευε, ὦ Ἰωάννη σκίρτησον, πάσα ἡ οἰκουμένη ἀγάλλου, ἰδοὺ ἐπεφάνη Χριστός, καί γυμνοῦται καί βαπτίζεται, στολὴν περιβάλλων, ἀφθαρσίας τό ἀνθρώπινον.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες δίχα φθοράς Παναμώμητε, τὸν ἀπερινόητον, τίκεις δέ ὑπὲρ φύσιν καί λόγον, τὸν λόγῳ τὰ πάντα σαφώς, ὑποστήσαντα βουλήματι, αὐτόν ὡς Θεὸν αἰὶ δυσώπει, τού σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῆς Οσίας

Ἀνάρχου Γεννήτορος

Λαμπρύνασα κάλλεσι, τῆς Παρθενίας Ἐνδοξε, σεαυτὴν ωραῖζεις τοῖς διαδήμασι, τῆς ἀσκητικῆς πολιτείας, ὅθεν διπλῶ, στέφει καταστέφει, ὁ ξένος Νυμφίος σου, οὐ ἐτρώθης σὺ τῷ ἔρωτι.

Ἐλπίς οὐ κατήσχυνε, Συγκλητική σε πάνσεμνε, τῶν μελλόντων ἦν ἔσχες ἐν τῇ καρδίᾳ σου, νῦν γάρ ἀπολαύεις τῶν πόνων, τὰς ἀμοιβάς, παρὰ τού Σωτήρος, ἀνθ' ὧν τῆς ἀσκήσεως, ἅπαν εἶδος ἐπετήδευσας.

Ἰσχύν καί κραταίωμα, σεμνή Χριστόν ἐνδέδυσαι, καί εἰς γῆν ἀδικίαν κατεταπείνωσας, τού λελαληκότος εἰς ὕψος, σὺ τὴν οφρύν, ὅθεν σε στεφάνω, τῆς νίκης ἐκόσμησεν, ὁ τῆς νίκης βραβευτής, Ἰησοῦς.

Θεοτοκίον

Ἐν σοί τού Προπάτορος, ἡ πτώσις στάσιν ἔλαβε, προχωρεῖν περαιτέρω σθένος μὴ ἔχουσα, τῷ γάρ Βαπτισμῷ τού Υἱοῦ σου, ἅπαν κακόν, νῦν κατεβαπτίσθη, οὐκ οὖν τὴν αἰτίαν σε, τῆς καθάρσεως γεραίρομεν.

Τῶν Μαρτύρων

Τὴν υπέρ φύσιν Μητέρα

Καταπατήσαντες πάντας, ειδωλολάτραις τῇ πίστει, οἱ Αθλοφόροι Χριστοῦ τὸν θεῖον δρόμον, ἐτέλεσαν ευσεβῶς, καὶ τὴν πίστιν ἐκραταίωσαν.

Τῶν ἐπιγείων ἀπάντων, καταφρονήσαντες πίστει, οἱ Αθλοφόροι Χριστοῦ ομοῦ προθύμως, ἀθλήσαντες ἐκ Θεοῦ, ἐκομίσαντο ἰάματα.

Οἱ Αθλοφόροι ἀνδρείως, θωρακισάμενοι πίστει, τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρόν τὰς παρατάξεις, καθείλον τὰς τοῦ ἐχθροῦ, καὶ στεφάνους ἐκομίσαντο.

Θεοτοκίον

Ἡ ἐν γαστρὶ συλλαβούσα, τὸν ἀπερίληπτον Λόγον, καὶ τούτον ἀνευ σποράς ἡμῖν τεκούσα, ἰκέτευε ἐκτενῶς, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός

«Τὴν υπέρ φύσιν Μητέρα, καὶ κατὰ φύσιν Παρθένον, τὴν μόνην ἐν γυναιξὶν εὐλογημένην, ἄσμασιν οἱ πιστοί, κατὰ χρέος μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον τῶν Μαρτύρων

Ὁ Ουρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Ἰσχύς ἐν ταῖς βασάνοις, ἐπέμφθη σοι παρὰ Θεοῦ, Θεόπεμπτε ἱεράρχα, ἐν ἡ πρὸς πίστιν Θεωνάν, συναθλητὴν ἐπεσπάσω, μεθ' οὐ σε νῦν εὐφημούμεν.

Προεόρτιον, ὅμοιον

Ὁ ἐκ Παρθένου λάμπας, ἐν Βηθλεὲμ σωματικῶς, πρὸς Ἰορδάνην νῦν σπεύδεις, ρύπον ἐκπλύναι γηγενῶν, φωταγωγῶν τοὺς ἐν σκότει, διὰ Βαπτίσματος θεοῦ.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β' Αἱ Ἀγγελικαί

Τί ἀμφιγνοεῖς, Βαπτιστὰ οικονομίαν, ἦν περ ἐκτελώ, εἰς ἀπάντων σωτηρίαν, τὰ πάλαι ἄφες ἄρτι, καὶ λογίζου τὰ πρόσφατα, πίστευε Θεῷ συγκαταβάντι, καὶ προσελθὼν ἐμοὶ υποῦργει, Θεὸς ἦλθον γάρ, δι' εὐσπλαγχνίαν τὸν Ἀδάμ, καθάραι τοῦ πτώματος.

Αἴρων τὰς ἡμῶν, ἀμαρτίας ἐπὶ ὤμων, ἦλθες Ἰησοῦ, πρὸς τὰ ρεῖθρα Ἰορδάνου, ἐγὼ δὲ δέδοικά σου, τό φρικτὸν τῆς ἐλεύσεως, πῶς οὖν μοι κελεύεις σε βαπτίσαι; αὐτὸς ἐμὲ καθάραι ἤκεις, καὶ πῶς Βάπτισμα, τό παρ ἐμοῦ ἐπιζητεῖς, τό πάντων καθάρσιον.

Φύσεως ἐμῆς, ἀκατάληπτος ὁ λόγος, δούλου δὲ μορφήν, ἐνδυσάμενος προήλθον, ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην, μηδαμῶς μοι ἀμφίβαλλε. Δεύρο, μὴ φοβοῦ, προσέγγισόν μοι, τὴν δεξιάν τῇ κορυφῇ μου, τιθεῖς βόησον. Εὐλογημένος ὁ φανείς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ὡτὴς υπέρ νούν, καὶ ἀμέτρου σου πτωχείας, Λόγε τοῦ Θεοῦ! δι' ἐμὲ τὸν πεπτωκότα, ἐπέγνων σε δι' οἶκτον, τὸν Ἀδάμ ἐνδυσάμενον, καὶ τοὺς ἐξ Ἀδάμ

Καινοποιοῦντα, καὶ πειθαρχῶν τῇ σὴ κελεύσει, πιστῶς κράζω σοι.
Ευλογημένος ο φανείς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα... ὅμοιον

Τρόμῳ λειτουργῶν, Ἰωάννης τῷ Δεσπότη, χαίρει τῇ ψυχῇ, καὶ βοά μετ'
ευφροσύνης. Συγχάρητέ μοι πάσαι, γενεαὶ τοῦ Προπάτορος, ἦλθε γὰρ ἡμῶν ἡ
προσδοκία, ἐλήλυθεν ἐν Ἰορδάνῃ, Χριστὸς ἀπαντας, τῆς αμαρτίας τοῦ Ἀδάμ,
καθάραι ὡς εὐσπλαγχνος.

Καὶ νύν... ὅμοιον

Ἄσωμεν Λαοί, τῷ τεχθέντι ἐκ Παρθένου, καὶ ἐν ποταμῷ, βαπτισθέντι
Ἰορδάνου, καὶ πρὸς αὐτὸν βοῶμεν, Βασιλεῦ πάσης κτίσεως, δώρησαι ἡμῖν
ἀκατακρίτως, ἐν καθαρὰ τῇ συνειδήσει, πιστῶς φθάσαι σου, καὶ τὴν ἀγίαν ἐκ
νεκρῶν, τριήμερον Ἐγερσιν.

**Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά
Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά**

Ἴδε ο Βασιλεὺς, ἰδοὺ ἡ προσδοκία, τοῦ Ἰσραὴλ ἐπέστη. Λαοὶ ἀγαλλιᾶσθε, τό
φῶς γὰρ ἐπιφαίνεται.

Στίχ. Διὰ τοῦτο μνησθήσομαί σου ἐκ γῆς Ἰορδάνου καὶ Ερμωνιείμ.

Ὡπται τοῖς ἐπὶ γῆς, μετὰ σαρκὸς τό θεῖον, νύν φῶς τοῖς ἐν τῷ σκότει, ἐπέφανε
καὶ πάσιν, ἡ χάρις ἐξανέτειλεν.

Στίχ. Εἶδοσάν σε ὕδατα ο Θεός, εἶδοσάν σε ὕδατα καὶ ἐφοβήθησαν.

Ο λύχνος τῷ Φωτί, ἡ αὐγὴ τῷ Ἠλίῳ, Πρόδρομος τῷ Λόγῳ, ο φίλος τῷ
Νυμφίῳ, Προφήτα καθυπουργήσων.

Δόξα... Καὶ νύν... Ἦχος πλ. δ'

Ἰωάννη Βαπτιστά, ο ἐν μήτρᾳ γνωρίσας με τὸν Ἀμνόν, ἐν ποταμῷ μοι
διακόνησον, μετὰ Ἀγγέλων μοι λειτούργησον, ἐκτείνας ἅψαι τῇ χειρὶ σου, τῆς
κορυφῆς μου τῆς ἀχράντου, καὶ ὅταν ἴδῃς τὰ ὅρη τρέμοντα, καὶ τὸν Ἰορδάνην
ἐπαναστραφέντα, σὺν τούτοις βόησον, ο σαρκωθείς ἐκ Παρθένου, εἰς ἡμῶν
σωτηρίαν, Κύριε δόξα σοι.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά
Ἰδιόμελα.**

Ἦχος β'
Ἰωάννου Μοναχοῦ

Τόν φωτισμόν ἡμῶν, τόν φωτίσαντα πάντα ἄνθρωπον, ἰδὼν ὁ Πρόδρομος, βαπτισθῆναι παραγενόμενον, χαίρει τῇ ψυχῇ, καί τρέμει τῇ χειρί, δείκνυσιν αὐτόν, καί λέγει τοῖς λαοῖς, Ἴδε ὁ λυτρούμενος τόν Ἰσραήλ, ὁ ἐλευθερῶν ἡμᾶς ἐκ τῆς φθοράς. Ω αναμάρτητε, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι. (Δίς)

Τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν, ὑπὸ δούλου βαπτιζομένου, καί τῇ τοῦ Πνεύματος παρουσίᾳ μαρτυρουμένου, ἐφρίξαν ὁρώσαι Ἀγγέλων στρατιαί, φωνή δέ ουρανόθεν ἐνέχθη ἐκ Πατρός. Οὗτος ὁν ὁ Πρόδρομος χειροθετεῖ, Υἱός μου ὑπάρχει ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι. (Δίς)

Τά Ἰορδάνια ρεῖθρα, σέ τὴν πηγὴν ἐδέξατο, καί ὁ Παράκλητος, ἐν εἶδει περιστερὰς κατήρχετο, κλίνει κορυφὴν, ὁ κλῖνας ουρανοῦς, κράζει καί βοᾷ, πηλὸς τῷ πλαστούργῳ. Τί μοι ἐπιτάτεις τά ὑπὲρ ἐμέ; ἐγὼ χρεῖαν ἔχω τοῦ σοῦ Βαπτισμοῦ. Ω αναμάρτητε, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Σώσαι βουλόμενος, τόν πλανηθέντα ἄνθρωπον, οὐκ ἀπηξίωσας δούλου μορφὴν ἐνδύσασθαι, ἔπρεπε γάρ σοί τῷ Δεσπότῃ, καί Θεῷ, ἀναδέξασθαι τά ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν, σύ γάρ βαπτισθεὶς σαρκὶ Λυτρωτά, τῆς ἀφέσεως ἠξίωσας ἡμᾶς, διό βοῶμέν σοι. Ευεργέτα Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νύν...

Ὁ αὐτός
Βύζαντος

Υπέκλινας κάραν τῷ Προδρόμῳ, συνέθλασας κάρας τῶν δρακόντων, ἐπέστης ἐν τοῖς ρεῖθροις, ἐφώτισας τά σύμπαντα, τοῦ δοξάζειν σε Σωτῆρ, τόν φωτισμόν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰσοδος μετὰ τοῦ Ευαγγελίου, τό Φῶς ἱλαρόν. Εἶτα τά Αναγνώσματα.

Α'. Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 1, 1-13)

Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεός τόν ουρανόν καί τὴν γῆν, ἡ δέ γῆ ἦν ἀόρατος καί ἀκατασκεύαστος, καί σκότος ἐπέκειτο ἐπάνω τῆς, Ἀβύσσου, καί Πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος. Καί εἶπεν ὁ Θεός. Γενηθήτω φῶς, καί ἐγένετο φῶς. Καί εἶδεν ὁ Θεός τό φῶς, ὅτι καλόν, καί διεχώρισεν ὁ Θεός ἀναμέσον τοῦ φωτός, καί ἀναμέσον τοῦ σκότους. Καί ἐκάλεσεν ὁ Θεός τὸς φῶς, Ἡμέραν, καί τό σκότος ἐκάλεσε, Νύκτα, καί ἐγένετο ἑσπέρα, καί ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία. Καί εἶπεν ὁ Θεός. Γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος, καί ἔστω διαχωρίζον ἀναμέσον ὕδατος καί ὕδατος, καί ἐγένετο οὕτω. Καί ἐποίησεν ὁ Θεός τό στερέωμα, καί διεχώρισεν ὁ Θεός ἀναμέσον τοῦ ὕδατος, ὁ ἦν ὑποκάτω τοῦ στερεώματος, καί ἀναμέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος. Καί ἐκάλεσεν ὁ Θεός τό στερέωμα, Ουρανόν, καί εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν, καί ἐγένετο ἑσπέρα, καί ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα δευτέρα. Καί εἶπεν ὁ Θεός. Συναχθήτω τό ὕδωρ τό ὑποκάτω τοῦ ουρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν, καί

οφθήτω η ξηρά, καί εγένετο ούτω, καί συνήχθη τό ύδωρ τό υποκάτω τού ουρανού εις τάς συναγωγάς αυτών, καί ώφθη η ξηρά. Καί εκάλεσεν ο Θεός τήν ξηράν, Γήν, καί τά συστήματα τών υδάτων εκάλεσε, Θαλάσσας, καί είδεν ο Θεός ότι καλόν. Καί είπεν ο Θεός. Βλαστησάτω η γή βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατά γένος καί καθ' ομοιότητα, καί ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν, ού τό σπέρμα αυτού εν αυτώ, κατά γένος επί τής γής, καί εγένετο ούτω. Καί εξήνεγκεν η γή βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατά γένος καί καθ' Ομοιότητα επί τής γής, καί ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν, ού τό σπέρμα αυτού εν αυτώ, κατά γένος επί τής γής, καί είδεν ο Θεός, ότι καλόν, καί εγένετο εσπέρα, καί εγένετο πρωϊ, ημέρα τρίτη.

Β'. Τής Έξοδου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 14, 15-29)

Είπε Κύριος πρός Μωσήν. Τί βοάς πρός με; λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ καί αναζευξάτωσαν. Καί σύ έπαρον τήν ράβδον σου, καί έκτεινον τήν χείρά σου επί τήν θάλασσαν, καί ρήξον αυτήν, καί εισελθέτωσαν οι υιοί Ισραήλ εις μέσον τής θαλάσσης κατά τό ξηρόν. Καί ιδού εγω σκληρυνώ τήν καρδίαν Φαραώ, καί τών θεραπόντων αυτού, καί τών Αιγυπτίων πάντων, καί εισελεύσονται Οπίσω αυτών, καί ενδοξασθήσομαι εν Φαραώ, καί εν πάση τή στρατιά αυτού, καί εν τοίς άρμασι, καί εν τοίς ίπποις αυτού. Καί γνώσονται πάντες οι Αιγύπτιοι, ότι εγώ ειμι Κύριος, ενδοξαζομένου μου εν Φαραώ, καί εν τοίς άρμασι, καί εν τοίς ίπποις αυτού. Εξέτεινε δέ Μωϋσής τήν χείρα επί τήν θάλασσαν, καί επήγαγε Κύριος τήν θάλασσαν εν ανέμω νότω βιαίω όλην τήν νύκτα, καί εποίησε τήν θάλασσαν ξηράν, καί διεσχίσθη τό ύδωρ. Καί εισήλθον οι υιοί Ισραήλ εις μέσον θαλάσσης κατά τό ξηρόν, καί ύδωρ αυτοίς τείχος εκ δεξιών, καί τείχος εξ ευωνύμων. Κατεδίωξαν δέ οι Αιγύπτιοι, καί εισήλθον Οπίσω αυτών πάσα η ίππος Φαραώ, καί τά άρματα καί οι αναβάται εις τό μέσον τής θαλάσσης. Εξέτεινε δέ Μωϋσής τήν χείρα επί τήν θάλασσαν, καί αποκατεστάθη τό ύδωρ πρός ημέραν επί χώρας. Οι δέ Αιγύπτιοι έφυγον επί τό ύδωρ, καί εξετίναξε Κύριος τούς Αιγυπτίους εις μέσον τής θαλάσσης. Καί επαναστραφέν τό ύδωρ εκάλυψε τά άρματα, καί τούς αναβάτας, καί πάσαν τήν δύναμιν Φαραώ, τούς εισπορευομένους Οπίσω αυτών εις τήν θάλασσαν, ου κατελείφθη εξ αυτών ουδέ εις. Οι δέ υιοί Ισραήλ επορεύθησαν διά ξηράς εν μέσω τής θαλάσσης.

Γ'. Τής Εξόδου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 15, 22-27 & 16, 1)

Εξήρε Μωϋσής τούς υιούς Ισραήλ από θαλάσσης Ερυθράς, καί ήγαγεν αυτούς εις τήν έρημον Σούρ, καί επορεύοντο τρεις ημέρας εν τή ερήμω, καί ουχ εύρισκον ύδωρ ως τε πιείν. Ήλθον δέ εις Μερράν, καί ουκ ηδύναντο πιείν ύδωρ εκ Μερράς, πικρόν γάρ ήν, διά τούτο επωνομάσθη τό όνομα τού τόπου εκείνου Πικρία. Καί διεγόγγυζεν ο λαός κατά Μωϋσή, λέγοντες. Τί πιώμεθα; Εβόησε δέ Μωϋσής πρός Κύριον, καί έδειξεν αυτώ Κύριος ξύλον, καί ενέβαλεν αυτό εις τό ύδωρ, καί εγλυκάνθη, εκεί έθετο αυτώ ο Θεός δικαιώματα καί κρίσεις, καί εκεί αυτόν επείρασε, καί είπεν. Εάν ακοή ακούση τής φωνής Κυρίου τού Θεού σου, καί τά αρεστά ενώπιον αυτού ποιήσης, καί ενωτίση τάς εντολάς αυτού, καί φυλάξης πάντα τά δικαιώματα αυτού, πάσαν

νόσον, ἦν ἐπήγαγον τοῖς Αἰγυπτίοις, οὐκ ἐπάξω ἐπὶ σέ, ἐγὼ γάρ εἰμι Κύριος οἰώμενός σε. Καὶ ἦλθον εἰς Αἰλεῖμ, καὶ ἦσαν ἐκεῖ δώδεκα πηγαὶ ὑδάτων, καὶ ἐβδομήκοντα στελέχη φοινίκων, παρενέβαλον δὲ ἐκεῖ παρὰ τὰ ὕδατα. Ἀπήραν δὲ ἐξ Αἰλεῖμ, καὶ ἦλθε πάσα ἡ Συναγωγὴ υἱῶν Ἰσραὴλ εἰς τὴν ἔρημον Σίν, ὁ ἐστὶν ἀναμέσον Αἰλεῖμ, καὶ ἀναμέσον Σινά.

Τροπάριον Ἦχος πλ. α'

Ἐπεφάνης ἐν τῷ κόσμῳ, ὁ τὸν κόσμον ποιήσας, ἵνα φωτίσης τοὺς ἐν σκότει καθημένους. Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Στίχ α'

Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμάς, καὶ εὐλογήσαι ἡμάς, ἐπιφάναι τὸ προσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμάς, καὶ ἐλεήσαι ἡμάς.

Ἵνα φωτίσης τοὺς ἐν σκότει καθημένους. Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Στίχ. β'

Τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῇ τὴν ὁδὸν σου, ἐν πάσιν Ἐνθεσιν τὸ σωτήριόν σου.

Ἵνα φωτίσης τοὺς ἐν σκότει καθημένους. Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Στίχ. γ'

Εξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ πάντες, γῇ ἔδωκε τὸν καρπὸν αὐτῆς.

Ἵνα φωτίσης τοὺς ἐν σκότει καθημένους. Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Στίχ. δ'

Εὐλογήσαι ἡμάς, ὁ Θεός, ὁ Θεός ἡμῶν, εὐλογήσαι ἡμάς, ὁ Θεός. Καὶ φοβηθήτωσαν αὐτὸν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Ἵνα φωτίσης τοὺς ἐν σκότει καθημένους. Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νύν...

Τροπάριον Ἦχος πλ. α'

Ἐπεφάνης ἐν τῷ κόσμῳ, ὁ τὸν κόσμον ποιήσας, ἵνα φωτίσης τοὺς ἐν σκότει καθημένους. Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Δ'. Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 3, 7-8, 15-17)

Εἶπε Κύριος πρὸς Ἰησοῦν. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ ἀρχομαι τοῦ υψώσαί σε κατενώπιον πάντων τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἵνα γνῶσιν, ὅτι καθὼς ἤμην μετὰ Μωϋσῆ, οὕτως ἔσομαι καὶ μετὰ σοῦ. Καὶ νύν ἐντείλαι τοῖς ἱερεῦσι, τοῖς αἵρουσι τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης, λέγων. Ὡς ἂν εἰσέλθητε ἐπὶ μέρους τοῦ ὕδατος τοῦ. Ἰορδάνου, καὶ ἐν τῷ Ἰορδάνῳ στήσεσθε. Ὡς δὲ ἐπορεύοντο οἱ ἱερεῖς οἱ αἰρόντες τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης Κυρίου, ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην, καὶ οἱ πόδες

τῶν Ιερέων, τῶν αἰρόντων τὴν Κιβωτόν, ἐβάφησαν εἰς μέρος τοῦ ὕδατος τοῦ Ιορδάνου, (ο δὲ Ιορδάνης ἐπληροῦτο καθ' ὅλην τὴν κρηπίδα αὐτοῦ, ὡς ἐν ἡμέραις θερισμοῦ πυρῶν), καὶ ἔστη τὰ ὕδατα τὰ καταβαίνοντα ἀνωθεν εἰς πῆγμα ἐν, ἀφεστηκός μακρὰν σφόδρα, ἀπὸ Ἀδαμὶ τῆς πόλεως, ἕως μέρους Καριαθιαρίμ, τὸ δὲ καταβαίνον κατέβη εἰς τὴν θάλασσαν Ἀραβα, μέχρι θαλάσσης τῶν αλών, ἕως τέλους ἐξέλιπε. Καὶ ὁ λαὸς εἰστήκει ἀπέναντι Ιεριχώ, καὶ ἔστησαν οἱ Ιερεῖς, οἱ αἰρόντες τὴν Κιβωτόν τῆς Διαθήκης Κυρίου, ἐπὶ ξηράς ἐν μέσῳ τοῦ Ιορδάνου ἑτοιμοί, καὶ πάντες οἱ υἱοί, Ἰσραὴλ διέβησαν διὰ ξηράς, ἕως συνετέλεσε πᾶς ὁ λαὸς διαβαίνων τὸν Ιορδάνην.

Ε'. Βασιλειῶν τετάρτης τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 2, 6-14)

Εἶπεν Ηλίας τῷ Σλισταί. Κάθου δὴ ἐνταῦθα, ὅτι Κύριος ἀπέσταλκέ με ἕως τοῦ Ιορδάνου. Καὶ εἶπεν Ελισαί. Ζή Κύριος, καὶ ζή ἡ ψυχὴ σου, εἰ ἐγκαταλείψω σε, καὶ ἐπορεύθησαν ἀμφοτέροι. Καὶ πεντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν Προφητῶν ἦλθον, καὶ ἔστησαν ἐξ ἐναντίας μακρόθεν, ἀμφοτέροι δὲ ἔστησαν ἐπὶ τοῦ Ιορδάνου. Καὶ ἔλαβεν Ηλίας τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ, καὶ εἴλησεν αὐτήν, καὶ ἐπάταξεν ἐν αὐτῇ τὰ ὕδατα, καὶ διηρέθη τὸ ὕδωρ ἐνθεν καὶ ἐνθεν, καὶ διέβησαν ἀμφοτέροι διὰ ξηράς. Καὶ ἐγένετο ὡς διήλθον, εἶπεν Ηλίας τῷ Ελισαί. Αἴτησαι, τί ποιήσω σοι, πρὶν ἢ ἀναληφθῆναί με ἀπὸ σοῦ. Καὶ εἶπεν Ελισαί. Γενηθήτω δὴ τὸ Πνεῦμα τὸ ἐπὶ σοὶ δισσῶς ἐπ' ἐμοί. Καὶ εἶπεν Ηλίας. Εσκλήρυνας τοῦ αἰτήσασθαι. πλὴν, ἐάν, ἴδῃς με ἀναλαμβάνομενον ἀπὸ σοῦ, ἔσται σοι οὕτως, ἐάν δὲ μὴ ἴδῃς, οὐ μὴ γένηται. Καὶ ἐγένετο αὐτῶν πορευομένων καὶ λαλούντων, καὶ ἰδοὺ ἄρμα πυρός, καὶ ἵπποι πυρός, καὶ διεχώρισεν ἀναμέσον ἀμφοτέρων, καὶ ἀνελήφθη Ηλίας ἐν συσσεισμῷ, ὡς εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ Ελισαί ἑώρα, καὶ αὐτὸς ἐβόα. Πάτερ, Πάτερ, ἄρμα Ἰσραὴλ καὶ ἵππεύς αὐτοῦ, καὶ οὐκ εἶδεν αὐτόν οὐκ ἔτι, καὶ ἐκράτησεν Ελισαί τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ διέρρηξεν αὐτὸ εἰς δύο. Καὶ ἀνείλετο τὴν μηλωτὴν Ηλιοῦ Ελισαί, τὴν πεσούσαν ἐπάνωθεν αὐτοῦ. Καὶ ἐπέστρεψεν Ελισαί, καὶ ἔστη ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ Ιορδάνου, καὶ ἔλαβεν Ελισαί τὴν μηλωτὴν Ηλιοῦ, τὴν πεσούσαν ἐπάνωθεν αὐτοῦ καὶ ἐπάταξε τὰ ὕδατα, καὶ οὐ διηρέθη, καὶ εἶπεν Ελισαί. Πού ἐστιν ὁ Θεὸς Ηλιοῦ Ἀπφῶ; καὶ ἐπάταξεν Ελισαί τὰ ὕδατα ἐκ δευτέρου, καὶ διηρέθη τὰ ὕδατα, καὶ διήλθε διὰ ξηράς.

ΣΤ'. Βασιλειῶν τετάρτης τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 5, 9-14)

Παρεγένετο Νεεμάν, Ἀρχὼν Βασιλέως Ἀσσυρίων, σὺν τοῖς ἅρμασιν αὐτοῦ καὶ ἵπποις αὐτοῦ, καὶ ἔστη ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ οἴκου Ελισαί. Καὶ ἀπέστειλεν Ελισαί ἄγγελον πρὸς αὐτόν, λέγων. Πορευθεῖς, λούσαι ἐν τῷ Ιορδάνῃ ἐπτάκις, καὶ ἐπιστρέψει ἡ σὰρξ σου ἐπὶ σοί, καὶ καθαρισθήσῃ. Καὶ ἐθυμώθη Νεεμάν, καὶ ἀπήλθε, καὶ εἶπεν, Ἰδοὺ δὴ ἔλεγον, ὅτι ἐξελεύσεται πρὸς με, καὶ ἐπικαλέσεται ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐπιθήσει τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τὸ λεπρόν, καὶ ἀποσυνάξει αὐτὸ ἀπὸ τῆς σαρκός μου, οὐκ ἀγαθὸς Ἀβανά καὶ Φαρφά, ποταμοὶ Δαμασκοῦ, ὑπὲρ τὸν Ιορδάνην, καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ὕδατα Ἰσραὴλ; οὐχὶ πορευθεῖς λούσομαι ἐν αὐτοῖς, καὶ καθαρισθήσομαι; Καὶ ἀπέστρεψε καὶ ἀπήλθεν ἐν θυμῷ. Καὶ προσήλθον οἱ παῖδες αὐτοῦ, καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν. Πάτερ, εἰ μέγαν λόγον ἐλάλησε πρὸς σέ ὁ Προφήτης, οὐκ ἂν

εποίησας; καί ὅτι εἶπε πρὸς σέ, λούσαι καί καθαρίσθητι; Καί κατέβη Νεεμάν καί εβαπτίσατο ἐν τῷ Ιορδάνῃ ἐπτάκις Κατὰ τὸ ρῆμα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, καί ἐπέστρεψεν ἡ σὰρξ αὐτοῦ ἐπ' αὐτόν ὡς παιδαρίου μικροῦ, καί ἐκαθαρίσθη.

Τροπάριον Ἦχος πλ. β'

Ἀμαρτωλοῖς καί τελώναις, διὰ πλήθους ἐλέους σου ἐπεφάνης Σωτὴρ ἡμῶν, ποῦ γάρ εἶχε τὸ φῶς σου λάμπαι, εἰμὴ τοῖς ἐν σκότει καθημένοις; δόξα σοι.

Στίχ. α'

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Ποῦ γάρ εἶχε τὸ φῶς σου λάμπαι, εἰμὴ τοῖς ἐν σκότει καθημένοις; δόξα σοι.

Στίχ. β'

Ἐπήραν οἱ ποταμοί, Κύριε, ἐπήραν οἱ ποταμοὶ φωνάς αὐτῶν.

Ποῦ γάρ εἶχε τὸ φῶς σου λάμπαι, εἰμὴ τοῖς ἐν σκότει καθημένοις; δόξα σοι.

Στίχ. γ'

Θαυμαστοὶ οἱ μετεωρισμοὶ τῆς θαλάσσης, θαυμαστός ἐν ὑψηλοῖς ὁ Κύριος.

Ποῦ γάρ εἶχε τὸ φῶς σου λάμπαι, εἰμὴ τοῖς ἐν σκότει καθημένοις; δόξα σοι.

Στίχ. δ'

Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Ποῦ γάρ εἶχε τὸ φῶς σου λάμπαι, εἰμὴ τοῖς ἐν σκότει καθημένοις; δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν...

Ἀμαρτωλοῖς καί τελώναις, διὰ πλήθους.

Ζ'. Προφητείας Ησαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. 1, 16-20)

Τάδε λέγει Κύριος. Λούσασθε, καί καθαροὶ γίνεσθε, ἀφέλετε τὰς πονηρίας ὑμῶν ἀπὸ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου, παύσασθε ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν. Μάθετε καλὸν ποιεῖν, ἐκζητήσατε κρίσιν, ρύσασθε ἀδικούμενον, κρίνατε Ὀρφανῷ καί δικαιοῦσατε χήραν. Καί δεῦτε καί διαλεχθώμεν, λέγει Κύριος, καί ἐάν ὡσιν αἱ ἁμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικούν, ὡς χιόνα λευκανῷ. Ἐάν δέ ὡσιν ὡς κόκκινον, ὡς ἔριον λευκανῷ. Καί ἐάν θέλητε, καί εἰσακούσητέ μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε, ἐάν δέ μὴ θέλητε, μὴ, δε εἰσακούσητέ μου, μάχαιρα ὑμᾶς κατέδεταί, τὸ γάρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα.

Η. Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. 32, 1-10)

Αναβλέψας, Ιακώβ, είδε παρεμβολήν Θεού παρεμβεβληκυίαν, καί συνήντησαν αὐτῷ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ. Εἶπε δέ Ιακώβ, ἡνίκα εἶδεν αὐτούς. Παρεμβολή Θεοῦ αὕτη, καί ἐκάλεσε τό ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, Παρεμβολή. Ἀπέστειλε δέ Ιακωβ ἀγγέλους ἐμπροσθεν αὐτοῦ πρὸς Ησαῦ τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ εἰς γῆν Σηεῖρ, εἰς χώραν Εδῶμ. Καί ἐνετείλατο αὐτοῖς, λέγων. Οὕτως ἐρεῖτε τῷ Κυρίῳ μου Ησαῦ. Οὕτω λέγει ὁ παῖς σου Ιακώβ. Μετά Λάβαν παρώκησα, καί ἐχρόνισα ἕως τοῦ νῦν. Καί ἐγένοντό μοι πρόβατα, καί βόες, καί ὄνοι, καί παῖδες, καί παιδίσκαι, καί ἀπέστειλα ἀναγγεῖλαι τῷ Κυρίῳ μου Ησαῦ, ἵνα εὖρη χάριν ὁ παῖς σου ἐναντίον σου. Καί ἀπέστρεψαν οἱ ἀγγελοι πρὸς, Ιακώβ, λέγοντες. Ἦλθομεν πρὸς Ησαῦ τὸν ἀδελφόν σου, καί ἰδοὺ αὐτός ἐρχεται εἰς συνάντησίν σου, καί τετρακόσιοι ἄνδρες μετ' αὐτοῦ. Εφοβήθη δέ Ιακώβ σφόδρα, καί ἠπορείτο, καί διείλε τὸν λαόν τὸν μετ' αὐτοῦ, καί τοὺς βόας, καί τὰ πρόβατα, εἰς δύο παρεμβολάς. Καί εἶπεν Ιακώβ. Εάν ἔλθῃ Ησαῦ εἰς παρεμβολήν μίαν, καί κόψῃ αὐτήν, ἔσται ἡ παρεμβολή ἡ δευτέρα εἰς τό σῶζεσθαι. Καί εἶπεν Ιακώβ. Ὁ Θεός τοῦ Πατρός μου Ἀβραάμ, καί ὁ Θεός τοῦ πατρός μου Ἰσαάκ, Κύριε, ὁ εἰπὼν μοι. Ἀπότρεχε εἰς τὴν γῆν τῆς γεννήσεώς σου, καί εὖ σοι ποιήσω, ἱκανούσθω μοι ἀπὸ πάσης δικαιοσύνης, καί ἀπὸ πάσης ἀληθείας, ἥς ἐποίησας τῷ παιδί σου, ἐν γάρ τῇ ράβδῳ μου ταύτῃ διέβην τὸν Ἰορδάνην.

Θ'. Τῆς Εξόδου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 2, 5-10)

Κατέβη ἡ θυγάτηρ Φαραῶ λούσασθαι ἐπὶ τὸν ποταμόν, καί αἱ ἄβραι παρεπορεύοντο αὐτὴ παρά τὸν ποταμόν, καί ἰδούσα θίβιν ἐν τῷ ἔλει, ἀποστείλασα τὴν ἄβραν, ἀνείλετο αὐτήν. Ἀνοίξασα δέ Ὁρά παιδίον κλαῖον ἐν τῇ θίβει καί ἐφείσατο αὐτοῦ ἡ θυγάτηρ Φαραῶ, καί εἶπεν. Ἀπὸ τῶν παιδίων τῶν Εβραίων τούτο. Καί εἶπεν ἡ ἀδελφή αὐτοῦ τῇ θυγατρὶ Φαραῶ, θέλεις καλέσω σοι γυναῖκα τροφεύουσαν ἐκ τῶν Εβραίων, καί θηλάσει σοι τό παιδίον, καί εἶπεν αὐτὴ ἡ θυγάτηρ Φαραῶ. Πορεύου. Ἐλθούσα δέ ἡ νεάνις, ἐκάλεσε τὴν μητέρα τοῦ παιδίου. Εἶπε δέ πρὸς αὐτήν ἡ θυγάτηρ Φαραῶ. Διατήρησόν μοι τό παιδίον τούτο, καί θήλασόν μοι αὐτό, ἐγὼ δέ δώσω σοι τὸν μισθόν. Ἐλαβε δέ ἡ γυνὴ τό παιδίον, καί ἐθήλαζεν αὐτό. Ἀνδρυνθέντος δέ τοῦ παιδίου, εἰσήγαγεν αὐτό πρὸς τὴν θυγατέρα Φαραῶ, καί ἐγενήθη αὐτὴ εἰς υἱόν, ἐπωνόμασε δέ τό ὄνομα αὐτοῦ Μωϋσὴν, λέγουσα. Ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτὸν ἀνελόμην.

Ι'. Κριτῶν τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 6, 36-39)

Εἶπε Γεδεὼν πρὸς τὸν Θεόν. Εἰ σῶζεις ἐν τῇ χειρί μου τὸν Ἰσραήλ, ὃν τρόπον ἐλάλησας, ἰδοὺ ἐγὼ ἀπερεΐδομαι τὸν πόκον τῶν ἐρίων ἐν τῇ ἄλυνι, καί ἐάν γένηται δρόσος ἐπὶ τὸν πόκον μόνον, ἐπὶ δέ πάσαν τὴν γῆν ξηρασία, γνῶσομαι ὅτι σῶζεις ἐν τῇ χειρί μου τὸν Ἰσραήλ, ὃν τρόπον ἐλάλησας. Καί ἐγένετο οὕτω, καί ὀρθρίσας Γεδεὼν τῇ ἐπαύριον, ἀπεπίεσε τὸν πόκον, καί ἀπερρύη δρόσος ἐκ τοῦ πόκου, πλήρης λεκάνῃ ὕδατος. Καί εἶπε Γεδεὼν πρὸς τὸν Θεόν. Μὴ ὀργισθῆτω ὁ θυμός σου ἐν ἐμοί, καί λαλήσω ἐτι ἅπαξ, καί πειράσω ἐτι ἅπαξ ἐν τῷ πόκῳ, γεννηθῆτω δὴ ξηρασία ἐπὶ τὸν πόκον μόνον, ἐπὶ δέ πάσαν τὴν γῆν δρόσος. Καί ἐποίησεν ὁ Θεός οὕτως ἐν τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ,

καί ἐγένετο ξηρασία ἐπὶ τὸν πόκον μόνον, ἐπὶ δὲ πᾶσαν τὴν γῆν ἐγένετο ὄρος.

ΙΑ'. Βασιλειῶν τρίτης τό, Ανάγνωσμα
(Κεφ. 18, 30-39)

Εἶπεν Ἡλίας πρὸς τὸν λαόν, Προσαγάγετε πρὸς με, καὶ προσήγαγε πᾶς ὁ λαὸς πρὸς αὐτόν. Καὶ ἔλαβεν Ἡλίας δώδεκα λίθους, κατὰ ἀριθμὸν τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ, Ἰσραήλ, ὡς ἐλάλησε Κύριος πρὸς αὐτόν, λέγων, Ἰσραήλ ἐστὶ τὸ ὄνομά σου. Καὶ ὠκοδόμησε τοὺς λίθους ἐν ὀνόματι Κυρίου, καὶ ἰάσατο τὸ θυσιαστήριον τὸ κατεσκαμμένον, καὶ ἐποίησε θαλαά, χωρούσαν δύο μετρητὰς σπέρματος, κυκλόθεν τοῦ θυσιαστηρίου. Καὶ ἐπέθηκε τὰς σχίδακας ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, ὁ ἐποίησε, καὶ ἐμέλισε τὸ ὀλοκαύτωμα, καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τὰς σχίδακας, καὶ ἐστοίβασεν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Καὶ εἶπεν Ἡλίας. Λάβετέ μοι τέσσαρας ὑδρίας ὕδατος, καὶ ἐπιχέετε εἰς τὸ ὀλοκαύτωμα καὶ ἐπὶ τὰς σχίδακας. Καὶ εἶπε, Δευτερώσατε, καὶ ἐδευτέρωσαν, καὶ εἶπε. Τρισσεύσατε. καὶ ἐτρίσσευσαν. Καὶ διεπορεύετο τὸ ὕδωρ κύκλῳ τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ τὴν θαλαά ἐπλησεν ὕδατος. Καὶ ἀνεβόησεν Ἡλίας εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εἶπε. Κύριε, ὁ Θεὸς Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ, ἐπάκουσόν μου σήμερον ἐν πυρί, καὶ γνῶτωσαν πᾶς ὁ λαὸς οὗτος, ὅτι σύ εἶ μόνος Κύριος, ὁ Θεὸς Ἰσραήλ, καὶ ἐγὼ δούλος σός, καὶ διὰ σέ πεποίηκα ταῦτα πάντα, καὶ σύ ἐπέστρεψας τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ τούτου ὀπίσω σου. Καὶ ἔπεσε πῦρ παρὰ Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατέφαγε τὰ ὀλοκαυτώματα, καὶ τὰς σχίδακας, καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ἐν θαλαά, καὶ τοὺς λίθους καὶ τὸν χόυν ἐξέλειξε τὸ πῦρ. Καὶ ἔπεσε πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν, καὶ εἶπον. Ἀληθῶς Κύριος ὁ Θεός, αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεός.

ΙΒ'. Βασιλειῶν τετάρτης τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 2, 19-22)

Εἶπον οἱ ἄνδρες τῆς πόλεως Ἰεριχώ πρὸς Ελισαίη, ἰδοὺ ἡ κατοίκησις τῆς πόλεως ταύτης ἀγαθὴ, καθὼς σύ, Κύριε, βλέπεις, καὶ τὰ ὕδατα πονηρά, καὶ ἡ γῆ ἀτεκνουμένη. Καὶ εἶπεν Ελισαίη. Λάβετέ μοι ὑδρίσκην καινὴν, καὶ θέσθε ἐκεῖ ἄλας. Καὶ ἔλαβεν αὐτό, καὶ ἐξήλθεν ἐπὶ τὴν διέξοδον τῶν ὑδάτων, καὶ ἔρριπεν ἐκεῖ τὸ ἄλας, καὶ εἶπε. Τάδε λέγει Κύριος, ἰάμαι τὰ ὕδατα ταῦτα, οὐκ ἐτι ἐστὶ ἐκεῖθεν ἀποθνήσκων, οὐδὲ ἀτεκνουμένη δι' αὐτά. Καὶ ἰάθη τὰ ὕδατα ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης, κατὰ τὸ ῥῆμα, ὃ ἐλάλησεν Ελισαίη.

ΙΓ'. Προφητείας Ἡσαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 49, 8-15)

Τάδε λέγει Κύριος, Καὶρὼ δεκτὴ ἐπὶ κούσᾳ σου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι, καὶ ἐπλάσά σε, καὶ ἔδωκά σε, καὶ ἐθήκά σε εἰς Διαθήκην Ἐθνῶν, τοῦ κατακτήσαι τὴν γῆν, καὶ κατακληρονομήσαι κληρονομίας ἐρήμους, λέγοντα τοῖς ἐν δεσμοῖς, Ἐξέλθετε, καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει, Ἀνακαλύπτεσθε, ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς βοσκηθήσονται, καὶ ἐν πάσαις ταῖς τρίβοις ἡ νομὴ αὐτῶν, οὐ πεινάσουσιν, οὐδὲ διψήσουσιν, οὐδὲ πατάξει αὐτοὺς ὁ καύσων, οὐδὲ ὁ ἥλιος, ἀλλ' ὁ ἐλεὼν αὐτοὺς, παρακαλέσει αὐτούς, καὶ διὰ πηγῶν ὑδάτων ἀξει αὐτούς. Καὶ θήσω πᾶν ὄρος εἰς ὁδόν, καὶ πᾶσαν τρίβον εἰς βόσκημα αὐτοῖς. Ἰδοὺ οὗτοι πόρρωθεν ἤξουσιν, οὗτοι ἀπὸ Βορρᾶ καὶ θαλάσσης, ἄλλοι δὲ ἐκ γῆς Περσῶν. Ευφραυνέσθωσαν οἱ οὐρανοί, καὶ

αγαλλιάσθω η γή, ρηξάτω τά όρη ευφροσύνην, καί οι βουνοί δικαιοσύνην, ότι ηλέησεν ο Θεός τόν λαόν αυτού, καί τούς ταπεινούς τού λαού αυτού παρεκάλεσεν. Είπε δέ Σιών. Εγκατέλιπέ με Κύριος, καί ο Κύριος επελάθετό μου. Μή επιλήσεται γυνή τού παιδίου αυτής, ή τού μή ελεήσαι τά έγγονα τής κοιλίας αυτής; εί δέ καί ταύτα επιλάθοιτο γυνή, αλλ' εγω ουκ επιλήσομαί σου, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.

Είτα Συναπτή μικρά παρά τού Ιερέως, καί ψάλλομεν τόν Τρισάγιον ύμνον, καί ο Απόστολος.

Προκείμενον 'Ηχος γ'

Κύριος φωτισμός μου καί Σωτήρ μου.

Στίχ. Κύριος υπερασπιστής τής ζωής μου.

Πρός Κορινθίους Α' Επιστολής Παύλου
(Κεφ. 9, 19-27)

Αδελφοί, ελεύθερος ών εκ πάντων, πάσιν εμαυτόν εδούλωσα, ίνα τούς πλείονας κερδήσω. Καί εγενόμην τοίς Ιουδαίοις ως Ιουδαίος, ίνα Ιουδαίους κερδήσω, τοίς υπό νόμον, ως υπό νόμον, ίνα τούς υπό νόμον κερδήσω, τοίς ανόμοις ως άνομος (μή ών άνομος Θεώ, αλλ' έννομος Χριστώ), ίνα κερδήσω ανόμους. Εγενόμην τοίς ασθενέσιν ως ασθενής, ίνα τούς ασθενείς κερδήσω, τοίς πάσι γέγονα τά πάντα, ίνα πάντως τινάς σώσω. Τούτο δέ ποιώ διά τό Ευαγγέλιον, ίνα συγκοινωνός αυτού γένωμαι, ουκ ο ίδατε ότι οι εν τώ σταδίω τρέχοντες πάντες μέν τρέχουσιν, εις δέ λαμβάνει τό βραβείον. Ούτω τρέχετε, ίνα καταλάβητε. Πάς δέ ο αγωνιζόμενος, πάντα εγκρατεύεται, εκείνοι μέν ούν, ίνα φθαρτόν στέφανον λάβωσιν, υμείς δέ άφθαρτον. Εγώ τοίνυν ούτω τρέχω, ως ουκ αδήλως, ούτω πυκτεύω, ως ουκ αέρα δέρων. Αλλ' υποπιάζω μου τό σώμα, καί δουλαγωγώ, μήπως άλλοις κηρύξας, αυτός αδόκιμος γένωμαι.

Αλληλούϊα 'Ηχος γ'

Εξηρεύσατο η καρδιά μου λόγον αγαθόν.

Στίχ. Ωραίος κάλλει παρά τούς υιούς τών ανθρώπων

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν

Εν έτει πεντεκαιδεκάτω...

Καί καθεξής η θεία Λειτουργία τού Μεγάλου Βασιλείου.

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις. Αλληλούϊα.

Μετά δέ τήν οπισθάμβωνον Ευχήν, εξερχόμεθα εν τή Κολυμβήθρα, προπορευομένου τού Ιερέως μετά λαμπάδων καί τού θυμιατού, καί ημείς ψάλλομεν τά παροντα Ιδιόμελα 'Ηχος πλ. δ'.

Σωφρονίου Πατριάρχου Ιεροσολύμων

Φωνή Κυρίου επί τών υδάτων βοά λέγουσα. Δεύτε λάβετε πάντες, Πνεύμα σοφίας, Πνεύμα συνέσεως, Πνεύμα φόβου Θεού, τού επιφανέντος Χριστού.

Σήμερον τών υδάτων, αγιάζεται η φύσις, καί ρήγνυται ο Ιορδάνης, καί τών ιδίων ναμάτων επέχει τό ρεύμα, Δεσπότην ορών ρυπτόμενον.

Ως άνθρωπος εν ποταμώ, ήλθες Χριστέ Βασιλεύ, καί δουλικόν Βάπτισμα λαβείν, σπεύδεις αγαθέ, υπό τών τού Προδρόμου χειρών, διά τās αμαρτίας ημών φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... ο αυτός

Πρός τήν φωνήν τού βοώντος εν τή ερήμω, Ετοιμάσατε τήν οδόν τού Κυρίου, ήλθες Κύριε, μορφήν δούλου λαβών, Βάπτισμα αιτών, ο μή γνούς αμαρτίαν. Είδοσάν σε ύδατα, καί εφοβήθησαν, σύντρομος γέγονεν ο Πρόδρομος, καί εβόησε λέγων, πώς φωτίσει ο λύχνος τό Φως; πώς χειροθετήσει δούλος τόν Δεσπότην; αγίασον εμέ καί τά ύδατα Σωτήρ, ο αίρων τού κόσμου τήν αμαρτίαν.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 35, 1-10)

Τάδε λέγει Κύριος, Ευφράνθητι έρημος διψώσα, αγαλλιόσθω έρημος, καί ανθείτω ως κρίνον. Καί εξανθήσει, καί υλοχαρήσει, καί αγαλλιόσεται τά έρημα τού Ιορδάνου, καί η δόξα τού Λιβάνου εδόθη αυτή, καί η τιμή τού Καρμήλου, καί ο λαός μου όψεται τήν δόξαν Κυρίου, καί τό ύψος τού Θεού, ισχύσατε χείρες ανειμέναι, καί γόνατα παραλελυμένα. Παρακαλέσατε, καί είπατε τοίς ολιγοψύχοις τή διανοία, ισχύσατε καί μή φοβείσθε, ιδού ο Θεός ημών Κρίσιν ανταποδίδωσι, καί ανταποδώσει, αυτός ήξει καί σώσει ημάς. Τότε ανοιχθήσονται οφθαλμοί τυφλών, καί ώτα κωφών άκούσονται. Τότε αλείται χωλός ως έλαφος, καί τρανή έσται γλώσσα μογγιλάλων, ότι ερράγη εν τή ερήμω ύδωρ, καί φάραγξ εν γή διψώση. Καί έσται η άνυδρος εις έλη, καί εις τήν διψώσαν γήν πηγή ύδατος έσται, εκεί έσται ευφροσύνη ορνέων, επαύλεις ποιμνίων καί καλάμη καί έλη. Καί έσται εκεί οδός καθαρά, καί οδός αγία κληθήσεται, ου μή παρέλθη εκεί ακάθατος, ουδέ έσται εκεί οδός ακάθατος, οι δέ διεσπαρμένοι πορεύσονται επ' αυτής, καί ου μή πλανηθώσι. Καί ουκ έσται εκεί λέων, ουδέ τών πονηρών θηρίων, ού μή αναβή εις αυτήν, ουδέ μή ευρεθή εκεί, αλλά πορεύσονται εν αυτή λελυτρωμένοι καί συνηγμένοι υπό Κυρίου. Καί αποστραφήσονται, καί ήξουσιν εις Σιών μετ' ευφροσύνης καί αγαλλιόσεως, καί ευφροσύνη αιώνιος υπέρ κεφαλής αυτών, επί γάρ τής κεφαλής αυτών αίνεσις καί αγαλλίαμα, καί ευφροσύνη καταλήψεται αυτούς, απέδρα οδύνη, λύπη καί στεναγμός.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 55, 1-13)

Τάδε λέγει Κύριος, οι διψώντες πορεύεσθε εφ' ύδωρ, καί όσοι μή έχετε αργύριον, βαδίσαντες αγοράσατε, καί φάγεσθε, καί πίεσθε άνευ αργυρίου καί τιμής οίνον καί στέαρ, ίνα τίτιμάσθε αργυρίου εν ουκ άρτοις, καί ο μόχθος

υμών ουκ εις πλησμονήν. Ακούσατέ μου, καί φάγεσθε αγαθά, καί εντρυφήσει εν αγαθοίς η ψυχή υμών. Προσέχετε τοίς ωσίν υμών, καί επακολουθείτε ταίς οδοίς μου, εισακούσατέ μου, καί ζήσεται εν αγαθοίς η ψυχή υμών, καί διαθήσομαι υμίν Διαθήκην αιώνιον, τά όσια Δαυίδ τά Πιστά, ιδού μαρτύριον εν Έθνεσιν έδωκα αυτόν, άρχοντα καί προστάσσοντα εν Έθνεσιν, ιδού Έθνη, ά ουκ οίδασί σε, επικαλέσονταί σε, καί λαοί, οί ουκ επίστανταί σε, επί σέ καταφεύξονται, ένεκεν Κυρίου τού Θεού σου, καί τού Αγίου Ισραήλ, ότι εδόξασέ σε. Ζητήσατε τόν Κύριον, καί εν τώ ευρίσκειν αυτόν, επικαλέσασθε, ηνίκα δ' άν εγγίξη υμίν, απολιπέτω ο ασεβής τάς οδούς αυτού, καί ανήρ άνομος τάς βουλάς αυτού, καί επιστράφητε πρός Κύριον, καί ελεηθήσεσθε, καί κράξεσθε, ότι επί πολύ αφήσει τάς αμαρτίας υμών. Ου γάρ εισιν αι βουλαί μου, ώσπερ αι βουλαί υμών, ουδ' ώσπερ αι οδοί υμών, αι οδοί μου, λέγει Κύριος. Αλλ' ως απέχει ο ουρανός από τής γής, ούτως απέχει η οδός μου από τών οδών υμών, καί τά διανοήματα υμών από τής διανοίας μου. Ως γάρ άν καταβή υετός, ή χιων εκ τού ουρανού, καί ου μή αποστραφή έως άν μεθύση τήν γήν, καί εκτέκη, καί εκβλαστήση, καί δώ σπέρμα τώ σπείροντι, καί άρτον εις βρώσιν, ουτως έσται τό ρήμά μου, ο εάν εξέλθη εκ τού στόματός μου, ου μή αποστραφή πρός με κενόν, έως άν τελεσθή όσα άν ηθέλησα, καί ευοδώσω τάς οδούς μου, καί τά εντάλματά μου. Εν γάρ ευφροσύνη εξελεύσεσθε, καί εν χαρά διδαχθήσεσθε, τά γάρ όρη καί οι βουνοί εξαλούνται, προσδεχόμενοι υμάς εν χαρά, καί πάντα τά ξύλα τού αγρού επικροτήσει τοίς κλάδοις. Καί αντί τής στοιβής αναβήσεται κυπάρισσος, αντί, δέ τής κονύζης αναβήσεται μυρσίνη, καί έσται Κυρίω εις όνομα, καί εις σημείον αιώνιον, καί ουκ εκλείπει.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 12, 3-6)

Τάδε λέγει Κύριος, Αντλήσατε ύδωρ μετ' ευφροσύνης εκ τών πηγών τού σωτηρίου. Καί ερείς εν τή ημέρα εκείνη. Υμνείτε τόν Κύριον βοάτε τό όνομα αυτού αναγγείλατε εν τοίς Έθνεσι τά ένδοξα αυτού, μιμνήσκεσθε, ότι υψώθη τό όνομα αυτού. Υμνήσατε τό όνομα Κυρίου, ότι υψηλά εποίησεν, αναγγείλατε ταύτα εν πάση τή γή. Αγαλλιάσθε, καί ευφραίνεσθε οι κατοικούντες Σιών, ότι υψώθη ο Άγιος τού Ισραήλ εν μέσω αυτής.

Προκείμενον 'Ηχος γ'

Κύριος φωτισμός μου καί Σωτήρ μου.

Στίχ. Κύριος υπερασπιτής τής ζωής μου.

Πρός Κορινθίους Α' Επιστολής Παύλου (Κεφ. 10, 1-4)

Αδελφοί, ου θέλω υμάς αγνοείν, ότι οι Πατέρες ημών πάντες υπό τήν νεφέλην ήσαν, καί πάντες διά τής θαλάσσης διήλθον. Καί πάντες εις τόν Μωϋσήν εβαπτίσαντο, εν τή νεφέλη καί εν τή θαλάσση. Καί πάντες τό αυτό βρώμα πνευματικόν έφαγον. Καί πάντες τό αυτό πόμα πνευματικόν έπινον, γάρ εκ πνευματικής ακολουθούσης πέτρας, η δέ πέτρα ήν ο Χριστός.

Ἀλληλούϊα Ἦχος δ'

Φωνη Κυρίου ἐπὶ τῶν υδάτων.

Στίχ. Ὁ Θεὸς τῆς δόξης ἐβρόντησεν ἐπὶ τῶν υδάτων.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ Ναζαρέτ...

Καὶ εὐθύς ὁ Διάκονος Τά Εἰρηνικά. Ἐν ὧσιν δὲ λέγονται ταῦτα ὑπὸ τοῦ Διακόνου, ὁ Ἱερεὺς λέγει μυστικῶς τὴν ἐξῆς Εὐχὴν. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, κλπ.

- Ἐν εἰρήνῃ, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.
- Ὑπὲρ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.
- Ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, ευσταθείας τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.
- Ὑπὲρ τοῦ Ἁγίου Οἴκου τούτου, Καὶ τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας, καὶ φόβου Θεοῦ ἐισιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.
- Ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (**δεῖνος**), τοῦ τιμίου Πρεσβυτερίου τῆς ἐν Χριστῷ Διακονίας, παντός τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.
- Ὑπὲρ τῆς **ἁγίας Μονῆς** ταύτης, πάσης Πόλεως Χώρας, καὶ τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.
- Ὑπὲρ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς, καὶ καιρῶν εἰρηνικῶν, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.
- Ὑπὲρ πλεόντων, οἰοπορούντων, νοσοῦντων, καμνόντων, αἰχμαλῶτων καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.
- Ὑπὲρ τοῦ ἁγιασθῆναι τὸ ὕδωρ τούτο, τῇ δυνάμει καὶ ἐνεργείᾳ, καὶ ἐπιφοιτήσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.
- Ὑπὲρ τοῦ καταφοιτῆσαι τοῖς ὕδασι τούτοις τὴν καθαρτικὴν τῆς υπερουσίας Τριάδος ἐνέργειαν, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.
- Ὑπὲρ τοῦ δωρηθῆναι αὐτοῖς τὴν χάριν τῆς ἀπολυτρώσεως, τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἰορδάνου, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.
- Ὑπὲρ τοῦ φωτισθῆναι ἡμᾶς φωτισμὸν γνώσεως καὶ εὐσεβείας, διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.
- Ὑπὲρ τοῦ γενέσθαι τὸ ὕδωρ τούτο ἁγιασμοῦ δῶρον, ἁμαρτημάτων λυτήριον, εἰς ἰασιν ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ πάσαν ωφέλειαν ἐπιτήδειον, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.
- Ὑπὲρ τοῦ γενέσθαι αὐτὸ ὕδωρ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.
- Ὑπὲρ τοῦ ἀναδειχθῆναι αὐτὸ ἀποτρόπαιον πάσης ἐπιβουλῆς ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.
- Ὑπὲρ τῶν ἀντλούντων καὶ ἀραιομένων εἰς ἁγιασμόν οἴκων, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.
- Ὑπὲρ τοῦ γενέσθαι αὐτὸ πρὸς καθαρισμὸν ψυχῶν καὶ σωμάτων, πᾶσι τοῖς

αρυομένοις πίστει, καί μεταλαμβάνουσιν εξ αυτού, τού Κυρίου δεηθώμεν.

- Υπέρ τού καταξιωθῆναι ημᾶς εμπλησθῆναι αγιασμοῦ, διὰ τῆς τῶν υδάτων τούτων μεταλήψεως, τῇ αοράτῳ επιφανείᾳ τού Αγίου Πνεύματος, τού Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ τού εισακούσαι Κύριον τόν Θεόν φωνῆς τῆς δεήσεως ημῶν τῶν αμαρτωλῶν, καί ελεῆσαι ημᾶς, τού Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ τού ρυσθῆναι ημᾶς ἀπό πάσης θλίψεως, οργῆς, κινδύνου καί ἀνάγκης, τού Κυρίου δεηθώμεν
- Ἀντιλαβού, σῶσον ἐλέησον, καί διαφύλαξον ημᾶς ὁ Θεός τῇ σῇ χάριτι.
- Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου Δεσποίνης ημῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν αγίων μνημονεύσαντες, εαυτούς καί ἀλλήλους καί πάσαν τήν ζωὴν ημῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

ο ἱερεὺς τὴν Εὐχὴν μυστικῶς

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ μονογενὴς Υἱός, ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατρός, ὁ ἀληθινὸς Θεός, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καί τῆς ἀθανασίας, τό φῶς τό ἐκ φωτός, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον τοῦ φωτίσαι αὐτόν, καταύγασον ημῶν τὴν διάνοιαν τῷ Ἁγίῳ σου Πνεύματι, καί πρόσδεξαι ημᾶς μεγαλωσύνην καί εὐχαριστίαν σοὶ προσάγοντας, ἐπὶ τοῖς ἀπ' αἰῶνος θαυμαστοῖς σου μεγαλουργήμασι, καί τῇ ἐπ' ἐσχάτων τῶν αἰώνων σωτηρίῳ σου οἰκονομίᾳ. Ἐν ἡ τὸ ἀσθενὲς ημῶν καὶ πτωχὸν περιβαλλόμενος φύραμα, καί τοῖς τῆς δουλείας μέτροις συγκατιῶν, ὁ τῶν ἀπάντων Βασιλεύς, ἐτι καὶ δουλικὴ χεὶρὶ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ βαπτισθῆναι κατεδέξω, ἵνα τὴν τῶν υδάτων φύσιν ἀγιάσας ὁ ἀναμάρτητος, ὁδοποιήσῃς ἡμῖν τὴν δι' ὕδατος καὶ Πνεύματος ἀναγέννησιν, καί πρὸς τὴν πρώτην ημᾶς ἀποκαταστήσῃς ἐλευθερίαν. Οὐ τινος θεοῦ Μυστηρίου τὴν ἀνάμνησιν εορτάζοντες, δεόμεθ' ἀφ' ἡμῶν σου φιλάνθρωπε Δέσποτα. Ράνον ἐφ' ἡμᾶς τοὺς ἀναξίους δούλους σου, κατὰ τὴν θεῖαν σου ἐπαγγελίαν, ὕδωρ καθάρσιον, τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας τὴν δωρεάν, εἰς τὸ ἐπὶ τῷ ὕδατι τούτῳ τὴν αἴτησιν ημῶν τῶν αμαρτωλῶν εὐπρόσδεκτον γενέσθαι τῇ σῇ ἀγαθότητι, καί τὴν εὐλογίαν σου δι' αὐτοῦ ἡμῖν τε καὶ παντὶ τῷ πιστῷ σου χαρισθῆναι λαῷ, εἰς δόξαν τοῦ ἁγίου προσκυνητοῦ σου Ὁνόματος. Σοὶ γάρ πρέπει πάντα δόξα, τιμὴ, καί προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καί τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ εἰπὼν καθ' ἑαυτὸν τό, Ἀμήν, τοῦ Διακόνου ἤδη πεπληρωκότος τὴν Συναπτὴν, ἀρχεται ὁ ἱερεὺς μεγαλοφώνως τῆς Εὐχῆς ταύτης.

Ποίημα Σωφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων

Τριάς ὑπερούσιε, ὑπεράγαθε, ὑπέρθεε, παντοδύναμε, παντεπίσκοπε, ἀόρατε, ἀκατάληπτε. Δημιουργέ τῶν νοερῶν οὐσιῶν καὶ τῶν λογικῶν φύσεων, ἡ ἔμφυτος ἀγαθότης, τό Φῶς τό ἀπρόσιτον, τό φωτίζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, λάμψον καμοὶ τῷ ἀναξίῳ δούλῳ σου, φωτίσόν μου τῆς διανοίας τὰ ὅμματα, ὅπως ἀνυμνήσαι τολμήσω τὴν ἀμέτρον εὐεργεσίαν καὶ δύναμιν. Εὐπρόσδεκτος γενέσθω ἡ παρ' ἐμοῦ δέησις διὰ τόν

παρεστώτα λαόν, όπως τά πλημμελήματά μου μή κωλύσωσιν ενθάδε παραγενέσθαι τό άγιόν σου Πνεύμα, αλλά συγχώρησόν μοι ακατακρίτως βοάν σοι καί λέγειν καί νύν, Υπεράγαθε Δοξάζομέν σε Δέσποτα φιλόανθρωπε, Παντοκράτορ, προαιώνιε Βασιλεύ. Δοξάζομέν σε τόν Κτίστην, καί Δημιουργόν τού παντός. Δοξάζομέν σε, Υιέ τού Θεού μονογενές, τόν απάτορα εκ Μητρός, καί αμήτορα εκ Πατρός, εν γάρ τή προλαβούση Εορτή νήπιόν σε είδομεν, εν δέ τή παρούση τέλειόν σε ορώμεν, τόν εκ τελείου τέλειον επιφανέντα Θεόν ημών. Σήμερον γάρ ο τής Εορτής ημίν επέστη καιρός, καί χορός αγίων εκκλησιάζει ημίν, καί Άγγελοι μετά ανθρώπων συνεορτάζουσι, Σήμερον η χάρις τού Αγίου Πνεύματος, εν είδει περιστεράς, τοίς ύδασιν επεφοίτησε. Σήμερον ο άδυτος Ήλιος ανέτειλε, καί ο κόσμος τώ φωτί Κυρίου καταυγάζεται. Σήμερον η Σελήνη λαμπραίς ταίς ακτίσι τώ κόσμω συνεκλαμπρύνεται. Σήμερον οι φωτοειδείς αστέρες τή φαιδρότητι τής λάμψεως τήν οικουμένην καλλωπίζουν. Σήμερον αί νεφέλαι υετόν δικαιοσύνης τή ανθρωπότητι ουρανόθεν δροσίζουν. Σήμερον ο Άκτιστος υπό τού ιδίου πλάσματος βουλή χειροθετείται. Σήμερον ο Προφήτης καί Πρόδρομος τώ Δεσπότη προσέρχεται, αλλά τρόμω παρίσταται, ορών Θεού πρός ημάς συγκατάβασιν. Σήμερον τά τού, Ιορδάνου νάματα εις ιάματα μεταποιείται τή τού Κυρίου παρουσία. Σήμερον ρείθροις μυστικοίς πάσα η κτίσις αρδεύεται. Σήμερον τά τών ανθρώπων πταίσματα τοίς ύδασι τού Ιορδάνου απαλείφονται. Σήμερον ο Παράδεισος ηνέωκται τοίς ανθρώποις, καί ο τής Δικαιοσύνης Ήλιος καταυγάζει ημίν. Σήμερον τό πικρόν ύδωρ, τό επί Μωϋσέως τώ λαώ, εις γλυκύτητα μεταποιείται τή τού Κυρίου παρουσία. Σήμερον τού παλαιού θρήνου απηλλάγημεν καί ως νέος Ισραήλ διεσώθημεν. Σήμερον τού σκότους ελυτρώθημεν, καί τώ φωτί τής θεογνωσίας κατπαυγαζόμεθα. Σήμερον η αχλύς τού κόσμου καθαίρεται τή επιφανεία τού Θεού ημών. Σήμερον λαμπαδοφεγγεί πάσα η κτίσις άνωθεν. Σήμερον η πλάνη κατήργηται, καί οδόν ημίν σωτηρίας εργάζεται η τού Δεσπότη επέλευσις. Σήμερον τά άνω τοίς κάτω συνεορτάζει, καί τά κάτω τοίς άνω συνομιλεί. Σήμερον η Ιερά καί μεγαλόφωνος τών Ορθοδόξων πανήγυρις αγάλλεται. Σήμερον ο Δεσπότης πρός τό βάπτισμα επείγεται, ίνα αναβιβάση πρός ύψος τό ανθρωπίνον. Σήμερον ο ακλινής τώ ιδίω οικέτη υποκλίνεται, ίνα ημάς εκ τής δουλείας ελευθερώση. Σήμερον Βασιλείαν ουρανών ωνησάμεθα, τής γάρ Βασιλείας τού Κυρίου ουκ έσται τέλος. Σήμερον γή καί θάλασσα τήν τού κόσμου χαράν εμερίσαντο, καί ο κόσμος ευφροσύνης πεπλήρωται. Είδοσάν σε ύδατα, ο Θεός, είδοσάν σε ύδατα καί εφοβήθησαν. Ο Ιορδάνης εστράφη εις τά οπίσω, θεασάμενος τό πύρ τής θεότητος, σωματικώς κατερχόμενον, καί εισερχόμενον επ' αυτόν, ο Ιορδάνης εστράφη εις τά οπίσω, θεωρών τό Πνεύμα τό Άγιον, εν ε ίδει περιστεράς κατερχόμενον, καί περιιπτάμενόν σοι, ο Ιορδάνης εστράφη εις τά όπίσω, ορών τόν Αόρατον οραθέντα, τόν Κτίστην σαρκωθέντα, τόν Δεσπότην εν δούλου μορφή, ο Ιορδάνης εστράφη εις τά οπίσω, καί τά όρη εσκίρτησαν, Θεόν εν σαρκί καθορώντα, καί νεφέλαι φωνήν έδωκαν, θαυμάζουσαι τόν παραγενόμενον, φώς εκ φωτός, Θεόν αληθινόν εκ Θεού αληθινού, δεσποτικήν πανήγυριν σήμερον εν τώ Ιορδάνη ορώντες, αυτόν δέ τόν τής παρακοής θάνατον, καί τό

τῆς πλάνης κέντρον, καί τόν τού, Ἄδου σύνδεσμον ἐν τῷ Ιορδάνῃ βυθίσαντα, καί Βάπτισμα σωτηρίας τῷ κόσμῳ δωρησάμενον. Ὅθεν καγὼ ὁ αμαρτωλὸς καί ἀνάξιος δούλός σου, τὰ μεγαλεῖα τῶν θαυμάτων σου διηγούμενος, συνεχόμενος φόβῳ, ἐν κατανύξει βῶώ σοι

Μετά δέ τήν συμπλήρωσιν, λέγει γεγονωτέρα φωνή

Μέγας εἰ, Κύριε, καί θαυμαστά τὰ ἔργασου, καί οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου **(ἐκ γ')**. Σὺ γάρ βουλήσει ἐξ οὐκ ὄντων εἰς τό εἶναι παραγαγὼν τὰ σύμπαντα τῷ σῷ κράτει συνέχεις τὴν κτίσιν, καί τῇ σῇ προνοίᾳ διοικεῖς τόν κόσμον. Σὺ ἐκ τεσσάρων στοιχείων τὴν κτίσιν συναρμόσας, τέτταρσι καιροῖς τόν κύκλον τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐστεφάνωσας. Σέ τρέμουσιν αἱ νοεραὶ πάσαι Δυνάμεις. Σέ ὑμνεῖ ἥλιος, σέ δοξάζει σελήνη, σοὶ ἐντυγχάνει τὰ ἀστρα, σοὶ υπακούει τό φῶς, σέ φρίπτουσιν ἄβυσσοι, σοὶ δουλεύουσιν αἱ πηγαί. Σὺ ἐξέτεινας τόν ουρανόν ὡσεὶ δέρριν, σὺ ἐστερέωσας τὴν γῆν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, σὺ περιετείχισας τὴν θάλασσαν ψάμμῳ, σὺ πρὸς ἀναπνοάς τόν αέρα ἐξέχεας, Ἀγγελικαὶ Δυνάμεις σοὶ λειτουργοῦσιν, οἱ τῶν, Ἀρχαγγέλων χοροὶ σέ προσκυνοῦσι, τὰ πολυόμματα Χερουβὶμ, καί τὰ εξαπτέρυγα Σεραφίμ κύκλῳ ἱστάμενα καί περιϊπτάμενα, φόβῳ τῆς ἀπροσίτου σου δόξης κατακαλύπτονται. Σὺ γάρ Θεός ὢν ἀπερίγραπτος, ἀναρχός τε καί ἀνέκφραστος, ἦλθες ἐπὶ τῆς γῆς, μορφήν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, οὐ γάρ ἔφερες, Δέσποτα, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου, θεάσασθαι ὑπὸ τοῦ διαβόλου τυραννούμενον τό γένος τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἦλθες καί ἔσωσας ἡμᾶς. Ομολογοῦμεν τὴν χάριν, κηρύττομεν τόν ἔλεον, οὐ κρύπτομεν τὴν εὐεργεσίαν, τὰς τῆς φύσεως ἡμῶν γονάς ἠλευθέρωσας, παρθενικὴν ἡγίαςας μήτραν τῷ τόκῳ σου, πάσα ἡ κτίσις ὕμνησέ σε ἐπιφανέντα. Σὺ γάρ ὁ Θεός ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὠφθης, καί τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφης. Σὺ καί τὰ Ιορδάνια ρεῖθρα ἡγίαςας, ουρανόθεν καταπέμψας τό Πανάγιόν σου Πνεῦμα, καί τὰς κεφαλὰς τῶν ἐκείσε ἐμφωλευόντων συνέτριψας δρακόντων. Αὐτός οὖν, φιλάνθρωπε Βασιλεῦ, πάρεσο καί νῦν διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος, καί ἀγιάσον τό ὕδωρ τοῦτο **(ἐκ γ,)**. Καί δός αὐτῷ τὴν χάριν τῆς ἀπολυτρώσεως, τὴν εὐλογίαν τοῦ Ιορδάνου. Ποίησον αὐτό ἀφθαρσίας πηγὴν, ἀγιασμοῦ δῶρον, αμαρτημάτων λυτήριον, νοσημάτων ἀλεξιτήριον, δαίμοσιν ὀλέθριον, ταῖς ἐναντίαις δυνάμεσιν ἀπρόσιτον, Ἀγγελικῆς ἰσχύος πεπληρωμένον, ἵνα πάντες οἱ ἀρυόμενοι καί μεταλαμβάνοντες ἔχοιεν αὐτό πρὸς καθαρισμόν ψυχῶν καί σωμάτων, πρὸς ἰατρούαν παθῶν, πρὸς ἀγιασμόν οἴκων, πρὸς πᾶσαν ὠφέλειαν ἐπιτήδειον. Σὺ γάρ εἰ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ δι' ὕδατος καί Πνεύματος ἀνακαινίσας τὴν παλαιωθεῖσαν φύσιν ὑπὸ τῆς αμαρτίας. Σὺ εἰ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ δι' ὕδατος κατακλύσας ἐπὶ τοῦ Νώε τὴν αμαρτίαν. Σὺ εἰ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ διὰ θαλάσσης ἐλευθέρωσας ἐκ τῆς δουλείας Φαραῶ, διὰ Μωϋσέως, τό γένος τῶν Εβραίων, Σὺ εἰ ὁ Θεός ἡμῶν ὁ διαρρήξας πέτραν ἐν ἐρήμῳ, καί ἐρρύησαν ὕδατα, καί χεῖμαρροι κατεκλύσθησαν, καί διψῶντα τόν λαόν σου κορέσας. Σὺ εἰ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ δι' ὕδατος καί πυρός, διὰ τοῦ Ἡλιοῦ, ἀπαλλάξας τόν Ἰσραὴλ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ Βάαλ. Αὐτός καί νῦν, Δέσποτα, ἀγιάσον τό ὕδωρ τοῦτο, τῷ Πνεύματί σου τῷ Ἁγίῳ. **(ἐκ γ')** Δός πᾶσι, τοῖς τε μεταλαμβάνουσι, τόν ἀγιασμόν, τὴν εὐλογίαν, τὴν κάθαρσιν, τὴν υγείαν. Καί σώσον, Κύριε, τοὺς

δούλους σου, τούς πιστούς Βασιλείς ημών. (εκ γ') Καί φύλαξον αυτούς υπό τήν σκέπην σου εν ειρήνη, υπόταξον υπό τούς πόδας αυτών πάντα εχθρόν καί πολέμιον, χάρισαι αυτοίς τά πρός σωτηρίαν αιτήματα καί ζωήν την αιώνιον. Μνήσθητι, Κύριε, τού Αρχιεπισκόπου ημών (δείνος), καί παντός τού Πρεσβυτερίου, τής εν Χριστώ Διακονίας, καί παντός Ιερατικού τάγματος, καί τού περιστώτος λαού, καί τών δι' ευλόγους αιτίας απολειφθέντων αδελφών ημών, καί ελέησον αυτούς καί ημάς, κατά τό μέγα σου έλεος. Ίνα καί διά στοιχείων, καί διά Αγγέλων, καί διά ανθρώπων, καί διά ορωμένων, καί διά αοράτων, δοξάζεται σου τό πανάγιον όνομα, σύν τώ Πατρί, καί τώ αγίω Πνεύματι, νύν, καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Ειρήνη πάσι
Τάς κεφαλάς ημών

Καί η Ευχή μυστικώς

Κλίνον, Κύριε, τό ούς σου, καί επάκουσον ημών, ο εν Ιορδάνη βαπτισθήναι καταδεξάμενος, καί αγιάσας τά ύδατα, καί ευλόγησον πάντας ημάς, τούς διά τής κλίσεως τών εαυτών αυχένων σημαίνοντας τό τής δουλείας πρόσχημα. Καί καταξίωσον ημάς εμπλησθήναι τού αγιασμού σου διά τής τού ύδατος τούτου μεταλήψεώς τε καί ραντισμού, καί γενέσθω ημίν, Κύριε, εις υγιάν ψυχής καί σώματος.

Εκφώνησις

Σύ γάρ εί ο αγιασμός τών ψυχών καί τών σωμάτων ημών, καί σοί τήν δόξαν, καί ευχαριστίαν, καί προσκύνησιν αναπέμπομεν, σύν τώ ανάρχω σου Πατρί, καί τώ Παναγίω καί αγαθώ καί ζωοποιώ σου Πνεύματι, νύν, καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Καί ευθύς, ευλογών τά ύδατα σταυροειδώς, βαπτίζει τόν τίμιον Σταυρόν, όρθιον αυτόν κατάγων εν τώ ύδατι καί ανάγων, ψάλλων καί τό παρόν:

Τροπάριον 'Ηχος α' τρίς

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου του λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Καί ραντίζει πάντα τόν Λαόν εκ τού ύδατος. Εισερχόμενοι δέ εν τώ Ναώ, ψάλλομεν τό παρόν Ιδιόμελον εις 'Ηχον πλ. β'

Ανυμνήσωμεν οι πιστοί, τής περί ημάς τού Θεού οικονομίας τό μέγεθος, εν γάρ τώ ημών παραπτώματι, γενόμενος άνθρωπος, τήν ημών κάθαρσιν Καθαίρεται εν τώ Ιορδάνη, ο μόνος καθαρός καί ακήρατος, αγιάζων εμέ καί τά ύδατα καί τάς κεφαλάς τών δρακόντων, συντρίβων επί τού ύδατος. Αντλήσωμεν ούν ύδωρ, μετ' ευφροσύνης αδελφοί, η γάρ χάρις τού Πνεύματος, τοίς πιστώς αντλούσιν, αοράτως επιδίδεται, παρά Χριστού τού

Θεού, καί Σωτήρος τών ψυχών ημῶν.

Εἶτα ο ψαλμός, Ευλογήσω τόν Κύριον, καί δίδοται τό κατακλαστόν, καί γίνεται τελεία Απόλυσις.

Τού Μακαριωτάτου Μητροπολίτου κυρού Μάρκου Εφέσου, περί τῆς Εορτῆς τών Φώτων, ἥτοι τών δώδεκα ημερῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Ιδιόμελα Ἦχος δ'
Κοσμά Μοναχοῦ

Ο αναβαλλόμενος φῶς ως ἱμάτιον, δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς γενέσθαι κατηξίωσε, ρεῖθρα περιβάλλεται σήμερον τά Ιορδάνια, οὐκ αὐτός τούτων πρὸς κάθαρσιν δεόμενος, ἀλλ' ἡμῖν ἐν εαυτῷ οικονομῶν τήν ἀναγέννησιν. Ὡ τοῦ θαύματος! δίχα πυρός ἀναχωνεῦει, καί ἀναπλάττει ἀνευ συντρίψεως, καί σώζει τοὺς εἰς αὐτόν φωτιζομένους, Χριστός ο Θεός, καί Σωτήρ τών ψυχών ημῶν.

Ο αὐτός

Σέ τόν ἐν Πνεύματι καί πυρί, καθαίροντα τήν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, καθορῶν ο Βαπτιστής, ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν, δειλιῶν καί τρέμων ἐβόα λέγων. Οὐ τολμῶ κρατῆσαι τήν κορυφήν σου τήν ἀχραντον, σύ με ἀγίασον Δέσποτα τῇ ἐπιφανείᾳ σου, μόνε φιλάνθρωπε.

ο αὐτός

Δεῦτε μιμησώμεθα τὰς φρονίμους Παρθένους, δεῦτε ὑπαντήσωμεν τῷ φανέντι Δεσπότη, ὅτι προήλθεν ὡς νυμφίος πρὸς τόν Ιωάννην. Ο Ιορδάνης ἰδὼν σε ἐπτήξε καί ἐμεινεν. Ο Ιωάννης ἐβόα. Οὐ τολμῶ κρατῆσαι κορυφῆς ἀθανάτου. Τό Πνεῦμα κατήρχετο ἐν εἶδει περιστεράς, ἀγιάσαι τὰ ὕδατα, καί φωνή οὐρανόθεν. Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου, ὁ ἐλθὼν εἰς τόν κόσμον, σώσαι γένος ἀνθρώπων. Κύριε δόξα σοι.

ο αὐτός

Βαπτίζεται Χριστός, καί ἀνεισιν ἐκ τοῦ ὕδατος, συναναφέρει γάρ εαυτῷ τόν κόσμον, καί ὁρά σχιζομένους τοὺς οὐρανοὺς, οὓς ὁ Ἀδὰμ ἐκλείσεν εαυτῷ καί τοῖς μετ' αὐτόν. Καί τό Πνεῦμα μαρτυρεῖ τῇ θεότητι, τῷ ὁμοίῳ γάρ προστρέχει, καί φωνή ἐξ οὐρανοῦ, ἐκείθεν γάρ ὁ μαρτυρούμενος, Σωτήρ τών ψυχών ημῶν.

Ο αὐτός

Ἐτρεμεν ἡ χεὶρ τοῦ Βαπτιστοῦ, ὅτε τῆς ἀχράντου κορυφῆς ἤψατο, ἐστράφη Ιορδάνης ποταμός εἰς τὰ ὀπίσω, μή τολμῶν λειτουργήσαί σοι, ὁ γάρ αἰδεσθεὶς, Ἰησοῦν τόν τοῦ Ναυῆ, πῶς τόν Ποιητὴν αὐτοῦ δειλιάσαι οὐκ εἶχεν. Ἀλλὰ πᾶσαν ἐπλήρωσας οικονομίαν, Σωτήρ ημῶν, ἵνα σώσης τόν κόσμον τῇ Ἐπιφανείᾳ σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Ιωάννου Μοναχοῦ

Κύριε, πληρώσαι βουλόμενος, ἃ ὥρισας ἀπ' αἰῶνος, ἀπὸ πάσης τῆς κτίσεως, λειτουργοὺς τοῦ μυστηρίου σου ἔλαβες, ἐκ τών Ἀγγέλων τόν Γαβριήλ, ἐκ τών

ανθρώπων τήν Παρθένον, εκ τών ουρανών τόν Αστέρα, καί εκ τών υδάτων τόν Ιορδάνην, εν ώ τό ανόμημα τού κόσμου εξείληψας, Σωτήρ ημών δόξα σοι.

Καί νύν... ο αυτός Ανατολίου

Σήμερον η κτίσις φωτίζεται, σήμερον τά πάντα ευφραίνονται, τά ουράνια άμα καί τά επίγεια. Άγγελοι καί άνθρωποι συμμíγγνυνται, όπου γάρ Βασιλέως παρουσία, καί η τάξις παραγίγνεται. Δράμωμεν τóινυν επί τόν Ιορδάνην, ίδωμεν πάντες τόν, Ιωάννην, πώς βαπτίζει Κορυφήν, αχειροποίητον καί αναμάρτητον. Διό Αποστολικήν φωνήν προσάδοντες, συμφώνως βοήσωμεν. Επεφάνη η χάρις τού Θεού, η σωτήριος πάσιν ανθρώποις, καταυγάζουσα καί παρέχουσα πιστοίς τό μέγα έλεος.

Απόστιχα Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος πλ. β' Ανατολίου

Εν Ιορδάνη ποταμώ, ίδών σε ο Ιωάννης πρός αυτόν ερχόμενον έλεγε, Χριστέ ό Θεός. Τί πρός τόν δούλον παραγέγονας, ρύπον μή έχων Κύριε; εις όνομα δέ τίνος σε βαπτίσω; Πατρός; αλλά τούτον φέρεις εν εαυτώ. Υιού; αλλ' αυτός υπάρχεις ο σαρκωθείς. Πνεύματος Αγίου; καί τούτο οίδας διδόναι τοίς πιστοίς διά στόματος. Ο επιφανείς Θεός, ελέησον ημάς.

Ο αυτός

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω,

Είδοσάν σε ύδατα ο Θεός, είδοσάν σε ύδατα καί εφοβήθησαν, πρός τήν σήν γάρ δόξαν αντοφθαλμήσαι τά Χερουβίμ ου δύνανται, ουδέ ατενίσαι τά Σεραφίμ, αλλά φόβω παριστάμενα, τά μέν βαστάζουσι, τά δέ δοξάζουσι τήν δύναμίν σου. Μεθ' ών οικτίρμον, αναγγέλλομεν τήν αίνεσίν σου λέγοντες. ο επιφανείς Θεός, ελέησον ημάς.

Ο αυτός

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Σήμερον ό ουρανού καί γής Ποιητής, παραγίγνεται σαρκί εν Ιορδάνη, Βάπτισμα αιτών ο αναμάρτητος, ίνα καθάρη τόν κόσμον από τής πλάνης τού εχθρού, καί βαπτίζεται υπό δούλου, ο Δεσπότης τών απάντων, καί καθαρισμόν δι' ύδατος τώ γένει τών ανθρώπων δωρείται. Αυτώ βοήσωμεν, ο επιφανείς Θεός ημών, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος πλ. δ'

Θεοφάνους τόν εκ Παρθένου Ήλιον, βλέπων ό εκ στείρας Λύχνος φαεινός, εν Ιορδάνη αιτούμενον Βάπτισμα, εν δειλία καί χαρά, εβόα πρός αυτόν. Σύ με αγίασον Δέσποτα τή θεία Επιφανεία σου.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη

προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Εκ τρίτου, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογία

Κάθισμα Ἦχος γ'
Τήν ωραιότητα

Επιφανέντος σου εν Ιορδάνη Σωτήρ, καί βαπτισθέντος σου υπό Προδρόμου Χριστέ, ηγαπημένος Υιός εμαρτυρήθης, όθεν καί συνάναρχος, τώ Πατρί πεφανέρωσαι. Πνεύμα δέ τό Άγιον, επί σέ κατεγίνετο, εν ώ καί φωτισθέντες βοώμεν. Δόξα Θεώ τώ εν Τριάδι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογία

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ιορδάνη ποταμέ, τί εθαμβήθης θεωρών. Τόν αθεώρητον γυμνόν, είδον καί έφριξα φησί, καί πώς γάρ τούτον ουκ έμελλον φρίξαι καί δύναι; οι Άγγελοι αυτόν, Ορώντες έφριξαν, εξέστη ουρανός, καί γή επρόμαξε, καί συνεστάλη θάλασσα καί πάντα, τά ορατά καί αόρατα, Χριστός εφάνη, εν Ιορδάνη, αγιάσαι τά ύδατα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τον Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Τά ρείθρα ηγίαςας τά Ιορδάνια, τό κράτος συνέτριψας, τής αμαρτίας, Χριστέ ο Θεός ημών. υπέκλινας τή παλάμη, σεαυτόν τού Προδρόμου, καί έσωσας εκ πλάνης, τών ανθρώπων τό γένος. διό σε ικετεύομεν. Σώσον τόν κόσμον σου.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ἦχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.

- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα...

Αγίω Πνεύματι, πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, αναβλύζει τά τής χάριτος ρείθρα, αρδεύοντα, άπασαν τήν κτίσιν προς ζωογονίαν.

Προκείμενον 'Ηχος δ'

Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστράφη εις τά οπίσω.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα ότι έφυγες;

Τό, Πάσα πνοή, Ευαγγέλιον, καί ο Ν'

Δόξα... 'Ηχος β'

Τά σύμπαντα σήμεραν αγαλλιάσθω, Χριστός εφάνη εν Ιορδάνη.

Και νύν... τό αυτό

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Ιδιόμελον

'Ηχος πλ. β'

Θεός Λόγος επεφάνη εν σαρκί, τώ γένει τών ανθρώπων, ίστατο βαπτισθήναι εν Ιορδάνη, καί έλεγεν προς αυτόν ο Πρόδρομος. Πώς εκτείνω χείρα, καί άψωμαι κορυφής κρατούσης τά σύμπαντα; Ει καί εκ Μαρίας υπάρχεις βρέφος, αλλ' οίδα σε Θεόν προαιώνιον, επί γής βαδίζεις, ο υμνούμενος υπό τών Σεραφίμ, καί δούλος Δεσπότην, βαπτίζειν ου μεμάθηκα, Ακατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Είθ' ούτως, οι Κανόνες

Κανών τού Κυρίου Κοσμά ού η Ακροστιχίς.

Βάπτισμα ρύψις γηγενών αμαρτάδος.

Ωδή α' 'Ηχος β' Ο Ειρμός

«Βυθού ανεκάλυψε πυθμένα, καί διά ξηράς οικείους έλκει, εν αυτώ κατακαλύψας αντιπάλους, ο κραταιός, εν πολέμοις Κύριος, ότι δεδόξασται.».

Αδάμ τόν φθαρέντα αγαπλάττει, ρείθροις Ιορδάνου καί δρακόντων, κεφαλάς εμφωλευόντων διαθλάττει, ο Βασιλεύς τών αιώνων Κύριος, ότι δεδόξασται.

Πυρί τής θεότητος αϋλω, σάρκα υλικήν ημφιεσμένος, Ιορδάνου περιβάλλεται

τό νάμα, ο σαρκωθείς εκ Παρθένου Κύριος, ότι δεδόξασται.

Τόν ρύπον ο σμήχων τών ανθρώπων, τούτοις καθαρθείς εν Ιορδάνη, οίς
θελήσας ωμοιώθη ό ήν μείνας, τούς εν σκότει φωτίζει Κύριος, ότι δεδόξασται.

**Έτερος Κανών Ιαμβικός, τού Αγίου Ιωάννου τού Δαμασκηνού, ού η
Ακροστιχίς διά Στίχων Ηρωελεγείων.**

- Σήμερον αχράντοιο βαλών, θεοφεγγεΐ πυρσώ,
- Πνεύματος, ενθάπτει νάμασιν, αμπλακίην,
- Φλέξας παμμεδέοντος εϋς Πάϊς. Ηπιόων δέ, Υμνηταίς μελέων τών δε
δίδωσι χάριν.

Ωδή α' Ήχος β' Ο Ειρμός

«Στείβει θαλάσσης, κυματούμενον σάλον,
Ήπειρον αύθις, Ισραήλ δεδειγμένον.
Μέλας δέ πόντος, τριστάτας Αιγυπτίων,
Έκρυψεν άρδην, υδατόστρωτος τάφος,
Ρώμη κραταιά, δεξιάς τού Δεσπότη.»

Όρθρου φανέντος τοίς βροτοίς σελασφόρου,
Νύν εξ ερήμου, πρόσ ροάς Ιορδάνου
Άναξ υπέσχες, ηλίου σόν αυχένα,
Χώρου ζοφώδους, τόν Γενάρχην αρπάσαι,
Ρύπου τε παντός, εκκαθάραι τήν κτίσιν.

Άναρχε ρεΐθροις, συνταφέντα σοι Λόγε,
Νέον περαίνεις, τόν φθαρέντα τή πλάνη ,
Ταύτην αφράστως, πατρόθεν δεδεγμένος,
Όπα κρατίστην. Ούτος ηγαπημένος,
Ίσος τέ μοι Παίς, χρηματίζει τήν φύσιν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ισχύν ο διδούς, τοίς Βασιλεύσιν ημών Κύριος, καί κέρας χριστών αυτού
υψών, Παρθένου αποτίκτεται, μολεί δέ πρόσ τό Βάπτισμα, διό πιστοί
βοήσωμεν. Ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου
Κύριε.»

Στειρεύουσα πρίν, ητεκνωμένη δεινώς σήμερον, ευφραίνου Χριστού η
Εκκλησία, δι' ύδατος καί Πνεύματος, υιοί γάρ σοι γεγέννηνται, εν πίστει
ανακράζοντες. Ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν
σου Κύριε.

Μεγάλη φωνή, εν τή ερήμω βοά Πρόδρομος. Χριστού ετοιμάσατε οδούς, καί
τρίβους τού Θεού ημών, ευθείας απεργάσασθε, εν πίστει ανακράζοντες. Ουκ

έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

«Όσοι παλαιών, εκλελύμεθα βρόχων,
Βορών λεόντων, συντεθλασμένων μύλας,
Αγαλλιώμεν, καί πλατύνωμεν στόμα,
Λόγω πλέκοντες, εκ λόγων μελωδίαν,
Ώ τών πρός ημάς, ήδεται δωρημάτων.»

Νέκρωσιν ο πρίν, εμφυτεύσας τή κτίσει,
Θηρός κακούργου, σχηματισθείς εις φύσιν,
Επισκοπείται, σαρκική παρουσία.
Όρθρω φάναντι, προσβαλων τώ Δεσπότη,
Φλάν τήν εαυτού, δυσμενεστάτην κάραν.

Έλκει πρός αυτόν τήν θεόδητον φύσιν,
Γαστρός τυράννου, συγκεχωσμένην όροις.
Γεννά τε αύθις, γηγενών αναπλάσει,
Έργον φέριστον, εκτελών ο Δεσπότης.
Ίκται γάρ αυτήν, εξαλεξήσαι θέλων.

Η Υπακοή Ήχος πλ. α'

Ότε τή Επιφανεία σου εφώτισας τά σύμπαντα, τότε η αλμυρά τής απιστίας
θάλασσα έφυγε, καί ο Ιορδάνης κάτω ρέων εστράφη, πρός ουρανόν ανυψών
ημάς, αλλά τώ ύψει τών θείων εντολών σου, συντήρησον Χριστέ ο Θεός,
πρεσβείαις τής Θεοτόκου, καί ελέησον ημάς.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ακήκοε Κύριε φωνής σου, όν είπας, Φωνή βοώντος εν ερήμω ότε
εβρόντησας πολλών επί υδάτων, τώ σώ μαρτυρούμενος Υιώ, όλος γεγονώς
τού παρόντος, Πνεύματος δέ εβόησε. Σύ εί Χριστός, Θεού σοφία καί
δύναμις».

Ρυπτόμενον ήλιον τίς είδεν, ο Κήρυξ βοά, τόν έκλαμπρον τή φύσει, ίνα σε
ϋδασιν Απαύγασμα τής δόξης, Πατρός χαρακτήρ αϊδίου εκπλύνω, καί χόρτος
ών, πυρί ψαύσω τής σής θεότητος; σύ γάρ Χριστός, Θεού σοφία καί δύναμις.

Υπέφηνεν ένθεον ήν είχεν, ευλάβειαν Μωσής περιτυχών σοι, ως γάρ τής
βάτου σε φωνήσαντα ησθήθη, ευθύς απεστράφη τάς όψεις, εγω δέ πώς
βλέψω σε τρανώς, ή πώς χειροθετήσω σε; σύ γάρ Χριστός, Θεού σοφία καί
δύναμις.

Ψυχής τελών έμφρονος, καί λόγω τιμώμενος, απύχων ευλαβούμαι, εί γάρ
βαπτίσω σε, κατήγορόν μοι έσται, πυρί καπνιζόμενον όρος, φυγούσα δέ
θάλασσα διχή, καί Ιορδάνης ούτος στραφείς, σύ γάρ Χριστός, Θεού σοφία καί

δύναμις.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

«Πυρσώ καθαρθείς μυστικής θεωρίας,
Υμνών Προφήτης τήν βροτών καινουργίαν,
Ρήγνυσι γήρυν, Πνεύματι κροτουμένην,
Σάρκωσιν εμφαίνουσιν αρρήτου Λόγου,
Ὡ τῶν δυναστῶν τά κράτη συνετρίβη».

Πεμφθείς ο Πατρός παμφαέστατος Λόγος,
Νυκτός διώσαι τήν καχέσπερον σχέσιν,
Ἐκριζον ἡκεις, καί βροτῶν αμαρτίας,
Υἱας συνελκύσαι τε τή σή Βαπτίσει,
Μάκαρ φαεινούς, ἐκ ροῶν Ιορδάνου.

Αὐτόν προσιδῶν τόν περὶ κλυτὸν Λόγον,
Τρανῶς ο κήρυξ ἐκβοάται τή κτίσει,
Οὗτος προῶν μου, δεύτερος τῷ
σαρκίῳ, Σύμμορφος ἐξέλαμψεν ἐνθέῳ σθένει,
Ἐχθιστὸν ἡμῶν ἐξελεῖν αμαρτίαν.

Νομήν πρὸς αὐτὴν τὴν φερέσβιον φέρων,
Θηρά δρακόντων φωλεοῖς ἐπιτρέχων.
Ἀπλητα κύκλα καββαλῶν Θεός Λόγος,
Πτέρνη τε τόν πλήττοντα παμπήδην γένος,
Τούτον καθειργνύς, ἐκσαώζει τὴν κτίσιν.

Ὡδή ε' Ο Ειρμός

«Ἰησοῦς ο ζωῆς ἀρχηγός, λύσαι τό κατάκριμα ἡκεί, Ἀδάμ τοῦ πρωτοπλάστου,
καθαροσίῳν δέ, ὡς Θεός μή δεόμενος, τῷ πεσόντι καθαίρεται ἐν τῷ Ιορδάνῃ,
ἐν ᾧ τὴν ἐχθραν κτείνας, ὑπερέχουσιν πάντα νοῦν, εἰρήνην χαρίζεται».

Συνελθόντων ἀπειρῶν λαῶν, ὑπὸ Ιωάννου βαπτισθῆναι, αὐτός ἐν μέσῳ ἔστη,
προσεφώνει δέ τοῖς παρούσι. Τίς ἔδειξεν ἀπειθείς, τὴν οργὴν ὑμῖν ἐκκλίνει
τὴν μέλλουσιν; καρπούς ἀξίους Χριστῷ ἐκτελείτε, παρῶν γάρ νῦν, εἰρήνην
χαρίζεται.

Γεωργός ο καὶ Δημιουργός, μέσος ἐστηκώς ὡς εἰς ἀπάντων, καρδίας
ἐμβατεύει, καθαρτήριον δέ πτύον χειρισάμενος, τὴν παγκόσμιον ἅλωνα
πανσόφως διῷστησι, τὴν ἀκαρπλίαν φλέγων, εὐκαρπούσιν αἰώνιον, ζωὴν
χαρίζομενος.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

«Ἐχθροῦ ζοφώδους καὶ βεβορβορωμένου,
Ἰὸν καθάρσει Πνεύματος λελουμένοι,

Νέαν προσωρμίσθημεν απλανή τρίβον,
Άγουσαν απρόσιτον εις θυμηδίαν,
Μόνοις προσιτήν, οἱς Θεός Κατηλλάγη».

Αθρών ο Πλάστης εν ζόφω τών πταισμάτων,
Σειραῖς αφύκτοις, όν διαρθροί δακτύλοις,
Ίστησιν αμφ' ώμοισιν εξάρας άνω,
Νύν εν πολυρρύτοισι δίναις εκπλύνων,
Αίσχους παλαιού τής Αδάμ καχεξίας.

Μετ' ευσεβείας προσδάμωμεν ευτόνως,
Πηγαῖς αχράντοις ρεύσεως σωτηρίου,
Λόγον κατοπτεύσοντες έξ ακηράτου,
Άντλημα προσφέροντα δίψης ενθέου,
Κόσμου προσηνώς εξακείμενον νόσον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Η φωνή τού Λόγου, ο λύχνος τού Φωτός, ο Εωσφόρος, ο τού Ηλίου
Πρόδρομος, εν τή ερήμω, Μετανοείτε, πάσι βοά τοῖς λαοῖς, καί
προκαθαίρεσθε, ιδού γάρ πάρεστι Χριστός, εκ φθοράς τόν κόσμον
λυτρούμενος».

Γεννηθείς αρρεύστως, εκ Θεού καί Πατρός, εκ τής Παρθένου, δίχα σαρκούται
ρύπου Χριστός, ού τόν ιμάντα, τήν εξ ημών τού Λόγου συνάφειαν, λύειν
αμήχανον (διδάσκει ο Πρόδρομος), γηγενείς εκ πλάνης λυτρούμενος.

Εν πυρί βαπτίζει, τελευταίω Χριστός, τούς απειθούντας, καί μή Θεόν
φρονούντας αυτόν, εν Πνεύματι δέ καινοποιεί, δι' ύδατος χάριτι, τούς
επιγνώμονας αυτού τής θεότητος, τών πλημμελημάτων λυτρούμενος.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

«Ιμερτόν εξέφηνε σύν πανολβίω,
Έχω Πατήρ, όν γαστρός εξηρεύξατο.
Ναί φησιν, Ούτος, συμφυής γόνος πέλων,
Φώταυγος εξώρυσεν ανθρώπων γένους,
Λόγος τέ μου ζών, καί βροτός προμηθεία.

Εκ ποντίου λέοντος ο τριέσπερος,
Ξένως Προφήτης εγκάτοις φλοιδούμενος,
Αύθις προήλθε, τής παλιγγενεσίας,
Σωτηρίαν δράκοντος εκ βροτοκτόνου,
Πάσι προφαίνων, τών χρόνων επ' εσχάτων.

Ανειμένων Πόλοιο παμφαών πτυχών,
Μύστης ορά πρός Πατρός εξικνούμενον,

Μένον τε Πνεύμα τώ παναχράντω
Λόγω, Επελθόν ως πέλειαν αφράστω τρόπω,
Δήμοις τε φαίνει, προσδραμείν τώ Δεσπότη.

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Επεφάνης σήμερον τή οικουμένη, καί τό φώς σου Κύριε, εσημειώθη εφ' ημάς,
έν επιγνώσει υμνούντάς σε. Ἦλθες εφάνης τό Φώς τό απρόσιτον.

Ο Οίκος

Τή Γαλιλαία τών Εθνών, τή τού Ζαβουλών χώρα, καί τού Νεφθαλείμ γαία, ως
εἶπεν ο Προφήτης, φώς μέγα έλαμψε Χριστός, τοίς εσκοτισμένοις φαεινή
ώφθη αυγή, εκ Βηθλεέμ αστράπτουσα, μάλλον δέ εκ Μαρίας ο Κύριος πάση
τή οικουμένη ανατέλλει τάς ακτίνας, ο Ἥλιος τής Δικαιοσύνης. Διό οι εξ Αδάμ
γυμνοί, δεύτε πάντες υποδύωμεν αυτόν, ίνα θαλφθώμεν, σκέπη γάρ γυμνών,
καί αίγλη εσκοτισμένων, ήλθες εφάνης τό Φώς τό απρόσιτον.

Συναξάριον

Τή ΣΤ' τού αυτού μηνός, τά Ἁγία Θεοφάνεια τού Κυρίου καί Θεού καί
Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Στίχοι

- Τούς ουρανούς Βάπτισμα τού Χριστού σχίσαν,
- Τούς αυτό μή χραίνοντας ένδον εισάγει.
- Βάπτισεν εν ποταμώ Χριστόν Πρόδρομος κατά έκτην.

Αυτώ η δόξα καί τό κράτος, εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Νέους ευσεβείς, καμίνω πυρός προσομιλήσαντας, διασυρίζον πνεύμα
δρόσου, αβλαβείς διεφύλαξε, καί θείου Αγγέλου συγκατάβασις, όθεν εν φλογί
δροσιζόμενοι, ευχαρίστως ανέμελπον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος,
καί Θεός ευλογητός εί».

Όσπερ ουρανώ, σύν τρόμω καί θαύματι παρίσταντο, εν Ιορδάνη αί Δυνάμεις
τών Αγγέλων σκοπούμεναι, τοσαύτην Θεού τήν συγκατάβασιν, όπως ο
κρατών τήν υπέρω ον τών υδάτων υπόστασιν, εν τοίς ύδασι, σωματοφόρος
έστηκεν, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Νεφέλη ποτέ, καί θάλασσα θείου προεικόνιζε, Βαπτίσματος τό θαύμα, εν οίς ο
πρίν βαπτίζεται, διεξοδικώς τώ Νομοθέτη λαός, θάλασσα δέ ήν τύπος
ύδατος, καί νεφέλη τού Πνεύματος, οis τελούμενοι, Ευλογητός εί κράζομεν, ο
Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Άπαντες πιστοί, εν ώ τήν τελείωσιν ελάβομεν, θεολογούντες ασιγήτως, σύν
Αγγέλοις δοξάζωμεν, Πατέρα Υιόν καί Πνεύμα Ἁγιον, τούτο γάρ Τριάς
υποστάσεσιν ομοούσιος, εις δέ Θεός, ώ καί ψάλλομεν. Ο τών Πατέρων
Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

«Έφλεξε ρείθρω τών δρακόντων τάς κάρας,
Ο τής καμίνου τήν μετάρσιον φλόγα,
Νέους φέρουσαν ευσεβείς κατευνάσας,
Τήν δυσκάθεκτον αχλύν εξ αμαρτίας,
Όλην πλύνει δέ, τή δρόσω τού Πνεύματος».

Σέ ζωγραφούσαν τήν Ασσύριον φλόγα,
Εκστώσαν ίστης, εις δρόσον μετηγμένην.
Ύδωρ όθεν νύν αμφιέσσαο φλέγον,
Σίντην κάκιστον Χριστέ προσκεκευθμένον,
Πρός τήν όλισθον εκκαλούμενον τρίβον.

Απορραγέντος τού Ιορδάνου πάλαι,
Ισθμώ περάται λαός, Ισραηλίτης,
Σέ τόν κράτιστον εμφορούντα τήν κτίσιν,
Ηπειγμένως νύν εν ροαίς διαγράφων,
Πρός τήν άρρευστον καί αμείνονα τρίβον.

Ίδμεν τό πρώτον τήν πανώλεθρον κλύσιν,
Οικτρώς σε πάντων εις φθοράν παρεισάγειν,
Ό τρισμέγιστα χρηματίζων καί ξένα.
Νύν δέ κλύσαντα Χριστέ τήν αμαρτίαν,
Δι' ευπάθειαν, καί βροτών σωτηρίαν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Μυστήριον παράδοξον, η Βαβυλώνος έδειξε κάμιнос, πηγάσασα δρόσον, ότι
ρείθροις έμελλεν, άύλον πύρ εισδέχεσθαι ο Ιορδάνης, καί στέγειν σαρκί,
βαπτιζόμενον τόν Κτίστην, όν ευλογούσι Λαοί, καί υπερυψούσιν, εις πάντας
τούς αιώνας».

Απόθου φόβον άπαντα, ο Λυτρωτής τώ Προδρόμω έφησεν, εμοί δέ
πειθάρχει, ως Χριστώ μοι πρόσελθε, τούτο γάρ φύσει πέφυκα, εμώ
προστάγματι είξον, καί βάπτισόν με συγκαταβάντα, όν ευλογούσι Λαοί, καί
υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ρημάτων ως ακήκοεν, ο Βαπτιστής τού Δεσπότου, σύντρομος παλάμην
εκτείνει, χειραπτήσας όμως δέ, τήν κορυφήν τού Πλάστου αυτού, τώ
βαπτισθέντι εβόα. Αγιάσόν με, σύ γάρ Θεός μου, όν ευλογούσι Λαοί, καί
υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τριάδος η φανέρωσις, εν Ιορδάνη γέγονεν, αύτη γάρ υπέρθεος φύσις, ο
Πατήρ εφώνησεν. Ούτος ο βαπτιζόμενος, Υιός ο αγαπητός μου, τό Πνεύμα
συμπαρήν τώ ομοίω, όν ευλογούσι Λαοί, καί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς

αιώνας.

Ιαμβικός Ο Ειρμος

«Ελευθέρα μέν η κτίσις γνωρίζεται.
Υιοί δέ φωτός, οι πρίν εσκοτισμένοι.
Μόνος στενάζει, τού σκότους ο προστάτης.
Νύν ευλογεῖτω συντόνως τόν αίτιον,
Η πρίν τάλαινα τών Εθνών παγκληρία.

Τριττοί θεουδείς εμπύρως δροσούμενοι,
Αιγλήντα τριτταῖς παμφαῶς αγιστεῖαις,
Σαφῶς εδήλουν τήν υπέρτατον φύσιν,
Μίξει βροτεῖα πυρπολούσαν εν δρόσω,
Ευκτῶς άπασαν τήν ολέθριον πλάνην.

Λευχειμονεῖτω πάσα γήϊνος φύσις,
Εκπτώσεως νύν ουρανῶν επηρμένη.
Ὡ γάρ τά πάντα συντετήρηται Λόγω
Νάουσι ρεῖθροις εκπλυθείσα πταισμάτων,
Τῶν πρίν πέφευγε παμφαῶς λελουμένη.

Ωδή θ' ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ Ψαλλόμενα εν τή Ωδή ταύτη Ἦχος β'

Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν τιμιωτέραν καί ενδοξοτέραν, τών άνω
στρατευμάτων. (Δίς)
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν εν Ιορδάνη, ελθόντα βαπτισθήναι.
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν υπό Προδρόμου, τό βάπτισμα λαβόντα.
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν εκ τής πατρῶας, φωνής μαρτυρηθέντα.
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν ένα τής Τριάδος, κλίναντα τόν αυχένα, καί
βάπτισμα λαβόντα.
Προφήτα, δεύρο πρός με, έκτεινον τήν χείρα, καί βάπτισόν με τάχος.
Προφήτα, άφες άρτι, καί βάπτισόν με θέλων, πληρώσαι καί γάρ ήλθον,
πάσαν δικαιοσύνην.

Ἔτερα εις τόν Ιαμβικόν Κανόνα

Σήμερον ο Δεσπότης, κλίνει τόν αυχένα, χειρί τή τού Προδρόμου.
Σήμερον Ιωάννης, βαπτίζει τόν Δεσπότην, εν ρεῖθροις, Ιορδάνου.
Σήμερον ό Δεσπότης, νάμασιν ενθάπτει, βροτών τήν αμαρτίαν.
Σήμερον ο Δεσπότης, άνωθεν μαρτυρεῖται, Υιός ηγαπημένος.
Σήμερον ο Δεσπότης, ήλθεν αγιάσαι, τήν φύσιν τών υδάτων.
Σήμερον ο Δεσπότης, τό βάπτισμα λαμβάνει, υπό χειρός Προδρόμου.

Δόξα...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τῆς τρισυποστάτου, καί αδιαιρέτου, θεότητος τό κράτος.

Καί νύν...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν λυτρωσαμένην, ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας.

Ο Εἰρμός

«Ἀπορεῖ πάσα γλῶσσα, ευφημεῖν πρός ἀξίαν, ἱλιγγία δέ νοῦς καί υπερκόσμιος, υμνεῖν σε Θεοτόκε, ὅμως ἀγαθή υπάρχουσα, τήν πίστιν δέχου, καί γάρ τόν πόθον οἶδας, τόν ἐνθεον ἡμῶν, σύ γάρ Χριστιανῶν εἰ προστάτις, σέ μεγαλύνομεν.»

Δαυΐδ πάρεσο, Πνεύματι τοῖς φωτιζομένοις. Νύν προσέλθετε, ἄδε πρός Θεόν, ἐν πίστει λέγων φωτίσθητε, οὔτος ὁ πτωχός ἐκέκραξεν Ἀδάμ ἐν πτώσει, καί γάρ αὐτοῦ εἰσήκουσε Κύριος ἐλθῶν, ρεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου, φθαρέντα δέ ἀνεκαίνισεν.

Ο Ἡσαΐας λούσασθε, καί καθάρθητε φάσκει, τάς πονηρίας ἐναντι, ἀφέλεσθε Κυρίου, οἱ διψῶντες, ὕδωρ ἐπὶ ζῶν πορεύεσθε, ρανεῖ γάρ ὕδωρ καινοποιόν Χριστός, τοῖς προστρέχουσιν αὐτῷ ἐν πίστει, καί πρός ζωὴν τήν ἀγήρω, βαπτίζει Πνεύματι.

Συντηρώμεθα χάριτι, Πιστοί καί σφραγίδι, ὡς γάρ ὀλεθρον ἔφυγον, φλιάς Εβραῖοι πάλαι αιμαχθείσης, οὕτω καί ἡμῖν, ἐξόδιον τό θεῖον τοῦτο, τῆς παλιγγενεσίας λουτήριον ἔσται, ἐνθεν καί τῆς Τριάδος, οψόμεθα φῶς τό ἄδυτον.

Ἰαμβικός Ο Εἰρμός

«ὦ τῶν υπέρ νούν, τοῦ τόκου σου θαυμάτων!
Νύμφη πάναγνε, Μήτηρ ευλογημένη,
Δι' ἧς τυχόντες παντελοῦς σωτηρίας,
Επάξιον κροτοῦμεν ὡς ευεργέτη,
Δῶρον φέροντες ὕμνον ευχαριστίας.»

Ἰδμεν τά Μωσεῖ τῇ βάτῳ δεδειγμένα,
Δεύρο ξένοις, θεσμοῖσιν ἐξειργασμένα.
Ὡς γάρ σέσωσται, πυρφορούσα Παρθένος,
Σελασφόρον τεκούσα τόν ευεργέτην,
Ἰορδάνου τε, ρεῖθρα προσδεδεγμένα.

Χρίεις τελειῶν, τήν βρότειον ουσίαν,
Ἄναξ ἀναρχε, Πνεύματος κοινωνία,
Ροαῖς ἀχράντοις, ἐκκαθάρας καί σκότους,
Ἰσχύν θριαμβεύσας τε, τήν ἐπηρμένην,
Νύν εἰς ἀληκτον, εξαμείβει βίον.

Εξαποστειλάριον

Επεσκέψατο ημάς

Επεφάνη ο Σωτήρ, ή χάρις η αλήθεια, εν ρείθροις τού Ιορδάνου, καί τούς εν σκότει καί σκιά, καθεύδοντας εφώτισε, καί γάρ ήλθεν εφάνη, τό φώς τό απρόσιτον.

Εκ τρίτου

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος α' Γερμανού Πατριάρχου

Φώς εκ φωτός, έλαμψε τώ κόσμω, Χριστός ό Θεός ημών, ο επιφανείς Θεός, τούτον λαοί προσκυνήσωμεν. (Δίς)

Ο αυτός

Πώς σε Χριστέ, δούλοι τόν Δεσπότην αξίως τιμήσωμεν; ότι εν τοίς ύδασι, πάντας ημάς ανεκαίνισας.

Ο αυτός

Σύ εν Ιορδάνη βαπτισθείς ο Σωτήρ ημών, τά ρείθρα ηγίαςας, τή παλάμη τού δούλου χειροθετούμενος, καί τά πάθη τού Κόσμου ιώμενος. Μέγα τό μυστήριον τής οικονομίας σου! φιλάνθρωπε Κύριε, δόξα σοι.

Ο αυτός

Τό αληθινόν φώς επεφάνη, καί πάσι τόν φωτισμόν δωρείται. Βαπτίζεται Χριστός μεθ' ημών, ο πάσης επέκεινα καθαρότητος, ενίησι τόν αγιασμόν τώ ύδατι, καί ψυχών τούτο καθάρσιον γίνεται, επίγειον τό φαινόμενον, καί υπέρ τούς ουρανούς τό νοούμενον, διά λουτρού σωτηρία, δι' ύδατος τό Πνεύμα, διά καταδύσεως, η πρός Θεόν ημών άνοδος γίνεται, θαυμάσια τά έργα σου Κύριε! δόξα σοι.

Ο αυτός

Ο περιβάλλων τόν ουρανόν εν νεφέλαις, ρείθρα περιβάλλεται σήμερον τά Ιορδάνια, καί τήν εμήν καθαίρεται κάθαρσιν, ο τού κόσμου αίρων τήν αμαρτίαν, καί υπό τού συγγενούς άνωθεν μαρτυρείται Πνευματος, Υιός μονογενής υπάρχων τού υψίστου Πατρός, πρός όν βοήσωμεν, Ο επιφανείς καί σώσας ημάς, Χριστέ ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Δοξα... Ήχος πλ. β' Ανατολίου

Νάματα Ιορδάνια περιεβάλου Σωτήρ, ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, καί έκλινας κορυφήν τώ Προδρόμω ο τόν ουρανόν μετρήσας σπιθαμή, ίνα επιστρέψης κόσμον εκ πλάνης, καί σώσης τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ήχος β' Ανατολίου

Σήμερον ο Χριστός, εν Ιορδάνη ήλθε βαπτισθήναι. Σήμερον Ιωάννης άπτεται, κορυφής τού Δεσπότη. Αι δυνάμεις τών ουρανών εξέστησαν, τό παράδοξον ορώσαι μυστήριον. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης ιδών ανεστρέφετο. Ημείς δέ οι φωτισθέντες βοώμεν. Δόξα τώ φανέντι Θεώ, καί επί γής οφθέντι, καί φωτίσαντι τόν κόσμον.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν ψάλλομεν, αντί τών Τυπικών, τά Αντίφωνα.

Αντίφωνον Α'

Ήχος β'

Στίχ. α'. Εν εξόδω Ισραήλ εξ Αιγύπτου, οίκου Ιακώβ.

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σώτερ, σώσον ημάς.

Στίχ. β'. Εγενήθη Ιουδαία αγίασμα αυτού, εκ λαού βαρβάρου.

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. γ'. Η θάλασσα είδε, καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστράφη εις τά οπίσω.

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. δ'. Τί σοί εστι θάλασσα ότι έφυγες; καί σοί Ιορδάνη, ότι εστράφης εις τά οπίσω;

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Ήχος β'

Στίχ. α'. Ηγάπησα, ότι εισακούσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν Ιορδάνη υπό Ιωάννου βαπτισθείς, ψάλλοντάς σοι, Αλληλουϊα.

Στιχ. β'. Ότι έκλινε τό ούς αυτού εμοί, καί εν ταίς η μέραις μου επικαλέσομαι.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχ. γ'. Περιέσχον μοι ωδίνες θανάτου, κίνδυνοι άδου ευροσάν με.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχ. δ'. Ελεήμων ο Κύριος καί δίκαιος, καί ο Θεός ημών ελεεί.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον Γ'

Ήχος α'

Στίχ. α'. Εξομολογείσθε τώ Κυρίω, ότι αγαθός, ότι εις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Ήχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Στίχ. β'. Ειπάτω δή οίκος Ισραήλ, ότι αγαθός, ότι εις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε...

Στίχ. γ'. Ειπάτω δή οίκος Ααρών, ότι αγαθός, ότι εις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε...

Στίχ. δ'. Ειπάτωσαν δή πάντες οι φοβούμενοι τό Κύριον, ότι αγαθός, ότι εις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε...

Εισοδικόν

Ευλογημένος ο ερχόμενος εν Ονόματι Κυρίου, Θεός Κύριος καί επέφανεν ημίν. Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν Ιορδάνη υπό Ιωάννου βαπτισθείς, ψάλλοντάς σοι, Αλληλούϊα.

Ήχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν...

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον τή οικουμένη, καί τό φώς σου Κύριε, εσημειώθη εφ' ημάς, έν επιγνώσει υμνούντάς σε. Ήλθες εφάνης τό Φώς τό απρόσιτον.

Αντί δέ τού Τρισαγίου

Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε. Αλληλούϊα.

Κοινωνικόν

Επεφάνη η χάρις τού Θεού, η σωτήριος πάσιν άνθρωποις. Αλληλούϊα.

[Αρχή](#)

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η Σύναξις τού τιμίου ενδόξου Προφήτου, Προδρόμου καί Βαπτιστού Ιωάννου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά ἰδιόμελα τῆς Εορτῆς τρία.

Ἦχος β'

Τόν φωτισμόν ἡμῶν, τόν φωτίσαντα πάντα ἄνθρωπον, ἰδὼν ὁ Πρόδρομος, βαπτισθῆναι παραγενόμενον, χαίρει τῇ ψυχῇ, καί τρέμει τῇ χειρὶ, δείκνυσιν αὐτόν, καί λέγει τοῖς λαοῖς, ἴδε ὁ λυτρούμενος τόν Ἰσραήλ, ὁ ἐλευθερῶν ἡμᾶς ἐκ τῆς φθοράς. Ὡ ἀναμάρτητε, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Τού Λυτρωτοῦ ἡμῶν, ὑπὸ δούλου βαπτιζομένου, καί τῇ τοῦ Πνεύματος παρουσίᾳ μαρτυρουμένου, ἐφρίξαν ὁρώσαι Ἀγγέλων στρατιαί, φωνὴ δὲ οὐρανόθεν ἠνέχθη ἐκ Πατρὸς. Οὗτος ὅν ὁ Πρόδρομος χειροθετεῖ, Υἱός μου ὑπάρχει ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὰ Ἰορδάνια ρεῖθρα, σέ τὴν πηγὴν ἐδέξαντο, καί ὁ Παράκλητος, ἐν εἶδει περιστερὰς κατήρχετο, κλίνει κορυφὴν, ὁ κλίνας οὐρανοῦς, κράζει Καὶ βοά, πηλὸς τῷ Πλαστουργῷ. Τί μοι ἐπιτάτεις τὰ ὑπὲρ ἐμέ; ἐγὼ χρεῖαν ἔχω τοῦ σοῦ βαπτισμοῦ. Ὡ ἀναμάρτητε, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἔτερα Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Προδρόμου

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες υμᾶς

Πανεύφημε Πρόδρομε Χριστοῦ, Βαπτιστὰ θεόληπτε σέ εὐσεβῶς μακαρίζοντες, Χριστόν δοξάζομεν, τόν ἐν Ἰορδάνῃ, κλίναντα τὴν κάραν σοι, καί φύσιν τῶν βροτῶν ἀγιάσαντα. Αὐτόν οὖν πρέσβευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Υπόθεν προσέβλεψας σοφέ, Ἰωάννη Πρόδρομε, Πατρός τὴν δόξαν τὴν ἄρρητον, Υἱόν ἐν ὕδατι, καί τό Πνεῦμα εἶδες, ἀπελθόν ὡς πέλειαν, καθαίρον καί φωτίζον τὰ πέρατα, διό Τριάδος σε, μυστιπόλον ἀναμέλποντες, σοῦ τιμῶμεν, τὴν θείαν πανήγυριν.

Ῥωσθεῖς θεία χάριτι Χριστοῦ, Βαπτιστὰ καί Πρόδρομε, σύ τόν, Ἀμνόν ἡμῖν ἐδειξας, τόν κόσμου αἶροντα, ἀμαρτίας πάσας, καί αὐτῷ προσήρμοσας, ἰδυάδα Μαθητῶν χαίρων σήμερον, ὃν καθικέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἐνσαρκε Λύχνε, Πρόδρομε τοῦ Σωτήρος, βλάστημα Στείρας, φίλε τοῦ ἐκ Παρθένου, ὃν σκιρτήμασι νηδύος προσεκύνησας, καί ἐβάπτισας νάμασι τοῦ Ἰορδάνου, τούτῳ πρέσβευε δεόμεθα Προφῆτα, τὰς τῶν μελλόντων ἡμᾶς ἐκφυγεῖν τρικυμίας.

Καί νύν... ο αυτός

Θεός Λόγος επεφάνη εν σαρκί, τώ γένει τών ανθρώπων, ίστατο βαπτισθῆναι εν Ιορδάνη, καί ἔλεγε πρὸς αὐτόν ο Πρόδρομος. Πῶς εκτείνω χεῖρα, καί ἄψωμαι κορυφῆς κρατούσης τὰ σύμπαντα; Εἰ καί εκ Μαρίας υπάρχεις βρέφος, ἀλλ' οἶδά σε Θεόν προαιώνιον, ἐπὶ τῆς γῆς βαδίζεις, ο υμνούμενος ὑπὸ τών Σεραφίμ καί δούλος Δεσπότην, βαπτίζειν ου μεμάθηκα. Ακατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Ο Θεός ημών εν τώ ουρανῷ καί εν τῇ γῇ, πάντα ὅσα ηθέλησεν ο Κύριος ἐποίησεν.

Στίχ. Εν ἐξόδῳ Ισραὴλ ἐξ Αἰγύπτου, οἴκου Ιακώβ.

Ο Θεός ημών εν τώ ουρανῷ καί εν τῇ γῇ, πάντα ὅσα ηθέλησεν ο Κύριος ἐποίησεν.

Στίχ. Η θάλασσα εἶδε καί ἔφυγεν, ο Ιορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ οπίσω.

Ο Θεός ημών εν τώ ουρανῷ καί εν τῇ γῇ, πάντα ὅσα ηθέλησεν ο Κύριος ἐποίησεν.

Στίχ. Τί σοί ἐστι θάλασσα, ὅτι ἔφυγες; καί σοί Ιορδάνη, ὅτι ἐστράφης εἰς τὰ οπίσω;

Ο Θεός ημών εν τώ ουρανῷ καί εν τῇ γῇ, πάντα ὅσα ηθέλησεν ο Κύριος ἐποίησεν.

Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Ὡς εἶδέ σε Δέσποτα, ο Ιωάννης ο Πρόδρομος, πρὸς αὐτόν ἀφικόμενον, ἐκθαμβος γενόμενος, ὡς ευγνώμων δούλος, σύν φόβῳ ἐβόα. Τίς ἡ ταπείνωσις Σωτήρ; τίς ἡ πτωχεία, ἣν περιβέβλησαι; ο πλούτῳ ἀγαθότητος, ταπειθωνέντα τόν ἄνθρωπον, ἀνυψώσας ὡς εὐσπλαγχνος, ὡς αὐτόν ἐνδυσάμενος.

Στίχ. Η θάλασσα εἶδε καί ἔφυγεν, ο Ιορδάνης ἐστάφη εἰς οπίσω.

Δεύρο δὴ μοι σήμερον, ἐπιτελοῦντι μυστήριον, τώ Προδρόμῳ ἀντέφησε, φρικτῶς διακόνησον, ο Σωτήρ τών ὅλων, καί μή δειλιάσης, τόν συντριβέντα γάρ Ἀδάμ, τῇ ἀμαρτία καινοποιοῦμενος, βαπτίζομαι ὡς ἄνθρωπος, ο κατὰ φύσιν ἀμόλυντος, Ιορδάνου τοῖς ὕδασιν, ἐν οἷς βλέπεις παρόντα με.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ὅτι ἔφυγες; καί σοί Ιοράνη ὅτι ανεχώρησας εἰς τὰ ὀπίσω;

Ἦλιον ρυπτόμενον, τίς γηγενῶν εθεάσατο; Ἰωάννης ἀντέφησε, καί τόν ἐπενδύοντα, οὐρανόν νεφέλαις, γυμνούμενον ὅλον; καί τόν πηγάς καί ποταμούς, δημιουργοῦντα ὕδασι βαίνοντα; εκπλήττομαι τὴν ἀφατον, οἰκονομίαν σου Δέσποτα! μή βαρύνῃς τόν δούλόν σου, φοβεροῖς ἐπιτάγμασιν.

Δόξα... Ἦχος δ' Βύζαντος

Ὡς τοῦ Πνεύματος εραστής, καί τῆς χάριτος θεόφθογγος χελιδών, τρανῶς τὴν οἰκονομίαν τοῦ Βασιλέως, βροτῶν τῷ γένει ἐξ Ἀγνῆς φαεινῶς ἀνατείλαντος, εἰς μερόπων ἀνάκλησιν, κατεμήνυσας Πρόδρομε, τῶν σκυθρωπῶν ἡθῶν, ἀπελαύνων τό τέρμα, καί ζωῆς αἰδίου ἐπιβαλέσθαι ἰθύνων, τὰς καρδίας τῶν ἐν μετανοίᾳ βαπτιζομένων, μάκαρ θεόληπτε.

Καί νύν... ο αὐτός

Δεῦτε μιμησώμεθα τὰς φρονίμους Παρθένους, δεῦτε ὑπαντήσωμεν τῷ φανέντι Δεσπότῃ, ὅτι προήλθεν ὡς νυμφίος πρὸς τόν Ἰωάννην, ὁ Ιορδάνης ἰδὼν σε ἔπηξε καί ἔμεινεν, ὁ Ἰωάννης ἐβόα. Οὐ τολμῶ κρατῆσαι κορυφῆς ἀθανάτου, τό Πνεῦμα κατήρχετο, ἐν εἶδει περιστεράς, ἀγιάσαι τὰ ὕδατα, καί φωνή οὐρανόθεν. Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου, ὁ ἐλθὼν εἰς τόν κόσμον, σῶσαι γένος ἀνθρώπων, Κύριε δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου

Ἦχος δ'

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, σοί δέ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου Πρόδρομε, ἀνεδείχθης γάρ ὄντως καί Προφητῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καί ἐν ρείθροις βαπτίσαι κατηξιώθης τόν κηρυττόμενον. Ὅθεν τῆς ἀληθείας υπεραθλήσας, χαίρων ευηγγελίσω καί τοῖς ἐν ἁδῇ, Θεόν φανερωθέντα ἐν σαρκί, τόν αἶροντα τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, καί παρέχοντα ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον τῆς εορτῆς Ἦχος α'

Ἐν Ιορδάνῃ βαπτιζομένου σου Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις, τοῦ γάρ Γεννήτορος ἡ φωνή προσεμαρτύρει σοι, ἀγαπητόν σε Υἱόν ὀνομάζουσα, καί τό Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστεράς, ἐβεβαίου τοῦ λόγου τό ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανεῖς Χριστέ ὁ Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Τοῦ Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐκ Παρθένου Μαρίας, καί ἐν Ιορδάνῃ βαπτισθέντος

υπό Ιωάννου, τό πνεύμα κατήλθεν επ' αυτόν, ορώμενον εν είδει περιστεράς, διά τούτο ο Προφήτης, σύν τοίς Αγγέλοις έλεγε κραυγάζων. Δόξα τή παρουσία σου Χριστέ, δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή οικονομία σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Επεφάνης σήμερον

Εν τοίς ρείθροις βλέψας σε τού Ιορδάνου, βαπτισθήναι θέλοντα, ο μέγας Πρόδρομος Χριστέ, εν ευφροσύνη εκραύγαζεν. Ἦλθες εφάνης τό φώς τό απρόσιτον.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Ο Πεντηκοστός. Ο Κανών τής Εορτής.

Βυθού ανεκάλυψε πυθμένα, εις η' καί τού Αγίου εις ς' ού η ακροστιχίς.

Βαπτιστά Χριστού, τούς επαίνους μου δέχου
Θεοφάνους

Ωδή α' Ἦχος β'

«Τώ τήν άβατον, κυμαιομένην θάλασσαν, θείω αυτού προστάγματι, αναξηράναντι, καί πεζεύσαι δι' αυτής, τόν Ισραηλίτην λαόν καθοδηγήσαντι, Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Βαπτιζόμενον, τώ τών παθών μου κλύδωνι, Πρόδρομε ταίς πρεσβείαις σου, φθάσας διάσωσον, απαθείας γάρ αυτός, γέγονας δοχείον σεπτόν, καί καθαρώτατον, Κυρίω άνωθεν, εκ βρέφους ανακείμενος.

Αγαλλόμενος, ο Θεώ παριστάμενος, Άγγελος τόν ισάγγελον, ευηγγελίσατο, Ζαχαρία τώ σεπτώ, σου ιεραρχούντι Πατρί, σέ παμμακάριστε, Κυρίου Πρόδρομον, καί φίλον γενησόμενον.

Πλήρης γέγονας, τού Παναγίου Πνεύματος, έτι κοιλία σής Μητρός, ένδον φερόμενος, καί σκιρτήματι τερπνώ, τόν τής Παρθενίας καρπόν, χαίρων εμήνυσας, καί προσεκύνησας, Προφήτα πανσεβάσμιε.

Τόν τήν άβατον, πάσιν ανθρώποις πρότερον, ξένην οδόν βιώσεως, αποτερόμενον, καί βαπτίσαντα Χριστόν, εν ταίς Ιορδάνου ροαίς, ανευφημήσωμεν, Κυρίου Πρόδρομον, τόν θείον καί θεόφρονα.

Θεοτοκίον

Ιερώτατον, τῆς Παρθενίας τέμενος, ἡ ἐν γαστρὶ Θεὸν Λόγον, κυοφορήσασα, τοὺς προστρέχοντας εἰς σέ, καὶ προσκαλουμένους Ἀγνή, σῶζε πρεσβεΐαις σου, κινδύνων λύουσα, τὴν ἔφοδον πανάμωμε.

Καταβασία

«Στείβει θαλάσσης, κυματούμενον σάλον, Ἥπειρον αὐθις, Ἰσραὴλ δεδειγμένον, Μέλας δὲ πόντος, τριστάτας Αἰγυπτίων, Ἐκρυπεν ἄρδην, υδατόστρωτος τάφος, Ρώμη κραταιὰ δεξιὰς τοῦ Δεσπότης».

Ὡδή γ'

«Ὡς πέτρα με τῆς Πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τό στόμα μου ἐπ' ἐχθροῦς μου, ἠυφράνθη γάρ τό πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν. Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε».

Στειρώσεως τό ὄνειδος διαλύσας, ἐπέγνωνς τῆς Παρθένου τὸν θεῖον Τόκον, σκιρτήσας ἀγαλλόμενος ἐν κοιλίᾳ, Μητρός πανεύφημε, Ἀγγέλων σύσκηνε, τοῦ Κυρίου Πρόδρομε, μύστα τῆς χάριτος.

Τὰς τρίβους προητοίμασας τοῦ Κυρίου, βαδίσας πρό προσώπου αὐτοῦ Προφήτα, ὡς λύχνος πᾶσι φαίνων γάρ τό τῆς δοξης, Πατρός ἀπαύγασμα, φανέν σώματι, δι' ὕδατος υπέδειξας, πάντων πρόκριτε.

Ἀνέτειλας ὡς ὀρθρος δικαιοσύνης, τὸν ἥλιον μηνύων τοῖς ἐν τῷ σκότει, τῆς πάντων σωτηρίας σύ γάρ ἐγένου, κήρυξ καὶ Προδρομος, καὶ πᾶσιν ἔλεγες. Τῷ Χριστῷ προσέλθετε, πίστει καὶ σῶζεσθε.

Θεοτοκίον

Χαράν τὴν ἀνεκλάλητον δεξαμένη, συνέλαβες ἀσπύρως τὸν σὸν Δεσπότην, τὸν πάσαν τὴν υφήλιον Θεομήτορ, ἀνακαλούμενον, ὃ καὶ κραυγάζομεν. Ὡς οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Καταβασία

«Ὁ σοὶ παλαιῶν ἐκλελύμεθα βρόχων, Βορῶν λεόντων, συντεθλασμένων μύλας, Ἀγαλλιῶμεν καὶ πλατύνωμεν στόμα, Λόγω πλέκοντες ἐκ λόγων μελωδίας, Ὡς τῶν πρὸς ἡμᾶς ἡδεταὶ δωρημάτων».

Κάθισμα Ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Ὁ μέγας υετός, πρὸς ποτάμια ρεῖθρα, προέρχεται σαρκί, βαπτισθῆναι θελήσας, πρὸς ὃν ὁ θεῖος Πρόδρομος, ἐκθαμβούμενος ἔλεγε. Πῶς βαπτίσω σε, ρύπον μὴ ἔχοντα ὅλως; πῶς ἐκτείνω μου, τὴν δεξιάν ἐπὶ κάραν, ἣν τρέμει τὰ σύμπαντα;

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἐκὼν κατήλθε ἐπὶ γῆς, καὶ ἐσαρκώθη δι' ἡμᾶς, ὡς ἠυδόκησεν αὐτός, ὁ ἀκατάληπτος Θεός, καὶ βαπτισθῆναι ἠνέσχετο ὁ φωτισμὸς ἡμῶν, ὅθεν πρὸς αὐτὸν ἀπεφθέγγετο, ὁ Πρόδρομος βοῶν. Οὐ τολμῶ σοὺ Σωτήρ, τῆς κορυφῆς ἐφάψασθαι, ὁρῶν σου, τό ἀκατάληπτον Κύριε, ὁ πάντα Λόγε, πρὸς τό

συμφέρον, οικονομήσας δόξα σοι.

Ωδή δ'

«Υμνώ σε ακοή γάρ Κύριε, εισακήκοα καί εξέστην, έως εμού ήκεις γάρ, εμέ ζητών τόν πλανηθέντα. Διό τήν πολλήν σου συγκατάβασιν, τήν εις εμέ δοξάζω Πολυέλεε».

Ρυπώντας αποπλυνειν ύδατι, απεστάλης πρὸς τοῦ Δεσπότη, ευτρεπίζων δέχεσθαι, τόν αἶροντα τήν αμαρτίαν Χριστόν, καί τήν πλάνην απελαύνοντα, θεογνωσίας αἴγλη πανσεβάσμιε.

Ιού με δρακοντίου δήγματος, ιαθῆναι μάκαρ δυσώπει, ο τόν Χριστόν νάμασι, βαπτίσας τοῖς τοῦ, Ιορδάνου, εν ὧ τῶν δρακόντων εμψωλεύουσιν, τήν πονηρίαν ο Σωτήρ συνέθλασε.

Σοφία τοῦ Θεοῦ κοσμούμενος, προελήλυθας Χριστοκήρυξ, βοώντος γάρ γέγονας, κραυγάζουσα Μετανοεῖτε φωνή, ως Προφήτης προηγόρευσας, τόν ὑπὲρ πάντας ανθρώπους σε δεικνύοντα.

Τήν ξένην καί ἀνθρώποις ἀτριπτον, επαγόμενος πολιτείαν, επέστης τοῖς ὕδασι, πανάριστε τοῦ Ιορδάνου, φωνῆς τοῦ Πατρός ακροασόμενος, καί παρουσίαν Πνεύματος οψόμενος.

Θεοτοκίον

Ο πάντα πλαστοουργήσας Κύριος, καθ' ἡμᾶς αὐτός πλαστοουργεῖται, υποδύς γάρ Πάναγνε τήν μήτραν σου τήν Παναγίαν, μορφήν τῶν ἀνθρώπων ἡμφιάσατο, καί τήν αὐτοῦ εἰκόνα διεσώσατο.

Καταβασία

«Πυρσώ καθαρθεῖς, μυστικῆς θερίας, Ὑμνῶν Προφήτης τήν βροτῶν καινουργίαν, Ρήγνυσι γήρυν, Πνεύματι κροτουμένην, Σάρκωσιν ἐμφαίνουσιν ἀρρήτου Λόγου, Ὡ τῶν δυναστῶν, τά κράτη συνετρίβη».

Ωδή ε'

«Ο φωτισμός, τῶν εν σκότει κειμένων η σωτηρία, τῶν ἀπεγνωσμένων Χριστέ Σωτήρ μου, πρὸς σέ ορθρίζω Βασιλεύ τῆς εἰρήνης, φώτισόν με τῇ ἐπιλάμψει σου, ἄλλον γάρ ἐκτός σου, Θεόν οὐκ ἐπίσταμαι».

Υπερφυούς, ἀρετῆς λαμπηδόσιν ἠγλαῖσμένος, ως ἐξ οὐρανίου μυσταγωγίας, ρεῖθροις επέστης,, Ιορδάνου βαπτίζων, καί καθαίρων διὰ τοῦ ὕδατος, Πρόδρομε τούς πίστει, ψυχῆς προσιόντας σοι.

Τό καθαρόν, καί ἀκήρατον φέγγος μέλλων βαπτίζειν, σκεύος καθαρότητος ἀνεδείχθης, μείζων γάρ πάντων, ὑπ' αὐτοῦ προεκρίθης. Προφητῶν τε σεβασμιώτερος, τόν προφητευθέντα, ἰδεῖν γάρ ἠξίωσαι.

Ο προσταλείς, πρό προσώπου Κυρίου καί τάς ευθείας, τρίβους τοῖς

ανθρώποις υποδεικνύων, άπτεται τρέμων κορυφής τού Δεσπότου, καί βαπτίζει λέγων ο Πρόδρομος. Έτερον εκτός σου, Θεόν ουκ επίσταμαι.

Θεοτοκίον

Υιός Θεού, ο Υιός σου Παρθένε σαφώς εδείχθη, έργα ως Θεός τελών βουλήσει μόνη, όθεν σε πάντες αληθώς Θεοτόκον, καί κυρίως επονομάζομεν, άλλην γάρ Μητέρα, Θεού ού γινώσκομεν.

Καταβασία

«Εχθρού ζοφώδους καί βεβορβορωμένου, Ιόν καθάρσει, Πνεύματος λελουμένοι, Νέαν προσωρμίσθημεν, απλανή τρίβον, Άγουσαν απρόσιτον εις θυμηδιάν, Μόνοις προσιτήν, οίς Θεός κατηλλάγη».

Ωδή ς'

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε»

Σύ τού Λόγου φωνή προελήλυθας, καί ως Εωσφόρος αστήρ ανατέταλκας, προκαταγγέλλων Πρόδρομε, σαφώς Δικαιοσυνης τόν Ήλιον.

Επιγείους φροντίδας ηγνόησας, καί τās ουρανίους ελπίδας επλούτησας, επί τής γής ως Άγγελος, τήν ζωήν διανύσας πανόλβιε.

Προφητών σε σφραγίδα γινώσκομεν, ως τή Παλαιά καί Καινή μεσιτεύσαντα, καί Βαπτιστήν καί Πρόδρομον, τού Σωτήρος Χριστού καταγγέλλομεν.

Θεοτοκίον

Ανερμήνευτος όντως η σύλληψις, άφραστος ο τόκος σου καί ακατάληπτος, πάσι πιστοίς γνωρίζεται, καί πιστεύεται μόνη Θεόνυμφε.

Καταβασία

«Ιμερτόν εξέφηνε σύν πανοβλίω, Ήχω Πατήρ, όν γαστρός εξηρεύξατο. Ναί φησιν, Ούτος συμφυής γόνος πέλων, Φώταυγος εξώρουσεν ανθρώπων γένους, Λόγος τέ μου ζών, καί βροτός προμηθεία».

Κοντάκιον αυτόμελον

Ήχος πλ. β'

Τήν σωματικήν σου παρουσίαν δεδοικώς ο Ιορδάνης, τρόμω υπεστρέφετο, τήν πνευματικήν δέ λειτουργίαν εκπληρών ο Ιωάννης, φόβω υπεστέλλετο, τών Αγγέλων αι τάξεις εξεπλήττοντο, ορώσαί σε εν ρείθροις σαρκί βαπτιζόμενον, καί πάντες οι εν τώ σκότει κατηυγάζοντο, ανυμνούντές σε τόν φανέντα, καί φωτίσαντα τά πάντα.

Ο Οίκος

Τώ τυφλωθέντι Αδάμ εν Εδέμ, εφάνη Ήλιος εν Βηθλεέμ, καί ήνοιξεν αυτού τās κόρας, αποπλύνας autās Ιορδάνου τοίς ύδασι τώ μεμελανωμένω καί συνεσκοτισμένω φώς ανέτειλεν άσβεστον, ουκ έτι autώ νυξ, αλλά πάντα ημέρα, τό πρός πρωϊ πρωϊ, δι' autόν εγεννήθη, δειλινόν γάρ εκρύβη ως γέγραπται, εύρεν αυγήν, εγείρουνσαν autόν, ο πρός εσπέραν πεσών, απηλλάγη τού γνόφου, καί έφθασε πρός Όρθρον τόν φανέντα, καί φωτίσαντα

τά πάντα.

Συναξάριον

Τῇ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἡ Σύναξις τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Συνέδραμε δέ καί ἡ τῆς παντίμου καὶ ἁγίας αὐτοῦ Χειρὸς πρὸς τὴν Βασιλεύουσαν μετένευξιν.

Στίχοι

- Εμὴ σε γλῶσσα Κήρυξ πῶς ἀν αἰνέσῃ,
- Ὅν γλῶσσα Χριστοῦ γηγενῶν μείζω λέγει;
- Μνήμη εβδομάτῃ Προδρόμου λάχεν αἰδοίσιον.

Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

«Βάτος ἐν ὄρει πυράφλεκτος, καὶ δροσοβόλος κάμιнос Χαλδαϊκῇ, σαφῶς προγράφει σε Θεόνυμφε, τό γάρ θεῖον αὖλον, ἐν υλικῇ γαστρί, πῦρ ἀφλέκτως ἐδέξω, διό τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι ψάλλομεν. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ἱεουργήσας τό Βάπτισμα, καὶ τελειώσας Πρόδρομε τὰ πρὸς Θεόν, σαφῶς δοθέντα σοι Μυστήρια, ὡς ἀρνίον ἀκακὸν ἱεουργούμενος, προσηνέχθης θυσία, διό μετὰ σοῦ συμφώνως ψάλλομεν. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νέος Ἡλίας γενόμενος, σὺν παρρησίᾳ Πρόδρομε καὶ βασιλεῖς σαφῶς ἐλέγχεις ἀνομήσαντας, σοῦ τὸν βίον αὖλον ἐπιδεικνύμενος, ὡς ἐκεῖνος τρισμάκαρ, διό μετὰ σοῦ Προφήτα ψάλλομεν. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ προφητῶν περισσότερος, καὶ Ἀποστόλων Πρόδρομε τῶν τοῦ Χριστοῦ, τό θεῖον γέρας κληρωσάμενος, σὺ τοῦ Νόμου πλήρωμα, καὶ ἀπαρχὴ σαφῶς, νέας χάριτος ὥφθης, διό μετὰ σοῦ τρισμάκαρ ψάλλομεν. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὑμνολογίαις τὴν πανάγιον, καὶ θεοδόχον Δέσποιναν πανευσεβῶς, ἀξίως πάντες ἀνυμνήσωμεν, ὡς Θεὸν κηύσασαν, μονογενὴ ἡμῖν, τοῖς ἀνθρώποις ὀφθέντα, πρὸς ὃν οἱ πιστοὶ συμφώνως ψάλλομεν. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καταβασία

«Ἐφλεξε ρεῖθρῳ τῶν δρακόντων τὰς κάρας, ὁ τῆς καμίνου, τὴν μετάρσιον φλόγα, Νέους φέρουσιν εὐσεβεῖς κατευνάσας, τὴν δυσκάθεκτον, ἀχλὺν ἐξ ἁμαρτίας, Ὅλην πλύνει δέ, τὴ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος»

Ὡδή η'

«Κάμιнос ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ

προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα ψάλλοντας, ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον».

Σέ τόν επί γῆς, ισάγγελον φανέντα, παρηλλαγμένω πολιτευματι, καί πάντων ανώτερον, Ιωάννη παμμακάριστε, χαρμονικώς γεραίρομεν, κράζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον.

Μίαν εν τρισί, θεότητος ουσίαν, ομοουσίους υποστάσεσι, Προφήτα μεμύησαι, τή φωνή γάρ τού Γεννήτορος, καί παρουσία Πνεύματος, έγνως τόν βαπτισθέντα, Λόγον Θεού τόν αἰδιον.

Όρθρος νοητός, τόν Ήλιον μηνύων, τόν εκ Παρθένου ανατείλαντα, εκ στείρας προέδραμες, Ιωάννη πανσεβάσμιε, καί τόν Αμνόν εκήρυξας, κόσμου τήν αμαρτίαν, φιλανθρωπία τόν αίροντα,

Ύπερθεν ημάς, νύν μάκαρ εποπτεύων, ταίς σαίς πρεσβείαις διαφύλαξον, τώ θείω κηρύγματι, επομένους σου πανόβλιε, καί διδαχαίς εμμένοντας, Πρόδρομε τοίς ενθέοις, καί σωτηρίοις σου δόγμασι.

Θεοτοκίον

Δόξης τού Πατρός, συνέλαβες αφράστως, τό προαιώνιον απαύγασμα, καί Λόγον τόν άναρχον, εν αρχή όντα νοούμενον, καί νύν εκ σου πρωτότοκον, Πάναγνε γεγονότα, αναλλοιώτως τής κτίσεως.

Καταβασία

«Ελευθέρα μέν η κτίσις γνωρίζεται. Υιοί δέ φωτός, οι πρίν εσκοτισμένοι. Μόνος στενάζει τού σκότους ο προστάτης. Νύν ευλογείτω συντόνως τόν Αίτιον, Η πρίν τάλαινα τών Εθνών παγκληρία»

Ωδή θ'

Η τιμιωτέρα ου στιχολογείται, αλλά ψάλλεται η θ' Ωδή τής Εορτής μετά τών Μεγαλυναρίων, καί η τού Αγίου, εν ή λέγομεν Στίχον, «Άγιε τού Θεού», ή, «Βαπτιστά τού Χριστού πρέσβευε υπέρ ημών».

Η τόν πρό Ηλίου φωστήρα

Εκ τής ερημίας, η Πρόδρομος φωνή, τόν Λόγον δείκνυσι, σωματικώς ημίν επιδημήσαντα, καί παρόντα περιχαρώς, βαπτίζειν ευτρεπίζεται, τόν τάς ψυχάς καθαίροντα, τής αμαρτίας διά πίστεως.

Χάρις τε καί Νόμος, μεσίτην σε σεπτόν, σαφώς προβάλλεται, τόν μέν σφραγίζοντα, τής δέ αρχόμενον, τόν απάντων τών Προφητών, τώ Λόγω προτιμώμενον, τόν υπέρ τά ορώμενα, νύν βεβηκότα Πανσεβάσμιε.

Ο τοίς ασωματοίς, εφάμιλλον ζωήν επιδειξάμενος, Αγγελικαίς χορείαις συνευφραίνεται, καί τώ θρόνω παρεστηκώς, τού Δεσπότου αγάλλεται, τοίς ευφημούσιν άφεσιν, καί σωτηρίαν εξαιτούμενος

Θεοτοκίον

Υπέρ ευσπλαγχνίαν, ο πάντων Λυτρωτής, άνθρωπος γίνεται, καί σαρκικήν καταδέχεται γέννησιν, φιλόανθρωπος υπέρ ανθρώπων, ο φύσει ών φιλόανθρωπος, παρθενικής εκ μήτρας σου, Θεογεννήτορ παμμακάριστε.

Καταβασία

«Ὡ τών υπέρ νούν τού τόκου σου θαυμάτων! Νύμφη Πάναγνε, Μήτηρ ευλογημένη. Δι' ἧς τυχόντες, παντελούς σωτηρίας, Επάξιον κροτούμεν, ως ευεργέτη, Δώρον φέροντες, ύμνον ευχαριστίας».

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Προφήτην σε προέφησε, τών Προφητών υπέρτερον, εν γεννητοίς ο Δεσπότης, γυναικών μείζονα πάντων, όν γάρ Προφήται άπαντες, καί Νόμος προκατήγγειλαν, Χριστόν σαρκί εώρακας, όν καί βαπτίσας εδείχθης, σεβασμιώτερος πάντων.

Καί τής Εορτής Επεσκέψατο ημάς

Επεφάνη ο Σωτήρ, η χάρις η αλήθεια, εν ρείθροις τού Ιορδάνου, καί τούς εν σκότει καί σκιά, καθεύδοντας εφώτισε, καί γάρ ήλθεν εφάνη, τό φώς τό απρόσιτον.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος α'

Φώς εκ φωτός, έλαμψε τώ κόσμω, Χριστός ο Θεός ημών, ο επιφανείς Θεός, τούτον λαοί προσκυνήσωμεν. (Δίς)

Πώς σε Χριστέ, δούλοι τόν Δεσπότην, αξίως τιμήσωμεν; ότι εν τοίς ύδασι, πάντας ημάς ανεκαίνισας.

Σύ εν Ιορδάνη, βαπτισθείς ο Σωτήρ ημών, τά ρείθρα ηγίαςας, τή παλάμη τού δούλου χειροθετούμενος, καί τά πάθη τού κόσμου ιώμενος. Μέγα τό μυστήριον τής οικονομίας σου! φιλόανθρωπε Κύριε, δόξα σοι.

Τό αληθινόν φώς επεφάνη, καί πάσι τόν φωτισμόν δωρείται, βαπτίζεται Χριστός μεθ' ημών, ο πάσης επέκεινα καθαρότητος, ενίησι τόν αγιασμόν τώ ύδατι, καί Ψυχών τούτο καθάρσιον γίνεται, επίγειον τό φαινόμενον, καί υπέρ τούς ουρανούς τό νοούμενον, διά λουτρού σωτηρία, δι' ύδατος τό Πνεύμα, διά καταδύσεως, η πρός Θεόν ημών άνοδος γίνεται, θαυμάσια τά έργα σου Κύριε! δόξα σοι.

Ο περιβάλλων τόν ουρανόν εν νεφέλαις, ρείθρα περιβάλλεται σήμερον τά Ιορδάνια, καί τήν εμήν καθαίρεται κάθαρσιν, ο τού κόσμου αίρων τήν αμαρτίαν, καί υπό τού συγγενούς άνωθεν μαρτυρείται Πνεύματος, Υιός μονογενής υπάρχων τού υψίστου Πατρός, πρός όν βοήσωμεν. Ο επιφανείς καί σώσας ημάς, Χριστέ, ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἄγγελος ἐκ στειρωτικῶν ὠδίνων, προήλθες Βαπτιστά, ἐξ αὐτῶν τῶν σπαργάνων τὴν ἔρημον οἰκήσας, σφραγίς τε πάντων τῶν Προφητῶν ἐδείχθης, ὃν γάρ ἐκεῖνοι πολυτρόπως εθεάσαντο, καὶ αἰνιγματωδῶς προεκήρυξαν, τούτον βαπτίσει ἐν Ιορδάνῃ κατηξιώθης, φωνῆς τε ἀκήκοας, Πατρικῆς ουρανόθεν, μαρτυροῦσης αὐτοῦ τὴν Υἱότητα, καὶ τὸ Πνεῦμα εἶδες περιστεράς ἐν εἶδει, τὴν φωνὴν ἔλκον ἐπὶ τὸν βαπτιζόμενον. Ἀλλ' ὦ πάντων τῶν Προφητῶν υπέρτερε, μὴ διαλίπης πρεσβεύειν υπέρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς σου τελουντων τὰ μνημόσυνα.

Καὶ νύν... Ἦχος β'

Σήμερον ὁ Χριστός, ἐν Ιορδάνῃ ἦλθε βαπτισθῆναι. Σήμερον Ἰωάννης ἀπτεται κορυφῆς τοῦ Δεσπότου. Αἱ Δυνάμεις τῶν ουρανῶν ἐξέστησαν, τὸ παράδοξον ὁρώσαι μυστήριον. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ιορδάνης ἰδὼν ἀνεστρέφετο. Ἡμεῖς δέ οἱ φωτισθέντες βοῶμεν. Δόξα τῷ φανέντι Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς οὐθέντι, καὶ φωτίσαντι τὸν Κοσμον.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν ψάλλομεν, ἀντὶ τῶν Τυπικῶν, τὰ Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'

Ἦχος β'

Στίχ. α'. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου, οἴκου Ἰακώβ.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, Σώτερ, σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. β'. Ἐγενήθη Ἰουδαία ἀγίασμα αὐτοῦ, ἐκ λαοῦ βαρβάρου.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. γ'. Ἡ θάλασσα εἶδε, καὶ ἔφυγεν, ὁ Ιορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. δ'. Τί σοί ἐστι θάλασσα ὅτι ἔφυγες; καὶ σοί Ιορδάνη, ὅτι ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω;

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καὶ νύν...

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β'

Ἦχος β'

Στίχ. α'. Ἠγάπησα, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν Ιορδάνη υπό Ιωάννου βαπτισθείς, ψάλλοντάς σοι, Αλληλούϊα.

Στιχ. β'. Ὅτι ἐκλινε τό οὖς αὐτοῦ ἐμοί, καί ἐν ταῖς ἡμέραις μου ἐπικαλέσομαι.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχ. γ'. Περιέσχον μοι ὠδίνες θανάτου, κίνδυνοι ἄδου ευροσάν με.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχ. δ'. Ελεήμων ὁ Κύριος καί δίκαιος, καί ὁ Θεός ἡμῶν ἐλεεῖ.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Δόξα... Καί νύν...

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ...

Ἀντίφωνον Γ'

Ἦχος α'

Στίχ. α'. Εξομολογείσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τό ἔλεος αὐτοῦ.

Ἦχος α'

Ἐν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις, τοῦ γάρ Γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει σοι, ἀγαπητὸν σε Υἱὸν ὀνομάζουσα, καί τό Πνεῦμα ἐν εἰδὲι περιστεράς, ἐβεβαίου τοῦ λόγου τό ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανεῖς Χριστέ ὁ Θεός, καί τὸν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Στίχ. β'. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ἰσραὴλ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τό ἔλεος αὐτοῦ.

Ἐν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε...

Στίχ. γ'. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ααρών, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τό ἔλεος αὐτοῦ.

Ἐν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε...

Στίχ. δ'. Εἰπάτωσαν δὴ πάντες οἱ φοβούμενοι τό Κύριον, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τό ἔλεος αὐτοῦ.

Ἐν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε...

Εἰσοδικόν

Ευλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν Ὄνόματι Κυρίου, Θεός Κύριος καί ἐπέφανεν ἡμῖν. Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ὁ ἐν Ιορδάνη υπό Ιωάννου βαπτισθείς,

ψάλλοντάς σοι, Αλληλούϊα.

Ἦχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τῆς Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τοῦ γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεῦμα εν εἶδει περιστεράς, εβεβαίου τοῦ λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Δόξα...

Απολυτίκιον τοῦ Αγίου

Ἦχος δ'

Μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων, σοί δέ ἀρκέσει η μαρτυρία τοῦ Κυρίου Πρόδρομε, ἀνεδείχθης γάρ ὄντως καί Προφητῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καί εν ρείθροις βαπτίσαι κατηξιώθης τόν κηρυττόμενον. Ὅθεν τῆς ἀληθείας υπεραθλήσας, χαίρων ευηγγελίσω καί τοῖς εν ἁδῃ, Θεόν φανερωθέντα εν σαρκί, τόν αἶροντα τήν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, καί παρέχοντα ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν...

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Επεφάνης σήμερον τή οικουμένη, καί τό φῶς σου Κύριε, εσημειώθη εφ' ἡμάς, ἐν ἐπιγνώσει υμνοῦντάς σε. Ἦλθες εφάνης τό Φῶς τό ἀπρόσιτον.

Ἀντί δέ τοῦ Τρισαγίου

Ὅσοι εἰς Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε. Αλληλούϊα.

Εἰς τό, Ἐξαιρέτως

Ἦχος β'

«Ὡ τῶν υπέρ νούν τοῦ τόκου σου θαυμάτων! Νύμφη Πάναγνε, Μήτηρ ευλογημένη. Δι' ἣς τυχόντες, παντελοῦς σωτηρίας, Ἐπάξιον κροτοῦμεν, ως ευεργέτη, Δῶρον φέροντες, ὕμνον ευχαριστίας».

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Αλληλούϊα.

καί μετ' αὐτό

Απολυτίκιον τῆς εορτῆς Ἦχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τῆς Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τοῦ γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεῦμα εν εἶδει περιστεράς, εβεβαίου τοῦ λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου, καί τῆς Οσίας Μητρός ἡμῶν Δομνίκης.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Οσίου.

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Τῆς ψυχῆς τήν ακρόπολιν, λογισμῶν οὐ κατέσεισαν, προσβολαί Μακάριε, σύ γάρ ἐπαλξιν, ὡσπερ τήν σήν προβαλλόμενος, στερέμνιον ἀσκησιν, διετήρησας σαυτόν, τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος, ἀπαράτρωτον, ἀπήμαντον ὅλως, καί παρέστης, τῷ Δεσπότῃ τῶν ἀπάντων, νικητικῶς στεφανούμενος.

Ουχ οδοῦ μήκος ἰσχυσεν, οὐδέ τόπων δυσχέρεια, παραλύσαι Ὅσιε τό διάπυρον, τῆς πρὸς Θεόν ἐκδημίας σου, κακεὶ γάρ γενόμενος, καί τοῖς τόποις ευφρανθεὶς, οὐ οἱ πόδες ἐπάτησαν, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, οὐκ ἡμέλησας ὅλως, εἰμὴ φθάσης, δι' ἀσκήσεως καί πονῶν, καί πρὸς Σιών τήν ουράνιον.

Τόν ἐγκάρδιον ἔρωτα, υποφαίνων τοῖς δάκρυσιν, κατανύξει Ἐνδοξε, γῆν κατέβρεχες, καί ταῖς θριξίν ἐναπέματτες, Χριστοῦ υποπόδιον, ἐννοῶν τε καί αὐτόν, ὡς παρόντα καί βλέποντα, ὃν ἐπόθησας, καί ἰχνῶν ἐπελάβου διανοίας, θεωρίαις θειοτάταις, τήν σήν ψυχὴν αὐγαζόμενος.

Ἔτερα τῆς Ἀγίας
Ἐδωκας Σημείωσιν

Ἐκ Δυσμῶν ἀνέτειλας, πρὸς τήν Εῶαν πανόλβιε, ὡς ἀστήρ φαεινότατος, ἀκτίσιν ἀστράπτουσα, τῶν σῶν ἐναρέτων, πράξεων Οσία, καί κατεφώτισας πιστῶν, τὰς διανοίας φέγγει θαυμάτων σου, διό σε μακαρίζομεν, καί τήν σήν μνήμην γεραίρομεν, τόν Χριστόν μεγαλύνοντες, τόν σεπτῶς σε δοξάσαντα.

Τρωθείσα τῷ ἔρωτι, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγαπήσεως, ὦ Δομνίκα πανεύφημε, αὐτῷ ἠκολούθησας ἀπαρνησαμένη, ἐπὶ κληρὸν δόξαν, καί τῆς σαρκὸς τὰς ἡδονάς, καί πᾶσαν βίου ἄλλην ἀπόλαυσιν, διό σε εἰσωκίσατο, εἰς φωτεινότατον θάλαμον, Ἰησοῦς ὁ φιλόανθρωπος, καί Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πάθη τοῦ Κυρίου σου, καί Ποιητοῦ ἀναπλάττουσα, ἐν αὐτῇ ἀναδέδειξαι, τοῦ Λόγου ὡς ποίημα, λογικόν Παρθένε, καί διὰ τοῦ Λόγου, ἐπαιδαγώγησας παθῶν, τῆς αλογίας τὰ παρεκκλίματα, διό καί καθ' ὁμοίωσιν, ευθυπορούσα αοίδιμε, ἀληθές καί ἀκίβδηλον, τοῦ Θεοῦ ὡφθης ἀγαλμα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος α'

Ὁ περιβάλλων τόν ουρανόν ἐν νεφέλαις, ρεῖθρα περιβάλλεται σήμερον τὰ Ἰορδάνια, καί τήν ἐμὴν καθαίρεται κάθαρσιν, ὁ τοῦ κόσμου αἴρων τήν ἀμαρτίαν, καί ὑπὸ τοῦ συγγενοῦς ἀνωθεν μαρτυρεῖται Πνεύματος, Υἱὸς μονογενὴς ὑπάρχων τοῦ υψίστου Πατρός. Πρὸς ὃν βοήσωμεν, ὁ ἐπιφανεὶς καί σῶσας ἡμᾶς, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἀπόστιχα Στιχηρά Προσόμοια
Ἦχος πλ. β' Αἱ Ἀγγελικαί

Τό φωτιστικόν, καί φωτίζον τοὺς ἀνθρώπους, φῶς αυτολαμπές, σύ ὑπάρχων

Ιησού μου, εν ρείθροις, Ιορδάνου, βαπτισθείς όλως έλαμψας, φώς τό ομοούσιον Πατρί σου, έν ώ πάσα η κτίσις φωτισθείσα, Χριστέ κράζει σοι, Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω.

Ως διά σαρκός, κορεσθήναι θείας δόξης, δεύτε νοητός, καθαρθώμεν τάς αισθήσεις, καί τόν Χριστόν ιδόντες, εν σαρκί βαπτιζόμενον, τήν τε τού δολίου διαθλώντα, κάραν ευφυώς υμνολογούντες, αυτώ κράζωμεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Νάμα ζωτικόν, σύ ποτίζεις Ιησού μου, εν τώ ποταμώ, Ιορδάνη ευσπλαγχνία, ημάς τούς εκκαέντας, σου τή δίψει φιλάνθρωπε, όθεν ποτισθέντες εκ πηγής σου, τής αθανάτου καί φωσφόρου, Χριστέ ψάλλομεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Εν Ιορδάνη ποταμώ ιδών σε ο Ιωάννης πρός αυτόν ερχόμενον, έλεγε Χριστέ ο Θεός. Τί πρός τόν δούλον παραγέγονας, ρύπον μή έχων Κύριε; εις όνομα δέ τίνος σε βαπτίσω; Πατρός; αλλά τούτον φέρεις εν σεαυτώ. Υιού; αλλ' αυτός υπάρχεις ο σαρκωθείς. Πνεύματος Αγίου; καί τούτο οίδας διδόναι τοίς πιστοίς διά στόματος. Ο επιφανείς Θεός, ελέησον ημάς.

Απολυτίκιον τής εορτής Ήχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ιησούς ο τού Ναυή, εν Ιορδάνη ποταμώ, διαβιβάζων τόν λαόν, καί τού Θεού τήν κιβωτόν, εσκιαγράφει την μέλλουσαν ευεργεσίαν, εικόνα γάρ ημίν αναμορφώσεως, καί τύπον αψευδή αναγεννήσεως, η μυστική διάβασις τών δύω, σκιαγραφεί εν τώ Πνεύματι. Χριστός εφάνη, εν Ιορδάνη, αγιάσαι τά ύδατα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Αυλῶν ποιμενικῶν

Βαπτίζεται Χριστός, ο τόν κόσμον φωτίζων, ἐξ ὕψους ο Πατήρ, ἐμαρτύρησε λέγων. Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου, ἐν ᾧ ἠυδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε. Οὗτός ἐστιν ὁ φωτίζων τήν οἰκουμένην, τή εὐσπλαγχνία αὐτοῦ, ὁ βαπτισθεὶς καὶ ἰσώσας ὡς Θεός, τό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Ὁ Κανὼν τῆς Εορτῆς, καί τοῦ Οσίου

Ὡδή α' Ἦχος δ'

«Ἀνοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καί ἄσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Ἀνοίξει τοῦ στόματος, δοῦναί μοι χάριν ἱκέτευσον, σοφίας Γεώργιε, τήν ἀπαρχήν Ἰησοῦ, ὅπως ἄσω σου, τήν μνήμην κατ' ἀξίαν, ὁ ἄμουσος ἄσμασι, θείοις γηθόμενος.

Ἐν γῇ πεπολίτευσαι, ὡς περ ἀσώματος Μέγιστε, συνήφθης ἐντεύθεν δέ, τῶν Ἀσωμάτων χοροίς, τῷ ποιήσαντι, ὠδαίς ἐν τρισαγίοις, μέλπων καί δεχόμενος, τούτου τήν ἐλλάμψιν.

Τοῦ κόσμου ἠλόγησας, ὑπερκοσμίους ἐννοίαις σου, ἀσκήσας ἐν κόσμῳ δέ, ὅπου ἐστράφη Χριστός, ἐξεδήμησας, ἀκήρατον πρὸς κόσμον, χοροίς συναπτόμενος, τῶν πρωτοτόκων Σοφέ.

Θεοτοκίον

Ἀνοίξας τό στόμα μου, Ἀγνή προήρημαι μέλψαι σε, Σοφίαν τήν τέξασαν, τήν ἐνυπόστατον, ἀλλ' ὡς ἀναγνος, τήν Πάναγνον ὡς θέμις, ὑμνήσαι μὴ σθένων σε, αἰτῶ βοήθειαν.

Κανὼν τῆς Οσίας, οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τήν καλλίπαιδα νύν γεραίρω Δομνίκαν. Ἰωσήφ

Ὡδή α' Ἦχος β'

«Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν ἡ υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ὁ Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται».

Τῷ ἐνθέῳ πόθῳ τήν ψυχὴν, Ἐνδοξε πτερῶσασα, τῶν σαρκικῶν θηράτρων ὑπερίπτασο, διό ἱκετεύω σε, θηρευθέντα με, ταῖς παγίσιν τοῦ ὄφεως, σοῦ ταῖς

ικεσίαις, πάνσεμνε Δομνίκα απολύτρωσαι.

Ηκολούθεις χαίρουσα Χριστώ, τούτου ανιχνεύουσα, τήν Ιεράν νομοθεσίαν
Πάνσεμνε, καί Παρθένων τάγμασι, συνηρίθμῃσαι, ως παρθένος καί άμωμος,
όθεν σε τιμώνεν, πίστει συνελθόντες Αξιάγαστε.

Νυσταγμόν κακίας ουδαμώς, Ένδοξε νυστάζουσα, επαγρυπνεῖς ταῖς
φωταυγέσι πράξεις, καί πρός φώς ανέσπερον, εξεδήμησας, ταῖς εκείθεν
λαμπρότησι, περιχεομένη, καί φωταγωγούσα τούς υμνούντάς σε.

Θεοτοκίον

Καί πρό τόκου άφθορος αγνή, καί μετά τήν κύησιν Μήτηρ Θεού, υπερφυώς
διέμεινας, όθεν σε ποθήσασα, θείω Πνεύματι, η Δομνίκα οπίσω σου,
άφθορος προσήχθη, τώ Παμβασιλεί Υιώ σου, Άχραντε.

Τού Οσίου

Ωδή γ'

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθορος πηγή, Θίασον
συγκροτήσαντας πνεύμα τικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου,
στεφάνων δόξης αξίωσον».

Λουόμενος δάκρυσιν οικείοις, ιλύος τήν σάρκα κοσμικής, εκάθηρας καί
ρεύμασιν, ως ποταμίοις τούτοις δέ, τήν τών δαιμόνων σύρροϊαν, ασκητικώς
κατεπόντισας.

Οσίως αμέμπτως καί δικαίως, τόν βίον διέτρεψας σοφέ, πρός δέ καί πόνοις
χρώμενος, ασκητικοίς τήν άπνονον, διαγωγήν κεκλήρωσαι, θεομακάριστε
Γεώργιε.

Αλούς θείω έρωτι Παμμάκαρ, τών τόπων αγίων τής Σιών, πρός τούτους
επεδήμησας, κακεί διαμεμένη κας, έως θανάτου πάνσοφε πιέζων πόνοις τήν
σάρκα σου.

Θεοτοκίον

Τόν σόν υμνολόγον επταικότα, ασύγγνωστα Κόρη πρός οδόν, τής μετανοίας
ίθυνον, τόν Λόγον η κυήσασα, τού κόσμου τόν καθαίροντα, τās αμαρτίας
Θεόνυμφε.

Τής Οσίας

Εξήνθησεν η έρημος

Πλωτήρας θαλαττεύοντας, διεσώσω έλαιον, μετ' ευλογίας πέμπουσα, τή
θαλάσση καί μεταβάλλουσα, εις γαλήνην Δομνίκα τό κλυδώνιον.

Αϋλοις λαμπομένην σε, φρυκτωρίαις, Άγγελος, φωτοειδής εμήνυσεν, Ιεράρχη
επιδημήσασαν, Βασιλίδα πρός πόλιν θείω νεύματι.

Ιστίω πτερουμένη, τής εγκρατείας έφθασας, τής απαθείας Ένδοξε, τούς λιμένας, λιμήν τε γέγονας, τοίς εις βάθη κακίας ολισθήσασι.

Θεοτοκίον

Δυνάμωσον Πανάχραντε, τό ασθενές μου δύναμιν, η τού Υψίστου τέξασα, τήν τό είναι πάσι παρέχουσαν, καί Δομνίκης τήν μνήμην μεγαλύνασαν.

Ο Ειρμός

«Εξήνθησεν η έρημος, ωσεί κρίνον Κύριε, η τών Εθνών στερεύουσα, Εκκλησία τή παρουσία σου, εν ή εστερεώθη η καρδιά μου».

Κάθισμα τής Οσίας

Έχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Τήν σάρκα εσταύρωσας, σύν τοίς παθήμασι, καί πάσαν τήν έφεσιν, πρός Χριστόν έσχηκας, Δομνίκα Νυμφίον τόν σόν, άφθαρτον διά τούτο, εκομίσω τό στέφος, καί Αγγέλων χορείαις, ηριθμήθης Οσία, πρεσβεύουσα αυτώ εκτενώς, υπέρ τών τιμώντων σε.

Δόξα... Καί νύν...

Τής Εορτής, όμοιον

Τά ρείθρα ηγίαςας τά Ιορδάνια, τό κράτος συνέτριψας τής αμαρτίας, Χριστέ ο Θεός ημών, υπέκλινας τή παλάμη, σεαυτόν τού Προδρόμου, καί έσωσας εκ τής πλάνης, τών ανθρώπων τό γένος, διό σε ικετεύομεν. Σώσον τόν κόσμον σου.

Τού Οσίου

Ωδή δ'

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου».

Ταίς νηστείαις ως σιτίοις, φιλοτίμως τρεφόμενος, τήν ψυχήν σου Μάκαρ, νύν ευφραινομένην παρέστησας, τώ Ποιητή τών απάντων συγκαλέσαντι, πρός τήν άνω σε, θείαν τρυφήν αγαλλόμενον.

Ουρανός τις ανεφάνης, τοίς πρακτέοις ως άστρασι, κατηγλαϊσμένος, φέρων ως φωσφόρον τόν Κύριον, τήν σήν ψυχήν ως σελήνην καταυγάζοντα, καί δεικνύοντα, τής παρ' αυτώ δόξης μέτοχον.

Ο Δεσπότης ουρανόθεν, δι' ημάς κατερχόμενος, τήν Σιών ευρίσκει, θείον αληθώς ευναστήριον, ή ενσκηνώσας σύ πόθω, ώσπερ κλίμακι, πρός τήν άνω ανήλθες, Σιών ταύτη χρώμενος.

Θεοτοκίον

Ο καθήμενος εν κόλποις, αϊδίως τού Φύσαντος, σαίς ωλέναις ώφθη, νύν απεριγράπτως καθήμενος, τήν Τετοκυιάν σε δείξας μετά γέννησιν,

αιπιάρθενον, καί αληθώς αδιάφθορον.

Τῆς Οσίας

Ελήλυθας, εκ Παρθένου

Απήστραψας, φωτισμόν ιαμάτων διώκουσα, παθών τήν σκοτόμαιναν, καί τών δαιμόνων τάς φάλαγγας, πάντας δέ εφώτισας, τούς ευσεβώς σοι Δομνίκα προσπελάζοντας.

Νυμφίος σε, Βασιλεύς επουράνιος Ἐνδοξε, δοξάζει ενώπιον, τού επί γῆς βασιλεύοντος, καταπληττομένου σου, τόν ακηλίδωτον βίον καί τά θαύματα.

Υπήκοος, τών ευχών σου υπάρχων ο Κύριος, σαφώς προσημαίνει σοι, τόπον εν ώ φροντιστήριον, ήγειρας, τά πνεύματα, τῆς πονηρίας Δομνίκα απελάσασα.

Θεοτοκίον

Νεκρώσεως, τούς χιτώνας Αδάμ εξεδύσατο, τῇ θεία γεννήσει σου, καί τήν στολήν ημφιάσατο, μόνος ήν εξύφανεν, εν τῇ γαστρί σου ο Λόγος σωματούμενος

Τού Οσίου

Ωδή ε'

«Εξέστη τά σύμπαντα, επί τῇ θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγα με Παρθένε, έσχες εν μήτρα τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον, Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, τήν Ειρήνην βραβεύουσα».

Εξέστησαν Άγγελοι, καί πάς Οσίων σύλλογος, όντως τό ανένδοτον τών πόνων, τών σών ορώντες, καί τό τού βίου σκληρόν, σύ γάρ ώσπερ άψυχος πονών, λίθος διετέλεσας, αρετών, πρός κατόρθωσιν.

Εις πάσαν εξέλαμψεν, ιδού ψυχήν ο Μέγιστος, πάντας εμπιπλών φωτοχυσίας, καί σκοτομήνης ελευθερών τών παθών, ώσπερ καθαρώτατος καί νύν, ήλιος κινούμενος, τήν σωτήριον κίνησιν.

Πατρίδος εξένωσαι, τῆς σῆς σοφέ Γεώργιε, υπέρ τούς προσήκοντας τώ βίω, Χριστόν φιλήσας, τόν ξενωθέντα βροτοίς, όθεν εχρημάτισας αυτού, άξιος τῆς άνωθεν, αξιούμενος χάριτος.

Θεοτοκίον

Ωραίωσας άχραντε, σύ τών βροτών τό πλήρωμα, σύ γάρ ανεδείχθης πλατυτέρα, τού ουρανίου, κύτους τεκούσα Θεόν, Λόγον ωσεί δέρριν ουρανούς, Κόρη τόν εκτείναντα, καί βροτούς διαπλάσαντα.

Τῆς Οσίας

Ο τού φωτός Χορηγός

Γεωπονήσασα, καί τώ αρότρω τών ευχών τέμνουσα, τήν ψυχικήν, αύλακα πολύχουν, εδρέψω τόν καρπόν, θείαις αποθήκαις, Αγνή συντηρούμενον.

Επιφωτίζουσα, τόν καθαρόν σου λογισμόν έβλεπες, τού παντουργού, Πνεύματος δυνάμει, τά πόρρω ως εγγύς, καί τών εσομένων, προλέγεις τήν έκβασιν.

Ρώμη τού Πνεύματος, Ιεουργός σε τελειοί χρίσματι, θεουργικώ, τής διακονίας, ποιμαίνειν Ιεράς, ψυχάς εγκελεύων, Δομνίκα θεόσοφε.

Θεοτοκίον

Άγιον Κύριον, Κυριοτόκε τού παντός τέτοκας, όν εκ ψυχής, Δομνίκα ποθούσα, παθών φθοροποιών, κατακυριεύει, Παρθένε υμνούσά σε.

Τού Οσίου

Ωδή ς'

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης Ιωνάς, εν τώ κήτει δεόμενος. Εκ φθοράς με ρύσαι,, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Εβόησας, πρός Θεόν αενάοις σύν δάκρυσι, καί τού βίου, ως εκ κήτους δεινού σε διέσωσε, πρός τās ακυμάντους, καί αείρους πηγάς τής Θεώσεως.

Τετράγωνον, αρετών ο χορός σε, κατέστησε, τείχος Μάκαρ, νοουμένων εχθρών μή πτοούμενον, τās ακροβολίσεις, ως στερρός γάρ νικάς τόν πειράζοντα.

Ως πρόβατον, Χοζεβά τώ σεμνείω προσέδραμες, τή δέ πράξει, βακτηρία καθάπερ χρησάμενος, πρός, Εδέμ ιθύνεις, τά αυτώ ενοικούμενα πρόβατα.

Θεοτοκίον

Εσκήνωσεν, ως βροτός εν νυδύϊ σου Κύριος, τόν βροτόν με, τών αδθίτων σκηνών αξιούμενος, παρορών μου πράξεις, τās αθέσμους Αγνή καί τά πταίσματα.

Τής Οσίας

Εν αβύσσω παισμάτων

Ιερόν προφητείον ανήγειρας, θείου Ζαχαρίου Προφήτου θεόφρονος, μεθ' ού ναόν εις άγιον, συγχορεύεις Δομνίκα θεόσοφε.

Ρείθρον ώφθης ίάσεων άφθονον, πλύνουσα φλογμόν παθημάτων καί βρύουσα, αγιασμόν σωτήριον, κυριώνυμε Κόρη Θεόνυμφε.

Ως καλήν ως ωραίαν ως έντιμον, ως τής παρθενίας αυγαίς διαλάμπουσαν, σέ ο νυμφίος Κύριος, εαυτώ συνεισάγει Αοίδιμε.

Θεοτοκίον

Δι' εμέ κατ' εμέ εχρημάτισε, βρέφος ο Παντέλειος ανακαινίζων με, καί παλαιωθέντα πάθεσι, διά σου Παναγία Θεόνυμφε.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τής Εορτής 'Ηχος δ'

Επεφάνης σήμερον τή οικουμένη, καί τό φώς σου Κύριε, εσημειώθη εφ' ημάς, έν επιγνώσει υμνούντάς σε. 'Ηλθες εφάνης τό Φώς τό απρόσιτον.

Σ υ ν α ξ α ρ ι ο ν

Τή Η' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Δομνίκης.

Στίχοι

- Λιπούσα τήν γήν ουρανόφρων Δομνίκα,
- Εις ουρανούς ανήλθεν, ώσπερ ηγάπα.
- Δομνίκαν ογδοάτη πότμου λάβε νύξ ερεβεννή.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Γεωργίου τού Χοζεβίτου.

Στίχοι

- Σύν δάκρυσι σπείραντι τώ Γεωργίω,
- Καιρός θερίζειν εστί σύν ευθυμία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ιουλιανού καί Βασιλίσσης καί τών σύν αυτοίς Κελσίου καί Αντωνίου.

Στίχοι

- Ιουλιανώ πολλά καί Βασιλίσση,
- Επαθλακείνται, κειμένοις εκ τού ξίφους.
- Τέμνει κεφαλήν τό ξίφος τήν Κελσίου,
- Καί σύν κεφαλή τή δε τήν Αντωνίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Καρτερίου.

Στίχοι

- Πάλαιε Καρτέριε πρός πύρ καί δόρυ,
- Τό καρτερόν σου πρός πάλας δεικνύς δύω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν αγίοις Πατρός ημών Κύρου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Τελείται δέ η αυτού Σύναξις εν τή σεβασμία Μονή τής Χώρας, καί εν τή Μεγάλη Εκκλησία εν ημέρα Κυριακή.

Στίχοι

- Ο σήν μελίζων σάρκα Κύρος Χριστέ μου,
- Σαρκός διαστάς, σώ παρίσταται θρόνω.

Τή αυτή ημέρα, ο άγιος Αττικός, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Όλην υπερβάς τήν ύλην τού σαρκίου,
- Ήκεις όλος νούς Αττικέ πρός τούς Νόας.

Τή αυτή ημέρα ο άγιος Προφήτης Σαμέας ο Ελαμίτης, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Εν γή τό μέλλον ουκ έτι χρά Σαμέας,
- Άνω γάρ ούτος ο προφητικός τρίπους.

Τή αυτή ημέρα, ο άγιος Αγάθων εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Ως ηγαθύνθην Αγάθων τήν Καρδίαν,
- Ειρηνικού σου καί μόνου μνησθείς τέλους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων τού Χριστού Μαρτύρων Θεοφίλου Διακόνου καί Ελαδίου λαϊκού.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Τού Οσίου

Ωδή ζ'

«Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Ουκ ενέδωκας τοίς πόνοις πιεζόμενος, τοίς τής ασκήσεως, σατανικοίς λογισμοίς, τόν νούν γάρ αρρέμβαστον, πρός τόν δυνάμενον, σώζειν Κύριον, σύ κεκτημένος άπασαν, προσβολήν απετινάξω.

Χαμευνίαις αγρυπνίαις καί νηστείαις σου, πάντα ενέκρωσας, μέλη σου τά επί γής, καί νύν τήν ακήρατον, καί άπονον βιοτήν, ζής Μακάριε, υπέρ ημών δεόμενος, τών υμνούντων σε σύν πόθω.

Τού αεί Όντος τόν τάφον επεθύμησας, άκρως θεάσασθαι, καί προσκυνήσαι Σοφέ, κάν τούτω γενόμενος, έκρινας όσιον, δι' ασκήσεως, συννεκρωθήναι Όσιε, τώ δι' οίκτον νεκρωθέντι.

Θεοτοκίον

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι τόν Κτίστην σε, γνόντες κυήσασαν, αλλά Θεόν αληθή, εκ σου τόν εκλάμπαντα, Λόγον γινώσκοντες, Κόρη κράζουσιν. Ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Τῆς Οσίας

Αντίθεον πρόσταγμα

Ο νούς σου ταῖς νεύσεσι ταῖς πρὸς τό θεῖον, Θεούμενος πάντοτε, φωτοειδῆς γεγένηται, εντεύθεν ἐξέκλινας, τό δυσμενές τῆς σαρκός, μέλπουσα θεόσοφε. Ο ὢν ευλογημένος, καί υπερένδοξος.

Μυστήρια θεῖά σοι αποκαλύπτει, Θεός υπερούσιος, ἐν σοί ἀναπαυσάμενος, ὁράς γάρ φοιτήσαντα ἅγιον Ἀγγελον, καί καθαγιάσαντα Σεμνή, τήν τῶν υδάτων φύσιν ἐν Πνεύματι.

Ναός θεοῦ Πνεύματος γεγεννημένη, ναόν πρὸς τόν Ἅγιον, υπάρχουσα ἀκήκοας, φωνῆς διδασκούσης σε θεῖα Μυστήρια, καί τήν ἐκ τοῦ σώματος, Σεμνή ἀποδημίαν τοῦ Βασιλεύοντος.

Θεοτοκίον

Ἰσχύς μου καί ὕμνησις καί σωτηρία, ὑπάρχει ὁ Κύριος, ὁ σέ Μητέρα πάναγνον, καί Νύμφην ἀνύμφευτον προεκλεξάμενος, ὃν ὑπέρ τῶν δούλῳ σου αἰί, μή διαλίπης πρεσβεύειν Ἀχραντε.

Τού Οσίου

Ωδή η'

«Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οἰκουμένην ἀπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὅλως νυσταγμόν τοῖς σοῖς βλεφάροις, οὐδ' ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς σου Πάτερ ἔδωκας, ἕως ἐπιτήδειον καί ὡραῖον Ὅσιε, σαυτόν εἰργάσω σκῆνωμα, τοῦ Παντοκράτορος, ὃν ἅπαντα ὑμνοῦσι τά ἔργα, καί υπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐρηκας ἀνάπαυσιν τῶν πόνων, Παμμάκαρ τῶν ἀμετρήτων τόν Παράδεισον, ὃν περ προητοίμασε, τοῖς αὐτόν ποθήσασιν, ἀπό ψυχῆς ὁ Κύριος, κοινόν βασίλειον, κραυγάζουσιν ἀπαύστως. Ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐρεν ἡ μονή τοῦ Χοζεβά σε, κανόνα καί ἀκριβέστατον παράδειγμα, ἅπαν μετερχόμενον, ἐναρέτων πράξεων, εἶδος Οσίων καύχημα, σοφέ Γεώργιε, διό βεβιωκότες ἐνθέως, μετὰ σοῦ σκιρτώσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ὡφθη ὁ ἀπλούς τῇ θεῖα φύσει, ἐκ σοῦ Θεομήτορ ὄντως σύνθετος, ἔλεος δι' ἄφατον, τῇ αὐτοῦ θεότητι, σάρκα τήν ἐξ αἱμάτων σου υποστησάμενος, διό σε Θεοτόκον εἰδότες ἀνυμνολογούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Οσίας

Τόν εν καμίνω

Κεκοσμημένη ἀρεταῖς, καί θαυμάτων κροσσωτοῖς πεποικιλμένη, πρὸς ωραῖον νυμφώνα, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, Δομνίκα ἀνέδραμες ψάλλουσα, καί υπερυψούσα, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀκολουθήσασα Χριστῷ, ὡς ποιμένι καθαρῷ ἀμνάς Τιμία, πρὸς Οὐράνιον μάνδραν, τῶν ἐπισήμων ἐν ὧ, προβάτων συναυλία πέφυκεν, ἐν ἀγαλλιάσει, ἐσκήνωσας Ἁγία.

Νεύσει Θεοῦ παντουργική, τὴν ἀπόθεσιν τοῦ σοῦ μαθούσα σκῆνους, χαριστήριον αἶνον, καθαρωτάτη ψυχὴ, τῷ πάντων Αἰτίῳ προσέφερες, οὐ τόσον εἰς χεῖρας, Σεμνὴ παρέθου πνεῦμα.

Θεοτοκίον

Ουπερούσιος Θεός, οὐσιούται δι' ἡμᾶς τῶν σῶν ἐκ σπλάγχχνων, τὴν φθαρείσαν οὐσίαν, ἀνακαινίσαι ζητῶν, δι' οἶκτον Παρθένε καί ἔλεον, ὁ δεδοξασμένος, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο Εἰρμός

«Τόν ἐν καμίνω τοῦ πυρός, τῶν Εβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταβάντα, καί τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τοῦ Οσίου

Ὡδή θ'

«Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, θεοτόκε Ἀγνή αειπάρθενε».

Ἄπασαν τρυφήν, τοῦ βίου κατέπτυσας, Πάτερ θεσπέσιε, διὰ τὴν οὐράνιον, τρυφήν καί δόξαν, σκληραγωγία γάρ, σὺ τῶν παθῶν ἐσπούδασας, σβέσαι τὴν κάμινον, καί πολλοῖς σου, δάκρυσι Γεώργιε, Μοναζόντων σεμνόν ἐγκαλλώπισμα.

Νύν ὡς ἀληθῶς, Θεοῦ κατενώπιον, ἵστασαι Πάνσοφε, ὧ περ δι' ἀσκήσεως, οἰκειωθῆναι πρότερον ἔσπευσας, καί τῶν αὐτοῦ ἐμφάσεων, κατατρυφάς ἐμφανῶς, ὅθεν πάσι, δίδου τοῖς τιμώσί σε, φωτισμόν καί τῶν θείων τὴν μέθεξιν.

Ἦρθης πρὸς τό φῶς, τό ἄδυτον Ἐνδοξε, σκότους τοῦ βίου ρυσθείς, καί τῷ παντοκράτορι, καί τρισηλίῳ Φωτὶ παρίστασαι, μετὰ τῶν ἄνω τάξεων, καί τῆς ἐκείθεν τρυφάς, πεμπομένης, λάμπεως Μακάριε, καί ἡμᾶς φρουκτωρεῖς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον

Όλον με Θεός, Θεώσαι βουλόμενος, όλος ενούταί σοι, καί τό ακατάληπτον, καινοτομείται πάσι Μυστήριον, τίκεις Παρθένος άφθορος, καί σάρξ οράται Θεός, όν τιμώντες, σέ νύν μακαρίζομεν, Μαριάμ ως αυτή προεφήτευσας.

Τής Οσίας

Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον

Ιερώταται χορείαι, τή σεπτή σου κοιμήσει, εξάρχουσαι τής θείας σου ψυχής, τοίς καθορώσιν εφάνησαν, Ιεραίς μελωδίαις, εις τόπον οδηγούσαί σε σκηνής θαυμαστής, ένθα ήχος, εορταζόντων Ένδοξε.

Ως τής αμπέλου συ θείον, ευφορώτατον κλήμα, φανείσα κατανύξεως ημίν, θείους εξήνθησας βότρυας, αναβλύζοντας οίνον, ιάσεων Δομνίκα τών ψυχών, καί καρδίας τών πίστει, Τιμώντων σε ευφραίνοντας.

Σωματικών παθημάτων, ψυχικών τε κηλίδων, καί πάσης τού εχθρού επιβουλής, ρύσαι ημάς ταίς πρεσβείαις σου, τούς τή σκέπη σου πόθω προσφεύγοντας Δομνίκα καί τήν σήν, Εορτήν εκτελούντας, τήν θείαν καί σεβάσμιον.

Ηλιακήν ως ακτίνα καταυγάζουσαν πάντας, ως νύμφην τού Χριστού περικαλή, καί ως Τρυγόνα φιλόσεμνον, ως Ελαίαν ως Κέδρον, ως ούσαν εκλεκτήν Περιστεράν, ευφημούμέν σε πάντες, Δομνίκα κυριώνυμε.

Θεοτοκίον

Φείσαι μου Κύριε φείσαι, όταν μέλλης με κρίναι, καί μή καταδικάσης με εις πύρ, μή τώ θυμώσου ελέγξης με, δυσωπεί σε Παρθένος, η σέ κυοφορήσασα Χριστέ, τών Αγγέλων τά πλήθη, καί τών Οσίων τάγματα.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τής Οσίας

Επεσκέψατο ημάς

Τών γηϊνων καί φθαρτών, καταφρονήσασα Σεμνή, τώ διαπύρω πρός Χριστόν, ζήλω σου τών εν ουρανοίς, αφθάρτων επεθύμησας, Χριστός όθεν σε στέφει, αφθάρτοις εν στέμμασι.

Καί τής Εορτής

Επεσκέψατο ημάς

Επεφάνη ο Σωτήρ, ή χάρις η αλήθεια, εν ρείθροις τού Ιορδάνου, καί τούς εν σκότει καί σκιά, καθεύδοντας εφώτισε, καί γάρ ήλθεν εφάνη, τό φώς τό απρόσιτον.

Απόστιχα Στιχηρά Προσόμοια

Έχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Μέγα καί φοβερόν, μυστήριον τελείται! Δεσπότης γάρ τών όλων, βροτών εις ρύψιν πάντων, χειρί δούλου βαπτίζεται.

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω.

Ανωθεν ο Πατήρ, εβόα. Ούτος έστιν, Υιός αγαπητός μου, ο εν ρείθροις Ιορδάνου, σαρκί νύν βαπτιζόμενος.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Τάξεις Αγγελικαί, ιδούσαι τόν Δεσπότην, ομοιωθέντα δούλοις, καί ρείθροις βαπτισθέντα, υμνούσαι εξεπλήττοντο.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Έλθεν ο φωτισμός, η λύτρωσις εφάνη, εν Ιορδάνη, δεύτε, συνέλθωμεν ρυφθήναι, παιδρώς συνεορτάζοντες.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Πολυεύκτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Έχος πλ. δ'

Κύριε εί καί κριτηρίω

Κύριε, εί καί Ιωάννη παρέστης, εν Ιορδάνη ως άνθρωπος, αλλ' ουκ απελείφθης τού θρόνου, τώ Πατρί συγκαθεζόμενος, καί βαπτισθείς δι' ημάς, τόν κόσμον ηλευθέρωσας, εκ τής δουλείας τού αλλοτρίου, ως οικτίρμων καί φιλόανθρωπος.

Κύριε, εί καί Ιορδάνου τά ρείθρα, περιεβάλου ως άνθρωπος, αλλ' εμαρτυρήθης εξ ύψους, τή καταβάσει τού Πνεύματος, καί η φωνή τού Πατρός, Υιόν σε εμαρτύρησεν, αλλ' εμφάνηθι καί παράσχου, αφθαρσίαν ταίς ψυχαίς ημών.

Κύριε, σύ εκ τού Πατρός πρό αιώνων, γεννηθείς ο αναλλοίωτος, ήλθες επ' εσχάτων τών χρόνων, καί μορφήν δούλου ανέλαβες, καί τήν εικόνα τήν σήν, ως Κτίστης ανεκαίνισας, βαπτισθείς γάρ εδωρήσω, αφθαρσίαν ταίς ψυχαίς ημών.

Στιχηρά Προσόμοια τού Αγίου
Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Δαυϊτικῶς ὡς ἐκ λάκκου, ταιλαιπωρίας Χριστός, καί ἐκ πηλοῦ ἰλύος, τῶν εἰδώλων τῆς πλάνης, ἀνήγαγέ σε Μάρτυς, ἔστησε γάρ, ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας σου, τῆς ἐαυτοῦ ἐπιγνώσεως μυστικῶς, ὃν ἰκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Οὔτε συζύγου ὁ πόθος, οὔτε τῶν τέκνων στοργή, οὐ κηδεστοῦ ἀξία, οὔτε περιουσία, κτημάτων ἢ χρημάτων, σοῦ τό στερρόν, τῆς ψυχῆς παρεσάλευσαν, ἀπὸ τῆς Πίστεως ὄντως τῆς εἰς Χριστόν, παμμακάριστε Πολύευκτε.

Καί πρό τῆς χάριτος Μάκαρ, τῆς σῆς ἀθλήσεως, δικαιοσύνης ἔργοις, ἀληθῶς ἐκοσμήθης, ὅθεν μετὰ ταῦτα, Μάρτυς πιστός, ἡξιώθης γενέσθαι Χριστοῦ, ἐν τῷ ἰδίῳ σου αἵματι βαπτισθεῖς, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ευσεβῶς.

Δόξα... Τού Αγίου

Ἦχος α' Βύζαντος

Τά τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, σήμερον χορεύουσιν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Μάρτυρος Πολυεύκτου, καί τῶν ἀνθρώπων τό γένος, πιστῶς πανηγυρίζει, καί ἁρμονικῶς ἐκβοᾷ. Χαίροις Πανεύφημε, ὁ τοῦ πολυπλόκου Βελίαρ, τά ἐνεδρα τροπώσάμενος, καί τῆς νίκης τόν στέφανον, παρὰ Χριστοῦ ἀναδησάμενος. Χαίροις Στρατιῶτα τοῦ μεγάλου Βασιλέως, καί Σωτήρος ἡμῶν, ὁ τοὺς βωμούς τῶν εἰδώλων καταστρεψάμενος. Χαίροις Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα. Πρέσβευε λυτρωθῆναι ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν αἰσέβαστον μνήμην σου.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Ἦχος β'

Σήμερον ὁ οὐρανοῦ καί γῆς Ποιητής, παραγίνεται σαρκί ἐν Ἰορδάνῃ, βάπτισμα αἰτῶν ὁ ἀναμάρτητος, ἵνα καθάρῃ τόν κόσμον ἀπὸ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, καί βαπτίζεται ὑπὸ δούλου ὁ Δεσπότης τῶν ἀπάντων, καί καθαρισμόν δι' ὕδατος, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρεῖται. Αὐτῷ βοήσωμεν, ὁ ἐπιφανεῖς Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀπόστιχα Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος πλ. β'

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Ἐπέστης ἐν τοῖς ὕδασι, ὁ πᾶσιν ἀκατάληπτος, τῷ Προδρόμῳ, υποκλίνας κεφαλὴν, καί κόσμον ἀγιάσας, δουλείας ἐλυτρώσω, τῷ βαπτισμῷ σου Ἀναμάρτητε.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καί ἐφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστάφη εἰς ὀπίσω.

Υἱόν ἀγαπητόν ὁ Πατήρ, ἐκ τῶν ὑψίστων ἀνωθεν, καί τό Πνεῦμα ἐμαρτύρει σε Χριστέ, δι' οὐ τό τῆς Τριάδος, μυστήριον ἐγνώσθη, ἐν, Ἰορδάνῃ βαπτισθέντος σου.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Η γίασας τά ρείθρα Σωτήρ, τού Ιορδάνου άπαντα, καί τήν φύσιν, τών υδάτων ως Θεός, διό σε καί δοξάζει, τό γένος τών ανθρώπων, καί ανυμνεί σήν Επιφάνειαν.

Δοξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, δι' ημάς καθ' ημάς γενέσθαι κατηξίωσε, ρείθρα περιβάλλεται σήμερον τά Ιορδάνια, ουκ αυτός τούτων, πρός κάθαρσιν δεόμενος, αλλ' ημίν εν εαυτώ, οικονομών τήν αναγέννησιν. Ω τού θαύματος! δίχα πυρός αναχωνεύει, καί αναπλάττει άνευ συντρίψεως, καί σώζει τούς εις αυτόν φωτιζομένους, Χριστός ο Θεός, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, έχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτού ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον τής εορτής Ήχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τοίς οικτιρμοίς σου ο Θεός δυσωπούμενος, τό πλανηθέν απολωλός εξεζήτησας, διά σπλάγχνα ελέους σου φιλάνθρωπε, όθεν παραγέγονας, επί τόν Ιορδάνην, γνωρίσαι τό μυστήριον, τής Αγίας Τριάδος, καί ανυμνούντες κραυγάζομεν πιστώς. Ήλθες εφάνης τό Φώς τό απρόσιτον.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Ανέστης εκ νεκρών

Επέφανεν ημίν, ο τών όλων Δεσπότης, εν ρείθροις μυστικώς, Ιορδάνου χωνεύσαι, πάσαν τήν αμαρτίαν, ως ελεήμων καί υπεράγαθος, πάσα κτίσις

σκιρτάτω, ότι βαπτίζεται Χριστός ο Κύριος, ο ευδοκήσας σώσαι ως Θεός, τό γένος τών ανθρώπων.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Ο Κανών τής Εορτής καί τού Αγίου, ού η ακροστιχίς.

Τήν σήν δίδου μοι Μάρτυς ευκταίαν χάριν
Θεοφάνους

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

«Η κεκομμένη, τήν άτομον έτεμε, καί είδεν ήλιος γήν, ήν ουκ εθεάσατο, αλάστορα εχθρόν τό ύδωρ κατεπόντισε, καί άβατον διήλθεν Ισραήλ, ωδή ανεμέλπετο. Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται

Τής πολυεύκτου, τρυφής εμφορούμενος, καί μακαρίας αίγλης, ένδοξε πληρούμενος, καί τής Αγγελικής χορείας αξιούμενος, τούς τήν σήν ευφημούντας Εορτήν, Πολύευκτε περίσωζε, τώ Κυρίω ψάλλοντας. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Η φωτοφόρος, καί εύσημος μνήμη σου, φωτος τού θειοτάτου, πλήρης ανατέταλκε, φωτίζουσα λαμπρώς, τούς πίστει ανυμνούντάς σε, γενναίε στρατιώτα τού Χριστού, Πολύευκτε πανόλβιε, τώ Κυρίω ψάλλοντας. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Νενευρωμένος, ισχύϊ τού Πνεύματος, καί θείαν δυναστείαν, Μάκαρ ενδυσάμενος, εχώρησας στερρώς, πρός τήν πάλην τού αλάστορος, καί τούτον κατά κράτος καθελών, προθύμως ανεκραύγαζες. Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον, τόν πρότερον άσαρκον, Παρθένε Θεοτόκε, τέτοκας πανάχραντε, πανάμωμος σαφώς, Παρθένος διαμείνασα, τόν πλούτω ευσπλαγχνίας δι' ημάς, πτωχεύσαντα καί σώσαντα τούς αυτώ κραυγάζοντας, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ωδή γ'

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Ἦμειψας τό φρόνημα, πρός τήν ευσέβειαν άνωθεν, αξιωθείς, θείας οπτασίας, τού Σωτήρος Πολύευκτε.

Νίκης εφιέμενος, πάντων κατέπτυσας Ένδοξε, τών επί γής, καί τής ουρανίου, κληρουχίας ηξίωσαι.

Δόξης ορεγόμενος, τῆς υπέρ έννοιαν ώρμησας, καρτερικώς, καί τήν τών
ειδώλων, αδοξίαν κατέβαλες.

Θεοτοκίον

Ιθυνόν μοι Δέσποινα, τά διαβήματα, ίνα σου, πρός τόν Υιόν, δι' επαινουμένης,
πολιτείας πορεύσωμαι.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς τών
εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα τού Αγίου

Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Ως καλός στρατιώτης Χριστού τού πάντων Θεού, έν τή χάριτι τούτου
ενδυναμούμενος, όλον μετέθηκας σαυτόν, εν τή αγάπη αυτού, διά Νεάρχου
τού πιστού, συστρατιώτου σου σοφέ, διό νομιμώς αθλήσας, αξίως
εστεφανώθης, παρά Κυρίου Μάρτυς Πολύευκτε.

Δόξα... Καί νύν...

Τῆς Εορτής όμοιον

Ιορδάνου τό ρεΐθρον περιβαλλόμενος, ο τό φώς παραδόξως αναβαλλόμενος,
εν αυτώ τήν τού Αδάμ, φύσιν ανέπλασας, συντριβείσαν πονηρά, παρακοή
Λόγε Θεού, διό σε ανευφημούμεν, καί τήν αγίαν σου πάντες, δοξολογούμεν
Επιφάνειαν.

Ωδή γ'

«Σύ μου ισχύς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο
Πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος,
διό σύν τώ Προφήτη, Αββακούμ σοι κραυγάζω, τή δυνάμει σοι δόξα
φιλάνθρωπε».

Δι' ευσεβούς, ομολογίας Πανάριστε, τώ Δεσπότη, σαυτόν προσενήνοχας, τήν
δι' αυτόν, Ένδοξε σφαγήν, πόθω δεδεγμένος, καί μώμου παντός ελεύθερος,
γενόμενος εντεύθεν, τώ Σωτήρι κραυγάζεις. Τή δυνάμει σου δόξα
Φιλάνθρωπε.

Ο γλυκασμός, τῆς ευσεβείας ηδύνθη σοι, επτερώθης, θείας αγαπήσεως, τώ
καθάρω καί ειλικρινεί, πόθω τετρωμένος, καί έρωτι πυρπολούμενος, τῆς άνω
Βασιλείας, μελωδεΐς τώ Δεσπότη. Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Υπερφυεί, ομοφροσύνη συνδούμενος, τώ Νεάρχω, τούτου τε τοΐς ρήμασι,
κατηχηθείς, πρός τήν ευσεβή, πίστιν τῆς Τριάδος, θεόφρον Μάρτυς
Πολύευκτε, τῆς όντως πολυεύκτου, καί τῆς πεποθημένης, ηξιώθης Μαρτύρων
φαιδρότητος.

Μαρτυρικούς συνηριθμήθης στρατεύμασι, βασιλείαν, έλαβες ασάλευτον,
νεοσφαγής, ταύτης επιβάς, έτι τών αιμάτων, σταζόντων, ήχθης δέ Πάνσοφε,

χαράς αδιαδόχου, καί φωτός ανεσπέρου, καί μεγάλης ευκλείας τευξόμενος.

Θεοτοκίον

Ο μοιωθείς, τοίς επί γῆς ο ουράνιος, ουρανίους, τούτους απειργάσατο, καί πεπονθώς, φύσει παθητή, θείας απαθείας, τήν μέθεξιν εδωρήσατο, τήν τούτον ούν τεκούσαν, απειρόγαμον Κόρην, Θεοτόκον ειδότες δοξάζομεν.

Ωδή ε'

«Ἴνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου το φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδοús μου κατεύθυνον δέομαι».

Ἴνα τῆς αἰδίου, τύχης απολαύσεως Μακαριώτατε, τά τερπνά τού βίου, καί τῆς φύσεως τήν οικειότητα, καί τρυφήν καί δόξαν, καί τήν ζωήν αυτήν παρείδες, καί ελπίδος τῆς σῆς ου διήμαρτες.

Μεμυσταγωγημένος, τά τῆς θείας όψεως θεία μυστήρια, σταθερά τή γνώμη, πρός τελείους αγώνες εχώρησας, καί τροπαιοφόρος, αναδειχθείς τών ακηράτων, ηηξιώθης στεφάνων Πολύευκτε.

Αθεώτατον σέβας, φύσει μισοπόνηρον έχων τό φρόνημα, ευσεβώς απώσω, καί Θεούς τούς ματαίους κατέστρεψας, ευσεβείας ζήλω πυρποληθείς καί προθυμίας, θεοπνεύστου πλησθείς Παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Ρήσεσι τών χειλέων, Πάναγνε επόμενοι σέ μακαρίζομεν, μετά σου γάρ όντως, μεγαλεία ποιήσας ο Κύριος, εμεγάλυνέ σε, καί αληθή Θεού Μητέρα, γεννηθείς εκ γαστρός σου ανέδειξεν.

Ωδή ς'

«Άβυσσος αμαρτιών, καί πταισμάτων καταιγίς με ταραττει, καί πρός βυθόν βιαίας συνωθεί απογνώσεως, αλλ' αυτός τήν κραταιάν, χείρά μοι έκτεινον, ως τώ Πέτρω, καί εκ βυθού ανάγαγε».

Τάξεως Αγγελικής, ηηξιώθης αξιάγαστε Μάρτυς, αγγελικόν τόν ζήλον, προφανώς ενδειξάμενος, σύν αυτοίς ούν εκτενώς, Μάκαρ ικέτευε λυτρωθῆναι, εκ πειρασμών τούς ανυμνούντάς σε.

Ύπνωσας αγαπητοίς,, Αθλητά τόν οφειλόμενον ύπνον, αποτμηθείς τήν κάραν, διά ξίφους πολύαθλε, καί τανύν εν ουρανοίς, κλήρον ακήρατον εκληρώσω, μετά Μαρτύρων αυλιζόμενος.

Σύμμορφος καί κοινωνός, παθημάτων τού Σωτήρος εγένου, τού δι' ημάς τώ πάθει, τού Σταυρού ομιλήσαντος, καί νύν Μάκαρ σύν αυτώ, ως επηγγείλατο βασιλεύεις, εις τόν αιώνα τόν απέραντον.

Θεοτοκίον

Έχουσα τό συμπαθές, ως τεκούσα τόν φιάνθρωπον Λόγον, σώσον ημάς

βιαίας, καί δεινής περιστάσεως, σέ γάρ μόνον οι πιστοί, πάναγνε Δέσποινα προστασίαν, ακαταμάχητον κεκτήμεθα.

Ο Ειρμός

«Άβυσσος αμαριών, καί πταισμάτων καταιγίς με ταράττει, καί πρὸς βυθὸν βιαίας συνωθεὶ απογνώσεως, ἀλλ' Αὐτὸς τὴν κραταίαν, χεὶρά μοι ἐκτείνουν, ὡς τῷ Πέτρῳ, καί ἐκ βυθοῦ φθοράς ἀνάγαγε».

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου

Ἦχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Ο Δεσπότης κλίνας μὲν ἐν Ἰορδάνῃ, κεφαλὴν συνέτριψε, τάς τῶν δρακόντων κεφαλάς, τοῦ Ἀθλοφόρου ἡ κἀρα δέ, αποτμηθεῖσα τὸν δόλιον ἤσχυεν.

Ο Οἶκος

Ἐν Ἰορδάνῃ ποταμῷ, ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων, τὴν κἀραν υποκλίνας, τό Βάπτισμα λαμβάνει, καί τῶν δρακόντων κεφαλὰς ἀοράτως συνθλάσας, ῥώμην παρέσχε τοῖς βροτοῖς κατὰ τοῦ μεγαλόφρονος, τοῦ πρὶν ἐν Παραδείσῳ περνίσαντος τὸν Ἀδὰμ, ἐν βρώσει τῇ τοῦ ξύλου, καί θανάτῳ υποβαλόντος αὐτὸν παρ' ἐλπίδα. Διὸ ὁ ἀθλητὴς νῦν Πολύευκτος, κολακείαις γυναικὸς μὴ υποκύψας, ἠθλησε στερρώς, προτείνας τὴν κἀραν, ἥνπερ αποτμηθεῖσα, τὸν δόλιον ἤσχυνε.

Συναξάριον

Τῇ Θ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πολυεύκτου.

Στίχοι

- Ο Πολύευκτος, οὐ πάθος τομὴ Λόγε,
- Πολλὴς δι' ευχῆς, εἶχε σοῦ παθεῖν χάριν.
- Ἀμφ' ἐνάτην Πολύευκτε τομὴ μέγα δώκέ σου εὐχος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐστρατίου τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχοι

- Κάν Εὐστρατίου πνεῦμα λαμβάνη πόλος,
- Τό σῶμα τῇ γῇ θαυμάτων βλύζει χάριν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

«Θεοῦ συγκατάβασιν, τό πῦρ ἠδέσθη ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἔψαλλον. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Υπέδειξας Δέσποτα, τῷ σῷ οἰκέτῃ τὴν δυναστείαν σου, διὰ τοῦτο Προθύμως, πρὸς τοὺς ἀγῶνας, ἤλθεν αὐτόκλητος, καί νικηφόρος γενόμενος ἔψαλλεν. Εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κλητή καί πανεύσημος, η εορτή σου Μάρτυς ανέτειλε, τῆς γάρ επιφανείας τού σου Δεσπότη, φῶς επιφέρεται, καί καταυγάζει τούς πίστει κραυγάζοντας. Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Τόν πλούτον τόν άσυλον, τό διαμένον εύρες αξίωμα, καί τό μη διαπίπτον, αλλ' εις αιώνας αἰδιούμενον, είληφας κλέος, κραυγάζων θεσπέσιε. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ανάρχω Γεννήτορι, τόν συννημένως αεί νοούμενον, συλλαβούσα Παρθένε, σεσαρκωμένον Υιόν γεγέννηκας, διά τό σώσαι τούς πίστει κραυγάζοντας. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε. δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι παἶδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ιερουργείται σήμερον, η πολύευκτος, μνήμη σου, Μάρτυς τού Χριστού, αθλοφόρε Πολύευκτε. Χριστώ γάρ ευάρεστος, δεκτή θυσία γεγονόςας, τώ σφαγιασθέντι, διά σέ καί τυθέντι, όν παἶδες ευλογούσιν, ιερείς ανυμνούσι, λαοί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Αθλητικην τήν ένστασιν, Αθλητά μέχρις αίματος, επιδεδειγμένος, επί γής Πολύευκτε, παστάδα πολύφωτον, εν ουρανοίς εσκήνωσας, τή τών σών αιμάτων, βαπτισθείς κολυμβήθρα, καί μέλπων. Τόν Δεσπότην, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Νενεκρωμένην ππαίσμασι, τήν ψυχήν μου ανάστησον, τή μαρτυρική σου, παρρησία χρώμενος, τοίς θείοις προστάγμασι, διαρρυθμίζων Ένδοξε, αξιοπρεπώς, πρόσ αρετήν επιστρέφων, βοώσαν. Τόν Δεσπότην, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Χαίρε δι' ής εσχήκαμεν, τήν χαράν τήν αιώνιον. Χαίρε τό τής Εύας, σκυθρωπόν η λύσασα, Αδάμ τήν κατήφειαν, πρόσ τό φαιδρόν η τρέψασα. Χαίρε η Θεόν, σωματωθέντα τεκούσα, Παρθένε Θεοτόκε, τών πιστών η προστάτις, τών σέ υπερυψούντων, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι παἶδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Ἐφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν! ὅπως ο Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικῆς ἀπό γαστρός, γενόμενος ἄνθρωπος. Διό τήν ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοί μεγαλύνομεν».

Ἄγε δὴ τόν θεοστεφὴ, φιλομάρτυρες υμνήσωμεν Μάρτυρα, ὃν συνεδόξασε, τῇ φωτωνύμῳ αὐτοῦ ο Ὑψιστος, Ἐπιφανείᾳ καί σεπτῇ, ἡμέρᾳ τετίμηκε, καί εστεφάνωσε, καί ἐνθέοις ἀρεταῖς κατεκόσμησε.

Ρεύμασι τῶν μαρτυρικῶν, ἐκχυθέντων σου αἱμάτων ἀπέπνιξας, τόν δυσμενέστατον, τόν τήν κακίαν δημιουργήσαντα, τήν Ἐκκλησίαν δέ Χριστοῦ, ἀρδεύων ἐφαίδρυνας, θεομακάριστε, τήν ἐν πίστει σε αἰεὶ μακαρίζουσιν.

Ἴθι μοι Μάρτυς ἀρρωγός, πειρασμῶν με ἐκ ποικίλων ρυόμενος, καί περιστάσεων, δεσμῶν τε λύων τῆς αἰρέσεως, καί χαλεπῆς ἐλευθερῶν, φρουράς ταῖς πρεσβείαις σου, τόν ἀνυμνοῦντά σε, διανοία καθαρὰ παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Νόμου τε σύ καί Προφητῶν, τό κεφάλαιον Χριστόν καί τό πλήρωμα, Πάναγνε τέτοκας, δι' ευσπλαγχνίας, ἀπειρονπέλαγος, ἐνανθρωπήσαι δι' ἡμᾶς, ἐκ σοῦ εὐδοκήσαντα, καί διασώσαντα, τοὺς ἐν πίστει σε αἰεὶ μεγαλύνοντας.

Ὁ Εἰρμος

«Ἐφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν! ὅπως ο Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικῆς ἀπό γαστρός, γενόμενος ἄνθρωπος. Διό τήν ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον τοῦ Ἁγίου

Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Πολύευκτον κτησάμενος, ἐκ ψυχῆς Πολυεύκτου, τόν πλούτον τόν ουράνιον, ὦ Πολύευкте μάκαρ, καί δόξαν καί λαμπροτητα, ἐν Θεῷ γενόμενος, καί στέφος θεῖον ἐδέξω, ἐκ χειρός τοῦ Ὑψίστου, σὺν Μαρτύρων τοῖς χοροῖς, ὡς Μάρτυς τῆς ἀληθείας.

Ἄτερον τῆς Εορτῆς ὁμοιον

Ἐν δουλικῷ τῷ σχήματι, παραγένοντας Λόγε, καί Βάπτισμα ο ἄχρονος, ὡς βροτός ἐπεζήτεις, ἐξέστη γῇ καί ουρανός, καί Ἀγγέλων τάγματα, καί τῶν υδάτων ἡ φύσις, ο δὲ Πρόδρομος πτήξας, ἐν δειλία καί χαρά, τήν λειτουργίαν ἐτέλει.

Ἀπόστιχα Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος πλ. β'

Αἱ Ἀγγελικαί

Φράσον καί εἰπέ, ὦ Προφήτα Ἡσαΐα. Τίς ο κεκραγώς, ἐν ἐρήμῳ τῇ βοήσει; Ἀντλήσατε δὴ ὕδωρ, εὐφροσύνης καθάρσιον. Οὗτος Ἰωάννης ο βαπτίζων, ἐν τῇ ἐρήμῳ καί βοήσας, Χριστός ἐρχεται. Εὐλογημένος ο φανείς, Θεός ἡμῶν δόξα σοι.

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω.

Ω τής υπέρ νούν, καί αφάτου ευσπλαγχνίας! πώς ο Ποιητής, τώ ποιήματι προσκλίνει, τήν άχραντον καί θείαν, κορυφήν τώ βαπτίσματι! Δόξα τώ φανέντι εν τώ κόσμω, καί ζωήν ημίν παρεσχηκότι, εν ώ ψάλλομεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Ως επιβλαβών, τών γηϊνων απαχθέντες, δεύτε νοητώς, καθαρθώμεν τάς αισθήσεις, καί τόν Χριστόν ιδόντες εν σαρκί βαπτιζόμενον, υπό Ιωάννου τού Προδρόμου, πάντες σύν αυτώ υμνολογούντες, πιστώς κράζωμεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Τρυφή ζωτική, εκ χειμάρρου Ιορδάνου, ανέβλυσεν ημίν, τού Βαπτίσματος η χάρις, εν ώ οι φωτισθέντες, τώ Βαπτίσματι λέγομεν, Δόξα τώ φανέντι εν τώ κόσμω, καί ζωήν ημίν παρεσχηκότι, ώ καί ψάλλομεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών εν Αγίοις Πατέρων ημών Γρηγορίου Επισκόπου Νύσσης, καί Δομετιανού Επισκόπου Μελιτηνής.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις το, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Γρηγορίου.

**Έχος πλ. α'
Όσιε Πάτερ**

Όσιε Πάτερ, Ιερώτατε Γρηγόριε, ο κάλαμος ο πλήρης τής Παρακλήτου πνοής, καί γλώσσα τρανοτάτη τής ευσεβείας, λύχνος πολύφωτος, τής θείας αυγής, κήρυξ αληθείας, κρηπίς θεολογίας, πηγή δογμάτων τών υψηλών, τών διδαγμάτων χειμάρρους τών μελιρρύτων, λύρα θεόφθογγος ασμάτων θεογράφων, η καθηδύνουσα πιστών τάς διανοίας, Χριστόν ικέτευε, Χριστόν δυσώπει Πάνσοφε, τόν εν ρείθροις τού Ιορδάνου, αναπλάσαντα κόσμον, σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Όσιε Πάτερ, πανσεβάσμιε Γρηγόριε, ο πέλεκυς ο κόπτων αιρετικών τάς ορμάς, η δίστομος ρομφαία τού Παρακλήτου, μάχαιρα τέμνουσα τάς νόθους σποράς, πύρ τάς φρυγανώδεις αιρέσεις καταφλέγον, καί πτύον όντως

γεωργικόν, ὡ τό βαρύ τε καί κούφον τῶν δογμάτων, εὐ διακρίνεται, καί στάθμη ακριβείας, πάντας ἰθύνουσα, πρὸς τρίβους σωτηρίας, Χριστὸν ἰκέτευε, Χριστὸν δυσώπει πάντοτε, τὸν ἐν ρεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου, ἀναπλάσαντα κόσμον, σῶσαι τό γένος ἡμῶν.

Ὅσιε Πάτερ, παμμακάριστε Γρηγόριε, τό στόμα τό πηγάζον τὰς μακαρίας φωνάς, ἐκ τῶν ἀδαπανήτων τοῦ σωτηρίου, ἀπαρυόμενον καί θείων πηγῶν, λόγους προσευχῆς τε τοῖς πάσιν ἐρμηνεύον, κανὼν ἰθύνων πρὸς ἀρετὴν, ὁ θεωρίαις ἐνθέοις λελαμπρυσμένος, αἴγλη λαμπόμενος, Τριάδος τῆς ἀκτίστου, ἥς καί υπέρμαχος, ἀήττητος ἐγένου, Χριστὸν ἰκέτευε, Χριστὸν δυσώπει, Ὅσιε, τὸν ἐν ρεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου, ἀναπλάσαντα κόσμον, σῶσαι τό γένος ἡμῶν.

Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Δομετιανού

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ὁ γὴν καταλήψεσθαι τό πρῖν, ἀπειλήσας ἀπάσαν, καί ἐξαλείφειν τὴν θάλασσαν, κατακαυχώμενος, τοῖς πιστοῖς ἐδείχθη, ὡς στρουθίον σήμερον, καί καταγελαστότερος κώνωπος, οὐ υπεκρίνετο, τὴν ἰδέαν, ὥσπερ φόβητρον, υπεισδύνας, τῷ Χριστοῦ θεράποντι.

Δομετιανὸς ἡμᾶς πιστοί, συγκαλεῖται σήμερον, πρὸς εὐωχίαν θεάρεστον, τούτῳ συνέλθωμεν, εὐθυμίας γνώμη, καί πανηγυρίσωμεν, σὺν τούτῳ τὰ αὐτοῦ κατορθώματα, καθικετεύοντες, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, τῷ κόσμῳ δωρήσασθαι.

Ἡύξησας τό τάλαντον Χριστοῦ, τό δοθέν σοι Πάντιμε, τῇ διπλασίονι χάριτι, ὡς δούλος γνήσιος, ὅθεν ἐπακούεις. Εὐ σοι δούλε γένοιτο, ὡς ὄντι ἀγαθῷ σοι θεράποντι, καί ἤδη εἰσελθε, εἰς χαρὰν τὴν τοῦ Κυρίου σου, τῶν καμάτων, τὰ γέρα ληψόμενος.

Δόξα... Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Ἦχος δ'

Τὸν τῆς σοφίας λόγον σου, καταγλαῖσας ἐν ἀρετῇ ἀπροσίτῳ, περικαλῆς ἀμφοτέρωθεν γέγονας, Νυσσαέων Γρηγόριε, ἐν τῇ θεοφθόγγῳ σου φωνῇ, ωραῖζων καί τέρπων τὸν λαόν γνωστικῶς, Τριάδος τό ομόθεον πανσόφως ἐκτιθέμενος, ὅθεν καί ἐν ὀρθοδόξοις δόγμασι, τὰς αλλοφύλους αἱρέσεις ἐκπολεμήσας, τό κράτος τό τῆς Πίστεως, ἐν τοῖς πέρασιν ἡγείρας, Χριστῷ παρ ἱστάμενος σὺν τοῖς αὐλοῖς Λειτουργοῖς, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν αἰτήσαι, εἰρήνην καί τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς, ὁ αὐτός

Ἐτρεμεν ἡ χεὶρ τοῦ βαπτιστοῦ, ὅτε τῆς ἀχράντου σου κορυφῆς ἦψατο, ἐστράφη Ἰορδάνης ποταμός εἰς τὰ ὀπίσω, μή τολμῶν λειτουργήσαί σοι, ὁ γὰρ αἰδεσθεὶς Ἰησοῦν τὸν τοῦ Ναυῆ, πῶς τὸν Ποιητὴν αὐτοῦ, δειλιάσαι οὐκ εἶχεν; Ἀλλὰ πάσαν ἐπλήρωσας οἰκονομίαν Σωτῆρ ἡμῶν, ἵνα σῶσης τὸν κόσμον, τῇ

Επιφανεία σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Απόστιχα Στιχηρά Προσομοια

Ἦχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Ἄσμα καινοπρεπές, αδέτω πάσα κτίσις, τώ εκ Παρθένου φύντι, Χριστώ καί βαπτισθέντι, εν Ιορδάνη σήμερον.

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω,

Σάλπιγξ προφητική, ο Πρόδρομος βοάτω. Ποιήσατε Κυρίω, τώ βαπτισθέντι ρείθροις, καρπούς αρίστων πράξεων.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Λάμπαν τό συγγενές, εξ ύψους θείον Πνεύμα, περιστεράς εν είδει, ορώμενον αφράστως, νύν τώ Χριστώ προσέδραμε.

Δόξα... Τού Αγίου Γρηγορίου

Ἦχος δ'

Βίον ένθεον κατορθώσας, θεωρία τήν πράξιν κατελάμπρυνας, θεοφάντορ Γρηγόριε, τήν γάρ σοφίαν φιλήσας έρωτι θείω, εκ στόματος τού Πνεύματος, τήν χάριν κατεπλούτησας, καί ως κηρίον ιμέλιτος, τόν γλυκασμόν σου τών λόγων αποστάξας, αεί ευφραίνεις νοήμασι θείοις, τήν Εκκλησίαν τού Θεού. Διό εν Ουρανοίς, ιεραρχικώς αυλιζόμενος, υπέρ ημών απαύστως πρέσβευε, τών εκτελούντων τήν μνήμην σου.

Καί νύν... Τής Εορτής, ο αυτός

Σέ τόν εν πνεύματι καί πυρί, καθαίροντα τήν αμαρτίαν τού κόσμου, καθορών ο Βαπτιστής ερχόμενον πρός αυτόν, δειλιών καί τρέμων, εβόα λέγων. Ού τολμώ κρατήσαι τήν κορυφήν σου τήν άχραντον, σύ με αγίασον Δέσποτα τή Επιφανεία σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Ο Θεός τών Πατέρων ημών ο ποιών αεί μεθ' ημών κατά τήν σήν επιείκειαν, μή αποστήσης τό έλεος σου αφ' ημών, αλλά ταίς αυτών ικεσίας, εν ειρήνη κυβέρνησον τήν ζωήν ημών.

Καί τής Εορτής Ἦχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ'
Ἡ Παρθένος σήμερον

Ο Δεσπότης σήμερον, ἐν Ἰορδάνῃ ἐπέστη, βαπτισθεὶς ἐν ὕδασι, ὑπὸ τοῦ
θεοῦ Προδρόμου, ἄνωθεν ὁ Πατήρ δέ προσεμαρτύρει. Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός ὁ
ἀγαπητός μου, καὶ τό Πνεῦμα ἐπεφάνη, ἐν ξένη θέα, περιστεράς ἐπ' αὐτόν.

Δοξα... Καὶ νύν... τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Θεοφανείας ὁ καιρός, Χριστός ἐπέφανεν ἡμῖν, ἐν Ἰορδάνῃ ποταμῷ, δεύτε
ἀντλήσωμεν πιστοί, ὕδωρ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, Χριστός γάρ ἐν
σαρκί ἐπεδήμησε, τό πρόβατον ζητῶν τό θηριάλωτον, καὶ ἀνευρών εἰσήγαγεν
ὡς εὐσπλαγχνός, εἰς τόν Παράδεισον αὐτίς, Χριστός ἐφάνη, ἐν Ἰορδάνῃ, καὶ
τόν κόσμον ἐφώτισε.

Δόξα... Καὶ νύν... Τό αὐτό

Ο Κανὼν τῆς Εορτῆς, καὶ τῶν Ἀγίων δύο.

Κανὼν τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου.
Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. α'

«Ἴππον καὶ ἀναβάτην, εἰς θάλασσαν Ερυθράν, ὁ συντρίβων Πολέμους ἐν
υψηλῷ βραχίονι, Χριστός ἐξετίναξεν, Ἰσραὴλ δέ ἔσωσεν, ἐπινίκιον ὕμνον
ἄδοντα».

Ἀβυσσος ὦν σοφίας, καὶ γνώσεως θησαυρός, καὶ αὐτοαγαθότης, φωτοχυσίαν
νέμοις μοι, Χριστέ τῆς ἐνδόξου σου, Ἐκκλησίας ἄσμασι, τόν φωστήρα ὑμνεῖν
Γρηγόριον.

Δέχοιο διδασκάλων, Γρηγόριε τό λαμπρόν, ἐγκαλλώπισμα Πάτερ, τό
πενιχρόν ἐφύμνιον, τῇ σὴ προσφερόμενον, ἐξ ἀγάπης μνήμη, ἐν ἡ Χριστόν
ἡμῖν ἐξιλέωσαι.

Λόγω ἱερομύστα, πλουσίω τε καὶ σοφῷ, τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν, θεολογεῖν
ἐδίδαξας, Μονάδα Τρισάριθμον, καὶ Τριάδα σύνθρονον, καὶ ὁμότιμον ὦ
Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Πίστις ἡγείσθω μόνη, καὶ μὴ ἀπόδειξις, τῶν ὑπὲρ νοῦν θαυμάτων,
Θεογεννήτορ Κόρη τῶν σῶν, τόν γάρ ἀκατάληπτον, Θεόν Λόγον τέτοκας,

ενδυσάμενος τήν ανθρωπότητα.

Κανών τού Αγίου Δομετιανού

Ωδή α' Ἦχος α'

«Σού η τροπαιοῦχος δεξιά, θεοπρεπῶς ἐν ἰσχύϊ δεδόξασται, αὕτη γάρ, Αθάνατε, ὡς πανσθενὴς ὑπεναντίους ἔθραυσε, τοῖς, Ἰσραηλίταις, ὁδὸν βυθοῦ καινουργήσασα».

Τὰς ἐπαναστάσεις τῆς σαρκός, καὶ τῶν παθῶν τὰς ἐφόδους θεόληπτε, καὶ τὸν ἐγειρόμενον, ἐν τῇ ψυχῇ μου κατευνάσας πόλεμον, εἰρηναία Πάτερ, ἐν καταστάσει συντήρησον.

Ἐρωτι καὶ πόθῳ ἀκλινεῖ, τῆς ἀνωτάτης σοφίας ἀψάμενος, σάρκα καθυπέταξας, καὶ τῆς γῆς ἀπετινάχθης Ὅσιε, καὶ Θεὸς τῷ ὄντι, ὡς ἐν μεθέξει γεγένησαι.

Δομετιανὸς ὁ θαυμαστός, κατὰ μικρὸν ἀπὸ γῆς ἀνυψούμενος, ἦκεν ἐκ δυνάμεως, ἀμυδροτέρας πρὸς τελείαν δύναμιν, καὶ τὰς ἀναβάσεις, ἐν τῇ καρδίᾳ διέθετο.

Θεοτοκίον

Ὑδάσιν ἐμβάψας τῆς σαρκός, ὁ προσελάβετο Κύριος φύοαμα, ἐκ τῶν σῶν εἰργάσατο, παρθενικῶν αἱμάτων τό σωτήριον, πρὸς τὰς παρατάξεις, τὰς ἐναντίας ἀχείρωτον.

Τού ἱεράρχου

Ωδή γ'

«Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός, τὴν γῆν τῇ προστάξει σου, καὶ μετεωρίσας ἀσχέτως βρίθουσαν, ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε ἀγαθὴ καὶ φιλάνθρωπε».

Σαρκὸς μὲν τῷ ἡγεμόνι, νῶ τὰ σκιρτήματα, τῷ Παμβασιλεῖ δὲ τὸν νοῦν υπέταξας, ὅθεν ἀπροσκόπτως τὴν ὁδόν, τῶν ἐντολῶν ἀνύσας, σύ τῆς Τριάδος ἐνδιαίτημα, γέγονας εἰκότως Γρηγόριε.

Τῇ πράξει τὴν θεωρίαν, Πάτερ προσέθηκας, διό τὰς ἡνίας τῆς Ἐκκλησίας σοι, φέρων ἐγχειρίζει ὁ Χριστός, ἦν περ ἀνεπιλήπτως, ὡς μυστιπόλος ἐκυβέρνησας, ἀρίστος παμμάκαρ Γρηγόριε.

Προβαίνων τῶν ἀρετῶν, τῷ ὀρει Γρηγόριε, καὶ τὰς ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ σου, σύ διατιθέμενος ἐκ γῆς, ἡρθης ἀλήκτῳ δρόμῳ, πρὸ τῆς ἐκ σαρκὸς ἐκδημίας σου.

Θεοτοκίον

Σύ μήτηρ Θεοῦ, ἀσυνδυάστως γεγένησαι, τοῦ ἐξ ἀκηράτου Πατρός

εκλάμπαντος, άνευθεν ωδίνων μητρικών, όθεν σε Θεοτόκον, σεσαρκωμένον γάρ εκύησας Λόγον, ορθοδόξως κηρύττομεν.

Τού Οσίου

Ο μόνος ειδώς

Εν τή κραταιότητι αυτού, εχθρός ο παλαιότατος, τής σής ψυχής ου σθένων τό εύστολον, παρασαλεύσαι καθυποκρίνεται, εν καιρώ πρός έκλυσιν, τής σής καρτερότητος, ζωϋφίων πτηνών τό φαυλότατον.

Τή μεγαλαυχία τής αυτού, δικαίως εξουθένωται, παραπληξίας δράκων ο δείλαιος, καί κυνομυίας εις είδος τέτραπται, ασθενεία πλείονι, καί ποσίν υποτέτακται, τών δικαίων ωραίοις πατούμενος.

Θεοτοκίον

Εκ σου γεννηθείς άνευ σποράς, Υιός ο προαιώνιος, Παρθενομήτορ κόσμον ανέπλασε, τόν κεκρυμμένον όφιν τοίς ύδασιν, εν τώ βαπτισμώ αυτού, θανατώσας Κύριος, καί φθοράς τούς ανθρώπους ρυσάμενος.

Ο Ειρμός

«Ο μόνος ειδώς τής τών βροτών, ουσίας τήν ασθενειαν, καί συμπαθώς αυτήν μορφωσάμενος, περίζωσόν με εξ ύψους δύναμιν, τού βοάν σοι, Άγιος, ο τής δόξης Κύριος, ο ανείκαστος εν αγαθότητι».

Κάθισμα τού Ιεράρχου

Ήχος γ'

Θείας πίστεως

Θείαν έλλαμψιν κεκληρωμένος, βίον άϋλον εξησκημένος, ομωνύμω ιερατεία διέπρεψας, υπερφυώς γάρ τρανώσας τά δόγματα, ορθοδοξία τόν κόσμον εστήριξας, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... τού Οσίου

Ήχος α'

Τού λίθου σφραγισθέντος

Τώ τής ιερωσύνης σεμνυνόμενος Πάτερ, χρίσματι θεοδότω κατελάμπρυνας τούτο, ενθέοις καλλοναίς τών αρετών, καί θεία πρός Χριστόν υποταγή, καί τελέσας σου τόν δρόμον, εν Ουρανοίς βοάς μετά Αγγέλων. Δόξα τή ευσπλαγχνία σου Σωτήρ, δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή οικονομία σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Καί νύν... Τής Εορτής, όμοιον

Τού Ιησού γεννηθέντος εκ Παρθένου Μαρίας, καί εν Ιορδάνη βαπτισθέντος υπό Ιωάννου, τό Πνεύμα κατήλθεν επ' αυτόν, ορώμενον εν είδει Περιστεράς, διά τούτο ο Προφήτης, σύν τοίς Αγγέλοις έλεγε κραυγάζων. Δόξα τή παρουσία σου Χριστέ, δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή οικονομία σου μόνε φιλόανθρωπε.

Τού Ιεράρχου

Ωδή δ'

«Τήν θείαν εννοήσας σου κένωσιν, προβλεπτικώς ο Αββακούμ, Χριστέ, εν τρόμω εβόα σοι. Εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, τού σῶσαι τοὺς χρηστοὺς σου ελήλυθας».

Ὡς στύλος καθωράθης Ολόφωτος, βίω τε λόγῳ τε θερμῷ, ὀρθοδοξίας Γρηγόριε, πεπτurσευμένος τῷ ζήλῳ, τού νέου Ἰσραὴλ προηγούμενος.

Τήν χάριν δεδεγμένος τού Πνεύματος, τό ευτελές τού νομικοῦ, διείλες ἔνδυμα γράμματος, καί τό κρυπτόμενον κάλλος, ἡμῖν τῶν εννοιῶν ἀπεκάλυψας.

Τού θείου προελθούσαν ἐκ στόματος, θεοπαράδοτον ευχήν, συντετμημένως Γρηγόριε, ὡς μυστιπόλος τῶν θείων, σαφῶς τή Ἐκκλησίᾳ ἐπλάτυνας.

Θεοτοκίον

Ἐκτός μὲν συναφείας συνέλαβες, ἀδιαφθόρως ἐν γαστρί, καί πρὶν ὠδινήσαι τέτοκας, καί μετὰ τόκον Παρθένος, Θεόν σαρκί τεκούσα πεφύλαξαι.

Τού Οσίου

Ὅρος σε τή χάριτι

Τόν Νόμον υπέδειξας, τῆς χάριτος εἶναι σκιάν, τοῖς ἐν τῷ Νόμῳ τόν Θεόν, Ἑβραίοις σέβουσι Σοφέ, καί τό Ευαγγέλιον, τῆς ἀληθοῦς θεοφανείας Μυστήριον, Χριστῷ κραυγάζων. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἀστράψας ἀστήρ, ὡς ἐξ Εῷας πολὺφωτος, τήν Ἐκκλησίαν δαδουχεῖς, ἀνακηρύττων τόν Χριστόν, σοφαῖς ἀποδείξεσι, πανευσεβῶς, δικαιοσύνης τόν Ἥλιον, αὐτόν κραυγάζων. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κακίας ἀπάσης, ἀπερράγης καί σχέσεως, προσύλου Πάτερ ἐν σπουδῇ, καί κατελάμπρυνας φωτί, Πατρίδος πληρώματα, τῆς σῆς σοφέ, καί τούτοις πλούτον ἐπώμβρησας, ἀφθονωτέρα χρυσίου ποσότητι.

Θεοτοκίον

Λόγος καθό Θεός, ὑπάρχων ἀόρατος, προσειληφώς ἐκ γυναικός, ἀνθρώπου φύσιν ορατός, τελείται καί καθαίρεται, ἐν ποταμῷ, ὁ ἀμαρτίας ἀλλότριος, τόν πεπτωκότα καθαίρων τού πταισματος.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ε'

«Ὁ ἀναβαλλόμενος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πρὸς σέ ὀρθρίζω, καί σοί κραυγάζω, τήν ψυχὴν μου φώτισον, τήν ἐσκοτισμένην, Χριστέ ὡς μόνος εὐσπλαγχνος».

Σύ ὡς πῦρ κατέφλεξας, τάς τῶν αἱρέσεων, ἀκανθηφόρους πλοκάς τῶν λόγων, τῶν πιστῶν τάς φρένας δέ, ἐφώτισας μάκαρ, μυσταγωγέ Γρηγόριε.

Ευνομίου ήλεγξας, σύ τό ανόμοιον, καί τούτου λόγους δυσδιαφεύκτους, τών αρκύν βρόχους τε σφοδρούς, ως αράχνης υφάσματα διέλυσας.

Ήλεγξας πανάριστε, τόν αθεώτατον Μακεδόνιον, τό θείον Πνεύμα, αδεώς υβρίσαντα, ως άμοιρον τούτου, υπάρχοντα Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Σύ δικαιοσύνην τε καί απολύτρωσιν, ημίν τεκούσα, Χριστόν ασπόρως, ελευθέραν έδρασας αράς, Θεοτόκε, τήν φύσιν τού Προπάτορος.

Τού Οσίου

Ο φωτίσας τή ελλάμπει

Επέβλεψεν, επί γής ο Δεσπότης τής κτίσεως, καί τά ταύτης εσαλεύθη θεόφρον θεμέλια, καί δεινώς ετρόμαξε, σέ δέ ψυχής ανδρεία Πάτερ, τής προσευχής ου παρέκλινεν.

Ουκ ηνέσχου, βλασφημούντων ακούειν Αοίδιμε, καί λαλούντων εις τό ύψος αδικίαν δι' άνοιαν, αλλ' αυτούς επέστρεψας, Ποιμαντική σου βακτηρία, καί τό νοσούν εθεράπευσας.

Μίαν φύσιν, εν Χριστώ εσφαλμένως κηρύττεσθαι, θεωρρήμον, ουδαμώς συνεχώρησας σύνθετον, αλλ' αυτούς εξωγράφησας, τή τών δογμάτων σου σαγήνη, καί πρόσ τό φώς επανήγαγες.

Θεοτοκίον

Εγλύκανε, τών υδάτων πικρίαν εν άλατι, Ελισαίος, ο δέ σός Θεομήτορ Υιός καί Θεός, βαπτισθείς εν ύδατι, τής αμαρτίας τήν Πικρίαν, καί τήν οδύνην εξείλετο.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ς'

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρω Δέσποτα Χριστέ, τών παθών τήν θάλασσαν κατεύνασον, καί εκ φθοράς, ανάγαγέ με ως εύσπλαγχνος».

Ταπεινόν τό φρόνημα, κεκτημένος πάσί τε πραϋς, μαχητής edείκνυσο Γρηγόριε, πρόσ τούς Χριστού, μειούν τήν δόξαν σπουδάζοντας.

Τήν Αρείου έκφυλον, τής Τριάδος, λόγω δασιλεί, τολμηράν διαίρεσιν Γρηγόριε, σύ παντελώς, καθήρηκας τή σοφία σου.

Αμαθώς τήν ένωσιν, τής Τριάδος, σύγχυσιν φρονών, υπό σου Σαβέλλιος ελήλεγκται, θεομαχών, Γρηγόριε παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Η Παρθένος έτεκες, καί τεκούσα, έμεινας αγνή, εν χερσί τόν φέροντα τά

σύμπαντα, ως αληθώς, Παρθένος Μήτηρ βαστάσασα.

Τού Οσίου

Εκύκλωσεν ημάς

Ερρύσθησαν ως εκ παγίδος Όσιε, θανάτου κινδυνεύοντες, οι λαοί, καί παθημάτων ο εσμός, πόρρω ταίς ευχαίς σου απελήλατο, καί γάρ αυτοί, πρώτοί σε έσχον συλλήπτορα.

Ανέστειλας εν ικεσία πάνσοφε, τήν ρύμην τού νοσήματος, τή Παρθένω καί Μητρί τού Λυτρωτού, θάπτον προσδραμών, ου γάρ υπήνεγκας, ποιμήν ως ών, κινδυνευούσης ποιίμνης ανέχεσθαι.

Θεοτοκίον

Εξέστησαν τά τών Αγγέλων τάγματα, ορώντα τόν αόρατον, εκ Παρθένου γεννηθέντα εν σαρκί, καί τόν αϋλία δοξαζόμενον, εν ποταμώ, τού βαπτισθήναι καταδυόμενον.

Ο Ειρμός

«Εκύκλωσεν ημάς εσχάτη άβυσσος, ουκ έστιν ο ρυόμενος, ελογίσθημεν ως πρόβατα σφαγής. Σώσον τόν λαόν σου ο Θεός ημών, σύ γάρ ισχύς, τών ασθενούντων καί επανόρθωσις».

Κοντάκιον Έχος α'

Χορός Αγγελικός

Τό όμμα τής ψυχής, γρηγορών Ιεράρχα, ως γρήγορος Ποιμήν, ανεδείχθης τώ κόσμω, καί ράβδω τής σοφίας σου, παμμακάριστε Όσιε, πάντας ήλασας, τούς κακοδόξους ως λύκους, αδιάφθορον, διατηρήσας τήν ποιίμνην, Γρηγόριε πάνσοφε.

Ο Οίκος

Εξ αμελείας ο δείλαιος αναπέπτωκα, καί πρός θάνατον ύπνωσα, αλλ' ως ποιμήν γρηγορώτατος, έγείρόν με Πάτερ, καί τά πάθη μου κοίμισον, τά κακώς τυραννούντά με, όπως εξανιστάμενος, καθαρώς άδω σου τήν φωσφόρον μετάστασιν, ήν ο Δεσπότης τής οικουμένης εδόξασεν αξίως, ως οικέτου Πιστοτάτου, ως δογματιστού πανσόφου, ως φίλου καί μύστου, καί ως οικονόμου τών αυτού παραδόσεων, ών καλώς εφύλαξας τήν χρήσιν αμίαντον, Γρηγόριε πάνσοφε.

Έτερον Έχος β'

Τήν εν πρεσβείαις

Της Εκκλησίας ο ένθεος Ιεράρχης, καί τής σοφίας σεβάσμιος υμνογράφος, Νύσσης ο γρήγορος νούς Γρηγόριος, σύν Αγγέλοις χορεύων, καί εντρυφών τώ θείω φωτί, πρεσβεύει απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Αίγλη φρικτή ο λάμπας εν κόσμω υπέρ Όλιον Λόγε, καί ακτίσι φωτός φαιδρύνας Σώτερ τά σύμπαντα, σύ ο εν τοίς ύδασι τού Ιορδάνου ως βροτός βαπτισθήναι καταξιώσας, πλύνόν μου τούς ρύπους άμα καί σπίλους τών πολλών εγκλημάτων, παρέχων μοι χάριν τού μέλψαι τόν σοφόν Ιεράρχην καί

μύστην σου, μεσίτην γάρ αυτόν άγω σοι, καί αυτόν δυσωπών ανακράζω αεί,
πρεσβεύειν απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Ι' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Γρηγορίου
Επισκόπου Νύσσης.

Στίχοι

Η Μούσα Γρηγόριος, ού Νύσσα θρόνος,
Ού Πιερίαν, αλλ' Εδέμ σκηνήν έχει.
Γρηγόριον δεκάτη θανάτου κνέφας αμφεκάλυπεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Δομετιανού
Επισκόπου Μελιτηνής.

Στίχοι

Δομετιανός τής φθοράς απηλλάγη,
Είπερ φθοράν χρή τόν βίον τούτον λέγειν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Μαρκιανού,
Πρεσβυτέρου καί Οικονόμου τής μεγάλης Εκκλησίας.

Στίχοι

Απήρεν ένθεν πρός πόλου μέγα κλέος,
Ο Μαρκιανός, ού κλέος κάν γή μέγα.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Αμμώνιος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Τής αρετής ο θείος εσβέσθη λύχνος,
Λύχνων μυσάντων σαρκικών Αμμωνίου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ζ'

«Ο υπερυψούμενος, τών πατέρων Κύριος, τήν φλόγα κατέσβεσε, τούς
Παίδας εδρόσισε, συμφώνως μελωδούντας. Ο Θεός ευλογητός εί».

Έρωτι ενούμενος, τρισαυγούς θεότητος, τώ φέγγει Γρηγόριε, τοίς πάσιν ως
έσοπτρον, εκστίλβων απαστράπτεις, τού φωτός αντανakλάσεις.

Θησαυρόν τούς λόγους σου, πατρικώς κατέλιπες, ηθών ψυχής κάθαρσι, καί
γνώσεως πλήρωσιν, τοίς πίστει μελωδούσιν, ο Θεός ευλογητός εί.

Πρώτον νούν καί αίτιον, Πατέρα κατήγγειλας, Λόγου μέν Γεννήτορα, ομού
Προβολέα τε, τού Πνεύματος Τριάδα, μελωδών. Ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Μίαν μέν υπόστασιν, εν δυσί ταίς φύσεσι, Πανάμωμε τέτοκας, Θεόν
σωματούμενον, ώ πάντες μελωδούμεν. Ο Θεός ευλογητός εί.

Τού Οσίου

Σέ νοητήν, Θεοτόκε κάμινον

Η αψευδής, τοίς πιστοίς πεπλήρωται, επαγγελία προφανώς, ο γάρ θείος
Δομετιανός, χάριτος ηξίωται, λύειν τά νοσήματα, καί απελαύνειν δαιμόνια, τόν
αινετόν καταγγέλλων Θεόν καί υπερένδοξον.

Επί τής γής, μεθ' ημών γενόμενος, καί σαρκικώς αναστραφείς, ιμεταδέδωκε
τοίς αυτώ, κατακολουθήσασι, καί τοίς αγαπήσασι, θαυματουργίας χαρίσματα,
ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Τής δυσσεβούς, καθείλεν αιρέσεως, ο θείος Δομετιανός, τού Σεβήρου τάς
διδαχάς, καί τήν απαράτρωτον, Πίστιν τήν Ορθόδοξον, θεοπρεπώς
υπεσήμανε, τον αινετόν καταγγέλλων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Θεοτοκίον

Τής πατρικής, ουκ απέστη φύσεως, ο θείος Λόγος σαρκωθείς, εκ Παρθένου,
καί γάρ αυτήν, ακριβώς τετήρηκε, μένουσαν αμείωτον, εν τώ σαρκούσθαι, καί
δέχεται, τήν εκ Πατρός μαρτυρίαν, Χριστός ο υπερένδοξος.

Τού Ιεράρχου

Ωδή η'

«Σοί τώ παντουργώ, εν τή καμίνω Παῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν
έμελπον. Πάντα τά έργα, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας
τούς αιώνας».

Όλην τήν αυγήν, τού Παρακλήτου μάκαρ, εδέξω φοιτήσασαν, κραυγάζων
Όσιε. Πάντα τά έργα, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς
αιώνας.

Βρύουσιν ημίν, κατά τον θείον λόγον, Χριστού εκ κοιλίας σου, ποταμοί
γνώσεως, όντως πηγήν γάρ, αέναον η χάρις, έδειξε τώ κόσμω, σέ Πάτερ εις
αιώνας.

Ω τής θαυμαστής, αδελφικής δυάδος, σαρκί τε ομαίμονος, τά θεία
σύμφρονος! ταύτην τιμώντες, Βασίλειον ενδίκως, άμα Γρηγορίω, τιμώμεν εις
αιώνας.

Θεοτοκίον

Σέ τήν υπέρ νούν, θεανδρικώς τόν Λόγον, Παρθένε κυήσασαν, καί
παρθενεύουσιν, πάντα τά έργα, αξίως ευλογούμεν, καί υπερυψούμεν, εις
πάντας τούς αιώνας.

Τού Οσίου

Εν καμίνω Παῖδες Ἰσραήλ

Υπερέβης ἅπαντα θεσμόν, τῆς φύσεως ἀνθρώπων, Θεῷ δέ προσεπελάσθης, θεωρήμον ἐφετών, ἀκροτάτῳ μέλπων αὐτῷ. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπακούσας θείων ἐντολῶν, ἐσκόρπισας ἀφθόνως, τόν πλούτον τοῖς δεομένοις, εὐπειθείας λογισμῷ, βοῶν Ἀξιάγαστε. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰαμάτων Δομετιανέ, ἀνελλιπῆς ἐγένου, βλυστάνουσα πόμα κρήνη, καί χειμάρρους τῆς τρυφῆς, ποταμός εἰρήνης τε τοῖς βοῶσι, Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Εν καμίνῳ σε συμβολικῶς, προέγραψαν οἱ Παῖδες, Παρθένε, καί ἐν τῇ βάτῳ προετύπωσε Μωσῆς, Ἡσαίας εἶδε τε τεξομένην, βρέφος ἀνάνδρως, τόν Κύριον τῆς δόξης, ὃν υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Εν καμίνῳ Παῖδες, Ἰσραήλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ, ἀπέστλβον λέγοντες. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τού ἱεράρχου

Ὡδή θ'

«Ἡσαία χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καί ἔτεκεν υἱόν τόν Ἐμμανουήλ, Θεόν τε καί ἄνθρωπον, Ἀνατολή ὄνομα αὐτῷ, ὃν μεγαλύνοντες, τήν Παρθένον μακαρίζομεν».

Τῶν κατορθωμάτων τε, καί τῶν λόγων, σοῦ τὰς ἀστραπὰς, Γρηγόριε εὐφημεῖν, νοῦς ἀδυνατῶν, σαφῶς ὁ ἡμέτερος ὁμολογεῖ, ἦτταν εὐκλεή, σοῦ καταγγέλλει δέ, ὑπὲρ δύναντα τόν ἔπαινον.

Μυστιπόλων ἀρίστε, τῇ Τριάδι, νῦν παρεστηκῶς, σὺν Ἀποστόλων χορῷ, καί τῶν Προφητῶν, Μαρτύρων Δικαίων τε, Πατριαρχῶν, μέμνησο ἡμῶν, τῶν ἀνυμνούντων σου, τό μνημόσυνον Γρηγόριε.

Ἐποπτεύεις ἄνωθεν, προασπίζων, νῦν Ἀρχιερεύ, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, νίκας τῷ πιστῷ, δωρούμενος Ἀνακτι, καί δουλικόν, σύντριψον ζυγόν, σου σῶζων πρόσφυγας, ταῖς πρεσβείαις σου Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Ὡς τεκούσα Πάναγνε, τῶν κτισμάτων, τόν Δημιουργόν, κατὰ παντός γεννητοῦ, φέρεις τήν ἀρχήν, ἀσύγκριτον ἔχουσα, υπεροχήν, καί υπερφυή, ὅθεν τόν Τόκον σου, προσκυνούντές σε δοξάζομεν.

Τού Οσίου

Τύπον τής Αγνής

Ἐστης Πάτερ τής εφέσεως, τών ορεκτῶν κρατήσας τό τελειότατον, καί
εδέξαντο, Πατριαρχῶν σε σκηνώματα, καί Δικαίων Οσίων τά τάγματα, μεθ' ὧν
καθικετεύοις, υπέρ ημῶν τόν Παντοκράτορα,

Ἔσχεν ὥσπερ χρήμα τίμιον, ἡ σή Πατρίς τό σῶμά σου τό πολύαθλον,
κατακρύψασα, τοῖς εαυτῆς κόλποις Ἐνδοξε, μητρικοῖς ορμωμένη κινήμασι,
σοῦ γάρ επαπολαύειν, τοὺς αλλοτρίους οὐκ ἠνέσχετο.

Ἴθι βοηθός γενέσθαι μοι, ἐν πειρασμοῖς τοῦ βίου καί περιστάσεσι, καί
κατεύνασον, τόν ἐγειρόμενον κλύδωνα, κατ' ἐμοῦ τῶν παθῶν καί γαλήνιον,
ὄρμισον πρός λιμένα, τή αὔρα Πάτερ τής πρεσβείας σου.

Θεοτοκίον

Ἐστη μέχρι σοῦ ὁ θάνατος, τοῦ καθ' ἡμᾶς γενέσθαι, διά τό σῶσαι ἡμᾶς
υπερούσιε, Υιέ Θεοῦ εὐδοκήσαντος, ἐξ ἀνάνδρου Μητρός καί τοῖς ὕδασιν,
ἡμᾶς αναχωνεύσαι, πυρί τῷ θείῳ τοῦ Βαπτίσματος.

Ο Ειρμός

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος, ἔδειξεν ἀφλεκτος, καί
νύν καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσιν, κατασβέσαι αἰτούμεν τήν
κάμινον, ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον

Επεσκέψατο ἡμᾶς

Τόν ποιμένα τόν καλόν, Γρηγόριον τόν πάνσοφον, τῶν Νυσσαέων Πρόεδρον,
τοῦ Βασιλείου τοῦ σοφοῦ, ομότροπον ομαίμονα, ἐν φδαῖς τε καί ὕμνοις,
τιμήσωμεν ἅπαντες.

Καί τής Εορτῆς

Επεφάνη ὁ Σωτήρ, ἡ χάρις ἡ ἀλήθεια, ἐν ρείθροις τοῦ Ιορδάνου, καί τοὺς ἐν
σκότει καί σκιά, καθεύδοντας ἐφώτισε, καί γάρ ἦλθεν ἐφάνη, τό φῶς τό
ἀπρόσιτον.

Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Νύν ξένην ὁ Σωτήρ βροτοῖς δωρεῖται ρύσιν, χωρίς αναχωνεύων, πυρός καί
ἀναπλάττων, ψυχᾶς δίχα συντρίψεως.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καί ἐφυγεν, ὁ Ιορδάνης ἐστάφη εἰς ὀπίσω,

Ἐδῶρ θείας ζωῆς, πηγῶν ἐκ σωτηρίων, λαοί μετ' εὐφροσύνης, ἀντλήσατε
προθύμως ψυχῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Στίχ. Τί σοί ἐστι θάλασσα, ὅτι ἐφυγες; καί σοί Ιοράνη ὅτι ἀνεχώρησας εἰς τά

οπίσω;

Ἦλθεν ο φωτισμός, η χάρις επεφάνη, η λύτρωσις επέστη, ο κόσμος
εφωτίσθη, λαοί χαράς εμπλήσθητε.

Δόξα...

Ἦχος α' Ανατολίου

Ο τῆς ορθῆς πίστεως γενναῖος αγωνιστής, ο συγκακοπαθήσας ως καλός
στρατιώτης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καί τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσας, αγωνίζου καί
νύν υπέρ τῆς Εκκλησίας, τόν καλόν ἀγώνα, διατηρῶν αὐτῆς, τῶν σῶν
δογμάτων ἀσάλευτον, τήν κρηπίδα Γρηγόριε.

Καί νύν... ο αὐτός

Σύ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθεῖς, ο Σωτήρ ἡμῶν, τά ρεῖθρα ἡγίαςας, τή παλάμη τοῦ
δούλου χειροθετούμενος, καί τά πάθη τοῦ κόσμου ἰώμενος. Μέγα τό
μυστήριον τῆς ἐπιφανείας σου! φιλάνθρωπε Κύριε, δόξα σοι.

Ἡ λοιπή Ακολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δέ τό, Κύριε
ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α' Ὅσιε Πάτερ

Ὅσιε Πάτερ, θεοφόρε Θεοδόσιε, μέγਾਲως ἡγωνίσω ἐν τῇ προσκαίρῳ ζωῇ, ἐν
ὑμνοῖς καί νηστεαῖς καί ἀγρυπνίαις, τύπος γενόμενος τῶν σῶν φοιτητῶν, νύν
δέ συγχορεύεις μετὰ τῶν Ἀσωμάτων, Χριστόν ἀπαύστως δοξολογῶν, τόν ἐκ
Θεοῦ Θεόν Λόγον καί Λυτρωτήν, τόν υποκλίναντα τήν κάραν τῷ Προδρόμῳ,
καί ἀγιάσαντα τήν φύσιν τῶν υδάτων. Αὐτόν ἰκέτευε, αὐτόν δυσώπει Ὅσιε,
δωρηθῆναι τῇ Εκκλησίᾳ, ομόνοιαν, εἰρήνην, καί μέν α ἔλεος. (Δίς)

Ὅσιε Πάτερ, θεοφόρε Θεοδόσιε, ευρούσα ὡς ἐπόθει, τήν καθάραν σου
ψυχὴν, τοῦ Πνεύματος ἡ χάρις τοῦ Παναγίου, σοί ἐνεσκήνωσεν ὡς ἀχραντον
φῶς, οὐ τῇ ἐνεργείᾳ φαιδρῶς ἡγλαϊσμένος, Χριστόν ἀπαύστως δοξολογεῖς,
τόν ἐν δυσί ταῖς ουσίαις ἓνα Υἱόν, τόν βαπτιζόμενον χειρὶ τῷ τοῦ Προδρόμου,
καί μαρτυρούμενον τῇ φωνῇ τῇ πατρῷα. Αὐτόν ἰκέτευε, αὐτόν δυσώπει Ὅσιε,
δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένῃ, ομόνοιαν, εἰρήνην, καί μέγα ἔλεος. (Δίς)

Ὅσιε Πάτερ, θεοφόρε Θεοδόσιε, εικότως ἡξιώθης τῆς μακαρίας ζωῆς, ἀγνεῖα
καί ἀσκήσει ταύτην ευρών, ζῶν γάρ μετέστης πρὸς τήν ἄνω ζωὴν, πάσι
χαίρειν εἰπών, καί σὺν τοῖς Ἀσωμάτοις, Χριστόν ἀπαύστως δοξολογῶν, τόν ἐκ
Παρθένου ἀφράστως σάρκα λαβόντα, καί καταδύσαντα τὰς ἡμῶν ἀμαρτίας,

εν τῷ Βαπτίσματι, ἐν ρείθροις Ἰορδάνου. Αὐτὸν ἰκέτευε, αὐτὸν δυσώπει Ὅσιε, ὠρηθῆναι τῇ οἰκουμένῃ, ὁμόνοιαν, εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος. (Δίς)

Δόξα... Ἦχος β'

Ὅσιε Πάτερ, ὡς πόλιν ζώντος Θεοῦ, εὐφράναν τὴν ἱεράν σου ψυχὴν, τοῦ ποταμοῦ τὰ ὁρμήματα, τοῦ ὕδατος τῆς ἀφέσεως, τοῦ διελθόντος τὸν Ἰορδάνην, καὶ πάσι τοῖς πέρασι, τῆς εὐσεβείας τὸν λόγον πηγάσαντος, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε παμμάκαρ Θεοδόσιε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... ο αὐτός

Υπέκλινας κάραν τῷ Προδρόμῳ, συνέθλασας κάρας τῶν δρακόντων, ἐπέστης ἐν τοῖς ρείθροις, ἐφώτισας τὰ σύμπαντα, τοῦ δοξάζειν σε Σωτῆρ, τὸν φωτισμὸν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰσοδος, Φῶς Ἰλαρόν. Τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γάρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων εἰάν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους εαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὥς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας, οἱ πεπαιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενούσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τό βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζήλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὁξυνεῖ δὲ ἀπὸ τομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὐστόχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν αλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως, ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς. Καὶ ἐρημώσει πάσαν

τήν γήν ανομία, καί ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καί σύνετε, μάθετε, δικασταί, περάτων γῆς, ενωτίσασθε, οἱ κρατοῦντες πλήθους, καί γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις Ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καί ἡ δυναστεία παρὰ Υἱοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος ἐάν φθάσῃ τελευτήσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γήρας γάρ τίμιον, οὐ τό πολυχρόνιον, οὐδέ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιά δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις, καί ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καί μεταξύ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡρπάγη, μή κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ, βασκανία γάρ φαυλότητος ἀμαυροί τά καλά, καί ρεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἀκακόν. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς, ἀρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καί μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τό τοιοῦτον ὅτι χάρις καί ἔλεος ἐν τοῖς οσίοις αὐτοῦ, καί ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Ἀπόστιχα Στιχηρά Προσόμια τῆς Εορτῆς.

Ἦχος δ' Εἰσὼν σημείωσιν

Ἴδε πῶς περικίμαι, τὴν σὴν εἰκόνα ἦν ἐπλασα, ὑπὲρ νοῦν ταπεινούμενος, ὁ κυριος ἔφησε. Τί οὖν ξένον φίλε, εἰ καθυποκύπτω, τῇ δεξιᾷ σου ὡς περ εἰς, τῶν σῶν συνδούλων καὶ περιβάλλομαι, γυμνούμενος τά ὕδατα; τοὺς γυμνωθέντας γάρ βούλομαι, ἐπενδύσαι ὡς εὐσπλαγχνος, ἀφθαρσίαν αἰώνιον,

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἐφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστάφη εἰς ὀπίσω,

ὦφθης σωματούμενος, ἀλλὰ νηδὺς σε ἐδέξατο, ἀκατάφλεκτος μείνασα, κάμινος γάρ πόρρωθεν, ταύτην εἰκονίζει, μὴ φλέξασα Παῖδας, ἐγὼ δὲ χόρτος ὢν πυρί, πῶς ἐπιθήσω χεῖράς σοι Δέσποτα; ὃν φρίπτει τά οὐράνια, καὶ τά ἐπίγεια ἅπαντα; Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Τί σοί ἐστι θάλασσα, ὅτι ἐφυγες; καὶ σοὶ Ἰοράνη ὅτι ἀνεχώρησας εἰς τὰ ὀπίσω;

Σύ με ἐν τοῖς ὕδασι, τοῦ Ἰορδάνου ἀπόπλυνον, ρύπον ὅλως μὴ ἔχοντα, ὁ Κύριος ἔφησε, καὶ ἡ ρυπωθεῖσα, φύσις τῶν ἀνθρώπων, τῇ παραβάσει τοῦ Ἀδάμ, ἀποπλυθεῖσα καινὴ γενήσεται, ἐμοῦ βαπτιζομένου γάρ, ἡ ἀναγέννησις ἅπασι, τοῖς ἀνθρώποις δι' ὕδατος, καὶ τοῦ Πνεύματος γίνεται.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ' Τοῦ Στουδίτου

Τῶν Μοναστῶν τά πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Πατὴρ ἡμῶν Θεοδόσιε, διὰ σοῦ γάρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως ευθείαν, πορεύεσθαι ἐγνώμεν. Μακάριος εἰ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων

συνόμιλε, Οσίων ομόσκηνε καί Δικαίων. Μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ,
ελεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... ο αυτός

Τά τῶν Αγγέλων στρατεύματα ἐξίσταντο, ὁρῶντά σε σήμερον ἐν Ἰορδάνῃ,
γυμνόν ἐστώτα Σωτήρ ἐν τοῖς ὕδασι, καί τήν ἀχραντον κορυφήν σου
υποκλίναντα, βαπτισθῆναι ὑπὸ Ἰωάννου, σοῦ γάρ πτωχεύσαντος ἐκουσίως, ὁ
κόσμος ἐπλουτίσθη, Κύριε δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τό ἀγονον ἐγεώργησας, καί τοῖς ἐκ
βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατόν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καί γέγονας
φωστήρ τῇ οἰκουμένῃ, λάμπων τοῖς θαύμασιν, Ὅσιε Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιε,
πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν...

Τῆς Εορτῆς Ἦχος α'

Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη
προσκύνησις, τοῦ γάρ Γεννήτορος ἡ φωνή προσεμαρτύρει σοι, ἀγαπητόν σε
Υἱόν ὀνομάζουσα, καί τό Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστεράς, ἐβεβαίου τοῦ λόγου τό
ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανεῖς Χριστέ ὁ Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυή, ἐν Ἰορδάνῃ ποταμῷ, διαβιβάζων τόν λαόν, καί τοῦ Θεοῦ
τήν κιβωτόν, ἐσκιαγράφει τήν μέλλουσαν εὐεργεσίαν, εἰκόνα γάρ ἡμῖν
ἀναμορφώσεως, καί τύπον ἀψευδῆ ἀναγεννήσεως, ἡ μυστική διάβασις τῶν
δύω, σκιαγραφεῖ ἐν τῷ Πνεύματι, Χριστός ἐφάνη, ἐν Ἰορδάνῃ, ἀγιάσαι τὰ
ὑδάτα.

Δοξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Θεοφανείας ὁ καιρός, Χριστός ἐπέφανεν ἡμῖν, ἐν Ἰορδάνῃ ποταμῷ, δεύτε
ἀντλήσωμεν πιστοί, ὕδωρ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, Χριστός, γάρ ἐν
σαρκί ἐπεδήμησε, τό πρόβατον ζητῶν τό θηριάλωτον, καί ἀνευρών εἰσήγαγεν
ὡς εὐσπλαγχνος, εἰς τόν Παράδεισον αὐθις, Χριστός ἐφάνη, ἐν, Ἰορδάνῃ, καί
τόν κόσμον ἐφώτισε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτο

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα τού Οσίου
Ἦχος γ' Θείας Πίστεως

Θείας αἴρων σου χείρας πρὸς ὕψος, στύλος Ὅσιε φωσφόρος ὠφθης, τῶν προσευχῶν ενταῖς ακτίσι λαμπόμενος, πρὸς ουρανόν γάρ πτερῶσας διάνοιαν, καί τῶν ἀρρήτων γενόμενος μέτοχος, ὅλος ἤστραψας, Χριστόν τόν Θεόν αἰτούμενος, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... τῆς Εορτῆς

Ἡ Παρθένος σήμερον

Ο Δεσπότης σήμερον, ἐν Ἰορδάνῃ ἐπέστη, βαπτισθεὶς ἐν ὕδασι, ὑπὸ τοῦ θεοῦ Προδρόμου, ἀνωθεν ὁ Πατήρ δέ προσεμαρτύρει. Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός ὁ ἀγαπητός μου, καί τό Πνεῦμα ἐπεφάνη, ἐν ξένη θέα, περιστεράς ἐπ' αὐτόν.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τό α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Οσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον, ὁ Πεντηκοστός.

Δόξα... Ταῖς τοῦ σου Οσίου...

Καί νύν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα τό Ἰδιόμελον

Ἦχος πλ. β'

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἐξύλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὗρες μισθόν τῶν καμάτων σου. Τῶν Δαιμόνων ὠλεσας τάς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τά τάγματα, ὧν τόν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστόν τόν Θεόν, εἰρήνην αἰτήσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ο Κανὼν τῆς Εορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η' καί τοῦ Ἀγίου εἰς ζ'.

Ωδή α' Ἦχος β'

«Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν ἡ υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ὁ Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος κυριος, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται».

Ὡς σοφός ταξίαρχος ἡμῶν, Πάτερ Θεοδόσιε, θεοπρεπῶς τήν ὁδὴν προανάκρουσον, τῷ ἐπιδη μῆσαντι, εἰς παγκόσμιον σωτηρίαν Χριστῷ τῷ Θεῷ, καί τήν παναγίαν μνήμην σου, σὺν εαυτῷ δοξάσαντι.

Ἐξ ἐρήμου Πρόδρομος Χριστοῦ, τῆς Ἀαρωνίδος, ὁ Ελισάβετ βλαστός προελήλυθεν, ἐν τῇ Κολυμβήθρᾳ δέ, Θεοδόσιος γεννηθεὶς διὰ Πνεύματος,

ερημοπολίτης γέγονε, τώ Ιησού επόμενος.

Βαπτισθέντος ρείθροις τού Χριστού, τής Ισραηλίτιδος, συναγωγής καθαιρείται τό φρύαγμα, εν τή Εκκλησία δέ, η ισάγγελος πολιτεία πεφύτευται, ήν ανεπιστρόφως ήνυσας, παμμάκαρ Θεοδόσιε.

Κοινωνός τού πάθους γεγωνώς, Πάτερ δι' ασκήσεως, τού δι' ημάς τώ Σταυρώ ομιλήσαντος, επαξίως σύμμορφος, εχρημάτισας τής αυτού αναστάσεως, καί συγκληρονόμος γέγονας, τής δόξης Θεοδόσιε.

Θεοτοκίον

Νεανίδων θείων ο χορός, ενθεαστικώτατα, εν γυναιξί σε καλήν ασματίζουσι, Θεοτόκε Δέσποινα, καλλοναίς ωραιζομένην θεότητος, τόν καλλοποιόν γάρ Λόγον, υπέρ λόγον απεκύησας.

Καταβασία
Βυθού ανεκάλυψε

Ωδή γ'

«Εξήνθησεν η έρημος, ωσεί κρίνον Κύριε, η τών εθνών στειρεύουσα, Εκκλησία τή παρουσία σου, εν ή εστερεώθη ή καρδιά μου».

Ούδασι στεγάζων, τά υπερώα Κύριος σωματικώς τά ρείθρα, τού Ιορδάνου περιεβάλετο, εν ώ εστερεώθη η καρδιά μου.

Οφώς εν Ιορδάνη, τό θείον λάιμψας βλάστημα, τοίς επί γής θεόσδοτον, ευλογίας καί προαιρέσεως, αγαθής σε προφαίνει Θεοδόσιε.

Κατέλιπες τόν κόσμον, καί τά εν τώ κόσμω Όσιε, τήν τελεσθείσαν γύμνωσιν, τού Δεσπότη εκμιμησάμενος, επί τού Ιορδάνου Θεοδόσιε.

Τόν Σταυρόν τού Σωτήρος, επ' ώμων άρας έδραμες, επί τόν τούτου τάφον, ελάφου δίκην επί υδάτων πηγάς, σωτηρίους παμμάκαρ Θεοδόσιε.

Θεοτοκίον

Τά τάγματα εξέστησαν, τών Αγγέλων Πάναγνε, καί τών ανθρώπων έφριξαν, αι καρδίαι επί τώ τόκω σου, διό σε Θεοτόκον πίστει σέβομεν.

Καταβασία
Ισχύν ο διδούς

Κάθισμα Όχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εγκρατεία καί πόνοις καί προσευχαίς, τήν ψυχήν σου κοσμήσας θεοπρεπώς, γέγονας συμμέτοχος, τών Οσίων Αοίδιμε, καί τών θαυμάτων όντως, χαρίσματα έλαβες, τού ίασθαι τās νόσους, τών πίστει τιμώντων σε, όθεν καί Δαιμόνων, απελαύνων τά πλήθη, παρέχεις ιάματα, τοίς ανθρώποις τή χάριτι, θεοφόρε Θεοδόσιε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν άγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... τής Εορτής

Ιορδάνης τώ ρείθρω καθυπουργεί, Ιωάννης εκτείνει χείρα φθαρτήν, φανέντος σου Αόρατε, εν σαρκί πρὸς τό βάπτισμα, ἀλλ' ο μὲν εστρέφετο, εἰς τὰ οπίσω φόβω, ο δὲ αὐθις εκράτει, ἐν τρόμῳ τὸν ἀφθαρτον, ὄντως ο Αμνὸς τοῦ Θεοῦ, ἡ πηγὴ ἡ αείζωος, πηγὰς τε καὶ θαλάσσας, καὶ ἀνθρώπους ἡγίαςας. Ἡ Τριάς γάρ ἐπέλαμψεν, ἀνωθεν Υἱὸν σε ονομάζει ο Γεννήτωρ, καὶ τό Ἅγιον Πνεῦμα συγκατέρχεται.

Ωδὴ δ'

«Ελήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ Ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ο Κύριος, σεσαρκωμένος καὶ ἐσωσας, ὅλον με τὸν ἀνθρωπον, διό κραυγάζω σοι. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ἐν ὕδασι, κεφαλὰς τῶν δρακόντων συνέτριψας, καὶ διὰ τοῦ Πνεύματος, Λόγε Θεοῦ ἀνεκαίνισας, ὅλον με τὸν ἀνθρωπον, διό κραυγάζω σοι. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῦ κλίναντος, κορυφὴν τῷ Προδρόμῳ μιμούμενος, Χριστοῦ τό υπήκοον, καὶ τὴν ἀρίστην ταπείνωσιν, Πάτερ Θεοδόσιε, πρὸς ἀρετῶν ἀνηνέχθης πύργον ἀσειστον.

Τῇ Παρθένῳ, καὶ Μητρί λειτουργήσας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀκαταμάχητον, χάριν ἐδέξω τοῦ Πνεύματος, Πάτερ Θεοδόσιε, καὶ δυσμενεῖς ἀοράτους καταβέβληκας.

Τῶν Μάγων σε, τό αοίδιμον ἄντρον δεξάμενον, δωροφόρον ἐδείξε, τῷ δι' ἡμᾶς βαπτισθέντι Χριστῷ, πίστιν Θεοδόσιε, καὶ σὺν ἐλπίδι ἀγάπην προσκομίζοντα.

Τοῖς πάθεσι, τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ δυναμούμενος, τό τῆς συνειδήσεως, πόθῳ ἀνέτλης μαρτύριον, Πάτερ Θεοδόσιε, τῷ ζοφερῷ προσπαλαίων κοσμοκράτορι.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες, ἐν γαστρὶ σου ἀσπύρως, τὸν Κύριον, καὶ τούτον ἐκύησας, σεσαρκωμένον τὸν σώζοντα, κόσμον ταῖς πρεσβείαις σου, διό σοι κράζομεν. Χαίρε αειπάρθενε Δέσποινα.

Καταβασία

Ακήκοε Κύριε φωνῆς σου

Ωδὴ ε'

«Μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γέγονας, Χριστέ ο Θεός, διὰ σοῦ γάρ Δέσποτα, τὴν πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας,

προσαγωγήν εσχήκαμεν».

Εξάψας τόν νούν, τού ημάς εν ρείθροις καινουργήσαντος, σοφώς
υπεστήριζες, καταβεβλημένον δι' ασκήσεως, κρεμαστήρσι τό σώμα,
παμμάκαρ Θεοδόσιε.

Τόν βίον αεί, τού θανάτου θέμενος μελέτημα, εκδημήσαι σπεύδων τε, πρὸς
τόν δι' ημάς επιφανέντα σαρκί, σεαυτῷ εδομήσω, τόν τάφον Θεοδόσιε.

Τόν θάνατον Χριστού, τόν εκούσιον ο σός φοιτητής, ο κλεινός Βασίλειος,
Πάτερ Θεοδόσιε μιμούμενος, τόν καινόν εγκαινίζει, τάφον αγαλλόμενος.

Θεοτοκίον

Ιδού εν γαστρί, Θεοτόκε πάναγνε, Χριστόν τόν Θεόν, υπέρ λόγον έσχηκας,
ώσπερ Ησαΐας προσηγόρευσεν, υπέρ φύσιν τε τούτον, Θεογεννήτορ τέτοκας.

Καταβασία

Ιησούς ο ζωής αρχηγός

Ωδή ς'

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας
σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς, ο Θεός με ανάγαγε».

Αφθαρσίαν ημίν εδωρήσω Χριστέ, εν τή αναστάσει σου, όθεν Βασίλειος, ο
ευκλεής θεράπων σου, καί θανών ώσπερ ζών, επιφαίνεται.

Ο καθαίρων τόν κόσμον βαπτίζεται, δι' εμέ βροτός, ο Θεός κατ' εμέ γεγονώς,
όν εν δυσί ταίς φύσεσι, Θεοδόσιε μάκαρ εκήρυξας.

Γλυκασμόν ευφροσύνης Χριστώ τώ Θεώ, τώ τών Μυροφόρων τά δάκρυα
τρέψαντι, εις χαράν Θεοδόσιε, οι κρουνοί τών δακρύων σου έσταξαν.

Θεοτοκίον

Συμπαθείας τής σής με αξίωσον, η τόν συμπαθέστατον Λόγον κυήσασα, τών
τώ ιδίω αίματι, εκ φθοράς τούς ανθρώπους ρυσάμενον.

Καταβασία

Η φωνή τού Λόγου

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Τή υπερμάχῳ

Πεφυτευμένος εν αυλαίς ταίς τού Κυρίου σου, τās φανοτάτας αρετάς τερπνώς
εξήνθησας, καί επλήθυνας τά τέκνα σου εν ερήμῳ, τών δακρύων σου τοίς
όμβροις αρδευόμενα, αγελάρχα τών Θεού θείων επαύλεων, όθεν κράζομεν.
Χαίροις Πάτερ Θεοδόσιε.

Ο Οίκος

Άνθρωπος μέν τή φύσει εχρημάτισας Πάτερ, αλλ' ώφθης συμπολίτης
Αγγέλων, ως γάρ άσαρκον επί τής γής βιοτεύσας σοφέ, τής σαρκός άπασαν
τήν πρόνοιαν απέρριψας, διό καί παρ' ημών ακούεις. Χαίροις, πατρός

ευλαβούς ο γόνος, χαίροις, Μητρός ευσεβούς ο κλάδος. Χαίροις, τής ερήμου πολιστής παγκόσμιος, χαίροις οικουμένης φωστήρ ο πολύφωτος. Χαίροις, ότι εκ νεότητος ηκολούθησας Χριστώ, χαίροις ότι κατεμάραντας τής σαρκός τάς ηδονάς. Χαίροις, τών Μοναζόντων πρόξενος σωτηρίας, χαίροις, τών ραθυμούντων τρόπος παρηγορίας. Χαίροις, πολλούς εκ πλάνης ρυσάμενος, χαίροις, κρουνοὺς θαυμάτων δωρούμενος. Χαίροις, πτωχὸν τὴν φροντίδα ποιήσας, χαίροις, ἡμῶν ο προστάτης καὶ ρύστης. Χαίροις, Πάτερ Θεοδόσιε.

Συναξάριον

Τῇ ΙΑ' τού αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τού Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου τού Κοινοβιάρχου καὶ Καθηγητοῦ τῆς ερήμου.

Στίχοι

Κοινού Θεοδόσιος Ἡγεμὼν βίου,
Κοινὴ Μονασταίς ἐκβίωσας ζημία.
Ἐνδεκάτῃ ολοὸν βίον λίπε Κοινοβιάρχης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Σύναξις τῶν μυρίων Ἀγίων Ἀγγέλων. Τελεῖται δὲ ἔνδον τού Μαρτυρίου τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας ἐν τοῖς Δομνίνου ἐμβόλοις, καὶ Μνήμη τού Ἁγίου Στεφάνου, τού ἐν Πλακιδιναῖς, καὶ τού Ἁγίου Θεοδώρου καὶ Ἀγαπίου τού Ἀρχιμανδρίτου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάϊρος αἰκιζόμενος τελειούται.

Στίχοι

Μάϊρος ἐκραύγαζεν, ὦν ἐν αἰκίαις.
Μὴ δειλιάς Μάϊρε, πλήττου καὶ στέφου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὁσιος Βιτάλιος ἐν εἰρήνῃ τελειούται.

Στίχοι

Καὶ πνεῦμα δόντα Βιτάλιε Κυρίω,
Τὰ πνεύματα φρίττει σε τῆς πονηρίας.

Ταῖς αὐτῶν Ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

«Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνερρίπισε, Χριστός δὲ ἐφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τὴν τού Πνεύματος, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ υπερένδοξος».

Ορείθρα φλογίζοντα τὴν αμαρτίαν, καὶ φλόγα δροσίζουσιν, ἀνθρώπων γένος Κύριε, ἐν τῷ σώ Βαπτίσματι, συνάψας Λόγε Θεοῦ, ὁ υπερυψούμενος Θεός, εὐλογημένος καὶ υπερένδοξος.

Τῷ κάμινον τεύξαντι τὸν Ἰορδάνην, σαυτὸν ὡς θυμίαμα, ὀλοκαυτώσας Ὅσιε, καὶ φλόγα οὐράνιον, ἀψευδὲς σύμβολον, θείας ἐπινεύσεως λαβὼν, σηκὸν ἰδρύσω ψυχῶν σωτήριον.

Τοῖς σοῖς στρατηγήμασι τά τοῦ Μωσέως, υπεῖκει τῆς χάριτος, επιφανείσης
Ὅσιε, ἐχθροὺς αοράτους γάρ, καταστρεψάμενος, πόλιν ἐπουράνιον ο σός,
κληροδοτεῖται λαός Πανεύφημε.

Τῷ ρεῖθροις ἐνθάψαντι τὴν ἀμαρτίαν, σαυτὸν ἐνδιαίτημα, ἐδράσας Θεοδόσιε,
θεάρεστον τέμενος ἐπωκοδόμησας, φέρειν ἀκατάπαυστον ὁδὴν,
νομοθετήσας ἐν πολυγλώσσοις φωναῖς.

Τῶν Παίδων μιμούμενος τὴν παρρησίαν, τυράννου πυρίπνοον, ἀπειλήν
ἐξεφαύλισας, σοφῶς προϊστάμενος τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, Πάτερ Θεοδόσιε,
δι' ἣν ἐκὼν ὠράθη, σαρκί σταυρούμενος.

Θεοτοκίον

Πανάχραντον σύλληψιν, ἀχραντον τόκον, σύ μόνη υπέδειξας, Παρθένος
διαμείνασα, Θεὸν γάρ συνέλαβες, τὸν ὑπὲρ πάντων Ἀγνή, ἄνθρωπον
γενόμενον, πιστῶν εἰς σωτηρίαν καὶ ἀπολύτρωσιν.

Καταβασία Νέους ευσεβεῖς

Ὡδή η'

«Κάμινος ποτέ, πυρός ἐν Βαβυλώνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θεῷ
προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς ὁροσίζουσα,
ψάλλοντας. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Κάμινος ποτέ, ἐν Βαβυλώνι ρεῖθρα, τοῦ Ἰορδάνου ἐξεικόνισε, τῷ θεῷ
Βαπτίσματι, ἐναντίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς ὁροσίζουσα
κράζοντας. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῶν σωματικῶν, παθῶν προεκδημήσας, τῆς ἐκδημίας Θεοδόσιε, ἐν τοῖς
κενεώσι τῆς γῆς, τῶν ὑδάτων ἐξαιρούμενος, τῷ νεανία δείκνυσαι, κράζοντι.
Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Γέγονε τῶν σῶν, χειρῶν ἡ εὐλογία, τό τοῦ ἐν ρεῖθροις βαπτισθέντος Χριστοῦ,
θειότατον πρόσταγμα, τῇ ἀνίκμῳ γονιμώτατον, ὕδωρ καὶ θάλπων ἥλιος,
κόκκος γάρ εἰς πολὺχουν, σίτον ἀσπύρως ἐτρέφετο.

Γνόφον νοητόν, φωτὸς τοῦ θειοτάτου, σύ υπεισδύνας Θεοδόσιε, καὶ πλάκας
δακτύλῳ Θεοῦ, ἐγγραφείσας τῇ καρδίᾳ σου, τὰ ευσεβείας δόγματα, ἔφερες
τοῖς φοιτῶσι, βίβλον ζωῆς παμμακάριστε.

Πίστιν ἀρραγή, τὴν τῆς Αἰμόρρου Πάτερ, ἐκμιμησάμενον τό γύναιον, τοῦ
ράκους ἀψάμενον, ὥσπερ σκότος τῷ ἐν σοὶ φωτισμῷ τό πάθος ἐφυγάδευσε,
γέγονας ἐκλογῆς γάρ, σκεύος τῷ ἐπιφανέντι Χριστῷ.

Σέ τὸν ἐκ Θεοῦ, Θεὸν ἐωρακότες, σωματικῶς ἐπιφανέντα Χριστέ, ἀρρήτως

επέγνωμεν, τόν άόρατον Πατέρα σου, καί Πνεύμά σου τό Άγιον, κράζοντες.
Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Σύ τόν τού Πατρός, αχώριστον εν μήτρα, θεανδρικόως πολιτευσάμενον,
ασπόρως συνέλαβες, καί αφράστως απεκύησας, Θεόν ομού καί άνθρωπον,
όθεν σε σωτηρίαν, πάντων ημών επιστάμεθα.

Καταβασία Μυστήριον παράδοξον

Ωδή θ'

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου, ημίν
επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα. Διό τήν
Πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Συνόδους εκήρυξας, θεόφρον Θεοδόσιε, τών σεπτών ισαρίθμους,
Ευαγγελίων Χριστού, τό τής προαιρέσεως αίμα, μαρτυρικό, προέμενος ζήλω,
καί μάρτυς αναίμακτος, ευσεβείας αναδέδειξαι.

Η δίκη τόν άδικον, ενδίκως κατεδίκασε, τής σής υπερορίας προεξορίσασα, καί
διά βλασφημίων χειλέων, τήν δυσσεβή, ψυχήν εξελούσα, ζωής τε στερήσασα,
τής ζωής τόν εχθρόν Όσιε.

Τών σών μεμνημένοι, διδαγμάτων Θεοδόσιε, εν δυσί ταίς ουσίαις, Χριστόν
κηρύττομεν, δύω τάς θελήσεις ειδότες, τάς φυσικάς, καί τάς ενεργείας, καί τά
αυτεξούσια, εν Θεώ τώ βαπτισθέντι σαρκί.

Φερώνυμος δόσις αγαθή, εκ τού τών φώτων Πατρός, τών ψυχών καί τών
σωμάτων ιατρός πέφηνας, βρώσις ευθηνούσα καί πόσις, τών έν λιμώ
τακέντων καί δίψει, γυμνών περιβόλαιον, καί πιπτόντων επανόρθωσις,

Μή παύση τήν ποιμήνην σου, εφορών Πάτερ Όσιε, καί τής σής μεμνημένος
καθυποσχέσεως, ής τάς τής ελπίδος αγκύρας, ως αρραγούς εξήψαμεν
πέτρας, πρός Χριστόν μεσίτην σε, κεκτημένοι Θεοδόσιε.

Θεοτοκίον

Ως όρθρος ευρέθης πρωϊνός, εν τή τού βίου νυκτί, παρθενίας ακτίσι
περιαστράπτουσα, τήν ανατολήν τού Ηλίου, τού νοητούτής δικαιοσύνης, ημίν
φανερώσασα, Θεομήτορ πανσεβάσμιε.

Καταβασία Απορεί πάσα γλώσσα

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Τόν νούν καθάρας Όσιε, τής τών παθών συγχύσεως, τρανώς εδέξω τάς
θείας, εμφάσεις τής υπερφώτου, καί τριλαμπούς θεότητος, παμμάκαρ
Θεοδόσιε, τών ασκητών αγλαΐσμα, καί νύν πρεσβεύων μή παύση, υπέρ ημών

θεοφόρε.

Τῆς Εορτῆς ὅμοιον

Βαβαί τῶν θείων ἔργων σου, Σωτήρ μου παντοδύναμε! Θεός γάρ ὢν πρό αἰώνων, Παρθένου μήτραν υπέδυσ, καί σάρξ ἀτρέπτως γέγονας, καί ὕδασιν ἀπέπλυνας, τοῦ Ιορδάνου Δέσποτα, βροτῶν τήν φύσιν τοῦ ρύπου, τῶν ψυχικῶν αμαρτάδων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν

Οἶκον τῶν ιερῶν ἀρετῶν, προκαταστήσας σεαυτὸν Θεοδόσιε, τὸν θεῖον τῆς Θεοτόκου, κατηξιώθης ναόν, κατοικεῖν καί τούτον επισκέπτεσθαι, Θεοῦ τὴν λαμπρότητα, θεωρεῖν γάρ ηγάπησας, τῆς ἀληθοῦς δέ, νῦν σκηνῆς τὴν ευπρέπειαν, καί τὴν ἀφραστον, καθοράς ωραιότητα, ἣν περ εθεμελίωσεν, ὁ Ὑψιστος Ὅσιε, καί κατοικίζει προθύμως, τοὺς πρὸς αὐτὸν ἀνανεύοντας. Αὐτὸν δωρηθῆναι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τό μέγα ἔλεος.

Πόνοις ἀσκητικοῖς σεαυτὸν, ἀνακαθάρας μιμητῆς ἐχρημάτισας, παμμάκαρ, τοῦ σοῦ Δεσπότη, τῆς γάρ κρασπέδων τῶν σῶν, ἀψαμένης πάθος ἐθεράπευσας, λιμῷ τηκομένους, ἐν τῇ ἐρήμῳ δέ ἐθρεψας, ἐξ ἀκενώτου, χορηγῶν θησαυρίσματος, ὡς φερώνυμος, Θεοῦ δόσις γενόμενος, Πίστιν δέ τὴν ὀρθόδοξον, ἐκήρυξας Ὅσιε, τὴν τοῦ τυράννου μανίαν, ἀντ' οὐδενός λογισάμενος, Χριστὸν ἱκετεύων, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Φλόγα τῆς πρὸς Θεὸν ἀκλινούς, καί διαπύρου καί θερμῆς ἀγαπήσεως, ἐξάψας τὸν ουρανόθεν, ἀντεκομίσω πυρσόν, εὐδοκίαν θεῖαν σοι μηνύοντα, ναόν ἀγιώτατον, ἀρετῆς παιδευτήριον, οἰκοδομήσαι, καί ψυχῶν φροντιστήριον, ὃν ἀρξάμενος, εὐσεβῶς ἐτελείωσας, ἔνθα καί τό πολυάθλον, κατάκειται σῶμά σου, θήκαις οσίοις Παμμάκαρ, διαφερόντως τιμώμενον. Χριστὸν δωρηθῆναι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τό μέγα ἔλεος.

Ὦντως ἕως σκηνῆς θαυμαστής, ἕως τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ Θεοδόσιε, διήλθες ἀγαλλιάσει, καί ευφροσύνῃ ψυχῆς, ἔνθα ἦχος Πάτερ εορτάζοντος, τερπνῆς ακουσάμενος, καί γλυκείας ὑμνήσεως, καί τῆς ἀφράστου, θυμηδίας καί τέρψεως, γενησόμενος, ἐν μεθέξει μακάριε, ἥς μόνης ἐφιέμενος, τὴν σάρκα ἐνέκρωσας, ἥς καί ἐπέτυχες θεία, δικαιοσύνη κοσμούμενος, Χριστὸν ἱκετεύων, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος β'

Τῶν ἀρετῶν ἡ κλίμαξ, υπογραμμὸς ἀνεδείχθη τοῖς ἐπὶ γῆς, τούτον ευφημήσωμεν, ὡς ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα, ἐξασκήσας γάρ ἀληθῶς, ὥσπερ ὁ μέγας Ἀντώνιος, ἀμέτρον ταπείνωσιν ἐνδείξάμενος, καί ποιμένας τὸν λαόν αὐτοῦ εὐσεβῶς εἰς μάνδραν ἀγίαν ἐνήλασεν, οὐ ὁ χορὸς τῶν Ἀγίων καθέστηκεν. Ἐκτενῶς οὖν βοῶμεν. Μὴ ἐπιλάθῃ, καί νῦν τῆς ποιμένης σου, παμμάκαρ Θεοδόσιε, ἀλλὰ πρεσβεῖαις σου πρὸς Κύριον, σῶσον ἡμᾶς δεόμεθα.

Καί νύν... ο αυτός

Σήμερον ο Χριστός, εν Ιορδάνη ήλθε βαπτισθήναι. Σήμερον Ιωάννης άπτεται κορυφής τού Δεσπότου. Αι Δυνάμεις τών ουρανών εξέστησαν, τό παράδοξον ορώσαι μυστήριον. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης ίδων ανεστρέφετο. Ημείς δέ οι φωτισθέντες βοώμεν. Δόξα τώ φανέντι Θεώ καί επί γής οφθέντι, καί φωτίσαντι τόν Κόσμον.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν

Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος, Ωδή γ' καί ς'.

Προκείμενον Ήχος βαρύς

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος.

Στίχ. Τί ανταποδώσωμεν τώ Κυρίω.

Ο Απόστολος. πρὸς κορινθίους Β' Επιστολής.

Αδελφοί, ο Θεός ο ειπών εκ σκότους φῶς λάμψαι...

Ζήτει Κυριακή ιε'.

Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον

Είπεν ο κυριος, Πάντα μοι παρεδόθη...

Ζήτει τή ε' τής δ' Εβδομάδος τού Ματθαίου.

Κοινωνικον

Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος. Αλληλούια.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Τατιανής.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος β'

Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Ύμνον, νύν μεθέορτον πιστοί, άσωμεν Χριστού τή Βαπτίσει, καθαρωτάτω νοϊ, ήδη γάρ εφέστηκε, πρὸς Ιορδάνην σαρκί, ο Πατρί καί τώ Πνεύματι, αεί συνυπάρχων, φύσει τής θεότητος, τώ Ιωάννη βοών. Δεύρο, Βαπτιστά βάπτισόν με, θέλω γάρ εκπλύναι τού ρύπτου, φύσιν τών ανθρώπων ως φιλόανθρωπος.

Τρόμω, λειτουργούσί σοι Χριστέ, πάσαι τών Αγγέλων αι τάξεις, ως Βασιλεί και Θεώ, όλως ατενίσαι σοι, τά Χερουβίμ ού τολμά, κορυφής δέ τής θείας σου, κελεύεις μοι ψαύσαι, χόρτω όντι Δέσποτα, ο Ιωάννης φησί, φόβω δέ συνεχόμαι όλος, μή με πύρ τό άστεκτον φλέξη, τής φρικτής σου Κύριε θεότητος.

Ήλθον, εκ Παρθένου σαρκωθείς, ρείθροις τόν Αδάμ αναπλάσαι τού Ιορδάνου φησίν, αύθις πρός τόν Πρόδρομον, ο Λυτρωτής και Θεός, ως Χριστώ ούν μοι πρόσελθε, και γάρ Ιωάννη, τούτο φύσει πέφυκα, και βάπτισόν με σαρκί, όπως τών δρακόντων συντρίψω, κάρας τών εκεί, ο τού κόσμου, πάσαν αμαρτίαν αίρων Κύριος.

Στιχηρά τής Αγίας, όμοια

Ότε, τώ τού Πνεύματος φωτί, καταλαμπομένη πλουσίως, πλούτον εμίσησας, μόνον αγαπήσας τόν επουράνιον, τήν Μαρτύρων στερρότητα, σαφώς ενεδύσω, και πρός υπερβάλλοντας, πόνους εχώρησας, όθεν τόν εχθρόν καθελούσα, νίκης ανεπλέξω στεφάνους, ώ Τατιανή θεομακάριστε.

Ότε, τό δυσώδες τής σαρκός, και τής αμαρτίας τήν φλόγα, Αγνή κατέσβεσας, δρόσω θείου Πνεύματος, τού συνεργούντός σοι, τότε θήρας εφίμωσας, σταδίου εν μέσω, σώμα παραδούσά σου, πρός αικισμούς ανδρικών, όθεν τόν εχθρόν καθελούσα, νίκης ανεπλέξω στεφάνους, ώ Τατιανή θεομακάριστε.

Ξίφος, ουδέ πύρ ουκ αικισμοί, θλίψεις ου λιμός ου παντοίας, είδος κολάσεως, σου τόν πρός τόν Κύριον, ήμβλυνεν έρωτα, διαπύρω καρδιά γάρ, αυτόν εκζητούσα, πάντα τά ορώμενα, υφ' έν διέπτυσας, Μάρτυς, και παστάδος τής θείας, ένδον κατεσκήνωσας νύμφη, τού Παμβασιλέως χρηματίσας.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Ορώσά σε η φύσις άπασα τών γηγενών, γυμνόν εν ύδασι τόν Δημιουργόν, τό Βάπτισμα αιτούντα, ηλλοιούτο φόβω και εξεπλήττετο, ο Πρόδρομος δέ, τρόμω συνέχετο, μή τολμών προσεγγίσαι σοι, ηθάλασσα έφυγεν, Ιορδάνης τό ρείθρον ανεχαίτισε, τά όρη εσκίρτησαν θεωρούντά σε, και Αγγέλων αι Δυνάμεις εξίσταντο λέγουσαι. Ό τού θαύματος! ο Σωτήρ γυμνούται, ενδύσαι θέλων σωτηρίαν, τούς ανθρώπους και ανάπλασιν.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Νύν προφητικώς, εκβοήσωμεν Κυρίω. Επέφανες ημίν, ο Σωτήρ ημών και κτίστης, συνέτριψας δέ Λόγε, τών δρακόντων τά στόματα, εν τώ Ιορδάνη ως οικτίρμων, και τούς τυφλωθέντας τώ φωτί σου, Χριστέ εφώτισας. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Η θάλασσα είδε και έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω,

Κράτος κατ' εχθρών, τώ Βαπτίσματί σου Λόγε, έδωκας ημίν, τοίς εκ πόθου σεβομένοις, τήν σήν οικονομίαν, ήν εκών εξεπλήρωσας, λύσας τούς βροτούς εκ τής κατάρας, τής εκ τής Εδέμ διαδραμούσης, εφ' ώ ψάλλομεν.
Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Οι εν τώ Αδάμ, τούς χιτώνας δερματίνους, εκόντες ποτέ, ενδυσάμενοι τή πτώσει, έν ρείθροις, Ιορδάνου, εκδυσάμενοι σήμερον, εν τώ Βαπτισμώ τώ τού Κυρίου, θεολογούντες σύν Αγγέλοις, αυτώ κράζωμεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Ανυμνήσωμεν οι πιστοί, τής περί ημάς τού Θεού ευεργεσίας τό μέγεθος, εν γάρ τώ ημών παραπτώματι, γενόμενος άνθρωπος, τήν ημών κάθαρσιν καθαίρεται εν τώ Ιορδάνη, ο μόνος καθαρός καί ακήρατος, αγιάζων εμέ καί τά ύδατα, καί τάς κεφαλάς τών δρακόντων συντρίβων επί τού ύδατος.
Αντλήσωμεν ούν ύδωρ μετ' ευφροσύνης, αδελφοί, η γάρ χάρις τού Πνεύματος, τοίς πιστώσ αντλούσιν, αοράτως επιδίδοται παρά Χριστού τού Θεού, καί Σωτήρος τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον τής Εορτής.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ήχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ**

Ιορδάνη ποταμέ, τί εθαμβήθης θεωρών; Τόν αΘεώρητον γυμνόν, είδον καί έφριξα φησί, καί πώς γάρ τούτον ουκ έμελλον φρίξαι καί δύναι; οι Άγγελοι αυτόν, ορώντες έφριξαν, εξέστη ουρανός, καί γή ετρόμαξε, καί συνεστάλη θάλασσα, καί πάντα, τά ορατά καί αόρατα, Χριστός εφάνη, εν Ιορδάνη, αγιάσαι τά ύδατα.

Δόξα... Καί νύν... το αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Ανέστης εκ νεκρών**

Βαπτίζεται Χριστός, ο φωτίζων τόν Κόσμον, εξ ύψους ο Πατήρ, εμαρτύρησε λέγων. Ούτός εστιν ο Υιός μου, εν ώ ηυδόκησα, αυτού ακούετε, ούτός εστιν ο φωτίζων, τήν οικουμένην, τή ευσπλαγχνία αυτού, ο βαπτισθείς καί σώσας ως Θεός, τό γένος τών ανθοώπων.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτο

Ο Κανών τής Εορτής καί της Αγίας.

Ωδή α' Ἦχος β'

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Μαρτυρικαίς ηγλαϊσμένη φαιδρότησι, τώ καθαρώ παρ ίστασαι, Μάρτυς νυμφίω σου, ψυχοφθόρων πταισμάτων, αιτούσα λυτρωθήναι, τούς ανυμνούντάς σε.

Πλούτου φθαρτού, Μάρτυς τελείως ηλόγησας, εν ουρανοίς τόν άφθαρτον, καί διαμένοντα, εκζητούσα προθύμως, καί χαίρουσα υπήλθες, Μαρτύρων στάδιον.

Πρός αικισμούς, προς αλγηδόνας καί μάστιγας, πολυειδείς απτόητος, Μάρτυς εχώρησας, συνεργούσαν γάρ είχες, τήν χάριν τού Σωτήρος, ενδυναμούσάν σε.

Θεοτοκίον

Η τήν πηγήν τής απαθείας κυήσασα, τραυματισθέντα πάθεσι, Κόρη θεράπευσον, καί πυρός αίωνίου, εξάρπασόν με μόνη θεοχαρίτωτε.

Ωδή γ'

«Εν πέτρα με τής πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς μου, ευφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν, Ουκ έστιν Άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Ουκ έσεισε τόν πύργον τής σής καρδίας, συρρεύσασα βασάνων η τρικυμία, εστήρικτο τή πέτρα γάρ τής αγάπης, Χριστού πανεύφημε, προς όν εκραύγαζες. Ως ουκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε.

Ανθρώπων τήν ασθένειαν ο φορέσας, επτέρωσε δυνάμει τό ασθενές σου, ανίσχυρον τόν δράκοντα όθεν Μάρτυς, εις γήν κατέρραξας, πιστώς κραυγάζουσα. Ως ουκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε.

Χειμάρρους απεξήρανας ανομίας, τοίς ρείθροις τών αιμάτων σου Μακαρία, τρυφής δέ τού χειμάρρου νύν απολαύεις, καί φώς ανέσπερον, οικείς κραυγάζουσα. Ως ουκ έστιν, Άγιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Η σύλληψις, ο τόκος σου υπέρ λόγον, αιώνας γάρ τόν Κτίσαντα διά λόγου, εγέννησας ρυσάμενον αλογίας, κόσμου τά πέρατα, Κόρη απείρανδρε, όν δυσώπει πάντοτε, τού σωθήναι ημάς.

Ο Ειρμός

«Εν πέτρα με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τό στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου, εὐφράνθη γάρ τό πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν, οὐκ ἔστιν Ἄγιος, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Κατ' ἴχνεσι τού σου, ἐραστοῦ ἐπομένη, σεμνή Τατιανή, τόν ἐκείνου προθύμως, ἐζήλωσας θάνατον, καί τό πάθος τό ἀχραντον, ὅθεν ἐτυχες τῆς ουρανίου παστάδος, στέφος ἀφθαρτον, περικειμένη ἀξίως, καί δόξαν ἀθάνατον.

Δόξα... Καί νύν... ὅμοιον

Ὁ μέγας υετός, πρὸς ποτάμια ρεῖθρα, ἐπέφανε σαρκί, βαπτισθῆναι θελήσας, πρὸς ὃν ὁ θεῖος Πρόδρομος, εκπληττόμενος ἔλεγε. Πῶς βαπτίσω σε, ρύπον μή ἔχοντα ὅλως; πῶς ἐκτείνω μου, τήν δεξιάν ἐπὶ κάραν, ἣν τρέμει τά σύμπαντα.

Ὠδή δ'

«Υμνῶ σε, ἀκοή γάρ Κύριε, εἰσακήκοα καί ἐξέστην, ἐως ἐμοῦ ἦκεις γάρ, ἐμέ ζητῶν τόν πλανηθέντα. Διό τήν πολλήν σου συγκατάβασιν, τήν εἰς ἐμέ, δοξάζω πολυέλεε».

Ὡραῖον, τῆς ψυχῆς κατάστημα, εὐμορφία τῆς εὐσεβείας, Τατιανή φέρουσα, προσέτι δέ τῆς μαρτυρίας φωτί, παραδόξως διαλάμπουσα, τῷ καθαρῷ Νυμφίῳ εἰσοικίζεται.

Σιδήρῳ, σου τὰς ὀψεις ξέοντας, παρανόμους αορασία, ουράνιοι, Ἄγγελοι, ἠκίζοντο ἀποσταλέντες πρὸς σήν, ἐκ Θεοῦ Μάρτυς βοήθειαν, οἱ σου τήν καρτερίαν κατεπλάγησαν.

Νομίμως, τόν Χριστόν κηρύπτουσα, ἐτροπώσω παρανομούντας, θυσία δέ ἄμωμος, εὐπρόσδεκτος τελειοτάτη αὐτῷ, προσηνέχθης ἀνακράζουσα. Σέ ἀγαπῶσα Σῶτερ σφαγιάζομαι.

Θεοτοκίον

Πρὸς ὄρμον γαληνόν με ἴθουνον, θεονύμφευτε Παναγία, χειμάζει γάρ κλύδων με, καί τάραχος τῆς ἀμαρτίας δεινῶς, τοῖς ἀνέμοις ριπιζόμενος, τῶν πονηρῶν πνευμάτων, τῶν θλιβόντων με.

Ὠδή ε'

«Ὁ φωτισμός, τῶν ἐν σκότει κειμένων, ἡ σωτηρία τῶν ἀπεγνωσμένων, Χριστέ Σωτήρ μου, πρὸς σέ ὀρθρίζω, Βασιλεύ τῆς εἰρήνης, φώτισόν με τῇ ἐπιλάμψει σου, ἄλλον γάρ ἐκτός σου, Θεόν οὐκ ἐπίσταμαι».

Φόβον Θεοῦ, ἐν γαστρὶ διανοίας εἰσδεξαμένη, πνεῦμα σωτηρίου ὁμολογίας, καί μαρτυρίου ἔτεκες, Γενναιόφρων παραδόξως, στερρῶς ἀθλήσασα, καί τὰς ἐναντίας, ἀρχὰς θριαμβεύσασα.

Σού τό σεπτόν, καί μακάριον πάθος εκμιμουμένη, ή δι' ααπαθείας σοι
συναφθείσα, πάσχει προθύμως, μεληδόν τεμνομένη, ζωοδότα Χριστέ
κραυγάζουσα. Ἐτερον ἐκτός σου, Θεόν ουκ ἐπίσταμαι.

Φωτιστικάίς, διαλάμπεις ακτίσι φαιδρυνομένη, Πνεύματος Αγίου,
λαμπαδουχία, καί καταυγάζεις, τών πιστών τάς καρδίας, αμαρτίας ζόφον
σκεδάζουσα, Μάρτυς αθλοφόρε, Χριστού πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον

Η φωτεινή, τού Ηλίου Νεφέλη, λάμπσον μοι αίγλην, λύουσα τόν ζόφον μου τών
πταισμάτων, δίδου μοι χείρα, εμπάρέντι εις ύλην αμαρτίας, έγειρον κείμενον,
μόνη τού πεσόντος, Αδάμ επανόρθωσις.

Ωδή ς'

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας
σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς, ο Θεός με ανάγαγε».

Επί ξύλου ως έγνω ταθέντα σε, Μάρτυς η σεμνή καρτερεί τήν ανάρτησιν, καί
τούς ξεσμούς τού σώματος, διά πόθον τόν σόν Παντοδύναμε.

Αγριώτατοι θήρες ηδέσθησαν, μέσον ανδρικός τού σταδίου αθλούσάν σε,
θέκλαν ως πρίν τήν πρώταθλον, ής τόν ζήλον εκτήσω Αοίδιμε.

Επιστάντες ουράνιοι Άγγελοι, μέσον τής φρουράς, σέ φωτί κατελάμπρυναν,
τών αλγεινών εξαίροντες, καί Θεού ως αμνάδα δοξάζοντες.

Θεοτοκίον

Εκ πασών γενεών εξελέξατο, σέ τήν καλλονήν Ιακώβ ήν ηγάπησεν, ο Ποιητής
Πανάμωμε, καί εκ σου ανατείλας επέφανεν.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας
σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς, ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τής Εορτής

Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον τή οικουμένη, καί τό φώς σου Κύριε, εσημειώθη εφ' ημάς,
έν επιγνώσει υμνούντάς σε. Ήλθες εφάνης τό Φώς τό απρόσιτον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Τατιανής.

Στίχοι

Τής πάντα λαμπράς Τατιανής τή κάρα,
Λαμπρόν προεξένησε τό ξίφος στέφος.
Τή δυοκαιδεκάτη Τατιανής αυχένα κέρσαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Πέτρου τού Αβεσσαλαμίτου.

Στίχοι

Επανθρακωθείς καρδίαν θείω πόθω,
Επ' ανθράκων ήδιστα Πέτρος εκπνέει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Μερτίου.

Στίχοι

Θεόν ποθών ύψιστον, ισχυρόν μόνον,
Μαστίζεται Μέρτιος ισχυρώς άγαν.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι οκτώ Μάρτυρες, οι από Νικαίας, ξίφει
τελειούνται.

Στίχοι

Θνήσκει χορός τις οκτάριθμος εκ ξίφους,
Αιώνος ευρεΐν ογδόου ζωήν θέλων.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Μάρτυς Ευθασία ξίφει τελειούται.

Στίχοι

Αυτώ Θεώ Σωτήρι κόσμου προσφέρει,
Αυτής κεφαλήν εκ ξίφους Ευθασία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών καί θαυματουργού
Ηλιού.

Στίχοι

Άλλος δέδεικται θαυματουργός Ηλίας,
Ο θαυματουργός ούτος όντως Ηλίας.

Ταΐς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Αντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον τήν φλόγα
ανερρίπισε, Χριστός δέ εφήπλωσε θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν τού
Πνεύματος, ο ών ευλογημένος καί υπερένδοξος».

Ευτόνως Αήττητε σπαθιζομένη, μαστών τήν αφαίρεσιν, υπέστης
καρτερώτατα, πυρί ουρανίω δέ, Μάρτυς κατέφλεξας, σέβειν τούς μή θέλοντας
Θεόν, όν πάσα κτίσις υμνεί δοξάζουσα.

Εγκάρδιον φέρουσα τό πύρ τό θείον, σού τής αγαπήσεως, Χριστέ η
Παναοΐδιμος, τό πύρ τό ομόδουλον ουκ εδειλίασε, Παΐδων εικονίζουσα τών
πρίν, καί τήν ανδρείαν, καί τήν στερρότητα.

Θηρών αγριότης σοι καθυπετάγη, λεόντων τά χάσματα, απήμαντος
παρέδραμες, Θεού σε δοξάσαντος, τούτον δοξάσασαν, τούτου τά παθήματα
τή σή, αναπληρούσα σαρκί Πανεύφη με.

Θεοτοκίον

Ζωήν ενυπόστατον ἡμῖν τεκούσα, θανάτῳ τὸν θάνατον, σαφῶς
εξαφανίσασαν, τὰ πάθη θανάτωσον, τὰ τῆς σαρκὸς ἡμῶν, πίστει τῶν
τιμῶντων σε Ἀγνή, ὡς Θεοτόκον καὶ υπερένδοξον.

Ὡδή η'

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Εβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν
φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ
υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Καλλωπισθεῖσα ἀρεταῖς, ωραιώθης καλλοναῖς τοῦ μαρτυρίου, καὶ Νυμφίῳ
ἡρμόσθης τῷ ὑπὲρ πάντας βροτούς, ωραίῳ κάλλει διαλάμπουσα, τῆς
αθανασίας, Τατιανὴ θεόφρον.

Σύν ἀσωμάτοις Λειτουργοῖς, ἐν εἰρκτῇ τὸν Ποιητὴν ἐδοξολόγεις, διαλάμπουσα
δόξῃ, τῆς θεϊκῆς ἀστραπῆς, καὶ πάσιν ἀπρόσιτος μένουσα, τοῖς
κεκρατημένοις, τῷ ζόφῳ τῆς ἀπάτης.

Ἡ συντριβὴ σου τῶν μελῶν, ἐξελέπτυνεν ἐχθροῦ μηχανουργίας, τῶν αἱμάτων
ἡ ρύσις, τῆς ἀθείας δεινούς, χειμάρρους Σεμνὴ ἀπεξήρανε, πέλαγος
θαυμάτων, ἡμῖν ἀναδειχθεῖσα.

Θεοτοκίον

Σώσον οἰκτεῖρησον ἡμᾶς, τὸν οἰκτίρμονα Θεόν ἡμῖν Σωτήρα, ὑπὲρ λόγον
τεκούσα, πυρκαϊᾶς λογισμῶν, παθῶν τε ἐξαίρουσα καύσωνα, σοῦ ταῖς
ικεσίαις, ἀγνή Παρθενομήτορ.

Ὁ Εἰρμός

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Εβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν
φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ
υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

«Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία ἦκοντα, καινουργῆσαι τὸν
Ἀδὰμ, βρώσει φθορὰ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως
σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Μετά πολλὰς τὰς βασάνους, τῇ τοῦ ξίφους ἐν δίκῃ, δεινὸς καθυποβάλλει
δικαστῆς, ἥς τῇ ἀνόδῳ
ἐκρότησαν, αἱ οὐράνιαι τάξεις, Χριστὸς δὲ παναλκεῖ ἐν δεξιᾷ, ἐστεφάνωσε
Μάρτυς, νομίμως ἐναθλήσασαν.

Συναγελάζη Μαρτύρων, φανοτάταις ἀγέλαις, τρανότερον ἐγγίζουσα Θεῷ,
βλέπεις ἅ βλέπουσιν Ἄγγελοι, ὡς παρθένος νυμφῶνι, αὐλίζ! τοῦ Νυμφίου σου
Σεμνὴ, δυσωπούσα σωθῆναι, τοὺς πόθῳ ἐν γεραίροντας.

Εσφραγισμένην πηγὴν ἐν, κεκλεισμένον τε κήπον, ἀνάθημα σεπτὸν καὶ ἱεράν,
νύμφην Χριστοῦ ἀδιάφθορον, ἱερεῖον καὶ θύμα, ἀμνάδα καὶ καλὴν περιστερὰν,

τού Δεσπότου τών όλων, Τατιανή κηρύττομεν.

Θεοτοκίον

Η ταῖς φωναῖς καμμπομένη, τών θερμῶς σε αιτούντων, ἡ μόνη τών πιστῶν καταφυγή, σώσον οἰκτεῖρησον Δέσποινα, διατήρησον βλάβης, καί πάσης τών Ἐθνῶν επιδρομῆς τούς ἐν πίστει καί πόθῳ, αἰεὶ σε μεγαλύνοντας.

Ο Ειρμός

«Τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, τόν ἀρρήτῳ σοφία, ἤκοντα καινουργῆσαι τόν Ἀδάμ, βρωσεὶ φθορά, πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ αγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ομοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Επεφάνη ο Σωτήρ

Διά τόν πόθον τού Χριστοῦ, βασάνους ἐκατέρησας, Τατιανή γενναιοφρον, καί τών Δαιμόνων τήν ἰσχύν, γενναίως ἐξηφάνισας, διά τούτό σε πάντες, πιστῶς μακαρίζομεν.

Καί τῆς Εορτῆς

Επεφάνη ο Σωτήρ, ἡ χάρις ἡ ἀλήθεια, ἐν ρείθροις τού Ιορδάνου, καί τούς ἐν σκότει καί σκιά, καθεύδοντας ἐφώτισε, καί γάρ ἦλθεν ἐφάνη, τό φῶς τό ἀπρόσιτον.

Απόστιχα Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος πλ. β' Αἱ Ἀγγελικαί

Σέλας ἐκ φωτός, φῶς ὑπάρχων Ἰησοῦ μου, ἐφώτισας ἡμᾶς, ἐν ἀρρήτῳ σου ἐλλάμψει, τούς πρὶν ἐκτυφλωθέντας, ἐν Ἐδέμ ἐκ τού ὀφews, ἐν τῷ Ιορδάνῃ ἄρτι φάος, πάντες τῷ φωτί σου καθορώντες, πιστῶς ψάλλομεν. Εὐλογημένος ὁ φανείς, Θεός ἡμῶν δόξα σοι.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καί ἐφυγεν, ὁ Ιορδάνης ἐστάφη εἰς ὀπίσω,

Μύστα καί φρικτῶν, οἰκνόμε μυστηρίων, Πρόδρομε χαράς, καί τού Πνεύματος αὐτόπτα, τόν Βαπτισθέντα Λόγον, ὑπὸ σοῦ ὡς ἠυδόκησεν, αἰτήσαι ἡμῖν ἁμαρτημάτων, λύτρωσιν αἰεὶ παρασχεθῆναι, αὐτῷ ψάλλουσιν. Εὐλογημένος ὁ φανείς, Θεός ἡμῶν δόξα σοι.

Στίχ. Τί σοί ἐστι θάλασσα, ὅτι ἐφυγες; καί σοί Ιοράνη ὅτι ἀνεχώρησας εἰς τὰ ὀπίσω;

Ἄρωμεν πιστοί, ἐν συνέσει τὰς καρδίας, δράμωμεν σπουδῇ, ἐν τοῖς ρείθροις Ιορδάνου, καί ἴδωμεν τόν Κτίστην, σαρκικῶς βαπτιζόμενον, ὑπὸ Ἰωάννου τού Προδρόμου, καί σὺν αὐτῷ θεολογούμεντες, ἀναμέλψωμεν. Εὐλογημένος ὁ φανείς, Θεός ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... ὅμοιον

Ὡ τῆς ὑπὲρ νοῦν, θεϊκῆς οἰκονομίας! πῶς ὁ Ποιητής, τῷ ποιήματι παρέστη, καί κλίνει τούτῳ κάραν, υποδείγματι γάρ ἡμῖν, τύπον ταπεινώσεως εἰσάγει,

τοῖς κατὰ ψυχὴν φωτιζομένοις. Διό ψάλλομεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός
ημῶν δόξα σοι.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ερμούλου καὶ Στρατονίκου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ συμπάλλομεν καὶ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἁγίων Ἀββάδων,
διὰ τὸ αποδίδοσθαι τὴν Εορτὴν εἰς τὰς ιδ'.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Ερμύλος ο ἑνδοξος, καὶ ο θεόφρων Στρατόνικος, ἡ δυὰς ἡ θαυμάσιος, Τριάδα
τὴν ἀκτιστον, καθομολογούντες, πολύθεον πλάνην, μετὰ πολλοὺς τοὺς
αικισμοὺς, καὶ τὰς βασάνους κατετροπώσαντο, καὶ νίκης διαδήματι,
στεφανωθέντες πρεσβεύουσι, δωρηθῆναι τοῖς πέρασι, τὴν εἰρήνην καὶ ἔλεος.

Τοῦ Λόγου γενόμενος, Μάρτυς διάκονος, Ἑρμουλε, ἐκλογὴ θεοῦ Πνεύματος,
τῷ λύθρῳ τοῦ αἵματος, τῆς ἱερωσύνης, στολὴν επιχρώσας, ἱερωτέραν
αληθῶς, καὶ λαμπροτέραν ταύτην ἐτέλεσας, καὶ νῦν εἰς τὰ βασίλεια, τὰ νοητὰ
μεταβέβηκας, πρεσβευτὴς τῶν τιμώντων σε, χρηματίζων θερμότατος.

Ξεσμούς καρτερήσαντες, ταῖς προσταγαῖς τοῦ δικάζοντος, ἐν σαργάνῃ
εβλήθητε, καὶ τέλος μακάριον, καὶ πνιγμὸν υδάτων, ἀμφω δεδεγμένοι, τὸν
πολυμήχανον ἐχθρόν, τούτοις ἐμφρόνως ἐναπτεπνίζατε, καὶ νῦν
περιπολεῦετε, περιχαρῶς τὰ οὐράνια, ὑπὲρ πάντων δεόμενοι, Ἀθληταὶ
γενναιότατοι.

Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Ὁσίων

Ἦχος πλ. δ'

Τί υμὰς καλέσωμεν Ἅγιοι;

Μεγάλως ἡγωνίσασθε Ἅγιοι, τῶν βαρβάρων υπομείναντες, τὴν ἐφοδὸν
γενναίως, τὰς ψυχὰς ἐναποθέμενοι, τοῖς ξίφεσι προθύμως, Μαρτύρων
ἀνεδήσασθε στεφάνους. Ἀγγέλοις συναυλίζεσθε ἀξίως. Πολλὴ υμῶν ἡ
καρτερία, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα. Πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς
ημῶν.

Ὅσοι Χριστοῦ ἡγωνίσασθε, τῶν προσκαίρων ἀλογήσαντες, τοῦ βίου
ἐκουσίως, τῆς σαρκὸς καθυπετάξατε, τὸ φρόνημα γενναίως, καὶ ξίφει ἐν

Χριστώ τελειωθέντες, Αγγέλοις συναυλίζεσθε αξίως, διό υμών τά μνημόσυνα, σεμνύνοντες ικετεύομεν. Πρεσβεύσατε, τού σωθήναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καλῶς πολιτευσάμενοι Ἅγιοι, τῶν Μαρτύρων τοὺς αγῶνας, μιμησάμενοι γενναίως, τὰ βραβεῖα ουρανόθεν, εκομίσασθε νομίμως. Ὑμεῖς γάρ, μαχαιρῶν κατεφρονήσατε, βασάνους, ὡς ἐκεῖνοι υπεμείνατε, ἵνα ομοῦ αναδήσησθε, τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως. Πρεσβεύσατε, τού σωθήναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα...

Ἦχος πλ. δ' Τοῦ Στουδίτου

Ὅσοι Πατέρες, μελετήσαντες ἡμέρας καὶ νυκτός ἐν νόμῳ Κυρίου, ηξιώθητε τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς σύμφυτοι γενέσθαι, καὶ ὁ καρπὸς υμῶν, ἀθλήσεως στεφάνους ἐξήνησε. Παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν ἀγωνοθέτην Θεόν, καὶ ἡμῖν αἰτήσασθε, ἱλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νύν... ὁ αὐτός

Σήμερον ἡ κτίσις φωτίζεται, σήμερον τὰ πάντα ευφραίνονται, τὰ ουράνια ἅμα καὶ τὰ ἐπίγεια. Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι συμμίσγυνται, ὅπου γὰρ Βασιλέως παρουσία, καὶ ἡ τάξις παραγίνεται. Δράμωμ ἐν τοίνυν ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην, ἰδωμεν πάντες τὸν Ἰωάννην, πῶς βαπτίζει κορυφήν, ἀχειροποίητον, καὶ ἀναμάρτητον. Διὸ ἀποστολικὴν φωνὴν προσάδοντες, συμφώνως βοήσωμεν, Ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ σωτήριος πάσιν ἀνθρώποις, καταυγάζουσα καὶ παρέχουσα πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ὡφθη τὸ Πατρικόν, ἀπαύγασμα τῆς δόξης, ἐν Ἰορδάνου ρεῖθροις, βαπτίσματι καθάρον, τὸν ρύπον τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστάφη εἰς ὀπίσω.

Δέχου δουλοπρεπῶς, Προφήτα Ἰωάννη, τὸν Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, καὶ βάπτισον τὸν Κτίστην, βροτῶν εἰς ἀναγέννησιν.

Στίχ. Τί σοί ἐστι θάλασσα, ὅτι ἔφυγες; καὶ σοὶ Ἰοράνη ὅτι ἀνεχώρησας εἰς τὰ ὀπίσω;

Ἦλθεν ὁ φωτισμός, ἡ λύτρωσις ἐφάνη, ἐν Ἰορδάνου ρεῖθροις, συνέλθωμεν ρυφθῆναι, καὶ ἄσαι τὸν Φιλάνθρωπον.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τὸν ἰσάγγελον βίον πολιτευσάμενοι, πόνοις ἀσκητικοῖς Πατέρες Ὅσοι, ἐγκρατεῖα τὸ σῶμα δουλαγωγήσαντες, καθυπετάξατε τῷ πνεύματι, ἐργάται γενόμενοι τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, τὸ ἀρχέτυπον κάλλος, τῆς εἰκόνος ἐφυλάξατε, καὶ ἀθλητικούς αγῶνας, ἐκ τῶν ἀσκητικῶν ἰδρώτων διηνύσατε, καὶ διπλοῖς στεφάνοις κατακοσμηθέντες, ἐκτενῶς τὸν Σωτήρα ικετεύσατε, σωθήναι ἡμᾶς.

Καί νύν... Ο αυτός

Τά τών Αγγέλων στρατεύματα εξίσταντο, ορώντά σε σήμερον εν τώ Ιορδάνη, γυμνόν εστώτα Σωτήρ έν τοίς ύδασι, καί τήν άχραντον κορυφήν σου υποκλίναντα, βαπτισθήναι υπό Ιωάννου, σου γάρ πτωχεύσαντος εκουσίως, ο κόσμος επλουτίσθη, Κύριε δόξα σοι.

Απολυτίκιον 'Ηχος δ'

Ο Θεός τών Πατέρων ημών ο ποιών αεί μεθ' ημών κατά τήν σήν επιείκειαν, μή αποστήσης τό έλεος σου αφ' ημών, αλλά ταίς αυτών ικεσίας, εν ειρήνη κυβέρνησον τήν ζωήν ημών.

Απολυτίκιον τής εορτής 'Ηχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα 'Ηχος γ'

Η Παρθένος σήμερον

Ο Δεσπότης σήμερον, εν Ιορδάνη επέστη, βαπτισθείς εν ύδασιν, υπό τού θείου Προδρόμου, άνωθεν ο Πατήρ δέ προσεμαρτύρει. Ούτός εστιν ο Υιός ο αγαπητός μου, καί το Πνεύμα επεφάνη, εν ξένη θέα, περιστεράς επ' αυτόν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτο

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα 'Ηχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Τήν έρημον πολίσαντες, εν ευσεβεία Θεού, τά πάθη ερημώσαντες, εν εγκρατεία σαφώς, ως φοίνιξ ηνθήσατε, βότρυας ψυχοτρόφους, αρετών θεοφόροι, φέροντας τοίς ανθρώποις, γλυκασμόν υπέρ μέλι, διό καί μεγαλύνομεν πίστει τήν μνήμην υμών.

Δόξα... καί νύν

Τής Εορτής, όμοιον

Τά ρείθρα ηγίαςας τά Ιορδάνια, τό κράτος συνέτριψας τής αμαρτίας, Χριστέ ο Θεός ημών, υπέκλινας τή παλάμη, σεαυτόν τού Προδρόμου, καί έσωσας εκ τής πλάνης, τών ανθρώπων τό γένος, διό σε ικετεύομεν. Σώσον τόν κόσμον σου.

Ο Κανών τής Εορτής καί τών Αγίων δύω. Κανών τών Μαρτύρων, ού η Ακροστιχίς.

Τῶν σὺν γεραίρῳ Μαρτύρων Σώτερ κλέος.
Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

«Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ πάντες λαοί, τῷ ἐν θαλάσῃ Ερυθρά, τὸν Φαραῷ
βυθίσαντι, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται».

Τίμιοι ὡς ἀστέρες θεολαμπεῖς, τῷ στερεώματι σοφοί, τῆς Εκκλησίας ὠφθητε,
καταυγάζοντες ἡμᾶς, θείαις λαμπρότησι Μάρτυρες.

Ὡφθητε ὥσπερ ἄνθρακες νοητοί, προσαναπτόμενοι πυρί, τοῦ Πνεύματος
Αοίδιμοι, καί εἰδώλων τὴν πυράν, ρείθροις αἱμάτων ἐσβέσατε.

Νάμασι προσκλυζόμενοι τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐν τοῖς ρείθροις τὴν ἡμῶν,
ασέβειαν βυθίσαντος, ἀθείας ποταμούς, Μάρτυρες ἀπεξηράνατε.

Θεοτοκίον

Στήσόν μου ἀμαρτίας τοὺς ὀχετοὺς, ἡ τοῦ θανάτου τὴν φθοράν, τῷ τόκῳ σου
μαράνασα, καί κατάνυξίν μοι δός, Θεοκυήτορ Πανάμωμε.

Κανὼν τῶν Οσίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς,

Ἄθλους ἀνυμνεῖν Πατέρων κλέος μέγα.
Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον

Ἀσκήσει φωτοειδεῖς γενόμενοι, Μακαριώτατοι, θεοειδεῖς ἐδείχθητε σαφῶς, τῇ
κενώσει τοῦ αἵματος, διό συνεπαγάλλεσθε, τοῖς Ἀσκηταῖς Χριστοῦ καί
Μάρτυσι.

Θαλάσση τῇ τῶν δακρύων πρότερον, ἐναπεπνίζατε, τὸν Φαραῷ Σοφοί τὸν
νοητόν, τῶν αἱμάτων δέ ὕστερον, τοῖς ὀχετοῖς ὠλέσατε, καί ἀφανία
παρεπέμψατε.

Λαμπρύνων ὁ φωτοδότης Κύριος, ὑμῶν τὴν ἀθλησιν, ὑπομονή θεράποντες
Χριστοῦ, φωταυγὴ ἀπειργάσατο, καί ἐμφανὴ τὴν ἀσκησιν, ὑπὲρ αὐγὰς ἡλίου
λάμπουσιν.

Οὐ θλίψις οὐκ ἀλγεινῶν ἐπίτασις, οὐ μακρυσμός παντελὴς τῶν κοσμικῶν
φροντίδων, Ἀθληταί, οὐ βαρβάρων ἀνήμερος, ἐπιδρομὴ τῆς κρείττονος, ἡμᾶς
ἐλπίδος ἀπηγάγετο.

Θεοτοκίον

Υπάρχων ὁ κατὰ φύσιν Κύριος, πᾶσιν ἀχώρητος, ἐν σοὶ χωρεῖται Δέσποινα
βροτός, εὐσπλαγχνία γενόμενος, ἵνα βροτούς δι' ἄφατον φιλανθρωπίαν

διασώσεται.

Τῶν Μαρτύρων

Ωδή γ'

«Τόν φόβον σου Κύριε, ἐμφύτευσον ταῖς καρδίαις τῶν δούλων σου καί γενοῦ ἡμῖν στερέωμα, τοῖς σέ ἐν ἀληθείᾳ, ἐπικαλουμένοις».

Ρεόντων τό ἀστατον μισήσαντες τῶν μελλόντων ἐποθήσατε, ἀδιάρρευστον ἀπόλαυσιν, γενναῖοι Στρατιῶται, Χριστοῦ τοῦ Παμβασιλέως.

Ἀνδρείως ἀντέστητε θεόφρονες, παρανόμως τῷ προστάσσοντι, ἀσεβείᾳ ὑποκλίνεσθαι, καί νίκης οὐρανόθεν, εὐρατε στεφάνους.

Ἰνδάλματα πλάνης ἠδαφίσατε, ἀπλανεῖς Χριστομάρτυρες, εαυτοῦς δέ ἀνεστήσατε, ναοὺς σεπτοῦς καί στήλας, τῆς θεογνωσίας.

Θεοτοκίον

Ρομφαία τό πρίν ἡ στρεφομένη, τάς εἰσόδους μοι δίδωσιν, αἰδουμένη τήν κεντήσασαν, Παρθενομήτορ λόγχην, τόν ἐκ σοῦ τεχθέντα.

Τῶν Οσίων

Οὐκ ἐν σοφίᾳ

Συντετριμμένη, διανοία Θεόν θεραπεύσαντες, συνετρίψατε ἐχθροῦ, μεγαλαυχίαν Μακάριοι, ξίφει συντριβόμενοι, καί θανατούμενοι.

Ἀποσκοποῦντες, τῶν μενόντων Σοφοί τό αἶδιον, τῶν ἀσάτων καί ρευστῶν, τό χαμερπές ἀπεκρούσασθε, ὅθεν μακαρίζεσθε, Οσιομάρτυρες.

Νόμῳ τῷ θείῳ, εὐσεβεῖ διανοία πειθήσαντες, τῆς σαρκὸς τάς ἡδονάς, δι' ἐγκρατείας ὠλέσατε, καί νύν ἐναθλήσαντες, δόξης ἐτύχετε.

Θεοτοκίον

Υπεραγία, υπεράγιον Λόγον κυήσασα, καθαγίασον ἡμῶν, καί τάς ψυχάς καί τά σώματα, τῶν μακαριζόντων σε, τήν Παναμώμητον.

Ο Ειρμός

«Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καί δυνάμει καί πλούτῳ Καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοί τῇ τοῦ Πατρός, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ Θεοῦ, οὐ γάρ ἐστὶν Ἅγιος, πλήν σου Φιλανθρωπε».

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων

Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ἐν ὕδασιν ομοῦ, τό μακάριον τέλος, ἐδέξασθε σοφοί, ἐν αὐτοῖς τόν βεβλίαρ, βυθίσαντες χάριτι, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μάρτυρες, ὅθεν στέφανον, ὡς νικηφόροι λαβόντες, συναγάλλεσθε, ταῖς τῶν Ἀγγέλων χορείαις, μεθ' ὧν ἡμῶν μέμνησθε.

Δόξα... τών Οσίων Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Ὡς πάροικοι δεικνυμενοί, καί παρεπίδημοί, καλύβας πηξάμενοι, ἐν ταῖς ἐρήμοις σαφώς, ἡσκήσατε Ὅσιοι, γύμνωσιν κοσμηθέντες, ἀρετῶν τῇ ἐνδύσει, σύμμορφοι γεγονότες, τών Χριστοῦ παθημάτων, διό καί ὑπεμείνατε, τήν τών βαρβάρων σφαγὴν.

Καί νύν... τῆς Εορτῆς ὅμοιον

Ὁφώς ὡς ἱμάτιον περιβαλλόμενος, τά ρεῖθρα περιβάλλεται τά Ιορδάνια, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ἀνωθεν μαρτυροῦντος, τοῦ Πατρὸς τῷ συνθρόνῳ, κάτωθεν προσφοιτώσης, τῆς τοῦ Πνεύματος δόξης, αὐτός ἐστὶν ὁ φωτίζων καί ἀγιάζων ἡμᾶς.

Τών Μαρτύρων

Ὡδή δ'

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά ἔργα σου, καί ἐδόξασά σου τήν θεότητα».

Ὡς τοῦ Λόγου διάκονος, λόγοις σου τήν ἀλογον ἐστηλίτευσας, Μάρτυς Ἑρμυλε ἀπόνοιαν, τών παρανομούντων προθυμότατα.

Μίαν φύσιν θεότητος, μίαν ἐξουσίαν, καί κυριότητα, οἱ θεόφρονες κηρύξαντες, πολυθέου πλάνης κατεφρόνησαν.

Ἀναρτήσῃ ξεόμενος, καί ταῖς ἀληθόσι περιδονούμενος, ἀπερίτρεπτος διέμεινας, ἀθλητά θεόφρον Μάρτυς Ἑρμυλε.

Θεοτοκίον

Ραθυμία καθεύδοντα, καί τῇ ἀμαρτία συγκαλυπτόμενον, πρὸς με, τάνοιαν με Πάναγνε, ὡς τοῦ Λόγου Μήτηρ ἀνακάλεσαι.

Τών Οσίων

Ἐπαρθέντα σε ἰδούσα

Μὴ τοῖς πάθεσι τοῦ σώματος ἠττηθέντες, τὸν δυσμενῆ ἠττήσατε, καί θανατωθέντες, ξίφει Παμμακάριστοι, ζωὴν πρὸς οὐράνιον, χαίροντες ομοῦ μετετέθητε.

Νεκρωθέντες πρὸς θανάτου δι' ἐγκρατείας, ἐθελουσίως Ὅσιοι, τών παρανομούντων ἀκουσίως ξίφεσι, δεινῶς τεθανάτωσθε, ζῆν μετὰ θανείν πιστευόμενοι.

Ἐπιάνθητε ὡς ἄρνες τῇ ἐγκρατεῖᾳ, καί ὡς κριοὶ ἐπίσημοι, χερσὶν αἰμοβόρων, λύκων ἀναιρεθέντες, ζωὴν πρὸς αἰώνιον, Ὅσιοι Χριστοῦ προσηνέχθητε.

Ἱερεῖς τε καί πρεσβύτεοι καί νεανίσκοι, οἱ Ραῖθω καί Σίναιον, ὅρος

κατοικούντες, Μάρτυρες γεγονάσιν, οσίως βιώσαντες, καί βιαιοτάτως τεθνήξαντες.

Θεοτοκίον

Νεουργεί τήν ανθρωπότητα νέον βρέφος, ο πρό αιώνων Κύριος, οφθείς εκ Παρθένου, καί βροτός γενόμενος, αυτώ μελωδήσωμεν. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ε'

«Ἴνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδοús μου κατεύθυνον δέομαι».

Τών βασάνων τά νέφη, Μάρτυρες πανεύφημοι ου κατεκάλυψαν, τήν υμών ανδρείαν, υπέρ ήλιον γάρ πεφανέρωται, ευσεβείας φέγγει, τούς ευσεβείς φωταγωγούσα, καί Δαιμόνων τόν ζόφον εξαίρουσα.

Υπερβάντες τούς όρους, τούς τής ανθρωπότητος θεομακάριστοι, καί τώ υπέρ φύσιν, ενωθέντες τελείαις καθάρσεσι, τάς πικράς βασάνους, καί τούς ξεσμούς, καί τάς αικίσει,σ, υπηνέγκατε γνώμης στερρότητι.

Ρωμαλέως αντέστης, Μάρτυς τώ δικάζοντι ένδοξε Έρμυλε, καί φωνής ακούσαι, ουρανόθεν Παμμάκαρ ηξίωσαι, τώ καλούντι πόθω, προσομιλών ως αθλοθέτη, καί τούς τούτου ρωννύοντι Μάρτυρας.

Θεοτοκίον

Ως καλή ως ωραία, ως τή καθαρότητι περιαστράπτουσα, τόν ωραίον κάλλει, εσωμάτωσας Λόγον καί τέτοκας, τόν τό είναι πάσι, θεουργικώς Παρθενομήτορ, παρεχόμενον πλούτω χρηστότητος.

Τών Οσίων

Συ Κύριέ μου φώς

Παράδεισος τρυφής, ζωής ξύλον τόν Κύριον, εδείχθητε μέσον έχων, τόν υμών ως θυσίαν, τό αίμα προσδεξάμενον.

Αιμάτων τούς κρουνοús, τών δακρύων συνάψαντες, τοίς ρεύμασι θεοφόροι, τόν πολύμορφον όφιν, εν τούτοις εβυθίσατε.

Τερπνότητα Θεού, καθοράν ηξιώθητε, αιώνιον ευφροσύνην, αντί κόπων καί πόνων, μακάριοι ειλήφατε.

Θεοτοκίον

Εκύησας Θεόν, υπέρ λόγον καί έννοιαν, καί έμεινας μετά τόκον, ως πρό τόκου Παρθένος, Αγνή θεοχαρίτωτε.

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδή ς'

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μοι τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ ἄδῃ προσήγγισε, καὶ δέομαι ὡς, Ἰωνάς. Ἐκ φθοράς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Ναμάτων ζωοποιῶν πληρωθέντες, ποταμίῳις ἀπερρίφητε ρεῖθοις, καὶ ἐν αὐτοῖς, δεδεγμένοι τὸ τέλος, τὸν τῆς κακίας προστάτην ἐπνίξατε, Πανεύφημοι, καὶ νῦν ἡμῖν, ἱαμάτων κρουνοὺς ἀναβλύζετε.

Σαργάνῃ υποβληθέντες προθύμως, παρεδόθητε βυθῷ Ἀθλοφόροι, καὶ πρὸς ζωὴν, ἀνηνέχθητε θεῖαν, τὰ δι' αἰῶνος ὑμῖν ἐλπιζόμενα, ευράμενοι χαρμονικῶς, μεγαλόφρονες Ἅγιοι Μάρτυρες.

Ὡράθης ἐν τῷ πικρῶς τιμωρεῖσθαι, καὶ ραβδίζεσθαι Στρατόνικε Μάρτυς, υπομονῆς ἀπερίτρεπτος στύλος, ἐπερειδόμενος βάσει τῆς Πίστεως, τὴν ἐνστάσιν τῶν διωκτῶν, ἀφανίζων καὶ λόγοις καὶ πράξεσι.

Θεοτοκίον

Τὰ πάθη τῆς ἀσθενούσης ψυχῆς μου, καὶ τὸ ἄλγος τῆς καρδίας Παρθένε, καὶ τοῦ νοός, ἐκτροπὰς πολυτρόπους, ὡς συμπαθὴς Θεοτόκε θεράπευσον, καὶ κόπασον τὸ χαλεπὸν, τῶν παθῶν μου κλυδώνιον δέομαι.

Τῶν Οσίων

Θύσω σοι μετὰ φωνῆς

Ρήξαντες, προσπαθείας δεσμὰ δι' ἀσκήσεως, βιαιοτάτῳ θανάτῳ, τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος λύεσθε, καὶ ἀλύτῳ, ἀγαπήσει δεσμεῖσθε τοῦ Κτίσαντος.

Ὡς ὄρη, ὑψηλὴ πολιτεία δεικνύμενοι, τὸν καταλήψεσθαι ὄρη, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν ἐπαπειλοῦντα, δυναστεία, τοῦ Χριστοῦ τοῖς ποσὶν ὑπετάξατε.

Νάμασιν, ἀρδευθέντες δακρύων Μακάριοι, γῇ ὡς καλὴ τε καὶ πίων, μαρτυρίου στάχυν καρποφορεῖτε, ἀποθήκαις, αἰωνίοις Χριστῷ συντηρούμενον.

Θεοτοκίον

Κοίμησον, τῶν παθῶν τῆς σαρκός μου τὰ κύματα, τῇ ἀκοιμήτῳ σου Κόρῃ, ἱκεσία δέομαι καὶ μὴ δώης, ἀμαρτίας, ἀφυπνώσαί με ὕπνον βαρύτατον.

Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον τῶν Οσίων

Ἦχος α' Τὰ ἄνω ζητῶν

Ἐκ τῆς κοσμικῆς, συγχύσεως ἐφύγετε, καὶ πρὸς γαληνὴν, κατάστασιν μετέστητε, μαρτυρίου αἵμασι, καὶ ἀσκήσεως πόνοις στεφόμενοι, ὅθεν καὶ

ανεδείχθητε, μαρτύρων καί. Οσίων ομόσκηνοι.

Ο Οίκος

Τά επί γῆς νεκρώσαντες μέλη, ζωηφόρῳ νεκρώσει, τοῦ Χριστοῦ καί Θεοῦ τό πάθος εξεικονίσατε, πρότερον ἐν τῇ καλῇ ἀσκήσει, καί τό δεύτερον πάλιν ἐν τῇ ἀθλήσει. Ὅθεν αὐτός, καί διπλοῦς τοὺς στεφάνους κατέπεμψε, ταῖς κάραις υμῶν Πατέρες, ἐτοιμάσας σκηνήν ἐπουράνιον, καί τόπον τόν αἰώνιον, ἐνθα νῦν ἀγαλλόμενοι ὠφθητε, Μαρτύρων καί Οσίων ομόσκηνοι.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΙΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ερμούλου καί Στρατονίκου.

Στίχοι

- Ἡ σαργάνη ναὺς, Ερμύλῳ Στρατονίκῳ,
- Κοινόν κατάπλουν εἰς βυθόν ποιούμενοις
- Ἐρμυλον ἡδ' ἐτάρων δεκάτῃ πνίξε τρίτῃ Ἰστρος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ἰακώβου, τοῦ ἀπὸ τῆς Νισίβεως.

Στίχοι

- Τόν Ἰάκωβον θνητὸν ὄντα τῇ φύσει,
- Θνητοῖς ὁμοίως μὴ θανεῖν οὐκ ἦν πρέπον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀθανάσιος ραβδιζόμενος τελειοῦται.

Στίχοι

- Ράβδοις Ἀθανάσιε σαυτὸν ἐκδίδως,
- Σπεύδων θανεῖν μέν, ζῆν δέ πολλῶ κρειπτόνως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Παχώμιος καί Παπυρίνος ἐν ποταμῷ τελειοῦνται.

Στίχοι

- Τοιοῦτον εὔρε καί Παπυρίνος τέλος,
- Οἶον σύ Παχώμιε, βληθεὶς εἰς ὕδωρ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Τά ἐγκαίνια τῆς Μονῆς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, τῆς καλουμένης τοῦ Βαθέος Ρύακος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδή ζ'

«Παῖδες Εβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως, καί εἰς ὁρόσον τό πῦρ μετέβαλον βοῶντες. Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας».

Έρρει μελίρρυτός σου γλώσσα, εκ τού στόματος πικρίαν τής καρδίας,
Στρατονίκου τού σου, συνάθλου κατευνάζων, αναβοώντος Έρμουλε, ο Θεός
ευλογητός εί.

Ράβδον δυνάμεως κατέχων, τόν σωτήριον Σταυρόν γενναίε Μάρτυς,
ραβδισμούς καρτερών, προθύμως αναμέλπεις. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός
εις τούς αιώνας.

Κήτους γαστρός ο διασώσας, συνεχόμενον Προφήτην παραδόξως, ποταμίων
υμών, υδάτων διασώζει τά νικηφόρα λείψανα, μετά τέλος Αθλοφόροι.

Θεοτοκίον

Λύων τής Εύας τήν κατάραν, τήν πανάμωμον κατώκησας γαστέρα, ευλογίας
πηγήν, βλυστάνων τοίς βοώσιν. Ευλογημένος Πάναγνε, ο καρπός τής σής
κοιλίας.

Τών Οσίων

Εν τή καμίνω Αβραμιαίοι

Λελαμπρυσμένοι, τής εγκρατείας τοίς πυρσεύμασιν, άθλοις Ιεροίς τε
Μάρτυρες προφανώς, φωτιζόμενοι μετέβητε, πρός φέγγος άδυτον, καί
ημέρας υιοί χρηματίζετε.

Εθελουσίως, τών εν κόσμω ηδέων ξενούμενοι, ξένως τώ βροτοίς οφθέντι διά
σαρκός, ωκειώθητε τά μένοντα, καί μή φθειρόμενα, αγαθά κληρωσάμενοι
Όσιοι.

Ο θείος Παύλος, καί Ιωάννης καί Θεόδουλος, Νείλος, εφεξής τε πάντες
πανευκλεώς, καί θανόντες καί βιώσαντες, μακαριζέσθωσαν, Ασκηταί καί
αοίδιμοι Μάρτυρες.

Θεοτοκίον

Σέ τήν τό μάννα, τής ζωής εν κοιλία βαστάσασαν, πάλαι μανναδόχος στάμνος
ως αληθώς, προετύπου εμφανέστατα. Ευλογημένη σύ, εν γυναιξί πανάμωμε
Δέσποινα.

Τών Μαρτύρων

Ωδή η'

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν εμμανώς
εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τού, τούς ιδών, τόν
δημιουργόν, καί, Λυτρωτήν ανεβόα, οι παίδες ευλογείτε, ιερείς άνυμνείτε,
λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Εγκαρτερείς τυπτόμενος, καί δεινώς σπαθιζόμενος, καί τοις νιφετοίς, τών
αλγεινών κυκλούμενος, αοίδιμε Έρμουλε, τού Στρατονίκου δέ ποδηγός, πρός

τής ευσεβείας, τούς αγώνας εγένου, μεθ' ού καί ανεβόας, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Οι ακλινείς τό φρόνημα, καί γενναίοι τήν άθλησιν, καί τών ουρανίων, δωρεών επάξιοι, οι λίθοι οι έντιμοι, τά τών πιστών προπύργια, λίθοις κελευσθέντες, ού προσένειμαν σέβας. Θεώ δέ τώ τών όλων, ανεβόων Δεσπότη. Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Σού τάς πλευράς τοίς όνουξιν, ανορύπτων ο τύραννος, καί τοίς σπαθισμοίς, ανηλεώς συγκόπτων σε, τόν νούν ουκ εσάλευσεν, ερηρυσμένον θεία στοργή, καί του Λυτρωτού, κατανοούντα τό κάλλος, ώ νύν εν παρρησία, γεγηθώς ανακράζεις, Λαός υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ο κατά πάντα τέλειος, καί τή φύσει απρόσιτος, ώφθη προσιτός μοι, σάρκα περικείμενος, εκ σου Απειρόγαμε, όν εκτενώς ικέτευε, τών ανομιών μου τό φορτίον σκορπίσαι, καί σώσαι μελωδούντα. Ιερείς ευλογείτε, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τών Οσίων

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Μέγιστος χορός ασκητικοίς, ανδραγαθήμασιν, ωραϊζόμενος, Οσίους σήμερον άπαντας, χορευτάς ενθέους δείκνυσιν, ανευφημούντας μέν αυτόν, Χριστώ δέ ψάλλοντας. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ετύθητε οία περ αμνοί, βαρβάρων ξίφεσι, κατακοπτόμενοι, καί προσηνέχθητε τέλεια, τώ τυθέντι Λόγω σφάγια, καί πρωτοτόκων εν σκηναίς κατεσκηνώσατε, μελωδούντες. Πάντα τά έργα υμνεíte τόν κυριον.

Γυμνοί πάσης όντες ηδονής, τόν τούς προπάτορας, απογυμνώσαντα, Πατέρες Όσοι κάκιστον, δυσμενή απεγυμνώσατε, καταστολήν δέ Ιεράν, ως εναθλήσαντες ειληφότες, τούτον αισχύνην Σοφοί ενεδύσατε.

Θεοτοκίον

Ανοίγεται πάλιν διά σου, ο πρίν Παράδεισος, καί επεισάγεται, ο πρίν κατάκριτος άνθρωπος, καί Θεούται αληθέστατα, Θεοχαρίτωτε Αγνή, βροτών τό φύραμα τών βοώντων. Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τών Μαρτύρων

Ωδή θ'

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο Ύψιστος

εκών, κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος. Διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Ιστίω Μάρτυρες Χριστού, τών βασάνων διελθόντες τό πέλαγος, εγκαθωρμίσθητε, πρός τούς λιμένας τής αναπαύσεως, όπου Μάρτύρων οι χοροί, Δικαίων ομήγυρις, ένθα τό άδυτον φώς, καί χαρά εορταζόντων τώ πνεύματι.

Ώθρισαν οι θεοφεγγείς, αληθείας μεγαλόφρονες Μάρτυρες, πρός τόν εκλάμπαντα, πρό Εωσφόρου άδυτον Ήλιον, παραδραμόντες τό βαθύ, σκότος τών κολάσεων, καί νύν αυγάζουσι, σωτηρίας φωτισμόν ταίς ψυχαίς ημών.

Σήμερον μνήμην Ιεράν, τής αθλήσεως υμών Παμμακάριστοι, η Εκκλησία Χριστού, επιτελούσα άγει χαρμόσουνον, καί φωτοφόρον εορτήν, Θεόν μεγαλύνουσα, τόν στεφοδότην υμών, μεγαλύνοντα υμάς ως θεράποντας.

Ήρθητε πρός περιφανές, μαρτυρίου αληθώς ύψος άγιον, καί κατειλήφατε, τού πόθου πέρας όντως μακάριοι, τήν βασιλείαν τού Θεού, λαβόντες ασάλευτον, Μάρτυς Στρατόνικε, σύν Ερμούλω τώ σοφώ καί θεόφρονι.

Θεοτοκίον

Φείσαι μου Σώτερ ο τεχθείς, καί φυλάξας τήν τεκούσάν σε άφθορον, μετά τήν κύησιν, όταν καθίσης κρίναι τά έργα μου, τās ανομίας παρορών, καί τās αμαρτίας μου, ως αναμάρτητος, ελεήμων ως Θεός καί φιάνθρωπος.

Τών Οσίων

Λίθος αχειρότητος

Ιερολογίαις Ιεραίς, τούς Οσίους δεύτε Πατέρας, τούς εν Ραϊθώ καί Σιναίω, βεβιωκότας εν Οσιότητι, καί ευσεβώς αθλήσαντας, μεγαλοφώνως μεγαλύνωμεν.

Ως πανευκλεείς Αθλοφόροι, οι εν ασκήσει υμών πόνοι! ως υπερφερείς οι αγώνες, εν οίς τόν πλάνον κατεπταλαίσατε! ως θαυμαστή η άθλησις, δι' ής νομίμως κατεστέφθητε!

Σώμα καί ψυχήν τώ Κυρίω, καθιερώσατε οσίως, τοίς τής εγκρατείας ιδρώσιν, αγιασθέντες καί ταίς τού αίματος, επιρροαίς ξηράναντες, βαρβαρικής κακίας θάλασσαν.

Η θεοφεγγής υμών μνήμη, άνατολαίς λαμπруνομένη, τών διά Χριστόν υμών πόνων, τās διανοίας πάντων Μακάριοι, περιουγάζει χάριτι, τού παντουργού καί θείου Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Φρίπτει Χερουβίμ καθορώντα, τόν εν αυτοίς, αρρήτω λόγω, επικαθεζόμενον Λόγον, Μητρός αγκάλαις βρέφος κρατούμενον, σου Παναγία Δέσποινα,

υψηλοτέρα πάσης κτίσεως.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος
ετμήθη, Χριστός συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ
Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τών Οσίων Εν πνεύματι τώ ιερώ

Τοίς πόνοις τής ασκήσεως, τόν αρχέκακον όφιν, εις τέλος απεκτείνετε, επί
τέλους δέ στέφη, τού μαρτυρίου ήρασθε, τών Πατέρων καύχημα, καί τών
Μαρτύρων η δόξα, Ραϊθώ καί Σιναίου, η πανέορτος πληθύς, τών θαυμασίων
Πατέρων.

Τής Εορτής όμοιον

Φωτός αδύτου γέγονεν, η παρούσα ημέρα. Χριστός γάρ η αλήθεια, ήλθεν νύν
επεφάνη, ψαλμοίς αυτόν επαξίως, καί ωδαίς υμνήσωμεν, ως Πλάστην τε καί
Δεσπότην. Ω καινού μυστηρίου! τού Αδάμ ο Ποιητής, βουλήσει άνθρωπος
ώφθη.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Δεύτε καί ημείς, εν αισθήσει της καρδιάς, δράμωμεν πιστοί, εν τοίς ρείθροις
Ιορδάνου, καί τόν Χριστόν ιδόντες, σαρκικώς βαπτιζόμενον, υπό Ιωάννου τού
Προδρόμου, νύν σύν αυτό δoξολογούντες, αυτό κράζωμεν. Ευλογημένος ο
φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω.

Νύν τού Ιεσσαί, ανεβλάστησεν η ράβδος, θείαν κιβωτόν, καί τού μάννα
θεοδόχον, εξ ής προήλθεν άνθος, τής ζωής τό ακήρατον, όν ο Ιορδάνης
καταπτήξας, καί ο Ιωάννης χειραπτήσας, πιστώς έκραζεν. Ευλογημένος ο
φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά
οπίσω;

Άσατε ωδαίς, αι ουράνιαι Δυνάμεις, ψάλατε βροτοί, καί αγάλλεσθε
συμφώνως, ιδού γάρ ο Δεσπότης, τού Πατρός τό απαύγασμα, έρχεται εν
ρείθροις, Ιορδάνου, ίνα βαπτισθή υπό τού δούλου, λαοί κράζωμεν.
Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Μακάριοί εστε Όσιοι, καί Μάρτυρες Χριστού τού Θεού. Όσιοι μέν, ότι
δικαιοσύνης χάριν εδιώχθητε. Μάρτυρες δέ, ότι μάχαιρα υμάς ουκ εχώρισε
τής αγάπης τού Χριστού, καί διά τούτο χαίρετε, ότι πολύς ο μισθός υμών εν

τοῖς ουρανοῖς.

Καί νύν... ο αὐτός

Σήμερον ἡ κτίσις φωτίζεται, σήμερον τὰ πάντα ευφραίνονται, τὰ ουράνια ἅμα καί τὰ ἐπίγεια Ἄγγελοι καί ἄνθρωποι συμμίσγυνται, ὅπου γάρ Βασιλέως παρουσία, καί ἡ τάξις παραγίνεται. Δράμωμεν τοίνυν ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην, ἴδωμεν πάντες τὸν Ἰωάννην, πῶς βαπτίζει κορυφὴν ἀχειροποίητον καί ἀναμάρτητον. Διὸ Ἀποστολικὴν φωνὴν προσάδοντες, συμφώνως βοήσωμεν. Ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ σωτήριος πάσιν ἀνθρώποις, καταυγάζουσα, καί παρέχουσα πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀββάδων. Απόδοσις τῶν Ἁγίων Θεοφανείων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Ἦχος β'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Τὸν φωτισμὸν ἡμῶν, τὸν φωτίσαντα πάντα ἄνθρωπον, ἰδὼν ὁ Πρόδρομος, βαπτισθῆναι παραγενόμενον, χαίρει τῇ ψυχῇ, καί τρέμει τῇ χειρὶ, δείκνυσιν αὐτόν, καί λέγει τοῖς λαοῖς, Ἴδε ὁ λυτρούμενος τὸν Ἰσραὴλ, ὁ ἐλευθερῶν ἡμᾶς ἐκ τῆς φθοράς. Ω ἀναμάρτητε, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι. **(Δίς)**

Τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν, ὑπὸ δούλου βαπτιζομένου, καί τῇ τοῦ Πνεύματος παρουσία μαρτυρουμένου, ἐφρίξαν ὁρώσαι Ἀγγέλων στρατιαί, φωνὴ δὲ ουρανόθεν ἠνέχθη ἐκ Πατρός. Οὗτος ὃν ὁ Πρόδρομος χειροθετεῖ, Υἱὸς μου ὑπάρχει ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι. **(Δίς)**

Τὰ Ἰορδάνια ρεῖθρα, σέ τὴν πηγὴν ἐδέξατο, καί ὁ Παράκλητος, ἐν εἶδει περιστεράς κατήρχετο, κλίνει κορυφὴν, ὁ κλίνας ουρανοῦς, κράζει καί βοά, πηλὸς τῷ πλαστούργῳ. Τί μοι ἐπιτάτεις τὰ ὑπὲρ ἐμέ; ἐγὼ χρεῖαν ἔχω τοῦ σοῦ Βαπτισμοῦ. Ω ἀναμάρτητε, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σῶσαι βουλόμενος, τὸν πλανηθέντα ἄνθρωπον, οὐκ ἀπηξίωσας δούλου μορφὴν ἐνδύσασθαι, ἔπρεπε γάρ σοί τῷ Δεσπότῃ, καί Θεῷ, ἀναδέξασθαι τὰ ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν, σὺ γάρ βαπτισθεὶς σαρκὶ Λυτρωτά, τῆς ἀφέσεως ἠξίωσας ἡμᾶς, διὸ βοῶμέν σοι. Εὐεργέτα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν...

Ὁ αὐτός Βύζαντος

Υπέκλινας κάραν τῷ Προδρόμῳ, συνέθλασας κάρας τῶν δρακόντων,

επέστης εν τοῖς ρείθροις, εφώτισας τὰ σύμπαντα, τού δοξάζειν σε Σωτήρ, τόν φωτισμόν τών ψυχών ημών.

Απόστιχα Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ἦχος πλ. β' Ανατολίου

Εν Ιορδάνη ποταμῷ, ἰδών σε ο Ιωάννης πρὸς αὐτόν ἐρχόμενον ἔλεγε, Χριστέ ὁ Θεός. Τί πρὸς τόν δούλον παραγέγονας, ρύπον μή ἔχων Κύριε; εἰς ὄνομα δέ τίνος σε βαπτίσω; Πατρός; ἀλλὰ τούτον φέρεις ἐν εαυτῷ. Υἱού; ἀλλ' αὐτός υπάρχεις ο σαρκωθείς. Πνεύματος Αγίου; καί τούτο οἶδας διδόναι τοῖς πιστοῖς διὰ στόματος. Ὁ ἐπιφανείς Θεός, ἐλέησον ἡμάς.

Ὁ αὐτος

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καί ἐφυγεν, ο Ιορδάνης ἐστάφη εἰς ὀπίσω,

Εἶδοσάν σε ὕδατα ὁ Θεός, εἶδοσάν σε ὕδατα καί ἐφοβήθησαν, πρὸς τήν σὴν γάρ δόξαν ἀντοφθαλμήσαι τὰ Χερουβὶμ οὐ δύνανται, οὐδὲ ἀτενίσαι τὰ Σεραφίμ, ἀλλὰ φόβῳ παριστάμενα, τὰ μὲν βαστάζουσι, τὰ δὲ δοξάζουσι τήν δύναμίν σου. Μεθ' ὧν οἰκτίρμον, ἀναγγέλλομεν τήν αἰνεσίαν σου λέγοντες. ὁ ἐπιφανείς Θεός, ἐλέησον ἡμάς.

Ὁ αὐτος

Στίχ. Τί σοί ἐστι θάλασσα, ὅτι ἐφυγες; καί σοί Ιορδάνη ὅτι ἀνεχώρησας εἰς τὰ ὀπίσω;

Σήμερον ὁ οὐρανοῦ καί γῆς Ποιητής, παραγίνεται σαρκί ἐν Ιορδάνη, Βάπτισμα αἰτῶν ὁ ἀναμάρτητος, ἵνα καθάρῃ τόν κόσμον ἀπὸ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, καί βαπτίζεται ὑπὸ δούλου, ὁ Δεσπότης τῶν ἀπάντων, καί καθαρισμόν δι' ὕδατος τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρεῖται. Αὐτῷ βοήσωμεν, ὁ ἐπιφανείς Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος πλ. δ'

Θεοφάνους τόν ἐκ Παρθένου Ἥλιον, βλέπων ὁ ἐκ στεῖρας Λύχνος φαεινός, ἐν Ιορδάνη αἰτούμενον Βάπτισμα, ἐν δειλίᾳ καί χαρᾷ, ἐβόα πρὸς αὐτόν. Σύ με ἀγίασον Δέσποτα τῇ θείᾳ Ἐπιφανείᾳ σου.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερῶθη προσκύνησις, τοῦ γάρ Γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει σοι, ἀγαπητόν σε Υἱόν ὀνομάζουσα, καί τό Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστεράς, ἐβεβαίου τοῦ λόγου τό ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανείς Χριστέ ὁ Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Ἐκ τρίτου, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογία

Κάθισμα 'Ηχος γ'
Τήν ωραιότητα

Επιφανέντος σου εν Ιορδάνη Σωτήρ, καί βαπτισθέντος σου υπό Προδρόμου Χριστέ, ηγαπημένος Υιός εμαρτυρήθης, όθεν καί συνάναρχος, τώ Πατρί πεφανέρωσαι. Πνεύμα δέ τό Άγιον, επί σέ κατεγίνετο, εν ώ καί φωτισθέντες βοώμεν. Δόξα Θεώ τώ εν Τριάδι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογία

Κάθισμα 'Ηχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ιορδάνη ποταμέ, τί εθαμβήθης θεωρών. Τόν αθεώρητον γυμνόν, είδον καί έφριξα φησί, καί πώς γάρ τούτον ουκ έμελλον φρίξαι καί δύναι; οι Άγγελοι αυτόν, Ορώντες έφριξαν, εξέστη ουρανός, καί γή επρόμαξε, καί συνεστάλη θάλασσα καί πάντα, τά ορατά καί αόρατα, Χριστός εφάνη, εν Ιορδάνη, αγιάσαι τά ύδατα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τον Πολυέλεον

Κάθισμα 'Ηχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Τά ρείθρα ηγίαςας τά Ιορδάνια, τό κράτος συνέτριψας, τής αμαρτίας, Χριστέ ο Θεός ημών. υπέκλινας τή παλάμη, σεαυτόν τού Προδρόμου, καί έσωσας εκ πλάνης, τών ανθρωπων τό γένος. διό σε ικετεύομεν. Σώσον τόν κόσμον σου.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Είθ' ούτως, οι Κανόνες

Κανών τού Κυρίου Κοσμά ού η Ακροστιχίς.

Βάπτισμα ρύψις γηγενών αμαρτάδος.

Ωδή α' 'Ηχος β' Ο Ειρμός

«Βυθού ανεκάλυψε πυθμένα, καί διά ξηράς οικείους έλκει, εν αυτώ κατακαλύψας αντιπάλους, ο κραταιός, εν πολέμοις Κύριος, ότι δεδόξασται.».

Αδάμ τόν φθαρέντα αγαπλάπτει, ρείθροις Ιορδάνου καί δρακόντων, κεφαλάς εμφωλευόντων διαθλάπτει, ο Βασιλεύς τών αιώνων Κύριος, ότι δεδόξασται.

Πυρί τῆς θεότητος αὐλῶ, σάρκα υλικὴν ἠμφιεσμένος, Ἰορδάνου περιβάλλεται
τό νάμα, ο σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου Κύριος, ὅτι δεδόξασται.

Τόν ρύπον ο σμήχων τῶν ἀνθρώπων, τούτοις καθαρθεὶς ἐν Ἰορδάνῃ, οἷς
θελήσας ὡμοιώθη ὁ ἦν μείνας, τοὺς ἐν σκότει φωτίζει Κύριος, ὅτι δεδόξασται.

Ἴτερος Κανὼν Ἰαμβικός, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, οὐ ἡ
Ἀκροστιχὶς διὰ Στίχων Ἡρωελεγείων.

Σήμερον ἀχράντοιο βαλῶν, θεοφεγγεῖ πυρσῶ,
Πνεύματος, ἐνθάπτει νάμασιν, ἀμπλακίην,
Φλέξας παμμεδέοντος εὖς Παίῖς. Ἡπιόων δέ,
Υμνηταῖς μελέων τῶν δε δίδωσι χάριν.

Ὡδὴ α' Ἦχος β' Ο Εἰρμός

«Στείβει θαλάσσης, κυματούμενον σάλον,
Ἑπειρον αὐθις, Ἰσραὶλ δεδειγμένον.
Μέλας δέ πόντος, τριστάτας Αἰγυπτίων,
Ἐκρυψεν ἀρδην, ὑδατόστρωτος τάφος,
Ρώμη κραταιά, δεξιὰς τοῦ Δεσπότης.»

Ὅρθρου φανέντος τοῖς βροτοῖς σελασφόρου,
Νύν ἐξ ἐρήμου, πρὸς ροὰς Ἰορδάνου
Ἀναξ υπέσχεσ, ἡλίου σὸν αὐχένα,
Χώρου ζοφώδους, τὸν Γενάρχην ἀρπάσαι,
Ρύπου τε παντός, ἐκκαθάραι τὴν κτίσιν.

Ἀναρχε ρεῖθροις, συνταφέντα σοι Λόγε,
Νέον περαίνεις, τὸν φθαρέντα τὴ πλάνη ,
Ταύτην ἀφράστως, πατρόθεν δεδεγμένος,
Ὅπα κρατίστην. Οὗτος ἡγαπημένος,
Ἴσος τέ μοι Παῖς, χρηματίζει τὴν φύσιν.

Ὡδὴ γ' Ο Εἰρμός

«Ἰσχύν ο διδούς, τοῖς Βασιλεύσιν ἡμῶν Κύριος, καὶ κέρας χριστῶν αὐτοῦ
υψών, Παρθένου ἀποτίκτεται, μολεῖ δέ πρὸς τό Βάπτισμα, διό πιστοὶ
βοήσωμεν. Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ο Θεός ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου
Κύριε.»

Στειρεύουσα πρὶν, ἠτεκνωμένη δεινῶς σήμερον, εὐφραίνου Χριστοῦ ἡ
Εκκλησία, δι' ὕδατος καὶ Πνεύματος, υιοὶ γάρ σοι γεγέννηνται, ἐν πίστει
ἀνακράζοντες. Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ο Θεός ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν
σου Κύριε.

Μεγάλῃ φωνῇ, ἐν τῇ ἐρήμῳ βοᾷ Πρόδρομος. Χριστοῦ ετοιμάσατε οδοὺς, καὶ

τρίβους τού Θεού ημών, ευθείας απεργάσασθε, εν πίστει ανακράζοντες. Ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

«Όσοι παλαιών, εκλελύμεθα βρόχων,
Βορών λεόντων, συντεθλασμένων μύλας,
Αγαλλιώμεν, καί πλατύνωμεν στόμα,
Λόγω πλέκοντες, εκ λόγων μελωδίαν,
Ω τών πρός ημάς, ήδεται δωρημάτων.»

Νέκρωσιν ο πρίν, εμφυτεύσας τή κτίσει,
Θηρός κακούργου, σχηματισθείς εις φύσιν,
Επισκοπείται, σαρκική παρουσία.
Όρθρω φάναντι, προσβαλων τώ Δεσπότη,
Φλάν τήν εαυτού, δυσμενεστάτην κάραν.

Έλκει πρός αυτόν τήν θεόδητον φύσιν,
Γαστρός τυράννου, συγκεχωσμένην όροις.
Γεννά τε αύθις, γηγενών αναπλάσει,
Έργον φέριστον, εκτελών ο Δεσπότης.
Ίκται γάρ αυτήν, εξαλεξήσαι θέλων.

Η Υπακοή Ήχος πλ. α'

Ότε τή Επιφανεία σου εφώτισας τά σύμπαντα, τότε η αλμυρά τής απιστίας
θάλασσα έφυγε, καί ο Ιορδάνης κάτω ρέων εστράφη, πρός ουρανόν ανυψών
ημάς, αλλά τώ ύπει τών θείων εντολών σου, συντήρησον Χριστέ ο Θεός,
πρεσβείαις τής Θεοτόκου, καί ελέησον ημάς.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ακήκοε Κύριε φωνής σου, όν είπας, Φωνή βοώντος εν ερήμω ότε
εβρόντησας πολλών επί υδάτων, τώ σώ μαρτυρούμενος Υιώ, όλος γεγονώς
τού παρόντος, Πνεύματος δέ εβόησε. Σύ εί Χριστός, Θεού σοφία καί
δύναμις».

Ρυπτόμενον ήλιον τίς είδεν, ο Κήρυξ βοά, τόν έκλαμπρον τή φύσει, ίνα σε
ϋδασιν Απαύγασμα τής δόξης, Πατρός χαρακτήρ αιδίου εκπλύνω, καί χόρτος
ών, πυρί ψαύσω τής σής θεότητος; σύ γάρ Χριστός, Θεού σοφία καί δύναμις.

Υπέφηнен ένθεον ήν είχεν, ευλάβειαν Μωσής περιτυχών σοι, ως γάρ τής
βάτου σε φωνήσαντα ησθήθη, ευθύς απεστράφη τάς όψεις, εγω δέ πώς
βλέψω σε τρανώς, ή πώς χειροθετήσω σε; σύ γάρ Χριστός, Θεού σοφία καί
δύναμις.

Ψυχής τελών έμφρονος, καί λόγω τιμώμενος, απύχων ευλαβούμαι, εί γάρ
βαπτίσω σε, κατήγορόν μοι έσται, πυρί καπνιζόμενον όρος, φυγούσα δέ

θάλασσα διχή, καί Ιορδάνης ούτος στραφεῖς, σύ γάρ Χριστός, Θεοῦ σοφία καί δύναμις.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

«Πυρσῶ καθαρθεῖς μυστικῆς θεωρίας,
Υμνῶν Προφήτης τήν βροτῶν καινουργίαν,
Ρήγνυσι γήρυν, Πνεύματι κροτουμένην,
Σάρκωσιν ἐμφαίνουσιν ἀρρήτου Λόγου,
Ὡ τῶν δυναστῶν τά κράτη συνετρίβη».

Πεμφθεῖς ὁ Πατρός παμφαέστατος Λόγος,
Νυκτός διώσαι τήν καχέσπερον σχέσιν,
Ἐκριζον ἡκεις, καί βροτῶν αμαρτίας,
Υἱας συνελκύσαι τε τή σή Βαπτίσει,
Μάκαρ φαεινούς, ἐκ ροῶν Ιορδάνου.

Αὐτόν προσιδῶν τόν περίκλυτον Λόγον,
Τρανῶς ὁ κήρυξ ἐκβοάται τή κτίσει,
Οὔτος προῶν μου, δεύτερος τῷ
σαρκίῳ, Σύμμορφος ἐξέλαμψεν ἐνθέῳ σθένει,
Ἐχθιστον ἡμῶν ἐξελεῖν αμαρτίαν.

Νομήν πρός αὐτήν τήν φερέσβιον φέρων,
Θηρά δρακόντων φωλεοίς ἐπιτρέχων.
Ἀπλητα κύκλα καββαλῶν Θεός Λόγος,
Πτέρνη τε τόν πλήττοντα παμπήδην γένος,
Τούτον καθειργνύς, ἐκσαώζει τήν κτίσιν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ιησοῦς ὁ ζωῆς ἀρχηγός, λύσαι τό κατάκριμα ἡκει, Ἀδάμ τοῦ πρωτοπλάστου,
καθαρσίῳν δέ, ὡς Θεός μή δεόμενος, τῷ πεσόντι καθαίρεται ἐν τῷ Ιορδάνῃ,
ἐν ᾧ τήν ἐχθραν κτείνας, ὑπερέχουσιν πάντα νοῦν, εἰρήνην χαρίζεται».

Συνελθόντων ἀπειρῶν λαῶν, ὑπὸ Ἰωάννου βαπτισθῆναι, αὐτός ἐν μέσῳ ἔστη,
προσεφώνει δέ τοῖς παρούσι. Τίς ἔδειξεν ἀπειθεῖς, τήν ὀργήν ὑμῖν ἐκκλίνει
τήν μέλλουσαν; καρπούς ἀξίους Χριστῷ ἐκτελεῖτε, παρῶν γάρ νῦν, εἰρήνην
χαρίζεται.

Γεωργός ὁ καί Δημιουργός, μέσος ἐστηκώς ὡς εἰς ἀπάντων, καρδίας
ἐμβατεύει, καθαρτήριον δέ πτύον χειρισάμενος, τήν παγκόσμιον ἄλωνα
πανσόφως διῴστησι, τήν ἀκαρπῖαν φλέγων, εὐκαρπούσιν αἰώνιον, ζωήν
χαρίζομενος.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

«Ἐχθροῦ ζοφώδους καί βεβορβορωμένου,

Ιόν καθάρσει Πνεύματος λελουμένοι,
Νέαν προσωρμίσθημεν απλανή τρίβον,
Άγουσαν απρόσιτον εις θυμηδίαν,
Μόνοις προσιτήν, οἱς Θεός Κατηλλάγη».

Αθρών ο Πλάστης εν ζόφω τών πταισμάτων,
Σειραῖς αφύκτοις, όν διαρθροί δακτύλοις,
Ίστησιν αμφ' ώμοισιν εξάρας άνω,
Νύν εν πολυρρύτοισι δίναις εκπλύνων,
Αίσχους παλαιού τής Αδάμ καχεξίας.

Μετ' ευσεβείας προσδάμωμεν ευτόνως,
Πηγαῖς αχράντοις ρεύσεως σωτηρίου,
Λόγον κατοπτεύσοντες έξ ακηράτου,
Άντλημα προσφέροντα δίψης ενθέου,
Κόσμου προσηνώς εξακείμενον νόσον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Η φωνή τού Λόγου, ο λύχνος τού Φωτός, ο Εωσφόρος, ο τού Ηλίου
Πρόδρομος, εν τή ερήμω, Μετανοείτε, πάσι βοά τοῖς λαοῖς, καί
προκαθαίρεσθε, ιδού γάρ πάρεστι Χριστός, εκ φθοράς τόν κόσμον
λυτρούμενος».

Γεννηθείς αρρεύστως, εκ Θεού καί Πατρός, εκ τής Παρθένου, δίχα σαρκούται
ρύπου Χριστός, ού τόν ιμάντα, τήν εξ ημών τού Λόγου συνάφειαν, λύειν
αμήχανον (διδάσκει ο Πρόδρομος), γηγενείς εκ πλάνης λυτρούμενος.

Εν πυρί βαπτίζει, τελευταίω Χριστός, τούς απειθούντας, καί μή Θεόν
φρονούντας αυτόν, εν Πνεύματι δέ καινοποιεί, δι' ύδατος χάριτι, τούς
επιγνώμονας αυτού τής θεότητος, τών πλημμελημάτων λυτρούμενος.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

«Ιμερτόν εξέφηνε σύν πανολβίω,
Ήχω Πατήρ, όν γαστρός εξηρεύξατο.
Ναί φησιν, Ούτος, συμφυής γόνος πέλων,
Φώταυγος εξώρουσεν ανθρώπων γένους,
Λόγος τέ μου ζών, καί βροτός προμηθεία.

Εκ ποντίου λέοντος ο τριέσπερος,
Ξένως Προφήτης εγκάτοις φλοιδούμενος,
Αύθις προήλθε, τής παλιγγενεσίας,
Σωτηρίαν δράκοντος εκ βροτοκτόνου,
Πάσι προφαίνων, τών χρόνων επ' εσχάτων.

Ανειμένων Πόλοιο παμφαών πτυχών,

Μύστης ορά πρός Πατρός εξικνούμενον,
Μένον τε Πνεύμα τώ παναχράντω
Λόγω, Επελθόν ως πέλειαν αφράστω τρόπω,
Δήμοις τε φαίνει, προσδραμείν τώ Δεσπότη.

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Επεφάνης σήμερον τή οικουμένη, καί τό φῶς σου Κύριε, εσημειώθη εφ' ημάς,
έν επιγνώσει υμνούντάς σε. Ἦλθες εφάνης τό Φῶς τό απρόσιτον.

Ο Οίκος

Τή Γαλιλαία τών Εθνών, τή τού Ζαβουλών χώρα, καί τού Νεφθαλείμ γαία, ως
εἶπεν ο Προφήτης, φῶς μέγα ἔλαμψε Χριστός, τοῖς εσκοτισμένοις φαινή
ώφθη αυγή, εκ Βηθλεέμ αστράπτουσα, μάλλον δέ εκ Μαρίας ο Κύριος πάση
τή οικουμένη ανατέλλει τās ακτίνας, ο Ἥλιος τής Δικαιοσύνης. Διό οι εξ Αδάμ
γυμνοί, δεύτε πάντες υποδύωμεν αυτόν, ίνα θαλφθώμεν, σκέπη γάρ γυμνών,
καί αίγλη εσκοτισμένων, ήλθες εφάνης τό Φῶς τό απρόσιτον.

Συναξάριον

Τή ΙΔ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Αββάδων, τών εν Σινά όρει
αναιρεθέντων.

Στίχοι

- Σπάθαι τό πράξαν ώδε τούς πολλούς φόνους,
- Τό δ' αύ πεπονθός, άνδρες αρετής φίλοι.
- Αββάδας αμφί τετάρτη καί δεκάτη κτάνε χαλκός.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων τριάκοντα τριών Πατέρων, τών εν τή
Ραϊθω αναιρεθέντων.

Στίχοι

- Ως πρίν Ραχήλ τά τέκνα, νύν τούς Αββάδας,
- Κλαίει Ραϊθώ, συγκεκομμένους σπάθαις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημων Θεοδούλου, υιού
Νείλου τού σοφού.

Στίχοι

- Ο Θεόδουλος αρεταίς ώφθη μέγας,
- Μιμούμενος μάλιστα πατρός τόν βίον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου πατρός ημών Στεφάνου, τού
κτίσαντος τήν Μονήν τού Χηνολάκκου.

Στίχοι

- Τώ Χηνολάκκου τήν Μονήν δειμαμένω.
- Θείω Στεφάνω, λάκκος ωρύχθη τάφου.

Τή αυτή ημέρα, η αγία Μάρτυς Αγνή, εν σκοτεινή φρουρά βληθείσα,
τελειούται.

Στίχοι

- Αγνήν άναγνοι θέντες εις οίκον σκότους,
- Πάμφωτον αυτή προύξένησαν οικίαν.

Ταίς τών αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός,ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Νέους ευσεβείς, καμίνω πυρός προσομιλήσαντας, διασυρίζον πνεύμα δρόσου, αβλαβείς διεφύλαξε, καί θείου Αγγέλου συγκατάβασις, όθεν εν φλογί δροσιζόμενοι, ευχαρίστως ανέμελπον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Όσπερ ουρανώ, σύν τρόμω καί θαύματι παρίσταντο, εν Ιορδάνη αί Δυνάμεις τών Αγγέλων σκοπούμεναι, τοσαύτην Θεού τήν συγκατάβασιν, όπως ο κρατών τήν υπέρω ον τών υδάτων υπόστασιν, εν τοίς ύδασι, σωματοφόρος έστηκεν, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Νεφέλη ποτέ, καί θάλασσα θείου προεικόνιζε, Βαπτίσματος τό θαύμα, εν οίς ο πρίν βαπτίζεται, διεξοδικώς τώ Νομοθέτη λαός, θάλασσα δέ ήν τύπος ύδατος, καί νεφέλη τού Πνεύματος, οis τελούμενοι, Ευλογητός εί κράζομεν, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Άπαντες πιστοί, εν ώ τήν τελείωσιν ελάβομεν, θεολογούντες ασιγήτως, σύν Αγγέλοις δοξάσωμεν, Πατέρα Υιόν καί Πνεύμα Άγιον, τούτο γάρ Τριάς υποστάσεσιν ομοούσιος, εις δέ Θεός, ώ καί ψάλλομεν. Ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

«Έφλεξε ρείθρω τών δρακόντων τάς κάρας,
Ο τής καμίνου τήν μετάρσιον φλόγα,
Νέους φέρουσιν ευσεβείς κατευνάσας,
Τήν δυσκάθεκτον αχλύν εξ αμαρτίας,
Όλην πλύνει δέ, τή δρόσω τού Πνεύματος».

Σέ ζωγραφούσαν τήν Ασσύριον φλόγα,
Εκστώσαν ίστης, εις δρόσον μετηγμένην.
Ύδωρ όθεν νύν αμφιέσσαο φλέγον,
Σίντην κάκιστον Χριστέ προσκεκευθμένον,
Πρός τήν όλισθον εκκαλούμενον τρίβον.

Απορραγέντος τού Ιορδάνου πάλαι,
Ισθμώ περάται λαός, Ισραηλίτης,
Σέ τόν κράτιστον εμφορούντα τήν κτίσιν,
Ηπειγμένως νύν εν ροαίς διαγράφων,
Πρός τήν άρρευστον καί αμείνονα τρίβον.

Ἰδμεν τό πρῶτον τήν πανώλεθρον κλύσιν,
Οικτρῶς σε πάντων εἰς φθοράν παρεισάγειν,
Ὡ τρισμέγιστα χρηματίζων καί ξένα.
Νύν δέ κλύσαντα Χριστέ τήν αμαρτίαν,
Δι' ευπάθειαν, καί βροτῶν σωτηρίαν.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Μυστήριον παράδοξον, ἡ Βαβυλώνος ἔδειξε κάμινος, πηγάσασα δρόσον, ὅτι
ρεῖθροις ἐμελλεν, αὐλον πύρ εἰσδέχεσθαι ὁ Ἰορδάνης, καί στέγειν σαρκί,
βαπτιζόμενον τόν Κτίστην, ὃν ευλογοῦσι Λαοί, καί υπερυψοῦσιν, εἰς πάντας
τούς αἰῶνας».

Απόθου φόβον ἅπαντα, ὁ Λυτρωτής τῷ Προδρόμῳ ἔφησεν, εμοί δέ
πειθάρχει, ὡς Χριστῷ μοι πρόσσελθε, τοῦτο γάρ φύσει πέφυκα, ἐμῷ
προστάγματι εἶξον, καί βάπτισόν με συγκαταβάντα, ὃν ευλογοῦσι Λαοί, καί
υπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ρημάτων ὡς ἀκήκοεν, ὁ Βαπτιστής τοῦ Δεσπότη, σύντρομος παλάμην
εκτείνει, χειραπτήσας ὅμως δέ, τήν κορυφήν τοῦ Πλάστου αὐτοῦ, τῷ
βαπτισθέντι ἐβόα. Ἀγιάσόν με, σύ γάρ Θεός μου, ὃν ευλογοῦσι Λαοί, καί
υπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Τριάδος ἡ φανέρωσις, ἐν Ἰορδάνῃ γέγονεν, αὕτη γάρ υπέρθεος φύσις, ὁ
Πατήρ ἐφώνησεν. Οὗτος ὁ βαπτιζόμενος, Υἱός ὁ ἀγαπητός μου, τό Πνεῦμα
συμπαρῆν τῷ ὁμοίῳ, ὃν ευλογοῦσι Λαοί, καί υπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τούς
αἰῶνας.

Ἰαμβικός Ὁ Εἰρμός

«Ἐλευθέρα μέν ἡ κτίσις γνωρίζεται.
Υιοί δέ φωτός, οἱ πρὶν ἐσκοτισμένοι.
Μόνος στενάζει, τοῦ σκότους ὁ προστάτης.
Νύν ευλογεῖτω συντόνως τόν αἴτιον,
Ἡ πρὶν τάλαινα τῶν Ἐθνῶν παγκληρία.

Τριτοί θεουδεῖς ἐμπύρως δροσοῦμενοι,
Αἰγλήντα τριταῖς παμφαῶς ἀγιστείαις,
Σαφῶς ἐδήλουν τήν υπέρτατον φύσιν,
Μίξει βροτεία πυρπολούσαν ἐν δρόσῳ,
Ευκτῶς ἄπασαν τήν ολέθριον πλάνην.

Λευχειμονεῖτω πάσα γήϊνος φύσις,
Ἐκπτώσεως νύν ουρανῶν ἐπηρμένη.
Ὡ γάρ τά πάντα συντετήρηται Λόγῳ
Νάουσι ρεῖθροις ἐκπλυθεῖσα πταισμάτων,

Τών πρίν πέφευγε παμφαώς λελουμένη.

Ωδή θ'
ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ
Ψαλλόμενα εν τῇ Ωδή ταύτῃ
Ἦχος β'

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν τιμιωτέραν καὶ ενδοξοτέραν, τών άνω στρατευμάτων. (Δίς)
Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τόν εν Ιορδάνῃ, ελθόντα βαπτισθῆναι.
Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τόν υπό Προδρόμου, τό βάπτισμα λαβόντα.
Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τόν εκ τῆς πατρώας, φωνῆς μαρτυρηθέντα.
Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τόν ένα τῆς Τριάδος, κλίναντα τόν αυχένα, καὶ βάπτισμα λαβόντα.
Προφήτα, δεύρο πρὸς με, έκτεινον τὴν χεῖρα, καὶ βάπτισόν με τάχος.
Προφήτα, άφες άρτι, καὶ βάπτισόν με θέλων, πληρώσαι καὶ γάρ ήλθον, πάσαν δικαιοσύνην.

Ἔτερα εις τόν Ιαμβικόν Κανόνα

Σήμερον ο Δεσπότης, κλίνει τόν αυχένα, χειρί τῇ τού Προδρόμου.
Σήμερον Ιωάννης, βαπτίζει τόν Δεσπότην, εν ρείθροις, Ιορδάνου.
Σήμερον ό Δεσπότης, νάμασιν ενθάπτει, βροτών τὴν αμαρτίαν.
Σήμερον ο Δεσπότης, άνωθεν μαρτυρεῖται, Υἱός ηγαπημένος.
Σήμερον ο Δεσπότης, ήλθεν αγιάσαι, τὴν φύσιν τών υδάτων.
Σήμερον ο Δεσπότης, τό βάπτισμα λαμβάνει, υπό χειρός Προδρόμου.

Δόξα...

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς τρισυποστάτου, καὶ αδιαιρέτου, θεότητος τό κράτος.

Καί νύν...

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν λυτρωσαμένην, ημάς εκ τῆς κατάρας.

Ο Ειρμός

«Απορεῖ πάσα γλῶσσα, ευφημεῖν πρὸς αξίαν, ιλιγγία δέ νούς καὶ υπερκόσμιος, υμνεῖν σε Θεοτόκε, όμως αγαθή υπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου, καὶ γάρ τόν πόθον οἶδας, τόν ένθεον ημών, σύ γάρ Χριστιανών εί προστάτις, σέ μεγαλύνομεν.»

Δαυῖδ πάρεσο, Πνεύματι τοῖς φωτιζομένοις. Νύν προσέλθετε, άδε πρὸς Θεόν, εν πίστει λέγων φωτίσθητε, ούτος ο πτωχός εκέκραξεν Αδάμ εν πτώσει, καὶ γάρ αυτού εισήκουσε Κύριος ελθών, ρείθροις τού Ιορδάνου, φθαρέντα δέ ανεκαίνισεν.

Ο Ησαίας λούσασθε, καὶ καθάρθητε φάσκει, τας πονηρίας έναντι, αφέλεσθε Κυρίου, οι διψώντες, ύδωρ επί ζών πορεύεσθε, ρανεί γάρ ύδωρ καινοποιόν Χριστός, τοῖς προστρέχουσιν αυτώ εν πίστει, καὶ πρὸς ζωὴν τὴν αγήρω, βαπτίζει Πνεύματι.

Συντηρώμεθα χάριτι, Πιστοί καί σφραγίδι, ως γάρ όλεθρον έφυγον, φλιάς Εβραίοι πάλαι αιμαχθείσης, ούτω καί ημίν, εξόδιον τό θεϊόν τούτο, τής παλιγγενεσίας λουτήριον έσται, ένθεν καί τής Τριάδος, οψόμεθα φώς τό άδυτον.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

«Ω τών υπέρ νούν, τού τόκου σου θαυμάτων!
Νύμφη πάναγνε, Μήτηρ ευλογημένη,
Δι' ής τυχόντες παντελούς σωτηρίας,
Επάξιον κροτούμεν ως ευεργέτη,
Δώρον φέροντες ύμνον ευχαριστίας.»

Ίδμεν τά Μωσει τή βάτω δεδειγμένα,
Δεύρο ξένοις, θεσμοΐσιν εξειργασμένα.
Ως γάρ σέσωσται, πυρφορούσα Παρθένος,
Σελασφόρον τεκούσα τόν ευεργέτην,
Ιορδάνου τε, ρείθρα προσδεδεγμένα.

Χρίεις τελειών, τήν βρότειον ουσίαν,
Άναξ άναρχε, Πνεύματος κοινωνία,
Ροαίς αχράντοις, εκκαθάρας καί σκότους,
Ισχύν θριαμβεύσας τε, τήν επηρμένην,
Νύν εις άληκτον, εξαμείβει βίον.

Εξαποστειλάριον Επεσκέψατο ημάς

Επεφάνη ο Σωτήρ, ή χάρις η αλήθεια, εν ρείθροις τού Ιορδάνου, καί τούς εν σκότει καί σκιά, καθεύδοντας εφώτισε, καί γάρ ήλθεν εφάνη, τό φώς τό απρόσιτον.

Εκ τρίτου

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος α' Γερμανού Πατριάρχου

Φώς εκ φωτός, έλαμψε τώ κόσμω, Χριστός ό Θεός ημών, ο επιφανείς Θεός, τούτον λαοί προσκυνήσωμεν. (Δίς)

Ο αυτός

Πώς σε Χριστέ, δούλοι τόν Δεσπότην αξίως τιμήσωμεν; ότι εν τοίς ύδασι, πάντας ημάς ανεκαίνισας.

Ο αυτός

Σύ εν Ιορδάνη βαπτισθείς ο Σωτήρ ημών, τά ρείθρα ηγίαςας, τή παλάμη τού δούλου χειροθετούμενος, καί τά πάθη τού Κόσμου ιώμενος. Μέγα τό μυστήριον τής οικονομίας σου! φιλάνθρωπε Κύριε, δόξα σοι.

Ο αυτός

Τό αληθινόν φώς επεφάνη, καί πάσι τόν φωτισμόν δωρείται. Βαπτίζεται

Χριστός μεθ' ημών, ο πάσης επέκεινα καθαρότητος, ενίησι τόν αγιασμόν τώ ύδατι, καί ψυχών τούτο καθάρσιον γίνεται, επίγειον τό φαινόμενον, καί υπέρ τούς ουρανούς τό νοούμενον, διά λουτρού σωτηρία, δι' ύδατος τό Πνεύμα, διά καταδύσεως, η πρός Θεόν ημών άνοδος γίνεται, θαυμάσια τά έργα σου Κύριε! δόξα σοι.

Ο αυτός

Ο περιβάλλων τόν ουρανόν εν νεφέλαις, ρείθρα περιβάλλεται σήμερον τά Ιορδάνια, καί τήν εμήν καθαίρεται κάθαρσιν, ο τού κόσμου αίρων τήν αμαρτίαν, καί υπό τού συγγενούς άνωθεν μαρτυρείται Πνευματος, Υιός μονογενής υπάρχων τού υψίστου Πατρός, πρός όν βοήσωμεν, Ο επιφανείς καί σώσας ημάς, Χριστέ ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Δοξα... Ήχος πλ. β' Ανατολίου

Νάματα Ιορδάνια περιεβάλου Σωτήρ, ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, καί έκλινας κορυφήν τώ Προδρόμω ο τόν ουρανόν μετρήσας σπιθαμή, ίνα επιστρέψης κόσμον εκ πλάνης, καί σώσης τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ήχος β' Ανατολίου

Σήμερον ο Χριστός, εν Ιορδάνη ήλθε βαπτισθήναι. Σήμερον Ιωάννης άπτεται, κορυφής τού Δεσπότου. Αι δυνάμεις τών ουρανών εξέστησαν, τό παράδοξον ορώσαι μυστήριον. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης ιδών ανεστρέφετο. Ημείς δέ οι φωτισθέντες βοώμεν. Δόξα τώ φανέντι Θεώ, καί επί γής οφθέντι, καί φωτίσαντι τόν κόσμον.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν ψάλλομεν, αντί τών Τυπικών, τά Αντίφωνα.

Αντίφωνον Α'

Ήχος β'

Στίχ. α'. Εν εξόδω Ισραήλ εξ Αιγύπτου, οίκου Ιακώβ.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου, Σώτερ, σώσον ημάς.

Στίχ. β'. Εγενήθη Ιουδαία αγίασμα αυτού, εκ λαού βαρβάρου.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. γ'. Η θάλασσα είδε, καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστράφη εις τά οπίσω.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. δ'. Τί σοί εστι θάλασσα ότι έφυγες; καί σοί Ιορδάνη, ότι εστράφη εις τά οπίσω;

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Ἦχος β'

Στίχ. α'. Ηγάπησα, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

Σώσον ἡμὰς Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ὑπὸ Ἰωάννου βαπτισθεὶς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

Στιχ. β'. Ὅτι ἐκλινε τό οὖς αὐτοῦ ἐμοί, καί ἐν ταίς ἡμέραις μου ἐπικαλέσομαι.

Σώσον ἡμὰς Υἱέ Θεοῦ...

Στίχ. γ'. Περιέσχον μοι ὠδίνες θανάτου, κίνδυνοι ἄδου ευροσάν με.

Σώσον ἡμὰς Υἱέ Θεοῦ...

Στίχ. δ'. Ελεήμων ὁ Κύριος καὶ δίκαιος, καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλεεῖ.

Σώσον ἡμὰς Υἱέ Θεοῦ...

Δόξα... Καί νύν...

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ...

Αντίφωνον Γ'

Ἦχος α'

Στίχ. α'. Εξομολογείσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τό ἔλεος αὐτοῦ.

Ἦχος α'

Εν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις, τοῦ γὰρ Γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει σοι, ἀγαπητόν σε Υἱόν ὀνομάζουσα, καὶ τό Πνεῦμα ἐν εἰδὲι περιστεράς, ἐβεβαίου τοῦ λόγου τό ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανεὶς Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τὸν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Στίχ. β'. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ἰσραὴλ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τό ἔλεος αὐτοῦ.

Εν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου Κύριε...

Στίχ. γ'. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ααρών, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τό ἔλεος αὐτοῦ.

Εν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου Κύριε...

Στίχ. δ'. Εἰπάτωσαν δὴ πάντες οἱ φοβούμενοι τό Κύριον, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τό ἔλεος αὐτοῦ.

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε...

Εισοδικόν

Ευλογημένος ο ερχόμενος εν Ονόματι Κυρίου, Θεός Κύριος καί επέφανεν ἡμίν. Σώσον ἡμὰς Υἱέ Θεού, ο εν Ιορδάνη υπό Ιωάννου βαπτισθείς, ψάλλοντάς σοι, Αλληλούϊα.

Ἦχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τῆς Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υἱόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν εἶδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν...

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Επεφάνης σήμερον τή οικουμένη, καί τό φῶς σου Κύριε, εσημειώθη εφ' ἡμὰς, ἐν επιγνώσει υμνούντάς σε. Ἦλθες εφάνης τό Φῶς τό απρόσιτον.

Ἀντί δέ τοῦ Τρισαγίου.

Ὅσοι εἰς Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε. Αλληλούϊα.

Κοινωνικόν

Επεφάνη η χάρις τού Θεού, η σωτήριος πάσιν ἀνθρώποις. Αλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Οσίου Πατρός ἡμῶν Μνήμη του Παύλου τού Θηβαίου καί τού Αγίου Ιωάννου τού Καλυβίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Θηβαίου.

Ἦχος β'

Ὅτε, ἐκ τού ξύλου σε νεκρόν

Ὅτε, ἐπινεύσει θεϊκή, Πάτερ τὰς τού βίου φροντίδας, ἐμφρόνως ἔλιπες, καί πρὸς τούς ἀσκήσεως, πόνους ἐχώρησας, τότε χαίρων κατέλαβες, ἀβάτους ἐρήμους, ἐρωτι πυρούμενος, τῆς τού Κυρίου στοργῆς, ὅθεν ἐρημώσας τὰ πάθη, τή ἐπιμονή τῶν κρειπτόνων, Ἄγγελος καθάπερ ἐπεβίωσας.

Πάσης, ἀνθρωπίνης σεαυτόν, Πάτερ συνουσίας χωρίσας, ἀπό νεότητος, πρῶτος τήν πανέρημον, Παύλε κατέλαβες, ὑπέρ πάντα μονάζοντα, καί βίου δι' ὅλου, ὠφθης ἀγνοούμενος, ὅθεν Ἀντώνιος, εὔρεν ἐπινεύσει σε θεία, ὥσπερ θησαυρόν κεκρυμμένον, καί τή οικουμένη ἐφάνέρωσε.

Ξένην, επί γῆς διαγωγὴν, επιτηδευσάμενος Παύλε, θηρσί συνώκησας, δι' ορνέου Ὅσιε, διακονούμενος, θεϊκαῖς επινεύσεσι, καί τούτο ως εἶδεν, ὅτε σε ο μέγιστος εὗρεν Αντώνιος, θάμβους πεπλησμένος τὸν πάντων, καί Προνοητὴν καί Δεσπότην, ως Θεὸν απαύστως εμεγάλυνεν.

Στιχηρά τού Καλυβίτου ὁμοια

Ὅτε, επινεύσει θεϊκή, κόσμου τὴν τερπνότητα Πάτερ, χαίρων ἐξέφυγες, τότε προετίμησας, τῆς ευρυχώρου οδοῦ, τὴν στενὴν καί επώδυνον, καί λίαν τραχείαν, ὅθεν φροντιστήριον, ψυχῶν κατέλαβες, θεῖον ἐνδυσάμενος σχῆμα, τὴν ἀποφυγὴν καί γυμνώσει, πάντων τῶν παθῶν θεομακάριστε.

Ξένην, ἐπενόησας ζωὴν, ξένον ἐπιτήδευμα φίλτρῳ, Χριστοῦ νυττόμενος, οὐ τινος τὴν ἀφατον πτωχείαν ἐστερξας, καί πυλώσιν ἀνέστιος, τῶν σὼν γεννητόρων, Πάτερ ἐκαρτέρησας, στένων θλιβόμενος, ὅθεν χαρισμάτων ἐπλήσθης, καί τὸν ἀναφαίρετον πλούτον, τὸν ἐν οὐρανοῖς ἐκληρονόμησας.

Φέρων, ἐν χερσὶ τό Ιερὸν, Πάτερ Ευαγγέλιον τούτου, πληρωτῆς γέγονας, ὑπαρξιν γεννήτορος ἀπαρνησάμενος, Ιωάννη καί δάκρυσι, καί στενοχωρία, ὅλον διανύσας σου, τὸν βίον Ὅσιε, ὅθεν παρακλήσεως θείας, καί διηνεκούς ευφροσύνης, νῦν ἐπαπολαύεις θεοδόξαστε.

Δόξα... Ἦχος β' Τού Καλυβίτου

Ἀρνησάμενος κόσμον, καί τὰ ἐν κόσμῳ Ὅσιε, Ευαγγέλιον λαβὼν, ευαγγελικῶς αὐτῷ ἠκολούθησας, καί τὴν καλύβη διαιτώμενος, ως ἐν Παραδείσῳ μυστικῶς, τὴν ἄκρα σκληραγωγίαν τῆς σαρκός, τὸν βροτοκτόνον δράκοντα ἀπέκτεινας, διό ἐν οὐρανοῖς αὐλιζόμενος, Ιωάννη μακάριε, αἰτήσαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Καί νῦν... Θεοτοκίον Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Χαίρε, ἡλιόμορφος Ἀστήρ. Χαίρε ἡ αἰτία ἀπάντων, καλῶν Πανάμωμε. Χαίρε ἡ χωρήσασα, Θεὸν ἀχώρητον, ἡ τὸν στάχυν βλαστήσασα, τῆς ἀθανασίας. Χαίρε θεῖον ὄχημα, πύλη ἡ πάμφωτος. Χαίρε, ἡ ἀράς ἀναιρέτις, τῆς προγονικῆς ἡμῶν Κόρη, ἀγαθῶν ἡ πρόξενος υπάρχουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε, ἡ ἀμίαντος Ἀμνάς, ἐβλεψε τὸν ἴδιον Ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ως βροτόν, θέλοντα ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν. Ἀτεκνώσαι νῦν σπεύδεις με, Χριστέ τὴν τεκούσαν. Τί τούτο πεποίηκας, ο Λυτρωτῆς τοῦ παντός; ὅμως ἀνυμνῶ καί δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καί λόγον, ἄκραν ἀγαθότητα Φιλάνθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά τῆς Οκτωήχου Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστόν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτήσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ὅλοι αποθέμενοι

Χαίρε λύχνε πάμφωτε, ηλιακὸν λαμπηδόνων, λαμπροτέρα Δέσποινα. Χαίρε λύσις ἀχραντε, τῆς αρχαίας ἀράς, ἡ ἐλπίς Δέσποινα, τῶν ἀπηλπισμένων, ἡ ἀνάκλησις τοῦ γένους ἡμῶν. Χαίρε παλάτιον, τοῦ Παμβασιλέως λαμπρότατον, τό Ὅρος τό πιστότατον, ἐξ οὗ ὁ Λυτρωτὴς προελήλυθε. Χαίρε Θεοῦ Λόγου, λαμπάδιον τό θεῖον καί τερπνόν. Χαίρε λυχνία ολόφωτε. Χαίρε θρόνε πύρινε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διελήλυθε, Παναγία Δέσποινα, ὅτε ἐβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμπσαντα, ἀπορρήτῳ λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, Σταυρῷ υψούμενον, ὅξος καί χολὴν τε γευόμενον, πλευράν δέ Ορυπτόμενον, χεῖράς τε καί πόδας ἡλούμενον, καί οδυρομένη, ὠλόλυξες, βοῶσα μητρικῶς. Τί τοῦτο τέκνον γλυκύτατον, τό καινόν μυστήριον;

Ἀπολυτίκιον τοῦ Καλυβίτου
Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ἐκ βρέφους τὸν Κύριον, επιποθήσας θερμῶς, τὸν κόσμον κατέλιπες, καί τὰ ἐν κόσμῳ τερπνά, καί ἡσκήσας ἀρίστα, ἐπηξας τὴν καλύβην, πρό πυλῶν σῶν γονέων, ἐθραυσας τῶν δαιμόνων, τὰς ἐνέδρας Παμμάρκαρ, διό σε Ἰωάννη Χριστός, ἀξίως ἐδόξασεν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν Κανῶν τῆς Οκτωήχου εἰς καὶ τῶν Ἀγίων δύω.

Κανὼν τοῦ Ἀγίου Παύλου

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ'

«Ἀσῶμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ βυθίσαντι πάσαν τὴν δύναμιν, Φαραῷ ἐν θαλάσῃ, ἐπινίκιον ὠδὴν, ὅτι δεδόξασται».

Παύλον τὸν θεοφόρον, ὡς τῶν Μοναζόντων ἐγκαλλώπισμα, οἱ πιστοὶ συνελθόντες, ἐν ὠδαίς κατὰ χρέος τιμήσωμεν.

Γέγονας τῆς ἐρήμου, πρῶτος πολιστής Παύλε αοίδιμε, οὐρανῶν βασιλείας, κληρονόμος δειχθεὶς δι' ἀσκήσεως.

Ὅλον ἐγκρατείας, σεαυτὸν καθάρας Παμμακάριστε, οικητήριον ὠφθης, τοῦ Θεοῦ καὶ Ἀγγέλων ομόσκηνος.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τὸν αἰῶνα, καὶ υπέρθεον Λόγον, υπέρ

φύσιν τεκούσα υμνούμέν σε.

Κανών τού Αγίου Ιωάννου, ού η, Ακροστιχίς.

Πτωχόν παθών με δείξον ευχαίς σου Μάκαρ. Ιωσήφ

Ωδή α' Ἦχος β'

«Εν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν η υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ο Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειπεν, ο δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται».

Πλουτισθείς ταῖς θείαις ἀρεταῖς, πλούτου κατεφρόνησας, τού ἐπὶ γῆς, καί ουρανίου ἐτυχες, διό με πτωχεύσαντα, θείας γνώσεως, καταπλούτισον χάριτι, ὅπως σου ὑμνήσω, Πάτερ πολιτείαν τήν ισάγγελον.

Τόν ζυγόν Κυρίου τόν χρηστόν, Μάκαρ ἐκ νεότητος, σύ υπελθὼν ἀσκητικοῖς παλαίσμασι, σαυτόν ἐταπείνωσας, τήν ταπείνωσιν τού Χριστοῦ οπλίσάμενος, δι' ἧς ἀνυψώθης, ὕψος, Ιωάννη πρὸς ουράνιον.

Ὡς οδεύσας τρίβον τήν στενήν, θλίψεσι καί δάκρυσι, καί στεναγμοῖς καί κακουχίαις Ὅσιε, πρὸς ευρυχωρότατον, πλάτος ἐφθασας, ευρηκῶς τό κατάλυμα, ἄξιον τῶν πόνων, Πάτερ, Ιωάννη ἀξιόγαστε.

Θεοτοκίον

Χαλεπαῖς παθῶν ἐπιβουλαῖς, Κόρη χειμαζόμενος, καί προσβολαῖς ἀμαρτιῶν κλονούμενος, σοῦ πρὸς τήν ἀκλόνητον καί ἀήτητον, προστασίαν Πανύμνητε, πόθω καταφεύγω, οἰκτειρόν με σώσον Αειπάρθενε.

Τού Θηβαίου

Ωδή γ'

«Ο στερεώσας λόγῳ τούς ουρανοὺς, καί τήν, γῆν ἐδράσας Θεός, καμέ στερέωσον, βιώντά σοι τόν ὕμνον, ἅγιος εἰ Κύριε».

Πρὸς τόν Θεόν τό ὄμμα τῆς ψυχῆς, ἀτενίζων Πάτερ αὐτόν ηγάπησας, μισήσας τά ἐπίγεια, καί Ἀγγελικὴν διανύσας ζωήν.

Εν ταῖς ἀκτίσι Πάτερ τῶν ἀρετῶν, παθῶν ἐδίωξας τήν ἀχλύν ἐμφανῶς, τόν φωτισμμμιόν τού Πνεύματος, ἐν τῇ σῇ καρδίᾳ δεξάμενος.

Τῷ ουρανίῳ ἄρτῳ διατραφεῖς, ὡς Ηλίας πάλαι διὰ κόρακος, τήν νοητὴν ἐξέφυγες, Πάτερ, Ιεζάβελ τῇ σκέπη Χριστοῦ.

Θεοτοκίον

Ο Βασιλεὺς τῆς δόξης καί Ποιητής, ἐκ βαφῆς αἱμάτων τῆς Θεομήτορος, τήν ἐαυτοῦ αλουργίδα βάψας, μυστικῶς ἐπορφύρωσεν.

Τού Καλυβίτου

Εξήνθησεν η έρημος

Θυμίαμα ευώδες, τώ Παντεπόπτη Όσιε, τās σās ευχās προσήγαγες, άς
ωσφράνθη καί παρεδέξατο, ασκητών ομηγύρει κατατάπτων σε.

Ωράθη θαύμα μέγιστον, τās καρδίας Όσιε, τών ευσεβών εκπλήττον, πώς
πυλώσι προσεκαρτέρησας, γεννητόρων, πτωχεύων καί θλιβόμενος.

Νομίμως ταίς δεήσεσι, καί νηστείαις Όσιε, προσκαρτερών απάθειαν,
εστολίσω σαρκός φρονήματα, ταπεινώσας ισχυϊ θείου Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Μυρίπνοον ως ρόδον, από κοιλάδων Άχραντε, ο Καθαρός σε εύρατο, καί εν
μέσω σου κατεσκήνωσεν, ευωδίας πληρώσας τό ανθρώπινον.

Ο Ειρμός

«Εξήνθησεν η έρημος, ωσεί κρίνον Κύριε, η τών Εθνών στειρεύουσα,
Εκκλησία τή παρουσία σου, εν ή εστερεώθη η καρδιά μου».

Κάθισμα 'Ηχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τού κόσμου τά τερπνά, εκ καρδίας μισήσας, καί μόνον τόν Θεόν, εκ ψυχής
αγαπήσας, τήν έρημον ως ένοικον, πόλιν Παύλε κατέλαβες, επιμόνοις δέ, ταίς
θεωρίαις σχολάσας, ώφθης Άγγελος, μετά σαρκός βιοτεύων, διό σε
γεραίρομεν.

Δόξα... 'Ηχος γ' Τήν ωραιότητα

Πλούτον επίκληρον, καί δόξαν ρέουσας, λιπων ουράνιον, όλβον απείληφας,
καί κλέος Πάτερ αληθώς, αιωνίζον μακάριε, όθεν μακαρίζομεν, τήν αγίαν σου
κοίμησιν, καί πανηγυρίζοντες, εν αυτή εκβοώμέν σοι. Πρός Κύριον μνημόνευε
ημών, ως έχων Ιωάννη παρρησίαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον όμοιον

Ως αγεώργητος, Παρθένε άμπελος, τόν ωραιότατον βότρυν εβλάστησας,
αναπηγάζοντα ημίν, τόν οίνον τόν σωτήριον, πάντων τόν ευφραίνοντα, τās
ψυχάς καί τά σώματα, όθεν ως αιτίαν σε, τών καλών μακαρίζοντες, αεί σύν
τώ Αγγέλω βοώμέν σοι. Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Ή Σταυροθεοτοκίον

Η απειρόγαμος, Αγνή καί Μήτηρ σου, Χριστέ ορώσά σε, νεκρόν κρεμάμενον,
επί τού ξύλου μητρικώς, θρηνολογούσα έλεγε. Τί σοι ανταπέδωκε, τών
Εβραίων ο άνομος, δήμος καί αχάριστος, ο πολλών καί μεγάλων σου, Υιέ μου
δωρεών απολαύσας; υμνώ σου τήν θείαν συγκατάβασιν.

Τού Θηβαίου

Ωδή δ'

«Μυστικώς ο Προφήτης προορών, εκ Παρθένου σε Λόγε σαρκούμενον,

μελωδικώς ανεβόα. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Πεφυτευμένος εν τώ οίκω τού Θεού, αρετών ευκαρπίαν εβλάστησας, καί τής σαρκός εμάρανας, τās επαναστάσεις ασκήσει τή σή.

Τώ πυρί τής αγάπης τού Χριστού, τών παθών τās ακάνθας κατέφλεξας, καί σεαυτόν τού Πνεύματος, Πάτερ καταγώγιον έδειξας.

Βακτηρία τής εναρέτου σου ζωής, ώσπερ θήρας τά πάθη απήλασας, διό σου καί ο θάνατος, θήρας πρός ταφήν σοι συνήθροισεν.

Θεοτοκίον

Αλουργίς εξυφάνθη μυστική, εξ αγνών σου αιμάτων τώ πάντων Θεώ, ήν στολισθείς Θεοτόκε, ήγνωσεν ημάς τώ Θεώ καί Πατρί.

Τού Καλυβίτου

Ελήλυθας, εκ Παρθένου

Εν ράκεσι, πενιχροίς θησαυρός εγκρυπτόμενος, ωράθης θεόπνευστε, θείαν στολήν γάρ ηγάπησας, καί αμφιασάμενος, εις τόν νυμφώνα τόν άνω εισελήλυθας.

Δεξάμενος, τόν ουράνιον σπόρον θεόπνευστε, καρδίας ταίς αυλαξι, στάχυν τερπνόν εγεώργησας, τόν νούν διατρέφοντα, τών υμνητών σου οσίως μιμουμένων σε.

Επέμενες, στενοτάτη καλύβη θεσπέσιε, πτωχός άλλος Λάζαρος, εθελουσίως γενομενος, όθεν αναπέπαυσαι, τού Αβραάμ νύν εν κόλποις Πάτερ Όσιε.

Θεοτοκίον

Ιθυνόν μου, τής ψυχής τās κινήσεις Πανάμωμε, πρός θεία προστάγματα, τού εκ γαστρός σου εκλάμπαντος, ζάλης λυτρουμένη με, τών εν τώ βίω σκανδάλων μεσιτείαις σου.

Τού Θηβαίου

Ωδή ε'

«Ορθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε. Σώσον ημάς, σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν».

Εν ύμνοις καί νηστείαις μακάριε, προσευχαίς καί αγρυπνίαις, διαπρέψας Όσιε, πρός τόν Θεόν κατεσκήνωσας.

Ο βίος σου πανέντιμος γέγονεν, έν Κυρίω Παύλε παμμακάριστε, καί η ταφή σου παράδοξος.

Τόν δρόμον τής ασκήσεως Όσιε, εκτελέσας, ταίς άνω Δυνάμεσι, Πάτερ

εφάμιλλος γέγονας.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τοκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τώ κόσμω εκύησας.

Τού Καλυβίτου

Ο φωτισμός

Ξένος τής γής, τών ηδέων εγένου, ξένος οικείων, ξένος γεννητόρων οικεία γνώμη, καί εγκρατεία σεαυτόν εκκαθάρας, ωκειώθης τώ Παντοκράτορι, Πάτερ, Ιωάννη, πτωχεύσας τώ πνεύματι.

Οίκον σαυτόν, τής Αγίας Τριάδος αποτελέσας, έστερξας στενούμενος, τή καλύβη, θείαις μελέταις τήν ψυχήν εκκαθαίρων, καί τό κάλλος Θεού τό άρρητον, Πάτερ, Ιωάννη, αεί φανταζόμενος.

Νόμου Θεού πληρωτής ανεδείχθης, μηδέν προκρίνας, τούτου τής αγάπης, θεόφρον Πάτερ, ουκ αδελφών γάρ, ού γονέων σε φίλτρον, ουδέ πλούτος ουδέ αξίωμα, ουδέ τής σαρκός ηδονή κατεχαύνωσεν.

Θεοτοκίον

Εμμανουήλ, τών απάντων Δεσπότην, τίκτεις αφθόρως, μείνασα παρθένος καί μετά τόκον, Παρθενομήτορ, όν απαύστως δυσώπει, επηρείας εχθρών λυτρώσασθαι, τούς υπό τήν σκέπην, τήν σήν καταφεύγοντας.

Τού Θηβαίου

Ωδή ς'

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Τάς χείρας εκπετάσας πρός Θεόν, τήν ψυχήν σου Όσιε, αυτώ παρατέθεικας, εν ημέρα καί νυκτί, ευαρεστήσας αυτώ.

Εδόξασαν τήν κοίμησιν τήν σήν, Αγγέλων στρατεύματα, Προφητών τε τάγματα, καί Αγίων Αποστόλων, Πάτερ Όσιε.

Τήν ζάλην τών παθών διαφυγών, τώ ιστίω Όσιε, τής άκρας ασκήσεως, εις αχείμαστον λιμένα, προσωρμίσθης Χριστού.

Θεοτοκίον

Η μόνη διά λόγου εν σαρκί, τόν Λόγον κυήσασα, ρύσαι δεόμεθα, τών παγίδων τού εχθρού, τάς ψυχάς ημών.

Τού Καλυβίτου

Εν αβύσσω πταισμάτων

Υπερήφανον όφιν κατέβαλες, ταπεινοφροσύνης τοίς όπλοις Μακάριε, καί υψωθείς εν πνεύματι, εις σκηνάς αιζώους εσκήνωσας.

Χαρισμάτων επλήσθης τού Πνεύματος, καί τής πονηρίας, υπέταξας πνεύματα, ως νουνεχής καί φρόνιμος, καί Θεώ ολικώς ανακείμενος.

Απαθείας εμπρέπων υψώμασι, Πάτερ, Ιωάννη, καλύβη στενούμενος, καί πειρασμοίς βαλλόμενος, εκαρτέρεις ενθέως νευρούμενος.

Θεοτοκίον

Ισουργόν τω Τεκόντι καί σύνθρονον, Λόγον εκ γαστρός σου Αγνή εσωμάτωσας, δι' ευσπλαγχνίαν άφατον, τό ημέτερον όλον φορέσαντα.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τού Καλυβίτου

Ήχος β' Τά άνω ζητών

Ποθήσας σοφέ, πτωχείαν χριστομίμητον, γονέων τών σών, τόν πλούτον εγκατέλιπες, καί τό Ευαγγέλιον εν χερσί σου κρατών ηκολούθησας, Ιωάννη Χριστώ τώ Θεώ, πρεσβεύων απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Τίς ικανός αξίως υμνήσαι τών σών κόπων, καί πόνων, καί Καμάτων πολλών τό κλέος καί τό μέγεθος; αλλά λιταίς σου, ταίς πρός Θεόν ευπροσδέκτοις, τού Πνεύματος χάριν μοι νύν χορήγησον, όπως τούς σους υπέρ φύσιν αγώνας εκφράσω Πιστώς, καί μέλψω τό υπέρ λόγον καρτερόν σου, καί τής συνειδήσεως τήν υπομονήν Παμμακάριστε, δι' ής πλάνον εχθρόν κατήσχυνας, πρεσβεύων απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Συναξάριον

Τή ΙΕ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Παύλου τού Θηβαίου.

Στίχοι

- Ει θαύμα Θήβαις ταίς παρ' Αίγυπτον πύλαι,
- Πόσον γε Παύλος, κάν βίου λίπη πύλας;
- Βλαστός Θηβαΐδος πέμπτη δεκάτη θάνε Παύλος

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιωάννου, τού διά Χριστόν πτωχού, ός καί Καλύβιτης ωνομάσθη.

Στίχοι

- Αρνησίκοσμος παίς λιπών γής καλύβην,
- Εν ουρανοίς έπηξε καινήν καλύβην.
- Πέμπτη Ιωάννης δεκάτη καλύβην μετέπηξεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Πανσοφίου.

Στίχοι

- Καί Πανσόφιον πλήξατε πλάνοι πλέον.
- Ούτω γάρ αὐτῷ πλέξε τε πλείω στέφη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι ἐξ Πατέρες ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχοι

- Ψυχαὶ διαυγεῖς ἐξ αποπτάσαι βίου,
- Εξαπτέρυξι συμπαρίστανται Νόοις.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδή ζ'

«Ὁ ἐν ἀρχῇ τὴν γῆν θεμελιώσας, καὶ οὐρανοὺς τῷ λόγῳ στερεώσας, εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς υποτάξας, τῷ πνεύματι ὁ Ὅσιος ἐβόα. Εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Διασωθεῖς τοῦ ἐχθροῦ τῶν παγίδων, ὁ, Ὅσιος ἐν χαρᾷ ἀνεβόα. Εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν τῶν παθῶν φλόγα πατήσας πάσαν, ἀσκητικῶς ὁ Ὅσιος ἐβόα. Εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὁ οὐρανὸν ποιήσας τὴν Παρθένον, καὶ ἐξ αὐτῆς ὡς ἥλιος ἐκλάμψας, εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Καλυβίτου

Ἀντίθεον πρόσταγμα

Στενὴν προετίμησας τῆς ευρυχώρου, οδοῦ ἀξιάγαστε, καὶ χαίρων ἐκαρτέρησας, πυλώσι γονέων σου ονειδιζόμενος, καὶ κατατρυχόμενος πολλαῖς, ἐν ἀσθενείαις θεομακάριστε.

Σαυτὸν κατεκάλλυνας ωραιόταταις, Σοφέ, ἀναβάσεσι, σαρκὸς νεκρώσας φρόνημα, διὸ προσεχώρησας πρὸς τὰ οὐράνια, δήμοις ἀριθμούμενος αἰεί, σεπτῶν Πατέρων ἀξιοθαύμαστε.

Οδοὺς πορευόμενος τὰς εἰσαγούσας, πρὸς θεῖαν κατάπαυσιν, ἐξέκλινάς τὰ βάραθρα, δαιμόνων Μακάριε, θεῖα σκεπτόμενος, χάριτι κραυγάζων τε, ὁ ὢν, εὐλογημένος καὶ υπερένδοξος.

Θεοτοκίον

Υμνοῦμεν τὸν τόκον σου Εὐλογημένη, δι' οὗ ἐλυτρώθημεν, τῆς πάλαι κατακρίσεως, καὶ σέ μακαρίζομεν, Θεομακάριστε, μόνην ἣν ἠγάπησεν, ὁ ὢν

ευλογημένος καί υπερένδοξος.

Τού Θηβαίου

Ωδή η'

«Τόν άναρχον Βασιλέα τής δόξης, όν φρίπτουσι στρατιαί τών Αγγέλων, υμνεíte Ιερείς, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Εζήλωσας, Ιωάννην θεόφρον, τόν Πρόδρομον, εν ερήμω ασκήσας, μεθ' ού καί τής ζωής, τυχείν κατηξιώθης, τής όντως αϊδίου.

Κατέσβεσας τών παθών τάς καμίνους, Πατήρ ημών, εγκρατείας τή δρόσω βοών πανευσεβώς. Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Παράδεισον αληθώς απειργάσω, τήν έρημον, εν αυτή διαπρέψας, εν πάση αρετή, διό καί Παραδείσου, τρυφής κατηξιώθης.

Θεοτοκίον

Ως έχουσα πρός Θεόν παρρησίαν, πανύμνητε Θεομήτορ Μαρία, ικέτευε αυτόν, κινδύνων λυτρωθήναι, τούς πίστει σε υμνούντας.

Τού Καλυβίτου

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Μή παλαιούμενον σαυτώ, Ιωάννη αρεταίς πεποικιλμένον, εξυφαίνων χιτώνα, περιβολήν πενιχράν, εν ειδει πτωχού σύ ενδέδυσαι, τοίς τών γεννητόρων, προσκαρτερών πυλώσιν.

Άμεμπτος άλλος ως, Ιώβ, πρό θυρών κακοπαθείς ως εν κοπρία, υποφέρων ονειδή τών οικετών σου Σοφέ, λιμώ τε καί δίψει πιεζόμενος, όθεν εκληρώσω, τήν άνω βασιλείαν.

Κατηκολούθησας σαφώς, ώπερ είληφας χερσίν Ευαγγελίω, καί επτώχευσας Μάκαρ, πενθών εν όλη ζωή, καί πράος γέγονας καί άκακος, καί τής βασιλείας, τής άνω κληρονόμος.

Άλλος εδείχθης Αβραάμ, τήν Τριάδα ξεναγών τή σή καλύβη, αναβάσει θείαις, καί λογισμοίς καθαροίς, καί άκρα πτωχεία Μακάριε, ταύτην θεραπεύσας, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ρείθρον άέναον ημίν, τοίς προστρέχουσιν εις σέ Αγνή πηγάζεις, ού τήν άφθονον, χάριν, απαρυόμενοι σου, υμνούμεν τόν Τόκον πανάχραντε, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγαν εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνεíte τά έργα ως Κύριον, καί

υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Θηβαίου

Ωδή Θ'

«Τόν αόρατον μορφή, θεϊκή δεξαμένη, απειρόγαμε Παρθένε καί Μήτηρ, ύμνοις τόν τόκον σου μεγαλύνομεν».

Ως θησαυρόν σε νοητόν, κεκρυμμένον Όσιε, απεκάλυψεν ο Θεός Αντωνίω, ημίν δέ εις δόξαν καί αγαλλίασιν.

Εις τόν φόβον τού Θεού, σεαυτόν καθηλώσας Πάτερ Όσιε, τή τού θανάτου μελέτη, τόν βίον τελέσας ζωής ηξίωσαι.

Ως παρρησίαν πρός Θεόν, κεκτημένος πρέσβευε, υπέρ τών πίστει επί γής εκτελούντων, τήν μνήμην σου ταύτην, Παύλε μακάριε.

Θεοτοκίον

Η τόν συνάναρχον Πατρί, καί Αγίω Πνεύματι, συλλαβούσα Χριστόν, καί τεκούσα αφράστως, Παρθένε ικέτευε, τού σωθήναι ημάς.

Τού Καλυβίτου

Ανάρχου Γεννήτορος

Ισχύς μου καί ύμνησις, ο Κύριος εκραύγαζες, τόν προστάτην τού σκότους, εν τούτω τρέπομαι, τās φαντασιώδεις απάτας, τās παρ' αυτού, ουδόλως πτοούμαι, μόνον φανταζόμενος, κάλλος θείον καί απρόσιτον.

Ως γή πίων Όσιε, η σή καρδιά δέδεκται, τόν ουράνιον σπόρον, νοός ταίς αύλαξι, καί εκατοστεύοντα στάχυν, καρποφορείς, εκτρέφοντα πάντων, πιστώς τών τιμώντων σε, τās ψυχάς θεομακάριστε.

Συνών τώ Δεσπότη σου, καί ταίς εκείθεν Όσιε, φανοτάταις λαμπάσι καταυγαζόμενος, θείον φωτισμόν τοίς εν πίστει, τήν φωταυγή, τελούσί σου μνήμην, δοθήναι ικέτευε, Ιωάννη αξιάγαστε.

Ηγίασε Κύριος, εκ μήτρας σε Μακάριε, πρός αυτόν τε πορείας τās σās κατεύθυνεν, όθεν ηριθμήθης Οσίοις, τοίς ευσεβώς πεπολιτευμένοις, μεθ' ών τής Θεώσεως, απολαύεις Παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον, η μήτρα σου γεγένηται, δι' ού φώς οι εν σκότει, είδον καθήμενοι, όθεν σε φωναίς ασιγήτοις, Μήτηρ Θεού, αεί ανυμνούμεν, καί πόθω γεραίρομεν, τήν ελπίδα τών ψυχών ημών.

Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου, ημίν

επέφανε, τὰ εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τὰ εσκορπισμένα. Διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Θηβαίου Γυναίκες ακουτίσθητε

Μεθέξesi Θεούμενος, ταίς πρός τό θείον Όσιε, Θεός θετός χρηματίζεις, σύν Αντωνίω παμμάκαρ, μεθ' ού ημών μνημόνευε, τών εκτελούντων Άγιε, τήν φωτοφόρον μνήμην σου, καί σέ τιμώνων εκ πόθου, Παύλε φωστήρ Μοναζόντων.

Τού Καλυβίτου όμοιον

Πτωχός ως άλλος ο Λάζαρος, προσεκαρτέρεις Όσιε, τών γεννητόρων πυλώσι, στενοχωρούμενος Πάτερ, μικρά καλύβη πάνσοφε, αλλ' ευρες νύν ευρύχωρον, τήν μετ' Αγγέλων σκήνωσιν, καί τών Αγίων απάντων, εν ουρανοίς Ιωάννη.

Ετερον τού αυτού όμοιον

Γονέων τήν προσπάθειαν, λιπών καί πλούτον ρέοντα, τόν σόν σταυρόν ή ρας Πάτερ, καί τώ Χριστώ Ιωάννη, προθύμως ηκολούθησας, ασκητικώς νεκρώσας δέ, τὰ πάθη πρός απάθειαν, ανέδραμες, καί πρεσβεύεις, υπέρ ημών θεοφόρε.

Θεοτοκίον όμοιον

Βουλής μεγάλης Άγγελον, τόν τού πατρός γεγέννηκας, Χριστόν πανύμνητε Κόρη, τόν βασιλέα τής δόξης, ού τόν Σταυρόν οι Όσιοι καί ασκηταί αράμενοι, οπίσω τούτου έδραμον, μεθ' ών απαύστως δυσώπει, υπέρ ημών Θεοτόκε.

ΕΙς τόν Στίχον Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τών Μοναστών τὰ πλήθη, τόν καθηγητήν σε τιμώνμεν Παύλε Πατήρ ημών, διά σου γάρ τήν τρίβον τήν όντως ευθείαν, πορεύεσθαι έγγνωμεν. Μακάριος εί, τώ Χριστώ δουλεύσας, καί εχθρού θριαμβεύσας τήν δύναμιν, Αγγέλων συνόμιλε, Οσίων ομόσκηνε καί Δικαίων, μεθ' ών πρέσβευε τώ Κυρίω, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αγνή Παρθένε, τού Λόγου πύλη, τού Θεού ημών Μήτηρ, ικέτευε σωθήναι ημάς.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ό τού παραδόξου θαύματος

Τί τό ορώμενον θέαμα, ο τοίς εμοίς οφθαλμοίς, καθοράται ώ Δέσποτα; ο συνέχων άπασαν, κτίσιν ξύλω ανήρτησαι, καί θανατούσαι, ο πάσι νέμων ζωήν, ή Θεοτόκος κλαίουσα έλεγεν, ότε εώρακεν, εν Σταυρώ υφούμενον, τόν εξ αυτής, αρρήτως εκλάμψαντα, Θεόν καί άνθρωπον.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η προσκύνησις τῆς τιμίας Αλύσεως τού Αγίου καί Πανευφήμου
Αποστόλου Πέτρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Τήν απάτην ἐδέσμευσας, ἐν Κυρίῳ δεσμούμενος, καί εἰρική Ἀπόστολε
συγκλειόμενος, διό σε πόθῳ γεραίρομεν, καί πίστει τήν Ἄλυσιν, ἀσπαζόμεθα
τήν σήν, ἐξ αὐτῆς δ' ἀρυόμενοι, ρώσιν σώματος, καί ψυχῆς σωτηρίαν κατὰ
χρέος, ευφημούμέν σε θεόπτα, τῶν Ἀσωμάτων ἐφάμιλλε.

Διά σου γνῶσιν δέχεται, ἀγνωσία κρατούμενα, τῶν Ἐθνῶν πολύσπορα γένη
πρότερον, ὧν τήν εἰκόνα ἐδήλωσεν, ἐξ ὕψους φερόμενον, σκεύος ἐνδοξε
χωροῦν, ἅπαν ζῶον Ἀπόστολε, ὅθεν πᾶσά σε, ηλικία δοξάζει προσκυνούσα,
ἄς ἐφόρεσας Αλύσεις, ὑπέρ Χριστοῦ προθυμότατα.

Ὁν ἠρνήσω κρινόμενον, ἐγειρόμενον ὕμνησας, ἐκ νεκρῶν Ἀπόστολε καί
ἐκήρυξας, εἰς τὰ τοῦ κόσμου πληρώματα, Θεόν τε καί ἄνθρωπον, ἀγαθότητι
πολλή, τοῖς βροτοῖς ομιλήσαντα, ὅθεν πόθῳ σε, μακαρίζομεν Πάτερ
προσκυνούντες, ἄς ἐφόρεσας Αλύσεις, ὑπέρ Χριστοῦ παναοίδιμε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β' Βύζαντος

Σήμερον ἡμῖν ἡ κρητὶς τῆς Ἐκκλησίας, Πέτρος, ἡ πέτρα τῆς πίστεως,
προτίθεται τήν τιμίαν αὐτοῦ Ἄλυσιν, εἰς ψυχικὴν ευεξίαν. Δεῦτε πάντες ταύτην
προσπτυσσόμενοι, ἐν ευφήμοις ᾠδαῖς, αὐτόν καταστέψωμεν. Χαίροις ὁ
θερμός τῆς πίστεως πρόμαχος, ὁ θερμὴ τῇ διανοίᾳ τόν Χριστόν ομολογήσας,
Υἱόν Θεοῦ ἐν παρρησίᾳ πολλή. Χαίροις τῆς οἰκουμένης τό ἀγαλλίαμα, καί τῆς
ουρανῶν Βασιλείας κλειδούχε. Χάριν πορίζου τοῖς πόθῳ σε τιμῶσι, καί τήν
σήν σεβάσμιον Ἄλυσιν, προσπτυσσομένοις ἐκ πόθου, ὡς παριστάμενος τῷ
θρόνῳ τοῦ Παντάνακτος Θεοῦ, πρεσβεῖαν ποιούμενος, ὑπέρ ἡμῶν τῶν
ἐπταικότων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε σύ εἰ ἡ Ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπὸν τῆς ζωῆς, σέ
ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τοῦ Ἀποστόλου, καί πάντων τῶν
Αγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης

Ἐν ξύλῳ τήν ζωὴν ἡμῶν, ὀρώσα ἡ πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην
μητρικῶς, ᾠδύρετο βοῶσα. Υἱέ μου καί Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ
ἀνυμνοῦντάς σε.

**Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά
Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν**

Ἄλυσιν τήν πάντιμον, ἐν ἡ παθῶν διαλέλутαι, τά δεσμά, προσκυνήσωμεν, σεπτῶς γάρ ηγίασαι, δωρεαῖς ἀρρήτοις, Πέτρου τοῦ πανσόφου, καί παρ' αὐτοῦ ὡς ἀληθῶς, εἰσδεδεγμένη χάριν ἀέναον, σειράς καί αὕτη θλίψεων, καθὼς αὐτός παραπτώσεων, θεοσδότης συντέμνουσα, τῶν δεινῶν λύσιν δίδωσιν.

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ῥήματα αὐτῶν.

Λάμπει σου ἡ Ἄλυσις, ὦ Κορυφαίε αοίδιμε, ὡς σειρά ἐπουράνιος, δι' ἣς ἀναγόμεθα ἀπὸ γῆς πρὸς ὕψος, πυλῶν ουρανίων, καί ὡς κλειδοῦχῳ σοι σοφέ, καί υπερλάμπρῳ πιστῶς πελάζομεν. Τὰς κλείς τῆς βασιλείας οὖν, ἐγχειρισθεῖς ἀξιάγαστε, συμπαθῶς ἡμῖν ἀνοίξον, τήν σωτήριον εἰσοδον.

Στίχ. Οἱ ουρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δέ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τό στερέωμα.

Συμφωνον τόν αῖνον σου, ἀγγελικαὶ τάξεις σήμερον, τοῖς βροτοῖς Πέτρε μέλπουσιν. Ἀγγέλου εἰσόδῳ γάρ, τήν πλευράν νυγείς σου, καί φρουράς προτρέχων, τήν ἐν Ἀλύσει συνοχήν, τοῖς σέ δεσμοῦσι, δεσμόν ἀπέλιπες, ἡμῖν δέ ταύτην πάνσοφε, τήν χαρμονήν παρεχόμενος, τῶν πταισμάτων τά ἄλυτα, διαλύεις ἐγκλήματα.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Πάλιν ἡμῖν ὁ θερμός προστάτης, συναγείρεται πρὸς πνευματικὴν πανδαισίαν, Πέτρος, ἡ πέτρα τῆς Πίστεως, τήν τιμίαν αὐτοῦ Ἄλυσιν προτιθεῖς ἡμῖν, καθάπερ οψώνιον πολυτελές, εἰς νοσημάτων ἰατερίον, εἰς θλιβομένων παραμυθίαν, εἰς λιμένα χειμαζομένων. Δεῦτε πάντες ταύτην περιπτυξώμεθα, καί τόν αὐτὸν δοξάσαντα δυσωπήσωμεν. Ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Καί νύν... Θεοτοκίον
Ὅλην ἀποθέμενοι**

Γνώμη ολισθήσας τε, καί δουλωθεῖς τῇ τοῦ πλάνου, ἀπάτῃ Θεόνυμφε, πρὸς τήν υπερθαύμαστον εὐσπλαγχνίαν σου, καί θερμὴν δέησιν, Παναγία Κόρη, καταφεύγω ὁ Πανάθλιος, δεσμοῦ με λύτρωσαι, τῶν πειρατηρίων καί θλίψεων, καί σῶσόν με Πανάμωμε, τῶν δαιμονικῶν ἐπιθέσεων, ἵνα σε δοξάζω, καί πόθῳ ἀνυμνῶ καί προσκυνῶ, καί μεγαλύνω σε Δέσποινα, τήν ἀειμακάριστον.

**Ἡ Σταυροθεοτοκίον
Τριήμερος ἀνέστης**

Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ ἡ σέ Κυήσασα, ἀνεβόα. Τί τό ξένον, ὁ ορώ, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Τήν Ρώμην μὴ λιπῶν, πρὸς ἡμᾶς ἐπεδήμησας, δι' ὧν ἐφόρεσας τιμίων

Αλύσεων, τών Αποστόλων Πρωτόθρονε, ἄς ἐν πίστει προσκυνούμεντες
δεόμεθα, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, δώρησαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, Κανὼν τῆς Οκτωήχου εἰς καὶ τοῦ
Αποστόλου δῶ. Ο παρὼν φέρει ἀκροστιχίδα, ἀνευ τῶν Θεοτοκίων.

Πέτρου τὰ δεσμά προσκυνούμεν ἐκ πόθου.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

«Ἀνοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ἐρεύξομαι,
τῇ Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καί ἄσω
γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα».

Πέτρα στηριζόμενοι, ὁμολογίας ἐνθέου σου, Πρωτόθρονε καύχημα, τῶν
Αποστόλων Χριστοῦ, προσκυνούμεν σου, ἐν πίστει τὰς Αλύσεις, ἐν αἰς σου αἱ
ἄχραντοι, χεῖρες ἐδέθησαν.

Ἐθετό σε Κύριος, τῆς ἐαυτοῦ σωματώσεως, Απόστολε μάρτυρα,
παναληθέστατον, διηγούμενον, αὐτοῦ τήν παρρησίαν, σταυρόν καί τόν
θάνατον, καί τήν ἀνάστασιν.

Τρίτον ἀρνησάμενος, τοῖς θεοκτόνοις τόν Κύριον, βροτόν ὡς ψιλότατον,
οὐδέν διήμαρτες, τῆς προτέρας σου, θεολογίας Πέτρε, ἐκήρυξας τούτον γάρ,
Υἱόν Θεοῦ καί Θεόν.

Ρήξον τοὺς κλοιούς ἡμῶν, τῆς ἀμαρτίας Απόστολε, πιστῶς προσκυνούντων
σου, τήν θεῖαν Ἄλυσιν, καί τὰς κλείς ἡμῖν, τῆς ἄνω βασιλείας, σπλαγχνισθεῖς
διάνοιξον, ὡς συμπαθέστατος.

Θεοτοκίον

Ἀγνεῖας τό πάναγνον, ὁ ρυπαρός τε καί ἀναγνος, ἐγὼ ἐνδιαίτημα, μέλπειν οὐ
σθένω σε, Ἀπειρόγαμε, διό με τῇ χωνεῖα, τοῦ Πνεύματος κάθαρων, ἵνα
δοξάσω σε.

Ἔτερος Κανὼν, Ἦχος ὁ αὐτός, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Πέτρον γεραίρω τήν βάσιν τῶν δογμάτων. Ἰωσήφ.

Ὡδή α'

«Χοροὶ Ἰσραὴλ, ἀνίκμοις ποσί, πόντον ἐρυθρόν, καί υγρόν βυθόν
διελάσαντας, ἀναβάτας τριστάτας, δυσμενεῖς ὀρώντες ἐν αὐτῷ υποβρυχίους,
ἐν ἀγαλλιάσει ἐμελπον. Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται».

Πανηγυρίζει χορεύουσα, πάσα ἡ Χριστοῦ, Ἐκκλησία ἐν πνεύματι, εὐφημούσά

σε πίστει, καί τήν σήν Απόστολε, πρωτόθρονε ασπαζομένη, Άλυσιν Τιμίαν εκ πόθου, δέσμιος ήν εφόρεσας, δεσμών μάκαρ τόν τύραννον.

Εκ τού βυθού τής απάτης ζωγρών, Πέτρε τούς βροτούς, ως ιχθύας προσήγαγες, τώ σέ εκλεξαμένω, από αλιέων αληθώς, εις Κορυφαίον πάντων Μαθητών, διά τούτο Άλυσιν ήν εφόρεσας, ευλαβώς κατασπαζόμεθα.

Τώ θεμελίω τής πίστεως, πάντων τās ψυχάς, τών πιστών ωκοδόμησας, καί τεμένη τής πλάνης, Πέτρε καταστρέψας, εδομήσω Εκκλησίας, σέ μεγαλοφώνως τιμώνσας, μάκαρ καί τήν Άλυσιν, ήν περ πάνσοφε εφόρεσας.

Θεοτοκίον

Ρομφαίαι πάσαι δολίου εχθρού άχραντε Παρθένε, τελείως εξέλιπον, αφ ού λόγχη ετρώθη, ο τήν σήν γαστέρα, τήν αμόλυντον οικήσας Λόγος, ού γλυκυτάτω νύν τρώσαι έρωτι, τήν καρδίαν μου καθικετεύω σε.

Ωδή γ'

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτω καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτω σοφία Χριστέ, ού γάρ έστιν άγιος, πλήν σου φιλόανθρωπε».

Οίς σε Ηρώδης, ως κακούργον κλοιοίς κατεδίκασεν, εν αυτοίς σε νύν τιμά, η Εκκλησία πανεύφημε, Πέτρε τά παθήματα, σου προσκυνούσα πιστώς.

Υπέρ χρυσίον, καί πολύτιμον κόσμον κεκόσμηται, ταίς Αλύσεσι ταίς σαίς, η Εκκλησία Απόστολε, άς καί κατασπάζεται, σεμνυνομένη εν σοί.

Τετραδίοις, παραδούς ο Τετράρχης εν τέσσαρσι, καί Αλύσει περιθείς, εφρούρει Πέτρε τού κτείναί σε, εξ ών σε ερρύσατο, Χριστός Αγγέλου χειρί.

Από τού θείου, καί πανσέπτου χρωτός σου Απόστολε, μετασχόντα τά κλοιά, τά σοί προσψάυσαντα χάριτος, πάντας αγιάζουσι, τούς προσκυνούντας αυτά.

Θεοτοκίον

Ιδού κατάρας, τής αρχαίας ελύθη τό βρότειον, καί κατήργηται Σατάν, Αγνή τού πτώματος αίτιος, ημίν γάρ εγέννησας, τήν ευλογίαν αυτή.

Έτερος

Τόξον δυνατών ησθένησε

Όλος τώ φωτί, ενούμενος τώ καθαρωτάτω, αυτού ταίς θείαις μεθέξεσι, φώς ωράθης δεύτερον, Πέτρε καταυγάζον τās ψυχάς ημών.

Νόμους τού Χριστού εκράτυνας, καί παρανομούντας, τήν ευνομίαν εδίδαξας, Αποστόλων ως Κορυφαίος, ως δογμάτων βάσις άσειστος.

Γλώσση ιερά εκήρυξας, Θεόν τόν παθόντα, καί Σταυρώ σαρκί ομιλήσαντα,

διά τούτο Πέτρε τιμώμεν, τήν δεσμεύσασάν σε Άλυσιν.

Θεοτοκίον

Έστη μέχρι σού ο θάνατος, τής ακατασχέτου ορμής, σύ γάρ μόνη έτεκες, τήν πηγήν τής αθανασίας, Θεοτόκε Μητροπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδιά μου».

Κάθισμα Έχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Τριάδος γενόμενος, τής υπερθέου ναός, εν οίκω αγίω σου, τούς σέ τιμώντας πιστώς, αγίασον φώτισον, πλήρωσον τάς αιτήσεις, καί παράσχου τάς λύσεις, πάντων τών επιόντων, τού Βελίαρ σκανδάλων, Χριστόν εκδυσωπών εκτενώς, Πέτρε Απόστολε.

Δόξα...

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Ως Κορυφαίον τών σοφών Αποστόλων, καί ως κλειδούχον ουρανών βασιλείας, ανευφημούμεν πίστει σε Απόστολε, καί κατασπαζόμεθα, καθαρά συνειδήσει, Πέτρε άς εφόρεσας, ως κακούργος Αλύσεις, τής κακουργίας λύων τού εχθρού, εξ ών ρυσθήναι ημάς καθικέτευε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ καί Σεραφίμ υπερτέρα, τού ουρανού τε καί τής γής πλατυτέρα, καί αοράτου κτίσεως καί τής ορατής, ώφθης υπερέχουσα, ασυγκρίτω συγκρίσει, όν ευρυχωρίαί γάρ, ουρανών ού χωρούσιν, εν σή γαστρί εχώρησας Αγνή, όν εκδυσώπει σωθήναι τούς δούλους σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσά σε Χριστέ, Οίμοι ποθεινότατε, Ιησού ανεβόα! πώς ο δοξαζόμενος, ως Θεός υπ' Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ, θέλων σταυρούσαι; υμνώ σε Μακρόθυμε.

Ωδή δ'

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας. Δοξα Χριστέ τή δυνάμει σου».

Διαζώννυταί σου πίστει, νοητώς η βασιλείος, αλουργίς καί πόλις, Πέτρε τήν σειράν τήν υπέρτιμον, ήν αισθητώς προσκυνούσα κατασπάζεται, καί γεραίρει σου, καί τήν ισχύν καί τά θαύματα.

Εν φρουρά σε κλοιοφόρον, ο Ηρώδης απέθετο, τού αναγαγείν σε, δήμω θεοκτόνω Απόστολε, διασωθείς δέ θεόθεν καταλέλοιπας, εις προσκύνησιν, τά σά δεσμά τοίς οικέταις σου.

Στομωθείσα τή προσψαύσει, τού αχράντου σου σώματος, καί χαριτωθείσα, η

περιτεθείσα σοι Άλυσις, αγιασμόν ἡμῖν πάσι μεταδίδωσι, προσκυνούσιν αὐτήν, διὰ σέ Πέτρε πάνσεπτε.

Μετά δέους τε καί πόθου, προσελθόντες προσπέσωμεν, τοῖς δεσμοῖς τοῦ Πέτρου, διὰ τῶν συμβόλων προσάγοντες τῷ Ἀποστόλῳ τήν πίστιν βεβαιούμενοι, τήν προσκύνησιν, ὡς πρὸς αὐτόν διαβαίνουσιν.

Θεοτοκίον

Θεοτόκον ὡς τεκούσαν, σέ Θεόν μετά σώματος, ανυμνολογούμεν, πάσαν αποτρέποντες αἵρεσιν, ἐν εαυτῷ γάρ ὁ Λόγος, ἐξ αἱμάτων σου, σάρκα ἐμψυχον, ζωοπλαστήσας ἐπέφανεν.

Ἄτερος

Δι' ἀγάπῃσιν Οἰκτίρμον

Ρητορεύων τοῦ Δεσπότη τὰ μεγαλεῖα, τῶν ἀπειθῶν Εβραίων, τὰς καρδίας πρὸς πίστιν, ἐπέστρεψας ἔνθεον, ὡς ἔδρα τῆς Πίστεως.

Αἱ πορεαί σου ἐγνώσθησαν ἐφ' ὑδάτων, ὑπερβολή φιλίας, τοῦ πεζεύσαντος ταῦτα, Πέτρε καί τὰς τρίβους σοι, τὰς θείας γνωρίσαντος.

Ἰατροῖον κεκτημένοι ἀρρωστημάτων, παντοδαπῶν τήν θείαν, Ἀλυσίν σου Παμμάκαρ, ταύτην ἀσπαζόμεθα, πιστῶς σε γεραίροντες.

Ρώμην, σώματος τοῦ θείου τῇ καταθέσει, καθαγιάζεις Πέτρε, καί τήν Νέαν φωτίζεις, πίστει τήν τιμίαν σου κατέχουσιν Ἀλυσιν.

Θεοτοκίον

Ὡς παλάτιον ευρύχωρον κατοικήσας, ὁ Βασιλεὺς τῶν ὅλων, τήν ἀγίαν σου, μήτραν, ὠφθῆς σωματούμενον, πανάμωμε Δέσποινα.

Ὡδή ε'

«Νῦν ἀναστήσομαι, προφητικῶς ἔφη ὁ Θεός, νῦν ὑψωθήσομαι, νῦν δοξασθήσομαι, τὸν πεσόντα προσλαβὼν, ἐκ τῆς Παρθένου καί πρὸς φῶς, τὸ θαυμαστόν ἀνυψῶν, τῆς ἐμῆς θεότητος».

Ἄρον Ἀπόστολε, τῆς ἀμαρτίας μου τὰ κλοιὰ, τὰ ἐπικείμενά μοι ἐπαυχένια, καί ὠθούντα πρὸς φθοράν, ὡς ἐξουσίαν τοῦ Σωτῆρος εἰληφώς, τοῦ δεσμεῖν καί λύειν τὰ πταίσματα.

Παύσον Πανεύφημε, τήν ἐπανάστασιν τῶν ἐθνῶν, λύσον τὰ σκάνδαλα τῆς Ἐκκλησίας δέ, τήν ὁμόνοιαν διδοὺς, ὁ ὑπὲρ ταύτης ἐν Ἀλύσει δεσμευθεὶς, ἦν πιστῶς καί περιπτυσσόμεθα.

Ρύσαι Ἀπόστολε, αἰχμαλωσίας τῆς νοητῆς, τοὺς προσκυνούντάς σου πιστῶς τήν Ἀλυσιν, καί διάσωσον ἡμᾶς πρὸς οὐρανίους, ἅς πεπίστευσαι σκηνάς, ὡς Ποιμὴν ἡμῶν καὶ Διδάσκαλος.

Οὐς ἐδικαίωσε τὴ μεσιτεία σου τὴ φρικτὴ, Πέτρε Απόστολε, ὁ σὸς
Διδάσκαλος, βασιλεύειν ἐφ' ἡμᾶς, ὀρθοδοξοῦντας διαφύλαττε τὴ σὴ, κραταιὰ
δεξιὰ πανεύφη με.

Θεοτοκίον

Εἶδεν ὁ ἥλιος, ἀπαυγασμάτων τῶν εαυτοῦ, σέ διαφέρουσιν πολλῶ
Πανύμνητε, ἐξ ἧς ὥφθη ὁ Θεὸς ἐναθρωπήσας, τοὺς τιμώντάς σε πρὸς φῶς,
ἀνυψῶν τῆς αὐτοῦ θεότητος.

Ἄτερος

Τὸν φωτισμὸν σου Κύριε

Τὸν τοῦ Πατρὸς συνάναρχον, ἐκήρυξας Υἱόν, ἀποκαλύψει Πανεύφημε θεία,
καὶ μακαρισμοῦ κατηξιώθης, μακαρίου ἐκ στόματος.

Ἡ νίκα φῶς ἐώρακας, ἐκλάμπαν ἐν Θαβῶρ, τὰς τοῦ ἡλίου καλύπτον ἀκτῖνας,
φῶς το ἐκ φωτός, ἠυγάσθης Πέτρε, καὶ Χριστὸν Θεὸν ἐγνώκας.

Νεκρὸν τριημερεύσαντα, ἐκήρυξας Χριστὸν, δι' ὃν Ἀλύσεις ἐφόρεσας Πέτρε,
ἄς περ προσκυνεῖν ἀξιωθέντες, εὐσεβῶς σε γεραίρομεν.

Θεοτοκίον

Βεβαρημένον Ἄχραντε, τῷ φόρτῳ τῶν πολλῶν, ἀμαρτημάτων ἐλάφρυνόν με
νύν, φέρειν τὸν ζυγὸν ἐνδυναμούσα, Χριστοῦ τὸν ἐλαφρότατον.

Ὡδὴ ς'

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν
ἀμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεὸς ἐκ φθοράς ἀνήγαγες, τὴν ζωὴν μου πολυέλεε».

Σήμερον ουράνιοι Δυνάμεις, καὶ Ἀποστόλων δῆμοι, συνευφραίνονται τοῖς
ἐπιγείοις, Πέτρε τῶν σῶν, παθημάτων βλέποντες, προσκυνούμενα τὰ
σύμβολα.

Κροτοῦσιν Ἀγίων αἱ χορεῖαι, καὶ ολολύζει φάλαγξ, ἡ δαιμόνιος δειματουμένη,
Πέτρε τῶν σῶν παθημάτων βλέποντες, προσκυνούμενα τὰ σύμβολα.

Ὑπνωσαν Ἀγγέλου παρουσία, οἱ στρατιῶται Πέτρε, οἱ φρουρούντές σε, ἐκ
τῶν χειρῶν δέ, ἄφνω τῶν σῶν, αἱ Ἀλύσεις ἔπεσον, ἄς αἰσίως ἀσπαζόμεθα.

Νεκρὰν Ταβιθάν ἐξαναστήσας, τοὺς δέ φρουροὺς νεκρώσας, τῶν Ἀλύσεων
ἐξετινάχθης, πάντα τὰ σά, ὑπὲρ νοῦν Απόστολε, ὅθεν πίστει σε γεραίρομεν.

Θεοτοκίον

Ἦλθον εἰς χεიმῶνα ἀπωλείας, καὶ συνετάραξάν με, ποταμοὶ σφαλμάτων
ἀμετρήτων, ἀλλ' ἐπ' ἐμοί, σπλαγχνισθεῖσα Δέσποινα, πρὸς λιμένα θεῖον
ἴθυον.

Ἄλλος

Εβόησε προτυπών

Αντίστροφον, παραδόξως υπέμεινας σταύρωσιν, ετοιμάσας, πρὸς ουράνιον τρίβον τούς πόδας σου, ἦν ἡμᾶς βαδίζειν, Μαθητά τοῦ Χριστοῦ ἐνδυνάμωσον.

Συνώκησας, τῇ τῶν ζώντων ζωῇ καὶ δεσμούμενος, υπέρ ταύτης, τὰ δεσμά τοῦ Βελίαρ συνέτριψας, τὴν δεσμεύουσάν σε, διὰ τοῦτο σεβόμεθα Ἄλυσιν.

Ἰκέτευε, τὸν Δεσπότην Παμμάκαρ τῆς κτίσεως, καταπέμψαι, ἱλασμόν καὶ εἰρήνην καὶ ἔλεον, τοῖς δοξάζουσί σε, ὡς αὐτοῦ Μαθητὴν γνησιώτατον.

Θεοτοκίον

Νεκρώσεως, δερματίνους χιτῶνας ἐνδέδεται, ὁ Προπάτωρ, ὁ δὲ Κτίστης αὐτὸν ἐπενδύεται, ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων, σαρκωθείς υπέρ λόγον Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός

«Εβόησε, προτυπών τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος. Ἐκ φθοράς με ρύσαι, Ἰησοῦ βασιλεῦ τῶν δυνάμεων».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τὴν ἐν πρεσβείαις

Τὸν Κορυφαῖον καὶ πρῶτον τῶν Αποστόλων, τῆς ἀληθείας τὸν ἐνθεὸν υποφήτην, Πέτρον τὸν μέγιστον ευφημήσωμεν, καὶ τὴν αὐτοῦ ἐν πίστει, ἀσπασώμεθα, Ἄλυσιν, πταισμάτων τὴν λύσιν κομιζόμενοι

Ὁ Οἶκος

Τὸν ευκλεή καὶ μέγαν Κυρίου Μαθητὴν, ἐπαξίως ποία γλῶσσα βροτῶν, ἐγκωμιάσαι δυνήσεται; ὅν γάρ ευλόγως ὁ Θεὸς Λόγος ἐμακάρισε, ποῖος νοὺς ἐπαινέσει; ὅμως, ἐπεὶ ὅπερ τις κατὰ δύναμιν κέκτηται, οφείλει Χριστῷ προσφέρειν, τοῦτο δὴ καὶ ποιῆσαι πειράσομαι. Ἀλλ' ὦ φιλέορτοι, εὐσεβῶς τὸν Πρωτόθρονον ἄσμασι στέψωμεν, πταισμάτων τὴν λύσιν κομιζόμενοι.

Συναξάριον

Τῇ ΙΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ προσκύνησις τῆς τιμίας Αλύσεως τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Αποστόλου Πέτρου.

Στίχοι

- Σὴν προσκυνούντα Πέτρε σειράν τιμίαν,
- Σειράς μακρὰς λύσόν με τῶν ἐγκλημάτων.
- Σειρήν προσκυνέω Πέτρου δεκάτη ἐνὶ ἑκτῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶς Ἁγίων μαρτύρων καὶ αὐταδέλφων, Πευσίππου, Ελασίππου, καὶ Μεσίππου, καὶ Νεονίλλης τῆς μάμμης αὐτῶν.

Στίχοι

- Κάν ὥσιν ἵππεις, κλήσεων σημασία,
- Πεζοὶ τρέχουσι τρίδυμοι τρεῖς πρὸς φλόγα.

- Νεονίλλα γραύς, αλλά πύρ ανημμένον,
- Ὡς πέρ τις ακμάζουσα καρτερεῖ νέα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου μάρτυρος Δάνακτος.

Στίχοι

- Αφηρεῖθης τό Δέλτα σύν κάρα Δάναξ.
- Τμηθεῖς γάρ ὠφθης ουρανοκράτωρ ἀνάξ.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

«Ο διασώσας ἐν πυρί, τοὺς Ἀβραμιαῖους σου Παῖδας, Καί τους Χαλδαίους ἀνελών, οἷς ἀδίκως δίκαιους ἐνήδρευσαν, ὑπερύμνητε ο Θεός ο τῶν Πατέρων, εὐλογητός εἰ».

Ο βασιλεύειν μέν δοκῶν, βεβασιλευμένος δέ μάλλον, υφ' ἡδονῆς τό ἀρεστόν, Ἰουδαίοις ποιῶν χειροπέδαις σε, σιδηραῖς κατεδίκασεν, ἄς Ἀπόστολε τιμῶμεν σέ ἀνυμνοῦντες.

Υποχωρεῖ σοι Μαθητά, τού Χριστοῦ ἡ σύμπασα κτίσις, τά γάρ πελάγη πορευτά, τά κλοιᾷ ὡς στυππεῖα, πυλώνες δέ, σιδηροί σοι ὡς ἀμφοδα, ἐλογίσθησαν δυνάμει τού Παρακλήτου.

Μάγους ψευδεῖς συναναιρῶν, νέκυας ἐγείρων χωλούς τε, καί παρειμένους υγιῶν, καί νοσοῦντας σκιά σου ἰώμενος, κεκλεισμένων διήλθες πυλῶν, καί κλοιῶν προσκυνουμένων ἐξέδυσ Πέτρε.

Ἐκ Παλαιστίνης ο Χριστοῦ, ἵππος καί Ἀπόστολος Πέτρος, ὡς ἐκ βαλβίδος προελθών, καί τῷ κόσμῳ κηρύξας ἐν Ῥώμῃ μέν, τή προτέρα κατέπαυσε, τή δέ Νέα δούς τήν Ἄλυσιν προσκυνεῖσθαι.

Θεοτοκίον

Τῆς σῆς λοχείας τό καινόν, ἡ Χαλδαϊκή φλόξ ἐδήλου, τοὺς Παῖδας βλάπτουσα μηδέν, τοῖς πολλοῖς τοιγαρὺν παραπτώμασι, φλογιζόμενον Δέσποινα, τῆς πρεσδείας σου τή δρόσω διάσωσόν με.

Ἄτερος

Ἀβραμιαῖοι ποτέ

Τρίτον ἡρνήσω Χριστόν, ἐπερωτήσῃ ὅθεν, τριττῇ ἰαταίᾳ σου τό ἐγκλημα, Πέτρε παναοίδιμε, καί στηριγμόν δεικνύει, πολλῶν σαλευομένων.

Ὡς δεσμευθεῖς τού Χριστοῦ, τῷ γλυκυτάτῳ πόθῳ, δεσμοῖς ποικίλοις προσωμίλησας, διό σου τήν Ἄλυσιν, λύουσας πάθη Πέτρε, ἐν πίστει προσκυνούμεν.

Νύκτα βαθείαν δεινής, πολυθείας λύεις, τήν οικουμένην διερχόμενος, ως μέγιστος ήλιος, Πέτρε Χριστού αυτόπτα τών Αποστόλων κλέος.

Δόξα εγένου Χριστού, τούτον τοίς μέλεσί σου, δοξάσας Πέτρε παναοίδιμε, διό σε δοξάζομεν, καί τήν δεσμεύουσάν σε, Άλυσιν προσκυνούμεν.

Θεοτοκίον

Ο καταβάς επί τής γής, ως υετός Παρθένε, θεογνωσία πάσαν ήρδευσε, τήν γήν καί ανέδειξε, σέ τών Αγγέλων πάντων, Αγνή τιμιωτέραν.

Ωδή η'

«Λυτρωτά τού παντός παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί edίδας μέλπειν. Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Νομοθέτα Ποιμήν καί Διδάσκαλε, τών θρεμμάτων Χριστού Πέτρε ένδοξε, τούς ευσεβώς υμνούντάς σε, καί πιστώσ προσκυνούντάς σου τας Αλύσεις, αμαρτίας δεσμών απολύτρωσαι.

Ενοχλήσεις Δαιμόνων απέλασον, αμαρτίας χειμώνα κατεύνασον, νόσους κινδυνους θλίψεις τε, καί βαρβάρων εφόδους, διώκων Πέτρε, από τών τας Αλύσεις τιμώντων σου.

Κεχαρίτωται πάς προσαπτόμενος, τής τιμίας σειράς σου Απόστολε, αγιασμού πληρούμενος, καί χαρά αναμέλπει. Πάντα τά έργα ευλογείτε, υμνείτε τόν Κύριον.

Πανδαισίας απάσης υπέρκειται, ηδονής τών σεπτών σου Αλύσεων, η ευλαβής προσκύνησις, σύ γαρ καί εστιάτωρ, τής ευφροσύνης, τής τοιαύτης ενθέου Απόστολε.

Θεοτοκίον

Εφερπύσας τρυφής εξορίζει με, δυσβουλίαις ο όφισ ο δόλιος, βουλής δ' ο μέγας Άγγελος, βροτωθείς εκ σής μήτρας, τού Παραδείσου, οικητήρα καί πάλιν ειργάσατο.

Έτερος

Ειρμός ο αυτός

Γεωργών καρδιών Πέτρε λήϊα, ευφορώτατα ταύτα ετέλεσας, τώ Γεωργώ τής κτίσεως, τώ τας κλείς σοι τας θείας παρεχομένω, τού δεσμείν τε καί λύειν εγκλήματα.

Μακαρίζομεν Πέτρε σε πάντοτε, καί τήν σήν ασπαζόμεθα Άλυσιν, ήν ως κακούργος έφερες, αναιρών τής κακίας τόν αρχηγέτην, καί δεσμών τοίς δεσμοίς σου Απόστολε.

Ακλονήτω σου πέτρα τής πίστεως, συντηρών Εκκλησίας τό πλήρωμα, τά διά μέσου σκάνδαλα αποδίωξον Πέτρε, καί ειρηναίαν, εξαιτού ταύτη μάκαρ κατάστασιν.

Τά δεσμά καί τό πάθος τό άχραντον, τού δεσμεύσαντος άδην καί θάνατον, περιφανώς εκήρυξας, διά τούτο Παμμάκαρ τήν λύσιν σου, ασπαζόμενοι αγιαζόμεθα.

Τριαδικόν

Ως τά άνω βοήσωμεν τάγματα, τρισαγίοις φωναίς τόν παναίτιον, Πατέρα νύν δοξάζοντες, καί Υιόν καί τό Πνεύμα, μίαν ουσίαν, μίαν δύναμιν, μίαν ενέργειαν.

Θεοτοκίον

Νοητήν σε λυχνίαν προέγραψεν, ο Προφήτης τό θείον λαμπάδιον, Θεογεννήτορ φέρουσαν, τό φωτίσαν τούς πρώην, εσκοτισμένους, τών κακών ταίς πολλαίς αμαυρώσεσι.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί edίδας μέλπειν. Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Ωδή θ'

«Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αΰλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν Ιεράν πανήγυριν τής Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αιειπάρθενε».

Όλος γλυκασμός, υπάρχεις Απόστολε ανευφημούμενος, πάσης θυμηδίας τε, πεπληρωμένοι αι πανηγύρεις σου, διό καί νύν τούς δούλους σου, εύφρανον αγίασον, καί φαιδρώς εορτάσαι αξίωσον.

Θραύσον τήν ισχύν, τών εθνών Απόστολε, τών πολεμούντων ημάς, καί τώ Βασιλεί ημών, αμάχω σθένει σου καθυπόταξον, έν χειροπέδαις άρχοντας, αυτών τή πόλει σου, θριαμβεύων, ένθα σου η Άλυσις, τών αχράντων χειρών νύν τετίμηται.

Όντως αληθείς, οι λόγοι σου Δέσποτα, ούς απεφήνω ειπών, ο πιστεύων εις εμέ, καί μείζονά μου έργα εργάσεται, ιδού γάρ ο Απόστολος, καί ζών τά πάθη σκιά, εξιάτο, καί νύν τοίς κλοιοίς αυτού, τά ποικίλα εργάζεται θαύματα.

Τριαδικόν

Ύψιστε Πατήρ, Υιέ καί Παράκλητε, Τριάς ομότιμε, ταίς τού Κορυφαίου σου, τών Αποστόλων Πέτρου δεήσεσι, τώ Βασιλεί συμμαχησον, εν τοίς πολέμοις αεί, τή δέ Πόλει, άσειστον ακλόνητον, ειρηναίαν παράσχου κατάστασιν.

Θεοτοκίον

Άπαντες βροτοί, υμνείν απορούντές σου, τό ξένον λόχευμα, τόν τού καταπτάντος σοι, Αγγέλου λόγον χαίροντες άδομεν. Χαίροις βροτών η

λύτρωσις, τῶν πενομένων τροφή, τῶν δαιμονων, χαίροις αμυντήριον, χαίροις σπίλων ἐμῶν καθαρτήριον.

Ἄτερος

Ο τόκος σου ἀφθορος ἐδείχθη

Ἰδεῖν ηξιώθης τά μακρόθεν, πιστῶς ἐλπιζόμενά σοι Πέτρε, καί καμάτων τά γέρα ἐκ Θεοῦ, τοῦ φιλανθρώπου χαίρων κομίζῃ, οὐ τή σαρκί σου, πάθος θεῖον ἐξεικόνισας.

Ὡς θεῖος κλειδούχος βασιλείας, τάς ταύτης υπάνοιξον εἰσόδους, τοῖς πιστῶς σε Τιμῶσιν ἐπὶ γῆς, καί τήν σεπτήν σου ἀσπαζομένοις, Ἄλυσιν Πέτρε, ἦν δεσμούμενος ἐφόρεσας.

Συνών τῷ Υἱῷ ἐν θαβωρίῳ, φωνῆς Πατρικῆς αὐτόν δηλούσης, ηξιώθης ἀκούσαι τοῦ σεπτοῦ, Πνεύματος Πέτρε, σοῦ τήν καρδίαν, κεκαρμένην παραδόξως καταυγάσαντος.

Ἡμῖν τοῖς ἐκ πόθου σε τιμῶσι, καί τήν Ἄλυσιν ἀσπαζομένοις, μεθ' ἧς Πέτρε ἐδέθης ἱλασμόν, καί οφλημάτων αἴτησαι λύσιν, καί βασιλείας, οὐρανοῦ τήν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον ἐγένου, διό φωταγωγήσόν με Κόρη, αμαυρούμενον πάσαις τοῦ ἐχθροῦ, ταῖς ἐπηρείαις, ὅπως ἐν πίστει σε Παναγία, μεγαλύνω Μητροπάρθενε.

Ο Εἰρμός

«Ο Τόκος σου ἀφθορος ἐδείχθη, Θεός ἐκ λαγόνων σου προήλθε, σαρκοφόρος ὅς ὠφθη ἐπὶ γῆς, καί τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη, σέ Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ου σάρξ καί αἷμα Πέτρε σοι, ἀλλ' ο Πατήρ ἐνέπνευσε, θεολογήσαι τόν Χριστόν, Υἱόν Θεοῦ Πατρός ζώντος, διό σε καί μακάριον, αὐτός προεμαρτύρατο, καί φερωνύμως κέκληκε, Πέτρον ὡς πέτραν ἀρραγή, καί βάσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Θεοτοκίον ὅμοιον

Παρθένος παναμώμητος, σύ ἐγνώσθης καί Μήτηρ, ὡς Θεόν τε καί ἄνθρωπον, ὑπέρ φύσιν τεκούσα, καί σωτηρία γέγονεν, ἡ κυοφορία σου, τοῖς μελωδοῦσιν ἐκ πόθου, Δόξα πρέπει Τιμῇ τε, καί προσκύνησις Τριάδι, τῇ ἀστέκτῳ καί θεῖᾳ.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχ. Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Τούς πονους τού κηρύγματος, τιμώντές σου πανεύφημε, Κορυφαίε, καί τήν Άλυσιν πιστώς, προσκυνούντες υμνούμεν, Χριστόν τόν ζωοδότην, τόν ευεργέτην τών ψυχών ημών. (Δίς)

Ως εκ τής αθείας βυθού, ανήγαγες πανεύφη με τώ αγκίστρω, τού κηρύγματος βροτούς, καί ημάς αθυμίας, ανάγαγε πρεσβείαις, Πέτρε ταίς σαίς, πόθω υμνούντάς σε.

Πρεσβείαις σου ως θείαις κλεισί, Πανεύφημε ευτρέπισον ουρανίους, τάς εισοδους καί ημίν, τάς πύλας διανοίξας, ως έχων παρρησίαν, τοίς Κορυφαίόν σε δοξάζουσι.

Δόξα... Ήχος δ'

Τώ τριπτῷ τής ερωτήσεως, τώ Πέτρε φιλείς με, τό τριπτόν τής αρνήσεως, ο Χριστός διωρθώσατο, διό καί πρός τόν κρυφιογνώστην ο Σίμων, Κύριε πάντα γινώσκεις, τά πάντα επίστασαι, σύ οίδας ότι φιλώ σε. Όθεν πρός αυτόν ο Σωτήρ. Ποίμινε τά πρόβατά μου, ποίμινε τήν εκλογάδα μου, ποίμινε τά αρνία μου, ά εν τώ ίδίω αίματι περιεποιησάμην εις σωτηρίαν. Αυτόν ικέτευε θεομακάριστε Απόστολε, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Ως πρεσβείαν ακοίμητον, καί παράκλησιν έμμονον, κεκτημένη Πάναγνε πρός τόν Κύριον, τούς πειρασμούς κατακοίμησον, τά κύματα πράυνον, τής αθλίας μου ψυχής, καί εν θλίψει υπάρχουσιν, τήν καρδίαν μου, παρακάλεσον Κόρη δυσωπώ σε, καί χαρίτωσον τόν νούν μου, όπως αξίως δοξάζω σε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα σε, επί ξύλου ως έβλεψεν, η Αμνάς η τέξασα επωδύρετο, καί μητρικώς σοι εφθέγγετο. Υιέ ποθεινότατε, πώς εν ξύλῳ τού Σταυρού, ανηρτήθης μακρόθυμε; πώς τάς χείράς σου, καί τούς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, υπ' ανόμων καί τό αίμα, τό σόν εξέχεας Δέσποτα;

Ει βούλει, ποιήσον Δοξολογίαν μεγάλην, ειδή μή,

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος δ' Ανατολίου

Αξίως είληφας εκ Θεού τά χαρίσματα, σοφέ Απόστολε, πέτρα τής πίστεως, ανθ' ών τό αίμά σου τώ Κτίστη, ως γλύκιον έδεσμα προσήγαγες πανεύφημε, καί κλειδούχος χάριτι τών ουρανίων πυλών, πάσιν αναδέδειξαι, τοίς πίστει ευφημούσί σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Έδωκας σημείωσιν

Ζόφος φοβερώτατος, ο τού θανάτου Θεόνυμφε, τήν ψυχήν κατατρύχει μου, τό δέ λογοθέσιον, εξιστάν καί τρέμειν, αεί τών δαιμόνων παρασκευάζει αγαθή, εξ ών με ρύσαι τή δυναστεία σου, Παρθένε απειρόγαμε, καί πρός λιμένα

σωτήριον, καί πρὸς φῶς τό ανέσπερον, τῶν Ἀγίων κατάταξον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν ἡ πάναγνος Δέσποινα, καί νεκρούντα τόν δόλιον, ωλόλυζε κρᾶζουσα, πικρῶς τῷ ἐκ σπλάγχχνων, αὐτῆς προελθόντι, καί τό μακρόθυμον αὐτοῦ αποθαυμάζουσα κατεπλήττετο. Τέκνον μου ποθεινότατον, μή ἐπιλάβῃ τῆς δούλης σου, μή βραδύνης Φιλάνθρωπε, τό ἐμόν καταθύμιον.

Ἡ λοιπή Ακολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Εἰς τήν Λειτουργίαν

Τυπικά καί ἀπό τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου Ὡδή γ' καί ς'.

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ῥήματα αὐτῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοί διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δέ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τό στερέωμα.

Ὁ Ἀπόστολος

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τό Ἀνάγνωσμα

Κατ' ἐκεῖνον τόν καιρόν...

Ζήτει Σάββατον δ' τοῦ Πάσχα

Εὐαγγέλιον Εὐθινόν ια'

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐφάνέρωσεν ἑαυτόν ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ...

Κοινωνικόν

Εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ῥήματα αὐτῶν. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου καί Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος β'

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Ὅτε, ἐν τῷ μνήματι σαυτόν, χαίρων περιέκλεισας Πάτερ, ὑπέρ ἀγάπης Χριστοῦ, φέρων σταθερώτατα, τὰς τῶν δαιμόνων ποινάς, προσευχή δέ καί

χάριτι, απέδειξας τούτων, πάχνης αδρανέστερα, τά βουλευτήρια, τότε επεκρότησαν τάξεις, τών Αγγέλων κράζουσαι. Δόξα, τώ ενδυναμούντί σε Αντώνιε. (Δίς)

Άλλος, ανεδείχθης Ηλίου, έχων τούς κλεινούς φοιτητάς σου, ως Ελισαίον σοφέ, οίς περ καί τήν χάριν σου, διπλήν κατέλιπες, αρπαγείς ως εν άρματι, αιθέριος Πάτερ, όθεν ζών τώ πνεύματι, νύν συναγάλλη αυτοίς, πάντων μνημονεύων παμμάκαρ, τών επιτελούντων σου πόθω, τήν σεπτήν πανήγυριν Αντώνιε.

Όσπερ, ο θεόπτης Μωϋσής, γνώφω νοητώ υπεισήλθες, θεωριών αληθώς, αύθις δέ κατώπτευσας, όν περ επόθεις τρανώς, δοξασθείς δέ τό πρόσωπον, τή αίγλη εκείνου, Πάτερ καθωδήγησαι, εις σωτηρίου μονάς, όθεν συνελθόντες θεόφρον, χαίροντες κραυγάζομεν. Δόξα, τώ σέ ενισχύσαντι Θεώ ημών.

Δόξα... Ήχος β'

Τόν επί γής Άγγελον, καί εν ουρανοίς άνθρωπον Θεού, τού κόσμου τήν ευκοσμίαν, τήν τρυφήν τών αγαθών καί τών αρετών, τών Ασκητών τό καύχημα, Αντώνιον τιμήσωμεν, πεφυτευμένος γάρ εν τώ οίκω τού Θεού, εξήνθησε δικαίως, καί ωσεί κέδρος εν ερήμω, επλήθυνε τά ποίμνια Χριστού, τών λογικών προβάτων, εν οσιότητι καί δικαιοσύνη.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αδιόδευτε πύλη, μυστικώς εσφραγισμένη, ευλογημένη Θεοτόκε, δέξαι τās δεήσεις ημών, καί προσάγαγε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, ίνα σώση διά σου τās ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Όφθης εκ μητρικών, σπαργάνων θεοφόρε, ηγιασμένον σκεύος, Αντώνιε καί οίκος, τού Παναγίου Πνεύματος.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τών οσίων αυτού.

Δόλους τών πονηρών, δαιμόνων θριαμβεύσας, τή τού Σταυρού δυνάμει, ετράνωσας τήν δόξαν, Χριστού Πάτερ Αντώνιε.

Στίχ. Μακάριος ανήρ, ο φοβούμενος τόν Κύριον.

Ήρθης ως Ηλίου, εν άρματι πυρίνω, καί συνεκράθης μάκαρ, αμέσως τή Τριάδι, Αντώνιε παγκόσμιε.

Δόξα... Καί νύν...

Θεοτοκίον όμοιον

Άνω σε οι χοροί, Θεοτόκε Παρθένε, υμνούσι σύν τοίς κάτω, δοξάζοντες απαύστως, τόν Τόκον σου τόν άχραντον.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Τόν ζηλωτὴν Ἡλίαν τοῖς τρόποις μιμούμενος, τῷ Βαπτιστῇ ευθείαις ταῖς τρίβοις ἐπόμενος, Πάτερ Ἀντώνιε, τῆς ἐρήμου γέγονας οικιστής, καί τήν οἰκουμένην ἐστήριξας ευχαίς σου, διό πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχολογούμεν τὴν α' Στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνὴρ, Εἰς δέ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ο ἐξ υψίστου κληθεῖς

Ο φωτισθεῖς ταῖς τοῦ Πνεύματος ἀκτίσιν, ὅτε σε ὁ ἐνθεὸς ἔρως ἀνέφλεξε, καί τὴν ψυχὴν ἀνεπτέρωσεν, αὐτὸ ποθέσαι, τό τῆς ἀγάπης ὄντως ἀκρότατον, τότε κατεφρόνησας, σαρκὸς καί αἵματος, καί ἔξω κόσμου γεγένησαι, πολλή ἀσκήσει, καί ἡσυχία τούτῳ ἐνούμενος, ὅθεν ἐπλήσθης, ὡς ἐζήτησας, τῶν ἐκείθεν καλῶν καί ἀνέλαμψας, ὡς Ἀστήρ καταυγάζων, τὰς ψυχὰς ἡμῶν Ἀντώνιε. (Δίς)

Ο τῶν δαιμόνων τὰ τόξα καί τὰ βέλη, συντρίψας τῇ χάριτι, τοῦ θείου Πνεύματος, καί τὴν κακίαν καί ἐνεδραν, αὐτῶν τοῖς πάσι, δηλοποιήσας θείοις διδάγμασι, ταῖς θεαῖς λαμπρότησι καταστραπτόμενος, τῶν Μοναστῶν διαυγέστατος, φωστήρ ἐγένου, καί τῆς ἐρήμου πρῶτος διάκοσμος, καί τῶν νοσοῦντων ἐμπειρότατος, καί σεπτὸς ἰατρός καί ἀρχέτυπος, χαρακτήρ ἐναρέτου, ἀγωγῆς Πάτερ Ἀντώνιε. (Δίς)

Ο χαρισμάτων ἐνθέων πεπλησμένος, σέ ὡς ἀκηλίδωτον, ἔσοπτρον Πάτερ ευρῶν, Χριστὸς τῶν θείων ἐμφάσεων, λαμπρὰς οἰκείου, μαρμαρυγὰς φωτὸς σοι ἐξήστραψεν, ἐντεύθεν ἰάσεων, ἀφθονος ὡφθῆς πηγῇ, διατροφή τε λιμώπτουσι, καί τῶν διψῶντων, δι' ἐπομβρίας ἀρδῶν τὴν ἐφεσιν, τὰς ψυχικὰς δέ διαθέσεις οῶν, σοὺ τῷ λόγῳ σοφῶς ἐβελτίους Θεῷ, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο καθαρὸς τὴν ψυχὴν καί τὴν καρδίαν, Ἄγγελος ἐπίγειος, βροτὸς οὐράνιος, τῆς παρθενίας διδάσκαλος, τῆς ἐγκρατείας, ἡκριβωμένη στάθμη Ἀντώνιε, συνὼν τῷ Δεσπότη σου, καί τὴν ἀσίγητον δοξολογίαν μακάριε, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καί τοῖς Οσίοις πάσι καί Μάρτυσι, τούτῳ προσάγων, τοὺς τελουντάς σου, τὴν ἱεράν μνήμην πάντοτε, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων, καί πταισμάτων ἐλευθέρωσον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β' Συκεώτου

Τό κατ' εικόνα τηρήσας αλώβητον, νούν ηγεμόνα κατά παθών ολεθρίων, ασκητικώς ενστησάμενος, εις τό καθ' ομοίωσιν ως δυνατόν ανελήλυθας, ανδρικώς γάρ τήν φύσιν εκβιασάμενος, έσπρευσας τό χείρον, καθυποτάξαι τώ κρείττονι, καί τήν σάρκα δουλώσαι τώ πνεύματι, όθεν μοναζόντων, ανεδείχθης ακρότης, πολιστής τής ερήμου, ευδρομούντων αλείπτης, κανών αρετής ακριβέστατος, καί νύν εν ουρανοίς, τών εσόπτρων λυθέντων Αντώνιε, καθαρώς εποπτεύεις τήν αγίαν Τριάδα, εντυγχανων αμέσως, υπέρ τών πίστει καί πόθω τιμώντων σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον τόκον, ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός, εκλάμπας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου τής αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων, ασυγχύτως γνωριζόμενος. Αυτόν ικέτευε, σεμνή Παμμακάριστε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Είσοδος, τό Προκείμενον τής ημέρας καί τά Αναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, καί ου μή άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι, καί ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, καί η αφ' ημών πορεία σύντριμμα, οι δέ εισιν εν ειρήνη. Καί γάρ εν όψει ανθρώπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Καί ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται. Ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς, καί εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς, καί ως ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Καί εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμπουσι, καί ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν έθνη, καί κρατήσουσι λαών, καί βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τούς αιώνας, οι πεπιοιθότες επ' αυτώ, συνήσουσιν αλήθειαν, καί οι πιστοί εν αγάπη προσμενούσιν αυτώ, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εις τόν αιώνα ζώσι, καί εν Κυρίω ο μισθός αυτών, καί η φροντίς αυτών παρά Υψίστω. Διά τούτο λήπονται τό βασίλειον τής ευπρεπείας, καί τό διάδημα τού κάλλους εκ χειρός Κυρίου, ότι τή δεξιά αυτού σκεπάσει αυτούς, καί τώ βραχίονι υπερασπιεί αυτών. Λήψεται πανοπλίαν, τόν ζήλον αυτού, καί οπλοποιήσει τήν κτίσιν εις άμυναν εχθρών. Ενδύσεται θώρακα δικαιοσύνην, καί περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ανυπόκριτον. Λήψεται ασπίδα ακαταμάχητον, οσιότητα, οξυνεί δέ απότομον οργήν εις ρομφαίαν, συνεκπολεμήσει αυτώ ο κόσμος επί τούς παράφρονas. Πορεύσονται εύστοχοι βολίδες αστραπών, καί ως από ευκύκλου τόξου, τών νεφών, επί σκοπόν αλούνται, καί εκ πετροβόλου θυμού πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Αγανακτήσει κατ' αυτών ύδωρ θαλάσσης, ποταμοί δέ συγκλύσουσιν αποτόμως, αντιστήσεται αυτοίς

πνεῦμα δυνάμεως, καί ὡς λαίλαψ εκλικμήσει αὐτούς. Καί ερημώσει πάσαν τήν γήν ανομία, καί ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καί σύνετε, μάθετε, δικασταί, περάτων γῆς, ενωτίσασθε, οἱ κρατοῦντες πλήθους, καί γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις Ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρά Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καί ἡ δυναστεία παρά Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος ἐάν φθάσῃ τελευτήσαι, ἐν αναπαύσει ἔσται. Γήρας γάρ τίμιον, οὐ τό πολυχρόνιον, οὐδέ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιά δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις, καί ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Ευάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καί μεταξύ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἠρπάγη, μή κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ, βασκανία γάρ φαυλότητος ἀμαυροί τὰ καλά, καί ρεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἀκακόν. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς, ἀρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τούτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δέ λαοὶ ἰδόντες, καί μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τό τοιοῦτον ὅτι χάρις καί ἔλεος ἐν τοῖς οσίοις αὐτοῦ, καί ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος β'
Τοῦ Στουδίτου

Ἀσκητικὸν γυμνάσιον, συγκροτήσας ἐπὶ γῆς, Ὅσιε Ἀντώνιε, τὰς τῶν παθῶν προσβολὰς ἐν τῇ ροῇ τῶν δακρύων σου, πάσας ἀπήμβλυνας, καί κλίμαξ θεία καί σεπτὴ, εἰς οὐρανοὺς ἀνάγουςα, τοῖς πάσιν ἐγνωρίσθη, ὁ θεόληπτος βίος σου, εὐσεβείας γάρ καρπούς, ἐν αὐτῷ ἐνδειξάμενος, Ἰατρούεις δι' αὐτῶν, τὰς ἀσθενείας τῶν παθῶν, τῶν πιστῶς ἐκβοώντων σοι. Χαίροις τῆς Εὔας ἀστήρ χρυσαυγέστατε, καί τῶν Μοναζόντων λαμπαδούχε καί ποιμὴν. Χαίροις αἰδίμε, τό τῆς ἐρήμου κάλλιστον θρέμμα, καί τῆς Ἐκκλησίας ἀκράδαντον ἔρεισμα. Χαίροις τῶν πλανωμένων, ὁ μέγας οδηγός. Χαίροις τό ἡμέτερον καύχημα, καί τῆς οἰκουμένης φαιδρὸν ἀγαλλίαμα.

Ὁ αὐτός

Τόν ἐπὶ γῆς Ἄγγελον, καί ἐν οὐρανοῖς ἄνθρωπον Θεοῦ, τοῦ κόσμου τὴν ευκοσμίαν, καί τὴν τρυφὴν τῶν ἀγαθῶν καί τῶν ἀρετῶν, τῶν Ἀσκητῶν τό καύχημα, Ἀντώνιον τιμήσωμεν, πεφυτευμένος γάρ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἐξήνθησε δικαίως, καί ὡσεὶ κέδρος ἐν ἐρήμῳ, ἐπλήθυνε τὰ ποίμνια Χριστοῦ, τῶν λογικῶν προβάτων, ἐν οσιότητι καί δικαιοσύνῃ.

Ὁ αὐτός

Ὅσιε Πάτερ, ἐκ βρέφους τὴν ἀρετὴν ἐπιμελῶς ἀσκήσας, ὄργανον γέγονας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί παρ' αὐτοῦ λαβὼν, τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν, ἐπείσας τοὺς ἀνθρώπους, καταφρονεῖν τῶν ἡδέων, νῦν δέ τῷ θείῳ φωτί, καθαρώτερον ἐλλαμπόμενος, φώτισον καί ἡμῶν τὰς διανοίας, Πάτερ Ἀντώνιε.

Ἦχος γ' Ἀνατολίου

Ὅσιε Ἀντώνιε, τῆς στερροτάτης ἀσκήσεως, τὴν καυστικὴν καί εὐψυχον διατριβὴν, ὡς ἐν αὐλοῖς ἀναπαυόμενος ἐτέλεσας, τοῖς ἐρημοτέροις γάρ,

σεαυτὸν συνάψας πνευματικῶς, τὰς πυριφλέκτους φαρέτρας τῶν δαιμόνων κατεπάτησας, καὶ υπεράνω πάσης αρετῆς γεγονῶς, συναυλίζῃ Ἀγγέλοις, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Διὸ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ὅσιε Πάτερ, τῆς φωνῆς τοῦ Ευαγγελίου τοῦ Κυρίου ἀκούσας, τὸν κόσμον κατέλιπες, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν, εἰς οὐδὲν λογισάμενος, ὅθεν πάσιν εβόας. Ἀγαπήσατε τὸν Θεόν, καὶ ευρήσετε χάριν αἰώνιον, μηδὲν προτιμήσητε τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, εὐρητε ἀνάπαυσιν μετὰ πάντων τῶν Ἀγίων, οὐ ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ, φύλαξον, καὶ σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἀσειστον τό τείχος τό ἀρρηκτον, τὴν ἀρραγὴ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'

Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις τῶν ἀσκητῶν ἀρχηγός, γεγεννημένος καὶ ἀήττητος πρόμαχος, παθῶν γὰρ ἐκτέμνων ρίζας, καὶ τῶν δαιμόνων ορμάς, υποστάς ἀνδρείως ἐθριάμβευσας, αὐτῶν τὴν ἀσθένειαν, καὶ ψυχόλεθρον πλάνησιν, τὴν τοῦ Σταυροῦ δέ, τοῦ Σωτήρος ἐνέργειαν, καὶ ἀνίκητον, ἐφάνέρωσας δύναμιν, ἣν καὶ περιζωσάμενος, ἐνίκησας ἅπαντας, θείαν, διὰ τοὺς ἀθετούντας τὴν σαρκὸς ἐπιφάνειαν, Χριστοῦ, ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν οσίων αὐτοῦ.

Στύλος φωτοειδῆς ἀρεταῖς, ἐστηριγμένος, καὶ νεφέλη σκιάζουσα, ἐγένου τοῖς ἐν ἐρήμῳ, πρὸς οὐρανὸν ἀπὸ γῆς, τὸν Θεὸν ορώντων προηγούμενος. Σταυροῦ βακτηρία, τὴν τῶν παθῶν ρήξας θάλασσαν, τὸν νοητὸν δέ, Ἀμαλήκ τροπώσάμενος, ἀνεμπόδιστον, τὴν οὐράνιον ἀνοδὸν, εὖρες θεομακάριστε, καὶ κλῆρον ἀκήρατον, σὺν Ἀσωμάτοις τῷ θρόνῳ, περιχαρῶς παριστάμενος, Χριστοῦ, ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις ἀγγελικαῖς ὁμιλῶν, χοροστασίαις ἐν υψίστοις Ἀντώνιε, τὸν βίον γὰρ τούτων Πάτερ, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς, ἀρετὴν ἀσκήσας πεπολίτευσαι, φανείς καθαρῶτατον, ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, ἀκτινοβόλους, ἀστραπάς εἰσδεχόμενον, τὰς τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου πανόλβιε, ὅθεν καταυγαζόμενος, εὔρας τὰ μέλλοντα, πάντα προλέγων ἐκ θείας, φωτοφανείας μυούμενος, Χριστοῦ, ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Συκεώτου

Τῶν Μοναστῶν τά πλήθη, τόν καθηγητήν σε τιμῶμεν Αντώνιε, διὰ σοῦ γάρ τήν τρίβον, τήν ὄντως ευθείαν, πορεύεσθαι ἐγνώμεν. Μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καί ἐχθροῦ θριαμβεύσας τήν δύναμιν. Ἀγγέλων συνόμιλε, τοῦ Παύλου συμμέτοχε τοῦ Θηβαίου, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ανύμφευτε Παρθένε, ἡ τόν Θεόν ἀφράστως συλλαβούσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ Υἱίστου, σὼν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πάσι χορηγούσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων. Νύν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Τόν ζηλωτήν Ἠλίαν τοῖς τρόποις μιμούμενος, τῷ Βαπτιστῇ ευθείαις ταῖς τρίβοις ἐπόμενος, Πάτερ Αντώνιε, τῆς ἐρήμου γέγονας οἰκιστής, καί τήν οἰκουμένην ἐστήριξας ευχαίς σου, διό πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τήν ψυχὴν σου δεσμεύσας πόθῳ Χριστοῦ, τά γεῶδη μμῖσῃσας πάντα σαφῶς, ἠυλίσθης Πάτερ Ὅσιε, ἐν ἐρήμοις καί ὄρεσι, τοῦ γνωστικοῦ γάρ ξύλου, γευσάμενος ἐνδοξε, ὡς ἐξ ἀδύτων μύστης, ἀγγελικῶς διέλαμψας, ὅθεν καί τόν γνόφον, διαβάς τῆς σαρκός σου, τό σκότος ἐδίωξας, τῶν δαιμόνων μακάριε, Μοναζόντων ὁ πρόκριτος. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν Ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τό αὐτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον ἐν σῇ γαστρί, συλλαβούσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, ἀφράστως ἀπεκύησας, τόν τά πάντα ποιήσαντα, καί ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τόν πάντα κατέχοντα, καί ἐκ μαζῶν ἐθήλασας, τόν κόσμον ἐκτρέφοντα, ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ρυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τήν σὴν βοήθειαν τότε παράσχου μοι, καί γάρ δύνασαι, ὅσα θέλεις Πανάχραντε.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν Ασκητήν τού Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν, ως νεκρώσαντα πάσας τās προσβολάς τών παθών, δι' ἐγκρατείας καί στερρᾶς υπομονῆς αληθώς, καί καταισχύναντα σφοδρώς, τόν αντίπαλον εχθρόν, καί πάσας τούτου επάρσεις, καί νύν πρεσβεύοντα τώ Κυρίῳ, ελεηθῇ ναι τās ψυχὰς ημῶν.

Δοξα, τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, ἦν προεκήρυξαν πάντες οι δικαιοτάτοι, καί ο Προφήτης Δανιήλ, Ὁρος αλάξευτον, καί Δαυῖδ ο μελωδός, σύν Μωϋσεῖ καί τοῖς λοιποῖς, Βάτον καί Στάμνον καί Ράβδον, Νεφέλην Πύλην καί θρόνον, μέγα Ὁρος αναδειχθείσαν ἡμῖν.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τούς θορύβους τού βίου καταλιπών, τόν σταυρόν σου επ' ὠμων αναλαβών, όλον ανατέθεικας, σεαυτόν τώ Κυρίῳ σου, καί σαρκός έξω Πάτερ, καί κόσμου γενόμενος, τού Αγίου γέγονας, συνόμιλος Πνεύματος, όθεν καί πρὸς ζήλον, τούς λαούς διεγείρων, τās πόλεις εκένωσας, τās ερήμους επόλισας, θεοφόρε Αντώνιε. Πρέσβευε Χριστῷ τώ Θεῷ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Ἦχος δ'
Επεφάνης σήμερον

Τώ φωτί λαμπομενος, τώ απροσίτῳ, ως αστήρ εξέλαμψας, εν ταῖς ερήμοις, διδασχαῖς, καταφωτίζων Αντώνιε, τούς αδιστάκτω ψυχή προσιόντας σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Επελεύσει Πνεύματος, τού Παναγίου, τού Πατρός τόν σύνθρονον, καί ομοούσιον φωνή, Αγνή Αγγελου συνέλαβες, Θεοκυήτορ, Αδάμ η ανάκλησις.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ἦχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα...

Αγίῳ Πνεύματι, πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Καί νύν...

Αγίῳ Πνεύματι, αναβλύζει τά τῆς χάριτος ρείθρα, αρδεύοντα, άπασαν τήν

κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Οσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν.

Πάσα πνοή. Ευαγγέλ. Οσιακόν Μετά τόν Ν'

Δόξα... Ταῖς τοῦ σοῦ Οσίου...

Καί νύν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ιδιόμελον Ἦχος πλ. β'

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὗρες μισθόν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὠλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὧν τόν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον, εἰρήνην αἰτήσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς ς' καί τοῦ Οσίου εἰς η', οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἀντώνιον τόν θεῖον ευφη μείν θέμις.

Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

«Ἀρματηλάτην Φαραῷ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελοῦσα θάλασσαν. Ἰσραὴλ δέ φυγάδα, πεζὸν οδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα».

Ἀθανασίας καί ζωῆς λαβόμενος, τῆς αἰωνίου σαφώς, καί τριλαμπούς αἴγλης, Πάτερ εμπορούμενος, τῷ φωτισμῷ τῆς χάριτος, τήν ζοφώδη ψυχὴν μου, καταυγασθῆναι δυσώπησον, ὅπως ἐπαξίως ὑμνήσω σε.

Νέος υπάρχων ἡλικία σώματος, καινὴν οδὸν ἀρετῆς, ἀναλαβὼν ταύτην, ἀκινδύνως ὠδευσας, νόμῳ καινῷ πειθόμενος, τοῦ Σωτήρος Τρισμάκαρ, καί ζωηφόροις προστάγμασι, τοῦ Ευαγγελίου ἐπόμενος.

Τῇ τρισηλίῳ λαμπηδὸνι Πάνσοφε, καταλαμπόμενος, τό δυσμενὲς μάκαρ, τῶν δαιμόνων φρύαγμα, καί τῶν θηρῶν τὰ χάσματα, αἰκισμῶν τε τοὺς πόνους, ἀράχνης δίκην διέλυσας, θεῷ πυρακτούμενος ἔρωτι.

Θεοτοκίον

Ὡς Θεοῦ Μήτηρ παρρησίαν ἔχουσα, πρὸς τόν τεχθέντα ἐκ σοῦ, μονογενὴ Λόγον, τόν Πατρί συνάναρχον, καί συμφυὴ τῷ Πνεύματι, δυσωπούσα μὴ παύση, Κινδύνων σώσαι Πανάμωμε, τοὺς σέ Θεοτόκον δοξάζοντας.

Καταβασία

Χέρσον αβυσσοτόκον πέδον ήλιος, επεπόλευσέ ποτε, ωσεί τείχος γάρ επάγη, εκατέρωθεν ύδωρ, λαώ πεζοποντοπορούντι, καί θεαρέστως μέλποντι. Άσωμεν τώ Κυρίω, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ωδή γ'

«Ο στερεώσας κατ' αρχάς τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριζον, ότι ουκ έστι πλήν σου, άγιος μόνε φιλάνθρωπε».

Νενευρωμένω λογισμώ, καί σταθηρά διανοία, τών παθών καταμαράνας τήν φλόγα, απαθείας τήν φαιδράν, καταστολήν Αντώνιε, περιεβάλου Πάτερ, καί σωτηρίου ιμάτιον.

Ισχυροτάταις προσβολαίς, δαιμόνων θρασυνομένων, καί θηρίων τās μορφάς μιμουμένων, κατεφρόνησας αυτών, τής ασθενούς δυνάμεως, τόν κραταιόν γάρ είχες, εν τοίς πολέμοις συλλήπτορα.

Ο θεοφόρος τās αρχάς, τού σκότους καί εξουσίας, θριαμβεύσας εγκρατεία συντόνω, τροπαιούχος νικητής, Αντώνιος εγένετο, τών ασκητών η δόξα, καί μοναζόντων τό καύχημα.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένον μου τόν νούν, τή τής ζωής ενεργεία, τής εκ σου φανερωθείσης τώ κόσμω, εξανάστησον Αγνή, καί πρός ζωήν οδήγησον, η τού θανάτου πύλας, λύσασα μόνη τώ κόσμω σου.

Καταβασία

Τό στερέωμα, τών επί σοί πεποιθότων, στερέωσον Κύριε τήν Εκκλησίαν, ήν εκτήσω, τώ τιμίω σου αίματι.

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τόν Σταυρόντού Κυρίου άρας σοφέ, καί αυτώ μέχρι τέλους ακολουθών, τόν νούν ουχ υπέστρεψας, εντώ κόσμω θεόσοφε, αλλ' εγκρατείας πόνοις, τά πάθη ενέκρωσας, καί ναόν ητοίμασας, σαυτόν τώ Κυρίω σου, όθεν χαρισμάτων αμοιβήν εκομίσω, ιάσθαι νοσήματα, καί διώκειν τά πνεύματα, θεοφόρε Αντώνιε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως πανάμωμος Νύμφη τού Ποιητού, ως απείρανδρος Μήτηρ τού Λυτρωτού, δοχείον ως υπάρχουσα, τού Παρακλητου Πανύμνητε, ανομίας με όντα, αισχρόν καταγώγιον, καί δαιμόνων παίγνιον εν γνώσει γενόμενον, σπεύσον καί τής τούτων, κακουργίας με ρύσαι, λαμπρόν οικητήριον, δι' αρετής απαρτίσασα, Φωτοδόχε ακήρατε, δίωξον τό νέφος τών παθών, καί τής άνω

μεθέξεως αξίωσον, καί φωτός ανεσπέρου πρεσβείαις σου.

Ωδή δ'

«Σύ μου ισχύς Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο Πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ προφήτη, Αββακούμ σοι κραυγάζω. Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Τών αρετών, κλίμακι θεία χρησάμενος, πρός τό ύψος, Πάτερ αναβέβηκας, καί τόν Θεόν είδες επ' αυτήν, επεστηριγμένον, καί δωρεάς διανέμοντα, χειρί πλουσιωτάτη, τοίς Πιστώς μελω δούσι. Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Όλος Θεώ, καθιερώθης Αντώνιε, μόνος μόνω, πάνσοφε ενούμενος, δι' αρετής, καί καθομιλών, καί θεοφανείας, ως καθαρός αξιούμενος, τής γής καί τών γηϊνων, αποστάς γάρ αξίως, τήν ουράνιον εύρες απόλαυσιν.

Νούν καί ψυχήν, κεκαθαρμένος Αντώνιε, τήν απάτην, Πάτερ τήν ψυχόλεθρον, καί μηχανάς, δόλους τε πικρούς, καί τας φαντασίας, τών δυσμενών εφανέρωσας, παθών γάρ εδιδάχθης, καί μαθών εκδιδάσκεις, Μοναζόντων τά πλήθη Πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Θεόν εκ σού, τόν σαρκωθέντα δυσώπησον, τόν ατρέπτως, ο ήν διαμείναντα, καί φυσικώς, ίσον τώ Πατρί, καί σοί τή Τεκούση, γενόμενον ομοούσιον, συγχώρησιν πταισμάτων, καί ψυχών σωτηρίαν, τοίς υμνούσί σε πίστει δωρήσασθαι.

Καταβασία

Εκάλυψεν ουρανούς, η αρετή σου Χριστέ, τής κιβωτού γάρ προελθών, τού αγιάσματος σου, τής αφθόρου Μητρός, εν τώ ναώ τής δόξης σου, ώφθης ώς βρέφος, αγκαλοφορούμενος, καί επληρώθη τά πάντα τής σής αι νέσεως.

Ωδή ε'

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τας οδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Ενοικούντά σοι έχων, τόν τά πάντα βλέποντα Θεόν μακάριον, εκδιδάσκοντά σε, καί φωτίζοντα καί συνετίζοντα, τών ψυχών Τρισμάκαρ, τών καθαρών καί μακαρίων, τας ανόδους οράν κατηξίωσαι.

Ιαμάτων σοι χάριν, κατά νοσημάτων ποικίλων δεδώρηται, καί κατά πνευμάτων, ακαθάρτων Χριστός εξουσίαν Σοφέ, τήν γάρ φύσιν Πάτερ, νενικηκώς τών υπέρ φύσιν, χαρισμάτων μετέσχες τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Οι σέ τείχος πλουτούντες, καί τή προστασία σου περιφρουρούμενοι, δόξη, εγκαυχώμενοι τή σή θεία σέ μακαρίζομεν, σύ γάρ Παναγία, τήν τών ψυχών

ημών πηγάζεις, ευφροσύνην τε καί αγαλλίασιν.

Καταβασία

Ως είδεν Ησαίας συμβολικώς, εν θρόνῳ επηρμένῳ Θεόν, υπ' Αγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ὦ τάλας! εβόα, εγώ, πρό γάρ είδον σωματούμενον Θεόν, φωτός ανεσπέρου, καί ειρήνης δεσπόζοντα.

Ωδή ς'

«Αβυσσος αμαρτιών, καί πταισμάτων καταιγίς με τaráττει, καί πρός βυθόν βιαίως συνωθεί απογνώσεως, αλλ' αυτός τήν κραταιάν, χείρά μοι έκτεινον, ως τώ Πέτρῳ, καί εκ βυθοῦ φθοράς ανάγαγε».

Νόμιμον αθλητικώς, πολιτείαν απαλόν εξ ονύχων αναλαβών θεόφρον, μέχρι τέλους διέσωσας, καί ως θείος αριστεύς, στέφανον είληφας, τόν τής νίκης, παρά τού πάντων Βασιλεύοντος.

Έχοντες πρός τόν Θεόν, πρεσβευτήν σε δυνατώτατον Μάκαρ, καί κοινωνόν φροντίδων, καί προστάτην καί πρόμαχον, καί μεσίτην ευμενή, πάντων σωζόμεθα τών κινδύνων, καί πειρασμών καί περιστάσεων.

Θεοτοκίον

Ύψωσας παναληθώς, τήν πεσούσαν τών ανθρώπων ουσίαν, τόν εν μορφή τή θεία, καί Πατρός έν ισότητι, καθορώμενον Υιόν, τόν αναλλοίωτον Θεοτόκε, άνευ σποράς κυοφορήσασα.

Καταβασία

Εβόησέ σοι, ιδών ο Πρέσβυς, τοίς οφθαλμοίς τό σωτήριον, ό λαοίς επέστη. Εκ Θεού Χριστέ σύ Θεός μου.

Κοντάκιον Έχος β'

Τά άνω ζητών

Τούς βιωτικούς θορύβους απωσάμενος, ησυχαστικώς τόν βίον εξετέλεσας, τόν Βαπτιστήν μιμούμενος, κατά πάντα τρόπον Οσιώτατε, σύν αυτώ ούν σε γεραίρομεν, Πατέρων Πάτερ Αντώνιε.

Ο Οίκος

Τής τού Χριστού φωνής επακούσας, επορεύθης Οπίσω τών αυτού εντολών, γυμνός τού βίου γενόμενος, καί απορρίψας φροντίδας πάσας τών χρημάτων, κτημάτων, καί οικετών σου, καί αδελφής τήν στοργήν, θεοφόρε Αντώνιε, καί μόνος εν τοίς ερήμοις, τώ Θεώ Ομιλών καθαρώτατα, γνώσεως χάριν είληφας, ήν μοι πέμψον υμνείν σε μέλλοντι, Πατέρων Πάτερ Αντώνιε.

Συναξάριον

Τή ΙΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αντωνίου τού Μεγάλου.

Στίχοι

- Έχει τι μείζον ουρανός καί τών Νόων,
- Έξαρχον Αντώνιον Ασκητών έχων.
- Εβδομάτη δεκάτη Αντώνιον ένθεν άειραν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου καί θεοφόρου Πατρός ημών καί θαυματουργού Αντωνίου τού Νέου, τού εν τή Σκήτει τής Βερροίας ασκήσαντος.

Στίχοι

- Αντώνιον δέ τόν Νέον πού τακτέον,
- Ει μή παρ' αυτώ τώ πάλαι Αντωνίω;

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Αχιλλάς εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Όπλοις Αχιλλεύς τάς κάτω πορθεί πόλεις,
- Πόνοις Αχιλλάς τήν άνω πλουτεί πόλιν.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Θεού συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οι Παίδες, εν τή καμίνω αγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Φιάλαι πεφύκασι, τών αρωμάτων αι σιαγόνες σου, αρετών ευωδίας, καί σωτηρίας αρωματίζουσαι, ως εκ λειμώνος, τοίς πόθω κραυγάζουσιν. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Η χάρις τού Πνεύματος, τού Παναγίου σοί ενοικήσασα, τών πνευμάτων διώκτην, τής πονηρίας Πάτερ ειργάσατο, καί Μοναζόντων αλείπτην κραυγάζοντα. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Μαρίαν τήν άχραντον, καί παναγίαν. ανευφημήσωμεν, δι' αυτής γάρ η χάρις, ημίν πηγάζει τών υπέρ νούν δωρεών, ως εκ χειμάρρου τής θείας χρηστότητος, ήν ευσεβεί λογισμώ, νύν μακαρίζομεν.

Καταβασία

Σέ τόν εν πυρί δροσίσαντα, Παίδας θεολογήσαντας, καί Παρθένω, ακηράτω, ενοικήσαντα, Θεόν Λόγον υμνούμεν, ευσεβώς μελωδούντες. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, Τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Εν προσευχαίς τό άγρυπνον, εν νηστείαις τό εύτονον, τό καρτερικόν, εν πειρασμοίς κτησάμενος, νοός καθαρότητι, επί γής ως Άγγελος, πεπολιτευμένος, τώ Θεώ ανεβόας. Οι Παίδες ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις

πάντας τούς αιώνας.

Ικετηρίαίς Όσιε, δέήσεσι χρώμενος, σύ διηνεκώς, πρὸς τόν Θεόν ανέδραμες, πρὸς ὕψος μετάρσιον, τούς τών δαιμόνων βρόχους φυγών, ελευθερωθείς δέ, τῆς αὐτῶν τυραννίδος, θεόφρον δναμέλπεις, ιερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αιώνας.

Νέος Μωσῆς γενόμενος, ἐν ἐρήμῳ τό τρόπαιον, κατὰ τῶν ἐχθρῶν καί πολεμίων ἔστησας, λαοῦ προηγούμενος, τῶν Ἀσκητῶν συστήματος, τοῦ ἐν ευφροσύνῃ, καί σεμνῇ πολιτεία, βοώντος. Τόν Δεσπότην, Ιερεῖς ευλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Θεογεννήτορ Πάναγνε, τῆς ψυχῆς μου τά τραύματα, καί τῆς αμαρτίας, τὰς ουλὰς ἐξάλειψον, πηγαῖς ἀποσμήχουσα, ταῖς ἐκ πλευράς τοῦ Τόκου σου, καί τοῖς ἐξ αὐτῆς, ἀποκαθαίρουσα ρεῖθροις, πρὸς σέ γάρ ἀνακράζω, καί πρὸς σέ καταφεύγω, καί σέ επικαλούμαι, τήν Κεχαριτωμένην.

Καταβασία

Ἀστέκτω πυρί ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβείας προεστώτες Νεανῖαι, τῇ φλογί δέ μή λωβηθέντες, θεῖον ὕμνον ἐμελπον. Ευλογεῖτε πάντα τά ἔργα τόν Κύριον, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αιώνας.

Ὡδή Θ'

«Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καί τῆς γῆς κατεπλάγη τά πέρατα, ὅτι Θεός ὦφθη τοῖς ἀνθρώ, ποῖς σωματικῶς, καί ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ταξιαρχαὶ μεγαλύνουσιν».

Ἐπέστη ἡ φωσφόρος σου Εορτή παμμακάριστε Πάτερ Ἀντώνιε πλήρης χαράς, πλήρης ευφροσύνης πνευματικῆς, πλήρης Ἁγίου Πνεύματος, πλήρης ευωδίας καί φωτισμοῦ, καί νῦν σε κεκτημένοι, ἀσκήσεως κανόνα, καί νομοθέτην ἀγαλλόμεθα.

Μή παύσῃ ἱκετεύων τόν Λυτρωτήν, πανσεβάσμιε Πάτερ δωρήσασθαι, τοῖς ευλαβῶς, μνήμην σου τελοῦσι τήν Ιεράν, τήν τῶν πταισμάτων ἀφεσιν, τήν τῶν χαρισμάτων διανομήν, τήν θεῖαν προστασίαν, ψυχῶν τήν σωτηρίαν, καί αἰωνίαν ἀπολύτρωσιν.

Ἰσάγγελος βιώσας ἐπὶ τῆς γῆς, τήν ἰσάγγελον εὐρες φαιδρότητα, τῆς γάρ αὐτῶν, θεοειδεστάτης μαρμαρυγῆς, ἐν μετουσίᾳ γέγονας, οἷς καί συναγάλλη διηνεκῶς, ὡς ἑνθεὸς Προφήτης, ὡς Μάρτυς στεφηφόρος, ὡς Μοναζόντων ἀκροθίνιον.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες Παρθένε δίχα σποράς, τόν τά σύμπαντα δημιουργήσαντα, Λόγον Θεοῦ, ἀνευ θελημάτων τῶν τῆς σαρκός, ἀνευ φθοράς δέ τέτοκας, ἀνευθεν ὠδίνων τῶν μητρικῶν, διό σε Θεοτόκον, καί γλώσση καί καρδίᾳ,

ομολογούντες μεγαλύνομεν.

Καταβασία

Θεοτόκε η ελπίς, πάντων τών Χριστιανών, σκέπε φρούρει φύλαττε, τούς ελπίζοντας εις σέ.

Εν νόμω, σκιά καί γράμματι, τύπον κατίδωμεν οι πιστοί, πάν άρσεν τό τήν μήτραν διανοίγον, άγιον Θεώ, διό πρωτότοκον Λόγον, Πατρός ανάρχου Υιόν, πρωτοτοκούμενον Μητρί, απειράνδρω, μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Καινήν οδόν καί άτριπτον, ανθρώποις εκ νεότητος, αναλαβών θεοφόρε, ταύτην θερμώς έως τέλους, ανεπιστρόφως ώδευσας, νόμω καινώ πειθόμενος, Χριστού, καί πρώτος πέφηνας, καθηγητής τής ερήμου, καί Μοναζόντων ακρότης.

Έτερον Εν Πνεύματι τώ Ιερώ

Φωστήρ φωστήρων γέγονας, Μοναστών δέ αλείπτης, καί αρχηγός Αντώνιε, οικουμένης τό κλέος, διδάσκων οία γενναίος, στρατηγέτης άριστα, τάς τών δαιμόνων εφόδους, μή πτοείσθαι αρρωγόν, κεκτημένους τόν Χριστόν, τής πλάνης τόν καθαιρέτην.

Έτερον όμοιον

Εν σώματι διατελών, τών Αγγέλων τόν βίον, υπήλθες ώσπερ άσαρκος, καί τώ κόσμω εδείχθης, φωστήρ αιλαμπέστατος, καί τοίς πάσιν έδειξας, Αντώνιε θεοφόρε, Μοναζόντων τό κλέος, Ασκητών η καλλονή, καί τών Πατέρων η δόξα.

Θεοτοκίον

Ελπίς τού κόσμου αγαθή, Θεοτόκε Παρθένε, τήν σήν άμαχον Δέσποινα, προστασίαν αιτούμεν, οι θλίψεσι συσχεθέντες, καί κλυδωνιζόμενοι, τού βίου ταίς τρικυμίαις, στήσον αύρας τών παθών, καί λιμένα εις Θεού, εμβίβασον θελημάτων.

Εις τούς Αίνους, ιστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ' Ω τού παραδόξου θαύματος

Όσιε Πάτερ Αντώνιε, σύ τόν ζυγόν τού Χριστού, επί ώμων αράμενος, τώ Σταυρώ τήν έπαρσιν, τού Σατάν καταβέβληκας, καί τάς ερήμους, πόλεις ανέδειξας, διά τού τρόπου τής πολιτείας σου. Ω παμμακάριστε, Ασκητών τό καύχημα, διό Χριστόν, απαυστως ικέτευε, ελεηθήναι ημάς.

Όσιε Πάτερ Αντώνιε, διά τήν όντως ζωήν, εν τώ μνήματι κέκλεισαι, μηδόλως πτοούμενος, προσβολάς τού αλάστορος, τάς μετά κτύπων καί κρότων Όσιε, ταίς δέ ευχαίς σου, ταύτας ηδάφισας. Ω καρτερόψυχε, τής ερήμου πρώταρχε, διό καί νύν, πάντες σε γεραίρομεν, καί μακαρίζομεν.

Πίστει συνελθόντες πάντες σε, ως Ασκητήν τού Χριστού, σέ τιμώμεν Αντώνιε, γεγηθώς γάρ ὠδευσας, ἐν ἐρήμοις σαφέστατα, καθηγητής τε ταύτης ἐγένου πιστός, ὅθεν σοι πάντες, ἡμεῖς κραυγάζομεν. ὦ παμμακάριστε, Μοναστῶν τό καύχημα, τῷ Λυτρωτῇ, ἀπαύστως ἰκέτευε, εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Πάτερ Πατέρων Αντώνιε, τῇ ἀκορέστῳ στοργῇ, τού Χριστού καί τῷ ἔρωτι, τήν ψυχὴν κινούμενος, ἐν ἐρήμοις ἐζήτησας, αὐτόν θορύβους, ἐκκλίνας ἅπαντας, καί μόνος τούτῳ, μόνῳ ὠμίλησας, νοῖ ἐνούμενος, καί φωτός πληρούμενος, ὦ καί ἡμῶν, τὰς ψυχὰς καταύγασον, τῶν ἀνυμνούντων σε.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Ανατολίου

Ουρανοδρόμῳ ἐπιβάς οχήματι θεσπέσιε, τῶν ἀρετῶν κατέλαβες, τήν ἀκρόπολιν δι' ἀσκήσεως, ἐκ τῆς ἐρήμου πολεῦων, τῆς ἄνω Ἱερουσαλήμ, τὰ ὑπερκόσμια, καί τῶν ἐκ πόνων ἀγώνων, ἀξίως τὰ γέρα κομισάμενος, ταῖς ουρανίαις συναγάλλῃ, ταξιαρχίαις Παμμακάριστε, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν κληρονόμος, καί τῆς Βασιλείας οἰκίτῳ γενόμενος. Ἀλλά πρέσβευε θεοφόρε Αντώνιε, τῷ Σωτῇρι τῶν ὅλων, εἰρηνεύσαι τόν κόσμον, καί σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καί λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπό πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

Εἰς τήν Λειτουργίαν

Τυπικά, καί ἐκ τού Κανόνος, Ὡδή γ' καί ς'.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν ἐν Ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν, καί μεγάλων Ἀρχιεπισκόπων Ἀλεξανδρείας, Ἀθανασίου καί Κυρίλλου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Μετά τόν Προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τήν α' στάσιν τού Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δέ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους στ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Ἀγίου Ἀθανασίου.

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Διωγμούς ἐκαρτέρησας, καί κινδύνους ὑπέμεινας, θεωρρήμον Ὅσιε Ἀθανάσιε, ἕως τήν πλάνην ἐξώρισας, Ἀρείου τήν ἄθεον, καί τήν Ποίμνην τῆς αὐτοῦ, ἀσεβείας διέσωσας, ὁμοούσιον, τῷ Πατρί δογματίζων τόν Υἱόν τε, καί τό Πνεῦμα ὀρθοδόξως, ἱεουργέ παμμακάριστε.

Αστραπαῖς τοῦ κηρύγματος, τοὺς ἐν σκότει εφώτισας, καὶ τὴν πλάνην ἀπάσαν ἀπεδίωξας, προκινδυνεύων τῆς Πίστεως, στερρὲ Ἀθανάσιε, ὡς ποιμὴν ἀληθινός, ὡς ἐδραῖωμα ἀσειστον, παναοίδιμε, τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διὰ τοῦτο, συνελθόντες σε τιμῶμεν, μελωδικῶς ἀγαλλόμενοι.

Αρετὴν πάσαν ἡσκήσας, ἐπιμόνως θεόπνευστε, καὶ χρισθεὶς τῷ Πνεύματι χρίσμα ἅγιον, ἱεουργὸς ἱερώτατος, σαφῶς ἐχρημάτισας, καὶ Ποιμὴν ἀληθινός, καὶ τῆς Πίστεως πρόμαχος, ὅθεν ἀπάσα, Ἐκκλησία δοξάζει σου τὴν μνήμην, ἱερώς ἐπιτελούσα, καὶ τὸν Σωτῆρα δοξάζουσα.

Τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου ὁμοία

Τοῖς πυρίνοις σου δόγμασι, τῶν αἱρέσεων ἀπάσα, φρυγανώδης φλέγεται ὅλη Πάνσοφε, τῶν νοημάτων τοῖς βάθεσι, βυθίζεται στράτευμα, ἀπειθούντων δυσσεβῶν, τοῖς δὲ δόγμασι Κύριλλε, τῆς σοφίας σου, καλλωπίζεται Μάκαρ καθ' ἐκάστην, τῶν πιστῶν ἡ Ἐκκλησία, μεγαλοφώνως τιμῶσά σε.

Εὐφραδία τῶν λόγων σου, ἱερώτατε Κύριλλε, Ἐκκλησία ἀπάσα ωραῖζεται, καὶ εὐσεβῶς καλλωπίζεται, ωραίοις ἐν κάλλεσι, καὶ τιμά σου ἱερώς, τὴν ἁγίαν καὶ εὐσημον, μνήμην ἐνδοξε, Ὁρθοδόξων τό κλέος, τῶν Πατέρων, κορυφαίε τῆς Συνόδου, τῆς Παναγίας υπέρμαχε.

Τῆς Χριστοῦ ἀπεδίωξας, νοητοὺς λύκους Κύριλλε, Ἐκκλησίας σκίμπωνι τῶν δογμάτων σου, καὶ ταύτην κύκλω ετείχισας, λόγων οχυρώμασι, παραστήσας τῷ Χριστῷ, ἀσινὴ καὶ ἀλώβητον, ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθοράς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν αἰσέβαστον μνήμην σου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Κυρίλλου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως

Ἱεραρχῶν τοὺς ἀρχηγούς, Πατριαρχῶν τοὺς ἀκραίμονας, καὶ παμφαεῖς φωστήρας τῆς οἰκουμένης, τῶν ἐννοιῶν τοῦ Χριστοῦ τοὺς ἐκφάντορας, συνελθόντες ὡς φιλέορτοι, πνευματικοὶς ἐγκωμίοις αἰνέσωμεν λέγοντες. Χαίροις σοφέ Ἀθανάσιε, ἐπώνυμε τῆς ἀθανασίας, ὁ τὸν ληρώδη Ἀρειον, καθάπερ λύκον ἐκσφενδονήσας τοῖς ποιμνίῃς τοῦ Χριστοῦ, τῇ ἐλαστικῇ σφενδόνῃ τῶν θεοσόφων δογμάτων σου. Χαίροις ἀστήρ παμφαέστατε, υπέρμαχε τῆς Αἰιπαρθένου, ὁ στεντορείως αὐτὴν Θεοτόκον, ἐν μέσῳ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ἱεροῦ συλλόγου, ἀνακηρύξας λαμπρῶς, καὶ τῶν Νεστορίου ληρημάτων καθαιρέτα, παμμακάριστε Κύριλλε. Χαίρετε θεολογίας πηγαί, θεοσοφίας ποταμοὶ ἀέναοι, καὶ βρύσεις θείας γνώσεως. Ἀλλ' ὡς Πατέρες τρισόλβιοι, μὴ παύσησθε πρεσβεύοντες Χριστῷ, υπέρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων ὑμῶν, τὴν πανίερρον καὶ θείαν πανήγυριν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν

δυάδι φύσεων ασυγχύτως γνωριζόμενος. Αυτόν ικέτευε, Σεμνή
παμμακάριστε, ελεηθήναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος, τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας καί τὰ Αναγνώσματα.

**Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 1, 8-11, 15-17)**

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ. Ἴδετε παραδέδωκα ενώπιον ὑμῶν τὴν γῆν, εἰσελθόντες κληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν ἡμῶν, τῷ Ἀβραάμ καὶ τῷ Ἰσαάκ καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτούς. Καὶ εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ λέγων. Οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς. Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς, καὶ ἰδοὺ ἐστε σήμερον ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν προσθεῖη ὑμῖν, ὡς ἐστέ, χιλιοπλασίως καὶ εὐλογῆσαι ἡμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας σοφοὺς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετούς, καὶ κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐφ' ὑμῶν, χιλιάρχους, καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ πεντηκοντάρχους, καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς Κριταῖς ἡμῶν. Καὶ ἐνετειλάμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων. Διακούετε ἀνά μέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δικαίως ἀνά μέσον ἀνδρός, καὶ ἀνά μέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀνά μέσον τοῦ προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώσεσθε πρόσωπον ἐν κρίσει, κατὰ τὸν μικρὸν καὶ κατὰ τὸν μέγαν κρινεῖς, οὐ μὴ υποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστίν.

**Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 10, 14-18, 20-21)**

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ. ἰδοὺ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανός, καὶ ὁ οὐρανός τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτοῖς. Πλὴν τοὺς Πατέρας ἡμῶν προεῖλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτούς, καὶ ἐξελέξατο τό σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτούς, ὑμᾶς παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμείσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἐτι. ὁ γάρ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν θεῶν, καὶ Κύριος τῶν κυρίων, ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς καὶ φοβερός, ὅστις οὐ θαυμάζει πρόσωπον, οὐ δ' οὐ μὴ λάβῃ δῶρον, ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ, καὶ ὀρφανῷ, καὶ χήρᾳ, καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσηλύτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κοληθήσῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὁμῇ. Αὐτὸς καύχημά σου, καὶ αὐτὸς Θεὸς σου ὅστις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ ἔνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

**Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1- 9)**

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων εἰς κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτούς

αξιούς εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καί ὡς ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καί ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καί ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη, καί κρατήσουσι λαῶν, καί βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεπιοιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καί οἱ πιστοί ἐν ἀγάπῃ, προσμενούσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καί ἔλεος ἐν τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ, καί ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιπὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α' Γερασίου Ἀλεξανδρείας

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, τὰς ἐν κόσμῳ θλίψεις, καί τὰ τῶν ἐχθρῶν παλαίσματα, ὡς χωνευτήριον τίμιον ἡτοιμάσατο, ἐν ᾧ τό καθαρώτατον χρυσίον, Ἀθανάσιον τὸν πάνσοφον ἱεράρχην, τὸν Ἀλεξανδρείας λαμπρότατον φωστήρα, αξιοπρεπῶς ἐδοκίμασε, καί ἄξιον ευραμένη, ὡς δακτύλιον δεξιὰ τῆς ἁγίας κατεσκεύασε. Διό καί τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν, ὡς νύμφην ἰδίαν ἐνυμφεύθη, ταύτην εὐφραينوμένην εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ αὐτός

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἐαυτῆς θησαυρούς, ἐν τῷ Κυρίλλῳ κατέκρυψε, διό μηκέτι γῆν διορύξαντες, φθοράς θησαυρῶν φροντίσωμεν, καί τούτοις πλουτισθῆναι σπεύσωμεν, πρόσκαιρον γάρ τὴν ἀπόλαυσιν ἔχομεν, τῶν δὲ τῆς θεοσοφίας θησαυρῶν Κυρίλλου τοῦ Τρισμάκαρος αἰωνίως ἀπολαύοντες, ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν φυλάξωμεν.

Ὁ αὐτός

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, ἄνθρωπον ἐν ἀρχῇ ἐπλασεν, ἐκ ψυχῆς καί σώματος αὐτόν συστησάμενη, ἐν ᾧ τὰ πάντα τεθαύμασται, ἀλλ' ἐν τῇ καινῇ ἀναπλάσει, ἄνθρωπον Θεῷ ἡρμόσατο, οὐ τὴν ἄρρητον καί δυσερμήνευτον ἔνωσιν, περέδωκεν ἡμῖν, οἱ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἱερώτατοι διδάσκαλοι, τὴν ἐν τῷ Υἱῷ μίαν τοῦ συνθέτου ὁμολογούντες υπόστασιν, καί δύο τὰς θελήσεις, ἐν αὐτῇ τῇ μιᾷ υποστάσει. Ξένον ἀκουσμα! ξένον θέαμα! ξένον ψυχῶν ἀγαλλίαμα.

Ἦχος γ' Γερμανοῦ Πατριάρχου

Ἡ μεγάλη τῆς Εκκλησίας σάλπιγξ, ὁ πολὺάθλος Ἀθανάσιος, πρὸς εὐωχίαν σήμερον συγκαλεῖται τὴν Εκκλησίαν, Φαιδρῶς πάντες πιστοί, πρὸς τὴν πανήγυριν ὑπαντήσωμεν τοῦ καλοῦ Ποιμένου, ὕμνοις γεραίροντες τοὺς ἱερούς αὐτοῦ πόνους, ὅπως ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ, λάβωμεν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τό μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός τοῦ αὐτοῦ

Τό μέγα κλέος τῶν ἱερέων, Ἀθανάσιον τὸν ἀήττητον ἀριστεά, ἱεροπρεπῶς εὐφημήσωμεν, τὰς φάλαγγας, τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, τὰ τῆς Ὁρθοδοξίας τρόπαια, ἀνεστήσατο καθ' ὅλης τῆς οἰκουμένης, ἀριθμῶν εὐσεβῶς, τό τῆς Τριάδος μυστήριον, διὰ τὴν τῶν προσώπων ιδιότητα, καί πάλιν συνάπτων ἀσυγχύτως εἰς ἐν, διὰ τὴν τῆς οὐσίας ταυτότητα, καί χερουβικῶς θεολογῶν, πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Γερασίου Αλεξανδρείας

Δεύτε συνευφρανθώμεν, πάντες οι γηγενείς, επί τή μνήμη τών σοφωτάτων Διδασκάλων ημών, Αθανασίου τε καί Κυρίλλου, ούτοι γάρ, ως αξιόθεοι παλαισταί, καί πρόμαχοι τής αληθείας πιστότατοι, εχθροίς τοίς αοράτοις καί Ορατοίς, ευσεβοφρόνως αντέστησαν, διό εν ουρανοίς, στεφάνοις τής αθανασίας αυτού κατέστεψεν, ο τών απάντων Βασιλεύς, καί νύν μετ' Αγγέλων χορεύοντες, υμνούσιν ακαταπαύστως αυτόν, τρισαγίοις άσμασι, τόν εν Τριάδι ομοούσιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, Πρέσβευε Δέσποινα, μετά τών Διδασκάλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Έχος πλ, α' Χαίροις ασκητικών

Χαίροις Ιεραρχών η Δυάς, τής Εκκλησίας τά μεγάλα προπύργια, οι στύλοι τής ευσεβείας, ο τών πιστών εδρασμός, τών αιρετιζόντων η κατάπτωσις, Χριστού οι ποιμάναντες, τόν λαόν θείοις δόγμασι, καί ταίς ποικίλαις, αρεταίς οι εκθρέψαντες, οι τής χάριτος, διαπρύσιοι κήρυκες, νόμους οι προεκθέμενοι, Χριστού τώ πληρώματι, οι οδηγοί πρός τά άνω, τού Παραδείσου αι είσοδοι, Χριστόν καταπέμψαι, ταίς ψυχαίς ημών αιτείσθε τό μέγα έλεος.

Στίχ. Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν καί η μελέτη τής καρδιάς μου σύνεσιν

Χαίροις Ιεραρχών η Δυάς, ουρανοβάμονες επίγειοι Άγγελοι, τού κόσμου η σωτηρία, η τών ανθρώπων χαρά, καί τής οικουμένης οι Διδάσκαλοι, τού Λόγου οι πρόμαχοι, ιατροί επιστήμονες, τών νοσημάτων, τής ψυχής καί τού σώματος, οι αείροοι, ποταμοί οι τού Πνεύματος, λόγοις οι καταρδεύσαντες, τής γής άπαν πρόσωπον, οι θεολόγοι, αι βάσεις, οι υψηγόροι οι ένθαιοι, Χριστόν καταπέμψαι, ταίς ψυχαίς ημών αιτείσθε τό μέγα έλεος.

Στίχ. Οι Ιερείς σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην καί οι όσιοί σου αγαλλιάζονται

Χαίροις η Ιερά Ξυνωρίς, τού επιγείου στερεώματος Έλιος, ακτίνες καί δαδουχίαι, εκ Τρισηλίου αυγής, τών εσκοτισμένων η ανάβλεψις, τά άνθη τά ευοσμα, τού Παραδείσου τά κάλλιστα, όντως ο Μέγας, καί σοφός Αθανάσιος, θεός Κύριλλος, τά πυξία τού Πνεύματος, πλάκες αι θεοχάρακτοι, μαζοί οι εκβλύζοντες, τής σωτηρίας τό γάλα, τό τής σοφίας αγλάϊσμα, Χριστόν δυσωπείτε, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι τό μέγα έλεος.

Δόξα... Έχος πλ. δ'

Ιεραρχών τούς ακραίμονας, καί παμφαείς φωστήρας τής οικουμένης, εν ύμνοις τιμήσωμεν πιστοί, Αθανάσιον σύν τώ Κυρίλλω, καί Χριστώ εκβοήσωμεν χαρμονικώς, Εύσπλαγχνε Κύριε, παράσχου τώ λαώ σου,

ικεσίαις τών Διδασκάλων, άφεσιν αμαρτιών καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ανύμφευτε Παρθένε, η τόν Θεόν αφράστως συλλαβούσα σαρκί, Μήτηρ Θεού τού υψίστου, σών οικετών παρακλήσεις, δέχου Πανάμωμε, η πάσι χορηγούσα, καθαρισμόν τών πταισμάτων. Νύν τάς ημών ικεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθήναι πάντας ημάς.

**Απολυτίκιον 'Ηχος γ'
Θείας πίστεως**

Έργοις λάμπαντες Ορθοδοξίας, πάσαν σβέσαντες κακοδοξίαν, νικηταί τροπαιοφόροι γεγόνατε, τή ευσεβεία τά πάντα πλουτίσαντες, τήν Εκκλησί, αν μεγάλως κοσμήσαντες, αξίως εύρατε Χριστόν τόν Θεόν ευχαίς υμών, δωρούμενον πάσι τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν μεσιτεύσασαν τήν σωτηρίαν τού γένους ημών, ανυμνούμεν Θεοτόκε Παρθένε, εν τή σαρκί γάρ τή εκ σου προσληφθείση, ο Υιός σου καί Θεός ημών, τό διά Σταυρού καταδεξάμενος πάθος, ελυτρώσατο ημάς, εκ φθοράς ως φιλόανθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα τού Αγίου Αθανασίου
'Ηχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λογον**

Τόν λειμώνα τών λόγων τών θεοπνεύστων Γραφών, τόν ημάς οδηγούντα πρós τήν ευσέβειαν, τόν τούς ποικίλους πειρασμούς υπομείναντα, Αθανάσιον πιστοί, ως διδαχθέντες υπ' αυτού, τιμήσωμεν κατά χρέος, πρεσβεύει γάρ τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τών προστρεχόντων εις σέ, χαίρε αχείμαστε λιμήν, καί Απειρόγαμε, η τεκούσα εν σαρκί, τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ελλίπης, υπέρ τών ανυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν Τόκον σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Κάθισμα τού Αγίου Κυρίλλου
'Ηχος γ' Θείας πίστεως**

Θείον έδρασμα τής Εκκλησίας, Πάτερ Κύριλλε, σύ ανεδείχθης, τήν δωδεκάδα εκθείς γάρ τών λόγων σου, τήν Νεστορίου κακόνοιαν ήλεγξας, καί Θεοτόκον κυρίως ετράνωσας. Ρητόρων έξαρχε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θρόνος πάγχρυσος τού Βασιλέως, καί Παράδεισος διηνθισμένος, ανεδείχθης Θεοτόκε πανάχραντε, τόν γάρ Θεόν εν γαστρί σου βαστάσασα, ευωδιάζεις

ημάς θείαις χάρισιν, όθεν άπαντες, Θεού αληθώς Μητέρα σε, κηρύττομεν αεί
καί μεγαλύνομεν.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα αμφοτέρων Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τριάδος τής σεπτής, Αθανάσιον ύμνοις, καί Κύριλλον ομού επαινέσωμεν
πάντες, τούς θείους θεράποντας, καί προμάχους τής πίστεως, τούς τοίς
βάθεσι, τών ευσεβών νοημάτων, στρατόν έκφρονα, Αιρετικών απειθούντων,
αξίως βυθίσαντας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία τό σεπτόν, τού Δεσπότου δοχείον, ανάστησον ημάς, πεπτωκότας εις
χάος, δεινής απογνώσεως, καί πταισμάτων καί θλίψεων, σύ γάρ πέφυκας,
αμαρτωλών σωτηρία, καί βοήθεια, καί κραταιά προστασία, καί σώζεις τούς
δούλους σου.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον
Σωτήρ μου.

Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε
απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή
τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Οι Ιερείς σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην καί οι Όσιοί σου αγαλλιάσονται.
Στίχ. Τό Στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Πάσα πνοή

Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην Είπεν ο Κύριος, ο μή εισερχόμενος...

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τών Διδασκάλων... Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Ιδιόμελον, Ήχος πλ. β'

Εξεχύθη ή χάρις εν χείλεσιν υμών, Όσιοι Πατέρες, καί γεγόνατε Ποιμένες τής
τού Χριστού Εκκλησίας, διδάσκοντες τά λογικά πρόβατα, πιστεύειν εις Τριάδα

Ομοούσιον, εν μιά θεότητι.

Ο Κανών τῆς Θεοτόκου μετά τῶν Ειρμῶν εἰς ς' καί τῶν Ἀγίων εἰς η'.

Κανὼν τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς ἀνευ τῶν Θεοτοκίων.

Ἀθανάσιος εὐχος ὀρθοδοξίας ἐφυ. Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

«Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴ ράβδος, σταυροτύτως πλήξασα, καί διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν οδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ αναμέλποντα».

Ἀθανασίῳ προσκομίζων ἔπαινον, ὡς ἀρετὴν ευφημῶν, πρὸς τὸν Θεὸν φέρω, μάλλον τό ἐγκώμιον, παρ' οὐ τοῖς βροτοῖς δέδοται, ἀξιέπαινον χρῆμα, τῆς ἀρετῆς, ἥς περ γέγονεν, ἐμπυχὸς εἰκῶν καί ἐκσφράγισμα.

Θεοσοφίας χρηματίσας ἐμπλεως, καί ὑπὲρ ἥλιον, βίῳ ἀπαστράπτων, καί πολιτευσάμενος, Ὅσιε υπερβέβηκας, ἐγκωμίων τοὺς νόμους, τοὺς παρ' ἡμῶν, ἀλλ' ἀνάσχοιο, Πάτερ παρ' ἀξίαν ὑμνουμενος.

Ἀξιοχρέως μὲν ὠδὴν υφαίνομεν, σοῦ μνήμη τῇ ευκλεεί, ἀλλὰ ἀποροῦντες πλείστον Ἀθανάσιε, τῶν κατ' ἀξίαν ὕμνων σου, ἐξαιτούμεν συγγνώμην, ἡμῖν δοθῆναι καί ἀφθονον, χάριν διὰ σοῦ τὴν τοῦ Πνεύματος.

Νεανικῶς τῶν σαρκικῶν κατήργησας, παθῶν σκιρτήματα ἐν νεότητί σου, γηραλέον φρόνημα, καί ευσταθὲς κτησάμενος, Ἀθανάσιε Μάκαρ, τῆς γάρ σοφίας τῷ ἔρωτι, πάσας τὰς αἰσθήσεις ἐρρύθμισας.

Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ λελάληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἡ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, Ἀγνή δὲ διαμείνας, Θεοτόκε Μαρία, διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

Κανὼν τοῦ Ἀγίου Κυρίλλου, οὐ ἡ ἀκροστιχίς ἀνευ τῶν Θεοτοκίων.

θεωριῶν Κύριλλος ἐνθέων λύρα.

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ

Ὡδή α' Ἦχος δ'

«Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἰχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας, Ἰσραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Θεόθεν τήν φωτοδότιν Κύριλλε, χάριν δεξάμενος, καί τηλαυγής φωστήρ αναδειχθείς, λογικάς εναστράψας ημίν, μαρμαρυγάς τήν μνήμην σου, όπως αξίως ανυμνήσωμεν.

Επλήσθης τής δα δουχίας Κύριλλε, σοφέ τού Πνεύματος, τών εντολών ως φύλαξ τού Χριστού, καί παθών καθηράμενος, τής υπερθέου γέγονας, όντως Τριάδος ενδιαίτημα.

Ως ζήλου καί παρρησίας έμπλεως, Κύριλλε ένδοξε, τάς θεομάχους πάσας αψευδώς, γλωσσαλγίας διήλεγξας, τών δυσσεβών αιρέσεων, ορθοδοξίας προϊστάμενος.

Θεοτοκίον

Πατήσας τήν εντολήν τού Κτίσαντος, τρυφής εκβέβληται, δελεασθείς ο πρώτος εν βροτοίς, αλλά τούτον πεσόντα δεινώς, τόν Λυτρωτήν κυήσασα, ανεκαλέσω Μητροπάρθενε.

Καταβασία

Χέρσον αβυσσοτόκον πέδον ήλιος, επεπόλευσέ ποτε, ωσεί τείχος γάρ επάγη, εκατέρωθεν ύδωρ, λαώ πεζοποντοπορούντι, καί θεαρέστως μέλποντι. Άσωμεν τώ Κυρίω, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Τού Αθανασίου

Ωδή γ'

«Ο στερεώσας κατ' αρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ τών εντολών σου στήριζον, ότι ουκ έστι πλήν σου, Άγιος μόνε φιλόανθρωπε».

Ανακαθάρας μολυσμού, παντός ψυχήν τε καί σώμα, Αθανάσιε, ναός ανεδείχθης αξιόθεος, διό τό τής Τριάδος πλήρωμα, επανεπαύσατό σοι, Ιερομύστα πανόβλιε.

Σού ως επόθει τήν ψυχήν, τού Παρακλήτου ή χάρις, εκ παθών κεκαθαρμένην ευρούσα, διαδήλους εν αυτή, τάς ενεργείας δείκνυσι, καί τηλαυγή φωστήρα, Πάτερ τώ κόσμω σε τίθησιν.

Ιεραρχίας μέν κανών, ως Ιεράρχης εδείχθης, πρακτικής υπογραμμός δέ ο βίος, ο δέ λόγος σου Σοφέ, τής θεωρίας τύπος τρανώς, θεολογία δέ σου, όντως η διδaxis πέφηνε.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ καί Σεραφίμ, εδείχθης υψηλότερα, Θεοτόκε, σύ γάρ μόνη εδέξω τόν άχραντον Θεόν, εν σή γαστρί αμόλυντε, διό πιστοί σε πάντες, ύμνοις Αγνή μακαρίζομεν.

Τού Κυρίλλου

Ευφραίνεται επί σοί

Ρωννύμενος εν Χριστώ, τάς μηχανάς τού σκολιού δράκοντος, γνώμη στερρά Κύριλλε, ως ιστόν αράχνης διέλυσας.

Ιλύν παθών εκ ψυχής, εξετινάξω καθελων Κύριλλε, πάν λογισμών ύψωμα, κατά τού Χριστού επαιρ όμενον.

Ως εύστοχος αθλητής, Πάτερ εξέκλινας στερρώς άπασαν τήν τής σαρκός ευπάθειαν, ως επιβλαβή καί επίβουλον.

Θεοτοκίον

Ο Άγγελος Γαβριήλ, τήν υπέρ λόγον σοι χαράν έφησε. Χαίρε Θεού σκήνωμα, ο κατασκηνώσαι ηδόκησε.

Καταβασία

Τό στερέωμα, τών επί σοί πεποιθότων, στερέωσον Κύριε τήν Εκκλησίαν, ήν εκτήσω, τώ τιμίω σου αίματι.

Κοντάκιον τού Αγίου Αθανασίου

Ήχος β' Τοίς τών αιμάτων σου

Ορθοδοξίας φυτεύσας τά δόγματα, κακοδοξίας ακάνθας εξέτεμες, πληθύνας τόν σπόρον τής Πίστεως, τή επομβρία τού Πνεύματος Όσιε, διό σε υμνούμεν Αθανάσιε.

Είπα, Κάθισμα

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Φωστήρες υπέλαμπροι, τής Εκκλησίας Χριστού, τόν κόσμον εφωτίσατε, ταίς διδαχαίς υμών, Πατέρες θεόσοφοι, τήξαντες τάς αιρέσεις, πάντων τών κακοδόξων, σβέσαντες τάς φλογώδεις, τών βλασφημίων συγχύσεις, διό ως Ιεράρχαι Χριστού, πρεσβεύσατε σωθήναι ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένε πανύμνητε, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, Μαρία Θεόνυμφε, καί απειρόγαμε, Πιστών η αντίληψις, ρύσαι παντός κινδύνου, καί παντοίας ανάγκης, Δέσποινα Θεοτόκε τούς εν πίστει καί πόθω, τή σκέπη σου προσφεύγοντας μόνη Θεόνυμφε.

Τού Αθανασίου

Ωδή δ'

«Σύ μου ισχύς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο Πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ προφήτη, Αββακούμ σοι κραυγάζω, τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Όλη εν σοί, πνεύσασα η ζωηφόρος πνοή, η εξ ύψους, πρίν επιφοιτήσασα, θεοπρεπώς, Πνεύματος Χριστού, εν τώ υπερώω, καί Μαθητάς εμφορήσασα, Απόστολον δεικνύει, τρισκαιδέκατον Πάτερ, τήν ορθόδοξον Πίστιν κηρυττοντα.

Σύ θεϊκῶ, ζήλω σφοδρῶς πυρπολούμενος, τῇ Συνόδῳ συναγωνιζόνος, καί πρό τοῦ σέ, Πρόεδρον τελεῖν, ἐν τῇ Νικαέων, κυρύπτεις τό Ομοούσιον, διό τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Χριστός Ποιμέναρχην, καί Διδάσκαλον σέ προχειρίζεται.

Εγχειρισθείς, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς οἴακας, ἐκ προνοίας, θείας Ἀθανάσιε, αἰρετικῶν τὰς ψυχοβλαβεῖς, πάσας γλωσσαλγίας, οἷά τις πέλυξ ἐξέτεμες, προρρίζους, ὡς ἀκάνθας, καί τόν σπῆρον τοῦ λόγου, ἐπαρδεύων σοφῶς ἐγεώργησας.

Υπὸ τῆς σῆς, γλώσσης πυρίνης ἐκκέκαυται, ἡ Ἀρείου, ἐκφυλὸς διαίρεσις, σύγχυσίς τε Σαβελλιανή, τὰ ἐκ διαμέτρου, κακὰ καί πρὸς τὴν ἀσέβειαν, ὁμότιμα καί πάσα, σὺν αὐτοῖς βλασφημία, αἰρετίζουσα ὦ Ἀθανάσιε.

Θεοτοκίον

Σύ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις Ἀνύμφευτε, σύ προστάτις, σύ καί καταφύγιον, Χριστιανῶν, τείχος καί λιμὴν, πρὸς γάρ τόν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις Πανάμωμε, καί σῶζεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καί πόθῳ, Θεοτόκον Ἀγνή σε γινώσκοντας.

Τοῦ Κυρίλλου

Επαρθέντα σε ἰδούσα

Νενικηκότα τὰ πάθη τὰ ψυχοφθόρα, καί λογισμῷ κρατήσαντα σαρκὸς θεοφόρε, Κύριλλε ἰδὼν ὁ Χριστός, τῆς θείας σε Πρόεδρον, Πάτερ Ἐκκλησίας καθίστησι.

Κληρονομήσας ὡς γόνος ἠγαπημένος τὴν πατρικὴν τοῦ Μάρκου, ἀρετὴν καί τοῦ θρόνου, γέγονας διάδοχος, τοῦ θεοῦ τοῖς ἰχνεσιν, Ευαγγελιστοῦ παρεπόμενος.

Υπὸ Χριστοῦ μέν ὡς πρόβατον ἐποιμάνθης, ὡς δέ ποιμὴν ἐποίμανας, τό ποῖμνιον Πάτερ, λόγοις ψυχοτρόφοις σου, ὡς πόαις καί ἄνθεσι, δαψιλῶς ἐκτρέφων τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον

Νεμομένην τοῦ θανάτου τὴν τυραννίδα, Μήτηρ Θεοῦ κατέπαυσας, Ζωὴν τὴν ἀγήρω, Πάναγνε κυήσασα, διό σοι κραυγάζομεν, Χαίρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Καταβασία

Ἐκάλυπεν ουρανούς, ἡ ἀρετὴ σου Χριστέ, τῆς κιβωτοῦ γάρ προελθὼν, τοῦ ἁγιάσματος σου, τῆς ἀφθόρου Μητρός, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου, ὡφθης ὡς βρέφος, ἀγκαλοφορούμενος, καί ἐπληρώθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰ νέσεως.

Τοῦ Ἀθανασίου

Ὡδὴ ε'

«Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τό φῶς τό ἄδυτον, καί ἐκάλυψέ

με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίβλεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Χριστόν έχων λαλούντα, Πάτερ εν οργάνω ευήχω τή γλώττη σου, στηλιτεύεις Μάκαρ, τών ειδώλων εγγράφως τήν αίρεσιν, τούς πεπλανημένους, ποδηγετών καί επιστρέφων, πρός τόν όντως Θεόν Αθανάσιε.

Ολεθρίους αιρέσεις, Πάτερ εθριάμβευσας λόγοις καί γράμμασι, την ποικίλην πλάνην, εξορίζων σοφαίς αποδείξεσιν, εκ τής οικουμένης, διατρανών αναντιρρήτως, τήν Ορθόδοxon πίστιν μακάριε.

Σέ διδάσκαλον όντως, μέγαν Διδασκάλων σοφέ Αθανάσιε, ακομψεύτω φράσει, μετά τούς Αποστόλους ευμοίρησεν, Εκκλησία Πάτερ, η τού Χριστού διασαφούντα, τόν αμώμητον λόγον τής Πίστεως.

Θεοτοκίον

Μητρικήν παρρησίαν, τήν πρός τόν Υιόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενούς προνοίας, τής ημών μή παρίδης δεόμεθα, ότι σέ καί μόνην, Χριστιανοί πρός τόν Δεσπότην, ιλασμόν ευμενή προβαλλόμεθα.

Τού Κυρίλλου

Σύ Κύριέ μου φώς

Ρεύμα όντως σφοδρόν, πλημμυρούντος χειμάρρου ο σός, ώ Κύριλλε εκμιμείται λόγος, τών κακοδόξων, εκτρέπων μηχανήματα.

Ίσως τήν βδελυράν, τού Αρείου διαίρεσιν, ώ Κύριλλε μιανάν τε, Σαβελλίου εκ βάθρων, συναλοιφήν καθήρηΚας.

Λόγους πλουτοποιούς, ου χρυσόν καταλέλοιπας, ώ Κύριλλε θησαυρούς τε, ώσπερ λίθους τιμίους, τους σούς τή Εκκλησία Χριστού.

Θεοτοκίον

Όντως χαρακτήρ, τής αγίας μορφής σου Σεμνή, τούς δαίμονας φυγαδεύει, τούς πιστούς δ' αγιάζει, καί σώζει τάς ψυχάς ημών.

Καταβασία

Ως είδεν Ησαίας συμβολικώς, εν θρόνω επηρμένω Θεόν, υπ' Αγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ώ τάλας! εβόα, εγώ, πρό γάρ είδον σωματούμενον Θεόν, φωτός ανεσπέρου, καί ειρήνης δεσπόζοντα.

Τού Αθανασίου

Ωδή ς'

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Ο θνείου σπόρου σπορεύς, φανείς ο Απολλινάριος, βροτείου λόγου καί νού,
Χριστού τό ανθρώπινον, στερρώς εξελέλεγκται, υπό σου Παμμάκαρ, ὡσπερ
άνους καί φρενόληπτος.

Ρευμάτων τών λογικών, χυθέντων διά χειλέων σου, ἐξ αενάου πηγῆς, τῆς
χάριτος Ὅσιε, γλυκύτερα μέλιτος, ὡς ἐκ κρήνης ρεῖθρα, οἱ πιστοί
απαρυόμεθα.

Θαυμάσειέ τις τοῖς σοῖς, εικότως Πάτερ συγγράμμασι, σοφῶς ἐμφιλοχωρών,
μελλούσας φυήσεσθαι, αἰρέσεις Θεώμενος, προανατραπείσας, υπό σου
προφητικώτατα.

Θεοτοκίον

Ρυσθείμεν τών δεινών, πταισμάτων ταῖς ἱκεσίαις σου, Θεογεννήτορ ἀγνή, καί
τύχοιμεν πάνταγνε, τῆς θείας ἐλλάμπεως, τοῦ ἐκ σου ἀφράστως,
σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Τού Κυρίλλου

Θύσω σοι, μετά φωνῆς

Λαβίδι, Σεραφίμ τῷ Προφῆτῃ τόν ἀνθρακα, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ δέ, ταῖς
χερσί σου προσνέμεις ἱερομύστα, τό ἐκ Θεοῦ, πυρός ἠνθρακωμένον
καθάρσιον.

Ομόρους, ὡς ὁ Σαμψών αλλοφυλους οὐκ ἔθραυσας, τά δέ ἀλλόκοτα πάντα,
τῶν ἐτεροδόξων διδάγματα, καί τό κράτος, τοῖς ὀρθοδόξοις δέδωκας Κύριλλε.

Συνόδου, θεολέκτου σαφῶς προηγούμενος, τό δυσμενές Νεστορίου,
χριστομάχον θράσος Πάτερ καθεῖλες, ζήλου πνέων, υπέρ τῆς ἀληθοῦς
Θεομήτορος.

Θεοτοκίον

Φωτίζεις, τῷ τοκετῷ σου πάντα τά πέρατα, Θεογεννήτορ Παρθένε, σύ γάρ
μόνη ὠφθης κεκαθαρμένη, ἀπ' αἰῶνος, δικαιοσύνης Ἥλιον ἔχουσα.

Καταβασία

Εβόησέ σοι, ἰδὼν ὁ Πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τό σωτήριον, ὁ λαοῖς ἐπέστη.
Ἐκ Θεοῦ Χριστέ σύ Θεός μου.

Κοντάκιον Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Ἱεράρχαι μέγιστοι τῆς εὐσεβείας, καί γενναῖοι πρόμαχοι, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ
Χριστοῦ, πάντας φρουρεῖτε τοὺς μέλποντας. Σώσον Οἰκτίρμον, τοὺς πίστει
τιμώντάς σε.

Ο Οἶκος

Ακαταλήπτω σου χειρί, καί σθένει ἀπορρήτῳ, τήν σὴν νύν Ἐκκλησίαν
ουρανῶσας Οἰκτίρμον, ἔδειξας ὄντως φαεινοὺς τοὺς δῶω φωστήρας,
μεγίστους τε καί τερπνοὺς, τόν κόσμον καταυγάζοντας, σὺν Ἀθανασίῳ τῷ

πανσόφω, Κύριλλον τόν θεϊόν. Ταῖς αὐτῶν οὖν ικεσίαις, ἐξάρας τήν νύκτα, ἐχθρῶν πάσαν ἀχλύν διάλυσον Σώτερ, καί φωτί τῷ φρικτῷ τῶν πιστῶν τά πλήθη καταύγασον, πρὸς τό κράζειν καί βοᾶν σοι. Σώσον Οἰκτίρμον, τοὺς πίστει τιμῶντάς σε.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τή ΙΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν ἐν ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν Ἀθανασίου καί Κυρίλλου, Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας.

Στίχοι

Ἀθανάσιον καί θανόντα ζήν λέγω.
Οἱ γάρ δίκαιοι ζῶσι καί τεθνηκότες.
Φυγῆς Κυρίλλου σήμερον μνήμην ἅγει,
Ἀλλ' οὐ τελευτῆς τῆς αἰμνήστου κτίσις.
Τάρχυσαν ογδοάτη δεκάτῃ νέκυν Ἀθανασίου.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Θεοδούλης.

Στίχοι

Τήν Θεοδούλην ἐκ ξίφους τεθνηκέναι,
Δούλοι Θεῶν κρίνουσι τῶν ψευδωνύμων.

Τή αὐτή ἡμέρα, ἡ Ἁγία Ξένη πυρί τελειούται.

Στίχοι

Ὁ Χριστός ἦλθεν πύρ βαλεῖν εἰς τήν γῆν πάλαι,
Ξένη τρέφουσα καρτερεῖ τό πύρ ξένως.

Ταῖς τῶν ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀθανασίου

Ὡδή ζ'

«Θεοῦ συγκατάβασιν, τό πύρ ἠδέσθη ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, διά τούτο οἱ παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἔψαλλον. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ομότιμον σύνθρονον, Πατρί τόν Λόγον, μονογενή τε Υἱόν, ὀρθοδόξως κηρύξας, ἀθανασίας Πάτερ ἐπώνυμε, αὐθις διδάσκεις, τό Πνεῦμα Γεννήτορι, καί τῷ Υἱῷ συμφυές καί Ὁμοούσιον.

Διδάσκαλον κήρυκα, ιεροφάντην τοῦ τρισηλίου φωτός, διαγγέλλοντα πάσιν, ὀρθοδοξίαν μέχρι τερμάτων τῆς γῆς, εὐσεβείας ὁρῶν ὁ γεννήτωρ σε, τοὺς πειρασμούς κατὰ σοῦ ἐπανετείνετο.

Οἱ κίνδυνοι ἀπειροί, οὓς ἔτλης Μάκαρ ἀγωνιζόμενος, ὑπέρ τῆς εὐσεβείας, οἱ στέφανοι δέ ὡσαύτως ἀπειροί, καί γάρ ἀδάμας ὑπήρχες τοῖς παῖουσιν, πρὸς δέ σαυτόν, ὡς μαγνήτις εἴλκες ἅπαντας.

Ξενίζοντα δόγματα, αλλότριά τε τή Εκκλησία Χριστού, εξορίσας Τριάδα
εθεολόγησας υποστάσεων, θεότητος δέ μονάδα, ή έψαλλες. Ευλογητός ο
Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Μαρίαν τήν άχραντον, καί παναγίαν ανευφημήσωμεν, διά ταύτης γάρ χάρις,
ημίν πηγάζει τών υπέρ νούν δωρεών, ως εκ χειμάρρου τής θείας νύν
χρηστότητας, ήν ευσεβεί λογισμώ, νύν μακαρίζομεν

Τού Κυρίλλου

Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι

Εν τώ Σιναίω, ακρωτηρίω πάλαι γνόφον εισδύς, Νόμον είλε μάκαρ Κύριλλε, ο
Μωσής αναιρούντα τόν τού γράμματος, σύ δέ ανέπτυξας, τό κεκρυμμένον
κάλλος τού Πνεύματος.

Νομοθεσίας, δι' αιनिγμάτων ως νηπίοις τό πρίν, Πάτερ δεδομένης κάλυξι
καλυπτά, ώσπερ ρόδα τά νοήματα, σύ απεκάλυψας, ερμηνεύσας τούς
τύπους σαφέστατα.

Θεοκηρύκων, καί θεολήπτων τά δυσέφικτα, τεύχη Προφητών τή χάριτι
εμπνευσθείς, τού εκείνους εμφορήσαντος, Πνεύματος Κύριλλε, ειλικρινώς
ημίν διεσάφησας.

Εν ασυγχύτω, ενώσει θεία καί ατμήτω σαφώς, Πάτερ διαιρέσει τρείς μέν
θεολογών, υποστάσεις έφης Κύριλλε, απαραλλάκτους δέ, έν ουσία μιά καί
θεότητι.

Θεοτοκίον

Τό τού Υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα, χαίρε, διά σου γάρ δέδοται η
χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν. Ευλογημένη σύ εν γυναιξί, πανάμωμε
Δέσποινα.

Καταβασία

Σέ τόν εν πυρί δροσίσαντα, Παίδα θεολογήσαντας, καί Παρθένω, ακηράτω,
ενοικήσαντα, Θεόν Λόγον υμνούμεν, ευσεβώς μελωδούντες. Ευλογητός ο
Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τού Αθανασίου

Ωδή η'

«Επταπλασίως κάμινον τών Χαλδαιών ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς
εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, Τόν Δημιουργόν,
καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ιεραρχών αγλάϊσμα, ευκλεές Αθανάσιε, στύλε τού φωτός, τής Εκκλησίας

έρεισμα, Τριάδος υπέρμαχε, θεολογίας σάλπιγξ χρυσή, βίου τε μονήρους, ακριβής νομογράφε, ημίν συνεορτάζοις, Ιερείς καταρτίζων, λαούς πιστούς προσάγων, Χριστώ εις τους αιώνας.

Αθανασίας γέγονας, σύ τώ όντι φερώνυμος, τούς γάρ πρακτικούς, τώ λόγω υπερήλασας, δοκίμους εν λόγω δέ, δι' ακριβείας βίου νικών, τούς εν αμφοτέροις, υπερβέβηκας άκρους, διό ανυπερβλήτω, αρετή διαλάμψας, αθάνατον εκτήσω, τήν μνήμην εις αιώνας.

Σύ λαμπροτέραν έδειξας, Μυστιπόλε θεόληπτε, τήν ιεραρχίαν, τοίς γενναίοις άθλοις σου, τήν πλάνην εξώρισας, ταίς σαίς υπερορίαις πυκνώς, υπέρ τής Τριάδος, ήν κηρύττων εβόας, Πατέρα προσκυνείτε, Υιόν θεολογείτε, τό Πνεύμα ανυμνείτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Φωτός αδύτου γέγονας, ενδιαίτημα Πάναγνε. Φώς γάρ τοίς εν σκότει, καί σκιά γεγέννηκας, φωτίζον τά σύμπαντα, θεογνωσίας χάριτι, ώ ακαταπαύστως, οι πιστοί μελωδούμεν. Οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Κυρίλλου

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Ως κύμα θαλάσσης αληθώς, εν σοί εξέβλυσεν, η τής σοφίας πηγή, καί γάρ άέναοι έρρευσαν, ποταμοί εκ τής κοιλίας σου, Πάτερ δογμάτων ευσεβών, καθως προέφη Χριστός, υπερβαίνει ψάμμον γάρ, τεύχη τά σά τά θεόλεκτα.

Νομεύς καί διδάσκαλος σοφός, τής Εκκλησίας δειχθείς, τάς δύω Κύριλλε, σαφώς ανέπτυξας Όσιε, Διαθήκας, ως γάρ άγκυραν, καί πατρικόν κλήρον τούς σούς, έχουσα λόγους βοά. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Λόγου σαρκωθέντος δι' ημάς, τού παντεχνήμονος, σύ τήν απόρρητον, διδάσκεις ένωσιν Κύριλλε, αδιαίρετον ασύγχυτον, τάς εφ' εκάτερα ροπάς, ίσως εκκλίνας βοών. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Μαρία Κυρίου τού παντός, κυριευθείσάν μου, τήν παναθλίαν ψυχήν, τοίς τής σαρκός δεινοίς πάθεσι, καί αισχίστοις πλημμελήμασι, σύ ελευθέρωσον τή σή, δυνάμει τή κραταιά, καί παράσχου, λύσιν πταισμάτων, καί δόξαν ακήρατον,

Καταβασία

Αστέκτω πυρί ενωθέντες, οι θεοσεβείας προεστώτες Νεανίαι, τή φλογί δέ μή λωβηθέντες, θείον ύμνον έμελπον. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Αθανασίου

Ωδή θ'

«Εξέστη επί τούτου ο ουρανός, καί τῆς γῆς κατεπλάγη τά πέρατα, ὅτι Θεός, ὠφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καί ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τῶν ουρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξέλαμψεν ὁ βίος ὡς ἀστραπή· ἐξεχύθη δέ πάτερ ὁ φθόγγος σου, ὡς περ βροντή, πάσιν, οὐς ὁ ἥλιος εφορά, ἐξ ουρανοῦ γάρ ἔσχη κας, ἀνωθεν τήν ἐμπνευσιν ἀληθῶς, διό οὐκ ἔσβησέ σου, ὁ πρόξενος τῆς λήθης, τήν μνήμην τάφος Ἀθανάσιε.

Φωτί τῷ τρισηλίῳ καί τριφεγγεῖ, τηλαυγέστερον νύν ἐλλαμπόμενος, τοῖς ὑμνηταῖς, σοῦ ἀντανακλάσεις αὐγοειδεῖς, διαφανές ὡς ἔσοπτρον, ἀνωθεν ἐκπέμπεις ἡλιακάς, καί σοί συστήσῃς Μάκαρ, κἀν μέγα καί ἐξόχως, ὑπέρ ἀξίαν τό αἰτούμενον.

Υμνοῦντες δυσωπούμεν σε ἐκτενῶς, Ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας ἱκέτευε, διὰ Σταυροῦ νίκας δωρηθῆναι τῷ βασιλεῖ, τῇ ὀρθοδόξῳ Πίστει τε, κράτος καθ' αἰρέσεων δυσμενῶν ἡμῖν δέ σωτηρίαν, εἰρήνην τε τῷ κόσμῳ, ἐν τῇ σῇ μνήμῃ Ἀθανάσιε.

Θεοτοκίον

Σωτήρα ὡς τεκούσα καί Λυτρωτὴν, σωτηρίας με Κόρη ἀξίωσον, ἐπιτυχεῖν, Πάναγνε πταισμάτων μου τάς σειράς, ταῖς σαῖς πρεσβείαις λύσσασα, πάντα γάρ ὡς θέλεις νύν κατορθοῖς, ὡς φέρουσα ἐν κόλποις, τὸν πάντων Βασιλέα, τὸν ἀγαθότητι ἀσύγκριτον.

Τοῦ Κυρίλλου

Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Υψωμα Χριστοῦ κατεπαρθέν τῆς γνώσεως, καί τῆς τούτου Θεομήτορος, Κύριλλε ἅπαν κατὰ κράτος, καθείλες Νεστορίου τὴν ἄθεον, υἱὸν δυάδα ὡσαύτως καί σύγχυσιν, τῶν Ἀκεφάλων τὴν τῶν φύσεων.

Ῥώσει τῶν φρενῶν καί φωτισμῷ τῆς χάριτος, τὴν Τριάδα ὁμοούσιον, τὸν τε Υἱὸν σαρκακωμένον, Θεὸν θεολογήσας Μακάριε, ὀφθεῖς τε τῆς Θεοτόκου ὑπέρμαχος, ἐν τοῖς υψίστοις νύν δεδόξασαι.

Ἄνωθεν ἡμᾶς σοὺς ὑμνητάς αἰδῖμε, ἐποπτεύοις Πάτερ ἰλεως, Ἀνακτι νίκας σταυροφόρῳ, βραβεύων καί υψῶν ταῖς πρεσβείαις σου, τῶν Ὀρθοδόξων τό κέρας φαιδρύνων τε, τοὺς τὴν σὴν μνήμην μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον

Στειρεύουσιν θεῶν ἀρετῶν πανάχραντε, Θεοτόκε τὴν καρδίαν μου, δείξον Παρθένε καρποφόρον, ἐκ στεῖρας ἡ τεχθείσα βουλήματι, τοῦ πάντα μεταποιούντος τῷ πνευματι, ἵνα ὑμνῶ σε τὴν Πανύμνητον.

Καταβασία

Ἐν νόμῳ, σκιά καί γράμματι, τύπον κατίδωμεν οἱ πιστοί, πᾶν ἄρσεν τό τὴν

μήτραν διανοίγον, άγιον Θεώ, διό πρωτότοκον Λόγον, Πατρός ανάρχου Υιόν, πρωτοτοκούμενον Μητρί, απειράνδρω, μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον
Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Τής υπερθέου πάνσοφοι, ανεδείχθητε μύσται, Τριάδος καί υπέρμαχοι, Αθανάσιε μάκαρ, καί Κύριλλε θεοφάντορ, Άρειον καθελόντες, καί σύν αυτώ Σαβέλλιον, καί Νεστόριον αύθις, τόν δυσσεβή, καί σύν τούτοις άπασαν άλλην πλάνην, τών δυσσεβών αιρέσεων, Ιεράρχαι Κυρίου.

Θεοτοκίον όμοιον

Όρος Θεού πανάγιον, καί λυχνίαν καί στάμνον, καί κιβωτόν καί τράπεζαν, ράβδον τε καί πυρειον, καί θείον θρόνον καί πύλην, καί ναόν καί παστάδα, υμνήσωμεν θεόφρονες, τήν αγνήν καί Παρθένον, εξ ής Θεός, σαρκωθείς ατρέπτως, καί υπέρ φύσιν, εθέωσε τό προσλημμα, απορρήτω ενώσει.

Εις τούς Αίνους ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Έχος α'
Τών ουρανίων ταγμάτων

Δεύτε φιλέορτοι πάντες πανηγυρίσωμεν, τήν μνήμην τών ενδόξων, Διδασκάλων τιμώντες, εν Πνεύματι γάρ θείω καθείλον οφρύν, ακαθέκτων αιρέσεων, καί θεοφθόγοις διδάγμασι τήν Χριστού, Εκκλησίαν υπεστήριξαν.

Ορθοδοξίας ακτίσι περιλαμπόμενοι, οι νοητοί αστέρες, υπερηύγασαν λόγοις, ο μέν γάρ τήν Αρείου θεοστυγή, γλωσσαλγίαν εφίμωσεν, ο δέ Νεστόριον αύθις καί εμμανή, καταβέβληκε Σαβέλλιον.

Τήν Ιεράν Ξυνωρίδα τών Διδασκάλων ημών, τούς ζηλωτάς Κυρίου, ευφημήσωμεν ύμνοις, Κύριλλον τόν θείον, φλόγα πυρός, καί στερρόν Αθανάσιον, εν ουρανοίς γάρ συνόντες υπέρ ημών, τώ Θεώ αεί πρεσβεύουσι.

Ταίς ικεσίαις τών θείων Ιεραρχών σου Χριστέ, επίσκεψαι εξ ύψους, εκλογάδα σου ποιμήνην, εν μέσω νεμομένην λύκων δεινών, ών τά θράση κατάβαλε, ού γάρ επαύσατο έτι καί νύν ιδού, τών αιρέσεων τά σκάνδαλα.

Δόξα... Έχος πλ. α'

Δεύτε φιλεόρτων τό σύστημα, δεύτε τών Πιστών η ομήγυρις, δεύτε ορθοδόξων χορείαι, άσμασιν εγκωμίων στέψωμεν, τήν αιεσέβαστον δυάδα τών Διδασκάλων ημών, ούτοι γάρ πάντα ζόφον κακίστης αιρέσεως, πάσαν απάτην τών δυσμενών, νεανικώς καθελόντες, τή αηττήτω τού Πνεύματος ισχύϊ, τόν κόσμον κατηύγασαν, θεογνωσίας ελλάμψεσι, καί νύν πρεσβεύουσιν υπέρ ημών, τών εν πίστει τελούντων τήν μνήμην αυτών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε, καί δοξάζομέν σε οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγή τών ψυχών ημών.

Δοξολογία μεγάλη

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τυπικά καί ἐκ τῶν Κανόνων Ὡδὴ γ' καί ς'.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστών μεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Τῆς μακαριότητος, τῆς υπέρ νοῦν ορεγόμενος, ελογίσω θεσπέσιε, τρυφήν τήν εγκράτειαν, τήν πτωχείαν πλούτον, τήν ακτημοσύνην, περιουσίαν αληθῆ, καί ευδοξίαν τήν μετριότητα, διό καί τῆς εφέσεως, τῆς κατά γνώμην ἐπέτυχες, ἐν σκηναίς αυλιζόμενος, τῶν Ἀγίων Μακάριε.

Δρόμον τῆς ἀσκήσεως, ἀπεριτρέπτως τετέλεκας, καί τήν πίστιν τετήρηκας, ἐντεύθεν καί στέφανον, ἐκομίσω Πάτερ, τῆς δικαιοσύνης, ὃν σοι ἠτοίμασε Χριστός, ὁ κατ' ἀξίαν νέμων τά ἔπαθλα, καί γέρα χαριζόμενος, καί τήν τῶν πόνων ἀντίδοσιν, ὧν καί νῦν ἡμᾶς δρέψασθαι, θεοφόρε δυσώπησον.

Πάσαν ἡδυπάθειαν, υποπιάζων τό σῶμά σου, ἀπηνήσω θεόσοφε, πικραίνων τήν αἴσθησιν, εγκρατείας πόνοις, καί σκληραγωγίαις, υπομονή τε πειρασμῶν, καί καρτερία τῶν περιστάσεων, ἀνθ' ὧν τήν ἀτελεύτητον, ἀντιλαμβάνεις ἀπόλαυσιν, καί τρυφήν ἀδιάδοχον, καί χαράν ἀνεκκλήτην.

Δόξα... Ἦχος πλ. α' Ανατολίου

Ευφραίνου Αἴγυπτος, ἀνθήσασα τοιοῦτον πολιοῦχον, τόν ἐν μακαρίοις Μακάριον. Οὗτος γάρ τῇ σοφίᾳ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καταγλαῖσθεις, πάσαν ἀσκησιν, τῇ ἐναρέτῳ πολιτεία αὐτοῦ, υπερηκόντισεν. Αὐτόν καί ἡμεῖς, μεσίτην προσάγοντες, αἰτούμεν δυσωπεῖν τόν Χριστόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Κύριε, εἰ καί κριτηρίῳ παρέστης

Ἴδε μου, τῆς συντετριμμένης καρδίας, τοὺς στεναγμούς Θεονύμφευτε, πρόσδεξαι Παρθένε Μαρία, καί μή ἀπώση πανάμωμε, τὰς τῶν χειρῶν μου Ἀγνή, ἐπάρσεις ὡς φιλάγαθος, ἵνα ὑμνώ καί μεγαλύνω, τήν μεγαλύνασαν τό γένος ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἄρνα σε, ὅτε ἡ ἀμνάς καί Παρθένος, πρὸς σφαγὴν κατεπειγόμενον, ἔβλεψε,

σύν δάκρουσι Λόγε, ηκολούθει καί εκραύγαζε. Πού σπεύδεις τέκνον εμόν,
συνέλθω σοι γλυκύτατε, ου γάρ φέρω μή οράν σε, Ιησού μου πολυέλεε.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου,
δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὗρες μισθόν τῶν καμάτων σου, τῶν Δαιμόνων
ώλεσας τάς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τά τάγματα, ὧν τόν βίον
ἀμέμπτως ἐζήλωσας; Παρρησίαν ἔχων πρός Κύριον, εἰρήνην αἰτήσαι ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅλην ἀποθέμενοι Χαίρε λύχνε πάμφωτε, ἡλιακῶν λαμπηδόνων, λαμπροτέρα
Δέσποινα. Χαίρε λύσις ἀχραντε, τῆς ἀρχαίας ἀράς, ἡ ἐλπίς Δέσποινα, τῶν
ἀπηλπισμένων, ἡ ἀνάκλησις τοῦ γένους ἡμῶν. Χαίρε παλάτιον, τοῦ
Παμβασιλέως λαμπρότατον, τό ὅρος τό πῖότατον, ἐξ οὗ ὁ Λυτρωτής
προσελήλυθε. Χαίρε Θεοῦ Λόγου, λαμπάδιον τό θεῖον καί τερπνόν. Χαίρε
λυχνία ολόφωτε. Χαίρε θρόνε πύρινε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία ὡς ἐφησεν, ὁ Συμεών τήν καρδίαν, τήν σήν διελήλυθε, Παναγία
Δέσποινα, ὅτε ἐβλεψας, τόν ἐκ σοῦ λάμψαντα, ἀπορρήτω λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων
ὡς κατάκριτον, Σταυρῷ ὑψούμενον, ὅξος καί χολήν τε γευόμενον, πλευράν δέ
ορυπτόμενον, χεῖράς τε καί πόδας ἡλούμενον, καί ὀδυρομένη, ὠλόλυζες
βοῶσα μητρικῶς. Τί τοῦτο τέκνον γλυκύτατον, τό καινόν μυστήριον.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Τῆς ἐρήμου πολίτης καί ἐν σώματι Ἄγγελος, καί θαυματουργός ἀνεδείχθης,
θεοφόρε Πατήρ ἡμῶν Μακάριε, νηστεία ἀγρυπνία προσευχή, οὐράνια
χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καί τάς ψυχάς τῶν πίστει
προσστρεχόντων σοι. Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι,
δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σοῦ πάσιν ἰάματα.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν. Οἱ δύο Κανόνες τῆς Οκτωήχου καί τοῦ
Ἀγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τόν πανάριστον ἐν ἀσκηταῖς Μακάριον κυδαίνω.

Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

«Χοροί Ἰσραὴλ, ἀνίκμοις ποσί, πόντον ἐρυθρόν, καί βυθόν διελάσαντες,
ἀναβάτας τριστάτας, δυσ μενείς ὀρώντες, ἐν αὐτῷ υποβρυχίους, ἐν
ἀγαλλιάσει ἐμελπον. Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται».

Τώ θείω φωτί λαμπόμενος, καί σύν τοῖς Ἀγγέλοις, Πάτερ νύν συναυλιζόμενος, ταῖς πρεσβείαις σου σώζε, τοὺς επιτελοῦντας τήν πανίερόν σου μνήμην, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντας. Ἄσωμεν τώ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Οδόν πρός ζωήν στελλόμενος, ἀμεταστρεπτί, ταύτην Παμμάκαρ διήνυσας, ἐκφυγῶν τοὺς θορύβους, καί τὰς τῶν δαιμόνων ταραχάς διεσκέδασας, ἐν ἀγαλλιάσει κραυγάζων. Ἄσωμεν τώ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Νεκρώσας σαρκὸς τό φρόνημα, ταῖς ἀσκητικαῖς, σοῦ παλαίστραις τώ θείω Πνεύματι, καί τῇ τούτου δυνάμει, ἐν κυβερνῶμενος θεία ἀγαλλιάσει ἐβόας. Ἄσωμεν τώ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Πάντα τὰ τερπνὰ κατέλιπες, τήν διηνεκή, ἀγαπήσας Πάτερ τερπνότητα, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἔνθα ἡχος τῶν εἰλικρινῶς εορταζόντων, καί ἀγαλλιάσει βοῶντων. Ἄσωμεν τώ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Ἀχρονον υἱόν ἀνάρχου Πατρός, σάρκα δι' ἡμᾶς, τοὺς ἀνθρώπους Ἀγνή γενόμενον, ἐν γαστρὶ συλλαβούσα, ὑπὸ χρόνον τούτον, τέτοκας ἐνερμηνεύτως, ὡ καί γεγηθότες βοῶμεν. Ἄσωμεν τώ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ωδή γ'

«Τόξον δυνατῶν ἡσθένησε, καί οἱ ἀσθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Νόμῳ υποκύψας Πνεύματος, οὐ τῇ πανοπλίᾳ, περιφραζάμενος Ὅσιε, οὐ τῷ νόμῳ τῆς αμαρτίας, τήν προαίρεσιν υπέκλινας.

Ἄνω πρός Θεόν τό φρόνημα, ἔχων θεοφόρε, τὰ ἐπὶ γῆς καταλέλοιπας, διὰ πόνων τῆς ἐγκρατείας, ἀνενδότης κουφιζόμενος.

Ρήξας τὰ δεσμά τῆς φύσεως, τῇ υπερφυεῖ, καί καθαρά πολιτεία σου, θεοφόρε τῶν υπέρ, φύσιν, ἐκομίσω τήν ἐνέργειαν.

Ἰνα τώ Θεῷ Μακάριε, ἐν ἀταραξίᾳ, προσομιλήσης ἐπ' ἔρημον, κατοικήσαι Πάτερ προεῖλω, τῶν θορύβων μακρυνόμενος.

Θεοτοκίον

Σώσαι βουλευθεῖς τόν ἄνθρωπον, ὁ διαφερόντως, ὡς ευεργέτης φιλόανθρωπος, τήν σὴν μήτραν ἀπεριγράπτως, Θεομήτορ κατεσκήνωσεν.

Ὁ Εἰρμός

«Τόξον δυνατῶν ἡσθένησε, καί οἱ ἀσθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ἀσκήσεως πυρί, ὡς χρυσός ἐν καμίνῳ, Σοφέ δοκιμασθεῖς, οβρυζότερος

ώφθης, διό πρόσ ουράνια, μετηνέχθης βασιλεία, όθεν πίστει σε,
ανευφημούντες βοώμεν. Χάριν έλεος, καί ιλασμόν τών πταισμάτων, ημίν
Πάτερ αίτησαι.

Δόξα... Καί νύν...Θεοτοκίον

Ο δήγησον ημάς, εν οδώ μετανοίας, εκκλίνοντας αεί, πρόσ κακών ανοδίας,
καί τόν υπεράγαθον, παροργίζοντας Κύριον, απειρόγαμε, ευλογημένη Μαρία,
καταφύγιον, απεγνωσμένων ανθρώπων, Θεού ενδιαίτημα.

Η Σταυροθεοτοκίον όμοιον

Η άσπιλος Αμνάς, τόν Αμνόν καί Ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν, επί ξύλου
ορώσα, θρηνούσα εφθέγγετο, μητρικώς ολολύζουσα. Πώς ενέγκω σου, τήν
υπέρ λόγον Υιέ μου, συγκατάβασιν, καί τά εκούσια πάθη; Θεέ υπεράγαθε.

Ωδή δ'

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς
ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας. Δόξα
Χριστέ τή δυνάμει σου».

Τόν φθειρόμενον αυτίκα, παλαιότατον άνθρωπον, εξεδύσω Πάτερ, σύν τής
αμαρτίας τοίς πάθεσι, δι' εγκρατείας ευτόνως ενεδύσω δέ, τόν καινούμενον,
κατά Χριστόν πανσεβάσμιε.

Ολαμπρότατός σου βίος, ως κανών ακριβέστατος, διά πάσης Πάτερ, θείας
αρετής αναδέδεικται, εν προσευχαίς καί νηστείαις, αγρυπνίαις τε, καί δεήσεσι,
ταίς πρόσ Χριστόν τόν φιλόανθρωπον.

Νυσταγμόν τοίς σοίς βλεφάροις, θεοφόρε ουκ έδωκας, έως ότου Πάτερ, οίκον
σεαυτόν απετέλεσας, τώ παντεπόπτη Δεσπότη ωραιότατον, πρόσ όν
έκραζες, δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Εν νεότητι τό σώφρον, εν τώ γήρει τήν σύνεσιν, εν παντί δέ βίω, τό
καρτερικόν καί μακρόθυμον, καί τήν πρόσ πάντας αγάπην επιδέδειξαι, τούς
κραυγαζοντας. Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Θεοτοκίον

Νεκρωθέντας Παναγία, τούς ανθρώπους εζώσας, πεπτωκότας τούτους,
πρός διαφθοράν εξανέστησας, τόν Ζωοδότην τεκούσα τόν λυτρούμενον, τούς
κραυγάζοντας. Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Ωδή ε'

«Τόν φωτισμόν σου Κύριε, κατάπεμψον ημίν, καί τής αχλύος ημάς τών
πταισμάτων, λύσον αγαθέ, τήν σήν ειρήνην ουρανόθεν δωρούμενος».

Αναπετάσας Όσιε, ψυχής τό νοερόν, καί τās αισθήσεις σοφώς κυβερνήσας,
γέγονας ναός ηγιασμένος, τώ Θεώ καί πανίερος.

Σκολιωτάτου δράκοντος, μαράνας μηχανάς, καί τās εκείνου πικράς

μεθοδείας, ήμβλυνας αεί τώ θείω Νόμω, τήν ψυχήν ρυθμιζόμενος.

Κατακοσμήσας Όσιε, ψυχής τό νοερόν, καί ηγεμόνα τόν νούν καταστήσας, έσχες τόν Χριστόν ηνιοχούντα, πρός πορείαν ουράνιον.

Θεοτοκίον

Η Παρθένος έτεκε, τόν άχρονον Υιόν, νομοθετούντα τοίς πάσιν αγνείαν, καί τό καθαρόν τής ευσεβείας, τοίς εν γή καταγγέλλοντα.

Ωδή ς'

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος. Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Τήν έρημον, κατοικήσαι προθύμως ηγάπησας, θεοφόρε, εν αυτή τόν Θεόν προσδεχόμενος, τόν ρυόμενόν σε, καί τηρούντα τά σά διαβήματα.

Ακλόνητος, εν ασκήσει θεόφρον διέμεινας, μέχρι τέλους, διασώζων τήν ταύτης ακρίβειαν, δι' ής τής αφράστου, ηξιώθης καί θείας ελλάμψεως

Ισαγγελον, επί γής πολιτείαν εβίωσας, ισαγγέλου, καί τιμής επαξίως τετύχηκας, μετά τών Αγγέλων, τώ τών πάντων Θεώ παριστάμενος.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες, εν γαστρί Θεομήτορ τόν άναρχον, Θεόν Λόγον, δι' ημάς τούς ανθρώπους γενόμενον, καθ' ημάς ατρέπτως, εν δυσί γνωριζόμενον φύσεσιν.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος. Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Κοντάκιον 'Ηχος δ' Επεφάνης σήμερον

Εν τώ οίκω Κύριος, τής εγκρατείας, αληθώς σε έθετο, ως περ αστέρα απλανή, φωταγωγούντα τά πέρατα, Πάτερ Πατέρων, Μακάριε Όσιε.

Ο Οίκος

Τόν τού Κυρίου εραστήν, τών Μοναστών τό κλέος, θαυμάτων τόν ταμίαν, Μακάριον τόν μέγαν, ανευφημήσωμεν πιστώς, ούτος γάρ τώ φέγγει τών αγώνων αυτού, ως ήλιος εξέλαμψε, φωτίζων τούς εν σκότει υπάρχοντας παθών καί αμαρτίας, καί εκδιώκων τών δαιμόνων τήν ζοφεράν πλάνην ανενδότης. Διό καί ποταμούς πλουσίων θαυμάτων, ως εκ κρήνης λογικής εκβλύζων, πάντων τας ψυχάς ρωννύει τών εκβοώντων. Πατέρων Πάτερ, Μακάριε Όσιε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΘ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Όσίου Πατρός ημών Μακαρίου τού Αιγυπτίου καί αναχωρητού, καί τού Οσίου Μακαρίου τού Αλεξανδρέως.

Στίχοι

- Θανούσα θείων η δυάς Μακαρίων,

- Ζωής μετέσχε τής μακαριωτάτης.
- Γήν μακάρων λάχον εννεακαιδεκάτη Μακάριοι.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής αγίας Μάρτυρος Ευφρασίας.

Στίχοι

- Ψεύδει σοφώ φυγούσα σαρκός τήν ύβριν,
- Αθλείς αληθώς εκ ξίφους Ευφρασία.

Τή αυτή ημέρα, η εις τόν Ναόν τών αγίων Αποστόλων Ανακομιδή τού Λειψάνου τού εν αγίοις Πατρός ημών Γρηγορίου τού θεολόγου.

Στίχοι

- Έχει νεκρόν σόν η καλή μετοικία,
- Καλώ γάρ, ως σύ, τούς Αποστόλους Πάτερ.

Τή αυτή ημέρα, τελείται η ανάμνησις τού εν Νικαία μεγίστου θαύματος, ότε ο Μέγας Βασίλειος διά προσευχής ανέωξε τās πύλας τής Καθολικής Εκκλησίας καί παρέθετο αυτήν τοίς Ορθοδόξοις.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Οδιασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους σου Παίδας, καί τούς Χαλδαίους ανελών, οίς αδίκως δικαίους ενήδρευσαν, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός, ο τών Πατέρων ευλογητός εί».

Μετά τής άνωθεν ροπής, καί τής τού Θεού βοηθείας, τούς δυσμενείς καταβαλών, νικηφόρος κραυγάζων γεγένησαι. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Ανακαθάρας τήν αχλύν, τήν εκ τών παθών γενομένην, τής απαθείας τώ φωτί, κατηυγάσθης κραυγάζων Μακάριε. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Καταφαιδρύνας τήν ψυχήν, ταίς τών αρετών ευπρεπείαις, ωραίος κάλλει τώ Θεώ, γεγονώς εμελώδεις γηθόμενος. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ανακαλούμενος ημάς, αιχμαλωτισθέντας Παρθένε, προς ο περ ήμεν εν αρχαίς, εν γαστρί σου σκηνώσας σεσάρκωται, ο φιλόανθρωπος Κύριος, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογημένος.

Ωδή η'

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει

ψάλλουσιν. Τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ρήματα ζωῆς τῆς αἰωνίου, Παμμάκαρ ἐν τῇ καρδίᾳ σου δεξάμενος, σάρκα κατεμάραντας, κόσμῳ τεθανάτωσαι, καί ζωηφόρον νέκρωσιν, ἀμφιασάμενος, Τόν Κύριον υμνεῖτε Κραυγάζεις, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰλεων γενέσθαι θεοφόρε, τόν μόνον ἀγαθοδότην καθικέτευε, τοῖς τήν σὴν πανίερρον, μνήμην ρορτάζουσιν, ἀμαρτημάτων ἀφεςιν, τούτοις αἰτούμενος. Τόν Κύριον υμνεῖτε βοῶσι, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νεύσει πρὸς Θεόν ἀδιαλείπτῳ, προσέχων καί τῆς ἐκείθεν ἐπιλάμψεως, αἴγλην εἰσδεχόμενος, φῶς ἀντανακλῶμενον, διαφανές ὡς ἔσοπτρον, πέμπεις τοῖς ψάλλουσιν. Τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κλίμακα πρὸς ὕψος τεταμένην, ἐφ' ἧς περ ἐστηριγμένος ὦφθη Κύριος, Πάτερ ἀναβέβηκας, θείαις ἀναβάσεσιν, αἰὶ προκόπτων Ὅσιε, ἕως κατέλαβες, Τόν Κύριον υμνεῖτε κραυγάζων, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε Κεχαριτωμένη, Θεόν γάρ ἡμῖν σεσαρκωμένον τέτοκας, ὅθεν Θεοτόκον σε, πάντες ὀνομάζομεν, τὴν θεοδόχον τράπεζαν, τὴν καλλονὴν Ἰακώβ, Τόν Κύριον υμνεῖτε βοῶντες, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο Ειρμός

«Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἀπάσαν ψάλλειν ἐδίδαξε. Τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ωδή θ'

«Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσῳκίσατο, σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Δάκρυσιν μὲν, τοῖς ἀσκητικοῖς τὴν ἀρουραν, τῆς καρδίας σου κατήρδευσας, χαίρων δὲ Πάτερ θεοφόρε, νῦν ἐν ἀγαλλιάσει τά δράγματα, συλλέγεις τῶν ἀγώνων τά ἔπαθλα, ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ἄδυτον, ἀνέτειλέ σοι φῶς, αἰῶδιος εὐφροσύνη ὑπεδέξατο, ἐνθα χορεύων, σὺν Ἀγγέλοις περὶ τόν Βασιλέα καί Κύριον, τῶν πίστει ἐπιτελούντων τὴν μνήμην σου, μέμνησο Πάτερ παμμακάριστε.

Νόμον Πάτερ, τόν ἀθλητικόν ἠγώνισαι, προσηκόντως καί νενίκηκας, ὅθεν σε δόξης τῷ στεφάνῳ, ὁ μόνος εὐεργέτης τετίμηκε, καί θείας φωτοφανείας ἠξίωσε, καί μακαρίων ἀπολαύσεων.

Θεοτοκίον

Ως πάντων, κτισμάτων Ποιητήν γεννήσασα, Θεομήτορ υπερβέβηκας, πάσαν τήν κτίσιν θεία δόξη, καί τή αγιωσύνη καί χάριτι, καί πάσι τής αρετής προτερήμασιν, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Αγγελικόν τόν βίον, ποθών εμάκρυνας σαυτόν, εν ταίς ερήμοις καί πάθη, καθυποτάξας τής σαρκός, ισάγγελος ανεδείχθης, Πατήρ ημών θεοφόρε.

Θεοτοκίον

Τή κραταιά σου σκέπη, από εχθρών επιβουλής, ημάς Αγνή τούς σούς δούλους, φύλαττε πάντας αβλαβείς, σέ γάρ κεκτήμεθα μόνην, καταφυγήν εν ανάγκαις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ ΣΤΙΧΗΡΑ ΤΗΣ ΟΚΤΩΗΧΟΥ.

Δόξα... Ήχος δ'

Έλαμψαν τά καλά έργα σου, ως ήλιος, επί τής γής καί εν ουρανώ, Χριστού θεράπων Μακάριε, ορθοδόξως γάρ εκήρυξας ημίν, τήν αληθή καί αμώμητον Πίστιν Χριστού, διό ικέτευε Όσιε Πάτερ, εν τή μνήμη σου θεοφόρε, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Ως πρεσβείαν ακοίμητον, καί παράκλησιν έμμονον, κεκτημένη Πάναγνε πρός τόν Κύριον, τούς Πειρασμούς καταπράΰνον, τά κύματα κοίμισον, τής αθλίας μου ψυχής, καί εν θλίψει υπάρχουσαν, τήν καρδίαν μου, παρακάλεσον Κόρη, δυσωπώ σε, καί χαρίτωσον τόν νούν μου, όπως αξίως δοξάζω σε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αιμνόν καί Ποιμένα σε, επί ξύλου ως λεβλεψεν, Αμνάς η κυήσασα επωδύρετο, καί μητρικώς σοι εφθέγγετο. Υιέ ποθεινότατε, πώς εν ξύλω τού Σταυρού, ανηρτήθης μακρόθυμε; πώς τās χείράς σου, καί τούς ποδας σου Λόγε προσηλώθης, υπ' ανόμων καί τό αίμα, τό σόν εξέχεας Δέσποτα;

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ευθυμίου τού Μεγάλου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'
Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Τῶν ουρανίων ἀψίδων, περιϊπτάμενος, δι' ἀρετῆς ἐνθέου, παμμακάριστε Πάτερ, υπέδυσ ἐν τῷ γνόφῳ, δι' ἥς ἀληθῶς, οὐκ ἐν αἰνίγμασιν Ὅσιε, ἀλλ' ἐν τῇ χάριτι ὠφθης τῇ τοῦ Θεοῦ, τὰς ἐλλάμπεις εἰσδεχόμενος. (Δίς)

Ταῖς ἀρεταῖς ἐκλαμπρύνας, ψυχὴν καὶ ἐννοιαν, πρὸς οὐρανὸν μετήχθης, εἰς Χριστοῦ βασιλείαν. Εὐθύμιε τρισμάκαρ, προσφέρων αὐτῷ, τὰ τῶν πόνων σου δράγματα, ἐν ἀσκηταῖς, σὺ φωστήρ γάρ ἀναδειχθεὶς, τῆς ἀγήρω ἀπολαύεις τρυφῆς.

Τό ὁμοούσιον ὄντως, Τριάς ἡ ἀναρχος, Πνεύματος κατοικίαν, ἐν σοὶ ἀναθεμένη, λαμπρότατον φωστήρα, ἀνέδειξε σέ, θεοφόρε, Εὐθύμιε, τῶν χαμαιζήλων γάρ πάντων ὑπεραρθεῖς, οὐρανῶν οἰκήσιν εὕρηκας.

Δόξα... Ἦχος β'

Ὅσιε Πάτερ, ἐκ βρέφους τὴν ἀρετὴν ἐπιμελῶς ἀσκήσας, ὄργανον γέγονας τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ παρ' αὐτοῦ λαβὼν τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν, ἐπείσας τοὺς ἀνθρώπους, καταφρονεῖν τῶν ἡδέων, νῦν δέ τῳ θείῳ φωτί, καθαρώτερον ἐλλαμπόμενος, φώτισον καὶ ἡμῶν τὰς διανοίας, Πάτερ Εὐθύμιε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σε μεγαλύνομεν Θεοτόκε βοῶντες. Χαίρε ἡ πύλη ἡ κεκλεισμένη, δι' ἥς ἡνοίγη ἀνθρώποις, ὁ πάλαι Παράδεισος.

Ἀπόστιχα Στιχηρά

Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Εφραθά

Δόλους τῶν πονηρῶν, δαιμόνων θριαμβεύσας, τῇ τοῦ Σταυροῦ δυνάμει, ἐτράνωσας τὴν δόξαν, Χριστοῦ Πάτερ Εὐθύμιε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

Ἦρθης ὡς Ἡλιοῦ, ἐν ἄρματι πυρίνῳ, καὶ συνεκράθης μάκαρ, ἀμέσως τῇ Τριάδι, Εὐθύμιε παγκόσμιε.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Φέρων ἐν ταῖς χερσὶ, σοῦ Πάτερ τοῦ Κυρίου, Σταυρόν τὰ τῶν δαιμόνων, φαντάσματα τελείως, Εὐθύμιε ἠφάνισας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον ὁμοιον

Χαίρε ἡ τὴν χαράν, τοῦ κόσμου δεξαμένη, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, καὶ παύσαντα τὴν λύπην, Παρθένε τῆς Προμήτορος.

Απολυτίκιον

Ἦχος δ'

Ευφραίνου ἔρημος ἡ οὐ τίκτουσα, εὐθύμησον ἡ οὐκ ὠδίνουσα, ὅτι ἐπλήθυνέ σοι τέκνα, ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, εὐσεβείᾳ φυτεύσας, ἐγκρατεία ἐκθρέψας, εἰς ἀρετῶν τελειότητα. Ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, εἰρήνευσον τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχολογούμεν τὴν α' στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς δὲ το, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Πάτερ Εὐθύμιε τὸν σὸν, τόκον προκατήγγειλε, σταλεῖς οὐράνιος Ἄγγελος, ὡς τοῦ βλαστήσαντος, ἐκ νηδύος στείρας, Ἰωάννου, τοότου γάρ, ἐδείχθης ζηλωτῆς ἐκμαγεῖόν τε, ἀκτῆμων ἀοικος, βαπτιστῆς καὶ ορεσίτρορος, υπερλάμπας, τοῖς ἀπείροις θαύμασι.

Πάτερ Εὐθύμιε καρπός, ἔφυς μὲν στεριώσεως, ἀλλ' ὠφθης ὄντως πολύγονος, ἐκ γάρ τοῦ σπέρματος, τοῦ πνευματικοῦ σου, Μοναστῶν πεπλήρωται, ἡ ἔρημος ἡ πρὶν ἀδιόδευτος, καὶ νῦν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τό μέγα ἔλεος.

Πάτερ Εὐθύμιε ὁ σός, βίος ἀνυπέρβλητος, ἡ Πίστις ὄντως ὀρθόδοξος, καὶ γάρ ἐκ πράξεων, πρὸς ὑψηλοτάτην, θεωρίαν ἤλασας, σοφίας ἐνδιαίτημα, ἐν δύω φύσεσιν, ἓνα σέβων τῆς Τριάδος Χριστόν, ὡ πρεσβεύεις, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτερα Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος δ'

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς

Ὁ ἐκ νηδύος μητρός ἡγιασμένος, ὅτε τό παντέφορον ὄμμα τὴν πρόθεσιν, καὶ τὴν ροπὴν πρὸς τὰ κρείττονα, ἐπείγομένην, ἀνεπιστρόφως σοῦ προεώρακε, τότε Παμμακάριστε, δῶρον θεόσδοτον, τῆς εὐθυμίας φερώνυμον, μεμνηυκός σε, τὴν τῶν φυσάντων λύει κατήφειαν, ὅθεν ἐκ βρέφους προηγμένος, τῷ εὐεργέτῃ Θεῷ εὐηρέστησας, ὃν ἱκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ χαρισμάτων ἐνθέων πεπλησμένος, σέ ὡς ἀκηλίδωτον, ἔσοπτρον Πάτερ ευρῶν, Χριστός τῶν θείων ἐμφάσεων, λαμπρὰς οἰκείου, μαρμαρυγὰς φωτός σοι ἐξήστραψεν, ἐντεύθεν ἰάσεων, ἀφθονος ὠφθης πηγὴ, διατροφή τε λιμώπτουσι, καὶ τῶν διψώντων, δι' ἐπομβρίας ἀρδῶν τὴν ἔφεσιν, τὰς ψυχικὰς

δέ διαθέσεις ορών, σού τώ λόγῳ σοφῶς εβελτίους Θεῷ, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ θεωρία καί πράξις διαλάμπας, σού ὁ μὲν ἰσάγγελος βίος κανῶν ἀρετῆς, καί χαρακτήρ ἀκριβέστατος, τῶν αἰρουμένων, Θεῷ λατρεύειν ἐν τελειότητι, ὁ σός δέ θεόσοφος λόγος Εὐθύμει, Τριάδα σέβειν ἐδίδαξε, Χριστόν δέ ἓνα, ἐν δύο φύσεσι γνωριζόμενον, καί τὰς Συνόδους ἰσαριθμούς, τῇ τετρακτύϊ τῶν Εὐαγγελίων Χριστοῦ, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος γ'

Ἀφιερωθεὶς τῷ Θεῷ ἐκ κοιλίας μητρικῆς, ὡς ἄλλος Σαμουήλ, Πάτερ Εὐθύμει, φερωνύμως γέγονας, εὐθυμία τῶν πιστῶν, Μοναζόντων βακτηρία, καί ἐδραῖωμα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καθαρὸν οἰκητήριον. Αἴτησαι ἡμῖν τοῖς τιμώσι σε τό μέγα ἔλεος.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν θεανδρικόν σου τόκον Πανσεβάσμιε; πείραν γάρ ἀνδρός μὴ δεξαμένη Πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱόν ἐν σαρκί, τὸν πρό αἰώνων ἐκ Πατρός γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς υπομείναντα τροπὴν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας τὴν ιδιότητα, σῶαν φυλάξαντα. Διὸ Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἰσοδος, τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας καί τὰ Ἀναγνώσματα.

**Σοφίας Σολομώντος τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1-9)**

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γάρ ἐν ὀψει ἀνθρώπων εἰάν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους εαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὥς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας, οἱ πεπαιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενούσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

**Σοφίας Σολομώντος τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)**

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Υψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τό βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζήλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον,

οσιότητα, οξυνεί δέ απότομον οργήν εις ρομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν αλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δέ συγκλύσουσιν ἀποτόμως, ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε, δικασταί, περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε, οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις Ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος ἐάν φθάσῃ τελευτήσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γήρας γάρ τίμιον, οὐ τό πολυχρόνιον, οὐδέ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιά δέ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ μετὰ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡρπάγη, μή κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ, βασκανία γάρ φαυλότητος ἀμαυροὶ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς, ἀρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δέ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μή νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοία τό τοιοῦτον ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς οσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρά.

Ἰδιόμελα Ἦχος γ' Γερμανοῦ

Εὐθυμεῖτε ἔλεγε, τοῖς γεννήτορσιν Ἄγγελος Κυρίου, ὅτι παιδίον ἐκ σπλάγχχνων γεννήσεται ἡμῖν, εὐθυμίας φερώνυμον, ἐνεφύης δέ γαστρί, φέρων αὐτοῖς τό ἐπάγγελμα, καὶ ἐκ σπαργάνων τὴν εὐχὴν συνανεστράφης, Πάτερ Εὐθύμιε.

Ὁ αὐτός Τοῦ Στουδίτου

Ὡ χυρωμένος τὸν νοῦν γνώσει θεία, Πάτερ Εὐθύμιε, τὰ παρερχόμενα παρέδραμες, μὴδὲν θαυμάσας τῶν ἐπιγείων, ἐν μὲν θλίψεσι μεγαλόφρων φανείς καὶ γενναιότατος, ἐν δὲ ἀσκήσει καὶ εὐθυμία, ταπεινὸς καὶ μέτριος, καὶ τοῦ παρόντος βίου τό ἀστατον πέλαγος, σοφῶς διαπεράσας, εἰς εὐδὸν λιμένα κατήνησας, Χριστόν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β' Τοῦ αὐτοῦ

Τῶν ἐν τῷ βίῳ πραγμάτων κατεφρόνησας, Πάτερ Εὐθύμιε ὅτι τὴν ἄνω πολιτείαν ἐπεπόθησας, πλούτον ἐβδελύξω, ἐνδυσάμενος ταπείνωσιν, τρυφὴν ἐμίσησας, καὶ ἐπεσπάσω τὴν ἐγκράτειαν, ἀδικίαν ἀπεβάλου, καὶ ἐδίωξας δικαιοσύνην, διό Πάτερ Ὅσιε, μνημόνευε καὶ ἡμῶν, ἐν ταῖς οσίοις εὐχαῖς σου πρὸς Κύριον.

Δόξα... Ἦχος δ'

Ἐλαμψαν τὰ καλὰ ἔργα σου, ὡς ἥλιος, ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν οὐρανῷ, Χριστοῦ θεράπον Εὐθύμιε, ὀρθοδόξως γάρ ἐκήρυξας ἡμῖν, τὴν ἀληθὴ καὶ ἀμώμητον Πίστιν Χριστοῦ, διό ἰκέτευε Ὅσιε Πάτερ, ἐν τῇ μνήμῃ σου θεοφόρε, δωρηθῆναι

ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Νεύσον παρακλήσεσι, σὼν οικετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν επαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς απαλλάττουσα, σέ γάρ μόνην ασφαλή, καί βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν, καί τήν σήν προστασίαν κεκτήμεθα, μή αισχυνθώμεν Δέσποινα, σέ προσκαλούμενοι, σπεύσον εἰς ἱκεσίαν, τῶν σοί πιστῶς βοώντων, Χαίρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρά καί σκέπη, καί σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τόν Στίχον Στιχ. Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'

Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ὡς ευθυμίας ἀρχή, τῆς Ἐκκλησίας γεγωνῶς Πάτερ Ὅσιε, τῇ σὴ γάρ γεννῇ σὺ πάσας, αἰρετικῶν τάς ορμάς, ἐκ Θεοῦ προνοίας ἀπεκρούσατο, διό σε φερώνυμον, ὀνομάζει Ευθύμιον. Τῶν ουρανίων, Ουσιῶν δέ τὰ τάγματα, χαράς ἐπλησας, τῇ τοῦ βίου λαμπρότητι, οἷς καί συναυλιζόμενος, φωτός τε πληρούμενος, καί πανολβίου καί θείας, ἐναπολαύων ἐλλάμψεως, Χριστόν νύν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν οσίων αὐτοῦ.

Ράβδῳ τῇ τοῦ Σταυροῦ στηριχθεὶς, τῆς ἀνομίας τοὺς χειμάρρους ἐξήρυνας, χειμάρρουν τρυφῆς δέ θείας, καί Παραδείσου πηγὴν, νοερῶς Παμμάκαρ ποτιζόμενος, πηγὰς σωτηρίους, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀνέδειξας, ἐπιρροαῖς δέ, θείου Πνεύματος Ὅσιε, πιαινόμενος, ὥσπερ φοῖνιξ ἀνέδραμες, ὕψος πρὸς ἐπουράνιον, καί στύλος πυρίμορφος, ὡφθῆς θεόφρον καί πλήρης, φωτοειδούς ἐπιλάμψεως, Χριστοῦ, ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Ὅντως ἕως σκηνῆς θαυματῆς, ἕως τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ Παμμακάριστε, διήλθες ἀγαλλιάσει, καί ευφροσύνῃ ψυχῆς, ἐνθα ἦχος Πάτερ εορτάζοντος, τερπνῆς ακουσόμενος, καί γλυκείας ὑμνήσεως, καί τῆς ἀφράστου, θυμηδίας καί τέρψεως, γενησόμενος, ἐν μεθέξει Ευθύμιε, ἥς μόνης ἐφιέμενος, τὴν σάρκα ἐνέκρωσας, ἥς καί ἐπέτυχες θεία, δικαιοσύνη κοσμούμενος, Χριστόν ἱκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ὅσιε Πάτερ, οὐκ ἔδωκας ὕπνον σοῖς ὀφθαλμοῖς, οὐδέ τοῖς βλεφάροις σου νυσταγμόν, ἕως οὐ τὴν ψυχὴν καί τό σῶμα, τῶν παθῶν ἠλευθέρωσας, καί σεαυτὸν ἠτοίμασας, τοῦ Πνεύματος καταγῶγιον, ἐλθὼν γάρ ὁ Χριστὸς σὺν τῷ Πατρί, μονὴν παρὰ σοί ἐποιήσατο, καί τῆς ὁμοουσίου Τριάδος, θεράπων γενόμενος, μεγαλοκήρυξ Ευθύμιε, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρητον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγήν τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον

Ήχος δ'

Ευφραίνου έρημος η ου τίκτουσα, ευθύμησον η ουκ ωδίνουσα, ότι επλήθυνέ σοι τέκνα, ανήρ επιθυμιών τών τού Πνεύματος, ευσεβεία φυτεύσας, εγκρατεία εκθρέψας, εις αρετών τελειότητα. Ταίς αυτού ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, ειρήνευσον τήν ζωήν ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Τώ φωτί λαμπόμενος τώ αππροσίτω, ως αστήρ εξέλαμψας, εν ταίς ερήμοις, διδαχαίς, καταφωτίζων Ευθύμιε, τούς αδιστάκτω ψυχή προσιόντας σοι.

Δόξα... Όμοιον

Εξ Αιγύπτου ήστραψας ως εωσφόρος, καί τόν κόσμον έλαμψας, ταίς φαειναίς σου αρεταίς, ηγλαϊσμένε Ευθύμιε, πάσιν εκλάμψας, τό φώς τής ασκήσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν τή σκέπη πάναγνε, τή ση Παρθένε, προσφυγόντων δέησιν, προσδεξαμένη παρ' ημών, μή διαλίπης πρεσβεύουσα, τώ Φιλανθρώπω, σωθήανι τούς δούλους σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Τάς φροντίδας τού βίου απαρνησάμενος, καί Αγγέλων τόν βίον αναλαβόμενος, εγκρατεία τήν ψυχήν κατελάμπρυνας, καί θαυμάτων εκ Θεού, χάριν edέζω δασιλώς, Ευθύμιε θεοφόρε, υπέρ ημών ικετεύων, τών ευσεβώς ευφημούντων σε.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε ημάς ελέησον, τούς προσφεύγοντας πίστει πρός σέ τήν εύσπλαγχνον, καί αιτουμένους τήν θερμήν σου νύν αντίληψιν, δύνασαι γάρ ως αληθώς, τούς πάντας σώζειν ως ούσα, Μήτηρ Θεού τού υψίστου, ταίς μητρικαίς σου πρεσβείαις, αεί χρωμένη θεοχαρίτωτε.

Μετά τόν Πολυέλεον.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τήν πτωχείαν τήν όντως τού δι' η μάς, εκ Παρθένου τεχθέντος αναλαβών, ηγήσω τά πρόσκαιρα, ωσεί χόρτον Μακάριε, τού γνωστικού γάρ ξύλου γευσάμενος Όσιε, Μοναζόντων εδείχθης, Διδάσκαλος ένθεος, όθεν καί πρόσ ζήλον, Αγγελικής πολιτείας, διήγειρας άπαντας, καί πρόσ γνώσιν τής Πίστεως. Σημαιοφόρε Ευθύμιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τό αυτο

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καί μόνην εν γυναιξί, σέ ασπώρως τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι μακαρίζομεν, γενεαί τών ανθρώπων, τό γάρ πύρ εσκήνωσεν, εν σοί τής θεότητος, καί ως βρέφος θηλάζεις, τόν Κτίστην καί Κύριον, όθεν τών Αγγέλων καί ανθρώπων τό γένος, αξίως δοξάζομεν, τόν πανάγιον τόκον σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τόν άχραντον Τόκον σου.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ἦχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα...

Αγίω Πνεύματι, πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, αναβλύζει τά τής χάριτος ρείθρα, αρδεύοντα, άπασαν τήν κτίσιν πρόσ ζωογονίαν.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τού Οσίου αυτού.

Στίχ. Τί ανταποδώσωμεν τώ Κυρίω περί πάντων, ών ανταπέδωκεν ημίν.

Τό, πάσα πνοή. τό Ευαγγέλιον, ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού σου Οσίου
Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου

Ιδιόμελον Ἦχος πλ. β'

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὠλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτήσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ο Κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς ζ' καὶ τοῦ Οσίου οἱ δύο εἰς η'.

Ο πρῶτος ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. οὐ ἡ ἀκροστιχὶς μετὰ τῶν Εἰρμῶν.

Ὀλβος πέφηνας γηγενῶν Ευθύμιε.

Ωδὴ α' Ἦχος δ' Ο Εἰρμός

«Οὐκ ἔστι σοι ὅμοιος, δεδοξασμένε Κύριε, ἐν χειρὶ γὰρ κραταιά, ἐλυτρώσω τὸν λαόν, ὃν ἐκτίσω Φιλάνθρωπε».

Λύεις τὴν κατήφειαν, τοῖς παραδόξως φύσασιν, ἐκ Θεοῦ ἐπαγγελθεῖς, καὶ πρὸ τοῦ τόκου σου δωρεά, ευθυμίας φερώνυμος.

Βοά χαριστήριον, ἡ Ἐκκλησία Ὅσιε, δεξαμένη σε βλαστόν, ἐκ Θεοῦ εἰρηνικῆς, ευθυμίας προάγγελον.

Ο δεύτερος ποίημα Θεοφάνους. οὐ ἡ ἀκροστιχὶς.

Ταῖς σαῖς προσευχαῖς Παμμάκαρ, φῶς μοι νέμοις.

Ωδὴ α' Ἦχος πλ. δ'

«Ἀρματηλάτην Φαραῷ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν οδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα».

Ταῖς προσευχαῖς σου καὶ ταῖς σαῖς δεήσεσιν, ἐκδυσωπῶν τὸν Θεόν, τὸ σκοτεινὸν νέφος, τὸ τῆς αθυμίας μου, Παμμάκαρ διασκέδασον, ευθυμίας ὑπάρχων, καὶ θυμηδίας ἀνάπλεως, τῷ Παμβασίλει παριστάμενος.

Ἄλλος καθάπερ Σαμουὴλ θεόσδοτος, καὶ πρὸ συλλήψεως, ἐπαγγελθεῖς Πάτερ, πάσαις ἐναπέφηνας, ταῖς Ἐκκλησίαις Ὅσιε, φερωνύμως τὴν κλήσιν, κατάλληλον ἐπαγομενος, τῇ τῆς ευθυμίας παιδρότητι.

Ἰκετηρία καὶ δεήσει χρώμενοι, οἱ σοὶ γεννήτορες, πρὸς τὸν Θεόν δῶρον, θεῖόν σε κομίζονται, καὶ φωτοφόρον βλάστημα, τῇ γεννήσει μηνύον τῆς ευσεβείας τὴν ἐλλαμψιν, καὶ τὸν τῆς αἰρέσεως ἐλεγχον.

Σὺ ἐκ Παιδὸς καθιερώθης Ὅσιε, τῷ δεδοκότι Θεῷ, καὶ πρὸς αὐτὸν βλέπων,

καί καθοδηγούμενος, ζωοποιοίς προστάγμασι, τοίς αυτού θεοφόρε, πρὸς ὕψος ἡρθης μετάρσιον, τό τῶν ἀρετῶν διὰ Πίστεως.

Θεοτοκίον

Σέ Θεομήτορ προστασίαν ἔχοντες, οὐ δειλιάσομεν, τό τῶν ἐχθρῶν στίφος, τό ἀντιμαχόμενον, τοίς εὐσεβῶς δοξάζουσι, τόν ἐκ σοῦ γεννηθέντα, Θεόν τῶν ὅλων καί Κύριον, ὃν υπέρ ἡμῶν ἐκδυσώπησον.

Καταβασία

«Χέρσον ἀβυσσοτόκον, πέδον ἡλίου, ἐπεπόλευσε ποτέ, ὡσεὶ τείχος γάρ ἐπάγη, ἐκατέρωθεν ὕδωρ, λαῶ πεζοποντοποροῦντι, καί θεαρέστως μέλποντι. Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται».

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

Οὐκ ἐν σοφίᾳ καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοί τῇ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ Σοφίᾳ Χριστέ, οὐ γάρ ἐστὶν Ἅγιος, πλήν σου Φιλάνθρωπε».

Σέ ἡ τεκούσα, τό τῆς Ἄννης ζηλώσασα Ὅσιον, ὡς τόν πάλαι Σαμουήλ, θυσίαν ζώσαν προσήγαγε, Θεῷ τῷ δοξάσαντι, καί πρό συλλήψεως.

Περιουσία τῆς πρό Θεόν ἀγάπης πυρούμενος, λογισμῷ πανευσεβεῖ, παθῶν ἐκράτησας Ὅσιε, διό θεία χάρις σοι, ἐπανεπαύσατο.

Ἄτερος

Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς

Ἀπὸ στειρώσεως τεχθεὶς, πνευματικῆς, γεωργὸς πολυγωνώτατος ὠφθης, τὰς ἀκάνθας ἐκτεμών, τῆς ἀσεβείας, Ὅσιε, καί εὐσεβείας σπόρον, ἐνθεὸν καταβαλόμενος.

Ἱεουργὸς υπερφυῶν, καί μυστικῶν θαμάτων, θεοφόρε γεγονῶς, τοὺς ἀπίστους, προσενήνοχας Χριστῷ, θεοπρεπῶς πιστεύοντας, ταῖς διδαχαῖς σου Πάτερ, διδασκομένους τὰ κρείττονα.

Σωφρονεστάτῳ λογισμῷ, καί εὐσεβεῖ κεχρημένος, τῶν ρευστῶν καί φθειρομένων αὐτίκα, τὴν αἰώνιον ζωὴν, καί τὴν τρυφήν προέκρινας, δι' ἐγκρατείας ἄκρας, σάρκα νεκρώσας Εὐθύμιε.

Πυρπολουμένη τῇ ψυχῇ, καί τετρωμένη τῷ πόνθῳ, τοῦ Χριστοῦ, τὰς πυριφλέκτους ἐνέδρας, τῶν δαιμόνων ἐκφυγῶν, τῇ δροσοβόλῳ χάριτι, κατελαμπρύνθης Πάτερ, σημειοφόρος γενόμενος.

Θεοτοκίον

Ρῆσεις τῶν θείων Προφητῶν, καί τὰς αὐτῶν προφητείας, ἐπεσφράγισας τεκούσα τόν Λόγον, τόν λαλοῦντα δι' αὐτῶν, καί τὰς αὐτῶν πληρώσαντα, θεηγορίας μόνη, εὐλογημένη Πανύμνητε.

Καταβασία

«Τό στερέωμα, τῶν ἐπὶ σοί πεποιθότων, στερέωσον Κύριε τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν

εκτήσω, τώ τιμίω σου αίματι».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Εγκρατείας ελαίω τὴν τῆς ψυχῆς, εκπληρώσας λαμπάδα πνευματικῶς, ποθὼν τὴν αείφωτον, τοῦ Νυμφίου σου ἔλευσιν, προσευχαῖς αγρύπνοις, ἐτήρησας, Ὅσιε, καὶ νυμφῶνι τούτου, ευφραίνει μακάφιε, ὅθεν ἐπαξίως τὴν τρυφήν ἐκομίσω, τὴν ὄντως αείζωνον, καὶ θαυμάτων ἐνέργειαν, θεοφόρε Εὐθύμιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τό αὐτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τὴν ψυχὴν μου Παρθέने τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν δυσχερῶν, νύν ὡς ἀκυβέρνητον ποντουμένην τῷ κλύδωνι, ἀμαρτιῶν τε φόρτῳ, οφθείσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα Ἄδου ἐλθεῖν κινδυνεύουσιν, φθάσον Θεοτόκε, τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον παρέχουσα, σὸν λιμένα τὸν εὐδίον, ἵνα πίστει κραυγάζω σοι. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλός σου.

Ὡδὴ δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐκλινας Χριστέ τῇ καταβάσει σου, οὐρανοὺς ἐν συνέσει, καὶ ὠφθης σεσαρκωμένος ἐπὶ γῆς. Διὸ πάντες βοῶμεν. Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Φυλάξας τὸν νοῦν ἀμετεώριστον, ἐκ σπαργάνων τὸν βίον, ἀνάβασιν ἐπεδείξω πρὸς Θεόν, ὡ προβαίνων ἐκράθης, ἐκ δυνάμεως Πάτερ εἰς δύναμιν.

Ἡράσθης Χριστοῦ τῆς ταπεινώσεως, μετανάστης ἐντεύθεν, πρὸς ἄστῳ τὸ θεοδόχον γεγονώς, συσταυρούσαι τῇ γνώμῃ, τῷ Σταυρόν διὰ σέ ὑπομείναντι.

Νομίμως ἀθλήσαι προελόμενος, ἐξεδύσω τὸν βίον, γυμνὸν δέ τῷ ἀντιπαλῷ προσπλακείς, τῇ Χριστοῦ ἐκμιμήσει, ἐν ἐρήμῳ τὸ τρόπαιον ἔστησας.

Ἄτερος

Σύ μου ἰσχύς, Κύριε

Ὅλον σαυτὸν, Πάτερ Θεῷ καθιέρωσας, ἀθανάτου, δόξης ἐφιέμενος, καὶ πρὸς αὐτόν, ἔδραμες θερμῶς, διὰ πολιτείας, ἀμέμπτου καὶ δι' ἀσκήσεως, καὶ βίου λαμπροτάτου, ἀνεκδότως κραυγάζων. Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Σύ τὴν πηγὴν, Ὅσιε τῆς ἀγαθότητος, ἀγαπήσας, ὅλης ἐκ δυνάμεως, τοῖς Ἀσκηταῖς, γέγονας πηγὴ, θείων χαρισμάτων, διψώντας, τούτους ἰώμενος, πηγὰς γὰρ ὥσπερ πάλαι, Μωϋσῆς ἐν ἐρήμῳ, παραδόξως Παμμάκαρ

ανέβλυσας.

Επιφανείς, εκ τών αδύτων τού Πνεύματος, τής παιδίσκης, γόνους ηλευθέρωσας, υιούς Θεού αξιοπρεπώς, τούτους αναπλάσας, υιοθεσίας Βαπτίσματι, τού θείου γάρ Προδρόμου, μιμησάμενος βίον, Βαπτιστής ανεδείχθης Ευθύμιε.

Υπό Θεού, τοίς αγνοούσιν Ευθύμιε, επεγνώσθης, χάριτι λαμπόμενος, ου γάρ τήν σήν, έδει αρετήν, όντως εν ερήμω, λαθείν καί κατακαλύπτεσθαι, διό σε φωτοφόρον, ως φωστήρα τοίς πάσιν, ο Δεσπότης τών όλων ανέδειξε.

Θεοτοκίον

Χαίρε σεμνή, χαίρε Παρθένε πανάχραντε, χαίρε Όρος, χάριτι κατάσκιον, χαίρε Σκηνή, χαίρε Κιβωτέ, χαίρε Λυχνία, τό Φώς τό θείον βαστάζουσα, χαράς γάρ ανεκφράστου, καί ψυχών ευφροσύνης, τοίς πιστεύουσι πρόξενος γέγονας.

Καταβασία

«Εκάλυπεν ουρανούς, η αρετή σου Χριστέ, τής κιβωτού γάρ προελθών, τού αγιάσματος σου, τής αφθόρου Μητρός, εν τώ ναώ τής δόξης σου, ώφθης ως βρέφος αγκαλοφορούμενος, καί επληρώθη τά πάντα, τής σής αιnéσεως».

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ασεβείς ουκ όψονται, τήν δόξαν σου Χριστέ, αλλ' ημείς σέ Μονογενές, Πατρικής απαύγασμα δόξης θεότητας, εκ νυκτός ορθρίζοντες, ανυμνούμέν σε φιλάνθρωπε».

Σεαυτόν υπέταξας, τώ νόμω τού Θεού, τό γάρ σώμά σου ως ψυχής θεοφόρε όργανον, εδουλαγώγησας, τής σαρκός τό φρόνημα, καθυποτάξας τώ πνεύματι.

Γεγηθώς διήνυσας, τήν τρίβον τής ζωής, καί Θεού φόβον συλλαβών, σωτηρίαν έτεκες τοίς πλανωμένοις, αναλάμπας ήλιος, τή ερήμω καλυπτόμενος.

Έτερος

Ίνα τί με απώσω

Ασκητών ευσεβείας, επί τήν ουράνιον τρίβον Ευθύμιε, προηγήςω Πάτερ, καί πρός κληροδοσίαν ανώλεθρον, εν υψίστοις άγων, στύλος πυρός τε καί νεφέλης, δεδειγμένος τή αίγλη τού Πνεύματος.

Ιατρόν ασθενούντων, άγαν συμπαθέστατον κόσμω δεδώρηται, ο Χριστός σε Πάτερ, καί πεινώντων τροφέα παράδοξον, παιδευτήν αφρόνων, σωφρονιστήν αγνωμονούντων, όρφανών καί πτωχών αντιλήπτορα.

Συμπαθής ελεήμων, γνώμην ταπεινόφρονα φέρων γεγένησαι, τών παθών εκτέμνων, τās αιτίας ενθέοις διδάγμασι, καί σοφίζων Πάτερ, καί νουθετών

τούς φοιτητάς σου, καί ψυχών θεραπεύων νοσήματα.

Πανταχού τάς ακτίνας, πέμπων τών θαυμάτων σου πάντας εφώτισας, καί μαγνήτις ὥσπερ, εφειλκύσω πρὸς τὰ σά παιδεύματα, διαπλάττων ἡθῃ, καί τών ψυχών τάς διαθέσεις, εμβατεύων ψυχῆς καθαρότητι.

Θεοτοκίον

Αληθὴ Θεοτόκον, πάντες σε κηρύττομεν Θεοχαρίτῳ, οἱ τῇ σὴ γεννήσει, τῆς φθαρτῆς λυτρωθέντες γεννήσεως, καί πρὸς τὴν αμείνω, πάλιν ζωὴν ανακληθέντες, διὰ σπλάγχνα ἐλέους Θεοῦ ἡμῶν.

Καταβασία

«Ὡς εἶδεν Ἡσαίας συμβολικῶς, ἐν θρόνῳ ἐπηρμένῳ Θεόν, ὑπ' Ἀγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ὡς τάλας! ἐβόα, ἐγώ, πρὸ γὰρ εἶδον σωματούμενον Θεόν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καί εἰρήνης δεσπόζοντα».

Ὡδὴ ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεὸς ἐκ βυθοῦ ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Γόνους ὥσπερ πάλαι τῆς παιδίσκης, τῆς παλιγγενεσίας, τῷ λουτρῷ καί νῦν υἱοθετήσας, ταῖς σαῖς λιταῖς, θεοφόρε σύντριψον, τὸν ζυγὸν τὸν τῆς δουλείας ἡμῶν.

Ἔθετο σοφὸν σε οἰκονόμον, καί παιδευτὴν ἀφρόνων, πονηρίας πνευμάτων διώκτην, ἡ τοῦ Θεοῦ, θεοφόρε χάρις σοι, ἐναργῶς ἐν σοὶ σκηνώσασα.

Ἄτερος

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Μεγίστην παρὰ Θεοῦ τὴν ἐξουσίαν δεξάμενος, τὰ πλήθη τῶν δυσμενῶν, δαιμόνων ἐδίωξας, τῆς τούτων στρεβλώσεως, ἰώμενος πάντας, τοὺς ἐν πίστει σοι προστρέχοντας.

Μακάριος ἀληθῶς, ἐγένου Πάτερ Εὐθύμιε, πτωχείαν πλουτοποιόν, καί πένθος χαρμόσυνον, κτησάμενος Ὅσιε, δι' ὧν βασιλείαν, οὐρανῶν ἐκληρονόμησας.

Ἀπώσω τὴν ἐπὶ γῆς, τιμὴν καί δόξαν ευμάραντον, αἰδίων δὲ ζωὴν, καί κλῆρον ἀκήρατον, Παμμάκαρ ἀπείληφας, σκηνὰς οὐρανίου, κατοικήσας ἀσφαλέστατα.

Θεοτοκίον

Κυρίαν σε τοῦ παντός, καί Δέσποιναν ονομάζομεν, τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, ἀρρήτως γὰρ τέτοκας, τὸν πάντα ποιήσαντα, καί διακρατοῦντα, καί συνέχοντα Πανάμωμε.

Καταβασία

«Εβόησέ σοι, ἰδὼν ὁ Πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ σωτήριον, ὁ λαοὶς ἐπέστη.

Εκ Θεού Χριστέ, σύ Θεός μου».

**Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'
Ὡς απαρχάς τῆς φύσεως**

Εν τῇ σεπτῇ γεννήσει σου, χαράν ἡ κτίσις εύρατο, καί ἐν τῇ θείᾳ μνήμῃ σου Ὅσιε, τὴν ευθυμίαν έλαβε τῶν πολλῶν σου θαυμάτων, ἐξ ὧν παράσχου πλουσίως ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, καί αποκάθαρον αμαρτημάτων κηλίδας, ὅπως ψάλλωμεν, Ἀλληλούϊα.

Ο Οἶκος

Εκ ραθύμου καρδίας τὴν αἰνεσιν, πῶς προσοίσω ὁ άθλιος δέδοικα, καί υμνήσω τόν μέγαν Ευθύμιον, ἀλλά τούτων θαρρῶν ταῖς δεήσεσιν, ἐν ευθυμιά καί σπουδῇ πολλή, τῇ ωδῇ ἐγχειρήσω, καί πάσιν ἐξείπω αὐτοῦ τὴν πολιτείαν, καί τὴν γέννησιν, καί πῶς οἱ τούτου γονεῖς έψαλλον τό, Ἀλληλούϊα.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ευθυμίου τοῦ Μεγάλου.

Στίχοι

- Τί κοινόν Ευθύμιε σοί καί τῷ βίῳ;
- Πρὸς Ἀγγέλους άπαιρε τοὺς ξένους βίου
- Λήξε βίου Ευθύμιος εικάδι ἡϋγένειος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Βάσσου, Ευσεβίου, Ευτυχίου καί Βασιλίδου.

Στίχοι

- Χείρας Βάσσου τέμνουσι χεῖρες δημίων,
- Χεῖρες βέβηλοι, χείρας ἡγιασμένας.
- Τμηθεῖς πέλυξιν Ευσέβιος πᾶν μέλος,
- Τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν άτρωτος μένει.
- Ευτύχιον διείλον εἰς μέρη τρία,
- θείως Θεοῦ Πρόσωπα τιμώντα τρία.
- Απορραγήναι μή θέλων Βασιλίδης,
- Μοίρας Ἀθλητῶν, ἐρράγη τὴν γαστέρα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἰννά, Πιννά, καί Ριμμά.

Στίχοι

- Θάλπισ δεχέσθω τοὺς Ἀθλητάς τοῦ κρύους,
- Ἰννάν, Πιννάν, Ριμμάν τε τοὺς κρυσταλλίνους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ μακαρίου Πέτρου τοῦ Τελώνου.

Στίχοι

- Καλεῖ σε Πέτρε Χριστός ἐκ τελωνίου
- Πρὸς ἀρετὴν πρίν, νύν δέ πρὸς τρυφήν πόλου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι, πρόσταγμα τυραννικόν, εἰς φλήναφον θέμενοι, ἐν μέσῳ φλογός ἀνεβόων. Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ὡφθης εἰς τὴν νεφέλην, Πάτερ τῷ υπερφυεῖ, πυρί καλυπτόμενος, ὡς θεῖος βοῶν μυστιπόλος. Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νέμει σοι τὰ ὑπὲρ φύσιν, Πάτερ ὁ Δημιουργός, ἀφθόνως τῆς φύσεως, ψυχῶν διαθέσεις προφαίνων, τῶν μετασχόντων Ὅσιε, τῆς σαρκός τοῦ Κυρίου σου.

Ἐνα καὶ μετὰ τὴν θεῖαν, σάρκωσιν μονογενή, ἐν δύο ταῖς φύσεσιν, Εὐθύμιε σέβων ἐβόας. Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄτερος

Θεοῦ συγκατάβασιν

Ἀσκήσεως στάδιον, ἀγιωσύνης Πάτερ γυμνάσιον, τὸν σὸν ἔδειξας βίον, δι' ἐγκρατείας ἀκρας ἐνούμενος, τοῖς Ἀσωμάτοις κραυγάζων Εὐθύμιε. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρομφαίαν σε δίστομον, ἡκονημένην Χριστὸς ἀνέδειξε, τῶν ἐχθρῶν τὰς καρδίας, καὶ τῶν δαιμόνων σφάπτουσιν φάλαγγας, καὶ τῶν ψαλλόντων ψυχὰς κατεθφραίνουσιν. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φωτὸς ἐμφορούμενος, τοῦ Τρισηλίου Πάτερ φῶς δεύτερον, τῇ μεθέξει τοῦ πρώτου, μεμορφωμένος ὡφθης Εὐθύμιε, τὰς λαμπηδόνας ἐκπέμπων τοῖς ψάλλουσιν. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὡς ὀρθρος ἀνέτειλας, δικαιοσύνης Ἥλιον ἔχουσα, τὸν ἐκ σκότους τὸν κόσμον, τῆς ἀγνωσίας ἀνακαθαίροντα, θεογνωσίας ἀκτίσιν, ὧ ψάλλομεν. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καταβασία

«Σέ τὸν ἐν πυρί ὄροσίσαντα, Παῖδας θεολογήσαντας, καὶ Παρθένω ἀκηράτῳ ἐνοικήσαντα Θεὸν Λόγον ὑμνοῦμεν, εὐσεβῶς μελωδοῦντες. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Εὐαγεῖς Παῖδας ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Θεῷ σεαυτὸν καθιερώσας, καὶ ἄψας τῆς συνειδήσεως τὴν κάμινον, ὅλον σου

Ευθύμιε, χαίρων ωλοκαύτωσας, ως ιερείον άμωμον, τόν βίον μέλπων Χριστώ. Τόν Κύριον υμνεíte τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Υιοθετηθείς χάριτι θεία, ως κλήρον τήν τών μελλόντων γνώσιν είληφας, φύσεως κρατήσας γάρ, φύσιν υπερβέβηκας, προγνωστικώς πρός έκβασιν, σπεύδων Ευθύμιε. Τόν Κύριον υμνεíte τά έργα, καί υπερυψούτε, βοών εις τούς αιώνας.

Έτερος

Επταπλασίως κάμινον

Συντονωτάτη χρώμενος, εγκρατεία Πανόβλιε, πρός υψηλοτάτην, πολιτείαν έφθασας, δοχείον γενόμενος, χωρητικόν τού Πνεύματος, τού ζωοποιού, καί τών εκείθεν πλουσίως, βρυόντων χαρισμάτων, μελωδών ανενδότης. Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Μεταναστεύων έφθασας, τής Σιών τήν ακρόπολιν, εις τάς αιωνίους, δέ μονάς κατήντησας, καί κλήρον ουράνιον, εκ τών οικείων πόνων ευρών, ταίς Αγγελικαίς, χοροστασίαις συμπάλλεις. Οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ολοαμπής ως ήλιος, τάς ερήμους εφώτισας, τούς σκοτεινομόρφους, απελάσας δαίμονας, καί στύλος ολόφωτος, ουρανομήκης γέγονας, θαυματοποιούς, μαρμαρυγάς αποστίλβων, απαύστως ανακράζων. Ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ιερωτάταις πράξεσι, διά βίου κοσμούμενος, τήν αρχικωτάτην, αρετήν κατώρθωσας, δογμάτων ορθότητι, διαπρεπής γενόμενος, καί θεολογίας ακριβούς υποφήτης, βοών αδιαλείπτως, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Νύμφη Θεού πανάμωμε, τούς πρός σέ καταφεύγοντας, τής αιχμαλωσίας, τών παθών εξάρπασον, καί τήν αυτοδέσποτον, ελευθερίαν Δέσποινα, ταίς των ορθοδόξων, Εκκλησίαις παράσχου, ταίς πίστει μελωδούσαις, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Καταβασία

«Αστέκτω πυρί ενωθέντες, οι θεοσεβεία, προεστώτες Νεανίαι, τή φλογί δέ μή λωβηθέντες, θείον ύμνον έμελπον. Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Μετά τόκον σε Αγνή, καί πρό τού τόκου, καί εν τόκω άχραντε, σέ πάσα η κτίσις καταγγέλλουσα, ως Θεοτόκον αληθή μεγαλύνομεν».

Ιαμάτων σε πηγήν, καί πρό θανάτου καί εν θήκαις Όσιε, κεκοιμημένον
ευμοιρήσαντες, ως νικηφόρον αθλητήν μακαρίζομεν.

Επιγείω Βασιλεί, τόν εν υψίστοις αρωγόν απέργασαι, κατά Βαρβάρων, καί τή
ποίμνη σου, κατά ποικίλων πειρασμών Πάτερ Όσιε.

Έτερος

Εξέστη επί τούτω

Εγνώρισε Χριστός σοι τήν πρός αυτόν, πολυέραστον Πάτερ ανάλυσιν, ώσπερ
Μωσεί, πάλαι τώ θεόπτη, ού μιμητής, δι' αρετής γενόμενος, ρήξας σύ τήν
θάλασσαν τών παθών, διέβης ακωλύτως, πρός γήν επαγγελίας, τούς
εναντίους τροπωσάμενος.

Μετέστης ως, Ηλίας ο ζηλωτής, αρετών εποχούμενος άρματι, πρός ουρανόν,
όπου τό πολίτευμα εμφανώς, τό σόν εγράφη Όσιε, καί νύν τώ Δεσπότη
παρεστηκώς, μνημόνευε τών πίστει, τήν μνήμην σου τελούντων, τήν
φωτοφόρον καί πανίερον.

Ο βίος σου Παμμάκαρ Αγγελικός, η ζωή δέ θεόφρον υπέρλαμπρος, η δέ
ψυχή, φωτοειδεστάτη θεοειδής, καί ευσεβής η πίστις σου, θείων γάρ
δογμάτων υφηγητής, εγένου θεοφόρε, καί κήρυξ Ορθοδόξου, διδασκαλίας
εχρημάτισας.

Ικέτην σε καί πρέσβυν πρός τόν Θεόν, πρεσβευόμενον Πάτερ συγχώρησιν,
αμαρτιών, καί τών οφλημάτων καί τών χρεών, αποκοπάς αιτουμενον, θείους
μιμησάμενον οικτιρμούς, προβάλλομαι προθύμως, ελπίδι τής πρεσβείας, τής
σής θεόφρον στηριζόμενος.

Θεοτοκίον

Σωτήριος γενού μοι πύργος Αγνή, τών δαιμόνων απείργων τας φάλαγγας, καί
πειρασμών, όχλον καί κινδύνων αποσοβών καί τών παθών τήν έφοδον,
πόρρω απελαύνων, καί καθάραν, διδούς ελευθερίαν, καί θείων χαρισμάτων,
τήν αφθονίαν παρεχόμενος.

Καταβασία

«Εν νόμω σκιά καί γράμματι τύπον κατίδωμεν οι πιστοί, πάν άρσεν, τό τήν
μήτραν διανοίγον, άγιον Θεώ, διό πρωτότοκον Λόγον, Πατρός ανάρχου Υιόν,
πρωτοτοκούμενον Μητρί απειράνδρω, μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Εκ μήτρας καθηγίασε, Θεός σε Πάτερ Όσιε, Ιερεμίαν ως πάλαι, καί Σαμουήλ
θεοφόρε, προφήτην θείον δείξας σε, τερατουργέ Ευθύμιε, τών Αγγέλων
ομόσκηne, μεθ' ών μνημόνευε πάντων, τών σέ πιστώς ανυμνούντων.

Έτερον όμοιον

Ως πάλαι τού βλαστήσαντος Προδρόμου θείος Άγγελος εκ στειρευούσης

νηδύος, τόν σόν κατήγγειλε τόκον, διό καί τούτου γέγονας εκμαγείον Ευθύμιε, Βαπτιστής ορεσίτροφος, ακτήμων άοικος πάσι, χαρίσμασι διαλάμπων.

Θεοτοκίον όμοιον

Εν δύω ταίς θελήσεσι, καί φύσεσι Πανάμωμε, μιά δέ τή υποστάσει, τίκτεις Θεόν απορρήτως, τόν δι' ημάς πτωχεύσαντα, μέχρι Σταυρού θελήματι, καί ημίν χαρισάμενον, τόν τής θεότητος πλούτον, Θεοκυήτορ Παρθένε.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'

Ω τού παραδοξου θαύματος

Όσιε Πάτερ Ευθύμιε, καταλιπών τά εν γή, τώ Χριστώ ηκολούθησας, μή προκρίνας ένδοξε, τά φθαρτά πρόσ τά μένοντα, καί εν ερήμω, ώσπερ εν πόλει οικών, τάς τών δαιμόνων, φάλαγγας ώλεσας. Ω τίς ισχύσειεν, εωειπείν Αοίδιμε, τής σής ψυχής, όντως τήν θερμότητα, τήν πρόσ τόν Κύριον! (Δίς)

Όσιε Πάτερ Ευθύμιε, σύ ανεδείχθης κανών, Μοναζόντων καί καύχημα, ορθοδόξων ήδυσμα, καί λαμπρός οικουμένης φωστήρ, τού γάρ δολίου εχθρού ουκ έπτηξας, τάς εκφοβήσεις, εν τώ σπηλαίω οικών. Ω τού χαρίσματος, τού εν σοί Μακάριε! δι' ού σαφώς, πάσαν κατεπάτησας, τήν τών δαιμόνων οφρύν.

Όσιε Πάτερ Ευθύμιε, σύ αληθώς πρόσ Θεόν, τήν ψυχήν ανεπτέρωσας, καί ασκήσει Άγιε, τάς αισθήσεις εκάθηρας, καί ταίς απαύστοις, ευχαίς πανόλβιε, τής αθανάτου ζωής ηξίωσαι. Ω εγκαλλώπισμα, Ασκητών αοίδιμε, σέ ο Χριστός χαίρων υπεδέξατο, εις τάς αϋλους μονάς.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τών Μοναστών τά πλήθη, τόν καθηγητήν σε τιμώνμεν Ευθύμιε, διά σου γάρ τήν τρίβον, τήν όντως ευθείαν πορεύεσθαι έγνωμεν. Μακάριος εί, τώ Χριστώ δουλεύσας, καί εχθρού θριαμβεύσας τήν δύναμιν, Αγγέλων συνόμιλε, Οσίων ομόσκηνε καί Δικαίων, μεθών πρέσβευε τώ Κυρίω, ελεηθίηναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος πλ. δ'

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εις τήν Λειτουργίαν

Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος Ωδή γ' καί ζ'. Απόστολον, Ευαγγέλιον καί Κοινωνικόν, Ζήτει εις Οσίους.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μαξίμου τού Ομολογητού, καί τού Αγίου Μάρτυρος Νεοφύτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Ομολογητού.

Ἦχος δ' Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Τόν δι' οἶκτον γενόμενον, ὡς εὐδόκησεν ἄνθρωπον, ἐν δυσὶ θελήσεσιν ἐνεργείαις τε, κατανοούμενον Ὅσιε, ἐκήρυξας Μάξιμε, ἀποφράττων μιαρῶν, τά ἀπύλωτα στόματα, μονοθέλητον, μονενέργητον τούτον δοξαζόντων, ἐπηρεία διαβόλου, τού τήν κακίαν τεκτήναντος.

Ταῖς νευραῖς τῶν δογμάτων σου, Πύρρον Πάτερ ἀπέπνιξας, ληρωδούντα Μάξιμε τόν κακόφρονα, καί διωγμούς ἐκαρτέρησας, καί θλίψεις αἰοῖδιμε, μαστιζόμενος δεινῶς, καί τήν γλώτταν τεμνόμενος, καί τήν πάντοτε, πρὸς Θεόν αἰρομένην θείαν χεῖρα, δι' ἥς γράφων διετέλεις, τά υψηλότατα δόγματα.

Οξυγράφου ὡς κάλαμος, τεθηγμένη τῷ Πνεύματι, ἡ ἀγία γέγονε Πάτερ γλώσσά σου, καλλιγραφούσα ἐν χάριτι, πλαξί καρδιῶν ημῶν, τόμον θείων ἀρετῶν, καί δογμάτων ἀκρίβειαν, καί τήν σάρκωσιν, τού ἐν δύο οὐσίαις τοῖς ἀνθρώποις, καί μιά τῇ υποστάσει, ἐμφανισθῆναι θελήσαντος.

Στιχηρά Προσόμοια τού Μάρτυρος

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τού παραδόξου θαύματος

Ὡ τού παραδόξου θαύματος! Περιστερὰ ομιλεῖ, Νεοφύτῳ τῷ Μάρτυρι, ἀνθρωπίνῳ φθέγματι, ἐκ τῶν ἄνω φοιτήσασα, δι' ἥς ἀστράπτει, βίον ἰσαγγελον, ὑφ' ἥς νεάζων, ἀθλουργεῖ κράτιστα. Ὡ θείων πράξεων, τού πεντάθλου Μάρτυρος! οὐ ταῖς εὐχαῖς, σώσον τὰς ψυχὰς ημῶν, Χριστέ ὡς εὐσπλαγχνος.

Ὡ τού παραδόξου θαύματος! ἀπὸ σπαργάνων αὐτοῦ, ὁ ἀρτίφρων Νεόφυτος, ἐκτελεῖ θαυμάσια, ἐνεργεία τού Πνεύματος, ἐκ πέτρας ὕδωρ, εὐχαῖς ἀρύεται, νεκράν ἐγείρει, ἥς ὠφθῇ γέννημα. Ὡ θείων πράξεων, τού πεντάθλου Μάρτυρος! οὐ ταῖς εὐχαῖς, σώσον τὰς ψυχὰς ημῶν, Χριστέ ὡς εὐσπλαγχνος.

Ὡ τού παραδόξου θαύματος! ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναθλῶν, ὁ γενναῖος Νεόφυτος, τοὺς ἐχθροὺς ἐξίστησιν, ἐξαισίοις ἐν θαύμασι, τό πύρ κοιμίζει, τούτῳ βαλλόμενος, ἀγρίου θήρας, πτήσσοντας δείκνυσιν. Ὡ κράτος ἀμαχον, ἐν ᾧ τεθαυμάστωται, ὁ Ἀθλητής! ἀλλὰ ταῖς εὐχαῖς αὐτοῦ, σώσον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὅσπερ Πάτερ, εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ὅλην ἀποθέμενοι

Κητώας κοιλίας με, τῆς πονηράς αμαρτίας, ἐξάγαγε Δέσποινα, ἐν γαστρὶ χωρήσασα τὸν Ἀχώρητον, χαλεποῦ κλύδωνος, πειρασμῶν λύτρωσαι, καταιγίδος παραπτώσεων, Κόρη ἐξάρπασον, τῶν ἀνομιῶν μου ξηραίνουσα, τό πέλαγος καὶ παύουσα, τῆς δαιμονικῆς παρατάξεως, τὰς ἐπαναστάσεις, τῇ θεῖᾳ συμμαχίᾳ σου Ἀγνή, ὅπως ἀπαύστως δοξάζω σε, τὴν Αἰμακάριστον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Λαὸν τὸν ἀνομώτατον, ἀδίκως καθηλούντά σε, ἐπὶ ξύλου, ἡ Παρθένος καὶ Ἀγνή, καὶ Μήτηρ σου Οὐρώσα, ὡς Συμεὼν προέφη, τὰ σπλάγχνα Σῶτερ διετέτρωτο.

Ἀποστίχου, Στιχηρὰ τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν Μάξιμε, διὰ σοῦ γάρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθείαν πορεύεσθαι ἐγνώμεν. Μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν Ἀγγέλων συνόμιλε, Οσίων ομόσκηκε καὶ δικαίων, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε

Εξάρπασόν με Δέσποινα, χειρὸς τοῦ δράκοντος τοῦ βροτοκτόνου, τοῦ πολεμοῦντός με ἐν υποκρίσει, καταπιεῖν ὀλοτελῶς, σύντριψον τὰς μύλας τούτου δέομαι, καὶ τὰ μηχανήματα διάλυσον, ὅπως ρυσθεῖς τῶν τούτου ονύχων, μεγαλύνω τὴν δυναστείαν σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον ὁμοιον

Ἡδάμαλις ἡ ἀσπίλος, τὸν μόσχον βλέπουσα ἐπὶ τοῦ ξύλου, προσαρτῶμενον ἐθελουσίως, οδυρομένη γοερῶς, Οἶμοι! ἀνεβόα ποθεινότατον, τέκνον, τί σοι δῆμος ἀνταπέδωκεν, ἀχάριστος Εβραίων, θέλων με ἀτεκνώσαι, ἐκ σοῦ Παμφίλτατε.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Οσίου

Ἦχος πλ. δ'

Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ, εὐσεβείας Διδάσκαλε καὶ σεμνότητος, τῆς Ἐκκλησίας ὁ φωστήρ, τῶν Μοναζόντων θεόπνευστον ἐγκαλλώπισμα, Μάξιμε σοφέ, ταῖς διδασκαῖς σου πάντας ἐφώτισας, λύρα τοῦ Πνεύματος. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τό στέφος ἐκομίσαστο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔχων γάρ τήν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθείλεν, ἔθραυσε καί δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, κανὼν τῆς Οκτωήχου εἰς καὶ τῶν Ἁγίων δῶω.

Ο Κανὼν τοῦ Οσίου, οὐ ἡ ἀκροστιχίς, ἀνευ τῶν Θεοτοκίων.

Ο Παμμέγιστος Μάξιμος δοξάζεται.

Ποίημα τοῦ ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

«Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ τῷ βυθίσαντι πάσαν τήν δύναμιν, Φαραῶ ἐν θαλάσῃ, ἐπινίκιον ὠδήν, ὅτι δεδόξασται».

Ὅλην μοι τήν θεόπνουν, ἐκ τῆς μελιρρύτου καὶ ἡδείας σου, ἐναπόσταξον γλώττης θείᾳς Μάξιμε, χάριν τοῦ Πνεύματος.

Πῦρ καίόμενον ὠφθης, κατὰ τῶν αἱρέσεων Μακάριε, ὡς καλάμην γάρ ταύτας, κατηγάλωσας ζήλω τοῦ Πνεύματος.

Ἄλογον προετέθη, ἐκ δυσσεβεστάτης, Προαιρέσεως μονοθέλητον δόγμα, τοῖς δέ λόγοις σου Πάτερ διήλεγκται.

Θεοτοκίον

Ὅλος ἐπιθυμία, ὁ ἐκ τῆς γαστροῦ σου Θεονύμφευτε, εὐδοκήσας τεχθῆναι, γλυκασμός τέ ἐστι καὶ φῶς ἄδυτον.

Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Χριστοῦ φυτὸν σε Μάρτυς εὐφημῶ νέον. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος ο αὐτός

«Υγράν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τήν Αἰγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα. Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν».

Χριστοῦ σε παμμάκαρ νέον φυτὸν λειμῶνι βλαστήσαν, τῶν Μαρτύρων καὶ ἱερούς, καρπούς εὐσεβείας ἐξανθήσαν, ἐπεγνωκότες ὑμνούμεν Νεόφυτε.

Ρημάτων τῶν θείων εκπληρωτῆς, δεικνύμενος Μάκαρ, ἀπὸ βρέφους τήν

αγαθήν μερίδα εμφρόνως εξελέξω, καί οδηγός πλανωμένων γεγένησαι.

Σταλάζων θεόφρον τόν γλυκασμόν, τῆς θεογνωσίας, εκ χειλέων τών Ιερών, ψυχάς φαρμαχθείσας τῇ κακία, τού αλλοτρίου σεπτῶς Κατεγλύκανας.

Θεοτοκίον

Τεκούσα τόν φύσει Δημιουργόν, εθέωσας ὅλην, τήν ουσίαν τών γηγενών, διό σε κυρίως Θεοτόκον, Ομολογούμεν Παρθένε Θεόνυμφε.

Τού Οσίου

Ωδή γ'

«Σύ εἰ τό Στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεῖ σε τό πνεύμά μου».

Μέγιστος ο Μάξιμος, τῆς ευσεβούς Χριστοῦ Πίστεως, παναληθῶς, κήρυξ τε καί μάρτυς, ανεδείχθη δι' αἵματος.

Μάξιμε μακάριε, σύ δι' ασκήσεως γέγονας, θεοπρεπές, τῆς φιλοσοφίας, καί αγνόν ενδιαίτημα.

Ἐβλυσεν ἡ γλῶσσά σου, ποταμηδόν Χριστοῦ δόγματα, πανευσεβή, Μάξιμε παμμάκαρ, τῆς σοφίας ο τρόφιμος.

Θεοτοκίον

Ἴνα τρίβον Δέσποτα, πρὸς αγιότητα φέρουσα, δείξης ἡμῖν, μήτραν παναγίαν, παναγίως κατώκησας.

Τού Μάρτυρος

Εἰρμός ο αὐτός

Ὅλον ανακείμενον, τῷ πανοικτίρμονι Λόγῳ σε, τό καθαρόν, Πνεῦμα διετήρει, ἀπαράτρωτον Ἐνδοξε.

Ἵμνησαν τόν Κύριον, πλήθη λαῶν πιστῶν βλέψαντα, τήν διά σου, Μάρτυς τῆς τεκούσης, εκ νεκρῶν αναβίωσιν.

Φῶς εναπαστράπτουσα, περιστερὰ φωνή ζῶση σε, πρὸς τάς Οδοῦς, τάς σωτηριῶδεις, προσκαλεῖται Νεόφυτε.

Θεοτοκίον

Ἵμνον χαριστήριον, γένος βροτῶν αεί νέμει σοι, Μήτηρ Θεοῦ, τήν ἀθανασίαν, διά σου κληρωσάμενον.

Ο Εἰρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεῖ σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα τοῦ Ομολογητοῦ

Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Διωγμούς υπομείνας υπέρ τῆς Πίστεως, απεδίωξας Πάτερ άπασαν αίρεσιν, εκμηθείς δέ σύν χειρί τήν γλώτταν Μάξιμε, ομολογίας ευπρεπή, εκ τῆς χειρός τού Ποιητού, εδέξω στέφανον μάκαρ, όν νύν απαύστως δυσώπει, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... τού Μάρτυρος

Ἦχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Νεοθαλές ώς περ φυτόν εκβλαστήσας, εν τώ λειμώνι τών Χριστού Αθλοφόρων, καρπούς ενθέου γνώσεως προσήγαγες Χριστώ, οίς περ διατρέφονται, οι πιστώς σε τιμώντες, ένδοξε Νεόφυτε. Αθλητά γενναιόφρον, Αλλά ταίς σαίς δεήσεσιν ημάς, πάντοτε σώζε, Θεώ παριστάμενος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μετά Θεόν επί τήν σήν Θεοτόκε, προσπεφευγώς ο ταπεινός θείαν σκέπην, παρακαλώ δεόμενος, Ελέησον Αγνή, ότι υπερήράν μου, κεφαλήν αμαρτίαι, καί πτοούμαι Δέσποινα, τάς κολάσεις καί φρίττω, ικετηρίαν ποιήσον σεμνή, πρός τόν Υιόν σου, εκ τούτων ρυσθήναί με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσά σε Χριστέ, Οίμοι! ποθεινότατε, Ιησού αν, εβόα, πώς ο δοξαζόμενος, ώς Θεός υπ' Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ, θέλων σταυρούσαι; Υμνώ σε Μακρόθυμε.

Τού Οσίου

Ωδή δ'

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν σου καί εφοβήθην, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασα τό κράτος σου Κύριε».

Γηγενείς σε γεραίρουσι, καί τών ουρανίων τάξεις θαυμάζουσι, τη φιλία τῆς σοφίας γάρ, ανεδείχθης Πάτερ, ώς περ άσαρκος.

Ιταμός μέν ο τύραννος, αλλ' η καρτερ ία σου ακατάλυτος! όθεν σύ μέν μεμακάρισαι ο παμπόνηρος δέ εξωστράκισται.

Συναθλούσί σοι Μάξιμε, η τών μαθητών δυάς η πανόλβιος, σοί τών άθλων Κοινωνήσαντες, διό καί επάθλων ίσων έτυχον.

Τή ροή σου τού αίματος, καταρδευομένη η Εκκλησία Χριστού, εξανθεί πατροπαράδοτον, σου τού θείου σπόρου δόγμα Όσιε.

Θεοτοκίον

Λυτρωθέντες τώ τόκω σου, τού τῆς αμαρτίας χρέους Πανάμωμε, χαριστήριον εφύμνιον, αναπέμπομέν σοι θεονύμφευτε.

Τού Μάρτυρος

Ειρμός ο αυτός

Τό τού βίου σου άμεμπτον, καί τής διανοίας τό ακατάπληκτον, πλήθη
πάμπολλα Θεώμενα, τώ Θεώ προσήλθον, Μάρτυς ένδοξε.

Όρος φθάσας κατώκησας, θείω οδηγούμενος μάκαρ Πνεύματι, υπ' Αγγέλου
δέ τρεφόμενος, τών Αγγέλων ώφθης ισοστάσιος.

Νόμους θείους δεξάμενος, σύ τούς γεγραμμένους Αξιοθαύμαστε, τούτους
σπεύσας εκπεπλήρωκας, υπελθων τούς πόνους τής αθλήσεως.

Συμπαθώς διεσκόρπισας, έδωκας τοίς πένησιν, ως προστέταξαι,
αντικτώμενος Μακάριε, τά εις τούς αιώνας διαμένοντα.

Θεοτοκίον

Εκουσίως πτωχεύσαντα, πλούτω αγαθότητος τόν υπέρθεον, Θεοτόκε
απεκύησας, τήν ημών πτωχείαν κατοικτείραντα.

Τού Οσίου

Ωδή ε'

«Ορθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε, Σώσον ημάς, σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός
σου άλλον ουκ οίδαμεν».

Ογνώσιν τών γηϊνων αθροίσας, καί ουρανίων, ενδίκως φιλόσοφος,
Κατονομάζεται Μάξιμος.

Σοφίας τής αμείνω τώ έρωτι, τού Χριστού σου, μιμητής πανάριστος, ώφθης
αοίδιμε Μάξιμε.

Μανία υπερόριος γέγονας, τού Τυράννου, εύρες δέ Μακάριε, τόν Ιησούν
παραμύθιον.

Θεοτοκίον

Οι μή σέ Θεοτόκον γινώσκοντες, Θεομήτορ, φώς ου μή θεάσωνται, τό
γεννηθέν εκ σου παναγνε.

Τού Μάρτυρος

Ίνα τί με απώσω

Μυστηρίων αρρήτων, έμπλεως γενόμενος αξιοθαύμαστε, πρός τούς
προκειμένους, τής αθλήσεως χαίρων εχώρησας, ανδρικούς αγώνας, μή
καταπτήξας τās βασάνους, μηδέ θάνατον Μάρτυς Νεόφυτε.

Απορρήτω προνοία, τού τās σās ευθύνοντος πορείας Ένδοξε, επιστάντες
θείοι, πρός τό στάδιον είλκόν σε Άγγελοι, από όρους άλλον, ώσπερ Μωσήν
δεδοξασμένον, τώ προσώπω ταίς θείαις λαμπρότησι.

Ρήματα ζών εν καρδία, έχων παναοίδιμε Μάρτυς Νεόφυτε, θαρσαλέα γνώμη, τοῖς διώκταις εβόας, Αυτόκλητος, τοῖς ἐμέ ζητούσι, πάρειμι νύν τοῦ διελέγξαι, τῶν ὑμῶν σεβασμάτων ἀσθένειαν.

Θεοτοκίον

Τό πρό τῶν αἰώνων, Κόρη παναμώμητε, θεῖον μυστηριον, ἀποκεκρυμμένον, διά σου ἐγνωρίσθη τοῖς πέρασιν, ὁ Υἱός καί Λόγος, ὁ τοῦ Θεοῦ, σάρξ χρηματίσας, καί Θεώσας Παρθένε τόν ἄνθρωπον.

Τοῦ Οσίου

Ωδή ς'

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν».

Ἀνένδοτον προσφέροις τῷ Θεῷ, θεοφόρε δέησιν, ψυχῆς τε καί σώματος, τῶν παθῶν καί τῆς φθοράς με λυτρώσασθαι.

Ξηραίνεται αἰρέσεων πηγῇ, βορβορώδης ἀπάσα, αοίδιμε Μάξιμε, φραττομένη τῇ ἰσχυΐ τῆς γλώττης σου.

Ἰλάσθητί μοι μόνε Ἀγαθέ, καί πηγῇν τῆς χάριτος, Χριστέ τῇ καρδίᾳ μου, ταῖς εὐχαῖς τοῦ σου Οσίου ἀνάβλυσον.

Θεοτοκίον

Ἡ μόνη διά λόγου ἐν γαστρί, τόν Λόγον κυήσασα, ρύσαι δεόμεθα, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος

Τήν δέησιν, ἐκχεῶ

Υφούμενος, ἐπὶ ξύλου Παμμάκαρ, τῷ σιδῇ ρωτάς πλευράς κατεξάνθης, ἀνηλεώς, καί πλάνου ἐλέγχεις, τήν πωρωθείσαν καρδίαν ἐσπάραξας, προστάσσοντος θύειν θεοῖς, καί Θεόν ἐξαρνεῖσθαι ἀθάνατον.

Στρεβλούμενος, καί πεδούμενος Μάρτυς, συνεπόδισας εἰς τέλος τήν πλάνην, καί τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ἀτάκτους πορείας, ἀπράκτους ἐδείξας σθένει τοῦ Πνεύματος, καί ἐδραμες πρός οὐρανόν, καί Χριστῷ στεφηφόρος παρίστασαι.

Εθέλχθης, ταῖς καλλοναῖς τοῦ Δεσπότη, καί αὐτῷ προσεκολλήθης κραυγάζων, Λόγε Θεοῦ διά σέ τόν τυθέντα, ἐθελουσίως ἐγώ σφαγιάζομαι, μιμούμενος περιφανῶς, τὰ σεπτά σου καί θεία παθήματα.

Θεοτοκίον

Υπέρλαμπρος, ἀνεδείχθης καθέδρα, Βασιλέως οὐρανίου Παρθένε, ἐν ἡ σαρκί, ἀνεπαύσατο θέλων, καί τόν πολύν ἡμῶν κόπον ἀφείλετο, καί ἵδρυσεν τῷ Πατρικῷ, ὡς ἠυδόκησε θρόνῳ τόν ἄνθρωπον.

Ο Ειρμός

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μοι τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καὶ δέομαι ὡς, Ἰωνᾶς. Ἐκ φθοράς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τῇ υπερμάχῳ

Τὸν τῆς Τριάδος ἐραστὴν καὶ Μέγαν Μάξιμον, τὸν ἐκδιδάξαντα τρανῶς πίστιν τὴν ἐνθεον, τοῦ δοξάζειν τὸν Χριστόν, φύσεσιν ἐν δύο, ἐνεργείαις τε διτταῖς ὡς καὶ θελήσεσιν, ἐπαξίως οἱ πιστοὶ ἀνευφημήσωμεν, ἀνακράζοντες. Χαίρε κήρυξ τῆς Πίστεως.

Ο Οἶκος

Ἀνοιξόν μοι τὰ χεῖλη, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ μου, καὶ δός μοι θεῖαν χάριν ἐλκύσαι, τοῦ ἀξίως ὑμνήσαι Χριστέ, τὸν κηρύξαντά σε ἐν δύο φύσεσιν, ἐξόχως ὑπὲρ ἅπαντας, πρὸς ὃν καὶ ἐκφωνῶ τοιαῦτα,

Χαίρε, φωστήρ καταυγάζων κόσμον, χαίρε, λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ βίου.

Χαίρε, Μοναζόντων λαμπτήρ διαυγέστατος, χαίρε, τῶν Μαρτύρων τό κλέος καὶ στήριγμα.

Χαίρε, ὄντως ἐγκαλλώπισμα Ἐκκλησίας καὶ στολή, χαίρε, ἔρεισμα τῆς Πίστεως, καὶ ἀσάλευτος κρηπίς.

Χαίρε, ὅτι καθείλες τῶν αἱρέσεων θράσος, χαίρε, ὅτι προθύμως πρὸς Χριστόν μέλη τέμνη.

Χαίρε, χαρά τῶν πίστει τιμώντων σε, χαίρε, χαράς πληρὼν τοὺς ποθοῦντάς σε.

Χαίρε, πολλοὺς τοῦ Βελιάρ λυτρώσας, χαίρε, Πιστοὺς τῷ Θεῷ προσενέγκας.

Χαίρε, Κήρυξ τῆς Πίστεως.

Συναξάριον

Τῇ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχοι

Ἄχειρ, ἀγλωττος, χεῖρα καὶ γλώτταν φύεις

Καὶ χερσὶ Θεοῦ, Μάξιμε, ψυχὴν δίδως.

Εἰκάδι πρώτη πότμος Μαξίμου ὅσσ' ἐκάλυπεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νεοφύτου.

Στίχοι

Τὸν Νεόφυτον ἐκριζοί γήθεν δόρυ,

Νέου φυτοῦ κάλλιστον οἰά περ θάλος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ζωσίμου, Ἐπισκόπου Συρακούσης, Σικελῶν νήσου.

Στίχοι

Μετάστασιν Ζώσιμος εὗρεν ἐκ βίου,

Ὡ καὶ πρό ταύτης πάς μετάστασις βίος.

Τή αυτή ημέρα, άθλησις τών Αγίων Μαρτύρων Ευγενίου,
Ουαλλεριανού, Κανδίδου, καί Ακύλα.

Στίχοι

Τόν Ευγένιον, καί συνάθλους τρεῖς άμα,
Δι' ευγένειαν ψυχικήν κτείνει ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, η Σύναξις τής Αγίας Ειρήνης, εν τή αγιωτάτη Εκκλησία
τή ούση πρός θάλασσαν καί Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Αγνής.

Στίχοι

Υπέρ νέον σοι μόσχον, ως Δαυίδ λέγει
Ήρεσκεν Αγνή πυρπολουμένη, Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, οι άγιοι τέσσαρες Μάρτυρες, οι εν Τύρω, ξίφει
τελειούνται.

Στίχοι

Στερρών αθλητών τεσσάρων φωνή μία.
Ημίν τό θνήσκειν εκ ξίφους ευθυμία.

Ταῖς τών αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Οσίου

Ωδή ζ'

«Οι εκ τής Ιουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες εν Βαβυλώνι ποτέ, τή πίστει τής
Τριάδος, τήν φλόγα τής καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, ο τών Πατέρων
ημών, Θεός ευλογητός εί».

Μίαν φύσιν Τριάδος, μίαν θέλησιν έφης, μίαν ενέργειαν, Θεού δέ
σαρκωθέντος, δύο φύσεις θελήσεις, ενεργείας, εκήρυξας, ο τών Πατέρων
Θεός, βοών ευλογητός εί.

Ου θελήματα δύο, διαιρούμενα γνώμης εναντιότητι, ποιότητι δέ μάλλον,
ανεκήρυξας Πάτερ, φυσική διαφέροντα. Ο τών Πατέρων Θεός, βοών
ευλογητός εί.

Στήλην ορθοδοξίας, τούς ενθέους σου λόγους, Πάτερ κατέχοντες, τόν ένα τής
Τριάδος, εν δυσί ταῖς ουσίαις, καί θελήσεσι σέβομεν. Ευλογητός εί Χριστέ,
αυτώ αναβοώντες.

Δύο Πάτερ ειδότες, ενεργείας τού οίκτω, σεσαρκωμένου Θεού, διττάς
αυτεξουσίους, θελήσεις διδαχθέντες, υπό σου αναμέλπομεν, Ο τών Πατέρων
ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Παρθενικής εκ νηδύος, σαρκωθείς επεφάνης, εις σωτηρίαν ημών, διό σου τήν

Μητέρα, ειδότες Θεοτόκον, ευχαρίστως κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Τού Μάρτυρος

Παίδες Εβραίων

Φούρνον ζωόκαυστον ποιήσας, ο παράνομος εν τούτω κατακλείει, εν ημέραις τρισίν, εφλέχθης δέ ουδόλως, αναβοών Νεόφυτε. Ο Θεός ευλογητός εί.

Ήδετο ύμνος παραδόξως, ισταμένου σου φλογός εν μέσω μάκαρ η γάρ δρόσος Θεού, ανέψυχέ σε Μάρτυς, αναβοώντα, Κύριε, ο Θεός ευλογητός εί.

Μέγιστον θαύμα καταπλήττον, πάσαν έννοιαν εν σοί τό πεπραγμένον, τό γάρ πύρ ουδαμώς, συμφλέξαν σε θεόφρον, διεκχυθέν κατέκαυσε, τού πυρός τούς κληρονόμους.

Θεοτοκίον

Ώφθης Αγγέλων υπερτέρα, βουλής Άγγελον μεγάλης τετοκυία, Θεοτόκε αγνή, ώ πάντες μελωδούμεν. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Τού Οσίου

Ωδή η'

«Νικηταί τυράννου, καί φλογός τή χάριτί σου γεγονότες, οι τών εντολώνσου, σφόδρα αντεχόμενοι Παίδες εβών. Ευλογείτε πάντα, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ολικώς ποθήσας, τόν υπερποθήσαντα γένος ανθρώπων, τόν σταυρόν σουήρας, καί σύν αυτώ Μακάριε συνεσταυρώθης, Ευλογείτε μέλπων, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Ξενωθείς απάσης, ηδονής μακάριε θανατηφόρου, σεαυτόν ειργάσω, όλον ακηλίδωτον έσοπτρον θείον, Ευλογείτε μέλπων, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Απηνούς τυράννου, δυσσεβή ωμότητα ού κατεπλάγης, άλλ' ως πύργος έστης, ακλινής ακράδαντος ορθοδοξίας, Ευλογείτε κράζων, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Ζωηφόρον αίγλην, εκ μιάς θεότητας Τρισυποστάτου, δεδεγμένος ώφθης, τοίς εν σκότει ήλιος πεπλανημένοις, Ευλογείτε μέλπων, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τού Αδάμ Παρθένε, τού παραπесόντος μέν ώφθης θυγάτηρ, τού Θεού δέ μήτηρ, τού ανακαινίσαντός μου τήν ουσίαν, όν υμνούμεν πάντα τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούμεν, αυτόν εις τούς αιώνας.

Τού Μάρτυρος

Επταπλασίως καμινον

Νέω Παμμάκαρ σώματι, καί τελείω φρονήματι, τήν τού αρχεκάκου, πονηρίαν ώλεσας, φυτόν ωραιότατον, αναβλαστήσαν εν ταίς αυλαίς, τού εξ Ιεσσαί, αναβλαστήσαντος ρίζης, πρός όν βοάς απαύστως, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυπούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Εν τώ σταδίω θήρες σε, Αθλοφόρε ηδέσθησαν, ώσπερ Δανιήλ, τόν ιερόν τό πρότερον, Χριστού γάρ σε έγνωσαν, τών παθημάτων Μάρτυρα, όν ομολογών, τάς ανηκέστους βασάνους, υπέμεινας κραυγάζων, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυπούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ο εγνωκώς σε πρότερον, εν τώ όρει Νεόφυτε, λέων παμμεγέθης, εν σταδίω όντι σοι, αχθείς επαφίεται, εις τήν τιμωρίαν Αθλητά, καί αναγνωρίσας, προσεκύνει σοι φόβω, αιδοί συγκεκραμένος, καί πη γάς κατανύξει, δακρύων ευαισθήτως, προχέων θεομάκαρ.

Θεοτοκίον

Νέον Παιδίον τέτοκας, τόν πρό πάσης τής κτίσεως, φύντα εκ Πατρός, ανερμηνεύτως Πάναγνε, αυτόν ούν ικέτευε, παλαιωθέντα πταίσμασι, νύν ανακαινίσαι, καί βοώντά με σώσαι. Οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυπούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυπούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Οσίου

Ωδή θ'

«Τόν προδηλωθέντα εν όρει τώ Νομοθέτη, εν πυρί καί βάτῳ, τόκον τόν τής Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνωμεν».

Έτι σου ως Άβελ, τό αίμα καί εις αιώνας, τά θεόπνευστα δόγματα, φωνή διαπρυσίῳ, τή Χριστού Εκκλησία κηρύττει, Μάξιμε παμμάκαρ καί παμμέγιστε.

Τέτμηται η χείρ μέν, γράφει δέ θείῳ δακτύλῳ, ως καλάμῳ καί μέλανι, τή τετμημένη γλώττῃ, καί τῷ σῷ αίματι τῷ τιμίῳ, Πίστιν εν καρδίαις τήν Ορθόδοξον.

Άδεται εν κόσμῳ, η ένθεος παρρησία, καί τό πύρ τό εγκάρδιον, τής ενθέου αγάπης, δι' ήν Όσιε τήν τού αίματος χύσιν, Μάξιμε υπέστης προθυμότατα.

Ίστασαι πρό Θείου βήματος μετά Μαρτύρων, οἷς τοῦ ζήλου τῆς πίστεως, εκοινωνήσας Πάτερ, καί ἡμᾶς οικειῶν τῷ Δεσπότη, καί σοῦ μιμητάς ἀπεργαζόμενος.

Θεοτοκίον

Σύ εἰ Θεοτόκε, τά ὅπλα ἡμῶν καί τείχος, σύ εἰ ἡ ἀντίληψις, τῶν εἰς σέ προστρεχόντων, σε καί νῦν εἰς πρεσβείαν κινούμεν, ἵνα λυτρωθῶμεν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος

Ἐφριξε πάσα ἀκοή

Ίστασο οἷά περ ἀμνός, πρὸς σφαγὴν ἐθελουσίως προκείμενος, τοῖς ἀναιρούσί σε, πικροῖς διώκταις μάρτυς Νεόφυτε, καί κεντηθεῖς σου τὴν πλευράν λόγχῃ τό μακάριον, τέλος ἀπήλειφας. Ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ γενναιότατε.

Ὡς θύμα ὡς περικαλές, ἱερεῖον ὡς σεπτόν καλὸν λῆρημα, ὥσπερ ἀνάθημα, ναοῦ ἁγίου ὡς καθαρὰ προσφορά, ὥσπερ στρουθίον ἐκλεκτόν, ὡς μόσχος πολῦτιμος, ὡς, νέον μάκαρ φυτόν, Παραδείσου, τῷ Θεῷ προσενήνεξαι.

Σύμμορφος γέγονας παθῶν, τοῦ παθόντος δι' ἡμᾶς ἀγαθότητι, καί τῇ ἰσότητι, τῆς λόγχης Μάρτυς ὄντως δεδόξασαι, καί νῦν οικεῖς τοὺς οὐρανοὺς, νίκης διαδήματι, καλλωπιζόμενος, καί χαράς ἀδιαδόχου πληρούμενος.

Ἡ μνήμη ἡ πλησιφαῆς, καί πανένδοξος τῆς σῆς ἐναθλήσεως, Μάρτυς ἀνέτειλεν, ἡλίου πλέον περιουγάζουσα, τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, ἐν ἡ δυσωπούμένῃ σε, σκότους παντοίων παθῶν, καί κινδύνων χαλεπῶν ἡμᾶς λύτρωσαι.

Θεοτοκίον

Φέρουσα οἷά περ λαβίς, τὸν ουράνιον Θεόνυμφε ἀνθρακα, τὰ φρυγανώδη μου, καρδίας πάθη καί νῦν κατάφλεξον, καί τῆς γεέννης τοῦ πυρός, λύτρωσαι με, δέομαι, ἵνα δοξάζω σε, τὴν ἐλπίδα τῶν πιστῶν Παναμώμητε.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν! ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρός, γενόμενος ἄνθρωπος, διό τὴν ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον τοῦ Οσίου

Τοῖς Μαθηταῖς

Θεολογῶν ἐκήρυξας μίαν φύσιν Τριάδος, καί μίαν Πάτερ θέλησιν, καί ἐνέργειαν μίαν, Θεοῦ δέ τοῦ σαρκωθέντος, δύο φύσεις θελήσεις, καί ἐνεργείας Μάξιμε, πάνσοφε θεοφάντορ, ὁμολογῶν, θεομάχον αἵρεσιν καταστρέφεις, ὑφ' ὧν τὴν χεῖρα γλώσσάν τε, ἐκτμηθεῖς Μάρτυς ὠφθης.

Τοῦ Μάρτυρος, ὁμοιον

Επιφανεῖς Νεόφυτε, ἡγείρας παραδόξως, νεκράν τὴν σέ κυήσασαν, θαύμα

μέγιστον δείξας, Χριστού θεράπων ως μέγας, ὡ καί νύν στεφηφόρος,
θεόφρον παριστάμενος, μή ελλίπης πρεσβεύων, υπέρ τῶν σέ ανυμνούντων,
ἀγίε καί τελούντων, τήν φωτοφόρον μνήμην σου, Ἀθλοφόρε καί Μάρτυς.

Θεοτοκίον ὅμοιον

Τό ξένον καί ἀπόρρητον, τοῦ ἀχράντου σου τόκου, θεοπρεπές μυστήριον,
καταπλήττει Ἀγγέλους, καί τῶν βροτῶν τάς χορείας, Μητροπάρθενε Κόρη, καί
γάρ Θεός ἐν μήτρα σου, σαρκωθείς ἀσυγχύτως, ἀνευ σποράς, ὠφθης ὁ
ἀπρόσιτος προσιτός μοι, ἐνώσας με θεότητι, τή αὐτοῦ παραδόξως.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Φιλοσοφία κοσμήσας τόν βίον σου, θεοσοφία σαυτὸν κατελάμπρυνας, ὅθεν
ἐν ἀμφοτέροις εὐδοκιμῶν, τή καλή ὁμολογία ἐπεσφράγισας ἀμφοτέρα,
τρισόβλιε Μάξιμε. Παρρησίαν οὖν ἔχων πρὸς Χριστὸν τόν Θεόν, ἐκτενῶς
ικέτευε υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ουδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοί, κατησχυμμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, Ἀγνή
Παρθένε Θεοτόκε, ἀλλ' αἰτεῖται τήν χάριν, καί λαμβάνει τό δῶρημα, πρὸς τό
συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης

Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδε σε ἐπὶ Σταυροῦ κρεμáμενον, θρηνωδούσα, ἀνεβόα
μητρικῶς, Υἱέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πῶς φέρεις πάθος
ἐπονείδιστον.

Ἡ λοιπή Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Τιμοθέου, καί τοῦ Ἀγίου Οσιομάρτυρος
Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά
προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος σαφῶς, σύ καταλαμπόμενος, ἱεροφάντα Τιμόθεε,
αριδηλότατος, ὡς φωστήρ ἐδείχθης διατρέχων ἀπάσαν, τήν γῆν καί
καταυγάζων τή χάριτι, καί νύν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν
εἰρήνην καί τό μέγα ἔλεος.

Θεόφρον Τιμόθεε τρυφῆς, τόν χειμάρρουν ἐπιες, καί θεοφρόνως ἐπότισας

Θεού επίγνωσιν, τούς θερμώς ποθούντας, τόν Χριστόν μιμούμενος, ώ νύν
χαρμονικώς προσεχώρησας, δόξαν θεώμενος, τής Τριάδος τήν υπέρφωτον,
καί ειρήνην, τήν απειροδύναμον.

Θεόφρον Τιμόθεε πυκναίς, αρρωστίαις σώματος, καί ασθενείαις ρωννύμενος,
τόν νούν μακάριε, τό τής πλάνης κράτος, ευχερώς διέλυσας, Χριστού τή
δυναστεία φραζάμενος, καί διεκήρυξας, υψηγόρως τό θειότατον, τής ειρήνης,
ημίν Ευαγγέλιον.

Στιχηρά τού Μάρτυρος, όμοια

Τού κόσμου τά πέρατα τά σά, νύν εξάδει θαύματα, θαυματουργέ Αναστάσιε,
θαυματουργίαις γάρ, αμειβόμενός σε, ο Χριστός εκόσμησε, βασάνους δι'
αυτόν υπομείναντα, καί μετά θάνατον, αθανάτου κατηξίωσεν, ευδοξίας καί
μακαριότητος.

Μαρτύρων τό καύχημα λαμπρά, αναστήσας τρόπαια, κατά τής πλάνης
ομώνυμον, παμμάκαρ εύκλειαν, τή σή κλήσει φέρεις, Πανταχού φερόμενος
στερρός ως νικητής Αναστάσιε, καί νύν ανάστησον, εκ πτασμάτων
καταπτώσεως, τούς εν πίστει τιμώντας τήν μνήμην σου.

Μάρτυς Αναστάσιε στερρά, αναστήσας τρόπαια, κατά τής πλάνης απείληφας,
διπλούν τόν στέφανον, τής ασκήσεώς σου, καί στερράς αθλήσεως, καί τής
μέχρι θανάτου ενστάσεως, καί τών θαυμάτων σοι, επαξίως τήν ενέργειαν, ο
Δεσπότης Χριστός εδωρήσατο.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τώ Θεώ προωρασμένος, καί τώ σοφώ Παύλω μεμαθητευμένος, εμυήθης τά
θεία, καλώς πολιτευσάμενος, καί τήν πίστιν μέχρις αίματος, ανενδοιάστως
σαφώς ενστερνισάμενος, πιστός τά πρός τόν Θεόν Αρχιερεύς ανεδείχθης,
Τιμόθεε Απόστολε, όθεν τούς ειδωλομανούντας ελέγξας, ροπάλοις καί λίθοις
καταικιζόμενος, έτυχες τού μαρτυρίου τών στεφάνων. Διό Παμμάκαρ
πρέσβευε, υπέρ ημών τών εν πίστει τελούντων, τήν πάνσεπτον μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος

Χαίρε Παρθένε Θεόνυμφε, χαίρε πιστών η ελπίς, χαίρε κόσμου καθάρσιον,
χαίρε πάσης θλίψεως, η τούς δούλους σου σώζουσα, η τού θανάτου χαίρε
κατάλυσις, ο ζωηφόρος χαίρε, Παράδεισος, χαίρε αντίληψις, τών
προσκαλουμένων σε, χαίρε Θεού, θείον ενδιαίτημα, καί όρος άγιον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώ μυστηρίου φρικτού! ώ φρικτής εγχειρήσεως! η
Παρθένος, έλεγεν, εν Σταυρώ σε ως έβλεπεν, εν μέσω δύω ληστών
κρεμάμενον, όν ανωδίνως, φρικτώς εκύησεν, έκλαιε κράζουσα, Οίμοι τέκνον
φίλατον! πώς σε δεινώς, δήμος ο αχάριστος, Σταυρώ προσήλωσεν.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Είτα λέγομεν Στιχηρόν Ἦχος α'

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ, καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν ἐν τῷ ἡλίῳ ἔθετο τό σκῆνωμα αὐτοῦ.

Τόν φωστήρα τόν πιστῶν καί Ἀπόστολον, τόν ἐν Εὐαγγελίῳ ἐμπρέψαντα Ταμόθεον, δεῦτε λαοί υμνήσωμεν λέγοντες. Χαίροις ὁ τερπνός τῆς πίστεως ῥάδαμνος, τῆς τοῦ θεοῦ Παύλου υιοποιΐας Χαίροις ὁ σεπτὸς γνῶμων τῶν ἀρετῶν, τό πολῦσοφον στόμα τοῦ Λόγου. Χαίροις τό τῆς πίστεως ἀγαλμα, καί τῆς Ἐκκλησίας τό στερέωμα.

Δόξα... Ἦχος β'

Εμεγάλυνας Χριστέ, ὡς ἐν τῇ, Ἰουδαίᾳ καί ἐν Βαβυλώνι, τοῦ τιμίου Σταυροῦ τήν δύναμιν, ἔμαθον γάρ δι' αὐτοῦ, τήν ζωοποιόν τῆς Ἀναστάσεως Εορτήν, καί γέγονεν ἐν αὐτοῖς ὁ αἰχμάλωτος, ἐλευθερωτὴς εἰδωλομανίας, καί Μάρτυς ἀπαράγραπτος τῶν θαυμάτων, ὁ νῦν ευφημούμενος ἀθλητῆς, Ἀναστάσιος ὁ ἐνδοξος, σὺν Ἀγγέλοις χορεύων, καί πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Μόνη, τόν ἀχώρητον Θεόν, ἀστενοχωρήτως ἐν μήτρᾳ, ἐκυοφορησας, ἄνθρωπον γενόμενον δι' ἀγαθότητα, Παναγία Θεόνυμφε, διό δυσωπῶ σε, τῶν στενοχωρούντων με, κακῶν ἀπάλλαξον, ὅπως τήν στενήν ευθυπόρως, τρίβον διοδεύσας πρὸς πλάτος, φθάσω τῆς ἐκεῖ μακαριότητος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὑβρεις, υπομείναντα πολλὰς, καί ἐπὶ Σταυροῦ ὑψωθέντα τόν τοῦ παντός Ποιητήν, βλέψασα Πανάχραντε, ἔστενες λέγουσα. Ὑπερύμνητε Κύριε, Υἱέ καί Θεέ μου, πῶς τιμῆσαι θέλων σου, τό πλάσμα Δέσποτα, φέρεις ἐν σαρκί ἀτιμίαν; Δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγχνίᾳ, καί συγκαταβάσει σου φιλόανθρωπε.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀποστόλου

Ἦχος δ'

Χρηστότητα ἐκδιδασχθεῖς, καί νήφων ἐν πάσιν, ἀγαθὴν συνείδησιν ἱεροπρεπῶς ἐνδυσάμενος, ἡντλησας ἐκ τοῦ Σκεύους τῆς ἐκλογῆς τὰ ἀπόρρητα, καί τήν πίστιν τηρήσας, τόν ἴσον δρόμον τετέλεκας, Ἀπόστολε Τιμόθεε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς Ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... τοῦ Ὁσιομάρτυρος

Ἦχος α'

Τῶν Μαρτύρων τὸ κλέος, καί οσίων τό καύχημα, καί τόν θησαυρόν τῆς Περσίας, τόν σοφόν Ἀναστάσιον, τόν μέγαν ἀντιλήπτορα πιστῶν, τόν κήρυκα τῆς πίστεως ἡμῶν, ταῖς ἀγγελικαῖς ὑμνωδαῖς, εὐφημοῦμέν σε λέγοντες. Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σοῦ πάσιν ἰάματα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, ο Κανών τῆς Οκτωήχου εἰς ἡ' καί τῶν Ἀγίων εἰς ζ', οὐ ἡ ακροστιχίς ἀνευ τῶν Θεοτοκίων

Τιμόθεον τόν Απόστολον ἄσμασι τοῖς δε γεραίρω. Θεοφάνους.

Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου

Ὡδή α' Ἦχος α'

«Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ, θεοπρεπῶς ἐν ἰσχύϊ δεδόξασται, αὕτη γάρ Ἀθάνατε, ὡς πανσθενὴς υπενανίους ἐθραυσε, τοῖς Ἰσραηλίταις, οδὸν βυθοῦ καινουργήσασα».

Τάς ἐπαναστάσεις τῶν παθῶν, καί τῆς ἀγνοίας τόν ζόφον πρεσβείαις σου, Μάκαρ διασκέδασον, φωτιστικὴ τῆς ἀπαθείας χάριτι, ὅπως θεοφάντορ, νύν ἐπ' ἀξίως υμνήσω σε.

Ἰδὼν ὁ προγνώστης καί Θεός, σῆς διανοίας τό κάλλος Τιμόθεε, θείοις Ἀποστόλοις σε, συλλειτουργεῖν κατηξίωσεν ἐνδοξε, ὁ σοφὴ πρόνοια τῶν καθ' ἡμᾶς προμηθούμενος.

Μίαν υπερούσιον ἀρχήν, προνοουμένην τῶν ὅλων γινώσκομεν. Ἕλλην γάρ ἀπόστολος, τῇ τοῦ Χριστοῦ λελαμπρυσμένος χάριτι, σὺν τῷ θεῷ Παύλῳ, συναριθμεῖται Τιμόθεος.

Κανὼν τοῦ Μάρτυρος

Ἦχος καί Εἰρμός ὁ αὐτός

Ὅρθῳ λαμπροτάτῳ σου Χριστέ, τῆς ἀναστάσεως περιλαμπόμενος, ταύτης ὁ ἐπώνυμος, Ανατολῆς ἐξορμηθεὶς ὡς ἥλιος, νύν τὴν Ἐκκλησίαν, περιαιγάζει τοῖς θαύμασι.

Θείας ἀγαπήσεως πλησθεὶς, καρτερικῶς τὰς βασάνους υπέμεινας, μάρτυς Ἀναστάσιε, καί τῷ Χριστῷ ἀσκητικοῖς ἡγλαϊσμένος κάλλεσι, χαίρων προσηγέχθης, εὐώδες θύμα πανάριστε.

Θεοτοκίον

Ἰλεων γενέσθαι τοῖς πιστοῖς, καί ευμενὴ Θεομήτορ δυσώπησον, Λόγον ὃν ἐγέννησας, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα, σέ γάρ προστασίαν, καί σωτηρίαν κεκτήμεθα.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ὡδή γ'

«Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τὴν ἀσθένειαν, καί συμπαθῶς αὐτὴν μορφωσάμενος, περίζωσόν με ἐξ ὑψους δύναμιν, τοῦ βοᾶν σοι, ἅγιος ὁ τῆς

δόξης Κύριος, ο ανείκαστος εν αγαθότητι».

Εχύθη παμμάκαρ δαφιλώς, η χάρις σου τοίς χείλεσι, καί ποταμούς δογμάτων ανέβλυσε, τήν Εκκλησίαν Χριστού αρδεύοντας, καί πολύχουν φέροντας, τόν καρπόν Τιμόθεε, χριστοκήρυξ θεόφρον Απόστολε.

Οι πόδες οι σοί προφητικώς, Παμμάκαρ ωραιώθησαν, πάντα γάρ νούν σαφώς υπερέχουσαν, ευηγγελίσω ειρήνην πάνσοφε, τήν τόν πάλαι λύσασαν, τών ανθρώπων πόλεμον, τόν Σωτήρα τών όλων καί Κύριον.

Νεκρών σου τά μέλη τής σαρκός, τώ λόγω καθυπέταξας, τήν τών χειρόνων Μάκαρ Τιμόθεε, ηγεμονίαν διδούς τώ κρείτονι, καί παθών εκράτησας, καί ψυχήν εφάιδруνας, ρυθμιζόμενος Παύλου διδάγμασι.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Τήν τρίβον οδεύσας τήν στενήν εν πρώτοις δι' ασκήσεως, πρὸς μαρτυρίου κλέος προέκυψας διά βασάνων τρυφήν ευράμενος, διά πόνων ένδοξε Μάρτυς Αναστάσιε, τήν ουράνιον τέρψιν δρεπόμενος.

Ο τόνος τής αθλήσεως τής σής, εις πάσαν εξελήλυθε, τήν οικουμένην Μάρτυς αήττητε, πρὸς αμαρτίαν γάρ μέχρις αίματος, αντικαθιστάμενος, νικηφόρος γέγονας, καί στεφάνω τής νίκης κεκόσμησαι.

Θεοτοκίον

Εκ σου ανεβλάστησεν ημίν, τό άνθος τό αμάραντον, ευωδιάζον πάσαν τήν ανθρωπότητα, τώ θείωμύρω τής αυτού φύσεως, ο Πατρί συνάναρχος, καί εκ σου γενόμενος, υπό χρόνον Παρθένε παναμωμε.

Ο Ειρμός

«Ο μόνος ειδώς τής τών βροτών, ουσίας τήν ασθένειαν, καί συμπαθώς αυτήν μορφωσάμενος, περίζωσόν με εξ ύψους δύναμιν, τού βοάν σοι, Άγιος, ο τής δόξης Κύριος, ο ανείκαστος έν αγαθότητι».

Κάθισμα τού Αποστόλου Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Τοίς θείοις χαρίσμασιν αγλαϊζόμενος, εκόσμησας ένδοξε, τήν Εφεισίωv λαμπράν, μητρόπολιν Απόστολε, κήρυξ γάρ ανεδείχθης, μετά Παύλου τού θείου, πάσι προκαταγγείλας, τόν σωτήριον λόγον, διό πανηγυρίζομεν πίστει τήν μνήμην σου.

Δόξα... τού Μάρτυρος

Εν δόξη τελειότητος, ώφθης υπέρτιμος, ως θείαις λαμπόμενος, φωταγωγίαις τόν νούν, καί γνούς τού Σταυρού τήν ισχύν, όσιος εν ασκήσει, καί εν αίματι Μάρτυς, γέγονας θεοφρόνως Αναστάσιε Μάρτυς, διό καί τών θαυμάτων εν σοί, βλύζει τήν χάριν Χριστος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκαίνισας άχραντε, τώ θείω τόκω σου, φθαρείσαν εν πάθεσι, τών γηγενών τήν θνητήν, ουσίαν καί ήγειρας, πάντας εκ τού θανάτου, πρός ζωήν αφθαρσίας, όθενσε κατά χρέος μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ως προεφήτευσας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου τήν παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεπας εκουσίως, τόν Υιόν καί Θεόν σου, όν περ ευλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, ημίν δωρήσασθαι.

Τού Αποστόλου

Ωδή δ'

«Όρος σε τή χάριτι τή θεία κατάσκιον, προβλεπτικοίς ο Αββακούμ, κατανοήσας οφθαλμοίς, έκ σου εξελεύσεσθαι, τού Ισραήλ προανεφώνει τόν Άγιον, εις σωτηρίαν ημών καί ανάπλασιν».

Νομίμως παμμάκαρ εναθλήσαι ελόμενος, δι' εγκρατείας παντελούς, τάς τρικυμίας τών παθών, τώ νώ καθυπέταξας, τών αρετών καταλαβών τήν ακρότητα, μεγαλοκήρυξ θεόφρον Τιμόθεε.

Αστράψας ως ήλιος ο Παύλος εξέπεμψεν, ώσπερ ακτίνα φαινήν, τήν οικουμένην δασιλεί, φωτί καταλάμπουσαν, πυρσοφανώς σε θεοφάντορ Τιμόθεε, πρός οδηγίαν ημών καί βεβαίωσιν.

Ποθήσας θερμώς τών εφετών τό ακρότατον, καί δι' αγάπης συγκραθείς, πόθω κατάλληλον ζωήν, μετήλθες θεόληπτε, διά παντός, σου κατοπτεύων τόν έρωτα, καί τής αυτού θεωρίας τιμπλάμενος.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Ουδέν σε τής πρός Χριστόν αγάπης εχώρησεν, ου τών μελών η εκκοπή, ού τών βασάνων απειλή, ου ξίφος ού θάνατος, αλλ' ουδέ πύρ, ουδέ λιμός Αναστάσιε, τής ουρανίου χορείας ομόσκηνε.

Συντόνως επ' ώμων τόν σταυρόν σου αράμενος, κατηκολούθησας Χριστού, ταίς σωτηρίοις εωτολαίς, καί τούτου γενόμενος, εκμιμητής, μέχρι θανάτου Πανάριστε, νύν απολαύεις αυτού τής λαμπρότητος.

Θεοτοκίον

Χαράν σοι σαφώς ουρανόθεν αφικόμενος, ο Αρχιστράτηγος Αγνή, ευηγγελίσατο ειπών, Θεός εξελεύσεται, μετά σαρκός, εκ σου Παρθένε πανάχραντε, εις σωτηρίαν τών πόθω υμνούωτων σε.

Τού Αποστόλου

Ωδή ε'

«Θεός ών ειρήνης, πατήρ οικτιρμών, τής μεγάλης βουλής σου τόν Άγγελον, ειρήνην παρεχόμενον, απέστειλας ημίν, όθεν θεογνωσίας, προς φώς οδηγηθέντες, εκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμεν σε φιλάνθρωπε».

Τού πρώτου καί πάντων, αιτίου Φωτός, ταίς αύλοις λαμπάσι πυρσούμενος, τόν κόσμον κατεφαίδρυνας, κηρύγματι σεπτώ, φωστήρ τής ευσεβείας, ζωής λόγον επέχων, προφανώς δεδειγμένος, ιερομύστα παμμακάριστε.

Ο Παύλου τού θείου, στερρός μαθητής, διδασκάλου τοίς ίχνεσιν έπεται τά τούτου σπείρων άπασι, διδάγματα πιστοίς, δι' ών τής ευσεβείας, προς φώς οδηγηθέντες, εκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμεν σε Φιλάνθρωπε.

Λαμπρότης ο Παύλος, δευτέρα φανείς, λειτουργούσα τή πρώτη λαμπρότητι, τή ταύτης επιγνώσει, κατεφώτισεν ημάς, τούτου συστρατιώτης, Τιμόθεος εδείχθη, τή αυτού παντευχία , νικητικώς περιφραζάμενος.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Ο μέγα καυχώμενος, άμετρα πρίν, καί τήν γήν απειλών καταλήψεσθαι, καί μάτην φρυαπτόμενος, τήν θάλασσαν σοφέ, εισάπαν εξαλείφειν ταίς σαίς ανδραγαθίαις, Αναστάσιε Μάρτυς, καταπατείται ο αντίθεος.

Νομίμως αθλήσας, μάρτυς Χριστού, καί νικήσας τών άθλων τά έπαθλα, θαυμάτων τήν ενέργειαν, κομίζεται σαφώς, νόσους γάρ θεραπεύει, καί δαίμονας ελαύνει, τού Χριστού τή δυνάμει, τερατουργών ο Αναστάσιος.

Θεοτόκion

Κατάραν τής Εύας τής πάντων μηρός, τώ σώ τόκω Παρθένε κατήργησας, τώ κόσμω ευλογίαν, ανατείλασα Χριστόν, διό σε γεγηθότες, καί στόματι καί γλώττη, Θεοτόκον κυρίως, ομολογούωτες μακαρίζομεν.

Τού Αποστόλου

Ωδή ς'

«Σπλάγχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν, ενάλιος θήρ, οίον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν κατέσχεν απήμαντον».

Άρμα τού Θεού, εφάνης Τιμόθεε, βαστάζων αυτού τό θείον όνομα, κατ' ενώπιον, τών αθέων τυράννων θεόληπτε, μή πτοούμενος τήν τούτων αγριότητα, σύ γάρ τήν ακαταμάχητον, τού Σωτήρος ισχύν ενεδέδυσο.

Στέφος ευπρεπές, εδέξω Τιμόθεε, πανόλβιε θεόφρον απόστολε, καί διάδημα, Βασιλείας αξίως περίκεισαι, καί παρέστηκας τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότη σου, Παύλῳ συναγαλλιῶμενος, ἐν σκηναῖς ουρανίαις μακάριε.

Μύρου νοητοῦ, Τιμόθεε πάντιμε, σαρκί δι' ἡμᾶς τοῦ κενωθέντος, Χριστοῦ οσφραινόμενος, ευωδίας τῆς τούτου μετείληφας, καί μετέδωκας, τοῖς πίστει σοι προστρέχουσι, μύστα τῶν ἀρρήτων Ἁγίε, τῆς αὐτοῦ νοητῆς διαδόσεως.

Τοῦ Μάρτυρος

Ο αὐτός

Αἴγλη τοῦ Σταυροῦ, σοφῶς λαμπρυνόμενος, τῆς πλάνης τό ζοφῶδες διέλυσας, καί νενίκηκας, συμπλακείς τῷ τυράννῳ πανένδοξε, καί χαίρων ἐκομίσω σου τὰ τρόπαια σοφέ, Μάρτυς Χριστοῦ Ἀναστάσιε, συγχορεύων Μαρτύρων στρατεύμασιν.

Θεοτοκίον

Ἄπας ὁ χορός, θεόθεν μιμούμενος, ὁ τῶν Προφητῶν σου προηγόρευσε, τό μυστήριον, τῆς ἀφράστου καί θείας συλλήψεως, τῆς ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ Λόγου Μητροπάρθενε, σύ γάρ τήν ἀληθεστάτην τε, καί ἀρχαίαν βουλήν ἐφάνέρωσας.

Ο Εἰρμός

«Σπλάγχνων Ἰωάνν, ἐμβρυον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος θήρ, οἷον ἐδέξατο, τῇ Παρθένῳ δέ, ἐνοικήσας ὁ Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας ἀδιάφθορον, ἥς γάρ οὐχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν κατέσχευ ἀπήμαντον».

Κοντάκιον Ἦχος α'

Χορός ἀγγελικός

Τόν θεῖον Μαθητήν, καί συνέκδημον Παύλου, Τιμόθεον πιστοί, ἀνυμνήσωμεν πάντες, σὺν τούτῳ γεραίροντες, τόν σοφόν Ἀναστάσιον, τόν ἐκλάμπαντα, ἐκ τῆς Περσίδος ὡς ἄστρον, καί ἐλαύνοντα, τὰ ψυχικά ἡμῶν πάθη, καί νόσους τοῦ σώματος.

Ο Οἶκος

Ὡς ἀλιεύς ἐμπειρότατος, τὰ τῆς χάριτος ἠπλωσε δίκτυα Παῦλος ὁ μέγας Ἀπόστολος, καί τόν θεηγόρον, ὥσπερ θήραμα ἅγιον, εἰλκυσε πρὶν Τιμόθεον, καί σὺν τούτῳ τὰ πέρατα περιερχόμενος, ἐκ τοῦ φάρυγγος εἰλκυσε τοῦ διαβόλου τοὺς δεξαμένους τῆς Πίστεως τόν λόγον, ἐν οἷς ἦν καί ὁ γενναῖος Ἀναστάσιος, πιστεύσας γάρ, τῶν Περσῶν τήν πλάνην κατέλιπε πάσαν, καί τοῦ Χριστοῦ τό ὄνομα ἐπ' ὠμῶν ἐβάστασεν, ὅθεν χάριτι θείᾳ ἀπελαύνει τὰ ψυχικά ἡμῶν πάθη, καί νόσους τοῦ σώματος.

Συναξάριον

Τῇ ΚΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Τιμοθέου, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου.

Στίχοι

Έρωτι θείων Τιμόθεος στεμμάτων,
Τυφθείς βάκλοις, έβαψε γήν εξ αιμάτων.
Εικάδι δευτερίη πνεύμ' ήρθη Τιμοθέοιο.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου οσιομάρτυρος Αναστασίου τού Πέρσου.

Στίχοι

Αναστάσιος εν τραχήλω τόν βρόχον,
Ως λαμπρόν όρμον ωραΐζεται φέρων.
Εικάδι δευτερίη. Αναστάσιος βρόχον έτλη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Μανουήλ, Γεωργίου, Πέτρου, Λέοντος, Σιωνίου, Γαβριήλ, Ιωάννου, Λέοντος, Παρόδου καί τών λοιπών τριακοσίων εβδομήκοντα επτά.

Στίχοι

Ξίφος Μανουήλ είς μέρη τέμνει δύω,
Τιμώντ, ατμήτους ουσίας Χριστού δύω.
Γεώργιον καί Πέτρον, οίς κοινόν σέβας,
Τέμνουσι κοινή Δεσπότης κοινού χάριν.
Άρρητον είχε τήν προθυμίαν Λέων,
Ρήσσοντος αυτού τού ξίφους τήν γαστέρα.
Δέος, ξίφους ταθέντος εγγύς αυχένων,
Μακράν Γαβριήλ, καί μακράν Σιωνίου.
Όντως στρατηγοί μή πτοούμενοι ξίφος
Ιωάννης τε καί Λέων οι γεννάδαι.
Βληθείς Πάροδος χειροπληθών εκ λίθων,
Οδόν παρήλθεν ηδέως τήν τού βίου.
Τρείς πενταρίθμους εικάδας κτείναν ξίφος,
Συνήψεν αυτάς ενδεκαπλή επτάδι.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Αποστόλου

Ωδή ζ'

«Σέ νοητήν, Θεοτόκε κάμινον, κατανοούμεν οι Πιστοί, ως γάρ Παίδας έσωσε
τρείς ο υπερυψούμενος, όλον με τόν άνθρωπον, εν τή γαστρί σου ανέπλασεν,
ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος».

Συγχορευτής, ουρανίου τάξεως, σύ επαξίως γεγονώς, συνευφραΐνη
χαρμονικώς, αίγλης φωτοδότιδος Μάκαρ εμφορούμενος, ιερομύστα Τιμόθεε,
τόν αινετόν καταγγέλλων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ιερουργών, Χριστού Ευαγγέλιον, εξ αρετών περιωπής, θεογράφους
επιστολάς, Παύλος ο θειότατος χαίρων εξαπέστειλεν, ως μαθητή σοι Τιμόθεε,

τόν αινετόν καταγγέλλων, Θεόν, καί υπερένδοξον.

Τό ασθενές τῆς σαρκός ερρώννυεν, ἡ ευτονία τῆς ψυχῆς, ὡς ἀσώματος γάρ ἐν γῇ, σύ πολιτευσάμενος, Μάρτυς ἐχρη μάτις, τὴν κεφαλὴν συντριβόμενος, Ἱερουργέ, Μυστηρίων Θεοῦ θεομακάριστε.

Τοῦ Μάρτυρος

Ο αὐτός

Ο Ἀθλητής, τοὺς Πιστοὺς προτρέπεται, σαφές υπόδειγμα δεικνύς, τὴν ἀνδρείαν τὴν ἐαυτοῦ, θεῖον νῦν μιμήσασθαι, πάθος τό ἐκούσιον, ὑπὲρ ἡμῶν οὐκ ὑπέμεινεν, ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ἰσοσθενής, Τριάς πιστεύεται, τοῖς εὐσεβείας ἐρασταῖς, οἱ γενναῖοι γάρ Ἀθληταί, ταύτης υπερῆλθον, αἵματα ἐκχέοντες, μαρτυρικῶς συμπλεκόμενοι, καί τὰς ψυχὰς προδιδόντες, σαφῶς καί ἀναιρούμενοι.

Θεοτοκίον

Χαίρε σεμνή, τοῦ Ἀδάμ τό κώδιον, ἐξ οὗ προήλθεν ὁ Ποιμὴν, ἐνδυσάμενος ἀληθῶς, ὁ υπερυψούμενος, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀκατάληπτον, ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ὡδή η'

«Θαύματος υπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος, ἐξεκόνισε κάμινος τύπον, οὐ γάρ οὐς ἐδέξατο φλέγει Νέους, ὡς οὐδέ πῦρ τῆς θεότητος Παρθένου ἦν ὑπέδου νηδύν, διό ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν. Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάντα τὸν Κύριον, καί υπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Στάσεως Ἀγγελικῆς ἡξιωμένος, ἀνεδείχθης Τιμόθεε μάκαρ, οὐρανῶν τὰ Τάγματα, μνηθεὶς γάρ υπερφυῶς, τὴν λαμπρότητα τὴν τούτων ἐμιμήσω σοφέ, μεθ' ὧν ἀναμέλπεις εὐφραινόμενος. Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάντα τὸν κυριον, καί υπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δύναμιν ἐνδεδυμένος οὐρανόθεν, ὡς Ἀπόστολος ὠφθης θεόφρον, τὴν ἐπιδημήσασαν, ξενοτρόπως τοῖς Μαθηταῖς, τοῖς τοῦ Λόγου αὐτόπταις ὡς Τιμόθεε, μεθ' ὧν ἀναμέλπεις ἀγαλλόμενος. Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάντα τὸν Κύριον, καί υπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἔστης τῆς ἐφέσεως σαφῶς παμμάκαρ, τό ἀκρότατον οἶά περ φθάσας, τῶν καλῶν Τιμόθεε, θεοκήρυξ διὰ παντός ἐλλαμπόμενος φωτὶ τῷ τῆς Τριάδος τρανώς, καί νῦν ἀναμέλπεις εὐφραινόμενος. Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάντα τὸν Κύριον, καί υπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος

Ο αυτός

Γήθεν σύ πρός ουρανους στεφανηφόρος, Αναστάσιε Μάρτυς ανέπτης, τήν απάτην άπασαν, τών δαιμόνων διεκφυγών καί πατήσας τών ειδώλων τά σεβάσματα, διό καί κραυγάζεις νύν γηθόμενος. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Έβαψας μαρτυρικώς σου εξ αιμάτων, τήν σήν χλαίναν πονόβλιε Μάρτυς, τό Σταυρού δέ σύμβολον, σκήπτρον φέρων σύ τώ Χριστώ , βασιλεύεις εις αιώνας Αναστάσιε, καί νύν αναμέλπεις ευφραινόμενος. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ο ταίς Αρχαγγελικαίς υμνολογίαις, δοξαζόμενος πλούσιος Λόγος, δι' ημάς επτώχευσε σέ Μητέρα τήν καλλονήν Ιακωβ ευλογημένην έκλεξάμενος, διό ανυμνούντές σε κραυγάζομεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμιнос τύπον, ού γάρ ούς εδέξατο φλέγει Νέους, ως ουδέ πύρ τής θεότητος, Παρθένου ήν υπέδου νηδύν, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Αποστόλου

Ωδή θ'

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος, έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσας, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Ρήσις τού Δαυϊδ πεπλήρωται, ως αστραπή τή οικουμένη γάρ έφανα, τώ κηρύγματι, περιαιυγάζων τά πέρατα, παναοίδιμε μάκαρ Τιμόθεε, διό σε θεοφάντορ, ακαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Αίγλης αρχιφώτου Πάνσοφε, θεαρχικής καί τρισηλίου ελλάμψεως, εμπιπλώμενος, καί καθαρώς εμφορούμενος, τούς υμνούντάς σε μάκαρ περίσωζε, εκ ζόφου τών πταισμάτων, Ιερομύστα πανσεβάσμιε.

Ισόν σε Πατρί καί Πνεύματι, Μονογενές ορθά φρονούντες δοξάζομεν, τοίς διδάγμασι, τών Αποστόλων σου Δέσποτα, στηριζόμενοι Παύλου τού κήρυκος, τής σής οικονομίας, καί Τιμοθέου τού Θεόφρονος.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Ρείθροις σών αιμάτων Ένδοξε, τήν τών ειδώλων πλάνην πάσαν κατέσβεσας, τό δέ πλήρωμα, τής Εκκλησίας εφαιδρυνας, υπέρ ής ικετεύων πανάριστε, μή

παύση τόν Δεσπότην, ἵνα σε πάντες μακαρίζωμεν.

Ω τῆς υπέρ λόγον δόξης σου, καί τῆς αρρήτου θείας ὄντως ἐλλάμψεως! ἤς μετέσχηκας, ὡς νικητῆς Αναστάσει, τῷ Δεσπότη, Χριστῷ παριστάμενος, ὃν καί νύν ἐκδυσώπει, υπέρ ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων σε.

Θεοτοκίον

Ω τοῦ φοβεροῦ σου θαύματος! σύ γάρ Παρθένε Θεοτόκε, μυστήριον τό πρό γενεῶν, καί πρό αἰώνων ἀπόκρυφον, ἐν Θεῷ τῷ τὰ σύμπαντα κτίσαντι, τεκούσα Θεόν Λόγον, ἀνερμηνεύτως ἐφανέρωσας.

Ο Ειρμός

«Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος, ἔδειξεν ἀφλεκτος, καί νύν καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσιν, κατασβέσαι αἰτούμεν τήν κάμινον, ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ἀκουτίσθητε

Δυάς φωτοειδέστατος, σήμερον ἀπαστράπτουσα, φαιδρότερον τοῦ ἡλίου, πάσαν τήν κτίσιν φωτίζει, Τιμόθεος Ἀποστόλος, τῶν Ἀποστόλων σύνθρονος, καί θεῖος Αναστάσιος, τῶν Μοναστῶν ἡ τερπνότης, καί τῶν Μαρτύρων ἡ δόξα.

Θεοτοκίον ὁμοιον

Πανάμωμε Μητρόθεε, τό μέγα περιήχημα, τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, καί Προφητῶν καί Οσίων, τόν σόν Υἱόν καί Κύριον, ἰλέωσαι τοῖς δούλοις σου, ἡμῖν Θεογεννήτρια, ὅταν καθίσῃ τοῦ κρίναι, τὰ κατ' ἀξίαν ἐκάστω.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Εἶτα λέγομεν Ἦχος α'

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ, ὁ Θεός Ἰσραὴλ αὐτός δώσει δύναμιν καί κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητὸς ὁ Θεός.

Τόν γενναῖον Ἀθλητὴν Αναστάσιον, τόν υπέρ τῆς εὐσεβείας, καλῶς ἀγωνισάμενον, δεύτε λαοὶ ὑμνήσωμεν λέγοντες. Χαίροις, ὁ στερρὸς τῆς Πίστεως πρόμαχος, κατὰ τοὺς Προφῆτας καί Ἀποστόλους. Χαίροις, ὁ τόν Χριστὸν ἔχων ἐν σεαυτῷ, μιμησάμενος ἔργῳ τόν Παύλον. Χαίροις, ὁ τῶν καμνόντων ἀχείμαστος λιμὴν. Χαίροις τό ἡμέτερον καύχημα, καί τῆς οἰκουμένης ἀγαλλίαμα.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ὅσιν Πάτερ, νικητῆς Μήδων καί Χαλδαίων γέγονας τῶν νοητῶν, πάσαν Βαβυλῶνος πλάνην καθελών, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, οὐ τῷ λείῳ τῶν ἡδονῶν ἐθέλχθης, οὐ τό πῦρ τῶν Πειρασμῶν ἐδειλίασας, διό Χριστὸς ὁ Θεός ἡμῶν, βραβεῖοις σε νικητικοῖς ἐστεφάνωσε, καί νύν σὺν Ἀγγέλοις παριστάμενος, πρὸς Κύριον ἰκέτευε, αἰτούμενος εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις ασκητικών

Χαίροις περιστερά εκλεκτή, κεχρυσωμένη παρθενίας ταίς πτέρυξι, τρυγών τε ωραιότητα, καί χελιδών εκλεκτή, καί στρουθίον όλον καθαρώτατον, αμνάς η κυήσασα, τόν αμνόν τού Θεού ημών, δάμαλις θεία, τόν ζυγόν η βαστάσασα, τού βαστάζοντος, τά ημών αμαρτήματα, άμπελος η κατάκαρπος, βλαστάνουσα βότρυας, τής ευσεβείας τόν οίνον, τού μαρτυρίου εκβλύζοντας. Αυτόν εκδυσώπει, τοίς ικέταις σου δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Στάσα επί Σταυρού Ιησού, η σέ τεκούσα θρήνω δούσα ωδύρετο, βοώσα. Ου φέρω τέκνον, προσηλωμένον οράν, επί ξύλου, όν περ απεκύησα, εγω γάρ διέφυγον, τάς ωδίνας ως άνανδρος, καί πώς αρτίως, τή οδύνη συνέχομαι, καί σπαράττομαι, τήν καρδίαν η άμεμπτos; άρτι γάρ εκπεπλήρωται, τό ρήμα ο είρηκεν, ο Συμεών, ως ρομφαία, ψυχήν εμήν διελεύσεται. Αλλ' ώ νύν Υιέ μου, εξανάστηθι καί σώσον, τούς ανυμνούντάς σε.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Κλήμεντος Αγκύρας, καί τού Αγίου Μάρτυρος Αγαθαγγέλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Αγίου Κλήμεντος

Ηχος β'

Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Κλήμα, τής αμπέλου τής ζωής, ώφθης μυστική γεωργία, περισκαπτόμενον, πόνοις γάρ ασκήσεως, Πάτερ τεμνόμενος, τώ δέ ξίφει τρυγώμενος, τώ τού μαρτυρίου, οίνον κατανύξεως, ημίν εκέρασας, ού νύν εμπορούμενοι πάντες, πίστει τήν πανίερον μνήμην, τήν σήν εορτάζομεν Μακάριε.

Ότε, ιερούργεις τήν φρικτήν, καί τελειοτάτην θυσίαν, καί υπερκόσμιον, τότε προσενήνεξαι ιερουργούμενος, τό σόν αίμα δέ Πάνσοφε, προθύμω καρδία, αίματι προσέμιξας, τώ τού Δεσπότου σου, ώ σύ, ραντιζόμενος μάκαρ, όλος καθαρός ανεδείχθης, όλος ιερώτατος θεσπέσιε.

Θύων, τόν Αμνόν τόν τού Θεού, τόν τής αμαρτίας τόν κόσμον, αποκαθαίροντα, καί φθοράν καί θάνατον εξαφανίσαντα, ιερείον ως άμωμον, ετύθης θεόφρον, σύμφυτος γενόμενος τώ ομοιώματι, Μάκαρ ζωηφόρου θανάτου, νύν δέ τής αυτού βασιλείας, αξιομακάριστε τετύχηκας.

Στιχηρά Προσόμοια τού Αγίου Αγαθαγγέλου.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Αγαθαῖς ἀγγελίαις σε, συνοδίτην καί σύναθλον, Κλήμης ὁ πανάριστος κατεπλούτησε, μεθ' οὐ τοὺς δρόμους διήνυσας, τοὺς θεῖους, στρεβλούμενος, καί Παντοίοις αλγεινοῖς, ὁμιλῶν Ἀγαθάγγελε, ἕως τέλειος, γεγονώς στεφανίτης, πρὸς τὰ ἄνω, μεταβέβηκας Ἀγγέλοις, συνεπαγάλλεσθαι πάντοτε.

Καί ξεσμοῖς δαπανώμενος, καί πυρί λιπαινόμενος, καί λαμπάσι πάντοθεν φλογιζόμενος, ἐπὶ κραβάτου ἀπλούμενος, σοφέ Ἀγαθάγγελε, καί ὡς ἄρτος καθαρός, ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενος, προσενήνεξαι, οὐρανίῳ Τραπέζῃ, ἱκετεύων, τοὺς ἐν πίστει σε τιμώντας, πάσης ρυσθῆναι κολάσεως.

Ραβδισμοὺς ἐκαρτέρησας, καί ἐν ξύλῳ τεινόμενος, σπαραγμοὺς ὑπήνεγκας καρτερώτατα, καί ἐπὶ τέλει τῶν ἀθλῶν σου, σοφέ Ἀγαθάγγελε, ἐκμηθεῖς τὴν κεφαλὴν, ταῖς ρανίσι τοῦ αἵματος, ὅλην ἥρδευσας, τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν ευφημούσαν, τὰς λαμπράς σου ἀριστείας, κλέος Μαρτύρων πολυάθλε.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τὴν τῶν χρόνων τετραχῶς περίοδον, θεόληπτε ἐπταπλασίασας, τυπτόμενος, ξέόμενος, ἀμείβων πόλεις καί χώρας, σταυρούμενος ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' οὔτε πύρ, οὔτε ξίφος, οὔτε μάστιγες, τό τῆς ψυχῆς σου ἔλυσαν στερέμνιον, ἔθραυσας δὲ δαιμόνων ἰσχύν, ἱερομάρτυς Κλήμη, διό πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε

Εξάρπασόν με Δέσποινα, χειρὸς τοῦ δράκοντος τοῦ βροτοκτόνου, τοῦ πολεμοῦντός με ἐν υποκρίσει, καταπιεῖν ὀλοτελῶς, σύντριψον τὰς μύλας τούτου δέομαι, καί τὰ μηχανήματα διάλυσον, ὅπως ρυσθεῖς τῶν τούτου ονύχων, μεγαλύνω τὴν δυναστείαν σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Οὐ φέρω Τέκνον βλέπειν σε, τόν τὴν ἐγρήγορσιν πάσι διδόντα, ξύλῳ ὑπνώσαντα, ὅπως τοῖς πάλαι, ἐν παραβάσεως καρπῷ ὑπνῷ ὀλεθρίῳ ἀφυπνῶσασι, θεῖαν καί σωτήριον ἐγρήγορσιν, παράσχη, ἡ Παρθένος, ἔλεγε θρηνῶδούσα, ἣν μεγαλύνομεν.

Ἀποστίχου, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δοξα... Ἦχος α'

Ἀνατολίου

Τόν θαυμαστόν ἐν ἱερεύσι, Μάρτυρα Κλήμεντα, ἡ ἐν μακρῷ τῷ χρόνῳ δοκιμὴ τῶν αἰκισμῶν, τῆς εἰς αἰὶ τῶν ἀγαθῶν ἐπιτυχεῖν, ἠξίωσε τρυφῆς, καί πλουτεῖ τὰ θεῖα, ὁ πολλοὺς πρὸς ἀγῶνας αλείψας, τῷ καθ' αὐτόν υποδείγματι, καί πείσας τὴν σάρκα, ἀνωτέρω φρονεῖν τοῦ θανάτου. Πρὸς ὃν οἱ πιστοὶ βοήσωμεν. Μεγαλομάρτυς αἰοῖδιμε, ταῖς πρὸς Χριστόν πρεσβεΐαις σου, τὰς χρονίους ἐνστάσεις, λύσον τῶν παθῶν ἡμῶν, καί ρύσαι τῶν δεινῶν ταῖς

πρεσβείαις σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Ράβδω τῆς σῆς προστασίας, Θεοκυήτορ Αγνή, τά θηριώδη πάθη, τῆς αθλίας ψυχῆς μου, απέλασον εντεύθεν, ειρηνικῶς, πρὸς ζωὴν με ἰθύνουσα, καί τή αγία με ποίμνη τῶν εκλεκτῶν, σοῦ προβάτων συναρίθμησον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Εν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ, καί τήν μακροθυμίαν, τούτου αποσκοπούσα, ἔλεγες θρηνοῦσα, Μήτηρ Αγνή, Οἱμοὶ Τέκνον γλυκύτατον! τί ταῦτα πάσχεις ἀδίκως Λόγε Θεοῦ; ἵνα σώσης τό ἀνθρώπινον.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Κλήμα οσιότητος, καί στέλεχος αθλήσεως, ἄνθος ιερῶτατον, καί καρπός ὡς θεόσδοτος, τοῖς πιστοῖς πανίερε, ἡδύτατος ἐβλάστησας, Ἀλλ' ὡς Μαρτύρων σύναθλος, καί ιεραρχῶν σύνθρονος, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, Κανὼν τῆς Οκτωήχου εἰς, καί τῶν Ἀγίων δῶω.

Κανὼν τοῦ Ἀγίου Κλήμεντος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Μέλπω τό κλήμα τῆς νοητῆς ἀμπέλου.
Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τόν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντοῦμεμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ὠδὴν, ἐβόα, ἄσωμεν».

Μετά τῆς ἄνω χορείας, ὡς Ἱερεὺς, καί ὡς Μάρτυς ἐνδοξος, τῷ Χριστῷ παρεστηκῶς, ἐκτενῶς ἱκέτευε τυχεῖν, τῆς ἐλλάμψεως τῆς σῆς, τοὺς ευφημοῦντάς σε.

Εκτεταμένους ἀγῶνας ἐπὶ τῆς γῆς, διανύσας Ὅσιε, βασιλείας οὐρανῶν, ἡξιώθης στέφανον λαβεῖν, καί αἰώνιον ζωὴν τήν ἀκατάλυτον.

Λελυτρωμένος τῷ πάθει τοῦ ἀπαθούς, διὰ πάθους ἐσπευσας, πρὸς αὐτόν ἀναδραμεῖν, μιμητῆς γενόμενος παθῶν, θεοφόρε τῶν αὐτοῦ Ἀγγέλων σύσκηνε.

Θεοτοκίον

Πεποικιλμένη τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν, Θεομήτορ ἀχραντε, τόν Θεόν τόν ἀληθῆ, ὑπὲρ νοῦν συνέλαβες ἡμῖν, τήν πηγὴν τῶν ἀγαθῶν ἀναπηγάσασα.

Κανών τού Αγίου Αγαθαγγέλου, ού ηακροστιχίς.

Τήν σήν ανυμνώ Παμμάκαρ χαίρων χάριν. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'

«Ο πατάξας Αἴγυπτον, καί Φαραώ τόν τύραννον, βυθίσας ἐν θαλάσῃ, λαόν διέσωσας δουλείας, Μωσαϊκῶς ἄδοντα, ὠδήν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται».

Τόν κλεινόν ἐν Μάρτυσι, τῶν ἀθλητῶν τό καύχημα, τόν ἀγγελον τή κλήσει, ἡγενη μένον καί τή πράξει, χαρμονικῶς σήμερον, τιμήσωμεν ἐν πίστει, καί μακαρίσωμεν.

Ἡξιώθης, Ἐνδοξε, τῆς τῶν Μαρτύρων ευκλείας, ἀθλούντα θεωρή, σας μεγαλοφρόνως ἐν τῇ Ρώμῃ, τόν ἱερόν Κλήμεντα, μεθ' οὐ σε συνελθόντες, πίστει ἡεραίρομεν.

Νεκρωθεῖς Μακάριε, παντί τῷ κόσμῳ ἔδραμες, τήν νέκρωσιν κηρύττων, τοῦ Ζωοδότου ἐν σταδίῳ, καί υποστάς βάσανα, ζωῆς ἀδιαδόχου, νύν κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον

Σαρκωθέντα Κύριον, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀφατον, ἐκύησας Παρθένε, ὄν Ἀγαθάγγελος ποθήσας, ἔξω σαρκὸς γέγονεν, ἀθλήσας παραδόξως, μεθ' οὐ ὑμνούμέν σε.

Τού ἱεράρχου

Ωδή γ'

«Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τό κέρας, τῶν Πιστῶν σου ἀγαθέ, καί στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου».

Ὡραίους ἤνεγκας καρπούς, κλήμα τῆς ζωηφόρου, χρηματίσας ἀμπέλου, καί τούτους μαρτυρικαίς, κοσμήσας μαρμαρυγαῖς, τῷ Σωτήρι, πάντων καθιέρωσας.

Τού Παύλου ὠφθης μιμητής, πάσαν τήν οἰκουμένην, διατρέχων Παμμάκαρ, βαπτίσματι θεουργῷ, καί αἵματος ραντισμῷ, ἀγιάζων, τῆς ὁμολογίας σου.

Θεοτοκίον

Οὐκ ἔστιν ἀμεμπτος ὡς σύ, πάναγνε Θεομήτορ, μόνη γάρ ἐξ αἰῶνος, τόν Θεόν τόν ἀληθῆ, καί πάντων Δημιουργόν, Θεόν Λόγον, Πάναγνε ἐκύησας.

Τού Μάρτυρος

Εστερεώθη ἡ καρδιά μου

Ὑμνολογῷ σου τοὺς ἀπείρους παμμάκαρ πόνους, τάς στρεβλώσεις καί τάς πολλές αἰκίσεις, τήν ἀνδρείαν, τοὺς ξεσμούς, καί τόν θάνατον, δι' ὧν ἡξιώθης, ζωῆς Ἀγαθάγγελε.

Μετά μυρίους αικισμούς σε καί αλγηδόνας, ραβδισμούς τε καί ξέσεις
Αθλοφόρε, υποβρύχιος θαλάσσης, δέδοσαι ένδοξε, εξ ής ο τών όλων,
Δημιουργός σε ερρύσατο.

Νεανικώς τε καί ανδρείως γενναίε Μάρτυς, πυρακτώσεις υπήνεγκας τών
ήλων, καιομένης τής σαρκός, καί άνωθεν δρόσον δεχομένης, υπομονής
Αγαθάγγελε.

Θεοτοκίον

Ωπαραδόξου μυστηρίου! πώς η Παρθένος, πλατυτέρα τών ουρανών εδείχθη,
εν νηδυί τόν απεριόριστον, αστενοχωρήτως χωρήσασα.

Ο Ειρμός

«Εστερεώθη η καρδιά μου εν Κυρίω, υψώθη κέρας μου εν Θεώ μου,
επλατύνθη επ' εχθρούς μου τό στόμα μου, ευφράνθην εν σωτηρίω σου».

Κάθισμα τού Κλήμεντος

Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τού μαρτυρίου αληθώς τή δρεπάνη, κατατεμνόμενος σοφέ Ιεράρχα, ως
καρποφόρος άμπελος εξήνθησας, βότρυας περκάζοντας, καί σταλάζοντας
γλεύκος, θείας επιγνώσεως, καί αθλήσεως Πάτερ, εξ ών μετέχων πάς τις
ευσεβώς, καταγλυκαίνει ψυχής αισθητήρια.

Δόξα... τού Αγαθαγγέλου

Επεφάνης σήμεραν

Αγαθόν σε Άγγελον γεγεννημένον, θεοσδότοις λάμπεσιν, ανευφημούντες
ευσεβώς, επιτελούμεν τήν μνήμην σου, κλέος Μαρτύρων, σοφέ Αγαθάγγελε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Προστασία άμαχε τών θλιβομένων, καί πρεσβεία έτοιμε, τών απορούντων εν
δεινοίς, από κινδύνων με λύτρωσαι, μή με παρίδης, η πάντων αντίληψις.

Η Σταυροθεοτοκίον

Επί ξύλου βλέπουσα αναρτηθέντα, τόν Υιόν σου Πάναγνε, σπλάγχνα μητρώα
μητρικώς, σπαρασσομένη εκραύγαζες. Οίμοι! πώς έδυς, τό φώς μου τό
άχρονον.

Τού Ιεραρχου

Ωδή δ'

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς,
μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Κυκλώσας άπασαν, τήν γήν εξέτεινας, τών αγώνων τό κλήμα αθλητικήν,
στάζον αγαλλίασιν, καί ευωδίας γλυκασμόν, Αθλοφόρε παμμακάριστε.

Λειμώνα θέοντες, τής σής αθλήσεως, ιαμάτων τά άνθη μάκαρ τών σών,
Ένδοξε δρεπόμεθα, καί ποικιλία θαυμάτων, τάς αισθήσεις κατευφραίνομεν.

Ημέρας γέγονας, υιός θαυμάσιε, καί φωτός ανεσπέρου διηνεκώς,
περιαυγαζομενος, τώ Τρισηλίω φωτισμώ, καί τή αίγλη τού κηρύγματος.

Θεοτοκίον

Μαρία Πάναγνε, η καθαρώτατον, γενομένη χωρίον χωρητικόν, θείας
ενοικήσεως, τόν ψυχικόν μου μολυσμόν, καί τόν ρύπον εξαφάνισον.

Τού Μάρτυρος

Εισακήκοα ο Θεός

Πολυώδυνα ενεγκών, βασάνων είδη γενναίε Μάρτυς, σύν τώ θείω χαίρων
Κλήμεντι, ταίς ροαίς τού αίματος, πάσαν τήν γήν θεόφρον ηγίασας.

Ανηρτήθης ως ο Χριστός, επί τού ξύλου καί κατεξάνθης, τάς πλευράς σιδήρω
ένδοξε, καταπλήξας άπαντας, υπομονή σοφέ Αγαθάγγελε.

Μεγαλύνοντες τόν Χριστόν, φρουράν κατώκουν οι Αθλοφόροι, ως φρουροί
θείων προστάξεων, Κλήμης ο πανάριστος, καί Αγαθάγγελος ο αοίδιμος.

Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε αεί, Θεοκυήτορ ευλογημένη, δι' ής δόξης ηξιώθημεν, καί τόν
πρίν Παράδεισον, όν απωλέσαμεν απελάβομεν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ε

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τάς τών ορθριζοντων σοι ψυχάς, πόθω
Καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν άντως Θεόν, εκ ζόφου τών
πταισμάτων ανακαλούμενον».

Αικίσεις πάνσοφε καρτερών, τάς πολυχρονίους καί μακροτάτας, πολύαθλος
πέφνηας, νύν δέ τής αφθάρτου μακαριότητος, τρυφήν κατεκληρώσω
διαιωνίζουσιν.

Τήν πίστιν άγκυραν ασφαλή, ως καί τήν ελπίδα καί τήν αγάπην, θεμέλιον
θέμενος, τή σεπτή Τριάδι σαυτόν ανέθηκας, ναόν ηγιασμένον Πάτερ
πανόλβιε.

Η θεοκόσμητος ξυρωνίς, η διαφανής ηγωνισμένη, αθλήσεως στάδιον,
επιλαβομένη τής αιωνίου ζωής, Αγγέλοις συγχορεύει καί συναγάλλεται.

Θεοτοκίον

Σώσαι βουλόμενος εκ φθοράς, τήν καταφθαρείσαν φύσιν, τών ανθρώπων ο
Κτίστης καί Κύριος, μήτραν αγνισθείσαν Αγίω Πνεύματι, οικήσας απορρήτως
ανεμορφώσατο.

Τού Μάρτυρος

Ὅρθρον φαεινόν ημίν

Ἀνθραξι πυρούμενοι, ἀγαπήσεως τοῦ Πανουργοῦ, ἐν ἀσβέστῳ πυρωθείση ἐβλήθητε, καλλίνικοι Μάρτυρες.

Κόσμος ωραιότατος, ἀνεδείχθητε τῶν Ἀθλητῶν, ἀφαιρούμενοι δοράν τήν τοῦ σώματος, ἀήττητοι Μάρτυρες.

Ἀπλωθεῖς εἰς κράβατον, καί οππώμενος ἐν τῇ πυρά, Ἀγαθάγγελε Ἀγγέλου ἐξέπληξας, ὀρώντας τοὺς ἄθλους σου.

Θεοτοκίον

Ρυομένη φάνηθι, Ἀπειρόγαμε πάντας ἡμᾶς, πειρασμῶν τε καί κινδύνων καί θλίψεων, τοὺς πόθῳ υμνούντάς σε.

Τοῦ ἱεράρχου

Ὡδή ς'

«Τοῦ βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδῳ, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι, Ἀνάγαγε, ἐκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Νομίμως ἀθλήσαντες, τοὺς στεφάνους ἐκ χειρός, ζωαρχικῆς ἐδέξασθε, χαρισμάτων ποικίλων διανομήν, καί χάριν ἰάσεων, τῶν πιστῶν θεραπεύειν τὰ νοσήματα.

Ὁ βίος ὁ ἐνθεός, τῶν ἀγώνων ἡ τριβή, τῶν αἰκισμῶν ἡ ἐνστασις, εὐπρεπείας στεφάνωμα μυστικόν, καί κάλλους διάδημα, καί στολή ἀφθαρσίας σοι γεγόνασιν.

Θεοτοκίον

Ἡ Πάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκούσα τοῖς βροτοῖς, τόν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τόν ἄστατον καί δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καί γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Τοῦ Μάρτυρος

Εν πελάγει τοῦ βίου

Χαριστήριον αἶνον Θεῷ προσήξας, θεόφρον Ἀθλητά, ἐν τῇ καμίνῳ ἐμβληθεῖς, ὡς πάλαι οἱ αἰχμάλωτοι Παῖδες, καί δρόσον δεχόμενος, Ἀγαθάγγελε οὐρανόθεν.

Ἀγαθαῖς ἀγγελίαις ταῖς δι' Ἀγγέλων, νευρούμενος τόν νούν, τοὺς αἰκισμούς τε καί ἀλγηδόνας, ὥσπερ πάσχοντος ἄλλου, ραδίως υπήνεγκας, Ἀγαθάγγελε γενναιόφρον.

Ἱεράν ξυνωρίδα ὑμᾶς ὁ πλάνος, θεασάμενος σοφοί, δεσμοῖς συνθλίβει, καί

ποιναίς συγκόπτει, καί φρουραίς κατακλείει καί γέλωτα ώφλησε, τή ατρέπτω υμών ενστάσει.

Θεοτοκίον

Ραθυμίαν ύπνου θανατηφόρου, απάλλαξον Αγνή, καί πρός ενθέους, γρηγορείν με ύμνους, καί καλās εργασίας, ενίσχυσον Δέσποινα, ίνα πόθω υμνολογώ σε.

Ο Ειρμός

«Εν πελάγει τού βίου ταίς πράξεσί μου, κατήλθον εις βυθόν, αλλ' ως εκ κήτους. Ιωνάς ούτω βοώ σοι. Εκ βυθού τών κακών μου, ανάγαγε δέομαι, Υιέ τού Θεού καί Λόγε».

Κοντάκιον Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Τῆς αμπέλου γέγονας, τίμιον κλήμα, τού Χριστού πανεύφημε, Κλήμη πολυάθλος οφθείς, σύν τοίς συνάθλοις τε έκραζες, Χριστέ, Μαρτύρων φαιδρόν αγαλλίαμα.

Ο Οίκος

Υιός φωτός αναδειχθείς, Θεού συγκληρονόμος, ως Ηλιού ο θείος, τόν Αχαάβ ήλεγξεν, ούτω καί συ, Κλήμη σοφέ, Βασιλείς ανόμους, καί Τυράννους απηνείς, Ελλήνων τούς πρωτεύοντας, εν λόγω καί αληθεία ενίκησας, καί προσάγεις θύμα τώ Κυρίω νύν τά πλήθη τών εις Χριστόν πιστευσάντων. Διό κοινωνόν τῆς σῆς μαρτυρίας Αγαθάγγελον ευρών, πόλεις εναθλών συνώδευσας φαιδρώς κραυγάζων, Χριστέ, Μαρτύρων φαιδρόν αγαλλίαμα.

Συναξαριον

Τῇ ΚΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Κλήμεντος, Επισκόπου. Αγκύρας, καί τού Αγίου Μάρτυρος Αγαθαγγέλου.

Στίχοι

- Αγαθαγγέλου καί Κλήμεντος αιμάτων,
- Τό τού ξίφους δίψαιμον επλήσθη στόμα.
- Εικάδι δ' ετμήθητε τρίτη, Αγαθάγγελε, Κλήμη.

Τῇ αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Ευσεβίου.

Στίχοι

- Δεύρο πρός ημάς εις τά τερπνά τού πόλου,
- Ευσεβίω λέγουσιν οι τερπνοί Νόες.

Τῇ αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Μαϋσιμά τού Σύρου.

Στίχοι

- Γλώσσαις λαλών πρίν Μαϋσιμάς τών Σύρων,
- Γλώσσαις, λαλεί νύν, Αγγέλων πρός Αγγέλους.

Τῇ αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Σαλαμάνου τού ησυχαστού.

Στίχοι

- Οίχη χαμερπούς καί χαμαιζήλου βίου,
- Υψηλέ πράξει καί λόγω Σαλαμάνη.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι δύο Μάρτυρες οι εν τώ Παρίω λάκκω εμβληθέντες τελειούνται.

Στίχοι

- Ένδον βόθρου χωρούσι Μάρτυρες δύο,
- Θείου πόθου βάλλοντος έξω τόν φόβον.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ζ'

«Οι Παῖδες εν Βαβυλώνι, καμίνου φλόγα ουκ έπτηξαν, αλλ' εν μέσω φλογός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών».

Τή αίγλη τού Μαρτυρίου, τήν οικουμένην εφαιδρυνας, αναμέλπων Χριστώ διανοίας, καί ψυχής καθαρότητι. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Η τών σών κατορθωμάτων, ιερωτάτη πανήγυρις, ουρανίω φωτί λαμπομένη, καταυγάζει τούς κρίζοντας. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Σοφίας τής υπερσόφου, Παρθένε Μήτηρ γεγένησαι, τής τά πάντα σοφώς κυβερνώσης, φυσική αγαθότητι. Ευλογημένος Πάναγνε, ο καρπός τής κοιτίας σου.

Τού Μάρτυρος

Μή παραδώης ημάς

Όσπερ οι δύο αεί φωστήρες, φαιδρώς τήν Εκκλησίαν, φωτίζουνσι πλουσίως άθλων λαμπρότητι, σύν Αγαθαγγέλω ο μέγας Κλήμης σκοτασμόν λύοντες πονηρών απιστίας εχθρών, ούς ευφημήσωμεν μεγαλοφώνως.

Νεανικώς τούς ξεσμούς υπέστης, καί πάσας τρικυμίας, τών ανυποίστων πόνων σαρκός σου τραύμασιν, εχθρούς τραυματίζων τούς αοράτους, αθλητά ένδοξε, τών παθών τού Χριστού κοινωνέ, Αγγέλων σύσκηνε, Μαρτύρων κλέος.

Χαίρων υπέστης σοφέ, μολύβδου βαρείας πυρακτώσεις, κατά τής θείας κάρας επενεχθείσας σου, καί Καταφλεγούσας ταύτην διόλου, ώσπερ τις

άσαρκος, Αγαθάγγελε στρατιώτα Χριστού, όθεν πίστει σε δοξολογούμεν.

Θεοτοκίον

Ανερμηνεύτου λόγω, μετέσχες Παρθένε μυστηρίου, Θεόν τόν εν πάσιν όντα
αχώρητον, αστενοχωρήτως χωρείς καί τίκεις, καί μαζοίς έθρεψας,
βουληθέντα οικτειρήσαι ημάς, τούς Θεοτόκον σε ομολογούντας.

Τού Ιεράρχου

Ωδή η'

«Νόμων Πατρώων οι μακαριστοί, εν Βαβυλώνι Νέοι προκινδυνεύοντες,
βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγής αλογίστου, καί συνημμένοι, ώ ουκ
εχωνεύθησαν πυρί, τού κρατούντος επάξιον, ανέμελπον τόν ύμνον. Τόν
Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Αναφανέντες φαινότατοι, επί τής γής φωστήρες κατελαμπρύνατε, τό
στερέωμα Πανόβλιοι, τής σεπτής Εκκλησίας, εν ουρανοίς δέ, φέγγει τής
αθλήσεως υμών, πρωτοτόκων πανήγυριν ευφραίνετε βοώντες. Τόν Κύριον
υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Μετ' ευφροσύνης τήν χαρμόσουνον, τών σών αγώνων μνήμην νύν
εορτάζομεν, ώς γάρ άσαρκος υπέμεινας αικισμών Τρικυμίας, αλλ' αντί
τούτων, διαιωνίζουσιν τρυφήν επαξίως απείληφας, αντίδοσιν πλουσίαν. Τόν
Κύριον υμνείτε κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Πεποικιλμένην καί υπέρλαμπρον, καταστολήν σύ δόξης αμφιασάμενος, αντί
Πνεύματος Πανόβλιε, χαλεπής ακηδίας, αντί βασάνων, τήν Αγγελικήν
διαγωγήν, αντηλλάξω λαβόμενος, ζωής τής αιδίου. Τόν Κύριον υμνείτε
κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Εξ αιδίου τώ Γεννήτορι, ο συνυπάρχων Λόγος καί συννοούμενος, επί τέλει
τών αιώνων δέ, σαρκωθείς εκ Παρθένου, τήν τών ανθρώπων, πάσαν
εθεούργησε μορφήν, εαυτώ καθ' υπόστασιν, ασυγχύτως ενώσας. Τόν Κύριον
υμνείτε βοώντων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Μάρτυρος

Τά σύμπαντα Δέσποτα

Ρανίσιν αιμάτων σου, πύρ αποσβέσας αθεΐας, ήρδευσας Πανεύφημε,
Χριστού τήν Εκκλησίαν, πίστει αναθάλλουσιν, καί ευφημούσαν αξίως, τούς
μεγίστους σου πόνους, τά παλαίσματα, τάς λαμπράς αριστείας, απαύστως
σοφέ Αγαθάγγελε.

Ίσους εκομίσαντο, τής νίκης τούς στεφάνους, Κλήμης ο πανάριστος, καί
Αγαθάγγελος, όθεν, εν υψίστοις τώ πάντων βασιλεύοντι παρεστώντες,
προστάται καί ρύσται ημών χρηματίζουσιν, ευλογούντες υμνούντες

απαύστως τόν Κύριον.

Νέους εκμιμούμενος, τούς κατασβέσαντας τήν φλόγα, τό πύρ ὥσπερ ἄσαρκος, υπήλθες αθλοφόρε, ζήλω πυρακτούμενος τῆς τοῦ Κυρίου αγάπης, καί θερμῶς ανεβόας Αγαθάγγελε. Ευλογεῖτε τά ἔργα Κυρίου, απαύστως τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ισχυράν παράκλησιν, καί ακαταίσχυντον ελπίδα, τείχος απροσμάχητον, καί θείαν προστασίαν, ο λαός σου ἔχει σε, ο σέ δοξάζων Παρθένε, καί σωζόμενος, κράζει εμμελέστατα. Ευλογεῖτε τά ἔργα Κυρίου, απαύστως τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Τά σύμπαντα Δέσποτα, τή σή σοφία συνεστήσω, γῆς δέ πάλιν ἡδρασας, ὡς οἶδας τόν πυθμένα, τή βάσει πηξάμενος ἐπὶ υδάτων ἀπείρων, διό πάντες βοῶμεν αναμέλποντες. Ευλογεῖτε πάντα τά ἔργα Κυρίου, απαύστως τόν Κύριον».

Τού Ιεράρχου

Ωδή θ'

«Θεόν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμά Ἀγγέλων ἀτενίσαι τά τάγματα, διὰ σοῦ δέ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς, σέ μακαρίζομεν».

Λουτρῷ τοῦ φωτοειδούς βαπτίσματος, τελειωθεῖς, καί τῆς ιερωσύνης τῷ χαρίσματι, καί Μαρτύρων αἵματι λουσάμενος, ὅλος πεφωτισμένος, χαίρων ἀνέδραμες, πρὸς τὰς οὐρανίους στρατιάς θεομακάριστε.

Ο τῶν ἁγίων Μαρτύρων στέφανος, Λόγος Θεοῦ στεφάνῳ τῶν χαρίτων ἐκόσμησε, σὴν ἁγίαν κορυφήν θεσπέσιε, ο τῆς δικαιοσύνης, ἄδυτος Ἥλιος, δι' ὃν τούς ἀγῶνας τούς μακροῦς, χαίρων υπέμεινας.

Θεοτοκίον

Υἱός καί Λόγος Θεοῦ ο ἀναρχος, σωματωθεῖς, υἱός καί τῆς Παρθένου γεγέννηται, εὐδοκία τοῦ Πατρός καί Πνεύματος, θείου τῇ συνεργείᾳ, ὅθεν ἀνέπλασε, τήν καταφθαρείσάν μου μορφήν, ὡς παντοδύναμος.

Τού Μάρτυρος

Εποίησε κράτος

Ὡς ζεύγος ὡραῖον, Αγαθάγγελος ομοῦ, ο ἑνδοξος καί Κλήμης ο γενναῖος, φανέντες μαρτυρικάς, ἐλαμπρύνθησαν στολαῖς, καί νῦν στεφανηφόροι τῷ Θεῷ, καί Βασιλεῖ τῶν ὅλων, εὐκλεῶς παρίστανται, σὺν τοῖς Ἀσωμάτοις.

Σαρκός οὐκ ἐφείσω, ὁμιλούσης χαλεποῖς, ἐν πλείοσι καιροῖς κολαστηρίοις, ἐφέσει τῶν ἀγαθῶν, ὧν ἠτοίμασε Θεός, τοῖς θείοις θεράπουσιν αὐτοῦ, μεθ'

ών περιπολεύεις, Μάρτυς Αγαθάγγελε, χαίρων εις αιώνας.

Η γή εορτάζει, καί χορεύει ουρανός, αγάλλονται χοροί τών Ασωμάτων, καί καρδίαί τών πιστών, ευσεβώς δοξάζουσι, τήν μνήμην σου σήμερον σοφέ, εν ή τούς σέ τιμώντας, σώζε ταίς πρεσβείαις σου, πάσης επηρείας.

Θεοτοκίον

Φωτίζεις τόν κόσμον, ανατείλασα τό φώς Πανάμωμε, τό λάμπαν πρό αιώνων, εκ τού Πατρός υπέρ νούν, διά τούτό σοι βοώ. Τό σκότος απέλασον Αγνή, εκ τής εμής καρδίας, τών ατάκτων λογισμών, όπως ανυμνώ σε.

Ο Ειρμός

«Εποίησε κράτος, εν βραχίονι αυτού, καθείλε γάρ δυνάστας από θρόνων, καί ύψωσε ταπεινούς, ο Θεός τού Ισραήλ, εν οίς επεσκέψατο ημάς, Ανατολή εξ ύψους, καί Κατεύθυνεν ημάς, εις οδόν ειρήνης».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Ως Παύλος ο Απόστολος, τήν γήν κυκλώσας άπασαν, καί τών μακρών σου αγώνων, εκτείνας Κλήμη τό κλήμα, τή έλικι τής Πίστεως, ζωγρείς τόν Αγαθάγγελον, συγκοινωνόν σοι Μάρτυρα, τής αγαθής αγγελίας, επώνυμον αθλοφόρον.

Θεοτοκίον όμοιον

Ως ούσα καθαρώτατον, δοχείον Θεονύμφευτε, τής τών παθών με αχλύος, δείξον ελεύθερον Κόρη, βρυγμού οδοντων σκώληκος, καί τού πυρός εξάρπασον, τού αιωνίου Δέσποινα, όπως εν Πίστει υμνώ σε, ευλογημένη Μαρία.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Ξένης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Μεταναστεύουσα πρώην, τή διαθέσει Σεμνή, καί βεβαιούσα έργω, τό κριθέν σοι εννοία, εξήλθες τής ματαίας τών ηδονών, μακαρία λειότητος, καί αρετών τή τραχεία ευθυδρομείς, αναβάσει ξενιτεύουσα.

Εν τώ λιμένι τού θείου, προσορμισθείσα ισθμού, διαπεράς κυμάτων, τών τού κόσμου τόν σάλον, ψυχής δέ σου τό πλοίον, όλον σεμνή, αδιάκλυστον

φέρουσα, ἐξ ἡδονῶν τὰς πικρίας τῶν μυστικῶν, ἀγωγίμων μένεις ἐμπλεως.

Θεοπρεπεῖ τῇ μιμήσει, σύ ξενιτεύσασα, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐξ ἄνω, πρὸς ἡμᾶς κατελθόντος, υψῶσαι τοὺς πεσόντας, μένεις σοφῇ, συγγενέσι μὲν ἀγνωστος, ἀλλ' εὐσεβέσι γνωστῇ, ὡς πρὸς τὸν Θεόν, Ξένη Πάντοτε πρεσβεύουσα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δεδοξασμένη υπάρχεις, ἐν γενεαῖς γενεῶν, Παρθενομήτορ Κόρη, Θεοτόκε Μαρία, τοῦ κόσμου προστασία, τεκούσα σαρκί, τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνάρχου Πατρός, καί συναϊδίον Πνευματι αληθῶς, ὃν ἰκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Αναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Υἱόν, ἡ ἄμωμος Παρθένος, θρηνωδούσα ἐβόα. Γλυκύτατόν μου τέκνον, τί τό καινόν, καί παράδοξον θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ δρακί, ἐπὶ ξύλου προσηλώθης σαρκί;

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Εν σοί Μήτηρ ἀκριβῶς διεσώθη τό κατ' εἰκόνα, λαβούσα γάρ τὸν σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καί πράπτουσα ἐδίδασκες, υπερорάν μεν σαρκός, παρέρχεται γάρ, ἐπιμελείσθαι δέ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου, διό καί μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Οσία Ξένη τό Πνεύμά σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ δύο Κανόνες τῆς Οκτωήχου καί τῆς Ἀγλίας εἰς.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

«Ἄσμα ἀναπέμψωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ ἐκ δουλείας, ὠδὴν ἐπινίκιον, ἄδοντες καί βοῶντες. Ἄσωμέν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη».

Ξένον ὄντα πάσης ἀρετῆς, καί μακρυνθέντα πράξεσιν, ἀπὸ Θεοῦ ἀτόποις, οἰκείωσόν με τούτῳ, εὐχαῖς εὐπροσδέκτοις σου, Ξένη σεμνὴ Οσία, σοῦ τὸν ξένον βίον ευφημοῦντα.

Πύρ σε ἀναφλέξαν νοητόν, ὡς ὕλην εὐκατάπρηστον, τὴν κοσμικὴν ἀπάτην, καί σαρκικόν μνηστήρα, ἀρνήσασθαι ἔπεισε, γνώμη ἀνδρειοτάτη, καί Κυρίῳ ἀγνώως μνηστευθῆναι.

Ξένην ἐννοήσασα ζωὴν, ἐν οὐρανοῖς τὴν μένουσαν, καί μὴ παρεχοκλήσιν ὡς τὴν πράξιν, μένην, τὴν ἡμείψω καί ἔδραμες, ἔλαφος ὡς διψῶσα, ἀθανάτου κατ' ἶχνος μνηστήρος.

Θεοτοκίον

Ὑμνοῖς τὴν πανάχραντον πιστοί, Μαρίαν ευφημήσωμεν, τὴν Θεομήτορα, τὴν κεχαριτωμένην, τὴν σκέπην τὴν ἐνθεον, τὸν εὐδίον λιμένα, τὴν τῶν πάντων πιστῶν σωτηρίαν.

Ωδή γ'

«Ο στερεώσας λόγω τούς ουρανοὺς, καὶ τὴν γῆν ἐδράσας ἐπὶ υδάτων πολλῶν, στερέωσόν με πρὸς ὕμνον, καὶ δοξολογίαν σου Κύριε».

Κατακρατήσας ἔρως ο θεϊκός, τῆς αγνῆς ψυχῆς σου, λήθην λαμβάνειν σε, τῶν τῆς ἀσκήσεως πόνων ἐπέισε, Σεμνή καὶ τῆς φύσεως.

Τοῦ ἀθανάτου μνηστήρος καλλοναίς, ἠδομένη κάλλη σαρκὸς ἐμάρανας, καὶ ὠφθης, ωραιότητι, θεῖον πρὸς νυμφῶνα σκηνώσασα.

Κεχρυσωμένας πτέρυγας ἀρετῶν κτησαμένη ὕψος πρὸς ουράνιον, ἐπέτασας Μακαρία, ὡς περιστερά ἀδιάφθορος.

Θεοτοκίον

Ἡ φωτεινὴ νεφέλη τοῦ νοητοῦ, καὶ φαιδρὸς Ἡλίου τοῦ ἀνατείλαντος, ἐκ τῆς γαστρὸς σου Παρθένε, φώτισον τὰς ψυχὰς τῶν υμνούντων σε.

Ὁ Εἰρμός

«Ο στερεώσας λόγω τούς ουρανοὺς, καὶ τὴν γῆν ἐδράσας ἐπὶ υδάτων πολλῶν, στερέωσόν με πρὸς ὕμνον, καὶ δοξολογίαν σου Κύριε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τόν δι' οἶκτον οφθέντα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀγαπήσασα Λόγον Θεοῦ Πατρός, αὐτῷ ἠκολούθησας, ὡς νυμῖω Πανόλβιε, καὶ φθαρτὸν νυμφίον, προθύμως κατέλιπες, καὶ ἐνεγκαμένην, καὶ πλούτον ἐπίκηρον, ὅθεν ἐπὶ ξένης, φερωνύμως βιούσα, τὰ πάθη ἐνέκρωσας, καὶ τῶν ζώντων ἀπειλήφας, κληρουχίαν θεόπνευστε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν Ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον, ὁμοιον

Πειρασμοῖς πολυτρόποις περιπεσών, ἐξ ἐχθρῶν σοροάτων καὶ ορατῶν, τῷ σάλῳ σθένεχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου, καὶ ὡς θερμὴ ἀντιλήψει, καὶ σκέπη μου ἀχραντε, τῷ λιμένι προστρέχω, τῆς σῆς ἀγαθότητος, ὅθεν Παναγία, τόν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀσπύρως ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων σου, τῶν ἀπαύστως υμνούντων σε, Θεοτόκε πανάχραντε, πρεσβεύουσα αὐτῷ ἐκτενῶς, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἀξίως, τόν Πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἀμνάς θωρούσα, ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβούσα, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ωδή δ'

«Εξ όρους κατασκίου, Λόγε ο Προφήτης, τής μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτικώς κατενόησε καί εν φόβω, εδοξολόγει σου τήν δύναμιν».

Προίκα τώ Χριστώ προσήξας τήν αγνείαν, νέκρωσιν μελών, καί πόνους εγκρατείας, καί αντεδέξω ουράνιον βασιλείαν, καί αιωνίζουσιν απόλαυσιν.

Βρέχουσα στρωμνήν, τοίς δάκρυσιν Οσία, καί μετά σποδού, εσθίουσα τόν άρτον, τής παρακλήσεως έτυχες τής αγήρω, καί Παραδείσου απολαύσεως.

Τύπον σεαυτήν, καλών παρεχομένη, είλκυσας πολλές, ψυχάς εις σωτηρίαν, απορραγείσας τού κόσμου τής προσπαθείας, Ξένη θεόφρον αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Χαίροις παρ' ημών, Αγία Θεοτόκε, χάιρε η χαράν, κυήσασα τώ κόσμω, χάιρε η μόνη αντίληψις τών ανθρώπων, ευλογημένη Θεοτόκε αγνή.

Ωδή ε'

«Τόν ζόφον τής ψυχής μου διασκέδασον, φωτοδότα Χριστέ ο Θεός, τό αρχέγονον σκότος διώξας τής αβύσσου, καί δώρησαί μοι τό φώς τών προσταγμάτων σου Λόγε, ίνα ορθρίζων δοξάζω σε».

Ως δάμαλις ποθούσα, τού ποιμένος τό θείον κάλλος εκραύγαζες. Πού νύν ποιμαίνεις Νυμφίε; πού κοιτάζη ειπέ μοι; επιποθώ σου ιδείν, τήν υπερβάλλουσιν θέαν, καί φλέγομαι πάντοθεν.

Εράσμιον τό κάλλος, τό εμόν βοά ο Νυμφίος, ζητούσα Σεμνή, ταίς αρεταίς λαμπρυνθείσα, εις ουρανούς με σκόπει, εκεί ποιμαίνω εγώ, καί τά εμά προσκαλούμαι, εκάστοτε θρέμματα.

Τρυγών ωραιοτάτη, χελιδών λαμπροτάτη, καί νοητή αηδών, τών ιξευτών διαδράσα, τών νοητών παγίδας, εδείχθης Ξένη σεμνή, καί εναπόθετον κάλλος, Χριστού αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Αμήτορα τών άνω, επ' εσχάτων τοίς κάτω τίκτεις απάτορα, ουσιωθέντα Παρθένε, τό η μέτερον όλον, δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν, όν εκδυσώπει σωθήναι, φθοράς τούς υμνούντάς σε.

Ωδή ς'

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομί μου, καί εκ βυθού τών Κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Τήν ξένην σου βιοτήν, καί υπέρ ανθρωπον άσκησιν, δοξάζων ο διά σέ, ξεनिτεύσας ένδοξε, σημείοις καί τέρασι, παραδόξοις, όντως σέ Οσία

κατεκόσμησε.

Τόν ξενωθέντα μακράν, τών εντολών τού Θεού ημών, οικείωσόν με ταίς σαίς,
Οσία δέήσεσι, καί ξένον με ποιήσον, τής δεινής γεέννης, καί παθών
συνεχόντων με.

Τώ κύκλω τών αρετών, καταστεφθείσα ανέδραμες, πρὸς ὃν επόθεις Χριστόν,
κύκλου δι' αστέρων σε, υπέρ νούν μηνύοντος, τοίς εγγύς καί πόρρω,
ξενοτρόπως Ξένη ένδοξε.

Θεοτοκίον

Ο νώτοις χερουβικοίς απεριγράπτως καθήμενος, περιγραπτός εν τή σή,
κοιλία ενωκησε, σαρκί ου θεότητι, καί εκ σου προήλθε, διασώζων τό
ανθρώπινον.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών,
ανάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής
σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος β' Τοίς τών αιμάτων σου

Τό σόν ξενότροπον Ξένη μνημόσουνον, επιτελούντες οι πόθω τιμώντές σε,
υμνούμεν Χριστόν τόν εν άπασι, σοί παρέχοντα ισχύν τών ιάσεων, ὃν
πάντοτε δυσώπει, υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Ίλεων Ξένη, τόν ξενοτρόπως εκ Παρθένου τεχθέντα, εκδυσώπει Χριστόν ημίν
γενέσθαι Αοίδιμε, τοίς κατά χρέος σοι προσφοιτώσιν εκ ψυχής καί καρδίας
καθαρωτάτης, καί ευσεβώς τήν σήν μνήμην υμνήσαι σπουδάζουσιν, ήν πάσαι
τών ουρανών αι Δυνάμεις αξίως ετίμησαν, ως φωτοφόρον καί άμωμον καί
αγίαν πανήγυριν, Ένδοξε, πρεσβεύουσα απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Συναξάριον

Τή ΚΔ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας Μητρός ημών Ξένης καί τών
δύω αυτής θεραπαινίδων.

Στίχοι

Αποξενούται τούδε τού βίου Ξένη,
Ού ζώσα καί πρίν, ως αληθώς ήν ξένη.
Θνήσκουσιν άμφω τής Ξένης αι δουλίδες,
Ου τών εκείνης αρετών ούσαι ξέναι.
Εικάδι ουρανού εις ξενίην Ξένη ήλθε Τετάρτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Παύλου Πausιρίου καί
Θεοδοτίωνος, τών αυταδέλφων.

Στίχοι

Πausίριον καί Παύλον άμφω συγγόνους,
Ποτάμιος ρούς καί συνάθλους δεικνύει.

Ιδού τράχηλος ελθέτω δὴ τό ξίφος,
Θεὸν ποθὼν ἐκραζε Θεοδοτίων.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βαβύλα, τοῦ ἐν Σικελίᾳ,
καὶ Τιμοθέου καὶ Ἀγαπίου τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μακεδονίου.

Στίχοι

Μονῶν ἀπείρων πατρικῆς σῆς οἰκίας,
Μακεδόνιος Χριστέ λαμβάνει μίαν.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου Ὁσιομάρτυρος
Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ερμογένους καὶ Μηνά, καὶ
τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φίλωνος, Ἐπισκόπου γενομένου τοῦ Καλπασίου, καὶ
Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φιλίππου Πρεσβυτέρου, καὶ τοῦ Ἁγίου
Μάρτυρος Βαρσίμου, καὶ τῶν δύο αὐτοῦ ἀδελφῶν.

Στίχοι

Τοὺς τρεῖς Ἀδελφούς θεῖος εἰς συσχῶν πόθος,
Θεῖον ποθεῖν ἐπειθεν ἐκ ξίφους τέλος.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Ἑλλάδιος ὁ Κομενταρήσιος ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

Υπὸ ξίφος θεῖς Ἑλλάδιος αὐχένα,
Ἑλληνικῆς ἐπαρσιν ἤσχυνε πλάνης.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Ὁσιος Ζωσιμάς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

Τίς τοὺς μακροὺς σου Ζωσιμά φράσει πόνους;
Καὶ τίς θανόντος τῶν πόνων σου τά στέφη;

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ
Ἰωάννου, πλησίον τοῦ τάφου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

«Ὁ τοὺς Παῖδας δροσίσας ἐν καμίνῳ, καὶ παρθένον φυλάξας μετὰ τόκον, τὴν
σέ τεκούσαν, εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Τοῖς σπαργάνοις ἡ Ρώμη ἐκκαυχάται, ἡ δὲ Μύλασσα πλέον τοῖς λειψάνοις, ἐξ
ὧν πηγάζεις θαύματα, τοῖς πιστοῖς Θεονύμφευτε.

Ποταμός ἀνεδείχθης ἱαμάτων, παθὴ μάτων θαλάσσης κατακλύζων, τῶν

μελωδούντων άσμασι, τόν Θεόν τών Πατέρων ημών.

Κατεκοίμισας πάθη ψυχοφθόρα, εν πολλαίς αγρυπνίαις Μακαρία, καί τόν δικαίοις ύπνον ύπνωσας, υπέρ τού κόσμου πρεσβεύουσα.

Θεοτοκίον

Τόν εκ σου σαρκωθέντα υπέρ λόγον, δυσωπούσα μή παύση Θεοτόκε, εκ τών παγίδων ρύσασθαι, τού εχθρού τάς ψυχάς ημών.

Ωδή η'

«Ο στεγάζων εν ύδασι, τά υπερώα αυτού, ο τιθείς θαλάσση όριον ψάμμον, καί συνέχων τό πάν, σέ υμνεί ήλιος, σέ δοξάζει σελήνη, σοί προσφέρει ύμνον πάσα κτίσις, τώ Δημιουργώ, καί Κτίστη εις τούς αιώνας».

Αρμοσθείσα γέγραπται, ενί ανδρί τώ Χριστώ, τώ ωραίω κάλλει πάσαν ιδέαν, αρετών ευσεβώς, ήσκησας Ένδοξε, καί πρός θάλαμον θείον, εισωκίσθης προίκα δεξαμένη, χάριν ιαμάτων, εις πάντας τούς αιώνας.

Η ψυχή μου οπίσω σου, προσεκολλήθη Χριστέ, ανεβόας πόθω, ως γή διψώσα, ισέ τό ύδωρ τό ζών, εκζητώ Κύριε, σοί τούς όμβρους προσφέρω τών δακρύων, σής αγάπης ρείθρα, πότισόν με Σώτερ, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωραιώθης ποθήσασα, τό όντως όν εφετόν, εδοξάσθης Κόρη δεδοξασμένω κολληθείσα Χριστώ, σύ χορόν άγιον, προσηγάγω Παρθένων, τώ Σωτήρι σέ μιμησαμένων, μεθ' ών εις τάς άνω, χορεύεις κατοικίας.

Θεοτοκίον

Μονήν σε εξελέξατο, καί καλλονήν Ιακώβ, τού Πατρός ο Λόγος, καί σου εν μέσω κατεσκήνωσε, καί ως ηυδόκησεν, υπέρ πάντας ωραίος, τούς ανθρώπους Πάναγνε προήλθε, τήν αμαυρωβείσαν, ημών καθάραι φύσιν.

Ο Ειρμός

«Ο στεγάζων εν ύδασι, τά υπερώα αυτού, ο τιθείς θαλάσση όριον ψάμμον, καί συνέχων τό πάν, σέ υμνεί ήλιος, σέ δοξάζει σελήνη, σοί προσφέρει ύμνον πάσα κτίσις, τώ Δημιουργώ, καί Κτίστη εις τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Ευλογητός Κύριος, ο Θεός τού Ισραήλ, ο εγείρας κέρασ σωτηρίας ημίν, εν οίκω Δαυίδ τού παιδός αυτού, εν οίς επεσκέψατο ημάς, Ανατολή εξ ύψους, καί κατεύθυνεν ημάς, εις οδόν ειρήνης».

Δι' ασθενείας Ένδοξε, τόν ανίσχυρον εχθρόν, ετροπώσω ξένην μετελθούσα ζωήν, καί πάθη σαρκός θανατώσασα, καί νύν ουρανούς περιπολείς, ένθα τό σόν υπήρχεν, αληθώς πολίτευμα, ως Αγνή Παρθένος.

Ευλογητός Κύριος, ο λιμένα γαληνόν, ιαμάτων δείξας τήν σεπτήν σου σορόν, τοίς αεί κινδυνεύουσι πελάγει, καί ζάλη τών παθών, Μοναζουσών τό κλέος, καί Παρθένων καύχημα, θεοφόρε Ξένη.

Τών εφετών τό ακρότατον, καθαρώτερον οράς, θεουμένη λάμψεσι ταῖς θείαις
Αγνή. Οράς δέ ἄ βλέπουσιν Ἄγγελοι, χορεύεις σύν πάσιν εκλεκτοῖς
αμαρτημάτων λύσιν, αιτουμένη πάντοτε, τοῖς σέ ευφημοῦσιν.

Ὡς παρθενίας τέμενος, ὡς αγνήν περιστεράν, ὡς τρυγόνα ἄμωμον, ὡς
νύμφην Χριστοῦ, ωραίαν καλήν σε καί ἀμεμπτον, ὡς ἄγαλμα θείων ἀρετῶν,
ὡς κήπον κεκλεισμένον, οἱ πιστοὶ γεραίρομεν, θεοφόρε Ξένη.

Θεοτοκίον

Ρήμασι σοῖς ἐπόμενοι, γενεαὶ τῶν γενεῶν, Μαρία σε μακαρίζομεν αἰί, Θεόν
γάρ τόν ὄντως μακάριον, ἐκύησας ἀχραντε Αγνή, τόν πάντα μακαρίους, τοὺς
αὐτῷ δουλεύοντας ἀψευδῶς ποιοῦντα.

Ὁ Εἰρμός

«Ευλογητός Κύριος, ὁ Θεός τοῦ Ἰσραήλ, ὁ ἐγείρας κέρας σωτηρίας ἡμῖν, ἐν
οἴκῳ Δαυὶδ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, Ανατολή ἐξ ὕψους,
καί κατεύθυνεν ἡμᾶς, εἰς ὁδόν εἰρήνης».

Εξαποστειλᾶριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ξενίαν τήν ουράνιον, ποθοῦσα Ξένη πάνσεμνε, ξένην σαυτήν θεοφόρε,
πατρίδος πλούτου καί γένους, φιλευσεβῶς πεποίηκας, τόν σταυρόν σου δέ
άρασα, Χριστῷ προθύμως ἔδραμες, τῷ ξενοτρόπῳ ἐλθόντι, σῶσαι βροτούς
ἐκ Παρθένου.

Θεοτοκίον, ὅμοιον

Ὡράθης υπερέχουσα, τῶν Ποιημάτων Δέσποινα, σαρκί τεκούσα Παρθένε,
Θεόν τῶν ὅλων καί Κτίστην, οὐ τῷ Σταυρῷ ρωννύμεναι, γυναῖκες αἱ
θεόφρονες, νεανικῶς ἠρίστευσαν, μεθ' ὧν σε πάντες υμνοῦμεν, ευλογημένη
Μαρία.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Ἡ λοιπή Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Γρηγορίου, Ἀρχιεπισκόπου
Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Θεολόγου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Θεολόγω σου στόματι, Θεολόγε Γρηγόριε, Θεολόγω γλώττη τε εφανέρωσας, τόν εν Τριάδι υμνούμενον, Θεόν ομοούσιον, τόν Πατέρα καί Υιόν, καί τό Πνεύμα τό Άγιον, καί εξήρανας, τήν μωρίαν τών Ελλήνων καί τό ψεύδος, τήν αλήθειαν κηρύττων, τοίς θεοφθόγγοις σου ρήμασι.

Καί τό ειδός σου τίμιον, η μορφή τε αιδέσιμος, Ιερέ Γρηγόριε, διά τούτό σε, χαρμονικοίς μελωδήμασι, τιμώμεν καί λέγομεν. Χαίροις άστρον νοητόν, καταυγάζον τά πέρατα, τή λαμπρότητι, τών σοφών σου ρημάτων, χαίροις σάλπιγξ, η κηρύπτουσα τώ κόσμω, τού Ιησού τά εντάλματα.

Τό πολύφωνον όργανον, τήν κιθάραν τήν έμμουσον, λιγυράν κινύραν τε τήν ηδύπνοον, Ιεραρχών τόν υπέρτατον, τόν μέγαν Διδάσκαλον, Εκκλησίας τού Χριστού, επαινέσωμεν μέλποντες. Χαίροις χάριτος, τής ενθέου τό βάθος, χαίροις ύψος, ουρανίων νοημάτων, Πατήρ Πατέρων Γρηγόριε.

Τή σφενδόνη τών λόγων σου τών ενθέων θεόπνευστε, κραταιώς πανένδοξε εσφενδόνησας, καθάπερ λύκον τόν Άρειον, καί πόρρω edίωξας, εκ τής ποιμένης τού Χριστού, ο Ποιμήν ο πανάριστος, τά σά πρόβατα, περιθάλπων τή χλόη τής Τριάδος, διά τούτό σε τιμώμεν Ποιμήν Ποιμένων Γρηγόριε.

Ποίοις λόγοις Ισαγγελε, εγκωμίων σε στέψωμεν, τόν εν γή βιώσαντα, υπέρ άνθρωπον, τού Θεού Λόγου τόν κήρυκα, τόν φίλον τόν γνήσιον, τής Παρθένου καί Αγνής, Αποστόλων τόν σύνθρονον, τών Μαρτύρων τε, καλλονήν καί Οσίων, θείον λάτριν τής ανάρχου θεαρχίας, Αρχιερεύ αγιώτατε;

Εις τά άνω βασίλεια, ανελθών ώς επόθησας, αμοιβάς τών πόνων σου νύν απέλαβες, παρά Χριστού τού Παντάνακτος, παμμάκαρ Γρηγόριε, ού ενώπιον εστώς, ημών Πάτερ μνημόνευε, τών τελούντων σου, τήν υπέρλαμπρον, μνήμην, όπως τούτων, καί ημείς αξιωθώμεν, οι τόν Χριστόν Θεόν σέβοντες.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ιεραρχών τόν αρχηγόν, Πατριαρχών τό γέρας, τόν μύστην τών δογμάτων, καί εννοιών Χριστού, νούν τόν ακρότατον, συνελθόντες ώ θεόφρονες, πνευματικοίς εγκωμίοις, αινέσωμεν λέγοντες. Χαίροις θεολογίας πηγή, σοφίας ποταμέ, καί βρύσις θείας γνώσεως, Χαίροις αστήρ φαεινότατε, ότι τόν κόσμον άπαντα, καταυγάζεις σοίς δόγμασι, Χαίροις τής ευσεβείας, υπέρμαχος ο μέγας, καί τής ασεβείας, διώκτης ο γενναίος. Αλλ' ώ πάνσοφε Θεολόγε Γρηγόριε, μή παύση πρεσβεύων Χριστώ τώ Θεώ, υπέρ τών πίστει καί πόθω τελούντων αεί, τήν θεάρεστον καί σεβάσμιον μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σε ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τās ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Ἐφραθά

Δεῦτε οἱ ερασταί, σοφίας τῆς ἐνθέου, τόν θεῖον Θεολόγον, ὑμνήσωμεν
βοῶντες. Χαίροις σοφέ Γρηγοριε.

Στίχ. Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν καί ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν

Στόμα τό ιερόν, τήν θεολόγον γλώσσαν, τόν νοῦν τόν θεῖον πάντες, τοῦ
σοφοῦ Γρηγορίου, αινέσωμεν θεόφρονες.

Στίχος. Ακούσατε ταῦτα, πάντα τά ἔθνη, ἐνωτίσασθε πάντες οἱ κατοικοῦντες
τήν οἰκουμένη.

Τράπεζαν μυστικήν, ἡυτρέπισε τοῖς πάσι, τών θείων αὐτοῦ λόγων, Γρηγόριος
ο μέγας, δεῦτε πιστοί τρυφήσωμεν.

Δόξα...

Τριάδα τήν σεπτήν, Πατέρα Λόγον Πνεῦμα, ο θεῖος Θεολόγος, ἐδίδαξε
πιστεύειν, ἓνα Θεόν ἀχώριστον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μητέρα σε Θεοῦ, Θεόν δέ τόν Υἱόν σου, ο μέγας Θεολόγος, ἐδίδαξε Πστεύειν,
Μαρία Μητροπάρθενε.

Νύν ἀπολύεις. τό Τρισάγιον. τό, Παναγία Τριάς τό, Πάτερ ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Ο ποιμενικός αὐλός τῆς θεολογίας σου, τās τών ρητόρων ἐνίκησε σάλπιγγας,
ὡς γάρ τά βάθη τοῦ Πνεύματος ἐκζητήσαντι, καί τά κάλλη τοῦ φθέγματος
προσετέθη σοι. Ἀλλά πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, Πάτερ Γρηγόριε, σωθῆναι
τās ψυχάς ἡμῶν.

Καί Ἀπόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ.

**Εἰς δέ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια.**

Ἦχος α'
Πανεύφημοι Μάρτυρες

Πάτερ Γρηγόριε τὰ σά, χεῖλη οὐχ ο πρόξενος, τῆς λήθης τάφος ἐκάλυψε,
θεολογίας γάρ, ἀνεδείχθης στόμα, ἱεόσεβείας δόγματα, καί νύν τῇ οἰκουμένη
φθεγγόμενος, διό ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό
μέγα ἔλεος.

Πάτερ Γρηγόριε σοφώς, τῆς σαρκός εξέκλινας, τό δυσμενές καί επίβουλον, ουρανοδρόμω τε, επιβάς τεθρίπτω, αρετῶν οχήματι, ανέπτης πρὸς τό κάλλος τό ἄρρητον, οὐ εμπορούμενος, νύν βραβεύεις ταῖς ψυχαῖς ημῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Πάτερ Γρηγόριε Θεοῦ, καί ἀνθρώπων γέγονας, πιστός μεσίτης τῇ χάριτι, καί νύν εὐΐλατον, ευπαρρησιάστοις, προσευχαῖς τιθεῖς ἡμῖν, Χριστόν μή διαλίπης πρὸς Κύριον, πρεσβεύων Ὅσιε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ημῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Ἔτερα Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος β'

Ποίοις ευφημιῶν

Δεῦτε, ἐν ἱεροῖς μέλεσιν, ευφημήσωμεν τόν θεηγόρον, τό γρήγορον ὄμμα τῆς χάριτος, καί πάνσοφον στόμα τοῦ Πνεύματος, τόν λαμπρόν φωστήρα οἰκουμένης, τό μέγα τῆς Εκκλησίας περιήχημα, τό κλέος ὀρθοδοξίας τό πανθαύμαστον, θεολογίας τήν βρύσιν, τῶν θείων δογμάτων, τόν ἀέναον ποταμόν, τήν πηγὴν τήν βρύουσαν, ἀμβροσίας θεία νάματα.

Πόθω, πνευματικῶ σήμερον, ἀνυμνήσωμεν τόν ἱεράρχην, τόν τῶν Ἀποστόλων ομότροπον, καί τῆς ευσεβείας υπέρμαχον, τῆς θεηγορίας τήν πλημμύραν, τό ρεῦμα τῆς διδασκαλίας τό ἡδύτατον, τῶν λόγων τῶν ὑψηγόρων τήν ἀσφάλειαν, τὰ ουρανόβροντα χεῖλη, τήν πυρίπνουν γλῶσσαν, τῆς σοφίας τόν θησαυρόν, τοῦ Λόγου τόν κήρυκα, τῶν Πιστῶν τό ἐγκαλλώπισμα.

Ὑμνοῖς χρεωστικοῖς ἅπαντες, ἐπαινέσωμεν τόν θεολόγον, τοῦ Χριστοῦ τῆς ποιμένης τόν φύλακα, ἀγρευτὴν τῶν λύκων δέ πάνσοφον, ζιζανίων νόθων ἐλατήρα, σπορέα ὀρθῶν δογμάτων τόν πανθαύμαστον, διώκτην αἰρετιζόντων ἰσχυρότατον, τόν ἐπαυξήσαντα ὄντως, ἐγρηγόρσει θεία, τοῦ Χριστοῦ τὰ τάλαντα ὡς εἰκός, καί κόσμον φωτίσαντα, διδαχῶν θείαις λαμπρότησι.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ἡ γρήγορος γλῶσσά σου πρὸς διδασκαλίαν, ἐν τοῖς ωσὶ τῶν καρδιῶν ἐνηχούσα, τὰς τῶν ραθύμων ψυχὰς διανίστησι, καί θεοφθόγγοις ῥήμασι, κλίμαξ εὐρίσκεται τοὺς ἐκ γῆς πρὸς ουρανόν ἀναφέρουσα. Διό Γρηγόριε Θεολόγε, μή παύση πρεσβεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἐκ κινδύνων σωθῆναι τὰς ψυχὰς ημῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὁ Βασιλεὺς τῶν ουρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καί τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη, ἐκ Παρθένου γάρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καί ἐκ ταύτης προελθὼν, μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἐστὶν Υἱός, διπλοὺς τήν φύσιν, ἀλλ' οὐ τήν υπόστασιν. Διό τέλειον αὐτόν Θεόν, καί τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστόν τόν Θεόν ημῶν ὃν ἰκέτευε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ημῶν.

Είσοδος, τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 10, 6-7 & 3, 13-16 & 8,...)

Μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων, καί ευλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὅς εὔρε σοφίαν, καί θνητός ὅς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γάρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καί ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ ἐστὶ λίθων πολυτελών, πᾶν δέ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γάρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δέ καί ἔλεον ἐπὶ γλῶσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνά γάρ ἐρῶ. Καί μακάριος ἄνθρωπος, ὅς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γάρ ἐξοδοί μου, ἐξοδοὶ ζωῆς, καί ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διό τούτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καί προῖεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγώ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καί γνῶσιν καί ἐννοιαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Εὐμή βουλή καί ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δέ ἰσχύς. Εἰ γὰρ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δέ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δέ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καί πάλιν, σεμνά γάρ ἐρῶ, καί ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δέ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδέν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδέ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστί τοῖς νοοῦσι καί ὀρθά τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γάρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, πλησθῆσεσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος, εἴαν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γήρας γάρ τίμιον οὐ τό πολυχρόνιον, οὐδέ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιά δέ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καί ἡλικία γήρωσ βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καί ζῶν μεταξύ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη, μή κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ, βασκανία γάρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καί ρεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεύει νούν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς, ἀρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τούτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δέ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τό τοιοῦτον, ὅτι χάρις καί ἔλεος ἐν τοῖς οἰοῖσι αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα (Ἐκλογή)

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χεῖλη δέ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας, στόμα σοφῶν μελετᾷ σοφίαν. Δικαιοσύνη δέ ρύεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου. Τελευτήσαντος ἀνδρός δικαίου, οὐκ ὀλλυταὶ ἐλπίς, υἱὸς γάρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν, καὶ ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγῇ. Φῶς δικαίους διὰ Παντός, καὶ παρὰ Κυρίου εὐρήσουσι χάριν καὶ δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπᾷ Κύριος οσίας καρδίας, δεκτοὶ δέ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ὁδῷ. Σοφία Κυρίου φωτιεῖ πρόσωπον συνετοῦ, φθάνει γάρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, πρὸ τοῦ γινωσθῆναι, καὶ εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπῶντων αὐτήν, ὁ ὀρθρῖσας

πρός αυτήν, ου κοπιάσει, καί ο αγρυπνήσας δι' αυτήν, ταχέως αμέριμνος ἔσται. Ὅτι τοὺς ἀξίους αὐτῆς αὐτὴ περιέρχεται ζητούσα, καί ἐν ταῖς τρίβοις φαντάζεται αὐτοῖς ευμενῶς. Σοφίας ου κατισχύσει ποτέ κακία. Διὰ ταῦτα καί ἐραστῆς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς, καί ἐφίλησα ταύτην, καί ἐξεζήτησα ἐκ νεότητός μου, καί ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἐμαυτῷ, ὅτι ο πάντων Δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν, μύστις γάρ ἐστι τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης, καί αἰρέτις τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ πόνοι αὐτῆς εἰσιν ἀρεταί, σωφροσύνην δέ καί φρόνησιν αὐτὴ διδάσκει, δικαιοσύνην καί ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδέν ἐστιν ἐν βίῳ ἀνθρώποις. Εἰ δέ καί πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαία καί τὰ μέλλοντα εἰκάζειν, ἐπίσταται στροφάς λόγων, καί λύσεις αἰνιγμάτων, σημεῖα καί τέρατα προγινώσκει, καί ἐκβάσεις καιρῶν καί χρόνων. Καί πᾶσι σύμβουλός ἐστιν ἀγαθή, ὅτι ἀθανασία ἐστὶν ἐν αὐτῇ, καί εὐκλεία ἐν κοινωνίᾳ λόγων αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ, καί ἐδεήθην αὐτοῦ, καί εἶπον ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας. Θεέ πατέρων, καί Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου, καί τῇ σοφίᾳ σου κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζῃ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, καί διέπῃ τὸν Κόσμον ἐν οσιότητι καί δικαιοσύνῃ, δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καί μή με ἀποδοκιμάσῃς ἐκ παίδων σου, ὅτι ἐγὼ δούλος σός, καί υἱός τῆς παιδίσκης σου. Εξαπόστειλον αὐτήν ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου, καί ἀπὸ θρόνου δόξης σου, ἵνα συμπαρούσά μοι διδάξῃ με, τί εὐάρεστόν ἐστι παρά σοί, καί ὁδηγήσῃ με ἐν γνώσει, καί φυλάξῃ με ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς. Λογισμοί γάρ θνητῶν πάντες δειλοί, καί ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν.

Εἰς τὴν Λιπὴν, Στιχηρά, ἰδιομελᾶ.

Ἦχος α' Ανατολίου

Ενθέοις πράξεσι, τό σῶμα σὺν τῇ ψυχῇ, νομίμως προκαθηράμενος, τῷ τῆς θεολογίας ὀρει προσέβης, τὰ θεῖα μυσταγωγούμενος, Θεοφάντορ Γρηγόριε, καί τὸν ἄδυτον ὑπελθὼν γνόφον, τὴν θεοτύπων ἐδέξω νομοθεσίαν, ὁμοούσιον, ἐγγεγραμμένην Τριάδα, ἣν προσκυνούμεντες διὰ σοῦ, ἀνυμνοῦντες λέγομεν, Ἡ ἐν Τριάδι γινωσκομένη Μονὰς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός

Λόγῳ Θεοῦ ἀνοίξας τό στόμα σου, τό τῆς σοφίας εἴλκυσας Πνεῦμα, καί πλήρης χάριτος γενόμενος, τὰ θεῖα ἐβρόντησας δόγματα, τρισμάκαρ Γρηγόριε, καί ταῖς Ἀγγελικαῖς συμμυηθεῖς δυνάμεσι, τό τρισσὸν ἐκήρυξας φᾶος καί ἀμέριστον, διό ταῖς σαῖς ἐλλαμφθέντες θεηγορίαις, Τριάδα προσκυνούμεν, ἐν μιά θεότητι γνωριζομένην, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός

Τῇ πυρίνῃ γλώσσει σου θεωρρῆμον Γρηγόριε, τὰς θεομάχους ἐνέπρησας, τῶν αἰρετιζόντων γλωσσαλγίας, θεῖον ὡς ἀληθῶς ἀνεδείχθης στόμα, ἐν Πνεύματι λαλήσαν, τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, καί γράμμασι διατυπῶσαν, τὴν τῆς κρυφιομύστου Τριάδος, ὁμοδύναμον οὐσίαν, καί τό τρισήλιον φῶς, κατέλαμψας τὸν Περίγειον κόσμον, καί πρεσβεύεις ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος α'

Ενθέοις πράξεσι, τό σῶμα σύν τῇ ψυχῇ, νομίμως προκαθηράμενος, τῷ τῆς θεολογίας ὀρει προσέβης, τά θεία μυσταγωγούμενος, Θεοφάντορ Γρηγόριε, καί τόν ἄδυτον υπελθών γνόφον, τήν θεοτύπτωτον ἐδέξω νομοθεσίαν, ομοούσιον, ἐγγεγραμμένην Τριάδα, ἣν προσκυνούντες διὰ σοῦ, ἀνυμνοῦντες λέγομεν, Ἡ ἐν Τριάδι γινωσκομένη Μονάς ἐλέησον ἡμᾶς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καί θλιβομένων στεναγμόν μή παρορώσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἀγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχ. Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς

Χαίροις θεολογίας πηγῇ, καί θεωρίας υψηλῆς ἐνδιαίτημα, τόν ἄνω βυθόν γάρ Πάτερ, μετ' εὐσεβοῦς λογισμοῦ, ἐρευνήσας πάσι διетράνωσας, τρισίν ἐν Ἡλίοις, μίαν φωτός εἶναι σύγκρασιν, ἐνιζομένην, τῷ ταυτῷ τῆς θεότητος, τρισσομένην δέ, ταῖς σεπταῖς υποστάσεσι, βίου μέν καθαρότητι, λαμπρότητι λόγων δέ, σέβειν διδάσκων Τριάδα, τήν παναγίαν θεόπνευστε, παρ' ἧς ἐκπεμφθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν καί ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν

Αἰγλή θεολογίας τῆς σῆς, τήν τῶν αἰρέσεων σκοτόμαιναν ἔλυσας, πηγῇ γάρ ἀπαυγασμάτων, θεοσεβεί λογισμῷ, Θεολόγε φθάσας καί θεόφρονι, αὐγαῖς ταῖς ἐκεῖθεν, ἐκδιδομέναις ὠμίλησας, διαφανές γάρ, τόν σόν νοῦν ὥσπερ ἔσοπτρον, ἐργασάμενος, τό τρισσόν τῆς θεότητος, Πάτερ φῶς καί ἀμέριστον, ἐδέξω λαμπρότατα, καί τήν ἀκτίνα πλουσίως, τήν ἐνιαίαν ἐχώρησας, ἣν νῦν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσῃ σοφίαν, καί ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσῃ κρίσιν.

Χαίροις ὁ ποταμός τοῦ Θεοῦ, ὁ αἰεὶ πλήρης τῶν υδάτων τῆς χάριτος, ὁ πάσαν εὐφραίνων πόλιν, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, τοῖς ἐνθέοις λόγοις καί διδάγμασι, τρυφῆς ὁ χειμάρρους, τό ἀνεξάντλητον πέλαγος, ὁ τῶν δογμάτων, ἀκριβῆς φύλαξ ἐννομος, ὁ θερμότατος, τῆς Τριάδος ὑπέρμαχος, ὄργανον τό τοῦ Πνεύματος, ὁ νοῦς ὁ ἐγρήγορος, εὐήχος γλῶσσα τό βάθος, τό τῶν Γραφῶν ἐρμηνεύουσα, Χριστόν νῦν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, γεηπονῶν τῇ γλῶσση σου Γρηγόριε, εὐσεβείας ἐν αὐταῖς, αἰθαλεῖς ἐβλάστησας καρπούς τῷ Θεῷ, τὰς ἀκανθώδεις αἰρέσεις πρόρριζον ἐκτεμῶν, καί κοσμῶν τοὺς λογισμοὺς καθαρότητι. Διό δεχόμενος ἡμῶν τὰ ἐγκώμια, ἡ θεία λύρα, ὁ γρήγορος ὀφθαλμός, τῶν ποιμένων ὁ Ποιμήν, ὁ τῶν λύκων ἀγρευτής, πρέσβευε ἐκτενῶς, Θεολόγε τῷ Λόγῳ, ὑπέρ

τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τί υμάς καλέσωμεν

Πάντων η αντίληψις Δέσποινα, κλονουμένω μοι Παρθένε, εκ τού σκότους τών δεινών, ταίς τού βίου τρικυμίαις, ποντουμένω τε αεί, ρανίδα, τού ελέους σου κατάπεμψον, καί χείρα, βοηθείας σου παράσχου μοι, καί τής μερίδος αξίωσον, τών εκλεκτών, καί δικαίων με, ως άβυσσον, τετοκυία τού ελέους Αγνή.

Απολυτίκιον Ἦχος α'

Ο ποιμενικός αυλός τής θεολογίας σου, τάς τών ρητόρων ενίκησε σάλπιγγας, ως γάρ τά βάθη τού Πνεύματος εκζητήσαντι, καί τά κάλλη τού φθέγματος προσετέθη σοι. Αλλά πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, Πάτερ Γρηγόριε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Θείας Πίστεως

Θείαν έλλαμψιν κεκληρωμένος, βίον άϋλον εξησκημένος, ομωνύμω ιερατεία διέπρεψας, υπερφυώς γάρ τρανώσας τά δόγματα, ορθοδοξία τήν πίστιν εστήριξας, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θείας φύσεως ουκ εχωρίσθη, σάρξ γενόμενος εν τή γαστρί σου, αλλά Θεός ενανθρωπήσας μεμένηκεν, ο μετά τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ως πρό τού τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αυτόν εκτενώς ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Γρηγορήσας τώ λόγω τής αληθείας Χριστού, τής Τριάδος τό κράτος εθεολόγησας, τήν Αρείου δυσσεβή καί παράνομον, κακοδοξίαν καθελών, ως ευσεβείας αριστεύς, καί πρόμαχος Ιεράρχα, εφώτισας τούς εν σκότει, τής αγνωσίας καθεύδοντας.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τῆς ψυχῆς μου τά πάθη τά πολυώδυνα, καί σαρκός μου τὰς νόσους ἐν τάχει ἴασαι, τὰς τοῦ νοός μου ἐκτροπὰς, στήσον Πανάμωμε, καί ἐν γαλήνῃ λογισμῶν, εὐχὰς προσφέρειν καθαρὰς, τῷ Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων, ἀξίωσον Θεοτόκε, καί ἐξαιτεῖσθαι πταισμάτων ἄφεσιν.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καί Λογον

Στηλιτεύων τὴν πλάνην τῶν δυσσεβῶν, τὰς Γραφὰς διανοίγων θεοπρεπῶς, ἐξέπεμψας δογματα, ὑπὲρ μέλι ἠδύνοντα, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, σαφῶς ἀξιάγαστε, τῇ Τριάδι λατρεύειν, ἐν Μονάδι θεότητος, ὅθεν τοῦ Σωτήρος, τὴν μορφήν ἐν εἰκόνι προέστησας ἀσπάζεσθαι, σχετικῶς τὸ ἀνθρώπινον. Θεολόγε Γρηγοριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τὸ αὐτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη θεοπρεπῶς, τὴν Μητέρα τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, ὑμνήσωμεν λέγοντες. Χαίρε θρόνε πυρίμορφε, τοῦ τῶν ὅλων δεσπότης, Ἰησοῦ τοῦ Παντάνακτος, χαίρε μόνη Κυρία, τοῦ κόαμου πανάχραντε, χαίρε τὸ δοχεῖον, τῆς ἀγίας Τριάδος, Πατρός Υἱοῦ τε καὶ Πνεύματος, τὸ λαμπρὸν καὶ ἀκήπατον, Μαριάμ Αειπάρθενε, Θεότοκε πανύμνητε, χαίρε πάνσεμνε Νύμφη ἡλιοστόλιστε, χαίρε πάντων χαρὰ τῶν ὑμνούντων σε.

Οἱ Αναβαθμοί, τὸ α' Αντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οἱ Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεί με πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.

Οἱ μισούντες Σιών, αἰσχύνηθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἐσσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίῳ Πνεύματι πάσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει υψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Τὸ ἀτόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχος. Ακούσατε ταῦτα, πάντα τὰ ἔθνη, ἐνωτίσασθε πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκουμένην.

Εὐαγγέλιον, ὁ Ν'

Δόξα... Ταίς τού Ιεράρχου...
Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Είτα τό ιδιόμελον
Ἦχος πλ. β'

Ὅσιν τρισμάκαρ, αγιώτατε Πάτερ, ο Ποιμήν ο καλός, καί τού Αρχιποίμενος Χριστού Μαθητής, ο τιθείς τήν ψυχὴν υπέρ τῶν προβάτων, αὐτός καί νύν Πανεύφημε, Θεολόγε Γρηγόριε, αἴτησαι πρεσβείαις σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Ο Κανὼν τής Θεοτόκου καί τού Αγίου, οὐ η ακροστιχίς.

Τόν θεωρήμονα Γρηγόριον τόν αοίδιμον ἄδω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος α'

«Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός ἐξ ουρανῶν, ἀπαντήσατε, Χριστός ἐπὶ γῆς, υψώθητε, Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πάσα ἡ γῆ, καί ἐν ευφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται».

Τόν θεολόγον τόν δευτερον, τόν στύλον τού φωτός τόν ουράνιον, σοφίας Θεοῦ τήν σάλπιγγα, δεύτε τῶν τούτου λόγων οἱ ἐρασταί, πόθῳ συνελθόντες, ευφημήσωμεν αὐτόν ὡς θεοκήρυκα.

Ο Λόγος Πάτερ ο ἀναρχος, ο πάντων ὡς Θεός προμηθούμενος, προνοητική δυνάμει σε, μάκαρ τῇ Εκκλησίᾳ, οἶα Μητρί, λόγω καί σοφία, χαριτώσας σου τόν νοῦν, δῶρον χαρίζεται.

Νοῦν ἡγεμόνα ποιούμενος, παθῶν τῶν τῆς σαρκὸς κετεκράτησας, καί χωρητικός γενόμενος, θείων ἀπαυγασμάτων, ἓνα Θεόν, ἐν τρισὶ προσώποις, κατεφώτισας ἡμᾶς, σέβειν Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Θεοῦ Σοφία πανάμωμε, τόν οἶκον ἐαυτῆς ὠκοδόμησεν, ἐν τῇ σὴ γαστρὶ σκηνώσασα, τῇ κεχαριτωμένῃ, καί υπέρ νοῦν, τούτῳ ἐνωθείσα, καθ' ὑπόστασιν Ἀγνή, ὠφθη ὡς ἄνθρωπος.

Ἄτερος Κανὼν, ποιηθείς παρὰ τού Αγίου Κοσμά.

Ωδή α' Ἦχος ο αὐτός
Ο Εἰρμός

«Ἐπαινὸν ο θεόπτης, Μωϋσῆς τού Ἰσραὴλ προανακρούεται, ἀρχεὶ Μαριάμ δέ σοφῶν γυναικῶν. Ωδὴν ἐπινίκιον, τῷ λυτρωτῇ θεῷ πάντες ἄσωμεν».

Ρύσιον ἀρχεγόνου, ἡμετέρων τε παθῶν αἷμα θεόρρυτον, ἴστασο

προσπένδων, καί νύν τών Πιστών, Γρηγόριε πάνσοφε, Θεόν διδούς ημίν
ευδιάλλακτον.

Πλάκας θεοχαράκτους, υπό γνόφον Μωϋσής είλεν εισδύνας ποτέ, σύ δέ ταίς
φρεσίν ενστησάμενος, θεοδόχον τράπεζαν, ολοσχερώς Θεού αντεβόλησας.

Θεοτοκίον

Θέλων δι ευσπλαγχνίαν, εκ θανάτου καί φθοράς, ανακαλέσασθαι, φύσιν τών
βροτών ο Υπέρθεος, Παρθένε πανάμωμε, τήν καθαράν νηδύν σου
Κατώκησεν.

Καταβασία

«Χέρσον αβυσσοτόκον πέδον ήλιος, επεπόλευσέ ποτε, ωσεί τείχος γάρ
επάγη, εκατέρωθεν ύδωρ, λαώ πεζοποντοπορούντι, καί θεαρέστως μέλποντι.
Άσωμεν τώ Κυρίω, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Ωδή γ'

«Τώ πρό τών αιώνων, εκ Πατρός γεννηθέντι αρρεύστως Υιώ, καί επ' εσχάτων
εκ Παρθένου, σαρκωθέντι ασπόρως, Χριστώ τώ Θεώ βοήσωμεν, Ο
ανυψώσας τό κέρας ημών, Άγιος εί Κύριε».

Έχων τής σοφίας, τήν πηγήν αενάως βλυστάνουσαν, τών θεοσόφων
διδαγμάτων, τήν Χριστού Εκκλησίαν, Παμμάκαρ επλήρωσας, τώ επί πάντων
βοώσαν Θεώ, Άγιος εί Κύριε.

Ο τής ευσεβείας, μεγαλόφωνος κήρυξ καί εύσημος, θεολογίας θεολόγος,
θησαυρόν θεωρίας, αφθόνως προβάλλεται, καί διανέμει πλουσίως ημίν,
πλούτον αναφαίρετον.

Ρήτωρ ο πυρίπνους, η θεόφθογγος λύρα τής χάριτος, τή θεολόγω επιπνοία,
καί φθογγή θεοπνεύστω, ηχήσας λαμπρότατα, τρισυποστάτου ουσίας ημίν,
μέλος εμελώδησεν.

Θεοτοκίον

Η Θεογεννήτωρ, η Βασίλισσα πάσης τής κτίσεως, τόν Βασιλέα τών απάντων,
δυσωπούσα μή παύση, Χριστόν, όν ημίν εγέννησας, εις σωτηρίαν τών επί
γής, σώσαι τούς υμνούντάς σε.

Έτερος Κανών

Ο Ειρμός

«Η τόν πρό συλλήψεως αγνόν Σαμουήλ, αδιστάκτως τώ Θεώ
καθυποσχομένη, ιερομήτωρ Άννα νύν γηθομένη, άδει σύν ημίν. Εστερεώθη,
εν Κυρίω η καρδιά μου».

Ο δι' ολισθήσεως προδήλου γαστρός, τή Τεκούση προφανείς Όσιε Πάτερ,
επωνυμίαν φέρων, τήν επαξίαν όρχαμε σοφών, ενδιαθέτως, Χαίροις Πάτερ
σοι κραυγάζομεν.

Ο πρό τού ελέσθαι πονηρά συζυγή, καί συνέριθον λαβών φάσμασι θείοις, θεοειδή αγνείαν, καί σωφροσύνην πρόμαχε πιστών, αγαλλιώντες, χαίροις Πάτερ σοι κραυγάζομεν.

Θεοτοκίον

Εύας τής προμήτορος ανώρθωσας, τό ολίσθημα τό πρίν υποδεξαμένη, τόν τούς κατερραγμένους επανορθούντα, Λόγον τού Πατρός, τή αηττήτω, δυναστεία Μητροπάρθενε.

Καταβασία

«Τό στερέωμα, τών επί σοί πεποιθότων, στερέωσον Κύριε τήν Εκκλησίαν, ήν εκτήσω, τώ τιμίω σου αίματι».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εξανοίξας τό στόμα λόγω Θεού, εξηρεύξω σοφίαν Κήρυξ φωτός, καί φρόνημα ένθεον, τή οικουμένη κατέσπειρας, τών Πατέρων όντως, κυρώσας τά δόγματα, κατά Παύλον ώφθης, τής Πίστεως πρόμαχος, όθεν καί Αγγέλων, συμπολίτης υπάρχεις, καί τούτων συνόμιλος, ανεδείχθης μακάριε, Θεολόγε Γρηγόριε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Όταν έλθη τού κρίναι πάσαν τήν γήν, ο τών όλων Δεσπότης καί Ποιητής, προβάτοις με σύνταξον δεξιόίς τόν κατάκριτον, καί εξωτέρου σκότους, καί πάσης κολάσεως, τόν σόν αχρείον δούλον, εξάρπασον Άχραντε, ίνα ευχαρίστως, μεγαλύνω τόν πλούτον, τής σής αγαθότητος, Θεοτόκε πανύμνητε, καί βοώ σοι γηθόμενος. Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναι μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο ανάξιος δούλός σου.

Ωδή δ'

«Ράβδος εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί άνθος εκ αυτής Χριστέ, εκ τής Παρθένου ανεβλάστησας, εξ όρους ο αινετός, κατασκίου δασέος, ήλθες σαρκωθείς εξ απειράνδρου, ο άυλος καί Θεός, Δόξα τή δυνάμει σου, Κύριε».

Μύστης τής Τριάδος γεγονώς, τή ταύτης κατελάμπρυνας, τήν οικουμένην επιγνώσει σοφέ, δογμάτων μαρμαρυγάς, εξαστράπτων Όσιε, τής σής ακριβούς διδασκαλίας, ήν μελετώντες αεί, πάντες ευσεβώς ανυμνούμέν σε.

Όρθρος ευσεβείας φαεινός, ακτίνα τήν τρισήλιον, εισδεδεγμένος εξανέτειλας, καί νύκτα τήν ζοφεράν, δυσσεβών αιρέσεων, αίγλη τών σοφών σου διδαγμάτων, εδίωξας καί ψυχάς, Πάτερ τών πιστών κατεφαίδρυνας.

Νούν τόν υπερούσιον πηγήν, τού Λόγου καί τού Πνεύματος, εξ αϊδίου θεολόγω βροντή, Παμμάκαρ θεολογών, ευσεβώς edίδας, τούτο παρ' αυτής μεμυημένος, τής όντως θεαρχικής, καί τής αρχιφώτου θεότητος.

Ανήλθες εις όρος αρετών, τών κάτω μεθιστάμενος, καί νεκρών έργων
αφιστάμενος, καί πλάκας χειρί Θεού, γεγραμμένας δόγματα, τής σής
ακραιφνούς θεολογίας, εδέξω μυσταγωγέ, τών υπερκοσμίων Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Γνώμη πρίν πεσόντα τόν Αδάμ, ανέστησας Πανάμωμε, τήν ενυπόστατον
τεκούσα ζωήν, εκ μήτρας παρθενικής, αγνισθείσης Πνεύματι, καί πρός απαθή
καί θειοτέραν ακήρατόν τε φυγήν, τούτον επανήγαγες Δέσποινα.

Έτερος Κανών

Ο Ειρμός

«Σύν τώ θαυμασίω στάς, Αββακούμ, επί τής θείας φυλακής σου Γρηγόριε, καί
τόν επ ώμων Χερουβίμ κατανοήσας, τής παγκοσμίου γέγονας μνητής
σωτηρίας, αεί κραυγάζων, Κύριε, δόξα τή δυνάμει σου».

Τάς πλησιφαείς καί πέλας Θεού ταξιαρχίας εκμιμούμενος Πάνσοφε, τά υπέρ
ταύτας ταίς φρεσί περιπολεύων, πρός τόν βυθόν κατείληφας, τήν υπέρτατον
στάσιν, εντεύθεν πλούτον φέρων, ανθρώποις αναφαίρετον.

Ο τόν ου ληπτόν εισδύνας γνώφον, καί ως εκ πέτρας επαθρήσας Οπίσθια,
συγκεκραμένην υλική άϋλον φύσιν, καί ασυγχύτου μίξεως, χρηματίσας
σημάντωρ, Χριστού θεράπον, τούτον τοίς δούλοις φέροις ίλεων.

Θεοτοκίον

Όρος ανεδείχθης σύ νοητόν, όθεν ετμήθη απορρήτως ο έντιμος Λίθος,
λεπτύνων ζοφεράς πλάνης εικόνα, καί φωτισμώ τής χάριτος, καταυγάζων
τούς πίστει, αναβοώντας, Κύριε, δόξα τή δυνάμει σου.

Καταβασία

«Εκάλυψεν ουρανούς, η αρετή σου Χριστέ, τής κιβωτού γάρ προελθών,τού
αγιασμάτός σου, τής αφθόρου Μητρός, εν τώ ναώ τής δόξης σου, ώφθης ώς
βρέφος, αγκαλοφορούμενος, καί επληρώθη τά πάντα τής σής αι νέσεως».

Ωδή ε'

«Θεός ών ειρήνης, Πατήρ οικτιρμών, τής μεγάλης Βουλής σου τόν Άγγελον,
ειρήνην παρεχόμενον, απέστειλας ημίν, όθεν θεογνωσίας, πρός φώς
οδηγηθέντες, εκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμεν σε, Φιλάνθρωπε».

Ρημάτων ο φθόγγος, ο θείος τών σών, καί δογμάτων, η χάρις η ένθεος, ως
τάχος αστραπής, πάσαν επέδραμε τήν γήν, Τριάδα εν Μονάδι, Μονάδα εν
Τριάδι, προσκυνείν Θεολόγε, θεολογών καί εκδιδάσκων ημάς.

Η ράσθης τής όντως, σοφίας Θεού, καί τών λόγων τό κάλλος ηγάπησας, καί
πάντων προτετίμηκας, τερπνών τών επί γής, διό σε τώ στεφάνω, Παμμάκαρ
τών χαρίτων, ευπρεπώς εκόσμησε, καί θεολόγον απειργάσατο.

Γνωστώς σύ τόν Όντα, ως πάλαι Μωσής, Καθοράν θεωρρήμον επόθησας, καί

τούτου τά οπίσθια, τή πέτρα σκεπασθείς, ἰδεῖν κατηξιώθης, καί πέλαγος τῆς
θείας, ἐμυήθης ουσίας, ἀκαταλήπτως φανερούμενον.

Θεοτοκίον

Ο πάλαι τήν Εὐαν, μητέρα τήν σήν, διαπλάσας ἐκ σοῦ σεισμάτωται, ἐκείνης
τό κατάκριμα, καί τήν Παρακοήν, προδήλως θεραπεύων, καί λύων ὡς
οικτίρμον, καί Δεσπότης τῶν ὅλων, Θεογεννήτορ Μητροπάρθενε.

Ἄτερος Κανών

Ο Εἰρμός

«Ἀνθρακα πυρός τῶν Ησαΐου, Σεραφίμ θίγει χειλέων ποτέ, τή λαβίδι
αφελόμενον καί περιθέν, ο δέ, καθηράμενος, Δικαιοσύνην μάθετε, πάσαν
ἐκήρυττε».

Ολωτῶ πυρί τῆς θεοπτίας, Παμμακάριστε Γρηγόριε, προσερπύσας
καθαρότητι νοῦ καί ψυχῆς, ἀπλήστως αυτοχερσί, τό τριλαμπές ἐξήντησας
φῶς ἰσσθέατον.

Ταῖς μαρμαρυγαῖς περιπαρεῖς, τοῦ Τρισηλίου αμαρύγματος, ἐκ τῆς αἰγλῆς
πυρωθεῖς δέ, καί θεαῖς βολαῖς τόν νοῦν ἐλλαμπόμενος, ἀντανακλώσας
ἀκτίνας, πάσιν ἐξέλαμψας.

Θεοτοκίον

Φῶς τό ἐκ φωτός τόν τοῦ Πατρός, μονογενή Λόγον τόν ἀναρχον, δεξαμένη
Μητροπάρθενε, πύλη φωτός, σαφῶς ἐχηρημάτισας, δικαιοσύνης Ἥλιον, πάσιν
αστράψασα.

Καταβασία

«Ὡς εἶδεν Ησαίας συμβολικῶς, ἐν θρόνῳ ἐπηρμένῳ Θεόν, ὑπ' Ἀγγέλων
δόξης δορυφορούμενον, ὡς τάλας! ἐβόα, ἐγώ, πρό γάρ εἶδον σωματούμενον
Θεόν, φωτός ἀνεσπέρου, καί εἰρήνης δεσπύζοντα».

Ὡδή ς'

«Σπλάγχνων Ἰωάνν, ἐμβρυον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος θήρ, οἷον ἐδέξατο, τή
Παρθένῳ δέ, ἐνοικήσας ὁ Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας
ἀδιάφθορον, ἥς γάρ, οὐχ ὑπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν, κατέσχευ
ἀπήμαντον».

Ρεῖθροις τῶν σοφῶν, δογμάτων σου Πάνσοφε, Ἀρείου τόν νοῦν τόν
θολερώτατον κατεξήρανας, ἐν γαλήνῃ φυλάττων τήν ποιμνήν σου,
ἀπερίκλυστον, καθάπερ λογικήν κιβωτόν, ἥπερ εὐσεβείας σπέρματα,
ἐναπέθου τό κάλλος τῶν λόγων σου.

Ἴνα τῆς σεπτῆς, Τριάδος τήν ἐλλαμψιν, πλουτήσῃς τόν νοῦν, Πάτερ
ἐστίλβωσας ἀκηλίδωτον, ὡς καινόν καί νεόσμηκτον ἔσοπτρον, δι' ἀσκήσεως
ἀρίστης εργασάμενος, ἐνθεν καί θεοειδέστατος, ἀνεδείχθης ταῖς θεαῖς
ἐμφάσεσιν.

Όλος συγκραθείς, τή αίγλη τού Πνεύματος, εγένου φωστήρ, Πάτερ ολόφωτος, τή λαμπρότητι, τών σών λόγων φωτίζων τά πέρατα, καί τή τής θεολογίας καθαρότητι, τέρπων τήν τερπνήν ομήγουριν, τών πιστών Θεολόγε Γρηγόριε.

Νέος Σαμουήλ, θεόσδοτος πέφηνας, δοθείς τώ Θεώ καί πρό συλλήψεως, Παμμακάριστε, σωφροσύνη αγνεία κοσμούμενος, καί τή τής ιερωσύνης παναγία στολή, Πάτερ, καθωραϊζόμενος, μεσιτεύων τώ Πλάστη καί πλάσματι.

Θεοτοκίον

Τόμος καθάρως τόν Λόγον δεχόμενος, γραφόμενον νύν, τόν απερίγραπτον, τή θεότητι, εγνωρίσθης Προφήταις καί πρότερον, Μητροπάρθενε Μαρία Θεονύμφευτε, σύ γάρ, τόν απεριόριστον, εν γαστρί σου αφράστως εχώρησας.

Έτερος Κανών

Ο Ειρμός

«Ο διαπόντιον, υπομείνας συμφοράν, φυγή κλύδωνος, κλήρου φορά, καί λαγόσι συσχεθείς, αλίου θηρός, ου διεφθάρη, αλλ' εβόα Ιωνάς, Πρός σέ η ζωή μου αναβήτω Χριστέ».

Ο υποβρύχιος, ταίς φρεσίν ου γεγονώς, κευθμώνας, θείου ερευνήσας βυθού, εκ δέ τούτων, μαργαρίτην αρουσάμενος, σύ τώ Δεσπότη, καί σιγήν ως περ λόγον, Γρηγόριε τέθεικας πανάριστε.

Ο δι' εντεύξεως, καθαράς αγριουμένην κατευνάσας, άλα καί τών ξένων αποπτύσας λόγων άλμην, σύ τώ Δεσπότη ως ουράνιος σταγών, λαόν πιστόν ήρμοσας Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Απερινόητον, ανθρωπίνους λογισμούς, τό μυστήριον Μήτηρ Θεού, τής αρρήτου καί φρικτής λοχείας τής σής, σύ γάρ Παρθένε τόν τών όλων Ποιητήν, τεκούσα Παρθένος διετέλεσας.

Καταβασία

«Εβόησέ σοι, ιδών ο Πρέσβυς, τοίς οφθαλμοίς τό σωτήριον, ό λαοίς επέστη. Εκ Θεού Χριστέ σύ Θεός μου».

Κοντάκιον Ήχος γ' Η Παρθένος σήμεραν

Θεολόγω γλώττη σου, τάς συμπλοκάς τών ρητόρων, διαλύσας ένδοξε, ορθοδοξίας χιτώνα, άνωθεν εξυφανθέντα τήν Εκκλησίαν, εστόλισας, όν καί φορούσα, ισύν ημίν κράζει, τοίς σοίς τέκνοις. Χαίροις Πάτερ, θεολογίας ο νούς ο ακρότατος.

Ο Οίκος

Εκ τής θεολογικής, καί υψηλής σοφίας σου έμπλησόν μου τόν νούν, τόν πτωχόν καί ταλαίπωρον, όπως ανυμνήσω τόν βίον σου Πάτερ, ου γάρ

ισχύσω λόγον προσάξαι σοι, ειμή σύ παράσχης μοι λόγον καί γνώσιν, ισχύν καί σύνεσιν, όπως εκ τών σών τά σά προσφέρω σοι, καί εκ τού πλούτου τών αρετών σου, εκείθεν έχω αφορμάς, καί στεφανώσω τήν σεπτήν καί αγίαν κορυφήν σου, σύν τοίς πιστοίς ανακράζων. Χαίροις Πάτερ, θεολογίας ο νούς ο ακρότατος.

Συναξάριον

Τή ΚΕ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν αγίοις Πατρός ημών Γρηγορίου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τού Θεολόγου.

Στίχοι

Θεού γινώσκειν ορθοδόξως ουσίαν,
Χριστιανοίς λεγάτον εκ Γρηγορίου.
Εικάδι Γρηγόριος θεωρήμων εκθανεπέμπτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Πουπλίου.

Στίχοι

Ζωήν ένυλον Πούπλιος καπαστρέφει
Καί τήν άύλον καί νοητήν λαμβάνει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μάρη.

Στίχοι

Πάσης αποστάς αγάπης κόσμου Μάρης
Ει θεϊόν ύψος ήκε θείας αγάπης.

Τή αυτή ημέρα η αγία Μεδούλη, σύν τή συνοδία αυτής, πυρί τελειούται.

Στίχοι

Σεπτή Μεδούλη, τού Θεού Λόγου δούλη,
Δούλοις Θεού σύναθλος εις πύρ ωράθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Δημητρίου τού σκευοφύλακος.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Απολλώς εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Χριστόν βιώσας μέχρι καί τέλους βίον,
Θραύει πονηρού πάν Απολλώς τό θράσος.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Οι Παίδες ευσεβεία συντραφέντες, δυσσεβούς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός απειλήν ουκ επτοήθήσαν, αλλ' εν μέσω τής φλογός, εστώτες έψαλλον, Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί».

Όλος επιθυμία γλυκασμός τε, προφανώς ο λόγος σου, όλος Γρηγόριε μεστός,

ευφροσύνης καί φαιδρότητος, θυμηδίας εμπιπλών, τούς πίστει ψάλλοντας, ο
τών Πατέρων Θεός ευλογητός εἶ.

Νοῖ πεφωτισμένω τήν πηγὴν, τών φωτισμάτων ἐφθασας, καί ταῖς ἐκεῖθεν
αστραπαῖς, Πυρπολούμενος κατέφλεξας, Εὐνομίου γλωσσαλγίας τῇ Τριάδι
βοών, ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εἶ.

Ανοίξας καταρράκτας τῆς αβύσσου, τών σοφών δογμάτων σου,
αναστομώσας τε πηγὰς τῆς σοφίας σου, κατέκλυσας τούς τῆς πλάνης
αρχηγούς, καταστραπτόμενος τῷ ενιαίῳ φωτὶ καί τρισηλίῳ.

Θεοτοκίον

Ὅμβρος ὡς ἐπὶ πόκον Καταβάς, ἐν σῇ γαστρὶ σεσάρκωται, ο τῆς εἰρήνης
ποταμός, ἡ πηγὴ τῆς αγαθότητος, ο σταγόνας υετοῦ εξαριθμούμενος, ο τών
Πατέρων Θεός Ευλογημένος.

Ἄτερος Κανών

Ο Εἰρμός

«Υπήλθον ὡς νυμφώνα, τῆς καμίνου τὴν φλόγα τὴν ἀστεκτον, οἱ δι' εὐσέβειαν
ποτέ, Παῖδες Ἅγιοι δειχθέντες σαφώς, καί συμφώνως ανυμνοῦντες, ὕμνον
ἐμελπον. Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εἶ».

Αδίκων Ἡγεμόνων, πρό βημάτων ἐστηκως Γρηγόριε, τούς αἰρετίζοντας
πυρός, χαλεπώτερον φυσώντας φορὰ, εὐσεβεῖα κατεπίμπρας τῇ Τριάδι
βοών. Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εἶ.

Τριάδος ἐπιπνοία, τὴν δογμάτων εὐσεβῶν Γρηγόριε, ἀνεπιθόλωτον πηγὴν, ἐκ
χειλέων ἀναβλύσας τῇ γῇ, ἀνθοφόρον τὴν τραχεῖαν ἀρδων ἐδείξας. Ο τών
Πατέρων Θεός ευλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Νεκρούται ο Προπάτωρ, ὡς ἀκαίρως τοῦ φυτοῦ γευσάμενος, σύ δέ τὴν
ἀληκτον ζωὴν, ὦ Παρθένε ἐκβλαστήσασα, τὸν Παράδεισον οἰκεῖν τοῦτον
ἀνέστησας, Θεογεννήτορ Ἀγνή ευλογημένη.

Καταβασία

«Σέ τόν ἐν πυρὶ ὄροσίσαντα, Παῖδας θεολογήσαντας, καί Παρθένω, ἀκηράτῳ,
ἐνοικήσαντα, Θεόν Λόγον υμνοῦμεν, εὐσεβῶς μελωδοῦντες. Ευλογητός ο
Θεός, ο τών Πατέρων ἡμῶν».

Ὡδή η'

«Θαύματος ὑπερφυοὺς ἡ ὄροσοβόλος, ἐξεκόνισε κάμιнос τύπον, οὐ γάρ οὓς
ἐδέξατο φλέγει Νέους, ὡς οὐδέ πῦρ τῆς θεότητος, Παρθένου ἦν ὑπέδου νηδύν,
διό ανυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν, Ευλογεῖτω ἡ Κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί
ὑπερυψοῦτω, εἰς πάντας τούς αἰῶνας».

Ἴσον τῷ Πατρὶ τόν Λόγον καί τό Πνεῦμα, αγαθότητι καί βασιλεία, εὐσεβῶς

εδίδαξας, ουσιώδη καί φυσικήν, τήν ταυτότητα γινώσκων καί τήν ένωσιν, διό ανεβόας αγαλλόμενος, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Δόξης τής αγγελικής κατηξιώθης, ως γάρ Άγγελος έλαμψας κόσμω, τή Τριάδι Πάνσοφε, καθαγνίσας επιμελώς, τήν ψυχήν τε καί τό σώμα καί διάνοιαν, ή νύν αναμέλπεις ευφραινόμενος. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Ίλεων ταίς προσευχαίς σου τόν Δεσπότην, εργασάμενος αίτησαι Πάτερ, τών πταισμάτων άφεσιν, τοίς εν πίστει τήν ιεράν, καί πανέορτόν σου μνήμην εορτάζουν, εν ή γεγηθότες αναμέλπομεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Μύστης τής τρισυποστάτου Μοναρχίας, καί θεότητος τής εν Τριάδι, αρετών ασκήσεσι, χρηματίσας Τριαδικός, Θεολόγος ανεδείχθης Παμμακάριστε, καί νύν αναμέλπεις αγαλλόμενος. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ο ταίς αρχαγγελικάς υμνολογίαις, δοξαζόμενος πλούσιος Λόγος, δι' η, μάς επτώχευσε, σέ Μητέρα τήν καλλονήν, Ιακώβ, ευλογημένην εκλεξάμενος, διό ανυμνούντες αναμέλπομεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Έτερος Κανών

Ο Ειρμός

«Οι μή τή τροφή χρανθέντες Παίδες, βασιλικής τραπέζης, εις πύρ χαίροντες έβησαν ποτέ, καί εν φλογί δροσίζομενοι, προθύμως έψαλλον. Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τής Βαβυλωνίας Πάτερ φλογός, υπεραρθείς καί μάλλον, αυτή τή ευσεβεία, πυρσωθείς Τριαδικός, μυστιπόλος εκφανθείς, καί κήρυξ βοάς. Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τής πειραστικής ποικίλως Πάτερ, καί σιδηράς καμίνου, τό πύρ κατασβεννύων ευμαρώς, τών πειρασμων υπεκδύς, πρός ουρανόν ανέπτης βοών. Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Η χρυσοφαής λυχνία τήν σήν, συμβολικώς εδήλου, θείαν γέννησιν, Άχραντε σεμνή, σύ γάρ τό Φώς τό απρόσιτον, τώ κόσμω έλαμψας, ώ βοώμεν. Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Καταβασία

«Αστέκτω πυρί ενωθέντες, οι θεοσεβείας προεστώτες Νεανίαι, τή φλογί δέ μή λωβηθέντες, θείον ύμνον έμελπον. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί

υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος, έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσαν, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Νέμει σοι ζωήν ακήρατον, ή αρχική Τριάς, ήν εθεολόγησας, δεξαμένη σου, τά δι' αυτήν αγωνίσματα, καί τά δόγματα, καί τά παλαίσματα, ή νύν Πάτερ παρέστης, υπέρ τού κόσμου πρέσβυς άριστος.

Αίγλη τριφεγγούς λαμπρότητος, τής εκ μιάς προερχομένης θεότητος, ελλαμπόμενος, ιερομύστα Γρηγόριε, τούς υμνούντάς σε πίστει περίσωζε, καί τή τών σών δογμάτων, θεολογία φωταγωγήσον.

Δρόμον τόν καλόν τετέλεκας, τής αρχικής Τριάδος υπεραγωνισάμενος, καί θεώσεως, ως θεολόγος τετύχηκας, καί τού θείου σου πόθου πληρώσεως, μετείληφας αξίως, Εκκλησιών η σεμνοπρέπεια.

Θεοτοκίον

Ω τού φοβερού σου θαύματος! σύ γάρ Παρθένε Θεοτόκε μυστήριον, τό πρό γενεών, καί πρό αιώνων απόκρυφον, εν Θεώ τώ τά σύμπαντα κτίσαντι, τεκούσα Θεόν Λόγον, ανερμηνεύτως εφανέρωσας.

Έτερος Κανών

Ο Ειρμός

«Ο τόν άνω βυθόν τής θείας ακαταληψίας, ευσεβώς ανανηξάμενος, καί τόν νούν ώς εκ πέτρας απερίληπτου, τής θαρραλικής απαιωρήσας Τριάδος, παμμακάριστε Πάτερ, σέ μεγαλύνομεν».

Ο τό ευτελής ένδυμα, τού νομικού περιρρήξας γράμματος, καί τό έν αυτώ θείον κάλλος, καί μυστικόν τών θείων τού Πνεύματος, ημίν αναπτύξας Γραφών, παμμακάριστε Πάτερ, σέ μεγαλύνομεν.

Ο ταίς άνω χορείαις, συναρίθμιος υπάρχων, Όσιε Πάτερ (καί γάρ σύν αιταίς, εις αιώνα συναγελάζη), υπέρ τής σής Ποίμνης, τάς εντεύξεις ποιού πρός Θεόν. Παμμακάριστε Πάτερ, σέ μεγαλύνομεν.

Ο τά θεία μαθών, εκ θείας καί υπέρ νούν επιπνοίας, Όσιε Πάτερ, καί πρός τήν αυτών, μυστικώς αποτελεσθείς αδίδακτον ένωσιν, ασχέτω σου έρωτι, παμμακάριστε Πάτερ, σέ μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Σύ χωρίον Αγνή, τής θείας απερίληψίας, υπέρ φύσιν εχρημάτισας, ως Θεώ τήν σάρκα δανεισαμένη, τώ σου τήν παρθενικήν, μή διαρρήξαντι μήτραν, εν τώ τίκτειν ασπόρως, σέ μεγαλύνομεν.

Καταβασία

«Εν νόμω, σκιά καί γράμματι, τύπον κατίδωμεν οι πιστοί, πάν άρσεν τό τήν μήτραν διανοίγον, άγιον Θεώ, διό πρωτότοκον Λόγον, Πατρός ανάρχου Υιόν, πρωτοτοκούμενον Μητρί, απειράνδρω, μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς

Μονάδα τρισυπόστατον, καί Τριάδα τελείαν, εν μιά τή θεότητι, πάνσοφε Θεολόγε, edίδας προσκυνείσθαι, φώς είπων τόν Πατέρα, καί τόν Υιόν φώς αύθις τε, φώς τό Άγιον Πνεύμα, αλλά έν φώς, αμερές ασύγχυτον, είς Θεός γάρ, τρανών τό ομοούσιον, ώ Γρηγόριε μάκαρ.

Έτερον όμοιον

Υψηγορία χρώμενος, σών δογμάτων πανσόφως, τρανώς εθεολόγησας, τό απόρρητον βάθος, τών τού Χριστού μυστηρίων, άθλους τε τών Αγίων, καί βίους ερρητόρευσας, ώ Γρηγόριε μάκαρ, καί νύν Θεός, εν μεθέξει πέλων τή πρόσ τό θείον, σώζεις κάμέ καί δέχοιο, σαίς σκηναίς Θεολόγε.

Θεοτοκίον όμοιον

Μετά τής Θεομήτορος, καί Παρθένου Μαρίας, καί Βασιλείου πάνσοφε, παρεστως τού Μεγάλου, τή απροσίτω Τριάδι, τήν ειρήνην τώ κόσμω, τώ Βασιλεί τά τρόπαια, καί ημίν σωτηρίαν, πρέσβευε, νύν τοίς ανευφημούσί σε Θεολόγε, Αρχιερέυ Γρηγόριε, Ρήτορ τής Εκκλησίας.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΪΝΟΥΣ, ΙΣΤΩΜΕΝ ΣΤΪΧΟΥΣ Δ' ΚΑΙ ΨΆΛΛΟΜΕΝ ΣΤΙΧΗΡΆ ΠΡΟΣΌΜΟΙΑ.

Έχος δ'

Ο εξ υψίστου κληθείς

Διατεμών τόν τού γράμματος σύ γνόφον, εισέδυς τώ πνεύματι πρόσ φώς υπέρτερον, καί τήν εκείθεν δεξάμενος, φωτοχυσίαν, θεολογίας πάντας επλούτισας, Γρηγόριε πάνσοφε, τής Εκκλησίας φωστήρ, ταίς αστραπαίς δέ τών λόγων σου, σκοτώδη νέφη, τά τών αιρέσεων απεμείωσας, όθεν αυλίζη ένθα ήχος, εορταζόντων Αγγέλοις συνόμιλος, ικετεύων απαύστως τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ο Θεολόγος ο δεύτερος καί μύστης, τής θείας ελλάμψεως, ο τής Τριάδος φαιδρός, υπογραφεύς ο τήν άρρητον, καί θείαν φύσιν, υπερφυώς διδάσκων Γρηγόριε, καί νύν τηλαυγέστερον, επαπολαύων Θεού, τών σέ τιμώντων μνημόνευε, καί υπερμάχει, τής Εκκλησίας, ήν συνεκρότησας, σου γάρ ο φθόγγος επί πάντα, τής οικουμένης διήλθε τά πέρατα, εκδιδάσκων δοξάζειν, τήν Τριάδα ομοούσιον.

Γεωπονήσας τή γλώσση Θεηγόρε, καρδίας ταίς αύλαξι σπόρον τόν ένθεον, θεολογίας επλούτισας, τής ανωτάτω, τής Εκκλησίας άπαν τό πλήρωμα, εντεύθεν ζιζάνια πυρί τού Πνεύματος, τά τών αιρέσεων έφλεξας, φιλοσοφίας, τής θεϊκής τρεφόμενος έρωτι, Πάτερ Πατέρων, καί Ποιμήν Ποιμένων καί δόξα Πιστών, Ιερέων φωστήρ, οικουμένης τό κλέος, παμμακάριστε Γρηγόριε.

Τώ τῆς σοφίας κρατήρι προσπελάσας, τό τίμιον στόμα σου, Πάτερ Γρηγόριε, θεολογίας εξήντησας, τό θεῖον νάμα, καί τοῖς πιστοῖς αφθόνως μετέδωκας, αιρέσεων ἐφραξας, ρούν τόν ψυχόλεθρον, τόν βλασφημίας ανάμεστον, ως κυβερνήτην, εὔρε καί γάρ σε Πνεῦμα τό Ἅγιον, αποσοβούντα καί ελαύνοντα, ως ανέμων πνοάς, δυσσεβῶν τάς ορμάς, ἐν Μονάδι ουσίας, τήν Τριάδα καταγγέλλοντα.

Δόξα... Ἦχος α' Ανατολίου

Τήν λύραν τοῦ Πνεύματος, τό τῶν αιρέσεων θέριστρον, καί ὀρθοδόξων ἡδυσμα, τόν δεύτερον Επιστήθιον, τόν τοῦ Λόγου αυτόπτην, τοῖς δόγμασι γενόμενον, τόν σοφόν Αρχιποίμενα, τῆς Εκκλησίας τά θρέμματα, θολογικοῖς ὕμνοις Προσείπωμεν. Σύ εἶ ὁ Ποιμήν ὁ καλός, ὁ δούς σεαυτόν Γρηγόριε, ως ὁ Διδάσκαλος Χριστός, υπέρ ἡμῶν, καί σύν Παύλῳ χορεύεις, καί πρεσβεύεις υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αμαρτωλῶν τάς δεήσεις προσδεχομένη, καί θλιβομένων στεναγμόν μή παρορώσα, πρέσβευε τῷ ἐξ αγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς Παναγία Παρθένε.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εἰς τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί ἐκ τῶν Κανόνων Ωδή γ' καί ς'.

Απόστολον καί Ευαγγέλιον Ζῆτει εἰς τό Μηνολόγιον αὐτῶν.

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλουῖα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ξενοφώντος καί τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Λάμπων, ἀξιώμασι ψυχῆς, ἐλεημοσύνη καί πίστει σαυτόν ἐλάμπρυνας, χαίρων γάρ ἐσκόρπισας, τόν πλούτον πένησιν, εἰς αἰῶνα δέ μένει σου, ἡ δικαιοσύνη, φῶς σοι ἀνατέλλουσα Πάτερ ἀνέσπερον, ἔνθα, τοὺς οσίους σου Παῖδας, ὅψει καί τήν τούτους τεκούσαν, Πόλιν τήν οὐράνιον οικήσαντας.

Δόξαν, παριδόντες τήν φθαρτήν, δόξης τῆς αφθάρτου καί θείας κατηξιώθητε,

πάσαν γάρ πατήσαντες, βίου τερπνότητα, τόν τώ όντι τερπνότατον, Χριστόν
θεοφόροι, άγαν εποθήσατε, τόν υμάς σώσαντα, κόσμου τρικυμίας καί ζάλης,
καί τώ γαληνώ καί φωσφόρω, βίω καθορμίσαντα Πανόλβιοι.

Πάθη, θανατώσαντες σαρκός, τούς τής απαθείας χιτώνας περιβάλεσθε, βίου
καθαρότητι, τούτους υφάναντες, πολιτείαν δ' ισάγγελον, εν σώματι όντες, έτι
καρτερόφρονες επιδεικνύμενοι, δόξης ηξιώθητε πάντες, τής Αγγελικής εν
υψίστοις, θείας απολαύοντες λαμπρότητος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνη, τόν αχώρητον Θεόν, αστενοχωρήτως εν μήτρα εκυοφόρησας,
άνθρωπον γενόμενον, δι' αγαθότητα, Παναγία Θεόνυμφε, διό δυσωπώ σε,
τών στενοχωρούντων με παθών απάλλαξον, όπως, τήν στενήν καί ευθείαν,
τρίβον διοδεύσας προφθάσω, τήν επί ζωήν Παρθένε φέρουσαν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Βότρυν, τόν παμπέπειρον Αγνή, όν αγεωργήτως εν μήτρα εκυοφόρησας,
ξύλω ως εώρακας τούτον κρεμάμενον, θρηνωδούσα ωλόλυζες, καί έκραζες.
Τέκνον, γλεύκος εναπόσταξον, δι' ού η μέθη αρθή, πάσαν τών παθών
Ευεργέτα, δι' εμού τής σέ τετοκυίας, σου τήν ευσπλαγχνίαν ενδεικνύμενος.

Απολυτίκιον 'Ηχος δ'

Ο Θεός τών Πατέρων ημών ο ποιών αεί μεθ' ημών κατά τήν σήν επιείκειαν,
μή αποστήσης τό έλεος σου αφ' ημών, αλλά ταίς αυτών ικεσίας, εν ειρήνη
κυβέρνησον τήν ζωήν ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής Οκτωήχου καί τών Αγίων,
ού η ακροστιχίς.

Ξενοφώντα μέλπω, σύμβιόν τε καί τέκνα. Θεοφάνους.

Ωδή α' 'Ηχος β'

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί
οδηγήσαντι, τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Ξύλου ζωής, καί Παραδείσου τής όντως τρυφής, πανοικεσία Πάνσοφοι, νύν
απολαύοντες, τούς υμάς ευφημούντας, πρεσβεύσατε σωθήναι, πρός τόν
Φιλάνθρωπον.

Εν τή οδώ τών εντολών σου βαδίζων θερμώς, ο σός ικέτης Δέσποτα, μονάς
κατέλαβε, καταλλήλους τώ πόθω, ζωής τής αιωνίου επιλαβόμενος.

Νέαν σκηνήν, Αβραμιαίαν σύ έδειξας, τήν σήν οικίαν άπασι, διό θεσπέσιε,
Αβραάμ εν τοίς κόλποις, αξίως καί δικαίως επαναπέπαυσαι.

Θεοτοκίον

Ὅλος εν σοί, κατασκηνώσας Πανάμωμε, όλον εμέ τόν άνθρωπον, ανεμορφώσατο, εκ Πατρός εκλάμπας, πρό πάντων τών αιώνων, Λόγος ο άναρχος.

Ωδή γ'

«Εν πέτρα με τής πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ εχθρούς μου, ευφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν. Ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Φανοτάταις αξίαις τετιμημένος, φωτοφόρω διέπρεψας πολιτεία, τήν πράξιν γάρ επίβασιν θεωρίας, βοών ανεδειξας. Σύ εί Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ως πάντων οικονόμος προβεβλημένος, τήν πάντων επιμέλειαν ανεδείξω, τοίς χρήζουσι τόν πλούτόν σου διανέμων, υποδεχόμενος, φιλοφρονούμενος, Μοναζόντων τάγματα, Πάτερ Όσιε.

Νομίμοις εκτρεφόμενος τού Δεσπότου, εν νόμω καί παιδεία καί νουθεσία, Κυρίου εξεπαίδευσας σου τούς παίδας, κράζων θεσπέσιε, Σύ εί Θεός ημών, καί ουκ έστιν άγιος πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Τήν μόνην παρθενεύουσαν μετά τόκον, Μαρίαν τών Αγίων αγιωτέραν, τήν όντως απειρόγαμον Θεοτόκον, δεύτε υμνήσωμεν πιστοί, κραυγάζοντες. Χαίρε Μήτηρ άχραντε, χαίρε Δέσποινα.

Ο Ειρμός

«Εν πέτρα με τής πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ εχθρούς μου, ευφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν. Ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εντολαίς τού Δεσπότου επαγρυπνών, εφ' ομοίοις τε τρόποις παίδας τούς σου, ρυθμίζων Μακάριε, Ξενοφών καί τήν σύζυγον, σύν αυτοίς τά άνω, κληρούσαι βασίλεια, πειρασμών παντοίων, λιπων τό κλυδώνιον, όθεν ευφημούμεν, ευσεβώς υμάς πάντας, καί πόθω γεραίρομεν καί πιστώ ανακράζομεν, θεοφόροι πανόλβιοι, πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καί μόνην εν γυναιξί, σέ ασπύρως τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι μακαρίζομεν, γενεαί τών ανθρώπων, τό γάρ πύρ εσκήνωσεν, εν σοί τής θεότητας, καί ως βρέφος θηλάζεις, τόν Κτίστην καί Κύριον, όθεν τών Αγγέλων, καί ανθρώπων τό γένος, αξίως δοξάζομεν, τόν πανάγιον Τόκον σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς ανυμνούσιν αξίως, τήν δόξαν σου

Ἀχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν Ἀμνόν καί ποιμένα καί Λυτρωτήν, ἡ, Ἀμνάς θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ
ωλόλυξε δακρυουσα, καί πικρῶς ἐκβοῶσα, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται,
δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τήν
σταύρωσιν, ἣν περ υπομένεις διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ
ἐλέους ἡ ἀβυσσος, καί πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι οὖν,
τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τά θεία
παθήματα.

Ὡδή δ'

«Εἰσακήκοα Κύριε, τήν ἀκοήν τῆς σῆς οικονομίας, καί ἐδόξασά σε μόνε
φιλόανθρωπε».

Ἀνασωθέντες κλύδωνος, βιωτικοῦ, λιμένι εὐσεβείας, ὠρμίσθητε Παῖδες
μακαριώτατοι.

Μεμυημένοι γνῶσιν, τῶν θείων, καί τήν τῶν ἀνθρωπίνων, τῷ Θεῷ λατρεύειν
προτετιμήκατε.

Ἐκ τῆς ἀβύσσου Ὅσιοι, τῆς κοσμικῆς, ρυσθέντες πανενδόξως, ἀγαθῶν
ἀβύσσῳ προσελή λύθατε.

Θεοτοκίον

Λελυτρωμένοι αἵματι, τῷ ἐκ πλευράς, χυθέντι, τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ
πάντες σέ μακαρίζομεν.

Ὡδή ε'

«Ὁ τοῦ φωτός χορηγός, καί τῶν αἰώνων ποιητής Κύριος, ἐν τῷ φωτί τῶν
προσταγμάτων, ὀδήγησον ἡμᾶς, ἐκτός σου γάρ ἄλλον, Θεόν οὐ
γινώσκομεν».

Πρός τήν ἀνώλεθρον, κατεπειγόμενος ζωὴν, ἔσπευσας, καταλαβεῖν τήν
ἡγιασμένην, Ἀρκάδιε πόλιν, καί τάφῳ τῆς ὄντως ζωῆς προσεπέλασας.

Ὡς εὐπρεπῆς ἀληθῶς, ἡ γενομένη περὶ σέ πρόνοια, καί θαυμαστή καί
δεδοξασμένη, κυβέρνησις θεία, τοῦ πάντων Δεσπότη, παμμάκαρ Ἀρκάδιε.

Σοῦ προμηθούμενος, ὁ ἐν ἀγκάλαις Συμεῶν πρότερον, ἀνακλιθεῖς, τοῦ θείου
Πρεσβύτου, πρεσβύτη σε θείῳ, Ἀρκάδιε φέρων, Χριστός καθωδήγησεν.

Θεοτοκίον

Υἱόν τόν ἀναρχόν, καί συναῖδιον Πατρί τέτοκας, υπερφυῶς ἐκ σοῦ
σαρκωθέντα, πανάμωμε Κόρη, διό Θεοτόκον, Ἀγνή σε κηρύττομεν.

Ὡδή ς'

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τήν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας

σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς, ο Θεός με ανάγαγε».

Μακαρίας ζωής εφιέμενος, τώ τών Μοναζόντων προστρέχεις συστήματι, τήν ζωτικήν επίπνοιαν, συνεργόν Ιωάννη ποιούμενος.

Βροτοκτόνου κακίας νεκρότητα, καί θανατηφόρον ιόν απωσάμενος, τώ ζωηφορω μνήματι, τού Χριστού Ιωάννη προσέδραμες.

Ιωάννου τόν βίον εξήλωσας, καί γάρ ως εκείνος τήν έρημον ώκησας, καί καθαρώς εβίωσας, Ιωάννη Χριστώ καθαιρόμενος.

Θεοτοκίον

Ουρανόν ο τανύσας μονώτατος, άλλον ουρανόν έμψυχον επειργάσατο, σέ Θεομήτορ άχραντε, καί εκ σου τοίς εν σκότει ανέτειλεν.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς, ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον 'Ηχος δ' Επεφάνης σήμεραν

Τήν τού βίου θάλασσαν διεκφυγόντες, Ξενοφών ο δίκαιος, σύν τή συζύγω τή σεπτή, εν ουρανοίς συνευφραίνονται, μετά τών τέκνων, Χριστόν μεγαλύνοντες.

Ο Οίκος

Ξένην οδόν θεοπρεπώς, Ξενοφών διοδεύσας, μετά καί τής συζύγου ελάθετε τήν φύσιν, ώσπερ ασώματοι σαφώς εν τή γή οφθέντες, διό καί πύλαι ημίν ουράνιαι ηνοιγήσαν, καί μετά τών Αγγέλων χορεύετε, ως τού αμπελώνος γεγονότες τού Κυρίου εργάται, μετά καί τών τέκνων. Αινείτε ούν Χριστόν, δωρήσασθαι αίγλην φωτισμού ταίς ζοφεραίς ημών καρδίαις, μνήμην υμών τελούντων τήν φωτοφόρον, τόν στεφοδότην Χριστόν μεγαλύνοντες.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ξενοφώντος καί τής συμβίου αυτού Μαρίας καί τών τέκνων αυτού Αρκαδίου καί Ιωάννου.

Στίχοι

Καί γήν λιπόντας, τούς περί Ξενοφώντα,
Αβρά ξενίζω τού λόγου πανδαισία.
Παισίν άμ' ηδ' αλόχω Ξενοφώντα θάνεν εικάδι έκτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού μεγάλου σεισμού.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Συμεών, τού επιλεγομένου Παλαιού.

Στίχοι

Τόν χούν παλαιέ Συμεών απεξύσω,
Εχθρού παλαιού λεπτύνας εις χούν κάραν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ανανίου πρεσβυτέρου καί Πέτρου δεσμοφύλακος καί τών σύν αυτοίς επτά στρατιωτών.

Στίχοι

Πέτρος σύν επτά τήν θάλασσαν εισέδου,
Οἷς Ανανίας ηδέως συνεισέδου.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Αμωνάς εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ζωής Αμωνάς νήμα πληρώσας άπαν,
Ζωήν εφεύρεν, ούποτε πληρουμένην.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Γαβριήλ εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Σύν τώ Γαβριήλ τώ Νόων πρωτοστάτη,
Καί Γαβριήλ ίστησι Χριστός τόν νέον.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι δύω Μάρτυρες, οι εν Φρυγία, τυπτόμενοι τελειούνται.

Στίχοι

Βάκλοις αθληταί τραυματισθέντες δύω,
Στεφθέντες εύρον τήν συνούλωσιν τάχει.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Αντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον, τήν φλόγα ανερρίπισε, Χριστός δέ εφήπλωσε θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν του Πνεύματος, ο ων ευλογημένος καί υπερένδοξος».

Νοός καθαρότητι ο θεοφόρος, υμών τήν συνέλευσιν, καθορών προεμήνυσε, Θεός γάρ δίκαιος, τής ευσεβείας υμάς, θείως αμειβόμενος εις έν, ως ελεήμων επισυνήγαγε.

Τόν ζήλον θεώμενος τής ευσεβείας, τήν πίστιν δεχόμενος, τόν πόθον προσιέμενος, υμών ο φιλόανθρωπος, πάντας συνήθροισε, μίαν εις εστίασιν υμάς, ο ευεργέτης καί υπερένδοξος.

Θεοτοκίον

Ελπίς ακαταίσχυντε, ελπίς βεβαία, καί τείχος ακράδαντον, καί σκέπη καί βοήθεια, γενού μοι Πανάμωμε, τώ πεπιοιθότι εις σέ, σοί γάρ ανατίθηνι Αγνή, πάσαν ελπίδα τής σωτηρίας μου.

Ωδή η'

«Κάμιнос ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι τας ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστους δροσίζουσα

ψάλλοντας, Ευλογείτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον».

Κάμινον σφοδρῶ πυρί τήν καιομένην, τῆς ἀπ' ἀλλήλων διαστάσεως, στερρῶς υπεμείνατε, τὰ γάρ σπλάγχνα σπαραττόμενοι, καί τὰς ψυχὰς πυρούμενοι, κέντρῳ τῆς συμφυΐας, ἀθλους Μαρτύρων ηγύσατε.

Ἀνωθεν υμᾶς, νεφέλη δροσοβόλος φιланθρωπίας επεσκίασε, Σιών ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἐνθα δρόσος ἡ τοῦ Πνεύματος, τοὺς Μαθητάς ἐπύρσευσε, κράζοντας. Ευλογείτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ίλεων ἡμῖν, καί ευμενὴ γενέσθαι, τὸν Ευεργέτην ἱκετεύσατε Πατέρες πανόλβιοι, τοῖς ἡμῶν νῦν μακαρίζουσι, τό ἱερὸν μνημόσυνον, φυτῶν ἠνωμένων καί συνημμένων τῇ χάριτι.

Θεοτοκίον

Τὸν μονογενή, Υἱὸν Θεὸν καὶ Λόγον, τὸν πρό αἰώνων ἐξ ἀνάρχου Πατρός, ἀρρήτως ἐκλάμπαντα, τὸν τῆς κτίσεως πρωτότοκον, γεγεννημένον τέτοκας, ὅθεν σε Θεομήτορ, πάντα τὰ ἔθνη δοξάζομεν.

Ο Ειρμός

«Κάμιнос ποτέ, πυρός ἐν Βαβυλῶνι τας ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα ψάλλοντας, Ευλογείτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον».

Ωδή θ'

«Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεός καὶ Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου, ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα, διό τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Επ' ὧμων ἀράμενοι, τὸν τοῦ Χριστοῦ Σταυρόν ἀληθῶς, διηνύσατε τρίβον τὴν τῆς ἀσκήσεως, πάσαν ἀρετὴν ἐκτελούντες, ἕως αὐτὴν, τὴν ὄντως ἀγῆρω, ζωὴν κατειλήφατε, πανοικία στεφανούμενοι.

Κατακυριεύσαντες, τοῦ τῆς σαρκὸς φρονήματος, τὸν τοῦ Πνεύματος πλούτον ἐθησαυρίσατε, χάριν ἱαμάτων, λαβόντες ἐκ τῆς Πηγῆς, τῆς τῶν χαρισμάτων, ἢ νῦν προσχωρήσαντες, αἰωνίως ἀναπαύεσθε.

Νικήσαντες Ὅσιοι, τὰς μηχανὰς τοῦ δράκοντος, ἐπὶ τέλει τῶν ἀθλῶν ἀνηγορεύθητε, τῆς δικαιοσύνης στεφάνους, παρὰ Χριστοῦ, λαβόντες ἀξίως, ὃν νῦν δυσωπήσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἀμήτορα πρότερον, κατὰ τὴν πρώτην γέννησιν, δι' ἡμᾶς σαρκωθέντα, Τίκεις ἀπάτορα, δῶα γνωριζόμενον φύσεις, τὴν θεϊκὴν, καὶ τὴν Ἀνθρωπίνην, καὶ ταύτας πιστούμενον, ἐνεργείαις Θεονύμφευτε.

Ο Ειρμός

«Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεός καὶ Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου, ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα, διό τὴν

πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον
Ο ουρανόν τοίς άστροις

Εσκόρπισας τόν πλούτον, τοίς πένησι θεαρέστως, καί παροικίων ωκειώθης, ώ
Ξενοφών τώ Κυρίω όν δυσώπει παμμάκαρ, παθών ημάς εξελέσθαι.

Θεοτοκίον

Τάς στρατιάς τών Αγγέλων, καί τών αγίων τους χορούς, υπερανέστηκεν
όντως, τά μεγαλείά σου Αγνή, διό Χριστόν εκδυσώπει, υπέρ λαού επταικότος.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η ανακομιδή τού Λειψάνου τού έν Αγίοις Πατρός ημών Ιωάννου τού
Χρυσοστόμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Μετά τόν Προοιμακόν Ψαλμόν Στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τού,
Μακάριος ανήρ. Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν
Στιχηρά Προσόμοια.**

Ήχος δ' Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Τήν χρυσήλατον σάλπιγγα, τό θεόπνευστον όργανον, τών δογμάτων πέλαγος
ανεξάντλητον, τής Εκκλησίας τό στήριγμα, τόν νούν τόν ουράνιον, τής σοφίας
τόν βυθόν, τόν κρατήρα τόν πάγχρυσον, τόν προχέοντα, ποταμούς
διδαγμάτων μελιρρύτων, καί αρδεύοντα τήν κτίσιν, μελωδικώς εύφη
μήσωμεν.

Τόν αστέρα τόν άδυτον, τόν ακτίσι φωτίζοντα, διδαγμάτων άπασαν τήν
υφήλιον, τής μετανοίας τόν κήρυκα, τόν σπόγγον τόν πάγχρυσον τόν
υγρότητα δεινής, απογνώσεως αίροντα, καί δροσίζοντα, εκτακείσας καρδιάς
άμαρτίαις, Ιωάννην επαξίως, τόν Χρυσολόγον τιμήσωμεν.

Ο επίγειος Άγγελος, καί ουράνιος άνθρωπος, χελιδων η εύλαλος καί
πολύφωνος, τών αρετών τό θησαύρισμα, η πέτρα η άρρηκτος τών πιστών
υπογραμμός, τών Μαρτύρων εφάμιλλος, ισοστάσις, τών αγίων Αγγέλων
Αποστόλων, ο Ομότροπος εν ύμνοις, μεγαλυνέσθω Χρυσόστομος.

Έτερα Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος ο αυτός
Ο εξ υψίστου κληθείς

Ιερωτάτην στησώμεθα χορείαν, στέφος γάρ χρυσόμορφον, τής Εκκλησίας

Χριστού, βασιλική δόξη σήμερον, από Κομάνων, πρὸς πόλιν ἡκει τὴν Βασιλεύουσαν, λάμπει στίλβον ἄνωθεν, τὴ ἐπανόδῳ αὐτοῦ, πρὸς βασιλείαν τὴν αὔλον, πιστοὺς εἰσάγει, καὶ τῷ τῶν ὅλων προσοικειοί Βασιλεῖ, διό βοῶμεν, Χρυσεπώνυμε, Πάτερ θείε Χρυσόστομε πάγχρυσε, καθικέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡς ουρανὸς φαεινὸς τῆς Εκκλησίας, δύσιν ὡ Χρυσόστομε τὴν υπερόριον, καθυποστάς ἀπηνέστατα, ἐπανατέλλεις, σήμερον χαίρων τὴ κτίσει ἄδυτος, θάλπεις ἐγκοσμούμενος, θαυμάτων ἀστροῖς σοφέ, φέρεις Χριστὸν υπερλάμποντα, ἡλίου δίκην, σοῦ δαδουχούντα νῦν τὴν ἐπάνοδον, διό βοῶμεν. Φωταυγέστατε, φωτολόγε Χρυσόστομε πάνσοφε, καθικέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ουρανὸς τοῖς Ἀγγέλοις συγχορεύει, κτίσει συνευφραίνονται, βροτῶν συστήματα, ὁ γὰρ ἐν γῇ ουρανόφρονas, δεικνύς τοὺς πάντας, κλίμακιθεία, σεπτῶν ρημάτων αὐτοῦ, οὗτος τὴν ἐπάνοδον, τῶν θεοδρόμων βαθμῶν, ὡς, Ἰακώβ νέος δείκνυσιν, Ἀγγέλων θείων, ἀγαλλομένων τὴ μεταθέσει αὐτοῦ, διό βοῶμεν, Παμμακάριστε, τῶν αὔλων Ἀγγέλων συνόμιλε, Χρυσολόγε δυσώπει, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος δ' Κοσμά

Οὐκ ἔδει σε Χρυσόστομε, τὴν Βασιλίδα κοταλείψαντα, παροικεῖν ἐν Κομάνοις, ὅθεν θεόθεν ἡγμένη, ἡ Ανακτορική πανδαισία, πάλιν σε ἐπανήγαγεν ἐν τοῖς βασιλείοις, ευφράνθη δέ ἡ Εκκλησία ἰδούσά σε, ἀνθομολογουμένη καὶ λέγουσα. Μεγαλύνει ἡ δόξα μου τὸν Κύριον, ἀποδόντα μοι τὸν νυμφαγωγόν, καὶ τὸ στήριγμα τῆς πίστεως, τὴν υπόληψιν τῶν αξιωμάτων μου, καὶ ἀνάπαυσιν τῶν ἐμῶν κροτάφων, τὸ ὕψος τῆς ταπεινοφροσύνης, καὶ βάθος τῆς ἐλεημοσύνης, καὶ πλούτον τῆς ἐμῆς πτωχείας, καὶ μήκος τῆς μετανοίας. Διὸ αἰτούμεν σε Ὅσιε Πάτερ, τὴν εἰρήνην αἶτησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον, ὁ αὐτός

Ὁ διὰ σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυὶδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνη σε, τῷ μεγαλειά σοι ποιήσαντι. Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, σέ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἐαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρείσαν τοῖς πάθεσι, καὶ τὸ πλανηθέν ορειάλωτον ευρῶν πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβών, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς ουρανίαις συνάψῃ Δυνάμεσι, καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστὸς ὁ ἔχων τὸ μέγα, καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἴσοδος, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. 10, 6-7 & 3, 13-16 & 8,...)

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὅς εὔρε σοφίαν καὶ θνητὸς ὅς εἶδε φρόνησιν. Κρείττον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ

εστι λίθων πολυτελών (ουκ αντιτάσσεται αυτή ουδέν πονηρόν, ευγνωστός εστι πάσι τοῖς ἐγγίζουσιν αυτήν), πᾶν δέ τίμιον, ουκ ἄξιον αὐτῆς ἐστιν. Ἐκ γάρ τού στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δέ καί ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαρὺν ἀκούσατέ μου ὦ τέκνα, σεμνά γάρ ἐρῶ, καί μακάριος ἄνθρωπος, ὅς τὰς ἐμὰς οδοὺς φυλάξει. Αἱ γάρ ἐξοδοί μου, ἐξοδοὶ ζωῆς, καί ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τούτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καί προῖεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ σογία κατεσκεύασα βουλήν καί γνῶσιν καί ἐννοιαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Εὐμή βουλή καί ἀσφάλεια, ἐμὴ γρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Εἰς τοὺς ἐμὲ γιλοῦντας ἀγαπῶ, οἷδὲ ἐμὲ ζητοῦντες ευρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν, ἄκακοι, πανουργίαν, οἷδὲ ἀπαιδεῦτοι, ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καί πάλιν, σεμνά γάρ ἐρῶ, καί ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τού στόματός μου, ουδέν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, ουδέ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστί τοῖς νοοῦσι, καί ὀρθά τοῖς ευρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γάρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καί πλησθῆσθε πνεύματος.

**Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Ἐκλογή)**

Ἐγκωμιαζομένου Δικαίου, ευφρανθήσονται λαοί, ἀθανασία γάρ ἐστιν ἡ μνήμη αὐτοῦ, ὅτι καί παρὰ Θεῷ γινώσκεται καί παρὰ ἀνθρώποις, καί ἀρεστή Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Ἐπιθυμήσατε τοιγαγαρὺν, ὦ ἄνδρες, σοφίαν καί ποθήσατε καί παιδευθήσεσθε. Ἀρχὴ γάρ αὐτῆς ἀγάπη καί τήρησις νόμων. Τιμῆσατε σοφίαν, ἵνα εἰς τὸν αἰῶνα βασιλεύσητε. Ἀπαγγελῶ ὑμῖν, καί οὐ κρύψω ἀφ' ὑμῶν μυστήρια Θεοῦ. Ὅτι αὐτός, καί τῆς σοφίας ὁδηγός ἐστι, καί τῶν σοφῶν διορθωτής. Καί ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ πάσα φρόνησις καί ἐργασιῶν ἐπιστήμη. Ἡ πάντων τεχνίτις ἐδίδαξέ με σοφία, ἐστὶ γάρ ἐν αὐτῇ πνεῦμα νοερόν, ἅγιον, ἀπαύγασμα φωτός αἰδίου, καί εἰκὼν τῆς ἀγαθότητος τού Θεοῦ. Αὕτη φίλους Θεοῦ καί προφῆτας κατασκευάζει. Εὐπρεπεστέρα δὲ ἐστὶν ἡλίου, καί ὑπὲρ πάσαν ἀστέρων θέσιν, φωτὶ συγκρινομένη, ευρίσκεται προτιμότερα. Αὕτη τοὺς θεραπεύσαντας αὐτήν ἐκ πόνων ἐρρύσατο, καί ὠδήγησεν ἐν τρίβοις εὐθείαις. Ἐδωκεν αὐτοῖς γνῶσιν ἀγίαν, καί διεφύλαξεν αὐτοὺς ἀπὸ ἐνεδρευόντων, καί ἀγῶνα ἰσχυρόν ἐβράβευσεν αὐτοῖς, ἵνα γνῶσι πάντες, ὅτι δυνατωτέρα παντός ἐστὶν ἡ εὐσέβεια. Καί οὐ μὴ Κατισχύσῃ ποτέ κακία σοφίας, οὐδ' οὐ μὴ παρελεύσεται πονηροὺς ἐλέγχουσα ἡ δίκη. Εἶπον γάρ ἐν ἑαυτοῖς, λογισάμενοι οὐκ ὀρθῶς. Καταδυναστεύσωμεν τὸν δίκαιον, μὴ φεισώμεθα τῆς οσιότητος αὐτοῦ, μηδὲ ἐντραπώμεν πολιάς πρεσβευτοῦ πολυχρονίου. Ἐστω δὲ ἡμῶν ἰσχύς νόμος. Καί ἐνεδρεύσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστὶ, καί ἐναντιοῦται τοῖς ἔργοις ἡμῶν, καί ἐπιφημίζει ἡμῖν ἀμαρτήματα παιδείας ἡμῶν. Ἐπαγγέλλεται γνῶσιν ἔχειν Θεοῦ, καί παῖδα Κυρίου ἑαυτὸν ὀνομάζει. Ἐγένετο ἡμῖν εἰς ἐλεγχον ἐννοιῶν ἡμῶν. Βαρὺς ἐστὶν ἡμῖν καί βλεπόμενος, ὅτι ἀνόμοιος τοῖς ἄλλοις ὁ βίος αὐτοῦ, καί ἐξηλλαγμένοι αἱ τρίβοι αὐτοῦ. Εἰς κίβδηλον ἐλογίσθημεν αὐτῷ, καί ἀπέχεται τῶν οδῶν ἡμῶν, ὡς ἀπὸ ἀκαθαρσιῶν, καί μακαρίζει ἐσχατὰ δικαίων, ἰδῶμεν οὖν, εἰ οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀληθεῖς, καί πειράσωμεν τὰ ἐν ἐκβάσει αὐτοῦ. Ὑβρεῖ καὶ βασάνω ἐτάσωμεν αὐτόν, ἵνα γνῶμεν τὴν ἐπιείκειαν αὐτοῦ, καί δοκιμάσωμεν τὴν

ανεξικακίαν αυτού, θανάτω ασχήμονι καταδικάσωμεν αυτόν, ἔσται γάρ αυτού επισκοπή εκ λόγων αυτού. Ταῦτα ελογίσαντο, καί επλανήθησαν, απετύφλωσε γάρ αυτούς η κακία αυτών. Καί ουκ ἔγνωσαν μυστήρια Θεοῦ, ουδέ ἔκριναν ὅτι σύ Θεός, ὁ μόνος, ὁ ζωῆς ἔχων καί θανάτου τήν εξουσίαν, καί σώζων εν καιρῷ θλίψεως, καί ρυόμενος παντός κακοῦ, ὁ οϊκτίρμων καί ελεήμων, καί διδούς τοῖς οσίοις σου χάριν, καί τῷ σῷ βραχίονι τοῖς υπερηφάνοις ἀντιτασσόμενος.

**Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Εκλογή)**

Στόμα δικαίου αποστάζει σοφίαν, χεὶλη δέ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας, στόμα σοφῶν μελετά σοφίαν, δικαιοσύνη δέ ρύσεται αυτούς εκ θανάτου.

Τελευτήσαντος ἀνδρός δικαίου, οὐκ ὀλλυται ἐλπίς, υἱός γάρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν, καί εν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φῶς δικαίοις διὰ παντός, καί παρὰ Κυρίου ευρήσουσι χάριν καί δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, καί εν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπά Κύριος οσίας καρδίας, δεκτοί δέ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι εν ὁδῷ. Σοφία Κυρίου φωτιεῖ πρόσωπον συνετοῦ, φθάνει γάρ τοὺς ἐπιθυμούντας αὐτήν, πρό τοῦ γνωσθῆναι, καί ευχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπῶντων αὐτήν, ὁ ὀρθρίσας πρὸς αὐτήν, οὐ κοπιάσει, καί ὁ ἀγρυπνήσας δι' αὐτήν, ταχέως ἀμέριμος ἔσται. Ὅτι τοὺς ἀξίους αὐτῆς αὐτὴ περιέρχεται ζητούσα, καί εν ταῖς τρίβοις φαντάζεται αὐτοῖς ευμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτέ κακία. Διὰ ταῦτα καί ἐρασθῆς ἐγενόμηντο κάλλους αὐτῆς, καί ἐφίλησα ταύτην, καί ἐξεζήτησα εκ νεότητός μου, καί ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἐμαυτῷ. Ὅτι ὁ πάντων Δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν, μύστις γάρ ἐστὶ τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης, καί ἀιρέτις τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ πόνοι αὐτῆς εἰσιν ἀρεταί, σωφροσύνην δέ καί φρόνησιν αὐτὴ διδάσκει, δικαιοσύνην καί ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδέν ἐστὶν εν βίῳ ἀνθρώποις. Εἰ δέ καί πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα, καί τὰ μέλλοντα εἰκάζειν, ἐπίσταται ὁτροφάς λόγων, καί λυσεῖς ἀινιγμάτων, σημεῖα καί τέρατα προγινώσκει, καί ἐκβάσεις καιρῶν καί χρόνων, καί πᾶσι σύμβουλός ἐστιν ἀγαθή, καί ἀθανασία ἐστὶν εν αὐτῇ, καί εὐκλεία εν κοινωνίᾳ λόγων αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ, καί ἐδεήθην αὐτοῦ, καί εἶπον ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας. Θεέ πατέρων, καί Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα εν λόγῳ σου, καί τῇ σοφίᾳ σου κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζη τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, καί διέτῃ τὸν κόσμον εν οσιότητι καί δικαιοσύνῃ, δός μοι τήν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καί μή με ἀποδοκιμάσης εκ παίδων σου, ὅτι ἐγὼ δούλος σός, καί υἱός τῆς παιδίσκης σου. Εξαπόστειλον αὐτήν ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου, καί ἀπὸ θρόνου δόξης σου, ἵνα συμπαρούσά μοι διδάξῃ με, τί ευάρεστόν ἐστὶ παρὰ σοί, καί ὁδηγήσῃ με εν γνώσει, καί φυλάξῃ με εν τῇ δόξῃ αὐτῆς. Λογισμοί γάρ θνητῶν πάντες δειλοί, καί ἐπισφαλεῖς ἀιετίνοιαι αὐτῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

**Ἦχος πλ. α'
Χαίροις ἀσκητικῶν**

Χαίρει ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, ἐπὶ λυχνίας ἱεράς κατοπτεύουσα, τὸν λύχνον τὸν

φωτοφόρον, ὃν καθελόντες εχθροί, τῆς σιγῆς μοδίῳ συγκατέκρυψαν. Τιμὰ ἐπὶ ὅρους σε, τῶν ἀρετῶν Πάτερ Ὅσιε, πυρσὸν ὡς θεῖον, οἰκουμένης τὰ πέρατα, ὑπὲρ ἥλιον, ἀπαστράπτοντα θαύμασι. Σήμερον ἡ ἀδέκαστος, Θεοῦ κρίσις δέικνυσι, δικαιοσύνην ἐξ ὕψους, ὡς μεσημβρίαν ὑπέρφωτον, τὴν σὴν καὶ παρέχει, τοῖς ἐν κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ ἀτόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Βρύει ὡς μυροθήκη τερπνὴ, τὰ τῶν θαυμάτων θεῖα ρεῖθρα Χρυσόστομε, ἡ λάρναξ ἡ σὴ ἐν κόσμῳ, καὶ ἱαμάτων ροαῖς, τὰς ψυχὰς μυρίζει τῶν τιμῶντων σε, Χριστοῦ τῶν χαρίτων γάρ, τοῖς αὔλοις ἀρώμασι, καταπλουτήσας, ευωδίαν δεδώρησαι, τὴν αεὶζων, τοῖς ἐν πίστει προστρέχουσιν, ὅθεν καταπολαύοντες, χαρίτων σὼν Πάνσοφε, καὶ τῶν ἀχράντων καὶ θείων, κατατρυφῶντες λειψάνων σου, πιστῶς εξαιτούμεν, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσῃ σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσῃ κρίσιν.

Κόσμου ὁ σιτομέτρης πιστοί, ὁ ἐν τρυφῇ τῇ ουρανίᾳ τοῦ Πνεύματος, καρδίας ἐκτρέφων πάντων, οὐκ ἐξ Αἰγύπτου χωρεῖ, Ἰωσήφ δὲ νέος προδεικνύμενος, σεπτοῖς ἐν λειψάνοις, ἀπὸ Κομάνων μετὰγεται, δεινῶν τὴν ζάλην, καὶ τὸ πέλαγος σήμερον, τὸ τῶν θλίψεων, διατέμνων ἐντεύξει. Τούτον οὖν μακαρίσωμεν, καὶ πίστει βοήσωμεν. Πάρεσο Μάκαρ ἐν μέσῳ, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου, αὐτοῖς σωτηρίαν, παρεχόμενος πλουσίως, καὶ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὅσιε τρισμάκαρ, Ἀγιώτατε Πάτερ, ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, καὶ τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ Μαθητής, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων, αὐτός καὶ νῦν πανεύφημε, Ἰωάννη Χρυσόστομε, αἴτησαι πρεσβείαις σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, σέ ἱκετεύομεν, Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τοῦ ἱεράρχου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ἡ τοῦ στόματός σου καθάπερ πυρσός ἐκλάμπασα χάρις, τὴν οἰκουμένην ἐφώτισεν, ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο, τό ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν. Ἀλλὰ σοὶς λόγοις παιδεύων, Πάτερ, Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Εἰς τὸν ὀρθρον

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Δογμάτων αστραπαίς, ὥσπερ ἥλιος μέγας, ἐφώτισας τήν γήν, καί ἀγνοίας τό σκότος, μακράν ἀπεδίωξας, Ἰωάννη Χρυσόστομε, ὅθεν δέομαι, τοῦ αἰωνίου με σκότους, ἐλευθέρωσον, καί φωτισμοῦ σωτηρίας, εὐχαίς σου ἀξίωσον.

Δόξα... τό αὐτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀσπύρως τόν Χριστόν, ἀπεκύησας μόνη, τό θαῦμα υπέρ νοῦν, πῶς Παρθένος καί Μήτηρ, διό Θεοτόκον σε, προσκυνούντες δοξάζομεν, σύ γάρ ἔτεκες, τόν Βασιλέα τῆς δόξης, ὃν δυσώπησον, τοῦ εἰρηνεύσαι τόν κόσμον, καί σῶσαι τās ψυχάς ἡμῶν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ο ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ὡς χρυσαυγές τε καί τερπνόν θεωρρήμον, ὄργανον θεῖον κελαδούν Ἐκκλησία, ὑπό Χριστοῦ Χρυσόστομε δεδώρησαι, χελιδών ἡ εὐλαλος, χρυσαυγίζουσα Μάκαρ, νοῦς ὁ χρυσοστόλιστος, λύρα τῆς μετανοίας, τοὺς σέ τιμώντας ρύσαι πειρασμῶν, σαῖς ἱκεσίαις Ποιμήν ἀξιάγαστε.

Δόξα... τό αὐτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μετά Θεόν ἐπὶ τήν σὴν Θεοτόκε, προσπεφευγῶς ὁ ταπεινός σκέπην θεῖαν, παρακαλῶ δεόμενος. Ἐλέησον Ἀγνή, ὅτι υπερήράν μου, κεφαλὴν ἁμαρτίαι, καί πτοοῦμαι Δέσποινα, τās κολάσεις καί φρίττω, ἱκετηρίαν ποιήσον σεμνή, πρὸς τόν Υἱόν σου, ἐκ τούτων ρυσθῆναί με.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Θεῖα ψήφω τῆς Χριστοῦ, ποιμένης ἀξίως γεγονώς, Ἀξιάγαστε ποιμήν, οἷά περ λύκους ἐξ αὐτῆς, ἐν τῇ σφενδόνῃ τῶν λόγων σου ἀπεδίωξας, ἐλέγχων ἀφειδῶς, παρανομούντας σοφέ, ὑφ' ὧν καί ἔλαθεις, φθόνω Χρυσόστομε, μακράν ὁδὸν διήνυσας στερρόφρον, υπέρ αὐτῆς ἐν ἡ τέθνηκας, ἀλλ' ἐπανήλθες πρὸς Βασιλίδα, νέμων θεῖα χαρίσματα.

Δόξα... τό αὐτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Κατεπλάγη Ιωσήφ, τό υπέρ φύσιν θεωρών, καί ελάμβανεν εις νούν, τόν επί
πόκον υετόν, εν τή ασπύρω συλλήψει σου Θεοτόκε, βάτον εν πυρί
ακατάφλεκτον, ράβδον Ααρών τήν βλαστήσασαν, καί μαρτυρών ο Μνήστωρ
σου καί φύλαξ, τοίς ιερεύσιν εκραύγαζε. Παρθένος τίκτει, καί μετά τόκον,
πάλιν μένει Παρθένος.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ἦχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
Οι μισούντες Σιών, αισχύνητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε
απεξηραμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική
Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Τό άτομα μου λαλήσει σοφίαν, καί η μελέτη τής καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχος. Ακούσατε ταύτα, πάντα τά Έθνη, ενωτίσασθε πάντες οι κατοικούντες
τήν οικουμένη.

Τό, πάσα πνοή. Ευαγγέλιον. Ο Ν'

Δόξα... Ἦχος β'

Σήμερον σκιρτώσιν εν Πνεύματι, Αρχιερέων δήμοι, σύν ημίν τελούντές σου
τήν μνήμην Ιεράρχα, Χρυσόστομε Όσιε, φωστήρ τής Εκκλησίας.

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Είτα Στίχος, Ελέησόν με ο Θεός...

Καί ψάλλομεν τό Ιδιόμελον

Ἦχος πλ. β'

Σάλπιγξ χρυσόφωνος ανεδείχθης, χρυσορρήμον Χρυσόστομε, χρυσουργών
τάς καρδίας τών πιστών, τοίς χρυσεπόνοις σου διδάγμασι, προφητικώς γάρ
εξήλθεν ο φθόγγος τών δογμάτων σου, Όσιε Πάτερ, καί κόσμου παντός τά
πέρατα εφώτισεν.

Οι Κανονες, τής Θεοτόκου μετά τών Ειρμών εις ζ' καί τού Αγίου οι δύο
εις η'.

Κανών τής Θεοτόκου, ού η ακροστιχίς.

Χαίροις χαράς σκήνωμα, τής λύπης λύσις. Ωδή Ιωάννου.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Αρματηλάτην Φαραω εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Χαίρε κατάρας παλαιάς η λύτρωσις, καί ευλογίας πηγή, χαίρε ζωής Μήτηρ, Άδου η καθαίρεσις, θανάτου η αναίρεσις, χαίρε λύσις τής λύπης, χαράς χωρίον ευρύχωρον, χαίρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Άρμα τού Λόγου λογικόν καί έμψυχον, χαίρε πανάμωμε, Δαυϊτικόν χαίρε, άρμα πολυώνυμον, άρ' μα μυριοπλάσιον, χαίρε η ασυγκρίτως, τών Χερουβίμ υπερέχουσα, καί τών Σεραφίμ υπερφέρουσα.

Ιερωτέρα νοερών Δυνάμεων, χαίρε Θεόνυμφε, χαίρε κτιστής πάσης, ανωτέρα φύσεως, χαίρε Θεού παλάτιον, χαίρε πύρινε θρόνε, χαίρε λυχνία πολύφωτε, χαίρε μυριώνυμε Δέσποινα.

Ράβδος εκ ρίζης Ιεσσαί βλαστήσασα, χαίρε αμόλυντε, χαίρε βλαστώ ράβδου, τής Ααρωνίτιδος, διαγραφείσα πρότερον, μυστικώς καί βαθέως, ως γάρ εκείνη τά κάρυα, ούτω τόν Χριστόν σύ εξήνθησας.

Κανών τού Αγίου

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

«Άσμα αναπέμψωμεν λαοί, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών, τώ απαλλάξαντι τόν Ισραήλ εκ δουλείας, ωδήν επινίκιον άδοντες καί βοώντες. Άσωμέν σοι τώ μόνω Δεσπότῃ».

Πλούτον εναπέθου σή ψυχή, τόν θησαυρόν τού Πνεύματος, Πάτερ Χρυσόστομε, εξ ού τήν Εκκλησίαν πλουτίζεις τοίς λόγοις σου, ήτις σου επαξίως, εορτάζει επάνοδον θείαν.

Λόγοις κατεποίκιλας χρυσοίς, τήν ιεράν Χρυσόστομε, τής Εκκλησίας στολήν, ήν πρώην εξ αιμάτων, Χριστός προεξύφανεν, όθεν σου επαξίως, εορτάζει επάνοδον θείαν.

Πέτρα ανεδείχθης ακλινής, καί στύλος καί εδραίωμα, τής Εκκλησίας Χριστού, τού ακρογωνιαίου, εν ώ ωκοδόμησας, λόγους θεοσεβείας, ώσπερ λίθους σοφέ Ιεράρχα.

Θεοτοκίον

Μόνη απειρόγαμε σεμνή, Μαρία αιειάρθενε, Θεοτόκε Κυρία, αγνή εκλελεγμένη, εξαίρετε Δέσποινα, πάντων τών ποιημάτων, σέ ελπίδα κекτήμεθα πάντες.

Ἴτερος Κανών τοῦ Ἀγίου, οὐ ἡ ακροστιχίς.

Τῷ χρυσογλώττῳ, τρίτον ἐξάδῳ μέλος. Ἰωσήφ.

Ὠδή α' Ἦχος γ'

«Ὅτ' ὕδατα πάλαι, νεύματι θείῳ εἰς μίαν συναγωγὴν συναθροίσας, καὶ τεμὼν θάλασσαν, Ἰσραηλίτῃ λαῷ, οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, δεδοξασμένος ὑπάρχει, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδοξασται».

Τὸ θεόφθογγον στόμα, τὸ χρυσόφωνον, ἡ τῶν λόγων λαμπρότης, τὸν ἐμὸν λάμπρυνον, ταῖς ἱκεσίαις σου νοῦν, ὅπως ἀνυμνήσω σου, τῆς ἐπανόδου τὴν μνήμην, Ἰωάννη χάριτος, θείας φερώνυμε.

Ὡς ἀστήρ εὐσφόρος, ὡς φαεσίμβροτος ἥλιος, ὡς φωστήρ εὐσεβείας, ὑπὸ γῆν Ὅσιε, δύνας δεσμοῖς φυσικοῖς, αὐθις ἐξανέτειλας, ἡμῖν τοῖς τέκνοις σου πέμπων, τῶν θαυμάτων ἀφθονὰ τὰ σελαγήματα.

Χρυσορρήμονι γλώττῃ, τῶν διδασμάτων ἐνέπλησας, τὴν υψήλιον πάσαν, καὶ χρυσοῖς μέλεσι, τῶν ἱαμάτων αὐγὰς, πᾶσιν ἐναπήστραψας, τῶν παθημάτων τὸ σκότος, ἀφανίζων Ὅσιε, τὴν ἐπανόδου σου.

Θεοτοκίον

Ρητορεύων τὰ θεῖα, μοναδικὸν τὴν ὑπόστασιν, υψηγῆσω τὸν Λόγον, κάν διπλοῦς πέφηνεν, ἐκ τῆς Ἀγνῆς προελθὼν, σάρκα προσλαβόμενος, ἦν εὐλογούμεν ἀπαύστως, καὶ πιστῶς δοξάζομεν θείε Χρυσόστομε.

Καταβασία

«Χέρσον ἀβυσσοτόκον πέδον ἥλιος, ἐπεπόλευσέ ποτε, ὡσεὶ τείχος γὰρ ἐπάγη, ἐκατέρωθεν ὕδωρ, λαῷ πεζοπονητοποροῦντι, καὶ θεαρέστως μέλποντι. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται».

Τῆς Θεοτόκου

Ὠδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Οὐρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ακρότης, τῶν Πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Ἰσχυρότατον ὄπλον, χαίρε πιστῶν Δέσποινα, χαίρε κραταῖα προστασία, χαίρε ἀντίληψις, χαίρε βοήθεια, ἀμαρτωλῶν, χαίρε τείχος τῶν προσκαλουμένων σε, χαίρε τοῦ κόσμου χαρά.

Σωτηρίας ἀνθρώπων, χαίρε στερρόν ἐρεῖσμα, χαίρε τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὐας ἡ ἐπανάκλησις, δι' ἧς ἀπέλαβον, τὴν παλαιὰν εὐκληρίαν, χαίρε ἡ ἀνοίξασα, πάλιν Παράδεισον.

Χαίρε άφλεκτε βάτε, χαίρε φωτός όχημα, χαίρε τού Ηλίου νεφέλη, χαίρε περίδοξε, καί περιλάλητε, τού Βασιλέως καθέδρα, χαίρε πόλις έμψυχε, Χριστού τού ζωντος Θεού.

Απειρόγαμε Μήτερ, χαίρε αγνή Δέσποινα, χαίρε η ανήροτος χώρα καί αγεώργητος, η γεωργήσασα, τόν Γεωργόν τών απάντων, χαίρε γή, αλήθειαν η ανατείλασα.

Τού Αγίου

Ουκ έστιν άγιος

Χρυσέοις διδάγμασι, κατεchrύσωσας σοφέ, τής Εκκλησίας τόν στέφανον, καί ταύτης εποίκιλας, τήν ευπρέπειαν Πάτερ, τώ κάλλει τών λόγων σου, διό σε κατ' αξίαν τιμά.

Μυρίζουσιν Όσιε, ώς περ κρίνα τού αγρού, οι ατμοί τών καμάτων σου, δι' ών ευηρέστησας, τώ Θεώ Ιεράρχα, κινδύνοις καί θλίψεσι, καί γή προσομιλήσας μακρά.

Ως άνθη μυρίζουσιν, οι τών λόγων σου καρποί, νοητώσ αποστάζοντες, τόν θείον Χρυσόστομε, γλυκασμόν τής σοφίας, καί νύν ευωδιάζοντες, ημάς ταίς πρακτικάις αρεταίς.

Θεοτοκίον

Αμέριστος έμεινας, εί καί σάρκα δι' εμέ, εκ Παρθένου εφόρεσας, διό καί εν δύω σε, προσκυνώ ταίς ουσίαις, καί δύω θελήσεσι, καί δύω ενεργείαις Χριστέ.

Έτερος τού Αγίου

Ο εκ μή όντων τα πάντα

Υπερορίας υπέκρυψέ σε μυχοίς, τόν λύχνον τόν πάμφωτον, Βασιλίσ η τυφλώπτουσα, Χριστός δ' υψηλότερον, εν τή λυχνία, καί πάλιν επανάγει.

Σταλάζων ρείθρα θαυμάτων καί ποταμους, προχέων ιάσεων, επανήλθες Χρυσόστομε, τοίς πιστώσ τιμώσί σου, τής επανόδου τήν μνήμην Ιωάννη.

Ο χρυσορρόας Νείλος ο πλημμυρών, εν λόγοις εν θαύμασιν, επανήκε, συνδράμωμεν, πιστώσ απαντλήσωμεν, αφθόνως πάντες εν πάσι κορεσθώμεν.

Θεοτοκίον

Γεώδης φύσις ού σθένει σε ανυμνείν, ήν Άγγελοι μέλπουσιν, ως Θεόν σωματώσασαν, πλήν πιστώσ οι δούλοί σου, αποτολμώμεν υμνείν σε καί δοξάζειν.

Καταβασία

«Τό στερέωμα, τών επί σοί πεποιθότων, στερέωσον Κύριε τήν Εκκλησίαν, ήν

εκτήσω, τώ τιμίω σου αίματι».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τήν σοφίαν ἐξ ὕψους καταμαθών, καί τήν χάριν τών λόγων παρά Θεοῦ, τοῖς πάσιν ἐξέλαμψας, ὡς χρυσός ἐν καμίνῳ, καί τήν Αγίαν Τριάδα, Μονάδα ἐκήρυξας, τήν φιλόργυρον πλάνην, τοξεύσας τοῖς λόγοις σου, ὅθεν καί πρὸς ζήλον, βασιλίδά ἐλέγξας, ἀδίκως τῆς ποιμένης σου, ἀπελάθης Μακάριε, Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τών πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τό αὐτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τῆς Τριάδος τόν ἵνα υπερφυῶς, συλλαβούσα Παρθένε καί θαυμαστώς, τούτον ἀπεκύησας, ὑπέρ λόγον καί ἔννοιαν, καί κοινωνόν τῆς θείας, κατέστησας φύσεως, τήν τών ἀθρώπων φύσιν, τήν πάλαι ἐξόριστον, ὅθεν συνελθόντες, οἱ τῷ τόκῳ σου πάντες, σωθέντες, Πανάμωμε, τοῖς σοῖς λόγοις ἐπόμενοι, χρεωστικῶς σε μακαρίζομεν, αἰτούμενοι Χριστόν τόν Θεόν, τών πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς σέ δοξάζουσι πίστει, ὡς Μητέρα αὐτοῦ.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή δ' Ο Ειρμός

«Σύ μου ἰσχύς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ Πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ἡμετέραν, πτωχείαν ἐπισκεψάμενος, διό σὺν τῷ Προφήτῃ, Ἀββακούμ σοι κραυγάζω, Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Ανατολή, τοῦ Πατρικοῦ ἀπαυγάσματος, καί Ἡλίου, τοῦ ἐξαναστείλαντος, πρό Εὐσφόρου ἐκ τοῦ Πατρός, χαίρε Θεοτόκε, νεφέλη κούφη καί ἐμψυχε, Παρθένε χαίρε Μήτηρ, χαίρε εὐλογημένη, χαίρε δεδοξασμένη Πανάμωμε.

Σύ τό χρυσούν, θυμιατήριον Δέσποινα, τοῦ ἀστέκτου, καί αὔλου ἀνθρακος, ἐν ᾧ ἐκαύθη διαρραγέν, τῆς ἀδαμιαίας, παρακοῆς τό χειρόγραφον, διό σοι χαίρε κράζω, δι' ἧς πάσιν ἐδόθη, ἡ χαρά καί τρυφή καί ἀπόλαυσις.

Σύ τών βροτῶν, δόξα καί κλέος καί καύχημα, καί Ἀγγέλων, στέφος καί διάδημα, διό ἡ γῆ, καί ὁ οὐρανός, μίαν Ἐκκλησίαν, στησάμενοι παναρμονιον, τό, Χαίρέ σοι βοώμεν, χαίρε Δέσποινα κόσμου, χαίρε πάντων ἀνθρώπων βοήθεια.

Κλίνη σεπτή, ἦν Σολομών προδιέγραψε, κυκλουμένην, δυνατοῖς ἐξήκοντα, χαίρε Παρθένε ἡ κεχρυσωμένη, τοῦ νοητοῦ αγιάσματος, λαβὶς ἡ θεία χαίρε, χαίρε βάτε πυρφόρε, χαίρε πύλη καί κλίμαξ καί γέφυρα.

Τού Αγίου

Εξ όρους κατασκίου

Νέος Αβραάμ, εδείχθης Ιεράρχα, άλλον Ισαάκ, τόν βίον θυσιάσας, καί μυστικήν ολοκάρπωσιν ανενέγκας, εν τώ πυρί τής συνειδήσεως.

Σύ τόν Ιακώβ, ζηλώσας θεοφόρε, κλίμαξ πρακτικής, εδείχθης πολιτείας, τās αναβάσεις τών θείων σου νοημάτων, εν τή καρδιά σου τιθέμενος.

Ράβδω μυστική, τή γλώττη διασχίσας, όλην τής Γραφής, τήν άβυσσον Τρισμάκαρ, ως Μωϋσής διεβίβασας τούς ανθρώπους, πρός τήν επίγνωσιν τής πίστεως.

Θεοτοκίον

Χαίρε θησαυρέ, τής πάντων σωτηρίας, χαίρε νοερά, πηγή τών ιαμάτων, χαίρε τό άγιον όρος, ό ο Προφήτης, Θεογεννήτορ προεώρακεν.

Έτερος τού Αγίου

Εθου πρός ημάς

Λόγων ερασταί, τόν τών λόγων μέγαν Κοσμήτορα, λόγοις ιεροίς χαρμονικώς, επανιόντα δεύτε τιμήσωμεν, λόγους ματαιόφρονας, σοφία λόγων λήρους απελέγξαντα.

Ώλβισας ημάς, διδαγμάτων πλούτω Χρυσόστομε, χείρα δ' αναστέλλεις εμβριθώς, πλεονεξίας πλούτω τήν βρίθουσαν, ελέγχων τρανότατα, καί κατά νόμον, πλούτω θείας χάριτος.

Τόξον δυνατών, ιταμότης τύραννος τέθλασται, σύ δ' εν ασθενεία τής σαρκός, αγγελικώς βιούς υπερίσχυσας, ικέτας Χρυσόστομε, τούς πρίν διώκτας, έχων ιερώτατε.

Θεοτοκίον

Τάξεις νοεραί, υμνωδίαις Κόρη σέ μέλπουσιν, όν γάρ ουκ ισχύουσιν οράν, εκ τής αγνής νηδύος σου τέτοκας, σάρκα προσλαβόμενον, αναλλοιώτως, πάνταγνε Θεόνυμφε.

Καταβασία

«Εκάλυπεν ουρανούς, η αρετή σου Χριστέ, τής κιβωτού γάρ προελθών, τού αγιάσματος σου, τής αφθόρου Μητρός, εν τώ ναώ τής δόξης σου, ώφθης ώς βρέφος, αγκαλοφορούμενος, καί επληρώθη τά πάντα τής σής αι νέσεως».

Τής Θεοτόκου

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς το άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς

τών εντολών σου, τὰς οδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι».

Νοερὰν σατραπείαν, καὶ τυραννικὴν ἐναέριον φάλαγγα, παρελθεῖν ἀλύπτως, ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου μου παρέχε, ἵνα σοι τό, Χαίρε, ἁρμονικῶς, Δέσποινα κρᾶζω. Χαίρε πάντων ἐλπίς ἀκαταίσχυντε.

Ὡς χαράν συλλαβούσα, χαίρε υπεράμωμε, χαίρε υπέραγνε, χαίρε τῆς Ἀγνεΐας, πορφυρόχρουν ἄνθος ἡδύπνοον, χαίρε παρθενίας, κακκοβαφές ἐρυθρόν ρόδον, καὶ Θεοῦ τό εὐῶδες οσφράδιον.

Μυστικὴ μυροθήκη, χαίρε τό ἡδύπνοον μύρον ἡ βρύουσα, χαίρε θεία κρήνη, ἡ τό ὕδωρ τό ζῶν ἀναβλύζουσα, χαίρε ἡ τόν βότρυν, τόν τῆς ζωῆς καρποφορούσα, ἀγεώργητος ἄμπελος Δέσποινα.

Ἀδιόδευτε πύλη, χαίρε ἦν διώδευσε Χριστός ὁ Κύριος. Παραδείσου πύλας, ἡ ἀνοίξασα χαίρε τῷ τόκῳ σου, χαίρε δι' ἧς χαίρει, ὁ οὐρανός καὶ γῆ χορεύει, καὶ τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνάπτονται.

Τοῦ Ἁγίου

Ὁ ἐκ νυκτός ἀγνοΐας

Τὴν ἱερὰν στολὴν σου, κατακοσμήσας τοῖς ἄθλοις τῶν πόνων σου, ἔδειξας λαμπροτέραν, τὴν ἱεραρχίαν Χρυσόστομε.

Ἀθλητικὸν ἀγῶνα, ἱερομύστα γενναίως διήνυσας, πόλεσιν αἰκῆτοις, καὶ ὑπερορίαις στελλόμενος.

Τῇ ἀστραπῇ τῶν λόγων, τὴν υπερκόσμιον γνῶσιν ἐβρόντησας, Μύστα τῶν ἀπορρήτων, υετούς δογμάτων ομβρήσας ἡμῖν.

Θεοτοκίον

Ἄνευ φθοράς τεκούσα, Θεογεννήτορ τόν ἄσπορον τόκον σου, μόνη ὠφθης Παρθένος, βρέφος υπομάζιον φέρουσα.

Ἄτερος τοῦ Ἁγίου

Πρὸς σέ ορθρίζω

Ὡς ἑὰρ ὠφθης, εὐωδιάζον μυστικῶς, χαρίτων ἄνθεσι τῶν πιστῶν τὰ πλήθη, λύων κακῶν τόν χειμῶνα Πάτερ, ἐν τῇ ἐπανελεύσει σου.

Τό θεῖον ρεῖθρον, τῶν χαρισμάτων ἡ πηγὴ, ἐπανελήλυθεν, οἰδιψώντες δεύτε ὕδωρ ζωῆς, ἀπαντλεῖτε πίστει, ἐνθέως εὐφραινόμενοι.

Ρυέν ἐκρύβης, οἶμοι! τό κάλλος τό ἐμόν, ἀλλ' ἐπανήλθες μοι ποθητός ἐν χρόνῳ, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία Πάτερ, βοά σοι ἐπανήκοντι.

Θεοτοκίον

Ιλέωσαί μοι, τόν προελθόντα εκ τής σής, γαστρός Πανάμωμε, σαρκοφόρον Λόγον, όν εν ναώ Συμεών βαστάζων, ως Κτίστην εμεγάλυνεν.

Καταβασία

«Ός είδεν Ησαίας συμβολικώς, εν θρόνω επηρμένω Θεόν, υπ' Αγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ώ τάλας! εβόα, εγώ, πρό γάρ είδον σωματούμενον Θεόν, φωτός ανεσπέρου, καί ειρήνης δεσπόζοντα».

Τής Θεοτόκου

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν, εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως Ιωνάς. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Η έμψυχος χαίρε Δέσποινα κόχλος, η κογχύλη, σών αχράντων αιμάτων πορφυραυγή, ερυθράν αλουργίδα, τώ τού παντός Βασιλεί, πορφυρώσασα, τήν γύμνωσιν την τού Αδάμ, η σκεπάσασα χαίρε Πανύμνητε.

Στηρίζει μέν, τάς καρδίας ανθρώπων, φυσικώς ο αισθητός άρτος Κόρη. Χριστιανών, τάς ψυχάς δέ κρατύνει, τό σόν αδόμενον άγιον όνομα, εντεύθεν καί χαρμονικώς, πάσα γλώσσα τό χαίρε κραυγάζει σοι.

Λυχνία, η χρυσαυγίζουσα χαίρε, κιβωτός η θεοχώρητος, χαίρε σκηνή, χαίρε άγιον όρος, χαίρε τού ζώντος Θεού πόλις έμψυχε, παλάτιον χαίρε Χριστού, χαίρε τέμενος θείον πολύφωτον.

Υπέραγνε, υπεράμωμε χαίρε, τό τής φύσεως εξαίρετον άνθος, χαίρε Κοινή, τών ανθρώπων τού γένους, φιλοτιμία καί χάρις θεόσδοτος, τήν άτιμον φύσιν τών βροτών, η τιμήσασα χαίρε τώ τόκω σου.

Τού Αγίου

Ός τόν Προφήτην ερρύσω

Όσπερ χρυσόν εκ μετάλλων, εκ τού βάθους σοφέ τής καρδίας σου, τά πάγχρυσα δόγματα ημίν εθησαύρισας, καί τά σά λόγια πλούτον κατέλιπες.

Τήν παναγίαν σου μνήμην, ο λαός εορτάζων Χρυσόστομε, δοξάζει τόν Κύριον, τόν σέ εκλεξάμενον, καί καλέσαντα, εις τάς αιωνίους σκηνάς.

Ει καί νεκρός εί εν τάφω, αλλά ζώνεντώ κόσμω Χρυσόστομε, κηρύττεις μετάνοιαν, καί γράφεις συγχώρησιν, εγγυώμενος, τοίς μετανοούσι θερμώς.

Θεοτοκίον

Τόν εν χερσί τής Παρθένου, καί εν κόλποις Πατρός καθεζόμενον, τόν σάρκα φορέσαντα, καί μείναντα άτρεπτον, προσκυνήσωμεν, ως Θεόν καί κυριον.

Ἴτερος τοῦ Αγίου

Ἄβυσσος εσχάτη

Τέμνει σε τῆς Εκκλησίας Χριστοῦ ἡ ἐκφρων βασίλισσα, αποτόμως ἐλέγχουσα, ἀλλ' αὐτίκα τέμνεται, σύ δέ ἐλέγχεις ἀθάνατα, τὴν ἐξαίσιον προτομήν ἐργασάμενος.

Ὅργανον ἐδείχθης τοῦ παντουργοῦ, Χρυσόστομε Πνεύματος, υπηχούν ἐμμελέστατα, κωφεύει δ' ἡ τύραννος, ὡς ἀσπίς πρὸς ἐπάσματα, καὶ οἰκτρότατον, ἀνταλλάττεται θάνατον.

Νέκρωσιν κὰν τέθνηκε μὴ παθεῖν, σαφῶς ἀνεδίδαξε, Βασιλεῖς ὁ Χρυσόστομος, αὐτῶν γάρ προστάγμασιν, ἀπειθήσας τό πρότερον, ταῖς δεήσεσιν, ἐπανήκε τό δεύτερον.

Θεοτοκίον

Ἐνα σε τόν ἐκ Παρθένου νοών, κὰν σάρκα προσείληφας, καὶ διπλοῦς ἐχρημάτισας, μακράν ἀπερράπισε, καὶ τομήν καὶ τὴν σύγχυσιν, ὁ Χρυσόστομος, Ἰωάννης Θεάνθρωπε.

Καταβασία

«Εβόησέ σοι, ἰδὼν ὁ Πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τό σωτήριον, ὁ λαοὶς ἐπέστη. Ἐκ Θεοῦ Χριστέ σύ Θεός μου».

Κοντάκιον

Ἦχος α' Χορὸς Ἀγγελικὸς

Εφράνθη μυστικῶς, ἡ σεπτὴ Εκκλησία, τῇ ανακομιδῇ, τοῦ σεπτοῦ σου λειψάνου, καὶ τοῦτο κατακρύψασα, ὡς χρυσίον πολῦτιμον, τοῖς ὑμνοῦσί σε, ἀδιαλείπτως παρέχει, ταῖς πρεσβείαις σου, τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν, Ἰωάννη Χρυσόστομε.

Ο Οἶκος

Ἡ λαμπάς, ἡ τῶν ἔργων μου στυγνὴ πέφυκεν, Ἰωάννη Χρυσόστομε, καὶ δειλιῶ πρὸς ὑπάντησιν τοῦ ἱεροῦ σου σκήνους, ἀλλ' αὐτὸς με ὁδήγησον, καὶ τὰς τρίβους μου εὐθύνον, μετανοίας παρέχων μοι καιρὸν πανάγιε, ὡς αὐτῆς κήρυξ ἐνθεός, καὶ τῶν παθῶν μου τῶν πολυτρόπων κατεύνασον ζάλην, καὶ παγίδων τοῦ Βελίαρ ἀφαρπάσας με, εἰς τέλος σώσόν με, ὅπως ὑμνῶ σου ἀξίως τὴν θεῖαν ἐπάνοδον, ὡς πρὶν καὶ τὴν κοίμησιν τολμήσας ἐδόξασα, Ἰωάννη Χρυσόστομε.

Συναξάριον

Τῇ ΚΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἡ Ανακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσόστομου.

Στίχοι

Νεκρὸς καθίζη, ὦ Ἰωάννη, θρόνῳ,
Ἀλλ' ἐν Θεῷ ζῶν, πᾶσιν Εἰρήνην, λέγεις.
Ἄπνουν εβδομάτῃ κόμισαν δέμας εἰκάδι χρυσούν.

Τή αυτή ημέρα, Η Αγία Μαρκιανή Βασίλισσα, η εν τοῖς Ἁγίοις
Αποστόλοις, εν ειρήνῃ τελειούται.

Στίχοι

Τήν Βασίλισσαν Μαρκιανήν εκ βίου,
Χριστός Βασιλεύς εξάγει Βασιλέων.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Κλαυδίνος εν ειρήνῃ τελειούται.

Στίχοι

Ψυχῆς ἰδων σῆς κάλλος εξηρημένον,
Ο ψυχεραστής λαμβάνει σε Κλαυδίνε.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Πέτρος ο Αιγύπτιος εις βαθύ γήρας ελθών, εν
ειρήνῃ τελειούται.

Στίχοι

Ὡς ὠρίμός τις σίτος εκ γήρωσ Πέτρε,
Οἶνον ταμείω συγκομίζει τῷ τάφῳ.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή ζ' Ο Ειρμός

«Θεοῦ συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλῶνι ποτέ, διά τούτο οἱ παῖδες
εν τῇ καμίνῳ, ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς εν λειμῶνι χορεύοντες ἔψαλλον.
Εὐλογητός ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Η μόνη ἀπείρανδρος, η μόνη ἀφθορος, χαίρε Δέσποινα, η Παρθένος καί
Μήτηρ, η παιδοτόκος καί ἀπειρόγαμος, τό ξένον χαίρε καί φρικτόν μυστήριον,
χαίρε Ἀγγέλων τρυφή, χαίρε ἀνθρώπων χαρά.

Σιων πόλις ἐμψυχε, τοῦ Βασιλέως τῶν Βασιλέων Χριστοῦ, περί ἧς ἐλαλήθη,
δεδοξασμένα χαίρε Θεόνυμφε, χαίρε η κλίμαξ, δι' ἧς μεταβαίνομεν, πρὸς
ουρανόν ἀπό γῆς, καί εκ φθοράς εις ζωήν.

Λειμῶν θεοφύτευτος, εὐώδης κήπος θεοβλαστούργητος, ἀνεδείχθης
Παρθένε, ἀθανασίας ἄνθος ἀνθήσασα, διό συμφώνως τό χαίρέ σοι κρίζομεν.
Χαίρε χαράς χορηγέ, χαίρε πηγὴ γλυκασμοῦ.

Υπέρτιμε Δέσποινα, ἐξ ἀτιμίας παθῶν με λύτρωσαι, ἵνα σοι χαρμοσύνως, τό
χαίρε κρίζω, χαίρε ἀγνείας πηγὴ, χαίρε ταμείον πάσης καθαρότητος, χαίρε
δοχεῖον Θεοῦ, χαίρε χωρίον Χριστοῦ.

Τοῦ Ἁγίου

Ο τούς Παίδας δροσίσας-

Ακριβής επεγνώσθης θεηγόρος, καί κοινός αντιλήπτωρ τών εν τώ κόσμω, ημαρτη κότων, Όσιε, παρεγγυών τήν μετάνοιαν.

Ως χρυσός εν καμίνω τών κινδύνων, πυρωθείς Ιεράρχα ουκ εχωνεύθης, ού κατεφλέχθης, δοκιμασθείς γάρ έδειξας, υπεροβρύζους τούς πόνους σου.

Ουκ ενάρκησας νας, ουκ ησχύνθης ου προέκρινας, αδικίαν δικαιοσύνης Όσιε, καί μαρτυρεί ο τής χήρας αγρός.

Θεοτοκίον

Χαίρε κούφη νεφέλη, χαίρε πύλη, δι' ής μόνος διήλθεν, ο Θεός ημών Θεοτόκε, αφθόρω τόκω άσπορος, εκ σου Υιός γεννηθείς ου τραπείς.

Έτερος τού Αγίου

Ως πάλαι τούς ευσεβείς

Ξενούν τήν χήραν Σοφέ, ασύγγνωστον φάσκοντα, τών εξ αυτής ξένον σε ποιεί, εκ τής βασιλίδος η πάντολμος γυνή, ξένη θείας χάριτος, ξενώσει χρηματίσασα, τών σοφών διδαγμάτων σου.

Αλλ' επανήλθες ηδύς, ως ήλιος νέφεσιν, αποκρυβείς μέγιστε φωστήρ, καταφωσφορών φωταυγία μυστική, τών χρυσών δογμάτων σου, τούς φωτισθέντας άπαντας, Ιωάννη Χρυσόστομε.

Διαίρω σοι τάς εμάς, παλάμας Χρυσόστομε, περιβολαίς ένδον σε λαβείν, τόν νυμφαγωγόν, επανήκοντα λαμπρώς, φίλτρον ως χρόνιον, η Εκκλησία κράζει σοι, εορτάζουσα σήμερον.

Θεοτοκίον

Ως μυστική τις λαβίς, τόν άνθρακα φέρουσα, τόν νοητόν έρχη πρός, ναον, όν Συμεών λαμπρυνθήσεται χερσί, Πάναγνε δεξάμενος, καί τά τού πάθους σύμβολα, προφητεύσει σαφέστατα.

Καταβασία

«Σέ τόν εν πυρί δροσίσαντα, Παίδα θεολογήσαντας, καί Παρθένω, ακηράτω, ενοικήσαντα, Θεόν Λόγον υμνούμεν, ευσεβώς μελωδούντες. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Τής Θεοτοκου

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ευλογείτε παιδιάς, τής Τριάδος ισάριθμοι, δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνείτε, τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εις δρόσον μεταποιήσαντα, καί υπερυψούτε, τό πάσι ζωήν παρέχον, Πνεύμα Πανάγιον, εις τούς αιώνας».

Ιεσσαί εκ ρίζης, χαίρε ράβδος βλαστήσασα, χαίρε αποτίστως ανθηφορούσα, άνθος τόν Χριστόν ωραίον, χαίρε πión όρος, χαίρε κατάσκιον, χαίρε Θεού

όρος, εν ώ κατοικείν ο Λόγος, πάντων ηυδόκησε πρό τών αιώνων.

Σιδηρά σου ράβδω, κραταιάς αντιλήψεως, ως υλακτούντας κυνας, ως ωρυομένους θήρας, τά περικυκλούντα τήν ταπεινήν μου ψυχήν, αποσόβει πάθει, δεινώς με πολιορκούντα, ίνα τό χαίρέ σοι Παρθένε κράζω.

Ωραιώθης όλη, τόν ωραίον εν κάλλεσιν, υπέρ υιούς ανθρώπων, Χριστόν τεκούσα, η εν γυναιξίν ωραία, διό σοιτό χαίρε κράζομεν χαίροντες, χαίρε Θεοτόκε, Αγνη κεχαριτωμένη, χαίρε τής κτίσεως ενδοξοτέρα.

Δανιήλ ό είδεν, όρος πρίν αλατόμημον, Θεογεννήτορ χαίρε, εξ ού ετμήθη, ακρογωνιαίος λίθος. Χαίρε θεοδόχε, ανθρακοφόρε λαβίς, χαίρε τών αϋλων, Αγγέλων αγιωτέρα, χαίρε τής κτίσεως τιμιωτέρα.

Τού Αγίου

Οι θεωρρήμονες Παίδες

Η θεωρρήμων σου γλώσσα εν τώ κόσμω, ώσπερ χρυσήλατος σάλπιγξ, εξ ουρανού απηχήσασα, Ιεράρχα Κυρίου, την πλάνην απήλασε.

Ιεουργέ τών αρρήτων μυστηρίων, μυστιπόλε τών άνω, καί τής Τριάδος υπέρμαχε, ικετεύων, μή παύση, σωθήναι τήν ποιμήνην σου.

Ως τή Τριάδι λατρεύων Ιεράρχα, καί χορώ τών Αγγέλων, συναυλιζόμενος Όσιε, ικετευων μή παύση, σωθήναι τούς δούλους σου.

Θεοτοκίον

Υπερφυώς εν γαστρί σου συλλαβούσα, τόν αγεώργητον βότρυν, Παρθενομήτορ εβλάστησας, επαξίως ούν πάντες, τό χαίρέ σοι κράζομεν.

Έτερος τού Αγίου

Αστέκτω πυρί

Μαστοίς εόσεβ, είας σε Πάτερ Όσιε, τήν θρέψασαν εκτρέφεις Εκκλησίαν, απονέμων επταπλασίω, άρτω θείας χάριτος, ταύτη θρέπτρα, γλεύκος προχέων, ως πόμα δέ, τό τών ιαμάτων, παμμάκαρ Χρυσόστομε.

Εις πάσαν τήν γήν επεξήλθε, Πάτερ σου ο φθόγγος τών δογμάτων, αλλ' η έκφρων βασιλίσ σε περιορίζειν, τοπικώς υπείληφεν, αλλ' εψεύσθη, σύ γάρ ως γίγας υψίδρομος, τό πάν περιλάμπεις, τών λόγων ταίς ακτίσι.

Λαμπρύνθητι σήμερον σύλλογος, Πιστών μετ' ευφροσύνης υπαντώντες, τώ προκρίτω τών διδασκάλων, ήκει γάρ εφέστηκε διανέμων, πάσι τήν χάριν τήν άφθονον, ής εμφορηθώμεν, γηθόμενοι πλουσίως,

Θεοτοκίον

Όρώ σε Μητρός εν αγκάλαις, οιδά σε δ' απρόσιτον θεότητος τή φύσει, πώς

οὖν Λόγε χερσί κατέχη, ὅς χειρί τήν σύμπασαν ἔχεις κτίσιν, ἔφη Συμεών
Θεάνθρωπε, τήν ἀπόρρητόν σου, δοξάζων δυναστείαν.

Καταβασία

«Ἀστέκτω πυρί ενωθέντες, οἱ θεοσεβείας προεστώτες Νεανίαι, τή φλογί δέ μή
λωβηθέντες, θείον ὕμνον ἐμελπον. Εὐλογεῖτε πάντα τά ἔργα τόν Κύριον, καί
υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰῶνας».

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τήν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν! ὅπως ὁ Ὑψιστος,
εκών κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικῆς ἀπό γαστροῦ, γενόμενος
ἄνθρωπος, διό τήν ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοί μεγαλύνομεν».

Ἰδού σε πάσαι γενεαί, μακαρίζουσι, τήν αἰμακάριστον, ὡς προεφήτευσας,
Θεογεννήτορ ἐκ θείου Πνεύματος, καί ὡς τεκούση τήν χαράν, τό χαίρε βοῶσί
σοι. Χαίρε ζωῆς θησαυρέ, χαίρε κρήνη, ψυχικόν μέλι βρύουσα.

Ὡρθωσας Δέσποινα Ἀγνή, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ τό ολίσθημα, καί τῆς
προμήτορος, Εύας τήν λύπην εἰς χαράν ἔτρεψας, ὡς οὖν αἰτία τῆς χαράς, τό
χαίρε βοῶμέν σοι. Χαίρε χαρά τῶν Πιστῶν. Χαίρε τῶν Χριστιανῶν ἀγαλλίαμα.

Ἄξιον χαίρέ σοι βοάν, ἐν σοί γάρ οὐσιωδῶς ἡ αἰδῖος, χαρά ἐσκήνωσε,
Παρθένε Κόρη Θεογεννήτρια. Χαίρε Παράδειςσε τρυφῆς, χαίρε ἡ
χρυσόρρειθος, ἀθανασίας πηγῇ, χαίρε νέκταρ ἀληθές ἡ προχέουσα.

Νύσσει μου βέλει γλυκερώ, τήν καρδίαν ὁ σός πόθος Πανύμνητε, καί ἐκβιάζει
με, Χαίρέ σοι κράζειν διά παντός καί βοάν. Χαίρε γαλήνιε λιμῇ, χαίρε ἡ
ποντίσασα, τόν νοητόν Φαραῶ, γλυκυτάτη ευδιάβατος θάλασσα.

Τοῦ Ἀγίου

Τόν προδηλωθέντα

Ἄλλος χρυσορρόας, ἐφάνης πάγχρυσε Πάτερ, τό χρυσούν γάρ στόμα, καί ἡ
γλυκεία σου γλώσσα, πλημμυροῦσι τῷ τῶν δογμάτων πελάγει, καί ψυχάς
αυχμῶσας καταρδεύουσι.

Θάλασσαν υπάρχουσιν, ἀδιάβατον Πάτερ τήν Γραφήν βατήν, καί πλευστήν
ἀπειργάσω τῷ κόσμῳ, τῷ ιστίῳ ἀναπετάσας τοῦ λόγου, καί πρὸς γνῶσιν
ἄκλυστον ἐλάσας τόν νοῦν.

Σύ τῆς ἀκενώτου πηγῆς, ἀντλήσας τά ρεῖθρα, ποταμούς δογμάτων, τή
Εκκλησία προχέεις, ἐξ ὧν ἅπαντες οἱ διψῶντες ἀντλούμεν, νάματα
χρυσόρρειθρα Χρυσόστομε.

Θεοτοκίον

Βάτον καιομένην πυρί, καί μή φλεγομένην, προσεώρα πάλαι, Μωσής
Θεομήτορ Παρθένε, τήν θεόδεκτον προτυπών σου γαστέρα, υποδεξαμένην
τό ακήρατον πύρ.

Ἴτερος τοῦ Αγίου

Καινόν τό θαῦμα

Στρατός Αγγέλων, δήμος Προφητῶν, Αποστόλων τε καί τῶν Μαρτύρων θεῖος
χορός, ἡμῖν συναγάλλονται φαιδρώς κοινωνούντες, τῆς Εορτῆς Παμμάκαρ,
καί τόν ὕμνον τῶν σῶν, οικεῖαν ηγούμενοι τήν χάριν, πάντων γάρ ἔσχες, ἐν
σοί τόν βίον απομαπτόμενος.

Ἰδοῦ τοῦ κόσμου ἔλαμψε τό φῶς, ὁ πανύψηλος ἐναπέφηνε θεῖος πυρσός, τό
γλυκύρρουν πέλαγος, τῶν θείων χαρίτων, ἐμφορηθώμεν δεύτε τοῦ φωτός
ἀδελφοί, θαλφθώμεν, ἀρδεύσωμεν καρδίας, ἄσμασι πάντες, τόν
Χρυσορρήμονα μεγαλύνοντες.

Ὡς ὀβολούς σοι δύω τήν ὠδήν, ἀπόρου μου καί δειλαίας Παμμάκαρ ψυχῆς,
ἀγαθῶν παντοίων μὲν, οἰκτρῶς χηρευούσης, πόθου δέ θείου πλούτῳ
προσαγαγούσης αὐτήν, χρηστότητος μίμημα τῆς θείας, δέχοιο χάριν,
ἀντιβραβεύων μοι πλουσιόδωρον.

Θεοτοκίον

Βαδίζων τρέμω, ἔφη Συμεών, τόν σαλεύοντα τῇ προσβλέψει δέ πάσαν τήν
γῆν, κατέχων ρωννύομαι, σόν τόκον Παρθένε, τῆς τρομεράς σαρκός δ'
ἀπολυόμενος, χρησμῶν μοι τῶν θείων ἀποβάντων, χαίρων κομίζω καί τοῖς ἐν
ἁδῇ, λύτρον τά εὐαγγέλια.

Καταβασία

«Ἐν νόμῳ, σκιά καί γράμματι, τύπον κατίδωμεν οἱ πιστοί, πᾶν ἄρσεν τό τήν
μήτραν διανοίγον, ἅγιον Θεῷ, διό πρωτότοκον Λόγον, Πατρός ἀνάρχου Υἱόν,
πρωτοτοκούμενον Μητρί, ἀπειράνδρῳ, μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον

Γυναίκες ἀκουτίσθητε

Αγάλλου πολίς πόλεων, πασῶν ἡ Βασιλεύουσα, ὡς τοῦ καλοῦ σου Ποιμένος,
τοῦ Ποιμενάρχου τό σκήνος, ἀπολαβούσα σήμερον, τοῦ σέ καί κόσμον
ἅπαντα, ρυθμίζοντος καί σώζοντος, μελισταγούς Χρυσοστόμου, καί ἐπικρότει
τοῖς ὕμνοις.

Θεοτοκίον, ὅμοιον

Φρικτή ἡ προστασία σου, Μαρία Θεοκόσμητε, καί φοβερά σου ἡ δόξα, πάσῃ
τῇ γῇ Θεοτόκε, εἰς σέ γάρ νύν καυχώμεθα, σέ καί μεσίτην ἔχοντες, πρὸς τόν
Υἱόν καί Κτίστην σου, τῇ ἀκοιμήτῳ πρεσβείᾳ, τῇ σὴ σωθείημεν πάντες.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Χρυσού τηλαυγέστερον, τά Ιερά σου διδάγματα, προχεόμενα πάνσοφε, πλουτίζει Χρυσόστομε, πενομένας φρένας, καί αποδιώκει, τών παθημάτων τήν αχλύν, φιλαργυρίας πικρόν χειμῶνά τε, διό σε μακαρίζομεν, χρεωστικῶς καί τήν κόνιν σου, τών λειψάνων σεβόμεθα, ως πηγὴν αγιάσματος.

Αδίκως τῆς ποιμένης σου, απελαθείς Πάτερ Ὅσιε, προσωμίλησας θλίψεσι, πικραῖς εξορίαις τε, ἐν αἷς ηξιώθης, μακαρίου τέλους, οἷα γενναῖος αθλητῆς, καταπαλαίσας τόν πολυμήχανον, διό τῇ επανόδῳ σου, ἡ Εκκλησία ἀγάλλεται, ἤν χρυσῷ κατεκόσμησας, τών πανσόφων δογμάτων σου.

Ο στύλος ο πύρινος, ο ποταμός ο τοῖς νάμασι, τών δογμάτων κατάρρυτος, ο νούς ο ουράνιος, τῆς θεολογίας, τό πάγχρυσον στόμα, αμαρτωλῶν ἐγγυητής, τῆς μετανοίας κήρυξ ὁ ἐνθεος, φωστήρ ὁ διαυγέστατος, ὁ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ὁ μακάριος σήμερον, ἀνυμνεῖσθω Χρυσόστομος.

Κόσμον ὡς βασιλείον, ἡ Βασιλὶς τό σόν λείψανον, δεξαμένη Χρυσόστομε, ἐν τούτῳ σεμνύνεται, καί ἐγκαυχωμένη, ἐπὶ τοῖς σοῖς λόγοις τήν οἰκουμένην συγκαλεῖ, εἰς ευφροσύνην καί θείαν μέθεξιν, ἀφθόνων τών χαρίτων σου, μεγαλοφώνως κραυγάζουσα, Ἰησοῦ υπεράγαθε, σύ εἰ δόξα τών δούλων σου.

Δόξα... Ἦχος δ' Γερμανοῦ

Πάτερ Χρυσόστομε, ὡς ποταμός θεόβρυτος, ἐκ τῆς Εδέμ μυστικῶς ἐξερχόμενος, εἰς ἀρχάς τέσσαρας διαδραμὼν, σοῖς λόγοις τῆς γῆς τά πέρατα, πάντα πιστόν κατήρδευσας, τῇ παγχρύσῳ διδασκαλίᾳ σου, διό τήν ἐπάνοδον, σοῦ τών θείων λειψάνων, ἡμῖν σαφῶς πολιτογραφήσας, πρεσβεύεις σωθῆναι, τὰς ψυχὰς Ἰωάννη, τών ἀνυμνούντων σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τήν ἐλπίδα τών ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά ἐκ τών Κανόνων τοῦ Ἁγίου Ωδὴ γ' καί ς'.

Απόστολος.

Ἀδελφοί, τοιοῦτος ἡμῖν ἐπρεπεῖν Ἀρχιερεὺς...

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος, Εγὼ εἰμι ἡ θύρα...

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος, Ἀλληλουῖα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Εφραίμ τοῦ Σύρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστών μεν Στίχ. ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Τοῦ Παραδείσου τά κάλλη κατοπτρισάμενος, καί δαψιλῶς τρυφήσας, ακηράτους λειμώνας, ἐξήνησας τῷ κόσμῳ, γνώσιν Θεοῦ, ἥς μετέχοντες Ὅσιε, πνευματική διαθέσει τῇ τῶν ψυχῶν, ἀναθάλλομεν ἐν πνεύματι.

Τήν τοῦ Κριτοῦ παρουσίαν ἱστορησάμενος, τοῖς τῶν δακρύων ρεῖθροις, τῶν ψυχῶν τὰς λαμπάδας, ἀνάπτειν ἐκδιδάσκεις, πάσι βοῶν, τοῦ Νυμφίου τήν ἔλευσιν, Περιβαλώμεθα πάντες στολήν λαμπράν, ὑπαντήσαι τῷ Νυμφίῳ Χριστῷ.

Τή ἐγκρατεία τό σῶμα περιφραζάμενος, τὰς τῶν παθῶν κινήσεις, ἀπενέκρωσας Πάτερ, εὐχαίς καί ἀγρυπνίαις, ὅθεν ἐν σοί, ἡ τοῦ Πνεύματος δύναμις, ἐπισκιάσασα ἔδειξε νοητόν, σέ φωστήρα καί παγκόσμιον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Εμφρόνως τῶν οὐληρῶν τοῦ βίου ἐπαναστάς, Εφραίμ αοίδιμε, φιλησυχία τήν ἔρημον κατέλαβες, καί δι' αὐτῆς πρός Θεόν πρακτικῶς ἀναγόμενος, τῷ κόσμῳ ἔλαμψας φωστήρ, καί ῥήματα ζωῆς τοῖς ἀνθρώποις ἐπήγασας, διό μή παύσῃ ἐν ταῖς εὐχαίς σου στηρίζων ἡμᾶς, ἐκ βλάβης τοῦ αλλοτρίου, ρυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, Ὅσιε Πάτερ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεόν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἐγνώμεν, Θεοτόκε Παρθέने, αὐτόν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ ἡ σέ κυήσασα, ἀνεβόα. Τί τό ξένον οὐρώ, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

Ἀποστίχου, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος δ' Ἀνατολίου

Προφητικῶς καταβρέχων τήν στρωμνήν τοῖς δάκρυσι, καί μελέτην βίου ποιούμενος τήν μετάνοιαν, τῆς κρίσεως τόν φόβον ἔργοις ἡμῖν, καί διὰ λόγων ὑπέδειξας. Διό τήν σὴν τιμῶμεν ἅπαντες, συνελθόντες Παμμάκαρμνήμην, παραδόξων πραγμάτων αὐτουργέ, Εφραίμ αοίδιμε, καί νύν δυσωπούμεν σε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Κατακρίσεως ρύσαί με, Παναγία Θεόνυμφε, καί δεινῶν πταισμάτων, τήν

ταπεινήν μου ψυχὴν, καὶ τοῦ θανάτου ἀπάλλαξον, εὐχαίς σου καὶ δώρησαι, δικαιώσεως τυχεῖν, ἐν ἡμέρᾳ ἐτάσεως, ἢς ἐπέτυχον, τῶν Ἀγίων οἱ δῆμοι μετανοία, καθαρθέντα με πρὸ τέλους, καὶ τῶν δακρύων ταῖς χύσεσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν Ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἐβλεπεν, ἡ Ἀμνάς ἡ τέξασα, ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο. Υἱέ ποθεινότατε, πῶς ἐν, ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων, καὶ τό αἷμα, τό σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τό ἀγονον ἐγεώργησας, καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καὶ γέγονας φωστήρ, τῇ οἰκουμένῃ, λάμπων τοῖς θαύμασιν, Εφραίμ Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου καὶ τοῦ Ἀγίου εἰς ζ', οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Εφραίμ γεραίρω τὸν νοητὸν Ευφράτην. Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ὠδὴν, ἐβόα ἀσωμεν».

Ευφραντικὴ ἐπομβρία σὼν προσευχῶν, τὴν ψυχὴν μου ἀρδευσον ξηρανθεῖσαν τῷ αὐχμῷ, τῶν παθῶν, καὶ λόγων μοι τὴν σὴν, ευφημοῦντι εορτὴν, Παμμάκαρ ἐμπνευσον.

Φῶς νοητὸν ἀπαστράψας φωτιστικός, ἀνεδείχθης ἥλιος, φεγγοβόλοις ἀρεταῖς, καὶ δογμάτων κάλλεσιν Εφραίμ, καταυγάζων τῶν Πιστῶν, ἅπαν τό πλήρωμα.

Ρεῖθροις δακρύων τὴν φλόγα τὴν τῶν παθῶν, κατασβέσας γέγονας, σκεύος τίμιον Εφραίμ, τοῦ Ἀγίου Πνεύματος πηγὰς, ἀναβλυζων διδασχῶν, θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Ἀδιαφθόρως τὸν Λόγον ἐν σὴ γαστρί, δεξαμένη τέτοκας, τὸν λυτρούμενον φθοράς, τοὺς αὐτὸν λατρεύοντας αἰί, Μητροπάρθενε σεμνή, πυλὴ τῆς ὄντως ζωῆς.

Ὡδή γ'

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμὰς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου».

Ιλύος πάσης εμπαθούς, σεαυτόν εκκαθάρας, ανεδείχθης δοχείον αρετών ως αληθώς, καί σκεύος χωρητικόν, χαρισμάτων, τού Αγίου Πνεύματος.

Μηδόλως ύπνον οφθαλμοίς, δεδωκώς οίκος ώφθης, τής Αγίας Τριάδος, καί σοφίας θησαυρός, τόν κόσμον καταπλουτών, χρυσαυγέσι, δόγμασι Μακάριε.

Γνωρίζει άλλον σε Χριστού, η σεπτή Εκκλησία, χρυσορρόαν Ευφράτην, πελαγίζοντα σοφών, δογμάτων επιροαίς, καί τήν κτίσιν, πάσαν καταρδεύοντα.

Θεοτοκίον

Εν δύω φύσεσιν ο είς, τής Αγίας Τριάδος, εξ αγνών σου αιμάτων, σαρκωθείς θεοπρεπώς, προήλθε τούς εξ Αδάμ, διασώζων, Πάναγνε χρηστότητι.

Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν Άγιος ως σύ, Κύριε ό Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου Αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα, τής ομολογίας σου».

Κάθισμα 'Ηχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν θησαυρόν τής σοφίας τών μυστηρίων Χριστού, τόν κρατήρα τόν θείον τής κατανύξεως, ανυμνήσωμεν πιστοί, εν τή μνήμη αυτού, φερωνύμως γάρ αεί, τάς καρδίας τών πιστών, ευφραίνει έπεσι θείοις, Εφραίμ, ως πράκτωρ καί μυστής, τών τού Κυρίου αποκαλύψεων.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Η θερμή προστασία καί απροσμάχητος, η ελπίς η βεβαία καί ακαταίσχυντος, τείχος καί σκέπη καί λιμήν τών προστρεχόντων σοι, αιειπάρθενε Αγνή, τόν Υιόν σου καί Θεόν, ικέτευε σύν Αγγέλοις, ειρήνην δούναι τώ κόσμω, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τώ Σταυρώ τού Υιού σου θεοχαρίττε, τών ειδώλων η πλάνη πάσα κατήργηται, καί τών δαιμόνων η ισχύς καταπεπάτηται, διά τούτο οι πιστοί, κατά χρέος σε αεί, υμνούμεν καί ευλογούμεν, καί Θεοτόκον κυρίως, ομολογούντες σέ μεγαλυνομεν.

Ωδή δ'

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Ρημάτων δύναμις, τών σών διέδραμεν, επί πάντα τόν κόσμον υψοποιώ, φέγγει ταπεινώσεως, τήν αβλεψίαν τών ψυχών, εκδιώκουσα Μακάριε.

Αμέμπτως ήγνυσας, τόν βίον δάκρυσι, σεαυτόν αποπλύνας, καί τού Κριτού, πάσι τήν επέλευσιν, καθιστορών λόγοις σοφοίς, θεοφάντορ αξιάγαστε.

Ιδών σου Κύριος, τής ταπεινώσεως, τό περίδοxon ύψος υψοποιόν, λόγον σοι

χαρίζεται, δι ού αιρέσεων δεινά, τεταπείνωται υψώματα.

Ρωσθείς τή χάριτι, τού Παντοκράτορος, πρὸς αρχάς παρετάξω δαιμονικάς, Πάτερ καί νενίκηκας, υπέρ ημῶν εκδυσωπῶν, τῶν θερμῶς ανευφημούντων σε.

Θεοτοκίον

Ὡς θεῖον τέμενος, ὡς ὅρος ἅγιον, ὡς πηγὴν αφθαρσίας, ὡς εκλεκτὴν, μόνην χρηματίσασαν, τῷ πλαστοουργῷ ημῶν Θεῷ, τὴν Παρθένον μακαρίσωμεν.

Ὡδὴ ε'

«Τῷ θείῳ φέγγει σου αγαθέ, τὰς τῶν ορθοριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σέ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, εκ ζόφου τῶν πταισμάτων ανακαλούμενον».

Ταῖς τῶν δακρύων επιρροαῖς, τό τῶν ηδονῶν ολοσχερῶς, Πάτερ εξήρανας πέλαγος, καί τὴ αναβλύσει τῶν διδαγμάτων σου, αιρέσεων χειμάρρους Μάκαρ κατέκλυσας.

Ὁ νούς σου νεύσει τὴ πρὸς Θεόν, Πάτερ λαμπρυνόμενος Εφραίμ, θεοειδὴς ὅλος γέγονεν, ἔσοπτρον καθάπερ τού θεοῦ Πνεύματος, αὔλους τὰς εμφάσεις υποδεχόμενος.

Ναός εγένου χωρητικός, Πάτερ τῆς Τριάδος αληθῶς, πεποικιλμένος τὴ χάριτι, καί τὴ διαυγία τῶν καθαρῶν αρετῶν, καί τὴ τῶν διδαγμάτων ακεραιότητι.

Θεοτοκίον

Νεκρόν με ἔδειξεν εν Εδέμ, γεύσις ἡ τοῦ ξυλου πονηρά, επιβουλή τὴ τοῦ ὄφεως, σύ δέ ζωοδότην Χριστόν κυήσασα, εζώωσάς με μόνῃ θεοχαρίτῳτε.

Ὡδὴ ς'

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, υψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ ευδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βῶ σοι. Ανάγαγε, εκ φθοράς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Ου ψάμμον θεμέλιον, ἀλλὰ πίστιν αρραγή, ο θεοφόρος θέμενος, ταῖς τοῦ εχθροῦ παντοίαις επιβουλαῖς, ακλόνητος ἔμεινεν, αηττήτῳ δυνάμει κυβερνώμενος.

Ἡ γλῶσσά σου κάλαμος, οξυγράφου αληθῶς, ὡς γραμματέως γέγονεν, υφηγουμένη γνώσιν πανευσεβή, πλαξίν εγχαράπτουσα, καρδιῶν Πάτερ νόμον τόν τοῦ Πνεύματος.

Τό σόν οι εκπλέοντες, τῶν δογμάτων γαληνόν, Εφραίμ θεόφρον πέλαγος, τρικυμιῶν λυτρούνται ψυχοβλαβῶν, καί ζάλης αιρέσεων, ανανεύοντες πίστει διασώζονται.

Θεοτοκίον

Ο πάσης επέκεινα, νοουμένης ως Θεός, καί ορωμένης κτίσεως, σωματωθείς προήλθεν εκ σής γαστρός, τηρήσας σε άφθορον, ώσπερ ής πρό τού τόκου σου Θεονύμφευτε.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι. Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τά άνω ζητών

Τήν ώραν αεί, προβλέπων τής ετάσεως, εθρήνεις πικρώς, Εφραίμ ως φιλήσυχος, πρακτικός δέ γεγονόςας, εν τοίς έργοις διδάσκαλος Όσιε. Όθεν Πάτερ παγκόσμιε, ραθύμους εγείρεις προς μετανοίαν.

Ο Οίκος

Ιχνηλατείν βουλόμενος, Πάτερ, τού Προδρόμου ταίς τρίβοις, εκ τού κόσμου μόνος αυτός απάρας, εις έρημον κατώκησας. Βλέπων σε ούν ούτω βιούντα ο εχθρός τόν δίκαιον, γύναιον πάνυ αναιδές κατά σου διεγείρει, οióμενος διά τού αρχαίου όπλου τήν σήν ανδρείαν καταβαλείν, καί τήν αγνείαν μολύνειν σου, ίνα μή εν τοίς λόγοις καί έργοις σου ραθύμους εγείρης προς μετάνοίαν.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Εφραίμ τού Σύρου.

Στίχοι

Έκουσε γλώτταν ψαλμικώς, ήν ουκ έγνω,
Εφραίμ, άνω καλούσαν, ο γλώσσαν Σύρος.
Εικάδι ογδοάτη Νόες Εφραίμ θυμόν απηύρον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Παλλαδίου.

Στίχοι

Κρείπτων υπάρξας σαρκικών σκιρτημάτων,
Σκιρτά παρ αυτώ Παλλάδιος τώ πόλω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιακώβου τού Ασκητού.

Στίχοι

Απήλθε σαρκός, ώσπερ έκ τίνος πάγης,
Ο σαρκός, Ιάκωβος ουχ αλούς πάγαις.

Τή αυτή ημέρα, αι άγιοι δύο Μάρτυρες, μήτηρ καί θυγάτηρ, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Τή παιδί συγκλίναςα μήτηρ τήν κάραν,
Ξίφει συνεξέπνευσε τώ θυγατρίω.

Τή αυτή ημέρα, η αγία Χάρις τούς πόδας εκκοπείσα τελειούται.

Στίχοι

Πόδας Χάρις τμηθείσα, πρὸς Θεὸν τρέχει.
Τούς ψυχικούς γάρ ου συνετμήθη πόδας.

Ταῖς τῶν αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Ἄγγελος τοῖς Οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ κα ταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τόν τύραννον ἐπείσε βοάν.
Ευλογητός εἰ ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Νομοθέτης Μοναζόντων ακριβέστατος, ὠφθης σεβασμιώτατε, υπαλείπτῃς τε,
πρὸς ἐχθρῶν παντοίων συμπλοκάς, διό σου τιμῶμεν τό σεπτόν, καί ιερὸν ἐπὶ
τῆς γῆς Πάτερ μνημόσυνον.

Εναρμόνιον τοῦ Πνεύματος αοίδιμε, ὄργανον ἐχρημάτισας, υπηχούμενος,
ταῖς αὐτοῦ ἐκάστοτε πνοαῖς, καί μέλος σωτήριοι ἡμῖν, τῆς μετανοίας
μελωδοῦν, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε.

Θεοτοκίον

Υπὲρ λόγον σου ἡ σύλληψις Θεόνυμφε, Θεὸν γάρ Λόγον τέτοκας, τόν
ρυσάμενον, αλογίας πάντας τούς βροτούς, καί λόγον παρέχοντα βοάν.
Ευλογητός εἰ ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδή η'

«Ἐκ φλογός τοῖς Οσίοις ὁρόσον ἐπήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας,
ἅπαντα γάρ ὁράς Χριστέ, μόνω τῷ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν, εἰς πάντας
τούς αἰῶνας».

Φωτοφόρος ὡς ἄλλος ἐδείχθης ἥλιος, διδασμάτων ἀκτίνας πέμπων τοῖς
πέρασι, σκότος ἀφεγγές, ἐκμειώσας Μακάριε, πάσης ἀμαρτίας, φωτὶ τῆς
μετανοίας.

Ρεῖθροις θείων δογμάτων περικυκλούμενος, ποταμός ὡς ἐξ ἄλλης Εδέμ
πεπόρευσαι, πρόσωπον τῆς γῆς, καταρδεύων θεσπέσιε, καί τῆς ἀσεβείας,
ζιζάνια συμπνίγων.

Θεοτοκίον

Ἀληθὴ Θεοτόκον ὁμολογούντές σε, τοῦ Ἀγγέλου τό Χαίρε πίστει βοῶμέν σοι,
μόνη τήν χαράν, ἐπὶ τῆς γῆς ἐκύησας, Κεχαριτωμένη, αἰεὶ ευλογημένη.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐκ φλογός τοῖς Οσίοις ὁρόσον ἐπήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας,
ἅπαντα γάρ ὁράς Χριστέ, μόνω τῷ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν, εἰς πάντας
τούς αἰῶνας»

Ὡδή θ'

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμά Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα,

διά σου δέ Πάναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὄν
μεγαλύνοντες, σύν ταῖς ουρανίαις στρατιαῖς σέ μακαρίζομεν».

Τρωθεῖς ἀγάπη τοῦ Παντοκράτορος, ὅλον σαυτοῦ τόν βίον, θρηνωδῶν
διετέλεσας, ἐκβοῶν μετ' ἐκπλήξεως Ὅσιε, Ἄνες τά κύματά σου, Σώτερ τῆς
χάριτος, ταύτην μοι πλουσίως συντηρῶν, ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ.

Ἡδύς ὁ λόγος σου κατανύξεως, παρεκτικός καί πλήρης φωτισμοῦ τοῖς
προστρέχουσι, θεοφόρε Εφραίμ ἀξιάγαστε, ἀμεμπτος δέ ὁ βίος, πάσαις
κοσμούμενος, ταῖς θεοφεγγέσιν ἀρεταῖς, καί λαμπρυνόμενος.

Ναός τοῦ Πνεύματος ἐχρημάτισας, καί ποταμός ναμάτων ζωῆς
πληρούμενος, Ἐκκλησίας θεμέλιος ἀσειστος, ἔρεισμα μοναζόντων, ρεῖθρον
ἀέναον, θείας κατανύξεως, Εφραίμ ἀξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον

Νοεῖν οὐ δύναται νούς ἀνθρώπινος, τό υπέρ νούν τοῦ τόκου σου Παρθένε
μυστήριον, ὁ Θεός γάρ σκηνώσας ἐν μέσῳ σου, κλείθρα τῆς παρθενίας, οὐ
παρεσάλευσε, μόνος ὡς ἐπίσταται αὐτός, ὁ ἀκατάληπτος.

Ὁ Εἰρμός

«Θεόν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὄν οὐ τολμά Ἀγγέλων ἀτενίσαι τά τάγματα,
διά σου δέ Πάναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὄν
μεγαλύνοντες, σύν ταῖς ουρανίαις στρατιαῖς σέ μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον

Ὁ ουρανόν τοῖς ἀστροῖς

Ὡς ποταμός υπάρχεις, ρεῖθρα χρυσόρρυτα βρύων, καί τοὺς λαοὺς διεγείρων,
τῆς μετανοίας πρὸς τρίβον, Χριστόν ἰκέτευε Πάτερ, Εφραίμ σωθῆναι τόν
κόσμον.

Θεοτοκίον ὁμοιον

Ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων, καταφυγή Χριστιανῶν, πανύμνητε Θεοτόκε, τῶν
θλιβομένων ἡ χαρά, ἐκ πάσης θλίψεως ρύσαι, τοὺς ἀναξίους σου δούλους.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος β' Κυπριανού

Ὡσπερ φοῖνιξ δαυϊτικῶς ἐξανθήσας Ὅσιε Πάτερ, τὰς γλώσσας τῶν
βλασφημῶν ἐξέκοψας, ἐν τῇ μαχαίρᾳ τῶν λόγων σου Εφραίμ, τὰς ἀβύσσους
τῶν παθῶν ἐξήρανας δι' ἐγκρατείας, ὄργανον ἀνεδείχθης τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος, τοῦ Σταυροῦ τό ὄπλον ἀναλαβὼν, Χριστόν ἀπαύστως δυσώπει
υπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐπιτελούντων τὴν πανέορτον μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Πάντων, θλιβομένων ἡ χαρά, καί ἀδικουμένων προστάτις, καί πενομένων
τροφή, ξένων τε παράκλησις, χειμαζομένων λιμήν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις,
καταπονουμένων, σκέπη καί ἀντίληψις, καί βακτηρία τυφλῶν, Μήτηρ τοῦ

Θεού τού υψίστου, σύ υπάρχεις. Ἀχραντε σπεύσον, δυσωπούμεν ρύσασθαι τούς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὑβρεις, υπομείναντα πολλάς, καί ἐπὶ Σταυροῦ υψωθέντα, τόν τού παντός Ποιητήν, βλέψασα Πανάχραντε, ἔστενες λέγουσα. Υπερύμνητε Κύριε, Υιέ καί Θεέ μου, πῶς τιμήσαι θέλων σου, τό πλάσμα Δέσποτα, φέρεις ἐν σαρκί ατιμίαν, δόξα τῇ πολλῇ ευσπλαγχνία, καί συγκαταβάσει σου φιλόνητο.

Ἡ λοιπή Ακολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡ Ανακομιδή τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Θεολόγων ακρότητος, χρηματίσας διάδοχος, τοῖς ἐκείνων ἰχνεσιν ἠκολούθησας, Ανατολῆς ἐξορμώμενος, καί Δύσει φαινόμενος, καί φωτίζων ἀστραπαῖς, τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, ἐνθα Πάνσοφε, ἐκ τοῦ κόσμου μέν ἔδυσ, εἰς Θεόν δέ, ἐξανέτειλας τῷ φέγγει, κατεστεμμένος τῆς χάριτος.

Ἱερῶς ἀπεδόθη σου, τῇ σῇ πόλει τά λείψανα, Θεοφόρε πάνσοφε δι' ἀθλήσεως, ἁγιασθέντα λαμπρότερον, καί χάριτι στίλβοντα, τήν ἐπάνοδον ἡμῖν, πανηγύρεως πρόξενον, ἀπειργάσατο, ευφροσύνης πληροῦντα θεοπνεύστου, θυμηδίας ἐμπιπλῶντα, τούς εὐσεβῶς σε γεραίροντας.

Αναλάμπας ὡς ἥλιος, ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, τά τοῦ κόσμου πέρατα κατεφαῖδρυνας, ταῖς λαμπηδόσι τῶν ἀθλῶν σου, θερμῶς προϊστάμενος καί συγγράφων ἀληθῶς, εὐσεβείας διδάγματα ὅθεν γέγονας, καί τροφή τῷ Δεσπότη τῷ τά πάντα, διατρέφοντι Παμμάκαρ, ἀδιαλείπτῳ χρηστότητι.

Εξ Εῷας μέν πρότερον, Εὐσφόρος Ἰγνάτιε, ἐν Δυσμαῖς διηύγασας φαεινότατος, νῦν δέ τῶν θείων λειψάνων σου, ἐν τῇ ἐπανόδῳ φαιδράς, τάς ἀκτίνας ἐπὶ γῆς, ἀφ' ἐσπέρας ἐφήπλωσας, διό πρέσβευε, ἐκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθῆναι, τούς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τήν αἰσέβαστον μνήμην σου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Θεοφόρε Ἰγνάτιε, τόν σόν ἔρωτα Χριστόν ἐνστερνισάμενος, μισθόν ἐκομίσω, τῆς ἱερουργίας τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, τό τελειωθῆναι δι' αἵματος, διό

σίτος γενόμενος τού αθανάτου Γεωργού, δι' οδόντων θηρίων ηλέσθης, καί
άρτος ήδύς αυτώ ανεδείχθης, πρεσβεύων υπέρ ημών, Αθλητά μακάριε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος

Σώσόν με πάναγνε Δέσποινα, η τόν Σωτήρα Χριστόν, απορρήτως κυήσασα,
σέ γάρ μόνην κέκτημαι, προστασίαν καί άρρηκτον, τείχος καί σκέπην, καί
αγαλλίαμα, καί τής ψυχής μου, θείαν παράκλησιν, σύ ούν με λύτρωσαι,
ακοιμήτου σκώληκος, καί τού πυρός, τού διαιωνίζοντος, Μήτηρ Χριστού τού
Θεού.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τί τό ορώμενον θέαμα, ό τοίς εμοίς οφθαλμοίς, καθοράται ώ Δέσποτα; ο
συνέχων άπασαν κτίσιν ξύλω ανήρτησαι; καί θανατούσαι, ο πάσι νέμων
ζωήν, η Θεοτόκος κλαίουσα έλεγεν, ότε εώρακεν, εν Σταυρώ υψούμενον, τόν
εξ αυτής, ασπόρως εκλάμψαντα, Θεόν καί άνθρωπον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΤΗΣ ΟΚΤΩΗΧΟΥ.

Δόξα... Ήχος α'

Ω τής στερράς καί αδαμαντίνου σου ψυχής, αξιομακάριστε Ιγνάτιε! σύ γάρ
πρός τόν όντως σόν εραστήν, ανένδοτον έχων τήν έφεσιν έλεγες. Ουκ έστιν
εν εμοί, πύρ φιλόϋλον, ύδωρ δέ μάλλον ζών, καί λαλούν εν εμοί, ένδοθέν μοι
λέγον. Δεύρο προς τόν Πατέρα. Όθεν θείω Πνεύματι πυρπολούμενος, θήρας
ηρέθισας, κόσμου σε θάπτον χωρίσαι, καί προς τόν ποθούμενον παραπέμψαι
Χριστόν. Αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αμαρτωλών τάς δεήσεις προσδεχομένη, καί θλιβομένων στεναγμούς μή
παρορώσα, πρέσβευε τώ εξ Αγνών λαγόνων σου, σωθήναι ημάς, Παναγία
Παρθένε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τών ουρανίων ταγμάτων

Εν τώ Σταυρώ παρεστώσα τού σου Υιού καί Θεού, καί τήν μακροθυμίαν,
τούτου αποσκοπούσα, έλεγες θρηνούσα, Μήτηρ Αγνή. Οίμοι τέκνον
γλυκύτατον! τί ταύτα πάσχεις αδίκως Λόγε Θεού; ίνα σώσης τό ανθρώπινον.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος, καί θρόνων διάδοχος, τών Αποστόλων γενόμενος, τήν
πράξιν εύρες θεόπνευστε, εις θεωρίας επίβασιν, διά τούτο τόν λόγον τής
αληθείας ορθοτομών, καί τή πίστει ενήθλησας μέχρις αίματος, Ιερομάρτυς
Ιγνάτιε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

**Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν οι Κανόνες τής Οκτωήχου καί τού Αγίου
εις ζ', ού η ακροστιχίς.**

Ιγνάτιον τόν Εών εν άσμασιν αστέρα μέλπω. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος δ'

«Θαλάσσης τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Ιθύνας πρός αρετήν τόν βίον μου, φωτί καταύγασον, τής ενοικούσης χάριτος εν σοί, Θεοφόρε Ιγνάτιε, καί τών παθών τήν σύγχυσιν, ταίς σαίς πρεσβείαις διασκέδασον.

Γή ώσπερ γονιμωτάτη πέφηνας, εκατοστεύοντα, καρποφορών τόν σπόρον τώ Χριστώ, Θεοφόρε Ιγνάτιε, τώ τάς ψυχάς αρδεύοντι, τή έπομβρία τή τού Πνεύματος.

Νοήσας προγνωστική δυνάμει σου, τό ευγενές τής ψυχής, ο τού παντός Δεσπότης καί Θεός, Θεοφόρε Ιγνάτιε, μαρμαρυγαίς τού Πνεύματος, θεοφεγγέσι κατελάμπρυνεν.

Ακτίσι τού νοητού λαμπόμενος, Ηλίου πάνσοφε, Ανατολής εξώρμησας λαμπρώς, αισθητός ώσπερ ήλιος, τό ζοφερόν τής Δύσεως, περιαιυγάζων τώ κηρύγματι.

Θεοτοκίον

Τριάδος τής υπερθέου Πάναγνε, τόν ένα τέτοκας, εκ σου σαρκή φανέντα καθ' ημάς, ευδοκία Γεννήτορος, καί συνεργεία Πνεύματος, τού παναγίου Θεονύμφευτε.

Ωδή γ'

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζούσα Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Ιάτρευσόν μου τόν νούν, κεκακωμένον τοίς δεινοίς πάθεσι, τοίς τής σαρκός Ιγνάτιε, Μάρτυς τού Χριστού παναοίδιμε.

Ομόφρονά σε Χριστός, τών Αποστόλων εδ ειδώς τέθεικε, θείω φωτί λάμποντα, εν ταίς Εκκλησίαις διδάσκαλον.

Νεκρούμενον διά σέ, τόν Ζωοδότην καθορών έδραμες, τόν δι' αυτόν θάνατον, πόθω υποστήναι Ιγνάτιε.

Τόν Λόγον τόν τού Πατρός, προκαθαρθείσα ώ Σεμνή Πνεύματι, τής λογικής φύσεως, επ' ευεργεσία γεγέννηκας.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζούσα Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος γ'
Θείας πίστεως

Θεῖω Πνεύματι πεφωτισμένος, θράσος τύραννον ἐν παρρησίᾳ, ποιμαντικῇ μεγαλοφρόνως κατήσχυνας, καί ἐκπεράσας τῆς πλάνης τό πέλαγος, πρὸς τὸν λιμένα τὸν θεῖον κατήντησας, Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Παρθένον Μητέρα σε, ὡς πρό τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος Ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν. Οἱμοὶ τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ατιμίας τὸν ἄνθρωπον!

Ὡδὴ δ'

«Ἐπαρθέντα σε ἰδούσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ὁ Θεοφόρος καλούμενος φερωνύμως, τὸν γὰρ Χριστὸν ἐνδέδεται διὰ πολιτείας, πάντας ἐπαλείφει λαμπρῶς, Μαρτύρων στερρότητα, πόθῳ τῶν στεφάνων εἰσδέξασθαι.

Νευρωμένος Ἰγνάτιε τῇ δυνάμει, τοῦ ἐν Σταυρῷ παγέντος ὑπὲρ σοῦ Θεοφόρε, θήρας καθηρέθισας, τοῦ κόσμου χωρίσαι σε, πρὸς τὸν σὸν ποθούμενον ἔρωτα.

Ερασθεὶς τῆς ωραιότητος τοῦ Δεσπότου, καί πρὸς αὐτὸν τὴν ἐφεσιν ἀνένδοτον ἔχων, τούτου τὰ παθήματα, προθύμως ἐζήλωσας, μάρτυς Θεοφόρε Ἰγνάτιε.

Ὁραϊσμένος πορφύρα τῶν σῶν αἱμάτων, Ἀρχιερεὺς, καί χρίσματι τῆς ιερωσύνης, Μάρτυς διαλάμπων Χριστῷ, κραυγάζεις γηθόμενος. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα θεία δυνάμει, δημιουργῶν γεγέννηται ἐκ σοῦ Θεομήτορ, κόσμον καταλάμπων φαιδρῶς, ἀκτίσι θεότητος, καί θεογνωσίας λαμπρότησι.

Ὡδὴ ε'

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε».

Νύν πρόσωπον Χριστού, καθορών σύ πρός πρόσωπον, Ιγνάτιε τών
εσόπτρων, αληθεία λυθέντων, ηνώθης σου τώ έρωτι.

Είλκυσας φωτισμόν, εκ πηγής φωτοδότιδος Ιγνάτιε, ταίς αχράντοις, σέ
Χριστός γάρ παλάμαις, κρατήσας καθηγίασε.

Νούν Πνεύματι Θεού, κεκτημένος λαμπόμενον, Ιγνάτιε θεογράφους,
επιστέλλεις ως πλάκας, τούς νόμους τούς τής χάριτος.

Θεοτοκίον

Ανωθέν σοι φωνήν, χαρμοσύνως εβόησεν, ο Άγγελος Θεοτόκε, τού
Δεσπότης αφράστως, μηνύων σοι τήν σύλληψιν.

Ωδή ς'

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Σοφίας, ελληνικής διέλυσας δόγματα, τήν ενυπόστατον έχων, τού Θεού
σοφίαν ιερομύστα, καί μετ, ήχου, τό τής πλάνης μνημόσυνον ώλεσας.

Μή παύση, υπέρ τών εκτελούντων τήν μνήμην σου, καθικετεύων Παμμάκαρ,
πειρασμών ρυσθήναι χαλεπωτάτων, καί κινδύνων, Ιερεύς δεδειγμένος
ευπρόσδεκτος.

Ανδρεία, καί φρονήσει διέπρεψας Όσιε, δικαιοσύνης τε κάλλει, Θεοφόρε
Μάρτυς καί σωφροσύνης, καί τώ κύκλω τών αρετών, εφάνης κοσμούμενος.

Θεοτοκίον

Σε μόνην, τών ακανθών εν μέσω ευράμενος, ως καθαρώτατον κρίνον, καί
κοιλάδων άνθος ώ Θεομήτορ, ο Νυμφίος, εκ τής γαστρός σου Λόγος
προέρχεται.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Εξ Εώας σήμερον εξανατείλας, καί τήν κτίσιν άπασαν, καταλαμπρύνας
διδαχαίς, τώ Μαρτυρίω κεκόσμηται, ο Θεοφόρος καί θείος Ιγνάτιος.

Ο Οίκος

Ιερεμίαν ο Θεός εκ μήτρας αγιάσας, καί πρό τού γεννηθήναι γινώσκων ως
προγνώστης, δοχείον έσεσθαι αυτόν Πνεύματος Αγίου, επιπλά τούτον
ευθύς, εκ νεαράς βιώσεως, καί Προφήτην τούτον, καί κήρυκα πάσιν
αποστέλλει, προαγγέλλειν τήν αγίαν επί τής γής αυτού παρουσίαν. Τεχθείς
ούν ο αυτός Θεός εκ Παρθένου, πρός τό κήρυγμα ελθών, εύρεν εκ βρέφους,
άξιον αυτού τής χάριτος υποφήτην, τόν Θεοφόρον καί θείον Ιγνάτιον.

Συναξάριον

Τῇ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἡ Ανακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου.

Στίχοι

Χάρις λέουσιν Ἰγνάτιε παμβόροις,
Σοῦ σώματος λιπούσι καὶ πιστοῖς μέρος.
Τῇ ἐνάτῃ ἐπάνοδος Ἰγνατίῳ εἰκάδι τύχθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων ἐπτὰ Μαρτύρων, τῶν ἐν Σαμοσάτοις τελειωθέντων, Φιλοθέου, Ὑπερεχίου, Ἀβίββου Ἰουλιανού, Ρωμανοῦ, Ἰακώβου καὶ Παρηγορίου.

Στίχοι

Ὑπὲρ προσηλωθέντος ἐν Σταυρῷ Λόγου,
Ἐπτὰ προσηλώθησαν Ἀθλητῶν κάραι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Σιλουανοῦ Ἐπισκόπου, Λουκά Διακόνου, καὶ Μωκίου Ἀναγνώστου.

Στίχοι

Σιλουανός Λουκάς τε σὺν Μωκίῳ,
Ἦμβλυναν ορμάς καὶ λεόντων ἀγρίων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Σαρβήλου καὶ Βεβαίας τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, τῶν ἐν Ἐδέσσει παθόντων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βαρσιμαίου, Ἐπισκόπου Ἐδέσσης.

Στίχοι

Δοὺς τὴν βαρεῖαν σάρκα γῇ Βαρσιμαίῳ,
Σύνεστι βαστάσασιν ἡμέρας βάρους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀφραάτου.

Στίχοι

Ὁ σάρκα καὶ ζῶν νεκρὸς ὢν Ἀφραάτης,
Αἰωνίως ζῇ, καὶ νεκρὸς φανεῖς ἄπνους.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

«Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μάλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον. Εὐλογημένος εἰ, ἐν τῷ νῶ τῆς δόξης σου Κύριε».

Ἱερωσύνης, ἡγλαῖσμένος μύρῳ Ὅσιε θείῳ, καὶ Μαρτύρων αἵματι κοσμηθεὶς, ἀμφοτέρωθεν διέπρεψας, Εὐλογημένος εἰ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ

Κύριος.

Νομοθεσία, καταφαιδρύνας κόσμον άπαντα, άρτω ουρανίω έθρεψας τούς πιστούς, τώ Δεσπότη σου κραυγάζοντας. Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Ακτινοβόλοις, αυγαίς Παμμάκαρ φωτιζόμενος, αίγλης αρχιφώτου χύσει τε λαμπруνθείς, τήν ουράνιον απείληφας, χαίρων απόλαυσιν, Θεοφόρε Μαρτύρων τό καύχημα.

Σίτος υπάρχων, Θεού ως έφης Παναοίδιμε, μύλαις κατηλέσθης Μάρτυς ταίς τών θηρών, καί τώ τρέφοντι τά σύμπαντα, θεία χρηστότητι, καθαρώτατος άρτος γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Τό τού Υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα χαίρε, διά σου γάρ δέδοται η χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν. Ευλογημένη σύ, εν γυναιξίν υπάρχεις Πανάμωμε.

Ωδή η'

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Εστώς επί βήματος σοφέ, Τριάδα άκτιστον, εθεολόγησας, νού καθαρότητι Άγιε, διανοίας τε λαμπρότητι, μή πτοηθείς τυραννικών θρόνων ωμότητα, αλλ' εβόας. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ρυθμίσας εμφρόνως σου τόν νούν, τοίς θείοις δόγμασι, μάκαρ Ιγνάτιε, τόν δεισιδαίμονα τύραννον, τής απάτης προϊστάμενον, τοίς σοφίας οχετοίς, άρδην κατέκλυσας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα κραυγάζων τόν Κύριον.

Απείρω λαμπόμενος φωτί, τώ τής θεότητος Μάρτυς αήτητε, τής αθεότητος άστατον, εξηφάνισας σκοτόμαιναν, επιστολάς φωτοειδείς, πέμπων τοίς μέλπουσιν. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Μανίαν καί χάσματα θηρών, ουκ εδειλίσας, θείε Ιγνάτιε, η τού Υψίστου γάρ δύναμις, εκ Παρθένου ανατείλασα, τήν πανοπλίαν τού Σταυρού σέ περιέβαλεν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα βοώντα τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος

ετμήθη, Χριστός συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Έρως ο θειότατος Μάκαρ, κατακρατήσας τής ψυχής σου, κόσμου τάς υλώδεις φροντίδας, πυρί αϋλω πάσας κατέφλεξε, καί ορεκτών ακρότητι, στεφανηφόρον σε κατέστησε.

Λιμένι λαμπρώς καθωρμίσθης, γαληνοτάτω Θεοφόρε, ζάλην τών κυμάτων εκφυγών, ορμάς αγρίων καί λογικών θηρίων, καί νύν τρυφάς λαβόμενος, τής αιωνίου απολαύσεως.

Ποικίλω κοσμούμενος στέφει, ιερομύστα διαπρέπεις, τής ιερωσύνης γάρ εν σοί, εις εν συνήλθε καί μαρτυρίου κλέος, καί δι' αμφοίν ως μέτοχος, τού σου Δεσπότη συνδεδόξασαι.

Ως ιεροφάντωρ υπάρχων, τή παρρησία κεχρημένος, πρός τόν σόν Δεσπότην καί Θεόν, τούς εκτελούντας πίστει τήν μνήμην σου, εκ πειρασμών Ιγνάτιε, νύν λυτρωθῆναι καθικέτευε.

Θεοτοκίον

Ως τών ουρανών πλατυτέρα, καί Χερουβίμ αγιωτέρα, πάσης τε τής κτίσεως αγνή, τιμιωτέρα Θεόν εκύησας, εν ταίς αγκάλαις φέρουσα, τόν Πατρικοίς κόλποις καθήμενον.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλαριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Τούς πόθω εορτάζοντας, τήν σήν φαιδράν επάνοδον, Ιγνάτιε Θεοφόρε, Ιερομάρτυς παμμάκαρ λύτρωσαι πάσης θλίψεως, καί βλάβης τού αλάστορος, διδούς πταισμάτων άφεσιν, ως ειληφώς εξουσίαν, παρά Χριστού τού Σωτήρος.

Θεοτοκίον, όμοιον

Εν δύο ταίς θελήσεσι, καί φύσεσι Πανάμωμε, μιά δέ τή υποστάσει, τίκτεις Θεόν απορρήτως, τόν δι' ημάς πτωχεύσαντα, μέχρι Σταυρού θελήματι, καί ημίν χαρισάμενον, τόν τής θεότητος πλούτον, Θεοκυήτορ Παρθένε.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος α'

Στήλη έμψυχος, καί έμπνους εικών η ετήσιός σου επέστη Εορτή, Θεοφόρε Ιγνάτιε, τάς μυσταγωγίας σου καί τάς αριστείας σου κηρύπτουσα, τήν υπέρ τής πίστεως μέχρις αίματος αντικατάστασιν, τήν μακαρίαν εκείνην καί αοίδιμον φωνήν, τήν, Ότι σίτός ειμι Θεού, λέγουσαν, καί δι' οδόντων θηρίων

αλήθομαι. Διό μιμητής τού πάθους τού Χριστού σου γεγονώς, πρέσβευε σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Πανεύφημοι Μάρτυρες

Νοσοῦσαν Πανύμνητε δεινώς, Τήν ψυχὴν μου πάθεσιν, πονηροτάτοις
θεράπευσον, ἡ τὸν ἀκέστορα, καὶ Σωτήρα πάντων, τὸν Χριστὸν κυήσασα, τὸν
πάσαν μαλακίαν ἰώμενον, τὸν τραυματίσαντα, διαβόλου τὴν κακόνοιαν, καὶ
θανάτου υμᾶς ἀπαλλάξαντα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σφαγὴν σου τὴν ἀδίκον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη ἐβόα σοι,
Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως θνήσκεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πάσαν
γὴν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν
μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τού Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Λ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυ Ιππολύτου, Πάπα Ρώμης.

Ἡ Ἀκολουθία τούτου ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις. Εἰς δέ τὸν
Ἑσπερινόν καὶ τὸν Ὁρθρον ψάλλομεν τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἀγίων τριῶν
Ἱεραρχῶν, Βασιλείου τού Μεγάλου, Γρηγορίου τού Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τού
Χρυσοστόμου. Εἰς τό Ἀπόδειπνον ἡ Ἀκολουθία τού Αγίου Ιππολύτου.

Ὁ Κανὼν, Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡδὴ α' Ἦχος δ'

«Ἄρματα Φαραῶ, καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ἔρριπεν εἰς θάλασσαν, ὁ κραταιὸς
ἐν πολέμοις, ἄσωμεν αὐτῷ ἄσμα καινόν, ὅτι ἐνδόξως δεδόξασται».

Δεῦτε μαρτυρικαῖς, ευφημήσωμεν ὠδαῖς, τὸν ἱερομάρτυρα, θεοφεγγεῖ
καθορώντες, χάριτι φαιδρῶς ἐκλάμποντα, Χριστὸν δοξάζοντες πάντοτε.

Σύ Ποίμνην λογικὴν, πρὸς Χριστοῦ ἐγχειρισθείς, τούτον ἐκμιμούμενος,
προκινδυνεύων ἀρίστως Πάτερ, τὴν ψυχὴν προτέθεικας, καὶ διπλῶ στεφάνῳ
κεκόσμησαι.

Τῷ ἱερατικῷ, ἐκ προστάγματος Θεοῦ, τῆς ἀγαλλιάσεως, προκεχρισμένος
ελαίῳ, τῷ μαρτυρικῷ Ἰππολύτε, ἐπεσφραγίσθης δι' αἵματος.

Θεοτοκίον

Ἀφλεκτον Μωϋσῆς, ἐν τῷ ὄρει Σινά, βάτον εθεάσατο, σέ ζωγραφούσαν
Παρθένε, αἴγλη μὴ φλεχθεῖσαν θείου πυρός, καὶ γάρ Θεὸν ἐκύησας.

Ὡδὴ γ'

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδιά μου».

Άρνας λογικούς εποίμανας, καί ὡσπερ αρνίον, τών σών προβάτων προτέθυσαι, τόν απάντων Αρχιποίμενα, καί Θεού αμνόν μιμούμενος.

Γάλα λογικόν Ιππόλυτε, τούς ποιμαινομένους, θεοπνεύστως επότισας, τό Χριστού δέ τής μαρτυρίας, χαίρων πέτωκας ποτήριον.

Στίφους αθλητών ηγούμενος υπέρ ευσεβείας, υπέδυσ τό μαρτύριον, ένα δοξάζων Θεόν Πατέρα, σύν τώ καί θείω Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Χαίροις Μήτηρ απειρόγαμε, η τόν Θεόν Λόγον, εν γαστρί σου χωρήσασα, καί τεκούσα σεσαρκωμένον, ως Θεόν ομού καί άνθρωπον.

Κάθισμα Ἦχος α'

Φωστήρ αιλαμπής, ανεδείχθης τώ κόσμω, φωτίζων αστραπαίς, τών ενθέων σου λόγων, ημών τήν διάνοιαν, Ιεράρχα Ιππόλυτε. Ὅθεν άπαντες, τήν ιεράν σου καί θείαν, μνήμην σήμερον, χαρμονικώς εκτελούμεν, καί πίστει γεραίρομεν.

Ωδή δ'

«Τής σής επί γής παρουσίας Χριστέ ο Θεός, προμηνύων ο προφήτης τήν έλευσιν, μετά χαράς εκραύγαζε. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Τών αρετών σου ως πολύπλοκος η θεία σειρά, ως Ποιμήν γάρ καί Μάρτυς Ιππόλυτε, παρά Θεού τετίμησαι, σφόδρα εν αυτώ ευφραινόμενος.

Τήν προσφοράν τού Άβελ υπερβέβηκας, λογικούς γάρ προσενήνοχας άρνας Θεώ, καί τού οικείου αίματος, χαίρων τώ Δεσπότη απέσπειςας.

Αιρετιζόντων τήν παλίμφημον κακόνοιαν, διά τού Πνεύματος τρεψάμενος Μακάριε, Ιερομάρτυς άριστος, πόθω τού Δεσπότη γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Ως είδον οι Άγγελοι Παρθένε Αγνή, εκ τής γαστρός σου προελθόντα τόν Υιόν τού Θεού, εν ευφροσύνη έλεγον. Δόξα τή κυήσει σου Δέσποινα.

Ωδή ε'

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Σύ Μάρτυς αληθώς, ιερεύσι γεγένησαι, καί Μάρτυσιν ιεράρχης, καί διτταίς απαστράπτεις, ταίς χάρισιν Ιππόλυτε.

Λίθοι μέν διαυγείς, εν χρυσώ διαπρέπουσιν Ιππόλυτε, τώ δέ φέγγει, τής σής

ιεραρχίας, η αίγλη τής αθλήσεως.

Μύθους ελληνικούς, ευσεβώς σύ διήλεγξας, ώ άριστε τών Μαρτύρων, καί παράνομον πλάνην, Εβραίων θεία χάριτι.

Θεοτοκίον

Σέ όπλον αρραγές, κατ' εχθρών προβαλλόμεθα, σέ άγκυραν καί ελπίδα, τής ημών σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ωδή ε'

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Τέθυκας, τώ Σωτήρι θυσίαν αινέσεως, εν Εκκλησία Οσίων, ως Θεού μεσίτης τε καί ανθρώπων, καί προθύμως, τήν ψυχήν σου προσήξας δι' αίματος.

Είληφας, χαρισμάτων πληθύν διά Πνεύματος Ιερομάρτυς θεόθεν, εν ανοίξει θείων χειλέων σου, καί προσάγεις, ευχαρίστως σαυτόν θανατούμενος.

Ως θείον, τών αθλητών σου Χριστέ τό σύστημα, τών εν ελπίδι κειμένων, ως παρόντων ήδη κατατρυφώντων, καί ηδίω, τής ζωής ηγουμένων τόν θάνατον.

Θεοτοκίον

Ω θαύμα, τών απάντων θαυμάτων καινότερον! ότι Παρθένος εν μήτρα, τόν τά σύμπαντα περιέποντα, απειράνδρως, συλλαβούσα ουκ εστενοχώρησε.

Ωδή ζ'

«Ο διασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους σου Παίδας, καί τούς Χαλδαίους ανελών, οίς αδίκως δικαίους ενήδρευσαν, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί»

Μαρτυρिकाίς μαρμαρυγαίς, ιερατικάίς τε φωτίζεις Ιερομάρτυς πεφηνώς, τούς βοώντας Χριστώ εν τή μνήμη σου. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί.

Τόν προγνωσθέντα τηλαυγώς, άθλον ιερώτατον Πάτερ, τού μαρτυρίου καθορών, εφεστώτά σοι χαίρων εκραύγαζες. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί.

Ο τάς αικίας ενεγκών, υπό τής εμπύρου αγάπης, τού μαρτυρίου καρτερώς, παρρησία εβόα Ιππόλυτος. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Τήν αλοχεύτως εν γαστρί, καί υπερφυώς δεξαμένην, τόν αναλλοίωτον Θεόν, ευσπλαγχνία βροτοίς ενδημήσαντα, υπερύμνητον Δέσποιναν, επαξίως ευφημούμεν ως Θεοτόκον.

Ωδή η'

«Τόν εν μορφῇ Ἀγγέλου οραθέντα, ἐν καμίνῳ πυρός τοῖς ὑμνολόγοις, Χριστόν τόν Θεόν ὑμνεῖτε Παῖδες, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡς λιπαρά καί πίων ἡ θυσία! ὁ καλός γάρ Ποιμὴν, προβάτου δίκην προσάγεται, Χριστῷ κραυγάζων. ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μαρτυρικῶ στεφάνῳ εξαστράπτων, τῇ Ἐκκλησίᾳ σου Χριστέ, ὁ ἱεράρχης ἀνέτειλεν, Ὑμνεῖτε παῖδες, γεγηθῶς ἀνακράζων, λαός ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῇ τοῦ ἀπειλουμένου ἀποφάσει, ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς, θανάτου χαίρων ἱππόλυτος, ἐβόα. Παῖδες, τόν Χριστόν εὐλογεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Τὴν ἀπορρήτως καί ἀσπορῶς συλλαβούσαν, καί τεκούσαν τὴν χαράν, τὴν οἰκουμένην Χριστόν τὸν Θεόν, ὑμνεῖτε παῖδες, λαός ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ'

«Ὁ τόκος σου ἀφθορος ἐδείχθη, Θεός ἐκ λαγόνων σου προήλθε, σαρκοφόρος, ὅς ὤφθη ἐπὶ γῆς, καί τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη, σέ Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Ὡς πανευκλεῆς ἱερομάρτυς, διπλῶ κατελάμπρυνας τῷ φέγγει, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, καί εὐφραίνεις τὰς καρδίας τῶν σέ ὑμνούντων, ὅθεν σε πάντες, ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Πηγὴν ἀναβλύσας διδαγμάτων, Παμμάκαρ Χριστοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ, μαρτυρικῶν ἐξ αἱμάτων, τοὺς κρουνοὺς ποταμηδὸν τῷ Θεῷ προσφέρεις, ὅθεν σε πάντες, ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Εδίδαξας ἓνα θεηγόρε, Θεόν προσκυνεῖσθαι ἐν Τριάδι, Δημιουργὸν ἀπάντων, ορατῶν τε ποιημάτων καί ἀοράτων, μαρτυρικῶ τε, ἐκοσμήθης διαδήματι.

Θεοτοκίον

Ἀστράπτων σοι Ἄγγελος ἐπέστη, καί μαργαρυγαῖς τῆς παρθενίας, σφοδρῶς σου ἀντηστράφη, εαυτοῦ ὡς τῆς οἰκείας ἐπιλελήσθαι δόξης, τό Χαίρε, διό φόβῳ σοι ἐφθέγξατο.

Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Ιερωσύνης τήν χάριν, Πάτερ δεξάμενος, θείαις διδασκαλίαις, κατεφώτισας πάντας Ιππόλυτε θεόφρον, καί ιεραίς, συγγραφαίς διεσάφησας, τών Προφητῶν θείου λόγου τρανῶν ἡμῖν, τά ἐκεῖσε ἐμφερόμενα.

Ὁ μολογίας ἐνθέου, στέφει κοσμούμενος, καί τῶν αἱμάτων λύθρῳ, τήν τῆς Ιερωσύνης, στολήν καταποικίλας, ὅλως λαμπρός, καί ωραίος παρέστηκας, τῷ Βασιλεῖ καί Δεσπότῃ καί ποιητῇ, παμμακάριστε Ιππόλυτε.

Δόξα...

Ὡς παρρησίαν Παμμάκαρ, πρὸς τόν Σωτήρα Χριστόν, νύν κεκτημένος πάντας, διάσωζε κινδύνων, τοὺς πίστει, σε τιμώντας, καί πειρασμῶν, καί δεινῶν περιστάσεων, καί ἐκ παθῶν καί πταισμάτων καί ἀναγκῶν, εὐπροσδέκτοις ἱκεσίαις σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ραβδῷ τῆς σῆς προστασίας, Θεοκυήτορ Ἀγνή, τά θηριώδη πάθη, τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου, ἀπέλασον ἐντεύθεν, εἰρηνικῶς, πρὸς ζωὴν με ἰθύνουσα, καί τῇ ἀγίᾳ σε Ποίμνῃ τῶν ἐκλεκτῶν, σοῦ προβάτων συναρίθμησον.

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν ἐν Ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν καί Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καί Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἐν τῷ ὕψει Βασιλείε, τῆς Χριστοῦ ἀγαπήσεως, ἀναβάς κατώπτευσας τά ἀπόρρητα, αὐτοῦ καί θεία μυστήρια, ἅπερ ἀνεκάλυψας, καί ἐτράνωσας λαοῖς, εὐσεβείας ὡς κήρυξ σοφός, διό πρέσβευε, ἐκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς πιστῶς ἐφεπομένους, τοῖς σοῖς διδάγμασιν Ὅσιε.

Τοὺς συνδέσμους διέλυσας, τῶν αἱρέσεων Ὅσιε, τῇ σοφίᾳ λόγων καί τῶν δογμάτων σου, καί εἰς Ὁμόνοιαν ἤθροισας, ὀρθοδόξου Πίστεως, τοὺς εὐγνώμονας Χριστόν, εὐφημοῦντας Γρηγόριε, ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς πιστῶς προσδεχομένους, τά σά θεόφθογα δόγματα.

Ἀρραγὴ σε θεμέλιον, ὁ Χριστὸς ὑπεστήριξε, τῇ αὐτοῦ Ἐκκλησίᾳ Πάτερ Ὅσιε, τηρῶντα ταύτην ἀσάλευτον, καί ἀκαταμάχητον, τῶν ἐχθρῶν ταῖς προσβολαῖς, θεωρρήμον Χρυσόστομε, καί πρεσβεύοντα, ἐκ παθῶν ψυχοφθόρων λυτρωθῆναι, τοὺς διψῶντας τῶν σῶν λόγων, καί νοημάτων τό

πέλαγος.

Τῆς Τριάδος εκλόγια, ακηράτου λειμώνός τε, άνθη τά μυρίπνοα καί
τερπνότατα, τού νοητού, ως υπάρχοντας, ακτίνας Ηλίου τε, καί φωτίσαντας
τήν γήν, ταίς αυτών θείαις λάμψεσιν, ευφημήσωμεν, Ιωάννην τόν μέγαν σύν
τώ θείω, Θεολόγω Γρηγορίω, καί τόν υψίνουν Βασίλειον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Άνθρωποι τού Θεού, καί πιστοί ικέται, λειτουργοί Κυρίου, άνδρες επιθυμιών,
σκεύη εκλογής, στύλοι καί στηρίγματα τῆς Εκκλησίας, βασιλείας κληρονόμοι,
μή παρασιωπάτε, τού βοάν υπέρ ημών πρός Κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος πλ. β'

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τῆς ζωής. Σέ
ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών
Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Η χάρις υπερίσχυσεν, η πίστις επεκράτησεν, επληρώθη, πάντα γνώσεως
Θεού, διά τών Αποστόλων, διά τών Διδασκάλων, καί σωτηρίαν
επλουτήσαμεν.

Στίχ. Καυχήσονται Όσοι εν δόξη, καί αγαλλιάσονται επί τών κοιτών αυτών.

Ουράνια μυστήρια, ανθρώπινα μαθήματα, χαρισμάτων συνδρομή
παντοδαπών, μετά κατορθωμάτων, νικώντων πάντα λόγον, τούς τρεις Αγίους
εθαυμάστωσεν.

Στίχ. Οι Ιερείς σου Κύριε ενδύσονται, δικαιοσύνην καί οι όσιοί σου
αγαλλιάσονται.

Βασίλειος ο ένθεος νούς, Γρηγόριος η θεία φωνή, Ιωάννης ο παγκόσμιος
λαμπτήρ, οι τρεις τῆς ανωτάτω, θεράποντες Τριάδος, καί λειτουργοί
συνδοξαζέσθωσαν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Εύ δούλοι αγαθοί καί πιστοί, εύ εργάται τού αμπελώνος Χριστού, οι καί τό
βάρος τῆς ημέρας βαστάσαντες, καί τό δεδομένον τάλαντον αυξήσαντες, καί
τοίς μεθ' υμάς ελθοúσι μή φθονήσαντες, διό ήνοικται πύλη βασιλείας υμίν.
Εισελθόντες ούν εις τήν χαράν τού ποιήσαντος, πρεσβεύσατε υπέρ ημών,
Άγιοι Διδάσκαλοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ουδείς προστρέχων επί σοί, κατησχυμμένος από σου εκπορεύεται, αγνή
Παρθένε Θεοτόκε, άλλ, αιτείται τήν χάριν, καί λαμβάνει τό δώρημα, πρός τό
συμφέρον τῆς αιτήσεως.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὡς τῶν Αποστόλων ομότροποι, καί τῆς οἰκουμένης Διδάσκαλοι, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων πρεσβεύσατε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ δωρήσασθαι, καί ταῖς ψυχῶν τό μέγα ἔλεος.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν Ψαλμόν, ψάλλομεν τήν α' στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δέ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τά τῆς χάριτος ὄργανα, τὰς κιθάρας τοῦ Πνεύματος, τὰς ευσήμους σάλπιγγας τοῦ κηρύγματος, τὰς φοβερὸν καί ἐξάκουστον, ἐξ ὕψους ηχοῦσας βροντάς, καί τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, γνωρίζουσας τοῖς πέρασι, τοὺς τρεῖς Κήρυκας, τῆς μεγάλης Τριάδος, Ἰωάννην καί Βασίλειον ἀξίως, σὺν Γρηγορίῳ τιμήσωμεν.
(Δίς)

Τῆς Τριάδος οἱ πρόμαχοι, ευσεβείας οἱ πρόβολοι, οἱ μετὰ τοὺς δώδεκα τρεῖς Ἀπόστολοι, οἱ ἐξ Εἰσὶν ἀναβλύζοντες, τό ζῶν ὕδωρ ποταμοί, καί τό πρόσωπον τῆς γῆς, ζωηρῶς ποτίζοντες, θείοις ρεύμασι, τὰ μεγάλα στοιχεῖα, τὰ τὴν πίστιν, ὥσπερ κτίσιν συνιστώντα, ἀξιοχρέως τιμάσθωσαν.
(Δίς)

Οὐκ εἰσὶ λαλιαί φησιν, οὐδέ λόγοι λεγόμενοι, ὧν οὐχί ἀκούονται αἱ ψωναὶ αὐτῶν, εἰς πάσαν γῆν γάρ καί θάλασσαν, ὁ φθόγγος ἐξέδραμε, τῶν ἐνθέων καί σοφῶν, Διδασκάλων τῆς κτίσεως, ὅθεν ἀρίστα, τοῖς αὐτῶν θείοις νόμοις συγκροτεῖται, καί συνέχεται πρὸς μίαν, ὀρθοδοξίαν τὰ πέρατα.

Τά τοῦ Πνεύματος ὄργανα, ἀληθείας τὰς σάλπιγγας, τοὺς τοῦ Λόγου Ρήτορας ευφημήσωμεν, φωναῖς ἀσμάτων τοῖς δόγμασιν, αὐτῶν οἱ ἐπόμενοι, ἱκετεύοντες αὐτοὺς, παρρησίαν ὡς ἔχοντας, πρὸς τόν Κύριον, τοῦ αἰτήσαι εἰρήνην σταθεράν μὲν, εἰς αἰεὶ τῇ οἰκουμένῃ, ἡμῖν δέ πάσι συγχώρησιν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀνευφημήσωμεν, τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καί θεότητα, τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καί Ὀρθοδόξων προμάχους, τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς Ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένη; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τόν ἀλόχευτον

τόκον, ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμπας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου τής αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ἡμάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων, ασυγχύτως γνωριζόμενος. Αυτόν ικέτευε, σεμνή Παμμακάριστε, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Είσοδος, τό Προκείμενον τής ημέρας καί τά Αναγνώσματα.

**Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ.1, 8-11, 15-17)**

Είπε Μωσής πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ. Ἴδετε παραδέδωκα ενώπιον υμῶν τὴν γῆν, εἰσελθόντες κληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν ἡμῶν, τῷ Ἀβραάμ καὶ τῷ Ἰσαάκ καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αυτοῖς αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτοὺς. Καὶ εἶπον πρὸς υμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ λέγων. Οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν υμᾶς. Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπλήθυνεν υμᾶς, καὶ ἰδοὺ ἐστε σήμερον ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν προσθεῖη ὑμῖν, ὡς ἐστέ, χιλιοπλασίως καὶ εὐλογῆσαι ἡμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ υμῶν ἄνδρας σοφοὺς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετούς, καὶ κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐφ' υμῶν, χιλιάρχους, καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ πεντηκοντάρχους, καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς Κριταῖς ἡμῶν. Καὶ ἐνετειλάμην τοῖς κριταῖς υμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων. Διακούετε ἀνὰ μέσον τῶν ἀδελφῶν υμῶν, καὶ κρίνετε δικαίως ἀνὰ μέσον ἀνδρός, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώσεσθε πρόσωπον ἐν κρίσει, κατὰ τὸν μικρὸν καὶ κατὰ τὸν μέγαν κρινεῖς, οὐ μὴ υποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστίν.

**Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 10, 14-18, 20-21)**

Εἶπε Μωσής πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ. ἰδοὺ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανός, καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτοῖς. Πλὴν τοὺς Πατέρας ἡμῶν προεῖλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτοὺς, καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτοὺς, υμᾶς παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμείσθε τὴν σκληροκαρδίαν υμῶν, καὶ τὸν τράχηλον υμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἐτι. ὁ γάρ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν θεῶν, καὶ Κύριος τῶν κυρίων, ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς καὶ φοβερός, ὅστις οὐ θαυμάζει πρόσωπον, οὐ δ' οὐ μὴ λάβῃ δῶρον, ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ, καὶ ὀρφανῷ, καὶ χήρᾳ, καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσηλύτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κοληθήσῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὁμῇ. Αὐτὸς καύχημά σου, καὶ αὐτὸς Θεὸς σου ὅστις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ ἔνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

**Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1- 9)**

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ

αφ' ημών πορεία σύντριμμα, οι δέ εισιν εν ειρήνη. Καί γάρ εν όψει ανθρώπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Καί ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται, ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς, καί εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς, καί ως ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Καί εν καιρώ επισκοπήs αυτών αναλάμπουσι, καί ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν Έθνη, καί κρατήσουσι λαών, καί βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τούς αιώνας. Οι πεπιοιθότες επ' αυτώ, συνήσουσιν αλήθειαν, καί οι πιστοί εν αγάπη, προσμενούσιν αυτώ, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς Οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Εις την Λιτήν, Στιχηρά Ιδιόμελα Νείλου τού Ξανθοπούλου.

Έχος β'

Δεύτε τής ουρανίου Τριάδος οι λατρευταί, τήν επίγειον τριάδα, τών θείων Ιεραρχών ευφημήσωμεν, τόν Γρηγόριον, τής θεολογίας τόν επώνυμον, τόν Βασίλειον, τής βασιλείας τον φερώνυμον, καί Ιωάννην, τόν όντως χαριτώνυμον, τούς σοφίας βυθούς, τού Πνεύματος τά ρείθρα τά ωκεάνεια, τάς πηγάς τάς αεί βλυζούσας, τό ύδωρ τό ζών τό αλλόμενον, τούς διαυγείς μαργαρίτας, τούς επιγείους φωστήρας, τής Εκκλησίας τούς οίακας, τά αγλαόκαρπα δένδρα, τούς οικονόμους τής χάριτος, Χριστού μου τό στόμα, καί τής Τριάδος τούς υπερμάχους, τούς εξ αυτής αμέσως ελλαμπομένους, καί Πρεσβεύοντας απαύστως, υπέρ τών ψυχών ημών.

Ο αυτός

Τούς αναφθέντας άνθρακας, εκ τού αστέκτου πυρός, οι δι' αυτών φωτισθέντες, πιστώs ανευφημήσωμεν. Ούτοι γάρ τή πρόs αυτό ενώσει εκπυρωθέντες, φωστήρες τού κόσμου εγένοντο, ζωτική τοίς πτωχοίς χρηματίζοντες δύναμις, Πατέρα καί Υιόν, καί Πνεύμα Άγιον, ευσεβώς ανακηρύττοντες, οίς καί ημείς προσείπωμεν. Χαίροις τριάδος, Τριάς η θεόσοφος.

Έχος πλ. β'

Τού Δαυϊδ τήν σφενδόνην τήν τρίπλοκον, τού Σολομώντος σπαρτίον τό κόκκινον, τό τού Λόγου φραγγέλιον τρίπλοκον, τούς σοφούς Ιεράρχας, Βασίλειον τόν μέγαν, Γρηγόριον τόν θείον καί Ιωάννην τόν Χρυσόστομον, πιστώs ανευφημήσωμεν, τόν νοητόν γάρ Γολιάθ, τώ ακρογωνιαίω λίθω καταβαλόντες, τήν Πίστιν πρόs ομόνοιαν ήγαγον, τώ ερυθραίω τού Χριστού περιτειχίσαντες αίματι, καί τούς θεοκαπήλους αιρεσιάρχας, τών περιβόλων τής θείας τού Χριστού Ποίμνης, μακράν απελάσαντες διά τών λόγων, καί έτι τήν πίστιν στηρίζουσι, καί πρεσβεύουσι Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Έχος πλ. δ'

Επεφάνη η χάρις τού Θεού πάσιν ανθρώποις, παιδεύουσα ημάς διά τών Διδασκάλων, τά ήθη κοσμηθέντας, τούς τρόπους βελτιωθέντας, θεογνωσίας αίγλη, τόν νούν περιλαμφθήναι, διό κράξωμεν. Τριάς αγία, Κυρία τού παντός, ταίς τών τριών σου Ποιμένων προσευχαίς, τό σόν ποιόνιον τούτο, εν ειρήνη συντήρησον, ασφαλώs καί αλύπτως, καί σώσον ως φιάνθρωπος.

Ἦχος πλ. β'

Τριάς Αγία καί προσκυνητή, δόξα τῇ σοφῇ προνοίᾳ σου, ὅτι τρισσοὺς μεγάλους φωστήρας, τοῖς ἀνθρώποις ἐξ ἀνθρώπων εὐχαρίσω, τῷ φωτὶ λαμπαδοῦχοῦντας, τῆς σῆς ἐπιγνώσεως, καί τῇ αἴγλῃ φρυκτωροῦντας, τῶν σωτηρίων σου καί σεπτῶν θελημάτων, δι' ὧν ἡ οἰκουμένη, φῶς γνώσεως πλουτούσα, τὴν σὴν δόξαν αὐγάζεται, καί πρὸς τὴν βασιλείαν σου τὴν μακαρίαν σπεύδει, τούτων ἡμᾶς ταῖς θείαις υπακούειν πείθουσα διδασκαλίαις, καί αὐτὴ τῶν εὐχῶν τῶν υπέρ ἡμῶν ἐπάκουσον, ὡς Θεὸς πανοικτίρμων, καί τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον φιλάνθρωπε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Τοὺς ἱεράρχας τοῦ Χριστοῦ, καί τῶν Πατέρων κλέος, τῆς Πίστεως τοὺς πύργους, καί τῶν Πιστῶν Διδασκάλους καί φύλακας, συνελθόντες ὡς φιλέορτοι, ἀσματικοὶς ἐγκωμίοις, ὑμνήσωμεν λέγοντες. Χαίροις τῆς Ἐκκλησίας φωστήρ, Βασίλειε σοφέ, καί στύλε ἀπερίτρεπτε. Χαίροις, ὁ νοὺς ὁ οὐράνιος, Ἀρχιερεὺ μέγιστε, Θεολόγε Γρηγόριε. Χαίροις, ὡς Χρυσολόγε πάγχρυσε Ἰωάννη, ὁ τῆς μετανοίας διαπρύσιος κήρυξ. Ἀλλ' ὡς Πατέρες τρισόλβιοι, μὴ παυσησθε αἰεὶ πρεσβεύειν Χριστῷ, υπέρ τῶν πίστει καί πόθῳ τελούντων ὑμῶν, τὴν πανίερρον, καί θείαν πανήγυριν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ὁ αὐτός

Τὴν τῶν παρθένων καλλονήν, καί χαρμονήν τῶν Νόων, τὴν μόνην Θεοτόκον, καί τῶν Πιστῶν ἀρραγὲς περιτείχισμα, συνελθόντες ὡς φιλέορτοι, ἀσματικοὶς ἐγκωμίοις, ὑμνήσωμεν λέγοντες. Χαίροις, Παρθενομήτηρ Ἀγνή, Λυχνία χρυσαυγῆς, καί πύλη ἐπουράνιε. Χαίροις σκηνὴ ἀγιάσματος, ἡ τὸν Θεὸν χωρήσασα ἐν μήτρᾳ σου Πανάχραντε. Χαίροις τῶν οὐρανίων Ταγμάτων ὑπερτέρα, ἀπάντων ἀσυγκρίτως. Διὸ Μητρὰναδρε Δέσποινα, μὴ λίπης φρουρούσα τοὺς δούλους σου, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε πίστει καί πόθῳ αἰεὶ, καί τὸν τόκον σου προσκυνοῦντας τὸν ἄσπορον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Νείλου τοῦ Ξανθοπούλου

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ἱεραρχῶν ἡ Τριάς, τῆς Ἐκκλησίας τὰ μεγάλα προπύργια, οἱ στύλοι τῆς εὐσεβείας, ὁ τῶν πιστῶν ἐδρασμός, τῶν αἰρετιζόντων ἡ κατάπτωσις, Χριστοῦ οἱ ποιμάναντες, τὸν λαὸν θείοις δόγμασι, καί ταῖς ποικίλαις, ἀρεταῖς οἱ ἐκθρέψαντες, οἱ τῆς χάριτος, διαπρύσιοι κήρυκες, νόμους οἱ προεκθέμενοι, Χριστοῦ τῷ πληρώματι, οἱ ὁδηγοὶ πρὸς τὰ ἄνω, τοῦ Παραδείσου αἱ εἰσοδοί, Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν αἰτεῖτε, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Καυχῆσονται Ὅσιοι ἐν δόξῃ, καί ἀγαλλιᾶσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Χαίροις ἱεραρχῶν ἡ Τριάς, οὐρανοβάμονες ἐπίγειοι Ἄγγελοι, τοῦ κόσμου ἡ σωτηρία, ἡ τῶν ἀνθρώπων χαρά, καί τῆς οἰκουμένης οἱ διδάσκαλοι, τοῦ

Λόγου οι πρόμαχοι, ιατροί επιστήμονες, τών νοσημάτων, τής ψυχής καί τού σώματος, οι αείροοι, ποταμοί οι τού Πνεύματος, λόγοις οι καταρδεύσαντες, τής γής άπαν πρόσωπον, οι Θεολόγοι, αι Βάσεις, οι χρυσολόγοι οι ένθεοι, Χριστόν καταπέμψαι, ταίς ψυχαίς ημών αιτείτε, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Οι Ιερείς σου Κύριε ενδύσονται, δικαιοσύνην καί οι όσιοί σου αγαλλιόσονται.

Χαίροις Ιεραρχών η Τριάς, τού επιγείου στερεώματος Ήλιος, ακτίνες καί δα δουχίαι, εκ τρισηλίου αυγής, τών εσκοτισμένων η ανάβλεψις τά άνθη τά εύοσμα, Παραδείσου τά κάλλιστα, ο Θεολόγος ο σοφός τε Βασίλειος, ο Χρυσόστομος, τά πυξία τού Πνεύματος. Πλάκες αι θεοχάρακτοι, μαζοί οι εκβλύζοντες, τής σωτηρίας τό γάλα, τό τής σοφίας αγλάϊσμα, Χριστόν δυσωπείτε, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Σαλπίσωμεν εν σάλπιγγι ασμάτων, χορεύσωμεν εόρτια, καί σκιρτήσωμεν αγαλλόμενοι, εν τή πανδήμω πανηγύρει τών Διδασκάλων ημών, Βασιλείς καί Άρχοντες συντρεχέτωσαν, καί τούς Ιεράρχας κροτείτωσαν εν ύμνοις, ως δογμάτων βλύσαντας, ποταμούς υπερμεγέθεις, τρεις καλλιρρόους αιιζώους τού Πνεύματος, ποιμένες καί Διδάσκαλοι, τούς τής σεπτής Τριάδος, τρισσούς Ιερομύστας, συνελθόντες ευφημήσωμεν, οι φιλόσοφοι τούς σοφούς, οι Ιερείς τούς ποιμένας, οι αμαρτωλοί τούς προστάτας, οι πένητες τούς πλουτιστάς, οι εν θλίψεσι τούς παραμυθούντας, τούς συνοδίτας οι οδοιπόροι, οι εν θαλάσση τούς κυβερνήτας, οι πάντες τούς πανταχού θερμώς προφθάνοντας, θείους Αρχιεράρχας, εγκωμιάζοντες ούτως είπωμεν, Πανάγιοι Διδάσκαλοι, σπεύσατε εξελείν τούς πιστούς, εκ τών τού βίου σκανδάλων, καί ρύσαι κολάσεων, τών αιωνίων ημάς.

**Καί νύν... Θεοτοκίον, όμοιον
Γερμανού Πατριάρχου**

Σαλπίσωμεν εν σάλπιγγι ασμάτων, προκύψασα γάρ άνωθεν, η παντάνασσα Μητροπάρθενος, ταίς ευλογίαις καταστέφει τούς ευφημούντας αυτήν, Βασιλείς καί Άρχοντες συντρεχέτωσαν, καί τήν Βασιλίδα κροτείτωσαν εν ύμνοις, Βασιλέα τέξασαν, τούς θανάτω κρατουμένους πρίν, απολύσαι φιλανθρώπως ευδοκήσαντα, Ποιμένες καί Διδάσκαλοι, τήν τού καλού Ποιμένος υπέραγνον Μητέρα, συνελθόντες ευφημήσωμεν, τήν λυχνίαν τήν χρυσαυγή, τήν φωτοφόρον νεφέλην, τήν τών Χερουβίμ υπερτέρα, τήν έμψυχόν τε κιβωτόν, τόν πυρίμορφον τού Δεσπότου θρόνον, τήν μανναδόχον χρυσέαν στάμνον, τήν ζωηφόρον τού Λόγου πλάκα, απάντων Χριστιανών τό καταφύγιον, άσμασι θεηγόροις, εγκωμιάζοντες, ούτως είπωμεν. Παλάτιον τού Λόγου, αξίωσον τούς ταπεινούς ημάς, τής ουρανών βασιλείας, ουδέν γάρ αδύνατον τή μεσιτεία σου.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Τούς τρεις μεγίστους φωστήρας τής Τρισηλίου θεότητος, τούς τήν οικουμένην ακτίσι δογμάτων θείων πυρσεύσαντας, τούς μελιρρύτους ποταμούς τής

σοφίας, τούς τήν κτίσιν πάσαν θεογνωσίας νάμασι καταρδεύσαντας, Βασίλειον τόν μέγαν, καί τόν Θεολόγον Γρηγόριον, σύν τῷ κλεινῷ Ἰωάννῃ, τῷ τήν γλώτταν χρυσορρήμονι, πάντες οἱ τῶν λόγων αὐτῶν ερασταί, συνελθόντες ὕμνοις τιμήσωμεν, αὐτοί γάρ τῇ Τριάδι, υπέρ υμῶν αεὶ πρεσβεύουσιν.

Ἔτερον Ἦχος δ'

Ὡς τῶν Αποστόλων ομότροποι, καί τῆς οἰκουμένης Διδάσκαλοι, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων πρεσβεύσατε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ δωρήσασθαι, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Φωστήρες υπέρλαμπροι, τῆς Εκκλησίας Χριστοῦ, τόν κόσμον εφωτίσατε, ταῖς διδαχαῖς υμῶν, Πατέρες θεόσοφοι, τήξαντες τάς αἰρέσεις, πάντων τῶν κακοδόξων, σβέσαντες τάς φλογώδεις, τῶν βλασφημῶν συγχύσεις, διό ως ἱεράρχαι Χριστοῦ, πρεσβεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα... τό αὐτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένε πανύμνητε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Μαρία Θεόνυμφε, καί ἀπειρόγαμε, Πιστῶν ἡ ἀντίληψις, ρύσαι παντός κινδύνου, καί παντοίας ἀνάγκης, Δέσποινα Θεοτόκε, τοὺς ἐν πίστει καί πόθῳ, τῇ σκέπῃ σου προσφεύγοντας, μόνη Θεόνυμφε.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ὡς λειμῶνι τῶν Γραφῶν, καθάπερ μέλισσαι σοφοί, προσσιπτάμενοι υμεῖς, περιεδρέψασθε καλῶς, καί τῶν ανθέων τά ἀρίστα καί τό μέλι, πάσι τοῖς πιστοῖς τῶν διδαγμάτων υμῶν, προτίθεσθε ομοῦ, εἰς πανδαισίαν αὐτῶν, καί διὰ τοῦτο ἄπας γλυκαινόμενος, μετ' ευφροσύνης κραυγάζει. Πάρεστε πάλιν, καί μετὰ πότμον, τοῖς υμᾶς ευφημοῦσι Μακάριοι.

Δόξα... τό αὐτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τρικυμίας τῶν παθῶν, ὁ ασυνείδητος ἐγώ, χειμαζόμενος Ἀγνή, επικαλούμαι σε θερμῶς. Μή με παρίδῃς τόν δαίμονα ἀπολέσθαι, ἄβυσσον ἐλέους ἡ τέξασα, πλήν σου γάρ ἄλλην ἐλπίδα οὐ κέκτημαι. Μή οὖν ἐχθροῖς ἐπὶ χαρμα

καί γέλως, ο πεπιοθώς σοι οφθήσομαι, καί γάρ ισχύεις, όσα καί βούλει, ως Μήτηρ ούσα τού πάντων Θεού.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Οι σοφοί Διδάσκαλοι, τής οικουμένης, οι Θεόν δοξάσαντες, έργοις καί λόγοις επί τής γής, μεγαλυνέσθωσαν σήμερον, ως σωτηρίας ημίν όντες πρόξενoi.

Δόξα... όμοιον

Εορτάζει σήμερον η Εκκλησία, τήν σεπτήν πανήγυριν, τών Διδασκάλων τών τριών, καί γάρ αυτοί εστερέωσαν, τήν Εκκλησίαν αυτών θείοις δόγμασιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Προστασία άμαχε, τών θλιβομένων, καί θερμή αντίληψις, τών πεπιοθότων επί σέ, εκ τών κινδύνων με λύτρωσαι, σύ γάρ υπάρχεις, η πάντων βοήθεια.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ἦχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.

Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Οι Ιερείς σου Κύριε ενδύσονται, δικαιοσύνην καί οι όσιοί σου αγαλλιάσονται.

Στίχ. Τό άτομα μου λαλήσει σοφίαν, καί η μελέτη τής καρδιάς μου σύνεσιν.

Τό, Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τών Διδασκάλων...

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Είτα Στίχος, Ελέησόν με ο Θεός...

Καί τό Στιχηρόν Ιδιόμελον

Ἦχος πλ. β'

Εξεχύθη η χάρις εν χείλεσιν υμών, Όσιοι Πατέρες, καί γεγόνατε Ποιμένες τής τού Χριστού Εκκλησίας, διδάσκοντες τά λογικά πρόβατα, Πιστεύειν εις Τριάδα ομοούσιον, εν μιά θεότητι.

Οι Κανόνες, ο τής Θεοτόκου μετά τών Ειρμών εις ς' καί οι τών Αγίων εις

η'.

Κανών τῆς Θεοτόκου, Ποίημα Ιωάννου Ευχαΐτων, οὐ ἡ ακροστιχίς, ἀνευ τῶν Εἰρμών.

Τοὺς προστρέχοντας εἰς σέ σῶζε, Παρθένε.

Ὡδή α' Ἦχος β'
Ὁ Εἰρμός

«Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὁδηγήσαντι τὸν λαόν ὃν ἀνήκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται».

Τὸν εὐσεβῶς, σέ Θεοτόκον κυρίως ἀγνήν, ὁμολογούντα Ἄχραντε, ψυχῆς καὶ σώματος, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων, καὶ νόσων καὶ πταισμάτων, σύ με διάσωσον.

Ὅλην ἐν σοί, τῶν χαρισμάτων τὴν ἄβυσσον, ἀποκειμένην ἐγνώμεν, διό προσφεύγοντες, Θεοτόκε προθύμως, τῇ σκέπῃ σου τῇ θεία, διασωζόμεθα.

Υπὲρ ἡμῶν, τῶν σέ ὑμνούντων δυσώπησον, τὸν σαρκωθέντα Πάναγνε, ἐκ τῶν ἀχράντων σου, καὶ τιμίων αἱμάτων, ρυσθῆναι ἐκ πταισμάτων, καὶ νοσημάτων πικρῶν.

Σέ οἱ πιστοί, καύχημα πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καὶ στήριγμα, καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, ἐλπίδα τε καὶ τείχος, θεοχαρίτωτε.

Κανὼν τῶν Ἁγίων. Ποίημα τοῦ αὐτοῦ Ιωάννου οὐ ἡ ακροστιχίς.

Τρισήλιον Φῶς τρεῖς ἀνήψεν ἡλίους.

Ὡδή α'
Ἦχος καὶ Εἰρμός ο αὐτός

Τίς ἀμοιβή; τίς ἀνταπόδοσις πρέπουσα, τοῖς ἡμετέροις ἄνθρωποι, προσενεχθήσεται, παρ' ἡμῶν ευεργέταις; δι' ὧν πρὸς τό εὖ εἶναι, χειραγωγούμεθα.

Ρητορικαί, γλώσσαι καὶ τέχναι καὶ μέθοδοι, καὶ πάσα λόγων δύναμις, νῦν εἰς ὑπόθεσιν, συγκινεῖσθωσαν μίαν, καὶ τοὺς τετιμηκότας, ἀντιτιμάτωσαν.

Ἴδιον μέν, οὐδέν ἡνέσχοντο κτήσασθαι, ἐν γῇ οἱ Οὐρανόφρονες, φύλακες δ' ὠφθησαν, τοῦ κοινού καὶ προστάται, κοινῶν οὖν καὶ τῶν ὕμνων, καταξιούσθωσαν.

Θεοτοκίον

Σέ τὴν κοινήν, φιλοτιμίαν Πανάμωμε, τῆς ἡμετέρας φύσεως, πάντες δοξάζομεν, χεῖλος ἐν γεγονότες, καὶ μίαν συμφωνίαν, ἀποτελέσαντες.

Ἄλλος Κανὼν τῶν Ἁγίων

Ποίημα τοῦ αὐτοῦ

Ὠδή α' Ἦχος πλ. δ'

«Ἀρματολάτην Φαραὼ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν οἰκτὴν διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα».

Οὐκ ἀνθρωπίνης τό παρὸν ἐγχείρημα, σπουδῆς κατόρθωμα, ἀλλ' ἡ τοῦ σοῦ θρόνου, πάρεδρος Φιλάνθρωπε, σοφία συνεργεῖτω μοι, λόγου χάριν διδοῦσα, δι' ἧς δοξάσαι δυνήσομαι, οὐς αὕτη καλῶς προεδόξασεν.

Ὡςπερ κρατὴρ υπερερρὺη Δέσποτα, ἡ ἀγαθότης σου, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος, τῆς φιλανθρωπίας σου, υπερχυθεὶς διώδευσεν, ὡς καὶ ἄλλους Ἀγγέλους, μετὰ σαρκὸς υποστήσασθαι, τοὺς νῦν προκειμένους εἰς ἔπαινον.

Ἐξ οὐρανοῦ τοῖς Οὐρανίοις ἔπρεπε, καὶ τὰ ἐγκώμια. Ἀγγελικὸς ὕμνος, τοῖς θείοις ἀρμόδιος, θεοὶ γὰρ κατὰ μέθεξιν, οἷον φύσει καὶ μόνον, ἀληθινὸν Θεὸν ἔχοντες, ζῶντα ἐν αὐτοῖς καὶ φθεγγόμενον.

Μνήμην Δικαίων ὁ θεόφρων σύλλογος, μετ' ἐγκωμίων τελεί, οἷς ἡ Θεοῦ Μήτηρ, ὡς αὐτῶν κεφάλαιον, εἰκότως συνδοξάζεται, τελευταίαν καὶ πρώτην, καὶ μέσσην τάξιν ἐπέχουσα, καὶ τῆς ευφημίας μετέχουσα.

Καταβασία

«Χέρσον ἀβυσσοτόκον πέδον ἡλῖος, ἐπεπόλευσέ ποτε, ὡσεὶ τείχος γὰρ ἐπάγη, ἐκατέρωθεν ὕδωρ, λαὸν πεζοπονητοποροῦντι, καὶ θαυμάσιως μέλποντι. Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται».

Τῆς Θεοτόκου

Ὠδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε».

Πρεσβείαις σου Ἀγνή Θεὸν ὃν ἔτεκες, παράσχου εὐῖλατον σοῖς ἱκέταις, τοῖς προστρέχουσι τῇ σκέπῃ σου, καὶ πιστῶς προσκυνούσί σου τὴν κύησιν.

Ῥημάτων τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἐπάκουσον, Παρθένε, δεινῶς ἐκταραττομένης, ἢν εἰρηνεύσον Πανύμνητε, αἰεὶ ταύτην κινδύνων διασώζουσα.

Ὅλην μου τὴν ζωὴν διακυβέρνησον, Παρθένε ἐλπίς μου καὶ προστασία, πειρασμῶν καὶ περιστάσεων, λυτρουμένη δεινῶν με αἰσιπάρθενε.

Σοφίαν τού Θεού τήν ενυπόστατον, αγκάλαις ως φέρουσα Θεοτόκε, εξ αγνοίας καί πλανήσεως, λυτρωθήναι τούς υμνούντάς σε ικέτεue.

Τών Αγίων

Εν πέτρα με τής πίστεως

Η σάλπιγξ η μεγάλη τής Εκκλησίας, ο λύχνος ο φωτίζων τήν οικουμένην, ο κήρυξ ο τώ φθόγγω περιλαμβάνων, πάντα τά πέρατα, ο μεγαλώνυμος, συγκροτεί τήν σύναξιν ταύτην Βασίλειος.

Λαμπρός από τού βίου καί τών πραγμάτων, λαμπρός από τού λόγου καί τών δογμάτων, εν πάσιν υπερλάμπων πάντας ως άλλοις, αστέρας ήλιος, ο πολυῦμνητος, Θεολόγος σήμερον μακαρίζεται.

Ιδού τό φώς τού κόσμου, τώ κόσμῳ φαίνει, ιδού τής γῆς τό άλας, τήν γήν ηδύνει. Ιδού τό ζωής ξύλον αθανασίας, καρπούς προβάλλεται, ο χρυσούς Άγιος, οι θανείν μή θέλοντες, δεύτε τρυφήσατε.

Θεοτοκίον

Ο πάντα εκ μή όντων όντα ποιήσας, καί φύσιν δούς εκάστῳ τών γενομένων, αυτός καί τάς δοθείσας φύσεις αμείβειν, οίδεν ως βούλεται, όθεν ακούεται, καί Παρθένος τίκτουσα, τίς ου θαυμάσεται;

Έτερος τών Αγίων

Ο στερεώσας

Οι τών ηθών διορθωταί, καί τών ψυχών οικονόμοι, οι σωτήρες οι κοινοί τών απάντων, οι καί πράξεων ημίν, καί λόγων τύπους δείξαντες, οι παιδευταί τού βίου, λαμπροί λαμπρώς ευφημείσθωσαν.

Πνεύμα ενέπλησε Θεού, Βασίλειον επιστήμης, τών πυρίνων δέ γλωσσών έσχε μίαν, ο Γρηγόριος καί πύρ, υψηγορίας έπνευσε, τό τού Χριστού δέ στόμα, εν Ιωάννη ελάλησε.

Τού νύν αιώνος τήν σαφώς, καταργουμένην σοφίαν, η μωρία τού κηρύγματος έχει, υποκύπτουσαν, αυτή καί δουλικώς λατρεύουσαν, κήρυκας γάρ η χάρις, σοφούς προβάλλεται ρήτορας.

Θεοτοκίον

Ο εν τή μήτρα τής αγνής, κατασκηνώσας Παρθένου, τάς ψυχάς τών θεοφόρων Αγίων, οικητήρια ποιεί, καί τοίς εκείνων στόμασι, τά κατά τήν Μητέρα, διερμηνεύει μυστήρια.

Καταβασία

«Τό στερέωμα, τών επί σοί πεποιθότων, στερέωσον Κύριε τήν Εκκλησίαν, ήν εκτήσω, τώ τιμίῳ σου αίματι».

Κάθισμα Έχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τοὺς μεγάλους φωστήρας τοὺς φεραυγεῖς, Εκκλησίας τοὺς πύργους τοὺς ἀρραγεῖς, συμφώνως αινέσωμεν, οἱ τῶν καλῶν ἀπολαύοντες, καὶ τῶν λόγων τούτων, Ομοῦ καὶ τῆς χάριτος, τὸν σοφὸν Χρυσορρήμονα, καὶ τὸν μέγαν Βασίλειον, σὺν τῷ Γρηγορίῳ, τῷ λαμπρῷ Θεολόγῳ, πρὸς οὓς καὶ βοήσωμεν, ἐκ καρδίας κραυγάζοντες, ἱεράρχαι τρισμέγιστοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν Ἁγίαν μνήμην υμῶν.

Δόξα... ὅμοιον

Τὴν σοφίαν λαβόντες παρὰ Θεοῦ, ὡς, Ἀπόστολοι ἄλλοι τρεῖς τοῦ Χριστοῦ, τῷ λόγῳ τῆς γνώσεως, συνιστάτε τὰ δόγματα, ἃ τότε πρὶν ἐν λόγοις, ἀπλοῖς κατεβάλλοντο, Ἀλιεῖς, ἐν γνώσει, δυνάμει τοῦ Πνεύματος, ἔδει γὰρ καὶ οὕτω, τότε ἀπλοῦν ἡμῶν σέβας, τὴν σύστασιν κτήσασθαι, δι' ὑμῶν Πανσεβάσμιοι, ὅθεν πάντες βοῶμεν ὑμῖν. Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην υμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν ψυχὴν μου Παρθέने τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην τῷ κλύδωνι, ἀμαρτιῶν τε φόρτῳ, οφθείσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα ἁδοῦ, ἐλθεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, πρεσβειῶν σου ἐλέει, γαλήνην παρέχουσα, καὶ κινδύνων εξαίρουσα, σύ λιμὴν γὰρ ἀχείμαστος, πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι, σέ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλός σου.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδὴ δ' Ὁ Εἰρμός

«Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οικονομίας, καὶ ἐδόξασά σε μόνε φιλάνθρωπε».

Τῶν τραυμάτων μου Δέσποινα, τῶν τῆς ψυχῆς, σαρκὸς τε νοσημάτων, ἡ Θεὸν τεκούσα, λύσιν παράσχου μοι.

Ριπιζόμενον πάθεσι, καὶ λογισμοῖς, καὶ βίου τρικυμίαις, ἐλπίδι Παρθέने, καὶ πίστει βεβαίωσον.

Ἐκ περιστάσεως ρύσαί με, Μήτηρ Θεοῦ, καὶ ζάλης καὶ κινδύνων, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, μόνῃ πανύμνητε.

Χειμαζόμενον κλύδωνι, βιωτικῶν, ἐξάρπασον Παρθέने, πρὸς τὸν σὸν λιμένα, καθοδηγούσά με.

Τῶν Ἀγίων

Ελήλυθας ἐκ Παρθένου

Νοήμονες, ἐκ τῆς κάτω σοφίας γενόμενοι, κυβέρνησιν Ἐνδοξοι, παρὰ τῆς

θείας εκτήσασθε, όθεν ως θεράπαιναν, ταύτην εκείνη πανσόφως υπετάξατε.

Φιλόσοφοι, τούς σοφούς ει φιλείτε, σοφίσθητε, καί λέγειν διδάχθητε, πάντες οι λόγους θαυμάζοντες, πράξεως ακρίβειαν, καί θεωρίας εντεύθεν εξασκούμενοι.

Θεοτοκίον

Ως όψιμος, υετός επ' εσχάτων ο πρώϊμος, υδάτων αιώνων τε, Δημιουργός εις τήν μήτραν σου, έσταξε Πανάμωμε, κατά καιρόν αναψύχων τούς εκλείποντας.

Έτερος τών Αγίων

Σύ μου ισχύς Κύριε

Στύλος πυρός, λαού πιστού προηγούμενος, καί φλογίζων, τούς εχθρούς τής Πίστεως, τάς δέ φυλάς, σώζων ασφαλώς, τάς εφεπομένας, ο Μέγας ώφθης Βασίλειος, θαρσείτω καί νικάτω, η Χριστού Εκκλησία, τηλικούτον πλουτήσασα πρόμαχον.

Γλώσσης τρυφή, καί ακοής πάσης ήδυσμα, ό σός λόγος, πέφυκε Γρηγόριε, μάννα ζωής, δρόσος γλυκασμού, μέλι τό εκ πέτρας, Αγγέλων άρτος ουράνιος, απλήστως εμφορείσθαι, τής ηδύτητος πείθων, καί πληρών ηδονής τούς μετέχοντας.

Ο ποταμός, τών χαρισμάτων τού Πνεύματος, επληρώθη, μέχρι καί προχύσεως, καί τό καλόν, πρόσωπον τής γής, ως τρυφής χειμάρρους, από χρυσού άρδει στόματος, ευφραίνων καί πιαίνων, τού Χριστού πάσαν πόλιν τοίς τών θείων κυμάτων ορμή μασι.

Θεοτοκίον

Φύσιν απλήν, ανασχομένην συνθέσεως, καί φανείσαν, κρείττονα συγχύσεως, επί τού σου, Δέσποινα Υιού, οι τρεις θεοφόροι, δογματισταί ωμολόγησαν, εκ δύο θελημάτων, καί διπλής ενεργείας, τόν διπλούν κατά φύσιν γνωρίσαντες.

Καταβασία

«Εκάλυψεν ουρανούς, η αρετή σου Χριστέ, τής κιβωτού γάρ προελθών, τού αγιάσματος σου, τής αφθόρου Μητρός, εν τώ ναώ τής δόξης σου, ώφθης ως βρέφος, αγκαλοφορούμενος, καί επληρώθη τά πάντα τής σής αι νέσεως».

Τής Θεοτόκου

Ωδη ε' Ο Ειρμός

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων ποιητής Κύριος, εν τώ φωτί, τών σών προσταγμάτων, οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον, Θεόν ού γινώσκομεν».

Όπλον αήττητον, κατά ποικίλων πειρασμών έχοντες, τών δυσμενών, πάσης επηρείας, λυτρούμεθα αεί, οι σέ Θεοτόκον, Αγνή επιστάμενοι.

Νόμου τό πλήρωμα, η ανωτέρα Χερουβίμ τέτοκας, τόν τού Θεού, εκ σου σαρκωθέντα, Υιόν μονογενή, όν υπέρ τών δούλων, τών σών εξιλέωσαι.

Τόν τού παντός Ποιητήν, εν ταίς αγκάλαις σου Αγνή φέρουσα, τούτον ημίν, ταίς σαίς ικεσίαις, εύίλατον δίδου, τοίς νύν εκ καρδίας, πρός σέ καταφεύγουσιν.

Από στενώσεως, τής κατωδύνου μου ψυχής δέησιν, τών οικτιρμών μόνη τή τεκούση, τόν αίτιον Λόγον, προσφέρω ο τάλας, οικτείρασα σώσόν με.

Τών Αγίων

Ο φωτισμός

Σύ τήν πηγήν, τών σαυτού χαρισμάτων, εκπιείν όλην, Φιλάνθρωπε δέδωκας τοίς Αγίοις, ελαττωθείσαν, ουδαμώς τή κενώσει, τόν δέ κόσμον πάντα μεθύσασαν, τοίς εκ τής κοιλίας, αυτών θείοις ρεύμασι.

Τί μοι χρυσός, τί μοι πλούτος καί δόξα καί δυναστεία; καπνοί διαρρέοντες εις αέρα, πάντα οιχέσθω, αύρα πάντα φερέτω, εμοί πλούτος εις πολυέραστος, η τών Διδασκάλων, τριάς ρητορεύουσα.

Ρεί ποταμός, αμβροσίαν καί νέκταρ, ρεί τοίς πεινώσιν, αθάνατος βρώσις, καί τοίς διψώσιν, άφθαρτος πόσις, ύδωρ ζών εις αιώνας, καί συνεχόν ζώντας τούς πίνοντας, πάντες πλημμυρούσης, ζωής εμφορήθητε.

Θεοτοκίον

Έσχεν ισχύν, καθ' ημών η κακία, αλλ' ουκ εις τέλος, ησθένησε γάρ μετά τήν Παρθένον, τόν εν ισχύϊ Δυνατόν τετοκυίαν, υπελθόντα σαρκός ασθένειαν, καί τόν δυνατόν εν κακία νεκρώσαντα.

Έτερος τών Αγίων

Ίνα τί με απώσω

Τούς τών θείων πραγμάτων, καί τών ανθρωπίνων σοφούς επιστήμονας, τάς τών όντων φύσεις, φιλαλήθως ημίν σαφηνίσαντας, καί τόν τούτων Κτίστην, πάσι γνωρίσαντας ως θέμις, ευχαρίστοις φωναίς αμειψώμεθα.

Τό πικραίνον καί στύφον, τών πρός σωτηρίαν φαρμάκων εγλύκαναν, ταίς σοφαίς τών λόγων, επωδαίς τε καί τέχναις καί χάρισι, τών ψυχών οι θείοι θεραπευταί, θέλγεσθε πάντες, ευσεβείς καί τερπόμενοι σώζεσθε.

Σιωπά λόγος άπας, τών θεοκηρύκων λαλούντων τά ένθεα, καί κρατεί τής πάλαι, Διαθήκης η νέα προβάλλουσα, τά σεπτά πυξία, τών εν αυτή νομοθετούντων, οίς ρυθμίζεται, πάς Πιστών σύλλογος.

Θεοτοκίον

Τήν αθάνατον φύσιν, η θνητή παρέδραμεν εις αγιότητα, καί Παρθένος Κόρη,

τούς ασάρκους Αγγέλους παρήλασεν, ως Θεόν τεκούσα, τόν Βασιλέα τών Αγγέλων, ώ προσβλέπειν εκείνοις αδύνατον.

Καταβασία

«Ως είδεν Ησαίας συμβολικώς, εν θρόνω επηρμένω Θεόν, υπ' Αγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ώ τάλας! εβόα, εγώ, πρό γάρ είδον σωματούμενον Θεόν, φωτός ανεσπέρου, καί ειρήνης δεσπόζοντα».

Τής Θεοτόκου

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς, ο Θεός με ανάγαγε».

Σωτηρίας λιμένα γινώσκων σε, πλέων πολυφρόντιδος βίου τό πέλαγος, επικαλούμαι Δέσποινα, κυβερνήτιν ψυχής μου γενέσθαι σε.

Ενεδύθην στολήν κακουχούμενος, Μήτηρ αιειπάρθενε, τής αφροσύνης μου, αλλ' η Θεόν κήσασα, τής χαράς τόν χιτώνα αντίδος μοι.

Ιεράς πολιτείας εκπέπτωκα, ρα θυμών ο δείλαιος, αλλ' επανάγαγε, ευλογημένη Πάναγνε, προσταγαίς τού Υιού σου ρυθμίζουσα.

Συμπαθείας με θείας αξίωσον, η τόν συμπαθέστατον Λόγον κήσασα, τόν τώ ιδίω αίματι, εκ φθοράς τούς ανθρώπους ρυσάμενον.

Τών Αγίων

Άβυσσος αμαρτημάτων

Ίδια εν τή Τριάδι, τριττά συνθεολογείτε, τήν αγεννησίαν τού Πατρός, τού Λόγου τήν γέννησιν, καί Πνεύματος, τήν εκπόρευσιν μόνου.

Σήμερον τώ οίκωτούτω, περιφανής σωτηρία, δύο γάρ καί τρεις συνηγμένους, Χριστός εις τό όνομα, αυτού τιμών, μέσος πάρεστι τούτων.

Άπειρον τής γής τό βάθος, πρός τό ουράνιον ύψος, αλλ' από τής γής τούς Αγίους, εξήρεν επέκεινα τών ουρανών, ο ουράνιος έρως.

Θεοτοκίον

Νέαν σε πηγήν Παρθένε, καί αφορμήν μυστηρίων, έχοντες οι τρεις θεηγόροι, καιναίς υποθέσεσι καινοπρεπή, προσαρμόζουσι φράσιν.

Έτερος τών Αγίων

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Τριάδα Μοναδικήν, θεολογείν εδιδάχθημεν, Μονάδα Τριαδικήν, υμνείν παρελάβομεν, προσκυνείν εμάθομεν, παρά τών Πατέρων, μίαν Φύσιν

τρισυπόστατον.

Ο Λόγος ἦν ἐν ἀρχῇ, πρὸς τὸν Πατέρα συνάναρχος, τῷ Λόγῳ Πνεῦμα συνήν, ἀλλ' ἐκ τοῦ Γεννήτορος, ἀπλή Ομοούσιος, συμφυῆς θεότης, ὡς οἱ θεῖοι φασὶ Κήρυκες.

Συνάπτω καὶ διαιρῶ, τὰ συναπτῶς διαιρούμενα, ἐν ἀμερές ἐννοῶ, καὶ τρία φαντάζομαι. Διδασκάλους δέχομαι, τρεῖς θεοφορήτους, οὕτω πείθοντας πιστεῦειν με.

Θεοτοκίον

Αμήτωρ πρὸ τῆς σαρκός, ἀπάτωρ μετὰ τὴν σάρκωσιν, Υἱὸς Πατρὸς καὶ Μητρός, ὁ ταῦτα καλούμενος, ὑπὲρ νοῦν ἀμφότερα, τῷ Θεῷ γάρ πρέπει, τῶν θαυμάτων τὰ παράδοξα.

Καταβασία

«Εβόησέ σοι, ἰδὼν ὁ Πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τό σωτήριον, ὁ λαοὶς ἐπέστη. Ἐκ Θεοῦ Χριστέ σύ Θεός μου».

Κοντάκιον Ἦχος β' Τοὺς ασφαλεῖς

Τοὺς ἱερούς καὶ θεοφθόγγους Κήρυκας, τὴν κορυφὴν τῶν Διδασκάλων Κύριε, προσελάβου εἰς ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν σου καὶ ἀνάπαυσιν, τοὺς πόνους γάρ ἐκείνων καὶ τὸν κάματον, ἐδέξω ὑπὲρ πάσαν ολοκάρπῳσιν, ὁ μόνος δοξάζων τοὺς Ἁγίους σου.

Ο Οἶκος

Τίς ἱκανὸς τὰ χεῖλη διᾶραι, καὶ κινήσαι τὴν γλῶσσαν πρὸς τοὺς πνέοντας πῦρ, δυνάμει Λόγου καὶ Πνεύματος; ὅμως τοσοῦτον εἰπεῖν θαρρήσω, ὅτι πᾶσαν παρήλθον τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν οἱ τρεῖς, τοῖς πολλοῖς καὶ μεγάλοις χαρίσμασι, καὶ ἐν πράξει καὶ θεωρίᾳ, τοὺς κατ' ἄμφω λαμπροὺς υπεράραντες, διὸ μεγίστων δωρεῶν τούτους ἡξίωσας, ὡς πιστοὺς σου θεράποντας, ὁ μόνος δοξάζωντούς Ἁγίους σου.

Συναξάριον

Τῇ Λ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν ἐν Ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν καὶ Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Στίχοι

Ομοῦ δίκαιον τρεῖς σέβειν Εὐσφόρους,
Φῶς τρισσολαμπές πηγάσαντες ἐν βίῳ.
Κοινόν τὸν ὕμνον προσφέρειν πάντας θέμις,
Τοῖς ἐκχέασι πᾶσι κοινήν τὴν χάριν.
Ἑὰρ χελιδῶν οὐ καθίστησι μία.
Αἱ τρεῖς ἀηδόνες δέ τῶν ψυχῶν ἑὰρ.
Τὴν μὲν νοητὴν ἡ Τριάς λάμπει κτίσιν,
Τριάς γε μὴν αὕτη δέ τὴν ὀρωμένην.
Ἀπώλεσαν μὲν οἱ πάλαι Θεοῦ σέβας,

Εξ Ηλίου τε καί Σελήνης αφρόνως.
Κάλ λος γάρ αυτών θαυμάσαντες καί τάχος,
Ὡσπερ θεοίς προσήγον ουκ ορθώς σέβας.
Εκ τών τριών τούτων δέ φωστήρων πάλιν,
Ημείς ανηνέχθημεν εις Θεού σέβας,
Κάλλει βίου γάρ, τή τε πειθοί τών λόγων,
Πείθουσι πάντας τόν μόνον Κτίστην σέβειν.
Κτίσιν συνιστά τήν δε τήν ορωμένην,
Τό Πύρ, Αήρ, Ὑδωρ τε, καί Γής η φύσις.
Οι δ' αὖ συνιστώντές Τε κόσμον τόν μέγαν,
Τήν πρός Θεόν τε Πίστιν, ως άλλην κτίσιν
Στοιχειακής φέρουσι Τριάδος τύπον.
Μέλει γάρ αυτοίς ουδενός τών γηϊνων,
Καί γηϊνον νούν έσχον ουδέν εν λόγοις.
Ο Γρηγόριος γάρ πύρ πνέει νούς τόν λόγον,
Πρός ύψος αὖ πείθοντα πάντα εκτρέχειν.
Τοίς λιποθυμήσασι δ' εκ παθών πάλιν,
Αναπνοή τις οι Βασιλείου λόγοι.
Μιμούμενος δέ τήν ροήν τών υδάτων,
Ο καρδίαν τε καί στόμα χρυσούς μόνος,
Τούς εκτακέντας εκ παθών αναψύχει.
Ούτω πρός ύψος τήν βροτών πάσαν φύσιν,
Εκ τής χθονός φέρουσι τοίς τούτων λόγοις.
Λάμπεν ενί τριακοστή χρυσοτρισήλιος αίγλη.

Τών τριών τούτων πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός ημών καί πάντων τών αγίων, τάς τών αιρέσεων επαναστάσεις κατάβαλε καί ημάς εν ομονοία καί ειρηνική καταστάσει διαφύλαξον καί τής ουρανίου σου βασιλείας αξίωσον. Ότι ευλογητός εί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Τή αυτή ημέρα, Άθλησις τού Ιερομάρτυρος Ιππολύτου Πάπα Ρώμης καί τών σύν αυτώ Κενσουρίνου, Σαβαΐνου, Χρυσής καί τών λοιπών.

Στίχοι

Τόλμη θάλασσαν Ιππόλυτος εισδύνει,
Οία κροαίνων ίππος εν λείω πέδω.
Τείνων τράχηλον τώ ξίφει Κενσουρίνος,
Ην οία ξυρώ τοίς συνάθλοις ακόνη.
Σπλάγχνα φλέγουσι Σαβαΐνου λαμπάσι,
Τά παμπόνηρα τέκνα τής ασπλαγχνίας.
Χρυσή βυθώ βληθείσα, παστώ τού πόλου,
Νύμφη πρόσεισι προσφάτως λελουμένη.
Ιππόλυτον πόντου τριακοστή έκτανε ρεύμα.

Τή αυτή η μέρα, Άθλησις τού Αγίου Μάρτυρος Θεοφίλου τού Νέου.

Στίχοι

Ο Θεόφιλος τήν φίλην τμάται κάραν,
θεούς φιλήσαι μή θελήσας βαρβάρων.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τῆς Θεοτόκου

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εικόνοσ χρυσῆς, εν πεδίω Δεηρά λατρευομένης, οι τρεῖς σου Παῖδες κατεφρόνησαν, αθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Σταυρώ προσπαγείς, ο εκ σου σώματωθείς Θεογεννήτρια, Αδάμ διέρρηξε τό χειρόγραφον, όν νύν δυσώπει Πανάμωμε, άπαντας κινδύνων ρυσθήναι, τούς εν πίστει κράζοντας. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ελπίς αγαθή, προσδοκία τε Πιστών υπάρχεις Δέσποινα, καί νύν δεόμεθα δωρήσασθαι, σῆς συμπαθείας τό πέλαγος, πάσι τοίς εις σέ πεπιοιθόσι, καί τώ Υιώ σου κραυγάζουσιν. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Σκοτία δεινή, τή τού βίου συσχεθείς τόν συλλυπούμενον, καί συναλγούντα ού κατέλαβον, τή σή Παρθένε λαμπρότητι, λύσον τήν αχλύν τών πταισμάτων, καί καταύγασον ψάλλοντα. Ευλογητός εί ο Θεός, ό τών Πατέρων ημών.

Ωραίαν στολήν, σωτηρίων εντολών διά Βαπτίσματος, αμφιασάμενος απημαύρωσα, δι' αμελείας ο δείλαιος, νύν δέ σοι προστρέχω Παρθένε, τόν χιτώνα αιτούμενος, τῆς σωφροσύνης διά σου, πάλιν ενδύσασθαι.

Ζωῆς εκπεσών, ακηράτου μέν τό πρίν ο Αδάμ σέσωσται, διά τού Τόκου σου νύν δέ Πάναγνε, τόν αρρωστία κρατούμενον σώσον, επιρρώσασα Κόρη, καί αξίωσον ψάλλειν σοι. Ευλογημένη η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Τών Αγίων

Αντίθεον πρόσταγμα

Ηττάται Μακάριοι καί δραπετεύει, η πρίν ανυπόστατος, θρασύτης τών αιρέσεων, κηρός δέ τηκόμενος, από προσώπου πυρός, νόθον άπαν δόγμα τοίς υμών, πυρπνόοις φθόγγοις, προσβάλλον δείκνυται.

Ψευδεῖς μέν εξέκλιναν Ελλήνων ύθλους, πειθώ δέ τήν τύραννον, ανθρώποις μόνην είλοντο, υφ' ής τήν αλήθειαν, οι τρεῖς τονώσαντες, ούτως άπαν σύστημα Πιστών, χειρούνται λόγοις καί καταπείθουσι.

Θεοτοκίον

Εν σοί πάσα πρόρρησις επανεπαύθη, καί πέρας εδέξατο, ξενίζουσα τούς λέγοντας, εκ σου δέ λαμπροτέρα καί τών προρρήσεων, θαύματα πηγάζουσιν,

Αγνή, σοφούς δηλούντα τούς ερμηνεύοντας.

Ἴτερος τῶν Αγίων

Θεοῦ συγκατάβασιν

Σιγῶσαι καί κράζουσαι, ορώμεναί τε καί ακουόμεναι, ἀρετῆς καί σοφίας, οἱ θεηγόροι στήλαι γεγόνασιν, ἔργῳ καί λόγῳ, βοάν προτρεπόμενοι. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοῦ φωνάς ἄνωθεν, ἐπιβροντώσας ἡμῖν ἐξαίσιον, ἀστραπῶν τε βολίδας, τοῦς ὑμῶν φθόγγους Σοφοί δεχόμενοι, συμμελωδοῦμεν ὑμῖν, καί συμπάλλομεν. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ριφήσονται χάλαζαι, ἐκ πετροβόλων γλωσσῶν συντρίβουσαι, τὰ σαθρά τῶν δογμάτων, εἴ τις εἰς μέσον παρρησιάζεται, τῶν κενολόγων, ὀρθά μὴ φθεγγόμενος. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Παρθένον οἰκήσας σε, καί μετὰ τόκον Παρθένον ἔλιπεν, ὁ ἀμείβων στοιχεῖα, Θεοκυήτορ Μαρία πανάχραντε, πρὸς ὃν βοώμεν, σὺν σοί Παναμώμητε. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καταβασία

«Σέ τόν ἐν πυρί δροσίσαντα, Παῖδας θεολογήσαντας, καί Παρθένῳ, ἀκηράτῳ, ἐνοικήσαντα, Θεόν Λόγον ὑμνούμεν, εὐσεβῶς μελωδοῦντες. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Τῆς Θεοτόκου

Ωδή η' Ὁ Εἰρμός

«Τόν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Εβραίων τοῖς παισὶ συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εἰς δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καί ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Εξασθενεῖ μου νῦν ὁ νοῦς, εἰς τὰ βάθη ἐμπεσῶν τῆς ἀτιμίας, ὡς ἐντεύθεν ποικίλοις περιπαρῆναι κακοῖς, ἀλλὰ σύ με Παρθένε θεράπευσον, τῷ τῆς ἀπαθείας φωτὶ περιβαλούσα.

Πύργον ἰσχύος ἀσφαλὴ, καί κρηπίδα καί φρουράν καί προστασίαν, κεκτημένοι σε πίστει, διασωζόμεθα νῦν ὑμνοῦντες τόν Τόκον σου Πάναγνε, καί ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αθανασίας διαυγή, ἐπιστάμεθα πηγὴν σε Θεοτόκε, ὡς τεκούσαν τόν Λόγον, τοῦ ἀθανάτου Πατρός, τόν πάντας θανάτου λυτρούμενον, τοὺς ὑπερυψοῦντας αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρεῖθρον ἰάσεων ἡμῖν, ἀενάως τοῖς πιστοῖς Αγνή πηγάζεις, οὐ τὴν ἀφθονον

χάριν, απαρυόμενοι νύν, υμνούμεν τόν Τόκον σου Άχραντε, καί υπερυψούμεν
εις πάντας τούς αιώνας.

Τών Αγίων

Ινδάλματος χρυσού

Νοούμεν ευσεβώς, καί δοξάζομεν ομότιμον μίαν φύσιν, απειροδύναμον
Μονάδα τε καί Τριάδα, τήν πάντα ταύτα, λόγοις κυβερνώσαν κρείττοσιν, ούτω
γαρ δοξάζειν, οι τρεις θεοφόροι παρεγγυώσιν, οίς συμπροσκυνούμεν, αυτήν
εις τούς αιώνας.

Ηνώθησαν οι τρεις, θεοκήρυκες ενώσαντες τήν Τριάδα, καί τό αμέριστον πάσι
τετηρηκότες τή θεία φύσει, μίαν παρ' αυτής αντέλαβον, αμέριστον δόξαν, εις
έπαινον ένα συγκαλουμένην, τούς υπερυψούντας, αυτήν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Λαβών τό καθ' ημάς, αντιδούς τε τό οικείον ο Ευεργέτης, έδρασε μόνον, ουκ
έπαθε δέ Παρθένε, θεοποιεί γάρ, αλλ' ουκ εις φθοράν μεθίσταται, μάλλον δέ
καί πάσχων, εκών διά πάθους τά πάθη λύει, ως οι τρεις Πατέρες, ημάς
μυσταγούσιν.

Έτερος των Αγίων

Επταπλασίως κάμινον

Ούς ο Θεός συνήνωσεν εις ομότιμον ένωσιν, εγκωμιαστής, μή χωρίζετω
άνθρωπος, αλλ' ίσους ηγούμενος, εν τοίς αυτοίς χαρίσμασιν, ίσων καί τών
ύμνων, μελωδών αξιούτω, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Οι δυνατοί καί άμαχοι, τής θεότητος σύμμαχοι, καί τής αληθείας, αψευδείς
συνήγοροι, τά βάθη τού Πνεύματος, καλώς ανερευνήσαντες τάς θεοπρεπείς,
περί Θεού υπολήψεις, εκείθεν συνιστώσι, καί διδάσκουσι ψάλλειν. Λαός
υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Εξ ουρανού μέν μέγιστοι, δύω λύχνοι φωτίζουν, εκ διαδοχής, αλλήλων τήν
υφήλιον, εκ γής δέ φανότερον, τήν σύμπασαν αυγάζουσι, τρεις κατά ταυτό,
υπερμεγέθεις φωστήρες, συλλάμποντες αλλήλοις, καί συμψάλλοντες άμα.
Λαοί υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Υπέρ ημών η σάρκωσις, καί τά πάθη τά τίμια, δι' ημάς Θεός, μετά νεκρών
εγένετο, θανάτου μέν άγευστος, οία παθών ελεύθερος, τή δέ πρός τήν σάρκα,
τήν θνητήν κοινωνία, λεγόμενος καί πάθους, μετασχείν καί θανάτου, αυτόν
υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

«Αστέκτω πυρί ενωθέντες, οι θεοσεβείας προεστώτες Νεανίαί, τή φλογί δέ μή
λωβηθέντες, θείον ύμνον έμελπον. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί

υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τῆς Θεοτόκου

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ Αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Θεομακάριστε Κόρη, τήν ελπίδα μου πάσαν προθύμως ανατίθημι εν σοί, σώσόν με Μήτηρ τῆς όντως ζωής, καί τρυφής αενάου, πλησθήναι καθικέτευε Αγνή, τόν εν πίστει καί πόθω, σέ ύμνοις μεγαλύνοντα.

Επιφανείσα Παρθένε, τῆς ψυχῆς μου τόν ζόφον, φωτός σου ταίς αὔλοις αστραπαίς, αύγασον πύλη τού θείου φωτός, καί πυρός αιωνίου, ρυσθήναι καταξίωσον Αγνή, τόν εν πίστει καί πόθω, σέ ύμνοις μεγαλύνοντα.

Νενοσηκότας ορώσα, καί ψυχήν καί τό σώμα, καί βεβλημένους πάθεσι δεινοίς, τή ευσπλαγχνία σου Δέσποινα, θεραπεύσασα λύσον τών νύν παρενοχλούντων λυπηρών, ίνα πάντες σέ ύμνοις, απαύστως μεγαλύνωμεν.

Εν τή γαστρί σου σκηνώσας, εκ γαστρός πρό αιώνων, πατήρ όνπερ εγέννησεν Υιόν, τέλειος γέγονεν άνθρωπος, καί πηγήν χαρισμάτων, σέ Θεομήτορ έδειξεν ημίν, τοίς πιστώς προσκυνούσι τήν άφραστόν σου γέννησιν.

Τών Αγίων

Ανάρχου Γεννήτορος

Μεγάλυνον ψυχή μου, τούς εν Ιεράρχαις, Φωστήρας τρεις μεγάλους.

Ιδού τό υμέτερον, γεώργιον καί ποιόμνιον, υπέρ ού τούς μεγίστους πόνους υπέστητε, εις έν συνελθόντες ομού τε, τούς τρεις υμάς συμπαραλαβόντες, κοινήν έχει αίνεσιν, τήν υμών ηδίστην ένωσιν.

Μεγάλυνον ψυχή μου τούς τρισσολαμπτήρας, Χριστού τῆς Εκκλησίας.

Ου δίστομον μάχαιραν, η χάρις αλλά τρίστομον, κατά τών πολεμίων αυτής προβάλλεται, έν ουρανοχάλκευτον ξίφος, τρισίν ακμαίς κατεστομωμένον, αεί προμαχόμενον, τριλαμπούς μιάς θεότητος.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τούς κεκοσμηκότας, Χριστού τήν Εκκλησίαν.

Υμών τό πολίτευμα, εν ουρανοίς ήν Ένδοξοι, καί τήν σάρκα φορούντων, έτι τήν άσπιλον, ούς ειλικρινώς νύν οικούντες, τούς επί γῆς ημάς στεφομένους,

τά άνω πρεσβεύετε, καί φρονείν καί πραγματεύεσθαι.

Θεοτοκίον

Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν τιμιωτέραν, καί ενδοξοτέραν τών άνω στρατευμάτων.

Στενεί με τό πλάτος σου, τών μεγαλείων Δέσποινα, καταπνίγον τόν λόγον υπό πυκνότητος, καί μοι παραδόξως συμβαίνει, τό απορείν εκ τής ευπορίας, διό τόν τοσοούτόν σε, μεγαλύναντα δοξάζομεν.

Έτερος τών Αγίων

Εξέστη επί τούτω

Μεγάλυνον ψυχή μου, τους τής Παναγίας, Τριάδος τρεις Ποιμένας.

Επήρθη τής Τριάδος η αρετή, καί τά πάντα τής δόξης επλήρωσεν, άλλην ημίν, αίγλην αναλάμπασα τριλαμπή, ως εαυτής απαύγασμα, τούς επουρανίους μυσταγωγούς, δι' ών επί τήν θείαν, εκείνης θεωρίαν, οι ευσεβούντες οδηγούμεθα.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τούς εκ Τρισηλίου, Φωστήρας τρεις μεγάλους.

Ουκ έστι δευτερείον εν τοίς τρισί, τά πρεσβεία γάρ έκαστος φέρεται, πρώτος δοκών, καί τούς ομοτίμους υπερνικών, εξοικειούται μάλλον δέ, τήν αλλήλων νίκην περιχαρώς, ου χώρα γάρ ενταύθα, τώ φθόνω παρρησίας, λυμαιομένω τήν ομόνοιαν.

Δόξα...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τής τρισυποστάτου, καί αδιαιρέτου θεότητος τό κράτος.

Πατέρας η ευσέβεια τούς αυτής, πρωτοτόκους υιούς αναδείξασα, τέκνα γεννά, γνήσια καί άμωμα δι' αυτών, τελειούμενα Πνεύματι, τώ ζωήν λαλήσαντι εν αυτοίς, καί σώζειν εξαιτείται, εις τέλος τήν ειρήνην, ήν απ' αυτών εκληρονόμησε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν τιμιωτέραν, τών άνω στρατευμάτων.

Υιόν Θεού τού ζώντος η τών σοφών, Διδασκάλων ακρότης εκήρυξε, τόν σόν Υιόν, εξ αποκαλύψεως Πατρικής, ουκ εκ σαρκός καί αίματος, τούτο μυηθείσα Μητερ Θεού, διό σε καί Παρθένον, διδάξασα Μητέρα, καί Θεοτόκον εμεγάλυνε.

Καταβασία

Θεοτόκε η ελπίς, πάντων τών Χριστιανών, σκέπε φρούρει φύλαττε, τούς ελπίζοντας εις σέ.

«Εν νόμω, σκιά καί γράμματι, τύπον κατίδωμεν οι πιστοί, πάν άρσεν τό τήν

μήτραν διανοίγον, άγιον Θεώ, διό πρωτότοκον Λόγον, Πατρός ανάρχου Υιόν, πρωτοτοκούμενον Μητρί, απειράνδρω, μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον
Ο ουρανόν τοίς άστροις

Τά τού φωτός δοχεία, τάς φεγγοβόλους αστραπάς, Βασίλειον νύν τόν Μέγαν, Γρηγόριον Θεολόγον, Χρυσόστομον Ιωάννην, ανευφημήσωμεν πάντες.

Έτερον, όμοιον

Η ενιαία θεότης, Πατήρ Υιός καί τό Πνεύμα, ταίς Βασιλείου πρεσβείαις, Γρηγορίου καί Ιωάννου, καί τής αγνής Θεοτόκου, μή χωρισθείην σής δόξης.

Θεοτοκίον, όμοιον

Χρυσοπλοκώτατε πύργε, καί δωδεκάτειχε πόλις, ηλιοστάλακτε θρόνε, καθέδρα τού Βασιλέως, ακατανόητον θαύμα, πώς γαλουχείς τόν Δεσπότην;

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'
Ποίοις ευφημιών στέμμασι

Ποίοις ευφημιών στέμμασι, στεφανώσωμεν τούς Διδασκάλους; τους διηρημένους τοίς σώμασι, καί συνημμένους τώ Πνεύματι, τούς τών θεοφόρων Πρωτοστάτας, Τριάδος, τούς ισαριθμούς καί θεράποντας, φωστήρας, τής οικουμένης διαλάμποντας, τής Εκκλησίας τούς στύλους, ούς στεφάνοις δόξης, ως νικήσαντας στεφανοί, Χριστός ο Θεός ημών, ο έχων τό μέγα έλεος.

Ποίοις υμνωδιών κάλλεσιν, αναδήσωμεν τούς θεοφόρους; τούς ουρανομύστας καί κήρυκας, τής ορθοδοξίας υπάρχοντας, τούς ακραιφνεστάτους θεολόγους, τόν μέγαν ιεροφάντορα Βασίλειον, τόν θείον, καί θεωρρήμονα Γρηγόριον, καί Ιωάννην τόν πάνυ, τόν χρυσούν τήν γλώτταν, ούς εδόξασεν η Τριάς, αξίως ο Κύριος, ό έχων τό μέγα έλεος.

Ποίοις εγκωμιών ρήμασιν, επαινέσωμεν τούς Ιεράρχας; τούς ισαποστόλους εν χάριτι, καί ομοτίμους χαρίσμασι, τούς τής ασεβείας καταλύτας, σωτήρας, καί οδηγούς λόγω καί πράγματι. Ποιμένας, χριστομιμήτους διά πίστεως, τούς επιγείους Αγγέλους βροτούς ουρανίους, ούς ετίμησεν ο Χριστός, τής δόξης ο Κύριος, ο έχων τό μέγα έλεος.

Ποίοις ευφημιών στέμμασι, καταστέψωμεν τόν Χρυσολόγον, άμα Βασιλείω Γρηγόριον; τά σεπτά δοχεία τού Πνεύματος, τούς στερρούς τής πίστεως προμάχους, τούς στύλους τής Εκκλησίας, Πιστών στήριγμα, απάντων, αμαρτανόντων παραμύθιον, πηγάς βλυζούσας τό νάμα, εξ ού αρυόμενοι, ηδυνόμεθα ταίς ψυχαίς, αιτούντες συγχώρησιν, σφαλμάτων καί μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος ο αυτός
Πρός τό, Σήμερον ο Χριστός

Σήμερον αι ψυχαί, τών γηγενών υψούνται εκ γηϊνων. Σήμερον ουράνιοι γίνονται, τών Αγίων εν τή μνήμη, αι γάρ πύλαι τών ουρανών επαίρονται, καί

ημίν τά τού Δεοπότου γνωρίζονται. Οι λόγοι τούς λόγους κηρύπτουσι, καί αι γλώσσαι τά θαύματα μέλπουσιν, ημεῖς δέ, πρὸς τὸν Σωτήρα βοῶμεν. Δόξα σοι Χριστῷ τῷ Θεῷ, τοῖς γάρ Πιστοῖς εἰρήνη, διὰ τούτων ἐγεγόνει.

Καί νύν... Θεοτοκίον, ὅμοιον

Σήμερον ὁ Χριστός, ἐν τῷ Ναῷ προσφέρεται ὡς βρέφος. Σήμερον ὑπὸ Νόμον γίνεται, ὁ Μωσεῖ διδούς τὸν Νόμον, τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαὶ τεθάμβηνται, ἐν ἀγκάλαις γηραιαῖς κατεχόμενον, τὸν συνέχοντα πάντα θεώμεναι. Συμεὼν εὐλαβείας πλησθεὶς καὶ χαράς ἐβόα. Νύν ἀπολύεις με Σώτερ, ἐκ τῆς ἐπικήρου ζωῆς πρὸς τὴν ἀγήρω λήξιν, εἶδον γάρ σε καὶ εὐφράνθην.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις.

Δίδεται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς Ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῶν Ἀγίων, Ὡδὴ γ' καὶ ς'.

Προκείμενον

Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δέ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Ὁ Απόστολος πρὸς Εβραίους

Ἀδελφοί, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν...

Ζήτει Δεκεμβρίῳ ς'.

Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Εξομολογήσονται οἱ οὐρανοὶ τὰ θαύματά σου Κύριε, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἐν ἐκκλησίᾳ ἁγίων.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐαυτοῦ μαθηταῖς. Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου...

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος, Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΛΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἀγίων καὶ Θαυματουργῶν Αναργύρων Κύρου καὶ Ἰωάννου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά

Προσόμοια.

Ἦχος δ' Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Αθληταί γενναιότατοι, ἱατροί θεοπρόβλητοι, Κύρε Ἰωάννη τε μεγαλῶνυμοι, ὡς τῶν τυράννων ὠλέσατε, τό θράσος τό ἄθεον, τοῦ νοός μου ἐκτροπάς, τυραννούσας με θραύσατε, καί ἰάσασθε, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη, καί μελλούσης, ἐκλυτρώσασθέ με δίκης, τόν Λυτρωτήν ἱκετεύοντες.

Τοῦ συνέχοντος κλύδωνος, καί τῆς ζάλης τῶν θλίψεων, τῆς ἐπερχομένης μοι καί τοῦ σώματος, τῶν ὁδυνῶν με λυτρώσασθε, κουφίζοντες Ἅγιοι, πάντα πόνον τῆς ψυχῆς, ορατῶς ἀοράτως τε, προσγινόμενον, ὅπως πίστει καί πόθῳ μακαρίζω, τήν ὑμῶν σεπτὴν δυάδα, ὑπὲρ Τριάδος ἀθλήσασαν.

Ὡς ναοὶ χρηματίσαντες, τοῦ Θεοῦ ωραιότατοι, Κύρε Ἰωάννη τε τόν ναόν ὑμῶν, πηγὴν ἰάσεων δείκνυσθε, ἐν ᾧ με προστρέχοντα, ἀρρωστήματος παντός, ἀπαλλάξατε Ἅγιοι, εἰρηνεύοντες, τήν ἀθλίαν ψυχὴν μου ἐπηρείαις, τοῦ ἐχθροῦ ταραπτομένην, καί τὴ κακία δουλεύουσιν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Δυάς μαρτύρων σήμερον ἀνέτειλεν ἡμῖν, τὰς ψυχικὰς ἀλγηδόνας ἡμῶν θεραπεύουσα, Κύρος καί Ἰωάννης οἱ θαυματουργοί, ὁ μὲν γὰρ ἰσάγγελον ἀσπασάμενος ἀμιλλαν, τῷ μονήρει βίῳ, μέχρι τέλους ἐνδιαπρέψας, αἵματι τοῦ Μαρτυρίου οικειοῦται τῷ Χριστῷ, ὁ δέ, στρατιωτικοῖς ἐνδιαπρέψας καταλόγοις, ταῖς οὐρανίαις στρατολογίαις συγκαταριθμεῖται. Διὸ ἰάσεις νέμονται τοῖς ἐν πίστει τελούσι τὴν μνήμην αὐτῶν, πρεσβεύοντες ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε

Εγὼ εἰμι Πανάμωμε, δένδρον τό ἀκαρπον τοῦ θείου λόγου, καρπὸν σωτήριον μηδὲν φέρον, καί δειλιῶ τὴν ἐκκοπὴν, μήπως εἰς τό πύρ βληθῶ τό ἀσβεστον, ὅθεν δυσωπῶ σε. Τούτου ρύσαι με, δείξασα καρποφόρον, Ἀχραντε, τῷ Υἱῷ σου τὴ μεσιτεία σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Οὐ φέρω τέκνον βλέπειν σε, τόν τὴν ἐγρήγορσιν πάσι διδόντα, ξύλῳ ὑπνώσαντα, ὅπως τοῖς πάλαι, ἐν παραβάσει καρπῷ, ὑπνῷ ὀλεθρίῳ ἀφυπνώσασι, θείαν καί σωτήριον ἐγρήγορσιν παράσχης, ἡ Παρθένος ἔλεγε θρηνῶδουσα, ἥν μεγαλύνομεν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος β' Ανατολίου

Δεῦτε τῶν Πιστῶν ὁ σύλλογος σήμερον, ὕμνοις στέψωμεν, Κύρον σὺν τῷ Ἰωάννῃ, τοὺς ἀροτήρας τῆς χάριτος, καί δοτήρας τῶν αἰτούντων ἀφθονωτάτους, ποικιλοτρόπως γὰρ πᾶσιν, ἀνεδείχθησαν ἱατροὶ παμφαεῖς, ὅθεν καί πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Σκέπη, καί αντίληψις ἡμῶν, τῶν Χριστιανῶν σύ υπάρχεις, καί προσφυγή κραταιά, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἀλλά καί νύν ὡς αἰί, τῇ ἀγρύπνῳ δεήσει σου, μή παύσῃ πρεσβεύειν, σῶζεσθαι τοὺς δούλους σου ἐκ περιστάσεως, πάσης, σέ γάρ ἔχομεν σκέπην, θείαν μετὰ τόν Θεόν πάντες, οἱ Χριστιανοί καί καταφύγιον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Βότρυν, τόν παμπέπειρον Ἀγνή, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ ἐκυοφόρησας, ξύλῳ ὡς ἐώρακας, τοῦτον κρεμάμενον, θρηνωδούσα ωλόλυζες, καί ἐκραζες. Τέκνον, γλεύκος ἐναπόσταξον, δι' οὐ ἡ μέθη ἀρθή, πάσα τῶν παθῶν εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σέ τετοκυίας, σοῦ τήν εὐσπλαγχνίαν ἐνδεικνύμενος.

Ἀπολυτίκιον
Ἦχος πλ. δ'

Τά θαύματα τῶν Ἀγίων σου Μαρτύρων, τεῖχος ἀκαταμάχητον ἡμῖν ὀρωρησάμενος, Χριστέ ὁ Θεός, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, βουλὰς Ἐθνῶν διασκέδασον, τῆς Βασιλείας τά σκήπτρα κραταίωσον, ὡς ὁ μόνος ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Κανὼν τῆς Ὀκτωήχου καὶ τῶν Ἀγίων εἰς ζ'.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

«Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἰχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Τό κύρος κατὰ τῆς πλάνης εἵληφας, Κύρε μακάριε συναθλητὴν τῶν πόνων ἐσχηκώς, Ἰωάννην τόν ἐνδοξόν, διὸ τρυφῆς τῆς κρείττονος, ἐν οὐρανοῖς συναπολαύετε.

Στρατείαν πνευματικὴν ζωσάμενος, Κύρε πανέντιμε, τὴν ἐπὶ γῆς στρατείαν τε λιπῶν, Ἰωάννην πανεύφημε, κατὰ Δαιμόνων ἥρασθε, παοῶ Χριστοῦ τά νικητήρια.

Τῆς θέκλης τὴν ἀρετὴν ζηλώσασαι, γυναῖκες ἐνθεοὶ, παρθενικὴν ἰσάγγελον στολήν, εὐσεβῶς ἡμφιάσαντο, μαρτυρικῶ δέ ἔρωτι, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀπεδύσαντο.

Θεοτοκίον

Ἐκ σοῦ κεχαριτωμένη Πάναγνε, ἡμῖν ἀνέτειλε, δικαιοσύνης Ἥλιος Χριστός, καί φωτὶ κατελάμπρυνε, τοὺς καθημένους πρότερον, ἐν τοῖς τοῦ σκότους οὐχυνώμασιν.

Ωδή γ'

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Σαρκίω τώ ασθενεί, δυναμουμένω τοῖς Χριστοῦ πάθεσιν, οι ευκλεεῖς Μάρτυρες, τόν ανθρωποκτόνον κατέβαλον.

Τών πόνων σωματικῶς, τῆς ακηράτου δέ τρυφῆς πνεύματι, οι τού Χριστοῦ Μάρτυρες, αντιλαβανόμενοι ἔχαιρον.

Ερρώσθη τό ασθενές, τῆς γυναικειᾶς τώ Σταυρῷ φύσεως, τόν δυσμενή δράκοντα, ὅθεν ανδρικῶς εἰ ροπήσαντο.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τών υπέρ φύσιν αγαθῶν πρόξενος; Μήτηρ Θεοῦ γέγονας, ὅθεν σοι τό Χαίρε κραυγάζομεν.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος δ' Ο υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τὰς χαμαιζήλους ἡδονὰς συμπατοῦντες, πρὸς μαρτυρίου Αθληταί θείον ὕψος, περιφανῶς ἐπήρθητε ἐν χάριτι, κύρε Ἰωάννη τε, οἰκουμένης φωστήρες, ὅθεν ἱκετεύομεν, σκοτασμοῦ αμαρτίας, καί νοσημάτων ρύσασθαι ἡμᾶς, τόν ἐπὶ πάντων Θεόν ἱκετεύοντες

Θεοτοκίον

Μετά Θεόν ἐπὶ τήν σὴν Θεοτόκε, προσπεφευγῶς ο ταπεινὸς σκέπην θείαν, παρακαλῶ δεόμενος. Ελέησον Ἀγνή, ὅτι υπερῆράν μου, κεφαλὴν αμαρτίαι, καί πτοοῦμαι Δέσποινα, τὰς κολάσεις καί φρίττω, ἱκετηρίαν ποιήσον σεμνή, πρὸς τόν Υἱόν σου, ἐκ τούτων ρυσθῆναί με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἐξ ἀνάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυία, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὁρώσά σε Χριστέ, Οἱμοι! ποθεινότατε Ἰησοῦ ανεβόα, πῶς ο δοξαζόμενος, ὡς Θεός υπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νύν βροτῶν Υιέ, θέλων σταυρούσαι; Ὑμνώ σε Μακρόθυμε.

Ωδή δ'

«Επαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Εκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τόν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ἡ ἀνέσπερος τῆς χάριτος φωταυγία, τού δυσμενοῦς κατέλυσε, φιλέσπερον πλάνην, ταύτης πολεμήτορας, φωστήρας ἐκλάμποντας, Κύρον Ἰωάννην τε δείξασα.

Κατεθέλχθησαν τώ έρωτι τής Τριάδος, καί υπ' αυτής οι Μάρτυρες σφοδρώς
ερρωσθέντες, Κύρος Ιωάννης τε, ενώσει τή κρείττονι, όργανα Θεού
ανεδείχθησαν.

Ως σεπτόν υμών τό τέμενος θεραπείον, τών πονηρών πνευμάτων απελαύνει
τήν λώβην, πάσί τε τοίς κάμνουσιν, αήττητοι Μάρτυρες, χάριν αλεξίκακον
δίδωσιν.

Θεοτοκίον

Απειρογάμως εκύησας ώ Παρθένε, καί μετά τόκον ώφθης παρθενεύουσα
πάλιν, όθεν ασιγήτοις φωναίς, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει αδιστάκτω
κραυγάζομεν.

Ωδή ε'

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ
ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Σέ Σώτερ η δυάς τών Μαρτύρων επόθησε, σύ Άγιε εν Αγίοις, Κύρω καί
Ιωάννη, αξίως αναπέπαυσαι.

Σόν έργον Αγαθέ, τού εχθρού η καθαίρεσις, σύ Μάρτυρας ευσεβείας, τώ
Σταυρώ απειργάσω, καί δόξη εστεφάνωσας.

Σέ μόνον αγαπάν, απτοήτω φρονήματι, αλείψαντες τάς Παρθένους, Ιωάννης
καί Κύρος, ανδρείας απειργάσαντο.

Θεοτοκίον

Σέ όπλον αρραγές, κατ' εχθρών προβαλλόμεθα, σέ άγκυραν καί ελπίδα, τής
ημών σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ωδή ς'

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, έκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Θύεσθαι, υπέρ Χριστού οι Μάρτυρες είλοντο, ήπερ αλάστορι θύειν, πονηρόν
τε τύραννον ανθαιρείσθαι, τού δι οίκτον, υπέρ ημών τυθέντος ως πρόβατον.

Έλγησαν, οι αφειδώς τούς Μάρτυρας ξέοντες, τοίς ξεομένοις δέ βέλη, αί
πληγαί νηπίων απετελούντο, παραδόξως, ενευρούντο τώ θείω γάρ Πνεύματι.

Κύριον, καί Βασιλέα πάσης τής κτίσεως, σέ ωμολόγησε πίστει, δυάς η
ομόφρων καί ευαθλήτως τοίς ανόμοις, αντικατέστη μέχρι καί αίματος.

Θανάτω, τήν αθανασίαν εύκλειαν ήραντο, Αθανασία η Μάρτυς, σύν τή
Ευδοξία καί Θεοδότῃ, καί τή θεία, Θεοκτίστη τοίς ταύτης βλαστήμασι.

Θεοτοκίον

Κατάρας, τής προμήτορος Εύας τώ τόκω σου, ελευθερούμεθα, σύ γάρ, τόν

Χριστόν τεκούσα Παρθενομήτορ, αντί ταύτης, τήν ευλογίαν πάσιν επήγασας.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, έκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Εκ τής θείας χάριτος, τήν δωρεάν τών θαυμά των, ειληφότες Ἄγιοι,
θαυματουργεῖτε απαύστως, άπαντα ημών τά πάθη, τή χειρουργία, τέμνοντες
τή αοράτω, Κύρε θεόφρον, σύν τώ θείω Ιωάννη, υμείς γάρ θείοι ιατροί
υπάρχετε.

Ο Οίκος

Εαυτούς τώ Θεώ αναθέμενοι Ἄγιοι, πάσαν πείραν δεινών δι' αυτόν
υπεμείνατε, θανόντες προθύμως Μάρτυρες γενναίοι, καί μετά τέλος, πάσι
πηγάζετε τά θεία χαρίσματα, τοίς εν ποικίλαις νόσοις υπάρχουσι, καί υπό
πολλών εταζομένοις κακών, ών είς καί πρώτος ειμί εγώ ο τάλας, τό σώμα γάρ
καί τήν ψυχήν υπό τραυμάτων χαλεπών οδυνώμαι, καί πίστει υμίν βοώ,
ιάσασθέ με, υμείς γάρ θείοι ιατροί υπάρχετε.

Συναξάριον

Τη ΛΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων καί Θαυματουργών
Αναργύρων Κύρου καί Ιωάννου, καί τής Αγίας Μάρτυρος Αθανασίας καί τών
τριών αυτής θυγατέρων καί παρθένων, Θεοδότης, Θεοκτίστης καί Ευδοξίας.

Στίχοι

Κύρω συναθλών Ιωάννης πρός ξίφος,
Συνθαυματουργεί καί μετά ξίφος Κύρω.
Μήτηρ αρίστη, καί τριάς θυγατέρων,
Πόθω Πατρός θνήσκουσι τού πάντων ξίφει.
Κύρον Ιωάννην τε τάμον πρώτη τριακοστή.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ουϊκτωρίνου, Ουϊκτωρος,
Νικηφόρου, Κλαυδίου, Διοδώρου, Σαραπίνου καί Παπία τών εν Κορίνθω.

Στίχοι

Όλμω μέλη τρείς συντριβέντες γεννάδαι,
Όφθησαν οι τρείς σώματος Χριστού μέλη.
Καλήν απαρχήν Κλαύδιος τώ Κυρίω,
Εκ σώματος δίδωσι χείρας καί πόδας.
Εν τή καμίνω καί τό τού πόνου στέφος.
Είσελθε Διόδωρε Μάρτυς, καί στέφου.
Ει τού ξίφους στέρξω σε τώ φόβω βίε,
Καί πώς Θεός στέρξει με τόν Σαραπίνον.
Λούσαι θαλάσσης πικρά λουτρά Παπία,
Καί τού γλυκασμού τής άνω τρυφής τύχης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Τρυφαίνης.

Στίχοι

Ταύρος Τρύφαινα σού τρυφά τό σαρκίον,
Καί πρὸς τρυφάς πέμπει σε τάς ακηράτους.

Ταῖς αὐτῶν Ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

«Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας
μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον. Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ
τῆς δόξης σου Κύριε».

Ταλαντεύσαντες ὡς ἐν ροπή ζυγού τό φρόνημα, βάρει τῆς ἀχράντου δόξης οἱ
Ἀθληταί, ἀνυψούμενοι ἐκραύγαζον. Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου
Κύριε.

Οὐκ ἀγνοοῦντες, τοῦ ἀντιπάλου τά νοήματα, πάσαν αἰκισμῶν ἰδέαν καί
θωπειῶν, ἀποπτύσαντες οἱ Μάρτυρες. Εὐλογημένος εἶ, ἀνεβόων τῆς δόξης ὁ
Κύριος.

Τῇ καρτερίᾳ, τῶν ἀλγηδόνων στεφανούμενοι, Κύρος, Ἰωάννης ὄντως οἱ
λατρευταί, τῆς Τριάδος ἀνεκραύγαζον. Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης
σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Τό τοῦ Υψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, χαίρε, διὰ σοῦ γάρ δέδοται ἡ
χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν. Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξίν ὑπάρχεις
Πανάμωμε.

Ὡδή η'

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρός δέ
δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετήν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες
κραυγάζοντες. Εὐλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Πρὸς ἄρνησιν μέν οἱ ἀσεβεῖς, τοῦ φύσει ὄντος Θεοῦ, ἐξεκαλοῦντο δεινῶς,
ἀλλ' οἱ ἀήττητοι Μάρτυρες, διὰ κτίσεως υπέφαινον, τόν τοῦ παντός
Δημιουργόν ὄντα κραυγάζοντες. Εὐλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Λυσσῶντες τῇ πλάνῃ εμφανῶς, οἱ τά ἐπίγεια, φρονούντες Τύραννοι, τοὺς τό
πολίτευμα ἔχοντας, ἐν υψίστοις ἀκατάλυτον, διὰ θανάτου πρὸς ζωὴν ὠθουν
κραυγάζοντας. Εὐλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Λείψανα Μαρτύρων ἀστραπᾶς, θαυμάτων ἔφanan, τῇ οἰκουμένη Χριστέ, τοῦ
κακοδαίμονος φάσματος, τήν ἀπάτην θριαμβεύοντα, τοῖς δέ βούσιν
εὐπρεπῶς, ἰάσεις νέμοντα. Εὐλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ἀμήτωρ ὁ Λόγος ἐκ Πατρός, ὑπάρχων πρότερον, ἀπάτωρ γέγονεν, ἐκ σοῦ τό

δεύτερον Πάναγνε, σαρκωθείς ο πρίν ασώματος, δι' ευσπλαγχνίαν βουληθείς, σώσαι τούς ψάλλοντας. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Υπήκοος μέχρι θανάτου, η ξυνωρίς τών αητητήτων, ώφθη Ιωάννου καί Κύρου, τοίς τού Δεσπότης θείοις προστάγμασι, διό χερσί τού Κτίσαντος, τάς εαυτών ψυχάς παρέθεντο.

Φωστήρες εκλάμπουσι δύω, τάς τών θαυμάτων λαμπηδόνας, κρήνης εκ μιάς φωτοφόρου, τοίς άσθενούσιν απαρυόμενοι, τής ακηράτου χάριτος, ούς επαξίως μεγαλύνομεν.

Τριαδικόν

Μονάδα μέν θείας ουσίας, αλλ' υποστάσεων Τριάδα, η τών αητητήτων Μαρτύρων, δυάς ανδρείως εθεολόγησε, τόν σαρκωθέντα Λόγον δέ ένα Χριστόν έν δύω φύσεσι.

Θεοτοκίον

Φείσαι μου Χριστέ όταν έλθης, κρίναι τόν κόσμον μετά δόξης, λύσον τήν αχλύν τών παθών μου, ταίς ικεσίαις τής κυησάσης σε, καί τών σεπτών Μαρτύρων σου, ως αγαθός καί πολυέλεος.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς

Τών Αναργύρων έξαρχοι, καί αστέρες οι θείοι, τής οικουμένης ώφθητε, Μάρτυρες θεοφόροι, ως πρόμαχοι αληθείας εκ Θεού γάρ λαβόντες, τό συμπαθές πανεύφημοι, μυστικώς χειρουργείτε, πάθη ψυχών, καί σωμάτων, όθεν τήν φωτοφόρον, μνήμην ημών γεραίρομεν, Κύρε καί Ιωάννη.

Έτερον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Θαυματοурγοί φωστήρες, Κύρε σύν τώ Ιωάννη, τάς ψυχικάς ημών νόσους, καί τών σωμάτων ιάσθε, παρά Κυρίου λαβόντες, τήν χάριν τών ιαμάτων.

Θεοτοκίον, όμοιον

Σέ προστασίαν πάντες, έχομεν οι αμαρτωλοί, πανύμνητε Θεοτόκε, σύ ευδιάλλακτον ημίν, απέργασαι τόν Υιόν σου, Θεοχαρίτωτε Κόρη.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώνμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τὴν δυάδα τιμήσωμεν, τῶν Μαρτύρων ἐν ἄσμασι, τῆς Τριάδος ἔχουσιν τὴν λαμπρότητα, τοὺς θεμελίους τῆς Πίστεως, τὰ ἀνθὲς τὰ πνέοντα, τὴν οσμήν τὴν ἀληθῆ, τῆς Θεοῦ ἐπιγνώσεως, Κύρον ἅπαντες, καὶ σὺν τούτῳ τὸν μέγαν Ἰωάννην, ὡς πρεσβεύοντα ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Φιλάνθρωπον. (Δίς)

Ἰατροὶ ἀνεδείχθητε, ἀσθενούντων Μακάριοι, καὶ φωστήρες ἄδυτοι διὰ Πίστεως, ὁμολογίας συνήγοροι, Μαρτύρων συμμέτοχοι, τοὺς στεφάνους ἀληθῶς, τοὺς τῆς νίκης δεξάμενοι, Κύρε ἐνδοξε, καὶ σοφὲ Ἰωάννη ἀσι γήτῳ, δυσωπεῖτε τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν Παμμακάριστοι.

Συγχορεύουσι σήμερον, αἱ Χριστοῦ καλλιπάρθενοι, τοῖς δυσὶ θεόφροσι θείοις Μάρτυσι, καὶ τῆς αὐτῶν ὡς μετέχουσαι, δόξης καὶ λαμπρότητος, τὸν κρατύναντα αὐτάς, σὺν αὐτοῖς μεγαλύνουσι, καὶ πρεσβεύουσιν, ἐκ φθοράς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελούντας, τὴν αἰσέβαστον μνήμην αὐτῶν.

Δόξα... Ἦχος δ'

Ἀξιεπαῖνοις ἄσμασι, πιστοὶ μεγαλύνωμεν, Κύρον καὶ Ἰωάννην, τοὺς ἐν πνεύματι ὁμαίμονας, καὶ κατὰ σάρκα ἀδελφόφρονας, σὺν αὐτοῖς καὶ τὴν γενναίαν Ἀθανασίαν ἐγκωμιάζοντες, καὶ τὰ βλαστήματα αὐτῆς, Θεοδότην Εὐδοξίαν καὶ Θεοκτίστην, τὰς ἀθληφόρους καὶ καλλιπαρθένους, αἰτοῦντας Χριστόν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὁ ἐξ υψίστου κληθεὶς

Οὐκ ἀποκρύπτω ὁ τάλας τὰ δεινὰ μου, ὅτι πάντα κέκτημαι, ἅπερ μισεῖ ὁ Θεός, σάρκα μολύνας καὶ πνεύμά μου, καὶ νοῦν ἐννοοῖς, τοῖς ἀθεμίτοις ἔργοις καὶ λόγοις ἀσχοροῖς, γλώσση κατακρίνων τε τοὺς ἀμαρτάνοντας, αὐτός τὰ χεῖρῳ ἐργάζομαι, Θεογεννήτορ, τούτων μοι δίδου πάντων διόρθωσιν, ἵνα ἐκνήψας τῆς κακίστης μου, συνηθείας προσπέσω καὶ κλαύσωμαι, ἃ δεινὰ ἐργασάμην, τῆς ζωῆς μου τό υπόλοιπον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Μὴ ἐποδύρου μου Μήτηρ καθορώσα, ἐν ξύλῳ κρεμάμενον, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, τὸν ἐφ' ὑδάτων κρεμάσαντα, τὴν γῆν ἀσχέτως, καὶ πάσαν κτίσιν δημιουργήσαντα, καὶ γὰρ ἀναστήσομαι, καὶ δοξασθήσομαι, καὶ τὰ τοῦ, Ἄδου βασιλεία, συντρίψω σθένει, καὶ ἀφανίσω τούτου τὴν δύναμιν, καὶ τοὺς δεσμίους ἐκλυτρώσομαι, τῆς αὐτοῦ κακουργίας, ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ Πατρί τῷ ἰδίῳ, προσαγάγω ὡς φιάνθρωπος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος, Ὡδή γ' καὶ δ'.

[Αρχή](#)

[Τίτλος](#)

[Φεβρουάριος_1](#) [Φεβρουάριος_2](#) [Φεβρουάριος_3](#) [Φεβρουάριος_4](#)
[Φεβρουάριος_5](#) [Φεβρουάριος_6](#) [Φεβρουάριος_7](#) [Φεβρουάριος_8](#)
[Φεβρουάριος_9](#) [Φεβρουάριος_10](#) [Φεβρουάριος_11](#) [Φεβρουάριος_12](#)
[Φεβρουάριος_13](#) [Φεβρουάριος_14](#) [Φεβρουάριος_15](#) [Φεβρουάριος_16](#)
[Φεβρουάριος_17](#) [Φεβρουάριος_18](#) [Φεβρουάριος_19](#) [Φεβρουάριος_20](#)
[Φεβρουάριος_21](#) [Φεβρουάριος_22](#) [Φεβρουάριος_23](#) [Φεβρουάριος_24](#)
[Φεβρουάριος_25](#) [Φεβρουάριος_26](#) [Φεβρουάριος_27](#) [Φεβρουάριος_28](#)
[Φεβρουάριος_29](#)

[Αρχή](#)

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τά προεόρτια τῆς Υπαπαντῆς τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτήρος ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Τρύφωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τά εφεξῆς
Προσόμοια, Στιχηρά.

Τῶν προεορτίων

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἡ σεπτὴ εὐτρεπίζεται, Ἐκκλησία εἰσδέξασθαι, ἐν αὐτῇ τόν Κύριον, ὥσπερ
νήπιον, ἐπιδημούντα καί χάρισι, νοητῶς φαιδρύνοντα, τό πιστότατον αὐτῆς,
καί φιλόθεον σύστημα, ὦ καί κέκραγε. Σὺ εἰ δόξα καί κλέος καί ὁ κόσμος, τοῦ
πληρώματός μου Λόγε, ὁ νηπιάσας σαρκί δι' ἐμέ.

Ἡ παστάς ἡ πολύφωτος, καί σκηνή ἡ υπέρτιμος, καί ναός ὁ Ἅγιος καί
ευρύχωρος, ἐνδόν θαλάμων εἰσάγουσα, τοῦ Ναοῦ τόν Κύριον,
προμνηστεύεται αὐτόν, τῇ σεπτῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ, ἱκετεύουσα, ἐκ φθοράς καί
κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς κυρίως Θεοτόκον, ταύτην ἀπαύστως δοξάζοντας.

Συμεὼν ἱερώτατε, τὴν ἐλπίδα ἣν κέκτησαι, τόν Χριστόν θεάσασθαι, δεῦρο
πρόσελθε, ἐν τῷ ναῷ υπόδεξαι, ἀγκάλαις καί βόησον. Νῦν ἀπόλυσον Σωτήρ,
ἐκ τῆς γῆς με τόν δούλόν σου, καί συγκάλεσον, τὴν Προφήτιδα Ἄνναν τοῦ
δοξάσαι, μετὰ σοῦ τόν Εὐεργέτην, σαρκί φρικτῶς νηπιάζοντα.

Τοῦ Μάρτυρος Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Τρύφων παναοίδιμε τρυφῆς, ἀκηράτου μέτοχος, ἐν οὐρανοῖς ἐχρημάτισας,
διαφανέστατα, γενικοῦς ἀγῶνας, διαθλήσας ἐνδοξε, καί μάρτυς ἀληθείας

γενόμενος, Χριστόν ικέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Τρύφων παναοίδιμε φωτός, αοιδίου λάμπεσι, φωτοειδῆς ὅλος γέγονας, καταστρεψάμενος, τήν ζοφώδη πλάνην, καί τοὺς κοσμοκράτορας, τοῦ σκότους καθελῶν θεία χάριτι, διό ικέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Τρύφων παμμακάριστε χαράς, καί αγαλλιάσεως, αγγελικῆς κατηξίωσαι, απαρνησάμενος, τά τερπνά τοῦ βίου, καί ψυχῆς στερρότητι, τά πάντα παρ' ουδέν ηγησάμενος, καί καρτερώτατα, διανύσας τό Μαρτύριον, νύν πρεσβεύεις, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος β' Κυπριανού

Υπερφρονήσας τῶν τῆδε γενηρῶν, Παμμάκαρ Τρύφων σεβάσμιε, πρὸς τό σκάμμα ἀνδρείως ἐσπευσας, καί τή πάλῃ δι' αἵματος, σύ ἐντέχνως Μάρτυς τόν υπερήφανον καθελῶν, ἐκομίσω τῆς νίκης στέφος, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, ἐκλιπαρῶν δι' ἡμᾶς μή ἐλλίπης Αθλοφόρε, εἰς τό σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Προεόρτιον, ο αὐτός

Σήμερον Συμεῶν ἐν ταῖς ἀγκάλαις, τόν Κύριον τῆς δόξης υποδέχεται, ὄν ὑπὸ τόν γνόφον πρῶην ὁ Μωϋσῆς ἐθεάσατο, ἐντῷ ορειῷ Σινά, πλάκας δόντα αὐτῷ. Οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν τοῖς Προφήταις λαλῶν, καί τοῦ νόμου Ποιητής, οὗτός ἐστιν ὄν ὁ Δαυΐδ καταγγέλλει, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, ὁ ἔχων τό μέγα καί πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια Προεόρτια.

Ἦχος πλ. β' Τήν Ἀνάστασίν σου

Σέλας τό τρισήλιον εμφανῶς, λάμπαν ἐκ Παρθένου καινοπρεπῶς, ἀστραπαῖς τῆς υπερφώτου θεότητος, ἐφαίδρυνε τήν σύμπασαν ἀρρήτως.

Στίχ. Νύν ἀπολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τό ρήμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Τήν ἐκ παραβάσεως τοῦ Ἀδάμ, πτώσιν ἐνυπάρξασαν τοῖς βροτοῖς, Χριστός ἐπανορθῶσων ἐπέφανεν, ἀτρέπτως νηπιάσας ἐκ Παρθένου.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καί δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Νόμον τόν ἐν Γράμματι ἐκπληρῶν, ὁ τοῦ νόμου Κύριος καί δοτήρ, ἐν ναῷ τῷ νομικῷ νύν προσάγεται, ὑπὸ Μητρός Παρθένου βρέφος θεῖον.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Τόν ἱερόν ἡ ἱερά Παρθένος προσεκόμισεν, ἐν ἱερῷ τῷ ἱερεί, ἀπλώσας δέ ἀγκάλας ὁ Συμεῶν, ἐδέξατο τούτον ἀγαλλόμενος, καί ἐβόησε. Νύν ἀπολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τό ρήμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε.

Απολυτίκιον τού Μάρτυρος

Ἦχος δ'

Ο Μάρτυς σου Κύριε ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τό στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔχων γάρ τήν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθείλεν, ἔθραυσε καί δαιμόνων, τά ἀνίσχυρα θράσῃ. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί Προεόρτιον

Ἦχος α' Χορός Ἀγγελικός

Ουράνιος χορός, ουρανίων ἀψίδων, προκύψας ἐπὶ γῆς, καί φερόμενον βλέπων, ὡς βρέφος ὑπομάζιον, πρὸς ναόν τόν πρωτότοκον, πάσης κτίσεως, ὑπὸ Μητρός ἀπειράνδρου, προεόρτιον, νῦν σὺν ἡμῖν μελωδοῦσι, φρικτῶς ἐξιστάμενοι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Χορός, Ἀγγελικός

Ο ὢν σὺν τῷ Πατρὶ, ἐπὶ θρόνου ἁγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ Παρθένου ἐτέχθη, καί βρέφος ἐγένετο, χρόνοις ὧν ἀπερίγραπτος, ὃν δεξάμενος, ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε. Νῦν ἀπολύεις οἰκτίρμον, εὐφράνας τόν δούλόν σου.

Δόξα... Καί νῦν... τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Σαρκί νηπιάσαντα ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, χερσὶ γηραλείαις σου, ἀγκαλισθεὶς Συμεὼν, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, ἔλαβες τῆς ἐξόδου, τήν ἀπόφασιν δόξης, εἰληφας τῶν θαυμάτων, τήν ἀέναον χάριν, διό σε ἀξιοχρέως πάντες δοξάζομεν.

Δόξα... Καί νῦν... τό αὐτό

Εἶτα ψάλλονται οἱ Κανόνες, ὁ μὲν, Προεόρτιος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ' ὁ δὲ τοῦ Μαρτυρος εἰς δ'.

Κανὼν Προεόρτιος

Ὡδή α' Ἦχος δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἄσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ὠδήγησας λαόν, ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης,

εκάλυψας δέ ἄρματα Φαραω καί τήν δύναμιν».

Ἀσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, τῷ νηπιάσαντι σαρκί, καί νόμῳ υπακούσαντι, καί σῶσαντι τόν ἄνθρωπον, δι' ὃν γέγονας ἄνθρωπος.

Αγκάλαις δεξάμενος ὁ Πρεσβύτες, τόν ζωοδότην καί Θεόν, τῆς ζωῆς ἀπελύετο βοῶν. Νύν ἀπολύεις με, κατείδον γάρ σε σήμερον.

Τοῖς νόμοις τῆς φύσεως υπακούεις, καί τοῦ Γράμματος θεσμοῖς, κατὰ νόμον υπεῖκεις Χριστέ, ὁ πρῖν υπαγορεύσας μοι τόν νόμον, ἐν τῷ ὅρει Σινά.

Θεοτοκίον

Ἀσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ἐτέχθης ἐκ Μητρός, Παρθένου αγίας, καί ταύτην ἀνέδειξας, ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, φέρων Ἀκροστιχίδα.

Τρυφῆς μεθέξειν ἀξιωσόν με Τρύφων. Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'

«Υγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καί τήν Αἰγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα. Τῷ Λυτρωτῇ καί Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν».

Τῆς ὄντως ἐνθέου ἐν οὐρανοῖς, τρυφῆς ἀπολαύων, ὡς ἀήτητος Ἀθλητῆς, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις τήν ψυχὴν μου, τῆς τῶν παθῶν ρύσαι συγχύσεως.

Ρημάτων τῶν θείων ἐνηχηθεὶς, ἐτέλεσας ταῦτα, Παναοίδιμε πρακτικῶς, τήν ἀγιωσύνην ἀγαπήσας, καί σωφροσύνην ἀσπασάμενος.

Υπήρξας τῷ ὄντι ποιμαντικός, ποιμαίνων ψυχῆς σου, ἐν σοφίᾳ τούς λογισμοὺς, ψυχὰς ἐπιστρέφων πλανωμένας, καί τῷ Θεῷ προσάγων Ἐνδοξε.

Θεοτοκίον

Φωτίζεις με φέγγει τῷ νοητῷ, ἀπαύγασμα δόξης, ἡ τεκούσα τό πατρικόν, πανάμωμε Κόρη, καί τόν ζῶγον, τῆς ἀμαρτίας διασκέδασον.

Προεόρτιος

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐν Κυρίῳ Θεῷ μου, ἐστερεώθη ἡ καρδίᾳ μου, διό οἱ ἀσθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν».

Ἀνοιγέσθω ὁ ναός, ὁ τοῦ Θεοῦ γάρ νύν ἐπέστη ναός, ναοὺς ἡμᾶς ποιήσαι, τοῦ ἁγίου αὐτοῦ Πνεύματος.

Νύν παρήλθεν ἡ σκιά, καί ἀντεισῆχθη ἡ ἀλήθεια, τῶς χάριτος ἐλθούσης, νύν υποδέχου τόν Χριστόν Συμεών.

Χήρα, Άννα σώφρων, η μεμονωμένη καί γνωστή τώ Θεώ, νύν
ανθομολογείτω, τώ νηπιάσαντι σαρκί δι' ημάς.

Θεοτοκίον

Τήν Θεομήτορα Παρθένον, ορθοδόξως ανυμνήσωμεν, πρεσβεύει γάρ
απαύστως, υπέρ ημών πρός τόν Κύριον.

Τού Μάρτυρος

Σύ εί τό στερέωμα

Ήμβλυνας τήν δύναμιν, τήν υπερήφανον ένδοξε, Μάρτυς Χριστού, τήν εκ τού
Υψίστου ενδυσάμενος δύναμιν.

Σάρκα περικείμενος, οφρύν τήν άσαρκον έσβεσας, τού δυσμενούς, καί
σεσαρκωμένον, Θεόν Λόγον εκήρυξας.

Μόνη φυγαδεύονται, τή παρουσία σου πνεύματα, τά πονηρά, πνεύματος
Αγίου διωκόμενα χάριτι.

Θεοτοκίον

Έχων σε βοήθειαν, ουκ αισχυνθήσομαι Πάναγνε, Μήτηρ Θεού, έχων σε
προστάτιν τής ζωής μου, σωθήσομαι.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών
εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα τού Μάρτυρος

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Τών πόνων μακάριε, Κατατρυφών τής σαρκός, τήν θείαν καί άπονον, εν
Παραδείσω τρυφήν, αξίως απείληφας, στέφος αθανασίας, εκ Θεού
δεδεγμένος, όθεν ιαμάτων, ποταμούς αναβλύζεις, τοίς πόθω καταφεύγουσι,
Μάρτυς τή σκέπη σου.

Δόξα... Καί νύν... Προεόρτιον

Ήχος α' Τού λίθου σφραγισθέντος

Θησαυρέ τών αιώνων, η ζωή τών απάντων, δι' εμέ νηπιάσας, υπό νόμον
εγένου, ο πάλαι χαράξας έν πλαξί, τόν νόμον εν τώ όρει Σινά, ίνα πάντας
απαλλάξης, εκ τής τού νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τή ευσπλαγχνία σου
Σωτήρ, δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή οικονομία σου μόνε φιάνθρωπε.

Προεόρτιος

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Τούς ουρανούς η αρετή σου κατεκαλυψε, καί η γή επληρώθη τής σής δόξης
Χριστέ, διό απαύστως κρίζομεν. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Αι τάξεις τών Αγγέλων εξεπλάγησαν, εν ταίς αγκάλαις τού Πρεσβύτου

Θεασάμεναι, τόν σύν Πατρί καί Πνεύματι υμνούμενον, ως Υιόν καί Θεόν ημών.

Τό ημών ατελές οικειούμενος, ο παντέλειος Θεός, τή κατά νόμον προσαγωγή,
τό τέλειον τής χάριτος ημίν εδωρήσατο.

Ως βρέφος εν αγκάλαις δεχόμενος, καί Θεόν τώ πνεύματι θεώμενος, ο
Συμεών σωτήριοι τού κόσμου, τόν Χριστόν ανεκήρυττε.

Μωσέως τιμιώτερος γέγονας, τού δεξαμένου νόμον εν τώ όρει Σινά, ότι
Χριστόν τόν Κύριον αγκάλαις σου Πρεσβύτα εβάστασας.

Θεοτοκίον

Η Άννα προφητεύουσα τό μέλλον, τόν εκ τής μήτρας σου Θεόν
προανηγόρευσε διό απαύστως πρέσβευε, σωθήναι Θεομήτορ τούς δούλους
σου.

Τού Μάρτυρος
Εισακήκοα Κύριε

Θεωμένους κατέπληξας, Μάκαρ τούς τυράννους τή καρτερία σου, τάς
βασάνους γάρ υπέμεινας, ως εν αλλοτρίω πάσχων σώματι.

Ενετρύφας Μακάριε, τοίς τών αλγηδόνων πόνοις νυττόμενος, νύν τρυφάς δέ
καθαρώτερον, αϊδίου δόξης εμφορούμενος.

Ξεομένου τού σώματος ταίς τών σιδηρών ονύχων οξύτησιν, ενευρούτό σου
θεσπέσιε, τής ψυχής ο τόνος θεία χάριτι.

Θεοτοκίον

Επί σέ τήν ελπίδα μου, πάσαν ανατίθημι Μητροπάρθενε, τήν ψυχήν μου
διαφύλαξον, η Θεόν τεκούσα τόν Σωτήρά σου.

Προεόρτιος

Ωδη ε' Ο Ειρμός

«Ο ανατείλας τό φώς, καί φωτίσας τόν όρθρον, καί δείξας τήν ημέραν, δόξα
σοι Ιησού, Υιέ τού Θεού, φιλόανθρωπε δόξα σοι».

Εν τή τού νόμου σκιά, τόν τής χάριτος λόγον, τρανώς εχηματίσθη, Συμεων ο
δίκαιος, σωματικώς τόν Χριστόν δεξάμενος.

Ούτος εις πτώσιν φησί, καί ανάστασιν κείται, εις πτώσιν τών απίστων, καί
πιστών ανάστασιν, ο Συμεών, άρτι προεφήτευσε.

Θεοτοκίον

Θεοκυήτορ Αγνή, τόν Υιόν σου δυσώπει, λυτρώσασθαι κινδύνων, καί πάσης
περιστάσεως, τούς σέ δοξάζοντας, Θεοτόκε άχραντε.

Τού Μάρτυρος

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Ινδάλματα τῆς πλάνης κατήργησας, Αθλοφόρε, εἰκόνι λατρεύειν γάρ, Θεοῦ τοῦ ὄντως ηγάπησας.

Νενίκηκας γενναίως τό φρόνημα, τοῦ τυράννου τό ἄθεον πάνσοφε, Χριστοῦ τῇ πίστει νευρούμενος.

Θεοτοκίον

Ανέκφραστος ἡ σύλληψις γέγονε, σοῦ Παρθένε ο τόκος ἀπόρρητος, διαμεμένηκεν ἀχραντε.

Προεόρτιος

Ὡδή ς' Ο Ειρμός

«Ὡς Ἰωνάν τόν προφήτην, ἐλυτρώσω τοῦ κήτους, Χριστέ ο Θεός, καμέ τοῦ βυθοῦ πταισμάτων, ἀνάγαγε καί σώσόν με, μόνε φιλάνθρωπε».

Εχρηματίσθη Πρεσβύτης, μή θανεῖν, πρίν ἰδεῖν τόν Δεσπότην Χριστόν, ἀγκάλαις δέ σήμερον φέρει, καί τούτον προσδεικνύει, παντί τῷ λαῷ Ἰσραήλ.

Τόν ποιητήν τῶν αἰώνων, ο Πρεσβύτης ὡς βρέφος δεξάμενος, Θεόν προαιώνιον ἔγνω, καί φῶς ἐθνῶν, καί δόξαν, τοῦ Ἰσραήλτόν Χριστόν.

Νυν Συμεων προφητεύει, νύν ἡ Ἄννα ἀνθομολογεῖ τῷ Θεῷ, ὁ μὲν τῇ Μητρί καί Παρθένῳ, ἡ δέ τό ἐκ Παρθένου ἀναδειχθέντι σαρκί.

Θεοτοκίον

Ὡ μακαρία κοιλία, πόθεν ταύτην τήν δόξαν ἐβλάστησας; Θεός τό τεχθέν ὦ Παρθένε, καί φῶς ἐθνῶν, καί δόξα καί ἀπολύτρωσις,

Τού Μάρτυρος

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Ξηράνας τάς μυσσάρας σπονδάς, καί κνίσσης μιάσματα, μανίας εἰδωλικάς, σοῖς αἷμασιν ἐνδοξε, κατήρδευσας ἅπαντα, τά τῆς Ἐκκλησίας, εὐγενή Τρύφων βλαστήματα.

Ἰχώρες μαρτυρικοί, ὡς μύρον εὐωδιάζουσι, τό αἷμα τῶν Ἀθλητῶν, πηγάζει ἰάματα, ἡ κόνις τοῦ σώματος, ψυχάς ἀγιάζει, τῶν πιστῶς θεραπευόντων αὐτούς.

Θεοτοκίον

Ὡς ἐμπυχος κιβωτός, ἐδέξω Λόγον τόν ἀναρχον, ὡς ἅγιον ἱερόν, τόν Κτίστην ἐχώρησας, ὡς θρόνος πυρίμορφος, φέρεις τόν Δεσπότην, Θεομήτορ πάσης κτίσεως.

Ο Ειρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν,

ανάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Ὡς απαρχάς

Τριαδική στερρότητι, πολυθεΐαν ἔλυσας ἐκ τῶ περάτων Αοίδιμε, τίμιος ἐν Κυρίῳ γενόμενος, καί νικήσας τυράννους ἐν Χριστῷ, τῷ Σωτήρι τὸ στέφος εἴληφας τῆς μαρτυρίας σου, καί χαρίσματα θείων ἰάσεων, ὡς ἀήττητος.

Ὁ Οἶκος

Ιερὰν πανδαισίαν προτίθεται φιλεόρτων τὸ σύστημα σήμερον, Προεόρτια σύμβολα φέρουσιν, τοῦ Κυρίου τεσσαρακονθήμερον τὴν ἐκ Παρθένου φρικτὴν γέννησιν, καί Πρεσβύτου σεπτοῦ ἐναγκάλισιν, καί σεπτοῦ Ἀθλοφόρου μνημόσυνα, δι' αὐτὸν γάρ τὸν Χριστὸν, τελειοῦται νικητικῶς, ὡς ἀήττητος.

Συναξάριον

Τῇ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Τρύφωνος.

Στίχοι

- Σὺ δὲ Τρύφων τί; τὸ ξίφος θνήσκω φθάσας.
- Καιρὸς δὲ τίς σου τοῦ τέλους; Νουμηνία.
- Ἐν Φεβρουαρίῳ Τρύφων πρό τοίμης θάνε πρώτη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τοῦ ἐν Γαλατία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βενδιμανοῦ.

Στίχοι

- Βενδιμιανὸς δένδρον ἀρετῆς μέγα,
- Φυτευθέν εἰς γῆν, καί μεταχθέν εἰς πόλον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Βασιλείου, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης ὁρμωμένου ἐξ Ἀθηνῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Τιμόθεος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Τιμόθεος μετέσχε τιμῆς τῆς ἄνω,
- Μὴ τι προκρίνας τῆς Θεοῦ τιμῆς κάτω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς θεῶν, μετὰ δύο παίδων, ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Θνήσκουσι παισὶν εὐπροθύμως ἐκ ξίφους.
- Ὅλη θεῶν εἶπετο προθυμία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Καρίων, τὴν γλῶτταν ἐκτμηθεὶς, τελειοῦται.

Στίχοι

- Φωνής στερήσει γλωπτόμητος Καρίων,
- Γλωσσών πλάνων έπαυσεν υθλοφωνίαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Περπετούας, καί τών σύν αυτή Σαύρου, Ρευκάτου, Σατορλίνου, Σεκούνδου καί Φηλικιτάτης.

Στίχοι

- Τήν τών σφαγέντων Περπετούα πεντάδα,
- Ήμειψε, συσφαγείσα πρός τήν εξάδα.

Ο Άγιος Νεομάρτυς Αναστάσιος ο εκ Ναυπλίου, καί εν Ναυπλίω ματυρήσας κατά τό 1654, εις λεπτά τμηθείς τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Προεόρτιος

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ο τών Πατέρων Θεός, μή κατασχύνης ημάς, αλλά δώρησαι ημίν, εν παρρησία βοάν σοι. Ευλογητός εί ο Θεός».

Ο ενοικήσας Θεός, εν γαστρί τής Παρθένου, εν αγκάλαις Συμεών, ώσπερ εν θρόνω πυρίνω, σήμερον ενθρονίζεται.

Σύ τό γεώδες ημών, προσλαβόμενος Λόγε, ενηπίασας σαρκί, καί νομικών καθαρισμών, μετέσχες ώσπερ νήπιον.

Η σώφρων Άννα ημίν, προφητεύει τό μέλλον, καί προλέγει μυστικώς, τήν τών εθνών προσδοκίαν, καί Ισραήλ τήν λύτρωσιν.

Θεοτοκίον

Χαίρε η άσπορος γή, η τόν Λόγον εκ μήτρας, δίχα σπέρματος ανδρός, σεσαρκωμένον τεκούσα, η σκέπη τών ψυχών ημών.

Τού Μάρτυρος

Οι εκ τής Ιουδαίας

Στεφηφόρος χορεύεις, τοίς χοροίς τών Μαρτύρων συνευφραινόμενος, τήν πλάνην γάρ νικήσας, εν λόγω αληθείας, αναμέλπεις γηθόμενος, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ο Δεσπότης τών όλων, τών αυτού παθημάτων, στέφει τόν Μάρτυρα, καί τούτον εναυλίζει, σκηναίς επουρανίοις, κεκραγότα καί λέγοντα. Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Νέον φέρουσα βρέφος, τόν πρό πάντων αιώνων Θεόν Πανάμωμε, εκ σου σωματωθέντα, μή παύση δυσωπούσα, τού σωθῆναι τούς ψάλλοντας. Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Προεόρτιος

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν Βασιλέα Χριστόν, όν ωμολόγησαν οι αιχμάλωτοι Παίδες, εν τή καμίνω λέγοντες μεγάλη τή φωνή. Πάντα τά έργα υμνεíte ως Κύριον».

Τόν δι' ημάς Καθημάς, βρέφος γενόμενον, υπό νόμον αχθέντα, ίνα τού νόμου πάντας απαλλάξη τού γραπτού, πάντα τά έργα υμνεíte ως Κύριον.

Ιδών σε φώς ως νοερόν, Συμεών ο πρεσβύτες, αγκάλαις υπεδέξατο βοών. Νύν απολύεις με Λόγε, πρόσ τήν εν τώ πνεύματι, ζωήν εκ τής προσκαίρου.

Τόν πρό αιώνων Θεόν, τόν ευδοκήσαντα δι' ημάς νηπιάσαι, καί εν χερσί δεχθῆναι τού πρεσβύτου Συμεών, πάντα τά έργα υμνεíte ως Κύριον.

Θεοτοκίον

Τόν Βασιλέα Χριστόν, όν ημίν έτεκεν η Παρθένος Μαρία, καί μετά τόκον έμεινε Παρθένος αγνή, πάντα τά έργα υμνεíte ως Κύριον.

Τού Μάρτυρος Επταπλασίως κάμινον

Μέχρι τομής καί καύσεως, μέχρις αίματος χύσεως, μέχρι καί θανάτου, τελευταίον ήθλησας, αντικαθιστάμενος, πρόσ αμαρτίαν Μάρτυς Χριστού, νύν δέ τής ζωής, τής εν Χριστώ κρυπτομένης, λαβόμενος κραυγάζεις. Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυπούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Επί τής γής ηγώνισαι, δυσσεβέσι μαχόμενος, πρόσ απατηλήν, καί θεομάχον πλάνησιν, πικρώς αναγκάζουσιν, εν ουρανοίς δέ Τρύφων τρυφάς, στεφανηφορών, καί σύν Αγγέλοις κραυγάζων. Οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυπούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Τυραννικήν διήλεγξας, αθεότητα Πάνσοφε, καί δαιμονικήν θεομαχίαν έσβεσας, ροαίς τών αιμάτων σου, τόν εν Τριάδι ένα Θεόν, αξιοπρεπώς καί καθαρώς αναγγέλλων, καί σέβων καί κραυγάζων. Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυπούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ρήμασι σοίς επόμενοι, μακαρίζομεν Πάναγνε, σέ τήν μακαρίαν, τήν σαρκί γεννήσασαν, τόν όντως μακάριον, τόν φώς οικούντα άδυτον, καί φωταγωγόν καί φωτοδότην Δεσπότην, όν Παίδες ευλογούσιν, Ιερείς ανυμνούσι, λαοί υπερυπούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ό τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν,

εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών. Τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν, ανεβόα, οι Παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰῶνας».

Προεόρτιος

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Μεγαλύνομεν πάντες, τήν φιλανθρωπίαν σου, Κύριε Σωτήρ ἡμῶν, ἡ δόξα τῶν δούλων σου, καί στέφανος τῶν πιστῶν, ὁ μεγαλύνας τὴν μνήμην τῆς τεκούσης σε».

Ὁ πλαξὶν εὐχαράξας, τόν τοῦ γράμματος νόμον, χερσὶν ἀγκαλίζεται, Πρεσβύτου ὡς νήπιον, καί ἀγιάγραφον ἡμῖν, υπαγορεύει νόμον τό Εὐαγγέλιον.

Σήμερον ἐν τῷ ναῷ, Συμεων ὁ πρεσβύτες, ἀγκάλαις ἐδέξατο, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, καί ἐβόησε λέγων. Νῦν ἀπολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα.

Τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ἐν σαρκὶ κατιδοῦσαι, τόν Κτίστην τόν ἴδιον, ὡς βρέφος γενόμενον, ἀγκάλαις τοῦ Πρεσβύτου, τούτον ἐν φόβῳ ὑμνοῦσαι ἐδόξαζον.

Συμεων Θεοδόχε, τοῦ Κυρίου αὐτόπτα, καί νόμου καί χάριτος, ἀρχή καί συμπέρασμα, μνείαν ποιού καί ἡμῶν, τῶν τιμῶντων τήν σεπτὴν σου μετὰστασιν.

Θεοτοκίον

Χαίρε πάνσεμνε Ἀγνή, παρθενίας καύχημα, καί τοῦ κόσμου ἡ χαρά, Μαρία Μήτηρ καί δούλη, τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, αὐτόν δυσώπει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον

Ὑπὲρ τὰ ὀρώμενα, αἱ τῶν Μαρτύρων προσδοκίαι, πλήρης ἀθανάτου λήξεως, καθοράται ἡ τούτων ἐλπίς, πλήρης θυμηδίας καί χαράς, καί φαιδρότητος ἀνεκφράστου, ὅθεν ἀξίως μακαρίζονται.

Φῶς ἐγένου δεύτερον, φωτὶ τῷ πρώτῳ προσπελάσας, αἴγλη τοῦ αὐτοῦ πυρσούμενος, καί μορφούμενος Τρύφων σοφέ, καί ταῖς αὐτοῦ χορηγούμεναις, ἐλλάμψεσι διαλάμπων, ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ὡφθης ἀκατάπληκτος, ἐν τοῖς ἀγῶσιν Ἀθλοφόρε, ὦφθης ἀληθῶς ἐπώνυμος, τῆς ἐνθέου καί θείας τρυφῆς, ἥς νῦν ἀπολαύων, καί τρανῶς ἐνηδόμενος, σωτηρίαν τοῖς σὲ τιμῶσιν ἡμῖν αἰτησαι.

Θεοτοκίον

Νέκρωσον τό φρόνημα, Θεογεννήτορ τῆς σαρκός μου, ζώωσον ψυχῆς τὴν νέκρωσιν, ἐνεργεία τῆς ὄντως ζωῆς, τῆς ἐκ σοῦ τεχθείσης κατὰ σάρκα, δι'

άφατον ευσπλαγχνίαν, καί σωτηρίαν τών υμνούντων σε.

Ο Ειρμός

«Σέ τήν απειρόγαμον, Θεού Μητέρα τού Υψίστου, σέ τήν υπέρ νούν κυήσασαν, διά λόγου τόν όντως Θεόν, τήν υψηλοτέραν τών αχράντων Δυνάμεων, ασιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Μάρτυρος

Εν πνεύματι τώ Ιερώ

Τρυφής κατεμφορούμενος, παραδόξου καί θείας, Αγγέλοις ομοδίαιτος, εχρημάτισας Μάκαρ, καί χήνας νέμων εν νάπαις, πρός Θεού απείληφας, τήν χάριν τών ιαμάτων, Τρύφων Μεγαλομάρτυς, θεραπεύειν τών βροτών, τάς ασθενείας καί νόσους.

Προεόρτιον, όμοιον

Τόν παίδα προσκομίσασα, η πανάμωμος Κόρη, εν Ιερώ τετέλεκε, τά τού νόμου, καί τούτον, αγκάλαις ως εδέξατο, Συμεων ο δίκαιος, αντέφησε τή Παρθένω. Ούτος κείται εις πτώσιν, καί ανάστασιν πολλών, καί εις σημείον εν κόσμω.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια Προεόρτια.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Ρύπου δίχα Χριστός, γεννάται εκ Παρθένου, ως εκ Πατρός αρρεύστως, Υιός πρό Εωσφόρου, ό τόν Αδάμ λυτρούμενος.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη Κύριε, ότι είδον οι οφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Πύλαι τών ουρανών, ανοίχθητε, Χριστός γάρ, εν τώ ναώ ως βρέφος, υπό Μητρός Παρθένου, Θεώ Πατρί προσάγεται.

Στίχ. Φώς εις αποκάλυψιν εθνών, καί δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Δέχου ώ Συμεών, τόν Κύριον τής δόξης, καθως εχρηματίσθης, εκ Πνεύματος Αγίου, ιδού γάρ παραγέγονε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Ο κτίστης ουρανού καί γής, εν αγκάλαις εβαστάζετο, υπό Αγίου Συμεών, τού πρεσβύτου σήμερον, αυτός γάρ εν Πνεύματι Αγίω έλεγε. Νύν ηλευθέρωμαι, είδον γάρ τόν Σωτήρά μου.

Η λοιπή, Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η Υπαπαντή τού Κυρίου, καί Θεού καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τά τρία Προσόμοια Στιχηρά, δευτεροῦντες τό πρῶτον.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Τόν ἀπερίγραπτον Λόγον καί υπερούσιον, τόν ουρανίοις θρόνοις, ἐποχούμενον δόξῃ, εἰσδέχεται ἀγκάλαις ὁ Συμεών, ἐκβοών. Νύν ἀπόλυσον, κατὰ τό ρήμά σου Σώτερ, ἡ τῶν πιστῶν, σωτηρία καί ἀπόλαυσις.

Βρέφος ὀρών σε ἐβόα ὁ θαυμαστός Συμεών, τόν πρό αἰώνων Λόγον, ἐκ Πατρός γεννηθέντα. Φρίπτω καί πτοοῦμαι χερσίν ἐμαίς, ἀγκαλίσασθαι Δέσποτα, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ τόν δούλόν σου ἐκζητῶ, νύν ἀπόλυσον ὡς εὐσπλαγχνος.

Νύν ἀνοιγέσθω ἡ πύλη ἡ ἐπουράνιος, ὁ ἐκ Πατρός ἀχρόνως, γεννηθεὶς Θεός Λόγος, ἐτέχθη ἐκ Παρθένου, σάρκα λαβών, τήν βροτείαν βουλούμενος, ἀνακαλέσασθαι φύσιν ὡς ἀγαθός, καί βαλεῖν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρός.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Ἀνδρέου Κρήτης

Σήμερον ἡ ἱερά Μήτηρ, καί τοῦ ἱεροῦ υψηλοτέρα, ἐπὶ τό ἱερόν παραγέγονεν, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ, τόν τοῦ κόσμου Ποιητήν, καί νόμου πάροχον, ὃν καί ἐν ἀγκάλαις υποδεξάμενος, ὁ πρεσβύτερος Συμεών, γεραίρων ἐκραύγαζε. Νύν ἀπολύεις τόν δούλόν σου, ὅτι εἶδόν σε τόν Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια,

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Σήμερον ὁ Σωτήρ, ὡς βρέφος προσηνέχθη, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καί χερσὶ γηραλέαις, ὁ Πρέσβυς τούτον δέχεται.

Στίχ. Νύν ἀπολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τό ρήμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Ἄνθραξ ὁ προοφθεὶς, τῷ θείῳ Ἡσαΐα, Χριστόν ὡς ἐν λαβίδι, χερσὶ τῆς Θεοτόκου, νύν τῷ Πρεσβύτῃ δίδοται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καί δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Φόβῳ τε καί χαρᾷ, ἀγκάλαις τόν Δεσπότην, ὁ Συμεών κατέχων, ζωῆς ἡτείτο λύσιν, ὑμνῶν τήν Θεομήτορα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέχου ὦ Συμεών, ἡ Πάναγνος ἐβόα, ἐν ἀγκάλαις ὡς βρέφος, τόν Κύριον τῆς

δόξης, καί κόσμου τό σωτήριον.

Απολυτίκιον Ἦχος α'

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθέने, εκ σου γάρ ανέτειλεν ο Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, φωτίζων τούς εν σκότει. Ευφραίνου καί σύ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος εν αγκάλαις τόν ελευθερωτήν τών ψυχών ημών, χαριζόμενος ημίν καί τήν Ανάστασιν.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τά Ἰδιόμελα ταῦτα Στιχηρά, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος α'

Γερμανοῦ Πατριάρχου

Λέγε Συμεών, τίνα φέρων εν αγκάλαις, εν τώ ναῷ ἀγάλλῃ; τίνι κράζεις καί βοάς; Νύν ηλευθέρωμαι, εἶδον γάρ τόν Σωτήρά μου. Οὗτός ἐστιν, ο εκ Παρθένου τεχθεῖς, οὗτός ἐστιν ο εκ Θεοῦ Θεός Λόγος, ο σαρκωθείς δι' ἡμᾶς, καί σῶσας τόν ἄνθρωπον. Αὐτόν προσκυνήσωμεν.

Δέχου Συμεών, ὄν υπό τόν γνόφον, Μωσῆς νομοθετοῦντα, προεώρα εν Σινά, βρέφος γενόμενον, νόμῳ υποταπτόμενον. Οὗτός ἐστιν, ο διά νόμου λαλήσας οὗτός ἐστιν, ο εν Προφήταις ρηθεῖς, ὁ σαρκωθείς δι' ἡμᾶς, καί σῶσας τόν ἄνθρωπον. Αὐτόν προσκυνήσωμεν.

Δεῦτε καί ἡμεῖς, ἄσμασιν ἐνθέοις, Χριστῷ συναντηθώμεν, καί δεξώμεθα αὐτόν, οὐ τό σωτήριον ο Συμεών ἐώρακεν. Οὗτός ἐστιν, ὄν ο Δαυῖδ καταγγέλλει οὗτός ἐστιν, ὁ εν Προφήταις λαλήσας, ο σαρκωθείς δι' ἡμᾶς, καί νόμῳ φθεγγόμενος. Αὐτόν προσκυνήσωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ἀνοιγέσθω ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ σήμερον, ο γάρ ἀναρχος Λόγος τοῦ Πατρός, ἀρχήν λαβών χρονικήν, μή ἐκστάς τῆς αὐτοῦ θεότητος, υπό Παρθένου ὡς βρέφος τεσσαρακονθήμερον, Μητρός ἐκὼν προσφέρεται, εν ναῷ τῷ νομικῷ καί τούτον αγκάλαις εἰσδέχεται ο Πρέσβυς. Ἀπόλυσον κράζων, ο δούλος τῷ Δεσπότη, οἱ γάρ οφθαλμοί μου εἶδον τό σωτήριόν σου, ο ἐλθὼν εἰς τόν κόσμον, σῶσαι γένος ἀνθρώπων, Κύριε, δόξα σοι.

Εἴσοδος, Προκείμενον, καί τά Ἀναγνώσματα.

Τῆς Εξόδου τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. 12, 51 & 13, 2 καί ἐκλογή)

Ελάλησε Κύριος πρὸς Μωσῆν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἡ ἐξήγαγε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ εκ γῆς Αἰγύπτου, λέγων, ἀγίασόν μοι πᾶν πρωτότοκον πρωτογενές, διανοίγον πᾶσαν μήτραν εν τοῖς υἱοῖς, Ἰσραὴλ. Εἶπε δέ Μωϋσῆς πρὸς τόν λαόν.

Μνημονεύετε τήν ημέραν ταύτην, εν ή εξήλθετε εκ γής Αιγύπτου, εκ οίκου δουλείας, εν γάρ χειρί κραταιά εξήγαγεν υμάς Κύριος εντεύθεν. Καί φυλάξασθε τόν νόμον αυτού. Καί έσται, ως άν εισαγάγη σε Κύριος ο Θεός εις τήν γήν τών Χαναναίων, όν τρόπον ώμοσε τοίς πατράσι σου, καί αφοριείς πάν διανοίγον μήτραν τά άρσενικά τώ Κυρίω. Εάν δέ ερωτήση σε μετά ταύτα ο υίός σου λέγων. Τί τούτο; καί ερείς αυτώ. Ότι εν χειρί κραταιά εξήγαγεν ημάς Κύριος εκ γής Αιγύπτου, εκ οίκου δουλείας. Ηνίκα δέ εσκήρυνε Φαραώ τού εξαποστείλαι ημάς, απέκτεινε Κύριος πάν πρωτότοκον εν γή Αιγύπτου, από πρωτοτόκων ανθρώπων έως πρωτοτόκων κτηνών, διά τούτο εγώ θύω τώ Κυρίω πάν διανοίγον μήτραν τά αρσενικά, καί πάν πρωτότοκον τών υιών μου λυτρώσομαι. Καί έσται εις σημείον επί τής χειρός σου, καί ασάλευτον πρό τών όφθαλμών σου, ότι ούτως έφη Κύριος ο παντοκράτωρ. Ότι τά πρωτότοκα τών υιών σου δώσεις εμοί. Καί έσται πάς ός άν τέξη παιδίον άρσεν, τή ημέρα τή ογδόη περιτεμεί τήν σάρκα τής ακροβυστίας αυτού. Καί τριάκοντα καί τρεις ημέρας ουκ εισελεύσεται εις τό αγιαστήριον τού Θεού πρός τόν Ιερέα, έως πληρωθώσιν αι ημέραι τής καθάρσεως. Καί μετά ταύτα προσοίσει τώ Κυρίω αμνόν ενιαύσιον άμωμον εις ολοκαύτωμα, καί νεοσσόν περιστεράς, ή Τρυγόνος, επί τήν θύραν τής σκηνής τού Μαρτυρίου πός τόν Ιερέα, ή αντί τούτων, προσοίσει έναντι Κυρίου δύο νεοσσούς περιστερών, ή δύο τρυγόνας. Καί εξιλάσεται περί αυτού ο Ιερεύς, ότι απόδομα αποδεδομένοι ουτοί μοί εισιν εκ πάντων τών υιών Ισραήλ, καί είληφα αυτούς, καί ηγίασα αυτούς εμοί, αντί τών πρωτοτόκων τών Αιγυπτίων, ή ημέρα επάταξα πάν πρωτότοκον εν γή Αιγύπτου, από ανθρώπου έως κτήνους, είπεν ο Θεός ο ύψιστος, ο άγιος Ισραήλ.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 6, 1-12)

Εγένετο τού έτους, ού απέθανεν Οζίας ο Βασιλεύς, είδον τόν Κύριον καθήμενον επί θρόνου υψηλού καί επηρμένου, καί πλήρης ο οίκος τής δόξης αυτού. Καί Σεραφίμ ειστήκεισαν κύκλω αυτού, έξ πτέρυγες τώ ενί καί έξ πτέρυγες τώ ενί, καί ταίς μέν δυσί κατεκάλυπτον τά πρόσωπα αυτών, ταίς δέ δυσί κατεκάλυπτον τούς πόδας, καί ταίς δυσίν επέταντο. Καί εκέκραγεν έτερος πρός τόν έτερον καί έλεγον, «Άγιος, Άγιος, Άγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πάσα η γή τής δόξης αυτού». Καί επήρθη τό υπέρθυρον από τής φωνής, ής εκέκραγον, καί ο οίκος ενεπλήσθη καπνού. Καί είπον. Ω τάλας εγώ! (ότι κατανένυγμαι) ότι άνθρωπος ών, καί ακάθαρτα χείλη έχων, εν μέσω λαού ακάθαρτα χείλη έχοντος εγω οικώ, καί τόν Βασιλέα Κύριον Σαβαωθείδον τοίς Οφθαλμοίς μου. Καί απεστάλη πρός με έν τών Σεραφίμ, καί εν τή χειρί αυτού είχεν άνθρακα, όν τή λαβίδι έλαβεν από τού θυσιαστηρίου. Καί ήψατο τού στόματός μου, καί είπεν, Ιδού, ήψατο τούτο τών χειλέων σου καί αφελεί τάς ανομίας σου, καί τάς αμαρτίας σου περικαθαριεί. Καί ήκουσα τής φωνής Κυρίου λέγοντος. Τίνα αποστείλω; καί τίς πορεύσεται πρός τόν λαόν τούτον, καί είπον, Ιδού εγώ ειμι, απόστειλόν με. Καί είπε, Πορεύθητι, καί ειπέ τώ λαώ τούτω, Ακοή ακούσετε, καί ου μή συνήτε, καί βλέποντες βλέπετε, καί ου μή ίδητε. Επαχύνθη γάρ η καρδιά τού λαού τούτου, καί τοίς ώσί βαρέως ήκουσαν, καί τούς οφθαλμούς αυτών

εκάμμυσαν, μή ποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καί τοῖς ὠσίν ἀκούσωσι, καί τή καρδία συνώσι, καί ἐπιστρέψωσι, καί ἰάσομαι αὐτούς. Καί εἶπα, Ἐως πότε, Κύριε; καί εἶπεν, Ἐως ἂν ἐρημωθῶσι πόλεις παρά τό μή κατοικεῖσθαι, καί οἴκοι παρά τό μή εἶναι ἀνθρώπους, καί ἡ γῆ καταλειφθήσεται ἔρημος. Καί μετὰ ταῦτα μακρυνεῖ ὁ Θεός τοὺς ἀνθρώπους, καί πληθυνθήσονται οἱ ἐγκαταλειφθέντες ἐπὶ τῆς γῆς.

Προφητείας Ἡσαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 19, 1-6, 12, 16, 19-21)

Ἰδοὺ Κύριος καθήσεται ἐπὶ νεφέλης κούφης, καί ἥξει εἰς Αἴγυπτον, καί σεισθήσεται τὰ χειροποίητα Αἰγύπτου ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, καί ἡ καρδία αὐτῶν ἠττηθήσεται ἐν αὐτοῖς. Καί ταραχθήσεται τό πνεῦμα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς, καί τήν βουλήν αὐτῶν διασκεδάσω, καί παραδώσω τήν Αἴγυπτον εἰς χεῖρας κυρίων σκληρῶν, τάδε λέγει Κύριος Σαβαώθ. Καί πίνονται οἱ Αἰγύπτιοι ὕδωρ τό παρά θάλασσαν, ὁ δέ ποταμός ἐκλείψει καί ξηρανθήσεται. Τάδε λέγει Κύριος, Πού εἰσι νῦν οἱ σοφοί σου; καί ἀναγγειλάτωσάν σοι, καί εἰπάτωσαν. Τί βεβούλευται Κύριος Σαβαώθ ἐπ' Αἴγυπτον. Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσονται οἱ Αἰγύπτιοι ὡς γυναῖκες, ἐν φόβῳ καί ἐν τρόμῳ ἀπὸ προσώπου τῆς χειρὸς Κυρίου Σαβαώθ, ἣν αὐτός ἐπιβαλεῖ αὐτοῖς. Καί ἔσται θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ ἐν χώρᾳ Αἰγυπτίων, καί στήλη πρὸς τό ὄριον αὐτῆς τῷ Κυρίῳ. Καί ἔσται εἰς σημεῖον εἰς τόν αἰῶνα Κυρίῳ ἐν χώρᾳ Αἰγύπτου, ὅτι κεκράξονται πρὸς Κύριον, καί ἀποστελεῖ αὐτοῖς ἄνθρωπον, ὃς σώσει αὐτούς. Καί γνωστός ἔσται Κύριος τοῖς Αἰγυπτίοις, καί γνώσονται οἱ Αἰγύπτιοι τόν Κύριον ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καί ποιήσουσι θυσίαν καί δῶρον, καί εὐξονται εὐχάς τῷ Κυρίῳ, καί ἀποδώσουσι.

Εἰς τήν Λιτήν, Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Ἦχος α' Ανατολίου

Ὁ παλαιός ἡμερῶν, ὁ καί τόν νόμον πάλαι ἐν Σινά δούς τῷ Μωσεῖ, σήμερον βρέφος ὁράται, καί κατὰ νόμον, ὡς νόμου Ποιητής, τόν νόμον ἐκπληρῶν, νᾶώ προσάγεται, καί τῷ Πρεσβύτῃ ἐπιδίδοται. Δεξάμενος δέ τούτον Συμεὼν ὁ δίκαιος, καί τῶν δεσμῶν τήν ἐκβασιν ἰδὼν τελεσθεῖσαν, γηθοσύνως ἐβόα. Εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τό ἀπ' αἰῶνος Μυστήριον ἀποκεκρυμμένον, ἐπ' ἐσχάτων τούτων ἡμερῶν φανερωθέν, φῶς διασκεδάζον, τῶν ἀπίστων ἐθνῶν τήν σκοτόμαιναν, καί δόξαν τοῦ νεολέκτου Ἰσραήλ, διό ἀπόλυσον τόν δούλόν σου, ἐκ τῶν δεσμῶν τούδε τοῦ σαρκίου, πρὸς τήν ἀγήρω καί θαυμασίαν ἀληκτον ζωήν, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Σήμερον ὁ πάλαι τῷ Μωσεῖ, ἐν Σινά νόμον ἐπιδούς, τοῖς νομικοῖς υποκύπτει θεσμοῖς, δι' ἡμᾶς εὐσπλαγχνος γεγωνώς. Νῦν ὁ καθαρὸς Θεός, ὡς παιδίον ἅγιον, μήτραν διανοίξαν ἀγνήν, εαυτῷ ὡς Θεός συγκομίζεται, τῆς τοῦ νόμου κατάρας ἐλευθερῶν, καί φωτίζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'

Ἀνδρέου Πυροῦ

Ὅνπερ οἱ ἄνω Λειτουργοὶ τρόμῳ λιτανεύουσι, κάτω νύν ο Συμεών, υλικάῖς ἀγκάλαις δεχόμενος, τό θεῖον τοῖς ἀνθρώποις ἐνούσθαι ἐκήρυττε, καί βροτόν τόν ουράνιον Θεόν οπτανόμενος, ἀναχωρῶν τῶν ἐπὶ γῆς, χαρμονικῶς ἀνέκραζεν, ο τοῖς ἐν σκότει τό ἀνέσπερον φῶς ἀποκαλύπτων, Κύριε δόξα σοι,

Ο αὐτός
Γερμανοῦ

Σήμερον Συμεών ἐν ταῖς ἀγκάλαις, τόν Κύριον τῆς δόξης υποδέχεται, ὄν ὑπὸ τόν γνόφον πρῶην ὁ Μωϋσῆς ἐθεάσατο, ἐν τῷ ὅρει τῷ Σινά πλάκας δόντα αὐτῷ. Οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν τοῖς Προφήταις λαλῶν, καί τοῦ νόμου Ποιητής, οὗτός ἐστιν ὄν ὁ Δαυίδ καταγγέλλει, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, ὁ ἔχων τό μέγα καί πλούσιον ἔλεος.

Ο αὐτός Γερμανοῦ
Οἱ δέ, Ἰωάννου Μοναχοῦ

Τόν ἱερόν ἡ ἱερά Παρθένος προσεκόμισεν, ἐν ἱερῷ τῷ ἱερῷ, πλώσας δέ ἀγκάλας ὁ Συμεών, ἐδέξατο τούτον ἀγαλλόμενος, καί ἐβόησε. Νύν ἀπολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τό ρήμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε.

Ο αὐτός, Τοῦ αὐτοῦ

Ὁ Κτίστης οὐρανοῦ καί γῆς, ἐν ἀγκάλαις ἐβαστάζετο, ὑπὸ ἀγίου Συμεών τοῦ πρεσβύτου σήμερον, αὐτός γάρ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἔλεγε. Νύν ἡλευθέρωμαι, εἶδον γάρ τόν Σωτήρά μου.

Ο αὐτός, Ανατολίου
Οἱ δέ, Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου

Σήμερον Συμεὼν ὁ πρεσβύτερος, ἐν τῷ Ναῷ εἰσέρχεται, χαίρων τῷ πνεύματι τόν Νομοδότην Μωσέως, καί πληρωτὴν τοῦ νόμου, ἀγκάλαις εἰσδέξασθαι, ἐκεῖνος μὲν, διὰ γνόφου καί φωνῆς ἀμυδράς, θεόπτης ἡξίωτο, καί κεκαλυμμένῳ προσώπῳ τῶν Εβραίων τὰς ἀπίστους καρδίας διήλεγξεν, οὗτος δέ, τόν προαιώνιον Λόγον τοῦ Πατρός, σωματωθέντα ἐβάστασε, καί τῶν Ἐθνῶν ἀπεκάλυψε τό φῶς, τόν Σταυρόν καί τὴν Ἀνάστασιν. Καί Ἄννα Προφήτις ἀναδείκνυται, τόν Σωτήρα λυτρωτὴν τοῦ Ἰσραὴλ κηρύττουσα. Αὐτῷ βοήσωμεν. Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος δ'
Ἀνδρέου Κρήτης

Σήμερον ἡ ἱερά Μητηρ, καί τοῦ ἱεροῦ υψηλοτέρα, ἐπὶ τό ἱερόν παραγέγονεν, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ, τόν τοῦ κόσμου Ποιητήν, καί τοῦ νόμου πάροχον, ὄν καί ἐν ἀγκάλαις υποδεξάμενος, ὁ πρεσβύτερος Συμεών, γεραίρων ἐκραύγαζε. Νύν ἀπολύεις τόν δούλόν σου, ὅτι εἶδόν σε τόν Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'
Τοῦ αὐτοῦ

Ἐρευνάτε τὰς Γραφάς, καθὼς εἶπεν ἐν Εὐαγγελίοις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐν αὐταῖς γάρ εὐρίσκομεν αὐτόν, Τικτόμενον καί σπαργανούμενον, τιθηνούμενον καί γαλακτοτροφούμενον, περιτομὴν δεχόμενον, καί ὑπὸ Συμεών βασταχθέντα, οὐ δοκήσῃ οὐδέ φαντασία, ἀλλ' ἀληθεία τῷ κόσμῳ φανέντα, πρὸς ὃν βοήσωμεν, ὁ πρὸ αἰώνων Θεός, δόξα σοι.

Καί νύν... Ο αὐτός
Γερμανοῦ, οἱ δέ Ανατολίου

Ο παλαιός ημερών, νηπιάσας σαρκί, υπό Μητρός Παρθένου τώ Ιερῷ προσάγεται, τού οικείου νόμου πληρῶν τό επάγγελμα, ὄν Συμεών δεξάμενος ἔλεγε. Νύν απολύεις ἐν εἰρήνῃ κατὰ τό ρήμά σου τόν δούλόν σου, εἶδον γάρ οἱ ὀφθαλμοί μου τό σωτηριόν σου Κύριε.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Ἰδιόμελα

Ἦχος βαρύς Κοσμά Μοναχοῦ

Κατακόσμησον τόν νυμφώνά σου Σιών, καί υπόδεξαι τόν Βασιλέα Χριστόν, ἀσπασαι τήν Μαριάμ, τήν ἐπουράνιον πύλην, αὕτη γάρ θρόνος Χερουβικός ἀνεδείχθη, αὕτη βαστάζει τόν Βασιλέα τῆς δόξης, νεφέλη φωτός ὑπάρχει ἡ Παρθένος, φέρουσα ἐν σαρκί Υἱόν πρό Εὐσφόρου, ὄν λαβὼν Συμεών ἐν ἀγκάλαις αὐτοῦ ἐκήρυξε λαοῖς, Δεσπότην αὐτόν εἶναι, ζωῆς καί τού θανάτου, καί Σωτήρα τού κόσμου.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τό ρήμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Τόν ἐκλάμψαντα πρό αἰώνων ἐκ Μητρός, ἐπ' ἐσχάτων δέ ἐκ μήτρας Παρθενικῆς, φέρουσα ἐν τῷ νᾶῳ, ἡ ἀπειρογάμος Μήτηρ, τόν ἐν Σιναίῳ νομοθετήσαντα ὅρει, τῇ διατάξει τῇ νομικῇ πειθαρχοῦντα, προσήγεν ἱερεῖ, πρεσβύτῃ καί δικαίῳ, Χριστόν τόν Κύριον, ἰδεῖν χρηματισθέντι, ὄν δεξάμενος Συμεών ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ, ἡγαλλιάσατο βοῶν, Θεός ὑπάρχει οὗτος, Πατρί συναΐδιος, καί Λυτρωτῆς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καί δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Τόν οχοῦμενον ἐν ἄρμασι Χερουβίμ, καί ὑμνούμενον ἐν ᾠσματι Σεραφίμ, φέρουσα ἐν ἀγκάλαις ἡ Θεοτόκος Μαρία, ἀπειρογάμως ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντα, τόν Νομοδότην νόμου, πληροῦντα νόμου τάξιν, ἐδίδου χερσὶ πρεσβύτου ἱερέως, ζωὴν δέ φέρων, ζωῆς ἡτέιτο λύσιν, λέγων, Δέσποτα, νύν ἀπόλυσόν με, μηνύσαι τῷ Ἀδάμ, ὡς εἶδον ἀτρεπτον βρέφος, Θεόν προαιώνιον, καί Σωτήρα τού κόσμου.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ' Ἀνδρέου Κρήτης

Ὁ τοῖς Χερουβίμ ἐποχοῦμενος, καί ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφίμ, σήμερον τῷ θείῳ Ιερῷ κατὰ νόμον προσφερόμενος, πρεσβυτικάς ἐνθρονίζεται ἀγκάλαις, καί ὑπὸ Ἰωσήφ εἰσδέχεται δῶρα θεοπρεπῶς, ὡς ζεύγος τρυγόνων τήν ἀμίαντον Ἐκκλησίαν, καί τῶν ἐθνῶν τόν νεόλεκτον λαόν, περιστερῶν δέ δύο νεοσσούς, ὡς ἀρχηγός Παλαιάς τε καί Καινῆς. Τού πρός αὐτόν χρησμοῦ δέ Συμεών, τό πέρας δεξάμενος, εὐλογῶν τήν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν, τά τού πάθους σύμβολα τού ἐξ αὐτῆς προηγόρευσε, καί παρ' αὐτοῦ ἐξαιτεῖται τήν ἀπόλυσιν βοῶν. Νύν απολύεις με Δέσποτα, καθὼς προεπηγγείλω μοι, ὅτι εἶδόν σε τό προαιώνιον φῶς, καί Σωτήρα Κύριον τού Χριστωνύμου λαοῦ.

Απολυτίκιον Ἦχος α'

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθέने, εκ σου γάρ ανέτειλεν ο Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημῶν, φωτίζων τοὺς εν σκότει. Ευφραίνου καί σύ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος εν αγκάλαις τόν ελευθερωτῆν τῶν ψυχῶν ημῶν, χαριζόμενος ημῖν καί τήν Ανάστασιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Αυτόμελον

Χορός Αγγελικός, εκπληττέσθω τό θαύμα, βροτοί δέ ταῖς φωναῖς, ανακράζωμεν ὕμνον, ορώντες τήν άφατον, τοῦ Θεοῦ συγκατάβασιν, όν γάρ τρέμουσι, τῶν ουρανῶν αι Δυνάμεις, γηραλέαι νύν, εναγκαλίζονται χεῖρες, τόν μόνον φιλόανθρωπον.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ο ών σύν τῷ Πατρί, επί θρόνου αγίου, ελθών επί τῆς γῆς, εκ Παρθένου ετέχθη, καί βρέφος εγένετο, χρόνοις ών απερίγραπτος, όν δεξάμενος, ο Συμεών εν αγκάλαις, χαίρων έλεγε. Νύν απολύεις Οικτίρμον, ευφράνας τόν δούλόν σου.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος δ' Κατέπλαγη Ιωσήφ

Νηπιάζει δι' εμέ, ο Παλαιός τῶν ημερῶν, καθαρσίων κοινωνεί, ό καθαρώτατος Θεός, ίνα τήν σάρκα πιστώση μου, τήν εκ Παρθένου. Καί ταῦτα Συμεων μυσταγωγούμενος, επέγνω τόν αυτόν, Θεόν φανέντα σαρκί, καί ως ζωήν ησπάζετο, καί χαίρων, πρεσβυτικῶς ανεκραύγαζεν. Απόλυσόν με, σέ γάρ κατείδον, τήν ζωήν τῶν απάντων.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον, Ήχος δ'

Μνησθήσομαι τού ονόματός σου εν πάση γενεά καί γενεά.

Στίχ. Εξηρεύξατο η καρδιά μου λόγον αγαθόν λέγω εγώ τά έργα μου τώ βασιλεί η γλώσσά μου κάλαμος γραμματέως οξυγράφου.

Πάσα πνοή

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τής Θεοτόκου...

Καί νύν... τό αυτό...

Είτα Ιδιόμελον Ήχος πλ. β'

Ανοιγέσθω η πύλη τού ουρανού σήμερον, ο γάρ άναρχος Λόγος τού Πατρός, αρχήν λαβών χρονικήν, μή εκστάς τής αυτού θεότητος, υπό Παρθένου ως βρέφος τεσσαρακονθήμερον, Μητρός εκών προσφέρεται εν ναώ τώ νομικώ, καί τούτον αγκάλαις εισδέχεται ο Πρέσβυς. Απόλυσον κράζων, ο δούλος τώ Δεσπότη, οι γάρ οφθαλμοί μου είδον τό σωτήριόν σου, ο ελθών εις τόν κόσμον, σώσαι γένος ανθρώπων, Κύριε, δόξα σοι.

Μετά τούτο ψάλλεται ο Κανών, ού η ακροστιχίς.

Χριστόν γεγηθώς Πρέσβυς αγκαλίζεται.

Ποίημα Κοσμά Μοναχού

Ωδή α' Ήχος γ' Ο Ειρμός

«Χέρσον αβυσσοτόκον πέδον ήλιος, επεπόλευσέ ποτε, ωσει τείχος γάρ επάγη, εκατέρωθεν ύδωρ, λαώ πεζοποντοπορούντι, καί θεαρέστως μέλποντι. Άσωμεν τώ Κυρίω, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Ρανάτωσαν ύδωρ νεφέλαι. Ήλιος εν νεφέλη γάρ κούφη, εποχούμενος επέστη, ακηράτοις ωλέναις, Χριστός εν τώ ναώ ως βρέφος, διό πιστοί βοήσωμεν. Άσωμεν τώ Κυρίω, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ισχύσατε χείρες Συμεών, τώ γήρα ανειμέναι, καί κνήμαι παρειμέναι δέ Πρεσβύτου, αυθυβόλως κινείσθε Χριστού πρὸς υπαντήν. Χορείαν σὺν Ασωμάτοις στήσαντες, άσωμεν τώ Κυρίῳ, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Συνέσει ταθέντες ουρανοί ευφράνθητε, αγάλλου δέ η γή, υπερθέων γάρ εκ κόλπων, ο τεχνίτης φοιτήσας, Χριστός υπό Μητρός Παρθένου, Θεώ Πατρί προσάγεται, νήπιος ό πρό πάντων, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τό στερέωμα, τών επί σοί πεποιθότων, στερέωσον Κύριε τήν Εκκλησίαν, ήν εκτήσω, τώ τιμίῳ σου αίματι».

Ο πρωτότοκος εκ Πατρός πρό αιώνων, πρωτότοκος νήπιος, Κόρης αφθόρου, τώ Αδάμ χείρας προτείνων επέφανε.

Νηπιόφρονα, τόν γεγονότα απάτη, πρωτόπλαστον έμπαλιν επανορθώσων, Θεός Λόγος, νηπιάσας επέφανε.

Γής απόγονον, παλινδρομήσασαν ταύτη, θεότητος σύμμορφον φύσιν ο Πλάστης, ως ατρέπτως νηπιάσας ανέδειξε.

Κάθισμα 'Ηχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Εν τώ όρει τώ Σινά, πάλαι κατείδε Μωϋσής, τά οπίσθια Θεού, καί αμυδρώς θείας φωνής, κατηξιώθη εν γνώφω τε καί θυέλλη, νύν δέ Συμεών, τόν σαρκωθέντα Θεόν, ατρέπτως δι' ημάς ενηγκαλίσατο, καί γεγηθώς ηπείγετο τών τήδε, πρὸς τήν ζωήν τήν αιώνιον, διό εβόα. Νύν απολύεις, τόν δούλόν σου Δέσποτα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εκάλυψεν ουρανούς, η αρετή σου Χριστέ, τής κιβωτού γάρ προελθών, τού αγιάσματος σου, τής αφθόρου Μητρός, εν τώ ναώ τής δόξης σου, ώφθης ως βρέφος, αγκαλοφορούμενος, καί επληρώθη τά πάντα τής σής αι νέσεως».

Γηθόμενος Συμεών, τών απορρήτων μύστα, η Θεοτόκος εβόα, όν υφ' αγίου πάλαι κεχηρημάτισαι Πνεύματος, νηπιάσαντα Λόγον, Χριστόν εναγκαλίζου, κράζων αυτώ. Επλήσθη τά πάντα τής σής αιnéσεως.

Ήν ήλπισας Συμεών ηλικιώτην βρεφών, χαίρων υπόδεξαι Χριστόν, τού Ισραήλ τού θείου τήν παράκλησιν, τόν νόμου Ποιητήν καί Δεσπότην, πληρύντα νόμου τάξιν, κράζων αυτώ. Επλήσθη τά πάντα τής σής αιnéσεως.

Θεώμενος Συμεών Λόγον τόν άναρχον, μετά σαρκός, ως εν θρόνῳ Χερουβικῷ, Παρθένῳ εποχούμενον, τόν αίτιον τού είναι τά πάντα, ως

βρέφος, εκπλαγείς εβόα αυτώ. Επλήσθη τά πάντα τής σής αινέσεως.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς, ἐν θρόνῳ ἐπηρμένῳ Θεόν, ὑπ' Ἀγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ὡς τάλαντος! εβόα, ἐγώ, πρό γάρ εἶδον σωματούμενον Θεόν, φωτός ἀνεσπέρου, καί εἰρήνης δεσπόζοντα».

Συνεῖς ὁ θεῖος Πρέσβυς, τήν προφανείσαν, πάλαι τῷ Προφῆτῃ δόξαν, χερσὶ Λόγον βλέπων Μητρός κρατούμενον, ὡς χαίροις, εβόα Σεμνή, ὡς γάρ θρόνος περιέχεις τόν Θεόν, φωτός ἀνεσπέρου, καί εἰρήνης δεσπόζοντα.

Προκύψας ὁ Πρεσβύτες, καί τῶν ἰχνῶν ἐωθέως ἐφαψάμενος, τῆς ἀπειρογάμου καί Θεομήτορος, πύρ, ἔφη, βαστάζεις Ἀγνή, βρέφος φρίττω ἀγκαλίσασθαι Θεόν, φωτός ἀνεσπέρου, καί εἰρήνης δεσπόζοντα.

Ρύπτεται Ἡσαΐας, τοῦ Σεραφίμ τόν ἄνθρακα δεξάμενος, ὁ Πρέσβυς εβόα τῇ Θεομήτορι, σύ ὥσπερ λαβίδι χερσὶ λαμπρύνεις με, ἐπιδοῦσα ὅν φέρεις, φωτός ἀνεσπέρου, καί εἰρήνης δεσπόζοντα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εβόησέ σοι, ἰδὼν ὁ Πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τό σωτήριον, ὁ λαοὶς ἐπέστη. Ἐκ Θεοῦ Χριστέ σύ Θεός μου».

Σιών σύ λίθος, ἐναπετέθης, τοῖς ἀπειθούσι προσκόμματος, καί σκανδάλου πέτρα, ἀρραγῆς πιστῶν σωτηρία.

Βεβαίως φέρων, τοῦ τόν χαρακτήρα, πρό αἰώνων σε φύσαντος, τήν βροτῶν δι' οἶκτον, νῦν ἀσθένειαν περιέθου.

Υἱόν Υψίστου, Υἱόν Παρθένου, Θεόν παιδίον γενόμενον, προσκυνήσαντά σε, νῦν ἀπόλυσον ἐν εἰρήνῃ.

Κοντάκιον Ἦχος α'

Ὁ μήτραν παρθενικὴν ἀγιάσας τῷ τόκῳ σου, καί χεῖρας τοῦ Συμεῶν εὐλογήσας ὡς ἔπρεπε, προφθάσας καί νῦν ἔσωσας ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεός. Ἀλλ' εἰρήνευσον ἐν πολέμοις τό πολίτευμα, καί κραταίωσον Βασιλεῖς οὐς ἡγάπησας, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Ὁ Οἶκος

Τῇ Θεοτόκῳ προσδράμωμεν, οἱ βουλόμενοι κατιδεῖν τόν Υἱόν αὐτῆς, πρὸς Συμεῶν ἀπαγόμενον, ὃν περ οὐρανόθεν οἱ Ἀσώματοι βλέποντες, ἐξεπλήττοντο λέγοντες, θαυμαστά θεωρούμεν νυνὶ καί παράδοξα, ἀκατάληπτα, ἀφραστα, ὃ τόν Ἀδάμ δημιουργήσας βαστάζεται ὡς βρέφος, ὁ ἀχώρητος χωρεῖται ἐν ἀγκάλαις τοῦ Πρεσβύτου, ὁ ἐπὶ τῶν κόλπων ἀπεριγράπτως ὑπάρχων τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, ἐκῶν περιγράφεται σαρκί, οὐ θεότητι, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Συναξάριον

Τῇ Β' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Ὑπαπαντή τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ἣ ἐδέξατο αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ ὁ δίκαιος Συμεών.

Στίχοι

- Κόλπους Πατρός τυπούσι τοῦ σου, Χριστέ μου,
- Τοῦ Συμεών αἱ χεῖρες, αἱ φέρουσί σε.
- Δέξατο δευτερίῃ Χριστὸν Συμεὼν παρὰ Νηώ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαθοδώρου.

Στίχοι

- Ἀγαθοδώρῳ δῶρον ἐξ ἐμῶν λόγων,
- Δωρῶ, δοθέντι τῷ Θεῷ δι' αἱμάτων.

Αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Σέ τόν ἐν πυρί δροσίσαντα, Παῖδας θεολογήσαντας, καὶ Παρθένω, ἀκηράτῳ, ἐνοικήσαντα, Θεὸν Λόγον ὑμνοῦμεν, εὐσεβῶς μελωδοῦντες. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ἀδάμ ἐμφάνισων ἀπειμι, εἰς Ἄδου διατρίβοντι, καὶ τῇ Εὐὰ προσκομίσων εὐαγγέλια, Συμεὼν ἀνεβόα, σὺν Προφήταις χορεύων. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γένος χοϊκὸν ρυσόμενος Θεός, ἕως τοῦ Ἄδου ἤξει, αἰχμαλώτοις δὲ παρέξει πᾶσιν ἄφεσιν, καὶ ἀνάβλεψιν πονηροῖς, ὡς ἀλάλοις βοήσαι. Εὐλογητὸς, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καὶ σοῦ τὴν καρδίαν ἀφθορε, ρομφαία διελεύσεται, Συμεὼν τῇ Θεοτόκῳ προηγόρευσεν, ἐν Σταυρῷ καθορώσης, τὸν Υἱὸν ὃ βοῶμεν. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Ἀστέκτῳ πυρί ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβεῖας προεστῶτες Νεανῖαι, τῇ φλογὶ δὲ μὴ λωβηθέντες, θεῖον ὕμνον ἐμελπον. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Λαὸς Ἰσραὴλ τὴν σὴν δόξαν, τὸν Εὐμανουήλ ὁρῶν παῖδιον ἐκ Παρθένου, πρὸ προσώπου τῆς θείας κιβωτοῦ νῦν χόρευε. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰδοὺ, Συμεὼν ἀνεβόα, τὸ ἀντιλεγόμενον σημεῖον οὗτος ἔσται, Θεός ὢν καὶ παῖδιον, τούτῳ πίστει μέλψωμεν. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ

υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ζωή πεφυκώς ούτος έσται, πτώσις αππειθούσι, νηπιάσας Θεός Λόγος, ως ανάστασις πάσι, τοίς πίστει μέλπουσιν. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'
ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ
Ψαλλόμενα εν τή Ωδή ταύτη
Έχος γ'

- Ακατάληπτόν εστι, τό τελούμενον εν σοί, καί Αγγέλοις καί βροτοίς, Μητροπάρθενε αγνή.

Ο Ειρμός

«Εν νόμω, σκιά καί γράμματι, τύπον κατίδωμεν οι πιστοί, πάν άρσεν τό τήν μήτραν διανοίγον, άγιον Θεώ, διό πρωτότοκον Λόγον, Πατρός ανάρχου Υιόν, πρωτοτοκούμενον Μητρί, απειράνδρω, μεγαλύνομεν».

- Αγκαλίζεται χερσίν, ο Πρεσβύτες Συμεών, τόν τού νόμου Ποιητήν, καί Δεσπότην τού παντός.

Ο Ειρμός

«Εν νόμω, σκιά καί γράμματι, τύπον κατίδωμεν οι πιστοί, πάν άρσεν τό τήν μήτραν διανοίγον, άγιον Θεώ, διό πρωτότοκον Λόγον, Πατρός ανάρχου Υιόν, πρωτοτοκούμενον Μητρί, απειράνδρω, μεγαλύνομεν».

- Βουληθείς ο Πλαστουργός, ίνα σώση τόν Αδάμ, μήτραν ώκησε τήν σήν, τής Παρθένου καί αγνής.

Τοίς πρίν νεογνών τρυγόνων ζεύγος, δυάς τε ήν νεοσσών, ανθ' ών ο θείος Πρέσβυς, καί σώφρων Άννα προφήτις, τώ εκ Παρθένου τεχθέντι, καί οίω γόνω Πατρός, εν τώ ναώ προσιόντι, λειτουργούντες εμεγάλυνον.

- Γένος άπαν τών βροτών, μακαρίζει σε Αγνή, καί δοξάζει σε πιστώς, ως Μητέρα τού Θεού.

Τοίς πρίν νεογνών τρυγόνων ζεύγος, δυάς τε ήν νεοσσών, ανθ' ών ο θείος Πρέσβυς, καί σώφρων Άννα προφήτις, τώ εκ Παρθένου τεχθέντι, καί οίω γόνω Πατρός, εν τώ ναώ προσιόντι, λειτουργούντες εμεγάλυνον.

- Δεύτε, ίδετε Χριστόν, τόν Δεσπότην τού παντός, όν βαστάζει Συμεών, σήμεραν εν τώ ναώ.

Τοίς πρίν νεογνών τρυγόνων ζεύγος, δυάς τε ήν νεοσσών, ανθ' ών ο θείος Πρέσβυς, καί σώφρων Άννα προφήτις, τώ εκ Παρθένου τεχθέντι, καί οίω γόνω Πατρός, εν τώ ναώ προσιόντι, λειτουργούντες εμεγάλυνον.

- Επιβλέπεις πρός τήν γήν, καί ποιείς τρέμειν αυτήν, καί πώς γέρων κεκληκώς, σέ κατέχει εν χερσί;

Τοίς πρίν νεογνών τρυγόνων ζεύγος, δυάς τε ήν νεοσσών, ανθ' ών ο θείος Πρέσβυς, καί σώφρων Άννα προφήτις, τώ εκ Παρθένου τεχθέντι, καί οίω γόνω Πατρός, εν τώ ναώ προσιόντι, λειτουργούντες εμεγάλυνον.

- Ζήσας έτη Συμεών, έως είδε τόν Χριστόν, καί εβόα πρός αυτόν. Νύν απόλυσιν ζητώ.

Απέδωκάς μοι εβόα Συμεών, τού Σωτηρίου σου Χριστέ αγαλλίασιν, απόλαβέ σου τόν λάτριν, τόν τή σκιά κεκμηκότα, νέον τής χάριτος, ιεροκήρυκα μύστην, εν αινέσει μεγαλύνοντα.

- Η λαβίς η μυστική, η τόν άνθρακα Χριστόν, συλλαβούσα εν γαστρί, σύ υπάρχεις Μαριάμ.

Απέδωκάς μοι εβόα Συμεών, τού Σωτηρίου σου Χριστέ αγαλλίασιν, απόλαβέ σου τόν λάτριν, τόν τή σκιά κεκμηκότα, νέον τής χάριτος, ιεροκήρυκα μύστην, εν αινέσει μεγαλύνοντα.

- Θέλων ενηνθρώπησας, ο προάναρχος Θεός, καί ναώ προσφέρεσαι, τεσσαρακονθήμερος.

Απέδωκάς μοι εβόα Συμεών, τού Σωτηρίου σου Χριστέ αγαλλίασιν, απόλαβέ σου τόν λάτριν, τόν τή σκιά κεκμηκότα, νέον τής χάριτος, ιεροκήρυκα μύστην, εν αινέσει μεγαλύνοντα.

- Κατελθόντ' εξ ουρανού, τόν Δεσπότην τού παντός, υπεδέξατο αυτόν, Συμεων ο Ιερεύς.

Απέδωκάς μοι εβόα Συμεών, τού Σωτηρίου σου Χριστέ αγαλλίασιν, απόλαβέ σου τόν λάτριν, τόν τή σκιά κεκμηκότα, νέον τής χάριτος, ιεροκήρυκα μύστην, εν αινέσει μεγαλύνοντα.

- Λάμπρυνόν μου τήν ψυχήν, καί τό φώς τό αισθητόν, όπως ίδω καθαρώς, καί κηρύξω σε Θεόν.

- Μητροπάρθενε αγνή, τί προσφέρεις τώ ναώ, νέον βρέφος αποδούς, εν αγκάλαις Συμεών;

Ιεροπρεπώς άνθωμολογείτο, Άννα υποφητεύουσα, η σώφρων καί Οσία, καί Πρεσβυρά τώ Δεσπότη, εν τώ ναώ διαρρήδην, τήν Θεοτόκον δέ ανακηρύπτουσα, πάσι τοίς παρούσιν εμεγάλυνεν.

- Νύν απόλυσιν ζητώ, από σου τού Πλαστοργού, ότι ειδόν σε Χριστέ, τό σωτήριόν μου φώς.

- Όν οι άνω λειτουργοί, τρόμω λιτανεύουσι, κάτω νύν ο Συμεών, αγκαλίζεται χερσί.

Ιεροπρεπώς άνθωμολογείτο, Άννα υποφητεύουσα, η σώφρων καί Οσία, καί Πρεσβυρά τώ Δεσπότη, εν τώ ναώ διαρρήδην, τήν Θεοτόκον δέ ανακηρύπτουσα, πάσι τοίς παρούσιν εμεγάλυνεν.

Δόξα...

- Η τή φύσει μέν Μονάς, τοίς προσώποις δέ Τριάς, φύλαττε τούς δούλους σου, τούς πιστεύοντας εις σέ.

Ιεροπρεπώς άνθωμολογείτο, Άννα υποφητεύουσα, η σώφρων καί Οσία, καί Πρεσβυρά τώ Δεσπότη, εν τώ ναώ διαρρήδην, τήν Θεοτόκον δέ ανακηρύπτουσα, πάσι τοίς παρούσιν εμεγάλυνεν.

Καί νύν...

- Θεοτόκε η ελπίς, πάντων τών Χριστιανών, σκέπε φρούρει φύλαττε, τούς ελπίζοντας εις σέ.

Ιεροπρεπώς άνθωμολογείτο, Άννα υποφητεύουσα, η σώφρων καί Οσία, καί Πρεσβυρά τώ Δεσπότη, εν τώ ναώ διαρρήδην, τήν Θεοτόκον δέ ανακηρύπτουσα, πάσι τοίς παρούσιν εμεγάλυνεν.

Ο Ειρμός

«Εν νόμω, σκιά καί γράμματι, τύπον κατίδωμεν οι πιστοί, πάν άρσεν τό τήν μήτραν διανοίγον, άγιον Θεώ, διό πρωτότοκον Λόγον, Πατρός ανάρχου Υιόν, πρωτοτοκούμενον Μητρί, απειράνδρω, μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον, αυτόμελον

Εν πνεύματι τώ ιερώ παραστάς ο Πρεσβύτες, αγκάλαις υπεδέξατο, τόν τού νόμου Δεσπότην, κραυγάζων. Νύν τού δεσμού με, τής σαρκός απόλυσον, ως ειρήκας εν ειρήνη, είδον γάρ τοίς οφθαλμοίς, αποκάλυψιν εθνών, καί Ισραήλ σωτηρίαν. (Εκ γ')

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Νόμον τόν εν γράμματι, αποπληρών ο φιλόανθρωπος, τώ ναώ νύν προσάγεται, καί τούτον εισδέχεται, γηραιαίς αγκάλαις, Συμεών ο πρέσβυς, Νύν απολύεις με βοών, πρόσ τήν εκείθεν μακαριότητα, κατείδον γάρ σε σήμερον, σάρκα θνητήν περικείμενον, τόν ζωής κυριεύοντα, καί θανάτου δεσπύζοντα.

Φώς εις αποκάλυψιν, εθνών επέφανας Κύριε, επί κούφης καθήμενος, νεφέλης ο Ήλιος, τής δικαιοσύνης, νόμου τό σκιώδες, αποπληρών καί τήν αρχήν, καθυποφαίνων τής νέας χάριτος, διό σε θεασάμενος, ο Συμεών ανεκραύγαζεν. Εκ φθοράς με απόλυσον, ότι είδόν σε σήμερον.

Κόλπων τού γεννήτορος, μή χωρισθείς τή θεότητι, σαρκωθείς ως ευδόκησας, αγκάλαις κρατούμενος, τής Αειπαρθένου, χερσίν επεδόθης, τού θεοδόχου Συμεών, ο τή χειρί σου κρατών τά σύμπαντα, διό Νύν απολύεις με, περιχαρώς ανεκραύγαζεν, εν ειρήνη τόν δούλόν σου, ότι είδόν σε Δέσποτα.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Γερμανού

Ο εν χερσί πρεσβυτικάίς, τήν σήμερον ημέραν, ως εφ' άρματος Χερουβίμ, ανακλιθήναι ευδοκήσας Χριστέ ο Θεός, καί ημάς τούς υμνούντάς σε, τής τών παθών τυραννίδος, ανακαλούμιενος ρύσαι, καί σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δοξολογία Μεγ. καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν

Τά Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος, η γ' καί ς' Ωδή. Ει δέ βούλει, ειπέ τά παρόντα Αντίφωνα.

Αντίφωνον Α'

Στίχ. Εξηρεύξατο η καρδιά μου λόγον αγαθόν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ἡ γλῶσσά μου κάλαμος γραμματέως οἰζυγράφου.

Ταῖς Πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Εξεχύθη χάρις ἐν χεῖλεσί σου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Διά τούτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεός εἰς τόν αἰῶνα.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β'

Στίχ. Περίζωσαι τήν ρομφαίαν σου ἐπὶ τόν μηρόν σου δυνατέ.

Σώσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐν ἀγκάλαις τοῦ Δικαίου Συμεων βασταχθεὶς,
ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Καί ἐντείνει καί κατευοδού καί βασίλευε.

Σώσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ...

Στίχ. Τά βέλη σου ἠκονημένα δυνατέ, λαοὶ υποκάτω σου πεσοῦνται.

Σώσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ.

Στίχ. Ράβδος ἐυθύτητος ἡ ράβδος τῆς βασιλείας σου.

Σώσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ...

Δόξα... Καί νύν...

Ὁ μονογενὴς Υἱός, καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ...

Ἀντίφωνον Γ'

Στίχ. Ἄκουσον θύγατερ καὶ ἴδε, καὶ κλίνον τό οὖς σου.

Ἦχος α'

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθέने, ἐκ σοῦ γάρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Ευφραίνου καὶ σύ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος ἐν ἀγκάλαις τόν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενος ἡμῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού.

Χαίρε κεχαριτωμένη...

Στίχ. Μνησθήσομαι τού ονόματός σου, εν πάση γενεά καί γενεά.

Χαίρε κεχαριτωμένη...

ΕΙΣΟΔΙΚΟΝ

Εγνώρισε Κύριος τό Σωτήριον αυτού εναντίον πάντων τών εθνών.
Σώσον ημάς Υιέ Θεού.

Απολυτίκιον Ἦχος α'

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθέने, εκ σου γάρ ανέτειλεν ο ἥλιος τής δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, φωτίζων τούς εν σκότει. Ευφραίνου καί σύ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος εν αγκάλαις τόν ελευθερωτήν τών ψυχών ημών, χαριζόμενος ημίν καί τήν Ανάστασιν.

Κοντάκιον Ἦχος α'

Ο μήτραν παρθενικήν αγιάσας τώ τόκω σου, καί χείρας τού Συμεών ευλογήσας ως έπρεπε, προφθάσας καί νύν έσωσας ημάς Χριστέ ο Θεός. Αλλ' ειρήνευσον εν πολέμοις τό πολίτευμα, καί κραταίωσον Βασιλείς ούς ηγάπησας, ο μόνος φιλόανθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΑΙΡΕΤΩΣ Ἦχος γ'

Θεοτόκε η ελπίς, πάντων τών Χριστιανών, σκέπε φρούρει φύλαττε, τούς ελπίζοντας εις σέ.

Κοινωνικόν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καί τό όνομα Κυρίου επικαλέσομαι. Αλληλούϊα.

Αρχή

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου καί Δικαίου Συμεων τού Θεοδόχου, καί Ἄννης τής Προφήτιδος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια, τής Εορτής γ' καί τών Αγίων γ'.

Στιχηρά τής Εορτής

Ἦχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Ο Ποιητής τών απάντων, καί Λυτρωτής ημών, υπό Μητρός Παρθένου, τώ
ναώ προσηνεχθη, όθεν ο Πρεσβύτες τούτον λαβών, μετά χαράς
ανεκραύγαζε, Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Αγαθέ, εν ειρήνη ως ηυδόκησας.

Ο Συμεών εν αγκάλαις, εκ τής Παρθένου λαβών, τόν πρό πάντων αιώνων,
γεννηθέντα Σωτήρα, Είδον, ανεβόα, τόν φωτισμόν, τής σής δόξης τά πέρατα,
νύν απολύεις τόν δούλόν σου Αγαθέ, εν ειρήνη, ότι είδόν σε.

Τόν επ' εσχάτων τεχθέντα, εις σωτηρίαν βροτών, ο Συμεών βαστάσας, εν
αγκάλαις Σωτήρα, χαίρων ανεβόα. Είδον τό φώς τών Εθνών καί τήν δόξαν
τού Ισραήλ, νύν απολύεις, ως είρηκας ο Θεός, εκ τών τήδε τή κελεύσει σου.

Στιχηρά τών Αγίων

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Δίκαιος καί τέλειος, καί κατά πάντα αοίδιμος, χρηματίζων θεόπνευστε, Θεόν
μόνον τέλειον, εις τό δικαιώσαι, τόν κόσμον ελθόντα, καθυπεδέξω ταίς χερσί,
σωματωθέντα καί απολέλυσαι, τού σώματος βούν αυτώ, Νύν απολύεις τόν
δούλόν σου, εν ειρήνη φιλάνθρωπε, ότι είδόν σε σήμεραν.

Νεάζων τώ πνεύματι, προβεβηκώς δέ τώ σώματι, Συμεών κεχρημάτιοι, μή
όψεσθαι θάνατον, έως ίδης βρέφος, νέον τόν προόντα, πρό τών αιώνων
Ποιητήν, Θεόν τόν όλων σάρκα πτωχεύσαντα, ιδών δέ ανεσκίρτησας, καί τής
σαρκός λύσιν ήτησας, προς τά θεία σκηνώματα, μεταβάς αγαλλόμενος.

Άννα η θεόπνευστος, καί Συμεών ο πανόλβιος, προφητεία λαμπόμενοι, εν
νόμω τε άμεμπτοι, αποδεδειγμένοι, τον νόμου Δοτήρα, βρέφος οφθέντα καθ'
ημάς, ιδόντες τούτον νύν προσεκύνησαν, αυτών τήν Μνήμην σήμεραν,
περιχαρώς εορτάσωμεν, κατά χρέος δοξάζοντες, Ιησούν τόν φιλάνθρωπον.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Ο παλαιός ημερών, νηπιάσας σαρκί, υπό Μητρός Παρθένου τώ Ιερώ
προσάγεται, τού οικείου νόμου πληρών τό επάγγελμα, όν Συμεών δεξάμενος
έλεγε, Νύν απολύεις εν ειρήνη, κατά τό ρήμά σου τόν δούλόν σου, είδον γάρ
οι οφθαλμοί μου, τό σωτήριόν σου Άγιε.

Εν τή Τεσσαρακοστή

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Τό χαύνον καί εκλυτον, Παρθενομήτορ πανάμωμε, τής ψυχής μου
μετάβαλε, εις ρώσιν καί δύναμιν, νύν τού θείου φόβου, ποιείν τε καί
πράττειν, τά δικαιώματα Χριστού, όπως εκφύγω τό πύρ τό άσβεστον, καί
κλήρον τόν ουράνιον, καί τήν ζωήν τήν απέραντον, διά σου εύρω Δέσποινα,
ευφραινόμενος πάντοτε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυπτόμενον, υπό λόγχης η

Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλόανθρωπον, έκλαιε βοώσα, Τί τούτο Υιέ μου; τί σοι
αχάριστος λαός, αποτινύει ανθ' ών πεποίηκας, καλών αυτοίς καί σπεύδεις
με, ατεκνωθήναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εύσπλαγχνε, σήν εκούσιον
Σταύρωσιν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς.

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Σήμερον ο Σωτήρ, ως βρέφος προσηνέχθη, εν τώ ναώ Κυρίου, καί χερσί
γηραλέαις, ό Πρέσβυς τούτον δέχεται.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη
Κύριε, ότι είδον οι οφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Νήπιος τή σαρκί, ο παλαιός τώ χρόνω, οράται παραδόξως, τήν σήμερον
ημέραν, καί τώ ναώ προσάγεται.

Στίχ. Φώς εις αποκάλυψιν εθνών, καί δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Δέχου ώ Συμεών, η Πάναγνος εβόα, έν αγκάλαις ως βρέφος, τόν Κύριον τῆς
δόξης, καί κόσμου τό σωτήριον.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Ο παλαιός ημερών, ο καί τόν νόμον πάλαι εν Σινά δούς τώ Μωσεΐ, σήμερον
βρέφος οράται, καί κατά νόμον, ως νόμου Ποιητής, τόν νόμον εκπληρών, ναώ
προσάγεται, καί τώ Πρεσβύτη αποδίδοται. Δεξάμενος δέ τούτον Συμεών ο
δίκαιος, καί τών δεσμών τήν έκβασιν ιδών τελεσθείσαν, γηθοσύνως εβόα.
Είδον οι οφθαλμοί μου, τό απ' αιώνος μυστήριον αποκεκρυμμένον, επ'
εσχάτων τούτων ημερών φανερωθέν, φώς διασκεδάζον, τών απίστων εθνών
τήν σκοτόμαιναν καί δόξαν τού νεολέκτου Ισραήλ, διό απόλυσον τόν δούλόν
σου, εκ τών δεσμών τούδε τού σαρκίου, πρός τήν αγήρω καί θαυμασίαν
άληκτον ζωήν, ό παρέχων τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Απολυτίκιον Ἦχος α'

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, εκ σου γάρ ανέτειλεν ο ἥλιος τῆς
δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, φωτίζων τούς εν σκότει. Ευφραίνου καί
σύ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος εν αγκάλαις τόν ελευθερωτήν τών ψυχών
ημών, χαριζόμενος ημίν καί τήν Ανάστασιν.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τού λίθου σφραγισθέντος

Θησαυρέ τών αιώνων, η ζωή τών απάντων, δι' εμέ νηπιάσας, υπό νόμον εγένου, ό πάλαι χαράξας εν πλαξί, τόν νόμον εν τώ Σινά, ίνα πάντας απαλλάξης, εκ τής τού νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τή ευσπλαγχνία σου Σωτήρ, δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή οικονομία σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα 'Ηχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Εντώ ναώ προσηνέχθης τά ειθισμέναπληρών, ο Ποιητής καί Δεσπότης καί ο τού νόμου δοτήρ, καί αγκάλαις Συμεων ευδοκία τή σή, βασταχθήναι εν σαρκί, ο τοίς πάσι φοβερός, καί πάσαν κτίσιν συνέχων, ηνέσχου μόνε Οικτίρμον, τός φώς πάσιν αποκαλύψας ημίν.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Είτα λέγονται οι Κανόνες, ο τής Εορτής, καί τού Αγίου ο παρών, ού η ακροστιχίς.

Δέχου τόν ύμνον Συμεών Θεοδόχε. Ιωσήφ.

Ωδή α' 'Ηχος δ' Ο Ειρμός

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Δικαίων σκηνώμασι, περιχαρώς αυλιζόμενος, τόν δίκαιον Κύριον, Συμεων δίκαιε, τούς τήν θείαν σου, τελούντας δικαιώσαι, μετάστασιν αίτησαι, μακαριώτατε.

Εν νόμω γενόμενος, Ιεουργός Ιερώτατε, όν νόμος εκήρυξε, βρέφος τεθέασαι, καί τής φύσεως, τώ νόμω Θεοδόχε, θανών πρός αθάνατον, χαίρων μετέβης ζωήν.

Χειρί τόν κατέχοντα, τής οικουμένης τά πέρατα, Παρθένου φερόμενον, χερσίν εώρακας, καί τιμίαις σου, δεξάμενος αγκάλαις, Μωσέως ανώτερος, ώφθης Πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Ο πλήρης Κεκένωται, ο προαιώνιος άρχεται, ό Λόγος παχύνεται, ο Πλάστης πλάττεται, ο αχώρητος, χωρείται εν κοιλία, τή σή σωματούμενος, θεοχαρίτωτε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ότι στείρα έτεκεν, η εξ εθνών Εκκλησία, καί η πολλή εν τέκνοις ησθένησε συναγωγή, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών βοήσωμεν, Άγιος εί Κύριε».

Υψωθείς ταίς πράξεσι, ταίς Ιεραίς θεηγόρε, φωτοειδής ως στύλος επερειδόμενος σαφώς, τώ Παναγίω Πνεύματι γεγένησαι, όθεν ευφημούμέν σε.

Τόν τού νόμου Κύριον, καθυπανοίζαντα μήτραν, παρθενικήν καί βρέφος σωματοφόρον Συμεών, γεγεννημένον έβλεπας δωρούμενον, πάσιν απολύτρωσιν.

Ο χειρί τόν άνθρωπον, δημιουργήσας χερσί σου, σωματωθείς κρατείται, καθαγιάζων σε σαφώς, καί πρός τήν ζωήν τήν μέλλουσαν αιτήσαντα, Μάκαρ απολύει σε.

Θεοτοκίον

Νοητήν λαβίδα σε, άνθρακα φέρουσαν θείον, τόν εκ τών σών αιμάτων σωματωθέντα υπέρ νούν, ο Συμεών ως έβλεψε Πανάμωμε, χαίρων εμακάριζε.

Κάθισμα 'Ηχος γ' Τήν ωραιότητα

Εκ τής Παρθένου σε, σωματωθέντα Χριστέ, χαίρων εδέξατο, ο Ιερός Συμεών, Νύν απολύεις εκβούων, τόν δούλόν σου Δέσποτα, Άννα δέ η άμεμπτος, η Προφήτις καί ένδοξος, τήν ανθομολόγησιν, καί τόν ύμνον προσήγέ σοι. Ημείς δέ Ζωοδότα βοώμέν σοι, Δόξα τώ ούτως ευδοκήσαντι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Εν τή Τεσσαρακοστή Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον 'Ηχος β' Τήν ωραιότητα

Ακατανόητον, καί ακατάληπτον, υπάρχει Δέσποινα, θεοχαρίτωτε, τό πεπραγμένον επί σοί, φρικτόν όντως μυστήριον! τόν γάρ απερίληπτον, συλλαβούσα εκύησας, σάρκα περιθέμενον, εξ αχράντων αιμάτων σου, όν πάντοτε Αγνή ως Υιόν σου, δυσώπει τού σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η απειρόγαμος, Αγνή καί Μήτηρ σου, Χριστέ ορώσά σε, νεκρόν κρεμάμενον, επί τού ξύλου μητρικώς, θρηνούσα απεφθέγγετο, Τί σοι ανταπέδωκε, τών Εβραίων ο άνομος, δήμος καί αχάριστος, ο πολλών καί μεγάλων σου, Υιέ μου δωρεών απολαύσας; Υμνώ σου τήν θείαν συγκατάβασιν.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς

ο υπέρθεος, τῇ ακηράτῳ παλάμῃ καί διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου».

Υπερήκμασας τῷ γήρῃ, τῇ δέ πίστει ενέαζες, νέον βρέφος θέλων, βλέψαι Συμεών τόν παντέλειον, ανακαινίζοντα κόσμον τόν γηράσαντα, επιθέσει τοῦ παλαιοῦ πολεμήτορος.

Μακαρίσωμεν συμφώνως, Συμεών τόν μακάριον, ὡς αξιωθέντα, βλέψαι τόν Θεόν τόν μακάριον, σάρκα φορέσαντα, ὅπως απεργάσῃται, μακαρίους, τοὺς πρὶν αθλίους χρηματίζοντας.

Νομοδότην σε γινώσκω, καί νομίμων τῆς φύσεως, σαρκωθέντα δίχα, νόμον τε καινόν εισοικίσαντα, ο Συμεών ανεβόα, μόνη Κύριε, Νύν απόλυσόν με, πρὸς ζωὴν τὴν ακήρατον.

Θεοτοκίον

Ο χειρὶ τὰ πάντα φέρων, ἐν χερσὶ βασταζόμενος τῆς αειπαρθενου, ταύτην Χερουβὶμ απειργάσατο, καί Σεραφὶμ ανωτέραν ὡς γεννήτριαν, ἦν υμνήσωμεν, καί ευσεβῶς μακαρίσωμεν.

Ωδὴ ε' Ο Ειρμός

«Εξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τόν ἐπὶ πάντων Θεόν, καί τέτοκας ἀχρονον Υἱόν, πάσι τοῖς υμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα».

Νοός καθαρότητι, Θεῷ τῷ παντοκράτορι, Ἄγγελος καθάπερ λειτουργήσας, Μάκαρ ἐναίμοις θυσίαις ἡγνίσας, πάλαι τόν λαόν τοῦ, Ἰσραὴλ, αἷμα τό σωτήριον, προδηλούσαις τρανότατα.

Σαυτὸν απετέλεσας, ναόν Θεοῦ πανάγιον, πράξεσιν ἐνθέοις θεηγόρε, ὅθεν ὡς βρέφος ἐν τῷ ἀγίῳ ναῷ, ἐβλεψας Θεόν μετὰ σαρκός, σέ μεταβιβάζοντα, πρὸς τὰ θεία σκηνώματα.

Υμνήσωμεν σήμερον, πνευματικῶς χορεύοντες, πάντες Συμεών τόν Θεοδόχον, καί σύν ἐκείνῳ, Ἄνναν τὴν σώφρονα, προφήτας υπάρχοντας Θεοῦ, τούτον κατιδόντας τε, δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα.

Θεοτοκίον

Μὴ φλέξας τὴν μήτραν σου, ο φύσει ἀναλλοίωτος, μόνη Χερουβὶμ ἀγιωτέρα, ἄνθρωπος ὦφθη ἐκ σοῦ τικτόμενος, καί τοὺς απωσθέντας τῇ φθορᾷ, πάντας ἀνεσώσατο, Θεομήτορ πανάμωμε.

Ωδὴ ς' Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπὼν τὴν ταφήν τὴν τριήμερον, ο Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος. Ἐκ φθοράς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων».

Εβόησας, σπηνίκα κατείδες τόν Κύριον. Ὡς υπέσχου, νύν τόν δούλόν σου

Σώτερ απόλυσον, τοῖς ἐν Ἄδῃ πάσι, σοῦ τὴν θείαν μηνύσοντα σάρκωσιν.

Ωραιώθης, καὶ Μωσέως λαμπρότερος γέγονας, ἐν ἀγκάλαις, τὸν ἐν κάλλει
ωραῖον δεξάμενος, Συμεὼν Πρεσβύτα, δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα Κύριον.

Ναμάτων σε, πεπλησμένον τῶν θείων ἀπάραντα, καὶ πρὸς Ἄδου, τοὺς
κευθμῶνας χωρήσαντα βλέψαντες, οἱ ἐκεῖ δεσμῶται, Συμεὼν θείας δρόσου
επλήσθησαν.

Θεοτοκίον

Θηρεύσαί με, καθ' ἐκάστην ζητεῖ ὁ παμπόνηρος, ἀλλ' αἰτούμαι, τῶν παγίδων
εξάρπασον Δέσποινα, καὶ τὴ θεία σκέπη, τῶν πτερύγων σου σῶον
συντήρησον.

Κοντάκιον Ἦχος α'

Ὁ μήτραν παρθενικὴν ἀγιάσας τῷ τόκῳ σου, καὶ χεῖρας τοῦ Συμεὼν
ευλογήσας ὡς ἐπρεπε, προφθάσας καὶ νῦν ἔσωσας ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεός. Ἀλλ'
εἰρήνευσον ἐν πολέμοις τὸ πολίτευμα, καὶ κραταίωσον Βασιλεῖς οὓς
ἠγάπησας, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Συναξάριον

Τῇ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ δικαίου Συμεὼν τοῦ
Θεοδόχου καὶ, Ἄννης τῆς Προφήτιδος, ὧν ἡ Σύναξις τελεῖται ἐν τῷ σεπτῷ
Ἀποστολείῳ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τῷ ὄντι ἐν τῷ σεβασμίῳ
ναῷ τῆς Ἀγίας Θεοτόκου, πλησίον τῆς ἀγιωτάτης Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Στίχοι

- Ἦγγειλε νεκροῖς Πρέσβυς, ὡς Θεός Λόγος,
- Ἄνθρωπος ὀφθεῖς, μέχρι καὶ τούτων φθάσει.
- Οὐ γὰρ ἀπήρεν ἡ Φανουήλ θυγάτηρ,
- Ἔως ἐπ' αὐτῆς τὸν Θεὸν εἶδε βρέφος.
- Τῇ Τριτάτῃ δεσμοῖο βίαιο λύθη Συμεώνης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων μαρτύρων Ἀδριανοῦ καὶ Εὐβούλου.

Στίχοι

- Ἀδριανόν, χαίροντα τμηθῆναι ξίφει,
- Χεῖρ, ἡ φόνοις χαίρουσα τέμνει δημίου.
- Ξίφει θανῶν Εὐβουλε, Κυρίου χάριν,
- Βουλὴν ἐπέγνωσ ὡς ἀρεστήν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Βλασίου τοῦ Βουκόλου.

Στίχοι

- Βοὼν ἐπαύλεις Βλάσιον εἶχον πάλαι,
- Αὐλαὶ δέ νῦν ἔχουσιν αὐτὸν Κυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ προφήτης Ἀζαρίας, υἱὸς Ἀδδῶ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Χρησμούς διδόντος πρίν θανείν Αζαρίου,
- Σιγά προφητεύουσα λοξά Πυθία.

Τή αυτή ημέρα, Παύλος καί Σίμων οι Μάρτυρες ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Καί Παύλον ώδε, καί Σίμωνα γραπτέον,
- Μή καί λάθωσιν, εκκοπέντες τās κάρας.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Κλαύδιος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Έχαιρεν ευρών Κλαύδιος βίου τέλος,
- Ως εί τις εύροι ψαλμικώς πολλά σκύλα.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Εννομώτατα Κυρίω παντοκράτορι, σύ ελειτούργησας, δίκαιος ως αληθώς, εν νόμω τε άμεμπτος Μάκαρ γενόμενος, όθεν έψαλλες, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Η χαρά τών θλιβομένων επεδήμησεν, η απολύτρωσις, τού Ισραήλ αληθώς, ωράθη ως νήπιον εν τώ ναώ αυτού, απολύων με, πρός τήν ζωήν τήν μέλλουσαν, Συμεών εβόα χαίρων.

Διά σπλάγχνα οικτιρμών σου κεκμηκότα με, νόμου τώ γράμματι, κατακαμφθέντα τε, τώ γήρα απόλυσον Σώτερ τόν δούλόν σου, ότι είδόν σε, ο Συμεών εκραύγαζεν, επί γής φορούντα σάρκα.

Θεοτοκίον

Ο κενώσας ο πληρέστατος τόν άχραντον, κόλπον τού φύντος Πατρός, σου εν τοίς κόλποις Αγνή, ως βρέφος καθέζεται ετοιμαζόμενος, οίς ηθέλησεν, ομοιωθήναι Άχραντε, ιεράν σαφώς καθέδραν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγειρεί ψάλλουσαν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Χηρεύσαντα κόσμον θείας δόξης, ελθόντα νυμφοστολήσαι τόν Υπέρθεον,

χήρα χρηματίζουσα, Άννα η πανεύφημος, καί Προφητείας χάριτι
περιαστράπτουσα, εδόξασεν αυτόν καί τό μέλλον, πάσι τοῖς παρούσιν,
εδήλου θεῖον λύτρον.

Εναίμους θυσίας προσηγάγω, αμνού τού δι' οἶκτον αδιήγητον, αἷμα τό
σωτήριον, χυθέν τό ιερώτατον, προμηνυούσας πόρρωθεν, ὄν σωματούμενον,
κρατήσας Συμεών εδοξάσθης, υπέρ Μωϋσέα, καί πάντας τούς Προφήτας.

Ίδων τόν ποθούμενον τήν λύσιν, υπέστης τού σώματος θεόπνευστε, καί
καθάπερ ὠριμος, σίτος μεταβέβηκας, πρός τούς πατέρας ἔνδοξε, τραφεῖς ἐν
γήρα καλῶ, διό σου τήν πανέορτον μνήμην, ἐν αγαλλιάσει, ψυχῆς
επιτελούμεν.

Θεοτοκίον

Ὡς κρίνον, ὡς εὐοσμόν σε ρόδον, ὡς θεῖον οσφράδιον ἐδρέψατο, Λόγος ο
υπέρθεος, πάνταγεν Θεόνυμφε, καί σου τήν μήτραν ὠκῆσεν εὐωδιάζων ἡμῶν,
τήν φύσιν δυσωδίας πλησθείσαν, τήν ἐξ αμαρτίας, Μαρία Θεοτόκε.

Ὡδή θ' Ο Ειρμός

«Εὐα μέν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τήν κατάραν εἰσωκίσατο, σύ δέ
Παρθένε, Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τήν εὐλογίαν
ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Σεπταί σου αἱ χεῖρες ἀληθῶς προσψαύσασθαι, Θεοδόχε θείοις μέλεσι, τού
απτομένου τῶν ὁρέων, ὡς Δαυΐδ μελωδεῖ καί καπνίζονται, μακάριος τῷ ὄντι
σύ γέγονας, ὅθεν ἀξίως εὐφημούμεν σε.

Ἡ θήκη σου βλύζει τοῖς πιστοῖς ἰάματα, ἡ δέ μνήμη μεμακάρισται, λάμπουσα,
πλέον τού ἡλίου, καί πάντων τάς ψυχάς σελαγίζουσα, πρός φῶς θεογνωσίας
ἀνάγουσα, ἱερομύστα πανσεβάσμιε.

Φωτίζουν φέγγει νοητῷ ὡς ἥλιος, καί σελήνη τήν υφήλιον, Άννα ἡ σώφρων
καί προφήτις, ὁ Πρέσβυς Συμεών τε ὁ ἔνδοξος, δι' ὧν ἡμᾶς φιλάνθρωπε
Κύριε, αμαρτημάτων σκότους λύτρωσαι.

Θεοτοκίον

Φανείσαν Μητέρα σε Θεοῦ ὡς ἔβλεψε, Θεοτόκε ὁ πρεσβύτατος, ἔφησεν οἶά
περ προφήτης. Ἰδοῦ ὁ σός Υἱός εἰς ἀνάστασιν, καί πτώσιν τῶν πολλῶν κείται
Δέσποινα, καί εἰς σημεῖον δυσερμήνευτον.

Εξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ατρέπτως καθ' ὑπόστασιν, ἐν σοί Θεογεννήτρια, σαρκί ἐνούται ἀσπόρως, καί
νηπιάζει ὁ Λόγος, ὄν ἐν ἀγκάλαις φέρουσα, Χερουβικός ὡς θρόνος νύν, Θεῷ
Πατρί προσήγαγες, καί Συμεών ὁ πρεσβύτες, χαίρων ἐδέξατο τούτον.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'
Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Υπόδεξαι φησί Συμεών, τόν Κτίστην τών απάντων χερσίν, ὦ Πρεσβύτα, αγκαλίζου τόν Χριστόν, ὃν ἡ Παρθένος κόρη, ἐγέννησεν ἀσπόρως, εἰς ἀγαλλίασιν τοῦ γένους ἡμῶν.

Στίχ. Νύν ἀπολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Τοῦ νόμου Ποιητήν καί Θεόν, ὃν φρίπτουσιν Ἀγγέλων πληθύς, συνελθόντες, ἀνυμνήσωμεν λαοί, τόν μόνον εὐεργέτην, καί νόμου Νομοδοτην, εἰς σωτηρίαν τών ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καί δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Νύν ἀπολύεις Δέσποτα, τόν δούλόν σου ὡς εἰρηκας, ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδόν σε Χριστέ, τό φῶς τό πρό αἰώνων, δεσμῶν με τοῦ σαρκίου, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν Ἰσραήλ.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Τόν ἱερόν ἡ ἱερά Παρθένος προσεκόμισεν ἐν ἱερῷ τῷ ἱερεῖ, ἀπλώσας δέ ἀγκάλας ὁ Συμεών, ἐδέξατο τούτον ἀγαλλόμενος, καί ἐβόησε, Νύν ἀπολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις

Εἰς τήν Λειτουργίαν

Τά Τυπικά, καί ἡ γ' καί ζ' Ὠδή τοῦ Κανόνος, καί τά λοιπά.

Ἀρχή

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία τῆς Εορτῆς, καί τρία τοῦ Ἀγίου.

Στιχηρά τῆς Εορτῆς

Ἦχος α'
Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Θεοφανείας ἀρρήτου νύν εορτάζομεν, σωτηριώδη χάριν, ἐκ Παρθένου γάρ Κόρης, ἀτρέπτως νηπιάσας Χριστός ὁ Θεός, ἐν ναῷ τῷ Θεῷ καί Πατρί, ὑπό

Μητρός νύν προσάγεται, ὄν λαβών, Συμεών ενηγκαλίσσατο.

Εν τοῖς Προφήταις ωράθης, ὡς θέμις ἦν Ἰησοῦ, σέ θεαθῆναι πάλαι ἀλλά νύν Θεοῦ Λόγε, σαρκί παντί τῷ κόσμῳ, ὠφθῆς ἐκών, ἐκ Παρθένου Μαρίας Χριστέ, σοῦ τό σωτήριον πάσι τοῖς ἐξ Ἀδάμ, ἐμφανίσας ὡς φιλόανθρωπος.

Ὁ ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει τόν νόμον τάξας ποτέ, νύν ἐν Σιών τῇ πόλει, ἐκπληρῶν τὰ τοῦ νόμου, χερσί τῆς Θεοτόκου, βρέφος Χριστέ, σὺν τοῖς ολοκαυτώμασι, τοῦ Συμεών ἐν ἀγκάλαις εἰς τόν ναόν, εἰσαχθῆναι κατεδέξω σαρκί.

Στιχηρά τοῦ Ἀγίου.

**Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν**

Θεωρίαις καί πράξεσι, πρὸς Θεόν ἀνυψούμενος, διὰ βίου Πάνσοφε διετέλεσας, τῆς θεωρίας ἐπίβασιν, τὴν πράξιν πηξάμενος, καί σοφῶς τῶν ορεκτῶν, ἀγαπήσας τό ἔσχατον, οὐ γενόμενος, ἐφέσεως ἑστης μακαρίου, ἀξιούμενος νύν τέλους, καί τρισηλίου ἐλλάμψεως.

Τῇ πλημμύρᾳ τῆς χάριτος, καί τοῖς ὄμβροις τῶν λόγων σου, καταρδεύεις ἅπαντας τοὺς θεόφρονες, τῆς ἀνωτάτῳ σοφίας γάρ, κρατήρι τό στόμα σου, ἐπιθείς ὡς ἐκ πηγῆς, δαψιλῶς σὺ ἐξήντησας, καί διέδωκας, πανταχοῦ τὰς ἀκτῖνας τῶν δογμάτων, ἐπιστέλλων καί διδάσκων, καί νοθετῶν ἀξιάγαστε.

Εγκρατεία τό φρόνημα, τῆς σαρκὸς ἐθανάτωσας, ζωηφόρον νέκρωσιν ἐνδυσάμενος, καί τῆς ψυχῆς τὴν κατάστασιν, πλατύνας Πανόσιε, ἐναργῶς χωρητικὴν, χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος ἀπετέλεσας, καί δοχεῖον ἐγένου θεοπνεύστων, διδαγμάτων καί σοφίας, τῆς ὑπὲρ νοῦν ἐνδιαίτημα.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος βαρύς

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, ἦλθες ἐπὶ γῆς ἐξ οὐρανοῦ Σωτὴρ ἡμῶν, καί προελθὼν ἐκ τῆς Παρθένου, ἐπανεπαύσω ἐν ἀγκάλαις τοῦ δικαίου Συμεών! ἔδει γάρ σε Ζωοδότα τῶν ἀπάντων, ὑπὸ τοῦ Πρεσβύτου γνωρισθῆναι, ὅτι παρεγένου ἀπολύσαι αὐτόν, κατὰ τό ρῆμά σου, ὁ ἔχων τό μέγα ἔλεος.

**Εν τῇ Τεσσαρακοστῇ
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον
Ἦχος δ' Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν**

Επομβρίας Πανάχραντε, τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταδρόσισον, ἢ τὴν σταγὸνα κυήσασα, Χριστόν τόν τὴν ἄμετρον, ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχοντα, καί κατάκλυσον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου, καί χειμάρρου, καταξίωσον τρυφῆς με, τῇ αἰζῶω πρεσβεΐᾳ σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἀμνὸν καί ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἐβλεψεν, ἀμνάς ἢ κυήσασα ἐπωδύρετο, καί μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο, Υἱέ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ

Σταυρού, ανηρτήθης μακρόθυμε; πώς τās χείράς σου, καί τούς πόδας σου
Λόγε προσηλώθης, υπ' ανόμων καί τό αίμα, τό σόν εξέχεας Δέσποτα;

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς.

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Δέχου ὦ Συμεών, τόν Κύριον τῆς δόξης, καθώς εχρηματίσθης, εκ Πνευματος
αγίου, ἰδοῦ γάρ παραγένονε.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρημά σου εν ειρήνῃ
Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ οφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Φέρουσα ἡ Ἀγνή, καί ἀχραντος Παρθένος, τόν Πλάστην καί Δεσπότην, ὡς
βρέφος εν ἀγκάλαις, εν τῷ νᾶ ἑισέρχεται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καί δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Μέγα καί φοβερόν, Μυστήριον καί ξένον! ὁ πάντα περιέπων, καί βρέφη
διαπλάττων, ὡς βρέφος ἀγκα λίζεται.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Σήμερον Συμεών εν ταῖς ἀγκάλαις τόν Κύριον τῆς δόξης υποδέχεται, ὄν υπό
τόν γνόφον πρώην ὁ Μωϋσῆς εθεάσατο, εν τῷ ὅρει Σινά πλάκας δόντα αὐτῷ.
Οὗτός ἐστιν, ὁ εν τοῖς Προφήταις λαλῶν, καί τοῦ νόμου Ποιητής, ὄν ὁ Δαυῖδ
καταγγέλλει, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, ἔχων τό μέγα καί πλούσιον ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, εκ σοῦ γάρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς
δικαιοσύνης, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, φωτίζων τούς εν σκότει. Ευφραίνου καί
σύ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος εν ἀγκάλαις τόν ἐλευθερωτήν τῶν ψυχῶν
ἡμῶν, χαριζόμενος ἡμῖν καί τήν Ἀνάστασιν.

Καί Απόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Χορός Ἀγγελικός

Ὁ ὢν σὺν τῷ Πατρί, ἐπὶ θρόνου αγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, εκ Παρθενου
ετέχθη, καί βρέφος ἐγένετο, χρόνοις ὡν ἀπερίγραπτος, ὄν δεξάμενος, ὁ
Συμεων εν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε, Νύν απολύεις Οἰκτίρμον, ευφράνας τόν
δούλόν σου.

Δόξα... Καί νύν... τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Σαρκί νηπιάσαντα, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, χερσί γηραλέαις σου, ἀγκαλισθεῖς Συμεών, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, ἔλαβες τῆς ἐξόδου, τήν ἀπόφασιν δόξης, εἴληφας τῶν θαυμάτων, τήν ἀέναον χάριν, διό σε ἀξιοχρέως πάντες δοξάζομεν.

Δόξα... Καί νύν... το αὐτό

Εἶτα λέγομεν τόν κανόνα τῆς Εορτῆς, καί τοῦ Ἀγίου τούτου, ο ἡ ἀκροστιχίς.

Σέ τῶν Μοναστῶν τό κλέος μέλπω Πάτερ. Θεοφάνους.

Ὠδή α' Ἦχος πλ. β' Ο Ειρμός

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τόν διώκτην Φαραώ, καθορών ποντούμενον Θεώ, ἐπινίκιον ὠδήν, ἐβόα ἄσωμεν».

Συντετριμμένης καρδίας τόν στεναγμόν, ἐπακούσας Δέσποτα, τῆς ψυχῆς μου τήν δεινήν, συντριβήν θεράπευσον εὐχαίς, τοῦ Οσίου σου Χριστέ, ὡς παντοδύναμος.

Επιβάς θεοσόφως τῆς πρακτικῆς, ἀρετῆς, Ἰσίδωρε, θεωρίας ἀκραιφνοῦς, τήν τερπνὴν ἐμφάνειαν, Θεώ, ὁμιλῶν διαπαντός σαφῶς ἐπλούτησας.

Τῷ τῆς σοφίας κρατήρι προσαγαγών, τό σόν στόμα Πάνσοφε, τῶν ἐκεῖθεν ὠρεῶν, τήν ροήν ἐξήντησας Θεώ, ἐπινίκιον ὠδήν ἀνακρουόμενος.

Θεοτοκίον

Ὡς ἐπὶ κούφῃς νεφέλῃς ὁ Πλαστουργός, ἐπὶ σοί ἐλήλυθε, καθελεῖν ὡς δυνατός, τὰ Αἰγύπτου Δέσποινα ἀγνή, χειροποίητα Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Ὠδή γ' Ο Ειρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καί στε ρεώσας ἡμάς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου».

Νοός οξύτητι σαφῶς, τήν τῶν ὄντων ἀθροίσας, Παναοίδιμε φύσιν, δι' αὐτῆς τήν ἀρχικὴν, αἰτίαν ὡς καθαρός, θεολόγος ἀπλανῶς κατέλαβες.

Μελέτην θέμενος τρανῶς, τοῦ θανάτου τόν βίον, θεοφόρε τρισμάκαρ, τῶν παθῶν τὰς υλικὰς, ἐνέκρωσας ἀφορμάς, ἀπαθείας συσχεθεῖς τῷ ἔρωτι.

Ο πίσω χαίρων τού Χριστού, τόν σταυρόν σου βαστάσας, ηκολούθησας
Πάτερ, εν ασκήσει καρτερά, καί τούτω ως δυνατόν, ωμοιώθης βίου
καθαρότητι.

Θεοτοκίον

Νομίμων φύσεως εκτός, τόν Δεσπότην τεκούσα, Θεοτόκε Παρθένε, τής πάλαι
παρακοής, διέλυσας τήν αράν, ευλογίας τήν πηγήν βλυστάνουσα.

Κάθισμα τού Αγίου Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Βίβλος γνώσεως διδασκαλίας, πλούτω πίστεως συντεταγμένη, τώ πανάγνῳ
ανεδείχθης εν Πνεύματι, ανακαλύπτων τά θεία τοῖς χρήζουσι, καί τήν ζωήν
θησαυρίζων τοῖς θέλουσι, Πάτερ Ὅσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε,
δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς Ἦχος πλ. δ' Ανέστης εκ νεκρῶν

Ετέχθης εκ Μητρός, ο προάναρχος Λόγος, προσήχθης τώ ναώ, ακατάληπτος
μένων. Χαίρων δέ ο Πρεσβύτες, εν ταῖς αγκάλαις σε υπεδέξατο, κράζων. Νύν
απολύεις, ὃν επεσκέψω κατά τό ρήμά σου, ο ευδοκήσας σώσαι ως Θεός, τό
γένος τῶν ἀνθρώπων.

Εν τῇ Τεσσαρακοστῇ Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Θεία γέγονας, σκηνή τού Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτορ, τή
καθαρότητι Ἀγγέλους υπερέχουσα, τον υπέρ πάντας ἐμέ γούν γενόμενον,
ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρον, πρεσβειῶν σου
ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα Σεμνή τό μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος, ἀμνάς τού Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ
θεασαμένη Κρεμάμενον, τόν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα,
μητροπρεπῶς θρηνωδούσα ἐκραύγαζεν, Οἱμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις;
θέλων ρύσασθαι, παθὼν τῆς ἀτιμίας τόν ἄνθρωπον.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς,
μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ εορτάζουσα».

Ἀφθόνως Ὅσιε, Χριστῷ πειθόμενος, τόν δοθέντα σοι πλούτον ὡς εὐπειθής,
δούλος διαδέδωκας, καί τῆς ἀφράστου σε χαρᾶς, ο Δεσπότης κατηξίωσε.

Σοφίας πέλαγος, διανηξάμενος, τόν καλόν μαργαρίτην ὡς ἀγαθός, ἔμπορος
ἐκέρδησας, καί τούτον μόνον θησαυρόν, ἀδαπάνητον ἐπλούτησας.

Τῷ θείῳ Πνεύματι, καταλαμπόμενος, τὰς ἀκτίνας τῶν λόγων ἡλιακῶς, πᾶσιν
ἐξαπέστειλας, τῆς σωτηρίας τῶν πιστῶν θεοφάντορ ορεγόμενος.

Θεοτοκίον

Ως όντως άφθεγκτα, καί ακατάληπτα, τά τής σής Θεοτόκε θεοπρεπούς, πέφυκε κυήσεως, τοίς επί γής καί ουρανού, αιπιάρθενε Μυστήρια.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τάς τών ορθιζόντων σοι ψυχάς πόθω καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον».

Νεκρώσει Πάνσοφε τών παθών, έξω γεγονώς καί τής σαρκός, πόθω Θεώ προσωμίλησας, τώ καθαρωτάτω καί λαμπροτάτω φωτί, καί μόνην απαιτούντι τήν καθαρότητα.

Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, νύν ο θεοφόρος αυγασθείς, στύλος Ολόφωτος γέγονε, πάσι πέμπων θείου φωτός, τάς θείας αυγάς, καί ζόφον τής αγνοίας αποσειόμενος.

Ο θέλων πάντας ως αγαθός, πάνσοφε σωθήναι ποδηγόν, τοίς πλανομένοις σε έδειξε, πολλούς επιστρέφειν πρός σωτηρίας οδόν, Ισίδωρε τρισμάκαρ, Πάτερ πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Κυρίως στόματι καί ψυχή, Δέσποινα τού κόσμου αγαθή, ομολογώ σε πανάμωμε, σεσωματωμένον Θεόν τεκούσαν Αγνή, καί βίου σε προστάτιν πίστει προβάλλομαι.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Λογίω τών κρίσεων, κοσμηθείς ως Ιερεύς, λογιστικώς εδίκασας, θεοφόρε καί σώματι καί ψυχή, τό χείρον τώ κρείττονι, υποτάξας εμφρόνως αξιάγαστε.

Ευτόνως τήν Αίγυπτον, τών παθών καί τής τρυφής, σύ Μοναστών τό καύχημα, τής εγκρατείας Ένδοξε ταίς πληγαίς, ετάζων εμάστιξας, τοίς πιστοίς ομαλίζων τήν διάβασιν.

Θεοτοκίον

Ο φέρων τά σύμπαντα, δυναστεία θεϊκή, καί συγκρατών ως εύσπλαγχνος, σαίς αγκάλαις Πανάμωμε σαρκωθείς, ως βρέφος βαστάζεται, ο Πατρί κατ ουσίαν συναϊδιος.

Κοντάκιον Ήχος α'

Ο μήτραν παρθενικήν αγιάσας τώ τόκω σου, καί χείρας τού Συμεών ευλογήσας ως έπρεπε, προφθάσας καί νύν έσωσας ημάς Χριστέ ο Θεός. Αλλ' ειρήνευσον εν πολέμοις τό πολίτευμα, καί κραταίωσον Βασιλείς ούς

ηγάπησας, ο μόνος φιλόανθρωπος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Δ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ισιδώρου τού Πηλουσιώτου

Στίχοι

- Πηλουσιώτα, χαίρε, πολλά μοι,
- Τόν πηλόν εκδύς, καί χαράς τυχων ξένης.
- Εν δ' Ισιδώρον έθεν το τετάρτη σήματι λυγρώ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Νικολάου ομολογητού τού Στουδίτου.

Στίχοι

- Έδοξε τώ στήσαντι μέτρα τώ βίω,
- Καί Νικόλαον εκμετρήσαι τόν βίον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου ιερομάρτυρος Αβραμίου, επισκόπου Αρβήλ τής Περσίδος.

Στίχοι

- Πώς τούτο φρικτόν τοίς αθληταίς Κυρίου,
- Έφασκε δεικνύς Αβράμιος τό ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιωάννου τού εν Ειρηνοπόλει, ενός τών Τριακοσίων δεκαοκτώ Αγίων Πατέρων, τών εν Νικαία, καί μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Θεοκτίστου.

Στίχοι

- Θείοις σκεπασθείς πίστεως θείας όπλοις,
- Γυμνοί τράχηλον Θεόκτιστος τώ ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος καί θαυματουργός, Ιάσιμος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Αλλ' Ιασίμου καί μόνη κωφή κόνις,
- Νέμει νοσούσι τήν ιάσιμον χάριν.

Ταίς αυτών Αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς Οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Στερεώματι τής πίστεως ενέθετο, καθάπερ Πάτερ ήλιον, ο Δεσπότης σε καταλάμπειν φέγγει νοητώ, ψυχάς τών βοώντων εκτενώς. Ευλογητός εί ο

Θεός, ο τών Πατέρων ήμων.

Μολυσμούς σαρκός καί πνεύματος απέπλυνας, Μάκαρ δακρύων χεύμασι, καί γενόμενος θεοφόρε φώς τοίς επί γής, τούς πάντας edίδας βοάν, Ευλογητός εί ό Θεός, ό τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Επί άσειστον κρηπίδα όντες πίστεως, σέ Θεομήτορ άχραντε, ομολογούμεν Θεοτόκον. Λόγον γάρ Θεού, ασπόρως εγέννησας ημίν. Ευλογημένος ο καρπός, τής σής κοιλίας Αγνή.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς, Οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας' άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, σε υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αί ώνας».

Λογικήν ως θυσίαν πάντα τόν βίον σου, εις οσμήν ευωδίας Πάτερ προσήγαγες, τώ επί Σταυρού, κρεμασθέντι Χριστώ τώ Θεώ, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Πλεονάζεις τόν πλούτον καί μετά θάνατον, τούς εμψύχους σου λόγους, ώσπερ πολύτιμον, πάσι τοίς πιστοίς, κληροδοσίαν λιπών, τοίς υπερυψούσι, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ωραιώθης Παμμάκαρ κάλλει τών λόγων σου, τού Αγίου γάρ ώφθης Πνεύματος κάλαμος, γράφων ευσεβώς, τούτου γνώσιν τήν ένθεον, τοίς υπερυψούσι, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Πρός τήν σήν καταφεύγω σκέπην Πανάμωμε, καί προστάτιν ζωής μου τανύν προβάλλομαι, σέ τήν υπέρ νούν, Θεόν Λόγον κυήσασαν, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς σε μακαρίζομεν».

Ακτίς καθάπερ φωτός ενήστραψε, σου τή ψυχή τής χάριτος ό λόγος πανόλβιε, διά σου δέ πάσα η γή πεπλήρωται, τούτου τής λαμπηδόνος, ής οι μετέχοντες, τόν τής σής σοφίας θησαυρόν, Πάτερ θαυμάζομεν.

Τρισί προσώποις μονάδα φύσεως, τοίς πατρικοίς επόμενος θεόφρον διδάγμασι, θεοφρόνως προσκυνείν edίδας, σέβειν θεολογούντας, άκτιστον άναρχον, πάσι τοίς πιστοίς τόν φωτισμόν αναπηγάζουσαν.

Ευρών τών πόνων τών σών τά έπαθλα, εν ουρανοίς ζωής ατελευτήτου

λαβόμενος, τοῖς υμνοῦσι πάνσοφε τήν μνήμην σου, αἰτήσαι σωτηρίαν, μάκαρ
Ισίδωρε, θρόνῳ τοῦ Σωτήρος μετ' Ἀγγέλων παριστάμενος.

Θεοτοκίον

Ρευστήν ὁ Λόγος Θεοῦ ὁ ἀρρευστος, μορφὴν λαβὼν ἀνθρώπους ἀφθαρσίαν
ἐνέδυσεν, εὐδοκία πατρικὴ σκηνώσας ἐν σοί, τὴ κεχαριτωμένη, ὅθεν
Πανάχραντε, σὺν ταῖς οὐρανίαις, Στρατιαῖς, σέ μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ἰδρώσι τῆς ἀσκήσεως, παθὼν τὴν φλόγα ἐσβεσας, καὶ ἀπαθείας πρὸς ὕψος,
ἀναδραμὼν θεοφόρε, τῷ τοῦ Χριστοῦ νῦν βήματι, παρέστης ἀγαλλόμενος,
ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, Ἰσίδωρε τῶν τελούντων, τὴν παναγίαν σου μνήμην.

Τῆς Εορτῆς, ὅμοιον

Ἐκ σοῦ Θεογεννήτρια, ὁ Κτίστης οὐρανοῦ καὶ γῆς, τεχθεὶς ἀφράστως ὡς
οἶδεν, ἐν τῷ νῶν ὡς βρέφος, εἰσῆχθη ἐπωλένιος, ὃν Συμεὼν δεξάμενος,
Θεὸς ὑπάρχεις Δέσποτα, Σωτὴρ καὶ ρύστης ἐβόα, βροτῶν τοῦ γένους Χριστέ
μου.

Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Εορτῆς.

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ρύπου δίχα Χριστός, γεννᾶται ἐκ Παρθένου, ὡς ἐκ Πατρὸς ἀρρεύστως, Υἱὸς
πρὸ Ἐωσφόρου, ὁ τόν, Ἀδὰμ λυτρούμενος.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ρήμά σου ἐν εἰρήνῃ
Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ σωτηριόν σου,

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε, Χριστός γάρ, ἐν τῷ νῶν ὡς βρέφος, ὑπὸ
Μητρός Παρθένου, Θεῷ Μητρί προσάγεται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ.

Μέγα καὶ φοβερόν, Μυστήριον καὶ ξένον! ὁ πάντα περιέπων, καὶ βρέφη
διαπλάττων, ὡς βρέφος ἀγκαλίζεται.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ὅμοιον

Φέρουσα ἡ Ἀγνή, καὶ ἀχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ὡς
βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ νῶν εἰσέρχεται.

Ἡ λοιπὴ, Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγάθης.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστών μεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τῆς Ἀγίας γ'.

Προσόμοια τῆς Εορτῆς

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Νόμον τόν ἐν γράμματι, ἀποπληρών ὁ φιλόανθρωπος, τῷ νῶν νῦν
προσάγεται, καί τούτον εἰσδέχεται, Συμεών ὁ Πρέσβυς, γηραιαῖς ἀγκάλαις.
Νῦν ἀπολύεις με βοών, πρὸς τὴν ἐκεῖθεν μακαριότητα, κατείδον γάρ σε
σήμερον, σάρκα θνητὴν περικείμενον, τῆς ζωῆς κυριεύοντα, καί θανάτου
δεσπύζοντα.

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν, ἐθνῶν ἐπέφανας Κύριε, ἐπὶ κούφῃς καθήμενος,
νεφέλῃς ὁ ἥλιος, τῆς δικαιοσύνης, νόμου τό σκιώδες, ἀποπληρών καί τὴν
ἀρχήν, καθυποφαίνων τῆς νέας Χάριτος, διό σε θεασάμενος, ὁ Συμεών
ἀνεκράυγαζεν. Ἐκ φθοράς με ἀπόλυσον, ὅτι εἶδόν σε Δέσποτα.

Κόλπων τοῦ Γεννήτορος, μή χωρισθεῖς τῇ θεότητι, σαρκωθείς ὡς εὐδόκησας
ἀγκάλαις κρατούμενος, τῆς Αἰπαρθένου, χερσὶν ἐπεδόθης, τοῦ θεοδόχου
Συμεών, ὁ τῇ χειρὶ σου κρατῶν τὰ σύμπαντα, διό, Νῦν ἀπολύεις με,
περιχαρῶς ἀνεκράυγαζεν, ἀγαθὲ καί φιλόανθρωπε, ὅτι εἶδόν σε σήμερον.

Προσόμοια τῆς Ἀγίας, ὁμοία

Ἀφθορον ἐτήρησας, σῶμα Χριστῷ τῷ Νυμφίῳ σου, παρθενίας ἐν κάλλεσιν,
Ἀγάθῃ Θεόνυμφε, καθωραϊσμένη, καί λελαμπρυσμένη, μαρτυρικαῖς
μαρμαρυγαῖς, καί πρὸς νυμφῶνα θεῖον ἐχώρησας, διό σου τὴν παγκόσμιον,
ἐπιτελούμεν πανήγυριν, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, τὸν αἰεὶ σε δοξάσαντα.

Μαστοῦ τὴν ἀφαίρεσιν, καί τοῦ πυρός τὴν κατάφλεξιν, καί ξεσμούς τοὺς τοῦ
σώματος, υπήνεγκας, Ἐνδοξε, τὰς αἰωνιζούσας, ὁμμασι καρδίας,
ἀποσκοπούσα ἀμοιβάς, καί τὴν ἐκεῖθεν μακαριότητα, καί στέφος τό
ἀμάραντον, ὃ σοι Χριστὸς νῦν δεδῶρηται, δι' αὐτὸν παναοίδιμε, ἀθλησάσῃ
λαμπρότατα.

Ὅρμημα ἀκάθεκτον, πυρὸς αἰτναίου ἀνέστειλας, σαῖς εὐχαῖς Ἀγαθώνυμε, καί
πόλιν διέσωσας, τό σεπτὸν σου Μάρτυς, λείψανον τιμώσαν, ἐξ οὗ τρυφὰ τοὺς
ποταμούς, τῶν ἱαμάτων ἐν θείῳ Πνεύματι, ἐν ταυτῇ γάρ ἀθλήσασα, τὸν
δυσμενὴ ἐταπείνωσας, καί τῆς νίκης τὸν στέφανον, ἐκομίσω πανεύφημε.

Δόξα... Τῆς Ἀγίας

Ἦχος πλ. δ' Συκεώτου

Παράδοξον θαῦμα γέγονεν, ἐν τῇ ἀθλήσει τῆς πανενδόξου Ἀγάθης, καί
Μάρτυρος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐφάμιλλον τῷ Μωϋσεῖ, ἐκεῖνος γάρ, τὸν λαόν
νομοθετῶν ἐν τῷ ὄρει, τὰς ἐγγραφεύσας ἐν πλαξὶ θεοχαράκτους Γραφάς

εδέξατο, ενταύθα δέ ὁ Ἄγγελος, ουρανόθεν τῷ τάφῳ πλάκα επεκόμισεν
εγγεγραμμένην. Νούς ὁσιος, αυτοπροαίρετος, τιμή εκ Θεοῦ, καί πατρίδος
λύτρωσις.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς, ὁ αὐτός

Ο τοῖς Χερουβὶμ εποχούμενος, καί υμνούμενος υπό τῶν Σεραφίμ, σήμερον
τῷ θεῷ Ιερῷ, κατά νόμον προσφερόμενος, Πρεσβυτικάς ενθρονίζεται
αγκάλαις, και υπό Ιωσήφ εισδέχεται δῶρα θεοπρεπῶς, ως ζεύγος τρυγόνων
τήν αμίαντον Εκκλησίαν, καί τῶν Εθνῶν τόν νεόλεκτον λαόν, περιστερῶν δέ
δύο νεοσσούς, ως αρχηγός Παλαιάς τε καί καινῆς. Τού πρός αὐτόν χρησμοῦ
δέ Συμεών, τό πέρας δεξάμενος, ευλογών τήν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν,
τά τού πάθους σύμβολα, τού εξ αὐτῆς προηγόρευσε, καί παρ' αὐτοῦ εξαιτεῖται
τήν απόλυσιν βοών. Νύν απολύεις με Δέσποτα, καθώς προεπηγγείλω μοι, ὅτι
εἰδόν σε τό προαιώνιον φῶς, καί Σωτήρα Κύριον τού Χριστωνύμου λαοῦ.

Εν τῇ Τεσσαρακοστῇ Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Τό χαῦνον καί ἐκλυτον, Παρθενομήτορ πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου
μετάβαλε, εις ρώσιν καί δύναμιν, νύν τού θεοῦ φόβου, ποιεῖν τε καί
πράττειν, τά δικαιώματα Χριστοῦ, ὅπως εκφύγω τό πῦρ τό ἀσβεστον καί
κλήρον τόν ουράνιον, καί τήν ζωήν τήν ἀπέραντον, διά σου εὐρω Δέσποινα,
ευφραινόμενος πάντοτε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυπτόμενον, υπό λόγχης ἡ
Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλόανθρωπον, ἐκλαιε βοῶσα, Τί τούτο Υἱέ μου; τί σοι
αχάριστος λαός, αποτιννύει ανθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καί σπεύδεις
με, ατεκνωθῆναι παμφίλτατε; καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν εκούσιον
Σταύρωσιν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ὡς ὄντως υπέρλαμπρος Θεοῦ, κιβωτός ἡ ἀχραντος, τό ἱλαστήριον σήμερον,
Χριστόν προσφέρουσα, εν ναῷ εισάγει, καί σεπτῶς προστίθῃσιν, αγκάλαις
Συμεών τού θεόφρονος, διό ηγίασται, τῶν αγίων νύν τά ἅγια, καί τῷ μόνῳ
Αγίῳ συγχαίρουσι.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνῃ
Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ οφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Δεδόξασται σήμερον Χριστόν, Συμεών ως ἄνθρακα, θεοπρεπῶς
εισδεξάμενος, καί περιπτύσσεται, καθαρθεὶς τά χεῖλη, ανθομολογεῖται δέ, καί
χαίρων εξαιτεῖ τήν απόλυσιν. Αὐτόν οὖν ἅπαντες, ευσεβῶς νύν μακαρίζοντες,
ασιγήτοις εν ὕμνοις τιμήσωμεν.

Στίχ. Φώς εις αποκάλυψιν εθνών, καί δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Η πύλη η έμψυχος Αγνή, η Παρθένος σήμερον, τόν βασιλέα καί Κύριον, όν ένδον έσχηκεν, εν ναώ εισάγει, διά πύλης βαίνουσα τής πάλαι κεκλεισμένης, ως γέγραπται, όθεν χορεύοντες, πρό προσώπου ταύτης άπαντες, θείοις ύμνοις αυτήν ευφημήσωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Σήμερον η ιερά Μήτηρ, καί τού Ιερού υψηλότερα, επί τό Ιερόν παραγέγονεν, εμφανίζουσα τώ κόσμω τόν τού κόσμου Ποιητήν, καί τού νόμου πάροχον, όν καί αγκάλαις υποδεξάμενος ο πρεσβύτες Συμεών, γεραίρων εκραύγαζε. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου, ότι είδόν σε τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, εκ σου γάρ άνέτειλεν ο Ήλιος τής δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, φωτίζων τούς εν σκότει. Ευφραίνου καί σύ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος εν αγκάλαις τόν ελευθερωτήν τών ψυχών ημών, χαριζόμενος ημίν καί τήν Ανάστασιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'

Αυτόμελον

Χορός Αγγελικός, εκπληττέσθω τό θαύμα, βροτοί δέ ταίς φωναίς, ανακράζωμεν ύμνον, ορώντες τήν άφατον, τού Θεού συγκατάβασιν, όν γάρ τρέμουσι, τών ουρανών αι Δυνάμεις, γηραλέαι νύν, εναγκαλίζονται χείρες, τόν μόνον φιλάνθρωπον.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Ανέστης εκ νεκρών

Ετέχθης επί γής, ο προάναρχος Λόγος, προσήχθης τώ ναώ, ακατάληπτος μένων, Χαίρων δέ ο Πρεσβύτες, εν ταίς αγκάλαις σε υπεδέξατο, κράζων. Νύν απολύεις, όν επεσκέψω κατά τό ρήμά σου, ο ευδοκήσας σώσαι ως Θεός, τό γένος τών ανθρώπων.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Είτα λέγονται οι Κανόνες, ο τής Εορτής, καί τής Αγίας.

Ο Κανών τής Αγίας, ού η ακροστιχίς.

Τὴν θείαν Ἀγάθην ἀγαθοῖς μέλψωμεν ἐν ὕμνοις. Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος β' Ὁ Εἰρμός

«Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὁδηγήσαντι, τὸν λαόν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται».

Τῶν ἀγαθῶν, πρώτην αἰτίαν ποθήσασα, ἀγαθωνύμου κλήσεως, Μάρτυς ἡξίωσαι, τῆς ἀφράστου προνοίας, τῶν τρόπων σου προγνώσεως τὴν ἀγαθότητα.

Ἦρθης Ἀγνή, πρὸς πολιτείαν υπέρλαμπρον, τοῦ τῆς σαρκὸς φρονήματος καταφρονήσασα, καὶ τῷ ποθεινοτάτῳ, Νυμφίῳ σου συντόνως ἐνατενίζουσα.

Νύμφη Θεοῦ, θεία Ἀγάθη κεκόσμησαι, καὶ παρθενίας κάλλεσι, καὶ θείοις αἵμασι, τοῦ σεπτοῦ μαρτυρίου, διπλοῖς στεφανουμένη στέμμασιν ἐνδοξε.

Θεοτοκίον

Θεοπρεπές, σκῆνωμα Ἀγνή σύ πέφνησας, τῶν ουρανῶν πλατύτερον καὶ καθαρώτερον, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ νῦν ἐπὶ σοὶ χαίρει ὁ τῶν Παρθένων χορός.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε».

Ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Θεῖα γέγονας, σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους υπερέχουσα, τὸν υπέρ πάντας ἐμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα Σεμνὴ τό μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος Ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδούσα ἐκραύγαζεν, Οἱμοὶ τέκνον μου! πῶς πάσχεις; θέλων ρυσασθαι, παθὼν τῆς ατιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Ἀγάθη τό φαιδρόν καὶ τό τερπνότατον, τῶν θείων Μαρτύρων ἄνθος, καὶ κλέος, τῆς ψυχῆς μου σύ τὴν κάκωσιν, θεραπεύουσα Μάρτυς κατακάλλυνον.

Γονίμοις ἀρεταῖς αὐτὴν ἐφαίδρυνας, Ἀγάθη καὶ Μάρτυς ἀνηγορεύθης, τῶν προσκαίρων ἀλογήσασα, καὶ Θεοῦ βασιλείαν ἀγαπήσασα.

Ἀπάντων τῶν τερπνῶν Χριστόν προέκρινας, Ἀγάθη θελχθείσα τῷ θεῷ

πόθω, καί τυράννων τά φρυαγματα, ευφθαρσώς καί ανδρείως κατεπάτησας.

Θεοτοκίον

Θεόνυμφε σεμνή Θεόν όν έτεκες, δυσώπει ρυσθήναι τούς σέ υμνούντας, πειρασμών καί περιστάσεων, καί παθών καί κινδύνων παμμακάριστε.

Κάθισμα τής Αγίας Ήχος γ'

Θείας πίστεως

Κλέος πίστεως καί ευσεβείας, ο σιότητος καί παρθενίας, προθυμία κοσμουμένη αθλήσεως, ανηγορεύθη, Αγάθη Νούς όσιος, αυτοπροαίρετος, όντως τιμή εις Θεόν, πατρίδος λύτρωσις, Χριστώ νυμφικώς πρεσβεύουσα, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Τήν ωραιότητα

Εκ τής Παρθένου σε, σωματωθέντα Χριστέ, νύν υπεδέξατο, ο Ιερός Συμεών, Νύν απολύεις εκβούν, τόν δούλόν σου ώ Δέσποτα. Άννα δέ η άμεμπτος, η προθήτις καί ένδοξος, τήν ανθομολόγησιν, καί τόν ύμνον προσήγαγε. Ημείς δέ Ζωοδότα βοώμέν σοι. Δόξα τώ ούτως ευδοκήσαντι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Υμνώ σε, ακοή γάρ Κύριε, εισακήκοα καί εξέστην, έως εμού ήκεις γάρ, εμέ ζητών τόν πλανηθέντα. Διό τήν πολλήν σου συγκατάβασιν, τήν εις εμέ δοξάζω Πολυέλεε».

Η σχύνθη, τού δολίου δράκοντος, η απόνοια καί ηλέγχθη, παρθένοι γάρ τούτου νύν, τό φρύαγμα καταπατούσι, Χριστού εκ Παρθένου ανατείλαντος, επί τής γής καί πάντας καταυγάσαντος.

Νομίμως, σωφροσύνην άσπιλον, εξασκήσασα Αθλοφόρε, τά πνεύματα χαίρουσα, κατέλαβες τής πονηρίας, Χριστού οπλισαμένη τή χάριτι, καί τόν Σταυρόν επ' ώμων τούτου άρασα.

Γενού μοι Προστασία πάνσοφε, τών δεινών με εξαιρουμένη, καί πειρασμών ζάλης τε, καί θλίψεως καί δυναστείας εχθρού, λυτρωθείς όπως υμνήσω σε, αγαθήν προστάτιν Αγαθώνυμε.

Θεοτοκίον

Απείρως τών Αγγέλων Πάναγνε, τās λαμπρότητας υπερέβης, τόν νοητόν Ήλιον, κυήσασα ανερμηνεύτως, Χριστόν τόν ακτίσι τής θεότητος, τās τώνπιστών εννοίας καταυγάσαντα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων ποιητής Κύριε, εν τώ φωτί, τών σών προσταγμάτων οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον Θεόν ου γινώσκομεν».

Θείοις προστάγμασι, ρυθμιζομένη τού Χριστού ένδοξε, συμβολικώς, σαρκός προσπαθείας ελύθης τών δεσμών, Αγάθη ελαία φανείσα κατάκαρπος.

Ὅλω τῷ πόθῳ Χριστοῦ, τὰς φανοτάτας ἀστραπὰς βλέπουσα, τὰς ἐπὶ γῆς,
χαμαὶ συρομένας παρείδες ἡδονάς, ἐκείνου καὶ μόνου ποθοῦσα τερπνότητα.

Ἴνα τὴν ἀφραστον, ἀξιωθῇς διαγωγὴν ἐνδοξε, τῶν ἐκλεκτῶν, ἰδεῖν τὰς
βασάνους υπέμεινας στερρώς, ἀγαλλιωμένη Ἀγάθη πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Σοὶ τῇ τεκούσῃ Χριστόν, τόν τοῦ παντός Δημιουργόν κράζομεν. Χαίρε Ἀγνή,
χαίρε ἡ τό φῶς ἀνατείλασα ἡμῖν, χαίρε ἡ χωρήσασα Θεόν τόν ἀχώρητον.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Ὡς ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας
σου, επικαλούμαι ἄβυσσον. Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Ματαιόφρων ὑπάρχων ὁ τύραννος, σέ τὴν καλλιπάρθενον συλήσαι ἤλπισεν,
ἀλλ' ἀναιδῶς ἐλήλεκται, προσβαλὼν τῷ στερρῷ σου φρονήματι.

Ἐξεχύθη σου χάρις ἐν χεῖλεσι, Μάρτυς ἀγαθόνυμε, τρανῶς γὰρ ἤλεγξας τόν
προφανῶς ἀναίσχυντον, θεοδίδακτον λόγον πλουτήσασα.

Λίθος ὠφθῆς πανέντιμος ἐνδοξε, νούν αυτοπροαίρετον ὅσιον ἔχουσα, καὶ τῆς
πατρίδος λύτρωσις, ἀσφαλῆς γενομένη Ἀγάθη σεμνή.

Θεοτοκίον

Ψαλμικῶς εὐφημοῦντες βοῶμέν σοι. Χαίρε τό πιότατον ὄρος Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ, ὁ κατοικεῖν εὐδόκησε, δι' ἡμῶν σωτηρίαν Θεόνυμφε.

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον

Στολιζέσθω σήμερον, ἡ Ἐκκλησία, πορφυρίδα ἐνδοξον, καταβαφείσαν ἐξ
ἀγνῶν, λύθρων Ἀγάθης τῆς Μάρτυρος, Χαίρε, βοῶσα, Κατάνης τό καύχημα.

Συναξάριον

Τῇ Ε τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγάθης.

Στίχοι

- Χαίρει, σκότει δοθείσα φρουράς Ἀγάθη,
- Μισοῦσα καὶ φῶς, εἰ πλάνων ὄψεις βλέπει.
- Πέμπτη ἐν φυλακῇ Ἀγάθη θάνεν εἶδος ἀρίστη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ οσίου Πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ ἐν τῷ
Σκοπέλῳ.

Στίχοι

- Στενὴν οδὲύσας Θεοδόσιος τρίβον,
- Τὴν ευρύχωρον τῆς Εδέμ Πατεῖ τρίβον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Πολυεύκτου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εικόνας χρυσής, εν πεδίω Δεηρά λατρευομένης, οι τρεις σου Παῖδες κατεφρόνησαν, αθεωτάτου προσταγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Ως λίαν φαιδρώς φθεγγομένη καί σαφώς τυράννους έπληξας, λόγω σοφίας καί τής χάριτος, υπομονή τε κολάσεων, άνθρακας πυρός γάρ απόνως, καρτερούσα εκραύγαζες. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μανία δεινή, συσχεθείς ό δυσμενής εξηπορείτο δεινώς, τήν σήν θεώμενος ανανέωσιν, καί τού μαστού σου τήν βλάστησιν, χαίρουσα γάρ Μάρτυς εβόας, τώ σώ Νυμφίω κραυγάζουσα. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Επέστη φαιδρώς, τού Χριστού ο μαθητής σοι φρουρουμένη, τάς σάς ιώμενος δεινάς μάστιγας, άς περ υπέστης αήτητε, Μάρτυς τού Σωτήρος παρθένε, αγαλλομένη καί λέγουσα. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νεκρούται Αδάμ, παραβάς τήν εντολήν τού Παντοκράτορος, σύ δέ τεκούσα τήν αιώνιον, ζωήν Παρθένε Πανάμωμε, τούτον ελυτρώσω θανάτου, ευχαρίστως σοι κράζοντα. Ευλογημένη, η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Εν ευφροσύνη καί χαρά, δι' αιώνος κατοικείν αξιωθείσα, τή αφράστω σου δόξη, καταυγασθήναι τούς σέ, τιμώντας Αγάθη δυσώπησον, καί τής ακηράτου ζωής κατατρυφήσαι.

Νώ καί καρδία καί ψυχή, αγαπήσασα Χριστού τήν υπέρ λόγον, πολυέραστον θέαν, ανεπτερώθης αυτώ, βοώσα. Δραμούμαι οπίσω σου, καί κατασκηνώσω σύν σοί εις τούς αιώνας.

Υπερφυέσι κροσσωτοίς, καί ωραία τή στολή ηγλαϊσμένη, βασιλέως θυγάτηρ, εν τή τιμή τού Χριστού, παρέστης Αγάθη κραυγάζουσα. Σέ υπερυψούμεν Χριστέ εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μύρον γενόμενον ημίν, Θεοτόκε τόν Χριστόν κυοφορούσα, ευωδίασας κόσμον, εν θεοπνεύστοις οσμαίς, διό σοι Παρθένε κραυγάζομεν, Χαίρε

μυροθήκη τού πυριπνόου μύρου.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ Αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνωμεν».

Νικητικοίς εν στεφάνοις, κοσμηθείσα θεόφρον, Αγάθη δεξιά ζωαρχική, νύν λυτρωθήναι δυσωπησον, τήν πατρίδα σου ζάλης, ως πρίν πυρός ανέστειλας ορμήν, ίνα ύμνοις σε πάντες, απαύστως μεγαλύνωμεν.

Ο θεϊκή προμηθεία, περιέπων τά πάντα, Χριστός νύν αμειβόμενος τήν σήν, Μάρτυς ανδρείαν κατώκισεν, εν σκηναίς ουρανίαις, νύμφην παναμώμητον αυτού, καί συγχαίρειν Αγγέλοις, καί Μάρτυσιν ηξίωσεν.

Ίλεων ώ Αθληφόρε, τόν Κριτήν τών απάντων, Χριστόν μοι παρασκεύασον σεμνή, ταίς ικεσίαις σου πάνσεμνε, καί πταισμάτων τά πλήθη, καθάραί μου, τόν εύσπλαγχνον αεί, δυσωπούσα μή παύση, Μαρτύρων εγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον

Σωματωθείς απορρήτως, εξ Αγνών σου αιμάτων, ως ήλιος επέφανεν ημίν, πάναγνε Μήτηρ ανύμφευτε, πρό αιώνων απάντων, ο τώ Πατρί συνάναρχος Υιός, καί τό σκότος διώξας, εφώτισε τά σύμπαντα.

Εξαποστειλάριον τής Αγίας

Γυναίκες ακουτίσθητε

Αγάθη μεγαλώνουμε, Χριστού νύμφη ακήρατε, κάλλος απόθετον θεϊόν, καί Μάρτυς ηγλαϊσμένη, μνείαν ποιού τών πίστει σε, τιμώντων καλλιπάρθενε, καί τήν αγίαν σου μνήμην, χαρμονικώς εκτελούντων, πταισμάτων λύσιν ευρέσθαι.

Τής Εορτής, όμοιον

Πληρών σου τήν απόρρητον, οικονομίαν Κύριε, εν τώ ναώ προσηνέχθης, υπό Μητρός απειράνδρου, ιδών δέ σε εκραύγαζεν, ο Πρέσβυς. Νύν απόλυσον, τόν δούλόν σου ώ Δέσποτα. Σωτήρ γάρ ήλθες τού κόσμου, τό πατρικόν φώς Χριστέ μου.

Εις τόν Στίχον, τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Φόβω τε καί χαρά, αγκάλαις τόν Δεσπότην, ο Συμεων κατέχων, ζωής ητείτο λύσιν, υμνών τήν Θεομήτορα.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη Κύριε, ότι είδον οι οφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Νύν με πρός τήν ζωήν, απόλυσον τήν όντως, ο Συμεων εβόα, Σωτήρ μου,

είδον γάρ σε, τό φώς τού κόσμου Δέσποτα.

Στίχ. Φώς εις αποκάλυψιν εθνών, καί δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Άννα προφητικώς, η σώφρων καί Οσία, νύν ανθρωπολογείτο, τώ εκ Παρθένου φύντι βροτών εις απολύτρωσιν.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Χαίρε η τήν χαράν, τού κόσμου δεξαμένη, Χριστόν τόν ζωοδότην, καί παύσασα τήν λύπην, Παρθένε τής Προμήτορος.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, κατά τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Βουκόλου, Επισκόπου Σμύρνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τρία Προσόμοια Στιχηρά τής Εορτής, καί τρία τού Οσίου.

Στιχηρά τής Εορτής

Έχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Ο Ποιητής τών απάντων, καί Λυτρωτής ημών, υπό Μητρός Παρθένου, τώ ναώ προσηνέχθη, όθεν ο Πρεσβύτες τούτον λαβών, μετά χαράς ανεκραύγαζε. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Αγαθέ, εν ειρήνη ως ηυδόκησας.

Ο Συμεών εν αγκαις, εκ τής Παρθένου λαβών, τόν πρό πάντων αιώνων, γεννηθέντα Σωτήρα, Είδον, ανεβόα, τόν φωτισμόν, τής σής δόξης τά πέρατα, νύν απολύεις τόν δούλόν σου Αγαθέ, εν ειρήνη, ότι είδόν σε.

Τόν επ' εσχάτων τεχθέντα, εις σωτηρίαν βροτών, ο Συμεών βαστάσας, εν αγκάλαις Σωτήρα, χαίρων ανεβόα. Είδον τό φώς, τών Εθνών καί τήν δόξαν τού Ισραήλ, νύν απολύεις, ως είρηκας ως Θεός, εκ τών τήδε τή κελεύσει σου.

Στιχηρά τού Αγίου

Έχος πλ. β' Τριήμερος ανέστης

Φωτί τών θεουργών αρετών, αστράπτων ιερώτατε, φώς ετέθης, εν λυχνία μυστικώς, τής θείας Εκκλησίας, λαμπρύνων ταύτην Πάτερ, ταίς Ιεραίς διδασκαλίαις σου.

Τό Πνεύμά σε τό Άγιον, Βουκόλε αγιώτατε αγιάσαν, διά σου αγιασμόν, τοίς

πίστει προσιούσι, παρέχει θεοφόρε, καί φωτισμόν καί απολύτρωσιν.

Τήν άκραν αγαθήτητα, κηρύπτων τού Θεού ημών, κακωθέντας, αγαθύνεις τούς λαούς, σοφέ αγαθοδότης, προσάγων τώ Σωτήρι, ιεουργός ως Ιερώτατος.

Δόξα... Καί νύν...
Τής Εορτής Ήχος πλ. α'

Ερευνάτε τάς Γραφάς, καθώς είπεν εν Ευαγγελίοις Χριστός ο Θεός ημών, εν αιταίς γάρ ευρισκόμενον αυτόν, τικτόμενον καί σπαργανούμενον, τιθηνούμενον καί γαλακτοτροφούμενον, περιτομήν δεχόμενον, καί υπό Συμεών βασταχθέντα, ού δοκήσει ουδέ φαντασία, αλλ' αληθεία τώ κόσμω φανέντα, πρός όν βοήσωμεν, ο πρό αιώνων Θεός δόξα σοι.

Εν τή Τεσσαρακοστή
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον
Ήχος πλ. β' Τριήμερος ανέστης

Μεγίστων δωρημάτων ημίν, ο τόκος ο αλόχευτος, τής Παρθένου, πάσι γέγονε σαφώς, Θεός γάρ τήν φθαρείσαν, καινίζει πάλιν φύσιν, καί αναπλάττει τό ανθρώπινον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η πάναγνος ώς είδέ σε, επί Σταυρού κρεμάμενον, ανεβόα, θρηνωδούσα μητρικώς, Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Φέρουσα η Αγνή, καί άχραντος Παρθένος, τόν Πλάστην καί Δεσπότην, ως βρέφος εν αγκάλαις, εν τώ ναώ εισέρχεται.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη Κύριε, ότι είδον οι οφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Δέχου ώ Συμεών, τόν Κύριον τής δόξης, καθώς εχρηματίσθης, εκ Πνεύματος Αγίου. Ιδού γάρ παραγέγονε.

Στίχ. Φώς εις αποκάλυψιν εθνών, καί δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Νύν είδον αγαθέ, Θεέ οι οφθαλμοί μου, τήν σήν επαγγελίαν, απόλυσόν με τάχος, τόν δούλόν σου φιλόανθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Νυν με πρός τήν ζωήν, απόλυσον τήν όντως, ο Συμεών εβόα, Σωτήρ μου, είδον γάρ σε, τό φώς τού κόσμου Δέσποτα.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθέने, εκ σου γάρ ανέτειλεν ο Ήλιος τής δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, φωτίζων τούς εν σκότει. Ευφραίνου καί σύ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος εν αγκάλαις τόν ελευθερωτήν τών ψυχών ημών, χαριζόμενος ημίν καί τήν Ανάστασιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τού λίθου σφραγισθέντος

Εν τώ ναώ προσηνέχθης, η ζωή τών απάντων, δι' εμέ νηπιάσας υπό νόμον εγένου, ο πάλαι χαράξας ενπλαξί, τόννόμονεντώ Σινά, ίνα πάντας απαλλάξης, εκ τής τού νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τή ευσπλαγχνία σου Σωτήρ, δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή οικονομία σου μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Εν τώ ναώ προσηνέχθης τά ειθισμένα πληρών, ο Ποιητής καί Δεσπότης καί ο τού νόμου δοτήρ, καί αγκάλαις Συμεών, ευδοκία τή σή, βασταχθήναι εν σαρκί, ο τοίς πάσι φοβερός, καί πάσαν κτίσιν συνεχών, ηνέσχου μόνε Οικτίρμον, τό φώς σου πάσιν αποκαλύψας ημίν.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Είτα λέγεται ο Κανών τής Εορτής, καί τού Αγίου ο παρών, ού η ακροστιχίς.

Τό Βουκόλου μέγιστον υμνήσω κλέος. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. β' Ο Ειρμός

«Ως εν ηπειρώ πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω ίχνεσι, τόν διώκτην Φαραώ, καθορών ποντούμε νον Θεώ, επινίκιον ωδήν, εβόα άσωμεν».

Ταίς θείκαίς αγλαΐαις καί Ιεραίς, καί φωσφόροις λάμπεσι, λαμπρυνόμενος αεί, τήν εμήν καταύγασον ψυχήν, τήν λαμπράν σου εορτήν, Πάτερ γεραίρουσαν.

Ολολαμπή σε αστέρα ο νοητός, αναδείξας Ήλιος, ταίς λαμπρότησι τών σών, αρετών εφαιδρυνε τήν γήν, Ιεράρχα τού Χριστού, Βουκόλε πάνσοφε.

Βίον αεί ηγνισμένον καί καθαρόν, καί κηλίδων άμικτον, ενδεικνύμενος

Χριστού, Ιερὸν κειμήλιον σοφέ, ἐγνωρίσθης ἐπὶ γῆς, Βουκόλε ἐνδοξε.

Θεοτοκίον

Ὁ τῷ Πατρὶ συνυπάρχων μονογενής, ὑπὲρ νοῦν ἐν μήτρα σου, σαρκωθείς
θεοπρεπῶς, τοὺς βροτοὺς ἐθέωσεν Ἀγνή, διὰ πλήθος οἰκτιρμῶν ὁ
υπεράγαθος.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν
σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρα τῆς Ὁμολογίας σου».

Υἱὸς ἡμέρας καὶ φωτός, γεγονώς Ιεράρχα, διὰ πόνων ἐνθέων, κατεσκήνωσας
σαφώς, ἐν ταῖς λαμπρότησι νῦν, τῶν Ἀγίων, χάριτι λαμπρόμενος.

Κηρύττων μίαν εὐσεβώς, τῆς Τριάδος οὐσίαν, τὴν πολύθεον πλάνην,
ἐξερρίζωσας ἐκ γῆς, ὡς Ιεράρχης σεπτός, ὡς τοῦ Λόγου, ἀληθῆς διάκονος.

Ὁδὸν ὑπέδειξας ζωῆς, πᾶσι τοῖς πλανηθεῖσι, δυσμενοῦς ἐπηρεΐα, καὶ
προσῆγαγες αὐτοὺς, οἷα ποιμήν λογικός, σεσωσμένους, Λόγω ἀρχιποίμενι.

Θεοτοκίον

Λιμὴν γενοῦ μοι καὶ φρουρός, ταῖς δειναῖς τρικυμίαις, τῶν παθῶν ἀνενδότης,
χειμαζομένῳ αἰεὶ, ἐν τῇ θαλάσῃ Ἀγνή, τῇ τοῦ βίου, μόνη αἰσιπάρθενε.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου

Ἦχος δ' Ὁ υψωθείς

Ιερωσύνης τῷ φωτὶ διαλάμπων, ἐφωταγώγησας λαοὺς Ιεράρχα, τὸ τῶν
εἰδώλων σκότος τε ἠφάνισας αἰγλή ἱαμάτων δέ, τῶν παθῶν τὴν ομίχλην,
λύσας μεταβέβηκας, πρὸς τὸ ἄδυτον φέγγος, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων
ἐκτενώς, τῶν σέ τιμώντων, Βουκόλε Μακάριε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τῆς Εορτῆς

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Νηπιάζει δι' ἐμέ, ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν, καθαρσίῳ κοινωνεῖ, ὁ καθαρώτατος
Θεός, ἵνα τὴν σάρκα πιστώσῃ μου τὴν ἐκ Παρθένου, καὶ ταῦτα Συμεὼν
μυσταγωγούμενος, ἐπέγνω τὸν αὐτὸν Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, καὶ ὡς ζῶν
ἡσπάζετο, καὶ χαίρων πρεσβυτικῶς ἀνεκραύγαζεν. Ἀπόλυσόν με, σύ γάρ
Θεός μου, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων.

Ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἦχος δ' Ὁ υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Οὐ σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τοῦ εὐχαρίστως ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας, τὰ σὰ
ελέη Δέσποινα οἱ δούλοί σου, κράζοντες καὶ λέγοντες, Παναγία Παρθένε,
πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ ἀναγκῶν καὶ πάσης
ἀπειλῆς, σύ γάρ ὑπάρχεις, ἡμῶν ἡ ἀντίληψις.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρός γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σὲ σαρκὶ τετοκυία,

επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσάσε Χριστέ, Οίμοι! ποθεινότατε, Ιησού
ανεβόα, πώς ο δοξαζόμενος, ως Θεός υπ' Αγγέλων, υπό ανόμων νύν
βροτών Υιέ, θέλων σταυρούσαι; Υμνώ σε μακρόθυμε.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς,
μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Ο προγινώσκων σου, θεομακάριστε, τής ψυχής τό ωραίον καί τού νοός, τήν
καθαρότητα, Ιεροκήρυκα σοφόν, ιερώς σε προχειρίζεται.

Υπό τού Πνεύματος, λαμπαδουχούμενος, τούς εν σκότει τής πλάνης
φωταγωγείς, καί διά Βαπτίσματος, υιούς ημέρας εκτελείς, Ιεράρχα
Παναοίδιμε.

Μυρίων έσωσας, θηρών τό ποίμνιον, τών ταραττειν ζητούντων καί αφιστάν,
τής αμώμου πίστεως, Αρχιερέων καλλονή, καί Ποιμένων ακροθίνιον.

Ευρών σε χάριτι, περιαστράπτοντα, ο κλεινός θεολόγος χειροθετεί, θείαις
εισηγήσεσι, καί Ιερέα εκτελεί, Ιερόν Βουκόλε πάνσοφε.

Θεοτοκίον

Γνωστώς εν βάτω σε, Μωσής εώρακεν, Ιερώς τυπουμένην τήν τού πυρός,
μέλλουσαν λοχεύτριαν, αναφανήναι μυστικώς, Θεοτόκε αιπιάρθενε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω
καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών
πταισμάτων ανακαλούμενον».

Ιερωσύνης τό ιερόν, ένδυμα φορέσας Ιερώς, τούς ανιέρους εφώτισας, σέβειν
Ιεράρχα Μονάδα άκτιστον, τρισίν εν χαρακτήρσι, Βουκόλε πάνσοφε.

Στόματος λύκου τού νοητού, ήρπασας λαούς ταίς διδαχαίς, τού θεηγόρου σου
στόματος, καί αιρετιζόντων Πάτερ απύλωτα, ταίς σαίς θεολογίαις, έφραξας
στόματα.

Ταίς φωτοβόλοις καταυγασθείς Όσιε τού Πνεύματος αυγαίς, φωτοειδής όλος
γέγονας, λάμπων ταίς τώ σκότει ενυπαρχούσαις ψυχαίς, Βουκόλε, Ιεράρχα
θεομακάριστε.

Ο βδελυρός ήττηται ταίς σαίς, Ιερολογίαις Ιεραίς, Μαρκίων καί εξωστράκισται,
πάσης ατοπίας εξερευγόμενος, βόρβορον ο λυσσώδης, Βουκόλε ένδοξε.

Θεοτοκίον

Νόμω τής φύσεως Ιησούς, ο πανυπερούσιος Θεός, καινοτομεί παναμώμητε,
σου εκ τής νηδύος αποικτόμενος, ο μόνος ουσιώσας τό πάν βουλήματι.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι Ανάγαγε εκ φθοράς, τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Υψούσαν ταπείνωσιν, καθαρότητα νοός, αγάπην ανυπόκριτον, πίστιν ελπίδα έχων ειλικρινή, Βουκόλος ο ένδοξος, τής Τριάδος εδείχθη καταγώγιον.

Μεγάλως κοσμήσαντα, τών Σμυρναίων Ιεράν, καθέδραν σέ πανεύφημε, μυσταγωγεί τό Πνεύμα τόν μετά σέ, ποιμένα Πολύκαρπον, τή χειρί σου Βουκόλε τελειούμενον.

Νοήσας τήν κλήσιν σου, διά Πνεύματος Σοφέ, τόν μετά σέ εν χάριτι, τών λογικών θρεμμάτων καθηγητήν, προσάγεις τώ βήματι, αρετών λαμπηδόσιν εξαστράπτοντα.

Θεοτοκίον

Η πύλη τής χάριτος, η ανοίξασα βροτοίς, τήν πύλην τήν ουράνιον, τής μετανοίας πύλας μοι τηλαυγώς, διάνοιξον Δέσποινα, καί πυλών τού θανάτου ελευθέρωσον.

Κοντάκιον 'Ηχος α'

Ο μήτραν παρθενικήν αγιάσας τώ τόκω σου, καί χείρας τού Συμεών ευλογήσας ως έπρεπε, προφθάσας καί νύν έσωσας ημάς Χριστέ ο Θεός. Αλλ' ειρήνευσον εν πολέμοις τό πολίτευμα, καί κραταίωσον Βασιλείς ούς ηγάπησας, ο μόνος φιλόανθρωπος.

Συναξαριον

Τή ΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Βουκόλου, Επισκόπου Σμύρνης.

Στίχοι

- Σμύρνης ό Ποιμήν Βουκόλος θυηπόλος,
- Άγρυπνός εστι, καί θανών, ποιμένης φύλαξ.
- Αγλαόν ηελίοιο φάος λίπε Βουκόλος έκτε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ιουλιανού τού εν Εμέση.

Στίχοι

- Χριστός τέτρηται χείρας ήλοις καί πόδας,
- Ιουλιανός προστίθησι καί κάραν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Φαύστης, Ευϊλασίου, καί Μαξίμου.

Στίχοι

- Τρεις Μάρτυρες πάσχουσιν ιχθύων πάθος,

- Κοινή τυχόντες οργάνου τού τηγάνου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ήμάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Συνετίζων ασυνέτους καταρτίζων δέ, τούς πλάνη εξοκείλαντας, Πάτερ έσωσας, καί Θεώ προσήξας καθαρούς, αυτώ μελωδούντας ευσεβώς, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωραιώθησαν Παμμάκαρ σιαγόνες σου, τήν σάρκωσιν κηρύπτουσαι, τού δι' άφατον ευσπλαγχνίαν, λάμψαντος ημίν, πρός όν ανεβόας εμμελώς. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Κυριεύσας δι' ασκήσεως τού σώματος, τών παθημάτων Ένδοξε, ακυρίεutos ταίς τού πλάνου ώφθης προσβολαίς, καί νύν αναμέλπεις απλανώς. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Λυτρωθέντες τής αρχαίας αποφάσεως, τώ τόκω σου πανάμωμε, ανυμνούμέν σε οι σωθέντες Κόρη διά σου, βοώντες καί λέγοντες πιστώς. Ευλογητός ο καρπός, τής σής κοιλίας αγνή.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Εκβλαστήσας ως φοίνιξ εν ταίς αυλαίς τού Θεού, οφειλόμενον ύπνον δικαίοις ύπνωσας, φέρεις δέ φυτόν, πρός τού θείου σου μνήματος, θαύμα τοίς ορώσι, Βουκόλε θεοκήρυξ.

Ο Θεού Θεός Λόγος ο ενυπόστατος, ιερόν Ιεράρχην σέ προχειρίζεται, χρίοντα λαόν, Ιερώς ιερώτατε, Πρόεδρε Συμυρναίων, φωστήρ τής οικουμένης.

Σαρκωθέντα τόν Λόγον εθεολόγησας, καί πολλούς αλογίας λαούς διέσωσας, θείος γεγονώς, μαθητής τού εκλάμψαντος, εν θεολογίαις, Βουκόλε κήρυξ.

Θεοτοκίον

Ιερώς εμυείτο τά σά μυστήρια, προφητών Θεοτόκε ο θείος σύλλογος, πόρρωθεν μαθών, καί τρανώς εκτιθέμενος, τάς θεοσημείας, τού θείου τοκετού σου.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμά Ἀγγέλων ατενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δέ Πάναγνε ωράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς ουρανίαις, στρατιαῖς σέ μακαρίζομεν».

Ὡς φως ὡς φέγγος ὡς μέγας ἥλιος, ὡς αστραπή Χριστοῦ τῇ Εκκλησίᾳ ἐξέλαμψας, καὶ πιστῶν διανοίας ἐφώτισας, καὶ πρὸς τοὺς ἀνεσπέρους, τόπους ἐσκήνωσας, μέλπων τρισαγίαις ἐν φωναῖς, Τριάδα ἀκτιστον.

Σαρκὸς καὶ κόσμου ἔξω γενόμενος, ἱεουργέ, πρὸς τὰς υπερκοσμίους γηθόμενος, μεταβέβηκας τάξεις θεούμενος, θέσει φαεινοτάτῃ, ὅθεν τὴν μνήμην σου, πίστει ἐκτελούμεν, ἐπὶ γῆς Βουκόλε πάνσοφε.

Ἡ γῆ τό σωμά σου τό μακάριον, κρύπτει σαφῶς, ἰάσεις ἀναβλύζον καὶ χάριτας, ουρανὸς δέ τό πνεῦμα σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς, φέρει τοῖς ἀπ' αἰῶνας θείαις λαμπρότησι, κατηγλαϊσμένον, ἀληθῶς Βουκόλε ἐνδοξε.

Θεοτοκίον

Φωνὴ Ἀγγέλου μεγάλης Ἀγγελον, βουλῆς Ἀγνῆ Χριστοῦ Εὐμανουήλ ἀποτέτοκας, τοῖς Ἀγγέλοις τοὺς κάτω συνάπτοντα, μόνη πανύμνητε, μόνη αἰτία, τῆς ἡμῶν Κόρη θεώσεως.

Εξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου

Τοῖς Μαθηταῖς

Ποιμαντικῶς ὠδήγησας, πρὸς νομάς εὐσεβείας, τό τοῦ Κυρίου ποίμνιον, πάνσοφε, ἱεράρχα, ἀποδιώξας ὡς θήρας, πάσαν αἵρεσιν, ὅθεν, νῦν ἐποπτεύεις, ἰλεως, καὶ ἡμᾶς ουρανόθεν, ὡς παρεστῶς, μετὰ τῆς Πανάγνου καὶ Θεοτόκου, τῷ θρόνῳ τῆς θεότητος, παμμακάριστε Πάτερ.

Τῆς Εορτῆς, ὅμοιον

Τῶν κόλπων τοῦ Γεννήτορος, οὐκ ἐκστάς ἀπορρήτως, δι' ἄκραν ἀγαθότητα, ἐκ Παρθένου γεννᾶται καὶ νηπιάζει ὁ Λόγος, τούτον δέ ἐν ἀγκάλαις, Συμεὼν υποδέχεται, ἅμα τε ὁ Πρεσβύτες, καὶ Γηραιά, ἀνθρωπολογήσαντο ὡς Δεσπότη, ἐν ᾧ καὶ προεμήνυον, τὴν βροτῶν σωτηρίαν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς.

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Σήμερον ὁ Σωτὴρ, ὡς βρέφος προσηνέχθη, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καὶ χερσὶ γηραλείαις, ὁ Πρέσβυς τούτον δέχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τό ρήμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Νήπιος τῇ σαρκί, ὁ παλαιὸς τῷ χρόνῳ, ὁράται παραδόξως, τῇ σήμερον ἡμέρα, καὶ τῷ ναῷ προσάγεται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ.

Δέχου ὦ Συμεών, ἡ Πάναγνος εβόα, ἐν ἀγκάλαις ὡς βρέφος, τόν Κύριον τῆς δόξης, τοῦ κόσμου τό σωτήριον.

Δόξα... Καί νύν... ὅμοιον

Μέγα καί φοβερόν, Μυστήριον καί ξένον! ὁ πάντα περιέπων, καί βρέφη διαπλάττων, ὡς βρέφος ἀγκαλίζεται.

Καί ἡ λοιπή Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, κατὰ τό σύνηθες, καί Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Παρθενίου, Ἐπισκόπου Λαμψάκων, καί τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Λουκά, τοῦ ἐν τῷ Στειρίῳ τῆς Ἑλλάδος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Τοῦ Ἱεράρχου

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Τῆς Ἑλλησπόντου τό κλέος, ὁ τῆς Λαμψάκου φωστήρ, τῶν θαυματουργημάτων, ὁ λαμπρός εωσφόρος, Παρθένιος ὁ μέγας, πάντας ἡμᾶς, συγκαλεῖται τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, εορτασμόν ἐκτελέσαι πνευματικόν, ἀνυμνώντας τόν Σωτήρα Χριστόν.

Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας θεοφορούμενος, τά τῶν δαιμόνων στίφη, πυρί τῶν προσευχῶν σου, κατέφλεξας Παμμάκαρ, ἰθύνας σοφῶς, τῆς Λαμψάκου τό ποίμνιον, τοὺς γάρ βωμούς τῶν εἰδώλων καταβαλὼν, ἐνεούργησας Θεῷ σεαυτόν.

Ἀνακηρύττει σου θαῦμα ὁ ἀνανήξας ἰχθύς, ὁ ἀναζήσας ἄπνους, ὁ καρπὸς τῆς ἀκάρπου, αρούρας καί ἀμπέλου, βροχὴ ἱκανή, τῶν βαφῶν ἡ ἐπίτευξις. Ὡς θαυμαστά σου τά ἔργα Ἱεουργέ! ἀλλὰ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Τοῦ Οσίου

Ἦχος πλ. β'

Ὅλην ἀποθέμενοι

Ὅλως ἐκ νεότητος, ἀκολουθήσας Κυρίῳ, γονικὴν κατέλιπες, ἐνδοξε προσπάθειαν, καί στοργὴν κοσμικὴν, καί ἐρήμους ὠκησας, ἀσκητῶν τόν βίον, ἐξασκῶν ἐν ταπεινότητι, ὃν καί ἐτέλεσας, ζέοντι τῷ πνεύματι Ὅσιε, καλῶς ἐμπορευσάμενος, νείμας τε τά ὄντα τοῖς πένησι, καί τόν μαργαρίτην, τόν

τίμιον ωνούμενος Χριστόν, ού καί τυχών τῆς εφέσεως, ἔστης ἀξιάσαστε.

Ἐφερεις τυπτόμενος, ονειδιζόμενος Πάτερ, διαπληκτιζόμενος, παρά τοῦ τεκόντος σε διά Κύριον, ὄν ἐπόθεις ἐνδοξε, οὐ τρωθεῖς τῷ πόθῳ, τὰ τερπνὰ οὐδέν λελόγισαι, μητρός δέ στερῇσιν, καί τήν ξενιτείαν ἠγάπησας, καί σχῆμα ἐνεδέδυσο, τό τῶν μοναχῶν ἱερώτατε, ἀλλά φανεροί σε, Θεός καί μή βουλόμενον εὐχαίς, ταῖς μητρικαῖς Λουκά Ὅσιε, καμφθεῖς ὁ φιλόανθρωπος.

Βίον ἐκτελέσας σου, τόν ἱερόν πανιέρως, θαύματα ἐτέλεσας, ἱερά ἐξαίσια καί παράδοξα, τοῦ Θεοῦ σοι νείμαντος, ἀρραβώνα ἐνθεον, καί πρός τῆς ἀνταποδόσεως, τῶν θείων πόνων σου, νέμει δέ καί στέφος σοι ἀφθαρτον, καί δόξαν αἰωνίζουσαν, ὅταν ὡς Κριτῆς παραγένηται. Αὐτόν οὖν δυσώπει, ρυσθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε αεί, ἀπό παντοίας κακώσεως, Λουκά ὀσιώτατε.

Δόξα... Καί νύν...

Τῆς Εορτῆς Ἦχος πλ. β'

Ὁ ἐν χερσὶ πρεσβυτικάς, τήν σήμερον ἡμέραν, ὡς ἐφ' ἄρματος Χερουβὶμ, ἀνακλιθῆναι εὐδοκήσας Χριστέ ὁ Θεός, καί ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε, τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, ἀνακαλούμενος ρύσαι, καί σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡς ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος πλ. β' Ὅλην ἀποθέμενοι

Τετραυματισμένον με, ταῖς ληστρिकाῖς τῶν δαιμόνων, ἐφόδοις καί κείμενον, ὅλον ἀνενέργητον Παναμώμητε, ἐν ὁδῷ πάντοτε, τοῦ ἀστάτου βίου, καί ἐλέους προσδεόμενον, τάχος ἐπίσκεψαι, οἶνον ἐπιθείσα καί ἔλαιον, τοῖς ἀνιάτοις μώλωπι, καί πρός ευρωστίαν ἀνάγαγε, ὅπως σέ δοξάζω, καί πόθῳ κατὰ χρέος ἀνυμνῶ, τὰ μεγαλεῖά σου ἀχραντε, Μήτηρ αἰσιμαρτένη.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεων τήν καρδίαν, τήν σὴν διελήλυθε, Παναγία Δέσποινα, ὅτε ἐβλεψας, τόν ἐκ σοῦ λάμπσαντα, ἀπορρήτω λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, Σταυρῷ ὑψούμενον, ὅξος καί χολὴν τε γευόμενον, πλευράν τε ορυπτόμενον, χεῖράς τε καί πόδας ἠλούμενον, καί ὀδυρομένη, ὠλόλυζες βοῶσα μητρικῶς, Τί τοῦτο τέκνον γλυκύτατον, τό καινόν μυστήριον;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς.

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε, Χριστός γάρ, ἐν τῷ ναῷ ὡς βρέφος, ὑπὸ Μητρός Παρθένου, Θεῷ Πατρὶ προσάγεται.

Στίχ. Νύν ἀπολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τό ρήμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Ἀνθραξ ὁ προοφθεῖς, τῷ θείῳ Ἡσαΐα, Χριστοῦ ὡς ἐν λαβίδι, χερσὶ τῆς

Θεοτόκου, νύν τώ πρεσβύτη δίδοται.

Στίχ. Φώς εις αποκάλυψιν εθνών, καί δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Φόβω τε καί χαρά, αγκάλαις τόν Δεσπότην, ο Συμεών κατέχων, ζωής ητείτο λύσιν, υμνων τήν Θεομήτορα.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Φέρουσα η Αγνή, καί άχραντος Παρθένος, τόν Πλάστην καί Δεσπότην, ως βρέφος εν αγκάλαις, έν τώ ναώ εισέρχεται.

Απολυτίκιον 'Ηχος α'

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, εκ σου γάρ ανέτειλεν ο 'Ηλιος τής δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, φωτίζων τούς εν σκότει. Ευφραίνου καί σύ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος εν αγκάλαις τόν ελευθερωτήν τών ψυχών ημών, χαριζόμενος ημίν καί τήν Ανάστασιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα 'Ηχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Νηπιάζει δι' εμέ, ο παλαιός τών ημερών, καθαρσίων κοινωνεί, ο καθαρώτατος Θεός, ίνα τήν σάρκα πιστώση μου τήν εκ Παρθένου, καί ταύτα Συμεών μυσταγωγούμενος, επέγνω τόν αυτόν, Θεόν καί άνθρωπον, καί ως ζωήν ησπάζετο, καί χαίρων πρεσβυτικώς ανεκραύγαζεν, Απόλυσόν με, σύ γάρ Θεός μου, η ζωή τών απάντων.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα 'Ηχος α'

Χορός Αγγελικός

Ο ών σύν τώ Πατρί, επί θρόνου αγίου, ελθών επί τής γής, εκ Παρθένου ετέχθη, καί βρέφος εγένετο, χρόνοις ών απερίγραπτος, όν δεξάμενος, ο Συμεών εν αγκάλαις, χαίρων έλεγε, Νύν απολύεις Οικτίρμον, ευφράνας τόν δούλόν σου.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Είτα ο Κανών τής Εορτής, καί τών Αγίων οι επόμενοι δύο.

Ο Κανών τού Ιεράρχου, ού η ακροστιχίς.

Τών θαυμάτων σου τήν χάριν μέλπω, Μάκαρ. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος β'
Ο Ειρμός

«Εν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα πανστρατιάν, ἡ υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ὁ Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται».

Τῷ φωτί τῷ θείῳ συγκραθείς, Πάτερ ἱερώτατε, δι' ἀρετῶν φῶς καθωράθης δεύτερον, διό τήν φωτοφόρον σου, καί πανέορτον τοὺς τελούντας πανήγυριν, σκότους αμαρτίας, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις ἐλευθέρωσον.

Ὡς φαιδρός ἀνέτειλας ἀστήρ, ἐν τῷ στερεώματι, τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας Παρθένιε, ἱαμάτων λάμπεσιν, ἱερώτατε τῶν παθῶν τήν σκοτόμαιναν, χάριτι διώκων, καί φωταγωγῶν τοὺς προσιόντας σοι.

Νοσημάτων σκότος πονηρόν, ἔλυσας Παρθένιε, τῷ φωτισμῷ σου τῶν σεπτῶν ἐντεύξεων, ὅθεν δυσωπούμέν σε, τῶν ψυχῶν ἡμῶν τὰς οδύνας θεράπευσον, καί τὰς τῶν σωμάτων, πάσας μαλακίας ἀποδίωξον.

Θεοτοκίον

Ἀγαθόν κυήσασα Θεόν, ἀχραντε ἀγάθουνον, τήν ἐν πολλοῖς κεκακωμένην πάθεσι, ταπεινὴν καρδίαν μου, καί τό θέλημα ἐκτελεῖν ἐνδυνάμωσον, τοῦ σωθῆναι πάντας, θέλοντος ἀνθρώπους Λυτρωτοῦ ἡμῶν.

Ο Κανὼν τοῦ Ὁσίου Λουκά, ἔχων ἀκροστιχίδα.

Λουκάν ἐπαινῶ τό κλέος τῆς Ελλάδος. Ἀμήν.

Ωδή α' Ἦχος πλ. β'
Ο Ειρμός

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ, ἵχνεσι, τόν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ὠδήν, ἐβόα, ἄσωμεν».

Λόγον μοι δίδου θεόπτα παρεστηκώς, θρόνῳ τοῦ Δεσπότη σου, ἀνυμνήσαι τήν φαιδράν, καί φωσφόρον μνήμην σου Αουκά, διαλύσας τήν ἀχλύν τῆς διανοίας μου.

Ὁ λοσχερώς σε ποθήσας ὁ ἱερός, Σῶτερ πρὸς τήν ἀσκησιν, ἀπεδύσατο στερρώς, θλίψεις μόχθους πόνους καρτερῶν, ἀνθ' ὧν εὐράτο τρυφήν τήν ἀτελεύτητον.

Υπωπιάζων τό σῶμα Πάτερ Λουκά, ἐγκρατεία πάντοτε, ἀγρυπνία συνεχεί, κακουχία πάση τε σοφώς, τὰς ορμὰς τῶν ἐμπαθῶν ἡδονῶν ἐστησας.

Θεοτοκίον

Κυριοτόκε Παρθένε ἡ τόν Θεόν, ἐν σαρκί γεννήσασα, τόν ἀχώρητον παντί,

σαρκωθέντα οίκτω τών βροτών, τυραννίδος με παθών δείξον υπέρτερον.

Τού Ιεράρχου

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Εν πέτρα με τής Πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς μου, ευφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν, ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος πλήν σου Κύριε».

Υπήρξας καθαιρέτης τής τυραννίδος, παμμάκαρ τών Δαιμόνων τού ολεθρίου, ειδώλων τε κατέστρεψας τά τεμένη, καί θείους ήγειρας, ναούς εις αίνεσιν, τού Χριστού Παρθένιε ιερώτατε.

Μεγίσταις διαπρέπων θαυματουργίαις, καρκίνου χαλεπώτατον παύεις πάθος, καί όμματα διήνοιξας πηρωθέντα, καί εφυγάδευσας Πάτερ Παρθένιε, πονηρίας πνεύματα θεία χάριτι.

Ανέστησας κακίστως θανατωθέντα, τόν πάλαι υπουργούντα τώ θείω έργω, Θεός γάρ ο τόν θάνατον καταργήσας, χάριν σοι δέδωκε μάκαρ Παρθένιε, ανιστάν τεθνήξαντας δι' εντεύξεως.

Θεοτοκίον

Ωμίλησεν ανθρώποις εκ σου τήν σάρκα, ο Κύριος φορέσας ανερμηνεύτως, αυτόν ούν εκδυσώπησον Παναγία, τού οικτειρήσαί με καταπονούμενον, προσβολαίς τού όφεως καί δονούμενον.

Τού Οσίου

Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν Άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου αγαθέ, καί στερεώσας η μάς, εν τή πέτρα τής ομολογίας σου».

Ανεπτερώθης τώ θερμώ, έρωτι τού Σωτήρος, καί γονέων τό φίλτρον, υπερείδες δι' αυτόν, καί γέγονας ώ Λουκά, ξένος πάντων τών τερπνών μακάριε.

Ναόν Κυρίου σεαυτόν, απεργάσασθαι θέλων, ερημίας κατώκεις ως ο πάλαι Ηλιού, πρός δαίμονας πολεμών, όθεν εύρες τέλος τό μακάριον.

Εν πάση θεία εντολή, ευπειθής ως οικέτης, ανεδείχθης παμμάκαρ, καλώς αυτάς εκτελών, καί ταπεινών σεαυτόν, όθεν ύψος έλαβες ουράνιον.

Θεοτοκίον

Παρθένε Μήτηρ τού Θεού, η τεκούσα τόν Λόγον, υπέρ λόγον οφθέντα, δι' ημάς όπερ ημείς, ικέτευε εκτενώς, αλογίας πάσης με λυτρώσασθαι.

Κοντάκιον τού Αγίου Παρθενίου

Ἦχος γ'
Ἡ Παρθένος σήμερον

Τῶν θαυμάτων εἴληφας, τὴν θείαν χάριν θεόφρον, ἱερὲ Παρθένιε, θαυματουργέ θεοφόρε, ἅπαντα τὰ τῶν πιστῶν πάθη αποκαθαίρων, πνεύματα τῆς πονηρίας Πάτερ ελαύνων, διὰ τοῦτό σε υμνοῦμεν, ὡς μέγαν μύστην Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ο Οἶκος

Φῶς νοερόν τό ἐκ φωτός, Πατρός τοῦ προανάρχου, Υἱέ Θεοῦ καὶ Λόγε, ὁ καταυγάζων πάσαν τὴν οἰκουμένην θεϊκῶς, φώτισόν μου τὰς φρένας, τὸν νοῦν καὶ τὸν λογισμόν, τοῦ ανυμνήσαι σήμερον τὴν φαιδρὰν ταύτην πανήγυριν καὶ σεμνοπρεπεστάτην τοῦ Οσίου Παρθενίου, αὐτός γάρ ἀληθῶς ἐν γῇ θαυμασίαν διετέλεσε ζωὴν καὶ πολιτείαν, διὰ τοῦτο συνελθόντες ευφημοῦμεν αὐτόν, ὡς μέγαν μύστην Θεοῦ τῆς χάριτος.

Κάθισμα τοῦ αὐτοῦ
Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τῆς Λαμπάκου ὁ μέγας θαυματουργός, ἀναβάς ἐν τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν, ἀστράπτεις τοῖς πέρασι, τῷ φωτὶ τῶν ἰάσεων, τοὺς ζοφῶδεις Δαίμονας, σκορπίζων φαιδρότατα, καὶ ελαύνων νόσους, χρησταῖς ἐπικλήσεσιν, ὅθεν καὶ τῆς πλάνης, τῶν εἰδώλων καθάρας, πάσαν τὴν Ελλήσποντον, καταλάμπεις τοῖς θαύμασι, θεοφόρε Παρθένιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τοῦ Οσίου Λουκά, ὁμοιον

Ἀπὸ βρέφους ποθήσας τὴν ἀρετὴν, τῶν ἡδέων ἀπέσχου πᾶν των Σοφέ, νηστείαν καὶ ἀσκησιν, ἀκριβὴ ἐνδεικνύμενος, καὶ μητρός τὸν πόθον, οὐδὲν ἡγησάμενος, ἐν Σεμνείῳ φέρων, σαυτὸν λάθρα δέδωκας, πάλιν δὲ μηνύει, σέ Θεός τῇ μητρί σου, θρηνοῦση τὴν στέρησιν, σοῦ δικαίως πανάριστε, ἢ καὶ νῦν συνηδόμενος, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν... τῆς Εορτῆς
Ἦχος πλ. δ'
Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν

Ετέχθης ἐκ Μητρός, ὁ προάναρχος Λόγος, προσήχθης τῷ ναῷ, ὁ ἀκατάληπτος φύσει, χαίρων δὲ ὁ Πρεσβύτες, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σε υπεδέξατο, κράζων, Νῦν ἀπολύεις, ὃν ἐπεσκέψω κατὰ τὸ ρήμά σου, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ
Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον
Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σέ ἀσπόρως τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι μακαρίζουσι, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ γάρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον, ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον τόκον

σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε τώ σῷ Υἱώ καί Θεώ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ανυμνοῦσιν ἀξίως, τήν δόξαν σου Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν Ἀμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, ἡ Ἀμνάς θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ωλόλυξε δακρύουσα, καί πικρῶς εκβοῶσα, Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τήν σταύρωσιν, ἣν περ υπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καί πηγὴ ἀνεξάντλητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ανυμνοῦσί σου πίστει, τά θεία παθήματα.

Τοῦ ἱεράρχου

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Ελήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ Ἄγγελος, ἀλλ' αὐτός ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καί ἕσωσας, ὅλον με τόν ἄνθρωπον, διό κραυγάζω σοι. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Νοσήματα, προσευχὴ ἐθεράπευσας ἄμετρα, συσφίγγων Παρθένιε, τοὺς παρεθέντας ἐν χάριτι, ὥσπερ ὁ Δεσπότης σου, οὐ τήν πολλήν ἐμιμήσω ἀγαθότητα.

Σύ δέδωκας, ἐνεργεῖν τοῖς βαφεύσι τά πρόσφορα, τόν εἰργοντα δαίμονα, ἀποσοβήσας Παρθένιε, ταῖς πρὸς τόν φιλόανθρωπον, ἱερωτάταις σου Πάτερ παρακλήσεσι.

Ὁ Κύριος, τάς ἐντεύξεις σου Πάτερ δεξάμενος, τήν ἄγραν παρέδωκε, πλουσιωτάτως τοῖς χρήζουσι, τῇ τοῦ ἀνανήξαντος, θαυματουργίᾳ ἰχθύος μεγαλύνων σε.

Θεοτοκίον

Τά τραύματα, τῆς ψυχῆς μου Παρθένε θεράπευσον, τόν νοῦν μου εἰρήνευσον, ὑπὸ παθῶν ταραττόμενον, καί ταῖς παραβάσεσι, τῶν ἐντολῶν τοῦ Σωτῆρος σκοτιζόμενον,

Τοῦ Ὁσίου Λουκά

Ὁ Εἰρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρὰς, ἐν Κυρίῳ εορτάζουσα».

Ἄκακος Ὁσιος, εὐθύς καί ἡμερος, καί ἀκέραιος ὠφθῆς Πάτερ Λουκά, ὅθεν μεμακάρισαι, παρά τοῦ πάντων Ποιητοῦ, καί Δεσπότης παμμακάριστε.

Ἰδὼν ὁ φθόνος σε, καλῶς διάγοντα, τήν ζωὴν ἐξεκαύθη καί πειρασμῶν,

πλήθός σοι εξήγειρεν, ἀλλ' ἐξηλέγχετο κενός λύκος, μάτην τό τού λόγου χανών.

Νοός ευθύτητι, τόν βίον ἰθυνας, πρὸς τὰ κρείττω παμμάκαρ τῶν ἐφετῶν, πάντων τό ἀκρότατον, ἐπιποθῶν Πάτερ ἰδεῖν, οὐ ευστόχως καί τετύχηκας.

Θεοτοκίον

Ωραίαν κάλλει σε, πασῶν ευράμενος, γυναικῶν ὁ ωραῖος Κόρη σεμνή, σοῦ τήν Μήτηραν ὠκησε, καί δυσμορφίας με παθῶν, καί τού σκότους ἐλυτρώσατο.

Τού ἱεράρχου

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ φωτισμός, τῶν ἐν σκότει κειμένων ἡ σωτηρία, τῶν ἀπεγνωσμένων Χριστέ Σωτήρ μου, πρὸς σέ Ὀρθρίζω Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φώτισόν με τῇ ἐπιλάμψει σου, ἄλλον γάρ ἐκτός σου Θεόν οὐκ ἐπίσταμαι».

Ἡ φωταυγής, ἐνσκηνώσασα χάρις τῆς ἀπαθείας, ἐν τῇ σὴ καρδίᾳ θεόφρον Πάτερ, φιλαργυρίας το βαθύτατον σκότος, τού προέδρου διώκει ἄνοσον, τούτον συντηρούσα ταῖς σαῖς παραινέσεσι.

Νόσω πολλή, τόν κρατουμένον Πάτερ καί γεγονότα, Ὅσιε ἡμίξηρον προσευχαῖς σου, ὅλον εἰργάσω υγιή ευχαρίστως, τόν Δεσπότην Θεόν δοξάζοντα, τόν θαυματουργίαις πολλάς σε δοξάσαντα.

Χρίσμα σεπτόν, περικείμενος Πάτερ ἱερωσύνης, ταύτην κατελάμπρυνας ἐπιδείξει, πολλῶν θαυμάτων, ὧν ἐτέλεσας ζῶν τε, θεοφόρε καί μετὰ θάνατον, Ἄγγελος καθάπερ βιώσας Παρθένιε.

Θεοτοκίον

Ἀπό παθῶν, αμαυρώσεως Κόρη ἀπό σκανδάλων, τῶν προσγινομένων ταῖς ἐπηρείαις, τού αλλοτρίου μελλουσῶν τε βασάνων, αἰωνίων πρὸς τόν φιλόανθρωπον, ρύσαί με ταῖς σαῖς δυσωπῶ παρακλήσεσι.

Τού Ὁσίου Λουκά

Ὁ Εἰρμός

«Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σέ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τόν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον».

Τήν τῶν καμάτων σου ἀμοιβήν, παρά τού πλουσίου Δοτήρος, ἀπολαβῶν Πάτερ Ὅσιε, πέλαγος θαυμάτων πάσιν ἐδείκνυσο, τὰς νόσους ἀφανίζων τῶν προσιόντων σοι.

Οὐ κατενάρκησας τού ἐχθροῦ, Πάτερ ταῖς μυρίαις προσβολαῖς, οὐ κατεπλάγης τήν ἐπαρσιν, ἔστης δέ ὡς πύργος στερρός ἀκλόνητος,

ταπείνωσιν ως θώρακα ενδυσάμενος.

Καλώς τελέσας τόν ιερόν, βίον σου Παμμάκαρ, καί λαβων από Θεού τήν ανταπόδοσιν, χάριν ιαμάτων, τυφλούς εφώτισας, χωλούς καί παραλύτους αποτελών υγιείς.

Θεοτοκίον

Λαοί υμνείτε τήν αληθώς, τέξασαν τόν Λόγον τού Θεού, ανερμηνεύτως καί μέинаσαν, πάλιν μετά τόκον Παρθένον άφθορον, ως πάντων προστασίαν καί σωτηρίαν βροτών.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Πρός Κύριον, εκ κήτους ο Ιωνάς εβόησε. Σύ με ανάγαγε, εκ πυθμένος Άδου δέομαι, ίνα ως Λυτρωτή ενφωνή αιnéσεως, αληθείας τε πνεύματι θύσω σοι».

Ρημάτων σου, ευχών τε δυναστεία Παρθένιε, ναοί ερράγησαν τών ειδώλων θεία χάριτι, καί άπιστος λαός πίστιν προσελάβετο, μεγαλύνων συμφώνως τόν Κύριον.

Ικέτευσας, τόν φιλόανθρωπον Λόγον σύν δάκρυσι, καί τοίς αιτήσασιν όμβρους άνωθεν κατήγαγες, οικτείρων συμπαθώς λαόν κινδυνεύοντα, Ιεράρχα Κυρίου Παρθένιε.

Ναμάτων σου, μυστικών επομβρίαις κατήρδευσας, καρδίαν πάσαν προσφοιτώσάν σοι Παρθένιε, καί ηγήητώ αυχμώ ξηρανθείσα δέχεται, υετούς θαυμαστούς ευφορήσασα.

Θεοτοκίον

Μή στήσης με, εν ημέρα τής δίκης κατάκριτον, μή στηλιτεύσης με επί πάντων τόν αναίσθητον, Θεέ μου Ποιητά μου, έχων ικετεύουσαν, τήν τεκούσαν ασπόρως σε Δέσποιναν.

Τού Οσίου Λουκά

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Ελύθη η πάλαι σοι, δολιόφρον καθ' ημών, ισχύς καί φρούδα γέγονε, τά πολλά σου σοφίσματα πονηρέ, ιδού γάρ απλούστατος, καί απόνηρος νέος σε κατέβαλε.

Ουκ έδωκας Όσιε, σοίς βλεφάροις νυσταγμόν, ουδέ κροτάφοις άνεσιν, έως πάσαν κατέβαλες μηχανήν, τού πλάνου ποικίλους σοι, πειρασμούς καθ'

εκάστην εξεγείροντος.

Σωφρόνως διήνυσας, σου τόν βίον καί καλώς, φιλοξενών εκάστοτε, ελεών τε πλουσίως καί δασιλώς, διό καί τετύχηκας, αφθαρσίας καί δόξης ακηράτου Λουκά.

Θεοτοκίον

Τριάδος γεγέννηκας, σύ τόν ένα σαρκικώς, Θεοκυήτορ Πάναγνε, υπέρ νούν τε καί λόγον, διό βοώ, Τριάδος τής θείας με, ταίς πρεσβείαις σοι δείξον οικητήριον.

Κοντάκιον τού Οσίου Λουκά Ήχος πλ. δ' Τή Υπερμάχῳ

Ο εκλεξάμενος Θεός πρό τού πλασθήναί σε, εις ευαρέστησιν αυτού, οίς οίδε κρίμασι, προσλαβόμενος εκ μήτρας καθαγιάζει, καί οικείον εαυτού δούλον δεικνύει σε, κατευθύνων σου Λουκά τά διαβήματα, ο φιάνθρωπος, ώ νύν χαίρων παρίστασαι.

Ο Οίκος

Ω Πατέρων αρίστη καλλονή καί σεμνότης, ώ πάντων ασκητών κοσμιότης, Χριστού τάς εντολάς γάρ πληρώσαντος, πώς υμνήσω τήν σήν βιοτήν ένδοξε, μή έχων λόγων δύναμιν, αλλ' όμως σοι θαρρών βοήσω.

- Χαίρε, λαμπρόν Μοναζόντων κλέος, χαίρε, πιστών οδηγέ καί λύχνε.
- Χαίρε, τής ερήμου τερπνότατον βλάστημα, χαίρε, οικουμένης λαμπτήρ φαεινότατε.
- Χαίρε, ότι κατεφρόνησας τών ρεόντων καί φθαρτών, χαίρε, ότι τά ουράνια σύν Αγγέλοις κατοικείς.
- Χαίρε, τών αθυμούντων ταχινέ παρακλήτορ, χαίρε, τών εν κινδύνοις ποθεινέ παραστάτα.
- Χαίρε, σεπτόν δοχείον τού Πνεύματος, χαίρε, κλεινόν Χριστού οικητήριον.
- Χαίρε, δι' ού δόσις πάσα ηυγάσθη, χαίρε, δι' ού ο Θεός εδοξάσθη.
- Ω νύν χαίρων παρίστασαι.

Συναξάριον

Τή Ζ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Παρθενίου, Επισκόπου Λαμψάκων.

Στίχοι

- Αφήκε τόν χούν Παρθένιος Λαμψάκω,
- Λαμπτηρα πυρσεύοντα φώς αυτού μέγα.
- Παρθένιος κατέδαρθε, λαχών μακρόν εβδόμη ύπνον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Λουκά, τού εν Ελλάδι.

Στίχοι

- Έπλησε Λουκάς θαυμάτων τήν Ελλάδα,
- Ος ουδέ νεκρός παύεται τών θαυμάτων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων χιλίων Μαρτύρων καί τριών, οικετών τών τεσσάρων Προδικτόρων, τών εν Νικομηδεία μαρτυρησάντων.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι έξ Μάρτυρες, οι εκ Φρυγίας, πυρί τελειούνται.

Στίχοι

- Μή τήν πυρός φρίξαντες ισχύν έξ Φρύγες,
- Τή τών Φρυγών γή πύργος εισίν ισχύος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημων Πέτρου τού εν Μονοβάτοις αγωνισαμένου, καί τού Αγίου Μάρτυρος θεοπέμπτου, καί τής συνοδίας αυτού.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Αντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον, τήν φλόγα ανερρίπισε, Χριστός δέ εφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν τού Πνεύματος, ο ών ευλογημένος καί υπερένδοξος».

Εν σοί ενσκηνώσασα η θεία χάρις, Προφητην σε δείκνυσι, τά μέλλοντα φθεγγόμενον, εντεύθεν προήγγειλας τώ διαδέχεσθαι, μέλλοντι τόν Πρόεδρον Σοφέ, ωραϊσμένον θείαις λαμπρότησι.

Λαμψάκου τόν Πρόεδρον τής Ελλησπόντου, λαμπτήρα τόν άδυτον, θαυματουργίαις άπασαν, τήν γήν τόν φαιδρύναντα, καί απελάσαντα νύκτα, πολυώδυνον παθών, υμνολογούμεν πάντες Παρθένιον.

Πολύχουν απέδωκε τόν ταύτης σπόρον, η γή τή εντευξει σου, πανθαύμαστε Παρθένιε, καί βότρυας ήνεγκεν άμπελος άνικμος, ούτω σε δοξάσαντος Θεού, τού δοξασθέντος τή πολιτεία σου.

Θεοτοκίον

Ωράθης πανάμωμε αγιωτέρα τών άνω Δυνάμεων, Θεόν γάρ εσωμάτωσας, όν Τάξεις ασώματοι φόβω δοξάζουσι, τούτον ούν ικέτευε αεί, τού οικτειρήσαι τούς σέ δοξάζοντας.

Τού Οσίου Λουκά

Ο Ειρμός

«Οι Παίδες εν Βαβυλώνι, καμίνου φλόγα ουκ έπτηξαν, αλλ' εν μέσω Πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον. Ευλογητός εί Κύριε ο Θεός τών Πατέρων ημών».

Η θήκη τών σών λειψάνων, Λουκά πηγή αναδέδεικται, ιαμάτων εν ή πάς

προστρέχων, εκλυτρεύεται παντοίων παθών, σέ μακαρίζων Όσιε, καί ημών τόν Δεσπότην Χριστόν.

Σημείοις μεγίστοις Πάτερ, εδόξασέ σε ο Κύριος όν εδόξασας σύ, διά πόνων τής ασκήσεως πρότερον. Ευλογητός γάρ έκραζες, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Εν βίω περιφανής τε, καί εν τοίς θαύμασι μέγιστος, καί εν πάσι καλοίς ανεδείχθης, απαραμίλλος Όσιε, διό τών πόνων εύρηκας, αμοιβήν βασιλείαν Θεού.

Θεοτοκίον

Λαόν καί πόλιν σου σώζε, Θεοκυήτορ πανάμωμε, προστασία ημών τών εν πίστει, αδιστάκτω βοώντων σοι. Εύλογημενος Πάναγνε, ο καρπός τής κοιλίας σου.

Τού Ιεράρχου

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Κάμιнос ποτέ πυρός εν Βαβυλώνι, τάς ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ Πιστούς δροσίζουσα, ψάλλοντας. Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον».

Μέγισται τούς σούς καμάτους αντιδόσεις, εν τοίς υψίστοις διεδέξαντο, μέγιστε Παρθένιε, φώς οικείς γάρ τό ανέσπερον, καί δόξαν αδιάδοχον είληφας, αενάου Πάτερ χαράς αξιούμενος.

Άδυτος αστή ρ γενόμενος εν βίω, ανατολαίς τών θείων έργων σου, έδυσ νόμω φύσεως, καί πρόσ φέγγος μετεχώρησας ανέσπερον, λιπων ημίν Όσιε τάς ακτίνας, τών απορρήτων θαυμάτων σου.

Τριαδικόν

Άναρχος Πατήρ, Υιός καί θείον Πνεύμα, ομοβασίλειος ομόθρονος, γνωρίζεται έλλαμψις, ορθοδόξως τοίς λατρεύουσι, καί μέλπουσι σύν τάξεσι πάντοτε τών Αγγέλων, Άγιος, Άγιος, Άγιος.

Θεοτοκίον

Ρύπου με παθών αγνή προσγινομένου, τή μεσιτεία σου καθάρισον, καί λάμπρυνον δέομαι, σκοτισθείσαν τήν καρδίαν μου, δαιμόνων αμαυρότησιν, όπως σε μακαρίζω, Παρθένε θεομακάριστε.

Τού Οσίου Λουκά

Ο Ειρμός

«Νόμων πατρώων οι μακαριστοί, εν Βαβυλώνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγής αλογίστου, καί συνημμένοι ώ ουκ εχωνεύθησαν πυρί, τού κρατούντος επάξιον, ανέμελπον τόν ύμνον. Τόν Κύριον υμνεíte τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Λύμην παντοίου πάθους ένδοξε, αποδιώκεις Πάτερ Λουκά μακάριε, τούς λεπρώντας εξιώμενος, ρωννύων ασθενούντας, καί παρειμένους λύων τού κατέχοντος δεσμού, καί κυλλούς καί χωλούς ομού, καί τυφλούς θεραπεύων. Τόν Κύριον υμνείτε βοώντας, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Απονον εύρες δόξαν Όσιε, πόνους πολλούς υποίσας καί αγωνίσματα, αγρυπνίαν τήξιν σώματος, νηστείαν κακουχίαν, χαμαικοιτίαν, πάσαν άλλην πίεσιν σαρκός, δι' αγάπην τού κτίσαντος, ώ συνών συνευφραίνη, αυτόν ούν εκδυσώπει σωθήναι, πάντας τούς εν πίστει, καί πόθω σε υμνούντας,

Διά ποικίλων πόνων Όσιε, τών αρετών εισήχθης εις τήν ουράνιον, βασιλείαν ευφραινόμενος, τανύν εις τούς αιώνας, καί τού Δεσπότη πάντοτε τρυφών ταίς καλλοναίς, σύν Αγγέλοις μελώδημα τόν Τρισάγιον άδεις. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ουκ αποστάντα τόν αχώριστον, εκ τού πατρώου κόλπου Αγνή γεγέννηκας, απειράνδρως ανεκφράστως τε, βροτόν τέλειον όντα, όν εκδυσώπει, δούναι μοι ισχύν, τών πονηρών λογισμών, προσβολήν πάσαν καταβαλείν εις τέλος, καί θέλημα τό θείον εκείνου, πράττειν καθ' εκάστην, ίνα σε δοξάζω, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Ιεράρχου

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό την πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ιδείν κατηξίωσαι, απολυθείς τού σώματος, τά αθέατα κάλλη Πάτερ Παρθένιε, όλος αρετών ευμορφία, ως αληθώς καθωραϊσμένος, διό σε γεραίρομεν, καί γνησίως μακαρίζομεν.

Ως κρίνον ως ρόδον σε, ευώδες ως οσφράδιον, αρετών ποικιλία ωραϊζόμενον, Πάτερ ο Χριστός εις τās άνω, περιφανώς εσκήνωσε μάνδρας, οσίως ποιμάναντα, τόν λαόν αυτού Παρθένιε.

Σκιρτήσωμεν άνθρωποι, χορεύσωμεν γηθόμενοι, εορτήν τε αγίαν νύν συστησώμεθα, ψάλλοντες Θεώ εν αιnéσει, τόν θαυμαστόν καί μέγαν ποιμένα, Παρθένιον σήμερον, κατά χρέος μακαρίζοντες.

Η μνήμη σου σήμερον, ημών περιαιυγάζουσα, τās καρδιάς ως μέγας ήλιος έλαμπεν, ήν επιτελούντες εν πίστει, ρύσαι παθών σκότους Ιεράρχα, καί νόσων καί θλίψεων, καί παντοίων περιστάσεων.

Θεοτοκίον

Φωτί με καταύγασον, τόν εν τώ σκότει κείμενον, τής δεινής ραθυμίας
θεοχαρίτῳτε, καί μή προαιρούμενον όλως, τούς τού Θεού νόμους
συντηρήσαι, όπως ως προστάτην μου, κατά χρέος μακαρίζω σε.

Τού Οσίου Λουκά

Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα,
διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες,
σύν ταίς ουρανίαις, στρατιαίς σέ μακαρίζομεν».

Σούς πόνους Πάτερ καί αγωνίσματα, τίς εξειπείν δυνήσεται βροτών ών
αντάξιον, τόν μισθόν εκομίσω παρά Θεού; γέγονας γάρ δοχείον, τού θείου
Πνεύματος, Όσιος, ευθύς, αληθινός, δίκαιος, άμεμπτος.

Απλούν τό ήθος καί απονήρευτον, καί ταπεινόν, ελέους τε μεστόν πρός τούς
πένητας, καί φιλόξενόν τε καί φιλήρημον, ήσυχον πράον όντως, Πάτερ
ενέδειξας, όθεν συνετάγης Αβραάμ καί Ιακώβ καί Δαυϊδ.

Μοναίς εκείναις ως αυλιζόμενος, ταίς ορεκταίς καί κάλλους θεϊκού
εμπιπλάμενος, Παραδείσου τε θείου τοίς άνθεσι, νύν εντρυφών είς κόρον, καί
αγαλλόμενος, μνειάν πρός Θεόν υπέρ ημών ποιού Πανόλβιε.

Τριαδικόν

Η μία φύσις η τρισυπόστατος, η τριλαμπής ουσία καί αχώριστος δύναμις, ο
Πατήρ ο Υίός καί τό Άγιον Πνεύμα, μία θεότης, σώζε τούς πίστει σε, ένα
μεγαλύνοντας Θεόν, εν χαρακτηήρσι τρισί.

Θεοτοκίον

Νοείν ου σθένει σου τό μυστήριον, βρότειος νούς Παρθένε Θεοτόκε
πανύμνητε, πρό γάρ τόκου ανάνδρως συνέλαβες, εμεινάς τε Παρθένος, καί
μετά κύησιν, τέτοκας δέ Λόγον τώ Πατρί τόν συναϊδιον.

Εξαποστειλάριον του Ιεράρχου

Γυναίκες ακουτίσθητε

Λαμψάκου ο παμμέγιστος, Ποιμήν καί περιβόητος, θαυματοργός Ιεράρχης,
τής τού Χριστού Εκκλησίας, τό Ελλησπόντου καύχημα, καί τών πιστών
εδραίωμα, τιμάσθω νύν Παρθένιος, υπέρ τού κόσμου γάρ ούτος, εξιλεούται
τό θείον.

Τού Οσίου, Όμοιον

Μονάσας εκ νεότητος, καί τόν σταυρόν αράμενος, εμάκρυνας εν ερήμω,
Λουκά φωστήρ Μοναζόντων, εγκρατεία δέ πάση, τό χείρον δουλωσάμενος,
τώ κρείττονι θεόληπτε, ως εφικτόν συνεκράθης, τή απροσίτω Τριάδι.

Τής Εορτής, Όμοιον

Πληρών σου τήν απόρρητον, οικονομίαν Κύριε, εν τώ ναώ προσηνέχθης,
υπό μητρός απειράνδρου, ιδών δέ σε εκραύγαζεν, ο Πρέσβυς. Νύν
απόλυσον, τόν δούλόν σου ώ Δέσποτα. Σωτήρ γάρ ήλθες τού κόσμου, τό

Πατρικόν φώς Χριστέ μου.

Εἰς τόν Στίχον, τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς.

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Φέρουσα ἡ Ἀγνή, καί ἀχραντος Παρθένος, τόν Πλάστην καί Δεσπότην, ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ νῶ εἰσέρχεται.

Στίχ. Νύν ἀπολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τό ρήμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Δέχου ὦ Συμεών, τόν Κύριον τῆς δόξης, καθὼς ἐχρηματίσθης, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ἰδοὺ γάρ παραγέγονε.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καί δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Νύν εἶδον ἀγαθέ, Θεέ οἱ ὀφθαλμοί μου, τήν σὴν ἐπαγγελίαν, ἀπόλυσόν με τάχος, τόν δούλόν σου φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Χαίρε ἡ τὴν χαράν, τοῦ κόσμου δεξαμένη, Χριστόν τόν ζωοδότην, καί παύσασα τὴν λύπην, Παρθένε τῆς Προμήτορος.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ στρατηλάτου, καί τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ζαχαρίου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρά τῶν Ἀγίων.

Προσόμοια τοῦ Μάρτυρος

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ὁ στρατιώτης Χριστοῦ, ὁ τροπῳσάμενος ἐχθροῦ τὴν παράταξιν, τῷ ὅπλῳ τῆς εὐσεβείας, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, ὁ πολλαῖς βασάνοις ὠνησάμενος, Θεοῦ τὴν οὐράνιον, βασιλείαν Θεόδωρε, ἐν ἡ χορεύων, καί μεθέξει θεοῦμενος, καί λαμπρόμενος, καθααῖς διαδόσεσι, μέμνησο τῶν τιμῶντων σου, τὴν μνήμην τὴν ἐνδοξον, καί προσκυνοῦντων ἐν πίστει, τὴν τῶν λειψάνων σου λάρνακα, ἀφ' ἧς ἀναβλύζει, τοῖς αἰτούσιν ευρωστία, καί μέγα ἔλεος.

Χαίροις η Ιερά κεφαλή, τών Αθλοφόρων τό σεπτόν ακροθίνιον, ο κόσμος τής Εκκλησίας, ο καθαιρέτης εχθρού, δωρεών ενθέων ο επώνυμος, λαμπτήρ τήν υφήλιον, καταυγάζων τοίς θαύμασι, στύλος ο μέγας, διαμείνας ασάλευτος, ταίς προσρήξεσι, τών απείρων κολάσεων, λόγχη τής καρτερίας σου, ο κτείνας τόν δράκοντα, ο αριστεύσας μεγάλως, ως στρατιώτης αήττητος, Χριστόν εκδυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Όπλω τού ζωηφόρου Σταυρού, τήν τών ειδώλων συντριβήν εργασάμενος, μαστίγων υπέστης πείραν, καί επί ξύλου ταθείς, σπαραγμούς παμμάκαρ εκαρτέρησας, υφ' ών συντριβόμενος, καί λαμπάσι φλεγόμενος, σταυρώ υψώθης, τιτρωσκόμενος βέλεσι, καί τά όμματα, υπ' αυτών εκτυφλούμενος, όθεν σε μακαρίζομεν, καλώς εναθλήσαντα, καί ουρανίων στεφάνων, επιτυχόντα Θεόδωρε, Χριστόν εκδυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Προσόμοια τού Προφήτου

Έχος πλ. δ'

Τί υμάς καλέσωμεν Άγιοι

Έχων πολιτείαν ισάγγελον, τοίς Αγγέλοις θεοφάντορ, συνωμίλεις προφανώς, δι' αυτών τά υπέρ νούν καταλαμπόμενος τόν νούν, συμβόλων, θαυμασίων ανακάθαρσιν, μεγάλων, Μυστηρίων αποκάλυψιν, προφητικήν προαγόρευσιν, πνευματικήν ανακαίνισιν. Ικέτευε, τού σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Άγγελος εφάνης επίγειος, επί γής τούς ουρανίους, συλλαλούντας εσχηκώς, θεωρός υπερκοσμίων, θεαμάτων γεγονώς. Λυχνία, νοητόν φώς απαστράπτουσα. Ελαία, ψαλμικώς ειπείν κατάκαρπος, θεουργικήν αποστάζουσα, τοίς ευσεβέσι πιότητα. Ικέτευε, τού σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Τής ελπιζομένης θεώσεως, απολαύων ως Προφήτης, αληθέστατος Θεού, καί τρανώς τής αϊδίου, εμπιπλάμενος τρυφής, καί δόξαν ανεκκλάλητον θεώμενος, καί κάλλους διαδήματι κοσμούμενος, υπέρ ημών τών υμνούντων σε, δυσώπησον εκτενέστερον, θεόληπτε, τού σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Δόξα... Τού Μάρτυρος

Έχος πλ. α'

Σήμερον ανέτειλεν υπέρ τόν Εωσφόρον, η σεβάσμιος μνήμη τού αθλοφόρου Χριστού, τών πιστών τās καρδίας ανενδότως φωτίζουσα, καί τά νέφη τών ψυχών αποδιώκουσα, τή ενεργεία καί χάριτι τού Πνεύματος, πρός όν φιλομάρτυρες ανακράζωμεν. Χαίροις, ο τοίς πιστοίς αναδειχθείς θεοδώρητος χάρις, καί τών θαυμάτων τά πλήθη εφαπλών, τοίς εις σέ προστρέχουσι, Θεόδωρε μακάριε. Χριστόν απαύστως πρεσβεύων μή ελλίπης, τών αιωνίων αγαθών επιτυχείν, τούς εν πίστει εκτελούντας, τήν πάνσεπτον μνήμην σου.

Καί νύν... Τής Εορτής

Ο αυτός

Ο παλαιός ημερών, νηπιάσας σαρκί, υπό Μητρός Παρθένου τώ Ιερώ

προσάγεται, τού οικείου νόμου πληρών τό επάγγελμα, όν Συμεών δεξάμενος έλεγε, Νύν απολύεις εν ειρήνη κατά τό ρήμά σου τόν δούλόν σου, είδον γάρ οι οφθαλμοί μου, τό σωτήριόν σου Κύριε.

Εν τή Τεσσαρακοστή
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον
Ήχος πλ. α'

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγήν τών ψυχών ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον, όμοιον

Ως αμνόν σε Λόγε, η αμνάς καί Παρθένος, πρós Ισφαγήν χωρούντα, καθορώσα εβόα, Ω ξένου τολμήματος! πώς άνομοι σφάπτουσι, τόν τούς ανθρώπους ζωούντα; Μέγα σου Υιέ μου τό έλεος!

Τού Προφήτου
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον
Ήχος πλ. δ'

Τί υμάς καλέσωμεν Άγιοι

Νύμφην σε Παρθένον εκήρυξαν, τής αξίας τού Πατρός, καί τής θεότητος αυτού, οι Θεόν αξιωθέντες, κατιδείν σωματικώς, καί Λόγου καί Θεού Κόρη Γεννήτριαν, καί Πνεύματος Αγίου οικητήριον, εν σοί γάρ πάν τής θεότητος, σωματικώς κατεσκήνωσε, τό πλήρωμα, πληρεστάτης ούσης χάριτος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ξύλω προσπηγνύμενον Κύριε, ως εώρακεν ασπόρως, η τεκούσά σε Αμνάς, κατεξαίνετο τάς όψεις, καί εβόα εν κλαυθμώ, Υιέ μου πώς σφαγήν φέρεις τήν άδικον, πώς θνήσκεις, ο αθάνατος ως άνθρωπος; Λόγον μοι δός φώς γλυκύτατον, βλέπον Μητέρα θρηνούσάν σε, καί δόξασον, ταύτην Λόγε τή εγέρσει σου.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος πλ. β'
Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Υπόδεξαι φησί Συμεών, τόν Κτίστην τών απάντων χερσίν, ώ Πρεσβύτα, αγκαλίζου τόν Χριστόν, όν η Παρθένος Κόρη, εγέννησεν ασπόρως, εις αγαλλίασιν τού γένους ημών.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη Κύριε, ότι είδον οι οφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Τού νόμου Ποιητήν καί Θεόν, όν φρίπτουσιν Αγγέλων πληθύς, συνελθόντες, ανυμνήσωμεν λαοί, τόν μόνον ευεργέτην, καί νόμου Νομοδότην, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Στίχ. Φώς εις αποκάλυψιν εθνών, καί δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Νύν απολύεις Δέσποτα, τόν δούλόν σου ως είρηκας, εν ειρήνη, ότι είδόν σε Χριστέ, τό φώς τό πρό αιώνων, δεσμού με τού σαρκίου, εις απολύτρωσιν εθνών Ισραήλ.

**Δόξα... Τού Μάρτυρος
Ἦχος πλ. δ'**

Τών τού Θεού δωρεών ως επώνυμον, καί τής αυτού κληρονόμον μακαριότητος, πάντες ευφημήσωμεν Πιστοί, καί μακαρίσωμεν επαξίως, Θεόδωρον τόν γενναίον μεγαλομάρτυρα, τής οικουμένης τόν υπέρμαχον, πρεσβεύει γάρ Χριστώ τώ Θεώ, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Τής Εορτής, ο αυτός

Ο τοίς Χερουβίμ εποχούμενος, καί υμνουμενος υπό τών Σεραφίμ, σήμερον τώ θείω ιερώ, κατά νόμον προσφερόμενος, πρεσβυτικάς ενθρονίζεται αγκάλαις, καί υπό Ιωσήφ εισδέχεται δώρα θεοπρεπώς, ως ζεύγος τρυγόνων τήν αμίαντον Εκκλησίαν, καί τών εθνών τόν νεόλεκτον λαόν, περιστερών δέ δύο νεοσσούς, ως αρχηγός Παλαιάς τε καί καινής, τού πρός αυτόν χρησμού δέ Συμεών, τό πέρας δεξάμενος, ευλογών τήν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν, τά τού πάθους σύμβολα, τού εξ αυτής προηγόρευσε, καί παρ αυτού εξαιτείται τήν απόλυσιν βωών, Νύν απολύεις με Δέσποτα, καθώς προεπηγγείλω μοι, ότι είδόν σε τό προαιώνιον φώς, καί Σωτήρα Κύριον τού Χριστωνύμου λαού.

Απολυτίκον Ἦχος δ'

Στρατολογία αληθεί Αθλοφόρε, τού ουρανίου στρατηγός Βασιλέως, περικαλής γεγένησαι Θεόδωρε, όπλοις γάρ τής πίστεως, παρετάξω εμφρόνως, καί κατεξωλόθρευσας, τών δαιμόνων τά στίφη, καί νικηφόρος ώφθης αθλητής, όθεν σε πίστει αεί μακαρίζομεν.

Δόξα... Τού Προφήτου Ἦχος β'

Τού Προφήτου σου τήν μνήμην Κύριε εορτάζοντες, δι' αυτού σε δυσωπούμεν, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ἦχος α'

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, εκ σου γάρ ανέτειλεν ο ἥλιος τής δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, φωτίζων τούς εν σκότει. Ευφραίνου καί σύ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος εν αγκάλαις τόν ελευθερωτήν τών ψυχών ημών, χαριζόμενος ημίν καί τήν Ανάστασιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Καθισμα τού Μάρτυρος
Ἦχος δ' Ο υψωθείς έν τώ Σταυρώ**

Ο μεγαλώνυμος Χριστού αθλοφόρος, ο επιπόθητος Θεώ καί Αγγέλοις, ο θαυμαστός καί ένδοξος Θεόδωρος, πάσας τάς υφήλιον, Ιεράς Ρκκλησίας, σήμερον τώ Πνεύματι, τώ αγίω ευφραίνει, καί εορτάζειν πάντας εν χαρά,

παρασκευάζει αυτού τό μνημόσυνον.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Εν τῷ ὅρει τῷ Σινά, πάλαι κατείδε Μωϋσῆς, τὰ ὀπίσθια Θεοῦ, καί αμυδρῶς
θείας φωνῆς, κατηξιώθη ἐν γνόφῳ τε καί θυέλλῃ, νύν δέ Συμεών, τόν
σαρκωθέντα Θεόν, ατρέπτως δι' ἡμᾶς ἐνηγκαλίσσατο, καί γεγηθῶς ἐπείγετο
τῶν τῆδε, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, διό εβόα, Νύν ἀπολύεις, τόν δούλόν
σου Δέσποτα.

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς

Ἦχος α' Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Θησαυρέ τῶν αἰώνων, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, δι' ἐμέ νηπιᾶσας ὑπὸ νόμον
εγένου, ὁ πάλαι χαράξας ἐν πλαξί, τόννομονεντῷ ὀρειτῷ Σινά, ἵνα πάντας
ἀπαλλάξης, ἐκ τῆς τοῦ νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τῇ ευσπλαγχνίᾳ σου
Σωτήρ, δόξα τῇ βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Εἶτα ψάλλονται οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Εορτῆς εἰς ς' καί τῶν Ἀγίων οἱ
παρόντες δύο εἰς η'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Φερώνυμον δῶρόν σε τοῦ Θεοῦ σέβω. Νικολάου.

Εν δέ τοῖς Θεοτοκίοις

Νικολάου

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμός

«Ἀρματηλάτην Φαραῷ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴ ράβδος,
σταυροτύπως πλήξασα, καί διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δέ φυγάδα, πεζόν
οδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα».

Φερωνυμία θεολήπτου κλήσεως καλλωπιζόμενος, καί δωρεῶν θείων,
θησαυρός δεικνύμενος, καί μαρτυρίου χάριτι, Μάκαρ κεκοσμημένος, τοὺς
υμνητὰς σου χαρίτωσον, ὕμνοις σε τιμώντας Θεόδωρε.

Ἔργω καί λόγῳ σοῦ τὴν θεοδώρητον, κλήσιν πιστούμενος, τὰς δωρεὰς
νέμεις, δωρεάν τοῖς χρήζουσι, δῶρημα γάρ πᾶν τέλειον, ἄνωθεν καταβαίνον,
ἐκ τοῦ Πατρὸς προσδεχόμενος, ἅπαντας πλουτίζεις τιμώντάς σε,

Ρώμην θεόθεν νηπιόθεν πάνσοφε, λαβὼν καί σύνεσιν, πάθη σαρκός, πάντα,

πρότερον καί δαίμονας, ανδρείως καταβέβληκας, ύστερον δέ καθείλες,
εχθρών τυράννων τό φρύαγμα, Μάκαρ συμμαχία τού Πνεύματος.

Ως εντρεχής καί νουνεχής καί φρόνιμος, κατεσοφίσω σοφώς, τόν σοφιστήν
Μάκαρ, τής κακίας ρήμασι, καί πράγμασι Λικίνιον, εδελέασας δείξας, νεκροίς
ξοάνοις λατρεύοντα, καί κεναίς ελπίσι τρεφόμενον.

Θεοτοκίον

Νικός μοι δίδου Παναγία άχραντε, τώ καταφεύγοντι, υπό τήν σήν σκέπην, τών
δεινών εξαίρουσα, αεί με ταίς πρεσβείαις σου, καί γάρ τέτοκας Λόγον, τόν τώ
Πατρί συναΐδιον, ομού τε τώ Πνεύματι σύνθρονον.

Ο Κανών τού Προφήτου, ού η Ακροστιχίς.

Εκπλήττομαί σου τούς λόγους Ζαχαρία. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Άσωμεν τώ Κυρίω, τώ διαγαγόντι τόν λαόν αυτού, εν Ερυθρά θαλάσση, ότι
μόνος ενδόξως δεδόξασται ».

Έχων τόν φωτοδότην, ταίς σαίς υπακούοντα δεήσεσι, φωτισμόν μοι
παράσχου, Ζαχαρία Προφήτα θεσπέσιε.

Κατακεκοσμημένος, κάλλεσι τής θείας ωραιότητος, τών Αγγέλων τό κάλλος,
εθεώρεις ψυχής ωραιότητι.

Πλήρης αγιωσύνης, αγγελομιμήτου καί φαιδρότητος, συλλαλούντας
Αγγέλους, καί φωτίζοντας έσχες θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Λέλυται η κατάρα, Εύας τής Προμήτορος Πανάμωμε, τόν Χριστόν γάρ
τεκούσα, ευλογίαις τόν κόσμον επλούτισας.

Τού Μάρτυρος

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουρανίας απίδος οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με
στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών Πιστών τό
στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Νεανίας ωραίος, πανευπρεπής δέδειξαι, κάλλει καταλλήλως εμπρέπων,
ψυχής καί σώματος, ωραϊζόμενος, τών αρετών ευμορφία καί μαρτύρων
στίγμασι, καλλωπιζόμενος.

Υπό θείας προνοίας, οδηγηθείς ώδευσας, τρίβον μαρτυρίου Δεσπότου, τού
τήν καρδίαν σου, Μάκαρ πλατύναντος, ταίς δωρεαίς τών χαρίτων, καί πρός

τήν ουράνιον κλίσιν ιθύναντος.

Μεγαλόφρονι γνώμη, περιφρονών Πάνσοφε, τών ηδέων τού κόσμου, καί τών τού βίου τερπνών, ουδέν προέκρινας, τής τού Σωτήρος αγάπης, αλλ' αυτόν επόθησας, ψυχής ευθύτητι.

Θεοτοκίον

Ικετεύω σε μόνην, τήν τόν Θεόν τέξασαν, τόν εις ευλογίαν κατάραν, τήν πρίν αμείψαντα, καί χρηματίσαντα, υπέρ ανθρώπων κατάρα, Κόρη παντευλόγητε, καί κόσμον σώσαντα.

Τού Προφήτου

Ο Ειρμός

«Ουκ ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Κύριος, καί οὐκ ἔστι δίκαιος ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, ὃν ὑμνεῖ πάσα κτίσις, οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν σου Κύριε».

Ἡ ἀνωθεν χάρις σοι επεσκίασε τής προνοίας τήν ἀφραστον, θείαν κυβέρνησιν, δι' Ἀγίων Ἀγγέλων διδάσκουσα Πάνσοφε, Μάκαρ καί φωτίζουσα.

Τήν θείαν χρηστότητα παιδευόμενος, ἐμυήθης Πανόλβιε, ὡς καθαρώτατος κατακάρπῳ οικείσθαι, τό θεῖον ἀγίασμα, τήν πόλιν τήν πανίερν.

Τό τείχος τό ἀρρηκτον, ἡ ἀσφάλεια τού λαοῦ τού θεόφρονος, γέγονας Κύριε, καί ψυχών σωτηρία, ὡς πάλαι προήγγειλε, Προφήτης ὁ θεσπέσιος.

Θεοτοκίον

Ὁ τόκος ὁ ἀφθορος, καί ἡ ἀχραντος Θεοτόκε σου κήσις, τόν κόσμον ἐρρύσατο, ἐκ φθοράς καί θανάτου. Σωτήρα γάρ ἔτεκες, Λόγον τόν αἰδιον.

Κάθισμα τού Μάρτυρος

Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Θεϊκὴν παντευχίαν ἀναλαβών, καί εἰδώλων τήν πλάνην καταλαβών, Ἀγγέλους διηγείρας, εὐφημεῖν τοὺς ἀγώνάς σου, τῷ γάρ θείῳ πόθῳ, τόν νοῦν πυρπολούμενος, τού ἐν πυρί θανάτου, γενναίως κατετόλμησας, ὅθεν φερωνύμῳ, τοῖς αἰτούσί σε νέμεις, τὰ θεία δωρήματα, ἀθλοφόρε Θεόδωρε, διὰ τοῦτο βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τών πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τού Προφήτου

Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα

Δι' ἱππευόμενα ἄρματα ἐβλεψας, ἡνιοχούμενα χειρὶ τού πάντων Θεοῦ, τοὺς ἀσωμάτους λειτουργούς, Ζαχαρία θεσπέσιε, οἷς συναγαλλόμενος, ὡς προφήτης αἰοῖδιμε, αἰτήσαι ἰθύνεσθαι, πρὸς ὁδὸν θείας γνώσεως, τοὺς πίστει ἀδιστάκτῳ τελούντάς σου, μνήμην Προφήτα τήν πανίερν.

Καί νύν... Τής Εορτής, ὁμοιον

Ἐκ τής Παρθένου σε σωματωθέντα Χριστέ, χαίρων ἐδέξατο ὁ ἱερός Συμεών,

Νύν απολύεις εκβοών, τόν δούλόν σου ώ Δέσποτα, Άννα δέ η άμεμπτος, Προφήτις καί ένδοξος, τήν ανθομολόγησιν, καί τόν ύμνον προσήγέ σοι. Ημείς δέ Ζωοδότα βοώμέν σοι. Δόξα τώ ούτως ευδοκήσαντι.

Εν τή Τεσσαρακοστή
Καί νύν... Θεοτοκίον
Ήχος γ' Τήν ωραιότητα

Ακατανόητον, καί ακατάληπτον, υπάρχει Δέσποινα θεοχαρίτωτε, τό πεπραγμένον επί σοί, φρικτόν όντως μυστήριον! τόν γάρ απερίληπτον, συλλαβούσα εκύησας, σάρκα περιθέμενον, εξ αχράντων αιμάτων σου, όν πάντοτε Αγνή ως Υιόν σου, δυσώπει τού σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η απειρόγαμος, Αγνή καί Μήτηρ σου, Χριστέ ορώσά σε νεκρόν κρεμάμενον, επί τού ξύλου μητρικώς, θρηνούσα απεφθέγγετο, Τί σοι ανταπέδωκε, τών Εβραίων ο άνομος, δήμος καί αχάριτος, ο πολλών καί μεγάλων σου, Υιέ μου δωρεών απολαύσας; Υμνώ σου τήν θείαν συγκατάβασιν.

Τού Μάρτυρος

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Σύ μου ισχύς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος διό σύν τώ Προφήτη, Αββακούμ σοί κραυγάζω. Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Ο πρός Θεόν, πόθος σου πάσαν ημαύρωσε, προσπαθείας, ύλην Παμμακάριστε, δόξαν τερπνήν, πλούτον καί Τρυφήν, καί περιφανείας τό περιβόητον ύψωμα, εντεύθεν ανυψώθης, πρός περίβλεπτον ύψος, μαρτυρίου πρός δόξαν αμάραντον.

Νόμω καινώ, ζωοποιούντι τώ Πνεύματι, πεφραγμένος, νόμον ανομώτατον, παρανομούντων νεανικώς, άνέτρεψας μάκαρ, διό νομίμωσ ενήθλησας, καί στέφος ανεδήσω, τό τής δικαιοσύνης, εκ χειρός τού Δεσπότη Θεόδωρε.

Δώρον Θεού, δέδοσαι κόσμω φερώνυμον, δώρον θείον, δώρον αξιέραστον, δώρον πλουτίζον πάντα πιστόν, δώρον δεχομένοις, γλυκύ καί πράγμα καί όνομα, τό πάσι καταπέμπον, καταλλήλως τάς δόσεις, καί πληρούν τάς αιτήσεις τών δούλων σου.

Ως μιμητής, τού προσπαγέντος εν ξύλω Χριστού, μετά πάσαν, αικίαν τού σώματος, μετά πολλές στρέβλας πονηράς, τάς τών μαιφόνων, χριστομιμήτως ετάθης σταυρώ, καί βέλεσιν ετρώθης, καί δεινώς συνεκόπης, αλλ' ερρύσθης εκ τούτων δυνάμει Χριστού.

Θεοτοκίον

Καλλοποιόν, καί γής Δεσπότην κυήσασαν, απορρήτω τόκω κατά χρέος σε,

πάντες πιστοί, γλώσση καί ψυχή, κόσμου Βασιλίδα, καί Δέσποιναν
ονομάζομεν, διό τῆς τυραννοῦσης, πονηράς συνηθείας, ελευθέρωσον τοὺς σέ
γεραίροντας.

Τού Προφήτου

Ο Ειρμός

«Εξ ὅρους κατασκίου, Λόγε ο Προφήτης, τῆς μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος
σαρκωῶσθαι, θεοπτικῶς κατενόησε, καί ἐν φόβῳ, ἐδοξολόγει σου τήν
δύναμιν».

Μίαν μέν φωτιστικήν, ουσίαν σέβειν, ἐν Ηλίοις δέ, Τρισίν ὀριζομένην, ταίς εἰς
τά ὄντα προόδοις πληθυνομένην, σαφῶς διδάσκεις Παμμακάριστε.

Ἄρμα τοῦ Θεοῦ, γενόμενος Προφήτα, ἅρματα ὀράν, ποικίλα τῶν Ἀγγέλων,
περιοδεῶσαι τά πάντα κατηξιώθης, μετὰ εὐταξίας πορευόμενα.

Ἱεροπρεπὴ πολὺφωτον λυχνίαν, σύμβολον ὀράς, τῆς θείας φωταυγείας,
ἐπισκοπῆς τε Παμμάκαρ τῆς παντεπόπτου, δι' ἧς τά πάντα περισώζεται.

Θεοτοκίον

Σύμβολα τῆς σῆς, Ἀγνή, κυοφορίας, οἱ θεοειδεῖς, Προφῆται προτυποῦσι,
πολυειδῶς προχαράττοντες, καί ποικίλως, δι' αἰνιγμάτων οἱ θεόφρονες.

Τού Μάρτυρος

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τό φῶς τό ἄδυτον, καί ἐκάλυψέ
με, τό ἀλλότριον σκότος τόν δείλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καί πρὸς τό φῶς
τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι».

Ρητορεύεις τήν δόξαν, ἐνδοξε Θεόδωρε σύν παρρησία πολλή, τοῦ σαρκί
παθόντος, καί θανάτῳ τόν θάνατον λύσαντος, καί μαστίγων πείραν, πολλῶν
λαβῶν λύσση τυράννου, σταυρικήν καταδίκην υπήνεγκας.

Ολοτρόπῳ προθέσει, σταύρωσιν ἐκούσιον Χριστοῦ μιμούμενος, τήν αὐτήν
υπέστης, τιμωρίαν σταυρῷ προσηλούμενος, ἀντί δέ τῆς λόγχης, βελῶν
πολλῶν πληγὰς ἐδέξω, ὀφθαλμῶν κόρας τε ἐξορυττόμενος.

Νικηφόρος ωράθης, ἄρτιος ολόκληρος μετὰ τήν σταύρωσιν, καί τήν ἄλλην
πάσαν, τῶν μελῶν συγκοπήν τε καί νέκρωσιν, ὁ νικήσας κόσμον, σέ γάρ
Χριστός χειρὶ Ἀγγέλου, ὡς ζωῆς ἀρχηγός ἀνεζώωσεν.

Συνιδόντα τά πλήθη, τό ἐν σοί γενόμενον θαῶμα Θεόδωρε, τήν φωνήν
ἐπήραν, μεγαλύνοντα Χριστοῦ τήν δύναμιν, τοῦ δέ λυμεώνος, καί ἀλαζόνος
Λικινίου, στηλιτεύοντα λύσσαν τήν ἄλογον.

Θεοτοκίον

Όλον τέτοκας Κόρη, τό φώς τό αιώνιον τοῖς ανυμνούσί σε, τόν Χριστόν
ασπύρως, σωματώσασα, ὄν ἐξιλέωσαι, τοῦ σωθῆναι πάντας, ἐκ πειρασμῶν
τοῦ αλλοτρίου, Παναγία Παρθένε Θεόνυμφε.

Τού Προφήτου

Ο Ειρμός

«Ο ἐκ νυκτός ἀγνοίας, θεογνωσία φαιδρύνας τά πέρατα, φώτισόν με τῷ
ὀρθρῷ, τῆς φιλανθρωπίας σου Κύριε».

Ο καθαρὸς καρδία, καί διανοίας προβλέπων οξύτητι, πάθος τό τοῦ Σωτήρος,
αξιοπρεπῶς μακαρίζεται.

Υπερφυῶς αγία, χαίρε Σιών, ο Προφήτης προτρέπεται, ἤξει ο Βασιλεύς σου
δίκαιος καί σώζων πραότητα.

Τῶν Προφητῶν ἡ δόξα, τῶν θεηγόρων ἀνδρῶν ἡ εὐπρέπεια, κόσμον
περιαυγάζει, τῇ τῆς προφητείας λαμπρότητι.

Θεοτοκίον

Ο τῆς Παρθένου τόκος, ἀναγεννήσας ἡμᾶς ἡλευθέρωσε, τῶν πρὶν
ἀμαρτημάτων, δι' ἡμᾶς ἀμαρτία γενόμενος.

Τού Μάρτυρος

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν,
ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καί ἐπάκουσόν μου, ο Θεός τῆς
σωτηρίας μου».

Εξέλαμψας ἀρεταῖς, καί διδασχαῖς διὰ βίου σου, ἐξήστραψας δέ λαμπροῖς,
ἀγώσι Θεόδωρε, καί νῦν περιβόητος, ἐν θαυματουργίαις, καί θερμός
προστάτης πέφηνας.

Τοῖς κάμνουσιν ἰατρός, τοῖς αἰχμαλώτοις ἀνάρρυσις, μεσίτης ἀμαρτωλοῖς,
υπευθύνων ἀφεις, πενθούσι παράκλησις, πρὸς Θεοῦ ἐδόθης συμπαθέστατε
Θεόδωρε.

Οὐκ ἔστι κόρος τῶν σῶν, καλῶν ἀπείρων Θεόδωρε, οὐδέ τῆς σῆς καλλονῆς,
σταθμός ἰσοστάσιος, διό τόν διάπυρον, πόθον μου προσδέχου, χορηγῶν μοι
χάριν ἀφθονον.

Θεοτοκίον

Λαμψάτω νῦν ἐπ' ἐμέ, ἡ ἀφατος εὐσπλαγχνία σου, βυθοῦ με ἀμαρτιῶν, καί
τῆς ἀπογνώσεως, Κόρη ἀπαλλάττουσα, καί πρὸς μετανοίας, τοὺς λιμένας
ἐμβιβάζουσα.

Τού Προφήτου

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρὸς Κύριον, καί αὐτῷ απαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καί ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καί δέομαι ὡς, Ἰωνᾶς, Ἐκ φθοράς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Υπάρχων προφητικῆς ἀνάπλεως, ἐπιπνοίας ἐσομένων τὴν γνῶσιν, ὑπερφυῶς, μνηθεὶς ἀπεστάλης, ἀνακηρύττειν τὴν χάριν τὴν μέλλουσαν, ἡμέραν τε τὴν τοῦ σταυροῦ, τὴν γνωστὴν τῷ Κυρίῳ θεόληπτε.

Συνέσει πνευματικῇ κοσμούμενος, δωρεῶν τῶν ὑπὲρ νοῦν ἡξιώθης, ἀγγελικᾶς, ἐμφανείας καὶ τάξεις, καὶ ομιλίας καὶ δόξαν θεώμενος, Πανόλβιε τὰ θαυμαστά, διδασκούςας καὶ θεία Μυστήρια.

Λαμπάδιον ἀρετῶν κτησάμενος, φωτισμὸν θεογνωσίας πυρσεύεις, τὴν μυστικὴν, προμηνύων λαμπάδα, τῆς ὑπὲρ λόγον τοῦ Λόγου σαρκώσεως, φανήσεσθαι θεοπρεπῶς, ἐκ Σιών Ζαχαρία θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Ὁ στήσας τὸν οὐρανὸν ἀνέδειξεν, οὐρανὸν σε λογικὸν Θεοτόκε, τὴν καλλονὴν, Ἰακωβ ἀγαπήσας, καὶ ἐκ γαστροῦ σου θεότητος Ἥλιος, ἀνέτειλε σωματικῶς, καὶ τὸν κόσμον ἐφαίδρυνε χάριτι.

Κοντάκιον Ἦχος β' Τά ἄνω ζητῶν

Ἀνδρεία ψυχῆς, τὴν πίστιν οπλίσάμενος, καὶ ῥῆμα Θεοῦ, ὡς λόγχην χειρισάμενος, τὸν ἐχθρὸν κατέτρωσας τῶν Μαρτύρων κλέος Θεόδωρε, σὺν αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ο Οἶκος

Τῶν ἀθλητῶν τό ἐκλαμπρον κάλλος δεύτε πάντες, τοῖς ὕμνοις τῶν στεφάνων, πιστοὶ Θεόδωρον καταστέψωμεν, δῶρον Θεοῦ γάρ μέγα τῷ κόσμῳ ἀναδέδεικται, λάμψει ταῖς τῶν θαυμάτων, τὸν γάρ ἐχθρὸν ἐκνικήσας Βελίᾳ ἀθλοῖς σεπτοῖς, ὀμβρίζει ἀντὶ αἱμάτων, κρουνηδὸν ἱαμάτων τὰ ρεύματα. Ἐν τούτοις οὖν πᾶσι χαίρει Χριστῷ, καὶ δίδωσιν εἰρήνην ἀνέκλειπτον, διό βοῶμεν αὐτῷ. Πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ Η' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου.

Στίχοι

- Ὡν Θεόδωρος ἀξίαν Στρατηλάτης,
- Ὑπῆρξε τμηθεὶς τοῦ Θεοῦ Στρατηλάτης.
- Ὅμβριμον οὐδοᾶτῃ Θεοδώρου αὐχένα κόψαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Ζαχαρίου.

Στίχοι

- Ίππους εώρας τούς νόας Ζαχαρία,
- Δι' ὧν πρὸς ὕψος ουρανῶν αφιππάσω.

Τή αυτή ημέρα, οι Ἅγιοι Μάρτυρες Νικηφόρος καί Στέφανος, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Ξεσθείσι Νικηφόρῳ καί τῷ Στεφάνῳ,
- Νικηφόρου στέφανος επλάκη τέλους.

Τή αυτή ημέρα, αι Ἅγιοι Μάρθα καί Μαρία αι ἀδελφαί, καί ο Ὅσιος Λυκαρίων ο Μάρτυς, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Ἄς περ παρήξεν εἰς τό φῶς γαστήρ μία,
- Μάρθαν Μαρίαν, ἐν στερεῇ φωτός ξίφος.
- Ἄφωνος ἦκει πρὸς ξίφος Λυκαρίων,
- Ἐναντι τού κείροντος οἶον ἀρνίον.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμάς. Ἀμήν.

Τού Μάρτυρος

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Θεοῦ συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, διὰ τούτο οἱ παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἔψαλλον. Εὐλογητός ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Υψούμενον Κύριον, ἐπὶ τού ξύλου καί καταράξαντα, τόν μέγαν ἄνθρωπον ὄφιν, κατανοήσας συνανυψώθης αὐτῷ, χριστομιμήτως ἐν σταυρῷ καί θάνατον, ὑπενεγκῶν Ἀθλητά, συνεχανέστης αὐτῷ.

Θεοῦ σε Θεόδωρε, τῆς ἀκηράτου δόξης θερμόν ἐραστήν, ἐγνωκῶς τῷ σώ πόνῳ, ολοκαρδίως ψυχὴν προσέδωκα, τὴν προσδοκίαν πάσαν τῆς ἐλπίδος μου, ἀνατεθείς ἐπὶ σοί, μή ὑπερίδης με.

Εδόξασας Κύριον, τοῖς μέλεσί σου ἐνδοξαζόμενον, ἐν βουλαῖς τῶν Ἀγίων, τόν σέ μέγαν ἀντιδοξάσαντα, τερατουργίαις καί ποικίλοις θαύμασι, καί περιόντα τῇ γῇ, καί μετὰ τέλος Σοφέ.

Θεοτοκίον

Ἀγίων τόν ἅγιον, τέτοκας μόνη θεοχαρίτω, ἀπορρήτῳ κυήσει, καί γάρ Παρθένος ἐμείνας ἀχραντε, ὡς πρό τού τόκου, διό σοι κραυγάζομεν τὴν τοῦ Ἀγγέλου φωνήν. Εὐλογημένη Ἀγνή.

Τού Προφήτου

Ο Ειρμός

«Παῖδες Εβραίων εν καμίνω, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις δρόσον τό πύρ, μετέβαλον βοώντες. Ευλογητός εἰ, Κύριε, ο Θεός εις τούς αἰώνας».

Γήν επί πάσαν σου Προφήτα, διελήλυθεν ο φθόγγος ο θεόπνους, καί ρημάτων τών σών, η δύναμις βοώσα. Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εις τούς αἰώνας.

Όλος ταῖς άνω λαμπηδόσι, φωτιζόμενος τά μέλλοντα εώρας, ως παρόντα, διό, Πανόλβιε εβόας. Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εις τούς αἰώνας.

Θεοτοκίον

Ύμνοις γεραίρω σε Παρθένε, τήν τιμήσασαν τήν φύσιν τών ανθρώπων, ατιμία δεινή, τό πρίν κατακριθείσαν. Ευλογημένος πάναγνε, ο καρπός τής σής κοιλίας.

Τού Μάρτυρος

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος τοῖς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών. Τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν, ανεβόα, οι Παῖδες ευλογεῖτε, Ιερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αἰώνας».

Ο λυμεών Λικίνιος, ο λυσσώδης καί βέβηλος, όλον εαυτόν ολοτελώς τοῖς δαίμοσιν, εκδούς υποβάλλει σε, τιμωριών ποικίλων ποιναῖς, νώτον καί τό στήθος, τοῖς βουνεύροις συγκόπτων, εν σφαίραις μολυβδίναις, τόν αυχένα συντρίβων, πλευράς όνουχι ξαίνων, καί φλέγων ταῖς λαμπάσιν.

Υπομονήν ανένδοτον, καρτερίαν ανάλωτον, καί υπερφυή ανδρείαν ενδειξάμενος, ποικίλαις κολάσεσι, καί χαλεπαῖς στρεβλώσεσι, πάντων τών Μαρτύρων, υπερέβης τούς άθλους, παθών Δεσποτικών δέ, τώ σταυρώ κοινωνήσας, καί πλέον υπομείνας, μειζόνως εδοξάσθης.

Σταυρώ ταθείς Θεόδωρε, τά Χριστού υστερήματα, εν σαρκί οικεία εκπληροῖς τών θλίψεων, ου χείρας καί πόδας γάρ, μόνον προσηλωθείς καρτερεῖς, αλλά καί περόνη, σιδηρά διεπάρης, τό κρύφιόν σου μέλος, εκτμηθείς τούς διδύμους, καί βέλεσιν ομμάτων, εξορυχθείς τάς κόρας.

Θεοτοκίον

Ουρανομήκη κλίμακα, νοητήν σε γινώσκομεν, δι' ής καταβάς, μετά σαρκός ο Υψιστος, ανθρώποις ωμίλησε, καί ταπεινούς ανύψωσε, πρός τήν υψηλήν, τών ουρανών πολιτείαν, εντεύθεν ανωτέραν, ουρανών καί Αγγέλων, καί πάντων ποιημάτων, τιμώμέν σε Παρθένε.

Τού Προφήτου

Ο Ειρμός

«Τόν εν όρει αγίω δοξασθέντα, καί εν βάτῳ πυρί το τής Αειπαρθένου, τῷ Μωϋσῇ Μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνεíte, καί υπερυψοúτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Σιών όρος η πόλις η αγία, χαίρε σφόδρα ο θείος Ζαχαρίας, Αγγέλων ο συνόμιλος προτρέπεται, καί σύ δέ αγάλλου, Ιερουσαλήμ, εις πάντας τούς αιώνας.

Ζαχαρία Προφήτα κατατέρπου, πληρωθέντας θεώμενος τούς λόγους, ούς προηγόρευσας τῷ Πνεύματι λαμπόμενος, Κύριον υμνεíte, καί υπερυψοúτε, βοών εις τούς αιώνας.

Αναμέσον ορέων κατασκίων, εθεώρεις εσώτας τούς Αγγέλους, τήν επί πάντων πρόνοιαν μουύντάς σε, ένδοξε Προφήτα, καί υμνολογούντας, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Χαίρε θρόνε πυρίμορφε Κυρίου, χαίρε πύλη αύλου φρυκτωρίας, χαίρε νεφέλη κούφη η τόν Ήλιον, τής δικαιοσύνης, λάμπασα τῷ κόσμῳ αγνή Θεοκυήτορ.

Τού Μάρτυρος

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτῳ ο ουρανός, καί τής γῆς κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσι».

Εξέστη τών Αγγέλων δήμος τήν σήν, Στρατηλάτα τηρών γενναιότητα, πάς ο παρών, όχλος κατεπλάγη τότε τάς σάς, ανδραγαθίας ένδοξε, έφριξε δαιμόνων η στρατιά, τά σά τρόπαια, νύν δέ, κροτεί κόσμος τά γέρα, καί πάς πιστός υμνεί τά θαύματα.

Βοάται παρά πάσης σχεδόν πνοής, τά πολλά σου καί μέγιστα τρόπαια, τά επί σοί, τέρατα δειχθέντα καί διά σου, η εκ νεκρών ανέγερσις, η ολοκληρία εκ συντριβής, η ρώσις τών νοσούντων, η λύσις τών δεσμίων, καί τών εν θλίψει η παράκλησις.

Ως έχων παρηρησίαν πρός Χριστόν, υπέρ ού πάσας υπήνεγκας, μέχρι τομής, καύσεως θανάτου τε καί σταυρού, εγκαρτερών Θεόδωρε, αίτησαι συγγνώμην ημίν κακών, τῷ κόσμῳ τήν ειρήνην, νίκας τοίς Βασιλεύσι, καί σωτηρίαν τοίς τιμώσί σε.

Θεοτοκίον

Υψώθη εδοξάσθη γένος βροτών, καί τιμής ηξιώθη τῆς κρείττονος, διά τῆς σῆς, Κόρη συγγενείας καί θεϊκῆς, υιοθεσίας έτυχε, τῇ σῇ μεσιτεία, καί γάρ Θεός, ωράθη σαρκοφόρος, εκ σοῦ αρρήτῳ τρόπῳ, άτρεπτος μείνας τῇ θεότητι.

Τού Προφήτου

Ο Ειρμός

«Σέ τήν απειρόγαμον Θεού Μητέρα τοῦ Υψίστου, σέ τήν υπέρ νούν κυήσασαν, διά λόγου τόν όντως Θεόν, τήν υψηλοτέραν τών αχράντων Δυνάμεων, ασιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν».

Άπασαν τήν αίσθησιν, καταλιπών νοῖ τῷ θείῳ, καί καθαρωτάτῳ πάνσοφε, φωτοφόρος παρίστασαι, τάς υπέρ τοῦ κόσμου ικεσίας ποιούμενος, όθεν πάντες σε Ζαχαρία μεγαλύνομεν.

Ρήσεσιν επόμενοι, τών σών χειλέων θεοφάντορ, Κύριον επικαλούμεθα, δι' αυτού τε σω ζόμενοι, ως τῆς αληθείας σε Προφήτην καί κήρυκα, Ζαχαρία τῆς ευσεβείας μακαρίζομεν.

Ίλεων απέργασαι, ταίς σαίς πρεσβείαις τόν Δεσπότην, τοίς τήν Ιεράν καί εύσημον, εορτήν σου θεόπνευστε, πίστει εκτελούσι, καί σέ πόθῳ γεραίρουσιν, ως Προφήτην καί θεηγόρον αληθέστατον.

Θεοτοκίον

Άβυσσον θαυμάτων σε, καί χαρισμάτων Θεοτόκε, πέλαγος Αγνή γινώσκοντες, καί σαφώς επιστάμενοι, τῇ σῇ προστασία πεπειθότες προστρέχομεν, καί συντόνως πρός τήν σήν σκέπην καταφεύγομεν.

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Μεγαλομάρτυς ένδοξε, τοῦ Χριστοῦ Στρατηλάτα, καί θείον εγκαλλώπισμα, τών σεπτών αθλοφόρων, Θεόδωρε γενναιόφρον, μή ελλίπης αιτείσθαι, τῷ Βασιλεῖ τά τρόπαια, καί ειρήνην τῷ κόσμῳ, καί ιλασμόν, τών αμαρτημάτων καί σωτηρίαν, τοίς εκτελούσι πάνσοφε, τήν φωσφόρον σου μνήμην.

Τῆς Εορτῆς

Εν πνεύματι τῷ Ιερῷ, παραστάς ο Πρεσβύτες, αγκάλαις υπεδέξατο, τόν τοῦ νόμου Δεσπότην, κραυγάζων, Νύν τοῦ δεσμοῦ με, τῆς σαρκός απόλυσον, ως εἰρηκας εν ειρήνῃ, είδον γάρ τοίς οφθαλμοίς, αποκάλυψιν εθνών, καί Ισραήλ σωτηρίαν.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τό πρώτον.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Αθλητής γενναιότατος, στρατιώτης αήττητος, εν Αγίω Πνεύματι αναδέδειξαι, καταβαλὼν τὸν πολέμιον, σοφία τῶν λόγων σου, καὶ τῶν ἔργων σου σοφέ, καρτεραῖς ἐπιδείξεσιν, ὅθεν εἴληφας, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης, καὶ ταῖς ἄνω, ὁμηγυρεσι συνήφθης, κλέος Μαρτύρων Θεόδωρε.

Καὶ σταυρῷ αναρτώμενος, καὶ τὰς σάρκας τυπτόμενος, οξυτάτοις βέλεσι τιτρωσκόμενος, καὶ ἐπὶ ξύλου τεινόμενος, καὶ πλευράς ξεόμενος, καὶ παντοίαις χαλεπαῖς, αλγηδόσι κυκλούμενος, ἀπαράτρωτος, καὶ αήττητος ὡφθης τῇ δυνάμει, τοῦ Σταυρῷ προσηλωθέντος, κλέος Μαρτύρων Θεόδωρε.

Θεῖον ἀγαλμα γέγονας, ευσεβείας πανόλβιε, δυσσεβῶν ἀγάλματα βδελυζάμενος, καὶ ἱερεῖον ολόκληρον, καὶ θύμα ευπρόσδεκτον τῷ τυθέντι διὰ σέ, καθαρῶς, προσαγόμενος, τῷ δοξάσαντι, τὴν ἀγίαν σου μνήμην καὶ θαυμάτων, θησαυρόν σε τοῖς ἐν κόσμῳ, δωρησαμένῳ Θεόδωρε.

Δοξα... Ἦχος πλ. δ'

Αθλητικὴν ἀνδρείαν, καὶ λογικὴν λατρείαν ευσεβῶς καθοπλισθείς, Αθλοφόρε Χριστοῦ, καὶ στερρῶς παραταχθεὶς τῇ δυνάμει αὐτοῦ, τῶν εἰδῶλων τό ασεβές, καὶ τῶν Τυράννων τό ἀπηνές, ἀσθενές ἀπέδειξας, καταφρονῶν τῶν βασάνων, καὶ τοῦ προσκαίρου πυρός. Ἀλλ' ὦ θεῶν δωρεῶν καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, τῇ πρεσβείᾳ σου σῶζε, τοὺς τελούντας τὴν μνήμην σου.

Καὶ νύν... Τῆς Εορτῆς Ἦχος β'

Ὁ Κτίστης οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἐν ἀγκάλαις ἐβαστάζετο, ὑπὸ ἀγίου Συμεῶν τοῦ πρεσβύτου σήμερον, αὐτὸς γάρ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ ἔλεγε, Νύν ἠλευθέρωμαι εἶδον γάρ τὸν Σωτήρά μου.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Εορτῆς.

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ὁ πάντα τῇ χειρὶ, περιέχων ὡς Κτίστης, καὶ δεσπότης πάντων, ὑπὸ χειρῶν Πρεσβύτου, ἐν τῷ νᾶϊ προσάγεται.

Στίχ. Νύν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τό ρήμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Αγάλλου Συμεῶν, καὶ ἡ Ἄννα εὐφραίνου, ἰδοὺ γάρ ἐπεφάνη, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, ὡς βρέφος προσαγόμενος.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ.

Λέλυσαι τῆς φθοράς, Συμεῶν θεοφόρε, ἐν χερσὶ τὸν πάντα, κατέχοντα βαστάζων, εἶδες γάρ τό σωτήριον.

Δόξα... Τοῦ Αγίου Ἦχος πλ. δ'

Αθλητικὸν συστησάμενος στάδιον κατὰ τῆς πλάνης, ἠνδραγάθησας Θεόδωρε,

τή πυριφθόγγω γλώττη σου, καταισχυνας Λικινίου τό απάνθρωπον, διό καί
σύν Αγγέλοις χορεύων μακάριε, αίτησαι Χριστώ τώ Θεώ, όπως ἴλεως
γενήσεται ἡμίν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καί νύν... τῆς Εορτῆς Ἦχος βαρύς

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν ἦλθες ἐξ οὐρανοῦ Σωτήρ ἡμῶν, καί προελθὼν ἐκ
τῆς Παρθένου, ἐπανεπαύσω ἐν ἀγκάλαις τοῦ δικαίου Συμεῶν, ἔδει γάρ σε
Ζωοδότα τῶν ἀπάντων, ὑπὸ τοῦ Πρεσβύτου γνωρισθῆναι, ὅτι παρεγένου
ἀπολύσαι αὐτόν, κατὰ τό ρῆμά σου, ὁ ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ, κατὰ τὴν τάξιν, καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νικηφόρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Νόμοις πειθαρχῶν τοῦ δι' ἡμᾶς, σάρκα ἐπὶ γῆς εἰληφότος, καί πάθος τίμιον,
Μάρτυς υπομείναντος, θεομακάριστε, τὴν ἀγάπην ἐτήρησας, τὴν πρὸς τὸν
πλησίον, νόμου τό κεφάλαιον, οὔσαν καί τῶν Προφητῶν, ὅθεν, καί μακάριον
τέλος, εἴληφας πηγὴ τῆς ἀγάπης, νύν ὦ Νικηφόρε παριστάμενος.

Κλίνεις τὸν αὐχένα τώ Θεῷ, ὦ τὰ πάντα κλίνει τό γόνυ, Μάρτυς θαυμάσιε,
κάραν ἐκτεμνόμενος, καί χωριζόμενος, τοῦ γενναίου σου σώματος, Χριστῷ δέ
τῇ πάντων, κεφαλῇ ἐνούμενος, καθαρωτάτῳ νοῷ, οὐ νύν τῷ φωτὶ πλησιάζων,
αἴτησαι ἡμίν Νικηφόρε, πάσι φωτισμόν τοῖς ευφημούσί σε.

Ρεῖθροις τῶν αἱμάτων σου Σοφέ, τῶν υπέρ Χριστοῦ κενωθέντων τὴν γῆν
ηγίασας, πνεύματι δέ πνεύματα, ἐχαροποίησας, ἀσωμάτων Δυνάμεων,
Μαρτύρων ἀγέλας, πάσας δέ ἐφαίδρυνας, ταύταις ἐνούμενος, Μάκαρ ὡς
γενναῖος οπλίτης, ὡς ἀκαταγώνιστος Μάρτυς, καί υπέρ ἡμῶν Θεοῦ δεόμενος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέξαι τὴν ἱκέσιον ὡδὴν, τῶν σὼν οἰκετῶν Θεοτόκε, ἣν σοι προσάγομεν,
Δέσποινα διάσωσον, ἀπορουμένους ἡμᾶς, καί κινδύνων ἐξάγαγε, τὴν
ποίμνην σου ταύτην, πίστει σοι προσπίπτουσιν, ἐν τῷ σεπτῷ σου ναῷ, σύ
γάρ τὸν Σωτῆρα τεκούσα, ἔχεις παρρησίαν ὡς Μήτηρ, ἐκτενῶς πρεσβεύειν
τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε ἡ ἀμίαντος Ἀμνάς, ἐβλεψε τὸν ἴδιον ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς κριόν, θέλοντα
ελκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν. Ἀτεκνῶσαι νύν σπεύδεις με, Χριστέ τὴν
τεκούσαν, τί τοῦτο πεποίηκας, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ παντός; ὁμως, ἀνυμνῶ καί

δοξάζω, σού τήν υπέρ νούν τε καί λόγον, άκραν συγκατάβασιν φιάνθρωπε.

Εάν δέ τύχη εκτός τής Τεσσαρακοστής, λέγε τό εξής Ιδιόμελον.

Δόξα... Ήχος πλ. β'
Ιωάννου Μοναχού

Έδειξας πάσιν εμφανώς, Αθλητά Νικηφόρε, ότι τόν πλησίον ο μή φίλων, ούτε τόν Δεσπότην αγαπήσαι δύναται, διόπερ, αυτός μέν ειλικρινώς αγαπήσας Σαπρίκιον τόν ομόδουλον, εντεύθεν καί πρός τόν θείον ανεπτερώθης έρωτα, καί τήν ψυχήν σου τέθεικας, υπέρ τής εις Χριστόν ομολογίας καί πίστεως. Σαπρίκιος δέ ο δυσώνυμος, άσπονδον πρός σέ τό μίσος κτησάμενος, αρνητής εδείχθη καί τού Δεσπότη Χριστού, ώ νύν αυτός παρεστώς, καθικέτευε τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Όλην αποθέμενοι

Τετραυματισμένος με, ταίς ληστρικαίς τών Δαιμόνων, εφόδοις καί κείμενον, όλον ανενέργητον παναμώμητε, εν όδω πάντοτε, τού αστάτου βίου, καί ελέους προσδεόμενον, τάχος επίσκεψαι, οίνον επιθείσα καί έλαιον, τοίς ανιάτοις μώλωπι, καί πρός ευρωσίαν ανάγαγε, όπως σε δοξάζω, καί πόθω κατά χρέος ανυμνώ, τά μεγαλείά σου άχραντε, Μήτηρ αιειπάρθενε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία ως έφησεν, ο Συμεών τήν καρδίαν, τήν σήν διελήλυθε, παναγία Δέσποινα, ότε έβλεπας, τόν εκ σου λάμπαντα, απορρήτω λόγω υπ' ανόμων ως κατάκριτον, Σταυρώ υψουμενον, όξος καί χολήν τε γευόμενον, πλευράν δέ ορυπτόμενον, χείράς τε καί πόδας ηλούμενον, καί οδυρομένη, ωλόλυζες βοώσα μητρικώς. Τί τούτο τέκνον γλυκύτατον, τό καινόν μυστήριον.

Απολυτίκιον
Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, έχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτού ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν τού Ψαλτηρίου λέγεται ο Κανών, ού η Ακροστιχίς.

Κλεινόν εν αθλοφόροις Νικηφόρον άσματι μέλπω.

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος,

σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Κορθομένην τήν τού βίου θάλασσαν, καί κυματούσαν δεινώς, τό τής ψυχής σκάφος, πειρασμοίς καί πάθεσιν, ό τής ειρήνης αίτιος, πρός γαλήνην βαθείαν, ως ευεργέτης μετάβαλε, Μάρτυρος Χριστέ ταίς εντεύξεσι.

Λελογισμένη διανοία πάνσοφε, τώ νοερώ τής ψυχής, τό τής οργής πάθος, ευσεβώς υπέταξας, καί τώ πλησίον έδραμες, Σαπρικήν σπουδάζων διαλλαγήναι θεσπέσιε, νόμοις τού Σωτήρος πειθόμενος.

Ενδεδυμένος τού Σταυρού τήν δύναμιν, ερρωμενέστερον, τώ δυσμενεί Μάρτυς συμπλακείς κατέρραξας, καί νικηφόρος γέγονας, προκληθείς φερωνύμως, ώ Νικηφόρε πανεύφημε, Μάρτυς τού Χριστού παναοίδιμε.

Τριαδικόν

Ισοσθενή ομοφυή καί συνθρονον, καί ομοούσιον, τήν τριφεγγή αίγλην, τής μίας θεότητος, ομολογούντες σέβομεν, εν τρισί τοίς προσώποις, αδιαιρέτως κηρύπτοντες, Λόγον σύν Πατρί καί τώ Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Νούς καί ουράνιος τό σόν μυστήριον, τό ακατάληπτον, κατανοείν όντως, ατονεί πανύμνητε, τού Πατρός γάρ ο σύνθρονος, εν γαστρί σου σκηνώσας, εκ σου τεχθίηαι ηυδόκησε, φύσεσι διτταίς γνωριζόμενος.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ο στερεώσας κατ' αρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριζον, ότι ουκ έστι πλήν σου, άγιος μόνε φιλάνθρωπε».

Ο Νικηφόρος προκληθείς, επί τών έργων εδείχθη, νικηφόρος, τής γάρ πλάνης τόν ζόφον, τώ τής χάριτος φωτί, διασκεδάσας έλυσε, κράζων. Ουκ έστι πλήν σου, άγιος μόνε φιλάνθρωπε.

Νενεκρωμένον διά σέ, πεπιστευκώς τόν Δεσπότην, αυθαιρέτως τώ θανάτω προστρέχεις, τήν εκούσιον αυτού, επιποθήσας νέκρωσιν, ως νικηφόρος Μάρτυς, θεία δυνάμει ρωννύμενος.

Επί τής γής αγωνιστής, εν Ουρανοίς στεφανίτης, ο θεράπων τού Χριστού Νικηφόρος, αναδέδεικται σαφώς, σύν Ασωμάτων τάξεσι, κράζων. Ουκ έστι πλήν σου, άγιος μόνε φιλάνθρωπε.

Τριαδικόν

Νού εκ μεγάλου τού Πατρός, εξορμηθέντα τόν Λόγον, εκπορευθέν δέ καί τό Άγιον Πνεύμα, διδαχθέντες ευσεβώς, τοίς θεοπνεύστοις δόγμασιν, ομολογούμεν πάντες, άκτιστον μίαν θεότητα.

Θεοτοκίον

Απειρογάμω εκ Πατρός, τόν πρό αιώνων τεχθέντα, εν γαστρί σου

συλλαβούσα Παρθένε, απεγέννησας ημίν, Θεόν ομού καί άνθρωπον, εν
εκατέρα φύσει, τέλειον ού διαιρούμενον.

**Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον**

Εντολών τού Κυρίου εκπληρωτής, πεφηνώς κατηλλάγης τώ δυσμενεί, πρός
σέ τήν διάνοιαν, τήν αυτού Μάρτυς έχοντι, καί τήν διά ξίφους, τελείωσιν
είληφας, αντ' εκείνου Μάκαρ, Θεού σε καλέσαντος, όθεν νικηφόρον,
φερωνύμωσ δειχθέντα, αυτός εστεφάνωσεν, ως Δεσπότης αξίως σε,
Αθλοφόρε, αήττητε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν
δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαριστήριον αίνον χρεωστικώς, ως η χήρα εκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι
Δέσποινα, υπέρ πασών τών χαρίτων σου, σύ γάρ ώφθης σκέπη, ομού καί
βοήθεια, πειρασμών καί θλίψεων, αεί με εξαίρουσα, όθεν ως εκ μέσου,
φλογιζούσης καμίνου, ρυσθείς τών θλιβόντων με, εκ καρδίας κραυγάζω σοι,
Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων
άφεσιν δοθήναί μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο ανάξιος δούλός σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Αυτρωτήν, η αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ,
ωλόλυζε δακρύουσα, καί πικρώς ανεκραύγαζεν, ο μέν κόσμος αγάλλεται,
δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν
σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Θεέ υπεράγαθε,
ανεξίκακε Κύριε, ή πιστώσ εκβοήσωμεν. Σπλαγχνίσθητι Παρθένε εφ' ημάς, καί
πταισμάτων δώρησαι τήν άφεσιν, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, αυτού τά
παθήματα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Σύ μου ισχύς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο
πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν πτωχείαν επισκεψάμενος, διό
σύν τώ προφήτη, Αββακούμ σοί κραυγάζω. Τή δυνάμει σου δόξα
φιλάνθρωπε».

Θείας ζωής, ώ Νικηφόρε τετύχηκας, θείας αίγλης, Μάκαρ κατηξίωσαι, θείου
φωτός, ακτινοειδώς, νύν αντανακλάσεις, τοίς εκτελούσι τήν μνήμην σου,
θεόφρον αντιπέμπεις, τοίς εν πίστει βοώσι. Τή δυνάμει σου δόξα
φιλάνθρωπε.

Λάμπεις Χριστού, Μάρτυσι συναριθμούμενος, έλυσας γάρ, πλάνην τήν
πολύθεον, ξίφει τμηθείς, σύ τήν κεφαλήν, καί ταίς τών αιμάτων, ροαίς σου
πάσαν κατέκλυσας, ειδώλων τήν απάτην, τώ Δεσπότη κραυγάζων. Τή
δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Ο τούς θεσμούς, σού μή φυλάξας Σαπρίκιος, σής γυμνούται, Σώτερ θείας
χάριτος, καί τοίς εχθροίς νώτα δεδωκώς, τής τών σών Μαρτύρων, στερείται

δόξης ο δείλαιος, διό σου τῆς δικαίας, εκπλαγέντες Προνοίας. Τῇ δυνάμει σου δόξα κραυγάζομεν.

Τριαδικόν

Φῶς ο Πατήρ, ἀναρχον καί πάντων αἴτιον, φῶς ο Λόγος, φῶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ἐκ τοῦ Πατρός, ὡσπερ ἐκ πηγῆς, πρό πάντων αἰώνων, ἀφράστως ἀπαυγαζόμενα, τρισήλιος θεότης, ἐν μιά τῇ οὐσία, καί δυνάμει καί δόξη γνωρίζεται.

Θεοτοκίον

Ὅλον ἐν σοί, ἀνακαινίζει τόν ἄνθρωπον, ὅλος ὅλη, Πάναγνε ἐνούμενος, ο πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν σῆν γαστέρα, οικήσαι καταδεξάμενος, ὁ πλούτῳ ευσπλαγχνίας ἐκουσίως πτωχευσας, καί πλουτήσας τόν κόσμον θεότητι.

Ὡδή ε' Ο Ειρμός

«Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπό τοῦ προσώπου σου τό φῶς τό ἄδυτον, καί ἐκάλυψέ με, τό ἀλλότριον σκότος τόν δείλαιον, ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καί πρός τό φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τάς ὁδοῦς μου κατεύθυνον δέομαι».

Ροή τῶν σῶν αἱμάτων, τόν τῆς Ἐκκλησίας Παράδεισον, ἥρδευσας, ἀφοριζομένη, εἰς ἀρχάς τετραρίθμους μακάριε, ἀρετῶν ἐνθέων, ἐξ ὧν ψυχῶν ὦ Νικηφόρε, ἀρυόμεθα θεία χαρίσματα.

Ὁ σπορεύς τῆς κακίας, τῇ μνησικακία τόν δείλαιον ἥρπασε τῆς χρηστότητος δέ, καί εἰρήνης, αἴτιος εἰλκυσεν, ἀντ' ἐκείνου θεῖον, φωτοειδή ἠγλαϊσμένον, Νικηφόρον θεόφρονα Μάρτυρα.

Ἰερεύεται Σώτερ, τό σόν ἐθελούσιον πάθος μιμούμενος ταίς γάρ ἐκ πλευράς σου, ὁ θεόφρων ρανίσι σταζόμενος, τῶν αὐτοῦ αἱμάτων, σοί τοῦς κρουνοῦς ἀντικομίζει, διά ξίφους πρός σέ πορθευόμενος.

Τριαδικόν

Σωτηρίας κρηπίδα, τήν ὀρθοδοξίαν εἰδότες συνάναρχον, τῷ Πατρί τόν Λόγον, καί τό Ἅγιον Πνεῦμα κηρύττομεν, τρισὶν ἐν προσώποις, μίαν ἀρχήν μίαν οὐσίαν, μίαν θέλησιν, μίαν ἐνέργειαν.

Θεοτοκίον

Νοερώς ἐμυήθη, προφητῶν ὁ σύλλογος τά σά Μυστήρια, Ουρανοῦ γάρ πύλην, ἐπὶ γῆς ὁ Δεσπότης σέ ἔδειξε, καί ἐκ σοῦ Παρθένε, σωματωθεὶς δικαιοσύνης, τοῖς ἐν σκότει ὡς ἥλιος ἔλαμψεν.

Ὡδή ς' Ο Ειρμός

«Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν, καί πταισμάτων καταιγὶς με ταραττει, πρός βυθόν βιαίως, συνωθεὶ ἀπογνώσεως, ἀλλ' αὐτός τήν κραταίαν, χεὶρά μοι ἔκτεινον ὡς τῷ Πέτρῳ, καί ἐκ φθοράς με ἀνακάλεσαι».

Ἰασαι τήν συντριβήν, τῆς ψυχῆς μου Νικηφόρε θεόφρον, καί τῶν παθῶν τόν ζόφον, διαλυσας ἀπέλασον, λαμπηδόνι τῆς ἐν σοί θείας λαμπρότητος,

ικετεύων τόν λυτρωτήν Χριστόν μακάριε.

Κλύδωνος ειδωλικού, τρικυμίαν αθλητά Νικηφόρε, τώ τού σταυρού ιστίω, καί ταίς αύραις τού Πνεύματος, ευσταλώς διαπερών, Μάρτυς αήττητε, τώ λιμένι τώ γαληνῷ, Χριστῷ προσώρμισαι.

Ἦθλησας μαρτυρικῶς, καί τώ ὄντι Νικηφόρος ἐγένου, τάς μηχανάς ἀνδρείως, διαλύσας τού δράκοντος, καί παθῶν ὡς κοινωνός, Μάκαρ γενόμενος, τού Δεσπότου, νύν ἐπαξίως συνδεδόξασαι.

Θεοτοκίον

Φρίπτουσιν αἱ νοεραί, τῶν Ἀγγέλων ἐκπληττόμεναι τάξεις, τόν τώ Πατρί συνόντα πρό αἰώνων καί Πνεύματι, ἐκ γαστροῦ σου σαρκικῶς, βρέφος τικτόμενον καθορώσαι, Θεογεννήτορ πανσεβάσμιε.

Κοντάκιον Ἦχος γ' Ἡ παρθένος σήμερον

Πτερωθεῖς Αοίδιμε, τή τού Κυρίου ἀγάπη, καί τόν τούτου ἐνδοξε, Σταυρόν ἐπ' ὧμων βαστάσας, ἥσχυνας τού διαβόλου τάς μεθοδείας, ἤθλησας μέχρι θανάτου καί ἀληθείας, διά τούτο ἀνεδείχθης, οπλίτης μύστης, Θεοῦ τῆς Χάριτος.

Ο Οἶκος

Τήν τού Παύλου σαφῶς διδασκαλίαν ἐπόθησας, καί τοῖς στέρνοις τοῖς σοῖς Ἐνδοξε κατεφύτευσας, βοῶν. Ἡ ἀγάπη οὐκ ἀσχημονεῖ, αὕτη τόν Κτίστην ἀνθρωπον τέλειον ἡμῖν ἐχαρίσατο, δι' ἀγάπην πάντα υπέμεινεν, ἡλους καί σταυρόν, ὅξος καί ἐμπτύσματα, λόγχη ἐπάγη πλευράν ἀγίαν, δι' ἧς ἀνέβλυσεν ἡμῖν αἷμα καί ὕδωρ θεουργόν, ὃν ποθήσας, ἐφάνης νικηφόρος, ὡς καί τή κλήσει, οπλίτης, μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Συναξάριον

Τή Θ' τού αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τού Ἀγίου Μάρτυρος Νικηφόρου.

Στίχοι

- Τόν ἐκ παλαιού κλητικόν Νικηφόρον,
- Τμηθέντα γνώθι πρακτικόν Νικηφόρον.
- Φασγάνω ἀμφ' ἐνάτη Νικηφόρε, δειροτομήθης.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ἡμῶν Ρωμανοῦ τού Κίλικος.

Στίχοι

- Λήθην βαθεῖαν εἶχε καί ζών τού βίου,
- Ρωμανός οὔτος, ὅς μετέστη τού βίου.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Μαρκέλλου Ἐπισκόπου Σικελίας, Φιλαγρίου Ἐπισκόπου Κύπρου, καί Παγκρατίου Ἐπισκόπου Ταυρομενίου.

Στίχοι

- Λυθέντες άνδρες σαρκικών τρεις αμμάτων (δεσμών δηλ.),
- Τών τής Εδέμ μετέσχον εντρυφημάτων.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Ιερομάρτυς Πέτρος ο Δαμασκηνός ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Ο διελέγξας τούς παραπλήγας Πέτρος,
- Θνήσκει μονοπλήξ τώ διά ξίφους τέλει.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Θεού συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οι Παίδες, εν τή καμίνω αγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Ο θάνατος γέγονε, σοί Νικηφόρε διαβατήριον, εκ τών εντεύθεν Μάκαρ, πρόσ ουρανόν σε καί τά ουράνια, διαβιβάζων Αγγέλοις συμψάλλοντα. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ρωννύμενος πάθεσι, τής ασθενείας τού Παντοκράτορος, τό μετέωρον όμμα, καί επηρμένην οφρύν κατέβαλες, εις γήν θεόφρον, κραυγάζων τώ Κτίστη σου. Ευλογητός ο Θεός, ό τών Πατέρων ημών.

Οδόν μαρτυρίου σου, ο Νικηφόρος τρέχων διήνυσε, πλατυνθείς τήν καρδίαν, τή ενεργεία τού θείου Πνεύματος, καί νύν προθύμως κραυγάζει σοι Δέσποτα. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τριαδικόν

Νούν πρώτον καί άναρχον, γεγεννηκότα Λόγον συνάναρχον, απαθώς καί αχρόνως, καί προβαλόντα Πνεύμα Πανάγιον, σέ τόν Πατέρα ειδότες κραυγάζομεν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Αμφότερα πέφυκας, Παρθένος Μήτηρ Θεοκυήτορ αγνή, εν γαστρί συλλαβούσα, Θεόν αφράστως εκ σου σαρκούμενον, εν εκατέρα μορφή γνωριζόμενον, θεανδρικώς επί γής πολιτευσάμενον.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο Τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών. Τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Σημειωθείς τή χάριτι, τού Σωτήρος αυτόκλητος, σύ πρόσ τούς αγώνας ανδρικώς εχώρησας, καί νίκην αράμενος, κατ' αντιπάλων Μάρτυς Χριστού, τοίς νικητικοίς κατεκοσμήθης στεφάνοις, ενθέως αναμέλπων. Ιερείς ευλογείτε,

λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Μυστικωτέρα κλίμακι, κεχρημένος τώ αίματι, πρὸς τὸν ὑπὲρ σοῦ διὰ Σταυροῦ
εκχέαντα, τό αίμα τό ίδιον, σφαγιασθεῖς ανήλθες φαιδρῶς, τάς τῶν δυσμενῶν
διεκφυγῶν μεθοδείας, καί χαίρων ανακράζεις, Ιερεῖς ευλογεῖτε, λαός
υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Αγιασθεῖς δι' ὕδατος, Νικηφόρε καί πνεύματος, καί μαρτυρικοῖς πεφοινιγμένος
αίμασι, μαρτύρων μετέσχηκας, τῶν αληθῶν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῆς
φωτοειδούς λαμπρότητος ὡ παμμάκαρ, ἐν ἡ νῦν ανακράζεις. Ιερεῖς ευλογεῖτε,
λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τριαδικόν

Σύν ασωμάτοις Τάξεσιν, ἐν Τρισίν Ὑποστάσεσι, μίαν ἀγαθότητος πηγήν
ἀέναον, ἀγέννητον ἀναρχόν, υπερτελή θεότητα, δημιουργικήν, καί Βασιλῖδα
τῶν ὅλων, οἱ Παῖδες ευλογεῖτε, Ιερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας
τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ιερωτέρα πέφηνας, Θεοτόκε πανύμνητε, τῆς υπερκοσμίου τῶν Ἀγγέλων
τάξεως, τὸν τούτων γάρ τέτοκας, Δημιουργόν καί Κύριον ἐκ παρθενικῆς,
ἀπειρογάμου νηδύος, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως, μιά δέ
ὑποστάσει, Θεόν σεσαρκωμένον.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καί τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός,
ὠφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καί ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα
τῶν οὐρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι
μεγαλύνουσι».

Μετέστης ὡς νυμφίος ωραῖσθεῖς, ἐν στολαῖς ὑφανθείσαις ἐξ αίματος,
μαρτυρικοῦ, θείας ἀγλαΐας πρὸς μετοχήν, τοῦ κοσμηθέντος σώματος, καί
καλλωπισθέντος τῷ σταυρῷ, τῷ πάθει τῷ Τιμίῳ, τοῦ πάντων ευεργέτου, ὡ
Νικηφόρε παμμακάριστε.

Εθέλχθης τοῦ Δεσπότου ταῖς καλλοναῖς, ὧν οὐδέν ωραιότερον ἐνδοξε, καί
τῆς αὐτοῦ, σπεύδων ἀπολαύειν διηνεκοῦς, καί εὐπρεποῦς λαμπρότητος, ξίφει
εκτεμῖν σου τήν κεφαλὴν, ἠρέθισας τυράννους, πυρούμενος τῷ πόθῳ, ὡ
Νικηφόρε τοῦ Κυρίου σου.

Λαμπρῶς κατὰ τῆς πλάνης Μάρτυς Χριστοῦ, ἀριστεύσας καί ταύτην
τρεψάμενος, ὡς νικητής, στέφος ἐκομίσω τῇ κορυφῇ, τό τῶν χαρίτων ἐνδοξε,
καί νῦν συγχορεύεις μαρτυρικῶς, Μαρτύρων ταῖς χορείαις, παμμάκαρ
Νικηφόρε, περὶ τὸν θρόνον τοῦ Παντάνακτος.

Τριαδικόν

Πατρός ἐξ ἀγεννήτου θεοπρεπῶς, τὸν Υἱόν γεννηθέντα δοξάζοντες, καί τό
ευθές, Πνεῦμα πρὸ αἰώνων ἐκπορευθέν, τρεῖς ὑποστάσεις σέβομεν, τῆς

υπερουσίου καί αρχικής, Τριάδος ηνωμένης, ενώσει ασυγχύτω, καί
ευσεβούντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Ωράθης ώ Παρθένε Μήτηρ Θεού, υπέρ φύσιν τεκούσα εν σώματι, τόν
αγαθόν, Λόγον εκ καρδίας τής εαυτού, όν ο Πατήρ ηρεύξατο, πάντων πρό
αιώνων ως αγαθός, όν νύν καί τών σωμάτων, επέκεινα νοούμεν, εί καί τό
σώμα περιβέβληται.

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Φερώνυμος εδείχθης, τής νίκης ώ Νικηφόρε, αγάπη καί μαρτυρίω, νενικηκως
τούς τυράννους, όθεν καί νίκης τό στέφος, εδέξω παρά Κυρίου.

Θεοτοκίον

Τή κραταιά σου σκέπη, από εχθρών επιβουλής, ημάς αγνή, τούς σους
δούλους, φύλαττε πάντας αβλαβείς, σέ γάρ κεκτήμεθα μόνην, καταφυγήν εν
ανάγκαις.

Εις τόν Στίχον, τών Αίνων, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Καί η λοιπή, Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Χαραλάμπους τού Θαυματουργού.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά,
Προσόμοια τρία, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Τών ουρανίων τά κάλλη ποθήσας Ένδοξε, καί τώ Χριστώ συνείναι, μετ' Αγίων
Αγγέλων, παντοίας τās βασάνους υπέστης στερρώς, καί τυράννων ωμότητα,
καί μαρτυρήσας γενναίως υπέρ Χριστού, συνευφραίνη τοίς Μαρτύρων
χοροίς.

Μαρμαρυγαίς ακηράτοις καταστραπτόμενος, τού νοητού Ηλίου, ώ
Χαράλαμπες μάκαρ, ολόφωτος εδείχθης Μάρτυς Χριστού, ιερεύς
τεννομώτατος, διό Χριστώ συνυπάρχων εν ουρανοίς, υπέρ κόσμου παντός
πρέσβευε.

Τών αθλοφόρων χορείαις συναυλιζόμενος, εν ουρανοίς Τρισκάκαρ,
παρεστώς τε τή θεία, Τριάδι τή ανάρχω μνείαν ποιου, τών τελούντων τήν
μνήμην σου, καί τήν πανσέβαστον κάραν σου ευλαβώς, προσκυνούντων

μετά πίστεως.

Δόξα... Ἦχος β'

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον πανηγυρίζει μυστικῶς, νέαν στολὴν ενδυσασμένη, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον, τὸ αἷμα τοῦ Ἀθλοφόρου Χαραλάμπους, τούτον γάρ ἐν εὐσεβείᾳ ἐκ θρεψασμένη, θυσίαν ἁμῶν δεκτὴν καὶ εὐάρεστον, Χριστῷ προσήγαγε. Διὸ ὁ νικητὴν τούτον τῶν παρανόμων ἀναδείξας, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ στεφανώσας καὶ δοξάσας, καὶ ἡμῖν κατάπεμψον, ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὴν πάσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθην, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Ἐφραθά

Σύμπασα ἡ Ἑλλάς, ἐνθέως νύν ἀγάλλου, κατέχουσα ἐν κόλποις, τὴν σεβάσμιον κάραν, τὴν τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραὴλ αἰὶὲς δώσει δύναμιν καὶ κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ὁ Θεός

Ὁ θαύματος φρικτού! ὦ τεραστίου ξένου! ὅστ' αὖ τῶν Μαρτύρων, ἰάσεις ἐκτελοῦσι, καὶ θαύματα παράδοξα.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται

Στίφει νύν τῶν Πιστῶν, καὶ τῆς Ἑλλάδος παῖδες, ἀσπάσασθε προθύμως, τοῦ θείου Χαραλάμπους, τὴν κάραν τὴν σεβάσμιον.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Πάγχρυσεν κιβωτέ, καὶ στάμνενε μανναδόχε, Μαρία Θεοτόκε, τὸν σὸν Υἱὸν δυσώπει, τοῦ σώσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ὡς στύλος ἀκλόνητος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ λύχνος αἰφωγὸς τῆς οἰκουμένης σοφέ, ἐδείχθης Χαράλαμπε, ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔλυσας τῶν εἰδώλων, τὴν σκοτόμαιναν μάκαρ, διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετά τὸν Προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τὴν α' στάσιν τοῦ α' Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου.

Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα

προσόμοια Στιχηρά.

Ἦχος πλ. β' Ὅλην αποθέμενοι

Ὅλος εκ νεότητος, ανατεθείς τῷ Δεσπότη, τούτον επεπόθησας, και αυτού τοίς ἰχνεσιν ηκολούθησας, καθαρθείς πάσης δέ, τῶν παθῶν κηλίδος, θείαν χάριν κατεπλούτησας, τελείν ἰάματα, καί θαυματουργεῖν τά παράδοξα, καί Μάρτυς εχρημάτισας, πάσαις προσβολαῖς τῶν κολάσεων, ακλόνητος μείνας, δυνάμει τοῦ τυθέντος εν Σταυρῷ, ὄν εκτενῶς καθικέτευε, υπέρ τῶν ψυχῶν ημῶν.

Ἦλοις προσηλούμενος, σοῦ τό μακάριον σῶμα, τό καρτερικώτατον, αθλητά Χαράλαμπες, καί αήττητον, τήν ψυχὴν ἀτρεπτον, καί τόν νοῦν ἀσυλον, διετήρεις συντριβόμενος, θεῖος γάρ ἔρως σε, ἐνδοθεν πλουσίως ἀνέφλεγε, καί φέρειν τῶν κολάσεων, ἀπασαν ἰδέαν ηρέθιζε, Μάρτυς αθλοφόρε, Χριστοῦ, τῶν παθηματωνκοινωνέ, ὄν παρρησία ἰκέτευε, υπέρ τῶν ψυχῶν ημῶν.

Χαράν τήν υπέρλαμπρον, καί τήν υπέρτιμον δόξαν, αθλήσας κεκλήρωσαι, καί τήν αιωνίζουσαν ἀγαλλίασιν, Ἱερεῦ Ὅσιε, αθλητά τίμιε, Στρωσιῶτα γενναιοτάτε, ο τά στρατεύματα, καί τās παρατάξεις τοῦ δράκοντος, αιμάτων σου τοῖς ρεύμασιν, ἀρδην κατακλύσας τῇ χάριτι, καί θεία εντεύξει, νεκρούς εξαναστήσας αληθῶς, καί παρρησία δεόμενος, υπέρ τῶν ψυχῶν ημῶν.

Ἔτερα Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Ἐδωκας τό σῶμά σου, πρὸς τās βασάνους αοίδιμε, τήν ψυχὴν δέ ετήρησας, ἀμωμον ακίβδηλον, πάσης αμαρτίας, καί τῆς δυσσεβείας, τῶν παρανόμων αικιστῶν, καί ανυψώσας τόν νοῦν μετάρσιον, πανόλβιε Χαράλαμπες, πρὸς τόν Δεσπότην καί Πλάστην σου, κατοικεῖν κατηξίωσαι, εις παστάδα ουράνιον.

Ἐδωκας τοῖς δούλοις σου, τόν σόν θεράπποντα Κύριε, Χαράλαμπη τόν ἐνδοξον, ἴασιν αλάθητον, νόσων πολυτρόπων, καί καθαιρέτην τῆς πλάνης μέγιστον, διό σου τήν φιλόνητον, οικονομίαν δοξάζομεν, πολυεύσπλαγχνε Κύριε, καί Σωτήρ τῶν ψυχῶν ημῶν.

Χάριν ἦν περ εἴληφας, παρά Θεοῦ υπέρ ἐννοιαν, αθλοφόρε Χαράλαμπες, χάρις τῶν ἰάσεων, πάσι παρεμφαίνει, καί τῶν θαυμασίων, η αναρίθμητος πληθύς, τās δωρεάς σου κηρύττει Ἄγιε, ἀς ὄντως υπέρ λόγον τε, καί νοῦν απείληφας ἐνδοξε, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ημῶν, τῶν Μαρτύρων ἀγλαῖσμα.

Δόξα... Ἦχος δ' Ἐθυσας τῷ Θεῷ θυσίαν αινέσεως

Ἱεουργῶν τῷ Δεσπότη καί Κτίστη σου, ως ἱερεὺς εννομώτατος, οὐ καί τοῦ πάθους γέγονας μιμητής, θεόφρον Χαράλαμπες, σεαυτὸν γάρ θυσίαν ευπρόσδεκτον προσήγαγες, τῷ διὰ σέ θυσίαν εαυτόν, τῷ Θεῷ καί Πατρί προσαγαγόντι. Διό συναγάλλη αὐτῷ εις ουρανίους σκηνώσεις, εν Εκκλησίᾳ τῶν πρωτοτόκων ὡ καί πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, ἵνα ρυσθῶμεν οργῆς καί θλίψεως, οι τιμώντές σου τήν πανέορτον μνήμην, καί πόθῳ ζέοντι

προσκυνούντες τήν σήν Κάραν, τήν άπειρα θαύματα βρύουσαν, καί λοιμώδη νόσον εκ ποδών ποιουμένην, σωτηρίαν τε καί ίασιν ημίν βραβεύουσαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο διά σέ θεοπάτωρ προφήτης Δαυΐδ, μελωδικώς περί σου προανεφώνησε, τώ μεγαλειά σοι ποιήσαντι. Παρέστη η Βασίλισσα εκ δεξιών, σου. Σέ γάρ μητέρα πρόξενον ζωής ανέδειξεν, ο απάτωρ εκ σου ενανθρωπήσαι ευδοκήσας Θεός, ίνα τήν εαυτού αναπλάση εικόνα, φθαρείσαν τοίς πάθεσι, καί τό πλανηθέν ορειάλωτον ευρών πρόβατον, τοίς ώμοις αναλαβών, τώ Πατρί προσαγάγη, καί τώ ιδίω θελήματι ταίς ουρανίαις συνάψη Δυνάμεσι, καί σώση, Θεοτόκε, τόν κόσμον, Χριστός ό έχων τό μέγα, καί πλούσιον έλεος.

Είσοδος, τό, Φώς Ιλαρόν, Προκείμενον τής ημέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 43, 9, 14)

Τάδε λέγει Κύριος. Πάντα τά έθνη συνήχθησαν άμα, καί συναχθήσονται άρχοντες εξ αυτών. Τίς αναγγελεί ταύτα εν αυτοίς; ή τά εξ αρχής τίς ακουστά ποιήσει; αγαγέτωσαν τούς μάρτυρας αυτών, καί δικαιωθήτωσαν, καί ειπάτωσαν αληθή. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καί εγώ μάρτυς Κύριος ο Θεός, καί ο παίς, όν εξελεξάμην ίνα γνώτε καί πιστεύσητέ μοι, καί συνήτε, ότι εγώ ειμι, έμπροσθέν μου ουκ εγένετο άλλος Θεός, καί μετ' εμέ ουκ έσται. Εγώ ειμι ο Θεός, καί ουκ έστι πάρεξ εμού ο σώζων. Εγώ ανήγγειλα καί εσωσα, ωνειδισα, καί ουκ ήν εν υμίν αλλότριος, υμείς εμοί μάρτυρες, καί εγω Κύριος ο Θεός. Ότι απ' αρχής εγώ ειμι, καί ουκ έστιν ό εκ τών χειρών μου εξαιρούμενος, ποιήσω, καί τίς αποστρέψει αυτό, ούτω λέγει Κύριος ο Θεός, ο λυτρούμενος ημάς, ο άγιος Ισραήλ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχάι εν χειρί Θεού, καί ου μή άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι, καί ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, καί η αφ' ημών πορεία σύντριμμα, οι δέ εισιν εν ειρήνη. Καί γάρ εν όψει ανθρώπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Καί ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται, ότι ο Θεός επείρασεν αυτους, καί εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν, αυτούς, καί ως ολοκαρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Καί εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμπουσι, καί ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν έθνη, καί κρατήσουσι λαών, καί βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τούς αιώνας. Οι πεπιοιθότες επ' αυτόν συνήσουσιν αλήθειαν, καί οι πιστοί εν αγάπη προσμενούσιν αυτώ, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εις τόν αιώνα ζώσι, καί εν Κυρίω ο μισθός αυτών, καί η φροντίς αυτών παρά Υψίστω. Διά τούτο λήφονται τό βασίλειον τής ευπρεπειάς, καί τό

διάδημα τού κάλλους εκ χειρός Κυρίου, ὅτι τή δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καί τῷ βραχίονι υπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τόν ζήλον αὐτοῦ, καί οπλοποιήσῃ τήν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ενδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καί περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, οσιότητα, ὁξυνεῖ δέ ἀπότομον ὀργήν εἰς ρομφαίαν, συνεκπολεμήσῃ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καί ὡς ἀπὸ ἐυκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν αλοῦνται, καί ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζai. Ἀγανακτήσῃ κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δέ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καί λαίλαψ ἐκλικμήσῃ αὐτούς, καί ἐρημώσῃ πᾶσαν τήν γῆν ἀνομία, καί ἡ κακοπραγία περιτρέψῃ θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καί σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καί γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καί ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'

Εὐφραίνεσθε ἐν Κυρίῳ πόλεις τῆς Ἑλλάδος, καί σκιρτήσατε ἀγαλλόμεναι, τὴν κάραν τοῦ μεγαλομάρτυρος Χαραλάμπους, ἐν κόλποις κατέχουσai, ὡς θησαυρόν βαθυτάλαντον καί ἀνεξάλειπτον, μεθ' ὧν καί ἡμεῖς ὀσημέραι, ἀπαρυόμενοι ἐξ αὐτῆς τὰ τῶν ἰάσεων ρεῖθρα, τῆς πανώλους λοιμικῆς ἀπαλλαττόμεθα νόσου, εὐχαριστοῦντες Θεῷ, τῷ κηδεμόνι καί Σωτῆρι τῶν ψυχῶν, καί τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Ὁ αὐτός

Τόν θεῖον ἀγῶνα καλῶς ἀγωνισάμενος Μάρτυς Χαραλάμπες, τῆς οὐρανῶν βασιλείας οἰκῆτωρ γέγονας, καί πρεσβεύεις ὑπὲρ τοῦ κόσμου παναοίδιμε, τό δέ καρτερικώτατόν σου σῶμα, ἐν τῇ γῇ κατέλιπες, ἱάμα σωτήριον τοῖς αὐτῷ προσιοῦσι καί ἀππομένοις μετὰ πόθου, τὴν δέ πάντιμόν σου κάραν, ἡ Ἑλλάς ἐκτήσατο πλούτον ἀδάπανον, καί θησαυρόν πολῦτιμον, δι' ἧς τῶν ὄντως ἐφετῶν τυγχάνει, καί τῶν ἐναντίων ἐκλυτροῦται, ἐπισκιάσῃ τῆς ἐν σοὶ θείας χάριτος.

Ὁ αὐτός

Πίστει καί πόθῳ ἀναφλεχθεῖς, τῷ πρὸς τόν Δεσπότην σου ζέοντι, καὶ τῷ μαρτυρίῳ τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ, ὥσπερ κλίμακι χρησάμενος, ἀνήλθες πρὸς οὐρανίους λειμῶνας, κακεῖθεν τῇ θεόθεν δοθείσῃ σοὶ χάριτι, ἐποπτεύεις τοὺς τελούντας τὴν σεβάσμιον μνήμην σου, καί τοὺς σοὺς γεραίροντας ἀγῶνας, καί τὴν σὴν πάντιμον κάραν κατασπαζομένους, Μάρτυς Χαραλάμπες.

Ὁ αὐτός

Τὰ τοῦ πονηροῦ ἠκονημένα βέλη, ἀπήμβλυνας Ἄγιε, τῇ τῶν σῶν ἀθλῶν ἀντιτυπία καί κατήσχυνας ὅφιν τόν ἀρχέκακον, καί τό τούτου ὄργανον, Σεβήρον τόν ἀσεβέστατον. Ἀκλινεῖ γάρ διανοία τῇ πέτρᾳ ἐρηρυσμένος τῆς πίστεως, ἀδιάσειστος ἔμεινας, διό αἱ ἀντιφάσεις τῆς ἀσεβείας, οὐ κατίσχυσαν περιτρέψαι τὴν στερρὰν σου εὐσέβειαν. Ἀνθ' ὧν ἐν οὐρανοῖς συγχορεύεις Ἀγγέλοις, καί πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, ὑπὲρ τῶν πίσκει καί πόθῳ τιμῶντων

εν άσμασι, τήν πανσεβάσμιον κάραν σου.

Ο αυτός

Μεγαλομάρτυς Αθλητά του Χριστού, Χαράλαμπες γενναιότατε, σύ ρωμαλέω φρονήματι, τόν όντως Θεόν μεγαλοφώνως εν σταδίω εκήρυξας, τών παρόντων καταφρονήσας ως προσκαίρων. Καί νύν εν ουρανοίς επαγαλλόμενος, σύν τοίς χοροίς τών Αγγέλων, απαύστως τόν Χριστόν, όν Υιόν Θεού παρρησία ωμολόγησας, ικέτευε ειρηνεύσαι τόν κόσμον, καί τήν πανώλεθρον λοιμικήν νόσον εξ ανθρώπων ποιήσαι, εκ κινδύνων λυτρούμενον, ημάς παντοίων αεί, τούς εν πίστει καί πόθω ασπαζομένους τήν σεβάσμιον κάραν σου, καί τήν αγίαν σου μνήμην εορτάζοντας.

Ο αυτός

Ρωμαλεότητι φρενών ωχυρωμένος θεσπέσιε, τάς βασάνους τών αθέων εις ουδέν ελογίσω, αλλ' ανδρείως ώρμησας πρός τά σκάμματα, τώ δέ θείω Πνεύματι λαμπρυνθείς τήν διάνοιαν, βασιλέα παρανομώτατον ήλεγξας, καί τήν ορθόδοξον πίστιν εκράτυνας. Καί νύν εν ουρανοίς τά γέρα τών σών πόνων κομισάμενος, απαύστως δοξολογείς τήν Αγίαν Τριάδα, καί πρεσβεύεις υπέρ τών πίστει καί πόθω τιμώντων, τήν σεβάσμιον κάραν σου.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Δεύτε φιλομάρτυρες πάντες, ευωχηθώμεν εν τή πανσέπτω πανηγύρει του Αθλοφόρου, καί πνευματικώς πανηγυρίσωμεν. Σήμερον γάρ συγκαλείται ημάς, η πανσεβάσμιος πανήγυρις, Χαράλαμπους του Ιερομάρτυρος, τράπεζαν ημίν παρατιθεμένη, τάς αριστείας τών παλαισμάτων αυτού, καί τήν πανεύφημον αυτού Κεφαλήν, ιάματα ως νάματα βλύζουσαν, πάσι τοίς πιστώς αυτή προσιούσι, καί αρυομένοις εξ αυτής ίασιν, ψυχών τε καί σωμάτων, καί δεινών απαλλαγήν, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ δυσωπούμεν, ως Θεού Μητέρα, ευλογημένη, πρέσβευε σωθήναι ημάς.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Πανεύφημε Μάρτυς του Χριστού, αθλητά Χαράλαμπες, σύ τόν Χριστόν ανεκήρυξας, Θεόν καί άνθρωπον, μέσον του σταδίου, διό καί ηγώνισαι, κατά τών αντιπάλων ρωννύμενος, σθένει του Πνεύματος, καί τόν στέφανον απείληφας, όθεν πάντες τήν κάραν σου σέβομεν.

Στίχ. Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει, ωσει κέδρος η εν τώ Λιβάνω πληθυνθήσεται

Αβρύνεται σήμερον Ελλάς, πάσα η χριστώνυμος, κάραν τήν σήν γάρ εκτήσατο, ως κρήνην βρύουσαν, ιαμάτων ρείθρα, καί πλούτον αδάπανον, καί χάριν κενουμένην μηδέποτε, νόσους τ' ελαύνουσαν, λοιμικήν τε τήν πολύφθορον, εξ ανθρ' ωπων τών μακαριζόντων σε.

Στίχ. Τοίς αγίοις τοίς εν τή γή αυτού, εθαυμάστωσεν πάντα τά θελήματα αυτού εν αυτοίς

Νεκρόν αναστήσας δι' ευχής, ασεβείς κατέπτηξας, εξ ὧν καί πλείστους προσήγαγες, Χριστῷ Πανόλβιε, καί τόν δαιμονώντα, ευθύς ιασάμενος, Γαλήνην Βασιλίδα ανείλκυσας, τῆς πλάνης δαίμονος, καί Χριστῷ ταύτην προσήγαγες, εστεμμένην ως παρθενομάρτυρα.

Δόξα... Ἦχος δ'

Τόν νοερόν ἀδάμαντα, τῆς υπομονῆς ἀδελφοί, τόν γενναιότατον ἀθλητήν, τόν δυσί στέμμασι κατεστεμμένον, Ιερωσύνης καί ἀθλήσεως, παρά τῆς δεξιᾶς τοῦ παντάνακτος Θεοῦ, Χαραλάμπη, τόν ἐν Μάρτυσι μέγιστον ευφημήσωμεν. Οὗτος γάρ τόν ἀλάστορα καταπαλαίσας, τρόπαιον μέγα κατὰ πλάνης ανεστήσατο. Καί νύν ἐν οὐρανοῖς τόν Θεόν ἐξαιτεῖται, ἀφεσιν ἀμαρτιῶν ἡμῖν παρασχεῖν, καί παντοίων νόσων ἀπαλλαγὴν, τοῖς θερμῶς προστρέχουσιν αὐτῷ, καί τήν ἀγίαν αὐτοῦ Κάραν ευλαβῶς ἀσπαζομένοις, καί τήν ἐτήσιον αὐτοῦ μνήμην μετὰ πόθου τελούσι, καί αἰτουμένοις δι' αὐτοῦ τόν Θεόν ἰλασμόν, καί τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλατε, ευλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τήν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ὡς στύλος ἀκλόνητος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καί λύχνος αἰφώτος τῆς οἰκουμένης σοφέ, ἐδείχθης Χαράλαμπες, ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔλυσας τῶν ἐιδώλων, τήν σκοτόμαιναν μάκαρ, διό ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Ἔργοις ἔλαμψας τῆς εὐσεβείας, πλάνην ἐσβέσας κακοδοξίας, ὡς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Χαράλαμπες, καί παρανόμων τὰς φάλαγγας ἡσχυνας, τροπαιοφόρος παμμάκαρ γενόμενος, Μάρτυς ἐνδοξε, Χριστόν τόν Θεόν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Θαύμα μέγιστον! πῶς ἐν ἀγκάλαις, σύ ἐβάστασας Παρθενομήτορ, τόν ἐν δρακί αὐτοῦ τὰ πάντα συνέχοντα, καί ἐκ μαζῶν σου ἐξέθρεψας γάλακτι, τόν τροφοδότην καί πλάστην τῆς φύσεως, Κόρη πάναγνε, αὐτόν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Επεφάνης σήμερον

Ὡς φωστήρ ἀνέτειλας ἐκ τῆς Ἑώας, καί πιστοὺς ἐφώτισας, ταῖς τῶν θαυμάτων σου βολαῖς, ἱερομάρτυς Χαράλαμπες, ὅθεν τιμῶμεν τὰ θεῖά σου λείψανα.

Δόξα... Ὅμοιον

ἱερόν τό Πνεύμά σε ἱερομάρτυς, ἱερώς ἀνέδειξε, τό ἱερόν θύμα σοφέ, προσενεχθέν ἱερώτατε, τῷ θείῳ λόγῳ, ὡ θείως δεδόξασαι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μωϋσῆς ἐώρακε πυρφόρον βάτον, σέ τό πύρ βαστάσασαν, τό τάς ψυχάς φωταγωγούν, καί μή φλεχθεῖσαν Πανάμωμε, ὁρόσου δέ μάλλον, πλησθεῖσαν τῆς χάριτος.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος γ'
Τήν ωραιότητα

Τήν καθαρότητα Μάρτυς τοῦ βίου σου, καί τό υπέρλαμπρον τοῦ μαρτυρίου σου, καταπλαγείσα ἡ Ἑλλάς, βοά σοι εὐφραινομένη. Σήμερον τιμῶμέν σου, κεφαλὴν τήν σεβάσμιον, θραύσον τὰ φρυάγματα, τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν Ἄγιε, καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν κινδύνων, καί νοσημάτων τοὺς υμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον

Τήν ἀπειρόγαμον θεογεννήτριαν, τήν τόν ἀχώρητον γαστρί χωρήσασαν, καί τόν τροφέα τοῦ παντός, τῷ γάλακτι θρεψαμένην, μόνην ἐξισχύσασαν, τῆς κατάρας λυτρώσασθαι, γένος τό ἀνθρώπινον, τήν πανάχραντον Δέσποιναν, υμνήσωμεν συμφώνως βοῶντες. Χαίρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Τό Α' Αντίφωνον τῶν Αναβαθμῶν τοῦ δ' Ἦχου.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται
Στίχ. Πευτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσουσιν

Πάσα πνοή

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκάν

Ο Ν'

Δόξα... Ταῖς τοῦ Αθλοφόρου...

Καί νύν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Καί τό Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β'

Φάλαγγα θεοστεφῆ, φωτοφανούς Μάρτυρος, υπέρ Χριστοῦ τυθείσαν Προθύμως, τόν αγιόλεκτον συνασπισμόν, τοῦ ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους, φιλομάρτυρες δεύτε τιμήσωμεν, καί τήν πανίερν μνήμην αὐτοῦ πνευματικῶς τελέσαντες, πρὸς αὐτόν βοήσωμεν. Τῆς λοιμικῆς ἀπειλῆς, τόν εὐσεβόφρονα λαόν σου ἐλευθέρωσον, καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης περιστάσεως.

Εἶτα ψάλλεται ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ς' καί τοῦ Ἀγίου οἱ δύο παρόντες εἰς η'.

Κανὼν α' τοῦ Ἀγίου

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. β'

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζευσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τόν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ὠδὴν, ἐβόα ἄσωμεν».

Χοροβατῶν εὐφροσυνῶς τὰ νοητὰ, οὐρανῶν σκηνώματα, καί λαμπόμενος φωτί, ἀνεσπέρῳ ρύσαι με παθῶν, ταῖς πρεσβείαις σου Σοφέ, ὅπως υμνήσω σε.

Ἡ φωτοφόρος σου μνήμη ἡλιακᾶς, ἀπαστράπτει χάριτας, καί φωτίζει τοὺς πιστῶς, ἐν αὐτῷ τιμώντάς σε χαράς, λαμπροτάτης ἀληθῶς, Μάρτυς ἐπώνυμε.

Ταῖς τῶν αἱμάτων ρανίσι τήν ἀλμυράν, ἀπιστίας θάλασσαν, κατακλύσας ποταμός, εὐσεβείας γέγονας Χριστοῦ, καταρδεύων ἀληθῶς, τήν Ἐκκλησίαν αεί.

Θεοτοκίον

Ἀμαρτιῶν καταιγίδες καί λογισμῶν, ἐναντία κύματα, καί παθῶν ἐπαγωγαί, ἐπ' ἐμέ διήλθοσαν, τῇ σῇ, Θεοτόκε κραταιά πρεσβεία, σῶσόν με.

Κανὼν δεύτερος

Ὡδὴ α' Ἦχος δ'

«Ἀνοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καί ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα».

Τήν κάραν τήν πάνσεπτον, καί τὰ παλαιίσματα Κύριε, υμνεῖν ἐφιέμενος, τοῦ σου θεράποντος, θείαν ἔλλαμψιν, ἐξ ὕψους ἐξαιτούμαι, δι' ἧς ἀναμέλψασθαι, ταῦτα δυνήσομαι.

Σεβήρον τόν ἄθεον, τόν ωρυόμενον λέοντα, καθείλες Χαράλαμπες, σὺν Κρίσπῳ ἄφρονι, τήν δυσσέβειαν, τήν τούτων ἀπελέγξας, ἀνθ' ὧν

εστεφάνωσαι, χειρί του Κτίστου σου.

Βασίλειον κόσμον σε, η Εκκλησία εκτήσατο, δαιμόνων διώκτην τε, θείε
Χαράλαμπες, νοσημάτων τε, παντοίων ελατήρα, διό εορτάζει σου, τήν
μνήμην Ἄγιε.

Θεοτοκίον

Μαρίαν τήν άχραντον, καί Θεοτόκον υμνήσωμεν, τό όρος τό άγιον, στάμνον
τήν πάγχρυσον, τήν βαστάσασαν, τό φύσει θείον μάννα, τό τρέφον εκάστοτε,
πιστούς τή χάριτι.

Καταβασία

«Ανοίξω τό στομα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι,
τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω
γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Ωδή γ'

«Ουκ έστιν Ἄγιος ως σύ, Κύριε, Ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών
σου αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα, τής Ομολογίας σου».

Ουκ έστιν όλως εξειπείν, τών θαυμάτων τα πλήθη, άπερ έδρασας έτι, εν τώ
βίω περιών, καί πρός Θεόν μετελθών, Αθλοφόρε, Μάρτυς αξιάγαστε.

Δυνάμει θεία κρατυνθείς, τό ανίσχυρον θράσος, τών ανόμων καθείλες,
στρατιώτης ως στερρός, Χαράλαμπες αθλητά, ως οπλίτης θείας παρατάξεως.

Αιμάτων ρεύσαντες κρουνοί, σου του σώματος πάσαν, ασεβείας τήν φλόγα,
καί δεινήν πυρκαϊάν, κατέσβεσαν, τής τρυφής, τόν χειμάρρουν, σοί δέ
προεξένησαν.

Θεοτοκίον

Αγίων Ἄγιον Θεόν, τέτοκας Παναγία, αγιότητος οίκος, δεδειγμένη καθαρός,
καί Πύλη μόνος Χριστός, ήν διήλθε, σώζων τό ανθρωπινον.

Κανών δεύτερος

Τούς σους υμνολόγους

«Τούς σους υμνολόγους Θεοτόκε, πιστώς συνελθόντας εν ναώ τήν Κάραν
προσκυνήσαι σου, τήν θείαν καί σεβάσμιον, φρούρει καί πολεμήτορος».

Νεκρόν νεανίαν αναστήσας, δαιμόνων οφθείς τε ελατήρ, πλήθη βροτών
εξέστησας, καί τώ Χριστώ προσήγαγες, μαρτυρικώ εν αίματι, χειρών
αρπάσας του δράκοντος.

Δεύτε η πληθύς τών Χριστωνύμων, Κυρίου τόν Μάρτυρα πιστώς, αινέσωμεν
καί στέψωμεν, αυτού τήν Κάραν άσμασι, πνευματικοίς τήν πάνσεπτον,
πταισμάτων λύσιν ως εύρωμεν.

Θεοτοκίον

Υιόν τού Θεού τόν Θεόν Λόγον, τόν κόσμω αχώρητον παντί, εν τή γαστρί
χωρήσασα, αγκάλαις σου εβάστασας, Παρθενομήτορ άχραντε, Χριστιανών
καταφύγιον.

Καταβασία

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, πιστώς συνελθόντας εν ναώ τήν Κάραν
προσκυνήσαί σου, τήν θείαν καί σεβάσμιον, φρούρει καί πολεμήτορος».

Κάθισμα 'Ηχος γ'

Θείας πίστεως

Στύλος άσειστος τής Εκκλησίας, λύχνος άσβεστος τής οικουμένης, Αθλοφόρε
ανεδείχθης Χαράλαμπες, καί αναλάμπας ηλίου φαιδρότερον, τήν τών
ειδώλων ελαύνεις σκοτόμαιναν, Μάρτυς ένδοξε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε,
δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... 'Ηχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τά στίφη τών πιστών, ευσεβώς συνελθόντα, τόν Μάρτυρα Χριστού,
Χαραλάμπη τόν μέγαν, αξίως ευφημήσωμεν, ευσεβείας τόν πρόμαχον,
αδαμάντινον, καί δυσσεβών καθαιρέτην, τόν κηρύξαντα, Θεόν τού σύμπαντος
κόσμου, Χριστόν τόν θεάνθρωπον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία τό σεπτόν, τού Δεσπότη δοχείον, ανάστησον ημάς, πεπτωκότας εις
χάος, δεινής απογνώσεως, καί πταισμάτων καί θλίψεων, σύ γάρ πέφυκας,
αμαρτωλών σωτηρία, καί βοήθεια, καί κραταιά προστασία, καί σώζεις τούς
δούλους σου.

Ωδή δ'

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς,
μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Ωραίος γέγονας, χρισθείς εν αίματι, τής σεπτής μαρτυρίας καί καλλοναίς,
ταύτης κατηγλαΐσαι, Χαράλαμπες τών αθλητών, εγκαλλώπισμα καί στήριγμα.

Δαιμόνων ξόανα, τή σή συνέτριψας, Αθλοφόρε, ανδρεία, ναόν σαυτόν, τού
Αγίου Πνεύματος, καί καρτερίας αψεудούς, στήλην δείξας καί υπόδειγμα.

Εις ύψος αίροντες, τας χείρας Ένδοξε, οι τού σκότους προστάται σου τας
πλευράς, έξεον τοίς όνυξι, τήν δι' αιώνος αληθή, προξενούντές σοι
απόλαυσιν.

Θεοτοκίον

Ισχύς καί ύμνησις, Χριστός ο Κύριος, ο εκ σου ανατείλας υπερβολή, Πάναγνε
χρηστότητας, καί λυτρωσάμενος ημάς, τής αρχαίας παραβάσεως.

Κανών δεύτερος

Ο καθήμενος εν δόξη

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, ανεδέξατό σε, ὡςπερ χρυσοπτέρυγα πέλειαν, εις ουρανίους σκηνώσεις ανιπτάμενον, ὡς αήττητον, αγωνιστήν καί περιδοξον».

Λαμπρυνόμενος τῷ φέγγει, τοῦ Θεοῦ Μάρτυς ἐνδοξε, πρό βημάτων ἑστης, τῶν παρανομούντων ἀδείμαντος, καί τόν Χριστόν ἐλευθέρως ἀνεκήρυξας, Θεόν τέλειον, φύσιν βροτῶν ἐνδυσάμενον.

Μέγας ὄντως ἀνεδείχθη, θησαυρός καί πολύολβος, ἡ τιμία Κάρα, σοῦ τοῦ αἰτήτου Χαράλαμπες, πολυποικίλους τάς νόσους, τήν πανώλην τε, ἀπελαύνουσα, νόσον δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Τήν πανάχραντον Μαρίαν, Θεοτόκον ὑμνήσωμεν, τήν γεννησαμένην, τῆς δικαιοσύνης τόν ἥλιον, τήν ἐπουράνιον πύλην τήν εἰσάγουσαν, τοὺς δοξάζοντας, ταύτην Θεοῦ εἰς βασιλεία.

Καταβασία

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, ανεδέξατό σε, ὡςπερ χρυσοπτέρυγα πέλειαν, εις ουρανίους σκηνώσεις ανιπτάμενον, ὡς αήττητον, αγωνιστήν καί περιδοξον».

Ὡδή ε'

«Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τάς τῶν Ὁρθριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σέ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τόν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον».

Τό θεῖον πάθος τοῦ δι' ἡμάς, πάθη ὑπομείναντος στερρώς, Μάρτυς Χριστοῦ μιμησάμενος, φέρεις τάς ἐν ὅλῳ σώματι ἐνδοξε, τῶν ἡλῶν προσηλώσεις καρτερικώτατα.

Τήν αλογία τῶν διωκτῶν, Λόγος ὁ συνάναρχος Πατρί, ἐπανορθούμενος Πάνσοφε, λόγον τοῖς ἀλόγοις σαφῶς ἐντίθησι, λυθῆναι τῶν δεσμῶν σε διαγορεύουσι.

Τοῖς οβελίσκοις περונהθεῖς, ἔτρωσας καρδίαν τοῦ δεινοῦ, τῶν γηγενῶν πολεμήτορος, λόγῃ τῆς ἀνδρείας καί καρτερίας σου, θεόφρον Ἀθλοφόρε ἀξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον

Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθή, τήν ἐσκοτισμένην μου ψυχὴν, ταῖς ἡδοναῖς, φωταγωγήσον, καί πρὸς σωτηρίας τρίβον ὁδήγησον, ἡ μόνη τόν σωτήρα Χριστόν κυήσασα.

Κανὼν δεῦτερος

Εξέστη τά σύμπαντα

«Εξίστανται σύμπαντες, ἐπὶ τῇ θεῇ δόξῃ σου, σοῦ γάρ πανσεβάσμιος ἡ

Κάρα, νόσους ελαύνει, διώκει δαίμονας, καί πάσι προστρέχουσι πιστοίς, ίασιν χαρίζεται, καί κακών απολύτρωσιν».

Σωμάτων νοσήματα, καί τών ψυχών Χαράλαμπες, παύονται τής θείας κεφαλής σου, προσκυνουμένης, καί τιμωμένης σεπτώς. Χριστός γάρ δεδώρηται ημίν, ταύτην ιατήριον, καί δεινών αμυντήριον.

Εξέστησαν δαίμονες, καί Έλληνες οι άθεοι, βλέποντες τάς χείρας κεκομμένες, καί κρεμαμένες τού σώματός σου δεινώς, Δουκός τού παντόλμου υβριστού, σύ δ' ως χριστομίμητος, τούτον αύθις υγίανας.

Θεοτοκίον

Ο Λόγος Πανάμωμε, Θεού ο ενυπόστατος, ώσπερ υετός επί τόν πόκον, εν τή γαστρί σου κατήλθεν άχραντε, καί πάσαν τήν φύσιν τών βροτών, έσωσε τώ καύσωνι, ξηρανθείσαν τού πτώματος.

Καταβασία

«Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα».

Ωδή ς'

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βωω σοι. Ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Λαμπτήρ εχρημάτισας, τώ τών άθλων σου φωτί, φωταγωγών τά πέρατα, ομολογών τό όνομα τού Χριστού, τυράννων ενώπιον, Αθλοφόρε Κυρίου αξιάγαστε.

Ενθέου πυρούμενος, αγαπήσεως πυρί, τώ δροσισμώ τής πίστεως, τών δυσσεβούντων έσβεσας τήν πυράν, Χριστού τά θαυμάσια, τοίς απίστοις δεικνύων Αξιάγαστε.

Ζωής εφιέμενος, αθανάτου τής σαρκός, Χαράλαμπες ενέκρωσας, τάς εμπαιθείς κινήσεις καί προσευχή, νεκρούς εξανέστησας, ανυμνών τόν εν πάσί σε δοξάσαντα.

Θεοτοκίον

Παθών με κλονούμενον, εναντίαις προσβολαίς Μήτηρ Θεού στερέωσον, ως απαθείας τέξασα τήν πηγήν, πρός σέ γάρ κατέφυγον, τών ανθρώπων τό μέγα καταφύγιον.

Κανών β'

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον

«Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν τού Παμμάκαρος, δεύτε τήν πάντιμον, κάραν αυτού ασπασώμεθα, καί τών δεινών τήν λύτρωσιν

κομισώμεθα».

Πηγὴν ἰάσεων ἔχοντες, τὴν κάραν τὴν σεπτὴν σου Χαράλαμπες, θερμῶς προστρέχομεν, ταύτῃ προσκύνησιν νέμοντες, καὶ τὸν Θεὸν υμνοῦντες τὸν σέ δοξάσαντα.

Μεγίστην χάριν ἀπείληφας, θεόθεν ἀθλητὰ γενναιοῦτατε, Μάρτυς Χαράλαμπες, κάραν τὴν σὴν γάρ ὁ Κύριος, τῶν ἱαμάτων κρήνην σαφῶς εἰργάσατο.

Θεοτοκίον

Τὸ πύρ ἐν σοὶ τῆς θεότητος, ἐσκήνωσεν ἀγνὴ θεονύμφευτε, καὶ οὐ κατέφλεξε, τὴν σὴν νηδύν παμμακάριστε, ἐδρόσισε δὲ μάλλον καὶ κατεφώτισε.

Καταβασία

«Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες εορτὴν τοῦ Παμμάρκαρος, δεύτε τὴν πάντιμον, κάραν αὐτοῦ ἀσπασώμεθα, καὶ τῶν δεινῶν τὴν λύτρωσιν κομισώμεθα».

Κοντάκιον Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Θησαυρόν πολῦτιμον ἡ Εκκλησία, τὴν σὴν κάραν κέκτηται, Ἱερομάρτυς Ἀθλητὰ, τροπαιοφόρε Χαράλαμπες, διό καὶ χαίρει τὸν Κτίστην δοξάζουσα.

Ο Οἶκος

Τὸν στερρόν ὀπλίτην, καὶ Χριστοῦ στρατιώτην καὶ μέγαν ἐν Μάρτυσι, Χαραλάμπη τὸν πανένδοξον, συνελθόντες ευφημήσωμεν, ὑπὲρ Χριστοῦ γάρ καὶ τῆς ἀληθείας λαμπρῶς ἠγωνίσαστο, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τρανῶς ἀνεκήρυξε, τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων κατήργησε, βασιλέα παρανομώτατον ἤλεγξε, καὶ τὴν κάραν ἐτμήθη, χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος, διό καὶ τὸν στέφανον εἵληφε παρὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου, καὶ συμπολίτης Ἀγγέλων ἐγένετο. Ὅθεν ἡ Εκκλησία τῶν Ὀρθοδόξων, τούτου τὴν πάντιμον κάραν κατασπαζομένη, καὶ ευφημίαις καταστέφουσα, καὶ πολλῶν δεινῶν καὶ νόσων ἀπαλλαττομένη, χαίρει τὸν Κτίστην δοξάζουσα.

Συναξάριον

Τῇ Ι' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους.

Στίχοι

- Κατηξιώθης, Χαράλαμπες, ἐκ ξίφους,
- Καὶ λαμπρότητος καὶ χαράς τῶν Μαρτύρων.
- Τῇ δεκάτῃ Χαράλαμπες, ἐὼν ἐτμήθης ἀπὸ λαιμόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Βάπτος καὶ Πορφύριος, οἱ τιμωροῦντες τὸν Ἅγιον Χαραλάμπη, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Πορφύριος καὶ Βάπτος ἐκ κοινοῦ ξίφους,
- Ἀθλήσεως βάπτουσι κοινήν πορφύραν.

Τή αυτή ημέρα, αι πιστεύσασαι Ἄγιοι τρεῖς γυναῖκες ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Τάς τρεῖς γυναῖκας αρρενωπούς μηνύει,
- Ἄρρην αριθμός, ο τρία, πρὸς τό ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων καὶ Παρθένων, Εὐναθά, Ουαλεντίνης, καὶ Παύλου.

Στίχοι

- Εἰς αρραβώνα παρθένοις κόραις δύο,
- Ο νυμφίος δίδωσι θάρσος πρὸς φλόγα.
- Εκείνος οὗτος Παύλος ο Χριστοῦ φίλος,
- Χριστοῦ πόθῳ τράχηλον εκτετμημένος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Αναστασίου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Αναστάσιος, τὸν δρόμον τείνων πρὸς ὡς,
- Γῆς εξαναστάς πρὸς τὸν Ὑψιστον τρέχει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τοῦ οσίου Πατρός ἡμῶν Ζήνωνος.

Στίχοι

- Ζήνων τὰ τερπνὰ τῆς Εἰδὲς ζητῶν μόνα,
- Εἰς τέρψιν εἶχε τὴν λύσιν τοῦ σαρκίου.

Ταῖς τῶν ἁγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

«Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι, καμίνου φλόγα οὐκ ἐπτήξαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ πυρός ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔπαλλον. Εὐλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός τῶν πατέρων ἡμῶν».

Προσομιλῶν ταῖς βασάνοις καὶ τῷ πυρὶ λιπαινόμενος, Ἀθλοφόρε Χριστοῦ, ὡς χρυσοῦ, ὀβρυζότερος γέγονας, καὶ ἱερόν ἀνάθημα, ἀληθῶς ἐχρημάτισας.

Τῶν προσευχῶν τῇ δρόσῳ, παρανομούντων ἡ κάμιнос, κατεσβέσθη Σοφέ, καὶ ἐρύσθης μελωδῶν τῷ ποιήσαντι, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῇ παρατάσει τῶν ἀθλῶν, δένδρον ἐφάνης υψίκομον, συσκιάζων πιστούς, ἐκ φλογώδους αμαρτίας κραυγάζοντας. Εὐλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἡ τὴν χαρὰν δεξαμένη, ἐν τῇ πανάγνῳ νηδυΐ σου, Θεοτόκε Ἀγνή, ευφροσύνης τὴν καρδίαν μου πλήρωσον, τό κατηφές διώκουσα, τῶν παθῶν ἀειπάρθενε.

Κανών δεύτερος

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει

«Ανυμνούμέν σε βοώντες, χαίροις ένδοξε Μάρτυς Χαράλαμπες, τήν θείαν κάραν σου γάρ, ημίν σύ δεδώρησαι, ως κρήνην βρύουσαν, πλούτον άσυλον, τόν τάς ψυχάς ευφραίνοντα, τών πιστώς σε δοξαζόντων».

Μεγαλύνομεν τούς άθλους σου θεσπέσιε, Μεγαλομάρτυς Χριστού, καί τούς αγώνας τούς σούς, ειδώλων σεβάσματα γάρ καταβέβληκας, καί κατήργησας, τήν τών δαιμόνων έπαρσιν, παναοίδιμε γενναίως.

Ως φωστήρ αιλαμπέστατος άνέτειλεν, ημίν η κάρα σου, τής πλάνης τής ζοφεράς, κινδύνων καί θλίψεων ημάς εξαίρουσα, νοσημάτων τε, τών ολεθρίων ρύεται, καί δωρείται τήν υγείαν.

Θεοτοκίον

Ανατέταλκεν ο μέγας καί άνέσπερος, Ήλιος πάσι βροτοίς, εκ τής νηδύος τής σής, καί πάντας εφώτισε φωτί τής γνώσεως, τούς κραυγάζοντας. Ευλογημένος Πάναγνε, ο καρπός τής σής κοιλίας.

Καταβασία

«Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν; ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Ωδή η'

«Εκ φλογός τοίς οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι. Σε υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Ταίς ροαίς τών αιμάτων έτι σταζόμενος, τών στιγμάτων τώ κάλλει ωραιζόμενος, τώ νικητικώ, ευπρεπώς διαδήματι, κεκαλλωπισμένος, Θεώ παρέστης Μάρτυς.

Τών βασάνων τά πλήθη ου κατεκάλυψαν, τήν ανδρείαν σου Μάρτυς καί γενναιότητα, ή τών διωκτών, ουκ ημαύρωσεν ένστασις, σού τήν λαμπροτάτην, θεόφρον καρτερίαν.

Ιερέύς τε καί Μάρτυς ακαταγώνιστος, στρατιώτης γενναίος καί στύλος άσειστος, έρεισμα πιστών, ασεβείας αντίπαλος, όντως ανεδείχθης, θεόφρον Αθλοφόρε.

Θεοτοκίον

Ο τά πάντα ποιήσας θείω βουλήματι, βουλευθείς εν γαστρί σου ώκησεν Άχραντε, ρεύσαντας ημάς, αναπλάσαι βουλόμενος, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Κανών δεύτερος

Παίδας ευαγείς

«Μέγας αρωγός τών Ορθοδόξων, καί ρύστης εκ τών κινδύνων αναδέδειξαι, πάνσοφε Χαράλαμπες, ρύη καί γάρ πάντοτε, πάντας τούς προστρέχοντας τή σεπτή κάρα σου, καί λύσιν τών κακών αιτουμένους, καί υπερυψούντας, Χριστόν εις τούς αιώνας».

Ἐστης εν σταδίῳ τού Σεβήρου, στερέμνιος οἰά περ αδάμας τις, στύλος τ' απερίτρεπτος, ἐνδοξε Χαράλαμπες, καί τόν Χριστόν ἐκήρυξας Θεόν καί ἄνθρωπον, καί ὅλως ουχ υπέκλινας Μάκαρ, ταῖς τών παλαμναίων, θωπείαις θυμοβόροις.

Λύσον τάς σειράς μου τών πταισμάτων, υμνούντος τήν κάραν σου Χαράλαμπες, τήν αἰεί πηγάζουσιν, νάματα ἰάσεων, ἀμπλακημάτων ἀφесιν εμοί δωρούμενος, δεινῆς τε ἀπολύτρωσιν νόσου, σέ υμνολογούντι εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ρόδον εν ἀκάνθαις ευρηκώς σε, καί ἄνθος εν ταῖς κοιλάσι τό πανεύοσμον, κρίνον τε πανάσπιλον, Δέσποινα Θεόνυμφε, ο σός Νυμφίος ἄνωθεν εν σοί ἐσκήνωσε, καί κόσμον ευωδίασε πάντα, σέ υπερυψούντα εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνῳ, ο τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οἰκουμένην ἀπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Θεόν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὄν οὐ τολμά Ἀγγέλων ἀτενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ πάνταγενε ωράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὄν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς ουρανίαις στρατιαῖς σέ μακαρίζομεν».

Ου πύρ, ου ξίφος ἀλλ' ουδέ θάνατος, ου διωγμός, ου θλίψις, ου λιμός, ουδέ κίνδυνος, οὐ βασάνων παντοίων ἐπίνοια, ἰσχυσε τῆς ἀγάπης, ὄντως χωρίσαι σε, τού πεπιοηκότος, Ἀθλητά αξιοθαυμαστε.

Ξεσμοῖς ονύχων, τούς τῆς νεκρώσεως, ἀποβάλων χιτώνας, ταῖς στολαῖς ταῖς ἐξ αἵματος, σεαυτόν Ἀθλοφόρε ἐκόσμησας, ὅθεν σὺν παρρησία Μάρτυς ἀήττητε, πάντων τῷ Δεσπότῃ, καί Θεῷ χαίρων παρίστασαι.

Χαράς καί θείας ὄντως λαμπρότητος, παρεκτική ἡ μνήμη σου τῷ κόσμῳ ἀνέτειλε, τών παθῶν τόν χειμῶνα διώκουσα, πάντας φωταγωγούσα, ἦν εορτάζοντες, σχοίημεν πταισμάτων, ἱλασμόν ταῖς ἱκεσίαις σου.

Θεοτοκίον

Παθών κλυδώνιον συνταράσσει με, καί τών κακῶν βυθίζει τρικυμία
Πανάμωμε, κυβερνήτην Χριστόν ἡ κυήσασα, χεῖρά μοι βοηθείας ἔκτεινον
σώσόν με, μόνη προστασία, τών πιστῶς μακαριζόντων σε.

Κανὼν δεύτερος

Ἄπας γηγενής

«Ἄπαντες πιστοί, τῇ κάρᾳ προσέλθωμεν τοῦ σεπτοῦ Μάρτυρος, πάντων ὁ
δεσπότης γάρ, μεγίστην χάριν ταύτη παρέσχετο, ὅθεν ελαύνει δαίμονας,
παύει νοσήματα, καί δωρεῖται, πᾶσι τοῖς προσψαύουσιν, ευεξίαν καί ρώσιν
καί ἔλεος».

Γῇ καί ουρανός, ἐξίσταται σήμερον ἐπὶ τοῖς θαύμασι, τοῦ μεγαλομάρτυρος,
δαιμόνων στίφη γάρ ἐκδιώκονται, καί τοῖς νοσοῦσι δίδοται ρώσις τοῦ
σώματος, καί λοιμώδης νόσος καταπαύεται, τῇ προσψαύσει τῆς κάρας σου
Ἐνδοξε.

Στώμεν ευλαβῶς, ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν, καί προσκυνήσωμεν, κάραν τὴν
σεβάσμιον, τὴν ὄντως θείαν καί ἀξιέπαινον, τὴν φοινηχθείσαν αἵματι τοῦ θείου
Μάρτυρος, καί τελούσαν θαύματα παράδοξα, ὡς στεφθείσαν χειρὶ
Παντοκράτορος.

Θεοτοκίον

Ὑμνους παρ' ἡμῶν, προσδέχου Θεόνυμφε θεοχαρίτῳτε, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ
ἡμῶν, καί τὴν σὴν χάριν ἀντιδεδώρησο, τοῖς ευλαβῶς σε μέλπουσιν ἡμῖν τοῖς
δούλοις σου, τὸν Χριστόν δέ, ὃν ἀρρήτως τέτοκας, ἡμῖν ἰλεων Κόρη
ἀπέργασαι.

Καταβασία

«Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυρίζτω
δέ, αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος,
καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή αειπάρθενε».

Εξαποστειλᾶριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ενθέως πυρσευόμενος, τῷ πόθῳ τοῦ Παντάνακτος, τὸν υπερήφανον ὄφιν,
ἀνδρείως μάκαρ καθεῖλες, καί τύραννον ἀπάνθρωπον, Σεβήρον τὸν
παράφρονα, ἠλεγξας ὡς Χαράλαμπες, καί τὸν μισθὸν ἐκομίσω, παρά τοῦ
πάντων Δεσπότη.

Θεοτοκίον

Μαρία καταφύγιον, Χριστιανῶν τό καύχημα, φύλαττε σκέπε σοὺς δούλους, ἐκ
πάσης βλάβης ἀτρώτους, κινδύνων ἐξελοῦ ἡμᾶς, τοὺς πόθῳ ευφηνή μούντάς
σε, καί πάσης περιστάσεως, ταῖς σαῖς πρεσβείαις χρωμένη, πρὸς τὸν Υἱόν καί
Θεόν σου.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τρία Στιχηρά
Προσόμοια, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Οι τῆς Ελλάδος νύν παῖδες δεύτε συνδράμετε, καί τήν τιμίαν κάραν, κατασπάσασθε πάντες, τοῦ θείου Χαραλάμπους, τήν τόν Χριστόν ἐν σταδίῳ κηρύξασαν, καί ἀπελέγξασαν πλάνην τῶν δυσσεβῶν, καί τόν Κτίστην μεγαλύνασαν.

Τοῖς ουρανίοις Ἀγγέλοις νύν συνηρίθμῃσαι, καί παρεστῶς Τριάδι, τῇ ἁγίᾳ Τρισμάκαρ, αὐτήν καθικετεύεις ὑπέρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τιμῶντων σου, τήν πανσεβάσμιον κάραν, καί τῶν δεινῶν, αἰτουμένων ἀπολύτρωσιν.

Λαμπροφανῆς καί πανένδοξος ἀνατέταλκεν, ἐν τῇ Ελλάδι πάσῃ, ἡ πανέορτος μνήμη, τοῦ θείου Χαραλάμπους, διό περ λαμπρώς, εορτάζει κατέχουσα, τήν πανσεβάσμιον κάραν, τήν τόν Χριστόν, ὡς θεάνθρωπον κηρύξασαν.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ὡς περ ἀλάβαστρον πλήρες, ἡ τιμία σου κάρα θεσπέσιε, προχέει οἷόν τι μύρον πολύτιμον, τά ἱάματα, τοὺς τε πιστοὺς εὐωδιάζει θαυμασίως, καί τοὺς μετὰ πίστεως αὐτῇ προσιόντας, τῶν δεινῶν πάντων ρύεται, τήν δυσώδη τε πλάνην, καί νόσους παντοίας, καί τήν πανώλην λοιμικὴν καταπαύουσα, ευρωστίαν δωρεῖται πάσι, καί εἰρήνην καί μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος πλ. α'

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε, καί δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τήν πόλιν τήν ἄσειστον, τό τεῖχος τό ἀρρηκτον, τήν ἀρραγὴ προστασίαν, καί καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Δίδεται δέ καί ἅγιον Ἑλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τήν Λειτουργίαν, τά Τυπικά, καί ἐκ τῶν Κανόνων ἡ γ' καί ς' Ὁδή.

Ὁ Απόστολος, Πρὸς Τιμόθεον Β'

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμού...

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς αὐτοῦ μαθηταῖς, Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπάτε ἀλλήλους...

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλουῖα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βλασίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια πέντε, δευτεροῦντες τό πρώτον.

Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Εν τῇ ἀσκήσει βλαστήσας, Ὅσιε Βλάσιε, ἱερωσύνης δόξη, ὥσπερ φοῖνιξ δικαίων, ἐξήνησας παμμάκαρ, καρπούς θεϊκοῦς, μαρτυρίου προσάγων Θεώ, τήν τῶν εἰδώλων κατάλυσιν εμφανῶς, καί ἀνθρώπων τήν οικείωσιν.

Ποιμαντικῶς, διαπρέψας, ἱερομάρτυς Χριστοῦ, ἀθλητικούς αγῶνας, υπομείνας γενναίως, ἐν δι' ἀμφοτέρων, στέφος λαβών, ἐν ἐκατέροις κοσμούμενος, δικαιοσύνη καί πόνοις ἀθλητικοῖς, διό πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Θεῖω ρωσθεῖσαι γυναῖκες, ζήλω τῆς πίστεως, τοῖς υπερτίμοις ἀθλοῖς, τῆς καλῆς μαρτυρίας, ἐστέφθησαν σὺν τέκνοις, θαύμα φρικτόν! τήν κεφαλὴν γάρ ποθοῦσαι Χριστόν, καί ἐν αὐτῷ νυμφευθεῖσαι ὑπὲρ αὐτοῦ, τὰς κεφαλὰς ἐναπετμήθησαν.

Ὡς προμηθεά σε πάντων, ὑμνοῦμεν Βλάσιε, καί λογικῶν θρεμμάτων, καί ἀλόγων πασχόντων, πάντας γάρ ἰσχύεις, θεράπον Χριστοῦ, εὐεργετῆν καί ἰάσθαι πιστῶς, τήν γάρ τοῦ Πνεύματος χάριν πεπλουτηκῶς, δαψιλευεῖς τὰ θαυμάσια.

Χριστός τό ζήν σοι παμμάκαρ, καί τό θανεῖν ἀληθῶς, κέρδος ἐδείχθη πίστει, κατὰ Παύλον τόν μέγαν, Βλάσιε θεόφρον, ἐπεὶ δι' αὐτόν, προθυμότατα τέθηκας, καί σὺν αὐτῷ βασιλεύεις διὰ παντός, εἰς ζωὴν τὴν ἀτελεύτητον.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Επὶ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, προστρέχω πάντοτε, ἐπὶ τοὺς σοὺς προσφεύγω, οἰκτιρμούς καθ' ἐκάστην, ὑμνῶν καί εὐλογῶν σε καί τὴν πολλήν, ἀνοχήν εκπληττόμενος, τοῦ σοῦ Υἱοῦ ἐπὶ πάσί μου τοῖς κακοῖς, ἦν ἐνδείκνυται Θεόνυμφε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἀναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ σταυροῦ τόν Ἀμνόν, ἡ ἄμωμος Παρθένος, θρηνωδοῦσα ἐβόα. Γλυκύτατόν μου Τέκνον, τί τό καινόν, καί παράδοξον θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ χειρί, ἐπὶ ξύλου προσηλώθης σαρκί;

Εἰάν δέ τύχη ἐκτός τῆς τεσσαρακοστῆς, λέγε τὰ ἐξῆς, Ἰδιόμελα.

Δόξα... Ἦχος πλ. β' Τοῦ Στουδίτου

Βλαστήσας ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν θείων ἀρετῶν, φερωνύμως Βλάσιε, ἐξήνησας δαυϊτικῶς, ὥσπερ φοῖνιξ ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου, καί ὡσεὶ κέδρος ἐπληθυνθῆς τοῖς κατορθώμασιν, ὡς ἄμπελος δέ εὐθηνούσα ἐν οἴκῳ Θεοῦ, τῷ καιρῷ τοῦ μαρτυρίου, τεμνόμενος βασάνων ποιναῖς, ἐκ καρποῦ τῶν αγῶνων

σου, έβλυσας ημίν οίνον νοητόν, εξ ού πiónτες, ευφροσύνης ενθέου τάς καρδίας πληρούμεθα, καί συμφώνως συνελθόντες, εν τή σεβασμία μνήμη τής σής τελειώσεως, μακαρίζοντες ευφημούμέν σε, αιτούμενοι λαβεῖν διά σου τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεόν εκ σου σαρκωθέντα έγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Η Πάναγνος ως είδε σε, επί Σταυρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα, ανεβόα μητρικώς. Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος δ'

Ως καλός παιδοτρίβης, καί διδάσκαλος τής ευσεβείας, τή ενεργεία καί δυνάμει τών θείων λόγων σου, γυναίκας φιλοθέους υπείληψας πρός αγώνας μαρτυρικούς, τό ασθενές τής φύσεως αυτών ρωννύων εν Χριστώ, μεθ' ών τόν δρόμον τής ασκήσεως καλώς τελέσας, εις νυμφώνα ουράνιον φαιδρώς συναγάλλη, διπλώ στεφάνω τής θείας δόξης σεμνυνόμενος, καί εξαιτούμενος σύν αιταίς τήν ειρήνην ημίν δοθήναι, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Επομβρίαίς Πανάχραντε, τής τού Πνεύματος χάριτος, τήν εμήν διάνοιαν καταγλύκανον, η τήν σταγόνα κυήσασα, Χριστόν τόν Θεόν ημών, ανομίας τών βροτών, οικτιρμοίς αποσμήχουσας, καί κατάκλυσον, τήν πηγγήν τών παθών μου, καί χειμάρρου, καταξίωσον τρυφής με, τής αιζώου πρεσβείας σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ως εώρακε Κύριε, η Παρθένος καί Μήτηρ σου, εν Σταυρώ κρεμα μενον, εξεπλήττετο, καί ατενίζουσα έλεγε. Τί σοι ανταπέδωκαν, οι πολλών σου δωρεών, απολαύσαντες Δέσποτα; αλλά δέομαι, μή με μόνην εάσης εν τώ κόσμω, αλλά σπεύσον αναστήναι, συνανιστών τούς Προπάτορας.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Καί τρόπων μέτοχος, καί θρόνων διάδοχος, τών Αποστόλων γενόμενος, τήν πράξιν εύρες θεόπνευστε, εις θεωρίας επίβασιν, διά τούτο τόν λόγον τής αληθείας ορθοτομών, καί τή πίστει ενήθλησας μέχρις αίματος, Ιερομάρτυς Βλάσιε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ο Κανών, ού η ακροστιχίς.

Ὑμνοις κροτῶ σε Μάρτυς, ευσεβοφρόνως. Ο Ἰωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ο Ειρμός

«Ἄσμα αναπέμψωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ απαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ δουλείας, ὠδὴν ἐπινίκιον, ἄδοντες καὶ βοῶντες, Ἄσωμέν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη».

Ὑμνοις τὴν φωσφόρον καὶ σεπτήν, καὶ ιερὰν σου ἀθλησιν, ἀνευφημοῦντος πιστῶς, Χριστοῦ Ἱερομάρτυς, τὸν νοῦν μου καταύγασον, αἴγλη φαινοτάτη, παρρησίαν ἔχων πρὸς τὸν Κτίστην.

Μίαν χαρακτήρσιν ἐν τρισίν, Ομολογῶν θεότητα, πολυθεΐας ἀχλύν, ἀπήλασας καὶ ὀρθρος, αὐγάζων ευσέβειαν, ὠφθης Ἱερομάρτυς, τοῖς ἐν ζόφῳ πλάνης κρατούμενοις.

Νύκτα ἀθεΐας ἀστραπαῖς, τοῦ Ἱεροῦ κηρύγματος, ἀπομειώσας φωστήρ, κοσμούμενος ἐδείχθης, θαυμάτων λαμπρότησι, φέγγει τε μαρτυρίου, καὶ τὴν κτίσιν πάσαν καταυγάζεις.

Θεοτοκίον

Ὅλην καθαρὰν σε ευρηκῶς, ὁ καθαρὸς ἐσκήνωσεν, ἐν τῇ νηδύϊ σου, ἀγνή Παρθενομήτορ, καὶ σὰρξ ἐχρημάτισε, δίχα τῆς ἀμαρτίας, ἵνα πλάνης ἡμᾶς ἀπαλλάξῃ.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη κέρας μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθην ἐν σωτηρίῳ σου».

Οἱ ταῖς ἀκάνθαις συμπνιγόμενοι τῶν τοῦ βίου, ἀπαύστως Βλάσιε συμπτωμάτων, τῆς πρεσβείας τῇ δρεπάνῃ καθαίρονται, προστάτην σε προσκαλούμενοι.

Τῇ πρὸς τὸ θεῖον ἀνανεύσει ολικωτάτῃ, βασάνων ἡνεγκας τρικυμίαν, ξεομένης τῆς σαρκός σου, ὡς πάσχοντος ἐτέρου, σύ διακείμενος.

Ὡς Ἱεράρχης, ὡς ἀήττητος Ἀθλοφόρος, ὡς θεία δόξη ἡγλαϊσμένος, ἀκροτάτῳ ἐφετῷ νῦν παρίστασαι, πρεσβεύων ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου.

Θεοτοκίον

Σέ τὴν φανείσαν, ὑπερέχουσιν τῶν κτισμάτων ὡς πάντων οὔσαν ἀγιωτέραν, ἐν αἰνέσει γενεαὶ ἱμακαρίζουσιν, ἀνθρώπων θεομακάριστε.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Εκβλαστήσας ὡς δένδρον πανευθαλές, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου Ἱεουργέ,

πολλούς κατεφύτευσας, πρὸς τὴν γῆν τὴν σωτήριον, καί ως κριὸς ποιμνίου, καλῶς ηγησάμενος, δεσμευθεὶς εσφάγης, θυσία γενόμενος, τῷ δι' ευσπλαγχνίαν, ως αρνίον σφαγέντι, καὶ χαίρων ἀνέδραμες, πρὸς αὐτόν Πάτερ Βλάσιε. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Διὰ κόσμον Παρθένε τὸν κοσμικόν, καὶ ταγμάτων τῶν ἄνω καλλωπισμόν, ἐν κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τοῦ κόσμου Κοσμήτορα, πρὸ γὰρ τούτου Κόρη, υπήρχον ἀκόσμητα, ως βροτῶν μὴ βλέπειν, δυναμένων τὸν Κύριον, ὅθεν ἀμφοτέρων, κοσμιότης κοσμία, ὡράθης Μητρόθεε, κοσμιότητι Τόκου σου, τὸν γὰρ κόσμον ἐκόσμησας, κόσμῳ τῷ ἀρχαίῳ δι' αὐτοῦ, καὶ Ἀγγέλων πάντα τὸν διάκοσμον, κατακοσμεῖς υπερκάλως, ἐν σοὶ κοσμοσώτειρα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν. Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταυρωσιν, ἣν περ υπομένεις διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεέ υπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν. Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἀφεσιν, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐξ ὅρους κατασκίου, Λόγε ὁ Προφήτης, τῆς μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτικῶς κατενόησε, καὶ ἐν φόβῳ, ἐδοξολόγει σου τὴν δύναμιν».

Ἐχων τὴν ψυχὴν, αὐλῶ φωταυγεία, Μάρτυς καὶ ποιμὴν, φαιδρῶς αὐγαζομένην, δικαστικῶν πρὸ βημάτων ἔστης ἀνδρείως, Ὁμολογῶν Θεοῦ τὴν σάρκωσιν.

Μύστης Ἱερεὺς, καὶ Μάρτυς στεφηφόρος, στύλος ἀκλινής, καὶ βάσις ευσεβείας, καὶ ἀληθείας ἐδραῖωμα ἐγνωρίσθης, τῇ Ἐκκλησίᾳ, Μάρτυς Βλάσιε.

Ἄρνας λογικούς, ἐποίμανας οσίως, θύμα δὲ δεκτόν, προσήχθης τῷ Δεσπότη, ὀλοκαυτούμενον ἀνθραξὶ μαρτυρίου, ἱερομύστα πανσεβάσμιε.

Ρῆσει σου σοφῶν, χειλέων ἀπεφράγη, χεῖλη πονηρά, λαλούντα βλασφημίαν, εἰς τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην καὶ Βασιλέα, ἱεροκέρυξ ἀξιόγαστε.

Θεοτοκίον

Τόμον σε καινόν, προείδεν ὁ Προφήτης, ἔχοντα Θεοῦ, τὸν Λόγον γεγραμμένον, τὸν διαρρήξαντα Κόρη τῆς ἀμαρτίας, τῶν Προπατόρων τὸ χειρόγραφον.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Τόν ζόφον τῆς ψυχῆς μου, διασκέδασον, φωτοδότα Χριστέ ο Θεός, ο τό αρχέγονον σκότος διώξας τῆς αβύσσου, καί δώρησαί μοι τό φῶς τῶν προοταγμάτων σου Λόγε, ἵνα ορθρίζων δοξάζω σε».

Υπέμεινας ανδρείως, τῆς σαρκός τὰς αικήσεις αοίδιμε, ἐν τῷ δεινῷ τραυματίζεσθαι, τήν πλάνην τραυματίζων, καί ταρασσών ἐχθρούς, τῇ πρὸς Θεόν ἀνυψώσει Ποιμὴν ἀξιάσαστε.

Σταυρῶ τόν προσπαγέντα, ἐν τῷ πάθει σου εικονίζων Μακάριε, τὰς τῆς σαρκός ἀλγηδόνας, υπέφερες γενναίως, καί νικητῆς γεγονῶς, συνηριθμήθης ἀξίως, Μαρτύρων στρατεύμασιν.

Ενθέω πεποιθήσει, προσευχῶν σου μᾶστιξι, θήρα Πάτερ συνώθησας, ἀποβαλέσθαι τήν θήραν, ἢν ἀδίκως συνέσχε, πιστοῦ γυναιίου πληρῶν, συμπαθεστάτη καρδιά τήν αἴτησιν Βλάσιε.

Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε Μαρία, τήν θεώσασαν τῶν ἀνθρώπων τό φύραμα, τῇ υπέρ νούν σου λοχεία, καί ἀναπλάσασαν καταφθαρέντας ἡμᾶς, καί συντριβέντας ἀπάτη τοῦ ὀφews Πάναγνε.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καί ἐπάκουσόν μου, ο Θεός τῆς σωτηρίας μου».

Συνήθλησέ σοι χορός, σεπτῶν γυναιῶν αοίδιμε, ρωσθεῖσαι γάρ τοῦ Σταυροῦ, δυνάμει συνέτριψαν, ἐχθροῦ πολυμήχανον, κεφαλὴν καί νίκης, ἀνεπλέξαντο τό διάδημα.

Ερρώσθη τό ἀσθενές, Θεοῦ δυνάμει καί χάριτι, ἰδοὺ γάρ νεανικῶς, γυναῖκες ἠρίστευσαν, τόν ὄφιν πατήσασαι, τόν ποτέ τήν Εὐάν, Παραδείσου ἐξοικίσαντα.

Βυθίσασαι πονηρῶν, δαιμόνων ἀψυχα ξόανα, ἐπουρανίου ναοῦ, κειμήλια ἐμψυχα, εαυτὰς προσήξατε, καί τῶν πρωτοτόκων, Ἐκκλησίαν ἐφαιδρύνετε.

Θεοτοκίον

Ὁ θρόνος ο τοῦ Θεοῦ, τῶν Χερουβὶμ ο υπέρτερος, νεφέλη ἡ τοῦ φωτός, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα, Παναγία φώτισον, καί παθῶν ἀχλὺς, τήν καρδίαν μου καθάρισον.

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τά ἄνω ζητῶν

Ὁ θεῖος βλαστός, τό ἀνθος τό ἀμάραντον, ἀμπέλου Χριστοῦ, τό κλῆμα τό πολύφορον, θεοφόρε Βλάσιε, τοὺς ἐν πίστει τελούντας τήν μνήμην σου, ευφροσύνης πλήρωσον τῆς σῆς, πρεσβεύων ἀπαύστως υπέρ πάντων ἡμῶν.

Ο Οίκος

Ρώμη Θεού ενισχυθείς, ώ θεόφρον, ως Ιερός Ιεράρχης καί λειτουργός αυτού, εν πράξει θείαις αναδέδειξαι, τών αθλοφόρων εν ταίς χορείαις, αθλοφόρος ωράθης καί στεφανίτης, τής Ααρων υπερήρθης θυσίας, ώς μύστης Χριστού, σύν Άβελ αίμα τό θείον ανακράζει Θεώ τήν σφαγήν σου, καί θρόνω θείω τού κτίσαντος παρεστώς, συν Αγγέλων τοίς τάγμασι πρεσβεύεις απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Συναξάριον

Τή ΙΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Βλασίου, Αρχιεπισκόπου Σεβαστείας.

Στίχοι

- Λαιμόν Βλάσιος εκκοπείς διά ξίφους,
- Αλγούσι λαιμοίς ρευμάτων είργει βλάβας.
- Ενδεκάτη Βλασίου τάμεν αυχένα χαλκός ατειρής.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι δύο Παίδες, οι συναθλήσαντες τώ Αγίω Βλασίω, μετά τών επτά γυναικών, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Βαβαί τοσαύτης παιδίων ευθαρσίας!
- Σπεύδουσιν άμφω, ποίον εκτμηθή φθάσαν.
- Κτείνει γυναίκας επτά σεπτάς τό ξίφος,
- Ου τή γυναικών συσχεθείσας δειλία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής ευρέσεως τού λειψάνου τού Αγίου Ζαχαρίου τού Προφήτου, τού Πατρός τού τιμίου Προδρόμου.

Στίχοι

- Φανείς ο νεκρός γήθεν ο Ζαχαρίου,
- Τοίς ζώσι πιστοίς άφθονον βλύζει χάριν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη Θεοδώρας τής Βασιλίσσης, τής στερεωσάσης τήν ορθοδοξίαν.

Στίχοι

- Θεοδώραν Άνασσαν ευσεβεστάτην,
- Χριστός Βασιλεύς αξιοί θείου στέφους.

Ταίς αυτών Αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Τών Χαλδαίων η κάμιнос, πυρί φλογιζομένη, εδροσίζετο πνεύματι, Θεού επιστασία, οι Παίδες δέ έψαλλον. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Φωτισμού θείου έμπλεων, κτησάμενος καρδίαν, απροσκόπτως παρέδραμες, προσκόμματα τής πλάνης, εχθρών διαβήματα, υποσκελίσας Σοφέ, τή

παρουσία σου.

Ραντισμώ τών αιμάτων σου, πλάνης φλόξ απεσβέσθη, τή ελλάμψει τών λόγων σου, η κτίσις εφωτίσθη, κραυγάζουσα Βλάσιε. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ου σκιαίς ουκ αινίγμασιν, όν επόθησας βλέπεις, πρός δέ πρόσωπον, πρόσωπον λυθέντων τών εσόπτρων, καί μέλπεις γηθόμενος. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νυσταγμώ κρατηθέντα με, Παρθένε αμελείας, αμαρτίας κατέλαβεν, ύπνος θανατηφόρος, διό μετανοίας με, πρός ζωηφόρον αυγήν, Αγνή εξέγειρον καί σώσόν με.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ο στεγάζων εν ύδασι τά υπερώα αυτού, ο τιθείς θαλάσση όριον ψάμμον, καί συνέχων τό πάν, σέ υμνεί Ήλιος, σέ δοξάζει Σελήνη, σοί προσφέρει ύμνον πάσα κτίσις, τώ Δημιουργώ, καί Κτίστη εις τούς αιώνας».

Ως κριός εθελόθυτος, ως ιερείον δεκτόν, ως αμνός άκακος, χαίρων προσήχθης τώ τυθέντι αμνώ, εις ημών λύτρωσιν, καί Μαρτύρων συνήφθης ομηγύρει, μέλπων σύν Αγγέλοις, τήν Ιερωτάτην Παμμάκαρ υμνωδίαν.

Σταλαγμοίς τών αιμάτων σου, αποξηράνας βυθόν αθειας Μάρτυς, έβλυσας κόσμω, ιαμάτων κρουνούς, παύοντας καύσωνα, παθημάτων παντοίων, τών εν πίστει σοι καταφευγόντων, καί υπερυψούντων Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ουκ αρνούμεθα Κύριον, τόν επί πάντων Θεόν, Ιερών γυναιών χορός, εβόα ο Μακάριος, όθεν ξεόμεναι, καί πυρί ομιλούσαι, καί σιδήρω κάρας εκτμηθείσαι, έχαιρον υμνουσαι, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον,

Ιεράν σε προήγγειλαν, Παρθενομήτορ φωναί, εσομένην Κόρη, τού Ποιητού σου, υπέρ φύσιν τροφόν, γέννησιν άρρητον, ως καί σύλληψιν ξένην κεκτημένην, όθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τόν προδηλωθέντα, εν όρει τώ νομοθέτη, εν πυρί καί βάτω, τόκον τόν τής αιιπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν».

Ως υπερφυεί κλίμακι, τώ αίματι Μάρτυς, επιβάς τάς άνω μονάς, κατέλαβες ωραίος, αглаΐαις αποδειχθείς τών αγώνων, καί τώ στεφοδότη σου παρίστασαι.

Σέ τόν φωταυγή Ήλιον, ποθούσαι γυναίκες, καί τών ηδυπνόων Χριστέ

οσφρανθείσαί σου μύρων, διά πάθους τό σόν εικόνισαν πάθος, καί τῆς
αφθαρσίας ηξιώθησαν.

Ημεροφαῆς ως ἀστήρ, ταῖς ἄνω χορεΐαις αὐλιζόμενος Βλάσιε, τήν φωσφόρον
σου μνήμην, τοὺς γεραίροντας ζοφερῶν ἐγκλημάτων, ρύσαι ταῖς πρεσβείαις
σου δεόμεθα.

Θεοτοκίον

Φέρεις ἐν ἀγκάλαις, Χριστόν τόν διακρατοῦντα, οἰκουμένην πάσαν, χειρί ἀγνή
Παρθενομήτορ, ὃν ἰκέτευε ως Υἱόν σου καί Κτίστην, σῶσαι τὰς ψυχὰς τῶν
ἀνυμνούντων σε.

Εξαποστειλᾶριον

Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Μαρτύρων σε ωραῖσμα, ἱερέων τό κλέος, γινώσκομεν πανόλβιε, Βλάσιε
ἱεράρχα, ως θύμα γάρ προσήνεγκας, σεαυτόν καί τέθυσαι, τῷ διά σέ εἰς
θυσίαν, ἐκουσίως ἐλθόντι, ἀγαθότητι ἀφράστῳ, καί βουλήσει ἀρρήτῳ.

Ἔτερον

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν

Δεῦτε καί δώμεν σήμερον, τῷ Χριστῷ δόξαν πάντες, αὐτός γάρ ὁ Θεός ἡμῶν,
τέρασι παραδόξοις, καί θαύμασι πολυτρόποις, τόν σοφόν ἱεράρχην, καί
Μάρτυρα ἐδόξασε, Βλάσιον, ὃν τιμώντες, καί τήν αὐτοῦ, ἱεράν πανήγυριν
ἐκτελούντες, ἀμαρτιῶν λυτρούμεθα, ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις.

Θεοτοκίον

Ζητῶν με τό πλανώμενον, πρόβατον παραβάσει, Θεός ὁ πλαστοουργήσας με,
σοῦ τήν ἀφθορον μήτραν, ὑπέδου ἄχραντε Κόρη, καί λαβὼν με ἐπ' ὤμων, εἰς
οὐρανοὺς ἀνύψωσε, συνεδρία τιμήσας τῇ Πατρικῇ, οὐ τήν ἀνυπερβλητον
εὐσπλαγχνίαν, καί σέ τήν Θεομήτορα, προσκυνῶ καί δοξάζω.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Μελετίου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας
τῆς μεγάλης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Μελετήσας μακάριε, ἱεράρχα Μελέτιε, νόμον τόν σωτήριον, καθως γέγραπται,
ξύλον ἐδείχθης ἐν ὕδατι, ἀσκήσεως κείμενον, καί καρπούς τῶν ἀρετῶν,

προβαλλόμενον χάριτι, τού φωτίσαντος, τήν αγίαν ψυχήν σου καί παντοίων, δεκτικήν εργασαμένου, πνευματικών επιλάμψεων.

Ωραιώθησαν Πάνσοφε, γραφικώς σιαγόνες σου, ως τρυγόνες στέργουσαι τήν εγκράτειαν, καί τήν τρυφήν διαπτύουσαι, εφέσει Μελέτιε, τής τρυφής τής νοητής, ήν Χριστός σοι χαρίζεται, προσδεξάμενος, τούς πολλούς σου αγώνας καί τόν ζήλον, τόν διάπυρον όν έσχες, προκινδυνεύων τής πίστεως.

Εγκρατεία εμάρανας, τής σαρκός τά σκιρτήματα, καί παθών Μελέτιε, κατεκράτησας, καί απαθείας λαμπρότητι, σεαυτόν εφάιδруνας, καί αγνώς καί καθαρώς, τώ Χριστώ Ιερούργησας, όν ικέτευε, εκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθήναι, τούς εν πίστει εκτελούντας, τήν αισέβαστον μνήμην σου.

Τή σαρκί καθ' υπόστασιν, ενωθέντα τόν άσαρκον, καί Πατρί συνάναρχον, Λόγον Πάνσοφε, δίχα τροπής καί συγχύσεως, σοφώς εδογμάτισας, ενεργούντα δέ διτώς, καταλλήλως ταίς φύσεσιν, εξ ών σύγκειται, καί εν αις θεωρείται, εις υπάρχων, αδιαίρετος τώ όντι, τούτο κακείνο νοούμενος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν θαλάσση με πλέοντα, εν οδώ με βαδίζοντα, εν νυκτί καθεύδοντα περιφρούρησον, επαγρυπνούντα χαρίτωσον, τόν νούν μου Πανάμωμε, καί ευόδωσον ποιείν, τού Κυρίου τό θέλημα, όπως εύροιμι, εν ημέρα, τής δίκης τών εν βίω, πεπραγμένων μοι τήν λύσιν, ο προσφυγων εν τή σκέπη σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί Ποιμένα σε, επί ξύλου ως έβλεπεν, η αμνάς η τέξασα επωδύρετο, καί μητρικώς σοι εφθέγγετο, Υιέ ποθεινότατε, πώς εν ξύλω τού Σταυρού, ανηρτήθης Μακρόθυμε; πώς τάς χείράς σου, καί τούς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, υπ' ανόμων, καί τό αίμα, τό σόν εξέχεας Δέσποτα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ο Κανών, ού η Ακροστιχίς.

Τούς σούς επαίνους εξυφαίνω παμμάκαρ.

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Τώ φωτοδότη παρεστώς ολόφωτος, φωτί τής γνώσεως, τό ζοφερόν όμμα, τής ψυχής μου φώτισον, καί τήν αχλύν απέλασον, τών παθών σαίς πρεσβείαις, ως Ιεράρχης γάρ όσιε, έχεις παρρησίαν Μελέτιε.

Ο εν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρός καθήμενος, ο συναΐδιος, καί συμφυῆς Λόγος, τῷ τεκόντι κήρυκα, τῆς εαυτοῦ γεννήσεως, προχειρίζεται μόνος, ὡς Ἀποστόλων ομότροπον, σέ νῦν θεοφόρε Μελέτιε.

Υπὸ τῆς θείας φωτισθεῖς ἐλλάμπεως, τόν ἐξ ἀνάρχου Πατρός, μονογενή Λόγον, ἀκτίστον αἰώνιον, θεολογήσας, Ὅσιε, τοὺς Ἀρείου συμμάχους, ομόφρονάς τε συνέχεας, θεία παντευχία φραζάμενος.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον Παναγία τέτοκας, τόν πρὶν ἀσώματον, θαρχικόν Λόγον, μόνη ἐξ αἰῶνος γάρ, ἀκτίσι καθαρότητος, Παρθενίας τε κάλλει, καί παναμύμοις χαρίσμασι, πέφνηας ἀξία πανάμωμε.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Ὁστερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει, καί τὴν γῆν ἐπὶ υδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρα με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στηρίζον, ὅτι οὐκ ἔστι πλήν σου, Ἅγιος μόνε Φιλάνθρωπε».

Στερεωτέραν τὴν ψυχὴν, ἀδάμαντος κεκτημένος, τό σαθρόν σὺ τῆς αἰρέσεως δόγμα, ευσεβεία πυρσωθεῖς, Πανόλβιε κατέπαυσας, διό πιστοὶ σε πάντες, ὕμνοις θεόφρον δοξάζομεν.

Ὁμοιωθεῖς δι' ἀρετῶν, τοῖς τοῦ Χριστοῦ Ἀποστόλοις, τὴν ἐκείνων αυθεντίαν καί θρόνον, ἐκληρώσω προφανῶς, Μελέτιε πανένδοξε, ὀρθοδοξίας στύλος, καί ευσεβείας γενόμενος.

Υιοθετούμενος Θεῷ, τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, οὐ κατήγαγες εἰς κτίσιν ἀφρόνως, ἀλλ' ἐδόξασας Πατρί, συνάναρχον καί σύνθρονον, Δημιουργόν καί Κτίστην, τῶν γεγονότων Θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Σοὺ τὴν ἁγίαν ὁ Θεὸς γαστέρα κατασκηνώσας, ἐσαρκώθη Θεομήτορ ὡς οἶδε, καί διέσωσεν ἡμᾶς, τοῖς ζωηφόροις πάθεσιν, ὅθεν σε σωτηρίας, πύλην Παρθένε γινώσκομεν.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Μελετήσας ἡμέρας τε καὶ νυκτός, ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου Πάτερ σοφέ, ὡς ξύλον κατάκαρπον, ἐφ' υδάτων τοῦ Πνεύματος, φυτευθέν ωράθης, διό ἱεράτευσας, τῷ Θεῷ ἀμέμπτως, Ἀρείου τό ἄθεον, καί τοῦ Σαβελλίου, τόν κακόδοxon τρόπον, σαφῶς βδελυζάμενος, ὀρθοδόξῳ φρονήματι, ἱεράρχα Μελέτιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... ὁμοιον

Τὴν σοφίαν τοῦ Λόγου καταμαθὼν, καί τό γράμμα τοῦ νόμου ἀποβαλὼν, πάσιν ἀνεκήρυξας, τόν τῆς χάριτος λόγον, καί τῶν ψυχῶν τὰς πλάκας, λαξεύσας τῇ γλῶττι σου, ἐν αὐταῖς ἐχάραξας, τὰ θεία διδάγματα, ὅθεν καί τοῦ

γνόφου, διαβάς τήν νεφέλην, καλυπτόμενος σώματι, αναλάμπεις τώ Πνεύματι, Ιεράρχα Μελέτιε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο τών όλων Δεσπότης καί Ποιητής, εξ αχράντου σου μήτρας σάρκα λαβών, προστάτιν σε έδειξε, τών ανθρώπων Πανάμωμε, διά τούτο πάντες, πρός σέ καταφεύγομεν, ιλασμόν πταισμάτων, αιτούμενοι Δέσποινα, καί αιωνιζούσης, λυτρωθήναι βασάνου, καί πάσης κολάσεως, τής εκείσε δεόμεθα, καί εν πίστει βοώμέν σοι. Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τού δοθήναι πάσι Κόρη άφεσιν, τοίς ευσεβώς προσιούσι, τή σκέπη τή θεία σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ο σταυρόν υπομείνας ως αγαθός, τού Αδάμ τήν πτωχείαν αναλαβών, μόνη αναμάρτητε, υπεράγαθε Κύριε, τού θανάτου εύσπλαγχνε, τό κράτος κατέλυσας, καί τώ πάθει σου Δέσποτα, τόν κόσμον διέσωσας. Όθεν Ζωοδότα, τήν πεσούσαν ψυχήν μου, οικτείρησον δέομαι, όταν κρίνης τά έργα μου, δικαιοκρίτα φιλάνθρωπε, καί δός μοι πανοικτίρμον Θεέ, τών πταισμάτων άφεσιν ως εύσπλαγχνος, ότι μόνος υπάρχουν, φύσει αναμάρτητος.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Σύ μου ισχυς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ Προφήτη, Άββακούμ σοί κραυγάζω. Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Επιφανώς, Ιερομύστα διέπρεψας, τόν τού Πέτρου, θρόνον κληρωσάμενος, τού παρ' αυτού Πάτερ τού Χριστού, χειροτονηθέντος, ού καί τόν τρόπον εξήλωσας, Υιόν Θεού τού ζώντος, τόν Σωτήρα δοξάζων, διδαχαίς ταίς εκείνου επόμενος.

Παντοδαποίς, κεκοσμημένος χαρίσμασι, Μοναρχίας, κήρυξ εχρημάτισας, τής εν Πατρί καί μονογενεί, Λόγω νοουμένης καί θείω Πνεύματι Πάνσοφε. Μονάδα γάρ ουσίας, εν Τριάδι προσώπων, υφεστώτων εδίδαξας Όσιε.

Ανακραθείς, κάλλει τώ πρώτω θεσπέσιε, καί τή αίγλη, τούτου συμμορφούμενος, καί πυρσωθείς θείαις αστραπαίς, κατά μετουσίαν, τή Εκκλησία φώς δεύτερον, εγένου θεοφάντορ, φωτισμόν ευσεβείας, αναφαίνων τοίς πίστει προστρέχουσιν.

Θεοτοκίον

Ίνα μορφήν, τήν κεχωσμένην τοίς πάθεσιν, εκζητήσης, πλούτου αγαθότητι, Παρθενικήν ώκησας νηδύν, εξ ής η Σοφία, Θεού ναόν ώκοδόμησας, δι' ού συνανεστράφης, τοίς ανθρώποις οικτίρμον, καί διέσωσας κόσμου τά πέρατα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς

τῶν ἐντολῶν σου, τὰς οδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι».

Νεμομένης ἀτόπως, πάντας τῆς αἱρέσεως τῆς κακοδαίμονος, υπερήρας Πάτερ, ευγενεία ψυχῆς καὶ φαιδρότητι, καὶ πανάγνω γνώμη, καὶ σταθερὰ θεοσεβεία, θεοφάντορ παμμάκαρ Μελέτιε.

Ολिकाῖς προθυμίαις, τοὺς Ἀρειανόφρονας καταστρεψάμενος, ὀρθοδόξω πίστει, θεοφόρε τό κράτος ἐκύρωσας, ἐν Τριάδι ἓνα, Θεόν ἡμῖν ἀνακηρύττων, παμμακάριστε Πάτερ Μελέτιε.

Υπερθέου Τριάδος, μύστης ἐχρημάτισας παναληθέστατος, τῷ Πατρὶ τὸν Λόγον, ὁμοούσιον σέβων καὶ σύνθρονον, καὶ τό θεῖον Πνεῦμα, ὁμοφυῆς Πατρὶ καὶ Λόγῳ, πανσεβάσμιε Πάτερ Μελέτιε.

Θεοτοκίον

Στρατηγαὶ τῶν ἄνω, Πάναγνε Δυνάμεων σέ μακαρίζουσι, γενεαὶ δὲ πάσαι, τῶν ἀνθρώπων ἀξίως δοξάζουσι, διὰ σοῦ γάρ μόνης, οἱ ἐπὶ γῆς τοῖς οὐρανόις, συναφθέντες υμνοῦμεν τὸν τόκον σου.

Ὡδὴ ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, Ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Εξήρανας ποταμούς, θεόφρον τοὺς τῆς αἱρέσεως, ἠνέω ξας δὲ πηγὰς, δογμάτων ὀρθότητος, ἀήτητος πρόμαχος, τῆς ὀρθοδοξίας, γεγονώς ὦ παμμακάριστε.

Ξηράνας τό θολερὸν, Ἀρείου ρεῖθρον καὶ ἄθεον, κατήρδευσας δασιλῶς, τῆς χάριτος νάμασι, πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, τὴν εὐπρέπειαν ἐκόσμησας.

Υπάρχων διαπρεπῆς, ἐνθέοις ἐπιτηδεύμασιν, ἐγένου περιφανῆς, Πάτερ πρακτικώτατος, ἀκλόνητος σύμμαχος τῆς θεοσεβείας, καὶ Ποιμένων προηγούμενος.

Θεοτοκίον

Φωτίζουνσι τὰς ψυχὰς, τῶν ὀρθοδόξως υμνοῦντων σε, αἱ ῥῆσεις τῶν προφητῶν, τὴν σὴν προμηνύουσαι, πανάχραντον σύλληψιν, καὶ τὴν υπὲρ λόγον, θεονυμφευτὸν σου γέννησιν.

Κοντάκιον Ἦχος β' Τοῖς τῶν αἱμάτων σου ρεῖθροις

Ὀρθοδοξίας τοῖς τρόποις κοσμούμενος, τῆς Ἐκκλησίας προστάτης καὶ πρόβολος, ἐδείχθης παμμάκαρ Μελέτιε, καταπυρσεύων τὰ πέρατα δόγμασι, λαμπτήρ Ἐκκλησίας φαεινότετε.

Ὁ Οἶκος

Τών Αποστόλων ομότροπόν σε, καί ομόδοξον πάντες εγνωκότες πιστοί, καί σύνθρονον Πάτερ Όσιε, καί τής Τριάδος μύστην καί λάτριν, καί Διδάσκαλον μέγαν τής Εκκλησίας, υπέρ αυτής τήν ψυχήν σου τρισμάκαρ προθέμενον, τώ ζήλω τής ευσεβείας πυρσούμενον, θεόφρον Μελέτιε, συιμφώνως πάντες ανυμνούμέν σε, τήν σεπτήν σου καί ένθεον γεραίροντες κοίμησιν, λαμπτήρ Εκκλησίας φαεινότατε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Μελετίου, αρχιεπισκόπου Αντιοχείας τής μεγάλης.

Στίχοι

- Τάς χείρας αίρων Μελέτιος Κυρίω,
- Ταίς χερσί σου τίθημι τήν ψυχήν, λέγει.
- Δωδεκάτη Μελέτιος έδυ χθόνα πουλυβότειραν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Οσίας Μαρίας, της μετονομασθείσης Μαρίνος.

Στίχοι

- Στολή Μαρίνον μαρτυρεί τήν Μαρίαν,
- Ταφή Μαρίαν δεικνύει τόν Μαρίνον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημων Αντωνίου, αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Ουδέν τι προσχών Αντώνιος τοίς κάτω,
- Καλών δικαίως ηξιώθη τών άνω.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Σατορνίνος καί Πλουτίνος ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Τά θνησιμαία ταύτα τών τετμημένων,
- Σατορνίνου πέφυκε καί τού Πλουτίνου.

Ταίς αυτών Αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Θεού συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οι παίδες εν τή καμίνω, αγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Αγία σε Σύνοδος, πρωτοστατούντα έσχε Θεόληπτε, ήν τό Άγιον Πνεύμα, εκ τών περάτων εις έν συνήθροισεν, υμνολογούσαν αυτού τήν θεότητα. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ισότημον έλαχες, τήν προεδρείαν τοίς Αποστόλοις Χριστού, καί τήν ένθεον

τούτων, διδασκαλίαν εκκληρονόμησας, καί πολιτείαν μιμούμενος έψαλλες.
Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Νούν έχων οξύτατον, προς θεοπτίαν ανατεινόμενον, τήν τών αίρετιζόντων,
αμβλυωπίαν εξεμυκτήρισας, τούς ευσεβείς δέ διδάσκων εκραύγαζες.
Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ως έσοπτρον άχραντε, σύ τής αγίας στίλβουσα χάριτος, φωτοτόκος Παρθένε,
καί Θεοτόκος πάναγνε γέγονας, διό συμφώνως τώ τόκω σου ψάλλομεν.
Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν,
εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών. Τόν
Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις
πάντας τούς αιώνας».

Περιφανώς εδίδαξας, μίαν σέβειν θεότητα, τήν εν τώ Πατρί καί Υιώ καί
Πνεύματι, καί δύναμιν άπειρον, καί βασιλείαν μίαν σαφώς, τών ιδιωμάτων,
άσφαλώς τηρουμένων, εκάστη υποστάσει, ή καί ψάλλων εβόας. Λαός
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Αγιωσύνης τέμενος, Ιεράρχα γενόμενος, πάντας αγιάζεις, τούς τώ σώ
ονόματι, καλείσθαι σπουδάζοντας, καί τήν εικόνα Πάτερ τήν σήν, σχέσει τή
πρός σέ, διαχαράττοντας πόθω, καί πίστει μελωδούντας. Ιερείς ευλογείτε,
λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Μυσταγωγίαις άριστα, τήν σήν ποιμήνην εφώτισας, νύν δέ πρωτοτόκων,
Εκκλησίαν ηύξησας, προσθήκη γενόμενος, τοίς απ' αιώνος λάμψασιν,
ιεραρχικαίς καί μυστικαίς λειτουργίαις, μεθ' ών βοάς απαύστως. Ιερείς
ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μεμυημένοι Πάναγνε, τό επί σοί Μυστήριον, καί τήν γενομένην, διά σου
δρεπόμενοι, ψυχών απολύτρωσιν, καί σωτηρίαν κράζομεν, σύν τώ Γαβριήλ,
τώ Αρχαγγέλω τό Χαίρε, βοώντες Θεοτόκε, καί πιστώς μελωδούντες. Λαός
υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός,
ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα
τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι
μεγαλύνουσιν».

Αϋλως τώ αϋλω παρεστηκώς, όν καί Κτίστην τών όλων καί Κύριον, καί τού
Πατρός, Λόγον καί σοφίαν ουσιωδώς, καί συμφυώς υπάρχοντα, σύ

εθεολόγεις ειλικρινώς, αιτούμενος μή παύση, σωθῆναι τούς εν πίστει, σέ
θεηγόρε μακαρίζουσιν.

Καμάτοις ενιδρούντα πνευματικούς, καί προθύμως εισέτι μαχόμενον, υπέρ
αυτού, τοίς Πνευματομάχοις σέ καθορών, τό καθαρόν καί Άγιον, Πνεύμα
στεφανώσαν ως νικητήν, προσέλαβεν αξίως, καί ταίς άνω Παμμάκαρ,
χοροστασίαις συνηρίθμησεν.

Αγώνας διανύσας τούς ευαγείς, καί τόν δρόμον τελέσας τόν κάλλιστον, καί
τήν ορθήν, πίστιν εκδιδάξας πανευσεβώς, δικαιοσύνης στέφανον, παρά τού
τών πάντων Δημιουργού, εδέξω θεηγόρε, συνόδω διδασκάλων, ύμνοις εξ
ύμνων προπεμπόμενος.

Θεοτοκίον

Ραδίως Θεοτόκε διαπεράν, τόν τού βίου παράσχου μοι κλύδωνα, τών
πειρασμών, τάς επαναστάσεις καί τών παθών, ως αγαθή πραΰνουσα, καί
καθοδηγούσα πρός αρετής, ουράνιον πορείαν, όπως ως ευεργέτην,
ακαταπαύστως μεγαλύνω σε.

Εξαποστειλάριον Ο ουρανόν τοίς άστροις

Ηπαμφαής επέστη, τού Ιεράρχου εορτή, δεύτε προθύμως εν ταύτη,
ανευφημήσωμεν Χριστόν, τόν θαυμαστόν εν Αγίοις, καί μόνον Κύριον όντα.

Θεοτοκίον

Ελπίς τών απηλπισμένων, καταφυγή Χριστιανών, σύν Αποστόλοις
Προφήταις, καί Μάρτυσι τόν σόν Υιόν, ικέτεue υπέρ πάντων, τών σέ πιστώς
προσκυνούντων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΤΗΣ ΟΚΤΩΗΧΟΥ.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μαρτινιανού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, ΚΥΡΙΕ ΕΚΕΚΡΑΞΑ, ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΙΑ.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Άσκησιν ελόμενος, καί κακουχίαν μακάριε, εν σπηλαίοις καί όρεσι, σαυτόν
απεμάκρυνας, φυγαδεύων Πάτερ, καί ταίς θεωρίαις, καί αναβάσεσι τόν νούν,
αποκαθαίρων, καί καλλυνόμενος, εντεύθεν εχηρημάτισας, θείον δοχείον τού
Πνεύματος, θεοφόρε πανόλβιε, μοναζόντων τό καύχημα.

Μάρτυς εθελούσιος, καί δικαστής καί κατηγορος, σεαυτού εχρημάτισας, πυρί γάρ φλεγόμενος, ηδονής ατόπου, πυράν λαυροτάτην Πάτερ ανάψας σεαυτόν, μέσον εισήξας κατακαιόμενος, η δρόσος δέ τού Πνεύματος, εξ ουρανού σε ανέψυξε, καί τόν σάλον τόν άπειρον, εις γαλήνην μετήγαγε.

Μέσον κατεσκήνωσας, θαλάσσης Πάτερ τά κύματα, αποφεύγων τού όφεως, κακεί δέ σοι θήρατρα ο εχθρός προσάγει τήν διασωθείσαν, εκ τρικυμίας χαλεπής, θηρσί δέ αύθις προσεποχούμενος, τή χέρσω προσεπέλασας, καί τόν αγώνα ετέλεσας, ξενιτεύων θλιβόμενος, θεοφόρε πανόλβιε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό χαύνον καί έκλυτον, Παρθενομήτορ πανάμωμε, τής ψυχής μου μετάβαλε, εις ρώσιν καί δύναμιν, νύν τού θείου φόβου, ποιείν τε καί πράττειν, τά δικαιώματα Χριστού, όπως εκφύγω τό πύρ τό άσβεστον, καί κλήρον τόν ουράνιον, καί τήν ζωήν τήν απέραντον, διά σου εύρω Δέσποινα, ευφραινόμενος πάντοτε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυπτόμενον, υπό λόγχης η Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλόανθρωπον, έκλαιε βοώσα. Τί τούτο Υιέ μου; τί σοι αχάριστος λαός, αποτινύει ανθ' ών πεποιήκας, καλών αυτοίς καί σπεύδεις με, ατεκνωθήναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εύσπλαγχνε, σήν εκούσιον σταύρωσιν.

Εάν δέ τύχη εκτός τής Τεσσαρακοστής, λέγε τό εξής Ιδιόμελον.

Δόξα... Ήχος β'

Χαίροις έντιμον καί πολυθαύμαστον, Παλαιστινών τό κύδος, άνέτειλας γάρ ήμίν ως φαεινότατος ήλιος, καί τήν τού εχθρού καταφλέξας άπασαν τήν δυναστείαν, τών μελών σου ήψω πυρί μακάριε, εν όρεσι γάρ καί ερήμοις καί νήσοις, πάντα πειρασμόν σοι προσήγαγε, τό μέν, εν ερήμω γύναιόν σοι παρεστήσατο, τό δέ, εν βράχει θαλαπτίω, ο πειράζων πειράζεινσε, επειράτο σοφέ. Αλλ' ώ Μαρτινιανέ τρισόλβιε, Χριστόν απαύστως υπέρ ημών ικετεύων μή παύση, τών εκτελούντων σου πιστώς τό μνημόσυνον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ότε εκτού ξύλου σε

Σύ εί τών Αγγέλων η χαρά, σύ εί τών ανθρώπων η δόξα, σύ τών πιστών η ελπίς, Δέσποινα πανάμωμε, καί προστασία ημών, καί πρός σέ καταφεύγοντες, εν πίστει βοώμεν, Όπως ταίς πρεσβείαις σου, εκ τών βελών τού εχθρού, λύπης ψυχοφθόρου καί πάσης, θλίψεως ρυσθείημεν πάντες, οι ανευφημούντές σε Θεόνυμφε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ότε εν Σταυρώ σε η Αμνάς, Άρνα τόν οικείον εύρα, κατακεντούμενον, ήλοις ωλοφύρετο, εκπληττομένη σφοδρώς, καί δακρύουσα έλεγε. Πώς θνήσκεις Υιέ μου, θέλων τό χειρόγραφον, τού πρωτοπλάστου' Αδάμ, ρήξαι, καί θανάτου λυτρώσαι, άπαν τό ανθρώπινον; Δόξα, τή οικονομία σου μακρόθυμε.

Εἰς τόν Στίχον, τὰ Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος β'

Πεποικιλμένος στολή αγνείας, καί πεπτurσευμένος, εντεύξει θεία, ἐνοικόν τε ἔχων Χριστόν τόν εκ Παρθένου τεχθέντα, γυναικεία στολή οὐ συνηρπάγης, ουδέ ἡδονάς κατεδέξω, ἀλλ' ἐπέβης προθύμως τῷ ομοδούλῳ πυρί, τό θεῖον πύρ ἐγκάρδιον ἔχων, καί διὰ τοῦ αἰσθητοῦ καί προσκαίρου πυρός, τό ἐμπαθές πύρ κατέφλεξας, καί τῆς γεέννης τήν φλόγα κατέσβεσας. Διό πρέσβευε, Μαρτινιανέ τρισόλβιε, καί ἡμᾶς τοῦ ολεθρίου καί αἰωνίου λυτρωθῆναι πυρός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε εκ τοῦ ξύλου σε

Νεύσον ταίς δεήσεσιν Ἀγνή, τῶν σων οικετῶν καί παράσχου, πηγᾶς δακρύων ἡμίν, ἵνα αποπλύνωμεν, τῶν ἐγκλημάτων ἡμῶν, τὰς κηλίδας Πανάμωμε, καί σβέσωμεν φλόγα, τοῦ διαιωνίζοντος καί πικροτάτου πυρός, σύ γάρ, τῶν ἐξ ὅλης καρδίας, σέ τήν τοῦ Δεσπότης Μητέρα, επικαλουμένων τὰς δεήσεις πληροῖς.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

ὦ τῆς ἀγαθότητος τῆς σῆς! ὦ τῆς ὑπέρ νοῦν ευσπλαγχνίας! ὦ τῆς πολλῆς ἀνοχῆς, καί μακροθυμίας σου, Λόγε προάναρχε! ἡ Παρθένος ἐκραύγαζεν, ολοφυρομένη, Πῶς ὁ ὢν ἀθάνατος, θανεῖν ἠγάπησας; Μέγα τό μυστήριον βλέπω! ὁμως προσκυνῶ σου τὰ πάθη, ἅπερ ἐκουσίως καθυπέμεινας.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Τήν φλόγα τῶν πειρασμῶν, δακρύων τοῖς ὁχετοῖς, ἐναπέσβεσας Μακάριε, καί τῆς θαλάσσης τὰ κύματα, καί τῶν θηρῶν τὰ ὁρμήματα, χαλινώσας ἐκραύγαζες. Δεδοξασμένος εἰ Παντοδύναμε, πυρός καί ζάλης ὁ σῶσας με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν ἀναγινώσκεται ὁ Κανὼν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Μέλπω Μάκαρ σου τοὺς δρόμους θείοις λόγοις.

Ποίημα Θεοφάνους

Ὁδὴ α' Ἦχος δ' Ὁ Εἰρμός

«Θαλάσσης, τό ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις, ἵχνεσιν, ὁ παλαιός πεζεύσας, Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τήν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Μονάσας, καί τόν σταυρόν σου Ὅσιε, ἀναλαβόμενος, τῷ διὰ σέ ἐκούσιον Σταυρόν καί ταφήν υπομείναντι, ἀκολουθεῖν ἐπρόθησας, πάθη νεκρώσας τὰ

τού σώματος.

Εν όρει, τῆς ἀπαθείας Ὅσιε, μένειν ἐλόμενος, ταῖς πρὸς τό θεῖον νεύσεσι νυκτός, καί ἡμέρας ἐσχόλασας, διὰ νηστείας Πάνσοφε, καί ἐγκρατείας καί δεήσεως.

Λαμπτήρα, τῆς Ἐκκλησίας ἐνδοξε, Χριστός σε ἐδείξε, φωτοβολούντα Πάτερ ἀρεταῖς, τῶν πιστῶν τὰ συστήματα, καί τῶν ψυχῶν σκοτόμαιναν, πολυσχιδῇ ἀποδιώκοντα.

Θεοτοκίον

Παρθένον, καί μετὰ τόκον μόνην σε, μέинаσαν ἐγνωμεν, τόν πλαστοουργόν γάρ ἔτεκες Θεόν, καί σαρκί ἐσπαργάνωσας, τόν θεϊκαῖς δυνάμεσι, τήν γῆν ομίχλη σπαργανώσαντα.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Ἀνύστακτον τόν πυρσόν, τόν τῆς ψυχῆς διατηρῶν πνεύματι, τῆς νοητῆς ἐνδοθεν, Ὅσιε παστάδος ἐσκήνωσας.

Ρεόντων παραδραμῶν, ευσεβοφρόνως τὰ τερπνὰ ἐσπευσας, τὰ μηδαμῶς ρέοντα, Μαρτινιανέ ἐγκολπώσασθαι.

Στενούμενος πλατυσμῷ, ἀσκητικῆς διαγωγῆς Ὅσιε, πλάτος τερπνόν ἐφθασας, τό τοῦ Παραδείσου γηθόμενος.

Θεοτοκίον

Οικήσας σου τήν νηδύν, ὁ κατοικῶν τόν ουρανόν ἄλλον σε, Μήτηρ Θεοῦ ἐμψυχον, ὄντως ουρανόν ἀπειργάσατο.

Κάθισμα Ἦχος α' Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Εν πέτρα ευσεβείας προσερείσας τόν πόδα σου, ἐχθροῦ ταῖς μεθοδείαις ἀπερίτρεπτος ἐμεινας, πυρί δέ θερμανθεῖς τῶν ἡδονῶν, εἰς πύρ σαυτὸν ἐνέβαλες δειχθεῖς, ἐθελούσιος Μαρτυς, ἐπισκοπῇ τῇ θεῖα δροσιζόμενος. Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σοῦ πάσιν ἰάματα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τάς χεῖράς σου τάς θείας, αἷς τόν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνουσα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καί παθῶν καί τῶν κινδύνων, τοὺς ευφημοῦντάς σε πόθῳ καί βοῶντάς σοι. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοι δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρῷ σου προσπαγέντος ὑπὸ τῶν παρανόμων, καί στρατιωτῶν Σώτερ

λόγχη, τήν πλευράν ορυγέντος, η Πάναγνος ωδύρετο πικρώς, τά σπλάγχνα κοπτομένη μητρικώς, καί τό πολύ σου καί φρικτόν τής ανοχής, εξίστατο βοώσα, Δόξα τή πρός ανθρώπους σου στοργή, δόξα τή σή χρηστότητι, δόξα τώ εν τώ θανάτῳ σου, βροτούς αθανατίζοντι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ἴηλιον, τής δικαιοσύνης, ἔστη εν τή τάξει αὐτῆς, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Υπωπιάσας τήν σάρκα σκληραγωγίαις, τή καθαρά καρδιά σου, φέγγος υπεδέξω, Πάτερ τό τού Πνεύματος, καί χαίρων εκραύγαζες, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ταίς τού πνεύματος λαμπόμενος φωταυγείαις, τό σκοτεινόν παρέδραμες, νέφος τών δαιμόνων, μέλπων εμμελέστατα, τώ σέ δυναμώσαντι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ουκ εσάλευσε τόν πύργον τής σῆς καρδίας, ο δυσμενής προσρήξας σοι, κύματα κακίας, πέτρα γάρ εστήρικτο, Θεού αγαπήσεως, Μαρτινιανέ αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα τών Αγγέλων εδείχθης μόνη, βουλῆς μεγάλης Αγγελον, τέτοκας γάρ Λόγον πάντας τόν φωτίζοντα, Παρθένε τούς κραυγάζοντας, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε' Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εἰς τόν κόσμον ελήλυθας, φώς ἅγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Τίς δύναται τά σά, εξειπεῖν κατορθώματα, ισάγγελον πολιτείαν, ἐπί γῆς γάρ ασκήσας, οσίως υπερήθλησας.

Ὅργανον τής φθοράς, χρηματίσας ο τύραννος, προσβάλλει σου δελεάσαι, ηδονή, ἀλλ' ηττήθη, ταίς σαῖς Πάτερ ενστάσεσιν.

Υπήρξας σεαυτοῦ, δικαστής εθελούσιος, τήν φλόγα γάρ υπεισδύνων, τών παθών τάς καμίνους, Μακάριε κατέσβεσας.

Θεοτοκίον

Σέ όπλον αρραγές, κατ' εχθρών προβαλλόμεθα, σέ άγκυραν καί ελπίδα, τής ημών σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνῆς αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Δολίαις, γυναικός λαλιαίς σοι προσέβαλεν, ως τώ Προπάτορι πάλαι,
δυσμενής ο όφης, αλλ' επινοία, τή σοφή σου, κατηργήθη αυτού τά σοφίσματα.

Ραδίως, διοδεύσας τήν τρίβον τήν φέρουσαν, πρὸς τὰς ἐκεῖ καταπαύσεις, οὐκ
επαύσω Πάτερ διέρχεσθαι, τὰς ἐρήμους, καί τὰς πόλεις πολλοῖς
αγωνίσμασιν.

Ὅρεσι, καί θαλάσσαις σαυτὸν ἀπεμάκρυνας, τό τῆς ἀγνείας καλὸν σου, ἱεραῖς
μελέταις καρπούμενος, καί στεφάνων, λαμπροτάτων Σοφῆ ἀξιούμενος.

Μέλη σου, τή πυρά καταφλέγεσθαι δέδωκας, τὰς υπεκκαύσεις σβεννύων,
ἡδονῶν τή δρόσω τοῦ Πνεύματος, θεοφόρε, μοναστῶν ἀκλινέστατον ἔρεισμα.

Θεοτοκίον

Ὅλην σε, καθηγίασε Λόγος ὁ Ἅγιος, σοῦ κατοικήσας τήν μήτραν, τήν
ἡγιασμένην ἀρρήτῳ λόγῳ, ὃν δυσώπει, ἐκτενῶς τοῦ σωθῆναι τοὺς δούλους
σου.

Κοντάκιον

Ἦχος β' Τοὺς ἀσφαλεῖς

Ὡς ἀσκητὴν τῆς εὐσεβείας δόκιμον, καί ἀθλητὴν τῇ προαιρέσει τίμιον, καί
ἐρήμου καρτερόψυχον, πολίτην ἅμα καί συνίστορα, ἐν ὕμνοις ἐπαξίως
ευφημήσωμεν, Μαρτινιανόν τὸν αἰσιδέβαστον, αὐτὸς γάρ τὸν ὅφιν
κατεπάτησεν.

Ο Οἶκος

Ἀπὸ περάτων ἕως περάτων διεξήλθεν ὁ φθόγγος τῶν τερπνῶν ἀρετῶν, καί
τῶν ἐνθέων ἀγώνων σου, νέος γάρ υπάρχων τῇ ἡλικίᾳ, ἐρήμοις ἐπόθησας
συνδιαιτάσθαι, ὕμνους Χριστῷ, ψαλμωδίας, εὐχὰς ἀναπέμπων αἰεί, ἡμέραν τε
καί νύκτα συναύξων ἐν τε πόνοις καί δάκρυσιν, ἀγνῶς τὸν βίον ἐτέλεσας, καί
σοφῶς τὸν ἀρχέκακον ἡσχυνας, αὐτὸς γάρ τὸν ὅφιν κατεπάτησας.

Συναξάριον

Τῇ ΙΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Μαρτινιανοῦ.

Στίχοι

- Μαρτινιανός, σαρκικὴν σβέσας φλόγα,
- Φεύγει τελευτῶν μὴ τελευτώσαν φλόγα.
- Ἐν τριτάτῃ δεκάτῃ δέμας ἐξέδου Μαρτινιανός.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καί Μαρτύρων, Ἀκύλα καί
Πρισκίλλης.

Στίχοι

- Τμηθέν γύναιον, Ἀκύλας φησί, βλέπων,
- Οὐκ ἀνδριούμαι πρὸς τομήν ἀνὴρ κάρας;

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Εὐλογίου, Ἀρχιεπισκόπου

Αλεξανδρείας.

Στίχοι

- Ψυχὴν δίδωσιν Ευλόγιος Κυρίω
- Βούων πρὸς αὐτήν, Κύριον σὸν ευλόγει.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι Πατὴρ καὶ Υἱὸς σταυρωθέντες τελειοῦνται.

Στίχοι

- Πατὴρ σὺν Υἱῷ σταυρικὸν πάσχει πάθος,
- Ὑπὲρ Πατρός, τοῦ δόντος Υἱὸν εἰς πάθος.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός

«὘ν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μάλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον. Ευλογη μένος εἰ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε».

Ὑπὸ τῆς θείας, κυβερνῶμενος Πάτερ χειρός, ὥσπερ, Ἰωνᾶς ἀπέρριψας σεαυτὸν, εἰς βυθὸν θαλάσσης Ὅσιε, θηρσὶν οὐχούμενος, καὶ τῇ χέρσῳ λαμπρὸς ἐκδιδόμενος.

Συμπαθεστάτη, προαιρέσει Πάτερ σῶζεις σαφῶς κόρην πικροτάτης ζάλης καὶ ἀκλινὴ ἐπὶ πέτραν θείας γνώσεως, στηρίζεις ψάλλουσιν, καὶ Θεῷ ευαρέστως λατρεύουσιν.

Θεοῦ προστάξει, θαλαττίου ρυσθεὶς ἐκ κλύδωνος, ταύτην μακαρίαν δέδωκας ἀμοιβήν, τὴν τοῦ σώματός σου νέκρωσιν, καὶ τὴν ολόκληρον, πρὸς τὸν πάντων Δεσπότην διάθεσιν.

Θεοτοκίον

὘κ σοῦ τῆς δόξης, Θεογεννήτορ λάμπας Ἥλιος, πάντων τῶν πιστῶν ἐφώτισε τὰς ψυχὰς, μελωδούντων θείῳ Πνεύματι. Ευλογημένος εἰ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὡδὴ η' Ὁ Εἰρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἐφράξε, πυρὸς δὲ δύναμιν ἐσβέσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις αὐτός, υπάρχεις Κύριε, μερίς καὶ κλήρὸς μου, σοῦ τὴν ἐκούσιον νέκρωσιν, περιφέρων περιέρχομαι, πόλεις καὶ χώρας ἐμμελῶς, Πάτερ ἐκραύγαζες. Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Οὐ ψύχει χαυνούμενος τὸν νοῦν, ἀλλ' οὐδὲ καύσωνι, ψυχὴν φλεγόμενος, ὅλως ἐνέδωκας θλίβων σου, τό σαρκίον, ἀλλ' ὑπέφερες, τὴν τοῖς δικαίοις

εννοών μακαριότητα, καί κραυγάζων. Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Ιστίω πτερούμενος σοφέ, τού θείου Πνεύματος, κούφως διέπλασας, βίου τήν θάλασσαν Όσιε, καί λιμένι προσεπέλασας, τής βασιλείας τού Θεού, μέλπων γηθόμενος. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Σκηναίς εναυλίζη φωτειναίς, αποδυσάμενος, νέφος τού σώματος, στολαίς φαιδρύνη δέ Όσιε, εξ ιδρώτων υφανθείσας σου, ασκητικών, καί μελωδείς καθαρωτάτη ψυχή. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Λυτρούμενος κόσμον τής φθοράς, εκ σου σαρκωθεί ο υπερούσιος, θεοχαρίτωτε Δέσποινα, ενεργείαις καί θελήσεσι, διπλούς ορώμενος, μιά τή υποστάσει δέ, ώ βοώμεν. Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετήθη, Χριστός συνάψας τας διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Όλην τήν τού Πνεύματος αίγλην, καθαρωτάτη διανοία, Μαρτινιανέ εισεδέξω, καί φώς ωράθης καί στύλος Όσιε, από τής γής αιρόμενος, καί Μοναζόντων προηγούμενος.

Γέρα σοι τών πόνων παρέχει, ο αθλοθέτης σου παμμάκαρ, ούτινος τούς νόμους φυλάττων, ανεπιστρόφως τής συνειδήσεως, τό καθαρόν διήνυσας, Πάτερ αοίδιμε μαρτύριον.

Οικείς εν φωτί μετ' Αγγέλων βίον ισάγγελον βιώσας, θείας ηδονής απολαύων, καί θεωρίας καί καθαρότητος, ως καθαρός τώ πνεύματι, γεγεννημένος, Αξιάγαστε.

Ιέρευσας τό σώμα θεόφρον, τόν λογισμόν καί τήν καρδίαν, Μαρτινιανέ τώ Κυρίω, καί θύμα ώφθης πυρί ασκήσεως, περιφανώς οπτώμενον, καί ευωδία συντηρούμενον.

Θεοτοκίον

Σέ τήν τού Ηλίου τής δόξης, κούφην νεφέλην Θεοτόκε, εξ ής υπέρ νούν ανατείλας, τήν κτίσιν πάσαν εφωταγωγήσεν, ευσεβοφρόνως άσμασι, Παρθενομήτορ, μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον Ο ουρανόν τοίς άστροις

Τής φύσεως βιαστής τε, καί Μάρτυς Μαρτινιανέ, σύ εθελουσίως ώφθης, καί οδηγός ταίς γυναιξί, μεθ' ών τόν εχθρόν νικήσας, υπέρ ημών νύν πρεσβεύεις.

Θεοτοκίον

Χαριστηρίοις σε ύμνοις, υμνούμεν πόθω Παρθένε, σύν τώ Αγγέλω τό χαίρε,

βοώντές σοι Θεοτόκε. Χαίρε ανύμφευτε Μήτηρ, τού Βασιλέως τής δόξης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ ΤΩΝ ΑΙΝΩΝ, ΤΑ ΣΤΙΧΗΡΑ ΤΗΣ ΟΚΤΩΗΧΟΥ.

Καί ἡ λοιπή Ακολουθία τοῦ Ὁρθρου, κατὰ τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Αυξεντίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Αύξησιν ἀσκήσεως, ἐπιδεικνύων Αυξέντιε, χαρισμάτων τήν αὐξησιν, θεόθεν ἀπείληφας, θεραπεύειν νόσους, δαίμονας ἐλαύνειν, τή ἐπικλήσει τοῦ Χριστοῦ, πεπιστευμένος καί τής τοῦ Πνεύματος, Παμμ ἄκαρ θείας χάριτος, ἐμφορηθεῖς καί δυνάμεως, ὡ σαφῶς κυβερνῶμενος, πρὸς γαλήνην προσώρμισας.

Χάριν τῶν ἰάσεων, καί τῶν θαυμάτων ἐπλούτησας, καθαρθεῖς τήν διάνοιαν, παθῶν γάρ νοσήματα, καί σαρκὸς τόν ζόφον, καί τήν τρικυμίαν, ἀπετινάξω καί φαιδράν, τήν τής ψυχῆς εἰργάσω κατάστασιν, ἐντεύθεν καί διέλαμψας, ἐν Μοναστῶν ὁμηγύρεσι, δυσωπῶν τόν Φιλάνθρωπον, ὑπέρ τῶν ευφημούντων σε.

Αυξήσας τό τάλαντον, τό πιστευθέν σοι μακάριε, δαψιλῶς ἐργασάμενος, καί σπείρας ἐν δάκρυσιν, ἐν ἀγαλλιᾷσει, Πάτερ νύν θερίζεις, πολλαπλασίονα χαράν, καί θυμηδίαν ὄντως δρεπόμενος, ὡς ἔχων παρρησίαν οὖν, πρὸς τόν Δεσπότην δυσώπησον, ὑπέρ τῶν ἀνυμνούντων σε, Θεοφόρε Αυξέντιε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό χαῦνον καί ἐκλυτον Παρθενομήτορ πανάμωμε, τής ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥώσιν καί δύναμιν, νύν τοῦ θείου φόβου, ποιεῖν τε καί πράττειν, τά δικαιώματα Χριστοῦ, ὅπως ἐκφύγω τό πύρ τό ἀσβεστον, καί κλήρον τόν ουράνιον, καί τήν ζωήν τήν ἀπέραντον, διά σοῦ εὐρω Δέσποινα, ευφραινόμενος πάντοτε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυπτόμενον, ὑπό λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλάνθρωπον, ἐκλαίει βοῶσα. Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αυτοῖς, καί σπεύδεις με ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι, εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Εάν δέ τύχη ἐκτός τής Τεσσαρακοστής, λέγε τό ἐξῆς, Ἰδιόμελον.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Ανατολίου

Ἡ καθαρὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου σοφία, σκηνώσασα ἐν τῇ καθαρᾷ καρδίᾳ σου, παμμακάριστε Αὐξέντιε, Ὅσιε Πάτερ, κατὰ τῶν πνευμάτων τῆς πονηρίας φοβερὸν σε διώκτην ἀνέδειξε, καὶ οὐ μόνον φοβερὸν, ἀλλὰ καὶ κρυπτῶν νοσημάτων ἱατρὸν. Διὸ παρρησίαν κεκτημένος πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῇ ἀπαύστῳ πρεσβείᾳ σου, τῶν ψυχικῶν ἡμᾶς παθῶν, καὶ σωματικῶν ἐλευθέρωσον.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον
Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Χαίρε Ἀγγέλων ἐγκώμιον. Χαίρε βροτῶν καλλονή. Χαίρε δόξα τοῦ γένους ἡμῶν. Χαίρε θεία εἰσοδος, πρὸς βασιλείαν Θεοῦ. Χαίρε μεσίτρια, πρὸς τὸν πλάσαντα. Χαίρε λυτήριον, τὸ τῆς ἀρχαίας ἀράς, σοὶ πάντες ἄδομεν, αἶνον χαριστήριον χρεωστικῶς, οἱ καταπολαύοντες, αἰὶ τῶν σῶν ἀγαθῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἦλιος ἰδὼν σε ἐφριξεν, ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ, ἠπλωμένον θελήματι, καὶ ἡ γῆ ἐσείετο, καὶ αἱ πέτραι ἐρρήγνυντο, καὶ τὰ μνημεῖα φόβῳ ἠνοίγοντο, καὶ αἱ δυνάμεις πάσαι ἐξίσταντο, σέ δ' ὡς ἐώρακεν, ἡ Παρθένος Δέσποινα οὐλογμῷ, οἶμοι! ἀνεκραύγαζε, τί τό ορώμενον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Αὐξέντιον τὸν θεῖον ὕμνων προφρόνως. Θεοφάνους.

Ὠδὴ α' Ἦχος δ' Ὁ Εἰρμός

«Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἰχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας, Ἰσραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Αὐξήσας, τὴν πρὸς Θεὸν ἀγάπησιν, Πάτερ Αὐξέντιε, καὶ κοσμικὴν στοργὴν καταλιπὼν, θεοφόρε κειμήλιον, χωρητικὸν τοῦ Πνεύματος, τῶν χαρισμάτων ἀναδέδειξαι.

Υπήλθες, ἐθελουσίῳις νεύμασι, Πάτερ Αὐξέντιε, σὺ τὸν ζυγὸν Κυρίου τὸν χρηστὸν, καὶ τὴν γῆν ἐκαινούργησας, τῶν ἀρετῶν τοῖς δάκρυσιν, καταπιαίνων ταύτην ἐνδοξε.

Ξενώσας, βιοτικῆς συγχύσεως τὴν σὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν, καὶ πρὸς Θεὸν συνάψας ἐμμελῶς, ἐν συντόνοις ἀσκήσεσιν, ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἄσαρκος, ἐπολιτεύσω Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Εν σοί νύν, εθεωρήθη Δέσποινα, η ακατάληπτος, θεανδρική πορεία τού Χριστού, ός Θεός τε καί άνθρωπος, εκ σου Αγνή γεγέννηται, ανακαινίζων τήν ουσίαν μου.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτῳ Σοφία Θεού, ου γάρ έστιν Άγιος, πλήν σου φιλόανθρωπε».

Νενευρωμένος, τού Σταυρού τή δυνάμει κατήργησας, τών δαιμόνων τάς ορμάς, καί μεθοδείας διέλυσας, ασκήσει τρεπόμενος, τήν τούτων έφοδον.

Τήν τών Αγγέλων, επί γής πολιτείαν μιμούμενος, τό καθαρόν εν προσευχαίς, εν αγρυπνίαις τό εύτονον, προθύμως διήνυσας, Πάτερ Αυξέντιε.

Ιόν θανάτου, ταίς ψυχαίς προξενούσαν Αυξέντιε, επιγνούς τήν ηδονήν, δι' εγκρατείας ενέκρωσας, αυτής τά κινήματα, θεόφρον Όσιε.

Θεοτοκίον

Ο διαπλάσας, κατ' άρχάς εκ χοός με τόν άνθρωπον, πλαστοουργείται δι' εμέ, εν τή γαστρί σου Πανάμωμε, τήν πάλαι κατάπτωσιν, επανορθούμενος.

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου

Εις όρος ανελθών, θεωρίας Παμμάκαρ, καί πράξεως σαφώς, αστραπαίς τών θαυμάτων, ως ήλιος έλαμψας, καταυγάζων τά πέρατα, όθεν σήμερον, τήν παναγίαν σου μνήμην, εορτάζομεν, υμνολογούντές σε πίστει, καί πόθῳ γεραίρομεν.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν

Ανελθών εν τώ όρει τών αρετών, βραχυτάτῳ κελλίῳ μάκαρ σαυτόν, συγκλείσας στενούμενος, επί γής δι' ασκήσεως, καί πρός πλάτος θεión, πανσόφως πτερούμενος, λογισμῷ τελείῳ ανήλθες μακάριε, όθεν τούς εις βάθη πειρασμών εκπεσόντας, ανείλκυσας Όσιε, ενεργών τά τεράστια, θεοφόρε Αυξέντιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθῳ, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καί μόνην εν γυναιξί, σέ ασπόρως Τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι μακαρίζουσι γενεαί τών ανθρώπων, τό γάρ πύρ εσκήνωσεν, εν σοί τής θεότητος, καί ως βρέφος θηλάζεις, τόν Κτίστην καί Κύριον, όθεν τών Αγγέλων, καί ανθρώπων τό γένος, αξίως δοξάζομεν, τόν πανάγιον τόκον σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε τῷ σώ Υιώ καί Θεῷ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς ανυμνούσιν αξίως, τήν δόξαν σου Δέσποινα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα εν τῷ Σταυρῷ,

ωλόλυξε δακρύουσα, καί Πικρώς εκβοώσα, ο μέν κόσμος αγάλλεται
δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν
σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις διά σπλάγχνα ελέους, Μακρόθυμε Κύριε, τού
ελέους η άβυσσος, καί πηγή αγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι ούν,
τών πταισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τά θεία
παθήματα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης,
έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Νικητής κατά πνευμάτων τής πονηρίας, τή τού Αγίου Πνεύματος, Πάτερ
συνεργεία, ώφθης καί τή χάριτι, κραυγάζων Αυξέντιε. Δόξα τή δυνάμει σου
Κύριε.

Τών χειμάρρων θεοφόρε τής ανομίας, τή προσευχή παμμάκαρ, σεαυτόν
όχυρώσας, έφυγες τόν τάραχον, τρυφής τόν χειμάρρουν δέ, πέπωκας αξίως
πανόλβιε.

Ο θεοφόρος τήν πίστιν καί τήν αγάπην, τήν πρός Θεόν αυξήσας, πρός
μετάρσιον ύψος, θείας οικειώσεως, υψώθη κραυγάζων σοι, Δόξα τή δυνάμει
σου Κύριε.

Νουνεχώς Πάτερ προκρίνας, τής τών προσκαίρων χαμαιπετούς κυβείας, τήν
μή σαλευομένην, θείαν ωραιότητα, προθύμως, εκραύγαζες, Δόξα τή δυνάμει
σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Θεόν Λόγον σε τεκούσαν σαφώς ειδότες σωματικώς κυρίως, οι πιστοί
Θεοτόκον πάντες ονομάζομεν, τήν κλήσιν κατάλληλον, φύσει τών πραγμάτων
προσάγοντες.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φως άγιον επιστρέφον, εκ
ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Εχόμενα τής σής, οδού Πάτερ τά σκάνδαλα, οξύτητι διανοίας, αλωβήτως
διήλθες, καί ψυχής καθαρότητι.

Ισότητι φρενών, τήν ζωήν διελήλυθας, τά πρόσκαιρα παρατρέχων, αιωνίοις
δέ Πάτερ, είς αεί προστιθέμενος.

Ο βίος σου λαμπρός, καί η πίστις ορθόδοξος, η άσκησις θαυμασία,
ηρτυμένος ο λόγος, τή χάοιτι Αυξέντιε.

Θεοτοκίον

Νούν έχοντες ορθόν, διδαγμάτων ανάπλεων, σέ πάναγνε Θεοτόκον,

ονομάζομεν πάντες, καί πόθω μακαρίζομεν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Εκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Υἱόν σε, καί φωτός καί ἡμέρας ἀνέδειξεν, ἡ πολιτεία σου μάκαρ, εὐσχημόνως
Πάτερ περιπατοῦντα, καί φωστήρα, ζωῆς ἐν κόσμῳ λόγον ἐπέχοντα.

Μελέτην, τοῦ θανάτου τόν βίον σου θέμενος, διαφερόντως τόν ὅρον, τῆς
σοφίας Πάτερ κατανόησας, μετετέθης, πρὸς τὴν Σοφίαν τὴν ἐνυπόστατον.

Θεοτοκίον

Ναόν σε, τοῦ Θεοῦ καί παστάδα γινώσκομεν, στάμνον λυχνίαν καί πλάκα,
κεκτημένην ἑνδον ἐγγεγραμμένον, τόν δι' οἶκτον, σωματωθέντα Λόγον
πανάμωμε.

Κοντάκιον Ἦχος β' Τὴν ἐν πρεσβείαις

Κατατρυφήσας θεόφρον τῆς ἐγκρατείας, καί τὰς ορέξεις τῆς σαρκὸς
χαλινώσας, ὠφθης τῇ πίστει σου αυξανόμενος, καί ὡς φυτόν ἐν μέσῳ τοῦ
Παραδείσου ἐξήνησας, Αὐξεντιε Πάτερ ιερῶτατε.

Ο Οἶκος

Τίς τοὺς ἀγωνάς σου νῦν ἐπαξίως ἐξείπη, ἢ τοὺς πόνους σου Πάτερ, οὐς
υπέστης ἐν γῇ, διὰ τὴν θείαν ἀπόλαυσιν; ἀπὸ βρέφους γάρ νόμοις Κυρίου
ἀκολουθήσας, καί προστάγμασι τούτου υπηρετήσας, νέος ἡμῖν ἀνεδείχθης
ἰώβ τοῖς παλαίσμασι, τοῦ κόσμου πάροικος ὠφθης, καί τῆς γῆς ἀπάσης
ἀλλότριος, νηστείαν πίστει ἐξήσκησας, ἀγρυπνίαν, ἀγνείαν ἠγάπησας,
Αὐξέντιε Πάτερ ιερῶτατε.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ἸΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Αὐξεντίου τοῦ
ἐν τῷ Βουνῷ.

Στίχοι

- Ο Βουνός, ὡς Κάρμηλος, ἦν Αὐξεντίῳ,
- Φανέντι τάλλα πλὴν τελευτῆς Ἡλία.
- Λεῖψε βίον δεκάτη Αὐξέντιος ἡδὲ τετάρτη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Μάρωνος.

Στίχοι

- Φύσει μαρανθεὶς σαρκίου, θάλλει Μάρων,
- Μετεμφυτευθεὶς τῆς Εδέμ τῷ χωρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ἀβραάμ.

Στίχοι

- Πράξεις τό ταυτόν εύρε κλήσεως πλέον,
- Πρός τόν σύνοικον Αβραάμ Αβραάμης.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παῖδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον. Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Ως τετρωμένος, τή τού Δεσπότου Πάτερ θεία στοργή, πάσαν πρόσ αυτόν ανένδοτον τήν ροπήν, τής καρδίας σου εκέκτησο, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Πεφωτισμένος, τή τού Σωτήρος αίγλη Πάνσοφε, σκότους τόν προστάτην ήλεγξας κραταιώς, κοσμοκράτορας καθείλες δέ, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Ρεύσασαν πάλαι, τής πρόσ τό κρείττον ανανεύσεως, φύσιν τών ανθρώπων πάναγνε βουληθείς, αναπλάσαι κατεσκήνωσεν, ο πλαστοουργός Θεός, εν τή γαστρί σου μόνη Πανύμνητε.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί edίδας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Ολικώς πρόσ Θεόν μεταθέμενος, απεσείσω σαρκός τήν ευπάθειαν, καί τών θαυμάτων είληφας, τήν ενέργειαν μέλπων. Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Φοβερός απεφάνθης τοίς δαίμοσι, τόν Χριστόν κεκτημένος συλλήπτορα, ού τόν Σταυρόν αράμενος, ηκολούθησας μέλπων. Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ρητορεύει φανείς ο Αρχάγγελος, καί μηνύει τού Λόγου σοι Πάναγνε, τήν υπέρ λόγον σύλληψιν, καί σωτήριον κόσμω, Πάντα τά έργα, ευλογείτε κραυγάζων τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Όλη τή θεότητι Πάτερ, τώ βαπτισμώ σου συνετάξω, καί διατηρήσας

ακραιφνώς, τό τῆς εἰκόνος Μάκαρ ἀξίωμα, τρισσοφεγγεῖ λαμπρότητι, μετ' ευφροσύνης προσεχώρησας.

Νύν οὐκ ἐν αἰνίγματι Πάτερ, οὐδέν ἐσόπτρῳ κατοπτεύεις, τόν τῆς θεαρχίας φωτισμόν, πρὸς πρόσωπον δέ πάνσοφε πρόσωπον, τῆς υπέρ νούν λαμπρότητος, καί θεοπτίας ἀξιούμενος.

Ὡς ἔχων πολλήν παρρησίαν, πρὸς τόν ἀπάντων Βασιλέα, Πάτερ λυτρωθῆναι δυσώπει, τοὺς τὴν σὴν μνήμην ἐπιτελούντας πιστῶς, ἐκ πάσης περιστάσεως, ἵνα σε πάντες μακαρίζωμεν.

Θεοτοκίον

Σειράς τῶν ἐμῶν νύν πταισμάτων, λύσον Παρθένε Θεοτόκε, ἡ τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πηγὴν, τεκούσα μόνη θεομακάριστε, καί θυμηδίας ἐμπλησον, ὅπως ἀξίως μεγαλύνω σε.

Εξαποστειλάριον Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Αὐξήσει τῶν ἀγώνων σου, ἐπηύξησας τὰ τάλαντα, ἃ ἐπιστεύθης καί ταῦτα, τῷ σῷ προσήξας Δεσπότη, καί τό Εὐ δούλε ἤκουσας, καί τὰ τούτου ἀκόλουθα, πρὸς ὃν αἰεὶ μνημόνευε, τῶν σέ τιμώντων ἐκ πόθου, Αὐξέντιε Θεοφόρε.

Θεοτοκίον

Καί σχετικῶς ἀσπάζομαι, καί πόθῳ τὴν προσκύνησιν, προσνέμω πίστει καί πόθῳ, τῇ παναχράντῳ καί θείᾳ, εἰκόνι σου Πανάμωμε, ἀφ' ἧς ψυχῶν ἐκβλύζουσι, καί τῶν σωμάτων Δέσποινα, ἰάματα τοῖς υμνοῦσι, σέ Θεοτόκον κυρίως.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν, τὰ Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, κατὰ τὴν τάξιν, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ονησίμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα, τοῦ τῆς χάριτος κήρυκος, ὡς Θεοῦ φανέντα σὲ πόλιν ἐμψυχον, διαφερόντως ευφραίνουσι, τὰ ἄρρητα ῥήματα, ἐπὶ γῆς τοῦ τῆς τρυφῆς, Παραδείσου πλουτήσαντος, οὐ καί γέγονας, δραστηκός υπηρέτης, ἐκμανθάνων τὰ οὐράνια Παμμάκαρ, ἃ οὐκ ἐξόν βροτοῖς φθέγξασθαι.

Τό τῆς γνώμης ελεύθερον, καί ψυχῆς αὐτεξούσιον, ευγενεία πίστεως κατελάμπρυνας, τῆς επιγείου δέ Πάνσοφε, δουλείας ἀπήλλαξαι, καί τή ζεύγλη τοῦ Χριστοῦ, τόν αὐχένα υπέκλινας, ὅθεν ἔδραμες, νοητῆς ἐκ δουλείας τούς ἀνθρώπους, ἀπαλλάττων καί προσάγων, ἐλευθερία τῆς χάριτος.

Ὡς ἀκτίνά σε Πάνσοφε, φεγγοβόλον ἐξήστραψεν, ὁ τοῦ κόσμου ἥλιος καί Διδάσκαλος, τήν οἰκουμένην λαμπρύνουσιν, φωτί τοῦ κηρύγματος, καί ταῖς θείαις ἀστραπαῖς, τήν τῆς πλάνης σκοτόμαιναν, ἀφανίζουσιν, καί ποικίλων θαυμάτων ἐνεργείας, τῶν πιστῶν τάς διανοίας, καταφαιδρύνουσιν ἐνδοξε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Κατακρίσεως λύτρωσαι, Παναγία Θεόνυμφε, καί δεινῶν πταισμάτων ἀπάλλαξον, εὐχαῖς σου καί δώρησαι, δικαιώσεως τυχεῖν, ἐν ἡμέρᾳ ἐτάσεως ἤς ἐπέτυχον, τῶν Ἀγίων οἱ δήμοι μετανοία, καθαρθέντα με πρό τέλους, καί τῶν δακρύων ταῖς χύσεσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς ἐώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καί Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον ἐξεπλήττετο, καί ἀνακράζουσα ἔλεγε. Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν ἀπολαύσαντες Δέσποτα; ἀλλά δέομαι, μή με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλά σπεύσον ἀναστήναι, συνανιστῶν τούς Προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Ἀπόστολε ἅγιε Ονήσιμε, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Παθὼν με δούλον ὄντα λύτρωσαι Μάκαρ. Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β' Ὁ Εἰρμός

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ, ἵχνεσι, τόν διώκτην Φαραῷ, καθορῶν ποντούμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ὠδήν, ἐβόα ἄσωμεν».

Πεφωτισμένος τῇ θείᾳ καί φωταυγεί, τοῦ Σωτήρος χάριτι, τήν ζοφώδη μου ψυχὴν, δυσωπῶν, Ονήσιμε Χριστόν, τόν φιλόανθρωπον Θεόν, Μάκαρ διάσωσον.

Ἀκτινοβόλοις τοῦ Παύλου καταυγασθεῖς, λαμπηδόσιν ἐνδοξε, τῆς ἀγνοίας τήν ἀχλύν, εὐχερῶς διέφυγες, Χριστῷ, χαριστήριον ὠδήν, βοῶν Πανόλβιε.

Θεῖος ἐδείχθης Παμμάκαρ ἱεουργός, καί τῷ θείῳ Πνευματι, διαλάμπων τηλαυγῶς, πανταχοῦ διέδραμες Χριστόν, ἀναγγέλλων εὐσεβῶς, θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Ωραισμένη τώ κάλλει τών αρετών, θεομήτοράχραντε, τόν Θεόν τόν αληθή, υπέρ νούν συνέλαβες ημάς, τόν ταίς θείαις αρεταίς, καταφαιδρύναντα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τών πιστῶν σου ἀγαθέ, καί στερεώσας ημάς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου».

Ναμάτων θείων τῇ πηγῇ, προσπελάσας τό στόμα, καί τρυφῆς τόν χειμάρρουν, ἐξ αὐτῆς ἀναλαβών, τό πρόσωπον τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας, Ἐνδοξε κατήρδευσας.

Μεθέξει φέγγους νοητοῦ, φαεινότατος ὠφθης, εὐσεβείας λαμπάσι, τάς καρδίας τών πιστῶν, κατα φωτίζων λαμπρώς, τῇ φωσφόρῳ, αἴγλῃ τοῦ κηρύγματος.

Ελύθης Παύλου τοῖς δεσμοῖς, ἐκ δουλείας τῆς πλάνης, καί τῇ ἐλευθερίᾳ, τῆς χάριτος τιμηθεῖς, Υἱός Θεοῦ γεγονώς, κληρονόμος, θεῖος ἀναδέδειξαι.

Θεοτοκίον

Δολίως ὄφεις με τό πρίν, ὡς αἰχμάλωτον εἶλε, δι ἀπάτης ἐρπύσας, διά σου δέ τῆς αὐτοῦ, δουλείας ἀπαλλαγείς Θεομήτορ, ὕμνοις μακαρίζω σε.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ἐκ δουλείας τῆς πλάνης ἀπαλλαγείς, ἀπελεύθερος ὠφθης ἐν τῷ Θεῷ, αὐτοῦ δούλος γνήσιος, χρηματίσας ἐν χάριτι, κοινωνός δεσμῶν δέ, τοῦ Παύλου γενόμενος, διά Χριστόν ἐκτάνθης, ἀδίκως Ἀπόστολε, ὅθεν ἠξιώθης, μαρτυρήσας νομίμως, τῆς ἄνω λαμπρότητος, ἱεράρχα Ονήσιμε, διά τοῦτο βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τών πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὡς Παρθένον καί μόνην ἐν γυναιξί, σέ ἀσπύρως τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι μακαρίζουσι, γενεαί τών ἀνθρώπων, τό γάρ πύρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοί τῆς θεότητος, καί ὡς βρέφος θηλάζεις, τόν Κτίστην καί Κύριον, ὅθεν τών Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων τό γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τόν πανάγιον τόκον σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καί Θεῷ, τών πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τήν δόξαν σου Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν Ἀμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, ἡ Ἀμνάς θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ ὠλόλυξε δακρύουσα, καί πικρώς ἐκβόῳσα, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τήν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις διά σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καί πηγῇ ἀνεξάντλητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι οὖν, τών πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τά θεία παθήματα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Ο θέλων άπαντας, σωθήναι Κύριος, εκ ζυγού σε δουλείας ιερουργόν, Μάκαρ προχειρίζεται, Ιερουργούντα τό σεπτόν, θεοφάντορ Ευαγγέλιον.

Υίός σύ γέγονας, Θεού τή χάριτι, τόν αυτού καταγγέλλων μονογενή, Λόγον τόν αϊδιον, μετά σαρκός τοίς επί γής, παραδόξως ομιλήσαντα.

Λογίω κρίσεως, καί θείω χρίσματι, τώ τής Ιερωσύνης ως Ιερέυς, Πάνσοφε διέπρεψας, καί καρτερία τών δεινών, Μάρτυς θείος εχρημάτισας.

Θεοτοκίον

Ο φύσει άναρχος, Υίός καί άχρονος, χρονικήν εκ Παρθένου Κόρης αρχήν, θέλων καταδέχεται, τους υπό χρόνον εκ φθοράς, αναπλάσαι προμηθούμενος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον».

Νοός οξύτητι καί ψυχής, Μάκαρ καθαρότητι πάντας, τού δυσμενούς υπεριπτάμενος, βρόχους ανυψώθης πρός ουρανίους σκηνάς, πτεροίς θεογνωσίας αναφερόμενος.

Ο σός Απόστολος αγαθέ, τήν διά σαρκός σου παρουσίαν πρός ανθρώπους εκήρυξε, τούς πεπλανημένους πρός σήν επίγνωσιν, οδηγών καί φωτίζων, αίγλη τής πίστεως.

Ναός εδείχθης πανευπρεπής, ένδον κεκτημένος ως λυχνίαν, τό φέγγος τής θείας χάριτος, τή οικοδομία τού θείου Πνεύματος τεθεμελιωμένος Μάκαρ Ονήσιμε.

Θεοτοκίον

Τής αμαρτίας μου τάς σειράς, τή σή μεσιτεία, καί προστασία, Παρθένε διάρρηξον, τών απεγνωσμένων σύ γάρ υπάρχεις ελπίς, τών πίστει προστρεχόντων, τή θεία σκέπη σου.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Αστράψας ως ήλιος, ουρανόθεν ο κληθείς, τώ φωτισμώ τής χάριτος, επαφήκεν ακτίνα σε τηλαυγή, ευτόνως ελαύνουσας, τής αγνοίας τόν ζόφον

Παμμακάριστε.

Λαμπρώς εστηλίτευσας, τών ανόμων τά σαθρά, καί δυσσεβή φρυάγματα, ευσεβείας φθεγγόμενος ευσεβώς, τά θεία διδάγματα, Ιεράρχα Κυρίου πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον

Υπάρχων υπεύθυνος, αμαρτίαις καί δεινώς, τραυματισθείς ο δείλαιος, επί σέ Θεομήτορ τήν συμπαθή, προσφεύγω δεόμενος, τάς ουλὰς εξαλείψαι τών πταισμάτων μου.

Κοντάκιον Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Ὡς ακτὶς ἐξέλαμψας, τῇ οἰκουμένη, ταῖς βολαῖς λαμπόμενος, ἡλίου μάκαρ παμφαούς, Παύλου τοῦ κόσμον φωτίσαντος, διό σε πάντες, τιμῶμεν Ονήσιμε.

Ο Οἶκος

Σέ υπό Παύλου τοῦ σοφοῦ, τῆς σάλπιγγος τῆς θείας, τῇ πίστει προσαχθέντα, καί λόγω φωτισθέντα τῆς ἀληθείας μυστικῶς, καί μαρτυρηθέντα ἐπ' ἐργασία ἀρετῆς, καί πίστεως στερρότητι, τίς ἐγκωμιάσαι ἰσχύσει, ὡς ὄντως κατ' ἀξίαν, ἢ τοὺς πόνους ευφημήσαι, ἐν οἷς στερρῶς ἔπαυσας τὴν πλάνην. Χρισθεὶς γάρ Ἱερεὺς ἐν Πνεύματι θείῳ, ἐκ δουλείας κοσμικῆς, καί Ἀποστόλων κήρυγμα λαβὼν, μετέσχες καί τῶν στεφάνων, διό σε πάντες τιμῶμεν Ονήσιμε.

Συναξάριον

Τῇ ΙΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ονησίμου, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου.

Στίχοι

- Ἦπλωσεν Ονήσιμος εἰς θάλασιν σκέλη,
- Παύλου σκελὼν δραμόντα γενναίους δρόμους.
- Πέμπτη Ονησίμου σκέλεα θραύσαν δεκάτη τε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μαῖωρ αἰκιζόμενος τελειοῦται.

Στίχοι

- Μάστιξι πλησθεὶς τὰς ψόας ἐμπαιγμάτων,
- Δαυῖδ τό ρητόν φάσκε, Μάρτυς Μαῖωρ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ευσεβίου.

Στίχοι

- Ἀνθρώπινον παρήλθεν ἀσμένως βίον,
- Ευσέβιος τό θαῦμα καί τῶν Ἀγγέλων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ο Εἰρμός

«Δροσοβόλον μέν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς οσίοις Παισί, τοὺς

Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν.
Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Τό μακάριον απείληφας Ονήσιμε, τέλος καί τήν ανώλεθρον, αθανασίαν
ηξιώθης μάκαρ καθοράν καί μέλπεις γηθόμενος Χριστώ. Ευλογητός εί ο
Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ρωμαλέω σου φρονήματι Ονήσι με, πλάνης τά μηχανήματα, κατεπάτησας,
ευσεβείας ταύτα καθελών, οργάνοις θεόσοφε βοών, Ευλογητός εί ο Θεός, ο
τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ως υπάρχουσα πανάμωμος Θεόνυμφε, Λόγον Θεού συνέλαβες, τόν
αχωρήτως εν τοίς κόλποις όντα τού Πατρός, χερσί τε κρατούμενον ταίς σαίς,
ευλογημένη Παναγία, Θεομήτορ αγνή.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας,
άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας
τούς αιώνας».

Σύν Αγγέλοις χορεύων Μάκαρ Ονήσιμε, μαρτυρίου τε στέφει
κατακοσμούμενος, θρόνω νύν φαιδρώς, τού Δεσπότου παρίστασαι, όν
υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Αποστόλω τώ θείω διακονούμενος, απορρήτων τών θείων έσχες ενέργειαν,
κήρυξ άληθής, Χριστού Μάκαρ γενόμενος, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς
αιώνας.

Ιαμάτων τήν χάριν εκ τής αφθόνου πηγής, τού Σωτήρος πλουτήσας πάσι
μετέδωκας, τούτου πειθαρχών, Μάκαρ θείοις προστάγμασιν, όν
υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μυηθέντες τό θαύμα τής σής ταίς ουρανίαις Στρατιαίς, νύν μεγαλύνω σε.

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς

Μαθητευθείς πανόλβιε, Παύλω τώ Κορυφαίω, τών Αποστόλων πάνσοφε, σύν
αυτώ περιήλθες, τήν γήν στηρίζων τώ λόγω, παρειμένας καρδίας, τή πλάνη
τού αλάστορος, καί τελέσας τόν δρόμον, εν ουρανοίς, τώ Χριστώ παρίστασαι
σύν Αγγέλοις, Απόστολε Ονήσιμε, υπέρ κόσμου πρεσβεύων.

Θεοτοκίον

Τής υπέρ νούν λοχείας σου, τό παράδοξον θαύμα, νούς ουκ Αγγέλων
δύνатаι, ου βροτών ερμηνεύσαι, ή εννοήσαι Παρθένε, τίκτεις γάρ απορρήτως,
Θεόν τόν υπερούσιον, όν υμνεί πάσα κτίσις, ως Ποιητήν, σύν Πατρί καί
Πνεύματιτώ Αγίω ού τής χαράς αξίωσον, καί ημάς Θεοτόκε.

Εἰς τόν Στίχον, τῶν Αἰνῶν, τὰ Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Καί ἡ λοιπή τοῦ Ὁρθροῦ Ακολουθία, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Αγίου Μάρτυρος Παμφίλου, καί τῶν σὺν αὐτῷ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Προσόμοια Στιχηρά.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Αποστόλων ισάριθμοι, Αθλοφόροι γενόμενοι, λογισμὸν ομόζηλον ἀνελάβετε, μή πτοηθέντες τὴν ἄθεον, τυράννων ωμότητα, ἀλλ' ἀνδρείως καί στερρῶς, τὸν Σωτῆρα κηρύξαντες, ὑπεμείνατε, τῶν μελῶν τὰς στρεβλώσεις, τῇ ἐλπίδι τὰς μελλούσας ἀπολαύσεις, ἤδη καρπούμενοι Πάνσοφοι.

Καρτερία νικήσαντες, τῶν ἀθέων τὴν ἐνστασιν, καί ποικίλοις εἶδεσι προσπαλαίσαντες, κολαστηρίων τὸν στέφανον, ἀξίως ἐδέξασθε, ἐκ χειρὸς ζωαρχικῆς, κληρουχίαν ἀνώλεθρον, νῦν πλουτήσαντες, ἐν σκηναῖς αἰωνίοις τῷ Σωτῆρι, καί Δεσπότη τῶν ἀπάντων, συμβασιλεύοντες Ἐνδοξοί.

Σύν Παμφίλῳ θεόφρονι, καί Ουάλεντι Σέλευκος, Δανιήλ, Θεόδουλος, Ησαΐας τε, Ιερεμίας Ηλίας τε, καί θεῖος Πορφύριος, Παῦλος, Ιουλιανός, Σαμουήλ ὁ θαυμάσιος, νῦν τιμάσθωσαν, ὑμνωδαῖς ἀσμάτων καί ποικίλοις, ἐγκωμίοις οἱ γενναῖοι, καί αἰσέβαστοι Μάρτυρες.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Επομβρίαις πανάχραντε, τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταδρόσισον, ἡ τὴν σταγόνα κυήσασα, Χριστὸν τὸν τὴν ἀμετρον, ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχοντα, καί κατάκλυσον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου, καί χειμάρρου, καταξίωσον τρυφῆς με, τῇ αἰζώῳ πρεσβεΐᾳ σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καί ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἐβλεπεν, ἀμνάς ἡ κυήσασα ἐπωδύρετο, καί μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο. Υἱέ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καί τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καί τό αἶμα, τό σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν ἀναγινώσκεται ὁ Κανὼν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Δήμον δωδεκάριθμον Αθλοφόρων ἀναμέλπω. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

«Θαλάσσης, τό ερυθραῖον πέλαγος, αβρόχοις ἰχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας, Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τήν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Δυνάμει, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἡ δωδεκάριθμος, συγκροτηθεῖσα φάλαγξ καρτερῶς, δυσσεβούντων τήν ἄθεον, καί πονηράν παράταξιν, ὡς νικηφόρος ἐτροπώσατο.

Ἡ σχύνθη, τοῖς αθλοφόροις Μάρτυσιν, ὁ δυσμενῆς προσβαλὼν, τήν γάρ αὐτοῦ φಾರೆτραν ὁ δεινός, ἐκκενώσας πικρότατα, καταβαλεῖν οὐκ ἴσχυσε, τῶν ἀριστέων τήν στερρότητα.

Μανίας, ἐλληνικῆς τό φρύαγμα, κατεπατήσατε, θεία συνέσει Μάρτυρες Χριστοῦ, καί σοφία κοσμούμενοι, ἢ ἀντιπεῖν οὐκ, ἴσχυσαν, οἱ εὐσεβέσιν ἀντικείμενοι.

Ὁ θεῖος, καί θεηγόρος Πάμφιλος, ἐπαληθεύουσαν, πεπλουτηκῶς τήν κλήσιν ἀληθῶς, τῆς φιλίας τόν σύνδεσμον, πρὸς τόν Χριστόν ἐτήρησε, μέχρι θανάτου ἀδιάρρηκτον.

Θεοτοκίον

Νεφέλην, δικαιοσύνης Ἥλιον, ἡμῖν ἐκλάμψασαν τόν τοῦ Πατρός Υἱόν μονογενή, Θεοτόκε πανύμνητε, πανευσεβῶς δοξάζοντες, διαπαντός σε μακαρίζομεν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Διέπρεψας εὐσεβῶς, ἔργῳ καί λόγῳ καί σεπτῷ χρίσματι, Μάρτυς Χριστοῦ Πάμφιλε, τῆς ἱερωσύνης θεόσοφε.

Ὡς λύρα πανευπρεπῆς, ὁμολογίας ἐμμελῶς ᾄδουσα, φθόγγους Χριστοῦ Μάρτυρες, συγκεκροτημένοι γεγόνατε.

Δραμόντες πρὸς τόν σκοπόν, τῆς οὐρανίου καί σεπτῆς κλήσεως, ὡς νικηταί στέφανον, παρὰ τοῦ Δε σπύτου εἰλήφατε.

Θεοτοκίον

Ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, ὁ ἐν υψίστοις κατοικῶν Πάναγνε, ὑπερφυῶς σάρκα γάρ, ἐκ σοῦ προσλαβὼν ἡμφιάσατο.

Κάθισμα Ἦχος δ' Ο ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Κολαστηρίων φοβερῶν προκειμένων, οἱ τοῦ Κυρίου Ἀθληταί οἱ γενναῖοι, ἐν

απτοήτω χαίροντες φρονηματι, τούτοις προσωμίλησαν, τῆς σαρκός αλογούντες, όθεν εκκληρώσαντο, αιωνίζουσιν δόξαν, υπέρ ημών πρεσβεύοντες αεί, τών ευφημούντων αυτών τά παλαισματα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ού σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τού ευχαρίστως ανυμνεΐν εκ καρδίας, τά σά ελέη Δέσποινα οι δούλοί σου, κράζοντες καί λέγοντες, Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καί λύτρωσαι, εξ εχθρών αοράτων, καί αναγκών καί πάσης απειλής, σύ γάρ υπάρχεις, ημών η αντίληψις.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ εσχάτων σε σαρκί τετοκυΐα, επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσά σε Χριστέ, οίμοι! ποθεινότατε, Ιησού ανεβόα, πώς ο δοξαζόμενος, ως Θεός υπ' Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ, θέλων σταυρούσαι; Υμνώ σε μακρόθυμε.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ήλιον, τῆς δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Κεκοσμημένη τοίς θείοις τών Αποστόλων, καί Προφητών χαρίσμασιν η χοροστασία, ώφθη τών Μαρτύρων σου, η τούτων ισάριθμος, Δέσποτα φανείσα προνοΐα σου.

Από ποικίλων αχθέντες πολιτευμάτων, ως εν βραχεί ολόκληρον τύπον εκκλησίας, σώζειν ηξιώθητε, συμφώνως κραυγάζοντες. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ραδιουργΐαι τυράννων καί μεθοδεΐαι, τούς Αθλητάς ουκ έκαμψαν ουδέ τών βασάνων, πόνοι εμαλάκισαν, προθύμως κραυγάζοντας. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ιθυνόμενος παλάμη τή τού Δεσπότου, τόν δι' αυτόν εκούσιον θάνατον υπέστη, δήμος ο πανεύφημος, Μαρτύρων κραυγάζοντες. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Θεηγορίαις ενηχούμενοι Θεοτόκε, ταίς περί σου καί βλέποντες, τούτων τάς εκβάσεις, Χαΐρέ σοι κραυγάζομεν, Παρθένε Πανάμωμε, οι λελυτρωμένοι τώ τόκω σου.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς Άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοΐας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Μή φέρων τοίς εν γή, προσανέχειν ώ Πάμφιλε, τήν ένθεον πολιτείαν, ήν εκ βρέφους μετήλθες, αθλήσει κατελάμπρυνας.

Ο θεία πολιά, καί συνέσει κοσμούμενος, τῆς πόλεως τῆς Αγίας, ωρμημένος Ουάλης, ως Μάρτυς εστεφάνωται.

Νούν έχων τού Χριστού, ως τού Παύλου ομώνυμος, πανεύφημε τών Μαρτύρων, τώ στεφάνω νομίμως, αθλήσας κατηγλαΐσαι.

Θεοτοκίον

Ανώρθωσας Αγνή, τό τῆς Εύας ολίσθημα, κυήσασα Θεόν Λόγον, τόν τών κατερραγμένων, τήν πτώσιν ανορθώσαντα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνῆς αινέσεως Κύριε, ἡ Εκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Ελπίσιν, αἰωνίου ζωῆς στηριζόμενοι, τάς τών σωμάτων στρεβλώσεις, γεγηθότες ἔφερον οἱ γενναῖοι, οἱ τών θείων, υποφητῶν σου Σώτερ ομώνυμοι.

Θανάτῳ, τήν ζωήν τήν αμείνω ὠνήσαντο, ὁ Σαμουήλ καί Ηλίας, Δανιήλ καί θεῖος Ἱερεμίας, καί πρὸς τούτοις, ὁ Ησαΐας ὁ μεγαλῶνυμος.

Λαμπτήρας, τώ Θεῷ φαεινούς, νύν ἡ Αἴγυπτος, ἐξανατέλλει ἡ πάλαι, βαθυτάτῳ σκότει καλυπτομένη, τῆς ἀγνοίας, θεογνωσίας φέγγος πλουτήσασα.

Θεοτοκίον

Ὅρος σε, Δανιήλ ἐθεώρει Πανάμωμε, ἐξ οὗ ἐτμήθη ὁ λίθος, ὁ συντρίψας πᾶσαν πλάνης εἰκόνα, καί πληρώσας, θεογνωσίας πάντα τά πέρατα.

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τά ἄνω ζητῶν

Φιλήσας Χριστοῦ, τά θεία θελήματα, ἐδείχθης Πιστῶν, ἀκέστῳρ φιλόχριστος, γενναιοφρον Πάμφιλε, διὰ τούτο καί μακαρίζομεν, τήν σεπτήν σου πανήγυριν. Πρεσβεύων μή παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ο Οἶκος

Ἰδοῦ ἐξέλαμψεν ἡ φωσφόρος, καί φωταυγῆς θεία μνήμη τού στερροῦ αθλητοῦ, Παμφίλου τού θεοκήρυκος, πάντων τάς ὀψεις καί τάς καρδίας καταυγάζουσα φέγγει τώ ἀνεσπέρῳ. Περιχαρώς, ὦ φιλέορτοι, δεύτε συνδράμωμεν, καί τήν τούτου θείαν ἡμέραν, ὡς καλήν εορτήν ἐνιαύσιον, τοῖς ἄσμασι καταστέψωμεν, εὐλογούντες ὑμνούντες τόν Κύριον, τόν τούτον ἀξίως στεφανώσαντα. Πρεσβεύει γάρ ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον

Τῇ ΙΣΤ' τού αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Παμφίλου, Ουάλεντος, Παύλου, Σελεύκου, Πορφυρίου, Ιουλιανού, Θεοδούλου, Ηλία, Ἱερεμίου, Ησαΐου, Σαμουήλ καί Δανιήλ.

Στίχοι

- Ὑπὲρ τό πᾶν σε Πάμφιλος φιλῶν Λόγε,

- Καί τήν τομήν ηγείτο τῆς κάρας φίλην.
- Παύλον Σέλευκος, καί Σέλευκον ουάλης,
- Βλέπων τομή χαίροντα, τήν τομήν φέρει.
- Ἦλαντο πρὸς πύρ Μάρτυρες θείοι δύο,
- Θείου πόθου πύρ ἐν τρέφοντες οἱ δύο.
- Σταυρούσι δούλοι τῆς πλάνης ἐπὶ ξύλου,
- Καί Θεόδουλον, δούλοι Εσταυρωμένου.
- Κλήσεις Προφητῶν καί τελευτᾶς Μαρτύρων,
- Αυχοῦσι πέντε μάρτυρες τετμημένοι.
- Ἑκτὴ καί δεκάτῃ ξίφους τάμε Πάμφιλον ακμή.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων τῶν ἐν Μαρτυροπόλει, καί τοῦ Οσίου Μαρουθᾶ, τοῦ ἀνεγείραντος τήν πόλιν ἐπ' Ὄνόματι τῶν Μαρτύρων.

Στίχοι

- Ἡ κλήσις ἔργον μαρτυρωνύμῳ πόλει,
- Πολλῶν ἐν αὐτῇ μαρτυρησάντων ξίφει.
- Στέρξας Μαρουθᾶς τὸν Θεόν σφόδρα σφόδρα,
- Θεῷ παραστάς, τέρπεται σφόδρα σφόδρα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Φλαβιανοῦ.

Στίχοι

- Ζωῆς ματαίας ἐκπεραιώσας χρόνον,
- Ζή Φλαβιανός εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Φλαβιανοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μάλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον, Εὐλογημένος εἰ, ἐν τῷ νῶ τῆς δόξης σου Κύριε».

Φαιδρῷ προσώπῳ, καί διανοίας καθαρότητι, μάρτυς προορῶν τήν μένουσάν σε χαράν, τῶν βασάνων κατεφρόνησας, καταξέμενος ἀνηλεῶς, Παμμάκαρ Πορφύριε.

Ὁ Νεανίας, τρεῖς ἐν καμίνῳ σῶσας Θεός, οὔτος ἀθλοφόρε Μάκαρ σε δι' αὐτόν, ἐν πυρί ὀλοκαυτούμενον, σαφῶς προσδέχεται, ὡς εὐωδέστατον θύμα Πορφύριε.

Ρώμη ψυχῆς τε, κεκοσμημένος καί τοῦ σώματος, πάσαν τοῦ τυράννου Σέλευκε τήν ἰσχύν, καταβέβληκας πανεύφημε, Εὐλογημένος εἰ, ὁ Θεός, μου

κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον

Ὡς Θεοτόκος, ωραιότερα πάσης κτίσεως ἔφυς, τοῦ Θεοῦ γάρ γέγονας ἀληθῶς, ἐνδιαίτημα πανάγιον. Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶ Πανάμωμε Δέσποινα,

Ὡδὴ η' Ὁ Εἰρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρός δέ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβεῖας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Νόμοις σύ πειθόμενος Χριστοῦ, ἀπέθου ἅπαντα Πάνσοφε Σέλευκε, ὡς στρατιώτης δέ γέγονας, εὐσεβεῖας καὶ διδάσκαλος, καὶ τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν ἐπιμελούμενος, καὶ κραυγάζων. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Αἴγλη ἀναλάμπων νοητῇ, Πρεσβύτα ἐνδοξε, Μάρτυς θεόδουλε, καὶ δούλος γνήσιος γέγονας, τὸν Δεσπότην ἐκμιμούμενος, οὐ τὸν σταυρόν ἐπιποθῶν, σταυρόν ὑπέμεινας, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα κραυγάζων τὸν Κύριον.

Ναός φανείς, Ιουλιανέ, τοῦ θείου Πνεύματος, τρόπων χρηστότητι, κατακε, κόσμησαι, πλήρης μὲν, εὐσεβεῖας καὶ πρᾶ ὀνητος, πλήρης δέ πίστεως ὀφθεῖς, ὀλοκαυτούμενος, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα κραυγάζων τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ἀμήτωρ ὁ Λόγος ἐκ Πατρός ὑπάρχων πρότερον, ἀπάτωρ γέγονεν, ἐκ σοῦ τό δεύτερον Πάναγνε, σαρκωθεῖς ὁ πρὶν ἀσώματος, δι' εὐσπλαγχνίαν βουλευθεῖς, σώσαι τοὺς ψάλλοντας. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ' Ὁ Εἰρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη Χριστός, συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διό ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Μόνην τὴν οὐράνιον ἔχειν ζωὴν ποθοῦντες,, Ἀθλοφόροι, τῶν τῆς ἐπικήρου καὶ φθαρτῆς, μεγαλοφρόνως κατεφρονήσατε, καὶ νῦν τροφῆς τῆς κρείττονος, καὶ τῆς μακαρίας ἀπολαύετε.

Ἐνδον νῦν τοῦ θείου λειμώνος, περιχορεῦετε προθύμως, τῶν ἀπαυγασμάτων τῇ πηγῇ, παρεστηκότες Μάρτυρες ἐνδοξοὶ, ἀφ' ἧς ἀπαρυόμενοι, τὰς λαμπηδόνas καταλάμπεσθε.

Λόγω καθηράμενοι θείῳ, τὰς τῶν ψυχῶν ὑμῶν κηλίδας, καὶ τοὺς δερματίνους χιτῶνας, διὰ βασάνων ἀποδυσάμενοι, πανευπρεπὲς ἱμάτιον, τοῦ σωτηρίου ἠμφιάσασθε.

Πάντων τῶν ἐν πίστει τελούντων, τὴν παναοίδιμόν σου μνήμην, τῆς

δωδεκαρίθμου χορείας, νύν μεμνημένη, πρὸς τον Δεσπότην Χριστόν, τῆς μετὰ σοῦ σκηνώσεως αξιωθῆναι καθικέτευσον.

Θεοτοκίον

Ὡς Μήτηρ τοῦ μόνου Δεσπότου, πάντων κτισμάτων υπερτέρα, πέφνηας Παρθένε Μαρία, διό πιστοί σε, πάντες Πανάμωμε, αεί επαγαλλόμενοι, ἐν ὑμνωδαῖς μεγαλύνομεν.

Καί η λοιπή Ακολουθία τοῦ Ὁρθρου, κατὰ τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Αγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Δῶρον ο Χριστός πλουτοποιόν, σέ τῇ οἰκουμένη παρέσχεν, ὡς ευεργέτης Θεός, δῶρόν σου τό τίμιον αἷμα Θεόδωρε, δι' αὐτόν ἐκχεόμενον, καί θεοσεβείας, ζήλω προσφερόμενον, αὐτῷ δεξάμενος, ὦ νύν ευσεβεῖ παρρησία, Μάρτυς παριστάμενος πάντας, τοὺς εἰς σέ προστρέχοντας διάσωσον.

Πύργος χρηματίζεις ασφαλῆς, τάς τῶν ἐναντίων ἐφόδους ἀποκρουόμενος, πρόμαχος ἀήττητος, τῶν ευφημούντων σε, οξυτάτη ἀντίληψις, θερμή προστασία, σύντομός τε λύτρωσις, κοινὴ βοήθεια, πρέσβυς δυνατώτατος μάκαρ, ρύστης ἐτοιμώτατος πάντων, τῶν πιστῶς αἰτούντων σε Θεόδωρε.

Ἐχων τόν χειμάρρουν τῆς τρυφῆς, καί τό τῆς ἀφέσεως ὕδωρ, Χριστόν ευῖλατον, Μάρτυς ἀληθέστατος, αὐτοῦ γενόμενος, τῶν χειμάρρων με λύτρωσαι, τῶν τῆς ἀνομίας ὕδωρ μοι κατεύνασον, τό ἀνυπόστατον, παύσον, πειρασμῶν καταιγίδας. σώσον πρὸς τήν ἄνω γαλήνην, αξιομακάριστε Θεόδωρε.

Δόξα... Ἦχος β'

Θείων δωρεῶν ἐπώνυμόν σε γεραίρομεν, τρισμάκαρ Θεόδωρε, τοῦ φωτός γάρ τοῦ θείου, ἄδυτος φωστήρ ἀναδειχθεῖς, κατέλαμψας ἀθλοῖς σου, τήν σύμπασαν κτίσιν, τοῦ πυρός ἀκμαιότερος φανείς, τήν φλόγα κατέσβεσας, καί τοῦ δολίου δράκοντος, τήν κάραν συνέτριψας, διό ἐν τοῖς ἀθλοῖς σου, Χριστός επικαμφθεῖς, ἐστεφάνωσε τήν θείαν κάραν σου, Μεγαλομάρτυς ἀθλητά. Ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Θεόν, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε

Δέξαι τήν ἰκέσιον ὠδήν, τῶν σῶν οἰκετῶν Θεοτόκε, ἥν σοι προσάγομεν.

Δέσποινα διάσωσον, απορουμενους ημάς, καί κινδύνων εξάγαγε, τήν ποιμήνην σου ταύτην, πίστει σοι προσπίπτουσιν, εν τώ σεπτῷ σου ναῷ, σύ γάρ τόν Σωτήρα τεκούσα, έχεις παρρησίαν ως Μήτηρ, εκτενῶς πρεσβεύειν τοῦ σωθῆναι ημάς.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἐβλεψε τόν ἴδιον ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς κριόν, θέλοντα ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν, Ἀτεκνώσαι νύν σπεύδεις με, Χριστέ τήν τεκούσαν, τί τοῦτο πεποίηκας, ὁ Λυτρωτής τοῦ παντός; ὁμως, ἀνυμνῶ καί δοξάζω, σοῦ τήν ὑπέρ νούν τε καί λόγον, ἀκραν συγκατάβασιν Φιλάνθρωπε.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος β'

Τήν θεοδώρητον χάριν τῶν θαυμάτων σου Μάρτυς Θεόδωρε, πάσιν ἐφαπλοῖς τοῖς πίστει σοι προστρέχουσι, δι' ἧς ευφημούμεν σε λέγοντες, Αἰχμαλῶτους λυτροῦσαι, θεραπεύεις νοσοῦντας, πενομένους πλουτίζεις, καί διασώζεις πλέοντας, μάταιον δρασμόν ἐπέχεις οἰκετῶν, καί ζημίας φανέρωσιν ποιεῖς, τοῖς συληθείσιν Ἀθλητά, καί στρατιώτας παιδεύεις, τῆς ἀρπαγῆς ἀπέχεσθαι, νηπίοις χαρίζῃ συμπαθῶς τὰ αἰτήματα, θερμός ευρίσκη προστάτης τοῖς ἐπιτελούσί σοι τό ἱερόν μνημόσυνον, μεθ' ὧν καί ἡμῖν, Ἀθλητά ἱερώτατε, τοῖς ἀνυμνούσί σοι τό μαρτύριον, αἰτήσαι παρά Χριστοῦ τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Νέον, ουρανόν καινοφανή, οἱ τοῦ ουρανίου αὐτόπται, σέ καθορώντες Θεοῦ, δόξαν διηγούντί σοι, ουρανομήκη πρὸς γήν, καί χειρῶν αὐτοῦ ποίησιν, ἀγγέλλουσι κόσμῳ, ἔχοντες στερέωμα, τοῦ σαρκωθέντος ἐκ σοῦ, φθόγγος γάρ ὁ τούτων ἐξήλθε, μέχρι γῆς περάτων Παρθένε, τόκον κηρυττόντων σόν τοῖς ἔθνεσι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε ἐν Σταυρῷ σε ἡ Ἀμνάς, Ἄρνα τόν οἰκείον εὔρα, κατακεντούμενον, ἡλοῖς ὠλοφύρετο, ἐκπληττομένη σφοδρῶς, καί δακρύουσα ἔλεγε. Πῶς θνήσκεις Υἱέ μου, θέλων τό χειρόγραφον, τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ, ρῆξαι καί θανάτου λυτρώσαι, ἅπαν τό ἀνθρώπινον; Δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου μακρόθυμε.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος β'

Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα! ἐν τῇ πηγῇ τῆς φλογός, ὡς ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως, ὁ ἅγιος Μάρτυς Θεόδωρος ηγάλλετο, πυρί γάρ ὀλοκαυτωθείς, ὡς ἄρτος ἡδύς, τῇ Τριάδι προσήνεκται. Ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά την συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τόν Κανόνα, ού η Ακροστιχίς

Τούς προσκαλουμένους σε σώζε Παμμάκαρ. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Υγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν Αἰγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα. Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν».

Τόν θείον ἀγῶνα Μάρτυς Χριστοῦ, διηγωνισμένος, καὶ τόν δρόμον τετελεκώς, τὴν πίστιν τηρήσας τῆς ἐνθέου, δικαιοσύνης εὗρες στέφανον.

Ουράνιος ἐνδοξε χορευτῆς, σὺν τοῖς Ἀσωμάτοις, χρηματίζων τοὺς ἐπὶ γῆς, σέ προσκαλουμένους ἐκ κινδύνων, καὶ περιστάσεων ἐκλύτρωσαι,

Υπερφυὴ δόξαν παρὰ Χριστοῦ, λαβών, Ἀθλοφόρε, τὴν γῆν πάσαν περιπολεῖς, ρυόμενος πάντας τοὺς ἐν πίστει, μετ' εὐλαβείας ἀνυμνοῦν, τάς σε.

Θεοτοκίον

Σοφίαν καὶ Λόγον ἡ τοῦ Πατρός, ἀφράστως τεκούσα, τῆς ψυχῆς μου τό χαλεπόν, θεράπευσον τραῦμα καὶ καρδίας, τὴν ἀληθδὸνα καταπραΰνον.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Σὺ εἰ τό στερέωμα τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σὺ εἰ τό φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τό πνεῦμά μου».

Πῦρ τό τῶν βασάνων σε, οὐ κατεπτόησεν, ὅθεν πῦρ, τῶν πειρασμῶν, τῶν σοὶ προσφευγόντων, καταπαύεις Θεόδωρε.

Ρύσαι ταῖς πρεσβείαις σου, τῆς κατεχούσης με θλίψεως, Μάρτυς Χριστοῦ, πάσαν ομαλίζων, τὴν τοῦ βίου τραχύτητα.

Ὅλην τὴν καρδίαν μου, καὶ τὴν διάνοιαν τείνω σοι, καὶ τὴν ψυχὴν, τῆς σῆς Ἀθλοφόρε, βοηθείας δεόμενος.

Θεοτοκίον

Στήσόν μου τόν ἀστατον, τῶν λογισμῶν Ἀγνή τάραχον, Μήτηρ Θεοῦ, τὴν πρὸς τόν Υἱόν σου, κατευθύνασα κίνησιν.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν

Θεϊκὴν παντευχίαν ἀναλαβών, καὶ εἰδῶλων τὴν πλάνην καταβαλὼν, Ἀγγέλους διηγείρας, εὐφημεῖν τοὺς ἀγῶνάς σου, τῷ γὰρ θείῳ πόθῳ τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τοῦ ἐν πυρί θανάτου, γενναίως κατετόλμησας, ὅθεν φερωνύμῳς, τοῖς αἰτούσί σε νέμεις, τὰ θεία δωρήματα, ἱαμάτων χαρίσματα, ἀθλοφόρε Θεόδωρε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν

δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, θεράπευσον δέομαι, καί συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἐπραξα τὴν ψυχὴν καί τό σῶμα, μολύνας ὁ ἀθλίος, οἴμοι! τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἡνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενοῦ, καί προστάτις θερμότατος, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἀμνόν καί ποιμένα καί Λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ ὠλόλυξε δακρύουσα, καί πικρῶς ἐκβώσα, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε, Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος καί πηγὴ ἀνεξάντλητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεία παθήματα.

Ὡδὴ δ' Ὁ Εἰρμός

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καί ἐδόξασά σου τὴν θεότητα».

Κυβερνήτην προβάλλομαι, σέ Θεοῦ θεράπον, σύ με κυβέρνησον, τῷ ἰστίῳ τῷ τοῦ Πνεύματος, καί ταῖς θείαις αὔραις πανασοῖδιμε.

Ἀπὸ πάσης δεόμεθα, ρύσαι ἀπειλῆς Παμμάκαρ Θεόδωρε, τοὺς ἐν πίστει μακαρίζοντας, καί τὴν θείαν μνήμην σου γεραίροντας.

Λιτανεύων Θεόδωρε, τόν ἀγαθοδότην καί μεγαλόδωρον, τοὺς ἐν τόπῳ τῆς κακώσεως, τεταπεινωμένους ἐπανόρθωσον.

Θεοτοκίον

Υπὸ χρόνον γενόμενον, τόν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀχρόνως ἐκλάμψαν τα, Θεομήτορ ἡμῖν τέτοκας, ὃν δυσώπει σῶσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὡδὴ ε' Ὁ Εἰρμός

«Ὁρθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε, Σώσον ἡμᾶς, σύ γάρ εἰ Θεός ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν».

Μαρτύρων πεφηνῶς ἐγκαλλώπισμα, Μάρτυς Χριστοῦ, τῶν πιστῶν βοήθεια, γενοῦ καί τείχος ἀκράδαντον.

Ενώσει ἀπολαύων τὴν κρείττονι, τῶν ὑπὲρ νοῦν, ἀγαθῶν Θεόδωρε τοὺς σέ τιμῶντας διάσωσον.

Νυπτόμενος τοῦ κτίσαντος, τῷ φίλτρῳ τὴν τῶν κτιστῶν, ἀπώσω προσπάθειαν, καί τῷ Θεῷ ευηρέστησας.

Θεοτοκίον

Ὁν ἔτεκες Παρθένε πανάμωμε, Θεὸν Λόγον, εκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν πίστει υμνούντων σε.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αἱ ανομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καί ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Υπέρμαχος πεφυκῶς, τῆς ευσεβείας θερμότατος, καί πλάνης στηλιτευτής, εἰδώλων γενόμενος, δαιμόνων φαντάσματα, καί παθῶν εἰκόνας, τῆς ψυχῆς μου εξαφάνισον.

Στερέωμά μου γενοῦ, καί τείχος Μάρτυς ἀσάλευτον, τό ἀσθενές καί σαθρόν, τό τῆς διανοίας μου, στηρίζων Θεόδωρε, ταῖς σαῖς προστασίαις, καί φυλάττων ἀδιάπτωτον.

Στρατείας φθοροποιού, καί φθειρομένης ἠλόγησας, στρατείαν δέ τῆς ζωῆς, παμμάκαρ Θεόδωρε, τελείως ἠγάπησας, ἐν ἡ νικηφόρος, ἀνεδείχθης ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Εξέλαμψεν ἐκ Σιών, ἡ τοῦ Υψίστου εὐπρέπεια, τό πρόσλημμα τῆς σαρκός, καθ' ἑνώσιν ἀφραστον, ἐκ σοῦ Αἰσιπάρθενε, περιβεβλημένη, καί τόν κόσμον κατεφώτισεν.

Κοντάκιον Ἦχος β' Αὐτόμελον

Πίστιν Χριστοῦ ὡσεὶ θώρακα, ἔνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου, τάς ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτησας, Πολύαθλε, καί στέφει οὐρανίῳ ἐστέφθης, αἰωνίως ὡς ἀήττητος.

Ὁ Οἶκος

Τόν ἐν θρόνῳ φωτὸς ἐποχούμενον εὐχαρίστως ἐν πίστει υμνούμέν σε, ὅτι δῶρημα θεῖον δεδώρησαι τόν γενναῖον τοῖς ἄθλοις Θεόδωρον, τόν ἐν τῷ βίῳ τρισμακάριστον, ὡς ὑπέρμαχον ὄντα τῆς ἀληθείας, καί λαμπρόν στεφανίτην σου Χριστέ ὁ Θεός, ὑπὲρ οὗ μέχρι τέλους ἀντέσχεν, ἀθλῶν ὡς ἀήττητος.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος.

Στίχοι

- Τήρων, ὁ δηλὼν ἀρτίλεκτον οὐλίτην,
- Θεωπρόσεισιν, ἀρτίκαυστος οὐλίτης.
- Εβδομάτῃ δεκάτῃ πυρὶ Τήρωνα πυρὶ φλεγέθουσιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μαριάμνης, ἀδελφῆς τοῦ Ἁγίου Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου.

Στίχοι

- Αφείσα τήν γήν Μαριάμνη παρθένος,
- Τόν εκ Μαρίας Παρθένου Χριστόν βλέπει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημων Αυξιβίου.

Στίχοι

- Τόν Αυξίβιον ου παρόψεται λόγος,
- Φανέντα ληξίβιον εξ εναντίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών θεοστηρίκτου, καί Μνήμη τής ευρέσεως τών λειψάνων τού Αγίου Μηνά τού Καλλικελάδου.

Στίχοι

- Τήν γήν ορύξας ως δικέλλη τώ λόγω
- Μηνάν εκείθεν εκφέρω κεκρυμμένον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών εν ευσεβεί τή Μνήμη γενομένων Βασιλέων Μαρκιανού καί Πουλχερίας.

Τελείται δέ η αυτών Σύναξις εν τή μεγάλη Εκκλησία.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Οι εκ τής Ιουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες εν Βαβυλώνι ποτέ, τή πίστει τής Τριάδος, τήν φλόγα τής καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εἰ».

Σέ ζωής μου προστάτην, καί συλλήπτορα φέρω τής σωτηρίας μου, καί φύλακα θεόφρον, ασφάλειαν διδόντα, τοῖς εν πίστει κραυγάζουσιν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εἰ.

Ως τερπνότατον θύμα, σεαυτόν τώ Κυρίῳ καί ιερώτατον, προσήνεγκας Παμμάκαρ, καί πυρί τών βασάνων, ωλοκαύτωσας ένδοξε, ο τών Πατέρων βοών, Θεός ευλογητός εἰ.

Ζωτικής επιπνοίας, εμφορούμενος Μάκαρ τού θείου Πνεύματος, τά πνεύματα διώκεις, τάς νόσους θεραπεύεις, καί κραυγάζεις γηθόμενος. Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Εκ γαστρός σου προήλθε, σαρκωθείς ο τών όλων Παρθένε Κύριος, διό σε Θεοτόκον, φρονούντες ορθοδόξως, τώ Υιώ σου κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εἰ.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν εμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών. Τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Παντοδαπαῖς Πανεύφημε, τρικυμίαις κυκλούμενοι, καί ταῖς συμφοραῖς τοῦ βίου συνεχόμενοι, προστάτην οξύτατον, καί συνεργόν γινώσκοντες, πάντες οἱ πιστοί σε, πρεσβευτήν τῷ Δεσπότῃ, προσάγομεν βοῶντες. Μή ἐλλίπης πρεσβεύειν, υπέρ τών ανυμνούντων, τήν πάνσεπτόν σου μνήμην.

Αμαρτιῶν ἀλύσεσι, δεδεμένος Πανόλβιε, καί ταῖς τών πταισμάτων μου σειραῖς πεδούμενος, προσφεύγω τῇ σκέπῃ σου, στεφανηφόρε λύσιν αἰτῶν, ἀλλ' ὡς θαυμαστήν, πρὸς τόν τών ὅλων Δεσπότην, θεόφρον παρρησίαν, κεκτη μένος δυσώπει, σωθῆναι τοὺς υμνοῦντας, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μαρτυρικαῖς λαμπόμενος, ἀγλαΐαις πανεύφημε, ταῖς Ἀγγελικαῖς συνηριθμήθης τάξεσι, μεθ' ὧν ἀγαλλόμενος, καί συγχορεύων Μάρτυς αεί, θαυματοποιαῖς, ἱαμάτων φαιδρύνεις, τοὺς πόθῳ σε τιμώντας, καί πιστῶς, μελωδοῦντας. Λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Μετά σαρκός ωμίλησε, τοῖς ἀνθρώποις ὡς εὐσπλαγχνος, ὁ Δημιουργός καί Λυτρωτής τῆς κτίσεως, ἐκ σοῦ ἀπειρόγαμε, Θεογεννήτορ ταύτην λαβών, ὅθεν Θεοτόκον, οἱ Πιστοί σε κυρίως, δοξάζομεν, βοῶντες, καί πιστῶς μελωδοῦντες. Λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Σέ τήν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα τοῦ Υψίστου, σέ τήν υπέρ νούν κυήσασαν, διὰ λόγου τόν ὄντως Θεόν, τήν υψηλοτέραν τών ἀχράντων Δυνάμεων, ἀσιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν».

Αγρυπνόν σε φύλακα, Μεγαλομάρτυς κεκτημένοι, τών δυσμενῶν κακόνιοιαν ευχερώς ἀπελαύνοντα, καί ταῖς Ἐκκλησίαις τήν εἰρήνην βραβεύοντα, ἀθλοφόρε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Κράτος σοι δεδῶρηται, καί δαιμόνων ὁ Δεσπότης, πάθη δέ ψυχῆς καί σώματος, θεραπεύεις Μακάριε, πανευσεβεστάτη παρρησία, δεόμενος τοῦ Σωτήρος, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Αἴγλην τήν τρισήλιον, καί ενιαίαν ἐποπτεύων, μίαν ἐν τρισί θεότητα, καί ἀρχήν υπεράρχιον, τήν ἀγαθοδότιν πηγὴν ἀγαθότητος, Ἀθλοφόρε, τοὺς σέ υμνοῦντας περιφρούρησον.

Θεοτοκίον

Ρύσαί με πανάμωμε, τῆς νοητῆς αἰχμαλωσίας, λύτρον ἀντιδούσα Δέσποινα, καί Υἱοῦ σου τήν σταύρωσιν, τήν υπέρ τῆς πάντων γενομένην λυτρώσεως, καί εἰρήνης καί σωτηρίας τών υμνούντων σε.

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Τοῖς πάσι τά χαρίσματα, τῶν ἱαμάτων Ἄγιε, σύ δαψιλῶς, παροχεύεις,
Θεόδωρε αθλοφόρε, ὡς ἔχων δέ πρός Κύριον, τήν παρρησίαν πάντοτε, τοὺς
ἐκ θερμῆς σε πίστεως, προσκαλουμένους προφθάνεις καί διασώζεις
Παμμάκαρ.

Θεοτοκίον

Ταῖς σαῖς ἀγκάλαις Ἀχραντε, βαστάσασα τόν Κύριον, τόν τή ἀχράντῳ
παλάμῃ, διακρατοῦντα τά πάντα, αὐτόν θεομακάριστε, ἰκέτευε ρυσθήναί με,
χειρός δολίου δράκοντος, τοῦ ἀναιδῶς σπαράττοντος, τήν ταπεινήν μου
καρδίαν εἰς ἡδονάς ψυχοφθόρους.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώνμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τά τρία ταῦτα
Προσόμοια Στιχηρά δευτεροῦντες τό πρώτον.

Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Τῇ παμφαεῖ πανηγύρει, τοῦ θείου Μάρτυρος, εὐωχηθῶμεν πάντες, καί
Πιστῶς εὐφρανθῶμεν, φιλέορτα τιμώντες, φαιδρὰν εορτήν, τῆς αὐτοῦ
τελειώσεως, ἀσματικῶς ἀνυμνοῦντες τόν, Ἰησοῦν, τόν δοξάσαντα τήν μνήμην
αὐτοῦ.

Τόν ἀριστεά τῆς ἄνω, στρατολογίας Πιστοί, ὡς καρτερόν ὀπλίτην, τῆς ἡμῶν
πολιτείας, συμφώνως συνελθόντες, ὠδαῖς μυστικαῖς, εὐφημήσωμεν λέγοντες,
Ἀξιοθαύμαστε Μάρτυς τοῦ Ἰησοῦ, ὑπερεύχου τῶν υμνοῦντων σε.

Τῆς εὐσεβείας τόν πλούτον, καί τήν λαμπρότητα, ἀθλητικοῖς καμάτοις,
σεαυτῷ θησαυρίσας, πάσῃ σου ἰσχυί, δῶρον δεκτόν, τῷ Χριστῷ
προσενήνοχας, ἀναπληρῶν ἐν τοῖς ἔργοις μετὰ σπουδῆς, τήν θεοδωρητόν
σου πρόσκλησιν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἀγιωσύνης δωρεά, καί πλούτος θείας ζωῆς, πεφανέρωσαι τῷ κόσμῳ
Θεόδωρε Χριστός γάρ σου σοφέ, τήν μνήμην ἐδόξασεν, ἐν ἡ συμφώνως οἱ
πιστοί, γεγηθότες υμνοῦμεν, τοὺς ἀγῶνας τῶν ἁθλῶν σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ὅλην ἀποθέμενοι

Τετραυματισμένον με, ταῖς ληστρικαῖς τῶν Δαιμόνων, ἐφόδοις καί κείμενον,
ὅλον ἀνενέργητον Παναμώμητε, ἐν ὁδῷ πάντοτε, τοῦ ἀστάτου βίου, σοῦ
ελέους προσδεόμενον, τάχος ἐπίσκεψαι, ἡ τῶν πεπτωκότων ἀνόρθωσις, καί
δώρησαι τήν ἰασιν, καί τήν σωτηρίαν μοι Δέσποινα, ἵνα, σε δοξάζω, καί πόθῳ
κατά χρέος ἀνυμνώ, τά μεγαλείά σου ἀχραντε, μόνη Μητροπάρθενε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἄρνα τόν ἴδιον, ἀμνάς ἡ ἀσπιλος πάλαι, καί ἄμωμος Δέσποινα, ἐν
Σταυρῷ υψούμενον ὡς εὔρακε, μητρικῶς ὠλόλυξε, καί ἐκπληττομένη,

ανεβόα. Τί τό όραμα, τέκνον γλυκύτατον, τούτο τό καινόν καί παράδοξον, πώς δήμος ο αχάριστος, βήματι Πιλάτου παρέδωκε, καί κατακρινούσι, θανάτω τήν απάντων σε ζωήν, άλλ άνυμνώ σου τήν άφατον, Λόγε συγκατάβασιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ ΤΑ ΣΤΙΧΗΡΑ ΤΗΣ ΟΚΤΩΗΧΟΥ.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Αθλητικήν ανδρείαν ευσεβώς καθοπλισθείς, Αθλοφόρε Χριστού, καί λογικής λατρείας, μυστικώς υπερμαχών, τή δυνάμει αυτού, τών ειδώλων τό δυσσεβές, καί τών τυράννων τό απηνές, ασθενές απέδειξας, καταφρονών τών βασάνων, καί τού προσκαίρου πυρός, αλλ' ως θείων δωρεών, καί πράγμα καί όνομα, από πάσης περιστάσεως, τή πρεσβεία σου σώζε, τούς εκτελούντας τήν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος

Όλος ο βίος μου άσωτος, η δέ ψυχή ασελγής, καί τό σώμα παμμίαιρον, καί ο νούς ακάθατος, καί τά έργα παμβέβηλα, καί όλος όντως, ειμί υπεύθυνος, τής καταδίκης καί κατακρίσεως. Πού νύν πορεύσομαι; καί πρός τίνα φεύξομαι, ειμή πρός σέ; Δέσποινα σπλαγχνίσθητι, καί δεύρο σώσόν με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώ μυστηρίου φρικτού! ώ φρικτής εγχειρήσεως! η Παρθένος έλεγεν, εν Σταυρώ ως εώρακεν, εν μέσω δύο ληστών κρεμάμενον, όν ανωδίνως φρικτώς εκύησε, κλαίουσα έλεγεν. Οίμοι! τέκνον φίλτατον, πώς ο δεινός, δήμος καί αχάριστος, Σταυρώ προσήλωσε.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, κατά τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Λέοντος Πάπα Ρώμης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, ΚΥΡΙΕ ΕΚΕΚΡΑΞΑ, ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ.

Ήχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Εμφιλοσοφώτατα τόν νούν, Λέον παμμακάριστε, σύ τών παθών αυτοκράτορα, απεργασάμενος, αρετών ιδέαις, καί ηθών σεμνότητι, εικόνα τής ψυχής εξωγράφησας· διό αιτούμέν σε, ως Ποιμένα καί Διδάσκαλον, την ειρήνην, τώ κόσμω αιτήσασθαι.

Θρασύτητα Λέοντος Χριστού, δυνάμει πανόλβιε, δυναμωθείς ού κατέπτηξας, αλλ' εξεφαύλισας, Ιεράρχα τούτου, τής ψυχής τό άστατον, καί γνώμην

αληθώς τήν αγνώμονα, καί τής αιρέσεως, τήν τελείαν αθεότητα, καί τών τρόπων, τό δόλιον φρόνημα.

Προσθήκη εγένου τοίς Πιστοίς, Ιερεύ πανόλβιε, τοίς Ιεράρχαις καί Μάρτυσι· καί γάρ αήττητος, εν αγώσιν ώφθης, αρραγής ακλόνητος, ως πύργος ευσεβείας καί πρόβολος, ορθοδοξότατα, δογματίζων καί σαφέστατα, τού Κυρίου, τήν άφραστον γέννησιν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πηγήν σε γινώσκομεν ζωής, αϊδίου Δέσποινα· τήν ξηρανθείσαν ούν πάθεισι, ψυχήν μου ζώωσον, εν τή χάριτί σου, καί πηγάζειν νάματα, σωτήρια αεί παρασκεύασον· καί νύν μοι στάλαξον, τή πρεσβεία σου τήν άφεσιν, τών πταισμάτων, καί κάθαρον δέομαι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία διήλθεν ώ Υιέ, η Παρθένος έλεγεν, επί τού ξύλου ως έβλεψε, Χριστόν κρεμάμενον, τήν εμήν καρδίαν, καί σπαράττει Δέσποτα, ως πάλαι Συμεών μοι προέφησεν· αλλά ανάστηθι, καί συνδόξασον αθάνατε, τήν Μητέρα, καί δούλην σου δέομαι.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Ορθοδοξίας οδηγέ, ευσεβείας Διδάσκαλε καί σεμνότητος, τής οικουμένης ο φωστήρ, τών ορθοδόξων θεόπνευστον εγκαλλώπισμα, Λέον σοφέ, ταίς διδαχαίς σου πάντας εφώτισας, λύρα τού Πνεύματος· Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ· σωθήναι τās ψυχάς ήμων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη στιχολογίαν, λέγεται ο Κανών, ού η Ακροστιχίς.

Τώ πανσόφω Λέοντι τούς ύμνους πλέκω. Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Άσωμεν τώ Κυρίω, τώ διαγαγόν τι τόν λαόν αυτού, εν Ερυθρά θαλάσση, ότι μόνος ενδόξως δεδόξασται».

Τώ τής ιερωσύνης, χρίσματι Παμμάκαρ σεμνυνόμενος, κατεκόσμησας ταύτην, αρετών ταίς ιδέαις πανόλβιε.

Ώριμον ώσπερ βότρυν, Πάτερ αποθλίψας τήν διάνοιαν, ευφροσύνης κρατήρα, τής σοφίας σου πάσι προτέθεικας.

Πέτρου τού Κορυφαίου, θρόνου κληρονόμος εχηρημάτισας, τήν αυτού έχων γνώμην, καί τόν ζήλον θεόφρον τής πίστεως.

Αίγλη τών σών δογμάτων, τών αιρετικών τόν σκοτεινότατον, διεσκέδασας

γνόφον, Ιεράρχα Κυρίου θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Νόμου τή παραβάσει, κατακεκριμένον τόν πρωτόπλαστον, τόν Σωτήρα τεκούσα, Θεομήτορ αγνή ηλευθέρωσας.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών Πιστών τό στήριγμα, μόνη φιλάνθρωπε».

Στηλην ορθοδοξίας, τή τού Χριστού πάνσοφε, Λέον Εκκλησία, προθύμως φέρων ανέστησας, ήν περ κατέχουσα, αιρετικών τάς αθέους, διαλύει φάλαγγας, καί τά συστήματα.

Ουρανίου καί θείας, εμφορηθείς χάριτος, τών τής εκκλησίας δογμάτων, Πάτερ προΐστασο, πάσαις μαχόμενος, αιρετικών ταίς αθέοις, γλωσσαλγίαις ένδοξε, Λέον πανόλβιε.

Φωτί τώ λαμπροτάτω, καταυγασθείς, Όσιε, τόν τής απορρήτου, καί θείας ενανθρωπήσεως, λόγον ετράνωσας, διπλήν ειπών τήν ουσίαν, καί διπλήν ενέργειαν, τού σαρκωθέντος Θεού.

Θεοτοκίον

Ωραιώθης ως νύμφη, παρθενικοίς κάλλεσι, κεχαριτωμένη Παρθένε, Μήτηρ ανύμφευτε· πάσης γάρ κτίσεως, σύ κεχαρίτωσαι πλέον, ως τόν πάντων αίτιον, Λόγον κυήσασα.

Κάθισμα Έχος γ'

Θείας πίστεως

Θείοις δόγμασι, περιαστράπτων, φέγγος έλαμψας ορθοδοξίας, καί αιρέσεων τό σκότος εμείωσας· καί μεταστάς εκ τού βίου πανόλβιε, πρός τό ανέσπερον φώς κατεσκήνωσας· Λέον Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θείας γέγονας, σκηνή τού Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτορ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπερέχουσα· τόν υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρων, πρεσβειών σου ενθέοις νάμασι, παρέχουσα Σεμνή τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος, Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν· Οίμοι τέκνον μου! πώς πάσχεις; θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εξ όρους κατασκίου, Λόγε ο Προφήτης, τής μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος

σαρκούσθαι, θεοπτικώς κατενόησεν εν φόβω· καί εδοξολόγει σου τήν δύναμιν».

Λέον σύ ως αληθώς, Παμμάκαρ ώφθης, τās συγχυτικάς, αλώπτεκας διώκων, βασιλικώ τώ βρυχήματι καταπλήττων, τών ασεβούντων τά νοήματα.

Εκρυσας τή προβολή, τών σών δογμάτων, τών θεοστυγών αιρέσεων τά ίχνη, τήν κεκρυμμένην αλήθειαν ανιχνεύσας, Ιερομύστα πανσεβάσμιε.

Όρθρος εκ δυσμών, ανέτειλας τρισμάκαρ, τόμον ευσεβών, δογμάτων ως ακτίνας, τή Εκκλησία θεόφρον εξαποστέλλων, καί καταυγάζων τās ψυχάς ημών.

Θεοτοκίον

Νέκρωσον ορμάς, Παρθένε τών παθών μου, παύσον αγαθή, τόν σάλον τών πταισμάτων, τής αμαρτίας τόν κλύδωνα, σή γαλήνη, Θεογεννήτορ αφανίζουσα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον· αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τās οδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Τής διπλής ενεργείας, κήρυξ εχρημάτισας τής τού Σωτήρος Χριστού· ενεργείν γάρ έφης, εκατέραν μορφήν όπερ έσχηκε, μετά τής ετέρας, καί συγκεκριμένης κοινωνίας, Ιεράρχα θεόφρον μακάριε.

Ισοδύναμον όντα, τώ Γεγεννηκότι τόν Λόγον εγνώρισας· ως δέ σάρκα τούτον, γεγονότα Τρισμάκαρ επίστευσας· καταλλήλως, έφης, τά τής σαρκός ίδια πράττειν, ασυγχύτως ατρέπτως αμφοτέρα.

Θεοτοκίον

Τό πρό πάντων αιώνων, μόνω γινωσκόμενον Θεώ Μυστήριον, τό βροτόν γενέσθαι, τόν τών όλων κτισμάτων δεσπόζοντα, καί σαρκί πλακήναι, δίχα τροπής εκ σου Παρθένε, καθωράθη τό πέρας δεξάμενον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τās θλίψεις· ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, και η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε· καί δέομαι ως Ιωνάς· Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Ο Πέτρου νύν τού σεπτού διάδοχος, καί τήν τούτου προεδρείαν πλουτήσας, καί τό θερμόν, κεκτημένος τού ζήλου, θεοκινήτως τόν τόμον εκτίθεται, αιρέσεων συγχυτικών, τόν φυρμόν καί τήν κρασιν συγχέοντα.

Υιον ένα τόν Χριστόν καί Κύριον, πρό αιώνων εκ Πατρός γεννηθέντα, καί δι' ημάς, εκ Παρθένου τεχθέντα, καί πεφηνότα ημίν ομοούσιον, εκήρυξας

υπερφυώς, Λειτουργέ τών αρρήτων θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Σέ πάναγνε σωτηρίας πρόξενον, οι πιστοί ομολογούντες βοώμεν· Χαίρε σεμνή· χαίρε νύμφη Παρθένε· χαίρε τό όρος Θεού τό κατάσκιον· τώ κόσμω γάρ σύ τήν χαράν, τήν ακλόνητον όντως επήγασας.

Κοντάκιον Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Επί θρόνου Ἐνδοξε, ιερωσύνης καθίσας, καί λεόντων στόματα, τών λογικών αποφράξας, δόγμασιν εν θεοπνεύστοις σεπτής Τριάδος, ηύγασας φώς τή σή ποίμνη θεογνωσίας· διά τούτο εδοξάσθης, ως θείος μύστης Θεού τής χάριτος.

Ο Οίκος

Τόν Πατέρα καί Υιόν καί τό Πνεύμα τό Ἅγιον, τό τρισήλιον φώς, τήν τρισαγίαν δύναμιν, θεότητα μίαν, καί μίαν ουσίαν, ταύτην κηρύξας, χείλη τά δόλια εις τέλος ενέφραξας αιρετιζόντων, Λέον Θεόσοφε· όθεν τήν αγνήν Χριστού λοχεύτριαν, Θεοτόκον ομολογήσας, τού Νεστορίου τήν οφρύν καί φληνάφειαν καθείλες· Διά τούτο εγνώσθης εν τώ κόσμω, ως θείος μύστης Θεού τής χάριτος.

Συναξάριον

Τή ΙΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Λέοντος Πάπα Ρώμης.

Στίχοι

- Ψυχήν ο θείος εξερεύγεται Λέων,
- Καί δαιμόνων φάλαγξιν εμβάλλει φόβον.
- Ογδοάτη δεκάτη τε Λέων ηρεύξατο θυμόν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Λέοντος καί Παρηγορίου, αθλησάντων εν Πατάροις τής Λυκίας.

Στίχοι

- Παρηγόριος σάρκα δούς εις αικίας,
- Ἐει παρηγόρημα τά στέφη μέγα.
- Ἐκων άνωθεν ισχύν εκ Θεού Λέων,
- Ἐξεις βιαίως ως λέων εκαρτέρει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Αγαπητού Επισκόπου Σινάου, τού ομολογητού καί θαυματουργού.

Στίχοι

- Ον ηγάπησας, Αγαπητέ, Δεσπότην,
- Ούτος καλεί σε πρός τόπους, ούς ηγάπας.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Παῖδες Εβραίων εν καμίνω, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις δρόσον τό πύρ, μετέβαλον βοώντας· Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εις τούς αἰώνας».

Ἵπνον ουκ ἔδωκας βλεφάροις, ἕως πρόρριζον ανέσπασας τήν πλάνην, Ευτυχούς τού παραφρονήσαντος κραυγάζων· Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εις τούς αἰώνας.

Μίαν υπόστασιν εν δύο, ταῖς ουσίαις τόν Χριστόν ομολογήσας, ενεργούντα διπτῶς, καί θέλοντα νύν ψάλλεις· Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εις τούς αἰώνας.

Θεοτοκίον

Νύν σοι προσφεύγω Θεομήτορ, τών παισμάτων ταῖς σειραῖς κατεσφιγμένος, διά σπλάγχνα ελέους, ρύσαι με βοώντας· Ευλογημένος πάναγνε, ο καρπός τῆς σῆς κοιλίας.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, εμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών· Τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόα, οἱ Παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αἰώνας».

Ολοαμπής ως ἥλιος, εκ δυσμῶν ανατέταλκες, θαύμα θεωρρήμον, εμφανῶς παράδοξον, τήν κράσιν καί σύγχυσιν, τού Ευτυχούς ξηραίνων σαφῶς, καί τού Νεστορίου, τήν διαίρεσιν τέμνων, διδάσκων ἕνα σέβειν, τόν Χριστόν εν ουσίαις, δυσὶν ἀδιαιρέτως, ἀτρέπτως, ἀσυγχύτως.

Υπὸ Θεοῦ κινούμενος, ευσεβείας διδάγματα, ως θεοχαράκτοις εν πλαξίν ἐτύπωσας, Μωσῆς οἷα δεύτερος, αναφανείς τῷ θείῳ λαῷ, καί τῇ ομηγύρει, τών σεπτῶν Διδασκάλων, κραυγάζων· Ανυμνεῖτε, ἱερεῖς ευλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εις τούς αἰώνας.

Σεσαρκωμένον Ὅσιε, τόν πρὶν ἄσαρκον ἔγνωκας, Λόγον τού Πατρός, μονογενή, συνάναρχον, εν χρόνῳ τόν ἄχρονον, περιγραπτόν μὲν εν σώματι, ως δέ Ποιητήν, περιγραφὴν ουκ εἰδότα, διδάσκεις ανακράζων· ἱερεῖς ευλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εις τούς αἰώνας.

Θεοτοκίον

Περιβολήν τού σώματος, περιέθετο Πάναγνε, εκ τών σῶν αἱμάτων, ο φωστήρων κάλλεσιν, ἡλίῳ σελήνῃ τε, τόν ουρανόν φαιδρύνας Θεός, ἐμψυχόν σε ἄλλον, ουρανόν αναδείξας· ὃν Παῖδες ευλογοῦσιν, ἱερεῖς ανυμνοῦσι, λαοὶ υπερυψοῦσιν, εις πάντας τούς αἰώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εφριξε πάσα ἀκοή, τήν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν· ὅπως ο ὑψιστος, εκων κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρός, γενόμενος ἄνθρωπος, διό τήν ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Λάμπεις νύν Μύστα τού Χριστού, ευπρεπείας εν στεφάνω κοσμούμενος, καί ως πιστός ιερεύς, δικαιοσύνην όντως ενδέδυσαι, καί Παραδείσω τής τρυφής, χορεύων θεσπέσιε, υπέρ τής Ποίμνης σου, τόν Δεσπότην εκτενώς καθικέτευε.

Ένθα νύν τών Πατριαρχών, προεδρεΐά τε καί θρόνοι καί τάγματα, επαξίως Πάτερ Λέον πανόλβιε, συ εσκήνωσας, ως Πατριάρχης αληθής, καί πίστει καί χάριτι, καταλαμπόμενος· διό πάντες σε αεί μακαρίζομεν.

Κλύδωνος εκ βιοτικού, αποστάς σύ τώ Χριστώ προσεπέλασας, Λέον πανάριστε, εν τόπω χλόης αναπαυόμενος· ένθα χειμάρρους τής τρυφής, καί φώς τό ανέσπερον, καί η ανέκφραστος, ευφροσύνη καί χαρά διαμένουσα.

Θεοτοκίον

Ώριμον δρέπομαι ζωήν, μή βλαπτόμενος τώ ξύλω τής γνώσεως· σύ γάρ Πανάμωμε, ζωής τό ξύλον, Χριστόν εβλάστησας, τόν τās εισόδους τής ζωής, τοίς πάσι γνωρίσαντα· διό σε πάναγνε, Θεοτόκον οι Πιστοί μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Ως λέων αναδέδειξαι, καί ρήμασι καί πράγμασι, βασιλικώς καταπλήττων, βρυχήματι τών δογμάτων, τά ασεβή βουλεύματα, ως αλώπεκός Πάνσοφε, δεινά μηχανουργήματα, καί τήν ομήγυριν τέρπων, τών θεολέκτων Πατέρων.

Θεοτοκίον

Ο πάλαι μοι τήν οίκησιν, τής εν Εδέμ βιώσεως, φθονήσας δόλιος όφης, καί εξ αυτής εκβαλών με, διά τού σου θείου τόκου, αγία Μητροπάρθενε, καταπεσών νενέκρωται, εγώ δέ αύθις ανήλθον, πρός ήν απώλεσα δόξαν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ ΤΩΝ ΑΪΝΩΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΤΗΣ ΟΚΤΩΗΧΟΥ.

Καί η λοιπή ακολουθία τού Όρθρου, κατά τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Αρχίππου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Έχος πλ. δ' Οι Μάρτυρές σου Κύριε

Φωτί τών λόγων Αρχίππος, λαούς εφώτισε, καί αγνωσίας, σκότους ερρύσατο· καί εναθλήσας, καί συμπατήσας τόν εχθρόν, φέγγος πρός ανέσπερον ανέδραμε, καί σύν τοίς Αγγέλοις νύν ευφραίνεται· Αυτού ταίς ικεσίαις, Δέσποτα δίδου πάσι τό μέγα έλεος.

Συρόμενος Μακάριε, καί εκκεντούμενος, καί πάσαις άλλαις, περικυκλούμενος δεινών ιδέαις, ουκ εξηρνήσω τόν Χριστόν, ουδέ τοίς γλυπτοίς σέβας απένειμας· Όθεν στεφανίτης εχρημάτισας, αεί καθικετεύων, άπασι δωρηθήναι τό μέγα έλεος.

Αιμάτων θείοις ρεύμασι, Μάρτυς ηγίασας, τήν γήν θεόφρον, καί ετραυμάτισας τοίς τραύμασί σου, πληθύν δαιμόνων πονηράν· βλύζων δέ απαύστως τά ιάματα, πάθη ιατρεύεις χαλεπώτατα· Διό ταίς σαίς πρεσβείαις, αίτησαι πάσι Μάκαρ τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Οι λογισμοί ακάθαρμοι, τά χείλη δόλια, τά έργα δέ μου, εισί παμμίαρα· καί τί ποιήσω; πώς υπαντήσω τώ Κριτή; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευσον, τόν Υιόν καί Πλάστην σου καί Κύριον, όπως εν μετανοία, δέξηται μου τό πνεύμα, ως μόνος εύσπλαγχνος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η δάμαλις η άσπιλος, τόν μόσχον βλέπουσα επί τού ξύλου, προσαναρτώμενον εθελουσίως, οδυρομένη γοερώς, Οίμοι! ανεβόα ποθινότατον, Τέκνον, τί σοι δήμος ανταπέδωκεν, αχάριστος Εβραίων, θέλων με ατεκνώσαι, εκ σου παμφίλτατε;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τόν Κανόνα, ού η Ακροστιχίς.

Άρχιππον υμνώ τόν σοφόν θεηγόρον. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ' Ο Ειρμός

«Θαλάσσης τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Αστράψας τώ φωτισμώ τής χάριτος, Παύλος ο πάνσοφος, ώσπερ ακτίνα Μάκαρ σε φαιδράν, επαφήκεν ελαύνουσαν, πολυθείας Άρχιππε, σκότος βαθύτατον εν Πνεύματι.

Ρημάτων θείαις πλοκαίς ηλίευσαι, Παύλου τού κήρυκος, καί εκ βυθού κακίας τούς λαούς, παραδόξως εξώγησας, καί λογικόν οψώνιον, θεία τραπέζη προσενήνοχας.

Χιτώνα ενδεδυμένος Άρχιππε, ενθέου χάριτος, τούς γυμνωθέντας δόξης θεϊκής, αφθαρσίας ιμάτιον, καί σωτηρίου ένδοξε, καταστολήν θείαν ενέδυσας.

Θεοτοκίον

Ιδόντες προφητικοίς εν όμμασι, πόρρωθεν Πάναγνε, τού υπέρ νούν σου θείου τοκετού, τό φρικώδες Μυστήριον, οι θεηγόροι Άχραντε, ποικιλοτρόπως

κατετράνωσαν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Πυρούμενος νοητός, τού Παρακλήτου τώ πυρί έφλεξας, ύλην πικράν, Αρχιππε, ειδωλομανίας πανεύφημε.

Πιστόν σε δούλον Χριστού, Παύλος ο θείος μαρτυρεί Αρχιππε, καί ιερόν Κήρυκα, καί συστρατιώτην μακάριε.

Ο βίος σου φωταυγής, ταίς εναρέτοις αστραπαίς έλαμψε, φωταγωγών· Αρχιππε, τούς ειλικρινώς σέ γεραίροντας.

Θεοτοκίον

Ναός εδείχθης Θεού, χωρητικός περιφανώς Πάναγνε, καί καθαρόν σκήνωμα, καί θεοπρεπές ενδιαίτημα.

Κάθισμα 'Ηχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τού Παύλου μαθητής, γεγονώς θεοφόρε, εφώτισας λαούς, ανυμνείν τήν Τριάδα, ναούς δέ κατέστρεψας, απωλείας εν χάριτι· εναθλήσας δέ, καρτερικώς τούς στεφάνους, χαίρων είληφας, υπέρ ημών ικετεύων, Χριστόν Μάρτυς, Αρχιππε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο δήγησον ημάς, εν οδώ μετανοίας, εκκλίνοντας αεί, πρός κακών ανοδίας, καί τόν υπεράγαθον, παροργίζοντας Κύριον, απειρόγαμε, ευλογημένη Μαρία, καταφύγιον, απεγνωσμένων ανθρώπων, Θεού ενδιαίτημα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η άσπιλος Αρνάς, τόν Αρνόν καί Ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν, επί ξύλου ορώσα, θρηνούσα εφθέγγετο, μητρικώς ολολύζουσα· Πώς ενέγκω σου, τήν υπέρ λόγον Υιέ μου, συγκατάβασιν, καί τά εκούσια πάθη, Θεέ υπεράγαθε;

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν 'Ηλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Υφηγούμενον τά θεία καί τούς αθέους, περιφανώς ελέγχοντα, άνομος διώκτης, ποιναίς καθυπέβαλε, καί μάστιξιν Αρχιππε, καί ποικιλοτρόποις κολάσεσι.

Μακαρίως διανύων τόν βίον Μάκαρ, τέλος ευρείν μακάριον, όντως ηξιώθης· Μάρτυς γάρ γεγένησαι, Χριστού γενναιότατος, πόνους καρτερήσας τού σώματος.

Νεμομένην αθεΐας τήν σηπεδόνα· τών ευσεδών τό πλήρωμα, έστησας νοστήμω, άλατι τών λόγων σου, καί χαίρων εκραύγαζες· Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ως κατάσκιον προβλέπει σε πάλαι όρος, ο Αββακούμ Πανάμωμε· φέρουσιν τόν Λόγον, πάντας συσκιάζοντα, φλογμού παραπτώσεων, καί αμαρτιών Κόρη καύσωνος.

Ωδη ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, είς τόν κόσμον ελήλυθας· φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Ταίς θείαις αστραπαίς, τού πανσόφου κηρύγματος, εφώτισας αγνωσίας, τούς νυκτί συσχεθέντας, θεόφρον παμμακάριστε.

Ο θείος ποταμός, προελθών εκ καρδίας σου, κατέκλυσε τούς χειμάρρους, τής απάτης καί φρένας, Πιστών Παμμάκαρ ήρδευσε.

Νευρούμενος χρησταίς, ταίς ελπίσιν υπέμεινας, συρόμενος εκ τεσσάρων, καί τήν γήν αγιάζων, τοίς αίμασι θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Σέ μόνην εκ πασών, γενεών εξελέξατο, ο Κύριος Θεοτόκε, καί εκ σου εσαρκώθη, θεώσας τό ανθρώπινον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Ουδόλως, απειλαίς χαυνωθέντα ο δόλιος, άνηλεώς σε συγκόπτει, ταίς πληγαίς θεόφρον αποσκοπούντα, πρός τήν δόξαν, ήν Χριστός σοι παρέχει δοξάζων σε.

Φάλαγγας, δυσμενών αοράτων τοίς τραύμασι, κατετραυμάτισας μάκαρ, τής σαρκός σου Άρχιππε, καί ελέγχων, τήν καρδίαν, σπαραγμοίς τού τυράννου κατέξανα.

Οι λίθοις, αναισθήτω καρδία θρησκεύοντες, λιθολευστούσί σε μάκαρ, τής ζωής τήν πέτραν ομολογούντα, καί τής πλάνης, τό οχύρωμα Μάρτυς συντρίβοντα.

Θεοτοκίον

Νέκρωσιν, τήν ζωήν εκδυθείς ενεδύσατο, εν Παραδείσω Παρθένε, ο, Αδάμ· τώ σώ δέ ηθανاتیσθη, ζωηφόρω τοκετώ Παναγία Θεόνυμφε.

Κοντάκιον Ήχος δ' Επεφάνης σήμεραν

Ως αστέρα μέγαν σε, η Εκκλησία, κεκτημένη Ἀρχιππε, ταῖς τῶν θαυμάτων σου βολαῖς, φωτιζομένη κραυγάζει σοι· Σώσον τοὺς πίστει, τιμώντας τήν μνήμην σου.

Ο Οἶκος

Πιστόν σε δούλον τού Χριστοῦ ο κορυφαῖος Παῦλος, Ἀρχιππε, εκθειάζων, συγγράφει τοῖς επαῖνοις, καί μαρτυρεῖ περιφανῶς πληρωτήν τού λόγου, καί ἱερόν υφηγητήν, καί κήρυκα σοφώτατον· Ἡμεῖς δέ λύχνον σήμερον ἀσβεστον βλέπομέν σε πάντες, καταλάμποντα τῷ κόσμῳ Ἀπόστολε· ὃν καί η Ἀπφία ἐγνώρισε καλῶς, ἐκ τού φωτός τού πρώτου τηλαυγέστατον πυρσόν, φαεσφόρον δαδουχητικῶς φωτίζοντα τοὺς βοῶντας· Σώσον τοὺς πίστει τιμώντας τήν μνήμην σου.

Συναξάριον

Τή 10' τού αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, Ἀρχίππου, Φιλήμονος καί Ἀπφίας.

Στίχοι

- Ποθῶν τόν ἀκρόγωνον Ἀρχιππος λίθον.
- Κατηλοήθη τῷ πόθῳ τούτου λίθοις.
- Χώραν φιλοῦντα τόν Φιλήμονα χλόης,
- Χλωροῖς λόγοις τύπτουσιν ἠκανθωμένοις.
- Ἡπλωμένην παῖουσιν εἰς γήν Ἀπφίαν,
- Εἰς οὐρανοὺς ἔχουσιν ὅμμα καρδίας.
- Ἀρχιππος δεκάτη ἐνάτη θάνε χερμαδίοισιν.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Μαξίμου, Θεοδότου, Ἡσυχίου, καί Ἀσκληπιοδότης.

Στίχοι

- Ἀνδρῶν τριάς σύναθλος ευσθενεστάτη,
- Ἀνδρίζεται σοι, καί τομῆς, Τριάς, μέχρι.
- Ἐστεψε Χριστός τήν Ἀσκληπιοδότην,
- Ἦς ἐξέκοψε τήν κεφαλὴν τό ξίφος.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ἡμῶν Ραβουλά.

Στίχοι

- Βουλὰς Ραβουλὰς θεῖς ἀπράκτους δαιμόνων,
- Ἀπήλθε βουλή τού Θεοῦ τῶν ἐνθάδε.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τῶν Οσίων Πατέρων ἡμῶν καί ὁμολογητῶν, Εὐγενίου καί Μακαρίου.

Στίχοι

- Ως ευγενεῖς ὀρπηκες ἐν γῇ Μακάρων
- Οικοῦσιν Εὐγένιος σύν Μακαρίῳ.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ἡμῶν Κόνωνος.

Μνήμη τῆς Οσίας μητρός ἡμῶν Φιλοθέης τῆς ἐξ Αθηνῶν.

Στίχοι

- Ὅρπηξ Αθηνῶν ἐστὶν ἡ Φιλοθέη,
- Ἐχθρόν βαλοῦσα σταυροῦ τῇ πανοπλία.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός

«὘ν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μάλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου κύριε».

Θεηγορίαις, θεοσόφοις Παμμάκαρ χρησάμενος, γνῶσει ἀληθεί, τό σκότος ἐκ τῶν ψυχῶν, τῆς ἀγνοίας ἀπεδίωξας, σοφίας χάριτι, τῶν τῷ σεπτῷ πειθησάντων λόγῳ σου.

὘ν λάκκῳ Μάρτυς, σέ κατωτάτῳ χωννύουσι, δήμοι δυσσεβῶν, καί λίθοις ἀνηλεῶς, θανατοῦσιν ἀναμέλποντα· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἡ γῆ τό αἷμα, τό ἐκχυθέν σου Μάρτυς δέδεκται, βρύον ἱαμάτων νάματα τοῖς πιστοῖς· οὐρανός δέ τό μακάριον, Ἀρχιππε πνεύμά σου, Ἀθλοφόρων ψυχαῖς ἀριθμούμενον.

Θεοτοκίον

Γῆν μέν ομίχλη, τόν οὐρανόν νεφέλαις δέ Κύριος, Κόρη περιβάλων, σάρκα θέλων θνητήν, ἐξ αἱμάτων σου ἐνδύεται, καταστολήν δόξης, ἀθανάτου ἐνδύων τόν ἄνθρωπον.

Ὡδὴ η' Ὁ Εἰρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρός δέ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον,

Ὁ Παῦλος ἐπαῖνοις ἱεροῖς, ἐγκωμιάζων σε, Ἀρχιππε ἐνδοξε, συστρατιώτην σε ἔγραψε, πληρωτὴν ἐνθέων πράξεων, διακονούμενον αὐτῷ, καί πίστει μέλποντα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ρήμασιν ἐπῆλειψε σεπτοῖς, πρὸς τό μαρτύριον, ἡ ἀξιάγαστος, Ἀπφία στέργουσα Ἐνδοξε, ὡς υἱόν σε γνησιώτατον, μεθὴς τὰ ἄνω κατοικεῖς ὄντως βασιλεία, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα κραυγάζων τόν Κύριον.

Οἱ νήπιοι ὄντες ταῖς φρεσί, σέ τόν ἐχέφρονα, νηπίοις παίγνιον, παραδιδόασιν Ἀρχιππε, ἐναθλούντα καρτερώτατα, καί ὑπ αὐτῶν ἀνηλεῶς κατακεντούμενον, καί βοῶντα· Πάντα τὰ ἔργα, ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νεκρός διά βρώσεως μιάς, Αδάμ γεγένηται, τρυγήσας θάνατον, φυτού τής γνώσεως Ἀχραντε· διά σου δέ ανεζώωται, καί Παραδείσου τήν τρυφήν, πάλιν απέλαβεν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα κραυγάζων τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις· διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ίνα τήν αιώνιον δόξαν, κληρονομήσης Αθλοφόρε, δόξης επιγείου παρείδες, τό αστατόν τε καί παρερχόμενον, καί πρός Χριστόν εχώρησας, δόξη πρός τούτου κλειζόμενος.

Ως τώ Κορυφαίω Παμμάκαρ, τών Αποστόλων μαθητεύσας, Παύλω τώ σοφώ θεηγόρω, σύν τούτω χαίρων τήν αιωνίζουσαν, κληρονομείς απόλαυσιν, Κολασσαέων εγκαλλώπισμα.

Στέφος ανεδήσω θεόφρον, νικητικόν τή κορυφή σου, καί περιεβάλου πορφύραν, εκ τών σών αιμάτων βαφείσαν Ἀρχιππε, καί τώ Χριστώ γηθόμενος, συμβασιλεύεις παμμακάριστε.

Ἡθροισται λαός εν τή μνήμη, τή φωτοφόρῳ σου υμνήσαι, τόν αγαθοδότην Σωτήρα, καί τούς γενναίους, Ἀρχιππε πόνους σου, ούς ανδρικός υπέμεινας, καταβαλόν τόν πολυμήχανον.

Θεοτοκίον

Φέρουσα Χριστόν εν αγκάλαις, νεύματι φέροντα τά πάντα, τούτον ως Υιόν σου δυσώπει, εχθρού χειρών με Πάναγνε ρύσασθαι, καί δι' ελέους άβυσσον, εναγκαλίσασθαι καί σώσαί με.

Καί η λοιπή ακολουθία τού Όρθρου, κατά τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Λέοντος, Επισκόπου Κατάνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Λέον θεόφρον πανόλβιε, ασκητικάις αγωγαίς, καί τελείαις καθάρσεσι, τώ Θεώ καί Κτίστη σου, καθαρώς προσκολλώμενος, φωτός ενθέου έμπλεως γέγονας, καί χαρισμάτων θείων τετύχηκας, πάθη ανίατα, θεραπεύειν πάντοτε, καί

προσευχών, μάστιγι, ακάθαρτα, διώκειν πνεύματα.

Λέον τώ όντι μακάριος, Αρχιερεύς γεγονώς, επί χλόην εξέθρεψας, ράβδω θείας πίστεως, ως ποιμήν αληθέστατος, ορθοδοξίας καί τελειότητος, τήν σήν αγέλην σθένει τού Πνεύματος, ής κατενώπιον, εκτελών τεράστια, θεοπρεπώς, κλέος αναφαίρετον, εκκληρονόμησας.

Έλαιον θείον αρύσασθε, ως εκ πηγής προϊόν, βλαστανούσης αέναον, τής τιμίας λάρνακος, τού σοφού Αρχιποίμενος, καί τώ τών όλων, Θεώ βοήσατε· ο εν Αγίοις σου θαυμαζόμενος, τούτου δεήσεσι, σώσον ημάς οίκτειρον, ως αγαθός, πίστει εορτάζοντας, τήν θείαν μνήμην αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δεύρο ψυχή μου στενάζουσα, καί τών δακρύων κρουνούς, εκ καρδίας πηγάζουσα, τή Παρθένω βόησον, καί Μητρί τού Θεού ημών Διά τό πλήθος, τών οικτιρμών σου Αγνή, τής φοβεράς με, ρύσαι κολάσεως, καί κατασκήνωσον, ένθα η ανάπαυσις καί η χαρά, η διαιωνίζουσα, καί η απόλαυσις.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ήλιος Τέκνον ημαύρωται, καί η σελήνη τό φώς, εις ζοφώδες ιμάτιον, γνοφερώς μετέβαλε· γή κλονείται, καί ρήγνυται, τό τού ναού σου δέ καταπέτασμα· καγώ πώς Τέκνον, ου διαρρήξομαι, σπλάγχνα καί όμματα; παρειάς γλυκύτατε καταξανώ, αδίκως σε θνήσκοντα, βλέπουσα Σωτέρ μου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ο Κανών, ού η, Ακροστιχίς.

Λέοντα πηγήν όντα θαυμάτων σέβω. ο Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Υγράν διοδεύσας ώσει ξηράν· καί τήν Αιγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ισραηλίτης ανεβόα, Τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν».

Λαμπτήρά σε θείον η τού Χριστού, φαιδρά Εκκλησία, κεκτημένη Λέον σοφέ, ταίς τών αρετών σου φρουκτωρίαις, καί τών θαυμάτων πλουσίως φωτίζεται.

Εκ βρέφους ανέθηκας σεαυτόν, τώ πάντων Δεσπότη, καί νεκρώσει τών ηδονών, ζώσα τούτω γέγονας θυσία, θύων σαυτόν αναιμάκτως Μακάριε.

Ο βίος σου φέγγει τών αρετών, κατηγλα ἴσμένος, καί θαυμάτων ταίς αστραπαίς, καθωραϊσμένος θεοφόρε, περιφανή σε τοίς πάσιν ειργάσατο.

Θεοτοκίον

Ναός εχρημάτισας τού Θεού, αμόλυντε Κόρη, τού οικήσαντος υπέρ νούν, εν σοί Θεοτόκε κα τήν πλάνην, εκ τών ψυχών τών βροτών εξοικίσαντος.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Τά σωτήρια Πάτερ, καί ευσεβή δόγματα, τής ορθοδοξίας φυλάττων αδιαλώβητα, ποιμήνην εξέθρεψας, επί νομάς ζωηφόρους, καί πρός επουράνιον, μάνδραν εισήλασας.

Ανελθων εν τώ ύψει, τών αρετών Όσιε, χρίσμα ιερόν υπεδέξω, καί τόν Πανύψιστον, πανσόφως ήνεσας, υψηλοτάτη καθέδρα, λειτουργήσας χάριτι, τούτω ως Άγγελος.

Πειρασμούς υπομείνας, διά Χριστόν Όσιε, τής αθανασίας μετέσχες καί τής θεώσεως, μύρον ευώδες δέ, διηνεκώς αναβλύζον, αγιάζεις πίστει σοι, τούς προσπελάζοντας.

Θεοτοκίον

Η λαβίς η τού θείου, καί φωταυγούς άνθρακος, βάτος η πυρί μή φλεχθείσα, τώ τής θεότητος, τά φρυγανώδη μου, πάντα κατάφλεξον πάθη, τού πυρός εξάρπασον, διαιωνίζοντος.

Κάθισμα Ήχος γ'

Θείας πίστεως

Μέγας ήλιος τή οικουμένη, ανατέταλκας τών αρετών σου, αναλάμψει καί θαυμάτων λαμπρότητι, φωταγωγήσας Πιστών τά συστήματα, καί αφανίσας παθών αμαυρότητα· Λέον Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θείας φύσεως ουκ εχωρίσθη, σάρξ γενόμενος εν τή γαστρί σου, αλλά Θεός ενανθρωπήσας μεμένηκεν, ο μετά τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ως πρό τού τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος· Αυτόν εκτενώς ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος Αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι τέκνον! πώς πάσχεις θέλων· ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Γηπονήσας τήν άρουραν, σού τής διανοίας εκατοστεύοντα, στάχυν ήνεγκας Πανόλβιε, αρετών ενθέων καί ιάσεων.

Η αγία σου Άγιε, θήκη αενάως έλαιον άγιον, αναβλύζει αγιάζουσα, τάς ψυχάς τών πίστει προστρεχόντων σοι.

Νοσημάτων καθάρσιον, πονηρών, δαιμόνων φυγαδευτήριον, Ιεράρχα, εχρημάτισας, καί πιστών ανθρώπων καταφύγιον.

Θεοτοκίον

Ο τοίς πάσιν αχώρητος, Πάναγνε χορείται εν τή νηδυΐ σου, διασώζων με χρηστότητι, τόν βεβυθισμένον αμαρτήμασιν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον· αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Νοί καθαρωτάτω, νούν τόν πάντων αίτιον ενοπτριζόμενος, παρ' αυτού εδέξω, χαρισμάτων τήν αίγλην θεόπνευστε, καί τών ιαμάτων, τάς ιεράς φωτοχυσίας· δι' ών λύεις παθών τήν σκοτόμαιναν.

Τόν απάταις δαιμόνων, πάντας τούς πιστεύοντας Χριστώ μωραίνοντα, τώ πυρί δικαία, παραδέδωκας ψήφω Μακάριε, καί ψυχάς ερρύσω, τής ολεθρίου τουτου βλάβης, ως Ποιμήν αληθής καί σωτήριος.

Αναφθείσης εν μέσω, έστης ακατάφλεκτος πυράς Αοίδιμε· η γάρ θεία δρόσος, τού Αγίου εκύκλου σε Πνεύματος, ως Ιερομύστην, ως λειτουργόν τής θείας δόξης, ως τής άνω λαμπρότητος μέτοχον.

Θεοτοκίον

Θεωρήσαντες πάλαι, ενθεαστικώτατα θεοχαρίτωτε, οι σεπτοί Προφήται, μυστηρίου τό βάθος τό άφραστον, τής σεπτής λοχείας, σου τής αγνής ποικιλοτρόπως, ως εχώρησαν τούτο προήγγειλαν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε· καί δέομαι ως, Ιωνάς· Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Αόμματοι τή εντεύξει σου Πάτερ, εκομίσαντο τό βλέπειν θεόφρον· τόν γάρ Χριστόν, συνεργόν κεκτημένος, καί πρός αυτόν τής ψυχής σου τά όμματα, κτησάμενος διηνεκώς, τάς αιτήσεις πλουσίας ελάμβανες.

Υπήρξας τώ βασιλεί θαυμάσιε, φοβερώτατος ηνίκα προβαίνων, εν ταίς αυλαίς, ταίς αυτού επεφέρου, τώ ιματίω σου άπτοντας άνθρακας, εδόξαζε γάρ σε Χριστός, οντώ βίω σου Λέον εδόξασας,

Μυρίζει σου η σορός τών λειψάνων, καί προχέει αενάως Παμμάκαρ, ώσπερ

πηγή, καθαρά καί ευώδης, έλαιον θείον, δι' ού φυγαδεύονται, νοσήματα εκ τών Πιστών, καί υγεία τοίς χρήζουσι δίδονται.

Θεοτοκίον

Αγίασον τήν ψυχήν μου Παρθένε, η τόν Άγιον κυήσασα Λόγον, τόν αληθώς, εν αγίοις ως θέμις, αναπαυόμενον μόνον Θεόν ημών, καί δίδου μοι ως αληθώς, κατανύξεως όμβρους Πανάμωμε.

Κοντάκιον Ήχος β'

Τήν εν πρεσβείαις

Τόν από βρέφους Κυρίω ανατεθέντα, καί εκ σπαργάνων τήν χάριν ανειληφότα, πάντες τοίς άσμασι στεφανώσωμεν, Λέοντα τόν φωστήρα τής Εκκλησίας καί πρόμαχον· αυτής γάρ υπάρχει τό στήριγμα.

Ο Οίκος

Τράνωσόν μου τήν γλώσσαν Χριστέ μου, καί παράσχου μοι λόγον, ο τών λόγων δοτήρ, καί παροχεύς τής ζωής ημών, ίνα ισχύσω εγκωμιάσαι τού σοφού Ιεράρχου τόν βίον όλον, όν εν τή γή διαπύρω αγάπη ετέλεσε, καί είληφεν ουρανόθεν τών απείρων θαυμάτων τό πέλαγος, καί τών δογμάτων τήν δύναμιν, δι' ών τήν Εκκλησίαν κατηύγασεν· αυτής γάρ υπάρχει τό στήριγμα.

Συναξάριον

Τή Κ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί θαυματουργού Λέοντος, Επισκόπου Κατάνης.

Στίχοι

- Οιμέν νεκρός Λέοντος, εί δ' οίου πύθη,
- Πάντως ερούμεν. Τού προέδρου Κατάνης.
- Εικάδι αμφί Λέοντα χυτήν επί γαίαν έχευσαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Σαδώκ, Επισκόπου, καί τών σύν αυτώ τελειωθέντων τόν αριθμόν εκατόν εικοσιοκτώ.

Στίχοι

- Φέρει σύν οκτώ καί Σαδώκ Επισκόπω,
- Η δωδεκαπλή Μαρτύρων δεκάς ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Βησσαρίωνος.

Στίχοι

- Πολλών ιδρώτων καί πόνων Βησσαρίων,
- Πολλάς θανών εύρηκεν αντιμισθίας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Αγάθωνος Πάπα Ρώμης.

Στίχοι

- Ρώμης Αγάθων οίακας διευθύνας,
- Πρύμναν έκρουσε πρός νοητούς λιμένας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Παῖδες Εβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς ὄροσον τό πῦρ μετέβαλον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας».

Τάξεις τῶν θείων Ἀσωμάτων, μετὰ σώματος μιμούμενος θεόφρον,
ἐλειτούργεις Θεῷ, ἀπαύστως ὡαμέλτων· Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡ τα κωφεύοντα Παμμάκαρ, δι' ἐντεύξεως ἠνέωξάς σου θείας, καὶ χωλοῖς
προφανῶς, παρέχεις εὐδρομίαν, Εὐλογητὸς εἰ μέλπουσιν, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεύματι θείῳ τοῦ Δεσπότη, ἀκατάφλεκτος διέμεινας ἐν μέσῳ, εἰσελθὼν τοῦ
πυρός· ὁ μέτοχος δὲ τούτου, κρίσει δικαία φλέγεται, Ἡλιόδωρος εὐχὴ σου.

Θεοτοκίον

Σοὺ τὴν νηδύν μὴ καταφλέξαν, τῆς θεότητος τό πῦρ Παρθενομήτορ,
σωματοῦται ἐκ σοῦ, τὰ πέρατα φωτίζουν, ταῖς θεϊκαῖς λαμπρότησι· διὰ τοῦτό σε
ὕμνουμέν.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Νικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τῇ χάριτί σου γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου
σφόδρα ἀντεχόμενοι, Παῖδες ἐβόων· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον,
καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἐξεχύθη χάρις, Πάτερ σοῦ τοῖς χεῖλεσιν ἱερομύστα· διὰ τοῦτο Λέον, ὁ Θεός σε
ἐχρῖσεν Ἀρχιερέα, τοῦ λαοῦ βοῶντα· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Βασιλεῖ Παμμάκαρ, τῷ διαιωνίζοντι εὐαρεστήσας, ἐπιγείῳ Λέον, βασιλεῖ
παρέστηκας ἀνθρακας φέρων, καὶ τὴν τούτου Πάτερ, καταπλήττων ἐννοίαν,
ταῖς θαυματουργίαις, ταῖς λίαν παραδόξοις.

Ὡς ἐλαία Πάτερ, φυτευθεὶς κατάκαρπος οἴκῳ Κυρίου, φέρεις μετὰ τέλος, ἐκ
τοῦ θείου σκήνους σου ἔλαιον θείον, Πιστῶν πάσαν νόσον, ἀπελαύνων
πάντοτε, τῶν εἰς σέ μετὰ πόθου, σοφὴ προσπεφευγόντων.

Θεοτοκίον

Ὁ βουλήσει πάντα, ἐκτελὼν Πανάμωμε εὐλογημένη, βουλευθεὶς καὶ μήτραν,
τὴν σὴν κατεσκήνωσε, καὶ σὰρξ ὠράθη, καὶ ἐθέωσέ με, φθαρέντα τό
πρότερον, τοῦ ἀπατεώνοιο, κακίστου συμβουλία.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν· όπως ο Ύψιστος, εκών κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ίνα σε θείαις εν φωναίς, μακαρίζωμεν οσίως βιώσαντα, καί τά ουράνια, περιπολούντα καί αγαλλόμενον, παθών καί θλίψεων ημάς, ευχαίς σου διάσωζε, καί περιστάσεων, Ιεράρχα καί Ποιμήν αξιάγαστε.

Ως κλήμα τής αληθινής, γεγονώς Πάτερ αμπέλου εβλάστησας, αρετών βότρυας, θαυμάτων γλεύκος εναποστάζοντας· εξ ού οι πίνοντες πιστώς, υγείαν κομίζονται, καί αγαλλίασιν, ευφημούντές σε αεί Λέον Όσιε.

Σώμά σου γέγονε ναός, Αγίου καί σεπτού Πάτερ Πνεύματος· καί νύν κατάκειται, τού θείου ένδον ναού, όν ήγειρας, είς δόξαν Λέον καί τιμήν, Λουκία τή μάρτυρι, θαυμάτων βρύων ημίν ποταμούς τοίς ευσεβώς σε γεραίρουσι.

Ήλιος ώφθης φωταυγής, αρετών λαμπραδουχίαις τά πέρατα περιαιγάζων αεί· καί νύν πρός φέγγος μετέβης άρρητον· τήν φωτοφόρον σου διό, μνήμην εορτάζοντας, Λέον Πανόλβιε, σκοτασμού πάντας δεινού απολύτρωσαι.

Θεοτοκίον

Φρίπτω σου μόνε Βασιλεύ, τήν δευτέραν παρουσίαν καί δέδοικα, άμετρα πταίσας σοι, καί μεταγνώσει μή βελτιούμενος· αλλ' ως ύπάρχων αγαθός, επίστρεψον σώσόν με, τής Κυησάσης σε, ευπροσδέκτοις, Ιησού παρακλήσεσι.

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Λαμπτήρα καί διδάσκαλον, καί Ιεράρχην μέγιστον, η τού Χριστού Εκκλησία, γνωρίζει σε Ιεράρχα· τά τέκνα ταύτης Όσιε, καλώς Πάτερ εποίμανας, επί νομήν σωτήριον, Λέον θεόφρον άγιε, αιρετικούς εκδιώξας, καθάπερ θήρας αγρίους.

Θεοτοκίον

Κατάνης ό πολύφωτος, αστήρ καί διαυγέστατος, τερατουργός Ιεράρχης, Λέων ο μύστης Τριάδος, κυρίως Θεοτόκον σε, Αγνή τρανώς εκήρυξε, νώ καί ψυχή καί σώματι· ήν καί ημείς ανυμνούμεν, σαφώς Θεού ως Μητέρα.

Είς τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Καί η λοιπή ακολουθία τού Όρθρου, κατά τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Τιμοθέου τού εν Συμβόλοις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'
Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Πάτερ θεόφρον Τιμόθεε, δι' ἐγκρατείας πολλῆς, καί συντόνου δεήσεως, τῶν παθῶν σκιρτήματα, παντελῶς ἐξηφάνισας, καί ἀπαθείας χάριν δεξάμενος, δοχεῖον ὠφθῆς τοῦ θείου Πνεύματος, ὅθεν τὰ πνεύματα, ἀπελαύνεις πάντοτε τὰ πονηρά, ζῶν καί μετὰ θάνατον, θεομακάριστε.

Πάτερ θεόφρον Τιμόθεε, τοῦ Ἀβραάμ μιμητής, ἀψευδῆς ἐχρημάτισας, θεραπεύων πάντοτε, τοὺς πρὸς σέ καταφεύγοντας, ἰώβ ἐκτήσω τό ἐν τοῖς πόνοις στερρόν, Δαυῖδ τό πρᾶον ἀνατεινόμενος, βίον ἰσάγγελον, ἐπὶ γῆς διήνυσας, τῶν ορεκτῶν, ἐφθασας τό ἐσχατον, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωπῶν.

Πάτερ ἱερέ Τιμόθεε, τῆς σωφροσύνης εἰκῶν, ἐγκρατείας ὑπλοδειγμα, ευσεβείας, ἰνδαλμα, καί πηγὴ κατανύξεως, ὀρθοδοξίας ἔρεισμα ἀσειστον, τῶν ἱαμάτων ρεῖθρον ἀέναον, ἥλιος ἀδυτος, τέκνον θείας χάριτος, καί Μοναστῶν, ὠφθῆς ἐγκαλλώπισμα, σεβασμιώτατε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅλος ο βίος μου ἄσωτος, ἡ δὲ ψυχὴ ἀσελγῆς, καί τό σῶμα παμμίαρον, καί ο νοῦς ἀκάθαρτος, καί τὰ ἔργα παμβέβηλα, καί ὅλος ὄντως εἰμὶ υπεύθυνος, τῆς καταδίκης καί κατακρίσεως, ποῦ νύν πορεύσομαι, καί πρὸς τίνα φεύξομαι, εἰμή πρὸς σέ; Δέσποινα σπλαγχνίσθητι καί δεῦρο σώσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου φρικτοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ ὡς ἐώρακεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν, ἐκλαίει λέγουσα, Ὁ ἴμοι Τέκνον φίλτατον! πῶς ο δεινός, δῆμος καί ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσε;

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σέ τῶν Μοναστῶν τό κλέος μέλπω μάκαρ.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων.

Θεοφάνους

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ'
Ὁ Εἰρμός

«Ἄσωμεν ὠδὴν τῷ Θεῷ, τῷ ἐκ πικρᾶς δουλείας, Φαραῷ ρυσαμένῳ Ἰσραὴλ, καί ἐν πυρίνῳ στύλῳ, καί φωτὸς νεφέλῃ καθοδηγήσαντι, ὅτι δεδόξασται».

Σέ τόν νοητόν αστέρα, τόν εν τώ ύψει Πάτερ, τής εγκρατείας αναλάμπαντα
φαιδρώς, καί τών πιστών καρδίας καταυγάζοντα, μάκαρ Τιμόθεε,
ανευφημούμεν αεί.

Έχων πρός Θεόν εκτενές, τής διανοίας όμμα, τής τιμελείας τόν ύπνον, εκ
ψυχής απειτινάξω Πάτερ, καί ναός εγένου θείου Πνεύματος, καί αγιάσματος
τόπος Τιμοθεε.

Τάς τού πονηρού μηχανάς, τή ταπεινώσει Πάτερ, συμπεφραγμένος διήλθες
αβλαβώς, καί πρός Θεόν υψώθης, καί αυτού τή δόξη διά παντός, εντρυφάς
μάκαρ Τιμόθεε.

Θεοτοκίον

Τήν ανερμηνεύτως Θεόν, τόν Ποιητήν τών όλων, εν τή γαστρί συλλαβούσαν,
καί σαρκί ως αληθώς τεκούσαν Θεοτόκον Κόρην, καί παρθενεύουσαν, ύμνοις
Τιμήσωμεν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωμά μου Σωτήρ υπάρχεις, καταφυγή μου καί δύναμις, σαλευθείσαν
τήν καρδίαν μου, στερέωσον εις τόν φόβον σου, ότι ουκ έστιν άγιος, ως σύ ο
Θεός ημών».

Οικτείρων πάντας τή συμπαθεία, άλλος Αβραάμ εχρημάτισας, δεξιούμενος
τούς πάντοθεν, παραβάλλοντας ώ Τιμόθεε, καί δι' αυτών τόν πάντων,
θεραπεύων Θεόν.

Νεκρώσας μέλη τά επί γής σου, Πάτερ ώς φησιν ο Απόστολος, τής ζωής τής
επουρανίου, συμμετοχος αναδέδειξαι, εν ή τών τιμώντων σε, αεί μέμνησο.

Άνατολή σου τών έργων Πάτερ, ήλιος γεγένησαι άδυτος, ταίς ακτίσι τών
αγώνων, τά πέρατα καταυγάζων αεί, καί τών δαιμόνων λύων τήν
σκοτόμαιναν.

Θεοτοκίον

Αγνή Παρθένε τού Βασιλέως, τών βασιλευόντων Γεννήτρια, τάς σειράς μου
τών πταισμάτων, διάρρηξον καί οδήγησον, πρός μετανοίας τρίβους ταίς
πρεσβείαις σου.

Κάθισμα Έχος πλ. δ' Ταχύ προκατάλαβε

Παρθένος τώ σώματι σύ αναδέδειξαι, πιστώς τώ ποιήσαντι, σύ πεφανέρωσαι,
Πατήρ ημών Όσιε, όθεν καί συνευφραίνη, ταίς φρονίμοις Παρθένοις, πίστει δέ
συγχορεύεις, τοίς οσίοις Πατράσιν, ημίν δέ επεφάνης βρύων τά θαύματα.

Θεοτοκίον

Ταχύ προκατάλαβε, πρίν δουλωθήναι ημάς, εχθροίς βλασφημούσί σε, καί
απειλούσιν ημίν, Χριστέ ο Θεός ημών, άνελε τώ Σταυρώ σου, τούς ημών
πολεμούντας, γνώτωσαν πώς ισχύει, Ορθοδόξων η πίστις, πρεσβείαις τής

Θεοτόκου μόνη φιλάνθρωπε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου, τήν παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεψας εκουσίως, τόν Υιόν καί Θεόν σου, όν περ ευλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, ημίν δωρήσασθαι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εξ όρους κατασκίου, Λόγε ο Προφήτης, τής μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτι κώς κατενόη σε καί εν φόβω, εδοξολόγει σου τήν δύναμιν».

Σύ ταίς προσευχαίς, αεί ωχυρωμένος, τά τών νοητών, εχθρών τόξα καί βέλη, ώς περ νηπίων τοξεύματα ελογίσω, Πάτερ αιόδιμε Τιμόθεε.

Τόν τής πρός ημάς, Χριστού οικονομίας, σχέσει προσκυνών, θεόφρον χαρακτήρα, πείραν υπέστης μαστίγων υπό τών τούτον, απαρνουμένων ώ Τιμόθεε.

Ως τις ανδριάς, ασάλευτος υπήρξας, εν τή πρός Θεόν, αεί δοξολογία, μηδ' οπωσούν αναπαύσεως εν ταίς ταύτης, ώραις μετέχων ώ Τιμόθεε.

Θεοτοκίον

Νέον επί γής, εγέννησας Παιδίον, τόν εκ τού Πατρός, πρό πάντων τών αιώνων, γεγεννημένον αρρεύστως, Μήτηρ αγία, Χριστιανών η επανόρθωσις.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τόν ζόφον τής ψυχής μου, διασκέδασον φωτοδότα, Χριστέ ο Θεός, ο τό αρχέγονον σκότος διώξας τής αβύσσου, καί δώρησαί μοι τό φώς τών προσταγμάτων σου Λόγε, ίνα ορθρίζων δοξάζω σε».

Νοί κεκαθαρμένω, παρεστώς τή Τριάδι μακάριε, καί ταίς εκείθεν ακτίσι πυρσευόμενος Πάτερ, τούς εν σκότει ημάς κινδυνεύοντας, τών ψυχικών παθημάτων, φωτίζεις εκάστοτε.

Τήν σάρκα εγκρατεία, τήν ψυχήν απαθεία κοσμούμενος, τού Βασιλέως των όλων, θεράπων εγνωρίσθης, καί παρ' αυτού εναργείς, τάς τών θαυμάτων εδέξω, Τιμόθεε χάριτας.

Ου γνώμη περιέργω, αλλ' απλάστω καρδία αιτήσασα, η προσελθούσά σοι στείρα, διά πιστού οικέτου, εύτεκνος δείκνυται εξ ατεκνίας, υμνούσα Χριστόν τόν Θεόν ημών.

Θεοτοκίον

Οικήσας εν γαστρί σου, ο οικών εν υψίστοις, σέ απειργάσατο, ουρανών πλατυτέραν, Μαρία Θεοτόκε, όν υπέρ πάντων ηιμών ως αγαθή, μή ελλίπης πρεσβεύειν Θεόνυμφε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ πολλαί γάρ αι ανομίες μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τῆς σωτηρίας μου».

Καλῶς σου διατηρῶν, τό παρθενίας αξίωμα, εν ὅλη σου τῇ ζωῇ, γυναίω ουδέ ποτε, κατ' ὄψιν συνέτυχες, τὴν εκ τούτου βλάβην, παντελῶς αποκρουσάμενος.

Λιμένι τῷ νοητῷ, εγκαθωρμίσθης τοῖς κύμασι, τών ηδονών μη βραχεῖς, παμμάκαρ Τιμόθεε, ἀλλὰ ταῖς τού Πνεύματος, ζωηφόροις αὔραις, ευπλοήσας, Παναοίδιμε.

Εμάκρυνας ψαλμικῶς, εν ὅρεσι δαιτώμενος, καί ταῖς ερήμοις αεί, σοφέ αυλιζόμενος, ἕως οὐ εισηλάσας, εἰς Θεοῦ τὴν πόλιν, τὴν ουράνιον Τιμόθεε.

Θεοτοκίον

Ονώτοις χερουβικοῖς, απεριγράπτως καθήμενος, περιγραπτῶς εν τῇ σῇ, κοιλία ενώκησε, σαρκί ου θεότητι, καί εκ σοῦ προήλθε, διασώζων με Πανάμωμε.

Κοντάκιον Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Ὡς ἀστήρ πολύφωτος εκ τῆς Εἰσας, ἀναλάμπας ηὔγασας, εν ταῖς καρδίαις τών πιστῶν, τὰς ἀρετὰς τών θαυμάτων σου, θαυματοφόρε θεόφρον Τιμόθεε.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΚΑ' τού αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τού εν ἀγίοις Πατρός ημῶν Τιμοθέου τού εν Συμβόλοις.

Στίχοι

- Καί ζώντα Τιμόθεε καί τεθνηκότα,
- Τιμά Θεός ζώντων σε καί τεθνηκότων.
- Εικάδι Τιμόθεον πρώτη κατά σῆμα κάλυπεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τού εν Ἀγίοις Πατρός ημῶν Ευσταθίου, Πατριάρχου Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τού εν ἀγίοις Πατρός ημῶν Γεωργίου, Ἐπισκόπου Ἀμάστριδος.

Στίχοι

- Ο Γεώργιος, καί λιπῶν τό σαρκίον,
- Πολλοῖς γεωργεῖ ψυχικὴν σωτηρίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, ο εν ἀγίοις Πατήρ ημῶν Ἰωάννης, Πατριάρχης

Κωνσταντινουπόλεως, ο από Σχολαστικών, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Χριστού τέθνηκας ο Σχολαστικός θύτης,
- Καί τών μακρών σου νύν σχολήν άγεις πόνων.

Τή αυτή ημέρα, ο άγιος Ζαχαρίας, Πατριάρχης Ιεροσολύμων, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Μακάριος εί καί θανών Ζαχαρία,
- Ζαχαρία πρόεδρε γής μακαρίας.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ο δι' Αγγέλου Παίδας, εκ πυρός διασώσας, καί τήν βροντώσαν κάμινον, μεταβαλών εις δρόσον, ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Σβέσας παθών τήν φλόγα, τών δακρύων τή δρόσω, χάριν θαυμάτων έβλυσας, δι' ών αποκαθαίρεις τούς μολυσμούς, τών παθημάτων Τιμόθεε.

Μακαρισμού τού θείου, άψευδώς τετύχηκας, τήν τών πραέων Όσιε, κληρονομήσας χώραν, καί τής χαράς τών εκλεκτών εμφορούμενος.

Λύσιν αμαρτημάτων, τοίς τελούσιν εκ πόθου, τό ιερόν μνημόσυνον, τής μεταστάσεώς σου, ως παρρησίαν ευρηκώς, Παμμάκαρ αίτησαι.

Θεοτοκίον

Λελυτρωμένοι πάντες, τής αρχαίας κατάρας, τώπαναγίω τόκω σου, ευλογημένη, σέ ευλογούμεν Θεοτόκε αμίαντε.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ο στεγάζων έν ύδασι, τά υπερώα αυτού, ο τιθείς θαλάσση όριον ψάμμον, καί συνέχων τό πάν, σέ υμνεί ήλιος, σέ δοξάζει σελήνη, σοί προσφέρει ύμνον πάσα κτίσις, τώ Δημιουργώ καί κτίστη εις τούς αιώνας».

Παθοκτόνος γεγένησαι, δι' εγκρατείας πολλής, καί συντόνου Πάτερ τής αγρυπνίας, αναβάσεις αεί, αρετών Όσιε, μελετών εν καρδία, καί εκ δόξης βαίνων επί δόξαν, τής ατελευτήτου, ζωής καί αφθαρσίας.

Ως θυμίαμα Όσιε, τάς προσευχάς σου Θεώ, τώ καθαρωτάτω, σύ προσενέγκας καθαράς εκ ψυχής, θείαν ενέργειαν, παρ αυτού εκομίσω τών θαυμάτων, δαίμονας ελαύνειν, καί τάς τών ανθρώπων ίάσθαι ασθενείας.

Μισοπόνηρος άκακος, καί συμπαθής καί πραϋς, καί δικαιοσύνη κεκοσμημένος, Πάτερ γέγονας, όσιος, άμεμπτος, απεχόμενος πάσης αδικίας,

στύλος Μοναζόντων, όθεν σε τιμώνμεν, Πιστοί είς τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μόνην σε εξελέξατο, τήν καλλονήν Ιακώβ, τού Πατρός ο Λόγος, καί σου εν μήτρα κατεσκήνωσε, καί ως ηυδόκησεν, υπέρ πάντας ωραίος τούς ανθρώπους, Πάναγνε προήλθε, τήν αμαυρωθείσαν, ημών καθαίρων φύσιν.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ευλογητός Κύριος, ο Θεός τού Ισραήλ, ο εγείρας κέρασ σωτηρίας ημίν, εν οίκω Δαυΐδ τού παιδός αυτού, εν οίς επεσκέψατο ημάς, ανατολή εξ ύψους, καί κατεύθυνεν ημάς, εις οδόν ειρήνης».

Αγιωσύνης τέμενος, κατανύξεως πηγή, συμπαθείας ρείθρον, ανεδείχθης Σοφέ, αγάπης τό άπειρον πέλαγος, Κυρίου θεράπων αψευδής, καί ουρανοπολίτης, καί Αγγέλων σύσκηνος, καί θαυμάτων βρύσις.

Κατακαυχάσθαι έλεον, Πάτερ κρίσεως ειδώς, ου παρείδες ξένον, αλλά πάσι χρηστώς, τά σπλάγχνα διήνοιξας Όσιε, πατήρ χρηματίσας ορφανών, καί τών χηρών προστάτης, καί γυμνών αμφίασις, καί τροφή πεινώντων.

Από τής γής εχώρησας, πρός τόν ουρανόν, ένθα είχες έτι περιών εν σαρκί, καλώς τό πολίτευμα Όσιε, ημίν ίλασμόν αμαρτιών, πρεσβεύων δωρηθήναι, τοίς πιστώς τιμώσί σου, τήν Αγίαν μνήμην.

Ρείθρα ημίν εκάστοτε, η τιμία σου σορός, ιαμάτων Πάτερ αναβλύζει, παθών εκχύσεις παντοίων ξηραίνοντα, καί πάσαν αρδεύοντα ψυχήν, πρός ευκαρπίαν θείαν, Ιερέ Τιμόθεε, τού Χριστού θεράπον.

Θεοτοκίον

Ρήμασι σοίς επόμεναι, γενεαί τών γενεών, Μακαρία σέ μακαριούσιν αεί, Θεόν γάρ τόν όντως μακάριον, εκύησας άχραντε Αγνή, τόν πάντας μακαρίους, τούς αυτώ δουλεύοντας, αψευδώς ποιούντα.

Καί η λοιπή τού Όρθρου Ακολουθία, κατά τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής ευρέσεως τών λειψάνων τών Αγίων Μαρτύρων τών εν τοίς Ευγενίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Έχος δ'

Ο εξ υψίστου κληθείς

Ταίς πολυτρόποις ιδέαις τών βασάνων, εναπεκδυσάμενοι τούς τής

νεκρώσεως, χιτώνας Μάρτυρες ένδοξοι, τής αφθαρσίας, θείον ιμάτιον ενεδύσασθε, καί νύν τά ουράνια περιπολεύετε, τώ θεϊκώ θρόνῳ πάντοτε, παρεστηκότες, λελαμπρυσμένοι θεομακάριστοι, όθεν εν πίστει τήν υπέρλαμπρον, μνήμην υμών εορτάζομεν, καί λειψάνων τήν θήκην, Ιερώς περιπτυσσόμεθα.

Εξ ασθενείας βροτών δύναμις θεία, ίάσεων πρόεισι τοίς προσπέλάζουσι, κόνις βραχεία τού σώματος, τών Αθλοφόρων, πηγάς θαυμάτων βρύει εν χάριτι, προσέλθωμεν άνθρωποι καί αρουσώμεθα, ρώσιν ψυχής, ρώσιν σώματος, αναβοώντες, χαριστηρίους φωνάς καί λέγοντες, Σώτερ τού κόσμου, δι' όν ήθλησαν, οι σεπτοί Αθληταί καρτερώτατα, ταίς αυτών ικεσίαις, πάσης βλάβης ελευθέρωσον.

Οι επί χρόνους μακρούς εγκεκρυμμένοι, καλλίνικοι Μάρτυρες νύν πεφανέρωνται, καθάπερ όλβος πολύτιμος, τήν Βασιλίδα, καταπλουτίζοντες πασών πόλεων, παλάμαις φερόμενοι, αρχιερέως σοφού, καί εις ναόν κομιζόμενοι, σεπτώς τόν, θείον, καί τοίς αιτούσι διανεμόμενοι, εις πάσαν ρώσιν, εις ωφέλειαν, εις φωτισμόν, εις αντίληψιν, τών αυτούς δεχομένων, ως πιστούς Θεού θεράποντας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εξαγορεύσω Αγνή σοι Θεοτόκε, τά δεινά μου πταίσματα, εί γάρ καί κρύψω αυτά, εν τή ημέρα τής κρίσεως, ανοιγομένων, πασών τών βίβλων φανερωθήσονται, Όμματα ερρύπωσα, βλέπων τά άτοπα, χείρας αθέσμως εμόλυνα, ταίς αισχροουργίαις, σώμα ηχρείωσα ο ταλαίπωρος, καί τήν ψυχήν μου ετραυμάτισα, αμαρτίαις, ελέησον οίκτειρον, καί μερίδος με δείξον, σωζομένων ταίς πρεσβείαις σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Μή εποδύρου μου Μήτερ καθορώσα, εν ξύλῳ κρεμάμενον τόν σόν Υιόν καί Θεόν, τών εφ' υδάτων κρεμάσαντα τήν γήν ασχέτως, καί πάσαν κτίσιν δημιουργήσαντα, καί γάρ αναστήσομαι, καί δοξασθήσομαι, καί τά τού Άδου βασιλεια, συντρίψω σθένει, καί αφανίσω τούτου τήν δύναμιν, καί τούς δεσμίους εκλυτρώσομαι, τής αυτού κακουργίας ως εύσπλαγχνος, καί Πατρί τώ ιδίῳ, προσαγάγω ως φιλόανθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, αναγινώσκεται ο Κανών τών Αγίων.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Μαρτυρικαίς ηγλαϊσμένοι χάρισι, καί τώ μεγάλῳ φωτί, ολολαμπεῖς πόθῳ,

παρεστώτες Μάρτυρες, τά νέφη τών ψυχών ημών, καί παθών τόν χειμώνα διασκεδάσατε χάριτι, τού παντοδυνάμου Θεού ημών.

Ανατεθείς ο τών Μαρτύρων όμιλος, τώ παντεπόπτη Θεώ, καί τώ αυτού πόθω, τάς ψυχάς προσδήσαντες, διέλυσαν τόν σύνδεσμον, τής κακίας καί λύσιν, τών αμαρτημάτων βραβεύουσι, πίστει τοίς αυτούς μακαρίζουσιν.

Οι φανερώς τόν πονηρόν συντρίψαντες, πόνοις αθλήσεως, καί φθονερώς χρόνοις, πλείοσι κρυπτόμενοι, σήμερον πεφανέρωνται, καί χερσίν Ιερέως, θεόφρονος συγκομίζονται, κόσμω σωτηρίαν βραβεύοντες.

Θεοτοκίον

Εξ ορατών καί αοράτων ρύσαι με, Παρθενομήτορ εχθρών, η τόν Θεόν Λόγον, ορατόν γεννήσασα, αόρατον υπάρχοντα, καί παθών μου τόν σάλον, τή σή γαλήνη κατεύνασον, μόνη τών βροτών επανόρθωσις.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουραωίας ασίδος, Οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλόανθρωπε».

Πυρωθέντες τώ πόθω, τώ θεϊκώ Μάρτυρες, πύρ τής αθείας, αιμάτων ρείθροις εσβέσατε, καί αναλάμψαντες, φωτοειδείς ως αστέρες, πάσαν τήν υφήλιον κατεφαιδρύνετε.

Απαστράπτει Μαρτύρων, τά φωταυγή λείψανα, φέγγος ιαμάτων, τοίς πίστει τούτοις προστρέχουσι, χάριν γάρ ήντλησαν, εκ τών πηγών τού Σωτήρος, τούτου τό εκούσιον πάθος ζηλώσαντες.

Οι τής πίστεως πύργοι, τά τού Χριστού θύματα, χρόνον επιμήκιστον, ήδη κατακρυπτόμενοι, νύν πεφανέρωνται, Αρχιερέως παλάμη, εύσεβως οσίως τε, συγκομιζόμενοι.

Θεοτοκίον

Χαίρε μόνη τεκούσα, τόν τού παντός Κύριον, Χαίρε τήν χαράν τοίς ανθρώποις, η προσενήσασα, Χαίρε κατάσκιον, καί αλατόμητον όρος, Τών πιστών τό στήριγμα, χαίρε πανάμωμε.

Κάθισμα 'Ηχος α' Τόν τάφον σου

Τήν πλάνην τού εχθρού, φαυερώς καθελόντες, εν έτεσι πολλοίς, φθονερώς κεκρυμμένοι, ημίν πεφανέρωσθε, παναοίδιμοι Μάρτυρες, θεραπεύοντες, τά τών ψυχών ημών πάθη, καί ιώμενοι, τάς τών σωμάτων οδύνας, εις Ιδόξαν Θεού ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Κυβέρνησον Αγνή, τήν αθλίαν ψυχήν μου, καί οίκτειρον αυτήν, υπό πλήθους πταισμάτων, βυθώ ολισθαίνουσας, απωλείας Πανάμωμε, καί εν ώρα με, τή

φοβερὰ τοῦ θανάτου, ελευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, καί πάσης κολάσεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Καί σοῦ τῆς καθαρᾶς, καί αμώμου Παρθένου, διήλθεν αληθῶς, τήν καρδίαν ρομφαία, Σταυρῷ ὡς εὔρακας, τόν Υἱόν σου υψούμενον, παναμώμητε, ευλογημένη Μαρία, τό προσφύγιον, αμαρτωλῶν Θεοτόκε, πιστῶν τό κραταίωμα.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Σύ μου ἰσχὺς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικοῦς κόλπους μή λιπῶν, καί τήν ἡμετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σὺν τῷ Προφῆτῃ, Ἀββακούμ σοι κραυγάζω, Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Σοῦ τήν σφαγὴν καί τόν ἐκούσιον θάνατον, Ζωοδότα, δῆμος ἐπεπόθησε, τῶν Ἀθλητῶν, καί πολυειδεῖς πόνους υπομείνας, εἰς ἄπονον μεταβέβηκε, καί θείαν ευφροσύνην, μελωδῶν ευχαρίστως, Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Τῷ τοῦ Σταυροῦ, περιφραζάμενοι θώρακι καί ἀγάπῃ, θεία κρατυνόμενοι, συνασπισμόν ἔλυσαν ἐχθροῦ, καί τὰς παρατάξεις, τὰς τούτου πίστει ἠγάνισαν, οἱ Μάρτυρες οἱ θεοὶ, μελωδοῦντες προθύμως, Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Ταῖς καλλοναῖς, τῶν ἀρετῶν φαιδρυνόμενοι, ἐξ αἱμάτων χλαῖναν ἐστολίσθητε, ἠρυθρωμένην μαρτυρικῶν, σκήπτρον δέ καθάπερ, Σταυροῦ τό τρόπαιον φέροντες, Χριστῷ συμβασιλεύειν, ἠξιώθητε ὄντως, μακαρίων ἐλπίδων λαβόμενοι.

Θεοτοκίον

Μήτηρ Θεοῦ ευλογημένη Πανάμωμε, Ἀθλοφόρων, θείον ἐγκαλλώπισμα, ἡ ουρανῶσασα τήν ἡμῶν, φύσιν ἀπωσθείσαν τῇ συ, μβουλία τοῦ ὄφεως, διάσωσόν με πάντων, τῶν τοῦ βίου σκανδάλων, καί τυχεῖν σωτηρίας ἀξίωσον.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τό φῶς τό ἄδυτον, καί ἐκάλυψέ με, τό ἀλλότριον σκότος τόν δείλαιον, ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καί πρὸς τό φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι».

Τῶν ἀγίων σου Σώτερ, χρόνον ἐπιμήκιστον κατακρυπτόμενα, τὰ ὀστά φυλάξας, ἐφανέρωσας νῦν ὡς ἠυδόκησας, εἰς λαοῦ σου Λόγε, ἀγιασμόν καί σωτηρίαν, καί αἰσχύνῃν ἐχθρῶν βλασφημούντων σε.

Τόν κρυμὸν τῆς ἀπάτης, θέρμη διελύσατε πίστεως Ἐνδοξοὶ, καί πολλῶν βασάνων, διαδράντες πολύπλοκα θήρατρα, πρὸς τήν ἄνω πόλιν, ἐπτερωμένοι τῇ ἀγάπῃ, κατεπαύσατε δόξης πληρούμενοι.

Καρτερία μαστίγων, πάσαν απερράπισαν εχθρού απόνοιαν, οι στερροί
οπλίται, καί στρεβλούμενοι καί αναρτώμενοι, καί πυρί ενύλω, προσομιλούντες
πάσαν ύλην, αθεΐας ενέπρησαν χάριτι.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα τών άνω, πέφυκας Δυνάμεων θεοχαρίτωτε, συλλαβούσα Λόγον,
τόν τά σύμπαντα λόγω ποιήσαντα, καί τεκούσα, τόν εκ Πατρός πρό τών
αιώνων, γεννηθέντα αρρεύστως αμόλυντε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτηρ, πολλάί γάρ αί ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών,
ανάγαγε δέομαι πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής
σωτηρίας μου».

Ως κρίνα ταίς νοηταίς, κοιλάσιν αναβλαστήσαντες, ενθέου πάντας οσμής,
πληρούτε, Πανεύφημοι, καί ψυχών ελαύνετε, δυσωδίαν πάσαν, Αθλοφόροι
αξιάγαστοι.

Ιχώρες μαρτυρικάί, ψυχών ιώνται τά τραύματα, εν τούτοις γάρ τόν εχθρόν,
στερρώς τραυματίσαντες, ιατρείον άμιοθον, τοίς θερμώς αιτούσι, θείω
Πνεύματι γεγόνασι.

Τώ βασιλεί κατ' εχθρών, αιτείσθε τά νικητήρια, Αρχιερεί δέ θερμώς, υμάς
συγκομίσαντι, τήν άνωθεν Μάρτυρες, παρά τού Σωτήρος, εξαιτήσασθε
ευμένειαν.

Θεοτοκίον

Εκ σου Θεός τοίς θνητοίς, σαρκός εφάνη προσλήμματι, ο πλούσιος τήν εμήν,
πτωχείαν Πανάμωμε, εκ σου ανελάβετο, τής αθανασίας, τās εισόδους μοι
δωρούμενος.

Κοντάκιον 'Ηχος δ' Επεφάνης σήμερον

Εκ τής γής εκλάμψαντες, φωστήρος δίκην, ασεβείας άπασαν, απεμειώσατε
αχλύν, καί τούς πιστούς εφωτίσατε, Μάρτυρες θείοι, Τριάδος υπέρμαχοι.

Ο Οίκος

Ως ρόδα μέσον ακανθών τά λείψανα, ανθούντα όσμήν ορθοδοξίας πηγάζετε
εν κόσμω, Μάρτυρες ένδοξοι σεπτοί, κόσμου τά ωραία αρνησάμενοι καλώς,
βασάνους υπεμείνατε, Βασιλείς ανομούντας ηλέγξατε, τόν Βασιλέα καί
Δεσπότην τών απάντων κηρύξαντες μετά παρρησίας, διά τούτο ουρανού τά
κάλλη όρώντες, εκτενώς υπέρ ημών τήν ικεσίαν τώ Βασιλεί τών αιώνων
προσάγετε, τών τελούντων υμών τά μνημόσυνα, Μάρτυρες θείοι, Τριάδος
υπέρμαχοι.

Συναξάριον

Τή ΚΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής ευρέσεως τών λειψάνων τών

Αγίων Μαρτύρων τών εν τοῖς Ευγενίου, ήτις συνέβη εν τοῖς χρόνοις Αρκαδίου τού Βασιλέως.

Στίχοι

- Φανέντες εκ γής Μάρτυρες κεκρυμμένοι,
- Αίρουσι πάσαν εκ προσώπου γής βλάβην.
- Εικάδα δευτερίην ανά σεπτά φάνη χθονός Οστά.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί ομολογητού Αθανασίου, τού εν τώ Παυλοπετρίω.

Στίχοι

- Αθανάσιος, θρέμμα Παυλοπετρίου,
- Αποστόλοις σύνεστι, Παύλω καί Πέτρω.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Ανθούσα, καί οι δώδεκα αυτής οικέται, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Εύνους εφεύρες, Ανθούσα, τούς οικέτας,
- Ξίφει θανούση, συνθανόντας σοι ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Συνετός ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Ψάλλει Συνετός καί περ εκθνήσκων ξίφει,
- «Βλέπων ασυνετούντας εξετηκόμην».

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών οσίων Πατέρων ημών Θαλασσίου καί Λιμναίου.

Στίχοι

- Λιμήν Λιμναίον καί Θαλάσσιον φέρει,
- Ώς περ Θάλασσαν εκφυγόντας τόν βίον.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Τελεσφόρος, Επίσκοπος Ρώμης, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Ηνεγκε καρπόν τή τομή Τελεσφόρος,
- Τελεσφορήσας ευγενής οία σπόρος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Βαραδάτου.

Στίχοι

- Εν γή νεκρώσας, ως λέγει Παύλος, μέλη,
- Ζωής μετέσχεν εν πόλῳ Βαραδάτος.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Θεοῦ συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οι παῖδες εν τῇ καμίνῳ, αγαλλομένῳ ποδί, ὡς εν λειμῶνι χορεύοντες ἔψαλλον. Ευλογητός ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Γνωστοί τῷ ποιήσαντι, τῷ μαρτυρίῳ πάλαι γενόμενοι, αφανῶς κεκρυμμένοι, ἡμῖν ἀρτίως νύν επεγνώσθητε, τοῖς μελωδοῦσι Πανεύφημοι Μάρτυρες, Ευλογητός ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αντλήσατε ἄνθρωποι, πηγῆς βρυούσης νάμα σωτήριον, οχετῶν ἐξ αὔλων, διά λειψάνων Μαρτύρων σήμερον, καί μελωδεῖτε τῷ τούτους δοξάσαντι, Ευλογητός ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φωτός οικητήρια, ἀναδειχθέντες διά βασάνων πολλῶν, κατακρύψει ζοφῶδι, ἐτῶν διαύλοις κατακρυπτόμενοι, ὡς ἐξ υδάτων φωστήρες ἐξέλαμψαν, οι Ἀθληταί σου Χριστέ, φωταγωγούντες ἡμᾶς.

Θεοτοκίον

Προφήται προήγγειλαν, τό βάθος Κόρη τού μυστηρίου σου, ἐξ ἀγνῶν σου αιμάτων, Θεόν Παρθένε ἐκυοφόρησας, καί εν ουσίαις δυσίν ἀπεκύησας, εις σωτηρίαν ἡμῶν καί ἀπολύτρωσιν.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ο τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδῶν, Τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ἀνεβόα, οι Παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αἰῶνας».

Ὡς τῆς ἀμπέλου κλήματα, τῆς αὔλου υπάρχοντες, βότρυας ἡμῖν θεογνωσίας ἤνθησαν, καί οἶνον ἐκέρασαν, ἀθανασίας πάσι σαφῶς, μέθην ψυχικῆς, ἀποκρουόμενον βλάβης, οι Μάρτυρες βοῶντες, ἱερεῖς ευλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εις τούς αἰῶνας.

Τοῖς οχετοῖς τού αἵματος, ποταμούς ἀπεξήρᾳναν, εἰδωλομανίας, καί πυράν ἐτέφρωσαν, ἀθέου προστάγματος, οι ἀθληταί τῆς δόξης Χριστοῦ, πάσαν δέ πιστῶς, ἀναβώσαν καρδίαν, κατήρδευσαν πλουσίως, ἱερεῖς ευλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εις τούς αἰῶνας.

Ἱεραρχῶν ο πρόκριτος, ἱερῶς συγκινούμενος, τήν συγκομιδὴν τήν ἱεράν πεπoίηται, υμῶν Παμμακάριστοι, καί ἐτησίως ταύτην τιμά, μέλπων σύν παντί, τῷ ἱερῷ καταλόγῳ, Οι Παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εις τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἀγιασθεῖσα πνεύματι, Θεοτόκε Πανάμωμε, τόν εν τοῖς Ἀγίοις επαναπαυόμενον, ἐκύησας Ἅγιον, καί ευεργέτην μόνον Θεόν, πάντας τούς βοῶντας, ἀγιάζοντας πίστει, Οι Παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αἰῶνας.

Ωδή θ' Ο Είρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὦφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καί ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τῶν ουρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Ἀλλήλους συνωθoύντες πρὸς τὴν ζωὴν, καί θαρρεῖν ἑαυτοῖς ἐγκελεύοντες, τοὺς αἰκισμοὺς, ἤνεγκαν βοῶντες οἱ Ἀθληταί, Ἰδε καιρὸς ευπρόσδεκτος, στῶμεν καί νικήσωμεν τὸν ἐχθρόν, Χριστὸς γάρ ἀθλοθέτης, προτείνει τοὺς στεφάνους, ὁ δὲ ἡμᾶς παθεῖν ἐλόμενος.

Υψώθης ἐπὶ ξύλου Λόγε Θεοῦ, καί Μαρτύρων ἀγέλας ἀνείλκυσας, πρὸς ἑαυτόν, πάθος εἰκονίσαντας καί σφαγὴν, ἦν ἐκουσίως Δέσποτα, εἴλου ευσπλαγχνία, τὴ καθ' ἡμᾶς, διό σε οἱ γενναῖοι, ποθήσαντες οπλῖται, ὡς ἱερεῖα σφαγιάζονται.

Χριστῷ συμβασιλεύειν διαπαντός, ἀθλοφόροι πανεύφημοι, Μάρτυρες περιχαρῶς, καταξιωθέντες ἐν ουρανοῖς, τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, καί τῷ Ποιμενάρχη τὴν ψυχικὴν, αἰτεῖσθε σωτηρίαν, καί πάσι τοῖς ἐν πίστει, ἀνευφημοῦσιν ὑμᾶς σήμερον.

Θεοτοκίον

Νεφέλη τοῦ Ἡλίου τοῦ νοητοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ νέφη ἀπέλασον, πύλη Θεοῦ, ἀνοιξόν μοι πύλας ἐκδυσωπῶ, δικαιοσύνης Δέσποινα, καί πρὸς τὰς εἰσόδους τὰς ἀγαθὰς, εἰσάγαγε Παρθένε, σκανδάλων πολυτρόπων, τοῦ πονηροῦ ἐκλυτρουμένη με.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου, Ἐπισκόπου Σμύρνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Ὅτε τῆς Παρθένου ὁ καρπός, καί ζωαρχικώτατος σπόρος, εἰς γῆν ἐνέπεσε, τότε σε πολύκαρπον, στάχυν ἐβλάστησε, τοὺς πιστοὺς διατρέφοντα, τοῖς τῆς εὐσεβείας, λόγοις τε καί δόγμασι, καί τῆς ἀθλήσεως, τούτους ἀγιάζοντα θεῷ, αἵματι καί ἱερωσύνης, μύρω καθαγνίζοντα Πολύκαρπε.

Ἐδυσ ἐκ τοῦ κόσμου πρὸς Θεόν, ταῖς μαρμαρυγαῖς ἀποστίλβων, τοῦ

μαρτυρίου σου, έστης τής εφέσεως ως τό ακρότατον, ορεκτών φθάσας Όσιε, καί τής μακαρίας, αίγλης εμφορούμενος, ής νύν ικέτευε, πάντας εν μεθέξει γενέσθαι, τούς τήν σήν πανίερον μνήμην, Μάκαρ εορτάζοντας Πολύκαρπε.

Ότε επί ξύλου τού Σταυρού, η αληθινή κρεμασθείσα, υψώθη άμπελος, τότε σέ κατάκαρπον, κλήμα εξέτεινε, τή δρεπάνη τεμνόμενον, σεπτού μαρτυρίου, καί τοίς τών κολάσεων, ληνοίς πατούμενον, ούπερ ευφροσύνης κρατήρα, πίστει συγκεράσαντες, Πάτερ, τούς σεπτούς αγώνάς σου δοξάζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πάντων θλιβομένων η χαρά, καί αδικουμένων προστάτις, καί πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις χειμαζομένων λιμήν, ασθενούντων επίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καί αντίληψις, καί βακτηρία τυφλών, Μήτερ τού Θεού τού γψίστου, σύ υπάρχουν αιχραντε, σπεύσον, δυσωπούμεν ρύσασθαι τούς δούλους σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ύβρεις υπομείναντα πολλάς, καί επί Σταυρού υψωθέντα, τόν τού παντός Ποιητήν, βλέψασα Πανάχραντε, έστενες λέγουσα, Υπερύμνητε Κύριε, γιέ καί Θεέ μου, πώς τιμήσαι θέλων σου, τό πλάσμα Δέσποτα, φέρεις εν σαρκί πολλή ευσπλαγατιμίαν, Δόξα τη χνία, καί συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ο Κανών, ού η Ακροστιχίς.

Τόν θείον Πολύκαρπον εν άσμασιν ευφημήσω. Θεοφάνους.

Ωδή α 'Ηχος β' Ο Ειρμός

«Δεύτε λαοί, ά σωμενάσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι, τόν Λαόν, όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Τή τού Χριστού, φωτοχυσία λαμπόμενος, καί τής αυτου ελλάμψεως, Πάτερ πληρούμενος, τήν ζοφώδη ψυχήν μου, καταύγασον θεόφρον, ταίς ικεσίαις σου.

Ο φωτισμός, τού σωτηρίου κηρύγματος, τήν καθάραν καρδίαν σου, καθάπερ έσοπτρον, ακηλίδωτον Πάτερ, αστράψας τάς ακτίνας, πάσιν εξέλαμψε.

Νόμου καινού, στηλογραφία σύ γέγονας, εγγεγραμμένον έχουσα, Πάτερ ού μέλανι, αλλά Πνεύματι θείω, τής χάριτος τής θείας, τό Ευαγγέλιον.

Θεοτοκίον

Θεόν εκ σού, σωματωθέντα γινώσκοντες, άνευ σαρκός θελήματος, τόν πρό τής κτίσεως, καί πρό πάντων αιώνων, κυρίως Θεοτόκον, ομολογούμεν σε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ό ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν

φόβον σου εμφύτευσον, εις τὰς καρδίας ημῶν τῶν υμνούντων σε».

Ελαία ψαλμικῶς εἰπεῖν κατάκαρπος, ἐγένου Πολύκαρπε θεοφάντορ, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου σου, ἰλαρότητα φέρων τοῦ κηρύγματος.

Ἰθύνας ἐμμελῶς θεομακάριστε, τὸν νοῦν σου προστάγμασι τοῦ Σωτήρος, ἐπαξίως ἐχρημάτισας, τῆς αὐτοῦ Ἐκκλησίας ποιμὴν ἀριστος.

Ολόκληρον σαυτὸν Χριστῷ προσήγαγες, ὡς ζώσαν θυσίαν τῷ μαρτυρίῳ, συνειδήσεως μαρτύριον, προαθλήσας Παμμάκαρ δι' ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον

Νεκρώσεως ημῶν τὸν χοῦν εἰνάξας, τεκούσα τὴν ὄντως ἀθανασίαν, καὶ στολὰς ἡμῖν ἐξύφανα, ἀφθαρσίας Παρθένε τὴ γεννήσει σου.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τὸν τῆς χάριτος βότρυν ἐν τῇ ψυχῇ, ἀληθῶς γεωργήσας Πάτερ σοφέ, ὡς οἶνον ἐξέβλυσας, τὸν τῆς πίστεως λόγον, τὸν ευφραίνοντα πάντων, Πιστῶν τὴν διάνοιαν, καὶ θαυμάτων ὠφθῆς ἀπέραντον πέλαγος, ὅθεν καὶ Μαρτύρων, καλλονὴ ἀνεδείχθης, πυρὶ τελειούμενος, καὶ φωτὸς ἀξιούμενος, αἰδίου Πολύκαρπε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν Μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τοῦ Ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαῆς, ἀσπιλε ἀμόλυντε, υπεράμωμε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώπτουσαν πάθεσι, τῆς ἀπαθείας αἴγλη, καταύγασον δέομαι, καὶ μεμολυσμένην τὴν καρδίαν μου πλύνον, ροαῖς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι, πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῇναί μοι, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἀμνάς θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα, Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ὡδὴ δ' Ὁ Εἰρμός

«Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οικονομίας, καὶ ἐδόξασά σε, μόνε φιλόανθρωπε».

Πολυκαρπίαν φέρουσα, τῶν ἀρετῶν πολύκαρπος φυτεία, τῷ Δεσπότη ὠφθῆς, Πάτερ Πολύκαρπε.

Ολοκαύτωμα τέλειον, καί καθαρά θυσία προσηνέχθης, τώ Σωτήρι πάντων,
Πάτερ Πολύκαρπε.

Λαόν ευσεβώς Όσιε, καθοδηγών πρὸς φῶς θεογνωσίας, τόν τῆς ἀθεΐας
ζόφον απήλασας.

Υμνολογούμεν Ένδοξε, τήν τῆς ψυχῆς στερράν σου καρτερίαν, καί τών σῶν
ἀγωνων τό ακαθαίρετον.

Θεοτοκίον

Καταλάμπруνον Άχραντε, τήν ζοφεράν ψυχὴν μου τώ φωτί σου, ἡ τό φῶς
τεκούσα τό ενυπόστατον.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο τού φωτός αρχηγός, καί τών αἰώνων Ποιητής Κύριος, ἐν τώ φωτί τών σῶν
προσταγμάτων, ὁδήγησον ἡμάς, ἐκτός σου γάρ ἄλλον, Θεόν ου
γινώσκομεν».

Αἴγλη τού Πνεύματος σύ, καταλαμπόμενος τόν νοῦν Όσιε, συμβολικῶς, πυρί
φλεγομένω, σαφῶς ἐμυήθης, τήν διά πυρός σου, θεόφρον τελείωσιν.

Ρεῖθρον ἐδέξω ζωῆς, ὡς ἐκ χειμάρρου τῆς τρυφῆς Όσιε, τώ μαθητῇ τώ
ἡγαπημένω, μεμαθητευμένος, τώ αρουσαμένω, σοφίας τήν ἄβυσσον.

Πλούτον καί δόξαν, λαμπράν καί μήκος βίου, καί ζωὴν ἀφθαρτον, ἡ ἀληθῆς
σοφία Χριστός σοι, δεδῶρηται Πάτερ, ὡς διαφερόντως αὐτόν ἀγαπήσαντι.

Θεοτοκίον

Ο παλαιός ἡμερῶν, ὡς ἐπὶ πόκον υετός Πάναγνε, ἐπὶ τήν σὴν, γαστέρα
κατήλθε, τήν ἡγιασμένην, καί νέος ἐφάνη, Ἀδάμ ο φιλάνθρωπος.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τήν ἀνεξιχνίαστον τῆς ευσπλαγχνίας
σου, επικαλούμαι ἄβυσσον, Ἐκ φθοράς ο Θεός με ἀνάγαγε».

Νεκρωθεῖς θεηγόρε τώ κόσμῳ παντί, μόνῳ δέ Χριστῷ ζῶν καί
πολιτευόμενος, πρὸς τόν Χριστόν μεθέστηκας, ζωτικὴν ἀφθαρσίαν
κααρπούμενος.

Ευσχημόνως οδεύων Μακάριε, τέκνον τε φωτός καί εἰρήνης δεικνύμενος, τόν
τῆς νυκτός πρωτότοκον, καί πολέμιον ἐγνως Μαρκίωνα.

Νουθετούμενοι Πάτερ τοῖς λόγοις σου, πάσαν ἐκτρεπόμεθα βέβηλον αἵρεσιν,
καί πονηρά συνέδρια, τών διττάς πρεσβευόντων αρχάς δυσσεβῶς.

Θεοτοκίον

Ἀμαρτίαν τού κόσμου τόν αἶροντα, ἄχραντον Ἀμνόν συλλαβούσα Πανάμωμε,
ἀμαρτιῶν συγχώρησιν, ἐκδυσώπει δοθῆναι τοῖς δούλοις σου.

Κοντάκιον Ἦχος α'
Χορός Αγγελικός

Καρπούς τούς λογικούς, τῷ Κυρίῳ προσφέρων, Πολύκαρπε σοφέ, αρετῶν δι' ενθέων, εδείχθης αξιόθεος, Ιεράρχα μακάριε, ὅθεν σήμερον, οἱ φωτισθέντες σοῖς λόγοις, ανυμνούμέν σου, τήν αξιέπαινον μνήμην, δοξάζοντες Κύριον.

Ο Οἶκος

Τήν τῆς σοφίας χρηστότητα αρουσάμενος, ἐξ αὐτῆς Πάτερ ἐπλησας θεογνωσία τήν ποιήν σου, καί τῆς παναγίας καί ἀρρήτου θεότητος τό τρισήλιον ἡστραψας, τοῦ Πατρος τό αγέννητον, Υἱοῦ δέ τήν γέννησιν καί ἐκπόρευσιν Πνεύματος, μίαν θεότητα, μίαν δόξαν τρανῶς ἐκδιδάξας, καί εἰδώλων ἀθεΐαν ἐκ ποδῶν ἀποποιήσας, καρπούς δέ ωρίμους, ψυχάς πιστευόντων προσάγων τούτῳ ἐνδοξε, ἐν ᾧ βεβαπτίσμεθα, εἰς ὃν καί Πιστεύομεν, δοξάζοντες Κύριον.

Συναξάριον

Τῇ ΚΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ιερομάρτυρος Πολυκάρπου, Ἐπισκόπου Σμύρνης.

Στίχοι

- Σοί Πολύκαρπος ὠλοκαυτώθη Λόγε,
- Καρπὸν πολὺν δούς ἐκ πυρός ξενοτρόπως.
- Εἰκάδι ἐν τριτάτῃ κατὰ φλόξ Πολύκαρπον ἔκαυσεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ὁσίων πατέρων ἡμῶν, Ἰωάννου, Μωϋσέως, Ἀντιόχου, καί Ἀντωνίνου.

Στίχοι

- Σύνταγμα τετράριθμον ἀνδρῶν τιμίων,
- Συντάσσεται σοι, καί μεθίσταται βίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Γοργονία, ἡ ἀδελφή τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Τιμῷ τελευτῇ σὴν σιγῇ, Γοργονία,
- Γρηγορίου μέλψαντος αὐτὴν ἐκ λόγων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Κλήμης ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Κλήμης, τό κλῆμα τῆς νοητῆς ἀμπέλου,
- Καινὸν τι γλεύκος, αἷμα τμηθεὶς ἐκχέει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Μάρτυς Θεὴ ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Θεὴν ἀποσκώπτουσιν εἰς Θεοὺς πλάνους,
- Οἱ τῆς πλάνης κτείνουσι προστάται ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Οσίων πατέρων ημών Ζεβινά, Πολυχρονίου, Μωσέως, καί Δαμιανού.

Στίχοι

- Θεῖος Ζεβινάς λήξιν εἰς θεῖαν φθάνει,
- Λήξαντος αὐτῷ τοῦ παρ' ἀνθρώποις βίου.
- Πολυχρόνιος, καί συνασκηταί δύο.
- Οἱ τρεῖς ομοῦ πληροῦσι τοὺς ζωῆς χρόνους.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις Πρεσβείαις, ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Εἰκόνοσ χρυσῆς, ἐν πεδίῳ Δεηρά λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου Παῖδες κατεφρόνησαν, ἀθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ πυρός ἐμβληθέντες, ὁροσιζόμενοι ἔψαλλον, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ημῶν».

Στερρῷ λογισμῷ, καιομένης τῆς φλογός επέβης Ἐνδοξε, ὡς οἱ τρεῖς Παῖδες οἱ τήν κάμινον, πυρί αὐλῷ ὁροσίσαντες, μέσον δέ πυρός ἀνακράζων, ἀκατάφλεκτος ἔμεινας, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ημῶν.

Μακάριος εἰ, καί καλῶς σοι ἔσται νύν κατασκηνώσαντι, ἔνθα Δικαίων τά σκηνώματα, ἔνθα Μαρτύρων στρατεύματα, ἔνθα τῶν σοφῶν Ἀποστόλων αἰ χορεΐαι κραυγάζουσιν, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ημῶν.

Ἀκάρπους τό πρῖν, πολυκάρπους τῷ Χριστῷ ψυχᾶς προσήνεγκας, γεωργία τῇ τοῦ Πνεύματος, καθομαλίσας καί εὐσταχυν, ταύταις καταθέμενος σπόρον, καί κραυγάζειν ἐπαίδευσας, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ημῶν.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη Θεοῦ, τοῦ τὰ σύμπαντα σοφῶς δημιουργήσαντος, Μήτηρ ἐδείχθης ἀπειρόγαμος, Παρθενομήτορ Πανάχραντε, ὅθεν εὐσεβῶς σοι Παρθένε, ἀνακράζομεν λέγοντες, Εὐλογημένη ἡ Θεόν σαρκί κυήσασα.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Τόν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Εβραίων τοῖς παισὶ συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εἰς ὄροσον μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καί ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἱερουογήσας εὐσεβῶς, τοῦ Χριστοῦ τήν μυστικὴν ἱεουργίαν, λογικόν ἱερεῖον, αὐτός προσήχθης Θεῷ θυσία δεκτὴ καί εὐάρεστος, ὁλοκαρπυμένη, Πολύκαρπε τρισμάκαρ.

Νεανικὴν ἐν πολιά, βαθυτάτῃ τήν ἀνδρείαν ἐπεδείξω, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει, διαναστήσας σαυτοῦ, πρὸς θεῖους ἀγῶνας τό φρόνημα, Ἱερομαρτύρων, Χριστοῦ κλέος θεόφρον.

Επερειδόμενος Σταυρώ, καί τόν ιεραρχικόν κόσμον αξίως, ενδυσάμενος Πάτερ, εις τόν ναόν τού Θεού εισήλθες ιδίω σου αίματι, τώ Αρχιποίμενι, Χριστώ εμφανισθήναι.

Υπέρ Χριστού σφαγιασθείς, ως επίσημος κριός Ιεροφάντορ, μιμητής ανεδείχθης, τών παθημάτων αυτού, καί δόξης εγένου συμμετοχος, καί τής βασιλείας, αυτού ισυγκληρονόμος.

Θεοτοκίον

Φωτοειδής στύλος πυρός, καί νεφέλη φωτεινή προηγουμένη, πρὸς ουράνιον κλήρον, Θεογεννήτορ Αγνή, γενοῦ μοι Παρθένε πανάμωμε, τώ εν τή ερήμῳ τού βίου πλανωμένῳ.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως μεγαλύνομεν».

Η φωτοφόρος σου μνήμη, ανατείλασα Πάτερ, φωτίζει τās ψυχάς τών ευσεβώς, ταύτην τελούντων θεσπέσιε, καί μετόχους τής θείας, φωτοφανείας πάντας εκτελεί, ήν αξίως θεόφρον, εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Μετά τής άνω χορείας, τών αγίων Αγγέλων, τώ θρόνῳ τού Δεσπότου παρεστώς, τούτον δυσώπει τού φθάσαι ημάς, τό σωτήριο πάθος, καί τήν αυτού ανάστασιν φαιδρώς, αρετής πολυτρόπους, ιδέας εκτελέσαντας.

Η τής αγίας Τριάδος, κατανόησις Πάτερ, τρανώς ουκ εν αινίγμασιν ως πρίν, ως καθαρῶ τήν καρδίαν σοι, διασχόντι τήν ύλην, καί τών δεσμών λυθέντι τής φθοράς, κατοπτεύεται μάκαρ, Πολύκαρπε πανόλβιε.

Στεφηφορούντά σε Πάτερ, καί βραβείον τής νίκης, δεξάμενον εκ θείας δεξιάς, καί τούς αγώνας τελέσαντα, καί φωτός πληρωθέντα, Πιστεύοντες Πολύκαρπε σοφέ, πρεσβευτήν τώ Χριστώ σε, προθύμως προβαλλόμεθα.

Θεοτοκίον

Ως Θεοτόκον σε Κόρη, καί Μητέρα τού Λόγου, καί πρόξενον υπάρχουσιν ημίν, τής αϊδίου καί θείας ζωής, ως τής δικαιοσύνης τόν Ήλιον εκλάμπασαν ημίν, οι Πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Πολλούς καρπούς προσήνεγκας, Χριστώ σοφέ Πολύκαρπε, τούς διά σου σεσωσμένους, βροτούς εκ πλάνης δαιμόνων, Ιερομάρτυς ένδοξε, Αγγέλων ισοστάσιε, καί Αποστόλων σύσκηνε, μεθ' ών μνημόνευε Πάτερ, τών σέ τιμώντων εκ πόθου.

Θεοτοκίον

Ερράγη Μητροπάρθενε, τό τού φραγμού μεσότοιχον, καί οι θνητοί τοίς

Αγγέλοις, τώ σῶ συνήφθημεν τόκῳ, καί νύν Θεογεννήτρια, νηστεύειν ἡμᾶς κράτυνον, καί φθάσαι τήν τριήμερον, ἀνάστασιν τοῦ Υἱοῦ σου, εἰλικρινῶς προσκυνήσαι.

Καί ἡ λοιπή Ακολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ευρέσεως τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου Προφήτου, Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστών μεν στίχους ι' καί ψάλλομεν τό, Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δῖς, καί τό Μαρτυρικόν καί τά Προσόμοια τοῦ Τριωδίου, εἴτα τά παρόντα γ' προσόμοια τοῦ Προδρόμου, δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ἡ ἱερά Κεφαλή, καί φωτοφόρος καί Ἀγγέλοις αἰδέσιμος, ἡ ξίφει τμηθεῖσα πάλαι, καί τμητικοῖς ἐλεγμοῖς, ἀσελγείας αἵσχος διακόψασα, πηγὴ ἡ τοῖς θαύμασι, τοὺς πιστοὺς καταρδεύουσα, ἡ τοῦ Σωτήρος, τὴν σωτήριον ἔλευσιν, καταγγείλασα, καί τὴν πτῆσιν τοῦ Πνεύματος, πάλαι κατανοήσασα, πρὸς τούτον σκηνώσασαν, τῆς Παλαιάς τε καί Νέας, ἡ μεσιτεύσασα χάριτος, Χριστόν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τό μέγα ἔλεος.

Στάμνω ἐγκεκρυμμένη ποτέ, ἡ τοῦ Προδρόμου κεφαλὴ πεφανέρωται, λαγόνων ἀναδοθεῖσα, ἐκ τῶν τῆς γῆς εμφανῶς, καί θαυμάτων ρεῖθρα ἀναβλύζουσα, καί γάρ ἐν τοῖς ὕδασι, κεφαλὴν ἐναπέλουσε, τοῦ ὑπερώα, νύν στεγάζοντος ὕδασι, καί ὀμβρίζοντος τοῖς βροτοῖς θείαν ἄφεσιν, Ταύτην οὖν μακαρίσωμεν, τὴν ὄντως αἰδιδίμον, καί ἐν τῇ ταύτης ευρέσει, περιχαρῶς εορτάσωμεν, Χριστόν δυσωπούσης, τοῦ δωρήσασθαι τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Κάρα ἡ τὸν ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ, ἀνακηρύξασα σαρκὶ φανερούμενον, καί πάσι τῆς μετανοίας, τὰς σωτηρίου οδοὺς, θείαις υποθήκαις βεβαιώσασα, ἡ πρὶν τοῦ Ἡρώδου, παρανομίαν ἐλέγξασα, καί διὰ τούτο, ἐκτμηθεῖσα τοῦ σώματος, τὴν χρόνιον, υποστάσα κατάκρυψιν, ὥσπερ φωτοφανὴς ἡμῖν, ἀνέτειλεν ἥλιος, Μετανοεῖτε βοῶσα, καί τῷ Κυρίῳ προστίθεσθε, ψυχῆς κατανύξει, τῷ παρέχοντι τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Θησαυρὸς ἐνθέων δωρεῶν, ἡ θεοφρούρητος κάρα σου Πρόδρομε, ἐκ τῶν τῆς γῆς λαγόνων ἀνέτειλεν, ἥν ἡμεῖς πιστῶς ἀρυσάμενοι, καί προσκυνοῦντες ἐνδοξε, πλουτούμεν διὰ σοῦ Χριστοῦ Βαπτιστά, θαυμάτων τὰ παράδοξα, καί τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μεταβολή τών θλιβομένων, απαλλαγή τών ασθενούντων, υπάρχουσα
Θεοτόκε Παρθένε, σώζε πόλιν καί λαόν, τών πολεμουμένων η ειρήνη, τών
χειμαζομένων η γαλήνη, η μόνη προστασία τών πιστών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Εν ξύλω τήν ζωήν ημών, ορώσα η πανάμωμος Θεοτόκος, κρεμαμένην
μητρικώς, ωδύρετο βοώσα, Υιέ μου καί Θεέ μου, σώσον τούς πόθω
ανυμνούντάς σε.

τά αναγνώσματα τού Τριωδίου

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, τό Ιδιόμελον τής ημέρας δίδς, καί τό Μαρτυρικόν. Εΐτα.

Δόξα... Ήχος β'

Η τών θείων εννοιών πανσεβάσμιος θήκη, καί τής αρρήτου ουσίας τρανώς η
προβλέψασα, τό μυστήριον Κάρα σου, ως εκ λαγόνων μητρικών, εκ τών
ταμείων τής γής, σήμερον ανατέταλκεν, Ιωάννη πανεύφημε, καί ευωδίασε
πάσαν τήν υφήλιον, αγιασμού προχέουσα μύρον, καί νοητώς κηρύπτουσα
μετανοίας οδόν, καί τώ Σωτήρι τών όλων πρεσβεύουσα, υπέρ τών ψυχών
ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε η ελπίς ημών, Θεοτόκε άχραντε, χαίρε η δι' Αγγέλου δεξαμένη τό χαίρε,
χαίρε η τεκούσα Πατρός τό απαύγασμα, ευλογημένη χαίρε σεμνή, Παναγία
Παρθένε μόνη πανύμνητε, σέ δοξάζει πάσα κτίσις τήν Μητέρα τού φωτός.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Βοτρυν τόν παμπέπειρον Αγνή, όν αγεωργήτως εν μήτρα εκυοφόρησας,
ξύλω ως εώρακας, τούτον κρεμάμενον, θρηνωδούσα ωλόλυζες, καί έκραζες,
Τέκνον, γλεύκος εναπόσταξον, δι' ού η μέθη αρθή, πάσα τών παθών
ευεργέτα, δι' εμού τής σέ τετοκυίας, σου τήν ευσπλαγχνίαν ενδεικνύμενος.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Εκ γής ανατείλασα η τού Προδρόμου κεφαλή, ακτίνας αφήισι τής αφθαρσίας,
πιστοίς τών ιάσεων, άνωθεν συναθροίζει, τήν πληθύν τών Αγγέλων, κάτωθεν
συγκαλείται, τών ανθρώπων τό γένος, ομόφωνον αναπέμψαι, δόξαν Χριστώ
τώ Θεώ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ως θείον θησαύρισμα, εγκεκρυμμένον τή γή, Χριστός απεκάλυψε τήν κεφαλήν

σου ημίν, Προφήτα καί Πρόδρομε, Πάντες ούν συνελθόντες, εν τή ταύτης ευρέσει, άσμασι θεηγόροις, τόν Σωτήρα υμνούμεν, τόν σώζοντα ημάς εκ φθοράς ταίς ικεσίαις σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ταχύ προκατάλαβε, πρίν δουλωθήναι ημάς, εχθροίς βλασφημούσί σε, καί απειλούσιν ημίν, Χριστέ ο Θεός ημών, άνελε τώ Σταυρώ σου, τούς ημάς πολεμούντας, γνώτωσαν πώς ισχύει, Ορθοδόξων η πίστις, πρεσβείαις τής Θεοτόκου μόνε Φιλάνθρωπε.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Κάθισμα 'Ηχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ**

Αναδοθείσα ως χρυσός εκ μετάλλων, η Ιερά σου κεφαλή παραδόξως, εκ τών αδύτων γής επλούτισε, Χριστού Βαπτιστά, πάντας τούς προστρέχοντας, εν τή ταύτης ευρέσει, ύμνοις μεγαλύνοντας, τόν Σωτήρα καί Κτίστην, τούτοις διδόντα μάκαρ διά σου, λύσιν πταισμάτων, καί πλούσιον έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ού σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τού ευχαρίστως ανυμνείν εκ καρδίας, τά σά ελέη Δέσποινα οι δούλοί σου, κράζοντες καί λέγοντες, Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καί λύτρωσαι, εξ εχθρών αοράτων, καί αναγκών καί πάσης απειλής, σύ γάρ υπάρχεις, ημών η αντίληψις.

Μετά τόν Πολυέλεον

**Κάθισμα 'Ηχος δ'
Επεφάνης σήμερον**

Ο Ηρώδης Πρόδρομε, παρανομήσας, τήν τιμίαν κάραν σου, ξίφει απέτεμε δεινώς, ως έκφρων οίστρω ο δείλαιος, ήν περ εκ πόθου, Πιστοί ασπαζόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μωϋσής εώρακε, πυρφόρον βάτον, σέ τό πύρ βαστάσασαν, τό τάς ψυχάς φωταγωγούν, καί μή φλεχθείσαν Πανάμωμε, δρόσου δέ μάλλον, πλησθείσαν τής χάριτος.

Τό Α' Αντίφωνον τών Αναβαθμών τού δ' 'Ηχου.

Προκείμενον 'Ηχος δ'

Εκεί εξανατελώ κέρας τώ Δαυϊδ, ητοίμασα λύχνον τώ Χριστώ μου.
Στίχ. Μνήσθητι, Κύριε τού Δαυϊδ, καί πάσης τής πραότητος αυτού.

Τό, Πάσα πνοή

Ευαγγέλιον, Κατά Λουκάν

Τώ καιρώ εκείνω, ήκουσεν Ηρώδης...

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού σου Προδρόμου...

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Καί τό Ιδιόμελον

Ἦχος πλ. β'

Ἡ τῶν θείων εννοιῶν πανσεβάσμιος θήκη, καί τῆς ἀρρήτου ουσίας τρανῶς ἡ προβλέψασα, τό μυστήριον Κάρα σου, ὡς ἐκ λαγόνων μητρικῶν, ἐκ τῶν ταμείων τῆς γῆς, σήμερον ἀνατέταλκεν, Ἰωάννη πανεύφημε, καί ευωδίασε πάσαν τήν υφῆλιον, ἀγιασμοῦ προχέουσα μύρον, καί νοητῶς κηρύπτουσα μετανοίας ὁδόν, καί τῷ Σωτήρι τῶν ὅλων πρεσβεύουσα, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα ο Κανὼν τοῦ Προδρόμου μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς ς' καί τὰ Τριῶδια τῆς ἡμέρας ὡς καθεκάστην.

Ο Κανὼν τοῦ Προδρόμου

Ὠδὴ α' Ἦχος πλ. β'

Ο Εἰρμός

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντοῦμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ὠδὴν, ἐβόα ἄσωμεν».

Δεῦτε ευφήμῳ τῇ γλῶττι καί πανσθενεῖ, κροτουμένη Πνεύματι, ἐκ χειλέων ευαγῶν, τήν τοῦ Λόγου Πρόδρομον φωνήν, ἐν ὠδαῖς πνευματικαῖς, πιστοὶ δοξάσωμεν.

Εἰρηνικὴ καταστάσει γαληνιά, καί ἀπείροις πλήθεσιν, Ἐκκλησία ἡ Χριστοῦ, ευσταθῶς ποιμαίνεται τῶν σοί, τήν ἐτήσιον ὠδὴν, βοῶντων Πρόδρομε.

Τήν πρὸς Θεοῦ δεδομένην ὡς θησαυρον, ἡμῖν ἀναφαίρετον, θεοφόρον κορυφήν, τοῦ Προδρόμου ἀπαντες ὠδαῖς, ἐπαξίως πανδημεῖ, πιστοὶ τιμήσωμεν.

Θεοτοκίον

Τὸν σεαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπέρ νούν σαρκούμενον Ἀγνή, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς, ἐδείχθης Δέσποινα.

Ὠδὴ γ' Ο Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καί στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου».

Γαστήρ στειρεύουσα βλαστόν, σέ προσήνεγκε θεῖον, τῆς ἐθνῶν Εκκλησίας, ευκλεή Νυμφαγωγόν, Χριστῷ τῷ ὄντως Θεῷ, καί Νυμφίῳ, ταύτην μνηστευόμενον.

Τὴν σὴν θεόφθογγον φωνήν, Πρόδρομε Ιωάννη, οὐδέ ξίφει επέσχεν, ἡ ἀθλία μοιχαλὶς, τὴν θεῖαν γάρ σου ἡμῖν, ἐμφανίζεις, κάραν τὴν υπόγειον.

Πανηγυρίζουσα φαιδρῶς, ἡ ποθοῦσά σε πόλις, ευωχεῖται ὡς ὄλβον, ευραμένη μυστικόν, καί κρήνην ἀνελλιπὴ, ἱαμάτων Πρόδρομε τὴν κάραν σου.

Θεοτοκίον

Τοῦ θεοῦ τόκου σου Ἀγνή, πάσαν φύσεως τάξιν, υπερβαίνει τό θαῦμα, Θεόν γάρ υπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρί, καί τεκούσα, μένεις ἀειπάρθενος.

Κάθισμα Ἦχος δ'

Τό προσταχθέν μυστικῶς

Ὡς ἐν ταμείῳ θησαυρός ἐναπόθετος, ἡ τοῦ Προδρόμου κεφαλὴ ἐφυλάττετο, ἐν υδρία κρυβεῖσα, ἡ φωνὴ τοῦ Λόγου, ὡς σίτος καταχωσθεῖσα εἰς βάθος γῆς, ἀνῆκε καρποφοροῦσα θεῖαν ζωὴν, Ταύτης πάντες τιμήσωμεν, τὴν εὐρεσιν, τὸν Χριστόν, δοξάζοντες τὸν δόντα αὐτή, χάριν βρύειν ἰάματα.

Δόξα... ὁμοιον

Τοῦ βαπτιστοῦ ἡ κεφαλὴ κατεκρύπτετο, ὡς μαργαρίτης ὑπὸ γῆν ἐν τῇ υδρία, καί ὡς λύχνος θεόφωτος ἀγλαΐζομένη, ἐκλάμπει θαυματουργοῦσα κόσμῳ παντί, ὡς ὀρθρος ἐξανατέλλων πανευπρεπῆς, τοῦ Ἡλίου ὁ Πρόδρομος, καί ἀνεσπέρῳ φωτί, μηνύων πάλιν ἡμῖν, ἴδε κραυγάζει ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό προσταχθέν μυστικῶς λαβὼν ἐν γνώσει, ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἰωσήφ σπουδὴ ἐπέστη, ὁ Ἀσώματος λέγων τῇ ἀπειρογάμῳ ὁ κλῖνας τῇ καταβάσει τοὺς οὐρανοὺς, χωρεῖται ἀναλλοιώτως ὅλως ἐν σοί, ὃν καί βλέπων ἐν μήτρᾳ σου, λαβόντα δούλου μορφὴν, ἐξίσταμαι κραυγάζειν σοι, Χαίρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὡδὴ δ' Ὁ Εἰρμός

«Χριστὸς μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Εκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρὰς, ἐν Κυρίῳ εορτάζουσα».

Τῆς πάλαι γέγονας, σφραγὶς πανόλβιε, ἐμφανῶς Διαθήκης καὶ Προφητῶν, πέρας ἐχρημάτισας, καὶ νυμφοστόλος δὲ σεπτὸς, τῆς καινῆς ἐδείχθης Πρόδρομε.

Τριχίνοις ράκεσι, συνήθως Πρόδρομε, τὴν τιμίαν ἡνέσχου καὶ ευκλεή, Κάραν σου καλύπτεσθαι, βασιλικῆς αλουργίδος, ὡς ἐσθῆτι ἀγαλλόμενος.

Τῇ αἰγλῇ Πρόδρομε, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, τὴν τιμώσάν σε πόλιν διηνεκῶς, πρέσβευε φαιδρύνεσθαι, καὶ ἐν τῇ σὴ σοφῇ μνήμῃ, σὺν Ἀγγέλοις ἐπαγάλλεσθαι.

Θεοτοκίον

Νεκρόν με έδειξε, φυτού απόγευσις, τής ζωής δέ τό ξύλον εκ σου φανέν,
Πάναγνε ανέστησε, καί Παραδείσου τής τρυφής, κληρονόμον με κατέστησε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω
καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών
πταισμάτων ανα καλούμενον».

Ουκ έφυς κάλαμος Βαπτιστά, ταίς πειραστικάίς τού δυσμενούς, αύραις αεί
ριπιζόμενος, πύργος δέ τού θείου λαού ακράδαντος, δυνάμει Ηλίου γάρ
ώφθης καί πνεύματι.

Ο τήν θεότητα αθετών, καί κατασμικρύνων τήν δόξαν, τού υπό σου
βαπτισθέντος Χριστού, τήν τε θείαν χάριν σου νοσφιζόμενος, ενδίκως
περιβόλων θείων απείργεται.

Αφθόνου ήνοιξας σύ πηγής, πύλην τοίς υμνούσί σε ημίν, πόθω αοίδιμε
Πρόδρομε, χάριτος τής θείας βλυζούσης νάματα, καί ρείθρα ιαμάτων πάντας
ευφραίνοντα.

Θεοτοκίον

Φορούσα κάλλος τό νοητόν, τής ωραιότητας σου ψυχής, νύμφη Θεού
εχρημάτισας, κατεσφραγισμένη τή παρθενία Σεμνή, καί φέγγει τής αγνείας,
κόσμον φαιδρύνουσα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι,
τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν
μου Πολυέλεε».

Προφήτην σε έφησεν η αλήθεια Χριστός, καί Προφητών υπέρτερον, Βαπτιστά
τε καί Πρόδρομε τής ζωής, αυτόν γάρ εώρακας, ον Προφήται καί νόμος
προκατήγγειλαν.

Ουκ έφερε κρύπτεσθαι, τών θαυμάτων η πηγή, ο θησαυρός τής χάριτος, η
αοίδιμος Κάρα σου Βαπτιστά, Προφήτα καί Πρόδρομε, αλλ' οφθείσα προχέει
ιαμάτων πηγάς.

Πανόλβιον καύχημα, καί αγ λάϊσμα φαιδρόν, καί θυρεόν σωτήριον, η
φιλόχριστος αύτη καί ευκλεής, προβάλλεται πόλις σου, τήν σεπτήν σου καί
θείαν Κάραν Πρόδρομε.

Θεοτοκίον

Ο μέγας προέγραψεν, εν Προφήταις Μωϋσής, σέ κιβωτόν καί τράπεζαν, καί
λυχνίαν καί στάμνον συμβολικώς, σημαίνων τήν σάρκωσιν τήν εκ σου τού
Υψίστου Μητροπάρθενε.

Κοντάκιον Ἦχος β' Τά ἄνω ζητῶν

Προφήτα Θεου, καί Πρόδρομε τῆς χάριτος, τὴν Κάραν τὴν σὴν, ὡς ρόδον ἱερῶτατον, ἐκ τῆς γῆς ευράμενοι, τὰς ἰάσεις πάντοτε λαμβάνομεν, καί γὰρ πάλιν ὡς πρότερον, ἐν κόσμῳ κηρύττεις τὴν μετάνοιαν.

Ο Οἶκος

Ἐκ τοῦ Κυρίου τὴν μαρτυρίαν εὐληφῶς Ἰωάννη, ὑπὲρ πάντας βροτοὺς ὑπέρτερος ἐχρημάτισας, ὅθεν ἐπαίνους τῶν ἐγκωμίων προσενέγκαι σοι δέδοικα, ἀλλὰ πόθῳ ἐκβιασθεῖς, τὴ ὠδὴ ἐγχειρήσαι τετόλμηκα, διό μὴ ἀπαξιώσης συνεργός μοι γενέσθαι Πανεύφημε, ἵνα ἰσχύσω στεφανώσαί σου κορυφὴν τὴν ἀγίαν τρισόλβιε, καί γὰρ σύ ἐν κόσμῳ κηρύττεις τὴν μετάνοιαν.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΚΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς ευρέσεως τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου Προφήτου, Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Στίχοι

- Ἐκ γῆς προφαίνει Πρόδρομος σεπτὴν Κάραν,
- Καρπούς παραινῶν ἀξίους ποιεῖν πάλιν.
- Ὁ Βαπτίσας πρὶν ὑδάτων πηγαῖς ὄχλους,
- Γήθεν φανεῖς βάπτιζε πηγαῖς θαυμάτων.
- Εἰκοστήν Προδρόμοιο φάνη Κάρη ἀμφὶ τετάρτην.

Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου πρεσβεΐαις, ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Ο Εἰρμός

«Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς Οσίοις Παισὶ, τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἐπεισε βοάν, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Τῆς Παρθένου ὁ βλαστός σε ὑπὲρ ἅπαντας, ἔφη ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, ὡς γὰρ ἄσαρκος καί ἰσάγγελος ἐπὶ τῆς γῆς, αὐτῷ πεπολίτευσαι βοῶν, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐν νηδύϊ τῆς Παρθένου τὸν σκηνώσαντα, ἔγνωσ στερωτικῆς ἐκ γαστροῦ, καί χρησάμενος, τὴ μητρῶα Πρόδρομε φωνή, σκιρτῶν ἀνεκραύγαζες αὐτῷ, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μεμακάρισται τῷ ὄντι ἐν ταῖς πόλεσιν, αὕτη νῦν παναοίδιμε, κτησαμένη σε, πολιοῦχον, Πρόδρομε Χριστοῦ, διό εορτάζουσα βοά, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Διά σοῦ Μήτηρ Παρθένε φῶς ἀνέτειλε, πάσῃ τῇ οἰκουμένην φαιδρόν, τὸν γὰρ Κτίστην, σύ τῶν ἀπάντων τέτοκας Θεόν, ὃν αἶτησαι Πάναγνε ἡμῖν,

καταπεμφθῆναι τοῖς Πιστοῖς τό μέγα ἔλεος.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοῖς Οσίοις δρόσον ἐπήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας, ἅπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τῷ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἀπεστάλη βοῶντος φωνή ο Πρόδρομος, ταῖς ἐρήμοις καρδίαις, τήν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, πίστιν ευσεβή, ἐγκεντρίζων τοῦ ὄντως Θεοῦ, ὃν υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ετοιμάσατε φάσκει καί νῦν ο Πρόδρομος, τοῦ Κυρίου τήν τρίβον, δι' ἀγιότητος, οὗτος γάρ ἐλθὼν, σὺν Πατρί καί τῷ Πνεύματι, ταῖς ἡμῶν καρδίαις, οικήσει εἰς αἰῶνας.

Τή φωνή ἀκοήν μέν τή τοῦ Γεννήτορος, ὀφθαλμούς δέ τή θέα, τοῦ θείου Πνεύματος, ὅλος δέ ἀφή, Ἰωάννης ο Πρόδρομος, σέ χειροθετήσας, Χριστέ θεοφορεῖται.

Θεοτοκίον

Χρυσαιγῆς σε λυχνία προδιετύπωσε, δεξαμένην ἀφράστως, φῶς τό ἀπρόσιτον, γνῶσει τή αὐτοῦ, καταυγάζον τά σύμπαντα, ὅθεν σε ὑμνούμεν, Ἀγνή εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Θεόν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμά Ἀγγέλων ἀτενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς σέ μακαρίζομεν».

Σαφῶς τῆς πλήρους δεκάδος Πρόδρομε, τῶν ἐντολῶν σύ φύλαξ ἐξ ἰσχύος γενόμενος, καταλλήλως πρὸς Χριστοῦ τετίμησαι, χαρισμάτων δεκάδι, ὅθεν τοῦ Λόγου σε μύστην τε καί φίλον νῦν εἰδότες, σέ μακαρίζομεν.

Χριστοῦ προφήτης τε καί Απόστολος, Ἀγγελός τε καί Πρόδρομος τῆς θείας σαρκώσεως, Βαπτιστής καί Ἱερεὺς καί Μάρτυς πιστός, κήρυξ τε τοῖς ἐν Ἄδου, σὺ ἐχρημάτισας, καί τοῖς παρθενεύουσι κανῶν, καί τῆς ἐρήμου βλαστός.

Ψυχῆς τό ἀπίστον δειγματίζεται, ἱεουργοῦ χειρός νενεκρωμένης τῷ θαύματι, βλαστησάσης αὐθις διά τῆς πίστεως, σῆς γάρ ἐκφανθείσης Κάρας Μακάριε, ἡ καταποθείσα παλάμη ἀνακαινίζεται.

Θεοτοκίον

Παθῶν ἰάματα ἀρυσώμεθα, τῷ ευκλεεί τεμένει τοῦ Προδρόμου προστρέχοντες, ἐν αὐτῷ γάρ πάρεισιν Ἀγγέλων χοροί, πνεύματά τε δικαίων, πάντων ἡ Δέσποινα, σὺν τῷ Βαπτιστῇ, Ἰωάννῃ ἰάσεις νέμουσα.

Εξαποστειλάριον

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Λαμπροφανής ανέτειλεν, ἡ τιμία σου Κάρα, ἐκ τῶν αδύτων κόλπων γῆς, Πρόδρομε Ἰωάννη, λύχνε φωτός τοῦ αὐλοῦ, ἥς τήν εὔρεσιν πόθω, τελούντες δυσωπούμέν σε, τῶν δεινῶν ευρεῖν λύσιν, καί τόν καιρόν, ευμαρῶς ανύσαι τῆς ἐγκρατείας, πρεσβείαις σου πανεύφημε, Βαπτιστά τοῦ Σωτήρος.

Θεοτοκίον

Ψυχαγωγείται Πάναγνε, τῶν πιστῶν ἡ θεόφρων, ομήγουρις λατρεύουσα, καί πιστῶς ανυμνούσα, σέ Θεοτόκον κυρίως, ταῖς πρεσβείαις σου ὅθεν, τῶν νηστειῶν τόν δίαυλον, δός ἡμῖν ἐκτελέσαι, θεοπρεπῶς, καί Σταυρόν τόν τίμιον προσκυνῆσαι, καί πάθη τά σωτήρια, τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ σου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τρία Στιχηρά Προσόμοια, δευτεροῦντες τό πρῶτον.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Ἦνοιξε προπύλαια, τῆς ἐγκρατείας ἡ πάνσεμνος, κεφαλή σου Πανεύφημε, καί τρυφήν προέθηκεν, ἡδυτάτην πάσι, θείων χαρισμάτων, ὧν περ μετέχοντες πιστῶς, τό τῆς νηστείας τραχύ γλυκαίνομεν, καί πίστει ευφημούμέν σε, καί εκβοώμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.
(Δίς)

Μύρα ὥσπερ νάματα, ἡ κεφαλή αποστάζουσα, τοῦ Προδρόμου ἀέναα, καί τραπέζη σήμερον, αποτεθειμένη, μυστική καί θεία, ευωδιάζει νοητῶς, καί ἀηδῖαν ἐλαύνει θλίψεων, καί ευφροσύνης ἀπαντας, πληροί τοὺς πόθω κραυγάζοντας, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐτεμεν ἡ Κάρα σου, καθάπερ ξίφος τομώτατον, κεφαλᾶς ανομούντων ἐχθρῶν, καί νάματα ἐβλυσεν, ευνομούσι πάσι, τῶν θείων χαρίτων, καί διὰ τοῦτό σε πιστῶς, ανευφημούμεν φίλον καί Πρόδρομον, Ἰωάννη τοῦ Κτίσαντος, καί εκβοώμεν αὐτῷ εκτενῶς, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Τήν πανσεβάσμιον Κάραν, τοῦ Βαπτιστοῦ σου Κύριε, φανερωθεῖσαν σήμερον ἐκ γῆς, μετὰ φωνῆς αινέσεως, αρουσάμενοι πιστῶς, εἰς πρεσβείαν φιλάνθρωπε, οἱ επταικότες δούλοί σου, προσάγοντες αιτούμεθα, δι' αὐτῆς επιτυχεῖν ἐν ἡμέρᾳ κρῖσεως, παρά σου τόν ἱλασμόν καί τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Φιλάγαθε Θεέ καί Σωτήρ, τοὺς δούλους σου περισώζε, ἀπό πάσης, περιστάσεως δεινῆς, πρεσβείαις τοῦ Προδρόμου, καί πάντων τῶν Ἀγίων, καί τῆς Μητρός σου ταῖς ἐντεύξεσιν.

Εἰς τόν Στίχον, τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δῖς, καί τό Μαρτυρικόν. Εἶτα.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἡ πρώτην ἐπὶ πίνακι, τό τοῦ Ἡρώδου ἄθεσμον μύσος ἐλέγξασα, τήν δέ μετάνοιαν πάσι κηρύξασα πιστοῖς, τιμία κεφαλὴ τοῦ Βαπτιστοῦ σου Κύριε, ἐκ τῶν ταμείων τῆς γῆς ἀναφανείσα, πρόκειται τοῖς Πιστῶς προσιοῦσιν αὐτή, καί ἀπτομένοις ἐν φόβῳ, καί προσκυνούσι πόθῳ ψυχῆς, βραβευομένη λύσιν πταισμάτων, καί αἰτημάτων παρέχει τὰ σωτήρια, καί τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή.

Τό, Ἀγαθόν τό ἐξομολογέσθαι τῷ Κυρίῳ.

Ποιοῦμεν δέ μετανοίας μεγάλας τρεῖς.

Συνάπτομεν δέ καί τήν πρώτην ὥραν, καί τὰς λοιπὰς ἐφεξῆς, λέγοντες ἐν αὐταῖς Ἀπολυτίκιον καί Κοντάκιον τοῦ Προδρόμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Στιχολογίαν τῶν, Πρὸς Κύριον, εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δῖς, καί τό Μαρτυρικόν, καί τὰ Προσόμοια τοῦ Τριωδίου, εἴτα τοῦ Ἀγίου τὰ παρόντα γ'.

Ἦχος β'

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Δεῦτε τήν τιμίαν κεφαλὴν, τήν ἀποτμηθεῖσαν τῷ ξίφει, τοῦ Βαπτιστοῦ οἱ πιστοί, σήμερον τιμήσωμεν, ἐν τῇ εὐρέσει αὐτῆς, ὑπαντώντες ἐν ἁ σμασι, τιμώντες ἐκ πόθου, χάριτας προχέουσιν, τῶν ἰαμάτων ἡμῖν, ἦν περ, ὁ ληρώδης Ἡρώδης, πάλαι προαπέτεμεν οἴστρω, τῇ Ἡρωδιάδι συμπλεκόμενος. (Δίς)

Ὡς περ ἐκ μετάλλων ὁ χρυσός, οὕτως ἐκ τῆς γῆς τοῦ Προδρόμου, ἡ κεφαλὴ δα δουχεῖ, στάμνω διαλάμπουσα, καί Φθεγγομένη τρανῶς, τοῦ Ἡρώδου ἐλέγχουσα, μοιχείαν καί φόνον, αἶγλη τε φωτίζουσα, τὰς διανοίας ἡμῶν, ἦν περ, ἀσπαζόμενοι πίστει, σήμερον τιμήσωμεν ὕμνοις, ὡς ὑπὲρ ἡμῶν Θεῷ πρεσβεύουσιν.

Πάλαι ὥσπερ θεῖος θησαυρός, στάμνω κεκρυμμένη ἡ Κάρα, τοῦ Βαπτιστοῦ ἐν τῇ γῇ, σήμερον τοῖς πέρασιν, ἀποκαλύπτεται, ὥσπερ πλοῦτος προχέουσα, πηγὰς ἰαμάτων, νόσους θεραπεύουσα, ψυχὰς φωτίζουσα, ὅθεν θυμηδίας ἀπάσης, χάριν ἀπολαύοντες ὕμνοις, ταύτην εὐλαβῶς ἐγκωμιάσωμεν.

Δόξα... Ἦχος β'

Ἡ τῶν θείων ἐννοιῶν πανσεβάσμιος θήκη, καί τῆς ἀρρήτου οὐσίας, Τρανῶς ἡ προβλέψασα, τό μυστήριον Κάρα σου, ὡς ἐκ λαγόνων μητρικῶν, ἐκ τῶν

ταμείων τῆς γῆς, σήμερον ανατέταλκεν, Ἰωάννη πανεύφημε, καί ευωδίασε
πάσαν τήν υφήλιον, αγιασμοῦ προχέουσα μύρον, καί νοητῶς κηρύπτουσα
μετανοίας οδόν, καί τῷ Σωτήρι τῶν ὅλων πρεσβεύουσα, υπέρ τῶν ψυχῶν
ημῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε

Φόβος πολυτρόπων πειρασμῶν, καί τῶν αναγκῶν καταιγίδες, νύν με
χειμάζουσι, καί βυθός καλύπτει με, τῆς απογνώσεως, ὁ χειμῶν τῶν
πταισμάτων μου, δεινῶς με ταράττει, πρόφθασον καί λύτρωσαι
κλυδωνιζόμενον, μόνη τῶν πιστῶν ἡ γαλήνη, καί πρὸς τόν λιμένα τῆς ἄνω,
θείας κληρουχίας με εἰσάγαγε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Πόνους υπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ σου, σταυρώσει
Ἀχραντε, ἔστενες δακρύουσα, καί ολολύζουσα, Οἴμοι τέκνον γλυκύτατον!
αδίκως πῶς πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πάσαν γῆν ἐκπληρῶν; ὅθεν,
Παναγία Παρθένε, σέ παρακαλούμεν ἐν πίστει, ἱλεων ἡμῖν τούτον ἀτέργασαι.

Εἰσοδος μετὰ τοῦ Ευαγγελίου, τό, Φῶς ἱλαρόν, τό Προκείμενον, καί τά
Αναγνώσματα τῆς ἡμέρας, τό, Κατευθυνθήτω, καί ευθύς τό Προκείμενον τοῦ
Αποστόλου, τό, Ἀλληλούϊα, καί τό Ευαγγέλιον, καί καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία
τῶν Προηγιασμένων.

Εἰσερχόμενοι δέ εἰς τήν τράπεζαν, καταλύομεν ἔλαιον καί οἶνον, ἀνευ
τῆς πρώτης εβδομάδος.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Ταρασίου, Ἀρχιεπισκόπου
Κωνσταντινουπόλεως.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'
Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Υπέρ τό ζῆσαι Παμμάκαρ θανεῖν προθέμενος, τήν τοῦ Χριστοῦ εἰκόνα,
προσκυνεῖσθαι προστάτεις, καί πάντων τῶν Ἀγίων, ὅθεν λοιπόν
αιρετιζόντων τά στόματα, Δαυϊτικῶς ἐνεφράγη, κατὰ Θεοῦ, τῶν λαλούντων
αδικίαν πολλήν.

Φιλαργυρίας τήν νόσον αποσεισάμενος, τόν θησαυρόν τῆς ἄνω, βασιλείας
ἐκτήσω, Ὅσιε θεόφρον, ὅθεν πιστῶς, ἡ σορός τῶν λειψάνων σου, τοῖς
προσιούσι παρέχει θεοπρεπῶς, τά ἰάματα αοίδιμε.

Ταίς εντολαίς τού Κυρίου πολιτευόμενος, υπογραμμός εδείχθης, τώ ποιμνίω σου Πάτερ, Ταράσιε τρισμάκαρ, όθεν καί νύν, ταίς διδαχαίς σου φρουρούμεθα, αλλά μή παύση πρεσβεύων υπέρ ημών, τών τήν μνήμην σου τελούντων παιδρώς.

Τόν αληθή Ιεράρχην, καί λειτουργόν τού Χριστού, ως παρ αυτού λαβόντα, τήν τού Πνεύματος χάριν, τιμήσωμεν αξίως Ταράσιον νύν, τόν σοφόν αρχιποίμενα, ως παρρησίαν γάρ έχων πρός τόν Θεόν, ικετεύει τού σωθήναι ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Επί τήν σήν ευσπλαγχνίαν, προστρέχω πάντοτε, επί τούς σούς προσφεύγω, οικτιρμούς καθ' εκάστην, υμνών καί ευλογών σε, καί τήν πολλήν, ανοχήν εκπληττόμενος, τού σου Υιού επί πάσί μου τοίς κακοίς, ήν ενδείκνυται Θεόνυμφε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Αναρτηθέντα ως είδεν, επί Σταυρού τόν Αμνόν, η άμωμος Παρθένος, θρηνωδούσα εβόα, Γλυκύτατόν μου Τέκνον, τί τό καινόν καί παράδοξον θέαμα; πώς ο κατέχων τά πάντα εν τή χειρί, επί ξύλου προσηλώθης σαρκί;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, αναγινώσκεται ο Κανών, ού η ακροστιχίς.

Χαίρων γεραίρω Ταράσιον τόν μέγαν.

Εν δέ τοίς Θεοτοκίοις

Γεωργίου

Ωδή α' Ήχος δ' Ο Ειρμός

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, παιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Χαρίτων τού Πνεύματος, οι ποταμοί προχεόμενοι, εν τή μνήμη σήμερον, τού Ιεράρχου Χριστού, Καταρδεύουσι, Πιστών τάς διανοίας, καί πάθη εκπλύνουσι, καί μολυσμούς τών ψυχών.

Άνωθεν δεξάμενος, ιερωσύνης τό ένδυμα, αρεταίς εφαιδρυνας, τούτο Ταράσιε, καί υπέρλαμπρος, φωστήρ εν Ιερεύσιν, εδείχθης εν Πνεύματι, ιερουργών τώ Χριστώ.

Ίδρυσας Ταράσιε, ορθοδοξίας εις άσειστον, πέτραν τήν διάνοιαν, σαλευομένην βροτών, καί εδόνησας, θεμέλια τής πλάνης, καί τάς τών

αιρέσεων, βάσεις κα τέβαλες.

Θεοτοκίον

Γαλήνης επλήρωσε, τής νοητής Θεονύμφευτε, τήν κτίσιν ο αρρήτως, εκ σου τεχθείς εν σαρκί, καί κατηύγασε, τόν κλύδωνα τής πλάνης, καί εις όρμον ίθυνεν ήμας ουράνιον.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Γραφής εις βυθόν τής θεοπνεύστου, εισδύσας Ταράσιε σοφέ, εντεύθεν τόν πολύτιμον, μαργαρίτην ανείλκυσας, όν μεταδούς τή ποίμνη σου, ταύτην ενθέως κατεπλούτισας.

Έσβεσας τοίς όμβροις τών δακρύων, τό πύρ ηδονών τών σαρκικών, καί διανήψας Όσιε, τήν ψυχικήν λαμπάδα σου, ελαίω καθαρότητος, καί ευποΐας κοσμησθείσαν φαιδρώς.

Ράβδω τών ενθέων σου δογμάτων, τούς θήρας σοφέ τής τού Χριστού, απήλασας Μακάριε, ποίμνης ταύτην αλώβητον, διατηρών Ταράσιε, τόν Αρχιποίμενα δοξάζουσαν.

Θεοτοκίον

Ως κλίμακα γήθέν σε Παρθένε, ο Κτίστης προθέμενος βροτοίς, καί κατωτάτων θλίψεων, καί εκ φθοράς πρός άφθαρτον, ζωήν ταίς ικεσίαις σου, αναβιβάζει τούς υμνούντάς σε.

Κάθισμα Έχος πλ. δ' Την Σοφίαν καί Λόγον

Κατά παθών βασιλεύσας τών τής σαρκός, Ιεράρχης εχρίσθης θεοπρεπώς, καί τήν βασιλεύουσαν, ορθοδόξως εποίμανας, απελάσας θήρας, αιρέσεων θεόπνευστε, τήν τών σεπτών εικόνων, τρανώσας προσκύνησιν, όθεν μετά τέλος, ατελεύτητον χάριν, αξίως κεκλήρωσαι, Ιεράρχα Ταράσιε, Διά τούτο βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καί μόνην εν γυναιξί,, σέ ασπόρως τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι μακαρίζομεν, γενεαί τών ανθρώπων, τό γάρ πύρ εσκήνωσεν, εν σοί τής θεότητος, καί ως βρέφος θηλάζεις, τόν Κτίστην καί Κύριον, όθεν τών Αγγέλων, καί ανθρώπων τό γένος, αξίως δοξάζομεν, τόν Πανάγιον Τόκον σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε τώ σω Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς ανυμνούσιν αξίως, τήν δόξαν σου Άχραντε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ,

ωλόλυξε δακρύουσα, καί πικρώς εκβοώσα, Ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ἤν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Μακρόθυμε Κύριε, τού ελέους η άβυσσος, καί πηγή αγαθότητος, σπλαχνίσθητι καί δώρησαι ούν, τών πταισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τά θεία παθήματα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ Παρθένου σαρκώσεως, σου τού Υψίστου, ο προφήτης Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε, Δόξα τη δυνάμει σου Κύριε».

Άρτον προβαλλόμενος τόν ψυχικόν, έθρεψας πεινώντας Ταράσιε, λόγοις ενθέοις καί προτέθεικας σαυτόν, τοίς δεομένοις τράπεζαν, άφθονον τροφήν επιφέρουσιν.

Ιλύν αποθέμενος Πάτερ σοφέ, τήν επιπροσθούσαν τοίς όμμασι, τής διανοίας, ταις αγρύπνοις προσευχαίς, τής νοητής επέτυχες, Θεού θεωρίας Ταράσιε.

Ρώμη τών δογμάτων σου Πάτερ σοφέ, όρη εσαλεύθη αιρέσεων, καί ασεβείας, κατεβλήθησαν βουνοί, καί ασαλεύτως ίδρυνται, οι τής Εκκλησίας θεμέλιοι.

Θεοτοκίον

Ρώμην περιβέβληται η τών βροτών, φύσις ασθενήσασα πρότερον, τή παραβάσει, εν τώ τόκω σου Αγνή, καί τού εχθρού η τύραννος, δύναμις εις τέλος ησθένησεν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, τήν ειρήνην βραβεύουσα».

Τού λόγου τή σύριγγι, τήν ποιμήνην σου Ταράσιε, επί τας νομάς τής ευσεβείας, καί επί ύδωρ τής θείας γνώσεως, καί εις τας επαύλεις τού Χριστού, ίθυνας άλώβητον, ταύτην τηρών πρεσβείαις σου.

Άρματι χρησάμενος, τών αρετών Ταράσιε, δι' αυτών πρός ύψος θεωρίας, ανεβιβάσθης καί τά αθέατα, είδες διανοίας οφθαλμοίς, κάλλη τού Δεσπότου σου, ών νοί κατετρύφησας.

Ρείθρον τήν προαίρεσιν, ελέου ανεξάντλητον, έχων Ιεράρχα δεομένοις, τής ευποιΐας τούς αενάους κρουνούς, έβλυσας, διό σε ο Χριστός, πρός ύδωρ αιίζων, καί τρυφήν κατεσκήνωσε.

Θεοτοκίον

Γένος τό ανθρώπινον, τήν πρώην ωραιότητα, καί τό ευπρεπές καί κατ' εικόνα, δι' αμαρτίαν απεκδυσάμενον, ταύτα περιβάλλεται Αγνή, διά τής κυήσεως, τής

σής θεοειδέστερα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν αμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ βυθοῦ ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου πολυέλεε».

Ἀπάρας τό κάλυμμα θεόγρον, αἰρετικῶν καρδίαις, τό ἐγκείμενον τῆς ἀγνωσίας, τὴν ἀληθὴ, τῶν δογμάτων Ὅσιε, πάσι γνῶσιν ἐφανέρωσας.

Σύ πυρφόροις λόγοις ἱεράρχα, τὰς ἀκανθῶδεις φλέξας δυσφημίας τῶν αἰρετιζόντων, τὸν φωτισμόν, τῶν ὀρθῶν δογμάτων σου, ἐν τοῖς πέρασιν ἐφήπλωσας,

Ἰσχύν ἐκ Θεοῦ διεζωσμένος, τὴ νοητὴ μαχαίρα, τῶν δογμάτων σου ἱερομύστα, τὰς κεφαλὰς, τὰς τοῦ ψεύδους ἑτέμες, διαγγέλλων τὴν ἀλήθειαν.

Θεοτοκίον

Ἰδεῖν ὀφθαλμοῖς τῆς διανοίας, τὴν νοητὴν σου δόξαν, καταξίωσον Θεογεννήτορ, τοὺς τὰ σεπτὰ, προσκυνώντας σύμβολα, τῆς ἀφθόρου σου κυήσεως.

Κοντάκιον Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Ὡσπερ μέγας ἥλιος, ταῖς τῶν δογμάτων, καὶ θαυμά, των λάμψεσι, φωταγωγεῖς διαπαντός, τῆς οἰκουμένης τό πλήρωμα, ουρανομύστα, παμμάκαρ Τάρασιε.

Ο Οἶκος

Τὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχὴν τῷ σκότει τῶν πταισμάτων, φωτὶ τοῦ σου ἐλέους καταύγασον Σωτήρ μου, καὶ λογισμόν ἐπ' ἀγαθοῖς δώρησαί μοι Χριστέ μου, ἐκκαθάρας τὴν ἀχλὺν τῶν φαύλων ἐνθυμήσεων, ἵν' ὅπως κατ' ἀξίαν ἰσχύσω τὸν σὸν ἱεράρχην ἀνυμνήσαι, καὶ φθάσαι τὸν βίον, καὶ τὰς πράξεις τὰς λαμπράς, καὶ τὴν ἐνθεον πίστιν, καὶ τὸν ζήλον, ὃν ὑπὲρ τῆς σῆς ἐκτήσατο, Ἐκκλησίας, ἥτις κατὰ χρέος αὐτὸν ευφημούσα κραυγάζει, Ουρανομύστα, παμμάκαρ Τάρασιε.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Ταρασίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Ἀκλειστος ὅρμος Τάρασιον λαμβάνει,
- Κόσμου ταραχῆς, καὶ ζάλης σεσωσμένον.
- Εἰκάδι ἐκ ταραχίου Τάρασιος ἔπτατο πέμπτη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Τόν Αλέξανδρον δίσκος είδεν ηλίου,
- Υπέρ Χριστού τμηθέντα, δόξης Ηλίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου ιερομάρτυρος Ρηγίνου, επισκόπου Σκοπέλου.

Στίχοι

- Ασειτος εί Ρηγίνε τήν προθυμίαν,
- Κάν δεινόν ενσείσωσι πυκνά σοι ξίφη.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Αντώνιος πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Ενθέντες Αντώνιον εις πύρ οι πλάνοι,
- Έψουσιν όπον νόστιμον τώ Κυρίω.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Θεόδωρος, ο διά Χριστόν σαλός, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Εκων αμείψας, ώς ο Δαυϊδ, τας φρένας,
- Βίον διέδρας, ου τόν Αγχούς παμμάκαρ.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Μάρκελλος, Επίσκοπος Απαμείας τής Κύπρου, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Σπένδεις Θεώ, Μάρκελλε, θερμώ τώ πόθω,
- Θερμούς σταλαγμούς αιμάτων εξ αυχένος.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον, υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Οι κρατήρες τών δογμάτων σου πληρούμενοι, οίνου τής χάριτος, πόμα ημίν νοητόν, Πάτερ τό τής γνώσεως, πασιν εκέρασαν, τοίς κραυγάζουσιν, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Νέφη ήλαισας τή πνεύσει τών δογμάτων σου, τά τών αιρέσεων, τής Εκκλησίας Χριστού, καί αίγλη Ταράσιε, ορθοδοξίας αυτήν, κατεφαίδρυνας, τώ Φωτοδότῃ κράζουσαν, ο Θεός ευλογητός εί.

Τήν ακένωτον θεόθεν εισδεξάμενος, χάριν Ταράσιε, τροφήν ψυχών δασιλώς, καί σωμάτων έβλυσας, τοίς ενδεέσι σοφέ, διά τούτό σε, ως σιτοδότην άφθονον, οι πιστοί ανευφημούμεν.

Θεοτοκίον

Ο αχώρητος τή φύσει τής θεότητος, καί, απερίγραπτος, Λόγος Θεού γεννηθείς, εκ σου σαρκί Πάναγνε, καί παναμώμητε, προσιτός εστι, καί εν εικόνι γράφεται, ως σαφώς ενανθρωπήσας.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Παῖδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Όλον τής σαρκός σου τό γεώδες, άπέθου εγκρατείας πόνοις Ταράσιε, καί βίον ισάγγελον, επί γής διήνυσας, διό τών Ασωμάτων σε, χοροί εδέξαντο, απαύστως εκβοώντα τώ Κτίστη, Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Νάμασι Χριστού τήν Εκκλησίαν, δογμάτων Ιεράρχα όλην κατήρδευσας, καί τά θεία σπέρματα, τού Αγίου Πνεύματος, έν ταύτη εγεώργησας, καί επλεόνασας, διό καρποφορούσα κραυγάζει, Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Μύρω νοητώ τού Παρακλήτου, χρισθείς ως Ιερεύς Πάτερ Ταράσιε, τής ιερουργίας σου, τήν στολήν επιόικιλας, τών αρετών τοίς χρώμασι, καί ταίς λαμπρότησι, διό καί ιερουργεις Κραυγάζων, σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Υπό τής αυτού φιλανθρωπίας, καί μόνης ευσπλαχνίας τε καί αγαθότητος, τού Πατρός ο σύνθρονος, Λόγος δυσωπούμενος, εκ σου σαρκί γεγέννηται, θεοχαρίτωτε, ίνα τήν γεωθείσαν ανθρώπων, φύσιν ουρανώση, ως μόνος Ευεργέτης.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αὔλων νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν τής Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αιειπάρθενε».

Έμπνους ως εικών, καί στήλη Ταράσιε ζώσα προκείμενος, αρετών καί πίστεως, βοάς απαύστως έργοις καί λόγοις σοφέ, καί πρός οικείαν μίμησιν, πάντας προτρέπεις πιστούς, διά τούτο, μνήμη αθανάτω σε, οι πρός σέ αφορώντες γεαίρουσι.

Γνώσιν αληθή, πλουτίσας τήν ποιμήνην σου, Πάτερ Ταράσιε, απειθείς εγύμνωσας, τής ψευδωνύμου γνώσεως Όσιε, καί απορούντας έδειξας, καί πενομένους αυτούς, διά τούτο, αληθείας κήρυκα, οι Πιστοί σε αξίως δοξάζομεν.

Άρας πρός Θεόν, τάς χείρας καί όμματα, Πάτερ Ταράσιε, νοητούς κατέβαλες,

καί αοράτους καί πολεμίους εχθρούς, καί ετρωπώσω φάλαγγας, τὰς τῶν
αιρέσεων, καί τήν ποιήμνην, τοῦ Χριστοῦ αλώβητον, ὀρθοδοξίας εἰς γῆν
διεβίβασας.

Θεοτοκίον

Νέφη τῶν παθῶν, Ἀγνή καί τῶν θλίψεων διασκεδάσασα, αἴγλη ευφροσύνης
σου, καί θυμηδίας ἡμᾶς κατάλαμψον, καί τῆς εἰρήνης αἴτησαι, τόν φωτοδότην
Χριστόν, ἐναυγάσαι, πάντας τοὺς υμνοῦντάς σε, καί τῇ θεῖα σου σκέπη
περίσωζε.

Εξαποστειλᾶριον Τοῖς Μαθηταῖς

Θεουργικαῖς ἐλλάμψεσι, τῶν ἐν σοί χαρισμάτων, καταφαιδρύνεις πάνσοφε,
τήν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, Ταράσιε Θεοκῆρυξ, τῷ γάρ κρείττονι Πάτερ, τό χεῖρον
δουλωσάμενος, θεῖον ἔσοπτρον ὠφθης, τῆς τριφεγγούς, καί σεπτής θεότητος
ἱεράρχα, ὑφ' ἧς καταλαμπόμενος, φρυκτωρεῖς, κόσμον ὅλον.

Θεοτοκίον

Γνώμην βουλήν καί σύνεσιν, νούν καρδίαν καί σῶμα, ψυχὴν καί ἅπαν κίνημα,
ἐνεργείας ἐνθέου, εἰς σέ ἐθέμην Παρθένε, σύ με φρούρει καί σκέπε, ἐξ
αοράτων Δέσποινα, καί ἐχθρῶν ὀρωμένων, τό πονηρόν, τῶν ἀμαρτιῶν μου
λύουσα χρέος, ὡς Θεομήτωρ πάντα γάρ, ὅσα θέλεις ἀνύεις.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, κατὰ τὴν τάξιν, καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Πορφυρίου, Ἐπισκόπου Γάζης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α' Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Τοῖς τῶν δακρύων σου ρεῖθροις, Μάκαρ Πορφύριε, τόν τῆς ψυχῆς καθάρας,
ρύπον ἐσβέσας φλόγα, παθῶν τῆς ἀμαρτίας, καί τὴν στολήν, ἐν πορφύρα
χρῶννύμενος, ἐν οὐρανίοις πολεῦῃ διὰ παντός, εἰς αἰῶνας ἀγαλλόμενος.

Ὀρθοδοξίας ἐμπρέπων, θείοις ὑψώμασιν, Ἀρχιερέων κλέος, τῇ λυχνίᾳ ἐτέθης,
ἄξιος ἐργάτης, μισθόν ἀληθῶς, τῶν σῶν πόνων δρεπόμενος, καί διὰ τοῦτο
χαρίσματα ἐκ Θεοῦ, ἐκομίσω Παμμακάριστε.

Ὁ μυστιπόλος τῆς κάτω, φρικτῆς τραπέζης ἐκεῖ, ἐν οὐρανοῖς Κυρίῳ, τὴν
θυσίαν προσφέρει, τὴν αὐλὸν καί θεῖαν, αὐλῶς αεί, ἐποπτεύων ἡμᾶς ταῖς
αυτοῦ, πρὸς τὴν ἁγίαν Τριάδα πρεσβυτικάις, ἱκεσίαις ὁ Πορφύριος.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Παραπτωμάτων πελάγει κλυδωνιζόμενος, τῷ γαληνῷ λιμένι, τῆς ἀχράντου

πρεσβείας, τῆς σῆς Θεοκυήτορ, προσπεφευγώς, ανακράζω σοι, Σώσόν με, τήν κραταιάν σου ορέξασα δεξιάν, τῷ οικέτῃ σου Πανάμωμε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἰδοὺ κατείδον ρομφαίαν, τήν διελθούσάν μου, νῦν τήν καρδίαν Τέκνον, ὡς προεῖπόν μοι πάλαι, ὅτε σε εὔρων, πάντων υἱών, γηγενῶν ωραιότερον, τῷ γάρ Σταυρῷ εκουσίως μετὰ ληστών, ὡς κακούργος ἀπηώρησαι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τόν Κανόνα, οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τό πορφυρίζον Ποιμένων ἀνθος σέβω. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τόν λαόν αὐτοῦ, ἐν Ερυθρά θαλάσῃ, ὅτι μόνος ἐνδόξως δεδόξασται».

Ταύτην τήν φωτοφόρον, μνήμην σου γεραίροντι Πορφύριε, φωτοφόρον μοι αἴγλην, οὐρανόθεν δοθῆναι ἰκέτευε.

Ὅλον ἀπό σπαργάνων, σεαυτὸν Κυρίῳ προσανέθηκας, καί αὐτῷ ἐκολλήθης, καί ψυχὴ καί καρδίᾳ Πορφύριε.

Πάθη προθανατώσας, πάντα δι' σκήσεως Πορφύριε, ἱερεὺς ἀνεδείχθης, τοῦ ζωῆς καί θανάτου δεσπότης.

Θεοτοκίον

Ὅμβρον εἰσδεξαμένη, σοῦ ἐν τῇ νηδύϊ τόν ουράνιον, Θεοτόκε Παρθένε, ἀμαρτίας τοὺς ὄμβρους ἐξήρανας.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Σὺ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σὺ εἰ τό φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καί ὑμνεῖ σε τό πνεῦμά μου».

Ράβδω τῶν δογμάτων σου, ἐπὶ νομάς ζωῆς Ὅσιε, τήν ἱεράν, Ποίμνην σου ποιμένας, τῷ Θεῷ ευηρέστησας.

Φέγγει θείας γνώσεως, τοὺς ἐν νυκτί δεινῶν Ὅσιε, φωταγωγών, ἐδείξας ἡμέρας, κοινωνοὺς διὰ πίστεως.

Ὑψει διαπρέποντα, τῶν ἀρετῶν Θεός τέθεικεν, ἐν υψηλῇ, Πάνσοφε λυχνία, τοὺς Πιστοὺς καταυγάζοντα.

Θεοτοκίον

Ρύσαι με πρεσβείαις σου, τῶν τοῦ ἐχθροῦ βελῶν Ἀχραντε, καί λογισμῶν, τῶν ἐπεμβαινόντων, ἀφειδῶς τῇ καρδίᾳ μου.

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Εν πέτρα τῆς πίστεως, ερηρεισμένος σοφέ, τὴν πέτραν ἐπόθησας, ἦν εἶδε πρὶν Δανιήλ, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὑψώσας τὴν φωνὴν σου, καὶ τὸν νοῦν πρὸς τὸν Κτίστην, ἔβαλες τοὺς οχλοῦντας, τῇ σαρκὶ πολεμίους, τῇ σὴ σφενδόνη Γάζης ο σεπτός, πρόβολος Πάτερ Πορφύριε.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Εκαίνισας Ἀχραντε, τῷ θείῳ τόκῳ σου, φθαρείσαν τοῖς πάθεσι, τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, ουσίαν καὶ ἡγείρας, πάντα ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας, ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πίστει, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς Προεφήτευσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ρομφαία διήλθῃ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἡνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου, ὃν περ εὐλογημένη, δυσωπούσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ωδὴ δ' Ὁ Εἰρμός

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν θεότητα».

Ἰσουργὸν τῷ Γεννήτορι, Λόγον διαγγέλλων τοῖς ματαιόφροσι, πρὸς εὐσέβειαν ἐζώγρησας, καὶ Θεὸ τῶν ὅλων καθιέρωσας.

Ζωτικάς ἐπιπνεύσεσι, τὴν πρὸς τελευταίαν ὥραν ἐγγίζουσας, ιερῶτατε ἐζώωσας, εἰς πολλῶν καὶ ταύτης ἀναγέννησιν.

Ολονύκτοις δεήσεσι, καὶ ταῖς πανημέροις ἴσιε στάσεσι, τὴν καρδίαν ἀπετέλεσας, τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων καταγώγιον.

Θεοτοκίον

Νεκρωθέντα με Πάναγνε, πάλιν ἀνεζώωσας ὡς κυήσασα, τὴν ζωὴν τὴν ἐνυπόστατον, τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Γεννήτορος.

Ωδὴ ε' Ὁ Εἰρμός

«Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί σου Κύριε, καὶ τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ, τὴν σὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν Φιλάνθρωπε».

Πρόρριζον τεμῶν, τὴν ἀκανθαν τὴν φιλήδονον, ἐκαρποφόρησας τὸν ἀσταχυν, τῆς εὐσεβείας ἱεράρχα πανσεβάσμιε.

Ὁ ὄμβροισ σὼν εὐχῶν, ουρανοὺς Σοφέ διήνοιξας, καὶ υετὸν τῇ γῇ διένειμας, αἰρετιζόντων ἀποπνίξας τὰ ζιζάνια.

Ἰθυνας ροπή, θείου Πνεύματος ολόκληρον, λαὸν καὶ πόλιν εἰς λιμένα ζωῆς, διεκφυγόντα ἀθεΐας τό κλυδώνιον.

Θεοτοκίον

Μόνην γενεών, εκ πασών σε εξελέξατο, ο Πλαστοουργός, καί αναπλάττει ημάς, εν σοί οικήσας, Θεοτόκε αιειπάρθενε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρὸς Κύριον, καί αὐτῷ απαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καί ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καί δέομαι ὡς Ἰωνᾶς, Ἐκ φθοράς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Εφέσεως ἀληθούς ἐπέτυχες, ἐγκρατεία ταπεινώσας τὰ πάθη, καί πρὸς Θεόν, προσεχώρησας χαίρων, καί ορεκτῶν ἀκροτάτῳ παρίστασαι, Πορφύριε Ἱεραρχῶν, καί Ποιμένων κανῶν ἀκριβέστατος.

Νοήσας σου τῆς ψυχῆς τό ωραῖον, καθωράθη ἐν σταυρῷ ἠπλωμένος, ὁ ὑψωθείς, ἐν αὐτῷ ἐκουσίως καί τήν αὐτοῦ φυλακὴν ἐγχειρίζει σοι, ἐμφαίνων σοι τήν πρὸς αὐτόν, καί στοργήν καί τελείαν οἰκείωσιν.

Ὡς Πέτρου τοῦ Κορυφαίου τόν ζήλον, καί τήν πίστιν θεηγόρε πλουτήσας, τῷ τμητικῷ, εὐσεβείας σου λόγῳ, τό κακουργόν ἐθανάτωσας γύναιον, τοῦ Μάνεντος φθοροποιᾶ, δολερῶς ὑποσπεῖρον διδάγματα.

Θεοτοκίον

Νεκρώσει τε καί φθορά ὑπαχθέντα, τόν πρωτόπλαστον Παρθένε Μαρία, τόν νεκρωτήν, τοῦ θανάτου τεκούσα, εἰς ἀφθαρσίαν μετήγαγες Ἀχραντε, καί ἔδειξας τοὺς γηγενεῖς, ουρανίους Θεόν σωματώσασα.

Κοντάκιον Ἦχος β' Τοῖς τῶν αἱμάτων σου

Ἰερωτάτοις σου τρόποις κοσμούμενος, Ἰερωσύνης στολαῖς κατηγλαΐσαι, Παμμάκαρ θεόφρον Πορφύριε, καί ἱαμάτων ἐμπρέπεις ὑψώμασι, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ο Οἶκος

Υπεραστράπτει πλέον ἡλίου, Πορφυρίου ἡ μνήμη τοῦ σοφοῦ, ἀστραπαῖς θαυμάτων πᾶσαν τήν κτίσιν φωταγωγοῦσα, καί διώκουσα πλάνην τήν τῶν εἰδώλων, καί τοὺς πιστοὺς σελαγίζουσα, πάντας ευφραίνει, Θεῷ γάρ ευαρεστήσας ἐπὶ γῆς, τῶν ἰσημείων ἀπείληφε τήν χάριν, πάντας ἰάσθαι, παρεστῶς τῇ Τριάδι ολόφωτος, καί πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον

Τῇ ΚΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Πορφυρίου, Ἐπισκόπου Γάζης.

Στίχοι

- Ὡ τίς παρέλθη, τίς δέ καί παραδράμη
- Τόν Πορφύριον, κάν παρήλθεν ἐκ βίου;
- Πορφυρίοιο νέκυν κρύψε χθὼν εἰκάδι ἔκτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Φωτεινής τής Σαμαρείτιδος, ή ωμίλησεν ο Χριστός εν τώ φρέατι, καί τών σύν αυτή.

Στίχοι

- Ρίπτουσι τήν σήν Σαμαρείτιν εις φρέαρ,
- Τήν εις φρέαρ σοι συλλαλήσασαν Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Φωτώ, η αδελφή αυτής, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Φερνήν ταλάντων μυρίων ανταξίαν,
- Φωτώ φέρει σοι τήν κάραν φώτων Πάτερ.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Φωτίς, η ετέρα αδελφή αυτής, εις δύο προσδεθείσα δένδρα, καί διαμερισθείσα, τελειούται.

Στίχοι

- Δώσεις έπαθλον δενδροάθλω Φωτίδι,
- Δενδρώνα τερπνόν τής Εδέμ Θεού Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, η αγία Παρασκευή, η ετέρα αδελφή αυτής, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Η Παρασκευή πρός ξίφος τόν αυχένα,
- Έτοιμον είχε καί παρεσκευασμένον.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Κυριακή, ετέρα αδελφή αυτής, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Εκ Κυριακής ουδέ τού ξίφους φόβος,
- Τού Κυρίου τόν θείον εκβάλλει φόβον.

Τή αυτή ημέρα, ο άγιος Μάρτυς Ιωσής, ο υιός τής Αγίας Φωτεινής, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Τομεύς τραχήλων εξεγύμνου τό ξίφος,
- Ιωσή δέ τράχηλος ού φρίπτει ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, ο άγιος Φωτεινός, ο έτερος υιός αυτής, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Τίς ούτος ατμός εκ ζεόντων αιμάτων;
- Φωτεινός άρτι Μάρτυς ετμήθη κάραν.

Τή αυτή ημέρα, ο άγιος Σεβαστιανός ο Δούξ ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Σεβαστιανώ τούτον είπω τόν λόγον.
- Σεβάζομαί σε, τήν κάραν τετμημένον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Παῖδες Εβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως, καί εἰς ὄροσον τό πύρ μετέβαλον βοῶντες, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας

Ἄρνας ποιμένας ἐπὶ χλόῃν, ἀληθείας ὡς ἀρνίον τῷ ποιμένι, προσηνέχθης Χριστῷ, Πορφύριε κραυγάζων, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νέμει Καμάτων σου τὰ γέρα, κατοικίζων σε, μοναῖς ἐν ἀκηράτοις, Ἰησοῦς ὁ Χριστός, Πορφύριε βοῶντα, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θαύμασι πλείστοις καί σημείοις, κατεκόσμησε τὸν βίον σου τρισμάκαρ, ὁ Χριστὸς ὃν ποθῶν, Πορφύριε ἐβόας, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Οἴκτειρον σῶσόν με Παρθένε, τὸν οἰκτίρμονα τεκούσα Θεὸν Λόγον, καί φωτὶ τῷ ἐν σοί, καταύγασον βοῶντα, Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Οἱ θεωρρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυρί καὶ τὴν φλόγα, καταπατοῦντες ἐκραύγαζον, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον».

Σεσοφισμένῳ σου λόγῳ κατεβλήθη, ὁ σοφιστὴς τῆς κακίας, ἱεροκήρυξ πανόλβιε, εὐσεβῶν δὲ καρδίαι, ἐνθέως εὐφράνθησαν.

Συναγελάζη Πατέρων ὁμῇ γύρει, καὶ συνευφραίνῃ Ὁσίων, Πάτερ μακάριε πνεύμασιν, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα κραυγάζων τὸν Κύριον.

Ἐξεδάφισας τεμένη τῶν δαιμόνων, ναὸν Θεοῦ ἐδομήσω, ἐν ᾧ πληθὺς μέλπει ὁσίων, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Βασιλικὴν αλουργίδα πορφυρώσας, ἐξ ἀρετῶν σου, καὶ ταύτην, ὡς ἱερεὺς στολισάμενος, εἰς τὰ ἄνω χορεύεις, βασιλεία Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Ὡς ἀνωτέραν σε πάντων τῶν ποιημάτων, καὶ οὐρανῶν πλατυτέραν, Παρθενομήτορ ἡγάπησεν, ὁ Υἱός σου, καὶ σάρκα ἐκ σοῦ ἀνελάβετο.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρός, γενόμενος ἄνθρωπος, διό τὴν ἀχραντον Θεοτόκον, οἱ Πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ιστίω Πάτερ νοητώ, εκπεράσας τό τού βίου κλυδώνιον, οιακιζόμενος, παλάμη
θεία τού Παντοκράτορος, πρὸς τοὺς λιμένας τῆς ζωῆς, σοφῶς κατέπλευσας,
χαράς λαβόμενος αἰωνίου, καί τερπνῆς απολαύσεως.

Ὁριμος πλήρης ἡμερῶν, τῶν τού Πνεύματος γενόμενος Ὅσιε, καί τήν
απάθειαν, ὡς διπλοῖδα περιβαλλόμενος, ιερωσύνης στολισμῷ, λάμπων
μεταβέβηκας, εἰς φῶς ἀνέσπερον, τού Κυρίου καθοράν τήν τερπνότητα.

Στόματι θείον γλυκασμόν, αρουσάμενος, ηρεύξω Μακάριε, λόγον σωτήριον,
παθῶν πικρίαν αποδιώκοντα, καί γλυκασμῷ πνευματικῷ, πάντας
ἐνηδύνοντα, τοὺς τήν ἐτήσιον ἐκτελούντάς σου θεόφρον πανήγυριν.

Ἦλιον ἐγνως τόν Χριστόν, ὁμιλήσαντα ἡμῖν μετὰ σώματος, καί ταῖς
λαμπρότησι ταῖς τούτου Πάτερ, ψυχῆς τὰ ὅμματα, καταυγασθεῖς ὁλολαμπῆς,
αστήρ ἐχρημάτισας, θέσει θεούμενος, ιερέ θαυματουργέ Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Φείσαι μου Σώτερ ο τεχθεῖς, καί φυλάξας τήν τεκούσάν σε ἀφθορον, μετὰ τήν
κύησιν, ὅταν καθίσῃς Κρίναι τὰ ἔργα μου, τὰς ἀνομίας παρορών, καί τὰς
ἀμαρτίας μου, ὡς ἀναμάρτητος, ἐλεήμων, ὡς Θεός καί φιλόανθρωπος.

Εξαποστειλάριον Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς

Μεταναστεύσας τήν πολλήν, ὑπαρξιν διεσκόρπισας, τοὺς πλάνη δέ
σκορπισθέντας, θαύμασιν ἀποστολικοῖς, συνήγαγες Πορφύριε, ἀλλά
πρέσβευε Πάτερ, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Θεοτοκίον

Επὶ σοί μετὰ Θεόν, ἐλπίζομεν Πανάχραντε, καί τῷ ἐκ σοῦ προελθόντι,
συσταυρούμενοι Χριστῷ, ταῖς πρὸς αὐτόν πρεσβείαις σου, ἀπροσκόπτους εἰς
τέλος, ἡμᾶς διαφύλαξον.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ἡμῶν Προκοπίου τού Δεκαπολίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι

Κατ' εἰκόνα γενόμενος, τού Θεοῦ καί ὁμοίωσιν, κατ' ἀρχήν τῆς πλάσεως
Παμμακάριστε, τό τῆς εἰκόνος ἀξίωμα, τηρεῖν διεσπούδασας, λογισμῷ

πανευσεβεί, καί νοός καθαρότητι, καί αγνότητι, καί παθών εγκρατεία καί τηρήσει, τών Χριστού διαταγμάτων, καί ευσεβεία Πανόλβιε.

Τή ασκήσει τό πρότερον, προσλαβών καί τήν άθλησιν, θεοφρόνως ύστερον, ευηρέστησας, δι' αμφοτέρων τώ Κτίσαντι, τώ μόνω τήν κάθαρσιν, απαιτούντι παρ' ημών, καί ψυχής τήν ευγένειαν, ού τήν ένσαρκον, παρουσίαν δοξάζων προσεκύνεις, τήν εικόνα τήν αγίαν, τής κατ' αυτόν ανθρωπότητος.

Τούς τού Λόγου τήν σάρκωσιν, δυσσεβώς αθετήσαντας, διελέγχων όσιε, διετέλεσας, δια μαστίγων ετάσεως, πάσης τε κακώσεως, καί δεσμών καί φυλακής, βεβαιών τήν αλήθειαν, όθεν γέγονας, τής Χριστού βασιλείας κληρονόμος, καί χαράς ανεκκλαλήτου, καί αϊδίου ελλάμψεως.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Η Θεόν τόν αχώρητον, εν γαστρί σου χωρήσασα, φιλανθρώπως άνθρωπον χρηματίσαντα, καί τό ημέτερον φύραμα, εκ σου προσλαβόμενον, καί θεώσαντα σαφώς, μή παρίδης με Πάναγνε, νύν θλιβόμενον, αλλ' οικτείρησον τάχος καί παντοίας, δυσμενείας τε καί βλάβης, τού πονηρού ελευθέρωσον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ ως εώρακε, καθηλούμενον Κύριε, η αμνάς καί Μήτηρ σου εξεπλήττετο, καί, Τί τό όραμα, έκραζεν, Υιέ ποθεινότατε; ταύτά σοι ο απειθής, δήμος ανταποδίδωσιν, ο παράνομος, ο πολλών σου θαυμάτων απολαύσας; Αλλά δόξα τή αρρήτω, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ο Κανών, έχων Ακροστιχίδα τήν δε.

Τούς σούς αγώνας ευπρεπώς μέλπω Μάκαρ.

Ωδή α' Ήχος β' Ο Ειρμός

«Ως εν ηπείρω πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω, ίχνεσι, τόν διώκτην Φαραώ, καθορών ποντούμενον Θεώ, επινίκιον ωδήν εβόα άσωμεν».

Τής ευσεβείας τώ φίλτρω κατασχεθείς, καί τώ θείω έρωτι, τρικυμίας κοσμικάς, απεκρούσω Όσιε, Θεώ, επινίκιον ωδήν ανακρουόμενος, ο φωτοφόρος σου βίος καί τό φαιδρόν, τής ψυχής καί σύντονον, ευσεβεία συγκραθέν, αρετής εικόνισμα λαμπρόν, εν σοί Όσιε, τρανώς απηκριβώσατο.

Υπερφυείδα δουχία καί φωταυγεί, τού Χριστού λαμπόμενος, τών παθών τās προσβολάς, εγκρατώς εμάρανας βούν, επινίκιον ωδήν τώ Παντοκράτορι.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον τόν Λόγον θεοπρεπώς, συλλαβούσα Πάναγνε, τόν πρίν άσαρκον ημίν, υπέρ φύσιν τέτοκας Αγνή, μετά γέννησιν Παρθένος διαμείνασα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καί στερεώσας ἡμάς, ἐν τῇ πέτρα τῆς ὁμολογίας σου».

Σοῦ ἡ θεόληπτος ψυχὴ, τῷ τῆς πίστεως ζήλῳ, πυρπολουμένη Μάκαρ, τῶν ἀνόμων τὴν πικραν, μανίαν καί τὸν θυμόν, θεοφόρε, κραταιῶς διέλυσεν.

Οικείοις αἵμασι βαφεῖς, τῶν Μαρτύρων τοὺς ἄθλους, ἐμιμήσω τρισμάκαρ, αἰκισμοὺς τῶν ἀσεβῶν, ἀνδρειοτάτῃ ψυχῇ, υπομείνας, καρτερικῶς Προκόπτιε.

Υπέστης Ὅσιε διπλοῦς, τοὺς ἀγῶνας ἐμφρόνως, τὰς αἰρέσεις ἐλέγχων, καί λεόντων τὰς ὁρμὰς ἀνδρείως υπενεγκών, θεοφρόνως, πάνσοφε Προκόπτιε.

Θεοτοκίον

Σοφία Λόγος τοῦ Πατρός, ὁ πρό πάντων αἰώνων, ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, ἀπορρήτως σαρκωθεῖς, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, Θεοτόκον ταύτην ἀπειργάσατο.

Κάθισμα Ἦχος α' Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ἀσώματος ἐν βίῳ ἐγνωρίσθης Πατήρ ἡμῶν, καί ἑνσαρκος Ἀγγέλοις, ἀνεδείχθης συνδίατος, τῷ κόσμῳ κατὰ Παύλον σταυρωθεῖς, τῷ σοί ἐσταυρωμένῳ ἀληθῶς, καί εἰς οὐράνιον οἰκῶν, τῇ διανοίᾳ χώρον ὁ γήϊνος, Δόξα τῷ εὐδοκήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ γινωρισθέντι σοι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πάσιν ἰάματα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἰς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνασα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμάς ἐκ πειρασμῶν, καί παθῶν καί τῶν κινδύνων, τοὺς ευφημοῦντας πόθῳ, καί βοῶντάς σοι, Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμάς διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρῷ σου προσπαγέντος, ὑπὸ τῶν παρανόμων, καί στρατιωτῶν Σώτερ λόγχη, τὴν πλευράν ὀρυγέντος, ἡ Πάναγνος ὠδύρετο πικρῶς, τὰ σπλάγχνα κοπτομένη μητρικῶς, καί τό πολὺ σου καί φρικτόν, τῆς ἀνοχῆς ἐξίστατο βοῶσα, Δόξα τῇ πρὸς ἀνθρώπους σου στοργῇ, δόξα σου τῇ χρηστότητι, δόξα τῷ ἐν τῷ θανάτῳ σου βροτοὺς ἀθανατίζοντι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Χριστὸς μοὺ δύναμις, Θεὸς καί Κύριος, ἡ σεπτή Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ εορτάζουσα».

Ἀρδεύων Ὅσιε, δακρύων χεύμασι, τὴν καρδίαν σου Μάκαρ τῶν ἀρετῶν, σπόρον ἐγεώργησας, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, οσιώτατε Προκόπτιε.

Γεώδεις φρόνημα, τώ θείω Πνεύματι, καθυπέταξας Πάτερ ασκητικών, βίον
ανελόμενος, καί συνταπτόμενος χοροίς, τών Μαρτύρων Παμμακάριστε.

Ως Μάρτυς ένθεος, καί αληθέστατος, υπέρ τής ευσεβείας αιρετικήν, ήλεγξας
απόνοιαν, τής γάρ μανίας αληθώς, τών αθέων κατεφρόνησας.

Θεοτοκίον

Νομίμων άνευθεν, θεσμών Πανάμωμε, συλλαβούσα τόν Κτίστην δίχα
φθοράς, τούτον απεγέννησας, καί Θεοτόκος αληθώς, καί κυρίως
εχρημάτισας.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τάς τών ορθοριζόντων σοι ψυχάς, πόθω
καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών
πταισμάτων ανακαλούμενον».

Αγιασθέντα ασκητικώς, καί τελειωθέντα σε δι' αίματος, γεραίρομεν Όσιε,
μνήμη γάρ δικαίων μετ' εγκωμίων αεί, πιστώς επιτελείται, καί μνημονεύεται.

Σοφώς ο πάντα μεταποιών, καί μετασκευάζων προς τό κρείττον, ως βούλεται
Κύριος, τή τών δυσσεβούντων μαιφονία τή σή, ασκήσει μαρτυρίου, κλέος
προσέθετο.

Επί τών ώμων αναλαβών, τήν διά Σταυρού πανοπλίαν, σύ τώ Χριστώ
ηκολούθησας, τών οπίσω Πάτερ λήθην ποιούμενος, καί τοίς έμπροσθεν
δρόμοις επεκτεινόμενος.

Θεοτοκίον

Υμνούμεν Πάναγνε τόν εκ σου, σάρκα παθητήν τε καί θνητήν,
περιβαλλόμενον Κύριον, καί τεθεωμένην απεργασάμενον, ενώσει ασυγχύτω
τή καθ' υπόστασιν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι,
τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν
μου Πολυέλεε».

Προβαίνων αείμνηστε, από δόξης αληθώς, ασκητικής ανέδραμες, προς
Μαρτύρων ανδρείαν τε καί Τιμήν, οικείου εξ αίματος, ερυθράν πορφυρίδα
περικείμενος.

Ρεόντων τό άστατον, λογισάμενος ψυχή, καί λογισμώ θεόφρονι, τοίς αεί
διαμένουσιν αγαθοίς, καί πέρας ουκ έχουσιν, ευσεβώς επτερώθης
Παμμακάριστε.

Εγκράτειαν σύντονον, καί πραότητα Χριστός, σέ καθορών πλουτήσαντα,
φιλανθρώπως επέβλεψεν επί σέ, καί Ιδότης ανέδειξε, κοινωνόν θεοφόρε

Παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Πανάμωμε Δέσποινα, τῆς ψυχῆς μου τὰ δεινὰ, καί χαλεπὰ συντρίμματα, χειρουργίαις ἰάτρευσον μυστικάς, δραστήρια φάρμακα, τοῦ Υἱοῦ σου βαλούσα τὰ παθήματα.

Συναξάριον

Τῇ ΚΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν, καί ομολογητοῦ Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.

Στίχοι

- Ουδέν, Δεκαπολίτα, γῆς πάσαι πόλεις,
- Πρὸς τὴν νοητὴν, ἐνθα περ τάττη, πόλιν.
- Εἰκάδι εβδομάτῃ Προκοπίῳ τέρμα φαάνθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Γελασίου, ὅς τό Βάπτισμα κελευσθεὶς διαπαίξαι παρὰ τοῦ, Ἀρχοντος, βαπτίζεται ἀληθῶς, καί ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Φῶτισμα μέλλων ἐκγελάν, γελάς πλάνην,
- Πλυθεὶς δὲ Γελάσιε, ἐκτέμνη κάραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Θαλλελαίου.

Στίχοι

- Ο Θαλλέλαιος φαιδρῶς, ἤκει πρὸς πόλον,
- Θαλλοὶς ελαιῶν, ἀρεταῖς ἐστεμμένος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Στέφανος, ὁ συστησάμενος τό γηροκομεῖον τοῦ Ἀρματίου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Γήρει Στέφανος πρύτανις ζωῆς πόρου,
- Ὅν περ θανόντα Πρύτανις στέφους στέφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Νήσιος βουνεύροις τυπτόμενος, τελειοῦται.

Στίχοι

- Νεύροις βοείοις Νήσιος πάσχων φέρει,
- Νευρούμενος γάρ τῶν πόνων λήθην ἔχει.

Οἱ Ὅσιοι πατέρες ἡμῶν Ἀσκληπιὸς Ἰάκωβος καί Τιμόθεος οἱ ἐν Καισαρείᾳ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός

«Δροσοβόλον μέν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς Οσίοις Παισὶ, τοὺς

Χαλδαίους δέ καταφλέγον, πρόσταγμα Θεού τόν τύραννον έπεισε βοάν,
Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Ως υπέρλαμπρος ο βίος σου θεόσοφε, γέγονε δι' ασκήσεως, ούτως ώφθη
σου, προφανώς η άθλησις στερρά, Χριστόν γάρ εδόξασας βοών, Ευλογητός
εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Σωφροσύνη καθαρότητα θεσπέσιε, Πάτερ περιζωσάμενος, εν ανδρεία δέ,
μαρτυρίου στέφανον λαμπρόν, δεξάμενος χάριτι βοάς, Ευλογητός εί ο Θεός,
ο τών Πατέρων ημών.

Μή τήν άχραντον εικόνα προσκυνούντές σου, Σώτερ οι ασεβέστατοι, τόν
οικέτην σου μαστιγούντες, έξεον δεινώς, υμνούντα καί κράζοντα προς σέ,
Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ευφραινόμενοι τώ τόκω σου Πανάμωμε, πάντες σε μακαρίζομεν, δι αυτού
γάρ νύν, σαρκικής γεννήσεως ημείς, ρυσθέντες κραυγάζομεν αυτώ,
Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας,
άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας
τούς αιώνας».

Λελυμένος τής ύλης καί πρό θανάτου οφθείς, μετετέθης εντεύθεν προς τήν
ακήρατον, Όσιε ζωήν, τώ θανάτω χρησάμενος, κλίμακι προσφόρω, Προκόπτιε
θεόφρον.

Πεπλησμένος εφάνης φωτός τής πίστεως, καί προς άδυτον φέγγος Πάτερ
εφοίτησας, πάσαν υλικήν, αποθέμενος έφεσιν, όθεν σε τιμώνμεν, Προκόπτιε
θεόφρον.

Ωπλισμένος δυνάμει τού θείου Πνεύματος, πονηρίας πνευμάτων ετρέψω
φάλαγγας, όθεν ουρανών, πύλαι σοι ηνεώχθησαν, Μάκαρ ανυμνούντι,
Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μακαρίζουσι πάσαι γενεαί Δέσποινα, ως προέφης η μόνη θεομακάριστος, σέ
τήν αληθή, Θεοτόκον καί πάναγνον, ήν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς
αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ού τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα,
διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες,
σύν ταίς ουρανίαις Στρατιαίς, σέ μακαρίζομεν».

Αθλείν νομίμως Σοφέ ελόμενος, τών παθών ορμάς δι' εγκρατείας ενέκρωσας,
καί σαρκός σκιρτήματα θεράπτον Χριστού, όθεν τής απαθείας, νύν τήν
ανώλεθρον, σύν ταίς ασωμαίοις Στρατιαίς, εύρες απόλαυσιν.

Κριτή δικαίω φαιδρώς παρίστασαι, ως νικητής στεφάνους αμαράντους
δεξάμενος, εκτενώς Προκόπτε δεόμενος, υπέρ τών εκτελούντων, σου τήν
πανίερν, μνήμην καί τήν θείαν εορτήν, τής μεταστάσεως.

Αυγαίς τρισί νύν καταλαμπόμενος, ταίς εκ μιάς αφράστως προϊούσαις
θεότητος, πανολβίου λήξεως ηξίωσαι, καί τερπνής θυμηδίας,
συναγαλλόμενος, ταίς υπερκοσμίαις Στρατιαίς, Πάτερ Προκόπτε.

Θεοτοκίον

Ρευστήν ο Λόγος Θεού ο άρρευστος, μορφήν λαβών ανθρώπους αφθαρσίαν
ενέδυσεν, ευδοκία Πατρική σκηνώσας εν σοί, τή Κεχαριτωμένη, όθεν
Πανάχραντε, σύν ταίς ουρανίαις Στρατιαίς, σέ μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Σαρκίου τού τιμίου σου, απολυθείς Προκόπτε, παρέστης νύν σύν Αγγέλοις, τή
απροσίτω Τριάδι, πρός ήν ημών μνημόνευε, τών εκτελούντων ένδοξε, τήν
παναγίαν μνήμην σου, καί σέ τιμώντων εκ πόθου, Πάτερ σοφέ Ιεράρχα.

Θεοτοκίον

Τό μέγα καταφύγιον, καί σκέπη τών ψυχών ημών, η ουρανών πλατυτέρα, καί
Χερουβίμ υπερτέρα, τόν σόν Υιόν δυσώπησον, υπέρ οικείων δούλων σου,
Θεοκυήτορ πάναγνε, όπως ρυσθείημεν πάντες, αμαρτιών καί κινδύνων.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, κατά τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Βασιλείου τού Ομολογητού,
συνασκητού τού Αγίου Προκοπίου τού Δεκαπολίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Τής μακαριότητος, τής υπέρ νούν ορεγόμενος, ελογίσω θεσπέσιε, τρυφήν τήν
εγκράτειαν, τήν πτωχείαν πλούτον, τήν ακημοσύνην, περιουσίαν δασιλή, καί
ευδοξίαν τήν μετριότητα, διό καί τής εφέσεως, κατά γνώμην επέτυχας, έν
σκηναίς αυλιζόμενος, τών Αγίων Βασίλειε.

Δρόμον τής ασκήσεως, απεριτρέπτως τετέλεκας, καί τήν πίστιν τετήρηκας,

εντεύθεν καί στέφανον, εκομίσω Πάτερ, τῆς δικαιοσύνης, ὃν σοι ητοίμασε Χριστός, ὁ κατ' ἀξίαν νέμων τά ἐπαθλα, καί γέρα χαριζόμενος, καί τήν τῶν πόνων ἀντίδοσιν, ὃν δυσώπει θεόπνευστε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πάσαν ἡδυπάθειαν, υπωπιάζων τό σῶμά σου, ἀπηρνήσω θεόσοφε, πικραίνων τήν αἴσθησιν, ἐγκρατείας πόνοις, καί σκληραγωγίαις, υπομονή τε πειρασμῶν, καί καρτερία τῶν περιστάσεων, ἀνθ' ὧν τήν ἀτελεύτητον, ἀντιλαμβάνεις ἀπόλαυσιν, καί τρυφήν ἀδιάδοχον, καί χαράν ἀνεκκλάλητον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό χαῦνον καί ἐκλυτον, Παρθενομήτορ πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ρώσιν καί δύναμιν, νύν τοῦ θείου φόβου, ποιεῖν τε καί πράττειν, τά δικαιώματα Χριστοῦ, ὅπως ἐκφύγω τό πύρ τό ἀσβεστον, καί κλήρον τόν ουράνιον, καί τήν ζωήν τήν ἀπέραντον, διὰ σοῦ εὐρω Δέσποινα, εὐφραινόμενος πάντοτε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυπτόμενον, ὑπό λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλόανθρωπον, ἐκλαίε βοῶσα, Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτινύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καί σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον Σταύρωσιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τόν Κανόνα, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τῆς πίστεως βάσιν σε γινώσκω Πάτερ. Θεοφάνους.

**Ωδή α' Ἦχος δ'
ο Εἰρμός**

«Θαλάσσης, τό ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἰχνεσιν, ὁ παλαιός πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τήν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Τήν βάσιν, ἐπὶ τήν πέτραν θέμενος, Πάτερ τῆς πίστεως, τῶν πειρασμῶν οὐκ ἐπτηξας ορμάς, ἀλλ' ἀσάλευτος ἐμεινας, ὡς ἀρετῆς υπέρμαχος, τῆς βασιλείας ὡς ἐπώνυμος.

Ἡ χάρις, τοῦ παναγίου Πνεύματος, σέ δυναμώσασα, τῶν αλγεινῶν μαστίγων καρτερεῖν, τὰς νιφάδας ἐνίσχυσε, καί νικηφόρον ἔδειξε, κατὰ τυράννου ματαιόφρονος.

Συνάθλου, καί στρατιώτου ἐμφρονος, Πάτερ ἐπέτυχες, ταῖς ἀρεταῖς προκόπτοντος αεί, μεθ' οὐ χαίρων πανόλβιε, τῆς σταθαρᾶς ἀθλήσεως, διηγωνίσω τό μαρτύριον.

Θεοτοκίον

Προστάτιν, καί σωτηρίας πρόξενον, καί τείχος ἀρρηκτον, σέ τῆς ἐμῆς
προβάλλομαι ζωῆς, Θεοτόκε πανύμνητε, τήν τόν Θεόν γεννήσασαν, τόν
ευεργέτην πάσης κτίσεως.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ἰσχύς Κύριε,
καί καταφυγή καί στερέωμα».

Ἰθύνας ἐπιμελῶς, τήν σὴν καρδίαν πρὸς Θεόν Ὅσιε, ἀσκητικὴ χάριτι, καί
ομολογία διέπρεψας.

Στρατεῖαν ἀναλαβών, καί πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ ἔτρεψας, τόν νοητόν
δράκοντα, καί τόν αἰσθητόν Πάτερ λέοντα.

Τηρήσαντες εὐσεβῶς, τό κατ' εἰκόνα τῆς ψυχῆς Ὅσιοι, τήν τοῦ Χριστοῦ
ἀχραντον, σέβοντες εἰκόνα ἠθλήσατε.

Θεοτοκίον

Εὐλόγηται διὰ σοῦ, ἡ πρὶν κατάρας καί φθοράς μέτοχος, φύσις ἡμῶν
Ἀχραντε, καί τῆς ἀφθαρσίας μετείληφεν.

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Τὴν πτωχείαν τοῦ Χριστοῦ, επιποθήσας εὐσεβῶς, πλούτον ἐλίπες φθαρτόν,
καί δόξαν ρέουσιν σοφέ, καί τόν σταυρόν σου ἐπώμων ἀράμενος, τήν τρίβον
τήν στενήν, χαίρων διήνυσας, πατών τὰς ἡδονάς, τὰς ἐκ τοῦ σώματος, δι'
ἐγκρατείας Ὅσιε ἀπάσης τε, κακοπαθείας καί ἐφθασας, πρὸς πλάτος θεῖον,
τοῦ Παραδείσου, θεηγόρε Βασίλειε.

Δόξα... Καί νύν...

Θεοτοκίον, αὐτόμελον

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τό ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καί ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τόν ἐπὶ
πόκον υετόν, ἐν τῇ ἀσπύρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε, Βάτον ἐν πυρὶ
ἀκατάφλεκτον, Ράβδον Ααρών τήν βλαστήσασαν, καί μαρτυρῶν ὁ Μνήστῳρ
σου καί φύλαξ, τοῖς ἱερέυσιν ἐκραύγαζε, Παρθένος τίκτει, καί μετὰ τόκον,
πάλιν μένει Παρθένος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ, ἡ παναμώμητος Ἀμνάς, τοῦ Ἀμνού καί Λυτρωτοῦ,
θρήνοις συνέκοπτεν αὐτήν, καί ἀτενίζουσα ἔλεγεν ἐκπληττομένη, Τί τοῦτο τό
καινόν, καί ξένον θέαμα, γλυκύτατε Υἱέ, πῶς φέρεις ταῦτα ἐκῶν, ονειδισμούς
καί μάστιγας καί ὕβρεις, καί ἐπονείδιστον θάνατον, Δοξολογῶ σου, τήν ὑπὲρ
λόγον, Υἱέ μου συγκατάβασιν.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ἐπαρθέντα σε ἰδούσα ἡ Εκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τόν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης,
ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ὡς ωραία σου παμμάκαρ ἡ καρτερία, ἐν πολιά νεότητος ἐπιδεικνυμένη, Ὅσιε στερρότητα, μεθ' ἧς ἀνεκραύγαζες, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Συνημμένος δι' ἀγάπης τῷ σῷ Δεσπότη, καί τὴν αὐτοῦ βοήθειαν περιβεβλημένος, πόνων οὐκ ἡσθάνου σαρκός, κραυγάζων δέ ἔψαλλες, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Βασιλείας ὡς ἐπώνυμος ουρανίου, τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπάγουσαν οδὸν ἐπορεύθης, σύμπνοον ευράμενος, Προκόπιον κράζοντα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ἀπειρογάμῳ ἐκύησας ὦ Παρθέने, καί μετὰ τόκον ὠφθης παρθενεύουσα πάλιν, ὅθεν ἀσιγήτοις φωναίς, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Σύ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε».

Σύ Ὅσιε λαμπρῶς, ἡγωνίσω Βασίλειε, τοῦ Λέοντος ἐκφαυλίσας, τό ἀμείλικτον θράσος, καί γνώμην τὴν ἀγνώμονα.

Ἰσόρροπον ευρών, διανύεις τὴν ἀθλησιν, Προκόπιον τὸν ἐν πόνοις, προκοπαίς πολυτρόποις, ἐνθέως στεφανούμενον.

Νύν βλέπεις καθαρῶς, τὸν Χριστὸν ὃν ἐπόθησας, οὐ πόρρωθεν τὰς ἐμφάσεις, νοητῶς ἐθεώρεις, Παμμάκαρ ἱερώτατε.

Θεοτοκίον

Σέ ὄπλον ἀρραγές, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα, σέ ἀγκυραν καί ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Ἐρωτι, Βασιλείας τῆς ἀνω λαβόμενος, τοῦ ἐπὶ γῆς Βασιλέως, ἀλογίστου γνώμης καί προσταγμάτων, καί δογμάτων, θεοφόρε γενναίως ἠλόγησας.

Γυμνός μὲν, τῶν ἐπὶ γῆς ἐμφρόνως ἡγωνίσαι, ἐνδεδυμένος δέ θείαν, δυναστείαν ὠφθης στεφανηφόρος, ὡς νικήσας, τῶν ἀθέων τυράννων τὴν ἐνστασιν.

Θεοτοκίον

Ἰδοὺ νύν, τῶν Προφητῶν πληροῦνται κηρύγματα, σοῦ τῆς Παρθένου τεκοόσης, τὸν Προφήταις πάλαι, κекηρυγμένον, καί πληροῦντα τὰ προρρηθέντα Πνεύματος χάριτι.

Κοντάκιον Ἦχος β'
Τά ἄνω ζητῶν

Εξ ὕψους λαβὼν, τὴν θεῖαν αποκάλυψιν, ἐξήλθες σοφέ, ἐκ μέσου τῶν
θορύβων, καὶ μονάσας οσίων, τῶν θαυμάτων εἴληφας τὴν ἐνέργειαν, καὶ τὰς
νόσους ἰάσθαι τὴ χάριτι, Βασίλειε παμμάκαρ ἱερώτατε.

Συναξάριον

Τῇ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν καὶ
ομολογητοῦ Βασιλείου, συνασκητοῦ τοῦ Ἁγίου Προκοπίου.

Στίχοι

- Ο Βασίλειος Χριστόν ἐν ψυχῇ φέρων,
- Ψυχὴν σκιάς τίθησι τῆς αὐτοῦ χάριν.
- Κρύψαν ὑπὸ χθόνα εἰκόνα ογδοάτῃ Βασίλειον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Προτερίου,
Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Στίχοι

- Ο Προτέριος σφάπτεται τοῖς καλάμοις,
- Οξυγράφου κάλαμος ὢν κατὰ πλάνης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νέστορος.

Στίχοι

- Οὐκ εἶχεν εἶδος, οὐδὲ κάλλος ἐν ξύλῳ,
- Νέστωρ ἀπλωθεὶς, τό προφητικόν φάναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Γυναικῶν Κύρας καὶ Μαράνας.

Στίχοι

- Καταξιούνται Μαράνα τε καὶ Κύρα,
- Σαρκόσ μαρασμῷ, κυριεύειν τοῦ πόλου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι ἐξ Μάρτυρες, οἱ ἐξ Αἰγύπτου ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Ξίφει θανεῖν ἐγράψαν ἐξ Αἰγυπτίους,
- οἱ τοῦ χρόνου γράψαντες ἀθλους καὶ βίους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Απόστολοι Νυμφάς καὶ Εὐβουλος ἐν εἰρήνῃ
τελειοῦνται.

Στίχοι

- Χριστοῦ φυτεία Χρισταπόστολοι δύο,
- Χριστῷ σύνεισιν Εὐβουλος Νυμφάς ἅμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὁσιος Βάρσος, Ἐπίσκοπος Δαμασκού, ἐν εἰρήνῃ
τελειοῦται.

Στίχοι

- Πανήγυριν ρέοντος εκλιπων βίου,
- Σύνεστι Βάρσος Αγγέλων πανηγύρει.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Αβίρκιος ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Χριστού λατρευτής αυχένα τμηθείς ξίφει,
- Θεών λατρευτάς Αβίρκιος αισχύνει.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παῖδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Γεωργηθέντα, καί καθαρθέντα δι' ασκήσεως Πάτερ, καί αθλήσει λάμψαντα καρτερώς, ο Χριστός σε προσεδέξατο, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου βοώντα καί Κύριος.

Νενευρωμένος, θεία δυνάμει Πάτερ ήλεγξας, πάντας τούς σεπτόν εικόνισμα τού Χριστού, αθετούντας ως παράφρονas, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Ως Θεοτόκον, καί Βασιλίδα πάσης κτίσεως, πάντες οι Πιστοί υμνούμέν σε τήν αγνήν, καί τό Χαίρέ σοι κραυγάζομεν, Ευλογημένη σύ, εν γυνσιξίν υπάρχεις Πανάμωμε.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Σώμα θεοφόρε καί τόν νούν, εις ολοκάρπωσιν, Χριστώ προσήγαγες, ως ολοκαύτωμα τέλειον, τώ πυρί τής συνειδήσεως, καί τή φλογί τών αικισμών ολοκαυτούμενον, καί κραυγάζεις, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Κατεδίωξάς σου τούς εχθρούς, καί διωκόμενος, Πάτερ κατέλαβες, καί κατεπάτησας Όσιε, τήν οφρύν τήν υψηλόφρονα, ανηρημένους κατιδών τούς σέ μαστίξαντας, καί κραυγάζων, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ως τις περιδέξιος ημίν, τοίς φοιτηταίς αριστεύς, ώφθης Πανόλβιε, τή πρίν ασκήσει γάρ άθλησιν, ανδρικώτατα προστέθεικας, συναθλητήν τόν μαθητήν έχων Προκόπιον, καί βοώντα, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Πύλην φωτοφόρον ουρανών, σέ Ονομάζομεν, δι' ἧς διήλθε Θεός, καί σεσωμάτῳται Πάναγνε, ο ασώματος τό πρότερον, καθό Θεός, καί τῷ Πατρί ὡς ὁμοούσιος, ὡ βοώμεν, Πάντα τά ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη Χριστός, συνάψας τάς διεστῶσας φύσεις, διό ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἀπασαν τήν αἴσθησιν Πάτερ, νύν υπερβάς πρὸς τόν Δεσπότην, χαίρων μεταβέβηκας πόθῳ, τῶν σὺν ἀγώνων πλούτον δρεπόμενος, Ἀγγελικὴν τερπνότητα, καί Παραδείσου τρυφήν ἀληκτον.

Τῷ σὺ μαθητῇ καί συνάθλῳ, συναπολαύων Ἀθλοφόρε, τῆς τῶν μακαρίων ἐλπίδος, καί δι' αἰῶνος συνευφραινόμενος, τοὺς τήν ὑμῶν πανήγυριν, ἐπιτελοῦντας ἐποπτεύοιτε.

Ἐκ γῆς πρὸς οὐράνιον λήξιν, Στεφανηφόροι μεταστάντες, ἔνθα τῶν Ἀγίων οἱ δῆμοι, καί τῶν Ἀγγέλων θεία στρατεύματα, τῶν μαθητῶν τόν σύλλογον, ὑμῶν πρεσβείαις διασώσατε.

Θεοτοκίον

Ρήξον τάς σειράς τῶν πταισμάτων, τῶν σέ ὑμνούντων Θεομήτορ, παύσον τάς ορμάς τῶν πειρασμῶν, τῆς ἀμαρτίας θραύσον τόν τάραχον, τήν καταιγίδα σύντριψον, τήν τῶν κινδύνων Μητροπάρθενε.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ, κατὰ τὴν τάξιν, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν καί Ὁμολογητοῦ Κασσιανοῦ.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἰστέον ὅτι, ὅτε ὁ χρόνος ἐστὶ δίσσεκτος, ψάλλεται ἡ ἀκολουθία αὕτη κατὰ τὴν ΚΘ'. Εἰ δέ οὐκ ἐστὶ δίσσεκτος, ψάλλεται τῇ ΚΗ' ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Ἄγγελος μέν τό χαίρε

Ἀγγελικῶς βιώσας, ἐπὶ γῆς θεόφρον Μακάριε, χοροῖς τῶν ἀσωμάτων ἡρίθμησαι, σταυρόν γάρ ἐπὶ ὠμῶν σου ἀράμενος Ὅσιε, τῷ τῶν ὅλων Θεῷ ἠκολούθησας, καί πάθη ψυχοφθόρα, ἐγκρατείας πόνοις θανατώσας, τοῦ

Πνεύματος δοχείον, καί σκεύος καθαρὸν ἐχρημάτισας, Διὸ βοῶμέν σοι, Ὑπὲρ πάντων ἐκδυσώπει τῶν ευφημούντων σε.

Νηστείαις ἀγρυπνίαις, τῷ Θεῷ αἰὶ προσκολλώμενος, ἀπάσης ἡδονῆς υψηλότερος μακάριε ἐδείχθης, καί καλαῖς ἀναβάσεσιν, ἀπαύστως φωτιζόμενος, ἐβλυσας διδασκαλίας ρεῖθρα, τῶν πιστῶν ἀρδεύοντα καρδίας, καί γνῶσιν ἐκτιθέντα, Κασσιανέ θεόφρον σωτήριον, Διὸ βοῶμέν σοι, Ὑπὲρ πάντων ἐκδυσώπει τῶν ευφημούντων σε.

Ἀνωθεν φωτισθείσα, ἡ σοφὴ σου Πάτερ διάνοια, διδασκαλίας φέγγος ἀπήστραψε, δι' οὐ φωταγωγεῖται Μοναζόντων τό σύστημα, τῶν παθῶν τῆς ἀχλύος λυτρούμενον, διό καί εορτάζει τὴν ἀγίαν πάντοτε μνήμην σου, τόν Κύριον τῆς δόξης δοξάζον, τόν αἰὶ σε δοξάσαντα, ἀγωνισάμενον, καί νικήσαντα τόν ὄφιν τόν πολυμήχανον.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος β'

Τὴν πάσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθην, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε

Βότρυν τόν παμπέπειρον Ἀγνή, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ ἐκυοφόρησας, ξύλῳ ὡς ἐώρακας, τούτον κρεμάμενον, θρηνωδούσα ὠλόλυζες, καί ἐκράζες, Τέκνον, γλεύκος ἐναπόσταξον, δι' οὐ ἡ μέθη ἀρθῇ, πάσα τῶν παθῶν ευεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σέ τετοκυίας, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν, ἐνδεικνύμενος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σοὶ Κασσιανέ τὴν δε τὴν ὠδὴν πλέκω. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος β'

Ὁ Εἰρμός

«Ἐν βυθῷ Κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, παν στρατιάν ἡ υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται».

Στεφανώσας θείαις ἀρεταῖς, Ὅσιε τόν βίον σου, Κασσιανέ πρὸς Θεόν ἐξεδήμησας, παρ' οὐ ἡμῖν αἴτησαι, ἀπολύτρωσιν τῶν πταισμάτων δεόμεθα, τοῖς ἐπιτελοῦσι, πίστει τὴν ἀγίαν σου μετὰστασιν.

Ολοτρόπῳ νεύσει πρὸς Θεόν, πάντων Ἀξιάγαστε, τῶν ἐμπαθῶν νοημάτων ἐξένευσας, καί φῶς ἐχρημάτισας, ταῖς μεθέξει ταῖς αὔλοις θεούμενος, ὅθεν σε τιμῶμεν, καί πανηγυρίζομεν Τὴν μνήμην σου.

Ἰατρός γεγένησαι ψυχῶν, θείοις σου διδάγμασι, Κασσιανέ ρυθμίζων τά

φρονήματα, Μοναστών εν χάριτι, καί τήν φέρουσαν πρὸς ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἀρίστα δεικνύων, τρίβον θεοφόρε παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Κυοφόρον ἀνανδρον Ἀγνήν, πάντες σε γινώσκομεν, τὸν γὰρ Θεὸν σάρκα θνητὴν ἐνδυσάμενον, ὑπὲρ νοῦν ἐγέννησας, τὸν φαιδρύναντα τῶν Οσίων τὸν σύλλογον, Ὅθεν σε ὑμνούμεν, πίστει μεγαλύνοντες τὸν τόκον σου.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Εξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν ἐθνῶν στείρεύουσα Ἐκκλησία, τῇ παρουσίᾳ σου, ἐν ἣ ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου».

Ἀστέρα ἐν τῷ ὕψει σε, Ἐκκλησίας λάμποντα, ὁ φωτισμὸς ἀνέδειξε, τῶν ἐν σκότει Χριστὸς πανεύφημε, ἀσκητῶν ωραιότης Πάτερ πάνσοφε

Σταυρῷ τὸν ομιλήσαντα, καί τὸν κόσμον σῶσαντα, Κασσιανέ μιμούμενος, ἐσταυρώθης κόσμῳ καί πάθεσι, πανουργίας δαιμόνων τροπώσάμενος.

Σοφίας πληρωθείσά σου, ἡ καρδιά Πάνσοφε, διδασκαλίας ἀβυσσον, ἐν Ἀγίῳ ἐβλυσεν Πνεύματι, Μοναστῶν τάς ἀγέλας καταρδεύουσα.

Θεοτοκίον

Ἰάτρευσον Πανάμωμε, τὴν ψυχὴν μου δέομαι, ἐξασθενούσαν πάθεσι, καί παντοίαις ἐπαναστάσεσι, τῶν κακίστων δαιμόνων μεσιτείαις σου.

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ὁσιωθείς σύ τῷ Θεῷ ἀνετέθης, καί λαμπρυνθείς σύ τῶν καλῶν ταῖς ἰδέαις, Κασσιανέ ὡς ἥλιος ἀπῆστραψας, φέγγει τῶν ἐνθέων σου διδασκῶν τάς καρδίας, πάντων τῶν τιμώντων σε, ἀενάως φωτίζων, ἀλλ' ἐκτενῶς ἱκέτευε Χριστόν, ὑπὲρ τῶν πόθῳ, θερμῶς ευφημούντων σε.

Θεοτοκίον

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἀμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ Προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κρίζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα σπεύσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, μὴ ἀποστρέψης σοὺς δούλους κενούς, σέ γάρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἀνωδίνως σε σαρκὶ τετοκυία, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὁρώσά σε Χριστέ, Οἱμοὶ! ποθεινότατε, Ἰησοῦ ἀνεβόα, πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυρούσαι; Ὑμνῶ σε μακρόθυμε.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Ελήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ Ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καὶ ἐσωσας, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Αγώσί σου, τῆς σαρκὸς υποτάξας σκιρτήματα, τῷ πνεύματι Ὅσιε, ταῖς ἱεραῖς νοουθεσίαις σου, πάσας απεγύμνωσας, τὰς πανουργίας τοῦ πλάνου καὶ τὰ ἐνεδρα.

Νεκρούμενος, ἐκουσίως τῷ κόσμῳ τὴν μέλλουσαν, ζωὴν κλῆρον εἴληφας, Κασσιανέ παναοίδιμε νόμους συνεγράψω δέ, εἰς Μοναστῶν οδηγίαν καὶ τελείωσιν.

Ενώκησε, τῇ ψυχῇ σου ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, καὶ πάντων ἀνώτερον, τῶν τῆς σαρκὸς φρονημάτων σε, ἔδειξε Πανόλβιε, καὶ τῶν τοῦ πλάνου παγ ἰδὼν ἐμφανέστατα.

Θεοτοκίον

Τόν ἄχρονον, ὑπὸ χρόνον γενόμενον τέτοκας, ἀρρήτως Πανάμωμε, τόν τοὺς Οσίους λαμπρύναντα, πίστει ἀριστεύσαντας, καὶ τόν ἀρχέκακον ὄφιν ταπεινώσαντας.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας, Χριστέ ὁ Θεός, διὰ σοῦ γάρ Δέσποτα, τὴν πρὸς τόν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτός ἀγνωσίας, προσαγωγήν ἐσχήκαμεν».

Ἡρπάγης ταῖς σαῖς, ἀρεταῖς θεόληπτε οχοῦμενος, καὶ χαίρων κατέπαυσας, πρὸς τὰ ἐπουράνια σκηνώματα, τῶν καμάτων τὰ γέρα, ἀξίως κομιζόμενος.

Νοί καθαρῷ, σύ ἐνοπτριζόμενος, τό κάλλος Χριστοῦ, ἵστασο ἀκλόνητος, νύκτωρ μεθ' ἡμέραν τε Αοίδιμε, καὶ ἐνθέους δηλώσεις, ἐκείθεν εἰσδεχόμενος.

Δακρύων πηγαῖς, θεοφόρε Πάτερ ἀρδευόμενος, ὡς δένδρον υψίκορμον, ἤνεγκας καρπούς τὰ κατορθώματα, ἐπευφραίνοντα πάντων, ἐνθέως τὰ νοήματα.

Θεοτοκίον

Ἐκ σοῦ ἡ ζωή, ὑπὲρ νούν Παρθένε ἀνατείλασα, ἐχθρόν ἐθανάτωσεν, ἅπαντας ἡμᾶς τόν θανατώσαντα, καὶ ἐζώωσε κόσμον, ἀπαύστως ἀνυμνοῦντά σε.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς ευσπλαγχνίας σου, ἐπικαλούμαι ἄβυσσον, Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Τὴν ὁδὸν τὴν στενὴν Πάτερ ὠδευσας, πάσί τε τοῖς λόγοις σου ταύτην ὑπέδειξας, ἦν οἱ καλῶς βαδίζοντες, Παραδείσου πρὸς πλάτος εἰσάγονται.

Ἡ ζωή σου οσία γεγένηται, καὶ ἡ τελευτὴ μακαρία καὶ ἐντιμος, Κασσιανέ Πατὴρ ἡμῶν, τῶν ἀγίων Ἀγγέλων συνόμιλε.

Νυσταγμόν ἀμελείας ἀπέρριψας, καὶ ἐπαγρυπνῶν θεωρίαις καὶ πράξεσιν,

αγγελικώς εβίωσας, επί γῆς θεοφόρε πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Ὡς καλήν ὡς ωραίαν ποθήσας σε, ὁ καλλοποιός Ἰησοῦς Παναμώμητε, ἐκ σοῦ σαρκί γεγέννηται, καί θεοί με δι' οἶκτον ἀμέτρητον.

Συναξάριον

Τῇ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν καί Ομολογητοῦ Κασσιανοῦ τοῦ Ρωμαίου.

Στίχοι

- Ἐνθεν μεταστάς Κασσιανός πρὸς νόας,
- Θθείας νοητῶς κασσίας αποπνέει.
- Εἰκάδα ἀμφ ἐνάτην θάνε Κασσιανός μεγαθύμων.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός ἐλέησον ἡμάς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνερρίπισε, Χριστός δέ ἐφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύματος, ὁ ὢν εὐλογημένος καί υπερένδοξος».

Διόλου ταῖς νεύσεσι ταῖς φανοτάταις, θεόφρον θεούμενος, φωστήρ ἐδείχθης ἄδυτος, ἐντεύθεν ἀπήστραψας, λόγον σωτήριον, πάντων τὰ νοήματα ἡμῶν, φωταγωγούντα τῶν ευφημούντων σε.

Ἡ γλῶσσά σου πνεύματι ἐκτεθηγμένη, σαφῶς διεχάραξε, τὸν νόμον τὸν σωτήριον, καί τύπους ἐξέθετο, οἷς περ ρυθμίζονται, πάσαι Παμμακάριστε αἰί, τῶν Μοναζόντων ἀγέλαι χαίρουσαι.

Νοήματα Ὅσιε σωτηριώδη, καί ρήματα ἀγνοίαν, καρδίας ἀπελαύνοντα, πλουσίως ἀνέβλυσας, Πάτερ θεόσοφε, ὅθεν σε γεραίρομεν πιστῶς, τὴν παναγίαν τελούντες μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Παστάς ἐχρημάτισας τοῦ Θεοῦ Λόγου, καί θρόνος πυρίμορφος, ἐν ᾧ ἐπανεπαύσατο, ὁ Λόγος σαρκούμενος, δι' ἄκραν ἀγαθότητα, τούτον οὖν ἰκέτευε ἀγνή, κατοικτεῖρήσαι καί ἐλεήσαι ἡμάς.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Κάμινος ποτέ, πυρός ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δέ πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον».

Λάμπων ὡς ἀστήρ, τῷ λόγῳ καί τῷ βίῳ, Κασσιανέ φωτίζεις ἅπαντα, τῆς γῆς τὰ πληρώματα, τῆς ἀγνοίας υπεξαίρων ἀχλύν, καί μέλπειν προτρεπόμενος, ἅπαντας, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἐδυσας θανών, ως ἥλιος Παμμάκαρ, ὥσπερ ἀκτίνας δέ κατέλιπες, αἰδύτους τοὺς λόγους σου, φωτιζούσας τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν πίστει τήν ἀγίαν σου μνήμην ἐπιτελούντων, καὶ δοξαζόντων τὸν Κύριον.

Κάλλους νοητοῦ, ἀρρήτως ἀπολαύεις ἀπολυθεὶς τούδε τοῦ σώματος, καὶ βλέπεις ἡξίωσαι, ἅπερ Αοίδιμε, Ἀγγέλων τὰ στρατεύματα μέλποντα, Εὐλογεῖτε, πᾶ τα τὰ ἔργατόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ὡφθης ουρανῶν, Παρθένε πλατυτέρα, τὸν μηδαμοῦ Θεὸν χωρούμενον, ἀφράστως κυήσασα, καὶ τεκούσα ὑπὲρ ἔννοιαν, διπλοῦν ὄντα ταῖς φύσεσι, μίαν δέ κεκτημένον, θεοπρεπῶς τήν υπόστασιν.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱός Θεός καὶ Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ἰσχύς σοι δεδῶρηται, παρὰ Θεοῦ καὶ δύναμις, τὰς ἀρχὰς διολέσαι τοῦ κοσμοκράτορος, ὅθεν ἀριστεύσας μεγάλως, ὡς ἀληθῶς, Πάτερ θεοφόρε, χοροὶς συνηρίθμῃσαι, τῶν Οσίων ἀγαλλόμενος.

Ὡς ῥόδον ἡδύπνοον, ἡμᾶς εὐωδιάζουσιν, οἱ θεόπνευστοι λόγοι, τῆς θείας γλώττης σου, σύ γάρ εὐωδία ἐγένου, τοῦ δι' ἡμᾶς, Θεοῦ σαρκωθέντος, δι' ἀμετρον ἔλεος, θεοφόρε πανσεβάσμιε.

Σκιρτήσωμεν ἄνθρωποι, πνευματικῶς χορεύοντες, Κασσιανοῦ νῦν τῇ μνήμῃ ἐπαγαλλόμενοι, ψάλλωμεν Θεῷ ἐν αἰνέσει, τῷ θαυμαστῷ, ὄντι ἐν ἀγίοις, καὶ καθαγιάζοντι, τοὺς ἐν πίστει αὐτὸν σέβοντας.

Θεοτοκίον

Φθαρεῖσαν ἐκαίνισας, τήν φύσιν τοῦ Προπάτορος, ὑπὲρ φύσιν τεκούσα, καὶ παρθενεύουσα, φύσεως ἀπάσης τὸν Πλάστην, ὃν ἐν Σταυρῷ, κρεμάμενον πάλαι, ὠλόλυξες βλέπουσα, Παναγία Μητροπάρθενε.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

Τίτλος

[Μάρτιος_1](#) [Μάρτιος_2](#) [Μάρτιος_3](#) [Μάρτιος_4](#) [Μάρτιος_5](#) [Μάρτιος_6](#)
[Μάρτιος_7](#) [Μάρτιος_8](#) [Μάρτιος_9](#) [Μάρτιος_10](#) [Μάρτιος_11](#) [Μάρτιος_12](#)
[Μάρτιος_13](#) [Μάρτιος_14](#) [Μάρτιος_15](#) [Μάρτιος_16](#) [Μάρτιος_17](#)
[Μάρτιος_18](#) [Μάρτιος_19](#) [Μάρτιος_20](#) [Μάρτιος_21](#) [Μάρτιος_22](#)
[Μάρτιος_23](#) [Μάρτιος_24](#) [Μάρτιος_25](#) [Μάρτιος_26](#) [Μάρτιος_27](#)
[Μάρτιος_28](#) [Μάρτιος_29](#) [Μάρτιος_30](#) [Μάρτιος_31](#)

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς αγίας Οσιομάρτυρος Ευδοκίας τῆς ἀπὸ Σαμαρειτῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρά Προσόμοια τῆς Αγίας.

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Πρότερον ἀσκήσασα, καί τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα, ἐγκρατεία μαράνασα, ἀθλήσει τό δεύτερον τοῦ ἐχθροῦ καθείλες, τάς μηχανουργίας, καί νίκην ἡρας κατ' αὐτοῦ, ὦ Ευδοκία θεομακάριστε, διό σε ἐστεφάνωσεν, ἐπὶ διπλοῖς ἀγωνίσμασιν, Ἰησοῦς ὁ φιλόανθρωπος, καί Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καρδίας ταῖς αὐλαξι, σπóρον τόν θείον εἰσδέδεξαι, ὡς γῆ πίων θεόπνευστε, καί ἐκατοστεύοντα, μαρτυρίου στάχυν, ἐξήνθησας ὄντως, καί ἀποθήκαις νοηταῖς, ἐθησαυρίσθης σθένει τοῦ Πνεύματος, τοῦ σέ μεταποιήσαντος, καί ἀλλοιώσει τή κρείττονι, ἀλλοιώσαντος χάριτι, Ευδοκία πανεύφημε.

Νεκροῦς ἐξανέστησας, ζωοποιῶ σου προσφθέγματι, Ευδοκία πανεύφημε, νεκρώσασα πάνσοφε, ἐγκρατείας πόνοις, τοῦ σώματος πάθη, καί νῦν οικεῖς τοὺς οὐρανοὺς, μετὰ Μαρτύρων, καλῶς τελέσασα, τόν δρόμον τῆς ἀθλήσεως, τή συνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος, ὑπέρ πάντων τῶν πίστει σε, ἀνυμνούντων πρεσβεύουσα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις ἡλιόμορφε, Ἡλίου ἄδυτον ὄχημα, ἡ τόν Ἥλιον λάμπασα, τόν ἀπερινόητον, χαίρε νοῦς ἀστράπτων, θείαις φρυκτωρίαις, ἡ λαμπηδῶν τῆς ἀστραπῆς, ἡ διαυγάζουσα γῆς τὰ πέρατα, ἡ ὄντως χρυσαυγίζουσα, ἡ παγκαλῆς καί πανάμωμος, ἡ τό φῶς τό ἀνέσπερον, τοῖς πιστοῖς ἐξαστράψασα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα Χριστόν ἡ πάναγνος Δέσποινα, καί πλευράν ορυπτόμενον, λόγχῃ ἡ πανάμωμος, ἐκλαίει βοῶσα, Τί Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος τουτο λαός, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς, καί σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Εάν δέ τύχη ἐν Σαββάτῳ, ἡ ἐκτός τῆς τεσσαρακοστῆς, λέγε τό ἐξῆς Ἰδιόμελον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β' Ἰωάννου Μοναχοῦ

Καταλιπούσα τὰ τερπνὰ, καί ποικίλα τοῦ βίου, ἡ Οσία καί Μάρτυς, καί τόν σταυρόν ἀραμένη ἐπ' ὠμων, προσήλθε τοῦ νυμφευθῆναί σοι, Χριστέ, καί σύν οἰμωγαῖς δακρύων ἐβόα, Μή με τήν πόρνην ἀπορρίψης, ὁ ἀσώτους καθαίρων, μή μου τὰ δάκρυα παρίδῃς, τῶν δεινῶν ἀφλημάτων, ἀλλά δέξαι

με, ὡσπερ τήν πόρνην εκείνην, τήν τό μύρον σοι προσενέγκασαν, καί ακούσω καγώ, Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰρήνην.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Μετάνοιαν οὐ κέκτησαι, ψυχὴ ἀμετανόητε, τί βραδύνεις; τοῦ θανάτου ἡ τομή, ἐγγίζει καί τό τέλος, ἐφέστηκεν ὡς κλέπτῃς, τῇ Θεοτόκῳ δράμε πρόσπεσον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ ἡ σέ κυήσασα, ἀνεβόα, Τί τό ξένον, ὁ ορώ, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

Ἡ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία κατὰ τήν τάξιν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ, κράζει μεγάλη τῇ φωνῇ, σέ νυμφίε μου ποθῶ, καί σέ ζητούσα ἀθλῶ, καί συσταυρούμαι καί συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ σου, καί πάσχω διὰ σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν σοί, καί θνήσκω ὑπέρ σου, ἵνα καί ζήσω ἐν σοί, ἀλλ' ὡς θυσίαν ἀμωμον προσδέχου, τήν μετὰ πόθου υθείσάν σοι, Ἀυτῆς πρεσβείαις ὡς ἐλεήμων, σῶσον τάς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν λέγονται οἱ Κανόνες κατὰ τήν τάξιν.

Ὁ κανὼν τῆς Ἀγίας, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τῆς Εὐδοκίας τοὺς ἀγῶνας αινέσω

Ὡδὴ α' Ὁ Εἰρμός

«Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαόν αὐτοῦ, ἐν Ερυθρᾷ θαλάσῃ, ὅτι ὁ μόνος ἐνδόξως δεδόξασται».

Τήν ἐξ ἀπροσεξίας, σκότωσίν μοι Μάρτυς ἐπισκήψασαν, πρεσβειῶν σου ἀκτίσιν, Εὐδοκία ὑμνοῦντί σε σκέδασον.

Ἦγρευσεν ἡ σαγήνη, λόγων θεοπνεύστων Καλλιμάρτυς σε, ἀθανάτου τραπέζης, ἀπολαύσεως θείας ἐντρύφημα.

Στέμμα τῆς ἀφθαρσίας, καί τήν διαμένουσιν ἀπόλαυσιν, τὰ γῆς παρωσαμένη, Εὐδοκία, ἀξίως κεκλήρωσαι.

Θεοτοκίον

Ἐλυσε τοῦ θανάτου, ἐκ τῆς καταδίκης με Πανάμωμε, ὁ ἐκ σοῦ Θεός Λόγος, σαρκωθείς διὰ σπλάγχνα ἐλέους αὐτοῦ.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς τῶν εσκοτισμένων, καί υμνεῖ σε τό πνεύμά μου».

Ἦλην καταλείψασα, τήν πολυποίκιλον ἐνδοξε, κόσμου φθαρτοῦ, ὀλβον
Ευδοκία, ἀναφαίρετον εἴληφας.

Δόξης ἀγαλλίαμα, τῆς μετανοίας σου σύμβολον, ἐν ουρανοῖς, σεπτή
κατιδούσα, ἐφωτίσθης βαπτίσματι.

Θεοτοκίον

Ὅλην μου τήν ἐφесιν, Θεογεννήτρια δέομαι, πρὸς τόν ἐκ σοῦ, ἴθουνον
τεχθέντα, τῶν παθῶν ρυομένη με.

Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν

Φωτισθείσα τῇ αἴγλῃ τῇ θεϊκῇ, τόν τῆς πλάνης κατέλιπες σκοτασμόν, καί βίον
ἀνέλαβες, μετὰ σώματος ἄϋλον, χαρισμάτων δέ θείων, πλησθείσα τοῦ
Πνεύματος, ἐκ ψιλῆς προσήσεως, νεκρούς ἐξανέστησας, ὅθεν ἐπὶ τέλει,
μαρτυρίου στεφάνῳ, ἐνθέως κεκόσμησαι, καί τόν δόλιον ἥσχυνας, Ευδοκία
Ἰσαγγελε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφесιν δωρήσασθαι,
τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τήν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ενθυμούμαι τήν κρίσιν καί δειλιῶ, ἐννοῶν μου τάς πράξεις τάς πονηράς, πῶς
ἀπολογήσομαι, τῷ Κριτῇ ὁ ταλαίπωρος; πρὸς τήν σὴν δέ βλέπων, εἰκόνα
πανύμνητε, ἀναψυχὴν λαμβάνω, Κυρία τῶν πόνων μου, καί ἀπεγνωσμένος,
σοὶ προσπίπτω κραυγάζων, Ελέησον, οἰκτερον, Παναγία μου πρόφθασον, ἐν
ῇ μέρα τῆς κρίσεως, ὅπως ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς, ὁ Υἱός σου ἰλεῶς μοι
γένηται, ἐπεὶ περ ἄλλην ἐλπίδα, ἐκτός σου οὐ κέκτημαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν Ἀρνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτὴν, ἡ Ἀμνάς θεωρούσα ἐν τῷ σταυρῷ,
ἀδίκως κρεμάμενον, θρηνωδούσα ἐκραύγαζεν, Οἱμοὶ φίλτατον τέκνον, Υἱέ
ποθεινότε! Οἱμοὶ πῶς τοσοῦτον, ὁρὰν στέρξω θέαμα! κόπτομαι τὰ
σπλάγχνα τήν καρδίαν Πιμπρώμαι, Ἀλλ' ὦ υπεράγαθε, τοὺς σοὺς λόγους
ἐκπέρανον, καί ἀνάστηθι τάχιον, κόσμον ἁρμονῆς ἐμπιπλῶν, καί
πταισμάτων λύτρωσιν δωρούμενος, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει, τό ἄχραντον
πάθος σου.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου,
καί ἐδόξασά σου τήν θεότητα».

Καλλονὴ υπερέχουσα, σώματος ἀξίως ψυχῆς ἐξήνθησας, ὠραιότητα
κατάλληλον, πόνοις Ευδοκία ἀπαστράπτουσα.

Ἱεραῖς εἰσηγήσεσι, ταῖς τοῦ Γερμανοῦ τήν κρίσιν εὐῖλατον, δι' ἐλέους Μάρτυς

είληφας, τών πρίν αθεμίτων αλογήσασα.

Απημαύρωσας άπασαν, πλάνης προσβολήν, φωτός αληθείας γάρ, οδηγόν έσχες Αρχάγγελον, θείας σοι εμφάσεις εκκαλύπτοντα.

Θεοτοκίον

Σύ πανάμωμε Δέσποινα, σάλον τών κυμάτων ψυχής μου πράϋνον, αμαρτίας με τού κλύδωνος, καί τής τρικυμίας απαλλάπτουσα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ορθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε, σώσον ημάς, σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν».

Τόν βόρβορον τών πράξεων δάκρυσιν, εκπλυθείσα λουτρώ τού Βαπτίσματος, ηλίου πλέον εξέλαμψας.

Ου πλούτος, ού θωπείαι, ου μάστιγες, ου ξεσμοί σε, ου ξίφος, ου θάνατος, Θεού χωρίσαι δεδύνηνται.

Θεοτοκίον

Υλώδους προσπαθείας μου άκανθαν, Θεοτόκε, φλέξον τώ μή φλέξαντι, πυρί τήν θείαν γαστέρα σου.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Στερρώς τώ τής αθλήσεως πυρί, σεαυτήν λιπάνασα, βασάνοις ανάλωτος, Ευδοκία, ανεδείχθης σεβάσμιε.

Αγάπης εραστών τών φθαρτικών, σεμνόν προτιμήσασα Νυμφίον τώ έρωτι, Ευδοκία τώ αφθάρτω επανέθου σαυτήν.

Θεοτοκίον

Γαλήνης η κυήσασα Χριστόν, τόν αίτιον Δέσποινα, τόν άγριον κλύδωνα, τών παθών μου, Παναγία ημέρωσον.

Εί έστι Τεσσαρακοστή, λέγε τό Μαρτυρικόν τού τυχόντος ήχου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Α' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας Οσιομάρτυρος Ευδοκίας τής από Σαμαρειτών.

Στίχοι

- Η Σαμαρείτις ουχ ύδωρ Ευδοκία,
- Αλλ' αίμα, Σώτερ, εκ τραχήλου σοι φέρει.
- Μαρτίου αμφί πρώτη η Ευδοκία ξίφος έτλη.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής Αγίας Δομνίνης, καί τών σύν αυτή.

Στίχοι

- Τών αρετών φέρουσα φόρτους Δομνίνα,
- Θεώ προσήλθεν έμπορος πανολβία.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Αντωνίνης.

Στίχοι

- Θάλαμος η θάλασσα νυμφικός γίνη,
- Αντωννίαν κρύπτουσα νύμφην Κυρίου.

Τή αυτή ημέρα οι Άγιοι Μάρκελλος καί Αντώνιος, πυρί τελειούνται.

Στίχοι

- Χώνη τις η κάμιнос Αθληταίς δύο,
- Οί χρυσίου λάμπουσιν εν ταύτη πλέον.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Μάρτυρες Σίλβεστρος καί Σωφρόνιος ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Ου καρτερών Σίλβεστρε θρησκεύειν πλάνην,
- Σύν Σωφρονίω τήν τομήν εκαρτέρεις.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Νεστοριανός ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Εις τουπίσω τράχηλον εξειλκυσμένος,
- Νεστοριανός τήν σφαγήν πρόσω φέρει.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Οι εκ τής Ιουδαίας, καταντήσαντες παίδες εν Βαβυλώνι ποτέ, τή πίστει τής Τριάδος, τήν φλόγα τής καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί».

Ως ζωής κληρονόμος, καί θανάτου ρυσθείσα τού ψυχοφθόρου σαφώς, ευχή τούς τεθνεώτας, ζωούσα Ευδοκία, τώ Χριστώ ανεκραύγαζες, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ναός τής αμαρτίας, προϋπάρξασα Μάρτυς σαυτήν καθήρας Θεώ, ναόν ηγιασμένον, ενάρετον δεικνύσα, Καλλιμάρτυς κραυγάζουσα, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ασκήσεως ιδρώσι, πιανθείσα ελαία ώφθης κατάκαρπος, αθλήσεως δέ ξίφει, καί λύθρω Ευδοκία, τρυγωμένη εκραύγαζες, ο τών πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Συντριβέντα κακία, καί δειναίς αμαρτίαις καταβριθόμενον, Αμνόν τήν αμαρτίαν, τόν αίροντα τού κόσμου, η κυήσασα Δέσποινα, επικρατείας αυτών, Παρθένε, τήρησόν με.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν Βασιλέα τών ουρανών, όν υμνούσι, στρατιαί τών Αγγέλων, υμνείτε καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Αϋλον πύρ σοι ενδομυχούν, καί εν κόλποις, θείος άνθραξ Πάνσεμνε υπάρχων, εφλεξε τυράννους, αλώβητον τηρών σε.

Ιδρώτων θείων τάς αμοιβάς Ευδοκία, ιαμάτων είληφας πλημμύρας, νόσους θανατούσα, καί τούς νεκρούς ζωούσα.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένην ταίς ηδοναίς τήν ψυχήν μου, Θεοτόκε ζώωσον, ζωήν γάρ, μόνη απειράνδρωσ, γεγέννηκας Παρθένε.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σου σεσωσμένοι Παρθένε Αγνή, σύν Ασωμάτων χορείαις, σέ μεγαλύνοντες».

Ελύθης τών προσκαίρων, Μάρτυς Ευδοκία, καί εφετών τό ακρότατον είληφας, πρός τόν Θεόν, διά ξίφους επιδημήσασα.

Σύν Μάρτυσιν ως Μάρτυς, καί σύν ταίς Οσίαις, ως Ασκητών ακροθίνιον έλαμψας, θαυματουργός Ευδοκία, δειχθείσα ένδοξε.

Θεοτοκίον

Ως θείαν προστασίαν, καί ως ασφαλή σε, ελπίδα μόνην κατέχω Μητρόθεε, αμαρτιών καί κινδύνων εκλυτρωθήναι με.

Ει έστι Τεσσαρακοστή, τό Φωταγωγικόν, και η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ησυχίου τού Συγκλητικού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν τρία Προσόμοια Στιχηρά τού Αγίου.

Ήχος δ' Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Καί εν βίω εν περίδοξος, και Μάρτυσι μέγιστος, Αθλητά Ησύχιε γνωριζόμενος, ταίς ουρανίαις Δυνάμεσι, συνων παμμακάριστε, τώ τών όλων Βασιλεί, μετά δόξης παρίστασαι, όθεν πίστει σου, τούς γενναίους αγώνας ευφημούμεν, καί

τήν μνήμην εκτελούμεν, τόν Ευεργέτην δοξάζοντες.

Βασιλεί τών Δυνάμεων, στρατευθείς διά πίστεως, αθλητά Ησύχιε, δόγμα άθεον, παρανομούντων ηκύρωσας, Βασιλέων ένδοξε, καί προείλου τό θανείν διά πόθον τόν ένθεον, όθεν άπασα, η σεπτή Εκκλησία εορτάζει, τήν πανέορτόν σου μνήμην, καί θυμηδίας ανάπλεων.

Ποταμίους εν ρεύμασιν, απερρίφης Ησύχιε, εν αυτοίς τόν δράκοντα τόν πολέμιον, εναποπνίξας πανόλβιε, καί νύν ανελήλυθας εις αυτούς τούς ουρανούς, τούς στεφάνους ληψόμενος καί παρίστασαι, εφετών ακροτάτω Αθλοφόρε, τών Αγγέλων συμπολίτα, τής ευσεβείας εδραίωμα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Η Θεόν τόν αχώρητον, εν γαστρί σου χωρήσασα, φιλανθρώπως άνθρωπον χρηματίσαντα, καί τό ημέτερον φύραμα, εκ σου προσλαβόμενον καί θεώσαντα σαφώς, μή παρίδης με Πάναγνε, νύν θλιβόμενον, αλλ' οικτείρησον τάχος καί παντοίας, δυσμενείας τε καί βλάβης, τού πονηρού ελευθέρωσον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ ως εώρακε, καθηλούμενον Κύριε, η Αμνάς καί Μήτηρ σου εξεπλήττετο, καί Τί τό όραμα, έκραζεν, Υιέ ποθεινότατε; ταύτά σοι ο απειθής, δήμος ανταποδίδωσιν, ο παράνομος, ο πολλών σου θαυμάτων απολαύσας; Αλλά δόξα τή αρρήτω, συγκαταβάσει σου, Δέσποτα.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού, ως σύνηθες.

Απολυτίκιον 'Ηχος δ'

Ο Μάρτυς σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσαστο τής αφθαρσίας εκ σου τού Θεού ημών, Έχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων τά ανίσχυρα θράση, Αυτού ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τās ψυχάς ημών.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οι Κανόνες κατά τήν τάξιν.

Ο Κανών τού Αγίου έχων Ακροστιχίδα.

Τόν παμμέγιστον Ησύχιον αινέσω. Ιωσήφ.

Ωδή α' 'Ηχος δ' Ο Ειρμός

«Άσομαί σοι Κύριε ο Θεός μου, ότι εξήγαγες λαόν, δουλείας Αιγύπτου, εκάλυψας δέ άρματα, Φαραώ καί τήν δύναμιν».

Ταίς θείαις λαμπρότησι τού Σωτήρος, λελαμπρυσμένος, Αθλητά, τούς πίστει

τελούντας, τήν σήν αγίαν άθλησιν, φωτός ενθέου πλήρωσον.

Όλος ανακείμενος τώ Σωτήρι, τόν δι' αυτόν καρτερικώς, θάνατον υπέστης,
Ησύχιε πανόλβιε καί θείας ζωής έτυχες.

Νόμοις τού Δεσπότη συμπεφραγμένος, τών ανομούντων, πονηράς, απώσω
θωπείας, Ησύχιε πανόλβιε αθλών καρτερικώτατα.

Θεοτοκίον

Παρθένος διέμεινας μετά τόκον, ως πρό τού τόκου αληθώς, τόν Κτίστην
τεκούσα, όν αίτησαι Πανάμωμε, σωθήναι τούς υμνούντάς σε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν, διά
τούτο εστερεώθη, έν Κυρίω η καρδιά μου».

Άνω πρός Θεόν τό φρόνημα, έχων Αθλοφόρε, τών διωκτών κατεπάλαισας,
δυναστείαν ολεθροτόκον, εναθλών καρτερικώτατα.

Μόνον τού Χριστού εράσμιον, κάλλος αγαπήσας, κάλλη τού κόσμου
παρέδραμες, καί αθλήσας δικαιοσύνης, ανεδήσω, Μάκαρ στέφανον.

Μίαν επιγνούς θεότητα, τής πολυθείας απεβδελύξω τό άστατον, Αθλοφόρε,
καί μαρτυρίω ελαμπρύνθης, αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Έστη μέχρι σου ο θάνατος, τής αθανασίας γάρ τήν πηγήν απεκύησας,
Παναγία, Χριστόν τόν μόνον, υπεράγαθον Θεόν ημών.

Κάθισμα Έχος γ' Τήν ωραιότητα

Ακαταγώνιστος Αθλητής γέγονας, τού Παντοκράτορος, μάκαρ Ησύχιε, εν τώ
καιρώ τών διωγμών, τής σαρκός μή φεισάμενος, όθεν θανατούμενος,
ποταμίοις εν ύδασι, τούτοις εναπέπνιξας, τόν πολέμιον δράκοντα, διό εν
ευφροσύνη, τήν θείαν μνήμην σου Μάρτυς εορτάζομεν.

Θεοτοκίον

Ακατανόητον, καί ακατάληπτον, υπάρχει Δέσποινα, θεοχαρίτωτε, τό
πεπραγμένον επί σοί, φρικτόν όντως μυστήριον! τόν γάρ απερίληπτον,
συλλαβούσα εκύησας, σάρκα περιθέμενον, εξ αχράντων αιμάτων σου, όν
πάντοτε Αγνή ως Υιόν σου, δυσώπει τού σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η απειρόγαμος, Αγνή καί Μήτηρ σου, Χριστέ ορώσά σε, νεκρόν κρεμάμενον,
επί τού ξύλου μητρικώς, θρηνούσα απεφθέγγετο, Τί σοι ανταπέδωκε, τών
Εβραίων ο άνομος, δήμος καί αχάριστος, ο πολλών καί μεγάλων σου, Υιέ μου
δωρεών απολαύσας; Υμνών σου τήν θείαν συγκατάβασιν.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Δι' αγάπησιν Οικτίρμον τῆς σῆς εικόνας, ἐπὶ Σταυροῦ σου ἔστης, καὶ ἐτάκησαν ἔθνη, σὺ γὰρ εἰ φιλάνθρωπε, ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις».

Γενναιότητι πανόλβιε διανοίας, τῷ δυσσεβεῖ Τυράννω, ἀντετάξω ξοάνοις, θύειν σε προστάσسونτι, Ἡσύχιε ἐνδοξε.

Ἱερεῖον ὥσπερ ἄμωμον προσηνέχθης, τῷ ὑπὲρ σοῦ τυθέντι, διὰ σπλάγχνα ἐλέους μέγιστε Ἡσύχιε, Μαρτύρων ἀγλαῖσμα.

Στηριγμός σοι καὶ κραταίωμα ὁ Δεσπότης, ἐν τῷ καιρῷ τῶν ἀθλων, Παναοίδιμε ὦφθι, ὅθεν τὸν ἐπίκηρον, οὐκ ἐπτηξας θάνατον.

Θεοτοκίον

Τὸν ἀκήρατον βλαστήσασα Κόρη βότρυν, ἀθανασίας γλεύκος ἀποστάζοντα πᾶσιν, ὦφθης παναναμώμητε, καὶ Μήτηρ ἀλόχευτος.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Σὺ Κυριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνούντάς σε».

Ὁ νοὺς σου τῷ φωτί, τῷ αὐλῷ λαμπρόμενος, διέλυσε τῆς ἀπάτης, τὴν πολύθεον πλάνην, Ἡσύχιε μακάριε.

Νοήσεσι παιδραῖς, καὶ καλαῖς ἀναβάσεσι, θεούμενος αθεΐας, Ἀθλοφόρε Παμμάκαρ, τό ἀστατον διέφυγες.

Ἡσύχασας λιπῶν, πολυτάραχον ἀγνοίαν, καὶ εἴληφας Ἀθλοφόρε, ἀντὶ κόπων καὶ πόνων, τὴν θείαν ἀγαλλίασιν.

Θεοτοκίον

Σὺ μόνη ἐπὶ γῆς, τὸν οὐράνιον τέτοκας, Πανάμωμε Θεὸν Λόγον, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις, ὡς ποιητὴν καὶ Κύριον.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Εβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος, Ἐκ φθοράς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Υψώσας σου, πρὸς Θεὸν τῆς καρδίας τὸν ἔρωτα, ἀπερρίφης, ποταμίοις ἐν ρεῖθροις Ἡσύχιε, ἐν αὐτοῖς τό τέλος, τό μακάριον Μάρτυς ευράμενος.

Χειμάρρους σε, τῆς τρυφῆς ἐπαξίως ἐδέξατο, δεδεγμένον, τό μακάριον τέλος Ἡσύχιε, ποταμοῦ ἐν ρεῖθροις, ὡς στίφος δαιμόνων ἀπέπνιξας.

Ἰσχύϊτε, καὶ δυνάμει παμμάκαρ τοῦ Πνεύματος, μυριάδας, ἀοράτων ἐχθρῶν κατεπάτησας, καὶ στεφθεῖς ταῖς νίκαις, τῶν Ἀγγέλων χοροῖς συνηρίθμησαι.

Θεοτοκίον

Οικήσας σου, τὴν ἀγίαν γαστέρα ὁ Κύριος Θεοτόκε, τῆς Τριάδος τερπνὰ

καταγωγή, εκτελεί τούς πίστει, αληθείας σε νύν μακαρίζοντας.

Ει έστι Τεσσαρακοστή, λέγεται τό Μαρτυρικόν τού ήχου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Β' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ησυχίου τού Συγκλητικού.

Στίχοι

- Ποταμόν Ησύχιος υδάτων έδυ,
- Όπως ποταμόν τού πυρός διεκφύγη.
- Δευτερίη προσέβη Ησύχιος εν πόλου όρμοις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Θεοδότου, Επισκόπου Κυρηνίας τής Κύπρου.

Στίχοι

- Άθλου πέπλησαι, Θεόδοτε, στιγμάτων,
- Ει καί μετ ειρήνης σε Χριστός λαμβάνει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Κοϊντου τού θαυματουργού.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Νέστορος καί Τριβιμίου.

Στίχοι

- Ο τράχηλον Νέστορος πλήξας τώ ξίφει,
- Πληγήν ομοίαν εντρίβει Τριβιμίω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Τρωαδίου καί τών σύν αυτώ μαρτυρησάντων επί Δεκίου Βασιλέως.

Στίχοι

- Μή μέλλε, Τρωά διε, θνήσκειν έκ ξίφους,
- Μή μέλλε, καί μέλλησιν ουχ έξει στέφος.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Παρθένος Ευθαλία ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Υιόν φιλούσα Μητροπαρθένου Κόρης,
- Τομήν υπέστη καλλιπάρθενος Κόρη.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Μάρτυρες Ανδρόνικος καί Αθανασία ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Αθανασία συνθανόντα τή πάνυ,
- Πεπείσμεθα ζήν Ανδρόνικον τόν πάνυ.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Αβραμιαίοι ποτέ, εν Βαβυλώνι Παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, εν ὕμνοις κραυγάζοντες, Ο τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός ευλογητός εἶ».

Νεανικῶς τῷ εχθρῷ, περιπλακεῖς τήν τούτου, ἰσχύν Παμμάκαρ εταπείνωσας, κραυγάζων Ἡσύχιε, Ο τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός ευλογητός εἶ.

Από περάτων τῆς γῆς, ἕως περάτων Μάρτυς, ἡ σὴ ἀνδρεία καταγγέλλεται, καί τὰ κατορθώματα, καί ἡ βεβαία πίστις, Ἡσύχιε θεόφρον.

Ἰσχυροτάταις νευραῖς, ἀπαγχονήσας Μάρτυς, τῶν σῶν αγώνων τόν ἀντίπαλον, ἐπίδοξον θάνατον εν πνιγμονῇ υδάτων, Ἡσύχιε ἐδέξω.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένους ἡμᾶς, τῇ ἀμαρτία πάντας, ζωὴν τεκούσα ἀνεζώωσας, διό σοι κραυγάζομεν, Θεοκυήτορ Κόρη, αἰὶ δεδοξασμένη.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ καί πάσα κτίσις, ευλογεῖτε τόν Κύριον, Ὅσοι καί ταπεινοί τῇ καρδίᾳ, ὑμνεῖτε λαοί, καί υπερυψοῦτε, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εναπεδύσω ἀνδρικῶς πρὸς τοὺς ἀγῶνας, Χριστόν ἔχων συλλήπτορα Ἐνδοξε, καί κατὰ κράτος νικήσας, ἐδέξω στέφος ἀφθαρτον, καί ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στήσας τὰ ρεύματα Σοφέ τῆς αθεΐας, ἱεροῖς ἀγωνίσμασιν, ἐμβληθεῖς εν ποταμῷ, εν τούτῳ ἐδέξω τό τέλος ὑμῶν, τόν Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς βασιλεύσας ευκλεῶς κατὰ τῆς πλάνης, βασιλείοις κατέλιπες, ἐνδοξε, διατριβάς τε καί μέγα ἀξίωμα, καί τῷ Βασιλεῖ, τοῦ παντός προσεκολλήθης.

Θεοτοκίον

Ἰερῷτάτός σε καλεῖ Προφήτης πύλην, ἀδιόδευτον Ἀχραντε, ο Κτίστης δι' ἧς διήλθεν, ὡς ὁ μόνος ἐπίστασαι, πάλιν κεκλεισμένην, λιπῶν ὡς πρό τοῦ τόκου.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τήν κατάραν εἰσω κίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τήν ευλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ὡραῖος τῷ εἶδει τῆς ψυχῆς Ἡσύχιε, ἐγνωρίσθης καί τοῦ σώματος, σύ γάρ ἀξίωμα καί πλούτον, κατέλιπες καί δόξαν ἐπίκηρον, καί μόνῳ τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, δήμοις Μαρτύρων συναπτόμενος.

Συνέτριψας ξόανα σοφέ Ἡσύχιε, ἀπωλείας καί ἠγάπησας, μάλλον θανεῖν βιαιοτάτως, ζωὴν ὅπως κερδήσῃς τήν μέλλουσαν, σὺν πάσι τοῖς καλῶς

εναθλήσασιν, όθεν σε πίστει μακαρίζομεν.

Η μνήμη σου σήμερον ημίν Ησύχιε, Θεομάκαρ επεδήμησε, πάντων φωτίζουσα καρδίας, εν ταύτη τών πιστώς ευφη μούντων σου, τούς πόνους, τά γενναία παλαίσματα, καί τά τών πόνων αγωνίσματα.

Θεοτοκίον

Φώς ημίν ανέτειλεν εκ σου Πανάμωμε, ο τών όλων μόνος Κύριος, καί κατελάμπρυνε τās πάντων καρδίας, θεικαίς επιγνώσεσι, καί σκότος αγνωσίας εμείωσεν, Όθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Καί η λοιπή τού Όρθρου Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ευτροπίου, Κλεονίκου καί Βασιλίσκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρά Προσόμοια τών Μαρτύρων.

Ήχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Τρισάριθμοι Μάρτυρες στερρώς, ανταγωνισάμενοι, τοίς ωμοτάτως δικάζουσι, καί πείραν άπασαν, δριμυτάτων πόνων, πίστει υπομείναντες, τής άνω βασιλείας τύχετε, Διό πρεσβεύσατε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Εύτροπον, Κλεόνικον στερρόν, Βασιλίσκον ά σμασι, πνευματικοίς ευφημήσωμεν, πυρί γάρ έφλεξαν, αθεΐας ύλην, ευσεβείας χάριτι, καί νύν φωταγωγούσι τά πέρατα, θείοις πυρσεύμασιν, ως φωστήρες διαυγέστατοι, ως τήν πλάνην πάσαν αμαυρώσαντες.

Κάρας εκτεμνόμενοι εχθρού, κάραν συνετρίψατε, ωραιοτάτοις ποσίν υμών, γενναίοι Μάρτυρες, απλανείς αστέρες, Ιερεία έμψυχα, ναού επουρανίου κειμήλια, Εύτροπε ένδοξε, Βασιλίσκε καί Κλεόνικε, τήν ειρήνην πάσιν εξαιτούμενοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Νοσούσαν, Πανύμνητε, δεινώς, τήν ψυχήν μου πάθει, πονηροτάτοις θεράπευσον, η τόν ακέστορα, καί Σωτήρα πάντων, τόν Χριστόν κυήσασα, τόν πάσαν μαλακίαν ιώμενον, τόν τραυματίσαντα διαβόλου την κακόνοιαν, καί θανάτου ημάς απαλλάξαντα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σφαγήν σου τήν άδικον Χριστέ, η Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη εβόα σοι, Τέκνον γλυκύτατον, πώς αδίκως θνήσκεις; πώς τώ ξύλω, κρέμασαι, ο πάσαν

γὴν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν
Μητέρα καὶ δούλην σου δέομαι.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία κατὰ τὴν τάξιν.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἀγίων

Ἦχος δ'

Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς
ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, σχόντες γάρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς
τυράννους καθεῖλον, ἐθραυσαν καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράση, αὐτῶν ταῖς
ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τοῦ Τριωδίου εἴτα
τῶν Ἀγίων ὁ παρών, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τριῶν Ἀθλητῶν συμφρόνων μέλπω πόνους.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α' Ἦχος δ' Ὁ Εἰρμός

«Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἵχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας
Ἰσραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ
ἐτροπώσατο».

Τῆς θείας, φωτοχυσίας λάμπεσι, καταστραπτόμενοι, καὶ ἀθλητῶν στεφάνοις
ἀληθῶς, λαμπρυνόμενοι ἅγιοι, Τριάδος οἱ ἰσάριθμοι, ταύτην ἡμῖν
ἐξευμενίσασθε.

Ρημάτων, ἐνηχηθέντες Μάρτυρες, πνευματικῶς θεϊκῶν, καὶ συνημμένοι ἐπὶ τό
αὐτό, τῆς εἰρήνης τὸν σύνδεσμον, ἐν εαυτοῖς κατέχοντες, ἐχθροῦ τὴν πλάνην
ἐτροπώσασθε.

Ἰσάριθμοι, τῆς Τριάδος Μάρτυρες, ἀναδειχθέντες τρανῶς, ἴσα φρονούντες
πίστει εἰς αὐτήν, ἴσον εὐράτε στέφανον, Εὐτρόπιε Κλεόνικε, σὺν Βασιλίσκῳ οἱ
καλλίνικοι.

Θεοτοκίον

Ὠραῖος, ὁ ἐκ γαστροῦ σου Δέσποινα, ὑπὲρ υἱοὺς τῶν βροτῶν, ὁ πρό αἰώνων
Λόγος προελθὼν, σκυθρωπὸν ἐξηφάνισε, τό τοῦ θανάτου ἀχραντε, ζωὴν
αἰώνιον ἡμῖν δέδωκώς.

Ὠδὴ γ' Ὁ Εἰρμός

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σὺ μου ἰσχύς Κύριε,

καί καταφυγή καί στερέωμα».

Νευρούμενος εν Χριστώ, φερωνυμών τε αψεудώς Εύτροπε, τροπαιοφόρος γέγονας, κατά δυσμενών Μάρτυς ένδοξε.

Αθάνατον εναθλών, κλέος τής νίκης εμφανώς είληφας, Μάρτυς σοφέ Κλεόνικε, τώ σταυρώ γενναίως ηλούμενος.

Θωρακισθείς τώ Σταυρώ, βασιλικώς Ελληνικην έτρεψας, πολυθείαν ένδοξε, Μάρτυς Βασιλίσκε αοίδιμε.

Θεοτοκίον

Λιμένα σε γαληνόν, καί αδιάσπαστον Πιστοί άγκυραν, Θεογεννήτορ έχοντες, πλάτης τών δεινών λυτρωθείημεν.

Κάθισμα 'Ηχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τριάδα τήν σεπτήν, η τριάς τών Μαρτύρων, ενώπιον πολλού, ωμολόγησε δήμου, καί δήμοις συνηρίθμηται, Ασωμάτων αθλήσασα, Τούτους σήμερον, ανευφημήσωμεν πίστει, εορτάζοντες, τήν ιεράν αυτών μνήμην, καί κοσμοχαρμόσουν.

Θεοτοκίον

Ελπίς Χριστιανών, Παναγία Παρθένε, όν έτεκες Θεόν, υπέρ νούν τε καί λόγον, απαύστως ικέτευε, σύν ταίς άνω Δυνάμεσι, δούναι άφεσιν, αμαρτιών ημίν πάσι, καί διόρθωσιν, βίου τοίς πίστει καί πόθω, αεί σε δοξάζουσιν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ωθαύματος καινού! ώ φρικτού μυστηρίου! εβόα η αγνή, καί πανάμωμος Μήτηρ, εν ξύλω ως έβλεπεν, απλωθέντα τόν Κύριον, ο τά σύμπαντα, εν τή δρακί περιέχων, ως κατάκριτος, υπό κριτών παρανόμων, σταυρώ κατακρίνεται.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί τόν 'Ηλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ηδρασμένοι εν τή πέτρα τής αληθείας, ταίς προβολαίς ακλόνητοι, ώφθητε βασάνων, Μάρτυρες πολύαθλοι, τής πλάνης οχύρωμα, άπαν εμφανώς εκμοχλεύσαντες.

Τετακότες όλην έφεσιν πρός τόν Κτίστην, δεσμοίς περιτεινόμενοι, καί ξεσμοίς αλγούντες, ώφθητε ανάλωτοι, Κλεόνικε Εύτροπε, σύν τώ Βασιλίσκω εν σκάμματι.

Ωραιοτάταις ακτίσι διηυγασμένοι, ως τόν Χριστόν προβλέποντες, ένθεν Αθλοφόροι, θάπτον υπεμείνατε, πυρός τήν επίχυσιν, τούς υπεναντίους συμφλέξαντες.

Θεοτοκίον

Νεμομένην ρύμην έστησας τού θανάτου, ρείθρον ζωής κυήσασα, Χριστόν, όν
δυσώπει, αμαρτίας κάμινον, ψυχής κατασβέσαι μου, Μήτηρ τού ελέους
πανάχραντε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ
ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Στερρότητι νοός, φληναφίαν εθραύσατε, ώμότητος αικιζόντων,
καταπτύσαντες θράσους, Μάρτυρες καρτερώτατοι.

Υπέρ τά γεηρά, ουρανίων φροντίσαντες, ευγένειαν επανθούσαν, καί
στρατείαν καί πλούτον, καί δόξαν κατελίπετε.

Μανίαν απηνή, τυραννούντων ού πτήξαντες, πυρός τε καί τών μαστίγων, καί
ξεσμών καί βασάνων, ανδρείως κατεπτύσατε.

Θεοτοκίον

Φορέσας με εκ σου, Θεοτόκε ο πλάσας με, προήλθε διπλούς τή φύσει, εν μιά
υποστάσει, αφύρτως γνωριζόμενος.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής Πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Ρωσθείσα, ξυνωρίς τών Μαρτύρων αυτάδελφος, μετά πολλάς τάς βασάνους,
τώ Σταυρώ παγείσα εστέφθη στέφει, ακηράτω, σύν Ευτροπίω ο θεός
Κλεόνικος.

Οδεύσας Μαρτυρίου πορείαν ακλόνητον, ήλοις πειρόμενος άμα, Βασιλίσκος
πόδας συνέθλασε, τών δαιμόνων, τάς κεφαλάς πατήσας ο ένδοξος.

Ναόν σου, τήν καρδίαν λαξεύσας άνέτρεψας, άγαλμα πλάνης συμφλέξας καί
τό στέφος ξίφει, Μάρτυς εδέξω εκτμηθείς σου, κεφαλήν Βασιλίσκε αιόδιμε.

Θεοτοκίον

Ως ρόδον, τών ακανθών εν μέσω ευράμενος, καί καθαρώτατον κρίνον, καί
κοιλάδων άνθος ώ Θεομήτορ, ο Νυμφίος, εν τή γαστρί σου Λόγος εσκήνωσε.

Τό Μαρτυρικόν τού ενδιατάκτου ήχου.

Σ υ ν α ξ α ρ ι ο ν

Τή Γ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Ευτροπίου,
Κλεονίκου καί Βασιλίσκου.

Στίχοι

- Ο χρηστός ημίν Ευτρόπιος τούς τρόπους,

- Εφεύρε Χριστόν καί τέλους διά ξίφους.
- Καί Κλεόνικος ευκλεά νίκην έχει,
- Σταυρώ κρεμασθείς, ως Χριστός μου πάλαι.
- Ειρκτήν τό σώμα καί πρό τής ειρκτής έχων,
- Ειρκτών λυτρούται Βασιλίσκος εκ δύο.
- Εν ξύλω Ευτρόπιος σταυροίο τρίτη προσεπήχθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Θεοδωρήτου, Πρεσβυτέρου Αντιοχείας.

Στίχοι

- Χωρείν έχει που τής Εδέμ τό χωρίον,
- Καί τόν Θεοδώρητον ένδον τόν μέγαν.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Ζήνων καί Ζωΐλος εν ειρήνη τελειούνται.

Στίχοι

- Ζωής λύσις Ζήνωνι καί τώ Ζωΐλω
- Ζωής υπήρξε κρείττονος παραιτία.

Τή αυτή ημέρα, η Οσία Πιαμούν η παρθένος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Κροσσωτά χρυσά Πιαμούν μελαμφόρος,
- Τάς αρετάς άπεισιν ημφιεσμένη.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παιδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ Ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Νύν επαξίως τής αιωνίου ζωής λαβόμενοι, ώσπερ εναθλούσιν έφη ο Ποιητής, Αθλοφόροι αναμέλπετε, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Μυσταγωγίαν τήν υπέρ νούν καί κλέος καί στέφανον, κάλλος διαμένον άλυτον χαρμονήν, κληρωσάμενοι κραυγάζετε, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Εν τή καμίνω τή τών βασάνων καρτερήσαντες, πλάνης υπηρέτας Μάρτυρες ακλινείς, κατεφλέξατε κραυγάζοντες, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Λύσον Παρθένε, αμαρτιών μου τό χειρόγραφον, σώσον εκ παντοίας βλάβης καί προσβολής, τού δολίου, ίνα κράζω σοι, Ευλογημένη σύ, εν γυναιξί πανάμωμε Δέσποινα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Πλήρης ευφροσύνης καί χαράς, παιδράς εφέστηκε, νύν η ετήσιος, υμών πατήγυρις Άγιοι, εν ή πόθω ευφημούντες υμάς, τώ στεφοδότη καί Θεώ, ύμνοις κραυγάζομεν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωραίοι οι μώλωπες υμών, ώσπερ χρυσίον γάρ, καί λίθος τίμιος, Θεώ εδείχθητε Μάρτυρες, ούς εν πίστει προσκυνούμεν ημείς, τώ ενισχύσαντι υμάς, Θεώ κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Πηγή χαρισμάτων αψευδής, Χριστώ ενδέδοται, σαφώς τοίς Μάρτυσι, καρπογονεί γάρ η άνικμος, καί η άνυδρος εκβλύζει κρουνοús, καί η αλόγων λογικώς, φύσις εφέστηκεν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα βοώσα τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ο λόγος οικήσας εν τή σή, κοιλία Άχραντε σάρξ εχρημάτισε, φύσιν θεώσας μου Δέσποινα, ο υπέρθεος τή άκρα αυτού φιλανθρωπία, όν πιστώς υμνούντες ψάλλομεν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώτας φύσεις, Διό επαγαλλόμενοι σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Νύν τρανώς τήν δόξαν Κυρίου, στεφανηφόροι καθορώντες, σύν ταίς Ασωμάτοις χορείαις, καί τών Μαρτύρων καί τών Δικαίων αυτού, Μάρτυρες οι τρισάριθμοι, υπέρ υμών θερμώς πρεσβεύσατε.

Όλον εαυ τοίς τόν Σωτήρα, εισοικισάμενοι αξίως, πόλις εγνωρίσθητε Θεού, εδραιουμένη θείαις επάλξεσιν, Ευτρόπιος καί Κλεόνικος, σύν Βασιλίσκω οι θεόφρονες.

Υπέρ τών πιστώς εκτελούντων, την παναγίαν υμών μνήμην, καί τούς Ιερούς ευφημούντων, αγώνας θείους, Μάρτυρες ένδοξοι, τόν Κτίστην ικετεύσατε, αμαρτιών ευρείν συγχώρησιν.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη αντίληψις ώφθης, καί η ελπίς καί σωτηρία, σύ καταφυγή μου καί τείχος, καί τής ψυχής μου θεία παράκλησις, διό με, Αειπάρθενε, εκ πάσης λύτρωσαι κολάσεως.

Τό Φωταγωγικόν τού ήχου

Καί η λοιπή, Ακολουθία τού Ὁρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Γερασίμου τού εν τῷ Ιορδάνῃ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία προσόμοια Στιχηρά τού Οσίου.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τού παραδόξου θαύματος

Πάτερ θεόφρον Γεράσιμε, αναπτέρωσας τόν νούν, πρὸς Θεόν διὰ πίστεως, κοσμικῆς συγχύσεως, ἐβδελύξω τό άστατον, καί τόν σταυρόν σου αναλαβόμενος, τῷ παντεπόπτη κατηκολούθησας, σῶμα δυσήνιον, αγωγαίς ασκήσεως, τῷ λογισμῷ σθένει δουλωσάμενος, τού θείου Πνεύματος.

Ὅσιε Πάτερ Γεράσιμε, εν ερημίαις αεί, καί σπηλαίοις καί ὄρεσι, πίστει διαιτώμενος, τόν Θεόν ἐξεζήτησας, καί τούτον εύρες, ὡσπερ ἐπόθησας, ανεπιστρόφῳ ψυχῇ νευρούμενος, ταίς αναβάσεσι, ταίς καλαίς ἐκάστοτε, καί Μοναστῶν, στίφη προσενήνοχας, Χριστῷ σωζόμενα.

Πάντα τόν βίον διήνυσας, εν ησυχία πολλή, καί εν πένθει καί δάκρυσι, Μοναστῶν γενόμενος, αλείπτῃς διὰ πίστεως, ακτημοσύνη κατακοσμούμενος, καί εγκρατεία ωραϊζόμενος, ξένος καί πάροικος, ἐπὶ γῆς δεικνύμενος, ὅθεν καλῶς, εύρες τήν ἀπόλαυσιν, θεομακάριστε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ δυσωπούμεν πανάχραντε, τήν προστασίαν ημών, Συσχεθέντας εν θλίψεσι, μή παρίδης τέλεον, ἀπολέσθαι τούς δούλους σου, ἀλλά γε σπεύσον, τού ἐξελέσθαι ημάς, τῆς ἐνεστῶσης οργῆς καί θλίψεως, ὡ θεοδόξαστε, Θεοτόκε άχραντε, σύ γάρ ημών, τείχος καί βοήθεια ἀκαταμάχητος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ἦλιος τέκνον ημαύρωται, καί η Σελήνη τό φῶς, εἰς ζοφῶδες ἱμάτιον, ζοφερώς μετέβαλε, γῆ κλονεῖται, Καί ρήγνυται, φρικτῶς ναού σου, τό καταπέτασμα, καγῶ πῶς Τέκνον, μή διαρρήξομαι, σπλάγχνα καί ὅμματα, πῶς δέ μή τό πρόσωπον, καταξανῶ, ἀδίκως σε θνήσκοντα, βλέπουσα Σωτέρ μου.

Καί τά λοιπά τού Εσπερινού κατά τήν τάξιν.

Απολυτίκιον Ἦχος α'

Τῆς ἐρήμου πολίτης καί εν σώματι ἄγγελος, καί θαυματουργός ἀνεδείχθης, θεοφόρε Πατήρ ημών, Γεράσιμε, νηστεία ἀγρυπνία προσευχή, ουράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τούς νοσοῦντας, καί τās ψυχάς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι, Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σοῦ πάσιν ἰάματα.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τούς Κανόνας, ως σύνηθες.

Ο Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς εν τοίς Θεοτοκίοις. Γεωργίου.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

«Ασομαί σοι Κύριε ο Θεός μου, ὅτι ἐξήγαγες λαόν δουλείας Αἰγυπτίων, ἐκάλυψας δέ ἄρματα, Φαραώ καί τήν δύναμιν».

Ὅπλον κατά πάσης τῆς μεθοδείας, τού αλλοτρίου κραταιόν, τήν νηστείαν ἔχοντες, γενναίως πατήσωμεν, τά τούτου μηχανήματα.

Ελλάμψει τού Πνεύματος θεοφόρε, καταυγασθείς, τά νοητά τῆς ψυχῆς σου ὅμματα, πρὸς φῶς ἐνητένισας, δι' ἀρετῆς τό ἄδυτον.

Τῶν παρόντων Πάτερ δι' ἀκτησίας, τό γεηρόν αποβαλὼν ἄχθος ὡς ἀσώματος, Γεράσιμε ἡνυσας, τόν δρόμον τῆς ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον

Γήθεν πρὸς οὐράνιον πολιτείαν, ἡμᾶς ἀνείλκυσεν Ἀγνή, ὁ ἀχραντος τόκος σου, νηστείας ταῖς πτέρυξιν, εἰς οὐρανοὺς ἀναγαγὼν ἡμᾶς.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ἐν Κυρίῳ Θεῷ μου, ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου, διό οἱ ἀσθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν».

Τῶν παθῶν τά θηρία, διὰ νηστείας ἀποκτείναντες, Χριστῷ δι' ἀπαθείας, καί καθαρότητος ἐγγίσωμεν.

Πρὸς τόν αὔλον πόθον, τόν τού Κυρίου, Πάτερ Ὅσιε, αἰετὰ ἐνατενίζων, ὕλης προσκαίρου κατεφρόνησας.

Τόν Χριστόν ἐν τῇ γλώσσει, ἔχων αἰετὰ Πάτερ Γεράσιμε, τό ἀληθές τῶν λόγων, διεβεβαίῃς ἐν τοῖς θαύμασι.

Θεοτοκίον

Ἐν νηστείαις καί πόνοις, τό ἀσθενές ἡμῶν τῆς φύσεως, ρωννύουσα Παρθένε, κατά παθῶν τούτο ἐνίσχυσον.

Κάθισμα Ἦχος α'

Τού λίθου σφραγισθέντος

Τήν κλίμακα τῶν θείων ἀρετῶν διανύσας, πρὸς νοητῆς θεωρίας ἀνελήλυθας ὕψος, καί θείων μυστηρίων τού Χριστοῦ, ἐμφάσεις ὑπεδέξω καθαράς, διὰ

τούτο, θεοφόρε, σέ ευσεβώς τιμώμεν καί βοώμεν, Δόξα τώ ενισχύσαντι Χριστώ, δόξα τώ σέ στεφανώσαντι, δόξα τώ ενεργούντι διά σου πάσιν ιάματα.

Θεοτοκίον

Τάς χείράς σου τάς θείας, αἰς τόν Κτίστην εβάστασας, Παρθένε Θεοτόκε σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνασα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἀπό παθῶν, πειρασμῶν τε καί κινδύνων, τοὺς ευφημούντάς σε πόθῳ καί βοῶντας, Δόξα τώ ενοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τώ προελθόντι ἐκ σου, δόξα τώ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διά τοῦ τόκου σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σου προσπαγέντος ὑπὸ τῶν παρανόμων, καί στρατιωτῶν Σώτερ λόγχῃ, τήν πλευράν ορυγέντος, ἡ Πάναγνος ὠδύρετο πικρῶς, τὰ σπλάγχνα κοπτομένη μητρικῶς, καί τό πολύ σου καί φρικτόν τῆς ανοχῆς ἐξίστατο βοῶσα, Δόξα τῇ πρὸς ἀνθρώπους σου στοργῇ, δόξα τῇ σὴ χρηστότητι, δόξα τῷ ἐν τῷ θανάτῳ σου βροτοὺς ἀθανατίζοντι.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Τῆς σῆς ἐπὶ τῆς γῆς παρουσίας, Χριστέ ὁ Θεός, προμηνύων ὁ προφήτης τήν ἔλευσιν, μετὰ χαρᾶς ἐκραύγαζε, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Τῆς σῆς ἐν τοῖς βροτοῖς ευσπλαγχνίας, Χριστέ ὁ Θεός, δείγμα παρέσχου τόν καιρόν τῆς ἐγκρατείας Σωτήρ, δι' οὐ ψυχᾶς καί σώματα καθαίρεις, καί ἀγιάζεις τῶν δούλων σου.

Τῶν ἀρετῶν τήν κλίμακα ἀνύσας Σοφέ, μυστικωτέρας θεωρίας, ἡξίωσαι, διό καί χάριν εἴληφας ὁράν, καί πρό καιροῦ τὰ ἐσόμενα.

Ἰδρώσι τῶν ἀγώνων σου τῶν ἐνθέων, τήν ἀγονον κατήρδευσας ἔρημον, καί καρποφόρον ἔδειξας, ἀθρώπους τῷ Χριστῷ συγκομίζουσιν.

Θεοτοκίον

Ὡς στήριγμα Πιστῶν δεδομένη, Παρθένε ἀγνή, παρά Χριστοῦ τοῦ σέ δοξάσαντος, δύναμιν ἐν τῷ καιρῷ περὶζωσον, ἡμᾶς τῆς ἐγκρατείας ὑμνούντάς σε.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ ἀνατείλας τό φῶς, καί φωτίσας τόν ὄρθρον, καί δείξας τήν ἡμέραν, δόξα σοι δόξα σοι, Ἰησοῦ Υἱέ τοῦ Θεοῦ».

Τῆς χαμαιζήλου ἡμᾶς, προσπαθείας οἰκτίρμον, νηστεία, ἀφαρπάσας, πρὸς τό ὕψος ἔλκυσον, Ἰησοῦ τῆς σῆς ἀγαπήσεως.

Τῶν προσευχῶν ταῖς προσβολαῖς, παρατάξεις δαιμόνων, κατέτρωσας γενναίως, καί Χριστόν Γεράσιμε, σύ ἀνύμνεις Υἱόν τοῦ Θεοῦ.

Τήν τῶν παθῶν διασχών, θεοφόρε ομίχλην, φωτί τῷ τῆς ἀγνείας, καί τῆς καθαρότητος, νοητῶς ἐπλησίασας.

Θεοτοκίον

Ρύπου ημάς νοητού, διά τῆς εγκρατείας, εκπλύνασα Παρθέने, καθαρούς παράστησον, δοξολογείν τόν Υιόν τού Θεού.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ὡς Ἰωνάν τόν Προφήτην, ελυτρώσω τού κήτους Χριστέ ο Θεός, καμέ τού βυθοῦ τών πταισμάτων, ανάγαγε, καί σώσόν με μόνη φιλόανθρωπε».

Τῆς εγκρατείας τή αἴγλη, ελλαμφθέντας ημάς καταξίωσον, ιδεῖν τῆς ἐγέρσεως Σώτερ, τῆς σῆς τήν θεῖαν δόξαν καί τήν λαμπρότητα.

Ὡς εωσφόρος ἐκλάμπας, ἐν τῷ σκότει τού βίου Γεράσιμε, ἀνθρώπους εἰς φῶς πολιτείας, Ἀγγέλων ἀσωμάτων ἐχειραγώγησας.

Τη εὐχών βακτηρία, κεφαλᾶς νοουμένων συνέθλασας, θηρών παναοίδιμε Πάτερ, καί θήρας τῆς ἐκείνων ἀνθρώπους διέσωσας.

Θεοτοκίον

Γνόντες τών πάντων Δεσπότην, διά σου Θεοτόκε, ἐρρύσθημεν πλάνης τών εἰδώλων, καί πόθῳ, κυρίως σε Μητέρα Θεοῦ δοξάζομεν.

Τό Μαρτυρικόν τού ἐνδιατάκτου ἡχου.

Συναξάριον

Τή Δ' τού αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Γερασίμου τού ἐν τῷ Ἰορδάνῃ.

Στίχοι

- Ὑπηρέτης θῆρ τῷ Γερασίμῳ γέρας,
- Θήρας παθῶν κτείναντι πρίν λήξαι βίου.
- Τή δέ τετάρτῃ Γεράσιμος βιότοιο ἀπέπτη.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τών Ἀγίων Μαρτύρων Παύλου καί Ἰουλιανῆς τῆς αὐτοῦ ἀδελφῆς.

Στίχοι

- Ο κείμενος μέν Παῦλος, ἡ δέ κειμένη
- Ἰουλιανή, σύγγονοι τετμημένοι.

Τή αὐτή ἡμέρα, οἱ ἀνωτέρω, Κοδράτος, Ἀκάκιος καί Στρατόνικος οἱ ἀπό δημίων, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Τρεῖς ἐκχέαντες αἷμα πολλῶν ὡς ὕδωρ,
- Σοφῶν αἷμα, Χριστέ σοί χέουσιν ἐκ ξίφους.

Τή αὐτή ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Κύπρου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Ελαφος ὥσπερ ἐκ βρόχου ρυσθεὶς βίου,
- Ἄνεισι Γρηγόριος, ἐνθα ζῶν ὕδωρ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμάς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ ἐν τῷ ὅρει τῷ Μωσεὶ συλλαλήσας, καὶ τύπον τῆς Παρθένου τὴν βάτον δείξας, εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Δι' ἐγκρατείας ἀναβάντες πρὸς ὅρος, ἐνθέου πολιτείας καὶ σωφροσύνης, τὸν φωτοδότην Κύριον, νοητῶς ἐνοπτρισώμεθα.

Ἐν ἀκηράτοις ἀρετῶν παραδείσοις, χορεύσας θεοφόρε, ἄνθη θαυμάτων, ἐδρέψω πᾶσιν ἀφθονον, τούτων χάριν δωρούμενος.

Τὴν κατ' εἰκόνα θεοφόρε ἀξίαν φυλάττων, φοβερὸς ἀνημέροις θηρσίν, ἐδείχθης ἁδὼν ἀπαύστως τῷ Θεῷ εὐχαριστήρια.

Θεοτοκίον

Ἰσχύν καὶ κράτος κατ' ἐχθρῶν νοουμένων, νηστεία καὶ ἀγῶσι Θεοκυήτορ, ἡμάς αἰνούντας Ἀγνή, καὶ ὑμνούντάς σε περὶ σωσον.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Τὸν Βασιλέα Χριστόν, ὃν ὠμολόγησαν οἱ ἀιχμάλωτοι Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ λέγοντες μεγάλη τὴ φωνή, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὁ Βασιλεὺς τοῦ παντός, Δέσποτα Κύριε, καὶ ἡμάς βασιλεύσαι, παθῶν καὶ ἡδονῶν τῶν σαρκικῶν, ὡς ἀγαθός, διὰ νηστείας καὶ πόνων ἀξιώσον, ἵνα σε εὐλογώμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν Βασιλέα Χριστόν, ἐν τῇ καρδίᾳ σου ἀπὸ βρέφους θεόφρον δεξάμενος, χαρίτων τῶν αὐτοῦ, καὶ ἐπιλάμψεων θείων ὠφθης, καταγώγιον τερπνόν, τούτον δοξάζων ἐκάστοτε.

Ἐν τῇ φλογὶ τῶν παθῶν Πάτερ Γεράσιμε, μηδαμῶς σε φλεχθέντα, δρόσος ἡ τῶν χαρίτων τοῦ Χριστοῦ ἐξ οὐρανοῦ, ὅλον κατήρδευσε πόθῳ, τούτον ἀνυμνοῦντα, ἐκτενῶς Θεόν τῶν ὅλων.

Θεοτοκίον

Ὁ σαρκωθεὶς ἐκ τῶν σῶν, ἀχραντε Δέσποινα, παναγίων αἱμάτων, αὐτός ἀποκαθαίρει μολυσμῶν σαρκικῶν, διὰ νηστείας καὶ πόνων ἡμάς δυναμῶν, ταῖς σαῖς ἀπαύστοις ἱκεσίαις Θεοτόκε Παρθένε.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Τὸν ἄσπορον τόκον σου, Θεοτόκε Ἀχραντε, Χριστόν τὸν Θεόν ἡμῶν, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν».

Ο πλούτος τῆς χάριτος, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς πάντας προστίθεται, τοὺς πόνους εγκρατείας τούτον συλλέγοντας.

Τὴν αὔλον Ὅσιε, υλικῶ ἐν σώματι, ζωὴν καὶ πολιτείαν διήνυσας, δοξάζων τὸν δυναμούντά σε Κύριον.

Ὅλην σου τὴν ἐφесιν, τῆς ψυχῆς Γεράσιμε, πρὸς μόνα τὰ ἀφθαρτα ἔχων, κατηξιώθης ὧν ἐπόθησας.

Σύν Οσίοις Ὅσιε, Χριστῶ παριστάμενος αὐτὸν καθικέτευε, υπέρ τῶν εκτελούντων τὴν θείαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ὑπερθεν εκλάμπουσα, ἡ σὴ χάρις Δέσποινα, φωτίζει τοὺς σέ ακαταπαύστως, Θεομήτορ μεγαλύνοντας.

Τό Φωταγωγικόν τοῦ ἤχου, τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ακολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Οσιομάρτυρος Κόνωνος τοῦ ἐν Ἰσαυρία.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τοῦ Ἁγίου Στιχηρά προσόμοια τρία.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Μάρτυς παναοίδιμε πολλάς, ομιλήσας θλίψεσι, καὶ ἀνυποίοις κολάσεσι τὸν πολυμήχανον, ἐτροπύσω ὄφιν, καὶ τούτον υπέταξας, ποσὶν ωραιότατοις σου ἐνδοξε, Χριστοῦ δεόμενος, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τό μέγα ἔλεος.

Κόνων παναοίδιμε φωτί, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καταυγασθεῖς τὴν, διάνοιαν, σκότος ἐμείωσας, πονηρῶν δαιμόνων, καὶ πρὸς φέγγος ἄδυτον, μετέβης ἐν Θεῷ ευφραινόμενος, ὃν νύν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τό μέγα ἔλεος.

Κόνων ἀξιάγαστε ναός, τῆς Τριάδος γέγονας, καὶ τὸν ναόν τὸν πανάγιον, ἐν ᾧ τό σῶμά σου, ευσεβῶς ἐτέθη, ποταμόν ἀνέδειξας, ἀπείρων ἰαμάτων πανόλβιε, διό ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε ξένον ἀκουσμα Ἀγνή, χαίρε ξύλον ἅγιον, τοῦ Παραδείσου θεόφυτον, χαίρε ἐξάλειψις, πονηρῶν δαιμόνων, χαίρε ξίφος δίστομον, ἐχθροῦ τὴν

κεφαλήν αποτέμνουσα, τώ ξένω τόκω σου, Παναγία υπεράμωμε,
ξενωθέντας, ημάς ανακάλεσαι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν ίδιον Άρνα η Αμνάς, καί άμωμος Δέσποινα, εν τώ Σταυρώ ως εώρακεν,
είδος ουκ έχοντα, ουδέ κάλλος, Οίμοι! θρηνω δούσα έλεγε, πού σου τό
κάλλος έδυ γλυκύτατε; πού η ευπρέπεια; πού η χάρις η αστράπτουσα, τής
μορφής σου, Υιέ μου παμφίλτατε;

Τά λοιπά τής τού Εσπερινού Ακολουθίας, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τή συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οι Κανόνες τού Τριωδίου, καί τού
Αγίου ο παρών, ού ή Ακροστιχίς.

Ο Καλλίνικος Μάρτυς υμνείσθω Κόνων.

Ανευ τών Θεοτοκίων

Ωδή α' Ήχος πλ. α' Ο Ειρμός

«Τώ σωτήρι Θεώ, τώ εν θαλάσση λαόν, ποσίν αβρόχοις οδηγήσαντι, καί
Φαραω πανστρατιά καταποντίσαντι, αυτώ μόνω άσωμεν, ότι δεδόξασται».

Ο Καλλίνικος νύν, Μάρτυς υμνείσθω Κόνων, κατά τής πλάνης ανδρισάμενος,
ως στρατευσάμενος Χριστώ, τώ επί πάντων Θεώ, καί άφθαρτον στέφος
αναδησάμενος.

Κεκρυμμένην ζωήν, καί τήν αγήρω δόξαν επιποθήσας αντηλλάξατο, Κόνων ο
ένδοξος Μάρτυς, τής επικήρου χλιδής, όν ύμνοις τιμήσωμεν, ότι δεδόξασται.

Αφθαρσίας στολήν, περιβαλόμενος νύν, ενεκεντρίσθης Κόνων ένδοξε,
αγριελαίου εκ ρίζης εις καλλιέλαιον, Χριστώ τε το ύς φύσαντας
εκαρποφόρησας.

Λελυμένος αράς, τής τού Προπάτορος φθοράς, τήν πλάνης ζεύγλην
απεσείσατο, ο παναοίδιμος Μάρτυς, καί τήν ομόζυγον, αγνείας συνόμιλον
συναπειργάσατο.

Θεοτοκίον

Άχραντε μήτηρ Θεού, τόν σαρκωθέντα εκ σου, καί εκ τών κόλπων τού
γεννήτορος, μή εκφοιτήσαντα Θεόν, απαύστως ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς
ημών.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Δυνάμει τού Σταυρού σου Χριστέ, στερέωσόν μου τήν διάνοιαν, εις τό υμνείν
καί δοξάζειν σου, τήν εκούσιον νύν σταύρωσιν».

Λατρεύειν ηρετίσω Θεώ, τό φώς ποθήσας, εβδελύξω δέ, τήν ζοφεράν Κόνων
ένδοξε, τών ειδώλων αθεότητα.

Ιέρευσας προθύ μως Χριστώ, ψυχήν καί σώμα, καί ευπρόσδεκτος, ως μόνος
μόνω ωμίλησας, τώ Δεσπότη παμμακάριστε.

Νομίμων τών πατρών σοφώς, λαούς απείρους ηλευθέρωσας, τόν απωλείας
φερώνυμον, θριαμβεύων Κόνων ένδοξε.

Ικέτευε παθών ψυχικών, σωματικών τε λύσιν Ένδοξε, παρασχεθήναι τοίς εν
πίστει, εορτάζουσι τήν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ικέτευε απαύστως Αγνή, τόν προελθόντα εκ λαγόνων σου, ρυσθήναι πλάνης
διαβόλου, τούς υμνούντάς σε Μητέρα Θεού.

Κάθισμα Έχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Εκ βρέφους τώ Θεώ, κολληθείς θεοφόρε, τού Πνεύματος σεπτόν, ανεδείχθης
δοχείον, καί τά πονηρότατα, καθυπέταξας πνεύματα, εναθλήσας δέ,
εμεγαλύνθης αξίως, όθεν άπαντες, τήν παναγίαν σου μνήμην, πιστώς
εορτάζομεν.

Θεοτοκίον

Κυβέρνησον Αγνή, τήν αθλίαν ψυχήν μου, καί οίκτειρον αυτήν, υπό πλήθους
πταισμάτων, βυθώ ολισθαίνουσας, απωλείας Πανάμωμε, καί εν ώρα με, τή
φοβερά τού θανάτου, ελευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, καί σώσόν με
δέομαι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τήν σήν τής καθαράς, καί αμώμου Παρθένου, διήλθεν αληθώς, τήν καρδίαν
ρομφαία, Σταυρώ ως εώρακας, τόν Υιόν σου υψούμενον, Παναμώμητε,
ευλογημένη Μαρία, τό προσφύγιον, αμαρτωλών Θεοτόκε, πιστών τό
κραταίωμα

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ακήκοα Κύριε, τήν εκ τού τάφου σου έγερσιν, καί εδόξασά σου, τήν αήττητον
δύναμιν».

Καθείλες Μακάριε, τό τών λαών απατήλιον, καί υπέφηνας, τού Ιησού τήν
θεότητα.

Ο λίθινος φρίξας σου, ψευδής Θεός τό εμβρίμημα, τόν Ιησούν μόνον,
καθωμολόγησεν είναι Θεόν.

Συνήκαν οι άφρονες, τήν υπέρ φύσιν δεξάμενοι, εκ λιθίνου χείλους,
αληθεστάτην μετάθεσιν.

Μυστήριον άρρητον, τό διά σου κηρυττόμενον, επιστρέφεις γάρ Μάρτυς, πεπλανημένους πρός Κύριον.

Θεοτοκον

Κυρίως δοξάζομεν, σέ Θεοτόκον, Ανύμφευτε, καί τώ σώ λιμένι, οι πιστοί καταφεύγομεν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ορθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε, σώσον ημάς, σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν».

Άχράντου σε δοχείον η χάρις, καί ακηράτου φωτός απειργάσατο, Μαρτύρων κλέος καί καύχημα.

Ρημάτων επλουτίσθης αρρήτων, τήν θείαν γνώσιν, καί ταύτην εμύησας, λαούς απείρους υπέρτιμε.

Τήν χάριν σου ορώντες οι άνομοι, τών θαυμάτων εβόων, ο Κόνωνος Θεός, τήν πλάνην ενίκησε.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τώ κόσμω εκύησας.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εκύκλωσέ με άβυσσος, ταφή μοι τό κήτος εγένετο, εγώ δέ εβόησα, πρός σέ τόν φιλόανθρωπον, καί έσωσέ με, η δεξιά σου Κύριε».

Υπήρξε τοίς πιστεύσασιν, η χάρις τού πλούτου επαύξησις, τοίς δέ απειθήσασιν, η ένστασις όλεθρος, ταίς ικεσίαις, σου Κόνων παμμακάριστε.

Σαφώς σοι υποτέτακται, δαιμόνων τά στίφη μακάριε, σαυτόν υποτάξαντι, Θεώ τώ ποιήσαντι, αυτεξουσίως, ώ Μάρτυς Κόνων ένδοξε.

Υπό σου επαιδεύετο, τά πλήθη αιρείσθαι τόν έλεον, καί τρόπον βδελύπτεσθαι, ενθέως φιλάργυρον, Παμμάκαρ έργω, καί λόγω διδασκόμενα.

Θεοτοκίον

Βάτον σε ακατάφλεκτον, καί όρος καί κλίμακα έμψυχον, καί πύλην ουράνιον, αξίως δοξάζομεν, Μαρία ένδοξε, Ορθοδόξων καύχημα.

Τό Μαρτυρικόν τού ενδιατάκτου ήχου.

Συναξάριον

Τή Ε' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Οσιομάρτυρος Κόνωνος τού εν Ισαυρία.

Στίχοι

- Έκεις πρός αυτόν τόν Θεόν, Θεός θέσει,

- Εἰς γῆν ἀφείς σου τήν κόνιν, Κόνων Πάτερ.
- Πέμπτη καρτερόφρων ψυχὴν ὁ Κόνων ἀφῆκεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κόνωνος τοῦ Κηπουροῦ.

Στίχοι

- Ἦλων τύπους φέροντι Κυρίῳ Κόνων,
- Ἦλων τύπους πρόσεισιν εἰς πόδας φέρων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Μάρκου Μοναχοῦ τοῦ θαυματουργοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ευλογίου τοῦ ἐν Παλαιστίνῃ.

Στίχοι

- Τόν Ευλόγιον ευλογεῖ πάσα κτίσις,
- Κτίστου χάριν σοῦ τὴν κάραν τετμημένου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ευλαμπίου.

Στίχοι

- Τράχηλον Ευάμπιος ἐκτμηθεὶς ξίφει,
- Τραχηλιώσαν δυσσέβειαν αἰσχύνει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Αρχέλαος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἑκατὸν τεσσαράκοντα δύο Μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Θεὸς πρῶτος Αρχέλαος αὐχένα ξίφει,
- Ἀρχεὶ τομῆς σοι, λαέ θεῖε Κυρίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός, τοὺς ὑμνολόγους σῶσας Παῖδας, ευλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Μαρτυρικῶς Ἀθλητά, ἡγωνισμένος ἀνεβόας, Ευλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νενικηκῶς τόν ἐχθρόν, σὺ ἀνεδείχθης Ἀθλοφόρος, ευλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων βοῶν.

Επὶ τῆς γῆς νικητής, ἐν οὐρανοῖς δέ στεφανίτης, ἀνηγορεύθης τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυς ἀήτητε.

Ἱερουργήσας Θεῷ, τὴν τῶν ἐν πλάνῃ σωτηρίαν, Ευλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν

Πατέρων βοάς.

Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου τεχθείς, ἦν Θεοτόκον απειργάσω, ευλογητός ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων γεννηθέντα Υἱόν καί Θεόν, καί επ' εσχάτων τῶν χρόνων, σαρκωθέντα εκ Παρθένου Μητρός, Ιερεῖς υμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Σεσυλημένον ορώντες, τόν τοῦ σκότους κοσμοκράτορα, τήν δεισιδαίμονα πλάνην, τοῦ Αγίου ταῖς εντεύξεσιν, Ιερεῖς υμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοπρεπῶς σοι Παμμάκαρ, τῶν Κακούργων τά συστήματα, δι' ολεθρίων πνευμάτων, τιμωρούμενα εκραύγαζον, Ιερεῖς υμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς μητρικαῖς αγκάλαις, ασινές τό βρέφος ἔσωσας, τή ενεργεί σου προστάξει, ἐν ταῖς μύλαις τοῦ αγρίου θηρός, Ιερεῖς υμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν βοῶν απαύστως.

Κατελαμπρύνθης αφθόνως, Αθλητά τῷ τρισηλίῳ φωτί, τήν τρισυπόστατον φύσιν, αναμέλπων γάρ εκραύγαζες, Ιερεῖς υμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Τῶν Χερουβὶμ υπερτέρα, ανεδείχθης υπερένδοξε, Θεογεννήτορ Μαρία, ἐν γαστρί σου γάρ ἐσκήνωσεν, ὃν σύν Ασωμάτοις, βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Σέ τήν υπέρ νούν καί λόγον μητέρα Θεοῦ, τήν ἐν χρόνῳ τόν ἄχρονον, αφράστως κῆσασαν, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν».

Ὅλος τοῦ αὔλου πόθου γενόμενος, τοῦ Χριστοῦ ἐπεπόθησας, πιεῖν τό ποτήριον, διό πάντες σε Μάκαρ μακαρίζομεν.

Νόμῳ θείῳ θεαρέστως ἐπόμενος, οὐ θωπείαις Μακάριε, τοῦ Χριστοῦ τό ποτήριον, ολοψύχως ὠφθης αρουσάμενος.

Ὡφθης τῶν Μαρτύρων ἐνδοξε καλλονή, τοῖς Χριστοῦ καλλυνόμενος, σεπτοτάτοις στίγμασι, διά τούτό σε, ἅπαντες γεραίρομεν.

Νύν ἐν ουρανίῳ λήξει γενόμενος, τῶν τοῦ βίου με λύτρωσαι, δεινῶν περιστάσεων, Αθλητά Κυρίου Κόνων ἐνδοξε.

Θεοτοκίον

Χαίρε Θεοτόκε Μήτηρ Χριστού τού Θεού, χαίρε όρος τό άγιον, χαίρε τό κεφάλαιον, τής σεπτής παρθενίας, χαίρε Δέσποινα.

Τό Φωταγωγικόν τού ήχου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΤΟ ΙΔΙΟΜΕΛΟΝ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΚΟΝ.

Δόξα... Καί νύν...

Θεοτοκίον ή Σταυροθεοτοκίον

Αι μετάνοιαι, ως σύνηθες, η α' Ωρα, καί Απόλυσις.

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Οσιομάρτυρος Κόνωνος τού εν Ισαυρία.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, ΚΥΡΙΕ ΕΚΕΚΡΑΞΑ, ΨΆΛΛΟΜΕΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΤΙΧΗΡΆ ΠΡΟΣΌΜΟΙΑ ΤΡΙΑ.

Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Μάρτυς παναοίδιμε πολλαίς, ομιλήσας θλίψεσι, καί ανυποίστοις κολάσεσι τόν πολυμήχανον, ετροπώσω όφιν, καί τούτον υπέταξας, ποσίν ωραιοτάτοις σου ένδοξε, Χριστού δεόμενος, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην καί τό μέγα έλεος.

Κόνων παναοίδιμε φωτί, τού Αγίου Πνεύματος, καταυγασθείς τήν, διάνοιαν, σκότος εμείωσας, πονηρών δαιμόνων, καί πρόσ φέγγος άδυτον, μετέβης εν Θεώ ευφραινόμενος, όν νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην καί τό μέγα έλεος.

Κόνων αξιάγαστε ναός, τής Τριάδος γέγονας, καί τόν ναόν τόν πανάγιον, έν ώ τό σώμά σου, ευσεβώς ετέθη, ποταμόν ανέδειξας, απείρων ιαμάτων πανόλβιε, διό ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε ξένον άκουσμα Αγνή, χαίρε ξύλον άγιον, τού Παραδείσου θεόφυτον, χαίρε εξάλειψις, πονηρών δαιμόνων, χαίρε ξίφος δίστομον, εχθρού τήν κεφαλήν αποτέμνουσα, τώ ξένω τόκω σου, Παναγία υπεράμωμε, ξενωθέντας, ημάς ανακάλεσαι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν ίδιον Άρνα η Αμνάς, καί άμωμος Δέσποινα, εν τώ Σταυρώ ως εώρακεν, είδος ουκ έχοντα, ουδέ κάλλος, Οίμοι! θρηνω δούσα έλεγε, πού σου τό κάλλος έδυ γλυκύτατε; πού η ευπρέπεια; πού η χάρις η αστράπτουσα, τής μορφής σου, Υιέ μου παμφίλτατε;

Τά λοιπά τῆς τοῦ Εσπερινοῦ Ακολουθίας, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τῇ συνήθῃ Στιχολογίᾳ, λέγονται οἱ Κανόνες τοῦ Τριωδίου, καί τοῦ Ἁγίου ο παρῶν, οὐ ἢ Ἀκροστιχίς.

Ο Καλλίνικος Μάρτυς ὑμνεῖσθω Κόνων.
Ἀνευ τῶν Θεοτοκίων

Ὡδή α' Ἦχος πλ. α' Ο Ειρμός

«Τῷ σωτήρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαόν, ποσὶν ἀβρόχοις ὁδηγήσαντι, καί Φαραῶ πανστρατιά καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται».

Ο Καλλίνικος νύν, Μάρτυς ὑμνεῖσθω Κόνων, κατὰ τῆς πλάνης ἀνδρισάμενος, ὡς στρατευσάμενος Χριστῷ, τῷ ἐπὶ πάντων Θεῷ, καί ἀφθαρτον στέφος ἀναδησάμενος.

Κεκρυμμένην ζωὴν, καί τὴν ἀγήρῳ δόξαν ἐπιποθήσας ἀντηλλάξατο, Κόνων ὁ ἐνδοξος Μάρτυς, τῆς ἐπικήρου χλιδῆς, ὃν ὕμνοις τιμήσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Ἀφθαρσίας στολὴν, περιβαλόμενος νύν, ἐνεκεντρίσθης Κόνων ἐνδοξε, ἀγριελαίου ἐκ ρίζης εἰς καλλιέλαιον, Χριστῷ τε τοῦ φύσαντας ἐκαρποφόρησας.

Λελυμένος ἀράς, τῆς τοῦ Προπάτορος φθοράς, τὴν πλάνης ζεύγλην ἀπεσεῖσατο, ὁ παναοίδιμος Μάρτυς, καί τὴν ὁμόζυγον, ἀγνείας συνόμιλον συναπειργάσατο.

Θεοτοκίον

Ἄχραντε μήτηρ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καί ἐκ τῶν κόλπων τοῦ γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡδή γ' Ο Ειρμός

«Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, στερέωσόν μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καί δοξάζειν σου, τὴν ἐκούσιον νύν σταύρωσιν».

Λατρεύειν ἡρετίσῳ Θεῷ, τὸ φῶς ποθήσας, ἐβδελύξω δέ, τὴν ζοφεράν Κόνων ἐνδοξε, τῶν εἰδώλων ἀθεότητα.

Ἰέρευσας προθύ μως Χριστῷ, ψυχὴν καί σῶμα, καί εὐπρόσδεκτος, ὡς μόνος μόνῳ ὠμίλησας, τῷ Δεσπότη παμμακάριστε.

Νομίμων τῶν πατρῶων σοφῶς, λαοὺς ἀπείρους ἡλευθέρωσας, τὸν ἀπωλείας

φερώνυμον, θριαμβεύων Κόνων ένδοξε.

Ικέτευε παθών ψυχικών, σωματικών τε λύσιν Ένδοξε, παρασχεθήναι τοίς εν πίστει, εορτάζουσι τήν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ικέτευε απαύστως Αγνή, τόν προελθόντα εκ λαγόνων σου, ρυσθήναι πλάνης διαβόλου, τούς υμνούντάς σε Μητέρα Θεού.

Κάθισμα Έχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Εκ βρέφους τώ Θεώ, κολληθείς θεοφόρε, τού Πνεύματος σεπτόν, ανεδείχθης δοχείον, καί τά πονηρότατα, καθυπέταξας πνεύματα, εναθλήσας δέ, εμεγαλύνθης αξίως, όθεν άπαντες, τήν παναγίαν σου μνήμην, πιστώς εορτάζομεν.

Θεοτοκίον

Κυβέρνησον Αγνή, τήν αθλίαν ψυχήν μου, καί οίκτειρον αυτήν, υπό πλήθους πταισμάτων, βυθώ ολισθαίνουσαν, απωλείας Πανάμωμε, καί εν ώρα με, τή φοβερά τού θανάτου, ελευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, καί σώσόν με δέομαι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τήν σήν τής καθαράς, καί αμώμου Παρθένου, διήλθεν αληθώς, τήν καρδίαν ρομφαία, Σταυρώ ως εώρακας, τόν Υιόν σου υψούμενον, Παναμώμητε, ευλογημένη Μαρία, τό προσφύγιον, αμαρτωλών Θεοτόκε, πιστών τό κραταίωμα

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ακήκοα Κύριε, τήν εκ τού τάφου σου έγερσιν, καί εδόξασά σου, τήν αήττητον δύναμιν».

Καθείλες Μακάριε, τό τών λαών απατήλιον, καί υπέφηνας, τού Ιησού τήν θεότητα.

Ο λίθινος φρίξας σου, ψευδής Θεός τό εμβρίμημα, τόν Ιησούν μόνον, καθωμολόγησεν είναι Θεόν.

Συνήκαν οι άφρονες, τήν υπέρ φύσιν δεξάμενοι, εκ λιθίνου χείλους, αληθεστάτην μετάθεσιν.

Μυστήριον άρρητον, τό διά σου κηρυττόμενον, επιστρέφεις γάρ Μάρτυς, πεπλανημένους πρός Κύριον.

Θεοτοκον

Κυρίως δοξάζομεν, σέ Θεοτόκον, Ανύμφευτε, καί τώ σώ λιμένι, οι πιστοί καταφεύγομεν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ορθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε, σώσον ημάς, σύ γάρ εἶ Θεός ημῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν».

Ἀχράντου σε δοχείον ἡ χάρις, καί ἀκηράτου φωτός ἀπειργάσατο, Μαρτύρων κλέος καί καύχημα.

Ρημάτων ἐπλουτίσθης ἀρρήτων, τὴν θεῖαν γνώσιν, καί ταύτην ἐμύησας, λαούς ἀπείρους ὑπέρτιμε.

Τὴν χάριν σου ορῶντες οἱ ἄνομοι, τῶν θαυμάτων ἐβόων, ὁ Κόνωνος Θεός, τὴν πλάνην ἐνίκησε.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοούμεν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος, ταφή μοι τό κῆτος ἐγένετο, ἐγὼ δέ ἐβόησα, πρὸς σέ τόν φιλάνθρωπον, καί ἔσωσέ με, ἡ δεξιὰ σου Κύριε».

Υπήρξε τοῖς πιστεύουσιν, ἡ χάρις τοῦ πλοῦτου ἐπαύξησης, τοῖς δέ ἀπειθήσασιν, ἡ ἐνστασις ὀλεθροῦ, ταῖς ἱκεσίαις, σοῦ Κόνων παμμακάριστε.

Σαφῶς σοι ὑποτέτακται, δαιμόνων τὰ στίφη μακάριε, σαυτὸν ὑποτάξαντι, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, αὐτεξουσίως, ὦ Μάρτυς Κόνων ἐνδοξε.

Υπὸ σοῦ ἐπαιδεύετο, τὰ πλήθη αἰρεῖσθαι τόν ἔλεον, καί τρόπον βδελύττεσθαι, ἐνθέως φιλάργυρον, Παμμάκαρ ἔργῳ, καί λόγῳ διδασκόμενα.

Θεοτοκίον

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καί ὅρος καί κλίμακα ἐμψυχον, καί πύλην οὐράνιον, ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία ἐνδοξε, Ὁρθοδόξων καύχημα.

Τό Μαρτυρικόν τοῦ ἐνδιατάκτου ἡχου.

Συναξάριον

Τῇ Ε' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Οσιομάρτυρος Κόνωνος τοῦ ἐν Ἰσαυρίᾳ.

Στίχοι

- Ἦκεις πρὸς αὐτόν τόν Θεόν, Θεός θέσει,
- Εἰς γῆν ἀφείς σου τὴν κόνιν, Κόνων Πάτερ.
- Πέμπτη καρτερόφρων ψυχὴν ὁ Κόνων ἀφῆκεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κόνωνος τοῦ Κηπουροῦ.

Στίχοι

- Ἦλων τύπους φέροντι Κυρίῳ Κόνων,

- Ἦλων τύπους πρόσεισιν εἰς πόδας φέρων.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τοῦ οσίου Πατρός ἡμῶν Μάρκου Μοναχοῦ τοῦ θαυματουργοῦ.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ευλογίου τοῦ ἐν Παλαιστίνῃ.

Στίχοι

- Τόν Ευλόγιον ευλογεῖ πάσα κτίσις,
- Κτίστου χάριν σοῦ τήν κάραν τετμημένου.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ευλαμπίου.

Στίχοι

- Τράχηλον Ευάμπιος εκτμηθεῖς ξίφει,
- Τραχηλιώσαν δυσσέβειαν αἰσχύνει.

Τή αὐτή ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Αρχέλαος καί οἱ σὺν αὐτῷ ἑκατὸν τεσσαράκοντα δύο Μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Θεῖς πρῶτος Αρχέλαος αὐχένα ξίφει,
- Ἀρχει τομῆς σοι, λαέ θεῖε Κυρίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός, τοὺς ὑμνολόγους σώσας Παῖδας, ευλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Μαρτυρικῶς Ἀθλητά, ἡγωνισμένος ἀνεβόας, Ευλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νενικηκῶς τόν ἐχθρόν, σὺ ἀνεδείχθης Ἀθλοφόρος, ευλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων βοῶν.

Επὶ τῆς γῆς νικητής, ἐν οὐρανοῖς δέ στεφανίτης, ἀνηγορεύθης τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυς ἀήττητε.

Ἱεουργήσας Θεῷ, τήν τῶν ἐν πλάνῃ σωτηρίαν, Ευλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων βοᾷς.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεῖς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, ευλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων γεννηθέντα Υιόν καί Θεόν, καί επ' εσχάτων τών χρόνων, σαρκωθέντα εκ Παρθένου Μητρός, Ιερείς υμνεíte, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Σεσυλημένον ορώντες, τόν τού σκότους κοσμοκράτορα, τήν δεισιδαίμονα πλάνην, τού Αγίου ταίς εντεύξεσιν, Ιερείς υμνεíte, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοπρεπώς σοι Παμμάκαρ, τών Κακούργων τά συστήματα, δι' ολεθρίων πνευμάτων, τιμωρούμενα εκραύγαζον, Ιερείς υμνεíte, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ως μητρικαίς αγκάλαις, ασινές τό βρέφος έσωσας, τή ενεργεί σου προστάξει, έν ταίς μύλαις τού αγρίου θηρός, Ιερείς υμνεíte, λαός υπερυψούτε, Χριστόν βοών απαύστως.

Κατελαμπρύνθης αφθόνως, Αθλητά τώ τρισηλίω φωτί, τήν τρισυπόστατον φύσιν, αναμέλπων γάρ εκραύγαζες, Ιερείς υμνεíte, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ υπερτέρα, ανεδείχθης υπερένδοξε, Θεογεννήτορ Μαρία, εν γαστρί σου γάρ εσκήνωσεν, όν σύν Ασωμάτοις, βροτοί δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Σέ τήν υπέρ νούν καί λόγον μητέρα Θεού, τήν εν χρόνω τόν άχρονον, αφράστως κυήσασαν, οι πιστοί ομοφρόνως μεγαλύνομεν».

Όλος τού αΰλου πόθου γενόμενος, τού Χριστού επεπόθησας, πιείν τό ποτήριον, διό πάντες σε Μάκαρ μακαρίζομεν.

Νόμω θείω θεαρέστως επόμενος, ου θωπείαις Μακάριε, τού Χριστού τό ποτήριον, ολοψύχως ώφθης αρυσάμενος.

Όφθης τών Μαρτύρων ένδοξε καλλονή, τοίς Χριστού καλλυνόμενος, σεπτοτάτοις στίγμασι, διά τούτό σε, άπαντες γεραίρομεν.

Νύν εν ουρανίω λήξει γενόμενος, τών τού βίου με λύτρωσαι, δεινών περιστάσεων, Αθλητά Κυρίου Κόνων ένδοξε.

Θεοτοκίον

Χαίρε Θεοτόκε Μήτερ Χριστού τού Θεού, χαίρε όρος τό άγιον, χαίρε τό κεφάλαιον, τής σεπτής παρθενίας, χαίρε Δέσποινα.

Τό Φωταγωγικόν τού ήχου.

Εἰς τόν Στίχον, τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας καί τό Μαρτυρικόν.

Δόξα... Καί νύν...
Θεοτοκίον ἢ Σταυροθεοτοκίον

Αἱ μετάνοιαι, ὡς σύνηθες, ἡ α' Ὡρα, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἀγίων τεσσαράκοντα δύο Μαρτύρων τῶν ἐν τῷ Ἀμορίῳ, Θεοδώρου, Κωνσταντίνου, Καλλίστου, Θεοφίλου, Βασσῶῃ καί τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλο μεν τῶν Μαρτύρων Στιχηρά Προσόμοια τρία.

Ἦχος δ'
Ὁ ἐξ Υψίστου κληθεῖς

Οἱ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς ἀναφανέντες, καλλίνικοι Μάρτυρες, ἀστέρες ἄδυτοι, ἐν τῷ σεπτῷ στερεώματι, τῆς Ἐκκλησίας, ἀθλῶν λαμπρότησιν ἐφωτίσατε, πάσαν τήν υψήλιον, καί διελύσατε, πλάνης τό σκότος πανεύφημοι, καί νύν πρὸς φέγγος, τό αἰωνίζον μετεβιβάσθητε, ὅθεν ἐν πίστει, τήν φωσφόρον τε, καί ἱεράν ὑμῶν ἀθλησιν, ἐκτελούμεν προστάτας, ἀγαθοὺς ἡμῶν πλουτήσαντες.

Ἀπαγωγή Χριστομάρτυρες βιαία, δέσμιοι γεγόνατε, καί ἀπετέθητε, ἐν φυλακῇ ἐπὶ μήκιστον, ἅπαντες χρόνον, θεῖοι τῆς πίστεως, ὄντως φύλακες, ἐντεύθεν μαινόμενος, θῆρ ὁ δυσώνυμος, ξίφει ὑμᾶς ἐθανάτωσε, μή βουληθέντας, εἶξαι τοῖς τούτου δεινοῖς προστάγμασι, καί νύν τὰ ἄνω, ἐκληρώσασθε, χαρμονικῶς τεσσαράκοντα, πρὸς δυσὶ πεφυκότες, παναοίδιμοι βασιλεία.

Σύν Κωνσταντίνῳ Βασσῶῃ καί Καλλίστῳ, Θεόφιλον ἅπαντες, καί τόν Θεόδωρον, καί τόν λοιπόν θεῖον ὁμίλον, τῶν Ἀθλοφόρων, μεγαλοφώνως ἀνευφημήσωμεν, θανεῖν γάρ προείλοντο, ὑπὲρ τῆς πάντων Ζωῆς, σφαγιασθέντες γηθόμενοι, καί νύν ἐν πόλει, Θεοῦ τοῦ ζώντος ἐπαναπαύονται, καί ἐξαιτοῦνται τοῦ ευρεῖν ἡμᾶς, ἀμαρτημάτων τήν ἄφεσιν, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, καί τελείαν ἀπολύτρωσιν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτι εἰς βάθη πολλῶν παραπτωμάτων, ἀθλίως κατήντησα, ἐξ ἀμελείας μου, καί ραθυμίας ὁ δέιλαιος, καί ἀπορία καί ἀπογνώσει νυνὶ συνέχομαι, γενοῦ μοι βοήθεια, καί ἱλαστήριον, καί σωτηρία Πανάχραντε, παραμυθίαν, ευμενεστάτην παρεχομένη μοι, σέ ἱκετεύω καὶ σοῦ δέομαι, καί προσπίπτω καί πίστει κραυγάζω σοι, Μὴ δε, τέλος, τῷ ἀλάστορι ἐχθεῖν ἐἰς πῖχαρμα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Μή εποδύρου μου Μήτηρ καθορώσα, εν ξύλω κρεμάμενον τόν σόν Υιόν καί Θεόν, τόν εφ' υδάτων κρεμάσαντα, τήν γήν ασχέτως, καί πάσαν κτίσιν δημιουργήσαντα, καί γάρ αναστήσομαι καί δοξασθήσομαι, καί τά του Άδου βασίλεια, συντρίψω σθένει, καί αφανίσω τούτου τήν δύναμιν, καί τούς δεσμίους εκλυτρώσομαι, τής αυτού κακουργίας, ως εύσπλαγχνος, καί Πατρί τώ ιδίω, προσαγάγω ως φιλάνθρωπος.

Εάν δέ τύχη εν Σαββάτω, λέγε τά εξής, Ιδιόμελα.

Δόξα... Ήχος β' Μεθοδίου

Η Εκκλησία σήμερον πανηγυρίζει μυστικώς, νέαν στολήν ενδυσαμένη, ως πορφύραν καί βύσσον, τά αίματα των νέων Αθλοφόρων, τούτους γάρ εν ευσεβεία εκθρεψαμένη, θυσίαν άμωμον δέ τήν καί ευάρεστον, Χριστώ προσήγαγε, Διό νικητάς ο τούτους των παρανόμων αναδείξας, καί στεφανώσας καί δοξάσας, καί ημίν κατάπεμψον, ταίς αυτών πρεσβείαις τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ήχος β'

Τήν πάσαν ελπίδα μου εις σέ ανατίθηνι, Μήτηρ του Θεού, φύλαξόν με υπό τήν σκέπην σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ότε εκ του ξύλου σε

Ύβρεις υπομείναντα πολλάς, καί επί Σταυρού υπωθέντα, τόν του παντός Ποιητήν, βλέψασα, Πανάχραντε, έστενες λέγουσα, Υπερύμνητε Κύριε, Υιέ καί Θεέ μου, πώς τιμήσαι θέλων σου, τό πλάσμα Δέσποτα, φέρεις εν σαρκί ατιμίαν; Δόξα τή πολλή εύσπλαγχνία, καί συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Εις τόν Στίχον, τό Ιδιόμελον τής ημέρας, καί τό Μαρτυρικόν.

Δόξα... Ήχος πλ. β' Συκεώτου

Φάλαγγα θεοστεφή, αρτιφανών Μαρτύρων, σφάγιον άμωμον, υπέρ Χριστού τυθέντων προθύμως, τόν αγιόλεκτον συνασπισμόν των τεσσαράκοντα δύο, φιλομάρτυρες δεύτε τιμήσωμεν, καί τήν πανίερν μνήμην πνευματικώς τελέσαντες, βοήσωμεν πρός αυτούς, θραύσατε θράσος των ασεβών καί βαρβάρων, καί ρύσασθε λαόν ευσεβόφρονα, ευχαίς ημών, πάσης περιστάσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Μεγάλων χαρισμάτων Αγνή, Παρθένε Μήτηρ μόνη Θεού, ηξιώθης, ότι έτεκες σαρκί, τόν ένα τής Τριάδος, Χριστόν τόν ζωοδότην, εις σωτηρίαν των ψυχών ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η Πάναγνος ως είδέ σε, επί Σταυρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα, ανεβόα μητρικώς, Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον;

Η λοιπή τού Εσπερινού Ακολουθία ως σύνηθες.

Απολυτίκιον τών Αγίων
Ἦχος πλ. α'

Τών αγίων Μαρτύρων τά κατορθώματα, ουρανών αι δυνάμεις
υπερεθαύμασαν, ότι εν σώματι θνητῷ τόν ασώματον εχθρόν, τή δυνάμει τού
Σταυρού, αγωνισάμενοι καλῶς, ενίκησαν αοράτως, καί νύν πρεσβεύουσι
τώ Κυρίῳ, ελεηθῆναι τās ψυχάς ημών.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες κατά τήν τάξιν.

Ο Κανών τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Ἀθλους επαινῶ καλλινίκων Μαρτύρων. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. β'
Ο Ειρμός

«Ὡς εν ηπειρῷ πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσῳ, ίχνεσι, τόν διώκτην Φαραῶ,
καθορών ποντούμενον Θεῷ επινίκιον ὠδήν, εβόα, ἄσωμεν».

Αναφανέντες τῷ ὕψει τῆς τοῦ Χριστοῦ, Εκκλησίας Ἐνδοξοι ως αστέρες
φαεινοί, τών πιστῶν φωτίζετε ψυχάς, τόν τῆς πλάνης σκοτασμόν
αποδιώκοντες.

Θαρσαλεότητι γνώμης τῷ δυσμενεῖ, συμπλακέντες Μάρτυρες, κατεβάλετε
αυτόν, καί θανόντες εύρατε ζωήν, ατελεύτητον ομοῦ μακαριώτατοι.

Λελαμπρυσμένοι τῷ κάλλει τῆς φωταυγούς, καί στερρᾶς ἀθλήσεως,
προσηνέχθητε Χριστῷ, τῷ τυθέντι Μάρτυρες σαρκί, καί χοροῖς μαρτυρικοῖς
συνηριθμήθητε.

Οι τεσσαράκοντα δύο πανευκλεεῖς, τοῦ Κυρίου Μάρτυρες, μυριόλεκτον
πληθύν, ανομούντων τρέψαντες πολλῶν, ἀγαθῶν εν ουρανοῖς κατηξιώθητε.

Θεοτοκίον

Υπεραγία Παρθένε τών Αθλητῶν, θεῖον εγκαλλώπισμα, η κυήσασα Χριστόν,
τόν ωραῖον κάλλεσιν αυτόν, ωραῖσαι τήν ἐμήν ψυχήν ικέτευε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστῶν
σου ἀγαθέ, καί στερεώσας αυτούς, εν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου».

Σταδίου μέσον παραστάς, τόν σωτήριοι Λόγον, δι' ημάς σαρκωθέντα,
ελευθέρα τή φωνή, εκήρυξας ανδρικώς, καρτερόφρον, μέγιστε Θεόδωρε.

Εμφρόνως πίστει εναθλών, απηρνήσω τό σώμα, καί τομή τή τού ξίφους,
υποκλίνας σεαυτόν, ετύθης ώσπερ αμνός, Κωνσταντίνε Μάρτυς αξιάγαστε.

Πιστόν σε φίλον τού Θεού, ο καιρός τών αγώνων, εφανέρωσε πάσι, τής πρός
σάρκα βλαβεράς φιλίας τόν λογισμόν, αποσπώντα, κράτιστε Θεόφιλε.

Θεοτοκίον

Αγίων δήμος εναθλών, τεσσαράκοντα δύο, σέ Θεού τού Υψίστου, Μητέρα
παναληθή, εκήρυττεν εμφανώς, δυναμούσαν, τούτους μεσιτείαις σου.

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ο υψωθείς

Συμπεφραγμένοι ανδρικώς πρός ανόμους, συντεταγμένοι λογικώς πρός
αθέους, τήν πανοπλίαν ήρασθε Χριστού τού Θεού, πίστιν μέν ως μάχαιραν,
επί χείρα λαβόντες, ασπίδα τήν ελπίδα δέ, τεθεικότες επ' ώμων, καί τής
αγάπης θώρακα σαφώς, ενδεδυμένοι, εχθρούς ετροπώσασθε.

Ἔτερον Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Απαχθέντες δεσμώται υπό εχθρού, καί φρουρά συγκλεισθέντες χρόνοις
πολλοίς, τή πίστει φρουρούμενοι, ασινείς διεμείνατε, καί τώ ξίφει λυθέντες,
τού σώματος Ἄγιοι, τώ ενθέω πόθω σαφώς συνεδέθητε, όθεν ως φωστήρες,
διελάμψατε κόσμω, τούς πάντας φωτίζοντες, τή τού Πνεύματος χάριτι,
Αθλοφόροι μακάριοι, Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν
δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σή γαστρί, συλλαβούσα αφράστως Μήτηρ Θεού, τώ
κόσμω εκύησας, τόν τόν κόσμον συνέχοντα, καί εν αγκάλαις φέρεις, τόν
πάντα κατέχοντα, τόν τροφοδότην πάντων, καί πλάστην τής κτίσεως, όθεν
δυσωπώ σε, Παναγία Παρθένε, Εν ώρα τής κρίσεως, όταν μέλλω
παρίστασθαι, πρό προσώπου τού Κτίστου μου, δώρησαί μοι τότε τήν σήν,
προστασίαν Δέσποινα πανάχραντε, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο ανάξιος δούλός
σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ,
ωλόλυζε δακρύουσα, καί πικρώς ανεκραύγαζεν, ο μέν κόσμος αγάλλεται,
δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν
σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Μακρόθυμε Κύριε, τού
ελέους η άβυσσος, καί πηγή ανεξαντλητος, Σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι ούν,
τών πταισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τά θεία
παθήματα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς,

μέλπει ανακράζουσα, Εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Ισχύϊ Μάρτυρες, τού θείου Πνεύματος, κατεβάλετε πάσαν τού δυσμενούς, δύναμιν ανίσχυρον, θανατωθέντες καί ζωήν, κληρωσάμενοι αιώνιον.

Νευρώσας κάλλιστα, ψυχὴν ο Κάλλιστος, ταῖς ενθέοις μελέταις νεανικώς, χαίρων προσεχώρησε, πρὸς τὴν τού ξίφους εκτομήν, τὰ ουράνια κληρούμενος.

Ωραίως ἔστησας, εν πέτρα γνώσεως, τού νοός σου Βασσώη τὰς νοητάς, βάσεις καί εσκέλισας, καταδιώξας ανδρικώς, τούς εχθρούς σου παμμακάριστε.

Κενούντες αίματα, λαμπρώς τὰ πνεύματα, παρεδώκατε άμα τώ δι' ημάς, πλούτῳ αγαθότητος, αίμα τό ίδιον Σταυρώ, Παναοίδιμοι κενώσαντι.

Θεοτοκίον

Αγνήν Μητέρα σε, οι θείοι Μάρτυρες, επιστάμενοι Κόρη, καί τὴν εν σοί, δόξαν κλειζόμενοι, τὰς αθανάτους δωρεάς, εν υψίστοις εκκληρώσαντο.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τώ θείῳ φέγγει σου Αγαθέ, τὰς τῶν ορθοριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τῶν πταισμάτων ανακαλούμενον».

Λαμπάδες ώφθητε μυστικάι, φέγγει ευσεβείας τὰς ψυχάς, τῶν ευσεβῶν σελαγίζουσαι, καί τῆς αγνωσίας τό σκότος λύουσai, Κυρίου Αθλοφόροι μακαριώτατοι.

Λεόντων χάσματα νοητῶν, Μάρτυρες Κυρίου ευλαβώς, παραδραμόντες γεγόνατε, βρώμα τού Δεσπότη τῶν όλων ήδιστον, τρυφῆς αδιαρρέυστου καταξιούμενοι.

Ικετηρίαν υπέρ ημών, Μάρτυρες προσάξατε Θεώ, οι δύο καί τεσσαράκοντα, όπως λυτρωθώμεν πάσης κολάσεως, καί τῶν επερχομένων απείρων θλίψεων.

Θεοτοκίον

Νοός μου ίθυνον δυσωπώ, Άχραντε κινήσεις πρὸς Θεόν, οδόν ζωῆς χρηματίζοντα, καί τῶν αθλοφόρων εξομαλίσαντα, τὰς τρίβους τὰς φερούσας πρὸς τὰ ουράνια.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τού βίου τὴν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τῶν πειρασμῶν τώ κλύδωνι, τώ ευδίῳ λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τὴν ζωήν μου Πολυέλεε».

Ιστίω πτερούμενοι, τού Σταυρού οι Αθληταί, παρανομίας θάλασσαν,
υπέπλευσαν αβρόχως καί γαληνούς, λιμένας κατέλαβον, ευσεβών κυβερνήται
χρηματίζοντες.

Κυρίου τούς Μάρτυρας, Κωνσταντίνον ευσεβώς, καί τόν κλεινόν Θεόδωρον,
Κάλλιστόν τε Βασσώην καί σύν αυτοίς, τόν μέγαν Θεόφιλον, καί τούς τούτων
συνάθλους ευφημήσωμεν.

Ως άνθη ηδύπνοα, εν λειμώνι μυστικώς, τών Αθλητών ανθήσαντες, τήν
Εκκλησίαν άπασαν νοητής, οσμής επληρώσατε, τό δυσώδες τής πλάνης
απελάσαντες.

Θεοτοκίον

Νομίμων σε άνευθεν, τών τής φύσεως Χριστέ, υπερφυώς εκύησεν, η
Θεοτόκος Κόρη ως αληθώς, νομίμως τούς Μάρτυρας, εναθλήσαντας πίστει
στεφανώσαντα.

Ει τύχοι εν Σαββάτω, λέγε τό παρόν Κοντάκιον, καί τόν Οίκον ειδ' ού, τό
εν τώ Τριωδίω Μαρτυρικών τού ήχου.

Κοντάκιον Ήχος β' Τά άνω ζητών

Τούς νεοφανείς, οπλίτας τής Πίστεως, ως υπέρ Χριστού, προθύμως
εναθλήσαντας, εγκωμίων στέμμασιν, επαξίως πάντες στεφανώσωμεν, υπέρ
ημών πρεσβεύοντας Χριστώ, ως πύργους καί φυλακας τής Ρωμαίων αρχής.

Ο Οίκος

Τό τού Χριστού αμήχανον κάλλος, καί τήν άφραστον δόξαν, ήν Αγγέλων
χοροί επιθυμούσι θεάσασθαι, εν παρρησία ημείς ορώντες, μετά πάντων
Αγίων τών απ' αιώνος, οι τού Χριστού τεσσαράκοντα καί δύο Αθληταί, ταίς
αγίαις ημών πρεσβείαις, τούς υμάς ευφημούντας φωτίσατε, αμαρτιών τό
σκότος διώκοντες, καί υιούς φωτός εργαζόμενοι, ως πύργοι καί φύλακες τής
Ρωμαίων αρχής.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, τών εν τώ
Αμορίω αθλησάντων, Θεοδώρου, Κωνσταντίνου, Καλλίστου, Θεοφίλου,
Βασσώη καί τών σύν αυτοίς.

Στίχοι

- Τήν εξάριθμον συντεθειμένην φέρει,
- Σύν επταρίθμω η τετμημένη φάλαγξ.
- Τεσσαράκοντα κάρηνα δυοίν άμα έκτε ητμήθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αρκαδίου.

Στίχοι

Οσφύν νοητήν αρεταίς εξωσμένος, Εύζωνος, Αρκάδιε, πρός πόλον τρέχεις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Ησυχίου τού θαυματουργού.

Στίχοι

- Δούς, Ησύχιε, σαυτόν η σύχω βίω,
- Τέλους φθάσαντος, ησυχάζεις εκ βίου.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Μάξιμος λιθοβοληθείς τελειούται.

Στίχοι

- Όλω βλέπων νώ Μάξιμος πρόσ τά στέφη,
- Πρός τās βολάς υπήρχε τών λίθων λίθος.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Ευφρόσυνος, ύδωρ κοχλάζον ποτισθείς, τελειούται.

Στίχοι

- Ζέον πεπρωκως φιάλη κοίλη πόμα,
- Ο Μάρτυς Ευφρόσυνος ευφράνθη μάλα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής ευρέσεως τού τιμίου Σταυρού, υπό τής μακαρίας Ελένης.

Στίχοι

- Δίδωσιν ημίν Ελένη ταύτην χάριν,
- Βλέπειν τό σώσαν εκ φθοράς ημάς ξύλον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής ευρέσεως τών τιμίων ήλων.

Στίχοι

- Φανέωτες ήλοι Βασιλεί, τού μέν κράνους,
- Άγαλμα κείνται, τού χαλινού δέ κράτος.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Ιουλιανός καί Εύβουλος ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Δεύρο, ξίφει θάνωμεν, Ευβούλω λέγει,
- Ιουλιανός, εισφέρων ευβουλίαν.

Ταίς τών σών Αγίων πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον επεισε βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Μετά χρόνιον ειρκτήν οι τεσσαράκοντα, καί δύο Χριστού Μάρτυρες, τής τού σώματος φυλακής λυθέντες ως αυτού, φυλάξαντες νόμους αληθείς, φύλακες ώφθησαν ημών, οικούντες τούς ουρανούς.

Αιχμαλώτους θείους παΐδας έμιμήσασθε, τρείς τούς εν Βαβυλώνι ποτέ, ως

αιχμάλωτοι απαχθέντες, χώραν εις μακράν, καλλίνικοι Μάρτυρες, εν ή τόν πολυτάραχον εχθρόν ηχμαλωτεύσατε.

Ρείθροις αίματος υμών τής ματαιότητος, χειμάρρους εξηράνατε, ποταμίους δέ εμβληθέντες ρεύμασι Σοφοί, προς ύδωρ μετέβητε ζωής, εποχετεύοντες ημίν, αθανασίας κρουνούς.

Θεοτοκίον

Νόμος Άχραντε καινότατος ύπάρχουσα, τόν Λόγον εγγραφόμενον, εν σοί έσχηκας, τόν εν βίβλω ζώντων τούς αυτού, εγγράψαντα θείους Αθλητάς, τά γεγραμμένα εμμελώς αποπληρώσαντα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Υπελθόντες Μαρτύρων τό θείον στάδιον, σταθερώς τούς αγώνας προσεπεδείξασθε, τρέποντες εχθρόν, ταίς ατρέπτοις ενστάσεσιν, όθεν ευφημούμεν, υμάς Χριστού οπλίται.

Ρωμαλέως αντέστης τοίς ματαιόφροσιν, Αθλητά Κωνσταντίνε τοίς αναγκάζουσι, σέ τής τού Χριστού, αποσπάν αγαπήσεως, καί ταίς τών Μαρτύρων, αγέλαις ηριθμήθης.

Ωσπερ άκακοι άρνες ομού θυόμενοι, προς δουσίν Αθλοφόροι οι τεσσαράκοντα, πάθος τό σεπτόν, τού τυθέντος ως πρόβατον, χαίροντες μιμούνται, πολλή σύν παρρησία.

Θεοτοκίον

Νυμφοστόλιστος φανείς σοι θείος Αρχάγγελος, Χαίρε πύρινε θρόνε Θεού εβόα σοι, Άχραντε Αγνή, αθλοφόρων κραταίωμα, ομολογησάντων Θεόν σαρκί φανέντα.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις Στρατιαίς, σέ μακαρίζομεν».

Ιδείν τόν Κύριον ηξιώθητε, στέφος υμίν δωρούμενον τής δόξης τό άφθαρτον, Κωνσταντίνε, Βασσώη, Θεόδωρε, Κάλλιστε γενναιόφρον, μάκαρ Θεόφιλε, άμα τοίς λοιποίς, υπέρ ημών αεί πρεσβεύσατε.

Ως φώς ως όρθρος ως μέγας Ήλιος, τών Αθλητών η μνήμη αναλάμπασα σήμερον, τών πιστών τάς ψυχάς κατελάμπρυνε, ταύτην επιτελούντες, τούτους αινέσωμεν, μέλεσιν αυτών, τόν Λυτρωτήν Χριστόν δοξάσαντας.

Στρατός Μαρτύρων θείος κατάλογος, αθλητικός δυσί πρόσ τεσσαράκοντα χάριτι, μυριάσιν Αγγέλων ηρίθμηται, λύσιν ημίν πταισμάτων, νύν εξαιτούμενος, μέτρω τής νηστείας, ημερών τών τεσσαράκοντα.

Η γή τό αίμα υμών εδέξατο, καί ποταμός τά σώματα ριφθέντα συνήνωσε, κεφαλαίς ταίς τηρηθείσαις Πανόλβιοι, ὑπερθεν φερομένης, θείας λαμπρότητος, καί προηγουμένης, εμφανώς δυνάμει κρείττονι.

Θεοτοκίον

Φωτός δοχείον θεοχαρίτῃ, φωτιστικαίς αὐγαίς σου τήν καρδίαν μου φώτισον, ραθυμίας τά νέφη διώκουσα, καί τό τής αμαρτίας, σκότος εξαίρουσα, ἡ τόν αναμάρτητον Θεόν αποκυήσασα.

Εἰ τύχοι ἐν Σαββάτῳ, λέγε τό εξαποστειλάριον, εἰ δέ ἐνάλλη ἡμέρα, τό Φωταγωγικόν τοῦ τυχόντος ἡχου.

**Εξαποστειλάριον
Ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ**

Τετραδεκάριθμος χορός, συν δυσίν ὁμοψύχοις, ἐνήθησε στερρότατα, μέχρι τέλους καί πάσας, τάς μηχανάς κατέβαλε, τοῦ ἐχθροῦ καί πέφυκε, πρὸς ουρανίους σκηνώσεις, τό δέ στέφος τής νίκης, ἐκομίσατο παιδρόν, ἐκ δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου.

Θεοτοκίον

Ὡς ἔχουσα τό συμπαθές, καί τό ἔλεος μέγα, ἐπίβλεπον πανύμνητε, Θεοτόκε Παρθένε, εἰς τήν ἐμήν ταπείνωσιν, καί παθῶν τόν θόρυβον, καί τών σκανδάλων τοῦ βίου, διασκέδασον Κόρη, καί πυρός τής γεέννης, ρύσαι με σαίς πρεσβείαις.

Εἰς τόν Στίχον, τῶν Αἰνῶν ψάλλομεντόεντῳ Τριωδίῳ Ἰδιόμελον τής ἡμέρας, καί τά λοιπά. Αἱ συνήθεις μετάνοιαι, ἡ α' Ὡρα, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἱερομαρτύρων, τῶν ἐν Χερσῶνι ἐπισκοπησάντων, Εφραίμ, Βασιλέως, Ευγενίου, Ἀγαθοδώρου, Καπίτωνος, Αἰθερίου καί Ελπιδίου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Προσόμοια Στιχηρά τῶν Ἁγίων τρία.

**Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν**

Μάρτυρες ἀήττητοι, καί ἱεράρχαι πανεύφημοι, καί φωστήρες παγκόσμιοι, στύλοι ἀπερίτρεπτοι, θείας Ἐκκλησίας, καί βάσις δογμάτων, καί ὁδηγοί τῶν

ευσεβών, καί καθαιρέται πλάνης γεγόνατε, Πατέρες ουρανόφρονες, φωταγωγοί τών ψυχών ημών, τών Αγγέλων συνόμιλοι, τής Τριάδος υπέρμαχοι.

Εφραίμ ο αοίδιμος, καί Βασιλεύς ο θεόσοφος, καί Καπίτων ο μέγιστος, θείος Αγαθόδωρος, σύν τώ Ελπιδίω, καί τώ Αιθερίω, καί Ευγενίω τώ κλεινώ, λόγοις ενθέοις μακαριζέσθωσαν, οσίως γάρ βιώσαντες, καί ιερώς εναθλήσαντες, βασιλείας εδείχθησαν, ουρανίου οικήτορες.

Νεκρώσας τό φρόνημα, τό τής σαρκός αγωνίσματι, Βασιλεύς ο αοίδιμος, νεκρούς εξανέστησεν, έπικλήσει θεία, Καπίτων δέ πάλιν, ο Ιερώτατος ποιμήν, φλογός εν μέσω εσώς γηθόμενος, ωράθη ακατάφλεκτος, Αυτών πρεσβείαις Φιλάνθρωπε, ιλασμόν ημίν δώρησαι, καί τό μέγα σου έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις ηλιόμορφε, Ηλίου άδυτον όχημα, η τόν Ήλιον λάμπασα, τόν απερινόητον, χαίρε νούς αστράπτων, θείαις φρυκτωρίαις, η λαμπηδων τής αστραπής, η διαυγάζουσα γής τά πέρατα, η όντως χρυσαυγίζουσα, η παγκαλής καί πανάμωμος, η τό φώς τό ανέσπερον, τοίς πιστοίς εξαστράψασα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, Χριστόν η πάναγνος Δέσποινα, καί πλευράν ορυττόμενον, λόγχη η πανάμωμος, έκλαιε βοώσα, Τί τούτο Υιέ μου; τί σοι αχάριστος λαός, αποτινύει ανθ' ών πεποίηκας, καλών αυτοίς καί σπεύδεις με, ατε κνωθή ναι παμφίλτατε, καταπλήττομαι εύσπλαγχνε, σήν εκούσιον σταύρωσιν.

Τά λοιπά τής τού Εσπερινού Ακολουθίας, κατά τήν τάξιν.

Απολυτίκιον τών Αγίων

Ήχος πλ. α'

Τά θαύματα τών αγίων σου Μαρτύρων, τείχος ακαταμάχητον ημίν δωρησάμενος, Χριστέ ο Θεός, Ταίς αυτών ικεσίαις βουλάς εθνών διασκέδασον, τής βασιλείας τά σκήπτρα κραταίωσον, ως μόνος αγαθός καί φιλάνθρωπος.

Απολυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν αναγινώσκονται οι Κανόνες τών Αγίων καί τού Τριωδίου κατά τήν τάξιν.

Ο Κανών τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Τόν επτάριθμον Ποιμένων χορόν σέβω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ο Ειρμός

«Θαλάσσης, τό ερυθραῖον πέλαγος, αβρόχοις ἰχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τήν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Ταῖς θεαῖαις, φωτοχυσταῖς Μάρτυρες, περιχεόμενοι, τήν φωτοφόρον ταύτην καί φαιδράν, εορτήν ὑμῶν πάντοτε, τοὺς εὐσεβῶς γεραίροντας, παθῶν ἀχλύος ἐκλυτρώσασθε.

Ο Λόγος, ο τοῦ Θεοῦ σαρκούμενος, ἡμᾶς ἀνέδειξε, πανευκλεεῖς Ποιμένας τήν αὐτοῦ, καταγγεῖλαι θεότητα, τοῖς πλανωμένοις Ὅσιοι, καί ἀγνωσία κινδυνεύουσι.

Ναμάτων, ζωοποιῶν τοῦ Πνεύματος, ἀποπληρούμενοι, τοὺς ἐκτακέντας καύσωνι δεινῆς, ἀθεΐας ἠρδεύσατε, καί πρὸς τό ὕδωρ, Ἐνδοξοί, τῆς σωτηρίας ὠδηγήσατε.

Θεοτοκίον

Ελύθη, τῶν προπατόρων Ἀχραντε, τό ἐπιτίμιον, τῇ ὑπὲρ νοῦν κυήσει σου Ἀγνή, καί τήν πρώτην ἀπέλαβον, τοῦ Παραδείσου εἰσοδόν, μεγαλοφώνως ευφημοῦντές σε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Πυρί τῷ θεῷ τόν νοῦν, πεπυρωμένος Βασιλεῦ πάνσοφε, οἷα ποιμήν ἀριστος, ὕλην ἀθεΐας ἐνέπρησας.

Τοῦ Πνεύματος τῷ ἐν φωτί, τοὺς τῷ σκότει τῶν δεινῶν Ἐνδοξοί, πρὸς φωτισμόν εἰλκύσατε, τοῦ ἱερωτάτου Βαπτίσματος.

Αἱ τρίβοι σου πρὸς Θεόν, κατευθυνθεῖσαι Βασιλεῦ ἅπαντας, πλάνης οδοῦ χάριτι, πρὸς θεογνωσίαν ἐπέστρεψαν.

Θεοτοκίον

Ρυόμενον τοὺς βροτούς τῆς δυναστείας τοῦ ἐχθροῦ Πάναγνε, τόν δυνατόν Κύριον, ἀχραντε Παρθένε ἐκύησας.

Κάθισμα Ἦχος γ'

Τὴν Ωραιότητα

Μύρω τῆς χάριτος ἱερατεύσαντες, ποιμένες ὠφθητε λαοῦ θεόφρονος, καί ὡς ἀρνία καθαρὰ, τυθέντες προσηνέχθητε, Λόγω Ἀρχιποίμενι, τῷ τυθέντι ὡς πρόβατον, Μάρτυρες Πανεύφημοι, καί φωστήρες παγκόσμιοι, διό πανηγυρίζομεν πάντες, πόθῳ τήν θεῖαν μνήμην ὑμῶν.

Θεοτοκίον

Ὡς ἀγεώργητος Παρθένε ἀμπελος, τὸν ωραιότατον βότρυν ἐβλάστησας, ἀναπηγάζοντα ἡμῖν, τὸν οἶνον τὸν σωτήριον, πάντων τὸν εὐφραίνοντα, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, ὅθεν ὡς αἰτίαν σε, τῶν καλῶν μακαρίζοντες, αἰεὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι. Χαίρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐπονείδιστον Οἰκτίρμον θάνατον, διὰ σταυρώσεως ἐκὼν υπέμεινας, ὃν ἡ τεκούσά σε Χριστέ, ὁρώσα ἐπιτρώσκετο, ἥς ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου, μόνε υπεράγαθε, καὶ φιλάνθρωπε Κύριε, οἰκτείρησον καὶ σώσον τὸν κόσμον, ὁ αἴρων τὴν τοῦτου ἀμαρτίαν.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Εκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ἱερώτατος Μαρτύρων χορὸς ὑμνεῖσθω, Ἱερωσύνης χάριτι, καὶ τῆς μαρτυρίας, καταγλαϊζόμενος, καὶ μέλπων γηθόμενος, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοφόροι κυβερνήται τῆς Εκκλησίας, Εφραίμ καὶ Ἀγαθόδωρος, Βασιλεὺς Καπίτων, Εὐγένιος, Ελπίδιος καὶ θεῖος Αἰθέριος, Πνεύματι Ἁγίῳ ἐδείχθησαν.

Μεμυημένοι τὰ θεῖα θεῖοι Πατέρες, λαοὺς ἐν οσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, ὄντως ἐποιμάνετε, καὶ τέλος μακάριον, διὰ μαρτυρίου ἐδέξασθε.

Οἱ θανόντες ἀπιστία τοῦ τεθνηκότος, τῇ ἀνεγέρσει ἐτυχον ζωῆς, αἰωνίου διὰ σοῦ πιστεύσαντες, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, Μάρτυς Βασιλεὺς ἱερώτατε.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένους ἐζώωσας τοὺς ἀνθρώπους, Ζωὴν τὴν ἐνυπόστατον τεκούσα Παρθένε, ὑπὲρ πάσαν ἐννοίαν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἄνθρωπον δι' οἶκτον γενόμενον.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε».

Ποτήριον σεπτοῦ, μαρτυρίου ἐπίετε, τό ὄνομα Κυρίου, θεοφόροι Πατέρες, πιστῶς ἐπικαλούμενοι.

Ὁ μόνος τοῖς νεκροῖς, ἐπιπνέων ἀνάστασιν, ἐντεύξει σου τὸν θανόντα, βασιλεὺς ἀνεγείρει, λαμπρύνων σου τό κήρυγμα.

Ἰσότημον Πατρί, τὸν Υἱὸν καταγγέλλοντες, πολύθεον τυραννίδα, τῆς εἰδωλομανίας, Πατέρες ἐμειώσατε.

Θεοτοκίον

Μακάριός ἐστιν, ὁ λαὸς ὁ γινώσκων σε, Πανάμωμε τοῦ Δεσπότου, τῶν ἀπάντων Μητέρα, καὶ πόθῳ μακαρίζων σε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Εκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Επαίνοις, Αγαθόδωρόν τε καί Ευγένιον, καί Βασιλέα τόν μέγαν, καί σοφόν
Ελπίδιον στέψωμεν, Ιεράρχας, καί γενναίους υπάρχοντας Μάρτυρας.

Νομίμοις, τεθραμμένοι τοῦ Πνεύματος Πάνσοφοι, τοῖς ἀνομούσι τοὺς νόμους,
τοὺς σωτηριῶδεις παρατιθέντες, εὐσεβείας, πρὸς τό φέγγος αὐτοῦς
ἐφειλκύσατε.

Ὡφθητε, διαφόρων ἐκ πόλεων θρέμματα, ἐνός Ποιμένες λαοῦ δέ, καί τῆς
θείας πόλεως κληρονόμοι, ἦν οἰκοῦσιν, οἱ Θεόν θεραπεύοντες Μάρτυρες.

Θεοτοκίον

Νόμου σε, αἱ σκιαί Προφητῶν τε αἰνίγματα, προδιετύπουν Παρθένε, τήν
ἀρρήτῳ λόγῳ κυοφορίαν, ἐσχηκυίαν, διασώζουσιν κόσμον πανάμωμε.

Τό Μαρτυρικόν τοῦ τυχόντος ἡχου.

Συναξάριον

Τῇ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἀγίων Ιερομαρτύρων, τῶν ἐν
Χερσῶνι ἐπισκοπησάντων, Εφραίμ, Βασιλέως, Ευγενίου, Αγαθοδώρου,
Ελπίδιου, Καπίτωνος καί Αιθερίου.

Στίχοι

- Μή τήν κεφαλὴν τοῖς ἀγάλμασι κλίνων,
- Εφραίμ ἀγάλλῃ, τῇ τομῇ ταύτην κλίνων.
- Συρεῖς Βασιλεύς χερσί δεισιδαιμόνων,
- Χείρας διασπτά δεισιδαίμονος πλάνης.
- τριάς σύναθλος τοῦ Προφήτου τόν λόγων,
- «Εἰς μάστιγας δέδωκα τόν νῶτον», λέγει.
- Ἐπήρε χείρας εἰς προσευχὴν Καπίτων
- Καί πρὸς Θεόν μετήρεν ἐξάρας πόδας.
- Ἐκ τοῦ Ποταμοῦ πρὸς Θεόν χωρεῖς Πάτερ,
- Τόν ἐν ποταμῷ σαρκικῶς λελουμένον.
- Εβδομάτῃ πατέρας μόρος ἥρπασεν ἐπτὰ ἀριθμῷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Νέστωρ καί Ἀρκάδιος, ἐπίσκοποι Τριμυθούντος, ἐν
εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχοι

- Τῆς Τριμυθούντος Ποιμένες καλοὶ δύο,
- Ἐν τῇ καλῇ σκιρτῶσι τῆς Εδέμ πόα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Παύλου τοῦ Ἀπλοῦ.

Στίχοι

- Γήθεν μεταστάς πρὸς Θεὸν Παῦλος Λόγον,
- Τῆς ἀπλότῃ ὡς πολλαπλά στέφη λάβοι.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μάλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον, Εὐλογημένος εἰ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε».

Χαίρων εἰσῆλθες Πάτερ Καπίτων, πρὸς τὴν κάμινον, μένεις οὐ φλεχθεὶς δέ, Παῖδες ὥσπερ οἱ τρεῖς, τοὺς ἀπίστους ἐξαιρούμενος, πυρός τοῦ μέλλοντος, Πιστωθέντας τοῖς θείοις σου θαύμασιν.

Οὐ δειλιάσας, οὐ φοβηθεὶς τό ἐπίταγμα, Πάτερ ἱερὲ Καπίτων, τὴν ἱεράν, ἀμπεχόνην Περιβέβλησαι, ταύτῃ τοὺς ἀνθρακας, τοῦ πυρός ἐπιφέρων μακάριε.

Ρύμην ἐπέσχες, τῆς ἀγνωσίας θείοις λόγοις σου, γνῶσιν εὐσεβεῖας ἅπασιν ἐπιτιθεὶς, τοῖς εἰς βάθη ολισθήσασιν, τῆς ματαιότητος, ἱεουργέ Καπίτων θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Ὁ διαπλάσας, χειρὶ τὴν Εὐάν Λόγος Θεοῦ, Κόρη, ἀναπλάσαι, ἅπαντας βουληθεὶς, ἐκ γαστρός σου διαπλάττεται, ἀρχὴν δεχόμενος, ὁ τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονος.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἐφράξε, πυρός δέ δύναμιν ἐσβέσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Νεκρούμενοι πόνοις τῆς σαρκός, ζωὴν ἀθάνατον, προεξενήσατε, Πατέρες Ὅσοι ἅπασιν, τοῖς νεκροῖς θεοῖς λατρεύουσι, οἱ καὶ σωθέντες σὺν ὑμῖν, αἰὶ κραυγάζουσιν, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Συμφώνως Εὐγένιον Πιστοὶ καὶ Ἀγαθόδωρον, Εφραίμ, Ελπίδιον, σὺν Αἰθερίωνι, μέλψωμεν Βασιλέα καὶ Καπίτωνα, ὡς καθαιρέτας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἱεράρχας Χριστοῦ, ὧ βοῶμεν, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Εὐφράνας λαοὺς Πάτερ σοφέ, τοῖς σοῖς διδάγμασιν, νῦν μεταβέβηκας, πρὸς τὴν ἀνέσπερον ἑλλάμψιν, εὐφροσύνην πρὸς αἶδιον, τῶν σὼν καμάτων ἀμοιβὰς ὑποδεχόμενος, καὶ κραυγάζων, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Βότρυες τῆς ἀμπέλου τῆς ζωῆς, Μακαριώτατοι, νῦν χρηματίζοντες, οἶνον

εκβλύζετε, πάντοτε, ιαμάτων καί ευφραίνετε, πάντων καρδίας, τών πιστώς ανευφημούντων υμάς, καί βοώντων, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ωράθη ως άνθρωπος εκ σου, αποτικτόμενος ο υπερούσιος, διπλούς ταίς φύσεσιν, Ἀχραντε, ενεργείαις καί θελήσεσιν, οίς ωμοιώθη βουληθείς, εμφανιζόμενος, ώ βοώμεν, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη Χριστός, συνάψας τάς διεστώσας φυσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ιερομαρτύρων Αγίων τήν ιεράν τελούντες μνήμην, ύμνοις Ιεροίς δεύτε πάντες, μεγαλοφώνως αυτούς τιμήσωμεν, υπέρ ημών πρεσβεύοντας, τώ πανοικτίρμονι Θεώ ημών.

Ώφθητε ως τίμιοι λίθοι, επί τής γής από αθέων, Μάρτυρες συρόμενοι θείοι, καί τής απάτης τά οχυρώματα, σθένει Θεού συντρίβοντες, όθεν αξίως μακαρίζεσθε.

Σήμερον η πόλις Χερσώνος, υμών τήν μνήμην εορτάζει, ταύτης γάρ εδείχθητε πύργοι, καί θείοι στύλοι καί οχυρώματα, ποιμένες καί διδάσκαλοι, καί πρεσβευταί θεομακάριστοι.

Ήδη τοίς χοροίς τών Αγγέλων, χορός Πατέρων ηριθμήθη, Ευγένιος, Εφραίμ καί Καπίτων, Ελπίδιός τε καί ο Αιθέριος, καί Βασιλεύς ο ένδοξος, καί θεόφρον Αγαθόδωρος.

Θεοτοκίον

Φέρουσα Χριστόν εν αγκάλαις, χειρί τόν φέροντα τά πάντα, η Θεοχαρίτωτος Κόρη, εκπληττομένη εβόα λέγουσα, Πώς καί Υιόν γνωρίζω σε, καί Ποιητήν μου ακατάληπτε;

Τό Φωταγωγικόν τού τυχόντος Ήχου.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, τό έν τώ Τριωδίω Ιδιόμελον τής ημέρας, μετά τών επομένων αυτώ.

Η λοιπή Ακολουθία, η α' Ώρα, ως η συνήθεια, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοφυλάκτου, Επισκόπου Νικομηδείας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Αγίου.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Πάτερ Θεοφύλακτε Θεοῦ, φυλακαῖς φρουρούμενος, διεφυλάχθης αλώβητος, καί πύργος ἀσειστος, Εκκλησίας ὠφθης, πειρασμοῖς ἀκλόνητος, τοῖς τῶν αἰρετικῶν μηχανήμασι, καί νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην καί τό μέγα ἔλεος.

Πάτερ Θεοφύλακτε τῆς γῆς, μεταστάς ἀνέδραμες, πρὸς ουρανόν καί ουράνια, οἰκεῖν σκηνώματα, ἡξιώθης μάκαρ, ἐξορίας ἐνεκεν, ἦν διὰ τόν Χριστόν ἐκαρτέρησας, καί νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην καί τό μέγα ἔλεος.

Πάτερ Θεοφύλακτε Θεόν, νῦν ὀρών μακάριε, ὡς ἐφικτόν καί Ὀρώμενος, ἐνώσει κρείττονι, ἀπολαύων τούτου, καί θετῶς θεούμενος, τό μόνον ορεκτόν καί μακάριον, χαίρων ἀπέλαβες, ἱεράρχα παμμακάριστε, τοῖς Ἀγγέλοις νῦν συναυλιζόμενος.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Νοσοῦσαν Πανύμνητε δεινῶς, τήν ψυχὴν μου πάθεσι, πονηροτάτοις θεράπευσον, ἡ τόν ἀκέστορα, καί Σωτήρα πάντων, τόν Χριστόν κυήσασα, τόν πάσαν μαλακίαν ἰώμενον, τόν τραυματίσαντα, διαβόλου τήν κακόνοιαν, καί θανάτου ἡμᾶς ἀπαλλάξαντα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία διήλθεν ὦ Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἐβλεψε, Χριστόν κρεμάμενον, τήν ἐμήν καρδίαν, καί σπαράττει Δέσποτα, ὡς πάλαι Συμεὼν μοι προέφησεν, ἀλλὰ ἀνάστηθι, καί συνδόξασον ἀθάνατε, τήν Μητέρα καί δούλην σου δέομαι.

Εἰς τόν Στίχον, τό ἐν τῷ Τριωδίῳ Ἰδιόμελον καί τὰ λοιπά.

Ἀπολυτίκιον, λεγόμενον εἰ οὐκ ἔστι Τεσσαρακοστή.

Ἦχος πλ. β'

Λαθὼν ἐτέχθης ὑπὸ τό σπήλαιον

Λαθὼν ἐβίωσας Παναοίδιμε, ἀλλ' ὁ Χριστὸς σε πάσιν ἀνέδειξεν, ὡς φωστήρα φθεγγόμενον, λυχνίαν ἐπιθείς τήν νοητὴν, καί πλάκας ἐνεχείρισε, δογμάτων τῶν τοῦ Πνεύματος, δι' ὧν καταύγασον ἡμᾶς.

Καί Απόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν λέγονται οἱ Κανόνες κατὰ τήν τάξιν.

Ο Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Θεῖον Θεοφύλακτον ἐν ᾠδαῖς εὐφημήσω.

Ποίημα Θεοφάνους

Ὠδὴ α' Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμός

«Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαόν αὐτοῦ, ἐν Ερυθρᾷ θαλάσῃ, ὅτι μόνος ἐνδόξως δεδόξασται».

Θρόνῳ τῷ τοῦ Δεσπότη, Πάτερ θεοφόρε Θεοφύλακτε, παριστάμενος πίστει, τοὺς τελούντας τὴν μνήμην σου φύλαττε.

Ἐχρίσέ σε ἀξίως, χάρις ἡ τοῦ Πνεύματος Πανόλβιε, ἐνεκεν ἀληθείας, καὶ τὸν τρόπον σου χάριν χρηστότητος.

Ἴνα τῶν ουρανίων, Μάκαρ ἐπιτύχῃς τὰ ἐπίγεια, κατεπάτησας πάντα, καὶ Χριστῷ τῷ Θεῷ ἠκολούθησας.

Θεοτοκίον

Ὅλος ἐπιθυμία, ὁ ἐκ τῆς γαστρὸς σου Θεονύμφευτε, εὐδοκήσας τεχθῆναι, γλυκασμός τε καὶ φῶς Ἀγνὴ ἀδυτον.

Ὠδὴ γ' Ὁ Εἰρμός

«Σὺ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σὺ εἰ τό φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τό πνεύμά μου».

Νόμοις σὺ πειθόμενος, τοῖς τοῦ Δεσπότη σου ἐνδοξε, Ἀρχιερεύ, νόμων παρανόμων, βασιλέων ἠλόγησας.

Θεῖον ἐξεκόνισμα, Χριστοῦ καὶ ἀχραντον ἔσεβες, τὰς τῶν ἀσεβούντων ἀσεβείας ἀρνούμενος.

Ἐτλης τό μαρτύριον, τῆς συνειδήσεως πρότερον, ἀσκητικῶς, καὶ νῦν τῶν Μαρτύρων, ἀνεδήισω τὸν στέφανον.

Θεοτοκίον

Ἴνα τρίβον Δέσποτα, πρὸς ἀγιότητα φέρουσαν, δείξῃς ἡμῖν, μήτραν παναγίαν, παναγίως κατώκησας.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν

Ἐξασκήσας οσίως Πάτερ σοφέ, ἱεράρχης ἐχρίσθης ἱεουργεῖν, τὰ θεῖα μυστήρια, εἰς ψυχῶν περιποίησιν, τὴν Χριστοῦ δὲ εἰκόνα, τιμήσας ὑπήνεγκας, ἐξορίας θλίψεις, καὶ χρόνιον κάθειρξιν, ὅθεν μετὰ τέλος, ἀναβλύζων ἰάσεις, ἰάσαι τοὺς κάμνοντας, καὶ φωτίζεις τοὺς ψάλλοντας, ἱεράρχα Θεοφύλακτε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφ᾿ ἑσιν δωρήσασθαι, τοῖς

εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Τού Ηλίου νεφέλη τού νοητού, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαής, άσπιλε, αμόλυντε, υπεράμωμε Δέσποινα, τήν σκοτεινήν ψυχήν μου, τυφλώπτουσαν πάθεσι, τής απαθείας αίγλη καταύγασον δέομαι, καί μεμολυσμένην, τήν καρδίαν μου, πλύνον ροαίς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, ίνα πόθω κραυγάζω σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δοθίναί μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο ανάξιος δούλός σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ηλάλαζε δακρυσουσα, καί πικρώς εκβοώσα, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις διά σπλάγχνα ελέους, Μακρόθυμε Κύριε, τού ελέους η άβυσσος, καί πηγή αγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι ούν, τών πταισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τά θεία παθήματα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Ού τό πύρ εδειλίασας, τό τών πειρασμών παμμάκαρ θεόπνευστε, ουκ εχαύνωσε τόν τόνον σου, τής τρυφής τό λείον Θεοφύλακτε.

Φυλακήν σου τώ στόματι, έθετο Χριστός καί χείλεσιν, Όσιε, όθεν έμεινας ασάλευτος, ασεβών συστάντων εναντίον σου.

Υπομένων υπέμεινας, τόν επί τήν πέτραν πόδας σου στήσαντα, καί προσέσχε σοι ο Ύψιστος, τήν αυτού εικόνα προσκυνήσαντι.

Θεοτοκίον

Λυτρωθέντες τώ τόκω σου, τού τής αμαρτίας χρέους πανάμωμε, χαριστήριον εφύμνιον, αναμέλπομέν σοι Θεονύμφευτε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ορθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε, σώσον ημάς, σύ γάρ εί Θεος ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν».

Αι χείρές σου οσίως θεόπνευστε, πρός τόν Θεόν, Πάτερ επαιρόμεναι, τούς δυσσεβείς ετροπώσαντο.

Κρατήσας τής χειρός σου ο Κύριος θεοφόρε, Πάτερ καθωδήγησε, πρός ουρανίαν απόλαυσιν.

Τήν τρίβον τήν στενήν Θεοφύλακτε, διαπερών, πρός πλάτος κατήντησας, τού Παραδείσου θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Οι μή σέ Θεοτόκον γινώσκοντες, Θεομήτορ, φώς ου μή θεάσωνται, τό γεννηθέν εκ σου πάναγνε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος, φώς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Νεκρώσας τάς αισθήσεις εγκρατώς, παθών εβασίλευσας, καί νύν Θεοφύλακτε, απαθείας εντρυφάς ταίς λαμπρότησιν.

Εικόνα τού Σωτήρος προσκυνείν, τούς πάντας edίδας, έργοις καί δόγμασι, διαπρέπας εμφανώς Θεοφύλακτε.

Νεφέλην σε τόν όμβρον τής ζωής, ο Χριστός ανέδειξε, Πάτερ πηγάζουσιν, Ιεράρχα τού Χριστού Θεοφύλακτε.

Θεοτοκίον

Ωραίος παρά πάντας τούς βροτούς, ο Υίός σου Πάναγνε, κάλλει θεότητος, εί καί σάρκα δι' ημάς ανελάβετο.

Τό Μαρτυρικόν τού Έχου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Η' τού αυτού μηνός, μνήμη τού Οσίου Πατρος ημών καί Ομολογητού Θεοφυλάκτου Επισκόπου Νικομηδείας.

Στίχοι

- Καί σαρκός εξόριστος, ως καί πατρίδος,
- Θείος Θεοφύλακτος, ού Θεός φύλαξ.
- Έλυθεν ογδοάτη Θεοφύλακτος Θεού άγχι.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Παύλου Πλουσιάδος τού Ομολογητού.

Στίχοι

- Σάλπιγξ σιωπά Παύλος ο Πλουσιάδος,
- Σάλπιγγος ηχήν τήν τελευταίαν μένων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Ερμού, ού μέμνηται ο Απόστολος Παύλος εν τή πρός Ρωμαίους επιστολή.

Στίχοι

- Ερμή θανόντι τώ μαθητή Κυρίου,
- Ερμώ ον έμπνουν εκ λόγων διαγλύφω.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Δίων μαχαίρα τελειούται.

Στίχοι

- κάν δεξιά σφάττει σε δεινή τού πλάνου,
- Η δεξιά στέφει σε Δεσπότη Δίων.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Δομέτιος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Ο Δομέτιος τής τελευταίης τό χρέος,
- Δι' εκβιβαστών εξέτιοεν Αγγέλων.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Παῖδες Εβραίων εν καμίνω κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις δρόσον τό πύρ, μετέβαλον βοώντες, Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εις τούς αἰώνας».

Δρόμον τόν θείον εκτελέσσας, καί τήν πίστιν σου τηρήσας μέχρι τέλους, τών σών πόνων Σοφέ, τόν στέφανον εκτήσω, αναβοών μακάριε, ο Θεός ευλογητός εἰ.

Ἄρματι θείων αρετών σου, εποχούμενος πρός ὕψος ανηνέχθης, τώ Θεώ δέ τανύν παρέστηκας κραυγάζων, Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εις τούς αἰώνας.

Ἰδεν ο πλάσας κατά μόνας, τάς καρδίας τών ανθρώπων θεοφόρε, τής καρδίας τής σής, τό ένθεον καί θρόνοις, διδασκαλίας ίδρυσε, Θεοφύλακτε τρισμάκαρ.

Θεοτοκίον

Σοί νύν προσφεύγω Θεοτόκε, καί τή σκέπη σου καί θεία προστασία, λυτρωθῆναι δεινών, δεόμενος πταισμάτων, ευλογημένη πάναγνε, η Θεόν σαρκί τεκούσα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παῖδες ευλογείτε, Ιερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αἰώνας».

Ευφραινομένων ένθα νύν, κατοικία κατώκησας, Ομολογητά τής αληθείας πρόμαχε, καί φώς σοι ανέτειλεν, οἷα δικαίω πάνσοφε, καί τούς τών Μαρτύρων ηθληκότι αγώνας, μεθ' ών νύν ανακράζεις, Ιερεῖς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αἰώνας.

Υπομονής τόν στέφανον, εκομίσω θεόληπτε, τάς υπερορίας γάρ πικρώς κατώκησας, μισθόν εκδεχόμενος, απολαβεῖν τών άθλων σου, καί τής αγαθής ού διεψεύσθης ελπίδος, Χριστώ ανακραυγάζων, Ιερεῖς ευλογείτε, λαός

υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Φωτοφανώς η μνήμη σου, θεοφόρε τελείται νύν, τής ομολογίας φωτισμού πυρσεύουσα, αγίαν εικόνα γάρ, τήν τού Χριστού ετίμησας, καί τής Θεοτόκου, τών Αγίων τε πάντων, μεθ' ών νύν αναμέλπεις, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Θεομήτωρ πάναγνε, τής ψυχής μου τά τραύματα καί τής αμαρτίας τās ουλās εξάλειψον, Θεόν η κύήσασα, τών επί πάντων Κόρη αγνή, εκ παρθενικής απειρογάμου νηδύος, όν Παίδες ευλογούσιν, Ιερείς ανυμνούσι, λαοί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σου σεσωσμένοι Παρξένε αγνή, σύν Ασωμάτων χορείαις σέ μεγαλύνοντες».

Μεγάλων χαρισμάτων, όντως ηξιώθης, υπέρ Χριστού κινδυνεύσας φρονήματι, καρτερικώ θεοφόρε θεομακάριστε.

Ημάς τούς σέ υμνούντας, Μάκαρ εποπτεύεις, εκ πειρασμών καί κινδύνων λυτρούμενος, καί τών αιρέσεων θραύων τά μηχανήματα.

Σωφρόνως καί δικαίως, ως Ιεροφάντωρ, πολιτευσάμενος Μάρτυς εγένου λαμπρός, την σήν πορφύραν υφάνας εκ τών αιμάτων σου.

Θεοτοκίον

Ως όρθρος τοίς εν σκότει, καί πεπλανημένοις, δικαιοσύνης τόν Ήλιον έχουσα, εν ταίς αγκάλαις Παρθένε Χριστόν ανέτειλας.

Τό Φωταγωγικόν τού ήχου.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, τό εν τώ Τριωδίω Ιδιόμελον καί τά επόμενα τούτω.

Η λοιπή τού Όρθρου Ακολουθία, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών αγίων μεγάλων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τών εν τή λίμνη Σεβαστείας μαρτυρησάντων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν τό Ιδιόμελον τής ημέρας δίς, καί τό Μαρτυρικόν. Είτα τά γ' Προσόμοια τού Τριωδίου, ειθ' ούτω τών Αγίων τά Ιδιόμελα, δευτερούντες τό πρώτον.

Ἦχος β' Ἰωάννου Μοναχού

Φέροντες τά παρόντα γενναίως, χαίροντες τοῖς ἐλπιζομένοις, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Μὴ γάρ ἱμάτιον ἀποδυόμεθα; ἀλλὰ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον ἀποτιθέμεθα, Δριμύς ὁ χειμὼν, ἀλλὰ γλυκύς ὁ Παράδεισος, ἀλγεινὴ ἡ πῆξις, ἀλλὰ ἡδεῖα ἡ ἀπόλαυσις, Μὴ οὖν ἐκκλίνωμεν, ὡς συστρατιῶται, μικρὸν υπομείνωμεν, ἵνα τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἀναδησώμεθα, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ αὐτοῦ

Ρίπτοντες περιβόλαια πάντα, βαίνοντες ἀτρόμως εἰς λίμνην, ἀλλήλους ἔλεγον οἱ Ἅγιοι πρὸς Μάρτυρες, Διὰ Παράδεισον, ὃν ἀπωλέσαμεν, ἱμάτιον φθαρτὸν ἰσήμερον μὴ ἀντισχώμεθα, δι' ὅφιν ποτὲ φθοροποιὸν ἐνδυσάμενοι, ἐκδυσώμεθα νῦν διὰ τὴν πάντων ἀνάστασιν, καταφρονήσωμεν κρύους λυομένου, καὶ σάρκα μισήσωμεν, ἵνα τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἀναδησώμεθα παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ αὐτοῦ

Βλέποντες ὡς τρυφὰς τὰς βασάνους, τρέχοντες πρὸς λίμνην κρυώδη, ὡς πρὸς θάλπιν, ἔλεγον οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Μὴ υποπτήξωμεν ὥραν χειμέριον, ἵνα τὴν φοβερὰν γέενναν τοῦ πυρὸς φύγωμεν, καυθήτω ὁ πούς, ἵνα χορεύῃ αἰώνια, ἡ δὲ χεὶρ ρυεῖτω, ἵνα υψοῦται πρὸς Κύριον, καὶ μὴ φεισώμεθα φύσεως θνησκούσης, ἐλώμεθα θάνατον, ἵνα τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἀναδυσώμεθα, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα...

Φέροντες τά παρόντα γενναίως, χαίροντες τοῖς ἐλπιζομένοις, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Μὴ γάρ ἱμάτιον ἀποδυόμεθα; ἀλλὰ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον ἀποτιθέμεθα, Δριμύς ὁ χειμὼν, ἀλλὰ γλυκύς ὁ Παράδεισος, ἀλγεινὴ ἡ πῆξις, ἀλλὰ ἡδεῖα ἡ ἀπόλαυσις, Μὴ οὖν ἐκκλίνωμεν, ὡς συστρατιῶται, μικρὸν υπομείνωμεν, ἵνα τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἀναδησώμεθα, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε Ἔργοις σκοτεινοῖς συναπαχθεῖς, ὅλον ἀπημαύρωσα κάλλος, τό τοῦ Βαπτίσματος, θέλων ὁ πανάθλιος, καὶ περιβέβλημαι, στολισμὸν κατακρίσεως, καὶ σκότους, διό σου, δέομαι Πανάμωμε, Τῇ δυναστεῖα σου, ρήξον τῶν παθῶν μου τὰ νέφη, καὶ τῆς ἀφθαρσίας με χλαῖναν, ἐνδυσον γυμνῶπτοντα καὶ σῶσόν με.

Κατὰ δὲ τὴν τυπικὴν διάταξιν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Εν ὠδαῖς ἀσμάτων ὅρα εἰς τὸν Στίχον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Εἴσοδος κλπ. καὶ καθεξῆς ἡ Θεία Λειτουργία.

Μὴ τελουμένης δὲ τῆς Λειτουργίας.

Εἰς τόν Στίχον ψάλλομεν τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, δῖς, καί τό Μαρτυρικόν.

Δόξα... Τῶν Ἀγίων
Ἦχος πλ. β'

Εν ὠδαῖς ασμάτων ευφημήσωμεν πιστοί, τοὺς αθλοφόρους τεσσαράκοντα Μάρτυρας, καί πρὸς αὐτοὺς μελωδικῶς εκβοήσωμεν λέγοντες, Χαίρετε αθλοφόροι τοῦ Χριστοῦ, Ἡσυχίε, Μελίτων, Ἡράκλειε Σμάραγδε καί Δόμνε, Εὐνοϊκὲ Οὐάλη καί Βιβιανέ, Κλαύδιε καί Πρίσκε, Χαίρετε Θεόδουλε Εὐτύχιε καί Ἰωάννη, Ξανθία Ἡλιανέ Σισίνιε, Κυρίων Ἀγγία, Αἴτιε καί Φλάβιε, Χαίρετε Ἀκάκιε, Εκδίκιε, Λυσίμαχε, Ἀλέξανδρε, Ἡλία καί Καύδιδε, Θεόφιλε Θείε Γάϊε καί Γορδομετιανέ, καὶ γόνιε, Χαίρετε Εὐτυχές καί Ἀθανάσιε, Κύριλλε καί Σαρκεδών, Νικόλαε καί Οὐαλέριε, Φιλοκτῆμον, Σεβηριανέ, Χουδίων καί Ἀγλάϊε, Ὡς ἔχοντες παρρησίαν πρὸς Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, Μάρτυρες παναοίδιμοι, αὐτόν εκτενώς πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τοὺς ἐν πίστει εκτελούντας, τήν πανσέβαστον μωήμην ὑμῶν.

Θεοτοκίον Ἦχος πλ. β'

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπόν τῆς ζωῆς. Σέ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καί πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἀγίων, ἅς ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι, Κύριε, καί πάσας ἡμῶν τὰς οδύνας, ἱάσαι φιλόανθρωπε, δεόμεθα.

Καί τό, Θεοτόκε Παρθένε, καί τά λοιπά.

Αἱ γ' μεγάλοι μετάνοιοι, καί Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ἐπεφάνης σήμερον

Τό σεπτόν στερέωμα, τῆς Εκκλησίας, ὡς ἀστέρες μέγιστοι, καταλαμπρύνετε αἶ, καί τοὺς πιστοὺς καταγαύζετε, Μάρτυρες θεῖοι, Χριστοῦ τεσσαράκοντα.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Εν τῇ σκέπη πάναγνε, τῇ σῇ Παρθένε, προσφυγόντων δέησιν, προσδεξαμένη παρ' ἡμῶν, μή διαλίπης πρεσβεύουσα, πρὸς τόν Υἱόν σου, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ο υψωθείς εν τῷ Σταυρῷ

Ανδρειοτάτω λογισμῷ υπελθόντες, τήν μαρτυρίαν θαυμαστοί Αθλοφόροι, διά πυρός καί ὕδατος διήλθετε, καί διεβιβάσθητε, σωτηρίας πρὸς πλάτος, κλήρον κομισάμενοι, ουρανῶν βασιλείαν, εν ἡ ποιείσθε τάς υπέρ ημῶν, θείας δεήσεις, σοφοί Τεσσαράκοντα.

Δόξα... καί νύν... Θεοτοκίον

Τού ευχαρίστως ανυμνεῖν εκ καρδίας, καί εξαιτεῖσθαι εκτενῶς Θεοτόκε, τά σά ελέη δώρησαι τοῖς δούλοις σου, κράζουσι καί λέγουσι, Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καί λύτρωσαι, εξ εχθρῶν αοράτων, καί ορατῶν καί πάσης απειλῆς, σύ γάρ υπάρχεις, ημῶν η αντίληψις.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον

Τῶν Αγίων Μαρτύρων τό εγκαλλώπισμα, η θεόστεπτος αὐτή καί θεοσύλλεκτος, τῶν Τεσσαράκοντα πληθύς, ανευφημήσθωσαν νύν, διά κρυμού γάρ καί πρὸς, δοκιμασθέντες οι σοφοί, εδείχθησαν στρατιῶται, Χριστοῦ τοῦ παμβασιλέως, καί πρεσβεύουσι τοῦ σωθῆναι ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ταχείαν σου σκέπην, καί τήν βοήθειαν, καί τό έλεος δείξον επί τόν δούλόν σου, καί τά κύματα Αγνή καταπράυνον, τῶν ματαίων λογισμῶν, καί τήν πεσοῦσάν μου ψυχήν, ανάστησον Θεοτόκε, οἶδα γάρ ότι Παρθένε, ισχύεις όσα καί βούλεσαι.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τοῦ Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον

Διήλθομεν διά πυρός καί ὕδατος καί εξήγαγες ημάς εις αναψυχήν.

Στίχ. Επύρωσας ημάς, ως πυρούται τό αργύριον.

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν

Εἶπεν ο Κύριος Προσέχετε από τῶν ανθρώπων.

Δόξα... Ταίς τών Αθλοφόρων...

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Ἦχος β' Κυπριανού Μοναχού

Προφητικῶς ανεβόα ο Δαυῖδ ἐν ψαλμοῖς, Διήλθομεν διὰ πυρός καί ὕδατος, καί ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν, ὑμεῖς δέ Μάρτυρες Χριστοῦ, δι' αὐτῶν τῶν ἔργων τό λόγιον πληροῦντες, διήλθετε διὰ πυρός τε καί ὕδατος, καί εἰσήλθετε εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, Διό Πρεσβεύσατε, τεσσαράκοντα ὄντες Ἀθληταί, δωρηθῆναι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Οἱ Κανόνες τῶν Ἀγίων εἰς ς' καί τά Τριῶδια εἰς τήν τάξιν αὐτῶν.

Ο Κανὼν τῶν Ἀγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς, ἀνεῦ τῶν Εἰρμῶν καί τῶν Θεοτοκίων.

Θεοστεφὴ φάλαγγα μέλπω Μαρτύρων.
Ποῖημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡδὴ α' Ἦχος β'
Ὁ Εἰρμός

«Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καί ὁδηγήσαντι, τὸν λαόν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται».

Θεοστεφὴ, φάλαγγα μέλπω Μαρτύρων Χριστοῦ, ἐν θεοπνεύστοις ἄσμασι, τῶν Τεσσαράκοντα, τήν ἐτήσιον μνήμην, φαιδρῶς πανηγυρίζων, ὅτι δεδόξασται.

Επὶ τῆς γῆς, ἅπασαν ἀπαρνησάμενοι προσηγορίαν εἶλοντο οἱ Τεσσαράκοντα, τήν Χριστῶνυμον κλήσιν, δι' ἧς ἐν τοῖς υψίστοις, νῦν πολιτεύονται.

Οἱ ἐν Χριστῷ, σάρκα καί Κόσμον μισήσαντες, τὸν παλαιόν μὲν ἄνθρωπον συνεξεδύσασθε, τῇ προσκαίρῳ ἐσθήτι, στολήν δέ ἀφθαρσίας περιεβάλεσθε.

Θεοτοκίον

Τίς ἐξειπεῖν, σοῦ κατ' ἀξίαν δυνήσεται, τήν υπέρ λόγον σύλληψιν, Θεόν γάρ τέτοκας, ἐν σαρκὶ Παναγία, ἡμῖν ἐπιφανέντα Σωτήρα πάντων ἡμῶν.

Ὡδὴ γ' Ὁ Εἰρμός

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας τήν ἀμαρτίαν, καί τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν, τῶν ὑμνούντων σε».

Στρατείας καί ζωῆς καί ωραιότητος, σωμάτων καί ὀλβου ἡλογηκότες, εὐκλεῶς οἱ Τεσσαράκοντα, τὸν Χριστὸν ἀντί πάντων ἐκληρώσαντο.

Τοῖς λίθοις αφειδῶς οἱ Τεσσαράκοντα, προστάξει βαλλόμενοι τῶν τυράννων, τὰς βολὰς διὰ τοῦ Πνεύματος, κατὰ τῶν προσταπτόντων απεκρούσαντο.

Ελάλει κατὰ τῶν τυράννων χεῖλεσιν, ὁ ὄφις τοῦ Κτίσαντος βλασφημίας, ἀλλ' αὐτοῦ τό θεομάχον στόμα, τοῖς κατὰ τῶν Μαρτύρων λίθοις θλάπτεται.

Θεοτοκίον

Τοῦ ἀνθρακος χρυσούν θυμιατήριον, τοῦ θείου ἀνύμφευτε γενομένη, τό δυσώδες τῆς καρδίας μου, ευωδίασον μόνη Αειπάρθενε.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν

Τῷ Χριστῷ στρατευθέντες μαρτυρικῶς, τὸν ἐχθρὸν καθελόντες ἀθλητικῶς, ἔργοις εκπληρώσαντες, τοῦ Προφήτου τὰ ρήματα, διὰ πυρός γάρ καὶ ὕδατος, γενναίως διήλθετε, ἀναψυχὴν ευράμενοι, ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὅθεν καὶ στ ἐφάνους ουρανόθεν λαβόντες, χοροῖς συνευφραίνεσθε, Ἀσωμάτων δυνάμεων, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Θεοτοκίον

Ενθυμούμαι τὴν κρίσιν καὶ δειλιῶ, τὴν ἐξέτασιν τρέμω τὴν φοβερὰν, φρίττω τὴν ἀπόφασιν, καὶ πτοοῦμαι τὴν κόλασιν, τὴν τοῦ πυρός οδύνην, τό σκότος τὸν τάρταρον, τὸν βρυγμὸν τῶν οδόντων, τὸν ἀϋπνον σκώληκα, Οἶμοι! τί ποιήσω, ὅταν τίθωνται θρόνοι, καὶ βίβλοι ἀνοίγωνται, καὶ αἱ πράξεις ἐλέγχωνται, καὶ κρυπτὰ δημοσιεύωνται! Τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενοῦ, καὶ προστάτις θερμότατος, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οικονομίας, καὶ ἐδόξασά σε, μόνε φιλάνθρωπε».

Φρενοβλαβεῖτε ἔλεγον, οἱ Ἀθληταὶ τὴν πρόξενον ζημίας, δωρεὰν προτείνοντες, ἀθεώτατοι.

Ἡκονημένα ξίφει τε, θήρας καὶ πύρ, σταυρόν τε τοῖς Ἀγίοις, οἱ Χριστοῦ διώκται ἐπανετείνοντο.

Φοβερόν ἡμῖν ἔλεγον, οἱ Ἀθληταὶ τό πύρ τῆς γεέννης, τό δέ νύν, ὡς σύνδουλον, οὐ πτοοῦμεθα.

Ἀπαστράπτοντες Ἐνδοξοὶ, τὴ νοερά Χριστοῦ φωταγωγία, πρὸς ἀκτίνα θείαν με ὡδήγησατε.

Θεοτοκίον

Δυσωπούμέν σε' Ἀχραντε, τὴν τὸν Θεὸν ἀσπύρως συλλαβοῦσαν, τοῦ αἰὶ πρεσβευεῖν υπέρ τῶν δούλων σου.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων Ποιητής Κύριος, εν τώ φωτί τών σών προσταγμάτων οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον, Θεόν ου γινώσκομεν».

Λύσση παράφρονη, τών διωκτών οι Αθληταί αίθριοι, εν τώ κρυμώ διανυκτερεύειν καταδικασθέντες, ανέμελπον ύμνον, Θεώ χαριστήριον.

Αγαλλιώμενοι, οι Τεσσαράκοντα Χριστού Μάρτυρες, τήν αλγεινήν υπέμειναν πήξιν εν λίμνη εστώτες, ελπίδι τών θείων στεφάνων νευρούμενοι.

Γέλως προτίθεται, τοίς Τεσσαράκοντα Χριστού Μάρτυσιν, αποπνιγείς ο πρίν εμψωλεύων, τοίς ύδασιν όφης, τήν ολεθροτόκον ισχύν γάρ αφήρηται.

Θεοτοκίον

Σοί τή Τεκούση Χριστόν, τόν τού παντός Δημιουργόν κράζομεν, Χαίρε Αγνή, χαίρε η τό φώς ανατείλασα ημίν, χαίρε η χωρήσασα, Θεόν τόν αχώρητον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Γεγηθως ο αρχέκακος ήρπασεν, ως τής δωδεκάδος Ιούδαν τόν δέιλαιον, καί τής Εδέμ τόν άνθρωπον, τής τεσσαρακοντάδος τόν έκπτωτον.

Αναιδής ων δικαίως φρυάττεται, οία γάρ Ληστή, καί Ματθία τό πρότερον, ούτω καί νύν ο τύραννος, τού φρουρούντος τή κλήσει σπαράττεται.

Ματαιόφρων καί θρήνων επάξιος, ός τις τών ζωών αμφοτέρων διήμαρτε, διά πυρός γάρ λέλυται, καί πρός πύρ εξεδήμησεν άσβεστον.

Θεοτοκίον

Απειράνδρως Παρθένε εκύησας, καί διαιωνίζεις Παρθένος εμφανίουςα, τής αληθούς θεότητος, τού Υιού καί Θεού σου τά σύμβολα.

Κοντάκιον Ήχος πλ. β' Τήν υπέρ ημών

Πάσαν στρατιαν τού κόσμου καταλιπόντες, τώ εν ουρανοίς Δεσπότη προσεκολλήθητε, Αθλοφόροι Κυρίου Τεσσαράκοντα, διά πυρός γάρ καί ύδατος, διελθόντες μακάριοι, επαξίως εκομίσασθε, δόξαν εκ τών ουρανών, καί στεφάνων πληθυν.

Ο Οίκος

Τώ εν θρόνω αστέκτω εποχουμένω, τώ εκτείναντι τόν αυρανόν καθάπερ δέρριν, τώ τήν γήν εδράσαντι, καί συνάξαντι τά ύδατα εις τās συναγωγάς αυτών, τώ τά πάντα εκ μή όντων ποιήσαντι υπάρχειν, καί πάσι χορηγούντι πνοήν καί ζωήν, τώ προσδεχομένω τών Αρχαγγέλων τόν ύμνον, καί υπ' αγγέλων δοξαζομένω, καί υπό πάντων προσκυνουμένω, Χριστώ τώ παντοκράtori, τώ Πλάστη καί Θεώ ημών, προσπίπτω ο ανάξιος προσάγων

μου τήν δέησιν, λόγου χάριν αιτών, ίνα ισχύσω ευσεβώς υμνήσαι καγω τούς Αγίους, ούς αυτός έδειξας νικητάς, δωρησάμενος αυτοίς δόξαν εκ τών ουρανών, καί στεφάνων πληθύν.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή θ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων μεγάλων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τών εν Σεβαστεία τή πόλει μαρτυρησάντων.

Στίχοι

- Πληρούμεν υστέρημα σου, Σώτερ, πάθους,
- Τεσσαράκοντα, συντριβέντες τά σκέλη.
- Αμφ' ενάτη εάγη σκέλη ανδρών τεσσαράκοντα.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ουρπασιανού.

Στίχοι

- Ο κλωβός άρμα πυρός, αι δ' αύ λαμπάδες,
- Ουρπασιανέ, σοί τέθριππος ανόδου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Καισαρίου, αδελφού τού Αγίου Γρηγορίου τού θεολόγου.

Στίχοι

- Ο Γρηγορίου πρός νεκρόν Καισαρίου,
- Γλώττης χαλινοί τής εμής λόγους λόγος.

Τή αυτή ημέρα οι Άγιοι Μάρτυρες, Πάππος, Μάμμη, Πατήρ, Μήτηρ, καί δύο τέκνα, ξίφη τελειούνται.

Στίχοι

- Διά ξίφους ήθλησε συγγενές γένος,
- Η παππόμμαμος πατρομητροτεκνία.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εικόνας χρυσής, εν πεδίω Δεηρά λατρευομένης, οι τρεις σου Παίδες Κατεφρόνησαν, αθεωτάτου, προστάγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Εξέστη ορών, τούς στεφάνους ο φρουρός τών Τεσσαράκοντα, καί παρωςάμενος τό φιλόζων, ανεπτερώθη τώ έρωτι, τής επιφανείσης σου δόξης, καί σύν τοίς Μάρτυσιν έψαλλεν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Λουτρώ προσδραμών, ψυχοφθόρω θανατούται ο φιλόζωος, ο δέ φιλόχριστος άρπαξ άριστος, τών θεαθέντων γενόμενος, ώσπερ εν λουτρώ αφθαρσίας, σύν τοίς Μάρτυσιν έψαλλεν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Πυρός νοητού, αναφθέντος εν φρεσί τών Τεσσαράκοντα, η πολυμήχανος κατεφλέγετο, τών ασεβούντων απόνοια, ώσπερ τις κηρός τηκομένη, σοί δέ Χριστέ ανεμέλπετο, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ως λίαν φαιδρά, ευπρεπής τε τού Σταυρού Χριστέ η δύναμις, δι' εναντίων στέφη πλέκουσα, τοίς τεσσαράκοντα Μάρτυσιν, ύδωρ γάρ καί πύρ διελθόντες, εν αφθαρσία κραυγάζουσιν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Σέ βάτον Μωσής, εν τώ όρει τώ Σινά πυρπολουμένην, Αγνή προεθεώρει τήν ενέγκασαν, ακαταφλέκτως τήν άστεκτον, αίγλην τής αρρήτου ουσίας, ενωθείσης παχύτητι, σαρκός μιάς τών εν αυτή, Αγίων υποστάσεων.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Μανιωδώς τοίς Αθληταίς, εποτρύνας ο εχθρός άπασαν κτίσιν, διά πάσης ησχύνθη, οι Τεσσαράκοντα γάρ απαύστως, Υμνείτε κραυγάζουσι, καί υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ανηλεώς υπέρ Χριστού, τά τού σώματος υμών μέλη θλασθέντες, ολοκαύτωμα θεϊόν προσενεχθέντες Θεώ, αγγέλων χοροίς συναγάλλεσθε, Μάρτυρες υμνούντες, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ρωμαλεότητι φρενών, όν εκύησεν επ' ώμων αραμένη, η φιλόθεος μήτηρ, τής ευσεβείας καρπόν, προσάγει σύν Μάρτυσι Μάρτυρα, τήν ιερουργίαν, Αβραάμ μιμουμένη.

Τήν πρός τήν άληκτον ζωήν, ευθυδρόμως, ώ υιέ, στέλλου πορείαν, η φιλόχριστος μήτηρ, τώ φιλοχρίστω παιδί, εβόα, Ού φέρω σε δεύτερον, τώ αγωνοθέτη, Θεώ εμφανισθήναι.

Τριαδικόν

Τήν ως ηλίοις εν τρισίν, ενιαίαν ευσεβώς φύσιν νοούντες, εχομένοις αλλήλων, τό τρισυπόστατον Φώς, υμνούμεν τά έργα ως Κύριον καί υπερυψούμεν, εις πάντας τους αιώνας.

Θεοτοκίον

Νεύσον δεήσεσιν ημών, τών σών δούλων αγαθή Θεοκυήτορ, καί δεινών τάς εφόδους, καί πειρασμών προσβολάς, ταχέως κατάπαυσον Δέσποινα, ίνα σε τιμώμεν, υπερευλογη μένη.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία ήκοντα, καινουργήσαι τόν

Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Πανοθένου, αφράστως
σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Υπέρ Χριστού γυμνωθέντες, καί τοῖς λίθοις βληθέντες, αέρος υπεμείνατε
κρυμόν, ὕδατος πῆξιν, καί θάλασιν μελών, καί πυρί φλογισθέντες, εν ποταμίῳ
λάμπετε ροῖ, τηλαυγεῖς ως φωστήρες, Μάρτυρες τεσσαράκοντα.

Ράβδον δυνάμεως θείας, τόν Σταυρόν κεκτημένοι, εβόων τῷ Χριστῷ οι
Αθληταί, οι τεσσαράκοντα, Δέσποτα πανσθενεῖ τροπαιοῦχῳ, τῇ σῇ
στεφανωθεῖμεν χειρί, ἵνα πάντες σε ὕμνοις, απαύστως μεγαλύνωμεν.

Ὡς αλγεινή μέν η πῆξις, ως δέ λίαν εκτόπως, δριμύς ὅν υπεμείνατε κρυμόν,
ἀλλά γλυκύς ο Παράδεισος, Ἀβραάμ γάρ οι κόλποι, τοῦ Πατριάρχου
θάλπουσιν υμάς, εν σκηναῖς αἰωνίοις, Μάρτυρες τεσσαράκοντα.

Νενικηκότες τοῖς ἀθλοῖς, καί τῇ τρισυποστάτῳ Τριάδι, παρεστώτες, Αθληταί,
νύν δωρηθῆναι Πρεσβεύσατε, τήν εἰρήνην τῷ κόσμῳ, νίκας τῷ φιλοχρίστῳ
Βασιλεῖ, καί ἡμῖν σωτηρίαν, Μάρτυρες τεσσαράκοντα.

Θεοτοκίον

Χαίρε πηγὴ ἀφθαρσίας, χαίρε κούφη νεφέλη, χαίρε τερπνὴ Παραδεισε Θεοῦ,
χαίρε πηγὴ ἱαμάτων ψυχῶν, χαίρε ἅγιον ὄρος, ο εἶδεν ο Προφήτης Δανιήλ,
χαίρε Μήτηρ Παρθένε, χαίρε η πάντων Ἄνασσα.

Εξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Χορός τετραδεκάριθμος, Μαρτύρων Τεσσαράκοντα, τῆς υπερθέου Τριάδος,
τῶν ἀρετῶν τετρακτύϊ, πυρός αέρος ὕδατος, καί γῆς στοιχείων τετράδος,
ἄσμασι θείοις ὑμνεῖσθῳ, υπέρ Χριστοῦ ως ἀθλήσας, τοῦ τῶν ἀπάντων
Δεσπότη.

Θεοτοκίον

Χαίρε κατάρας λύτρωσις, καί τοῦ Αδάμ ἀνάκλησις, χαίρε Ἀγνή Θεοτόκε, ἐλπίς
καί σκέπη τοῦ κόσμου, χαίρε σεμνή μητρόθεε, χαίρε τό θεῖον ὄχημα, χαίρε η
κλίμαξ καί πύλη, χαίρε κούφη νεφέλη, χαίρε τῆς Εύας η λύσις.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ'. Εἰ βούλει δέ, ψάλλε τὰ Ἰδιόμελα
τῶν Ἀγίων, καί ποίησον Στίχους ἕξ.

Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος πλ. α'

Χαίροις ἀσκητικῶν

Δεῦτε μαρτυρικὴν Ἀδελφοί, μετ' ἐγκωμίων ἀνυμνήσωμεν φάλαγγα, τῷ κρύει
πυρποληθεῖσαν, καί τόν τῆς πλάνης κρυμόν, διαπύρῳ ζήλῳ πυρπολήσασαν,
στρατόν γενναιοτάτον, ἱερώτατον σύνταγμα, συνασπισμόν τε, ἀρραγὴ καί
ἀνίκητον, τοὺς τῆς πίστεως, περιβόλους καί φύλακας, Μάρτυρας

τεσσαράκοντα, χορείαν τήν ένθεον, τής εκκλησίας τούς πρέσβεις, τούς δυνατώς ικετεύοντας, Χριστόν καταπέμψαι, ταίς ψυχαίς ήμών ειρήνην, καί μέγα έλεος.

Χαίροις συναγωγή κραταιά, καί Ιερά καί τροπαιούχος παράταξις, οι πύργοι τής ευσεβείας, οι στρατιώται Χριστού, οι στερροί οπλίται καί αήττητοι, τόν νούν ευτονώτατοι, καί ψυχήν ανδρειότατοι, τώ όντι θείοι, καί Θεώ ποθεινότατοι, χορός Άγιος καί θεόλεκτον σύστημα, Μάρτυρες τεσσαράκοντα, οι ίσοι τήν άθλησιν, ίσοι τήν γνώμην καί ίσους, καί τούς στεφάνους δεξάμενοι, Χριστόν δυσωπείτε, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Χαίροις τροπαιοφόρος πληθύς, η εν πολέμοις ανδρικώς αριστεύσασα, αστέρες οι διελθόντες, διά πυρός καί κρυμού, καί υδάτων πήξιν διαλύσαντες, οι γήν ουρανώσαντες, καί τά πάντα φωτίσαντες, οι εν τοίς κόλποις, Αβραάμ νύν θαλπόμενοι, οι χορεύοντες, σύν Αγγέλων στρατεύμασι, Μάρτυρες τεσσαράκοντα, τά άνθη τά πνέοντα, τήν ευωδίαν τής όντως, πνευματικής διαδόσεως, Χριστόν δυσωπείτε, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Τά Ιδιόμελα 'Ηχος α'

Χορός τετραδεκαπύρσευτος, στρατός όλος θεοσύλλεκτος, συνεξέλαμψε τή νηστεία άθλοις σεπτοίς, αγιάζων καί φωτίζων τάς ψυχάς ημών.

Έτερον 'Ηχος β'

Τήν τετραδεκάριθμον χορείαν τών Μαρτύρων, τίς μή ανυμνήσει; τώ γάρ ύδατι τής λίμνης εισήλθον θαρσαλέως, καί τώ κρύει σφιγγόμενοι, τήν ωδήν ανέμελπον τώ Κυρίω, Μή εν ποταμοίς οργισθής ημίν Κύριε, μή εν ποταμοίς οργισθής ημίν φιλάνθρωπε, ελάφρυνον τό βάρος, καί τήν πικρότητα τού αέρος, τώ οικείω γάρ αίματι, εβάφησαν ημών οι πόδες, καί εισήγαγες ημάς ο Θεός εις τάς αιωνίους σου σκηνάς, ίνα ο κόλπος ημάς θάλψη του Πατριάρχου Αβραάμ.

Έτερον, ο αυτός

Αληθείας κρατήρα, εξ οικείων αιμάτων, τώ πυρί τών βασάνων, καί τή τού ύδατος πήξει, τοίς πιστοίς κατήρδευσαν, τετραρίθμω γάρ άδοντες, δεκάδι τώ Σωτήρι, εις μέν όντες τοίς πνεύμασιν, εν σώματι δέ πλείους, προσηνέχθησαν Χριστώ, καί Θεόνυμφος Μήτηρ τώ φιλοχρίστω παιδί, επ' ώμων αραμένη έλεγε, Δεύρο Αθλητά, καί συναγωνίζου τοίς προλοίποις.

Δόξα... 'Ηχος πλ. α'

Ιωάννου Μοναχού

Αθλοφόροι Χριστού, τήν πάνσεπτον νηστείαν φαιδροτέραν απειργάσασθε, τή μνήμη τής ενδόξου υμών αθλήσεως, Τεσσαράκοντα γάρ όντες, τήν τεσσαρακονθήμερον αγιάζετε, τό σωτήριο πάθος μιμησάμενοι, διά τής υπέρ Χριστού υμών αθλήσεως, Διό έχοντες παρρησίαν πρεσβεύσατε, εν ειρήνη καταντήσαι ημάς, εις τήν τριήμερον Ανάστασιν τού Θεού, καί Σωτήρος τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί

καταφυγήν τών ψυχών ημών.

Δοξολογία Μεγάλη

Η πρώτη Ώρα, καί αι λοιπαί εφεξής, εν αῖς λέγομεν Απολυτίκιον καί Κοντάκιον τών Αγίων, ποιούντες καί τās τρεῖς μεγάλας Μετανοίας.

Εάν δέ μή ψάλληται Δοξολογία.

Εἰς τόν Στίχον, τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δῖς, καί τό Μαρτυρικόν.

Δόξα... τών Αγίων

Ἦχος β'

Τήν λίμνην ως Παράδεισον, καί τό κρύος ως καύσωνα, οἱ Μάρτυρες ηγήσαντο, Χριστέ ο Θεός, οὐκ ἐπτήξαν τόν λογισμόν αἱ τών τυράννων ἀπειλαί, οὐκ ἐδειλίασαν οἱ γενναῖοι τών βασάνων τās προσβολάς, ὅπλον θείον κεκτημένοι τόν Σταυρόν, δι' αὐτοῦ γάρ τόν ἐχθρόν, ως κραταιοί ἐτροπώσαντο, ὅθεν καί τόν στέφανον ἐκομίσαντο τῆς χάριτος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀδιόδευτε πύλη μυστικῶς ἐσφραγισμένη, εὐλογημένη Θεοτόκε Παρθένε, δέξαι τās δεήσεις ημών, καί προσάγαγε τῷ Υἱῷ σου καί Θεῷ, ἵνα σῶσῃ διὰ σοῦ τās ψυχάς ημών.

Εἶτα, Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι.

Καί ἡ λοιπή, Ἀκολουθία, αἱ γ' μεγάλαι Μετάνοιαι, καί ἡ α' Ώρα καί Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δῖς, τό Μαρτυρικόν, τὰ γ' Προσόμοια τοῦ Τριωδίου, καί τών Αγίων δ'. Δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος β' Ἰωάννου Μοναχοῦ

Φέροντες τὰ παρόντα γενναίως, χαίροντες τοῖς ἐλπιζομένοις, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Μή γάρ ἡμᾶτιον ἀποδυόμεθα; ἀλλά τόν παλαιόν ἄνθρωπον ἀποτιθέμεθα, Δριμύς ο χειμῶν, ἀλλά γλυκύς ο Παράδεισος, ἀλγεινή ἡ πῆξις, ἀλλά ἡδεῖα ἡ ἀπόλαυσις, Μή οὖν ἐκκλίνωμεν, ὡ συστρατιῶται, μικρόν υπομείνωμεν, ἵνα τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἀναδησώμεθα, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καί Σωτῆρος τών ψυχών ημών.

Τοῦ αὐτοῦ

Ρίπτοντες περιβόλαια πάντα, βαίνοντες ἀτρόμως εἰς λίμνην, ἀλλήλους ἔλεγον

οι Άγιοι πρὸς Μάρτυρες, Διὰ Παράδεισον, ὃν απωλέσαμεν, ἱμάτιον φθαρτόν
ισήμερον μή αντισχώμεθα, δι' ὅφιν ποτέ φθοροποιὸν ενδυσάμενοι,
εκδυσώμεθα νύν διὰ τήν πάντων ἀνάστασιν, καταφρονήσωμεν κρύους
λυομένου, καί σάρκα μισήσωμεν, ἵνα τοὺς στεφάνους τῆς νίκης αναδησώμεθα
παρά Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καί Σωτήρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ αὐτοῦ

Βλέποντες ὡς τρυφάς τὰς βασάνους, τρέχοντες πρὸς λίμνην κρυώδη, ὡς
πρὸς θάλασιν, ἔλεγον οἱ Άγιοι Μάρτυρες, Μή υποπτήξωμεν ὥραν χειμέριον,
ἵνα τήν φοβερὰν γένενναν τοῦ πυρός φύγωμεν, καυθήτω ὁ πούς, ἵνα χορεύῃ
αἰῶνια, ἡ δέ χεὶρ ρυεῖτω, ἵνα υψοῦται πρὸς Κύριον, καί μή φεισώμεθα φύσεως
θνησκούσης, ἐλώμεθα θάνατον, ἵνα τοὺς στεφάνους τῆς νίκης αναδυσώμεθα,
παρά Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καί Σωτήρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος β'

Κυπριανού Μοναχοῦ

Προφητικῶς ανεβόα ὁ Δαυῖδ ἐν ψαλμοῖς, Διήλθομεν διὰ πυρός καί ὕδατος,
καί ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν, υμεῖς δέ Μάρτυρες Χριστοῦ, δι' αὐτῶν τῶν
ἔργων τό λόγιον πληροῦντες, διήλθετε διὰ πυρός τε καί ὕδατος, καί εἰσήλθετε
εἰς τήν βασιλείαν τῶν ουρανῶν, Διό Πρεσβεύσατε, τεσσαράκοντα ὄντες
Αθληταί, δωρηθῆναι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πάσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθῃμι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ
τήν σκέπην σου.

Εἴσοδος μετὰ τοῦ Ευαγγελίου.

Τό, Φῶς ἱλαρόν, τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας καί τὰ Ἀναγνώσματα.

Μετά δέ τήν συμπλήρωσιν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τό, Κατευθυνθήτω.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου

Σύ Κύριε φυλάξαις ἡμᾶς, καί διατηρήσαις ἡμᾶς.

Στίχ. Σώσόν με, Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὁσῖος.

Ο Ἀπόστολος πρὸς Εβραίους

Ἀδελφοί τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον...

Ἀλληλούϊα Ἦχος β'

Διήλθομεν διὰ πυρός καί ὕδατος καί ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν.

Ευαγγέλιον Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαίου

Εἶπεν ὁ Κύριος τήν παραβολήν ταύτην, Ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν ουρανῶν
ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότη... Πολλοί γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δέ ἐκλεκτοί.

Καί ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων.

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούια.

Εἰς δέ τήν Τράπεζαν εσθίομεν ἄλαιον καί οἶνον. Εἰ δέ ἐν τῇ Α' Εβδομάδι τύχοι, οἶνον μόνον.

Ἀρχή

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κοδράτου τοῦ ἐν Κορίνθῳ, καί τῶν σὺν αὐτῷ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Κοδράτε πανάριστε ζωῆς, θείας ἐφιέμενος, ζωῆς φθαρτῆς κατεφρόνησας, τῆς τῶν ρεόντων γάρ, προτιμήσας ὕλης, τήν ἀῦλον ὑπαρξιν, τήν ἀληκτον ἐκτήσω ἀπόλαυσιν, διὰ θανάτου γάρ, πρὸς ἀθάνατον μετέβης τρυφήν, καί πρὸς δόξαν τήν μὴ διαπίπτουσιν.

Κοδράτε θεόληπτε οδόν, Μαρτυρίου ἔδραμες, ἀνεπιστρόφῳ φρονήματι τά διαβήματα, ἐπλατύνθη γάρ σου, τῆς ψυχῆς καί ἰχνη σου, οὐδόλως τῆς ἀνδρείας ἡσθένησαν, ἐν οἷς γενόμενος οδηγός τῶν συναθλούντων σοι, πρὸς τήν ἄνω Μητρόπολιν ἐφθασας.

Κοδράτε καλλίνικε στρατόν, εἰς Θεοῦ παράταξιν, νεανικῶς ἀριθμούμενον, συνεπαγόμενος, τῶν σὼν συμμαρτύρων, στρατηγός ὡς ἄριστος, κατὰ τῶν ἀντιθέων ἡρίστευσας, καί νίκης τρόπαια, εἰληφώς ἐν μυριάσι Χριστῷ, στεφηφόρος σὺν αὐτοῖς παρέστηκας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε ξένον ἀκουσμα Ἀγνή, χαίρε ξύλον ἅγιον, τοῦ Παραδείσου Θεόφυτον, χαίρε ἐξάλειψις, πονηρῶν δαιμόνων, χαίρε ξίφος δίστομον, ἐχθροῦ τήν κεφαλὴν ἀποτέμνουσα, τῷ ξένῳ τόκῳ σου, Παναγία υπεράμωμε, ξενωθέντας ἡμᾶς ἀνακάλεσαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σφαγὴν σου τήν ἀδίκον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη ἐβόα σοι, Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πάσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τήν Μητέρα καί δούλην σου δέομαι.

Εἰς τὸν Στίχον, τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, καί τό Μαρτυρικόν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τό, Θεοτόκε Παρθένε

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, τά Καθίσματα κατά τήν τάξιν, καί οἱ Κανόνες τῶν Ἀγίων, καί τοῦ Τριωδίου κατά τήν τάξιν.

Ο Κανὼν τῶν Ἀγίων

Ποίημα Ἰωσήφ

Ὡδή α' Ἦχος δ'
Ὁ Εἰρμός

«Τριστάτας κραταιο ὕς, ο τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, ἀπαθείας ἐν βυθῷ, ψυχῆς τό τριμερές, καταπόντισον δέομαι, ὅπως σοι ὡς ἐν τυμπάνῳ, τῇ νεκρώσει τοῦ σώματος, ἐπινίκιον, ἄσω μελώδημα».

Μαρτύρων ἱερῶν, ἱερῶς ἀθλησάντων, ἱερά καί θαυμαστή, ἐπέστη εορτή, φωταυγεία τοῦ Πνεύματος, ἀπαντας φωταγωγούσα, συνελθόντες φιλέορτοι, κατά χρέος αὐτοὺς μακαρίσωμεν.

Ὡς ἥλιος φαιδρός, ἀρετῶν δαδουχία, ἀνατέταλκας ἡμῖν, Κοδράτε ἀθλητά, φεγγοβόλοις σου λάμπεσι, σκότος τῆς πολυθειᾶς, ἐκδιώκων μακάριε, καί φωτίζων πιστῶν τά συστήματα.

Τήν πέτραν τῆς ζωῆς, Ἰησοῦν τόν Σωτήρα, καταγγέλλοντες Θεόν, ἠθλήσατε στερρῶς, καί πηγὴν ἀγιάσματος, πέτραν υποδεξαμένην, τῶν αἱμάτων τὰ ρεύματα, φωταυγὴ ἀπειργάσασθε Μάρτυρες.

Θεοτοκίον

Ἰλύος ἐκ παθῶν, λογισμῶν τρικυμίας, ἐκ βελῶν τοῦ πονηροῦ, ἐκ πάσης προσβολῆς, ἐναντίας διάσωσον, ἀχραντε Θεοκυήτορ, τὰς ψυχὰς τῶν υμνούντων σου, τόν ἀνέκφραστον τόκον Πανάμωμε.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Ὅτι στείρα ἔτεκεν, ἡ ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησία, καί ἡ πολλή ἐν τέκνοις ἡσθένησε Συναγωγή, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν βοήσωμεν, Ἅγιος εἰ Κύριε».

Οἱ στερροὶ ἀδάμαντες, τυμπανιζόμενοι ξίφει, καί ἀλγεινῶν ἰδέαις, προσομιλοῦντες καρτρῶς, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν ἐκραυγαζον, Ἅγιος εἰ Κύριε.

Τή σοφία Κοδράτος, τή θεοδότῳ κατήργει, Ἑλληνικῆς σοφίας ερεσχελίας
εναθλῶν, καί τοῖς οικείοις αἵμασιν, ἐν Πνεύματι θείῳ καλλυνόμενος.

Σύν Κοδράτῳ Ἄνεκτον, καί σύν τῷ Παύλῳ Κρήσκεντα, Κυπριανόν τόν θεῖον,
καί Διονύσιον ομοῦ, ευσεβοφρόνως μέλψωμεν, τοῖς ἄσμασι, πίστει
εναθλήσαντας.

Θεοτοκίον

Νούς οὐδέ ουράνιος, τήν υπέρ νούν σου λοχείαν, διερμηνεύσαι Κόρη
δύναται, Νού γάρ τού πρώτου ἐν γαστρί, Λόγον Ἀγνή συνέλαβες, τόν τά
πάντα λόγῳ συστησάμενον.

Κάθισμα Ἦχος δ' Ο ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τή καρτερία τῶν δεινῶν θανατώσας, τόν υπερήφανον ἐχθρον Ἀθλοφόρε, τόν
διά ξίφους θάνατον υπέμεινας, ἅμα τοῖς συνάθλοις σου, τοῖς πανσόφοις
Κοδράτε, ὅθεν εορτάζομεν, τήν σεπτήν ὑμῶν μνήμην, ἀναβοῶντες, Μνήσθητε
ἡμῶν, πρός τόν Δεσπότην, ἀήττητοι Μάρτυρες.

Θεοτοκίον

Οὐ σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰ μή
γάρ σύ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων;
τίς δέ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστώμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ,
σοὺς γάρ δούλους σῴζεις αἰεί, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἐξ ἀνάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκί τετοκυία, ἐπὶ
Σταυροῦ κρεμάμενον ὁρώσα Χριστέ, Οἶμοι ποθεινότατε Ἰησοῦ! ἀνεβόα, πῶς ὁ
δοξαζόμενος, ὡς Θεός ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βρωτῶν Υἱέ, θέλων
σταυρούσαι; Ὑμνῶ σε μακρόθυμε.

Ὡδή δ' Ο Ειρμός

«Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφη, ἦλθεν Ἰησοῦς
ὁ υπέρθεος, τή ἀκηράτῳ παλάμῃ καί διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας, Δόξα
Χριστέ τή δυνάμει σου».

Τῆς σοφίας σου τῷ λόγῳ, τοὺς ἀσόφους κατήσχυνας, καί τή παραινέσει, τῶν
θεοπειθῶν διδασμάτων σου Μάρτυς Κοδράτε ζωγρήσας θεῖον, Ἄνεκτον, τῷ
Δεσπότη σου, καρτερικόν φέρεις Μάρτυρα.

Ἐκ σπαργάνων ὡ κειωθῆς, τῷ τά πάντα ποιήσαντι, ἐκ παιδός τελείου,
φρόνημα ἀνδρός ἐπιδέδειξαι, καί τήν σοφίαν ποθήσας, ὅλος γέγονας,
καθαρώτατον, Μάρτυς Χριστοῦ ἐνδιαίτημα.

Ἡ ἐξάφωτος λυχνία, τῶν Μαρτύρων σου Κύριε, μυστικῶ ελαίῳ,
ἐπαρδευομένη ἐμείωσε, πολυθείας τήν νύκτα καί κατηύγασε, τοὺς
κραυγάζοντας, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Θεοτοκίον

Ἡ ἀγία Θεοτόκος, ἦν οἰκήσαι ἠυδόκησεν ὡς εὐώδη οἶκον, Λόγος τοῦ Πατρὸς Ὁμοούσιος, οὐ κατεφλέχθη τὴν μήτραν, οὐκ ὠδίνησε, καὶ γάρ τέτοκεν, Ἐμμανουὴλ τὸν Θεάνθρωπον.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Τὸν φωτισμὸν σου Κύριε, κατὰπεμψον ἡμῖν, καὶ τῆς ἀχλὺος ἡμᾶς τῶν πταισμάτων λύσον ἀγαθέ, τὴν σὴν εἰρήνην ουρανόθεν δωρούμενος».

Τὼ φωτισμῷ τῆς γνώσεως, ἀγνοίας τὴν ἀχλὺν, ἀποδιώκων Κυρίῳ προσάγεις, δῆμον Ἀθλητῶν σοφέ Κοδράτε, σὺν αὐτοῖς στεφανούμενος.

Ἀσκητικῶς τό πρότερον, νικήσας τῶν παθῶν, ἐπαναστάσεις τό δεύτερον, εἶλες κράτος δυσσεβῶν, Κοδράτε Μάρτυς, ἐναθλήσας στερρότατα.

Ἀναστομούται ἀνίκμος, ἡ πέτρα προχοαῖς, σεπτῶν αἱμάτων καὶ ρεῖθρον διαυγές, δίδωσι, πιστοὺς καθαγιάζον, θεϊκαῖς ἐπινεύσεις.

Θεοτοκίον

Ὁ πλαστοουργήσας ἀχραντε, τὴν Εὐὰν ἐκ πλευράς, σοῦ ἐκ νηδύος Ἀγνή πλαστοουργεῖται, σῶσαι τὸν Ἀδάμ δι' εὐσπλαγχνίαν, βουλευθεὶς ὡς φιλόανθρωπος.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος, Ἐκ φθοράς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων».

Ἐξάριθμος, Ἀθλοφόρων χορὸς ἡμῖν ἔλαμψεν, ὡς ἀστέρων, Ἐκκλησίας σεπτῷ στερεώματι, τοὺς πιστοὺς φωτίζων, καὶ τῆς πλάνης σκεδάζων σκοτόμαιναν.

Τό πέλαγος, τῶν βασάνων διήλθετε Μάρτυρες, ἀκυμάντως, καὶ τῆς ἀνω γαλήνης εὐτύχετε, τῶν πιστῶν λιμένες, γεγονότες καὶ πρέσβεις θερμότατοι.

Αἰνέσωμεν, σὺν Ἀνέκτῳ Κοδρὰ τον τὸν ἐνδοξον, καὶ σὺν Παύλῳ, Κυπριανόν Διονύσιον Κρήσκεντα, τῆς Χριστοῦ ἀμπέλου, τὰ καλὰ καὶ κατάκαρπα κλήματα.

Θεοτοκίον

Ουράνωσας, γεωθείσαν τὴν φύσιν Πανάμωμε, τῶν ἀνθρώπων, καὶ φθαρείσαν αὐτὴν ἐθεούργησας, διὰ τοῦτο πάντες, ἀσιγήτοις φωναῖς σέ δοξάζομεν.

Τό Μαρτυρικόν τοῦ ἤχου.

Συναξάριον

Τῇ Ι' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Κοδράτου τοῦ ἐν Κορίνθῳ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Ἀνέκτου, Παύλου, Διονυσίου, Κυπριανοῦ καὶ

Κρήσκεντος.

Στίχοι

- Τών δυσσεβών τήν πίστιν ὕβρεσι πλύνας
- Τμηθείς Κοδράτε σών αφ' αιμάτων πλύνῃ.
- Γνωστοίς Ἀνεκτον σύν δυσί κτείνει ξίφος,
- Οἷς οὐκ ανεκτόν μή θανεῖν Θεοῦ χάριν.
- Ορών καταθνήσκοντα Κρήσκεντα ξίφει,
- Σπεύδει σύν αὐτῷ Κυπριανός τεθνάναι.
- Ἀμφί δεκάτῃ Κοδράτον ξίφος εγκατέπεφνε.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τῆς Οσίας Μητρός ἡμῶν Αναστασίας τῆς Πατρικίας.

Τή αὐτή ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Μαρκιανός ξύλοις θαλασθεῖς τελειοῦται.

Στίχοι

- Εθαύμασαν βροτοί σε θαλασθέντα ξύλοις,
- Ἀμήν λέγω σοι, Μαρκιανέ, καί νόες.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμάς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ διασώσας ἐν πυρί, τοὺς Ἀβραμιαῖους σου Παῖδας, καί τοὺς Χαλδαίους ἀνελών, οἷς ἀδίκως δικαίους ἐνήδρευσαν, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἰ».

Εντῷ πυρί τῶν αἰκισμῶν, ἄνωθεν δεχόμενοι δρόσον, υπομονῆς σύν τοῖς Παισίν, οἱ γενναῖοι ἐκραύγαζον Μάρτυρες, Ὑπερύμνητε, Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἰ.

Τή ἐπομβρία τοῦ σεπτοῦ, αἵματος ὑμῶν Ἀθλοφόροι, πέτρα ἡ ἀνικμος τό πρῖν, ἀνεστόμωται ρεῖθρα προχέουσα, ἱαμάτων, τοῖς μέλπουσιν, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἰ.

Ὡς μυροθήκη νοητή, μύρα ἱαμάτων Κοδράτε, ἡ τῶν λειψάνων σου σορός, ἀναβλύζει παθῶν ἀπελαύνουσα, τό δυσώδες καί φλέγουσα, τῶν δαιμόνων παρατάξεις θεία προνοία.

Θεοτοκίον

Εὐλογημένος ὁ καρπός, τῆς εὐλογημένης γαστρὸς σου, ὃν εὐλογοῦσιν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, βροτῶν τε συστήματα, ὁ ἡμάς λυτρωσάμενος, τῆς κατάρας τῆς ἀρχαίας εὐλογητός εἰ.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Λυτρωτά τοῦ παντός Παντοδύνα με, τοὺς ἐν μέσῳ φλογός εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καί ἐδίδαξας μέλπειν, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε

υμνεῖτε τόν Κύριον».

Λαμπρυνθεῖς ταῖς τῶν ἀθλῶν λαμπρότησι, στεφηφόρος Κυρίῳ παρίστασαι, σύν τοῖς συνάθλοις ἔνδοξε, αναμέλπων Κοδράτε, Πάντα τά ἔργα εὐλογεῖτε υμνεῖτε τόν Κύριον.

Αρετῶν τῷ φωτί καλλυνόμενος, ἐπὶ τέλει Μαρτύρων λαμπρότητα, κατεκληρώσω πάνσοφε, αναμέλπων Κοδράτε, Πάντα τά ἔργα, εὐλογεῖτε υμνεῖτε τόν Κύριον.

Προτειχίσματα Κόρινθος κέκτηται, τῶν Ἀγίων τε τίμια λείψανα, καί ιατροῖον ἄμισθον, τόν ναόν, ἔνθα πίστει, πᾶς ο προστρέχων, αλγεινῶν καί παθῶν ἀπαλλάττεται.

Θεοτοκίον

Λυτρωθέντες ἀράς τῆς Προμήτορος, διὰ σοῦ τῆς Ἀγνῆς Θεομήτορος, εὐλογημένη Δέσποινα, εὐλογούμεν σε πίστει, καί μελωδούμεν, Εὐλογεῖτε τά ἔργα τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εὐα μέν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τήν κατάραν εἰσωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τήν εὐλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ιχώρες ἡμῖν μαρτυρικοί ἐκπέμπουσιν, ευωδίαν πλήρη χάριτος, αἵματα τούτων ἱαμάτων, προχέουσι κρουνοὺς θείῳ Πνεύματι, καί πάθη τῶν ψυχῶν θεραπεύουσιν, οὓς ἐπαξίως μακαρίσωμεν.

Ωραῖος στιγμάτων καλλοναῖς γενόμενος, τοῖς Ἀγγέλοις ἐξωμοίωσαι, αἵματι δέ τῷ ἐκχυθέντι, Κοδράτε ἐπιβάς ὡς ἐν ἄρματι, ἀνέπτῃς πρὸς τά ἄνω βασίλεια, γέρα τῶν πόνων κομισόμενος.

Σταλάζων τόν θεῖον γλυκασμόν ἐκ στόματος, Αθλοφόρων δῆμον ἐπείσας, Μάρτυς Κοδράτε, συναθλεῖν σοι τόν, Ἄνεκτον καί Παύλον καί Κρήσκεντα, Κυπριανόν τε καί σοφόν Διονύσιον, οἷς συγχορεύεις ἀξιάγαστε.

Ἡμέραν ἐόρτιον ὑμῶν τήν ἀθλησιν, Αθλοφόροι πάντες ἄγομεν, ταύτῃ γάρ στέφος ἀφθαρσίας, ἀράμενοι υιοί χρηματίζετε, φωτός τε καί ἡμέρας χορεύοντες, περὶ τόν θρόνον τοῦ Παντάνακτος.

Θεοτοκίον

Φανείσα τοῦ πάντων Ποιητοῦ λοχεύτρια, ὑπὲρ πάντα νοῦν πανάμωμε, τῶν ουρανῶν υψηλότερα ἐδείχθης καί τῶν ὅλων δεσπόζουσα Θεοτόκε πανύμνητε, ὅθεν Παρθένε σε πάντες μεγαλύνομεν.

Τό Φωταγωγικόν, τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας σύν τῷ Μαρτυρικῷ,

Καί Θεοτοκίον, ή Σταυροθεοτοκίον. Αι μετάνοιαι, η α' Ωρα, ως σύνηθες
καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Σωφρονίου, Πατριάρχου
Ιεροσολύμων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια τού Αγίου γ'.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Σωφροσύνης επώνυμος, εξ ενθέου προγνώσεως, προκληθείς Σωφρόνιος,
σώφρων γέγονας, επί τών έργων καί δίκαιος, ανδρείος καί φρόνιμος, αρεταίς
ταίς γενικαίς, γενικώς στεφανούμενος, καί διένειμας, προσφυώς εκατέρω τή
ψυχή τε, καί τώ σώματι, καθάπερ, διαιτητής ακριβέστατος.

Θεολόγου εκ στόματος, θεολόγους εβρόντησας, διδαχάς Σωφρόνιε,
παμμακάριστε, θεολογήσας τρανότατα, Πατέρα τόν άναρχον, καί συνάναρχον
Υιόν, καί τό Πνεύμα τό Άγιον, συναΐδιον, εν μονάδι Τριάδα καί Μονάδα, εν
Τριάδι Θεόν ένα, τή ουσιώδει ταυτότητι.

Τή σαρκί καθ' υπόστασιν, ενωθέντα τόν άσαρκον, καί Πατρί συνάναρχον,
Λόγον Πάνσοφε, δίχα τροπής καί συγχύσεως, σοφώς εδογμάτισας,
ενεργούντα δέ διπτώς, καταλλήλως ταίς φύσεσιν, εξ ών σύγκειται, καί εν αίς
θεωρείται είς υπάρχων, αδιαίρετος τώ όντι, τούτο κακείνο νοούμενος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Κατακρίσεως λύτρωσαι, Παναγία Θεόνυμφε, καί δεινών πταισμάτων, τήν
ταπεινήν μου ψυχήν, καί τού θανάτου απάλλαξον, ευχαίς σου, καί δώρησαι,
δικαιώσεως τυχείν, εν ημέρα ετάσεως, ής επέτυχον, τών Αγίων οι δήμοι,
μετανοία, καθαρθέντα με πρό τέλους, καί τών δακρύων ταίς χύσεσιν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ ως κατείδέ σε, καθηλούμενον Κύριε, η αμνάς καί Μήτηρ σου,
εξεπλήττετο, καί τί τό όραμα, έκραζεν, Υιέ ποθεινότατε; ταύτά σοι ο απειθής,
δήμος ανταποδίδωσιν ο παράνομος, ο πολλών σου, θαυμάτων απολαύσας;
αλλά δόξα τή αρρήτω, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Κανόνα πίστεως καί εικόνα πραότητος, εγκρατείας διδάσκαλον ανέδειξέ σε τή
ποίμνη σου, η τών πραγμάτων αλήθεια, διά τούτο εκτήσω τή ταπεινώσει τά
υψηλά, τή πτωχεία τά πλούσια, Πάτερ Ιεράρχα Σωφρόνιε, πρέσβευε Χριστώ
τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τό, Θεοτόκε Παρθένε, καί τά έτερα.

Απολυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τού Αγίου καί τού Τριωδίου.

Ο Κανων τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Σωφροσύνης μέλπω τόν επώνυμον, αίσιμα ρέζων.
Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος δ'
Ο Ειρμός

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι τή Βασιλίδι μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανυγηρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Σωφρόνως διέπλευσας, τής σωφροσύνης τό πέλαγος, ταίς αύραις τού Πνεύματος, οιακιζόμενος, καί συνήθροισας, πολλήν περιουσίαν, σοφίας χαρίσματι, Πάτερ Σωφρόνιε.

Ως Άγγελος γεγονός, τής τού Χριστού Αναστάσεως, καί πρόεδρος ένθεος, τού θείου Μνήματος, τού πλουτήσαντος, πηγήν αθανασίας, Χριστόν τόν εγείραντα, πτώσιν τού γένους ημών.

Φαιδρότητι λόγων σου, διανοίας οξύτητι, τόν κόσμον εφαιδρυνας, θεολογήσας τρανώς, τρισυπόστα τόν, θεότητος ουσίαν, Μονάδα τρισάριθμον, Πάτερ Σωφρόνιε.

Ρημάτων ο φθόγγος σου, καί τών δογμάτων η εύσημος, κιθάρα διέδραμε, τής γής τά πέρατα, τό μυστήριον, τής οικονομίας, τού Λόγου διδάσκουσα, Πάτερ θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Ο ων φύσει άκτιστος, καί τώ Πατρί συναΐδιος, καί χρόνων υπέρτερος, καί προαιώνιος, εκ σού Δέσποινα, κτιστός καί υπό χρόνον, ως άνθρωπος γίνεται, σώζων τόν άνθρωπον.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός ενυποστάτῳ Σοφία Θεού, ού γάρ εστιν Άγιος, πλήν σου φιλόνηρωπε».

Στηριζομένη, βακτηρία τών λόγων σου Όσιε, τās ορμάς τών δυσσεβών, καί θεομάχων αιρέσεων, ελαύνει διώκουσα, η Εκκλησία Χριστού.

Υπερμαχήσας, τού σεπτού θεοφόρε κηρύγματος, ανεδείχθης νικητής, τή συμμαχία τού Πνεύματος, σοφώς δυναμούμενος, Πάτερ Σωφρόνιε.

Νεκρώσας πάσαν, φθειρομένης σαρκός ηδυπάθειαν, τήν ακήρατον ψυχήν, δι' ευσεβείας εζώωσας, καί ταύτην ανέδειξας, ένθεον όργανον.

Η θεολόγος, καί τερπνή καί μελίρρυτος γλώσσά σου, τούς τού λόγου ποταμούς, αναπηγάζει θεόληπτε, τά θεία διδάγματα, πάσι προχέουσα.

Θεοτοκίον

Σέ τήν τεκούσαν τόν Θεόν, Θεοτόκον δοξάζομεν, τώ Γεννήματι τώ σώ, προσηγορίαν αρμόζοντες, καί κλήσιν κατάλληλον, πάναγνε Δέσποινα.

Κάθισμα 'Ηχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Τοίς λόγοις εκόσμησας τήν Εκκλησίαν Χριστού, τοίς έργοις ετήρησας τό κατ' εικόνα Θεού, Σωφρόνιε Όσιε, έλαμψε γάρ εν κόσμω, η εν σοί σωφροσύνη, χάριτας διδασμάτων, απαστράπτουσα πάσι, τοίς πίστει εορτάζουσι Πάτερ τήν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Εκαίνισας Άχραντε τώ θείω τόκω σου, φθαρείσαν τοίς πάθεσι τών γηγενών τήν θνητήν, ουσίαν καί ήγειρας, πάντας εκ τού θανάτου, πρός ζωήν αφθαρσίας, όθεν σε κατά χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ώς προεφήτευσας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σε υψούμενον ως εθεάσατο, η άχραντος Μήτηρ σου Λόγε Θεού μητρικώς, θρηνούσα εφθέγγετο, Τί τό καινόν καί ξένον, τούτο θαύμα Υιέ μου, πώς η ζωή τών όλων, ομιλείς τώ θανάτω, ζωώσαι τούς τεθνεώτας, θέλων ώς εύσπλαγχνος ;

Ωδή δ ' Ο Ειρμός

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου».

Μίαν άναρχον ουσίαν, εν τρισίν υποστάσεσιν, ιδικαίς τελείαις, Πάτερ σύ σοφώς εδογμάτισας, διαιρουμένην ατμήτως, ενουμένην τε ασυγχύτως, βουλήσει μιά καί θεότητι.

Έχων σώφρονας τās φρένας, καί τόν νούν σωφρονέστερον, ου φυρμόν εφρόνεις, Πάτερ ου τροπήν ουδέ σύγχυσιν, τών ηνωμένων ατρέπτως δύο φύσεων, εν ενί Χριστώ, μονογενεί απαστράπτουσαν.

Λαμπρυνόμενος ενθέως, φωτισμῷ τῷ τοῦ Πνεύματος, τὴν δεινὴν μανίαν, τὴν τοῦ Νεστορίου διέλυσας, ταυτοβουλία καὶ γνώμη τοῦ τὴν ἔνωσιν, δογματίσαντος, ἐπὶ Χριστοῦ δύο φύσεων.

Πύρρον ἐφλεξας ἀνάρτην, τῷ πυρὶ τῶν δογμάτων σου, αθετοῦντα δύο, εἶναι τοῦ Χριστοῦ τὰ θελήματα, ταῖς διαφ. ὁροις οὐσίαις τὰ κατάλληλα, ἐνεργείας τε, ἅμα διπλὰς Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Ωραιώθης υπέρ πάσαν, τῶν Ἀγγέλων ευπρέπειαν, ὡς τεκούσα τούτων, Κόρη ποιητὴν τε καὶ Κύριον, ἐκ σῶν ἀχράντων αἱμάτων σωματούμενον, τὸν ρυόμενον, πάντα αὐτὸν τοὺς δοξάζοντας.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται, τὴν δόξαν σου Χριστέ, ἀλλ' ἡμεῖς σε μονογενές, πατρικῆς ἀπαύγασμα, δόξης θεότητος, ἐκ νυκτός ορθρίζοντες, ἀνυμνούμέν σε φιλάνθρωπε».

Τὴν σεπτὴν ἀνάστασιν, καὶ τάφον τῆς ζωῆς, ἀκλινεῖ πόθῳ θεωρῶν, Θεῷ οἷας ἤντλησας κρυφιομύστους, καὶ πιστοῖς μετέδωκας, ἱεράρχα τῆς ἐλλάμπεως.

Ὀλικῶς ἐπόθησας, τὸν μόνον ἀγαθόν, πυρσῳθεὶς φέγγει νοητῷ, καὶ πηγὴν ἠγάπησας τῆς ἀφθαρσίας, θεωρίαις Πάνσοφε, πρὸς αὐτὴν ἀνατεινόμενος.

Ναός ζῶν καὶ ἐμψυχος, ἐγένου τοῦ Θεοῦ, νεκρωθεὶς πάσι τοῖς ἐν γῇ, τὴν τοῦ λόγου τράπεζαν ευθηνουμένην, κεκτημένος Ὅσιε, καὶ λυχνίαν τὴν τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον

Ἐν δυσὶ νοούμενον, οὐσίαις τὸν Χριστόν, τὸν Υἱόν τὸν μονογενή, τοῦ Θεοῦ τὸν ἀναρχον, σάρκα γενόμενον, υπέρ λόγον τέτοκας, Θεομήτορ ἀπειρόγαμε.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Πλουσίως, ἐξεχύθη ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, τοῦ παναγίου θεόφρον, ἐν τοῖς χεῖλεσί σου, ὅθεν ὁ φθόγγος, τῶν σῶν λόγων, τοῦ ποταμοῦ μιμεῖται τὰ ρεύματα.

Ὡς φοῖνιξ, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου ἐξήνθησας, τῇ ευκαρπία τῶν λόγων, καθαρῷ τε βίῳ καταγλυκαίνων, τὰς καρδίας, ἱεράρχα, τῶν πίστει τιμώντων σε.

Νεκροῦται, τῇ ζωτικῇ ρομφαίᾳ τῆς γλώττης σου, τό τῶν αἰρέσεων στίφος, καὶ θρασεία φάλαγξ τῶν θεομάχων, σφαττομένη, θανατοῦται δογμάτων σου ξίφεσιν.

Θεοτοκίον

Υμνούμεν, Θεοτόκε τόν άχραντον τόκον σου, δι' ού σω ζόμεθα πάντες, καί θανάτου βρόχων καί δεινότητος, αμαρτίας, καί τών μυχών τού Άδου λυτρούμεθα.

Τό Μαρτυρικόν τού Ήχου.

Συναξάριον

Τή ΙΑ' τού αυτού μηνός, μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Σωφρονίου, Αρχιεπισκόπου Ιεροσολύμων.

Στίχοι

- Έσπευδε τηρείν καί κεραίαν τού νόμου,
- Ο Σωφρόνιος, ού παρ ουρανοίς κέρας.
- Ενδεκάτη σαόφρων έδυ Σωφρόνιος παρά τύμβον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Πιονίου, Πρεσβυτέρου τής εν Σμύρνη Αγίας Εκκλησίας.

Στίχοι

- Ως εγκρυφίας άρτος εξωπτημένος,
- Καυθείς προσήχθη Πιόνιος Κυρίω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Γεωργίου θεοφόρου καί θαυματουργού, τού εν τώ Διΐππείω λεγομένω, τού Νεοφανούς.

Στίχοι

- Εκ γειτόνων εί, Γεώργιε, κανθάδε,
- Κακείθεν, οίμαι, Χριστομύστη, Παρθένω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Τροφίμου καί θαλλού, τών εν Λαοδικεία μαρτυρησάντων.

Τή αυτή ημέρα, Η εις τήν Κωνσταντινούπολιν ανακομιδή τών Λειψάνων τού Αγίου Μάρτυρος Επιμάχου.

Στίχοι

- Κομίζεταιί σοι όλβος, ολβία Πόλις,
- Επιμάχου τό σώμα τού τρισολβίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Γεωργίου τού Σιναΐτου.

Στίχοι

- Πώς άν διήλθες πλέθρα γής τάχος τόσα;
- Ει μή άσαρκος, ως τις ής, πάτερ, βίω;

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ο διασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους Παίδας, καί τούς Χαλδαίους ανελών,

οις αδίκως δίκαιους ενήδρευσαν, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί».

Μετά τής άνωθεν ροπής, ταίς αιρετικάίς γλωσσαλγίαις, αντιπαττόμενος Σοφέ, νικηφόρος γενόμενος έψαλλες, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Ο λαός ανάθημα Θεού, τάς τών Ασκητών φυτουργίας, περιϊπτάμενος, Σοφέ, τόν λειμώνα τόν σόν κατεφύτευσας, αρετών εμμελέτημα, τώ Θεώ τώ εν υψίστοις καθιερώσας.

Νόμω πειθόμενος Χριστού, τής σής επιστήμης τόν πλούτον, τοίς δεομένοις ευσεβώς, αναμέλπων θεόφρον μετέδωκας, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Αγιασθείσα τήν ψυχήν, καί προκαθαρθείσα τό σώμα, τή επελεύσει επί σέ, τού Αγίου Πανάμωμε Πνεύματος, τού Υψίστου τήν δύναμιν, εν γαστρί σου συλλαβούσα τίκτεις ασπόρως.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσας, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ιεραρχικής Ιερουργίας, τώ μύρω καθηγιασθης τώ τής χάριτος, ένθα πεφανέρωται, κόσμου η σωτήριος Ιεραρχία, πάνσοφε, Πάτερ Σωφρόνιε, Τόν Κύριον υμνείτε κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Σοφίαν τιμών διαφερόντως, στεφάνω τώ τών χαρίτων εστεφάνωσαι, δόξαν τήν αμάραντον, πλούτον αναφαίρετον, τό τής σοφίας, Ένδοξε δώρον δεξάμενος, καί Κύριον υμνείτε, κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ιεροπρεπώς Ιερομύστα, τήν θείαν δικαιοσύνην ενδυσάμενος, ίθυνας Πανόλβιε, Πάτερ γενναιότατα, τό τού Δεσπότης ποίμνιον λόγοις καί πράξεσι, Τόν Κύριον υμνείτε κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Μεγαλοπρεπώς καί υπέρ λόγον, ο Λόγος ο τώ Πατρί Πάτερ συνάναρχος, λόγον σοι δεδώρηται, λόγους διατρέφοντα, καί γλωσσαλγίας λύοντα τάς τών αιρέσεων, τόν Κύριον υμνείτε βοώντα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Αγιοπρεπής Ναός εδείχθης, τού Λόγου τού πάσαν κτίσιν αγιάσαντος, όρος πίων άγιον, όρος εμφανέστατον, ευλογημένη Δέσποινα μόνη πανύμνητε, Διό

σε Θεομήτορ υμνούμεν, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος
ετμήθη Χριστός, συνάψας τάς διεστώσας φυσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ
Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ρήσις εκ χειλέων σου θείων, προερχομένη θεωρρήμον, τάς τών ευσεβών
διανοίας, καταγλυκαίνει διά τής χάριτος, ως περ κηρίον στάζουσα, τών
νοημάτων τήν ευπρέπειαν.

Ένδον ουρανίων αδύτων, περιπολεύεις θεηγόρε, περί τόν τών όλων
Δεσπότην καί Βασιλέα, ένθα χορεύουσιν, Αγγελικαί λαμπρότητες, καί τών
Αγίων τά στρατεύματα.

Ζωήν μετερχόμενος Πάτερ, επί τής γής τήν τών Αγγέλων, τής αγγελικής εν
ουρανοίς, κατηξιώσης μακαριότητος, ένθα Χριστόν δυσώπησον, σωθήναι
πάντας τούς υμνούντάς σε.

Ως τών αρωμάτων φιάλαι, αι σιαγόνες σου θεόφρον, νάρδου πιστικής
πολυτίμου, σοφίας γέμων ώφθης αλάβαστρον, Σώμα Χριστού τό τίμιον,
αρωματίζων τοίς σοίς δόγμασι.

Θεοτοκίον

Νεφέλην σε κούφην Παρθένε, ο Ησαίας εθεώρει, επί σοί γάρ Κύριος ελθών,
καθείλε πάντα τά χειροποίητα, καί τήν αυτού επίγνωσιν, τοίς σέ υμνούσιν
εφάνέρωσε.

Τό Φωταγωγικόν, τό Ιδιόμελον τής ημέρας, τό Μαρτυρικόν.

Καί η λοιπή, Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Θεοφάνους τής
Σιγγριανής.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Έχος πλ. δ'

Ω του παραδόξου θαύματος

Πάτερ θεόφρον Θεόφανες, θεοφανείας Χριστού, κεκλημένος επώνυμος,
ζωηφόροις ίχνεσι, τοίς αυτού ηκολούθησας, καί τά τερπνά τού βίου κατέλιπες,
ενατενίζων τώ ποθουμένω σοι κάλλει πανάριστε, καί ταίς θείαις νεύσεσι ταίς

πρός αυτόν, άριστα θεούμενος, καί τελεώτατα.

Πάτερ θεόφρον Θεόφανες, υπερορίας πικράς, ασθενώς διακεείμενος, καρτερώς υπήνεγκας, αφειδήσας τού σώματος, υπέρ σεπτών εικόνων πανεύφη με, θυμώ λεόντων εξ οριζόμενος, ών κατορχούμενος, τάς βουλάς εμώρανας, καί λογισμούς, όντας ματαιόφρονας, καί νούν αλάστορα.

Όντως αμοιβάς τών πόνων σου, τών αγαθών ο δοτήρ, δαψιλώς σοι δεδώρηται, απελαύνειν δαίμονας, θεραπεύειν νοσήματα, παρεσχηκως Τρισμάκαρ τήν δύναμιν, καί αξιώσας σε τής αφράστου χαράς, ένθα χορεύουσι, τών Αγγέλων τάγματα, διά παντός, πρόσωπον θεώμενον, τού Παντοκράτορος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δεύρο ψυχή μου στενάζουσα, καί τών δακρύων πηγάς, εκ καρδίας προσφέρουσα, τή Παρθένω βόησον, καί Μητρί τού Θεού ημών, Διά τό πλήθος τών οικτιρμών σου Αγνή, τής φοβεράς με ρύσαι κολάσεως, καί κατασκήνωσον, ένθα η ανάπαυσις καί η χαρά, η διαιωνίζουσα, καί η απόλαυσις.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σέ καθηλούμενον βλέπουσα, εν τώ Σταυρώ Ιησού, καί τά πάθη δεχόμενον, εκουσίως Δέσποτα, η Παρθένος καί Μήτηρ σου, Τέκνον εβόα, Τέκνον γλυκύτατον, πληγάς αδίκων πώς φέρεις, ο ιατρός, ο ιασάμενος, τήν βροτών ασθένειαν, καί τής φθοράς, άπαντας ρυσάμενος, τή ευσπλαγχνία σου;

Απολυτίκιον 'Ηχος πλ. δ'

Ορθοδοξίας οδηγέ, ευσεβείας διδάσκαλε καί σεμνότητος, τής οικουμένης ο φωστήρ, τών μοναζώντων θεόπνευστον εγκαλλώπισμα, Θεόφανες σοφέ, υπέρ εικόνων αγίων ήθλησας, λύρα τού Πνεύματος, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες τού Αγίου καί τού Τριωδίου κατά τήν τάξιν.

Ο Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς, άνευ τών Θεοτοκίων.

Θεοφάνης μέλπει σε τόν Θεοφάνην.

Ωδή α' 'Ηχος δ' Ο Ειρμός

«Θαλάσσης, τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αματήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Θεού, τού σαρκί φανέντος ίχνεσιν, επηκολούθησας, τή ευσεβεία Πάτερ πυρωθείς, ως εντεύθεν τήν κλήσιν πλουτείν, τήν αληθώς φερώνυμον, ως τή

προνοία προτετύπωτο.

Εθέλχθης, ποθεινοτάτω έρωτι, τώ τού Δεσπότη σου, καταφρονήσας πόθου κοσμικού, συγκραθείς δέ τή θεία στοργή, βιωτικήν τερπνότητα, ουδέν ηγήσω Παμμακάριστε.

Ορμήσας, θηριωδώς εδίωξε, Λέων ο τύραννος, τούς εκλεκτούς, μή φέρων καθοράν, σεβομένους εικόνα Χριστού, μεθ' ών καί σέ Θεόφανες, υπερορία κατεδίκασεν.

Θεοτοκίον

Ασπόρως, τό τού Πατρός βουλήματι, εκ θείου Πνεύματος τόν τού Θεού συνείληφας Υιόν, καί σαρκί απεκύησας, τόν εκ Πατρός αμήτορα, καί δι' ημάς εκ σού απάτορα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός ενυποστάτῳ Σοφία Θεού, ου γάρ εστιν Άγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Φωτός τού θείου, πεπλησμένος ωράθης Θεόφανες, δι' αγάπης συγκραθείς, τώ ποθουμένῳ μακάριε, διό σου τήν ένδοξον μνήμην γεραίρομεν.

Απαγορεύσας, τά δυσσεβή τού Λέοντος δόγματα, τούς θεσμούς πανευσεβώς τής Εκκλησίας εκράτυνας, διό σε τοίς θαύμασι, Χριστός εδόξασε.

Νενευρωμένη, δι' ελπίδος καί πίστεως Όσιε, σού σαρκός τό ασθενές, ψυχή στερρότητι ρώννυσι, Θεώ οικειώσασα, σώμα ομόβουλον.

Θεοτοκίον

Απειρογάμῳς, η Θεόν σαρκωθέντα κυήσασα, τών παθών ταίς προσβολαίς, κλονούμενόν με στερέωσον, ου γάρ έχω Άχραντε, πλήν σου βοήθειαν.

Κάθισμα Ήχος γ'

Θείας πίστεως

Ζήλον ένθεον προσκεκτημένος, δόγμα άθεον απεβδελύξῳ, καί κινδύνοις πολυτρόποις ωμίλησας, υπερορίαις αδίκῳς στελλόμενος, καί ευσεβώς παμμάκαρ τελειούμενος, Πάτερ Θεόφανες, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Θείας φύσεως ουκ εχωρίσθη, σάρξ γενόμενος έν τή γαστρί σου, αλλά Θεός ενανθρωπήσας μεμένηκεν, ο μετά τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ως πρό τού τόκου φυλάξας Πανάμῳμε, μόνος Κύριος, Αυτόν εκτενώς ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος Αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, έν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνῳς βλαστήσαντα, μητροπρεπώς

θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι τέκνον μου! πώς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον;

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Η ουράνιος ητοιμάσται βασιλεία, ως, Αθλητή σοι ένδοξε, τής γάρ επιγείου, χάρων μετετέθης σκηνής, βοών τώ Δεσπότη σου, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Στεφανηφόρος Θεόφανες ανεδείχθης, τό γάρ σεπτόν εικόνισμα, Χριστού θεοφόρε, μάκαρ ουκ ηρνήσω τιμάν, διό καί ανέκραζες, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Μεθιστάμενος προστάγματι τού τυράννου, τού δυσσεβούς ο Όσιος, σαρκός ασθενείας, όλως ουκ εφρόντισε, κραυγάζων τώ Κτίσαντι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Εμεγαλύνθης τοίς θαύμασι θεοφόρε, ο γάρ Χριστός ημείψατο σέ τής καρτερίας, όθεν καί ιάματα πηγάζεις τοίς χρήζουσιν, ώσπερ εκ πηγής ιερώτατε.

Θεοτοκίον

Απειρογάμως εκύησας ώ Παρθένε, καί μετά τόκον ώφθης παρθενεύουσα πάλιν, όθεν ασιγήτοις φωναίς, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει αδιστάκτω κραυγάζομεν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Λόγω πανευσεβεί, ορθοδόξως εκήρυξεν, ο Όσιος Θεοφάνης, τό τής πίστεως δόγμα, τώ Πνεύματι λαμπόμενος.

Πλούτον παντοδαπή, θεοφρόνως διένειμας, προστάγματι τού Δεσπότη, τοίς πενία συζώσιν, επόμενος Πανεύφημε.

Έχων σου τήν ψυχήν, κατ' εικόνα τού Κτίσαντος, τήν άχραντον τού Δεσπότη, προσεκύνεις Εικόνα, τώ πόθω ασπαζόμενος.

Θεοτοκίον

Σέ όπλον αρραγές, κατ' εχθρών προβαλλόμεθα, σέ άγκυραν καί ελπίδα, ημών σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων

λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Ίθουνον, πρό ἀρετὴν τόν βίον μου Ὅσιε, τήν τῆς ἀσκήσεως τρίβον, ταῖς ευχαίς σου Πάτερ ἐξομαλίζων, ἦν συντόνως, ευθυπορεῖν με μάκαρ ἀξίωσον.

Σωφρόνως, σοῦ τήν ζωὴν διήνυσας Ὅσιε, μετὰ φρονήσεως ἔσχες, σύν ἀνδρεία γάρ τήν δικαιοσύνην, καί τώ κύκλω, τῶν ἀρετῶν ἐφάνης κοσμούμενος.

Εὐκλείας μαρτυρικῆς ἐπέβης Θεόφανες, τῆς Θεομήτορος Κόρης, καί Μαρτύρων Πάτερ τοὺς χαρακτήρας, ὡς τιμήσας, καί τοῖς διώκταις ἀντιταξάμενος.

Θεοτοκίον

Ωθαύμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρα, τόν τά σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως, συλλαβούσα οὐκ ἐστενοχώρησε.

Κοντάκιον Ἦχος β' Τά ἄνω ζητῶν

Εξ ὕψους λαβὼν, τήν θείαν ἀποκάλυψιν, ἐξήλθες σπουδῇ, ἐκ μέσου τῶν θορύβων, καί μονάσας Ὅσιε, ἐνεργείας θαυμάτων εἴληφας, καί προφητείας χαρίσματα, συμβίου καί πλούτου στερούμενος.

Ο Οἶκος

Επὶ τῆς γῆς μηδέν προτιμήσας, ἡ κολούθησας χαίρων τώ καλούντί σε Χριστῷ, καί τόν ζυγόν αὐτοῦ ἔλαβες ἐπὶ τῶν ὠμων τῶν σὼν προθύμως, καί ἀνάπαυσιν εὗρες τῇ ψυχῇ σου, ἦν περ καμοὶ τώ πτωχῷ καί ραθύμῳ κατάπεμψον τώ λέγοντι, καί μηδόλως ἐκτελοῦντι, ἀλλ' ἐτί σχολάζοντι, ἐν τοῖς τοῦ βίου πράγμασι, καί θαυμάζοντι, πῶς πάντα ἐφυγες, συμβίου καί πλούτου στερούμενος.

Συναξάριον

Τῇ IB' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου, Πατρός ἡμῶν καί Ομολογητοῦ Θεοφάνους τῆς Σιγγριανῆς, τοῦ ἐν τῷ μεγάλῳ ἀγρῷ κειμένου.

Στίχοι

- Θεόφανες, φάνηθι πιστοῖς προστάτης,
- Τιμῶσι πιστῶς σὸν μετ' εἰρήνης τέλος,
- Δωδεκάτῃ φθινύθοντος ἀπῆρε βίου Θεοφάνης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ οσίου Πατρός ἡμῶν Γρηγορίου, Πάπα Ρώμης τοῦ Διαλόγου.

Στίχοι

- Ο Γρηγόριος ἐκ μέσου μέν τοῦ βίου.
- Ἐν τῷ μέσῳ δέ τοῦ χοροῦ τῶν Ἀγγέλων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι ἐννέα Μάρτυρες πυρί τελειοῦνται.

Στίχοι

- Πρὸς τὴν κάμινον θαρσύνει τοὺς εννέα,
- Θείου πόθου κάμινος εκκεκαυμένη.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ δίκαιος Φινεὲς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Ἔστι Φινεὲς, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ πέλας,
- Ἡμῖν ἱλασμῷ ψυχικὴν θραύσιν λύων.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Ὁσῖος καὶ θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Συμεὼν ὁ νέος θεολόγος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Πρῶν μὲν εἶχες γλώτταν ἀντὶ τῆς βίβλου,
- Γλώττης δὲ ἀντὶ, σὴν ἔχεις ἤδη βίβλον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐν τῇ καμίνῳ,, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μάλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολοῦ μένοι εκραύγαζον, Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε».

Τό κατ' εἰκόνα, σὺ κεκτημένος καὶ ὁμοίωσιν, βίῳ λαμπροτάτῳ, Πάτερ προσειληφώς, δι' ἀμφοτέρων υπερέλαμψας, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Ὁμολογίας, σὺ τῷ στεφάνῳ Πάτερ διέπρεψας, ἔργῳ διελέγξας λόγους τῶν δυσσεβῶν, τοὺς πιστοὺς δὲ εβεβαίωσας, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Νοῦ στερροτάτη, ἐν προθυμίᾳ τὰς τοῦ σώματος, Πάτερ, ἀληθόνας ἠνεγκας καρτερῶς, εὐχαρίστως τῷ Δεσπότη σου, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον

Τό τοῦ υψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα χαίρε, διὰ σοῦ γάρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν, Εὐλογημένη σὺ, ἐν γυναιξὶ πανάμωμε Δέσποινα.

Ὡδὴ η' Ὁ Εἰρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρός δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Θεώμενος Μάκαρ τό στερρόν, τῆς σῆς ἐνστάσεως, Λέων ὁ τύρραννος,

υπερορία σε έπεμψε, πικροτάτη παμπόνηρος, εν ευφροσύνη δέ βοών,
ταύτην υπήνεγκας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Επί τό πρωτότυπον ειδώς, τήν τής εικόνας τιμήν διαβιβάζεσθαι, επί τό
στάδιον έδραμες, Αθλητής ως εννομώτατος, καί νικητής αναδειχθείς,
στέφανον είληφας, αναμέλπων, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Ουράνιον αντί τής εν γή, σκηνήν σοι δέδωκεν, ο πάντων Κύριος, αντί
στενώσεως εύρες γάρ, πλατυσμόν αγαλλιάσεως, εν Παραδείσω τής τρυφής,
μετά Μαρτύρων βοών, ευλογείτε, πάντα τά
έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Φωτί ελαμπρύνθης νοητώ, τού θείου Πνεύματος, μάκαρ Θεόφανες, όθεν
ιάματα βρύεις νύν, τοίς εν πίστει σοι προστρέχουσι, καί τήν αγίαν σου σορόν,
πόθω γεραίρουσι, καί βοώσι, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη εν πάσαις γενεαίς, Παρθένε άχραντε, Μήτηρ εδείχθης Θεού, σύ τής
θεότητος γέγονας, ενδιαίτημα πανάμωμε, μή φλογισθείσα τώ πυρί, τού
απροσίτου φωτός, όθεν πάντες, σέ ευλογούμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος
ετήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ
Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Άπαντα τόν βίον σκορπίσας, τοίς δεομένοις θεοφόρε, τήν δικαιοσύνην σου
σαφώς, αντικομίζη σοι ανατέλλουσας, αντί φθαρτών δρεπόμενος, τά δι'
αιώνος διαμένοντα.

Νόσους θεραπεύεις Παμμάκαρ, τού Παρακλήτου τή δυνάμει, δαίμονας
σαφώς απελαύνεις, τή ενεργεία τούτου πανόλβιε, διό πιστοί θεώμενοι, σέ
θεοφόρε μακαρίζομεν.

Η σή φωτοφόρος θεόφρον, τής μεταστάσεως ημέρα, πάντας προσκαλείται
τούς πιστούς, πρός μετουσίαν τού αγιάσματος, ήν περ καί νύν γηθόμενοι,
επιτελούμεν ιερώτατε.

Νέμοις τήν σήν άφθονον χάριν, τώ τών επαίνων σου τούς λόγους, πλέξαντι
θεόφρον προθύμως, ομότροπόν σοι ώσπερ ομώνυμον, τούτον δεικνύς
πρεσβείαις σου, ταίς ευπροσδέκτοις Ιερώτατε.

Θεοτοκίον

Δέχου τάς λιτάς τού Λαού σου, πρός τόν Υιόν σου Θεοτόκε, ιλεωσαμένη
ευμενώς, ημάς κινδύνων καί περιστάσεων, ρυσθήναι τούς υμνούντάς σε σύ
γάρ προστάτις τής ζωής ημών.

Τό Φωταγωγικόν τοῦ Ἦχου.

Τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, καί τό Μαρτυρικόν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Αἱ μετάνοιαι, καί ἡ α' Ὥρα, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ανακομιδῆς τοῦ Λειψάνου τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν
Νικηφόρου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'
Ὡ τοῦ παραδόξου

Λόγω τά πάθη Πανόλβιε, καθυποτάξας σαφώς, τήν ψυχὴν κατελάμπρυνας,
αρετῶν ἐν χρώμασι, καί δογμάτων ὀρθότητι, τόν τῆς σοφίας πλούτον
δρεψάμενος, καί διανείμας τοῖς σοί προστρέχουσι, λύχνος πολύφωτος,
γεγονώς τῇ χάριτι, θεοπρεπώς, ὠφθης ἐγκαλλώπισμα, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ.

Νίκην κατ' ἐχθρῶν ἀράμενος, δικαιοσύνης λαμπρῷ, νύν στεφάνῳ
κεκόσμησαι, Νικηφόρε πάνσοφε, τῆς ἀγνεΐας διδάσκαλε, τῆς ευσεβείας
στύλος ἀκράδαντος, τῆς Ἐκκλησίας ἀκαταμάχητος, πύργος γενόμενος, τῶν
αφρόνων ἀπασαν, αἰρετικῶν, φάλαγγα κατέστρεψας, θεόφρον Ὅσιε.

Ἐνδον τῶν ἀδύτων πέφηνας, εἰς οὐρανοὺς ἀναβάς, ἀρετῶν ἐποχούμενος,
θεορρήμον ἄρμασι, διφρηλάτης αἰθέριος, ὡς ὁ θεσβίτης νύν ἀνυψούμενος, οὐ
καί τόν ζήλον ἐκμιμησάμενος, ξίφει τοῦ Πνεύματος, τῆς αἰσχύνης ἀπαντας,
τούς ἱερεῖς, ἀριστα κατέσφαξας, μακαριώτατε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις οἰκουμένης καύχημα, χαίρε Κυρίου νάε, χαίρε ὅρος κατάσκιον, χαίρε
καταφύγιον, χαίρε λυχνία χρυσή, χαίρε τό κλέος τῶν ὀρθοδόξων σεμνή, χαίρε
Μαρία, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, χαίρε Παράδεισε, χαίρε θεία τράπεζα, χαίρε
σκηνή, χαίρε στάμνε πάγχρυσε, χαίρε ἡ πάντων ἐλπίς.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἦλιος ἰδὼν σε ἐφριξεν, ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ, ἠπλωμένον θελήματι, καί ἡ γῆ
εσεΐετο, καί πέτραι διερρήγνυντο, καί τά μνημεῖα φόβῳ ἠνοιγόντο, καί αἱ
δυνάμεις πάσαι ἐξίσταντο, ἅπερ ὡς ἐβλεψεν, ἡ Παρθένος Δέσποινα, ἐν
στεναγμοῖς, Οἱμοὶ ἀνεκραύγαζε, τί τό ὀρώμενον:

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Κανόνα πίστεως καί εικόνα πραότητος, εγκρατείας διδάσκαλον ανέδειξέ σε τή ποιμήνῃ σου, ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια, Διά τοῦτο ἐκτήσω τή ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τή πτωχεία τὰ πλούσια, Πάτερ ἱεράρχα Νικηφόρε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες τοῦ Ἁγίου, καί τοῦ Τριωδίου. Ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ποίημα Ἰγνατίου

Ὡδή α' Ἦχος β'

«Δεῦτε Λαοί, ἀσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καί ὁδηγήσαντι, τόν Λαόν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται».

Ἀμαρτιῶν, τάφῳ δεινῷ συσχεθέντα με, τῇ ἀθανάτῳ νεύσει σου καί τῇ εὐσπλαγχνῷ σου, ἀναστήσας παλάμη, ζώωσον ὡς οἰκτίρμον, καί πολυέλεος.

Τάς γενικάς, τῶν ἀρετῶν τελειότητος, τετραμερῶς κτησάμενος, καί ὡς ἐν ἄρματι, ἐπιβάς θεοφόρε, εἰς νύσσαν θεωρίας, ἡρθης ἐκ πράξεως.

Σύ τῆς ζωῆς, τῆς ἀκηράτου δεξάμενος, ἐκ τοῦ κρατήρος Ὅσιε, τό θεῖον ἔπιε, καί νηφάλιον πόμα, διό καί τῆς σοφίας, δοχεῖον γέγονας.

Ἀπελαθείς, θρόνου καί δόξης καί ποιμένης σου, χειρὶ βιαία Ὅσιε, τῶν τῆς αἰρέσεως, θυμοφθόρων θηρίων, νυνὶ πρὸς τὴν οἰκίαν, μάνδραν εἰσήλασας.

Θεοτοκίον

Τόν τοῦ Πατρὸς, Λόγον τῷ λόγῳ συνείληφας, καί ὑπὲρ λόγον τέτοκας, καί μετὰ κύησιν, ὑπὲρ φύσιν καί λόγον, Παρθένος ὡς πρὸ τόκου, πάλιν διέμεινας.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας τὴν ἀμαρτίαν, καί τόν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν υμνοούντων Σε».

Τῷ ὅπλῳ τοῦ Σταυροῦ θωρακισάμενος, τό θεῖον ἐκτύπωμα τοῦ Σωτήρος, περιγράφων προσεκύνεις εὐσεβῶς, πατρικοῖς ἐφεπόμενος θεσπίσμασιν.

Ποίμνη τόν ποιμένα σε ποθήσασα, τόν ταύτης κατ' ὄνομα συγκαλοῦντα, καί τοὺς λύκους ἐκδιώκοντα, τῇ τῆς πίστεως ράβδῳ σοὶ προστρέχει Σοφέ.

Ὡς πάλαι Ἰωσήφ τοῦ Θεοῦ σώφρονος, τό σῶμα ὁ Ἰσραὴλ συγκομίζει, οὕτω νύν ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, τὴν σορόν τῶν λειψάνων σου σεβάζεται.

Θεοτοκίον

Ναός καί ιερὸν κατοικητήριον, τοῦ Λόγου υπάρχουσα Θεοτόκε, τῶν
πταισμάτων ἱλαστήριον, Παναγία γενοῦ μοι Θεοnúμφευτε.

Κάθισμα Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Νίκαις ἔστεψας τὴν Ἐκκλησίαν, πλάνην ἔτρεψας κακοδοξίας, Νικηφόρος
φερωνύμῳς γενόμενος, καί αγιάζεις τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, συγκομιδὴ τοῦ
αγίου λειψάνου σου, Πάτερ Ὁσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν
τό μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς
ἐναθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρό τοῦ
τόκου φυλάξας Πανάμωμε, μόνος Κύριος, Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε,
δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ
θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνῳς βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς
θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν, Οἱμοὶ τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι,
παθὼν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

Ὡδὴ δ' Ὁ Εἰρμός

«Εἰσακήκοα Κύριε, τὴ ν ἀκοὴν τῆς σῆς οικονομίας, καί ἐδόξασά σε, μόνε
φιλόανθρωπε».

Κιβωτὸς αγιάσματος, ἐξ ἧς πηγὴν ἰάσεων ἀντλούμεν, ἡ σορὸς σου γέγονε
τοῖς τιμῶσί σε.

Τὰς αἰρέσεις ἐδίωξας, καί τὴν τῆς ποιμένης μάνδραν ἠσφαλίσω, διδασκαίς
ἐνθέοις περιφραζάμενος.

Κατὰ χρέος τιμώμέν σου, τὴν τῶν Λειψάνων Μάκαρ μυροθήκην, ὡς ζωῆς
πηγάζουσιν, εὐωδίαν πιστοῖς.

Θεοτοκίον

Νοητὸν σε Παράδεισον, τῆς ζωῆς τό ξύλον δεξαμένην, ἐν γαστρὶ Παρθένε
Χριστὸν δοξάζομεν.

Ὡδὴ ε' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός, καί τῶν αἰώνων Ποιητὴς Κύριος, ἐν τῷ φωτί τῶν σῶν
προσταγμάτων ὁδήγησον ἡμᾶς, ἐκτός σου γὰρ ἄλλον Θεὸν οὐ γινώσκομεν».

Ἐχθροὶ αἰσχύνονται νῦν, αἰρεσιάρχαι σὺν αὐτοῖς μαίνονται, τὴν σὴν σορὸν
ορώντες θεόφρον, πιστῶς Τιμωμένην, ὑπὸ Βασιλέως καί πάσης τῆς ποιμένης
σου.

Ἡ ἱερά σου σορὸς, τὰ τῶν δαιμόνων πονηρὰ πνεύματα, ὡς φοβερὰ μάστιξ

εκδιώκει, καί νίκην κατ' αυτών, Νικηφόρε δόξης, θεόθεν κομίζεται.

Τού συνειδότος εν σοί, τό χωνευτήριο πυρί Πνεύματος, αναφλεχθέν, ως χρυσόν τή πίστει, σέ έδειξε λαμπρόν, τών αιρετιζόντων, ελέγχον τό κίβδηλον.

Θεοτοκίον

Ωραιωθείσα Σεμνή, τή επελεύσει τού σεπτού Πνεύματος, Θεόν μαζίς θηλάζεις, καί τούτον συνέχεις αγκάλαις, τόν πάσαν τήν κτίσιν, παλάμαις συνέχοντα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Υπέρ πίστεως πάθη υπέμεινας, υπέρ τής Πατέρων σεπτής παραδόσεως, υπερορίας ήνεγκας, δι' ών δόξαν εκτήσω υπέρτιμον.

Η εδραία σου πίστις καί ένστασις, τας τών τυραννούντων ανοίας διέσεισε, στύλος πυρός δέ γέγονε, τή σεπτή Εκκλησία Μακάριε.

Ως φαιδρούς μαργαρίτας καί λίθους Σοφέ, υπερδιαυγείς τήν σορόν καί τήν κόριν σου, η Εκκλησία φέρουσα, ορθοτόμω στεφάνω καλλύνεται.

Θεοτοκίον

Τόν απόρρητον τρόπον τού τόκου σου, γλώσσαι γηγενών καί Αγγέλων γεραίρουσι, τών ποιημάτων Δέσποινα, υπερτέραν σε πάντων δοξάζουσαι.

Συναξάριον

Τή ΙΓ' τού αυτού μηνός, μνήμη τής Ανακομιδής τού Λειψάνου τού εν Αγίοις Πατρός ημών Νικηφόρου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Νίκης εορτήν η πόλις Νικηφόρε,
- Δοχήν άγει σου Λειψάνου Νικηφόρου.
- Χούς τρισκαιδεκάτη Νικηφόρου άστν εισήχθη.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Ιερομάρτυρος Πουπλίου επισκόπου Αθηνών.

Στίχοι

- Στολήν έβαψας αιμάτων ρείθροις, μάκαρ,
- Καί λαμπρός ώφθης νύν Κυρίω ή πλέον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Αφρικανού, Πουπλίου, καί Τερεντίου, ών η Σύναξις τελείται εν τώ Παυλοπετρείω.

Στίχοι

- Συμμάρτυρας τρεις, ών διά ξίφους τέλος,
- Ίσα στεφάνοις τοίς ιάμβοις χρή στέφειν.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Άβιβος ο εξ Ερμουπόλεως, λίθω προσδεθείς, καί εν ποταμῷ βληθείς, τελειούται.

Στίχοι

- Βληθείς Άβιβος εις ποταμόν σύν λίθω,
- Εκπλεί ποταμόν συρφετώδη τού βίου.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Μάρτυς Χριστίνα η εκ Περσίδος, μαστιζομένη τελειούται.

Στίχοι

- Μάστιξ τό τύπτον, σάρξ τό πάσχον Χριστίνης.
- Χριστού χάριν χέουσα κρουνοῦς αιμάτων.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εικόνοσ χρυσῆς, ἐν πεδίῳ Δεηρά λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου Παῖδες κατεφρρρρρρρ οόνησαν, αθεωτάτου προστάγματος μέσον δέ πυρός ἐμβληθέντες, ὁροσιζόμενοι ἔψαλλον, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ημῶν».

Τή θεία ροπή, ἀδιάφθορα τηρεῖται τά ἐντάφια, καί τά ὀστά σου θείῳ νεύματι, τήν ἀρμονίαν μή λύσαντα, πάσαν ἀκαθάρτων πνευμάτων, διασκεδάζει κακόνοιαν, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ημῶν.

Συντρέχει Ποιμήν, Βασιλεύς τε εὐσεβῆς καί τῶν ἐν τέλει πληθύς, καί υποθέντες τή ἐνδόξῳ σου, σορῶ αὐχένας θεόληπτε, ὥσπερ κιβωτῷ παναγία, δορυφοροῦσι καί ψάλλουσιν, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ημῶν.

Ὁ θεῖος σηκός, τῶν τού Λόγου Μαθητῶν υποδεχέσθω σεμνῶς, τῶν Ἀποστόλων τόν συνόμιλον, καί τῶν Μαρτύρων τόν σύσκηνον, τῶν Ἱεραρχῶν τήν κρηπίδα, καί τόν Οσίων ομότροπον, Εὐλογητός εἰ, ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ημῶν.

Θεοτοκίον

Ὡρὼν Μωϋσῆς, βάτον ἀφλεκτον πυρί ἀναπτομένην, ἐν τῷ Σιναίῳ Μήτηρ πάναγνε, προδιετύπου τήν μήτραν σου, πύρ γάρ συλλαβούσα τό θεῖον, οὐ κατεφλέχθης, ἀλλ' ἔτεκες, τόν τού φωτός δημιουργόν, Θεόν καί Ἄνθρωπον.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν ἐν καμίνῳ τού πυρός, τῶν Εβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα ἐἰς ὁρόσον, μεταβαλόντα, Θεόν, ὑμνεῖτε τά ἔργα ὡς Κύριον, καί υπερυψοῦτε ἐἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἐν τῷ λιμένι τῆς ζωῆς, ἐκ πολλῶν τρικυμιῶν ἐφθασας Πάτερ, τή τού

Πνεύματος αύρα, καί τό τού φόρτου καλόν, αβρόχω ποδί σου διέσωσας, καί νύν απολαυεις τής εκείσε γαλήνης.

Τάφον ορώντες οι πιστοί, εις κοινόν θυσιαστήριον ληφθέντα, εν ώ θείαι τελούνται όλοκαυτώσεις, πιστώς, καί ένδον, νεκρόν Ιερώτατον, τόν θαυματουργόν υπερυψούμεν.

Χαίρει τό ποίμνιον φαιδρώς, εορτάζει Μοναστών λαμπρά χορεία, καί πιστών Βασιλέων η ευσεβής πορφυρίς, καί πάσα δυναστών ομήγυρις, επί τή σεμνή κομιδή τών σών λειψάνων.

Θεοτοκίον

Λόγω τόν Λόγον εν γαστρί, τών τά πάντα συστησάμενον τώ λόγω, συλλαβούσα ασπύρως Θεοκυήτορ Αγνή Παρθένε, υπέρ λόγον τέτοκας, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί Ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Επί τή σή πανηγύρει, καί τοίς επαίνοις σου Πάτερ,, Αγγέλων συγχορεύουσα πληθύς, τόν υπεράγιον Κύριον, ευχαρίστως δοξάζει, καί τήν ειρήνην άνωθεν ημίν, εξαιτείται τοίς πίστει, τιμώσί σου τό λείψανον.

Η τών λειψάνων σου χάρις, ως σεπτόν ιατρείον, τή ασθενεία γένοιτο ημίν, καί η πρεσβεία Πανεύφημε, ιλαστήριον πάσι, καί πρός Θεόν οδός καί οδηγός, τοίς εν πίστει καί πόθω, τιμώσί σε μακάριε.

Νικητικάίς πανοπλίαις, τούς πιστούς θωρακίσας, Παντάναξ τή χειρί σου Βασιλείς, κατά Βαρβάρων ενίσχυσον, καί τήν σήν Εκκλησίαν, ως άσφαλή κρηπίδα τών πιστών, τού Οσίου πρεσβείαις, ορθοτομούσαν, φύλαττε.

Θεοτοκίον

Ως κραταιάν προστασίαν, ως ελπίδα καί τείχος, καί άγκυραν καί σκέπην ασφαλή, καί απροσμάχητον έρεισμα, καί αχείμαστον όρμον, καί μόνον καταφύγιον, Αγνή, κεκτημένον σε πάντες, σωζόμεθα Πανύμνητε.

Τό Φωταγωγικόν, τό Ιδιόμελον σύν τώ Μαρτυρικώ.

Καί η λοιπή Ακολουθία ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Βενεδίκτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε Εκέκραξα. Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'
Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε

Νεύσει καί ἀγάπη, ἀληθεί, κόσμον ἀρνησάμενος Πάτερ, ἐκ βρέφους Ὅσιε, χαίρων ἠκολούθησας, τῷ σταυρωθέντι Χριστῷ, καί πολλοῖς ἀγωνίσμασι, τήν σάρκα νεκρώσας, χάριν τῶν ἰάσεων, πλουσίως ἔλαβες, παύειν ἀσθενείας ποικίλας, καί τῆς πονηρίας διώκειν, πνεύματα μεγάλως θαυμαζόμενος.

Κόσμος γεγονώς τῶν Μοναστῶν, ἠθροίσας ἀνείκαστον πλήθος, ὑμνεῖν τόν Κύριον, Ὅσιε Πατήρ ἡμῶν, καί πρὸς οὐράνιον, πάντας τρίβον ὠδήγησας, καλῶς ἐπομένους, θείοις σου διδάγμασι, καί μιμουμένους σου, βίον τόν ἐνάρετον μάκαρ, οὓς καί πάλιν ἅμα συνήξας, ἐν τῇ μεταστάσει σου Βενέδικτε.

Πάλαι ὡς Ἡλίας υετούς, Πάτερ οὐρανόθεν ἐντεύξει, θεία κατήγαγες, βλύζειν δέ τό ἔλαιον, ἄγγος ἐποίησας, καί νεκρόν ἐξανέστησας, καί ἄλλα μυρία, θαύματα ἐτέλεσας, εἰς δόξαν Ὅσιε, πάντως τοῦ Θεοῦ καί Σωτήρος, ὅθεν σου τήν ἐνθεον μνήμην, πόθῳ εορτάζομεν Βενέδικτε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Στήσον τοῦ νοός μου ἐκτροπάς, καί τάς τῶν αἰσθήσεων πλάνας, καί τά ἰνδάλματα, τέλεον ἐξάλειψον, τῶν ψυχοψθόρων παθῶν, καί ψυχῆς μου τόν τάραχον, κατεύνασον Κόρη, ἵνα μεγαλύνῳ σου, τήν ἀγαθότητα, σέ γάρ τῆς ζωῆς μου ἀπάσης, κέκτημαι προστάτιν Παρθένε, καί τῆς ἀσθενείας μου βοήθειαν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε ἐν σταυρῷ σε ἡ Ἀμνάς, Ἄρνα τόν οἰκεῖον εὔρα, κατακεντούμενον, ἡλοῖς ὠλοφύρετο, ἐκπληττομένη, σφοδρῶς, καί δακρύουσα ἔλεγε, Πῶς θνήσκεις Υἱέ μου, θέλων τό χειρόγραφον τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ, ρῆξαι καί θανάτου λυτρώσαι, ἅπαν τό ἀνθρώπινον; Δόξα, τῇ οἰκονομίᾳ σου φιλάνθρωπε.

Εἰς τόν Στίχον, τό Ἰδιόμελον, τό Μαρτυρικόν, τό Θεοτοκίον.

Καί τά λοιπά καί Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Ἡ συνήθης Στιχολογία, οἱ Κανόνες τοῦ Ἁγίου, καί τοῦ Τριωδίου εἰς τήν τάξιν αὐτῶν. Τοῦ Ἁγίου Κανῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ὑμνον προσάξω τῷ σοφῷ Βενεδίκτῳ. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος β'
Ὁ Εἰρμός

«Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καί

οδηγήσαντι, τόν λαόν ὃν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων ὅτι δεδόξασται».

Υμνολογεῖν, τήν αξιέπαινον μνήμην σου, προαιρουμένω Ὅσιε, χάριν δοθῆναί μοι, Βενέδικτε δυσώπει, καί πάντων επταισμένων τήν απολύτρωσιν.

Μοναδικῶς, τόν σόν εκ βρέφους αράμενος, σταυρόν κατηκολούθησας τῷ Παντοκράτορι, καί νεκρώσας τήν σάρκα, ζωῆς κατηξιώθης μακαριώτατε.

Νόμω Θεού, υποκλιθεῖς παμμακάριστε, τά τῶν παθῶν σκιρτήματα εναπεμάρανας, εγκρατείας ἰδρώσι, καί τήν τῆς απαθείας χάριν επλούτησας.

Θεοτοκίον

Οι διά σου, τήν αφθαρσίαν πλουτήσαντες, Θεοκυήτορ πάναγνε, Χαίρε βοώμέν σοι η Κεχαριτωμένη, Οσίων καί Δικαίων τό εγκαλλώπισμα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τῶν υμνούντων σε».

Ναμάτων ζωτικῶν τοῦ θείου Πνεύματος, πλησθεῖσα Βενέδικτε η ψυχή σου, ποταμούς θαυμάτων ἐβλυσε, νοσημάτων ξηραίνοντας επήρειαν.

Πρός πλάτος Παραδείσου κατεσκήνωσας, Παμμάκαρ οδεύσας, στενήν τήν τρίβον, καί δαιμόνων πανουργεύματα, καί πορείας ατάκτους απεστένωσας.

Ροαῖς σου τῶν δακρύων αρδευόμενος, ως δένδρον Βενέδικτε καρποφόρον, ευκαρπίαν θείαν ἡνεγκας, αρετῶν καί θαυμάτων θεία χάριτι.

Θεοτοκίον

Ο μόνος αγαθός τήν σήν σαρκούμενος, υπέδου Παναμώμητε γαστέρα, καί βροτός ωράθη τέλειος, ἰκέτευε σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Κάθισμα Ἦχος α' Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Μονάσας θεαρέστως, εναρέτως ἐβίωσας, καί χάριν ιαμάτων, εκομίσω Βενέδικτε, θαυμάσια τέλεσας φοβερά, Μονήν δέ συγκροτήρας ιεράν, προσενήνοχας Κυρίῳ τῶν σωζομένων πληθύν πανασοίδιμε, Δόξα τῷ σέ λαμπρύναντι Θεῷ, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ενεργούντι διά σου πάσιν ἰάματα.

Θεοτοκίον

Τάς χεῖράς σου τάς θείας, αἷς τόν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνουσα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ημάς εκ πειρασμών, καί παθῶν καί τῶν κινδύνων, τοῦς ευφημούντάς σε πόθω καί βοώντάς σοι, Δόξα τῷ ενοικήσαντι εν σοί, δόξα τῷ παρελθόντι εκ σου, δόξατῷ ελευθερώσαντι ημάς διά τοῦ τόκου σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σου προσπαγέντος, υπό τῶν παρανόμων, καί στρατιωτῶν Σώτερ

λόγχη, τήν πλευράν ορυγέντος, η Πάναγνος ωδύρετο πικρώς, τά σπλάγχνα κοπτομένη μητρικώς, καί τό πολύ σου καί φρικτόν, τής ανοχής εξίστατο βοώσα, Δόξα τή πρός ανθρώπους σου στοργή, δόξα τή σή χρηστότητι, δόξα τώ εν τώ θανάτῳ σου βροτούς αθανατίζοντι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Υμνώ σε, ακοή γάρ Κύριε, εισακήκοα καί εξέστην, έως εμού ήκεις γάρ, εμέ ζητών τόν πλανηθέντα, Διό τήν πολλήν σου αγαθότητα, τήν εις εμέ δοξάζω Παντοδύναμε».

Σταυρώσας, σεαυτόν τοίς πάθεσι, καί τώ κόσμῳ θεόφρον Πάτερ, τόν εν Σταυρώ τείναντα εθελουσίως τάς παλάμας Χριστόν, εθεράπευσας Βενέδικτε, όν εκδυσώπει σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Αγώσιν, εγκρατείας Όσιε, τής σαρκός νεκρώσας τά μέλη, νεκρούς ευχή ήγειρας, καί παρειμένους ευδρομίαν πιστώς, θαυμαζόμενος απένειμας, καί πάσαν νόσον Πάτερ εθεράπευσας.

Ξηράς τε, καί ανίκους Όσιε, απειργάσω ψυχάς γονίμους, τώ ζωτικώ λόγῳ σου, καί τών θαυμάτων επιδείξει, Ποιμήν θεοπρόβλητος γενόμενος, καί μοναζόντων κόσμος ωραιότατος.

Θεοτοκίον

Ως όμβρος επί πόκον Άχραντε, τή σεπτή σου γαστρί ο Λόγος, κατήλθε σαρκούμενος, καί έπαυσε πολυθειάς σαφώς, τά ομβρήματα Πανάμωμε, καί τόν πικρόν χειμώνα διεσκέδασεν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων ποιητής Κύριος, εν τώ φωτί τών σών προσταγμάτων, οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον Θεόν ού γινώσκομεν».

Τόν εν ελέει Θεόν, εκδυσωπών Πάτερ σοφέ έπλησας, ως Ηλιού καμψάκην ελαίου, τό άγγος τό μέγα, υπό τών ορώντων πιστώς θαυμαζόμενος.

Ως καθαρός την ψυχήν, σύ εν εκστάσει γεγονώς έβλεψας, πάσαν τήν γήν, ως υπό ακτίνα, λαμπομένην μίαν, Θεού σε τιμώντος, παμμάκαρ Βενέδικτε.

Σημειουργών εν Χριστώ, ύδωρ πηγάσαι δι' ευχής Όσιε, εκδυσωπείς τόν αγαθοδότην, όπερ διαμένει, επανακηρύττων, τό θαύμα Βενέδικτε.

Θεοτοκίον

Ο κατοικών ουρανούς, τήν σήν πανάμωμον νηδύν ώκησεν, όπως ημάς, οίκους τής Τριάδος εναποτελέση, τούς σέ Θεοτόκον, κηρύττοντας Άχραντε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Φωταυγείαις λαμπρόμενος Πνεύματος, σκότος πονηρών τών δαιμόνων
εμείωσας, θαυματουργέ Βενέδικτε, μοναζόντων φωστήρ διαυγέστατε.

Ως περίδοξος Μάκαρ ο βίος σου, ως περιφανής η σεπτή πολιτεία σου, δι' ἧς
αγέλας εἴλκυσας, Μοναζόντων πρὸς γνῶσιν σωτήριον.

Βασιλείας οικήτωρ γενόμενος, τῆς ἐπουρανίου θεόφρον Βενέδικτε, ταύτης
τυχεῖν ἰκέτευε, τοὺς πιστῶς σε αἰεὶ μακαρίζοντας.

Θεοτοκίον

Ἐκ γαστρός σου αγίας ἀνέτειλε, τῆς δικαιοσύνης ἀνέσπερος Ἥλιος, καὶ τοὺς
πιστοὺς ἐφώτισε, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

Τό Μαρτυρικόν τοῦ Ἦχου.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΙΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Βενεδίκτου.

Στίχοι

- Ἀγξας λογισμοῖς, ὡς χαλινοῖς, πᾶν πάθος.
- Ζωῆς χαλινούς Βενέδικτος ἐκπύει.
- Οὐλύμπον Βενέδικτος ἔβη δεκάτῃ γε τετάρτῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Αγίου Μάρτυρος Ἀλεξάνδρου, τοῦ ἐν Πίδνῃ.

Στίχοι

- Μὴ τοὺς στεφάνους ζημιωθῆναι φέρων,
- Φέρει κεφαλῆς, Ἀλέξανδρος ζημίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν καὶ Ομολογητοῦ
Εὐσχήμονος, Ἐπισκόπου Λαμψάκου.

Στίχοι

- Πρὸ τοῦ θανεῖν Εὐσχημος, εἶπεν ἂν Παῦλος.
- Εὐσχημόνως ὠδεύεν ὡς ἐν ἡμέρᾳ.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ρήτορες ἀνεδείχθησαν Παῖδες, φιλοσοφώτατοι ποτέ, ἐκ θεολήπτου ψυχῆς
γάρ, θεολογούντες χεῖλεσιν ἐμελπον, ὁ ὑπέρθεος τῶν Πατέρων, καὶ ἡμῶν
Θεός εὐλογητός εἰ».

Νέκρωσιν ζωηφόρον ἐκτῆσω, τῶν ἡδονῶν τῇ ἀποχῇ, ὅθεν νεκροὺς
ἐξεγείρειν, κατηξιώθης παμμάκαρ Βενέδικτε, θαυμαζόμενος ὑπὸ πάντων, τῶν
Πιστῶν, ὡς Ἡλιοῦ ὁ μέγας.

Ειργάσω τοῖς οσίοις σου πόνοις, μάνδραν ἀπείρων μοναστῶν, ἥτις αεὶ διαμένει, τειχιζομένη ταῖς προστασίαις σου, Ἀξιάγαστε πειθομένη, τοῖς καλῶς ὑπὸ σοῦ τυπωθείσι.

Δόξαντες θανατώσαι ἀφρόνως, Μάκαρ φαρμάκοις πονηροῖς, σέ τόν φρουρούμενον θεία τοῦ Παντουργοῦ παλάμη, οἱ ἀφρονες κατησχύνθησαν, φωραθέντες τῇ ἐν σοί, τοῦ Πνεύματος προγνώσει.

Θεοτοκίον

Ίασαι τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη, τῆς ἀπαθείας τὴν πηγὴν, ἡ συλλαβούσα Παρθένε, καὶ κατανύξεως ὄμβρους παράσχου μοι, προξενούντάς μοι τὴν παράκλησιν ἐκεῖ, ἀγία Θεοτόκε.

Ὡδὴ η' Ὁ Εἰρμός

«Τόν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Εβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Κατὰ παθῶν φθοροποιῶν, βασιλεύσας ἐν Χριστῷ θεόφρον Πάτερ, οὐρανῶν Βασιλείαν, κατηξιώθης οικεῖν, σὺν πάσι τοῖς καλῶς βιώσασι, καὶ τόν παντεπόπτην, Θεόν ἠγαπηκόσι.

Τὰς σὰς ἀγίας προσευχάς, προσδεχόμενος Θεός τοῖς ἐνδεέσι, διὰ σοῦ ἐχορήγει, τὰς πρὸς τό ζῆν ἀφορμάς, μεγάλως ἐπὶ γῆς δοξάζων σε, ταῖς θαυματουργίαις, Βενέδικτε τρισμάκαρ.

Ὁραιοθεὶς ταῖς καλλοναῖς, τῶν ἐνθέων ἀρετῶν, πρὸς τοὺς ωραίους μετετέθης νυμφώνας, Πάτερ συνεῖναι Θεῷ καὶ τούτου θείας ωραιότητος, εἰς τοὺς ἀπεράντους, αἰῶνας ἀπολαύειν.

Θεοτοκίον

Ἰδοὺ γεγέννηται ἐκ σοῦ, Ἡσαΐας ὡς βοὰ Ἀγνή, Παιδίον, ὁ Υἱὸς τοῦ Υψίστου, καὶ σὸς ὁράται Υἱός, Παρθένε, υἱοὺς ἐργαζόμενος, τοῦ ἐπουρανίου Πατρὸς, τοὺς σέ ὑμνούντας.

Ὡδὴ θ' Ὁ Εἰρμός

«Τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, τόν ἀρρήτῳ σοφία, ἥκοντα καινουργῆσαι τόν Ἀδάμ, βρώσει φθορὰ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ Ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Ὡφθης ὡς ἥλιος μέγας, καταυγάζων τὴν κτίσιν, σημείοις θεοφόρε φοβεροῖς, καὶ ἀρετῶν ἀναλάμψεσι, διὰ τοῦτο τελούμεν, τὴν μνήμην σου τὴν ὄντως φωταυγὴ, φωτιζόμενοι Πάτερ, καρδίας αἰσθητήρια.

Σέ μοναζόντων ἀγέλαι, ὑπὸ σοῦ κροτηθεῖσαι, ἡμέρας ευφημοῦσι καὶ νυκτός, μέσον τό σῶμά σου ἔχοντες, ἀναβλύζον πλουσίως, θαυμάτων ποταμούς, Πάτερ σοφέ καὶ φωτίζον τὰ τούτων, ἀπαύστως διαβήματα.

Ηλιακών λαμπηδόνων υπερήστραψας Πάτερ, τελέσας τού Θεού τάς εντολάς, καί πρὸς τό φῶς τό ανέσπερον μετετέθης πρεσβεύων, δοθῆναι ἱλασμόν αμαρτιῶν, τοῖς πιστῶς σε τιμῶσιν, αοίδιμε Βενέδικτε.

Θεοτοκίον

Φωτοκυήτορ Παρθένε, τῆς ψυχῆς μου τά νέφη, απέλασον καί δίδου καθαρῶς, προσενοπτρίζεσθαι Δέσποινα, τό σωτήριον κάλλος, τού λάμπαντος αρρήτως, ἐκ τῆς σῆς παναγίας νηδύος, εἰς φῶς Ἐθνῶν πανύμνητε.

Τό Φωταγωγικόν. Εἰς τόν Στίχον τό Ἰδιόμελον σύν τῷ Μαρτυρικῷ.

Δόξα. Καί νύν. Θεοτοκίον

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Καί ἡ λοιπή Ακολουθία, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Ἀγαπίου καί τῶν σύν αὐτῷ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Μάρτυρες Χριστοῦ ἐπτάριθμοι, τῶν διωκτῶν τάς ορμάς, καί τόν βίαιον θάνατον, εἰς οὐδέν ηγήσασθε, ἀλλ' ἐτοιμῶς ἐσπεύσατε, ἀνδρειοφρόνως πρὸς τά παλαίσματα, καί νίκης στέφος ἀναδησάμενοι, συνηριθμήθητε, τοῖς δικαίοις ἅπασι, μεθ' ὧν ὑμᾶς, πάντοτε γεραίρομεν καί μακαρίζομεν.

Μάρτυς ἀθλητά Ἀγάπιε, τῶν ἀγαθῶν τήν πηγὴν, ορεκτῶν τό ἀκρότατον, ἀγαπήσας ἐσπευσας, τοῦ πιεῖν τό ποτήριον, τοῦ μαρτυρίου επικαλούμενος, Θεοῦ τοῦ ζώντος τό θεῖον ὄνομα, ὦ τῆς ἀνδρείας σου! ὦ τῆς καρτερίας σου! δι' ἧς τυχεῖν, δόξης καί λαμπρότητος, σαφῶς ηξίωσαι.

Μάρτυρες αξιοθαύμαστοι, ἐθελουσίῳ σφαγῇ, εαυτοὺς ἐξεδώκατε, καί τήν γῆν τοῖς αἵμασι, τοῖς ἡμῶν ηγιάσατε, καί τόν αἰθέρα κατελαμπρύνετε, τῇ διαβάσει, καί νύν οἰκίζεσθε, εἰς τά οὐράνια, πρὸς φῶς τό ανέσπερον, ὑπὲρ ἡμῶν, πάντοτε δεόμενοι, θεοειδέστατοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε φωτός θεῖον ὄχημα, χαίρε Κυρίου ναέ, καί σκηνή ἀγιάσματος, φῶς ἡμῖν ἀνέτειλας, ἐξ ἀχράντου νηδύος σου, καταφωτίζον κόσμου τά πέρατα, καί ἀγιάζον ἡμᾶς χρηστότητι, χαίρε κεφάλαιον, σωτηρίας Ἀχραντε, χαίρε φρικτόν,

ἀκουσμα καὶ λάλημα, τῶν πεποιθότων εἰς σέ.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἦλιος Τέκνον ημαύρωται, καὶ ἡ σελήνη τό φῶς, εἰς ζοφώδες ἱμάτιον, ζοφερώς μετέβαλε, γῆ κλονεῖται καὶ ρήγνυται, φρικτῶς να, νοῦ σου τό καταπέτασμα, καγὼ πῶς Τέκνον μή διαρρήξομαι, σπλάγχνα καὶ ὅμματα; πῶς δέ μή τό πρόσωπον καταξανῶ, ἀδίκως σε θνήσκοντα, βλέπουσα Σωτέρ μου;

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Τοὺς Μάρτυρας Χριστοῦ ἱκετεύσωμεν πάντες, αὐτοὶ γάρ τήν ἡμῶν σωτηρίαν αἰτοῦνται, καὶ πόθω προσέλθωμεν πρὸς αὐτοὺς μετὰ πίστεως, Οὗτοι βρύουσι τῶν ἱαμάτων τήν χάριν, οὗτοι φάλαγγας αποσοβούσι δαιμόνων, ὡς φύλακες τῆς πίστεως.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν συνήθη στιχολογίαν, οἱ Κανόνες.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἐπτά προσάξω μάρτυσι μελωδίαν. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμός

«Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαόν αὐτοῦ, ἐν Ερυθρᾷ θαλάσῃ, ὅτι μόνος ἐνδόξως δεδόξασται».

Ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, Μάρτυρες υπάρχοντες σκηνώμασι, τοὺς υμᾶς ευφημοῦντας, ἐπὶ γῆς φωτισμοῦ ἀξιώσατε.

Πύργοι τῆς Ἐκκλησίας, ὠφθητε τὰ τεῖχη καταστρέφοντες, τῆς εἰδωλομανίας, Ἀθλοφόροι Χριστοῦ γενναιότατοι.

Τέτρωσαι τὴν ἀγάπην, Μάρτυς ἀξιάγαστε Ἀγάπῃ, τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων, καὶ θανεῖν δι' αὐτὸν προτεθύμησαι.

Θεοτοκίον

Αἴγλη φαεινοτάτη, τοῦ ἐκ σοῦ Παρθένε ἀνατείλαντος, τῆς ψυχῆς μου τάς κόρας, φωταγώγησον ὅπως δοξάζω σε.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, ὃν ὑμνεῖ πάσα κτίσις, οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλὴν σου Κύριε».

Πυρί ἀναπτόμενος, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, τὴν πυρὰν ἐναπέσβεσας, Μάρτυς Ἀγάπῃ τῆς εἰδωλομανίας, ροαῖς τῶν αἱμάτων σου, ὅθεν ευφημούμέν σε.

Ρομφαίαι ωράθητε, διακόπτουσαι τομῶς, μυριάδας μακάριοι, δαιμόνων εν χάριτι, καί νύν ταῖς μυριάσιν, ηνώθητε χαίροντες, τῶν νοερῶν Δυνάμεων.

Οδόν διανύοντες, μαρτυρίου ανδρικῶς, αποθέσει τοῦ πνεύματος, τήν άνω εφθάσατε Βασιλείαν, εν ή περ εκέκτησθε, Μάρτυρες θείοι τό πολίτευμα.

Θεοτοκίον

Σαρκός Ομοιώτατι, εμφανισθέντα εκ τής σής φωτοφόρου νηδύος, τόν Κτίστην επέγνωμεν, διά σπλάγχνα ελέους, ημίν τοῖς υμνούσί σε, Μήτερ αιπιάρθενε.

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου

Επτάριθος χορός, τῶν Μαρτύρων υμνείσθω, αυτοί γάρ τήν ημῶν εκδιώκουσι βλάβην, ως φύλακες τής Πίστεως, Εκκλησίας προπύργια, οὔτοι φάλαγγας, αποσοβούσι δαιμόνων, καί πρεσβεύουσιν, υπέρ ημῶν τόν Δεσπότην, ειρήνην βραβεύοντες.

Θεοτοκίον

Μητέρα σε Θεού, επιστάμεθα πάντες, Παρθένον αληθῶς, καί μετά τόκον οφθείσαν, οι πόθω καταφεύγοντες, πρὸς τήν σήν αγαθότητα, σέ γάρ έχομεν, αμαρτωλοί προστασίαν, σέ κεκτήμεθα, εν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τήν μόνην πανάμωμον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η ασπιλος Ἄμνάς, τόν Αμνόν καί Ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν, επί ξύλου ορώσα, θρηνούσα εφθέγγετο, μητρικῶς αλαλάζουσα, Πῶς ενέγκω σου, τήν υπέρ λόγον Υιέ μου, συγκατάβασιν, καί τά εκούσια Πάθη, Θεέ υπεράγαθε;

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εξ όρους κατασκίου Λόγε ο Προφήτης, τής μόνης Θεοτόκου μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτικῶς κατενόησε, καί εν τρόμῳ εδοξολόγει σου τήν δύναμιν».

Άγαν τόν Χριστόν Αγάπιε ποθήσας, πάθη τά αυτού ανδρείως εμιμήσω, σφαγιασθείς ως αρνίον εθελουσίως, Μεγαλομάρτυς αξιάγαστε.

Ξίφει εαυτούς ενδόντες ολοψύχως, Μάρτυρες σοφοί ρανίσι τῶν αιμάτων, επορφυρώσατε χλαίναν, ήν στολισθέντες, τούς ουρανοῦς περιπολεύετε.

Ω τής πρὸς Θεόν υμῶν θερμής αγάπης! δι' ής εαυτούς ηρνήσασθε τελείως, καί βιαιότατον θάνατον υποστάντες, αθανασίας ηξιώθητε.

Θεοτοκίον

Μύρον εν γαστρί τόν Λόγον υπεδέξω, άχραντε Αγνή τόν κόσμον δυσωδίας, αποκαθαίροντα πάσης τῶν επταισμένων, όθεν πιστῶς σε μακαρίζομεν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο εκ νυκτός αγνοίας, θεογνωσία φαιδρύνας τά σύμπαντα, φώτισόν με πρὸς

όρθρον, τῆς δοξολογίας σου Κύριε».

Αγαπητός τῇ πράξει, ὡς καί τῇ κλήσει γενόμενος Ἐνδοξε, ἠθλησας δι' ἀγάπην, τοῦ παμβασιλέως Θεοῦ ἡμῶν.

Ρῆμα δεινοῦ τυράννου, ἐξεφauλίσατε Ἅγιοι Μάρτυρες, καί Χριστῷ στρατευθέντες, φάλαγγας δαιμόνων ὠλέσατε.

Τοῖς ἱεροῖς ἀγώσι, καταβαλόντες ἀνόμων τό φρύαγμα, στέφος ἀθανασίας, Μάρτυρες Χριστῷ ἀνεδήσασθε.

Θεοτοκίον

Υμνολογίαις θεαῖαις, τὴν Θεοτόκον πιστοὶ μακαρίσωμεν, χαίρε λέγοντες, πύλη, ὁ μόνος ἦν διώδευσε Κύριος.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καί ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Σύν Ἀλεξάνδροις δυσί, Διονυσίοις τε μέλψωμεν, Ἀγάπιον τὸν κλεινόν, Τιμόλαον Ρώμυλον, στερρῶς ἐναθλήσαντας, καί τὰς μυριάδας, τοῦ ἐχθροῦ καταπαλαίσαντας.

Ἰάσεων ποταμούς, ἀναπηγάζοντες Μάρτυρες, τὰ πάθη τῶν γηγενῶν, ἐνθέως καθαίρετε, διὰ τοῦτο χαίροντες, τὰ ὑμῶν ἐν πίστει, εὐφημούμεν προτερήματα.

Νομίμως τὸν ἱερόν, ἀγῶνα διατελέσαντες, νομίμως παντουργική, παλάμη ἐστέφθητε, ἐπτάρηθμοι Μάρτυρες, οὐρανοπολίται, τῶν Ἀγγέλων ἰσοστάσιοι.

Θεοτοκίον

Μαράνασα τὰ φυτὰ, τῆς ἀθείας Πανάμωμε, τῷ σῷ Ἀγίῳ βλαστῷ, τὴν ἀναβλαστάνουσαν, ἐν ἐμοὶ ἐκάστοτε, τοῦ ἐχθροῦ κακίαν, ἀπομείωσον Θεόνυμφε.

Τό Μαρτυρικόν τοῦ Ἦχου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τῇ ἸΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαπίου, καί τῶν σὺν αὐτῷ Πλησίου, Ρωμύλου, Τιμολάου, Ἀλεξάνδρων δύο, καί δύο Διονυσίων.

Στίχοι

- Ἐσπευδεν Ἀγάπιος εἰς μαρτυρίαν.
- Θεοῦ γάρ αὐτὸν υπέθαλπεν ἀγάπη.
- Μετὰ τριῶν Πλήσιος ἐκμηθεῖς ξίφει,
- Θεοῦ σὺν αὐτοῖς ἵσταται νῦν πλησίον.

- Ως Αλεξάνδροις κλήσις εκτομή, στέφος,
- Καί Διονυσίοις τε κοινά ἦν τάδε.
- Πέμπτη καί δεκάτη τμήθη Αγάπιος, εταίροι.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Αριστοβούλου, Επισκόπου Βρετανίας, αδελφού Βαρνάβα τού Αποστόλου.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Νικάνδρου τού εν Αιγύπτω.

Στίχοι

- Νίκανδρον εκδαίρουσιν, ὡσπερ αρνίον,
- Χείρας βαλόντες οι μάγειροι τῆς πλάνης.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Οι ἐκ τῆς Ιουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες εν Βαβυλώνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, ο τῶν Πατέρων ημῶν, Θεός ευλογητός εἰ».

Εαυτοὺς εκουσίως, πρὸς σφαγὴν ὡς αρνία παραδεδώκατε, μή πτήξαντες βασάνους, πανεύφημοι οπλῖται, ἀλλ' ευθύμως κραυγάζοντες, ο τῶν Πατέρων ημῶν, Θεός ευλογητός εἰ.

Λαμπρυνθεῖς τῇ ἀγάπῃ, τού τῶν ὅλων Δεσπότου, Μάρτυς Ἀγάπιε, υπέκλινας αυχένα, τῷ ξίφει καί Μαρτύρων, ηριθμήθης στρατεύμασιν, Ο τῶν Πατέρων βοῶν, Θεός ευλογητός εἰ.

Ὡς λυχνία ὁράσθε, εν τῷ οἴκῳ Κυρίου Μάρτυρες ἐνδοξοί, ἐπτάφωτος τῷ κόσμῳ, φωτίζουσα βοῶντας, τοὺς εν πίστει προφθάνοντας, ο τῶν Πατέρων ημῶν, Θεός ευλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Δεδεμένον σειραῖς με, ἀμυθήτων πταισμάτων λύσον Πανάμωμε, παρέχουσά μοι ὄμβρους, δακρύων μελωδοῦντι, τῷ εκ σοῦ ἀνατεῖλαντι, ο τῶν Πατέρων ημῶν, Θεός ευλογητός εἰ.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν εν ὄρει ἀγίῳ δοξασθέντα, καί εν βάτῳ πυρί τό τῆς αειπαρθένου, τῷ Μωϋσεῖ Μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ιατήρες ποικίλων νοσημάτων, χειρουργία τού Πνεύματος δειχθέντες, πάσας ημῶν τάς νόσους θεραπεύετε, ὅπως ευφημώμεν, καί δοξολογώμεν, υμῶν τὴν θείαν μνήμην.

Αγαπήσας Θεόν, πρὸς τούτο Μάρτυς ηγαπήθης, διό σε τόν αγώνα, τόν θείον εκτελέσαντα προσήκατο, σύν τοῖς ομοζήλοις, ἐν ἐπουρανίοις, Αγάπιε θαλάμοις.

Νευρωθέντες τῇ πίστει τοῦ Δεσπότου, δυναστείαν καθείλετε τοῦ πλάνου, καί ευκλεώς ταῖς νίκαις κλειζόμενοι, εἰς ἐπουρανίους, Μάοτυρες Κυρίου, οἰκεῖτε καταπαύσεις.

Θεοτοκίον

Ἰασαί μου τά πάθη τῆς καρδίας, ἀπαθείας πηγὴν ἡ τετοκυία, καί πρὸς ζωὴν, με θείαν καθοδήγησον, ἵνα σε δοξάζω, Μήτηρ τοῦ Σωτήρος, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ' Ὁ Εἰρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σύν Ἀσωμάτων χορείαις σέ μεγαλύνοντες».

Ὡραῖοι γεγονότες, θείαις ευμορφίαις, τῆς μαρτυρίας Κυρίῳ παρέστητε, καί σύν αὐτῷ Ἀθλοφόροι αεὶ ευφραίνεσθε.

Στρατός ὑμᾶς Ἀγγέλων, ἐπανακομίζει, διαζευχθέντας τοῦ σώματος Μάρτυρες, πρὸς τὴν οὐράνιον πόλιν, πρὸς φῶς ἀνέσπερον.

Ἡ μὲν τῶν ἐκτελούντων, σήμερον τὴν μνήμην, τὴν ἱερὰν ὑμῶν Μάρτυρες ἐνδοξοί, πρὸς τόν Θεόν μνημονεύειν μὴ διαλίπητε.

Θεοτοκίον

Φωτὶ με μετανοίας, τόν ἐσκοτισμένον, τῇ ἀμελείᾳ Πανάμωμε λάμπρυνον, ὅπως ὑμνῶ καί δοξάζω τά μεγαλεῖά σου.

Τό Φωταγωγικόν, τό Ἰδιόμελον εἰς τόν Στίχον καί τό Μαρτυρικόν.

Δόξα, καί νύν. Θεοτοκίον

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Καί τά λοιπά, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σαβίνου τοῦ Αἰγυπτίου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, ει καί κριτηρίω

Κύριε, σύ τό ασθενές τῆς ἀνθρώπων, ὡς ἐπιστάμενος φύσεως, ζώσον ἐν καιρῷ τῆς νηστείας, ἰσχύν ἡμᾶς καί κραταίωσον, κατὰ παθῶν καί ἐχθρῶν, νοουμένων ὡς εὐσπλαγχνος, ἀπαθεία ψυχῆς τειχίσας, τοῦ δοξάζειν σου τό ἔλεος.

Κύριε σύ τόν Αθλοφόρον ἐκ σκότους, πρὸς φῶς τῆς θείας σκηνώσεως τῇ τοῦ Παρακλήτου ἐμπνεύσει, ὡς ἀγαθός μετεποίησας, καί κραταίον κατ' ἐχθρῶν, ἀνέδειξας οπλίτην σου, διὰ τοῦτο ἀριστεύων, ἐδόξασέ σε φιλάνθρωπε.

Κύριε, σύ ταῖς τῶν Μαρτύρων πρεσβείαις, ὡς ἀγαθός καί φιλάνθρωπος, φύλαξον ἡμᾶς ἐν τῇ σκέπη τῶν νοουμένων πτερύγων σου, καί καθαρῶς καί ἀγνῶς, ἀξίωσον θεάσασθαι, τὴν τριήμερόν σου Λόγε, ἐξανάστασιν ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Κύριε, δέξαι σῆς Μητρός ἱκεσίας, καί σπλαγχνισθεῖς ἐπικάμφθητι, σώσον ἅπαν γένος ἀνθρώπων, τῶν δοξαζόντων τό κράτος σου, καί ἐκλύτρωσαι ἡμᾶς, τῆς πλάνης τοῦ ἀλάστορος, καί ἐλέησον ἐλεήμον, καί σφαλμάτων δίδου ἄφεσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Κύριε, ὅτε σε ὁ ἥλιος εἶδεν, ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον, Ἦλιε τῆς Δικαιοσύνης, τὰς ἀκτῖνας ἐναπέκρυψε, καί ἡ σελήνη τό φῶς, εἰς σκότος μετεβάλετο, ἡ δὲ πανάμωμός σου Μήτηρ, τὰ σπλάγχνα διετέτρωτο.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες κατὰ τάξιν, ὡς σύνηθες.

Ο Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς, ἐν τοῖς Θεοτοκίοις.
Γεωργίου

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ' Ὁ Εἰρμός

«Υγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καί τὴν Αἰγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα, τῷ Λυτρωτῇ καί Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν».

Τό ὄμμα καθάραντες τῆς ψυχῆς, ἐγκρατείας πόνοις καί δακρύων καταρροαῖς, νοητῶς τόν Ἥλιον τῆς δόξης, ἐξαναστάντα θεασώμεθα.

Εν ὕψει τῆς γνώσεως τοῦ Χριστοῦ, σοφὴ διανοία, Αθλοφόρε ἀναδραμῶν, τοῦ ψεύδους κατέλιπες τὴν πλάνην, καί ουρανίου δόξης ἔτυχες.

Χρυσορρόας Μάρτυς ἄλλος Χριστοῦ, ἐν γῇ Αἰγυπτίων, καί ἐν κόσμῳ ἀθλητικῶς, πλημμυρήσας αἵμασι Σαβίνε, θεογνωσία ἀνθρώπους κατήρδευσας.

Θεοτοκίον

Γαλήνης Πανάχραντε ο εκ σου, τεχθείς υπέρ λόγον, ταίς πρεσβείαις σου εκπληροί, τόν παρόντα χρόνον καί ιθύνει, τούς σέ δοξάζοντας πανάμωμε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Σύ ημάς ενίσχυσον, διά νηστείας σοι Κύριε, ευαρεστεῖν, καί πληροῦν προθύμως, τά σεπτά σου θελήματα.

Κράτος απροσμάχητον, θωρακισάμενος Ἐνδοξε, τήν τοῦ Χριστοῦ, πίστιν καί αγάπην, κατ' εχθρών σύ ηρίστευσας.

Πλάνης τά θεμέλια, τή καρτερία σου ἔσεισας, καί εἰς βυθόν, βωμούς τών ειδώλων, Σαβίνε καταβέβληκας.

Θεοτοκίον

Εν σοί δυναμούμενοι, καί κραταιούμενοι, Ἀχραντε, ἐν τῷ καιρῷ τῷ τῆς ἐγκρατείας, παθῶν νικῶμεν τόν πόλεμον.

Κάθισμα Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Αθλοφόρε μέγιστε, τῆς ἀληθείας ὀπλίτα, Χριστομάρτυς ἔνδοξε, Κήρυξ τῆς θείας Τριάδος, αἴτησαι, τοῖς σέ τιμῶσιν ἐξ ὕψους χάριν, δώρησαι, ταίς σαῖς πρεσβείαις πᾶσιν εἰρήνην, τοῖς ἀπαύστως ἀνυμνοῦσι, τήν θείαν μνήμην, τῆς σῆς ἀθλήσεως.

Θεοτοκίον

Ἐκαστος ὅπου σώζεται, ἐκεῖ δικαίως καί προστρέχει, καί ποῖα ἄλλη τοιαύτη καταφυγή, ὡς σύ Θεοτόκε, σκέπουσα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ράβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τόν Σταυρόν τοῦ Υἱοῦ σου Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ καταβάλλομεν, τῶν ἐχθρῶν τά φρυάγματα, οἱ πόθῳ σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά ἔργα σου, καί ἐδόξασά σου τήν θεότητα».

Τῆς σαρκὸς τά σκιρτήματα, νηστεία καί πόνοις καθυποτάξαντες, ἀπαθῶς Χριστοῦ ὀψόμεθα, καί ἀγνῶς τά πάθη τά σωτήρια.

Ὡσπερ μᾶστιγι ἐπληξας, ῥήμασι Σαβίνε ὁμολογίας σου, τῆς ἐνθέου τούς διώκοντας, καί αὐτός ἐσώθης ἀπαρατρώτος.

Τούς τή κτίσει λατρεύοντας, ἐπεισας Σαβίνε καί καθωδήγησας, εἰς λατρείαν

τού τών δλων Θεού, Οδηγόν σε Μάρτυς καταγγέλλοντας.

Θεοτοκίον

Ως αγκύρας δεξάμενοι, τής σής προστασίας μόνη Πανύμνητε, τού Υιού σου καί Θεού ημών, εις λιμένα θείον αναγόμεθα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Φώτισον ημάς, τοίς προστάγμασί σου Κύριε, καί τώ βραχίονί σου τώ υψηλώ, τήν σήν ειρήνην παράσχου ημίν φιλάνθρωπε».

Λάμπρυνον ημάς, τής νηστείας ταίς ελλάμψεσι, καί αξίωσον αγνώως κατιδείν σε, τής Δόξης καί Δικαιοσύνης τόν Ήλιον.

Έχων εν ψυχή ώσπερ λύχνον φαεινότατον, τήν Χριστού θείαν αγάπην, πρὸς τούτον Μάρτυς, ωδηγήθης δι' αθλήσεως.

Έκτεινας Σοφέ, Αιγυπτίων τά σεβάσματα, εν τή ράβδω τής σοφίας σου, τόν τών απάντων Ποιητήν δοξάζων Κύριον.

Θεοτοκίον

Ρώμην τήν ημών, περιβάλλουσα ασθένειαν, εν καιρώ τής εγκρατείας Αγνή, κατά πολέμων, καί παθών ημάς ενίσχυσον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Απόλαυσιν αγαθών, καί μέθεξιν ακηράτου τρυφής, η νηστεία προξενεί τοίς ταύτης μετέχουσι, καί Χριστόν δοξάζουσι, καθαρά καρδιά σωτηρίας μόνον πρόξενον.

Ευπρέπειαν ορατήν, καί κοσμικήν περιφάνειαν, εβδελύξω ευσεβώς, καί δόξης τής κρείττονος, καί πλούτου τού μένοντος, εραστής εδείχθης, Αθλοφόρε παναοίδιμε.

Τήν ζάλην τού μοχθηρού, Σαβίνε βίου κατέλιπες, εις όρμον δέ τής Χριστού κατήντησας πίστεως, δι' ής τής αθλήσεως, τόν πλούτον εις θεία, ταμεία εναπέθηκας.

Θεοτοκίον

Γευσάμενοι τού φυτού, παρακοή οι Πρωτόπλαστοι, εξόριστοι τής τρυφής, γεγόνασιν Άχραντε, ημείς δέ μετέχοντες, τού εκ σου τεχθέντος, εντρυφώμεν ακηράτω ζωή.

Τό Μαρτυρικόν τού ήχου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Σαβίνου τού Αιγυπτίου.

Στίχοι

- Ρείθρον Σκαμάνδρου, ως ελέγξεως ύδωρ,
- Ευανδρίας έλεγχος ήν τής Σαβίνου.
- Τή δεκάτη έκτη εντεύθεν απήρε Σαβίνος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Πάπα.

Στίχοι

- Δεσμή πέδαις εις δένδρον, ώ προσβάς Πάπα,
- Ζακχαίος οία Χριστόν εκπνεύσας βλέπεις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ιουλιανού τού εν Κιλικία.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Ιωάννης, ο εν Ρουφιαναίς, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Τιμώνεν, Ιωάννη, σήν εκδημίαν,
- Ενδημίαν δέ πρός Θεόν μάλλον φάναι.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Ρωμανός ο εν τώ Παρίω, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Τό πρό σέ φίλτρον εις αγώνας δεικνύει,
- Ο Ρωμανός σου, Σώτερ, ορμών πρός ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Δέκα Μάρτυρες, οι έν Φοινίκη ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Χορόν δέκανδρον Μαρτύρων διά ξίφους,
- Ανδροκτόνοι κτείνουσι Μαρτυροκτόνοι.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Αλεξανδρίων Πάπας Ρώμης, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Ρώμης παλαιάς Αλεξανδρίων Πάπας,
- Εδέμ κατοικεί τήν παλαιάν Πατρίδα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ανίνα τού θαυματουργού.

Στίχοι

- Σορώ καλυφθείς θαυματουργός Ανίνας,
- Ου συγκαλύπτει τήν χάριν τών θαυμάτων.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Οι εκ τῆς Ιουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ».

Τὴν ἀχλὺν τῶν ομμάτων, τῆς ψυχῆς, ἀφελόντες διὰ νηστείας τό φῶς, τό ἐνθεον τῇ πίστει, δεξώμεθα ἐν φόβῳ καὶ ἀγνείᾳ κραυγάζοντες, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Τῆς ψυχῆς τό ωραῖον, τῷ τοῦ σώματος Μάρτυς, κάλλει ἐνέφηνας, παιδρὸς γάρ θεωρίαις, ἡδὺς τε ἐν τοῖς λόγοις, ἀνεδείχθης καὶ ἐπαλλες, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Γενναιότητι Μάρτυς, τῆς ψυχῆς καὶ ἀνδρεία θράσος ἀντίπαλον, τυράννων ἀνομούντων, διήλεγξας Σαβίνε, καὶ Χριστῷ ἀνεκραύγαζες, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον

Ἰδεῖν Θεοκυήτορ, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὴν θείαν ἐγερσιν, νηστεία καθαρθέντας, ἀξίωσον τοὺς πίστει, εὐλογούντας καὶ λέγοντας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν Βασιλέα τῶν ουρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τόν Βασιλέα τῶν ουρανῶν κοσμηθέντες, τάς ψυχὰς νηστεία καὶ δεήσει, πίστει ἀδιστάκτῳ, δεξώμεθα ἐνθέως.

Τοῦ Παρακλήτου ταῖς νοηταῖς Ἀθλοφόρε, ἀρδευθεὶς ροαῖς, καρπούς προσήξας, τοὺς τοῦ Μαρτυρίου, Σαβίνε τῷ Κυρίῳ.

Οἱ τῶν αἱμάτων σοι ποταμοὶ πλημμυροῦντες, ἐπὶ γῆς Σαβίνε ἰαμάτων, νάματα τοῖς πάσι, προχέουσιν ἀνθρώποις.

Θεοτοκίον

Οἱ ἐγκαυχώμενοι ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε, τύχοιμεν τῆς δόξης τοῦ Υἱοῦ σου, καὶ ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, ἐν τῇ αὐτοῦ ἐγέρσει.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σε ὁμολογούμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε Ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτων χορείαις σέ μεγαλύνοντες».

Τὰ πάθη χαλινούντες, διὰ ἐγκρατείας, καθυποτάξωμεν νοῖ καθαρῷ, ἵνα τῷ πάντων Δεσπότη συμβασιλεύσωμεν.

Κρατήσας Ἀθλοφόρε, νοητῶν πολέμων, καὶ υποτάξας τυράννους γενναία

ψυχή, τώ Ποιητή τών απάντων συμβασιλεύεις Χριστώ.

Απάρας πρός τόν πόλον, εκ τής γής Σαβίνε, υπέρ ημών τών τιμώντων σε πρέσβευε, τώ Ποιητή τών απάντων καί στεφοδότῃ σου.

Θεοτοκίον

Υπάρχεις Θεοτόκε, δόξα τών σών δούλων, καί παρρησία καί σθένος καί καύχημα, καί ασφ, αλής απαρτία τής προσδοκίας μου.

Τό Φωταγωγικόν τού ήχου.

Εἰς τόν Στίχον τό Ἰδιόμελον σύν τῷ Μαρτυρικῷ, καί Θεοτοκίον ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Καί ἡ λοιπή Ακολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ α' Ὡρα, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Αλεξίου τού ανθρώπου τού Θεού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ἀνθρωπόν σε ἐγνώμεν Θεοῦ, κλήσει τε καί πράγματι, ταῖς ἀρεταῖς γάρ διέλαμψας, πτωχείαν ἀμετρον, καί στενοχωρίαν, ἐπὶ γῆς κτησάμενος, καί θαύμασι πιστοῦς πιστωσάμενος, διό ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην καί τό μέγα ἔλεος.

Ἐρωτι δροσίζοντι σαρκός, ἔρωτας φλογίζοντας, εναποσβέσας Ἀλέξιε, θαλάμου θάλαμον, ευσεβῶς ἠλλάξω, ἡδονῆς τε σώματος, τήν θείαν τῶν Ἀγγέλων ομοίωσιν, μεθ' ὧν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην καί τό μέγα ἔλεος.

Μένεις ἀγνοούμενος Σοφέ, πρό πυλῶν θλιβόμενος, τῶν ευγενῶν γεννητόρων σου, ἐμπα ροινούντων σοι, τῶν οικείων παίδων, ἐπὶ χρόνον μήκιστον, θανῶν δέ φανερούσαι τοῖς θαύμασιν, οἷς ἐπετέλεσας, θεραπεύων τά νοσήματα, καί διώκων ἀκάθαρτα πνεύματα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε ξένον ἀκουσμα Ἀγνή, χαίρε ξύλον ἅγιον, τού Παραδείσου θεόφυτον, χαίρε ἐξάλειψις, πονηρῶν δαιμόνων, χαίρε ξίφος δίστομον, ἐχθροῦ τήν κεφαλὴν, ἀποτέμνουσα, τῷ ξένῳ τόκῳ σου, Παναγία υπεράμωμε, ξενωθέντας ἡμᾶς ἀνεκάλεσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σφαγήν σου τήν άδικον Χριστέ, η Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη εβόα σοι, Τέκνον γλυκύτατον, πώς αδίκως πάσχεις, πώς τώ ξύλω κρέμασαι, ο πάσαν γήν κρεμάσας τοίς ύδασι; Μή λίπης μόνην με, Ευεργέτα πολυέλεε, τήν Μητέρα καί δούλην σου δέομαι.

Απολυτίκιον

Ήχος β' Ταχύ προκατάλαβε

Εκ ρίζης εβλάστησας, περιφανούς καί κλεινής, εκ πόλεως ήγησας, βασιλικής καί λαμπράς, Αλέξιε πάνσοφε, πάντων δ' υπερφρονήσας, ως φθαρτών καί ρεόντων, έσπευσας συναφθήναι, τώ Χριστώ καί Δεσπότῃ, Αυτόν ούν εκδυσώπει αεί, υπέρ τών ψυχών ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ο Κανών, ού η Ακροστιχίς.

Σέ τόν Θεού Άνθρωπον αινέσω μάκαρ. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος β' Ο Ειρμός

«Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν η υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ο Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν εξήλειπεν, ο δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Στενοτάτην ώδευσας οδόν, άμεμπτον καί όσιον, βίον Σοφέ μετελθών εκ νεότητος, διό μου τήν στένωσιν καταπλάτυνον, τού νοός ευφημήσαί σε, τόν πρός Παραδείσου, πλάτος αυλιζόμενον Αλέξιε.

Εαυτόν διόλου τώ Θεώ, Μάκαρ αναθέμενος, έξω Σαρκός καί κόσμου εχρημάτισας, πλούτου διαρρέοντος, τόν ουράνιον προτιμήσας καί μένοντα, καί ενεγκαμένης, πόλιν τήν Σιών τήν αιωνίζουσαν.

Τῆς νηδύος σύ τῆς μητρικής, στείρωσιν διέλυσας, αποτεχθείς ως Σαμουήλ Πανόλβιε, έν γαστρί καρδίας δέ, τόν αγνότατον συλλαβών φόβον έτεκες, πνεύμα σωτηρίας, θείαις αρεταίς δια τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον

Ο Θεού συνάναρχος Υιός, έσχεν ως αιτίαν σε, τῆς πρός ημάς Παρθένε ομοιώσεως, μόνην υπέρ πάσαν, κτίσιν άχραντε καθάραν σε ευράμενος, όθεν σε υμνούμεν, πάσαι γενεαί καί μακαρίζομεν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Εξήνηθησεν η έρημος, ωσει κρίνον Κύριε, η τών Εθνών στειρεύσα, Εκκλησία τῇ παρουσία σου, εν ή εστερεώθη η καρδιά μου».

Νυττόμενος τώ έρωτι, τῆς αγνείας θάλαμον, τού επί γῆς ουράνιον, αντηλλάξω καί γυναικός ηδονής, τήν ηδίστην Αγγέλων εξομοίωσιν.

Θορύβους τούς εν βίω, καί όγκον πλούτου έλιπες, καί μετανάστης γέγονας, τής Πατρίδος Πάτερ Αλέξιε, τού Χριστού τήν πτωχείαν εκμιμούμενος.

Εν δάκρυσι καί πόνοις, καί εγκρατεία Πάνσοφε, τό αγαθόν εζήτησας, πότε ήξει φώς επιγνώσεως, τήν απάθειαν νέμον τή καρδιά σου.

Θεοτοκίον

Ο άνω αθεώρητος, τοίς Αγγέλοις Άχραντε, κάτω εκ σου γενόμενος, καθοράται τέλειος άνθρωπος, απολλύμενον κόσμον άνακτώμενος.

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τούς ιδρώτας καί πόνους τους σούς Σοφέ, νοερώς θεωρούντες πάντες πιστοί, πάσης κατανύξεως τάς ψυχάς εμ πιπλάμεθα, καί πρός θείους ύμνους καί δόξαν καί αίνεσιν, τού Δεσπότου τών όλων, παμμάκαρ Αλέξιε, πόθω εγκαρδίω, εαυτούς συγκινούμεν, ωδαίς σε γεραίροντες, καί πιστώς εκβοώντές σοι, ως Κυρίου θεράποντι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... 'Ηχος γ' Τήν ωραιότητα

Κόσμου τερπνότητα οσίως έλιπες, ανταλλαζάμενος πλούτου τού ρέοντος, τόν αδιάρρευστον σαφώς, καί μένοντα Αλέξιε, όθεν μετά πάντων σε, τών Αγίων δοξάζομεν, καί πανηγυρίζομεν, Ιερώς εν τή μνήμη σου, αιτούμενοι ευρείν ταίς ευχαίς σου, Πάτερ τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ακατανόητον καί ακατάληπτον, υπάρχει Δέσποινα θεοχαρίτωτε, τό πεπραγμένον επί σοί, φρικτόν μέγα μυστήριον, τόν γάρ απερίληπτον, συλλαβούσα εκύησας, σάρκα περιθέμενον, εξ αχράντων αιμάτων σου, όν πάντοτε Αγνή εκδυσώπει, ως Υιόν σου, τού σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η σέ κυήσασα Χριστέ εισβλέψασα, Σταυρώ υψούμενον, ώσπερ κατάκριτον, θρηνολογούσα γοερώς, τοιαύτα απεφθέγγετο, Οίμοι! πώς σε άνομος, δήμος όλως ουκ ώκτειρε, τούτον οικτειρήσαντα, διά πλήθος ελέους σου, Μή με εγκαταλίπης εν Κόσμω μόνην, ο μόνος αναμάρτητος.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ελήλυθας, εκ Παρθένου ού πρέσβυς ουκ Αγγελος, αλλ' αυτός ο Κύριος, σεσαρκωμένος καί έσωσας, όλον με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Υπέμεινας, τήν πτωχείαν προσαίτης γενόμενος, πτωχός ώσπερ Λάζαρος, έρως γάρ θείος ηρέθιζε, Μάκαρ τήν καρδίαν σου, επιποθούσαν τόν πλούτον τόν ουράνιον.

Απέριπτον, καί απράγμονα βίον επόθησας, άπαξ σιτιζόμενος, τής εβδομάδος Αλέξιε, πόθω τής μενούσης σε, αδιαρρεύστου παμμάκαρ απολαύσεως.

Ναόν Θεού, τήν καρδίαν ζητών απεργάσασθαι, εν οίκω ηγάπησας, τής Θεομήτορος Ένδοξε, πάντοτε καθέζεσθαι, καί τά ουράνια κάλλη ενοπτρίζεσθαι.

Θεοτοκίον

Θηλάσασα, τόν Δοτήρα Παρθένε τού γάλακτος, πεινώσαν καί στένουσαν, νύν τήν καρδίαν μου κόρεσον, πάσης επιγνώσεως, καί κατανύξεως θείας ικετεύω σε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Μεσίτης Θεού, καί ανθρώπων γέγονας, Χριστέ ο Θεός, διά σου γάρ Δέσποτα, τήν πρός τόν αρχίφωτον Πατέρα σου, εκ νυκτός αγνωσίας, προσαγωγήν εσχήκαμεν».

Ροαίς Ιερών, καταρδεύων πάντοτε δακρύων σου, ψυχήν εγεώργησας, στάχυν αληθώς εκατοστεύοντα, γεωργώ αθανάτω, καλώς διατηρούμενον.

Ωράθης εν γή, πολιτείαν άσαρκον μιμούμενος, τή υπερβαλλούση σου, Πάτερ εγκρατεία αξιάγαστε, καί ευχής προσεδρία, δι' ής φώς εχρημάτισας.

Πυρί προσευχών, αμαρτίας έφλεξας τήν ύλην Σοφέ, αγρύπνοις δέ στάσεσι, πάσαν ηδυπάθειαν εκοίμισας, κοιμηθείς δέ πρός φέγγος, μετέβης τό ανέσπερον.

Θεοτοκίον

Ο φώς κατοικών, τήν αγίαν ώκησε νηδύν σου Αγνή, κόσμου απολλύμενον, σκότει αγνωσίας ανακτώμενος, όν ικέτευε πάντας, φωτίσαι τούς υμνούντάς σε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Ναόν ζώντα Θεού σε γενόμενον, τού Χριστού τό σκήνωμα, η Απειρόγαμος, προσφανεροί κρυπτόμενον, καί δοξάζει λανθάνειν σπουδάζοντα.

Αι ευχαί σου Θεώ ως θυμίαμα, Μάκαρ προσεδέχθησαν, ένθεν τώ βίω σου, τά τών πιστών φρονήματα, ευωδίασας Πνεύματος χάριτι.

Ιερά πολιτεία κοσμούμενον, πάλιν ο Χριστός μή βουλόμενον Ένδοξε, σέ τή πατρίδι δίδωσιν, αποφεύγοντα δόξαν τήν πρόσκαιρον.

Θεοτοκίον

Νόμους φύσεως άχραντε Δέσποινα, ο δημιουργός καινουργήσας τής κτίσεως, εκ σου αρρήτως τίκτεται, καί θεοί με δι' άμετρον έλεος.

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Αλεξίου σήμερον τού πανολβίου, εορτήν τήν πάνσεπτον, επιτελούντες ευσεβώς, αυτόν υμνήσωμεν λέγοντες, χαίροις Οσίων τερπνόν εγκαλλώπισμα.

Ο Οίκος

Τίς τάς σεπτάς σου αρετάς αξίως ευφημήσει, καί ικανώς υμνήσει, Αλέξιε θεόφρον, τήν σωφροσύνην, τήν υπομονήν, τήν πραότητα, τήν εγκράτειαν, τόν ακατάπαυστον ύμνον, τήν άκραν σκληραγωγίαν, καί άμετρον ταπείνωσιν, δι' ών Αγγέλοις εφάμιλλος γενόμενος, Πρεσβεύεις αεί υπέρ τού κόσμου παντός, διό ακούεις Όσιε, νύν παρά πάντων Πιστών, Χαίροις Οσίων τερπνόν εγκαλλώπισμα.

Συναξάριον

Τή ΙΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αλεξίου τού Ανθρώπου τού Θεού.

Στίχοι

- Άνθρωπος εν γή τού Θεού κληθείς μόνος,
- Έξεις τι καινόν κάν πόλω, Πάτερ μόνος.
- Εβδομάτη δεκάτη, Αλέξιε, πότμον ανέτλης.

Τή αυτή ημέρα, συνέφθασε καί η μνήμη τής μετά φιλανθρωπίας επενεχθείσης ημίν φοβεράς απειλής τού Σεισμού, ής παρ' ελπίδα ελυτρώσατο ημάς ο φιλάνθρωπος Κύριος, γέγονε δέ επί Κωνσταντίνου Βασιλέως.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Παύλος υπέρ τών Αγίων Εικόνων πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Ζήλος διεξέκαυσε Παύλον Εικόνων,
- Ό φλόξ δι' αυτάς εξεκαύθη καμίνου.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Θεοστήρικτος, Ομολογητής, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Στήριγμα πιστοίς καί μεταστάς εκ βίου,
- Τάς σάς, Θεοστήρικτε, πρεσβείας δίδου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον, καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Αντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον, τήν φλόγα ανερρίπισε, Χριστός δέ εφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν τού Πνεύματος, ο ών ευλογημένος, καί υπερένδοξος».

Επέμενες Όσιε τών γεννητόρων, πυλώσι καθημένος, καί όλως αγνοούμενος, καί παιδων παροινίαν υποδεχόμενος, καί καταπαιζόμενος δεινώς, καί εν

πτωχεία πολλή θλιβόμενος.

Σαρκός σου τό φρόνημα απονεκρώσας, ορών τούς γεννήτορας, καί τούτοις αγνοούμενος, τῆς φύσεως έστεγες τήν βίαν Όσιε, καί τήν εξουθένησιν τών σών, απείρων παίδων επιθλιβόντων σε.

Ωθαύμα! πώς έμεινας αεί πτωχεύων, εν πλούτῳ Αλέξιε, απείρου ταπεινώσεως! πώς ήνεγκας παίζεσθαι καί ονειδίζεσθαι, υπό παίδων πάνσοφε τών σών, αγνοησάντων τήν πολιτείαν σου!

Θεοτοκίον

Μεγάλου διάκονος σύ Μυστηρίου, εγένου πανάμωμε, Θεόν γάρ εσωμάτωσας, μεγάλων κακών ημάς απολυτρούμενον, τούς σέ μεγαλύνοντας Αγνή, ευλογημένη Θεοχαρίτῳτε.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Κάμιнос ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, ενεργείας διεμέριζε, τῷ τας θείῳ προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα, ψάλλοντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον».

Άγνωστος τό πρίν, γεννήτορσιν υπάρχων, εν τῷ καιρῷ τῆς εκδημίας σου, τούτοις τό μυστήριον, εκκαλύπτεις φανερούμενος, εις δόξαν τού Θεού ημών, Ένδοξε τού μεγάλως σε, καί αξίως δοξάσαντος.

Κύριος φωνή, μεγάλη φανεροί σε, πάση τῇ Ρώμῃ τόν κρυπτόμενον, θησαυρόν Πανόλβιε, εν πτωχού σχήματι κείμενον, καί δωρεαίς ιάσεων, άπαντας τούς εν πίστει, σοί προσιόντας πλουτίζοντα.

Άρχοντες λαών, καί Βασιλείς συνήλθον, καί Ιερείς Μάκαρ κηδεύσαι σε, Θεού επινεύσεσι, καί κατείδον μέγα θέαμα, θαμβούμενοι θαύμασιν, Όσιε οίς ετέλεις, θεία δυνάμει τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Ρεύσαντας ημάς, τῇ πάλαι παραβάσει, ανακαινίζων ο φιλόανθρωπος, αρρεύστως σεσάρκῳται, εξ αφθόρου σου Πανάμωμε, νηδύος καί ερρύσατο, άπαντας αμαρτίας, καταφθοράς παναμώμητε.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ανάρχου γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ιδείν κατηξίωσαι, Θεού τήν δόξαν Όσιε, τού λαμπρώς σε εν τέλει Μάκαρ δοξάσαντος, φῶς γάρ οι μή βλέποντες είδον, καί τό λαλείν έλαβον οι πρώην, τυγχάνοντες άλαλοι, παναοίδιμε Αλέξιε.

Ωράθης προκείμενος, καί πρός ταφήν αγόμενος, ώσπερ ήλιος Πάτερ,

πέμπων ιάσεων, τὰς μαρμαρυγὰς παραδόξως, καὶ σκοτεινὰ πάθη
φυγαδεύων, καὶ φλέγων τοὺς δαίμονας, καὶ φωτίζων τοὺς θεόφρονas.

Συνήλθε κηδεύσαι σε, Πατριαρχὼν ὁ πρόκριτος, Βασιλεὺς τε ὁ λίαν
φιλοχριστότατος, Ἄρχοντες πρεσβῦται καὶ νέοι, καὶ Μοναστῶν χοροὶ θεῖα
νεύσει καθαγιαζόμενοι, τῇ προσψαύσει σου Μακάριε.

Ἡρπάγῃς ἐν ἄρματι, τῶν ἀρετῶν οὐρούμενος, καὶ κατέπαυσας ἐνθα Ὀσίων
τάγματα, καὶ τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, Πατριαρχῶν, καὶ πάντων Δικαίων,
μεθ' ὧν ἡμῶν μέμνησο, τῶν τιμώντων σε Ἀλέξιε.

Θεοτοκίον

Φωνὴν σοι προσάγομεν, τοῦ Γαβριὴλ γηθόμενοι, χαίρε λέγοντες χώρα ἡ
αγεώργητος, χαίρε τῆς κατάρas ἡ λύσις, χαίρε πηγὴ, ὕδατος τοῦ ζώντος,
Οσίων τό καύχημα, Θεοτόκε αειπάρθενε.

Εξαποστειλᾶριον
Ὁ ουρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Ὡθαύμα! πῶς ἐν πυλώσι, τῶν γεννητόρων χρονίως, ὡς τις ἀδάμας υπέστης,
φύσεως βία μὴ καμφθεῖς, Γονέων τε καὶ συζύγου, Ἀλέξιε πικροῖς θρήνοις.

Θεοτοκίον, ὅμοιον

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ α' Ὡρα, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Κυρίλλου Ἀρχιεπισκόπου
Ἱεροσολύμων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ὡς ἀστήρ ἀνατέταλκας, καὶ πιστοὺς κατεφώτισας, ἱεραῖς λαμπρότησι τῶν
δογμάτων σου, καὶ τὰς αἰρέσεις ἐσκότασας, καὶ τέλεον ἔτρεψας, καὶ ὡς
δούλος τό δοθέν, πλεονάσας σου τάλαντον, εὐηρέστησας, τῷ Δεσπότη
θεόφρον, οὐ εἰς χείρας ἐναπέθου σου τό πνεῦμα, τό ἱερῷατον Κύριλλε.

Τῇ σοφίᾳ τῶν λόγων σου, καὶ τῷ φέγγει τοῦ βίου σου, ὡς ἀστήρ πολὺφωτος
αξιάγαστε, μέσον Συνόδου διέλαμψας, Πατέρων τόν ἄθεον, Μακεδόνιον
νευραῖς, ἀποπνίξας τῆς χάριτος, εἰς τό Ἅγιον, καὶ ζωώσαν τά πάντα θεῖον
Πνεῦμα, βλασφημήσαντα ἀφρόνως, καὶ προφανῶς ἀνομήσαντα.

Νοῦν ἀλάστορα ἡσχυνας, τοῦ παράφρονος Μάνεντος, στηλιτεύσας κάλλιστα

καί σοφώτατα, τά βορβορώδη, διδάγματα, τῆς τουτου σκαιοτήτος,
Διδασκάλων αρχηγέ, Ιερέων ευπρέπεια, θείε πρόμαχε, τῆς Χριστοῦ
Εκκλησίας, διά τούτο, τήν αγίαν γεγηθότες, επιτελούμέν σου κοίμησιν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Φωτοφόρον παλάτιον, τού Δεσπότης υπάρχουσα, καί φωτός νεφέλη
θεοχαρίτῳ, τού νοητοῦ ανατείλαντος, τῷ κόσμῳ πανάμωμε, φωταγωγήσον
ἡμῶν, καί ψυχὴν καί διάνοιαν, καί τά σκάνδαλα, αφανίσασα πάντα τού
δολίου, τῇ πρεσβείᾳ σου Παρθένε, τόν λογισμόν ἡμῶν στήριξον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς εώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καί Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον
ἐξεπλήττετο, καί ατενίζουσα ἔλεγε, Τί σοι ανταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου
δωρεῶν, απολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλά δέομαι, μή με μόνην εἰσῆς ἐν τῷ
κόσμῳ, ἀλλά σπεύσον ἀναστήναι, συνανιστῶν τούς Προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Κανόνα πίστεως καί εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλον ἀνέδειξέ σε τῇ
ποίμνῃ σου, ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια, Διά τούτο ἐκθήσω τῇ ταπεινώσει τά
υψηλά, τῇ πτωχείᾳ τά πλούσια, Πάτερ Ιεράρχα Κύριλλε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ
Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, τά Καθίσματα, καί οἱ Κανόνες τού Αγίου καί τού
Τριωδίου.

Ὁ Κανὼν τού Αγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Κύριλλον ὑμῶν τόν πρόεδρον Αἰλίας.

Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Ὁ Εἰρμός

«Τριστάτας κραταιούς, ο τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, ἀπαθείας ἐν βυθῷ, ψυχῆς τό
Τριμερές, καταπόντισον δέομαι, ὅπως σοι ὡς ἐν τυμπάνῳ, τῇ νεκρώσει τού
σώματος, ἐπὶ νίκιον ἄσω μελώδημα».

Κοσμήσας τήν ψυχὴν, ἀρετῶν ταῖς ιδέαις, χαρισμάτων δεκτικὴν, τού
Πνεύματος αὐτήν, τού Αγίου τετέλεκας, ὅθεν ἄβυσσον σοφίας, ἐξηρεύξω
Αἰρέσεων, τά πελάγη ξηραίνουσιν Κύριλλε.

Υπέρτερον τόν νοῦν, τῶν ἐνύλων εἰργάσω, τῶν αὑλων λειτουργῶν,
συνόμιλος δειχθεὶς, τῷ πυρί δέ τῶν λόγων σου, πάσαν ἐφλέξας τήν ὕλην, τῶν
αἰρέσεων Κύριλλε, Εκκλησίας πυρσός ο ἀκοίμητος.

Ρημάτων σου ὁδοίς, ἡδυπνόοις μανίας, τόν ἐπώνυμον Σοφέ, αἰρέσεων

πασών, τόν ανύποιστον βόρβορον, ήλασας μακράν ποιήσας, ως ποιμήν αληθέστατος, ως Χριστού ευωδία γενόμενος.

Θεοτοκίον

Ιλύος εκ παθών, λογισμών τρικυμίας, εκ βελών τού πονηρού, εκ πάσης προσβολής, εναντίας διάσώσον, άπαντας τούς ανυμνούντας, σου πανάμωμε Δέσποινα, τόν ανέκφραστον τόκον Πανάχραντε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Οτι στείρα έτεκεν η εξ' Εθνών Εκκλησία, καί η πολλή εν τέκνοις ησθένησε Συναγωγή, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών βοήσωμεν, Άγιος εί Κύριε».

Λάμπων ταίς φαιδρότησι Πνευματικής σοφίας, τό τριφεγγές τής θείας Τριάδος, Πάτερ τηλαυγώς, τοίς επί γής ετράνωσας, δι' ής σκότους πλάνης ελυτρώθημεν.

Λύρα ώφθης Πνεύματος τού παναγίου θεόφρον, αναφωνούσα μέλος επιφανείας τού Χριστού, όν εν δυσί ταίς φύσεσιν εκήρυξας, θέλγων τας ψυχάς ημών.

Οίκος αγιάσματος σου η ψυχή ανεδείχθη, εν ώ Πατήρ Υιός τε καί Πνεύμα τό ζωαρχικόν, υπερφυώς κατώκησεν, ώ ψάλλομεν, Άγιος εί Κύριε.

Θεοτοκίον

Νούς ουδέ ουράνιος τήν υπέρ νούν σου λοχείαν, διερμηνεύει Κόρη, Νού γάρ τού πρώτου εν γαστρί, Λόγον Αγνή συνέλαβες, τόν τά πάντα λόγω συστησάμενον.

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ'

Τήν σοφίαν

Τήν σοφίαν τού λόγου πεπλουτηκώς, εξηρεύξω δογμάτων ρείθρα ζωής, καί πάσαν κατήρδευσας, ευσεβούντων διάνοιαν, καί βακτηρία θεία ποιμάνας τό ποίμνιον, επί χλόην θείας, εξέθρεψας γνώσεως, όθεν ώς Ποιμένα, καί διδάσκαλον μέγαν, καί πίστεως πρόμαχον, ευφημούμέν σε κυριλλε, Ιεράρχα κραυγάζοντες, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... 'Ηχος α'

Τόν Τάφον σου Σωτήρ

Η γλώσσά σου Σοφέ, θεϊκαίς επιπνοίαις, εφώτισε λαούς, μίαν σέβειν Τριάδα, τή φύσει αμέριστον, μεριστήν τοίς προσώποις δέ, όθεν χαίροντες, τήν παναγίαν σου μνήμην, εορτάζομεν, προς τόν Θεόν πρεσβευτήν σε, αεί προβαλλόμενοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία τό σεπτόν, τού Δεσπότης δοχείον, ανάστησον ημάς, πεπτωκότας εις χάος, δεινής απογνώσεως, καί πταισμάτων καί θλίψεων, καί ανάγαγε, εκ ραθυμίας πταισμάτων, τού δοξάζειν σε, Παντελεήμον τήν μόνην, ελπίδα τών δούλων σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε Χριστέ, η πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν επί Σταυρού, ηπλωμένον εβόα, Υιέ μου συνάναρχε, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι, τίς η άφατος, οικονομία σου αύτη, δι' ής έσωσας, τό τών αχράντων χειρών σου, σοφόν δημιούργημα;

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Τούς ουρανούς η αρετή σου κατεκάλυψε, καί η γή έπληρώθη τής δόξης σου Χριστέ, διό απαύστως κράζομεν, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Υπερκοσμίου τής σοφίας ρείθρον Όσιε, σού η καρδιά δεξαμένη, εξηρεύετο διδασκαλίας άβυσσον, νόας ασεβούντων βυθίζουσαν.

Μίαν ισχύν μίαν ουσίαν καί βούλησιν, τρισυποστάτου θεότητος εκήρυξας, καί πολυθέου Κύριλλε, πλάνης τόν χειμάρρουν εξήρανας.

Νούν βορβορώδη καί παράφρονα τού Μάνεντος, ως νουνεχής καί θεοδίδακτος Μακάριε, ταίς άστραπαίς τών λόγων σου, φλέξας εμφανώς εστηλίτευσας.

Θεοτοκίον

Ως ανωτέρα πάντων τών ποιημάτων Αγνή, τόν Ποιητήν τής κτίσεως συνέλαβες, καί υπέρ φύσιν τέτοκας, φύσιν τήν ημών αναπλάττοντα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Τή ράβδω τής σεπτής, Ιεράρχα σοφίας σου, εποίμανας επί ύδωρ, ορθοδόξου λατρείας, τήν ποιμήνην σου μακάριε.

Ο λόγος σου φωτί, θεϊκώ αστραπτόμενος, ώ Κύριλλε φωτισθέντων, εν Ιεροσολύμοις, αχλύν αγνοίας έλυσε.

Θεοτοκίον

Νύξ Πάναγνε παθών, καί κακών αμαυρότητες, καλύπτουσι τήν ψυχήν μου, φωτοδότην τεκούσα, καταύγασόν με δέομαι.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος, εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών δυνάμεων».

Ποταμός σύ, ως εξ άλλης Εδέμ εκπεπόρευσαι, ζωηρύτων, πεπλησμένος ναμάτων τού Πνεύματος, καί τής Εκκλησίας, Ιεράρχα με θύσκεις τάς αύλακας.

Ρημάτων σου, τώ πυρσώ θαλαπτίου εκ κλύδωνος, άσεβείας διασώζεις λαόν Ιερώτατε, γαληνόν πρός όρμον, ορθοδόξως αυτόν εκκαλούμενος.

Θεοτοκίον

Ουράνωσας, γεωθείσαν τήν φύσιν Πανάμωμε, τών ανθρώπων, καί
φθαρείσαν αυτήν εκαινούργησας, διά τούτο Κόρη, ασιγήτοις φωναίς σε
γεραίρομεν.

Τό Μαρτυρικόν τού Ἑχου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΗ' τού αυτού μηνός, μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Κυρίλλου,
Αρχιεπισκόπου Ιεροσολύμων.

Στίχοι

- Είσελθε, κέρδος εκ ταλάντων προσφέρων,
- Εις τήν χαράν, Κύριλλε, τού σου Κυρίου.
- Ογδοάτη δεκάτη θάνατος μέλας είλε Κύριλλον.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Μύριοι Μάρτυρες, τούς αυχένas τμηθέντες,
τελειούνται.

Στίχοι

- Τμηθέντες Άνδρες Μύριοι τούς αυχένas,.
- Απήλθον ένθα μυριόματοι Νόες.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Τροφίμου, Ευκαρπίωνος
καί τών σύν αυτοίς.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Νέοι τρείς εν Βαβυλώνι, πρόσταγμα τυραννικόν, εις φλήναφον θέμενοι, εν
μέσω φλογός ανεβόων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών».

Έχων πύρ εν διανοία, φόβου Πάτερ τού Θεού, ύλην απετέφρωσας, τήν τών
ηδονών αναμέλπων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Δάκρυσι παθών τήν φλόγα, σβέσας Μάκαρ τόν πυρσόν, ετήρησας άσβεστον,
σου τόν τής ψυχής ανακράζων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων
ημών.

Ρείθρον ζών έχων τήν χάριν, Πνεύματος εν τή ψυχή θεόφρον ανέβλυσας,
Πάτερ ποταμούς διδαγμάτων, τήν Εκκλησίαν άρδοντας, ευσεβώς σε
γεραίρουσαν.

Θεοτοκίον

Όλην σε καθαγιάζει, Άγιος ο εκ τής σής, σαρκός δανεισάμενος, σάρκα εαυτώ
Θεοτόκε, ο εν Αγίοις Κύριος, κατοικών ο Θεός ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί edίδας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε τόν Κύριον».

Νυσταγμόν αμελείας Μακάριε, εκ βλεφάρων ψυχής απωσάμενος, τόν τοίς δικαίοις πρέποντα, νύν κεκοίμησαι ύπνον, καί πρός ημέραν, ανεσπέρου φωτός μεταβέβηκας.

Αστραπαίς σου τόν λόγον κατέφλεξας, φρυγανώδεις αιρέσεις Αοίδιμε, καί τούς πιστούς εφώτισας, μίαν σέβειν Τριάδα, τοίς χαρακτήρσιν, εν Μονάδι υπάρχουσιν φύσεως.

Ιερεύσας σαυτόν ταίς ασκήσεσι, τόν νεκρόν διά σέ χρηματίσαντα, σύ αναιμάκτως τέθυκας, Ιεράρχης ως θεός, ως Μυστηρίων, απορρήτων διάκονος Κύριλλε.

Θεοτοκίον

Λυτρωθέντες αράς τής Προμήτορος, διά σου τής αγνής Θεομήτορος, ευλογημένη Δέσποινα, ευλογούμεν Παρθένε δεδοξασμένη, τόν πανάγιον τόκον σου σέβοντες.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ιδείν εφιέμενος Χριστού τήν άρρητον, Ιεράρχα δόξαν έσπευσας, πάθη νεκρώσαι ψυχοφθόρα, καρδίαν τε δοχείον ποιήσασθαι, σοφίας τής αμείνω καί κρείττονος, όθεν σε πίστει μακαρίζομεν.

Αστέρα πολύφωτον Χριστός ο Ήλιος, Εκκλησίας εν τώ ύψει σε, έθετο Κύριλλε ακτίσι, δογμάτων Ιερών καταυγάζοντα, καρδίας τών πιστών εκτελούντων σου, τήν φωτοφόρον, μνήμην Όσιε.

Συνόμιλος καί συλλειτουργός γεγένησαι, τών Αγγέλων, ως γάρ άσαρκος, Πάτερ εν γή επολιτεύσω, Οσίων ανεδείχθης συμμέτοχος, καί τών Ιεραρχών ισοστάσιος, οίς συγχορεύων ημών μέμνησο.

Θεοτοκίον

Στειρεύουσιν θείων αρετών Πανάχραντε, Θεοτόκε την καρδίαν μου, δείξον Παρθένε καρποφόρον, εκ στείρας η τεχθείσα βουλήματι, τά πάντα τού ποιούντος τώ νεύματι, ίνα υμνώ σε τήν Πανύμνητον.

Τό Φωταγωγικόν.

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Χρυσάνθου καί Δαρείας εξ Αθηνών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ' Εἰδοκας σημείωσιν

Θείας επιγνώσεως, εισδεδεγμένος τήν ἔλλαμψιν, εφωτίσθης τά ὄμματα, Σοφέ τῆς καρδίας σου, καί τῆς πλάνης ζόφον, ἔλιπες εμφρόνως, καί ωμολόγησας Χριστόν, σάρκα λαβόντα τόν πάντων Κύριον, εντεύθεν δυναμούμενος, δυνάμει Πνεύματος Χρύσανθε, τών βασάνων ανώτερος, ανεδείχθης πανεύφημε.

Εχθρού δελεάσματα, καί ηδονῆς υπεκκαύματα, ως ἀράχνην λελόγισαι, ζοφώδῃ δέ κάθειρξιν, υποστάς ενθέω, φέγγει κατηυγάσθης, καί ευωδίας νοητής, απεπληρώθης μέσον ιστάμενος, βορβόρου καί προσήγαγες, ως νυμφοστόλος πανάριστος, τώ Χριστῷ νύμφην ἀμωμον, τήν μωμήσαί σε σπεύσασαν.

Ετρώθης τώ έρωτι, τώ γλυκυτάτῳ τού κτίσαντος, καί τῆς πλάνης τό ἄθεον, τέλεον ἐξέκλινας, καί νυμφώνος θείου, ἐχώρησας ένδον, νενυμφευμένη τώ Χριστῷ, διά βασάνων πολλών τού σώματος, Δαρεία μεγαλώνυμε, θείον δοχείον τού Πνεύματος, Αθλητῶν ἐγκαλλώπισμα, καί Παρθένων ἀγλαΐσμα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν κλίνη κατάκειμαι, τῆς αμελείας Πανάμωμε, καί ραθύμῳς διέρχομαι, τόν βίον καί δέδοικα, τόν τῆς τελευτῆς μου, καιρόν Θεοτόκε, μή ὥσπερ λέων αφειδῶς, διασπαράξῃ τήν ταπεινήν μου ψυχήν, ο ὅφεις ο παμπόνηρος, διό τή σή ἀγαθότητι, πρό τού τέλους προοφθάσασα, πρός μετάνοιαν ἐγειρον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν η πάναγνος Δέσποινα, καί νεκρούντα τόν δόλιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνῃ τόν εκ σπλάγχνων, αὐτῆς προελθόντα, καί τό μακρόθυμον αὐτοῦ, αποθαυμάζουσα ἀνεκραύγαζε, Τέκνον μου ποθεινότατον, μή επιλάθῃ τῆς δούλης σου, μή βραδύνης φιλόανθρωπε, τό ἐμόν καταθύμιον.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, εν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους εκομίσαντο τῆς αφθαρσίας, εκ σου τού Θεοῦ ημῶν, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθεΐλον, ἔθραυσαν καί δαιμόνων, τά ἀνίσχυρα θράσῃ, Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τās ψυχάς ημῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν οι Κανόνες, ως σύνηθες, καί τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Σέ τό χρυσαυγές Μαρτύρων άνθος σέβω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

«Θαλάσσης, τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Στεφάνω, υπέρ χρυσόν εκλάμποντι, Μάρτυς κοσμούμενος, καί μαρτυρίου λάμπων καλλοναίς, τώ Δεσπότῃ παρίστασαι, υπέρ ημών δεόμενος, τών σέ τιμώντων αξιάγαστε.

Ετρώθης, τώ γλυκυτάτῳ έρωτι, Μάρτυς τού κτίσαντος, καί τά τερπνά τού βίου παριδών, τήν ροπήν όλην δέδωκας, τής σής καρδίας Χρύσανθε, τώ ποθουμένῳ προθυμότατα.

Τή πίστει, θωρακισθείς κατέβαλες, τόν πολυμήχανον, σοί προσβαλόντα Μάρτυς γυναικός, ηδονής δελεάσματι, καί τής αγνείας τίμιον, Χρύσανθε σκεύος εχηρημάτισας.

Θεοτοκίον

Ο φύσει, τή θεϊκή απρόσιτος, προσιτός ώφθῃ μοι, εκ σου Παρθένε σάρκα προσλαβών, όν Δαρεία ποθήσασα, καρτερικώς συνήθλησε, καί νυμφικώς αυτώ προσήνεκται.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Χρυσίον δοκιμασθέν, τή τών κολάσεων πυρά πέφηνας, Βασιλικώς Χρύσανθε, φέρων παθημάτων εκσφράγισμα.

Ρητόρων καταλιπών, αδολεσχίαν ταίς πλοκαίς ήγρευσαι, τών μαθητών Χρύσανθε, τού περιφανώς σε σοφίσαντος.

Υπέικεις τώ εραστή, νυμφαγωγούντί σε Χριστώ Πάνσοφε, διά σεπτής πίστεως, έρωτα σαρκός καταλείψασα.

Θεοτοκίον

Σαρκί τεχθείς εκ γαστρός, σου τής Παρθένου Ιησούς Άχραντε, Νύμφην αγνήν Μάρτυρα, εαυτώ Δαρείαν μνηστεύεται.

Κάθισμα Ἦχος γ' Τὴν ωραιότητα

Το ωραιότατον κάλλος επόθησας καὶ τὰ ορώμενα κάλλη παρέδραμες, καὶ προσηγάγω τῷ Χριστῷ, χρυσέοις Μάρτυς λόγοις σου, Χρύσανθε μακάριε, τὴν Δαρείαν τὴν ἐνδοξον, ἀθλους διανύσασαν, καὶ τυράννους αἰσχύνασαν, μεθ' ἧς ἡμῶν μνημόνευσε πάντων, τῶν πίστει τελούντων τὴν μνήμην υμῶν.

Θεοτοκίον

Ὡς ἀγεώργητος Παρθένε ἀμπελος, τὸν ωραιότατον βόρτυν ἐβλάστησας, ἀναπηγάζοντα ἡμῖν, τὸν οἶνον τὸν σωτήριον, πάντων τὸν ευφραίνοντα, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, ὅθεν ὡς αἰτίαν σε, τῶν καλῶν μακαρίζοντες, αἰεὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι, Χαίρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐπονείδιστον Οἰκτίρμον θάνατον, διὰ σταυρώσεως ἐκὼν υπέμεινας, ὃν ἡ τεκούσά σε Χριστέ, ορώσα ἐπιτρώσκετο, Οἶμοι τέκνον ἔλεγε, τί τό ξένον μυστήριον, Ἦς ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου, οἰκτείρησον καὶ σώσον τὸν κόσμον, ὁ αἴρων τὴν τοῦτου ἀμαρτίαν.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐπαρθέντα σε ἰδούσα ἡ Εκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Αἱ τοῦ Πνεύματος ἀστράψασαι λαμπηδόνες, τῇ καθαρὰ καρδίᾳ σου ὅλον φωταυγὴ σε, Μάρτυς ἀπειργάσαντο, προθύμως κραυγάζοντα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Υφαντόν σε θείας χάριτος ἐκ τῶν ἄνω, ὁ Ποιητὴς ἐνέδυσεν ἀφθαρτον χιτῶνα, ἀμωμον τηρήσαντα, τό σῶμα Μακάριε, καὶ ὡς νικητὴν ἐστεφάνωσε.

Γενναιότητι καρδίας ἀπετινάξω, τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος, κάλλει ἀσυγκρίτῳ, θείῳ ἐνηδόμενος, καὶ χαίρων διήνυσας, τό τῆς μαρτυρίας σου στάδιον.

Ἐθεώθης κατὰ μέθεξιν Ἀθλοφόρε, θεοποιού ἐνώσεως καὶ πρὸς οὐρανίους, εἰσω κίσθης χαίρουσα, θαλάμους ὡς ἀμωμος, Νύμφη τοῦ Δεσπότου τῆς κτίσεως.

Θεοτοκίον

Συντηρήσας σε Παρθένον ὡς πρὸ τοῦ τόκου, μετὰ τὸν τόκον ἀχραντε, ἐκ σοῦ ἐσαρκώθη, ὁ ἀπερινόητος, Δαρείαν τὴν Μάρτυρα, Νύμφην ἐαυτῷ ἐπαγόμενος.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνούντάς σε».

Μετάρσιον τὸν νοῦν, τῶν ἐνύλων ποιούμενος, δεσμούμενος τὴν κακίαν, τοῦ ἐχθροῦ Ἀθλοφόρε, διέλυσας μακάριε.

Αγνείας εραστής, γεγονώς Ιερώτατε, μετήνεγκας τής Παρθένου, τό διάπυρον φίλτρον, εις Κύριον πανεύφημε.

Ρηγνύμενον ορών, καί ποσί συμπατούμενον, τόν τύραννον γεγηθότι, λογισμῷ τόν Δεσπότην, Παμμάκαρ εμεγάλυνας.

Θεοτοκίον

Τίς δύναται τό σόν, ερμηνεύσαι μυστήριον, ὡ πάναγνε Θεόν Λόγον, υπέρ νούν γάρ καί λόγον, διπλούν τή φύσει τέτοκας.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Υμνούντα, τόν Δεσπότην τών όλων αοίδιμε, φῶς ουρανόθεν δι' όλου, σέ περιΚυκλώσαν καταφωτίζει, καθειργμένον, ζοφωτάτω οικήματι Χρύσανθε.

Ρώμη σε, μαρτυρίῳ σεπτῷ κλειζόμενον, χρυσοειδή ως αστέρα, κεκτημένη Μάρτυς στολίζεται, τοῖς αγώσι, καί τοῖς θείοις σου Χρύσανθε θαύμασιν.

Ωραία, περικαλής τε καί περιδέξιος, Μάρτυς Δαρεία Παρθένε, δεδειγμένη, Λόγω ωραιοτάτω, ενυμφεύθης, διά πόνων παντοίων τού σώματος.

Θεοτοκίον

Νέον σε, ως παιδίον Παρθένος εκύησε, τόν προαιώνιον Λόγον, ὄν ποθοῦσαι Κόραι, ταύτης οπίσω, σοί τῷ πάντων, Βασιλεῖ νυμφικῶς απηνέχθησαν.

Τό Μαρτυρικόν τού Ἰησου.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τή ΙΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Χρυσάνθου καί Δαρείας.

Στίχοι

- Ζῶσι Χρύσανθος καί Δαρεία εν πόλῳ,
- Κάν εκπνέωσι, ζῶντες εισδύντες βόθρῳ.
- Χώσαν συζυγίην δεκάτη ενάτη ομόλεκτρον.

Τή αὐτή ημέρα, ο Ἅγιος Κλαύδιος ο Τριβούνος, εν θαλάσση βληθείς, τελειούται.

Στίχοι

- Φυγών θάλασσαν Κλαύδιος, τήν τής πλάνης.
- Ἐνδον θαλάσσης βάλλεται παρά πλάνων.

Τή αὐτή ημέρα, η Αγία Μάρτυς Ιλαρία, η τούτου σύζυγος, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Ιλαρία τμηθείσα τήν κάραν ξίφει,
- Θεού πρόσωπον ιλαρώτατα βλέπει.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Μάρτυρες, Ιάσων καί Μαύρος, οι υιοί αυτών, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Σύν αυταδέλφω τέμνεται Μαύρω κάραν,
- Αδελφά τούτω συμφρονήσας Ιάσων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Παγχαρίου.

Στίχοι

- Ο Παγχάριος πάσαν ήν πλουτών χάριν,
- Όν πρός τομήν ήλειψεν η Θεού χάρις.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Διόδωρος Πρεσβύτερος καί Μαριανός Διάκονος, σπηλαίω εγκλεισθέντες, τελειούνται.

Στίχοι

- Ως βήμα τό σπήλαιον, ένδον γάρ φέρει
- Θύτην τε Χριστού καί σύν αυτώ Λευϊτην.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Άνθος Μαρτύρων, χρυσοειδές σύ γεγένησαι, δήμον αθλητών προσήξας γάρ τώ Χριστώ, θείοις λόγοις σου καί θαύμασι, Μάρτυς θεόληπτε, μεθ' ών πιστώ σε νύν μακαρίζομεν.

Νομή βορβόρου, συγκλεισθέντα γυμνόν σε πανένδοξε, θείας ευωδίας δόξη φωτοειδεί, Ιησούς καταφαιδρύνει σε, όν καθαρότητι, διανοίας πανσόφως ηγάπησας.

Θήρα φρουρόν σοι, παρθενίας Χριστός εξαπέστειλε, λύμην ασεβών απείργοντα προφανώς, μελωδούντί σοι Πανεύφημε, Ευλογημένης εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ο κατ' ουσίαν, τήν θεϊκήν ών απερίγραπτος, κόλποις σου Παρθένε γέγονε καθ' ημάς, τή σαρκί περιγραφόμενος, Ευλογημένη σύ, εν γυναιξί πανάμωμε Δέσποινα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ

δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραιυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Στερρότητι μάκαρ λογισμού, αντιπαξάμενος τώ ματαιόφρονι, ξεσμούς τού σώματος ήνεγκας, καί λαμπάσι φλογιζόμενος, ου κατεφλέχθης, τοίς Παισί συμψάλλων Χρύσανθε, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Σοφία κοσμούμενος Χριστού, εναπεμώρανας, ασόφων φρύαγμα, καί νούν αλάστορα ήσχυνας, τού τήν Εύαν απατήσαντος, αιχμαλωτίσας ευσεβώς, τούτου τό όπλον Σοφέ, καί προσάξας, Νύμφην Θεώ εκλεκτήν διά πίστεως.

Ενώσει ψυχής τήν τής σαρκός, φυγόντες ένωσιν, αγνά κειμήλια, τού Παντοκράτορος ώφθητε, καί Ναώ προσανετέθητε, επουρανίω Αθληταί, αναβοώντες Χριστώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Βουλήσει Θεού τών τής σαρκός, παθών κρατήσαντες, πύρ απετέφρωσαν, τό τών κολάσεων Χρύσανθος, καί Δαρεία δρόσω Πνεύματος, καί τών στεφάνων τής ζωής έτυχον μέλποντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ως ρόδον εν μέσω ακανθών, τού βίου Πάναγνε, Θεός ευράμενος, σέ τήν αμώμητον ώκησε, τήν γαστέρα σου τήν άχραντον, καί ευωδίας μυστικής κόσμον επλήρωσεν, εκβοώντα, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ιερολογούντι τά θεία, θείος στρατός σοι προσετέθη, πλάνης ανιέρου λυτρωθείς, καί διά ξίφους άμωμα θύματα, τώ δι' ημάς ως πρόβατον, Μάρτυς τυθέντι προσηνέχθησαν.

Ώφθητε θηρίων εν μέσω, οιά περ άρνες Αθλοφόροι, σάρκωσιν κηρύττοντες θεϊαν, τού κενωθέντος καί μέχρις αίματος, καί διά πόνων άπνονον, λήξιν ενθέως εκκληρώσασθε.

Σήμερον φαιδρώς εορτάζειν, άπασαν πόλιν τε καί χώραν, Ρώμη συγκαλείται η Πόλις, τούς θείους άθλους καί τά παλαίσματα, ως πανδαισίαν άύλον, προβαλλομένη υμών Άγιοι.

Ήρθητε πρός άπειρον δόξαν, Χρύσανθε Μάρτυς καί Δαρεία, καί τώ Παντοκράτορι Λόγω, στεφανηφόροι άμα παρίστασθε, υπέρ ημών πρεσβεύοντες, μακαριζόντων υμάς πάντοτε.

Θεοτοκίον

Φρίττει λογισμός καί καρδία, κατανοούντα σήν λοχείαν, τήν ακατανόητον

Κόρη, Θεόν γάρ Λόγον εκυοφόρησας, τόν διά σου ρυόμενον, πάσης ανάγκης τούς τιμώντάς σε.

Τό Φωταγωγικόν τού Ἦχου.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Οσίων Πατέρων ημών τών εν τή Μονή τού Αγίου Σάββα αναιρεθέντων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Εφετών τό ακρότατον, ολικώς αγαπήσαντες, τά τού βίου Ὅσιοι, ὥσπερ σκύβαλα, τερπνά ηγήσασθε ἅπαντα, καί μόνα τά μένοντα, αγρυπνία καί ευχή, νιφετώ τε καί καύσωνι, ἐποθήσατε, σπηλοδῖαιτοι ἅμα γεγονότες, συμπολίται τών Αγγέλων, ἀναδειχθέντες ἐν χάριτι.

Καί ροπάλοις τυπτόμενοι, καί τοῖς λίθοις βαλλόμενοι, καί πυγμαῖς κοπτόμενοι τήν ομόνοιαν, οὐ διελύσατε Μάρτυρες, ἀγάπη συνδούμενοι, καί στοργή ἀδελφική, ἀλλ' υφ' ἐν θανατούμενοι, καί τεμνόμενοι, μεληδόν Ἀθλοφόροι τή τραπέζῃ, προσηνέχθητε τή θείᾳ, ὡς ἱερεῖα ἀμώμητα.

Καί πνιγμῷ συγκλειόμενοι, καί πυρί δαπανώμενοι, τάς ψυχάς παρέθεσθε ὡς ἀμώμητα, Μάρτυρες ἐνδοξοὶ θύματα, χειρί τού Παντάνακτος, καί συνήφθητε χοροῖς, ἀσωμάτων Δυνάμεων, αἰωνίζουσιν, κληρωσάμενοι δόξαν, ἥς μεθέξειν, τούς ἡμᾶς ἀνευφημοῦντας, ἀδιαλείπτως πρεσβεύσατε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μετανοίας τό ἀριστον, καί σωτήριον φάρμακον, ἡ Θεόν κυήσασα τόν Σωτήρά μου, καί τών δακρύων τά ρεύματα, καί ὥρας τήν ἐννοιαν, τῆς φρικτῆς καί φοβεράς, ἀδεκάστου τε κρίσεως, σύ μοι δώρησαι, καί φυγεῖν ταῖς ευχαῖς σου, ὦ Παρθένε, τών κολάσεων τόν τρόπον καί θείας τεύξασθαι χάριτος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ Ἀμνάς ἡ κυήσασα, τό Ἀρνίον τό ἄκακον, τό τήν ἀμαρτίαν ἐλθόν ἰάσασθαι, παντός τού κόσμου Πανάμωμε, οἰκείῳ ἐν αἵματι, τό σφαγέν ὑπέρ ἡμῶν, καί ζωώσαν τά σύμπαντα, σύ με ἐνδυσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τού σου τόκου, περιβολήν θείας χάριτος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος β'

Ἀθλοφόροι Κυρίου μακαρία ἡ γῆ ἡ πιανθείσα τοῖς αἵμασιν υμῶν, καί ἅγιοι αἱ

σκηναί αι δεξάμεναι τὰ πνεύματα υμῶν, εν σταδίῳ γάρ τόν εχθρόν
εθριαμβεύσατε, Χριστόν μετά παρρησίας εκηρύξατε, Αυτόν ὡς αγαθόν
ικετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ημῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες, ως σύνηθες, καί τῶν Αγίων, οὐ η Ακροστιχίς άνευ τῶν
Θεοτοκίων.

Ὑμνοις γεραίρω Μάρτυρας μονοτρόπους.

Στεφάνου Σαββαΐτου.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ο Ειρμός

«Ἄσμα αναπέμψωμεν λαοί, τό θαυμαστώ Θεώ ημῶν, τῷ απαλλάξαντι τόν
Ισραήλ δουλείας, ὡδήν επινίκιον, ἄδοντες καί βοῶντες, Ἄσωμέν σοι τῷ μόνῳ
Δεσπότῃ».

Ὑμνοις τήν θεόπνευστον πληθύν, τῶν Ιερῶν Μαρτύρων σου, ποθοῦντι
ευφημήσαι, Χριστέ μοι ουρανόθεν, παράσχου φῶς γνώσεως, τούτων ταίς
ικεσίαις, ἵνα μέλψω θεόφθεγκτον ἄσμα.

Νόμῳ τῷ τοῦ Πνεύματος σοφοί, τὰ μέλη κυβερνήσαντες, ημῶν καί τὰς
αισθήσεις, ναοί ηγιασμένοι, Θεοῦ ανεδείχθητε, Μάρτυρες θεοφόροι, εν υμίν
γάρ Χριστός ἐνηυλίσθη.

Ὀλβον τόν φθειρόμενον εν γῇ, καταλιπόντες Ἄγιοι, καί τὰ τερπνά τοῦ βίου ὡς
όναρ παριδόντες, Χριστοῦ ηρετίσασθε, τήν μή σαλευομένην Βασιλείαν, ἥς
νύν ἐμφορεῖσθε.

Θεοτοκίον

Κλίμαξ ανεδείχθης μυστική, ἦν, Ιακώβ τεθέαται, ο εκλεκτός τοῦ Θεοῦ ἐξ ἥς
αρρήτῳ λόγῳ, προήλθεν ο ἄσαρκος, σὰρξ ἀτρέπτως υπάρξας, υπέρ λόγον
εκ σοῦ Θεοτόκε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τῆς Εκκλησίας δομήτορ σύ με
στερέωσον, εν τῇ αγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν η ακρότης, τῶν πιστῶν τό
στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Ιερευσαντες όλον, τόν εαυτῶν Ἄγιοι, βίον ἀκηλίδωτον όλως, τῷ παντεπόπτῃ
Θεῷ, προσενηνόχατε, ολοκαυτώματα θεία, εαυτούς καί τέλειον, στέφανον
ήρασθε.

Σάββα τοῦ θεοφόρου, ὡς φοιτηταί γνήσιοι, τήν εκ τῶν θορύβων ποθήσαντες

αναχώρησιν, ανεμοστρόφως οδόν, τήν τεθλιμμένην πατούντες, πρὸς ζωήν
εφθάσατε, τήν ατελεύτητον.

Γεωργήσαντες σπόρον, τόν εν υμίν Ὅσιοι, εγκαταβληθέντα τού λόγου, καί τών
δακρύων ροαίς, άγαν αρδεύοντες, εκατοστεύοντα στάχυν, τώ Θεώ
προσάγετε, καρποφορήσαντες.

Θεοτοκίον

Ενοικήσας Παρθένω σωματικώς Κύριε, ώφθης τοίς ανθρώποις, ως έπρεπε
θεαθήναί σε, ήν καί ανέδειξας, ως αληθή Θεοτόκον, καί πιστών βοήθειαν,
μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τό προσταχθέν

Δι' εγκρατείας τών παθών τάς πυριφλέκτους, απονεκρώσαντες ορμάς, καί τάς
κινήσεις, Ασκηταί θεόληπτοι, επόμενοι κατ' ίχνος, τώ πάντα τεκτηναμένω
μόνω Θεώ, καθάπερ δεκτή θυσία καί ιερά, προσηνέχθητε σφάγια, διά χειρός
βαρβαρικής, τυπτόμενοι σφαττόμενοι, καί βιαίως Κοπτόμενοι.

Θεοτοκίον

Θεοχαρίτωτε Αγνή ευλογημένη, τόν διά σπλάγχχνα οικτιρμών εκ σου τέχθέντα,
σύν ταίς άνω δυνάμεσι, καί τοίς Αρχαγγέλοις, καί πάσι τοίς Ασωμάτοις υπέρ
ημών, δυσώπει ακαταπαύστως δούναι ημίν, πρό τού τέλους συγχώρησιν, καί
ίλασμόν αμαρτιών, καί βίου επανόρθωσιν, όπως εύρωμεν έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τώ τού υιού σου Καί Θεού Σταυρώ Παρθένε, περιφρουρούμενοι αεί τάς τών
δαιμόνων, προσβολάς τροπούμεθα, καί τάς μεθοδείας, κυρίως σε Θεοτόκον
καί αληθώς, υμνούντες, καί πόθω πάσαι αι γενεαί, μακαρίζομεν Άχραντε, ως
προεφήτευσας, διό, πταισμάτων ημίν άφεσιν, ταίς πρεσβείαις σου δώρησαι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επέβης εφ ίππους, τους Αποστόλους σου Κύριε, καί εδέξω χερσί σου ηνίας
αυτών, καί σωτηρία γέγονεν, η ιππασία σου, τοίς πιστώς μελωδούσι, Δόξα τή
δυνάμει σου Κύριε».

Ερήμω ανίκμω, εγκαρτερούντας ορών ο εχθρός, αρεταίς τε ποικίλαις
εμπρέποντας, τούς αητήτους Μάρτυρας, επυρπολείτο δεινώς, τώ φθόνω
βεβλημένος, καί πρὸς παρατάξεις ετρέπετο.

Ριζώσας τήν πλάνην, εν τοίς ιδίοις αυτού μαθηταίς, πρὸς αλληλοφωνίαν
ηρέθισε, τά τών βαρβάρων φύλα ο Δράκων ο δόλιος, δι' ών καί τής ερήμου,
εξώσαι τούς Οσίους ηπείγετο.

Αγρίως τά κύκλω, περιλαβών ως επόθησε, φυγαδεύσαι μέν τούτους, ουκ
ίσχυσε τούς αητήτους, ο τών Δικαίων αντίπαλος, νικηθείς δ' αοράτως,
όφθαλμοφανώς επεστράτευσεν.

Ιού καί μανίας, εμπεπλησμένος εφώρμησε, σύν τοῖς υπασπισταῖς ο
αρχέκακος, θηριωδῶς δέ τοῖς μακαρίοις εφήλατο, καί πληγαῖς ἀνηκεστοῖς,
αἵματος λιβάδας ἐξέχεε.

Ρεούσης ἀπήτουν, ὕλης χρυσίου φθαρτοῦ θησαυρός, οἱ τή γή τās ἐλπίδας
ερείσαντες, οἱ δέ γενναῖοι ἐν ουρανοῖς ἀναθέμενοι, τās ἐλπίδας ἐβόων, Δόξα
τή δυνάμει σου Κύριε.

Ὡς θήρες ροπάλοις, ἀνηλεῶς καί τοῖς ξίφεσι, τοὺς Ὁσίους καί λίθοις ἠκίζοντο,
τοὺς σφῶν προκρίτους καταμηνύειν κελεύοντες, ἀλλ' ἀνένευον Πάντες, νόμῳ
τῆς ἀγάπης νευροῦ μενοί.

Θεοτοκίον

Παρθένε καί Μήτηρ, σύ Ἀποστόλων καλλώπισμα, καί Μαρτύρων Ἀγίων
κραταίωμα, καί τῶν Ὁσίων καύχημά τε καί διάσωσμα, τῶν πιστῶς
μελωδούντων, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπό τοῦ προσώπου σου τό φῶς τό ἄδυτον, καί ἐκάλυψέ
με, τό ἀλλότριον σκότος τόν δείλαιον, ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καί πρὸς τό φῶς
τῶν ἐντολῶν σου, τās οδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι».

Μυηθέντες ἀγάπης, Σώτερ, τόν θεσμόν τῆς τελείας οἱ Ὅσιοι, καί
πεπαιδευμένοι, ὑπὸ σοῦ τās ψυχάς προετίθεσαν, ὑπὲρ τῶν ἰδίων, φίλων, τό
σόν ὑπὲρ ἀνθρώπων, ἐθελούσιον πάθος μιμούμενοι.

Ἄγαν ὑπὲρ τήν φύσιν, τήν ἐκ θελημάτων σαρκὸς γεννηθεῖσαν Χριστέ, τό
διάταγμά σου, τοῦ θανάτου ἐφάνη στερρότερον, τῷ γάρ σῶ στοιχοῦντες,
Νόμῳ θανεῖν ὑπὲρ τῶν φίλων, εὐκλεῶς οἱ θεόφρονες εἶλοντο.

Ραντισθέντες υσσώπῳ, διὰ τοῦ Βαπτίσματος τῷ νοητῷ τās ψυχάς, τοῖς
οικείοις αὐθις, ἐρραντίσθητε αἵμασιν Ὅσιοι, ἐν φορᾷ πυρός δέ, οἷα χρυσός
δοκιμασθέντες, προσηνέχθητε θύμα εὐώδες Χριστῷ.

Θεοτοκίον

Μητρικήν παρρησίαν, τήν πρὸς τόν Υἱόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενούς
προνοίας, τῆς ἡμῶν μή παρίδης δεόμεθα, ὅτι σέ καί μόνην, Χριστιανοί πρὸς
τόν Δεσπότην, ἱλασμόν ευμενῆ προβαλλόμεθα.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Πρὸς τόν δυνάμενον σώζειν με Κύριον, ἐκ βυθοῦ ἀμαρτιῶν ἐβόησα, καί ἐκ
φθοράς ἀνήγαγε, τήν ζωὴν μου ὡς φιλόανθρωπος».

Τās ἀπειλὰς τῶν τυράννων οὐκ ἐπτηξαν, οἱ θεράποντες Χριστοῦ, τόν βίον
γάρ διηνεκῶς μελέτημα, τοῦ θανάτου προκατέστησαν.

Υπονοοῦντες πλουτεῖν τοὺς ἀκτήμονας, ἀφειδῶς οἱ ἀσεβεῖς ἐκόλαζον, τοὺς τὰ

φθαρτά μὲν ρίψαντας, κτησαμένους δὲ τὰ ἀφθαρτα.

Ρώμην ἀνίκητον ἀμφιασάμενοι, τοῦ Χριστοῦ οἱ Ἀθληταὶ ἐτρέψαντο, τοῦ νοητοῦ ἀλάστορος, καὶ βαρβάρων τὰ φρυάγματα.

Θεοτοκίον

Ὡς ἐπὶ κούφης νεφέλης ἐλήλυθεν, ἐπὶ σοὶ ὁ βασιλεύων Κύριος, τοῦ καθελεῖν Αἰγύπτια, χειροποίητα Πανάμωμε.

Τό Μαρτυρικόν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον

Τῇ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀββάδων τῶν ἀναιρεθεντῶν ὑπὸ τῶν Μαύρων ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἀγίου Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου.

Στίχοι

- Διπλοὺς στεφάνους χειρὸς ἐκ τοῦ Κυρίου,
- Πόνων χάριν δέχεσθε καὶ τῶν αἱμάτων.
- Εἰκάδι Ἀββάδες ἐκ χθονὸς οὐρανὸν ἤλυθον ευρύν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ομολογητοῦ Νικήτα, Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων ἐπτὰ Μαρτύρων γυναικῶν, τῶν ἐν Ἀμινσῷ, Ἀλεξανδρείας, Κλαυδίας, Ευφρασίας, Ματρώνης, Ιουλιανῆς, Ευφημίας, καὶ Θεοδοσίας.

Στίχοι

- Δηλοὶ γυναικῶν τῶν πεπυρπολημένων,
- Ἀριθμὸς ἐπτὰ παρθένος τῶν Παρθένων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος Μάρτυς Ροδιανὸς ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Ὁ Ροδιανός, ὡς ἐρυθρόν σοι ρόδον,
- Χριστέ προσήχθη, τό σῶμα βεβαμμένος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος Ἀκύλας ὁ Ἐπαρχος ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Ἄμωμον ἱερεῖον ὠφθῆς Ἀκύλα,
- Τμηθεὶς ἀμώμῳ Δεσπότη διὰ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος Λολλίων πυγμαῖς βαλλόμενος τελειοῦται.

Στίχοι

- Ὁ Λολλίων ἐστήκε τὰς πυγμὰς φέρων,
- Καὶ μὴ στεναγμόν, μηδὲ μυγμόν ἐκφέρων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος Εμμανουήλ ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Ξίφει χεθήτω, κάν κοτύλη φησί μοι,
- Εμμανουήλ πέφυκεν αίματος μία.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Οι τής Χαλδαίας καμίνου, τήν πανώλεθρον δύναμιν σβέσαντες, μορφή Αγγέλου συγκαταβάντος, τώ Δημιουργώ Νεανίαί εκραύγαζον, Ευλογητός εί καί αινετός, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών».

Απηνεώθησαν άμφω, τά πολέμια τών εναντίων στίφη, τών ορωμένων καί αοράτων, εν τοίς αικισμοίς καθορώντες τούς Μάρτυρας, υμνολογούντας, Ευλογητός, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Σοί τώ Χριστώ νυμφευθέντες, καί τώ έρωτί σου τιτρωσκόμενοι, τού μόνου όντως ηγαπημένου, γένος καί πατρίδα καί πλούτον ηθέτησαν, οι πρόσφυγές σου ώ Λυτρωτά, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Μιαιφωνία βαρβάρων, ου μετέστησε τούς εραστάς σου Χριστέ, τής εν ερήμω θεολατρίας, τούς γάρ αναιρούντας τό σώμα ουκ έπτηξαν, τάς σάς κατέχοντες εντολάς, ως ακοάδαντον θεμέλιον.

Όλον πρός σέ μεταθέντες, εκ τού κόσμου τήν επιθυμίαν Χριστέ, θυμόν δέ κατά τής αμαρτίας μόνης ανθοπλίσαντες, σοί ευηρέστησαν πανσόφω χρώμενοι λογισμώ, οι θεράποντές σου Κύριε.

Νόμον θεόγραφον ένδον, εν πλαξί τών καρδιών υμών, θεόθεν Μάρτυρες δεδεγμένοι, ένα εν Τριάδι Θεόν εκηρύττετε, αυτώ βοώντες, Ευλογητός, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Εν τώ φωτί τού Κυρίου, πορευόμενοι, δεύτε υμνήσωμεν, τήν θείαν πύλην τού Βασιλέως, τών βασιλευόντων, Μαρίαν τήν άχραντον, τήν Θεοτόκον ως αληθώς, καί ελπίδα τών ψυχών ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ασεβείας όργανα άλιον μέλος, ευσεβείας δέ αι θεόφθογγοι, εκελάδουν φόρμιγγες, Ευλογείτε πάντα τά έργα, Χριστόν εις τούς αιώνας».

Ουρανίαις τάξεσιν ημιλλημένοι, οι ισάγγελοι ολονύκτοις, εν αγρυπνίαις έπαλλον, Ευλογείτε πάντα τά έργα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τόν Σταυρόν αράμενοι σοί τώ Δεσπότη, ηκολούθησαν ολοψύχως, οι Μάρτυρες ψάλλοντες, Ευλογείτε πάντα τά έργα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ράβδοις συνθλαπτόμενοι, λίθων νιφάδας, υφιστάμενοι οι Πανόλβιοι, αρετής

αντείχοντο, Υμνεῖτε βοῶντες τὰ ἔργα, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ολοτρόπως σώμά τε ψυχὴν καὶ πνεῦμα, καθηράμενοι οἱ Μακάριοι, τῷ Χριστῷ ἀνέμελπον, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Οἱ διττὴν υπόστασιν σέ βλασφημοῦντες, τὸν ἀμέριστον αἰσχυνέσθωσαν, ὡς τετράδα σέβοντες, ἡμεῖς γάρ σε ἓνα τῆς θείας, Τριάδος προσκυνούμεν.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὦφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχαὶ μεγαλύνουσι».

Ποικίλως γυμνασθέντες οἱ Ἀθληταί, καὶ νικήσαντες τοῦ κοσμοκράτορος, τὰς μηχανάς, ἥσχυναν ἀνδρείως καὶ εὐσεβῶς, βαρβαρικὴν ἀπόνοιαν, τούτων υπομείναντες τὰς ορμάς, διό καὶ τοὺς στεφάνους, διπλοὺς ἐκ τοῦ δικαίου, Ἀγωνοθέτου ἐκομίσαντο.

Ὁ παῖς καὶ ἐν σπηλαίοις ἀσκητικῶς, τὴν ζωὴν διελθόντες Μακάριοι, ἀντροῦ στενοῦ, χάσματι καθεῖρχθητε ἀφεγγεῖ, πεφοινιγμένοι αἵμασι, καύσει τε πυρός καὶ τῇ ἐκ καπνοῦ, δεινῶς ἀποσμουχούσῃ, ἀτμίδι ἐκπνιγέντες, τροπαιοφόροι ἀπεφάνθητε.

Ὑμνοῦμεν τοὺς ἀγῶνας υπερφυῶς, οὓς πρὸς τὴν ἀμαρτίαν ἠθλήσατε, νεανικῶς, ἀντικαθιστάμενοι τοῦ Χριστοῦ, ὡς στρατιῶται ἑνδοξοὶ, καὶ γὰρ ἐνίκησατε εὐκλεῶς, καὶ νῦν παρεστηκότες, σὺν τάγμασι Ἀγίων, τῷ πανυψίστῳ ἡμῶν μέμνησθε.

Σὺν Σάββα τῷ Πατρὶ καὶ Καθηγητῇ, ὡς ἀνόθευτα τέκνα Μακάριοι, ἐν οὐρανοῖς, αἰγλῆς ἐμφορούμενοι τριλαμπούς, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύσατε, τῶν συμφοιτητῶν τε καὶ ὑμνητῶν, εἰρήνην δωρηθῆναι, κοινῶς ταῖς Ἐκκλησίαις, καὶ σωτηρίαν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὁφρὺν καὶ θράσος ἅμα τῶν δυσμενῶν, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου κατάβαλε, καὶ τὰς βουλὰς, τῶν κακοδοξούντων Δημιουργέ, τῶν δὲ Πιστῶν τό σύστημα, στήριξον ἀκράδαντον ὡς Θεός, τό κέρας ἀνυψώσας, καὶ πίστει κραταιώσας, ἵνα σε πάντες μεγαλύνωμεν.

Τό Φωταγωγικόν τοῦ Ἥχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιακώβου Επισκόπου, τού Ομολογητού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Ὅτε ἐκ τού ξύλου σε νεκρόν

Κόσμου τούς θορύβους ἐκφυγών, ἐν ἀταραξία παμμάκαρ τόν νοῦν ἐφύλαξας, μή περιπλανώμενον, μηδέ ρεμβόμενον, ταῖς τού βίου συγχύσεσι, καί ταῖς τρικυμίαις, ἀλλ' ἀνατεινόμενον, καί ἄνω βλέποντα, πόθω πρός τόν ἄνω Δεσπότην, πρός τόν εὐεργέτην τῶν ὅλων, ἀξιομακάριστε Ἰάκωβε.

Ἐξω τῆς τού κόσμου ταραχῆς, Πάτερ διεξάγων τόν βίον, παθῶν ἐλεύθερος, γέγονας τῇ χάριτι περιφρουρούμενος, καί δαιμόνων τὰς φάλαγγας, ἀσκήσει συντόνω, καί θείαις ἀστράψεσι, καταστεψάμενος, χαίρων σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις, ὧν τήν πολιτείαν ἐκτήσω, περί τόν Παντάνακτα καί Κύριον.

Ἐξῆς ἔξω κόσμου καί σαρκός, υπέρ τά ὁρώμενα πάντα, ὡς τήν ἀόρατον, δόξαν ἐνθυμούμενος, καί φανταζόμενος, τῆς σκηνῆς τήν εὐπρέπειαν, τῆς ἐπουρανίου, καί τήν ωραιότητα τήν ἀκατάληπτον, ἥς νῦν ἐμφορούμενος σώσαι, τούς πιστῶς τιμώντάς σε Πάτερ, τόν Χριστόν δυσώπησον Ἰάκωβε.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Πάντων θλιβομένων ἡ χαρά, καί ἀδικουμένων προστάτις, καί πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, χαιμαζομένων λιμήν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καί ἀντίληψις, καί βακτηρία τυφλῶν, Μήτηρ τού Θεοῦ τού υψίστου, σύ ὑπάρχεις ἄχραντε, σπεύσον, δυσωπούμεν ρύσασθαι τούς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Πόνους υπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τού Υἱοῦ καί Θεοῦ σου, σταυρώσει ἄχραντε, ἔστενες δακρύουσα, καί ὀλούζουσα, Οἶμοι, Τέκτον γλυκύτατον! ἀδίκως πῶς πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσι νέμων ζωῆν, Ὅθεν Παναγία Παρθένε, σέ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἰλεων ἡμῖν τούτον ἀπέργασαι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιῶν αἰεί μεθ' ἡμῶν, κατὰ τήν σὴν ἐπιείκειαν, μή ἀποστήσης τό ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, ἀλλά ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τήν ζωῆν ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες ὡς σύνηθες. Ὁ Κανὼν τού Αγίου.

Ποίημα Ἰγνατίου.

Ωδή α' Ἦχος β' Ο Ειρμός

«Δεύτε Λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι, τόν Λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Τόν φωτισμόν, τού σου Δεσπότη, Ιάκωβε, εν τή ψυχή δεξάμενος, κόσμου κατέλιπες, αχλυώδη απάτην, καί τής υπερκοσμίου δόξης επέτυχες.

Σύ τόν Σταυρόν, επί τών ώμων αράμενος, τώ σταυρωθέντι Όσιε, κατηκολούθησας, καί μονάσας πανσόφως, τά πάθη εγκρατεία Πάτερ εμείωσας.

Χωρητικόν, τών χαρισμάτων τού Πνεύματος, έξ απαλών ονύχων σου, σκεύος γεγένησαι, καί τής άνω πολίτης, Σιών καί κληρονόμος μάκαρ, Ιάκωβε.

Θεοτοκίον

Μόνη Θεόν, πάσι τόν όντα αχώρητον, σοί χωρητόν γενόμενον, δι' αγαθότητα, απεκύησας Κόρη, όν αίτησαι σωθήναι τούς ανυμνούντας σε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Ο βίος σου τερπνός, ο λόγος ένθεος, αγάπης τώ άλατι ηρτυμένος, η καρδιά ευκατάνυκτος, διά τούτό σε πίστει μακαρίζομεν.

Χριστού τού δι' ημάς φανέντος σώματι, τόν θείον σεβόμενος χαρακτήρα, διωγμούς Πάτερ υπέμεινας, καί κινδύνους καί πόνους παμμακάριστε.

Ως θύμα καθάρόν σαυτόν προσήγαγες, Κυρίω νεκρώσει τής αμαρτίας, καί θυσίας αναιμάκτους αυτώ, Ιεράρχης ως έννομος προσήγαγες.

Θεοτοκίον

Χρυσούν ως αληθώς θυμιατήριον, καί στάμνον τού θείου μάννα καί θρόνον, καί παλάτιον τερπνότατον, τού Θεού σε Παρθένε ονομάζομεν.

Κάθισμα Ἦχος γ'

Τήν ωραιότητα

Τήν ωραιότητα τών διδαγμάτων σου, καί τήν λαμπρότητα τών νοημάτων σου, καί ούς υπέστης διωγμούς, σεπτά δι εκτυπώματα, Πάτερ εκπληττόμενοι, κατά χρέος τιμώνέν σε, Ιάκωβε πανεύφημε, θυηπόλε τού Κτίστου σου, διό σύν υμνωδίαις βοώμέν σοι, Σώσον ημάς ταίς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον

Έκαστος όπου σώζεται, εκεί δικαίως καί προστρέχει, καί ποία άλλη τοιαύτη καταφυγή, ως σύ Θεοτόκε, σκέπουσα τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ράβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τόν Σταυρόν τού Υιού σου Θεοτόκε, εν αυτώ καταβάλλομεν τών εχθρών τά φρυάγματα, οι πόθω σε απαύστως

μεγαλύνοντες.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν τῆς σῆς οικονομίας, καί εδόξασά σε, μόνε φιλάνθρωπε».

Τῶν δακρύων τοῖς ρεύμασι, διηνεκῶς λουόμενος Παμμάκαρ, καθαρὸν δοχεῖον ὠφθης τοῦ Πνεύματος.

Ολονύκτοις δεήσεσι, τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος κοιμίσας, ἀπαθείας ὠφθης λύχνος ἀκοίμητος.

Ταπεινὸς τε καὶ μέτριος, καὶ συμπαθὴς ἀκέραιος καὶ σώφρων, ἱεράρχα Ὅσιε ἐχρημάτισας.

Θεοτοκίον

Ἀπειρόγαμε Δέσποινα, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβούσα, πειρασμῶν καὶ θλίψεων πάντας λύτρωσαι.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο τοῦ φωτὸς χορηγός, καὶ τῶν αἰώνων Ποιητὴς Κύριε, ἐν τῷ φωτὶ τῶν σὼν προσταγμάτων Ὁδήγησον ἡμὰς, ἐκτὸς σου γὰρ ἄλλον, Θεὸν οὐ γινώσκομεν».

Δόξης ἐρῶν ἀληθούς, τό ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν Ὅσιε, περιφανῶς Πάτερ ἐβδελύξω, καὶ γέγονας φωστήρ, ταπεινοφροσύνης ἐμπρέπων φαιδρότητι.

Ἀναστηλὼν σεαυτὸν, ταῖς ολονύκτοις προσευχαῖς ἵστασο, τῷ τῆς ψυχῆς ὁμματι τὰς θείας, δεχόμενος αὐγὰς, Πάτερ ἱεράρχα θεόφρον Ἰάκωβε.

Ἐν ἐγκρατεία πολλή, ἐν ἀγρυπνία ἐκτενεῖ Ὅσιε, ἐν προσευχῇ καὶ κακοπαθείᾳ, ἐζητήσας Θεόν, τὸν σέ πρὸς τὰς ἄνω μονὰς με ταθέμενον.

Θεοτοκίον

Τὴν πληγωθεῖσάν μου, ταῖς προσβολαῖς τοῦ δυσμενοῦς, Ἀχραντε, ὡς συμπαθὴς ἴασαι καρδίαν, ἡ τὸν ἐπὶ Σταυροῦ σαρκὶ πληγωθέντα, ἀρρήτως κυήσασα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς ευσπλαγχνίας σου, ἐπικαλούμαι ἄβυσσον, ἐκ φθοράς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Οἱ κρουνοὶ τῶν δακρύων σου Ὅσιε, θάλασσαν δεινῶν παθημάτων ἐξήρναν, καὶ τὴν ἐκεῖ παράκλησιν, τὴ σεπτή σου ψυχὴ προεξένησαν.

Ἀνεξίκακος πράος ἀκέραιος, ὁσῖος ἡδὺς ταπεινόφρων καὶ μέτριος, καὶ φωτισμοῦ ἀνάπλεως, παναοίδιμε Πάτερ γεγέννησαι.

Τή τών θείων ποιμένων η μνήμη σου, Πάτερ συνδεδόξασται, οία Ποιμένος καλού, Ποιμήν σοφέ Ιάκωβε, ως οσίως τήν ποιμήνην ποιμάναντος.

Θεοτοκίον

Ο βουλήσει τό πάν εργασάμενος, μήτραν βουληθείς απειρόγαμον ώκησε, τούς τή φθορά νοσήσαντας, αφθαρσία πλουτίσας ως εύσπλαγχνος.

Μαρτυρικόν τού Έχου.

Συναξάριον

Τή ΚΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιακώβου Επισκόπου, τού Ομολογητού.

Στίχοι

- Λύπας ενεγκών σής χάριν σκιάς, Λόγε,
- Βίου σκιώδους Ιάκωβος ηρπάγη.
- Κρύψαν υπό χθόνα εικαδ' Ιάκωβον κατά πρώτην.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου θωμά, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Ζωήν ο θωμάς εκλιπών μετρουμένην,
- Ζωήν πρεπόντως εύρεν ου μετρουμένην.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Φιλήμονος καί Δομνίνου.

Στίχοι

- Τμηθείς Φιλήμον, καί Δομνίνον σόν φίλον,
- Φιλείν κεφαλής τήν τομήν απειργάσω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Βηρίλλου, επισκόπου Κατάνης.

Στίχοι

- Διπλά θανών εύρατο Βήριλλος στέφη,
- Ως κυριεύσας καί παθών καί δαιμόνων.

Τή αυτή ημέρα ο Άγιος Σεραπίων, ο από Σιδώνος, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Δούς πάντα χερσίν ενδεών Σεραπίων,
- Τέλος δίδωσι καί τό Πνεύμα Κυρίω.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εικόνας χρυσής, εν πεδίω Δεηρά λατρευομένης, οι τρείς σου Παίδες κατεφρόνησαν αθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Πολλούς διωγμούς, ανενδότες πειρασμούς Πάτερ υπέμεινας, Εικονομάχους εκτρεπόμενος, ως ζηλωτής ενδικώτατος, πάντας τούς ορώντας φωτίζων, καί κραυγάζων, Ιάκωβε, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Χριστού τήν φρικτήν, Παρουσίαν εννοών εν κατανύξει, πάντα τόν βίον διετέλεσας, έως ού εύρες μακάριε, κάθαρσιν πταισμάτων τελείαν, καί αιωνίαν παράκλησιν, καί φωτισμόν αληθινόν, καί δόξαν άρρητον.

Ποιμένος Χριστού, εν πραότητι ψυχής ώφθης αρνίον, καί υπό τούτου ποιμαινόμενος, Ποιμήν προβάτων εν Πνεύματι, Πάτερ λογικών ανεδείχθης, σύν αυτοίς μέλπων πάντοτε, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Μαρία σεμνή, αιειπάρθενε Αγνή ευλογημένη, καταπιπτόντων επανόρθωσις, αμαρτανόντων η λύτρωσις, σώσον με τόν άσωτον σώσον, τώ Υιώ σου κραυγάζοντα, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ο καθαρώτατός σου νούς, καθααίς προσομιλών φωτοχυσίαις, τών δαιμόνων τό σκότος, καί τών παθών τήν αχλύν, εμφρόνως εξέκλινεν Όσιε, Χριστόν ανυμνείτε, κραυγάζων εις αιώνας.

Πεπυρωμένα τού εχθρού, βέλη έσβεσας Σοφέ ταίς επομβρίαις, τών απαύστων δακρύων, καί πυρωθείς τή Χριστού, αγάπη παμμάκαρ κατέφλεξας, τας υλομανούσας, τών ηδονών ακάνθας.

Τούτο τό ποίμνιον Σοφέ, ο συνήγαγες ταίς σαις διδασκαλίαις, καί τούς πίστει ελούντας τήν ιεράν καί σεπτήν, καί πλήρη φωτός θείαν μνήμην σου, φύλαττε ευχαίς σου, Πειρασμών καί Κινδύνων.

Θεοτοκίον

Ζωσα υπάρχουσα πηγή, ως τό ύδωρ τής ζωής αποτεκούσα, τήν ψυχήν μου τακείσαν τής αμαρτίας φλογμώ, Παρθένε Θεοτόκε πότισον, ίνα σε δοξάζω, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Μετά πολλούς τούς καμάτους, μετά πόνους μυρίου, ιδρώτάς τε καί θλίψεις αληθώς, πρός τόν λιμένα κατέπαυσας, τόν ουράνιον φέρων, τόν πλούτον τών ενθέων αρετών, Ιερώτατε Πάτερ, Οσίων εγκαλλώπισμα.

Ημερινόν ως αστέρα, ως Πνεύματος οίκον, ως ρόδον ευωδίας μυστικής,
Πάτερ υπάρχων ανάπλεων, ως υψίκομον δένδρον, ως δόξης αιωνίου
κοινωνόν, ως σοφόν Ιεράρχην, τιμώνέν σε Ιάκωβε.

Αι τών δακρύων λιβάδες, εν τή γή τής καρδίας, πεμπόμεναι πλουσίως
αληθώς, στάχυν εξέθρεψαν ώριμον, τās ψυχάς τών εν πίστει, Τιμώντων σε
εκτρέφοντα αεί, Ιεράρχα θεόφρον, Πατήρ ημών, Ιάκωβε.

Θεοτοκίον

Φείσαι μου Κύριε φείσαι, όταν μέλλης με κρίναι, καί μή καταδικάσης με εις
πύρ, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με, δυπλωπεί σε Παρθένος, η σέ κυοφορήσασα
Χριστέ, τών Αγγέλων τά πλήθη, καί ο κλεινός Ιάκωβος.

Τό Φωταγωγικόν τού Ἦχου.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Βασιλείου, Πρεσβυτέρου τής
Αγκυρανών Εκκλησίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ο εξ υψίστου κληθείς

Ιερωσύνης στολαίς ηγλαϊσμένος, Θεώ ελειτούργησας, καθάπερ Ἄγγελος, τώ
δι' ημάς ύλη σώματος, επιφανέντι, θύων Βασίλειε μεγαλώνυμε, εντεύθεν ως
τέλειον πρόβατον τέθυσαι, καί καθαρόν θύμα γέγονας, καί προσηνέχθης, νύν
εις τό άνω θυσιαστήριον, όθεν φωναίς σε μακαρίζομεν, χαρμονικώς καί
βοώμέν σοι, ικετεύων μή παύση, τού σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Αφαιρεθείς τήν δοράν κρίσει αδίκω, τούς πόνους υπήνεγκας
αποσκοπούμενος, λήξιν τήν άπονον Ἐνδοξε, καί τά βραβεία, τά τοίς
αθλήσασιν αποκείμενα, πυρί δέ στομούμενος, οία περ σίδηρος,
ουρανοχάλκευτον γέγονας, παμμάκαρ, ξίφος, πάσας συγκόπτων εχθρού τās
φάλαγγας, όθεν τιμά σε πάσα σήμερον, τών ευσεβών γλώσσα χαίρουσα, καί
αιτεί δυσωπείν σε, τόν Θεόν υπέρ τής ποιίμνης σου.

Ωραϊσμένος τοίς στίγμασι τοίς θείοις, εις πόλιν εκ πόλεως δέσμιος έτρεχες,
καταδεσμεύων τόν τύραννον, καί τās πορείας, τών σών βημάτων
κατευθυνόμενος, καί δή πρόσ Καισάρειαν πόλιν γενόμενος, εν ταύτη τέλος
μακάριον, καθυπεδέξω, καί πρόσ τήν πόλιν τήν επουράνιον, στεφανηφόρος

ανελήλυθας, καί Θεώ Βασιλεί νύν παρίστασαι, ὃν ικέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι
τάς ψυχάς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτι εἰς βάθη πολλῶν παραπτωμάτων, ἀθλίως κατήντησα ἐξ ἀμελείας μου, καί
ραθυμίας ὁ δείλαιος, καί ἀπορία, καί ἀπογνώσει νυνί συνέχομαι, γενοῦ μοι
βοήθεια καί ἰλαστήριον, καί σωτηρία Πανάχραντε, παραθυμίαν, ευμενεστάτην
παρεχομένη μοι, σέ ικετεύω, καί σοῦ δέομαι, καί προσπίπτω καί πίστει
κραγάζω σοι, Μή δειχθεῖν εἰς τέλος, τῷ ἀλάστορι ἐπίχαρμα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Μή ἐποδύρου μου Μήτηρ καθορώσα, ἐν ξύλῳ κρεμáμενον τόν σόν Υἱόν καί
Θεόν, τόν ἐφ' ὑδάτων κρεμάσαντα, τήν γήν ἀσχέτως, καί πάσαν κτίσιν
δημιουργήσαντα, καί γάρ ἀναστήσομαι καί δοξασθήσομαι, καί τά τοῦ Ἄδου
βασίλεια συντρίψω σθένει, καί ἀφανίσω τούτου τήν δύναμιν, καί τοὺς
δεσμίους ἐκλυτρώσομαι, τῆς αὐτοῦ κακουργίας ὡς εὐσπλαγχνος, καί Πατρί
τῷ ἰδίῳ προσαγάγω ὡς φιλόανθρωπος.

Ἀπολυτίκιον

Καί τρόπον μέτοχος καί θρόνον διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τήν
πράξιν εὖρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν, Διά τούτο τόν λόγον τῆς
ἀληθείας ὀρθοτομῶν, καί τῇ πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, ἱερομάρτυς
Βασίλειε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ κανόνες ὡς σύνηθες.

Ὁ κανὼν τοῦ Ἀγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σοῦ τοὺς μεγίστους, Μάρτυς, ευφημῶ πόνους. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β' Ὁ Εἰρμός

«Ὡς ἐν ἠπεύρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ, ἵχνεσι, τόν διώκτην Φαραῷ,
καθορών ποντοῦμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ὠδήν ἐβόα ἄσωμεν».

Σοῦ τήν βασίλειον δόξαν Παμβασιλεύ, ὁ κλεινός Βασίλειος, ἀγαπήσας
σταθερώς, ἐπὶ γῆς ἐνήθλησε, δι' οὗ, Βασιλείας οὐρανῶν ἡμᾶς ἀξίωσον.

Ὁ ἀξιέπαινος βίος, ἡ καθαρὰ, πολιτεία Ἐνδοξε, τῶν ἀγώνων ἡ τριβή,
κληρονόμον ἔδειξε Θεοῦ, καί πολίτην οὐρανῶν σε ἀπειργάσατο.

Υποταγεῖς τῷ Κυρίῳ δι' ἀγαθῆς, πολιτείας πάνσοφε, καθυπέταξας ἐχθρόν καί
ποσὶ συνέτριψας λαμπρώς, ἀριστεύσας κατ' αὐτοῦ Μάρτυς Βασίλειε.

Τῇ τῶν αἱμάτων πλημμύρᾳ τόν νοητόν, Φαραῷ ἐβύθισας, πανστρατί ὡς
ἀληθῶς, καί πρὸς γῆν ἀνέδραμες σοφέ, ἔνθα νέφος ἀθλητῶν αἰεὶ ευφραίνεται.

Θεοτοκίον

Οτώ Πατρί συνυπάρχων μονογενής, βουληθείς κατώκησε, σου τήν άχραντον νηδύν, καί βροτός εγένετο Αγνή, σώσαι θέλων τούς βροτούς δι' αγαθότητα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν Άγιος ώς σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας τών πιστών σου αγαθέ, καί στερεώσας αυτούς, εν τή πέτρα τής ομολογίας σου».

Υψώθης οιά περ αμνός, επί ξύλου Τρισμάκαρ, τούς ξεσμούς υποφέρων, διανοία καθαρά, καί καταράσσων εχθρού, τάς επάρσεις, σθένει θείου Πνεύματος.

Στιγμάτων Μάρτυς καλλοναίς, ωραιότατος ώφθης, τήν ψυχήν καί τό σώμα, διανοία καθαρά, χαριστηρίους φωνάς, αναμέλπων τώ αγωνοθέτη σου.

Μεγίστην εύκλειαν ζητών, μεγαλόφρονι γνώμη, τούς μεγίστους αγώνας, εκαρτέρησας σοφέ, καί τόν μέγάλως αεί, επηρμένον, Μάρτυς εταπείνωσας.

Ενθέων φύλαξ πεφυκώς, προσταγμάτων θεόφρον, φυλακαίς κατε κλείσθης, υπανοίγων τοίς πιστοίς, διδασκαλίας οδόν, την εις πλάτος γνώσεως εισάγουσας.

Θεοτοκίον

Γνωρίσας πόρρωθεν τήν σήν, σύλληψιν Ησαΐας, διά Πνεύματος Κόρη, διετράνωσεν αυτήν, βοών, Ιδού εν γαστρί, η Παρθένος, τόν Θεόν συλλήψεται.

Κάθισμα 'Ηχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς Βασίλειος, τήν Βασιλείαν Θεού, ποθήσας υπήνεγκε, τήν τών βασάνων πυράν, καί θάνατον άδικον, όθεν αθανασίας, αληθούς ηξιώθη, Τούτον ούν συνελθόντες, μακαρίσωμεν πίστει, πρεσβεύοντα τώ Κυρίω υπέρ πάντων ημών.

Θεοτοκίον

Εκαίνισας άχραντε, τώ θείω τόκω σου, φθαρείσαν τοίς πάθεσι, τών γηγενών τήν θνητήν, ουσίαν καί ήγειρας, πάντας εκ τού θανάτου, πρός ζωήν αφθαρσίας, όθεν σε κατά χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ως προεφήτευσας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, μήτερ Χριστού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου, τήν Παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεψας εκουσίως, τόν Υιόν καί Θεόν σου, όν περ ευλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων ημίν δωρήσασθαι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, Εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Ιδών αστράπτον σου, τό θείον πρόσωπον, τή τοῦ Πνεύματος αἴγλη ο
δυσσεβής, Μάρτυς κατεπλήττετο, καί ως τοῦ σκότους υπουργός, αναισθήτως
εμωραίνετο.

Σοφία κρείττονι, καλλωπιζόμενος, τούς σοφούς τών Ελλήνων θεαρχικῶ,
σθένει απεμώρυνας, καί εναθλήσας καρτερῶς, νίκης στέφανον απείληφας.

Ταθέντα πάντοθεν, καί εξαρθρούμενον, εκραταίου σε Λόγος ο εν Σταυρῶ,
τανυσθείς Βασίλειε, καί διά πάθους τοῖς πιστοῖς, δωρησάμενος απάθειαν.

Ου θύω δαίμοσιν, ου φρίττω θάνατον, ου κολάσεων εἶδη ο Ιερός, ἐκράζε
Βασίλειος, ένα Θεόν ομολογῶ, εν Τριάδι γνωριζόμενον.

Θεοτοκίον

Υμνῶ σε Δέσποινα, τήν πολυῦμνητον, ευλογῶ σε Παρθένε, δι' ἧς βροτοί,
πάντες ευλογήθημεν, καί τῆς κατάρας αληθῶς, τῆς αρχαίας ελυτρώθημεν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τῷ θείῳ φέγγει σου αγαθέ, τās τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ
καταύγασον δέομαι, σέ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τόν ὄντως Θεόν, εκ ζόφου τών
πταισμάτων ανακαλούμενος».

Σιδήρου βάρει κατακαμφθείς, ὡς τόν ελαφρότατον ζυγόν, Κυρίου φέρειν
ελόμενος, τόν κατά τοῦ Κτίστου τραχηλιάσαντα, εχθρόν τόν αλαζόνα Μάρτυς
κατέκαμψας.

Μετ' ευφροσύνης τά σιδηρά, Μάρτυς περικείμενος δεσμά, τόπους εκ τόπων
διέδραμες, τούτοις ὡς ορμίσκοις ωραϊζόμενος, Βασίλειε, καί τέρπων τόν
Αθλοθέτην σου.

Αιμάτων ρεύμασι σεαυτῷ, Μάρτυς επιχρώσας αληθῶς, βασιλικήν στολήν
ένδοξε, νίκης τε διάδημα περιθέμενος, Χριστῷ συμβασιλεύεις χαίρων
Βασίλειε.

Ρωσθείς τῇ χάριτι τοῦ Σταυροῦ, ἤνυσας μακράν καί χαλεπήν, οδόν δεινῶς
ελαυνόμενος, μέλπων, Εν τῇ τρίβῳ τών μαρτυρίων σου, τερπόμενος καί
χαίρων Λόγε πορεύσομαι.

Θεοτοκίον

Τήν ανωτέραν τών Χερουβίμ, τήν υψηλοτέραν ουρανών, τήν υπερτέραν τῆς
κτίσεως, τών σοφών Μαρτύρων τό περιτείχισμα, τήν μόνην Θεοτόκον, ὕμνοις
τιμήσωμεν.

Ωδής' Ο Ειρμός

«Τοῦ βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμῶν τῷ κλύδωνι,
τῷ ευδίῳ λιμένι σου προσδραμών, βῶ σοι, Ανάγαγε, ἐκ φθοράς τήν ζωήν

μου Πολυέλεε».

Υψώθης τοῖς ἀθλοῖς σου, καί κατέρραξας ἐχθρόν, Μεγαλομάρτυς ἐνδοξε, καί πρὸς Θεόν μετέβης νικητικῶ, στεφθεὶς διαδῆ ματι, ἐπὶ τέλει τῶν ἀθλῶν ἀξιάγαστε.

Σταυρῶ τόν τανύσαντα, τὰς παλάμας διὰ σέ, Μάρτυς σοφὲ μιμούμενος, ἀνηρτήθης ἐν ξύλῳ καρτερικῶς, ξεσμούς ἐκαρτέρησας, τραυματίζων τήν πλάνην σου τοῖς τραύμασιν.

Εδέσμεις δεσμούμενος, τοὺς ἀσάρκους δυσμενεῖς, υπέρ Χριστοῦ Βασίλειε, ἀπολυθεὶς δέ ἐνδοξε τῆς σαρκός, εἰς τό τέλος διέλυσας, τὰς αὐτῶν κακουργίας θεία χάριτι.

Θεοτοκίον

Ὑμνῶ σε Πανύμνητε, ἦν ὑμνοῦσι στρατιαί, ἐπουρανίων τάξεων, καί δυσωπῶ σε, πάθη μου τῆς ψυχῆς, ἰάτρευσον Ἀχραντε, καί πυρός αἰωνίου ἐλευθέρωσον.

Τό Μαρτυρικόν τοῦ Ἰἡσου.

Σ υ ν α ξ ἰ ὶ ο ν

Τῇ ΚΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Βασιλείου, Πρεσβυτέρου τῆς Ἀγκυρανῶν Ἐκκλησίας.

Στίχοι

- Σῶαν Προφήτης εἶπεν αλγείν κοιλίαν.
- Τετρημένην δέ Μάρτυς αλγείν οὐκ ἔφη.
- Εἰκάδι δευτερίῃ Βασίλειος ἐτρήθη σούβλαις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, αἱ Ἅγαι Μάρτυρες Καλλινίκη καί Βασίλισσα, ξίφει τελειοῦνται.

Καί μνήμη τῆς Ἀγίας Δροσίδος, θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως Τραϊανοῦ, καί τῶν σὺν αὐτῇ πέντε Κανονικῶν μοναζουσῶν.

Στίχοι

- Καλλινίκην τέμνουσι σὺν Βασιλίσσῃ,
- Τὰς Καλλινίκους καί πόλου Βασιλίδας.
- Δροσίς ἀπήλθεν ἐκ δρόσου τῆς τοῦ μύρου,
- Ὡς ἐκ Λιβάνου Κανονικὴ πρὸς πόλον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς οσίοις Παισί, τοὺς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τόν τύραννον ἐπέισε βοάν,

Ευλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Φωτισμῷ τῆς θείας χάριτος λαμπρόμενος, τό σκότος τῶν κολάσεων
διελήλυθας, γεγονῶς ἡμέρας κοινωνός, Σοφέ ανεσπέρου, καί βοῶν,
Ευλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἡ δρασμένη ἐπὶ πέτραις θείας γνώσεως, θεόφρον ἡ καρδίᾳ σου, οὐ
σεσάλευται, πειρασμῶν ἀνέμοις Ἀθλητά, βοῶσα τῷ πάντων Λυτρωτῇ,
Ευλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μωραίνόμενος ὁ τύραννος προστάττει σε, λωροτομείσθαι Ἐνδοξε, καί ὡς
ἄσκαρον υπομένοντά σε καθορῶν, συνήκεν οὐδόλως ἐκβοᾶν, Ευλογητός εἰ ὁ
Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡς χρυσός ἐν τῇ καμίνῳ τῶν κολάσεων, ἐξέλαμψας πυρούμενος, καί
ἐκσφράγισμα, παθημάτων θείων γεγονῶς, ἐβόας Βασίλειε σοφέ, Ευλογητός
εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Παρθενίαν μετὰ τόκον ἀδιάφθορον, Παρθένε διαμένουσιν, κατανοοῦσα, τῷ
ἐκ σοῦ τεχθέντι ὑπὲρ νοῦν ἐβόας Σωτήρι καί Θεῷ, Ευλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Ἐκ φλογός τοῖς Οσίοις δρόσον ἐπήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας,
ἅπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνῳ τό βούλεσθαι, Σέ υπερυψοῦμεν, εἰς πάντας
τοῦ αἰῶνος».

Ὀλικῶς πρὸς τό θεῖον ἀνατεινόμενος, τοὺς τοῦ σώματος πόνους ὄναρ
λελόγισαι, ὅθεν πρὸς ζωὴν μακαρίαν καί ἄπονον, Μάρτυς ἀθλοφόρε,
γηθόμενος μετέβης.

Νευρωθεὶς τῇ ἀγάπῃ τοῦ Παντοκράτορος, σπαραγμούς υποφέρεις σαρκός
στερρότατα, καί τόν δυνατόν ἐν κακίᾳ συμπνίγεις ἐχθρόν ρεῖθροις σῶν
αιμάτων, Βασίλειε τρισμάκαρ.

Ὁ βασίλειος κόσμος τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, τῶν παθῶν τοῦ Σωτήρος τό
ἀπεικόνισμα, Μάρτυς ὁ στερρός, τῶν πιστῶν τό κραταίωμα, ὕμνοις
ευφημείσθω, Βασίλειος ὁ μέγας.

Ὑπερκόσμιον δόξαν καί φῶς ἀνέσπερον, οὐρανῶν Βασιλείαν, στέφος
ἀμάραντον, ἄλυτον ζωὴν, καί χαράν ἀνεκκλήτην, Μάρτυς μετὰ τέλους εὐρεῖν
κατηξιώθης.

Θεοτοκίον

Σωτηρίας ἀνθρώπων γένος ἡξίωται διὰ σοῦ Παναγία θεοχαρίτῳτε, μόνη γάρ
ἡμῖν, τόν Σωτήρα ἐκύησας, ὃν υπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμά Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δέ Πάναγνε ωράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς ουρανίαις Στρατιαῖς σέ μακαρίζομεν».

Ἰδεῖν Ἀγίων τερπνας λαμπρότητας, ἀπολυθεῖς σαρκός, κατηξιώθης Πανόλβιε, καί Ἀγγέλων συνήγθης στρατεύμασι, μέλπων αἰεὶ συν τούτοις, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, Τριάς, ἡ παντουργός καὶ παντοδύναμος.

Ὡς φῶς παμμάκαρ, ὡς μέγας ἥλιος, ἐν ουρανῷ Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας ορώμενος, ταῖς τῶν ἀθλῶν φεγγοβόλοις λάμπεσι, καὶ θαυματουργημάτων, θείαις λαμπρότησι, πάντων καταυγάζεις, τὰς ψυχὰς τῶν ἀνυμνούντων σε.

Σαυτὸν τῶν ἀθλῶν ταῖς ωραιότησι, πανευκλεῶς θεόθεν, Ἀθλοφόρε ωράϊσας, καὶ Χριστῷ τῷ ωραίῳ παρίστασαι, στέφος δικαιοσύνης, νῦν περικείμενος, ὅθεν σε τιμῶμεν οἱ πιστοὶ ἐπαγαλλόμενοι.

Ἡ γῆ τῇ θείᾳ ταφῇ ηἰγίασται, τοῦ Ἱεροῦ Βασίλειε καὶ θείου σου σώματος, τῶν Δικαίων ἐσκίρτησαν πνεύματα, μέσον αὐτῶν τό πνεύμά σου μάκαρ ἔχοντα, μεθ' ὧν πάντων μέμνησο, ἡμῶν τῶν μεμνημένων σου.

Θεοτοκίον

Φρικτός ο τρόπος ο τῆς λοχείας σου! Θεὸς γάρ ἦν Παρθένε σαρκωθείς ο τικτόμενος, ὃν ἰκέτευε φρικτῆς κολάσεως, πάντας τοὺς ἀδιστάκτω πίστει τιμώντάς σε, Μήτηρ ἀπειρόγαμε, σεμνὴ ἀπολυτρώσασθαι.

Τό Φωταγωγικόν τοῦ Ἦχου.

Καί τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, καὶ Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου πατρός ἡμῶν Νίκωνος καὶ τῶν αὐτοῦ Μαθητῶν ἑκατὸν ἐνενήκοντα ἐννέα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Ἡ δονὰς τὰς τοῦ σώματος, καὶ σαρκός τό δυσήνιον, τῷ κημῷ μακάριε καθυπέταξας, τὰς ἐγκρατείας ἐν χάριτι, νικήσας ὡς ἄριστος, πανοπλίαν τοῦ ἐχθροῦ, τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, ὅθεν γέγονας ποδηγός μοναζόντων ἐπομένων, τῷ πανσόφῳ σου καὶ θείῳ Νίκῳ κηρύγματι πάντοτε.

Αναλάμπας ως ήλιος, εξ Εώας Πανόλβιε, οικουμένην άπασαν Κατεφώτισας, τή τών θαυμάτων λαμπρότητι, χορόν επαγόμενος, ως αστέρων φαεινών, οπαδών, μεθ' ών ήθλησας, καρτερώτατα, διά ξίφους τμηθέντες, καί εις χείρας, τού παντάνακτος Δεσπότη, υμών τά πνεύματα θέμενοι.

Ου λιμός ουδέ κίνδυνος, ου γυμνότης ου μάστιγες, ουχ ο βιαιότατος όντως θάνατος, υμάς αγάπης εχώρισε, Χριστού αξιάγαστοι, αλλ' ώς άρνες εις σφαγήν, τώ ποιμένι επόμενοι, εκ τής δύσεως, πρός ανέσπερον λήξιν ουραního, Βασιλείας, Αθλοφόροι, στεφανηφόροι εφθάσατε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μετανοίας τό άριστον, καί σωτήριον φάρμακον, η Θεόν κυήσασα τόν Σωτήρά μου, καί τών δακρύων τά ρεύματα, καί ώρας τήν έννοιαν, τής φρικτής καί φοβεράς, αδεκάστου τε κρίσεως, σύ μοι δώρησαι, καί φυγείν ταίς ευχαίς σου, ώ Παρθένε, τών κολάσεων τόν τρόπον, καί θείας τεύξασθαι χάριτος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα σε, επί ξύλου ως έβλεπεν, η Αμνάς η τέξασα επωδύρετο, καί μητρικώς σοι εφθέγγετο, Υιέ ποθεινότατε, πώς εν ξύλω τού Σταυρού, ανηρτήθης μακρόθυμε, πώς τάς χείράς σου καί τούς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, υπ' ανόμων, καί τό αίμα, τό σόν εξέχεας Δέσποτα;

Απολυτίκιον

Ο Θεός τών Πατέρων ημών, ο ποιών αεί μεθ' ημών, κατά τήν σήν επιείκειαν, μή αποστήσης τό έλεός σου αφ' ημών, αλλά ταίς αυτών ικεσίαις, εν ειρήνη κυβέρνησον τήν ζωήν ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες κατά τήν τάξιν.

Ο Κανών τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Νίκης σε μέλπω τόν φερώνυμον μάκαρ. Ιωσήφ.

**Ωδή α' Ήχος δ'
ο Ειρμός**

«Θαλάσσης, τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Νικήσας, ασκητικοίς παλαίσμασι, τόν κακομήχανον, αθλητικάς εστέφθης καλλοναίς, καί Θεώ νύν παρίστασαι, υπέρ ηιμων δεόμενος, Όσιε Νίκων τών τιμώντων σε.

Ισχύϊ, τού τήν ημών ασθένειαν, ενδυναμώσαντος, δυναμωθείς ηρίστευσας τό

πρίν, εν πολεμοις Μακάριε, καί νικητής γενόμενος, Χριστού προστρέχεις τώ βαπτίσματι.

Κοσμεῖται, τώ μαρτυρίῳ όμιλος, μακαριώτατος, τών μαθητών σου πρότερον Σοφέ, λαμπρυνθείς ταῖς ασκήσεσι, καί εν διπλοῖς παλαίσμασι, διπλούς στεφάνους ανεπλέξατο.

Θεοτοκίον

Η πύλη, τής πρός ημάς σου Κύριε, συγκαταβάσεως, Ανατολήν καί Ήλιον καί Φώς, μυστικώς σε καλούμενον, υπερφυώς γεγέννηκε, διπλούν τήν φύσιν τόν Θεάνθρωπον.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύμου Ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Στρατείαν πνευματικήν, περιζωσάμενος στρατόν ένθεον, Μάρτυς Χριστού ώπλισας, πρός τά τής αθλήσεως σκάμματα.

Σταυρώσας ασκητικώς, σάρκα Πανένδοξε τό πρίν έσπευσας, αθλητικάς μάστιγι, φάλαγγας δαιμόνων τροπώσασθαι.

Εώας ώσπερ αστήρ, Νίκων απάρας πρός δυσμάς έφθασας, όθεν θανών έδυσας, καί πρός τόν Χριστόν εξανέτειλας.

Θεοτοκίον

Μαρτύρων δήμος τήν σήν, απεικονίσατο σφαγήν Δέσποτα, επεγνωκως Κόρης σε, εξ απειρογάμου βλαστήσαντα.

Κάθισμα Ήχος γ'

Θείας πίστεως

Φώς επέλαμψε σου τή καρδιά, θείοις ρήμασι τής σέ τεκούσης, φωτισθείς δέ τώ Βαπτίσματι Όσιε, τών Μοναστών κατελέγης συστήματι, καί ποδηγός καί φωστήρ εχρημάτισας, επομένων σοι, μεθ' ών τόν Χριστόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Θεία γέγονας σκηνή τού Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτορ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπεράρασα, τόν υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρων, πρεσβειών σου ενθέοις νόμασι, παρέχουσα σεμνή τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος Αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτορ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι τέκνον μου! πώς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τάν Ἴλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ενηδόμενος ταῖς θεαῖς φωτοχυσίαις, τά τῶν βασάνων ρεύματα, ἄτρωτος διέβης, Νίκων ἀξιάγαστε, καί νίκης τόν στέφανον, Μάρτυς ἐπαξίως ἀπείληφας.

Λαμπροτάταις διαπρέπων ἀνδραγαθείαις, ὡς ἀσκητῆς ἠγώνισαι, πάθη θανατώσας, πρότερον τοῦ σώματος, ἀθλήσει τό δεύτερον, τάς δαιμονικάς τρέπων φάλαγγας.

Παρετάξασθε τῷ ὅπλῳ τῆς εὐσεβείας, τῷ δυσμενεῖ θεόφρονες, καί διὰ θανάτου, εὐκλειαν ἀθάνατον, εἰλήφατε ψάλλοντες, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ὡς ὑπάρχουσιν τῆς κτίσεως ἀνωτέραν, ὁ Ποιητής ἠγάπησεν, ὦ Παρθενομήτητορ, δείξας σε Μητέρα αὐτοῦ, ἦν καί λιτανεύουσι, δήμοι, Ἀθλητῶν εὐπρεπέστατα.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Σύ Κύριέ μου φῶς, εἰς τόν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε».

Ταῖς θεαῖς τῆς μητρός, εὐπειθῶν παραινέσεσι, τήν δύναμιν Νίκων ἔσχες, τοῦ Σταυροῦ ἐν πολέμοις, μυούμενος τά κρείττονα.

Ὁ βίος σου φωτί ἀρετῶν πυρσευόμενος, τήν ἀθλησιν ὥσπερ κόσμον, εὐπρεπέστατον ἔχει, θεόφρον πανσεβάσμιε.

Νόμοις θεαρχικοῖς, εὐπειθούμενοι οἱ Μάρτυρες, ἠρίστευσαν, καί ἀνόμους, θεϊκή συμμαχία, ἀνδρείως ἐτροπώσαντο.

Θεοτοκίον

Φῶς ἄχρονον ἡμῖν, τοῦ Πατρός τό ἀπαύγασμα, ἐγέννησας ἐπὶ χρόνον, ἀγαθότητος πλούτῳ, γενόμενον Πανάμωμε.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Εκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμονῶν λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Εἰώας, ὡς πολὺφωτος ὥρμησας ἥλιος, ὥσπερ ἀστέρας θεόφρον, μαθητῶν χορόν ἐπαγόμενος, καί τήν δύσιν, ταῖς ἀκτίσιν ὑμῶν ἐφωτίσατε.

Ρανίσι, τῶν αἱμάτων σου Μάρτυς κατέκλυσας, πολυθειᾶς θαλάσσης, καί βυθῷ ἀγώνων ἀπέπνιξας, τῆς κακίας, τόν δεινόν ευρετήν καί παμπόνηρον.

Ὡς κρίνα, ἀρετῶν ἐν λειμῶνι ἠνθήσατε, καί ὡς ἡδύπνοα ῥόδα, τὰς ἡμῶν καρδίας μυρίζετε, Μαρτυρίου, καλλοναῖς Ἀθλοφόροι θεόπνευστοι.

Θεοτοκίον

Ναόν σε, τοῦ Θεοῦ καί παλάτιον ἐμψυχον, τῶν Ἀθλοφόρων χορεία, ἐπιγνούσα Δέσποινα λιτανεύει, σέ τήν μόνην, γυναικῶν ἀραμένην τό ὄνειδος.

Τό Μαρτυρικόν τοῦ Ἡχου.

Συναξάριον

Τή ΚΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νίκωνος καί τῶν αὐτοῦ μαθητῶν, ἑκατὸν ἐνενηκονταεννέα Μαρτύρων.

Στίχοι

- Νίκης στέφανον εὐτρεπίζει σοι, Νίκων,
- Βραβεύς στεφάνων, θνήσκε λοιπόν τῷ ξίφει.
- Εἰκάδι ἐν τρῖτάτῃ ξίφει Νίκων κράτα δώκε.

Εἰς τοὺς αὐτοῦ Μαθητάς.

Στίχοι

- Ἐνός δέοντος τέσσαρας Συμμαρτύρων,
- Διά ξίφους τέμνουσι πεντηκοντάδας.

Τή αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Δομέτιος ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Ὁ δεινὸν οὗτος εἰσορῶν σπαθηφόρος,
- Ὀργὰ κατοῖσαι τήν σπάθην Δομετίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μάλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον, Εὐλογημένος εἰ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου, Κύριε».

Ὑπὲρ Χρυσίον, δοκιμασθεῖς θεόφρον τοῖς αἰκισμοῖς, πύργος ἀρετῆς ἐφάνης τὰς ἐμβολάς, τῶν δαιμόνων ἀπωθούμενος, Εὐλογητός εἰ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Μετά τό τέλος, ἀπορριφέν σου σῶμα Μάρτυς κρυψή, θείας ἱαμάτων πέμπον μαρμαρυγᾶς, ἀπελαύνει λώβην δαίμονος, τοῦ σέ κατάδηλον, διά θείουποιήσαντος Πνεύματος.

Ὅλος ταῖς θείαις, ἐνηδυνθεῖς Παμμάκαρ νεύσεσι, σῶμα αἰκισμοῖς παρέδωκας καρτερῶς, στεφηφόρος γάρ παρίστασθαι, τῷ Παντοκράτορι, ἐν οὐρανοῖς

επόθησας ένδοξε.

Νομεύς προβάτων, τών λογικών τήν μάνδραν Πάτερ σοφέ, λύκων νοητών
ετήρησας αβλαβή, καί σύν τούτοις πρός ουράνιον, μονήν εσκήνωσας, τώ
Δεσπότη τών όλων παρ ίστασθαι.

Θεοτοκίον

Μή διαφθείρας, τήν παρθενίαν Κόρη όλως τήν σήν, Λόγος τού Πατρός
εσκήνωσεν επί σοί, καί Μαρτύρων επεσπάσατο, χορόν αοίδιμον, Θεοτόκον
αγνήν σε κηρύττοντα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ
δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες
κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ανύστακτον φέρων τόν πυρσόν, τόν τής καρδιάς σου, επαρδεύόμενον,
δακρύων νάμασιν Όσιε, καί αθλήσεως εν αίμασιν, εις αχειρότευκτον βοών,
παστάδα νύν κατοικείς, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Κόσμος Ασκητών καί Αθλητών, εδείχθης Όσιε, εν αμφοτέροις γάρ,
επευδοκίμησας τρόπαια, καταπλήττοντα διάνοιαν, κατά τού μόνου δυσμενούς
Νίκων στησάμενος, καί κραυγάζων, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Αίμασι κατήρδευσας ψυχάς, πρός ζήλον ένθεον εγείρας Όσιε, στιγμάτων
ξίφεσιν, έπληξας, τών δαιμόνων τήν παράτσιν, επαληθεύουσας εν σοί τήν
κλήσινδείξας βοών, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ρήξον τόν κλοιόν μου τόν βαρύν, τών παραπτώσεων, η ανορθώσασα, Αδάμ
τήν έκπτωσιν Αχραντε, τή κυήσει σου πανύμνητε, καί φωταγωγήσον βοάν εν
καθάρω λογισμώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος
ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλ λόμενοι, σέ
Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ίδε σε στιγμάτων τώ κάλλει, διηνθισμενον καί πορφύραν, εκ μαρτυρικών σου
αιμάτων, ο στεφοδότης περιβαλλόμενον καί σύν αυτώ κατώκισε, Νίκωω
ενθέως αγαλλόμενον.

Ως περικαλής σου ο πόθος, όν πρός τόν Κύριον εκτήσω, Νίκων καί θερμός
σου ο ζήλος, πυρί τώ θείω αναφλεγόμενος, καί θαυμαστή η άθλησις, τοίς
ουρανίοις σε συνάψασα.

Σέ τής Εκκλησίας εν ύψει, ήλιον μέγαν κεκτημένοι, δήμος Αθλητών ως

αστέρες, φωτί τώ θείω περιχεόμενοι, ακτινοβόλοις λάμπεσι, τήν οικουμένην καταυγάζουσιν.

Ἦρθης πρὸς μονάς ακηράτους, χορόν διπλῆς εκατοντάδος, Μάρτυς Αθλητῶν παραστήσας, τώ στεφοδότῃ, μεθ' ὧν μνημόνευε, τῶν εκτελούντων σήμερον, τό ἱερόν υμῶν μνημόσυνον.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον ὠψθης, τοῦ δι' ἡμᾶς εκ σοῦ τεχθέντος, ὃν αδιαλείπτως δυσώπει, φωταγωγήσαι τοὺς ανυμνούντάς σε, καί Θεοτόκον πάναγνε, Παρθενομήτορ καταγγέλλοντας.

Καί η λοιπή Ακολουθία καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Προεόρτια τοῦ Ευαγγελισμοῦ τῆς Υπεραγίας Θεοτόκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δῖς, καί τό Μαρτυρικόν, καί τά προσόμοια τοῦ Τριωδίου καί τῆς Εορτῆς δ'.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον εν Μάρτυσιν

Κεκρυμμένον μυστήριον, καί Ἀγγέλοις αγνώριστον, Γαβριήλ πιστεύεται ο Ἀρχάγγελος, καί ἐπὶ σέ νύν ἐλεύσεται, τήν μόνην ακήρατον, καί καλήν περιστεράν, καί τοῦ γένους ανάκλησιν, καί βοήσει σοι, Παναγία τό, Χαίρε, ετοιμάζου, διὰ λόγου Θεόν Λόγον, σοῦ ταῖς λαγόσιν εἰσδέξασθαι. (Δῖς)

Φωτοφόρον Παλάτιον, ἡτοιμάσθη σοι Δέσποτα, ἡ νηδὺς ἡ ἀφθορος τῆς θεόπαιδος, δεῦρο πρὸς τούτο κατάβηθι, οἰκτεῖρας τό πλάσμα σου, φθονερῶς πολεμηθέν, καί δουλεία κρατούμενον τοῦ αλάστορος, καί τό κάλλος τό πρῶην ἀπολέσαν, καί τήν σὴν σωτηριώδη, προσαναμένον κατάβασιν.

Γαβριήλ ο Ἀρχάγγελος, ἐπὶ σέ Παναμώμητε, εμφανῶς ἐλεύσεται καί βοήσει σοι, Χαίρε κατάρας λυτήριον, πεσόντων ανόρθωσις, χαίρε μόνη εκλεκτή, τώ Θεῷ χρηματίσασα, χαίρε ἐμπυχε, τοῦ Ἡλίου νεφέλη υποδέχου, τόν ασώματον εν μήτρα, τή σὴ οικήσαι θελήσαντα.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Ευαγγελίζεται ο Γαβριήλ, τή Κεχαριτωμένη σήμερον, Χαίρε ανύμφευτε Κόρη καί απειρόγαμε, μή καταπλαγῆς τή ξένη μου μορφή, μηδέ δειλιάσης, Ἀρχάγγελός εἰμι ὅφῃς ἐξηπάτησεν Εὐάν ποτέ, νύν ευαγγελίζομαί σοι τήν χαράν, καί μενεῖς ἀφθορος, καί τέξη τόν Κύριον Ἀχραντε.

Εἰσοδος, τὰ Αναγνώσματα καί ἡ λοιπὴ Ακολουθία τῶν Προηγιασμένων.

Απολυτίκιον Προεόρτιον
Ἦχος δ'

Σήμερον τῆς παγκοσμίου χαράς τὰ προοίμια, τὴν προεόρτιον ἄσαι
προτρέπεται, ἰδοὺ γάρ Γαβριὴλ παραγίνεται, καὶ πρὸς αὐτὴν ἐκβοήσεται,
Χαίρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Εἰ δέ ου τελείται Λειτουργία ψάλλομεν εἰς τὸν Στίχον τὸ Ἰδιόμελον τῆς
ἡμέρας, καὶ τὸ Μαρτυρικόν.

Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Εορτῆς, οἷον βούλει

Τό, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ αἱ γ' μεγάλαι μετάνοιαι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες, ὁ Προεόρτιος, κα τοῦ Τριωδίου εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν.

Ὁ Προεόρτιος Κανὼν εἰς ς'

Ποίημα Γεωργίου, οἱ δέ Θεοφάνος.

Ὠδὴ α' Ἦχος δ' Ὁ Εἰρμός

«Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἰχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας
Ἰσραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαληκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ
ἐτροπώσατο».

Ὁ κόσμος, περιχαρῶς ευφράνθητι, ὥσπερ αἰσθόμενος, τὴν τοῦ Κυρίου
κάθοδον ἐν σοί, διὰ σπλάγχνα ἐλέους γάρ, ἐξ οὐρανοῦ κατέρχεται, γαστρί
Παρθένου σωματούμενος.

Ἰδοὺ σοι, τῇ Βασιλίδι στέλλεται, θεῖος Ἀρχάγγελος, τοῦ Βασιλέως πάντων καὶ
Θεοῦ, προμηνύσαι τὴν ἔλευσιν, καὶ προσφωνήσῃ Χαίρέ σοι, ἐπ' ἀνακλήσῃ
τοῦ Προπάτορος.

Ἡ στάμνος, ἡ φωταυγὴς καὶ πάγχρυσος, διευτρεπίσθητι, πρὸς εἰσδοχὴν τοῦ
μάννα τῆς ζωῆς, ἐπὶ σέ γάρ ἐλεύσεται, διὰ φωνῆς Ἀγγέλου σοι, υπερφυῶς
εἰσοικιζόμενος.

Θεοτοκίον

Λαγόσι, σοῦ τῆς Ἀγνῆς οἰκίζεσθαι, μέλλει ὁ Κύριος, ὁ κατοικῶν αἰεὶ τοὺς
οὐρανοὺς, οὐρανῶσαι γάρ ἐρχεται, τῶν γηγενῶν τὸ φύραμα, τοῦτο σαφῶς
ἐπενδυσάμενος.

Ὠδὴ γ' Ὁ Εἰρμός

«Ουκ εν σοφία καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοί τῇ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ Σοφία Θεοῦ, οὐ γάρ ἐστὶν Ἅγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Γῆ τὰς ἀκάνθας, τῶν παθῶν λυπηρῶς ἡ βλαστήσασα, σκίρτα χόρευε, ἰδοὺ, ὁ γεωργὸς ὁ ἀθάνατος, κατάρας ἐξαίρων σε, νῦν ἐπελεύσεται.

Ὁ θεῖος πόκος, ἐτοιμάζου Παρθένε ἀμόλυντε, ἐπὶ σέ γάρ ὁ Θεός, ὡς υετός καταβήσεται, ξηράναι τὰ ρεύματα, τῆς παραβάσεως.

Τόμος ὁ θεῖος, εὐτρεπίζου, Πατρός τῷ δακτύλῳ γάρ, ἐγγραφήσεται ἐν σοί, ὁ θεῖος Λόγος σαρκούμενος, τὴν ἐξ αλογίας μου, λύων παράβασιν.

Χρυσὴ λυχνία, υποδέχου τό πῦρ τῆς θεότητος, ἀναλάμπων διὰ σοῦ, καί φῶς τῷ κόσμῳ δωρούμενον, δι' οὗ τῶν κακῶν ἡμῶν, σκότος λυθήσεται.

Κάθισμα Ἦχος γ' Τὴν ωραιότητα

Σήμερον ἅπαντα κτίσις ἀγάλλεται, ὅτι το Χαίρέ σοι φάσκει ὁ Ἄγγελος, εὐλογημένη σύ Ἀγνή, τοῦ Χριστοῦ Μήτηρ ἀχραντε, Σήμερον τοῦ ὄφους, αμαυροῦται τό φρύαγμα, ἀράς γάρ διαλέλνται, ὁ δεσμός τοῦ Προπάτορος, Διό σοι καί ἡμεῖς ἐκβοώμεν, Χαίρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τόν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Τό Μυστήριον τό πάλαι πρό τῶν αἰώνων, προορισθέν φανέρωσιν, ἀρχεται λαμβάνειν, γῆ καί τὰ οὐράνια, συμφώνως ευφράνθητε, καί χαρμονικῶς ἀλαλάξατε.

Το Παλάτιον τό μέγα τοῦ Βασιλέως, τῶν ακοῶν διάνοιξον τὰς θείας εἰσόδους, ἡδὴ γάρ ἐλεύσεται, Χριστός ἡ ἀλήθεια, καί κατασκηνώσει ἐν μέσῳ σου.

Τῆς Προμήτορος τόν ὀλισθὸν ἀνορθώσων, ὁ λυτρωτὴς οφθήσεται, ἐν ἀπειρογάμῳ, μήτρα οἰκιζόμενος, Αὐτῷ μελωδήσωμεν, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἀββακούμ, σε προηγορεῦσε πάλαι Ὅρος, ταῖς ἀρεταῖς κατάσκιον, ἐξ οὗ φανερούσθαι, μέλλει ὁ Θεός ἡμῶν, Παρθένε πανάμωμε, μόνη τῶν βροτῶν ἐγκαλλώπισμα.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Ω άσπιλε Αμνάς, ο Αμνός τού Θεου ημών, τήν μήτραν σου υπεισδύναι, κατεπείγεται αίρων, ημών τά αμαρτήματα.

Ράβδος η μυστική, μετ' ολίγον ανθήσειεν, ως γέγραπται, θείον άνθος, Ιεσσαί εκ τής ρίζης, ημίν εμφανιζόμενον.

Αγγέλου τή φωνή, πιανθείσα ως άμπελος, πρός βλάστησιν ετοιμάζου, τού πετρείου Παρθένε, καί ακηράτου βότρυος.

Μέγιστε Προφητών, Ησαΐα ευφράνθητι, Παρθένος γάρ ήν προέφης, εν γαστρί συλλαμβάνει, Βουλής μεγάλης Άγγελον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Χαίρέ σοι, Γαβριήλ ο Αρχάγγελος φθέγγεται, τήν γάρ χαράν εν γαστρί σου, συλλαμβάνειν μέλλεις ανερμηνεύτως, ήν η Εύα, παραβάσει Παρθένε απώλεσεν.

Ού φλέξει, μή δειλιάσης όλως, τήν μήτραν σου, πύρ τής θεότητος Κόρη, η γάρ βάτος πάλαι σέ προετύπου, καιομένη, ουδαμώς φλεγομένη δέ Πάναγνε.

Τό Όρος, Δανιήλ ο προείδεν εν Πνεύματι, χαίρε Παρθένε, εκ σου γάρ, ο νοητός λίθος αποτμηθήσεται, καί συντρίψει, τών δαιμόνων τά άψυχα ξόανα.

Ειρήνης, ο Βασιλεύς εν σοί επελεύσεται, τού διά σου ειρηνεύσαι, τούς πολεμηθέντας καί ηττηθέντας, Θεομήτορ, πονηρά συμβουλία τού όφεως.

Κοντάκιον Προεόρτιον

Έχοςδ'

Επεφάνης σήμεραν

Επελεύσει Πνεύματος τού Παναγίου, τού Πατρός τόν σύνθρονον, καί ομοούσιον φωνή, τού Αρχαγγέλου συνέλαβες, Θεοκυήτορ, Αδάμ η ανάκλησις.

Συναξάριον

Τή ΚΔ' τού αυτού μηνός, Προεόρτια τού Ευαγγελισμού τής Υπεραγίας Θεοτόκου, καί Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αρτέμονος, Επισκόπου Σελευκείας τής Πισιδείας.

Στίχοι

- Τήν σάρκα ρίψας, ως έλυτρον, Αρτέμων,

- Ου γής έχων τι στέλλεται τήν πρός πόλον.
- Εικάδι αμφί τετάρτη εδέξατο Αρτέμον Εδέμ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος, Αρτέμονος, Πρεσβυτέρου Λαοδικείας.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Ζαχαρίας εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Θεώ πρός ισχύν εξομοιωθείς, Πάτερ,
- Υιώ Θεού σύγκληρος εκστάς γής γίνη.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι οκτώ Μάρτυρες, οι εκ Καισαρείας τής Παλαιστίνης, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Σωτήρος οκτάριθμος ετμήθη φάλαγξ,
- Τού πρίν περιτμηθέντος οκταημέρου.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Μαρτίνος ο θηβαίος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Καλώ τραφείς κάλλιστα γήρα, Μαρτίνε,
- Θανών θανούσι προστέθεις Πατράσι.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ο διασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους σου Παίδας, καί τούς Χαλδαίους ανελών, οίς αδίκως δικαίους ενήδρευσαν, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί».

Η κιβωτός η λογική, ήν ο αληθής Νομοθέτης, ήγαπηκως τήν επί σοί, κατασκήνωσιν μέλλει ποιήσασθαι, θυμηδίας εμπλήσθητι, διά σου γάρ τούς φθαρέντας ανακαινίσει.

Προφητικός θείος χορός, ώσπερ επαισθόμενος Κόρη, τήν επί σοί τού Λυτρωτού, ειρηναίαν επέλευσιν κράζει σοι, Χαίρε πάντων η λύτρωσις, χαίρε μόνη τών ανθρώπων η σωτηρία.

Μή δειλιάσης τήν φωνήν, μή καταπλαγής τόν λαλούντα, Θεού διάκονός εστι, φανερώσαί σοι ήκει Μυστήριον, τό Αγγέλοις απόρρητον, απειρόγαμε Μαρία ευλογημένη.

Οράς τήν κτίσιν τώ εχθρώ, πάσαν δουλωθείσαν Παρθένε, Κατελεήσαι δέ αυτήν, διά σπλάγχνα ελέους βουλόμενον, διά σου τόν φιλάγαθον, μή ούν λόγοις Τού Αγγέλου προσαπιστήσης.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Η κούφη νεφέλη τού φωτός, η απειρόγαμος, διευτρεπίσθητι, ιδού ο Ήλιος άνωθεν, επιλάμπει σοι ο άδυτος, προς μέν ολίγον επί σοί κατακρυπτόμενος, τώ δέ κόσμω, φαίνων καί λύων κακίας τήν ζόφωσιν.

Αγγέλων ο πρώτος λειτουργός, προσεπαφίησι σοι, φωνήν χαρμόσουν, καταμηνύων σοι Άχραντε, τόν μεγάλης βουλής Άγγελον, σαρκωθησόμενον εκ σου δι' αγαθότητα, ώ βοώμεν, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ως ρόδον κοιλάδων καθαρόν, ως κρίνον εύοσμον κατανοήσας σε, ο πλαστοουργός ημών Κύριος, νύν ηράσθη σου τού κάλλους Αγνή, καί σαρκωθήναι εκ τών σών, αιμάτων βούλεται, τό δυσώδες, όπως διώξη τής πλάνης χρηστότητι.

Πατρός δεξιόθεν ουκ εκστάς, εν σοί τήν οίκησιν, μέλλει ποιήσασθαι, ο υπερούσιος Άχραντε, όπως στήση δεξιά αυτού, σέ τήν πλησίον καί καλήν, οία Βασίλισσαν, δεξιάν τε, πάσι προτείνη πεσούσι, καί σώση ημάς.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εύα μέν ετρύγησε καρπόν, τόν θάνατον, γεωργούντα τόν ολέθριον, σου δέ εν μέσω εκβλαστήσει, Καρπός αθανασίας ο πρόξενος, Χριστός, ο γλυκασμός ημών Δέσποινα, όν ανυμνούντες, σέ δοξάζομεν.

Κλίνας ουρανούς νύν προς ημάς κατάβηθι, θρόνος ήδη ητοιμάσθη σοι, Λόγε, η μήτρα τής Παρθένου, εν ώ ως Βασιλεύς ωραιότατος καθίσεις εξεγείραι τού πτώματος, τής δεξιάς σου τό πλαστούργημα.

Ηράσθη τού κάλλους σου Χριστός, Πανάμωμε, καί τήν μήτραν σου κατώ κησεν, όπως παθών εξ αμορφίας, τό γένος τών ανθρώπων λυτρώσεται, καί κάλλος τό αρχαίον δωρήσεται, όν προσκυνούντες, σέ δοξάζομεν.

Η χώρα η άσπορος Αγνή υπόδεξαι, διά λόγου τόν ουράνιον Λόγον, ως σίτον καρπορόρον, βλαστάνοντα εκ σου καί τά πέρατα, εκτρέφοντα τώ άρτω τής γνώσεως, όν προσκυνούντες, σέ δοξάζομεν.

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Ως δώρα προεόρτια, προσφέρονέν σοι Πάναγνε, φιλοπτωχείας τόν πλούτον, αγνείαν καί σωφροσύνην, ύμνους ευχάς καί δάκρυα, νηστείαν καί ταπείνωσιν, εφ' οἷς συμπράττοις Δέσποινα, καί άπαντας εποπτεύοις ευσπλάγχνως, ώ Θεομήτορ.

Εἰς τόν Στίχον, τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, καί τό Μαρτυρικόν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Γλώσσαν ἦν οὐκ ἔγνω, ἤκουσεν ἡ Θεοτόκος, ἐλάλει γάρ πρὸς αὐτήν ὁ Ἀρχάγγελος, τοῦ Ευαγγελισμοῦ τά ρήματα, ὅθεν πιστῶς δεξαμένη τόν ασπασμόν, συνέλαβέ σε τόν προαιώνιον Θεόν, Διό καί ἡμεῖς αγαλλόμενοι βοώμέν σοι, ὁ ἐξ αὐτῆς σαρκωθείς ἀτρέπτως Θεός, εἰρήνην τῷ κόσμῳ δώρησαι, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Τό Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ.

Τό Τρισάγιον, τό Τροπάριον καί αἱ τρεῖς μεγάλαι μετάνοιαι, κατὰ τήν τάξιν.

Περί δέ τήν τρίτην Ὥραν τῆς ἡμέρας συναγόμεθα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καί ψάλλομεν, κατὰ τήν συνήθειαν, τήν γ' ὥραν καί τήν ς' καί μικρόν παρατηρήσαντες, συνάπτο μεν καί τήν θ' καί μετὰ τοῦτο ὁ Ἐσπερινός ταχύτερον, διὰ τόν κόπον τῆς Ἀγρυπνίας.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ὁ Ευαγγελισμός τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί Αειπαρθένου Μαρίας.

Εἰ τύχοι ὁ Ευαγγελισμός ἐν Κυριακῇ.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος δ' Ὁ ἐξ υψίστου κληθεῖς

Κατοικτειρήσας τό ποίημα ὁ Πλάστης, σπλάγχνοις τοῖς οικείοις τε κατακαμπτόμενος, Κόρης ἐν μήτρᾳ θεόπαιδος, οικήσαι σπεύδει, πρὸς ἥν ὁ μέγας ἦλθεν Ἀρχάγγελος, Χαίρε προσφθεγγόμενος, θεοχαρίτωτε, νύν μετὰ σοῦ ὁ Θεός ἡμῶν, μή πτοηθῇς με, τοῦ Βασιλέως τόν Ἀρχιστράτηγον, εὔρες γάρ χάριν, ἥν ἀπώλεσεν, Εὐά τό πρίν ἡ Προμήτωρ σου, καί συλλήψη καί τέξῃ, τοῦ Πατρός τόν ομοούσιον.

Ξένος ἐστί σου ὁ λόγος καί ἡ θέα, ξένα σου τά ρήματα καί τά μηνυματα, ἡ Μαριάμ πρὸς τόν Ἄγγελον, μή με πλανήσης, Κόρη υπάρχω γάμου ἀμύητος,

λέγεις ως συλλήψομαι τόν απερίληπτον, καί πώς χωρήσει η μήτρα μου, ὄν τὰ μεγέθη, τῶν ουρανῶν χωρήσαι ου δύνανται; Τού Αβραάμ σε διδάξάτω πρὶν, ἡ καλύβη, Θεὸν ἡ χωρήσασα, Προτυπούσα Παρθένε, τὴν θεόδεκτον γαστέρα σου.

Εἰς Ναζαρέτ νῦν τὴν Πόλιν επιφθάσας, Πόλιν σε τὴν ἐμψυχον τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, ὁ Γαβριήλ κατασπάζεται, βοῶν σοι, Χαίρε, εὐλογημένη θεοχαρίτῳ, ἔξεις ἐν νηδύϊ σου Θεὸν σαρκούμενον, καί διὰ σοῦ τό ἀνθρώπινον, πρὸς τό ἀρχαῖον, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀνακαλούμενον, Εὐλογημένος τῆς κοιλίας σου, θεῖος καρπός ὁ ἀθάνατος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Τῷ ἔκτω μηνί, ὁ Ἀρχιστράτηγος ἀπεστάλη πρὸς σέ τὴν Παρθένον Ἀγνήν, μηνύσαί σοι τόν λόκαι γον τῆς σωτηρίας, ἅμα δέ καί καλέσαι σε, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, τέξης Υἱόν, τόν πρό αἰώνων ἐκ Πατρός, ὅς σώσει τόν λαόν αὐτοῦ, ἐκ τῶν πταισμάτων αὐτῶν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Ἀρχων τῶν ἄνω Δυνάμεων, ὁ Γαβριήλ καταπτάς, τὴν Παρθένον ἀσπάζεται, χαίρε λέγων ὄχημα, καθαρὸν τῆς θεότητος, σέ ἐξ αἰῶνος Θεὸς ἠγάπησεν, εἰς κατοικίαν τε ἠρετίσατο, δούλος Δεσπότη σου, παρουσίαν πάρειμι, ἀναβοῶν, τέξη οὐντόν Κύριον, ἀφθορος μένουσα.

Στίχ. Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τί σου τό εἶδος τό πύρινον, τῷ Γαβριήλ ἡ Σεμνή, μετ' ἐκπλήξεως ἔφησε, τί σου τό ἀξίωμα, καί τῶν λόγων ἡ δύναμις; παιδοποιῶν προσεπαγγέλλη μοι, ἐγὼ δέ πείραν ἀνδρός ου κέκτημαι, ἀπιθὶ πόρρωθεν, μή πλανήσης ἀνθρωπε, ὡς περ τό πρὶν, Εὐὰν τὴν Προμήτορα, ὅφιν ὁ δόλιος.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Πνεῦμα Θεοῦ τό πανάγιον, ἤξει ἀγνή ἐπὶ σέ, θεοχώρητε Δέσποινα, καί ἐπισκιάσει σοι, τοῦ Υψίστου ἡ δύναμις, καί τέξη παῖδα διατηροῦντά σου, τὴν παρθενίαν ἀπαρασάλευτον, οὗτος Υἱός ἐστιν, ἀγενεαλόγητος, οὗτος οφθαλμὸς, σώσει τόν λαόν αὐτοῦ, καθὼς ἠυδόκησε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Τῷ ἔκτω μηνί, ἀπεστάλη ὁ Ἀρχάγγελος πρὸς Παρθένον ἀγνήν, καί χαίρειν αὐτὴ προσειπὼν, εὐηγγελίσατο ἐξ αὐτῆς τόν Λυτρωτὴν προελθεῖν, Ὅθεν δεξαμένη τόν ἀσπασμόν, συνέλαβέ σε τόν προαιώνιον Θεόν, τόν ἀφράστως εὐδοκήσαντα ἐνανθρωπήσαι, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Αρχόμεθα τού μεγάλου Εσπερινού, άνευ μετανοιών καί Στιχολογίας.

Εις δέ τό Κύριε εκέκραξα ιστώμεν στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια γ' δευτερούντες αυτά.

Ήχος πλ. β'
Όλην αποθέμενοι

Βουλήν προαιώνιον, αποκαλύπτων σοι Κόρη, Γαβριήλ εφέστηκε, σέ κατασπαζόμενος, καί φθεγγόμενος, Χαίρε γή άσπορε, χαίρε βάτε άφλεκτε, χαίρε βάθος δυσθεώρητον, χαίρε η γέφυρα, πρόσ τούς ουρανούς η μετάγουσα, καί κλίμαξ η μετάρσιος, ήν ο Ιακωβ εθεάσατο, χαίρε θεία στάμνε τού Μάννα, χαίρε λύσις τής αράς, χαίρε Αδάμ η ανάκλησις, μετά σου ο Κύριος.

Φαίνη μοι ως άνθρωπος, φησίν η άφθορος Κόρη, πρόσ τόν Αρχιστράτηγον, καί πώς φθέγγη ρήματα υπέρ άνθρωπον, μετ' εμού έφης γάρ, τόν Θεόν έσεσθαι, καί σκηνώσειν εν τή μήτρα μου, καί πώς γενήσομαι, λέγε μοι χωρίον ευρύχωρον, καί τόπος αγιάσματος, τού τοίς Χερουβίμ επιβαίνοντος; Μή με δελεάσης απάτη, ου γάρ έγνω ηδονήν, γάμου υπάρχω αμύητος, πώς ούν παιδα τέξομαι!

Θεός όπου βούλεται, νικάται φύσεως τάξις, φησίν ο Ασώματος, καί τά υπέρ άνθρωπον διαπράττεται. Τοίς εμοίς πίστευε, αληθέσι ρήμασι, Παναγία υπεράμωμε. Η δέ εβόησε, Γένοιτό μοι νύν ως τό ρημά σου, καί τέξομαι τόν άσαρκον, σάρκα εξ εμού δανεισάμενον, όπως αναγάγη τόν άνθρωπον, ως μόνος δυνατός, εις το αρχαίον αξίωμα, διά τής συγκράσεως.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος πλ. β' Ιωάννου Μοναχού

Απεστάλη εξ ουρανού Γαβριήλ ο Αρχάγγελος, ευαγγελίσασθαι τή Παρθένω τήν σύλληψιν, καί ελθών εις Ναζαρέτ, ελογίζετο εν εαυτώ, τώ θαύμα εκπληττόμενος, ότι, Πώς ο εν υψίστοις ακατάληπτος ών, εκ παρθένου τίκτεται! ο έχων θρόνον ουρανόν, καί υποπόδιον τήν γήν, εν μήτρα χωρείται γυναικός! ώ τά Εξαπτέρυγα καί Πολυόμματα ατενίσαι ού δύνανται, λόγω μόνω εκ ταύτης σαρκωθήναι ηυδόκησε, Θεού εστι Λόγος ο παρών. Τί ούν ίσταμαι, καί ου λέγω τή Κόρη; Χαίρε Κεχαριτωμένη ο Κύριος μετά σου, χαίρε αγνή Παρθένε, χαίρε Νύμφη ανύμφευτε, χαίρε Μήτηρ τής ζωής, ευλογημένος ο καρπός τής κοιλίας σου.

Είσοδος τό Φώς ιλαρόν, τό Προκείμενον, καί τά Αναγνώσματα.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 28, 10-17)

Εξήλθεν Ιακώβ από τού φρέατος τού όρκου καί εμπορεύθη εις Χαρράν. Καί απήντησε τόπω, καί εκοιμήθη εκεί, έδυ γάρ ο ήλιος, καί έλαβεν από τών

λίθων τού τόπου, καί εθηκεπρός κεφαλῆς αὐτοῦ, καί εκοιμήθη εν τῷ τόπῳ ἐκεῖνῳ, καί ενυπνιάσθη. Καί ἰδοὺ κλίμαξ ἐστηριγμένη εν τῇ γῇ, ἥς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν Οὐρανόν, καί οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καί κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς. Ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς, καί εἶπεν. Εγὼ εἰμι ὁ Θεὸς Ἀβραάμ τοῦ πατρός σου, καί ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, μὴ φοβοῦ, ἡ γῇ, ἐφ' ἥς σύ καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν, καί τῷ σπέρματί σου. Καί ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡσεὶ ἄμμος τῆς γῆς καί πλατυνθήσεται ἐπὶ θάλασσαν, καί λίβα, καί βορρὰν, καί ἐπὶ ἀνατολάς, καί ἐνευλογηθήσονται εν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καί εν τῷ σπέρματί σου. Καί ἰδοὺ ἐγὼ εἰμι μετὰ σοῦ, διαφυλάσσων σε εν τῇ ὁδῷ πάσῃ, οὐ ἐάν πορευθῇς, καί ἐπιστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅτι οὐ μὴ σε εγκαταλίπω, ἕως τοῦ ποιῆσαι με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι. Καί ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἐκ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ καί εἶπεν. Ὅτι ἐστὶ Κύριος εν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν. Καί ἐφοβήθη, καί εἶπεν. Ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος! Οὐκ ἐστὶ τούτο, ἀλλ' ἡ οἰκὸς Θεοῦ, καί αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

Προφητείας, Ἰεζεκιήλ τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 43, 27 & 44, 1-4)

Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς οὐδόης καί ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ Ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν, καί τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν, καί προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος (μδ' 1). Καί ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἀγίων τῆς ἐξωτέρας τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καί αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καί εἶπε Κύριος πρὸς με. Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καί οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεός, Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καί ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ Ἡγούμενος οὗτος κάθηται ἐπ' αὐτήν τοῦ φαγεῖν ἄρτον ἐνώπιον Κυρίου, κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καί κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καί εἰσῆγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἀγίων τῆς πρὸς βορρὰν, κατέναντι τοῦ οἴκου, καί εἶδον καί ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 9, 1-11)

Ἡ σοφία ὠκοδόμησεν εαυτὴ οἶκον καί ὑπῆρξε στύλους επτά. Ἐσφαξε τὰ εαυτῆς θύματα, καί ἐκέρασεν εἰς κρατήρα τὸν εαυτῆς οἶνον, καί ἡτοιμάσατο τὴν εαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς εαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος, ὡς ἐπὶ κρατήρα, λέγουσα. Ὅς ἐστιν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με, καί τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν. Ἐλθετε φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καί πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν, ἀπολίπετε ἀφροσύνην, καί ζήσεσθε, καί ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καί κατορθώσητε σύνεσιν εν γνώσει, ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται εαυτῷ ατιμίαν, ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβή, μωμήσεται εαυτόν, (οἱ γὰρ ἐλέγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ). Μὴ ἐλέγχε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε, ἐλέγχε σοφόν καί ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καί σοφώτερος ἔσται, γινώριζε δικαίῳ, καί προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, καί βουλή Ἀγίων, σύνεσις, (τό γὰρ γινῶναι Νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς), τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζῆσεις χρόνον, καί προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὴν Λιτὴν, ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα Στιχηρά.

Ἦχος α' Βύζαντος

Τώ έκτω μηνί, ο Αρχιστράτηγος απεστάλη πρὸς σέ τήν Παρθένον καί Αγνήν, μηνύσαι σοι τόν λόγον τῆς σωτηρίας, ἅμα δέ καί καλέσαι σε, Χαίρε Κεχαριτωμένη ο Κύριος μετά σου, τέξη Υἱόν, τόν πρό αἰώνων εκ Πατρός, ὅς σώσει τόν λαόν αυτού, εκ τῶν πταισμάτων αὐτῶν.

Ο αὐτός Ανατολίου

Εν τῷ μηνί τῷ έκτω, απεστάλη ουρανόθεν Γαβριήλ ο Αρχάγγελος, εν πόλει τῆς Γαλιλαίας Ναζαρέτ, κομίσαι τή Κόρη χαράς ευαγγέλια, καί προσελθὼν πρὸς αὐτήν εβόησε λέγων, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου, χαίρε δοχείον τῆς αχωρήτου φύσεως, ὃν γάρ ουρανοί ουκ εχώρησαν, η νηδύς σου κεχώρηκεν ευλογημένη, Χαίρε σεμνή, τοῦ Αδάμ η ανάκλησις, καί τῆς Εύας η λύτρωσις, καί χαρά τοῦ κόσμου, καί αγαλλίασις τοῦ γένους ημῶν.

Ο αὐτός

Απεστάλη Ἄγγελος Γαβριήλ, ουρανόθεν εκ Θεοῦ, πρὸς Παρθένον ἀμόλυντον, εις πόλιν τῆς Γαλιλαίας Ναζαρέτ, ευαγγελίσασθαι αὐτή τοῦ ξένου τρόπου τήν σύλληψιν, Απεστάλη δούλος ἀσώματος, πρὸς ἐμψυχον πόλιν καί πύλην νοεράν, μηνύσαι Δεσποτικῆς παρουσίας τήν συγκατάβασιν, Απεστάλη στρατιώτης ουράνιος, πρὸς τό ἐμψυχον τῆς δόξης Παλάτιον, προετοιμάσαι τῷ Κτίστη κατοικίαν ἀληκτον, καί προσελθὼν πρὸς αὐτήν εκραύγαζε, Χαίρε θρόνε πυρίμορφε, τῶν τετραμόρφων υπερενδοξότερα, Χαίρε καθέδρα, Βασιλική ουράνιε, χαίρε Ὅρος αλατόμητον, δοχείον πανέντιμον, εν σοί γάρ πᾶν τό πλήρωμα κατώκησε, τῆς θεότητος σωματικῶς, ευδοκία Πατρός αἰδίου, καί συωεργεία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά Σοῦ.

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος β' Κοσμά Μοναχοῦ

Ευαγγελίζεται ο Γαβριήλ τή κεχαριτωμένη σήμερον, Χαίρε ἀνύμφευτε Κόρη καί ἀπειρόγαμε, μή καταπλαγῆς τή ξένη μου μορφή, μηδέ δειλιάσης, Αρχάγγελός εἰμι, ὅφεις ἐξηπάτησεν Εὐάν ποτέ, νύν ευαγγελίζομαί σοι τήν χαράν, καί μενείς ἀφθορος, καί τέξη τόν Κύριον Ἄχραντε.

Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Ἦχος δ'

Τώ έκτω μηνί, απεστάλη ο Αρχάγγελος πρὸς Παρθένον αγνήν, καί χαίρειν αὐτή προσειπὼν, ευηγγελίσατο ἐξ αὐτῆς τόν Λυτρωτὴν προελθεῖν, Ὅθεν πιστῶς δεξαμένη τόν ἀσπασμόν, συνέλαβέ σε τόν προαιώνιον Θεόν, τόν ἀφράστως ευδοκήσαντα ἐνανθρωπήσαι, εις σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ημῶν.

Στίχ. Ευαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ ημῶν.

Γλώσσαν ἣν ουκ ἔγνω, ἤκουσεν η Θεοτόκος, ἐλάλει γάρ πρὸς αὐτήν ο Αρχάγγελος, τοῦ Ευαγγελισμοῦ τά ρήματα, ὅθεν πιστῶς δεξαμένη τόν ἀσπασμόν, συνέλαβέ σε τόν προαιώνιον Θεόν, Διό καί ἡμεῖς αγαλλόμενοι

βοώμέν σοι, ο εξ αυτής σαρκωθείς ατρέπτως Θεός, ειρήνην τώ κόσμω δώρησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Στίχ. Άσατε τώ Κυρίω άσμα καινόν.

Ιδού η ανάκλησις νύν επέφανεν ημίν, υπέρ λόγον ο Θεός τοίς ανθρώποις ενούται, Αρχαγγέλου τή φωνή η πλάνη εκμειούται, η Παρθένος γάρ δέχεται τήν χαράν, τά επίγεια γέγονεν ουρανός, ο κόσμος λέλυται τής αρχαίας αράς, Αγαλλιάσθω η κτίσις καί φωναίς καί λυτρωανυμνείτω, Ο ποιητής τής ημών, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'
Ανδρέου Ιεροσολυμίτου

Σήμερον χαράς Ευαγγέλια, παρθενική πανήγυρις, τά κάτω τοίς άνω συνάπτεται, ο Αδάμ καινουργείται, η Εύα τής πρώτης λύπης ελευθερούται, καί η σκηνή τής καθ' ημάς ουσίας τή θεώσει του προσληφθέντος φυράματος, ναός Θεού κεχηρημάτικεν, Ω Μυστήριον! ο τρόπος τής κενώσεως άγνωστος, ο τρόπος τής συλλήψεως άφραστος, Άγγελος λειτουργεί τώ θαύματι, παρθενική γαστήρ τον Υιόν υποδέχεται, Πνεύμα Άγιον καταπέμπεται, Πατήρ άνωθεν ευδοκεί, καί τό συνάλλαγμα, κατά κοινήν πραγματεύεται βούλησιν, εν ώ, καί δι' ού σωθέντες, συνωδά τώ Γαβριήλ, προς τήν Παρθένον βοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου, εξ ής η σωτηρία, Χριστός ο Θεός ημών, τήν καθ' ημάς προσλαβόμενος φύσιν, προς εαυτόν επανήγαγεν, Αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τρισάγιον

Απολυτίκιον Ήχος δ' εκ τρίτου

Σήμερον τής σωτηρίας ημών τό Κεφάλαιον, καί του απ' αιώνος Μυστηρίου η φανέρωσις, ο Υιός του Θεού, Υιός τής Παρθένου γίνεται, καί Γαβριήλ τήν χάριν ευαγγελίζεται, Διό σύν αυτώ τή Θεοτόκω βοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ο μέγας Στρατηγός, τών αϋλων ταγμάτων, εις πόλιν Ναζαρέτ, επιστάς Βασιλέα, μηνύει σοι Άχραντε, τών αιώνων καί Κύριον, Χαίρε, λέγων σοι, Ευλογημένη Μαρία, ακατάληπτον, καί ανερμήνευτον θαύμα, βροτών η ανάκλησις.

Δόξα... Καί νύν... πάλιν τό αυτο

Μετά τή β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ'
Τήν ωραιότητα

Σήμερον άπασα κτίσις αγάλλεται, ότι τό χαίρέ σοι φωνεί Αρχάγγελος, ευλογημένη σύ Σεμνή, καί Άχραντε πανάμωμε, Σήμερον τού όφεως, αμαυρούται τό φρύαγμα, αράς γάρ διαλέλνται, τού Προπάτορος σύνδεσμος, Διό καί κατά πάντα βοώμέν σοι, Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Μετά δέ τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Γαβριήλ εξ ουρανού, τό Χαίρε κράζει τή σεμνή, ότι συλλήφη εν γαστρί, τόν προαιώνιον Θεόν, τόν διά λόγου τά πέρατα συστησάμενον, όθεν Μαριάμ απεφθέγγετο, Άνανδρός ειμι, καί πώς τέξω Υιόν; άσπορον γονήν τίς εώρακε; καί ερμηνεύων έλεγεν ο Άγγελος, τή Θεοτόκω καί Παρθένω, Ελεύσεταιί σοι, Άγιον Πνεύμα, καί δύναμις Υψίστου επισκιάσει σοι.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... όμοιον

Απεστάλη Γαβριήλ, πρός τήν Παρθένον καί αγνήν, καί εμήνυσεν αυτή, τήν ανεκλάλητον χαράν, ότι ασπόρως συλλήψη καί ου φθάρηση, τέξη γάρ Υιόν, τόν πρό αιώνων Θεόν, ός σώσει τόν λαόν, εκ τών πταισμάτων αυτών, καί μαρτυρεί ο πέμψας με ειπείν σοι, Ευλογημένη τό Χαίρε, Παρθένος τίκτεις, καί μετά τόκον, πάλιν μένεις Παρθένος.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ἦχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Ευαγγελίζεσθε ημέραν εξ ημέρας τό σωτήριον τού Θεού ημών.

Στίχ. Άσατε τώ Κυρίω άσμα καινόν.

Τό, Πάσα πνοή

Ευαγγέλιον εκ τού κατά Λουκάν.

Αναστάσα Μαριάμ επορεύθη...

Δόξα... Ταίς τής Θεοτόκου...

Καί νύν... τό αυτό

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατά τό μέγα έλεός σου...

Ήχος β' Κοσμά Μοναχού

Ευαγγελίζεται ο Γαβριήλ τή κεχαριτωμένη σήμερα, Χαίρε ανύμφευτε Κόρη
καί απειρόγαμε, μή καταπλαγής τή ξένη μου μορφή, μηδέ δειλιάσης,
Αρχάγγελός ειμι, όφης εξηπάτησεν Εύαν ποτέ, νύν ευαγγελίζομαί σοι τήν
χαράν, καί μενείς άφθορος, καί τέξη τόν Κύριον Άχραντε.

Ο Κανών, ού η Ακροστιχίς, κατά Αλφάβητον.

Ποίημα Ιωάννου Μοναχού

Ωδή α' Ήχος δ' Ο Ειρμός

«Ανοίξω τό στόμα μου καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή
Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος,
ταύτης τήν Σύλληψιν».

Αδέτω σοι Δέσποινα, κινών τήν λύραν τού Πνεύματος, Δαυίδ ο Προπάτωρ
σου, Άκουσον θύγατερ, τήν χαρμόσουνον, φωνήν τήν τού Αγγέλου, χαράν γάρ
μηνύει σοι, τήν ανεκκλάλητον.

Ο Άγγελος

Βοώ σοι γηθομενος, κλίνον τό ούς σου καί πρόσχες μοι, Θεού καταγγέλλοντι,
σύλληψιν άσπορον, εύρες χάριν γάρ, ενώπιον Κυρίου, ήν εύρεν ουδέποτε,
άλλη τις Πάναγνε.

Η Θεοτόκος

Γνωσθήτω μοι Άγγελε, τών σών ρημάτων η δύναμις, πώς έσται ο είρηκας;
λέγιε σαφέστατα, πώς συλλήψομαι, Παρθένος ούσα Κόρη; πώς δέ καί
γενήσομαι, Μήτηρ τού Κτίστου μου;

Ο Άγγελος

Δολίως με φθέγγεσθαι, διαλογίζη ως έοικε, καί χαίρω θεώμενος, τήν σήν
ασφάλειαν, θάρσει Δέσποινα, Θεού γάρ βουλομένου, ραδίως περαίνεται, καί
τά παράδοξα.

Καταβασία

Ανοίξω τό στόμα μου καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή
Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος,
ταύτης τήν Σύλληψιν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθορος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας πνευματικόν στερέωσον, κάν τή σεπτή Συλλήψει σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Η Θεοτόκος

Εξέλιπεν Άρχων εξ Ιούδα, ο χρόνος εφέστηκε λοιπόν, καθ' όν αναφανήσεται, η τών εθνών ελπίς ο Χριστός, σύ δέ πώς τούτον τέξομαι, Παρθένος ούσα, σαφήνισον.

Ο Άγγελος

Ζητείς παρ' εμού γνώναι Παπθένε, τόν τρόπον συλλήψεως τής σής, αλλ' ούτος ανερμήνευτος, τό Πνεύμα δέ τό Άγιον, δημιουργώ δυνάμει σοι, επισκιάσαν εργάσεται.

Η Θεοτόκος

Η εμή Προμήτωρ δεξαμένη, τήν γνώμην τού όφεως Τρυφής, τής θείας εξωστράκισται, διό περ καγώ δέδοικα, τόν ασπασμόν τόν ξένον σου, ευλαβουμένη τόν όλισθον.

Ο Άγγελος

Θεού παραστάτης απεστάλην, τήν θείαν μηνύσων σοι βουλήν, τί με φοβή Πανάμωμε, τόν μάλλον σε φοβούμενον, τί ευλαβή με Δέσποινα, τόν σέ σεπτός ευλαβούμενον;

Καταβασία

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθορος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας πνευματικόν στερέωσον, κάν τή σεπτή Συλλήψει σου, στεφάνων δόξης αξίωσον.

Κάθισμα Έχος πλ. δ'

Αυλών ποιμενικών

Ο Λόγος τού Θεού, επί γής νύν κατήλθεν, ο Άγγελος βοών, τή Παρθένω επέστη, Χαίρε Ευλογημένη, η τήν σφραγίδα μόνη φυλάξασα, εν μήτρα δεξαμένη, τόν Πρό αιώνων Λόγον καί Κύριον, ίνα εκ πλάνης σώση ως Θεός, τό γένος τών ανθρώπων.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου».

Η Θεοτόκος

Ιεράν τινα Παρθένον, τεξομένην ακήκοα, τού Προφήτου πάλαι, τόν Εμμανουήλ προθεσπίσαντος, επιποθώ δέ τού γνώναι, πώς θεότητος, τήν ανάκρασιν, φύσις βροτών υποστήσεται;

Ο Άγγελος

Κατεμήνυσεν η βάτος, ακατάφλεκτος μείνασα, δεξαμένη φλόγα,

Κεχαριτωμένη ανύμφευτε, τού κατά σέ Μυστηρίου τό απόρρητον, μετά τόκον γάρ, μενείς Αγνή, αιειπάρθενος.

Η Θεοτόκος

Λαμπρυνόμενος τώ φέγγει, τού Θεού παντοκράτορος, αληθείας κήρυξ, λέγε, Γαβριήλ, αληθέστατα, πώς, ακηράτου μενουσης τής αγνείας μου; Λόγον τέξομαι, μετά σαρκός τόν ασώματον.

Ο Άγγελος

Μετά δέους σοι ως δούλος, τή Κυρία παρίσταμαι, μετά φόβου Κόρη, νύν κατανοείν ευλαβούμαί σε, ως υετός επί πόκον καταβήσεται, επί σέ Λόγος, ο τού Πατρός ως ηυδόκησε.

Καταβασία

Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα τόν επί παντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα».

Η Θεοτόκος

Νοείν σου ού δύναμαι, τών λόγων τήν ακρίβειαν, θαύματα γάρ γέγονε πολλάκις, θεία δυνάμει τερατουργούμενα, σύμβολα καί τύποι νομικοί, τέτοκε Παρθένος δέ, απειράνδρως ουδέποτε.

Ο Άγγελος

Ξενίζη Πανάμωμε, καί ξένον γάρ τό θαύμά σου, μόνη γάρ τόν πάντων Βασιλέα, δέξη εν μήτρα σαρκωθησόμενον, καί σέ προτυπούσι Προφητών, ρήσεις καί αινίγματα, καί τού Νόμου τά σύμβολα.

Η Θεοτόκος

Ο πάσιν αχώρητος, καί πάσιν αθεώρητος, πώς ούτος δυνήσεται Παρθένου, μήτραν οικήσαι, ήν αυτός έπλασε; πώς δέ καί συλλήψομαι Θεόν, Λόγον τόν συνάναρχον, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι;

Ο Άγγελος

Πρός τόν σόν Προπάτορα, Δαυϊδ επαγγειλάμενος, θήσιν εκ καρπού τού τής κοιλίας, επί τόν θρόνον τής Βασιλείας αυτού, τήν τού Ιακώβ σε καλλονήν, μόνην εξελέξατο, λογικόν ενδιαίτημα.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα τόν επί παντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών δυνάμεων».

Η Θεοτόκος

Ρημάτων σου, τήν φωνήν Γαβριήλ, τήν χαρμόσουνον, δεξαμένη, ευφροσύνης

ενθέου πεπλήρωμαι, χαράν γαρ μηνύεις, καί χαράν καταγγέλλεις τήν
ἀληκτον.

Ο Ἄγγελος

Σοί δέδοται, ἡ χαρά Θεομήτορ ἡ ἐνθεος, σοί τό Χαίρε, πάσα κτίσις κραυγάζει
Θεόνυμφε, σύ γάρ μόνη Μήτηρ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ προωρίσθης Ἀγνή.

Ἡ Θεοτόκος

Τῆς Εὐας νύν, δι' ἐμοῦ καταργείσθω κατάκριμα, αποδότω, δι' ἐμοῦ τό
οφείλημα σήμερον, δι' ἐμοῦ τό χρέος, τό ἀρχαῖον δοθήτω πληρέστατον.

Ο Ἄγγελος

Υπέσχετο, ὁ Θεός, Ἀβραάμ τῷ προπάτορι, εὐλογεῖσθαι, ἐν τῷ σπέρματι
τούτου τά ἔθνη Ἀγνή, διὰ σοῦ δέ πέρας, ἡ υπόσχεσις δέχεται σήμερον.

Καταβασία

Εβόησε, προτυπῶν τήν ταφήν τήν τριήμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνάς ἐν τῷ κήτει
δεόμενος, Ἐκ φθοράς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τή υπερμάχῳ στρατηγῷ τά νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν
ευχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε, Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τό
κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω
σοι, Χαίρε νύμφη ἀνύμφευτε.

Ο Οἶκος

Ἄγγελος πρωτοστάτης, ουρανόθεν ἐπέμφθη, εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τό Χαίρε καί
σύν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν Κύριε, ἐξίστατο καί
ίστατο, κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα.

- Χαίρε, δι' ἧς ἡ χαρά ἐκλάμψει, χαίρε, δι' ἧς ἡ ἀρά ἐκλείπει.
- Χαίρε, τοῦ πεσόντος, Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις, χαίρε τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ
λύτρωσις.
- Χαίρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνους λογισμοῖς, χαίρε, βάθος
δυσθεώρητον καί Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.
- Χαίρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα, χαίρε, ὅτι βαστάζεις τόν
βαστάζοντα πάντα.
- Χαίρε, ἀστήρ ἐμφαίνων τόν ἥλιον, χαίρε, γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.
- Χαίρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις, χαίρε, δι' ἧς βρεφουργεῖται Κτίστης.
- Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Συναξάριον

Τῇ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ὁ Ευαγγελισμός τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν
Θεοτόκου καί Αἰιπαρθένου Μαρίας.

Στίχοι

- Ἦγγειλεν Υἱόν Ἄγγελος τῇ Παρθένῳ,
- Πατρός μεγίστης Βουλῆς μέγαν.
- Γήθεο τῇ Μαρίῃ ἔφατ' Ἄγγελος εἰκάδι πέμπτη.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ουκ ελάτρευσαν, τή κτίσται οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Η Θεοτόκος

Φώς τό άϋλον, μηνύων ύλη σώματος, ενωθησόμενον, δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν, φαιδρόν Ευαγγέλιον, θεία κηρύγματα, νύν κραυγάξεις μοι, Ευλογημένος Πάναγνε, ο καρπός τής σής κοιλίας.

Ο Άγγελος

Χαίρε δέσποινα, Παρθένε χαίρε πάναγνε, χαίρε δοχείον Θεού, χαίρε λυχνία φωτός, Αδάμ η ανάκλησις, Εύας η λύτρωσις, όρος άγιον, περιφανές αγίασμα, καί νυμφών αθανασίας.

Η Θεοτόκος

Ψυχήν ήγνισε, καί σώμα καθηγίασε, ναόν ειργάσατο, χωρητικόν με Θεού, σκηνήν θεοκόσμητον, έμψυχον τέμενος, η επέλευσις, τού Παναγίου Πνεύματος, καί ζωής αγνήν Μητέρα.

Ο Άγγελος

Ως πολύφωτον, λαμπάδα καί θεότευκτον, παστάδα βλέπω σε, νύν ώς χρυσή Κιβωτός, τού Νόμου τόν πάροχον, δέχου Πανάμωμε, ευδοκήσαντα, τήν τών ανθρώπων ρύσασθαι, διά σου φθαρτήν ουσίαν.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν, τή κτίσται οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ιστέον ότι αύται αι β' ωδαί περιέχουσιν Ακροστιχίδα τήν κατά Αλφάβητον, η μέν η' ορθώς, η δέ θ' αντιστρόφως.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Ο Άγγελος

«Άκουε Κόρη Παρθένε αγνή, ειπάτω δή ο Γαβριήλ, Βουλήν Υψίστου αρχαίαν αληθινήν, Γενού πρός υποδοχήν ετοίμη Θεού, διά σου γάρ ο αχώρητος, βροτοίς αναστραφήσεται, διό καί χαίρων βοώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Η Θεοτόκος

Έννοια πάσα ηττάται βροτών, αντέφησεν η Παρθένος, Ζητούσα άπερ μοι φθέγγη παράδοξα, Έσθην σου τοίς λόγοις, αλλά δέδοικα, θαμβηθείσα μή απάτη με, ως Εύαν πόρρω πέμψης Θεού, αλλ' όμως ίδε βοάς, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ο Άγγελος

Ίδε σοι τό άπορον λέλυται, φησί πρός ταύτα ο Γαβριήλ, Καλώς γάρ έφης τό πράγμα δυστέκμαρτον, Λόγοις σών χειλέων πειθαρχούσα λοιπόν, Μή αμφίβαλλε ως πλάσματι, ως πράγματι δέ πίστευε, εγώ γάρ χαίρων βοώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Η Θεοτόκος

Νόμος ούτος θεόθεν βροτοίς, η άμεμπτος αύθις φησί, Ξυνού εξ έρωτος τόκον

προέρχεσθαι, Ουκ οίδα συζύγου παντελώς ηδονήν, Πώς ούν λέγεις ότι τέξομαι; φοβούμαι μή απάτη λαλής, αλλ όμως ίδε βοάς, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ο Άγγελος

Ρήματα άπερ μοι φθέγγη Σεμνή, ο Άγγελος πάλιν βοά, Συνήθους πέλει λοχείας ανθρώπων θνητών, τόν όντως Θεόν σοι επαγγέλλομαι, Υπέρ λόγον τε καί έννοιαν, σαρκούμενον ως οίδεν εκ σου, διό καί χαίρων βοώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Η Θεοτόκος

Φαίνη μοι αληθείας ρήτωρ, κατέθετο η Παρθένος, Χαράς κοινής γάρ ελήλυθας Άγγελος, Ψυχήν ούν επεί καθήγνισμαι Πνεύματι Ως τό ρήμά σου γενέσθω μοι, σκηνούτω εν εμοί ο Θεός, προς όν βοώ μετά σου, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Καταβασία

Άκουε Κόρη Παρθένε αγνή, ειπάτω δή ο Γαβριήλ, Βουλήν Υψίστου αρχαίαν αληθινήν, Γενού προς υποδοχήν ετοίμη Θεού, διά σου γάρ ο αχώρητος, βροτοίς αναστραφήσεται, διό καί χαίρων βοώ, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ'

Μεγαλυνάριον

Ευαγγελίζου γή χαράν μεγάλην, αινείτε ουρανοί Θεού τήν δόξαν.

Αλφάβ. αντιστρόφως, Ο Ειρμός

«Ως εμπύχω Θεού κιβωτώ, ψαυέτω μηδαμώς χείρ αμυήτων, Χείλη δέ πιστών τή Θεοτόκω ασιγήτως, Φωνήν του Αγγέλου αναμέλποντα, εν αγαλλιάσει βοάτω, Χαίρε Κεχαριτωμένη ο Κύριος μετά σου».

Ευαγγελίζου γή χαράν μεγάλην, αινείτε ουρανοί Θεού τήν δόξαν.

Υπέρ έννοιαν συλλαβούσα Θεόν, τής φύσεως θεσμούς έλαθες Κόρη, Σύ γάρ εν τώ τίκτειν τά μητέρων διέδρας, Ρευστή φύσις περ καθεστηκυία, όθεν επαξίως ακούεις, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Ευαγγελίζου γή χαράν μεγάλην, αινείτε ουρανοί Θεού τήν δόξαν.

Πώς πηγάζεις γάλα Παρθένε αγνή; Ού φέρει εξειπείν γλώσσα βροτεία, Ξένον γάρ φύσεως επιδείκνυσαι πράγμα, Νομίμου γονής όρους υπερβαίνον, όθεν επαξίως ακούεις, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Ευαγγελίζου γή χαράν μεγάλην, αινείτε ουρανοί Θεού τήν δόξαν.

Μυστικώς ταίς Ιεροτεύκτοις Γραφαίς, Λαλείται περί σου, Μήτηρ Υψίστου, Κλίμακα γάρ πάλαι Ιακώβ σε προτυπούσαν, Ίδων έφη, Βάσις Θεού αύτη,

όθεν επαξίως ακούεις, Χαίρε κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Ευαγγελίζου γή χαράν μεγάλην, αινείτε ουρανοί Θεού τήν δόξαν.

Θαυμαστόν τώ Ιεροφάντη Μωσεί, Η βάτος καί τό πύρ έδειξε τέρας, Ζητών δέ τό πέρας εις διάβασιν χρόνου, Εν Κόρη αγνή, έψη, κατοπτεύσω, ή ως Θεοτόκω λεχθείη, Χαίρε κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Ευαγγελίζου γή χαράν μεγάλην, αινείτε ουρανοί Θεού τήν δόξαν.

Δανιήλ σε όρος καλεί νοητόν, Γεννήτριαν Θεού ο Ησαίας, Βλέπει δέ ως πόκον Γεδεών, ο Δαυίδ δέ, Αγίασμα φάσκει, πύλην δέ σε άλλος, ο δέ Γαβριήλ σοι κραυγάζει, Χαίρε κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Καταβασία

Ως εμπύχω Θεού κιβωτώ, ψαυέτω μηδαμώς χείρ αμυήτων, Χείλη δέ πιστών τή Θεοτόκω ασιγήτως, Φωνήν τού Αγγέλου αναμέλποντα, εν αγαλλιάσει βοάτω, Χαίρε Κεχαριτωμένη ο Κύριος μετά σου.

Εξαποστειλάριον Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Αγγελικών δυνάμεων, Στρατηγός απεστάλη, εκ Θεού Παντοκράτορος, πρός Αγνήν καί Παρθένον, ευαγγελίσασθαι ξένον, καί απόρρητον θαύμα, ότι Θεός ως άνθρωπος, εξ αυτής βρεφουργείται, άνευ σποράς, αναπλάττων βρότειον άπαν γένος, Λαοί ευαγγελίζεσθε, τήν ανάπλασιν κόσμου.

Όμοιον

Χαίρε κατάρας λύτρωσις, τού Αδάμ Θεοτόκε, χαίρε σεμνή Μητρόθεε, χαίρε έμψυχε βάτε, χαίρε λαμπάς, χαίρε θρόνε, χαίρε κλίμαξ καί πύλη, χαίρε τό θείον όχημα, χαίρε κούφη νεφέλη, χαίρε ναέ, χαίρε στάμνε πάγχρυσε, χαίρε όρος, χαίρε σκηνή καί τράπεζα, χαίρε Εύας η λύσις.

Εις τούς Αίνους ιστώνμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Τών ουρανίων ασίδων, ο Γαβριήλ καταπτάς, εις Ναζαρέτ επέστη, πρός Παρθένον Μαρίαν, βοών αυτή τό Χαίρε, συλλήψη Υιόν, τού Αδάμ αρχαιότερον, τόν ποιητήν τών απάντων καί λυτρωτήν, τών βοώντων σοι τό Χαίρε Αγνή.

Ο Γαβριήλ τή Παρθένω, τό Ευαγγέλιον, εξ ουρανού κομίσας, ανεβόα τό Χαίρε, συλλήψη εν γαστρί σου τόν σοί χωρητόν, καί τώ κόσμω αχώρητον, καί κυοφόρος οφθήση τού εκ Πατρός, πρό εωσφόρου ανατείλαντος.

Ο συναϊδιος Λόγος, τού προανάρχου Πατρός, μή χωρισθείς τών άνω, νύν

επέστη τοῖς κάτω, δι' ἄκραν ευσπλαγχνίαν οἶκτον λαβών, τοῦ καθ' ἡμᾶς
ολισθήματος, καί τοῦ Αδάμ τήν πτωχείαν αναλαβών, εμορφώθη τό αλλότριον.

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος β' Θεοφάνους

Το απ' αἰώνος μυστήριον, ανακαλύπτεται σήμερον, καί ο Υἱός τοῦ Θεοῦ, Υἱός
ανθρώπου γίνεται, ἵνα τοῦ χείρονος μεταλαβών, μεταδῶ μοι τοῦ βελτίονος,
Εψεύσθη πάλαι Αδάμ, καί Θεός επιθυμήσας ου γέγονεν, ἄνθρωπος γίνεται
Θεός, ἵνα Θεόν τόν Αδάμ απεργάσῃται, Ευφραινέσθω ἡ κτίσις, χορευέτω, ἡ
φύσις, ὅτι Αρχάγγελος Παρθένω, μετά δέους παρίσταται, καί τό Χαίρε κομίζει,
τῆς λύπης αντίθετον, Ο διά σπλάγχνα ελέους ενανθρωπήσας, Θεός ἡμῶν
δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά καί εκ τοῦ Κανόνος, Ωδή γ' καί ς'. Εἰ δέ βούλει, λέγε τά
παρόντα Αντίφωνα.

Αντίφωνον Α'

Στίχος α'. Ο Θεός τό κρίμά σου τῷ Βασιλείῳ δός, καί τήν δικαιοσύνην σου τῷ
υἱῷ τοῦ βασιλέως.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος β'. Αναλαβέτω τά ὅρη εἰρήνην τῷ λαῷ, καί οἱ βουνοί δικαιοσύνην.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος γ'. Ευαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας, τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος δ'. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν καί ου μή αθετήσῃ αὐτήν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Στίχος α'. Καταβήσεται ὡς υετός ἐπὶ πόκον, καί ὡσεὶ σταγῶν ἡ στάζουσα ἐπὶ
τήν γῆν.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο δι' ημάς σαρκωθείς...

Στίχος β'. Ηγίασε τό σκήνωμα αυτού ο Ύψιστος.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο δι' ημάς...

Στίχος γ'. Ο Θεός εμφανώς ήξει, ο Θεός ημών καί ου παρασιωπήσεται.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο δι' ημάς...

Στίχος δ'. Ανατελεί εν ταίς ημέραις αυτού δικαιοσύνη, καί πλήθος ειρήνης.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο δι' ημάς...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος,...

Αντίφωνον Γ'

Στίχος α'. Ἐσται τό όνομα αυτού ευλογημένον εις τούς αιώνας.

Ἦχος δ'

Σήμερον τής σωτηρίας ημών τό Κεφάλαιον, καί τού απ' αιώνος Μυστηρίου η φανέρωσις, ο Υιός τού Θεού, Υιός τής Παρθένου γίνεται, καί Γαβριήλ τήν χάριν ευαγγελίζεται, Διό σύν αυτώ τή Θεοτόκω βοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Στίχος β'. Ευλογητός Κύριος ο Θεός τού Ισραήλ, ο ποιών θαυμάσιαμόνος.

Σήμερον τής σωτηρίας ημών τό Κεφάλαιον, καί τού απ' αιώνος Μυστηρίου η φανέρωσις, ο Υιός τού Θεού, Υιός τής Παρθένου γίνεται, καί Γαβριήλ τήν χάριν ευαγγελίζεται, Διό σύν αυτώ τή Θεοτόκω βοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Στίχος γ'. Ευλογημένον τό όνομα αυτού εις τόν αιώνα, καί εις τόν αιώνα τού αιώνος.

Σήμερον τής σωτηρίας ημών τό Κεφάλαιον, καί τού απ' αιώνος Μυστηρίου η φανέρωσις, ο Υιός τού Θεού, Υιός τής Παρθένου γίνεται, καί Γαβριήλ τήν χάριν ευαγγελίζεται, Διό σύν αυτώ τή Θεοτόκω βοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Εισοδικόν

- Ευαγγελίζεσθε ημέραν εξ ημέρας τό σωτήριον τού Θεού ημών.
- Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο δι' ημάς σαρκωθείς.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τό Κεφάλαιον, καί τοῦ απ' αἰῶνος Μυστηρίου ἡ φανέρωσις, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, Υἱός τῆς Παρθένου γίνεται, καί Γαβριήλ τήν χάριν ευαγγελίζεται, Διό σύν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετά σου.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τή υπερμάχῳ στρατηγῷ τά νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν ευχαριστήρια, αναγράφῳ σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε, Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τό κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζῳ σοι, Χαίρε νύμφη ἀνύμφευτε.

Εἰς τό, Εξαιρέτως

Ευαγγελίζου γή χαράν μεγάλην, αἰνεῖτε οὐρανοί Θεοῦ τήν δόξαν.

«Ὡς ἐμψύχῳ Θεοῦ κιβωτῷ, ψαυέτῳ μηδαμῶς χεῖρ ἀμυήτων, Χεῖλη δέ πιστῶν τῇ Θεοτόκῳ ασιγήτως, Φωνήν τοῦ Ἀγγέλου ἀναμέλποντα, ἐν ἀγαλλιάσει βοάτῳ, Χαίρε Κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετά σου».

Κοινωνικόν

Εξελέξατο Κύριος τήν Σιών, ἡρετίσατο αὐτήν εἰς κατοικίαν ἑαυτῷ. Ἀλληλούϊα.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΤΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Ἱερεύς: Εὐλογητός ὁ Θεός ἡμῶν, πάντοτε, νύν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τό Κεφάλαιον, καί τοῦ απ' αἰῶνος Μυστηρίου ἡ φανέρωσις, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, Υἱός τῆς Παρθένου γίνεται, καί Γαβριήλ τήν χάριν ευαγγελίζεται, Διό σύν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετά σου.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τή υπερμάχῳ στρατηγῷ τά νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν ευχαριστήρια, αναγράφῳ σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε, Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τό κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζῳ σοι, Χαίρε νύμφη ἀνύμφευτε.

καί Δοξολογία

Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ Φῶς...

- Ελέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἐλέός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καί ἐλέησον.

- Have mercy on us, O God, according to Your great love, we pray You, hearken, and have mercy.

- Έτι δεόμεθα υπέρ τών ευσεβών καί Ορθοδόξων Χριστιανών.

- Again we pray for pious and Orthodox Christians.

- Έτι δεόμεθα υπέρ τού Αρχιεπισκόπου ημών __, καί πάσης τής εν Χριστώ ημών αδελφότητος.

- Again we pray for our Archbishop __, and all our brotherhood in Christ.

- Έτι δεόμεθα υπέρ τού ευσεβούς ημών Έθνους καί πάσης Αρχής καί εξουσίας εν αυτώ, τού κατά ξηράν, θάλασσαν και αέρα φιλοχρίστου ημών Στρατού, και υπέρ τού Κύριον τον Θεόν ημών επί πλέον συνεργήσαι καί κατευοδώσαι αυτούς εν πάσιν.

- Again we pray for this country, those in authority, all those in public service, and for our Christ loving forces on land, sea and air, and that the Lord our God would assist and accompany them in all.

Έτι δεόμεθα υπέρ μακαρίας μνήμης καί αιωνίου αναπαύσεως πάντων τών εν τοίς ιεροίς ημών αγώσιν υπέρ πίστεως καί πατρίδος αγωνισαμένων καί πεσόντων καί υπέρ τού συγχωρηθήναι αυτοίς πάν πλημμέλημα εκούσιόν τε καί ακούσιον.

- Again, let us pray the blessed memory and eternal repose of all those involved in the heroic struggles for the faith and our Homeland and who have gloriously fallen, and for the forgiveness of all their sins and transgressions both voluntary and involuntary.

- Again, let us pray for the blessed memory and eternal repose of the souls of the servants of God: Hellenes and Phil-hellenes who heroically fought and have fallen asleep for the liberation of Greece, for whom this prayer is offered and for the forgiveness of their sins and transgressions both voluntary and involuntary.

- Έτι δεόμεθα υπέρ τού διαφυλαχθήναι τήν αγίαν Εκκλησίαν καί τήν πόλιν ταύτην, καί πάσαν πόλιν και χώραν από οργής, λοιμού, λιμού, σεισμού, καταποντισμού, πυρός, μαχαίρας, επιδρομής αλλοφύλων, εμφιλίου πολέμου, καί αιφνιδίου θανάτου, υπέρ τον ίλεων, ευμενή καί ευδιάλακτον, γενέσθαι τόν αγαθόν και φιλόανθρωπον Θεόν ημών, τού αποστρέψαι καί, διασκεδάσαι πάσαν οργήν και νόσον, τήν καθ' ημών κινουμένην, καί ρύσασθαι ημάς εκ τής επικειμένης δικαίας αυτού απειλής, καί ελέησαι ημάς.

- Again we pray for the safekeeping of this holy church and this city, and of all cities and towns from pestilence, famine, earthquake, flood, fire and the sword, from invasion of enemies, civil war, and unforeseen death; for His mercy, that He will be kind to entreat as our good God, Who loves mankind and that He may turn away and scatter all wrath and disease that moves against us, and deliver us from His impending, justified chastisement, and have mercy on us.

- Έτι δεόμεθα καί υπέρ τού εισακούσαι Κύριον τόν Θεόν φωνής τής δεήσεως ημών τών αμαρτωλών, και ελέησαι ημάς.

- Again we pray that the Lord God will hear the voice of the petitions of us sinners and have mercy on us.

- Επάκουσον ημών, ο Θεός, ο Σωτήρ ημών, η ελπίς πάντων τών περάτων τής γής καί τών εν θαλάσση μακράν, καί ίλεως, ίλεως γενού ημίν, Δέσποτα επί ταίς αμαρτίαις ημών, καί ελέησον ημάς.

- Hear us, O God, our Saviour, the hope of all the ends of the earth, and of those who are far off upon the sea; and show compassion on us, O Master, on our many sins, and have mercy upon us.

-Τού Κυριαυ δεηθώμεν.

Κύριε ο Θεός ημών, ο τά σύμπαντα τώ σώ κράτει συνεχών τή θεία σου καί πανσθενεί βουλή κυβερνών, ο εκάστω έθνει τάς ιδίας οροθεσίας θέμενος, τό δέ ευσεβές ημών Έθνος εξαιρέτως ευεργετήσας, τήν επίγνωσιν τής σής αληθείας αυτώ χαρισάμενος, καί πρός τό φώς τής αληθούς ημών θρησκείας καθοδηγήσας, έξ αυτού δέ μεγάλους τής Εκκλησίας πατέρας καί διδασκάλους αναδείξας, καί ελεύθερον μέν αυτό επί αιώνας διατηρήσας τή θεία σου χάριτι, δουλωθέν δέ στηρίξας καί διασώσας καί εις ελεύθερον αύθις βίον αυτό εξαναστήσας, Αυτός, πανάγιε Δέσποτα, πρόσδεξαι τάς ευχαριστηρίους ημών δεήσεις επί τή απελευθερώσει καί τή παλιγγενεσία αυτού. Καί τάς μέν ψυχάς τών υπέρ Πίστεως καί Πατρίδος ηρωϊκώς αγωνισαμένων καί ενδόξως εν τοίς ιεροίς ημών αγώσι πεσόντων ή υπό τών πολεμίων αναιρεθέντων πατέρων καί αδελφών ημών μετά τών απ' αιώνός σοι ευαρεστησάντων ανάπαυσον, Ημάς δέ πάντας αξίους τής ελευθερίας ανάδειξον, εν ειρήνη καί ομονοία διατήρησον καί εις πάν έργον αγαθόν καί σοί ευάρεστον καθοδήγησον, τούς πιστούς άρχοντας ημών εν ειρήνη καί ομονοία διατήρησον καί λάλησον αγαθά εν ταίς καρδίαις αυτών υπέρ τής Εκκλησίας σου καί παντός τού λαού σου. Σύ γάρ εί ο Βασιλεύς τής ειρήνης καί Σωτήρ τών ψυχών ημών, καί σοί τήν δόξαν αναπέμπομεν, τώ Πατρί καί τώ Υιώ καί τώ Αγίω Πνεύματι, νύν καί αιεί καί εις τούς αιώνας τών αιώνων, Αμήν.

Απόλυσις

Στιχηρόν Ιδιόμελον, ψαλλόμενον όταν Τυπική διάταξις απαιτήσηαυτό.

Έχος πλ. δ'

Ιωάννου Μοναχού

Ευφραινέσθωσαν οι ουρανοί, καί αγαλλιάσθω η γή, ο γάρ τού Πατρός συναϊδιος καί συνάναρχος καί σύνθρονος Υιός, οίκτον λαβών καί φιλάνθρωπον έλεον, εαυτόν καθήκεν εις κένωσιν κατ' ευδοκίαν καί βούλησιν Πατρικήν, καί μήτραν ώκησε Παρθενικήν, προαγνισθείσαν τώ Πνεύματι. Ω τού θαύματος! ο Θεός εν ανθρώποις, ο αχώρητος εν μήτρα, ο άχρονος εν χρόνω, καί τό παράδοξον, ότι καί η σύλληψις άσπορος, καί η κένωσις άφραστος, καί τό μυστήριον όσον! Ο Θεός γάρ κενούται, καί σαρκούται καί πλάττεται, Αγγέλου πρός τήν Αγνήν, τήν σύλληψιν λέξαντος, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου, ο έχων τό μέγα έλεος.

Αρχή

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η σύναξις τού Αρχιστρατήγου Γαβριήλ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ', Βουλήν προαιώνιον, καί τά λοιπά δύο.

Στιχηρά Προσόμοια τού Αρχαγγέλου

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Γαβριήλ ο μέγιστος νούς, ο θεοειδέστατος, ο φωταυγής καί ουράνιος, φῶς τό Τρισήλιον, καθορών καί βλέπων, σύν ταῖς ἄνω τάξεσι, τό θεῖον καί φρικῶδες μυστήριον, ευηγγελίσατο, τῇ Παρθένῳ ἀφικόμενος, καί πρεσβεύει υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τό μέγα μυστήριον τό πρίν, τοῖς Ἀγγέλοις ἀγνωστον, καί πρό αἰώνων ἀπόκρυφον, μόνος πεπίστευσαι, Γαβριήλ καί τούτο, τῇ μόνη τεθάρρηκας, Ἀγνή εἰς Ναζαρέτ ἀφικόμενος, μεθ' ἧς ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Φωτός ὢν ἀνάπλεως αἰί, καί ποιῶν τό θέλημα, καί ἐκτελῶν τά προστάγματα, τού Παντοκράτορος, Αρχηγέ Ἀγγέλων, Γαβριήλ πανάριστε, τοὺς πόθῳ σε τιμώντας περίσῳζε, αἰί αἰτούμενος, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ' Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ἀπεστάλη ἐξ οὐρανοῦ Γαβριήλ ο Αρχάγγελος, ευαγγελίσασθαι τῇ Παρθένῳ τήν σύλληψιν, καί ἐλθῶν εἰς Ναζαρέτ, ἐλογίζετο ἐν ἑαυτῷ τό θαῦμα ἐκπληττόμενος, ὅτι πῶς ο ἐν υψίστοις ἀκατάληπτος ὢν, ἐκ Παρθένου τίκτεται! ο ἔχων θρόνον οὐρανόν, καί υποπόδιον τήν γῆν, ἐν μήτρᾳ χωρεῖται γυναικός! ὦ τά Ἐξαπτέρυγα καί Πολυόμματα, ἀτενίσαι οὐ δύνανται, λόγῳ μόνῳ ἐκ ταύτης σαρκωθῆναι ἠϋδόκησε! Θεοῦ ἐστὶ Λόγος ο παρών. Τί οὖν ἴσταμαι, καί οὐ λέγω τῇ Κόρῃ; Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετὰ σοῦ, χαίρε Ἀγνή Παρθένε, χαίρε Νύμφη ἀνύμφευτε, χαίρε Μήτηρ τῆς ζωῆς, εὐλογημένος ο καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Εἰσοδος. Τό Φῶς ἱλαρόν, καί τά Ἀναγνώσματα.

Τῆς Εξόδου τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. 3, 1-9)

Εἰσήλθε Μωσῆς εἰς τό ὄρος τού Θεοῦ Χωρήβ. Ὦφθη δέ αὐτῷ Ἄγγελος Κυρίου, ἐν φλογὶ πυρός ἐκ τῆς βάτου, καί ὁρά, ὅτι ἡ βάτος καίεται πυρί, ἡ δέ βάτος οὐ κατεκαίετο. Εἶπε δέ Μωσῆς. Παρελθὼν ὁψομαι τό ὄραμα τό μέγα τούτο, τί ὅτι οὐ κατακαίεται ἡ βάτος. Ὡς δέ εἶδε Κύριος ὅτι προσάγει ἰδεῖν,

εκάλεσεν αυτόν Κύριος εκ τῆς βάτου, λέγων. Μωσή, Μωσή. Ο δέ εἶπε. Τί ἐστι, Κύριε; Ο δέ εἶπε. Μὴ ἐγγίσῃς ὧδε, λύσον τὰ υποδήματα εκ τῶν ποδῶν σου, ὁ γάρ τόπος ἐν ᾧ σὺ ἕστηκας γῆ ἁγία ἐστί. Καί εἶπεν αὐτῷ. Εγὼ εἰμι ὁ Θεός τοῦ πατρός σου, Θεός Αβραάμ, καί Θεός Ἰσαάκ, καί Θεός Ἰακώβ. Ἀπέστρεψε δέ Μωσῆς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἠύλαβεῖτο γάρ καταβλέψαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Εἶπε δέ Κύριος πρὸς Μωσὴν. Ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ. Καί τῆς κραυγῆς αὐτῶν ἀκήκοα ἀπὸ τῶν ἐργοδιωκτῶν. Οἶδα γάρ τὴν οδύνην αὐτῶν, καί κατέβην τοῦ ἐξελέσθαι αὐτοὺς εκ χειρὸς τῶν Αἰγυπτίων, καί ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς εκ τῆς γῆς ἐκείνης καί εἰσαγαγεῖν αὐτοὺς εἰς γῆν ἀγαθὴν καί πολλήν, εἰς γῆν ῥέουσαν γάλα καί μέλι.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 8, 22-30)

Κύριος ἐκτίσέ με ἀρχὴν ὁδῶν αὐτοῦ, εἰς ἔργα αὐτοῦ. Πρὸ τοῦ αἰῶνος ἐθεμελίωσέ με, ἐν ἀρχῇ πρὸ τοῦ τὴν γῆν ποιῆσαι, καί πρὸ τοῦ τὰς ἀβύσσους ποιῆσαι, πρὸ τοῦ προσελθεῖν τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, πρὸ τοῦ ὄρη ἐδρασθῆναι, πρὸ δέ πάντων τῶν βουνῶν γεννᾶ με. Κύριος ἐποίησε χώρας καί αἰκίητους καί ἄκρα οἰκούμενα τῆς ὑπ' οὐρανόν. Ἡνίκα ἠτοίμαζε τὸν οὐρανόν, συμπαρήμην αὐτῷ, καί ὅτε ἀφώριζε τὸν ἐαυτοῦ θρόνον ἐπ' ἀνέμων, ἠνίκα ἰσχυρά ἐποίει τὰ ἄνω νέφη, καί ὡς ἀσφαλεῖς ἐτίθη πηγὰς ὑδάτων τῆς ὑπ' οὐρανόν, ἐν τῷ τιθέναι τὴν θαλάσσην ἀκριβασμόν αὐτοῦ, καί ὕδατα, ἃ οὐ παρελεύσεται στόματος αὐτοῦ, καί ἰσχυρά ἐποίει τὰ θεμέλια τῆς γῆς, ἥμην παρ' αὐτῷ ἀρμόζουσα. Ἐγὼ ἤμην, ἡ προσέχαιρε. Καθ' ἡμέραν δέ εὐφραι νόμην ἐν προσώπῳ αὐτοῦ, ἐν παντί καιρῷ.

Εἰς τὸν Στίχον ψάλλομεν τὰ ἐξῆς:

Ἦχος πλ. δ'
Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ἀρχων τῶν ἄνω δυνάμεων, ὁ Γαβριήλ καταπτᾶς, τὴν Παρθένον ἀσπάζεται, χαίρε λέγωνόχημα, καθαρὸν τῆς θεότητος, σέ ἐξ αἰῶνος Θεός ἠγάπησεν, εἰς κατοικίαν τε ἠρετίσατο, δούλος Δεσπότη σου, παρουσίαν πάρειμι, ἀναβοῶν, τέξῃ οὖν τὸν Κύριον, ἀφθορος μένουσα.

Στίχ. Ευαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τί σου τὸ εἶδος τὸ πύρινον, τῷ Γαβριήλ ἡ Σεμνή, μετ' ἐκπλήξεως ἔφησε, τί σου τὸ ἀξίωμα, καί τῶν λόγων ἡ δύναμις; παιδοποιῶν προσεπαγγέλλη μοι, ἐγὼ δέ πείραν, ἀνδρὸς οὐ κέκτημαι, ἀπιθι πόρρωθεν, μὴ πλανήσῃς ἀνθρωπε, ὥς περ τὸ πρῖν, Εὐὰν τὴν προμήτορα, ὅφεις ὁ δόλιος.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Πνεῦμα Θεοῦ τὸ πανάγιον, ἤξει Ἀγνή ἐπὶ σέ, Θεοχώρητε Δέσποινα, καί ἐπισκιάσει σοι, τοῦ Ὑψίστου ἡ δύναμις, καί τέξῃ παῖδα διατηροῦντά σου, τὴν παρθενίαν ἀπαρασάλευτον, οὗτος Υἱός ἐστιν, ἀγενεαλόγητος, οὗτος οφθαλμοί,

σώσει τόν λαόν αυτού, καθώς ηυδόκησε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τώ έκτω μηνί, απεστάλη ο Αρχάγγελος πρός Παρθένον αγνήν, καί χαίρειν αυτή προσειπών, ευηγγελίσατο εξ αυτής τόν Λυτρωτήν προελθεῖν. Ὅθεν δεξαμένη τόν ασπασμόν, συνέλαβέ σε τόν προαιώνιον Θεόν, τόν αφράστως ευδοκήσαντα ενανθρωπήσαι, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Τών ουρανίων στρατιών Αρχιστράτηγε, δυσωπούμέν σε αεί ημεῖς οἱ ανάξιοι, ἵνα ταῖς σαῖς δεήσεσι τειχίσῃς ἡμᾶς, σκέπη τών πτερύγων τῆς αὔλου σου δόξης, φρουρῶν ἡμᾶς προσπίπτοντας εκτενώς καί βοῶντας, εκ τών κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ὡς Ταξιάρχης τών ἄνω δυνάμεων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ο Κανων τοῦ Αρχαγγέλου, οὐ η ακροστιχίς.

Ὡς παμμέγιστον τόν Γαβριήλ αινέσω. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Ανοίξω τό στόμα μου

Ὡς φῶς χρηματίζοντα, ταῖς πρός τό φῶς τό ακρότατον, αὔλοις μεθέξεσι, θείον καί αὔλον, ἱκετεύω σε, Αρχάγγελε τόν νούν μου, φῶτισον πρεσβείαις σου, ὅπως υμνήσω σε.

Στησώμεθα σήμερον, χορούς ενθέους γηθόμενοι, τόν πρώτον γεραίροντες, τών ασωμάτων Νοών, τόν τήν ἄρρητον, χαράν μεμηνυκότα, εν κόσμῳ φοιτήσασαν δι' αγαθότητα.

Προστάτην σε μέγιστον, καί πρός Θεόν αντιλήπτορα, καί τείχος καί στήριγμα, Γαβριήλ ἔχοντες, οἱ ποθοῦντές σε, ρυόμεθα κινδύνων, καί βλάβης τοῦ ὄφεως ανευφημοῦντές σε.

Θεοτοκίον

Αγνήν σε πανάμωμον, ο Γαβριήλ ὡς ἑώρακε, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, λαμπρώς εβόησεν, απειρόγαμε, βροτῶν η σωτηρία, Αγγέλων τό καύχημα, καί σεμνολόγημα.

Ὡδή γ'

Τούς σοὺς υμ νολόγους

Μεθέξει φωτός αὔλοτάτου, ὡς αὔλος ὄντως Γαβριήλ, αὔλως φωτιζόμενος, φῶς καθωράθης δεύτερον, τοὺς υλικούς ἐκάστοτε, βροτούς φωτίζων υμνοῦντάς σε.

Μεγίστης ευκλείας ηξιώθης, τό μέγα μυστήριον ἡμῖν, ανακαλύψας μέγιστε, Αγγέλων δι' οὐ ἥρθημεν, οἱ ἀπό γῆς πρός μέγιστον, ὕψος μεγάλως τιμώντές

σε.

Επίφανον πάσιν ουρανόθεν, τοῖς πόθῳ ζητούσί σε αεί, καί παύσον τό τό κλυδώνιον, καθ' ἡμῶν κινούμενον, τῶν πειρασμῶν καί θλίψεων, ὦ Γαβριήλ Αρχιστράτηγε.

Θεοτοκίον

Γνωρίζων τό πάλαι κεκρυμμένον, Μυστήριον Κόρη σοι ποτέ, ο Γαβριήλ εκραύγαζε. Χαίρε Θεοῦ παλάτιον, ἐν ᾧ οικήσας ἀπαντας, βροτούς θεώσει ὡς εὐσπλαγχνος.

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ο μέγας Γαβριήλ, Αρχηγός τῶν Αγγέλων, δεικνύμενος αεί, σὺν αὐτοῖς ανακράζει, τό θεῖον μελώδημα, τῇ Τριάδι γηθόμενος. Τούτον ἀπαντες, μεγαλοφώνως ἐν πίστει, ανυμνήσωμεν, καί καθαρά διανοία, αἰσίως δοξάσωμεν.

Ἔτερον Ἦχος δ' Ο υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Των ἀσωμάτων Λειτουργῶν ὡς πρωτεύων, τό πρό αἰώνων ὀρισθέν φρικτόν ὄντως, σοί Γαβριήλ πεπίστευται Μυστήριον, τόκον τόν ἀπόρρητον, τῆς Ἁγίας Παρθένου, Χαίρε προσφωνῶν αὐτή, ἡ Κεχαριτωμένη, χρεωστικῶς σε ὅθεν οἱ πιστοί, ἐν ευφροσύνῃ αεί μακαρίζομεν.

Ὡδή δ' Τὴν ανεξιχνίαστον

Ἰστασο μεθέξει θεαρχικαῖς, πάλαι Γαβριήλ ἀξιάγαστε, καταφαιδρύνων, τόν Προφήτην Δανιήλ, καί ἐντιθεῖς τὴν δῆλωσιν, τῶν ἀγνοουμένων ἐν πνεύματι.

Στόμασι πηλίνοις σε χαρμονικῶς, πύρινον τῇ φύσει υπάρχοντα, ἀνευφημούμεν, ἐξελοῦ ἡμᾶς πυρός, διηλεκῶς φλογίζοντος, θείαις Γαβριήλ μεσιτείαις σου.

Τὴν ὑπὲρ τόν ἥλιον θείαν στολήν, δόξη ἀπορρήτῳ ἀστράπτουσαν, ἠμφιεσμένος, Στρατηγέ τῶν Λειτουργῶν, τῷ Βασιλεῖ παρίστασαι, τῷ ἐπουρανίῳ γηθόμενος.

Θεοτοκίον

Ὅλην σε τῷ Πνεύματι ο Γαβριήλ, περιηgniσμένην Πανάμωμε, κατανοήσας, ἐκβοά σοι ἐμφανῶς. Χαίρε ἀράς ἡ λύτρωσις, καί τῶν Προπατόρων ἀνάκλησις.

Ὡδή ε' Εξέστη τά σύμπαντα

Νοός κατὰ μέθεξιν, τοῦ πρώτου φωτιζόμενος, δεύτερον ὠράθης φῶς κραυγάζων, σὺν ταῖς ἀπείροις Αγγέλων τάξεσιν. Ἅγιος ο Θεός ο παντουργός, Υἱός ο συνάναρχος, καί τό Πνεῦμα τό σύνθρονον.

Τό εἶδός σου πύρινον, τό κάλλος υπερθαύμαστον, ἀπασαν διάνοιαν εκπλήττον, μέγα τό κλέος Γαβριήλ μέγιστε, θείων Ασωμάτων αρχηγέ, πάντων εγκαλλώπισμα, τῶν πιστῶς ανυμνούντων σε.

Ο θεῖος ὡς εἶδε σε, καιρῷ τοῦ θυμιάματος, παλαι συνεστῶτα Ζαχαρίας, μένει κωφεύων, οὐ γάρ ἐπίστευσε, σοῦ τή ἀγγελία τή φρικτή, ἥν περ ἐξεφώνησας, Γαβριήλ Αρχιστράτηγε.

Θεοτοκίον

Ναός αγιάσματος, υπάρχουσα Πανάμωμε, φωνή Γαβριήλ τοῦ Αρχαγγέλου, τόν ἐν Αγίοις αναπαυόμενον, τέτοκας πανάγιον Θεόν, πάντας αγιάζοντα, καί δεινῶν ἐξαιρούμενον.

Ὡδή ς'

Τήν θείαν ταύτην

Γεώδεις γλώσσαι γεραίρειν σε, τόν νούν τόν φωταυγή καί ουράνιον, οὐκ ἐξισχύουσι, περιφανῶς λαμπρυνόμενον, ταῖς υπέρ νούν καί λόγον, θείαις λαμπρότησιν.

Ακτίς Ἡλίου πολύφωτε, πυρίνων Λειτουργῶν Αρχιστράτηγε, ταῖς σελασφόροις σου, πρός τόν Δεσπότην δέησεσι, τοὺς υμνητάς σου σκότους, παθῶν ἐξάρπασον.

Βουλὰς ἐθνῶν διασκέδασον, τήν Πίστιν τήν ὀρθόδοξον κράτυνον, παύσον τά σχίσματα, τῆς Εκκλησίας, Αρχάγγελε, ταῖς πρός τόν Κτίστην πάντων, σοῦ παρακλήσεσι.

Θεοτοκίον

Ρημάτων θείων υπήκοος, Ἀγνή τοῦ Γαβριήλ ἐχρημάτισας, καί τόν προάναρχον, Λόγον σαρκί ἃ πεκύησας, τῆς αλογίας κόσμον ἀπολυτρούμενον.

Εάν τύχη ἐν Σαββάτῳ ἢ Κυριακῇ, λέγε τό Κοντάκιον τῆς Εορτῆς.

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Αρχιστράτηγε Θεοῦ λειτουργέ θείας δόξης, τῶν ἀνθρώπων ὁδηγέ καί αρχηγέ ἀσωμάτων, τό συμφέρον ἡμῖν πρέσβευε, καί τό μέγα ἔλεος, ὡς τῶν ἀσωμάτων Αρχιστράτηγος.

Συναξάριον

Τή ΚΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, τήν Σύναξιν ἐπιτελούμεν τοῦ Αρχαγγέλου Γαβριήλ, ἐξ ἀρχῆς καί ἄνωθεν Παραδεδομένην, ὡς τῷ θείῳ καί υπερφυεῖ Μυστηρίῳ καί ἀπορρήτῳ καθυπουργήσαντος.

Στίχοι

- Τόν σὴν ἀπαγγείλαντα σάρκωσιν Νόα,
- Τιμὴ πρεπούση πᾶσα σὰρξ τιμά, Λόγε.

- Εικάδι αμ' ύμνους Γαβριήλ κτίσιν έκτη εγείρει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων κς, Μαρτύρων, τών εν Γοθία μαρτυρησάντων, εξ ών εισι Πρεσβύτεροι δύο, Βαθούσις καί Ουϊρκας, μετά δύο υιών αυτού καί τριών θυγατέρων, καί Αρπύλας μονάζων, λαϊκοί δέ, Αβήπας, Αγνάς, Ρύαξ, Ηγάθραξ, Ησκόος, Σύλλας, Σίγητζας, Σουηρίλλας, Σεϊμβλας, θέρμας, Φίλγας, καί εκ τών γυναικών Άννα, Αλλάς, Βάρις, Μωϊκώ, Μαμύκα, Ουϊρκώ, καί Ανιμάις.

Στίχοι

- Τόσην πυρί φλέγουσι πληθύν Μαρτύρων,
- Όσας άγει Μήν σήμερον τās ημέρας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Κοδράτου, θεοδοσίου, Εμμανουήλ, καί ετέρων Μ' τών εν Ανατολή.

Στίχοι

- Κοδράτε, θαυμάζω σε τής ευανδρίας!
- Πώς υππιάζων ανδρικός σφάττη μάκαρ.
- Θεοδόσιος τώ Θεώ ζών καί μόνω,
- Ζωήν δι' αυτόν εκ ξίφους καταστρέφει.
- Ξίφει χεθήτω, κάν κοτύλη φησί μοι,
- Εμμανουήλ, πέφυκεν αίματος μία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ηιμών Στεφάνου τού Ομολογητού, τού Τριγλίας Ηγουμένου.

Στίχοι

- Θείου Στέφανος αμπελώνος εργάτης,
- Θεώ παραστάς, καμάτου μισθόν λάβη.

Τή αυτή ημέρα αναγινώσκεται διήγησις ωφέλιμος Μάλχου μοναχού αιχμαλωτισθέντος.

Ταίς τών αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει

Ιωάννου τόκον Ένδοξε εμήνυσας, τώ Ζαχαρία ποτέ, ένδον τού θείου Ναού, εστώτι καί ψάλλοντι, τώ λυτρωτή καί Θεώ, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Η περίδοξος τού οίκου σου ευπρέπεια, περιφανώς Γαβριήλ, καθαγιάζει ψυχάς πιστών, καί προτρέπεται μεγαλοφώνως βοάν, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Λαμπρυνόμενος μεθέξει Αρχιστράτηγε, πρώτου φωτός μυστικώς, δεύτερον

φώς αληθώς, ωράθης τούς μέλποντας, φωτίζων πάντοτε Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Απεστάλη Γαβριήλ ο Αρχιστράτηγος, χαράν μηνύων σοι, Παρθενομήτορ αγνή, δι' ἧς λύπη πέπταται, καί η ἀρά αληθώς, απεστείρωται, καί ευλογία ἦνθησε, τοῖς πιστοῖς εἰς τούς αἰώνας.

Ωδή η'

Παῖδας ευαγείς ἐν τῇ καμίνῳ

Ιερολογίαις Ιεραῖς σε, λαός Ιερός υμνεῖ γηθόμενος, σύ γάρ τόν παναίτιον, Λόγον σωματούμενον, τό καθ' ἡμᾶς Αρχάγγελε, τῇ ἐξ ἡμῶν προσφωνεῖς, Παρθένω υπέρ νούν τε καί λόγον, ὅθεν σε τιμῶμεν, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Νοῖ τῷ μεγάλῳ τε καί πρώτῳ, αὐλῶς Αρχάγγελε ἐνούμενος, στόματι πυρίνῳ σου, μέλπεις τό μελώδημα, τό φοβερόν, ο μέλπουσι, πάντων Ἀγγέλων χοροί, Τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Ευκλείαις σαφῶς πεποικιλμένος, ταῖς θείαις διέρχη τά ουράνια, εἴτα τά ἐπίγεια, εκπληρῶν ὡς αὐλος, τά Ιερά θελήματα, Χριστοῦ τοῦ πάντων Θεοῦ, Ἀγγέλων Γαβριήλ Αρχηγέτα, κλέος τῶν ἐν πίστει, αἰεὶ σε ευφημούντων.

Σαρκί καθ' ὑπόστασιν ο Λόγος, ἀνθρώποις προσομιλήσαι προελόμενος, ἔσχε σε προτρέχοντα, καί προετοιμάζοντα τό Ιερόν παλάτιον, ὦ Ιερέ Γαβριήλ, καί Κύριον υμνεῖτε βοῶντα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Θεοτοκίον

Ὡς θρόνον τερπνόν τοῦ Βασιλέως, ὡς πάντων τῶν ποιημάτων υπερέχουσαν, ὡς τόν υπερούσιον, μόνην ουσιώσασαν, τόν τούς βροτούς θεώσαντα, ἐνώσει κρείττονι, γεννήσεως ἀρρήτου καί ξένης, τήν ευλογημένην, ὑμνήσωμεν Παρθένον.

Ωδή θ'

Ἄπας γηγενῆς

Ἰσταται φρικτῶς, τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος διακονούμενος, καί καταστραπτόμενος, φωτοχυσίαις ταῖς υπέρ ἔννοιαν, καί Ιερῶς θεούμενος, καί φώς ὀρώμενος, καί φωτίζων, πίστει τούς τιμώντάς σε, Ιερέ Γαβριήλ Αρχιστράτηγε.

Ὡσπερ ουρανός, υπάρχεις κατάστερος, θείαις λαμπρότησιν, ὥσπερ Στρατηγέτης δέ, χερσί κατέχεις σκήπτρον υπέρλαμπρον, καί διαθέεις ἅπασαν τήν γήν, τό βούλημα τοῦ Δεσπότη, πάντοτε ποιούμενος, καί δεινῶν τούς πιστούς ἐξαιρούμενος.

Στήσον τό δεινόν, βαρβάρων κλυδώνιον, ἐπεγειρόμενον, πάντοτε τοῖς δούλοις σου, τῆς Εκκλησίας παύσον τά σχίσματα, τοῖς ὑμνηταῖς σου βράβευσον πταισμάτων λύτρῳσιν, Βασιλεῖ τε, δώρησαι τά τρόπαια, Γαβριήλ

τή θερμή προστασία σου.

Η περικαλής, δυάς καί περίδοξος Μιχαήλ καί Γαβριήλ, θρόνῳ παριστάμενοι, τῆς θείας δόξης, πάσιν αἰτήσασθε, αμαρτιῶν συγχώρησιν, απαλλαγὴν τῶν δεινῶν, ὡς προστάται, ὡς τὴν αγαθότητα, τοῦ Δεσπότη ἐν πάσι μιμούμενοι.

Θεοτοκίον

Φέγγος αστραπῆς, τοῦ τόκου σου ἔλαμψε καί κατεφαίδρυνε, πάσαν τὴν υψήλιον, καί τὸν προστάτην τοῦ σκότους ὤλεσε, Θεογεννήτορ Πάναγνε, Ἀγγέλων καύχημα, καί ἀνθρώπων, πάντων τὸ διάσωσμά, τῶν ἀπαύστοις φωναῖς ευφημούντων σε.

Εἰ τύχοι ἐν Σαββάτῳ ἢ Κυριακῇ, λέγε τὸ Ἐξαποστειλάριον τῆς Εορτῆς, καί εἰς τοὺς Αἶνους, ἐκ τῶν Προσομοίων τῆς Εορτῆς.

Καί ἡ λοιπή, Ἀκολουθία καί ἡ α' Ὥρα, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Ματρώνης τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ιουδαίων φρυάγματι, καί θρασεῖα ὠμότητι, λογισμὸν ἀντέθηκας ἀνδρειόφρονα, τὴν τῶν μελλόντων προσβλέπουσα, θεόφρον ἀπόλαυσιν, διαμένουσιν αἰεὶ, δι' αἰῶνος ἀσάλευτον, ἥς ἐπέτυχες, ἀπὸ γῆς μεταστάσα πρὸς νυμφώνας, οὐρανίους καί χορεῖαν, τὴν ἀκατάλυτον ἐνδοξε.

Βασιλείας εὐπρέπειαν, καί τερπνὴν ὠραιότητα, κατιδεῖν ἠξίωσαι τοῦ Νυμφίου σου, ὠραῖσμένη τοῖς στίγμασι, στερρὰς σου ἀθλήσεως, καί πηγὴ τῶν αγαθῶν, ἐπαξίως προσήγγισας, τῆς ἐπέκεινα, θεϊκῆς ευφροσύνης μετουσίαν, καρπουμένη Μακαρία, καί τὴν ἀθάνατον εὐκλειαν.

Οὐ ζυγὸς τῆς δουλείας σε, οὐ τό χαύνον τοῦ θήλεως, οὐ λιμὸς οὐ μάστιγες ἐνεπόδισαν, τὴν τῶν Μαρτύρων στερρότητα, μιμείσθαι Πανένδοξε, προθυμία γάρ ψυχῆς, τὰς βασάνους υπέμεινας, ὅθεν ἔτυχες, οὐρανίων θαλάμων, καί στεφάνῳ, τῶν χαρίτων ἐκοσμήθης, περισταμένη τῷ Κτίστη σου.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Μετανοίας τό ἀρίστον, καί σωτήριον φάρμακον, ἡ Θεὸν κυήσασα τὸν Σωτήρά μου, καί τῶν δακρύων τὰ ρεύματα, καί ὥρας τὴν ἐννοιαν, τῆς φρικτῆς καί φοβεράς, ἀδεκάστου τε κρίσεως, σύ μοι δώρησαι, καί φυγεῖν ταῖς ευχαῖς σου, ὦ Παρθέने, τῶν κολάσεων τὸν τρόπον, καί θείας τεύξασθαι χάριτος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ως εώρακε Κύριε, η Παρθένος καί Μήτηρ σου, εν Σταυρώ κρεμάμενον
εξεπλήττετο, καί ανακράζουσα έλεγε, Τί σοι ανταπέδωκαν, οι πολλών σου
δωρεών, απολαύσαντες Δέσποτα; αλλά δέομαι, μή με μόνην εάσης εν τώ
κόσμω, αλλά σπεύσον αναστήναι, συνανιστών τούς Προπάτορας.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Η αμνάς σου Ιησού, κράζει μεγάλη τή φωνή, Σέ Νυμφίε μου ποθώ καί σέ
ζητούσα αθλώ, καί συσταυρούμαι καί συνθάπτομαι τώ βαπτισμῷ σου, καί
πάσχω διά σέ, ὡς βασιλεύσω σύν σοί, καί θνήσκω υπέρ σου, ίνα καί ζήσω εν
σοί, αλλ' ως θυσίαν άμωμον, προσδέχου τήν μετά πόθου τυθείσάν σοι, Αυτής
πρεσβείαις ως ελεήμων, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες ως σύνηθες.

Ο Κανων τής Αγίας, ού η Ακροστιχίς.

Τό τής Ματρώνης ένθεον μέλπω κλέος. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος δ'

Ο Ειρμός

«Θαλάσσης, τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας
Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω
ετροπώσατο».

Ταίς θείαις, τών Ασωμάτων τάξεσι, περιχορεύουσα, περί τών πάντων αίτιον
Θεόν, καί τρανώς απαλαύουσα, θεαρχικής ελλάμψε ως, τούς σέ
υμνούντας καταφαίδρυνον.

Ο δούλου, καταξιώσας δέξασθαι, μορφήν Χριστός ο Θεός, ελευθερώσαι
ταύτην βουληθείς, εκ φθοράς καί θανάτου δεσμών, από ζυγού δουλείας σε,
Μάρτυρα Νύμφην εμνηστεύσατο.

Το θήλυ, αρρενωθέν τή χάριτι, τήν επηρμένην οφρύν, καί καυχωμένην άμετρα
τό πρίν, εξαλείφειν τήν θάλαασαν, δι' ασθενείας σώματος, θεία, δυνάμει
καταβέβληκε.

Θεοτοκίον

Η πύλη, τής πρός ημάς σου Κύριε, συγΚαταβάσεως, Ανατολήν καί Ἥλιον καί
φώς, μυστικώς σε καλούμενον, υπερφυώς εξήστραψε, διπλούν τήν φύσιν τόν
φιλάνθρωπον.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε,

καί καταφυγή καί στερέωμα».

Στερρότητι λογισμού, τῆς παρανόμου καί δεινῆς ἡνεγκας, τὴν χαλεπὴν
βάσανον, φρουράς ὡς Ματρῶνα πανόλβιε.

Μαστίγων οδυνηρῶν, αισθανομένη καρτερῶς ἔφερες, ψηλαφητοῦ σκότους
δέ, θεῖαν λαμπηδόνα ἀντείληφας.

Αἱμάτων σου οἱ κρουνοί, τῆς ἀσεβείας τὴν πυρὰν ἐσβεσαν, τοὺς δέ πιστοὺς
ἥρδευσαν, τῆς θεοσεβείας τοῖς νάμασι.

Θεοτοκίον

Τὴν πλάκα, τὴν Κιβωτόν, τὴν δεξαμένην ἐν γαστρὶ Πάναγνε, Λόγον Θεοῦ τὸν
ἀναρχον, θεηγορικῶς ευφημούμέν σε.

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ἐπέστη φιλέορτοι, λαμπρά πανήγυρις, ἡ μνήμη ἡ ἐνδοξος, τῆς Ἀθληφόρου
Χριστοῦ, ευφραίνουσα τὰ σύμπαντα, λάμπουσα ταῖς ἀκτίσι, τῶν θαυμάτων ἐν
κόσμῳ, φέρουσα τοῖς ἀνθρώποις, τὴν ἀέναον χάριν, Αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις
Σωτῆρ, σῶσον τὸν κόσμον σου.

Θεοτοκίον

Ἐκαίνισας Ἀχραντε, τῷ θεῷ τόκῳ σου, φθαρείσαν τοῖς πάθεσι, τῶν γηγενῶν
τὴν θνητὴν, οὐσίαν καί ἡγείρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν
ἀφθαρσίας, ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη,
ὡς προεφήτευσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε Πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ρομφαία διήλθέ σου, τὴν
Παναγίαν ψυχὴν, ἡνίκα σταυρούμενον, ἐβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱόν καί Θεόν
σου, ὄνπερ εὐλογημένη, δυσωπούσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων
ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης,
ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ρώμη τῇ θεῖᾳ Ματρῶνᾳ δυναμουμένη, νῦν τῆς πικρᾶς Δεσποίνης ἐξέφυγες
δουλείαν, γνώμην ἀταπείνωτον, ψυχῆς γὰρ ἐκέκτησο, μόνῳ τῷ Δεσπότη
δουλεύουσα.

Ὡρυομένη καί μέθη βεβακχευμένη, καί τῷ θυμῷ, σφαδάζουσα ἡ
δυσσεβεστάτη, μᾶστιξι κατέτεμνεν, Εβραίων ωμότητι, Μάρτυς Ἀθληφόρε τό
σώμά σου.

Νεανικὴν ἐπεδείξω τὴν καρτερίαν, ἐν ἀφεγγέσι τόποις ἐγκατακλειομένη,
Μάρτυς καί λιμώπτουσα, ἀλλ' εὖρες ἀντίδοσιν, τῆς ἀθαθασίας τὴν τράπεζαν.

Θεοτοκίον

Η χρυσήλατος λυχνία προδιετύπου, τήν τόν Θεόν βαστάσασαν
σεσωματωμένον, αίγλη τής θεότητος, τά πάντα φωτίζοντα, σέ τήν αληθή
Θεομήτορα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ
ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Σέ στέφανον λαμπρόν, η θεόφρων καυχήσεως, εκτήσατο Ζωοδότα, καί εκ
σκότους πρός φέγγος, τό θείον εξεδήμησεν.

Εστήριξε Χριστός, επί πέτραις τής πίστεως, τούς πόδας σου Μακαρία, πρός
αυτόν κατευθύνων, σοφώς τά διαβήματα.

Νούν θείον αληθώς, καί σοφόν καί θεόφρονα, σύ έχουσα διαλάμπεις, εν
χορεία Μαρτύρων, Ματρώνα παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Θεότητος μορφήν, καί μορφήν ανθρωπότητος, εγέννησας Θεομήτορ,
ηνωμένας αφύρτως, καθ' ένωσιν ασύγχυτον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Εύας νύν, Αθλοφόρε τόν πόθον ετρύγησας, επιτηδείως Ματρώνα, θεουμένη
νεύσει τή ανενδότω, καί δικαίως, τής αϊδίου δόξης ηξίωσαι.

Ου δούλος, εν Χριστώ ουκ ελεύθερος κρίνεται, αλλ' αρετής ευμορφία,
ευσεβείας τρόποις κεκοσμημένη, ής εδείχθης, πλαστοουργός, Αθλοφόρε
αήττητε.

Θεοτοκίον

Ναόν σε, τού Θεού καί Παστάδα γινώσκομεν, Στάμνον Λυχνίαν καί Πλάκα,
κεκτημένην ένδον εγγεγραμμένον, τόν δι' οίκτον, σωματωθέντα Λόγον
πανάμωμε.

Τό Μαρτυρικόν τού Έχου.

Συναξάριον

Τή ΚΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Ματρώνης, τής εν
Θεσσαλονίκη.

Στίχοι

- Ουκ άξιον λαθείν σε Μάρτυς Ματρώνα,
- Κάν ένδον ειρκτής εκπνέης κεκρυμμένη.
- Εικάδι εβδομάτη θάνε Ματρώνα ενί ειρκτή.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Κήρικός, ο εν τώ Άπρω, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Εγώ, Πάτερ Κήρικε, καί τεθνηκότα,
- Κάν καρδιά φέρειν σε, κάν γλώττη θέλω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Φιλητού τού Συγκλητικού, καί Λυδίας τής αυτού γυναικός, καί τών τέκνων αυτών, Μακεδόνας, Θεοπρεπίου, Κρονίδου, Κομενταρησίου, καί Αμφιλοχίου Δουκός.

Στίχοι

- Όσπερ Φιλητού καί Λυδίας σάρξ μία,
- Ούτως έν αυτών καί μετ' ειρήνης τέλος.
- Θνήσκει Θεοπρέπιος σύν Μακεδόνι,
- Θεοπρεπώς άδοντες ύμνους Κυρίω.
- Δούξ συντελευτά τώ Κομενταρησίω,
- Εξουσιάζων εξυπηρετουμένω.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Μάρτυρες, Ιωάννης καί Βαρούχιος ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Ου θάρσος ήττον Ιωάννου πρόσ ξίφος,
- Βαρουχίω υπήρχεν, αλλά καί πλέον.

Τή αυτή ημέρα, ο Προφήτης Ανανί εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Τριάς τρίπους σός, Ανανί θεοπρόπε,
- Δι' ής τό μέλλον προύλεγες πρό τού τέλους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Παύλου, Επισκόπου Κορίνθου, αδελφού Πέτρου τού Αγιωτάτου Επισκόπου, Άργους τού σημειοφόρου, καί τού Οσίου Πατρός ημών Ευτυχίου.

Στίχοι

- Ευτυχές Ευύχιος ήλθεν εις πέρας,
- Γήθεν μεταστάς καί κατοικήσας πόλον.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παιδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Μετ' ευμενείας, καί παρρησίας προσεχώρησας, όντως πρόσ τόν σόν Πανεύφημε εραστήν, ευχαρίστως ανακράζουσα, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ

τῆς δόξης σου Κύριε.

Εν ευφροσύνη, καί χαρμοσύνη μεταβέβηκας, πλήρης αρετῶν Ματρῶνα παντοδαῶν, ἀπό γῆς πρὸς ἐπουράνιον, χορεῖαν ἔνδοξε, κληρουχίαν λαχούσα ἀθάνατον.

Θεοτοκίον

Λελαμπρυσμένη, πεποικιλμένη πάσαις ταῖς αρεταῖς, Λόγον υπέρ λόγον τέτοκας τοῦ Πατρὸς, σαρκωθέντα Μητροπάρθενε, Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξί πανάμωμε Δέσποινα.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Πλουσίου φωτὸς μαρμαρυγὰς, κατηξιώθης ἰδεῖν, ἀπαλλαγείσα σαρκὸς, καί ἐπουράνιον σκῆνωμα, κατοικεῖν ἀντὶ σκηνώματος, τοῦ σκοτεινοῦ καί ζοφεροῦ, οὐ Κατεκλείσθης Σεμνή, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα βοῶσα τὸν Κύριον.

Ὡραῖος ὁ στέφανος, ὃν νῦν ἐστέφθης Ἐνδοξε, ζωαρχικὴ δεξιὰ, τοῦ Παντοκράτορος, Νύμφην γάρ, καθορῶν πεφοινιγμένην σε, ταῖς τῶν αἱμάτων σου ραοῖς, χαίρων ἐλάμπρυνεν, Ὡ βοῶμεν, Πάντα τὰ ἔργα υμνοῦμέν σε Κύριε.

Θεοτοκίον

Κυρίως γεννήσασα Θεόν, κυρίως πάναγνε, Μήτηρ εδέιχθης Θεοῦ, ἐπαληθεύουσαν φέρουσα, καταλλήλως τῷ γεννήματι, θεωνυμίαν, οἱ πιστοί, ὅθεν δοξάζομεν, Θεοτόκον, σέ θεοφρόνως πανάμωμε Δέσποινα.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Λάμπει νοηταῖς φωταυγείαις, ἡ φωτοφόρος σου ἡμέρα, ταῖς φαεινοτάταις ἀστραπαῖς, τῆς τρισηλίου Μάρτυς ἐλλάμπεως, ἐν ἡ νῦν ἐκδυσώπησον, καταυγασθῆναι τοὺς υμνοῦντάς σε.

Εὔρες ἀμοιβὰς Ἀθληφόρε, ἡ τῆς τῶν μαστίγων ἀλγηδόνας, τὴν τῶν οὐρανῶν κληρουχίαν, ἐν Ἐκκλησίᾳ τῶν πρωτοτόκων νῦν, ἐν ἡ πανηγυρίζουσα, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἡμὰς φρούρησον.

Ὦντως τῷ Χριστῷ νῦν συνήφθης, τῷ ἀθανάτῳ σου Νυμφίῳ, Περιηνθισμένη τηλαυγῶς, τοῖς θείοις τούτου Πάνσεμνε στίγμασι, καί τῷ τιμίῳ αἵματι, τοῦ μαρτυρίου περιλάμπουσα.

Θεοτοκίον

Σειράς τών εμών νύν πταισμάτων, λύσον Παρθένε Θεοτόκε, η τής
ευσπλαγχνίας τήν πηγὴν, τεκούσα μόνη Θεομακάριστε, καί θυμηδίας
έμπλησον, όπως αξίως μεγαλύνω σε.

Τό Φωταγωγικόν.

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, η α' Ώρα, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιλαρίωνος τού Νέου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Βίον ακηλίδωτον, υπομονήν καί πραότητα, καί αγάπην ανόθευτον, εγκράτειαν
άμετρον, παννύχιον στάσιν, κατάνυξιν θείαν, πίστιν ελπίδα ασφαλή, εν
συμπαθεία Πάτερ κτησάμενος, ως Άγγελος εβίωσας, επί τής γής μετά
σώματος, Ιλαρίων μακάριε, πρεσβευτά τών ψυχών ημών.

Επίγειος Άγγελος, καί επουράνιος άνθρωπος, εχηρημάτισας Όσιε, πηγὴ
κατανύξεως, συμπαθείας ρείθρον, πέλαγος θαυμάτων, αμαρτωλών εγγυητής,
ελαία όντως Θεού κατάκαρπος, ελαίω τών καμάτων σου, καθιλαρύνων τά
πρόσωπα, τών πιστώς ευφημούντων σε, Ιλαρίων μακάριε.

Ο νούς σου λαμπόμενος, ταίς θεϊκαίς επιγνώσεσι, τών τού σώματος ύπερθεν,
παθών εχηρημάτισεν, αμιγής τών κάτω, φέρων χαρακτήρας, καί εκτυπών εν
εαυτώ, τό θείον κάλλος, καί γνωριζόμενος, όλος θεοειδέστατος, τή συνεργεία
τού Πνεύματος, Ιλαρίων Πατήρ ημών, Μοναζόντων αγλάϊσμα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό χαύνον καί έκλυτον, Παρθενομήτορ πανάμωμε, τής ψυχής μου μετάβαλε,
εις ρώσιν καί δύναμιν, τού φόβω καί πόθω, ποιείν τε καί πράττειν, τά
δικαιώματα Χριστού, όπως εκφύγω, τό πύρ τό άστεκτον, καί κλήρον τόν
ουράνιον, καί τήν ζωήν τήν αιώνιον, διά σου απολάβοιμι, ευφραινόμενος
πάντοτε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυττόμενον, υπό λόγχης η
Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλόανθρωπον, έκλαιε βοώσα, Τί τούτο Υιέ μου; τί σοι
αχάριστος λαός, αποτινύει ανθ' ών πεποίηκας, καλών αυτοίς καί σπεύδει με,
ατεκνωθήναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εύσπλαγχνε, σήν εκούσιον
σταύρωσιν.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Εν σοί Πάτερ ακριβώς, διεσώθη τό κατ' εικόνα, λαβών γάρ τόν Σταυρόν,
ηκολούθησας τώ Χριστώ, καί πράπτων ἐδίδασκες, υπεραράν μὲν σαρκός,
παρέρχεται γάρ, ἐπιμελείσθαι δέ ψυχῆς, πράγματος αθανάτου, διό καί μετὰ
Αγγέλων συναγάζεται, Ὅσιε Ἰλαρίων τό πνεύμά σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι συνήθεις Κανόνες.

Ο Κανὼν τοῦ Ἀγίου, Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Σοῦ τοὺς Ἰλαροὺς αἰνέσω τρόπους, Πάτερ. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος β'
Ὁ Εἰρμός

«Ὡς ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν ἡ υπέροπλος
δύναμις, σαρκωθείς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον αμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ
δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γάρ δεδοξασται».

Συμπαθὴς καί πρᾶος γεγονώς, Πάτερ δι' ἀσκήσεως, καί Ἰλαρὸς ὡς ἀληθῶς
τῷ πνεύματι, συμπαθείας θείας μεσιτείαις σου, Ἰλαρίων ἀξίωσον, ὅπως σε
υμνήσω, νῦν ἐν Ἰλαρότητι καρδίας μου.

Ὡς ὁ Πάτερ ἐκ παιδός, καί ἀναλαβόμενος, σοῦ τόν σταυρόν, τῷ Χριστῷ
ηκολούθησας, πάθη τὰ τοῦ σώματος, ἐγκρατεία τε καί συντόνοις δεήσεσιν,
ἐναπομαραίνων, καί τὴν ἀπαθεία σεμνυνόμενος.

Ὡς ἐλθὼν Κυρίου τόν ζυγόν, σύ τόν ελαφρότατον, καί τοῖς αὐτοῦ υπείκων
δικαιώμασιν, Ἰλαρίων Ὅσιε, τό βαρύτατον αμαρτίας ἀπέρριψας, πάνσοφε
φορτίον, τὴν ἀγιωσύνην προσκτεσάμενος.

Θεοτοκίον

Τῶν ἐμῶν πταισμάτων τάς σειράς, Πάναγνε διάρρηξον, τόν σόν Υἱόν καί
Θεόν ἱκετεύουσα, καί τὴν τυραννοῦσάν με, Αἰετάρθενε, αμαρτίαν κατάβαλε,
ὅπως σε γεραίρω, πάντοτε Πανάμωμε σωζόμενος.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Ὡς ἐγένθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν Ἐθνῶν στείρευουσα,
Ἐκκλησία τὴν παρουσία σου, ἐν ἡ ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου».

Ὡς ὁ βίος σου ὡς ἥλιος, ἀναλάμπας Ὅσιε, ταῖς διαυγέσι λάμπεσι, μοναζόντων
χοροὺς ἐφώτισε, καί δαιμόνων τό σκότος ἀπεδίωξεν.

Ὡς ἡ ἰλαρώτατος, τὴν καρδιά, Ὅσιε, καί ταπεινὸς τῷ πνεύματι, καί ἀγάπης
θείας ἀνάπλεως, εὐπροσήγορον ἦθος ἔχων πάντοτε.

Σταγόσιν εναπέσβεσας, τών δακρύων άνθρακας, τής αμαρτίας, βρύεις δέ, ως πρό τέλους καί μετά θάνατον, ιαμάτων πελάγη τοίς προστρέχουσι.

Θεοτοκίον

Ιάτρευσον τά τραύματα, τής ψυχής μου δέομαι, καί τού νοός κυβέρνησον, τάς κινήσεις πρός τά θελήματα, τού εκ σου σαρκ ωθέντος Κόρη πάναγνε.

Κάθισμα 'Ηχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Θεώ καθιέρωσας, τήν σήν Παμμάκαρ ζωήν, γενόμενος άριστος, Ιεουργός αληθώς, Χριστού Ιερώτατε, όθεν μετά μυρίου, τούς ιδρώτας καί πόνους, χάρων εις τάς αϋλους, μετετέθης σκηνώσεις, καί νύν αναπηγάζεις ημίν ρείθρα ιάσεων.

Θεοτοκίον

Ταχύ δέξαι Δέσποινα, τάς ικεσίας ημών, καί ταύτας προσάγαγε, τώ σώ Υιώ καί Θεώ, Κυρία πανάμωμε, λύσον τάς περιστάσεις, τών εις σέ προστρεχόντων, πράϋνον μηχανίας, καί κατάβαλε θράσος, τών οπλιζομένων αθέων κατά τών δούλων σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σε υψούμενον, ως εθεάσατο, η άχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεού μητρικώς, θρηνούσα εφθέγγετο, τί τό καινόν καί ξένον, τούτο θαύμα Υιέ μου; πώς η ζωή τών όλων, ομιλείς τώ θανάτω; ζωώσαι τούς τεθνεώτας θέλων ως εύσπλαγχνος;

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ελήλυθας, εκ Παρθένου ου πρέσβυς ουκ Άγγελος, αλλ' αυτός ο Κύριος, σεσαρκωμένος καί έσωσας, όλον με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Λαμπρύνας σου, τήν καρδίαν σεπταίς αναβάσεσι, τόν νούν ανεπτέρωσας, μόνον Θεού ενοπτριζεσθαι, κάλλος τό αμήχανον, καί ταίς εκείθεν ακτίσι καταυγάζεσθαι.

Ανάπτυξιν, τών λογίων τών θείων ποιούμενος, τήν γνώσιν τήν ένθεον, Πάτερ εκείθεν εξήντησας, πάσί τε μετέδωκας, τοίς ευσεβώς Ιλαρίωω σοι προστρέχουσι.

Ρημάτων σου, τό ηδύ τάς καρδίας Ιλάρυνε, τών προσερχομένων σοι, πράπτων γάρ άπερ εδίδασκες, λόγον ευαπόδεκτον, εν συμπαθεί διαθέσει είχες Όσιε.

Θεοτοκίον

Ο Κύριος, σέ Κυρίαν απάντω καί Δέσποιναν, ειργάσατο Άχραντε, σου γάρ εκ μήτρας σεσάρκωται, κατακυριεύοντος, εχθρού τό ίδιον πλάσμα λυτρωσάμενος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Μεσίτης Θεού, καί ανθρώπων γέγονας, Χριστέ ο Θεός, διά σου γάρ Δέσποτα, τήν πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, προσαγαγὴν ἐσχήκαμεν».

Υφάνας σαυτῷ, σωτηρίου Ὅσιε ἱμάτιον, οἰκείων ἐκ πόνων σου, τοῦτο ἐνεδύσω καί τὸν ἀρχοντα, τὸν τοῦ σκότους αἰσχύνην, αἰώνιον ἐνέδυσας.

Σαρκὸς ἡδονάς, ἐγκρατεία Ὅσιε ἐμάρανας, καί χάριν ουράνιον, Πάτερ ὑπεδέξω ἱλαρώτατα, ἱατρεύσας παντοία, ἀνθρώπων ἀρρωστήματα.

Αἱ σαί πρὸς Θεόν, ἀνενδότης θεὸς αἱ ἐπαιρόμεναι, χεῖρες τοῦ ἀλάστορος, Πάτερ μεθοδεῖαις κατηδάφισαν, καί παντὶ ἀσθενούντι, υγείαν ἐχορήγησαν.

Θεοτοκίον

Ἰσχύς τῶν πιστῶν, καί Ὁσίων γέγονας κραταίωμα, διά σου γάρ Ἀχραντε, ἅπασιν ἐπήγασας τὰ κρείττονα, καί οἱ γήγκατοικούντες, πρὸς ουρανὸν βαδίζουσιν.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τήν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλούμαι ἄβυσσον, Ἐκ φθοράς ο Θεός με ἀνάγαγε».

Νεκρωθεὶς ἱλαρίων τῷ κόσμῳ παντὶ, νῦν μεταναστεύσας ζῆς πρὸς τὰ ουράνια, καί ζωηφόρον πάντοτε, ἱαμάτων πηγάζεις ἐνέργειαν.

Εὐπροσήμερος πράος ἀκέραιος, ἀμεμπτος καί ὁσιος εὐκατάνυκτος, καί ἱλαρὸς τῷ πνεύματι, ἐχημάτισας Πάτερ πανόλβιε.

Συμπαθεὶς ἀμέτρῳ κοσμούμενος, καί φιλοπτωχείας κάλλει σεμνυνόμενος, Θεοῦ θεράπων γνήσιος, ἱλαρίων ἐδείχθης θαυμάσιε.

Ὡς σεπτὸς σου ὁ βίος καί ἀμεμπτος! ὡς περικαλὴς καί ωραῖος ὁ τρόπος σου! ὡς φοβερά τὰ θαύματα, ἃ τελεῖς Καθ' ἐκάστην θαυμάσιε!

Θεοτοκίον

Τὴν Παστάδα Θεοῦ τὴν ἀμόλυντον, θρόνον τὸν πυρίμορφον τοῦ Παντοκράτορος, τὴν Θεοτόκον ἅπασαι, γενεαὶ γενεῶν μακαρίσωμεν.

Το Μαρτυρικόν του ἡχου.

Σ υ ν α ξ ἰ ὶ ο ν

Τὴ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ Μηνός, Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν ἱλαρίωνος τοῦ Νέου, Ἡγουμένου Μονῆς τῆς Πελεκητῆς.

Στίχοι

- Δοὺς ἱλαρίων γῇ τό γῆθεν σαρκίον,
- Γῆν Μακάρων ὠκησε τὴν μακαρίαν.
- Οἰδοὺ ἱλαρίωνα κιχήσατο εἰκάδι πότμος.

Τή αυτή ημέρα, άθλησις τού Αγίου Ηρωδίωνος, ενός τών εβδομήκοντα Αποστόλων.

Στίχοι

- Ρόδον νοητόν ών σαφώς Ηρωδίων,
- Ξίφει τρυγηθείς, αύθις ανθεί εν πόλω.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Αντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον, τήν φλόγα ανερρίπισε, Χριστός δέ εφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν τού Πνεύματος, ο ών ευ λογημένος καί υπερένδοξος».

Ρομφαία κατέτρωσας τών σών αγώνων, τόν άσαρκον δράκοντα, καί παντελώς ηφάνισας, βραβείον τά θαύματα, όθεν απείληφας, πάθη χαλεπώτατα, ψυχών καί τών σωμάτων ιάσθαι Όσιε.

Ο λόγος σου πρόεισι καθάπερ δρόσος, ελαύνων τόν καύσωνα, τής αθυμίας Όσιε, τών προσερχομένων σοι πίστει, Πατήρ ημών, καί τοίς εναρέτοις σου αεί, φωτιζομένων τρόποις μακάριε.

Παθών αυτοκράτορα τόν νούν ποιήσας, σαφώς εβασίλευσας, ως τροπαιούχος άριστος, καί έθνη αλλόφυλα κατεπολέμησας, καί κατεξωλόθρευσας Σοφέ, τά τών δαιμόνων πάθη ολέθρια.

Ουκ έσεισαν Όσιε τής σής καρδίας, τόν πύργον τόν άσειστον, τών πειρασμών οι άνεμοι, τή πέτρα γάρ ήδραστο τής τού Κυρίου στοργής, ή περ ερειδόμενος πολλοίς, εγένου θείον Πάτερ κραταίωμα.

Τριαδικόν

Υμνώ σε τρισάριθμον τοίς χαρακτήρσι, Τριάς υπερούσιε, ασύγχυτον αμέριστον, Μονάδα εν φύσει δέ απερινόητον, ένα Παντοκράτορα Θεόν, Πατέρα Λόγον καί Πνεύμα Άγιον.

Θεοτοκίον

Συμβόλοις σε πόρρωθεν προδιετύπου, η χάρις τού Πνεύματος, προφητικοίς χαρίσμασιν, όρος πión άγιον, πύλην σωτήριον, τόμον τε καινότατον Αγνή, καί κιβωτόν σε κατονομάζουσα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Κάμιнос ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τάς ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα, ψάλλοντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Πρόσκαιρον λιπών, τού βίου Πάτερ δόξαν, καί διαρρέουσαν απόλαυσιν, κλέος αναφαίρετον, καί τρυφήν τήν αδιάρρευστον, εν ουρανοίς απείληφας,

κράζων νύν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Άπαντα πενθών, τόν σόν διήγες βίον, μακαρισμού όθεν ηξίωσαι, καί τής παρακλήσεως, ής μετέχουσιν οι Όσιοι, εν γή πραέων χαίρων, νύν Όσιε ενσκηνώσας, ως νουνεχής τε καί φρόνιμος.

Τίμιος ο σός, Θεού έναντι ώφθη, θάνατος Πάτερ ιερώτατε, αυτού γάρ ετίμησας την Εικόνα, καί υπήνεγκας τούς διωγμούς, θλιβόμενος Όσιε τών Τυράννων, Μάρτυς εν τούτω δεικνύμενος.

Έλυσας σαφώς, τών αλιέων Πάτερ, τήν αγανάκτησιν καί έπλησας, τούτους τού θηράματος, ούπερ πρώην απετύγχανον, Θεού καθυπακούσαντος, Όσιε τών ευχών σου, Ιερουργέ Ιερώτατε.

Θεοτοκίον

Ρύπου με παθών, καί σπίλου αμαρτίας, Θεοχαρίτωτε απόπλυνον, καί πύλας μοι άνοιξον, μετανοίας ολισθαίνουντι, καί συνεχώς τοίς πταιίσμασιν, Άχραντε συναντώντι, καί τόν Θεόν παροργίζουντι.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ιάσεις ο τάφος σου, τού Πνεύματος τή χάριτι, αναβλύζων ξηραίνει παθών ομβρήματα, πνεύματα τής πλάνης διώκει, φωταγωγεί πάντων τās καρδίας, Ιλαρίων Όσιε, τών πιστώς μακαριζόντων σε.

Ως ρόδον εξήνθησας, λειμώνι τής ασκήσεως, ως ηδύπνοον κρίνον, ως μήλον εύοσμον, καί κατευωδίασας πάντων, τών ευσεβών ψυχάς καί καρδίας, Ιλαρίων ένδοξε, πρεσβευτά τών ευφημούντων σε.

Συμπάθειαν έσχηκας, αγάπην καί ταπείνωσιν, καί ελεημοσύνην, καί ήθος άπλαστον, πίστιν αληθή καί ελπίδα, βίον σεμνόν καί γνώμην ευθείαν, Ιλαρίων ένδοξε, Μοναζόντων εγκαλλώπισμα.

Η μνήμη σου σήμερον, ως ήλιος ανέτειλεν, ευσεβών τās καρδίας, φέγγει τών πόνων σου, καί ταίς τών θαυμάτων ακτίσιν, ως αληθώς φωτίζουσα Πάτερ, εν ή πάντων μνήσθητι, τών Πιστώς μακαριζόντων σε.

Θεοτοκίον

Φωνήν σοι προσάγομεν, τού Γαβριήλ γηθόμενοι, Χαίρε λέγοντες οίκος τού Παντοκράτορος, χαίρε τών Οσίων η δόξα, καί τών πιστών πάντων σωτηρία, δι' ής εθεώθημεν, Θεοτόκε αιειπάρθενε.

Τό Φωταγωγικόν τού ήχου.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, η α' Ώρα, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μάρκου, Επισκόπου Αρεθουσίων, Κυρίλλου Διακόνου καί τών σύν αυτοίς, καί τών Αγίων Μαρτύρων, Ιωνά, Βαραχησίου καί τών σύν αυτοίς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Σταυρός κατεπάγη ἐν Κρανίῳ

Ενστάσει γενναία ἱεράρχα, κατέβαλες ἐχθροῦ τὰς παρατάξεις, καί λαοῦς ἐκ τῆς πλάνης τών εἰδώλων ἐρρύσω.

Εκτάσει χειρῶν σου ἱεράρχα, κρατύνας τοὺς συνάθλους σου ἐν πόνοις, ὡς ἀνίσχυρον ἐχθροῦ ἀνέδειξας τό κράτος.

Ὡς Μύστης καί Μάρτυς τοῦ Δεσπότου, καί Διδάσκαλος σοφός τῆς Ἐκκλησίας, ἱεράρχα δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν ἀπαύστως.

Ἔτερα Στιχηρά Προσόμοια τών Μαρτύρων.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Μάρτυς Βαραχήσιε πολλῶν, πόνων ἐπιδόσεσι, φωτοειδῆς ἐχρημάτισας, πυρός νικήσας γάρ, τὴν φλογώδη φύσιν, τὴ θερμὴ πρὸς Κύριον, ἀγάπη ἐκρεμάσθης μετέωρος, καί πιεζόμενος, τὰ ὀστά πάντα συντέτριψαι, διὰ τοῦτο, πίστει σε γεραίρομεν.

Ιωνά θεσπέσιε δεθεὶς, ραβδισμοῦς ὑπήνεγκας, καί τών δακτύλων ἀφαίρεσιν, γλωσσοτομούμενος, καί βραζούση πίσση, συγκατακαίόμενος, καί πρίοσι δεινῶς μεριζόμενος, διό ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καί τό μέγα ἔλεος.

Ὑμνοῖς Βαραχήσιον Πιστοί, Λάζαρον καί Ἀβιβον, καί Ιωνάν ευφημήσωμεν, Ναρσὴν Ἠλίαν τε, Μάρην Σηβεήθην, Μαρουθάν τόν ἐνδοξον, καί Σάββαν Ζανιθάν τε, αἰτούμενοι, τούτων δεήσεσι, τών κακῶν λαβεῖν συγχώρησιν, καί εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καί θλιβομένων στεναγμόν μὴ παρορώσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἀγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς παναγία Παρθένε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Σταύρωσιν τήν άδικον Χριστέ, η Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη εβόα σοι, Τέκνον γλυκύτατον, πώς νεκρός οράσαι; πώς τώ ξύλω κρέμασαι, ο πάσαν γήν εδράσας τοίς ύδασι; Μή ούν εάσης με, ευεργέτα μόνην εύσπλαγχνε, τήν σήν δούλην, καί Μητέρα δέομαι.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. δ' Τό προσταχθέν

Δι' εγκρατείας τών παθών τάς πυριφλέκτους, απονεκρώσαντες ορμάς καί τάς κινήσεις, τού Χριστού οι Μάρτυρες έλαβον τήν χάριν, τάς νόσους αποδιώκειν τών ασθενών, καί ζώντες καί μετά τέλος θαυματουργείν, όντως θαύμα παράδοξον! ότι οστέα γυμνά, εκβλύζουσιν ιάματα, Δόξα τώ μόνω Θεώ ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι συνήθεις Κανόνες, καί τών Αγίων εις η'.

Ο Κανών τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς εν τοίς Θεοτοκίοις. Γεωργίου.

Ωδή α' Ἦχος α' Ο Ειρμός

«Τώ βοηθήσαντι Θεώ, εν Αιγύπτω τώ Μωσεί, καί δι' αυτού τόν Φαραώ, πανστρατί βυθίσαντι, επινίκιον ωδήν άσωμεν, ότι δεδόξασται».

Τής Εκκλησίας τού Χριστού, τόν λαμπτήρα τόν φαιδρόν, ανευφημήσωμεν πιστοί, ως τής πίστεως φωτί, καταυγάσαντα λαούς, δοξάζοντας τόν Ποιητήν τού παντός.

Εν τώ λειμώνι νοητώς, τώ τής Πίστεως Χριστού, ανατραφείς καί αυξηθείς, Ιεράρχα πρός αυτόν, τώ τής αθλήσεως ύψει, ανέδραμες μάκαρ φαιδρότατος.

Κήρυξ καί Μύστης τού Χριστού, καθαρός τε λειτουργός, υπάρχων Μάρκε τήν ψυχήν, υπέρ τούτου τέθεικας, καί προσήνεγκας αυτώ, ως θύματα τούς συνανθλούντάς σοι.

Θεοτοκίον

Γένος ανθρώπων διά σου, τής φθοράς απαλλαγήν, καί αφθαρσίας καί ζωής, ακηράτου εν Χριστώ, κληρωσάμενον τιμήν, δοξάζει σε θεοχαρίτῳτε.

Ἔτερος Κανών τών Μαρτύρων, οή η' Ακροστιχίς.

Αίνον προσοίσω τοίς Θεώ παραστάταις. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος α' Ο Ειρμός

«Σού η τροπαιούχος δεξιά, θεοπρεπώς εν ισχύϊ δεδόξασται, αύτη γάρ, Αθάνατε, ως πανσθενής υπεναντίους έθραυσε, τοίς Ισραηλίταις, οδόν βυθού καινουργήσασα».

Αίγλη φωτιζόμενοι αεί, τῆς Τρισηλίου λαμπάδος Μακάριοι, όλον με φωτίσατε, καί τήν αχλύν τῆς αγνωσίας λύσατε, ὅπως τήν φωσφόρον, υμῶν υμνήσω πανήγυριν.

Ιερολογούντες Ιερῶς, τά τοῦ Θεοῦ Ιερῶτατα λόγια, πάσαν τήν ανίερων, τῶν διωκτῶν κακίαν απεκρούσασθε, καί ιερωτάτως, αθλήσαντες εδοξάσθητε.

Νόμοις ασεβέσιν αθληταί, τοὺς ευσεβεῖς ανδρικῶς αντεθήκατε, τῶν παρανομούντων τε, τά χαλεπὰ υπενεγκόντες βάσανα, Μάρτυρες νομίμως, παρά Κυρίου εστέφθητε.

Θεοτοκίον

Ὅρος σε κατάσκιον ποτέ, ο Αββακούμ ελλαμφθεῖς εθεάσατο, Μήτηρ απειρόγαμε, ἐξ ἧς Θεός σωματωθεῖς επέφανεν, ἀρετή καλύψας, ὡς αληθῶς τά ουράνια.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Στερέωμά μου γενοῦ, ο θεμελιώσας τήν γῆν ἐπὶ τῶν υδάτων, ὅτι οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλήν σου Κύριε».

Εξήρανας θολερούς, χειμάρρους τῆς πλάνης πυρί τῶν σῶν λόγων, καί νάματα γνώσεως Χριστοῦ, Μάρκε ἐπήγασας.

Εχθρῶν τήν παρεμβολήν, ἐσκέδασας Μάρκε Χριστοῦ ἐπικλήσει, καί ἡθροισας λόγοις σου λαοὺς, εἰς τήν ἀγάπην αὐτοῦ.

Μαρτύρων συνασπισμος, ἔχων στρατηγούντα Χριστόν τόν Σωτήρα, τῆς πλάνης τόν πόλεμον, τόν ἀσπονδον ἐνίκησε.

Θεοτοκίον

Εν θλίψεσι πλατυσμόν, ἔχοντες Παρθένε τήν σὴν μεσιτείαν, οἱ πόθῳ τιμώντές σε, ἐκ κινδύνων λυτρούμεθα.

Τῶν Μαρτύρων

Εἰρμός ἄλλος

«Ὁ μόνος εἰδῶς τῆς τῶν βροτῶν, ουσίας τήν ἀσθένειαν, καί συμπαθῶς αὐτήν μορφωσάμενος, περίζωσόν με ἐξ ὕψους δύναμιν, τοῦ βοάν σοι, Ἅγιος ο ναός ο ἔμψυχος, τῆς ἀφράστου σου δόξης Φιλάνθρωπε».

Νευρούμενοι πόθῳ θεϊκῷ, ἀσκήσει υπετάξατε, τό τῆς σαρκός Μακάριοι φρόνημα, αθλήσαντες δέ κατεπαλαίσατε, δυσμενὴ ἀσώματον, πόνων ἐπιδόσεσι, καί νομίμως εστέφθητε Ἅγιοι.

Ποθῶν τό παθεῖν υπέρ Χριστοῦ, υπήνεγκας στερρότατα, τοὺς ραβδισμοὺς παμμάκαρ τοῦ σώματος, Τυπτόμενός τε καί συντριβόμενος, καί

κατατεινόμενος, Ιωνά πανόλβιε, τών Αγίων Αγγέλων συνόμιλε.

Ρωννύμενος σθένει θεϊκῷ, πυρούμενος εν χάριτι, τού παντουργού πανόλβιε
Πνεύματος, τὰς αναρτήσεις, τό πύρ, τὰς μάστιγας, ανδρικῶς υπήνεγκας,
Μάρτυς Βαραχήσιε, υπό πάντων πιστών θαυμαζόμενος.

Θεοτοκίον

Ο μόνος οικῶν τούς ουρανοῦς, τήν μήτραν σου κατώκησεν, υπερβολή
Παρθένε χρηστότητος, καί σάρξ ωράθη εκ σοῦ τικτόμενος, αλλ' αὐτόν ικέτευε,
πάσης Περιστάσεως, Παναγία ρυσθήναι τούς δούλους σου.

Κάθισμα Ἦχος α'

Ο μόνος εἰδῶς

Αθλήσεως καύχημα, καί στεφάνων ἀξίωμα, οἱ ἐνδοξοὶ Αθλοφόροι
περιβέβληνταί σε Κύριε, καρτερία γάρ αἰκισμῶν, τούς ἀνόμους ἐτροπώσαντο,
καί δυνάμει θεϊκῇ, ἐξ ουρανοῦ τήν νίκην ἐδέξαντο, Αὐτῶν ταίς ἱκεσίαις,
δῶρησαι ἡμῖν ο Θεός, τό μέγα σου ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος ο αὐτός

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Μαρτύρων καρτερούς, υπομείναντες πόνους, πρὸς ἀπονὸν ζωῆν,
μετηνέχθητε ὄντως, καί νῦν ταίς εὐχαῖς υμῶν, πάντα πόνον κουφίζετε,
Μεγαλῶνυμοι, εκ τῶν πιστῶς προσιόντων, τῇ σορῷ υμῶν, ἦν ἀσπαζόμενοι
πόθῳ, υμὰς μακαρίζομεν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Συλλαβούσα ἀφλέκτως, τό πύρ τῆς θεότητος, καί τεκούσα ἀσπόρως πηγὴν
ζωῆς τόν Κύριον, Κεχαριτωμένη Θεοτόκε, περίσωζε τούς σέ μεγαλύνοντας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Οἱ τήν σὴν προστασίαν κεκτημένοι Ἀχραντε, καί ταίς σαῖς ἱκεσίαις τῶν δεινῶν
εκλυτρούμενοι, τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου εν Παντί φρουρούμενοι, κατὰ χρέος
σε πάντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Τοῦ ἱεράρχου

Ωδή δ' Ο Εἰρμός

«Κατενόησα παντοδύναμε τήν σὴν οικονομίαν, καί μετὰ φόβου ἐδόξασά σε
Σωτήρ».

Εξήρανας θολερούς χειμάρρους τῆς πλάνης, καί τό ψεύδος Μάκαρ σύ
Κατεπολέμησας.

Εν πελάγει τῆς σοφίας σου τήν Ελλήνων μωρίαν, ἱερομάρτυς Μάρκε
κατέδυσας.

Τῶν συνάθλων σου τήν παράταξιν, ἱεράρχα Κυρίου, στερρῶς καθώπλισας
τοῖς διδάγμασιν.

Θεοτοκίον

Ως υπέρμαχος ούσα Ἀχραντε ημῶν τῶν σέ υμνούντων, τῶν πολεμίων θράση κατάβαλε.

Τῶν Μαρτύρων

Εἰρμός ἄλλος

«Ὅρος σε τή χάριτι, τή θεία κατάσκιον, προβλεπτικοίς ο Αββακούμ, κατανοήσας οφθαλμοίς, ἐκ σοῦ ἐξελεύσεσθαι, τοῦ Ἰσραήλ προανεφώνει τόν Ἅγιον, εἰς σωτηρίαν ημῶν καί ἀνάπλασιν».

Συμφώνως Ἡλίαν, Σηβεήθην καί Ἀβιβον, Λάζαρον Μάρην Μαρουθάν, Ναρσὴν καί Σάββαν Ζανιθάν, καί τόν Βαραχήσιον καί Ἰωνάν, θεοπρεπῶς ἀνυμνήσωμεν, υπέρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἐναθλήσαντας.

Οσίως παμμάκαρ, Ἰωνά σε γεραίρομεν, μετὰ γάρ πλείστους αἰκισμούς, εἰς παγετόν ἀπορριφεῖς, γενναίως υπέμεινας, τή τοῦ Θεοῦ καταθαλπόμενος χάριτι, καί τόν χειμῶνα τῆς πλάνης τροπούμενος.

Ἰσχύϊ παμμάκαρ, θεϊκή Βαραχήσιε, τάς πυρακτώσεις ἐνεγκών, τάς ἐκ μολύβδου ἀνδρικῶς, τό ὄμμα ἀνέτεινες, πρὸς τόν Χριστόν, ἀναψυχὴν εἰσδεχόμενος, σωτηριώδη, διό σε γεραίρομεν.

Σοφίας οἱ Μάρτυρες, πλησθέντες τοῦ Πνεύματος, πάντας σοφους καί δυνατούς, πυρσολατρῶν τῶν δυσμενῶν, σαφῶς ἐτροπώσαντο, τό τοῦ Θεοῦ ἀνακηρύττοντες ὄνομα, οὓς ἐν αἰνέσει πιστοί μακαρίσωμεν.

Ωραῖοι τοῖς στίγμασι, τοῖς θείοις ἐδείχθητε, Μάρτυρες ἐνδοξοὶ Χριστοῦ, ὅθεν τὰ στίγματα βροτῶν, καί πάθη ἀνιάτα, ἀνελλιπῶς ἰάσθε καί θεραπεύετε, τάς ἀσθενείας καί νόσους ἐν χάριτι.

Θεοτοκίον

Τό Ὅρος Προφήτης, Δανιήλ ὁ τεθέαται, ἐξ οὗ ὁ λίθος ὁ Χριστός, ἐτμήθη ἀνευθεν χειρός, συντρίψας τὰ εἰδῶλα, καί καθελὼν τὰ τῶν δαιμόνων φρυάγματα, σύ εἰ Παρθένε, διο σε δοξάζομεν.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντες, ἀνυμνούμέν σε Χριστέ ὁ Θεός, τόν δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντα, καί σταυρόν καί θάνατον, ἐν τῇ σαρκί σου υπομείναντα».

Ἐν θυμῷ ἀντέστησας, πολεμίων Χριστοῦ ὡς μιμητής, μακροθυμίαν Ὅσιε, δι' ἧς ἐταπείνωσας, τούτων τὰ θράση καί ἐνίκησας.

Ταῖς πυκναῖς πληττόμενος, τῶν βελῶν αἰκίσεσιν Ὅσιε, τοὺς βάλλοντας κατέτρωσας, σύ δέ ἀπαράτρωτος, χάριτι θεία συντετήρησαι.

Ως στερροί τῆς πίστεως, καί ἀήττητοι υπέρμαχοι σοφοί, γενναίως

αντετάξασθε, τοῖς απειθούσιν Ἅγιοι, καί πολεμούσι τήν ἀλήθειαν.

Θεοτοκίον

Ρυπωθείσαν πάθεσι, τῶν ἀνθρώπων Ἄχραντε, ἐκ σοῦ τήν φύσιν, ὁ Κτίστης προσλαβόμενος, ἀπέπλυνεν ἐκαίνισε, καί θεία χάριτι ἐθέωσεν.

Τῶν Μαρτύρων

Εἰρμός ἄλλος

«Ὁ φωτίσας τή ἐλλάμψει, τῆς σῆς παρουσίας Χριστέ, καί φαιδρύνῃς τῷ Σταυρῷ σου, τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, τὰς καρδίας φώτισον φωτί, τῆς σῆς θεογνωσίας, τῶν ὀρθοδόξως ὑμνούντων σε».

Ὁ μιλήσας τῷ φωτί, τῷ μεγάλῳ φῶς δεύτερον, ἐγνωρίσθης ἀμαυρῶν, δυσσεβούντων προστάγματα, Ἰωνά θεσπέσιε, δεθεῖς σχοινίῳ δέ, τήν πλάνην πάσαν, διέλυσας χάριτι.

Ἰώμενος τὰ ἡμῶν, ὁ Χριστός παραπτώματα, ἐκρεμάσθη ἐπὶ ξύλου Σταυροῦ ἀγαθότητι, τούτον δέ μιμούμενος, ὁ Βαραχήσιος κρεμάται, πάθει σεπτῶ καλλυνομενος.

Στρεβλούμενος, Ἰωνά, καί δακτύλους κοπτόμενος, ἀνέμελπες τῷ Θεῷ, ὑμνωδίαν γηθόμενος, τῷ ἐνδυναμούντί σε, μετὰ σαρκὸς ἐχθροῦς ἀσάρκους, καταπατεῖν διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον

Θαυμάζουσα τὸν ἐκ ταύτης, ἀρρήτως τικτόμενον, ἡ Πάναγνος κατεπλήττετο, καί ἐμεγάλυνε, καί βοῶσα ἔλεγιε, Πῶς ἐν ἀγκάλαις σε κατέχω, τέκνον, τὸν πάντα κατέχοντα;

Τοῦ ἱεράρχου

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Τὸν Προφήτην διέσωσας, ἐκ τοῦ κήτους Φιλάνθρωπε, Καμέ τοῦ βυθοῦ τῶν πταισμάτων, ἀνάγαγε δέομαι».

Ἀθεΐας ἐξήλεγξας, τήν ἀπάτην Αοίδιμε, καί θεογνωσίας τῷ φέγγει, ἀνθρώπους ἐφώτισας.

Τῶν εἰδώλων κατέσεισας, τὰ τεμένη Μακάριε, καί σαλευομένους ἀνθρώπους, εἰς Χριστὸν ἐστήριξας.

Τοὺς συνάθλους καθώπλισας, καί ἐχθροῦς ἐπολέμησας, Μάρκε σὺν Κυρίλλῳ, καί νίκης, βραβεῖα εἰλήφατε.

Θεοτοκίον

Γηγενεῖς ἀνυψώθημεν, ὁ ἐχθρὸς τεταπείνεται, διὰ τοῦ ἀφράστου καί θείου, τόκου σου Ἄχραντε.

Τών Μαρτύρων

Ειρμός άλλος

«Εκύκλωσεν ημάς εσχάτη άβυσσος, ουκ έστιν ο ρυόμενος, ελογίσθημεν ως πρόβατα σφαγής, σώσον τόν λαόν σου ο Θεός ημών, σύ γάρ ισχύς, τών ασθενούντων και επανόρθωσις».

Ενεύρου σε Χριστός αγωνιζόμενον, δοράν γάρ αφαιρούμενος, παναοίδιμε τής κάρας Ιωνά, έφερες ανδρείως τήν τού όφεως, καταπατών, δολίαν κάραν και νούν αλάστορα.

Ο νούς σου ακλινής αποτμηθείσης σου, τής γλώττης μένει Όσιε, και τοίς αίμασιν ηγίασται η γή, τοίς έκκενωθείσι δι' αγάπησιν, τού εν Σταυρώ, τό θείον Αίμα κενώσαντος.

Υμνήσωμεν πιστοί Ηλίαν Αβιβον, Ναρσή και Μάρην Λάζαρον, Σηβεήθην Μαρουθάν και Ζανιθάν, Σάββαν και τόν μέγαν Βαραχήσιον, και Ιωνάν, τούς καλλινίκους και Μάρτυρας.

Θεοτοκίον

Παλάτιον Θεού εδείχθης Δέσποινα, τού πάντων βασιλεύοντος, όν ικέτευε, ληστών με πονηρών, ήδη γεγονότα καταγώγιον, αποκαθάραι, και σώσαί με άχραντε.

Ο Ειρμός

Εκύκλωσεν ημάς εσχάτη άβυσσος, ουκ έστιν ο ρυόμενος, ελογίσθημεν ως πρόβατα σφαγής, σώσον τόν λαόν σου ο Θεός ημών, σύ γάρ ισχύς, τών ασθενούντων και επανόρθωσις.

Τό Μαρτυρικόν τού Έχου

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΘ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μάρκου Επισκόπου Αρεθουσίων, Κυρίλλου Διακόνου, και ετέρων πολλών.

Στίχοι

- Επαγρυπνήσας πρώτα πολλάς αικίαις,
- Ύπνωσε Μάρκος, θείον ειρήνης ύπνον,
- Γαστήρ Κυρίλλου Λευϊτου διά ξίφους,
- Ωσει πάχος γής, είπε Δαυϊδ, ερράγη.
- Κείνται γυναία βρώσεως χοίροις σκάφαι,
- Γαστρός παθούσαι ρήξιν εκχοιροφρόνων.
- Εικάδι ηδ' ενάτη Αθληταί εις πόλον ίκον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ιωνά, Βαραχησίου και τών σύν αυτοίς εννέα Μαρτύρων.

Στίχοι

- Έχεις Ιωνάν καί σύ, γή, πάντως μέγαν,
- Κατ' ουδέν ενδέοντα τού θαλαπτίου.
- Διψών Βαραχήσιος Αθλητών τέλους,
- Χανδόν ζεύσεως εκπίνει πίσεως σκύφον.
- Χριστού υπετμηθέντες άνδρες εννέα,
- Σύνεισιν ήδη τάξεσι ταίς εννέα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Ευσταθίου Βιθυνίας.

Στίχοι

- Τόν πηλόν εκδύς, Ευστάθιε παμμάκαρ.
- Χριστώ παρέστης τώ δι' ημάς πηλίνω.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ο εν τή βάτω οφθείς, εν πυρί τώ Νομοθέτη, καί τόν τόκον τής αειπαρθένου εν αυτή προτυπώσας, ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών».

Οι τών αιμάτων κρουνοί, τής αθλήσεώς σου Μάρκε, απέπνιξαν τούς τριστάτας τής απάτης, καί θείον ίαμα πάσιν έβλυσαν, τοίς υμνούσι Χριστόν τόν Θεόν.

Αι προσβολαί τού εχθρού, εξησθένησαν εις τέλος, αι κατά σού μηχανώμεναι, αήτητε Μάρκε, σύ δέ θεόθεν δύναμιν, απροσμάχητον είληφας.

Θύμα σαυτόν λογικόν, ιερούργησας Κυρίω, τή μαχαίρα τής αθλήσεως τυθείς, καί ενθέου Κύριλλε τελειώσεως, πυρί δειχθείς ολοκαύτωμα.

Θεοτοκίον

Ισχύν καί κράτος ημάς, ικεσίαις σου Παρθένε, τούς απαύστως σε Κυρία, ως Θεοτόκον υμνούντας, κατά παθών επένδυσον, καί προσβολών νοουμένων εχθρών.

Τών Μαρτύρων

Ειρμός άλλος

«Σέ νοητήν Θεοτόκε κάμινον, κατανοούμεν οι πιστοί, ως γάρ Παίδας έσωσε τρείς, ο υπερυψούμενος, κόσμον ανεκαίνισεν εν τή ο γαστρί σου ολόκληρον, αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος».

Αποσκοπών εις τόν μόνον Κύριον, σώζειν δυνάμενον σοφέ, ουκ εφλέχθης

προσομιλών, πίστεως πυρακτώσεσι, ὁρόσον θείας χάριτος, ὦ Ἰωνά κομιζόμενος, ὥσπερ οἱ τρεῖς νεανῖαι ποτέ, ὅθεν υμνούμέν σε.

Ρώμη Θεοῦ, Ἰωνά ρωννύμενος, ἤνεγκας βάσανα πικρά, Ἡσαίας δέ ως τό πρῖν, ἔχαιρες πριζόμενος, τέλος τό μακάριον, αναβούν καί δεχόμενος, ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ἄδει τά σά, Μάρτυς προτερήματα, ἡ Εκκλησία τοῦ Θεοῦ, μεγαλύνουσα τοὺς μακροὺς, ἄθλους οὓς υπήνεγκας, θάνατον τόν τίμιον, καί προσκυνεῖ τῶν λειψάνων νύν, τήν σορόν ἐξ ἧς βρύει, ἡμῖν ψυχῶν ἰάματα.

Σύ ἀνδρικῶς, Μάρτυς Βαραχήσιε, καταπατῶν τοῦ πονηροῦ, ἀκανθῶδεις ἐπιβουλάς, ἔφερες συρόμενος, καί κατακεντούμενος, τοῖς ἀκανθῶδεσι βέλεσι, τόν αἰνετόν ἀναμέλπων, Θεόν τόν υπερένδοξον.

Θεοτοκίον

Τήν ἐν ἐμοί, ραθυμίαν Δέσποινα, καί νυσταγμόν τόν χαλεπόν, ταῖς ἀγρύπνοις σου Πρὸς Θεόν, ταῖς σεπταῖς δεήσεσιν, Ἀχραντε ἀπέλασον, καί μελωδοῦντά με οἰκτεῖρον, Ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Τοῦ ἱεράρχου

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Ὑμνον σοι προσφέρομεν τῶν Ἀσωμάτων, ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, καί υμνοῦντες λέγομεν, Εὐλογεῖτε πάντα τά ἔργα τόν Κύριον».

Λόγοις κατεκόσμησας τήν Εκκλησίαν, καί αἱμάτων τοῖς ρείθροις, παιδρῶς κατηγλάϊσας ἱεράρχα, Χριστόν υμνοῦσαν τόν σέ ἐνισχύσαντα.

Ἀγρυπνα τά ὅμματα τῆς ψυχῆς σου ἔχων, τήν ποιμήνην τοῦ Χριστοῦ, ἀσινὴ φυλάττεις ἱεράρχα, τήν ἀπαύστως ἐν ὕμνοις σε δοξάζουσαν.

Μύρα εὐωδέστατα οἱ Ἀθλοφόροι, τά τῶν αἱμάτων ρεῖθρα, προσήξαν τῷ Δεσπότη λέγοντες, Εὐλογεῖτε πάντα τά ἔργα τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ολάγαθον ἔχοντες σέ προστασίαν, Θεογεννήτορ ἀγαθότητος, διὰ σοῦ τυγχάνομεν βοηθείας, παρὰ τοῦ ἀγαθοδότου Θεοῦ.

Τῶν Μαρτύρων

Εἰρμός ἄλλος

«Ἐν καμίνῳ παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ, ἀπέστιλβον λέγοντες, Εὐλογεῖτε πάντα τά ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἀκαθέκτοις χρώμενος Ὀρμαῖς, ἐχθρὸς ὁ δολιόφρων, καλάμοις σου περιάπτει,

παναοίδιμε πλευράς, δεσμών καί συνθλίβων σε, καί τās σάρκας ξαίνων καί τέμνων, καί Μάρτυρα δεικνύων, τού Παμβασιλέως, Χριστού εις τούς αιώνας.

Τοίς δεσμοίς σου λύεις πονηρά, δεσμά τῆς αθεΐας, ταθείς καί συντριβείς σου, τὰ τού σώματος Οστά, Μάρτυς Βαραχήσιν, τήν απάτην πάσαν συντρίβεις, καί ωσεὶ χούν λεπτύνεις, μέλπων, Σέ δοξάζω, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Απορήσας σου τῇ καρτερά, ενστάσει ο παράφρων, βραζούσαις σε καταφλέγει, Καταπόσσει θερμῶς, Μάρτυς Βαραχήσιν, μελωδούντα, Πάντα τὰ έργα, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ιερεία τέλεια Θεώ, καί θύματα ευῶδη, ολόκληροι Προσφοραί τε, προσηνέχθητε ομού, κραυγάζοντες Μάρτυρες, Ευλογεῖτε πάντα τὰ έργα, τόν κυριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Συντριβείσαν φύσιν τών βροτῶν, τῇ πάλαι παραβάσει, ανέπλασας υπέρ φύσιν, καί εθέωσας Αγνή, τῷ τόκῳ σου ψάλλουσιν, Πάντα τὰ έργα, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

Εν καμίνῳ παῖδες Ισραήλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς ευσεβείας, καθαρώτερον χρυσού, απέστιλβον λέγοντες, Ευλογεῖτε πάντα τὰ έργα Κυρίου, τόν κυριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Ιεράρχου

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Σέ τήν οραθείσαν πύλην, ὑπὸ Ιεζεκιήλ τού Προφήτου, ἐν ἡ ουδεὶς διήλθεν, εἰ μή Θεός ὁ μόνος, Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ὕμνοις τιμώμεν σε.

Σύ τās λογικὰς λατρείας, καί θυσίας Πάτερ ἀναιμάκτους, προσφέρων Κυρίῳ, καρδία ἀγνωτάτη, καθαρὸν ἱερίον, προσήχθης δι' ἀθλήσεως.

Σύ τῇ νοητῇ μαχαίρᾳ τών λόγων σου, τού ψεύδους Κεφαλὰς πολυμόρφους, Μάρκε τεμών, ἀνθρώποις τήν ἀλήθειαν πάσι, κηρύξας ἐμεγάλυνας.

Σοῦ τών ἀθλητῶν πρεσβεΐαις, καί Μυσταγωγῶν σου ἱκεσίαις ευεργέτα, Μάρκου τε καί Κυρίλλου, καί τών συναθλοφόρων, καί ἡμᾶς τών θείων χαρίτων καταξίωσον.

Θεοτοκίον

Υπὸ οἰκτιρμῶν οἰκείων, καί φιλανθρωπίας ἀπορρήτου, καμφθείς ὁ πάντων Κτίστης, ἐκ σοῦ Αγνή ἐτέχθη, καί φθαρέντας ἀνθρώπους, ἀνέπλασε καί ἐκαινούργησε.

Τών Μαρτύρων

Ειρμός άλλος

«Τύπον τῆς αγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος, καί νύν καθ' ἡμῶν τῶν πειρασμῶν αγριαίνουσιν, κατασβέσαι αἰτούμεν τήν κάμινον, ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Ἴδε φωταυγῆς πανήγυρις, φωτοειδῶν Μαρτύρων ἔλαμψε σήμερον, νέφη πονηρά τῆς αμαρτίας σκεδάζουσα, καί φωτίζουσα θείῳ ἐν Πνεύματι, πιστῶν τὰς διανοίας, ταύτην προθύμως εορτάσωμεν.

Ὡσπερ δύο ἀνατέλλοντες, φωτοειδεῖς ἀστέρες πάσαν φωτίζετε, τήν ὑπ' ουρανόν, ταῖς τῶν αγῶνων λαμπρότησιν, Ἰωνά καί σοφέ Βαραχήσιε, διό με τόν ἐν σκότει τῆς αμαρτίας καταυγάσατε.

Στύλοι Ἐκκλησίας ὠφθητε, ἀπεριτρέπτως ταύτην διαβαστάζοντες, Ἀβιβος ομοῦ, Ναρσῆς καί Μάρης Ἡλίας τε, Ἰωνάς Σηβεήθης καί Λάζαρος, καί Ζανιθάς καί Σάββας, καί Μαρουθὰς καί Βαραχήσιος.

Ἦδη, μετ' Ἀγγέλων Ἅγιοι, παρεστηκότες θρόνῳ τῆς δόξης πάντοτε, καί ταῖς ἀστραπαῖς, τῆς Τρισηλίου λαμπρότητος, αὐγαζόμενοι πάντας φωτίσατε, τοὺς πίστει τήν φωσφόρον, ὑμῶν γεραίροντας πανήγυριν.

Θεοτοκίον

Φεῖσαι τοῦ λαοῦ σου Κύριε, καί ἡς ἐκτήσω ταύτης κληρονομίας σου, ταῖς ὑπέρ ὑμῶν, τῆς σέ τεκούσης θεόπαιδος, παρακλήσεσιν επικαμπτόμενος, ἵνα σε ὡς Δεσπότην, καί Πανοικτίρμονα δοξάζωμεν.

Ο Ειρμός

Τύπον τῆς αγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος, καί νύν καθ' ἡμῶν τῶν πειρασμῶν αγριαίνουσιν, κατασβέσαι αἰτούμεν τήν κάμινον, ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Συγγραφέως τῆς Κλίμακος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Πάτερ Ἰωάννη Ὅσιε, διά παντός ἀληθῶς, τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι, τὰς ὑψώσεις ἔφερες, μελετῶν πρακτικώτατα, τὰ θεόπνευστα λόγια πάνσοφε, καί τήν ἐκείθεν ἀναπηγάζουσιν, χάριν ἐπλούτησας, γεγονῶς μακάριος, τῶν ἀσεβῶν, πάντων τὰ βουλεύματα, Καταστρεψάμενος.

Πάτερ Ιωάννη ένδοξε, ταίς τών δακρύων πηγαίς, τήν ψυχήν καθαιρόμενος, καί παννύχοις στάσεσι, τόν Θεόν ιλασκόμενος, ανεπτερώθης πρός τήν αγάπησιν, τήν τούτου μάκαρ καί ωραιότητα, ής επαξίως νύν, απολαύεις άληκτα, χαρμονικώς, μετά τών συνάθλων σου, θεόφρον Όσιε.

Πάτερ, Ιωάννη ένδοξε, αναπτερώσας τόν νούν, πρός Θεόν διά πίστεως, κοσμικής συγχύσεως, εβδελύξω τό άστατον, καί τόν Σταυρόν σου αναλαβόμενος, τώ παντεπόπτη κατηκολούθησας, σώμα δυσήνιον, αγωγαίς ασκήσεως τώ λογισμώ, σθένει δουλωσάμενος, τού θείου Πνεύματος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δεύρο ψυχή μου στενάζουσα, καί τών δακρύων πηγάς, εκ καρδίας προσφέρουσα, τή Παρθένω βόησον, καί Μητρί τού Θεού ημών, διά τό πλήθος τών οικτιρμών σου Αγνή, τής φοβεράς με ρύσαι κολασεως, καί κατασκήνωσον, ένθα η ανάπαυσις, καί η χαρά, η διαιωνίζουσα, καί η απόλαυσις.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σέ καθηλούμενον βλέπουσαν, εν τώ Σταυρώ Ιησού, καί τά πάθη δεχόμενον, εκουσίως Δέσποτα, η Παρθένος καί Μήτηρ σου, Τέκνον εβόα, Τέκνον γλυκύτατον, πληγάς αδίκως, πώς φέρεις ο ιατρός, ο ιασάμενος, τήν βροτών ασθένειαν καί τής φθοράς, άπαντας ρυσάμενος, τή ευσπλαγχνία σου.

Απολυτίκιον

Ήχος πλ. δ'

Ταίς τών δακρύων σου ροαίς, τής ερήμου τό άγονον εγεώργησας, καί τοίς εκ βάθους στεναγμοίς, εις εκατόν τούς πόνους εκαρποφόρησας, καί γέγονας φωστήρ τή οικουμένη, λάμπων τοίς θαύμασιν, Ιωάννη, πατήρ ημών Όσιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τās ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες τού Αγίου καί τού Τριωδίου.

Ο Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Κλίμαξ πέφηνας τών αρετών παμμάκαρ.

Εν δέ τοίς Θεοτοκίοις Κλήμεντος

Ωδή α' Ήχος α'

Ο Ειρμός

«Ωδήν επινίκιον άσωμεν πάντες, Θεώ τώ ποιήσαντι θαυμαστά τέρατα, βραχίονι υψηλώ, καί σώσαντι τόν Ισραήλ, ότι δεδόξασται».

Καλώς βδελυξάμενος τόν κάτω κόσμον, τόν άνω απείληφας, Ιωάννη πάνσοφε, διό διδάσκεις ημάς, τού κόσμου είναι τήν φυγήν, Θεού οικείωσιν.

Λιμού προσπαθεία σου λύσας τήν νόσον, τόν άρχοντα έδησας τών παθών
μακάριε, σειραίς αγώνων σου, καί απαθείας έπαθλα, εστέφθης παρά Χριστού
τού Θεού.

Ισαγγελον φρόνημα λαβων θεόφρον, τού κόσμου απέρρηξας, σεαυτόν
πανόλβιε, τού γεηρού καί φθαρτού, διό αυλίζη προφανώς, εις τάς αύλους
μονάς.

Μακρόν συγγραψάμενος τοίς υπηκόοις, τόν λόγον μακάριε, Ιωάννη πάνσοφε,
ταίς διδαχαίς σου αυτούς, πρός μακαρίαν εκ τής γής, αναβιβάζεις ζωήν.

Θεοτοκίον

Κηρύττει τόν τόκον σου η Εκκλησία, Παρθένε Θεόνυμφε, ορθοδόξω στόματι,
καί δόγμασι θεϊκοίς, τά σύμβολα δέ τής σαρκός, τού σου Υιού Προσκυνεί.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Λίθον όν απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγενήθη εις κεφαλήν
γωνίας, αυτός εστιν η πέτρα, εν ή εστερέωσε τήν Εκκλησίαν ο Χριστός, ήν εξ
εθνών εξηγοράσατο».

Εύρες ως τερπνόν θυμίαμα, τήν αοργησίαν, πάσαν εκδιώξας θυμού τήν
δυσωδίαν, εκ βάθους τής ψυχής σου, διό νύν θεσπέσιε, υπέρ ημών τώ
Λυτρωτή, αμαρτιών τήν λύσιν αίτησαι.

Φλέξας τώ πυρί μακάριε, τής Χριστού αγάπης, νούν μνησικακίας έλαμψας
ακτίσι, πιστώς φιλαδελφίας, καί ράστην υπέδειξας Οδόν Μακάριε, πρός
σωτηρίαν πάσι, τρανών τό αμνησίκακον.

Έρας πρακτικής ασκήσεως, ουρανόθεν χάριν, όθεν αποφράττεις χείλη
καταλάλων, σοφαίς διδασκαλίαις, εν αίς ποδηγούμεθα, πρός αρετών
πορείαν, ής καί τυχείν αξιωθείημεν.

Θεοτοκίον

Έσε παρθενία τίκτειν σε ο Προφήτης πάλαι, άχρονον εν χρόνω, καί υπέρ
νούν καί λόγον, τόν ένα τής Τριάδος, Χριστόν Θεόν ημών, όν εξιλέωσας
Αγνή, υπέρ ημών τών ευφημούντων σε.

Κάθισμα Έχος δ' ο υψωθείς

Τάς αρετάς πρός ουρανόν αναβάσεις, καταπηξάμενος σαφώς επανήλθες,
πρός θεωρίας άπλετον βυθόν ευσεβώς, πάσας στηλιτεύσας μέν, τών
δαιμόνων ενέδρας, σκέπτεις αλωβήτους δέ, τούς ανθρώπους εκ τούτων, ώ
Ιωάννη κλίμαξ αρετών, πάντας σωθήναι ικέτευε Όσιε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ου σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι, ειμή
γάρ σύ προϊστατο πρεσβεύουσα, τίς ημάς ερρύσατο, εκ τοσούτων κινδύνων,

τίς δέ διεφύλαξεν, έως νύν ελευθέρους; Ουκ αποστώμεν Δέσποινα εκ σου, σους γάρ δούλους σώζεις αεί εκ παντοίων δεινών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσά σε Χριστέ, Οίμοι ποθεινότατε, Ιησού, άνεβόα, πώς ο δοξαζόμενος, ως Θεός υπ', Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ, θέλων σταυρούσαι; Υμνώ σε μακρόθυμε.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εν πνεύματι προβλέπων Προφήτα Αββακούμ, τήν τού Λόγου σάρκωσιν εκήρυττες βοών, Εν τώ εγγίζειν τά έτη επιγνωσθήση, εν τώ παρείναι τόν καιρόν αναδειχθήση, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Νηστεία χαλινώσας τής γλώττης τās ορμάς, ησυχία ίθυνας τόν βίον σου Σοφέ, ως οσμήν δέ πυρός γευσάμενος χάριν Υψίστου, πολυέπειαν ως αχλύν τής αμαρτίας έφυγες, αμέμπτως λατρεύων Θεώ.

Αφθόνως αληθεία γλυκάνας τήν ψυχήν, τήν πικράν εξέφυγες τού ψεύδους μετοχήν, διό ασκήσει ενθέω καταδουλώσας, δαιμόνων δούλους θεωρρήμον Ιωάννη, ώφθης Μοναστών οδηγός απλανής.

Στενούμενος τώ τόνω ασκήσεως στερρώς, ακηδίας λέλukas τήν πάρεσιν Σοφέ, καί προθυμίας τώ δόρατι θανατώσας, τής αθυμίας τήν ισχύν, Θεώ πρεσβεύεις, πάσιν ιλασμόν δωρηθήναι ημίν.

Θεοτοκίον

Μακάριον τό έθνος πανύμνητε Αγνή, ο τιμάν ηξίωται τόν τόκον σου πιστώς, ορθοδοξία καί δόγμασι καί τοίς έργοις, τής αληθείας εν συμβόλοις εμφανίζον, πάσαν τού Υιού σου τήν σάρκωσιν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Νύξ περιέσχε με Σωτήρ, αμαρτίας καί αχλύς, διό μοι ανάτειλον, τής μετανοίας Κύριε, τόν όρθρον ως εύσπλαγχνος, πρό τού με φθάσαι τό πέρας τό άδηλον, τό τής ζωής μου Χριστέ, η ζωή καί τό φώς».

Τής εγκρατείας τή τρυφή, παινόμενος τόν νούν, ουκ έδωκας χείλη σου, τής ηδονής τοίς βρώμασι, διό απηγχόνισας λιμώ τά πάθη, καί δαίμονας ήσχυνας, καί γάρ ο θλίβων λοιμόν, θανατοί ηδονάς.

Ώφθης αγνείας εραστής, καί λαγνείας μισητής, τώ φωτί εξέφυγες, πιστής εξαγορεύσεως, παθών τήν σκοτόμαιναν, καί γάρ ο θέλων καθάραι σώμα καί νούν, θριαμβεύσει θερμώς τά τού σκότους κρυπτά.

Νώ καί ψυχή καί τή σαρκί, τή Τριάδι λειτουργών, ειδώλων προσκύνησιν, σαφώς απεσκοράκισας, ελέω φιλόπτωχε, καί αναγκαίων τή σπάνει, καί γέγονας φιλόθεος αληθώς, ή φιλάργυρος.

Άχθος τῆς ὑλης ευσεβώς, απορρίψας ἐπὶ γῆς, ἀνέπτῃς πρὸς αὐλα, πτεροῖς ἀκτημοσύνης σου, διό παριστάμενος, αὐλῶς Πάτερ Χριστῷ σὺν Αὐλοῖς πιστῶς, αἴτησαι ἱλασμόν, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἐχθιστοὶ ὠφθησαν ἡμῖν, καὶ ἐπάρατοὶ ομοῦ, τῆς σῆς Αειπάρθενε, οἱ προσκυνεῖν μὴ θέλοντες, μορφῆς τό Εἰκόνισμα, καὶ τοῦ Υἱοῦ σου, διότι οὐ πείθονται, τοῖς ἀνωθεν πατρικοῖς θείοις δόγμασι.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Τόν Προφήτην Ἰωάνν, ἐκμιμούμενος βοῶ, Τὴν ζωὴν μου Αγαθέ, ἐλευθέρωσον φθοράς, καὶ σὼ σὸν με, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, κράζοντα, Δόξα σοι».

Ρώμῃ νήψεως ἀγνῆς, καὶ ἀγῶσι προσευχῆς, τό ἀναίσθητον παθῶν, ἐξεδίωξας στερρώς, τῆς σῆς ψυχῆς, καὶ ὅλος ὠφθης, Πάτερ νηφάλιος.

Ἐν αὐπνῳ προσευχῇ, τόν φιλοῦπνον ἐχθρόν, υποτάξας ἀνδρικῶς, ὠφθης γρήγορος ποιμὴν, θεόληπτε, Χριστοῦ τῆς ποιμένης, καὶ διδασκάλων φωστήρ.

Τοῦ νοός τόν οφθαλμόν, καθαγνίσας ευσεβῶς, ἀνυστάκτως τῷ Χριστῷ, λειτουργῶν διὰ παντός, προέβλεψας, τά θεία κάλλη, τῆς μακαρίας τρυφῆς.

Θεοτοκίον

Ναυτιῶσι σάλῳ νύν, ἀπιστίας τῆς Πικράς, Καθορῶντες ευλαβῶς, Ὁρθοδόξων τοὺς χορούς, οἱ ἀνομοὶ, ἀσπαζομένους, τὴν σὴν Παρθένε μορφήν.

Τό Μαρτυρικόν τοῦ Ἦχου

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου

Χορὸς ἀγγελικὸς

Καρπούς ἀειθαλεῖς, ἐκ σῆς βίβλου προσφέρων, διδάγματα Σοφέ, καθεδύνεις καρδίας, τῶν τουτοῖς μετὰ νήψεως, προσεχόντων μακάριε, κλίμαξ γάρ ἐστι, ψυχᾶς ἀνάγουσα γήθεν, πρὸς ουράνιον, καὶ διαμένουσιν δόξαν, τῶν πίστει τιμῶντων σε.

Συναξάριον

Τῇ Λ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμῃ τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Συγγραφέως τῆς Κλίμακος.

Στίχοι

- Ἐπὶ κλίμαξι κλίμακας πυκνῶς, Πάτερ,
- Τὰς σὰς ἀρετὰς θεῖς, ἐφθασας πόλου μέχρι.
- Χαίρεν Ἰωάννης τριακοστὴ ἐξαναλῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἰωάδ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιωάννου τού εν τώ Φρέατι.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Ευβούλη, η μήτηρ τού Αγίου Παντελεήμονος, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Εν ουρανοίς σύνεστιν αθλητή Τέκνω,
- Αθλητομήτωρ καλλίτεκνος Ευβούλη.

Τή αυτή ημέρα ο Άγιος, Ιωάννης, Πατριάρχης Ιεροσολύμων, εν ειρήνη τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Τούς εν καμίνω Παίδάς σου Σωτήρ, ουχ ήψατο, ουδέ παρηνώχλησε τό πύρ, τότε οι Τρείς ως εξ ενός στόματος, ύμνουν καί ευλόγουν λέγοντες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Ως τής ανδρείας ξίφει καθελών, Πανεύφημε, θράσους νηπιώδους δειλίας, ώφθης στερρός καί φοβερός, πνεύμασιν όντως ακαθάρτοις άπασιν, Ευλογητός ο Θεός, ο θαυμαστώσας σε.

Νόμω Χριστού ενθέως πειθαρχών, επάτησας δόξαν φερωνύμωσ τήν κενήν, μόνω Θεώ τώ εν κρυπτώ, φέρων τούς κόπους τής στερράς ασκήσεως, ός αποδίδωσιν εις φανερόν τούς μισθούς.

Πρός αοράτους φάλαγγας παθών, αράμενος πόλεμον, εδείχθης νικητής, ως ταπεινός τώ λογισμώ καί τή καρδία, τόν γάρ υπερήφανον καί αλαζόνα εχθρόν, τούτοις κατέτρωσας.

Θεοτοκίον

Τής σής Χριστέ σαρκώσεως τιμών, τήν ένωσιν ταύτης καί τό είδος προσκυνώ, θεοπρεπώς, ότι Θεός ών πρό αιώνων, εκ Παρθένου γέγονας, βροτός αφύρτως αυτός, κατ' άμφω τέλειος.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ον φρίπτουσιν Άγγελοι, καί πάσαι στρατιαί, ώς Κτίστην καί Κύριον, υμνείτε Ιερείς, δοξάσατε Παίδες, ευλογείτε λαοί, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Απλάστοις σου ήθεσι μειώσας ακραιφνώς, τόν τρόπον τόν ύπουλον, ως δύσχρηστον φυγών, πραέων τοίς τόποις επαυλίζη σαφώς, ως πράως βιώσας, θεόφρον Ιωάννη.

Μητέρα καί φύλακα πασών τών αρετών, τήν θείαν ταπείνωσιν, υπέγραψας

ημίν, καί γάρ ως υπάρχων, αρχιτέκτων σοφός, τῆς θείας ανόδου, τήν βάσιν κατεπήξω.

Μετέσχες τῆς χάριτος τοῦ Πνεύματος σαφώς, καί πάντας ἐπλήρωσας, τοῦ θείου φωτισμοῦ, διάκρισιν ὄντως ἡμίν ευδιάκριτον, τή πράξει διδάξας, καί παιδεύσας τοῖς λόγοις.

Θεοτοκίον

Ου γράφω θεότητα, μή ψεύδεσθε τυφλοί, απλή γάρ αόρατος, ανείδεός ἐστι, σαρκός δέ τόν τύπον ιστορῶν προσκυνώ, καί πίστει δοξάζω, τήν τεκούσαν Παρθένον.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Τήν ζωοδόχον πηγὴν τήν ἀέναον, τήν φωτοφόρον λυχνίαν τῆς χάριτος, τόν ναόν τόν ἐμψυχον, Τήν σκηνήν τήν ἀχραντον, τοῦ ουρανοῦ καί τῆς γῆς τήν πλατυτέραν, τήν Θεοτόκον οἱ πιστοί μεγαλύνομεν».

Αὐλῶ νῶ ἀναπτάς πρὸς τὰ αὐλά, θεωρημάτων βυθόν σύ κατείληφας, καί τυχὼν τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δι' ἐκτενοῦς προσευχῆς κατηξιώθης, τοῦ προοράν τῶν μελλόντων τήν ἥλωσιν.

Καταναλώσας τό ἐνυλον φρόνημα, τῆς προσευχῆς τή φλογί Ὀσιώτατε, Ὅλος πύρ ἐνέφηνας, Ἰωάννη πάνσοφε θεόφρον, διό ἐκστάς ευσεβῶς ταῖς θεωρίαις, τήν ἀγαθὴν ἡλλοιώθης ἀλλοίωσιν.

Ἀπονεκρώσας τὰ πάθη ἀσκήσει σου, πρὸς τελειότητα Πάτερ ἀνέδραμες, ἀπαθείας Ὅσιε, διό νῦν δεήθητι Θεοῦ, ὑπὲρ εἰρήνης παντός τοῦ κόσμου, καί σωτηρίας ἡμῶν τῶν τιμώντων σε.

Ρώμην λαβὼν ἐν τῇ πίστει Πατὴρ ἡμῶν, καί πτερωθεὶς τῇ ἀγάπῃ ἀνέδραμες, ἀρετῶν πρὸς κλίμακα, ευσθενῶς καί βέβηκας, ἐν τῇ Ἀγάπῃ Χριστοῦ, καί γάρ ἐν ταύτῃ, τῶν ορεκτῶν ἐστι πάντων τό πλήρωμα.

Θεοτοκίον

Σοῦ τῆς λοχείας Ἀγνή τό παράδοξον, καί ἐπὶ τοίχων γραφαῖς ἀσπαζόμεθα, οὐ τό ἔργον σέβομεν, καί τό εἶδος τιμῶμεν, τό ἀληθές ἐξ ἀμφοῖν ὁμολογούμεντες, ὀρθοδοξίας εἰκότως πληρούμεθα.

Τό Φωταγωγικόν τοῦ Ἦχου.

Καί ἡ λοιπή, Ἀκολουθία, κατὰ τήν τάξιν, ἡ α' Ὡρα, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΛΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος καί θαυματουργοῦ Ὑπατίου, Ἐπισκόπου Γαγγρῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Πάτερ θεόφρον Ὑπάτιε, ἐν ἐγκρατεία καλῶς, ἐκτραφεῖς εἰς περίδοξον, ἀρετῶν ἐπηύξησαι, ὕψος ἀνατεινόμενος, πρὸς θεωρίαν μυστικωτάτην σαφῶς, Χριστοῦ τό κάλλος κατοπτριζόμενος, οὐ ταῖς ἐλλάμψεσι, νοῦν τε καὶ διάνοιαν, καταυγασθεῖς, πάσιν ἐναπήστραψας, τὰς τῶν θαυμάτων αὐγὰς.

Πάτερ πατέρων Ὑπάτιε, Ὁρθοδοξίας φωτί, ἀπαστράψας κατηύγασας, διανοίας Ὅσιε, τῶν πιστῶς προστρεχόντων σοι, καὶ τὰς Ἀρείου κόρας ἡμαύρωσας, ἀποκηρύξας τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ὅθεν φωστήρά σε, κεκτημένοι ἅπαντες, τὴν ἱεράν, μνήμην σου γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

Πάτερ ἱερέ Ὑπάτιε, τόν Βασιλέα Χριστόν, ὄν τρανῶς ἀνεκήρυξας, Πατρί ὁμοούσιον, ἔχων ἐν τῇ καρδίᾳ σου, τὰς τῶν θαυμάτων ἀκτῖνας ἐλαμψας, φωταγωγήσας πᾶσαν υφῆλιν, δράκοντα ἐκτεινας, καὶ θερμῶν ἀνάβλυσιν, σαῖς προσευχαῖς, υδάτων ἐξέβλυσας εἰς ἰατρίαν παθῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Χαίροις οἰκουμένης καύχημα, χαίρε Κυρίου Ναέ, χαίρε Ὅρος κατάσκιον, χαίρε καταφύγιον, χαίρε Λυχνία χρυσή, χαίρε τό κλέος τῶν Ὁρθοδόξων σεμνή, χαίρε Μαρία Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, χαίρε παράδεισε, χαίρε θεία Τράπεζα, χαίρε σκηνή, χαίρε Στάμνε πάγχρυσε, χαίρε ἡ πάντων ἐλπίς.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἦλιος ἰδὼν σε ἐφριξεν, ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ, ἠπλωμένον θελήματι, καὶ ἡ γῆ ἐσείετο, καὶ πέτραι διερρήγνυντο, καὶ τὰ μνημεῖα φόβῳ ἠνοίγοντο, καὶ αἱ δυνάμεις πᾶσαι ἐξίσταντο, ἅπερ ὡς ἐβλεψεν, ἡ Παρθένος Δέσποινα, ἐν στεναγμοῖς, Οἶμοι! ἀνεκραύγαζε, τί τό ὀρώμενον;

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Καὶ τρόπων μέτοχος καὶ θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τὴν πράξιν εὗρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν, Διὰ τοῦτο τόν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν καὶ τῇ πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, ἱερομάρτυς Ὑπάτιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες τοῦ Ἁγίου εἰς δ'.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμός

«Υγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τὴν Αἰγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλῆτης ἀνεβόα, Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν».

Φωτί της Τριάδος καταυγασθείς, εκ βρέφους θεόφρον, Ιεράρχα τώ ζωηρώ
τής πίστεως γάλακτι ετράφης, ταίς αρεταίς καταυγαζόμενος.

Συνέσει καί χάριτι κοσμηθείς, νηστείαις καί πόνοις, εχαλίνωσας τής σαρκός,
θεόφρον παμμάκαρ τās ορέξεις, καί τήν ψυχήν αρεταίς κατεκόσμησας.

Αστράψας τώ βίω τώ φαιινώ, ως ήλιος πάσαν, Ιεράρχα τήν του Χριστού,
εφαίδρυνας Πάτερ Εκκλησίαν, εν ταίς ακτίσι τών θαυμάτων σου.

Ιδού αι προρρήσεις τών προφητών, επί σοί τό πέρας, απειλήφασιν αληθώς,
Λόγον γάρ ασπόρως συλλαβούσα, Θεογεννήτορ αγνή απεκήυσας.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών
εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Ξύλον ζωής πέφυκας, καταρδευόμενος πάνσοφε, εκ τών Γραφών, ού περ ού
προστρέχει, τώ καρπώ ο τής Εύας εχθρός.

Στόματα ενέφραξας, τά δυσσεβή συσχών άσματα, προφητικώς, ταίς
θεοπειθέσι, πρόσ Χριστόν παρακλήσεσι.

Γύναια βακχεύοντα, σύ τή πηγή σοφώς έθραυσας, σωφρονισμόν, τοίς
παραδόξοις ποιούμενος.

Οίκος θείου Πνεύματος, καί προσευχής εικών γέγονας, Ιεραρχών, καύχημα
καί κλέος, τών Μαρτύρων Υπάτιε.

Θεοτοκίον

Νόμοις ου δουλεύσασα, τοίς μητρικοίς Σεμνή τέτοκας, τόν Λυτρωτήν, φύσεως
οι νόμοι, επί σοί καινίζονται.

Κάθισμα 'Ηχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Τής πίστεως δόγματα, κρατύνων Όσιε, Πατρί συναϊδιον, καί ομοούσιον, τόν
Λόγον εκήρυξας, όθεν ορθοδόξως, τήν σήν ποιμήνην ποιμάνας, ήσχυνας του
Αρείου, τήν κακόφρονα γνώμην, διό νύν μεταωάς πρόσ τόν Χριστόν,
πρέσβευε υπέρ πάντων ημών.

Θεοτοκίον

Εκαίνισας Άχραντε, τώ θείω τόκω σου, φθαρείσαν τοίς πάθεσι, τών γηγενών
τήν θνητήν, ουσίαν καί ήγειρας, πάντα εκ του θανάτου, πρόσ ζωήν
αφθαρσίας, όθεν σε κατά χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη,
ως προεφήτευσας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστού του Θεού, ρομφαία διήλθέ σου, τήν

παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεψας εκουσίως, τόν Υιόν καί Θεόν σου, όν περ ευλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων ημίν δωρήσασθαι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Η τού Πνεύματος έλλαμψις, Πάτερ επί σοί πλουσίως σκηνώσασα, φωτοφόρον στύλον έδειξε, δαδουχούντα κόσμον θείοις δόγμασι.

Τή γαλήνη τών λόγων σου, τόν ειδωλικόν χειμώνα ημαύρωσας, καί τροπαίοις ταπεινώσεως, ασεβείας θράσος κατεμάραντας.

Ακηλίδωτον έσοπτρον, Πάτερ τής Τριάδος ώφθης Υπάτιε, Κατοπτεύειν γάρ ηγάπησας, καθαρώς τήν γνώσιν τού Θεού ημών.

Θεοτοκίον

Ως φρικτόν καί παράδοξον, τής αγνής λοχείας σου τό Μυστήριον! υπέρ φύσιν γάρ Πανάμωμε, τόν Δημιουργόν σου απεκύησας.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς σου κατεύθυνον δέομαι».

Επί ύδωρ τής θείας, Πάτερ, αναβάσεως έχων τήν έφεσιν, καί τού Παραδείσου, τού αΰλου τό κάλλος γλιχόμενος, ευανθέσι τόποις, συμβολικώς επαναπαύου, τάς εκείθεν μονάς τεκμαιρόμενος.

Ταίς αΰλοις γυμνάζων, Πάτερ σεαυτόν θεωρίαις καί πράξεσιν, υλικάς φροντίδας, ώσπερ βάρος ψυχής καταλέλοιπας, καί εν ταίς ερήμοις, χοροβατών ως εν λιμώνι, επλουτίσθης τήν χάριν τού Πνεύματος.

Επαυξήσας τήν ποιμήνην, Πάτερ εν τή πόα τών θείων δογμάτων σου, ώσπερ μάνδρας οίκους, σεβασμίους παμμάκαρ καθίδρυσας, εν οίς εισελαύνων, τά λογικά θρέμματα Πάτερ, ελυτρώσω θηρών εξ αιρέσεων.

Θεοτοκίον

Μόνη τίκεις Παρθένος, μόνη καί απείρανδρος ώφθης Πανάμωμε, εν γαστρί γάρ Λόγον, τού Πατρός δεξαμένη τόν άναρχον, γαλουχείς Παρθένε, θαύμα φρικτόν! καί παρθενεύεις, καί τούς όρους καινίζεις τής φύσεως.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Φλογώδη ρείθρα φωτός, Ιερομάρτυς Υπάτιε, ανάψας ο ποταμός, νυκτί διαβαίνουντι, τήν τρίβον εδείκνυσεν, υποφαίνων πάσι, τής ψυχής σου τήν λαμπρότητα.

Τερατουργών διά σου, ο ζωοδότης Χριστός ο Θεός, ιάσεων θησαυρόν, τό ύδωρ ανέδειξεν, ευχαίς σου Υπάτιε, γλυκασμόν θαυμάτων, τό πικρόν απεργασάμενος.

Θαυμάτων υπερφυών, εργάτης ώφθης Υπάτιε, λαβών δέ παρά Θεού, χάριν τών ιάσεων, πηγή εχρημάτισας, δαψιλεύων πάσι, σωτηρίας θείας νάματα.

Θεοτοκίον

Ταίς σαίς πρεσβείαις Αγνή, κινδύνων καί περιστάσεων, εξάρπασόν με δεινών, καί ρύσαί με δέομαι, σύ γάρ τείχος άρρηκτον, καί λιμήν καί σκέπη καί απόρθητον οχύρωμα.

Συναξάριον

Τή ΛΑ' τού μηνός, Η Άθλησις τού Αγίου Ιερομάρτυρος Υπατίου, Επισκόπου Γαγγρών.

Στίχοι

- Κτείνει γυνή βαλούσα καιρίαν λίθω,
- Τόν Υπάτιον, φεύ γυναικί αθλία!
- Πρώτη Υπατίω βιότου πέρας εν τριακοστή.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Ακακίου, Επισκόπου Μελιτηνής τού Ομολογητού.

Στίχοι

- Ακακίω θνήσκοντι τώ γής Αγγέλω,
- Χώραν ετοιμάζουσιν Άγγελοι πόλου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, τών εν Περσίδι μαρτυρησάντων, Αυδά Επισκόπου, Βενιαμίν Διακόνου, καί τών σύν αυτοίς εννέα Μαρτύρων, καί άλλων πολλών Αγίων, τών είς φυλακήν βληθέντων, καί υπό μυών καί γαλών, τών συγκλεισθέντων αυτοίς, βιβρωσκομένων.

Στίχοι

- Αυδάς, ενισχύοντος υψίστου Λόγου,
- Καθείλεν ισχύν δυσσεβών, τμηθείς κάραν.
- Αθλητικώ κλυστήρι, τώ πάλω λέγω,
- Πάν Βενιαμίν ψυχικόν κενοί βάρος.
- Εν τοίς όνυξι κάλαμον δεδεγμένοι,
- Σφάς Μάρτυρας γράφουσιν άνδρες εννέα.
- Ζώνων ταμεία Μαρτύρων τά σαρκία,
- Μύς ετρέφοντο, καί γαλαί εν τώ βόθρω.

Ο άγιος Μάρτυς Μένανδρος κατά πετρών γυμνός συρόμενος τελειούται.

Ο Όσιος πατήρ ημών Βλάσιος, ο εν τή πόλει Αμορίου γεννηθείς, εν ειρήνη τελειούται.

Οι Άγιοι τριάκοντα οκτώ Μάρτυρες, συγγενείς όντες, ξίφει τελειούνται.

Ο Όσιος πατήρ ημών Στέφανος ο θαυματουργός εν ειρήνη τελειούται.

Ών ταίς πρεσβείαις Χριστέ, ο Θεός ημών, ελέησον καί σώσον ημάς.
Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Οι εκ τής Ιουδαίας, καταντήσαντες Παίδες εν Βαβυλώνι ποτέ, τή πίστει τής Τριάδος, τήν φλόγα τής καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί».

Απορρήτων θαυμάτων, αυτοουργός Ιεράρχα παρά Χριστού γεγονώς, εφώτισας τόν κόσμον, τή πράξει καί τώ λόγω, εκδιδάξας βοάν ευσεβώς ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Απογνώσεως βρόχους, εν βυθώ απιστίας αποπνιγόμενος, προσάπτων τοίς πεσούσιν, εις πάθη ατιμίας, την μετάνοιαν έσβεσεν, ήν περ αστράψας πιστοίς, κατέφλεξας Ναβάτον.

Θεοτοκίον

Τήν Μητέρα τού Λόγου, τήν Αγνήν Θεοτόκον καί προστασίαν ημών, δι' ής τάς επηρείας, εχθρών καταπατούμεν, ανυμνούμεν καί λέγομεν, Ευλογημένη Θεόν, σαρκί αποτεκούσα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν Βασιλέα τών ουρανών, όν υμνούσι, στρατιαί τών Αγγέλων, υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τάς αναιμάκτους ειλικρινώς τή Τριάδι, αναφέρων θυσίας Παμμάκαρ, γέγονας Κυρίω σφάγιον Μαρτυρίου.

Τήν Ιεράν σου βάψας στολήν τώ οικείω, θεοφόρε αίματι προθύμως, στέφανον εδέξω διπλούν Ιερομάρτυς.

Ως Μαθητής οιά περ Χριστού εκμιμήσει, συμπαθείας θνήσκων υπερήυχου, σου τούς ανδροφόνους τεύξασθαι σωτηρίας.

Θεοτοκίον

Λόγον συνείληφας εν γαστρί υπέρ λόγον, καί τεκούσα πάλιν παρθενεύεις πάντα υπέρ φύσιν τά σά Θεογεννήτορ.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὠφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καί ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τῶν ουρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Μωσέα εικονίζων ταῖς ἀρεταῖς, υπερήλασας τούτον τῷ θαύματι, ράβδῳ τῇ σῇ, πλήξας γάρ τόν δράκοντα ευθαρσῶς, ὡς ἐν ἀγκίστρῳ εἴλκυσας, Πάτερ ἐκ ταμείων Βασιλικῶν, πυρί καταναλώσας, ὡς ὄργανον κακίας Ορθοδοξία κραταιούμενος.

Χωννύμενος τοῖς λίθοις διὰ Χριστόν, ὑπὸ τῶν μαιφόνων Ὑπάτιε, ρεῖθροις τῶν σῶν, ἐπνίξας αἱμάτων τοῦ ἀσεβοῦς, Ναβάτου τὰ ἀντίθεα, δόγματα κηρύξας Πάτερ σοφέ, τοῖς πταίουσι συγγνώμην, διὰ τῆς μετανοίας τῶν οφλημάτων προσπορίζεσθαι.

Μή παύση ἱκετεύων ὑπέρ ἡμῶν, Ἱεράρχα καί Μάρτυς Ὑπάτιε, τῷ Ποιητῇ, πάντων καί Δεσπότη παρεστηκῶς, ἐκ πειρασμῶν καί θλίψεων, ρύσασθαι τοῦς πόθῳ εἰλικρινεῖ, τελούντας τὴν σὴν μνήμην, καί θεαῖς μελωδίαις, ἀνευφημούντάς σε πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Οφρύν καί θράσος ἅμα τῶν δυσμενῶν, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου κατάβαλε, καί τὰς βουλὰς, τῶν κακοδοξουντων Δημιουργέ, τῶν δέ πιστῶν τό σύστημα στήριξον ἀκράδαντον ὡς Θεός, τό κέρας ἀνυψώσας, καί πίστει κραταιώσας, ἵνα σε πάντες μεγαλύνωμεν.

Τό Φωταγωγικόν τοῦ Ἦχου.

Εἰς τόν Στίχον, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, καί τό Μαρτυρικόν. Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Αἱ μετάνοιαι ὡς συνήθως, καί ἡ α' Ὡρα μετὰ μετανοιῶν καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

Τίτλος

[Ἀπρίλιος_1](#) [Ἀπρίλιος_2](#) [Ἀπρίλιος_3](#) [Ἀπρίλιος_4](#) [Ἀπρίλιος_5](#) [Ἀπρίλιος_6](#)
[Ἀπρίλιος_7](#) [Ἀπρίλιος_8](#) [Ἀπρίλιος_9](#) [Ἀπρίλιος_10](#) [Ἀπρίλιος_11](#)
[Ἀπρίλιος_12](#) [Ἀπρίλιος_13](#) [Ἀπρίλιος_14](#) [Ἀπρίλιος_15](#) [Ἀπρίλιος_16](#)
[Ἀπρίλιος_17](#) [Ἀπρίλιος_18](#) [Ἀπρίλιος_19](#) [Ἀπρίλιος_20](#) [Ἀπρίλιος_21](#)
[Ἀπρίλιος_22](#) [Ἀπρίλιος_23](#) [Ἀπρίλιος_24](#) [Ἀπρίλιος_25](#) [Ἀπρίλιος_26](#)
[Ἀπρίλιος_27](#) [Ἀπρίλιος_28](#) [Ἀπρίλιος_29](#) [Ἀπρίλιος_30](#)

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Οσίας Μητρός ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν τοῦ Τριωδίου γ' καί τῆς Ἀγίας Προσόμοια γ'.

Ἦχος πλ. β' Ὁλην ἀποθέμενοι

Σέ μέν διεκώλυε, τῆς τῶν σεπτῶν ἐποπτείας, μολυσμῶν τῶν πρότερον, τό ἐπισυρόμενον μιαντήριον, ἡ δέ σή αἴσθησις, καί τῶν σοί θεόφρον, πεπραγμένων ἡ συνείδησις, τήν πρός τά κρείττονα, σοί ἐπιστροφῇ ἐνειργάσατο, εἰκόνι γάρ προσβλέψασα, τῆς εὐλογημένης θεόπαιδος, πάντων καταγνούσα, πταισμάτων σου πανεύφημε τῶν πρίν, ἐν παρρησίᾳ τό τίμιον, Ξύλον προσεκύνησας.

Τόπους προσκυνήσασα, περιχαρώς τοὺς ἀγίους, ἀρετῆς ἐφόδιον, σωτηριωδέστατον ἐνθεν εἴληφας, καί φαιδρώς ἔδραμες, τήν καλήν πορείαν, καί τό ρεῖθρον ἐκπεράσασα, τό Ἰορδάνειον, τό τοῦ Βαπτιστοῦ ἐνδιαίτημα, προθύμως Κατεσκήνωσας, καί τήν τῶν παθῶν ἀγριότητα, διά πολιτείας, ἡμέρωσας λεπτύνασα σαρκός, δι' ἐγκρατείας ἀείμνηστε, Μήτηρ τά οἰδήματα.

Ἐρημον οἰκήσασα, τῶν σῶν παθῶν τάς εἰκόνας, εὐσεβῶς ἀπειλήψας, τό θεοειδέστατον ἐξεϊκόνισμα, ἐν ψυχῇ γράψασα, ἀρετῶν ἰδέαις, καί τοσοῦτον ὑπερέλαμψας, ὡς καί τοῖς ὕδασι, κούφως ἐπιβαίνειν τοῖς ἰχνεσι, καί γήθεν ὑπεραίρεσθαι, ἐν ταῖς πρός Θεόν σου ἐντεύξεσι, καί νῦν παρρησίᾳ, πανένδοξε Μαρία τῷ Χριστῷ, παρισταμένη δυσώπησον, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ὁ γάμος ἡυτρέπισται, τοῦ οὐρανίου Νυμφίου, οἱ κήρυκες κράζουσι, τί βραδύνεις μέλαινα, ἐκουσίως ψυχῇ; ρυπαρά πάντα σου, ἀληθῶς ὑπάρχει, ἀσελγείαις τά ἱμάτια, καί πῶς ταλαίπωρε, μέλλεις εἰσελθεῖν, δεῦρο πρόσπεσον, πρό τέλους ἐκ καρδίας σου, τῇ Αἰιπαρθένῳ κραυγάζουσα, Ὑσώπῳ Πρεσβείας ραντίσασα καθάρισον Ἀγνή, καί τοῦ νυμφώνος ἀξίωσον, ὅπως μεγαλύνω σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Κρίσιν Ἰσραήλ κριταί, θανατηφόρον κριθῆναι, σέ Υἱέ κατέκριναν, ὡς κριτόν σε στήσαντες, ἐπὶ βήματος, τόν νεκρούς κρίνοντα, καί τοὺς ζώντας Σώτερ, καί Πιλάτῳ παριστώσί σε, καί κατακρίνουσι, πρό τῆς δίκης, φεῦ! οἱ παράνομοι, καί βλέπουσα τιτρώσκομαι, καί συγκατακρίνομαι Κύριε ὅθεν καί προκρίνω, θανεῖν ὑπέρ τό ζῆν, ἐν στεναγμοῖς, ἡ Θεοτόκος ἐκραύγαζε, μόνε πολυέλεε.

Εάν δέ τύχη ἐν Σαββάτῳ, λέγε τά ἐξῆς Ἰδιόμελα.

Δόξα... Ἦχος β'

Τά τῆς ψυχῆς θηρεύματα, καί τά πάθη τῆς σαρκός, τῷ ξίφει τῆς ἐγκρατείας ἔτεμες, τά τῆς ἐννοίας ἐγκλήματα, τῇ σιγῇ τῆς ἀσκήσεως ἀπέπνιξας, καί

ρείθροις τών δακρύων σου, τήν έρημον άπασαν κατήρδευσας, καί
εβλάστησας ημίν τής μετανοίας καρπούς, διό σου τήν μνήμην Οσία
εορτάζομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Στένω, εκ βαθέων τής ψυχής, όταν εννοήσω μου Κόρη, τά πλημμελήματα,
τύπτω δέ τό στήθός μου, κράζων τό, Ήμαρτον, καί προσπίπτω σοι Δέσποινα,
ζητών μεταγνώναι, πάλιν δέ ηλίθιος ών περιπείρομαι, Οίμοι τή κακή
συνηθεία! Ταύτης ούν με λύτρωσαι τάχει, καί πρός σωτηρίαν καθοδήγησον.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Εν σοί μήτερ ακριβώς, διεσώθη τό κατ' εικόνα, λαβούσα γάρ τόν Σταυρόν,
ηκολούθησας τώ Χριστώ, καί πράπτουσα edίδασκες, υπεροράν μέν σαρκός,
παρέρχεται γάρ, επιμελείσθαι δέ ψυχής, πράγματος αθανάτου, διό καί μετά
Αγγέλων συναγάλλεται, Οσία Μαρία τό πνεύμά σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής ημέρας καί τής Αγίας.

Ο Κανών τής Αγίας, ού η Ακροστιχίς,

ΑΘΛ' αρετής Μαρίας αγλαόφρονος άσμασι μέλπω.
Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχοςβ' Ο Ειρμός

«Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα πανστρατιάν, η υπέροπλος
δύναμις, σαρκωθείς, ο Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν εξήλειψεν, ο
δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Αγλαΐας τής πλησιφασούς, καί τής φωτοδότιδος μαρμαρυγής, νύν ευρούσα τήν
έλλαμψιν, τήν ψυχήν μου δέομαι φωταγωγήσον, σκοτισθείσαν τοίς πάθεσι,
σου ταίς ικεσίαις, ένδοξε Μαρία ταίς πρός Κύριον.

Θανατούσα πάλαι τήν ψυχήν, υπό τής τού όφεως επιβουλής, καί παραλόγοις
πράξεσιν, εγκατολισθαίνουσα, καί πρός βάραθρον απωλείας εμπίπτουσα, τά
κρείπτονα είλου, καί τών επικήρων κατεφρόνησας.

Λογισμοίς απότοις εμππαθώς, χραίνουσα τό πρότερον, τό ευγενές τής ψυχής
καί αδούλωτον, καί τό δυσωδέστατον, περιβόλαιον τής φθοράς περιφέρουσα,
τής ακαταλήπτου δόξης, ημνημόνεις τού Ποιήσαντος.

Ακρασία τρέφουσα τόν νούν, καί τή ματαιότητι τών ηδονών, τούς εραστάς
φαυλίζουσα, μετουσίας κρείπτονος, απετείχισας σεαυτήν, Αξιάγαστε,
αντιβαλλομένη, πάσης αμαρτίας τήν θρασύτητα.

Θεοτοκίον

Ρυπωθέντα πάθεσι τόν νούν, καί τοῖς παραπτώμασι, μωλωπισθέντα καί δεινῶς κλονούμενον, ἡ τήν ενυπόστατον, καί ζωήρυτον αφθαρσίαν κυήσασα, Κεχαριτωμένη, κάθαρων καί ρύσαι τῶν πταισμάτων με.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τό στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου, ἠυφράνθη γάρ τό πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν, Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, καί Οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε».

Ἐπτερώθης τῷ πόθῳ τῷ υπερθέῳ, καί δόξης φθειρομένης απορραγείσα, προσήγγισας κραυγάζουσα τῷ Δεσπότη, Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, καί Οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Τῷ ξύλῳ προσελθούσα τῆς αμαρτίας, καί γνώσιν μυηθεῖσα θανατηφόρον, προσέδραμες τῷ ξύλῳ τῷ ζωηφόρῳ, Χριστῷ κραυγάζουσα, Σὺ εἰ Θεός ἡμῶν, καί Οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Ἡράσθης τῆς ἀρρήτου φωτοχυσίας, καί πάντων τῶν προσκαίρων υπεριδούσα, ἀνέδραμες πρὸς ἄυλον θεωρίαν, ἐν πίστει κράζουσα, Σὺ εἰ Θεός ἡμῶν, καί Οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Συνήφθημεν τῷ τόκῳ σου Θεοτόκε, ταῖς θεαῖς τῶν Ἀγγέλων χοροστασίαις, τόν Κτίστην γάρ συνέλαβες ἀπορρήτως, καί ἐσωμάτωσας τόν ἀκατάληπτον, ὅθεν Θεοτόκον σε πάντες σέβομεν.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καί Λόγον

Τά σκιρτήματα πάντα τὰ τῆς σαρκός, χαλινώσασα πόνοις ἀσκητικοῖς, ἀνδρείον ἀπέδειξας, τῆς ψυχῆς σου τό φρόνημα, τόν γάρ Σταυρόν ποθήσασα, Κυρίου θεάσασθαι, ἱερῶς αἰοδιμε, τῷ κόσμῳ ἐσταύρωσαι, ὅθεν καί πρὸς ζήλον, ἀγγελικῆς πολιτείας, προθύμως διήγειρας, σεαυτὴν παμμακάριστε, Διὰ τοῦτο γεραίρομεν, τήν μνήμην σου Μαρία πιστῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, τοῦ δωρηθῆναι πλουσίως, ἡμῖν ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον

Εἰς ἰλύν ἐνεπάγην αμαρτιῶν, καί οὐκ ἔστιν υπόστασις ἐν ἐμοί, δεινῶς γάρ κατεπόντισε, καταιγὶς τῶν πταισμάτων με, ἀλλ' ἡ τεκούσα Λόγον, τόν μόνον φιλόανθρωπον, ἐπ' ἐμέ ἐπίβλεπον, Παρθένε καί ρύσαι με, πάσης αμαρτίας, καί παθῶν ψυχοφθόρων, καί πάσης κακώσεως, τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος, ἵνα ψάλλω γηθόμενος, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καί Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς καταφεύγουσι πίστει, τῇ σκέπῃ σου Ἀχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἀμνόν καί ποιμένα καί Λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωρούσα ἐπὶ Σταυροῦ, ἀδίκως κρεμáμενον, θρηνωδούσα ἐκραύγαζεν, Οἱμοὶ φίλτατον τέκνον! τί

τούτο τό μέγιστον, καί φρικτόν καί ξένον, ο βλέπω μυστήριον; κόπτομαι τά σπλάγχνα, καί στενάζειν ου σθένω, καί φέρειν ου δύναμαι, καθοράν σε νεκρούμενον, αλλά Δέσποτα Κύριε, οίκτηρον Μητρός στεναγμούς, καί χαράς με έπλησον, ως έφησας, εξαναστάς εκ τού τάφου, ως Θεός παντοδύναμος.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Υμνώ σε, ακοήν γάρ Κύριε, εισακήκοα καί εξέστην, έως εμού ήκεις γάρ, εμέ ζητών τόν πλανηθέντα, διό τήν πολλήν σου αγαθότητα, τήν εις εμέ δοξάζω πολυέλεε».

Μετήχθης, εκ πατρίδος ένδοξε, τή Προνοία πλωϊζομένη, πρός γήν τώ σώ έρωτι, Σιωνιτών Οσία Μήτερ, εν ή διά τής εξαγορεύσεως, τών πεπραγμένων εύρες τήν διάλυσιν.

Αδήλως, ωθουμένη ένδοξε, καί βελτίονος εποπτείας, μή προσεχώς βλέπουσα, τήν άφραστον φωτοδοσίαν, τόν νούν επιστάτην καταστήσασα, τής αδηλίας έγνως τά απόκρυφα.

Ρωσθείσα, σωτηρίω χάριτι, καί τήν θείαν καί φωτοφόρον, κατιδούσα έλλαμψιν, τά όμματα καί τήν καρδίαν, Σταυρώ τώ πανσέπτω προσεπέλασας, καί σωτηρίας ένθεν εκοινώνησας.

Ιδούσα, τό φωτοειδέστατον, τής Παρθένου καί Θεοτόκου, χαρμονικώς ίνδαλμα, προσέδραμες μετά δακρύων, αυτή τās συνθήκας Παμμακάριστε, παραθεμένη πάσης τής βιώσεως.

Θεοτοκίον

Ηνώθη, απορρήτω νεύματι, ασυγκρίτω τε προμηθεία, ουσιωδώς Πάναγνε, καί όλον με ανακαινίζει, εκ σου σαρκοφόρος προερχόμενος, ο ουσιώσας άπαντα βουλήματι.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο φωτισμός, τών εν σκότει κειμένων, η σωτηρία, τών απεγνωσμένων Χριστέ Σωτήρ μου πρός σέ ορθρίζω, Βασιλεύ τής ειρήνης, φώτισόν με τή επιλάμψει σου, άλλον γάρ εκτός σου Θεόν ουκ επίσταμαι».

Συμβολικώς, εκδημούσα τού βίου, καί πρός τήν θείαν, κατεπειγομένη τής απαθείας, τρίβον θεόφρον, διαβέβηκας πόθω, Ιορδάνου τά περιβόητα νάματα, καί δόξης αρρήτου τετύχηκας.

Αρρενωπόν, τήν ψυχήν κεκτημένη πρός τούς αγώνας, ώρμησας αθλούσα διαφερόντως, τών εναντίων, τήν δυσκάθεκτον πλάνην, καρτερούσα νεανικώτατα, τό τής εγκρατείας Μαρία αγλάϊσιμα.

Γνώμη στερρά, εκτινάξασα Μήτερ τήν γυναικείαν, φύσιν καί τά πάθη δι' εγκρατείας, σύ λουσαμένη, ως εν θείω λειμώνι, εν ερήμω περιπολεύουσα,

έχαιρες ορώσα τό κάλλος τού Κτίστου σου.

Λόγοις ο πρίν, υποφθείρας τήν Εύαν έν Παραδείσω, καί τής αϊδίου τρυφής εκείνης, εξοστρακίσας, μηχαναίς πολυτρόποις, νύν πατείται καί καταβέβληται, τοίς ανδρικωτάτοις σου Μήτερ παλαίσμασιν.

Θεοτοκίον

Ανατολήν, τού Ηλίου τής δόξης, καί φωτοφόρον, όχημα Παρθένε τού Βασιλέως εν ώ επέβη, ο Υιός τού Υψίστου, κιβωτόν τε τής αγαθότητας, φέρουσιν εν κόσμω Χριστόν επιστάμεθα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Ολοτρόπως εθέλχθης τώ έρωτι, τής επιφανείας Χριστού Παμμακάριστε, καί τών παθών τήν έφοδον, απεκρούσω ρωσθείσα τώ Πνεύματι.

Φαιδρυνθείσα τώ κάλλει τών έργων σου, τάς επαναστάσεις τού σκότους διέλυσας, καί τών εχθρών τά πρόσωπα, απημαύρωσας πόνοις ασκήσεως.

Ρωμαλέως τό όμμα ητένιζες, επικαλουμένη τήν μόνην Πανάμωμον, καί πρός αυτήν εκάστοτε, προσεπερειδομένη Πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Ουρανών ανεδείχθης υπέρτερος, θρόνος Παναμώμητε τού Βασιλεύοντος, σωματικώς χωρήσασα, τής αυτού θεαρχίας τό πλήρωμα.

Κοντάκιον Έχος γ'

Η Παρθένος

Η πορνείαις πρότερον, μεμεστωμένη παντοίαις, Χριστού νύμφη σήμερον, τή μετανοία εδείχθης, Αγγέλων τήν πολιτείαν επιπροθύσα, δαίμονας, Σταυρού τώ όπλω καταπατούσα, διά τούτο βασιλείας, εφάνης νύμφη Μαρία πάνσεμνε.

Ο Οίκος

Τήν αμνάδα Χριστού καί θυγατέρα άσμασιν ευφημούμέν σε νύν, Μαρία παναοίδιμε, τήν τών Αιγυπτίων μέν αναφανείσαν θρέμμα, τήν πλάνην δέ τούτων πάσαν φυγούσαν, καί καλώς προσενεχθείσαν τή Εκκλησία βλάστημα τίμιον, δι' εγκρατείας καί δεήσεως, ασκήσασα υπέρ μέτρον τής ανθρωπίνης φύσεως, διό καί υψώθης εν Χριστώ διά βίου καί πράξεως, βασιλείας ουρανού φανείσα νύμφη, Μαρία πάνσεμνε.

Τό παρόν Κοντάκιον καί ο Οίκος τής Αγίας, ει τύχη εν τή Τεσσαρακοστή, ου λέγονται, ειμή εν Σαββάτω ή Κυριακή, ειδ' ού, τό Μαρτυρικόν τού τυχόντος Έχου.

Συναξάριον

Τή Α' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής οσίας Μητρός ημών Μαρίας τής

Αιγυπτίας.

Στίχοι

- Απήρε πνεύμα, σάρξ απερρύη πάλαι.
- Τόν όστινον γή κρύπτε νεκρόν Μαρίας.
- Πρώτη Απριλίου Μαρρή θάνεν εύχος ερήμου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Μακαρίου, Ηγουμένου τής Πελεκητής.

Στίχοι

- Ο Μακάριος μακαριστός εν βίω,
- Μακαρίως νύν γή ενοικεί Μακάρων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών αγίων Μαρτύρων Γεροντίου καί Βασιλείδου.

Στίχοι

- Σύν Βασιλείδη Γερόντιος εκ ξίφους,
- Γερών μετέσχε παμβασιλέως Λόγου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού αγίου καί δικαίου Άχαζ.

Στίχοι

- Άχαζ Θεού πέφυκεν εσώς πλησίον,
- Άχαζ, ός είπεν, Ου Θεόν μου πειράσω.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδη ζ' Ο Ειρμός

«Εικόνας χρυσής, εν πεδίω Δειρά λατρευομένης, οι τρεις σου Παίδες κατεφρόνησαν, αθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες, όροσιζόμενοι έπαλλον, Ευλογητός εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών».

Νικήσαι ζητών, ο αλάστωρ πάσαν γήν, αντενικήθη, υπό γυναίου ο καυχώμενος, καί φρυαπτόμενος άμετρα, καί νενεκρωμένος οράται ο νεκρώσας τόν άνθρωπον, καί τής τρυφής τής ζωηράς αποβαλλόμενος.

Ο θρέψας ποτέ, παραδόξως τόν λαόν εν τή ερήμω ούτος θεόφρον σοί γεγένηται αναψυχή καί παράκλησις, τρέφων απορρήτω δυνάμει, καί ποτίζων κραυγάζουσιν, Ευλογητός εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Σταυρώ κραταιώς, πεφραγμένη τών παθών τάς τρικυμίας, απετινάξω ώσπερ θάλασσαν, θεοπτικώς διατέμνουσα, τής επαγγελίας πρός γήν δέ, απαθώς διαβαίνουσα, κληροδοσίαν κατοικείς τήν αδιάρρευστον.

Απείροις ορμαίς, τό εδραίον καί στερρόν τής καρτερίας σου, καταπαλαίσαι ο επίβουλος, τών ευσεβών ου κατίσχυσεν, όθεν τής αυτού απωλείας, κατεπαίρου κραυγάζουσα, Ευλογητός εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Σαρκούται εκ σου, Μητροπάρθενε σεμνή ο ακατάληπτος, καί αναπλάττει εν τή μήτρα σου, ως αγαθός τό ανθρωπινον, όθεν τών φρικτών ως μεσίτιν, ανυμνούντές σε λέγομεν, Ευλογημένη η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας».

Μαρμαρυγαίς τών αρετών ακτινοφωτοειδώς ηγλαϊσμένος, εις τόν σύμπαντα κόσμον, διαπεφοίτηκε νύν, ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, όθεν σου τήν μνήμην πιστώς δοξολογούμεν.

Ανεκλαλήτου τής χαράς, ο θεόφρων Ζωσιμάς κατηξιώθη, σέ σαφώς εν ερημω τετηρηκώς καί βοών, Υμνείτε τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Συμμετασχούσα τών γερών, καί τής θείας αμοιβής ηξιωμένη, θεοφόρε εμνήσθης, τού Ζωσιμά τής ορμής, καί τούτω συμπάλλουσα έλεγες, Σέ υπερυψούμεν Χριστέ εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ίνα τόν άνθρωπον Σωτήρ, εξαρπάσης ο Θεός τού βροτοκτόνου, σαρκοφόρος ωράθης, επί τής γής άληθώς, φυλάξας αγνήν τήν τεκούσάν σε, όθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Η τόν πρό ηλίου φωστήρα, τόν Θεόν εξανατείλαντα, σωματικώς ημίν επιδημήσαντα, εκ λαγόνων παρθενικών, αφράστως σωματώσασα, ευλογημένη Πάναγνε, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Μακαριωτάτης καί θείας, ηξιώθης μεταστάσεως, τών μυστηρίων πόθω κοινωνήσασα, καί τής αίγλης τής φωταυγούς, πλησθείσα Παμμακάριστε, καί τής αφράστου χάριτος, ηξιωμένη τού Νυμφίου σου.

Επί τών υδάτων αβρόχως, θεοφόρε επιβέβηκας, τής εκδημίας γνούσα τό απόρρητον, καί μετέστης τών επί γής, τό κάλλος τό αμήχανον, καταλαβούσα πάνσεμνε, καί τήν τερπνότητα τού Κτίστου σου.

Λαμπαδηφορούσα, καί καθωραϊσμένη τή λαμπρότητι, τών αρετών τόν θρόνον τού Παντάνακτος, εποπτεύεις καί τής αυτού, γλυκειάς ωραιότητος, κατατρυφάς θεόληπτε, μετά δικαίων συγχορεύουσα.

Πόνων καί καμάτων πλουσίως, απολαύοντες τά έπαθλα, παρά Θεού Μαρία σύν θεόφρονι, Ζωσιμά άπασιν ημίν, καί νύν αυτόν εξιλεώσασθε, τήν τών

πταισμάτων άφεσιν, παρασχεθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὡφθης ανωτέρα απάντων, ποιημάτων Κόρη Δέσποινα, ὡς τόν Δεσπότην πάντων εν κοιλία σου, υπέρ λόγον σωματικῶς, βαστάσασα καί γάλακτι, μητροπρεπῶς θηλάσασα, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, η Α' Ὡρα καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί θαυματουργού Τίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστών μεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά τού Τριωδίου γ' καί τού Αγίου προσόμοια γ'.

Ἦχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Τίτε θεόφρον Πατήρ ημών, τόν σόν βαστάσας σταυρόν, τῷ Χριστῷ ηκολούθησας, καί τά πάθη άπαντα, τή ψυχῇ καθυπέταξας, εντεύθεν χάριν εξ ύψους έλαβες, ιάσθαι πάθη τών προστρεχόντων σοι, παύειν νοσήματα, καί διώκειν πνεύματα, ὅθεν τήν σήν, μνήμην εορτάζομεν, πανηγυρίζοντες.

Τίτε παμμάκαρ Πατήρ ημών, ασκητικαῖς αγωγαῖς, ιερῶς καθαιρόμενος, καί τόν νούν μεθέξεις, θεϊκαῖς φωτιζόμενος, Ιερωσύνης χρίσμα πανάγιον, τή επινεύσει τού θείου Πνεύματος, ὄντως εισδέδεξαι, λειτουργήσας άριστα, επί τῆς γῆς, τῷ Θεῷ καί Κτίστη σου, καθάπερ, Άγγελος.

Ὅσιε Τίτε θόπνευστε, Ορθοδοξίας φωτί, τήν ψυχὴν λαμπρυνόμενος, σκοτεινῆς αιρέσεως, τήν αχλύν απεμείωσας, καί ανατείλας ὡς φαεινότατος, αστήρ φωτίζεις κόσμου τά πέρατα, θαυματουργίαις σου, σελασφόροις πάντοτε, ὅθεν πιστῶς πάντες σε γεραίρομεν, καί μακαρίζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ποίοις οφθαλμοῖς θεάσωμαι, ωραίαν ὅπιν τήν σήν, ο μολύνas τοῖς πάθεσι, τῆς σαρκός τά ὅμματα; ἢ πῶς πάλιν ασπάσωμαι, τήν σήν εἰκόνα τήν θεοτύπων, βέβηλα χεῖλη έχων ο άσωτος; πῶς δέ εκτείνω μου, πρὸς τήν θείαν χάριν σου, ο εναγῆς, χείρας άς ηχρείωσα; Δέσποινα σώσόν με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ἦλιος ἰδών σε έφριξεν, επί Σταυροῦ Ιησοῦ, ηπλωμένον θελήματι, καί η γῆ εσειέτο, καί πέτραι διερρήγνυντο, καί τά μνημεῖα φόβῳ ηνοιγοντο, καί αι δυνάμεις πάσαι εξίσταντο, η δέ τεκούσά σε, απειράνδρως βλέπουσα, μετ' οἰμωγῆς, Οἱμοι! ανεκραύγαζε, τί τό ορώμενον;

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Εν σοί Πάτερ ακριβώς, διεσώθη τό κατ' εικόνα, λαβών γάρ τόν Σταυρόν,
ηκολούθησας τώ Χριστώ, καί πράπτων ἐδίδασκες, υπεροράν μέν σαρκός,
παρέρχεται γάρ, επιμελείσθαι δέ ψυχής, πράγματος αθανάτου, διό καί μετά
Αγγέλων συναγάλλεται, Ὅσιε Τίτε τό πνεύμά σου.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καί τοῦ Ἁγίου.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὐ ἡ Ακροστιχίς (ἀνευ τῶν Θεοτοκίων).

Ὁ τῶν μοναστῶν στύλος υμνεῖσθω Τίτος.

Ποῖημα Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ' Ὁ Εἰρμός

«Υγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καί τήν Αἰγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ
Ἰσραηλίτης ἀνεβόα, τῷ Λυτρωτῇ καί Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν».

Ὅλον με τοῖς πάθεσι τῆς σαρκός, δεινῶς ἐμπαγέντα, καί φθαρέντα ταῖς
ἡδοναῖς, θησαυρός ὑπάρχων ἀπαθείας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις με Τίτε
διάσωσον.

Τῇ θεῖα τοῦ Πνεύματος ἐκλογῇ, Θεῷ προσηνέχθης, ἐκ σπαργάνων τῶν
μητρικῶν, καί τῆς ἀπειράνδρου Θεοτόκου, μύστης καί λάτρις ἐχρημάτισας.

Ὡς τῆς ἐγκρατείας τόν γλυκασμόν, θηλάσας ἀπώσω, τήν πικρίαν τήν τῶν
παθῶν, ὅθεν ὑπὲρ μέλι καί κηρίον, ἡδύνεις Πάτερ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νέον ὡς τοῦ Παύλου σε φοιτητήν, Τίτον ευφημούμεν, τῶν ἐκείνου γάρ
ζηλωτῆς, ἀγώνων ἐδείχθης θεομάκαρ, καί σὺν αὐτῷ τό στέφος εἴληφας.

Θεοτοκίον

Λόγον τόν ἀμήτορα ἐκ Πατρός, ἀπάτορα τούτον, ἐπ' ἐσχάτων θεανδρικῶς,
ἐκύησας μόνη Θεομήτορ, ὡς υπερτέρα πάσης κτίσεως.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τῶν
ἐσκοτισμένων, καί υμνεῖ σε τό πνεύμά μου».

Μύρον αἰσμάτος, ἐκ τῶν ἀσκητικῶν Ὅσιε, ἀρωμάτων, ὅλως συνετέθης, εἰς
οσμὴν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ὅπλον τήν ἐγκράτειαν, καί θυρεόν εὐχήν Ὅσιε, ἔχων αἰεί, τὰς ἀρχὰς τοῦ
σκότους, θριαμβεύσας κατήσχυνας.

Νόμον τόν τού Πνεύματος, αντιτιθείς σοφώς έσβεσας, τόν τής σαρκός, νόμον καί νομίμως, τώ Κυρίω δεδούλευκας.

Άπασαν τήν έφεσιν, καί τήν διάνοιαν Όσιε, πρός τόν Χριστού, πόθον προσερείσας, τών γηίνων ηλόγησας.

Θεοτοκίον

Ίλεων γενέσθαι μοι, εκδυσωπώ αεί Δέσποινα, ταίς σαίς ευχαίς, τόν εκ σου τεχθέντα, εν ημέρα τής κρίσεως.

Κάθισμα 'Ηχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Δακρύων τοίς ρεύμασι, καθάπερ δένδρον σοφέ, αεί πιαινόμενος, δικαιοσύνης καρπούς, πλουσίως εξήνθησας, όθεν σε συνελθόντες, επαξίως τιμώμεν, Τίτε θαυματοφόρε, ασκητών ωραιότης, αλλά ταίς ικεσίαις ταίς σαίς, πάντας περίσωζε.

Έτερον, Έπεφάνης σήμεραν

Τόν τού βίου τάραχον, εγκαταλείψας, καί ησύχως άπαντα, ζήσας τόν βίον σου σοφέ, πρός τόν Θεόν μεταβέβηκας, θαυματοφόρε Πατήρ ημών όσιε.

Θεοτοκίον, όμοιον

Εν τή σκέπη άχραντε, τή σή Παρθένε, προσφυγόντες άπαντες, δεόμεθά σου εκτενώς, Μή διαλίπης πρεσβεύουσα, τώ φιλανθρώπω σωθήναι τούς δούλους σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ σε Δέσποτα, προσηλωμένον, η αμνάς καί Μήτηρ σου, Κατανοούσα μητρικώς, οδυρομένη εβόα σοι, Τέκνον, υμνώ σου τό άφατον έλεος.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Σηπεδόνα Μακάριε, τήν τής αμαρτίας πώσαν διέπτυσας, καί τώ βέλει τής ασκήσεως, τών δαιμόνων σμήνος ετραυμάτισας.

Τής αγνείας τώ έρωτι, τήν ψυχήν τρωθείς θερμώς ηκολούθησας, τώ Χριστώ, καί εισελήλυθας, εις νυμφώνα δόξης Παμμακάριστε.

Ως λειμών ευωδέστατος, καί τών αρετών παράδεισος έμψυχος, τήν εγκράτειαν εξήνθησας, δι' ής πάντας τρέφεις τούς τιμώντάς σε.

Νομοθέτην ασκήσεως, καί τής απλανούς εικόνα πραότητος, ως Μωσήν σε καί Δαυϊδ αληθώς, κεκτημένοι πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Χερουβίμ υπερτέραν σε, καί τών Σεραφίμ υμνούμεν Πανάμωμε, όν γάρ

τρέμουσι τά σύμπαντα, εν σαρκί εβάστασας ταίς αγκάλαις σου.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ἴνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου το φῶς το ἄδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καί πρὸς τό φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς οδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι».

Σβέσας πάντα τά πάθη, δρόσω τῶν ἀγώνων σου Τίτε μακάριε, καὶ τό πῦρ ἀνάψας, δαψιλῶς τῆς ἀγάπης καί πίστεως, ἐγκρατείας λύχνος, καί φωτισμός τῆς ἀπαθείας, καί ἡμέρας υἱὸς ἐχρημάτισας.

Τόν τῆς πίστεως βότρυν, θεία γεωργία σου Πάτερ, ἐξέθρεψας, καί ληνοίς ἀπέθου, καί ἐξέθλιψας πόνους ἀσκήσεως, καί κρατήρα πλήσας, πνευματικόν τῆς ἐγκρατείας, κατευφραίνεις καρδίας τῆς ποιμένης σου.

Υπομείνας γενναίως, προσβολὰς καί στίγματα δαιμόνων Ὅσιε, ἀνεδείχθης στύλος, καρτερίας στηρίζων τὴν ποιμένην σου, βακτηρία θεία, ἐπὶ νομάς τῆς ἐγκρατείας, καί ἐφ' ὕδωρ ἐκτρέφων μακάριε.

Θεοτοκίον

Ὡς λιμένα σε πάντες, τείχος καί οχύρωμα καί σκέπην Ἀχραντε, καί πρὸς βασιλείαν, ἀκαταίσχυντον εἰσοδὸν ἔχοντες, τῆς ἡμῶν ἐλπίδος, μὴ ἐκπεσεῖν ἐκδυσωπούμεν, μητρικαῖς σου πρεσβείαις πανάμωμε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλὰ γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καί ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Λύσας παθῶν τὴν ἀχλύν, καί τὴν ζοφώδη σκοτόμαιναν, ἡμέραν ἀνατολῆς, καί φῶς ἐν ταῖς τρίβοις σου, ἀνέτειλας Ὅσιε, ἐκ πολλῶν ἀγώνων, καί κινδύνων τῶν τῆς πίστεως.

Ὅλως ἐξέστης Θεῷ, τῷ ἔρωτι τῆς ἀσκήσεως, καί κόσμον καταλιπὼν, καί τὰ κοσμοκράτορος, ἐδράξω θεόληπτε, τῆς υπερκοσμίου, βασιλείας τὴν ἀπόλαυσιν.

Συνέλεξας ἐν ψυχῇ, τόν θείον πλούτον τῆς χάριτος, τὴν ἀμεμπτον προσευχήν, ἀγνείαν σεμνότητα, ἀγρυπνίαν σύντονον, δι' ὧν ἐγνωρίσθης, οἶκος ὄντως τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ὑλῆς τῆς κάτω σοφείας, παρέδραμες τὴν εὐτέλειαν, αὐλωδὲ προσευχή, τόν νοὺν ἀνεπτέρωσας, καί τῆς ἀνω λήξεως, κληρονόμος ὦφθης, διὰ βίου τελειότητος.

Θεοτοκίον

Συνείληφας ἀληθῶς, Θεοῦ τόν Λόγον ἐν μήτρᾳ σου, καί τούτον υπερφυῶς,

Πανάμωμε τέτοκας, όν λιταίς ιλέωσαι, τών κινδύνων πάντας, εκλυτρώσασθαι τούς δούλους σου.

Τό μαρτυρικόν τού Έχου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Β' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Τίτου.

Στίχοι

- Τί τούτο, Τίτε; καί σύ λείπεις εκ βίου;
- Λείπω μεταστάς, δόξαν ούτω Κυρίω.
- Δευτερίη Τίτοιο από ψυχήν Νόες ήραν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων καί αυταδέλφων Αμφιανού καί Αιδεσίου.

Στίχοι

- Σώ συμβυθισθείς Αμφιανέ συγγόνω,
- Έδωρ θαλάσσης αμφιέννυμαι, λέγε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Παρθενομάρτυρος Θεοδώρας.

Στίχοι

- Σεμνή, καλή τε η Θεοδώρα ούσα,
- Δώρον προσήχθη ευάρεστον Κυρίω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Πολυκάρπου.

Στίχοι

- Ως κλήμα τμηθείς Πολύκαρπος Κυρίου,
- Τόν καρπόν ούτω πλείονα Χριστώ φέρει.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Οι εκ τής Ιουδαίας, καταντήσαντες Παίδες εν Βαβυλώνι ποτέ, τή πίστει τής Τριάδος, τήν φλόγα τής καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, ο τών Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί».

Μή βραχείς αμαρτίαις, ποταμός εγκρατείας Πάτερ edείχθης ημίν, τά πάθη κατακλύζων, καί ρύπον εκκαθαίρων, τών βοώντων εκ πίστεως, ο τών πατέρων ημων Θεός ευλογητός εί.

Νύν αϋλοις χορείαις, ομιλών θεομάκαρ καί τής λαμπρότητος, τής άνω βασιλείας, αλήκτως απολαύων, εποπτεύεις τούς ψάλλοντας, ο τών πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Εν τή ομολογία, τή τής Πίστεως Πάτερ έμεινας άτρεπτος, Χριστόν γάρ

εικονίζων, σαρκί καί περιγράφων, προσεκύνεις καί έκραζες, ο τών Πατέρων
ημών Θεός ευλογητός εί.

Ιησού τού Δεσπότου, εν τώ σώματι φέρων Πάτερ τά στίγματα, καμέ
καταστιχθέντα, τώ βέλει τού Βελίαρ, ιατρεύεις κραυγάζοντα, ο τών Πατέρων
ήμων Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Υπέρ φύσιν καί λόγον, τόν Δεσπότην τών όλων εκυοφόρησας, καί τρέφεις εκ
μαζών σου, τόν πάσιν ευκαιρία, ετοιμάζοντα τράπεζαν, Όν εκτενώς Αγαθή
υπέρ ημών δυσώπει.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν Βασιλέα τών ουρανών, όν υμνούσι, στρατιαί τών Αγγέλων, υμνείτε, καί
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Στήλην σε έμπνουν ως αληθώς καί εικόνα, εγκρατείας Πάτερ κεκτημένοι, Τίτε
σου τήν μνήμην, τιμώνεν εις αιώνας.

Θίασος χαίρει τών Μοναστών, καί χορεύει, τών Οσίων δήμος καί Δικαίων,
στέφος γάρ αξίως, σύν τούτοις εκομίσω.

Ωραϊσμένος ταίς αρεταίς, εις νυμφώνα, τής αρρήτου δόξης ανεκλήθης, ύμνον
αναμέλπων, Χριστώ εις τούς αιώνας.

Τήν διπλοΐδα τήν Ιεράν εστολίσω, καί τελών θυσίας αναιμάκτους, θύμα
προσηνέχθης, Θεώ εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Εν τή νηδυΐ σου τόν πρό σου συλλαβούσα, Θεομήτορ άχραντε Παρθένε,
τέτοκας αφράστως, Χριστόν τόν Βασιλέα.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τήν αγνήν ενδόξως τιμήσωμεν, λαοί Θεοτόκον, τήν τό πύρ τής θεότητος,
δεξαμένην εν γαστρί αφλέκτως, εν ύμνοις μεγαλύνωμεν».

Ιατήρ νοσούντων εν πάθεσι, θεόθεν εδείχθης, ελατήρ δέ Μακάριε, καί διώκτης
πονηρών δαιμόνων, διό σε μακαρίζομεν.

Τήν γήν ως φθοράς οικητήριον, κατέλιπες Πάτερ, καί εις γήν κατεσκήνωσας
τών πραιών, καί σύν αυτοίς αγάλλη, θείας απολαύων τρυφής.

Όρον απαρέγκλιτον πίστεως, καί τής εγκρατείας, υποτύπωσιν έχοντες, τούς
σούς πόνους αληθώς, τόν Κτίστην, εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Σήμερον ημέρα εόρτιος, συγκαλεί γάρ Τίτος, Μοναζόντων τα ποίμνια, εις
χορείαν καί κοινήν εστίασιν, καί βρώσιν ακηρατου ζωής.

Θεοτοκίον

Ο εν σοί σκηνώσας Πανάμωμε, τόν πρίν τούς γενάρχας, κακοτρόπως
πτερνίσαντα, βροτοκτόνον καταβαλὼν ἐτέχθη, καί πάντας ἡμὰς ἔσωσεν.

Τό Φωταγωγικόν, τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, εἰς τόν Στίχον, καί ἡ λοιπή
Ἀκολουθία ὡς σύνηθες καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν καί Ομολογητοῦ Νικήτα, Ἡγουμένου
τῆς Μονῆς τοῦ Μηδικίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά τοῦ
Τριωδίου γ' καί τοῦ Οσίου Προσόμοια γ'.

Ἦχος β'

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Λόγω, κυβερνώμενος ψυχῶν, θεῖος οἰκονόμος ἐδείχθης, μυσταγωγός τε
πιστός, σπέρματα σωτήρια καταβαλλόμενος, καί θερίζων τόν ἀσταχυν,
πολύχουν θεόφρον, τούτον τῷ Δεσπότη σου, φέρεις γηθόμενος, ὡ νῦν
παριστάμενος μάκαρ, μέμνησο τῆς ποιμένης σου ταύτης, τῆς αἰὶ τιμώσης σε
θεόπνευστε.

Πράος, πεφυκῶς καί προσηνής, τῆς Ορθοδοξίας τῷ ζήλῳ, ὠφθης
μαχόμενος, πίστιν γάρ ὡς θώρακα περιβαλλόμενος, καί ὡς δόρυ ἐγκράτειαν,
Νικήτα θεόφρον, ἀπάσαν τήν βλάσφημον, αἵρεσιν ἠλεγξας, θεῖαν, τοῦ
Σωτήρος εἰκόνα, σέβων καί τιμῶν θεοφόρε, ὅροις πατρικοῖς σαφῶς
επόμενος.

Ὅτε, ἐξορίαις σε πικραῖς, καί σκοτεινοτάτοις ἐν τόποις, ὁ σκοτεινότατος,
τύραννος κατέκλεισε θηρῶν ωμότητι, Παραδείσου τήν οἴκησιν, ἐν νῷ
περιφέρων, χαίρων τε τῷ πνεύματι, Πάτερ υπέμεινας, οὐ νῦν, τήν εὐπρέπειαν
βλέπειν, ὄντως κατηξίωσαι μάκαρ, τά τῶν πόνων ἐπαθλα δρεπόμενος.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Στένω, ἐκ βαθέων τῆς ψυχῆς, ὅταν ἐννοήσω μου Κόρη, τά πλημμελήματα,
τύπτω δέ τό στήθός μου, κράζων τό, Ἥμαρτον, καί προσπίπτω σοι Δέσποινα,
ζητῶν μεταγνῶναι, πάλιν δέ ἡλίθιος ὢν, περιπείρομαι Οἴμοι τῇ κακῇ
συνηθείᾳ, Ταύτης οὖν με λύτρωσαι τάχει, καί πρός σωτηρίαν καθοδήγησον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σκότος, ἐνεδύσατο ποτέ, ἥλιος ὀρών σε ἐν ξύλῳ, Σῶτερ κρεμáμενον, ἐφριξαν
δέ κάτωθι τά καταχθόνια, καί νεκροί ἐξανέστησαν, ἐρράγησαν πέτραι, καί τά
ἐπουράνια πάντα ἐξέστησαν, σοῦ δέ τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, ἐκλαίεν ἡ
ἀχραντος Κόρη, ἀνυμνολογούσά σε φιλάνθρωπε.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ορθοδοξίας οδηγέ, ευσεβείας διδάσκαλε καί σεμνότητος, τῆς οἰκουμένης ο φωστήρ, τῶν μοναζόντων θεόπνευστον εγκαλλώπισμα, Νικήτα σοφέ ταῖς διδασκαίς σου πάντας εφώτισας, λύρα τοῦ Πνεύματος, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ Στιχολογία, ὡς σύνηθες. Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καί τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανωντοῦ Ἁγίου, οὐ ἡ Ακροστιχίς (ἀνευ τῶν Θεοτοκίων).

Τόν σόν γεραίρω παμφαή βίον Πάτερ.

Ποῖημα Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος β' Ὁ Εἰρμός

«Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα πανστρατιάν, ἡ υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον αμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται».

Τῷ φωτὶ τῆς θείας ἀστραπῆς, Πάτερ αὐγαζόμενος, σοῦ τὴν ζωὴν τῷ Θεῷ καθιέρωσας, ἐκ παιδὸς ἐλόμενος, παρθενίας τὴν φωσφόρον λαμπρότητα, δι' ἧς ὠμοιώθης, τῇ τῶν Ἀσωμάτων καθαρότητι.

Ὁδηγῶ τῷ θείῳ καί σεπτῷ, Πνεύματι χρησάμενος, θεοειδεὶ τῶν μοναζόντων σχήματι, καθαρῶς ὠμίλησας, καί διέμεινας πολυφῶτῳ πυρσούμενος, αἴγλη θεοφόρε, βίον καθαρώτατον κτησάμενος.

Νευρωθεὶς δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, πάθη κατεμάρανας, τὰ τῆς σαρκός, καὶ τὸν νοῦν κατελάμπρυνας, ὦ Νικήτα πάνσοφε, τῇ μελέτῃ τῶν διδασμάτων τοῦ Πνεύματος, θείας θεωρίας, πλούτον ἀδαπάνητον καρπούμενος.

Σωφροσύνη μάκαρ λαμπρυνθεὶς, καὶ τῇ καθαρότητι, πρὸς ἱεράν ἀνηνέχθης ἀκρότητα, τῆς ἱερωσύνης γάρ, λαμπροτάτῳ κατεκοσμήθης ἐνδύματι, θείων μυστηρίων, Ὅσιε μεσίτης γνωριζόμενος.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα πέφηνας Ἀγνή, πάσης αοράτου τε, καὶ ορατῆς Αἰσιπάρθενε κτίσεως, τόν γάρ Κτίστην τέτοκας, ὡς ἠυδόκησε σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ σου, ὦ σύν παρρησία, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐξήλωθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν ἐθνῶν στείρεύουσα,

Εκκλησία τή παρουσία σου, εν ή εστερεώθη η καρδιά μου».

Ουράνιον κτησάμενος, πολιτείαν ένδοξε, φωτοειδής καί έκλαμπρος, ευσεβείας φωστήρ γεγένησαι, διαπρέπων εωθέοις σου χαρίσμασι.

Νεκρώσας τά φρονήματα, τής σαρκός σου πάνσοφε, δι' αρετής εξώωσας, θεοφρόνως ψυχής τό έωθεον, καί ζωής τής αφθάρτου κατηξίωσαι.

Γηθόμενος διήνυσας, σου τον βίον Όσιε, πεποικιλμένος κάλλεσι, καί ωραίοις πλουτών χαρίσμασιν, εν οίς εστερεώθη η καρδιά σου.

Εξέλαμψας ως ήλιος, μοναζόντων τάγμασι, ταίς αρεταίς κοσμούμενος, ώ Νικήτα θεόφρον Όσιε, διό σε γεγηθότες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Ως Μήτηρ κεκτημένη σύ, παρρησίαν Δέσποινα, πρόσ τον Υιόν σου αίτησαι, επαμύναι λαώ καί ποιμήνη σου, τών ανόμων δέ θραύσαι τά φρυάγματα.

Κάθισμα 'Ηχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ηυλίσθης εν όρεσι, τής ησυχίας σοφέ, ετράφης εν πόλεσι, τής εγκρατείας σαφώς, υψώθης αμφοτέρωθεν, έλιπες χαμαιζήλου, ηδονής πολιτείαν, έφθασας ουρανίου, τήν μονήν κατοικίας, εν ή καθικετεύεις υπέρ ημών τον Θεόν.

Θεοτοκίον

Πολλοίς πλημμελήμασιν, εγώ ο άσωτος, τον νούν σκοτιζόμενος, επιβοώμαι τήν σήν, βεβαίαν αντίληψιν, Φώτισον Θεοτόκε, τής ψυχής μου τās κόρας, λάμψον μοι μετανοίας, τό λαμπρότατον φέγγος, καί ένδυσόν με όπλα του φωτός Πανάμωμε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σε υψούμενον, ως εθεάσατο, η άμωμος Μήτηρ σου, Λόγε Θεού μητρικώς, θρηνούσα εφθέγγετο, Τί τό καινόν καί ξένον, τούτο θαύμα Υιέ μου; πώς η ζωή τών όλων, ομιλείς τώ θανάτω; ζωώσαι τούς τεθνεώτας θέλων ως εύσπλαγχνος.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ελήλυθας, εκ Παρθένου ού πρέσβυς, ουκ Άγγελος, αλλ' αυτός ο Κύριος, σεσαρκωμένος, καί έσωσας, όλον με τον άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ριζοτόμος, τών παθών θεοφόρε δεικνύμενος, ψυχής καθαρότητι, τών θεομάχων ανέσπασας, άπασαν ψυχόλεθρον, Ιερομύστα απάτην πανσεβάσμιε.

Αράμενος, τον τής νίκης πανόλβιε στέφανον, σκηναίς ουρανίοις νύν, επαναπαύη μακάριε, πάθη τιναζάμενος, καί τήν απάθειαν Πάτερ

ενδυσάμενος.

Ιερείον, ὡσπερ ἄμωμον Πάτερ τόν βίον σου, Χριστῷ προσενήνοχας, θείας ἀγάπης ἀνάπλεων, καί τῷ τῆς ἀσκήσεως, ὠραϊζόμενον κάλλει παμμακάριστε.

Ρητορείας, ψυχοφθόρου Παμμάκαρ αἰρέσεως, τρανῶς ἐξεφαύλισας, Χριστοῦ τιμῶν θείαν μόρφωσιν, καί τῆς Θεομήτορος, καί τῶν Ἀγίων ἀπάντων Ιερῶτατε.

Θεοτοκίον

Σέ λιμένα, σωτηρίας καί τείχος ἀκράδαντον, Θεοτόκε Δέσποινα, πάντες πιστοί ἐπιστάμεθα, σύ γάρ ταίς πρεσβείαις σου, ἐκ τῶν κινδύνων λυτροῦσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Μεσίτης Θεοῦ, καί ἀνθρώπων γέγονας, Χριστέ ὁ Θεός, διὰ σοῦ γάρ Δέσποτα, τήν πρός τόν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτός ἀγνωσίας, προσαγωγήν ἐσχήκαμεν».

Ὡς πράος ἐν γῇ, τῶν πράεων ὠκησας, Νικήτα σοφέ, μαχητῆς γενόμενος, ὑπὲρ ἀληθείας παναοίδιμε, καί τῆς ὁμολογίας, στέφει λαμπρῶς κοσμούμενος.

Πρός ἐνθεον φῶς, νῦν μετέστης Ὅσιε, φωτός γεγονῶς, υἱός ἐνδιάθετος, ἐν ἀγαλλιάσει καί τερπνότητι, σὺν χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, χαρμονικῶς γηθόμενος.

Ἀφράστου τρυφῆς, Παραδείσου γέγονας νῦν μέτοχος, λιμὴν γάρ πανεύδιος, τοῖς χειμαζομένοις ἀναδέδειξαι, καί λιμώττουσι μάκαρ, διατροφεύς γεγέννησαι,

Θεοτοκίον

Δυσώπει τόν σόν, Υἱόν καί Κύριον Παρθένε ἀγνή, αἰχμαλώτοις λύτρωσιν, τοῖς ἐξ ἐναντίας περιστάσεως, ἐπὶ σοί πεποιθόσιν, εἰρηνικὴν δωρήσασθαι.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλούμαι ἄβυσσον, Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Μακαρίων ἐλπίδων ἐπέτυχες, Πάτερ παμμακάριστε, μακαριότητος, δεσποτικῆς γενόμενος, κληρονόμος καί θείας ἐλλάμψεως.

Φωτοφόρους λαμπάδας κατέχων διπλᾶς, τῆς Ὁμολογίας σου, καί τῆς ἀσκήσεως, εἰς οὐρανοὺς ἐχώρησας, Θεοφόρε Νικήτα πανάριστε.

Ἀπολαύων ἀλήκτου καί θείας τρυφῆς, ἐν ἐπουρανίοις νῦν Πάτερ σκηνώμασιν, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τόν τῶν ὅλων Δεσπότην καί Κύριον.

Θεοτοκίον

Ἀπειράνδρως Παρθένε ἐκύησας, καί διαιωνίζεις παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Τό Μαρτυρικόν τού Ἠχου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Νικήτα τοῦ Ομολογητοῦ, Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Μηδικίου.

Στίχοι

- Ρυσθεῖς βίου Νικήτας, ὡς στρουθός πάγης,
- Πτεροῖς νοητοῖς ἵπταται πρὸς τὸν πόλον.
- Νικήταν καλέουσι τρίτη ἐπὶ δῶρα θεοίο.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ οσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου.

Στίχοι

- Ζώντος Θεοῦ σύ θεῖος ὑμνητής Πάτερ,
- Εγὼ δέ σοῦ θανόντος ὑμνητής νέος.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Αγίου Μάρτυρος Ἐλπιδηφόρου.

Στίχοι

- Ξίφους ἀληθῆς μάρτυς Ἐλπιδηφόρος,
- Θεὸν φέρει ἀψευστον εὐελπιστίαν.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Αγίου Μάρτυρος Δίου.

Στίχοι

- Βαλὼν κεράμῳ δυσσεβῆς Δίου κάραν,
- Ὡς σκεύος αὐτὴν συντρίβει κεραμέως.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Αγίου Μάρτυρος Βυθονίου.

Στίχοι

- Ὁ Βυθόνιος εἰς βυθὸν βεβλημένος,
- Τὴν κλήσιν εὗρεν εἰς προφητείαν τέλους.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Αγίου Μάρτυρος Γαλύκου.

Στίχοι

- Δηχθεῖς οδοῦσι Γάλυκος τῶν θηρίων.
- Θηρὸς νοητοῦ τοὺς οδόντας συντρίβει.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ἰλλυριοῦ, τοῦ ἐν τῷ ὄρει τοῦ Μυρσιώνος.

Στίχοι

- Ἐκ Μυρσιώνος, Ἰλλυριέ, πρὸς πόλον,
- οὐχ ὡς ὁ Χριστὸς ἐξ Ελαιώνος φέρη.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Αντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον, τήν φλόγα ανερρίπισε, Χριστός δέ εφήπλωσε θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν τού Πνεύματος, ο ών ευλογημένος καί υπερένδοξος».

Η σή επιείκεια διαφερόντως, εις χούν εταπείνωσε τυράννου τήν ωμότητα, συντόνοις δεήσεσι τούτον νεκρώσασα, οίδε γάρ τό θέλημα ποιείν τών φοβουμένων αυτόν ο Κύριος.

Βροντή τών δογμάτων σου, καί η φωσφόρος, αστραπή τού βίου σου, τόν κόσμον κατεφαίδρυνε, πιστούς καταυγάζουσα θεοφεγγέσι πυρσοίς, λόγοις τε καί πράξεσι φαιδραίς, Ιερομύστα θεομακάριστε.

Ισχύι νευρούμενος τού Παρακλήτου, δαιμόνων τάς φάλαγγας καί βρόχους τών αιρέσεων, θεόφρον διέφυγες καί πρός ουράνιον, ύψος ανελήλυθας, χοροίς τών Ασωμάτων νύν αυλιζόμενος.

Θεοτοκίον

Αγίων Αγίαν σε κατανοούμεν, ώς μόνην κυήσασαν, Θεόν τόν αναλλοίωτον, Παρθένε αμόλυντε, Μήτηρ ανύμφευτε, πάσι γάρ επήγασας πιστοίς, τήν αφθαρσίαν τώ θείω τόκω σου.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Κάμινος ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τάς ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους Καταφλέγουσα, τούς δέ Πιστούς δροσίζουσα, κράζοντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον».

Όλην υπερβάς, τήν αίσθησιν Τρισμάκαρ, τώ νοητώ νύν προσωμίλησας, φωτί πανσεβάσμιε, θεοπτίας αξιούμενος, καί φωτισμού πληρούμενος, κράζων, Υπερυψούτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον.

Νέκρωσιν παθών, σαφώς ενδεδυμένος, πρός ζωηφόρον επεδήμησας, χορείαν Πανόλβιε, ευσεβεία πυρπολούμενος, καί αρεταίς λαμπόμενος, κράζων, Υπερυψούτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον.

Πάσαν αρετήν, εκ βρέφους εξασκήσας, επί τώ τέλει τών αγώνων σου, στεφάνω κοσμούμενος, τών χαρίτων αναδέδειξαι, καί τό βραβείον είληφας, ψάλλων, Υπερυψούτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον.

Ανωθεν ημάς, νύν εποπτεύεις Πάτερ, τώ σώ Δεσπότη παριστάμενος, Νικήτα φερώνυμε, παρρησία πολλή χρώμενος, καί ψυχικήν αιτούμενος, ένδοξε σωτηριάν, ιεροφάντορ τή Ποίμνη σου.

Θεοτοκίον

Σύ τόν τού Πατρός, αχώριστον εν μήτρα, θεανδρικώς πολιτευσάμενον, ασπóρωσ συνέλαβες, καί αφράστως απεκύησας, Θεογεννήτορ άχραντε, όθεν

σε σωτηρίαν, πάντων ημών επιστάμεθα.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Τῆς θείας λαμπρότητος, ως καθαρός ηξίωσαι, αρετών ταῖς ιδέαις εξαστραπτόμενος, καί ομολογίας στεφάνω, διαπαντός εκλελαμπρυσμένος, διό τήν πανένδοξον, εορτήν σου νύν γεραίρομεν.

Εμφρόνως μακάριε, σού τήν ζωήν διήνυσας, προσταγαῖς τοῦ Σωτήρος διευθυνόμενος, νύν δέ τῆς σκιάς παρηγμένης, περιχαρώς ζωῆς αἰωνίου, ἀξίως τετυχηκας, θεορρήμον Ιερώτατε,

Ρεόντων οξύτατα, παρέδραμες τόν τάραχον, γαληνώ δέ Νικήτα τῆς βασιλείας Χριστοῦ, χαίρων προσωρμίσθης λιμένι, πρὸς ὃν ἡμᾶς οδήγησον Πάτερ, τοὺς σέ μακαρίζοντας, καί τήν μνήμην σου γεραίροντας.

Θεοτοκίον

Ὡς πόκος Πανάμωμε, τόν ὄμβρον τόν ουράνιον, ἐν γαστρὶ δεξαμένη, ἡμίν ἐκτέτοκας, τόν τήν ἀμβροσίαν διδοῦντα, πᾶσι βροτοῖς αὐτόν προσκυνούσι, καί σέ τήν πανύμνητον, Θεοτόχον μεγαλύνουσι.

Τό Φωταγωγικόν, καί ἡ λοιπή Ακολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ημών Γεωργίου τοῦ ἐν τῷ Μαλαιῷ (ἢ Μαλεῷ).

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους στ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Τριωδίου γ' καί τοῦ Οσίου γ'.

Ἦχος β' Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Ὁλος, ἀνακείμενος θερμῶς, ὅλη τή ψυχὴ συνημμένος, τῷ παντεπόπτη Θεῷ, θείους ἐγεώργησας καρπούς τοῦ Πνεύματος, ἡσυχίαν ἐγκράτειαν, ἀγάπην ἐλπίδα, τήν μακροθυμίαν τε, καί τήν πραότητα, δρόμον, πρὸς τήν ἄνω πορείαν, πίστιν καί χρηστότητα Πάτερ, μεγαλοπρεπῶς ἐπιδεικνύμενος.

Χάρις, ἡ τοῦ Πνεύματος ἐν σοί, ὡς καθαρωτάτῳ καί πράῳ κατασκηνώσασα, πᾶσι κατεκόσμησεν ἀρετῆς εἶδεσι, καί ποικίλοις χαρίσμασιν, ἐλάμπρυνε Πάτερ, ὅθεν καί γεώργιον, Χριστοῦ φερώνυμον, ὠφθης γεωργήσας

εμφρόνως, αύλακας τῆς σῆς διανοίας, αξιομακάριστε Γεώργιε.

Χαίρων, τῶν μελλόντων αγαθῶν, Πάτερ τῇ ἐλπίδι τοὺς πόνους, ῥαον υπήνεγκας, πρόθυμος τοῖς ἐμπροσθεν επεκτεινόμενος, τῶν οπίσω δὲ πάνσοφε, ποιούμενος λήθην, ἕως τό μακάριον, τέλος κατέλαβες, πλήρης ἀρετῶν ἐργασίαις, καὶ μακαριότητος θείας, Ὅσιε Γεώργιε τετύχηκας.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις, ὄντως θρόνε τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ Βασιλέως καθέδρα, χαίρε ζωῆς κιβωτέ, χαίρε ἀγιάσματος, πηγὴ ἀκένωτε, μυροθήκη τοῦ Πνεύματος, τρυφὴ Παραδείσου, χαίρε ἡ ἀπόλαυσις, ἡ μυστικὴ τῶν ψυχῶν, χαίρε, ἡ χαρὰ τῶν Ὁσίων, χαίρε ἀγαλλίαμα πάντων, τῶν σοὶ προστρεχόντων Θεονύμφευτε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Θρήνοις, κοπτομένη ἡ, Ἀμνάς, δάκρυσι πικροῖς τε τὰς ὀψεις καταρραντίζουσα, ξύλῳ ἐνητένιζε, Σταυροῦ ἡ ἀμεμπτος, καὶ τὰς χεῖρας ἐκτείνουσα, Υἱέ μου εβόα, ποῦ νύν ἀπελεύσομαι; τίνα καλέσω Υἱόν, οἱμοί! πῶς μεμόνωνμαι τέκνον! πῶς δέ μου τό φῶς ἡμαυρώθη! ράγητε τὰ σπλάγχνα καὶ σπαράχθητε.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τό ἀγονον ἐγεώργησας, καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατόν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καὶ γέγονας φωστήρ τῇ οἰκουμένη λάμπων τοῖς θαύμασι, Γεώργιε πατήρ ἡμῶν, Ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τοῦ Τριωδίου καὶ τοῦ Ἀγίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου, οὐ ἡ, Ἀκροστιχίς.

Τοὺς σοὺς προθύμους, ὦ Πάτερ, μέλπω πόνους.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α' Ἦχος β' Ὁ Εἰρμός

«Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριτῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὁδηγήσαντι, τὸν λαόν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται».

Τρισοφαεὶ, τῆς θεαρχίας λαμπρότητι, πεφωτισμένος Ὅσιε, κόσμον κατέλιπες, καὶ παθῶν τὴν ὁμίχλην, καὶ βίῳ λαμπροτάτῳ Πάτερ διέπρεψας.

Ὁδηγηθεὶς, θεία προνοία Γεώργιε, πρὸς οὐρανὸν τὴν φέρουσαν, τρίβον ἐβάδισας συνεργὸν κεκτημένος τὸν μόνον ευεργέτην, καὶ πανοικτίρμονα.

Υπό Θεού μάκαρ σαφώς κυβερνώμενος, υιοθεσίας χάριτι, καταλαμπόμενος, διετέλεσας Πάτερ, οσίως καί δικαίως, πολιτευσάμενος.

Θεοτοκίον

Σέ στηριγμόν, καί προστασίαν πλουτήσαντες, οι Θεοτόκον πάναγνον, ομολογούντές σε, τρικυμίας τού βίου, πανάμωμε Παρθένε, διασωζόμεθα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τās καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Σύ τρίβους τής ζωής τής εις απέραντον, αιώνα παμμάκαρ διαμενούσης, ακλινώς χαίρων διώδευσας, καί μοναίς αιωνίαις κατεσκήνωσας.

Ο βίος σου λαμπρός, ο λόγος άλατι, τώ θείω καί χάριτι ηρτυμένος, αναδείκνυται Γεώργιε, γεωργίας ενθέου θείον φύτευμα.

Υιός σύ τού Θεού διά Βαπτίσματος, γενέσθαι παμμάκαρ ηξιωμένος, πατρικόν εκκληρονόμησας, θησαυρόν διά βίου καθαρότητα.

Θεοτοκίον

Στερέωμα γενού καί καταφύγιον, καί σκέπη, Παρθένε Θεογεννήτορ τοίς εν πίστει σοι προστρέχουσι, καί Θεού σε Μητέρα καταγγέλλουσιν.

Κάθισμα 'Ηχος γ' Τήν ωραιότητα

Τόν ωραιότατον, Χριστόν επόθησας, καί τά τού σώματος, πάθη εμίσησας, αγγελικώς επί τής γής, Γεώργιε βιοτεύσας, όθεν τήν αγίαν σου, εορτάζομεν κοίμησιν, καί περιπτυσσόμεθα, τήν σορόν τών λειψάνων σου, εξ ής ημίν πηγάζεις ιάματα, Πάτερ τοίς πόθω τιμώσί σε.

Θεοτοκίον

Τά επουράνια, φόβω ηγάλλοντο, καί τά επίγεια, πόθω ευφραίνοντο, ότε η άχραντος φωνή, επήλθέ σοι Θεοτόκε, μία γάρ πανήγυρις, αμφοτέροις εγένετο, ότε τόν πρωτόπλαστον, εκ θανάτου ερρύσατο, Διό σύν τώ Αγγέλω βοώμέν σοι, Χαίρε ή κεχαριτωμένη.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η απειρόγαμος, Αγνή καί Μήτηρ σου, Χριστέ ορώσά σε, νεκρόν κρεμάμενον, επί τού ξύλου μητρικώς, θρηνολογούσα έλεγε, Τί σοι ανταπέδωκε, τών Εβραίων ο άνομος, δήμος καί αχάριστος, ο πολλών καί μεγάλων σου, Υιέ μου δωρεών απολαύσας; Υμνώ σου τήν Θείαν συγκατάβασιν.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν, τής σής οικονομίας, καί εδόξασά σε μόνε φιλάνθρωπε».

Πεποικιλμένος κάλλεσι, τής αρετής, καί ήθεσι φωσφόροις, πρός Θεόν ανέπτυς μάκαρ Γεώργιε.

Ρευστών γής Πάτερ Όσιε, τήν ταραχήν, διέφυγες, γαλήνης, φιλοθέου βίου αντιπποιούμενος.

Οι ανομίας χείμαρροι, σού τήν ψυχήν, ουκ ίσχυσαν τaráξαι, ο τρυφής χειμάρρους σέ γάρ κατήρδευσεν.

Θεία μελέτη πάνσοφε, διηνεκώς, προσέχων τούς αστάτους, λογισμούς απώσω Πάτερ Γεώργιε.

Θεοτοκίον

Υμνολογούμεν Άχραντε, τόν εν γαστρί, τή σή σωματωθέντα, καί σέ ευλογούμεν ως Θεομήτορα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων ποιητής Κύριε, εν τώ φωτί τών σών προσταγμάτων, Οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον Θεόν ου γινώσκομεν».

Μακαριότητος, καί αθανάτου βιοτής έτυχες, Πάτερ σοφέ, τάς θείας ανόδους, ανύων παμμάκαρ, ελπίδι, αγάπη καί πίστει ρωννύμενος.

Ωραιζόμενος, τή ταπεινώσει τού Χριστού Όσιε, πρós υψηλήν, σαφώς ανηνέχθης, θεόφρον αρετήν, γεώργιον θείας, γενόμενος άλωνος.

Σώματος κένωσιν, δι' εγκρατείας ακριβούς έδειξας, καί καθαράν, καρδίαν εκτήσω, δι' ής ηξιώθης, θεάσασθαι Πάτερ, τόν πάσιν αθέατον.

Θεοτοκίον

Ως ακατάληπτον, καί δυσθεώρητον παντί, Δέσποινα, τό υπέρ νούν μυστήριον Κόρη, τού τόκου σου σαφώς, τόν όντως γάρ όντα, Θεόν ημίν τέτοκας.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Πονηρίας πνευμάτων διώκτης θερμός, ώφθης πανασίδιμε μάκαρ Γεώργιε, τή τού Αγίου Πνεύματος, συνεργία σαφώς δυναμούμενος.

Απαθείας εμπρέπων υψώμασι, τόν τής σωφροσύνης χιτώνα Γεώργιε, περιφανώς ενδέδυσαι, τών παθών κατευνάσας τόν τάραχον.

Τήν φλογίνην ρομφαίαν διέβης σοφέ, καί Παραδείσου τρυφής κατηξίωσαι, τό τού Σταυρού Γεώργιε, περιθέμενος όπλον τό άρρητον.

Θεοτοκίον

Επί σοί τάς ελπίδας ανέθηκα, Μήτηρ αιειπάρθενε τής σωτηρίας μου, καί σέ προστάτιν τίθημι, τής ζωής ασφαλή τε καί άσειστον.

Τό Μαρτυρικόν του Ἰησοῦ.

Συναξάριον

Τή Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου τοῦ ἐν τῷ Μαλαιῷ.

Στίχοι

- Ψυχὴν ο Γεώργιος ασμένως δίδως,
- Ψυχῶν γεωργῷ καὶ φυτουργῷ σαρκίων.
- Τή δέ τετάρτη ἀπήρε Γεώργιος εἰς πόλον ευρύν.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Θεοδούλου καὶ Ἀγαθόποδος.

Στίχοι

- Πρῶτος θάλασσαν εἰσιων Ἀγαθόπους,
- Ἔργοις υπήρχε Χριστόπους Θεοδουλῶ.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Φερβούθας καὶ τῆς παιδίσκης αὐτῆς καὶ τῆς συνοδίας αὐτῆς.

Στίχοι

- Ἀπλὴν με πλάττεις, Χριστέ διπλὴ τὴν φύσιν,
- Ἐχεις δέ πρὶςθεὶσάν με διπλὴν Φερβούθαν.
- Δούλας ἀληθεῖς Δεσπότης Θεοῦ δύο,
- Δούλην τε καὶ Δέσποιναν ἐπρίσε πρίων.

Τή αὐτὴ ἡμέρα' Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ποπλίου.

Στίχοι

- Ἐν ουρανοῖς, Πόπλιε, μισθός σοι μέγας,
- Πρὸς οὓς ἀπαίρων χαίρε καὶ κρότει μέγα.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Πλάτωνος, Ἡγουμένου Μονῆς τοῦ Στουδίου.

Στίχοι

- Πλάτων ἀρίστην εὐ μετεπλάσθη πλάσιν,
- Χριστῷ πλάσαντι συγκραθεῖς πλάσιν ξένην.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, οἱ τρεῖς Ὅσιοι, Θεωνάς, Συμεών, καὶ Φερβίνος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχοι

- Ψυχὰς δέχου τρεῖς οὐ κεκληλιδωμένας,
- Ψυχῶν ἀκηλίδωτε τῶν θείων τόπτε.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ζωσιμά, τοῦ κηδεύσαντος τὴν Ὁσίαν Μαρίαν τὴν Αἰγυπτίαν.

Στίχοι

- Ζώσαν προπέμψας Ζωσιμάς τήν Μαρίαν,
- Θανούσαν εύρεν, αλλά νύν ζώσιν άμα.

Τή αυτή ημέρα, ο όσιος θεωνάς, ο εν τή μονή τού Παντοκράτορος ασκήσας, ύστερον δ' επίσκοπος Θεσσαλονίκης γενόμενος, εν ειρήνη τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εικόνας χρυσής, εν πεδίω Δειρά λατρευομένης, οι τρεις σου Παίδες κατεφρόνησαν, αθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έπαλλον, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Ρωσθείς τήν ψυχήν, τή δυνάμει τού Χριστού, Πάτερ Γεώργιε, τούτου τώ κράτει κατεδίωξας, τών σέ μισούντων τάς φάλαγγας, ταύταις τόν Σταυρόν επισείσας, ώ φρουρούμενος έπαλλες, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μακάριος εί, καί καλώς σοι έσται νύν μακαριώτατε, απολαβόντι τήν τών πόνων σου, καί τών αγώνων αντίδοσιν, καί σύν τοίς Αγγέλοις βοώντι, τώ Κυρίω Γεώργιε, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Εδείχθης φαιδρόν, ενδιαίτημα Θεού, θρόνος αισθήσεως, Πάτερ γενόμενος καί φρονήσεως, αγιωσύνης ανάπλεως, πίστει τε καί χάριτι λάμπων, καί κραυγάζων Γεώργιε, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ήμων.

Θεοτοκίον

Λυχνία φωτός, καί νεφέλη φωτεινή καί αγιάσματος, τόπος εδείχθης Απειρόγαμε, τών γάρ Αγίων τόν Άγιον, Λόγον υπεδέξω αφράστως, όν υμνούντες βοώμέν σοι Ευλογημένη, η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραιων τοίς παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας».

Πρός ακατάλυτον ζωήν, προς αμάραντον τρυφήν Πάτερ μετέστης, προς αϊδιον δόξαν, καί προς ανέσπερον φώς, Θεού γάρ εδείχθης γεώργιον, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ως υπηρέτης τού Θεού, ως διάκονος Χριστού καί οικονόμος, τών αυτού μυστηρίων, ως απλανής οδηγός, εγένου Γεώργιε Όσιε, πάθη θεραπεύων, ψυχών τε καί σωμάτων.

Πλήρης ασκήσεως καρπών, προς τήν άλωνα Χριστού πάτερ προσήχθης, καί

ὥς ὥριμος βότρυς, τοῖς ουρανίοις ληνοῖς, παμμάκαρ θλιβεῖς, κατανύξεως,
οῖνον αναβλύξεις, ἡμῖν τοῖς σέ τιμώσιν.

Θεοτοκίον

Ο τῆς κοιλίας σου καρπός, τῆς αφθάρτου μοι ζωῆς αἴτιος ὦφθη, καί τρυφῆς
αἰδίου, Θεογεννήτορ αγνή, διό σοι κραυγάζω γηθόμενος, τήν τού,
Αρχαγγέλου φωνήν, Χαίρε Παρθένε.

Ὡδή θ' Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ἥκοντα καινουργῆσαι τόν
Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινῶς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως
σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοί ομοφώνως, εν ὕμνοις μεγαλύνωμεν».

Νενευρωμένος τῇ πίστει, καί Χριστοῦ τῇ δυνάμει, Παμμάκαρ πεφραγμένος
αληθῶς, βρόχους δαιμόνων διέλυσας, καί τὰς τούτων ἐνέδρας, καί μεθοδείας
πάσας ἐκφυγών, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων, παρέστης ἀγαλλόμενος.

Ὅλον τόν πόθον σου Πάτερ, πρὸς Θεόν μεταφέρων, καί θείας ἀπολαύων
καλλονῆς, ἥς πάσα φύσις ἐφίεται, θεωρία καί πράξει, καί βίῳ λαμ προτάτῳ
σεαυτόν, κατεκόσμησας Πάτερ, διό σε μακαρίζομεν.

Υπέρ ἡμῶν τῶν εν πίστει, τήν σὴν μνήμην τελούντων, Χριστόν καθικετεύων
εκτενῶς, Πάτερ μή παύσῃ σωθῆναι ἡμᾶς, πειρασμῶν τρικυμίας, καί ζάλης καί
κινδύνων καί παθῶν, καί εἰρήνην τῷ κόσμῳ, δοθῆναι ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον τόν Λόγον, τόν πρὶν ἄσαρκον ὄντα, καθό Θεός ὑπάρχει εκ
Θεοῦ, τέτοκας μόνη Πανύμνητε ἐπὶ ανακαινίσει, καί σωτηρία πάντων τῶν
βροτῶν, διό πιστοί σε πάντες, εν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Τό φωταγωγικόν τοῦ τυχόντος ἤχου.

Εἰς τόν Στίχον το Ἰδιόμελον καί τό Μαρτυρικόν.

Εἶτα ἡ Α' Ὡρα, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Αγίων Μαρτύρων Κλαυδίου, Διοδώρου, Ουῖκτωρος,
Ουῖκτωρίνου, Παππίου, Νικηφόρου καί Σεραπίωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια τοῦ Τριωδίου γ' καί τῶν Αγίων γ'.

Ἦχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Οφθαλμούς εκκεντούμενοι, καί δακτύλους κοπτόμενοι, καί πλευράς ξέόμενοι, καί κρεμάμενοι, καί τά οστά συντριβόμενοι, καί ξίφει τεμνόμενοι, μεληδόν καί κεφαλὴν, τοῦ δολίου συντρίψαντες, οὐκ ηρνήσασθε, τὸν Σωτῆρα τῶν ὅλων, οὐ ξοάνοις, ἐπεθύσατε ἀλόγως, Μεγαλομαρτυρες ἐνδοξοί.

Σύν Κλαυδίῳ τιμήσωμεν, Νικηφόρον τὸν ἐνδοξον, τὸν σεπτὸν Διόδωρον καί Ουῖκτωρα, Ουῖκτωρίνον Παππίαν τε, καί τὸν Σεραπίωνα, τὸν ἐπτάριθμον χορόν, τό πανάγιον ἄθροισμα, τὴν ολόκληρον, ἐκκλησίαν, τὸν δῆμον τὸν ἀπάσας, τῶν δαιμόνων μυριάδας, ξίφει ἀνδρείας συγκόψαντα.

Οἱ τό πάθος τό ἅγιον, τοῦ Χριστοῦ μιμησάμενοι, καί τῇ θεῇ χάριτι φυγαδεύοντες, πάθη ψυχῆς τε καί σώματος, οἱ στύλοι οἱ ἄσειστοι, οἱ φωστήρες τῶν πιστῶν, οἱ τὸν δόλιον κτείναντες, οἱ πανεύδιοι, τῶν ἐν ζάλῃ λιμένες, οἱ τά ἄνω κατοικοῦντες ἐπαξίως, μεγαλυνέσθωσαν Μάρτυρες.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τὴν σκηνὴν τὴν ἀμόλυντον, τὴν νεφέλην τὴν ἐμψυχον, τὸν ναόν τὸν ἅγιον, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν ἀδιάβατον γέφυραν, τὴν στάμνον, τὴν πάγχρυσον, τὴν ἁγίαν κιβωτόν, τὴν μετάρσιον κλίμακα, τό ευρύχωρον, τοῦ Δεσπότη χωρίον, τὴν Παρθένον, καί Μητέρα τοῦ Κυρίου, περιφανῶς μακαρίσωμεν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνόν καί Ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἐβλεψεν, ἡ Ἀμνάς ἡ τέξασα, ἐπωδύρετο, καί μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο, Υἱέ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χειράς σου, καί τοὺς πόδας σου Λόγε, προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καί τό αἷμα, τό σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Οἱ μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, σχόντες γάρ τὴν ἰσχύν σου τοὺς τυράννους καθεῖλον, ἐθραυσαν καί δαιμόνων τά ἀνίσχυρα θράση, αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν οἱ Κανόνες τῶν Ἀγίων καί τοῦ Τριωδίου εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς,

Τὴν ἐπτάριθμον Μαρτύρων Τιμῶ χάριν.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

«Θαλάσσης, τό Ερυθραῖον πέλαγος, αβρόχοις ἰχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας
Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Αμαλήκ τήν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ
ἐτροπώσατο».

Τόν δρόμον, τόν ἱερόν τελέσαντες, Ἅγιοι Μάρτυρες, στεφηφορούντες θρόνῳ
τοῦ Θεοῦ, μετὰ δόξης παρίστασθε, φωτιστικαῖς τοῦ Πνεύματος, κόσμον ἀκτίσι
καταυγάζοντες.

Ἡ θεία, τῶν Ἀθλητῶν ἐπτάρηθος, χορεία σήμερον, μεγαλυνέσθω, θεαῖς
καλλοναῖς, ἱερώς ἐξαστράπτουσα, καί ἀσωμάτοις τάξεσιν, ἐν οὐρανοῖς νῦν
συγχροεῖούσα.

Νομίμως τό Μαρτυρίου στάδιον, διαδραμόντες Σοφοί, καί αἰκισμῶν παντοίων
προσβολάς, ἐνεγκόντες, στερρότατα, τήν κληρουχίαν χαίροντες, τήν
αἰωνίζουσιν εἰλήφατε.

Θεοτοκίον

Ἐν χρόνῳ, ο ἔξω χρόνων Κύριος, ἐκ σοῦ σαρκούμενος, τά τῶν βροτῶν
διέλυσεν Ἀγνή, πολυχρόνια πταίσματα, Ὅν ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ οἰκτειρήσαι
τάς ψυχάς ἡμῶν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ἰσχύς Κύριε,
καί καταφυγή, καί στερέωμα».

Παντοίοις διὰ Χριστόν, προσομιλοῦντες αἰκισμοῖς Ἅγιοι, ὑπὲρ χρυσόν χάριτι,
Πνεύματος Ἁγίου ἡστράψατε.

Τοῦ νώτου σου συντριβήν, Ουῖκτωρίνε, ὀφθαλμῶν στέρησιν, καί τῶν χειρῶν
ἐνδοξε, Μάρτυς καί ποδῶν ἐκαρτέρησας.

Ἀγάπη τῇ εἰς Χριστόν, προσδεδεμένοι Ἀθληταί ἐνδοξοί, τοῦ σκολιοῦ
δράκοντος, πάσας μηχανάς διελύσατε.

Θεοτοκίον

Ρυόμενον τοὺς βροτούς, αἰχμαλωσίας νοητῆς τέτοκας, τόν τοῦ παντός
Κύριον, ἀχραντε Παρθένε πανύμνητε.

Κάθισμα Ἦχος δ' Ο ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τοὺς πολυτρόπους αἰκισμοὺς ἐνεγκόντες, ἐν ἀππορήτῳ λογισμῷ Ἀθλοφόροι,
ὑπὲρ ἡλίου λάμπε τε φαιδρότητα, ὅθεν τήν φαιδρὰν ὑμῶν, εορτάζομεν
μνήμην, πίστει ἰκετεύοντες, ταῖς ὑμῶν μεσιτείαις, ἀμαρτημάτων λύτρωσιν
λαβεῖν, καί αἰωνίων καλῶν τήν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον

Τῶν δωρεῶν σου τῶν σεπτῶν ἀπολαύοντες, οὐ σιωπήσομεν ὑμνεῖν Θεοτόκε,

τά σά ελέη πάντοτε οι δούλοί σου, κράζοντες καί λέγοντες, Παναγία Παρθένε, πάντας εξελού ημάς, εξ εχθρών αοράτων, καί αναγκών καί πάσης απειλής, σύ γάρ υπάρχεις ημών η αντίληψις.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ου φέρω βλέπειν σε Σταυρώ τεταμένον, Μήτηρ η σή Παμβασιλεύ ανεβόα, όν υπέρ φύσιν τέτοκα Υιόν καί Θεόν, οίδα γάρ σου Δέσποτα, τό φιλόανθρωπον οίδα, όπως πάσχεις ένεκα, τής βροτών σωτηρίας, αλλ' ούν ου σθένω Τέκνον μητρικάς, φέρειν οδύνας, Σταυρώ καθορώσά σε.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ιοβόλον απερράπισας πονηρίαν, τού δυσμενούς εν χάριτι, Ούϊκτωρ θεόφρον, γλώσσαν αφαιρούμενος, πλευράς τε ξεόμενος, καί μαρτυρικώς κλειζόμενος.

Θυρεώ τής ευσεβείας εμπεφραγμένος, τήν συντριβήν τού σώματος, Μάρτυς Νικηφόρε, σταθερώς υπήνεγκας, βοών τώ Δεσπότη σου, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Μεγαλύνων τόν τών όλων Θεόν προθύμως, Κλαύδιος ο πανάριστος, χείράς τε καί πόδας, αφαιρείται θλώμενος, τυράννου ώμότητι, λίθοις σιαγόνας γηθόμενος.

Ουκ επτήξατε Πανεύφημοι τρικυμίας, πολυειδείς κολάσεων, ου θάνατον δόξης, αιωνίου πρόξενον, εν πίστει κραυγάζοντες, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Νοερώς σε ο Προφήτης προεθεώρει, όρος Σεμνή κατάσκιον, εξ ού ο Δεσπότης, αληθώς επέφανε, σαρκός ομοιώματι, σώζων εκ φθοράς το ανθρώπινον.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επι στρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Μεγάλους αικισμοίς, ομιλήσας Διόδωρε, υπέφερες οβελίσκων, πυρακτώσεις, προθύμως, ανθράκων τε κατάφλεξιν.

Ασάλευτον τόν νούν, Σεραπίων διέμεινας, κρεμάμενος καί βασάνοις, ομιλών πολυτρόποις, καί ξίφει τελειούμενος.

Ρομφαίας τού εχθρού, ώ Παππία απήμβλυνας, ξεόμενος καί τοίς ήλοις, καθηλούμενος Μάρτυς, καί ύδασι ποντούμενος.

Θεοτοκίον

Τὴν πτώσιν τῶν βροτῶν, ἐπηνώρθωσας Δέσποινα, κυήσασα, Θεὸν Λόγον,
τόν τοὺς Κατερραγμένους ἐπανορθοῦν δυνάμενον.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Ὑμνεῖσθω, Σεραπίων καὶ θεῖος Διόδωρος, Οὐϊκτωρίνος, Παππίας, Νικηφόρος,
Κλαύδιος καὶ Οὐϊκτωρ, ὡς τὴν πλάνην, τοῦ δολίου τελείως νικήσαντες.

Ρομφαίαι, στομωθεῖσαι ωράθητε Πνεύματι, καὶ διεκόψατε πάσας, τοῦ ἐχθροῦ
τάς φάλαγγας, Ἀθλοφόροι, ουρανίου, βασιλείας καλῶν ἀπολαύοντες.

ὦ θαύμα! πῶς εἰς ὅλμον βληθέντες ἐθλάσθητε, καθάπερ σίτος Οὐϊκτωρ, καὶ
Οὐϊκτωρίνε τῇ συντριβῇ τε, τῶν οστέων, τάς παγίδας ἐχθροῦ συνετρίψατε!

Θεοτοκίον

Νεύρωσον, τῆς ψυχῆς μου τόν τόνον Πανάμωμε, τῇ συνεχεῖ ἀμελείᾳ, καὶ τῇ
ἀμαρτία κεχαυνωμένον, ἵνα πίσται, καὶ προθυμία μέλπω σε πάντοτε.

Τό Μαρτυρικόν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον

Τῇ Ε' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Κλαυδίου,
Διοδώρου, Οὐϊκτωρος Οὐϊκτωρίνου, Παππίου, Σεραπίωνος καὶ Νικηφόρου.

Στίχοι

- Σπεύδεις οκλάζων, Κλαύδιε, πρὸς σὸν γόνυ,
- Τομή κεφαλῆς, πρὸς Θεοῦ δραμεῖν γόνυ.
- Πέμπτη Κλαυδίου κεφαλὴν τάμε χεῖρ φονόεσσα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς οσίας Μητρός ἡμῶν Θεοδώρας τῆς ἐν
Θεσσαλονίκῃ.

Στίχοι

- Θεσσαλονίκη, σχοῦσα καλά μυρία,
- Καὶ Θεοδώραν πλούτον ἄσυλον φέρεις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Θεοδώρας καὶ Διδύμου.

Στίχοι

- Σύν τῇ συνάθλῳ, Δίδυμε, τμηθεὶς φλέγη,
- Φέρων σύν αὐτῇ δίδυμον τιμωρίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος θέρμου.

Στίχοι

- Θέρμην ἔρωτος ἐνθέου θέρμος φέρων,
- Θέρμην πυρός φλέγοντος ὡς ψύξιν κρίνει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων γυναικών κυρίας καί δούλης.

Στίχοι

- Εχρήν έπεσθαι κυρία τήν δουλίδα,
- Εκ γής ιούση πρός Θεόν διά ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Πομπηϊου.

Στίχοι

- Ως ζών πρόβατον Πομπηϊε Κυρίου,
- Χέεις, αμελχθείς αυχένα ξίφει, γάλα.

Τή αυτή ημέρα, ό Άγιος Ζήνων πίσσαν χρισθείς, καί εις πύρ' βληθείς, καί δόρατι ένδον τής πυράς τρωθείς, τελειούται.

Στίχοι

- Άθλος τριπλούς Ζήνωνι, πίσσα, πύρ, δόρυ.
- Οίμαι, δι' ήν έπασχε ταύτα Τριάδα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μαξίμου καί Τερεντίου.

Στίχοι

- Ίσου μετέσχον καί στέφους, ως καί τέλους,
- Τερέντιος, Μάξιμος, οίς τομή τέλος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων πέντε Μαρτύρων νεανίδων τών από Λέσβου.

Στίχοι

- Άθληφόρους τίθησι Λεσβίας κόρας,
- Μίαν, δύο, τρείς, τέσσαρας πέντε, ξίφος.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Έν τή καμίνω, Αβραμιαί οι παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Ταθείς Ουϊκτωρ, τάς πλευράς κατεξάνθης πανένδοξε, όλμω συνθλασθείς, καί γλώτταν δέ εκτμηθείς, αναμέλπων τετελείωσαι, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Ισχύϊ Μάρτυς, τού θείου Πνεύματος Κλαύδιε, νώτου καί κοιλίας μάστιγας υποστάς, σιαγόνας συντριβόμενος, χείρας καί πόδας τε, προσαφηρέθης, υμνών τόν Κύριον.

Μεγαλοφρόνως, ώ Νικηφόρε δακτύλων στέρησιν, όντως υπομείνας Μάρτυς

νεανικώς, συντριβήν τε παντός σώματος, νίκης διάδημα, φερωνυμία σύ αναδέδῃσαι.

Θεοτοκίον

Ὡς τοῦ Υἱίστου, θρόνον Παρθένε υψηλότατον, πάντες, καί χρυσήν λυχνίαν καί κιβωτόν, αγιάσματος υμνούμέν σε, Ευλογημένη σύ εν γυναιξί, βοώντες Πανάμωμε.

Ὡδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκῳ ἔφραξε, πυρός δέ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ερασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Χείρας ανυψούντες πρὸς Θεόν, θεομακάριστοι, σώζειν δυνάμενον, πόνους στρεβλώσεων φέροντες, πολυτρόπων υπεμείνατε, καί νικηφόροι πρὸς αὐτόν βοώντες ἤρθητε, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ανυμνολογήσωμεν πιστοί, Παππίαν σήμερον, καί Σεραπίωνα, καί τόν Διόδωρον, Κλαύδιον, Νικηφόρον καί Ουῖκτωρα, Ουῖκτωρίνον τε ομού, Χριστοῦ τοὺς Μάρτυρας, μελωδούντες, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Ρεύσαντα τὰ αἵματα ὑμῶν, Μεγαλομάρτυρες, τήν γῆν ηγίασαν, τῆς ἀπιστίας δέ ἔστησαν, θεία χάριτι τὰ ρεύματα, καί τῶν βοώντων τὰς ψυχὰς πλουσίως ἥρδευσαν, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τριαδικόν

Ἱερολογίαις ἱεραῖς, Πατέρα ἀναρχον, Υἱόν συναναρχον, καί Πνεῦμα Ἅγιον μέλπωμεν, ὁμοδύναμον θεότητα, ὁμοβασίλειον ζωὴν, καί ἀνακράζωμεν, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νοός ο φρικτός σου τοκετός, νικά κατάληψιν, Θεοχαρίτῳτε, Θεός γάρ πέφυκεν ἀναρχος, χρονικὴν ἀρχὴν δεξάμενος, διὰ τό σώσαι τοὺς πιστῶς αὐτῷ κραυγάζοντας, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ὡδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστός συνάψας τὰς διεστῶσας ψύσεις, διό ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἰχνεσι σεπτῶν παθημάτων, ἀκολουθούντες, Ἀθλοφόροι, πάσαν υπεμείνατε πείραν, κολαστηρίων στερρῷ φρονήματι καί ευκλεῶς τεθνήξαντες, εἰς τοὺς αἰῶνας μακαρίζεσθε.

Ὡσπερ προσφορά καί θυσία, ευωδεστάτῃ προσαχθέντες, τῇ ἐπουρανίῳ τραπέζῃ, τῶν πρωτοτόκων κατεφαιδρύνετε, τήν Ἐκκλησίαν Μάρτυρες, υπέρ τόν ἥλιον ἐκλάμποντες.

Σήμερον πιστοί συνελθόντες, Ουϊκτωρίνον τόν γενναίον, Κλαύδιον, Παππίαν τε θεῖον, Διόδωρόν τε καί Σεραπίωνα, καί τόν σοφόν Ουϊκτωρα, καί Νικηφόρον μακαρίσωμεν.

Ἡ πλησιφαής υμῶν μνήμη, εξανατείλασα φωτίζει, πάσαν τοῦ Χριστοῦ Εκκλησίαν, σεπτοί οπλῖται, ἐν ἡ πρεσβεύσατε, αμαρτημάτων ἀφεςιν, ἡμῖν δοθῆναι ἀξιάγαστοι.

Θεοτοκίον

Φέρουσα Χριστόν ἐν ἀγκάλαις, σάρκα θνητὴν ἐκ σοῦ λαβόντα, τούτον ἐκδυσώπει Παρθένε, ἀθανασίας τυχεῖν Πανάμωμε, τοὺς σέ πιστῶς γεραίροντας, καί Θεοτόκον μεγαλύνοντας.

Τό Φωταγωγικόν, τό Ἰδιόμελον, καί ἡ Α' Ὡρα, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Εὐτυχίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια, τοῦ Τριωδίου γ' καί τοῦ Ἀγίου γ'.

Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, εἰ καί κριτηρίῳ

Κύριε, σύ ἐν τῷ λειμῶνι τῆς θείας, τρυφῆς Εὐτύχιον ἤνθησας, νάμασι τῆς σῆς τε σοφίας, τούτον ἐνθέως κατήρδευσας, καί διὰ τοῦτο καρπούς, ἐξήνησε τῆς γνώσεως, εὐσεβεία κατευφραίνων, τοὺς πιστῶς σε μεγαλύνοντας.

Κύριε, σύ ὁ ἐμβατεύων καρδίας, καί προγινώσκων τὰ κρύφια, σκεύος προῖδῶν ἐκλογῆς σου, τόν ἱεράρχην Εὐτύχιον, τῆς Εκκλησίας τῆς σῆς, ποιμένα ἐγκατέστησας, διὰ τοῦτο εὐσεβείας, ἐπὶ χλόην ταύτην ἵθυνεν.

Κύριε, σύ ὁ τόν σοφόν ἱεράρχην κατακοσμήσας τῇ χάριτι, καί ἱεραρχίας ποδήρει, καταφαιδρυνας ὡς εὐσπλαγχνος, ἐν ἀρεταῖς καί ἡμᾶς, εὐχαῖς αὐτοῦ καταύγασον, τοῦ ὑμνεῖν σε ὀρθοδόξως, ἐν ἀγνεῖα καί σεμνότητι.

Δόξα... Καί νυν... Θεοτοκίον

Ἀχραντε, ἡ τόν ἐν Ἀγίοις τεκούσα, ἀναπαυόμενον Κύριον, σύ με μολυνθέντα ἀθλίως, ὑπὸ παθῶν ἀποκάθαρον, καί τῆς ἀγνεῖας ὁδοῦς, ὁδήγησον πορεύεσθαι, σύ γάρ πάντων εἰ προστάτις, ἀκαταίσχυντος τῶν δούλων σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Κύριε, εἰ καί ἐν Σταυρῷ τάς παλάμας, ἐθελουσίως ἀνέτεινας, ἀλλά πατρικὴν εὐδοκίαν, ἐκπληρῶν πάθος υφίστασαι, καί γάρ τοῦ σῶσαι βροτούς, ἐλήλυθας

ὥς εὐσπλαγχνος, ἡ πανάμωμος εβόα, Θεοτόκος, ἦν δοξάζομεν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος, εγκρατείας διδάσκαλον ἀνέδειξέ σε τῇ ποιμένῃ σου ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια, Διά τούτο ἐκθήσω τῇ ταπεινώσει τὰ υψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια, Πάτερ ἱεράρχα Εὐτύχιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες τοῦ Τριωδίου, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ τοῦ Ἀγίου

Ο Κανὼν τοῦ Ἀγίου, οὐ ἡ' Ἀκροστιχίς, ἀνεὺ τῶν Θεοτοκίων.

Τὸν θαυματοργὸν Εὐτύχιον θαυμάσω.

Θεοφάνους.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. β'

Ὁ Εἰρμός

«Ὡς ἐνηπείρω πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμεμενον, Θεῷ, ἐπινίκιον ὠδὴν, εβόα, ἄσωμεν».

Ταῖς ἀρεταῖς εὐτυχήσας καὶ λαμπρυνθεὶς, φωτοβόλοις λάμπεσι, χαρισμάτων τοῦ Θεοῦ, δυστυχίαις ρύσαι με παθῶν, ταῖς πρεσβείαις σου Σοφέ, ὅπως ὑμνήσω σε.

Ουρανοφύτευτον κλῆμα ἐν ταῖς αὐλαῖς, τοῦ Θεοῦ ἐβλάστησας, εὐθηνούμενον καρποῖς, ἐναρέτων πράξεων ομοῦ, καὶ θαυμάτων ἀληθῶς, Πάτερ Εὐτύχιε.

Νοῦν ἡγεμόνα ποιήσας τῆς τῶν παθῶν, τυραννίδος Ὅσιε, κατεκράτησας, διό, ἀπαθείας πτέρυξιν ἀρθεῖς, πρὸς αὐτὰ τὰ τοῦ Θεοῦ ἤχθης σκηνώματα.

Θεοτοκίον

Τὸν εαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὥς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρὸς, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον Ἀγνή, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

Ὡδὴ γ' Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν Πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας αὐτούς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου».

Ἀγίου γέγονας ναός, Πνεύματος θεοφόρε, σεαυτὸν ἐκκαθάρας, τῆς ἰλύος τῶν παθῶν, δι' ἐμμελείας πολλῆς, ἱεράρχα, ἐνδοξε Εὐτύχιε.

Υιός ημέρας μετοχή, φρουκτωρίας αὔλου, ανεδείχθης καί φέγγει, ιαμάτων
αψευδών, τήν αχλυώδη παθών, απελαύνεις, λώβην Παναοίδιμε.

Μαστούς θηλάσας εκ παιδός, εγκρατείας εις μέτρον, προσευχαίς αενάοις,
ηλικίας τού Χριστού, κατήντησας αληθώς, Ιεράρχα, ένδοξε Ευτύχιε.

Ανοίξας στόμα τό σεπτόν, είλκυσας Πάτερ πνεύμα, καί ενέφραξας στόμα,
αδικίαν εις αυτό, τό ύψος τής τού Θεού, μελετήσαν, πάνσοφε σαρκώσεως.

Θεοτοκίον

Τού θείου τόκου σου Αγνή, πάσαν φύσεως τάξιν, υπερβαίνει τό θαύμα, Θεόν
γάρ υπερφυώς, συνέλαβες εν γαστρί, καί τεκούσα μένεις αιειπάρθενος.

Κάθισμα Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Θείαν δύναμιν, ενδεδυμένος, απεγύμνωσας, ισχύν τού πλάνου,
θαυματοργών θεοφόρε εξαίσια, απελαθείς δέ αδίκως τής ποιμένης σου,
παλινδρομείς εις αυτήν δοξαζόμενος, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε,
δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Θείας φύσεως, ουκ εχωρίσθη, σάρξ γενόμενος, εν τή γαστρί σου, αλλά Θεός
ενανθρωπήσας μεμένηκεν, ο μετά τόκον Μητέρα παρθένον σε, ως πρό τού
τόκου φυιλάξας Πανάμωμε, μόνος Κύριος, Αυτόν εκτενώς ικέτευε,
δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Θείας φύσεως, ου διηρέθης, κάν εκούσιον, υπέστης πάθος, αλλά σαρκί
σταυρωθείς Υπεράγαθε, πάσαν κλονείς ως Θεός τήν υφήλιον, η Θεοτόκος
εβόα δακρύουσα, ήν υμνήσωμεν ως μόνην Θεού γεννήτριά, αιτούμενοι
λαβείν τό μέγα έλεος.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς,
μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Τή αίγλη Πάνσοφε, τής θείας χάριτος, ελλαμπόμενος πάσας αιρετικών, δόξας
απημαύρωσας, καί κατεφαίδρυνας λαών, ορθοδόξων τά συστήματα.

Ου κατενάρκωσας, υπέρ τής Πίστεως, διωγμούς υπομένων, καί γάρ αυτόν,
είχες συμμαχούντά σοι, τόν βλασφημούμενον Χριστόν Ιεράρχα πανσεβάσμιε.

Υψώσας έστησεν, εν πέτρα Κύριος, τής αυτού αληθείας της σής ψυχής,
Πάτερ διαβήματα, καί υπεσκέλισεν εχθρών, επαιρόμενα φρονήματα.

Ρημάτων δύναμις, τών σών ανίσχυρον, εναντίων τό δόγμα καί τήν ισχύν,
Πάτερ απειργάσατο, τού Ορθοδόξου δέ λαού, τείχος γέγονε καί στήριγμα.

Θεοτοκίον

Ως όντως άφθεγκτα, καί ακατάληπτα, τά τής σής Θεοτόκε θεοπρεπούς πέφυκε κυήσεως, τοίς επί γής καί ουρανού, αιπάρθενε μυστήρια.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενος».

Γενναίως φέρων τόν χωρισμόν, ποιμένης τής λαχούσης σοι σοφέ, Πάτερ αδίκως εκβέβλησαι, αύθις δέ πρόσ ταύτην παλινδρομείς εν χαρά, μεγάλως υπό πάντων ανευφημούμενος.

Ουκ εν αινίγματι καθοράς, δόξαν ήν επόθησας Θεού, εκ βρέφους μάκαρ Ευτύχιε, πρόσωπον δέ μάλλον νυνί πρόσ πρόσωπον, λυθέντων τών εσόπτρων σαρκός, Πατήρ ημών.

Ναμάτων θείων σου η ψυχή, μάκαρ πληρωθείσα ποταμόν, τή Εκκλησία ανέβλυσεν, όντως διδαγμάτων σοφέ Ευτύχιε, καί ταύτης καταρδεύεις, Πάτερ τάς αύλακας.

Θεοτοκίον

Τούς Θεοτόκον σε εκ ψυχής, Δέσποι να τού κόσμου αγαθή, ομολογούντας διάσωσον, σέ γάρ προστασίαν ακαταμάχητον, κεκτήμεθα, τήν όντως Θεογεννήτριαν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς την ζωήν μου Πολυέλεε».

Εν σοί κατεσκήνωσεν, η τριάς ως καθαρώ, τής τών παθών συγχύσεως, καί χαρισμάτων έπλησεν αληθώς, θεόφρον Ευτύχιε, δι' ών άπασαν νόσον εκδιώκεις αεί.

Υψώθης κτησάμενος, εν καρδία αψεудώς, υποποιόν ταπείνωσιν, καί τών δαιμόνων πάσας τάς μηχανάς, υφ' έν εταπείνωσας, Ιεράρχα Κυρίου παναοίδιμε.

Τού βίου τήν θάλασσαν, ακυμάντως διελθών, πρόσ τούς λιμένας έφθασας, τής βασιλείας Πάτερ τών ουρανών, Θεώ τά αγωγήμα, τής ψυχής διασώσας αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Η παναγνος Δέσποινα, η τεκούσα τοίς βροτοίς, τόν κυβερνήτην Κύριον, τών παθών μου τόν άστατον καί δεινόν, κατεύασον τάραχον, καί γαλήνην παράσχου τή καρδία μου.

Τό Μαρτυρικόν τού Ἦχου.

Συναξάριον

Τή ΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Εὐτυχίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Εὐτύχιον θανόντα τιμῶν τοῖς λόγοις,
- Εμαυτὸν αὐτὸς εὐτυχέστατον κρίνω.
- Ψυχὴ Εὐτυχίου πύλη πόλου οίγεται ἔκτη.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων ἑκατὸν εἴκοσι Μαρτύρων τῶν ἐν Περσίδι.

Στίχοι

- Ἄν εξριθμῆς οὐς τό πύρ Πέρσας φλέγει,
- Εύροις ἔχοντας τετράκισ τό τρίς δέκα.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῆς οσίας Πλατωνίδος.

Στίχοι

- Πόλου πλάτη φέρουσι τὴν Πλατωνίδα,
- Ταῖς ἀρεταῖς λάμπασαν εἰς τὰ γῆς πλάτη.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων δύο Μαρτύρων τῶν ἐν Ἀσκάλῳ ἀχρὶς οσφύος χωσθέντων καὶ τελειωθέντων.

Στίχοι

- Ἀνηρότως σοι γῆ φύει καρπὸν, Λόγε.
- Ο καρπὸς ἄνδρες, ἀχρὶς Οσφύος, δύο.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίας πρεσβείας, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός

«Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἀγγελὸς τοῖς οσίοις Παισὶ, τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἐπέισε βοάν, Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Χιονώδη τὴν ψυχὴν Πάτερ κτησάμενος, τῶν ἀρετῶν λευκότητι, ἐξωμοίωσαι τοῖς Ἀγγέλοις, ὅθεν σὺν αὐτοῖς χορεύεις γηθόμενος βοῶν, Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἱερεῖον ὥσπερ ἄμωμον προσήγαγες, σαυτὸν ἐκ βρέφους Ὅσιε, τῷ Δεσπότη σου, ἡδονῶν νεκρώσει ἀληθῶς, διὸ ἀγαλλόμενος βοάς, Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οἱ κρουνοὶ σου τῶν δακρύων Πάτερ ἐσβέσαν, πυρκαϊάν σαρκὸς ἡδονῶν, καὶ γεγόνασιν, ἱαμάτων δρόσος τοῖς πιστῶς, κραυγάζουσι πάντοτε Χριστῷ,

Ευλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Σέ πανάμωμε καί Μήτηρ αειπάρθενε, ἐγνωμεν σωτηρίαν βροτοί, ὁ γάρ ἐν κόλποις τοῦ Πατρός ἀχώριστος Υἱός, ἐκ σοῦ σεσωμάτῳται, διό, ευλογημένη γενεαίς γενεῶν πέφηνας.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Ἐκ φλογός τοῖς Οσίοις δρόσον ἐπήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας, ἅπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Νυσταγμόν ἀμελείας ἀποκρουσάμενος, ἀρετῶν ἐμμελεία Πάτερ ἡγρύπνησας, ἕως τοῦ Θεοῦ, Ἰακώβ ὠφθης σκῆνωμα, ὃν υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θυρεῷ ευσεβείας περισκεπτόμενος, καί ὡς δίστομον ξίφος ἀναλαβόμενος, δόγμα τό σεπτόν, πάσας ὄντως συνέκοψας, τῶν αἰρετιζόντων τάς φάλαγγας θεόφρον.

Ἀναιμάκτους θυσίας Θεῷ προσήγαγες, ταπεινώσει καρδίας, Πάτερ Εὐτύχιε θύων διά σέ, τόν τυθέντα ὡς πρόβατον, ὃν υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υφαιρέσει τοῦ χείρονος ἀνυψούμενος, τοῖς αὐλοῖς, Ἀγγέλοις ἐξομοιούμενος, ἐτι τῇ σαρκί ἐνδημῶν ἐξεδήμησας, ἐρωτι ἀσχέτω, πρὸς ὃν Χριστόν ἐπόθεις.

Θεοτοκίον

Ἐν τῷ τίκτειν διέδρας ὠδίνας Ἀχραντε, καί τεκούσα Παρθένος πάλιν διέμεινας, ἅπαντα γάρ δρά, Ἰησοῦς ὁ Θεάνθρωπος, ὃν υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Θεόν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον ὃν οὐ τολμά Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διά σοῦ δέ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκῶ μένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς σέ μακαρίζομεν».

Μικρῶν τὰ μέγιστα ἀντικτώμενος, καί τῶν φθαρτῶν τὰ ἀφθαρτα καλῶς ἀντωνούμενος, βασιλείαν ἀσάλευτον ἔλαβες, τῆς μὴ παρεχομένης δόξης ἐπέτυχες, ταῖς τῶν ἀρετῶν σου καλλοναῖς ὠραιζόμενος.

Ἀγνῶς τόν βίον σου διετέλεσας, καί τῆς ἀγνῆς Παρθένου, λάτρις ὠφθης Εὐτύχιε, ἱεράρχης Θεοῦ ἀληθέστατος, στύλος Ὁρθοδοξίας, ἔρεισμα πίστεως, τείχος τοῦ λαοῦ τοῦ ἐκλεκτοῦ θεομακάριστε.

Σαρκός τό φρόνημα καθυπέταξας, τῷ λογισμῷ, καί ἄσαρκος καθάπερ ἐν σώματι, ἐπὶ γῆς ἐβίωσας Εὐτύχιε, ὅθεν σὺν ἀσωματοῖς, θείαις Δυνάμεσι,

πάντων τῷ Δεσπότη, καί Θεῷ χαίρων παρίστασαι.

Ὡς φῶς, ὡς ὀρθρος, ὡς, μέγας ἥλιος, τοῖς ἐπὶ γῆς ἐξέλαμψας, θεόφρον
Εὐτύχιε, μεταστάς δέ πάλιν ἀπὸ γῆς πρὸς Θεόν, καί τās φωτοχυσίας τούτου
δεχόμενος, πᾶσιν ἐπιπέμπεις, φωτισμόν τοῖς ευφημούσί σε.

Θεοτοκίον

Ρωσθεῖς δυνάμει τῇ σῇ καί χάριτι, σοί τήν ὁδὴν προθύμως ἐκ καρδίας
ἀνέθηκα, ἀλλὰ ταύτην πρόσδεξαι, Παρθένε ἀγνή, χάριν ἀντιδιδούσα, σοῦ τήν
πολύφωτον, ἐκ τῶν ἀκηράτων θησαυρῶν Θεομακάριστε.

Τό Φωταγωγικόν τοῦ Ἦχου, τό. Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, τό Μαρτυρικόν,
καί ἡ Α' Ὡρα, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Καλλιοπίου καί τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν
Γεωργίου, Μητροπολίτου Μυτιλήνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν στιχηρά
Προσόμοια τοῦ Τριωδίου γ' καί τοῦ Ἀγίου γ'.

Τοῦ Μάρτυρος

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Μάρτυς ἀθλοφόρε ἐνδοξε, διὰ Χριστόν τόν Θεόν, πολυώδυνα βάσανα, καί
στρεβλώσεις σώματος, υπομείνας στερρότατα, τόν σόν α τῶν γῶνα χαίρων
διήνυσας, καί στεφάνων τῆς δόξης ἔτυχες, πᾶσιν αἰτούμενος, ἱλασμόν καί
ἐλεος, τοῖς εὐσεβῶς, πίστει εορτάζουσι, τήν θείαν μνήμην σου.

Μάρτυς ἀθλητά πανθαύμαστε, ὑπέρ Χριστοῦ σταυρωθεῖς, τόν Σταυρόν
υπομείναντος, ουρανόθεν ἤκουσας, ἐκ Θεοῦ Παντοκράτορος, φωνῆς τιμίας
προσκαλουμένης σε, πρὸς τās ἐκεῖθεν μονάς αοίδιμε, ἐν αἷς γενόμενος, τῶν
βραβείων ἔτυχες, ὡς νικητής, ὅθεν ευφημούμέν σε, καί μακαρίζομεν.

Θεία ἀγάπη πυρούμενος, τό προσαγόμενον πύρ, τῷ ἀγίῳ σου σώματι,
δροσισμῷ τοῦ Πνεύματος, Ἀθλητά ἐκαρτέρησας, ἐντεύθεν ὠφθης, λαμπράς
πολύφωτος, πιμπρώσα πᾶσαν, πλάνην πολύθεον, Ὅθεν τήν μνήμην σου, τήν
ἀγίαν σήμερον, χρεωτικῶς, πάντες εορτάζομεν, σέ μακαρίζοντες.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Φῶς ἡ τεκούσα τό ἄδυτον, τόν σκοτισθέντα με νύν, ὑπὸ πάσης σκαιότητος,
ἀπὸ γνώμης Δέσποινα, τῇ σῇ αἴγλη καταύγασον, καί τῷ φωτί με τῷ σῷ
σημείωσον, ὅπως τοῖς λύκοις ἀνεπιβούλευτος, ὅλως γενήσωμαι, ὑπὸ σοῦ

σκεπτόμενος, καί ασφαλώς, σεμνή οδηγούμενος, πρὸς τρίβον ένθεον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Έλιος ιδών σε έφριξεν, επί σταυρού Ιησού, ηπλωμένον θελήματι, καί η γή εσείετο, καί αι πέτραι ερρήγνυντο, καί τά μνημεία φόβω ηνοιόντο, καί αι δυνάμεις πάσαι εξίσταντο, η δέ τεκούσά σε, απειράνδρως βλέπουσα, μετ' οίμωγής, Οίμοι! ανεκραύγαζε, τί τό ορώμενον.

Τού Ιεράρχου

Έχος α'

Πανεύφη μοι Μάρτυρες

Πάτερ Γεέργιε Χριστού, τήν σεπτήν καί άχραντον, τιμητικώς προσεκύνησας, εικόνα πάνσοφε, θεομάχον θράσος, μηδαμώς πτοούμενος, δυνάμει τή αυτού δυναμούμενος, όν νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Πάτερ Γεώργιε θυμόν, ασεβών υπήνεγκας, θρασυνομένωνν αλόγιστα, ούς καί τεθέασαι υπερυψωθέντας, δυσσεβεί φρυάγματι, καί πάλιν συντριβέντας δεινότερον, διαφανέστατα, τής προνοίας πρὸς τήν άμυναν, τών αφρόνων, κινουμένης ένδοξε.

Πάτερ Γεώργιε Θεώ, συνεργός γενόμενος, ως ιερεύς καί γεώργιον, εκατοστεύοντα, καρπόν τώ Δεσπότη, τās ψυχās προσήνεγκας, τās τών διασωθέντων τώ λόγω σου, καί νύν δυσώπησον, στηριχθήναι τήν Ορθόδοξον, Εκκλησίαν, αληθείας δόγμασι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία τό άμωμον καί νούν, πάντα υπερκείμενον, τή καθαρότητι όχημα, περικρατούμενον, πολλαίς αμαρτίαις, καί στενοχωρούμενον, πρὸς πλάτος μετανοίας με ίθυνον, πανσθενεστάτη σου, προστασία, καί γάρ δύνασαι, οία Μήτηρ, τού πάντα Ισχύοντος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν ίδιον, Άρνα η αμνάς, καί άμωμος Δέσποινα, εν τώ Σταυρώ ως εώρακεν, είδος ουκ έχοντα, ουδέ κάλλος, Οίμοι! θρηνω δούσα έλεγε, τό κάλλος πού σου έδυ γλυκύτατε; πού η ευπρέπεια; πού η χάρις η αστράπτουσα, τής μορφής σου, Υιέ μου παμφίλτατε;

Τού Μάρτυρος

Απολυτίκιον Έχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ο μάρτυς σου Κύριε εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής αφθαρσίας εκ σου τού Θεού ημών, Έχων γάρ τήν ισχύν σου τούς τυράννους καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων τά ανίσχυρα θράση, αυτού ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τās ψυχās ήμων.

Τού Ιεράρχου

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Κανόνα πίστεως καί εικόνα πραότητος, εγκρατείας διδάσκαλον ανέδειξέ σε τή ποίμνῃ σου ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια, διὰ τοῦτο ἐκθήσω τή ταπεινώσει τά υψηλά, τή πτωχεία τά πλούσια, Πάτερ ἱεράρχα Γεώργιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Τού Μάρτυρος

Ὡς σύνηθες. Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Καλοὺς ἐπαινῶ Καλλιωπίου πόνους. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ' Ὁ Εἰρμός

«Υγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν Αἰγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγὼν, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα, Τῷ Λυτρωτῇ, καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν».

Καλῶς τὸν ἀγῶνα διηνυκῶς, Μάρτυς ἀθλοφόρε, καὶ τὴν πίστιν τετηρηκῶς, τῆς νίκης ἐδέξω τοὺς στεφάνους, χαρμονικῶς, καὶ Θεῷ νῦν παρίστασαι.

Ἀγίας ἐκ ρίζης αἰιθαλῆς, ἐβλάστησας κλάδος, εὐκαρπία μαρτυρική, πάντων τὰς καρδίας διατρέφων, τῶν σέ τιμῶντων, σοφέ Καλλιόπιε.

Λαμπρύνας καρδίας τό σπτικόν, γραφῶν ἀναπτύξει, καὶ μελέτη διηνεκεί, Μαρτύρων υπήλθες τοὺς ἀγῶνας, ἀνδρικωτάτῳ νοῖ Καλλιόπιε.

Θεοτοκίον

Ὁνεύματι πάντα δημιουργῶν, ἐκ σοῦ σωματούται, υπέρ λόγον Μήτηρ Θεοῦ, ὁ τόν ἀθλοφόρον στεφανώσας, μεθ' οὐ πιστώσῃ σε αἰὶ μακαρίζομεν.

Τού ἱεράρχου

Ὁ Κανὼν. Ποίημα Ἰγνατίου.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἄσμα ἀναπέμψωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ ἐκ δουλείας, ὡδὴν ἐπινίκιον, ἄδοντες καὶ βοῶντες, Ἄσωμέν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη».

Αἴγλην εὐσπλαγχνίας μοι Χριστέ, τῷ πηρωθέντι ππαίσμασι, καὶ ἀμαρτίαις δεινῶς, ἀνάτειλον οἰκτίρμον, καὶ γνόφον ἀπέλασον, τῆς ἐμῆς ἀβλεψίας, ταῖς πρεσβεΐαις τοῦ σοῦ ἱεράρχου.

Πάσαν εγεώργησας σοφέ, τοῖς πόνοις καί ἰδρώσί σου, τῆς ἐγκρατείας τήν γήν, καί σπείρας ἐν καρδίᾳ, τόν σίτον τοῦ Πνεύματος, στάχυν τῆς ἀπαθείας, ἐκομίσω Γεώργιε μάκαρ.

Ὡμοις σόν σταυρόν ἀναλαβών, καί τά τῆς γῆς τερπνότατα, τῷ κοσμοκράτορι τοῦ σκότους ἀπορρίψας, Χριστῷ ἠκολούθησας, καί θησαυρούς ἐκτήσω, τῆς αὐτοῦ αὐλοῦ βασιλείας.

Θεοτοκίον

Ὅπλον καί λιμένα ἀσφαλή, καί τείχος καί οχύρωμα, καί θείαν ἀγκυραν, καί γέφυραν καί σκέπην, τήν σὴν Θεονύμφευτε, ἔχοντες Προστασίαν, τῶν κινδύνων λυτρούμεθα πάντων.

Τοῦ Μάρτυρος

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τῆς Ἐκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Υπὲρ φύσιν ἀγώνας, πολυειδεῖς ἠνεγκας, Μάρτυς ἀνδρικῶς τῷ διώκτῃ, ἀντιπατόμενος, ὅθεν ἐπέτυχες, τῆς ουρανίου γαλήνης, εὐπλοήσας ἐνδοξε, αὐραῖς τοῦ Πνεύματος.

Στρατιώτης γενναῖος, καί νικητῆς ἀριστος, ὠφθης ομιλῶν ταῖς βασάνοις, νοός στερρότητι, καί γάρ τυπτόμενος, καί τροχιζόμενος μάκαρ, τό τῆς πλάνης φρύαγμα, ὅλον κατέβαλες.

Ἐπαιρόμενον θράσος, τοῦ δυσμενοῦς ὠλεσας, Μάρτυς ἀναρτῶμενος ξύλῳ, καί δαπανώμενος, πληγαῖς τό σῶμά σου, καί τῶν στιγμάτων τῷ κάλλει, χαίρων Καλλότιε, καλλωπιζόμενος.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε, τῶν Ἀθλητῶν καύχημα, καί τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων τό σεμνολόγημα, τοὺς ἐν αἰνέσει σε, χαρμονικῶς ἀνυμνοῦντας, ρύσαι ταῖς πρεσβεΐαις σου, πάσης στενώσεως.

Τοῦ Ἱεράρχου

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Κύριος, ἡμῶν καί οὐκ ἔστι δίκαιος, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, ὃν ὑμνεῖ πάντα κτίσις, Οὐκ ἔστι δίκαιος, Ἅγιος πλὴν σου Κύριε».

Τῷ ὕψει μακάριε, ἐπιβάς τῶν ἀρετῶν, καί τά βάθη τοῦ Πνεύματος, ἀξίως κατοπτρεύσας, καί θεωρίας δοχεῖον, γενόμενος Ὅσιε, αὐλίζῃ σὺν Ἀγγέλων χοροῖς.

Πτωχεύσας τώ πνεύματι, κατεπλούτησας Σοφέ, βασιλείαν τήν άϋλον, εν ή τώ ποιμνίω σου, θησαυρούς αιωνίους, πιστώς προητοίμασας, διό σε μακαρίζομεν.

Τό άπλαστον Όσιε, καί τό πράον τής ψυχής, εμιμήσω τοίς τρόποις σου, καί τοίς κατορθώμασιν, Ιακώβ καί εδείχθης, καθάρσει τού Πνεύματος, Ισραηλίτης νούς Ορών τόν Θεόν.

Θεοτοκίον

Απάτορα τέτοκας, τόν αμήτορα πρό σου, καί ως βρέφος εθήλασας, τόν τρέφοντα άπαντα, όν δυσώπει σωθήναι, τούς πίστει υμνούντάς σε, κυρίως Θεοτόκον αγνήν.

Τού Μάρτυρος Κάθισμα Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Σταυρώ ανυψούμενος, απεριτρέ, πάπτω νοϊ, Χριστού τό σωτήριον, πάθος σοφέ Αθλητά, καλώς εξεικόνισας, όθεν τήν φωτοφόρον, καί αγίαν σου μνήμην, πίστει επιτελούμεν, ιλασμόν τών πταισμάτων, αιτούμενοι διά σου λαβείν, καί μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Επάκουσον Δέσποινα, εκ κατωδύνου ψυχής, βοώντος τού δούλου σου, καί τών προτέρων κακών, παράσχου τήν άφεσιν, σέ γάρ επικαλούμαι, εν νυκτί καί η μέρα, Ρύσαί με Θεοτόκε, τού πυρός τής γεέννης, καί στήσον εκ δεξιών, τού σου Υιού καί Θεού.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτερ Χριστού τού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου, τήν Παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεψας εκουσίως, τόν, Υιόν καί Θεόν σου, όν περ ευλογημένη, δυσωπούσα μη παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, ημίν δωρήσασθαι.

Τού Ιεράρχου Κάθισμα Ήχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ταπεινώσεως ύψει περιφανής, γεγονώς τάς επάρσεις τού δυσμενούς, τελείως ηφάνισας, αριστεύσας λαμπρότατα, ελεήμων δέ Πάτερ, γενόμενος Όσιε, δαψιλεί χορηγία, πεινώσιν επήρκεσας, όθεν τήν αγήρω, μετά τέλος κληρούσαι, τρυφήν αγαλλόμενος, εις αιώνας Γεώργιε, Ιεράρχα μακάριε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Πειρασμοίς πολυπλόκοις περιπεσών, εξ εχθρών αοράτων καί ορατών, τώ σάλω συνέχομαι, τών αμέτρων πταισμάτων μου, αλλ' ως θερμήν αντίληψιν, καί σκέπην μου έχων σε, τώ λιμένι προστρέχω, τής σής αγαθότητος, όθεν Παναγία, τόν εκ σου σαρκωθέντα, ασπόρως ικέτευε, υπέρ πάντων τών δούλων σου, τών απαύστως υμνούντων σε, πρεσβεύουσα εν παρρησία

αυτώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν αξίως, τόν τόκον σου άχραντε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυξε κλαίουσα, καί πικρώς ανεκραύγαζε, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Θεέ υπεράγαθε, ανεξίκακε Κύριε, η πιστώς εκβοήσωμεν, Σπλαγχνίσθητι Παρθένε αγνή, καί πταισμάτων δώρησαι τήν άφεσιν, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, αυτού τά παθήματα.

Τού Μάρτυρος

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Αθλητής γενναιότατος, ώφθης εν σταδίω αγωνιζόμενος, καί τής πλάνης τό οχύρωμα, καταβάλλων, Μάρτυς Καλλιόπιε.

Ιερείον ολόκληρον, Μάρτυς τώ τυθέντι Λόγω προσήνεξαι, ευωδία συντηρούμενος, τών σεπτών σου πόνων Καλλιόπιε.

Νεκρωθέν τό σαρκίον σου, πόνοις ανενδότοις, Μάρτυς πανόλβιε, τήν ζωήν σοι προεξένησε, τήν εν τοίς υψίστοις Καλλιόπιε.

Θεοτοκίον

Ως κατάκαρπος άμπελος, βότρυν εγεώργησας αποστάζοντα, γλεύκος θεϊον παναμώμητε, τοίς πιστώς αεί σε μακαρίζουσιν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εξ όρους κατασκίου, Λόγε ο Προφήτης, τής μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτικώς κατενόησε καί εν φόβω, εδοξολόγει σου τήν δύναμιν».

Σύ τήν τής ψυχής, ολκάδα διασώσας, εκ τής τών παθών, ενύλου τρικυμίας, επί λιμένα καθώρμισας καί γαλήνην, τής εγκρατείας Πάτερ Όσιε.

Αγγελοειδή, τήν φρένα κεκτημένος, τής τριαδικής, Αγγέλων υμνωδίας, επηκροάσω γενόμενος εν, εκστάσει, έτι εν βίω ων Πανεύφημε.

Σύ τή νοητή, σφενδόνη ωπλισμένος, ως άλλον Γολιάθ, τόν άρχοντα του σκότους, ωφρυωμένον κατέβαλες Ιεράρχα, Δαυϊτική καί θεία πίστει σου.

Θεοτοκίον

Ελπίς καί προστασία, κόσμου Παναγία, δυσώπει τόν εκ σου, υπέρ τών οικετών σου, σέ γάρ φρικτόν ιλαστήριον κεκτημένοι, τής αμαρτίας εκλυτρουόμεθα.

Τού Μάρτυρος

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, Αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατευθυνον δέομαι».

Κλειζόμενος πόνοις, Μάρτυς υπεβλήθης τροχώ γενναιότατε, καί πυρός λαμπάσι, φλογιζόμενος δρόσον ουράνιον, εκ Θεού εδέξω, αγγελικαίς επιστασίαις, αθλοφόρε σοφέ Καλλιόπιε.

Αοράτω δυνάμει, Μάρτυς Καλλιόπιε τού Λυτρωτού ημών, οι παρανομούντες, παρελύθησαν σέ καταικίζοντες, τής φλογός σβεσθείσης, καί σου μηδόλως αψαμένης, επινεύσει τού πάντων δεσπότης.

Λαμπρυνθείς ταίς αικίαις, οία περ χρυσός εν καμίνω απήστραψας, καί ως θεός φύλαξ, τών σεπτών τού Χριστού διατάξεων, φυλακαίς εβλήθης, τοίς Ιεροίς δεσμοίς σου λύσας, πολυθέου μανίας τό φρύαγμα.

Θεοτοκίον

Λυτρωθέντες Παρθένε, τής προγονικής διά σου καταπτώσεως, σύν τώ Αρχαγγέλω, Γαβριήλ σοι βοώμεν πανάμωμε, Χαίρε μόνη πάντων, αμαρτωλών η σωτηρία, Χαίρε πάντων Μαρτύρων κραταίωμα.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο εκ νυκτός αγνοίας, θεογνωσία φαιδρύνας τά πέρατα, φώτισόν με τώ όρθρω, τής δοξολογίας σου Κύριε».

Σέ ως αγνεΐας στύλον, καί σωφροσύνης κλειδούχον Αοΐδιμε, κεκτημένοι σε πάντες, τύχοιμεν ελέους πρεσβείαις σου.

Θεοπτική προβλέψει, τό Ιερόν ενεδύσω αξίωμα, τής αμώμου Παρθένου, ως άμεμπτον εις τούτο καλούσης σε.

Τόν τού ελέους οίκτον, έμφυτον έχων καί πάντοτε σύνοικον, γέγονας τοίς πένησι, δασιλούς τροφής εργαστήριον.

Θεοτοκίον

Τόν ουρανού Δεσπότην, εν τή γαστρί συλλαβούσα Πανάμωμε, γέγονας ανωτέρα, ουρανών καί πάσης τής κτίσεως.

Τού Μάρτυρος

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τῆς σωτηρίας μου».

Ιδούσά σε καλλοναίς, στιγμάτων καλλωπιζόμενον, η σέ τεκούσα Σοφέ, χαράς ούσα έμπλεως, Θεόν εμεγάλυνε, περιπτυσσομένη, καί σεπτῶς καταφιλούσά σε.

Ωράθη σοι εν φρουρά, εγκεκλεισμένω φῶς άδυτον, καί ουρανόθεν φωνή, ηνέχθη σοι Άγιε, σέ παραθαρρύνουσα, καί τούς σούς αγώνας, Ιερῶς ανακηρύπτουσα.

Παράδεισος νοητός, ωράθης Μάρτυς πολύαθλε, ξύλον ζωής τόν Χριστόν, εν μέσω κτησάμενος, τόν σέ μετοικίσαντα, πρὸς τάς αιωνίους, καταπαύσεις Καλλιόπιε.

Θεοτοκίον

Ιάτρευσόν μου, Αγνή, ψυχῆς τά άμετρα πταίσματα, καί φῶτισόν μου τόν νούν, αεί σκοτιζόμενον, πάσαις παραβάσεσιν, όπως εν αιnéσει, κατά χρέος μακαρίζω σε.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος φῶς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Τό Πνεύμα τό Πανάγιον εν σοί, ευρόν κατασκήνωσιν, πνευμάτων ήλασε, λεγεώνας πονηρών ταίς πρεσβείαις σου.

Γαλήνης ανεδείχθης ποταμός, καί ρείθρον πραότητος, οίς ποτιζόμεθα, τόν χειμάρρουν τῆς τρυφῆς, Πάτερ Όσιε.

Νέκρωσας τῆς σαρκός τάς ηδονάς, τῶ πνεύματι έζησας, καμέ τοίς πάθεσι, συμπτωθέντα, διανάστησον Ένδοξε.

Θεοτοκίον

Τόν Λόγον εν γαστρί τόν εκ Πατρός, αχρόνως εκλάμψαντα, χρόνω συνείληφας, Θεόν Λόγον υπέρ λόγον Πανάχραντε.

Τό Μαρτυρικόν τού Έχου.

Συναξάριον

Τῇ Ζ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Καλλιοπίου.

Στίχοι

- Καλλιόπιος έμπαλιν παγείς ξύλω,
- Τόν ορθίως παγέντα δοξάζει Λόγον.
- Ζωήν Καλλιόπιος αγήρω εβδόμη εύρεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Γεωργίου, Επισκόπου Μυτιλήνης.

Στίχοι

- Εχει Μυτιλήνη σε καί τεθνηκότα,
- Ως ζώντα, Γεώργιε, προστάτην μέγαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ρουφίνου Διακόνου.

Στίχοι

- Σφαγής λογισθείς ως πρόβατον Ρουφίνος,
- Σφάττει παλαιόν, τόν διάβολον λύκον.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Μάρτυς Ακυλίνα, τας χείρας εις τού πίσω δεσμευθείσα, καί τήν κοιλίαν φλεχθείσα, τελειούται.

Στίχοι

- Οπισθόχειρα σχοινίοις στρεβλουμένην,
- Εμπροσθίως φλέγουσι τήν Ακυλίναν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων διακοσίων Μαρτύρων τών εν Σινώπη ξίφει τελειωθέντων.

Στίχοι

- Ανείλεν ανδρών εικάδας δέκα ξίφος,
- Οις ανδρικός νούς, ανδρική καί καρδιά.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Μάρτυρος

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Οι εκ τής Ιουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες εν Βαβυλώνι ποτέ, τή πίστει τής Τριάδος, τήν φλόγα τής καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί».

Ουδαμώς απονείμας, αλογώτατον σέβας ξοάνοις ένδοξε, πυρός τήν τιμωρίαν, υπήνεγκας ανδρείως, εκβοών Καλλιόπιε, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Υψηλή διανοία, εκμιμούμενος Μάρτυς τόν υψωθέντα Σταυρώ, υψώθης επί ξύλου, θελήσει αντιστρόφως, τήν πορείαν ποιούμενος, πρὸς ουρανόν εν χαρά, υπέρ ημών πρεσβεύων.

Πολυτρόποις αικίαις, ομιλήσας γενναίω Μάρτυς φρονήματι, πολλών
κατηξιώθης, κραυγάζων εν υψίστοις, αγαθών Καλλιόπιε, ο τών Πατέρων
ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ο καρπός Θεοτόκε, τής σεπτής σου νηδύος ημάς εξώωσε, καρπώ
θανατωθέντας, διό σε κατά χρέος, ανυμνούντες κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων
ημών, Θεός ευλογητός εί.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ο τούς Παίδας δροσίσας εν καμίνω, καί Παρθένον φυλάξας μετά τόκον, τήν
σέ τεκούσαν, ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών».

Τή ελλάμψει τού Πνεύματος τού θείου, τήν εντεύθεν προέγγνωσ πρός τά
κρείττω, μετάστασίν σου, καί νύν χορεύεις Όσιε, εις τάς εκείθεν μονάς.

Εις νυμφώνα τής άνω βασιλείας, εστολισμένος εισήλθες επαξίως, καί
ανεκλίθης, σύν τώ νυμφίω Όσιε, εις ευωχίαν τής αύλου τρυφής.

Αμοιβήν σοι τών πόνων ετοιμάσας, δεύρο πρός με, προσείπεν ο τών έργων,
μισθαποδότης, μεθ' ού αγάλλη Όσιε, εις αιωνίους σκηνάς.

Θεοτοκίον

Ουρανών αι Δυνάμεις ως Μητέρα, τής ζωής τών απάντων κατά χρέος,
δορυφορούσι, καί ανυμνούσί σε Δέσποινα, ως προστασίαν τών ψυχών ημών.

Τού Μάρτυρος

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν,
εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν
Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε,
λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Νόμω Θεού σφαπτόμενος, αθλητά Καλλιόπιε, πάσαν πονηρίαν, τών ανόμων
έφυγες, καιρώ τού τιμίου δέ, πάθους Χριστός δοξάζει σε, Μάρτυς
αντιστρόφως, σταυρωθέντα θελήσει, πρός θείας καταπαύσεις,
προσκαλούμενος όντως, τοίς θείοις Ασωμάτοις, συντάττει σε θεόφρον.

Ο λολαμπής ως ήλιος, ανατείλας Πανεύφημε, τήν υπ' ουρανόν, καταφωτίζεις
πάντοτε, ακτίσι τών άθλων σου, καί διεγείρεις άπαντας, νύν επιτελείν, τήν
φωτοφόρον σου μνήμην, βοώντας, Τόν Δεσπότην, Ιερείς ευλογείτε, λαός
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Υπομονήν ασύγκριτον, καρτερίαν πανθαύμαστον, Μάρτυς αθλητά, εν τώ καιρώ τών άθλων σου, σαφώς ενδειξάμενος, ταίς τών Αγγέλων τάξεσι, νύν συνηριθμήθης, ευκλεώς αναμέλπων, Οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεíte, λαός, υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σωματοφόρον τέτοκας, καί αγκάλαις εβάστασας, άχραντε Παρθένε, Ιησούν τόν Κύριον, τόν πάντα βαστάζοντα, παντοδυνάμω νεύματι, όθεν ως Θεού σε, ανυμνούμεν Μητέρα, βοώντες εν αιnéσει, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Ιεράρχου

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Οι θεορρήμονες Παίδες εν καμίνω, σύν τώ πυρί καί τήν πλάνην καταπατούντες εκραύγαζον, Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον».

Θεοκυβέρνητον έχων τήν καρδίαν, τόν τών παθών μου ζοφώδη, Πάτερ κατεύνασον κλύδωνα, καί λιμένι γαλήνης, τής σής με καθόρμισον.

Πεφυτευμένος ταίς θείαις διεξόδοις, τών τής αγάπης υδάτων, δένδρον ζωής ανατέθηλας, καί καρπούς ευσεβείας, καιρώ εναπέδωκας.

Ως ιατήρ ανιάτων νοσημάτων, καί ελατήρ ακαθάρτων πνευμάτων, μάκαρ Γεώργιε, καμού τής αμαρτίας, τήν νόσον θεράπευσον.

Θεοτοκίον

Τίς εκλαλήσει τόν θείον τοκετόν σου, Θεοκυήτορ Μαρία; πάσα γάρ φύσις εξίσταται, γηγενών καί Αγγέλων, καί σέ μακαρίζουσιν.

Τού Μάρτυρος

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί γαστήρ σου γύγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Ιστίω πτερωθείσά σου η ψυχή, τού Αγίου πανόλβιε Πνεύματος, τό χαλεπόν, πέλαγος διήλθε τών αικισμών, καί τούς λιμένας έφθασε, τούς επουρανίους περιχαρώς, βυθίσασα τού πλάνου, δολίας παρατάξεις, θεία πλημμύρα τών αιμάτων σου.

Ωραίος νεανίας αποφανθείς, καλλοναίς τών αγώνων εξήστραψας, ηλιακών, πλέον αθλοφόρε μαρμαρυγών, καί τών πιστών εφώτισας, Μάρτυς Καλλιόπιε τάς ψυχάς, τών πόθω τήν αγίαν, καί όντως φωτοφόρον, επιτελούντων σου

πανήγυριν.

Στησώμεθα χορείαν πνευματικήν, τόν στερρόν αθλητήν Καλλιόπιον, χαρμονικῶς, νύν ανευφημούντες, καί τοῖς αὐτοῦ, κατατρυφῶντες σήμερον, πόνοις, οἷς υπέστη διά Χριστόν, γενναίως εναθλήσας, καί τῆς πολυθεΐας, καταστρεψάμενος τό ἄθεον.

Ἡ θήκη σου πηγάζει μύρα ζωῆς, καί εκβλύζει ως νάματα θαύματα, ἦν οἱ πιστοί, πάντοτε κυκλούντες περιχαρῶς, καί πόθῳ ασπαζόμενοι, τόν αγιασμόν τε καί φωτισμόν, αντλούσι τήν αγίαν, δοξάζοντές σου μνήμην, Μάρτυς Κυρίου Καλλιόπιδε.

Θεοτοκίον

Φωτός σου ταῖς ακτίσι ταῖς μυστικαῖς, τοῦ νοός μου τό σκότος απέλασον, Μήτηρ Θεοῦ, καί τῶν λογισμῶν μου τό χαλεπόν, κλυδώνιον κατεύνασον, καί πρὸς τοὺς λιμένας τοὺς γαληνοὺς, οδήγησόν με μόνη, ἡ πάντων σωτηρία, ὅπως εν πίστει μακαρίζω σε.

Τοῦ ἱεράρχου

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Τόν προδηλωθέντα, εν ὅρει τῷ Νομοθέτῃ, εν πυρί καί βάτῳ, τόκον τόν τῆς Αειπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ασιγήτοις μεγαλύνωμεν».

Ταῖς τῶν σῶν δακρύων πηγαῖς τόν τῆς απαθείας, εγεώργησας Ὅσιε, παράδεισον ἀμέμπτως, καί πολύχουν τήν ευκαρπλίαν προβάλλη, τρέφων ἀρεταῖς τό θεῖον ποίμνιον.

Σύ τήν καθάραν τῷ Θεῷ, ανύσας λατρείαν, καί τῆς πίστεως Ὅσιε, τόν δρόμον εκτελέσας νύν ἐδέξω στέφανον δικαιοσύνης εκ χειρός Χριστοῦ τοῦ αθλοθέτου σου.

Θησαυρόν ἀκένωτον, καί πλούτον χαρισμάτων, τήν σὴν κόνιν ἔχοντες, καί σορόν τῶν λειψάνων, ἐμπιπλάμεθα νοητῶν ἀρωμάτων, αξιομακάριστε Γεώργιε.

Θεοτοκίον

Τόν θεανδρικόν σου τόκον, πανάμωμε Κόρη, ως Θεόν υπάρχοντα, καί Κτίστην τῶν αἰώνων, δυσωπούσα μή διαλίπης ἀπαύστως, σώσαι τὰς ψυχὰς τῶν ανυμνούντων σε.

Τό Φωταγωγικόν τοῦ Ἰησοῦ.

Τό ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, καί τό Μαρτυρικόν, ως σύνηθες. Εἶτα ἡ Α' Ὡρα, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων εκ τών Εβδομήκοντα, Ηρωδίωνος, Αγάβου, Ρούφου, Ασυγκρίτου, Φλέγοντος καί Ερμού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά τοῦ Τριωδίου γ' καί τών Αποστόλων γ'.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Αετοί ως υπόπτεροι, πάσαν γήν διεδράμετε, τά σεπτά διδάγματα, κατασπείροντες, καί τά ζιζάνια τέμνοντες, τῆς πλάνης ἐν χάριτι, καί πολύχουν τόν καρπόν, γεωργοῦντες Πανεύφη μοι, ὄν κατέχουσι, νοηταί αποθήκαι, εἰς αἰώνας, Γεωργῷ τῷ ἀθανάτῳ, περιφανῶς συντηρούμενον.

Ηρωδίωνα, Ἀγαβον, καί Ἀσύγκριτον, Ρούφον τε, καί Ερμήν καί Φλέγοντα, μακαρίσωμεν, τά τῆς ἀμπέλου τυγχάνοντα, κατάκαρπα κλήματα, ἀποστάζοντα ἡμῖν, γλυκασμόν τόν σωτήριον, τόν ευφραίνοντα, τὰς διψώσας καρδίας τών ἐν πίστει, ἀληθεί τούτων τήν μνήμην, ἐπιτελούντων τήν εὐσημον.

Ουρανοί χρηματίσαντες, ὑψηλοί τήν διάνοιαν, δόξαν ἀναγγέλλετε, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ σαρκωθέντος θελήματι, θεόπται Ἀπόστολοι, ὁδηγοί τών ευσεβῶν, Ἐκκλησίας θεμέλιοι, πύργοι ἀσειστοί, ευσεβείας λιμένες, ἀπορρήτων, μυστηρίων ὑπηρέται, φωταγωγοί τών ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὡς Θεοῦ Μήτηρ ἀφθορος, καί ἀγνή καί πανάμωμος, καί ἀγιωσύνη πάση ἀσύγκριτος, τόν ἐναγῆ καί ἀκάθαρτον, καί πάσης αἰσχύροτητος, παρανόμου καί δεινῆς, εὐρετήν ἐγχειρήσεως, μή ἀπώση με, μή εἴσῃς με ὅλως ἀπολέσθαι, ἀλλά ρύσαι τών παθῶν με, καί ἐπιστρέφοντα σώσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Πικροτάτως δακρύουσαν, καί θρηνοῦσάν σε πάντα γνε, ἐλεήσας ὥκτιρεν, ὁ ἐκ σπλάγχνων σου, σάρκα λαβών ὑπέρ ἐννοίαν, καί δρόσον ἐνστάξας σοι, ἐπεφώνει ὡς Υἱός, Παῦσαι Μήτηρ δακρύουσα, εἰ γάρ πέπονθα, ἐκουσίως Παρθένε, καί νεκρούμαι, ἀλλ' ἐγείρομαι δοξάσαι, τοὺς σέ σεπτῶς μεγαλύνοντας.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Ἀπόστολοι ἅγιοι πρεσβεύσατε τῷ ἐλεῇ μوني Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, ο Κανών τών Αποστόλων, καί τά Τριώδια, κατά τήν τάξιν αὐτῶν.

Ο κανὼν τών Αποστόλων, οὐ ἡ Ακροστιχίς.

Αποστόλοις πλέξωμεν ἑνθεον μέλος. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος γ' Ο Ειρμός

«Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι, νευματι Θεῷ εἰς μίαν, συναγωγὴν συναθροίσας, καὶ τεμνὼν θάλασσαν, Ἰσραηλίτη λαῷ, οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, δεδοξασμένος ὑπάρχει, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδοξάσται».

Αποστόλων Ἀγίων, τὴν παναγίαν συμφώνως, πανηγυρίσωμεν μνήμην, καὶ αὐτοὺς μέλψωμεν, ἐν ευφροσύνῃ ψυχῆς, τὸν γὰρ υπεράγιον, καθικετεύουσι Λόγον, ἱλασμόν δωρήσασθαι, ἡμῖν καὶ ἔλεος.

Πολυθέου μανίας, τὴν σηπεδόνα σοβούντες, τοῦ λόγου ἅλατι θεῷ, τὰς ψυχὰς ἑνδοξοί, τὰς μωρανθείσας ποτέ, πάσας υγιώσατε, καὶ σεσωσμένας τῷ Κτίστῃ, πάντων παρεστήσατε, ὅθεν δοξάζεσθε.

Ὁ κλεινὸς Ἡρωδίων, Ρούφος καὶ Ἀγαβος, Φλέγων, καὶ ὁ Ἀσύγκριτος ἅμα, καὶ Ἑρμῆς ἄσμασι μακαριζέσθωσαν, γνήσιοι γενόμενοι, τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν φίλοι, καὶ σοφοὶ Ἀπόστολοι, καὶ θεῖοι κήρυκες.

Θεοτοκίον

Συμπαθὴς Θεοτόκε, τῶν Αποστόλων τό κλέος, τῶν Ἀθλοφόρων ἡ δόξα, καὶ πιστῶν στήριγμα, στήριξον δέομαι, τὸν περιτρεπόμενον, ταῖς ἐπηρείαις τοῦ πλάνου, νούν μου καὶ σκοτούμενον, ταῖς παραβάσεσιν.

Ὡδή γ' Ο Ειρμός

«Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα παραγαγών, τῷ Λόγῳ κτιζόμενα, τελειούμενα Πνεύματι, Παντοκράτορ Ὑψιστε, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σὴ στερέωσόν με».

Τῆς Ἐκκλησίας γενόμενοι ὀφθαλμοί, πολλῶν διηνοίξατε, ὀφθαλμοὺς ἐνοπτηρίζεσθαι, κάλλος τό ἀμήχανον, θεοειδεῖς Μαθηταὶ Θεοῦ τοῦ Λόγου.

Οἶκος Τριάδος ἐδείχθης φωτοειδής, Ρούφε παναοίδιμε, καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος, ναοὺς κατηδάφισας, καὶ ἐδομήσω Κυρίῳ Ἐκκλησίας.

Λόγῳ σου θεῷ νεώσας Ρούφε σοφέ, καρδίας κατέσπειρας, τὰ σωτήρια δόγματα, καὶ πολύχουν ἄσταχυν, τὴν τῶν σωθέντων, ἐδρέψω σωτηρίαν.

Θεοτοκίον

Ὁ κατ' οὐσίαν ὑπάρχων τὴν θεϊκὴν, ἀπρόσιτος Ἀχραντε, προσιτὸς μοι νῦν γέγονε, καὶ σαρκὸς προσλήμματι, ὅλως ἠνώθη δι' ἄκραν ευσπλαγχνίαν.

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ακτίνες νοητού, γεγονότες Ηλίου, φαιδρύνετε τήν γήν, ταῖς τῶν λόγων ακτίσι, καί σκότος ελαύνετε, αγνωσίας εν χάριτι, ὅθεν σήμερον, εν τῇ φαιδρά υμῶν μνήμη, λαμπρυνόμενοι, φωτοειδεῖς θεηγόροι, υμᾶς μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Εγγίζει ο Κριτής, ἐπὶ θύραις τό τέλος, γρηγόρησον ψυχή, καί εκ βάθους καρδίας, στενάξασα βόησον, τῇ Μητρί τοῦ Θεοῦ ημῶν, Ελευθέρωσον, τῶν φοβερῶν με βασάνων, καί εν τόπῳ με, τῆς αναπαύσεως τάξον, πανάχραντε Δέσποινα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ὡς εἶδεν εν Σταυρῷ, η Αμνάς σε τόν Ἄρνα, κρεμάμενον Χριστέ, τῶν κακούργων εν μέσῳ εβόα δακρύουσα, καί πικρῶς ολολύζουσα, Τέκνον φίλτατον, τί τό ορώμενον ξένον; Μήτηρ ἀνανδρε, ζωή παγκόσμιος τοῦτο, ἀντέφης, γνωσθήσεται.

Ὠδή δ' Ο Ειρμός

«Ἐθου πρὸς ημᾶς, κραταιάν ἀγάπησιν Κύριε, τόν μονογενή γάρ σου Υἱόν, υπέρ ημῶν εις θάνατον δέδωκας, διό σοι κραυγάζομεν, ευχαριστοῦντες, Δόξα τῇ δυνάμει σου».

Ἰαμα πιστοῖς, διὰ γλώσσης θεῖον προσφέροντες, γήν τῆς ἀσεβείας πονηράν, καταστροφή Σοφοί παρεδώκατε, καί ὠκοδομήσατε, ψυχὰς εν πίστει, ὅθεν μακαρίζεσθε.

Ιθένος διὰ σοῦ, Ηρωδίων μάκαρ ἐνδέδυται, πόλις τῶν Πατρῶν περιφανῶς, πρῶτος τόν θρόνον γάρ κατεκόσμησας, θεαῖς ἐλλαμπόμενος, φωτοχυσίαις, τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.

Πόλις τῶν Πατρῶν, πολιστήν σε μέγαν ἐπλούτησε, μάκαρ Ηρωδίων ἀληθῶς, πρὸς τήν Σιών τήν ἄνω μετάγοντα, ταύτην ἀληθέστατα, ὅθεν τιμά σε, θεοῖς μελωδήμασι,

Θεοτοκίον

Λόγῳ ἱερῷ, τοῦ Πατρός τόν Λόγον συνέλαβες, πάσης ἀλογίας τοὺς βροτούς, Θεογεννήτορ Κόρη λυτρούμενον, ὅθεν λόγοις πάντοτε, μεγαλοφώνως, θεοῖς σε δοξάζομεν.

Ὠδή ε' Ο Ειρμός

«Ἐπὶ τῆς γῆς ο ἀόρατος ὤφθης, καί τοῖς βροτοῖς ἐκὼν συνανεστράφης, ο ἀκατάληπτος, πρὸς σέ οὖν ορθρίζοντες, ἀνυμνούμέν σε Φιλανθρωπε».

Ἐπὶ τῆς γῆς τόν ἐλθόντα τοῦ σώσαι, τό πλανηθέν, ἐκηρύξατε Λόγον, θεοῖ Αποστόλοι, καί τῆς πλάνης ἅπαντας, τοὺς ἀνθρώπους ἐλυτρώσασθε.

Ξενοπρεπῶς προφητείας σοι χάρις, παρά Θεοῦ ἐξεχύθη πλουσίως, θεόφρον Ἄγαβε, προφωνεῖς γάρ δήλωσιν, τῶν μελλόντων ἐμφανέστατα.

Ὡφθης ποτέ προσημαίνων τῷ Παύλῳ, ἐπιβουλήν καί δεσμά καί κακώσεις, Προφήτα Ἄγαβε, σπηνίκα χεῖράς σου, τῇ ἐκείνου ζωνῇ ἔδησας.

Θεοτοκίον

Μόνη ἐν γῇ τοκετόν ἐσχες ξένον, μόνον ἡμᾶς καταλλάσσοντα μόνῳ, τῷ προανάρχῳ Πατρί, διὰ τοῦτο μόνῃν σε, ὡς Θεοῦ Μητέρα σέβομεν.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἄβυσσος ἐσχάτη ἀμαρτιῶν, ἐκύκλωσέ με, καί ἐκλείπει τό πνεύμά μου, ἀλλ' ἐκτείνας Δέσποτα, σὸν ὑψηλὸν βραχίονα, ὡς τὸν Πέτρον με, κυβερνήτα διάσωσον».

Ἔθετο λαμπάδας ὡς φωταυγεῖς, ὑμᾶς ὁ Λόγος, οἰκουμένην φωτίζοντας, καί τό σκότος λύνοντας, θεοιδεῖς Ἀπόστολοι, καί δεικνύοντας, τὴν οδὸν τὴν σωτήριον.

Νέκρωσιν κηρύττων τοῦ ἀπαθούς, νενεκρωμένους, πρὸς ζωὴν προσηγάγετο, ὁ σοφὸς Ἀσύγκριτος, Ἀποστόλων τό καύχημα, Ὑρκανίας τε, τό σοφὸν περιτείχισμα.

Ευρέ σε Ἀσύγκριτε ποταμόν, ναμάτων πλήρη, Ὑρκανία τοῦ Πνεύματος, καί σεπταῖς ἀρδεῖαίς σου, καταρδευθεῖσα ἤνεγκεν, ωραιότατα, τῷ Δεσπότη βλαστήματα.

Θεοτοκίον

Νόμου σε ἐτύπου ἡ κιβωτός, τὴν δεξαμένην νόμου θεοῦ τό πλήρωμα, καί σαρκί κυήσασαν, καί μετὰ τόκον μείναςαν, αἰπάρθενον, ὡς πρὸ τόκου Θεόνυμφε.

Συναξάριον

Τῇ Η' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα, Ἡρωδίωνος, Ἀγάβου, Ρούφου, Φλέγοντος, Ἀσυγκρίτου καί Ἑρμοῦ.

Στίχοι

- Εὐαγγελίου τὸν καλὸν δραμὼν δρόμον,
- Ἡρωδίων κάλλιστον ἤρατο στέφος.
- Ψυχὴν Ἀγάβου τοῦ Προφηταποστόλου,
- Ὁ ψυχὸςώστης προσκαλεῖται Δεσπότης.
- Σβέσας πλάνης φλέγουσαν ὁ Φλέγων φλόγα,
- Οὓς Δαυὶδ εἶπε, πύρ φλέγον, βλέπει Νόας.
- Παῦλος καλεῖ σε, Ρούφ', Ἀπόστολος μέγας.
- Ἐκλεκτὸν ὄντως, ὧ ἐπαίνου ἀξίου!
- Ἀσύγκριτον δέ πᾶς ἐπαινέσει μάλα.

- Τούτον γάρ ησπάσατο Παύλου τό στόμα.
- Ερμή θανόντι τώ μαθητή Κυρίου,
- Ερμών έμπνουν εκ λόγων αναγλύφω.
- Ογδοάτη μετέβησαν Απόστολοι, αγγελέες τε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Κελεστίνου Πάπα Ρώμης.

Στίχοι

- Τό χάσμα καί σέ παμμάκαρ, Κελεστίνε,
- Χορού διιστά μή μεμακαρισμένου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Τό πρίν εικόνι τή χρυσή, Περσικώ σεβάσματι, Παίδες ου προσεκύνησαν τρεις, υμνούντες εν μέσω τής καμίνου, Τών πατέρων ο Θεός ευλογητός εί».

Θεμελιώσαντες καλώς, εν πέτρα τής Πίστεως τών εθνών τά πληρώματα, λίθους πάλαι τούς σεβομένους μάτην, κατεφώτισαν σοφώς οι θεηγόροι.

Έφλεξας Φλέγον ιερέ, πυρί θείω άπασαν, τής απάτης τήν άκανθαν, καί καρδιάς αθλίως εσβεσμένας, θέρμη Πνεύματος ανήψας αριδήλως.

Οι Μαραθώνος οικισταί, προστάτην σε μέγιστον, καί διδάσκαλον άριστον, καί φωστήρα καί ποδηγέτην σχόντες, Φλέγον ένδοξε, τιμώσί σε απαύστως.

Θεοτοκίον

Νέος Παράδεισος ημίν, ζωής ξύλον άχραντε, κεκτημένος γεγένησαι, ού η βρώσις, τούς βρώσει τεθνηκότας ανεζώωσεν, αγνή Θεογεννήτορ.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Βαβυλωνία κάμιнос, τούς Παίδας ουκ έφλεξεν, ουδέ τής θεότητος τό πύρ, τήν Παρθένον διέφθειρε, διό μετά τών Παίδων πιστοί βοήσωμεν, Ευλογείτε, τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Μακαριζέσθω Άγαβος, Φλέγων καί Ασύγκριτος, Ρούφος καί Ερμής ο ευκλής, καί Ηρωδίων σήμερον, τού Λόγου γεγονότες θείοι Απόστολοι, καί φωστήρες τού κόσμου, καί εθνών διδάσκαλοι.

Ερμής, ο παναοίδιμος, Δαλματίας γέγονε, πάσης οδηγός καί φωτισμός, εν ταύτη γάρ ως ήλιος πολύφωτος επέστη, τελών εξάισια, καί φωτίζων Καρδιάς, αβλεπτούσας πρότερον.

Λόγον ως λύχνον φαίνοντα, Ερμή φέρων ένδοξε, τούς εν τή νυκτί τών δυσχερών, καθημένους εφώτισας, Ιάσεις καί σημεία τελών δέ μέγιστα,

εφειλκύσω πρὸς πίστιν, ἀπίστων τό πλήρωμα.

Τριαδικόν

Οι τήν Τριάδα σέβοντες, Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱόν προσκυνήσωμεν πιστῶς, καί Πνεῦμα τό Ἅγιον, Τρισὶν ἐν χαρακτήρι, μίαν θεότητα ἠνωμένην τῇ φύσει, ἀπλήν ἀδιαίρετον.

Θεοτοκίον

Σέ Προστασίαν ἔχομεν, Ἀχραντε οἱ δούλοί σου, καί πρὸς τόν Υἱόν σου καί Θεόν, μεσίτιν ἀκαταίσχυντον, κινδύνων ἡμᾶς σώζε, καί πειρασμῶν σεμνή, ἵνα πιστεῖ καί πόθῳ, αἰεὶ σε δοξάζωμεν.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Τὴν ἐν βάτῳ καί πυρί, προγραφείσαν ἐν Σινᾷ τῷ νομοθέτῃ Μωσῇ, καί τό θεῖον ἐν γαστρὶ, ἀφλέκτως συλλαβούσαν πύρ, τὴν ολόφωτον καί ἀσβεστον λαμπάδα, τὴν μόνην Θεοτόκον, ἐν ὕμνοις τιμώντες μεγαλύνομεν».

Ιερώτατον χορόν, συστησώμεθα πιστῶς, ἐν ὁμονοίᾳ ψυχῆς, μακαρίζοντες θερμῶς, Ἑρμὴν καί Ἡρωδίωνα, Ρούφον, Ἄγαβον, Ἀσύγκριτόν τε τόν μέγαν, καί Φλέγοντα τόν θεῖον, τοῦ Λόγου αὐτόπτας χρηματίσαντας.

Ὡς ελαῖαι μυστικάι, δεδειγμένοι ἀληθῶς, οἱ θεηγόροι ἡμῶν, καθιλάρουναν ψυχάς, καί πρόσωπα ἐν χάριτι, καί ἐρρύσαντο ἀθέου δυναστείας, καί σκότους ἀγνωσίας, ὅθεν ἐπαξίως μακαρίζονται.

Στεναγμῶν ἡμᾶς πολλῶν, καί δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, καί παλαιοῦ πτερνιστοῦ, ἐλυτρώσατε σοφοί, τοῦ Λυτρωτοῦ Ἀπόστολοι, καί ἐδείξατε τὰς τρίβους, τὰς φερούσας ἐνθέῳ πεποιθήσει, πρὸς τὴν Βασιλείαν τὴν οὐράνιον.

Ἡ ἐξάφωτος λαμπάς, τῶν ἀγίων Μαθητῶν, ἰκέτευε ἐκτενῶς, τὴν Τρισήλιον αὐγὴν, φωτίσαι τὰς ψυχάς ἡμῶν, τῶν τὴν πάμφωτον τελούντων ὑμῶν μνήμην, καί ρύσασθαι ἐκ σκότους, καί τῆς αἰωνίου κατακρίσεως.

Θεοτοκίον

Φλογοφόρος ὡς λαβίς, υπεδέξω ἐν γαστρὶ, ἀνθρακα τόν νοητόν, καταφλέγοντα ἡμῶν, τὰ πάθη καί φωτίζοντα, τὰς ψυχάς ἡμῶν καί λύοντα τό σκότος, τῆς εἰδωλομανίας, ἀχραντε Παρθένε πολυῦμνητε.

Τό Φωταγωγικόν, τό Ἰδιόμελον καί τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εὐψυχίου τοῦ ἐν Καισαρείᾳ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'
Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε

Ο πάνσοφος Ευψύχιος, κατεπαιρόμενον αλαζονεία, τόν ματαιό ξίφει, αισχύφρονα, πληγείς τω νησ ἐπλησε πολλῆς, καί συνηριθμήθη τοῖς στρατεύμασι, τοῖς ἐπουρανίοις αγαλλόμενος, Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, δώρησαι πάσι Σώτερ τό μέγα ἔλεος.

Ευψύχιος ὁ ἐνδοξος, στύλος γεγέννηται τῆς Ἐκκλησίας, καί πύργος ἀσειστος τῆς εὐσεβείας, καί καθαιρέτης τοῦ ἐχθροῦ, πάσι τοῖς νοσοῦσι καί προστρέχουσι, βλύζων ὡς ἐκ κρήνης τὰ ἰάματα, Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, εὐσπλαγχνε πάσι δίδου τό μέγα ἔλεος.

Ὡς κρίνον ευωδίασας, πάσαν διάνοιαν ταῖς ἡδυπνόοις, οσμαῖς τῶν ἀθλῶν σου, γενναίε Μάρτυς, καί ἀπεμείωσας σοφέ, πλάνης τό δυσώδες καί ἀνέλαμψας, ἥλιος καθάπερ ἐν τοῖς πέρασι, πρεσβεύων δωρηθῆναι, ἀπάσι σωτηρίαν καί μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Αγνή Θεογεννήτρια, ἡ τόν σωτήριον τεκούσα Λόγον, ρύσαι τοὺς δούλους σου πειρατηρίων, τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ, φώτισον ἡμῶν τὰ αἰσθητήρια, ἴθυνον ἡμῶν τὰ διαβήματα, πρὸς τρίβους σωτηρίας, ὅπως σε πιστεῖ Κόρη πάντες δοξάζωμεν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρῶ σε καθηλούμενον, ὡς ἐθεάσατο ἡ σέ τεκούσα, μόνε Μακρόθυμε, οδυρομένη, δάκρυα ἔρρει κρουνηδόν, καί τό υπερβάλλον τῆς χρηστότητος, καί τό συμπαθές τό πρὸς τόν ἄνθρωπον, λίαν ἐκπληττομένη, ὕμνει σου τό μακρόθυμον πολυεύσπλαγχνε.

Ἀπολυτίκιον

Ο Μάρτυς σου Κύριε ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τό στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Ἐχων γάρ τήν ἰσχύν σου τοὺς τυράννους καθείλεν, ἔθραυσε καί δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράση, αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί ἀπόλυσις

Εἰς τὸν ὁρθόν

Οἱ Κανόνες, ὡς σύνηθες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τοὺς Ευψυχίου ευψύχως ἄδω πόνους. Ποῖημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ'
Ὁ Εἰρμός

«Υγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν Αἰγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα, τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν».

Τοὺς ἄθλους εὐψύχως μάκαρ τοὺς σοὺς, Εὐψύχιε Μάρτυς, ἀναμέλπων σέ δυσωπῶ, ἔχων παρρησίαν τῇ ψυχῇ μου, τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος ἐξάρπασον.

Ὁ νοῦς σου τὴ νεύσει τῇ πρὸς Θεόν, ἀνένευσε πάντων, τῶν τοῦ βίου μάκαρ Τερπνῶν, καὶ ὅλος ὡραίος ἀπεφάνθη, κατὰ παθῶν βασιλεύσας Εὐψύχιε.

Υφάνας ἱμάτιον σεαυτῷ, ἐξ ἔργων ἀρίστων, καὶ φοινίξας μαρτυρικῶς, ἐστόλισαι τούτῳ καὶ παρέστης, ὡραϊσμένος Κυρίῳ Εὐτύχιε.

Θεοτοκίον

Σαρκὸς ὁμοιώματι γεννηθεὶς, ἐκ σοῦ ὁ Δεσπότης, ἐκαιούργησε τὴν ἡμῶν, πεπταλαιωμένην Κόρη φύσιν, καὶ τοὺς θνητοὺς ουρανίους εἰργάσατο.

Ὡδὴ γ' Ὁ Εἰρμός

«Σὺ εἰ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σὺ εἰ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου».

Ἐμφρονα υπάρχοντα, καταμηνύουσιν ἄφρονες, σέ δυσμενεῖ, Ἀρχοντι ἀφρόνως, δαιμονίοις λατρεύοντι.

Ὑψει μαρτυρίου σοι, προσομιλήσαντι Ἄγγελος, ἐπιφανεῖς, σέ παραθαρρύνει, ἀθλοφόρε Εὐψύχιε.

Ψαλλων τῷ Κυρίῳ σου, πάσης χαράς ὄντως πέπλησαι, Μάρτυς σοφέ, ὅθεν καὶ εὐψύχως, τὸ μαρτύριον ἥνυσας.

Θεοτοκίον

Ὑμνον χαριστήριον, τῶν ἀθλητῶν χορὸς ᾄδει σοι, Κόρη σεμνή, σοῦ ταῖς ὁδηγαίς, νικηφόρος γενόμενος.

Κάθισμα Ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Εὐψύχως τὸν καλόν, διανύσας ἀγῶνα, ἐνίκησας ἐχθρόν, τὸν πολέμιον Μάρτυς, βραβεῖον τὰ θαύματα, ἐκ Θεοῦ κομισάμενος, ὅθεν ἅπασα, ἡ τῶν Πιστῶν ἐκκλησία, μακαρίζει σε, ἐν τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ, συμφώνως Εὐψύχιε,

Θεοτοκίον

Συγχάρητε βροτοί, τῇ Μητρί τοῦ Κυρίου, αἰνέσατε αὐτήν, ουρανῶν αἱ Δυνάμεις, δοξάσατε τὴν ἀχραντον, οἱ τῆς γῆς βασιλεύοντες, δεῦτε ἅπαντες, τῶν φιλεόρτων οἱ δῆμοι, Χαίροις εἰπῶμεν, τῇ Θεοτόκῳ συμφώνως, πιστῶς εὐφραίνόμενοι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

ὦ θαύματος καινού! ὦ φρικτοῦ μυστηρίου! ἐβόα ἡ ἀγνή, καὶ πανάμωμος Κόρη, ἐν ξύλῳ ὡς ἐώρακεν, ἀπλωθέντα τὸν Κύριον, ὁ τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ

δρακί περιφέρων, ως κατάκριτος, υπό κριτών παρανόμων, Σταυρώ κατακρίνεται.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τῆς οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Χαίρων Μάρτυς διένειμας, πάντα τά υπάρχοντα πενητεύουσι, μαρτυρίου ὀλβον ἄσυλον, καί χαράν ἀγήρω ἀντικτώμενος.

Ιερῶς φωτιζόμενος, σκότος ἀνιέρων σύ ἐστηλίτευσας, ἀναγκάζειν πειρωμένων σε, υπαχθῆναι πλάνη δεισιδαίμονι.

Ου λιμός οὐδέ θάνατος, οὐδέ τῆς παρούσης τρυφῆς ἀπόλαυσις, τῆς ἀγάπης σε τοῦ κτίσαντος, διαστήσαι Μάρτυς ὑπερίσχυσαν.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα δυνάμεων, τῶν ἐπουρανίων σύ χρηματίσασα, σαρκικῶν παθῶν ὑπέρτερον, τόν ἐμόν Παρθένε νούν ἀνάδειξον.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί σου Κύριε, καί τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ, τήν σὴν εἰρήνην, παράσχου ἡμῖν φιλάνθρωπε».

Ἐφηρες σαρκός, τὰς αἰκίσεις καρτερώτατα, ἀναρτηθεῖς Μάρτυς Εὐψύχιε, παραπλησίως, τῷ Δεσπότη πάσης κτίσεως.

Ὑμνεῖς τόν Χριστόν, τὰς πλευράς Μάρτυς ξεόμενος, καί τήν δοράν προσαφαιρούμενος, ἀνδρειοτάτης, διανοίας καρτερότητι.

Ψεύδους τήν ἀχλύν, ἀληθεία Μάρτυς ἔλυσας, ἐν τῇ σοφίᾳ τῇ τῶν λόγων σου, δείξας ἀσόφους, τοὺς τῇ πλάνῃ ρητορεύοντας.

Θεοτοκίον

Υπέρ τῶν εἰς σέ, τὰς ἐλπίδας πάντων Δέσποινα, κεκτημένων ἀπαύστως πρέσβευε, ὅπως μελλούσης λυτρωθῶμεν κατακρίσεως.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καί αὐτῷ ἀπαγγελῶ μοι τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καί ἡ ζωὴ μου τῷ ἄδῃ προσήγγισε, καί δέομαι ὥς, Ἰωνᾶς, Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Χειμάζει μὲν τῶν βασάνων ὁ ὄγκος, οὐκ ἰσχύει δέ βυθίσαι σε μάκαρ, τόν γάρ Χριστόν, καί Θεόν κυβερνήτην, καί ἀρωγόν ἐπιφέρεις ἰθύνοντα, λιλμένα σε πρὸς γαληνόν, τῆς αὐτοῦ βασιλείας Εὐψύχιε.

Ωραῖόν σου τό ἀνάστημα Μάρτυς, τῆς ψυχῆς τοῖς ἐναντίοις δεικνύων, ὡφθης

αυτοῖς, φοβερὸς καταπλήττων, υπομονὴ τὴν ἐκείνων κακόνοιαν, καὶ εἴληφας παρὰ Χριστοῦ, τῶν αγώνων τῆς νίκης τὰ ἔπαθλα.

Συλήσαι τὸν θησαυρὸν οἰόμενος, τῆς ψυχῆς σου υπελθὼν σε ἐντέχνως, ἐν δωρεαῖς, καὶ βασάνων ἰδέαις, ἀπεπειράτο τό εὐτονὸν λύειν σου, ὁ τύραννος, ἀλλὰ στερρώς, υπομείνας νενίκηκας Ἐνδοξε.

Θεοτοκίον

Ἀνόρθωσον συμπτωθέντα με ὅλον, ὥς τοῖς πάθεσιν ἀνοίξαντα θύραν, καὶ ἐν τῇ σῇ, ἀγαθῇ μεσιτεῖα πρὸς μετανοίας εἰσόδους εἰσάγαγε, καὶ σώσόν με ἡ τοῦ παντός, τὸν Σωτῆρα τεκούσα καὶ Κύριον.

Τὸ Μαρτύρικόν τοῦ Ἡχου.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ θ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ευψυχίου τοῦ ἐν Καισαρείᾳ.

Στίχοι

- Ἐκεῖ μετήλθεν Ευψύχιον τό ξίφος,
- Οὐ Χριστὸς ἦλθε, Καισαρείας εἰς μέρη.
- Φάσγανον ἀμφ' ἐνάτην Ευψυχίου ἔκταμε λαιμόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Βαδίου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου, καὶ τῶν ἐπτά μαθητῶν αὐτοῦ.

Στίχοι

- Ἐπτάς μαθητῶν συντέτμηται Βαδίμω,
- Εἰς οὐρανοῦς δ' ἐφθασεν, οὐ Θεὸς θρόνος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων, τῶν ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ τελειωθέντων ἐν Περσίδι.

Στίχοι

- Εἰς πυρσολατρῶν γῆν ἐναθλεῖ Περσίδα
- Ἡ χριστολατρῶν αὐχενότμητος φάλαγξ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Αὐδησοὺς μαχαίρᾳ τελειοῦται.

Στίχοι

- Ὦν αἰχμάλωτος Αὐδησοὺς τὴν τύχην,
- Ἠλευθέρωται, τὴν σφαγὴν διδοὺς λύτρον.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός

«Παῖδες Εβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τό πῦρ, μετέβαλον βοῶντες, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας».

Δήμοις Μαρτύρων ηριθμήθης, ταῖς χορείαις τε τῶν θείων Ασωμάτων,
αλογησας παθῶν, τοῦ σώματος τρισμάκαρ, καί αριστεύσας χάριτι, αθλητά
Χριστοῦ μέγਾਲως.

Ω τῆς καλῆς σου πραγματείας! δρακός αἵματος ηλλάξω γάρ τήν ἄνω,
βασιλείαν σοφέ, ἐν ἡ καί ἀναμέλπεις, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Πύλαι ηνοιγήσαν σοι πόλου, τετμημένω διά ξίφους ἀνιόντι, καί Ἀγγέλων χοροί
υπῆντων σοι Τρισμάκαρ, ἀναβοώντες, Κύριε, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Ὅρος Προφήτης Δανιήλ σε, θείω Πνεύματι ἐκάλεσε Παρθένε, ἐξ οὗ ὁ λίθος
Χριστός, ἄνευ χειρός ἐτμήθη, καί συντριβὴν εἰργάσατο, τῶν ξοάνων τῆς
ἀπάτης.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Νικηταί τυράννου, καί φλογός τῇ χάριτί σου γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου,
σφόδρα ἀντεχόμενοι, Παῖδες ἐβόων, Εὐλογεῖτε πάντα, τὰ ἔργα τόν Κύριον,
καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Νικητής τυράννων, καί πνευμάτων γέγονας τῶν ἀκαθάρτων, καί πιστῶν
ἀνθρώπων, τὰς καρδίας πάντοτε καταφωτίζεις, ὅθεν εὐχαρίστως, σέ
υμνοῦντες Ἐνδοξε, πάντες εὐλογούμεν, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ τῶν σῶν θαυμάτων, ποταμοί χεόμενοι νοσοῦντων πάθη, καί ψυχῶν τὰς
νόσους ἐξιῶνται χάριτι Θεόφρον Μάρτυς, ὅθεν σου τήν μνήμην, οἱ πιστοί
δοξάζοντες, ἀνυμνολογοῦμεν, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπελθων ἀνδρείως, τό ἀγώνων στάδιον Μάρτυς ἐξέσθης, μέχρις ἀρμονίας,
καί αὐτῆς τῆς ἔνδοθεν οικονομίας, ἀλλ' ἐφάνης ὅλος, ἀκλινῆς ἀκράδαντος,
ὅθεν τοὺς στεφάνους, ἀπέλαβες τῆς νίκης.

Θεοτοκίον

Συμπαθῆς Παρθένε, ἡ τόν συμπαθέστατον τεκούσα Λόγον, τόν ἀσυμπαθή με,
δωρεάν οἰκτείρησον ἀπεγνωσμένον, πταίσμασιν ἀμέτροις, καί μή
ἐπιστρέφοντα, ἀλλ' ἐν ραθυμίας, τόν βίον δαπανώντα.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ὁμολογοῦμεν, οἱ διά σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή,
σύν Ασωμάτοις χορείαις σέ μεγαλύνοντες».

Ἰκρίω ἀνηρτήθης, πάθος εἰκονίζων, τοῦ ἀπαθούς καί τὰ πάθη μειώσαντος,
τῶν εὐσεβῶν εὐσπλαγχνία, Μάρτυς Εὐψύχιε.

Ωράθη θαύμα μέγα, σοῦ τῇ τελειώσει, ἀντί γάρ αἵματος γάλα σύν ὕδατι, τῆς

κεφαλής σου τμηθείσης, Μάρτυς συνέρρευσεν.

Συνήφθης ουρανίαις, Μάκαρ στρατηγίαις, καί συναγάλλη Μαρτύρων τοῖς τάγμασι, στεφανηφόρος, καί νύν ημῶν πρόστηθι.

Ημῶν τῶν μεμνημένων, καί επιτελούντων, τήν ιεράν σου πανήγυριν μέμνησο, ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις, Μάρτυς Ευψύχιε.

Θεοτοκίον

Φωτί τῆς μετανοίας, αὐγάσον Παρθένε, τῆς αμαρτίας νυκτί με σκοτούμενον, καί ραθυμίας ομίχλη συγκαλυπτόμενον.

Καί η λοιπή Ακολουθία, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Αγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Πομπηΐου, Μαξίμου, Μακαρίου, Αφρικανού καί τῶν σὺν αυτοῖς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Πολυώνυμον σύνταγμα, πολυποίκιλα βάσανα, Αθλητῶν υπέμεινε, καρτερώτατα, καί πρὸς τόν μόνον Θεόν ημῶν, μετέστη γηθόμενον, μυριάσιν Ιερῶν, Ασωμάτων ἀγάλλεσθαι, ὡς τοῦ δράκοντος, τάς πολλὰς μυριάδας ἐκνίκησαν, τῇ ἐνστάσει τῇ γενναίᾳ, καί τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι.

Ὁ περίδοξος Μάξιμος, καί ὁ μέγας Τερέντιος, ὁ κλεινός Πομπηΐος, καί Μακάριος, Αφρικανός ὁ θειότατος, τιμάσθωσαν ἄσμασι, σὺν αυτοῖς καί ὁ λοιπός, τῶν Μαρτύρων κατάλογος, οἱ τῷ αἵματι τῷ οικείῳ τήν ἄνω βασιλείαν, ὠνησάμενοι καί δόξης, ἀδιαδόχου πληρούμενοι.

Οὐ λιμός οὐδέ κίνδυνος, οὐ ζωὴ οὐδέ θάνατος, τῆς ἀγάπης Ἐνδοξοὶ τοῦ ποιήσαντος, ὑμᾶς χωρίσαι κατίσχυσαν, διό ἐκληρώσασθε, βασιλείαν οὐρανῶν, καί τρυφήν ἀδαπάνητον, καί μή λήγουσαν, μηδαμῶς ευφροσύνην, Ἀλλ' αἰτείσθε, καί ἡμῖν ἀγαθοδότως, τόν ἱλασμόν καί τό ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὡς πηγὴν ἀγιάσματος, κιβωτόν σε ὡς πάγχρυσον, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, ἀπαστράπτουσιν, καθικετεύω καί δέομαι, τήν πάθεσιν ἐκδοτον, καί ἀθλίαν μου ψυχὴν, φωταγωγήσον Δέσποινα, ρυομένη με, τῆς πικρᾶς τυραννίδος τῶν δαιμόνων, καί ὁδόν μοι σωτηρίας, παρεχομένη πρεσβείαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς αμνόν σε ἐλκόμενον, πρὸς σφαγὴν τήν ἐκούσιον, καθορώσα Δέσποτα ἡ

πανάμωμος, καί πολυῦμνητος Μήτηρ σου, εβόα δακρύουσα, τίς ο δρόμος ο ταχύς; πού απέρχη παμφίλτατε; συνδραμούμαί σοι, συνθανούμαί σοι Λόγε, μή εάσης, τήν ασπόρως σε τεκούσαν, μεμονωμένην καί άτεκνον.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Τών αγίων Μαρτύρων τά κατορθώματα, ουρανών αι δυνάμεις υπερεθαύμασαν, ότι εν σώματι θνητώ, τόν άόρατον εχθρόν τή δυνάμει τού Σταυρού, αγωνισάμενοι καλώς, ενίκησαν αοράτως, καί νύν πρεσβεύουσι τώ Κυρίω ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά την συνήθη Στιχολογίαν οι Κανόνες κατά τήν τάξιν.

Ο Κανών τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Πληθύς με σώζοις καλλινίκων Μαρτύρων. Ποίημα Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ο Ειρμός

«Υγράν διοδεύσας ωσεί ξηράν, καί τήν Αιγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ισραηλίτης ανεβόα, Τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν».

Πληθύς Αθλοφόρων πανευκλεών, Χριστόν εκδυσώπει, πλήθος έχοντα οικτιρμών, τά πλήθη μειώσαι τών κακών μου, όπως τήν σήν ευφημήσω πανήγυριν.

Λατρεύοντες ζώντι καί αληθεί, Θεώ Αθλοφόροι, τοίς αφύχοις σέβας θεοίς, ουδόλως ενείματε, καί ζώσα, τώ ζωοδότη θυσία προσήχθητε.

Η κύρωσαν δόγμα θεοστυγές, καί μέσον σταδίου, τεσσαράκοντα Αθληταί, εκήρυξαν Λόγον σαρκωθέντα, τόν αλογίας τόν κόσμον ρυσάμενον.

Θυμόν αλογώτατον δυσσεβούς, τυράννου γενναίως, απεκρούσαντο οι σοφοί, αγάπη τηρούμενοι τή θεία, καί πρός θυμόν κινηθέντες τόν δίκαιον.

Θεοτοκίον

Ἕμνώ σε Παρθένε ότι Θεόν, πανῦμνητε μόνη, εσωμάτωσας εκ τών σών, τιμίων αιμάτων Παναγία, καί υπέρ λόγον φρικτώς απεκήσας.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Στόμασιν εκήρυξαν, τοῖς Ἱεροῖς αὐτῶν Κύριον, οἱ Ἀθληταί, ἐναντι τυράννων, ἐναθλοῦντες στερρότατα.

Μίαν γνώμην ἔχοντες, οἱ Ἀθληταί θανεῖν εἶλοντο, διὰ Χριστόν, καί πολυθεΐας, πλάνην πάσαν ἐπάτησαν.

Ἐλυσαν τόν σύνδεσμον, τῆς ματαιότητος δέσμιοι, διὰ Χριστόν, οἱ περί τόν Θεῖον, γεγονότες Τερέντιον.

Θεοτοκίον

Σώσόν με κυήσασα τόν υπεράγαθον Κύριον, Μήτηρ αγνή, παύσον τῆς ψυχῆς μου, πολυτάραχον κλύδωνα.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εξ αιμάτων οικείων οἱ Ἀθληταί, εαυτοῖς πορφυρίδα βάψαντες, νύν ωραῖοι τοῖς στίγμασι, τῷ Χριστῷ προσηνέχθησαν, τρισηλίου δόξης φωτί λαμπρυνόμενοι, καί ἡμᾶς φωτίζοντες, αὐτούς μακαρίζοντας, ὅθεν τήν φωσφόρον, καί σεπτήν αὐτῶν μνήμην, τελούντες λαμβάνομεν, ἱαμάτων χαρίσματα, Οἷς ἐν πίστει βοήσωμεν, Πρεσβεύσατε γενναῖοι τῷ Χριστῷ, δωρηθῆναι ἄφεσιν τοῖς μέλπουσι, καί πιστῶς εκτελούσι, τήν πάμφωτον μνήμην υμῶν.

Θεοτοκίον

Ο τῶν ὅλων Δεσπότης καί Ποιητής, ἐξ ἀχράντου σου μήτρας σάρκα λαβών, προστάτιν σε ἔδειξε, τῶν ἀνθρώπων πανάμωμε, διὰ τοῦτο πάντες, πρὸς σέ καταφεύγομεν, ἱλασμόν πταισμάτων, αἰτούμενοι Δέσποινα, καί αἰωνιζούσης, λυτρωθῆναι βασάνου, καί πάσης κακώσεως, τοῦ δεινοῦ κοσμοκράτορος, ἵνα πίστει βοώμέν σοι, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καί Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε πόθω, καί πίστει πανύμνητε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Μαθητῶν υπεκρύβη φόβω χορός, οἱ γνωστοί δέ μακρόθεν ἴστανται νύν, μόνη δέ συνέχομαι, καί τή λύπη τιτρώσκομαι, τήν σφαγὴν σου τέκνον, ορώσα τήν ἀδίκον, ἡ Παρθένος ἔλεγε, τὰς ὀψεις σπαράττουσα, Δεύρο πάσα κτίσις, νύν τῷ τρόμῳ ληφθείσα, συνάληψον, θρήνησον, τή Μητρί τοῦ Κυρίου σου, καί σύν φόβῳ ἀνάκραξον, Δόξα σοι τῷ πάντων Ποιητῇ, ὅτι θέλων πάσχεις υπεράγαθε, καί ἐκουσίως σταυρούσαι, τοῦ σώσαι τόν ἄνθρωπον.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καί ἐδόξασά σου τήν θεότητα».

Ωραιώθητε μάρτυρες, πόνων ἐπιδόσεσι φαιδρυνόμενοι, υπέρ σάπφειρον χρυσίον τε, καρτεροῖς ἀγώσιν ἐλαμπρύνθητε.

Ζωηφόρον ἐνέργειαν, ἐκ ζωαρχικῆς Τριάδος δεξάμενοι, πάντα πόνον, πάσαν νέκρωσιν, ψυχῶν καί σωμάτων ἀπελαύνετε.

Ουκ αρνούμεθα Κύριον, δαίμοσιν αφρόνως ουκ επιθύομεν, οι θεόφρονες
εκραύγαζον, ομιλούντες πόνοις καί κολάσεσιν.

Ιαμάτων χαρίσματα, χάριν αδαπάνητον, ρώσιν άπαυστον, αναβλύζοντες
Μακάριοι, τών ανθρώπων πάθη θεραπεύετε.

Θεοτοκίον

Σέ πανάμωμε Δέσποινα, πειρασμοίς κυκλούμενος εις βοήθειαν,
προσκαλούμαι, Σπεύσον σώσόν με, τόν Σωτήρα Λόγον η κυήσασα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ορθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε, Σώσον ημάς, σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός
σου άλλον ουκ οίδαμεν».

Καθείλετε τής πλάνης οχύρωμα, Αθλοφόροι, ταίς αναμοχλεύσεσι, τής
καρτερίας πανεύφημοι.

Αιμάτων επιρροαίς ξηράναντες, τής απάτης, τόν βυθόν μακάριοι, πάσαν
ψυχήν κατηρδεύσατε.

Λογίων τών ενθέων πληρούμενοι, Αθλοφόροι, τών σοφών ελύσατε, τήν
αλογίαν εν Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Λυτρούμενος επέφανεν Άχραντε, τούς ανθρώπους, εκ σου ο υπέρθεος,
άνθρωπος Κόρη γενόμενος.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν, εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι
κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ άδη προσήγγισε, καί δέομαι
ως Ιωνάς, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Ισχύϊ σου Ιησού νευρούμενοι, εξενεύρισαν εχθρού δυναστείαν, καί δυνατοί,
ανεδείχθησαν όντως, δι' ασθενείας σαρκός προσπαλαίοντες, καί ρίψαντες τόν
ισχυρόν, οι σεπτοί καί καλλίνικοι Μάρτυρες.

Νενίκηκας, τόν πολυμορφον όφιν, καί τήν τούτου τοίς ποσί σου συντρίψας,
ώς αληθώς, κεφαλήν νικηφόρον, τή κορυφή σου διάδημα είληφας, Τερέντιε
Μάρτυς Χριστού, τών αγίων Αγγέλων συμμετοχε.

Ιάματα, η σορός τών Μαρτύρων, αναβλύζει, καί τά πάθη καθαίρει, καί τών
ψυχών, αποπλύνει τόν ρύπον, καί τών δαιμόνων βυθίζει τάς φάλαγγας,
απάντων δέ τών ευσεβών, τάς καρδίας αρδεύει τή χάριτι.

Θεοτοκίον

Κατάσκιον, προεώρα σε όρος, ο Προφήτης Αββακούμ Θεοτόκε, εκ σου Θεός,
υπέρ λόγον προήλθε, σεσαρκωμένος, καί κόσμον διέσωσε, τώ κλύδωνι τής
χαλεπής, αμαρτίας δεινώς συνεχόμενον.

Τό Μαρτυρικόν τού Ἡχου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Ι' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Αφρικανού, Μαξίμου, Πομπηίου καί ἐτέρων τριάκοντα ἑξ, ἐτι δέ καί τῶν περὶ τόν μακάριον Ζήνωνα καί Ἀλέξανδρον καί Θεόδωρον.

Στίχοι

- Ἐπαθλα ποία τῆς τομῆς Τερεντίω;
- Ἄ μή προσέσχεν ὄψις, οὐς ἡ καρδία.
- Ἰδωμεν οὐς τέμνουσιν ἀθλητάς, ὅσοι.
- Δεκάς τετραπλή, πρὸς δέ καί ἄλλοι μάλα.
- Ασφάραγον δεκάτη γε Τερέντιος ἐξυπεκάρθη.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Οσίας Προφήτιδος Ολδᾶς.

Στίχοι

- Αφῆκεν Ολδὰ πνεῦμα μέλλοντα βλέπον,
- Ἡ Πνεύματος γέμουσα θείου πυθία.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ιακώβου Πρεσβυτέρου, καί Αζᾶ Διακόνου.

Στίχοι

- Τόν Ιάκωβον καί τετμημένον γράφω,
- Καί τῆς τομῆς φέροντα μισθόν τό στέφος.
- Τμηθεῖς ὁ Χριστοῦ Λευϊτης, Αζᾶ κάραν,
- Χριστοῦ τόν ἐχθρόν Λευϊάθάν αἰσχύνει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Παῖδες Εβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως, καί εἰς δρόσον τό πῦρ, μετέβαλον βοῶντες, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ὡτα εὐήκοα πρὸς θεῖαν, ἀποπλήρωσιν Χριστοῦ τῶν προσταγμάτων, κεκτημένοι Σοφοί, ἐμέλπετε Προθύμως, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νόμους ἐνθέους Αθλοφόροι, ἀντεθήκατε προστάγμασιν ἀνόμων, κελευόντων Χριστόν ἀρνεῖσθαι, ὡ βοῶμεν, Εὐλογητός εἰ Κύριε ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μέλη ποιναῖς ἐκδεδωκότες, ἀπηρνήσασθε τό σῶμα δι' ἀγάπην, τοῦ οφθέντος ἐν γῇ, καί σάρκα ἐιληφότος, ὡ μελωδεῖτε Μάρτυρες, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Ἄνω τό ὄμμα διανοίας, ανατείναντες Γενναῖοι τὰς βασάνους, στερροτάτη ψυχὴ, ἠνέγκατε βοῶντες, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ρεύσαντας πάλαι τοὺς γεννάρχας, παραβάσεως ἀτόπου πλημμελεία, ἐν νηδυί Χριστόν, ἀρρεύστως συλλαβούσα, πρὸς τὴν ζωὴν ἀνήγαγες, τὴν ἀρχαίαν Θεοτόκε.

Ὡδὴ η' Ὁ Εἰρμός

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύρρανος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τυραννικοῦ πρό βήματος, ὁ θεόφρων Τερέντιος, σὺν Ἀφρικανῷ τε, Μάξιμος Πομπηῖος, ὁ θεῖος Μακάριος, καὶ ὁ κλεινὸς θεόδωρος, ἅμα τῇ λοιπῇ τῶν συμμαρτύρων χορεία, Χριστόν ὁμολογοῦσι, τὸν Σωτῆρα τῶν ὅλων, καὶ τούτου τὴν ἀγάπη, γενναίως ἐναθλοῦσιν.

Ὑπὲρ Χριστοῦ στρεβλούμενοι, καὶ βουνεύροις τυπτόμενοι, καὶ ἀνηλεῶς, οἱ Ἀθληταὶ ξεόμενοι, τριβόλοις κεντούμενοι, καὶ τοῖς θηρσί ριπτούμενοι, καὶ πυρακτωθείσιν, ὀβελίσκοις τὰ στέρνα, φλεγόμενοι ἐβόων, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρῆμα ζωῆς προφέροντες, οἱ καλλίνικοι Μάρτυρες, τεθανατωμένους, ἐν τῇ πλάνῃ ἔσωσαν, ἐχθροὺς ἐθανάτωσαν, καὶ τοῦ Χριστοῦ τὸν θάνατον, καὶ τὰ φωταυγὴ ἐξεικονίζοντες πάθη, βασάνοις πολυτρόποις, τό μακάριον τέλος, ἐδέξαντο ὑμνοῦντες, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡσπερ κιθάρα εὐρυθμος, κρουομένη τῷ Πνεύματι, καὶ τὰς διανοίας, τῶν πιστῶν ἠδύνουσα, τετράριθμος πέφυκε, τῶν Ἀθλοφόρων θεία δεκάς, θεῖον κορυφαῖον, κεκτημένη βοῶντα, Τερέντιον τὸν μέγαν, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένην ζώωσον, πεπτωκυῖαν ἀνάστησον, τετραυματισμένην, τὴν ψυχὴν μου ἱάσαι, τῇ λόγχῃ Πανάμωμε, τῇ κεντησάσῃ θείαν πλευράν, τοῦ ἐκ τῆς γαστρὸς σου, σαρκωθέντος Σωτῆρος, ὃν Παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος, διό τὴν ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ἰαμα βρύει ἡ σορός, τῶν Μαρτύρων ἐκ πηγῆς θεοῦ Πνεύματος, ἐπαρδομένη αἶ, προθύμως δεύτε ἀπαρυσώμεθα, σῶμα, καρδίαν καὶ ψυχὴν,

καθαγιαζόμενοι, καί τόν Σωτήρα Χριστόν, μεγαλύνοντες πιστῶς
φιλομάρτυρες.

Ὡς άνθη θεία τού αγρού, ὡσπερ ρόδα μυστικά εξηνθήσατε, καί ευωδίας
σεπτῆς, τήν Εκκλησίαν απεπληρώσατε, πλάνην δυσώδη τού εχθρού, μακράν
απελαύνοντες, τή θεία χάριτι, Αθλοφόροι τού Χριστού αξιάγαστοι.

Σήμερον Μάξιμον πιστοί, καί Αλέξανδρον ομού καί Θεόδωρον, Ζήνωνα,
Πομπήϊον, Αφρικανόν τε καί τόν Τερέντιον, σύν τοις λοιποῖς συναθληταῖς,
πιστῶς ευφημήσωμεν, καί μακαρίσωμεν, ανυμνούντες τά αυτών
προτερήματα.

Ἦγγικε, πρόσεχε ψυχή, η τού Κτίστου τελευταία επέλευσις, οι θρόνοι τίθενται,
καί τό κριτήριον ἤδη πάρεστιν, ο δέ Κριτής ως αγαθός, βοά, Ετοιμάσθητε,
Σπεύσον ούν βόησον, τών Μαρτύρων σου λιταῖς Σώτερ σῶσόν με.

Θεοτοκίον

Φώτισον πύλη τού φωτός, τήν ψυχήν μου ταῖς δειναῖς αμαυρότησι, τών
παραβάσεων, εσκοτισμένην καί κινδυνεύουσαν, καί τῆς ημέρας κοινωνόν, τῆς
θείας ανάδειξον, ὅπως δοξάζω σε, προστασία τών Πιστῶν ακαταίσχυντε.

Τό Φωταγωγικόν τού Ἦχου.

Καί η λοιπή Ακολουθία, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Αντίπα, Επισκόπου Περγάμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Ὅτε, ἐκ τού ξύλου σε νεκρόν

Χάριν, απαντλήσας δαψιλῶς, γνώσεως Χριστού Ιεράρχα, ἐξ ακενώτου πηγῆς,
τού Επιστηθίου τε καί θείου Κήρυκος, ταύτης πάσι μετέδωκας, ανθρώποις
αφθόνως, δρόμον ισαπόστολον ανύων Ὅσιε, ὅθεν, σύν αυτώ παρρησίαν,
έχων πρός Θεόν υπέρ πάντων, τών σέ ευφημούντων καθικέτευε.

Βίον, διανύσας ευκλεή, καί τών αρετῶν συναθροίσας, τόν πλούτον Ὅσιε,
πλήρης δι' αθλήσεως, καλών πρός Κύριον, ὡς ο πρίν εξεδήμησας, Αβραάμ
Αντίπα, ὅθεν καί τῆς κρείττονος δόξης ηξίωσαι, χαίρων, τού Χριστού συν τοῖς
μύσταις, καί υπέρ ημών ικετεύων, τών πιστῶς τιμώντων σου τήν άθλησιν.

Έχων, ἐξ αφθόνων δωρεών, σύ τού Παρακλήτου τήν χάριν, τήν τών ιάσεων,

πάθη τὰ τοῦ σώματος, καί τῶν ψυχῶν ἡμῶν, επισκέψαι σου ἴασαι, οἰκίζων, πόνους παύων ἅπαντας, καί εκλυτρούμενος, πάντας συμφορῶν καί κινδύνων, τοὺς τήν σὴν Αντίπα τιμώντας μνήμην, καί δοξάζοντας τόν Κύριον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐχεις, συμπαθείας οἰκτιρμούς, ἔχεις ευσπλαγχνίας αβύσσους, θεοχαρίτωτε, τούτοις μου συγκάλυψον τὰ αμαρτήματα, καί απόπλυνον ἅπαντα, τόν ρύπον Παρθένε, ἐξ ἀπροσεξίας μου τόν προσγινόμενον, ὅπως, ἀπό βλάβης παντοίας, Δέσποινα σωθεῖς μεγαλύνω, τό σόν εἰς αἰώνας θεῖον ὄνομα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε, προσηλώθης τῷ Σταυρῷ, ἀκακος ἀμνός ὥσπερ Σώτερ, καί ἐκεντήθης πλευράν, ἥλιος ἐσκότασε, καί γῆ ἐτρόμαξε, καί αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν, ναοῦ δέ ἐρράγη, θεῖον καταπέτασμα ἀπό τοῦ φόβου σου, ὅθεν, ἡ τεκούσά σε Μήτηρ, θρήνοις κοπτομένη ἐβόα, Δόξα τῇ ἀφάτῳ ευσπλαγχνία σου.

Καί ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες, ὡς σύνηθες, καί τοῦ Ἀγίου ο Κανών, οὐ ἡ, Ἀκροστιχίς.

Τόν φαιδρόν ἐν Μάρτυσιν Αντίπαν σέβω.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδή α' Ἦχος δ' Ὁ Εἰρμός

«Θαλάσσης, τό ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἰχνεσιν, ὁ παλαιός πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τήν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Τῷ φέγγει, τῆς τρισηλίου χάριτος, καταλαμπόμενος, τοὺς τήν φαιδράν σου ταύτην εορτήν, ἐκτελούντας καταύγασον, τῆς τῶν παθῶν λυτρούμενος, Μάρτυς Αντίπα αμαυρώσεως.

Ὁ Λόγος ὁ τοῦ Θεοῦ σου Πάνσοφε, μάρτυρα γνήσιον τῶν εαυτοῦ ἀνέδειξε παθῶν, τήν δυσσέβειαν τρέποντα, καί τῶν δαιμόνων ἀπάσαν, τήν πονηρίαν ἀφανίζοντα.

Νομίμως, τό ἱερόν σου ποίμνιον, ὄντως ἐποίμανας, καί ἐπὶ χλόην Πάτερ τῶν Χριστοῦ, διδασμάτων ἐξέθρεψας, νύν δ' ἐποπτεύεις ἄνωθεν, στέφει Μαρτύρων κλειζόμενος.

Θεοτοκίον

Φωτός σου, ταῖς ἀστραπαῖς καταύγασον, Κόρη πανάμωμε, τήν ἐν νυκτί παθῶν καί συμφορῶν, συσχεθείσαν καρδίαν μου, δικαιοσύνης Ἥλιον, πάσιν ἀρρήτως ἀνατείλασα.

Ὠδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Ανέβλυσας ποταμούς, διδασκαλίας τούς πιστούς άρδοντας, καί θολερά νάματα, τής πολυθείας ξηραίνοντας.

Ισχύϊ δυναμωθείς, τού τήν ασθένειαν ημών άραντος, δαιμονικήν έθραυσας, Ένδοξε ισχύν δι' αθλήσεως.

Δαιμόνων τούς λατρευτάς, σέβειν Θεόν αληθινόν έπεισας, σάρκα θνητήν Όσιε, πλούτω ευσπλαγχνίας φορέσαντα.

Θεοτοκίον

Ρυόμενον τούς βροτούς, αιχμαλωσίας τού εχθρού Άχραντε, τόν Λυτρωτήν τέτοκας, όθεν ευσεβώς σέ δοξάζομεν.

Κάθισμα Έχος γ'

Θείας πίστεως

Θείοις άνθραξι, θείας αγάπης, αναπτόμενος, μάρτυς, Αντίπα, τής αθείας τήν φλόγα κατέσβεσας, καί πυρωθέντι βληθείς χαλκουργήματι, πρός τό ανέσπερον φώς εξεδήμησας, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Παραμύθιον, τών θλιβομένων, ιλαστήριον, αμαρτανόντων, σύ ανεδείχθης Μητροπάρθενε Δέσποινα, τήν γάρ βροτών σωτηρίαν γεννήσασα, πύργος ισχύος πιστοίς μόνη γέγονας, Όθεν κράζομεν, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρουμένου σου, η γή εσεισθη, νεκρωθέντος σου, τό φώς εκρύβη, καί οι νεκροί τών δεσμών απελύθησαν, η δέ πανάχραντος Μήτηρ σου Δέσποινα, δακρυρροούσα πικρώς απεφθέγγετο, Τέκνον φίλτατον, υμνώ σου τό μέγα έλεος, τού σώσαι γάρ βροτούς ταύτα πέπονθας.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Έκκλησία, επί Σταυρού τόν ήλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ου κατέσεισε τόν πυργον τής σής καρδίας, παρανομούντων ένστασις, Μάρτυς αθλοφόρε, όθεν πυρακτούμενος, τώ ζήλω τής πίστεως, ώφθης τού πυρός δυνατώτερος.

Νυσταγμώ τής αθείας τούς κρατουμένους, επαγρυπνών Πανεύφημε, ταίς διδασκαλαίς τού Αγίου Πνεύματος, πρός γνώσιν εξήγειρας, τής αληθινής επιγνώσεως.

Ενεπλήσθης τών τού Πνεύματος χαρισμάτων, εκ θεολόγου στόματος, τού

Ἐπιστηθίου, ὅθεν καί ανέβλυσας, τά θεία διδάγματα, πάσι τοῖς Πιστοῖς Πάτερ Ὄσιε.

Θεοτοκίον

Μετά τόκον ὡς πρό τόκου διεφυλάχθης, Παρθενομήτορ ἀφθορος, τόν Δημιουργόν γάρ, πάντων απεκύησας, ἐκ σοῦ τό ἀνθρώπινον, σῶμα ἐκουσίως φορέσαντα.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Σύ Κύριέ μου φῶς, εἰς τόν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνούντάς σε».

Ανήλθες ἀρετῶν, εἰς τό ὅρος Μακάριε, καί γνώσεως υπεισήλθες, τόν ἀκρότατον γνόφον, καί τῷ Θεῷ ὠμίλησας.

Ρημάτων σου πλοκαῖς, ἐκ βυθοῦ ἀθεότητος, ἐζώγησας ἱεράρχα, πλανωμένους ἀνθρώπους, καί χάριτι διέσωσας.

Τό μέγα τῆς Θεοῦ, παρουσίας μυστήριον, κηρύττων ἱερομάρτυς, κατεσμίκρυνας ὕψος, εἰδώλων ἀθεώτατον.

Θεοτοκίον

Υπάρχων ἐν μορφῇ, τοῦ Θεοῦ ὁ υπέρθεος, ἐσκήνωσεν ἐν γαστρὶ σου, τήν μορφήν μου φορέσας, ὁ Κύριος Πανάμωμε.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Εκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Σταυρώσας, ἐγκρατεία τά μέλη Μακάριε, τοὺς ἐν ἀσκήσει ἀγῶνας, τοῖς ἀγῶσιν ἔστεψας τῶν Μαρτύρων, οὓς υπέστης, διανοίας Ἀντίπα στερρότητι.

Ἰστασο, πρό βημάτων κηρύττων τήν σάρκωσιν, τοῦ διὰ σέ κενωθέντος, καί Πιλάτου βήματι παραστάντος, Ἀθλοφόρε, καί Σταυρῷ τόν ἐχθρόν θανατώσαντος.

Νέκρωσιν, τοῦ Σταυρῷ νεκρωθέντος θεσπέσιε, ποθῶν Ἀντίπα εἰσέδυσ, τῷ πεπτυρωμένῳ βοῇ χαλκείῳ καί θυσία, νεκρωθεὶς τῷ Κυρίῳ προσενήνεξαι.

Θεοτοκίον

Ἅγιος, ὁ σκηνώσας ἐν μήτρᾳ σου Κύριος, ὁ ἐν Ἀγίοις Παρθένε, ἐπαναπαυόμενος καί δοξάζων, τοὺς ἐν πίστει, ἀληθεῖ τούτον Κόρη δοξάζοντας.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ' Τῇ υπερμάχῳ

Τόν ἱεράρχην καί κλεινόν μεγαλομάρτυρα, τόν πολιούχον τῆς Περγάμου τόν πανάριστον, καί κοινού ἐχθροῦ ἀντίπαλον τόν Ἀντίπαν, κατὰ χρέος

ευφημήσωμεν εν άσμασιν, ως τούς πάσχοντας Οδόντας θεραπεύοντα, πόθω κράζοντες, χαίροις, Πάτερ τρισόλβιε.

Τό Μαρτυρικόν τού Ήχου.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Αντίπα, Επισκόπου Περγάμου.

Στίχοι

- Ταύρω παλαίεις, καλλιμάρτυς, Αντίπα,
- Ός σε φλογίζειν, ού κερατίζειν έχει.
- Χάλκεον ενδεκάτη βληθείς φλέγη, Αντίπα, εις βούν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής οσίας Τρυφαίνης τής εν Κυζίκω.

Στίχοι

- Χωρίζεται Τρύφαινα σαρκός πηλίνης,
- Η πηλόν αυτής τάς τρυφάς ηγουμένη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Φαρμουθίου.

Στίχοι

- Εξήλθε Φαρμούθιος εκ τών ενθάδε,
- Φαρμουθί μηνί, δήλον ως Απριλίω.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παῖδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Νέους τρείς Παῖδας, εξεικονίζων Μάρτυς ένδοξε, μέσον ως καμίνου έστης τού δολερώς, πυρωθέντος χαλκουργήματος, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου, κραυγάζων καί Κύριος.

Τή θεία δρόσω, περικυκλούμενος πάντοθεν, όλως ουκ εφλέχθης μέσον ών τού πυρός, ουδέ δαίμοσιν επέθυσας, Ευλογημένος εί ο Θεός μου, κραυγάζων καί Κύριος.

Ισχύϊ θεία, τής ηλικίας τό ανίσχυρον, Πάτερ, ενισχύσας άκμων ώσπερ στερρός, πρός τό στάδιον εχώρησας, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου, κραυγάζων καί Κύριος.

Πεποικιλμένος, Ιεραρχίας θεία χάριτι, αύθις πορφυρίδι αίματός σου Σοφέ, στολισάμενος άνέδραμες, πρός τά βασίλεια, περιφανώς τά άνω γηθόμενος.

Θεοτοκίον

Αιμάτων Κόρη, παρθενικών τών σών ενσεσάρκωται, Λόγος ο Πατρί συνάναρχος τήν ημών, συντριβήν επανορθούμενος, Ευλογημένη σύ, εν γυναιξί πανάμωμε Δέσποινα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Νούν ουκ εν εσόπτροις καθοράς, ουκ εν αινίγμασι, καλών τό έσχατον, πρός δέ γε πρόσωπον πρόσωπον, παρελθόντων τών εμφάσεων, αναβούν χαρμονικώς, τώ σέ δοξάσαντι, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Σέ τού αρχιποίμενος Χριστου, τό θείον πρόβατον, καλώς ποιμάναντα, αυτού τό ποίμνιον πάνσοφε, ως αμνόν οι ανομώτατοι, ολοκαυτούσι τώ πυρί, Αντίπα κράζοντα, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Εν πέτρα τών θείων εντολών, τά τής καρδίας σου, ερείσας βήματα, δεινών κολάσεων πνεύματι, αικισμών τε επικλύσεσιν, ουκ εσαλεύθης, μελωδών Αντίπα πάνσοφε, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Βεβαίως τής δόξης τού Χριστού, Μάρτυς τετύχηκας, Αντίπα πάνσοφε, διπλούν δέ στέφανον έλαβες, ως ποιμήν παναληθέστατος, καί νικηφόρος αθλητής, οίς καί Κοσμούμενος ανακράζεις, Πάντα τά έργα ευλογείτε υμνεíte τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ως μήτηρ τού πάντων Ποιητού, ως θείον τέμενος, τού Παντοκράτορος, ως γή ανήροτος άσταχυν, αγέωργητον βλαστήσασα, Παρθένε σώζε τούς πιστώς άεί κραυγάζοντας, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ άλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε με γαλύνομεν».

Ιεραρχικώς Ιεράρχα, τόν ιερόν ανύσας δρόμον, τήν ιερωτάτην ζωήν σου, Ιερωτάτως σύ καθιέρωσας, τώ ποιητή καί πλάστη σου, Μάρτυς Αντίπα Ιερώτατε.

Ως τών αρετών ταίς ιδέαις, περικαλής γεγεννημένος, δόξη μαρτυρίου Παμμάκαρ, καθωραίσθης καί μεταβέβηκας, πρός τόν ωραίον Κύριον, θέσει θεούμενος θεόληπτε.

Σήμερον η Πέργαμος χάρει, επί τή θεία πανηγύρει, τού Ιερωτάτου ποιμένου,

καί συγκαλείται πόλεις τὰς κύκλω αὐτῆς, ἢ καὶ ἡμεῖς συγχαίροντες, τούτον ἐν ὕμνοις καταστέψωμεν.

Ἡ τῶν ἱερῶν σου Λειψάνων, ἱερωτάτῃ Μάκαρ θήκη, μύρον ἱαμάτων πηγάζει, δυσώδη πάθη ἀποδιώκουσα, καὶ τοὺς τὴν σὴν γεραίροντας, μνήμην σαφῶς εὐωδιάζουσα.

Θεοτοκίον

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλε Κόρη, ἐκ φωτοφόρου σου νηδύος, ὁ Δημιουργὸς τοῦ ἡλίου, καὶ τῶν ἀστέρων καὶ πάσης κτίσεως, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, φωταγωγῆσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τὸ Φωταγωγικόν, καὶ ἡ λοιπὴ Ακολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου, Ἐπισκόπου Παρίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Ἡλίου φαιδρότερον, λελαμπρυσμένη ἡ μνήμη σου, τοῖς πιστοῖς ἐξανέτειλε, τὴν κτίσιν φωτίζουσα, θείαις φρυκτωρίαις, Βασίλειε μάκαρ, καὶ παθημάτων τὴν ἀχλύν, καὶ τῶν δαιμόνων σκότος διώκουσα, διό σε μακαρίζομεν, καὶ ἐτησίως γεραίρομεν, τὴν ἀγίαν σου κοίμησιν, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες.

Βέλει τῷ τῶν λόγων σου, παρανομοῦντων συστήματα, παμμακάριστε ἔτρωσας, φωνὴν ὅθεν ἔδωκαν, οὐρανῶν νεφέλαι, χοροὶ Ἀσωμάτων, συνεπεκρότησαν χαρά, τῶν σῶν ἀγώνων τὴν καρτερότητα, διό ἐπαγαλλόμενοι, πίστει σὺν τούτοις τιμώμεν σε, ὡς φωστήρα παγκόσμιον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Σοφῶς ἀντικτώμενος, τῶν ἐπὶ γῆς τὰ οὐράνια, καὶ ρεόντων τὰ ἄρρευστα, φθαρτῆς τε τὴν ἀφθαρτον, ἀντηλλάξω δόξαν, καὶ ἀντ' ἐξορίας, καὶ πολυτρόπων πειρασμῶν, τὰ ὑπὲρ λόγον Θεοῦ βασιλεία, ἐν οἷς καὶ ἀγαλλόμενος, σὺν Ἀσωμάτοις Βασίλειε, ὑπὲρ πάντων ἰκέτευε, τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἄνθρακα κυήσασα, ὃν Ἡσαίας τεθέαται, τὴ λαβίδι τό πρότερον, φρικτῶς ὑπεδέξατο, χρόνων δ' ἐπ' ἐσχάτων, ἐκ σοῦ Θεοτόκε, σάρκα οφθέντα καὶ βροτῶν, τὰ πάθη πάντα ἀποκαθαίροντα, πυρί τῷ τῆς θεότητος, τὰς ἀμαρτίας κατάφλεξον, τὰς ἐμὰς Θεονύμφευτε, καὶ παντὸς ρύπτου πλύνόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἡ πάναγνος Δέσποινα, καὶ νεκρούντα τὸν

δόλιον, ὡς μήτηρ δακρύουσα, ὕμνει τόν ἐκ σπλάγχνων, αὐτῆς προελθόντα, καί τό μακρόθυμον αὐτοῦ, αποθαυμάζουσα ἀνεκραύγαζε, Τέκνον μου ποθεινότατον, μή ἐπιλάβῃ τῆς δούλης σου, μή βραδύνης φιλάνθρωπε, τό ἐμόν καταθύμιον.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Κανόνα πίστεως καί εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῇ ποιμένῃ σου ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια, διὰ τοῦτο ἐκθήσω τῇ ταπεινώσει τά υψηλά, τῇ πτωχείᾳ τά πλούσια, Πάτερ Ἱεράρχα Βασίλειε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Οἱ Κανόνες, ὡς σύνηθες, καί τοῦ Ἀγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὴν σὴν τελευτὴν συντόνως μέλπω, Πάτερ.

Ποῖημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α' Ἦχος πλ. δ' Ὁ Εἰρμός

«Υγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καί τὴν Αἰγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα, τῷ Λυτρωτῇ καί Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν».

Τό ἀφραστον φῶς σοι καί τριλαμπές, ἐν τῇ ἀσαλεύτῳ, βασιλείᾳ τῶν ουρανῶν, ἀνέτειλε Πάτερ καί δικαίων, ἡ ευφροσύνη ἀξίως ἐδέξατο.

Ἡνοίγησαν πύλαι σοι τῆς Ἐδέμ, καί Ἀρχιερεῦσι, προσετέθης Ἀρχιερεὺς, καί τῶν πρωτοτόκων ἐκκλησία, συνηριθμήθης Βασίλειε ἐνδοξε.

Νοός σου τό ὄμμα προκαθαρθείς, ἀνήλθες εἰς ὅρος, ἀρετῆς, ὡς ἄλλος Μωσῆς, διό καί τόν ὄντα θεωρήσας, προσεκολλήθης αὐτῷ Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Σαρκί καθυπόστασιν ἐνωθεῖς, τῇ ἐκ σοῦ ληφθείσῃ, ὁ τῶν ὅλων Δημιουργός, προήλθεν ἀφράστως Θεομήτορ, καί τοῖς βροτοῖς ομιλήσαι ἠυδόκησεν.

Ὠδὴ γ' Ὁ Εἰρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καί ὑμνεῖ σε τό πνεῦμά μου».

Ἡ ἀξιοθαύμαστος, καί παναοίδιμος μνήμη σου, χαρμονικῶς, τά τῶν Ὁρθοδόξων, κατευφραίνει συστήματα.

Νέφος τό τοῦ σώματος, ἀπεκδυσάμενος Ὅσιε, καί τῶν δεσμῶν, ἀπολελυμένος, τῷ Θεῷ προσεπέλασας.

Τέλος τό μακάριον, καί τήν απόλαυσιν Ὅσιε, τών εκλεκτών, ὡς εκλελεγμένος, επαξίως απείληφας.

Θεοτοκίον

Ἐχων σε βοήθειαν, οὐκ αισχυνθήσομαι πάναγνε, Μήτηρ Θεοῦ, ἔχων σε προστάτιν, τών εχθρών μου ρυσθήσομαι.

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ὡς ἥλιος ἡμίν, ἡ αγία σου μνήμη, ἀνέτειλε σοφέ, καί φωτίζει τήν κτίσιν, Βασίλειε θείοις σου, καταυγάζουσα θαύμασιν, ἦν περ σήμερον, επιτελοῦντες βοώμεν, Καθικέτευε, υπέρ ἡμῶν Ιεράρχα, Χριστόν τοῦ σωθῆναι ἡμάς.

Θεοτοκίον

Ευφραίνεται πιστῶν, ἡ πληθὺς Θεοτόκε, τό ὄνομα τό σόν, καθ' ἐκάστην βοῶσα, καί πόθῳ τάς υψώσεις σου, μεγαλύνουσα πάντοτε, σύ γάρ καύχημα, καί βοηθός καί προστάτις, ἀκαταίσχυντος, πάντων υπάρχεις Παρθένε, τών πίστει τιμώντων σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Λαμπάς ἡ φεραυγής, τοῦ ἡλίου εκρύβη, ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀναβάντος σου Λόγε, ἡ κτίσις πάσα ἐφριξε, καί τῷ φόβῳ ἐτρόμαξεν, ἡ δέ Μήτηρ σου, παρισταμένη εβόα, Τέκνον φίλτατον, πῶς εκουσίως νεκρούσαι, τό φῶς μου τό ἄδυτον!

Ὡδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τῆς οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά ἔργα σου, καί ἐδόξασά σου τήν θεότητα».

Λιτανεύων πρός Κύριον, τήν επαιρομένην φρένα κατέβαλες, τῆς κακόφρονος αἰρέσεως, καί τήν Εκκλησίαν Πάτερ εὐφρανas.

Εν σκηναῖς ουρανίαις σε, ο αγωνοθέτης Πάτερ κατώκισε, τήν ἀνένδοτόν σου ἐνστασιν, πρός τοὺς ἀντιπάλους προσδεξάμενος.

Υπέρ τών παραδόσεων, τών πεφυλαγμένων ἐν Εκκλησίᾳ Χριστοῦ, διωκόμενος υπέμεινας, καί προκινδυνεύων διετέλεσας.

Θεοτοκίον

Τόν Θεόν ὃν ἐκύησας, ἀχραντε Παρθένε τούτον δυσώπη σον, τοῖς ικέταις σου δωρήσασθαι, τών πλημμελημάτων τήν συγχώρησιν.

Ὡδή ε' Ο Ειρμός

«Ὁρθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε, Σώσον ἡμάς, σύ γάρει Θεός ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν».

Ἡ ἐνθεος σκηνώσασα χάρις σοι, θεοφόρε, ποιμένα πιστότατον, τῆς Εκκλησίας σε ἔδειξε.

Νεκρώσας τῆς σαρκός σου τό φρόνημα, καί τά πάθη, τῆς ζωῆς τῷ πνεύματι, κατηκολούθησας Ἐνδοξε.

Σωφρόνως καί δικαίως τόν βίον σου, διανύσας, θεόφρον απείληφας, τῶν ἀρετῶν τήν ἀντίδοσιν.

Θεοτοκίον

Υπάρχουσα πανάγιον τέμενος, ἀπαθείας, τήν πηγὴν ἐγέννησας, Παρθενομήτορ πανάμωμε.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καί ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Νυττόμενος τῷ τερπνῷ, τῶν ουρανίων πυρσεύματι, τόν θρόνον τόν ἐπὶ γῆς, κατέλιπες Ὅσιε, καί κλῆρον ἀκήρατον, ἐν γῇ τῶν πραέων, ὡς πραότατος ἐπλούτησας.

Τῆς πλάνης καταγελῶν, τῆς τῶν βλασφημῶν αἰρέσεως, τό θεῖον καί εὐσεβές, Ὁρθόδοξον φρόνημα, προθύμως ἐδίδασκας, τήν εἰκόνα σέβειν, τοῦ Σωτήρος ἀξιάγαστε.

Ὁ πόθος σου πρὸς Θεόν, πεπλήρωται παναοίδιμε, μετέστης γάρ πρὸς αὐτόν, ἐνθέως γηθόμενος, καί νῦν τὰς λαμπρότητας, τῶν Ἀγίων Πάτερ, ἐποπτεύεις καί φαιδρότητας.

Θεοτοκίον

Νεκρώσεως καί φθοράς, λελύτρωσαι τό ἀνθρώπινον, τόν φύσει ζωοποιόν, ἀσπύρως γάρ τέτοκας, Παρθένε πανάμωμε, ἐπ' εὐεργεσία, τῶν πιστῶς ἀνευφημούντων σε.

Τό Μαρτυρικόν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον

Τῇ ΙΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Βασιλείου, Ἐπισκόπου Παρίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχοι

- Χαίρων τελεύτα, Βασίλειε τρισμάκαρ.
- Εκεί γάρ ἤξεις, οὐ χαράς πλησθῆς ὅσης.
- Δωδεκάτῃ Βασίλειε ταφήϊα δύσσαο νεκρός.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐν ἔτει εξακισχιλιοστῷ τετρακοσιοστῷ πεντηκοστῷ, ἀνεκομίσθη ἡ τιμία Ζώνη τῆς υπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου ἀπὸ τῆς ἐπισκοπῆς Ζήλας ἐπὶ τὴν βασιλίδαν τῶν πόλεων, ἐπὶ Κωνσταντίνου καί Ῥωμανοῦ, τῶν Πορφυρογεννήτων, μετὰ δέ ταῦτα, ὕστερον μετετέθη ἐν τῇ

αγία σορώ τών Χαλκοπρατείων, κατά τήν τριακοστήν πρώτην τού Αυγούστου μηνός.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Ανθούσης, θυγατρός Κωνσταντίνου τού Κοπρωνύμου.

Στίχοι

- Ρίζης δυσώδους καρπός ευώδης μάλα,
- Ανθούσα σεμνή γής απανθεί καί βίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Δήμη καί Πρωτίωνος.

Στίχοι

- Πρώτος κεφαλὴν Πρωτίων αφηρέθη,
- Μεθ' οὐ κάραν προύτεινε Δήμης δημίω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμητὸῦ Αγίου Ιερομάρτυρος Αρτέμωνος.

Στίχοι

- Εύρε στεφάνους αρτίμητος Αρτέμων
- Πρέποντας αὐτοῦ τή τετμημένη κάρα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων τριών Μαρτύρων Μηνά, Δαυῖδ, καί Ιωάννου.

Στίχοι

- Δούλους Θεοῦ τρεῖς Αββάδας παθοκτόνους
- Τοξεύμασι κτείνουσιν ανθρωποκτόνοι.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Παῖδες Εβραίων εν Καμίνω, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις δρόσον τό πύρ, μετέβαλον βοῶντες, Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εις τούς αἰῶνας».

Ω τής αφράστου ευφροσύνης, ἥς ηξίωσαι Παμμάκαρ απολαύειν, εν αὐλῳ φωτί, σκηνούμενος καί μέλπων, Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εις τούς αἰῶνας.

Στέφει τής θείας ευπρεπείας, Παμμακάριστε κοσμίως διαπρέπων, συγχορεύεις βοῶν, ταῖς ἄνω στρατηγίαις, Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εις τούς αἰῶνας.

Μύστης υπάρχων τής Τριάδος, μυστηρίων λειτουργός επουρανίων, τόν Δεσπότην ημίν, ιλέωσαι βοῶσιν, Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εις τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Εύας τής πρώτης τήν κατάραν, μεταβέβληκας Αγνή εις ευλογίαν, τόν Υἱόν τού Θεοῦ γεννήσασα, ὡ πάντες, Ευλογητός εἰ κράζομεν, ο Θεός εις τούς αἰῶνας.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Νικηταί τυράννου, καί φλογός τή χάριτί σου γεγονότες, οι τών εντολών σου, σφόδρα αντεχόμενοι Παῖδες εβών, Ευλογείτε πάντα, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας».

Λυπηρών τού βίου, καί δεινῆς συγχύσεως λελυτρωμένος, τήν χαράν Παμμάκαρ, καί τήν αγαλλίασιν τήν υπέρ λόγον, εκομίσω μέλπων, Ὑμνεῖτε τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Πατρικῶν δογμάτων, θερμῶς προϊστάμενος τάς γλωσσαλγίας, τών βλασφημῶν Πάτερ, ευχερῶς διέλυσας ιεροφάντορ, Ευλογείτε κράζων, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Ὡς τερπνός ο τόπος, ἐν ᾧ κατεσκήνωσας ἱερομύστα! ὥς ωραῖον Πάτερ, τό σόν ἐνδιαίτημα, ο εκπληρώσω! Ευλογείτε μέλπων, τά έργα τόν κυριον, καί υπερυψούτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Θεοτοκίον

Προστασίαν πάντες, οι πιστοί κεκτή μεθὰ σε Παναγία, καί ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τών δεινῶν λυτρούμεθα, Χριστῷ βοῶντες, Ευλογείτε πάντα, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σου σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σύν Ἀσωμάτοις χορείαις σέ μεγαλύνοντες».

Αγίως σου τόν βίον, Πάτερ διανύσας, καί τόν Θεόν θεραπεύσας τοῖς ἔργοις σου, τῆς ουρανῶν βασιλείας ὄντως τετύχηκας.

Τόν δρόμον ἐκτελέσας, πίστιν τε τηρήσας, καί τόν ἀγῶνα ἀνύσας Βασίλειε, δικαιοσύνης ἐδέξω χαίρων τόν στέφανον.

Εφέσεως τρισμάκαρ, ἔτυχες τῆς θείας, καί τῆς ευκταίας τού πόθου πληρώσεως, νύν οὖν πρεσβεύων μή παύση υπέρ τῆς ποιμένης σου.

Θεοτοκίον

Ρευστήν δι' ευσπλαγχνίαν, φύσιν ἐκ γαστρός σου, ο πλαστοουργος προσλαβόμενος Ἄχραντε, τῆς ἀφθαρσίας χιτῶνα ταύτην ἐνέδυσε.

Τό Φωταγωγικόν, καί τά λοιπά, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Μαρτίνου, Πάπα Ρώμης, καί τών σύν αὐτῷ Ἐπισκόπων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Τί υμᾶς καλέσωμεν

Τί σε νύν Μαρτίνε προσφθέγξωμαι; Ορθοδόξων διδαχών, καθηγητήν πανευκλεή, κορυφαίον ιερόν, δογμάτων θείων αψευδώς, τού ψεύδους, αληθέστατον κατήγορον, τού λόγου, γενναιότατον συνήγορον, Ιερουργόν ιερώτατον, θαυματουργόν τιμιώτατον, ικέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νύν Μαρτίνε καλέσωμεν, ποταμόν πνευματικών, ναμάτων ἔμπλεων αεί, καταρδεύοντα ψυχὰς, πρὸς ευκαρπίαν νοητήν, λυχνίαν, ευσεβείας φῶς ἐκλάμπουσαν, σταλάζον, ὅρος θείαν ἀγαλλίασιν, θείων λογίων ἐκφάντορα, πάσης αἰρέσεως ἔλεγχον, ικέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νύν Μαρτίνε προσεΐπωμεν, τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθοῦς, Ιερουργόν πανευσεβή, μεσιτεύοντα Θεῷ, καί πλάσματι θεοπρεπῶς, κρατήρα, πόμα θείον ἀναβλύζοντα, φωστήρα, ζωῆς λόγον ὡς ἐπέχοντα, Δύσεως μὲν ἐξορμώμενον, Ανατολή δέ φαινόμενον, ικέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τί τῶν σῶν καλῶν θαυμαστότερον, θεραπεύεις πάντας Κόρη, καί λυτροῦσαι τῶν παθῶν, ἀπελαύνεις πολεμίων, τὰς ἀθέσμους προσβολάς, κινδύνων, ἀπαλλάττεις τοὺς τιμῶντάς σε, καί θλίψεις καταπαύεις Θεονύμφευτε, Χαράς Παρθένε τῆς κρείττονος, πρόξενος γίνου τοῖς δούλοις σου, πρεσβεύουσα, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τί τό φοβερόν τούτο θέαμα; ἡ Παρθένος ἀνεβόα, τῷ Κυρίῳ μητρικῶς, αἰ ὠδίνες ἄς οὐκ ἐγνων, ἐντῷ τίκτειν σε Υἱέ, δριμεῖαι, καθικνούνται τῇ καρδίᾳ μου, οὐ φέρω, τῷ Σταυρῷ σε προσηλούμενον, ὁράν ὡ φῶς τῶν ὁμμάτων μου, Σπεύσον λοιπόν ἐξανάστηθι, καί δόξασον, τήν φρικτὴν οικονομίαν σου.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὁ Θεός τῶν πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιῶν αἰεὶ μεθ' ἡμῶν, κατὰ τὴν σὴν ἐπιείκειαν, μὴ ἀποστήσης τό ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες, ὡς σύνηθες, καὶ τοῦ Ἀγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Πόνους ἐπαινεῖν Μαρτίνου κλέος μέγα.

Ποίημα Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Η κεκομμένη, τήν άτομον έτεμε, καί είδεν ήλιος γήν, ήν ουκ εθεάσατο, αλάστορα εχθρόν τό ύδωρ κατεπόντισε, καί άβατον διήλθεν Ισραήλ, ωδή δέ ανεμέλπετο, τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Πόνους μυρίους, Μαρτίνε υπέμεινας, υπέρ Χριστού τού Θεού, καί νύν εξεδήμησας, πρός άπονον ζωήν, καλώς αγωνισάμενος, διό μου τής ψυχής τάς χαλεπάς, οδύνας επικούφισον, όπως ανυμνήσω σε, ευχαίς σου φωτιζόμενος.

Ουσίας δύο, καί δύο θελήματα, καί ενεργείας διπλάς, φέροντα Μακάριε, τόν ένα τής σεπτής, Τριάδος εδογμάτισας, Χριστόν τόν υπερούσιον Θεόν, καί τους μή ούτω σέβοντας, πάντας απεκήρυξας, Μαρτίνε Ιερώτατε.

Νενοσηκότας, αλόγως τούς άφρονas, καί επί μόνου Χριστού, έν φρονούντας θέλημα, φρονήσει αληθεί, καί πίστει σεμνυνόμενος, διήλεγξας Μαρτίνε προφανώς, καί χαίρων ανεκραύγαζες, τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Ο κατά φύσιν, τήν θείαν αόρατος, ωράθη βρέφος εκ σου, άνθρωπος γενόμενος, διπλάς ως αληθώς, θελήσεις ενεργείας τε, προφαίνων υποστάσει εν μιά, ώ πρέσβευε Πανάμωμε, πάντας ημάς σώζεσθαι τούς πόθω σε γεραίροντας.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τόν φόβον σου Κύριε εμφύτευσον, ταίς καρδίαις τών δούλων σου, καί γενού ημίν στερέωμα, τοίς σέ εν αληθεία επικαλουμένοις.

Υπάρχων ανάπλεως πανόλβιε, θείου ζήλου συνήθροισας, Ιεράν Μαρτίνε σύνοδον, καί τό τής Εκκλησίας εκύρωςας δόγμα.

Συνόδου εν μέσω απεκήρυξας, Πύρρον, Σέργιον, Όσιε, τόν Θεόδωρον καί Κύρόν τε, καί τούς σύν εκείνοις Ομοίως ληρωδούντας.

Εκ Ρώμης βιαίως ελαυνόμενος, περιήρχου ως ήλιος, τάς ακτίνας πέμπων Όσιε, τάς τής ορθοδοξίας, καί φωτίζων πάντας.

Θεοτοκίον

Πατρός τόν ομότιμον καί σύνθρονον, υπέρ λόγον εγέννησας, ενεργείας δύο φέροντα, καί δύο τάς θελήσεις, Παναγία Κόρη.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τώ Θεώ από βρέφους ανατεθείς, αρεταίς αυξηθείς τε πνευματικώς, ηξίωσαι διάδοχος, Αποστόλων γενήσεσθαι, ορθοδοξία ποιμάνας, Κυρίου τό ποίμνιον, αιρετικών δέ φάλαγγας ελαύνων πανεύφημε, όθεν επί τέλει, Μαρτυρίου τώ στέφει, εστέφθης αοίδιμε, αθλητής ως αήττητος, ώ Μαρτίνε θεόπνευστε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοις εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Λογισμοίς ολισθαίνων τοίς πονηροίς, εις βυθόν κατηνέχθην αμαρτιών, καί στένων κραυγάζω σοι, εκ καρδίας Πανάχραντε, Εν εμοί θαυμάστωσον, τό πλούσιον έλεος, καί τής σής ευσπλαγχνίας, τό άπειρον πέλαγος, καί τών οικτιρμών σου, τόν αμέτρητον πλούτον, καί δός μοι μετάνοιαν, καί πταισμάτων συγχώρησιν, ίνα πάντοτε κράζω σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναί μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο δούλός σου, Άχραντε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αρνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα επί Σταυρού, αδίκως υψούμενον, θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι φίλτατον τέκνον! Υιέ μου γλυκύτατε, πώς υποίσω Λόγε, φρικτόν βλέπειν θέαμα; κόπτομαι τά σπλάγχνα, τήν καρδίαν τιτρώσκομαι, καί ου δύναμαι φέρειν, σφαγήν σου τήν άδικον, Αλλ' ο φύσει μακρόθυμος, σπεύσον εξανάστηθι ταχύ, καί τήν σήν εκπλήρωσον υπόσχεσιν, όπως δοξάσης Υιέ μου, καμέ τήν τεκούσάνσε.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επέβης εφ' ίππους, τούς, Αποστόλους σου Κύριε, καί εδέξω χερσί σου ηνίας αυτών, καί σωτηρία γέγονεν η ιππασία σου, τοίς πιστώς μελω δούσι, δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Αδίκως τού θρόνου, σοφέ τού σου ελαυνόμενος, υπ ανθρώπων αδίκων ο δίκαιος, κακωθήναι προήρησο, όπως τό δίκαιον δόγμα τής, Εκκλησίας, Πάτερ διασώσης αλώβητον.

Ιστάμενος μέσον, παρανομούντων ο έννομος, αθλητής Ιεράρχα θεόληπτε, καί υπ αυτών θλιβόμενος καί εμπαιζόμενος, καί συρόμενος μάτην, έμεινας τόν νούν απαρατρέπτος.

Νηπίων ηγήσω, Πάτερ Μαρτίνε τοξεύματα, παροινίας τών μάτην θλιβόντων σε, καί καρτερώς ενήθλησας, περιδονούμενος, καί δεσμούμενος μάκαρ, καί ταίς φυλακαίς συγκλειόμενος.

Θεοτοκίον

Εν δύο ουσίαις, Θεανδρικώς γνωριζόμενον, τής Τριάδος τόν ένα εκύησας, Θεόν ομού καί άνθρωπον, θελήσεις φέροντα, καταλλήλως ταίς τούτου, φύσεσι Παρθένε πανάμωμε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τόν εκ νυκτός αγνωσίας, επί τήν ψυχάλωτον οδόν αεί πλανώμενον, τώ φωτί

τῷ τῆς γνώσεώς σου Κύριε, ποδηγών με ἐν τῇ τρίβῳ, τῶν ἐντολῶν σου καθοδηγήσον».

Ἰερωτάτῳ σου λόγῳ, Πάτερ, τό πανίερρον σαφῶς δόγμα ἐκράτυνας, καί τό στίφος τῶν αἰρέσεων ἐτρέψας, ὑπομένων ἐξορίας, καί φυλακάς καί θλίψεις ἐνδοξε.

Νυσταγμόν τοῖς σοῖς βλεφάροις, Ὅσιε οὐκ ἔδωκας, ἕως σκῆνωμα γέγονας τοῦ Θεοῦ, καί πάσαν ἀνεμόχλευσας, τῆς αἰρέσεως τήν πλάνην, μαρτυρικῶς ἀγωνισάμενος.

Μανιωδῶς σε ὡς θήρες, ἐσυραν ἀλύσεσι Σοφε, ἐχθροί δεσμήσαντες, ἐν τῷ μέσῳ παικτικῶς τῆς πόλεως, λοιδοροῦντες βλασφημοῦντες, καί ἀναιδῶς σοι ἐπεμβαίνοντες.

Θεοτοκίον

Ἀπειρογάμῳ Παρθένε, ἡ τόν ἀπερίγραπτον Θεόν σαρκί κυήσασα, τῆς σαρκός μου τά πάθη θανάτωσον, ζώωσον δέ τήν ψυχὴν μου, νενεκρωμένην πλημμελήμασιν.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν, καί πταισμάτων καταιγὶς με ταραττεῖ, καί πρὸς βυθόν βιαίως συνωθεῖ ἀπογνώσεως, ἀλλὰ σύ τήν κραταίαν, χεὶρά μοι ἐκτεῖνον, ὡς τῷ Πέτρῳ, καί ἐκ φθοράς με ἀνακάλεσαι».

Ρήγνυται ὁ πονηρός, θεοφόρε πρό ποδῶν ἱερῶν σου, καί πονηρῶν ἀνθρώπων, τά ἀπύλῳτα στόματα, ἀποφράττονται τῷ σῷ, λόγῳ καί δείκνυται διαλάμπον, δόγμα τό θεῖον ὑπὲρ ἥλιον.

Τείνουσί σε ἀφειδῶς, καί σχοινίοις συνδεσμοῦσιν οἱ πλάνοι, πλάνην δεσμοῦντα πάσαν, καί αἰρέσεων σύνδεσμον, διαρρήσσοντα δεσμοῖς, θείων δογμάτων σου, ἱεράρχα, Πάτερ Μαρτίνε ἱερῶτατε.

Ἰστασο δικαστικῶν, πρό βημάτων κατακρίνων τήν πλάνην, τῶν κηρυττόντων μίαν τοῦ Χριστοῦ Πάτερ θέλησιν, καί Μαρτύρων προφανῶς, καλλωπιζόμενος τῷ στεφάνῳ, τούτων τῆς δόξης κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον

Νόμοι φύσεως ἐν σοί, καταλύονται, ἀρρήτως γάρ τίκεις, τόν πλαστουργόν τῶν ὅλων, Θεοτόκε πανύμνητε, ὡς Θεόν τε καί βροτόν, δύο θελήσεις δέ κεκτημένον, καί ἐνεργείας Μητροπάρθενε.

Τό Μαρτυρικόν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον

Τῇ ΙΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Μαρτίνου Πάπα Ρώμης, τοῦ Ομολογητοῦ, καί τῶν σὺν αὐτῷ Ἐπισκόπων.

Στίχοι

- Ο σὴν γεγηθὼς σάρκα Σώτερ ἐσθίων,
- Ἀπεκδύσει γέγηθε σαρκὸς Μαρτίνος.
- Ἀμφὶ τρίτῃ δεκάτῃ θάνε Μαρτίνος περίπυστος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Μαξίμου, Κυντιλλιανοῦ καὶ Δάδα.

Στίχοι

- Τίνες κεφαλῶν οἶδε κείμενοι δίχα;
- Κυντιλλιανός, Μάξιμός τε καὶ Δάδας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἐλευθερίου τοῦ Πέρσου.

Στίχοι

- Ἐλευθέριος οὐκ ἐδουλώθη πλάνῃ.
- Ἐλεύθερος δὲ πρὸς ξίφους ἔστη στόμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοδοσίου.

Στίχοι

- Θεοὶς προσοίσειν μηδαμῶς πεισθεὶς δόσιν,
- Ἦχθη Θεοδόσιος τὴν ἐπὶ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ζωΐλου.

Στίχοι

- Τόξου βέλει, Ζώϊλε, πληγεὶς ἐν ξύλῳ,
- Πλήττεις τὸν εἰσάξαντα τὴν φθορὰν ξύλῳ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός

«Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμινου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ».

Οἱ διπλῆς ἐνεργείας, καὶ θελήσεως Πάτερ Χριστὸν στερήσαντες, ἐστέρησάν σε θρόνου, ἐκδόντες ἐξορίαις, μακροτάταις κραυγάζοντα, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Υπελθὼν τας χρονίους, φυλακάς, οἷα φύλαξ ἀμώμου Πίστεως, αἰρέσεων τὸ σκότος, ἐμείωσας καὶ μέλπειν, τοὺς πιστοὺς κατεφώτισας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Κρύει καὶ παγετῷ σε, προσπαλαίοντα Πάτερ, καὶ ἀσθενείαις μακραῖς, υπέθαλπεν ἡ χάρις, ρωννύουσα Μαρτίνε, μελωδούντα τῷ Πνεύματι, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Λέων Πάτερ καθάπερ, πεποιθώς πρὸς ἀνόμους τομῶς ἐχώρησας, Θεόδωρον καὶ Κύρον, καὶ Σέργιον καὶ Πύρρον, καὶ τοὺς τούτων ομόφρονas, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀφιστῶν, ἀγίας Ἐκκλησίας.

Τριαδικόν

Ενιζομένη φύσει, διαιρείται προσώποις ἡ Παναγία Τριάς, Πατήρ ὁ Παντοκράτωρ, Υἱὸς ὁ συνυπάρχων, καὶ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς Εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Ὁ θελήσῃς δύο, καὶ δυσὶν ἐνεργείαις ἐκ σοῦ Πανάμωμε, τεχθεὶς ἀνερμηνεύτως, τοὺς οὕτω συμφρονούντας, διασώζει κραυγάζοντας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Οἱ θεωρρήμονες Παῖδες ἐν καμίνῳ, σὺν τῷ πυρί καὶ τὴν πλάνῃν, καταπατοῦντες ἐκραύγαζον, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον».

Στενοχωρούμενος Πάτερ ἀσθενείαις, καὶ χαλεπαῖς ἐξορίαις, καὶ πολυτρόποις κολάσεσι, Μαρτυρίου στεφάνους, ὡς Μάρτυς ἀπείληφας.

Μακαρισμοῦ ἡξιώθης θεολέκτου, δεδιωγμένος Μαρτίνε, δικαιοσύνης ἐχόμενος, ἐκδιώξας ἐκ μέσου τὴν ἀδικὸν αἵρεσιν.

Ἐπικοσμήσας τὸν Πέτρου θείον θρόνον, καὶ τὴ αὐτοῦ θεία πέτρα, τὴν Ἐκκλησίαν ἀσάλευτον, συντηρήσας Μαρτίνε, σὺν τούτῳ δεδόξασαι.

Τριαδικόν

Γλῶσση πυρίνη τῶν θείων Ἀσωμάτων, ἀναλαβόντες τὸν ὕμνον Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, τὴ Τριάδι συμφώνως, πιστοὶ ἐκβοήσωμεν.

Θεοτοκίον

Ἀγιωτέρα τῶν ἄνω στρατευμάτων, καὶ Χερουβὶμ υπερτέρα, Μήτηρ Θεοῦ χρηματίζουσα, τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς με, υπέρτερον ποιήσον.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Ὅρους παρήλθες τῆς φύσεως, τὸν Δημιουργὸν συλλαβούσα καὶ Κύριον, καὶ πύλη σωτηρίας τῷ κόσμῳ γέγονας, διό σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν».

Ἱεουργὸς ἱερώτατος, ὁμολογητῆς τε καὶ μάρτυς γενόμενος, Πατριαρχῶν χορείαις Μαρτίνε μέγιστε, ἀξίως συναγάλλη, ὅθεν σε πίστει μακαρίζομεν.

Ὡς φωταυγὴς Μάκαρ ἥλιος, ἀνατεταλκῶς πρὸς ἑῶαν ἐκ δύσεως, ἅπασαν ἀκτίσι τὴν γῆν ἐφώτισας, καὶ ἤλασας τὸ σκότος, αἰρετιζόντων τό βαθύτατον.

Στῶμεν ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν, ἐπανακηρύττοντες ἄθλους καὶ παλαίσματα, καὶ τὰς ὁμολογίας τοῦ ουρανόφρονος, Πατρὸς ἡμῶν Μαρτίνου, καὶ τούτον πόθῳ

μακαρίσωμεν.

Ἦστραψε μάκαρ ἡ μνήμη σου, ἡμεροφαῆς ὡς ἀστήρ ἐν τοῖς πέρασι, καί πάντας καταυγάζει τοὺς ευφημοῦντάς σε, ἐν ὕμνοις ἐπαξίοις, Πάτερ Μαρτίνε θεοδόξαστε.

Θεοτοκίον

Φωναῖς Πατέρων πειθόμενοι, δύο ἐν Οὐσίαις ἀγνή καί θελήσει, τόν ἓνα τῆς Τριάδος ἐκ σοῦ τικτόμενον, πιστῶς ομολογούμεν, καί σέ Παρθένε μεγαλύνομεν.

Τό Φωταγωγικόν, Καί ἡ λοιπή Ακολουθία, ἡ Α' Ὦρα καί Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐκ τῶν εβδομήκοντα, Ἀριστάρχου, Πούδη καί Τροφίμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Λόγω θείας γνώσεως λαούς, ἀγνωσίας πάνσοφοι, ὀλοτελῶς ἐλυτρώσασθε, καί προσηγάγετε, σεσωσμένους τούτους, Λόγω τῷ ἐκλάμψαντι, Πατρός ἐξ ἀγεννήτου Ἀπόστολοι, Αὐτῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Πούδην καί Ἀρίσταρχον σοφόν καί τόν θεῖον Τρόφιμον, τοὺς ἀληθεῖς χριστοκήρυκας, ἀνευφημήσωμεν, πλάνης γάρ χειμῶνα, θερμῇ θείας χάριτος, διέλυσαν, καί νῦν πρὸς τό ἄδυτον, φέγγος ἐσκήνωσαν, ἀμοιβὰς πόνων δρεψόμενοι, καί μεθέξει, ἀρρήτῳ θεούμενοι.

Παύλῳ ἐφεπόμενοι κλεινῷ, διδασκάλῳ Ἐνδοξοῖ, πολλοὺς κινδύνους υπέστητε, εἰρκτῇ κλειόμενοι, ομιλοῦντες πόνους, ξίφει ἐπὶ τέλει δέ, τμηθέντες κεφαλὰς ἐνηθλήσατε, Χριστῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Χωρίον ευρύχωρον Θεοῦ, οὐρανῶν πλατύτερον, τόν σμικρυνθέντα τοῖς πάθεσι, καί στενωθέντα με, πειρασμῶν ἐφόδοις, ἐν θλίψεσι πλάτυνον, καί ἐν στενοχωρίαις μεγαλύνον, προσηρεμούσά μοι, τὰ προσπίπτοντα Πανάμωμε, καθ' ἐκάστην, αὔραις τῆς πρεσβείας σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία διήλθεν, ὦ Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἐβλεπε, Χριστόν κρεμάμενον, τήν ἐμήν καρδίαν, καί σπαράττει Δέσποτα, ὡς πάλαι Συμεὼν μοι προέφησεν, ἀλλ' ἐξανάστηθι, καί συνδόξασον ἀθάνατε, τήν

Μητέρα, καί δούλην σου δέομαι.

Απολυτίκιον Ἦχος γ'

Απόστολοι ἅγιοι, πρεσβεύσατε τῷ ελεῇ μονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οι Κανόνες της ημέρας, καί τῶν Ἀγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Θείοις Μαθηταῖς θεῖον ἐξάδω μέλος.

Ποῖημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'

Ὁ Εἰρμός

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ, ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραῷ, καθορῶν ποντούμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ὠδὴν, ἐβόα ἄσωμεν».

Θρόνῳ Θεοῦ παρεστῶτες ὡς λειτουργοί, ὡς αὐτοῦ διάκονοι, ὡς φωστήρες νοητοί, φωτισμὸν αἰτήσασθε ἡμῖν, τοῖς τιμῶσι τὴν ὑμῶν μνήμην Ἀπόστολοι.

Επὶ τῆς γῆς ὁ δι' οἶκτον ἐπιφανεῖς, μαθητὰς ἐκλέγεται, καί θεράποντας ὑμᾶς, σὺν ἐτέροις πλείοσιν αὐτοῦ, καταγγέλλοντας Σοφοί, τό θεῖον βούλημα.

Ἰερωτάτῃ χορεία τῶν ἱερῶν, Χριστοῦ ἐβδομήκοντα, συνταγέντες Μαθητῶν, σὺν τῷ Παύλῳ ἄπασαν τὴν γῆν, διδασκῶν θείῳ φωτὶ καταλαμπρύνετε.

Ὁ ἱερώτατος Πούδης, Καί ὁ κλεινός, καί σοφός, Ἀρίσταρχος, σὺν Τροφίμῳ φωταυγεῖς, ὡς ἀστέρες ἐλάμψαν ἐν γῇ, τὸν τῆς πλάνης σκοτασμὸν ἀποδιώκοντες.

Θεοτοκίον

Ἵνα τοὺς κάτω τοῖς ἄνω υπερβολή, εὐσπλαγχνίας ἄχραντε, νῦν συνάψῃ ὁ Θεός, σάρκα προσελάβετο ἐκ σοῦ, καί διέμεινεν ὁ ἦν καί μετὰ σάρκῳσιν.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καί στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς Ὁμολογίας σου».

Συνόντες Παύλῳ τῷ κλεινῷ, σὺν αὐτῷ πάντα κόσμον, ὡς ἀστέρες ἡλίῳ, περιήλθετε φωτὶ, κηρύγματος ἱεροῦ, ἀγνωσίας σκότος ἀπελαύνοντες.

Μεγάλῳις πονοῖς τῆς σαρκός, τὴν ἐπίπονον ἥραν, ἀμαρτίαν ἐκ μέσου, οἱ τοῦ Λόγου Μαθηταί, τὴν ἀπονὸν τοῖς πιστοῖς, ἐν υψίστοις λήξιν μνηστευόμενοι.

Αρρήτως όντα εκ Πατρός, εν αρχή Θεόν Λόγον, επί γής σαρκωθέντα, οι Απόστολοι σαφώς, κηρύττοντες τās αρχάς, τού αιώνος τούτου εξεφαύλισαν.

Θεοτοκίον

Θηλάζεις γάλα τού παντός, τόν τροφέα τού κόσμου, γεννηθέντα αρρεύστως, εξ αχράντου σου γαστρός, καί συντριβέντας φθορά, τούς ανθρώπους πάλιν αναπλάσαντα.

Κάθισμα 'Ηχος δ' Επεφάνης σήμερον

Τής αμπέλου κλήματα, τής ζωηφόρου, πεφυκότες βότρυας, εναποστάζοντας ημίν, οίνον ζωής προσηνέγκατε, ουρανομύσται, Κυρίου Απόστολοι.

Θεοτοκίον

Ρυπωθείσαν πάθεσι, τής αμαρτίας, τήν ψυχήν μου άχραντε, Θεογεννήτορ αγαθή, τή σή πρεσβεία καθάρισον, σύ γ άρ υπάρχεις, σωτήριος κάθαρσις.

Η Σταυροθεοτοκίον

Επί ξύλου βλέπουσα, προσηλωμένον, τόν Αμνόν η άμωμος, Αμνάς καί Μήτηρ καί αγνή, αναβοώσα εκραύγαζε, Λόγε, υμνώ σου τά θεία παθήματα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Η υπερούσιος, τριάς ώς τρίφωτον, επανήψε λαμπάδα τούς Ιερούς, Πούδην τε καί Τρόφιμον, καί τόν Αρίσταρχον τήν γήν, θείω λόγω καταυγάζοντας.

Τού Παύλου ώφθητε, σοφοί συνέκδημοι, διωγμούς σύν εκείνω πολυειδείς, καί κινδύνους Ένδοξοι, διά τήν μέλλουσαν ζωήν, γεγηθότες υπομείναντες.

Αιμάτων ρεύμασι, καθηγιάσατε, πάσαν κτίσιν αθλούντες, τά εναγή, αίματα τοίς δαίμοσιν, επιφερόμενα, Χριστού, καταπαύσαντες Απόστολοι.

Θεοτοκίον

Ισχύς μου Άχραντε, καί καταφύγιον, καί απόρθητον τείχος, καί πρός Θεόν, πρέσβις χρηματίζουσα, αιωνιζούσης με φλογός, καί γεέννης ελευθέρωσον.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τās τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον».

Στήλας κατέαξαν καί ναούς, τούς ειδωλικούς οι ευκλεείς, οικοδομούντες εν χάριτι, ως σκηνήν πεσούσαν ταίς παραβάσεσι, καρδίας τών ανθρώπων οι θεοκήρυκες.

Θάλασσαν ίπποι πανευκλεείς, όντως χρηματίζοντες Θεού, τής αθείας

ταράξαντες, τούς αποπνιγέντας εν ταύτη πρότερον, κηρύγματι τώ θείω ανεζώωσατε.

Επισκοπούμενοι πρός Θεού, θείαις επισκέψεσιν υμών, τούς εν οδύνη τυγχάνοντας, ειδωλομανίας καί κινδυνεύοντας, εσώσατε σωτήρες ημών γενόμενοι.

Θεοτοκίον

Ιερωτάτως ο Ιερός, πάλαι Ησαίας φωτισθείς, Πνεύματι θείω εβόησεν, ιδού η Παρθένος, έξει σαρκούμενον, Θεόν δι' ευσπλαγχνίαν τόν απερίληπτον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Ο πάνσοφος Τρόφιμος, καί Αρίσταρχος ομού, καί Πούδης ο θαυμάσιος, ως μαθηταί τού Λόγου καί ιεροί, τού Παύλου συνέκδημοι, Ιεραίς μελωδίαις ευφημείσθωσαν.

Ναμάτων ανάπλεοι, τών τού Πνεύματος Σοφοί, ως αληθώς υπάρχοντες, πάσαν ψυχήν ηρδεύσατε διδαχαίς, εκ μέσου ποιήσαντες, τόν φλογμόν τής απάτης θεία χάριτι.

Ενούμενοι πνεύματι, μερισμόν ούδ εν αυτώ, τώ μερισμώ τού σώματος, εσχήκατε, ομού γάρ τάς κεφαλάς, σύν Παύλω τώ κήρυκι, απετμήθητε τούτω κλειζόμενοι.

Θεοτοκίον

Ξένη σου η σύλληψις, ξένη Κόρη καί φρικτή, η υπέρ νούν σου γέννησις, τούς ξενωθέντας πάντας από Θεού, αυτώ καταλλάπτουσα, καί τό κάλλος τό πρώην απονέμουσα.

Το Μαρτυρικόν τού Ήχου.

Συναξάριον

Τή ΙΔ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων εκ τών εβδομήκοντα, Αριστάρχου, Πούδη καί Τριφίμου.

Στίχοι

- Τιμώ τόν Αρίσταρχον ως αριστέα,
- Καλώς αριστεύσαντα μέχρι καί ξίφους.
- Πού δη μετέστης, ως απετμήθης, Πούδη;
- Πού δη μετέστην, ή πρός άφθαρτον κλέος;
- Τρυφήν Τρόφιμος ουρανού ποθών άκρως,
- Τροφή προσήκται τώ τεθηγγμένω ξίφει.
- Τή δεκάτη δέ μαθηταί απήραν καί γε τετάρτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αρδαλίωνος τού Μίμου.

Στίχοι

- Νύν Μίμος όντως Αρδαλίων ή πάλαι.
- Μιμούμενος γάρ Μάρτυρας, τό πύρ στέγει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Θωμαΐδος.

Στίχοι

- Αιώνος ήρας τούδε τήν Θωμαΐδα,
- Τό τής Γραφής, μέλλοντος αιώνος Πάτερ.

Ταΐς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Δροσοδόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοΐς οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε δοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Ασεβείας κατεσβέσατε τήν κάμινον, όμβροις σεπτού κηρύγματος, ως Απόστολοι, ως δέ θείοι όντες, Αθληταί, αιμάτων ροαΐς ειδωλικήν, ύλην εφλέξατε Σοφοί, όθεν δοξάζεσθε.

Διελθόντες ως υπόπτεροι γήν άπασαν, Απόστολοι πανεύφημοι, θείον κήρυγμα τών εθνών εσπείρατε ψυχαΐς, ως άριστοι όντες γεωργοί, καί ώσπερ σίτον τώ Χριστώ, πάντας προσήξατε.

Ωραιώθητε ωραίοις υμών στίγμασιν, Αρίσταρχε καί Τρόφιμε, ελαμπρύνθητε υπέρ πάντα δόκιμον χρυσόν, σύν Πούδη τώ όντως θαυμαστώ, διά παντός υπέρ ημών, εκδυσωπούντες Χριστόν.

Θεοτοκίον

Μακαρία εξ Αγίου ώφθης Πνεύματος, Βουλής μεγάλης Άγγελον, σωματώσασα, τόν τούς θείους τούτους μαθητάς, τώ κόσμω ως θείας αστραπάς, εξαποστείλαντα Σεμνή, φωταγωγήσαι πιστούς.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοΐς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς, Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Εκτεμόντες τάς ρίζας τής αθεότητος, τή δρεπάνη τή θεία κατεφυτεύσατε, πίστιν αληθή, καί τελείαν επίγνωσιν, ταΐς τών ευσεβούντων, καρδίαις θεηγόροι.

Λόγω θείω καρδίας κατενεώσατε, καί τής γνώσεως σπόρον καταβαλόμενοι,

άσταχυν Σοφοί, πολύχουν εθερίσατε, τών διασωθέντων, Απόστολοι τό πλήθος.

Οι ακλόνητοι στύλοι τής Εκκλησίας Χριστού, τής αμπέλου τής θείας οι θείοι βότρυες, οι τόν γλυκασμόν, τής ζωής αποστάζοντες, Αρίσταρχος καί Πούδης, καί Τρόφιμος τιμάσθω.

Θεοτοκίον

Συντριβείσαν Παρθένε τήν ανθρωπότητα, ανεκαίνισας όλην καινή λοχεία σου, φύσεως θεσμούς, υπέρ φύσιν καινίσασα, κεχαριτωμένη, Θεού τού ζώντος Μήτηρ.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς σέ μακαρίζομεν».

Ισχύς αφήρηται τού αλάστορος, πέπτωκε δέ τό τούτου επαιρόμενον φρύαγμα, ασθενεία σαρκός γάρ οι Άγιοι, τούτω περιπλακέντες, έτρεψαν ώλεσαν, καί τής τυραννίδος τής αυτού πιστούς ερρύσαντο.

Ως χούν τήν πλάνην εξελεπτύνετε, πανευκλείς φωστήρες οικουμένης Απόστολοι, καί Αγγέλων συμπολίται ώφθητε, μέλποντες σύν εκείνοις, Άγιος, Άγιος, Άγιος ο Πατήρ, καί ο Υιός, καί Πνεύμα Άγιον.

Σαρκός ιώμενοι αρρωστήματα, καί ψυχικά Απόστολοι Κυρίου νοσήματα, καί τελούντες εξαίσια θαύματα, πάντας τούς εν αγνοία προσεφειλκύσατε, γνώσεως πρός φώς αληθινόν, όθεν δοξάζεσθε.

Η θεία μνήμη υμών εκλάμπασα, τήν τού Χριστού φαιδρύνει Εκκλησίαν Απόστολοι, ην ταίς θείαις υμών παρακλήσεσι, ρύσασθε πάσης βλάβης τής τών αιρέσεων, σκέποντες απήμονα λαόν τόν ευσεβόφρονα.

Θεοτοκίον

Φλογός γεέννης με ελευθέρωσον, η υπέρ νούν τό πύρ αποτεκούσα τό άστεκτον, καί ψυχήν μου πρός πόθον επάναψον, άχραντε τού ελθόντος πύρ επιγνώσεως, Κόρη επί γής επιβαλείν, θεοχαρίτωτε.

Τό Φωταγωγικόν, καί η λοιπή Ακολουθία καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Κρήσκεντος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Πρός επίπονα σκάμματα, πρὸς πολύπλοκα θήρατρα, πρὸς δεινὰ παλαίσματα, Κρήσκη πάνσοφε, γενναιοφρόνως ἐχώρησας, σαρκὸς μὴ φεισάμενος, ἀλλ' ἐλόμενος θανεῖν, διὰ πόθον τὸν ἐνθεον, ὅθεν πᾶσά σε, ἡ Χριστοῦ Εκκλησία μακαρίζει, ἐκτελούσά σου τὴν μνήμην, Μεγαλομάρτυς πανένδοξε.

Ωμοτάτως ξεόμενος, καὶ πλευράς ορυπτόμενος, καὶ μαστίγων πλήθεσι, δαπανώμενος, οὐκ ἐξηρνήσω τό ὄνομα, Χριστοῦ τό σεβάσμιον, Ἀθλοφόρων καλλονή, Εκκλησίας εὐπρέπεια, διὰ ταῦτά σε, ἐν αινέσει τιμῶμεν τὴν αγίαν, εορτάζοντές σου μνήμην, καὶ προσκυνούντες τὰ λείψανα.

Ιερῶς πυρπολούμενος, τῇ ἀγάπῃ τοῦ Κτίσαντος, Κρήσκη παναοίδιμε, μέσον ἵστασο, πυρὸς μηδόλως φλεγόμενος, εἰς χεῖρας δέ πάνσοφε, ἐναπέθου τοῦ Θεοῦ, τό μακάριον πνεύμά σου, ὅθεν εἴληφας, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης, ἱκετεύων, ἱλασμόν ἀμαρτημάτων, λαβεῖν τοὺς πόθῳ τιμώντάς σε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὡς Θεοῦ Μήτηρ ἀφθορος, καὶ ἀγνή καὶ πανάμωμος, καὶ ἀγιωσύνη πάσῃ ἀσύγκριτος, τὸν ἐναγὴ καὶ ἀκάθαρτον, καὶ πάσης αἰσχροτήτος, παρανόμου καὶ δεινῆς, εὐρετὴν ἐγχειρήσεως, μὴ ἀπώσῃ με, μὴ ἐάσῃ με ὅλως ἀπολέσθαι, ἀλλὰ ρύσαι τῶν παθῶν με, καὶ ἐπιστρέφοντα σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς ἐώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, ἐξεπλήττετο, καὶ ἀτενίζουσα ἔλεγε, Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου ὤρων, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλὰ δέομαι, Μὴ με μόνην ἐάσῃς ἐν τῷ κόσμῳ ἀλλὰ σπεύσον ἀναστήναι, συνανιστῶν τοὺς Προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον

Ὁ μάρτυς σου Κύριε ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τό στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔχων γάρ τὴν ἰσχύν σου τοὺς τυράννους καθεῖλεν, ἔθραυσε καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράσῃ, αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, ὡς σύνηθες, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Κρήσκεντα πηγὴν θαυμάτων ἐπανέσω.

Ποίημα. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ' Ὁ Εἰρμός

«Θαλάσσης, τό ερυθραῖον πέλαγος, αβρόχοις ἰχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας
Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τήν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ
ἐτροπώσατο».

Κροτήσωμεν, ευσεβῶς γηθόμενοι, τῇ μνήμῃ σήμερον, τοῦ ἀθλητοῦ καί
Μάρτυρος πιστοί, ἱερῶς ἐναθλήσαντος, καί τόν τοῦ σκότους ἄρχοντα,
τροπωσαμένου θεῖα χάριτι.

Ρεόντων, παραδραμῶν τό ἄστατον, Μάρτυς πολυάθλε, πρὸς αἰκισμούς καί
μάστιγας σαυτόν, Ὀλοψύχως ἐκδέδωκας, καί νικητῆς γενόμενος,
στεφηφορῶν Θεῷ παρίστασαι.

Ἡμέραν, χαρμονικὴν τελέσωμεν, πανηγυρίζοντες, ἐν τῇ ἀθλήσει σήμερον
πιστοί, τοῦ θεόφρονος Κρήσκεντος, καί τὰ σεπτὰ παλαίσματα, τούτου
τιμήσωμεν γηθόμενοι.

Θεοτοκίον

Σαρκοῦται, υπερβολή χρηστότητος, ἐκ σοῦ ὁ Κύριος, καί δι' ἡμᾶς ὁράται καθ'
ἡμᾶς, ὁ τῇ φύσει ἀπρόσιτος, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, υπέρ ἡμῶν Ἀγνή πανάμωμε.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ἰσχύς Κύριε,
καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κρεμάμενος τούς ξεσμούς, ρωμαλεότητι νοός ἠνεγκας, τό τῆς φθοράς
Ἐνδοξε, πάχος προφανῶς ἐκδυόμενος.

Ενεύρου σε Ἰησοῦς, ἀγωνιζόμενον στερρῶς Ἐνδοξε, καί τῆς σαρκὸς ἔφερες,
πόνους ρωμαλέω φρονήματι.

Νυττόμενος ἀληθῶς, τῇ ἀγαπήσει τοῦ Χριστοῦ ἐνδοξε, Κρήσκη στερρῶς
ἠθλησας, πόνοις ἀφειδήσας τοῦ σώματος.

Θεοτοκίον

Τήν μόνην ἐν γυναιξίν, ἀνερμηνεύτως τόν Θεόν τέξασαν, τήν τοῦ παντός
Δέσποιναν, ἱερολογίαις τιμήσωμεν.

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ὁ υψωθείς

Τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν κληρονόμος, ἀποδειχθεὶς δι' ευσεβοῦς μαρτυρίας,
Μεγαλομάρτυς ἐνδοξε παρίστασαι, δόξη λαμπρυνόμενος, τοῦ Δεσπότου τῶν
ὅλων, ὅθεν τήν ἀγίαν σου εορτάζομεν μνήμην, τήν τῶν πταισμάτων λύσιν
ἀθλητα, Κρήσκη ζητούντες, λαβεῖν ταῖς πρεσβεΐαις σου.

Θεοτοκίον

Οὐ σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰ μή
γάρ σύ προΐστατο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων;
τίς δέ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστώμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ,

σούς γαρ δούλους σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ου φέρω βλέπειν σε Σταυρώ τεταμένον, Μήτηρ η σή Παμβασιλεύ ανεβόα, όν υπέρ φύσιν τέτοκα Υιόν καί Θεόν, οίδα γάρ σου Δέσποτα, τό φιλόανθρωπον οίδα, όπως πάσχεις ένεκα, τής βροτών σωτηρίας, αλλούνου σθένω Τέκνον μητρικάς, φέρειν οδύνας, σταυρώ καθρώσά σε.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ήλιον, τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Αναρτώμενος εν ξύλω γενναιοφρόνως, τούς αικισμούς υπέφερες, Μάρτυς αθλοφόρε, πάθος γάρ εικόνιζες, τό θείον καί άχραντον, δι' ού τήν απάθειαν εύρηκας.

Παριστάμενος ενώπιον τών τυράννων, τό τού Κυρίου όνομα, πίστει αδιστάκτω, Κρήσκη ωμολόγησας, καί χαίρων ενήθλησας, όθεν ευσεβώς σε γεραίρομεν.

Ηκολούθησας τοίς ίχνεσι τού Σωτήρος, καί τά αυτού σωτήρια πάθη εικονίσας, μάστιγας υπήνεγκας, καί βίαιον θάνατον, Μάρτυς αθλοφόρε αοίδιμε.

Γενναιότητι κατέπληξας τούς αθέους, υπομονής τε σώματος, Κρήσκη θεηγόρε, τόν τής νίκης στέφανον εδέξω πανόλβιε, καί τήν δι' αιώνος απόλαυσιν.

Θεοτοκίον

Η τόν Κύριον απάντων τών ποιημάτων, υπερφυώς κυήσασα, επ' ευεργεσία, τού ιδίου πλάσματος, η πάναγνος Δέσποινα, αξιοπρεπώς μακαρίζεται.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, είς τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Ναμάτων ζωτικών, τών τού Πνεύματος έμπλεως, γενόμενος τής κακίας, απεξήρνας Μάρτυς, τά ρεύματα θεόπνευστε.

Θανάτω τήν ζωήν τήν αγήρω κτησάμενος, πανεύφημε αναβλύζεις, δωρεάς αθανάτους, τοίς πίστει προσιούσί σοι.

Αιμάτων σου ροαίς, ιερώς φοινισσόμενος, καί στίγμασιν αθλοφόρων, καλλυνόμενος Μάρτυς, ως άστρον αναδέδειξαι.

Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε δι' ής τής φθοράς ελυτρώθημεν, πανύμνητε Θεοτόκε, καί βοώμέν σοι, Χαίρε, Μαρτύρων αγαλλίαμα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Μέλεσιν, εδοξάσθη τοίς σοίς ο Δεσπότης σου, Κρήσκη θεόπνευστε Μάρτυς, διά τούτο νύν σε αντιδοξάζει, εν σημείοις, καί πολλοίς θαυμασίοις καί τέρασιν.

Άνθραξι, τής αγάπης Κυρίου πυρούμενος, διά πυρός υπεδέξω, Μάρτυς αθλοφόρε τό θείον τέλος, καταφλέξας, πολυθέου απάτης τό άθεον.

Τίμιος, εναντίον Κυρίου ο θάνατος, σού παμμακάριστε Κρήσκη, ανεφάνη, μέσον πυρός γάρ ώφθης, μεγαλύνων, καί δοξάζων Θεόν ακατάφλεκτος.

Θεοτοκίον

Ως θρόνον, τού Δεσπότης τών όλων πυρίμορφον, υμνονολογούμεν σε Κόρη, καί τερπνόν παλάτιον καί λυχνίαν, καί παστάδα, καί θεόδεκτον άχραντε τράπεζαν.

Συναξάριον

Τή ΙΕ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Κρήσκεντος, τού εν Μύροις τής Λυκίας.

Στίχοι

- Θάμβος βλέπειν Κρήσκεντα τού πυρός μέσον,
- Ηγούμενον λειμώνα τερπνόν τήν φλόγα.
- Κάτθανε καί Κρήσκης πέμπτη δεκάτη πυρί λαύρω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων γυναικών, Βασιλίσσης καί Αναστασίας.

Στίχοι

- Αμνού Θεού σφάπτουσιν αμνάδας δύο,
- Αναστασίαν καί Βασίλισσαν άμα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Λεωνίδου, Επισκόπου Αθηνών.

Στίχοι

- Σκότος συνέσχε τάς Αθήνας αθρόον,
- Δύναντος αυταίς ηλίου Λεωνίδου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Θεοδώρου Πρεσβυτέρου, καί Παυσολυπίου.

Στίχοι

- Παυσολυπίω καί Θεοδώρω θύτη,
- Δώρόν τι παυσίλυτον όντως τό ξίφος.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παῖδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας
μᾶλλον ἢ τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ
τῆς δόξης σου Κύριε».

Νέους τρεῖς Παῖδας, ἐξεικονίζων Μάρτυς ἐνδοξε, μέσον τοῦ πυρός ἐβλήθης,
διὰ Χριστόν, καί τό τέλος τό μακάριον, ἐν τούτῳ δέδεξαι, ὑμνολογῶν Θεόν
παμμακάριστε.

Εν μέσῳ ἑσθης, φλογός ἀστέκτου χρυσός ὡς ὄβρυζος, πίστει ἐξαστράπτων
Μάρτυς ἀληθινή, καί φωτίζων τοὺς κραυγάζοντας, Ευλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ
τῆς δόξης σου Κύριε.

Πυρός παμμάκαρ, δυνατωτέραν ἔχων ἐντασιν, μέσον ἐμβληθεῖς πανεύφημε
τῆς φλογός, ἀπερίτρεπτος διέμεινας, πλάνης τοὺς ἀνθρακας ἀποσβεννύων,
Κρήσκη πολύαθλε.

Θεοτοκίον

Αγιωτέρα, τῶν Χερουβὶμ ὠφθης Πανάμωμε, λόγῳ συλλαβούσα Λόγον τόν
τοῦ Πατρός, ὃν ὑμνοῦντες ἀνακράζομεν, Ευλογημένη σύ, ἐν γυναιξί
πανάμωμε Δέσποινα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρός δέ
δύναμιν ἑσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ ευσεβείας ἐρασταί, Παῖδες
κραυγάζοντες, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ἰδεῖν ἐφιέμενος Χριστόν, στολαῖς ἐφαῖδρυνας, τῶν ἀρετῶν σεαυτόν,
ἐξυφανθείσαις σοι ἄνωθεν, καί παρίστασαι γηθόμενος, τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ
βοῶν Πανόλβιε, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Νοός καρτερία τόν πικρόν, υπέστης θάνατον, πυρί οππώμενος, ὡς ἄρτος
Ἐνδοξε ἡδίστος, τοῦ τῶν ὅλων Βασιλεύοντος, ὃ παριστάμενος βοάς,
ἀγαλλομένη ψυχή, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Εἰληφῶς παρὰ Θεοῦ σαφῶς, τήν χάριν Ἐνδοξε λύειν νοσήματα, διώκειν
πνεύματα πάντοτε, τήν ψυχὴν ἐξασθενούσάν μου, ἀμαρτιῶν ταῖς
προσβολαῖς, ἴασαι δέομαι, ἵνα κράζω, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν
Κύριον.

Στίγμασι πολλοῖς ὠραῖσθεις, υπήλθες Ἄγιε, τό πύρ τό ἀστεκτον, καί ὡς
οχήματι ἐνδοξε ἐπιβάς τούτῳ, ἀνέδραμες, πρὸς ὃν ἐπόθησας Θεόν, μέλπων
γηθόμενος, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ω θαύμα! πῶς τέτοκας Θεόν βροτόν γενόμενον, θεοχαρίτῳτε; πῶς

ακατάφλεκτος έμεινας, πύρ τό άστεκτον χωρήσασα; χαριστηρίοις σε φωναίς, όθεν δοξάζομεν καί βοώμεν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ιερολογίαις σε θείαις, Μάρτυς Χριστού ανευφημούμεν, ως τώ Βασιλεί τών αιώνων, υπερβαλλόντως ευαρεστήσαντα, καί καθελόντα ξόανα, τής απωλείας ανδρικώτατα.

Ως υπερφυείς σου οι πόνοι! ως ευκλεείς σου οί ιδρώτες! ούς υπενεγκών διά Χριστόν, αρρήτου δόξης Μάρτυς ηξίωσαι, υπέρ ημών δεόμενος, τών ευσεβώς μακαριζόντων σε.

Σήμερον η πόλις Μυρέων, περιφανώς πανηγυρίζει, άδουσα τούς άθλους σου Μάρτυς, καί τούς κινδύνους καί τά παλαιίσματα, άπερ γενναίως ήνεγκας, υπέρ Χριστού αγωνισάμενος.

Ημεροφαή ως αστέρα, η Εκκλησία σε γνωρίζει, θείαις φρουκτωρίαις τόν κόσμον, Μεγαλομάρτυς περιουγάζοντα, όθεν τελεί τήν μνήμην σου, τήν φωτοφόρον ευφημούσά σε.

Θεοτοκίον

Φως ημίν ανέτειλε Κόρη, εκ φωτοφόρου σου νηδύος, ο Δημιουργός τού ηλίου, καί τής σελήνης Χριστός ο Κύριος, όν εκτενώς ικέτευε, φωταγωγήσαι τάς ψυχάς ημών.

Τό Φωταγωγικόν τού Ήχου, καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, η Α' Ώρα, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων μαρτύρων γυναικών, Αγάπης, Ειρήνης, καί Χιονίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Πανεύψημοι Μάρτυρες

Παρθένοι νεάνιδες σεπτών, αρετών επώνυμοι, καί αρεταίς εκτρεφόμεναι, πρός τόν ακρότατον, ευσεβείας όρον, ανδρικώς εφθάσατε, καί νύν πρός ουρανόν ανεδράμετε, Χριστώ πρεσβεύουσαι, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Παρθένοι νεάνιδες σαφώς, Εύας τῆς προμήτορος, επιτηδείως κομίζεσθε, πόθον θεώσεως, ανενδότην νεύσει, πρὸς Θεὸν θεούμεναι, καὶ θείας θεωρίας πληρούμεναι, καὶ νῦν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τό μέγα ἔλεος.

Γενναίῳ φρονήματι Χριστόν, ὡς ενστερνισάμεναι, τὸν ἰσχυρόν κατεπάτησαν, αἱ γενναιόφρονες, τὸν τὴν Εὐάν πάλαι, δόλῳ ἀπατήσαντα, καὶ τοῦτον κατὰ κράτος νικήσασαι, Χριστῷ πρεσβεύουσι, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Νοσοῦσαν Πανύμνητε δεινῶς, τὴν ψυχὴν μου πάθει, πονηροτάτοις θεράπευσον, ἡ τὸν ἀκέστορα, καὶ Σωτήρα πάντων, τὸν Χριστόν κυήσασα, τὸν πάσαν μαλακίαν ἰώμενον, τὸν τραυματίσαντα, διαβόλου τὴν κακόνοιαν, καὶ θανάτου, ἡμᾶς ἀπαλλάξαντα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σφαγὴν σου τὴν ἀδίκον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη ἐβόα σοι, Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως θνήσκεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πάσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν μητέρα καὶ δούλην σου δέομαι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Τὰ θαύματα τῶν ἁγίων σου Μαρτύρων, τεῖχος ἀκαταμάχητον ἡμῖν δωρησάμενος, Χριστέ ὁ Θεός, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, βουλὰς ἐθνῶν διασκέδασον, τῆς βασιλείας τὰ σκήπτρα κραταίωσον, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καὶ τῶν Ἀγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Χριστοῦ προσοίσω Μάρτυσι θεῖον μέλος.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαόν αὐτοῦ, ἐν Ερυθρᾷ θαλάσῃ, ὅτι μόνος ἐνδόξως δεδόξασται».

Χάριν μοί ουρανόθεν, Μάρτυρες Κυρίου νῦν αἰτήσασθε, τὴν ὑμῶν ευφημοῦντι, ἐπὶ γῆς φωτοφόρον πανήγυριν.

Ρήξασαι προσπαθείας, σαρκικῆς δεσμᾶ ἐν θείῳ Πνεύματι, τῷ Χριστῷ αἱ

Παρθένοι, συνεδέθησαν σθένει θεότητος.

Ίσχυσεν ο Βελίαρ, απατήσαι πρὶν τὴν Εὐαν σεπταὶ Μάρτυρες, ἀλλὰ νῦν κατησχύνθη, τοῖς ποσὶν υμῶν ὄντως πατούμενος.

Σώμασιν ἡγνισμένοις, ἐκ Παρθένου Κόρης τὸν ἐκλάμψαντα, θεραπεύσασαι Λόγον, αἱ Παρθένοι, σὺν τούτῳ ευφραίνονται.

Θεοτοκίον

Τίκτεις ανερμηνεύτως, ὃν Πατὴρ ἀρρεύστως ἀπεγέννησε, καὶ μαζοὶς διατρέφεις, τὸν τὰ σύμπαντα τρέφοντα Δέσποινα.

Ωδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Σὺ εἰ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σὺ εἰ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου».

Ὅμβροις θεοῦ Πνεύματος, καταρδευόμεναι στάχυας, μαρτυρικούς, θεία γεωργία, αἱ Παρθένοι ἐξήνθησαν.

Υπὲρ τὰ ορώμενα, τὰ μὴ βλεπόμενα στέργουςαι, τοὺς ορατοὺς, καὶ τοὺς αοράτους, ἐτροπώσαντο δαίμονας.

Πῦρ οὐκ ἐπτοήθητε, προσαναπτόμεναι Πνεύματος, θείῳ πυρί, ὅθεν ἰαμάτων, θείαν δρόσον πηγάζετε.

Θεοτοκίον

Ρήξον τῶν πταισμάτων μου, δεινὸν χειρόγραφον Δέσποινα, ἡ τὰ δεσμά, λύσασα τοῦ, Ἄδου, τῇ ἀσπόρῳ κυήσει σου.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Νυμφευθεῖσαι Κυρίῳ θεοπρεπῶς, ὥσπερ προῖκα τὸ αἷμα καὶ τὴν αὐτῷ σφαγὴν, προσηνέγκατε, ἀθληφόροι Νεάνιδες, καὶ νυμφῶνος θεοῦ, ἀξίως ἐτύχετε, φωτισμοῦ ἀρρήτου, ἀπαύστως πληρούμεναι, ὅθεν τὴν ἁγίαν, καὶ σεπτήν υμῶν μνήμην, τελούντες ἐν πνεύματι, τὸν Σωτῆρα δοξάζομεν, καὶ πιστῶς ἀνακράζομεν, Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην υμῶν.

Θεοτοκίον

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλλαβούσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον συνέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρεις, τὸν πάντα βαστάζοντα, τὸν τροφοδότην πάντων καὶ πλάστην τῆς κτίσεως, ὅθεν δυσωπῶ σε, παναγία Παρθένε, Ἐν ᾧ τῆς κρίσεως, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, Πρό προσώπου τοῦ Κτίστου μου, δώρησαί μοι τότε τὴν σὴν, φιλανθρώπως ταχινήν βοήθειαν, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἀμνάς θεωρούσα ἐπὶ Σταυροῦ, ὠλόλυξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται,

δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταυρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Θεέ υπεράγαθε, ανεξίκακε Κύριε, Η πιστώς εκβοήσωμεν, Σπλαγχνίσθητι Παρθένε εφ' ημάς, καί πταισμάτων δώρησαι τήν άφεσιν, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, αυτού τά παθήματα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Οι τού σώματος έρωτες, έρωτι τώ θείω υποχωρήσαντες, καταγωγή του Πνεύματος, τάς Χριστού Παρθένους απειργάσαντο.

Συμφωνία θεόφρονι, τοίς υπεναντίοις αντιπαζάμεναι, νίκην θείαν απηνέγκασθε, καί στεφάνων θείων η ξιώθητε.

Ο χορός ο μακάριος, τών αιιπαρθένων πυρί οπτώμενος, ευωδία προσενήνεκται, τώ εκ τής Παρθένου ανατείλαντι.

Ιερώς ώσπερ άκακοι, ήγεσθε αμνάδες θύεσθαι πάνσεμνοι, ουκ ερίζουσαι, ου κράζουσαι, αλλά προαιρέσει θανατούμεναι.

Θεοτοκίον

Σωματούμενον Κύριον, έτεκες Κυρία πάσης τής κτίσεως, όν ικέτευε ρυσθήναι με, εχθρού Παναγία κυριεύοντος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Φώτισον ημάς, τοίς προστάγμασί σου Κύριε, καί τώ βραχίονί σου τώ υψηλώ, τήν σήν ειρήνην, παράσχου ημίν φιλόανθρωπε».

Ώρθρισαν Ομού, πρός Χριστόν τό φώς τό άδυτον, αι Παρθένοι αί θεόφρονες, καί υπέρ φέγγος, τού ηλίου κατηυγάσθησαν.

Μέλη ανδρικώς, εκδεδώκατε πρός βάσανα, βασανίσασαι τόν τύραννον, τή καρτερία, αξιάγαστοι τής πίστεως.

Άνθος ιερόν, τών Μαρτύρων ανεδείχθητε, ευωδίαν θείας γνώσεως, τή Εκκλησία διαπνέουσai πανεύφημοι.

Ρήμασιν υμών, ο μέγалаυχος πεφίμωται, καρτερία δέ νενίκηται, καί αφανεία, παρεπέμφθη παναοίδιμοι.

Θεοτοκίον

Τέλος μοι χρηστόν, προσγενέσθαι Κόρη πρέσβευε, όπως φύγω τās μενούσας με, ατελευτήτους, τιμωρίας καί σωθήσομαι.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καὶ δέομαι ὡς, Ἰωνάς, Ἐκ φθοράς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Υπέμειναν τῆς σαρκὸς τὰς οδύνας, καὶ πυρὸς τὰς Τιμωρίας ἀνδρείως, αἱ τοῦ Χριστοῦ, ἀθληφόροι καὶ νύμφαι, ἡ Χιονία Ἀγάπη Εἰρήνη τε, καὶ στέφανον τὸν εὐπρεπῆ, καὶ τὴν ἀρρητον δόξαν ἀπέλαβον.

Συρόμεναι ἐπὶ γῆς ὥσπερ λίθοι, κατεστρέψατε Παρθένοι τῆς πλάνης, οἰκοδομῆν, πάσαν σθένει τοῦ Λόγου, καὶ πρὸς ναὸν ἐνεχθεῖσαι τὸν ἅγιον, παρίστασθε περιχαρῶς, τῷ δεσπόζοντι πάσης τῆς Κτίσεως.

Ἰάματα ἡ σορὸς Χιονίας, καὶ Εἰρήνης καὶ Ἀγάπης πηγάζει, ἐκ τῶν πηγῶν, ἀρδομένη πλουσίως, τοῦ Παρακλήτου, καὶ παύει νοσήματα, ποτίζει δὲ τῶν εὐσεβῶς, προσιόντων καρδίας ἐν χάριτι.

Θεοτοκίον

Νεκρώσεως δερματίνους χιτῶνας, ὁ Ἀδὰμ ἀποβαλὼν τὴν σαρκώσει, τοῦ σοῦ Υἱοῦ, Θεοτόκε Παρθένε, καταστολήν θείας δόξης ἐνδέδυται, δοξάζων σε περιχαρῶς, ὡς Μητέρα Θεοῦ παναμώμητον.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Σ υ ν α ξ α ρ ι ο ν

Τῇ ἸΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων γυναικῶν, Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Χιονίας.

Στίχοι

- Χιὼν τό πύρ ἦν τῇ Χιονία τάχα,
- Οὐ συμμετασχεῖν ἠγάπησεν Ἀγάπη.
- Βέλος σε πέμπει πρὸς τὸν εἰρήνης τόπον,
- Ἀφ' αἱμάτων σῶν ἐκμεθυσθὲν Εἰρήνη.
- Χιονίην τ' Ἀγάπην ἐκκαιδεκάτῃ κατέκαυσαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Φήλικος Ἐπισκόπου, Ἰανουαρίου Πρεσβυτέρου, Φουρτουνάτου καὶ Σεπτεμίνου.

Στίχοι

- Τετράς ἀθλητῶν συγκεκριμένων ξίφει
- Νῦν συγχορεύει μυριάσιν Ἀγγέλων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Λεωνίδου, Χαρίσσης, Νίκης, Γαληνῆς, Καλλίδος, Νουνεχίας, Βασιλίσσης καὶ Θεοδώρας.

Στίχοι

- Κόλποις θαλάσσης ἐκδοθεὶς Λεωνίδης
- Φθάνει κολυμβῶν Ἀβραάμ κόλπων ἄχρι.
- Θάλασσαν ἡ Χάρισσα φρίπτειν οὐκ ἔχω,

- Ἦτις θάλασσαν προξενεί μοι χαρίτων.
- Βυθῷ Γαλήνῃ καί Νίκη βεβλημέναι,
- Νίκην εφεύρον καί γαλήνην εκ σάλου.
- Βυθός θαλάσσης λαμβάνει τήν Καλλίδα,
- Κάλλους ερώσαν ψυχραστού Κυρίου.
- Ευρούσα κέρδος εκ βυθοῦ σωτηρίαν
- Τό νουνεχές σου δεικνύεις, Νουνεχία.
- Γαστήρ θαλάσσης λαμβάνει κόρας δύο,
- Λίχνην φυγούσας, δυσσεβείας γαστέρα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τῆς Αγίας Μάρτυρος Ειρήνης.

Στίχοι

- Ειρηνικῶς ζήσασα, Μάρτυς Ειρήνη,
- Ουκ ειρηνικῶς, ἀλλ' εκ τού ξίφους θνήσκεις

Ταίς τῶν Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Παῖδες Εβραίων εν καμίνῳ, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις δρόσον τό πύρ, μετέβαλον βοῶντες, Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εις τούς αἰῶνας».

Θήρας αγρίου επιόντας, ου παφλάζουσιν ορμήν πυρός αστέκτου, ου μελών εκτομάς, ου πόνους πολυτρόπους, αἱ τοῦ Χριστοῦ νεάνιδες, εδειλίασαν εμφρόνως

Ἐχουσαι ὅμματα καρδίας, πρὸς τόν σώζοντα Θεόν καί Βασιλέα, αἱ Ἀμνάδες Χριστοῦ, ἐχώρησαν πρὸς πάσαν, τοῦ δυσμενοῦς παράταξιν, καί ἐνίκησαν ἀνδρείως.

Ἰλεως ἔσο τοῖς σοῖς δούλοις, Ὑπεράγαθε πρεσβείαις Χιονίας, καί Ειρήνης σεμνῆς, καί τῆς σεπτῆς Ἀγάπης, ἀμαρτιῶν συγχώρησιν, δι' αὐτῶν ἡμῖν παρέχων.

Ὅλον τόν νοῦν πρὸς τόν νυμφίον, ἀνατείνασαι Χριστόν αἱ Ἀθληφόροι ὡς τρυφάς τάς πικράς, ἠγήσαντο βασάνους, Ευλογητός εἰ κράζουσαι, ο Θεός εις τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Νέκρωσον Ἀχραντε τήν ζώσαν, καί νεκρούσαν τήν ψυχὴν μου ἀμαρτίαν, καί ζωῆς μετασχεῖν, ἀξιώσόν με θείας, ἡ τήν χαράν κυήσασα, καί νεκρώσασα τόν ὄφιν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Οἱ θεωρρήμονες Παῖδες εν τῇ καμίνῳ, σύν τῷ πυρί καί τήν πλάνην,

καταπατούντες υπέψαλλον Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Μεμυημένοι τά θεία παραδόξως, εν τώ καιρώ τών αγώνων, γνώμην ανδρείαν ανέλαβον, τού Χριστού αι Αμνάδες, στερρώς εναθλήσασαι.

Εσκοτισμένος τή μέθῃ ο διώκτης, τῆς ζοφεράς αμαρτίας, γέλωτ' οφλήσας εφάινετο, αι Χριστού δέ Παρθένοι, ως φῶς απεδείκνυντο.

Λύρα φωνούσα προφρόνως θεῖον μέλος, ομολογίας ενθέου, καί μαρτυρίας καί πίστεως, ανεδείχθητε όντως, παρθένοι Νεάνιδες.

Ο χυρωθείσαι τώ πόθῳ τού Δεσπότου, τά οχυρώματα πάντα, τού διαβόλου καθείλετε, Αθληφόροι Κυρίου, καί νύν μακαρίζεσθε.

Θεοτοκίον

Σύμβολα φέρουσα πάλαι τού σου τόκου, τούς νεανίας ου φλέγει, Παρθενομήτορ η κάμιнос, ως ουδέ τήν νηδύν σου, τό πύρ τῆς θεότητος.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σου σεσωσμένοι Παρθένε αγνή, σύν Ασωμάτοις χορείαις σέ μεγαλύνοντες».

Ιθύνθητε Παρθένοι, θείους πρός λιμένας, τή κυβερνήσει Χριστού τού Θεού ημών, τών πειρασμών παρελθούσαι άγρια κύματα.

Ως άστρα ως λαμπάδες, φαίνουσαι Ειρήνη, σύν Χιονία Αγάπη φωτίζουνσι, τῆς Εκκλησίας πλουσίως άπαν τό πλήρωμα.

Συνήφθητε χορείαις, ταίς τών Ασωμάτων, τούς ασωμάτους εχθρούς μετά σώματος, περιφανώς, Αθληφόροι καταπαλαίσασαι.

Ηλίου λαμπροτέρα, φαίνουσα η μνήμη, ημών φωτίζει πιστών άπαν πλήρωμα, ήν ετησίως τιμώμεν Παρθενομάρτυρες.

Θεοτοκίον

Φιλάγαθε Παρθένε, τήν κεκακωμένην, τή αμαρτία ψυχήν μου αγάθουνον, η τόν πανάγαθον Λόγον αποκυήσασα.

Τό Φωταγωγικόν τού Ήχου, καί η λοιπή ακολουθία, ως σύνηθες, η Α' Ώρα, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Συμεων τού εν Περσίδι, καί τών σύν αυτώ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν

Ἦστραψεν ὡς ἥλιος, ἡ θεία μνήμη σου σήμερον, τοὺς πιστοὺς καταυγάζουσα, τὴν κτίσιν φωτίζουσα, θείαις φρουκτωρίαις, Συμεὼν Παμμάκαρ, καὶ παθημάτων τὴν ἀχλὺν, καὶ τῶν δαιμόνων σκότος διώκουσα, διό σε μακαρίζομεν, καὶ ἐτησίως γεραίρομεν, ὡς φωστήρα παγκόσμιον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Σοφῶς ἀντικτώμενος, τῶν ἐπὶ γῆς τὰ ουράνια, καὶ ρεόντων τὰ ἄρρευσα, φθαρτῆς δόξης ἀφθαρτον, ἀντημείψω χαίρων, βασάνων τε νέφους, καὶ αἰκισμῶν παντοδαπῶς, τὰ ὑπὲρ λόγον Θεοῦ Βασίλειε, ἐν οἷς καὶ ἀγαλλόμενος, συν τοῖς συνάθλοις σου ἐνδοξε, ὑπὲρ πάντων ἰκέτευε, τῶν πιστῶς ευφημούντων σε.

Βέλει τῷ τῶν λόγων σου, παρανομοούντων συστήματα, Συμεὼν Μάρτυς ἔτρωσας, φωνὴν ὅθεν ἔδωκαν ουρανῶν νεφέλαι, χοροὶ τῶν Ἀγγέλων, συνεπεκρότησαν λοιπόν, τῶν σὼν αγώνων τὴν καρτερότητα, διό επαγαλλόμενοι, πάντες πιστῶς εορτάζομεν, τὴν ἀγίαν σου κοίμησιν, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σέ τό καθαρώτατον, τοῦ Βασιλέως παλάτιον, δυσωπῶ πολυύμνητε, τὸν νοῦν μου καθάρισον, τὸν ἐσπιλωμένον, πάσαις αμαρτίαις, καὶ καταγώγιον τερπνόν, τῆς υπερθέου Τριάδος ποιήσον, ὅπως τὴν μεσιτείαν σου, καὶ τό ἀμέτρητον ἔλεος, μεγαλύνω σωζόμενος, ὁ ἀχρεῖος ἰκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευράν ορυπτόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστόν τὸν φιλάνθρωπον, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγχνων, αὐτῆς προελθόντα, καὶ τό μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα ἀνεκραύγαζε, Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάβῃ τῆς δούλης σου, μὴ βραδύνῃς φιλάνθρωπε, τό ἐμὸν καταθύμιον.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Τῶν αγίων Μαρτύρων τὰ κατορθώματα, ουρανῶν αἱ δυνάμεις ὑπερεθαύμασαν, ὅτι ἐν σώματι θνητῷ τὸν ἀσώματον ἐχθρόν, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ αγωνισάμενοι καλῶς, ἐνίκησαν ἀοράτως, καὶ νῦν πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, ὡς σύνηθες, καὶ τοῦ Αγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Στέφω μάκαρ σε, Συμεών, μελωδίαις.

Ποίημα Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. α'

Ο Ειρμός

«Ἴππον καί αναβάτην εἰς θάλασσαν Ερυθράν, ο συντρίβων πολέμους, ἐν ὑψηλῷ βραχίονι, Χριστός ἐξετίναξεν, Ἰσραὴλ δέ ἐσωσεν, ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντα».

Στέφανον ἀφθαρσίας ἀναδησάμενος, καί τῷ θρόνῳ Κυρίου, Παμμάκαρ παριστάμενος, τοὺς πίστει τιμώντάς σου, τήν ψωσφόρον ἀθλήσιν, ταῖς εὐχαῖς σου αἰεὶ περισώζε.

Τίμιον σκεῦος ὠφθῆς τοῦ θείου Πνεύματος, Συμεών θεοφόρε, παρ' οὐ χρισθεῖς ἐποίμανας, λαόν περιούσιον, βακτηρία θείων δογμάτων, Μάρτυς ἐφ' ὕδωρ γνώσεως.

Ἐλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ πράξει καί λόγῳ σοφέ, ἐν λαμπρότητι βίου, καί λαόν ἐποίμανας, ἐπὶ χλόῃν Ὅσιε ζωηφόρον, ὅστις γεραίρει, Μάρτυς τήν θείαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Φέρεις χερσὶ Παρθένε τὸν πάντα φέροντα, καί θηλάζεις ὡς βρέφος, τὸν χορηγὸν τοῦ γάλακτος, αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τὸν λαόν σου ἅπαντα, οἰκτιρήσαι πιστῶς ὑμνοῦντά σε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ο πήξας ἐπ' οὐδενός, τήν γῆν τῇ προστάξει σου, καί μετεωρίσας ἀσχέτως βρίθουσας, ἐπὶ τήν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τήν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε ἀγαθέ καί φιλόανθρωπε».

Ὡραίως τάς τῆς ψυχῆς, κινήσεις ποιούμενος, καί βαδίζων τρίβον τήν ἄνω φέρουσας, πάσης ἀνοδίας πονηράς, ἐξέκλινας καί ἡχθῆς, πρὸς τῆς ζωῆς τήν πύλην ἐνδοξε, πρὸς τήν αἰωνίαν κατάπαυσιν.

Μακρύνας τὸν λογισμόν, παθῶν τῶν τοῦ σώματος, ἀναιμάκτους Πάτερ θυσίας ἤνεγκας, Λόγῳ τῷ τυθέντι δι' ἡμᾶς, καί τούτου καταγγέλλων, τήν υπέρ λόγον θείαν σάρκωσιν, τέθυσαι ἀρνίον ὡς ἄκακον.

Ἀνήχθῃς ὡς καθαρὰ, θυσία καί ἄμωμος, τῇ τοῦ Θεοῦ τραπέζῃ Μάκαρ αοίδιμε, καί ὡς ὀλοκαύτωμα δεκτόν, τυθεῖς ἐθελουσίως, υπέρ τῆς πίστεως εἰσδέδεξαι, δόξαν εὐκλεῆ κλειζόμενος.

Θεοτοκίον

Κατάρας προγονικῆς, ἡμᾶς ἡλευθέρωσας, εὐλογίαις πάντας τὸν στεφανώσαντα, Λόγον σωματώσασα Ἀγνή, αἰεὶ εὐλογημένη, τῶν Ἀθλοφόρων

εγκαλλώπισμα, καί αμαρτανόντων εξίλασμα.

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ὡς ἥλιος ἡμῖν, ἡ ἀγία σου μνήμη, ἀνέτειλε σοφέ, Συμεών Ιεράρχα, καί τῶν συμμαρτύρων σου, τοὺς πιστοὺς καταυγάζουσα, ἦν περ σήμερον, ἐπιτελοῦντες βοώμεν ἱκετεύσατε, ὑπὲρ ἡμῶν Ἀθλοφόροι, τόν μόνον φιλάνθρωπον.

Θεοτοκίον

Μαρία τό σεπτόν, τοῦ Δεσπότου δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καί πταισμάτων καί θλίψεων, καί ἀνάγαγε, ἐκ ραθυμίας βαράθρων, τοῦ δοξάζειν σε, παντελεῆμον τήν μόνην, ἐλπίδα τῶν δούλων σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡρώσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον εβόα, Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρί καί τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἀφατος, οἰκονομία σου αὕτη; δι' ἧς ἔσωσας, τό τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, σοφόν δημιουργημα.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Τήν θεῖαν ἐννοήσας σου κένωσιν, προβλεπτικῶς ὁ Ἀββακούμ, Χριστέ ἐν τρόμῳ εβόα σοι, Εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, τοῦ σῶσαι τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας».

Αγόμενος δεσμώτης διέλυσας, τὰς μηχανάς τοῦ πονηροῦ, ἱερομύστα πανόλβιε, καί ἐναθλήσας γενναίως, στεφάνους ἀφθαρσίας ἀπειλήφας.

Ρημάτων σου βολίσι κατέτρωσας, ἱερομάρτυς Συμεών, παρανομοούντων συστήματα, καί τῷ πυρί τῶν αἱμάτων, πολύθεον ἀπάτην ἐνέπρησας.

Σταλάζουσιν οἱ πόνοι σου ἱάμα, τοῖς ἀσθενούσι τὰς ψυχὰς, τῶν Ἀποστόλων ομότροπος, σύ γάρ σαφῶς ἀνεδείχθης, καί θείων Ἀθλοφώρων ἐφάμιλλος.

Θεοτοκίον

Ἐκ σοῦ δικαιοσύνης ὁ ἥλιος, ἐξανατείλας ὑπὲρ νοῦν, τήν οἰκουμένην ἐφώτισε, θεοχαρίτῳ Κόρῃ, καί πλάνης τόν χειμῶνα διέλυσεν.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ ἀναβαλλόμενος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πρὸς σέ ὀρθρίζω, καί σοί κραυγάζω, Τήν ψυχὴν μου φώτισον, τήν ἐσκοτισμένην, Χριστέ, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος».

Στύλος καί ἐδραῖωμα, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ὀφθεῖς Παμμάκαρ τή σὴ ἀθλήσει, ἀκλινὴ ἀκράδαντον, ταύτην εἰς αἰῶνας, συντήρει μεσιτείαις σου.

Ὑμνοῖς μακαρίζομεν, τήν πολιτείαν σου, τοὺς διωγμοὺς τε καί τὰς ἐνστάσεις, Συμεών πανόλβιε, δι' ὧν ἠξιώθης, τῆς μακαρίας λήξεως.

Μύρω θείας χρίσεως, ποιμήν γενόμενος, υπέρ τῆς ποιμένης ἐτύθης Μάκαρ,
ὡς κριὸς ἐπίσημος, καὶ τῶν πρωτοτόκων, τὴν Ἐκκλησίαν εὐφρανας.

Θεοτοκίον

Ευροιμί σε Δέσποινα, ἐξαιρουμένην με, ἐν ὥρᾳ δίκης, τῆς καταδίκης, ὁ
Πιστῶς δοξάζων σε, καὶ κολαστηρίων, ρυσθείην τῶν μεν ὄντων με.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρῳ Δέσποτα Χριστέ, τῶν παθῶν τὴν
θάλασσαν κατεύνασον, καὶ ἐκ φθοράς, ἀνάγαγέ με ὡς εὐσπλαγχνος»,

Ὡφθης θείας ἐμπλεως, θυμηδίας Μάκαρ Συμεών, διὰ ξίφους τέλος τό
μακάριον, σὺν ἑκατόν, δεξάμενος θείοις Μάρτυσι.

Νέοι καὶ πρεσβύτεροι, μονασταὶ τε καὶ ἱεουργοί, τὸν καλὸν ἀγῶνα
διανύσαντες, υπέρ Χριστοῦ, καθάπερ ἄρνες ἐτύθητε.

Μακαρίως ζήσαντες, Ἀθλοφόροι τέλος ἀληθῶς, ἐν Χριστῷ ἠνύσατε μακάριον,
διὰ ξίφους τελειωθέντες γηθόμενοι.

Θεοτοκίον

Ἐκ σοῦ ἀνατέταλκε, Παναγία ὁ Δημιουργός, καὶ ἀκτίσι θείας ἐν νυκτί, τῆς
ἀπιγνώσεως, τοὺς γνωσίας ἐφώτισεν.

Τὸ Μαρτυρικόν τοῦ Ἡχου.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Συμεών,
Ἐπισκόπου Περσίδος, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Ἀδελλά Πρεσβυτέρου, Γοθαζάτ,
Φουσίκ, καὶ ἐτέρων χιλίων ἑκατὸν πενήκοντα.

Στίχοι

- Ἐπίσκοπόν σε, Συμεών, ἐγὼ μέγαν,
- Ἐκ δὲ ξίφους μέγιστον ἀθλητὴν ἐγνων.
- Ἄρκτου τό δεινὸν Ἀδελλάς ἑδὺ στόμα,
- Βδέλλης ἀπλήστου τοῦ Σατάν φυγῶν στόμα.
- Ἐπιτραπέντος τοῦ θύειν ἢ τεθνάναι,
- Θανεῖν Γοθαζάτ εἴλετο τμηθεὶς ξίφει.
- Τό δέρμα Φουσίκ ἐκδεδάρθω μου λέγει,
- Χιτῶν υφανθεὶς τοῦ Σατανά τῇ κρόκῃ.
- Τέμνουσιν ἀνδρῶν τριπλοπεντηκοντάδα,
- Τὴν τριπρόσωπον προσκυνοῦσαν οὐσίαν.
- Πίπτουσι Περσῶν ἀμφὶ χιλίους ξίφει,
- Ἰδὼν ἔφης ἂν Παύλε, Μαρτύρων νέφος.
- Ἐβδομάτῃ Συμεών δεκάτῃ ἀπὸ αὐχένα τμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος, Ἀδριανοῦ τοῦ νέου.

Στίχοι

- Αν ουκ έγνως τίς ἐστιν ὁ φλογός μέσον,
- Γνώση λαλούντος, Ἀδριανέ, καρτέρει.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Ἀγαπητοῦ, Πάπα Ρώμης.

Στίχοι

- Θνήσκων τί κράζεις; Σώτερ, ἡγάπησά σε.
- Ἀλλ' ἡγαπήθης, Ἀγαπητέ, καί πλέον.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμάς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ουπερυψούμενος, τῶν Πατέρων Κύριος, τήν φλόγα κατέσβεσε, τοὺς Παῖδας ἐδρόσισε, συμφώνως μελωδούντας, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ».

Λύχνος φαίνων γνώσεως, φῶς ἐγνώσθης Ὅσιε, ἐν σκότει καθεύδουσιν, ἀγνοίας καί ἔλυσας, πυρσολατρῶν τό σκότος, ἐναθλήσας παραδόξως.

Ὡφθης προηγούμενος, Ἀθλητῶν συστήματος, μεθ' ὧν τελειούμενος, ξίφει ἀνεκράυγαζες, Συμεῶν θεόφρον, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Δήμον πολυάριθμον, Μαρτύρων τιμήσωμεν, σεπτῶς συγκροτούμενον, διαφόρων πόλεων, ἱεουργῶν ἐνθέων, μοναστῶν τε θεοφόρων.

Θεοτοκίον

Ἴασαι Πανάμωμε, πάθη τῆς καρδίας μου, κόπασον τόν τάραχον, τόν νοῦν μου χειμάζοντα, καί σώσον με βοῶντα, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Σοί τῷ παντουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορεῖαν ἐμελπον, Πάντα τά ἔργα, τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἀνθραξ νοητός, Συμεῶν δεδειγμένος, πυρί οὐκ ἐλάτρευσας, Μακαριώτατε, ὕλην Πικράν δέ, πολυθειᾶς φλέξας, ἄδυτον πρός φέγγος, ἀξίως μετετέθης.

Ἴασαι ἡμῶν, τάς ἀσθενείας Μάρτυς, τόν ζόφον ἀπέλασον τῶν καρδιῶν ἡμῶν, καί αἰωνίου ζωῆς, δείξον μετόχους, σαῖς πρός τόν Δεσπότην, θεόφρον μεσιτείαις.

Στάζουσιν ἡμῖν, οἱ σοί ἀγῶνες Πάτερ, ψυχῆς ἀγαλλίασιν, καί ἀπελαύνουσιν, πάθη ποικίλα, καί νόσους τῶν σωμάτων, τῶν προσερχομένων, πιστῶς ἐν τῇ σορῷ σου.

Θεοτοκίον

Ἴνα τόν σεπτόν, σού προδηλώσῃ τόκον, βάτος ακατάφλεκτος, ωράθη
Πάναγνε, πύρ γάρ εν σπλάγχνοις, τό θεῖον δεξαμένη, ὅλως ουκ εφλέχθης, διό
σε ανυμνοῦμεν.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ἡσαία χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν εν γαστρί, καί ἔτεκεν υἱόν τόν Εμμανουήλ,
Θεόν τε καί ἄνθρωπον, Ανατολή ὄνομα αὐτῷ, ὃν μεγαλύνοντες, τήν
Παρθένον μακαρίζομεν».

Ὡς δεκτόν θυμίαμα, προσηνέχθης τῷ Παμβασιλεί, ὡς σφάγιον ἱερόν ὡς
περικαλές, σοφέ καλλιέρημα, ὥσπερ μύρον, ὥσπερ προσφορά, ρόδον ὡς
εὐσσμον, ὡς Μαρτύρων ἀγαλλίαμα.

Στήριγμα γενόμενος, ἱεράρχα, πάντων τῶν πιστῶν, ἐτύθης ὥσπερ κριός, καί
πρός νοητά, μετέβης βασιλεία, καί Βασιλεῖ πάντων καί Θεῷ, χαίρων
παρίστασαι, θεία δόξη ἀστραπτόμενος.

Ἡ σεπτή παράταξις, τῶν Μαρτύρων μέσον ἀσεβῶν, κηρύξασα τόν Χριστόν,
πλήθη δυσμενῶν, δαιμόνων ἠφάνισε, καί στρατιαίς ταῖς ἀγγελικαῖς, ὄντως
συνήφθησαν, θεία δόξη κλειζόμενοι.

Θεοτοκίον

Φανοτάταις λάμπεσι, παναγία Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, καταύγασόν μου τόν νοῦν,
σκότει χαλεπῷ, ἀγνοίας κρατούμενον, ὅπως τυχῶν θεοῦ φωτισμοῦ, τά
μεγαλείά σου καταγγέλλω αἰετάρθενε.

Τό Φωταγωγικόν, τό ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, ἡ Α' Ὡρα, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου
Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'

Ὅλην ἀποθέμενοι

Ορμάς τάς τοῦ σώματος, καί τήν πικράν τυραννίδα, τῶν παθῶν ἐξέκλι νας,
θεῖῳ φόβῳ Ὅσιε, κυβερνώμενος, καί Θεόν εὐφρανας, ἀρετῶν κάλλεσιν,
ωραῖσας τήν καρδίαν σου, καί νῦν ἐσκήνωσας, ἔνθα τῶν Οσίων τά τάγματα,
κατάλληλον τοῦ πόθου σου, Πάτερ ευρηκῶς τήν κατάπausιν, ἔνθα
μνημονεύειν, ἡμῶν μή διαλίπης τῶν πιστῶς, ἐπιτελούντων τήν μνήμην σου,
Ἰωάννη Ὅσιε.

Θεόν εξεζήτησας, ανεπιστρόφω καρδία, μελέταις πτερούμενος, ιεραίς θεόπνευστε, καί ταίς νεύσεσι, πρὸς αὐτόν πάντοτε, ολικῶς κείμενος, πρὸς δέ τοῦτο επαλείφοντα, καί παρορμώντά σε, ἔσχες τὸν ἐν κλήσει καί πράξεσι, Γρηγόριον τὸν θαύμασι, καί τερατουργίαις ἐκλάμπαντα, οὐ ταίς φρυκτωρίαις, λαμπρόμενος διήλθες αβλαβῶς, τοῦ ταπεινοῦ τουτοῦ σώματος, μάκαρ τό κλυδώνιον.

Οσίως ἐβίωσας, μή ἐσχηκῶς, τὰς φροντίδας, τοῦ βίου ταίς κρείττοσιν, ἐργασίαις Ὅσιε καλλυνόμενος, ἀλλὰ πύρ ἄϋλον, ἐν καρδίᾳ φέρων, ἡσυχίαν ἐκαρτέρησας, παννύχοις στάσεσι, καί ταίς ἀγρυπνίαις προσκείμενος, εὐτόνως καθαιρόμενος καί θεοειδῆς ἐνδεικνύμενος, ὅθεν μετὰ πόνους, τὴν ἀπνον ἀπείληφας τρυφήν, τοῖς σέ τιμῶσιν αἰτούμενος, θείαν ἀγαλλίασιν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀσπιλε ἀμόλυντε, Μήτηρ Θεοῦ Παναγία, Κόρη αειπάρθενε, Θεοτόκε Δέσποινα, πῶς ὑμνήσω σε, τό Θεοῦ σκήνωμα, ὁ μεμολυσμένος, τὴν ψυχὴν καί τὴν διάνοιαν, πῶς δέ τό μέγεθος σοῦ τῶν θαυμασίων ἐξείποιμι, τὴν χάριν καί τό ἔλεος, ὅπερ ἐπιχέεις μοι πάντοτε; Φρίπτων οὖν προσπίπτω, καί κράζω σοι τό, Χαίρε ευλαβῶς, χαίρε πιστῶν παραμύθιον, τῶν παρακαλούντων σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Πάθος τό ἐκούσιον, τοῦ ἀπαθούς καθορώσα, ἡ ἀγνή καί ἄμωμος, μητρικῶς ωδύρετο, καί ἐκραύγαζεν, ὦ φρικτὸν θέαμα! πῶς ὁ κτίσας πάντα, ορατά καί τὰ ἀόρατα, ὁ δόξης Κύριος, νύν καί Βασιλεὺς προαιώνιος, ἀδίκως κατακέκριται, καί μετὰ κακούργων λελόγισται; Τά ὀρη καί νάπαι, σταλάξατέ μοι δάκρυον πικρόν, καί μονωθείσαν θρηνήσατε, τὴν τὸν Κτίστην τέξασαν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ὡς σοὶ Πάτερ ἀκριβῶς διεσώθη τό κατ' εἰκόνα, λαβὼν γάρ τὸν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καί πράττων ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ, ἐπιμελεῖσθαι δέ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου, διό καί μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὅσιε Ἰωάννη τό πνεῦμά σου.

Καί ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ Στιχολογία ὡς συνήθως, καί οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν τάξιν, καί τοῦ Ἁγίου.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἀρματηλάτην Φαραῷ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δέ φυγάδα, πεζὸν οδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα».

Τή τών παθών με τρικυμία πάντοτε, περιδονούμενον, καί λογισμῶν σάλω,
νύν περικυκλούμενον, τή σή Πρεσβεία Ὅσιε, απαθείας πρὸς ὅρμον, πρὸς
σωτηρίας λιμένα τε, μάκαρ, Ἰωάννη κυβέρνησον.

Μετατεθείς τή προαιρέσει Ὅσιε, πρὸς ουρανόν αληθῶς, αγγελικῶς Πάτερ, ἐπὶ
γῆς ἐβίωσας, νεκρώσας σου τό φρόνημα, τῆς σαρκὸς ἐγκρατεία, δι' ἧς Θεοῦ
οικητήριον, ὠφθης Ἰωάννη θεσπέσιε.

Υπακοήν τήν ευπειθὴ κτησάμενος, καί τήν ταπείνωσιν, ὥσπερ χρυσᾶς
ταύτας, πτέρυγας ἐκέκτησο, δι' ὧν Πάτερ ἐπέτασας, κοσμικῶν ἐκ σκανδάλων,
πρὸς τόν Θεόν, ὃν ἐζήτησας, τόν ἀπὸ τῆς ζάλης σε σώσαντα.

Θεοτοκίον

Ο συνυπάρχων τῷ Πατρὶ καί Πνεύματι, καί συναΐδιος, μονογενὴς Λόγος, ἐκ
σοῦ πεφανέρωται, ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἄνθρωπος, Θεοτόκε Μαρία, καί κόσμον
όλον διέσωσεν, αἰνεσιν αὐτῷ αναπέμποντα.

Ωδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Ο στερεώσας καταρχάς, τοὺς ουρανοὺς ἐν συνέσει, καί τήν γῆν ἐπὶ υδάτων
ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου, στήριξον, ὅτι οὐκ ἔστι
πλήν σου, Ἅγιος μόνε φιλόανθρωπε».

Νηφαλεότητι νοός, τῶν ουρανίων τὰ κάλλη, φανταζόμενος ουδόλως
φροντίσιν, ἐνεπάρης υλικάις, πτεροῖς δὲ κουφιζόμενος, ἀκτημοσύνης Πάτερ,
όλος μετάρσιος γέγονας.

Τῆς ἡσυχίας ἐρασθεὶς, τοῦ φιλησύχου ποιμένος, Γρηγορίου, Ἰωάννη
τρισμάκαρ, τὰς ἐν βίῳ ταραχάς, προθύμως καταλέλοιπας, καί προσευχαίς
ἀπαύστοις, θείας γαλήνης τετύχηκας.

Εν ἡσυχίᾳ λογισμῶν, καταστορέσας τήν ζάλην, ἀταράχως σου τόν βίον
διήλθες, κυβερνῶμενος σοφέ, τῇ χάριτι τοῦ Πνεύματος βεβιωκῶς οσίως, ὡ
Ἰωάννη θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Ἡ πρὸς ἡμᾶς φωτιστική, τοῦ βασιλεύοντος πάντων, τῶν αἰώνων ἀδιόδευτος
πύλη, σύ ἐδείχθης ἀληθῶς, δι' ἧς αὐτὸς διώδευσεν, ἐσφραγισμένην πάλιν,
καταλιπὼν σε Πανάμωμε.

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ενθάπας πονηράς, τῶν δαιμόνων ἐνέδρας, ἀσκήσεσι πολλαῖς, καί δεήσεσι
Πάτερ, νεκρὸς τάφῳ κείμενος, ἀδιάλυτος ἐμείνας, ὅθεν χαίροντες, τήν
παναγίαν σου μνήμην, εορτάζομεν, ἐν ευφροσύνῃ καρδίας, Χριστόν
μεγαλύνοντες.

Θεοτοκίον

Ευφραίνεται Πιστών, η πληθύς Θεοτόκε, τό όνομα τό σόν, καθ' εκάστην βοώσα, καί πόθω τάς υψώσεις σου, μεγαλύνουσα πάντοτε, σύ γάρ καύχημα, καί βοηθός καί προστάτις, ακαταίσχυντος, πάντων υπάρχεις Παρθένε, τών πίστει τιμώντων σε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η άσπιλος Αμνάς, τόν Αμνόν καθορώσα, νεκρόν επί Σταυρού, ηπλωμένον εβόα, Υιέ μου συνάναρχε, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι, τίς η άφατος, οικονομία σου αύτη; δι' ής έσωσας, τό τών αχράντων χειρών σου, σοφόν δημιούργημα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Σύ μου ισχυς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ Προφήτη, Αββακούμ σοί κραυγάζω, Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Υπομονής, πέτρα εδείχθης Μακάριε, εναντίοις, κύμασιν εκάστοτε, προσρησσομένη καί μηδαμώς, τού τής ευσεβείας, σαλευομένη φρονήματος, διό σε ο Δεσπότης, ως υπέρτιμον λίθον, θησαυροίς αιωνίοις απέθετο.

Σέ ο Πατήρ, τών οικτιρμών προσελάβετο, ως γνησίως, τούτον αγαπήσαντα, καί ταίς αυτού, Πάτερ εντολαίς, επηγρυπνηκότα, καί τοίς υιοίς συναρίθμιον, τής χάριτος ποιήσας, αϊδίου σε δόξης, Ιωάννη θεόφρον ηξίωσεν.

Τών αρετών, σύ αναβάς επί κλίμακος, είδες όντως, τήν ακατανόητον, δόξαν Θεού, καί καταυγασθείς, νούν καί τήν καρδίαν, τή θεία αίγλη τού Πνεύματος, ολόφωτος εδείχθης, ώσπερ ήλιος Πάτερ, καταλάμπων πολλούς εν τώ βίω σου.

Θεοτοκίον

Σύ αληθώς, τής σωτηρίας υπόθεσις, Θεομήτορ, μόνη εχρημάτισας, τώ Ποιητή καί Δημιουργώ, εκ τών σών αχράντων, αιμάτων σάρκα δανείσασα, δι' ής αι τού θανάτου, συνετρίβησαν πύλαι, καί ζωή τοίς ανθρώποις δεδώρηται.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, Αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Όσπερ άκακον άρνα, χλόη τής ασκήσεως εντεθραμμένον σε, ο ποιμήν ο μέγας, εν αυλαίς αιωνίοις προσήκατο, Ιωάννη Μάκαρ, καί δεξιόις αυτού προβάτοις, συναρίθμιον Όσιε έδειξεν.

Τής ημέρας τό βάρος, Πάτερκαί τόν καύσωνα στερρώς εβάστασας, αρετών τόν θεϊόν, αμπελώνα καλώς εργασάμενος, όθεν τή εσπέρα, τής εκ τού βίου εκδημίας, τόν μισθόν εκομίσω επάξιον.

Εντολών θεμελίω, Πάτερ ωκοδόμησας, πύργον υψίκομον, δι' ού καί ανέπτης, πρὸς αὐτό τῶν καλῶν τό ακρότατον, καί τόν ὄντως ὄντα, ψυχεραστήν ἰδῶν ὡς θέμις, ολοψύχως αὐτῷ ηκολούθησας.

Θεοτοκίον

Νεκρωθέντα Παρθένε, κέντρῳ παραβάσεως καί κατακείμενον, ἐξανάστησόν με, ἡ ζωὴν τὴν αθάνατον τέξασα, τόν Σωτήρα τοῦ κόσμου, καί Λυτρωτὴν καί βασιλέα, καί πρὸς φῶς καθοδήγησον ἀχραντε.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αἱ ανομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καί ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου».

Δακρύων σου σταλαγμοίς, παθῶν ἐξήρανας πέλαγος, καί πάσαν τοῦ νοητοῦ, ἐχθροῦ κατεπόντισας, ἀνίσχυρον δύναμιν, Ἰωάννη Μάκαρ, τοῦ Χριστοῦ ἐνδυναμοῦντός σε.

Ὡς ὄβρυζόν σε χρουσόν, δοκιμασθέντα αοίδιμε, ἀσκήσεως τῷ πυρί, Χριστός ἐναπέθετο, Βασιλεύς ὁ ἀφθαρτος, ἐν ἀφάρτοις Πάτερ, θησαυροίς τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ὡς κήπος πανευθαλῆς, ἐδείχθης ὄντως καί εὐκαρπος, δακρύων τοῖς οἰκετοῖς, καλῶς ἀρδευόμενος, καί μυρίπνουν Ὅσιε, τόν καρπὸν τῷ Κτίστη, Ἰωάννη προσενήνοχας.

Θεοτοκίον

Τό σκήνωμα τοῦ Θεοῦ, τό θεῖον ὄντως καί πάνσεπτον, ὑμνήσωμεν εὐσεβῶς, Μαρίαν τὴν ἀχραντον, Θεὸν γάρ ἐχώρησεν, ὑποδεξαμένη, τόν ἀχώρητον καί ἀληπτον.

Τό Μαρτυρικόν τοῦ Ἰἡσου.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΙΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου.

Στίχοι

- Ἰωάννη, σκίρτησον ὡς Ἰωάννης,
- Οὐ γαστρός ἐντός, ἀλλὰ τῆς Εἰδὲμ ἔνδον.
- Οκτωκαιδεκάτῃ Ἰωάννης νέκυς ὠφθῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σάββα τοῦ Στρατηλάτου καί Γότθου.

Στίχοι

- Ὑπελθε, Σάββα, φθαρτὸν ἡδέως ὕδωρ,
- Ὡς ἀν πίνης ἀφθαρτον ἡδονῆς ὕδωρ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Κοσμά Επισκόπου Χαλκηδόνος.

Στίχοι

- Θραύσας βέλη σά, καί μεταστάς σου, βίε,
- Έξω βελών υπήρξε Κοσμάς, ως λόγος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Αθανασίας τής θαυματουργού.

Στίχοι

- Αθανασίας τή κορυφή προσφέρω,
- Στέφανον αθάνατον διά τών λόγων.

Ταίς τών σων Αγίων πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Οι εκ τής Ιουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες, εν Βαβυλώνι ποτέ, τή πίστει τής Τριάδος, τήν φλόγα τής καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί».

Τήν δευτέραν Κυρίου, εννοών παρουσίαν, από βλεφάρων ψυχής, τόν ύπνον απεβάλου, Σοφέ τής αμελείας, καί αγρύπνως εκραύγαζες, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Απαλών εξ ονύχων, αγαθήν εξελέξω μερίδα Πάνσοφε, δουλεύειν τώ Κυρίω, εν φόβω τε τά τούτου, εκτελείν δικαιώματα, ο τών Πατέρων βοών, Θεός ευλογητός εί.

Μακρυνθείς τού σαρκίου, τών δεσμών Ιωάννη, ψυχής εφρόντισας, Κυρίω ελευθέρα, τή γνώμη εκδουλεύων, καί κραυγάζων εκάστοτε, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Η τού κόσμου Κυρία, η Θεόν σαρκωθέντα, ημίν κυήσασα, πολλαίς κυριευθείσαν, ατόποις άμαρτίαις, τήν ψυχήν μου διάσωσον, ευλογημένη Αγνή, ίνα σε μακαρίζω.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξεκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, Περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παῖδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ως μηλωτήν τό χάρισμα, ευφυώς κληρωσάμενος, Πάτερ, Ιωάννη, τού κλεινού ποιμένος σου, εν τούτω διέρρηξας, τών ηδονών τό πέλαγος, καί διασωθείς,

ακαταπόντιστος ὦφθης, Ἀγγέλων συμπολίτης, σὺν αὐτοῖς ἀνακράζων, Λαὸς
υπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντα, υπεράγαθον Κύριον, Πάτερ Ἰωάννη, εὐσεβῶς
μιμούμενος, πτηνῶν ἐν ἰσότητι, ἀκτημοσύνην ἥσκησας, καὶ τῶν ἀγαθῶν, τῶν
αιωνίων τὸν πλοῦτον, ἐκτήσω ἀναμέλπων, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς
υπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ καθαρὰ τοῦ Πνεύματος, τῇ ψυχῇ σου σκηνώσασα, χάρις καθαρὰν σοι, τὴν
καρδίαν ἐκτίσε, καὶ πνεῦμα ἐκαίνισεν, εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις σου, ὅθεν καὶ
βίωσας, καθαρὰ πολιτεία, ἐβόας, Ἰωάννη, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἀγιασθεῖσα Πνεύματι, Θεοτόκε πανάμωμε, ὄντως υπεδέξω, ἐν γαστρὶ τὸν
ἀναρχον, Υἱὸν καὶ αἰδῖον, ἐν σοὶ ἀγνή σαρκούμενον, ἐπ' ευεργεσία, τῶν ἐν
πίστει βωόντων, Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, Καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός,
ὦφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα
τῶν οὐρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι
μεγαλύνουσιν».

Νεώσας τῷ ἀρότρῳ τῶν προσευχῶν, Ἰωάννη ψυχῆς σου τὴν αὐλακα, τῶν
ἀρετῶν, ταύτη κατεβάλου τὰ εὐσεβή, καὶ ζωηφόρα σπέρματα, ὅθεν ἱαμάτων
θεοπρεπῶν, ἐθέρισας τὸν στάχυν, πολύχουν θεοφορε, δι' οὐ ἐκτρέφεις τοὺς
υμνοῦντάς σε.

Τὸν δρόμον ἐκτελέσας ἀσκητικῶς, καὶ τὴν πίστιν τηρήσας Μακάριε, ὡς
ἀληθῶς, πλήρησηλικίας πνευματικῆς, δικαιοσύνης στέφανον, εἴληφας
θεόφρον παρὰ Χριστοῦ, καὶ νῦν ἐπαναπαύῃ, σκηναῖς φωτεινοτάταις, μετὰ
Δικαίων παναοίδιμε.

Ἐπέβης ὡς ἐν ἄρματι ἀρετῶν, τῷ τεθρίπτῳ παμμάκαρ αἰθέριος, εἰς
οὐρανοῦς, ἄλλος ὡς Κλίας Πάτερ σοφέ, καὶ συν Οσίοις ὠκησας, σῶμα τὸ
πολύαθλον ἐπὶ γῆς, λιπῶν τοῖς σέ ποθοῦσι, ταμείον ἱαμάτων, καὶ τῶν
δαιμόνων ἐλατήριον.

Θεοτοκίον

ΡΙφθέντας οὐρανίου διαγωγῆς, καὶ πεσόντας ἀθλίως εἰς θάνατον, πάλιν ἡμᾶς,
Μήτηρ γενομένη τοῦ Λυτρωτοῦ, ἀνεκαλέσω Πάναγνε, καὶ πρὸς τὴν ἀρχαίαν
παλινδρομεῖν, ἠξίωσας πατρίδα, διό σε Θεομήτορ, ἀκαταπαύστως
μεγαλύνομεν.

Τό Φωταγωγικόν τοῦ Ἦχου, τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, τό Μαρτυρικόν, ἡ

Α' Ὦρα, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Παφνουτίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Τῆς ασεβείας καθείλες τά οχυρώματα, ἐν τῇ υπομονῇ σου, Ἀθλοφόρε Κυρίου, καί νίκην ουρανόθεν, ἐδέξω σοφέ, μή οὖν παύσῃ δεόμενος, υπέρ τῶν πίστει τιμώντων τήν ιεράν, καί σεβάσμιόν σου ἀθλησιν.

Τούς ιερούς σου αγώνας πιστῶς γεραίρομεν, ἀθλητικούς καμάτους, οὓς διήνυσας χαίρων, Παφνούτιε τρισμάκαρ, υπέρ Χριστοῦ, τού Σταυρόν υπομείναντος, καί τήν αγίαν σου μνήμην περιχαρῶς, εορτάζομεν ἐν ἄσμασιν.

Ἡ τῶν λειψάνων σου θήκη, Ιερομάρτυς Χριστοῦ, ως ποταμός ἐκβλύζει, τῶν ἰάσεων ρεῖθρα, καί πάντων καταρδεύει τῶν ευσεβῶν, τὰς καρδίας Παφνουτιε, τῶν προσφοιτῶντων ἐκάστοτε ἐν αὐτῇ, καί ὑμνούντων τοὺς αγώνάς σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τῶν ουρανίων ταγμάτων τό ἀγαλλίαμα, τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, κραταιά προστασία, ἀχραντε Παρθένε, σώσον ἡμᾶς, τοὺς εἰς σέ καταφεύγοντας, ὅτι ἐν σοί τὰς ἐλπίδας μετὰ Θεόν, Θεοτόκε ἀνεθέμεθα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Εντῷ Σταυρῷ θεωρούσα ἡ ἀπειρογάμος, καί ἄμωμος Παρθένος, ὃν Δεσπότην καί Κτίστην, καί Πλάστην τῶν ἀνθρώπων, ἐβόα πικρῶς, θρηνωδούσα καί στένουσα, Τί τοῦτο τέκνον γλυκύτατον, ὁ ὁρῶ; ἀνυμνῶ σου τό μακρόθυμον.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος καί θρόνων διάδοχος τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τήν πράξιν εὗρες θεόπνευστε εἰς θεωρίας ἐπίβασιν, Διά τοῦτο τόν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομών, καί τῇ πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, Ιερομάρτυς Παφνούτιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καί τού Αγίου.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

«Ἄσομαί σοι Κύριε ο Θεός μου, ὅτι ἐξήγαγες λαόν δουλείας Αἰγυπτίων, ἐκάλυψας δὲ ἄρματα, Φαραώ καί τήν δύναμιν».

Δεύτε τήν ἐτήσιον ἐκτελούντες, τοῦ Αθλοφόρου εορτήν, παιδροῖς εὐφημοῦντες ἐν ἁσμασι δοξάσωμεν, τόν τούτον στεφανώσαντα.

Ἐλαμψας ἐν κόσμῳ φωστήρος δίκην, θεραπευτά τοῦ Ἰησοῦ, Παφνούτιε μάκαρ, διό σου τήν πανίερρον, τιμώμεν μνήμην σήμερον.

Ἡύγασας ἐν δόγμασιν ἱεράρχα, τόν περιούσιον λαόν, καί πόμα Κυρίου, διὰ τοῦ ξίφους ἐπίες, ἀθλήσας καρτερώτατα.

Θεοτοκίον

Ὅρος ἀλατόμητόν σε Παρθένε, ἐξ οὐ λίθος ο Χριστός, ἀλάξευτος ὦφθη, ἐν ἁσμασι γεραίροντες, ἀξίως μακαρίζομεν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατῶν ἡσθένησε, καί οἱ ἀσθενούντες Περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδιά μου».

Ὑμνοῖς ἱεροῖς γεραίροντες, τήν πανευκλεή τε καί ἱεράν μνήμην σήμερον, ἐκτελούμεν τοῦ Αθλοφόρου, Παφνουτίου ἀγαλλόμενοι.

Τείχος ἀρραγές ἀκλόνητον, κατὰ τῶν δαιμόνων οἱ πιστοί προβαλλόμεθα, το πηγάζον ἐκ τῶν λειψάνων, θείον ἔλαιον χριόμενοι.

Σθένει τοῦ Χριστοῦ ρωννύμενος, μέσον ἀνομούντων θείον νόμον ἐκήρυξας, καί νομίμως Μάρτυς ἀθλήσας, νίκης εἴληφας τόν στέφανον.

Θεοτοκίον

Χαίροις Μήτηρ ἀπειρόγαμε, ἡ τόν Θεόν Λόγον ἐν γαστρί σου χωρήσασα, καί τεκούσα σαρκακωμένον, ὡς Θεόν ομοῦ καί ἄνθρωπον.

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Φοινίξας ἐν αἵματι, τήν ἱεράν σου στολήν, θυσίαν εὐάρεστον, Θεῷ προσήξας σαυτόν, Παφνούτιε ἐνδοξε, ἔθραυσας τῶν δαιμόνων, τό ἀνίσχυρον θράσος, εὐφράνας τοὺς Ἀγγέλους, τῇ στερρᾷ σου ἐνστάσει, διό καθικετεύων μή παύσῃ, σωθῆναι ἡμᾶς.

Θεοτοκίον

Ἐπάκουσον Δέσποινα, ἐκ κατωδύνου ψυχῆς, βοώντος τοῦ δούλου σου, καί τῶν πολλῶν μου κακῶν, παράσχου τήν ἀφεσιν, σέ γάρ ἐπικαλούμαι, ἐν νυκτί καί ἡμέρα, Ρύσαί με Θεοτόκε, τοῦ πυρός τῆς γεέννης, καί στήσον ἐκ δεξιῶν με, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ρομφαία διήλθέ σου, τήν

παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεψας εκουσίως, τόν Υιόν καί Θεόν σου, όν περ ευλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων ημίν δωρήσασθαι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Τούς ουρανούς η αρετή σου Κατεκάλυψε, καί η γή επληρώθη τής σής δόξης Χριστέ, διό απαύστως κράζομεν, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Νύν αγαλλόμενοι πάντες εορτάζομεν, σύν Αρχαγγέλοις Αγγέλοις συγχορεύοντες, τήν ευκλεή τελούντές σου, μνήμην, αθλοφόρε Παφνούτιε.

Υπό τής όντως εδοξάσθης θείας χάριτος, καί μετ' Αγγέλων τώ Δεσπότη παριστάμενος, νύν καί ημών μνημόνευε, Μάρτυς αθλοφόρε Παφνούτιε.

Τούς οικτιρμούς καί πόνους Μάκαρ καθυπέμεινας, απποήτω καί γενναίω τώ φρονήματι, καί τούς στεφάνους είληφας, όντως εκ χειρός τού Παντάνακτος.

Θεοτοκίον

Χερουβικών ταγμάτων Κόρη υπερέχουσα, καί Θεόν εν αγκάλαις εποχούμενον, μετά σαρκός βαστάσασα, χαίρε Θεοτόκε ανύμφευτε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο ανατείλας τό φώς, καί φωτίσας τόν όρθρον, καί δείξας τήν ημέραν, δόξα σοι δόξα σοι, Ιησού Υιέ τού Θεού».

Ο αναδείξας ημίν, τού γενναίου τήν μνήμην, ηλίου λαμπροτέ οαν, δόξα σοι δόξα σοι, Ιησού Υιέ τού Θεού.

Ιερωτάταις φρεσί, καί πισταίς διανοίαις, τήν μνήμην ανυμνούμεν, σού Μάρτυς ένδοξε, τόν Χριστόν μεγαλύνοντες.

Ξίφη καί θήρας καί πύρ, καί τόν θάνατον Μάρτυς, ουδόλως επποήθης, κραυγάζων, Δόξα σοι Ιησού Υιέ τού Θεού.

Θεοτοκίον

Τήν τού Αγγέλου φωνήν, ασιγήτως η κτίσις, προσφέρει σοι Παρθένε, Χαίροις η τέξασα, Ιησούν τόν Λόγον Θεού.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού βασιλεύ τών δυνάμεων».

Εκκέχυται, εις τού κόσμου τά πέρατα άπαντα, Αθλοφόρε, η δοθείσά σοι χάρις πανένδοξε, διό πίστει πάντες, τόν δοτήρα Χριστόν μεγαλύνομεν.

Ο μέγιστος, τής Τριάδος θεράπων Παφνούτιος, ανεδείχθη φοβερός εναντίαις δυνάμεσιν, απελαύνων ταύτας, καί φωτίζων πιστών τά συστήματα.

Εν θαύμασι, καί σημείοις Χριστός σε εδόξασεν αθλοφόρε, καί τοίς πάσι Παφνούτιε έδειξεν, Ιατρόν παμμάκαρ, διά τούτο τμώμεν τήν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Δυσώπησον, υπέρ τών ικετών σου Θεόνυμφε, Θεοτόκε, τόν εκ σου σαρκωθέντα Θεόν ημών, τού ρυσθήναι πάντας, πειρασμών πολυτρόπων τού όφεως.

Συναξάριον

Τή ΙΘ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Παφνουτίου.

Στίχοι

- Τόν Παφνούτιον γής τάφω κεκρυμμένον,
- Απεικός εστι καί σιγής κρύψαι τάφω.
- Τή δ' ενάτη δεκάτη Παφνούτιον ένθεν άειραν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Θεοδώρου, τού εν Πέργη τής Παμφυλίας.

Στίχοι

- Κοινωνός ώφθης, Θεόδωρε, τού πάθους,
- Τώ καί παθητώ, καί παθών υπερτέρω.

Τή αυτή ημέρα. η Αγία Μάρτυς Φιλίππα, η μήτηρ τού Αγίου Θεοδώρου, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Φιλώ Φιλίππαν, ως αθλητού μητέρα,
- Φιλώ Φιλίππαν, ως αθλούσαν εκ ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Σωκράτης καί Διονύσιος, λόγχη τρωθέντες τελειούνται.

Στίχοι

- Ένυξε λόγχη νεκρόν Υψίστου πάλαι,
- Νύττει δέ καί νύν Μάρτυρας ζώντας δύο.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Γεωργίου, Επισκόπου Πισιδίας τού Ομολογητού.

Στίχοι

- Ο Γεώργιος, ως γεώργιον μέγα,
- Έχων απήλθεν είδος αρετής άπαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Τρύφωνος Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Τελείται δέ η αυτού σύναξις εν τή Αγιωτάτη Μεγάλη Εκκλησία.

Στίχοι

- Θεόν ποθήσας ο τρυφήν μισών Τρύφων,

- Θεού παρέστη τώ κατοικητηρίω.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ο διασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους σου Παίδας, καί τούς Χαλδαίους ανελών, οἷς ἀδίκως δικάιους ἐνήδρευσαν, ὑπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εἰ».

Ράβδος δυνάμεως πιστοῖς, κατὰ τών δαιμόνων ἐδόθη, ἡ τών λειψάνων σου σορός, πάσιν ἴσιν νέμουσα ἀφθονον, τοῖς βώσι Παφνούτιε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εἰ.

Ἐπὶ τῆς γῆς οἱ γηγενεῖς, τὴν πανευκλεή σου ἡμέραν, ἐπιτελοῦντες εὐσεβώς, Ἀθλοφόρε Κυρίῳ κραυγάζομεν, Ὑπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εἰ.

Ἡ Ἐκκλησία νύν Χριστοῦ ὥσπερ θησαυρόν κεκτημένη, τὴν τών λειψάνων σου σορόν, γηθομένη κραυγάζει Παφνούτιε, Ὑπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Τὴν ἀπορρήτως ἐν γαστρὶ, καί ὑπερφυῶς δεξαμένην, τόν ἀναλλοίωτον Θεόν, εὐσπλαγχνία βροτοῖς Ὀμιλήσαντα, οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, ὡς Μητέρα τοῦ Κυρίου ευλογημένην.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν ἐν μορφῇ Ἀγγέλου οραθέντα, ἐν καμίνῳ πυρός τοῖς ὑμνολόγοις, Χριστόν τόν Θεόν, ὑμνεῖτε Παῖδες, ἱερεῖς ευλογεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Φωτοφανῆς ἀστράπτει νύν ἡμέρα, ἡ φαῖδρά εορτὴ τοῦ Ἀθλοφόρου, καί ὑπέρλαμπρος, ἦν πάντες πόθῳ, ἐκτελοῦντες βώωμεν, Λαός ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεανικῶς Παμμάκαρ ἠγωνίσω, ἐν σταδίῳ ἐσῴς, καί νίκης τρόπαια ἀπέλαβες, Χριστῷ ἀπαύστως, μελωδῶν τῷ Δεσπότη, καί τούτον μεγαλύνων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ἀληθῶς ωραῖος ἀνεδείχθης, ἐν ἀγώσῳ πολλοῖς ἱερομάρτυς, στολὴν ἱεράν, τῷ αἱματί σου, στολισθεῖς φοινιχθεῖσαν, καί στέφος παρὰ Θεοῦ, λαβὼν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Τὴν ἐν γαστρὶ ἀσπύρως συλλαβούσαν, καί τεκούσαν ἡμῖν τοῖς φθονηθεῖσιν, ἐχθρῷ πονηρῷ, Χριστόν τόν μόνον, Λυτρωτὴν καί Σωτήρα, τὴν μόνην Θεοτόκον, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εισωκίσατο, συ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Τὴν ἀφθονον χάριν χορηγεῖς ἀήττητε, Αθλοφόρε παναοίδιμε, πᾶσι τοῖς πίστει προσιοῦσι, τῷ θεῷ σου τεμένει καὶ μέλπουσιν, ἐν ὕμνοις τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, καὶ εορτάζουσι τὴν μνήμην σου.

Ἰλεων γενέσθαι τοῖς πιστοῖς τὸν Κύριον, ἐκδυσώπει ἐν τῇ μνήμῃ σου, πᾶσί τε Μάρτυς Ορξοδόξοις, τοῖς πίστει πανταχόθεν προστρέχουσι, τὴν θεῖαν σου τελέσαι πανήγυριν, ταῖς παν, ἱεροῖς μεσιτείαις σου.

Κατεύνασον Μάρτυς σαῖς ευχαῖς τὸν τάραχον, Ἐκκλησίας τὸν κυμαίνοντα, καὶ διαστρέφειν τὰς ευθείας, πειρώμενον οδοῦς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐμπνεύσεσιν αἰρέσεων ἐνδοξε, καὶ τὴν εἰρήνην πᾶσιν αἰρεσθαι.

Θεοτοκίον

Σύμβολα πανάμωμε τῆς σῆς γεννήσεως, οἱ Προφῆται προεκήρυξαν, ἄλλοθεν ἄλλος παραδόξως, σοὶ τὰς προσηγορίας ἀρμόζοντες, ζωὴν γὰρ τοῖς ἐν Ἀδῇ ἐγέννησας, κράτος θανάτου διαλύσασαν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς καθ' ἐκάστην, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Τριχινά.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ὅσιε Πάτερ Θεόδωρε, δῶρον Θεοῦ ἐκλεκτόν, σεαυτὸν προσενήνοχας, ἀγρυπνίαν πάννυχον, καὶ ἀγάπην στησάμενος, μελέτην θεῖαν, ἄκραν ταπείνωσιν, ἐλπίδα, πίστιν καὶ καθαρότητα, ἄκραν συμπάθειαν, ἀληθὴ ἐγκράτειαν, καὶ προσευχὴν, στύλον σε δεικνύουσιν, φωτοειδέστατον.

Πάτερ θεόφρον Θεόδωρε, καταστολήν ἀληθὴ, καὶ σωτήριον ἔνδυμα, εὐσεβιεῖ φρονήματι, ἐκζητῶν ἐπενδύσασθαι, τῷ ἐκ τριχίνων ρακίῳ πάντοτε, σοῦ τό σαρκίον, σκέπτειν οὐκ ἔλιπες, καὶ ἀπεγύμνωσας, τοῦ ἡ, μας γυμνώσαντος, τὰς μηχανάς, σθένει δυναμούμενος, τοῦ θεοῦ Πνεύματος.

Τῷ σαρκωθέντι Θεῷ ἡμῶν, ἐκ παναμώμου Μητρός, δι' ἡμᾶς τε πτωχεύσαντι,

ὥς πτωχόν τῷ πνεύματι, σεαυτὸν προσενήνοχας, θυσίαν ζώσαν, καὶ ολοκάρπωμα, σεπτὸν παμμάκαρ, καὶ δῶρον τίμιον, ὅθεν καὶ ἔλαβες, ουρανῶν ἀπόλαυσιν, πρὸς ὃν αἰεὶ, πρέσβευε δεόμεθα, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νυν... Θεοτοκίον

Ποίοις ὀφθαλμοῖς θεάσωμαι, ἀγίαν ὄψιν τὴν σὴν, ὁ μολύνας τοῖς πάθεσι, τῆς σαρκὸς τὰ ὄμματα; ἢ πῶς πάλιν ἀσπάσωμαι, τὴν σὴν εἰκόνα, τὴν θεοτύπων, βέβηλα χεῖλη, ἔχων ὁ ἄθλιος; πῶς δὲ ἐκτείνω μου, πρὸς τὴν θείαν χάριν σου, ὁ ἐναγής, χείρας ἄς ἠχρείωσα; Δέσποινα σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἦλιος ἰδὼν σε ἐφρίξεν, ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ, ἠπλωμένον θελήματι, ἡ δὲ γῆ ἐσεῖετο, καὶ πέτραι διερρήγνυντο, καὶ τὰ μνημεῖα φόβῳ ἠνοιγόντο, καὶ αἱ Δυνάμεις πάσαι ἐξίσταντο, ἡ δὲ τεκούσά σε, ἀπειράνδρως βλέπουσα, μετ' οἰμωγῆς, Οἱμοὶ! ἀνεκραύγαζε, τί τό Ορώμενον;

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ὡς σὸς Πάτερ ἀκριβῶς διεσώθη τό κατ' εἰκόνα, λαβὼν γάρ τόν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττων ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρκὸς, παρέρχεται γάρ, ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου, διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὅσιε Ἰωάννη τό πνεύμά σου.

Καὶ Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ Ἀγίου ο παρῶν.

Ὡδὴ α' Ἦχος δ' Ὁ Εἰρμός

«Θαλάσσης, τό ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἰχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Τὰ ἀνθὲς τῶν ἀρετῶν προβάλλεται, ἡ μνήμη σήμερον, τοῦ θεοφόρου πάσι τοῖς πιστοῖς, εὐωδίαν ἐκπέμποντα, τὴν μυστικὴν τοῦ Πνεύματος, καὶ τῶν θαυμάτων τὰ παράδοξα.

Ρομφαία, τὴ νοητὴ Θεόδωρε, τὰς τῶν παθῶν προσβολάς, σύ διακόψας ἡρας κατ' αὐτῶν, νικητήρια Ὅσιε, ὅθεν θαυμάτων χάρισι, καὶ ἰαμάτων ἐστεφάνωσαι.

Ποθήσας, τὴν τοῦ Κυρίου Ὅσιε, πτωχεῖαν ἀπάσαν, τὴν γεηράν καὶ πρόσκαιρον σαφώς, ἐβδελύξω Θεόδωρε, δόξαν, διὸ καὶ ἔτυχες, δόξης ἀφθάρτου καὶ φαιδρότητος.

Θεοτοκίον

Ἀσπύρως, τῷ τοῦ Πατρὸς βουλήματι, ἐκ θείου Πνεύματος, τόν τοῦ Θεοῦ συνέληφας Υἱόν, καὶ σαρκὶ ἀπεκύησας, τόν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ σοῦ ἀπάτορα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Τούς θήρας τούς τής σαρκός, δι' εγκρατείας ενεργούς έκτεινας, καί τής ψυχής Όσιε, πάσας τάς δυνάμεις ετράνωσας.

Οι πόνοι σου εν κλαυθμώ, κατασπειρόμενοι Σοφέ έδωκαν, όντως καρπόν εύσταχυν, τώ Παμβασιλεί προσφερόμενον.

Ουκ έδωκας νυσταγμόν, τοίς σοίς βλεφάροις αληθώς Όσιε, έως Θεού σκήνωμα, μάκαρ σεαυτόν απετέλεσας.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη τοίς επί γής, τών υπέρ φύσιν αγαθών πρόξενος, Μήτηρ Θεού γέγονας, όθεν σοι τό Χαίρε προσάγομεν.

Κάθισμα Ήχος δ' Ο υψωθείς

Ως καθάρως τώ καθαρώ προσπελάσας, διά συντόνου προσευχής καί αγνείας, καθηγιάσθης Πνεύματι Θεόδωρε, όθεν σύν Αγγέλοις νύν, αυλιζόμενος μέλπεις, ύμνον τόν τρισάγιον, τώ τών όλων Δεσπότη, πρός όν δυσώπει Όσιε αεί, τού ελεήσαι τούς πόθω υμνούντάς σε.

Θεοτοκίον

Τή Θεοτόκω εκτενώς νύν προσδράμωμεν, αμαρτωλοί καί ταπεινοί καί προσπέσωμεν, εν μετανοία κράζοντες εκ βάθους ψυχής, Δέσποινα βοήθησον, εφ' ημίν σπλαγχνισθείσα, σπεύσον απολλύμεθα, υπό πλήθους πταισμάτων, μή αποστρέψης σους δούλους κενούς, σέ γάρ καί μόνην ελπίδα κεκτήμεθα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί σταυρού κρεμάμενον ορώσα Χριστέ, Οίμοι! ανεκραύγαζε, ποθεινότατον Τέκνον, τί σοι ανταπέδωκε, τών Εβραίων ο δήμος; Αλλά ανάστηθι καί σώζε τούς εις σέ, πεπιστευκότας ως μόνος φιάνθρωπος.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, έστη έν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Συνηυξήθησαν τώ σώματί σου θεόφρον, τών αρετών τά κάλλη, όθεν ώσπερ φοίνιξ, ήνθησας Θεόδωρε, καρπούς προβαλλόμενος, γλυκααμόν τή ποιμήνησου βρύοντας.

Απενέκρωσας τά πάθη δι' εγκρατείας, καί τού Αγίου Πνεύματος, ώφθης θεοφόρε, θείον οικητήριον, δι' ού πάσιν έβλυσας, τά τών ιαμάτων χαρίσματα.

Εν πτωχεία τή τού πνεύματος καί στενώσει, Πάτερ αεί διάγων, ράκεσι τό σώμα, τριχίνοις εκάλυπτες, πρὸς πλούτον τόν ἀφθαρτον μόνον αφορών καί αἶδιον.

Θεοτοκίον

Απειρογάμως εκύησας ὡ Παρθέने, καί μετὰ τόκον ὠφθης, παρθενεύουσα πάλιν, ὅθεν ασιγήτοις φωναίς, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει αδιστάκτω κραυγάζομεν.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Σύ Κύριέ μου φῶς, εἰς τόν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας τοὺς πίστει ἀνυμνούντάς σε».

Σύ Κύριε τόν σόν, ἀσκητήν ἐκραταίωσας, σύ δύναμιν καί ἀνδρείαν, περιέζωσας τούτον, κατὰ τοῦ πολεμήτορος.

Σέ Κύριε ποθών, ἐν ἀσκήσει ὁ Ὅσιος, σοί ἄμωμον ὥσπερ θύμα, ἐαυτόν ἐγκρατείας, πυρί σαφῶς προσήγαγεν.

Εν δίψει καί λιμῷ, ἐκζητήσας τόν Κύριον, Θεόδωρε τοῦ χειμάρρου, τῆς τρθφῆς ἀπολαύεις, Οσίων σὺν τοῖς τάγμασι.

Θεοτοκίον

Σέ ὄπλον ἀρραγές, κατ ἐχθρῶν προβαλλόμεθα, σέ ἀγκυραν καί ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αινέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Τά βέλη, τά τοῦ ἐχθροῦ συνέτριψας Ὅσιε, τῆς ταπεινώσεως ὅπλοις, κατ' αὐτοῦ χρησάμενος, καί τήν νίκην, συνεργεία, τοῦ Χριστοῦ ἐκομίσω Θεόδωρε.

Τά πάθη, τῶν πειρασμῶν ὡς κύματα Ὅσιε, τῆς ἐγκρατείας ἰδρῷ τι ἐν τῇ καρτερίᾳ Πάτερ αἰσίως, ἀπεκρούσω, τῇ γαλήνῃ Χριστοῦ κυβερνῶμενος.

Ἀληστον, τήν τοῦ θανάτου ὥραν ποιούμενος, ἐν στεναγμοῖς καί δακρύοις, διετέλεις Πάτερ λούων τήν κλίνην, καί ἐν φόβῳ, τῷ Κυρίῳ δουλεύων ἐκάστοτε.

Θεοτοκίον

Ὡ θαύμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τόν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως συλλαβούσα, οὐκ ἐστενοχώρησεν.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Τριχινά.

Στίχοι

- Θνήσκεις, ο πλήξας τριχίνη στολή Πάτερ,
- Τόν ενδύσαντα τούς γενάρχας φυλλίνην.
- Εικάδι σός, Θεόδωρε, λίπ' οστέα θυμός αγήνωρ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Βίκτωρος, Ζωτικού, Ζήνωνος, Ακινδύνου, Καισαρίου, Σεβηριανού, Χριστοφόρου, Θεωνά καί Αντωνίνου.

Στίχοι

- Σύν Ακινδύνω τέσσαρας κτείνει ξίφος,
- Τόν εκ πλάνης κίνδυνον εκπεφευγότας.
- Καμινιαίας αιθάλης πεπλησμένοι,
- Χριστώ προσήλθον οι περί Χριστοφόρον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Ιωάννου τού Παλαιολαυρίτου.

Στίχοι

- Νέον τι κέρδος, τόν Παλαιολαυρίτην,
- Ιωάννην, χαίρουσιν ευρόντες νόες.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Αναστασίου Αντιοχείας.

Στίχοι

- Αναστάσιε, σού δέ τί γράψω χάριν,
- Χριστού χάριν σπεύδοντος εκθανεῖν ξίφει;

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Ζακχαίου.

Στίχοι

- Ουχί κατάβα, άλλ ανάβα σοι λέγει,
- Ζακχαίε, Χριστός προσκαλών σε εις πόλον.

Ταῖς τών Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω Αβραμιαίοι Παῖδες τή Περσική πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Η θεία χάρις, η εν καμίνω πάλαι δρόσον Παισί, δούσα, αύτη Πάτερ τήν τών παθών, κατεμάρανέ σοι κάμινον, ώς νεφέλη σοι, αναψύξεως όμβρον εκχέασα.

Εν τοίς ιδρώσι, τά τών δακρύων Πάτερ ρείθρα σοφέ, μίξας, κολυμβήθραν χάριτι τού Χριστού, απειργάσω ταύτα Όσιε, εν ή λουσάμενος, τών παθών τάς κηλίδας απέσμηξας

Εν τῇ καμίνῳ τῇ τῶν δακρύων πάθῃ φλέξας σαρκός, ὅλος καθαρὸς
υπέρλαμπρος ὡς χρυσός, ἀνεδείχθης θείαις χάρισι, Πάτερ Θεόδωρε,
ἀποστίλβων εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Τό τοῦ Υψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, χαίρε, διὰ σοῦ γάρ δέδοται ἡ
χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν, Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶ πανάμωμε
Δέσποινα.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἐφράξε, πυρός δέ
δύναμιν ἐσβέσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες
κραυγάζοντες, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ἄνθεσι κοσμούμενος σοφέ, τῶν ἀρετῶν νοητῶς, τὴν εὐωδίαν αὐτῶν, ἐν
κόσμῳ ἐπνευσας Ὅσιε, καὶ τὰ μύρα τῶν θαυμάτων σου, πᾶσιν ἐκπέμπεις τοῖς
πιστοῖς, Χριστῷ κραυγάζουσιν, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Χείρας ἐκπετάσας πρὸς Θεόν, τοὺς θήρας Ὅσιε, τοὺς νοητοὺς προσευχαῖς,
κατὰ σοῦ αἶροντας στόματα, ἀπεφίμωσας καὶ ἐψαλλες, ἐν διανοίᾳ καθαρὰ,
Πάτερ γηθόμενος, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἦρθης ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν, Πάτερ Θεόδωρε, ἀντὶ στενώσεως, πρὸς
πλάτος ἀπείρον Ὅσιε, ἐν Ἀγίων τοῖς σκηνώμασιν, ἀντὶ ρακίων εὐτελῶν,
βύσσω κοσμούμενος, καὶ κραυγάζων, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη ἐν πᾶσαις γενεαῖς, Παρθένε ἀχραντε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ, σύ τῆς
θεότητος γέγονας, ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρί, τοῦ
ἀπροσίτου φωτός, ὅθεν πάντες, σέ εὐλογούμεν, Μαρία Θεόνυμφε.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος
ἐτήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σέ
Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἄνω τό πολίτευμα ἔχειν, ἐν οὐρανοῖς ἐπιποθήσας, κλίμακι καθάπερ ἐχρήσω,
ταῖς ἀρεταῖς σου Πάτερ Θεόδωρε, δι' ὧν ἐκεῖσε ἐφθασας, καὶ τῆς ἐφέσεως
ἐπέτυχες.

Οἶκος ἐχρημάτισας Πάτερ, τῶν ἀρετῶν, ἐν ᾧ πλουσίως, πίστις καὶ ἐλπίς καὶ
ἀγάπη, καὶ σωφροσύνη ἐναπετέθησαν, διὸ καὶ πλήρης Ὅσιε, τῶν ἀρετῶν
μετέστης ἀρίστα.

Ἐνθα τῶν Οσίων οἱ δήμοι, καὶ τῶν Δικαίων αἱ χορεῖαι, ἐνθα τῶν Ἀγίων τὰ
πλήθη, καὶ πρωτοτόκων Πάτερ τὰ τάγματα, περιφανῶς ἐσκήνωσας, μεθ' ὧν
αἱ ἡμῶν μνημόνευε.

Θεοτοκίον

Σύ τό εγκαλλώπισμα πάντων, τών επί σοί εγκαυχωμένων, σύ η ευφροσύνη
τού κόσμου, καί θυμηδία ημών τών δούλων σου, σύ γλυκασμός καί έφεσις,
τών σέ εμνούντων Μητροπάρθενε.

Καί η λοιπή Ακολουθία, η Α' Ώρα, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος, Ιανουαρίου καί τών σύν αυτώ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, ΚΥΡΙΕ ΕΚΕΚΡΑΞΑ, ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΙΑ.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Ιερέυς εννομώτατος, αθλητής Ιερώτατος, ώ Ιανουάριε, εχρημάτισας, ουκ
αλλοτρίω εν αίματι, οικείω δέ μάλιστα, εις αυτόν τόν ουρανόν, εισελθών, ένθα
πρόδρομος, πάντων πέφυκεν, Ιησούς αενάως, τούτον Πάτερ, οπτανόμενος
καί βλέπων, άπερ οι Άγγελοι βλέπουσι.

Καί δοράν αφαιρούμενος, καί πυρί προσριπτούμενος, καί θηρσί διδόμενος,
Αξιάγαστε, καί φυλακαίς συγκλειόμενος, ημέραις εν πλείοσιν, αταπείνωτος
τόν νούν, ρώμη θεία διέμεινας, καί ετέλεσας, τόν άγωνα νομίμως εναθλήσας,
Ιερέ θαυματοφόρε, τών Ασωμάτων εφάμιλλε.

Δισιδέριον Πρόκουλον, Σώσσον, Φαύστον Ευτύχιον, και Ιανουάριον τόν
αοίδιμον, καί τόν σοφόν Ακουτίωνα, συμφώνως τιμήσωμεν, ως σοφούς
ιεουργούς, στεφηφόρους ως Μάρτυρας, ως τής Πόλεως, τής αγίας πολίτας
πρεσβευτάς τε, τών αυτούς μακαριζόντων, αληθεστάτους υπάρχοντας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν σκηνήν τήν αμόλυντον, τήν νεφέλην τήν έμψυχον, τόν ναόν τόν άγιον,
τού Θεού ημών, τήν αδιάβατον γέφυραν, τήν στάμνον τήν πάγχρυσον, τήν
αγίαν κιβωτόν, τήν μετάρσιον κλίμακα, τό ευρύχωρον, τού Δεσπότου χωρίον,
τήν Παρθένον, καί Μητέρα τού Κυρίου, περιφανώς μακαρίσωμεν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα σε, επί ξύλου ως έβλεπεν, η Αμνάς η τέξασα,
επωδύρετο, καί μητρικώς σοι εφθέγγετο, Υιέ ποθεινότατε, πώς εν ξύλω τού
Σταυρού, ανηρτήθης μακρόθυμε; πώς τάς χείράς σου, καί τούς πόδας σου
Λόγε, προσηλώθης, υπ' ανόμων καί τό αίμα, τό σόν εξέχεας Δέσποτα;

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος καί θρόνων διάδοχος, τών Αποστόλων γενόμενος, τήν
πράξιν εώρες θεόπνευστε, εις θεωρίας επίβασιν, Διά τούτο τόν λόγον τής

αληθείας Ορθοτομών, καί τή πίστει ενήθλησας μέχρις αίματος, Ιερομάρτυς
Ιανουάριε, πρέσβευε Χριστώ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες τῆς ἡμέρας, ὡς σύνηθες, καί τῶν Ἀγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σύστημα τερπνόν Μαρτύρων επαινέσω.

Ο Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

«Τριστάτας κραταιούς, ο τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, ἀπαθείας ἐν βυθῷ, ψυχῆς τό
τριμερές, καταπόντισον δέομαι, ὅπως σοι ὡς ἐν τυμπάνῳ, τῇ νεκρώσει τοῦ
σώματος, ἐπινίκιον ἄσω μελώδημα».

Συνών ταῖς στραταῖς, τῶν αὐλῶν, Ἀγγέλων, καί μεθέξει φωτισμοῦ, αἰδοῦ
τὴν ψυχὴν, ἱερῶς φωτιζόμενος, φώτισόν μου τὴν καρδίαν, τὴν φωσφόρον
σου σήμερον, εορτὴν ευφημούντος μακάριε.

Υπήρξας ἐκ παιδός, ἱερώτατος ὅλως, ἀρεταῖς συναυξηθεὶς, καί χρίσμα ἱερόν,
εὐληφῶς ἱεράτευσας, Ὅσιε λαὸν ποιμένας, μαρτυρίου δὲ αἵματι, λαμπρυνθεὶς
ὑπὲρ ἥλιον ἔλαμψας.

Στρατός φωτοειδής, ἱερώτατος δῆμος, συναλθεὶ σοι καρτερῶς, σοφέ ἱεουργέ
μεθ' ὧν πάσαν διέλυσας, ὀφεως μηχανουργίαν, υπομείνας πολὺπλοκα,
ρωμαλέῳ φρονήματι βάσανα.

Τοῖς ἰχνεσι Χριστοῦ, τοῦ μεγάλου καί πρώτου, ἀρχιποίμενος Σοφέ, ἐπόμενος
βαφαῖς, μαρτυρίου ἐφαίδρυνας, σοῦ τῆς ἀρχιερωσύνης, τὴν στολὴν, διὰ τοῦτό
σε, διανοίας τιμῶμεν ευθύτητι.

Ἠχήσας ὡς βροντὴ, σοῦ ο ἑνθεὸς λόγος, ἐμβροντήτους ἀκοάς, παράφρονος
ἐχθροῦ, κατεπτόησεν ἑνδοξε, ὅθεν σε καθυποβάλλει, ἀνηκέστοις κολάσεσι,
τῷ πρὸς Κύριον φίλτρῳ πυρούμενον.

Θεοτοκίον

Μακάριος ἐστίν, ο λαὸς Θεοτόκε, ο δοξάζων σε Θεοῦ, Μητέρα ἀψευδή, καί
αεὶ μακαρίζων σε, ἀχραντε, καθὼς προείπας, ἱερῶς προφητεύουσα, οπηνίκα
Χριστὸν ἑνδὸν ἔφερες.

Ὡδή γ' Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καί οἱ ἀσθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ
τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Αίγλη τού Αγίου Πνεύματος, περιηνηθισμένος, μέσον καμίνου εχόρευες,
Νεανίας τούς πρίν οσίους, Παμμακάριστε μιμούμενος.

Τάξεις ιερών δυνάμεων, μέσον τής καμίνου, σύν σοί θεόφρον εχόρευον, μεθ'
ών ύμνεις τόν Ευεργέτην, διαμένων ακατάφλεκτος.

Έχων τόν Χριστόν υπέρμαχον, μέσον τών τυράννων, εσώς απτόητος
έμεινας, καί βασάνους καθυπομείνας, Μάρτυς ώφθης ενδοξότατος.

Θεοτοκίον

Ρήξον τάς σειράς Θεόνυνφε, τών αμαρτιών μου, η τά δεσμά διαρρήξασα, τά
τού Άδου τώ τοκετώ σου, καί χαράς πάντα πληρώσασα.

Κάθισμα Ήχος δ'

Ο υψωθείς

Ιερωσύνης τήν στολήν επιχρώσας, ταίς τών αιμάτων σου βαφαίς
λαμπροτέραν, περιφανώς απέδειξας θεράπον Χριστού, όθεν ανελήλυθας, εις
μονάς αιωνίους, βρύων τοίς τιμώσί σε, ιαμάτων πελάγη, καί ικετεύων πάντοτε
Θεόν, πάσι δοθήναι πταισμάτων συγχώρησιν.

Θεοτοκίον

Ου σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι, ειμή
γάρ σύ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ημάς ερρύσατο εκ τοσούτων κινδύνων,
τίς δέ διεφύλαξεν, έως νύν ελευθέρους; Ουκ αποστώμεν Δέσποινα εκ σου,
σούς γάρ δούλους σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί
Σταυρού κρεμάμενον ορώσα Χριστέ, Οίμοι! ανεκραύγαζε, ποθεινότατον
τέκνον, τί σοι ανταπέδωκε, τών Εβραίων ο δήμος; Αλλά ανάστηθι καί σώζε
τούς εις σέ, πεπιστευκότας ως μόνος φιλόανθρωπος.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Δι' αγάπησιν Οικτίρμον τής σής εικόνας, επί Σταυρού σου έστης, καί
ετάκησαν έθνη, σύ γάρ εί φιλόανθρωπε, ισχύς μου καί ύμνησις».

Πάντες Σώσσον τόν λευϊτην καί αθλοφόρον, τόν Ιερόν τε Φαύστον,
Πρόκουλόν τε τόν μέγαν, καί τόν Δισιδέριον, συμφώνως τιμήσωμεν.

Νυσταγμόν τής ασεβείας Πρόκουλε Μάρτυς, σύ μή νυστάξας όλως,
εγρηγόρσεσι θείαις, πάσαν κατεκοίμισας, αθέων κακόνοιαν.

Όλως θείαις ευτυχήσας καλών ιδέαις, καί μαρτυρίου φέγγει απαστράψας
ωραίως, μέγιστε Ευτύχιε, Θεώ ευηρέστησας.

Νέον ώσπερ Δανιήλ σε, θηρών εν μέσω, σύν τοίς συνάθλοις σώζει, αβλαβή
εκβληθέντα ώ Ιανουάριε, Χριστός ο Θεός ημών.

Θεοτοκίον

Μεγαλύνωμεν τήν μόνην ευλογημένην, δι' ἧς μέγਾਲως πάντας, επευλόγησεν ὄντως, ο πανυπεράγαθος, εκ ταύτης σαρκούμενος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φῶς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φῶς ἅγιον επιστρέφον, εκ ζοφῶδους αἰγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Αίματι Ιερῶ, τήν στολήν σου Πανόλβιε, ἐτέλεσας λαμπροτέραν, καί ναόν πρός τόν ἄνω, ως ιερεὺς ελήλυθας.

Ρεύσαν ἐπὶ τῆς γῆς, τό πολύτιμον αἷμά σου, γεγένηται ιαμάτων ποταμός, παθημάτων, ξηραίνων Πάτερ ρεύματα.

Τόν ἀδίκον κριτήν, τυφλωθέντα εντεύξει σου, εφώτισας ευσπλαγχνίαν, τού Δεσπότου τῶν ὅλων, μιμούμενος, πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε δι' ἧς, τοίς εν σκότει φῶς ἄδυτον, ἀνέτειλε Θεοτόκε, ο τῶν ὅλων Δεσπότης, καί πόθῳ μακαρίζομεν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ἦλθον εις τά βάθη τῆς θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλῶν αμαρτημάτων, ἀλλ' ο Θεός, εκ φθοράς ἀνάγαγε, τήν ζωήν μου ως φιλόανθρωπος».

Ρήμασι σημεῖα θεωρήσας, δῆμός σε παρανόμων, εργαζόμενον Ιερομύστα, τῷ Ποιητῇ, εκ ψυχῆς προσέρχεται, παραδόξως φωτιζόμενος.

Ὡφθης καί πρό τέλους Ιεράρχα, καί μετά θείον τέλος, εργαζόμενος πλήθος θαυμάτων, τήν δωρεάν, τού Αγίου Πνεύματος, ἀπό βρέφους κομισάμενος.

Νύν Ιερωτάτη συμφωνία, Φαύστον καί Σώσσον πάντες, Δισιδέριον σύν Ευτυχίῳ, καί τῷ σοφῷ Ακουτίῳ μέλψωμεν, καί Προκούλῳ τούς θεόφρονας.

Θεοτοκίον

Επ' ευεργεσία τῶν ἀνθρώπων, σὼν εξ ἀγνῶν αἱμάτων, σεσωμάτωται ο Θεός Λόγος, ὃν εκτενῶς, Θεομήτορ αἴτησαι, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τό Μαρτυρικόν τοῦ Ηχου.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τή ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Αγίου Ιερομάρτυρος, Ιανουαρίου Επισκόπου, Προκούλου, Σώσσου καί Φαύστου Διακόνων, Δισιδερίου Αναγνώστου, Ευτυχίου καί Ακουτίωνος.

Στίχοι

- Τόν Ιανουάριον ἄνδρα γεννάδαν
- Απρίλιος μήν εἶδεν εκτετμημένον.

- Σύν τώ Προκούλῳ Σώσσον, ἀλλά καί Φαύστον,
- Πρό κουλεοῦ κύψαντας ἐκτείνει ξίφος.
- Δισιδέριος τήν δέριν δούς τώ ξίφει,
- Τομήν υπέστη, καί παρέστη Κυρίῳ.
- Φωνῆς ακουτίσθητι τῆς, Ακουτίου,
- Λέγοντος, Εὐτύχιε, συντμήθητί μοι,
- Ιανουαρίοιο κάρην τάμον εικάδι πρώτη.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Ἀλεξάνδρας τῆς βασιλίσσης.

Στίχοι

- Ἦδει μενούσης πρόξενον λαμπηδόνοσ,
- Τήν ἐν ζόφῳ κάθειρξιν ἡ Ἀλεξάνδρα.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἀπολλῶ, Ἰσαακίου, καί Κορδάτου, λιμῶ καί ξίφει τελειωθέντων.

Στίχοι

- Λιμαγχόνην οἴσαντες Ἀθληταί δύο,
- Ψυχοκτόνων φεύγουσι δαιμοναγχόνην.
- Ζωμούς χύτρας σῆς, τοὺς ἰδρώτας Κορδάτε,
- Ἄλατι τμηθεῖς αἱμάτων παραρτύεις.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Μαξιμιανού, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Μαξιμιανός, οὐχ ὁ παμφάγος λύκος,
- Ἀλλ' ὁ τροφεύς τέθηκε τῆς Ἐκκλησίας.

Τή αὐτή ἡμέρα' Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου.

Στίχοι

- Ἀναστάσιος ἐν Σινά Μωσῆς νέος,
- Καί πρὶν τελευτῆς τὸν Θεόν βλέπειν ἔχει.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι, πρόσταγμα τυραννικόν, εἰς φλήναψον θέμενοι, ἐν μέσῳ φλογός αὐεβῶν, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Παῖδες θείουσ ἐμιμήσω, ἀνά μέσον τῆς φλογός, ὦ Ἰανουάριε, ἐν συγκαταβάσει, Ἀγγέλων περιχορεύων, καί ὠδαῖς μυστικαῖς τὸν Σωτῆρα ὑμνῶν.

Ἄνοσον τόν λογισμόν σου, χάριτι θεία τηρῶν, καί πρό τῆς ἀθλήσεως, νόσους
εθεράπευσας πάσας, ποιμήν καί μέγας, θαυματουργός γνωριζόμενος.

Ἰστασο πρό τῶν βημάτων, Μάρτυς, τῶν τυραννικῶν, ἀθλῶν καρτερώτατα, καί
τούς δυσσεβεῖς κατασχύνων, καί πλανηθείσιν ἅπασιν, υποδεικνύς τήν
ἀλήθειαν.

Θεοτοκίον

Νέκρωσόν μου τάς κινήσεις, Ἀχραντε τάς τῆς σαρκός, ζωήν ἡ κυήσασα,
ζώωσον ἀγνή τήν ψυχὴν μου, νεκρωμένην πάθεσι, καί πολλοῖς ἀμαρτήμασιν.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Λυτρωτά τοῦ παντός Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσω φλογός ἐυ, σεβήσαντας,
συγκатаβάς ἐδρόσισας, καί ἐδίδαξας μέλπειν, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε
ὕμνεῖτε τόν Κύριον».

Εὐφημείσθω ὁ μέγας νύν Πρόκουλος, καί σὺν τῷ Εὐτυχίῳ Αἰκούτιος, ὁ θεῖος
Δισιδέριος, Φαύστός τε καί Σώσσοις ὁ γενναιοφρῶν, τοῦ Σωτήρος οἱ ἐνδοξοὶ
Μάρτυρες.

Σέ χορός Αθλοφόρων ὁ ἐνδοξος, κορυφαῖον πλουτήσας ἐπάτησεν, ἱερομύστα
ἐνδοξε, κορυψάς τῶν δαιμόνων, καί ἀθεΐας, κορυπούμενον θράσος ἠφάνισεν.

Ὡς οἱ Παῖδες τό πύρ κατεπάτησας, καί θηρῶν τάς ὁρμάς ἐχαλίνωσας, ὥς
Δανιήλ πανάρισσε, ὥς δέ Παῦλος τήν κάραν ἐναπετημήτης, εὐσεβῶς
τελειώσας τόν δρόμον σου.

Θεοτοκίον

Ὀσκηνώσας ἀφράστως ἐν μήτρα σου, ἐαυτοῦ οικητήριον ἔδειξε, σέ καθαρὸν
Πανάχραντε, ὦ βοῶμεν ἀπαύστως, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὕμνεῖτε τόν
Κύριον.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τήν κατάραν εἰσωκίσατο, σὺ δέ
παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τήν εὐλογίαν
ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ἰανουαρίου τὰ σεπτὰ παλαίσματα, τοὺς ἀγῶνας καί τὰ στίγματα, τήν μέχρις
αἵματος ἀνδρείαν, τοὺς πόνους καί τόν βίαιον θάνατον, θαυμάτων τε τό
ἄπειρον πέλαγος, ἐν εὐφροσύνῃ μεγαλύνωμεν.

Ὡράθης ἐν ὕψει τῆς σεπτῆς αοίδιμε, μαρτυρίας ὥσπερ ἄδυτος ἥλιος, θεῖους
ὡς ἀστέρας, Μαρτύρων τήν πληθύν ἐπαγόμενος, καί νύν φωταγωγεῖται τὰ
πέρατα, ἀθλῶν μεγίστων ταῖς λαμπρότησιν.

Ἡ μέραν τελέσωμεν πιστοὶ ἐόρτιον, εὐφημοῦντες Αἰκουτίωνα, Πρόκουλον
Σώσσον καί τόν Φαύστον, Εὐτύχιον σοφόν Δισιδέριον, καί τόν Ἰανουάριον

άσμασιν, ως υπέρ πάντων νύν πρεσβεύοντας.

Θεοτοκίον

Φωτός τού εν σοί μαρμαρυγαίς τυφλώπτουσαν, τήν ψυχήν μου
φωταγωγήσον, καί χειραγωγήσόν με Κόρη, οδούς σωτηριώδεις πορεύεσθαι,
καί πλάνης εκφυγείν τά προσκόμματα, όπως εν, πίστει μακαρίζω σε.

**Τό Φωταγωγικόν, τό Ιδιόμελον, καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί
Απόλυσις.**

Αρχή

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοδώρου τού Συκεώτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, κυριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Ιερομύστης τού Λόγου Πάτερ γενόμενος, καί αρεταίς εκλάμπας, τή τού
Πνεύματος αίγλη, Θεόδωρε τρισμάκαρ, παρέχεις ημίν, ιαμάτων χαρίσματα,
τοίς εν τή μνήμη σου ταύτη τή Ιερά, προσιούσι καί τιμώσί σε.

Ταίς ουρανίαις ακτίσι περιλαμπόμενος, τή τού Χριστού δυνάμει, τάς ιάσεις
παρέχεις, τοίς πίστει σε αιτούσι, καί ευσεβώς, εκτελούσι τήν μνήμην σου,
θεομακάριστε Πάτερ θαυματουργέ, αξιάγαστε Θεόδωρε.

Τού αμπελωνος εργάτης, διά τής πράξεως, τών εντολών εδείχθης, τού
Χριστού θεοφόρε, διό τής βασιλείας, τής άνω λαβών, μυστικώς τό δηνάριον,
αδιαλείπτως πρεσβεύεις υπέρ ημών, τών τιμώντων σε Θεόδωρε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεομακάριστε Κόρη Θεοχαρίτωτε, η των αμαρτανόντων, κραταιά προστασία,
τών καταπονουμένων η κραταιά, καί βεβαία αντίληψις, Θεοκυήτορ Παρθένε,
πάντων πιστών, καταφύγιον πανύμνητε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν τώ Σταυρώ σε ορώσα, Χριστέ κρεμάμενον, η άμωμος Παρθένος, η
ασπόρως τεκούσα, εβόα θρηνωδούσα, Υιέ καί Θεέ, τίς η θεία καί άφατος,
οικονομία σου Λόγε, δι' ής βροτους, τής κατάρας ηλευθέρωσας!

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες τής ημέρας, καί τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Θείόν σε δῶρον παμμάκαρ μέλπω, Πάτερ. Ο Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Ο Ειρμός

«Τῷ οδηγήσαντι πάλαι, τόν Ισραήλ φεύγοντα, εκ τῆς δουλείας τοῦ Φαραώ, καί εν ερήμῳ θρέψαντι, άσωμεν ὡς λυτρωτῇ ημῶν Θεώ, ὅτι δεδόξασται».

Θεοφεγγή σε αστέρα, ο νοητός Ἥλιος, τῷ στερεώματι Σοφέ, τῆς Εκκλησίας ανέδειξε, βολάς θαυμάτων εκπέμποντα πάντοτε, καί παθημάτων τήν αχλύν αφανίζοντα.

Εκ μητρικῆς σε νηδύος, Ο Ποιητής Ὅσιε, Ιερεμίαν ὡς τό πρίν, καθαγιάσας ειργάσατο, σκεύος τοῦ Πνεύματος εύχρηστον, πνεύματα αποσοβούντα, πονηρά Πάτερ Θεόδωρε.

Ιδρώσι τῆς εγκρατείας, φλόγα παθῶν έσβεσας, καί επομβρία προσευχῶν, ρείθρα θαυμάτων έβλυσας, καύσωνα αρρωστημάτων σβεννύοντα, Πάτερ Θεόδωρε.

Θεοτοκίον

Ο αγεώργητος βότρυς, σου εκ γαστρος ήνηθησε, Παρθενομήτορ γλυκασμόν, αναβλαστάνων αφέσεως, καί ευφροσύνης πανάχραντε, άπασι τοίς εκ τῆς μέθης, τῶν δεινῶν παραφρονήσασιν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ο στερεῶν βροντήν καί κτίζων πνεύμα, στερέωσόν με Κύριε, ίνα ύμνώ σε ειλικρινῶς, καί ποιῶ τό θέλημά σου, ὅτι ουκ έστιν Ἄγιος, ὡς σύ ο Θεός ημῶν».

Ὡς θαυμαστός ο βίος σου θεόφρον! ὡς φοβερά τά θαύματα! ὡς υψηλή σου η πρὸς Θεόν, οικείωσις καί νεύσις, καί ακλινής ανάβασις! πανένδοξε Θεόδωρε.

Ρύμην παθῶν ανέστειλας παμμάκαρ, τῶν πόνων επιδόσεσι, καί τῶν δαιμόνων τάς δολεράς, εξηφάνισας ενέδρας, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ισχύϊ Θεόδωρε.

Οι τῇ σεπτῇ προστρέχοντες σορῷ σου, εκ ταύτης αρυόμεθα, τῶν ιαμάτων τούς θησαυρούς, καί θαυμάτων τά πελάγη, καί δωρεάν τήν άφθονον, υμνούντές σε Θεόδωρε.

Θεοτοκίον

Νόμοι εν σοί τῆς φύσεως Παρθένε, καινοτομοούνται, τίκτεις γάρ, υπερφυῶς τόν Δημιουργόν, υπέρ λόγον τόν Δεσπότην, ὄν εκτενῶς ικέτευε, σωθῆναι τούς δούλους σου.

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ο υψωθείς

Αγωνισάμενος καλώς Ιεράρχα, κατά πνευμάτων πονηρών εξουσίαν, παρά Κυρίου έλαβες Θεόδωρε, λύειν τά νοσήματα, καί ίάσθαι ποικίλα, πάντων αρρωστήματα, τών πιστώς προστρεχόντων, τή σή τιμία πάντοτε σορώ, ήν προσκυνούντες αεί ευφημούμέν σε.

Θεοτοκίον

Τών ακαθάρτων λογισμών μου τά πλήθη, καί τών ατόπων εννοιών τάς νιφάδας, τίς εξειπείν δυνήσεται Παρθένε αγνή, τάς επαναστάσεις δέ, τών ασάρκων εχθρών μου, τίς εκδιηγήσεται, καί τήν τούτων κακίαν, Αλλά τή σή, πρεσβεία αγαθή, τούτων μοι πάντων τήν λύτρωσιν δώρησαι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσά σε Χριστέ, Οίμοι! ανεκραύγαζε, ποθεινότατον Τέκνον, τί, σοι ανταπέδωκε, τών Εβραίων ο δήμος; Αλλά ανάστηθι καί σώσον ως Θεός, τόν κόσμον πάντα, χειρός τού αλάστορος.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα ο Θεός, τήν ακοήν σου καί εφοβήθην, κατενόησα τά έργα σου, καί εξέστην Κύριε, ότι τής σής αινέσεως πλήρης η γή».

Ποταμός υπάρχεις σαφώς, πεπληρωμένος ναμάτων θείων, χαρισμάτων τε τού Πνεύματος, καταρδεύων άπασαν, τήν Εκκλησίαν Πάτερ Θεόδωρε.

Απηγχόνισας τόν εχθρόν, νευραίς τών πόνων τών σών παμμάκαρ, καί τά τούτου εξωλόθρευσας, πονηρά στρατεύματα, τών προσευχών σου ξίφει Θεόδωρε.

Μελετών τόν νόμον Θεού, εν διεξόδοις τής εγκρατείας, θείον ξύλον ανεβλάστησας, ευκαρπίαν πράξεων, τών εναρέτων φέρων Θεόδωρε.

Θεοτοκίον

Μακαρία εκ γενεών, πασών εδείχθης, Χριστόν τεκούσα, μακαρίους εργαζόμενον, τούς αυτώ δουλεύοντας, Παρθενομήτορ άχραντε Δέσποινα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ανάτειλόν μοι Κύριε, τό φώς τών προσταγμάτων σου, ότι πρός σέ Χριστέ τό πνεύμά μου, ορθρίζει καί υμνεί σε, σύ γάρ εί Θεός ημών, καί πρός σέ καταφεύγω, τής ειρήνης Βασιλεύ».

Ακοίμητον λαμπάδα σε, καί λύχνον μή σβεννύμενον, τό φώς τό άχρονον ανέδειξε, τοίς ζόφω κρατουμένοις, τών παθών Θεόδωρε, καί τή αμαυρότητι, τών πολλών αμαρτιών.

Καλώς παιδοτριβούντά σε, τόν Μάρτυρα Γεώργιον, εξ απαλών ονύχων έσχηκας, καί τούτου εμιμήσω, τό εν πάσι πρόθυμον, καί τήν πρός τόν Κύριον, Πάτερ Όσιε στοργήν.

Ανόθευτον εγκράτειαν, υπομονήν ασύγκριτον, πίστιν ελπίδα καί ταπείνωσιν, έσχες υπέρ άνθρωπον, όθεν υπερβάλλουσαν, χάριν εύρες εκ Θεού.

Θεοτοκίον

Ρανίσι τού ελέους σου, κατάρδευσον Πανάχραντε, τήν εκτακείσάν μου διάνοιαν, φλογμώ τής αμαρτίας, καί τόν εσβεσμένον μου, τής καρδιάς άναψον, λύχνον πύλη τού φωτός.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ζάλη με λογισμών καταλαβούσα, εις βυθόν καθέλκει με, αμέτρων αμαρτημάτων αλλά σύ Κυβερνήτα αγαθέ, προφθάσας ανάγαγε, ως τόν Προφήτην καί σώσόν με».

Μέριμναν τών γηϊνων απεκρούσω, όλον δέ εκένωσας, τόν πόθον πρός τόν Δεσπότην, ενηδόμενος τούτου καλλοναίς, καί ταίς αναβλυζούσαις, Πάτερ εκείθεν ελλάμψεσιν.

Έλυσας παγετόν τής αμαρτίας, κρύει πιεζόμενος, κλωβού ιστάμενος μέσον, καί ως άσαρκος Πάτερ, προσβολάς, υπήνεγκας αέρων, θεία θαλπόμενος χάριτι.

Λάρνακι ιερά σου προσιόννες, οσμήs θείας γνώσεως, πληρούμεθα Ιεράρχα, δυσωδίας λυτρούμενοι παθών, οι πόθω σε τιμώντες, θαυματουργέ Πάτερ Όσιε.

Θεοτοκίον

Παθών με τρικυμία συνταράσσει, βυθός απογνώσεως, χειμάζει μου τήν καρδιάν, κυβερνήτην κυήσασα Χριστόν, Παρθένε καί Σωτήρα, ρύσαι καί σώσόν με δέομαι.

Κοντάκιον Έχος γ' Η Παρθένος σήμεραν

Ως πυρίνω άρματι, ταίς αρεταίς Θεοφόρε, επιβάs ανέδραμες, εις ουρανίους οικήσεις, Άγγελος μετά ανθρώπων συμβιοτεύων, άνθρωπος σύν τοίς Αγγέλοις περιχορεύων, διά τούτο ανεδείχθης, θαυμάτων θείον, δοχείον Θεόδωρε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοδώρου τού Συκεώτου, Επισκόπου Αναστασιουπόλεως.

Στίχοι

- Καί Θεοδώρω, καί νεκρώ Θεοδώρου,
- Τό θαυματουργείν δώρον εκ Θεού μέγα.
- Εικάδι δευτερίη Συκεώτην τύμβος έκρυψεν.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Νέαρχος πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Τού πρόσ σέ, Σώτερ, εμπύρου θείου πόθου,
- Νέαρχος είπεν, ουδέ πύρ με χωρίσει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Άποστόλου Ναθαναήλ, ός εστι Σίμων ο Ζηλωτής, ήτοι η ανάμνησις τής πρόσ τόν Χριστόν αυτού γνωρίσεως.

Στίχοι

Τόν Ναζαρηνόν γνούς Ναθαναήλ μέγαν, Τήν Ναζαρέτ σίγησον άχρηστον λέγειν.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τούς Παίδας, αφλέκτους τηρήσαντα, καί τό πύρ κατασβέσαντα, υμνήσωμεν λέγοντες, Ευλογητός εί κυριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, εις πάντας τούς αιώνας».

Ως αψευδής Ιεράρχης, θυσίαν αναίμακτον, προσήγαγες εν Πνεύματι, καί παθών νεκρότητι, θύμα ευώδες Παμμάκαρ, σεαυτόν τώ Δεσπότη, προσήνεγκας εν πίστει.

Πύρ ηδονών εγκρατείας, ιδρώσι κατέσβεσας, αυχμόν τε γής ανέστειλας, όμβρων επικλύσεσι θαυματουργέ, ως Ηλίας ουρανούς κεκλεισμένους, ευχαίς σου υπανοίγων.

Αγιασθείς από βρέφους, ευχής γενναιότητι στερεινούσας εποίησας, γαστέρας πολύπαιδας, τυφλοίς παρέσχες τό βλέπειν, καί χωλοίς ευδρομίαν, Θεόδωρε τρισμάκαρ.

Θεοτοκίον

Τήν καλλονήν Ιακώβ σε, Θεός εξελέξατο, καί εν σοί κατεσκήνωσε, καί σέ διετήρησε, καί μετά τόκον Παρθένον, ώσπερ ής πρό τού τόκου, Παρθένε Θεοτόκε.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Γή καί πάντα τά εν αυτή, καί θάλασσα, καί πάσαι αι πηγαί, οι ουρανοί τών ουρανών, φώς καί σκότος, ψύχος καί καύσων, υιοί τών ανθρώπων, Ιερείς ευλογείτε τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας».

Επί πέτραν υπομονής, ερείσας σου τās βάσεις τής ψυχής, ού παρετράπης προσβολαίς εναντίαις, ουκ εσαλεύθης, εχθρών επηρείαις, αλλά ύψος πρόσ θείον ανέδραμες, υπέρ τών πίστει τιμώντων σε πρεσβεύων.

Ρείθρον πρόεισιν εκ σορού, ιάσεων τής σής θαυματουργέ, καί αποπλύνει μολυσμούς παθημάτων, καί σηπεδόνας δεινών εκκαθαίρει, καί πιστών καταρδεύει Θεόδωρε, πάντων τās καρδίας, τών πόθω σε τιμώντων.

Ο τών δώρων τών θεϊκών, επώνυμος, καί μύστης τού Χριστού, τών Ασκητών η καλλονή, Ιερέων ωραιότης, θαυμάτων η βρύσις, η σεπτή μυροθήκη τού Πνεύματος, νύν ανευφημείσθω, Θεόδωρος ο μέγας.

Θεοτοκίον

Ιεραί σεπτών Προφητών, κηρύττουσι φωναί συμβολικώς, πύλην καί όρος καί σκηνήν, καί αγίαν φωτός νεφέλην, εξ ής τοίς εν σκότει καί σκιά καθημένοις ανέτειλεν, Ήλιος Παρθένε, Χριστός ο φωτοδότης.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ότι εποίησέ μοι μεγαλεία ο Δυνατός, καί άγιον τό Όνομα αυτού, καί τό έλεος αυτού, εις γενεάν καί γενεάν τοίς φοβουμένοις αυτόν».

Ως όρθρος, ως ημέρα διαυγής, η σή εορτή, επέφανε φωτίζουσα ημών, τάς καρδιάς τών πιστώς ανευφημούντων, τούς σεπτούς πόνους σου Πάνσοφε.

Συνόμιλος, Αγγέλων, Αποστόλων καί Αθλητών, Οσίων καί Δικαίων γεγονώς, Πάτερ καί Ιεραρχών, εν ουρανοίς υπέρ ημών, Χριστώ πρεσβεύεις αεί.

Ηθήκη τών αγίων σου, λειψάνων Πάτερ σοφέ, ως άλλη κολυμβήθρα Σιλωάμ, εγνωρίσθη τοίς πιστοίς, ή προσιόντες, τάς ψυχάς αγιαζόμεθα.

Θεοτοκίον

Φρικτή σου η λοχεία, Θεοτόκε Μήτηρ Θεού, διό σε μακαρίζομεν αεί, καί δοξάζομεν πιστώς, αι γενεαί τών γενεών, εις τούς αιώνας. Αμήν.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, η Α' Ώρα καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τού τροπαιοφόρου.

Ει βούλεται ο Προεστώς ποιήσαι Αγρυπνίαν.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Αγίου.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Τής αληθείας τό έαρ, λαμπρώς εφέστηκε, καί νεουργεί τήν κτίσιν, ευσεβεί επιγνώσει, Χριστού τού ζωοδότου, όθεν σαφώς, φωτισθείς τήν διάνοιαν, ο αθλητής τού Κυρίου, τήν τών εχθρών, κατεπάτησεν απόνοιαν.

Τώ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων, σύ εστρατεύσω σοφέ, καί παρατάξεις πάσας, καθελὼν τῶν ἀνόμων, Γεώργιε τρισμάκαρ, στερρός ἀθλητῆς, ἀνεδείχθης τῇ χάριτι, τῇ ἐκ Θεοῦ σοι δοθείσῃ θαυματουργέ, διό πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ρεῖθρα ἰάσεων νέμεις, τοῖς σοί προστρέχουσι, Γεώργιε τρισμάκαρ, καί ψυχῶν καί σωμάτων, ἀρωγός σύ υπάρχεις, τοῖς πίστει θερμή, προσιοῦσι τῇ σκέπη σου, ἀξιοθαύμαστε Μάρτυς τοῦ Ἰησοῦ, Ἀθλοφόρων ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα... Ἦχος α'

Τοῦ μεγάλου Βασιλέως στρατιῶτα Γεώργιε, χαίρε καί ευφραίνου, Θεώ γάρ ευηρέστησας, πάντων καταφρονήσας, ζωὴν τὴν αἰώνιον εὗρες ἐν οὐρανοῖς, τό γάρ σῶμά σου πάσαν νόσον ἐξ ἀνθρώπων ἀπελαύνει, Χριστός γάρ ὁν ἐπόθησας, αὐτός σε δοξάζει μακάριε.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Αγίου.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Εὐγε τῆς υπέρ νούν, χαράς ἥς ἠξιώθης, Γεώργιε τρισμάκαρ, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Κτίστου, ὡς Μάρτυς ἀπαράγραπτος.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καί ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Χαίροις τῶν Ἀθλητῶν, ὁ μέγας ταξιάρχης, καί τῶν πιστῶν ἀπάντων, προσφύγιον καί τείχος, καλλίνικε Γεώργιε.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Λύτρωσαι τῶν δεινῶν, τῶν νύν παρενοχλούντων, τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου, ὡς ἄριστος προστάτης, Μάρτυς Χριστοῦ Γεώργιε.

Δόξα... Ἦχος δ' Ἀνατολίου

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας, ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτήρι ἡμῶν, ὅτι ἐν ξύλῳ ὑψωθείς, καί ἐντάφῳ κατελθὼν, τὸν Ἄδην ἐσκύλευσε, καί νεκρούς συνήγειρε, βοῶντας αὐτῷ, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα Χριστῷ τῷ ἀναστάντι.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὡς τῶν αἰχμαλῶτων ἐλευθερωτῆς, καί τῶν πτωχῶν υπερασπιστῆς, ἀσθενούντων ἰατρός, βασιλέων υπέρμαχος, Τροπαιοφόρε Μεγαλομάρτυς Γεώργιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί τῆς Εορτῆς, καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν, καί τήν α' Στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος δ' Αυτόμελον

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν, ἀθλοφόρε Γεώργιε, συνελθόντες σήμερον, ευφημούμέν σε, ὅτι τόν δρόμον τετέλεκας, τήν πίστιν τετήρηκας, καί ἐδέξω ἐκ Θεοῦ, τόν τῆς νίκης σου στέφανον, ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελούντας, τήν αἰσέβαστον μνήμην σου.

Ρωμαλέω φρονήματι, πεπιοθῶς ἠυτομόλησας, ὥσπερ λέων ἐνδοξε, πρὸς τήν ἀθλήσιν, υπερорών μὲν τοῦ σώματος, ὡς φθείρεσθαι μέλλοντος, τῆς ἀφάρτου δὲ ψυχῆς, σοφῶς ἐπιμελούμενος, καί κολάσεων, πολυτρόποις ἰδέαις ἐπυρώθης, ὡς χρυσὸς κεκαθαρμένος, ἐπταπλασίως Γεώργιε.

Τῷ Σωτήρι συνέπαθες, καί θανάτῳ τόν θάνατον, ἐκουσίως ἐνδοξε μιμησάμενος, συμβασιλεύεις λαμπρότατα, πορφύραν ἐξ αἵματος, ἐνδυσάμενος φαιδράν, καί τῷ σκήπτρῳ τῶν ἀθλῶν σου, ἐγκοσμούμενος, καί στεφάνῳ τῆς νίκης διαπρέπων, ἀπεράντους εἰς αἰῶνας, Μεγαλομάρτυς Γεώργιε.

Τῷ τῆς πίστεως θώρακι, καί ἀσπίδι τῆς χάριτος, καί Σταυροῦ τῷ δόρατι, συμφραξάμενος, τοῖς ἐναντίοις ἀνάλωτος, ἐγένου Γεώργιε, καί ὡς θεῖος ἀριστεύς, τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας, τροπώσάμενος, σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις, τοὺς Πιστοὺς δέ, περιέπων ἀγιάζεις, καί διασώζεις καλούμενος.

Ὡς ἀστέρα πολὺφωτον, ὥσπερ ἥλιον λάμποντα, ἐν τῷ στερεώματι, σέ γινώσκομεν, Ὡς μαργαρίτην πολὺτιμον, ὡς λίθον αὐγάζοντα, ὡς ἡμέρας σε υἱόν, ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν, ὡς υπέρμαχον, τῶν πιστῶν ἐν κινδύνοις ευφημούμεν, ἐκτελούντές σου τήν μνήμην, τροπαιοφόρε Γεώργιε.

Ἐν θαλάσῃ με πλέοντα, ἐν οἰῷ με βαδίζοντα, ἐν νυκτὶ καθεύδοντα, περιφρούρησον, ἐπαγρυπνοῦντα διάσωσον, παμμάκαρ Γεώργιε, καί ἀξίωσον ποιεῖν, τοῦ Κυρίου τό θέλημα, ὅπως εὖροιμι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης τῶν ἐν βίῳ, πεπραγμένων μοι τήν λύσιν, ὁ προσδραμών ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Αξίως τοῦ ονόματος, ἐπολιτεύσω στρατιῶτα Γεώργιε, τόν σταυρόν γάρ τοῦ Χριστοῦ, ἐπ' ὧμων ἀράμενος, τήν ἐκ διαβολικῆς πλάνης χερσωθεῖσαν γῆν ἐκαλλιέργησας, καί τήν ἀκανθώδη θρησκείαν τῶν εἰδώλων ἐκριζώσας, τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως κλήμα κατεφύτευσας, ὅθεν βλυστάνεις ἰάματα, τοῖς ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ πιστοῖς, καί Τριάδος γεωργός, δίκαιος ἀνεδείχθης,

Πρέσβευε δεόμεθα, υπέρ ειρήνης τού κόσμου, καί σωτηρίας τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Τῆς τυχούσης Εορτῆς

Εἰσοδος, τό, Φῶς ἱλαρόν, Τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Προφητεῖαις Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 43, 9-14)

Τάδε λέγει Κύριος, Πάντα τά ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καί συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν, Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τά ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστά ποιήσῃ ἡμῖν, Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καί δικαιωθήτωσαν, Καί ἐιπάτωσαν ἀληθῆ, Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καί ἐγώ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καί ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καί Πιστεύσητε, καί συνήτε, ὅτι ἐγώ εἰμι, Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καί μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται, Ἐγώ εἰμι ὁ Θεός, καί οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγώ ἀνήγγειλα καί ἔσωσα, ὠνεῖδισα, καί οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοί μάρτυρες, καί ἐγώ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγώ εἰμι, καί οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καί τίς ἀποστρέψει αὐτό. Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαί ἐν χειρί Θεοῦ, καί οὐ μή ἀψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι. Καί ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καί ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καί γάρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων εἰς κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καί ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεός ἐπείρασεν αὐτούς, καί εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἐαυτοῦ. Ὡς χρυσόν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καί ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καί ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καί ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη, καί κρατήσουσι λαῶν καί βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας, οἱ πεπιοιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καί οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενούσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καί ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καί ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζώσι, καί ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αὐτῶν, καί ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τό βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καί τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καί τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζήλον αὐτοῦ, καί ὀπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καί περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσῃ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas, πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καί

ως από ευκύκλου τόξου τών νεφών, επί σκοπόν αλούνται, καί εκ πετροβόλου θυμού πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Αγανακτήσει κατ' αυτών ύδωρ θαλάσσης, ποταμοί δέ συγκλύσουσιν αποτόμως. Αντιστήσεται αυτοίς πνευμαδυνάμεως, καί ως λαίλαψ εκκικμήσει αυτούς, καί ερημώσει πάσαν τήν γήν ανομία, καί η κατοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε ούν, Βασιλείς, καί σύνετε, μάθετε, δικασταί περάτων γής, ενωτίσασθε οι κρατούντες πλήθους, καί γεγαυρωμένοι επί όχλοις εθνών, ότι εδόθη παρά Κυρίου η κράτησις υμίν, καί η δυναστεία παρά Υψίστου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΙΔΙΟΜΕΛΑ.

Ήχος α' Ανατολίου

Ο λαμπρός αριστεύς Γεώργιος, εν τή ενδόξω αθλήσει αυτού, τάς άνω Δυνάμεις ευφραίνει, καί σύν αιταίς αγαλλόμενος νύν, επίγειον τοίς πιστοίς πανήγυριν ήγειρε, καί συνεορτάζειν ημίν τοίς δι' αυτόν ήθροισμένοις, ως Χριστού δούλος παραγένονε, Διόπερ αυτόν αξίως τιμήσωμεν, απαύστως πρεσβεύοντα τώ τών όλων Θεώ, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Ο αυτός

Αριστείαις άθλων γεωργών τά κρείττονα, τούς πόνους τών καρπών σου, τώ Χριστώ προσήνεγκας, παμμακάριστε Μάρτυς Γεώργιε, πίστει πόθον ενστησάμενος, ελπίδι φόβον απωσάμενος, αγάπη εκτήσω τά ουράνια πανεύφημε, Παρρησίαν ούν έχων, ευπροσδέκτοις δεήσεσιν, αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών τήν ειρήνην, ιλασμόν τε αμαρτιών, καί τό μέγα έλεος.

Ο αυτός

Τού μεγάλου Βασιλέως στρατιώτα Γεώργιε, χαίρε καί ευφραίνου, Θεώ γάρ ευηρέστησας, πάντων καταφρονήσας, ζωήν τήν αιώνιον εύρες εν ουρανοίς, τό γάρ σώμά σου πάσαν νόσον εξ ανθρώπων απελαύνει, Χριστός γάρ όν επόθησας, αυτός σε δοξάζει μακάριε.

Ήχος δ'

Δεύτε φιλομάρτυρες, ασματικήν υμνωδίαν, τώ αναστάντι εκ τάφου Χριστώ προσάξωμεν, Σήμερον γάρ έαρ νοητόν ανέτειλεν ημίν, περκάζον άνθη τά λογικά, η παγκόσμιος μνήμη Γεωργίου τού σοφού Μεγαλομάρτυρος, ού τινος τά στίγματα ανανεούντες, κομιζόμεθα ιαμάτων πηγάς, Αυτόν καί νύν ικετεύσωμεν, τού πρεσβεύειν απαύστως τώ Σωτήρι Χριστώ, ειρήνην τή οικουμένη δωρήσασθαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Ο αυτός Ανατολίου

Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας, αλαλάξωμεν τώ Θεώ τώ Σωτήρι ημών, ότι εν ξύλω υψωθείς, καί εν τάφω κατελθών, τόν Άδην εσκύλευσε, καί νεκρούς συνήγειρε, βοώντας αυτώ, Αλληλούϊα, Αλληλούϊα, Αλληλούϊα Χριστώ τώ αναστάντι.

Ο αυτός

Στέφανον δόξης επί κεφαλής σου ανεδήσω, στεφανηφόρε Γεώργιε, τόν γάρ αόρατον εχθρόν, ως ο Παύλος εκβοά, ορών εκαρτέρησας, νικητής γενόμενος τής πλάνης αυτού, Αλληλούϊα, Αλληλούϊα, Αλληλούϊα Χριστώ τώ αναστάντι.

Ο αυτός

Ἄσμα ασμάτων χορεύοντες ἅμα, προσενέγκωμεν τῷ Χριστῷ φιλομάρτυρες, ὅτι τὸν τύραννον ἐχθρόν, ὁ γενναῖος Ἀθλητῆς, πτερνίσας κατέβαλε, διὸ πάντες ἀσωμεν ἀπαύστοις φωναῖς Δόξα Σῶτερ τῇ φρικτῇ σου ἀναστάσει, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον.

**Δόξα... Ἦχος β'
Ἰωάννου Μοναχοῦ**

Νευέτω δίκαια, ἔφησεν ὁ Σολομών, τοῖς βροτοῖς τὰ βλέφαρα, ἐλεηθήσεται γὰρ παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ὁ βλέπων λεία, προηγόρευσεν, Εὐμαρῶς δέ ταῦτα ἐνωτισθεῖς, ὦ πολύτλα Γεώργιε, τοῦ Δεσπότη ταῖς διδαχαῖς ηκολούθησας, καὶ ἀνόμοις ἐκδοθεῖς ἐκαρτέρησας, τῆς πλάνης τὰ ὄργια καταπτύσας ὡς βέβηλα, τό σῶμα γάρ ὁ παρέδωκας, ὑπὲρ ἀγάπης τοῦ πλάσαντος, ὅλον μελνδόν κατετέμνετο, καὶ ὁ Βελίαρ μάλλον, ὅλος αἰσχυνθεῖς ἐπιτρώσκετο, στεφηφόρον σε Ὡρὼν ἀκμαιότατον, Ὅθεν ἐν αὐλαῖς οἰκῶν τοῦ Κυρίου σου, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, πρέσβευε ἀθλοφόρε Χριστῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ' Ὁ ἐξ υψίστου κληθεῖς

Ἀνευφημοῦσι λαοὶ ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, σοῦ τὴν παναοίδιμον, μνήμην Γεώργιε, ὡς εὐπρεπῆς γὰρ ἐξέλαμψε, καὶ φωτοφόρος, πεποικιλμένη δόξη καὶ χάριτι, ὅθεν καὶ σκιρτῶσι νύν, Ἀγγέλων τάγματα, επικροτοῦσι δὲ Μάρτυρες, σὺν Ἀποστόλοις, τῶν σὼν αγώνων Μάρτυς τὰ ἔπαθλα, καὶ ἀνυμνοῦσι, τὸν δοξάσαντα, σέ Σωτῆρα Χριστόν τὸν Θεόν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, Καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Ἐνδεδυμένος Χριστοῦ τὴν πανοπλίαν, ευρέθης Γεώργιε, τοῖς μή ζητούσί σε, ὑπὲρ Χριστοῦ πυρπολούμενος, καὶ μυκτηρίζων, θεῶν ματαίων πλάνην ψυχόλεθρον, τότε καί, Στρατεύομαι, τῷ Βασιλεῖ μου Χριστῷ, τοῖς παρανόμοις ἐκραύγαζες, οὐδὲ γὰρ θήρες, οὐδὲ τροχοί, οὐ πύρ, οὐδὲ μάχαιρα, ἐμέ χωρίσαι κατισχύσουσι, τῆς ἀγάπης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Καταφρονήσας ὀργάνων πολυμόρφων, ποικίλων βασάνων τε, καὶ καταπέλτου φρικτοῦ, στεφανηφόρε Γεώργιε, τῆς εὐσεβείας, μαρτυρικῶς τὸν δρόμον τετέλεκας, ὅθεν τὴν ὑπέρλαμπρον, μνήμην σου ἀνθεσιν, ἀσματικοῖς περιστέφομεν, καὶ τὰ σεπτὰ σου, περιπτυσσόμεθα πίστει λείψανα, ἀλλ' ὡς τῷ θρόνῳ παριστάμενος, λαμπροφόρος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καθικέτευε

σώσαι, καί φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος δ'
Τοῦ Στουδίτου

Τόν νοερόν ἀδάμαντα, τῆς καρτερίας ἀδελφοί, πνευματικῶς ευφημήσωμεν,
Γεώργιον τόν αοίδιμον Μάρτυρα, ὃν υπέρ Χριστοῦ πυρούμενον, ἐχάλκευσαν
κίνδυνοι, καί ἐστόμωσαν βάσανοι, καί ποικίλαι κολάσεις ἀνῆλωσαν, σῶμα τό
φύσει φθειρόμενον, ἐνίκα γάρ ὁ πόθος τήν φύσιν, διά θανάτου πείθων τόν
εραστήν, διαβῆναι πρὸς τόν ποθούμενον, Χριστόν τόν Θεόν, καί Σωτήρα τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Τῆς εορτῆς

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὡς τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτής, καί τῶν πτωχῶν υπερασπιστής,
ασθενούντων ἰατρός, βασιλέων υπέρμαχος, Τροπαιοφόρε Μεγαλομάρτυς
Γεώργιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί τῆς Εορτῆς

Εἰς τήν εὐλόγησιν τῶν ἁρτῶν, τό Θεοτόκε Παρθένε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ἀνέτειλεν ἰδοῦ, τό τῆς χάριτος ἔαρ, ἐπέλαμψε Χριστοῦ, ἡ Ἀνάστασις πάσι, καί
ταύτη συνεκλάμπει νύν, Γεωργίου τοῦ Μάρτυρος, ἡ πανέορτος, καί
φωτοφόρος ἡμέρα, δεῦτε ἅπαντες, λαμπροφροῦντες ἐνθέως, φαιδρῶς
εορτάσωμεν.

Καί τῆς Εορτῆς

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ'
Θείας πίστεως

Πόθῳ ζέοντι, τῷ τοῦ Δεσπότου, πυρπολούμενος, ἀνδρειοφρόνως, τά τῆς
πλάνης ταμεῖα κατέβαλες, καί ἐν σταδίῳ Χριστόν ὠμολόγησας, τροπαιοφόρε
παμμάκαρ Γεώργιε, Μάρτυς ἐνδοξε, Χριστόν τόν Θεόν ἱκέτευε, δωρήσασθαι
ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Καί τῆς Εορτῆς

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Γεωργήσας εμμελώς, σπόρον τών θείων εντολών, διεσκόρπισας πτωχοίς, πάντα τόν πλούτον ευσεβώς, αντικτησάμενος ένδοξε Χριστού τήν δόξαν, όθεν πεποιθώς, πρός αγώνας χωρείς, καί πόνους τούς μακρούς, Μάρτυς Γεώργιε, καί κοινωνός γενόμενος τού πάθους, τού απαθούς καί εγέρσεως, τής βασιλείας, αυτού μετέσχες, υπέρ ημών νύν δεόμενος.

Καί τής Εορτής

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ἦχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει καί ωσεί κέδρος η εν τώ Λιβάνω πληθυνθήσεται.
Στίχ. Πεφυτευμένος εν τώ οίκω Κυρίου.

Τό, Πάσα πνοή

Ευαγγέλιον εκ τού κατά Μάρκον

Είπεν ο Κύριος. Βλέπετε εαυτούς...

Τέλος:

Ο δέ υπομείνας εις τέλος, ούτος σωθήσεται.

Τό Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού Αθλοφόρου...
Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Στιχ. Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό μέγα έλεός σου...

Ἦχος πλ. β'

Σήμερον η οικουμένη πάσα, ταίς τού Αθλοφόρου αυγάζεται ακτίσι, καί η τού

Χριστού Εκκλησία, τοῖς ἀνθεσιν ωραῖζομένη, Γεώργιε βοά σοι, θεράπον Χριστοῦ, καί προστάτα θερμότατε, μή ἐλλίπης πρεσβεύειν υπέρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Οἱ κανόνες τοῦ Πάσχα, καί τοῦ Ἀγίου οἱ δύο.

Κανὼν τοῦ Ἀγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ὑμνῶ σε Γεώργιε Δαυῖδ ἐκ πόθου, δεῖ γάρ δή.

Ὡδή α' Ἦχος α'
Ἀναστάσεως ἡμέρα

Υπέρ ἥλιον ἐξήστραπεν ἡ μνήμη σου νύν, Μάρτυς Χριστοῦ σπλίτα, τάς γάρ ἀκτῖνας παμφαεῖς, τῶν θαυμάτων τάς αὐγὰς, εἰς πάσαν τὴν γῆν, λαμπρῶς ἐξεδίσκευσε, φωτοφόρε Γεώργιε.

Μονομάχε μυριόνικε Χριστοῦ Ἀθλητά, δός μοι τοὺς ἀθλους μέλψαι, καί ἀγωνίσματα τὰ σά, ἀπερ ἔτλης ἀνδρικῶς, τῷ πόθῳ Χριστοῦ, σοφέ ἐκπυρούμενος, ὦ καί ἐξῆς γηθόμενος.

Νέος ὠφθης ἐν πολέμοις ἱκανὸς τῇ χειρί, ἄλλος Δαυῖδ ἀνδρείος, ὥς γάρ αὐτὸς τὸν Γολιάθ, τὸν ἀντίπαλον καί σύ, νικᾷς καθελὼν, βολαῖς ταῖς τῶν λόγων σου, στεφανίτα Γεώργιε.

Θεοτοκίον

Ὡς ἀνέκφραστος ἡραῖος, φρικαλαῖος ὁ σός, ξένος ὁ τόκος Κόρη, ὡς υπομάζιον καί γάρ, τὸν παντέλειον Θεόν, θηλάζεις σαρκί, παράδοξον ἀκουσμα, βρεφοτρόφε Μητράνανδρε.

Ἄτερος Κανὼν τοῦ Ἀγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Θερμὸς πέφυκας Μάρτυς ὄντως προστάτης.

Ποῖημα Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος β'
Ὡς βυθῷ κατέστρωσε

Θερμοτάτη πίστει καί στοργῇ, τοὺς προσκαλουμένους σε, Μάρτυς Χριστοῦ στεφηφόρε Γεώργιε, παρεστῶς ολόφωτος, σεπτῷ βήματι, τοῦ τῶν ὅλων δεσπότητος, σοῦ ταῖς ἱκεσίαις, καί ταῖς προστασίαις διαφύλαξον.

Εὐγενὲς γεώργιον Θεοῦ, γέγονας Γεώργιε, μαρτυρικαῖς γεωργούμενον πράξεσι, καί ὡς πλούτον ἐμψυχον, ουρανίοις σε, θησαυροῖς ἐναπέθετο, ὁ ἀγωνοθέτης, ὡς διαφερόντως ἀριστεύσαντα.

Ρωμαλέως καί καρτερικῶς, ὥρμησας αὐτόκλητος, πρὸς τοὺς ἀγῶνας παμμάκαρ Γεώργιε, καί καταστρεψάμενος, τὴν ἀτίθασον τῶν τυράννων

παράταξιν, πρέσβυς υπέρ πάντων, τών προσκαλουμένων σε γεγένησαι.

Μακαρίας ένδοξε ζωής, νύν επιλαβόμενος, τής εν Χριστώ κρυπτομένης Γεώργιε, υπέρ ής ηγώνισαι, μέχρις αίματος, τούς εν πίστει υμνούντάς σε, αίτησαι σωθήναι, πάσης αθλοφόρε περιστάσεως.

Θεοτοκίον

Ουρανός εγένου λογικός, Λόγον τόν ουράνιον, τή σή γαστρί Θεομήτορ χωρήσασα, δι' ού πάντα γέγονεν, ουρανός τε καί γή, καί τά τούτων επέκεινα, όθεν πα ορησία, πρέσβευε σωθήναι τούς υμνούντάς σε.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα, λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Ωδή γ'

Δεύτε πόμα πίνωμεν καινόν

Σύνδρομος εξέλαμψεν ημίν, η πανένδοξος μνήμη η τού θεράποντος, τή Αναστάσει Χριστού, εν ή συνελθόντες οι πιστοί, φαιδρώς εορτάσωμεν.

Ευφράνθητε γή καί ουρανοί, τά τε όρη καί πάντες βουνοί σκιρτήσατε, ρείθρα θαυμάτων καί γάρ, υπόθεν ημίν ομβροβλυτεί, ο Μάρτυς Γεώργιος.

Γή πάσα καί βρότειος φυλή, ουρανός τε συγχαίρει, στρατός Αγγέλων τε, ο πρωτοστράτηγος γάρ, Χριστού νύν Γεώργιος εκ γής, βαίνει πρός ουράνια.

Θεοτοκίον

Ευφράνθητι, τέρπνου Μαριάμ, ει καί χθές ως ρομφαία γάρ τήν καρδίαν σου, ο τού Υιού σου Σταυρός διήλθεν, αλλ' ούν ως εκ παστού, τού τάφου ανέτειλεν.

Έτερος

Εξήνθησεν η έρημος

Στεφάνω τής αθλήσεως, διαλάμπων Ένδοξε, τούς ευσεβώς καλούντάς σε, λιτανεύων τώ λυτρωτή καί Θεώ, από πάσης ανάγκης μάκαρ λύτρωσαι.

Πλουσίαις φωτιζόμενος, λαμπηδόσι Πάνσοφε, τήν ζοφεράν απέλασον, αθυμίαν καί τήν αχλύν τών παθών, αφ' ημών τών εν πίστει ευφημούντων σε.

Ελπίδι στηριζόμενος, καί αγάπη πίστει τε, περιφραχθείς Γεώργιε, καί δυνάμει Χριστού ρωννύμενος, τών ειδώλων τήν πλάνην καταβέβληκας.

Θεοτοκίον

Φωτίζοντα τά πέρατα, Παναγία τέτοκας, μετά σαρκός τόν άσαρκον, καί πρό πάντων Πατρί συνάναρχον, Θεοτόκον διό σε πίστει σέβομεν.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πίνωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ευσεβείας τοῖς τρόποις ἀνδραγαθῶν, ἀσεβείας τὴν πλάνην καταβαλῶν,
Μάρτυς κατεπάτησας, τοῦ ἐχθροῦ τὰ φρυάγματα, τῷ γὰρ θεῷ ζήλω, τὸν νοῦν
πυρπολούμενος, τῶν τυράννων ἐσβέσας, τό ἄθεον φρύαγμα, ὅθεν ἐπαξίως,
ἀμοιβὴν τῶν βασάνων, ἐδέξω τὸν στέφανον, καὶ παρέχεις ἰάματα, ἀθλοφόρε
Γεώργιε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι,
τοῖς εορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα...

Τὸν ἐπίγειον πλούτον τὸν ἐπὶ γῆς, διανέμων τοῖς πάσι Μάρτυς σοφέ, πλούτον
τὸν οὐράνιον, ἐκληρώσω τοῖς πόνοις σου, τὸν γὰρ Σταυρόν τόν, Ἄχραντον, ἐν
σοί τεθωράκισαι, καὶ ἐν τούτῳ ἡσχυνας, τυράννων τό φρύαγμα, ὅθεν τὴ
πρεσβεία, τοῖς αἰτούσί σε νέμεις, τὰ θεῖα δωρήματα, ἰαμάτων χαρίσματα,
ἀθλοφόρε Γεώργιε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν
δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νύν... Τῆς Εορτῆς

Ωδὴ δ'
Επὶ τῆς θείας φυλακῆς

Ὡς υπερήλασε τὴν πρὶν, Νότου βασιλίσσαν σοφέ, νύν ἡ βασιλὶς, Ἀλεξάνδρα,
εἰς τὴν σὴν γὰρ σύνεσιν, ἐκθαμβηθεῖσα ἐδραμεν, ὅθεν σοι συμπαρίστασαι
Μάρτυς, ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ ὥσπερ βασίλισσα.

Ρημάτων σου οὐκ ἐνεγκῶν, τοὺς ἐλεγμούς ο ἑσσεβής, τύπτεσθαι κελεύει τό
στόμα, φεύ! τό σὸν Γεώργιε, τό δέ καίτοι κρουόμενον, κύμβαλον ὡς ἀντήχει,
κραυγάζον, Μόνος Θεός ἀψευδής, ὁ Χριστός ἐστίν.

Γνήσιε φίλε τοῦ Χριστοῦ, πρωταθλητάρχα τε αὐτοῦ, πάμφωτε λαμπτήρ
οἰκουμένης, ἀστήρ φαεινότατε, λυχνία τιμαλφέστατε, ἀγρυπνε τῶν τιμῶντων
σε φύλαξ, φύλαττε ἡμᾶς, Μάρτυς Γεώργιε.

Θεοτοκίον

Ἰδοὺ καὶ τέτοκας Ἀγνή, καὶ παρθενεύεις ἐν ταυτῷ, θαύμα πολυθαύμαστον
όντως, φοβερόν ξενήκουστον! Θεόν γὰρ τὸν παντάνακτα, φέρουσα σαῖς
αγκάλαις θηλάζεις, τὸν τροφοδότην Χριστόν Κόρη νήπιον.

Ἄλλος

Ελήλυθας ἐκ Παρθένου

Υμνούμέν σου, τοὺς ἀγῶνας Παμμάκαρ Γεώργιε, δι' ὧν καταβέβληκας, τὰ
τῶν εἰδῶλων σεβάσματα, πάσαν δέ κατήργησας, τὴν τῶν δαιμόνων ἀπάτην
παναοίδιμε.

Κατεύνασον, πειρασμῶν καὶ κινδύνων τὸν τάραχον, καὶ πάσαν ἐπήρειαν, τὴν

τῶν δαιμόνων ἀπέλασον, ἀπὸ τῶν υμνούντων σε, ὡς τοῦ Χριστοῦ
στρατιώτης Ἀξιάγαστε.

Ἀνέτειλας, ὡς ἀστήρ εωσφόρος Γεώργιε, ψυχῆς γενναιότητι, καί στηριγμῷ τῷ
τῆς πίστεως, πλάνης τὴν σκοτόμαιναν, ἀποδιώκων καί σώζων τοὺς
υμνούντάς σε.

Θεοτοκίον

Σωτηρίαν, ουσιώδη Παρθένε γεγέννηκας, πλουσία χρηστότητι, καί φυσικὴ
αγαθότητι, σώζουσιν τὸν ἄνθρωπον, καί τὴν φθαρείσαν, εἰκόνα
ἀναπλάττουςαν.

Καταβασία

Επὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καί
δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τῷ
κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Ὡδή ε'

Ὁρθρίσωμεν ὀρθροῦ βαθέος

Εὐόρτιον κρότει σκιρτώσα ἡ Εκκλησία, τὴν σεπτὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος,
καί τὴν νῦν μετὰθεσιν τοῦ Ἀθλοφόρου ψάλλουσα, δύο τὰ καλὰ γάρ
συνέδραμον.

Δοξάζει σου τέρας τό ξένον θαυματοβρύτα, ὁ καλὸς Γλυκέριος, τὸν βούν οὐ
περ θαυμαστῶς ἐζώωσας, αὐτὸν δέ τῷ Κυρίῳ σου, ζώσανθυσίαν
προσήνεγκας.

Αινέσεως ὅπως τὴν δόξαν τὴν σὴν υμνήσω, πλήρωσον τό στόμα μου
χαριτώσας, καί τὸν νοῦν Γεώργιε, καί γάρ ἀγαλλιάζεται, ὅταν σοι ψάλλῃ τό
πνεύμά μου.

Θεοτοκίον

Υπέραγνε, πῶς υπέρ λόγον γαλακτοτρόφος, καί Παρθένος πέφυκας; ἀπορώ
σου, τό φρικτὸν μυστήριον! Τιμὼν λοιπὸν τὸν τόκον σου, σέ προσκυνῶ
Παναγία μου.

Ἄτερος

Ὁ φωτισμός

Μαρτυρικὴν, παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς τὸν Δεσπότην, αἴτησαι προθύμως τὴν
σωτηρίαν, τοῖς σέ υμνοῦσι, ψυχικῶν νοσημάτων, ἀπαλλάττων ταῖς σαῖς
δεήσεσι, Μάρτυς ἀθλοφόρε, παμμάκαρ Γεώργιε.

Ἀγγελικαῖς, συγχορεύων ὡς Μάρτυς χοροστασίαις, καί τῆς ἀθανάτου καί
μακαρίας, Στεφανηφόρε, ἐμφορούμενος δόξης, τοὺς τῇ σκέπῃ τῇ σὴ
προστρέχοντας, πάσης τρικυμίας, καί ζάλης ἐξάρπασον.

Ρύσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης ὡς ἐλεήμων, τὸν τῆς ἀμαρτίας καί τῶν

κινδύνων, εξαφανίζων, πολυποίκilon κλόνον, Γεωργίου τού σου θεράποντος, τās ικετηρίας, Χριστέ προσδεχόμενος.

Θεοτοκίον

Τήν οφειλήν, τής προμήτορος Εύας σύ Θεομήτορ, απέτισας σάρκα ή μφιεσμένον, εκ σου τεκούσα, τόν Σωτήρα τού κόσμου, όθεν πάντες σε μακαρίζομεν, κεχαριτωμένη Παρθένε πανάμωμε.

Καταβασία

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσωμεν τώ Δεσπότῃ , καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Ωδή ς'

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις

Ιδού σοι καί μία τερπνή χελιδών, θεοσύλλεκτε λαέ, τήν τού έαρος χάριν, αναπληροί θαυμαστώς, ο Γεώργιος, καί συγχάρητε λοιπόν, τή χαρά τούτου πάντες.

Δριμείας βασάνους δεινών ενεγκών, ως τρυφάς ταύτας ηγού, υπομένων Κυρίω, καί ψάλλων Ένδοξε, η φωνή δέ σου, τής βροντής εν τώ τροχώ, τών ευχών εξηχείτο.

Ευφραίνου καί σκίρτα χορός Αθλητών, πανηγύρεως τής νύν, ευρηκότες εξάρχοντα τόν Γεώργιον, καί αγάλλεσθε, σύν αυτώ Δαυϊτικώς, ημέρα γάρ Κυρίου.

Θεοτοκίον

Καί τίκτεις, καί πάλιν αγνεύεις ώς πρίν, φοβερός ο τοκετός, μητρανύμφευτε Κόρη, καί ανεκλάλητος, τόν υπέρχρονον, βρεφωθέντα καθ' ημάς, υπέρ έννοιαν τίκτεις.

Έτερος

Εν αβύσσω πταισμάτων

Υπέρ φύσιν καί λόγον καί έννοιαν, τά τής αριστείας σου ανδραγαθήματα, διηνεκώς αδόμενα, παμμακάριστε Μάρτυς Γεώργιε.

Στρατιάς ουρανίου συνόμιλος, μάκαρ γεγονώς, καί τήν θείαν εμφάνειαν, ως εφικτόν θεώμενος, τούς τιμώντάς σε πίστει διάσωσον.

Ο λοτρόπως Θεώ ανακείμενος, καί τās αστραπάς τών θαυμάτων δεχόμενος, τās δωρεάς τοίς χρήζουσι, διανέμεις παμμακάρ Γεώργιε.

Θεοτοκίον

Νύν πρός σέ καταφεύγω Πανάχραντε, Σώσόν με πρεσβείαις σου, καί διαφύλαξον, όσα γάρ θέλεις δύνασαι, οία Μήτηρ τού πάντα ισχύοντος.

Καταβασία

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλούς αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ως εκ κήτους Ιωνάς,

εξανέστης τού τάφου.

Κοντάκιον Ἦχος δ'
Ο υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Γεωργηθεὶς ὑπὸ Θεοῦ ἀνεδείχθης, τῆς εὐσεβείας γεωργὸς Τιμιώτατος, τῶν ἀρετῶν τὰ δράγματα συλλέξας σεαυτῷ, σπείρας γάρ ἐνδάκρυσιν, εὐφροσύνη θερίζεις, ἀθλήσας δὲ δι' αἵματος, τὸν Χριστὸν ἐκομίσω, καὶ ταῖς πρεσβείαις Ἄγιε ταῖς σαῖς, πᾶσι παρέχεις πταισμάτων συγχώρησιν.

Ο Οἶκος

Τὸν ὑπὲρ κόσμου τῆς ζωῆς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θέντα, Χριστὸν τὸν Βασιλέα, ποθὼν ὁ στρατιώτης, ὁ μέγας Γεώργιος, σπεύδει θανεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ, ζήλον γάρ θεῖον ἐν καρδίᾳ ἐσχηκώς, αὐτὸς ἐαυτὸν προσήγαγε. Τούτον οὖν καὶ ἡμεῖς ἀνυμνήσωμεν πίστει, ὡς θερμὸν προστάτην ἡμῶν, ὡς ἐνδοξον ὄντα Χριστοῦ δούλον, μιμούμενον σαφῶς τὸν ἴδιον Δεσπότην, καὶ αἰτοῦντα αὐτόν, πᾶσι παρέχειν πταισμάτων συγχώρησιν.

Συναξάριον

Τῇ ΚΓ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου.

Στίχοι

- Εχθροὺς ὁ τέμνων Γεώργιος ἐν μάχαις,
- Ἐκὼν παρ' ἐχθρῶν τέμνεται διὰ ξίφους.
- Ἦρε Γεωργίου τρίτη εἰκάδι αὐχένα χαλκός.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ουαλερίου.

Στίχοι

- Θεῖαν κεφαλὴν ἤρεν Ουαλερίου
- Κακὴ κεφαλὴ δῆμιος διὰ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ανατολίου καὶ Πρωτολέοντος, Στρατηλατῶν.

Στίχοι

- Δύσας Ανατόλιος ἐκτομή κάρας,
- Εῶν εἶδε φῶς νοητὸν Κυρίου.
- Ὁ χριστομάρτυς τέμνεται Πρωτολέων,
- Χριστῷ πεποιθώς, ὥσπερ ἀλκαία λέων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀθανασίου τοῦ ἀπὸ Μάγων.

Στίχοι

- Ἀθανάσιος φαρμακὸς Τομήν κάρας
- Ψυχῆς νοσοῦσης εὗρε φάρμακον ξένον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Γλυκερίου τοῦ γεωργοῦ.

Στίχοι

- Λαιμόν σόν ως γήν, ως ύννιν δέ τήν σπάθην.
- Γεωργέ Γλυκέριε, προσφόρως κρίνω.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Δονάτος καί Θερινός ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Ξίφει, Θερινέ, συνθερισθείς Δονάτω,
- Άμφω Θεού γίνεσθε δράγματα ξένα.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ο παῖδας εκ καμίνου ρυσάμενος

Ποθώ σου εξυμνείν τά θαυμάσια, καί πάλιν σιστέλλομαι, όταν γάρ αυτά
εξαριθμήσαι βουληθώ, υπέρ άμμον ευρίσκονται πληθυνόμενα, καί δέξαι μου
τό λοιπόν Αθλητά, τό βραχύ τούτο εφύμνιον.

Ουκ έστιν ουδέ γή ουδέ θάλασσα, ου πόλις ουκ έρημος, ένθα αληθώς, τών
σών θαυμάτων οι κρουνοί, πελαγίζοντες Μάρτυς ουχ υπερβλύζουσι, τό σόν
γάρ θαυμαστόν, εν πάση τή γή άδεται όνομα.

Θαμβείται σου στρατάρχα τήν άθλησιν, Αγγέλων τό στράτευμα, σέ δ' ο τών
Αγγέλων Βασιλεύς καταπλαγείς, επεθύμησε Μάρτυς τού κάλλους σου, διό
περ καί σύν αυτώ βασιλεύειν αεί σε κατηξίωσε.

Θεοτοκίον

Ολόφωτε σκηνή θεοδόμητε, λυχνία κατάχρυσε, στάμνε κιβωτέ, θεοκατοίκητε
ναέ, ξενοβλάστητε ράβδε, Μητράναδρε, τούς σούς ικέτας ημάς, πολuwάνυμε
Κόρη διαφυλαττε.

Έτερος

Αντίθεον πρόσταγμα

Τόν σόν εκμιμούμενος Μάρτυς Δεσπότην, εκών ηυτομόλησας, προς τούς
αγώνας Ένδοξε, καί νίκην αράμενος, τής Εκκλησίας Χριστού, φύλαξ
εχηρημάτισας, αυτήν, αεί φυλάττων ταίς προστασίαις σου.

Ως Μάρτυς αήττητος, ως αθλοφόρος, ως ακαταγώνιστος τής πίστεως
υπέρμαχος, νύν πύργος ακράδαντος, τοίς ευφημούσίσε, πάνσοφε Γεώργιε
γενού, περιτειχίζων ταίς ικεσίαις σου.

Σοφώς εγεώργησας τόν θείον σπόρον, καί τούτον επλήθυνας, αιμάτων σου
τοίς ρεύμασιν, αρδεύων μακάριε, καί τή τών πόνων σπουδή, καί τοίς
επαλλήλοις αικισμοίς, δι' ών τυράννων τό θράσος έσβεσας.

Θεοτοκίον

Παρθένος διέμεινας καί μετά τόκον, Θεόν γάρ εγέννησας, τόν πάντας διατρέφοντα δι' άφαντον έλεος, καί ευσπλαγχνίαν πολλήν, άνθρωπον γενόμενον Αγνή, όν νύν δυσώπει σωθήναι πάντας ημάς.

Καταβασία

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ωδή η' Αύτη η κλητή

Ύμνους ως ευώδη, συλλέξαντες άνθη, άλλου Παραδείσου, τού θεοπνεύστου Ψαλτήρος, δεύτε στέφος λαμπρόν, ασματόπλοκον, τώ Μάρτυρι πλέξωμεν, ηρίστευσε γάρ, καθελών Σατάν τό κράτος.

Δεύρο Μελουργέ, προφητόπρωτε φράσον, ο δίκαιος εκείνος, ο εξανθήσας ως φοίνιξ, τίς καί ποίος εστίν, ο μέγалаυχος υπάρχει Γεώργιος, γλυκύκαρπον όντως, φυτόν καρδιοτρόφον.

Έρχου επιφάνηθι, τάχυνον φθάσον, ημάς τήν νοσσιάν σου, ως αετός χρυσοπτέρυξ, περιθάλπων αεί καθυπόδεξαι, διείς τάς πτέρυγάς σου, σκιάν υπό σήν γάρ, καλόν αναπεπαύθαι.

Θεοτοκίον

Ίδε ήν προέφης, Προφήτα Παρθένον, συνέλαβεν ασπόρως, η Βασιλίσ καί Κυρία, καί ως Μήτηρ γεννά, τόν Παντάνακτα, πανάφθορος μείνασα, Μυστήριον ξένον, ο τοκετός σου Κόρη!

Έτερος

Κάμιнос ποτέ πυρός

Ρύμην τών δεινών, παθών τε καί κινδύνων, καί ταραχώδους περιστάσεως, καί νόσων συμπτώματα, καί δαιμόνων μηχανήματα, καί δυσμενών ορμήματα, παύσον ταίς σαίς πρεσβείαις, στεφανηφόρε Γεώργιε.

Όλω τώ φωτί, παμμάκαρ τής Τριάδος, ειλικρινώς Καταλαμπόμενος, ως Μάρτυς αήττητος, ευσεβείας ως υπέρμαχος, ως νικητής θεόστεπτος, σώσον Ουρανοφοίτα, τούς σέ Τιμώντας πρεσβείαις σου.

Στέφει νοητώ, ποικίλως διαπρέπων, καί βασιλείας διαδήματι, καί σκήπτρω κοσμούμενος, καί πορφύραν περιθέμενος, σώ φοινηχθείσαν αίματι, μάκαρ συμβασιλεύεις, τώ βασιλεί τών Δυνάμεων.

Θεοτοκίον

Τόν εκ τού Πατρός, αχρόνως γεννηθέντα, καί πρό αιώνων αναλάμψαντα, τόν πάντα ποιήσαντα, ορατά τε καί άόρατα, Παρθενομήτορ τέτοκας, όθεν σε Θεοτόκον, πάντα τά έθνη δοξάζομεν.

Καταβασία

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί κυρία,

εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ' Φωτίζου, φωτίζου

Γλυκύτατον δρόσον, όρη σταλάξατε, καί σύ, κατ' εξαίρετον σκίρτα, τό όρος τό Άγιον, χόρευε νύν, καί αγάλλου φαιδρώς, εύρες καί γάρ, κράτιστον τόν μέγαν, Γεώργιον οροφύλακα.

Αινούσι αι σύμπασαι, νύν πατριαί τών εθνών, ευλογούσιν υμνούσι, καί συμφώνως κράζουσι, Χαίρε Σωτήρ, τών πιστών η χαρά, χαίροις καί σύ, εύχος, Αθλοφόρων, Γεώργιε υπερθαύμαστε.

Ραβδίσματα, ξέσεις, καί τών βουνεύρων τούς δαρμούς, τάς κρηπιδας, τόν λάκκον τής ασβέστου σέβομαι, τάλλά τε όσα υπέστης αθλών, Μάρτυς Χριστού, πάντα μακαρίζω, καί τόν τροχόν κατασπάζομαι.

Δημήτριε Μάρτυς, σύν Γεωργίω τώ κλεινώ, αγαθοί γάρ οι δύο, μηδαμώς ελλίπητε, τόνδε τόν χώρον φρουρούντες αεί, καί πειρασμών, όλας μυριάδας, μετακινούντες αμφότεροι.

Θεοτοκίον

Η δόξα τό κάλλος, η ωραιότης τών πιστών, η τρυφή τών Αγγέλων, κόσμου τό διάσωσμα, πάναγνε Μήτηρ Χριστού τού Θεού, τούς εις τήν σήν, σκέπην προσδραμόντας, συντήρησον Παναγία μου.

Έτερος

Ανάρχου Γεννήτορος

Απαύστως τόν Κύριον, υπέρ ημών δυσώπησον, τών υμνούντων σε μάκαρ, ως Χριστομάρτυρα, ως νενικηκότα τυράννους, ως πονηρών, πνευμάτων διώκτην, ως άγρυπνον φύλακα, ως προστάτην ακαταίσχυντον.

Τών άθλων τά έπαθλα, πλουσίως σοι δεδώρηται, ο τών όλων Δεσπότης, ώ παριστάμενος, μετά παρρησίας Τρισμάκαρ, μαρτυρικής, καί μετ' ευφροσύνης, τούς προσκαλουμένους σε, περιέπων διαφύλαττε.

Η γή σε κατέκρυψε, καί ουρανός εδέξατο, καί ηνοιγή σοι Πύλη, τού Παραδείσου σαφώς, όν περιχαρώς Αθλοφόρε, χοροβατών, καί περιπολεύων, τούς πίστει υμνούντάς σε, σαίς πρεσβείαις περιφρούρησον.

Θεοτοκίον

Σκηνή προετύπου σε, τού Μαρτυρίου Πάναγνε, ενή πλάκες καί στάμνος, καί η χρυσή κιβωτός, ώσπερ γάρ εκείνη εκείνα, ούτω καί σύ, τόν άναρχον Λόγον, εν γαστρί εχώρησας, Θεοτόκε σωματούμενον.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σε ανέτειλε.
Χόρευε νύν καί αγάλλου, Σιών, σύ δέ, αγνή, τέρπου, Θεοτόκε, εν τή εγέρσει
τού τόκου σου.

Εξαποστειλάριον Ἦχος β'
Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ἐαρ ἡμῖν ἐξέλαμψεν, ἡ λαμπρά τού Δεσπότου, καί θεία ἐξανάστασις, πρὸς
ουράνιον Πάσχα, ἐκ γῆς ἡμᾶς παραπέμπον, ταύτη δέ συνεκλάμπει, τού
πανενδόξου Μάρτυρος, Γεωργίου ἡ μνήμη, ἡ φωταυγής, ἥν φαιδρῶς
τελέσωμεν, ἵνα θείας, ἀξιωθῶμεν χάριτος, πρὸς Χριστοῦ τού Σωτήρος.

Καί τῆς Εορτῆς

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'
Ὅτε, ἐκ τού ξύλου σε νεκρόν

Δεῦτε, τήν πανέορτον φαιδράν, ἐνδοξον Ἀνάστασιν πάντες, πανηγυρίσαντες,
πάλιν εορτάσωμεν, φαιδράν πανήγυριν, Γεωργίου τού Μάρτυρος, καί
στέψωμεν τούτον, ἐαρινοῖς ἀνθεσιν, ὄντα ἀήτητον, ὅπως ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις,
λάβωμεν τῶν θλίψεων ἅμα, καί πλημμελημάτων ἀπολύτρωσιν.

Ὅλον, προσενήνοχας σαυτόν, τῷ σοί δεδωκότι παμμάκαρ, ζωὴν ολόκληρον,
ὥσπερ ολοκάρπωσιν, ζώσαν καί ἐμπυχον, καί θυσίαν εὐπρόσδεκτον, καί
καθαρωτάτην, ὅθεν ἐχρημάτισας, πρέσβυς θερμότατος, ζάλης ἐξαιρούμενος
πάντας, πίστει τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μάρτυς, καί προσκαλουμένους σε Γεώργιε.

Σπόρον, γεωργήσας ἐμμελῶς, τόν καταβληθέντα τού λόγου, τῇ καθαρὰ σου
ψυχῇ, τούτον ἐπλεόνασας, πόνοις ἀθλήσεως, καί σοφῶς ἀποθέμενος, ἐν
ἐπουρανίαις, θήκαις τήν ἀκήρατον, εὐρες ἀπόλαυσιν, ἥς νύν, ἐμφορούμενος
Μάκαρ, ταῖς πρὸς τόν Θεόν σου πρεσβεΐαις, τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σε
περίσωζε.

Μάρτυς, ἀθλοφόρε τού Χριστοῦ, τοὺς ἐν διαφόροις ἀνάγκαις, σῶζε
πρεσβεΐαις σου, πάσης περιστάσεως, ἀπολυτρούμενος, καί διώκων
ψυχόλεθρον, δεινὴν ἀθυμίαν, χάριν δέ καί ἔλεος, ἡμῖν αἰτούμενος, ὅπως, ταῖς
λιταῖς σου σωθέντες, χαίροντες γεραίρωμεν πάντες, τοὺς σεπτούς ἀγώνάς
σου Γεώργιε.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'
Θεοφάνους

Ἀνέτειλε τό ἔαρ, δεῦτε εὐωχηθῶμεν, ἐξέλαμψεν ἡ Ἀνάστασις Χριστοῦ, δεῦτε
ευφρανθῶμεν ἡ τού Ἀθλοφόρου μνήμη, τοὺς πιστοὺς φαιδρύνουσα
ανεδείχθη, διό φιλέορτοι, δεῦτε μυστικῶς αὐτὴν πανηγυρίσωμεν, οὗτος γάρ
ὡς καλὸς στρατιώτης, ἠνδρίσατο κατὰ τῶν τυράννων, καί τούτους κατήσχυνε,
μιμητὴς γενόμενος τού πάθους τού Σωτήρος Χριστοῦ, οὐκ ἠλέησε τό σκεῦος

τό πήλινον τό εαυτού, αλλά γυμνόν ανεχάλκευσεν, εν βασάνοις αυτό προσамειβόμενος, αυτώ βοήσωμεν, Αθλοφόρε ικέτευε, εις τό σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν...

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, καί αλλήλους περιπτυζώμεθα. Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις.

Δίδοται δέ καί Άγιον έλαιον εκ τής κανδύλας τού Αγίου.

Εις τήν Λειτουργίαν

Τυπικά, καί οι Μακαρισμοί, κατά τήν προλαβούσαν διατύπωσιν.

Αρχή

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Ελισάβετ, τής θαυματουργού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά τής Εορτής γ' καί τής Αγίας γ'.

Ήχος πλ. δ'

Οι Μάρτυρές σου Κύριε

Τοίς πόνοις τοίς ασκήσεως, εγκαρτερήσασα, εδέξω χάριν, ψυχών νοσήματα καί τών σωμάτων, Μήτηρ σεμνή αποσοβείν, πνεύματα διώκειν θείω Πνεύματι, πάντων τών εν θλίψεσι προϊστασθαι, Διό ταίς, σαίς πρεσβείαις, αίτησαι πάσι ρώσιν, καί μέγα έλεος.

Η κόνις τών λειψάνων σου, τυφλοίς ανάβλεψιν αναπηγάζει, καί πάσιν ίασιν τοίς ασθενούσι, καί προσπελάζουσι πιστώς, καί εξαιτουμένοις σε βοήθειαν, Μήτηρ Ελισάβετ αξιάγαστε, Διό ταίς σαίς πρεσβείαις, αίτησαι πάσι ρώσιν, καί μέγα έλεος.

Συμπάθειαν εξήσκησας, Πίστιν Ορθόδοξον καί τήν αγάπην, τήν πρός τόν Κύριον καί τόν πλησίον, θεομακάριστε σεμνή, όθεν θεία χάρις σοι τού Πνεύματος, Μήτηρ Ελισάβετ ανεπαύσατο, Διό ταίς σαίς πρεσβείαις, δίδου ημίν ειρήνην, ρώσιν καί έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Εἰς τόν Στίχον, τῆς Εορτῆς.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς.

Ἀπολυτίκιον

Εν σοί Μήτηρ ακριβῶς διεσώθη τό κατ' εἰκόνα, λαβούσα γάρ τόν Σταυρόν, ηκολούθησας τῷ Χριστῷ, καί πράπτουσα ἐδίδασκες, υπερорάν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ, ἐπιμελείσθαι δέ ψυχῆς, πράγματος αθανάτου, διό καί μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Οσία Ελισάβετ τό Πνεύμά σου.

Καί Απόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Οἱ Κανόνες τῆς Εορτῆς, καί τῆς Ἀγίας.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ' Ἀρματηλάτην Φαραῷ

Ταῖς τῶν παθῶν με τρικυμίαῖς πάντοθεν, περικυκλούμενον, καί λογισμῶν σάλῳ, τὴν ψυχὴν δονούμενον, ἐπὶ λιμένα εὐδίων, τῶν Χριστοῦ θελημάτων, ταῖς προσευχαῖς σου κυβέρνησον, ὅπως Ελισάβετ ὑμνήσω σε.

Παρθενικαῖς ηγλαῖσμένη χάρισι, θεομακάριστε, τῷ καθαρῷ Λόγῳ, ἐνυμφεύθης ἐνδοξε, ἐκ βρέφους δι' ἀσκήσεως, καί αὐτοῦ ζωηφόροις, ἐπηκολούθησας ἵχνεσι, νέκρωσιν παθῶν περιφέρουσα.

Ἀπορραγείσα τῆς τοῦ κόσμου σχέσεως, καί κολληθεῖσα σεμνή, τῷ τοῦ Χριστοῦ πόθῳ, τῆς σαρκός τό φρόνημα, διὰ νηστείας ἐτήξας, ἀρεταῖς δέ καί πόνοις, καί προσευχαῖς καρτερήσασα, θαύματα τελεῖν κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον

Σέ τὴν τεκούσαν ὑπὲρ νοῦν Πανάμωμε, τόν ἀδιαίρετον, Θεοῦ Πατρός Λόγον, διαπύρῳ ἔρωτι, ποθοῦσα ἡ αοίδιμος, Ελισάβετ δοχείον, Ἁγίου Πνεύματος γέγονε, θείαις ἀρεταῖς διαλάμπουσα.

Ὡδή γ' Ουρανίας ἀψίδος

Ουρανίους θαλάμους, φωτοειδεῖς ὠκησας, νύμφη ἐκλεκτὴ γενομένη τοῦ Παντοκράτορος, καί τῶν ἰάσεων, τοὺς ποταμούς διεκβλύζεις, παθημάτων ρεύματα, ἀποξηραίνοντας.

Τόν Ἠλίαν ζηλούσα, καί Μωϋσὴν Πάνσεμνε, μήκει ἡμερῶν, ὡς ἐκεῖνοι, νηστείαν ἤνυσας, ἄρτον ουράνιον, θεωριῶν σοφωτάτων, δεχομένη Χάριτι,

τού Θείου Πνεύματος.

Αποκάλυψις θεία, τή σή μητρί δέδοται, πρό τής σής συλλήψεως κόρη, τής εσομένης σοι, τώ θείω Πνεύματι, δι' αρετής πολιτείας, Ελισάβετ ένδοξε, καί τής λαμπρότητος.

Θεοτοκίον

Παρθενίας σε μόνη, τό καθαρόν τέμενος, η πανευκλεής Ελισάβετ, πίστει ποθήσασα, χαίρει Πανάμωμε, τώ σώ Υιώ προσαχθείσα, ευσεβώς οπίσω σου ακολουθήσασα.

Ο Ειρμός

«Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάτη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα 'Ηχος γ' Θείας πίστεως

Πόνους ήνεγκας, τής εγκρατείας, χάριν είληφας, τής απαθείας, καί ιαμάτων Ελισάβετ θεόπνευστε, τού θεραπεύειν παντοία νοσήματα, καί απελαύνειν δαιμόνων ενέργειαν Αξιάγαστε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί τής εορτής

Ωδή δ' Σύ μου ισχύς, Κύριε

Όφιν δεινόν, δράκοντα σύ εθανάτωσας, προσευχή σου, πρότερον συντρίψασα, τού πονηρού, πάσας μηχανάς, θεία δυναστεία, καί τούτον εις βρώσιν δέδωκας, θηρίων Ελισάβετ, καί παντοίων ορνέων, τόν τών όλων Δεσπότην δοξάζουσα.

Θείων ανδρών, τρόπους ζηλούσα διήγυσας θείω σθένει, τεσσαρακονθήμερον, Μήτηρ σεμνή, βρώσεως τινός, μή μεταλαβούσα, αλλ' άσιτος διαρκέσασα, σαρκός επαναστάσεις, θανατούσα πανσόφως, καί ζωούσα τό πνεύμα θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Μόνη Θεόν, φέρεις εν μήτρα σαρκούμενον, τόν τό είναι πάσι παρεχόμενον, όν επεπόθησεν εκ ψυχής, τούτω μνηστευθείσα, η Ελισάβετ εν Πνεύματι, Παρθένε Θεοτόκε, τών Αγγέλων τό θαύμα, καί δαιμόνων τό τραύμα πανθαύμαστε.

Ωδή ε' Ίνα τί με απώσω

Απεξήρانا ρείθρα, τά τής αμαρτίας δακρύων προσχύσεσι, καί αιμάτων ρύσιν, πολυχρόνιον έστησας χάριτι, ευλαβών γυναιών, προσελθουσών σοι διαφόρως, Ελισάβετ Οσία πανεύφημε.

Επί πλείονας χρόνους, άρτου τήν μετάληψιν ηρνήσω ένδοξε, εγκρατείας πόνους, τήν ψυχήν ευσεβώς εκκαθαίρουσα, καί τήν ασαρκίαν τών Ασωμάτων προσκτωμένη, Ελισάβετ Οσίων τό καύχημα.

Ολοτρόπως Κυρίω, πάσαν τήν διάνοιαν αναθεμένη σου, οφθαλμούς νοός μέν, καί καρδίας αυτώ ενητένιζες, εν τρισί δέ χρόνοις, τόν ουρανόν ουκ εθεάσω, αλλά γήν ώς εκ γής θεοδόξαστε.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα τών άνω, πέφυκας Δυνάμεων, Λόγον κυήσασα, τού Πατρός Παρθένε, τόν συνάναρχον καί συναϊδίον, ού ταίς φρυκτωρίαις, η θεοφόρος αυγασθείσα, τών παθών τήν ομίχλην διέλυσεν.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Τόν έλεον τού Θεού, ασκητικώς επισπάσασθαι, επιποθούσα σεμνή, ελαίου μετάληψιν, εκ βρέφους εξέκλινας, ιλαρυνομένη, ταίς τών πόνων επιδόσεσιν.

Ο βίος σου φωταυγής, ταίς αρεταίς κεκαλλώπισται, η κοίμησις ιερώς, τοίς θαύμασιν ήστραψε, διώκουσα δαίμονας, καί παθών χειμώνα, θεία χάριτι σκεδάζουσα.

Τώ κρύει καί παγετώ, σαρκός γυμνώσει πυκτεύουσα, ηλίου καύσιν στερρώς, υπέφερες στέργουσα, Ελισάβετ ένδοξε, πρόσ τήν άνω θάλψιν, τάς ελπίδας επερείδουσα.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες εν γαστρί, τόν Προαιώνιον άχραντε, καί τέτοκας εν σαρκί, τόν φύσει ασώματον, καί γάλακτι έθρεψας, τόν τροφέα πάντων, Θεομήτορ απειρόγαμε.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρόσ σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Τό Κοντάκιον τής Εορτής

Συναξάριον

Τή ΚΔ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Οσίας Ελισάβετ, τής θαυματουργού.

Στίχοι

- Ελισάβετ, λιπούσα γήν, Θεού Λόγε,
- Καλή καλόν βλέπει σε νύμφη νυμφίον.
- Εικάδι καί γε τετάρτη απήρε πόλονδε Ελισαβέτεια.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Σάββα τού Στρατηλάτου.

Στίχοι

- Ἐπνιξε δεινά πνεύματα πλάνης Σάββας,
- Ποταμόπνικτος Μάρτυς οφθείς Κυρίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτυρων τών διά τού Αγίου Σάββα πιστευσάντων εβδομήκοντα στρατιωτών, ξίφει τελειωθέντων.

Στίχοι

- Κάρας αριθμών τώ ξίφει τετμημένας,
- Εύροις πεσόντας άνδρας επτάκις δέκα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Πασικράτους καί Βαλεντίωνος.

Στίχοι

- Ο Πασικράτης ήρατο τμηθείς κράτος,
- Βαλεντίωνος εκβαλών φόβον ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ευσεβίου, Νέωνος, Λεοντίου, Λογγίνου καί ετέρων τεσσάρων.

Στίχοι

- Αριθμόν ισάμιλλον οκτώ Μαρτύρων,
- Τόν ισάκις τέμνουσιν ίσον ισάκις.

Ταίς τών σών Αγίων πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Παίδες Εβραίων

Γνώμην φιλόθεον εκτήσω, μετ' Αγγέλων γάρ Αγνή εβιοτεύσω, αγρυπνούσα θερμώς, καί ψάλλουσα προθυμως, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Χείρα προτείνεις συμπαθείας, καί παρέλεις τήν υγείαν τώ λειψάνω, τοίς προστρέχουσι σώ, καί πίστει προσιούσι, μοναζουσών τό στήριγμα, Ελισάβετ θεοφόρε.

Θαύματα μέγιστα τελούσα, καί θεράπαινα δειχθείσα τού Κυρίου, Ελισάβετ σεμνή, πρός τούτον νύν μετέστης, σύν τοίς Οσίοις ψάλλουσα, ο Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ίδε τήν θλίψίν μου Παρθένε, ήν επήγαγε τό πλήθος τών κακών μου, καί γεέννης πυρός, εξάρπασον βοώντα, Ευλογημένος Πάναγνε, ο καρπός τής σής κοιλίας.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Οι τῇ σορῷ πελάζοντες, τῶν λειψάνων σου πάντοτε, πάσας τὰς αἰτήσεις, ευσεβῶς λαμβάνουσι, Θεοῦ σε δοξάζοντος, αἰεὶ καὶ μεγαλύνοντος, τοῦ προσδεξαμένου, τοὺς σεπτοὺς σου αγῶνας, πρὸς ὃν βοάς απαύστως, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὰ τῆς καρδίας ὄμματα, φωτισθεῖσα ἐν Πνεύματι, πίστει τῷ τὴν σὴν, καταλαμβάντι θεῖαν σορόν, τό βλέπειν δεδῶρησαι, παρὰ Χριστοῦ πλουτήσασα, τὴν τῶν ἱαμάτων, δαψιλή χορηγίαν, πρὸς ὃν Οσία κράζεις, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτοφανὴς ὡς ἥλιος, ἐπὶ γῆς ανατέταλκας, θεαῖς ἀρεταῖς, λαμπρυνομένη πάνσεμνε, βολίδας δὲ πέμπουσα, τῶν ἱερῶν θαυμάτων σου, ὧν οἱ μετασχόντες, Ελισάβετ βοῶσιν, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σωματοφόρον τέτοκας, καὶ ἀγκάλαις ἐβάστασας, ἀχραντε Παρθένε, Ἰησοῦν τὸν Κύριον, τὸν πάντα βαστάζοντα, παντοδυνάμω νεύματι, ὅθεν ὡς Θεοῦ σε, ἀνυμνούμεν Μητέρα, βοῶντες, ἐν αἰνέσει, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδὴ θ'

Ἐφριξε πάσα ἀκοή

Ἰδέσθαι κάλλος νοητόν, τοῦ Νυμφίου καθαρῶς ἐπεπόθησας, καί, ποῦ κοιτάζεις; αὐτῷ, ποῦ δὲ ποιμαίνεις; θερμῶς ἐκραύγαζες, ἐπαναπαύσομαι ἐν σοί, καὶ σοὶ ταῖς τερπνότησι, κατατερφθήσομαι, μεγαλύνουσα τὴν σὴν ἀγαθότητα.

ὦ θαύμα! πῶς μετὰ ταφὴν, καὶ χρονίαν ἐν μνημείῳ κατάθεσιν, ἀδιαλώβητον, τὸ σὸν ὁράται λείψανον κείμενον, χαριτωθέν καὶ λαμπρυνθέν, σημείοις καὶ τέρασι, καὶ ἱαμάτων κρουνοῦς, καθ' ἐκάστην τοῖς πιστοῖς παρεχόμενον!

Σύνεσιν ἔσχες ἐν ψυχῇ, καὶ ταπείνωσιν καὶ θεῖαν πραότητα, πίστιν ἀνόθευτον, καὶ σὺν ἐλπίδι ἀγάπην ἐνθεον, ἐν ὁλονύκτοις προσευχαῖς, Θεῷ προσεδρεύουσα, καὶ ταῖς ἐκείθεν αὐγαῖς, Ελισάβετ λαμπρομένη φαιδρότατα.

Θεοτοκίον

Φεῖσαί μου Σώτερ ὁ τεχθεὶς, καὶ φυλάξας τὴν τεκούσάν σε ἀφθορον, μετὰ τὴν κύησιν, ὅταν καθίσσης κρίναι τὰ ἔργα μου, τὰς ἀνομίας παρορών, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου, ὡς υπεράγαθος, ἐλεήμον ἀγαθὴ καὶ φιλάνθρωπε.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος

εκών, κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Τό Εξαποστειλάριον τής Εορτής. Εις τόν Στίχον Στιχηρά τής Εορτής, η Α' Ώρα καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου καί Ευαγγελιστού Μάρκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τά διπλά Προσόμοια τού Αποστόλου, ει βούλει, ειδ' ού, ειπέ τρία τής Εορτής, καί τρία τού Αποστόλου.

Στιχηρά Προσόμοια τού Αποστόλου.

Ήχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Τών θεηγόρων λογίων, τόν συγγραφέα πιστοί, καί τής Αιγύπτου μέγαν, πολιούχον αξίως, υμνήσωμεν βοώντες, Μάρκε σοφέ, διδαχαίς καί πρεσβείαις σου, πρός τόν ακύμονα βίον πάντας ημάς, ως Απόστολος οδήγησον.

Συνοδοιπόρος εγένου, τού Σκεύους τής εκλογής, καί σύν αυτώ διήλθες, όλην Μακεδονίαν, εν Ρώμη δέ φοιτήσας, τού Πέτρου ηδύς, ερμηνεύς αναδέδειξαι, καί ανεπαύσω αθλήσας θεοπρεπώς, εν Αιγύπτω Μάρκε πάνσοφε.

Τάς κεκαυμένας καί χέρσους, ψυχάς ελίπανας, ταίς φαειναίς νιφάσι, ταίς τού Ευαγγελίου, διό σου θείε Μάρκε, φαιδρώς σύν ημίν, Αλεξάνδρεια σήμερον, πανηγυρίζει τήν μνήμην καί ευφημεί, προσκυνούσά σου τά λείψανα.

Έτερα Προσόμοια Ήχος ο αυτός

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Μάρκε παμμακάριστε τρυφής, τόν χειμάρρουν έπιες, ως εξ Εδέμ δέ εξώρμησας, περιφανέστατος, ποταμός ειρήνης, περικλύζων νάμασι, τού Ευαγγελικού σου κηρύγματος, τής γής τό πρόσωπον, Εκκλησίας τά συστήματα, καταρδεύων, θεοπνεύστοις δόγμασι.

Μάρκε παναοίδιμε Μωσής, Αιγυπτίους πρώην μέν, εν τή θαλάσση εβύθισεν, αλλά σύ πάνσοφε, εκ θαλάσσης τούτους, τής πλάνης ανείλκυσας, δυνάμει τού αυτοίς μετά σώματος, επιδημήσαντος, καί τά τούτων χειροποίητα, καθελόντος, υψηλώ βραχίονι.

Ω Μάρκε πανίερε φωτί, ομιλών τού Πνεύματος, πνευματικός όλος γέγονας, καί νύν πανόλβιε, ταίς πρός τόν Δεσπότην, ανενδότοις νεύσεσι, καί μακαριωτάταις ελλάμψεσιν, θέσει θεούμενος, μυστηρίου τό κεφάλαιον, καί τό τέλος, εύρες τό πολύευκτον.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Σού εξεχύθη χάρις εν χείλεσι, Μάρκε Απόστολε, καί γέγονας ποιμήν τής τού Χριστού Εκκλησίας, διδάσκων τά λογικά πρόβατα, πιστεύειν εις Τριάδα ομοούσιον, εν μιά θεότητι.

Καί νύν... Τής Εορτής

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τού Αποστόλου.

Ήχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ω Μάρκε θεόσοφε σοφού, γραμματέως κάλαμος, καί οξυγράφου γεγένησαι, Χριστού τήν σάρκωσιν, θεοπνεύστως γράφων, καί τρανώς φθεγγόμενος, ζωής ατελευτήτου τά ρήματα, εν ή δυσώπησον, εγγραφήναι τούς υμνούντάς σε, καί τιμώντας, τήν ένδοξον μνήμην σου.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Ω Μάρκε Πανεύφημε Χριστόν, ευαγγελιζόμενος, τήν οικουμένην διέδραμες, καθάπερ ήλιος, αφανίζων πάσαν, ταίς αυγαίς τής πίστεως, τήν τής πολυθείας σκοτόμαιναν, καί νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Ω Μάρκε Απόστολε εν οίς, τό πρίν επλεόνασε, τής ασεβείας η άνοια, αυτός εκήρυξας, Αιγυπτίων σκότος, φωτισμώ τών λόγων σου, διώκων θεοκήρυξ πανόλβιε, καί νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Δεύτε τής ουρανίου μυσταγωγίας τόν κήρυκα, καί υποφήτην τού Ευαγγελίου, ψαλμοίς καί υμνωδίαις, Μάρκον πάντες ευφημήσωμεν, Ούτος γάρ ποταμός ανεδείχθη τού νοητού Παραδείσου, τας ψυχικάς αρούρας, τοίς ουρανόις όμβροις επάρδων, καί καρποφόρους δεικνύων Χριστώ τώ Θεώ, τώ παρέχοντι πάσι ταίς πρεσβείαις αυτού, ιλασμόν, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Τής Εορτής

Απολυτίκιον Ήχος γ'

Απόστολε Ἄγιε, καί Ευαγγελιστά Μάρκε, πρέσβευε τῷ ελεήμονι Θεῷ, ἵνα
πταισμάτων ἀφεσιν παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... τῆς Εορτῆς

Καί, Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Εορτῆς μετὰ τῶν Ειρμῶν εἰς ἡ' καί τοῦ Ἀγίου εἰς ς'.

Ο Κανὼν τοῦ Ἀγίου.

Ὡδή α' Ἦχος α'
Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ

Μάρκον τόν θεόπτην ευφημῶν, επικαλούμαι τήν χάριν τοῦ Πνεύματος, ὅπως
μοι εμπνεύσασα, φωτιστικῶς ἀπελάσῃ τήν ἀγνοίαν, καί τόν θεῖον πλούτον,
τόν τῆς σοφίας δωρήσῃται.

Σοῦ τόν θεηγόρον φωτισμῷ, καταλαμπρύνας Σωτήρ τῷ τῆς χάριτος, κόσμῳ
εξαπέστειλας, Λόγε Θεοῦ τῶν αγαθῶν ὡς αἴτιος, σοῦ τήν παρουσίαν, ἡμῖν
ευαγγελιζόμενον.

Πέτρῳ τῷ σοφῷ μαθητευθεῖς, καί τήν ἐκείνου πλουτήσας υἰότητα, Μάρκε
παναοίδιμε, μυσταγωγός ἐδείχθης μυστηρίων Χριστοῦ, καί συγκληρονόμος,
αυτοῦ τῆς δόξης γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Ὁ τοὺς Αἰγυπτίους ἐν βυθῷ, καταποντίσας, νεφέλῃ καθήμενος, οὗτος
ἐπεδήμησε, παρθενικῇ, τοῖς Αἰγυπτίοις ὕστερον, καί διὰ τοῦ Μάρκου, αὐτοὺς
τῆς πλάνης ἐρρύσατο.

Ὡδή γ'
Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν

Σέ τήν ἐνυπόστατον Χριστέ, σοφίαν ἀνεκήρυξε, μαρμαρυγαῖς ταῖς σαῖς
αυγαζόμενος, παντί τῷ κόσμῳ φανείσαν Δέσποτα, καί ζωὴν παρέχουσιν, καί
βροτοὺς φωτίζουσιν, ὁ θεράπων σου Μάρκος φιλάνθρωπε.

Τό ρεῖθρον δεξάμενος Χριστέ, σοφίας τό αἶριτον, ὡς ποταμός ροιζῶν γῆς
ἐπέκλυσε, θεογνωσίας φωτί τὰ πέρατα, σοῦ δεικνύς υπάρχουσιν, ἀληθὴ τήν
πρόρρησιν, ὁ αὐτόπτης σου Μάρκος φιλάνθρωπε.

Τῷ Πέτρῳ ἐπόμενος σοφέ, σοφῶς τό Ευαγγέλιον, ὡς μαθητῆς αὐτοῦ
διετύπωσας, θεολογίας τό φῶς δρεψάμενος, παρ' αὐτοῦ Απόστολε, καί Θεοῦ
τήν ἑνσαρκον, παρουσίαν μηνύσας τρανότατα.

Θεοτοκίον

Αιγύπτου τό πρίν παρθενικαίς, αγκάλαις εποχούμενος, δαιμονικούς βωμούς
σύ κατέσεισας, καί ταύτη πάλιν τόν Μάρκον έπεμψας, συνετίζειν άπαντας,
τήν σήν ενανθρώπησιν, καί τό θεϊόν Χριστέ μου μυστήριον.

Κοντάκιον τής Εορτής

Κάθισμα τού Αγίου 'Ηχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Εις ύψος ανελθών, αρετών θείε Μάρκε, εβρόντησας ημίν, σωτηρίων
δογμάτων, μεγάλα μυστήρια, θείος κήρυξ γενόμενος, όθεν πίστει σε,
εκδυσωπούμεν Παμμάκαρ, πάσης θλίψεως, αμαρτιών καί κινδύνων, ημάς
ελευθέρωσον

Δόξα... έτερον 'Ηχος δ' Επεφάνης σήμεραν

Ως αστέρα μέγαν σε, η Εκκλησία, κεκτημένη ένδοξε, τών διδαγμάτων σου
βολαίς, φαιδρυνομένη κραυγάζει σοι, Χαίροις Παμμάκαρ, Κυρίου Απόστολε.

Καί νύν... τής Εορτής

Ωδή δ' Όρος σε τή χάριτι

Εις πάσαν ο φθόγγος σου, τήν γήν εξελήλυθε, καί εις τά πέρατα Σοφέ, τής
οικουμένης σου τρανώς, ρημάτων η δύναμις, δαυϊτικώς διαπρυσίως
κηρύπτουσα, τήν σωτηρίαν ημών καί ανάπλασιν.

Έφανε Σωτήρ, ως αστραπή ο Απόστολος, τή οικουμένη ο σοφός, τής
αληθείας τήν χαράν, ευαγγελιζόμενος, θεολαμπεί φωτοχυσία πυρσούμενος,
εις σωτηρίαν ημών καί ανάπλασιν.

Οι πόδες οι σοί προφητικώς ωραιώθησαν, τήν υπέρ λόγον γάρ ημίν,
ευηγγελίσω προφανώς, ειρήνην θεόληπτε, διά σαρκός εμφανισθείσαν τοίς
πέρασιν, εις σωτηρίαν ημών καί ανάπλασιν.

Θεοτοκίον

Νεφέλη ο Λόγος, παρθενική εποχούμενος, τών Αιγυπτίων τās βουλάς, καί
θεομάχους λογισμούς, μωράνας διέλυσε, ταίς διδαχαίς τού θείου Μάρκου ως
εύσπλαγχνος, εις σωτηρίαν ημών καί ανάπλασιν.

Ωδή ε' Ο φωτίσας τή ελλάμψει

Εστάλαξας γλυκασμόν, ευσεβείας τώ λόγω σου, θείον όρος πανταχόθεν
ακτίσι λαμπόμενον, εκφανθείς τή χάριτι, σαφώς τού νοητού Ηλίου, Μάρκε
παμμάκαρ θεόληπτε.

Εκ τού οίκου τού Κυρίου πηγή εξελήλυθας, καί ποτίζεις τās χερσώδεις
καρδίας τοίς ρεύμασι, δαψιλώς τού Πνεύματος, καρπόν αντί τής ακαρπίας,

φέρειν διδάσκων, Απόστολε.

Σύ τού Πέτρου τού μεγάλου, υιός εχρημάτισας, καί ταίς τούτου διδαχαίς, φωτιζόμενος πάντοτε, τās ψυχάς ελάμπρυνας, τών σοί θερμώς προσομιλούντων, Μάρκε Κυρίου Απόστολε.

Θεοτοκίον

Ως άνθρωπος εκ Παρθένου, τεχθείς Αιγυπτίοις Χριστέ, επεφάνης εκ Πατρός, ο εκλάμπας πρό κτίσεως, οίς τόν Μάρκον έχρισας, σοφώς αυτούς μυσταγωγούντα, θεογνωσίας μυστήρια.

Ωδή ς'

Εκύκλωσεν ημάς

Κατέβαλες οφρύν ανόμων Κύριε, καί ύβριν υπερήφανον, εταπείνωσας, Απόστολον τόν σόν, δείξας τροπαιούχον τή δυνάμει σου, σύ γάρ ισχύς τών ασθενούντων, καί επανόρθωσις.

Τόν στέφανον τόν τής ελπίδος ένδοξε, δι' ού νύν στεφανούμεθα, εν τοίς λόγοις σου εκήρυξας σοφέ, τόν Δημιουργόν Μάρκε τής κτίσεως, τόν είς ημών δόξαν πλασθέντα, φύσει τού σώματος.

Ο Πέτρος σε, ο κορυφαίος Ένδοξε σαφώς εμυσταγώγησεν, Ευαγγέλιον συγγράψαι τό σεπτόν, δείξας υπηρέτην σε τής χάριτος, σύ γάρ ημίν θεογνωσίας, τό φώς εξήπλωσας.

Θεοτοκίον

Τήν Αίγυπτον, τήν πρίν εν σκότει Κύριε, Παρθένου Θεομήτορος, κατελάμπρυνας ως βρέφος προελθών, ταύτης θριαμβεύσας τά σεβάσματα, ταίς διδαχαίς τού θεηγόρου, Μάρκου φιλάνθρωπε.

Κοντάκιον Ήχος β'

Τά άνω ζητών

Εξ ύψους λαβών, τήν χάριν τήν τού Πνεύματος, ρητόρων πλοκάς, διέλυσας Απόστολε, καί τά έθνη άπαντα, σαγηνεύσας, Μάρκε αιόδιμε, τώ Δεσπότη προσήγαγες, τό θείον κηρύξας Ευαγγέλιον.

Ο Οίκος

Τού Κορυφαίου τών Αποστόλων μαθητής χρηματίσας, καί σύν αυτώ τόν Χριστόν Υιόν Θεού κηρύξας, επί τήν πέτραν τής αληθείας εστερέωσας τούς πλάνη σαλευομένους, εν ή καμέ στερεώσας, ψυχής μου κατεύθυνον τά διαβήματα, όπως τού εχθρού τών παγίδων λυτρούμενος ανεμποδίστως δοξάζω σε, σύ γάρ πάντας εφώτισας, Μάρκε σοφέ, τό θείον κηρύξας Ευαγγέλιον.

Συναξάριον

Τή ΚΕ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου καί Ευαγγελιστού Μάρκου.

Στίχοι

- Σύροντες εις γήν Μάρκον οι μαιφόνιοι,
- Πρός ουρανούς πέμποντες αυτόν ηγνούν.
- Εικάδι πέμπτη Μάρκον ενί χθονί άφρονες είλκον.

Τή αυτή ημέρα, η ανάμνησις τών Εγκαινίων τού σεπτού Αποστολείου τού Αγίου καί πανευφήμου Κορυφαίου τών Αποστόλων Πέτρου, τού συγκειμένου εν τή αγιωτάτη Μεγάλη Εκκλησία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Μακεδονίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Εκστάς, Μακεδόνιε, τού φθαρτού θρόνου,
- Υμνείς τό θείον σύν Σεραφίμ καί θρόνοις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Νίκης.

Στίχοι

- Νίκης βραβεία τή τετμημένη Νίκη,
- Νίκης βραβεύς δίδωσιν, ως νικηφόρω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων οκτώ Οσιομαρτύρων καί Αναχωρητών.

Στίχοι

- Οκτώ συνεκκόπτουσιν ανδρών αυχένas,
- Υπό ζυγόν τόν σόν δαμασθέντων, Λόγε.

Ταίς τών αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Σέ νοητήν, Θεοτόκε

Ταίς θεϊκαίς, αστραπαίς πυρούμενος, αντανakλάσεις μυστικώς, αντιπέμπεις αυγοειδείς, Μάρκε Παμμακάριστε, Λόγον γάρ εκήρυξas, σεσαρκωμένον τόν άσαρκον, τόν αινετόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Θεουργικαίς, Παντουργέ δυνάμεσι, τον θεηγόρον Μαθητήν, καθοπλίσas θαυματουργόν, τούτον απετέλεσas, νόσους γάρ απήλασε, καί μαλακίας ίάσατο, τόν αινετόν σε κηρύττων, Θεον καί υπερένδοξον.

Τών Μαθητων, τού χορού τόν έξαρχον, καθηγεμόνα εσχηκώς, θείον Πέτρον εκμιμητής, τούτου αναδέδειξai, άπαν γάρ ερρύθμισas, τής Εκκλησίας τό πλήρωμα, τόν αινετόν τών Πατέρων, Θεόν κηρύττων Ένδοξε.

Θεοτοκίον

Στήλην αυτός, εν Αιγύπτω έστη sas, Ευαγγελίου σου γραφήν, τώ τεχθέντι άνευ σποράς, εκ τής θεομήτορος, ρήσεσιν επόμενος, τού Ησαΐου Πανεύφημε, τόν αινετόν καταγγέλλων, Θεόν τόν υπερένδοξον.

Ωδή η'
Εν καμίνω Παῖδες

Τόν τεχθέντα Λόγον εκ Πατρός, πρό πάντων τῶν αἰώνων, τήν φύσιν τήν τῶν ἀνθρώπων, ἐνδυσάμενον Χριστόν, ἐκήρυξας Ἐνδοξε, καί εβόας, Πάντα τά ἔργα, τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τόν διδόντα λύτρον ἑαυτόν, ἡμῶν τῆς ἀμαρτίας, καί πάθει τοὺς πεπτωκότας, ἀναστήσαντα Χριστόν, ἐδόξασας ἐνδοξε, καί εβόας, Πάντα τά ἔργα, τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τή τοῦ Πέτρου Μάρκε πειθαρχῶν, σοφέ διδασκαλία, πανσόφως διά γραμμάτων, ἀνετύπωσας πιστοῖς, σεπτόν Ευαγγέλιον, τοῖς βοῶσι, Πάντα τά ἔργα, τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἡ Παρθένος τόν Εμμανουήλ, βαστάζουσα ὡς βρέφος, ἐπέστη τοῖς Αἰγυπτίοις, οἷς ὡς ἐκλαμπρος ἀστήρ, ὁ Μάρκος ἀπέσταλται, ἀνακράζων, Πάντα τά ἔργα, τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ'
Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου

Φθάσας τήν πηγὴν τήν ἀφθαστον, τῆς τρισηλίου θεοφάντορ ἐλλάμπεως, καθαρώτερον, κατατρυφάς καί τρανότερον, τῆς θεώσεως τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν, Ἀγγέλοις συγχορεύων, ἀκαταπαύστως ἱερῶτατε.

Πέτρου κοινωνός γενόμενος, διδασκαλίας καί τοῦ θείου κηρύγματος, τά οὐράνια, περιπολεύεις σκηνώματα, σύν αὐτῷ θεορρήμον μακάριε, μεθ' οὐ καί συμπρεσβευεῖς, ὑπὲρ ἡμῶν Μάρκε Ἀπόστολε.

Φάος τό τρισσῶς ἐνούμενον, μοναδικῶς τε πάλιν ξένως τρισσοῦμενον, ἀνεκήρυξας, πανευσεβῶς Μάρκε πάνσοφε, φωτιζόμενος αἴγλη τῆς χάριτος, διό σε δυσωπούμεν, Ὑπὲρ ἡμῶν αἰὶ ἰκέτευε

Θεοτοκίον

Μάρκος ὁ σεπτός, Ἀπόστολος, τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεράρχης δεδῶρηται, οἷς ὡς νήπιος, σωματωθεὶς ἐπεδήμησεν, ἐκ Παρθένου ἀγνῆς Θεομήτορος, ὁ Κύριος τῆς δόξης, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον
Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε

Σύ τήν υἰότητα Πέτρου, τοῦ Ἀποστόλου πλουτήσας, τοῖς Αἰγυπτίοις ἐντεύθεν, διατυποῖς πρῶτος πάντων, τό Ευαγγέλιον Μάρκε, δι' οὐ τόν κόσμον φωτίζεις.

Καί τῆς Εορτῆς

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια

τού Αποστόλου γ' δευτερούντες τό α'.

Ἦχος α'
Πανεύφημοι Μάρτυρες

Αιγύπτου φωστήρ ο φαεινός, Μάρκος ο πανάριστος, κήρυξ τού Λόγου ο πάνσοφος, Ευαγγελίου τε, συγγραφεύς ο θείος, ευφημείσθω άσμασι, καί θείοις παρ' ημών μελωδήμασι, Χριστώ πρεσβεύει γάρ, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος. (Δις)

Δογμάτων τών θείων συγγραφεύς, τού Χριστού γενόμενος, πάσαν τήν γήν κατεφώτισας, αυτού τήν σάρκωσιν, καί τά θεία πάθη, τήν σεπτήν αναστασιν, καί τήν πρός τόν Πατέρα ανabasιν, κηρύξας πάνσοφε, καί τά έθνη πρός επίγνωσιν, αληθείας, ελκύσας Απόστολε.

Τού Πέτρου τού θείου οπαδός, ευπειθής γενόμενος, Μάρκε Κυρίου Απόστολε, ταίς τούτου πάνσοφε, διδachaίς πειθήσας, τού Αγίου Πνεύματος, τή χάριτι λαούς Κατεφώτισας, τών Αιγυπτίων τε, Καταυγάσας τήν διάνοιαν, καί τήν πόλιν, αυτών κατεκόσμησας.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Σού εξεχύθη χάρις εν χείλεσι, Μάρκε Απόστολε, καί γεγονόςας ποιμήν τής τού Χριστού Εκκλησίας, διδάσκων τά λογικά πρόβατα, πιστεύειν εις Τριάδα ομοούσιον, εν μιά θεότητι.

Καί νύν... Τής Εορτής

Εις τήν Λειτουργίαν

Κοινωνικόν

Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών, καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών. Αλληλούϊα.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Βασιλέως, Επισκόπου Αμασείας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά τής Εορτής γ' καί τού Αγίου Προσόμοια γ'.

Ἦχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Κατά πάντων Μακάριε, τών παθών εβασίλευσας, νόμω θείω μέγιστε, κρατυνόμενος, καί λογισμόν αυτοκράτορα, σαφώς ποιησάμενος, καί γενόμενος Θεού, παραστάτης επάξιος, χρίσμα άγιον, υπεδέξω, καί ποιίμνης

προηγῆσω, λογικῆς Αρχιερέων, καί Αθλητῶν εγκαλλώπισμα.

Ὡς κριόν ἐκ ποιμνίου σε, Βασιλεύ παμμακάριστε, βασιλεύς παράνομος διεχώρισε, καί Βασιλέα κηρύττοντα, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, τόν τυθέντα ὡς ἀμνόν, καί βροτούς διασώσαντα, θεασάμενος, κατασφάττει ἀδίκως προξενῶν σοι, ουρανῶν τήν βασιλείαν, καί αἰωνίζουσιν εὐκλειαν.

Ἐφ' ὑδάτων τάς τρίβους σου, παραδόξως πεποίησαι, Βασιλεύ αοίδιμε, μετὰ τέλος γάρ, ἀπορριφείς, ὡς προέφησας, συντόνως υπέπλευσας, καί τή πόλει σου σαυτόν, Ἀμασεία ἀπέδωκας, φόρτον τίμιον, ἀκαταίσχυτον πρέσβυν ἱαμάτων, ποταμόν καί νοσημάτων, παντοδαπῶν καθαρτήριον.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τόν Στίχον τῆς Εορτῆς

Καί Ἀπολυτίκιον τῆς αὐτῆς

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Τά Καθίσματα τῆς Εορτῆς. Οἱ Κανόνες τῆς εορτῆς καί τοῦ Ἁγίου.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος β'
Δεῦτε λαοὶ ἄσωμεν

Τῷ Βασιλεῖ, τῶν ουρανίων Δονάμεων, στεφηφορῶν παρίστασαι, πάσιν αἰτούμενος, Βασιλεύ θεοφόρε, τοῖς πόθῳ σε τιμῶσι, χάριν καί ἔλεος.

Κατά παθῶν, τῶν τῆς σαρκὸς ἐβασίλευσας, καί βασιλέα ἄθεον, ἐγκελευόμενον, τόν ουράνιον Μάκαρ, ἀρνεῖσθαι Βασιλέα, σύ κατεπάτησας.

Βασιλικῶν, φύλακα θείων προστάξεων, βασιλικῶς σε χρίσματι, θείῳ ἐπέχρισε, Βασιλεύς ὁ τῆς δόξης, καί στέφει μαρτυρίου, Μάκαρ ἐκόσμησε.

Θεοτοκίον

Ὡ τῶν πιστῶν, καταφυγή Αἰετάρθενε, ἡ κραταιά βοήθεια, τῶν προστρεχόντων σοι, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, καί βλάβης ἐναντίας, ἡμᾶς διάσωσον.

Ὡδή γ'
Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως

Ἀγέλαις ἠριθμήθης τῶν πρωτοτόκων, θεούμενος μεθέξει θειοτάταις, καί βλέπων καθαρώτερον τοῦ Δεσπότη, τήν ωραιότητα, Μάρτυς ἀήτητε, Βασιλεύ θεόσοφε, καί μακάριε.

Αιρέσεων διέλυσας τόν χειμώνα, τή θέρμη τών πανσόφων σου διδαγμάτων,
ειδώλων διεσκέδασας τήν ομίχλην, φωτί τών άθλων σου, διό με φώτισον,
Βασιλεύ μακάριε, τόν τιμώντά σε.

Ψυχόλεθρον Γλαφύρα φυγούσα βόθρον, λιμένα σωτηρίας σε Πάτερ εύρε, διό
καί νυμφευθείσα Χριστώ τώ Κτίστη, χαίρει κραυγάζουσα, Σύ εί Θεός ημών,
καί ουκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Εκύησας τόν άναρχον Βασιλέα, εκ σου Παρθενομήτορ αρχήν λαβόντα, αυτόν
ούν ως φιλόανθρωπον εκδυσώπει, σώσαι τούς δούλους σου, πάσης εκ
θλίψεως, καί εχθρών αλώσεως, παναμώμητε.

Ο Ειρμός

«Εν πέτρα με τής πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς
μου, ηυφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν, Ουκ έστιν Άγιος, ως ο
Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Κάθισμα 'Ηχος γ'

Θείας πίστεως

Ζάλην άθεον, ειδώλων πλάνης, εκφευξάμενος, Ιερομύστα, διά δέ ξίφους
θαλάσση ποντούμενος, πρός τόν ακύμαντον όρμον κατήντησας, καί αιωνίως
εν τούτω γηθόμενος, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι
ημίν τό μέγα έλεος.

Καί τής Εορτής

Ωδή δ'

Ελήλυθας, εκ Παρθένου

Ιέρευσας, σεαυτόν ως αρνίον πανάμωμον, τυθείς Παμμακάριστε, καί ταίς
ροαίς τών αιμάτων σου, θάλασσαν εξήρανας, τής πονηράς αθεΐας θεία χάριτι.

Βασίλειον, επιχρώσας εσθήτα τοίς αίμασι, καί νίκης διάδημα, τή κεφαλή
περιθέμενος, χαίρων προσεχώρησας, εις τά βασίλεια Πάτερ τά ουράνια.

Οσίως σου, καί δικαίως ποιμάνας τό ποίμνιον, εις μάνδραν εισήλασας, τήν
επουράνιον Όσιε, ένθα τής αθλήσεως, περικοσμούμενος στέφει
προσεχώρησας.

Θεοτοκίον

Πανύμνητε, τών ανθρώπων ετοιμή βοήθεια, τά άγρια κύματα, τών πειρασμών
καταπράϋνον, σώζουσα τούς δούλους σου, τής τών εχθρών επηρείας
προστασίαις σου.

Ωδή ε'

Ο φωτισμός τών εν σκότει

Τώ φωτισμώ, τής του Πνεύματος αίγλης λελαμπρυσμένος, σκότος
απεμείωσας αθεΐας, ιερομύστα, καί πολλούς συσχεθέντας, τή ομίχλη τής

ματαιότητος, πρὸς τὰς ουρανίους, μονὰς καθωδήγησας.

Φύλαξ Θεοῦ, προσταγμάτων υπάρχων ἐν φυλακῇ τε, ἔνδον καθειργμένος
ὑπὸ ἀθέων, ὁρὰς τὸ μέλλον, ἐπὶ σοὶ θεῖον τέλος, δι' Ἀγγέλου ἐκδιδασκόμενος,
ἱερομαρτύρων, κρηπὶς καὶ ἐδραῖωμα.

Θαύμα φρικτόν, ἐν τῇ σὴ τελειώσει πᾶσιν ωράθη, ξίφει γὰρ ἡ κᾶρα σου
εκτμηθεῖσα, ἱερομάρτυς, καὶ θαλάσση βληθεῖσα, συνηρμόσθη τῷ θεῷ σκηνῇ
σου, δῶρον τοῖς ποθοῦσι, δοθεῖσα θεόσδοτον.

Θεοτοκίον

Πόλις Θεοῦ, περὶ ἧς ἐλαλήθη δεδοξασμένα, ταύτην σου τὴν πόλιν καὶ πᾶσαν
χώραν, ἀπὸ κινδύνων, καὶ λιμοῦ καὶ βαρβάρων, Θεοτόκε Παρθένε λύτρωσαι,
μόνη προστασία, πιστῶν ἀκαταίσχυντε.

Ὡδη ς'

Εν ἀβύσσῳ πταισμάτων

Εφ' ὑδάτων πορείας πεποιήσαι, ὕδατα τῆς πλάνης ξηράνας τοῖς ρεύμασι, τῶν
ἱερῶν αἱμάτων σου, καὶ πρὸς ὄρμον κατήντησας ἀκλυστον.

Ζωηφόρος νεκρὸς ἐχρημάτισας, Πάτερ τὴν υγρὰν Βασιλεὺ διερχόμενος, καὶ
μαθηταῖς διδόμενος, διὰ θεῶν σαφῶς εἰσηγήσεων.

Τὴν ἀγίαν στολὴν κατεποίκιλας, αἵμασι σεπτοῖς ὥσπερ βύσσον βασίλειον, ἣν
Βασιλεὺ ἐνδέδυσαι, στεφηφόρος Χριστῷ παριστάμενος.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε Θεόνυμφε, ἡ μετὰ Θεόν προστασία τῶν δούλων σου,
βαρβαρικῆς αλώσεως, καὶ κινδύνων ἡμᾶς ἀπολύτρωσαι.

Ὁ Εἰρμός

«Εν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας
σου, επικαλούμαι ἄβυσσον, ἐκ φθοράς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Το Κοντάκιον τῆς Εορτῆς

Σ υ ν α ξ ἰ ὶ ο ν

Τῇ ΚΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἱερομάρτυρος Βασιλέως,
Ἐπισκόπου Ἀμασείας.

Στίχοι

- Τμηθεῖς, Βασιλεὺ, βασιλεύς πόλου γίνῃ,
- Εξ αἱμάτων σὼν βάμμα κόκκινον φέρων.
- Εἰκάδα ἀμφ' ἑκτὴν Βασιλεύς ξίφει αὐχένα κάρθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Γλαφύρα ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Θεὸν Γλαφύρα ψυχικῶν δι' ομμάτων,

- Ου γλαφυρώς νύν, ἀλλὰ τηλαυγῶς βλέπει

Τή αὐτή ἡμέρα, ἡ Οσία Ιούστα ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Τρόπον σελήνης πλησιφαούς, Ιούσταν,
- Λάμπασαν ἔργοις, μνήματος κρύπτει νέφος.

Τή αὐτή ἡμέρα, ὁ Ὅσιος Νέστωρ, τοὺς γονεῖς καταλιπὼν καὶ μονάσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Τοὺς ουρανοὺς ἰδρῶσι Νέστωρ ἐπρίω,
- Δι' οὓς φύσιν τύραννον ἠρνήσω θέσει.

Ταῖς τῶν σὼν Ἀγίων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν

Ὡδή ζ'

Εἰκόνος χρυσῆς

Αἱμάτων βαφαῖς, ἐπιχρώσας σεαυτῷ πορφύραν Μάρτυς, καὶ ταύτην χαίρων ἀμπεχόμενος, καὶ τῇ χειρὶ τό σωτήριον, ὄπλον τοῦ Σταυροῦ περιφέρων, Βασιλεῦ παναοίδιμε, τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ, συμβασιλεύεις αἰί.

Τή ποίμνῃ τῇ σῇ, ἀπεδόθη τό καλῶς ἀθλήσαν σώμά σου, ἐκ θαλαττίων κόλπων πέλαγος, ἅμα πηγάζον ἰάσεων, καὶ τῶν παθημάτων ξηραίνον, διεκχύσεις τῇ χάριτι, Ἱερομάρτυς Βασιλεῦ, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος.

Νυμφίῳ Χριστῷ, νύμφην ὅλην ἀρεταῖς ἡγλαῖσμένην, καὶ παρθενία διαλάμπουσαν, Γλαφύραν Πάτερ προσήγαγες, ταύτην διδαχαῖς ωραῖσας, καὶ νυμφῶνος ἡξίωσας, ἢ καὶ συγχαίρεις Βασιλεῦ, ἐν ουρανίοις σκηναῖς.

Θεοτοκίον

Ἡ μόνη ἐλπίς, καὶ βοήθεια πιστῶν Θεογεννήτορ, σπεύσον βοήθει τοῖς ἱκέταις σου, βυθιζομένοις ταῖς θλίψεσι, καὶ ἠπορημένοις Παρθέने, καὶ ἐν οδύνῃ υπάρχουσι, καὶ καταφεύγουσιν εἰς σέ, ἐν πεποιθήσει ψυχῆς.

Ὡδή η'

Τόν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός

Τή βακτηρία τῶν σοφῶν, διδαγμάτων πρὸς νομᾶς σωτηριώδεις, σοῦ τὰ θρέμματα νέμων, τοὺς πονηροὺς καὶ βαρεῖς ἐκ μέσου Πάτερ λύκους ἤλασας, καὶ ἐσφαγιάσθης, ὥσπερ ἀρνίον θέλων.

Ἐκ θαλαττίων σε βυθῶν, μαργαρίτην ὡς τερπνόν ἀναδοθέντα, συγκομίζουσι πίστει, οἱ Ἱεροὶ μαθηταί, θαυμάτων αἴγλην ἀποπέμποντα, Ἱερομαρτύρων, κανῶν καὶ μέγα κλέος.

Ὅλος ἐκ βρέφους τῷ Θεῷ ἀναθέμενος σαυτὸν χρίσματι θείῳ, ἱερῶς ἡγιασθης,

καί ιερεύσας σαυτόν, προσήχθης Ιερεύς καί σφάγιον, εν τή άθανάτω, καί
μυστική τραπέζη.

Θεοτοκίον

Καταφυγή Χριστιανών, βοηθέ τών εν δεινοίς συνεχομένων, Παναγία Παρθένε,
μή υπερίδης ημάς, κινδύνους κλονουμένους πάντοθεν, καί πολλαίς εφόδοις,
τών πονηρών βαρβάρων.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν
φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον

Ιερωσύνης παμμάκαρ, καί σεπτής μαρτυρίας, ταίς θείαις απαστράπτων
καλλοναίς, νύν κατοικείς τά ουράνια, καί παρίστασαι χαίρων, Τριάδι τή Αγία
Βασιλεύ, μετά πάντων Μαρτύρων, υπέρ ημών δεόμενος.

Ως φωταυγής σου η μνήμη, απαστράπτουσα αίγλην, ενθέων χαρισμάτων τοίς
πιστοίς, ως Ιερόν σου τό τέμενος, ένθα κείμενος βρύεις, ιάματα καί σώζεις
Βασιλεύ, χαλεπών εκ κινδύνων, τούς πόθωσε γεραίροντας.

Η τών λειψάνων σου θήκη, ως πηγή καθοράται, ιάσεων εκβλύζουσα
κρουνούς, καί θεραπεύουσα άπαντα, τά νοσήματα Πάτερ, ψυχών καί τών
σωμάτων Βασιλεύ, διά τούτο πιστώς σου, τελούμεν τό μνημόσυνον.

Θεοτοκίον

Φωτοκυήτορ Παρθένε, μετά τών ασωμάτων, Αγγέλων Αποστόλων
Προφητών, Ιεραρχών Αθλοφόρων τε, καί Οσίων απάντων, τόν μόνον
υπεράγαθον Θεόν, εκδυσώπει ρυσθήναι, κινδύνων τάς ψυχάς ημών.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν
Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως
σαρκωθέντα δι' ημάς, οι Πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνωμεν».

Τό Εξαποστειλάριον τής Εορτής

Καί η λοιπή Ακολουθία, η Α' Ώρα, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Συμεών, συγγενούς τού Κυρίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ' καί
τού Αγίου γ'.

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ιερεὺς Ιερώτατος, ἀθλητὴς ἐννομώτατος, συγγενὴς τοῦ κτίσαντος,
ἀληθέστατος, θαυματουργὸς ὑπερθαύμαστος, φωστήρ διαυγέστατος,
πλανωμένων ὁδηγός, Συμεὼν ἀναδέδειξαι, στύλος ἀσειστός, τῆς σεπτῆς
Εκκλησίας καὶ τῆς ἄνω, βασιλείας κληρονόμος, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἰσότιμος.

Μετὰ πόνους τοῦ σώματος, πολυτρόπους θαυμάσιε, μετὰ πάσαν βάσανον,
πολυώδυνον, μετὰ μυρία παλαίσματα, Σταυρῷ προσωμίλησας, ἐκμιμούμενος
Χριστόν, σταυρωθέντα θελήματι, ὅθεν σήμερον, Συμεὼν σου τὴν μνήμην τὴν
φωσφόρον, ἐκτελοῦντες τὰς αἰσθήσεις, τὰς ψυχικὰς φωτιζόμεθα.

Εἰς ναόν ἐπουρανιον, Ιερῶς προσεχώρησας, Ιερῷ σταζόμενος, μάκαρ αἷματι,
καὶ τῇ Τριάδι παρίστασαι, πλουσίως λαμπόμενος, ταῖς ἐκείθεν ἀστραπταῖς,
πηγαζούσαις πανόλβιε, ὅθεν χαίροντες, τὴν ἁγίαν σου μνήμην ἐκτελούμεν,
Συμεὼν ταῖς σαῖς πρεσβείαις, λύσιν πταισμάτων λαμβάνοντες.

Δόξα... Καὶ νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Εορτῆς.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Χριστοῦ σε συγγενή, Συμεὼν Ιεράρχα, καὶ Μάρτυρα στερρόν, ιερῶς
ευφημούμεν, τὴν πλάνην ολέσαντα, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντα, ὅθεν σήμερον,
τὴν παναγίαν σου μνήμην, εορτάζοντες, ἀμαρτημάτων τὴν λύσιν, εὐχαῖς σου
λαμβάνομεν.

Καὶ τῆς Εορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, τὰ Καθίσματα τῆς Εορτῆς, καὶ οἱ Κανόνες
τῆς Εορτῆς, καὶ τοῦ Ἀγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σίμων ὁ καὶ Συμεὼν ὑμνεῖσθω πόθω.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ'
Ἄσομαί σοι, Κύριε ὁ Θεός μου

Σίμων Ιερώτατε τῷ Δεσπότη, στεφηφορῶν παρεστηκώς, τοῖς πόθω τὴν
μνήμην σου, τελοῦσι τὴν πανίερν, πταισμάτων λύσιν αἰτήσαι.

Ἰστίῳ πτερούμενος θεομάκαρ, τῷ τοῦ Σταυροῦ ὡς ἀληθῶς, τοῦ Πνεύματος
αύραις, τὸν κλύδωνα παρέδραμες, τῆς πλάνης Παμμακάριστε.

Μύρω θείω έχρισεν Ιερέα, σέ τού λαού ο εκ φυλής, Ιούδα βλαστήσας
Χριστός, Συμεών Ιερώτατε, τών Αγγέλων συνόμιλε.

Θεοτοκίον

Ως ούσα τής κτίσεως ανωτέρα, πάσης τόν Κτίστην καί Θεόν, εν μήτρα
συνέσχες, Παρθένε καί εκύησας, βροτών εις απολύτρωσιν.

Ωδή γ'

Τόξον δυνατών ησθένησε

Νεύσει πρός Θεόν θεούμενος, όλος Ιεράρχα, θεοειδής εχρημάτισας,
μαρτυρίου περιαστράπτων, λαμπηδόσιν ιερώτατε.

Όρθρος τοίς εν σκότει έλαμψας, τής δικαιοσύνης, υποδεικνύων τόν Ήλιον, εκ
νεφέλης Παρθένου Κόρης, τοίς ανθρώποις ανατείλαντα.

Κόσμου ηδονάς εμίσησας, καί, Αρχιερέων, κόσμος τερπνός εχρημάτισας, καί
αθλήσας, υπερκοσμίου δόξης Πάτερ κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον

Άπας εγκωμίων πάναγνε, νόμος νύν ηττάται, σέ ανυμνείν θεονύμφευτε, τόν
γάρ Λόγον Θεού τεκούσα, τούς Αγγέλους υπερβέβηκας.

Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά
τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδιά μου».

Κάθισμα Ήχος δ'

Ο υψωθείς

Ιεραρχίας ταίς στολαίς εκοσμήθης, καί μαρτυρίου καλλοναίς ωραιώθης, καί
τώ Θεώ σύν δόξη παριστάμενος, λάμπεις αυγαζόμενος, τώ φωτί τής Τριάδος,
όθεν δυσωπούμέν σε, Συμεών Ιεράρχα. Ως παρρησίαν έχων πρός Θεόν,
υπέρ τών πίστει τιμώντων σε πρέσβευε.

Καί τής Εορτής

Ωδή δ'

Δι' αγάπησιν οικτίρμον

Ιερούργησας θυσίας τάς αναιμάκτους, τώ διά σέ τυθέντι, τυθείς ως αρνίον, καί
τούτω προσήνεξαι, θεόφρον πανόλβιε.

Συνετρίβη πρό προσώπου σου Ιεράρχα, τής ασεβείας όρη, καί βουνοί τών
δαιμόνων, πάντες κατετάκησαν, Χριστού δυναμούντός σε.

Υψηλότατον τόν βίον έχων Παμμάκαρ, εθελοντί υψώθης, επί ξύλου τό θείον,
πάθος εκμιμούμενος, τού κόσμον υψώσαντος.

Θεοτοκίον

Μεμυημένος τόν τόκον σου ο Προφήτης, σέ Αββακούμ προγράφει, κατάσκιον

όρος, Κόρη ο Θεός ημών, έξ ου επεδήμησεν.

Ωδή ε'

Τόν φωτισμόν σου Κύριε

Εθελοντί μακάριε, παρέδωκας σαυτόν, παθεῖν προθύμως, μιμούμενος Χριστόν, τόν υπέρ ημών σαρκί παθόντα, καί τά πάθη μειώσαντα.

Ως ιερείον άμωμον, εκδέδωκας σαυτόν, ολοκαυτούσθαι πυρί τών βασάνων, μάκαρ Συμεών, ευωδία μυστική συντηρούμενον.

Ναός τού θείου Πνεύματος, γενόμενος Σοφέ, ναούς ειδώλων κατέστρεψας μοχλώ, σου τών προσευχών, καί πλανωμένους, πρós το φώς καθωδήγησας.

Θεοτοκίον

Υπέρ ημών δυσώπησον, Χριστόν τόν εκ τών σών, αγνών αιμάτων, αγνή Θεοτόκε, σάρκα υλικήν ημφιεσμένον, καί βροτούς αναπλάσαντα.

Ωδή ς'

Εβόησε, προτυπών

Μεμήησαι, παραδόξων εκ θείων ελλάμψεων, τά πρós θείαν, οδηγούντα ζωήν σε πανόλβιε, καί αρρήτου δόξης, Ιεράρχα ανάπλεως γέγονας.

Ναμάπων σε, ζωηρύτων πλησθέντα τού Πνεύματος, ώσπερ άλλον, ποταμόν εξ Εδέμ πορευόμενον, Συμεών η θεία, Εκκλησία αγάλλεται έχουσα.

Εκάθισας, υψηλήν εις καθέδραν διάδοχος, Ιακώβου, καί τρόπων συμμετοχος, τήν Ιεραρχίαν, μαρτυρίω λαμπρύνας Μακάριε.

Θεοτοκίον

Ιάτρευσον, τά ανίατα πάθη Θεόνυμφε, τής ψυχής μου, ιατρόν καί Σωτήρα κυήσασα, τών βροτών τά πάθη, τοίς αυτού θεραπεύοντα πάθεσιν.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Κοντάκιον 'Ηχος β'

Τά άνω ζητών

Τής άνω Σιών, πολίτης γενόμενος, τής κάτω Σιών, τόν θρόνον εγκεχείρισαι, καί καλώς τό ποίμνιον, οδηγήσας πρós μάνδραν ουράνιον, εσταυρώθης Χριστώ Συμεών, τό θείον πάθος αυτού μιμησάμενος.

Ο Οίκος

Τόν εκ γένους Αβραάμ, καί εκ σειράς τής τού Δαυϊδ, τόν υιόν τού Ιωσήφ, καί συγγενή τού Ιησού, ευφημήσωμεν σήμερον Συμεών τόν τρισόλβιον, ως μεγάλως μέν τή αγχιστεία Χριστού κλειζόμενον, λαμπρώς δέ τώ θρόνω τής μητρός τών Εκκλησιών αγκαϊζόμενον, ευκλεώς δέ τώ αίματι τού μαρτυρίου καλλυνόμενον, καί γάρ ούτος, ως ο Δεσπότης, τώ σταυρώ προσεπάγη, τό θείον πάθος αυτού μιμησάμενος.

Συναξάριον

Τῇ ΚΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Συμεών, Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων, συγγενοῦς τοῦ Κυρίου.

Στίχοι

- Ἀδελφά πάσχεις, Συμεών, τῷ Κυρίῳ,
- Ξύλῳ κρεμασθεὶς, ὡς ἀδελφός Κυρίου.
- Ἐν ξύλῳ ἐβδόμη Συμεών πάγη εἰκάδι μακρῷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν καὶ Ομολογητοῦ Ἰωάννου, Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Καθαρῶν.

Στίχοι

- Παθὼν καθαρθεὶς, ὦ Ἰωάννη Μάκαρ,
- Μονῆς προέστης τῶν Καθαρῶν εἰκότως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ποπλίωνος, μαχαίρα τελειωθέντος.

Στίχοι

- Σφαγεὶς Ποπλίων, αἷμα σὸν Χριστῷ χέεις,
- Ὅς ἠγοράσθης αἵματι Χριστοῦ πάλαι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ευλογίου τοῦ ξενοδόχου, ἐν εἰρήνῃ τελειωθέντος.

Στίχοι

- Τὸν Ευλόγιον, τὸν ξενιστὴν τῶν ξένων,
- Θεοῦ ξενιστῆς Ἀβραάμ ξενιζέτω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λολλίωνος τοῦ Νέου, ὅς κατὰ γῆς συρόμενος τελειοῦται.

Στίχοι

- Κονίεται τό σῶμα, Μάρτυς Λολλίων,
- Κόνιν φύρεσθαι τὴν ἀπ' αὐτοῦ δούς κόνιν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Ἀβραμιαῖοι ποτέ

Σῶμα βασάνοις προδούς, ὑπὲρ Χριστοῦ προθύμῳ, οὐ παρετράπης οὐκ ἐνέδωκας, κραυγάζων θεσπέσιε, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός ευλογητός εἰ.

Θεῖῳ Παμμάκαρ φίλτρῳ, ἀναφλεχθεὶς τὰς φρένας, πυρός ἐνύλου δυνατώτερος, βῶν ἐχηρημάτισας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός ευλογητός εἰ.

Ὡς ὁ Δεσπότης Χριστός, ἐπὶ σταυροῦ υψώθης, τῷ πάθει σεμνυνόμενος, καί

μέλπεις γηθόμενος, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Παρθενομήτορ αγνή, τό τών δαιμόνων τραύμα, καί τών ανθρώπων τό διάσωσμα, Αγγέλων ευπρέπεια, τήν ταπεινήν μου ψυχήν, εχθρού τής πλάνης ρύσαι.

Ωδή η'

Τόν εν τώ Σταυρώ

Όλην τήν αυγήν, σοφέ τού Παρακλήτου, τή καθαρά σου Συμεών, δεξάμενος καρδιά, σκότος τών δαιμόνων αφεγγές, εξηφάνισας πιστούς φωτίζων.

Θάλασσαν δεινής, Σοφέ κακοπιστίας, αποξηράνας ταίς ροαίς, τών θείων διδαχών σου, άπασαν κατήρδευσας ψυχήν, στάχυν πίστεως καρποφορούσαν.

Όφθης ιερέυς, σεπτός εν τώ ιδίω, αίματι Μάρτυς εισελθών, ναόν εις θείον, ένθα πάντοτε οράς τόν διά σέ, ώσπερ άμωμον άμνον τυθέντα.

Θεοτοκίον

Ίνα σε φωναίς, Αγνή χαριστηρίοις, τήν χαριτώσασαν ημών, τό γένος ανυμνώνμεν, σκέπε περιφρούρει τε ημάς, Θεονύμφευτε εκ πάσης βλάβης.

Ο Ειρμός

«Τόν εν τώ σταυρώ, σαρκί προσηλωθέντα, καί υποδείξαντα ημίν, όπλον εις σωτηρίαν, Παίδες υπερυψούτε Χριστόν, τόν Θεόν ημών εις τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Ο τόκος σου άφθορος

Ως στύλος πυρός μάκαρ ωράθης, λαού προηγούμενος τού νέου, εξ Αιγύπτου τής πλάνης, καί πρόσ γήν, επαγγελίας τήν θείαν Μάρτυς, τούτον εισάγων, ταίς σαίς όντως εισηγήσεσι.

Σίμων Συμεών διπλήν τήν κλήσιν, λαβών, τόν διπλούν τή φύσει Λόγον, εναντίον αθέων τόν αυτόν, Θεόν βροτόν τε ανακηρύττεις, όθεν σε πάντες, συνελθόντες μακαρίζομεν.

Η γή ηγιάσθη τή αθλήσει, σου Μάρτυς σταυρώ προσηλωθέντος, αι ψυχαί δέ δικαίων Συμεών, αγαλλιώννται τή σή ανόδω, όθεν καί πάντες, οι πιστοί σε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Φωτί με καταύγασον τώ θείω, φωτός οικητήριον, Παρθένε, τών παθών μου τό σκότος τό πυκνόν, καί νύκτα όντως τήν βαθυτάτην, σαίς μεσιτείαις, Θεοκυήτορ απελαύνουσα.

Ο Ειρμός

«Ο τόκος σου άφθορος εδείχθη, Θεός εκ λαγόνων σου προήλθε, σαρκοφόρος ως ώφθη επί γής, καί τοίς ανθρώποις συνανεστράφη, σέ Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον, τῆς Εορτῆς

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Εορτῆς. Ἡ Α' Ὡρα, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἀγίων εννέα Μαρτύρων τῶν ἐν Κυζίκῳ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τῶν Ἀγίων γ'.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Μάρτυρες Χριστοῦ πανεύφημοι, κατακρατούσης ποτέ, τῆς Ελλήνων σκαιότητος, καί ωθούσης ἅπαντας, πρὸς ἀθέμιτα βάραθρα, οδὸν ευθείαν, οὐ κατελίπετε, καί αθεΐα, οὐ προσετέθητε, ἀλλ' ἐνηθλήσατε, γνώμης ἀνδρειότητι, καί τὴν ζωὴν, ξίφει θανατούμενοι, κατεκληρώσασθε.

Θεογνιν Ρούφον Αντίπατρον, θεόστιχον Ἀρτεμάν, Μάγνον τε καί θεόδοτον, τόν κλεινόν θαυμάσιον, καί τόν θεῖον Φιλήμονα, τοὺς ἐν ἀθλήσει, φαιδρῶς ἐκλάμπαντας, καί τοὺς ἐν σκότει, φωταγωγήσαντας, πίστει Τιμήσωμεν, ὕμνοις μακαρίσωμεν, τὴν ἱεράν, τούτων εορτάζοντες, μνήμην γηθόμενοι.

Ἄνθη Μαρτύρων τερπνότατα, παρεμβολή ἱερά, θεοσύλλεκτον ἄθροισμα, ἐκκλησία ἀριστος, συνοδία θεόλεκτος, χορὸς Ἀγίων, δῆμος μακάριος, ὑπὲρ Τριάδος, ἀγωνισάμενοι, ταύτην αἰτήσασθε, δοῦναι ἡμῖν ἄφεσιν, ἀμαρτιῶν, καί εἰρήνην ἅπασι, καί μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς αὐτῆς. Ὁμοίως καί Ἀπολυτίκιον, καί Απόλυσις.

Εἰς τὸν ΟΡΘΟΝ

Οἱ κανόνες τῆς Εορτῆς, καί τῶν Ἀγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὴν ἐννάρηθμον Μαρτύρων σέβω χάριν.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος δ'

Τριστάτας κραταιούς

Ταῖς θεαῖς καλλοναῖς, ἐνηδόμενοι ὄντως, καί χειμάρρου τῆς τρυφῆς,
τρυφῶντες δαψιλῶς, καί μεθέξει θεούμενοι, Μάρτυρες στεφανηφόροι, τοὺς
ὕμᾱς μακαρίζοντας, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων λυτρώσασθε.

Ἡλίου φωταυγούς, ἀνατείλαντος δίκην, ταῖς ἀκτίσι τῶν στερρῶν, ἀγώνων
Ἀθληταί, καί θαυμάτων ταῖς λάμπεσιν, ἅπαντας φωταγωγεῖτε, καί παθῶν
νύκτα λύετε, καί δαιμόνων τὸν ζόφον σκεδάζετε.

Νεφέλαι μυστικάι, τῶν αἱμάτων τοῖς ὄμβροις, υετίζουσαι πιστοῦς, ἐδείχθητε
σοφοί, Ἀθληταί ἀξιάγαστοι, καί ξηραίνουσαι τὴν πλάνην, ἀθείας ἐν χάριτι, διὰ
τοῦτο ὑμᾱς μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Ἐκύησας Χριστόν, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, σαρκωθέντα ὑπὲρ νοῦν, μορφήτῃ
καθ' ἡμᾶς, Θεομήτορ πανάμωμε, ὅθεν πάσαι γενεαὶ σε, εὐσεβῶς
μακαρίζομεν, τῶν ἀγίων Μαρτύρων τό καύχημα.

Ὡδή γ'

Οὐκ ἐν σοφία

Νεκροῖς ξοάνοις, ἐπιθύσαι μηδὲλως θελήσαντες, τῷ τυθέντι δι' ἡμᾶς, θυσία
ζῶσα προσήχθητε, παῖδες ωραιότατοι, Ἅγιοι Μάρτυρες.

Νόμοις ἐνθέοις, δυναμούμενοι σθένει τοῦ Πνεύματος, ἀνομούντων τάς
βουλὰς, καί τάς ἐνέδρας Καθείλετε, νομίμως δ' ἀθλήσαντες, δόξης ἐτύχετε.

Ἀποσκοπούντες, εἰς τὴν μέλλουσαν εὐκλειαν Μάρτυρες, τὴν φθαρτὴν καί
γεηράν, Τιμὴν ἐμφρόνως ἐλίπετε, καί δόξαν ἀθάνατον, ὄντως ἐλάβετε.

Θεοτοκίον

Ρομφαίαι πάσαι, τοῦ ἐχθροῦ νῦν εἰς τέλος ἐξέλιπον, σοῦ τεκούσης τὸν
Χριστόν, τρωθέντα λόγχῃ Πανάμωμε, ὑπὲρ οὗ οἱ Μάρτυρες, τρωθέντες
ἠθλησαν.

Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἐν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ
Πατρός, ἐνυποστάτῳ σοφία Χριστέ, οὐ γάρ ἐστὶν Ἅγιος, πλήν σου
φιλόανθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Σοφισθέντες τῇ γνώσει τῇ θεϊκῇ, ὀπλισθέντες τοῖς ὅπλοις τοῖς νοητοῖς, ἐχθροῦ
κατεβάλετε, παρατάξεις ἐν Πνεύματι, καί βίῳ καί τρόπῳ, θανέντες μετέβητε,
πρὸς ζωὴν ἀγήρω, καί φῶς τό ἀνέσπερον, ὅθεν καί ἰάσεις, ἀναβλύζοντες
πάσι, ἰάσθε νοσήματα, καί διώκετε πνεύματα, Ἀθλοφόροι ἐννάρημοι,
Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς
εορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ τῆς Εορτῆς

Ωδή δ'
Ο καθήμενος εν δόξη

Ιερεία Ἀθλοφόροι, καί νεόθυτα σφάγια, θείαι προσφοραί τε, θύματα δεκτά προσηνέχθητε, τῷ εκουσίῳ τυθέντι, καί τόν θάνατον, θανατώσαντι, ὅθεν ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Θαύμα μέγιστον δεικνύντες, παρειμένας ἰάσασθε, Ἀθλοφόροι χείρας, καί δυσεντερίας ἐρρύσασθε, τόν προσφυγόντα ἐκ πόθου τῇ σορῷ ὑμῶν, περιβόητον ἄνδρα, ποτέ ἀξιάγαστοι.

Μίαν γνώμην διαφόροις, ἐν τοῖς σώμασιν ἔχοντες, μαρτυρίου στέφος, ἅμα ἐκομίσασθε Μάρτυρες, ἐν οὐρανοῖς οὖν Κυρίῳ παριστάμενοι, καί πληρούμενοι δόξης, ἡμᾶς ἐποπτεύετε.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐν κόλποις τοῖς πατρώοις, ἀχωρίστως καθήμενος, σοῦ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, κάθηται Παρθένε ὡς νήπιος, οὐ τό μακάριον πάθος εἰκονίζοντες, οἱ καλλίνικοι Παῖδες, ἀρίστως ἐνήθλησαν.

Ωδή ε'
Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται

Νοητοί ὡς ἄνθρακες, ἀνάψαντες Σοφοί, κατεφλέξατε ἀληθῶς, φρυγανώδη ἄπασαν, πλάνην μακάριοι, καί πυράν ἐσβέσατε, τῶν εἰδώλων δρόσω τοῦ Πνεύματος.

Μερισμόν ἐν σώμασιν, οὐκ ἔσχετε πολλοῖς, ἀμερίστου υπεραθλεῖν, Ἀθληταί Τριάδος κατεπειγόμενοι, ὅθεν διελύσατε, διαβόλου πάσαν φάλαγγα.

Ἀνυμνεῖσθω σήμερον, θέογνις Ἀρτεμάς, Ρούφος Μάγνος τε ὁ κλεινός, ευκλεῆς Φιλήμων τε καί ὁ θεόδοτος, σὺν τῷ θαυμασίῳ τε, καί Ἀντίπατρος θεόστιχος.

Θεοτοκίον

Ρυομένη φάνηθι, ἡμᾶς τῶν δυσχερῶν, καί πταισμάτων φθοροποιῶν, καί παθῶν καί θλίψεων καί περιστάσεων, τοὺς πιστῶς ὑμνούντάς σε, Θεοτόκε αἰπάρθενε.

Ωδή ς'
Ἦλθον εἰς τά βάθη

Τίμιος ὁ θάνατος ἐδείχθη, τῶν θείων Ἀθλοφόρων, σοῦ Θεέ τῶν ὅλων ἐναντίον, οὓς περ σαφῶς, ἰατρεῖον ἀμισθον, τοῖς νοσοῦσιν ἐναπέδειξας.

Υψώσαντες χείρας καί καρδίας, υψηλοτάτη γνώμη, πρὸς τόν Ὑψιστον ἀνδρειοφρόνως, τοῦ πονηροῦ τὰς ἐπάρσεις Μάρτυρες, θεοφόροι κατερράξατε.

Ρεΐθροις τών σεπτών υμών αιμάτων, ειδωλικής απάτης, εξηράνατε θάλασσαν όντως, καί τήν Χριστού, Εκκλησίαν Μάρτυρες, κατηρδεύσατε θεόφρονες.

Θεοτοκίον

Όσπερ θημονία η κοιλία, σου τής Αγνής ωράθη, σίτον φέρουσα αθανασίας, πάντων πιστών, τάς ψυχάς τόν τρέφοντα, καί τούς Μάρτυρας ευφραΐνοντα.

Ο Ειρμός

«Ήλθον εις τά βάθη τής θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλών αμαρτημάτων, αλλ' ο Θεός, εκ φθοράς ανάγαγε, τήν ζωήν μου ως φιλόανθρωπος».

Κοντάκιον τής Εορτής

Συναξάριον

Τή ΚΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων εννέα Μαρτύρων τών εν Κυζίκω, Θεόγνιδος, Ρούφου, Αντιπάτρου, Θεοστίχου, Αρτεμά, Μάγνου, Θεοδότου, Θαυμασίου καί Φιλήμονος.

Στίχοι

- Εικών αυλων Ταγμάτων τών εννέα,
- Οι τάς κάρας τμηθέντες άνδρες εννέα.
- Εικάδι όγδοάτη βióτου λυγρού εννέ απήραν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μέμνονος τού θαυματουργού.

Στίχοι

- Υπνοί τι μικρόν, αρπαγήν τήν εσχάτην,
- Τήν εις απαντήν τού Θεού, Μέμνων μένων.

Διήγησις περί τού γενομένου θαύματος εν Αφρική, εν τή πόλει Καρθαγένη.

Στίχοι

- Έκστηθι λάγνε, ώδε μοιχείας βλέπων,
- Τήν εκδίκησιν, καί μακράν ταύτης γίνου.

Τή αφάτω φιλανθρωπία σου, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Νέοι τρεις εν Βαβυλώνι

Νέοι έξ τρισί πρός άλλοις, μίαν γνώμην εν πολλοίς, κτησάμενοι σώμασι, κάμινον Κατέσβεσαν πλάνης, δρόσω θείου Πνεύματος, ευσεβώς δροσιζόμενοι.

Στάζουσιν υμών οι πόνοι, Μάρτυρες θείους κρουνούς, ιάσεων πάντοτε, νόσων ποταμούς εκμειούντες, καί ρύπον πάντα πλύνοντες, τών παθών αξιάγαστοι.

Ἐχαιρον οἱ Αθλοφόροι, ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, χαράν ἀνεκκλάλητον, ἐψαλλον τεμνόμενοι ξίφει, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Βάρη τὰ τῶν νοσημάτων, πάθη τὰ τῶν καρδιῶν, οδύνας τοῦ σώματος, πᾶσάν τε συμβαίνουσιν θλίψιν, ἡμῶν κουφίσαι ἐνδοξοί, Αθληταὶ δυσωπήθητε.

Θεοτοκίον

Ὡφθης πάντων τῶν Μαρτύρων, ἀχραντε Μήτηρ Θεοῦ, κραταίωμα μέγιστον, ὥφθης τῶν ἀνθρώπων προστάτις, τῶν σέ υμνοῦντων πάντοτε, ἱεροῖς μελωδήμασιν.

Ὡδή η'

Λυτρωτὰ τοῦ παντός

Χαριστήριον αἶνον προσάξωμεν, τῷ μεγίστῳ ἡμῖν ἀντιλήπτορας, τοὺς ἀθλοφόρους Μάρτυρας, παρασχόντι, βοῶντες, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἀνυμνείσθω ὁ μέγας Ἀντίπατρος, θαυμαζέσθω ὁ θεῖος Θαυμάσιος, Ρούφος τε καὶ Θεόστιχος, Μάγνος θεόγνις ἅμα τῷ Θεοδότη, Ἀρτεμά καὶ τῷ θεῷ Φιλήμονι.

Ριζωθέντες ἐν πέτρᾳ τῆς πίστεως, εὐγενὴ ὡς στελέχη οἱ Μάρτυρες, καρπούς ἡμῖν ἀθλήσεως, νῦν προβάλλονται πίστει τοῖς μελωδοῦσιν, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἰατήρες παθῶν μεγαλῶνυμοι, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη ἰάσασθε, καὶ τῆς γενένης ρύσασθε, καὶ τοῦ σκότους ἐκείνου τοῦ ἐξωτέρου, δυσωπούντες Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν,

Θεοτοκίον

Νομοδότην Χριστὸν ἀπεκύησας, τὸν νομίμως ἀθλήσαντας στέψαντα, τοὺς ἀθλοφόρους Μάρτυρας, ὃν δυσώπει, τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας, τροπωθέντα με Κόρη ἰάσασθαι.

Ὁ Εἰρμός

«Λυτρωτὰ τοῦ παντός Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον».

Ὡδή θ'

Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Ἰδοῦ, ἠνεώχθησαν ἡμῖν οὐράνιοι, πυλεῶνες ἐναθλήσασιν, ἔφη Χριστὸς τοῖς Αθλοφόροις, εἰσέλθετε, κομίσασθε χαίροντες, τὰ ἔπαθλα τῶν πόνων ἐπάξια, τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἐναθλήσασιν.

Ὡς ἄνθη τερπνὰ τοῦ νοητοῦ Πανεύφημοι, Παραδείσου ἐγνωρίσθητε, κρίνα ὡς εὖοσμα καὶ ρόδα, ἡμᾶς ἐγκατοσφραίνοντες χάριτι, καὶ πλάνης δυσωδίας

εξαίροντες, όθεν αξίως μακαρίζεσθε.

Στώμεν έν τώ οίκω τού Θεού γεραίροντες, Αντιπάτρου Θεοστίχου τε, Ρούφου Φιλήμονος τούς άθλους, τού θείου Θαυμασίου τά θαύματα, τού Μάγνου Αρτεμά καί Θεόγνιδος, καί Θεοδότου τό αήττητον.

Ημέρα σωτήριος ημίν ανέτειλε, τών Αγίων η πανήγυρις, ήν εκτελούντες ετησίως, βοήσωμεν αυτοίς μετά πίστεως, Μαρτύρων φωταυγή ακροθίνια πάντων καρδίας καταυγάσετε.

Θεοτοκίον

Φορέσας εκ σου ο Βασιλεύς τού σώματος, τήν πορφύραν προελήλυθεν, όλος ωραίος εκ γαστρός σου, καί πάντας τούς εχθρούς ετροπώσατο, καί νίκην Αθλοφόροις εβράβευσεν, άχραντε μόνη Αειπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τής Εορτής

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων Ιάσονος καί Σωσιπάτρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, ΚΥΡΙΕ ΕΚΕΚΡΑΞΑ, ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΙΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ Υ' ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ Υ'.

Ήχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Πάντα κατελίπετε τερπνά, Χριστόν αγαπήσαντες, ού τας ψυχάς εκολλήθητε, οπίσω ένδοξοι, ίχνεσί τε τούτου, πίστει προσηνέχθητε Ιάσων καί Σωσίπατρε πάνσοφοι, ώ καί πρεσβεύετε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Ιάσων Σωσίπατρε ψυχήν, τήν εμήν φωτίσατε, εσκοτισμένην τοίς πάθεσιν, οι τόν περίγειον, διδαχαίς ενθέοις, κόσμον καταλάμψαντες, καί σκότος τών ειδώλων μειώσαντες, καί προσενέγκαντες, γένος άπαν τό ανθρώπινον, σεσωσμένον, Χριστώ τώ Θεώ ημών.

Χριστός ο Θεός υμάς σοφοί, Ιάσων Σωσίπατρε, τούς πλανωμένους απέστειλεν, ανακαλέσασθαι, καί πρός σωτηρίαν, πάντας καθωδήγησεν, υμών

τοῖς θεοσόφοις διδάγμασιν, ὡ νύν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς
ημῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Τοῦ Αποστόλου Ἦχος γ'

Απόστολοι ἅγιοι, πρεσβεύσατε τῷ ελεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἀφεσιν
παράσχη ταῖς ψυχαῖς ημῶν.

Καί τῆς Εορτῆς

Καί Απόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Οἱ κανόνες τῆς Εορτῆς, καί τῶν Ἀγίων.

Ὡδή α' Ἦχος β'

Δεύτε λαοί

Τῷ τοῦ Χριστοῦ, βήματι νύν παριστάμενοι, μνεῖαν ημῶν Απόστολοι, ποιείσθε
πάντοτε, τῶν υμᾶς ευφημούντων, ἐλάβετε γάρ χάριν, πρεσβεύειν υπέρ ημῶν.

Δυάς σεπτῇ, τῶν Αποστόλων αἰτήσασθε, Χριστόν τὸν πανοικτίρμονα, χάριν
δοθῆναί μοι, τοῦ ημᾶς ευφημήσαι, καί μέλψαι τοὺς αγῶνας, υμῶν πανόλβιοι.

Μύσται Χριστοῦ, ἰάσων ὡ Παμμακάριστε, καί πάνσοφε Σωσίπατρε, τοὺς τήν
σεπτῇν υμῶν, εορτάζοντας μνήμην, παντοίων ἐκ κινδύνων, ἀπολυτρώσασθε.

Θεοτοκίον

Χαίρε σεμνή, τῶν δωρημάτων ἡ ἄβυσσος, χαίρε λιμὴν ἀχείμαστε, χαίρε
οχύρωμα, τῆς ημῶν σωτηρίας, Παρθένε Θεοτόκε, μόνη πανύμνητε.

Ὡδή γ'

Στερέωσον ημᾶς

Τοῦ Παύλου φοιτηταί, σοφοί γενόμενοι, κατ' ἵχνος ἐκείνου τε πορευθέντες
διεδράμετε τὰ σύμπαντα, τὸν σωτήριον λόγον καταγγέλλοντες.

Ὡς θεῖοι ποταμοί, σοφίας ἐνδοξοὶ, ναμάτων πληροῦτε τῶν σωτηρίων,
Εκκλησίας τὰ συστήματα, ἐκ πηγῶν σωτηρίου ρεῖθρα βλύζοντες.

Παντοίων ἀναγκῶν, καί περιστάσεων, τοῦ βίου πρεσβεΐαις υμῶν ἀγίαις,
θεοφόροι κυβερνήσατε, τοὺς υμᾶς νύν τιμώντας διασώζοντες.

Θεοτοκίον

Ὁ κλίνας οὐρανοὺς, τῇ υπέρ ἐννοιαν, κενώσει τήν σάρκα ἐκ σοῦ πτωχεύει,

προσλαβόμενος Θεόνυμφε, καί τόν κόσμον πλουτίζει τή θεότητι.

Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τās καρδίας ημών τών υμνούντων σε

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ιάσονα πιστοί, καί Σωσίπατρον ύμνοις, ως μύστας ιερούς, τής Αγίας Τριάδος, καί κήρυκας τής Πίστεως, επαξίως τιμήσωμεν, όπως λάβωμεν, ταίς παρακλήσεσι τούτων, πάντες έλεος, καί χάριν εύρωμεν θείαν, εις εύκαιρον βοήθειαν.

Καί τής Εορτής

Ωδή δ' Εισακήκοα Κύριε

Τού Χριστού τώ ονόματι, θαυματουργοί, τελούντες τās ιάσεις, πρόσ Θεού τήν πίστιν λαούς ειλικύσατε.

Καί ποιμαίνειν Μακάριοι, καί οδηγείν, υμάς καί μετά τέλος, τό μικρόν πιστεύομεν τούτο ποιόμνιον.

Συγγενόμενοι Ένδοξοι, πνευματικώς, πρεσβείας συμπολίταις, τās χρηστάς φιλίας νόμω παράσχοιτε

Θεοτοκίον

Ταίς πρεσβείαις δεόμεθα, τής σέ σαρκί, Τεκούσης Θεού Λόγε, τώ λαώ σου δώρησαι τά ελέη σου.

Ωδή ε' Ο τού φωτός χορηγός

Ιερουργοί τού Χριστού, τών μυστηρίων ευκλεείς ώφθητε, καί κοινωνοί, σοφοί τών εκείνου, αγίων τε παθών, διό επαξίως, αεί μακαρίζεσθε.

Ως ουρανοί λογικοί, τοίς επί γής τήν τού Θεού, Άγιοι, δόξαν τρανώς, φθεγγόμενοι ζόφον, εξήρατε δεινόν, καί θεογνωσίας, τόν κόσμον επλήσατε.

Ταίς ικεσίαις τών σών, Ιερωτάτων μαθητών Κύριε, σώσον ημάς, ημείς γάρ λαός σου, καί πρόβατα νομής, καί φόβω σε πάντες, υμνούντες δοξάζομεν.

Θεοτοκίον

Εν γενεαίς γενεών, ευλογημένη καί αγνή πέφυκας, ως τήν αράν, τώ θείω σου τόκω, νεκρώσασα τό τώ πρίν, καί τήν ευλογίαν, κόσμω πηγάσασα.

Ωδή ς' Άβυσσος αμαρτημάτων

Όπλον σε οι θεηγόροι, Απόστολοι κεκτημένοι, τήν τών εναντίων ευσθενώς,

παράταξιν έτρεψαν, ως άριστοι, στρατιώταί σου Λόγε.

Εκράτυναν τήν Εκκλησίαν, Σωσίπατρος καί Ιάσων, Ιερολογίαις Ιεραίς, ως ένθεοι ρήτορες καί κήρυκες, καί Θεού Ιεράρχαι.

Εκύκλωσαν ημάς ανάγκαι, καί θλίψεις δι' αμαρτίαν, αλλά παρακλήσεσι σεπταίς, τών Αποστόλων σου, ελέησον ο Θεός τούς σούς δούλους.

Θεοτόκιον

Μακάριος ο σέ γινώσκων, λαός αγνή Θεοτόκε, εν γάρ τού Υιού σου τώ φωτί, πάς τίς πορεύεται, σωζόμενος, εις αιώνας αιώνων.

Ο Ειρμός

«Άβυσσος αμαρτημάτων, εκύκλωσέ με εσχάτη, αλλ' ως τόν Προφήτην Ιωνάν, Κύριε Κύριε, ανάγα γε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου».

Κοντάκιον Έχος β'

Χειρόγραφον εικόνα

Τοίς δόγμασι τού Παύλου καταυγασθέντες, γεγόνατε φωστήρες τής οικουμένης, τρισμακάριοι, καταυγάξετε γάρ αεί κόσμον θαύμασιν, Ιάσων, η πηγή τών ιαμάτων, Σωσίπατρε, Χριστού Μαρτύρων κλέος, Απόστολοι θεοφόροι, προστάται τών εν ανάγκαις, καθικετεύσατε Θεώ, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ο Οίκος

Απόστολοι θεηγόροι, καί κήρυκες ευσεβείας, διδάσκαλοι καί προστάται ευσεβούντων αισέβαστοι, παρεστηκότες Θεώ, καί φωτός θείου πληρούμενοι, καί στεφάνοις εγκοσμούμενοι, φωτίσατε ημάς δεόμεθα, γεραίρειν τήν υμών πανέορτον πανήγυριν, εν ευφήμοις υμνωδίαις ευσεβώς, πάντες γάρ έσμεν ποίμνιον υμών, λυτρωθέντες τής πλάνης εν χάριτι, αλλ' ως όντες σωτήρες τών πιστών, σπεύσατε πρός τόν Κτίστην, πρεσβεύειν παρρησία, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Συναξάριον

Τή ΚΘ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων εκ τών Εβδομήκοντα Ιάσονος καί Σωσιπάτρου.

Στίχοι

- Ζωής Ιάσων λαμβάνει φθαρτής πέρας,
- Αλλ' εύρεν άλλην μή πέρας κεκτημένην.
- Θανέντι δόξαν σού προσώπου δεικνύεις
- Σώ Σωσιπάτρω, τού Θεού Λόγου, Πάτερ.
- Εικάδι αμφ' ενάτη Ιάσων απεβήσατο γαίης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων επτά Μαρτύρων ληστών, οι διά τού Αποστόλου Ιάσονος πιστεύσαντες τώ Χριστώ εν λέβητι πίσης κοχλαζούσης βληθέντες τελειούνται.

Στίχοι

- Λησταί, μαθόντες τήν Εδέμ ληστού λάχος,
- Πίσση λαχείν έσπευσαν αυτήν εμφλόγω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Κερκύρας, θυγατρός Κερκυλλίνου τού Βασιλέως, ήτις βέλεσι κατατρωθείσα τελειούται.

Στίχοι

- Βελών Βασιλίσ ταίς βολαίς εστιγμένη,
- Εκ στιγμάτων έλαμψεν, ως εκ μαργάρων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ζήνωνος καί Βιταλίου, πυρί τελειωθέντων.

Στίχοι

- Μή δειλιάσης, Βιτάλιε, πρός φλόγα,
- Ηγήσομαι γάρ, καί προεισέλθω Ζήνων.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Ευσέβιος πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Εκ σου τό πύρ οποιόν εκσμήξει ρύπον,
- Όβρουζον, Ευσέβιε, Χριστού χρυσίον.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εικόνας χρυσής

Τού πρώτου φωτός, τάς ακτίνας ο σοφός Παύλος δεξάμενος, ημάς Ιάσων ιερώτατε, καί θεοφόρε Σωσίπατρε, δευτεροφανώς καταυγάζει, διδαχαίς αναμέλποντας, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ηλίου σοφοί, επί γής τού αισθητού οδόν εδράμετε, Άνατολήν γάρ καταλάμψαντες, πρός Δύσιν φθάσαντες έδυτε, σώματι φαιδρώ πρός Θεόν δε, ανυψώσαντες πνεύματα, υμνολογείτε νύν αυτόν, ως τών Πατέρων Θεόν.

Θεοτοκίον

Προστάτιν θερμήν, τήν τεκούσαν σε Χριστέ Παρθένον έδωκας, τοίς εν ανάγκαις περιπίπτουσι, ταίς τών δεινών περιστάσεων, ρύσαι ούν ημάς ευχαίς ταύτης, τών κινδύνων τούς ψάλλοντας, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Ωραιωθέντες καλλοναίς, τού τής χάριτος σοφοί Ευαγγελίου, παντί ώφθητε κόσμω, τήν υπερέχουσαν νούν, ειρήνην ευαγγελιζόμενοι, όθεν ανυμνείτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τών φιλοσόφων τάς πλοκάς, διελύσατε σοφώς θεολογούντες, τρισυπόστατον

φύσιν, Μύσται τού Λόγου σεπτοί, καί κόσμον όλον εφωτίσατε, μέλπειν καί δοξάζειν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σέ Θεοτόκον αληθή, ονομάζοντες Αγνή ομολογούμεν, τόν εκ σου σαρκωθέντα, Λόγον αφράστως διπλούν, τήν φύσιν αλλ' ου τήν υπόστασιν, καί υπερυψούμεν αυτόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Τόν εκ Θεού Θεόν λόγον

Τόν επί γής τούς Αγίους, μεγαλύναντα Λόγον Θεού, καί τό μνημόσυνον αυτών, εις τόν αιώνα δοξάσαντα, καί νύν εν τοίς υψίστοις, κατέχοντα τά πνεύματα αυτών, εν χειρί τή οικεία απαύστως μεγαλύνομεν.

Τελειωθέντες θεόπται, εν ολίγω πληρούτε, εν τόποις φωτεινοίς χρόνους μακρούς, ένθα χαρά ανεκκλάλητος, καί αΐδιος δόξα, καί φώς τό καταλάμπων ως Θεός, τού φωτός τούς αξίους, υπέρ ημών πρεσβεύοντας.

Νύν ευφημούντες θεόπται, δυσωπούμεν εν ύμνοις, υμάς ως κυβερνήτας ιερούς, υπέρ ειρήνης τού σύμπαντος, ικετεύσατε κόσμου, καί ευσταθείας τών Εκκλησιών, καί ή, μών σωτηρίας, Ιάσων καί Σωσίπατρε.

Θεοτοκίον

Θεοκυήτορ Παρθένε, σαίς αλήκτοις πρεσβείαις, κατάβαλε τά θράση τών εθνών, τών τούς πολέμους ζητούντων αεί, Βασιλεί φιλοχρίστω, βραβεύουσα τάς νίκας κατ' εχθρών, ίνα σε κατά χρέος, εν ύμνοις μεγαλύνωμεν.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Η Παμφαής καί θεία, τών Αποστόλων εορτή, τών Κερκυραίων τά πλήθη, πρós ευωχίαν συγκαλεί, Δεύτε κορέσθητε πάντες, πνευματικής ευφροσύνης.

Καί τής Εορτής

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου, Ιακώβου, αδελφού Ιωάννου τού

θεολόγου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τοῦ Ἀγίου γ'.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Μάκαρ θεόπτα Ιάκωβε, σύ τήν τοῦ Λόγου φωνήν, παραυτίκα δεξάμενος, πατρικῆς ἡλόγησας, θεραπείας καί σχέσεως, καταλιπών γάρ, βίου τόν τάραχον, εἰς νοητήν δέ, μεταβάς θάλασσαν, ταύτην ἐτάραξας, ευσεβείας δόγμασι, καί ταῖς βρονταῖς, ταῖς υπερκοσμίαις σου, θεομακάριστε.

Λόγον παμμάκαρ Ιάκωβε, τόν αρχηγόν τῆς ζωῆς, καί αἰώνος τοῦ μέλλοντος, θεραπεύων πράξειςιν, Ἰσραήλ τόν παμβέβηλον, πρωτοτοκίων ὄντως ἐστέρησας, ὡς τήν κοιλίαν Θεόν ἡγούμενον, ὃν καί ἐπτέρνισας, καί γυμνόν ἀπέδειξας, τῆς πατρικῆς, σκέπης εὐλογίας τε, καί κλήρου ἀμοιρον.

Ἀρχων κατεστάθης Ἐνδοξε, νύν ἐπὶ πάσαν τήν γήν, περί σου ὥσπερ γέγραπται, μαθητῆς γενόμενος, τοῦ τά πάντα ποιησαντος, καί διὰ ζήλον, σου τόν θερμότατον, ὑπὸ ἀνόμων, μαχαίρα πάνσοφε, φόνον ὑπέμεινας, τῆς σεπτῆς τῶν δώδεκα, συμμαθητῶν, μάκαρ οἰηγύρεως, προαναιρούμενος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Πρώτος Πανεύφημε τῆς θεολέκτου δωδεκάδος, θάνατον ἐν μαχαίρα ὑπὸ Ἡρώδου, διὰ τόν Διδάσκαλον ὑπέμεινας, πρώτος τό ποτήριον αὐτοῦ ὡς ὑπέσχου ἐπιες, ὅθεν τῆς βασιλείας σε συγκληρονόμον προσήκατο ὁ φιλάνθρωπος, σὺν τῷ συγγόνῳ πρεσβεύοντας, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Δόξα... Τοῦ Ἀποστόλου Ἦχος α'

Ἀπόστολε καί Μάρτυς, Ιάκωβε, τοῦ καλοῦ ποιμένος τό θεόλεκτον πρόβατον, τῷ ομαίμονι ἐν υψίστοις συναγαλλόμενος, αἰτήσαι τοῖς εορτάζουσι τό σεπτόν σου μνημόσυνον, ἀφῆσιν ἀμαρτιῶν, καί τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Ἀπόστολε Ἁγίε Ιάκωβε, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἀφῆσιν παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καί τῆς Εορτῆς

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οι Κανόνες τῆς Εορτῆς, καί τοῦ Αποστόλου, οὐ ἡ Ακροστιχίς.

Τόν Βροντῆς, Ιάκωβον ἐμφρονα παῖδα γεραίρω.
Ποῖημα Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἀρματηλάτην Φαραῶ

Τῷ σῷ δικτύῳ αλιεύς ὡς ἐμπειρος, τοῦ τῶν πταισμάτων βυθοῦ, ἀναγαγὼν
μάκαρ, τὴν ψυχὴν μου φώτισον, ταῖς φωτοβόλοις λάμπεσι, καί ὑμνεῖν σου
ἀξίως, ὦ θεοφάντορ Ιάκωβε, μνήμην τὴν ἀγίαν εὐόδωσον.

Ὁ πρό αἰώνων τῷ Πατρὶ συνάναρχος, υπερτελής τε Θεός, σωματωθεὶς ὥφθη,
ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος, καί συνεργόν τῆς χάριτος, ἀναδείκνυσι Μάκαρ, καί
υπηρέτην σε πάνσοφον, ῥώμῃ τῇ αὐτοῦ δυναμούμενον.

Νενοηκῶς σου τὴν ψυχῆς ευγένειαν, σέ ο προγνώστης Θεός, καί τό στερρόν
Μύστα, καί ἀκαταμάχητον, τῆς διανοίας ἐνδοξε, τοῖς αὐτοῦ υπηρέταις,
προκεκριμένως ἐνέταξεν, ἔθνεσιν αὐτόν καταγγελλόντα.

Βουλῆς μεγάλης τοῦ Πατρός, ὁ Ἄγγελος, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, ἐπιφανεῖς
κόσμῳ, σάρκα προσελάβετο, ὅς ἀρεταῖς κοσμούμενον, μαθητὴν σε δεικνύει,
καί θεηγόρον Ιάκωβε, λόγους τοὺς αὐτοῦ ρητορεύοντα.

Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ λελάληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἡ τὸν Θεόν Λόγον, ἐν
γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνή δέ διαμείνας, Θεοτόκε Μαρία, διό σε πάντες
γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεόν προστασίαν ἡμῶν.

Ὡδή γ'
Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς

Ἡ ἐκ τοῦ ὕψους σε πνοή, βιαία τοῦ Παρακλήτου, ἐκπυρώσασα σοφόν
θεηγόρον, ρητορεύοντα σαφῶς, τὰ μεγαλεῖα δείκνυσι, τοῦ σαρκωθέντος
Λόγου, οὐ καί αὐτόπτης γεγένησαι.

Σέ ὥσπερ βέλος ἐκλεκτόν, ὁ Λόγος ἠκονημένον, ἐν καρδίαις τῶν ἐχθρῶν
ἐμπηγνύει, διαρρήσσοντα ψυχάς, τῶν ἐναντίων πάνσοφε, καί προνομεύοντά
σε, τούτων τὰ σκύλα, Ιάκωβε.

Ιερωμένος σου Σοφέ, ὁ τόκος καί φωτοφόρος, τοῦ Θεοῦ τῇ συγγενείᾳ
παμμάκαρ, φαιδρυνόμενος τρανῶς, ἐν συναφείᾳ δείκνυται, ἐξ ἀπαλῶν γάρ
ὥφθης, τῷ Λόγῳ συνδιαιτώμενος.

Ακηλιδώτου σου ψυχής, τό ιλαρόν τώ Δεσπότη, οραθέν καί πρό τής κλήσεως μάκαρ, αξιόληπτος αυτώ, εφάνης ώ Ιάκωβε, καί τής οικονομίας, μύστης τής τούτου γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ καί Σεραφίμ, εδείχθης υψηλότερα, Θεοτόκε, σύ γάρ μόνη εδέξω, τόν αχώρητον Θεόν, εν σή γαστρί αμόλυντε, διό πιστοί σε πάντες, ύμνοις αεί μακαρίζομεν.

Ο Ειρμός

«Ο στερεώσας κατ αρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριξον, ότι ουκ έστι πλην σου, Άγιος μόνη φιλάνθρωπε».

Κάθισμα 'Ηχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Χριστώ μαθητευθείς, καί πιών τό εκείνου, ποτήριον σοφέ, ώσπερ έφη σοι μάκαρ, μαχαίρα Ιάκωβε, απεκτάνθης Απόστολε, όθεν άπασα, η Εκκλησία χορεύει, εορτάζουσα, τήν παναγίαν σου μνήμην, εν ή ευφημούμέν σε.

Καί τής Εορτής

Ωδή δ' Σύ μου ισχύς, Κύριε

Κήρυξ Χριστού, γεγονόςας θείος Ιάκωβε, σύ κληθείς γάρ, θάπτον ηκολούθησας, τήν πατρικήν, σχέσιν παριδών, καί τών επιγείων, τά μένοντα αμειψάμενος, διό καί τής αφράστου, ουρανών κληρουχίας, κατηξίωσαι μάκαρ αοίδιμε.

Ω τού θερμού, πόθου σου πρός τόν Δεσπότην Χριστόν! σύ γάρ τούτον, σφόδρα επεπόθησας, τώ φωτισμώ, τούτου λαμπρυνθείς, καί μορφωθείς τούτω, εφάνης πάσι φώς δεύτερον, τού πρώτου ταίς ακτίσι, λαμπρυνθείς καί τή δόξη, Ιγανσεβάσμιε μάκαρ Ιάκωβε.

Βίον σεπτόν, έσχηκας καί υπερθαύμαστον, τώ γάρ πόθω πόθον ακατάσχετον, προσειληφώς, τήν τών ορεκτών, τής αγαθαρχίας, εσχάτην μακαριότητα, κατέλαβες θεόφρον, Ασωμάτοις συμπάλλων, τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Όλον σαυτόν, νεύμασιν εμπαραχόμενος, τού Δεσπότη, Μύστα θεοδίδακτε, τών αρετών, ήρθης εμφανώς, πρός υψηλοτάτην, καί θείαν όντως ακρώρειαν, κακείθεν ιαμάτων, Ποταμούς αναβλύζεις, τοίς τήν μνήμην σου μάκαρ δοξάζουσιν.

Θεοτοκίον

Σύ τών πιστών, καύχημα πέλεις Ανύμφευτε, σύ προστάτις, σύ καί καταφυγιον, Χριστιανών, τείχος καί λιμήν, πρός γάρ τόν Υιόν σου, εντεύξεις φέρεις Πανάμωμε, καί σώζεις εκ κινδύνων, τούς εν πίστει καί πόθω,

Θεοτόκον αγνήν σε γινώσκοντας.

Ωδή ε'
Ἴνα τί με απώσω

Νέος ὡσπερ Ἡλίας, ζήλω πυρακτούμενος, τοὺς απειθήσαντας, τῷ κηρύγματί σου, καταφλέξει ἠθέλησας Ἐνδοξε, ἀλλ' ἐκώλυσέ σε, ὁ θελητής τῆς ευσπλαγχνίας, ἐκδιδάσκων τό πρᾶον τῆς χάριτος.

Επιβάς ακροάτης, ἀρετῆς πτερούμενος, δι' ἀγαπήσεως, τῶν ἐγκρίτων θρόνων, τοῦ Δεσπότου ἐπόθησας Ἐνδοξε, τὰ πρωτεία φέρειν, οὐχ ὡς ἐρῶν δόξης ματαίως, ἀλλὰ βλέπειν ἀμέσως ὄν ἔστερξας.

Υπερέβη τοὺς ὅρους, Σώτερ ὁ Ἰάκωβος, τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν γάρ δύναμίν σου, ὡς ἱμάτιον περιζωσάμενος, ἱαμάτων βρύει, τοὺς ποταμούς καὶ τῶν θαυμάτων, καὶ φωτίζει τὴ πίστει τὰ πέρατα.

Φωτεινὴ σε νεφέλη, Λόγον ἀπαστράπτοντα, δόξη θεώμενον, ἐν θαβώρ τῷ ὅρει, ἐπεσκίασε μάκαρ Ἰάκωβε, καὶ φωνῆς ἀκούσαι, τῆς πατρικῆς κατηξιώθης, βεβαιούσης αὐτοῦ τὴν υἱότητα.

Θεοτοκίον

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενούς προνοίας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα, ὅτι σέ καὶ μόνην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην ἱλασμόν ευμενὴ προβαλλόμεθα.

Ωδή ς'
Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν

Ρεύματα ὡς ἐκ πηγῆς, ἱαμάτων ἀενάως παρέχων, καὶ φωτισμόν δογμάτων, ευσεβῶν βλύζων ἔνδοξε, τὰς ψυχὰς τῶν ευσεβεῖ, πόθω Ἰάκωβε, προσιόντων, καταλαμπρύνεις παμμακάριστε.

Ὅργανον χωρητικόν, ὁ Δεσπότης ευρηκῶς σε παμμάκαρ, τῆς εαυτοῦ πλουσίας, καὶ σεπτῆς διαδόσεως, ἐμφορεῖ τῶν δωρεῶν, τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν, μυστηρίων, ἱεουργέ τῆς αἰδίου ζωῆς.

Δόξαν τὴν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκζητήσας τῷ Χριστῷ παρασχεῖν σοι, ὡς Βασιλεῖ γήινω, βασιλείας ἐπέτυχες, οὐ τῆς κάτω καὶ φθαρτῆς, μάκαρ Ἰάκωβε, ἀλλ' ἀφθάρτου, ἦν δι' ἀθλήσεως ἀπέλαβες.

Νέκρωσιν ὑπὲρ ἡμῶν, ὁ Δεσπότης υπελθεῖν εὐδοκήσας, τὴν τοῖς νεκροῖς αἰτίαν, ἀληθοῦς ἀναστάσεως, ὡς αὐτοῦ Μυσταγωγόν, μάκαρ σε εἶλετο, συνεργάτην, ἐν τῇ νυκτί ἢ παρεδίδοτο.

Θεοτοκίον

Ἄβυσσον τῶν οἰκτιρμῶν, ἡ τεκούσα Θεοτόκε Παρθένε, τῶν λυπηρῶν τοῦ βίου, τὴν ψυχὴν μου διάσωσον, καὶ χαράς πνευματικῆς, θύραν μοι ἀνοίξον, σοὶ γάρ Κόρη, τὰ τῆς ἐλπίδος ἀνατίθημι

Ο Ειρμός

«Άβυσσος αμαρτιών, καί πταισμάτων καταιγίς με τaráττει, καί πρὸς βυθόν βιαίως, συνωθεὶ απογνώσεως, ἀλλὰ σύ τήν κραταιαν, χεὶρά μοι ἔκτεινον, ὡς τῷ Πέτρῳ, ὦ κυβερνήτα καί διάσωσον».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τά ἄνω ζητῶν

Φωνῆς θεϊκῆς, ἀκούσας προσκαλοῦσης σε, ἀγάπην πατρός, παρείδες καί προσέδραμες, τῷ Χριστῷ Ἰάκωβε, μετὰ καί τοῦ συγγόνου σου ἔνδοξε, μεθ' οὐ καί ἡξιώθης ἰδεῖν, Κυρίου τήν θείαν Μεταμόρφωσιν.

Ο Οἶκος

Ὡς ἀλιεύς λογικῶν ἰχθύων, τῷ δικτύῳ Τρισμάκαρ τῶν σεπτῶν ευχῶν βυθοῦ πταισμάτων ἀνάγαγε τήν ταπεινήν μου ψυχὴν, τήν πάλαι υφ' ἡδονῶν θηρευθεῖσαν τῶν τοῦ βίου ἵνα ἀκλινῶς διελθῶν τόν υπόλοιπον χρόνον μου, υμνήσω τό ὄνομά σου, καί δοξάσω τόν βίον τόν ἀμεμπτον, ὃν ἐκτελέσας ἐπὶ τῆς γῆς, ἡξιώθης ἐπ' ὅρους θεάσασθαι, Κυρίου τήν θείαν Μεταμόρφωσιν.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ Λ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἰακώβου, ἀδελφοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ θεολόγου.

Στίχοι

- Ὡς ἀμνός Ἰάκωβος ἀχθεῖς ἐσφάγη,
- Τῆς εὐσεβείας μηρυκίζων τοὺς λόγους.
- Κτείνει, μάχαιρα φόνου, Ἰάκωβον ἐνὶ τριακοστῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Κλήμεντος τοῦ Ποιητοῦ.

Στίχοι

- Τέρψας ὁ Κλήμης γηγενεῖς ὠδαῖς κάτω,
- Ἀπήλθε τέρπων, ὥσπερ οἶμαι, καί νόας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μαξίμου.

Στίχοι

- Μάξιμος ευρῶν τήν ξί συλλαβὴν μέσῃν,
- Τό γαστρός ἡμῖν μηνύει μέσον ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ευρέσεως τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου ἱερομάρτυρος Βασιλέως, Ἐπισκόπου Ἀμασειᾶς.

Στίχοι

- Χρὴ μηδέ νεκρόν λανθάνειν Βασιλέα,
- Βασιλέως θνήξαντα τοῦ ζώντος χάριν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Δονάτου, Ἐπισκόπου Ευροῖας.

Στίχοι

- Τίς μή Δονάτον δοξάσει εν τοίς λόγοις,
- Όν περ τά έργα πανταχού εδόξασαν.

Ταίς αυτών αγίαις Πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Θεού συγκατάβασιν

Ποτήριον έπιες καθώς υπέσχου, τό τού Δεσπότη Χριστού, καί τό βάπτισμα τούτου, σύ εβαπτίσω θεομακάριστε, ώ νύν προθύμως κραυγάζεις γηθόμενος, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ακτίσι λαμπόμενος, τής θεοπτίας ώφθης Ιάκωβε, διά τούτό σε στέφει, τής βασιλείας Χριστός ο Κύριος, καταγλαΐζει Αγγέλοις συμπάλλοντα, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ιδού σοι πεπλήρωκε, τάς υποσχέσεις ο μεγαλόδωρος, πρός αυτόν ανυψώσας, τή εκμιμήσει τών παθημάτων αυτού, ώ παρεστώς νύν κραυγάζεις γηθόμενος, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Τό φώς τό ανέσπερον, Θαβώρ εν όρει σύ θεασάμενος, επί γής καταπίπτεις, μή φέρων τούτο οράν τοίς όμμασι, τής πατρικής δέ φωνής ως ακήκοας, Ευλογητός ο Θεός, προσανεβόας τρανώς.

Θεοτοκίον

Δυάδα τών φύσεων, αλλ' ού προσώπων Κόρη κηρύττομεν, τόν εκ σου σαρκωθέντα, όν κατά σάρκα εξεικονίζομεν, καί Προσκυνούμεν μορφής το ομοίωμα, οι διά σου τώ Θεώ καταλλαγέντες αγνή.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Αβραμιαίαν πρόθεσιν, σύ θεόπτα κτησάμενος, τώ προσκαλουμένω, σέ Χριστώ επόμενος, εγένου θεόσοφος, καί λειτουργός υπήρξας αυτώ, ως Δημιουργώ, καί Λυτρωτή ανακράζων, Οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Γεγνωτότερα δέδεικται, τής βροντής σου η πρόοδος, τής τών νομικών, τυπωτικής ηχήσεως, Χριστόν γάρ εβρόντησας, τή οικουμένη πάση Θεόν, ως Δημιουργόν καί Λυτρωτήν αναμέλπων, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Εθαυμαστώθης ένδοξε, μαρτυρίας φαιδρότητι, καί θεοσεβείας αληθούς λαμπρότητι, καί άρχων Απόστολε, κατασταθείς απάσης τής γής, τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόας, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Πάσαν εις γήν διέδραμεν, ο σός λόγος Ιάκωβε, πλήξας ως βροντή, τήν τών απίστων έννοιαν, φωτίσας δέ άπαντας, θείω φωτί τής πίστεως, ώσπερ αστραπή, τούς ευπειθώς εκβοώντας, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ρητορευόντων γλώσσαί σε, ανυμνήσαι ου σθένουσιν, ώ Θεογεννήτορ, Μαριάμ Θεόνυμφε, Χριστόν γάρ εγέννησας, τόν επί πάντων Κόρη, Θεόν, τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν, ώ βοώμεν, Οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, Τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν, άνεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω

Αγίως σου τόν δρόμον διηνυκώς, εν Αγίω σκηνώμασιν ένδοξε, νύν γεγηθώς, αίγλην κατοπτεύεις τήν τριφεγγή, ής απολαύων πάνσοφε, πλήρεις ευφροσύνης τούς υμνητάς, τούς σούς καί χαρμοσύνης, ανάδειξον παμμάκαρ ταίς ικεσίαις σου Ιάκωβε.

Ιδείν σε οι κακούργοι καί φονευταί, ως τόν σόν πρίν Δεσπότην μή φέροντες, τας γάρ αυτών, πράξεις εκφαιλίζων σής αγωγής, τή παραθέσει ήλεγξας, κτείνουσι μαχαίρα τόν μιμητήν, Χριστού τού σταυρωθέντος, σαρκί υπέρ ανθρώπων, ώ θεορρήμον παμμακάριστε.

Ρομφαία ουρανίω τιμωρηθείς, ταίς πληγαίς ο Ηρώδης απώλετο, ότι τούς σούς, Λόγε διακόνους καί μαθητάς, ούς Αποστόλους έφησας, κτείνων ουκ ενάρκησεν ο δεινός, διό σου τήν δικαίαν, πρόνοιαν ευεργέτα, καταπλαγέντες μεγαλύνομεν.

Τιμώντές σου τήν μνήμην χαρμονικώς, ευφημούμέν σε μάκαρ, Ιάκωβε, μύστα Χριστού, άδοντες δέ ζήλόν σου τόν θερμόν, καί τήν μακράν περίοδον, καί τούς σούς αγώνας καί τήν σφαγήν, βροντής υιόν καί φώς σε, κριτήν καί μυστολέκτην, πιστώς σε πάντες ονομάζομεν.

Θεοτοκίον

Ωράθης ώ Παρθένε Μήτηρ Θεού, υπέρ φύσιν τεκούσα εν σώματι, τόν αγαθόν, Λόγον εκ καρδίας τής εαυτού, όν ο Πατήρ ήρεύξατο, πάντων πρό αιώνων ως αγαθός, όν νύν καί τών σωμάτων, επέκεινα νοούμεν, εί καί τό σώμα περιβέβληται.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι

μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον Ἦχος β'
Τῶν Μαθητῶν ὁρῶντων σε

Τῷ σαρκωθέντι Λόγω δι' ευσπλαγχνίαν, μαθητευθεὶς Ἰάκωβε τῆς χορείας, ὠφθης Κορυφαίων συναρίθμιος, μεθ' ὧν Χριστῷ δυσώπησον, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων, τὴν παναγίαν σου μνήμην.

Καὶ τῆς Εορτῆς

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρά προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τῷ καλάμῳ τῆς χάριτος, ἐκ βυθοῦ ματαιότητος, τοὺς βροτοὺς ἀνείλκυσας, ἀξιάγαστε, τοῦ Διδασκάλου τοῖς νεύμασιν, ὑπεύκτων Ἰάκωβε, τοῦ φωτίσαντος τὴν σὴν, κατὰ πάντα διάνοιαν, καὶ Ἀπόστολον, καὶ σεπτὸν θεηγόρον σε Παμμάκαρ, ἀναδείξαντος τῆς τούτου, ἀκαταλήπτου θεότητος. **(Δίς)**

Ἡ τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψις, ἐπὶ σέ καταβέβηκε, τοῦ πυρός ἐν εἶδει, καὶ σέ μακάριε, θεῖον δοχεῖον εἰργάσατο, συντόνως ἐλαύνοντα, ἀθείας τὴν ἀχλύν, καὶ τὸν κόσμον φωτίζοντα, τῇ λαμπρότητι, τῶν πανσόφων σου λόγων, μυστολέκτα, Ἀποστόλων ἡ ἀκρότης, Χριστοῦ αὐτόπτα Ἰάκωβε.

Ἀστραπαῖς τοῦ κηρύγματος, τοὺς ἐν σκότει καθεύδοντας, ἀγνωσίας ἐνδοξε, ὦ Ἰάκωβε, καταφωτίσας ἀνέδειξας, υἱοὺς διὰ πίστεως, τοῦ Δεσπότου καὶ Θεοῦ, οὐ το πάθος ἐζήλωσας, καὶ τὸν θάνατον, καὶ τῆς δόξης ἐγένου κληρονόμος, ὡς σοφός, ὡς θεηγόρος, ὡς μαθητὴς ἀληθέστατος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Δεῦτε τῆς ουρανίου μυσταγωγίας τὸν κήρυκα, καὶ υποφήτην τοῦ Ευαγγελίου, ψαλμικαῖς ὑμνωδίαις, Ἰάκωβον ευφημήσωμεν, οὗτος γάρ ποταμὸς ἀνεδείχθη τοῦ νοητοῦ Παραδείσου, τὰς ψυχικὰς αρούρας, τοῖς ουρανίοις ὄμβροις ἐπάρδων, καὶ καρποφόρους δεικνύων Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ παρέχοντι πᾶσι ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ, ἰλασμόν καὶ φωτισμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νύν... Τῆς Εορτῆς

Δοξολογία Μεγάλη

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοί.

Κοινωνικόν

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν. Ἀλληλοῦῖα.

[Αρχή](#)

[Τίτλος](#)

[Μαΐος_1](#) [Μαΐος_2](#) [Μαΐος_3](#) [Μαΐος_4](#) [Μαΐος_5](#) [Μαΐος_6](#) [Μαΐος_7](#) [Μαΐος_8](#)

[Μαΐος_9](#) [Μαΐος_10](#) [Μαΐος_11](#) [Μαΐος_12](#) [Μαΐος_13](#) [Μαΐος_14](#) [Μαΐος_15](#)

[Μαΐος_16](#) [Μαΐος_17](#) [Μαΐος_18](#) [Μαΐος_19](#) [Μαΐος_20](#) [Μαΐος_21](#) [Μαΐος_22](#)

[Μαΐος_23](#) [Μαΐος_24](#) [Μαΐος_25](#) [Μαΐος_26](#) [Μαΐος_27](#) [Μαΐος_28](#) [Μαΐος_29](#)

[Μαΐος_30](#) [Μαΐος_31](#)

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Ιερεμίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Εορτῆς γ' καί τού Αγίου γ'.

Στιχηρά τού Αγίου

Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, εἰ καί κριτηρίῳ

Κύριε, σύ πρό τού πλασθῆναι προέγνως, Ἰερεμίαν τόν ἐνδοξόν, καί πρό τού τεχθῆναι ἐκ μήτρας, υποφήτην καθηγίαςας, ὡς προειδώς ἀληθώς, τῆς γνώμης τό ἐλεύθερον, οὐ ταῖς πρεσβείαις ἡμᾶς σώσον, ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Κύριε, εἰ καί ἐν βορβόρῳ ἐβλήθη, Ἰερεμίας ὁ ἐνδοξός, ἀλλά τῆς τερπνῆς εὐωδίας, νοητῶς ἀντελαμβάνετο, ἐν Παραδείσῳ σκηναίς, οἷά περ αὐλιζόμενος, οὐ ταῖς πρεσβείαις ἡμᾶς σώσον, ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Κύριε, εἰ καί θρηνωδίας ἐλάλει, Ἰερεμίας ὁ δούλός σου, ἀλλά τήν πρὸς σέ εὐφροσύνην, ὡς Προφήτης οὐκ ἠμαύρωσε, τήν γάρ Ψυχὴν σοι Χριστέ, τῷ πόθῳ συνηρμόσατο, καί θυμηδίας τῆς ἀνεκφράστου, διαπαντός ἐνεπίμπλατο.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος β'

Τού προφήτου σου Ἰερεμίου τήν μνήμην, Κύριε, εορτάζοντες, δι' αὐτοῦ σε δυσωπούμεν, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... τό τῆς Εορτῆς

καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες τῆς Εορτῆς καί τοῦ Αγίου.

Ο Κανὼν τοῦ Αγίου.

Ωδὴ α' Ἦχος πλ. β'
Υγρὰν διοδεύσας

Πρό τοῦ σε πλασθῆναι προγνωστικῶς, μητρός ἐκ κοιλίας, ηγιάσθης καί τῶν
εθνῶν, Προφήτης ἐχρίσθης ἀνακράζων, Τῷ Λυτρωτῇ καί Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Ο πάντων τήν γνῶσιν προειληφώς, σοῦ τῆς διανοίας, τάς κινήσεις
προθεωρῶν, ὡ ἱερεμία θεοφάντορ, καθηγητὴν σε λαοῦ προχειρίζεται.

Σοῦ τῆς διανοίας τό ὀπτικόν, σαφῶς ἐκκαθάρας, μολυσμάτων τῶν τῆς
σαρκός, ἀληθείας μάρτυς ἀνεδείχθης, τῷ Ποιητῇ σου ποθεινότατος.

Θεοτοκίον

Σκηνώσαντα Λόγον τόν τοῦ Πατρός, ἐπὶ σοί Παρθένε, Θεοτόκε, υπερφυῶς,
ἐν σαρκὶ τεκούσα ἀνεφάνης, τῶν ποιημάτων ἀπάντων δεσπόζουσα.

Ωδὴ γ'
Σύ εἰ τό στερέωμα

Σύ προκαθηγίασας, τόν υποφήτην σου Δέσποτα, πρό τοκετοῦ, καί τοῖς
πλανωμένοις, ὁδηγόν ἐξαπέστειλας.

Χάρις σοῦ τοῖς χείλεσιν, ἐγκατοικήσας Πνεύματος, φωτιστικὴν, οἷά περ
λαμπάδα, τοῖς ἐν σκότει σε ἀνέδειξε.

Μύρον ευωδίας σου, μή υποφέροντες δῆμός σε, τοῦ Ἰσραὴλ,
βεβορβωμένος, ἐν τῷ λάκκῳ καθείργνυσι.

Θεοτοκίον

Διά σοῦ Πανάχραντε, ὁ υπερούσιος ἀναρχος, Υἱός Θεοῦ, συναναστραφῆναι,
τοῖς ἀνθρώποις εὐδόκησε.

Ο Εἰρμός

«Συ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τῶν
ἐσκοτισμένων, καί ὑμνεῖ σε τό πνεῦμά μου».

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ο ἄνομος λαός, σέ τόν νόμους δικαίους, κρατύνοντα σοφέ, υποβάλλει
βορβόρῳ, ὁσμήν θείας γνώσεως, μή βουλόμενος δέξασθαι, ὃν ἐθρήνησας,
ὑπὸ βαρβάρων ἀθέων, ἀπαγόμενον, αἰχμαλωσίᾳ βιαίᾳ, Προφήτα μακάριε.

Ωδή δ'
Εισακήκοα Κύριε

Η υπέρφωτος έλλαμψις, η τού παναγίου καί θείου Πνεύματος, τή καρδιά σου αστράψασα, τοίς εν σκότει φαίνειν απειργάσατο.

Προφητών συμπαθέστατος, πάντων πεφηνώς παμμάκαρ θεόληπτε, συμπαθείας με αξίωσον, τόν απεγνωσμένον πολλοίς πάθεσιν.

Ως μεσίτης γενόμενος, εκφαντορικής καί θείας ελλάμψεως, μεσιτείαις σου ειρήνευσον, πολυτάραχόν μου βίου κλύδωνα.

Θεοτοκίον

Ισραήλ ευρών δέδωκε, τώ ηγαπημένω Θεός νύν άπασαν, επιστήμης τήν επίγνωσιν, καί εκ σου Παρθένε ημίν έλαμψεν.

Ωδή ε'
Φώτισον ήμάς

Όσπερ αστραπήν, τόν Προφήτην σου απέστειλας, Ιερεμίαν τόν ιερώτατον, τοίς εν τώ σκότει, τό φώς σε Χριστέ μηνύοντα.

Βέλος έκλεκτόν, εν φαρέτρα σε κρυπτόμενον, Ιερεμία τή προγνώσει αυτού, ο σός Δεσπότης, οίς έδει καιροίς ανέδειξεν.

Ότα καθαρά, διανοίας έχων ένδοξε, προσομιλούντός σοι τού Πνεύματος, κατηξιώθης, Προφήτα επακροάσασθαι.

Θεοτοκίον

Μέγα καί φρικτόν, τής Παρθένου τό μυστήριον, τόν γάρ οφθέντα επί γής δι' αυτής, Θεόν ανθρωποίς, μητρικώς ετιθηνήσατο.

Ωδή ς'
Άβυσσος αμαριών

Είλκυσας τόν φωτισμόν, καί τήν χάριν δαψιλώς θεοφόρε, πνευματικώς τό στόμα, τής ψυχής ως επλάτυνας, καί πλησθείς κοινωνικώς, πάσι μετέδωσας, ώ Προφήτα, τοίς βουλομένοις τής ελλάμψεως.

Θάλασσαν τήν κοσμικήν, υψουμένην πειρασμών Τρικυμίαις, εωρακώς εσχάτους, τούς σταθμούς επεπόθησας, καί πηγήν ποταμηδόν, βρύουσαν δάκρυα, τόν λαόν σου, τόν δυσμενή πικρώς οδύρεσθαι.

Θάνατον τού Λυτρωτού, προεδήλους μυστικώς θεηγόρε, ως γάρ αμνόν τώ ξύλω, τόν Χριστόν απηώρησε, τής ζωής τόν αρχηγόν, δήμος ο άνομος Ιουδαίων, τόν ευεργέτην πάσης κτίσεως.

Θεοτοκίον

Λόγος ο εκ τού Πατρός, πρό αιώνων γεννηθείς ασωμάτως, εκ σου Αγνή εν χρόνω, σαρκικώς αποτίκτεται, καί αυτού εν τή σκιά, πάντως ζησόμεθα, ώσπερ πάλαι, Ιερεμίας προεφήτευσεν.

Ο Ειρμός

«Άβυσσος αμαρτιών, καί πταισμάτων καταιγίς με ταράττει, καί πρὸς βυθὸν βιαίως, συνωθεὶ απογνώσεως, ἀλλὰ σύ τήν κραταιάν, χεὶρά μοι ἔκτεινον, ὡς τῷ Πέτρῳ, καί ἐκ φθοράς με ἀνακάλεσαι».

Κοντάκιον τῆς Εορτῆς

Συναξάριον

Τῇ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἰερεμίου.

Στίχοι

- Ψυχαὶ λιθῶδεις καὶ ξέναι θεοῦ φόβου,
- Λίθοις ἀνείλον θεῖον Ἰερεμίαν.
- Πρώτῃ ἐν Μαῖοιο λίθοις κτάνον Ἰερεμίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἀθλήσεως τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βατά τοῦ Πέρσου.

Στίχοι

- Καὶ τῷ Βατά, τμηθέντι τὴν κάραν ξίφει,
- Βατά πρεπόντως οὐρανοῦ τὰ χωρία.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

Παῖδες Εβραίων

Σύ νῦν οὐκέτι ἐν ἐλπίσιν, ἀλλὰ πράγματι, Προφήτα τὰς προρρήσεις, πληρουμένας τὰς σὰς, θεώμενος κραυγάζεις, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅργανον θεῖον ἀνεδείχθης, κυβερνῶμενον, χειρὶ τοῦ Παρακλήτου, οὐρανόφωτος, φθεγγόμενος καὶ μέλπων, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θρήνους συγγράφων ὡς Προφήτα, οὐκ ἠμαύρωσας, τὴν θεῖαν εὐφροσύνην, ἢ ἐκ βρέφους τρανῶς, συνήκμασας κραυγάζων, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Μήτηρ Περθένου υπεισδύναι, ὡς εὐδόκησας, ἀνθρώπους θέλων σῶσαι, τοὺς Προφήτας σαφῶς, ἐδίδαξας τό θαῦμα, Εὐλογητός εἰ κράζοντας, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ η'

Νικηταὶ τυράννου

Οὐρανοὺς ἐπέβης, γεγηθὼς θεόπνευστε Ἱερεμία, καὶ σύν ἀσωμάτοις, θρόνον τοῦ Παντάνακτος περιπολεύεις, Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ

υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Θεικής ακτίνος, τώ πυρσώ λαμπόμενος αντανακλάσεις, τοίς ποθούσι πέμπεις, έσοπτρον πολύφωτον ως δεδειγμένος, Ευλογείτε μέλπων, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Ευσεβείας κήρυξ, οραθείς πανεύφη, με ιερωμένος, τήν τής αθείας, ήλεγξας ασθένειαν Ιερεμία, Ευλογείτε μέλπων, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τήν εμήν ουσίαν, εκ σου ανεδέξατο ο Ζωοδότης, καί τών πρίν κηλίδων, ταύτην εξεκάθηρεν ώ Θεομήτορ, Ευλογούμεν τοίνυν, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούμεν, αυτόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Νικηταί τυράννου, καί φλογός τή χάριτί σου γεγονότες, οι τών εντολών σου, σφόδρα αντεχόμενοι, Παίδες εβόνων, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Κυρίως Θεοτόκον

Φωτί συνανεκράθης, τώ ακραιφνεστάτω, τή τής θεότητος αίγλη Μακάριε, ής επί γής τās εμφάσεις τρανώς εκέκτησο.

Πηγής τής ακηράτου, μέχρι καταντήσας, απαιυγασμάτων τών τήδε θεόπνευσε, τού ποθουμένου σοι τέλους σαφώς επέτυχες.

Τή αίγλη τή φωσφόρω, ής νύν απολαύεις, τούς ανυμνούντας σήν μνήμην φαιδρύνεσθαι, Ιερεμία παμμάκαρ πάντας αξίωσον.

Θεοτοκίον

Λιμένα σωτηρίας, οι πεπιστευκότες, τώ παναχράντω σου τοκωγινώσκοντες, εκ τών κινδύνων ρυσθήναι σέ ικετεύομεν.

Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σου σεσωσμένοι Παρθένε αγνή, σύν ασωμάτοις χορείαις σέ μεγαλυνοντες».

Εξαποστειλάριον τής Εορτής

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Εορτής.

Καί ή λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής ανακομιδής τού λειψάνου του εν Αγίοις Πατρός ημών Αθανασίου τού μεγάλου, Πατριάρχου Αλεξανδρείας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τοῦ Ἁγίου γ'.

Προσόμοια τοῦ Ἁγίου

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι
Ἦχος δ'

Διωγμούς ἐκαρτέρησας, καί κινδύνους υπέμεινας, θεορρήμον Ὅσιε Αθανάσιε, ἕως τήν πλάνην ἐξώρισας, Αρείου τήν ἄθεον, καί τήν ποιμνήν τῆς αὐτοῦ, ἀσεβείας διέσωσας, ὁμοούσιον, τῷ Πατρὶ δογματίσας τόν Υἱόν τε, καί τό Πνεῦμα ὀρθοδόξως, ἱερουργέ ἱερώτατε.

Ἀστραπαῖς τοῦ κηρύγματος, τοὺς ἐν σκότει ἐφώτισας, καί τήν πλάνην ἅπασαν ἀπεδίωξας, προκινδυνεύων τῆς πίστεως, στερρέ Αθανάσιε, ὡς ποιμήν ἀληθινός, ὡς ἐδραῖωμα ἀσειστον, παναοίδιμε, τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διὰ τοῦτο, συνελθόντες σε τιμῶμεν, μελωδικῶς ἀγαλλόμενοι.

Ἀρετὴν πάσαν ἥσκησας, ἐπιμόνως θεόπνευστε, καί χρισθεῖς τῷ Πνεύματι χρίσμα ἅγιον, ἱερουργός ἱερώτατος, σαφῶς ἐχρημάτισας, καί ποιμήν ἀληθινός, καί τῆς πίστεως πρόμαχος, ὅθεν ἅπασα, Ἐκκλησία δοξάζει σου τήν μνήμην, ἱερώς ἐπιτελούσα, καί τόν Σωτήρα δοξάζουσα.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'
Γερμανοῦ

Χριστοῦ τόν ἱεράρχην, ὑμνήσωμεν ἅπαντες Αθανάσιον, ὅτι Αρείου τά διδάγματα πάντα κατήργησε, καί τῆς Ἁγίας Τριάδος τό κράτος, εἰς πάντα τόν κόσμον τρανῶς καταγγέλλει, ἓνα Θεόν ἐν τρισὶ προσώποις ἀμέριστον, ὃ καί πρεσβεύει ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τελούντων τήν μνήμην αὐτοῦ.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τήν Λιτήν

Δόξα... Ἦχος γ'
Γερμανοῦ Πατριάρχου

Ἡ μεγάλη τῆς Ἐκκλησίας σάλπιγξ, ὁ πολυάθλος Αθανάσιος, πρὸς εὐωχίαν σήμερον συγκαλεῖται τήν οἰκουμένην φαιδρῶς, Πάντες πιστοί, πρὸς τήν πανήγυριν υπαντήσωμεν τοῦ καλοῦ ποιμένος, ὕμνοις γεραίροντες τοὺς ἱερούς αὐτοῦ πόνους, ὅπως ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ, λάβωμεν παρὰ Χριστοῦ τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος πλ. α'
Χαίροις ασκητικῶν

Χαίροις τῶν αοετῶν ὁ κανὼν, ὁ ὑπὲρ πίστεως ἀθλήσας στερρότατα, καὶ λύσας τὴν τοῦ Ἀρείου, κακοδοξίαν νευραῖς, τῶν σεπτῶν σου λόγων Ἀθανάσιε, τρανῶς ἐκδιδάσκων, μίας θεότητος δύναμιν, ὀριζομένην, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσι, παρ' ἧς ἅπαντα, νοητὰ καὶ φαινόμενα, μόνην δι' ἀγαθότητα, παρήχθη πρὸς γένεσιν, καὶ σαφηνίζων τῆς θείας, δημιουργίας τὰ δύσληπτα, Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν

Χαίροις Πατριαρχῶν ἡ κρηπίς, σάλπιγξ ἡ εὐήχος, ὁ νοῦς ὁ περίβλεπτος, ἡ γλῶσσα ἡ οξυτάτη, ὁ διαυγὴς ὀφθαλμός, τῶν ὀρθῶν δογμάτων ἡ σαφήνεια, ποιμὴν ἀληθέστατος, ὁ λαμπτήρ ὁ φανότατος, πέλεκος κόπτων, ὕλην πάσαν αἱρέσεων, καταφλέγων τε, τῷ πυρί τῷ τοῦ Πνεύματος, στύλος ὁ ἀπερίτρεπτος, ὁ πύργος ὁ ἀσειστός, ὁ τῆς Τριάδος κηρύξας, τὴν ὑπερούσιον δύναμιν, τρανῶς, ἢν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὅσιοί σου ἀγαλλιᾶσονται

Χαίροις ἀτελευτήτου ζωῆς, ἐπωνυμία ἀληθῶς κλειζόμενος, τρυγῶν τε ωραιότητα, σὺν νεοτοίς ἱεροῖς, καὶ τῷ ὁμοζύγῳ ἐκπετάσασα, ἐκ γῆς πρὸς οὐράνια, ἐνθα νέφος εὐφραίνεται, σεπτῶν Μαρτύρων, ἐνθα φῶς τό ἀνέσπερον, ὅπου ἄπαυστος, εὐφροσύνη γνωρίζεται, τάγματα ἐπουράνια, Ἀγίων λαμπρότητες, ὅπου ὁ ἦχος ὁ θεῖος, εορταζόντων ἀκούεται, Χριστός ἐνθα πέλει, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος γ'
Γερμανοῦ

Πάλιν ἡμῖν ὁ χρυσορρός Νεῖλος, καὶ τῆς ἀθανασίας ἐπώνυμος, διὰ τῆς ἐτησίου μνήμης ἐπιδημῶν ταῖς καλαῖς ἀναβάσεσι, πλημμυρεῖ τὰ χρυσόρρειθρα τῆς ἀθανασίας χεύματα, καὶ τροφὴν ἀμβροσίας καρποδοτῶν, διὰ τῆς ὑψηλῆς θεηγορίας, Τριάδος ἀδιαίρετον κράτος ἐκδιδάσκει προσκυνεῖν, καὶ πελαγίζων τὰ θεία διδάγματα, τῶν πιστῶν κατάρδει τὰς διανοίας, καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νύν... Τῆς Εορτῆς

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Στύλος γέγονας ὀρθοδοξίας, θεῖοις δόγμασιν ὑποστηρίζων, τὴν Ἐκκλησίαν ἱεράρχα Ἀθανάσιε, τῷ γάρ Πατρί τόν Υἱόν ὁμοούσιον, ἀνακηρύξας κατήσχυνας Ἀρείον, Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τόν Θεόν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν, τό μέγα ἔλεος.

Καί τής Εορτής, Καί Απολυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Θείοις δόγμασιν ὀρθοδοξίας, Πάτερ ὠπλίσας τήν Εκκλησίαν, ταῖς διδασκαίς σου τάς αἱρέσεις ἐξέτεμες, τής εὐσεβείας τόν δρόμον τετέλεκας, καί ὡς ὁ Παῦλος τήν πίστιν τετήρηκας, λοιπόν ἀπόκειται, καί σοί παναοίδιμε, ὁ δίκαιος τῶν πόνων σου στέφανος.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον

Ὡσπερ ἄστρον ἄδυτον, καί μετὰ πότμον, σὺν δογμάτων λάμπεσι, φωταγωγεῖς διά παντός, τῶν Ὀρθοδόξων τό πλήρωμα, ιερομύστα σοφέ Αθανάσιε.

Δόξα... Καί νύν.... Τής Εορτής

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα καί τοῦ Αγίου.

Καταβασίαι τοῦ Πάσχα

Ο Κανὼν τοῦ Αγίου

Ὠδή α' Ἦχος γ'

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Ὡς ἀθάνατον ἐν Εκκλησίᾳ, κεκτημένον εὐκλειαν, ἐν θεοπνεύστοις λόγοις, πάντες, Αθανάσιον τιμήσωμεν ἀξίως, ὃν περ καί μετὰ θάνατον, ἐδόξασε Χριστός ὁ Θεός, ὡς οἰκεῖον θεράποντα.

Εἰς θεωρίας βάθος, ἐκταθεῖς τάς φρένας, ἐν Αγίῳ Πνεύματι, ιερομύστα Πάτερ, τόν πλούτον ἀνίχνευσας τῶν θείων λογίων, καί τόν κόσμον ἐπλούτισας.

Τοὺς ἐν πελάγει πλάνης, χειμαζομένους Πάτερ, ὡς πυρσός μετάρσιος ἐνθέων διδασγμάτων, ἰθύνεις ἐκάστοτε τή γαλήνῃ τῶν λόγων σου, πρὸς λιμένα τής χάριτος.

Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε Παρθένε, Θεοτόκε αγνή, χερουβικόν όχημα, εξ ής Θεός ετέχθη, σύ γάρ μόνη γέγονας πηγή αφθαρσίας, πηγάζουσα πάσι ζωήν, αφ' ής αρυόμενοι, ιάματα λαμβάνομεν.

Ωδή γ'
Εστερεώθη η καρδιά μου

Ταίς αστραπαίς τών λογων σου Ιεράρχα, τήν τυφλήν ημαύρωσας τού Αρείου διδασκαλίαν, γενόμενος οφθαλμος τών πιστών.

Εξυφανθέντα πόνοις σου καί ιδρώσιν, ενεδύσω Όσιε τόν ποδήρη, τής αληθείας εν χάριτι, ιερουργήσας Χριστώ.

Ως ταξιάρχης παραστάσεως θεολέκτου, συνασπισμόν διέκοψας θεομάχων, τή μαχαίρα τού Πνεύματος οπλισάμενος.

Θεοτοκίον

Η τόν Θεον εν μήτρα σου δεξαμένη, καί τεκούσα τούτον σεσαρκωμένον, καί ανθρώπους τής φθοράς απαλλάξαντα, Θεοτόκε ικέτευε σωθήναι ημάς.

Τό Κοντάκιον τής Εορτής, Είτα Κάθισμα τού Αγίου.

Έχος γ'
Τήν ωραιότητα

Τήν τών αιρέσεων πλάνην διήλεγξας, καί τήν ορθόδοξον, πίστιν ετράνωσας, ως Ιεράρχης ευσεβής, εκήρυξας εν τώ κόσμω, μίαν τήν θεότητα, εν Τριάδι γνωρίζεσθαι, φύσει ομοούσιον, καί προσώποις ασύγχυτον, διό καί συνελθόντες εν πίστει, Αθανάσιε Πάτερ, τελούμεν τήν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Ωδή δ'
Εισακήκοα τήν ακοήν σου

Πάσαν ήρδευσας τήν οικουμένην, Όσιε Πάτερ, τήν πηγήν εν τή καρδιά σου, τής ζωής κεκτημένος.

Ανεπλήρωσας εν τή σαρκί σου, Όσιε Πάτερ, τού Κυρίου τά παθήματα, υπέρ τής Εκκλησίας αυτού.

Διωκόμενος υπό αθέων, Όσιε Πάτερ, απεδίωξας τής ποιίμνης σου, αρειόφρονα πλάνην.

Θεοτοκίον

Μήτηρ άχραντε ευλογημένη, αγνή Παρθένε, τούς υμνούντάς σε περίσωζε, από πάσης ανάγκης.

Ωδή ε'
Τήν σήν ειρήνην δός ημίν

Δικαιοσύνην μάθετε οι ενοικούντες τήν γήν, Αθανασίου τοῖς λόγοις
παιδευόμενοι, στόμα γάρ τοῦ Λόγου τοῦ πρό αἰώνων, ανεδείχθη διά πίστεως.

Πύργος φανείς Μακάριε ακατάβλητος, τῆς Εκκλησίας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ
ημῶν, πάσας τοῦ Αρείου, μηχανουργίας διεσάθρωσας.

Ταῖς ικεσίαις Κυρίου τοῦ Ιεράρχου σου, τοὺς οἰκτιρμούς σου ἡμῖν
αντικατάπεμψον, καί τῆς βασιλείας σου, ἀξίους ποιήσον ὡς εὐσπλαγχνος.

Θεοτοκίον

Τήν ἐκ Δαυὶδ βλαστήσασαν ἀνυμνήσωμεν, ὡς τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ
συλλαβούσαν ἐν γαστρὶ, καί σαρκί τεκούσαν, καί μέinasαν Παρθέnon μετὰ
τόκον ἀγνήν

Ὡδή ς'

Εβόησα ἐν στεναγμοῖς ασιγήτοις

Παράδεισον ἀληθῶς ἀπειργάσω, μάκαρ τήν Εκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ,
κατασπείρας ἐν αὐτῇ τόν λόγον τόν εὐσεβή, καί τῶν αἰρέσεων, ἐκτεμῶν τάς
ἀκάνθας.

Τῆς χάριτος ποταμός θεοφόρε, Νείλος ἐδείχθης νοητός, καρποδότης
εὐσεβῶν διδασμάτων τοῖς πιστοῖς, ποτίζων ἅπαντας, καί τὰ πέρατα τρέφων.

Θεοτοκίον

Τήν ἀχραντον ἀνυμνούμεν Μητέρα, τήν μετὰ τόκον Παρθέnon, τήν
χωρήσασαν γαστρὶ τόν ἀχώρητον παντί, τόν συναῖδιον τῷ Πατρί, καί τῷ
Πνεύματι Λόγον

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τοῖς τῶν αἱμάτων σου

Ὁρθοδοξίας φυτεύσας τὰ δόγματα, κακοδοξίας ἀκάνθας ἐξέτεμες, καί τόν τῆς
πίστεως σπόρον ἐπλήθυνας, τῇ ἐπομβρίᾳ τοῦ Πνεύματος Ὅσιε, διό
ευφημούμεν τήν μνήμην σου.

Ὁ Οἶκος

Αθανασίου τήν πανέορτον μνήμην, ἐν ὠδαῖς οἱ Πιστοὶ ἀνευφημήσωμεν
σήμερον, οὗτος γάρ Ἄρειον τόν πλάνον, καί Εὐνόμιον ἅμα σὺν Σαβελλίῳ, τοῖς
τῆς ἀληθείας κατέβαλε δόγμασι, πυρί τῷ αἰωνίῳ παραδούς αὐτοὺς
κατακαίεσθαι, ὡς βλασφημήσαντας ἀδίκᾳ κατὰ τῆς τοῦ Σωτῆρος σαρκώσεως,
ἦν πάντες Προφῆται προκατήγγειλαν, διό ευφημούμεν τήν μνήμην αὐτοῦ.

Συναξάριον

Τῇ Β τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς ανακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ ἐν
Αγίοις Πατρός ἡμῶν Αθανασίου, Πατριάρχου Αλεξανδρείας.

Στίχοι

- Αθανάσιε, πού κομίζῃ; μή πάλιν
- Καί νεκρόν ἐξόριστον ἐκπέμπουσί σε;
- Δευτερίῃ νέκυς Αθανασίου ἐξέδου τύμβου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τῆς αθλήσεως τῶν Ἀγίων Μαρτύρων, Εσπέρου καί Ζωῆς τῆς συμβίου αὐτοῦ καί τῶν τέκνων αὐτῶν, Κυριακοῦ καί Θεοδοῦλου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδη ζ'

Τρεῖς παῖδες ἐν καμίνῳ

Ὡς σίμβλον τήν καρδίαν, τῶν καλῶν εργασάμενος, ἀναβλύζεις γλυκασμον ὀρθοδοξίας ἡμῖν, ὃν τρυγῶντες βοῶμεν, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀθέων δυναστείαν, οὐ κατέπτηξας Ὅσιε, εὐσεβούς δέ παρρησίας ἐμπιπλάμενος, πνεύματι ἀνεβόας, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Πνεύματος ὑπάρχων, ἀδιαίρετος Ὅσιε, διετήρησας ἀμέριστον τὸ κήρυγμα, τῆς Τριάδος κραυγάζων, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ετέχθης ἐκ Παρθένου, ὡς εὐδόκησας Κύριε, καί ἐρρύσω ἐκ φθοράς τήν ζωὴν ἡμῶν, διὰ τοῦτο βοῶμεν, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδη η'

Τόν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρός

Καί τοῖς πράγμασι σαφῶς, ἀνεδείχθης Ἀθανάσιος, τῇ οἰκουμένη τῆς ἀθανασίας δόγματα φθεγξάμενος, διό Χριστόν σὺν Ἀγγέλοις καί ἡμεῖς, ὑμνοῦμεν εὐλογοῦμεν, καί ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τήν Τριάδα εὐσεβῶς, δογματίσας ὁμοούσιον, σὺν τῷ Ἀρείῳ καί τήν Σαβελλίῳ ἡλεγξας κακόνοιαν, διό φυγόντες τήν αὐτῶν ἐναντίαν συμπλοκήν, ὑμνοῦμεν εὐλογοῦμεν, καί ὑπερυψοῦμεν, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Τόν ἐνοικήσαντα πιστοί, ἐν κοιλίᾳ τῆς Παρθένου Μητρός, καί γεννηθέντα ἐξ αὐτῆς ἀφράστως, καί πάλιν μετὰ γέννησιν, Παρθένον φυλάξαντα, ὡς Θεόν ἀληθινόν, ὑμνοῦμεν εὐλογοῦμεν, καί ὑπερυψοῦμεν, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'

Σέ ἀκατάφλεκτον βάτον

Ἐσοπτρον Θεοῦ τήν ψυχὴν σου, ἀκηλίδωτον δείξας, πρακτικῶς καί λογικῶς, τῇ οἰκουμένη ἀστράπτεις, τὰς θείας ἐμφάσεις Παμμακάριστε.

Σάλπιγξ γνωστικῆς εὐφωνίας, ἀνεδείχθης θεόφρον, τὰ φρονήματα ἡμῶν ἀνδρείας λόγοις, κατὰ τῶν θεομάχων ἀνδρῶν διεγείρουσα.

Σέ τόν αληθώς δεδειγμένον, τῆς σοφίας κρατήρα, καί ποτίζοντα ημάς, τῆς
ευσεβείας τό νηφάλιον πόμα, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Σέ τήν ἐν γαστρὶ συλλαβούσαν, τὸν ἀχώρητον Λόγον, καί τεκούσαν ἐν σαρκὶ
ἀνερμηνεύτως, Θεοτόκε ἀγνή, οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Ἦχος γ'

Ο οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Ἀρχιερέων τό κλέος, καί τῆς Αἰγύπτου τό θρέμμα, ἀθανασίας τό κύδος,
ὕμνήσωμεν ἐν αἰνέσει, ὡς καθαιρέτην Ἀρείου, καί τῶν πιστῶν ὡς προστάτην.

Καί τῆς Εορτῆς

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια
τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τοῖς πυρίνοις σου δόγμασι, τῶν αἰρέσεων ἅπαντα, φρυγανώδης φλέγεται, ὕλη
πάνσοφε, τῶν νοημάτων τοῖς βάθεσι, βυθίζεται στράτευμα, ἀπειθούντων
δυσσεβῶν, Ἀθανάσιε Ὅσιε, σοῖς δέ δόγμασι, καλλωπίζεται μάκαρ καθ'
ἐκάστην, τῶν πιστῶν ἡ Ἐκκλησία, μεγαλοφώνως τιμῶσά σε. (Δίς)

Τῇ τῶν λόγων λαμπρότητι, τῶν ἐνθέων σου Ὅσιε, Ἐκκλησία ἅπαντα
ωραίζεται, καί εὐσεβῶς καλλωπίζεται, ωραίοις ἐν κάλλεσι, καί τιμὰ
χρεωστικῶς, τὴν πανέορτον μνήμην σου, Ἀθανάσιε, ἱερέων τό κλέος
εὐσεβείας, λαμπρὸς καί μέγας κήρυξ, ὁ τῆς Τριάδος υπέρμαχος.

Τῆς Χριστοῦ ἀπεδίωξας, νοητοὺς λύκους Πάνσοφε, Ἐκκλησίας σκίμπωνι τῶν
δογμάτων σου, καί ταύτην κύκλῳ ετείχισας, λόγων οχυρώμασι, παραστήσας
τῷ Χριστῷ, ἀσινὴ καί ἀλώβητον, ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθοράς καί κινδύνων
λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τῇ αἰσιέβαστον μνήμην σου.

Δόξα... Ἦχος γ'

Τό μέγα κλέος τῶν ἱερέων, Ἀθανάσιον τόν ἀήτητον ἀριστέα, ἱεροπρεπῶς
εὐφημήσωμεν, οὗτος γάρ τῶν αἰρέσεων συγκόψας τὰς φάλαγγας, Τῇ δυνάμει
τοῦ Πνεύματος, τὰ τῆς ὀρθοδοξίας τρόπαια, ἀνεστήσατο καθ' ὅλης τῆς
οἰκουμένης, ἀριθμῶν εὐσεβῶς τό τῆς Τριάδος μυστήριον, διὰ τὴν τῶν
προσώπων ιδιότητα, καί πάλιν συνάπτων ἀσυγχύτως εἰς ἓν, διὰ τὴν τῆς
ουσίας ταυτότητα, καί χερουβικῶς θεολογῶν, πρεσβεύει υπέρ τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Εορτῆς Ωδὴ γ' καί ἐκ τοῦ Ἀγίου Ωδὴ ς', Απόστολος, Ευαγγέλιον καί Κοινωνικόν τοῦ Ἀγίου.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Τιμοθέου καί Μαύρας

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τῶν Ἀγίων γ'.

Στιχηρά τῶν Ἀγίων

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Τό ζεύγος τό ἅγιον Χριστοῦ, ξυνωρίς ἡ ἐνθεος, τό τῶν Μαρτύρων καλλώπισμα, μέγιστοι Μάρτυρες, οἱ τὴν θείαν ζεύγλην, ἐν βασάνοις στέρξαντες, καί μαστίγας τυράννων μή πτήξαντες, καί νῦν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Μορφὴ ἀστραπτούσης ὡ σεμνῇ, Μαύρα παμμακάριστε, καί τῷ φωτὶ τῆς σῆς χάριτος, ὅψεις ἡμαύρωσας, τοῦ δεινοῦ τυράννου, καί Θεῷ ἀσπασμοῖς τριχῶν τῶν σῶν, ναφανδόν προσωμίλησας, ἐντεύθεν ἐφλεξας, τῶν λεβήτων ἐν τοῖς βράσμασι, τοῦ Βελίαρ, τὴν κάραν τὴν ἀδικον.

Ἰσχύϊ Τιμόθεε ψυχῆς, καί καρδίας ὅλης σου, Θεόν τιμῶν τόν υπέρτιμον, πυρὶ φλεγόμενος, καί τοῖς οβελίσκοις, εἴληφας φωνῆς Θεοῦ, καρδίας ἐν ὧσὶ τὴν τερπνότητα, καί ἐν κρεμάσματι, ἀντιστρόφῳ πρὸς οὐράνιον, δρόμον τρέχων, το στέφος εἰσδέδεξαι.

Δόξα... Καί νῦν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Ἀπολυτίκιον

Ταχὺ Προκατάλαβε

Τιμόθεον σήμερον σὺν τῇ συνάθλῳ πιστοῖ, συζύγῳ τιμήσωμεν Μαύρα τὴν νύμφην Χριστοῦ, τὴν τούτων γεραίροντες, εὐτολμον καρτερίαν, Οὔτοι γὰρ σταυρωθέντες, ἴχνεσι τοῦ σφαγέντος, ἠκολούθησαν πόθῳ, καί πάντων τὰς ἀμαρτίας Σταυρῷ προσηλώσαντος.

Καί νῦν... τῆς Εορτῆς

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες τῆς Εορτῆς, καί τῶν Αγίων.

Ο Κανὼν τῶν Αγίων, οὐ ἡ Ακροστιχίς.
Τιμοθέου Μαύρας τε τούς πόνους σέβω.
Ποίημα Ἰωσηφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'
Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας

Τῶν ιερῶν αθλοφόρων τὴν ιεράν, καί σεπτήν πανήγυριν, ὁ λαὸς ὁ ιερός,
Ιερῶς τιμήσωμεν αὐτῶν, ταίς δεήσεσι δεινῶν ὅπως ρυσθείημεν.

Ιερονίκους στεφάνους παρὰ Χριστοῦ, εὐληφέναι σπεύδοντες, τό θανεῖν ὑπὲρ
τό ζῆν, οἱ γενναῖοι Μάρτυρες σαφῶς, ἡρετίσαντο, διό δόξης ἐπέτυχον.

Μὴ δειλιάσαντες πόνους τούς τῆς σαρκός, μὴ κολάσεις πτήξαντες, μὴ τό πύρ
τῶν διωκτῶν, αθλοφόροι Μάρτυρες Χριστόν, ἐν σταδίῳ ἀνδρικῶς
ἀνεκηρύξατε.

Θεοτοκίον

Ὁ υπερούσιος Λόγος οὐσιωθεὶς, ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σου, εθεούργησεν ἡμᾶς,
καί φθοράς ἐρρύσατο Ἀγνή, διὰ τοῦτό σε πιστῶς αείδοξαζομεν.

Ὡδή γ
Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ

Θεοῦ τὰς βίβλους τῷ λαῷ, ιερῶς ὑπανοίγων, καί φωτίζων καρδίας, στρατιῶτα
τοῦ Χριστοῦ, Τιμόθεε τῷ σεπτῷ μαρτυρίῳ, χαίρων ἐπιβέβηκας.

Ενθέῳ πόθῳ τὴν ψυχὴν, πυρπολούμενος Μάρτυς, τῷ πυρί τῶν βασάνων,
προσωμίλεις καρτερῶς, διό σε ἡ τοῦ Χριστοῦ, θεία δρόσος, μάκαρ
ἐπανεψυχεν.

Ὁ νοῦς σου νεύσει πρὸς Θεόν, λαμπρυνόμενος Μάρτυς, οὐκ ἠσθάνετο ὅλως,
τῶν σιδήρων τὰς δεινάς, προσπαύσεις διὰ πυρός, γινομένης, ἐνδοξε Τιμόθεε.

Θεοτοκίον

Υπάρχων φύσει ἀπαθής, ὁ Υἱός σου Παρθέने, προσελάβετο σάρκα, ἐξ
αἱμάτων σου ἀγνῶν, καί διὰ πάθους Σταυροῦ, τῶν παθῶν με, ἀχραντε
ἐρρύσατο.

Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε, ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν
σου ἀγαθέ, καί στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου».

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τιμήσαντες Θεόν, απημαύρωσαν πλάνην, Τιμόθεος σαφώς, καί η ένδοξος Μαύρα, καί πάσαν υπομείναντες, οι πανένδοξοι βάσανον, ελαμπρύνθησαν, υπέρ ακτίνας ηλίου, καί γεγόνασι, συλλειτουργοί τών Αγγέλων, ούς πίστει δοξάσωμεν.

Καί τής Εορτής

Ωδή δ'
Χριστός μου δύναμις

Μεγίστην εύκλειαν, επιποθήσαντες, ηξιώθητε ταύτης, τέκνα φωτός, θείου χρηματίσαντες, Μεγαλομάρτυρες Χριστού, τών Αγγέλων ισοστάσιοι.

Αγίων τάγμασι, συναριθμούμενος, καί ευήκοα ώτα πρός θεϊκούς, νόμους έχων ένδοξε, τάς διατρήσεις σταθερώς, εκαρτέρησας Τιμόθεε.

Υψούντες ξύλω σε, οι ματαιόφρονες, προσβαρύνουσι λίθω τήν κεφαλήν, ένδοξε Τιμόθεε, αλλ' εδυνάμου σε Χριστός, θείω πάθει σεμνυνόμενον.

Ρεόντων άστατον, φοράν Μακάριοι, εβδελύξασθε όντως, καί εαυτούς, πόνοις εξεδώκατε, τά δι' αιώνος αγαθά, διά τούτων κληρωσάμενοι.

Θεοτοκίον

Αγνείας σκήνωμα, κατοικητήριον, τού Δεσπότου τών όλων, καί Προφητών, πάντων περιήχημα, θεοχαρίτωτε Ναέ, τούς υμνούντάς σε οικτίρησον.

Ωδή ε'
Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ

Συζύγου Μαύρα φωτοειδείς, λόγους ηκροάσω ευμενώς, καί τήν ζοφώδη κακόνοιαν, απορριψαμένη φώς εχηρημάτισας, διά τού μαρτυρίου θεομακάριστε.

Τώ θείω Πνεύματι σεαυτήν, Μαύρα θωρακίσασα σεμνή, πρός συμπλοκήν τού αλάστορος, χαίρουσα εξήλθες, καί τούτον έτρεψας, καί νίκης τούς στεφάνους Μάρτυς απείληφας.

Ένα σε Κύριον Ιησούν, καθομολογούσα η Σεμνή, χειρί τόν άνθρωπον πλάσαντα, τέμνεται δακτύλους χειρός τήν άδικον, ανδρείως τιμωρίαν καθυποφέρουσα.

Θεοτοκίον

Τήν καταιγίδα τών λογισμών, τάς επαναστάσεις τών παθών, τών πειρασμών τό κλυδώνιον, κόπασον Παρθένε θεοχαρίτωτε, καί σώσόν με υμνούντα τά μεγαλεία σου.

Ωδή ς'

Τού βίου τήν θάλασσαν

Οι άγιοι Μάρτυρες, τώ ιστίω τού Σταυρού, πνευματικώς πτερούμενοι, τών πειρασμών τό πέλαγος αβλαβώς, εν πίστει παρέδραμον, καί πρός θείου λιμένας ανεπαύσαντο.

Υφάψαντες λέβητα, εν αυτώ σε τόν Χριστόν, ομολογούσαν ρίπτουσιν, οι δυσσεβείς, αλλ' έμεινας αβλαβής, τήν δρόσον τού Πνεύματος, ευραμένη σέ Μαύρα αναψύχουσιν.

Στρεβλούμενοι Μάρτυρες, πάσας στρέβλας τού εχθρού, ανδρείως διελύσατε, καί τή αγάπη τέλεον τού Χριστού, ψυχάς συνεδήσατε, τής σαρκός αποθέσει παναοίδιμοι.

Θεοτοκίον

Πανάγαθε Δέσποινα, τόν πανάγαθον Θεόν, η εν σαρκί κυήσασα, κεκακωμένην πάθεσι τήν εμήν, καρδίαν αγαθονον, ίνα πίστει καί πόθω μεγαλύνω σε.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον τής Εορτής

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Γ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγ. Μαρτύρων Τιμοθέου καί Μαύρας.

Στίχοι

- Έπλωσε Χριστός χείρας εν Σταυρώ πάλαι,
- Έπλωσε καί νύν Μαύρα σύν Τιμοθέω.
- Σταυρώ Τιμόθεος τριτάτη τανύθη άμα Μαύρα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής αθλήσεως τών Αγίων Μαρτύρων, Διοδώρου καί Ροδοπιανού διακόνου.

Στίχοι

- Ροδοπιανώ καί Διοδώρω ρόδα,
- Η δώρα μάλλον ήσαν οι πλήκται λίθοι.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου πατρός ημών Πέτρου τού σημειοφόρου (θαυματουργού), Επισκόπου Άργους.

Οι άγιοι είκοσιν επτά μάρτυρες πυρί τελειούνται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'
Δροσοβόλον μέν

Ουκ ησθάνου ταῖς λαμπάσι παναοίδιμε, φλογιζομένη πάντοθεν, πύρ
εγκάρδιον, τήν αγάπην, φέρουσα Χριστοῦ, καί τούτῳ βοῶσα εμμελῶς,
Ευλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νυσταγμόν ἀπό βλεφάρων ἀπωσάμενος, κακίας ὦ Τιμόθεε, ἐκαρτέρησας,
οφθαλμῶν πηρώσεις τόν Χριστόν, καρδίας τοῖς ὅμμασιν ὁρῶν, καί μελωδῶν,
Ευλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οἱ τά κάτω παριδόντες θεῖοι Μάρτυρες, τῶν ἄνω δέ τήν οἴκησιν,
κληρωσάμενοι, ἱεραῖς τιμάσθωσαν ὠδαῖς, βοῶντες ἀπαύστως σύν ἡμῖν,
Ευλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Υπερύμνητε Παρθένε, υπερύμνητον Θεόν ἀποκυήσασα, τοὺς υμνοῦντάς σε,
κοινωνοὺς ἀνάδειξον φωτός, καί ρύσαι γέννης καί φλογός, καί πάσης
βλάβης τοῦ ἐχθροῦ ταῖς ἱκεσίαις σου.

Ωδή η'
Εκ φλογός τοῖς οσίοις

Συντηροῦντες τοὺς νόμους τοῦ Παντοκράτορος, ἀνομούντων τῷ κράτει οὐχ
υπεκύψατε, σέβας πονηροῖς, οὐκ ἐνείματε δαίμοσι, Μάρτυρες γενναῖοι,
Κυρίου κληρονόμοι.

Συζυγία ἀρίστη σαφῶς συνδούμενοι, τόν ζυγόν τοῦ Κυρίου τόν ελαφρότατον,
ἤρατε ὁμοῦ, ἐπαυχένιον Μάρτυρες, καί ταῖς τῶν Μαρτύρων, συνήφθητε
αγέλαις.

Επὶ ξύλου ταθέντες σταυροῦ Πανεύφημοι, ἐπὶ πλείστας ἡμέρας ἐξεικονίσατε,
πάθος τό σεπτόν, τοῦ παθόντος βουλήματι, ὃν υπερυψούμεν, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Βιαιότατον ὄντως θάνατον Ἅγιοι, παραστάσει τῶν πόνων καθυπερμείνατε,
ἄπονον διό, πρὸς ζωὴν μετετέθητε, ἀνυμνολογούντες, Χριστόν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ωραιώθης Παρθένε ἀποκυήσασα, ωραιότατον κάλλει Χριστόν τόν Κύριον,
θείαις τοὺς πιστοὺς, ἀγλαΐαις φαιδρύνοντα, ὃν υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ο Εἰρμός

«Εκ φλογός τοῖς οσίοις δρόσον ἐπήγασας, καί δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας,
ἅπαντα γάρ δρᾷς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας».

Ωδή θ'

Θεόν ανθρώποις

Ιδεῖν τήν δόξαν κατηξιώθητε, τού εαυτὸν κενώσαντος δι' οἶκτον Πανεύφημοι, τοὺς αὐτοῦ γάρ νόμους εφυλάξατε, καὶ κοινωνοὶ τῶν τούτου, παθημάτων γεγόνατε, ὅθεν συνελθόντες, ευσεβῶς ἡμᾶς γεραίρομεν.

Ωρὼν ἰσάριθμον διηγύσατε, μέτρον Σοφοί, νυκτῶν καὶ ἡμερῶν προσκαλούμενοι, τού δι' οἶκτον Σταυρῷ ομιλήσαντος, ὃν καθομολογούντες πάντων δεσπόζοντα, τούτου ἐν χερσὶ, τὰ εαυτῶν πνεύματα ἐθεσθε.

Στρατὸς Ἀγγέλων χορὸς μακάριος, τῶν Προφητῶν Μαρτύρων Ἀποστόλων Οσίων τε, τῇ ἀνόδῳ ὑμῶν ἐπεκρότησε, πάντων δέ ο Δεσπότης, στέφει κατέστεψε, Μάρτυρες ἡμᾶς νικητικῶς ὡς υπεράγαθος.

Ἡμῖν τοῖς πόθῳ ὑμᾶς γεραίρουσι, καὶ τήν σεπτὴν ὑμῶν ἐπιτελοῦσι πανήγυριν Ἀθλοφόροι Χριστοῦ γενναιότατοι, λύσιν αμαρτημάτων, βίου διόρθωσιν πάντων τε δεινῶν ἀπαλλαγὴν σοφοὶ αἰτήσασθε.

Θεοτοκίον

Φωτὶ τῷ σῷ με Θεοχαρίτῳτε, ἐν γυναιξὶ Παρθένε καταλάμπρυνον δέομαι, καὶ πυρὸς αἰωνίου με λύτρωσαι ὅπως σε μεγαλύνω, ὅπως δοξάζω σε, ὅπως κατὰ χρέος, ἀνυμνῶ τὰ μεγαλείά σου.

Ὁ Εἰρμός

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον ὃν οὐ τολμὰ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δέ Πάναγνε ωράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς σέ μακαρίζομεν».

Εξαποστειλᾶριον, τῆς Εορτῆς

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Εορτῆς. Καὶ τὰ λοιπὰ καὶ Ἀπολυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Πελαγίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καὶ τῆς Ἀγίας γ'.

Στιχηρὰ τῆς Ἀγίας

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Βάπτισμα τό πάνσεπτον, καὶ ἱερὸν καὶ σωτήριον, Πελαγία ποθήσασα, σπουδὴ ἐπεζήτησας, καὶ ευρούσα Μάρτυς, τὸν μυσταγωγούντα, μετ' ευφροσύνης καὶ χαράς, τῷ ποθουμένῳ θάπτῳ προσέδραμες, καὶ ξένων

κατηξίωσαι, θεωριών αξιάγαστε, ως νεάνις Οπίσω δέ, τού νυμφίου σου έδραμες.

Κόσμον τόν επίγειον, καταλιπούσα ως πρόσκαιρον, καίφθαρτόν καί ευμάραντον, τήν θείαν ευπρέπειαν, ως αεί εστώσαν, καί ως κεκτημένην, διηνεκή τήν χαρμονήν, καί θυμηδίαν καί καθαρότητα, συντόνως κατεδίωξας, καί παρθενία προσείληφας, τών Μαρτύρων τήν εύκλειαν, δι' αμφοίν αναλάμπασα.

Άπειρον καί άφραστον, τών σών θαυμάτων τό πέλαγος, Πελαγία πανεύφημε, Χριστόν γάρ ποθήσασα, καθαρά καρδιά, καί τελειοτάτη, τών αικισμών καί τού πυρός, καί τών βασάνων καταπεφρόνηκας διό σε καρτερόψυχε, θαλαμηπόλον ουράνιον, ο νυμφίος ειργάσατο, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Εις τόν Στίχ. Στιχηρά τής Εορτής.

Απολυτίκιον 'Ηχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Η αμνάς σου Ιησού, κράζει μεγάλη τη φωνή, Σέ Νυμφίε μου ποθώ, καί σέ ζητούσα αθλώ, καί συσταυρούμαι, καί συνθάπτομαι τώ βαπτισμώ σου, καί πάσχω διά σέ, ως βασιλεύσω σύν σοί, καί θνήσκω υπέρ σου, ίνα καί ζήσω εν σοί, αλλ' ως θυσίαν άμωμον, προσδέχου τήν μετά πόθου τυθείσάν σοι, Αυτής πρεσβείαις, ως ελεήμων, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες τής Εορτής, καί τής Αγίας.

Ο Κανών τής Αγίας, ού η Ακροστιχίς.
Πελαγία τόν αίνον εικότως πλέκω.
Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' 'Ηχος δ'
Θαλάσσης τό ερυθραίον

Πελάγει, τών σών θαυμάτων πλέοντι, αύραν τού Πνεύματος, νύν μοι παράσχου Μάρτυς τού Χριστού, Πελαγία πανεύφημε, καί πρός λιμένα εύδιον, τών σών επαίνων καθοδήγησον.

Εκ βρέφους, προγνωστικώς τώ Κτίστη σου, ανατεθείσα σεμνή, τήν τών φθαρτών απέρριψας στοργήν, Πελαγία πανένδοξε, αρρενωπώς τά πάθη δέ, θεία δυνάμει κατεπάτησας.

Λουτρόν μέν, επιθυμούσα δέξασθαι, τό τού Βαπτίσματος, Ιερουργόν ευρούσα
δέ Χριστού, Πελαγία προσέδραμες, καί μετασχούσα γέγονας, φωτός ενθέου
Μάρτυς έμπλεως.

Θεοτοκίον

Αγίων, αγιωτέρα πέφηνας, Παρθένε άχραντε, τόν τών Αγίων Άγιον Χριστόν,
εν αγκάλαις βαστάσασα τόν θεϊκαίς δυνάμεσι, πάσαν τήν κτίσιν περιέχοντα.

Ωδή γ'

Ευφραίνεται επί σοί

Γή ώσπερ τις αγαθή, προσηκαμένη λογικά σπέρματα, Μάρτυς Χριστού
πάνσοφε, ταύτα δαψιλώς εγεώργησας.

Ιθύνθης ως εκλεκτή, πρός τόν Δεσπότην καί Θεόν σπεύδουσα, Μάρτυς
Χριστού ένδοξε, θείοις ρωννυμένη διδάγμασι

Θεοτοκίον

Ανέστησας ώ σεμνή, τήν πεπτωκυίάν μου μορφήν τέξασα, τόν προφανως
αίτιον, τής υπερφυούς αναστάσεως.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε,
καί καταφυγή, καί στερέωμα».

Κάθισμα 'Ηχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τώ πόθω τού Χριστού, τήν ψυχήν πυρουμένη, υπήλθες ανδρικός, τώ
σφοδρώς εκκαέντι, θεόφρον χαλκουργήματι, Πελαγία καί γέγονας, τώ
Δεσπότη σου, ευωδεστάτη θυσία, όθεν σήμερον, τήν παναγίαν σου μνήμην,
φαιδρώς εορτάζομεν.

Καί τής Εορτής

Ωδή δ'

Επαρθέντα σε ιδούσα

Τήν τού Δεσπότου πορφύραν ενδεδυμένη, διά λουτρού πανένδοξε
παλιγγενεσίας, πάσαν τήν τού βίου τερπνήν, πορφύραν εκδέδυσαι, Μάρτυς
Πελαγία πανέντιμε.

Ο πόθος τών ουρανίων ωραιότητων, τούς επί γής ημαύρωσε, πόθους,
Αθληφόρε, επτερώθης Χριστώ, βοώσα καί λέγουσα, Δόξα τή δυνάμει σου
Κύριε.

Νενοθευμένην θρησκείαν καταλιπούσα, τή τού Χριστού προσέδραμες, σοφώς
Πελαγία, Μάρτυς πανασίδιμε, ειδώλων πατήσασα, πάσαν τήν απάτην
θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Απειρογάμως εκύησας ώ Παρθένε, καί μετά τόκον ώφθης, παρθενεύουσα
πάλιν, όθεν ασιγήτοις φωναίς, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει αδιστάκτω
κραυγάζομεν.

Ωδή ε'
Σύ Κύριέ μου φώς

Ισχυσας τού εχθρού, καταλύσαι τό φρύαγμα, πανεύφημε Πελαγία, τώ Σταυρώ
τού Δεσπότου, σωθείσα καί τή χάριτι.

Νύν χαίρεις αληθώς, συναφθείσα νυμφίω σου, υπέρλαμπρε μαρτυρίου, καί
τής σής παρθενίας, τās λαμπάδας κατέχουσα.

Θεοτοκίον

Ο Κύριος εν σοί, Θεομήτορ εσκήνωσε, τόν άνθρωπον αναπλάττων, τόν
φθορά πεπτωκότα, απάτη τή τού όφεως.

Ωδή ς'
Θύσω σοι, μετά φωνής

Νομίμως, τώ Χριστώ νυμφευθείσα διήνυσας, τού μαρτυρίου τόν δρόμον,
επικαλουμένη τόν σόν νυμφίον, καί λιμένι, γαληνοτάτω τούτου προσώρμισας.

Επλάκη, σή κορυφή ωραιότατος στέφανος, δικαιοσύνης θεόφρον, Πελαγία,
Μάρτυς στεφανηφόρε τήν γάρ πίστιν, μέχρι τέλους ετήρησας άτρωτον.

Θεοτοκίον

Ιόν μέν, πρίν ακοαίς τής Εύας εξέχεεν, ο σκολιώτατος όφης, σύ δέ μόνη
τούτον εξετινάξω, Θεομήτορ, τόν αναιρέτην τούτου κυήσασα.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον τής Εορτής

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Δ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Πελαγίας.

Στίχοι

- Βοός τό χαλκούργημα πύρ φανέν φλέγον,
- Βληθείσαν ένδον τήν Πελαγίαν φλέγει.
- Αμφί τετάρτη Πελαγίη καύθη βοϊ χαλκώ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιλαρίου τού
θαυματοργού.

Στίχοι

- Έγνων τόν Ιλάριον Ιλαρόν φύσει,
- Ός θαυματοργεί εν τάφω τεθειμένος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ

὘ν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι

Καμίνου δίκην, τό κεκαυμένον Μάρτυς ὄργανον, θείῳ πυρσουμένη ἐρωτῇ τοῦ Χριστοῦ, υπομένουσα ἐκραύγαζες, Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ νᾶῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὁ περιβάλλων, τόν ουρανόν ἐν νεφέλαις ἐνδοξε, Μάρτυς γυμνωθεῖσαν θείᾳ περιβολῇ, κατεφαῖδρυνέ σε ψάλλουσιν, Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ νᾶῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Τό τοῦ Υἱοῦ σου, ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, χαίρει, διὰ σοῦ γάρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν, Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶ πανάμωμε Δέσποινα.

Ὡδή η'

Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ

Ὡς Μάρτυς, ὡς λίαν ἀψευδής, Χριστοῦ Πανεύφημε, τήν τούτου δύναμιν, εὐελογήσας ἅπαντας, θεοφρόνως ἐκδιδάσκουσα, καί πρὸς εὐσεβείαν λαοὺς εἰλκυσας ψάλλοντας, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Σαφῶς μνηστευθεῖσα τῷ Χριστῷ τήν τοῦ τυράννου ορμήν, πάσαν κατέσβεσας, σοφίας πέλαγος βρύουσα, Πελαγία πανσεβάσμιε, καί διαδήμασι τρισὶ Μάρτυς κεκόσμησαι, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα βοῶσα τόν κύριον,

Θεοτοκίον

Πατρός ἐξ ἀνάρχου τόν Υἱόν, καί Πνεῦμα Ἅγιον, ὁμολογοῦμεν πιστοί, ἐκ σοῦ Πανάμωμε λέγοντες σεσαρκῶσθαι τόν συνάναρχον, μονογενή Λόγον Πατρί καί θείῳ Πνεύματι, καί βοῶμεν, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Ὁ Εἰρμος

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα ἐν λάκκῳ ἐφράξε, πυρός δέ δύναμιν ἐσβέσας, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ὡδή θ'

Λίθος ἀχειρότμητος

Λόγος ἐξεῖπείν οὐκ ἰσχύει, τοὺς σους ἐπαίνους Πελαγία, πέλαγος θαυμάτων γάρ βρύεις, τοῦ σοῦ νυμφίου ρώμη καί χάρις, ὄνπερ καί νῦν δυσώπησον, πάντας σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἔσθης τῆς ἐφέσεως νύμφη, στεφανηφόρε Πελαγία, τῷ τῶν ὀρεκτῶν ἀκροτάτῳ, ἀξιοθεῖσα Μάρτυς παρίστασθαι, καί τήν τρυφήν ἀπείληψας, τῆς αἰωνίου ἀπολαύσεως.

Κόσμῳ τήν εἰρήνην βραβεύειν, τόν σόν νυμφίον ἐκδυσώπει, Μάρτυς Πελαγία

θεόφρον, τήν Εκκλησίαν διαφυλάττουσα, εκ πειρασμών καί χάριτι, τούς σέ υμνούντας Καταυγάζουσα.

Θεοτοκίον

Ωράθης Παρθένος καί Μήτηρ, υπερφυώς Θεογεννήτορ, Λόγον συλλαβούσα τού Θεού, καί σαρκωθέντα τούτον γεννήσασα, δι' ούπερ νύν σωζόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τās διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τής Εορτής

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Εορτής. Καί η λοιπή Ακολουθία, ώς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Αγίας καί ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Ειρήνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ' καί τής Αγίας γ'.

Στιχηρά τής Αγίας

Ήχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Πορφύραν εξ αίματος λαμπράν, τού οικείου Πάνσεμνε, περιθεμένη ανέδραμες, πρός όν επόθησας, Βασιλέα Κτίστην, τού παντός καί Κύριον, πρός τούτου τε τής νίκης τόν στέφανον, όντως απείληφας, σύν αυτώ νύν βασιλεύουσα, ως παρθένος, καί Μάρτυς πολύαθλος.

Πυρός καταφλέγοντος ορμήν, ήνεγκας Πανεύφημε, ξέσεις τε πάσας τού σώματος, ενατενίζουσα, πρός τās αντιδόσεις, τās εκείσε πάνσεμνε, άς μόνοις Ιησούς προητοίμασε, τοίς αγαπήσασι, καί θερμώς αυτόν ποθήσασιν, ως νυμφίον, ψυχών ωραιότατον.

Εθέλχθης τώ έρωτι Χριστού, καί θεούς εμίσησας, εθνών καί άψυχα ξόανα, Ειρήνην ένδοξε, καί θεογνωσίας, στήλην εμφανέστατα, σαυτήν τοίς καθορώσιν άνέστησας, ως τόν δρόμον τεναθλήσασα, καί λειώσασα, καί τήν πίστιν, άμωμον τηρήσασα.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ὁ Χριστὸς ἡ εἰρήνη σέ Εἰρήνην ἐκάλεσε, σύ γάρ τὴν εἰρήνην βραβεύεις τοῖς
τελούσι τὴν μνήμην σου, καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, προστρέχουσι τῷ
θεῷ σου ναῷ, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ πάντων, τῇ τρισηλῷ παρισταμένη
θεότητι, Ἄπαντες οὖν χαρμονικῶς, τὴν μνήμην αὐτῆς τελέσωμεν, τὸν
ἀντιδοξάσαντα αὐτὴν, Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Καὶ τῆς Εορτῆς

Καὶ Απόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Οἱ Κανόνες τῆς Εορτῆς καὶ τῆς Ἀγίας.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.
Σαῖς με προσευχαῖς μάρτυς Εἰρήνη σκέπε.

Ὡδὴ α' Ἦχος δ'
Ἄσομαί σοι Κύριε

Στέφανος υπάρχων τῆς Ἀθληφόρου, ταύτης Χριστέ ταῖς πρεσβείαις, εἰρήνην
τῷ κόσμῳ, καὶ δόξαν τὴν ἀμάραντον, τοῖς ὑμνοῦσί σε δώρησαι.

Αἴγλη διαλάμπουσα παρθενίας, καὶ κοσμουμένη τῷ κάλλει, τῆς σῆς
μαρτυρίας, Εἰρήνη μεγαλῶνυμε, σὼ νυμφίῳ παρίστασαι.

Ἰλεων γενέσθαι ταῖς Ἐκκλησίαις, τὸν σὸν δυσώπει νυμφίον, Εἰρήνη θεόφρον,
καὶ πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, παρέχειν τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Θεοτοκίον

Σάρκα γεγονότα τὸν Θεὸν Λόγον, καὶ πεφνηνότα καθ' ἡμᾶς, ἀγία Παρθένε,
ἀφράστως ἀπεκύησας, ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοϊαν.

Ὡδὴ γ'
Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε

Μύρου κενωθέντος αἰσθήσιν, τοῦ τὴν οἰκουμένην ευωδιάσαντος χάριτι,
δεξαμένη ἀνεπτερώθης, πρὸς τὸν τούτου πόθον Ἐνδοξε.

Ἔσχες τὸν Θεὸν συλλήπτορα, ἐν τοῖς σοῖς ἀγώσι, καὶ συνασπίζοντα
Πάνσοφε, διὰ τοῦτο στεφανωθείσα, τοὺς τυράννους κατεπάλαισας.

Πύργος ἀρετῶν ἀκλόνητος, καὶ θεοσεβείας κατοικητήριον γέγονας, καὶ

ανδρείας καί σωφροσύνης, ενδιαίτημα Πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Ρέων μέχρι σού, ο θάνατος, έστη προσβαλών τώ εκ σού τεχθέντι Πανάμωμε, διά τούτο αθανασίας, απαρχήν σε ονομάζομεν.

Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδιά μου».

Κάθισμα 'Ηχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τώ κάλλει σου Χριστέ, η παρθένος τρωθείσα, παρέδραμε σπουδή, τά ορώμενα πάντα, καί πάσαν τήν τού σώματος, ευμορφίαν εκδέδωκε, ταίς κολάσεσι, καί ταίς πικραίς τιμωρίαις, αφανίζεσθαι, ήν εις ωραίους νυμφώνας, εισήγαγες Δέσποτα.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Ωδή δ'

Τής σής επί τής γής παρουσίας

Ο τήν ειρήνην σοι βραβεύων ειρηνώνυμε, δι' αυτόν μαχομένην σε θεώμενος, ανδροπρεπούς φρονήματος, Μάρτυς καί δυνάμεως έπλησε.

Συντονωτάταις προθυμίαις υπερβέβηκας, τό τού θήλεος χάυνον παμμακάριστε, καί σταθερώς διήλεγξας, Μάρτυς τούς τή πλάνη δουλεύοντας.

Ενθεωτάτην καρτερίαν επιδέδειξαι, καί τυράννων τό θράσος καταβέβληκας, τώ σώ νυμφίω κράζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε

Υμνολογίαις ασιγήτοις καί δεήσεσι, τόν Δεσπότην θεόφρον υμνολόγησας, καί πρός αυτόν ανέδραμες, δόξαν οψομένη τήν άφραστον.

Θεοτοκίον

Χαρμονικήν σοι γεγηθότες φωνήν πάναγνε, διά σού οι σωθέντες ανακράζομεν, Χαίρε Παρθένε πάνσεμνε, χαίρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Ωδή ε'

Τόν φωτισμόν σου Κύριε

Αδρειοτέρω Ένδοξε, φρονήματι Χριστόν, Θεόν τών όλων, τρανώς ωμολόγεις, λόγω δέ στερρώ τούς αντιπάλους, αθληφόρε κατήσχυνας.

Ιχνηλατείν επόθησας τό πάθος τού Χριστού, καί τή μιμήσει θερμώς ηκολούθεις, αγωνιστικώς υπεραθλούσα, τού Δεσπότης πανόλβιε.

Στίφη Μαρτύρων Ένδοξε, προσήνεγκας Χριστώ, τή σή σοφία καί θεολογία, τούτους αληθώς μυσταγωγούσα, καί τώ λόγω τής χάριτος.

Θεοτοκίον

Μεμυημένοι μυστήριον συλλήψεως τῆς σῆς, καί τοῦ αφράστου καί θείου σου τόκου, σέ πανευσεβῶς υμνολογούμεν, Θεοτόκε πανύμνητε.

Ὡδη ς'
Εβόησε, προτυπών

Ανώρθωσας, τῆς προμήτορος Εύας τήν έκπτωση Αθληφόρε, τοῦ εχθροῦ καθελούσα τήν δύναμιν, καί καταβαλούσα, τήν ἐκείνου οφρύν θεία χάριτι.

Ρωμαλέον, κεκτημένη Ειρήνη τό φρόνημα, τοῖς τυράννοις, ἀντετάξω ψυχῆς γενναιότητι, καί στεφάνω νίκης, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ εστεφάνωσαι.

Τῷ αἵματι, τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς φαιδρότερον, ἀπειργάσω, τό τῆς φύσεως κάλλος τό ἀχραντον, γενικούς ἀγώνας, υποστάσα στερρῶς καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον

Υπέφηνε, τό μυστήριον σοῦ τῆς κυήσεως, ὁ θεόπτης, καιομένην τήν βάτον θεώμενος, καί μή φλεγομένην, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ὁ προφήτης, Ἰωνάς ἐν τῷ κήτει δεόμενος, Ἐκ φθοράς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων».

Κοντάκιον Ἦχος δ'
Ὁ υψωθείς

Τήν καλλιπάρθενον ὑμνήσωμεν πάντες, νύμφην Χριστοῦ, ἐκ τῶν νεκρῶν ἀναστάσαν, ἦν ὁ Θεός ἐδόξασε σημείοις φρικτοῖς, Εἰλκυσε γάρ πλήθος ἀπειρον, ἀσεβῶν ἐν τῇ πίστει, καί θεόθεν ἔλαβε, τήν Χριστῶνυμον κλήσιν, ὁ τοῦ Θεοῦ γάρ Ἄγγελος ἐλθὼν, ἐκ Πηνελόπης Ειρήνην ἐκάλεσε.

Ὁ Οἶκος

Τοῦ νυμφίου Χριστοῦ ἔρωτι, Παναοίδιμε, ἀπὸ βρέφους σεμνή πυρποληθείσα ἔδραμες, δορκάς ὡς διψῶσα πηγαῖς ἀειρύτοις, καί τῇ ἀθλήσει σαυτὴν συντηρήσασα, ἐντῷ ἀφθάρτῳ, ὄντως τοῦ Κτίστου σου θαλάμῳ ἐνδοξε, ὡς νύμφη ευκλεῆς, ἐστολισμένη, πεπτοικιλμένη, εἰσήλθες ὡς ἐκλεκτή, στεφανηφόρος οραθείσα, ἐξ ἀφθάρτου νυμφίου δεξαμένη, ὡς χρυσίον, βραβεῖον νίκης τῆς σῆς ἀθλήσεως.

Συναξάριον

Τῇ Ε' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Ειρήνης.

Στίχοι

- Ξίφει θανούσα καί βιώσασα ξένως,
- Εἰρηνικῶς τέθνηκας αὐθις, Ειρήνη.
- Ειρήνη τμηθείσα ἀνέγρετο καί θάνε πέμπτῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἀθλήσεως τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Νεοφύτου, Γαῖου καί Γαϊανού.

Τελεῖται δέ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ καί σεβασμίῳ ναῷ τῶν Ἀγίων

ενδόξων καί θαυματουργῶν Αναργύρων Κοσμά καί Δαμιανού, τῷ ὄντι ἐν τοῖς Δαρείου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ανάμνησις τῶν ἐγκαινίων τοῦ ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Κύρου.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Ἀβραμιαῖοι ποτέ

Στεφανηφόρος Σεμνή, παρισταμένη θρόνῳ, τοῦ σοῦ Δεσπότου περιφρούρησον, τοὺς πίστει κραυγάζοντας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὡς οὐρανίαις σκηναῖς, περιχορεύειν Μάρτυς, κατηξιώθης ἀξιάγαστε, Εἰρήνη κραυγάζουσα, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὡς ἡμιτομένη τυχεῖν, τοῦ ἐραστοῦ σου κάλλους, βασάνων πόνους ἐκαρτέρησας, Εἰρήνη κραυγάζουσα, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Ῥῆσαι χειλέων τῶν σῶν, ἀκολουθοῦντες πίστει, σέ Θεομήτορ μακαρίζομεν, βοῶντες τῷ τόκῳ σου, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὡδή η'

Παῖδας ευαγεῖς

Ἦθλησας Εἰρήνη μακαρία, γενναίως καί τοὺς τυράννους καταβέβληκας, ἔχουσα συμπράττουσαν, τὴν ἀκαταμάχητον, τοῦ σοῦ Δεσπότου δύναμιν, καί συνεργούσάν σοι καί, Κύριον ὑμνεῖτε, ἐβόας, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νεάνις ἀγάπη τετρωμένη, ὀπίσω τοῦ σοῦ νυμφίου ἠκολούθησας, Εἰρήνη πανένδοξε, τούτου τὰ παθήματα, ἐν τῇ σαρκί σου φέρουσα, καί ἀναμέλπουσα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ἐν βασάνοις καρτερία, Εἰρήνη στεφανηφόρε κατεγέλασε, τῶν τῆς ματαιότητος, καί τῆς ἀθεότητος, ἀντεχομένων ἐνδοξε, πίστει δὲ ἐπαλλες, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σοφία Θεοῦ πάντων τεχνίτις, γαστρί σου Παρθενομήτορ ἐνσκηνώσασα, οἶκον ὡς κοδόμησεν, ἐννοῦν τε καί ἐμψυχον, τὸν ἐαυτῆς καί ἔσωσε, κόσμον κραυγάζοντα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν

τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει
ψάλλουσαν, τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς
αιώνας».

Ωδή θ'

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Κύκλω περί τόν σόν εραστήν χορεύουσα, εν υψίστοις καλλιπάρθενε, αίτησαι
κόσμω τήν ειρήνην, Ειρήνη, καί πταισμάτων τήν άφεσιν, τοίς πίστει εκτελούσι
τήν μνήμην σου, τήν φωτοφόρον καί πανίερον.

Ένδον τής παστάδος σε Χριστός ως Μάρτυρα, καί Παρθένον κατεσκήνωσεν,
ένθα Παρθένοις συναγάλλη, καί σύν τοίς τών Μαρτύρων στρατεύμασιν,
Ειρήνη, στεφανηφόρε πανεύφημε, όθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Πύλας διανοίξας ουρανών εδέξατο, τήν ψυχήν σου τήν πανάμωμον, μόνος ο
πάντων βασιλεύων, καί τής δικαιοσύνης ο πρύτανις, Ειρήνη, θείας ειρήνης
επώνυμε, όθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Έχουσα πρός τόν εκ σου Υιόν πανάχραντε, παρρησίαν ανεπαίσχυντον,
τούτον δυσώπει Παναγία, τώ κόσμω τήν ειρήνην δωρήσασθαι, καί πάσαις
Εκκλησίαις ομόνοιαν, ίνα σε πάντες μεγαλύνωμεν.

Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ
Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν
εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουπίσθητε

Ρωσθείσα καλλιπάρθενε, Σταυρώ τώ τού Κυρίου σου, τυράννων έλυσας
θράσος, αθλούσα Μάρτυς γενναίως, καί πρός Χριστού απείληφας, βραβεία
νίκης πάνσοφε, Ειρήνη μεγαλώνυμε, υπέρ υμών δυσωπούσα, τών σέ
τιμώντων εκ πόθου.

Καί τής Εορτής

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Εορτής. Καί η λοιπή Ακολουθία, καί
Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου καί δικαίου Ιώβ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Είς τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ' καί

τού Αγίου γ'.

Στιχηρά τού Αγίου

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Ἐδωκας υπόδειγμα, υπομονῆς υπεράγαθε, καί ανδρείας τόν δίκαιον, Ιωβ τόν πολυάθλον, αρεταίς καί λόγοις, καί τοῖς θείοις ἔργοις, καί σωφρονίζεις αληθώς, τούς μετεώρους τοῖς ατυχήμασι, διό σου τήν ανείκαστον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ιησοῦ παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Δίκαιος καί άκακος, αληθινός τε καί άμεμπτος, καί παντός απεχόμενος, Ιώβ κακού πράγματος, εγνωρίσθης μάκαρ, κατηγλαῖσμένος, ταῖς αρεταῖς ως αληθώς, καί ευσεβεία καταλαμπόμενος, διό σε μακαρίζομεν, καί τήν αγίαν σου σήμερον, καί σεπτήν εορτάζομεν, γεγηθότες πανήγυριν.

Πλούτον τήν ευσέβειαν, καί ως πορφύραν πολύτιμον, στολιζόμενος άμεμπτε, Ιώβ τήν συμπάθειαν, τήν δικαιοσύνην, ώσπερ θεῖον στέφος, περιβαλλόμενος παθών, τών τυραννούντων σύ εβασίλευσας, διό πρός τά βασίλεια, τά νοητά αναβέβηκας, Βασιλεῖ τε αοίδιμε, αιωνίω παρίστασαι.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Εν ακριβεία τόν βίον τηρήσας, τών εν νόμω ού διήμαρτες, τήν γάρ εκ Θεού επαινετήν ευφημίαν σύμμαχον έχων, ως στρατιώτης καρτερώτατος, Πρός τό γυμνάσιον τής αρετής εξεδύσω, καί αφορήτοις μώλωπι τών ιχώρων καταπαλαίσας, τόν άμετρα καυχώμενον κατέβαλες, εντεύθεν τό νίκης βραβείον, παρά Χριστού αναδησάμενον, αυτόν ικέτευε υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Τής Εορτής

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τής Εορτής.

Απολυτίκιον Ἦχος β'

Τού δικαίου σου Ιώβ τήν μνήμην, Κύριε, εορτάζοντες, δι' αυτού σε δυσωπούμεν, σώσον τās ψυχάς ημών.

Καί έτερον

Κατεπλάγη, Ιωσήφ

Κατεπλάγη αληθώς, άπας αγγέλων ο χορός, καί ανθρώπων ο εσμός, έφριξε δίκαιε ιδών, τήν υπεράνθρωπον όντως υπομονήν σου. Όθεν καί ημίν τύπος δέδοσαι, τοῖς θλίψεσι τού βίου εκάστοτε, χειμαζομένοις κρίμασι Κυρίου, καί πειρασμοῖς περιπίπτουσιν, Αυτός γάρ είπεν, ο υπομείνας, μέχρι τέλους σωθήσεται.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι κανόνες τῆς Εορτῆς, καί τοῦ Αγίου.

Ο Κανὼν τοῦ Αγίου, οὐ ἡ Ακροστιχίς, ἀνευ τῶν Θεοτοκίων.

Τόν μυρίαθλον ἄξιον μέλπειν ἰώβ.
Ποίημα τοῦ Αγίου Κοσμά, οἱ δὲ Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡδή α' Ἦχος δ'
Χοροὶ Ἰσραὴλ ἀνίκμοις

Τόν καρτερικὸν ἀδάμαντα, τῆς υπομονῆς, τῷ στεφάνῳ κατακοσμούμενον, ἡ Χριστοῦ Εκκλησία, νοεροῖς ὁρώσα ὀφθαλμοῖς πανηγυρίζει, ἐν αγαλλιάσει μέλπουσα, Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Οὐ γλῶσσα σοφῶν δυνήσεται, οὐδὲ νοῦς βροτῶν ἐφικέσθαι τῶν ἐγκωμίων σου ἡ γὰρ ἀκτιστος γλῶσσα, σέ θεοσεβὴ ἀληθινὸν ἀμεμπτον ἔφη, ὅθεν σοι συμφώνως βοῶμεν, Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Νομίσας πλούτῳ φραπτόμενον, ὡς οὐκ ευχερὲς αὐτῷ ανατρέπειν τὸν Δίκαιον, ἐξαιτεῖ ὁ ἀλάστωρ, καὶ γυμνῷ βιαίως προσταλαίσας κατερράγη, δι' υπομονῆς γὰρ ἐβόα, Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Χοροὶ Προφητῶν ὑμνοῦσιν Ἀγνή, καὶ τῶν Ἀσωμάτων σε τάξεις γεραίρουσι, τὸν γὰρ Κτίστην τῶν ὅλων, ἐκ νηδύος σου ἀφράστως προελθόντα καθορώντες, τούτῳ ασιγῆτως βοῶσιν Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ὡδή γ'
Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε

Μένεις ἀκλινὴς τό φρόνημα, τῶν φιλάτων τέκνων, καὶ τοῦ πλούτου στερούμενος, ἀναμέλπων, Εὐλογημένον, τοῦ Κυρίου μου τό ὄνομα.

Ὑλὴν ἀρετῆς πεποίησαι, πλούτον καὶ πενίαν, δι' ἀμφοῖν γὰρ πυρούμενος, ὡς χρυσίον ἐπταπλασίως, ἀνεδείχθης δοκιμώτατος.

Ρῆσει γυναικὸς προσέβαλεν, ὡς τό ἀρχεγόνῳ, ὁ ἀρχέγονος ὅφεις σοι, ἀλλ' ἐφεύσθη τῆς πανουργίας, ὁ εἰς ἄμετρα καυχώμενος.

Θεοτοκίον

Χαίρε Μήτηρ ἀπειρόγαμε, ἡ τὸν Θεὸν Λόγον ἐν γαστρί σου χωρήσασα, καὶ τεκούσα σεσαρκωμένον, ὡς Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον.

Ὁ Εἰρμός

«Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Κάθισμα Ἦχος γ'
Τὴν ωραιότητα

Ἰώβ τὸν ἀμεμπτον, καὶ καθαρώτατον, στύλον τὸν ἀτρεπτον, καὶ

καρτερώτατον, ταίς μεθοδείαις τού εχθρού, γενόμενον εν Πνεύματι, πάντες μακαρίσωμεν, καί πιστώς ευφημήσωμεν, μέγιστον θεράποντα, τού Χριστού χρηματίσαντα, καί τούτον εκτενώς δυσωπούντα, σώσαι κινδύνων τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Ωδή δ'

Εισακήκοα τήν ένδοξον

Ικανώτατον υπόδειγμα, καί στήλη έμπνους, καί είκων αρετής, Ιώβ ο άμεμπτος ανεδείχθη, ού ζηλωτάς ημάς βοώντας ποιήσον, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Αθλοθετεί σοι γυμνάσιον, ο πληρωτής τών αγαθών αθλητά, εξ υπογαίου ανακαλύπτων, τών αρετών σου πάσι τήν λαμπρότητα, άμεμπτε Ιώβ παμμακάριστε.

Θεραπεύει σοι τό εύτονον, καί καρτερικόν τής ακάκου ψυχής, εν τή σαπρία ο αθλοθέτης, τής εν Εδέμ υπάρχον παραβάσεως, ίαμα Ιώβ παμμακάριστε.

Λογισμώ κρίνων τό όσιον, ανεμελώδει ο Ιώβ, αγαθά οι δεδεγμένοι παρά Κυρίου, τά αλγεινά γενναίως ουχ υποίσομεν; Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Απειρόγαμε Θεόνυμφε, η τόν Σωτήρα τεξαμένη σαρκί, σέ ανυμνούμεν δεδοξασμένη, καί ασιγήτως ύμνον σοι κραυγάζομεν, Χαίρε προστασία τών δούλων σου.

Ωδή ε'

Ο ανατείλας τό φώς

Οι παρακλήτορες πρίν, τών δεινών προστιθέντες, τοίς τραυμασί σου άλγος, πλείονάς σοι έπλεξαν, τούς στεφάνους, Ιώβ ένδοξε.

Νεανικώς εν δεινοίς, ακατάπτωτος ώφθης, καί εν περιφανείαις, πρόσ τήν άτακτον ύβριν, ουκ επήρθης, Ιώβ άμεμπτε.

Ακαταγώνιστον σύ, τής ψυχής τό φρούριον δειμάμενος, γενναίως έφερες Ένδοξε, τού εχθρού τόν δεινόν κλύδωνα.

Θεοτοκίον

Τήν τού Αγγέλου φωνήν, ασιγήτως ή κτίσις, προσφέρει σοι Παρθένε, Χαίρε Μήτηρ άχραντε, Ιησού τού Υιού τού Θεού.

Ωδή ς

Εβόησε, προτυπών

Ξενίζεται, ακοή εντρυφώσα τοίς λόγοις σου, ότι στόμα, μυστηρίου εδείχθης ανάπλεων, τού ποιήσαντός σε καί διδάξαντος θείω εν Πνεύματι.

Ιώμενος, λυπουμενής καρδίας τό άλγημα, εκ βλεφάρων, συμπαθείας
προέχεας δάκρυα, προϊστάμενος, ορφανών καί χηρών, Ιώβ ένδοξε.

Ο βίος σου, ευσεβής καί φιλόθεος πέφηνε, διά τούτο, καί ο θάνατος ώφθη
ανάπαυσις, καί πρόσ άληκτον, ευφροσύνην Ιώβ μετέβηκας.

Θεοτοκίον

Δεόμεθα, υπέρ τών οικετών σου αλόχευτε, Θεοτόκε, τόν εκ σου σαρκωθέντα
ικέτευε, ότι σέ καί μόνην, προστασίαν ημών επιστάμεθα.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ
κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών δυνάμεων».

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ' Ὡς απαρχάς τῆς φύσεως

Ὡς αληθής καί δίκαιος, θεοσεβής καί άμεμπτος, ηγιασμένος τε ώφθης
πανένδοξε, Θεού θεράππον γνήσιε, καί edίδας κόσμον, εν τή σή καρτερία
Ιώβ πολύαθλε, όθεν πάντες τιμώντες, υμνούμέν σου τό μνημόσουνον.

Ο Οίκος

Ο τών όλων Θεός τε καί Κύριος, σύν Υιώ βασιλεύων καί Πνεύματι, εν μιά τή
θεότητι έλαμψε, καί πιστούς ευσεβείς απειργάσατο, ο αυτός καί τόν Ιώβ
εμαρτύρησεν, η γλώσσα η άκακος, άκακον, θεοσεβή τε καί δίκαιον, πάντων
τών κακών απεχόμενον, Διά τούτό σε Ιώβ, εν ψαλμωδίαις τιμώντες άπαντες,
υμνούμέν σου τό μνημόσουνον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου καί δικαίου καί πολυάθλου
Προφήτου Ιώβ.

Στίχοι

- Ει καί θανών, άληστος ανδρείας πέτρα,
- Καί πώς Ιώβ κρύψει σε τή λήθης πέτρα;
- Εκτη Ιώβ πολύτλαν θανάτου τέλος αμφεκάλυψε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου καί θεοφόρου πατρός ημών
Σεραφείμ, εν τώ όρει τού Δομπού ασκήσαντος.

Στίχοι

- Λιπών Σεραφείμ τόν κάτω καί τοίς άνω,
- Φλογοφόροις σύνεστι Σεραφείμ χώρον.
- Ἦλατ' άημα ένθεν Σεραφείμ ουρανίων ες πόλον.

Τή αυτή ημέρα οι όσοι Μάμας, Παχώμιος καί Ιαρίων εν ειρήνη
τελειούνται.

Ο άγιος μάρτυς Δημητρίων τοξευόμενος τελειούται.

Οι άγιοι μάρτυρες Δάναξ, Μέσιρος καί θερινός ξίφει τελειούνται.

Ο άγιος μάρτυς Δονάτος τοξευόμενος τελειούται.

Ο άγιος μάρτυς Βάρβαρος ξίφει τελειούται.

Τελείται δέ τών ειρημένων αγίων η σύναξις εν τώ Μαρτυρείω αυτών τώ όντι εν τώ Δευτέρω.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ο διασώσας εν πυρί

Νομίμων άγευστος επών, αλλά προφητών τε καί νόμου, φέρων τό πλήρωμα Ιώβ, δι' αγάπης Θεώ
ευηρέστησας, μελωδών, Υπερύμνητε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Μή θησαυρίσας επί γής, αλλ' εν ουρανοίς τήν ελπίδα, ως χούν λελόγισαι χρυσόν, τώ Θεώ εκβοών αγαλλόμενος, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Έλκει σε παίσας πονηρώ. καί τών υπαρχόντων γυμνώσας, ο τών δικαίων δυσμενής, τής ψυχής σου τόν τόνον ουκ έκαμψε, μελωδών δέ εκραύγαζες, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Τριαδικόν

Λόγον καί Πνεύμα εκ Πατρός, μίαν τρισυπόστατον φύσιν, θεολογούντες ευσεβώς, οι θεόφρονες πίστει βοησώμεν, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Τήν αλοχεύτως εν γαστρί, καί υπερφυώς δεξαμένην, τόν αναλλοίωτον Θεόν, ευσπλαγχνία βροτοίς ομιλήσαντα, ευσεβώς ανυμνούμεν σε, ως μητέρα τού Υψίστου εις τούς αιώνας.

Ωδή η'

Τόν εν μορφή Αγγέλου

Πανηγυρίζει πάς εορταζόντων, εν υψίστοις ο χορός, τώ θεσπεσίω συμμέλπων Ιώβ, διό καί ανακράζων, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Εδιπλασίασέ σοι τούς στεφάνους, επί γής καί ουρανού, ο αθλοθέτης, θεόφρον Ιώβ, διό κραυγάζεις, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ιάματα ψυχών τε καί σωμάτων, οι Ιχώρες τής σαρκός Μακάριε βρύουσι τοίς μελωδοούσιν, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Νόσος υγεία, πλούτος καί πενία, εναμβρυνονται τή βιοτή σου Μακάριε, λαμπρός φανείς γάρ, διά πάντων κραυγάζεις, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τήν απορρήτω λόγω συλλαβούσαν, καί τεκούσαν τήν χαράν τή οικουμένη, Χριστόν τόν Θεόν, υμνεíte παῖδες, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν μορφῇ Αγγέλου οραθέντα, εν καμίνω πυρός τοίς υμνολόγοις, Χριστόν τόν Θεόν, υμνεíte παῖδες, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Εὐα μέν τῷ τῆς παρακοῆς

Ιώβ μέν τῇ τῆς υπομονῆς λαμπρότητι, επαξίως εστεφάνωται, σύ δέ πενθεῖς καί σκυθρωπάζεις, ου φέρων τοῦ Δικαίου τόν στέφανον, διακενῆς γάρ ελπίσας ησχύνθης Σατάν, μόνε Δικαίων δυσμενέστατε.

Ὡς θέμις ἀνθρώπῳ κατιδεῖν τήν δόξαν σου, κατοπτεύσας τήν ἀθέατον, φόβῳ κραθεῖς καί ευλαβεία, ἐβόησεν Ιώβ λίαν ἐντρομος, Σποδός υπάρχω καί γή, σύ δέ Κύριος, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Βίβλος σε ἀξίως τῆς ζωῆς ἐδέξατο, καί ταμεία ἐπουράνια, σίτον ὡς ὥριμον ἀχθέντα, καί πλήρη ἡμερῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, Ιώβ θεράπον Κυρίου μακάριε, ὅθεν οἱ πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Σοφίας χωρίον υπέρ νούν τῆς κρείττονος, ἀνεδείχθης Κόρη ἀμωμε, ἐμψυχος θρόνος τε καί πύλη, διό ὡς βασιλίδα ἡγάπησαν, παρθένοι σε Παρθένε οπίσω σου, ἀπενεχθεῖσαι τῆς θεόπαιδος.

Ο Ειρμός

«Εὐα μέν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τήν κατάραν εἰσωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τήν ευλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλαριον τῆς Εορτῆς.

Καί η λοιπή Ακολουθία ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν οὐρανῷ φανέντος σημείου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας, ἐπὶ Κωνσταντίου Βασιλέως, υἱοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό Κυριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τοῦ Τιμίου Σταυροῦ γ'.

Στιχηρά τοῦ τιμίου Σταυροῦ

Ἦχος δ'

Ὁ ἐξ υψίστου κληθεῖς

Σήμερον χαίρει πιστῶν πληθὺς ἡ θεία, φαίνει γάρ ουράνιος Σταυρὸς ἐν πέρασι, λάμπει αἰθὴρ φῶς ἀπρόσιτον, αἷρ αὐγάζει, καὶ γῆς τό πρόσωπον ωραῖζεται, μέλπει θείοις ἄσμασιν ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, σέβει τιμῶσα τὸν ἄνωθεν, αὐτὴν φρουροῦντα, Σταυρὸν τὸν θεῖον καὶ υπερθαύμαστον, οὐ τῇ δυνάμει κραταιούμενοι, τῷ Δεσπότη προσέλθωμεν κράζοντες, εἰρηνεύσαι τὸν κόσμον, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τιμιωτάτη ὡς κλίμαξ καθωράθη, σήμερον ὁ πάντιμος Σταυρὸς καὶ ἐνδοξος, ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς ουράνια, μετὰ γων πίστει, τοὺς ἀδιστάκτω τούτον γεραίροντας, Χαίρει ἔθνη ἅπαντα, θερμῶς προστρέχοντα, τῷ βαπτισμῷ καὶ ἀγάλλεται καὶ Ἐκκλησίας, νυμφοστολεῖται μορφή ἡ ἐνθεος, ὃν γὰρ συγκρύπτειν ἐγκατέσπευδον, Ἰουδαῖοι ἐξ ὕψους αἰθέριος, καταυγάζει καὶ σώζει, τοὺς πιστῶς αὐτῷ προστρέχοντας.

Αγαλλιάσθω ἡ κτίσις καὶ σκιρτάτω, σήμερον γάρ ἤστραψε Σταυρὸς ἐν πέρασιν, ἐξ ουρανοῦ τὰ ἐπίγεια, καταφωτίζων καὶ συνημμένα δεικνὺς τὰ ἀμικτα, Σήμερον συγχαίρουσι χοροὶς Ἀγγέλων βροτοί, τό γάρ διείργον μεσότοιχον, Σταυρῷ ἡρμένον, εἰς ἐν τὰ πάντα σαφῶς συνήγαγεν, ὅθεν προλάμπων ὑπὲρ ἥλιον, πάσαν κτίσιν φαιδρύνει τῇ χάριτι, καὶ λαμπρύνει καὶ σώζει, τοὺς πιστῶς αὐτὸν γεραίροντας.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ανήγγειλαν οἱ ουρανοὶ τὴν δόξαν σου Κύριε, τό φοβερόν τοῦ Σταυροῦ σου σημεῖον, καὶ ἡ γῆ ἅπασα μετὰ φόβου προσεκύνησεν, ἡμεῖς δὲ δοξολογούντες, ευχαρίστως σοι βοῶμεν, Θεὸς ὢν ἀπαθής, σαρκὶ παθεῖν δι' ἡμᾶς, ἐκουσίως κατεδέξω, διό σῶσον λαόν, ὃν περιεποιήσω οἰκείῳ αἵματι.

Καὶ νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Σταυροῦ

Ἦχος α'

Τοῦ Σταυροῦ σου ὁ τύπος νύν ὑπὲρ ἥλιον ἐλαμψεν, ὃνπερ ἐξ ὀρους ἁγίου, τόπῳ Κρανίου ἐφήπλωσας, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ σου Σῶτερ ἰσχύν ἐτράνωσας, διὰ τούτου κρατύνας καὶ τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν, οὓς καὶ περίσωζε διαπαντός ἐν εἰρήνῃ, πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καί τῆς Εορτῆς

Τά λοιπά, ὡς σύνηθες, καί Απολυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Εορτῆς, οἱ Κανόνες τῆς Εορτῆς, καί τοῦ τιμίου Σταυροῦ.

Ο Κανων τοῦ Σταυροῦ

Ιωάννου Μοναχοῦ

Ὡδή α' Ἦχος δ'
Ἄρματα Φαραῶ

Ἐφανας ἐπὶ γῆς, τάς ακτίνας τοῦ Σταυροῦ, ἐν ᾧ τόν διάβολον καταβαλὼν, τῶν ἀνθρώπων ἔσωσας, τό γένος Κύριε, διό υμνοῦμεν τήν δόξαν σου.

Γεύσεως ἀπειθούς, τῷ Σταυρῷ ὁ Λυτρωτής, ἔλυσε τό δέλεαρ, τῇ τοῦ Πατρὸς εὐδοκίᾳ, Ἄσωμεν αὐτῷ ἄσμα καινόν, ὅτι ἐνδόξως δεδόξασται.

Σκήπτρον νικοποιόν, κατεφύτευσας Χριστέ, ζωῆς ξύλον ἀχραντον, ὡς ἐν Ἐδέμ τόν Σταυρόν σου, ὡς φωτοειδῆς ἐξέλαμψεν, ἐπὶ τό ὅρος τό ἅγιον.

Θεοτοκίον

Ἦν περ τῶν Προφητῶν, προεώρακε χορός, ὡς πύλην οὐράνιον, καί ἀκατάφλεκτον βᾶτον, σέ Παρθενομήτορ ἀχραντε, Θεόν τεκούσαν ἐγνώμεν.

Ὡδή γ'
Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε

Ὡσπερ θυρεῷ φραττομεθα, τῷ τοῦ ἀητήτου σου Σταυροῦ τύπῳ Δέσποτα, ὄν μή φέρων ὁ ἀπνευκταῖος, δραπετεύει τῶν δαιμόνων ἐσμός.

Πάντας ὁ Σταυρός σου ἠύφρανε, τοὺς ἐσταυρωμένον σέ Θεόν καταγγέλλοντας, ὅς ἐκλάμπρω καί ἀπροσίτῳ, ωραιότητι ἐξέλαμψε.

Χαίροις ὦ Σταυρέ πανάγιε, ὅτι σου ὁ τύπος ὑπὲρ ἡλίον ἤστραψε, καί τήν πλάνην πάσαν διώξας, τοὺς πιστοὺς ἡμᾶς ἐφώτισε.

Θεοτοκίον

Χαίρε Μήτηρ ἀπειρόγαμε, ἡ τόν Θεόν Λόγον ἐν γαστρί σου χωρήσασα, καί τεκούσα σαρκακωμένον, ὡς Θεόν ομοῦ καί ἄνθρωπον.

Ὁ Εἰρμός

«Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καί οἱ ἀσθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδίᾳ μου».

Κοντάκιον τῆς Εορτῆς

Εἶτα Κάθισμα τοῦ τιμίου Σταυροῦ.

Ἦχος δ'

Ο ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ο διανοίξας οὐρανοὺς κεκλεισμένους, ἐν οὐρανῷ περιφανεῖς τὰς ακτῖνας, ἐπὶ τῆς γῆς ἀνέτειλεν ὁ ἀχραντος Σταυρός, ὅθεν οἱ τὴν ἔλλαμψιν, τῆς αὐτοῦ ἐνεργείας, δεξάμενοι πρὸς ἄδυτον, ὁδηγούμεθα φέγγος, καὶ ἐν πολέμοις ἔχομεν αὐτόν, ὄπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Καὶ τῆς Εορτῆς

Ὡδὴ δ'

Εἰσακήκοα Κύριε

Μυστικῶς μὲν πρὶν, καὶ αἰσθητῶς δὲ σήμερον, κατηγλαΐσας Χριστέ, τοῦ ἀχράντου σου Σταυροῦ τὸν τύπον.

Τὸ παράνομον τῶν θεοκτόνων τολμημα, σταυροτύπῳ σου Σωτήρ, ἐθριάμβευσας φωτὶ οἰκτίρμον.

Εβεβαίωσας Χριστιανῶν τὸ θρήσκευμα, τῷ αὐλῷ σου φωτὶ, τὸν Σταυρόν ἡμῖν Χριστέ χαράξας.

Θεοτοκίον

Μήτηρ ἀχραντε, εὐλογημένη Δέσποινα, ὃν ἐκύησας Θεόν, ταῖς λιταῖς σου ἐξιλέωσαι ἡμῖν.

Ὡδὴ ε'

Ο τοῦ φωτός διατμήξας

Θανατηφόρον τὸ ξύλον, ὁ Σταυρός ζωηφόρος, τοῖς τῆς Εδέμ ἀποίκοις εδείχθη Χριστέ, ἐνοικον αὐθις, διὰ κακούργου τὸν Ἀδὰμ ἐργασάμενος.

Ο υποστήσας τῷ λόγῳ, τὸ πρωτόκτιστον σέλας, ὡς Υἱὸ Πατὴρ φωταυγὴ τὸν Σταυρόν, νῦν διαγράφει, τῷ σταυρωθέντι μαρτυρῶν τὴν θεότητα.

Ἐν τῷ φωτὶ τῷ αἰδίῳ, τὸ υπέρτατον φᾶος, ἐν τῷ Πατρὶ οψόμεθα πίστει Χριστέ, σὲ τὸν Υἱόν καὶ σοὺ τὸ Πνεῦμα, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἔλλαμψον.

Θεοτοκίον

Ἐν τῷ ὠδίνειν σε Κόρη, τὰ μητέρων οὐκ ἔγνωσ, υπερφυῶς ἐπεὶ συλλαβούσα Θεόν, τέτοκας σαρκί, διὸ πάντες εὐσεβῶς σε δοξάζομεν.

Ὡδὴ ς'

Ἐν τῷ θλίβεσθαί με

Τὸν Σταυρόν ἐκλάμπεις, πέρασι Χριστέ ὁ Θεός, καὶ ἐφώτισας δέ, δι' αὐτοῦ τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καλυπτέτωσαν μέν, τό όμμα οι παράνομοι, τού Σταυρού τό κάλλος,
εξαστράπτουν γάρ ου φέρουσιν.

Εντρυφάτωσαν δέ, τή αίγλη τού αχράντου Σταυρού, οι Θεόν ειδότες, τόν εν
ξύλω προσπαγέντα σαρκί.

Θεοτοκίον

Η Θεόν τεκούσα, Παρθένε απειρόγαμε, υπέρ ημών μή παύση, τόν Υιόν σου
ικετευούσα.

Ο Ειρμός

«Εν τώ θλίβεσθαί με, εβόησα πρός Κύριον, καί επήκουσέ μου, ο Θεός τής
σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Ω τρισμακάριστε Σταυρέ καί Πανσεβάσμιε, σέ ανυμνών καί προσκυνών νύν
αγιαζομαι, εν ώ Χριστός ανυψούμενος κόσμον έσωσεν, αλλά πρόφθασον καί
σώσον τή δυνάμει σου, καί παντοίων με κινδυνων ελευθέρωσον, ίνα κράζω
σοι, Χαίρε Ξύλον μακάριον.

Ο Οίκος

Ανοιξόν μου τό στόμα, Βασιλεύ τών αιώνων, καταύγασόν μου τόν νούν καί
τάς φρένας, καί αγιάσον μου τήν ψυχήν, ίνα υμνήσω Λόγε τό σεπτόν ξύλον
σου, κατάπεμψον τό Πνεύμά σου καί διδάξον με, ίνα πόθω κραυγάζω.

- Χαίρε, Σταυρέ οικουμένης δόξα, χαίρε, Σταυρέ Εκκλησίας κράτος.
- Χαίρε, ιερέων προπύργιον άσειστον, χαίρε, βασιλέων διάδημα τίμιον.
- Χαίρε, σκήπτρον τού παντάνακτος Δημιουργού τού παντός, χαίρε, ότι
κατεδέξατο προσπαγήναί σοι Χριστός.
- Χαίρε, τών θλιβομένων παραμύθιον μέγα, χαίρε, τών εν πολέμοις τό
αήττητον όπλον.
- Χαίρε, Σταυρε, Αγγέλων ευπρέπεια, χαίρε, Σταυρέ, πιστών η αντίληψις
- Χαίρε, δι' ού κατεπόθη ο Άδης, χαίρε, δι' ού εξανέστημεν πάντες.
- Χαίρε, Ξύλον μακάριον.

Συναξάριον

Τή Ζ' τού αυτού μηνός, τήν ανάμνησιν εορτάζομεν τού εν ουρανώ
φανέντος σημείου τού Τιμίου Σταυρού, επί Κωνσταντίου Βασιλέως, υιού τού
Μεγάλου Κωνσταντίνου, καί Κυρίλλου Αρχιεπισκόπου Ιεροσολύμων.

Στίχοι

- Σταυρού παγέντος, ηγιασθη γή πάλαι.
- Καί νύν φανέντος, ηγιασθη καί πόλος.
- Εβδομάτη Σταυροίο τύπος πόλω αμφετανύθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ακακίου.

Στίχοι

- Είπερ τις άλλος, εν χορώ τών Μαρτύρων,

- Κάλλιστος Ακάκιος εκμηθείς ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής αθλήσεως τού Αγίου Μάρτυρος Κοδράτου καί τών σύν αυτώ.

Στίχοι

- Ζωμούς χύτρας σής τούς ιδρώτας, Κοδράτε,
- Άλατι τμηθείς αιμάτων παραρτύεις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Ιωάννου τού Ψυχαΐτου.

Στίχοι

- Ψυχής μόνης σύ τήν σχέσιν φέρων Πάτερ,
- Ψυχαΐτης κέκλησαι ενδίκως μάκαρ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής αθλήσεως τού Αγίου Μάρτυρος Μαξίμου.

Στίχοι

- Λίθοις επιβάς Μάξιμος μεγαλόνους,
- Ανήλθε χαίρων ουρανού εις τό πλάτος.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ο διασώσας εν πυρί

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ, ἥλιος μεσούσης ημέρας, ὃν καθορών ο αἰσθητός, τὰς ακτῖνας συνέστειλεν ἥλιος, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τῶν Πατέρων ευλογητός εἰ.

Ο τῷ θεόπτη εν πυρί, πάλαι ομιλήσας καί γνόφω, σταυροφανεί δέ αστραπή, ὡς Θεός δοξαζόμενος σήμερον, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τῶν Πατέρων ευλογητός εἰ.

Τό εκ φωτός καί εν φωτί, φῶς συναϊδίως εκλάμπον, καί τῷ αχράντῳ σου φωτί, τού Σταυροῦ σου δοξάσας τό τρόπαιον, υπερυμνήτε Κύριε, ο Θεός ο τῶν Πατέρων ευλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Τήν αλοχεύτως εν γαστρί, καί υπερφυῶς δεξαμένην, τόν αναλλοίωτον Θεόν, ευσπλαγχνία βροτοῖς ομιλήσαντα, ευσεβῶς ανυμνήσωμεν, ὡς Μητέρα τού Υψίστου εις τούς αἰῶνας.

Ωδή η'

Τόν εν μορφῇ Αγγέλου

Τόν ἐπὶ θρόνου δόξης οραθέντα, καί εν ξύλῳ Σταυροῦ καθηλωθέντα, ουσία σαρκός, υμνεῖτε Παῖδες, ἱερεῖς ευλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αἰῶνας.

Τόν εν φωτί αχράντω τυπωθέντα, καί εκλάμψαντα Σταυρόν επί τό όρος τό άγιον, υμνεíte Παίδες, ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Δοξολογούντες ένα τής τριάδος, τόν τή αίγλη τού Σταυρού τήν οικουμένην φωτίσαντα, υμνεíte Παίδες, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τήν απορρήτω λόγω συλλαβούσαν, καί τεκούσαν τήν χαράν τή οικουμένη, Χριστόν τόν Θεόν, υμνεíte Παίδες, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας

Ο Ειρμός

«Τόν εν μορφή Αγγέλου οραθέντα, εν καμίνω τού πυρός τοίς υμνολόγοις, Χριστόν τόν Θεόν, υμνεíte Παίδες, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος

Ο πάλαι πυρί τε καί γνώφω, τώ απειθεί νομοθετήσας, νύν τω πιστοτάτω σου λαω, τόν τού Σταυρού σου τύπον διέγραψας, υπέρ φωστήρας λάμποντα, όν επαξίως μεγαλύνομεν.

Επένθησε ζόφω η κτίσις, τών σταυρωσάντων σε τήν τολμαν, νύν ευπρεπεστάτω δέ φωτί, ο ζωηφόρος λαμψας Σταυρός σου Χριστέ, τής Εκκλησίας έδειξε, τήν κεκρυμμένην ωραιότητα.

Εκ σου τάς ελπίδας ανάψας, ο περιούσιος λαός σου, σοί πρόσ ικεσίαν τόν Σταυρόν, Καί τό φρικτόν σου αίμα προβάλλεται, αλλ' ευμενώς επίνευσον, πρόσ τήν ημών Παντάναξ λύτρωσιν.

Θεοτοκίον

Φώτισον ημάς η τεκούσα, φώς τό απρόσιτον Παρθένε, έμπλησον ημάς ευφροσύνης, καί θυμηδίας καί θείας γνώσεως, τούς καθαρά καρδιά σε, ευσεβοφρόνως μακαρίζοντας.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε με γαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Σταυρός, ο φύλαξ πάσης τής οικουμένης, Σταυρός, η ωραιότης τής Εκκλησίας, Σταυρός, βασιλέων τό κραταίωμα, Σταυρός, πιστών τό στήριγμα, Σταυρός, Αγγέλων η δόξα, καί τών δαιμόνων τό τραύμα.

Καί τής Εορτής

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Εἰς τήν Λειτουργίαν, ζῆτει τήν Ακολουθίαν τῆς ιδ' Σεπτεμβρίου, ἡγουν
Απόστολον, Ευαγγέλιον, καί Κοινωνικόν σταυρώσιμον.

Αρχή

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου καί Ευαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ
θεολόγου, Καί τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ἀρσενίου τοῦ Μεγάλου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχολογεῖται ἡ α' στάσις τοῦ. Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δέ τό, Κύριε
ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου γ'.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Ὁ θεατῆς τῶν ἀρρήτων ἀποκαλύψεων, καί ἐρμηνεύς τῶν ἄνω, τοῦ Θεοῦ
μυστηρίων, ὁ παῖς τοῦ Ζεβεδαίου, γράψας ἡμῖν, τό Χριστοῦ Ευαγγέλιον,
θεολογεῖν τόν Πατέρα, καί τόν Υἱόν, καί τό Πνεῦμα ἐξεπαίδευσεν.

Ἡ θεοκίνητος λύρα τῶν ουρανίων ὠδῶν, ὁ μυστογράφος οὗτος, τό
θεόφραστον στόμα, τό ἄσμα τῶν ασμάτων, ᾄδει τερπνῶς, τά μέν χεῖλη κινῶν
ὡς νευράς, ὥσπερ δέ πλήκτρον τήν γλῶτταν ἀνακινῶν, καί πρεσβεύει τοῦ
σωθῆναι ἡμᾶς.

Τή βροντοφώνῳ σου γλῶττηνα φθεγγόμενος, τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας, τόν
ἀπόκρυφον λόγον, Θεῷ Ἠγαπημένε, κράζεις αἰεὶ, ἀναπτύσσων τά χεῖλη
πυκνῶς, το ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καί δαδουχεῖς, πάντα ἄνθρωπον πρὸς
γνώσιν Θεοῦ.

Ἔτερα τοῦ Οσίου γ'

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Πάτερ θεόφρον Ἀρσένιε, ταῖς τῶν δακρύων πηγαῖς, λαμπρυνθεῖς τήν
διάνοιαν, τῷ Θεῷ ὠμίλησας, ἀνενδότοις καθάρσεσι καί τῇ ἐλλάμψει, στύλος
ολόφωτος, θεοσεβείας πυρσῷ λαμπρόμενος, ὠφθης μακάριε, μοναστῶν τό
καύχημα, καί νῦν ἡμᾶς, πάντας περιφρούρησον, ταῖς ἱκεσίαις σου.

Ὅσιε Πάτερ Ἀρσένιε, σύ τόν Θεόν ἐκζητῶν, καί ταῖς τούτου ἐλλάμπεσθαι,
φωτοβόλοις λάμπεσιν, ευσεβῶς ἐφιέμενος, περιφανείας πάσαν λαμπρότητα,
καί βασιλείους αὐλάς κατέλιπες, καί τήν ἀθάνατον, κληρουχίαν εἰληφας, μετὰ
Χριστοῦ, νῦν συναυλιζόμενος θεομακάριστε.

Λόγου καί γνώσεως έμπλεως, είπερ τις άλλος οφθείς, αρεταίς τε κατάκοσμος, πάσης δόξης γέγονας, τής εντεύθεν ανάπτυλεως, αλλά τώ θείω ζήλω πυρούμενος, καί τών αρρήτων καταγλιχόμενος, φεύγεις εις Αίγυπτον, ένθα βίον έζησας, ασκητικόν, βάρος δόξης άρρητον, ανταλλαπτόμενος.

Δόξα... Ήχος β' Γερμανού

Τόν υιόν τής βροντής, τόν θεμέλιον τών θείων λόγων, τόν αρχηγόν τής θεολογίας, καί κήρυκα πρώτιστον, τής αληθούς δογμάτων Θεού σοφίας, τόν ηγαπημένον Ιωάννην καί παρθένον, μερόπων γένος κατά χρέος ευφημήσωμεν, Ούτος γάρ άληκτον έχων τό θείον εν εαυτώ, τό εν αρχή μέν έφησε τού Λόγου, αύθις δέ, τό πρός τόν Πατέρα αχώριστον, καί τό ίσον μετά ταύτα τής τού Πατρός ουσίας, δεικνύων ημίν δι' αυτού, τήν ορθοδοξίαν τής Αγίας Τριάδος, δημιουργόν τε όντα σύν τώ Πατρί, καί ζωήν φέροντα, καί φώς αληθινόν, τόν αυτόν έδειξεν ημίν, Ώ θαύματος εκστατικού, καί πράγματος, σοφιστικού ότι πλήρης ών τής αγάπης πλήρης γέγονε καί τής θεολογίας, δόξη καί τιμή καί πίστει, θέμεθλος υπάρχων, τής ακραιφνούς ημών πίστεως, δι' ής τύχοιμεν τών αιωνίων αγαθών, εν τή ημέρα τής κρίσεως.

Καί νύν... Τής εορτής

Είσοδος, Προκείμενον τής ημέρας καί τά Αναγνώσματα.

Καθολικής Α' Επιστολής Ιωάννου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 3,21-24 & 3,1-6)

Αγαπητοί, εάν η καρδιά ημών μή καταγινώσκη ημών, παρρησίαν έχομεν πρός τόν Θεόν, καί ο εάν αιτώμεν, λαμβάνομεν παρ' αυτού, ότι τās εντολάς αυτού τηρούμεν, καί τά αρεστά ενώπιον αυτού ποιούμεν. Καί αύτη εστίν η εντολή αυτού, ίνα πιστεύσωμεν τώ ονόματι τού Υιού αυτού Ιησού Χριστού, καί αγαπώμεν αλλήλους, καθώς έδωκεν ημίν εντολήν. Καί ο τηρών τās εντολάς αυτού, εν αυτώ μένει, καί αυτός εν αυτώ, καί εν τούττω γινώσκομεν, ότι μένει εν ημίν, εκ τού Πνεύματος, ού έδωκεν ημίν, Αγαπητοί, μή παντί πνεύματι πιστεύετε, αλλά δοκιμάζετε τά πνεύματα, εί εκ τού Θεού εστιν, ότι πολλοί ψευδοπροφήται εξεληλύθασιν εις τόν κόσμον. Εν τούττω γινώσκετε τό πνεύμα τού Θεού, πάν πνεύμα, ο ομολογεί Ιησούν Χριστόν εν σαρκί εληλυθότα, εκ τού Θεού εστιν. Καί πάν πνεύμα ο μή ομολογεί Ιησούν Χριστόν εν σαρκί εληλυθότα, εκ τού Θεού ουκ έστι, καί τού τό εστι το τού Ανηχρίστου, ο ακηκόατε, ότι έρχεται, καί νύν εν τώ κόσμω εστίν ήδη. Υμείς εκ τού Θεού εστε, τεκνία, καί νενικήκατε αυτούς, ότι μείζων εστίν ο εν υμίν, ή ο εν τώ κόσμω. Αυτοί εκ τού κόσμου εισί, διά τούτο εκ τού κόσμου λαλούσι, καί ο κόσμος αυτών ακούει. Ημείς εκ τού Θεού εσμεν, ο γινώσκων τόν Θεόν, ακούει ημών, ός ουκ έστιν εκ τού Θεού, ουκ ακούει ημών.

Καθολικής Α' Επιστολής Ιωάννου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 4,11-16)

Αγαπητοί, εί ούτως ο Θεός ηγάπησεν ημάς, καί ημείς οφείλομεν αλλήλους αγαπάν, Θεόν ουδείς πώποτε τεθέαται. Εάν αγαπώμεν αλλήλους, ο Θεός εν

ημίν μένει, καί η αγάπη αυτού τετελειωμένη ἐστίν ἐν ἡμίν. Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐν αὐτῷ μένομεν, καί αὐτός ἐν ἡμίν, ὅτι ἐκ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ δέδωκεν ἡμίν. Καί ἡμεῖς τεθεάμεθα καί μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ Πατήρ ἀπέσταλκε τόν Υἱόν Σωτήρα τοῦ κόσμου. Ὃς ἂν ομολογήσῃ, ὅτι Ἰησοῦς ἐστίν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεός ἐν αὐτῷ μένει, καί αὐτός ἐν τῷ Θεῷ. Καί ἡμεῖς ἐγνώκαμεν καί πεπιστεύκαμεν τήν αγάπην, ἣν ἔχει ὁ Θεός ἐν ἡμίν, ὁ Θεός αγάπη ἐστί, καί ὁ μένων ἐν τῇ αγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει, καί ὁ Θεός ἐν αὐτῷ.

Καθολικῆς Α' Ἐπιστολῆς Ἰωάννου
τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. 4,20-21 & 5,1-5)

Ἀγαπητοί, ἐάν τις εἴπῃ, ὅτι ἀγαπά τόν Θεόν, καί τόν ἀδελφόν αὐτοῦ μισή, ψεύτης ἐστίν, ὁ γάρ μή ἀγαπῶν τόν ἀδελφόν αὐτοῦ ὃν εὔρακε, τόν Θεόν, ὃν οὐχ εὔρακε, πῶς δύναται ἀγαπᾶν. Καί ταύτην τήν ἐντολήν ἔχομεν ἀπ' αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀγαπῶν τόν Θεόν ἀγαπά καί τόν Ἀδελφόν αὐτοῦ. Πᾶς ὁ πιστεύων, ὅτι Ἰησοῦς ἐστίν ὁ Χριστός, ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται, καί πᾶς ὁ ἀγαπῶν τόν γεννήσαντα, ἀγαπά καί τόν γεγεννημένον ἐξ αὐτοῦ. Ἐν τούτῳ γινώσκομεν, ὅτι ἀγαπῶμεν τά τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὅταν τόν Θεόν ἀγαπῶμεν, καί τὰς ἐντολάς αὐτοῦ τηρῶμεν, καί αἱ ἐντολαί αὐτοῦ βαρεῖαι οὐκ εἰσίν. Ὅτι πᾶν τό γεγεννημένον ἐκ τοῦ Θεοῦ, νικά τόν κόσμον, καί αὕτη ἐστίν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τόν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν. Τίς ἐστίν ὁ νικῶν τόν κόσμον, εἰμή ὁ πιστεύων, ὅτι Ἰησοῦς ἐστίν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ;

Εἰς τήν Λιτήν, Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Ἦχος α' Γερμανοῦ

Ποταμοί θεολογίας, ἐκ τοῦ τιμίου σου στοματος ἀνέβλυσαν Ἀπόστολε, ἐξ ὧν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἀρδευομένη, προσκυνεῖ ὀρθοδόξως Τριάδα ὁμοούσιον, ἦν καί νῦν αἶτησαι, Ἰωάννη θεολογε, στηριχθῆναι, καί σωθῆναι τὰς ψυχάς ἡμῶν.

Τοῦ αὐτοῦ, ὁ αὐτός

Τό φυτόν τῆς ἀγνείας, τό μύρον τῆς ευωδίας, πάλιν ἀνέτειλεν ἡμίν, εἰς τήν παρούσαν εορτήν, βοήσαι πρὸς αὐτόν, ὁ ἀναπесῶν ἐπὶ τό στήθος τό δεσποτικόν, καί ἐπομβρίσας τῷ κόσμῳ τόν λόγον, Ἰωάννη Ἀπόστολε, ὁ τήν Παρθένον φυλάξας ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, αἶτησαι ἡμίν παρά Χριστοῦ τό μέγα ἔλεος.

Τοῦ αὐτοῦ, ὁ αὐτός

Ὡς τῶν ἀπορρήτων μυστηρίων αὐτόπτης, ἐκέκραγες βοῶν, τόν προαιώνιον Λόγον, ἐν ἀρχῇ ὑπάρχειν πρὸς Θεόν, καί αὐτόν εἶναι τόν Θεόν, Ἰωάννη Ἀπόστολε, ἐπιστήθιε Χριστοῦ, καί φίλε γνήσιε, τῆς Τριάδος τό ἡδυσμα, τῆς Εφέσου καί Πάτμου τό στήριγμα τοῦ ἀσειστον, ἡμῶν δέ βοήθεια, Πρέσβευε, Θεολόγε παμμακάριστε, ἐκ δυσσεβῶν ἐχθρῶν, αἰσθητῶν καί νοητῶν, λυτρωθῆναι λαόν, τόν τήν μνήμην σου αἰεὶ ἐκτελούντα πιστῶς.

Ἦχος β'

Τήν τῶν Ἀποστόλων ἀκρότητα, τῆς θεολογίας τήν σάλπιγγα, τόν πνευματικόν στρατηγόν, τόν τήν οἰκουμένην Θεῷ καθυποτάξαντα, δεῦτε οἱ πιστοί μακαρίσωμεν, Ἰωάννην τόν αἰδίμον, ἐκ γῆς μεθιστάμενον, καί γῆς οὐκ

αφιστάμενον, αλλά ζώντα καί μένοντα, τήν φοβεράν τού Δεσπότου δευτέραν έλευσιν, εις ήν ακατακρίτως υπαντήσαι ημάς, αίτησαι φίλε μυστικέ, Χριστού επιστήθιε, τούς εκ πόθου τελούντας τήν μνήμην σου.

Τού Οσίου

Ήχος πλ. β'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, δι' ών εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου, τών δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εξήλωσας, Παρρησίαν έχων πρός Κύριον, αίτησαι ειρήνην ταίς ψυχαίς ημών.

Δόξα... Ήχος δ'

Αναπесών εν τώ στήθει τού διδασκάλου Χριστού, εν τώ δείπνω Κυρίου, ηγαπημένε Μαθητά, εκείθεν έγνωσ τά άρρητα, καί τήν ουράνιον πάσιν εβρόντησας φωνήν, Εν αρχή ήν ο Λόγος, καί ο Λόγος ήν πρός τόν Θεόν, καί Θεός ήν ο Λόγος, τό φώς τό αληθινόν, τό φωτίζον πάντα άνθρωπον εις τόν κόσμον ερχόμενον, Χριστός ο Θεός καί Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Τής Εορτής

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Δεύτε, τής σοφίας τόν βυθόν, κα τών ορθοδόξων δογμάτων, τόν συγγραφέα πιστοί, ύμνοις στεφανώσωμεν ενθέοις σήμερον, Ιωάννην τόν ένδοξον, καί ηγαπημένον ούτος γάρ εβρόντησεν, ο Λόγος ήν εν αρχή, Όθεν, βροντόφωνος εδείχθη, ως τό Ευαγγέλιον κόσμω γράψας πολυσόφως ο αοίδιμος.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Όντως, σύ εφάνης αληθώς, φίλος επιστήθιος μέγας, τώ διδασκάλω Χριστώ, στήθει γάρ ανέπесας, όθεν εξήντησας, τής σοφίας τά δογματα, εν οίς καί πλουτίζεις, πάσαν τήν περίγειον, ως θεηγόρος Θεού, όθεν καί κατέχουσα ταύτα, η τερπνή Χριστού Εκκλησία, νύν ευφραινομένη επαγάλλεται.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Χαίροις, Θεολόγε αληθώς, χαίροις τής μητρός τού Κυρίου, υιός παμπόθητος, σύ γάρ παριστάμενος, εν τώ Σταυρώ τού Χριστού, τής ενθέου ακήκοας, φωνής τού Δεσπότου, Ίδε νύν η Μήτηρ σου, πρός σέ βοήσαντος, όθεν επαξίως σε πάντες, ως Χριστού, Απόστολον θείον, καί ηγαπημένον

μακαρίζομεν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'
Λέοντος Μαΐστορος

Απόστολε Χριστού, Ευαγγελιστά Ιωάννη, τών απορρήτων μύστης γενόμενος, τῆς σοφίας τά απόρρητα ἡμῖν εβρόντησας δόγματα, τό, Εν αρχή ἦν τρανώσας τοῖς πιστοῖς, καί τό, Ουκ ἦν αποβαλὼν, τών αιρετιζόντων απεκρούσω τοὺς λόγους, επιστήθιος φανείς, καί φίλος ηγαπημένος, ως Ησαΐας ο μεγαλοφωνότατος, καί Μωσῆς ο θεόπτης, Παρρησίαν ἔχων πρὸς Θεόν, εκτενῶς ικέτευε υπέρ τών ψυχών ἡμῶν.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Απολυτίκιον Ἦχος β'

Απόστολε Χριστῷ τῷ Θεῷ ηγαπηπημένε, επιτάχυνον, ρύσαι λαόν αναπολόγητον, δέχεται σε προσπίπτοντα, ο επιπεσόντα τῷ στήθει καταδεξάμενος, ὃν ικέτευε, Θεολόγε, καί επίμονον νέφος εθνῶν διασκεδάσαι, αιτούμενος ἡμῖν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Καί τῆς Εορτῆς

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς τυχούσης Εορτῆς, μετά τήν Β' Στιχολογίαν, Κάθισμα τοῦ Αγίου.

Ἦχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Αναπεσών εν τῷ στήθει τοῦ Ἰησοῦ, παρρησίας τυγχάνων ως μαθητής, ηρώτησας, Τίς εστιν, ο προδότης σου Κύριε; καί ως ηγαπημένω, υπάρχοντι ἐνδοξε, διὰ τοῦ ἄρτου οὗτος, σαφῶς υπεδείχθη σοι, ὅθεν καί ως μύστης, γεγονῶς τών αρρήτων, τοῦ Λόγου τήν σάρκωσιν, εκδιδάσκεις τά πέρατα, Θεολόγε Απόστολε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τών πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω, την αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τό αὐτό

Καί νύν... τῆς Εορτῆς

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Τήν μνήμην τιμήσωμεν, τοῦ Αποστόλου πιστοί, ἐπέστη γάρ σήμερον, πάσι

τοίς πέρασι, φωτίζουσα άπαντας, Ούτος γάρ τού Κυρίου, αληθής θεολόγος, καί εν Ευαγγελίω, αναδέδεικται φίλος, διό καί τοίς τιμώσιν αυτόν, βρύει ιάματα.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... τής Εορτής

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνηθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Τό, Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον, Εωθινόν ια'.

Τό, Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι καί ο Ν' ψαλμός.

Δόξα... Ταίς τού Αποστόλου...

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Ήχος β'

Τήν τών Αποστόλων ακρότητα, τής θεολογίας τήν σάλπιγγα, τόν πνευματικών στρατηγόν, τόν τήν οικουμένην Θεώ καθυποτάξαντα, δεύτε οι πιστοί μακαρίσωμεν, Ιωάννην τόν αοίδιμον, εκ γής μεθιστάμενον, καί γής ουκ αφιστάμενον, αλλά ζώντα καί μένοντα, τήν φοβεράν τού Δεσπότου δευτέραν έλευσιν, εις ήν ακατακρίτως υπαντήσαι ημάς, αίτησαι φίλε μυστικέ, Χριστού επιστήθιε, τούς εκ πόθου τελούντας τήν μνήμην σου.

Σώσον ο Θεός τόν λαόν σου, τό, Κύριε ελέησον, ιβ' καί οι Κανόνες.

Κανών τού Αποστόλου. Ποίημα Θεοφάνους, οι δέ, Ιωάννου Μοναχού.

Ωδή α'

Αρματηλάτην Φαραώ

Ως καθαρός ηγαπημένος γέγονας, τώ ακροτάτω φωτί, καί τοίς αυτού στέρνοις, επαναπαυσάμενος, πεπαρρησιασμένη ψυχή, εξ αβύσσου σοφίας, τό φώς τής γνώσεως είλκυσας, μάκαρ Ιωάννη, Απόστολε.

Υπερφυώς θεολογών εβρόντησας, ηγαπημένε Χριστώ, Ήν εν αρχή Λόγος, ζών καί ενυπόστατος, πρὸς τόν αὐτοῦ Γεννήτορα, καί Θεός ἦν ο Λόγος, καί σὰρξ ο Λόγος ἐγένετο, καί Θεός διέμεινεν ἀτρεπτος.

Θεοτοκίον

Υπό τήν σκέπην σου αεί προσφεύγοντες, αποτρεπόμεθα, τών πειρασμών πάσαν, καταιγίδα άχραντε, διό καί νύν αιτούμεθα, πεπτωκότας εις βάθος, πλημμελημάτων ανάγαγε, θείαις σου Αγνή παρακλήσεσι.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Τώ τού Δεσπότη πειθαρχών Αρσένιε, θείω προστάγματι, βασιλικού πλούτου, δόξαν καταλέλοιπας, ὡς περ ο νομοθέτης Μωσής, καί φυγών τούς ανθρώπους, Αγγέλοις γέγονας σύσκηνος, άμα σύν αυτοίς ευφραινόμενος.

Σύ τούς θορύβους εκφυγων Αρσένιε, ως αμαρτίας πηγάς, τή σιωπή γλώσσαν, εχαλιναγώγησας, ὅθεν εν αταράχῳ τόν νούν, ησυχία τηρήσας, τού θείου Πνεύματος γέγονας, αξιοπρεπές ενδιαίτημα.

Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα περί σου λελάληνται, εν γενεαίς γενεών, η τόν Θεόν Λόγον, εν γαστρί χωρήσασα, αγνή δέ διαμείνας, Θεοτόκε Μαρία, διό σε πάντες γεραίρομεν, τήν μετά Θεόν προστασίαν ημών.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα, λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρὸς ζωήν, καί εκ γῆς πρὸς ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Τού Αποστόλου

Ωδή γ'

Ο στερεώσας κατ' αρχάς

Εξ αλιέων αλιεύς, ανθρώπων καί θεολόγος, εχρημάτισας σοφέ Ιωάννη, αφειδήσας πατρικής, καί τής τού κόσμου σχέσεως, καί τώ Δεσπότη Λόγω, έρωτι θείω επόμενος.

Κεκαθαρμένος τής ψυχής, τό όμμα ώ Θεολόγε, εθεάσω τήν απόρρητον δόξαν, εκ Πατρός μονογενοῦς, τού Λόγου καί Υιού τού Θεού, δι' οῦ σάφώς τά πάντα, θείω γεγένηται Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Επί τήν σήν προσπεφευγώς, Θεοκυήτορ Παρθένε, προστασίαν,

απαλλάττομαι πάσης, επηρείας τού εχθρού, καί σώζομαι πρεσβείαις σου,
αλλά καί τής μελλούσης, αγνή ρυσθείην κολάσεως.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Πάτερ Αρσένιε τής σής, χριστομιμήτου πτωχείας, τό τραχύ καί ευτελέστατον
ράκος, τό περίδοξον τής πρίν, εσθήτος κατεκάλυπτε, τήν τής αφράστου
δόξης, στολήν σοι περιποιούμενον.

Τάς προσβολάς τών δυσμενών, καί ακαθάρτων πνευμάτων, εκ Θεού
συντετριμμένη καρδία, δεδεγμένος αρωγήν, Αρσένιε κατέρραξας,
τροπαιοφόρος Πάτερ, τή ταπεινώσει γενόμενος.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ καί Σεραφίμ, εδείχθης υψηλότερα, Θεοτόκε, σύ γάρ μόνη
εδέξω, τόν αχώρητον Θεόν, εν σή γαστρί αμόλυντε, διό πιστοί σε πάντες,
ύμνοις αγνή μακαρίζομεν.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ'
αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Κάθισμα τού Αποστόλου

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τής σοφίας τώ στήθει αναπесών καί τήν γνώσιν τών όντων καταμαθών,
ενθέως εβρόντησας, Εν αρχή ήν ο Λόγος, καλλιγραφήσας πρώτος, τήν
άναρχον γέννησιν, καί δογματίσας πάσι, τού Λόγου τήν σάρκωσιν, όθεν καί
τή γλώττη, σαγηνεύσας τά έθνη, τήν χάριν τού Πνεύματος, εκδιδάσκεις τοίς
πέρασι, Θεολόγε Απόστολε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων
άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Τού Οσίου, όμοιον

Τούς θορύβους τού βίου αποφυγών, καί ησύχως τόν βίον διατελών, τά πάθη
ενέκρωσας, καί τόν νούν ανεπτέρωσας, πρός τόν Θεόν καί στύλος, πυρός
εχρημάτισας, καί φωστήρ άπάντων, πιστών τών τιμώντων σε, όμβροις δέ
δακρύων, πλαινόμενος ώφθης, ως δένδρον κατάκαρπον, εν αυλαίς τού Θεού
ημών, θεοφόρε, Αρσένιε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν
δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί τής Εορτής

Ωδή δ'

Σύ μου ισχύς, Κύριε

Σέ τής βροντής, γόνον ο Κύριος έφησε, σέ βροντήσαι πνεύματι ηξίωσε, τής
εαυτού, θείας εκ Πατρός, καί ακαταλήπτου, γεννήσεως τό απόρρητον, διό
σου Θεολόγε, τήν πανέορτον μνήμην, εν ωδαίς επαξίως δοξάζομεν.

Σύ αρετών, ήρθης πρὸς ὕψος, Απόστολε, σύ κατείδες, δόξη απαστράπτοντα, μονογενή Λόγον ἐν σαρκί, τὸν ἐν τοῖς πατρώοις, ἀνάρχως κόλποις καθήμενον, φωνῆς τε ἐπακούσαι, πατρικῆς ἡξιώθης, μαρτυρούσης αὐτῷ τὴν υἰότητα.

Θεοτοκίον

Επὶ τὴν σὴν, νῦν καταφεύγων ἀντίληψιν, ὁ ἀχρεῖος, δούλός σου Πανάμωμε, μὴ αἰσχυνθῶ, σέ γάρ πρὸς Θεόν, ἔχω προστασίαν, καὶ τείχος ἀκαταμαχητον, ἐν σοὶ καὶ τῆς μελλούσης, ἀπολαύσω γαλήνης, καὶ τῆς θείας ζωῆς ἐπιτεύξομαι.

Τοῦ Οσίου

Ο αὐτός

Σύ βιαστής, φύσεως ὠφθης Ἀρσένιε, σύ τὰ πάθη, πάτερ, καθυπέταξας, τῷ νοερῷ ἡγεμονικῷ, καθάπερ οἰκέτῃ, τῷ ὑπνῷ ἐγκελευόμενος, διό καὶ ἐν παννύχοις, ἀγρυπνίαις ἐβόας, Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Σύ τὸν Θεόν, Ὅσιε πόθῳ ἐζήτησας, σύ φανέντα, πλείον ἐπεπόθησας, καὶ τὴν καθάρσει θεοειδῆς, ὅλος χρηματίσας, τῷ ποθουμένῳ ὠμίλησας, καὶ ἐγνῶς τὴν ἐνώσει, τὸν υπέρτερον πάσης, καταλήψεως Πάτερ, Ἀρσένιε.

Θεοτοκίον

Σύ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις ἀνύμφευτε, σύ προστάτις, σύ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν, τείχος καὶ λιμὴν, πρὸς γάρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις Πανάμωμε, καὶ σῶζεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοτόκον ἀγνήν, σε γινώσκοντας.

Καταβασία

Επὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Ὡδή ε'

Ἵνα τί με ἀπώσω

Εν τῷ σκότει τοῦ κόσμου, λάμπαν θεασάμενος, τό φῶς τό ἀχραντον, καίκραθίς τῷ πόθῳ, καὶ φωστήρ ευσεβείας γενόμενος, τὰ πολυσπόρων, γένη ἐθνῶν θεολογίας, Ἰωάννη φωτὶ κατελάμπρυνας.

Επιγνοὺς ὡς ὁ νόμος, διὰ Μωϋσεως, ὁ σκιώδης δέδοται, ἡ δέ θεία χάρις, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν γέγονε, θεολόγῳ γλώττῃ, γόνε βροντῆς ἡγαπημένε, εὐηγγελίσω αὐτοῦ τὴν θεότητα.

Θεοτοκίον

Σύ μου σκέπη καὶ κράτος, Πάναγνε καὶ στήριγμα, καὶ τείχος ἀρρηκτον, καὶ σέ προσκαλούμαι, Ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρα με φρούρησον, ἐκ Παντοίας βλάβης, ἐπερχομένης τοῦ Βελίαρ, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ δοξάζω σε.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Τόν μεσίτην τής πρώτης, Πάτερ παραβάσεως τού πρωτοπλάστου Αδάμ, ευσεβώς απώσω, τού εχθρού εύ ειδώς, τά σοφίσματα, διό εν αχράντω, χοροβατών τρυφής λειμώνι, τόν Δεσπότην Χριστόν καθικέτευε.

Σεαυτόν απηρνήσω, πάσαν ηδυπάθειαν απαρνησαμενος, καί επί τών ώμων, τόν Σταυρόν σου βαστάσας Αρσένιε, καί Χριστόν ποθήσας, εν ουρανοίς συγκληρονόμος, επαξίως αυτού εχρημάτισας.

Θεοτοκίον

Μητρικήν παρρησίαν, τήν πρός τόν Υιόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενούς προνοίας, τής ημών μή παρίδης δεόμεθα, ότι σέ καί μόνην, Χριστιανοί πρός τόν Δεσπότην, ιλασμόν ευμενή προβαλλόμεθα.

Καταβασία

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσωμεν τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Τού Αποστόλου

Ωδή ς'

Άβυσσος αμαριών

Άνθρακα θείου πυρός, προκατείδε Τυπικώς Ησαΐας, ώ καθαρθείς τά χείλη, προφητείας ηξίωται, σαρκωθέντος δέ Θεού, Λόγου μακάριε Ιωάννη, σύ ανεδείχθης επιστήθιος.

Λόγος ο μονογενής, ο εν κόλποις τού Πατρός ιδρυμένος, σωματωθείς ωράθη, Ιωάννη μακάριε, καί ως μύστη προσφιλεί, σοί εξηγήσατο, ασωμάτως, Θεόν ουδένα ιδείν πώποτε.

Θεοτοκίον

Φώτισον μου τήν ψυχήν, η τεκούσα τό απαύγασμα δόξης, τής τού Πατρός Παρθένε, Θεοτόκε πανύμνητε, τήν σήν γάρ οι αληθείς, χάριν κατέχοντες, θιασώται, τās γλωσσαλγίας απεκρούσαντο.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Φρόνημα τό τής σαρκός, ευσεβώς δι' απαθείας νεκρώσας, ουχ ηρετίσω κλήρον τόν επίγειον Όσιε, τής Χριστού επιποθών, Πάτερ Αρσένιε, εν υψίστοις, κληροδοσίας τήν απόλαυσιν.

Ήλιος επιφανείς, τήν ολόνυκτόν σου έλυσε στάσιν, τού νοητού Ηλίου, τήν ασύγκριτον έλλαμψιν, μετά τούς εν τή νυκτί, βίου καμάτων σου, προμηνύων, περιαιυγάσειν σοι Αρσένιε.

Θεοτοκίον

Ἐχουσα τό συμπαθές, ἡ τεκούσα τόν φιλάγαθον Λόγον, σώσον ἡμᾶς βιαίας, καί δεινῆς περιστάσεως, σέ γάρ μόνην οἱ πιστοί, πάναγνε Δέσποινα, προστασίαν, ακαταμάχητον κεκτήμεθα.

Καταβασία

Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνάς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Κοντάκιον αυτόμελον

Ἦχος β'

Τά μεγαλείά σου Παρθένε τίς διηγῆσεται; βρύεις γάρ θαύματα, καί πηγάζεις ἰάματα, καί πρεσβεύεις υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς θεολόγος καί φίλος Χριστοῦ.

Ο Οἶκος

Ὑψη ουράνια ἐκμανθάνειν, καί θαλάσσης τά βάθη ἐρευνάν, τολμηρόν ὑπάρχει καί ἀκατάληπτον, ὥσπερ δέ ἄστρα ἐξαριθμῆσαι, καί παράλιον ψάμμον οὐκ ἔστιν ὅλως οὕτως οὐδέ τά τοῦ θεολόγου εἰπεῖν ἱκανόν, τοσούτοις αὐτόν στεφάνοις ὁ Χριστός, ὃν ἠγάπησεν, ἔστεψεν, οὐ ἐν τῷ στήθει ἀνέπεσε, καί ἐν τῷ μυστικῷ δείπνῳ συνειστιάθη, ὡς θεολόγος καί φίλος Χριστοῦ.

Συναξάριον

Τῇ Η' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ, ἐπιστηθίου, φίλου, ἠγαπημένου καί παρθένου, Ἰωάννου τοῦ θεολόγου, ἥτοι, ἡ σύναξις τῆς Ἁγίας κόνεως, τῆς ἐκπεμπομένης ἐκ τοῦ τάφου αὐτοῦ, ἡγουν τοῦ μάννα.

Στίχοι

- Οὐ βρώσιν, ἀλλὰ ρώσιν ἀνθρώποις νέμει
- Τό τοῦ τάφου σου μάννα, μύστα Κυρίου.
- Ογδοάτη τελέουσι ροδισμόν βροντογόνοιο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ἀρσενίου τοῦ Μεγάλου.

Στίχοι

- Λαθεῖν βιώσας Ἀρσένιος ἠγάπα,
- Ὅς οὐδέ πάντως ἐκβιώσας λανθάνει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ὡδή ζ'

Θεοῦ συγκατάβασιν

Προθύμως ἐκβέβηκας, δεσμοῦ τῆς ὕλης ὦ Παμμακάριστε, ὡς Θεοῦ παραστάτης, καί θεοπνεύστου γεγονώς ἄγγελος, θεολογίας βοάν ἐξεπαίδευσας, Εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ως χόρτον λελόγισαι, χρυσόν καί πλούτον ώ Παμμακάριστε, καί ο χόρτος χρυσός σοι, δι' ενεργείας θείας γεγένηται, θεολογούντι τόν Κτίστην, καί ψάλλοντι, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Τό Πνεύμα τό Άγιον, Πατρός ανάρχου εκπορευόμενον, καί εκ σου αμερίστως, λαμβάνον Λόγε Μονογενές τού Θεού, τοίς Αποστόλοις κραυγάζειν ανήγγειλεν, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Αρρήτω κυήσει σου, φρικτών αρρήτων ημάς ηξίωσας, Θεοτόκε πραγμάτων, διό φρικτής με ρύσαι κολάσεως, καί τής αρρήτου χαράς καταδίωξον, ίνα υμνώ σε αεί τήν πολυϋμνητον.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Τήν λύμην ιώμενος, τών πάλαι μύρων Πάτερ Αρσένιε, δυσωδίας ηνέσχου, καί ευωδίας μύρον Χριστού γεγονώς, τή μετουσία τής χάριτος έλεγες, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Τόν θείον εν σώματι, υπέδυσ γνώφον Πάτερ Αρσένιε, εν Χριστώ μνηθείς δέ, Πατρός ανάρχου γνώσιν καί Πνεύματος, τήν εν Τριάδι μονάδα ανύμνησας, Ευλογητός εκβοών ο τών Πατέρων Θεός.

Τριαδικόν

Απάντων μέν Κύριον, ενός δέ μόνου μονογενοούς Υιού, ορθοδόξως Πατέρα, θεολογούντες σέ καταγγέλλομεν, καί έν ειδότες σου εκπορευόμενον, Πνεύμα ευθές συμφυές καί συναϊδιον.

Καταβασία

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Τού Αποστόλου

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Ως ευτρεπής καί εύσημος, η πανένδοξος μνήμη σου, Ευαγγελιστά, τής Ιησού θεότητας, ενθέως μυρίζουσα, τή Εκκλησία έλαμπεν, όθεν γεγηθότες οι πιστοί μελω δούμεν, Οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τόν θεολόγον έχοντες, τής χορείας ταξίαρχον, σέ τόν υπ' αυτού Χριστέ θεολογούμενον, Θεόν καταγγέλλομεν, σύν τώ Πατρί καί Πνεύματι, καί χαρμονικώς, υμνολογούντες βοώμεν, Οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σωματωθέντα τέτοκας, Θεόν Λόγον πανάμωμε, τούτον εκδυσώπει, τού πυρός με ρύσασθαι, ιδού γάρ ο βίος μου, όλος εκδεδαπάνηται, όλος ταίς δειναίς, εκδουλωθείς αμαρτίαις, διόπρός σέ Παρθένε, καταφεύγω ο τάλας, καί σέ επικαλούμαι τήν Κεχαριτωμένην.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Τών ηδονών Αρσένιε, τήν ψυχόλεθρον πύρωσιν, τήν κολαστικήν τε, τής γεέννης έκκαυσιν, ευτόνως κατέσβεσας, τοίς τών δακρύων ρεύμασιν, αλλά καί ημάς, εξ αμφοτέρων ρυσθήναι, μή παύση ικετεύων, τον Σωτήρα τού κόσμου, Χριστόν, όν ευλογούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Επταπλασίως Όσιε, κατανύξεως κάμινον, τής Βαβυλωνίας, σεαυτώ εξέκαυσας, εν ή δροσιζόμενος, τώ φωτισμώ τής χάριτος, τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόας, Οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τριαδικόν

Τρισσοφαή θεότητα, ενιαίαν εκλάμπουσαν, αίγλην εκ μιάς, τρισυποστάτου φύσεως, Γεννήτορα άναρχον, ομοφυά τε Λόγον Πατρός, καί συμβασιλεύον, ομοούσιον Πνεύμα, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τού Αποστόλου

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω ο ουρανός

Σταυρώ τώ τού Δεσπότου παρεστηκώς, τήν Παρθένον τε καί Θεοτόκον αγνήν, τών Μαθητών, ο αγαπημένος τό καθάρν, θεολογίας όργανον, οία περ παρθένος εγχειρισθείς, καί φύλαξ τής αμέμπτου, υπάρξας Θεοτόκου, νύν επαξίως μακαρίζεται.

Αξίως αγαπήσας ο καθάρς, τόν σεμνόν καί ακίβδηλον βίον σου, αγγελικώς, πεπολιτευμένον επί τής γής, σέ αδελφόν προσήκατο, μάκαρ Ιωάννη τής εαυτού υιόν σε καταγγείλας, Μητρός τής Θεοτόκου, μεθ' ής σε πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Σωτήριος γενού μοι πύργος Αγνή, τών δαιμόνων απείργων τάς φάλαγγας, καί πειρασμών, όχλον καί κινδύνων αποσοβών, καί τών παθών τήν έφοδον, πόρρω απελαύνων καί καθαράν, διδούς ελευθερίαν, καί θείων χαρισμάτων,

τήν αφθονίαν μοι παρέχουσα.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Μωσής εθαυμαστώθη αξιωθείς, κατιδείν τής Παρθένου τήν κύησιν, συμβολικώς, βάτω τυπουμενήν φλογοειδεί, σύ δέ τώ θείω Πνεύματι, όλος δι' εκστάσεως συγκραθείς, πυρίμορφος ωράθης, διό καί επαξίως, σέ μακαρίζομεν Αρσένιε.

Ανέτειλε Χριστός σοι άδυτον φώς, ευφροσύνη δέ σέ υπεδέξατο, εν ουρανοίς, μνήμη γάρ θανάτου διηνεκεί, τόν σεαυτού προσήγαγες, βίον ακηλίδωτον εμμελώς, διό καί επαξίως, απείληφας τών πόνων, επικαρπίας Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Ωράθης ώ Παρθένε Μήτηρ Θεού, υπέρ φύσιν τεκούσα εν σώματι, τόν αγαθόν, Λόγον εκ καρδίας τής εαυτού, όν ο Πατήρ ηρεύξατο, πάντων πρό αιώνων ως αγαθός, όν νύν καί τών σωμάτων, επέκεινα νοούμεν, εί καί τό σώμα περιβέβληται.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σε ανέτειλε, Χόρευε νύν καί αγάλλου, Σιών, σύ δέ, αγνή, τέρπου, Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Εξαποστειλάριον

Ήχος β'

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Θεολογών εβρόντησας, Εν αρχή ήν ο Λόγος, καί πρός Θεόν ο Λόγος ήν, καί ο Θεός ήν ο Λόγος, Απόστολε Ιωάννη, τού Χριστού γάρ τώ στήθει, επιπεσων κακείθεν δέ, πλήρες θεολογίας, ρείθρον ζωής, μάκαρ αρουσάμενος Θεολόγε, τήν κτίσιν άρδεις άπασαν, ήτις σε καί γεραίρει.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Τώ τού Δεσπότου Όσιε, πειθαρχών θείω νόμω, πάντα τόν κόσμον έλιπες, καί λαβών τόν σταυρόν σου, Πάτερ Αρσένιε χαίρων, ηκολούθησας τούτω, νηστείαις καί τοίς δάκρυσι, θεοφόρε σχολάζων, καί προσευχή, στάσει τε παννύχω καί ησυχία, δι' ής εκράθης πάνσοφε, τή Αγία Τριάδι.

Καί τής Εορτής

Εις τούς Αίνους, Στιχηρά Προσόμοια τού Αποστόλου.

Ήχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Μάκαρ Ιωάννη πάνσοφε, περιουσία θερμής, πρὸς Χριστὸν ἀγαπήσεως, πλεόν πάντων πέφηνας, Μαθητῶν ἀγαπώμενος, τῷ παντεπόπτη Λόγῳ καὶ κρίνοντι, δικαίοις πάσαν τὴν οἰκουμένην ζυγοῖς, τῆς καθαρότητος, καὶ ἀγνείας κάλλεσι, καταυγασθεῖς, σῶμα καὶ διάνοιαν, θεομακάριστε.

Τό παρθενίας ἀπάνθισμα, τό τῶν σεμνῶν ἀρετῶν, δεκτικόν ἐνδιαίτημα, τῆς σοφίας ὄργανον, τό τοῦ Πνεύματος τέμενος, τό φωτοφόρον, στόμα τῆς χάριτος, τῆς Ἐκκλησίας, τό φαεινότατον, ὅμμα τό πάνσεπτον, Ιωάννην ἄσμασι πνευματικοῖς, νύν ἀνευφημησωμεν, ὡς υπηρέτην Χριστοῦ.

Θεολογίας τὰ νάματα, ἐπὶ τοῦ στήθους πεσῶν, τῆς σοφίας ἐξήντησας, καὶ τὸν κόσμον ἥρδευσας, Ιωάννη μακάριε, τῇ τῆς Τριάδος, γνώσει τὴν θάλασσαν, καταξηράνας τῆς ἀθεότητος, στύλος γενόμενος, καὶ νεφέλη ἐμψυχος, καθοδηγῶν, πρὸς τὴν ἐπουράνιον, κληροδοσίαν ἡμᾶς.

Τοῦ Οσίου

Ο ὅμοιον

Πάτερ θεόφρον Ἀρσένιε, τῆς κοσμικῆς σεαυτὸν, ἀποστήσας συγχύσεως, πρὸς τὴν ὑπερκόσμιον, ἀνηνέχθης ἀκρότητα, αὐτὴν ποθήσας, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, αὐτὸ τό ὄντως, ἐφετὸν ἐφθασας, οὐ ταῖς ἐλλάμψεσι, μάκαρ πυρσευόμενος, ἀμαρτιῶν, ζόφου ταῖς πρεσβεΐαις σου, ἡμᾶς ἐξάρπασον.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Εὐαγγελιστὰ Ιωάννη, Ἰσαγγελε παρθένε, Θεολόγε θεοδίδακτε, ὀρθοδόξως τῷ κόσμῳ, τὴν ἀχραντον πλευράν, τό αἷμα καὶ τό ὕδωρ, βλύζουσιν ἐκήρυξας, ἐν ᾧ τὴν αἰώνιον ζωὴν ποριζόμεθα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Τῆς Εορτῆς

Δοξολογία Μεγάλη

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος, Ωδὴ γ' καὶ ς', Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀποστόλου.

Κοινωνικόν

Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἡσαΐου, καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Χριστοφόρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κυρίε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά αμφοτέρων ἀνά γ'.

Στιχηρά τού Προφήτου

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Ἀνθρακι θεότητος, τού σαρκωθέντος ριπτόμενος, προφητείαν πιστεύεται, ο μέγας καί ἐνδοξος, καί τήν θεῖαν δόξαν, βλέπει Ἡσαΐας, διά πολλήν τῆς ἀρετῆς, περιουσίαν καί καθαρότητα, καί κήρυξ προχειρίζεται, καί προμηνύει τήν μέλλουσαν, σωτηρίαν τοῖς ἔθνεσι, καί τήν θεῖαν ἐμφάνειαν.

Νούν τε καί διάνοιαν, ἐκκαθαρθεῖς ἀξιάγαστε, Ἡσαΐα τού Πνεύματος, εὐάρμοστον ὄργανον ἐνεργείαις τούτου, καί ταῖς ἐπιπνοίαις, ἀνακρουόμενον αἰί, καί θεοφρόνως μεθαρμοζόμενον, ἐγένου παναοίδιμε, τόν ἐπὶ θρόνου καθήμενον, ἐπηρμένον θεώμενος, καί τά θεῖα μυούμενος.

Μίαν κυριότητα, τρισυποστάτου θεότητος, τρισαγίῳ φωνήματι, ἀπαύστως δοξάζοντα, Σεραφίμ τά θεῖα, Μάκαρ θεωρήσας, καί μνηθεῖς προφητικῇ, ἐνεπιστεύθης χάριν θαυμάσιε, διό σου τό πανίερον, ἐπιτελοῦντες μνημόσυνον, τῷ Χριστῷ σε προσάγομεν, πρεσβευτήν δυνατώτατον.

Ἔτερα Στιχηρά τού Μάρτυρος

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Τού Χριστοφόρου τούς ἀθλους, δεῦτε τιμήσωμεν, δι' ὧν ἡμῖν πηγάζει ἡ ἀέναος χάρις, Χριστοῦ τού ζωοδότου, καί γάρ κραταιῶς, τούς ἐχθρούς τροπώσάμενος, κατὰ παθῶν καί δαιμόνων καί ὀδυνῶν, τήν ἐξουσίαν ἐκομίσατο.

Ἡ τῶν λειψάνων σου κόνις, θαυμάτων βλύζει πηγάς, τῶν κεραυνῶν τήν λύσιν, καί λοιμῶν καί κινδύνων, τήν λύτρωσιν παρέχει, διό σε καί νύν, Χριστοφόρε πολυάθλε, ο σός λαός ἱκετεύει, ὅπως αἰί, διασώζηται τῆς βλάβης αὐτῶν.

Σοῦ τό μνημόσυνον Μάρτυς, εὐωδιάζει τρανῶς, εαρινά ως ρόδα, τά πολυάθλα πάθη, τῶν σῶν ἀγωνισμάτων, δι' ὧν ἀσθενεῖς, ἐμπαθεῖς τε καί ἄρρωστοι, τήν ευρωστίαν πλουτοῦντες, ταῖς σαῖς ευχαῖς, ἀνυμνοῦσι τόν δοτήρα Χριστόν.

Δόξα... Τού Μάρτυρος

Ἦχος δ' Ἰωάννου Μοναχοῦ

Κογχύλη αἵματος τού μαρτυρίου σου, κοσμηθεῖσα ἡ Ἐκκλησία τού Θεοῦ, ἠλιακᾶς ἀκτίνας ἐκπέμπει, Χριστοφόρε πολυάθλε, τῷ γάρ Σταυρῷ, καθοπλίσας σεαυτόν, καί τό θανεῖν ὑπέρ Χριστοῦ προθύμως ἐλόμενος,

γενναίως πρὸς παράταξιν τοῦ αλλοτρίου αντικατέστης, καί καταισχύνας
πάσας τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, νικητὴς στρατιώτης ὠφθης τοῦ
Χριστοῦ, Διὸ δυσωπούμεν σε, ὡς παρρησίαν ἔχων, Μαρτύρων
εγκαλλώπισμα, πρέσβευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Δόξα... τοῦ Μάρτυρος
Ἦχος δ' Ανατολίου

Δεῦτε τῶν Πιστῶν τό σύστημα, πνευματικὴν χορείαν επικροτήσωμεν, καί τὸν
αθλοφόρον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν, Χριστοφόρον τὸν
ἐνδοξον, Σήμερον γάρ ὡς εωσφόρος ἀνέτειλε, καί καταφωτίζει τὰς διανοίας
τῶν πιστῶν, τῶν ἐν πίστει καί πόθῳ, ἐπιτελούντων τὴν μνήμην αὐτοῦ τὴν
σεβάσμιον.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Απολυτίκιον τοῦ Προφήτου
Ἦχος β'

Τοῦ Προφήτου σου Ησαΐου, τὴν μνήμην Κύριε εορτάζοντες, δι' αὐτοῦ σε
δυσωπούμεν, Σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... τοῦ Μάρτυρος
Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Στολαῖς ταῖς ἐξ αἵματος, ωραϊζόμενος, Κυρίῳ παρίστασαι, τῷ Βασιλεῖ
ουρανῶν, Χριστοφόρε αοίδιμε, ὅθεν σὺν Ασωμάτων, καί Μαρτύρων χορείαις,
ᾄδεις τὴν τρισαγίῳ, καί φρικτῇ μελωδίᾳ, διό ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς, σῶζε τοὺς
δούλους σου.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καί τῶν Ἀγίων κοινός.
Ποίημα Θεοφάνους.

Τοῦ Προφήτου

Ὡδὴ α' Ἦχος δ'
Ἄσομαί σοι Κύριε

Φώτισόν με Κύριε ὁ Θεός μου, καί καθοδήγησον φαιδρώς, τοῦ θείου
Προφήτου, τὴν ἐνδοξον καί ἐντιμον, ευφημήσαι πανήγυριν.

Θεόφθογγος σάλπιγξ τοῦ Ησαΐου, περιηγήσασα τὴν γῆν, τοὺς τῆς Εκκλησίας,

τροφίμους συνεκάλεσεν, εορτάσαι τήν μνήμην αυτού.

Τά πάθη τού σώματος θεοφόρε, τώ λογισμῷ τῷ τῆς ψυχῆς, σαφῶς υποτάξας, τήν δόξαν κατηξίωσαι, ἰδεῖν τοῦ Παντοκράτορος.

Τού Μάρτυρος

Ο αὐτός

Δεῦτε πάντες σήμερον χριστοφόροι, τοῦ Χριστοφόρου τήν μνήμην, τοῦ τῆς ἀληθείας, Μάρτυρος θεόφρονες, ευσεβῶς ανυμνήσωμεν.

Ἀνδρείως ἡγωνίσω κατὰ τῆς πλάνης, καί τας Τυράννων ἀπειλάς, Μάρτυς αθλοφόρε, ἰσχυῖ ρωννύμενος, τοῦ Σταυροῦ κατεπάτησας.

Θεοτοκίον

Ράβδον προορών σε τήν Θεοτόκον, ἄνθος δέ πάλιν τό ἐκ σοῦ, σαρκούμενον Λόγον, προήγγειλεν ὁ ἐνδοξος, Ἡσαΐας Πανάχραντε.

Ὡδή γ'

Τόξον δυνατῶν ἡσθένησεν

Ὅλην τήν αὐγήν τοῦ Πνεύματος, υποδεδεγμένος προηγόρευσας Ἐνδοξε, τῆς τοῦ Λόγου οικονομίας, τό ἀπόρρητον μυστήριον.

Ἦρθης πρὸς ὕψος ουράνιον, καί τῆς ευσεβείας τήν λαμπρότητα ἐδείξας, τῶν εἰδώλων ματαιοτάτην, διελέγξας τήν ἀσθένειαν.

Λίθον ἐν Σιών υπέρτιμον, ἀκρογωνιαίον, τήν οἰκουμένην συνδέοντα, τόν Δεσπότην ὁ Ἡσαΐας, προφητεύει τεθησόμενον.

Τού Μάρτυρος

Ο αὐτός

Ὅπλῳ τοῦ Σταυροῦ φραζάμενος, Μάρτυς αθλοφόρε, τας ἀλγηδόνας υπέμεινας, ἀενάως τῷ ποθουμένῳ, ἐντρυφῶν καί ἀγαλλόμενος.

Σάρξ μὲν αἰκισμοῖς ἐτέμνετο, ἡ θεοφιλὴς δέ σου ψυχὴ, δι' ἀγάπης ἐτρέφετο, μελετώσα τῆς βασιλείας, Χριστοφόρε τήν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον

Ρήσις ἀληθῶς πεπλήρωται, ἡ τοῦ Ἡσαΐου, ἡ Παρθένος γάρ τέτοκε, σαρκωθέντα τόν ζωοδότην, καί Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο Εἰρμός

«Τόξον δυνατῶν ἡσθένησε, καί οἱ ἀσθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Κάθισμα Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Θείας χάριτος κατηξιώθης, ὅτι ἤκουσας φωνῆς Κυρίου, Ἡσαΐα ὦ Προφήτα πανένδοξε, τῆς ἀληθείας προορήσεις ἐκήρυξας, καί ἀνομούντας τυράννους διήλεγξας, ὅθεν πρίονι, ξυλίνῳ πρισθείς παρίστασαι Χριστῷ, ἐκλιπαρῶν ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Τοῦ Μάρτυρος
Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ευσεβείας τὴν γνῶσιν καταλαβὼν, ἀγνωσίας τὸν ζόφον ἀποβαλὼν, Μάρτυς κατεπάτησας, τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, τῷ γὰρ θείῳ πόθῳ, τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τῶν εἰδώλων ἐσβέσας, τό ἄθεον φρύαγμα, ὅξεν ἐπαξίως, ἀμοιβὴν τῶν ἀγώνων, ἐδέξω τὸν στέφανον, καὶ παρέχεις ἰάματα, Χριστοφόρε πολυάθλε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ τῆς Εορτῆς

Τοῦ Προφήτου

Ὡδὴ δ
Τῆς σῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας

Τῆς ἀρετῆς ἀνυψώθης πρὸς τὴν ἀκρότητα, καὶ καθαρῶς τῷ ποθουμένῳ προσωμίλησας, καὶ γεγηθότως ἐψάλλες, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Προφητικὴν Ἡσαΐα χάριν πεπίστευσαι, καὶ Θεοῦ ἐνδιαίτημα θεῖον δέδειξαι, καὶ οὐρανῶν σκηνώμασι, δόξης ἀκηράτου ἡξίωσαι.

Εἰγκαινίζεσθαι νήσους ἐφῆς ἀνιπτόμενος, τάς ἐθνῶν Ἐκκλησίας, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, πλησθησομένης Ἐνδοξε, μύστης ἀρρήτων γενόμενος.

Τοῦ Μάρτυρος

Ὁ αὐτός

Τῶν οὐρανῶν τὴν κληροοχίαν Μάρτυς εἴληφας, ἐπὶ γῆς ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγωνισάμενος, καὶ τῶν εἰδώλων ἐσβέσας, πλάνην ἀνδρικῶς δεισιδαίμονα.

Τῶν γυναικῶν σοι τὴν πείραν Μάρτυς προσέφερεν, ὡς Ἀδάμ τῷ προπάτορι, ὁ ὄφεις ποτέ, ἀλλ' ἠττηθεὶς ἡσχύνητο, βρόχους καθεαυτοῦ τεκταινόμενος.

Θεοτοκίον

Παιδίον ἡμῖν ἐδόθη ἐκ τῆς Προφήτιδος, τό τεχθέν πρό ὠδίνων τῆς Θεομήτορος, οὐ ἡ ἀρχὴ ἐπώμιος, θεῖος Ἡσαΐας ἐκήρυξεν.

Τοῦ Προφήτου

Ὡδὴ ε'
Τὸν φωτισμόν σου Κύριε

Τό κεκρυμμένον άνωθεν, μυστήριον ορών, καί τήν αρχαίαν βουλήν τού Υψίστου, τής περί ημάς οικονομίας, θεωρήμον κατήγγειλας.

Η τών παθών σου Κύριε, άένανος πηγή, τών παθημάτων ημάς αποπλύνει, ήκεις γάρ Σωτήρ, ως Ησαΐας, ο Προφήτης εδίδαξε.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Τώ φωτισμώ τής πίστεως, σαφώς εξώγησας λαούς, καί τήν μανίαν αθέων τυράννων, έλυσας, ενδεδυμένος, τήν εξ ύψους ενέργειαν.

Ουρανών ως προέκρινας, απόλαυσιν σαφώς, τής επιγείου, σοφέ Χριστοφόρε, έφερες στερρώς βασάνων πόνους, τώ Σταυρώ δυναμούμενος.

Θεοτοκίον

Επί νεφέλης Κύριε, καθήμενον αγνής, τής πανυμνήτου Μητρός, Ησαΐας βλέπει σε τρανώς, τών Αιγυπτίων καθαιρούντα τά ξόανα.

Τού Προφήτου

Ωδή ς'

Εβόησε προτυπών

Τώ Πνεύματι, τυπωθείς Ησαΐας έώρακεν, επί θρόνου, κυριότητα δόξης αστράπτουσαν, υμνολογουμένην, τρισαγία φωνή τήν τρισάριθμον.

Τώ στόματι, δεδοικός σοι προσάγει τόν άνθρακα, Ησαΐα, Σεραφίμ τή λαβίδι δραξάμενον, καί Θεού Προφήτην, εκτελεί μυστικώς ιερώτατον.

Τήν έκβασιν, τηλαυγώς θεωρών τών προρρήσεων, Ησαΐας, νοερώς σύν Αγγέλοις αγάλλεται, καί σκιρτών δοξάζει, τόν πληρούντα αυτού τά κηρύγματα.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Ού πρός αίμα, ου πρός σάρκα τήν πάλην αράμενος ο γενναίος, αλλ' αρχάς ετροπούτο καί δαίμονας, αοράτω σθένει, τού Υιού τού Θεού κρατυνόμενος.

Αγαπήσας, ευπρεπώς ορεκτών τήν ακρότητα, Αθλοφόρε, ουκ ησθάνου τών πόνων ξεόμενος, τήν διάνοιάν σου, επερείδων αεί τώ Δεσπότη σου.

Θεοτοκίον

Τήν Παρθένον, εν γαστρί συλλαβούσαν θεώμενος, καί τεκούσαν, Ησαΐας ως έφη ο ένδοξος, σαρκωθέντα Λόγον, καί Υιόν τού Θεού νύν αγάλλεται.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών δυνάμεων».

Κοντάκιον Ἦχος β'
Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον

Τῆς Προφητείας τό χάρισμα δεδεγμένος, προφητομάρτυς Ἡσαΐα θεοκήρυξ,
πάσιν ἐτράνωσας τοῖς υφ' ἡλίον, τὴν τοῦ Θεοῦ φωνήσας μεγαλοφώνως
σάρκωσιν, Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ λήψεται.

Ο Οἶκος

Ὅλος υπάρχων νενεκρωμένος καὶ ἀκάθαρτα χεῖλη κεκτημένος Χριστέ, πῶς
οἶσω σοι αἶνον ἐπάξιον, ὄντως γινώσκων τὴν σὴν ευσπλαγχνίαν, ὅτι σώζει
τούς πίστει σοι προσιόντας, ὥσπερ ποτέ καὶ ἡ χήρα ἐκείνη τά δ' ὡς λεπτά,
προσφέρω λόγους χειλέων ρυπαρῶν, καὶ προσπίπτω κραυγάζων σοι, Τόν
νούν μου φώτισον Δέσποτα, ἵνα λέγω μετὰ τοῦ Προφήτου σου, Ἰδοὺ ἡ
Παρθένος ἐν γαστρὶ λήψεται.

Συναξάριον

Τῇ Θ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς ἀθλήσεως τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου
Προφήτου Ἡσαΐου.

Στίχοι

- Ὃς ἀσπορον προεῖδεν υιομητρίαν,
- Πρισθεὶς ἀναρχον εἶδεν υιοπατρίαν.
- Ἡσαΐας δ' ὁρόων μέλλοντ' ἐνάτη χερὶ πρίσθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Χριστοφόρου.

Στίχοι

- Τόν Χριστοφόρον οἶδ' ἀ σε Χριστοφόρος,
- Χριστῷ τυθέντα τῷ Θεῷ διὰ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Επιμάχου καὶ Γορδιανού.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, αἱ ἅγαι μάρτυρες Καλλινίκη καὶ Ακυλίνα, αἱ διὰ τοῦ
ἁγίου Χριστοφόρου πιστεύσασαι τῷ Χριστῷ, σούβλαις ἀπὸ ποδῶν ἕως ὠμῶν
διαπαρεῖσαι τελειοῦνται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Ἀβραμιαῖοι ποτέ

Τὴν τοῦ Σωτήρος ἡμῖν, παρεσομένην βλέπων, ὁ Ἡσαΐας ἀπολύτρωσιν, Ἦξει
ανεβόησεν, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός ευλογημένος.

Καὶ προφητείας χάριν, καὶ μαρτυρίου στέφος, ὁ Ἡσαΐας ἀνεδήσατο, ἰσχύς μου
καὶ ὕμνησις, ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεός ευλογητός εἰ.

Τῆς εὐσεβείας ὅρους, καὶ πολιτείας νόμους, θεοφορήτω γλώσση τέθεικας,

Προφήτα θεσπέσιε, ο τών Πατέρων βοών, Θεός ευλογητός εί.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Τής μαρτυρίας οδόν, τή καρτερία τρέχων, ο Χριστοφόρος τά ουράνια, πολεύει σκηνώματα, ο τών Πατέρων βοών, Θεός ευλογητός εί.

Τής ασεβείας φλόγα, τής ευσεβείας δρόσω, ο Χριστοφόρος κατεμάρανε, καί ύμνοις εκραύγαζεν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητόςεί.

Θεοτοκίον

Τής παρθενίας ορών, τόν υπέρ φύσιν τόκον, καί τής αγνείας τήν λαμπρότητα, Ησαΐα βόησον, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Τού Προφήτου

Ωδή η'

Οι εν Βαβυλώνι παίδες

Ευφροσύνης τόν χιτώνα, νυμφίου περικείμενος τρόπον, αγάλλεται νύν χαρμονικώς, Ησαΐας ο ένδοξος, καί θείας τρυφής απολαύων, τοίς Αγγέλοις συμφθέγγεται, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Οι Θεού πρίν χωρισθέντες, δαιμόνων απατώμενοι λόγοις, ενδίκως απανίστανται γής, τής αγίας οι τάλανες, Προφήτου φωναίς ακολούθως, καί νύν μέλπειν ού δύνανται, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τήν πλάνην καταλιπόντα, τώ θείω προσεπέδραμον φέγγει, τά πλήθη τών εθνών, καί Χριστού, τώ κλήρω Προσηρμόσθησαν, ως πάλοι φησίν Ησαΐας, καί υμνούντες νύν μέλπουσιν, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Τό τής ειδωλομανίας, θρασέως προσρηγνύμενον κύμα, Μαρτύρων προσεθραύσθη στερραίς, αντιτύποις ενστάσεσι, τών υπέρ Χριστού ελομένων, κινδύνους καί μελπόντων αυτώ, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Βασιλικήν αλουργίδα, βαφείσαν εξ αιμάτων σου Μάρτυς, ωραίως ενδυσάμενος νύν, Χριστοφόρε αήττητε, Αγγέλων χοροίς συγχορεύεις, καί συμμέλπεις τώ Κτίστη σου, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Η παρθενομήτωρ Κόρη, ως βρέφος αγκαλίζεται Λόγον, τόν πάσι διδόντα τήν ζωήν, καί τά πάντα ποιήσαντα, ως έφη τό πρίν Ησαΐας, ός καί χαίρων εκραύγαζεν, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Οι εν Βαβυλώνι Παῖδες, τῷ θείῳ πυρπολούμενοι ζήλω, τυράννου καί φλογός απειλήν, ἀνδρείως κατεπάτησαν, καί μέσον πυρός ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔφαλλον, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τού Προφήτου

Ωδή θ'

Εὐα μέν τῷ τῆς παρακοῆς

Βήματι παρέστηκας φαιδρῶς θεόληπτε, τοῦ Δεσπότη τῶν Δυνάμεων, δόξη δέ τούτου ἐπευφραίνῃ τὰς τῆς σῆς εὐσεβείας καρπούμενος, επικαρπίας παμμάκαρ αἰδίδιμε, ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Δεῦτε νύν φωτός προφητικοῦ χαρίσματος, οἱ ποθοῦντες ἀπαρύσασθε, βίβλω προθύμως Ἡσαΐου, τῇ τῆς θεογνωσίας ἐγκύμονι, συντόνῳ ἐπιθυμία προσέλθωμεν, καί θείας αἴγλης πλησθησόμεθα.

Πνεύματι φωτιστικῷ σαφῶς λαμπόμενος, Ἡσαΐα θεοφόρητε, πάντας φωτίζεις τοὺς τελοῦντας, το θείον καί σεπτόν σου μνημόσυνον, πρεσβεύων τῆς σωτηρίας τυχεῖν αὐτοῦς, καί τῆς τερπνῆς ἀγαλλιάσεως,

Τού Μάρτυρος

Ο αὐτός

Στέφανον ὡς νικητῆς λαμπρόν δεξάμενος, Χριστοφόρε παναοίδιμε, συμβασιλεύεις τῷ Δεσπότη, τῷ σέ ἐν ταῖς βασάνοις κρατύναντι, καί χεῖρα ζωηφόρον ὀρέξαντι, καταπαλαῖσαι τόν ἀρχέκακον.

Αἵματι μαρτυρικῷ φαιδρῶς λουσάμενος, κατηυγάσθης Ὑπερένδοξε, νύν δέ παρθένων ἐν νυμφώνι, σὺν τῷ νυμφίῳ χαίρων εἰσέδραμες, εἰρήνην δέ τῷ κόσμῳ αἰτσύμενος, μή διαλίπῃς Μάρτυς ἔνδοξε.

Θεοτοκίον

Ἀνθρακα τόν νοητόν ἀγνή Θεόνυμφε, Ἡσαΐας ὄν τεθέαται, φέρεις ἀγκάλαις Θεομήτορ, μορφῇ τῇ ἡμετέρα ἐνούμενον, καί κόσμῳ τήν σωτηρίαν δωρούμενον, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ο Εἰρμός

«Εὐα μέν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τήν κατάραν εἰσωκίσατο, σὺ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τήν εὐλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τῆς Εορτῆς

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Σίμωνος τού Ζηλωτού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τού Αποστόλου γ'.

Στιχηρά τού Αποστόλου

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Σίμων ο θαυμάσιος, τών Αποστόλων το καύχημα, ως βολίς εξαστράπτουσα, διήλθε τά πέρατα, εκδιώκων ζόφον, τῆς πολυθεΐας, σωτηριώδεσιν αυτού, καί φωτοβόλοις θείοις διδάγμασι, καί πάντας κατεφώτισε, μίαν δοξάζειν θεότητα, εν τρισίν υποστάσεσιν, αδιαίρετον άτμητον.

Σίμων ο θεόπνευστος, ο παμφαής καί υπέρτιμος, τών εθνών ο διδάσκαλος, σαγήνη η ένθεος, εκ τῆς απωλείας, τού βυθού ζωγρούσα, θεολογίας υψηλής, ο αληθέστατος κήρυξ άπαντας, Χριστού πρός τήν επίγνωσιν, νύν δεξιώς ειστιάσατο, τά αυτού κατορθώματα, προτιθείς πανδαισίαν τερπνήν.

Σίμων ο μακάριος, διαδραμών εις τά πέρατα, ως τροχός κυλιόμενος, πάσαν γήν κατέφλεξεν, ειδωλομανούσαν, καί τή ευσεβεία, καταπυρσεύσας τηλαυγείς, πυρσούς ανήψε πιστοίς εν χάριτι, πάντας γάρ κατεφώτισε, μίαν δοξάζειν θεότητα, εν τρισίν υποστάσεσιν, αδιαίρετον άτμητον.

Δόξα... Ἦχος β'

Ζήλου επώνυμος κληθείς, Σίμων αξιάγαστε, ζηλών εξήλωσας Θεώ τώ παντοκράτορι, καί θείων σε θαυμάτων έμπλεων ανέδειξε, ξένον γάρ τόν ζήλον έχων, φερωνύμωσ Ζηλωτῆς μακάριε εκλήθης, καί τώ τρόπω τήν κλήσιν σύμφωνον εκτήσω, Διό υψηλός υπάρχων, εν μεταρσίοις χοροίς σκηνούμενος, πρέσβευε θεόπτα τώ Λόγω Χριστώ τώ Θεώ ημών, δωρηθῆναι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τον Στίχον. Στιχηρά Προσόμοια τού Αποστόλου.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Σίμων παναοίδιμε τρυφῆς, τόν χειμάρρουν έπιες, καί θεοφρόνως επότισας, Θεού επίγνωσιν, τούς θερμώς ποθούντας, τόν Χριστόν μιμούμενος, ώ νύν χαρμονικώς προσεχώρησας, δόξαν θεώμενος, τῆς Τριάδος τήν υπέρφωτον, καί ειρήνην, τήν απειροδύναμον.

Στίχ. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Σίμων υπερθαύμαστε Θεόν, καθορῶν τερπνότατα, ὡς ἐφικτόν καὶ ορώμενος, ἐνώσει κρείττονι, ἀπολαύων τούτου, καὶ θετῶς θεούμενος, τό μόνον ορεκτόν καὶ μακάριον, χαίρων ἀπέλαβες, χριστοκήρυξ παναοίδιμε, τοῖς Ἀγγέλοις, νύν συναυλιζόμενος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τό στερέωμα.

Σίμων παμμακάριστε Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων δέδειξαι, πιστός μεσίτης γενόμενος, καὶ νύν εὐΐλατον, εὐπαρρησιάστοις προσευχαῖς τιθεῖς ἡμῖν, Χριστόν μὴ διαλίπης τόν Κύριον, πρεσβεύων πάντοτε, ὄωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Τὴν κτίσιν ὡς αετός υψιπέτης διήλθες, Σίμων ιερώτατε, μαθητὰ τοῦ Σωτήρος καὶ Ἀπόστολε, καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, τοῖς πυριφθόγγοις σου δόγμασιν, ὡς ὕλην πάσαν καταφλέξας, τὰ ἔθνη ἐξ ἀγνωσίας βυθοῦ, πρὸς τὴν θείαν γνῶσιν μετήγαγες, καὶ νύν πρέσβευε Χριστῷ, ὅπως ἰλεως γενήσεται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νύν... τῆς Εορτῆς

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Ἀπόστολε Ἄγιε Σίμων, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἀφεσὶν παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ τῆς Εορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, τὰ Καθίσματα τῆς εορτῆς, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Εορτῆς, καὶ τοῦ Ἀποστόλου.

Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἀποστόλου Σίμωνος ἐξάδω κλέος

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ'

Ἄσμα ἀναπέμψωμεν

Ἄνω τῷ Δεσπότη παρεστῶς, Ἀπόστολε θεσπέσιε, τῷ σέ δοξάσαντι, καὶ μαθητὴν οἰκείον, λαμπρῶς ἀναδείξαντι, φώτισον τὴν ψυχὴν μου, ἵνα σου μέλψω τὴν ἐνθεον μνήμην.

Πάσαν αφθονίαν αγαθών, σοί ο Χριστός δεδώρηται, καί τάς ακρότητας, τών
θείων χαρισμάτων, Απόστολον δείξας σε, κρίσει δικαιοτάτη, θεοφάντορ, ο
δίκαιος μόνος.

Όλην τήν τού Πνευματος αυγήν, δεξάμενος Απόστολε, καταφοιτήσασαν, επί
σέ ουρανόθεν, πυρίπνοος γέγονας, άπασαν καταφλέγων, τήν απάτην τής
πολυθείας.

Θεοτοκίον

Σύ μου τό θνητόν τε καί φθαρτόν, αθάνατον καί άφθαρτον, Σωτήρ ανέδειξας,
Παρθένου Παναγίας, οικήσας πανάχραντον, μήτραν απειρογάμως,
μορφωθείς τε τήν βρότιον φύσιν.

Ωδή γ'

Ουκ έστιν Άγιος ως ο Κύριος

Τό θείον μυστήριον της σαρκώσεως, εμυήθης Απόστολε, Σίμων θεόληπτε,
παρ αυτού τού Σωτήρος, τήν αίγλην δεξάμενος τήν υπερκόσμιον.

Ο Λόγος ο άναρχος καί αίδιος, τόν αυτού υπηρέτην σε, Σίμων θεσπέσιε,
αστραπαίς φανοτάταις, πλουσίως ελάμπρυνε, ταίς τής θείας χάριτος.

Θεοτοκίον

Λυχνία η πάγχρυσος σέ προέγραψε, Θεοτόκε βαστάζουσαν φώς τό
ανέσπερον, τό φωτίζον τόν κόσμον, ακτίσι θεότητος, Χριστόν τόν Θεόν ημών.

Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν Άγιος, ως ο Κύριος, ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, ως ο Θεός ημών,
όν υμνεί πάσα η κτίσις, Ουκ έστιν Άγιος πλήν σου Κύριε».

Κάθισμα 'Ηχος γ'

Θείας πίστεως

Θείου Πνεύματος τή φωταυγία, σκότος έλυσας, πολυθείας, καί τών πιστών
τάς καρδίας εφώτισας, αναβοήσας, σωτήρια δόγματα, καί καταργήσας
Ελλήνων μυθεύματα, Σίμων ένδοξε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι
ημίν τό μέγα έλεος.

Καί τής Εορτής

Ωδή δ'

Εξ όρους κατασκίου

Όλος θησαυρός υπάρχεις χαρισμάτων, ευαγγελικών χαρίτων πεπλησμένος,
καί φώς τού κόσμου, καί άλας τής οικουμένης, Σίμων παμμάκαρ εχρημάτισας.

Ύλης αηδούς εμφάσεις απεστράφης, άϋλον δέ φώς ιδείν κατηξιώθης, τό τής
θεότητος είδος επειλημμένον, ύλης βροτείας Αξιάγαστε

Σίμων Ζηλωτά ζωής τής ακηράτου, νέκρωσον ημών τήν ζώσαν αμαρτίαν, τή

ζωηφόρω δυνάμει τού Ζωοδότη, ἢς υπεδέξω τὴν ἐνέργειαν.

Θεοτοκίον

Ἴσος πεφυκὼς Πατρί σου κατ' οὐσίαν, ἴσος τοῖς βροτοῖς ἐγένου κατὰ φύσιν, ἐκ τῆς ἀχράντου Παρθένου τὴν ἡμετέραν, Δέσποτα σάρκα προσλαβόμενος.

Ὡδή ε'

Ὁ ἐκ νυκτός ἀγνοίας

Μετά πυρός Παμμάκαρ, σύ ορωμένην τὴν γλώσσαν τοῦ Πνεύματος, υπεδέξω προθύμως, ἐν τῷ υπερῶω καθήμενος.

Ὡς υψηλὸς ὑπάρχων, ἐν μεταρσίοις χωρίοις σκηνοῦμενος, υψηλά καὶ μεγάλα, δόγματα ἡμῖν προσενήνοχας.

Θεοτοκίον

Νόμος ὁ πρὶν Παρθέने, παρεισελθὼν, ἐν τῷ τόκῳ σου πέπταται, ἦνθησε δέ ἡ χάρις, καὶ δικαιοσύνη ἀνέτειλεν.

Ὡδή ς'

Χιτώνά μοι παράσχου

Ὁ ζήλου ἐπώνυμος κληθεῖς, Σίμων ἀξιάγαστε, ζηλὼν ἐζήλωσας, τῷ Κυρίῳ καὶ Θεῷ Παντοκράτορι.

Σέ θείων θαυμάτων αὐτουργόν, ὁ Σωτὴρ ἀνέδειξε, δούς ἐξουσίαν σοι, ἐνεργεῖα τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος.

Θεοτοκίον

Εμφράττεται τό στόμα δυσσεβῶν, τῶν μὴ Θεοτοκὸν σε, φρονούντων Πάναγνε, καὶ ἡ ὄψις ἐντροπὴν ἐνδιδύσκεται.

Ὁ Εἰρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τοὺς ἀσφαλεῖς

Τὸν ἀσφαλῶς τὰ τῆς σοφίας δόγματα, ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν εὐσεβούντων θέμενον, ἐν αἰνέσει μακαρίσωμεν, τὸν θεηγόρον πάντες Σίμονα, τῷ θρόνῳ γάρ τῆς δόξης νῦν παρ ἴσταται, καὶ σὺν τοῖς ἀσωμάτοις ἐπαγάζεται, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος

Τοῦ Αποστόλου τὴν μνήμην πάντες ὡς σωτηρίας ἡμέραν, εὐφημήσωμεν νῦν, καὶ εὐσεβῶς μακαρίσωμεν, αὕτη γάρ πάση τῇ οἰκουμένη, ὥσπερ ἥλιος λάμπει, φωτὸς ἀκτίσι πάσαν ἀχλὺν ἐκδιώκουσα καὶ καταλάμπουσα τοὺς πόθῳ ταύτην γεραίροντας, Διὸ προθύμως συνδράμωμεν ἀνυμνοῦντες, αὐτὸν ὡς χρέος, αὐτὸς γάρ Χριστῷ παρίσταται, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον

Τή Ι' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Σίμωνος τού Ζηλωτού.

Στίχοι

- Ἐοικε Χριστέ τούτό σοι Σίμων λέγειν.
- Ζηλὼν πάθος σον, καρτερῶ Σταυρούπάθος.
- Ἐν ξύλῳ ἀμφετάθη Σίμων δεκάτη μεγάθυμος.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων, Ἀλφειοῦ, Φιλαδέλφου, καὶ Κυπρίνου.

Στίχοι

- Ὁ Φιλάδελφος φιλαδέλφως τῷ ξίφει,
- Σύν τοῖς ἀδελφοῖς θεῖον εὐρατο στέφος.

Τή αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ἡμῶν Ησυχίου τού Ομολογητού.

Στίχοι

- Τόν βίον Ησύχιος ἀγῶν ησύχως,
- Ἐν ησυχίᾳ πρὸς Θεόν διαβαίνει.

Ὁ ὁσιος πατήρ ἡμῶν Λαυρέντιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

Παῖδες Εβραίων

Ξένον τὸν ζήλον Σίμων ἔχων, φερωνύμῳς Ζηλωτῆς μάκαρ ἐκλήθης, καὶ τὸν τρόπον τῇ κλήσει σύμφωνον ἐδείξω, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ἐκβοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄμα τῷ Λόγῳ συνοδεύων, καὶ συνόμιλος αὐτῷ γεγεννημένος, βασιλείας ἐκεῖ μετέσχηκας κραυγάζων Εὐλογητός εἰ κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Δόλῳ τῆς πάλαι ευκληρίας, τοὺς προπάτορας ἐξώρισεν ὁ ὄφης, σύ δέ τούτους Θεοῦ, Μήτηρ ἀνεκαλέσω, Εὐλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ὡδὴ η'

Μουσικῶν ὁργάνων

Ὡς ωραῖοι Σίμων οἱ σοὶ πόδες, εὐπρεπῆς ὑπάρχει καὶ ἡ γλῶσσα, λαλούσα δόξα τού Θεοῦ, καὶ πείθουσα κραυγάζειν, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε, αἱ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καλλοναῖς ἐμπρέπων φωτοβόλοις, καὶ θαυμάτων πέμπων λαμπηδόνας, ἐγνώσθης Σίμων τοῖς λαοῖς, σπέρμα εὐλογημένον, Τόν κυριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, βοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Λογισμός ού δύναται τόν τόκον, σοῦ Θεογεννήτορ ερμηνεύσαι, καί φράσαι λόγος ατονεί, Θεόν γάρ συλλαβούσα, τέτοκας Παρθένε, ὄν υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο Ειρμός

«Μουσικῶν οργάνων συμφωνούντων, καί λαῶν ἀπείρων προσκυνούντων, εἰκόνι τῇ ἐν Δειρρά, τρεῖς Παῖδες μή πεισθέντες, τόν Κύριον ἀνύμνουν, καί εδοξολόγουν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ωδή θ'

Τήν αγνήν ἐνδόξως

Εμφανῆς ἐγένου τοῖς πέρασι, φωτί καταλάμπων, καί τό πύρ τό τοῦ Πνευματος δεδεγμένος, φωτοειδῆς ἐδείχθης, διό σε μακαρίζομεν.

Ολικῶς Θεῷ ἀνακείμενος, αὐτῷ συνεκράθης, ὄν νύν καθικέτευε, θεοφάντορ ὑπέρ ἡμῶν, τῶν πίστει καί πόθῳ ευφημούντων σε.

Θεοτοκίον

Σωτηρίας πάσι τήν πρόξενον, φανείσαν ἀνθρώποις, καί τόν κόσμον φωτίσασαν λαμπηδόσι, θεοειδούς ἀγνείας, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν.

Ο Ειρμός

«Τήν αγνήν ἐνδόξως τιμήσωμεν, λαοί Θεοτόκον, τήν τό πύρ τῆς θεότητος δεξαμένην, ἐν τῇ γαστρὶ ἀφλέκτως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Αὐτόπτα καί Απόστολε, Χριστοῦ τοῦ πανοικτίρμονος, εἰρήνην αἶτησαι πάσῃ, τῇ οἰκουμένῃ, καί νίκας, τῷ φιλοχρίστῳ Ἀνακτι, ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, καί σωτηρίαν ἅπασι, τοῖς ευφημοῦσί σε Σίμων, ὡς μαθητήν θεηγόρον.

Καί τῆς Εορτῆς

Εἰς τοὺς Αἴνους, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Αποστόλου γ' δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τῷ καλάμῳ τῆς χάριτος, ἐκ βυθοῦ ματαιότητος, τοὺς βροτούς ἀνείλκυσας, Σίμων ἐνδοξε, τοῦ Διδασκάλου τοῖς νεύμασιν, ὑπείκων μακάριε, τοῦ φωτίσαντος τήν σὴν, κατὰ πάντα διάνοιαν, καί Απόστολον, καί σεπτόν θεηγόρον καί φωσφόρον, ἀναδείξαντα τῆς τούτου, ἀκαταλήπτου θεότητος.

Ἡ τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψις, ἐπὶ σέ καταβέβηκε, τοῦ πυρός ἐν εἶδει, καί σέ μακάριε, θεῖον δοχεῖον εἰργάσατο, συντόνως ἐλαύνοντα, ἀθείας τήν ἀχλύν, καί τόν κόσμον φωτίζοντα τῇ λαμπρότητι, τῶν πανσόφων σου λόγων, μυστολέκτα, Αποστόλων ἡ ἀκρότης, Σίμων θεόφρον πανόλβιε.

Αστραπαῖς τοῦ κηρύγματος, τοὺς ἐν σκότει καθεύδοντας, ἀγνωσίας Ἐνδοξε, κατεφώτισας, ἀναγεννήσας θεσπέσιε, υἱοὺς διὰ πίστεως, τοῦ Δεσπότου καὶ Θεοῦ, οὐ ζηλώσας τό πάθος τε, καὶ τόν θάνατον, καὶ τῆς δόξης ἐγένου κληρονόμος, ὡς σοφός καὶ θεηγόρος, καὶ μαθητῆς ἀληθέστατος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Μαθητὰ τοῦ Σωτήρος καὶ Απόστολε, Σίμων Ζηλωτὰ πανένδοξε, ἡμῶν δέ πολιοῦχε, καὶ τῆς οἰκουμένης κήρυξ διαπρύσιε, πρέσβευε ἐκτενῶς ρυσθῆναι ἡμᾶς ἐκ κινδύνων, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Τῆς Εορτῆς

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τῆς Εορτῆς καὶ τοῦ Ἀποστόλου.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἀνάμνησις τῶν γενεθλίων, ἥτοι τῶν ἐγκαινίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Μωκίου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καὶ τῶ ἐγκαινίων μετὰ τοῦ Ἱερομάρτυρος γ'.

Τῶν Εγκαινίων

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἡτῶν πόλεων Ἀνασσα, τῇ Κυρίᾳ τῆς κτίσεως, τὴν αὐτῆς νύν σύστασιν ἀνατίθεται, ἐν γάρ αὐτῇ καὶ κρατύνεται, καὶ φύλα πολέμια, καὶ υψαύχενᾳ ἐχθρόν, τοῖς ποσὶν υποτίθῃσι, τῶν πιστῶν αὐτῆς, Βασιλέων βοῶσα, Σὺ Παρθένε, καὶ τοῦ στέφους καὶ τῶν σκήπτρων, καὶ τῶν ἀνάκτων κραταίωμα.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος

Φωταυγῆς ὥσπερ ἥλιος, ἐκ δυσμῶν ἀνατέταλκας, καταυγάζων ἅπασαν τὴν υψήλιον, ταῖς ἀστραπαῖς τῆς ἀθλήσεως, θεόφρον πανόλβιε, ἀθλητῶν ἡ καλλονή, ἱερέων εὐπρέπεια, ἰσοστάσιε, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, ὁ τῆς πλάνης, τὴν ἰσχύν ἐξαφανίσας, θεομακάριστε Μώκιε.

Εὐσεβεῖα πυρούμενος, καὶ ἀθλήσει στομούμενος, καὶ ἀνδρεία Μώκιε λιπαινόμενος, ουρανοχάλκευτος γέγονας, αοίδιμε μάχαιρα, παρατάξεις δυσμενῶν, παντελῶς ἀφανίζουσα, ὅθεν σήμερον, τὴν φωσφόρον ἐκ πόθου

καί αγίαν, εορτάζομέν σου μνήμην, κλέος Μαρτύρων καί καύχημα.

Δόξα... καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Απολυτίκιον τῶν Γενεθλίων
Ἦχος δ'

Τῆς Θεοτόκου ἡ Πόλις, τῇ Θεοτόκῳ προσφόρως, τὴν εαυτῆς ανατίθεται σύστασιν, ἐν αὐτῇ γάρ ἐστήρικται διαμένειν, καί δι' αὐτῆς περισώζεται καί κραταιοῦται, βοῶσα πρὸς αὐτὴν, Χαίρε ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς.

Καί τῆς Εορτῆς, καί Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, τὰ Καθίσματα τῆς Εορτῆς καί οἱ Κανόνες τῆς εορτῆς, καί τοῦ Ἀγίου μετὰ τῶν Γενεθλίων.

Κανὼν τῶν Γενεθλίων καί τοῦ Ἀγίου.

Ὡδή α' Ἦχος δ'
Ἀνοίξω τό στόμα μου

Τὴν πόλιν σου Δέσποτα, ἥνπερ ἐπύργωσας φύλαττε, καί ταύτην περίεπε, ἐξ αλλοφύλων ἐχθρῶν, ἐμφυλίων τε, πολέμων καί μαχαίρας, σεισμοῦ τε ἀκράδαντον, λοιμούπυρὸς καί λιμοῦ.

Πρὸς πλάτος μακάριε, τῶν σὺν ἐπαίνων κυβέρνησον, νοὸς μου τὴν χαύνωσιν, καί φῶς κατάπεμψον, τῇ καρδίᾳ μου, ὑμνούντος τὴν φωσφόρον, καί ἐνδοξον μνήμην σου, Μάρτυς πανεύφημε.

Σιδήρῳ ξέομενος, καί τῷ πυρὶ λιπαινόμενος, χρυσοῦ οβρυζότερος, Μώκιε γέγονας, καί ἐκσφράγισμα, Χριστοῦ τῶν παθημάτων, καί πίστεως πρόμαχος, θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Χαράς ἡμῖν πρόξενος, ὡς δεξαμένη τό πλήρωμα, τῆς ὅλης θεότητος, ὠφθης Πανάμωμε, ὅθεν πάντες σοι, τό Χαίρε τοῦ Ἀγγέλου, συμφώνως κραυγάζομεν, θεοχαρίτωτε.

Ὡδή γ'
Οὐκ ἐν σοφίᾳ

Ἡτῶν πόλεων, βασιλεύουσα πολις σου Δέσποτα, καυχωμένη ἐπὶ σοί, τὴν εαυτῆς προσανέθετο, ἡμέραν σωτήριον, τῷ Βασιλεῖ καί Θεῷ.

Ανενδοιάστως, πρὸς ἀγῶνας πρὸς πάλας ἐχώρησας, τὴ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, τό ἀσθενὲς σου ρωννύμενος, ὅθεν τὸν μέγалаυχον, ὅφιν κατέβαλες.

Διὰ θανάτου, τοῦ προσκαίρου ἀθάνατον εὐκλειαν, διὰ πόνου τῆς σαρκός, τὴν δι' αἰῶνος ἀπόλαυσιν, εὔρες ὡς ἐπόθησας, Μάρτυς ἀήτητε.

Θεοτοκίον

Σέ ἡ σοφία, τοῦ Θεοῦ καθαρῶτατον σκὴνωμα, ευραμένη ἐκ τῶν σῶν, ἀγνῶν αιμάτων σεσάρκωται, καί μετὰ τὴν κύησιν, ἀφθορον ἔδειξεν.

Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἐν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοί τὴ τοῦ Πατρός, ἐνυποστάτῳ σοφία Χριστέ, οὐ γάρ ἐστὶν ἅγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Αστήρ ἀνατέταλκας, ἀπὸ δυσμῶν ἀθλητά, καί πάσαν ἐφώτισας, τὴν οἰκουμένην αὐγαίς, τῶν θείων ἀγῶνων σου, φθάσας δὲ βασιλίδα, πόλιν μάκαρ δεσμώτης, λέλυσαι διὰ ξίφους, καί πρὸς πόλιν τὴν ἄνω, ἀνέδραμες συνεῖναι Χριστῷ, Μώκιε ἐνδοξε.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Ὡδή δ' Ὁ καθημέμος ἐν δόξῃ

Κραταιομένη τῷ σκῆπτρῳ, βασιλείας ἡ Πόλις σου, ἐπὶ σοί νύν πάσαν, Σῶτερ τὴν ἐλπίδα ἀνέθετο, ἣν περιφρούρει παντάναξ καί διάσωζε, ἐξαιρούμενος, ἐκ πειρασμῶν καί ἐχθρῶν δυσχερῶν.

Τὸν δερμάτινον χιτῶνα, τῆς ἀρχαίας νεκρώσεως, ἐξεδύσω Μάκαρ, πάντοθεν τό σῶμα ξέόμενος, καταστολήν ἀφθαρσίας, ἐνεδύσω δέ, καί τρυφάς τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀγαλλόμενος.

Αθεΐας ὁ βυθός σε, οὐδαμῶς κατεπνότισε, κραταιά χειρὶ γάρ, σέ ὁ πλαστουργός διεσώσατο, οἱ ποταμοὶ τῶν βασάνων οὐκ ἐσάλευσαν, τῆς ψυχῆς σου τὸν πύργον, Σοφέ, τὸν ἀσάλευτον.

Θεοτοκίον

Ὁ θελήματι τὰ πάντα, πλαστουργήσας βουλήματι, ἐκ τῶν σῶν αιμάτων, σάρκα ἐαυτῷ ὠκοδόμησε, καί ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις εἰς προέρχεται, Μητροπάρθενε, σῶζων ἡμᾶς ἀγαθότητι.

Ὡδή ε' Σύ Κύριέ μου φῶς

Σέ ἔχουσα Χριστέ, κραταιόν καταφύγιον, ἡ Πόλις σου σοί προσπίπτει, καί κρατύνεται πίστει, τὴ σὴ στηριζομένη αἰί.

Σοῖς αἵμασιν ἡ γῆ ηγιάσθη Μακάριε, σοῖς στίγμασι κατεστήχθη, τῶν δαιμόνων τό στίφος, θεόφρον ἀξιάσαστε.

Σέ έχουσα φαιδρόν, μαργαρίτην καί έντιμον, εν στέμματι τῷ οικείῳ, ἡ σεπτή Εκκλησία, παμμάκαρ ωραΐζεται.

Θεοτοκίον

Φῶς άχρονον ἡμίν, τού Πατρός τό απαύγασμα, γεγέννηκας υπό χρόνον, αγαθότητος πλούτῳ, γενόμενον Πανάμῳμε.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής

Ἡ πόλις, ἡ βασιλίς τῶν πόλεων σήμερον, πάσαν τήν σύστασιν ταύτης, τῷ Σωτήρὶ σοι προσανέθετο, ἥν περ σώζοις, εκ παντοίων κακώσεων άτρωτον.

Αγάπη, καί ελπίδι καί πίστει καθώπλισεν, Αγωνοθέτης ο μέγας, τόν στερρόν οπλίτην τῆς ευσεβείας, διά τούτο, τό τῆς πλάνης καθείλεν οχύρωμα.

Φιλίας, τῆς πρὸς σάρκα τόν νούν σου εχώρισας, καί τού νυμφίου τῷ κάλλει, ανενδότην νευσει ενατενίζων, τας βασάνους, εις ουδέν ελογίσῳ Πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Άβυσσον, ευσπλαγχνίας Χριστόν ἡ κυήσασα, αμαρτιών εκ βυθοῦ με, συμπαθής ὡς μόνη ανάγαγε, καί εκ βλάβης, λογισμῶν εναντίων διάσωσον.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, ἡ Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οίκτον, εκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον τῆς Εορτῆς

Συναξάριον

Τῇ ΙΑ' τού αὐτοῦ μηνός, τήν ανάμνησιν πνευματικῶς επιτελούμεν τού Γενεθλίου, ἥτοι τῶν Εγκαινίων ταύτης τῆς θεοφυλάκτου καί βασιλίδος τῶν πόλεων, τῆς κατ' εξαίρετον ανακειμένης τῇ Δεσποίνῃ ἡμῶν, καί Αγία Θεοτόκῳ, καί υπ' αὐτῆς διά παντός σωζομένης.

Στίχοι

- Γενεθλίων σῶν δέι με τιμάν ἡμέραν,
- Εν σοί Πόλις τυχόντα τῶν γενεθλίων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Μωκίου.

Στίχοι

- Μωκώμενόν σε δεισιδαίμονα πλάνηῳ,
- Οι δυσσεβεῖς κτείνουσι Μώκιε ξίφει.
- Μώκιος ενδεκάτη κεφαλὴν τμήθη αγαθόφρων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Διοσκορίδου ή Διοσκόρου.

Στίχοι

- Παρ' ημέραν ζήν μύθος ήν Διοσκόρους,
- Διόσκορος δέ ζήν αεί τμηθείς έχει.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ο διασώσας εν πυρί

Ἦνπερ επύργωσας Χριστέ, πόλιν σου περίεπε ταύτην, από λιμού τε καί λοιμού, καί πολέμων παντοίων καί θλίψεων, τού βοάν ευχαρίστως σοι, Ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Εν τή καμίνω εμβληθείς, εύρηκας δροσίζοντα Λόγον, τόν εν μορφή αγγελική, Νεανίας τούς τρείς διασώσαντα, εκβοών παμμακάριστε, Ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Κατά ξιφών κατά πυρός, κατά πριστηρίων οργάνων, Μάρτυς αντέστης ανδρικώς, τή δυνάμει τή θεία ρωννύμενος, καί βοών αγαλλόμενος, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Σέ τήν αθάνατον πηγήν, ύδωρ τής αφέσεως μόνην, αποκυήσασαν ημίν, Ιησούν τόν Χριστόν Αειπάρθενε, ανυμνούμεν κραυγάζοντες, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Ωδή η'

Παίδας ευαγείς

Πόλεων πασών νύν η κρατούσα, τήν σύστασιν ταύτης προσανέθετο, Δέσποτα τώ κράτει σου, ήν καί διαφύλαττε, τής προσδοκίας άτρωτον, πάντων εθνών εισαεί, βοώσάν σοι εν Πίστει οικτίρμον, Υπερευλογώ σε, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Πορφύραν οικείων εξ αιμάτων, φοινίξας, καί ταύτην περικείμενος, φέρων αντί σκήπτρου τε, όπλον τό αήττητον, συμβασιλεύεις Μώκιε, τώ Βασιλεί τού παντός, τόν Κύριον υμνείτε κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ως ήλιος σήμερον τώ κόσμω, η μνήμη τής σής αθλήσεως ανέτειλε, πάντας καταυγάζουσα, νόσους εκδιώκουσα, δαιμονικής κακώσεως, εξαιρουμένη ημάς, εν ή περιχαρώς σε υμνούμεν, Μώκιε υμνούντες, Χριστόν εις τους αιώνας.

Θεοτοκίον

Εν σοί καθωράθησαν πορείαι, μεγάλου τού Βασιλέως τών δυνάμεων, πύλη επουράνιε, Κόρη απειρόγαμε, η τών βροτών τό φύραμα, αποθεώσασα, διό σε τήν Παρθένον υμνούμεν, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ενεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἀπάσαν, ἀγείρει ψάλλουσιν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Τὴν πόλιν σου φύλαττε Σωτὴρ λυτρούμενος, ἐκ παντοίων περιστάσεων, νίκας τῷ Ἀνακτι παρέχων, ἐχθρῶν καθυποτάσσει τὸ φρύαγμα, πρεσβείαις τῆς ἀσπορώς τεκούσης σε, καὶ τῶν Ἀγίων πολυέλεε.

Ὁλβιος καὶ πλήρης φωτισμοῦ γενόμενος, καὶ τῷ πάθει σεμνυνόμενος, ἔνδον ἐχώρησας παστάδος, φρονίμοις σὺν παρθένοις γηθόμενος, καὶ κάλλος κατανοεῖς τὸ ἀμήχανον, οὐ τὰς ἐμφάσεις πρὶν ἐκέκτησο.

Πόλεσιν εταίραις προαθλῶν αἰδίδιμε, Βυζαντίδα πόλιν ἐφθασας, Μάρτυς, ἐν ἡ τῶν σῶν ἀγώνων, τὸ πέρας καὶ τῆς νίκης τὸν στέφανον, ἐδέξω ἀθλητῆς ὡς ἀήττητος, ἣν περιέποις σαῖς δεήσεσι.

Θεοτοκίον

Ρήμασιν ἐπόμενοι τοῖς σοῖς ἐκάστοτε, ὦ Παρθένε σέ δοξάζομεν, Λόγον ἡμῖν γάρ ἀπορρήτως, Πατρός τὸν πρό αἰώνων ἐκλάμπαντα, ἐγέννησας, αὐτὸς ὡς εὐδόκησεν, ὃν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμος

«Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσῳκίσα το, σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον, τῆς Εορτῆς

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν ἐν Ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν, Ἐπιφανίου Ἐπισκόπου Κύπρου, καὶ Γερμανοῦ, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια ἀμφοτέρων ἀνά τρία.

Στιχηρά τοῦ Ἀγίου Ἐπιφανίου

Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν

Νόμος ο εν γράμματι, παιδαγωγός σοι γεγένηται, εις Χριστόν Επιφάνιε, δεικνύς τήν αστράψασαν, τού Σωτήρος χάριν, τής θεογνωσίας, προγραφομένην μυστικώς, καί τυπουμένην διαφανέστατα, ήνπερ καί εφανέρωσας, ταίς διδαχαίς σου πανεύφημε, τηλαυγώς εκτιθέμενος, τά θεόπνευστα δόγματα.

Νόμου τού τής χάριτος, καταγγελεύς εχρημάτισας, θεοφάντορ μακάριε, φωτίζων τά πέρατα, ταίς τών σών δογμάτων, θείαις δαδουχίαις, καί τών αιρέσεων θερμώς, τās γλωσσαλγίας καταστρεψάμενος, πανσόφως εστηλίτευσας, διδασκαλίας πανόσιε, καί τό κάλλος τό άχραντον, τό τής πίστεως έδειξας.

Ο βίος ο ένθεος, τώ ορθοδόξω φρονήματι, συνδραμών παρεσκεύασε, τελείν τά θαυμάσια, καί δαιμόνων θράσος, Πάτερ απελαύνειν, καί νοσημάτων χαλεπών, τās αλγηδόνας παύειν εντεύξεσι, καί χάριτι κοσμούμενον, Ιεραρχίας σε έδειξεν, Ιησούς ο φιλόανθρωπος, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Τού Αγίου Γερμανού

Ἦχος α'
Πανεύφημοι Μαρτύρες

Λεόντιον φρόνημα στερρώς, Γερμανέ κατέβαλες, τό δυσσεβείας ανάμεστον, τήν γάρ προσκύνησιν, τών σεπτών εικόνων, τού Χριστού ο δείλαιος, καί πάντων τών Αγίων ηρνήσατο, αλλά τοίς λόγοις σου, θεοφάντορ εξελήλεγκται, καί ως άνους, ανόητος έμεινεν.

Ο Λέων ο άθεος, ο θήρ, ο Θεώ μισούμενος, τού Αντιχρίστου ο πρόδρομος, ο τήν προσκύνησιν, τής Χριστού εικόνας, αθετήσας Όσιε, τού κλήρου τών πιστών εξωστράκισται, διό αιτούμέν σε, Ως εκείνον ταίς πρεσβείαις σου, τόν παρόντα, κατεύνασον τάραχον.

Εφέσεως έτυχες τής σοί, θεοφάντορ πόρρωθεν, πεποθημένης σαφέστατα, τώ γάρ Δεσπότη σου, με τά παρρησίας, Γερμανέ μακάριε, νύν Ιεροπρεπώς προσεχώρησας, ώ παριστάμενος, απολαύεις τής θεώσεως, τήν ειρήνην, τώ κόσμω αιτούμενος.

Δόξα... Τού Αγίου Επιφανίου

Ἦχος β'

Ει καί Μωσαϊκοίς νόμοις υπέκυψας, τής Ιουδαϊκής λατρείας υπάρχων βλάστημα, αλλ' η χάρις Πάτερ η τού Χριστού, εν σοί επιλάμπασα, μαθητήν τής ειρήνης τού Ευαγγελίου σαφώς απειργάσατο, εντεύθεν ως αγχίνους, τοίς αμφοίν διαθηκών, κατά νούν ειληφώς έκβασιν, από δουλείας, εις ελευθείαν μεταβέβηκας, Διό ικέτευε υπέρ ημών, λυτρωθήναι τής τυραννίδος τού εχθρού,

καί σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Δόξα... Τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου
Ἦχος πλ. α'

Τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, διὰ τὴν πνευματικὴν σοφίαν, διδάσκαλος ὤφθης,
Ἐπιφάνιε μακάριε, καί Χριστόν ευρὼν ποδηγέτην, τὰς βουλὰς τῶν κακοδόξων
αιρετικῶν διεσκέδασας, Διο αἰτούμέν σε Ἄγιε, πρεσβεύειν ἄχρι τέλους, τὴν
υπὸ σοῦ βεβαιωθείσαν ὀρθὴν πίστιν, ἀσάλευτον φυλαχθῆναι ἡμῖν, καί τό
μέγα ἔλεος παρ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος τῶν ὅλων, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'
Τοῦ λίθου σφραγισθέντο

Ξυνωρίδα τῆς θείας Ἐκκλησίας τὰς σάλπιγγας, Γερμανόν σοφόν ἱεράρχην, καί
κλεινόν Ἐπιφάνιον, τιμήσωμεν προφρόνως οἱ πιστοί, τὸν μὲν ὡς ἐν
φρονήματι στερρῶ υπὲρ τῆς Χριστοῦ εἰκόνης, τὸν θεομάχον Λέοντα
ἐλέγξαντα, ὡς μάστιγα δέ αἱρέσεων δεινὴν, τὸν ἅγιον Ἐπιφάνιον, Οὔτοι γάρ
εκτενῶς υπὲρ ἡμῶν, αἰὶ πρεσβεύουσι.

Καί τῆς Εορτῆς, καί Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, τὰ Καθίσματα τῆς Εορτῆς, καί οἱ Κανόνες
τῆς Εορτῆς, καί τῶν Ἀγίων.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων).

Ἐπιφανίου τό κύδος ἐπλησε χθόνα.
Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ὡδὴ α' Ἦχος α'
Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος

Ἐν τῷ τοῦ θεράποντος πιστῶς, πολιτευσάμενος νόμῳ τοῦ γράμματος, τῷ
δεσποτικῷ υποκύψας ζυγῷ, διέπρεψας Πανόλβιε, καί φωστήρ ἐδείχθης, τῆς
γῆς φωτίζων τὰ πέρατα.

Πόθῳ θεοῦ νόμου συσχεθεῖς, καί τοῦ ἀδίκου προκρίνας τό δίκαιον, Πάτερ
Ἐπιφάνιε, συμβολικῶς ἐδέξω τὴν σωτήριον, πίστιν τῆς Τριάδος, ἐκ θείας
ὥσπερ προγνώσεως.

Ἰατὴρ σαρκὸς τε καὶ ψυχῆς, θεοειδὴς σοι ἐγένετο ἄνθρωπος, τῷ υποζυγίῳ σου, τό τῶν παθῶν συναποκτείνας ὄρμημα, καὶ συνθεραπεύσας, ψυχῆς τό ἄπιστον φρόνημα.

Θεοτοκίον

Ὅλην τὴν μορφήν μου προσλαβὼν, ὁ ἐν μορφῇ Θεοῦ πρὶν καθορώμενος, ὅλην ἀνεκαίνισε, τῇ σὴ γαστρὶ θεοπρεπῶς σκηνώσας Ἀγνή, ὅθεν Θεοτόκον πιστοὶ σε πάντες δοξάζομεν.

Ἄλλος Κανὼν τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τοῦ ποιμενάρχου Γερμανοῦ μέλπω κλέος.

Ὠδὴ α'

Ἦχος καὶ Εἰρμός ὁ αὐτός

Τῆς Ἱερωσύνης τῇ στολή, κατακοσμούμενος Μάκαρ διέπρεψας, λόγῳ δὲ τῆς χάριτος, τὰ τῶν πιστῶν πανευσεβῶς συστήματα, ὥφθης θεοφάντορ, καταφωτίζων τοῖς δόγμασιν.

Ὅχημα υπήρξας ἀρετῶν, οὐ ἐπιβάς τῷ Θεῷ προσεχώρησας, κόσμου τὴν τερπνότητα, καταλιπὼν, καὶ τό σαθρὸν δοξάριον, καὶ ουρανοφοίτης, τῇ σὴ σοφία γενόμενος.

ὑπὸ τῆς προνοίας προγνωσθεὶς, ὡς Ἱερεὺς θεηγόρος ἐσόμενος, Πάτερ υπεξέφυγας, τυραννικὴν μαιφονίαν Ὅσιε, τοῦ Θεοῦ φρουρούντος, σὲ δεξιὰ παντοκράτορι.

Θεοτοκίον

Ποίαν σοι ἐπάξιον ὠδήν, ἡ ἡμετέρα προσοίσει ἀσθένεια, εἰμὴ τὴν χαρμόσυνον, ἣν Γαβριήλ ἡμᾶς ἐμυσταγώγησε; Χαίρε Θεοτόκε, Παρθένε Μήτηρ ἀνύμφευτε.

Τοῦ Ἐπιφανίου

Ὠδὴ γ'

Ὁ μόνος εἰδώς

Φαῖον περιβόλαιον ἰδὼν, αἰτήσαντι τὸν ἔλεον, μεταδοθέν τοῖς σώματος ὁμμασι, λαμπρὰν ἐσθήτα περιβαλλόμενον, νοητῶς τεθέασαι, καὶ τῇ θείᾳ χάριτι, ἐφωτίσθης πρὸς πίστιν ἀμώμητον.

Ἀκούσας ρημάτων εὐσεβῶν, τὴν ὕλην ἐβδελύξω μὲν, καὶ βίον ἐπόθησας αὔλον, ὡς αἵματος δὲ συμμετασχούσάν σοι, καὶ τῆς γνώμης μέτοχον, προσλαβὼν τὴν ὁμαιομένην, ἀνεδείχθητε ζεύγος μακάριον.

Νεκροὺς λογισμοὺς ἀποστραφεῖς, Παμμάκαρ Ἐπιφάνιε, ἐπιποθήσας ζώντι λατρεύειν Θεῷ, τῷ θείῳ δρόμῳ πιστῶς προσέδραμες, καὶ ἐδέξω σύμβολον,

τηλαυγές πανόλβιε, τών νεκρών σου πεδίλων τήν έκπτωσιν.

Θεοτοκίον

Αγίων τόν Άγιον Χριστόν, αγίως απεκύησας, αγιwsύνης άγιον σκήνωμα, τόν εν Αγίοις αναπαυόμενον, ώ βοώμεν, Άγιος, ο ναός ο έμψυχος, τής αφράστου σου δόξης φιλάνθρωπε.

Τού Γερμανού

Ο αυτός

Ο θεία προγνώσει προειδώς, σής γνώμης τό ελεύθερον, καί τής ψυχής Σοφέ τήν ευγένειαν, χερσίν ανόμοις αναιρεθήναί σε, ως Θεός εκώλυσε, καί παρθένων τάγματι, ευνουχία πανσόφως κατέλεξεν.

Ιδείν εφιέμενος σαφώς, Παμμάκαρ τήν λαμπρότητα, τήν νοητήν τής θείας θεώσεως, ιεραρχίαν τήν σήν εκόσμησας, πολιτεία σώφρονη, καί σοφοίς διδάγμασιν, ορθοδόξως ιθύνας τό ποίμνιον.

Μεγάλης καθέδρας επιβάς, μεγάλως κατελάμπруνας, τής Εκκλησίας Πάτερ τό πλήρωμα, διδασκαλίαις καί μελωδήμασι, Γερμανέ πανεύφημε, Ιεράρχα Όσιε, καί φωστήρ οικουμένης υπέρτιμε.

Θεοτοκίον

Εκ σου ανεβλάστησεν Αγνή, τό άνθος τό αμάραντον, ευωδιάζον τήν ανθρωπότητα, τώ θείω μύρω τής αυτού φύσεως, ο Πατρί συνάναρχος, καί εκ σου γενόμενος, υπό χρόνον, Παρθένε πανάμωμε.

Ο Ειρμός

Ο μόνος ειδώς τής τών βροτών, ουσίας τήν ασθένειαν, καί συμπαθώς αυτήν μορφωσάμενος, περίζωσόν με εξ ύψους δύναμιν, τού βοάν σοι, Άγιος, ο ναός ο έμψυχος, τής αφράστου σου δόξης φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τού Επιφανίου

Ήχος γ'

Θείας πίστεως

Θείοις δόγμασι, τήν Εκκλησιάν, Πάτερ έπλησας, ορθοδοξίας, ταίς διδαχαίς σου αιρέσεις τρεψάμενος, τής ευσεβείας τόν δρόμον επλήρωσας, καί σύν τώ Παύλω τήν πίστιν ετήρησας, Επιφάνιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... τού Γερμανού

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ιεράν αμπεχόμενος τήν στολήν, ανεδείχθης υπέρμαχος τού Χριστού, μή πτήξας παράνομον, Βασιλέα, Πατήρ ημών, τόν αυχένα μή κλίνας, αθέω προστάγματι, ραπισμούς υποφέρων, ονειδή καί σκώμματα, όθεν ο αλάστωρ, τώ θυμώ υπερζέσας, φρουρά σε κατέκλεισε, μέχρι τέλους μακάριε, διά τούτο βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... τῆς Εορτῆς

Τοῦ Επιφανίου

Ὡδή δ'

Ὅρος σε τῇ χάριτι

Ἰκέτης ως δούλος προσελθὼν τῷ Βαπτίσματι, υιοθετήθης δι' αὐτοῦ, καὶ κληρονομος ἀληθῶς, Θεοῦ Επιφάνιε, καὶ τοῦ Χριστοῦ συγκληρονόμος γεγένησαι, θεοπρεπῶς αὐτῷ πολιτευσάμενος.

Ορά σου πολλή ηγλαϊσμένον τό πρόσωπον, καὶ απορρήτω ο ποιμήν, δόξη καὶ στέφει ευπρεπεῖ, τὴν ἐνδοξον κάραν σου υπερφυῶς, κατεστεμμένην αοίδιμε, τῆς καθαρὰς σου καρδίας τὰ σύμβολα.

Υπήρξας δοχεῖον θείας χάριτος Ὅσιε, καὶ διεσκόρπισας σαφῶς πλούτον τόν πρόσκαιρον Χριστῷ καὶ ὄλβον αἰώνιον, ἐν ουρανοῖς ἀσύλητον ἐθισαύρισας, ὥσπερ ἀγχίνους κριτῆς Επιφάνιε.

Τῶν νέων ἀμείψας ἐν νεότητι φρόνημα, στοιχειωθείς δέ πρεσβυτῶν, παρὰ σοφῶν καὶ συνετῶν, τῷ φόβῳ Μακάριε, τῷ θεϊκῷ, μελέτη λόγων τοῦ Πνεύματος, σύ ἐραστής τῆς σοφίας γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Αἰγία Αἰγίων Θεοτοκε πανύμνητε, ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν, καὶ σωτηρία τῶν πιστῶν, ἐκ σοῦ ἀνεβλάστησεν, ὁ λυτρωτὴς καὶ ζωοδότης καὶ Κύριος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν υμνούντων σε.

Τοῦ Γερμανοῦ

Ὁ αὐτός

Νεκρώσας πανσόφως τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα, ἱερομύστα Γερμανέ, φιλοσοφίας φωτισμῷ, τόν νοῦν κατελάμπρυνας, πνευματικὴ μυσταγωγία κοσμούμενος, Χριστῷ κραυγάζων, Δόξα τῇ δυνάμει σου.

Ἀρνεῖσθαι τό πάνσεπον Χριστοῦ ἐξεικόνισμα, ὁ δυσμενέστατος ἐχθρός, παραφροσύνη προκληθεῖς, ταῖς σαῖς ἐξελήλεγκται, περιφανῶς διδασκαλίαις αοίδιμε, ἀλλ' ἀνιάτως νοσῶν οὐκ ἠσθάνετο.

Ρημάτων τόν ἐλέγχον τῶν σῶν υφορώμενος, ὁ θηριώνυμος, Σοφέ, καὶ θηριότροπος τόν νοῦν, τοῦ θρόνου κατάγει σε, τοῦ ἱεροῦ, ἀλλ' ἀντί τούτου ἐπλούτησας, ἱερουργίαν Παμμάκαρ ουράνιον.

Θεοτοκίον

Χαράν σοι σαφῶς ἀπ' ουρανοῦ ἀφικόμενος, ὁ Ἀρχιστράτηγος Ἀγνή, εὐηγγελίσατο, εἰπὼν, Θεός ἐξελεύσεται, μετὰ σαρκός, ἐκ σοῦ Παρθένε πανάχραντε, εἰς σωτηρίαν τῶν πόθῳ υμνούντων σε.

Τού Επιφανίου

Ωδή ε' Ο φωτίσας τή ελλάμπει

Οσίως σου τήν γαστέρα, εν άρτω καί ύδατι, εσένωσας, κεχρημένος ως όψω τώ άλατι, καί παθών εκράτησας σαρκός, εν σώματι τον βίον, τών Ασωμάτων μιμούμενος.

Κατώκτιρας τρυχομένους, τώ δίψει εν καύσωνι, καί ήμειψας ευπρεπώς τών σημείων αρχόμενος ως θεράπων άριστος, τόν σόν μιμούμενος Δεσπότην οίνον εις ύδωρ Μακάριε.

Υπέδρασας τόν κενόν, τών ανθρώπων δοξάριον, καί έρημον, ώσπερ ο σος Δεσπότης κατώκησας, πειρασμοίς δέ εχώρησας δαιμονικήν, πρός πάλην αοράτως, τό ασθενές σου νευρούμενος.

Θεοτοκίον

Λόγον θείον, διά λόγου εν μήτρα εχώρησας, υπέρ λόγον Θεοτόκε, αυτόν ούν δυσώπησον, εξ αλόγων πράξεων, καί ηδονών θανατηφόρων, ελευθερώσαι τούς δούλους σου.

Τού Γερμανού

Ο αυτός

Ο λοκλήρως τόν Χριστόν, αγαπήσας θεοληπτε, ηγαπήθης παρ' αυτού, επαξίως καί είληφας, χαρισμάτων πέλαγος, καί γάρ σοφώς ταίς διδαχαίς, σου, τήν Εκκλησίαν εφώτισας.

Υμνωδίαις Γερμανέ, θεοπνεύσοις εφαιδρυνας, τάς χορείας τών πιστών, καί τά θεία πληρώματα, η γάρ παναρμονιος νευρά, Πάτερ τής σής καρδιάς, τους Ορθοδόξους ελάμπρυνε.

Γηθόμενος, τών Μαρτυρων τούς άθλους καί τρόπαια, στηλιτεύσας εγκωμίων καί λόγων συνθέσεσι, καί αύθις Αοίδιμε, εικονικαίς χρωματουργίαις, εις έν συνάπτων αμφότερα.

Θεοτοκίον

Ευφραίνονται, ουρανών αι δυνάμεις ορώσαί σε αγάλλονται, συν αυτοίς τών βροτών τά συστήματα, τώ γάρ τόκω ήνωνται τώ σώ, Παρθένε Θεοτόκε, όν επαξίως δοξάζομεν.

Τού Επιφανίου

Ωδή ς' Εκύκλωσεν υμάς

Δαιμόνων σε οι μίμηται εκύκλωσαν, τής Άγαρ οι απόγονοι, τόν Δεσπότην δ'

εκμιμούμενος τόν σόν, τόν αντιδικούντα ευηργέτησας, καί διφαή, έδειξας
Πάτερ τόν ετερόφθαλμον.

Ο Πλάστης σου εν σοί αναπαυσάμενος, τού Πνεύματός σε όργανον, καί Θεόν
ως Μωϋσήν τώ Φαραώ, έδειξεν Αράβων τοίς σκηνώμασι, παναληθώς,
ώφθης τόν τρόπον τούτου μιμούμενος.

Συνέσεισε τών Ασσυριων άνακτα, τό πνεύμα διωκόμενον, εχρημάτισε δέ
άγγελος τής σής, Πάτερ αρετής καί θείας χάριτος, τούς γάρ αυτόν οίδε
δοξάζειν Θεός δοξάζοντας.

Θεοτοκίον

Ευφραίνονται εν σοί Παρθένε άχραντε, τού γένους οι προπάτορες, τήν Εδέμ
απολαβόντες διά σου, ήν εκ παραβάσεως απώλεσαν, σύ γάρ αγνή, καί πρό
τόκου καί μετά γέννησιν.

Τού Γερμανού

Ο αυτός

Ρυθμίζεται ταίς διδαχαίς σου Πάνσοφε, καί λόγοις τό βασίλειον ιεράτευμα,
λαός τε τού Χριστού, ο ηγιασμένος καί θεόκλητος, καί πρός Θεόν,
καθοδηγείται ταίς υποθήκαις σου.

Μνημόνευε τών σέ υμνούντων Όσιε, Θεώ νύν παριστάμενος, καί
πληρούμενος τής θείας καλλονής, καί τής ακηράτου ωραιότητος, πρός τήν
ζωήν, καθοδηγήσαι ταίς ικεσίαις σου.

Ανάβασιν σοφώς τού βίου τέθεικας, εκ δόξης καί δυνάμεως, πρός ουράνιον
σύ δόξαν καί ισχύν, Ένδοξε προβαίνων ταίς ασκήσεσιν, έως Χριστώ, τώ
ποθουμένω χαίρων ωμίλησας.

Θεοτοκίον

Νύν Πάναγνε τόν σόν οικέτην λύτρωσαι, εκ πάσης περιστάσεως, τρικυμίας τε
καί ζάλης τών παθών, καί πρός σόν λιμένα καθοδήγησον, συ γάρ εμού, καί
προστασία καί επανόρθωσις.

Ο Ειρμός

«Εκύκλωσεν ημάς εσχάτη άβυσσος, ουκ έστιν ο ρυόμενος, ελογίσθημεν ως
πρόβατα σφαγής σώσον τόν λαόν σου ο Θεός ημών, σύ γάρ ισχύς, τών
ασθενούντων καί επανόρθωσις».

Κοντάκιον κοινόν

Έχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Ιεραρχών τήν θαυμαστήν ξυνωρίδα, ανευφημήσωμεν πιστοί κατά χρέος, σύν
Γερμανώ τόν θείον Επιφάνιον, ούτοι γάρ κατέφλεξαν, τών αθέων τάς
γλώσσας, δόγματα σοφώτατα, διαθέμενοι πάσι, τοίς ορθοδόξως μέλπουσιν
αεί, τής ευσεβείας τό μέγα μυστήριον.

Ο Οίκος

Ὡς ἱερῶν καλλονήν, καί δόξαν ὀρθοδόξων, δυάδα τήν ἁγίαν τιμήσωμεν ἀξίως, οὔτοι γάρ ὠφθησαν ἡμῖν πύργοι ἀσφαλείας, κατ' ἐχθρῶν τῶν ορατῶν καί ἀοράτων πάντοτε, τῆς πίστεως στύλοι ἀκλόνητοι, καί τῆς Ἐκκλησίας θεῖος κόσμος, ὃν φορούσα ὀρθοτομεῖ, εὐθύμως βοῶσα, Εὐφράνθη ἐν ἐμοί τό πνεῦμά μου ὄντως, τήν στολήν μου ὥσπερ πρὶν ἀπολαβούσῃ, ἦν αἰρετικοί διέρρηξαν, μή ὑμνοῦντες τῆς εὐσεβείας τό μέγα μυστήριον.

Συναξάριον

Τῇ ΙΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Ἐπιφανίου, Ἐπισκόπου Κωνσταντίας τῆς Κύπρου.

Στίχοι

- Φανεῖς Ἐπιφάνιος ἐν Κύπρῳ μέγας,
- Κλέος παρ αὐτῇ καί θανῶν ἔχει μέγα.
- Τῇ δυοκαίδεκάτῃ Ἐπιφάνιον μόρος εἶλε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Γερμανοῦ, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Χαίρων ἀφείς γῆν Γερμανός καί γῆς θρόνον,
- Γῆς Δημιουργοῦ τόν θρόνον χαίρει βλέπων.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις, πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἐπιφανίου

Ὡδή ζ'

Σέ νοητήν, Θεοτόκε κάμινον

Ἐκ θεϊκῆς, δεδεγμένος χάριτος, τήν τῶν θαυμάτων δωρεάν, τοῖς αἰτούσί σε δωρεάν, Πάτερ τά ἰάματα, ἀπασί δένειμας, ὡς ὁ Δεσπότης προσέταξεν, ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Πίπτει ποδῶν, σοῦ προκυλινδούμενος, ὁ Ἀσσυρίων βασιλεύς, εὐλαβείσθε γάρ ἀρετήν, οἶδε καί πολέμιος, ἅπας υποπίπτει δέ, οἷς ἐνοικῶν Χριστός ἀναπαύεται, ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Λόγος σιγά, τῶν κατορθωμάτων σου, καί τῶν θαυμάτων τήν πληθύν, τό κατ' ἔπος σου δυνηθεῖς, φράσαι Παμμακάριστε, ψάμμον υπερέβη γάρ, ὧν ὁ Χριστός σοι δεδῶρηται, ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Τριαδικόν

Ἡ τριφεγγής, ἐνιαία ἀληπτος, ἀπείρου ἀβυσσος φωτός, ἐποπτεύοις σοῦς ὑμνητάς, ὁ υπερυψούμενος, ἀναρχος ἀρχή, Πατήρ, Υἱός καί Πνεῦμα συναῖδιον, οἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Θεοτοκίον

Σέ Ιακώβ, Θεοτόκε κλίμακα, προφητικώς κατανοεί, διά σου γάρ επί τῆς γῆς, ο υπερυψούμενος, ώφθη τοῖς ανθρώποις τε, συνανεστράφη ως ηυδόκησεν, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Τού Γερμανού

Ο αυτός

Όλην εν σοί, τήν αυγήν τού Πνεύματος, εισδεδεγμένος αληθώς, αναβρύεις ως ποταμός, Πάτερ αξιάγαστε, δόγματα σωτήρια, θεοτερπή τε διδάγματα, τόν αινετόν μεγαλύνων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Υμνολογών, ευσεβώς εφαιδρυνας, τάς τού Δεσπότου εορτάς, αναμέλπων μελωδικώς, ένθεος, γενόμενος, πάντας τούς Αγίους τε, σαῖς μουσικαῖς εμεγάλυνας, πρός αρετήν επαλείφων, σοφώς τούς πίστει ψάλλοντας.

Τριαδικόν

Μίαν αρχήν, ενιαίαν άτμητον, εν υποστάσεσι τρισί, θεολόγω γλώσση βοών, πάσιν ανεκήρυξας, άναρχον Γεννήτορα, Μονογενή τε συνάναρχον, καί συμφυές θείον Πνεύμα, τρανώς καί ομοούσιον.

Θεοτοκίον

Εν σοί αγνή, Θεοτόκε τίθημι, πάσαν ελπίδα, καί πρός σέ, καταφεύγω διά παντός, Σώσόν με πανάμωμε, ρύσαι ταῖς πρεσβείαις σου, τῆς κατεχούσης συγχύσεως, καί ταραχής, τών δεινών μου παθών καί παραπτώσεων.

Τού Επιφανίου

Ωδή η'

Εν καμίνω παῖδες

Σύ τώ λόγω ήλεγξας σαφώς, αι ρέσεων τήν πλάνην, καί φέγγει τῆς ευσεβείας, εφυγάδευσας αυτήν, βοών Επιφάνιε, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Επί θρόνου ήρθης υψηλού, παθών γάρ βασιλεύσας, σαρκός τε επικρατήσας, σύ εποίμανας Χριστού, κραυγάζων τό ποῖμνιον, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Χορευέτω πάσα νοερά, καί λογική ουσία, τή μνήμη τού Ιεράρχου, καί θεράποντος Χριστού, πιστώς ανακράζουσα, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεαρέστως σύ θεολογών, ως άγκυραν δογμάτων, τοῖς πάσι θεολογίαν, καταλέλοιπας τήν σήν, δι' ής αναμέλπομεν, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Χαίρε θρόνε ένδοξε Θεού, πιστών χαίρε τό τείχος, δι' ής φώς τοῖς εν σκότει, εξανέτειλε Χριστός, τοῖς σέ μακαρίζουσι καί βοώσιν, Ευλογείτε πάντα τά έργα

Κυρίου, τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Γερμανού

Ο αυτός

Λαμπηδόσι καί μαρμαρυγαίς, φωτός τής τρισηλίου, λαμπάδος Ιεροφάντορ, ενηδόμενος τανύν, κραυγάζεις γηθόμενος, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Πολυφώτου καί πλησιφαούς, Πάτερ ηξιωμένος, χορείας επουρανίου, εν σκηνώμασιν ημών, βοώντων μνημόνευε, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ως τηρήσας τό θεοειδές, καί Θεού κατ' εικόνα, εικόνας τας τών Αγίων, ανεστήλωσας ειδώς, επί τό πρωτότυπον, διαβαίνειν πάσαν τιμήν τε καί δόξαν, πανεύφημε καί γέρας. Κύριον υμνεíte, βοών εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Καινώ τρόπω καί υπερφυεί, Παρθένε συλλαβούσα, τόν Λόγον τόν τώ Πατρί, συγκαθορώμενον Υιόν, Παρθένος διέμεινας, Σέ υμνούμεν πάντα τά έργα, τό Χαίρέ σοι βοώντες, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Εν καμίνω Παῖδες Ισραήλ, ως εν χωνευτηρίω, τώ κάλλει τής ευσεβείας, καθαρώτερον χρυσού, απέστιλβον λέγοντες, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Επιφανίου

Ωδή θ'

Τύπον αγνής

Όρος πρακτικής ο βίος σου, καί θεωρίας θείας Πάτερ οι λόγοι σου, τώ θεόφρονι, όντως λαώ κατελείφθησαν, Επιφάνιε μάκαρ αιόδιμε, διό σε επαξίως, ανευφημούντες μακαρίζομεν.

Νύμφης τού Χριστού προΐστασο, τής Εκκλησίας ένδοξε επιφάνιε, καί κατεύνασον, τόν κατ' αυτής εγειρόμενον, ταίς πρεσβείαις σου άγριον κλύδωνα, ως έχων παρρησίαν, πρόσ τόν Δεσπότην καί φιλάνθρωπον.

Άναξ τών ανακτων Άγιε, μοναρχική Τριάς, η πάντων δεσπόζουσα, τοίς υμνούσί σε, τήν τών πταισμάτων συγχώρησιν, καί τού βίου παντός τήν κατάστασιν, απείραστον παράσχου, Επιφανίου ταίς εντεύξεσι.

Θεοτοκίον

Άπας εγκωμίων πάναγνε, νόμος ηπάται τώ μεγέθει τής δόξης σου. αλλά Δέσποινα, παρ' οικετών αναξίων σου, εξ ευνοίας δέ σοι προσφερόμενον, προσδέχου Θεοτόκε, μετ' ευμενείας τό εφύμνιον.

Τού Γερμανού

Ο αυτός

Λύειν καί δεσμεῖν τά ππαίσματα, τήν εξουσίαν ουρανόθεν δεξάμενος, εννομώτατος, ως Ιερεύς παμμακάριστε, τοῖς υμνούσί σε Πάτερ τήν άφεσιν, πρεσβείαις σου παράσχου, ίνα σε πάντες μακαρίζωμεν.

Εύρες αμοιβάς τών πόνων σου, Ιεροφάντορ Γερμανέ παμμακάριστε, τό μακάριον, απειληφως ενδιαίτημα, καί ζωής αιωνίου λαβόμενος, καί θείας θεωρίας, ακαταπαύστως εμφορούμενος.

Όλον σεαυτόν ανέθηκας, τώ παντεπόπτη Λόγω καί παντοκράτορι, καλλιέρημα, αναδειχθείς Ιερώτατον, καί θυσίαν δεκτήν καί ευάρεστον, προσάγων τώ Κυρίω, σών πονημάτων τά εφύμνια.

Θεοτοκίον

Στήσον τής σαρκός τό φρόνημα, καί τών παθών Παρθένε παύσον τόν τάραχον, τού προσφεύγοντος, Θεογεννήτορ τή σκέπη σου, καί ελπίδος κρηπίδά σε έχοντος, καί θείαν προστασίαν, πεπλουτηκότος καί αντίληψιν.

Ο Ειρμός

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσαν, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον κοινόν

Γυναίκες ακουτίσθητε

Δεύτε πιστοί τιμήσωμεν, τήν θείαν καί πανίερν, Ιεραρχών ξυνωρίδα, εν υμνωδίαις ασμάτων, τόν θείον Επιφάνιον, καί Γερμανόν τούς λύσαντας, αιρέσεων σκοτόμαιναν, καί ευσεβείας ακτίσι, φωτίσαντας πάσαν κτίσιν.

Καί τής Εορτής

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά τής Εορτής.

Δόξα... τού Αγίου Γερμανού

Ήχος πλ. δ'

Τή μελέτη τών θείων Γραφών σεαυτόν παρασχόμενος, καί ταίς εκείθεν ακτίσι τόν νούν καταυγασθείς, τής Ιερωτάτης ιεραρχίας σκεύος καθαρόν, καί φωτός έμπλεων ανεδείχθης, Γερμανέ Πατήρ ημών όθεν καί ταίς σοφαίς σου διδασκαλίαις, τό τού Χριστού ποίμνιον, εις νομάς ζωηφόρους οδηγήσας, καί Γραφικαίς αποδείξεισι, τήν τών Εικονομάχων αίρεσιν στηλιτεύσας, τής Ορθοδόξου πίστεως πρόμαχος εγένου, καί φυλακαίς καί θλίψεσι προσεπάλαισας, καί νύν παριστάμενος Χριστώ, πρέσβευε υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Τής Εορτής

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Γλυκερίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Εορτῆς γ' καί τῆς Ἀγίας γ'.

Στιχηρά τῆς Ἀγίας

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Διά πόνων ἀθλήσεως, τόν Δεσπότην νενύμφευσαι, παρθενίας κάλλεσι διαλάμπουσα, καί ὥσπερ προΐκα προσήγαγες, αὐτῷ παναοῖδιμε, τῶν μελῶν τήν ἐκκοπήν, καί τόν βίαιον θάνατον, ὅθεν ἔτυχες, ουρανίων θαλάμων Γλυκερία, δυσωπούσα τοῦ σωθῆναι, τοὺς σέ πιστῶς μακαρίζοντας.

Ὡς ἀνδρεῖον τό φρόνημα, καί γενναία ἡ ἐνστάσις, τῆς ψυχῆς σου Ἐνδοξε ἐναπέφηεν, ἐν ἀσθενείᾳ γάρ σώματος, προθύμῳ δέ πνεύματι, τόν ἀρχέκακον ἐχθρόν, κατεπάτησας λέγουσα, Σὺ εἰ Κύριε, ἡ ἰσχὺς καί τό κλέος τῶν σῶν δούλων, ὁ δυνάμει ἀηττήτω, τόν ἰσχυρόν τροπῳάμενος.

Οὐ λιμός, οὐδέ κίνδυνος, ἀλγεινῶν τε ἐπίτασις, τῆς ἀγάπης ἐνδοξε οὐ κατίσχυσαν, Χριστοῦ χωρίσαι αοῖδιμε, οὐ κάθειρξις βίαιος, οὐδέ κάμινος πυρός, οὐ τῶν λίθων κατάστροφαις, ὅθεν δέδεξαι, ἐκ Θεοῦ θείαν δρόσον Γλυκερία, καί ἐκ γῆς καί τῶν γηγῆνων, πρὸς τήν ζωὴν μεταβέβηκας.

Δόξα... καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Εορτῆς

Ἀπολυτίκιον

Τόν συνάναρχον Λόγον

Δεῦτε πάντες φιλέορτοι νύν συνέλθωμεν, ἐν τῷ ναῷ Γλυκερίας τῆς καλλιμάρτυρος, καί τήν ἐπέτειον αὐτῆς μνήμην τελέσωμεν, Ὅτι δορὰν τῆς κεφαλῆς, ἀφαιρεθείσα ἀπηνῶς, ἀπέπνιξε τόν Βελίαρ, καί Χριστῷ συμπαρισταμένη, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύει Αὐτῷ.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Εορτῆς, καί οἱ Κανόνες τῆς Εορτῆς, καί τῆς Αγίας.

Κανών τῆς Αγίας

Ὡδή α' Ἦχος β' Δεύτε λαοί

Τῶν ἀρετῶν, σήμερον καί τῶν θαυμάτων αὐτῆς, τόν μυστικόν πληρώσασα, κρατήρα ἅπαντας, Γλυκερία ἡ Μάρτυς, εἰς πόσιν ευφροσύνης πιστοῦς προσκέκληται.

Μαρτυρικαίς, ηγλαϊσμένη λαμπρότησι, τῷ καθαρῷ παρίστασαι, Μάρτυς νυμφίῳ σου, ψυχοφθόρον πταισμάτων, αἰτούσα λυτρωθῆναι τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Πρὸς αἰκισμοὺς, πρὸς αλγηδόνας, πρὸς μάστιγας, πολυειδεῖς ἀπτόητος, Μάρτυς, ἐχώρησας, συνεργούσαν γάρ εἶχες, τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν καί συναρῆγουςαν.

Θεοτοκίον

Γνώσιν Θεοῦ, ἅπαντες κατεπλουτήσαμεν, καί ἐπιγνόντες Δέσποινα, σέ Θεομήτορα, καί Κυρίαν τιμῶμεν, τοῖς πράγμασι τοὺς λόγους ἐπισφραγίζοντες.

Ὡδή γ' Στερέωσον ἡμᾶς

Τὰ αἵματα Χριστῷ ὥσπερ ἀρώματα, καί μύρα κομίσασα Ἀθληφόρε, ευωδία προσηνέχθης αὐτῷ, πλημμυρούσα τοῖς πάσι τὰ ἰάματα.

Ευφράνθη νοητῶς ἐν τοῖς ἀγώσί σου, Μαρτύρων καλλώπισμα, ὁ Δεσπότης, ευφροσύνην ὅθεν θείαν σε, τῶν πιστῶν ταῖς καρδίαις ἐπεβράβευσε.

Θεοτοκίον

Ερράγη τῆς ἀράς Θεοχαρίτῳ, τό πάλαι μεσότοιχον, καί ἡ ἐχθρα, ἐξηφάνισται τῷ τόκῳ σου, καί Ἀγγέλοις συνήφθημεν οἱ ἄνθρωποι.

Ὁ Εἰρμός

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοί Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας τὴν ἀμαρτίαν, καί τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν υμνοῦντων σε».

Κάθισμα Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τῶν νοουμένων τό τερπνόν προορώσα, τῶν ορωμένων τό ρευστόν παριδούσα, ταῖς θεϊκαῖς ωχύρωσας ἐλπίσι τόν νούν, ὅθεν πρὸς τό στάδιον, τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς, χαίρουσα εἰσέδραμες, καί τόν ὄφιν καθείλες, καί ἀνεπλέξω νίκης ευπρεπῆ, ὡ Γλυκερία καί ἀφθαρτον στέφανον.

Καί τῆς Εορτῆς

Ωδή δ'
Εισακήκοα Κύριε

Τών παθών αποκτείνασα, τούς αοράτους θήρας Γλυκερία, ορωμένους θήρας
ουκ εδειλίασας.

Ον εκήρυττες Κύριον, πρό οφθαλμών ορώσα Αθληφόρε, υπερείδες πάντα τά
τών αισθήσεων.

Θεοτοκίον

Οι προστάτιν σε Δέσποινα, καί τής ψυχής Παρθένε προσδοκίαν, ευσεδώς
πλουτούντες ουκ αισχυνθήσονται.

Ωδή ε'
Ο φωτισμός

Φόβον Θεού, εν γαστρί διανοίας εισδεξαμένη, πνεύμα σωτηρίου ομολογίας,
καί μαρτυρίου, έτεκες Γενναιόφρον, παραδόξως στερρώς αθλήσασα, καί τας
εναντίας αρχάς θριαμβεύσασα.

Σού τό σεπτόν, καί μακάριον πάθος εκμιμουμένη, η δι' απαθείας σου
συναφθείσα, πάσχει προθύμως, εν πυρί βεβλημένη, ζωοδότα Χριστέ
κραυγάζουσα, Έτερον εκτός σου Θεόν ουκ επίσταμαι.

Θεοτοκίον

Η φωτεινή, τού ηλίου νεφέλη λάμψον μοι αίγλην, λύουσαν τόν ζόφον τής
αμαρτίας, δίδου μοι χείρα, καί παθών εν τώ βόθρω, Θεοτόκε κείμενον
έγειρον, μόνη τού πεσόντος Αδάμ η ανάκλησις.

Ωδή ς'
Εν αβύσσω πταισμάτων

Λαμπρυνθείσα τή αίγλη τού Πνεύματος, καί τής καθαρότητος ταίς ωραιότησι,
κεκοσμημένη Ένδοξε, τώ Δεσπότη Χριστώ νύν παρίστασαι.

Τόν καλόν όντως άθλον ανύσασα, καί τής ευσεβείας τόν δρόμον τελέσασα,
δικαιοσύνης είληφας, εκ Θεού τόν επάξιον στέφανον.

Θεοτοκίον

Γνωστικήν ευφροσύνην γινώσκων σε, πάναγνε, παθών τής αγνοίας τό
κάλυμμα, ταίς σαίς πρεσβείαις Δέσποινα, αποτίθεται, Δόξα τώ κράτει σου.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας
σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τής Εορτής

Συναξάριον

Τή ΙΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Γλυκερίας.

Στίχοι

- Θηρός τό πικρόν δήγμα τή Γλυκερία
- Υπέρ γλυκάζον ως αληθώς ήν μέλι.
- Εν τριτάτη δεκάτη δάκε καί κτάνε θήρ Γλυκερίαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Σεργίου τού Ομολογητού.

Στίχοι

- Ο Σέργιός μοι πώς τελευτάς τόν βίον,
- Κοινώ τέλει τέθνηκα, καί ζών ειμί σοι.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Πασικάκου, Επισκόπου Συννάδων.

Στίχοι

- Ο Πασικάκου προστρέχων τώ λειψάνω,
- Παθών κακούντων παύσιν ευρίσκει ξένην.

Τή αυτή ημέρα, ο άγιος Λαοδίκιος ο δεσμοφύλαξ, ξίφει τελειούται.

Ο άγιος Ιερομάρτυς Αλέξανδρος, επίσκοπος Τιβεριανών, ξίφει τελειούται.

Ο όσιος Ευθύμιος ο νέος, ο κτίτωρ τής εν Άθω μονής τών Ιβήρων καί Ιωάννης ο Ίβηρ, ο πατήρ τού ρηθέντος Ευθυμίου, καί Γεώργιος ο συγγενής αυτών, εν ειρήνη τελειούνται.

Ο όσιος Γαβριήλ ο Ίβηρ, ο θείας φωνής ακηκώς, καί εξαγαγων τής θαλάσσης τήν θανματοουργόν εικόνα τής Πορταϊτίσσης, εν ειρήνη τελειούται.

Οι μοναχοί οσιομάρτυρες ιβηρίται, οι τούς λατινόφρονas ελέγξαντες, τόν βασιλέα, φημί, Μιχαήλ, καί τόν πατριάρχην Βέκκον, εν τη θαλάσση βληθέντες τελειούνται.

Στίχοι

- Υπέρ πατρώων επνίγητε δογμάτων
- Καί πρός γαληνούς ωρμίσασθε λιμένας.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εικόνας χρυσής

Τό κάλλος Χριστού, εν εσόπτρω νοητώ τώ τής αγνείας, κατανοούσα επεπόθησας, τούτο ενθέως Αοίδιμε, καί δραμούσα τούτου οπίσω, δι' αθλήσεως έψαλλες, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωραίαν στολήν, τών αιμάτων ταίς βαφαίς πεποικιλμένην, περιθεμένη

καθυπέδειξας, τῆς ευσεβείας τὴν κόσμησιν, πάσιν Ἀθληφόρε τοῖς πίστει, ανυμνοῦσι καὶ ψάλλουσιν, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἰδοὺ σε Ἀγνή, πάσα φύσις γηγενῶν δοξολογούσιν, υπερθαυμάζοντες τό μυστήριον, τῆς σῆς κυήσεως ἀχραντε, καὶ χαρμονικῶς εκβοῶντες, τῷ ἐκ σοῦ ανατεῖλαντι, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ὡδή η'

Τόν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός

Τόν τῆς αγνείας νοητόν, κεκτημένη εραστήν Χριστόν νυμφίον, σεαυτὴν Ἀθληφόρε, ἐν καθαρότητι νοῦ, καὶ πόνοις θείοις ἐκαλλώτισας, καὶ τούτῳ ἡρμόσθης διὰ τοῦ μαρτυρίου.

Ἡ συντριβὴ σου τῶν μελῶν, ἐξελέπτυνεν ἐχθρῶν μηχανουργίας τῶν αἱμάτων ἡ ρύσις, τῆς αθεΐας δεινούς, χειμάρρους Σοφὴ ἀπεξήρανε, πέλαγος θαυμάτων ἡμῖν ἀναδειχθεῖσα.

Θεοτοκίον

Σώσον οἰκτίρησον ἡμᾶς, τόν οἰκτίρμονα Θεόν ἀποτεκούσα, ὑπὲρ λόγον Παρθένε, πυρκαϊᾶς λογισμῶν, παθῶν τε ἐξαίρουσα καύσωνα, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις ἀγνή Θεοκυήτορ.

Ὁ Εἰρμός

«Τόν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Εβραίων τοῖς παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς ὄροσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

Τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν Λόγον

Υπεραρθεῖσα ἀπάσης, σαρκικῆς προσπαθείας, τῷ πόθῳ τοῦ νυμφίου σου Σεμνή, ἄσαρκον βίον ἐπόθησας, διό σὺν τοῖς αὔλοις, Χριστόν τόν εραστήν σου νοερώς, καθορώσα δοξάζεις, ὡς πάντων ποθεινότερον.

Μετά πολλὰς τὰς βασάνους, τό ἀκίβδηλον πνεῦμα, Κυρίῳ παραδέδωκας τὸ σόν, οὐτὴ ἀνόδῳ ἐκρότησαν, ἐπουράνιαι τάξεις, Χριστός δέ παναλκεῖ σε δεξιὰ ἐστεφάνωσε Μάρτυς, νομίμως ἐναθλήσασαν.

Θεοτοκίον

Ἡ ταῖς φωναῖς καμπτομένη, τῶν θερμῶς σε αἰτούντων, ἡ μόνη τῶν πιστῶν καταφυγή, σώσον οἰκτίρησον Δέσποινα, διατήρησον βλάβης, ἐκ πάσης καὶ ἐχθρῶν ἐπιβουλῆς, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, αἰεὶ σε μεγαλύνοντας.

Ὁ Εἰρμός

«Τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, τόν ἀρρήτῳ σοφία, ἤκοντα καινουργῆσαι τόν Ἀδάμ, βρώσει φθορὰ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ Ἀγίας παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον τῆς Εορτῆς

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Τά λοιπά, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Ισιδώρου τοῦ ἐν τῇ Χίῳ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τοῦ Μάρτυρος γ'.

Στιχηρά τοῦ Μάρτυρος

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Ζήλω πυρπολούμενος, τῆς ευσεβείας Ισιδῶρε, υπεισήμενος τό στάδιον, θερμῶς τῆς ἀθλήσεως, καί βραβεῖον νίκης, Μάρτυς ἀπηνέγκω, κατὰ τῆς πλάνης διδαχαίς, θεοφιλέσιν ὠραϊζόμενος, Σταυροῦ δέ κρατυνόμενος, τῇ πανοπλίᾳ κατέβαλες, τὸν ἀλάστορα τύραννον, νικηφόρος δεικνύμενος.

Μάστιγι ξέόμενος, τῆς δερματίνης νεκρώσεως, τοὺς χιτῶνας ἐνδέδυσαι, στολὴν ἀφθαρσίας δέ, καί λαμπρὰν ἐσθήτα, περιβεβλημένος, θάπτον τῷ ξύλῳ τῆς ζωῆς, ἀποκατέστης ζωὴν δρεψάμενος, τὴν ὄντως ἀκατάλυτον, καί ἀτελεύτητον Ἐνδοξε, ἥς περ νῦν ἐμφορούμενος, τοὺς ὑμνοῦντάς σε εὐφρανον.

Ὄντως υπερβέβηκε, τὰ τῶν Μαρτύρων παλαίσματα, τῶν ἐπαίνων τὴν σύνθεσιν, καί λόγον καί ἐννοίαν, οἱ στεργοὶ γάρ πύργοι, τῆς θεοσεβείας, σῶμα θνητὸν καί παθητὸν, ὡς τό ἡμέτερον περικείμενοι, πυρός τε κατετόλμησαν, καί τῶν πληγῶν κατεφρόνησαν, ὡς ἐν σώματι πάσχοντες, ἀλλοτρίῳ οἱ ἐνδοχοί.

Δόξα... Καί νῦν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Ἀπολυτίκιον τῆς Εορτῆς, Καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Εορτῆς, καί τοῦ Ἀγίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τόν κλεινόν Ισίδωρον υμνῶ προφρόνως.
Ποῖημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος πλ δ'
Υγρὰν διοδεύσας

Ταῖς σαῖς ικεσίαις Μάρτυς Χριστοῦ, Ισίδωρε μάκαρ, ουρανόθεν μοι φωτισμόν,
παράσχου καί χάριν ευφημήσαι, τήν εορτήν σου τήν σεβάσμιον.

Ολόκληρον ἔχων πρός τόν Θεόν, Ισίδωρε Μάρτυς, τήν καρδίαν καί τήν
ψυχήν, πανάμωμον ἔσχες καί τόν βίον, μαρτυρικῶς ἐγγυμναζόμενος.

Νομίμως ρυθμίσας σου τήν ζωήν, Ισίδωρε μάκαρ, ὥσπερ ἄσυλον θησαυρόν,
τήν πίστιν ἐκράτεις, ἀτρεπτόν τε τήν σωτηρίαν παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Κυρίως τεκούσα φύσει Θεόν, κυρίως ἀκούεις, Θεοτόκος καί ἀληθῶς, τήν
προσηγορίαν καταλλήλως, τῷ θείῳ Λόγῳ Ἀγνή περιφέρουσα.

Ωδή γ'
Σύ εἰ τό στερέωμα

Λόγῳ κυβερνῶμενος, τάς τῶν παθῶν ορμάς ἐνδοξε, Μάρτυς Χριστοῦ,
ἀρετῶν ἀσκήσει, ἀθλοφόρε ἡμαύρωσας.

Ἐχων ἀκατάπληκτον, τήν τῆς ψυχῆς ορμήν ἐνδοξε, πανευσεβῶς, τήν
ομολογίαν, ἀρραγή διετήρησας.

Ἰλεων πρεσβεΐαις σου, τόν τοῦ παντός Κριτήν ἐργασαι, τοῖς ευλαβῶς, τήν σήν
ευφημοῦσιν, Ἀθλοφόρε πανήγυριν.

Θεοτοκίον

Νέκρωσον τό φρόνημα, τό τῆς σαρκός ἡμῶν Δέσποινα, καί τήν ψυχήν,
ζώωσον Παρθέने, τῶν ἐν πίστει υμνούντων σε.

Ο Εἰρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τῶν
ἐσκοτισμένων, καί υμνεῖ σε τό πνεῦμά μου».

Κάθισμα Ἦχος γ'
Τήν ωραιότητα

Ἀγωνισάμενος, κατὰ τοῦ ὀφεως, ἔστησας τρόπαιον, Μάρτυς Ισίδωρε, ἐκ τῆς
Αἰγύπτου γάρ φωστήρ, αὐγάζων τήν υφήλιον, πάσιν ἐξανέτειλας, τάς κινήσεις
ποιούμενος, πρός τόν ἀνατείλαντα, ἐκ Παρθένου θεόπαιδος, δι' ὃν
σφαγιασθεῖς ἀθλοφόρε, θύμα ευῶδες γεγένησαι.

Καί τῆς Εορτῆς

Ωδή δ'
Σύ μου ἰσχύς, Κύριε

Όλον εν σοί, τόν λόγον εισοικισάμενος, στρατιώτης, ως ακαταγώνιστος, τυραννικήν ήσχυνας οφρύν, καί τροπαιοφόρος, εντεύθεν μάκαρ γενόμενος, στεφάνους αμαράντους, εκ Θεού εκομίσω, παναοίδιμε Μάρτυς, Ισίδωρε.

Νεανικώς, καταδιώξας, Ισίδωρε, τούς εχθρούς σου, τούτους κατελέανας, τώ φοβερώ όπλω τού Σταυρού, περιπερραγμένος, ισχύν τε περιζωσάμενος, καί τούς μισήσαντάς σε, εξωλόθρευσας κράζων, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ιχνηλατών, τά τού Δεσπότη παθήματα, εμιμήσω, θάνατον εκούσιον, τό δι' αυτόν, θέλων υποστάς, όθεν ακηράτου, ζωής σε Μάρτυς ηξίωσεν, ο Κύριος τής δόξης, ού χερσίν εναπέθου, τήν ψυχήν σου παμμάκαρ, Ισίδωρε.

Θεοτοκίον

Σωματωθείς, ανακαινίζει τόν άνθρωπον, όλως όλω, Πάναγνε ενούμενος, ο πατρικούς, κόλπους μή λιπών, καί τήν σήν γαστέρα, οικήσαι καταδεξάμενος, ο πλούτω ευσπλαγχνίας, εκουσίως πτωχεύσας, καί πλουτίσας τόν κόσμον θεότητι.

Ωδη ε'

Ίνα τί με άπώσω

Ιερείον προσήχθης, άμωμον καί τέλειον τώ σώ Δεσπότη Χριστώ, καί τυθείς προθύμως, καί τό αιμά σου ράνας Ισίδωρε, κοινωνός τού πάθους, καί τής αυτού νύν βασιλείας, χρηματίζεις αξίως συμμετοχος.

Δυναμούμενος Σώτερ, τώ παντοδυνάμω σου σθένει κατέσβεσε, τήν αχλύν τής πλάνης, ο καλλίνικος Μάρτυς Ισίδωρος, καί τμηθείς τήν κάραν, σοί τήν ψυχήν τώ ζωοδότῃ, ευκλεώς εναπέθετο Δέσποτα.

Ωραΐζεται μάκαρ, τοίς σοίς προτερήμασιν η Εκκλησία Χριστού, καί φαιδρύνεται σου, ταίς τών άθλων ενστάσεσιν ένδοξε πρός τήν αμαρτίαν, σύ γάρ στερρώς μέχρις αιμάτων, ανθιστάμενος ώφθης Ισίδωρε.

Θεοτοκίον

Ρυπωθείσαν τήν φύσιν, τήν τής ανθρωπότητας τή παραβάσει τή πρίν, καί δεινώς φθαρείσαν, καί θνητήν γενομένην ανέστησας, τήν πηγήν τεκούσα, τής υπέρ νούν αθανασίας, Θεοτόκε πανάμωμε Δέσποινα.

Ωδη ς'

Τήν δέησιν εκχεώ

Ολόκληρον πρός Θεόν τήν έφεσιν, κεκτημένος αθλοφόρε παμμάκαρ, τών αγαθών, τό ακήρατον όντως, τών επιγείων τόν πόθον ημαύρωσας, καί έδραμες αναβούν, Εκολλήθην οπίσω σου Δέσποτα.

Νυμφίος ως ευπρεπής Ισίδωρε, καλλοναίς μαρτυρικαίς διαπρέπων, πρός ουρανούς, ανελήλυθας χαίρων, καλλοποιώ λαμπηδόνι παρίστασθαι, δεόμενος, διαπαντός, υπέρ τών εκτελούντων τήν μνήμην σου.

Υπέφερες αθλητά σφαπτόμενος, προορών τήν δι' αιώνος δόξαν, καί τήν
τρυφήν, τήν αἰδιον όντως, μετά Μαρτύρων, ως Μάρτυς αήττητος, απείληφας
παναληθώς, στεφηφόρε παμμάκαρ, Ισιδωρε.

Θεοτοκίον

Μαρία, τό τού Δεσπότου σκήνωμα, τό λαμπραίς τής παρθενίας ακτίσι,
φωτοειδώς, ώσπερ κρίνον εκλάμπαν, τής ακανθώδους εν μέσω συγχύσεως,
σου δέομαι τής αγαθής, τών πταισμάτων παράσχου μοι άφεσιν.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι
κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι
ως Ιωνάς, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τής Εορτής

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΔ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ισιδώρου.

Στίχοι

- Έσαινεν Ισιδωρον ελπίς τού στέφους,
- Καί πρός τομήν ήπειγεν, εξ ής τό στέφος.
- Εν δ' Ισιδωρον άορ δεκάτη τάμεν ηδέ τετάρτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος θεράποντος.

Στίχοι

- Ώφθης θεράπων, οία θύτης τού Λόγου,
- Ώφθης θεράπων, καί δι' αίματος Πάτερ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού αγίου μάρτυρος Αλεξάνδρου τού εν
Κεντουκέλλαις.

Μνήμη τών αγίων μαρτύρων Αλεξάνδρου, Βαρβάρου καί Ακολούθου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Παίδες Εβραίων

Νύν ελλαμπόμενος Τρισμάκαρ, τή τού πνεύματος αυγή τούς σέ υμνούντας,
ελλαμφθήναι σόν σοί ευδόκησον βοώντας, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις
τούς αιώνας.

Ω τών καλλίστων σου αγώνων, δι' ών έλυσας τήν πλάνην τών ειδώλων καί
τυράννους δεινούς, κατήσχυνας κραυγάζων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις
τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Πάναγνε Δέσποινα Παρθένε, τών πταισμάτων μου τούς μώλωπας ελαίω, συμπαθείας τής σής, θεράπευσον βοώντος, Ευλογημένος Δέσποινα, ο καρπός τής σής κοιλίας.

Ωδή η' Επταπλασίως κάμινον

Ραδιουργίαις ώετο, υποκλέπτειν ο τύραννος, τής σής καρτερίας, τό στερρόν καί εύτονον, παμμάκαρ, Ισίδωρε, πρός τήν αυτού κακόννοϊαν, αλλά σύ θεόφρον, τόν Χριστόν ανεβόας, φοβούμαι, ώ λατρεύω, προσκυνώ τε καί μέλπω, λαός υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Ολοαμπές ως ήλιος, Ιλαρόν σου τό πρόσωπον, τή τού μαρτυρίου χαρμονή εφάινετο, αμνός γάρ ως άμωμος σφαγιασθείς προσήχθης Θεώ, όν ως πλαστοουργόν, μελωδικώς ανεβόας, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Φωτοειδές τό σώμά σου, τοίς ποθούσιν εδείκνυτο, τής Αγγελικής δορυφορούσης τάξεως, αστράπτων Ισίδωρε, μαρμαρυγαίς τής χάριτος, θαυματοποιίαις τε ποικίλαις εμπρέπον, δωρούμενον εκάστω, τās ιάσεις αφθόνως, καί σάλου εξαρπάζων, σαφώς καί εκ κινδύνων.

Θεοτοκίον

Ρητορευόντων γλώσσαί σε, ευφημήσαι ου σθένουσιν, ώ Θεογεννήτορ, Μαριάμ Θεόνυμφε, Θεόν γάρ εγέννησας, τόν επί πάντων Κόρη αγνή, εκ παρθενικής, απειρογάμου νηδύος, όν Παίδες ευλογούσιν, ιερείς ανυμνούσι, λαοί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ' Εξέστη επί τούτω

Ο πλούτω ευσπλαγχνίας συγκαταβάς, καί πτωχεύσας, σταυρόν τε καί θάνατον υπέρ ημών, θέλων υπομείνας ως αγαθός, τόν δι' αυτόν σε θάνατον, βλέπων υπομείναντα καρτερώς, αυτού τής βασιλείας, Ισίδωρε τρισμάκαρ, συγκληρονόμον απειργάσατο.

Νομίμως σών αιμάτων επί τής γής, οι κρουνοί εκχυθέντες Ισίδωρε, εν ουρανοίς χλαϊνάν σοι εφοίνιξαν ευπρεπώς, εξυφασμένην χάριτι, ήν νύν ενδυσάμενος τώ Χριστώ, παρέστης εν θαλάμοις, παμμάκαρ ουρανίοις, στεφανηφόρε Μάρτυς ένδοξε.

Ως έχων παρρησίαν πρός τόν Χριστόν, ικετεύων μή παύση Ισίδωρε, εκ πειρασμών, ζάλης τε καί θλίψεως καί παθών, τούς εκτελούντας ρύσασθαι,

μνήμην σου αξίως τήν ιεράν, ψυχών τε σωτηρίαν, αιτούμενος τρισμάκαρ, σής κληρουχίας καταξίωσον.

Θεοτοκίον

Σωτήρα ως τεκούσα καί λυτρωτήν, σωτηρίας με Κόρη αξίωσον, επιτυχείν, πάντα γάρ ως θέλεις σύ κατορθοίς, ως φέρουσα εν κόλποις, τόν πάντων Βασιλέα, τόν αγαθότητι ασύγκριτον.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γῆς κατεπλάγη τά πέρατα, ὅτι Θεός, ὠφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καί ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τῶν ουρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον τῆς Εορτῆς

Καί ἡ λοιπή Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ἡμῶν Παχωμίου τού Μεγάλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Εορτῆς γ' καί τού Οσίου γ'.

Στιχηρά τού Οσίου

Ἦχος πλ. β'

Ὅλην ἀποθέμενοι

Ὅλην σου τήν ἔφεσιν, πρὸς τόν Θεόν ἀνατείνας, κοσμικήν τερπνότητα, ὡς μή διαμένουσαν καταλέλοιπας, καί Χριστῷ πάνσοφε, σεαυτόν ἀνέθου, ὀλοτρόπως δι' ἀσκήσεως, ἐκκαθαιρόμενος, καί καρτερικήν ἐνδεικνύμενος, τήν ἐνστάσιν Παχώμιε, πρὸς τά τῶν παθῶν υπεκκαύματα, καί τή συνειδήσει, μαρτύριον θεόφρον ὑποστάς, ὡς νικηφόρος ἀπείληφας, στέφος τό ἀμάραντον.

Σοί νύν ἐξεγένετο, ἐκ πρακτικῆς θεωρίας, διασχόντι σώματος, τό παχύ προκάλυμμα καί προσπάθειαν, τῆς σαρκός ρήξαντι, τῷ Θεῷ κραθῆναι, ταῖς ἐκείθεν ἀστραπτόμενον, αὐγαῖς καί χάρισι, καί θεουργικοῖς ἀμαρύγμασι, καί νεύσεσι θεούμενον, καί τοῖς πρὸς τό κρείττον ὑψώμασι, καί νύν θεοφόρε, μακάριος γενόμενος Χριστῷ, ἐν παρρησίᾳ δυσώπησον, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπασαν τήν αἴσθησιν, υπεραρθείς τῷ Δεσπότη, καθαρῶς ὠμίλησας, τῆς

σαρκός γενόμενος έξω πάντιμε, λογισμῷ κρείττονι, τῶν παθῶν κρατήσας, καί δαιμόνων τά φρυάγματα, καταστρεψάμενος, καί καταπατήσας Παχώμιε, καί νύν ενδαιπώμενος, τοῖς επουρανίοις σκηνώμασι, πάντων τῶν τιμώντων, τήν μνήμην σου μνημόνευε Χριστῷ, ἐν παρρησία πανόλβιε, Πάτερ, παριστάμενος.

Δόξα... Ἦχος δ'

Κρίνον σε ἐρημος ἐξήνησε Πάτερ, ἀπαντας ευωδιάζον, ἐξ ἀρετερπνόν, ἐκ τῶν τῆς πράξεως, καί σοφίας τῆς ἐκ θεωρίας, ὡς ἐπαμφοτεροδέξιον, καί τή τοῦ τελείου ευδοκιμήσει, ἀπολαβών τήν κρείττονα ψήφον, ἐκ τε τοῦ λόγου καί τοῦ βίου σου, ἐκ τε τῶν ἐργῶν καί τῆς πίστεως, ευηρέστησας Χριστῷ τῷ Θεῷ, Αὐτόν καθικέτευε, Παχώμιε θεόληπτε, καί ἡμᾶς ευαρεστεῖν αὐτῷ, καί σὺν σοί τυχεῖν τῆς ἀνω κληρουχίας.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν μοναστῶν τά πλήθη, τόν καθηγητήν σε τιμῶμεν Παχώμιε, διὰ σοῦ γάρ τήν τρίβον, τήν ὄντως ευθείαν, πορεύεσθαι ἐγνώμεν, Μακάριος εἰ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καί ἐχθροῦ θριαμβεύσας τήν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, Οσίων συμμέτοχε καί Δικαίων, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Ἀπολυτίκιον τοῦ Οσίου

Ἦχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Ἀγελάρχης ἐδείχθης τοῦ Ἀρχιποίμενος, μοναστῶν τὰς ἀγέλας Πάτερ Παχώμιε, πρὸς τήν μάνδραν οδηγῶν τήν επουράνιον, καί τό πρέπον ἀσκηταῖς, ἐκεῖθεν σχῆμα μνηθεῖς, καί τοῦτο πάλιν μυήσας, νύν δέ σὺν τούτοις ἀγάλλη, καί συγχορεύεις ἐν οὐρανίαις σκηναῖς.

Καί τῆς Εορτῆς καί Απόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Εορτῆς καί οἱ Κανόνες τῆς Εορτῆς καί τοῦ Ἀγίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς (ἀνευ τῶν Θεοτοκίων τῶν πρώτων ἐξ Ὠδῶν).

Παχωμῖω τὸν αἶνον εἰκότως πλέκω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος β' Εν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ

Πεπιοθῶς χρηστότητι τῶν σῶν, τρόπων προθυμότατα, σοί τήν ὡδήν
προσφυῶς ανακρούομαι, ἀλλά μου θεσπέσιε, τήν διάνοιαν, φωτοβόλοις
ελλάμψεσι, ταῖς σαῖς ικεσίαις, λάμπρυνον Παχώμιε πανάριστε.

Απαθείας ἔρωτι θερμῷ, Πάτερ κατεχόμενος, τὰς υλικὰς τῶν παθῶν
κατεμάρανας αφορμὰς Παχώμιε, καί κατέλαβες, δι' ἀγάπης πτερούμενος,
πάσαν τήν πηγαίαν, ἔλλαμψιν παμμάκαρ τῆς θεότητος.

Χαρμονῆς ἐνέπλησας πολλῆς, ουρανῶν τὰ τάγματα, τόν Ποιητὴν ἐπιγνούς
πάσης κτίσεως, ἐν φρουρᾷ γάρ ἔμαθες, κατεχόμενος, τήν ἀπόρρητον
δύναμιν, τούτου θεοφόρε, πίστεως τό δόγμα παιδευόμενος.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα πέφηνας Ἀγνή, πάσης αοράτου τε, καί ορατῆς αειπάρθενε κτίσεως,
τόν γάρ Κτίστην τέτοκας, ὡς ἠυδόκησε, σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ σου, ὦ σύν
παρρησία, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ωδή γ' Εξήνθησεν ἡ ἔρημος

Ὡς ἔλαφος προσέδραμες, πρὸς τό ὕδωρ Ὅσιε, καί ραντισθεῖς Βαπτίσματι, τῷ
ἀγίῳ τήν δρόσον εἴληφας, δι' ἧς κατεγλυκάνθη ἡ καρδιά σου.

Μὴ φέρουσαι τό σύντονον, καθοράν σου Ὅσιε, τῶν δυσμενῶν αἱ φάλαγγες,
θεοφόρε τό τῆς ἀσκήσεως, πειρασμούς σοι ποικίλους ἐτεκτίναντο.

Ἰεράν ὡς κτησάμενος, πολιτείαν γέγονας, τῶν ἀσκητῶν Παχώμιε, νομοθέτης
καί προηγούμενος, Χριστῷ τούτους προσάγων παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Τὰ ταγματα ἐξέστησαν, τῶν Ἀγγέλων Πάναγνε, καί τῶν ἀνθρώπων ἐφρίξαν,
αἱ καρδίαι ἐπὶ τῷ τόκῳ σου, διό σε Θεοτόκον πίστει σέβομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Εξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν ἐθνῶν στερεύουσα,
Εκκλησία τῇ παρουσίᾳ σου, ἐν ἣ ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τῶν δακρύων τοῖς ὀμβροῖς τήν σὴν ψυχὴν, καταρδεύσας πλουσίως Πάτερ
σοφέ, πολύχουν ἐθέρισας, ἀρετῶν σου τόν ἀσταχυν, καί ποιμὴν θρεμμάτων,
οσίῳν γενόμενος, ἐπὶ χλόην ταῦτα, ἀσκήσεως ἐθρεψας, ὅθεν ἀναλύσας, ἐκ
τοῦ βίου ἐνδόξως, Πατέρων Παχώμιε, τοῖς χοροῖς συνηρίθμησαι, Διὰ τοῦτο
βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν
δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν ἀγίαν μνήμην σου.

Καί τῆς Εορτῆς

Ωδή δ'

Ελήλυθας, εκ Παρθένου

Ως άριστος, κυβερνήτης εγένου Παχώμιε, μοναστών συστήματος, δι' Οπτασίας γάρ πάνσοφε, Πάτερ κεχηρημάτισαι, τή αρετή ανεγείρειν φροντιστήρια.

Τού Πνεύματος, τού Αγίου τήν αίγλην δεξάμενος, αστήρ φαεινότατος, λάμπων τή χάριτι γέγονας, πάσιν ούς ωδήγησας, εις σωτηρίας λιμένα σοίς διδάγμασιν.

Ο βίος σου, θεοφόρε παμμάκαρ Παχώμιε, κανών ακριβέστατος, τών μοναζόντων γεγένηται, ώ νύν πολιτεύονται, οι σοίς επόμενοι Πάτερ θείοις δόγμασιν.

Νυττόμενος, τού Δεσπότη τώ πόθω κατέσβεσας, σαρκός τήν ευπάθειαν, δι' εγκρατείας Παχώμιε, όλον δέ τόν βίον σου, ως ευωδέστατον θύμα καθιέρωσας.

Θεοτοκίον

Σέ λιμένα, σωτηρίας καί τείχος ακράδαντον, Θεοτόκε Δέσποινα, πάντες πιστοί επιστάμεθα, σύ γάρ ταίς πρεσβείαις σου, εκ τών κινδύνων λυτρούσαι τάς ψυχάς ημών.

Ωδή ε'

Μεσίτης Θεού

Αγάπη Θεού, διδαχαίς ωμίλησας τού Πνεύματος, εξ ών φωτιζόμενος, αρετής ακρότητα κατείληφας, τών παθών απαλλάξας, τήν τῆς ψυχῆς κατάστασιν.

Ικέτην τόν σόν, Ασκητήν προσαγομέν σοι Δέσποτα, δι' αυτού αιτούμενοι φωτισμώ τῆς χάριτος λαμ πρύνεσθαι, τή σή παντευχία, διά παντός φυλάττεσθαι.

Νευρώσας τόν νούν, εντολών τηρήσεσι Παχώμιε, τῆς σαρκός τό σκίρτημα, τή σή εγκρατεία κατεμάρανας, καί ποιμήν ανεδείχθης, θεοφιλούς συστήματος.

Θεοτοκίον

Δυσώπει τόν σόν, Υιόν καί Κύριον Παρθένε αγνή, αιχμαλώτοις λύτρωσιν, τοίς εξ εναντίας περιστάσεως, επί σοί πεποιθόσιν, ειρηνικήν δωρήσασθαι.

Ωδή ς'

Εν Αβύσσω πταισμάτων

Ολεθρίων πνευμάτων επάτησας, Πάτερ μηχανήματα, τήν τού Δεσπότη σου, ενδεδυμένος δύναμιν, καί Σταυρώ τώ τιμίω φραττόμενος.

Νουνεχώς τών προσκαίρων προέκρινας, τὰ διαιωνίζοντα, πόνοις ασκήσεως,
εγκατερέησας Όσιε, καί ψυχών οικονόμος γενόμενος.

Εκουσίως πτωχεύσας τώ πνεύματι, Πάτερ τήν αθάνατον, καί αδιάδοχον, εν
ουρανοίς απόλαυσιν, καί τόν άφραστον πλούτον απείληφας.

Θεοτοκίον

Απειράνδρως Παρθένε εκύησας, καί διαιωνίζεις Παρθένος εμφανίουςα, τής
αληθούς θεότητος, τού Υιού καί Θεού σου τὰ σύμβολα.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν αωεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας
σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον 'Ηχος β' Τά άνω ζητών

Φωστήρ φαεινός, εδείχθης εν τοίς πέρασι τήν έρημον δέ, επόλισας τοίς
πλήθεσι, σεαυτόν εσταύρωσας, τόν σταυρόν σου επ' ώμων αράμενος, καί
ασκήσει τό σώμα, κατέτηξας, πρεσβεύων απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΕ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Παχωμίου τού
Μεγάλου.

Στίχοι

- Ο Παχώμιος, λεπτόνων σαρκός πάχος,
- Ψυχή συνήγε πρίν μεταστήναι στέαρ
- Πέμπτη καί δεκάτη Παχώμιον ένθεν άειραν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αχιλλίου Μητροπολίτου
Λαρίσης.

Στίχοι

- Λαλεί Λάρισσα σάς αριστείας ξένας,
- Μνήμην έχουσα καί θανόντος σου Πάτερ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού, Οσίου Πατρός ημών Βαρβάρου τού
μυροβλύτου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Αντίθεον πρόσταγμα

Ισχύν ενδυσάμενος τήν τού Δεσπότου, ως χούν ηδυπάθειαν, τού βίου
κατεπάτησας, τώ πόθω βαλλόμενος, τής ακηράτου ζωής, ής νύν καί
μετέσχηκας, χοροίς Αγγέλων, Πάτερ συναυλιζόμενος.

Καρδίαν κτησάμενος, καθαρωτάτην, ιδείν κατηξίωσαι, τόν πάσιν αθεώρητον,

εντεύθεν μακάριος, ως η υπόσχεσις, Πάτερ εχρημάτισας υμνών, τόν
ευεργέτην καί υπερένδοξον.

Ορθόδοξον φρόνημα σύ κεκτημένος, Μονάδα τρισάριθμον, Τριάδα
ομοούσιον, παμμάκαρ εκηρυξας, καί τήν τού Λόγου φρικτήν, σάρκωσιν
εδίδαξας υμνών, ως Θεοτοκον τήν αιειπάρθενον.

Θεοτοκίον

Αγίων Αγίαν σε κατανοούμεν, ως μόνην κυήσασαν, Θεόν τον αναλλοίωτον,
Παρθένε αμόλυντε, Μήτηρ ανύμφευτε, πάσι γάρ επήγασας πιστοίς, τήν
αφθαρσίαν τώ θείω τόκω σου.

Ωδή η'

Κάμινος ποτέ

Τάς τών ασκητών, σοφάς υποτυπώσεις, πρὸς τού Αγγέλου εμυήθης Σοφέ, εκ
θείου προστάγματος, αισπερ νύν καί εκτρεφόμενοι, οι ευσεβείας τρόφιμοι,
κράζομεν, Ευλογείτε, πάντα τα έργα τόν Κύριον.

Ὡσπερ αστραπή, μεγίσταις φρυκτωρίαις, η πολιτεία διαλάμπουσα, τοίς πάσιν
ανέτειλεν, τῆς ασκήσεώς σου πάνσοφε, τοίς ευσεβώς τώ Κτίσαντι, κράζουσιν,
Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον.

Σέ τόν υπέρ νούν, Πατρός εξ αγεννήτου, πρό τών αιώνων γεννηθέντα Χριστέ,
δοξάζων εκήρυξεν, ο Παχώμιος ο ένδοξος, καί Πνεύμα τό πανάγιον, μίαν τήν
τῆς Τριάδος, φύσιν ειδώς καί θεότητα.

Θεοτοκίον

Πύλην σε φωτός, παρθένε Θεομήτορ, οι ευσεβούντες ονομάζομεν, Πατρός
γάρ απαύγασμα, ενωθέν σαρκός παχύτητι, υπερφυώς εγέννησας, πάναγνε,
όν υμνούμεν, πάντα τά έργα ως Κύριον.

Ο Ειρμός

«Κάμινος ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τας ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω
προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα,
ψάλλοντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Ανάρχου Γεννήτορος

Λαμπάσι τῆς χάριτος, καταυγασθείς Παχώμιε, ως πιστός υπηρέτης Θεώ
παρίστασαι, τῆς εν ουρανοίς θείας δόξης, κατατρυφών τῆς ακαταλύτου, διό
τήν σεβάσμιον, εορτήν σου μεγαλύνομεν.

Επλάκη σοι στέφανος, ως νικητή Παχώμιε, δεξιά ζωηφόρω καί παντοκράτορι,
καί νύν τούς υμνούντας σήν μνήμην, τήν ευκλεή, αξίωσον μάκαρ, τυχείν τῆς
αφέσεως, τών πταισμάτων παναοίδιμε.

Καρπούς νύν δρεπόμενος, τών πόνων σου Παχώμιε, τῆς χαράς απολαύεις,
τῆς υπέρ έννοιαν, αλλά μεσιτεύων σωθήναι, σούς φοιτητάς, Χριστόν

εκδυσώπει, τούς σέ νύν γεραίροντας, καί τιμώντας αξιάγαστε.

Θεοτόκion

Ως πόκος Πανάμωμε, τόν όμβρον τόν ουράνιον, εν γαστρί δεξαμένη ημίν εκτέτοκας, τόν τήν αμβροσίαν διδόντα, τοίς ευσεβώς αυτόν ανυμνούσι, καί σε τήν πανάμωμον, Θεοτόκον καταγγέλλουσιν.

Ο Ειρμός

«Ανάρχου γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλυνομεν».

Εξαποστειλάρion

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Αγγελικόν τόν βίον, ποθών εμάκρυνας σαυτόν, εν ταίς ερήμοις, καί πάθη, καθυποτάξας τής σαρκός, Ισαγγελος ανεδείχθης, Παχώμιε θεοφόρε.

Καί τής Εορτής

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοδώρου τού Ηγιασμένου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ' καί τού Οσίου γ'.

Στιχηρά τού Οσίου

Ήχος πλ. β'

Όλην αποθέμενοι

Νέφει τήν επίβασιν, αυτού τιθείς ως Δεσπότης, εν νεφέλη κούφη πρίν, καταβάς εις Αίγυπτον τούς εκλάμπαντας, εκλεκτούς προώρισε, τούς αρπαζομένους, εν νεφέλαις ως θεόφρονας, μεθ' ών Θεόδωρος, ο Ηγιασμένος Πατήρ ημών, ο πύργος ο ακράδαντος, ό τήν αρετήν περιβόητος, ο φαεινοτάταις, ελλάμψεσιν εκλάμπων τού Χριστού, καί παρρησία δεόμενος, υπέρ τών ψυχών ημών.

Αίγυπτος η πρότερον, δαιμονικαίς μαινομένη, τελεταίς καί πάθεσιν, ασκητών νύν τάγμασιν ωραΐζεται, καί ποικίλοις κάλλεσιν, αρετής ενθέου, κοσμουμένη διαδείκνυται, εν ή διέλαμψε, θείων δωρεών ο επώνυμος, Θεόδωρος ο Όσιος, ο θεοειδής καί θεόληπτος, ο τήν θαυμασίαν, ταπείνωσιν μιμούμενος Χριστού,

καί παρρησία δεόμενος, υπέρ τών ψυχών ημών.

Άσκησιν εγκράτειαν, υπομονήν καρτερίαν, αποχήν κακότητος, αρετής περίληψιν εκ νεότητος, ο σοφός Θεόδωρος, ασκητών ο μέγας, ο θεόφρων επεδείξατο, θερμός γενόμενος, θείας εραστής αγαπήσεως, καί πάντα τά ορώμενα, χαίρων υπερβάς ο θαυμάσιος, διά θεωρίας, υψούμενος ωμίλει τώ θεή, καί παρρησία πρεσβεύει νύν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Εορτής.

Τού Οσίου Ήχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος

Τής ερήμου πολίτης, καί εν σώματι άγγελος, καί θαυματουργός ανεδείχθης, θεοφόρε πατήρ ηνών Ανδρόνικε, νηστεία, αγρυπνία, προσευχή, ουράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τούς νοσούντας, καί τάς ψυχάς των πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα τώ δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τώ σέ στεφανώσαντι, δόξα τώ ενεργούτι διά σου πάσιν ιάματα.

Καί τής Εορτής

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες τής Εορτής καί τού Αγίου.
Ο Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.
Υμνώ Θεού σε δώρον ηγιασμένον.
Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδήα' Ήχος β'
Έν βυθώ κατέστρωσε ποτέ

Υμνωδίαις μέλλοντι τήν σήν, μέλπειν νύν πανήγυριν, τών θεϊκών δωρεών ως επώνυμος, δωρεάν παράσχου μοι, φωτοφόρων εκ θησαυρών αρυόμενος, τών αδαπανήτων, χάριτος τής θείας Παναοίδιμε.

Μελετών τόν νόμον εμμελώς, Πάτερ τόν αγνότατον, όλος αγνός καί καθарός γεγένησαι, τώ πανάγνω Λόγω δέ, ρυθμιζόμενος, τής αγνείας λαμπρότατον, σκεύος ανεδείχθης, καί ηγιασμένον παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Νεκρωθείς τώ κόσμω καί ζωήν, Πάτερ τήν ισάγγελον, επί τής γής ευσεβώς μετερχόμενος, τώ εξανατείλαντι, εκ λαγόνων παρθενικών ηκολούθησας, τόν σταυρόν επ' ώμων, άρας σου θεόφρον παναοίδιμε.

Ωδή γ'
Εξήνθησεν η έρημος

Ως δῶρον αγαπώμενον, τῷ Δεσπότη Ὁσίε, τὴν σὴν ψυχὴν Θεόδωρε,
σεσωσμένην καὶ δι' ἀσκήσεως, παθῶν ἀπηλλαγμένην προσενήνοχας.

Θεῷ καθιερούμενος, υπερέβης Πάνσοφε, τῶν ορατῶν τὴν αἴσθησιν, καθαρῶ
δέ νῶ προσωμίλησας, Νοῦ υπεοτάτω παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Εμάκρυνας εἰς ἔρημον, φυγαδεύων ἐνδοξε, τόν ἐκ Παρθένου λάμπαντα, Θεόν
Λόγον σύ προσδεχόμενος, ἐν ᾧ καὶ διεσώθης ἀξιάγαστε.

Ὁ Εἰρμός

«Εξηγηθῆσεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν ἐθνῶν στερεύουσα,
Εκκλησία τῇ παρουσία σου, ἐν ἣ ἐστερεώθη ἡ καρδία μου».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τὰ ἐπίγεια πάντα καταλιπὼν, καὶ ἐν κόσμῳ ὑπάρχων σωματικῶς, τῷ
πνεύματι γέγονας, τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχος, τὰ γὰρ παρόντα πάθη,
νεκρώσας τοῦ σώματος, τῆς τριάδος ἐδείχθης, θεράπων μακάριε, ὅθεν καὶ
νοσοῦντων, θεραπεύεις τὰ πάθη καὶ λόγῳ τὰ πνεύματα, ἀπελαύνεις τῇ χάριτι,
θεοφόρε Θεόδωρε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν
δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ τῆς Εορτῆς

Ὡδή δ' Ελήλυθας, ἐκ Παρθένου

Ὁ μόσκηνος, Παχωμῖω τῷ θείῳ γενόμενος, τοὺς τρόπους ἱζήλωσας, Πάτερ
θεόφρον Θεόδωρε, τούτου τὴν ἐγκράτειαν, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν
εκμιμούμενος.

Υμνουμένης, βασιλείας καὶ θείας ἐλλάμπεως, ἀξίως τετύχηκας, ὡς γεγονώς
ἐπιτήδειος, Πάτερ καθαρότητι, πρὸς μετοχὴν τῆς ἀφθάρτου ωραιότητος.

Σκηνώματα, Αἰθιόπων δαιμόνων συστήματα, τὴν σὴν ἐπτοήθησαν, υπομονὴν
καὶ ταπείνωσιν, καὶ τὴν ἀκατάπαυστον, ἐν ἀγρυπνίαις σου στάσιν Ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ἐν ἐκστάσει, κεφαλαὶ δυναστῶν διεκόπησαν, τῷ φόβῳ τοῦ τόκου σου,
Θεογεννήτορ πανάμωμε, δῆμος τῶν Οσίων δέ, ἐθαυμαστώθη ἀξίως θεία
χάριτι.

Ὡδή ε' Μεσίτης Θεοῦ

Δογμάτων θερμῶς, τῶν σεπτῶν ἐχόμενος διέλυσας, πασῶν τῶν αἰρέσεων,
τάς πεπλανημένας υπολήψεις Σοφέ, τῆς Τριάδος τῇ πίστει, περιφρουρῶν τὴν
ποίμνην σου.

Ως φώς αληθώς, επί γῆς διέπρεψας Θεόδωρε, πολιτείαν άμεμπτον, πεπολιτευμένος παναοίδιμε, ασκητών η τερπνότης, τών μοναστών τό καύχημα.

Θεοτοκίον

Ροαίς ασκητά, τών δακρύων άρδων τήν καρδίαν σου, καρποφόρον έδειξας, τώ εξανατείλαντι Δεσπότη Χριστώ, εκ Παρθένου Αγίας, Θεόδωρε πανόλβιε.

Ωδή ς'

Εν αβύσσω πταισμάτων

Ο λαμπρός καί θεάρεστος βίος σου, σοί τήν επουράνιον Πάτερ λαμπρότητα, τήν τών Αγίων έδειξεν, εν σκηναίς ουρανίοις Θεόδωρε.

Νικητής τροπαιούχος Θεόδωρε, τών τής πονηρίας πνευμάτων γεγένησαι, τώ Παρακλήτω Πνεύματι, συνεργώ κεχηρημένος θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Η νεφέλη η κούφη υπάρχεις, Αγνή, ής επικαθήμενος ήλθεν εις Αίγυπτον, ο παντοκράτωρ Κύριος, καί φωστήρας οσίους ειργάσατο.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον 'Ηχος β'

Τά άνω ζητών

Εν οίκω Θεού, ως φοίνιξ σύ εξήνθησας, καρπούς τε αυτώ, αρετών προσενήνοχας, διά τής ασκήσεως, τής αρίστης Πάτερ Θεόδωρε, όθεν καί μακαρίζη νύν, ως τών Ασωμάτων ισοστάσιος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοδώρου τού Ηγιασμένου.

Στίχοι

- Δώρόν σε θείον Θεόδωρε δεικνύει
- Εν Αγίοις Άγιος ηγιασμένε.
- Τή δέγε ενδεκάτη Θεόδωρος αφίπτατο γαίης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν αγίοις πατρός ημών Αλεξάνδρου, αρχιεπισκόπου Ιεροσολύμων.

Μνήμη τών αγίων μαρτύρων Αυδά, Αυδησού, επισκόπου, καί τών σύν αυτοίς τριάκοντα οκτώ, πρεσβυτέρων δέκα έξ, Διακόνων εννέα, μοναχών έξ, καί παρθένων επτά.

Οι άγιοι μάρτυρες Ισαάκιος, Συμεών καί Δαχθισόης πυρί τελειούνται.

Οι άγιοι Αββάδες, οι εν τή μονή τού αγίου Σάββα, υπό τών Βλεμμυών

ξίφει τελειούνται.

Ο άγιος μάρτυς Παπηλίνος ξίφει Τελειούται.

Ο άγιος μάρτυς Πέτρος, ο εν Βλαχέρναις, βουνεύροις τυφθείς, τελειούται.

Ο άγιος Νικόλαος, πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, εν ειρήνη τελειούται.

Μνήμη τής αγίας Ευφημίας πλησίον τού νεωρίου λιμένος εις τήν αγίαν Δύναμιν.

Ταίς αυτων αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Αντίθεον πρόσταγμα

Γνωστώς επεπόθησας, ως ο θεόπτης, Θεού τήν λαμπρότητα, θεάσασθαι Θεόδωρε, διό τά ορώμενα πάντα κατέλιπες, γνώφον υπεισδύνας δέ οράν, κατηξιώθης τον ακατάληπτον.

Ιόν σύ τού όφεως τού ψυχοψθόρου, παμμάκαρ Θεόδωρε, μηδαμώς προσηκάμενος, τό τούτου μνημόσουνον Πάτερ απώλεσας, μνήμην ακατάπαυστον Θεού, εν σή καρδιά σοφώς κτησάμενος.

Θεοτοκίον

Αγίων τόν Άγιον τόν εν Αγίοις, επαναπαυόμενον αγίως απεκύησας, Παρθένε πανάμωμε, δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν, άνθρωπον γενόμενον εκ σου, σωματωθέντα τόν πρίν ασώματον.

Ωδή η' Κάμιнос ποτέ

Σύ φωτοειδής, φωτί τώ φανοτάτω, προσομιλήσας εναπέφηνας, παμμάκαρ Θεόδωρε, τή ενώσει τή αμείνονι, υπερφυώς θεούμενος, κράζων νύν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον.

Μάρτυς γεγωνώς, στερρός πρός αμαρτίαν, μέχρις αιμάτων ανθιστάμενος, θεόφρον Θεόδωρε, τώ στεφάνω τής αθλήσεως, σήν κορυφήν εκόσμησας, κράζων νύν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Έφανε ημίν, εκ σου Θεογεννήτορ, δικαιοσύνης φαιδρός Ήλιος, φωτίζων τά πέρατα, λαμπηδόσι τής θεότητος, σωματωθείς ο Ύψιστος, όν περ νύν ανυμνούμεν, πάντα τά έργα ως Κύριον.

Ο Ειρμός

«Κάμιнос ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τάς ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα,

ψάλλοντας, Ευλογείτε, πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον».

Ωδή θ'
Ανάρχου Γεννήτορος

Νύν ου δι' αινίγματος, σοί ο Χριστός οπτάνεται, πρὸς δέ πρόσωπον μάλλον
οράται πρόσωπον, τῇ τῆς αληθείας εμφάσει, τῶν τῆς σκιάς λυθέντων
εσόπτρων, δωρεῶν επώνυμε, τοῦ Σωτήρος καί Θεοῦ ημῶν.

Ο πόθος ο θεῖός σου, πεπλήρωται Θεόδωρε, οἷα φθάσας τό τέλος, ὁ δι'
ασκήσεως, πόρρωθεν εἰσάρας συντόνως, οὐ καί τυχων εφέσεως ἔστης,
ασκητῶν τό καύχημα, μοναζόντων ἡ ευπρέπεια.

Θεοτοκίον

Νοσήσας τό φθείρεσθαι, παρακοή ο πρῶτος Αδάμ, διὰ σοῦ Θεομήτορ
ανακεκαίνισται, σύ γάρ σαρκωθέντα τεκούσα, χωρίς φθοράς τόν ἀφθαρτον
Λόγον, φθοράν εξωστράκισας, αφθαρσίαν δέ εξήνθησας.

Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υἱός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ἡμῖν
επέφανε, τὰ εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ εσκορπισμένα, διό τήν
πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τῆς Εορτῆς

Καί τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες

Καί Απόλυσις

Αρχή

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἀγίων Αποστόλων Ανδρονίκου καί Ιουνίας, καί Μνήμη τοῦ
εν Ἀγίοις πατρός ημῶν Ἀθανασίου επισκόπου Χριστιανουπόλεως.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμακόν τό Μακάριος ανήρ.

Στιχηρά τῶν Αποστόλων

Ἦχος πλ. δ'

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Λόγω τήν ἀλογον ἔπαυσας, τῆς αθεΐας φθοράν, ὡς τοῦ Λόγου υπήκοος, καί
κλεινός διάκονος, καί φωστήρ διαυγέστατος, τῆς οἰκουμένης, θεομακάριστε,
διό σε λόγοις, θείοις δοξάζομεν, καί τήν ἁγίαν σου, μνήμην εορτάζομεν,
περιχαρώς, αἰνεσιν προσάγοντες, τῷ Παντοκράτορι.

Παῦλος ο θεῖος Απόστολος, θείοις επαῖνοις ἡμᾶς, εκθειάζων λαμπρότατα,

τοῖς πιστοῖς παρίστησι, τήν υμῶν γενναιότητα, πρό τούτου λέγων,
αποδειχθῆναι ἡμᾶς, Θεοῦ τοῦ Λόγου, μαθητάς πάνσοφοι, καί συγγενεῖς
αυτοῦ, Ιουνία πάνσοφε, ὡς ἀληθῶς, μάκαρ τε Ἀνδρόνικε, Θεοῦ θεράποντες.

Πάσαν ἱερῷ κηρύγματι, φωταγωγούντες τήν γήν, τήν ἀχλύν ἀπελάσατε, τήν
τῆς ματαιότητος, καί πρός φῶς ὠδηγήσατε, θεογνωσίας, τοῦς
ἐνυπάρχοντας, ἐν σκότει πάλαι, τῆς ἀθεότητος, θεῖοι Ἀπόστολοι, ὁδηγοί
σωτήριοι, καί πρεσβευταί, πάντων τῶν πιστῶς ὑμᾶς, τιμώντων πάντοτε.

Ἦχος β' Ποίοις ευφημιῶν

Πάντες οἱ εὐσεβεῖς σήμερον, ἀνυμνήσωμεν τόν ἱεράρχην, τόν ἀθανασίας
ἐπώνυμον, καί Ἀθανασίου ἐφάμιλλον, Χριστιανουπόλεως ποιμένα, Δοχεῖον
λαμπρόν γενόμενον τοῦ Πνεύματος, τό σῶμα σὺν τῇ ψυχῇ ἀποκαθάραντα,
τῆς τῶν παθῶν τρικυμίας, Ὅθεν ἠξιώθη, ἀενάως θαυματουργεῖν, Ὡριστῶ
παριστάμενος, τῷ σῶσαντι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δεῦτε ἐν ἱεροῖς μέλεσι, καταστέψωμεν τήν θεῖαν Κάραν, εὐωδίας οὔσαν
ἀνάπλεων, καί πάμπολλα θαύματα βρύουσιν, καί πιστοῦς κινδύνων
λυτρομένην, Βοῶντες, Σέ ἀνυμνοῦμεν παντοδύναμε, προστάτην καί ἀρωγόν
ἡμῖν ἐκφάναντα, τόν Ἀθανάσιον ὄντως, οὐ τό θεῖον σκήνος, εὐωδίας πολλῆς
πληροῖς, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Θαύμα ἐκπληκτικόν γέγονε, καί κατέπληξε τοῦς τολμητίας, τοῦς βεβήλους
χείρας ἐκτείνοντας, καί τὰ λείψανά σου συλήσαντας, Ἐκλονίσθη πάσα ἡ οἰκία,
καί κρότος, φρικτός καί μέγας καί παννύχιος, σέ ζῶντα καί μετὰ θάνατον
ἀπέδειξε, καί οἱ αὐτόπται νῦν ζῶσιν, οὗτοι μαρτυροῦσιν, ὅτι σύ εἶ
θαυματουργός κλεινέ Ἀθανάσιε, Εὐχαῖς σου πάντες σωθείημεν.

Πόθω θεοτερπεῖ σήμερον, ἀσπασώμεθα τό θεῖον σκήνος, τοῦ ἀξιαγάστου
Πατρός ἡμῶν, Ἀθανασίου τοῦ μάκαρος, τοῦ κρουνοῖς δακρύων καθαρθέντος,
τό μέγα τῆς Γορτυνίας ἐγκαλλώπισμα, καί θεῖον Μονῆς Προδρόμου στύλον
ἀσειστον, τῆς εὐποΐας τόν πλούτον, τόν αἰῶνι δηλούντα, ἀγανάκτησιν τοῦ
Θεοῦ, τριγμῷ τῆς σῆς λάρνακος, τιμώμέν σε Ἀθανάσιε.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ὡς θαυμαστά σου τὰ ἔργα Χριστέ! Ἀνέδειξας ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις,
θαυματουργόν τόν ἱεράρχην σου Ἀθανάσιον, Σέ γάρ τόν βαρύτιμον ποθήσας
μαργαρίτην, τόν πλούτον καί τήν δόξαν, σκύβαλα ἐλογίσαστο, Καί τοῖς ἰχνεσί
σου ἀκολουθῶν, πνεῦμα καί σῶμα ταῖς ἀρεταῖς ἀπεθέωσεν, Ὅθεν τό
«ἐπίβλεψον Κύριε ἐκφωνῶν, λαμπρότατον ἄστρον, πρό τοῦ στόματος αὐτοῦ
εὐράτο, Τήν δ' ὀλολύζουσιν γοερώς, ἐπὶ τοῦ θεοῦ λειψάνου, νεκρώς τήν
χείρα ὑψωσε, καί ταύτην ἠυλόγησε, Μεγαλουργέ Ἀθανάσιε, πρέσβευε τοῦ
ρυσθῆναι ἡμᾶς, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ Βελίαρ, καί σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Είσοδος. Φώς ιλαρόν, τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας καί τά Αναγνώσματα.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 10, 7 & 3, 13-16 & εκλογή)

Μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων, καί ευλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ, Μακάριος ἄνθρωπος, ὅς εὔρε σοφίαν, καί θνητός, ὅς εἶδε φρόνησιν, Κρείσσον γάρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καί ἀργυρίου θησαυρούς, Τιμιώτερα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελών, οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτὴ οὐδὲν πονηρόν, εὐγνωστός ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτὴν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γάρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καί ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαρὸν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνά γάρ ἐρῶ, καί μακάριος ἄνθρωπος, ὅς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γάρ ἐξοδοί μου, ἐξοδοὶ ζωῆς, καί ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου, Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς καί προῖεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων, Ὅτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλήν καί γνώσιν καί ἐννοίαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην, Ἐμὴ βουλή καί ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς, Ἐγὼ τοὺς ἐμέ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμέ ζητοῦντες ευρήσουσι χάριν, Νοήσατε τοίνυν ἀκακοὶ πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαιδεῦτοι ἐνθεσθε καρδίαν, Εἰσακούσατέ μου καί πάλιν, σεμνά γάρ ἐρῶ, καί ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά, Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ, Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδέ στραγγαλιώδες, Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοούσι, καί ὀρθά τοῖς εὐρίσκουσι γνώσιν, Διδάσκω γάρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καί πλησθῆσεσθε Πνεύματος.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 10, 31-32 & 11, 1-12)

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται, Χεῖλη ἀνδρῶν δικαίων ἐπίστανται χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται, Ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτόν αὐτῷ, Οὐ εἰάν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καί ἀτιμία, στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν, Τελειότης ευθέων ὀδηγήσῃ αὐτοὺς, καί υποσκελισμός αθετούντων προνομεύσει αὐτοὺς, Οὐκ ὠφελήσῃ υπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δι καιοσύνη δὲ ρύσεται ἀπὸ θανάτου, Αποθανῶν δίκαιος ἔλιπε μετὰμελον, πρόχειρος δὲ γίνεται καί ἐπὶ χαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια, Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδοὺς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικία, Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ρύσεται αὐτοὺς, τῇ δὲ ἀβουλία ἀλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρός δικαίου οὐκ ὀλλυταὶ ἐλπίς, τό δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὀλλυταὶ, Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβής, Ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πολῖταις, αἰσθησις δὲ δικαίων εὐόδος, Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατῴρθωται πόλις, καί ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα, Ἐν ευλογίᾳ ευθέων ὑψωθήσεται πόλις, στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφήσεται, Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεὴς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἀγει.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος εἰάν φθάσῃ τελευτήσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται, Γήρας γάρ τίμιον οὐ τό

πολυχρόνιον, ουδέ αριθμῶ ετών μεμέτρηται, Πολιά δέ εστι φρόνησις
ανθρώποις, καί ηλικία γήρως βίος ακηλίδωτος, Ευάρεστος Θεῷ γενόμενος
ηγαπήθη, καί ζών μεταξύ αμαρτωλῶν μετετέθη, Ηρπάγη, μή κακία ἀλλάξη
σύνεσιν αὐτοῦ, Βασκανία γάρ φαυλότητος αμαυροί τὰ καλά, καί ρεμβασμός
ἐπιθυμίας μεταλλεύει νούν ἀκακόν, Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους
μακροῦς, ἀρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἐσπευσεν ἐκ μέσου
πονηρίας, οἱ δέ λαοὶ ἰδόντες καί μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοία τὸ
τοιούτον, ὅτι χάρις καί ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καί ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς
ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Ἰδιόμελα εἰς τὴν Λιτὴν Ἦχος α'

Τοὺς ὑπὲρ ἄνθρωπον ἀγώνάς σου, καί τὰς πυκνάς χαμευνίας, πῶς μὴ
θαυμάσωμεν, Ἱεροφάντα θεσπέσιε, Ἀρχήθεν γάρ προορισθεὶς, τὸν τιμαλφὴ
καί ἰσάγγελον τῆς παρθενίας χιτῶνα, ἀσπίλον διεφύλαξας, Καί τοῖς τερπνοῖς
καί χαμαιζήλοις τοῦ βίου χαίρειν εἰπών, νύκτωρ τε μεθ' ἡμέραν, τῷ Σωτήρι
εβόας, «Ἡ ψυχὴ μου ἐκολλήθη ὀπίσω σου, Γνώρισόν μοι Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ
πορεύσομαι». Ὅθεν ἀνελθὼν, εἰς τὸ περίβλεπον Ἱεραρχίας ὕψος, ἐπινεύσει
τῆς Θεοτόκου, πάσαν ἀρετὴν ἐαυτῷ ἐνεθησαύρισας, καί θαυματουργὸν
σεαυτὸν ἐναπέφηνας, Πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, Πάτερ Ἀγιώτατε.

Τὴν πίστιν τετήρηκε, τὸν δρόμον τετέλεκε, ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισάμενος, ὁ
Χριστιανουπόλεως Ἀθανάσιος, Ποιμαίνων γάρ καί πυκτεύων, καί τὴν σάρκα
δουλαγωγῶν, τοῖς πᾶσι πάντα γέγονεν, ἵνα πάντας κερδήσῃ, Καί τὸν Σωτῆρα
μιμούμενος, ὑπὲρ τῶν προβάτων τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐτίθει, Διό, καί τούτον
ἐδόξασεν ὁ Χριστός, Καί ζῶντα καί μετὰ θάνατον, τῷ τρισηλίῳ οὖν φωτί,
φαιδρός παρ ἱστάμενος, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦ Ευαγγελίου κήρυξ
διαπρύσιε.

Ὡς ἀργαλέος ἐστὶν ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς! Διό καί παρὰ Θεοῦ στεφανοῦνται, οἱ
ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ τιθέμενοι, καί ἀκλινῶς πολεμοῦντες, καί κόσμον καί
κοσμοκράτορα, Ἀλλ' ὦ Κερκύρας βλάστημα, καί Γορτυνίας καύχημα, τῆς
Χριστιανουπόλεως Ἱεουργέ καί ποιμάντορ, ἐν ουρανοῖς χοροβατῶν, καί ἐπὶ
γῆς ἀπείροις θαύμασι δοξασθεὶς, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, Πάτερ Ἀθανάσιε.

Δόξα... Ἦχος δ'

Σήμερον σκιρτήσωμεν, καί πνευματικῶς ευφρανθώμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ
Ἱεράρχου, Τὸν γάρ Σωτῆρα τοῦ παντός, οὗτος ἐπιποθήσας, γονεῖς, μνηστήν,
σύν τοῖς λοιποῖς τοῦ βίου θελγῆτροις ἀπηρνήσατο, Καί τῇ λυχνίᾳ ἐπιβάς διὰ
τῆς Θεοτόκου, τῇ ἀόκνῳ διδασκαλίᾳ, Θεὸν καί ἄνθρωπον ἐκήρυξε, Φόβῳ καί
τρόμῳ δέ τούτον θύων, ὅλην ἐν αὐτῷ τὴν Τριάδα ἐπεσπάσατο, Καί τὴν ψυχὴν
τῆς τῶν παθῶν ἀχλύος ἐκκαθάρας, γυμνητιῶντων καί πειναλέων, χηρῶν τε
ὀρφανῶν ὑπήρξε παραμύθιον, Ὅθεν τοῖς θαύμασιν ἐδοξάσθη, μέλλοντα
προειπών, καί τοὺς τῆς λίμνης βατράχους ἀφῶνους ἀπειργάσατο, αὐτίς δέ
τούτοις τὸ κοάζειν, μετὰ καιρὸν ἐχαρίσατο, Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ, εἰρήνην
τῇ πίστει δώρησαι, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τόν Στίχον ἀπόστιχα Προσόμοια.

Πανεύφημοι μάρτυρες

Διάδοχος ὠφθης ἀληθῆς, πάτερ Αθανάσιε, τῶν Αποστόλων, Καί ἐνδοξος, καί διαπρόσιος, τοῦ Χριστοῦ θεράπων, καί ποιμήν ἐγρήγορος, εἰσάγων καί ἐξάγων τό ποίμνιον, ὁ ἐλυτρώσατο, ὁ Σωτήρ ἰδίῳ αἵματι, καί ἐλαύνων, πρὸς νομήν σωτήριον.

Στίχ. Διὰ τοῦτο ἐχρισέ σε ὁ Θεός, ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρά τούς μετόχους σου.

Γορτύνιοι ἅπαντες τορώς, δεύτε συναθροίσθητε, καί τόν ποιμένα υμνήσατε, κατασπαζόμενοι, ἐν ἀπλέτῳ πόθῳ, σῶμα τό μυρίπνοον, καί Κάραν τήν ἀγίαν καί πάντιμον, τήν ἀπελαύνουσαν, τά πολλά δεινοπαθήματα, καί φρουρούσαν τούς πιστῶς προστρέχοντας.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Τῷ πόθῳ Χριστοῦ τρωθεῖς σοφέ, ἱεράρχα ἐνδοξε, θαυματουργέ Αθανάσιε, καί τοῦτον ἀκλινῶς, ἐν τοῖς στέρνοις φέρων σὺν Πατρί καί Πνεύματι προλέγειν ἡξιώθης τά μέλλοντα, Αὐτόν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος γ'

Λαμπροφανῆς καί πανένδοξος ἐπέφανε νύν ἡ μνήμη σου, Αθανάσιε. Ἀγγελικῶς γάρ βιώσας, ἐν μέσῳ τύρβης τῆς κοσμικῆς, τό χεῖρον τῷ κρείττονι καθυπέταξας, καί τήν σὴν ποιμήνην ἀόκνως, τῶν κακοδόξων Αἰρετικῶν ἄτρωτον διεφύλαξας, Ὅθεν τῶν τῆδε υπεραρθεῖς, τῶν Αποστόλων ομόσκηρος γέγονας, Καί υπερφυῶς θαυματουργῶν, τούς τήν σὴν μνήμην τελούντας ταῖς εὐλογίαις οὐρανόθεν καταστέφεις, καί πρεσβεύεις υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Ἀπολυτίκιον τῶν Αποστόλων

Ἦχος γ'

Ἀπόστολοι Ἅγιοι, πρεσβεύσετε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Τῆς ἐρήμου πολίτης

Τούς τελούντας τήν μνήμην, καί τιμώντας τό σῶμά σου, καί πανευλαβῶς προσκυνούντας τήν μυρίπνοον Κάραν σου, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Θεόν, ἰκέτευε Χριστόν τόν ἀγαθόν, καί ταῖς σαῖς θερμαῖς πρεσβεΐαις, τῶν κινδύνων σώζε, ὦ ἅγιε Αθανάσιε, ἔχων δέ καί συμπρεσβευτήν, τόν μέγαν Κυρίου

Πρόδρομον, έσο αοράτως τής Μονής, φρουρός καί προπύργιον.

Δόξα... Καί νύν... τής Εορτής

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολ.

Κάθισμα α'
Τήν ωραιότητα

Βίον ισάγγελον θεομακάριστε, Πάτερ διήνυσας, εν μέσω κλύδωνος, τού κοσμικού καί τών κακών, καί ύλης τής φθειρομένης, Όθεν απεξήρανας, τών δακρύων τοίς ρεύμασι, τών παθών μακάριε, τόν ακάθεκτον χείμαρρον, Διό καί πρεπωδέστατα μέλπομεν, πίστει σήν μνήμην Ιεράρχα.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Μετά τήν β' Στιχολ.

Κάθισμα β'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Πανήγυριν φαιδράν, Ιεράν πανδαισίαν, σκιρτώσα εκτελεί, η μονή τού Προδρόμου, σοφέ Αθανάσιε, εν τοίς κόλποις κατέχουσα, τήν σήν πάντιμον, καί θεοβράβευτον Κάραν, ανυμνούσά σου τούς εναρέτους αγώνας, Διό ταύτην φύλαττε.

Δόξα... Καί νύν...

Παρθένος αληθώς, πρό τού τόκου Παρθένε, Παρθένος αληθώς, εν τώ τόκω Παρθένε, Παρθένος Αειπάρθενος, μετά τόκον διέμεινας, καί Παρθένον σε, ομολογούμεν Παρθένε, καί ελπίζομεν, εν σοί Παρθένε σωθήναι, Κυρία Αειπάρθενε.

Μετά τόν Πολυέλεον

Τό προσταχθέν μυστικώς

Τόν Γορτυνίας, αδελφοί φρουρόν καί φύλακα, καί τού Προδρόμου τής μονής έρεισμα άσειστον, Αθανάσιον πάντες τόν εν Ιεράρχαις, προφρόνως νύν εορτάσωμεν εν ωδαίς, Βοώντες ακαταπαύστως, φρούρει ημάς, καί περίσωζε Άγιε, παντοδαπών ασθενειών, καί πάσης άλλης θλίψεως, καί παντοίας κακώσεως.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνηθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τού Οσίου.

Στίχ. Τί ανταποδώσωμεν τώ Κυρίω.

Τό, Πάσα πνοή

Ευαγγέλιον τού Ιεράρχου

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού Ιεράρχου...
Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Ελέησόν με ο Θεός...

Ιδιόμελον Ήχος πλ. β'

Αθανάσιε Πάτερ, τή πολιτεία Ισαγγελε, καί πιστέ Χριστού θεράππον, ως έχων παρρησίαν πρός Αυτόν περίσωζε ημάς ταίς ευπροσδέκτοις πρεσβείαις σου, εκ παντοίων κινδύνων, ότι πρός σέ καταφεύγομεν.

Ο Κανων τών Αποστόλων, ού η Ακροστιχίς.

Αίνον προσοίσω τώ σοφώ Ανδρόνικω.

Ποίημα Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

Άσωμεν τώ Κυρίω

Αίνον Θεώ προσάγει εν τή παναγία Μάκαρ μνήνη σου, η σεπτή Εκκλησία, τούς αγώνάς σου πίστει δοξάζουσα.

Ιθυνας τού νοός σου, πάσας τάς κινήσεις ιερώτατε, πρός Θεού θελημάτων, αποπλήρωσιν χαίρων, Ανδρόνικε.

Νόσους αποκαθαίρειν, πνεύματα διώκειν πονηρότατα, εκ Θεού θείαν χάριν, εκομίσω θεόφρον Ανδρόνικε.

Θεοτοκίον

Ομβρισόν μοι Παρθένε, πάντων τών πταισμάτων απολύτρωσιν, καί
διόρθωσιν βίου, τή εν σοί μεσιτεία καί χάριτι.

Ο Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς

Μέλπω τόν Χριστού θείον Ιεροφάντην

Εν δέ τοίς Θεοτοκίοις
Μαρτίνοσ

Ωδή α' Ἦχος α'
Ωδήν επινίκιον

Μολπήν σοί προσάγοντι, κανόνος τούτου, προσδέχου, ώ Ἄγιε, καί ταμά
πταίσματα, νοός μου τάς εκτροπάς, σαίς πρός Θεόν θερμαίς λιταίς, άρδην
εξάλειψον.

Εχθρόν τόν παμπόνηρον, ήσχυνας Πάτερ στερρέ Αθανάσιε,
Χριστιανουπόλεως, ποιμήν καί ιερουργέ, πατήσας ταίς σαίς αρεταίς τούτου τά
ένεδρα.

Λαμπρώς σε εδόξασε, θαύμασι πλείστοις Τριάς η υπέρθεος, καί τήν θείαν
Κάραν σου, πανέντιμον θησαυρόν, καί τών δεινών απαλλαγήν πάσι
δεδώρηται.

Παντοίοις δεδόξασαι, καί εν τώ βίω Πάτερ, Αθανάσιε, θαυμαστοίς τέρασιν,
αρά γάρ σή υποβαλών, βατράχους κοάζοντας αφώνους κατέστησας.

Θεοτοκίον

Μαρία πανάχραντε, ευλογημένη, φωτός οικητήριον, καί ναός τού Πνεύματος
σύ γέγονας αληθώς, τόν γάρ Υιόν τόν τού Θεού Παρθένος εκύησας.

Τών Αποστόλων

Ωδή γ'
Ουκ έστιν Άγιος

Νεκρώσας τά μέλη σου αγωνίσμασι, τήν ζωήν κατηξίωσαι, τών ζώντων
θεάσασθαι, επί γής σαρκοφόρον, Χριστόν τόν Θεόν ημών, Ανδρόνικε
Απόστολε.

Πυρίπνοος γέγονας θείου Πνεύματος, καθαρά διανοία σου, τήν θέρμην
Απόστολε, περιφέρων καί φλέγων, τής πλάνης τήν άκανθαν, Ανδρόνικε
πανεύφημε.

Ρημάτων ο φθόγγος σου καί η δύναμις, τών θαυμάτων επέδραμε, τού

κόσμου τά πέρατα, μαθητά τού Κυρίου, πιστούς εκδιδάσκουσα χάριν τήν σωτήριον

Θεοτοκίον

Ουκ ἔστιν ἀχραντος πλήν σου Δέσποινα, καί ουκ ἔστιν ἀμεμπτος πλήν σου πανάμωμε, τού Θεοῦ γάρ τών όλων, χωρίον μόνη εχρημάτισας.

Ο Ειρμός

«Ουκ ἔστιν, Ἄγιος ως ο Κύριος καί ουκ ἔστι δίκαιος ως ο Θεός ημών, ὄν υμνεῖ πάσα Κτίσις, ουκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε».

Ωδή γ'

Στερεωθήτω η καρδιά μου

Ω Αθανάσιε ισάγγελε, σύ απηρνήσω σούς γεννήτορας, καί εγκατέλιπες μνηστήν καί τού βίου τά θέλγητρα, καί τόν Κύριον ηγάπησας, τόν ημάς αγαπήσαντα.

Τόν γοητεύτριαν δεσμεύσαντα, καί νεκρά χειρί ευλογήσαντα, τήν επί φέρετρον τό σόν, γοερώς ολολύζουσας, ανυμνούμέν σε προφρόνως, Ιερέ Αθανάσιε.

Ότε ευλόγεις τό σόν ποιμνιον, καί εξεφώνεις τό «επίβλεψον», οι τήν καρδίαν καθαροί, άστρον φεγγοβολώτατον, πρό τού στόματός σου έβλεπον, ευλαβώς εξιστάμενοι.

Θεοτοκίον

Αγιωτέρα πάσης κτίσεως, σύ ώ Παρθένε αναδέδειξαι, καί καθαρώτατος ναός, καί πυρίμορφον όχημα, καί παλάτιον τού Λόγου, τού τόν κόσμον λυτρώσαντος.

Κάθισμα τών Αποστόλων 'Ηχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ο θεῖος Ανδρόνικος, φωτοειδής πεφυκώς, καρδίας εφώτισε, θεογνωσίας φωτί, Κυρίω προσέρχεσθαι, όθεν καί μετά τέλος, αναβλύζει ιάσεις, πίστει τοῖς προσιούσι, τώ σεπτώ αυτού οίκω, καί πάσιν εξαιτείται πιστοῖς τό μέγα έλεος.

Κάθισμα 'Ηχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Αισχύνθητε εχθροί, τής Χριστού Εκκλησίας, καί πάντες υλισταί, τής αθέου μωρίας, οι θαύματα τεράστια, αναιδώς μή πιστεύοντες, καί νύν έλθετε, Αθανασίου τό σκήνος, ιδεῖν πώς αυτό, ευωδιάζει αρρήτως, καί δαίμονας τρέπεται.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Τών Αποστόλων

Ωδή δ'

Εξ όρους κατασκίου

Σέ ως συγγενή, ασπάζεται ο Παύλος, έναντι πιστών, τούς θείους σου επαίνους, ανακηρύττων Ανδρόνικε θεωρρήμον, φωταγωγέ τών ευφημούντων σε.

Οίκος γεγονώς, Τριάδος παναγίας, οίκους καί βωμούς, κατέστρεψας τής πλάνης, καί εδομήσω Πανελύφημε εκκλησίας, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Ίσχυσας Θεού, τό σθένος περιφέρων, τά τού δυνατού, αρπάσαι σκεύη μάκαρ, καί εκτελέσαι τού Πνεύματος τού Αγίου, κατοικητήριον Ανδρόνικε.

Θεοτοκίον

Σέ διά παντός, Παρθένε Θεοτόκε, πάντες οι πιστοί, συμφώνως ανυμνούμεν, ως ασφαλή καί υπέρμαχον προστασίαν, καί τών ψυχών ημών τήν λύτρωσιν.

Ωδή δ'

Εν πνεύματι προβλέπων

Νοσήματα διώκεις, καί πάθη χαλεπά, καί τά σπερματοφθόρα ζιζάνια σοβείς, Τών εν θερμή καρδιά σέ επικαλουμένων, καί τήν αγίαν κάραν σου κατασπαζομένων, ώ θεοφόρε Αθανάσιε.

Χριστόν επιποθήσας τόν θείον Λυτρωτήν, εκ τών γηϊνων Πάτερ, ανύψωσας σαυτόν, Δι' εγκρατείας εκάθηρας τό σαρκίον, καί όντως ανεδείχθης τροφεύς τών πενομένων, Όθεν τήν μνήμην σου γεραίρομεν.

Ρηγνύεις σύ τό όρος ποινή τή τού δεσμού, ως παρρησίαν έχων πρός Κύριον πολλήν, Όθεν υμνούμεν Θεόντόν καλώς ειδότα, τούς λατρευτάς καί φίλους αυτού αντιδοξάζειν, καί θαυμαστούν απείροις θαύμασιν.

Ιάσεων πλημμύρα η σή λάρναξ σοφέ, καί νοσημάτων πέλει ταχύς φυγαδευτής, Διό ακέστορα έχει σε η Προδρομού, μονή καί Γορτυνία καύχημα καί προστάτην, Ιερουργέ πανιερώτατε.

Θεοτοκίον

Ρώδη φύσιν κόσμου τώ τόκω σου Αγνή, επαναφέρεις αύθις εις ό ήν απ' αρχής, Διό Παρθένον πρό τόκου καί εν τώ τόκω, καί μετά τόκον πάντες ώ Κεχαριτωμένη, ομολογούμεν εμμελέστατα.

Τών Αποστόλων

Ωδή ε'

Ο εκ νυκτός αγνοίας

Ως συγγενή σε παύλου, καί πρό αυτού μαθητήν χρηματίσαντα, σύν αυτώ

νύν τιμώμεν, πίστει συνελθόντες Ανδρόνικε.

Τούς φωταυγείς αστέρας, καί Ιερούς Αποστόλους τιμήσωμεν, Ιουνίαν ενθέως, καί τόν θεοφόρον Ανδρόνικον.

Ως επισήμους όντως, εν Αποστόλοις υμάς ο μακάριος, Παύλος ανακηρύττει, εν τή Εκκλησία μακάριοι.

Θεοτοκίον

Σέ παναγία Κόρη, τών Προφητών ο χορός προεχαραξεν, Ιεροίς εν συμβόλοις, έσεσθαι Κυρίου λοχεύτριαν.

Ωδή ε'

Τήν σήν ειρήνην

Στενήν καί τεθλιμμένην σύ βαδίσας οδόν, ρεύμασι δακρύων τήν σάρκα εμάρανας, εν τώ κρυπτώ ταύτα ποιούμενος. Όθεν ο Χριστός σέ τοίς θαύμασι δοξάζει.

Ταίς σαίς πρεσβείαις Ιεράρχα, φρούρει ημάς, ότι πλήν σου άλλον αρωγόν ου γινώσκομεν, εν Γορτυνία οι τιμώντές σε, ελατήρ γάρ πέλεις ποικίλων νοσημάτων.

Οργήν Θεού φρικώδη, τριγμώ δηλοίς σής σορού, καί τά αναρίθμητα στίφη τής ακρίδος απήλασας, καί κατεξήρανας τόν δάκτυλον, τού τολμήσαντός σου τή Κάρα προσεγγίσαι.

Υγράν αυχμώσαν σαίς ευχαίς ποιείς σύ τήν γήν, καί τήν απειθούσάν σοι κώμην ερημία παρέδωκας, τούς γάρ νεκρούς ούτοι κατέκαιον, εκ πολλής ανοίας καί δεισιδαιμονίας.

Θεοτοκίον

Τήν σήν βοήθειαν, Κόρη δίδου ημίν, άλλην γάρ εκτός σου Παρθένον ουκ έγνωμεν, μετά τόν τόκον, ώ Πανάσπιλε. Όθεν Σε τιμώμεν Αγνή ως Θεοτόκον.

Τών Αποστόλων

Ωδή ς'

Χιτώνά μοι παράσχου

Ο οίκός σου ιάσεων πηγάς, τοίς πόθω προστρέχουσι, πηγάζει Απόστολε, αποτλύνων ψυχικά αρρωστήματα.

Φθαρείσαν αθεΐα τήν πληθύν, εθνών ανεκαίνισας, νοστίμοις σου δόγμασι, τού αφθάρτου Ιησού φίλε γνήσιε.

Ως ήλιος επέδραμες τήν γήν, Ανδρόνικε πάνσοφε, τρισήλιον άκτιστον, καταγγέλλων τοίς πιστοίς φώς θεότητος.

Θεοτοκίον

Αι θείαι τού Δεσπότου επί σοί, πορείαι εγνώσθησαν, τού σάρκα
πτωχεύσαντος, καί πλουτίσαντος πιστούς Απειρόγαμε.

Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος, φώς ὥσπερ ἱμάτιον,
πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Ωδή ς'

Τόν προφήτην Ιωνάν

Θαυματοβρυτος πηγή, Αθανάσιε σοφέ, η σή Κάρα αληθώς, ανεδείχθη τοίς
πιστοίς, καί καύχημα, τών Γορτυνίων βοώντων πρόφθασον.

Εχρισέ σε ο Θεός, μύρω θείω νοητώ, Αρχιποίμενα ημών, καί το σωμα σου
λαμπρώς, εδόξασε, σύν ευωδία νύν σωζόμενον.

Ίνα σαίς ευχαίς καγώ, εύρω ίλεων Χριστόν, τόν Δεσπότην τού παντός, εν
ημέρα τή φρικτή, εξύφανα, τά τής σής μνήμης εόρτια.

Θεοτοκίον

Ιλεών μοι τόν Υιόν, Σού απέργασαι Αγνή, τόν συνάναρχον Πατρί, καί τώ
Πνεύματι όνπερ, κηρύττομεν, Θεόν αεί τε καί άνθρωπον.

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Ο δοξασθείς παρά Θεού θαυμασίως, δι' ευωδίας καί θαυμάτων ποικίλων, εν
τοίς εσχάτοις χρόνοις, Αθανάσιε, φάνηθι ταχύτατος, καί θερμός αντιλήπτωρ,
τών δεινών λυτρούμενος, τούς πιστώς σε τιμώντας, και τούς τά λείψανα
κατέχοντας τά σά, πρός μετανοίας οδόν χειραγώγησον.

Ο Οίκος

Φώτισόν μου τήν φρένα, σθένωσόν μου τήν χείρα, ώ Πνεύμα ζωοποιόν καί
αυτάγαθον, όπως υμνήσω αριπρεπώς τόν χιτίζα τε καί πρῶιζα εκ Κερκύρας
ανατείλαντα φαιινόν φωστήρα τής Εκκλησίας καί λάτρην Χριστού Αθανάσιον,
Καταφρονήσας γάρ τών γεηρών καί χαμαιζήλων, ως δυνατόν τό κατ' εικόνα
ακηλίδωτον διετήρησεν, αγγελικώς τόν βίον διήνυσε, καί τώ διπτῷ τής
αρχιερωσύνης τε καί ασκήσεως χαρίσματι λαμπρυνθείς, εν ουρανῷ τήν
ψυχήν ανεβίβασε, Τών δέ νομιζόντων μύθους είναι τήν αρετήν καί τά
θαύματα δυσσεβών τά στόματα κατεφίμωσεν, Οθεν τής μυριπνόου
εμπιπλάμενοι ευωδίας, καί τήν πανίερον αυτού μνήμην τελούντες βοώμεν, Ω
θείε Πάτερ, πρός μετανοίας οδόν ημάς χειραγώγησον.

Συναξάριον

Τή ΙΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων Ανδρονίκου καί
Ιουνίας.

Στίχοι

- Έθνη διδάξας Ανδρόνικος μυρία,

- Πρός Χριστόν ήλθεν, ός καλεί πρός φώς έθνη.
- Ιουνία τέθνηκε μηνί Μαΐω,
- Ός πρώτός εστιν εισιών Ιουνίου,
- Εβδομάτηδεκάτη θάν' Ιουνίη Ανδρόνικός τε.

Τή αυτή ημέρα μνήμη, τού εν Αγίοις Πατρός ημών Αθανασίου τού νέου, Επισκόπου Χριστιανουπόλεως, τού θαυματουργού.

Στίχοι

- Πέφευγεν εχθρού τού βροτοκτόνου βέλη
 - Ο ευλογητός καί μέγας Χριστού λάτρης.
- Άλτο άημα φασφόρον νύν γε Αθανασίοιο.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Σολόχωνος, καί τών σύν αυτώ, Παμφαμήρ καί Παμφυλών.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τών Αποστόλων

Ωδή ζ'

Ο εν αρχή τήν γήν

Νόσους δεινάς καί πάσας μαλακίας, εκ τών ψυχών ομού καί τών σωμάτων, αποδιώκεις τών προστρεχόντων, εν τώ οίκω σου σοφέ Μαθητά τού Χριστού.

Δαιμονικάς εφόδους απελαύνων, πάθη δεινά καθαίρεις τών ανθρώπων, εν συμπαθεία Χριστού αυτόπτα, διά τούτό σε πιστώς μακαρίζομεν.

Ρητορικήν Σοφέ αδολεσχίαν, καταβαλων απλότητι δογμάτων, Θεόν κηρύττεις σαρκός εν είδει, ομιλήσαντα βροτοίς αγαθότητι.

Θεοτοκίον

Ο εν γαστρί τής Παρθένου οικήσας, καί εν αυτή τον Αδάμ αναπλάσας, ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός ό τών Πατέρων ημών.

Ωδή ζ'

Τούς εν καμίνω παίδας

Ο χαμευνίαις καί δεήσεσι πυκναίς, καί τή εγκρατεία τόν ρούν τών παθών χειρωσάμενος, πνευματικήν ευωχίαν εν τή μνήμη αυτού σήμερον παρατίθεται, καί βοάν επείγει, Ευλογητός ο Θεός Αθανασίου.

Νικήσας νίκην κατά τού εχθρού, ήνπερ κατενίκησαν Προφήται καί Μάρτυρες, καί ο κλεινός τών Αποστόλων θίασος, Αγγέλους καί ανθρώπους εξέπληξας, Ημάς ούν σώζε αεί τού λαοφθόρου λοιμού.

Ιερατεύσας νεύσει θεϊκή, τού Ευαγγελίου διαπρύσιος κήρυξ Σύ γέγονας, καί τού Χριστού τοῖς ἰχνεσιν επόμενος, υπογραμμός αρετῆς αναδέδειξαι, καί ευλογεῖς τόν Θεόν εν ουρανοῖς κατοικῶν.

Επί τήν θεῖαν ἡρθης σκοπιάν, αρχιερωσύνης καθαρότητι νού Αθανάσιε, καί τόν σταυρόν σου επ' ὠμων ἀράμενος, τῷ κόσμῳ ενεκρώθης Ισαγγελε, καί απεδείχθης τρανώς τῶν πενομένων τροφεύς.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένον πάθεσι δεινοῖς, καί τῶν ακαθάρτων λογισμῶν τοῖς βελέμνοις βεβλημένον με ἐγειρον, ὦ Θεοῦ Λόγου υπέραγνον σκήνωμα, Μαρία Θεοτόκε Μητράνανδρε, ἡ τέξασα, τόν Θεόν δίχα τροπῆς καί φυρμού.

Τῶν Αποστόλων

Ωδή η'

Τον εν ὀρει αγίῳ

Νεμομένην κακίας σηπεδόνα, τῶν ἀνθρώπων Ανδρόνικε καρδίας, ἀλατι θεῖῳ ἐστήσας δογμάτων σου, καί τῷ κενωθέντι, Λόγῳ σωζομένας, παρέστήσας τρισμάκαρ.

Ιερεὺς τε καί θύτης καί θυσία, τῷ τυθέντι δι' οἶκτον ἐγνωρίσθης, καί πρὸς αὐτόν ἀνέδραμες Ανδρόνικε, στέφος αφθαρσίας, καί δικαιοσύνης, πρὸς τούτου δεδεγμένος.

Κήρυξ θεῖος Απόστολος θεόπτης, καθαιρέτης ξοάνων ἀπωλείας, καί πλουτιστὴς ἀπόρων ὠφθης ἐνδοξε, καί Σιών τῆς ἄνω, μέγιστος οικήτωρ, Ανδρόνικε θεόφρον.

Θεοτοκίον

Ὡς λαβίδι χερσίν ἀνθρακα φέρεις, δρόσον θεῖον πηγάζοντα Παρθένε, τοῖς τῷ φλογμῷ τῆς πλάνης κινδυνεύουσι, φλέγοντα δέ πάθη, τῶν υμνολογούντων, αὐτοῦ τήν βασιλείαν.

Ο Ειρμός

«Τόν εν ὀρει αγίῳ δοξασθέντα, καί εν βάτῳ πυρί τό τῆς Αειπάρθενου, τῷ Μωϋσῇ Μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνεῖτε, καί δοξολογεῖτε, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ωδή η'

Ὅν φρίπτουσιν Ἄγγελοι

Ραθάμιγγες κόνεως εκ λάρνακος τῆς σῆς, ἐκβλύζουσιν Ἄγιε, καί πάντας τοὺς πιστοὺς λυτρούνται κινδύνων, τελούντας πιστῶς, καί ἀνευφημοῦντας, τήν γεραράν σου μνήμην.

Ὡ ουράνιοι Ἄγγελοι καί πάσα ἡ σεπτὴ, Ιεραρχῶν ομήγουρις, κροτοῦσι τοὺς σοὺς πανσέπτους ἀγῶνας, καί ἔχουσι νύν σύσκηνόν σε Πάτερ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φαιδρύνεται σήμερον ενδόξως καί τερπνώς, η Γορτυνία άπασα, Σκιρτά δέ ευαγώς τιμία Προδρόμου καί οσία μονή, θησαυρόν ευρούσα, τά λείψανά σου Πάτερ.

Αγνεΐαν εξήσκησας, νηστεΐαν προσευχήν εκ βρέφους, ώ Άγιε πενήτων καί γυμνών τροφεύς καί προστάτης, διόρθωσις ακριβής, τών αμαρτανόντων σύ ανεδείχθης Πάτερ.

Θεοτοκίον

Ο τόκος σου έθλασε πανύμνητε Αγνή, τήν κεφαλήν τού δράκοντος, κρημνίσας γάρ δολερώς τήν Εύαν απάτη, συνέσυρεν άπαν τό γένος τών ανθρώπων, εις τήν παρανομΐαν.

Τών Αποστόλων

Ωδή θ'

Τόν προδηλωθέντα

Ίνα τής εκείθεν ζωής οφθής κληρονόμος, τούς νενεκρωμένους τό πρίν, δαιμόνων επηρείαις, ανεζώωσας ζωηφόρω σου λόγω, αξιομακάριστε Ανδρόνικε.

Ως τής αληθούς γεγονώς αμπέλου παμμάκαρ, κλήμα ευφορώτατον, οΐνον αθανασίας, εναπέσταξας, καί ανθρώπων καρδίας, εύφρανας πανεύφημε Ανδρόνικε.

Σέ τόν αστραπαΐς φλέξαντα δογμάτων τήν ύλην, τής πολυθειΐας σαφώς, καί φώς θεογνωσίας, καταλάμπσαντα τοΐς εν σκότει τού βίου, πάντες μακαρίζομεν Απόστολε.

Hiερωτάτη σου μνήμη εφαπλουμένη, εις τά πέρατα σήμερον, φωτίζει τάς καρδίας, τών εν ταύτη σε ιερώς ανυμνούντων, αξιομακάριστε Ανδρόνικε.

Θεοτοκίον

Φωτισμόν ημΐν αίτησαι η τό φως τεκούσα, καί αμαρτιών άφεσιν, καί ψυχών σωτηρίαν, τοΐς ειδόσι σε αληθή Θεοτόκον, άχραντε Παρθένε παναμώμητε.

Ο Ειρμός

«Τόν προδηλωθέντα εν όρει τώ νομοθέτη, εν πυρί καί βάττω τόκον τόν τής Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν».

Ωδή θ'

Τήν φωτοφόρον Νεφέλην

Νύν ουν Γορτύνιοι πάντες, δεύτε αθροίσθητε πόθω, καί περιπτύξασθε θερμώς, τήν πανσέβαστον Κάραν, καί εμφορήθητε οσμής ευώδους, καί θείας εκ τής λάρνακος, ανυμνούντες καί βοώντες, σώσον πάντας Ιεράρχα σαΐς ευχαΐς.

Τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, επιτελούμεν ενθέως, ὠδαῖς καὶ ὕμνοις ἱεροῖς, Αθανάσιε Πάτερ, θαυματουργός γάρ αληθώς, ἡμῖν ὀσημέραι ἀναδείκνυσαι, καὶ τὴν θεῖαν σου Κάραν, ἐγκατέλιπες ἡμῖν ὡς θησαυρόν.

Ἡ νῖκα μέλλει ὁ Κτίστης τὰ ἔθνη ἅπαντα κρίναι, τότε παράστηθι γοργώς, καὶ λιπάρησον Πάτερ, ἵνα ὁ δύστηνος ρυσθῶ, τῆς γξέννης ἐκείνης καὶ τοῦ σκώληκος, καὶ τὸ πλῆθοςπαρίδῃ, τῶν ἐμῶν πταισμάτων ὁ Κριτής.

Νικητικά μὲν βραβεῖα, τῆς ἀρετῆς ἥρω Πάτερ, ὡς γάρ ποιμὴν ἀληθινός καὶ τυφλῶν ποδηγέτης, ὑπερετίθεις σὴν ψυχὴν, καὶ τοῖς πᾶσι πάντα γέγονας οὐράνιε, ἵνα πάντας κερδήσῃς, καὶ προσάξῃς τὸ σὸν ποῖμνιον Χριστῷ.

Θεοτοκίον

Σώσον ἡμᾶς Θεοτόκε, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, καὶ Θεοτόκον ἀληθώς, καὶ Παρθένον πρὸ τόκου, καὶ μετὰ τόκον ἀψευδώς, καὶ ἐν τόκῳ σέ ἀνακηρύττοντας, Προσκυνούμεν οὖν Μήτηρ, καὶ λατρεύομεν τὸν τόκον σου Ἀγνή.

Εξαποστειλᾶριον

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν

Αθανασίου σήμερον, τοῦ σεπτοῦ ἱεράρχου, καὶ Χριστιανουπόλεως, ὑπερκάλου ποιμένος, καὶ Γορτυνίων προστάτου, χαρμονικῶς ἐκτελούντες, μνήμην τὴν παναοίδιμον, ἀπαντλούμεν ἀφθόνως, ἐκ τῆς σοροῦ, δαψιλῇ χαρίσματα καὶ ἰάσεις, καὶ πρὸς Θεὸν κεκτήμεθα, ἀκαταίσχυντον πρέσβυν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχους ἐξ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Προσόμοια τέσσαρα.

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Τῆς καλλιγόνου τὸ θρέμμα, Κερκύρας μέλψωμεν, καὶ τὸν τῆς Γορτυνίας, ἀρωγὸν καὶ προστάτην, καὶ θεῖον ἱεράρχην θαυματουργόν, τῆς Χριστιανουπόλεως, Αὐτῷ βοήσωμεν πάντες εἰλικρινῶς, χαίροις Πάτερ ἀγιώτατε.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες, περικυκλώσωμεν, τὴν θήκην τῶν λειψάνων, ἵνα ἐμφορηθώμεν, εὐώδους καὶ ἀπλέτου θείας ὀσμῆς, καὶ τερπνῶς ἐκβοήσωμεν, τοὺς ἐκ κινδύνων καὶ θλίψεων πολλαπλῶν, τρυχομένους Πάτερ πρόφθασον.

Οὔτε λαμπρότης χρυσίου, οὔτε γονέων στοργή, κατίσχυσαν σαλεύσαι, τὸν στερέμνιον Πάτερ, πύργον τῆς ψυχῆς σου, ἀλλ' ἀτρεκῶς τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, καὶ ἐκμαγεῖον τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς, ἀνεδείχθης ἱερώτατε.

Τέρπου, ἀγάλλου καὶ σκίρτα, μονὴ Προδρόμου λαμπρῶς, κατέχουσα ἐν κόλποις, χρήμα μέγα καὶ θεῖον, Χριστοῦ τὸν ἱεράρχην τὸν θαυμαστόν, καὶ

σεπτόν Αθανάσιον, τών Γορτυνίων προπύργιον αρραγές, καί φρουρόν ακαταμάχητον.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ὡς σμυρναλότης φιάλη, καί πολυτίμητος νάρδος, προτέθεται νύν ἡ πάντιμος Κάρα σου Αθανάσιε, τοῖς μετὰ πόθου προσιούσι, ρεῖθρα ἰάσεων πελαγίζουσα, Τό γάρ τρισάκτινον φῶς, τῆς υπερφώτου Τριάδος λατρεύσασα, φαιδράς καί αἰγληέσας αστράπτει τὰς μαρμαρυγὰς, Ὅθεν καί ἡμεῖς σήμερον, μεταρσιούμενοι τῷ πνεύματι, ἐν κατανύξει καρδίας βοήμεν, Ἄναψον ἡμῖν τό πύρ Χριστέ τῆς σῆς ἀγάπης, ταῖς λιταῖς τοῦ θεράποντός Σου, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ρίζωσον τόν φόβον τῶν ἐντολῶν Σου, Ἐνίσχυσον δέ, ὅπως κατ' ἔτος τελώμεν, τήν παναγίαν τοῦ ἱεράρχου σου κοίμησιν.

Καί νύν... τῆς Εορτῆς

Δοξολογία Μεγάλη

Εἰς τήν Λειτουργίαν τὰ Τυπικά ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ Ἁγίου ὡδή γ' καί ς' εἰ δόξει τῷ προεστώτι, Ἀπόστολον καί Ευαγγέλιον ζῆτει εἰς ἱεράρχην ΙΓ' Νοεμβρίου.

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούια.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Ψαλλόμενα εἰς τήν υποδοχὴν τῆς Τιμίας Κάρας, εἰς Παράκλησιν καί εἰς τοὺς Ἀγιασμούς.

Χριστιανουπόλεως τόν καλόν, καί σεπτόν ποιμένα, Αθανάσιον τόν κλεινόν, Τιμήσωμεν πάντες, ὡς μέγαν Θεοῦ φίλον, καί Γορτυνίων σθένος ακαταμάχητον.

Τόν ἐν ἱεράρχαις θαυματουργόν, καί τόν ἐν κινδύνοις, ἀπροσμάχητον βοηθόν, τόν θεῖον ποιμένα, καί λειτουργόν Κυρίου, Αθανάσιον τόν νέον πάντες τιμήσωμεν.

Ἐχοντες τήν Κάραν σου τήν σεπτήν, Αθανάσιε Πάτερ, ὡς προπύργιον οχυρόν, προσφεύγομεν ταύτῃ, ἐν πάσι τοῖς κινδύνοις, καί λοιμικῆς τῆς νόσου ἀπολυτρούμεθα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πέτρου, Διονυσίου, Ἀνδρέου, Παύλου, Χριστίνης, Ηρακλείου, Παυλίνου καί Βενεδίμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τῶν Ἀγίων γ'.

Στιχηρά τῶν Ἀγίων

Ἦχος δ'

Εἰδοὺς σημείωσιν

Αἶγλη φωτιζόμενοι, τῆς τρισηλίου θεότητος, σκοτασμόν παρεδράμετε, βασάνων καί ὠφθητε, φωτεινοί ἀστέρες, τό τῆς Εκκλησίας, θείον στερέωμα αεί, φωταγωγούντες Ἅγιοι Μάρτυρες, διό τήν φωταυγή ημῶν, ἐπιτελούμεν πανήγυριν, προσκυνούντες τά λείψανα, καί τήν κόνιν τοῦ σώματος.

Πέτρον Διονύσιον, Παύλον Ἀνδρέαν Βενέδιμον, τοὺς γενναίους ἀδάμαντας, Χριστίναν Ἡράκλειον, καί Παυλίνον πάντες, ἐν ἀγαλλιάσει, νύν μακαρίσωμεν πιστοί, ὑπέρ Τριάδος στερρώς ἀθλήσαντας, καί πάσας τάς τοῦ δράκοντος, μηχανουργίας πατήσαντας, καί τό σκότος μειώσαντας, τῶν εἰδώλων ἐν χάριτι.

Αἵματι ωνήσασθε, τήν βασιλείαν μακάριοι, τοῦ Θεοῦ τήν ἀσάλευτον, καί ὅρμους ἐφθάσατε, τοὺς γαληνοτάτους, πᾶσαν τρικυμίαν, ὑπενεγκόντες τῶν δεινῶν, γνώμης ἀνδρεία θεομακάριστοι, ἐντεύθεν μακαρίζεσθε, νύν ἱκετεύοντες πάντοτε, τοῦ ευρεῖν ἡμᾶς ἔλεος, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰ τύχοι ἡ νηστεία τῶν Ἀποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος δ' Εἰδοὺς σημείωσιν

Τόν ρύπον ἀπόσμηξον, τῆς ταλαιπώρου καρδίας μου, Θεοτόκε πανύμνητε, καί πάντα τά τραύματα, καί τά ἔλκη ταύτης, τά ἐξ ἀμαρτίας, ἐναποκάθαρον Ἀγνή, καί τοῦ νοός μου στήσον τό ἄστατον, ὅπως τήν δυναστείαν σου, καί τήν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω ὁ ἄθλιος, καί ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυπτόμενον, ὑπό λόγχης ἢ Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλόανθρωπον, ἐκλαίει βοῶσα, Τί τοῦτο Υἱέ μου, τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀνταποδίδωσιν ὧν πεποίηκας, καλῶν αυτοῖς, καί σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Εορτῆς. Ἀπολυτίκιον ὁμοίως, καί Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες τῆς Εορτῆς, καί τῶν Ἀγίων.

Ο Κανὼν τῶν Ἀγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Πιστῶς ανυμνῶ τοὺς πόνους τῶν Μαρτύρων.

Ποῖημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος δ'

Ἄσομαί σοι Κύριε

Πίστεως Ὑπέρμαχοι τοὺς ἐν πίστει, τὴν ἱερὰν ὑμῶν αἰή, τελούντας πανήγυριν, παθῶν ἀπολυτρώσασθε, καί πάσης περιστάσεως.

Ἰστίῳ πτερούμενοι θεοφόροι, τῷ τοῦ Σταυροῦ πανευκλεῶς, ἀβρόχως τό πέλαγος, βασάνων διεπλεύσατε, ἐχθρόν καταποντίσαντες.

Συνήφθητε τάξεσιν ἀσωμάτοις, καθυπομείναντες πληγὰς, ἐν σώματι Ἅγιοι, διό τὴν θεῖαν σήμερον, μνήμην ὑμῶν γεραίρομεν.

Τῷ νόμῳ τῷ θείῳ ὠχυρωμένοι, τῶν ἀνομούντων τὰς βουλὰς, Σοφοὶ κατηργήσατε, ἀθλήσαντες νομίμως δέ, Θεοῦ δόξης ἐτύχετε.

Θεοτοκίον

Ὡς θρόνον σε Παρθένε τοῦ Βασιλέως, ἐν ᾧ καθίσας τοῖς πιστοῖς, καθέδραν οὐράνιον, ἡτοίμασε, γεραίρομεν, καί πόθῳ μακαρίζομεν.

Ὡδὴ γ'

Τόξον δυνατῶν ἠσθένησεν

Στήσας ἐπὶ πέτραν πίστεως, Πέτρε τῆς ψυχῆς σου τοὺς πόδας μακάριε, τῇ ἐνστάσει οὐ παρετράπης, τῶν ἀθέων παμμακάριστε.

Ἄλλον ὡς ἀστέρα λάμποντα, Λάμπσακός σε Πέτρε, τῇ οἰκουμένη προβάλλεται, ἐκμειούντα τῆς ἀθείας, τὴν ἐσπέραν θεῖα χάριτι.

Νεύσει πρὸς Θεὸν νευρούμενος, Πέτρε τροχαντήρσι, καί δεσμοῖς συντριβόμενος, καί τυπτόμενος ἀνενδότως, στεφανίτης ἀναδέδειξαι.

Ὑμνοντῷ Θεῷ προσάγοντες, πᾶσαν Ἀθλοφόροι ἐπιφορὰν τῶν κολάσεων, ὑπεμείνατε, διὰ τοῦτο, τῶν στεφάνων ἠξιώθητε.

Θεοτοκίον

Μόνῃ παρθελεύεις τίκτουσα, μόνῃ μυστηρίου, μεγίστου ὄντως διάκονος, ἐγνωρίσθης Θεὸν τεκούσα, Θεότοκε Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός

«Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καί οἱ ἀσθενούντες Περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεωθῇ, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδίᾳ μου».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Μαρτύρων εν αίματι, καλλωπιζόμενοι, Κυρίω παρίστασθε, τώ τού παντός Βασιλεί, καλλίνικοι Μάρτυρες, όθεν εν ευφροσύνη, τήν σεπτήν υμών μνήμην, σήμερον εκτελούμεν οφλημάτων τήν λύσιν, αιτούμενοι ευρεΐν δι' υμών, καί μέγα έλεος.

Ει τύχοι η νηστεία τών Αποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Εκαίνισας Άχραντε, τώ θείω Τόκω σου, φθαρείσαν τοίς πάθεσι, τών γηγενών τήν θνητήν, ουσίαν καί ήγειρας, πάντας εκ τού θανάτου, πρός ζωήν αφθαρσίας, όθεν σε κατά χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ως προεφήτευσας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου, τήν παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεψας εκουσίως, τόν Υιόν καί Θεόν σου, όν περ ευλογημένη δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων ημίν δωρήσασθαι.

Καί τής Εορτής

Ωδή δ'

Δι' αγάπησιν Οικτίρμον

Νυοταγμόν από βλεφάρων ψυχής ωθούντες, τόν εκ τής αμελείας, εγρηγόρσεσι θείαις, πάσαν εκοιμίσατε αθέων κακόνιοιαν,

Ως υπέρτιμοι καί θείοι τού Λόγου λίθοι, θανατωθέντες λίθοις, ο Ανδρέας καί Παύλος, καί ο Διονύσιος, ζωής ηξιώθησαν.

Τόν τερπνοτατον λειμώνα τής ευσεβείας, τήν αληθή καί θείαν, τού Χριστού ευωδίαν, πίστει ευφημήσωμεν τούς Μάρτυρας σήμερον.

Οι τά κάτω παριδόντες εφέσει θεία, καί τής σαρκός τούς πόνους, υποστάντες γενναίως, χαίροντες πρός άπονον ζωήν μεταβεβήκασι.

Θεοτοκίον

Υπερύμνητε Παρθενε Θεοκυήτορ, τούς υμνητάς σου σώζε, επί σοί πεπιοθότας, πάσης περιστάσεως κινδύνων καί θλίψεων.

Ωδή ε'

Τόν φωτισμόν σου Κύριε

Σημειωθέντες Μάρτυρες, φωτί τώ νοητώ, βασάνων σκότος, καί νύκτα πονηράν, σθένει θεϊκώ, πολυθειΐας απροσκόπτως διέβητε.

Παρθενικαίς εκλάμπουσα, Χριστίνα καλλοναίς, στιγμάτων φέγγει, λαμπρώς

ωραιώθης, καί πρὸς νοητόν Χριστοῦ νυμφώνα, κατεσκήνωσας χαίρουσα.

Οι μανικῶς ἐρώμενοι, τοῦ σώματος τοῦ σου, Χριστίνα μάρτυς, ἡδίστω σου λόγῳ, ἔρωτα Θεοῦ εἰσδεδεγμένοι, ἐναθλούσι στερρότατα.

Θεοτοκίον

Νύμφη Χριστοῦ ἀνύμφευτε, δι' ἧς τοῦ παλαιοῦ, λυθέντες χρέους, υἱοὶ κατὰ χάριν, ὠφθημεν Πατρός ἐπουρανίου, τοὺς υμνοῦντάς σε φύλαττε.

Ὡδή ς'

Εβόησε, προτυπῶν

Ὁ ἐνδοξος, ἀριστεύσας Ἡράκλειος ἦρατο, μέγα κλέος, Παραδείσου πολίτης γενόμενος, καί σεπταῖς χορείαις, ἐνωθεῖς Ἀθλητῶν συναγάζεται.

Ὑμνήσωμεν, σὺν Παυλίνῳ τὸν θεῖον Βενέδιμον, καί Ἀνδρέαν, καί Ἡράκλειον, καί Διονύσιον, Πέτρον τε καί Παύλον, καί Χριστίναν Κυρίου τοὺς Μάρτυρας.

Στρεβλούμενοι, καί τοῖς λίθοις ἀδίκως βαλλόμενοι, τῷ πυρί τε τελειούμενοι, ἐνδοξοὶ μάρτυρες, τὴν τῶν πρωτοτόκων, Ἐκκλησίαν οἰκεῖν ἠξιώθητε.

Τὸν δείξαντα, τοὺς σοφοὺς, Ἀθλοφόρους ἐκλάμποντας, ὡς ἀστέρας, Ἐκκλησίας ἐν τῷ στερεώματι, εὐσεβῶς υμνοῦντες, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ προσκυνήσωμεν.

Θεοτοκίον

Ὡς ἄρουρα, καρποφόρος τὸν στάχυν ἐβλάστησας, Θεοτόκε, τῆς ζωῆς τοὺς πιστοὺς διατρέφοντα, καί λιμὸν τῆς πλάνης, ἐκ τῆς γῆς ἀληθῶς ἀναστέλλοντα.

Ὁ Εἰρμός

«Εβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος, Ἐκ φθοράς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων».

Κοντάκιον τῆς Εορτῆς

Σ υ ν α ξ ἰ ὶ ο ν

Τῇ ΙΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων, Πέτρου, Διονυσίου, Χριστίνης παρθένου, Ἀνδρέου, Παύλου, Βενεδίμου, Παυλίνου καί Ἡρακλείου.

Στίχοι

- Σεπτοὶ Ἀθληταί, ὑπὲρ σεπτῆς Τριάδος,
- Ὑπὲρ τό ζῆν εἶλοντο θανεῖν ἐμφρόνως.
- Ογδοάς, Ἀθλοφόρων ἐκ γαίης εἰς πόλιν ἦρθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων ἐπτὰ Μαρτύρων γυναικῶν, τῶν ἐν Ἀγκύρᾳ τῆς Γαλατίας, Τεκούσης, Ἀλεξανδρίας, Κλαυδίας, Φαινῆς, Εὐφρασίας, Ματρώνης, Ἰουλίας καί Θεοδότου Μάρτυρος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'
Ἀβραμιαῖοι Ποτέ

Νέους ζηλοῦντες πιστῶς, ἐν Βαβυλῶνι παιῖδας, τό πύρ προθύμως
υπεισήλθετε, βοῶντες Μακάριοι, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἰ.

Μή προσκυνῆσαι γλυπτοῖς, οἱ Ἀθληταί τῆς δόξης, ἀνασχεθέντες τόν αοίδιμον,
θάνατον υπέστησαν, τὰς ἀθανάτους λήξεις σαφῶς ἀπολαβόντες.

Ἀνδρειοτάτη ψυχή, καί ρωμαλέα γνώμη, τῶν ἀνομούντων τὰ φρυάγματα,
καθεῖλον οἱ Μάρτυρες, ἀναβοῶντες πιστῶς, Χριστέ εὐλογητός εἰ.

Ρήμασι θείοις οχυρωθεῖς, Μάρτυς Παυλίνε, θανεῖν προείλου παναοίδιμε,
βοῶν τῷ ποιήσαντι, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Τήν κιβωτόν τοῦ Θεοῦ, τοῦ θεοῦ μάννα στάμνον, χρυσήν λυχνίαν τε καί
τράπεζαν, τό ὅρος τό ἅγιον, τήν Θεοτόκον πάντες πιστῶς ὑμνολογούμεν.

Ὡδή η'
Λυτρωτά τοῦ παντός

Υφαντόν ἐκ τῆς ἀνωθεν χάριτος, ἀπεκδύσει πηλίνου τοῦ σώματος, οἱ Ἀθληταί
ιμάτιον, ἐνεδύσαντο πόθῳ ἀναβοῶντες, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τόν Κύριον.

Ραντισμῷ θεοῦ αἵματος Μάρτυρες, καθαρθέντες τό αἷμα τό ἴδιον, υπέρ
Χριστοῦ ἐχέατε, μελωδοῦντες ἀπαύστως, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε
τόν Κύριον.

Ὁραιότατοι βότρυες ὠφθῆτε, νοουμένης ἀμπέλου Μακάριοι, οἶνον ἡμῖν
προχέοντες, εὐσεβείας τοῖς πόθῳ ἀναβοῶσιν, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νοητόν ἱλαστήριον πέφυκας, τὰς ἀπάντων δεήσεις δεχόμενον, καί τῷ Υἱῷ
σου Πάναγνε, ἀναφέρον ἐἰς λύτρον τῶν μελωδούντων, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τόν
Κύριον.

Ὁ Εἰρμός

«Λυτρωτά τοῦ παντός Παντοδύναμε, τοῦς ἐν μέσῳ φλογός εὐσεβήσαντας,
συγκαταβάς ἐδρόσισας, καί ἐδίδαξας μέλπειν, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε
ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Ὡδή θ'
Εὐά μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Ἰέρευσαν πόθῳ εαυτοῦς οἱ Μάρτυρες, οἱ γενναῖοι ἀγαλλόμενοι, ἔδωκαν
αἷματα προθύμως, καί ὄλβον ἀναφαίρετον ἔλαβον, καί νῦν ταῖς τῶν
Μαρτύρων ἡρίθμηνται, χοροστασίαις οἱ πανεύφημοι.

Ωράθητε άνθη νοητά μυρίζοντα, Αθλοφόροι τήν ευσέβειαν, θείας τε πόλεως πολίται, λιμένες τών εν ζάλη σωτήριοι, φωστήρες αληθείας υπέρμαχοι, όθεν αξίως μακαρίζεσθε.

Σύν Πέτρω καί Παύλω τόν σοφόν Ηράκλειον, καί Παυλίνον καί Βενέδιμον, άμα Ανδρέα καί Χριστίνη, καί τώ Διονυσίω τιμήσωμεν, στερρώς υπέρ Χριστού μαρτυρήσαντας, καί τήν απάτην αφανίσαντας.

Η γή μέν τά αίματα υμών εδέξατο, εκχυθέντα μεγαλώνυμοι, υπέρ τού πάντων Ευεργέτου, σκηναί δέ τών Δικαίων τά πνεύματα, μεθ' ών περιχορεύοντες μνήσθητε, τών μεμνημένων υμών πάντοτε.

Θεοτοκίον

Φωνήν σοι πιστοί περιχαρώς προσφέρομεν, τού Αγγέλου Θεονύμφευτε, Χαίρε βοήθεια ανθρώπων, Μαρτύρων Αποστόλων κραταίωμα, καί παντων Προφητών περιήχημα, Θεογεννήτορ παναμώμητε.

Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσή ματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τής Εορτής

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Πατρικίου, Επισκόπου Προύσης, καί τών σύν αυτώ, Ακακίου, Μενάνδρου καί Πολυαίνου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ' καί τών Αγίων γ'.

Στιχηρά τών Αγίων

Ήχος β'

Ότε, εκ τού ξύλου

Θεία, τετρακτύς Ιεραρχών, δέδεικται πληθύς ώσπερ στύλων, αμεταθέτων Χριστού, ών τή εδραιότητι, Σοφία οίκτον υψοί, τών δογμάτων τά θύματα, προτίθησι πάσιν, οίνον τόν ευφρόσυνον, κिरνά κρατήρι σεπτώ, νέμει τήν τροφήν καί τήν χάριν, τοίς πιστώς τελούσι τήν μνήμην, τών Ιεραρχών καί αθλοφόρων Χριστού.

Μύσται, καί θεράποντες Χριστού, καί Ιερομάρτυρες θείοι, κόσμον

φρουρήσατε, μέγιστε Πατρίκιε, σύν Ακακίω ομού, ιερώτατε Μένανδρε, Πολύαινε μάκαρ, στίφος ισοστάσιον, τών τετραμόρφων νοών, θείαν, ως τελούντες χορείαν, καί Θεού παρόντες τώ θρόνῳ, συντηρεῖτε πίστει τούς τιμώντας υμᾶς.

Ὦντως, ὦ Πατρίκιε ποθών, ἐπὶ θαλασσών τόν αφράστως, θεμελιώσαντα γήν, καί τόν ποταμοῖς αὐτήν προετοιμάσαντα, σοῦ τοῖς θείοις προσρήμασι, διδάσκεις υδάτων, τών θερμῶν μυστήριον, τό υπερθαύμαστον, οὔπερ, προχοαῖς νύν ενθέοις, δίδου καί ἡμῖν σαῖς πρεσβεΐαις, ιαμάτων ἀνωθεν τά νάματα.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰ τύχοι ἡ νηστεία τῶν Αποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκον

Ἦχος β' Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Χαίρε, ἡλιόμορφε ἀστήρ, χαίρε ἡ αἰτία ἀπάντων, καλῶν Πανάμωμε, χαίρε ἡ χωρήσασα, Θεόν ἀχώρητον, ἡ τόν στάχυν βλαστήσασα, τῆς ἀθανασίας, χαίρε θεῖον ὄχημα, πύλη ἡ πάμφωτος, χαίρε, ἡ ἀράς ἀναιρέτις, τῆς προγονικῆς ἡμῶν, χαίρε, ἀγαθῶν ἡ πρόξενος υπάρχουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Βότρυν, τόν παμπέπειρον Ἀγνή, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ, ἐκυοφόρησας, ξύλῳ ὡς ἐώρακας, τούτον κρεμάμενον, θρηνωδοῦσα ἡλάλαζες, καί ἐκράζες, Τέκνον, γλεύκος ἐναπόσταξον, δι' οὐ ἡ μέθη ἀρθή, πάσα, τῶν παθῶν εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σέ τετοκυῖας, σοῦ τήν εἰς σπλάγχνιαν ἐνδείκνυμενος.

Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά τῆς Εορτῆς. Ὁμοίως καί Ἀπολυτίκιον καί Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Οἱ Κανόνες τῆς Εορτῆς, καί τῶν Ἀγίων.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Πατρικίον τόν ἀρίστον ἐν ἀθλοφόροις αἰδῶ.

Ποῖμα Θεοφάνους.

Ὡδή α'

Ἦχος πλ. δ' Ἀρματηλάτην

Παντοδαπαῖς κεκοσμημένην χάρισιν, ἱερωσύνης στολήν, καί ταῖς βαφαῖς αὐθις, μαρτυρίου αἵματος, ὡραῖσθῆσαν Ἐνδοξοὶ περιθέμενοι πάντες, τῆς εὐσεβείας ἐδείχθητε, πρόμαχοι στερροὶ καί τῆς πίστῳς.

Αγωνοθέτης ο Χριστός καθήμενος, εν δεξιά τού Πατρός, τοίς Αθληταίς πάσι, τών αγώνων στάδιον, αναπετάσας ήθροισε, προσφυώς ηρμοσμένον, χορόν Μαρτύρων τετράριθμον, άσμασιν αυτόν μεγαλύνοντα.

Τής Εκκλησίας προεστώς Πατρίκιε, οία ποιμήν αγαθός, υπέρ αυτής μάκαρ, τήν ψυχήν σου τέθεικας, σύν Ακακίω Μένανωδρον, Πολύαινόν τε τόν θείον, σοφούς πλουτήσας συλλήπτορας, άσμα τώ Θεώ αναπέμποντας.

Θεοτοκίον

Ρήσεσι θείων Προφητών επόμενοι, καθωμολόγησαν, τόν τού Θεού Λόγον, σάρκα προσλαβόμενον, οι θεηγόροι Μάρτυρες, εξ αχράντου Παρθένου, ήν Θεοτόκον δοξάζοντες, άσμασιν αεί μακαρίζομεν.

Ωδή γ'

Ο στερεώσας κατ' αρχάς

Τούς πορευθέντας ανδρικώς, τήν τρίβον τού μαρτυρίου, καί τελέσαντας τόν κάλλιστον δρόμον, μακαρίσωμεν πιστοί, ως νικηφόρους μάρτυρας, και στεφανίτας θείου, καί ιεράρχας θεόφρονας.

Ο θεηγόρος πυρωθείς, τώ ζήλω τής ευσεβείας, κατεμάρανε τήν φλόγα τής πλάνης, ρητορεύων ασφαλώς, θεολογίας δόγματα, καί συνετίζων πάντας, προς θείαν όντως επίγνωσιν.

Νενεκρωμένον καθορών, τώ κάρω τής ασεβείας, ο Πατρίκιος δεινόν ηγεμόνα, εισεπήδησε βοών, θεογνωσίας ρήματα, καί διασπείρων πάσι, τόν θείον λόγον τής πίστεως.

Θεοτοκίον

Απειρογάμω τού Θεού, τόν Λόγον ώ Θεοτόκε, απεγέννησας εκ σου σαρκωθέντα, όν οι Μάρτυρες Θεού, ανδρείως ωμολόγησαν, ως στρατιώται τούτου, καί στεφανίται γενόμενοι.

Ο Ειρμός

«Ο στερεώσας κατ' αρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριζον, ότι ουκ έστι πλήν σου, Άγιος μόνε φιλόανθρωπε».

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Σύν Μενάνδρω Ακάκιον τόν σοφόν, καί Πολύαινον πίστει τόν Ιερόν, τιμήσωμεν άσμασι, καί τόν μέγαν Πατρίκιον, Ιερείς γάρ ούτοι, Θεού παντοκράτορος, γεγονότες πίστει, αυτώ ευηρέστησαν, όθεν μαρτυρίου, επί τέλει τού βίου, λαμπρώς ηξιώθησαν, καί Αγγέλοις συνήφθησαν, οίς εκ πόθου βοήσωμεν, Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Καί τής Εορτής

Ει τύχοι η νηστεία τών Αποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκον
Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπέρ πασῶν τῶν χαρίτων σου, σύ γάρ ὠφθης σκέπη, ομοῦ καί βοήθεια, Πειρασμῶν καί θλίψεων, αἰί με εξαίρουσα, ὅθεν ὡς ἐκ μέσου, φλογιζούσης καμίνου, ρυσθéis τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι, Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τῷ σώ Υἱῷ καί Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν Ἀμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, ἡ Ἀμνάς θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυζε δακρύουσα, καί πικρῶς ἀνεκραύγαζεν, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τήν σταύρωσιν, ἥνπερ ὑπομένεις διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεέ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε, Ἡ πιστῶς ἐκβοησωμεν, Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καί πταισμάτων δώρησαι τήν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τά παθήματα.

Ὡδή δ'
Σύ μου ἰσχύς, Κύριε

Ρώμην Χριστοῦ, περιεβάλου Πατρίκιε, ἱερεὺς γάρ, τούτου ἐχρημάτισας, καί τοῖς αὐτοῦ, ἴχνησι σαφῶς, κατακολουθήσας, διὰ βασάνων προσήνεξαι, τῷ μόνῳ εὐεργέτῃ, εὐσεβῶς ἀνακράζων, Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Ἱεουργός, θεῖος ἐδείχθης Ἀκάκιε, θείας αἰγλης, Πάτερ ἐμφορούμενος, καί τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυς ἀληθής, ἀναδεδειγμένος, εἰδώλων πλάνην κατέπτυσας, διό καί γεγηθότι, συνειδότη κραυγάζεις, Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Στίφει Χριστέ, τῶν σων Μαρτύρων ὁ Μένανδρος, συγχορεύων, καί συναγαλλόμενος, μαρμαρυγαῖς, λάμπει νύν ταῖς σαῖς, καί φωτοχυσίαις, ωραίαις ἀγλαϊζόμενος, κακεῖ σοι τῷ Δεσπότη, γεγηθῶς ἀνακράζει, Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Τῆς ἱεράς, στάσεως Σώτερ Πολύαινος, ἠξιώθη ὡς ἀκαταγώνιστος, Μάρτυς φανείς, ὅθεν καί φωτός, νύν τοῦ ἀκηράτου, ἀξίως ἀναπιμπλάμενος, βοά σοι τῷ Δεσπότη, τῶν ἀπάντων καί κτίστη, Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον

Ὅπλον Χριστέ, τήν σέ τεκούσαν Πανάμωμον, κεκτημένοι, πλάνης ἐτροπώσαντο, τάς μηχανάς, Μάρτυρες οἱ σοί, καί τάς τῶν τυράννων, θωπείας σαφῶς διέλυσαν, καί νύν στεφανηφόροι, δεδειγμένοι βοῶσι, Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Ὡδή ε'

Ἴνα τί με απώσω

Νεκρωθέντες τῷ κόσμῳ, Μάρτυρες θεόφρονες πόνοις ασκήσεως, τῷ Χριστῷ προθύμως, προσηνέγκατε θύματα τέλεια, εαυτούς τυθέντες, ὥσπερ αμνοὶ τοῖς τοῦ Δεσπότη, πειθαρχοῦντες ἐνθέοις προστάγμασιν.

Εναθλοῦντες νομίμως, Μάρτυρες πανεύφημοι εστεφανώθητε, καρτερήσαντες γάρ, τὰς πικράς αλγηδόνας καὶ μάστιγας, τὰς τῶν παρανόμων, ἐν οὐρανοῖς κατατρυφήσαι, τῆς ἀφθάρτου ζωῆς ἡξιώθητε.

Νοερῶς σύν Ἀγγέλοις, νῦν ἐνδαιπύμενος μάκαρ Πατρίκιε, τῶν ἐπιτελούντων, τὴν σεβάσμιον μνήμην σου μέμνησο, πρὸς τὸν σὸν Δεσπότην, ἐν προσευχαῖς καθικετεύων, ἐκ κινδύνων ρυσθῆναι πανεύφη με.

Θεοτοκίον

Ἀληθὴ Θεοτόκον, πάντες ἐπιγνόντες σε Μάρτυρες ἐνδοξοὶ, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεὸν Λόγον εἰδότες ἐκήρυξαν, πρὸς τὴν ἀμαρτίαν, νεανικῶς μέχρι θανάτου, ἀνθιστάμενοι Κόρη πανύμνητε.

Ὡδή ς'

Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν

Θίασον ἀθλητικόν, ἐκ τεσσάρων συνεστῶτα Μαρτύρων ἱεραρχῶν ἀξίως, εὐπρεπῶς φαιδρυνόμενον, ὁ λαὸς ὁ εὐσεβής, νῦν συστησάμενοι τὰς χορείας, ἁρμονικῶς ἀνευφημήσωμεν,

Λύουσι σωματικῶν, αλγηδόνας οἱ στερροὶ νοσημάτων, ταῖς τῶν θερμῶν ὑδάτων, αὐτομάτοις ἐκβλυσεσι, καὶ παθῶν τῶν ψυχικῶν, θείαις ἐντεύξεσι, τοὺς ἐν πίστει, προσερχομένους ἀπαλλάττουσιν.

Ὅρθρον μοι τὸν νοητόν, τῷ ἐν σκότει τῶν πταισμάτων κειμένῳ καὶ μοχθηρῶς ἐντεύθεν, τὴν ζωὴν διανύοντι, προσευχαῖς μάκαρ ταῖς σαῖς, νῦν ἐξανάτειλον, ἱκετεύων, τὸν Λυτρωτὴν Χριστὸν Πατρίκιε.

Θεοτοκίον

Φώτισόν μου τὴν ψυχὴν, ἡ τεκούσα τό ἀπαύγασμα δόξης, τῆς τοῦ Πατρός Παρθένε, Θεοτόκε πανύμνητε, τὴν σὴν γάρ οἱ ἀθληταί, χάριν κατέχοντες, τῶν τυράννων, τὰς γλωσσαλγίας ἀπεκρυσσαντο.

Ὁ Εἰρμός

«Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν, καὶ πταισμάτων καταιγὶς με τaráττει, καὶ πρὸς βυθὸν βιαίως συνωθεὶ ἀπογνώσεως, ἀλλὰ σύ τὴν κραταιάν, χεὶρά μοι ἐκτείνων, ὡς τῷ Πέτρῳ, καὶ ἐκ φθοράς με ἀνακάλεσαι».

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως

Ὡς ἱερόν κειμήλιον, τοῦ Ἰησοῦ Πατρίκιε, ἡ Ἐκκλησία λαβούσα τό σῶμά σου, ἀγαλλομένη κράζει σοι, Διὰ σοῦ ἅπας κόσμος, ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα διαφυλάττεται, ἐξ αἰρέσεως πάσης ἀλώβητος καὶ ἀήττητος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΘ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Πατρικίου, Επισκόπου Προύσης καί τών σύν αυτώ, Ακακίου, Μενάνδρου καί Πολυαίνου,

Στίχοι

- Εφεύρε Πατρίκιος εκμηθείς κλέος,
- Υπέρ κλέος πάν γηϊνών πατρικίων.
- Εννεακαιδεκάτη τάμε Πατρίκιον ξίφος οξύ

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου πατρός ημών Μέμνονος τού θαυματουργού.

Μνήμη τού αγίου μάρτυρος Ακολούθου.

Η αγία νέα μάρτυς Κυριακή πυρί τελειούται.

Η αγία μάρτυς Θεοτίμη ξίφει τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Θεού συγκατάβασιν

Οι ένδοξοι Μάρτυρες, Ιερωσύνης κεκοσμημένοι στολή, τώ σφών αίματι ταύτην, Ιερωτέραν απεργασάμενοι, εν θεοπτία χορεύοντες ψάλλουσιν, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ρητόρων δεινότητας, φωτί τώ θείω καταυγαζόμενος, εξεφαύλισας μάκαρ, ως εν καμίνω τοίς αυτομάτοις θερμοίς, οίς ουκ εφλέχθης βληθείς, αλλ' εκραύγαζες, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ου φέρει Πατρίκιε, σοφούς σου λόγους, οίς εθριάμβευσας, Ηγεμών ο αλάστωρ, μιαρωτάτους καί ψευδωνύμους θεούς, ών καταπτύσας εβόας γηθόμενος, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ιδού νύν πεπλήρωται, Δαυίδ τού θείου η θεία πρόρρησις, λιτανεύει γάρ πόθω, τετράς Μαρτύρων τώ σώ προσώπω Αγνή, τώ σαρκωθέντι εκ σου ανακράζουσα, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Στεφανηφόρους Μάρτυρας, Ιεράρχας θεόφρονας, δεύτε γεγηθότες, οι πιστοί τιμήσωμεν, Χριστόν μεγαλύνοντες, τόν παρασχόντα τούτοις ισχύν, τάς τών δυσμενών, μή δεδοικέναι βασάνους, όν Παίδες ευλογούσιν, Ιερείς ανυμνούσι, λαοί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ιερωσύνης χρίσματι, μαρτυρίου τε αίματι, η τών καλλινίκων, τετρακτύς

κεκόσμηται, καί λάμπει τοῖς θαύμασι, δι' εκατέρων μάλα λαμπρῶς, τὸν Δημιουργόν, καί Λυτρωτὴν εκβοῶσα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ανυμνεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νενικηκότες ἐνδοξοὶ, τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας, καί τὰς τῶν τυράννων, ἀπειλὰς μὴ πτήξαντες, στεφάνους ἐδέξασθε, παρὰ Χριστοῦ πανεύφημοι, καί ὡς νικηφόροι ἀθληταὶ μελωδεῖτε, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ανυμνεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Αγαλλιάσθω Μένανδρος, ευφημείσθω Ακάκιος, καί σύν Πολυαίνω, ὁ φαιδρός Πατρίκιος, χορεῖαν στησάμενοι, τὸν σαρκωθέντα Λόγον Πατρός, ἐκ παρθενικῆς ἀπειρογάμου νηδύος, ὑμνεῖωσαν ἀπαύστως, ἱερεῖς δεδειγμένοι, αὐτὸν υπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τὸν Δημιουργόν καί Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ανυμνεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός

Εξέστησαν ὁρῶντες τοὺς ἀθλητάς, κεφαλὰς τεμνομένους οἱ τύραννοι, καί τὰς ψυχάς, πόθῳ προδιδόντας καρτερικῶς, ὁ δὲ Χριστός ἐδέξατο, τούτους καταπαύσας ἐν αὐτῷ, δι' ὧν καί τὰς ἰάσεις, πηγάζει ὡς ἐκ κρήνης, ἀδιαλείπτως τοῖς προστρέχουσιν.

Ἰδεῖν ἐσπουδακότες τῶν ὀρεκτῶν, τὴν πηγὴν ἱεράρχαι καί Μάρτυρες, ἐν οὐρανοῖς, πάσας εὐκληρίας τὰς ἐν τῇ γῇ, καταλιπόντες ἦρθητε, πρὸς ὑψηλοτάτην περιωπὴν, τῆς θείας βασιλείας, τρυφάν ἀξιωθέντες, τῆς ὑπὲρ νοῦν μακαριότητος.

Διήλθετε τὸ ὕδωρ τῶν πειρασμῶν, καί τὸ πῦρ τῶν βασάνων διέβητε, καί νῦν τρανῶς, τὴν διαιωνίζουσαν, Ἀθληταί, ἀναψυχὴν εἰλήφατε, τῶν ἐπουρανίων ἐν ταῖς σκηναῖς, ἐν αἷς στεφανηφόροι, χορεύοντες ἀπαύστως, ἐκ τῶν κινδύνων ὑμὰς ρύσασθε.

Θεοτοκίον

Ὡς ἥλιος ἡ μνήμη τῶν ἀθλητῶν, τοὺς πιστοὺς περιλάμπει τοῖς θαύμασιν, ὁ γάρ ἐκ σοῦ, ἄχραντε Παρθένε τεχθεὶς Θεός, ὃν εὐσεβῶς ἐκήρυξαν, τούτους κατελάμπρυνεν ἐμφανῶς, δοξάζων τοὺς ἐν πίστει, αὐτοῦ τὴν παρουσίαν, τετιμηκότας ὡς ὑπέσχετο.

Ὁ Εἰρμός

«Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καί τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὦφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καί ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ταξιαρχαὶ μεγαλύνουσιν.

Εξαποστειλάριον τῆς Εορτῆς

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά

Προσόμοια τῆς Εορτῆς

Καί τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θαλλελαίου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τοῦ Ἁγίου γ'.

Στιχηρά τοῦ Ἁγίου

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Ὅμβροις τῶν αἱμάτων σου, μεγαλομάρτυς Θαλλέλαιε, ἀθεΐας τήν κάμινον, ἐνθέως κατέσβεσας νύν δέ τῶν θαυμάτων, ρείθροις ἀπελαύνεις, πάθη ποικίλα καί πιστοίς, ρώσιν παρέχεις ἐν θεῖα χάριτι, διό τήν θεῖαν μνήμην σου, περιχαρῶς εορτάζομεν, καί τήν κόνιν τοῦ σώματος, ἱερῶς προσπτυσσόμεθα.

Θαλλόν σε κατάκαρπον, θείας ἐλαίας γνωρίσαντες, ἀθλοφόρε Θαλλέλαιε, ἐλαίῳ τῶν πόνων σου, καί τῶν ὑπέρ φύσιν θαυματουργημάτων, ἱλαυνόμεθα σαφῶς, τόν ἐπὶ πάντων Θεόν δοξάζοντες, μεγάλως σε δοξάσαντα, ὑπέρ αὐτοῦ ὡς ἀθλήσαντα, καί τῆς πλάνης τό φρύαγμα, παντελῶς ἀφανίσαντα.

Πελάγει ριπτούμενος, καί ταῖς σανίσιν εἰλούμενος, καί εὐτόνως ξεόμενος, μένεις ἀταπείνωτος, τοῦ Χριστοῦ σε μάκαρ, ἐπενδυναμούντος, ἀνδρειοτάτῳ λογισμῷ, πονηροτάτῳ φθόνῳ μαχόμενον, Θαλλέλαιε μακάριε, τῶν Ἀσωμάτων ομότιμε, ἀθλοφόρων συνόμιλε, πρεσβευτά τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... τῆς Εορτῆς

Εἰ τύχοι ἡ νηστεία τῶν Αποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Τόν ρύπον ἀπόσμηξον, τῆς τάλαιπώρου καρδίας μου, Θεοτόκε πανύμνητε,

καί πάντα τά τραύματα, καί τά έλκη ταύτης, τά εξ αμαρτίας, εναποκάθαρων
Αγνή, καί τού νοός μου στήσον τό άστατον, όπως τήν δυναστείαν σου, καί
τήν μεγάλην αντίληψιν, μεγαλύνω ο άθλιος, καί αχρείος οικέτης σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυπτόμενον, υπό λόγχης ή
Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλόανθρωπον, έκλαιε βοώσα, Τί τούτο Υιέ μου, τί σοι
αχάριστος λαός, ανταποδίδωσιν ών πεποίηκας, καλών αυτοίς, καί σπεύδεις
με, ατεκνωθήναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εύσπλαγχνε, σήν εκούσιον
σταύρωσιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ.

Απολυτίκιον τής Εορτής

Απολυτίκιον

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής
αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, έχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους
καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτού ταίς ικεσίαις,
Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες τής Εορτής, καί τού Αγίου.

Ο Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Τόν Θαλλέλαιον ευφημείν θέμις.

Ποίημα. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ'

Τώ οδηγήσαντι

Ταίς υπερφώτοις ακτίσι, τού παντουργού Πνεύματος, καταλαμπόμενος αεί,
τούς τήν φωσφόρον σου πάντοτε, επιτελούντας πανήγυριν φώτισον, τού
μεγαλύνειν σε πιστώς, Μάρτυς Θαλλέλαιο.

Οχυρωθείς ευσεβεία, καί κρατυνθείς χάριτι, τού πανοικτίρμονος Θεού,
γενναιοφρόνως Θαλλέλαιο, πρός τούς αγώνας εχώρησας, καί έλυσας τά
οχυρώματα εχθρού, νίκηην αράμενος.

Νέος τό σώμα υπάρχων ταίς δέ φρεσί τέλειος, θεογνωσίαν αληθή καθάπερ
ήλιος έλαμψας, ειδωλικής ματαιότητος ζόφωσιν, αποσεισάμενος σαφώς,
Μάρτυς Θαλλέλαιο.

Θεοτοκίον

Κυριοτόκε Παρθένε, τών ευσεβών καύχημα, η τών Αγγέλων χαρμονή, Χριστιανών τό διάσωσμα, αμαρτανόντων εξίλασμα, γέφυρα εκ γής μετάγουσα τούς πιστούς, σώζε τούς δούλους σου.

Ωδή γ'

Ο στερεών βροντήν

Θαυματοургείς εξαίσια Παμμάκαρ, καιρώ τώ τής αθλήσεως, τού γάρ τυράννου ανηλεώς, σέ κολάζειν προθεμένου, αι τούτου χείρες ώφθησαν, ξηραί καί ανενέργητοι.

Αποσκοπών πρός μόνον τόν Δεσπότην, τόν νίκην σοι παρέχοντα, ου παρετράπης τής αληθούς Αθλητά ομολογίας, αλλ' ακλινής διέμεινας, εκπλήττων καί τούς άφρονas.

Λόγω ζωής καί έργων επιδείξει, Αλέξανδρον εξώγησας, καί τόν, Αστέριον Αθλητά, καί Θεώ τώ ευεργέτη, πανευκλείς παρέστησας, Θαλλέλαιε μάρτυρας.

Θεοτοκίον

Λάμψον μοι φώς Παρθένε μετανοίας, εν σκότει γάρ κατάκειμαι, τής αμαρτίας φρενοβλαβώς, καί παράσχου μοι τήν λύσιν, τών επταισμένων όπως σε, δοξάζω πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Ο στερεών βροντήν καί κτίζων πνεύμα, στερέωσόν με Κύριε, ίνα υμνώ σε ειλικρινώς, καί ποιώ τό θέλημά σου, ότι ουκ έστιν Άγιος ως σύ ο Θεός ημών».

Κάθισμα 'Ηχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Φωτοειδής αναδειχθείς αθλοφόρος, τής αθεΐας σκοτασμόν απεκρούσω, καί πρός ποινάς καί θάνατον εχώρησας, όθεν διανύσας σου τούς γενναίους αγώνas, μέγιστον αντέλαβες, κληρουχίαν καί δόξαν, τήν μηδαμώς γενναίε αθλητά, παρερχομένην, Θαλλελαιε ένδοξε.

Και τής Εορτής

Ει τύχοι η νηστεία τών Αποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκον

'Ηχος δ' Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τού ευχαρίστως ανυμνεΐν εκ καρδίας, καί εξαιτΐσθαι εκτενώς Θεοτόκε, τά σά ελέη Δέσποινα τούς δούλους σου, κράζοντας καί λέγοντας, Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καί λύτρωσαι, εξ εχθρών αοράτων, καί ορατών καί πάσης απειλής, σύ γάρ υπάρχεις ημών η αντίληψις,

Σταυροθεοτοκίον

Τή εν Σταυρώ σου Ιησού ανυψώσει, συνανυψώθη τών βροτών η ουσία, η δέ

Παρθένος έκλαιε βώσα μητρικώς, Τί σοι ανταπέδωκε, τών Εβραίων Υιέ μου, δήμος ο αχάριστος, ο πολλών σου θαυμάτων, επαπολαύσας, άναρχε Θεέ; Δόξα τω θείω Σταυρώ καί τώ πάθει σου.

Ωδή δ'
Εισακήκοα Κύριε

Εν θαλάσση απορριφείς, δυνάμει θεία ουκ εβυθίσθης, ασεβείς δέ κατεπόντισας, τώ βυθώ Θαλλέλαιε, τών ιερών αιμάτων σου Μάρτυς σοφέ.

Λαμπροφόρος ταίς θεϊκαίς, Μάρτυς αστράπτων φωτοχυσίαις, επεφάνης τώ δικάζοντι, διελέγχων ένδοξε, τήν ζοφεράν δυσσέβειαν τούτου τρανώς.

Αγιώτατόν σε ναόν, καί οίκον τής τρισηλίου δόξης, γεγονότα Μάκαρ έγνωμεν, ναούς τε καί ξόανα, τών πονηρών δαιμόνων συντρίψαντα,

Θεοτοκίον

Ιεροί Προφήται, τήν σήν λοχείαν πάλαι προανεφώνουν, όρος μέγα καί κατάσκιον, Πύλην τε καλούντές σε, δι' ής Κύριος μόνος Αγνή διώδευσεν.

Ωδή ε'
Ανάτειλόν μοι Κύριε

Οι πόνοι σου μακάριε, ευώδες ως θυμίαμα, τώ Ευεργέτη προσηνέχθησαν, τήν άπονον εντεύθεν, βασιλείαν Άγιε, καί ζωήν κεκλήρωσαι, μετά πάντων εκλεκτών.

Ναμάτων θείων έμπλεως, υπάρχων τών τού Πνεύματος, ψυχάς φλεχθείσας, φλογμώ τής ασεβείας, καί πρός ύδωρ Ένδοξε, τό τής αναπαύσεως, καθωδήγησας σαφώς.

Ελαία ως κατάκαρπος, εν οίκω τού Θεού ημών, Μάρτυς Θαλλέλαιε πεφύτευσαι, ελαίω ευσεβείας, πάντων ιλαρύνουσα, τās καρδίας πάνσοφε, καί τά πρόσωπα αεί.

Θεοτοκίον

Υιούς φωτός απέδειξας, τούς σκοτισθέντας πάθει, Πατρός απαύγασμα κυήσας, Χριστόν τόν φωτοδότην, Παναγία Δέσποινα, διά τούτο πόθω σε, μακαρίζομεν αεί.

Ωδή ς'
Ζάλη με λογισμών

Φάλαγγας δαιμόνων ετροπώσω, συνεργούς Θαλλέλαιε, αγίους έχων Αγγέλους, εν καιρώ τών αγώνων σου σοφέ, δι' ών στεφανηφόρος, αναδειχθείς δόξης έτυχες.

Η φύσις τών αλόγων επιγνούσα, τού Λόγου σε Μάρτυρα, ορμήν τήν άλογον φεύγει, και τιμά σε εν λόγω ευσεβεί, εν μέσω τού σταδίου, αγωνιζόμενον ένδοξε.

Μέγιστα επί σοί θαύματα βλέπων, όχλος ο παράνομος, τελούμενα παραδόξως, καταβάλλεται νεύσει θεϊκή, Θαλλέλαιε καί φέγγος, θεογνωσίας είσδέχεται

Θεοτοκίον

Έλυσας τών δεσμών με τής αμαρτίας, τεκούσα τόν Κύριον, τόν λύσαντα τά τού Άδου Θεοτόκε, βασίλεια Αγνή, καί πάντας συνδεσμούντα πρός τήν οικείαν επίγνωσιν.

Ο Ειρμός

«Ζάλη με λογισμών καταλαβούσα, εις βυθόν καθέλκει με, αμέτρων αμαρτημάτων, αλλά σύ Κυβερνήτα αγαθέ, προφθάσας διάσωσον, ως τόν Προφήτην, καί σώσόν με».

Κοντάκιον 'Ηχος γ' Η Παρθένος σήμερον

Τών Μαρτύρων σύναθλος, αναδειχθεις καί οπλίτης, στρατιώτης άριστος, τού Βασιλέως τής δόξης, γεγονόςς διά βασάνων καί τιμωρίας, έπαρσιν ειδωλολατρών καταπατήσας, διά τούτο τήν σεπτήν σου, υμνούμεν μνήμην σοφέ Θαλλέλαιε.

Συναξάριον

Τή Κ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Θαλλελαίου.

Στίχοι

- Ακέστορι τμηθέντι τώ Θαλλελαίω.
- Θεός βοτάνην πρός λύσιν πέμπει πάθους.
- Εικοστή Θαλλέλαιος τήν κεφαλήν απεκάρθη.

Μνήμη τού αγίου μάρτυρος Ασηλά, όστις εν ποταμώ ριφείς, τελειούται.

Οι τρεις όσιοι καί θεοφόροι πατέρες ημών Νικήτας, Ιωάννης καί, Ιωσήφ, οι κτίτορες τής εν Χίω Ιεράς καί βασιλικής Νέας Μονής, εν ειρήνη τελειούνται.

Τή αυτή ημέρα, η ανακομιδή καί μετακομιδή τού λειψάνου τού εν αγίοις πατρός ημών Νικολάου Μύρων τής Λυκίας τού θαυματουργού.

Ο όσιος πατήρ ημών Θαλάσσιος εν ειρήνη τελειούται.

Ο όσιος Μάρκος ο ερημίτης εν ειρήνη τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ευλογητός εί ο Θεός

Ίστατο μέσον τής φλογός, τών πειρασμών ως οι Παίδες, τήν θείαν δρόσον εξ ύψους Ένδοξε, δεχόμενος σαφώς, καί τόν επί πάντων Θεόν δοξολογών.

Νέος ως άλλος Δανιήλ, μέσον λεόντων εβλήθης, τῆς τούτων βλάβης ουδόλως χάριτι, τῇ θεία μετασχών, μάρτυς αθλοφόρε Θαλλέλαιε.

Θαυματουργίαις τούς πιστούς, νόσων παντοίων λυτρούσαι, τάς τῶν δαιμόνων ελαύνων φάλαγγας, καί λύων πειρασμῶν, ταίς σαῖς ικεσίαις Μαρτύρων καλλονή.

Θεοτοκίον

Εἰς τήν βοήθειαν ἡμῶν, θεοχαρίτῳτε Κόρη, σέ δυσωπούμεν θερμῶς, ἀνάστηθι καί λύτρωσαι ἡμάς, πειρασμῶν αἰωνίων καί πάσης ἀπειλῆς.

Ὡδή η'

Εν φλογί πυρός

Μίαν φύσιν μίαν θέλησιν, καί βουλήν καί ἰσχύν Ἐνδοξε, Τριάδος θείας καταγγέλλων ευσεβῶς, πολύθεον εμφρόνως, καθείλες βλασφημίαν, καί πόνους υπομείνας πολλούς, μεγάλως εδοξάσθης.

Ἱερεῖον ὥσπερ ἄμωμον, τῷ τυθέντι ἀμνῷ ἅγιον, σύ προσηνέχθης τῇ τοῦ ξίφους ἐκτομή, καί ἐκτεινας τόν ὄφιν, τόν πρὶν ἐν Παραδείσῳ, παρακοῆς θανάτῳ Ἀδάμ, καί Εὐάν ἀνελόντα.

Συγχορεύουσι τῇ μνήμῃ σου, τοῖς πιστοῖς ἀθληταὶ Ὅσιοι, Ἀγγέλων δῆμοι, Ἀποστόλων Προφητῶν, μεθῶν τάς ουρανίους, κληρούμενος σκηνώσεις, μή παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, πρεσβεύων αθλοφόρε.

Θεοτοκίον

Ἰλασμόν τῶν ἐπταισμένων μοι, Παναγία ἀγνή αἴτησαι, καί δός μοι χεῖρα ἐν πελάγει τῶν δεινῶν, δεινῶς χειμαζομένῳ, ἵνα σε μακαρίζω, καί πιστῶς κηρύττω τήν σὴν, βεβαίαν προστασίαν.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐν φλογί πυρός παρίστανταί σοι, Χερουβὶμ Σεραφίμ Κύριε, καί πάσα κτίσις ὕμνον ᾄδει σοιτερπνόν, Ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν τόν μόνον δημιουργόν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

Παρθενομάρτυς πολὺαθλος

Ὡς καθαιρέτην τῆς πλάνης σε, ὡς θεῖον ναόν τοῦ θείου Πνεύματος, σήμερον ἀνευφημούμεν Σοφέ, τούς μακαρίους σου πόνους, τὰ τίμια στίγματα, καί τήν κόνιν, τῶν λειψάνων ἀσπαζόμενοι.

Σαρκὸς ἡμῶν τὰ νοσήματα, ψυχῆς τε τὰ δυσίατα τραύματα, ἴασαι τῶν ἱαμάτων χάριν πλουτήσας, Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, καί τῆς αἰωνίου ρυσθῆναι κολάσεως, τούς τιμώντάς σε, δυσώπει τόν φιλόανθρωπον.

Ἡ γῆ χυθέν σου τό αἷμα, ἐδέξατο τό τίμιον Θαλλέλαιε, καί γέγονε πηγὴ ἰάσεων, ἐν ἣ προστρέχοντες πιστοί, τῶν δεινῶν λυτρούνται, Χριστόν

μεγαλύνοντες, καί συμφώνως σε τιμώντες μακαρίζουσι.

Θεοτοκίον

Φωτός δοχείον γεγένησαι Παρθέने, καί θρόνος τού Παντάνακτος άχραντε, έν ώ καθίσας τού παλαιού, πτώματος ήγειρεν ημάς, καί τή συνεδρία τή θεία ετίμησε, τούς εν πίστει καί πόθω σε μεγαλύνοντας.

Ο Ειρμός

«Παρθενομάρτυς πολύαθλος, Παρθένον Μητέρα πολυϋμνητον, σήμεραν εν τώ αυτής νυμφώνι, επιδημούσαν ξεναγεί, νυμφοστόλοι πάντες χορεύσωμεν πάτρια, ευσεβώς τήν Βασιλίδα μεγαλύνοντες».

Εξαποστειλάριον τής Εορτής

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων ενδόξων, μεγάλων, θεοστέπτων καί Ισαποστόλων Βασιλέων, Κωνσταντίνου καί Ελένης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τού, Μακάριος ανήρ. Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ' καί τών Αγίων γ'.

Στιχηρά τών Αγίων.

Ήχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Όπλον κραταιότατον, τώ Βασιλεί ημών δέδωκας, τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, δι' ού εβασίλευσεν, επί γής δικαίως, λάμπας ευσεβεία, καί βασιλείας ουρανών, κατηξιώθη τή ευσπλαγχνία σου, μεθ' ού σου τήν φιλάνθρωπον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Έδωκας φιλάνθρωπε, τώ ευσεβεί σου θεράποντι, Σολομώντος τήν φρόνησιν, Δαυϊδ τήν πραότητα καί τών Αποστόλων τήν ορθοδοξίαν, ως βασιλέων Βασιλεύς, κυριευόντων τε πάντων Κύριος, διό σου τήν φιλάνθρωπον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Πρώτος καθυπέταξας, τήν αλουργίδα αείμνηστε, Βασιλεύ εκουσίως Χριστώ, αυτόν επιγνούς Θεόν, καί παμβασιλέα, πάντων ευεργέτην, νικοποιόν πάσης αρχής, καί εξουσίας τόν υπερκείμενον, εντεύθεν σοι φιλόχριστε, τήν βασιλείαν κατεύθυνεν, Ιησούς ο φιλάνθρωπος, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ήχος β' Βυζαντίου

Πλουσίων δωρεών τά κρείττονα, ειληφώς παρά Θεού, Άναξ κράτιστε,

Κωνσταντίνε μέγιστε, καλώς εν τούτοις διέπρεψας, καταυγασθείς γάρ ακτίσι τού παναγίου Πνεύματος, υπό Σιλβέστρου Ιερέως, ως διά τού βαπτίσματος, εν Βασιλεύσιν ώφθης αήττητος, τήν οικουμένην ως προίκα προικοδοτήσας τώ Κτίστη σου, καί πόλιν βασιλεύουσαν θεοσεβή. Διό ικετεύων μή παύση Χριστώ τώ Θεώ, δωρηθήναι άπασι, τοίς τελούσι τήν μνήμην σου, ως παρρησίαν έχων, αμαρτιών συγχώρησιν, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Τής Εορτής

Ει τύχοι η νηστεία τών Αποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον
Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Τόν ρύπον απόσμηξον, τής τάλαιπώρου καρδίας μου, Θεοτόκε πανύμνητε, καί πάντα τά τραύματα, καί τά έλκη ταύτης, τά εξ αμαρτίας, εναποκάθαρων Αγνή, καί τού νοός μου στήσον τό άστατον, όπως τήν δυναστείαν σου, καί τήν μεγάλην αντίληψιν, μεγαλύνω ο άθλιος, καί αχρείος οικέτης σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυπτόμενον, υπό λόγχης ή Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλόανθρωπον, έκλαιε βοώσα, Τί τούτο Υιέ μου, τί σοι αχάριστος λαός, ανταποδίδωσιν ών πεποίηκας, καλών αυτοίς, καί σπεύδεις με, ατεκνωθήναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εύσπλαγχνε, σήν εκούσιον σταύρωσιν.

Είσοδος, τό, Φώς Ιλαρόν, τό Προκείμενον τής ημέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Βασιλειών Γ' τό Ανάγνωσμα

Έστη Σολομών κατά πρόσωπον τού θυσιαστηρίου Κυρίου, ενώπιον πάσης εκκλησίας Ισραήλ, καί διεπέτασε τάς χείρας αυτού εις τόν πυρανόν, καί είπε, Κύριε ο Θεός Ισραήλ, ουκ έστιν ως σύ Θεός εν τώ ουρανώ άνω, καί επί τής γής κάτω. Εί ο ουρανός τού ουρανού ουκ αρκέσουσί σοι, πώς ο οίκος ούτος, όν ωκοδόμησα τώ ονόματί σου; Πλήν καί επιβλέψεις επί τήν δέησιν μου, Κύριε ο Θεός, Ισραήλ, ακούειν τής δεήσεως καί τής προσευχής, ής ο δούλός σου προσεύχεται ενώπιόν σου σήμερον πρός σέ, τού είναι τούς οφθαλμούς σου ανεωγμένους εις τόν οίκον τούτον, ημέρας καί νυκτός, εις τόν τόπον, όν είπας, έσται τό όνομά μου εκεί, τού εισακούειν τής προσευχής, ής προσεύχεται ο δούλός σου εις τόν τόπον τούτον. Καί εισακούση τής δεήσεως τού δούλου σου καί τού λαού σου, Ισραήλ, όσα άν προσεύξωνται εις τόν τόπον τούτον καί σύ εισακούση εν τώ τόπω τής κατοικήσεώς σου εν τώ ουρανώ, καί ποιήσεις, καί ίλεως έση.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

Αγαλλιάσθω η ψυχή μου επί τώ Κυρίω, ενέδυσσε γάρ με ιμάτιον σωτηρίου, καί χιτώνα ευφροσύνης. Ως νυμφίω περιέθηκέ μοι μίτραν, καί ως νύμφην κατεκόσμησέ με κόσμω. Καί ως γή αύξουσα τό άνθος αυτής, καί ως κήπος τά

σπέρματα αυτού εκφύει, ούτως ανατελεί Κύριος δικαιοσύνην, καί αγαλλίαμα εναντίον πάντων τών εθνών. Διά Σιών ού σιωπήσομαι, καί διά Ιερουσαλήμ ουκ ανήσω, έως άν εξέλθη ως φώς η δικαιοσύνη μου, τό δέ σωτήριόν μου ως λαμπάς καυθήσεται. Καί όψονται τά έθνη τήν δικαιοσύνην σου, καί πάντες οι βασιλείς τής γής τήν δόξαν σου, καί καλέσουσι τό όνομά σου τό καινόν, ό ο Κύριος ονομάσει αυτό, καί έση στέφανος κάλλους εν χειρί Κυρίου, καί διάδημα βασιλείας εν χειρί Θεού σου. Καί ουκ έτι κληθήση Καταλελειμμένη, καί η γή σου ουκ έτι κληθήσεται, Έρημος, σοί γάρ κληθήσεται, θέλημα εμόν, καί τή γή σου, Οικουμένη, ότι ευδοκήσει Κύριος εν σοί, καί η γή σου συνοικισθήσεται. Καί ως συνοικών νεανίσκος παρθένω, ούτω κατοικήσουσιν οι υιοί σου, καί έσται όν τρόπον ευφρανθήσεται νυμφίος επί νύμφη, ούτως ευφρανθήσεται Κύριος επί σοί.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

Φωτίζου, φωτίζου, Ιερουσαλήμ, ήκει γάρ σου τό φώς, καί η δόξα Κυρίου επί σέ ανατέταλκεν. Ιδού σκότος καλύψει γήν, καί γνώφος επί έθνη, επί σέ δέ φανήσεται Κύριος, καί η δόξα αυτού επί σέ οφθήσεται. Καί πορεύσονται βασιλείς τώ φωτί σου, καί έθνη τή λαμπρότητί σου. Άρον κύκλω τούς οφθαλμούς σου, καί ίδε συνηγμένα τά τέκνα σου, ήκασι πάντες οι υιοί σου μακρόθεν, καί αι θυγατέρες σου επ' ώμων αρθήσονται. Τότε όψει, καί χαρήση καί φοβηθήση, καί εκστήση τή καρδιά ότι μεταβαλεί εις σέ πλούτος θαλάσσης, καί εθνών καί λαών. Καί ηξουσί σοι αγέλαι καμήλων, καί καλύψουσί σε κάμηλοι Μαδιάμ καί Γεφάρ. Πάντες εκ Σαβά ήξουσι, φέροντες χρυσίον, καί λίβανον οίσουσί σοι, καί λίθον τίμιον καί τό σωτήριον Κυρίου ευαγγελιούνται. Καί πάντα τά πρόβατα Κηδάρ συναχθήσονται, καί κριοί Ναβαιώθ ήξουσί σοι, καί ανενεχθήσονται δεκτά επί τό θυσιαστήριόν μου, καί ο οίκος τής προσευχής μου δοξασθήσεται. Τίνες οί δε ως νεφέλαι πέτανται, καί ωσει περιστεραί σύν νεοσσοίς; Εμέ νήσοι υπέμειναν καί πλοία θαρσείς εν πρώτοις αγαγείν τά τέκνα σου μακρόθεν καί τό αργύριον καί τό χρυσίον αυτών μετ' αυτών, διά τό όνομα Κυρίου τό άγιον, καί διά τό τόν άγιον τού Ισραήλ έωδοξον είναι. Καί οικοδομήσουσιν αλλογενείς τά τείχη σου, καί οι βασιλείς αυτών παραστήσονται σοι, διά γάρ οργήν μου επάταξά σε, καί διά έλεός μου ηγάπησά σε. Καί ανοιχθήσονται αι πύλαι σου διά παντός, ημέρας καί νυκτός ου κλεισθήσονται, εισαγαγείν πρός σέ δύναμιν εθνών, καί βασιλείς αυτών αγομένους. Τά γάρ έθνη καί οι βασιλείς, οί τινες ου δουλεύσουσί σοι, απολούνται, καί τά έθνη ερημία ερημωθήσονται. Καί η δόξα τού Λιβάνου πρός σέ ήξει εν κυπαρίσσω καί πεύκη καί κέδρω άμα, δοξάσαι τόν τόπον τόν άγιόν μου, καί τόν τόπον τών ποδών μου δοξάσω. Καί πορεύσονται πρός σέ δεδοικότες υιοί τών ταπεινωσάντων σε καί παροξυνάντων σε, καί προσκυνήσουσιν επί τά ίχνη τών ποδών σου πάντες οι παροξυναντές σε, καί κληθήση Πόλις Κυρίου Σιών, τού Αγίου Ισραήλ, διά τό γεγενήσθαι σε εγκαταλελειμμένη καί μεμισημένην, καί ουκ ήν ο βοηθών σοι. Καί θήσω σε αγαλλίαμα αιώνιον, ευφροσύνην γενεαίς γενεών. Καί θηλάσεις γάλα εθνών, καί πλούτον βασιλέων φάγεσαι, καί γνώση, ότι εγώ Κύριος ο σώζων σε, καί εξαιρούμενός σε ο Θεός Ισραήλ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρά Ἰδιόμελα

Ἦχος α'

Χρεωστικῶς εκτελούμεν τὴν μνήμην σου, Κωνσταντίνε ἰσαπόστολε, πάντων ἀνάκτων βάσις καὶ καύχημα, φωτισθεῖς γάρ ακτίσι τοῦ Πνεύματος, πάσαν εφαιδρυνας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τα συστήματα τῶν πιστῶν πανταχόθεν συνάξας, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, ἐνθα τῶν ἀσεβῶν ἐσβέσθη τό φρύαγμα, καὶ αἰρετικῶν ἡσθένησαν γλῶσσαι, καὶ ἐμωράνθησαν, τῶν δὲ ὀρθοδόξων ὑψώθη τό στίφος, φανερωθείσης τῆς πίστεως. Ὅθεν ὑπ' αὐτῶν ἐδοξάσθης Ὁρθοδοξότατος, καὶ πάντων βασιλέων ἐκηρύχθης πατήρ, ὡς πρῶτος τὴν αλουργίδα παρὰ Θεοῦ κομισάμενος. Διό αἰτούμεν σε, οἱ τελούντες τὴν μνήμην σου πιστῶς, αἰτήσαι ἱλασμόν ἀμαρτιῶν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός

Οὐκ ἐξ ἀνθρώπων τὴν κλήσιν ἔλαβες, ἀλλ' ὡς ὁ θεσπέσιος Παῦλος, ἐσχες μάλλον ἐνδοξε ταύτην ἐξ ὕψους, Κωνσταντίνε ἰσαπόστολε, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τό γάρ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ἐν οὐρανῷ θεασάμενος, καὶ δι' αὐτοῦ ἀγρευθεῖς, ὡς κάλλιστον θήραμα, ἐν τούτῳ καὶ νικητής, κατὰ ὀρωμένων καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, ἀπεφάνθης ἀήττητος, Ὅθεν δυσωπούμεν σε, ὡς πρεσβευτὴν θερμότατον, οἱ γηγενεῖς ἐπαξίως τὴν μνήμην σου σέβοντες, ἐν παρρησίᾳ αἰτησασθαι ἡμῖν, φωτισμόν ἱλασμόν καὶ τό μέγα ἔλεος.

Ἦχος β' Βύζαντος

Τοῦ εὐσεβοῦς Κωνσταντίνου ἡ μνήμη, ὡς μύρον ἐκκενούμενον σήμερον ἀνέτειλε, Χριστόν γάρ ποθήσας, εἰδώλων κατεφρόνησε, ναόν ἐγείρας ἐπὶ γῆς, τῷ σταυρωθέντι δι' ἡμᾶς, ἐν οὐρανοῖς δὲ ἀπέλαβε, τὸν τῆς ἐλπίδος στέφανον.

Ἦχος γ'

Νεανικὴν ἄγων τὴν ἡλικίαν, ὥσπερ ὁ θεσπέσιος Παῦλος, ἐκ τῶν ὑψίστων ἐδέξω τό θεῖον χάρισμα, καὶ τοῦ δεινοῦ πολεμητορὸς τὰ θράση, τῇ πανοπλίᾳ τοῦ Σταυροῦ κατέβαλες, ἀνάκτων τό καύχημα, Κωνσταντίνε ἰσαπόστολε, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ'

Αῖνος τῷ Θεῷ, ἐκ χοϊκῶν χειλέων προσάδεται, ἐπὶ τῇ θείᾳ μνήμῃ σου, Κωνσταντίνε πανεύφημε, Σύ γάρ ὠφθης ἀκραιφνῆς στρατιώτης τοῦ λόγου τῆς πίστεως, φαυλίσας ἐν τῷ σκάμματι, τῶν εἰδώλων τὰς μορφάς, καὶ νῦν προσηρείσθης τῷ φέγγει τῆς Τριάδος, καταπυρσεύων ἡμῶν, τὰς διανοίας ταῖς πρεσβείαις σου.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον στολισαμένη, τῷ κράττει σου Ἀναξ, μυστικῶς εὐφραίνεται, καὶ τὴν σὴν παγγέραςτον μνήμην, κατ' ἀξίαν εὐφῆμως γεραίρει κραυγάζουσα, Χαίροις, ὁ τὸν Παῦλον ζηλώσας, καὶ τὸν Σταυρόν τοῦ Χριστοῦ ἀράμενος, καὶ τὰς παγίδας συντρίψας τοῦ ἀντιπάλου, Χαίροις, ἀνάκτων πανάριστε, καὶ Ἀποστόλων ἰσότημε, Χαίροις πιστῶν τό στήριγμα, καὶ Βασιλέων τό προπύργιον, Κωνσταντίνε μακάριε, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον, μὴ διαλίπης πρεσβεύων, ὡς παρρησίαν ἔχων, Βασιλέων ἐγκαλλώπισμα.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Πρώτος, Βασιλεύς Χριστιανῶν, παρά τοῦ Θεοῦ, Κωνσταντίνε, τό σκήπτρον ἔλαβες, σοί γάρ πεφανέρωται ἐν γῇ κρυπτόμενον, τό σωτήριον σύμβολον, δι' οὐ καί τά ἔθνη, πάντα καθυπέταξας τοῖς τῶν Ρωμαίων ποσίν, ὅπλον ἀπροσμάχητον ἔχων, τόν ζωοποιόν Σταυρόν μάκαρ, δι' οὐ καί προσήχθης τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Ὑψωσα ἐκλεκτόν ἐκ τοῦ λαοῦ μου.

Ὄντως, μακαρία ἡ γαστήρ, καί ἡγιασμένη κοιλία, ἡ σέ βαστάσασα, Μέδων κοσμοπόθητε, Χριστιανῶν ἡ χαρά, Κωνσταντίνε θεόστεπτε, Ανάκτων ἡ δόξα, πλούτος καί υπέρμαχος τῶν ὀρφανῶν καί χηρῶν, σκέπη ταπεινῶν καί ἀπόρων, θλίψεων ἀνόρθωσις ὄντως, καί τῶν αἰχμαλώτων ἡ ἀνάρρυσις.

Στίχ. Διά τοῦτο ἐχρίσέ σε ὁ Θεός, ὁ Θεός σου.

Πόθω, καί ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, κατεπειγομένη ἡ Μήτηρ, τοῦ γλυκυτάτου βλαστοῦ, σπεύδουσα ἀφίκετο ἐν τῇ ἀγία Σιών, εἰς τόν τόπον τόν ἅγιον, ἐν ᾧ εσταυρώθη, θέλων ὁ Σωτήρ ἡμῶν, διά τό σῶσαι ἡμᾶς, ἐνθα, τόν Σταυρόν ἀραμένη, χαίρουσα ἐκραύγαζε, Δόξα, τῷ δωρησαμένῳ μοι ὄν ἡλπίζον.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Σέλας φαινότατον, κομήτης ἐσπερώτατος, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν θεότητος μετοχτευθεὶς, ἤχθης ἀγιάσαι λαόν καί πόλιν, καί τύπον Σταυροῦ ἐν οὐρανῷ κατοπτεύσας, ἤκουσας ἐκεῖθεν, Ἐν τούτῳ νίκα τοὺς ἐχθρούς σου, Ὅθεν δεξάμενος τὴν γνώσιν τοῦ Πνεύματος, Ἱερεὺς τε χρισθεὶς καί Βασιλεύς, ἐλαίῳ ἐστήριξας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ὀρθοδόξων Βασιλέων πατήρ, οὐ καί ἡ λάρναξ ἰάσεις βρύει, Κωνσταντίνε Ἰσαπόστολε, πρέσβευε υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Τοῦ Σταυροῦ σου τόν τύπον ἐν οὐρανῷ θεασάμενος, καί ὡς ὁ Παῦλος τὴν κλήσιν οὐκ ἐξ ἀνθρώπων δεξάμενος, ὁ ἐν βασιλεύσιν, Ἀπόστολός σου Κύριε, Βασιλεύουσιν πόλιν τῇ χειρί σου παρέθετο ἥν περισώζε διὰ παντός ἐν εἰρήνῃ, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Καί τῆς Εορτῆς

Καί Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Νέος γέγονας, Δαυῖδ τοῖς τρόποις, γέρας ἄνωθεν, εἰσδεδεγμένος, τῆς βασιλείας τῇ κορυφῇ σου τό ἔλαιον, σέ γάρ τῷ Πνεύματι ἐχρῖσεν ἐνδοξε, Ὁ υπερούσιος Λόγος καί Κύριος, ὅθεν ἔλαβες, καί σκήπτρον Σοφέ βασίλειον, αἰτούμενος ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Καί τῆς... Εορτῆς

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. β'

Ελκόμενος ἐπὶ σταυροῦ, ὁ Ποιητής τοῦ ἡλίου καί κτίσεως, σέ ως ἀστέρα φαεινόν, ἐξ οὐρανοῦ δι' ἀστέρων ἐφειλκύσατο, ὦ καί κράτος πρῶτος τό βασίλειον ἐπέθηκε, διό σε ἀνευφημοῦμεν, Κωνσταντίνε Βασιλεῦ εὐσεβέστατε, σὺν Ελένη μητρὶ τῇ θεόφρονι.

Καί τῆς Εορτῆς

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ἡ εὐσημος μνήμη σου, ἐπιφανείσα ἡμῖν, αὐγάζει τὰ πέρατα, θεογνωσίας φωτί, Κωνσταντίνε θεόπνευστε, σὺ γάρ ἐν Βασιλεύσιν εὐσεβῆς ἀνεδείχθης, νόμους ἐπουρανίου, Βασιλέως τηρήσας, διό ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς, ρύσαι ἡμᾶς πειρασμῶν.

Καί τῆς Εορτῆς

Οἱ Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οἱ Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Ἐκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβοῦ, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οἱ μισοῦντές Σιών, αἰσχύνηθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἐσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίῳ Πνεύματι πάσα ψυχὴ ζωοῦται, καί καθάρσει υψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Ὑψωσα εκλεκτόν εκ τού λαοί μου, εύρον Δαυῖδ τόν δούλόν μου εν ελαίῳ αγίῳ μου έχρισα αυτόν.

Στίχ. Διά τούτο έχρισέ σε, ο Θεός, ο Θεός σου. έλαιον αγαλλιάσεως.

Τό, Πάσα πνοή

Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην

Δόξα... Ταίς Θεοστέπτων...
Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Ἦχος β' Βύζαντος

Τού ευσεβούς Κωνσταντίνου η μνήμη, ως μύρον εκκενούμενον σήμερον ανέτειλε, Χριστόν γάρ ποθήσας, ειδώλων κατεφρόνησε, ναόν εγείρας επί γής, τώ σταυρωθέντι δι' ημάς, εν ουρανοίς δέ απέλαβε, τόν τής ελπίδος στέφανον.

Σώσον ο Θεός τόν λαόν σου, τό, Κύριε ελέησον, ιβ' καί οι Κανόνες τής Εορτής, καί τών Αγίων.

Κανών τών Αγίων

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ' Υγράν διοδεύσας

Μόνε επουράνιε Βασιλεύ, τής βασιλευούσης, αμαρτίας νύν επ' εμοί, τών σών θεραπόντων ικεσίαις, τήν ταπεινήν μου ψυχήν ελευθέρωσον.

Τής άνω γενόμενος εραστής, μάκαρ Κωνσταντίνε, βασιλείας τώ Βασιλεί, πάντων καί Δεσπότη διανοία, καθαρωτάτη πιστεύσας ελάτρευσας.

Φωτί ελλαμφθείσα θεαρχικώ, σκότος αγνωσίας καταλέλοιπας αληθώς, θεόφρον Ελένη καί γνησίως, τώ Βασιλεί τών αιώνων εδούλευσας.

Θεοτοκίον

Η πύλη τής θείας ανατολής, άνοιξόν μοι πύλας, μετανοίας καί εκ πυλών, τής θανατηφόρου αμαρτίας, τή μεσιτεία σου ρύσαί με Δέσποινα.

Ωδή γ' Ουρανίας αψίδος

Αμοιβών ουρανίων, επιτυχείν έσπευσας, όθεν τώ καλούντι θεόφρον επηκολούθησας, καί σκότος έλιπες, πατροπαράδοτον πλάνην, καί φωστήρ εν Πνεύματι θείῳ γεγένησαι.

Τώ Χριστώ κολληθείσα, καί επ' αυτό Πάνσεμνε, άπασαν θεμένη ελπίδα τούς ιερούς αυτού, τόπους κατέλαβες, εν οίς τά άχραντα Πάθη, σαρκωθείς

υπέμεινεν, ο υπεράγαθος.

Τό σωτήριον όπλον, τό αρραγές τρόπαιον, τών Χριστιανών τήν ελπίδα, Σταυρόν τόν τίμιον, φθόνω κρυπτόμενον, σύ εφανέρωσας θείω φλεγομένη έρωτι θεομακάριστε

Θεοτοκίον

Ιεράς πολιτείας, αποπεσών Άχραντε, παρασυνεβλήθην τοίς κτήνεσι, καί κατάκριτος, όλος γεγένημαι, η τόν Κριτήν τετοκυία, πάσης κατακρίσεως ρύσαι καί σώσόν με.

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τάς αισθήσεις εκτείνας πρός ουρανόν, καί τών άστρων manθάνων τήν καλλονήν, εκ τούτων μεμύησαι, τών απάντων τον Κύριον, τού Σταυρού δέ τό όπλον, εν μέσω ανέλαμψε, διαγράφων εν τούτω, νικάν καί κρατύνεσθαι, όθεν τής ψυχής σου, επανοίξας τό όμμα, το γράμμα ανέγνωκας, καί τόν τρόπον μεμάθηκας, Κωνσταντίνε πανσέβαστε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Ει τύχοι η νηστεία τών Αποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκον 'Ηχος δ' Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τού ευχαρίστως ανυμνείν εκ καρδίας, καί εξαιτείσθαι εκτενώς Θεοτόκε, τά σά ελέη Δέσποινα τούς δούλους σου, κράζοντας καί λέγοντας, Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καί λύτρωσαι, εξ εχθρών αοράτων, καί ορατών καί πάσης απειλής, σύ γάρ υπάρχεις ημών η αντίληψις,

Σταυροθεοτοκίον

Τή εν Σταυρώ σου Ιησού ανυψώσει, συνανυψώθη τών βροτών η ουσία, η δέ Παρθένος έκλαιε βοώσα μητρικώς, Τί σοι ανταπέδωκε, τών Εβραίων Υιέ μου, δήμος ο αχάριστος, ο πολλών σου θαυμάτων, επαπολαύσας, άναρχε Θεέ; Δόξα τω θείω Σταυρώ καί τώ πάθει σου.

Ωδή δ' Εισακήκοα Κύριε

Ουρανόθεν ως Παύλόν σε, πάλαι σαγηνεύει Χριστός ο Κύριος, Κωνσταντίνε εκδιδάσκων σε, βασιλέα τούτον μόνον σέβεσθαι.

Υπερλάμπρω σημείω σε, Μάκαρ δι' αστέρων Χριστός ο ήλιος, καταυγάζει καί φωστήρά σε, τών εσκοτισμένων αναδείκνυσι.

Καί τοίς τρόποις φιλόθεος, καί ταίς θείαις πράξεσιν αξιάγαστος, Μακαρία

εχρημάτισας, διά τούτο πίστει σε δοξάζομεν.

Φανεροίς τό κρυπτόμενον, χρόνοις επί πλείστοις νύν θείον τρόπαιον, τού Σταυρού, δι' ού σεσώσμεθα, καί δαιμόνων πλάνης ελυτρώθημεν.

Θεοτοκίον

Τήν ψυχὴν μου καταύγασον, τήν εσκοτισμένην τοῖς πλημμελήμασιν, ἡ τόν Ἥλιον κυήσασα, τῆς δικαιοσύνης Αειπάρθενε.

Ὡδή ε'

Ὁρθρίζοντες, βοώμέν σοι

Ὁρθρίσας πρὸς τόν ἄδυτον Ἥλιον, καί Δεσπότην, Βασιλεύ Θεόσοφε, φωτός ἀνάπλεως γέγονας.

Αγάπην καί τελείαν συμπάθειαν, ὡς πορφύραν, φορούσα κατώκησας, νύν εἰς τὰ ἄνω βασίλεια.

Συνήφθης Ἀσωμάτων Ελένη χοροστασίαις, Θεόν θεραπεύσασα, ταῖς ἐναρέτοις σου πράξεσι.

Θεοτοκίον

Παρθένε τήν ψυχὴν μου καθάρισον μολυνθείσαν, ἡδοναῖς τοῦ σώματος, τῇ ἐπηρείᾳ τοῦ ὀφews.

Ὡδή ς'

Τὴν δέησιν ἐκχεώ

Συνήθροισας θεοφόρων Πατέρων, τόν μακάριον χορόν παραδόξως, καί δι' αὐτῶν, Κωνσταντίνε τὰς πάντων, κυμαινομένας καρδίας ἐστήριξας, ομότιμον δοξολογεῖν, τῷ τεκόντι τόν Λόγον καί σύνθρονον.

Πιστεύσασα ἐπὶ Κύριον ζῶντα, τόν τό εἶναι παρεχόμενον πάσι, τῶν βδελυκτῶν, καί ματαίων εἰδώλων νεκροποιᾷ ἀπεβάλου θρησκευῆματα καί εἴληφας περιχαρῶς, βασιλείαν Ελένη ουράνιον:

Παλάμη σου κυβερνῶμενοι Λόγε, ἀγνωσίας τό βαθύτατον σκότος, καί τῆς δεινῆς αθεΐας τόν σάλον, οἱ διά σου βασιλεύοντες ἔλιπον, καί ἤχθησαν πρὸς γαληνοὺς, ευσεβείας λιμένας γηθόμενοι.

Θεοτοκίον

Ιάτρευσον ἀνιάτως νοσοῦσαν, καί τῷ δήγματι δεινῶς πληγωθείσαν, τοῦ πονηροῦ, τήν καρδίαν μου Κόρη, καί τῆς ἐν σοί θεραπείας ἀξίωσον, καί σωσόν με τόν ἐπὶ σοί, πεποιθότα πρεσβεΐαις σου ἄχραντε.

Κοντάκιον Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος σήμερον

Κωνσταντίνος σήμερον, σύν τῇ μητρί τῇ Ελένῃ, τόν Σταυρόν ἐμφαίνουσι, τό πανσεβάσμιον ξύλον, πάντων μέν τῶν Ἰουδαίων αἰσχύνῃν ὄντα, ὅπλον δέ πιστῶν, Ἀνάκτων κατ' ἐναντίων, δι' ἡμᾶς γάρ ἀνεδείχθη, σημεῖον μέγα, καί ἐν

πολέμοις φρικτόν.

Ο Οίκος

Κωνσταντίνον πιστοί σύν τή μητρί τιμήσωμεν, τού Προφήτου γάρ αυτοί λόγους ακροασάμενοι, έν κέδρω καί πεύκη καί κυτταρίσσω, τόν τρισύνθετον Σταυρόν κατενόησαν, δι' ού τό σωτήριον πάθος εξηκολούθησε, καί πάντας παρέστησαν τούς Ιουδαίους παρασκευάζεσθαι, δείξαι τοίς λαοίς μέγα δικαίωμα, τό κεκρυμμένον διά τόν φθόνον, καί βασκανίαν τήν αυτών, καί τούτο ευρόντες ανέδειξαν αυτοί, Διά τούτο τοίς πάσι νικηφόροι ανεδείχθησαν, όπλον φέροντες απροσμάχητον, σημείον μέγα, καί έν πολέμοις φρικτόν.

Συναξάριον

Τή ΚΑ τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων ενδόξων, θεοστέπτων, καί ισαποστόλων, μεγάλων Βασιλέων, Κωνσταντίνου καί Ελένης.

Στίχοι

- Ως κοινόν είχαν γής Βασιλείς τό στέφος,
- Έχουσι κοινόν καί τό τού πόλου στέφος.
- Ξύνθανε μητέρι εικάδι πρώτη Κωνσταντίνος.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Παίδες Εβραίων

Σού τά προστάγματα φυλάττων, υπεκλίθη σου τώ νόμω Κωνσταντίνος, ανομούντων διό, καθείλε παρατάξεις, αναβοών σοι Κύριε, ο Θεός ευλογητός εί.

Ξύλον τό πάντας ανελκύσαν, Αξιάγαστε εκ λάκκου απωλείας, συγχωσθέν φθονερώς, ημίν ανακαλύπτεις, καταχωννύον δαίμονας, ολεθρίους εις αιώνας.

Πράξεσι θείαις εδομήσω, τήν καρδίαν σου ναόν Θεού Ελένη, καί ναούς ιερούς, αυτώ ανωκοδόμεις, ένθα σαρκί τά άχραντα, δι' ημάς υπέστη Πάθη.

Θεοτοκίον

Γνώμη οικεία αμαρτάνων, καί δουλούμενος απόποις συνηθείαις, τή συνήθει σου νύν, προστρέχω συμπαθεία, απεγνωσμένον σώσόν με, Παναγία Θεοτόκε.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Ως πορφυρίδα Ένδοξε, στολισθείς τήν ευμένειαν, καί ώσπερ χλαμύδα τήν καλήν συμπάθειαν, στεφάνω κεκόσμησαι, τών αρετών τελείω νοϊ, καί μετατεθείς από τής γής εις τά άνω, βασίλεια κραυγάζεις, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ευφραينوμένην βλέποντες, σύν υιώ σε θεόφρονι, ένδοξε Ελένη, εις Θεού βασίλεια, Χριστόν μεγαλύνομεν, τόν τήν υμών σεπτήν εορτήν, δείξαντα ημίν,

υπέρ ακτίνας ηλίου ημάς φωταγωγούσαν, τούς πιστώς μελωδούντας, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ως θαυμαστός ο πόθος σου! καί ο τρόπος σου ένθεος, ένδοξε Ελένη, γυναικών τό καύχημα, τούς τόπους γάρ φθάσασα, τούς τά σεπτά παθήματα, υποδεξάμενους τού Δεσπότη τών όλων, ναοίς περικαλέσι, κατεκόσμεις βοώσα, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τά τής ψυχής μου όμματα, ταίς πολλάίς παραβάσεσιν, αποτυφλωθέντα, Θεοτόκε φώτισον, τόν νούν μου ειρήνευσον, καί τήν καρδίαν δέομαι, εκταραπτομένην, ηδοναίς πολυτρόποις, καί σώσόν με βοώντα, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω

Ο τάφος ένθα κείται τό ιερόν, Κωνσταντίνε, καί τίμιον σώμά σου, μαρμαρυγάς, θείας καί ακτίνας φωτολαμπείς, τοίς προσιούσι πάντοτε, βλύζει ιαμάτων παντοδαπών, τό σκότος απελαύνων, καί φέγγει ανεσπέρω, φωταγωγών τούς ευφημούντάς σε.

Αγίως σου τελέσασα τήν ζωήν, σύν Αγίοις νυνί κατεσκήνωσας, αγιασμού, πλήρης γενομένη καί φωτισμού, τών ιαμάτων πάντοτε, όθεν αναβλύζεις τούς ποταμούς, καί πάθη κατακλύζεις, Ελένη μακαρία, καί καταρδεύεις τάς ψυχάς ημών.

Προάναρχε αθάνατε Βασιλεύ, βασιλείας τής άνω ηξίωσας, ούς ευσεβώς, πάλαι εδικαίωσας επί γής, τού βασιλεύειν Κύριε, σέ ηγαπηκότας ειλικρινώς, Ελένην τήν, Αγίαν, τόν μέγαν Κωνσταντίνον, ών ταίς πρεσβείαις πάντας οίκτηρον.

Θεοτοκίον

Τόν πάντων Βασιλέα καί Ποιητήν, συλλαβούσα Παρθένε εκύησας, καί νύν ιδού, οία περ Βασίλισσα δεξιά, τούτου αγνή παρίστασαι, όθεν δυσωπώ σε αριστεράς, μερίδος λύτρωσαί με, εν ώρα καταδίκης, καί δεξιοίς προβάτοις σύνταξον.

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Ουκ εξ ανθρώπων είληφε, τό βασίλειον κράτος, αλλ' εκ τής θείας χάριτος, Κωνσταντίνος ο μέγας, σύν τή μητρί ουρανόθεν, εξαστράπττον δέ βλέπει, Σταυρού τό θείον τρόπαιον, όθεν τούτω ολέσας τούς δυσμενείς, τών ειδώλων έλυσε τήν απάτην, εν κόσμω δέ εκράτυνε, τήν ορθόδοξον πίστιν.

Καί τής Εορτής

Εις τούς Αίνους Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'
Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Χαίροις Κωνσταντίνε πάνσοφε, ὀρθοδοξίας πηγὴ, ἡ ποτίζουσα πάντοτε, τοῖς γλυκέσι νάμασι, τὴν υψήλιον ἀπάσαν, Χαίροις ἡ ρίζα, ἐξ ἧς ἐβλάστησε, καρπὸς ὁ τρέφων, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, Χαιροις τό καύχημα, τῶν περάτων ἔνδοξε, Χριστιανῶν, βασιλέων πρώτιστε, Χαίρε χαρά τῶν πιστῶν.

Ὁ βασιλεύων τῆς κτίσεως, τό εὐπειθές προορῶν, τῆς καρδίας σου Πάνσοφε, λογικῶς θηρεύει σε, αλογία κρατούμενον, καὶ καταυγάσας τὴν σὴν διάνοιαν, τῆς εὐσεβείας ταῖς ἐπιγνώσεσι, κόσμῳ ἀνέδειξε, φωταυγὴ ὡς ἥλιον, μαρμαρυγὰς, θείων ἀποπέμποντα, πράξεων ἔνδοξε.

Τὰ τοῦ Κυρίου διδάγματα, καθάπερ γῆ ἐκλεκτὴ, δεξαμένη πανεύφημε, ἐναρέτων πράξεων, εὐκαρπίαν ἐβλάστησας, τάς διανοίας, ἡμῶν ἐκτρέφουσα, τῇ ἐκμιμήσει, Ελένη πάνσοφε, τῆς πολιτείας σου, ὅθεν εορτάζομεν, περιχαρῶς, σήμερον τὴν μνήμην σου πανηγυρίζοντες.

Ἐλαιον ἀγαλλιάσεως, τοὺς σους μετόχους Χριστέ, Κωνσταντίνον Ελένην τε, παραδόξως ἐχρίσας, τὴν ἀπάτην μισήσαντας, καὶ σοῦ τό κάλλος ἐπιποθήσαντας, καὶ βασιλείας τῆς οὐρανίου σου, τούτους ἡξίωσας, εὐσεβῶς τό πρότερον, ἐπὶ τῆς γῆς, Λόγε βασιλεύσαντας, τῇ ἐπινεύσει σου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Μεθοδίου Πατριάρχου

Ὁ τῶν Ἀνάκτων Ἄναξ καὶ Θεός, ὁ πλουσίαις δωρεαῖς κατακοσμῶν τοὺς ἀγίους, αὐτός οὐρανόθεν, ὥσπερ Παῦλον τὸν αἰδίμον, διὰ σημείου τοῦ Σταυροῦ, σέ Κωνσταντίνε ἐζώγρησεν, Ἐν τούτῳ, φήσας, νίκα τοὺς ἐχθρούς σου, ὃν ἀναζητήσας σὺν μητρί θεόφρονι, καὶ ευρῶν ὡς ἐπόθεις, τούτους κατὰ κράτος ἐτροπώσω, Σὺν αὐτῇ οὖν ἰκέτευε, ὑπὲρ ὀρθοδόξων Βασιλέων, καὶ τοῦ φιλοχρίστου Στρατοῦ, καὶ πάντων τῶν τὴν μνήμην σου τελούντων πιστῶς, τὸν μόνον φιλόανθρωπον, λυτρωθῆναι πάσης ὀργῆς.

Καὶ νύν... Τῆς Εορτῆς

Δοξολογία Μεγάλη

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοί, ἐκ τοῦ Κανόος ἡ γ' καὶ ς' Ὠδῇ.

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούια.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βασιλίσκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τοῦ Ἀγίου γ'.

Στιχηρά τοῦ Ἀγίου

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Βασιλείαν ἀσάλευτον, βασιλεύσας ἀπειλήφας, Βασιλίσκε ἐνδοξε, καί παρίστασαι, τῷ βασιλεῖ τῶν δυνάμεων, σὺν πάσαις γηθόμενος, τῶν Ἀγγέλων στρατιαῖς, ἀναμέλπεις τε πάντοτε, τό ἀέναν, καί μακάριον ἄσμα, φρυκτωρίαις, κατὰ μέθεξιν ταῖς θεαῖς, περιφανῶς αὐγαζόμενος.

Τοὺς σοὺς πόδας υπέδησαν, ταῖς κρηπίσιν ἠλώσαντες, ἐν τῷ σέ πορεύεσθαι τρίβους χαίροντα, τοῦ μαρτυρίου Αοίδιμε, μεθ' ὧν κατεπάτησας, κεφαλὴν τοῦ δυσμενοῦς, καί τελείως συνέτριψας, καί ἐβάδισας, ευσταλῶς τὴν ουράνιον πορείαν, τῷ Δεσπότη νικηφόρος, ἐμφανιζόμενος ἐνδοξε.

Προσευχὴ σου ἐβλάστησε, ξύλον ἀνικμον πρότερον, καί πηγὴν ἀνέβλυξε ζώντος ὕδατος, τῇ δέ ροῇ σου τοῦ αἵματος, ἡ γῆ καθηγίασται, ὁ αἷρ δέ τῆς ψυχῆς, τῇ ἀνόδῳ πανόλβιε, ὅθεν πίσκει σου, τὴν ἀγίαν τιμῶμεν Βασιλίσκε, καί πανέορτον ἡμέραν, ἐν ἡ νομίμως ἠρίστευσας.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰ τύχοι ἡ νηστεία τῶν Ἀποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκόν

Ἦχος δ' Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ὡς πρεσβείαν ἀκοίμητον, καί παράκλησιν ἔμμονον, κεκτημένη πάνανγε πρὸς τὸν Κύριον, τοὺς πειρασμοὺς κατακοίμισον, τὰ κύματα πράυνον, τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς, καί ἐν θλίψει υπάρχουσιν τὴν καρδίαν μου, παρακάλεσον Κόρη, δυσωπῶ σε, καί χαρίτωσον τὸν νοῦν μου, ὅπως ἀξίως δοξάζω σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καί ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἐβλεψεν, ἡ Ἀμνάς ἡ τέσσα ἐπωδύρετο, καί μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο, Υἱέ ποθεινότατε, ταῦτά σοι ὁ ἀπειθής, δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ θαυμάτων σου, ἀπολαύσας μεγίστων, ἀλλὰ δόξα, τῇ ἀρρήτῳ σου καί θεῖα, συγκαταβάσει φιλάνθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Εορτῆς. Ἀπολυτίκιον τῆς Εορτῆς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ο Κανών τῆς Εορτῆς, καί τοῦ Ἀγίου.

Κανών τοῦ Ἀγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τόν παρμέγιστον Βασιλίσκον αινέσω.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ἄσμα αναπέμψωμεν

Ταύτην τήν φαιδράν σου εορτήν, τοὺς ευσεβῶς γεραίροντας, Μάρτυς πολὺάθλε, τόν Βασιλέα Χριστόν, ἰκέτευε σῶζεσθαι, καί τῆς ἐπουρανίου, βασιλείας μετόχους γενέσθαι.

Ὅλος τῇ ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ, ανακραθεῖς πανόλβιε, σαρκὸς ἠλόγησας, ὡς φθείρεσθαι μελλούσης, καί ἠνεγκας βάσανα, γνῶμ ἡ ἀνδρειοτάτη, στηλιτεύσας εἰδώλων τήν πλάνην.

Νύκτα ἀγνωσίας φωτισμῷ, τοῦ παναγίου Πνευματος, καταλαμπόμενος, παρήλθες Βασιλίσκε, καί ἀθλων λαμπρότησιν, ἥλιος καθωράθης, πάσαν κτίσιν φαιδρῶς καταυγάζων.

Θεοτοκίον

Πόκον προεώρα Γεδεών, τήν ἀχραντον γαστέρα σου, δρόσον τήν ουράνιον, Παρθένε δεξαμένην, θαλάσσας ξηραίνουσας, Κόρη, τῆς αθεΐας, καί τακείσας ἀρδεύουσας φρένας.

Ὡδή γ'

Σύ εἰ τό στερέωμα

Αἵμασιν ἀθλήσεως, εἰδωλικήν πυράν ἐσβέσας, καί τῆς τρυφῆς, Μάρτυς τῷ χειμάρρῳ, ἐντρυφάς ἀγαλλόμενος.

Μάρτυρα Τριάδος σε, ἡ ἐκλεκτή δυάς ἐνδοξε, τῶν Ἀθλητῶν, ἀπολειπομένη, πρὸς Χριστόν ἀπεδήμησεν.

Μένεις τῶν συνάθλων σου, ἀπολειφθεῖς, Χριστόν Κύριον, ὁμολογῶν πάντων Βασιλέα, Βασιλίσκε πολὺάθλε.

Θεοτοκίον

Ευροιμί σε Πάναγνε, χειραγωγούσάν με πάντοτε, πρὸς ἀρετάς, καί πρὸς μετανοίας, τὰς ὁδοὺς ἐμβιβάζουσας.

Ὁ Εἰρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό, φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καί ὑμνεῖ σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τώ μόνω βασιλεί, νύν παρίστασαι χαίρων, διάδημα φαιδρόν, καί στολήν εξ οικείων, βαφείσαν αιμάτων σου, Ιερώς περικείμενος, καί θεούμενος, καθ' αρωτάτη μεθέξει, όθεν σήμερον, τήν παναγίαν σου μνήμην, τελούντες υμνούμέν σε.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Ει τύχοι η νηστεία τών Αποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκον Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Προστάτιν πρός Θεόν, κεκτημένοι σε πάντες, προστρέχομεν σεμνή, τώ αγίω ναώ σου, αιτούμενοι βοήθειαν, παρά σου Αειπάρθενε, ρύσαι ούν ημάς, τής τών δαιμόνων κακίας, καί εξάρπασον, εκ καταδίκης φρικώδους, τούς σέ μακαρίζοντας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω θαύματος καινού! ώ φρικτού μυστηρίου! εβόα η αμνάς καί πανάμωμος Κόρη, εν ξύλω ώς εώρακεν, απλωθέντα τόν Κύριον, ο τά σύμπαντα, εν τή δρακί περιφέρων, πώς κατάκριτος, υπό κριτών παρανόμων, Σταυρώ κατακρίνεται;

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Γηπονήσας τήν άρουραν, Μάρτυς τής ψυχής σου εκατοστεύοντα, στάχυν ήνεγκας αθλήσεως, αποθήκαις θείαις συντηρούμενον.

Ιεράς επακήκοας, άνωθεν παμμάκαρ φωνής καλούσης σε, καί τό πέρας τής αθλήσεως, βεβαιούσης Μάρτυς παναοίδιμε.

Σταθεράν ενδεικνύμενος, ένδοξε τήν ένστασιν εκαρτέρησας, ταίς αλύσεσι δεσμούμενος, καί τής πλάνης λύων πάντα σύνδεσμον.

Τόν Σατάν απηγχόνισας, θείαις αθλπφόρε νευραίς τών λόγωνσου, νίκης όθεν κεκαλλώπισαι, Βασιλίσκε μάρτυς διαδήμασι.

Θεοτοκίον

Ο Πατρί ομοούσιος, ώφθη κατά πάντα ανθρώποις όμοιος, σαρκωθείς καθώς ηθδόκησεν, εκ τών σών αιμάτων Παναμώμητε.

Ωδή ε'

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Νομίμως εναθλήσαι ελόμενος, ανομούντας, δυνάμει τού Πνεύματος, Μάρτυς θεόφρον κατήσχυνας.

Βαδίζων θαρσαλέως τήν τρίβον, τού μαρτυρίου, τά κέντρα συνέτριψας, τού πολεμήτορος Ένδοξε.

Αι βάσεις σου τοῖς ἡλοῖς θεόφρον, ἐμπεπαρμέναι, ἐχθροῦ πολυμήχανον, κάραν τελείως συνέθλασαν.

Θεοτοκίον

Σαρκὸς ἐν ομοιώματι τέτοκας, Θεοτόκε, τὸν ἀκατανόητον, καὶ ἀπερίληπτον Κύριον.

Ὡδή ς'

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ

Ἰκρίω τὸν ὑψωθέντα κηρύττων, ἐν ξηρῷ δεσμήσαι ξύλῳ καὶ τοῦτο, σὼν προσευχῶν, ἐπομβρίαῖς δεικνύεις, χλωρόν καὶ φύλλοις παντοίοις κατάκομον, εἰς στήριγμα τῶν ευσεβῶν, Βασιλίσκε καὶ κλέος τῶν πόνων σου.

Λυθέντα σε σαρκικῆς προσπαθείας, οἱ παράνομοι ἀδίκως δεσμοῦσι, καὶ σιδηροῖς, περονίζουσιν ἡλοῖς, καὶ μακροτάταις οδοῖς συνελαύνουσι, τῷ αἵματι πάσαν τὴν γῆν, ἀγιάζοντα Μάρτυς πολυάθλε.

Ἰστάμενος καὶ δεσμούμενος χεῖρας, ἀνεπτέρωσας καρδίας τὸ ὄμμα, πρὸς τὸν Θεόν, καὶ πηγὴν ἀναβλύσαι, ὕδατος ζώντος αὐτὸν ἐδυσώπησας, εἰς μνήμην σου πανευκλεή, καὶ ψυχῶν θεραπείαν Μακάριε.

Θεοτοκίον

Συντρίμματα τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου, καὶ τὰ χρόνια ἰάτρευσον πάθη, τὸν ἱατρόν, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων, ἀνερμηνεύτως Παρθένε κυήσασα, καὶ σώσόν με τὸν ἐπὶ σοί, τὰς ἐλπίδας Πανάμωμε θέμενον.

Ὁ Εἰρμός

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καὶ δέομαι ὡς Ἰωνάς, Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον τῆς Εορτῆς

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΚΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βασιλίσκου.

Στίχοι

- Ὁ Βασιλίσκος ἐκτομή δούς τὴν κάραν,
- Πατεῖ νοητοῦ βασιλίσκου τὴν κάραν.
- Εἰκάδι δευτερίῃ Βασιλίσκος φάσανον ἔτλη.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μάρκελλος, μόλυβδον κοχλάζοντα ποτισθεῖς, τελειούται.

Ὁ Ἅγιος μάρτυς Κόδρος ὑπὸ ἵππων συρόμενος τελειούται.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βλαδίμηρος, ὁ βασιλεὺς καὶ θαυματουργός, ξίφει τελειούται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'
Παῖδες Εβραίων

Κόσμος Μαρτύρων ἀνεδείχθης, ὑπερκόσμια σκηνώματα Τρισμάκαρ, κατοικῶν καὶ ἡμῖν, τοῖς πόθῳ σε τιμῶσι, τό κοσμικόν κλυδώνιον, κατευνάζων σαῖς πρεσβεΐαις.

Οἶκος Τριάδος ἀνεδείχθης, τὰ ἰνδάλματα βωμούς τε τῶν εἰδώλων, καταράσσω σοφέ, καὶ ψάλλων τῷ Δεσπότη, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νέμει σοι γέρα ὁ Δεσπότης, ἐναθλήσαντι στερρώς καὶ καθελόντι, μηχανάς τοῦ ἐχθροῦ, καὶ μέλποντι συντόνως, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας,

Ἄλλο στερέωμα ἐδείχθης, ὥσπερ ἥλιον τοὺς ἄθλους κεκτημένον, καὶ ὡς ἄστρα τῶν σῶν θαυμάτων Βασιλίσκε, τὴν ἱεράν λαμπρότητα, καὶ πληθύν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἴδε ἦν ἔφησε Παρθένον, ἐν τῷ Πνεύματι ὁ μέγας Ἡσαΐας, ἐν γαστρί τόν Θεόν, συνέλαβε καὶ τίκτει, ὦ μελωδούμεν, Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Ὡδή η'
Νικηταί τυράννου

Νικητὴς τυράννων, καὶ πνευμάτων Ἐνδοξε τῆς πονηρίας, ἀνεδείχθης μέλπων, τῷ σέ δυναμώσαντι ἀκαταπαύστως, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ενεκρώθης κόσμῳ, τῷ νεκροῖς διδόντι δέ ζωὴν Δεσπότη, Βασιλίσκε Μάρτυς, ἀκλινῶς ἐπόμενος ἔψαλλες χαίρων, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σώματος βασάνους, ἐνεγκὼν στερρότητι ψυχῆς θεόφρον, Ἀσωμάτοις θείοις, συγχορεύων αἰνεσὶν Θεῷ προσάγεις, Εὐλογεῖτε λέγων, τὰ ἔργα τόν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ὠφθης πλατυτέρα, οὐρανῶν, χωρήσασα Θεὸν ἐν μήτρᾳ, τόν στενοχωρίας πονηράς ρυόμενον τοὺς μελωδούντας, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Νικηταί τυράννου, καὶ φλογός τῇ χάριτί σου γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου σφόδρα, ἀντεχόμενοι Παῖδες ἐβόων, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ωδή θ'
Ἐφριξε πάσα ακοή

Ιστίω Μάρτυς τού Σταυρού, τών βασάνων διελθών τό κλυδώνιον, τόν γαληνότατον, τής βασιλείας, ὅρμον κατέλαβες, καί ὡσπερ ἔμπορος καλός, τόν φόρτον διέσωσας, τής ευσεβείας Χριστώ, τῷ τών ὅλων Βασιλεῖ καί Θεῷ ημῶν.

Ὡς πάλαι πύρ ἐξ ουρανοῦ, ο θεσβίτης Ἡλιοῦ κατηγάγετο, οὕτω Μακάριε, τή σή δεήσει φλόγα κατήγαγες, δι' ἧς εκκαίεται ναός, ειδώλων καί ξόανα, δαιμόνων φλέγονται, καί Θεός ο ποιητής μεγαλύνεται.

Σώματος λέλυσαι σοφέ, τή τού ξίφους εκτομ η δεξαμένων σου, σεπτῶν Δυνάμεων, τό θείον πνεῦμα νικήσαν χάριτι, τής πονηρίας τά δεινά, πανόλβιε πνεύματα, καί νύν τά ἄνω οικεῖς, στεφηφόρος Βασιλίσκε βασίλεια.

Ἡ γή μέν Μάρτυς τή ταφή, ουρανός δέ τή ψυχή καθηγίασαι, τή σή θεόπνευστε, ὡς γάρ πορφύραν λαμπράν ἐξ αἵματος, περιβαλλόμενος τού σου, Χριστώ τῷ Θεῷ ημῶν, συμβασιλεύεις αεί, μεμνημένος τών πιστῶς μεμνημένων σου.

Θεοτοκίον

Φύσει μέν πέφυκας Θεός, ἀλλ' ἠνέσχου περιθέσθαι τόν ἄνθρωπον μήτραν ἀμώμητον, ἐθελουσίως, εἰσδύς Φιλάνθρωπε, ὅθεν διπλᾶς τὰς φυσικάς, εἰδότες, θελήσεις σου, σέ μεγαλύνομεν, τήν Μητέρα σου πιστῶς μακαρίζοντες.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐφριξε πάσα ακοή, τήν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ο Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικῆς ἀπό γαστρός, γενόμενος ἄνθρωπος, διό τήν ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τῆς Εορτῆς

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Τά λοιπά, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημῶν καί Ομολογητοῦ Μιχαήλ, Ἐπισκόπου Συννάδων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τού Ἁγίου γ'.

Στιχηρά τού Αγίου

Ήχος πλ. δ'
Ω τού παραδόξου θαύματος

Πάτερ Μιχαήλ θεόπνευστε, τό κατ' εικόνα Θεού, διετήρησας άμεμπτον, καί Χριστού τόν άχραντον, χαρακτήρα ετίμησας, καί διδαχαίς σου, πάσαν κατέσβεσας, τήν γλωσσαλγίαν, ψυχής στερρότητι, Ω τών αγώνων σου, καρτεράς ενστάσεως! δι' ής Χριστώ, μάκαρ ευηρέστησας, τώ παντοκράτορι.

Πάτερ Μιχαήλ θεόληπτε, Ιερωσύνης στολήν, ενδυσάμενος έδραμες, τών μαρτύρων στάδιον, καί Χριστώ προσενήνεξαι, διπλοίς στεφάνοις, μάκαρ κοσμουμενος, αρχιερέων, τάξεις οψόμενος, Ω τής αφράστου σου, χαρμονής μακάριε, ής μετασχείν, όντως κατηξίωσαι, θεομακάριστε.

Πάτερ Μιχαήλ θειότατε, σύ τώ ποδήρει σεπτώς, Ααρών ώσπερ δεύτερος, καθωραϊζόμενος, τών Αγίων τά Άγια, νύν κατοπτεύεις, ένδον γενόμενος, καί τού δευτέρου καταπετάσματος, Ω τής αχράντου σου, υπέρ νούν ελλάμψεως, Ιεραρχών, θείον εγκαλλώπισμα, ής καί μετέσχηκας.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Ει τύχοι η νηστεία τών Αποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκον

Ήχος πλ. δ'
Ω τού παραδόξου θαύματος

Πάντοτε πράττων τά άτοπα, τόν ποιητήν μου Θεόν, παροργίζω ο άθλιος, καί πτοούμαι πάνταγνε, τήν αιώνιον κόλασιν, καί τού πυρός τήν φλόγα τήν άσβεστον, Καί τών σκωλήκων τήν αγριότητα, ών με εξάρπασον, Δέσποινα πανύμνητε, τόν σόν Υιόν, Λόγον καί φιλόανθρωπον καθικετεύουσα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τί το ορώμενον θέαμα, ό τοίς εμοίς οφθαλμοίς, καθοράται ώ Δέσποτα: ο συνέχων άπασαν, κτίσιν ξύλω ανήρηται, καί θανατούσαι, ο πάσι νέμων ζωήν η Θεοτόκος κλαίουσα έλεγεν, ότε εώρακεν, εν Σταυρώ κρεμάμενον, τόν εξ αυτής, αρρήτως εκλάμψαντα, Θεόν καί άνθρωπον.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Εορτής Απολυτίκιον τής Εορτής, Κανόνα πίστεως καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες τής Εορτής καί τού Αγίου.

Ο Κανών τού Αγίου ού η Ακροστιχίς.

Αρχιερεύ Μιχαήλ, Ιεροίς ύμνοις σε γεραίρω.
Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος β'
Εν βυθῷ κατέστρωσέ ποτε

Απορρήτω λάμπας φωτισμῷ, Πάτερ δι' ασκήσεως αρχιερεύς τού Θεοῦ
εχρημάτισας, Μιχαήλ θεσπέσιε, τό βασίλειον, ποδηγών Ιεράτευμα, καί
Χριστοῦ ποιμαίνων, σύ τήν Εκκλησίαν παμμακάριστε.

Ρητορεύων στόματι λαμπρῷ, πάσι διεσάφησας, πανευσεβῶς τά θεόφθεγκτα
δόγματα, Μιχαήλ πανόλβιε, τών αιρέσεων, διελέγχων τό βλάσφημον, καί τής
ευσεβείας, ἀριστα παμμακάρο προϊστάμενος.

Χαρισμάτων θείων γεγονῶς, μάκαρ ενδιαίτημα, πάσι πιστῶς προφανῶς
μεταδέδωκας, Μιχαήλ πανεύφημε, θεομίμητον, πολιτείαν κτησάμενος, καί
δικαιοσύνην, περιβεβλημένος ως ἱμάτιον.

Ιερὸν εἰκόνισμα Θεοῦ, καί τής Θεομήτορος, τιμητικῶς προσκυνῶν διετέλεσας,
Μιχαήλ πανίερε, καί τήν βλάσφημον γλωσσαλγίαν διέλυσας, τών
αιρετιζόντων, λόγοις καί παθήμασι τροπούμενος.

Θεοτοκίον

Εκ γαστρός σου Πάναγνε σεμνή, λάμπας ἡμῖν Ἥλιος, θεουργικαῖς αστραπαῖς
κατεφαῖδρυνεν, εκδιώξας ἀπασαν, τών δαιμόνων τήν σκοτεινόμορφον
σύγχυσιν, ο δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ωδή γ'
Εν πέτρα με τής πίστεως

Ρεόντων προετίμηκας θεωρῆμον, τά ἀρρευστα καί μένοντα δι' αἰῶνος,
ποικίλως γάρ διέπρεψας ανακράζων, Ουκ ἔστιν Ἄγιος ὡς ο Θεός ἡμῶν, καί
οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Εξεχύθη σοῖς χεῖλεσι θεία χάρις, ἐπλάτυνας τό στόμα σου καί εδέξω, σοφίας
τά χαρίσματα καί εβόας, Ουκ ἔστιν Ἄγιος ὡς ο Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστι
δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Υπέταξας τά πάθη δι' ἐγκρατείας, ἐφώτισας τόν νούν σου τή θεωρία, ἐγένου
πρακτικώτατος ἀναμέλπων, Ουκ ἔστιν Ἄγιος, ὡς ο Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστι,
δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Μαρίαν τήν πανάχραντον Θεοτόκον, ὑμνήσωμεν ὡς πρόξενον σωτηρίας,
φανείσαν οἱ θεόφρονες, ἢ βοῶμεν, Ουκ ἔστιν ἄλλη τις, ἐλπίς καί στήριγμα,
τῶν πιστῶν πανύμνητε θεοδόξαστε.

Ο Εἰρμός

«Εν πέτρα με τής πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τό στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς
μου, ἠυφράνθη γάρ τό πνεύμά μου, ἐν τῷ ψάλλειν, Ουκ ἔστιν Ἄγιος ὡς ο

Θεός ημών, καί ουκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ιέρευσας σαυτόν, διά βίου τελείου, καί ώφθης Ιερεύς, τού Θεού τού Υψίστου, παρ' ού δυναμούμενος, αιρετίζοντα στόματα, απεφίμωσας, κατά Χριστού τής εικόνας, ανοιγόμενα, καί διωκόμενος Πάτερ, τόν δρόμον τετέλεκας.

Καί τής Εορτής

Ει τύχοι η νηστεία τών Αποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκον
Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Προστάτιν πρός Θεόν, κεκτημένοι σε πάντες, προστρέχομεν σεμνή, τώ αγίω ναώ σου, αιτούμενοι βοήθειαν, παρά σου Αειπάρθενε, ρύσαι ούν ημάς, τής τών δαιμόνων κακίας, καί εξάρπασον, εκ καταδίκης φρικώδους, τούς σέ μακαρίζοντας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω θαύματος καινού! ώ φρικτού μυστηρίου! εβόα η αμνάς καί πανάμωμος Κόρη, εν ξύλω ως εώρακεν, απλωθέντα τόν Κύριον, ο τά σύμπαντα, εν τή δρακί περιφέρων, πώς κατάκριτος, υπό κριτών παρανόμων, Σταυρώ κατακρίνεται;

Ωδή δ'
Ελήλυθας, εκ Παρθένου

Ιέμενος, τών στεφάνων τής δόξης, κατέλιπες σαρκός τήν ευπάθειαν Ιερομύστα πανόλβιε, όλον δέ τόν βίον σου, ως ευωδέστατον θύμα Χριστώ τέθυκας.

Χωλάναντες, απ' ευθείας τής τρίβου κατέπεσον, εις βόθρον αιρέσεως, οι νύν φανέντες αλλότριοι, ούσπερ εξεφαύλισας, Χριστού τιμών τήν εικόνα Παμμακάριστε.

Απειλήφας, τών σών άθλων αξίως τά έπαθλα, Μιχαήλ πανέντιμε, ταίς ουρανίαις Δυνάμεσι, νύν συνευφραινόμενος, καί συγχορεύων ως Μάρτυς αξιάγαστε.

Η γλώσσά σου, ανεδείχθη τού Πνεύματος κάλαμος, Μιχαήλ πανένδοξε, οικονομίαν τήν ένσαρκον, Γραφαίς μελετήσασα, τού παντοκράτορος Λόγου παναοίδιμε.

Λαμπόμενος, ιερώ καί τιμίω στολίσματι, τής ιερωσύνης σου, ομολογία διέπρεψας, θέατρον γενόμενος, Αγγέλοις τε καί ανθρώποις Πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον

Ιθυνόν μου, Θεοτόκε τόν βίον προστάγμασιν, ενθέοις ρυθμίζουσα, τού σαρκωθέντος Λόγου εκ σου, καί πρὸς φῶς οδήγησον, Παρθενομήτορ Μαρία Θεονύμφευτε.

Ωδή ε'

Ο φωτισμός, τῶν εν σκότει

Εξ αγκαλῶν, ανετέθης τῷ Λόγῳ Ιεροφάντορ, θείον γάρ ανάθημα δεδειγμένος, ενδιαπρέψας, πρακτική θεωρία, καί σοφίας καρπὸν δρεψάμενος, γέγονας ποιμὴν αληθῶς αξιόληπτος.

Ρήμα Θεοῦ, δαψιλῶς κατοικήσαν εν σοί θεόφρον, ποταμούς ανέβλυσε διδασμάτων, οἷς εντρυφώντες, ευφραινόμεθα μάκαρ, σέ μεσίτην σαφῶς πλουτήσαντες, ἰλεων ἡμῖν εργαζόμενον Κύριον.

Ο θεϊκή, δυναστεία τά πάντα διακοσμήσας, σέ ὡ θεοφάντορ ιερωσύνης, μυστικωτάτης, κατηγλάϊσε μύρω, προγινώσκων τήν σήν λαμπρότητα ὠφθης Ιερεὺς γάρ Θεοῦ μεγαλόφωνος.

Θεοτοκίον

Ισος ἡμῖν, κατὰ πάντα γενέσθαι καταξιώσας, εν σοί κατεσκήνωσε Θεομήτορ, Πατρός εκλάμπας, ο πανάγιος Λόγος, καί ετέχθη εκ σου Πανάμωμε, ἄνθρωπος ομοῦ, καί Θεός παντοδύναμος.

Ωδή ς'

Εν αβύσσῳ πταισμάτων

Σωτηρίου χιτῶνα Πανεύφημε, θείας ευφροσύνης τε περιβαλλόμενος, ομολογίας στέφανον, πρὸς Θεοῦ εκομίσω επάξιον.

Υπομείνας πικράς εξορίας σοφέ, εις ευρυχωρότατον πλάτος κατήντησας, τού Παραδείσου Μάρτυσι, συγχορεύων θεόφρον πανόλβιε.

Μαθητής χρηματίσας Χριστοῦ τού Θεοῦ, τούτου τά παθήματα Μάκαρ εξήλωσας, Προκινδυνεύων ἀρίστα, τῆς αὐτοῦ Εκκλησίας θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Νοερῶς εμυούντο τήν ἀφραστον, πάντες οι Προφῆται σου Πάναγνε κύησιν, συμβολικῶς τυπούμενοι, καί προλέγοντες πάσι τά μέλλοντα.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τήν ανεξιχνίαστον τῆς ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι ἄβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Ὡσπερ μέγας ἥλιος, εξανατείλας, καταυγάζεις ἅπαντας, τῶν ἀρετῶν σου τῷ φωτί, καί τῶν θαυμάτων ταῖς λάμπεσι, θαυματοφόρε, Ἀγγέλων ομώνυμε.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τή ΚΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μιχαήλ τού Ομολογητού, Επισκόπου Συννάδων.

Στίχοι

- Τώ κυματώδει μικρόν εμπρέψας βίω,
- Λύη Μιχαήλ, οία κούφη πομφόλυς.
- Εικάδι εν τριτάτη Μιχαήλ αναδέδραμεν εκ γής.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής αγίας μυροφόρου Μαρίας τού Κλωπά εν ειρήνη τελειωθείσης.

Ο άγιος μάρτυς Σαλωνάς ο Ρωμαίος ξίφει τελειούται.

Ο άγιος μάρτυς Σέλευκος πριονισθείς τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Αντίθεον πρόσταγμα

Ουκ έφερε γλώσσηςσου τόν θείον φθόγγον, ο θήρ ο δυσώνυμος, Μιχαήλ Ιερώτατε, αλλ' υπερορίαις σε καταδικάζει μακραίς, όμως κατησχύνετο τήν σήν, Ιεροκήρυξ ορών στερρότητα.

Ιθύνεται πάνσοφε ταίς διδαχαίς σου, Χριστού τό πανίερον, ορθόδοξόν τε σύστημα, εγένου γάρ όργανον θαυματουργέ Μιχαήλ, Πνεύματι κρουόμενον, βοών, τά μεγαλεία τού Παντοκράτορος.

Σοφώς εστηλίτευσας τών δυσωνύμων, τροφίμων τού Μάνεντος τήν βλάσφημον ασέβειαν, Χριστού τήν πανάχραντον Πάτερ εικόνα τρανώς, καί τής Θεομήτορος τιμών, καί τών Αγίων Μιχαήλ, Όσιε.

Θεοτοκίον

Σαρκώσεως γεγονόςς Θεού τού Λόγου, Παρθένε πανάμωμε, ωραίον ενδιαίτημα, εκ σου γάρ ανέλαβε, δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν, όλον με τόν άνθρωπον ο ων ευλογημένος καί υπερένδοξος.

Ωδή η'

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Επί τού βήματος εστώς, θεοκήρυξ, Μιχαήλ ου κατεπλάγης, απειλάς τών ανόμων, αλλ' ελευθέρα φωνή, εβόας, Εικόνα τήν άχραντον, σέβω τού Σωτήρος Χριστού καί τών Αγίων.

Γνώμη στερρά καί σταθιρά, συμπλεκόμενος Σοφέ τοίς θεομάχοις, νικητής ανεφάνης, έργω καί λόγω δεικνύς, ως δέον εικόνα τήν άχραντον, σέβειν τού Σωτήρος, Χριστού καί τών Αγίων.

Εις τό πρωτότυπον ειδώς, τής εικόνας τήν τιμήν ιεροφάντορ, διαβαίνουσαν

Πάτερ, ταῖς θεοπνεύστοις Γραφαῖς, συνάδων τοὺς πάντας ἐδίδαξας, σέβειν τὴν εἰκόνα, Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀγίων.

Θεοτοκίον

Ρεῖθρον ἰάσεων ἡμῖν, ἀενάως τοῖς πιστοῖς ἀναπηγάζεις, οὐ τὴν ἀφθονον χάριν, ἀπαρυόμενοι σοῦ, ὑμνοῦμεν τόν τόκον τόν ἀχραντον, καὶ ὑπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο Εἰρμός

«Τόν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Εβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδὴ θ'

Ἀνάρχου Γεννήτορος

Ἀπεῖρῳ λαμπόμενος, νύν φωτισμῷ πανόλβιε, τῷ φωτὶ τῷ μεγάλῳ ὡς παριστάμενος, τοῦ πεπιοτημένου σοι τέλους, τυχεῖν σαφῶς Πάτερ ἡξιώθης, πρὸς οὐ σπεύδων ἔδραμες, εὐσεβῶς πολιτευσάμενος.

Ἰδεῖν κατηξίωσαι, τὴν ὑπὲρ νοῦν λαμπρότητα, ἥς ἐν γῇ τὰς ἐμφάσεις Πάτερ ἐκέκτησο, ἀλλὰ μεσιτεύων ρυσθῆναι, σοὺς φοιτητάς, Χριστόν ἐκδυσώπει, τοὺς σὲ νύν γεραίροντας, καὶ τιμώντας ἀξιάγαστε.

Ρωσθεῖς θεῖα χάριτι, σοφίας σου πυρσεύμασι, θεομάχων τό θράσος σαφῶς κατέσβεσας, τῶν ἀπαυγασμάτων τῶν τῆδε, ὡς τὴν πηγὴν ἑνδον κεκτημένος, Μιχαὴλ θεσπέσιε, Χριστοκέρυξ ἱερώτατε.

Θεοτοκίον

Ὡς πόκος Πανάμωμε, τόν ὄμβρον τόν οὐράνιον, ἐν γαστρὶ συλλαβούσα ἡμῖν ἐκέτοκας, τόν τὴν ἀμβροσίαν διδόντα, τοῖς εὐσεβῶς αὐτόν ἀνυμνοῦσι, καὶ σὲ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον καταγγέλλουσιν.

Ο Εἰρμός

«Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱός Θεός καὶ Κύριος, σαρκωθεῖς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα, διό τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον, τῆς Εορτῆς

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς συνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρὸς ἡμῶν Συμεών, τοῦ ἐν τῷ θαυμαστῷ ὄρει.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καὶ τοῦ Ἁγίου γ'.

Στιχηρά τού Αγίου

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τού παραδόξου θαύματος

Στήλην γεγραμμένην έχουσαν, τάς γενικάς αρετάς, θεωρίαις καί πράξεσι, Συμεών πανόλβιε, τήν ψυχὴν απετέλεσας, τὰ τῆς σαρκὸς νικήσας σκιρτήματα, καί ζωηφόρον αμφιασάμενος, νέκρωσιν Ὅσιε, καί φωστήρ γενόμενος, αειφανής, πάσης γῆς τοῖς πέρασι, λάμπεις τῇ χάριτι.

Πόθω τῷ θεῷ περούμενος, ἐτι τὴν σάρκα φορῶν, καί τὸν χοῦν περικείμενος, τοῖς Ἀγγέλοις γέγονας, προφανῶς ομοδίαιτος, τῶν επιγείων μὲν αφιστάμενος, πρὸς οὐρανοὺς δέ, Πάτερ υψούμενος, ὅθεν ἐλήλυθας, ἐνθα φῶς τό ἄδυτον, διηλεκῶς, θεαῖς ἀναβάσεσιν, ἐπεκτεινόμενος.

Σάρκα λεπτύνας ἀσκήσεσιν, ἀνωφερὴ τὴν ψυχὴν, καί Θεῷ πλησιάζουσιν, Συμεών ἀπέδειξας, καί δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, καί τῇ δυνάμει, τούτου τὰ θαύματα, τὰ ὑπὲρ φύσιν, τελεῖν ἠξίωσαι, ἐνθα γὰρ πέφυκε, παντουργὸς ἐνέργεια, τὰ ὑπὲρ νοῦν, πάντα καί διάνοιαν, διαπεραίνεται.

Δόξα... Ἦχος β'

Γερμανοῦ

Εἰς ὅρος ὑψηλὸν συμβολικῶς, τό θαυμαστὸν ἀνελθῶν, καί τὴν σεπτὴν Κιβωτὸν ὡς ἄδυτον ὑπελθῶν, πράξιν ἀρίστην, καί ἐπίβασιν θεωριῶν ἐπεδείξω, τῇ μὲν, τὸν βίον λαμπρύνας δεσμοῖς σιδηροῖς, ὡς ορμίσκοις χρυσοῖς κοσμούμενος, τῇ δέ, Θεὸν ορών τε καί ορώμενος, καί μόνος μόνῳ προσλαλῶν, ὃν ἰκέτευε σεβάσμιε Συμεών, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰ τύχοι ἡ νηστεία τῶν Ἀποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκόν

Ἦχος β' Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Χαίρε, ἡλιόμορφε ἀστήρ, χαίρε ἡ αἰτία ἀπάντων, καλῶν Πανάμωμε, χαίρε ἡ χωρήσασα, Θεὸν ἀχώρητον, ἡ τὸν στάχυν βλαστήσασα, τῆς ἀθανασίας, χαίρε θεῖον ὄχημα, πύλη ἡ πάμφωτος, χαίρε, ἡ ἀράς ἀναιρέτις, τῆς προγονικῆς ἡμῶν, χαίρε, ἀγαθῶν ἡ πρόξενος ὑπάρχουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Βότρυν, τὸν παμπέπειρον Ἀγνή, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ, ἐκυοφόρησας, ξύλῳ ὡς εὔρακας, τούτον κρεμάμενον, θρηνωδούσα ἠλάλαζες, καί ἐκραζες, Τέκνον, γλεύκος ἐναπόσταξον, δι' οὗ ἡ μέθη ἀρθῇ, πάσα, τῶν παθῶν εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σέ τετοκυῖας, σοῦ τὴν εἰσυσπλαγχνίαν ἐνδεικνύμενος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Εορτῆς

Απολυτίκιον, τού Αγίου
Ἦχος α'

Υπομονῆς στύλος γέγονας, ζηλώσας τοὺς προπάτορας Ὅσιε, τὸν Ἰώβ ἐν τοῖς πάθεσι, τὸν Ἰωσήφ ἐν τοῖς πειρασμοῖς, καὶ τὴν τῶν ασωμάτων πολιτείαν ὑπάρχων ἐν σώματι, Συμεὼν Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τῆς Εορτῆς

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Εορτῆς, καὶ τοῦ Αγίου.

Κανὼν τοῦ Αγίου, οὐ ἡ Ακροστιχίς.

Θαυμαστέ μέλπω Συμεων σοῦ τὴν χάριν.
(ἀνευ τῶν Θεοτοκίων)
Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἀρματηλάτην

Θεολογίας ἀληθοῦς υπόθεσις, ἐστὶν ἡ μνήμη σου, θαυματουργέ Πάτερ, Συμεὼν καὶ ἑλλαμψις, τοῖς συνελθούσιν ἅπασι, καθαφαῖς ταῖς καρδίαις, ὑμνήσαι ταύτης τό μέγεθος, καὶ τὸν ἀξιάγαστον βίον σου.

Ἀπὸ φωνῆς τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ ὄψεως, εὐηγγελίσθη σου, ἡ εὐκλεὴς μήτηρ, καὶ σε εὐωδέστατον, καὶ θεῖον καταγώγιον, παμμακάριστε Πάτερ, συνέλαβέ τε καὶ τέτοκε, τῆς τρισυποστάτου θεότητος.

Υπερφυῶς δικαιοσύνης ὄχημα, θεοχαρίτων, ἐκ σπαργάνων Πάτερ, μητρικῶν ἐσόμενον, προγνοὺς ὁ μέγας Πρόδρομος, εὐωνύμου μαστοῦ σε, ἀπέχεσθαι ἐγκελεύεται, καὶ τοῦ δεξιῦ ἀποτρέφεσθαι.

Μυστικωτάτης ἀπαρχὴν δεξάμενος, ζωῆς πανόλβιε, διὰ λουτροῦ Πάτερ, τῆς ἀναγεννήσεως, τὴν δωρεάν τοῦ Πνεύματος, ἀπὸ βρέφους ἐνθέως, τῆς σῆς ψυχῆς τὴν εὐπρέπειαν, ἔδειξας ἡλίου φαιδρότερον.

Θεοτοκίον

Πεποικιλμένη ποικιλία χάριτος, θεοχαρίτῳ τε, τὸν τοῦ Πατρὸς Λόγον, σάρκα χρηματίσαντα, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀφατον, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, εὐλογημένην γεγέννηκας, μείνασα παρθένος ἀμόλυντος.

Ὡδή γ'
Ουρανίας ἀψίδος

Ἀπαλὼν ἐξ ονύχων, ἀγωνιστὴς ἀρίστος, ἔφυς ἐραστής τε, τοῦ θείου κάλλους

διάπυρος, όθεν εν μήτρα σε, προεγνωκώς ο Δεσπότης, Συμεών ηγίασε,
Πάτερ αοίδιμε.

Σοφισθείς εκ βραχείας, θαυματοургέ όσιε, Πάτερ ηλικίας, τήν όντως γνώσιν
τού Πνεύματος, τόν ακατάληπτον, αυτοπτικώς ηξιώθης, κατιδείν Δυνάμεσι
περικυκλούμενον.

Τής ψυχής τάς αισθήσεις, εκ τής φρικτής όσιε, Πάτερ ελλαμφθείς, θεωρίας,
ξένην διάγνωσιν, εκτήσω τών αγαθών, καί τών ετέρως εχόντων, Συμεών, καί
άπταιστον βίον διήνυσας.

Εμφανώς σοι παρέστη, αποσταλείς, Άγγελος, τόν αγγελικόν, θεοφόρε
παρεγγυώμενος, βίον ασπάσασθαι, αγαλλομένω ποδί δέ, τού οφθέντος
είπεσο, Πάτερ τοίς ίχνεσι.

Θεοτοκίον

Νεκρωθέντα με πάλαι, πρός τήν ζωήν Πάναγνε, πάλιν επανήγαγες μόνη, τήν
ενυπόστατον, ζωήν γεννήσασα, ή προσβαλών διερράγη, προφανώς ο
θάνατος, ο δυσμενέστατος.

Ο Ειρμός

«Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με
στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό
στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα 'Ηχος α'

Τόν τάφον Σου Σωτήρ

Εν πέτρα ριζωθείς, τών Χριστού θελημάτων, ωράθης επί γής, εγειρόμενος
σύλος, στηρίζων επιδείξεσιν, ιαμάτων τά πέρατα, όθεν πίστει σου,
επιτελούντες τήν μνήμην, φωτιζόμεθα, αναβοώντές σοι Πάτερ, Πρεσβείαις
σου σώζε ημάς.

Καί τής Εορτής

Ει τύχοι η νηστεία τών Αποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκον 'Ηχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Προστάτιν πρός Θεόν, κεκτημένοι σε πάντες, προστρέχομεν σεμνή, τώ αγίω
ναώ σου, αιτούμενοι βοήθειαν, παρά σου Αειπάρθενε, ρύσαι ούν ημάς, τής
τών δαιμόνων κακίας, καί εξάρπασον, εκ καταδίκης φρικώδους, τούς σέ
μακαρίζοντας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω θαύματος καινού! ώ φρικτού μυστηρίου! εβόα η αμνάς καί πανάμωμος
Κόρη, εν ξύλω ώς εώρακεν, απλωθέντα τόν Κύριον, ο τά σύμπαντα, εν τή
δρακί περιφέρων, πώς κατάκριτος, υπό κριτών παρανόμων, Σταυρώ
κατακρίνεται;

Ωδή δ'
Σύ μου ισχύς, Κύριε

Μένειν εντός, ήκιστα κόσμου υπέμεινας, έτι Πάτερ, έχων οδηγούσάν σε, τήν τού Θεού, δύναμιν Χριστόν, εις δέ τās αβάτους, ερήμους συνδιαιτώμενος, θηρσί συναναστρέφου, αδεώς παίς υπάρχων, καί τοίς πόνοις ευφραίνου τού σώματος.

Επιπηδών, έλαφος ώσπερ τοίς όρεσιν, επεπόθεις, Πάτερ θεωρρύτους πηγάς, καί ευρηκώς, ταύτας Συμεών, τής θεοφιλίας, τήν δίψαν προσανεπλήρωσας, εξ ών θεολογίας, πεπωκώς αναβλύζεις, τώ προσώπω Χριστού οπτανόμενος.

Λευχειμονών, σέ ωσπερεί επ' οχήματος, διεσκόπει, όσιε φερόμενον τοίς νοεροίς, Πάτερ οφθαλμοίς, στύλω φωτεινώ Τε, παιδίω συνοδηγούμενον, ο θείος Ιωάννης, εφιστάμενος βάσει, πρό τής σής αυτόν αναβάσεως.

Ποδηγηθείς, Ένδοξε υπό τής χάριτος, τής δοθείσης, σοί ως εκ δυνάμεως, εις θεουργόν δύναμιν φοιτάς, πρός τήν Ιωάννου, καλύβην τού ουρανόφρονος, μεθ' ού τήν τών αγώνων, ασπασίως παλαίστραν, μετερχόμενος ώφθης ως άγγελος.

Θεοτοκίον

Δαυϊτικής, εκ βασιλίδος βλαστήσασα, συγγενείας, σύ τόν βασιλεύοντα, τόν πρό αιώνων εκ τού Πατρός, Λόγον απορρήτως, καί υπέρ νούν αναλάμψαντα, εγέννησας Παρθένε, Θεοτόκον διό σε, θεοφρόνως πιστοί μακαρίζομεν.

Ωδή ε'
Ίνα τί με απώσω

Ωραιότητος πλήρης, παίς ως ευπρεπέστατος, Πάτερ ο Κύριος, εμφανώς επέστη, εν τή βάσει τήν στάσιν σοι έχοντι, καί αστράψας δόξαν, υπομονής καθώς ητήσω, εαυτόν επεδείκνυ σταυρούμενον.

Συνεξέλαμψεν άϊγλη, τών αποκαλύψεων ο θείος βίος σου, ών τώ θείω μύρω ευωδίας γενόμενος έμπλεως, τās αντικειμένας, αθλητικώς Θεού θεράπον, τών δαιμόνων συνέκοψας φάλαγγας.

Υψωθείς θεωρίαις, θείαις Παμμακάριστε, νού καθαρότητι, καί πηγήν σοφίας, ζωηφόρους ροάς αναβλύζουσαν, τήν καρδίαν έχων, παρά Θεού διδασκαλίαις, τās ψυχάς τών συνόντων εφώτισας.

Θεοτοκίον

Ο Θεού Θεός Λόγος, ο πρό τών αιώνων Πατρί συννοούμενος, ευσπλαγχνίας πλούτω, εν γαστρί σου σκηνώσας επτώχευσε, καί βροτός εφάνη, επί τής γής σάρξ χρηματίσας, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

Ωδή ς'
Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον

Μετάρσιος ως Μωσής ταῖς ἀρεταῖς, ὁ θεσπέσιος γενόμενος Πάτερ, ἐφ' ὑψηλοῦ, στύλου νεύματι θείῳ, προσεπιβάς υπερήρθης τῷ πνευματι, καί δύνανιν φωτιστικήν, εἰληφῶς ὡς ἐκεῖνος δεδόξασαι.

Ἐκένωσεν εαυτοῦ ὁ δυσμενής, τήν βελῶν τῶν ψυχοφθόρων φαρέτραν, μανιωδῶς, θεοφόρε τοξεύων, καί τῆς ψυχῆς τὸν πύργον οὐκ ἔσεισε, τῇ πέτρα γάρ τῇ ἀρραγεῖ, ἀραρότως Χριστοῦ ἐπεστήρικτο.

Ὡς φέροντι ευμαρῶς τοὺς ἰδρώτας, τῆς ἀσκήσεως θεσπέσιε Πάτερ, ἐπιτερφθεῖς, ὁ Δεσπότης σοι ράβδον, παναλκεστάτην Χριστός ἐγχειρίζεται, καί ταύτη σε τῶν ἀσθενῶν, θεραπεύειν τὰς νόσους προτρέπεται.

Θεοτοκίον

Εἰδότες συμβολικαῖς ἐμφάσεσι, τοῦ φρικτοῦ σου μυστηρίου τό βάθος, ὅτι Θεόν, ἐν γαστρὶ σου συλλήψη, οἱ θεηγόροι Προφῆται προήγγειλαν, Πανάμωμε, καί νῦν ἡμεῖς, τὰς ἐκβάσεις ὁρῶντες πιστεύομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Τήν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καί αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καί ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καί δέομαι ὡς Ἰωνάς, Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τά ἄνω ζητῶν

Τά ἄνω ποθῶν, τῶν κάτω μεθιστάμενος, καί ἄλλον ουρανόν, τόν στύλον τεκτηνάμενος, δι' αὐτοῦ ἀπήστραψας, τῶν θαυμάτων τήν αἴγλην Ὅσιε, καί Χριστῷ τῷ πάντων Θεῷ, πρεσβεύεις ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον

Τῇ ΚΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Συμεών τοῦ ἐν τῷ θαυμαστῷ ὄρει.

Στίχοι

- Θαυμαστόν ἀκεῖ πρὶν Συμεών γῆς ὅρος,
- Πόλου δέ πανθαύμαστον οἰκεῖ νῦν ὅρος.
- Εἰκάδι ἔνθα νόες Συμεών μόλεν ἀμφὶ τετάρτῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Μελετίου τοῦ στρατηλάτου καί τῶν σὺν αὐτῷ, Ἰωάννου, Στεφάνου, Σεραπίωνος τοῦ Αἰγυπτίου, Καλλινίκου τοῦ μάγου, κομήτων καί Τριβούνων δώδεκα, γυναικῶν τριῶν, Μαρκιανῆς, Παλλαδίας καί Σωσάννης, νηπίων δύο, Κυριακοῦ καί Χριστιανοῦ, καί τῶν σὺν αὐτοῖς μαρτυρησάντων χιλιάδων ἑνδεκα καί διακοσίων οκτώ.

Τελεῖται δέ ἡ σύναξις πάντων τούτων, εἰς τόν ναόν τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πλάτωνος τόν ευρισκόμενον εἰς τὰ προαύλια τὰ ὀνομαζόμενα τοῦ Δομνίου.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδή ζ'
Οι τῆς Χαλδαίας καμίνου

Νεανικῶ θεοφόρε, τῷ φρονήματι κόσμου τὴν ὀχλήσιν, κενῆς τε δόξης τὰς καταπτώσεις, φεύγων ἡσυχάζειν ἐπόθεις ἐν πνεύματι, βοῶν ἀπαύστως, Εὐλογητός, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σταυροειδῶς ἀνατείνων, τὰς παλάμας σου καὶ προσευχόμενος, Χριστόν ἐν δόξῃ μετὰ Ἀγγέλων, ὀφθαλμοφανῶς θεοφόρε τεθέασαι, πρὸς τοῦτο ὅρος τό θαυμαστόν, ἀναβῆναί σε προστάπτοντα.

Ουρανοδρόμῳ τῇ γνώμῃ, ἐπειγόμενος Πάτερ τοῦ κίνου, ἐκβάς Προθύμως σὺ τοῦ Δεσπότη, θείοις πειθαρχήσας ἐντάλμασιν, ἐφθασας τό ὅρος τοῦτο, ὁ θαυμαστῶς, θαυμαστόν αὐτός ὠνόμασας.

Υψηλοτάτην κορυφήν, ἐπουράνιον ὥσπερ Παράδεισον, εὐωδεστάτοις πεφυτευμένον, ἄνθεσι παντοίοις ευράμενος, ὠκησας, μονὴν δέ ταύτην θαυματουργέ, θεοχάρακτον κατέπηξας.

Θεοτοκίον

Ἐν τῷ φωτὶ τοῦ Κυρίου, πορευόμενοι δεῦτε ὑμνήσωμεν, τὴν θείαν πόλιν τοῦ Βασιλέως, τῶν βασιλευόντων, Μαρίαν τὴν ἀχραντον, τὴν Θεοτόκον τὴν ἀληθῆ, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ωδή η'
Ἑπταπλασίως κάμινον

Ταῖς ευαρμόστοις Ὅσιε, τῆς ψυχῆς σου δυνάμεσιν, ἡ τρισοφαῆς συγκατεκράθη ἔλλαμψις, ἐξ ἧς δαδουχούμενος, ὡς ἐκ μίας θεότητος, ταύτης πρὸ τοῦ στύλου, σοῦ τρισόλβιον οἶκον, ἐνδόξως ἐδομήσω, καὶ τὴν ἀκτιστον σέβειν, ἐθέσπισας ἐν τούτῳ, τριάδα εἰς αἰῶνας.

Ἡ πανσθενὴς τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου ἐνέργεια, σοὶ θεοειδῶς Παμμάκαρ ἐνσκηνώσασα, συντρέχειν ἐκίνηκεν, ἐκ τῶν περάτων ἅπαντας, τοὺς ὑπὸ πνευμάτων, πονηρῶν μαινομένους, καὶ τούτους θεραπεύων τῇ βαϊνῇ σου ῥάβδῳ, ἐδίδασκες, Τόν Κτίστην, ὑμνεῖτε εἰς αἰῶνας.

Νεανικῶς τό φρόνημα, τῆς σαρκὸς καθυπέταξας, Πάτερ ἐν νηστείαις, καὶ εὐχαῖς τῷ πνεύματι, γαστρός τε τὴν πύρωσιν, ἀπεσβεκῶς ἠφάνισας, καὶ ὡς μή ἐσθίων, ὑπὲρ ἀνθρώπων ὠφθης, τροφή τῇ ουρανίῳ, διαιτῶμενος μόνη, καὶ ταύτης τόν δοτήρα, ὑμνῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Χοροστασίαν ἐνθεον, φοιτητῶν σοι θεσπέσιε, Πάτερ ἐγχειρίζεται, Χριστός ὁ Κύριος οὗς πόθῳ δεξάμενος διδασκαλίαις ἡλειφας, πρὸς τόν ἐν ἀσκήσει, ἐπεκτείνεσθαι δρόμον, μεθ' ὧν τὰς ἀναπαύσεις, τῶν νοσηλευομένων, τελῶν ἐδοξολόγεις, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Υπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τόν Υἱόν σου καὶ Κύριον, τῶν εἰλικρινῶς, καὶ

καθαρῶς βοώντων σοι, καί σέ Θεομήτορα ομολογούντων Πάναγνε, τῶν αμαρτημάτων, αιτουμένη τήν λύσιν, τυχεῖν τε σωτηρίας, τοὺς πιστῶς μελωδούντας, Λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο Ειρμός

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, Τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

Ἐφριξε πάσα ἀκοή

Ἄρτοις ὀλίγοις Συμεών, τόν χορτάσαντα πληθύν πολυάνθρωπον, Χριστόν τρισόλβιε, ταῖς προσευχαῖς σου ἐκμειλιζάμενος, τοὺς ἐν τῇ μάνδρᾳ κενοῦς σιτώνας ἐπληρωσάς, ταῖς εὐλογίαις σου, καί ἐκ πείνης ἐλυτρώσω τήν ποιμνὴν σου.

Ρήμασι Μάρθας τῆς σεμνῆς, καί οσίας σου μητρός Παμμακάριστε, ἱκετηρίοις σε, προσλιπαρούσης ἐκδυσωπήσαι Χριστόν οὐκ ἀπηξίωσας αὐτῆς, πληρῶσαι τήν αἴτησιν, καί θεουπόλεως, τήν θεήλατον ὁργὴν ἀπεληλακας.

Ἴδες τό πέρας Συμεών, τῶν ἀγώνων σου λυθεῖς ἐκ τοῦ σώματος τήν υπεράρρητον, ἐν τοῖς υψίστοις παμμάκαρ θέωσιν πρὸς ἣν ἐνθένδε ἀναπτάς, ἀγάλλῃ τῷ πνεύματι, κατοπτριζόμενος δι' αὐτῆς τήν τρισυπόστατον ἔλλαμψιν.

Θεοτόκion

Ναός σύ γέγονας Θεοῦ, τόν ἀχώρητον ἐν μήτρᾳ, χωρήσασα καί τόν πρὶν ἄσαρκον, σεσαρκωμένον Λόγον γεννήσασα, ὃν ἐκδυσώπησον Ἀγνή, πταισμάτων συγχώρησιν, πάσι δωρήσασθαι, τοῖς ἐν πίστει σε αἰεὶ μεγαλύνουσιν.

Ο Ειρμός

«Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τήν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκαταβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος ἄνθρωπος, διό τήν ἀχραντον Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάρion

Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε

Ἐκ τῆς ἐρήμου ἀστράψας, τήν οἰκουμένην φωτίζεις, τῶν μοναζόντων τά πλήθη, ἀγάλλονται τῇ σῇ μνήμῃ, ὦ Συμεών θεοφόρε, μή διαλίπῃς, υπέρ τοῦ κόσμου πρεσβεύων.

Καί τῆς Εορτῆς

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η Γ' Εύρεσις τῆς Τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν, στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνῆρ. Εἰς δέ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τοῦ Προδρόμου γ'.

Στιχηρά τοῦ Προδρόμου

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Μάκαρ, Ἰωάννη Πρόδρομε, ὑπέρ ἡλίου αυγᾶς, ἀνατείλασα ἡστραψεν, ἐκ τῆς γῆς ἡ Κάρα σου, Καί πιστούς κατελάμπρυνεν, ἦν ὡσπερ θεῖον, θησαυρόν ἔχοντες, πλουσίαν χάριν ἀπαρυόμεθα, ἀγιαζόμενοι, καί ψυχάς καί σώματα, καί λογισμούς, καί πανηγυρίζοντες, σέ μακαρίζομεν.

Χάριν ἀέναον βρύουσα, ἡ ἱερά Κεφαλή, σοῦ μακάριε Πρόδρομε, ἱερεῖ θεόφρονι, ἀγνοοῦντι μηνύεται, ὅς ἐπισπεύσας, πίστει καί χάριτι, σαφῶς ποιεῖται ταύτης τήν εὐρεσιν, ἀγιαζόμενος, σὺν λαῷ θεόφρονι καί Βασιλεῖ, πίστιν τήν ὀρθόδοξον, θερμῶς κρατύνοντι.

Τρίτην τελούμεν φανέρωσιν, σοῦ τῆς σεπτῆς Κεφαλῆς, ἦν τριάς ἐστεφάνωσεν, ἐκτμηθεῖσαν ἐνδοξε, διὰ ζήλον τόν ἐνθεον, καί τῇ ευρέσει, ταύτης ἀγάλλονται, Ἀγγέλων τάξεις, Μαρτύρων σύλλογος, θεῖοι Ἀπόστολοι, καί Προφῆται ἅπαντες, μεθ' ὧν ἡμῶν, πάντοτε μνημόνευε, Κυρίου Πρόδρομε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Θησαυρός ἐνθέων δωρεῶν, ἡ θεοφρούρητος Κάρα σου Πρόδρομε, ἐκ τῶν τῆς γῆς λαγόνων ἀνέτειλεν, ἦν ἡμεῖς πιστῶς ἀρυόμενοι, καί προσκυνοῦντες ἐνδοξε, πλουτούμεν διὰ σοῦ, Χριστοῦ Βαπτιστά, θαυμάτων τά παράδοξα, καί τῶν πταισμάτων τήν συγχώρησιν.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰ τύχοι ἡ νηστεία τῶν Ἀποστόλων

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία παρθένε; τίς μή ἀνυμνήσει σου τόν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γάρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός ἐκλάμπας Υἱός μονογενής, ὁ αὐτός ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός ὑπάρχων, καί φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος, Αὐτόν ἱκέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος. Προκείμενον τῆς ἡμέρας

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Προδρόμου.

Ἦχος β'

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Δεῦτε, τήν τιμίαν Κεφαλὴν, τήν αποτμηθεῖσαν τῷ ξίφει, τοῦ Βαπτιστοῦ οἱ πιστοί, σήμερον τιμήσωμεν, ἐν τῇ ευρέσει αὐτῆς, υπατώντες ἐν ἄσμασι, γεραίροντες πόθῳ, χάριτας προχέουσιν τῶν ἰαμάτων ἡμῖν, ἦνπερ, ὁ ληρώδης Ἡρώδης, πάλαι προαπέτεμεν οἴστρω, τῇ Ἡρωδιάδι συμπλεκόμενος.

Στίχ. Εκεί ἐξανατελῶ κέρας τῷ Δαυΐδ.

Ὡςπερ, ἐκ μετάλλων ὁ χρυσός, οὕτως ἐκ τῆς γῆς τοῦ Προδρόμου, ἡ Κεφαλὴ δαδουχεῖ, σκεύει διαλάμπουσα, καὶ φθεγγομένη τρανῶς, τοῦ Ἡρώδου ἐλέγχουσα, μοιχείαν καὶ φόνον, αἶγλη δὲ φωτίζουσα τὰς διανοίας ἡμῶν, ἦνπερ, ἀσπαζόμενοι πίστει, σήμερον τιμήσωμεν ὕμνοις ὡς ὑπὲρ ἡμῶν Θεῷ πρεσβεύουσιν.

Στίχ. Ἡτοίμασα λύχνον τῷ Χριστῷ μου.

Πάλαι, ὡςπερ θεῖος θησαυρός, σκεύει κεκρυμμένη ἡ Κάρα, τοῦ Βαπτιστοῦ ἐν τῇ γῇ, σήμερον τοῖς πέρασιν ἀποκαλύπτεται, ὡςπερ πλούτον προχέουσα, πηγὰς ἰαμάτων, νόσους θεραπεύουσα, ψυχὰς φωτίζουσα, ὅθεν θυμηδίας ἀπάσης, χάριν ἀπολαυόντες, πάντες τοῦ Χριστοῦ τόν Πρόδρομον ὑμνήσωμεν.

Δόξα... Ἦχος β'

Ἡ τῶν θείων ἐννοιῶν πανσεβάσμιος θήκη, καὶ τῆς ἀρρήτου οὐσίας, τρανῶς ἡ προσβλέψασα, τό μυστήριον Κάρα σου, ὡς ἐκ λαγόνων μητρικῶν, ἐκ τῶν τῆς γῆς ταμείων σήμερον ἀνατέταλκεν, Ἰωάννη πανεύφημε, καὶ ευωδίασε πᾶσαν τήν υφῆλιν, ἀγιασμοῦ προχέουσα μύρον, καὶ νοητῶς κηρύττουσα μετανοίας ὁδόν, καὶ τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νύν... τῆς Εορτῆς

Εἰ τύχοι ἡ νηστεία τῶν Αποστόλων

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος πλ. β'

Ἀδιόδευτε πύλη, μυστικῶς ἐσφραγισμένη, εὐλογημένη Θεοτόκε, δέξαι τὰς δεήσεις ἡμῶν, καὶ προσάγαγε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, ἵνα σῷ, ση διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ὡς θεῖον θησαύρισμα, ἐγκεκρυμμένον τῇ γῇ, Χριστός ἀπεκάλυψε, τήν

Κεφαλήν σου ημίν, Προφήτα καί Πρόδρομε, πάντες ούν συνελθόντες, εν τή ταύτη ευρέσει, άσμασι θεηγόροις, τον Σωτήρα υμνούμεν, τόν σώζοντα ημάς εκ φθοράς ταίς ικεσίαις σου.

Καί τής Εορτής

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολ.

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Εκ γής ανατείλασα, η τού Προδρόμου Κεφαλή, ακτίνας αφήσι, τής αφθαρσίας πιστοίς τών ίάσεων, άνωθεν συναθροίζει, τήν πληθύν τών Αγγέλων, κάτωθεν συγκαλείται, τών ανθρώπων τό γένος ομόφωνον αναπέμψαι, δόξαν Χριστώ τώ Θεώ. (Δίς)

Καί τής Εορτής

Ει τύχοι η νηστεία τών Αποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον
Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Εκαίνισας Ἀχραντε, τώ θείω Τόκω σου, φθαρείσαν τοίς πάθεσι, τών γηγενών τήν θνητήν, ουσίαν καί ήγειρας, πάντας εκ τού θανάτου, πρός ζωήν αφθαρσίας, όθεν σε κατά χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ως προεφήτευσας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου, τήν παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεψας εκουσίως, τόν Υιόν καί Θεόν σου, όν περ ευλογημένη δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων ημίν δωρήσασθαι.

Μετά τήν β' Στιχολ.

Κάθισμα Ἦχος ο αυτός
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Αναδοθείσα ως χρυσός εκ μετάλλων, η ιερά σου Κεφαλή παραδόξως, εκ τών αδύτων γής επλούτισε, Χριστού Βαπτιστά, πάντας τούς προστρέχοντας, εν τή ταύτης ευρέσει, ύμνοις μεγαλύνοντας, τόν Σωτήρα καί Κτίστην, τόν νέμοντα ημίν διά σου τό μέγα έλεος. (Δίς)

Καί τής Εορτής

Ει τύχοι η νηστεία τών Αποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Ου σιωπήσωμέν ποτε, Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ανάξιοι εἰμή γάρ σύ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; Τίς δέ διεφύλαξεν ἕως νύν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστώμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ, σοὺς γάρ δούλους σῶζεις αἰεί, ἐκ παντοίων δεινών.

Μετά τόν Πολυέλεον

**Κάθισμα Ἦχος ο αὐτός
Επεφάνης σήμερον**

Ο Ἡρώδης Πρόδρομε, παρανομήσας, γυναικί παρέσχετο, τήν κεφαλὴν σου τήν σεπτήν, ἥς τή εὐρέσει βοώμέν σοι, Αἴτησαι πάσι, δωρήσασθαι ἔλεος. **(Δίς)**

Καί τῆς Εορτῆς

Ει τύχοι η νηστεία τών Αποστόλων

**Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκον
Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον**

Προστασία ἄμαχε τών θλιβομένων, καί θερμή ἀντίληψις, τών πεπιοιθότων ἐπὶ σε, ἐκ τών κινδύνων με λύτρωσαι, σύ γάρ ὑπάρχεις ἡ πάντων βοήθεια.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τό α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οἱ Ἀναβαθμοί Ἀντίφωνον Α'

- Ἐκ νεότητός μου πολλά πολεμεῖ με πάθη, ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβοῦ, καί σῶσον Σωτήρ μου.
- Οἱ μισούντες Σιών, αἰσχύνητε ἀπό τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρί ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Ἀγίῳ Πνεύματι πάσα ψυχὴ ζωοῦται, καί καθάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον

Εκεῖ ἐξανατελώ κέρας τῷ Δαυῖδ.

Στίχ. Μνήσθητι Κύριε τοῦ Δαυῖδ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκάν

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐξήλθεν ὁ λόγος οὗτος ἐν ὅλῃ τῇ Ἰουδαίᾳ περὶ τοῦ Ἰησοῦ...

**Δόξα... Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου...
Καί νύν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...**

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Ἦχος β'

Ἡ τῶν θείων εννοιῶν πανσεβάσμιος θήκη, καί τῆς ἀρρήτου ουσίας, τρανῶς ἡ προσβλέψασα, τό μυστήριον Κάρα σου, ὡς ἐκ λαγόνων μητρικῶν, ἐκ τῶν τῆς γῆς ταμείων σήμερον ανατέταλκεν, Ἰωάννη πανεύφημε, καί ευωδίασε πάσαν τήν υψήλιον, ἀγιασμοῦ προχέουσα μύρον, καί νοητῶς κηρύττουσα μετανοίας οδόν, καί τῷ Σωτήρι τῶν ὅλων πρεσβεύουσα, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Οἱ Κανόνες τῆς Εορτῆς, καί τοῦ Προδρόμου.

Ποίημα Ταρασίου

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ' Ἀρματηλάτην Φαραῷ

Φωνήν τοῦ Λόγου γεγονῶς διάλυσον, τήν ἀφωνίαν μου, ὡς τοῦ Πατρός πάλαι, ἐν ἀγαλλιάσεως φωνῇ ἀνευφημήσαί σε, τῇ παρούσῃ εὐρέσει, τῆς Κεφαλῆς σου μακάριε, Πρόδρομε οὐράνιε ἀνθρῶπε.

Τήν κεφαλὴν χειροθετήσας Πρόδρομε, τῆς Ἐκκλησίας Χριστόν, σοῦ τήν σεπτήν Κάραν, τήν κατανοήσασαν Τριάδος τήν φανέρωσιν, φανεροῖς τοῦτο τρίτον, περιφανῶς ἀγιάζουσιν, τά τῶν ὀρθοδόξων συστήματα.

Οὐκ ἐνεγκὼν ἐπὶ πολὺ συγκρύπτεσθαι, Κυρίου Πρόδρομε, οἰκονομεῖς πάλιν, φανεροῦσθαι σήμερον, οὐ στάμνω συγκλειόμενος, ἀργυρέῳ δέ σκεύει ἐν ἱερῷ τόπῳ κείμενος, καί ἱεουργῶ μηνυόμενος.

Θεοτοκίον

Στειωτικῆς ἀπὸ γαστρός ἐβλάστησας, εἰτοιμαζόμενος, τῷ Ποιητῇ Λόγῳ, τὰς οδοὺς Πανεύφημε, ἐκ Κόρης ἀνατείλαντι, παναγίας ἀφράστως, ἦν Θεοτόκον γινώσκουσαι, πάσαι γενεαὶ μακαρίζουσιν.

Ὡδή γ' Ουρανίας ἀψίδος

Πορνικῶν ὀρχημάτων, ἡ ἱερὰ Κάρα σου, ἔπαθλον γυναιῷ δοθείσα, χερσὶν ἐφέρετο, νυνὶ δέ σώφρονος, ἱεουργοῦ ταῖς παλάμαις, ἱερῶς πρὸς ἅγιον ναόν κομίζεται.

Εὐσεβῶς ὑπαντά σοι, τό τῶν πιστῶν ἄθροισμα, σὺν ἱεουργῷ Βασιλεῖ τε, ἐνδοξε Πρόδρομε, ἄδον χαρμόсуна, καί προηγείταιί σου πόθῳ, καθαγιαζόμενον τῇ παρουσίᾳ σου.

Ἱερῶν ἐξ αἰδύτων, ὡς φωταυγῆς ἥλιος, ἡ ἱερωτάτη σου Κάρα, ἐξανατείλασα, πάσαν ἐφώτισε, τήν οἰκουμένην Προφήτα, τοῦ Χριστοῦ καί Πρόδρομε, θεαίᾳ λαμπρότησι.

Θεοτοκίον

Στεριευούσης νηδύος, φωτοφανές έλαμψας, άστρον τού Ηλίου τής δόξης,
προπορευόμενον, τού ανατείλαντος, Παρθενικής εκ νεφέλης, Βαπτιστά καί
λύσαντος, νύκτα πολύθεον.

Κάθισμα 'Ηχος δ'
Επεφάνης σήμεραν

Επεφάνη σήμεραν, η τού Προδρόμου, Κεφαλή εκ κόλπων γής, αναδοθείσα
τοίς πιστοίς, εκ τών μετάλλων καθά χρυσός, καί ικετεύει Χριστόν, τού
σωθήναι ημάς.

Καί τής Εορτής

Ει τύχοι η νηστεία τών Αποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκον
'Ηχος δ' Επεφάνης σήμεραν

Προστασία άμαχε τών θλιβομένων, καί θερμή αντίληψις, τών πεπιοθότων
επί σε, εκ τών κινδύνων με λύτρωσαι, σύ γάρ υπάρχεις η πάντων βοήθεια.

Ωδή δ'
Εισακήκοα Κύριε

Προφητών ως υπέρτερος, τόν προφητευθέντα ιδείν ηξίωσαι, Ηλιού
προπορευόμενος, εν δυνάμει τούτου μάκαρ Πρόδρομε.

Τήν αοίδιμον Κάραν σου, μύρα ιαμάτων αναπηγάζουσαν, τρίτον ήδη
εφανέρωσας, τά δυσώδη πάθη απελαύνουσαν.

Συνελθόντες αρύσασθε, άπαντες ιάματα μή κενούμενα, εκ πηγής
αναδιδόμενα, τής τιμίας Κάρας τού Προδρόμου Χριστού.

Θεοτοκίον

Ταπεινώσασα σώσόν με, τόν υψηλοφρόνως πολιτευόμενον, η τεκούσα τόν
υψώσαντα, τήν ταπεινωθείσαν φύσιν Πάναγνε.

Ωδή ε'
Ίνα τί με απώσω

Ως μεσίτης τής νέας, καί τής παλαιάς γεγονώς Ιερώτατε, Διαθήκης θείας, τήν
ημών παλαιότητα καίνισον, καινισμόν τελούντων, τής νεωστί αναφανείσης,
Κεφαλής σου μακάριε Πρόδρομε.

Εκ Κομάνων κομώσαν, χάριν ιαμάτων τήν Κάραν σου Πρόδρομε, πρός τήν
Βασιλίδα, εισοικίζεις τών πόλεων σήμεραν, ής τή επανόδω, επικροτεί πιστών
τά πλήθη, φωτισμού ακηράτου πληρούμενα.

Βασιλεύς αλουργίδος, πλέον τή εισόδω τής Κάρας σου γάννυται, ιερεύς δέ
θείος, θεοφόρου επώνυμος Πρόδρομε, ταίς παλάμαις ταύτην, περικρατών

συνευλογείται, ευλογών τούς πιστούς τελεώτατα.

Θεοτοκίον

Τόν Δεσπότην τεκούσα, ώφθης υπερτέρα τών άνω Δυνάμεων, και βροτών τήν φύσιν, εθεούργησας Κόρη πανάμωμε, Θεοτόκον όθεν παναληθή ψυχή καί γλώσση, οι πιστοί σε Παρθένε δοξάζομεν.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Αλήθεια εκ τής γής, η κεφαλή ανατείλασα, τού Βαπτιστού σου Χριστέ, τό ψεύδος απήλασεν, αιρέσεων έλυσε, τόν πικρόν χειμώνα, καί τόν κόσμον κατεφώτισεν.

Αντλήσατε φωτισμόν, καί χάριν Θεού καί έλεος, καί κεφαλήν καί ψυχήν, πιστώσ αγιάσθητε, Κεφαλή προσπαύοντες, τού τής θείας Κάρας, αψαμένου εν τοίς ύδασι.

Τάς κεφαλάς τών εχθρών, υπό τούς πόδας συντρίβεσθαι, τού Βασιλέως ημών, ικέτευε Πρόδρομε, πόθω τήν τιμίαν σου κεφαλήν τιμώντος, τήν Ηρώδην στηλιτεύσασαν.

Θεοτοκίον

Τοίς εν τώ Άδη τό φώς, εκήρυξας ελευσόμενον, αιμάτων παρθενικών, σάρκα περικείμενον, γενόμενον άνθρωπον, επ' ευεργεσία τών ανθρώπων μάκαρ Πρόδρομε.

Κοντάκιον 'Ηχος πλ. β'

Τήν υπέρ ημών

Ο φωτοφανής καί θείος εν κόσμω στύλος, ο τού νοητού Ηλίου Πρόδρομος λύχνος, Κεφαλήν τήν φωσφόρον καί θείαν αυτού, αναδείξας εν τοίς πέρασιν, αγιάζει τούς Πιστός αυτήν, προσκυνούντας καί κραυγάζοντας, Χριστού σοφέ Βαπτιστά, σώσον πάντας ημάς.

Ο Οίκος

Από γής, καθώς πηγή τού Παραδείσου, Κεφαλή θεοφιλής η τού Προδρόμου, ρείθρα βλύζει χάριτος, καί θαυμάτων τάνάματα νέμει πάσι τοίς χρήζουσι, Προσέλθωμεν ούν πάντες, καί αντλήσωμεν προθύμως εκ ταύτης τών ιαμάτων τούς θείους κρουνούς, αρδεύει γάρ ψυχάς εν δωρεαίς αενάοις, καί κατακλύζει σωμάτων πόνους, καί πάσαν νόσον ευθέτως αίρει, Ταύτην ούν πόθω μέλπωμεν, καί πίστει ασπασώμεθα, σεμνώσ περιπτυσσόμενοι, καί άσμασιν ως στέμμασι στέψωμεν ταύτην Πιστοί, Προκαθάρωμεν ημών κηλίδας νοητάς, καί ενθέοις αρεταίς κοσμήσωμεν ψυχάς, καί βοήσωμεν στερρώς, Χριστού σοφέ Βαπτιστά, σώσον πάντας ημάς.

Συναξάριον

Τή ΚΕ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής τρίτης Ευρέσεως τής τιμίας Κεφαλής τού Αγίου καί ενδόξου Προφήτου, Προδρόμου καί Βαπτιστού Ιωάννου.

Στίχοι

- Φωνή βοώντος γῆς μυχώ κεκρυμμένη,
- Τῆς γῆς ραγείσης, πάσιν ἤχησε ξένως.
- Εικάδι δέ Προδρόμοιο Κάρην εύρον κατά πέμπτην.

Τή αυτή ημέρα ο άγιος μάρτυς Κελεστίνος, σιδήρω τας πτέρνας τρυπηθείς, τελειούται.

Ο όσιος Αλβιανός εν ειρήνη τελειούται.

Ταίς τού σου Προδρόμου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Οι εκ τῆς Ιουδαίας

Τού Ηλίου τῆς δόξης, φαεινότατος λύχνος, γέγονας Πρόδρομε, τό νέφος εκδιώκων, τῆς πλάνης καί φωτίζων, τούς εν πίστει κραυγάζοντας, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Εορτήν ετησίαν, η σεπτή Εκκλησία, καί ταύτην Πρόδρομε, λαμπρώς επιτελεί σοι, τήν Κάραν σου τιμώνσα, καί συνήθως κραυγάζουσα, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Προμηνύσας τού Λόγου, τήν φρικτήν παρουσίαν, θείοις σκιρτήμασι, μηνύεις σου τῆς Κάρας, τήν εύρεσιν Προφήτα, αψευδούς διά στόματος, τώ σέ ποθούντι θερμώς, ιερουργώ Ποιμένι.

Θεοτοκίον

Παρθενία καί τόκος, υπέρ φύσιν καί λόγον, εν σοί συνέδραμον, Θεόν γάρ σαρκωθέντα, εκύησας αφράστως, Θεοτόκε, ώ ψάλλομεν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Ο Βαπτιστής καί Πρόδρομος, ο επίγειος Άγγελος, τῆς παρανομίας, ακριβής κατήγορος, Τριάδος φανέρωσιν, εν Ιορδάνη πρίν κατιδών, τρίτον φανεροί, τήν Κεφαλήν αυτού πάσι, τοίς πόθω μελωδούσιν, Ιερείς ευλογείτε, λαός όπερυπούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Προσυπαντά προθύμως σοι, Βασιλεύς ο πραότατος, άμα φιλοχριστώ τώ λαώ Πανεύφημε, ποιμένων δέ πρόκριτος, προσεφαπλοί τας χείράς σοι, καί τώ εαυτού ενστερνισάμενος στήθει, σκιρτά εν ευφροσύνη, καί βοά ευχαρίστως, Λαός υπερυπούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Υπέρ χρυσόν η Κάρα σου, διαλάμπουσα Πρόδρομε, τεθησαυρισμένη, αργυρέοις σκεύεσιν, ως όλβος πολύτιμος, τή βασιλίδι δέδοται, ταύτην

δωρεαίς, καταπλουτίζουσα θείαις, προθύμως μελωδούσαν, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Εν τή γαστρί φερόμενον, τόν τά σύμπαντα, μάκαρ Ιωάννη, χαίρων προσεκύνησας, νηδυί κρυπτόμενος, στερωτική πανεύφημε όνπερ γεννηθέντα, εξ Αγίας Παρθένου, αμνόν Θεού κηρύττων, ευσεβώς ανεβόας, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Έφριξε πάσα ακοή

Τής στείρας όσιος βλαστός, γεννητών εκ γυναικών ο υπέρτερος, τού Βασιλέως Χριστού, ο στρατιώτης ο μέγας Πρόδρομος, ο προκηρύξας τόν Αμνόν, τού κόσμου τά πταίσματα, τόν αφαιρούμενον, ευφημείσθω Ιεροίς μελωδήμασι.

Κρατήρα πλήσας δασιλώς, συγκαλείς μεθυψηλού τού κηρύγματος, τήν Εκκλησίαν Χριστού, τή ανευρέσει σής Κάρας Πρόδρομε, Δεύτε εμπλήσθητε βοών, τερπνών ών ητοίμασα, καί μεγαλύνατε, τόν τό είναι τοίς βροτοίς παρεχόμενον.

Άναξ σε, Άγγελε Θεού, αγγελώνυμος εις τούτου βασίλεια, χαίρων εισδέχεται, καθυπουργούντος πρός τούτο κάλλιστα, τού ποιμενάρχου ευσεβώς, καί κλήσει καί χάριτι, σεμνυνομένου σαφώς, θεοφόρου Ιερού καί θεόφρονος.

Θεοτοκίον

Φείσαι μου Σώτερ ο τεχθείς, καί φυλάξας τήν τεκούσάν σε άφθορον, μετά τήν κύησιν, όταν καθίσης κρίναι τά έργα μου, τας ανομίας παρορών, καί τας αμαρτίας μου, ο ευσυμπάθητος, ελεήμον αγαθέ καί φιλόανθρωπε.

Εξαποστειλάριον

Τοίς μαθηταίς συνέλθωμεν

Εν τή ευρέσει Πρόδρομε, τής τιμίας σου Κάρας, βασιλεύς ο φιλόχριστος, πλέον γάννυται ήπερ, τή εαυτού πορφυρίδι, όν αμείβου ταίς νίκαις, εξ ύψους δυναμούμενον, καί ημάς φρούρει σκέπε, σου ταίς ευχαίς, Βαπτιστά πανεύφημε Ιωάννη, παιδρώς πανηγυρίζοντας, καί τιμώντάς σε πόθω.

Καί τής Εορτής

Ει τύχοι η νηστεία τών Αποστόλων

Θεοτοκίον

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Όρος Θεού πανάγιον, καί λυχνίαν καί στάμνον, καί κιβωτόν καί τράπεζαν, ράβδον τε καί πυρείον, καί θείον θρόνον καί πύλην, καί ναόν καί παστάδα, υμνήσωμεν θεόφρονες, τήν αγνήν καί Παρθένον, εξ ής Θεός, σαρκωθείς ατρέπτως καί υπέρ φύσιν, εθέωσε το πρόσλημμα, απορρήτω ενώσει.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Προδρόμου γ' δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος πλ. α'
Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ἡ ἱερά Κεφαλή, καί φωτοφόρος καί Ἀγγέλοις αἰδέσιμος, ἡ ξίφει τμηθεῖσα πάλαι, καί τμητικοῖς ἐλεγμοῖς, ἀσελγείας αἰσχος διακόψασα, πηγὴ ἡ τοῖς θαύμασι, τοὺς πιστοὺς καταρδεύουσα, ἡ τοῦ Σωτήρος, τὴν σωτήριον ἔλευσιν, καταγγείλασα, καί τὴν πτῆσιν τοῦ Πνεύματος, πάλαι κατανοήσασα, πρὸς τούτον σκηνώσαντος, τῆς παλαιᾶς τε καί νέας, ἡ μεσιτεύσασα χάριτος, Χριστόν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τό μέγα ἔλεος. (Δίς)

Σκεύει τοῦ Βαπτιστοῦ ἀργυρῷ ἐγκεκρυμμένη Κεφαλή πεφανέρωται, λαγόνων ἀναδοθεῖσα, ἐκ τῶν τῆς γῆς ἐμφανῶς, καί θαυμάτων ρεῖθρα ἀναβλύζουσα, καί γάρ ἐν τοῖς ὕδασι, κεφαλὴν ἐναπέλουσε, τοῦ ὑπερώα, νῦν στεγαζοντος ὕδασι, καί ομβρίζοντος, τοῖς βροτοῖς θείαν ἄφεσιν. Ταύτην οὖν μακαρίσωμεν, τὴν ὄντως αοίδιμον, καί ἐν τῇ ταύτης εὐρέσει, περιχαρῶς εορτάσωμεν, Χριστόν δυσωπούσης, τοῦ δωρήσασθαι τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Κάρα ἡ τὸν ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ, ἀνακηρύξασα σαρκί φανερούμενον, καί πάσι τῆς μετανοίας, τὰς σωτηρίου οδοὺς, θείαις υποθήκαις βεβαιώσασα, ἡ πρὶν τοῦ Ἡρώδου, παρανομίαν ἐλέγξασα, καί διὰ τοῦτο, ἐκτμηθεῖσα τοῦ σώματος, καί τὴν χρόνιον, υποστάσα κατὰκρυψιν, ὥσπερ φωτοφανῆς ἡμῖν, ἀνέτειλεν ἥλιος, Μετανοεῖτε βοῶσα, καί τῷ Κυρίῳ προστίθεσθε, ψυχῆς κατανύξει, τῷ παρέχοντι τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Τὴν πανσεβάσμιον Κάραν τοῦ Βαπτιστοῦ σου Κύριε, φανερωθεῖσαν σήμερον ἐκ γῆς, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως, ἀρυσάμενοι πιστῶς, εἰς πρεσβείαν φιλάνθρωπε, οἱ ἐπταικότες δούλοί σου προσάγομεν, αἰτούμενοι δι' αὐτῆς ἀπολαβεῖν, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, παρὰ σοῦ τὸν ἰλασμόν καί τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... τῆς Εορτῆς

Εἰ τύχοι ἡ νηστεία τῶν Ἀποστόλων

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, Σέ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ καί τοῦ Προδρόμου, καί πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Ἀπόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Προδρόμου Ὡδή γ' καί ς'.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Ευφρανθήσεται δίκαιος εν Κυρίῳ.

Στίχ. Εισάκουσον ο Θεός τῆς φωνῆς μου.

Ο Απόστολος, πρὸς Κορινθίους.

Αδελφοί, ο Θεός ο ειπὼν εκ σκότους φῶς λάμψαι...

Ευαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀκούσας ο Ἰωάννης εν τῷ δεσμοτηρίῳ...

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούια.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Κάρπου, ενός τῶν Εβδομήκοντα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τού Αποστόλου γ'.

Στιχηρά τού Αποστόλου

Ἦχος γ'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Δεκτικῶν ἐλλάμψεων τόν νοῦν θεϊκῶν ποιούμενος, κατεφωτίσθης Πανόλβιε, καί εἰς τό κήρυγμα, τού Χριστοῦ ἐξήλθες, καί λαόν ἐδίδαξας, πιστεύειν εἰς αὐτόν, ὡς φιλόανθρωπον, καί νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Ἄστρον φαεινότατον δειχθεῖς, θείαις ἐπιλάμψεσι, τῆς οἰκουμένης τά πέρατα, φωτίζεις πάντοτε, διδασκαίς, Παμμάκαρ, καί σκεδάζεις χάριτι ἀχλύν τῶν νοσημάτων ἐκάστοτε, καί νυν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Θυσίαν ἀναίμακτον Θεῷ, θύων τελεώτατα, υπέρ αὐτοῦ Μάρτυς τέθυσαι, καί προσενήνεξαι, νοητή τραπέζῃ, θύμα ευωδέστατον, Απόστολε ὦ Κάρπε θεόληπτε, διό ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... τῆς Εορτῆς

Ει τύχοι η νηστεία τών Αποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκον

Ἦχος α' Πανεύφημοι μάρτυρες

Φωτός ενδιαίτημα Αγνή, μόνη εχρημάτισας, τού εκ Πατρός αναλάμψαντος, όθεν κραυγάζω σοι, τήν εσκοτισμένην, ψυχήν μου τοίς πάθεσι, φωτί τών αρετών καταφαίδρυνον, καί εν σκηνώμασι, φωτεινοίς σου κατασκήνωσον, εν ημέρα τής κρίσεως Ἀχραντε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σφαγήν σου τήν άδικον Χριστέ, ή Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη εβόα σοι, Τέκνον γλυκύτατον, πώς αδίκως πάσχεις; πώς τώ ξύλω κρέμασαι, ο πάσαν γήν κρεμάσας τοίς ύδασι; Μή λίπης μόνην με, Ευεργέτα πολυέλεε, τήν μητέρα καί δούλην σου δέομαι.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Εορτής.

Απολυτίκιον Ἦχος γ'

Καί τής Εορτής

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες τής Εορτής, καί τών Αγίων.

Ο Κανων τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Τόν κλεινόν αινώ Κάρπον ενθέω πόθω.

Ποίημα Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'

Ἄσομαί σοι Κύριε ο Θεός μου

Τούς πόθω τελούντάς σου τήν φωσφόρον, καί Ιεράν πανευκλεή, καί πάντιμον μνήμην σου, φωτός ενθέου πλήρωσον, Απόστολε πρεσβείαις σου.

Όλος ανακείμενος τώ Δεσπότῃ τούτου τούς νόμους τούς σεπτούς, ατρώτους ετήρησας, ανόμους ευνομίαν δέ, Απόστολε edίδας.

Νούν τόν υπέρ έννοιαν αγαπήσας, εν θεωρία μυστική, τόν νούν κατηυγάσθης, καί κόσμον κατεφώτισας, Παμμάκαρ ιερώτατε.

Θεοτοκίον

Κύουσα Παρθένος ανερμηνεύτως, καί τούς τής φύσεως θεσμούς, καινίζουσα πέφυκας, Μήτηρ αιειπάρθενος, διό σε μακαρίζομεν.

Ωδή γ'

Τόξον δυνατών ησθένησε

Λύρα κρουομένη Πνεύματι, γέγονε Παμμάκαρ, η θεοκίνητος γλώσσά σου, φθεγγομένη τά μεγαλεία, τού Σωτήρος καί Θεού ημών.

Έχων Λόγον τόν προάναρχον, σέ κατευοδούντα, καί προφανώς ενισχύοντα, τοίς αθέοις τάς σωτηρίους τρίβους, Κάρπε καθυπέδειξας.

Ίνα Κάρπε τό σωτήριον, κήρυγμα τή κτίσει, ως Ιεράρχης θεόληπτος καταγγείλης, πολλούς υπέστης, διωγμούς καί θλίψεις ένδοξε.

Θεοτοκίον

Νέον ως παιδίον τέτοκας, τόν πρό τών αιώνων, εκ τού Πατρός ανατείλанта, απορρήτως Θεογεννήτορ, διά τούτό σε δοξάζομεν.

Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδιά μου».

Κάθισμα 'Ηχος γ'

Θείας πίστεως

Θείαν έλλαμψιν τού Παρακλήτου, Κάρπε πάνσοφε εισδεδεγμένος, τούς σκοτισθέντας αγνωσία εφώτισας, καί μεταστάς πρός τά άνω βασιλεια, τώ Βασιλεί τών απάντων παρίστασαι, εξαιτούμενος, Χριστόν τόν Θεόν εκάστοτε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί τής Εορτής

Ει τύχοι η νηστεία τών Αποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκον

'Ηχος γ' Θείας πίστεως

Θείας φύσεως ουκ εχωρίσθη, σάρξ γενόμενος εν τή γαστρί σου, αλλά Θεός ενανθρωπήσας μεμένηκεν, ο μετά τόκον παρθένον Μητέρα σε, ως πρό τού τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος, αυτόν εκτενώς ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος Αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι! τέκνον μου, πώς πάσχεις; θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον.

Ωδή δ'

Δι' αγάπησιν Οικτίρμον

Οικοδόμησας ως λίθους πιστών το πλήθος, εν ευσεβείας πέτρα, καί ναούς απειργάσω, του Αγίου Πνεύματος, θεόφρον Απόστολε.

Νεουργήσας τώ βαπτίσματι θεοκήρυξ, παλαιωθέντας γνώμη, Τή φθορά τούς ανθρώπους, έσωσας δοξάζοντας, Χριστόν τόν Θεόν ημών.

Υποφαίνων τό μυστήριον τό καλύψαν, επ' αρετή θεόφρον, ουρανούς,
εφειλκύσω, έθνη πρὸς επίγνωσιν, τό σκότος αφέμενα.

Μετά Παύλου τού φωστήρος τής οικουμένης, οδοιπορών πολλάκις, τās οδοὺς
τās φερούσας, Κάρπε καθυπέδειξας, λαοίς πρὸς ευσέβειαν.

Θεοτοκίον

Νοερώς ο θεοφόρος Θεογεννήτορ, όρος σε βλέπει μέγα, καί κατάσκιον Κόρη,
εξ οὐ επεδήμησε, σαρκί ο Θεός ημών.

Ωδή ε'

Τόν φωτισμόν σου Κύριε

Ως φυτοκόμος άριστος, υπέδειξας λαοίς, ζωής τό ξύλον, εξ οὐ ο μετασχών,
ζήσεται λοιπόν εις τόν αιώνα, χριστοκήρυξ Απόστολε.

Κήρυξ εθνών Απόστολος, διδάσκαλος σεπτός, ιερομύστης καί Ιερολόγος,
Κάρπε γεγονώς εν ευφροσύνη, τώ Δεσπότῃ παρίστασαι.

Ανατολής εξώρμησαι, ως άδυτος φωστήρ, τήν οικουμένην αυγαίς τών σων
λόγων, καί τών ιερών φωτίζων τρόπων, Ιεράρχα. Απόστολε

Θεοτοκίον

Ρύπου ψυχής καί σώματος, καθάρισόν με νύν, ευλογημένη, ευσπλάγχνω σου
ροπή, όπως σε υμνώ καί μεγαλύνω, κατά χρέος Πανύμνητε.

Ωδή ς'

Εβόησε, προτυπών

Πηγάζει σου, ή σορός τών λειψάνων τοίς χρήζουσιν, ιαμάτων, Ιεράρχα
καρπούς θεία χάριτι, καί καθαίρει πάθη, καί βυθίζει ακάθαρτα πνεύματα.

Ο λόγος σου, αλογίας ανθρώπους ερρύσατο, καί θαυμάτων, η μεγίστη
επίδειξις ένδοξε, τούς πεπλανημένους, πρὸς ευσέβειαν Κάρπε ωδήγησε.

Νευρούμενος, δυναστεία τή θεία τόν δράκοντα, τον εις ύψος, βλασφημίαν
λαλούντα διώλεσας, καί τούς υπ' εκείνου, ολλυμένους Απόστολε έσωσας.

Θεοτοκίον

Εκύησας, ανωδύνως τόν Πλάστην Πανάμωμε, τās οδύνας, καί τούς πόνους
ημών αφαιρούμενον, καί τής ανωδύνου, αξιούντα τρυφής τό ανθρώπινον.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ
κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών δυνάμεων».

Κοντάκιον τής Εορτής

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου καί ενδόξου Αποστόλου

Κάρπου, ενός τών Εβδομήκοντα Αποστόλων.

Στίχοι

- Καρπούς ενεγκών, Κάρπε, δεκτούς Κυρίω
- Φέρεις καθ' ώραν τήν τελευτήν ως τρύγην.
- Εικάδι έκτη Κάρπος από χθονός ίπτατο μακρής.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Αλφαίου, καί τών Αγίων Μαρτύρων, Αβερκίου καί Ελένης.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Αβραμιαίοι ποτέ

Νόσους διώκων φθογγή, καί θεραπεύων πάθη, σφραγίδι μόνη τό σωτήριοι, διήγγειλας κήρυγμα, ιερομύστα Κάρπε, φωτίζων τούς εν σκότει.

Θυμόν αρχόντων Σοφέ, μή δειλιάσας όλως, τομώς εχώρεις πρόσ αθλήσεως, επίπινα σκάμματα, ο τών Πατέρων βοών, Θεός ευλογητός εί.

Επισκοπούμενόν σε, υπό Κυρίου Κάρπε, Βέρροια θείον εκκληρώσατο, Επίσκοπον άριστον, επισκοπούντα ταύτην, επισκοπαίς ενθέοις.

Θεοτοκίον

Ως πλατυτέρα ούσα, τών ουρανών εν μήτρα, εδέξω Λόγον τόν αχώρητον, Παρθένε λυτρούμενον, στενοχωρίας πάσης, τό γένος ανθρώπων.

Ωδή η'

Τόν εν τώ Σταυρώ προσηλωθέντα

Παυλω τώ σοφώ καθηγεμόνι, διακονών επιστολαίς, ενθέοις Ιεράρχα, τάς σωτηριώδεις διδαχάς, διεπόρθμευσας τοίς σωζομένοις.

Όρθρος φαεινός περιαιγάζων, τήν οικουμένην τώ φωτί, κηρύγματος εδείχθης, καί τής αγνωσίας το βαθύ, αξιάγαστε εξαίρων σκότος.

Θαύματα τελών τή επικλήσει, Πατρός καί Πνεύματος σοφέ, καί Λόγου σαρκωθέντος, έπεισας Ελλήνων τούς σοφούς, Τρισυπόστατον ουσίαν σέβειν.

Θεοτοκίον

Όφθης ουρανός Θεοκυήτορ, εξανατέλλουσα ημίν, τόν τής δικαιοσύνης, Ήλιον, φωτίζοντα ημάς, επιγνώσεσι θεογνωσίας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν τώ Σταυρώ προσηλωθέντα, καί υποδείξαντα ημίν, όπλον εις σωτηρίαν, Παίδες υπερυψούτε, Χριστόν τόν Θεόν ημών εις τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Ο τόκος σου άφθορος

Ιδών μετά δόξης ανελθόντα, Θεόν σαρκοφόρον εν υψίστοις, εβδομήκοντα

Κάρπε Μαθηταίς, συναριθμούμενος εξήλθες, άμα σύν τούτοις, κήρυξ ένθεος δεικνύμενος.

Ως πρόβατον μέσον απεστάλης, τών λύκων μετάγων αυτούς Κάρπε, πρόσ επίγνωσιν λόγω αληθεί, τής σωτηρίας, καί μεταπλάττων, τούτων τήν γνώμην, θεωρρήμον πρόσ ευσέβειαν.

Συνόμιλος ώφθης τών Αγγέλων Απόστολε Κάρπε θεωρρήμον, Αποστόλων καί Μαρτύρων θαυμαστώς, εν ευσεβεία τελειωθέντων, οίς συγχορεύων, ευφροσύνως ημών μέμνησο.

Η γίαςας Κάρπε βηματίζων, τήν γήν καί τό άγιον κηρύττων, Ευαγγέλιον πίστει καί ψυχάς, τώ ζωοδότη λόγω προσήξας, όθεν σοι νέμει, κληρουχίαν τήν ουράνιον.

Θεοτοκίον

Φωνήν σοι προσάγομεν Παρθένε, τήν τού Γαβριήλ αναβοώντες, Χαίρε κούφη νεφέλη, Χαίρε γή αγεωργήτως στάχυν ωραίον, καρποφορούσα, τόν τροφέα τής κτίσεως.

Ο Ειρμός

«Ο τόκος σου άφθορος εδείχθη, Θεός εκ λαγόνων σου προήλθε, σαρκοφόρος, ός ώφθη επί γής, καί τοίς ανθρώποις συνανεστράφη, σέ Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον, τής Εορτής

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου ενδόξου Ιερομάρτυρος Ελλαδίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις το, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ' καί τού Αγίου γ'.

Στιχηρά τού Αγίου

Ήχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Θεόφρον Ελλάδιε βαφαίς, τού οικείου αίματος, Ιερωσύνης ελάμπρυνας, στολήν τήν ένθεον, μεθ' ής εις τά άνω, εισήλθες βασίλεια, καί θρόνω τού Δεσπότου παρίστασαι, όν νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Θεόφρον Ελλάδιε Χριστός, εποφθείς σοι άπαντας, τούς εκ μωλώπων ιάσατο, χώρας, χάριτι, δι' αυτόν γάρ πάσαν, υπομείνας κάκωσιν, προείλου προφανώς αικιζόμενος, διό ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Θεόφρον Ελλάδιε πυρός, φύσιν εχαλίνωσας, καί αδιάφλεκτος έμεινας, η δρόσος γάρ Θεού, σέ περικυκλούσα, αβλαβή εφύλαττεν, εχθρούς περιφανώς καταισχύνουσα, καί νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Ει τύχοι η νηστεία τών Αποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκον
Ήχος α' Πανεύφημοι μάρτυρες

Φωτός ενδιαίτημα Αγνή, μόνη εχρημάτισας, τού εκ Πατρός αναλάμψαντος, όθεν κραυγάζω σοι, τήν εσκοτισμένην, ψυχήν μου τοίς πάθεσι, φωτί τών αρετών καταφαίδρυνον, καί εν σκηνώμασι, φωτεινοίς σου κατασκήνωσον, εν ημέρα τής κρίσεως Άχραντε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σφαγήν σου τήν άδικον Χριστέ, ή Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη εβόα σοι, Τέκνον γλυκύτατον, πώς αδίκως πάσχεις; πώς τώ ξύλω κρέμασαι, ο πάσαν γήν κρεμάσας τοίς ύδασι; Μή λίπης μόνην με, Ευεργέτα πολυέλεε, τήν μητέρα καί δούλην σου δέομαι.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά τής Εορτής.

Απολυτίκιον ομοίως, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, ο, Κανων τής Εορτής καί τού Αγίου.

Ο Κανών τού Αγίου

Ωδή α' Ήχος δ'
Άρματα Φαραώ

Δεύτε θεοπρεπώς, φιλομάρτυρες λαοί, χορεύοντες άσωμεν, ασματικαίς υμνωδίαις, τόν Ιερομάρτυρα τού Χριστού, ανευφημούντες Ελλάδιον.

Άνθεσι χαρμονικώς, καταστέψωμεν πιστοί, τόν θείον Ελλάδιον, ως νικντήν ασεβείας, καί μάρτυρα στερρόν τής τριφαούς, ομοουσίου θεότητος.

Ήλιος διαυγής, εξ αδύτων ιερών, τώ κόσμω άνέτειλας, απομειώσας τήν

πλάνην, εν αθλητικαίς μαρμαρυγαίς, Ιερομάρτυς Ελλάδιε.

Θεοτοκίον

Άσπορον τοκετόν, μόνη φέρεις γυναικών, καί Μήτηρ υπάρχουσα, καί παρθενεύουσα Κόρη, άκουσμα φρικτόν ώφθης Αγνή, ότι Θεόν απεκύησας.

Ωδή γ'

Ο στερεών βροντήν

Ως θαυμαστόν λαοίς τόν Μάρτυρά σου, ανέδειξας Σωτήρ ημών, υπενεγκόντα πάσαν προσβολήν, διά δέ πικρών βασάνων, τώ πόθω γλυκαινόμενον, τής σής αγαπήσεως.

Εν οφθλμοίς τό πύρ υποίσας Μάκαρ, τήν όψιν απολέλοιπας, καί κατιδών δόξαν ουρανών, τώ Θεώ καθωμολόγεις, ότι τώ πάθει φάος σοι, λαμπρόν εξανέτειλε.

Θεοτοκίον

Τό θαυμαστόν αεί εν σοί θρυλείται, τεράστιον Πανάχραντε, ότι Παρθένος ούσα παιδοτοκείς, καί γνησία Μήτηρ πέλεις, τού Ποιητού τής κτίσεως, αμφοίν αληθεύουσα.

Ο Ειρμός

«Ο στερεών βροντήν καί κτίζων πνεύμα, στερέωσόν με Κύριε, ίνα υμνώ σε ειλικρινώς, καί ποιώ τό θέλημά σου, ότι ουκ έστιν Άγιος, ως σύ ο Θεός ημών».

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Καθάρας σευτόν, από ρύπου κακίας, εχρίσθης καί Θεώ, Ιεράτευσας Πάτερ, αθλήσας δέ δι' αίματος, πλειοτέρως εξέλαμψας, καί κατηύγασας, τάς τών πιστών διανοίας, τών θαυμάτων σου, ταίς παραδόξοις ακτίσιν, Ελλάδιε ένδοξε.

Καί τής Εορτής

Ει τύχοι η νηστεία τών Αποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκον

Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Προστάτιν πρός Θεόν, κεκτημένοι σε πάντες, προστρέχομεν σεμνή, τώ αγίω ναώ σου, αιτούμενοι βοήθειαν, παρά σου Αειπάρθενε, ρύσαι ούν ημάς, τής τών δαιμόνων κακίας, καί εξάρπασον, εκ καταδίκης φρικώδους, τούς σέ μακαρίζοντας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω θαύματος καινού! ώ φρικτού μυστηρίου! εβόα η αμνάς καί πανάμωμος Κόρη, εν ξύλω ώς εώρακεν, απλωθέντα τόν Κύριον, ο τά σύμπαντα, εν τή δρακί περιφέρων, πώς κατάκριτος, υπό κριτών παρανόμων, Σταυρώ κατακρίνεται;

Ωδή δ'

Εισακήκοα ο Θεός

Εν αυχήμασι ποικιλθείς, δικαιοσύνης τή κορυφή σου, αντιθέτικας διάδημα, λιθοχρυσοκόλλητον, Ιερομάρτυς ένδοξε, κλέος πιστών.

Ηδομένης σου τής ψηχής, εν ταίς βασάνοις τό πρό σωπόν σου, ωσεί ρόδον τεθεώρητο, ωραιζομένου σου, εν τοίς Χριστού παθήμασι, Μάκαρ σοφέ.

Τριαδικόν

Εν μιά ουσία υμνώ, τρείς υποστάσεις της θεαρχίας, τού Πατρός Υιού καί Πνεύματος, ότι μία έλλαμψις, τής τρισηλίου φύσεως, εις ο Θεός.

Θεοτοκίον

Η Παρθένος πώς γαλουχείς; πώς τοίς μητρώοις λοχεύεις νόμοις; Ότι όνπερ απεκύησας, σαρκωθείς Θεός εστι, καινοτομών τήν φύσιν, ως οίδεν αυτός.

Ωδή ε'

Ανάτειλόν μοι Κύριε

Εξέλαμψας ως ήλιος, οικών τό δεσμωτήριον, ότι εκεί τό φώς τό άδυτον, Χριστός σοι επεφάνη, λόγους παρακλήσεως, ως τώ Παύλω φωνών σοι, καρτερόφρον Αθλητά.

Δεσμά σοι διερράγησαν, ώσπερ ιστός αράχνιος, ότι εν σοί ισχύς η άμαχος, συντρίβουσα δαιμόνων, άπασαν επίνοιαν καί σέ μεγαλύνουσα, στρατιώτα τού Χριστού.

Τριαδικόν

Καί τρία σέβω πρόσωπα, καί μίαν τήν θεότητα, ότι εν τρισί διήρηται προσώποις ού τή φύσει, εις γάρ ο Θεός ημών, ο Πατήρ ο Υιός τε, καί τό Πνεύμα τό ευθές.

Θεοτοκίον

Καί άρρητον λεγόμενον, καί άγνωστον νοούμενον, τό επί σοί Οφθέν μυστήριον, ότι σποράν ουκ έγνωσ, καί υιόν απέτεκες, ουτός εστι Πάναγνε, τής ειρήνης Βασιλεύς.

Ωδή ς'

Τών πταισμάτων τή ζάλη

Τών πταισμάτων τήν λύραν πάντες άσωμεν, αγαλλομένη καρδιά, ότι Χριστός ανέδειξεν, Ελλάδιον τόν κλεινόν αθλοφόρον, νικητήν τού αντικειμένου.

Τοίς ειδώλοις τό θυειν απαρνούμενος, θυσία ζώσα Τρισμάκαρ Θεώ γέγονας, ευωδιάζων άπασι, τά άχραντα μύρα τών παθημάτων, τού Χριστού εν τώ σώματι σου.

Τετραδέσμοις ανάγκαις διερχόμενος, ως εν αδύτοις υπήρχες ευφραινόμενος, εώρας γάρ τήν μέλλουσαν ανάπαυσιν, πρό προσώπου σου Μάρτυς, υπέρ ής είλου πάντα παθείν.

Θεοτοκίον

Υπερφυής σου ο τόκος, ότι ασπύρως, μητροπρεπώς πάλιν τίκεις, νόμω φύσεως, παναληθή αμφότερα, φιμούσθωσαν αι γλωσσώδεις αιρέσεις, επί σοί αγνή Θεομήτορ.

Ο Ειρμός

«Τών πταισμάτων τή ζάλη βυθιζόμενος, ως εν κοιλία τού κήτους συνεχόμενος, ως ο Προφήτης κράζω σοι, Ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν μου, δέομαι καί ελέησόν με».

Κοντάκιον τής Εορτής

Συναξάριον

Τή ΚΖ τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Ελλαδίου.

Στίχοι

- Έλαιον Ελλάδιος ιερωσύνης,
- Αίματι συνέμιξε τού μαρτυρίου.
- Εικάδι εβδομάτη Ελλάδιον έκτανε πυγμή.

Τή αυτή ημέρα Μνήμη τού αγίου Ιερομάρτυρος θεράποντος.

Ο Άγιος μάρτυς Ευσεβιώτης πυρί τελειούται.

Ο άγιος μάρτυς Αλύπιος λίθω τήν κεφαλήν συντριβείς τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Πύρ φλέγον εν καμίνω

Ουρανός σε ηδέσθη πρός γήν συρόμενον, θέατρον Μακάριε, εν τώ κόσμω γέγονας, υπέρ Χριστού εναθλήσας, καί τούτον υμνών, τόν τών Πατέρων Θεόν.

Εν πτέρναις σου υποίσας πικράν διάτρησιν, έτρωσας τόν δόλιον, καί περνίσας έρριψας, υπό τούς πόδας σου Μάκαρ, δοξάζων Χριστόν, τόν τών Πατέρων Θεόν.

Τριαδικόν

Τρισήλιε θεότης ομοβασίλειε, άναρχε αΐδιε, Πάτερ Υιέ καί Πνεύμα, ευλογητός εί ο μόνος υπάρχων Θεός, ο τών Πατέρων ημων.

Θεοτοκίον

Ω φρικτού μυστηρίου! ώ ξένου θαύματος! πώς καί Μήτηρ πέφηνας, καί Παρθένος έμεινας; Ευλογημένη σύ μονη, τεκούσα ημίν, τόν τών Πατέρων Θεόν.

Ωδή η'

Γή καί πάντα τά εν αυτή

Γή τό αίμά σου μυρωδεί, άνωθεν υμνεί σε ουρανός, λογογραφούμεν δέ ημείς
τά ωραία άθλά σου Μάκαρ, καί λαμπρώς εκβοώμεν, Ιερείς ευλογείτε τόν
Κύριον, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Πύρ καί ξίφος μή πποηθείς, γέγονας οπλίτης τού Χριστού, εν παντευχία
μυστική, τόν Βελίαρ σκυλεύσας Μάκαρ, καί πιστώως ανακράζων, Ιερείς
ευλογείτε τόν Κύριον, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Τριαδικόν

Θεόν δοξάζω επί Πατρός, σύμφωνα υμνώ επί Υιού, καί επί Πνεύματος
ταύτον, φύσιν κράτος, πλήν τών προσώπων εις Θεός γάρ τά τρία, όν
υμνούντες αινούμεν ως Κύριον, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Νούς τό θαύμα ουκ εγχωρεί, γλώσσα δέ ειπείν εξαπορεί, ότι κύει άνευ
σποράς η Παρθένος, καί μετά τόκον αληθώς Θεομήτωρ, ήν αινούντες,
υμνούμεν τόν Κύριον, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Γή καί πάντα τά εν αυτή, θάλασσα καί πάσαι αι πηγαί, οι ουρανοί τών
ουρανών, φώς καί σκότος, ψύχος καί καύσων, υιοί τών ανθρώπων, Ιερείς
ευλογείτε τόν Κύριον, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Τόν άσπορον τόκον σου

Ημέραν αθλήσεως, λαμπρώς εορτάζοντες, τού θείου Ελλαδίου, εν ύμνοις τόν
Σωτήρα μεγαλύνομεν.

Σκεύος Ιερόχρυσον, Ιεράς αθλήσεως, Χριστού τή Εκκλησία, τόν Μάρτυρα
υμνούντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Χαίροις μυριόχαρε, καί κοσμοχαρμόσυνε, Μαρία Θεοτόκε, ύμνοις σε
ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Τόν άσπορον τόκον σου Θεοτόκε άχραντε, Χριστόν τόν Θεόν ημών, εν
ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τής Εορτής

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, και Απόλυσις

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ευτυχούς ή Ευτυχίου, Επισκόπου
Μελιτηνής.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τοῦ Ἁγίου γ'.

Στιχηρά τοῦ Ἀγίου

Ἦχος α'
Πανεύφημοι Μάρτυρες

Θεόφρον Ευτύχιε νευραῖς, τῶν πανσόφων λόγων σου, εναποπνίξας τοὺς ἀφρονας, τέλος μακάριον, πνιγμονή υδάτων, υπεδέξω δράκοντα, ἐν τούτοις αποπνίγων τό ἄσαρκον, διό ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Κόσμος ωραιότατος δειχθεῖς, ἀθλητῶν ἐν χάριτι, μετεβιβάσθης γηθόμενος, πρὸς υπερκόσμια, Βασιλεί τῶν ὅλων, ἀληθῶς παρίστασθαι, σὺν πάσαις ταῖς ἀγίαις Δυνάμεσι, μεθ' ὧν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Μάρτυς ἀξιάγαστε τά σά, λείψανα γηθόμενοι, περιφανῶς ἀσπαζόμεθα, καί ἀραιομένοι, χάριν ἱαμάτων, πόθω σε γεραίρομεν, καί πίστει ἐκτενῶς δυσωπούμέν σε, Χριστόν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰ τύχοι ἡ νηστεία τῶν Ἀποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκόν
Ἦχος δ' Ὡς γενναίονεν Μάρτυσιν

Ὡς πρεσβείαν ἀκοίμητον, καί παράκλησιν ἔμμονον, κεκτημένη πάνανγε πρὸς τὸν Κύριον, τοὺς πειρασμοὺς κατακοίμισον, τά κύματα πράυνον, τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς, καί ἐν θλίψει υπάρχουσιν τήν καρδίαν μου, παρακάλεσον Κόρη, δυσωπῶ σε, καί χαρίτωσον τὸν νοῦν μου, ὅπως ἀξίως δοξάζω σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καί ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἐβλεψεν, ἡ Ἀμνάς ἡ τέξασα ἐπωδύρετο, καί μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο, Υἱέ ποθεινότατε, ταύτά σοι ὁ ἀπειθής, δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ θαυμάτων σου, ἀπολαύσας μεγίστων, ἀλλὰ δόξα, τῇ ἀρρήτῳ σου καί θεῖα, συγκαταβάσει φιλάνθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Ἀπολυτίκιον

Καί τρόπων μέτοχος. Καί τῆς Εορτῆς. Καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες τής Εορτής καί τού Αγίου.

Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Τούς σούς επαινῶ, Μάρτυς, ενθέους τρόπους.
Ποῖημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ'
Ἀνοίξω τό στομα μου

Ταῖς θείαις Δυνάμεσι, συναγελάζων Εὐτύχιε, καί θρόνῳ τής χάριτος, νύν παριστάμενος, τοὺς τιμώντάς σου, τήν μνήμην τήν φωσφόρον, ενθέως καταύγασον, τή μεσιτεία σου.

Οσίως ἐβίωσας, μαθητευθεὶς ἀκριβέστατα, παμμάκαρ Εὐτύχιε, τοῖς Ἀποστόλοις Χριστοῦ, εἰς τελείαν τε, ἀνήχθης ἡλικίαν, ἀθλήσας λαμπρότατα, ἀξιοθαύμαστε.

Υπήλθες τό στάδιον, τής μαρτυρίας γηθόμενος, καί θάνατον πρόξενον, ζωῆς ἐπόθησας, καί ἀπέπνιξας, ἐχθρῶν τὰς μυριάδας, θαλάσση πνιγόμενος, μάκαρ Εὐτύχιε.

Θεοτοκίον

Σαρκὸς ὁμοιώματι, ἐπιφανεῖς ὁ φιλόανθρωπος, ἐκ σοῦ Παναμώμητε, κόσμον διέσωσεν, ἀπολλύμενον, καί πλάνη ὑπαχθέντα, ὅθεν σε γεραίρομεν, καί μακαρίζομεν.

Ὡδή γ'
Τούς σούς ὑμνολόγους

Εὐρών τοὺς τοῦ Λόγου υπηρέτας, ἀπάντων σπορέας τῶν καλῶν, ἐδέξω ἐν καρδίᾳ σου, τὸν σπῶρον τὸν τοῦ Πνεύματος, καί εὐσεβῶς ἐβλάστησας, ἐκατοστεύοντα ἄσταχυν.

Πυρί τής θεότητος αὐλῶ, παμμάκαρ σαφῶς ἀναφλεχθεὶς, ὡς ὕλην τήν δυσσέβειαν, κατέφλεξας Εὐτύχιε, καί ἱερῶς ἐνήθλησας, ὅθεν πιστῶς ευφημούμέν σε.

Ἁγίοις τοῦ Λόγου υπηρέταις, ψυχὴ καί καρδίᾳ κολληθεὶς, ἀγίως σου διήνυσας, τὸν βίον καί ἐσκήνωσας, περιφανῶς Εὐτύχιε, ἐν ταῖς Ἀγίων λαμπρότησι.

Ἰάσεις πηγάζων μετὰ τέλος, παμμάκαρ Εὐτύχιε σοφέ, ἀποδιώκεις πνεύματα, καί τής σαρκὸς νοσήματα, ἀποκαθαίρεις χάριτι, Πνεύματος θεοῦ μακάριε.

Θεοτοκίον

Νοός μου τό σκότος Θεοτόκε, φωτίῳ ἐν σοί ὡς ἀγαθὴ, ἐκδυσωπῶ διάλυσον,

καί μετανοίας τρόποις με, βελτιωθῆναι πρέσβευε, ὅπως ἐν πίστει δοξάζω σε.

Ο Ειρμός

«Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἀφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θεῖα δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον».

Καθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Καλῶς τὸν ἀγῶνά σου, τέλεσας Μάρτυς σοφέ, βραβεῖα τὰ θαύματα, ἐκ τοῦ τῶν ὅλων Θεοῦ, ἐδέξω Εὐτύχιε, ὅθεν σε συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, πίστει τῶν σῶν λειψάνων, τὴν σορόν προσκυνοῦντες, πλουσίως ἡμῖν διδούσαν, χάριν καὶ ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰ τύχοι ἡ νηστεία τῶν Ἀποστόλων

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Εκαίνισας Ἀχραντε, τῷ θεῷ Τόκῳ σου, φθαρείσαν τοῖς πάθεσι, τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἡγείρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωῆν ἀφθαρσίας, ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ρομφαία διήλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἡνίκα σταυρούμενον, ἐβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱόν καὶ Θεόν σου, ὃν περ εὐλογημένη δυσωπούσα μή παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ωδὴ δ' Τὴν ἀνεξιχνίαστον

Ὡριμον ὡς βότρυν σε τῆς νοητῆς, ἐνδοξε ἀμπέλου υπάρχοντα, ὑμνολογοῦμεν, Κατανύξεως ἡμῖν, ὡς ἀληθῶς Εὐτύχιε, οἶνον εὐσεβῶς ἀναβλύζοντα.

Μέγιστος ὡς ἥλιος ἀνατολαίς, Μάρτυς τῶν ἀγῶνων σου ἀπάσαν, τὴν οἰκουμένην, καταυγάζεις ἀληθῶς, τὸν σκοτασμόν Εὐτύχιε, λύων τῶν ψυχῶν ἡμῶν χάριτι.

Αγαλλιασώμεθά πνευματικῶς, σήμερον τῇ μνήμῃ χορεύοντες, τοῦ αθλοφόρου, καὶ βοήσωμεν αὐτῷ, Μεγαλομάρτυς αἰτήσαι, πάσι τῶν πταισμάτων συγχώρησιν.

Ρώμη δυναμούμενος παντουργικῇ, πάσας τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας, Μάρτυς Κυρίου, ἐτροπώσω ἀνδρικῶς, καὶ κατ' αὐτῶν ἠρίστευσας, στέφος

αφθαρσίας δεξάμενος.

Θεοτοκίον

Τόμον σε προέγραψε τών Προφητών, άχραντε Παρθένε ο μέγιστος, εν ώ δακτύλω κατεγράφη τού Πατρός, ο Λόγος Θεονύμφευτε, βίβλω τής ζωής καταγράφων πιστούς.

Ωδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Υψώθης πρός Κύριον, χρυσαίς παμμάκαρ πτέρυξι, τού ιερωτάτου μαρτυρίου, καί πρός ενθέους μονάς κατέπαυσας, δήμοις Αθλητών πανευκλεών, νύν συναριθμούμενος, θεομάκαρ Ευτύχιε.

Σταυρώ τόν τανύσαντα, εθελουσίως Όσιε, χείρας μιμησάμενος εμφρόνως, χείρας εδέθης, δέρρει κλειόμενος, καί παραδιδόμενος βυθώ, καί τέλος δεχόμενος, εν αυτώ τό μακάριον.

Εγνώσθησαν ένδοξε, πορείάί σου εν ύδασιν, εν οίς τελειούμενος εμφρόνως, τόν αλαζόνα πανστρατί τύραννον, Μάρτυς εναπέπνιξας σοφέ, όθεν μακαρίζοντες, ευσεβώς σε γεραίρομεν.

Θεοτοκίον

Νεκρούμενος πάθεσι, καί λογισμοίς Πανάμωμε, πρός τούς οικτιρμούς σου καταφεύγω, πρός τήν θερμήν σου προστρέχω Δέσποινα, σκέπην καί βοήθειαν, ζωήν, μόνη η κυήσασα, ζωοποίησον σώσόν με.

Ωδή ς'

Τήν θείαν ταύτην

Θαυμάτων χάριν δεξάμενος, ιάσαι τών ψυχών αρρωστήματα, Μάρτυς Ευτύχιε, καί θεραπεύεις νοσήματα, τών προστρεχόντων πίστει, υπό τήν σκέπην σου.

Ενθέου πίστεως έμπλεως, καί χάριτος γενόμενος Ένδοξε, λόγον σωτήριον, σύν Αποστόλοις εκήρυξας, τής δυσσεβείας λύων, σκότος βαθύτατον.

Οσίως Λόγον τόν άναρχον, κηρύττων ως εν θήκη εμβέβλησαι, δέρρει Ευτύχιε, καί τώ βυθώ παραδέδοσαι, πρός σωτηρίας όρμον, κατεπειγόμενος.

Θεοτοκίον

Υμνολογώ σε Πανύμνητε, δοξάζω τά σεπτά μεγαλειά σου τής αιωνίου με, ρύσαι δεινής κατακρίσεως τόν σόν Υιόν απαύστως καθικετεύουσα.

Ο Ειρμός

«Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα, Θεόν δοξάζοντες».

Κοντάκιον τής Εορτής

Συναξάριον

Τῇ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Εὐτυχούς, Ἐπισκόπου Μελιτηνῆς.

Στίχοι

- Ως εὐτυχῶς σύ εὐτύχησας τρισμάκαρ!
- Θείας τετευχῶς, Εὐτυχές, κληρουχίας,
- Εἰκάδι ογδοάτη Εὐτυχέα ἐνθεν ἀειραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἑλικωνίδος.

Στίχοι

- Ἑλικωνίς τμηθεῖσα τὴν κάραν ξίφει
- Οὐχ Ἑλικῶνα, ἀλλ' Ἐδέμ τρυφήν ἔχει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν

Ὡδή ζ'

Οὐκ ἐλάτρευσαν τὴν κτίσει

Σταθιρὰν ἐπιδεικνύμενος τὴν ἐνστάσιν, Μάρτυς Εὐτύχιε, τοὺς τῶν Ἑλλήων σοφοὺς, ἀνδρείως κατήσχυνας, μέλπων ἐν Πνεύματι, Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητός εἰ.

Τοὺς τοῦ Λόγου Μαθητάς καταμυοῦντάς σε, ευρὼν Εὐτύχιε, τὰ ὑπὲρ λόγον καὶ νοῦν, τό οὐς σου ὑπέκλινας θεοπειθέστατα, καὶ ἐκραύγαζες, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητός εἰ.

Ρεῖθρον ζῶν ἐν τῇ καρδίᾳ σου Εὐτύχιε, υποδειξάμενος, τοῦ Πνεύματος ἀληθῶς, πλάνης ἀπεξήρυνας, θολῶδη ρεύματα, καὶ ἰάσεων, ἀναπηγάζεις νάματα, τοῖς πιστῶς σοι προσιοῦσι.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐν κόλποις τοῦ Πατρός ἀπερινόητος, Υἱός καθήμενος, ἐν κόλποις σου τῆς ἀγνῆς, ὡς βρέφος καθέζεται, ἐπ' ἀνακλήσει ἡμῶν, ὦ κραυγάζομεν, Ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὡδή η'

Παῖδας ευαγεῖς

Πολλὰ κατὰ σοῦ κενολογοῦντες, οἱ πλάνοι θεομακάριστε ἠσχύνησαν, μῶμους σοι προσάπτοντες, ἄμωμον φυλάξαντι, τὴν σὴν ψυχὴν καὶ μέλποντι, Μάρτυς Εὐτύχιε, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ νοὺς σου φωτὶ λελαμπρυσμένος, Εὐτύχιε ἐνδοξε τοῦ Πνεύματος, πλάνης ἀμαυρώσεως, ἐμεινεν ἀμέτοχος, ταῖς πρὸς Θεόν υψούμενος, ἀπαύστοις νεύσεσι, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υμνούμεν παμμάκαρ αθλοφόρε, τους πόνους, τόν ζήλόν σου τόν ύνθεον, καί τά αριστεύματα, μέγιστε Ευτύχιε, δι' ών εχθρού κατέβαλες τά πανουργεύματα, καί στέφος αφθαρσίας εδέξω, εκ τού αθλοθέτου, καί πάντων Βασιλέως.

Θεοτοκίον

Συνήψας τά πάλαι διεστώτα, Παρθένε θεοχαρίτωτε τώ τόκω σου, όθεν ως αιτίαν σε πάντων μακαρίζομεν, τών αγαθών κραυγάζοντες, ψυχής ευθύτητι, Τόν Κύριον υμνεíte τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσιν, Τόν Κύριον υμνεíte τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Άπας γηγενής

Ίδε φωταυγής, επέστη πανήγυρις, τού αθλοφόρου Χριστού, πάντες ούν συνδράμωμεν, ευσεβοφρόνως τούτου τά θαύματα, καί Ιερά παλαίσματα ανευφημήσαι πιστώς, δι' ών ώφθη, Άγγελος επίγειος, αληθώς καί ουρανιος άνθρωπος.

Όσπερ προσφοράν, παμμάκαρ παρέδωκας, τήν σήν ψυχήν τώ Θεώ, μέσον τών υδάτων μέν, τό θείον τέλος υποδεχομενος, πρός τόν τρυφής χειμάρρουν δέ κατασκηνοούμενος, καί μεθέξει, κάλλιστα θεούμενος, καί φωτός αϊδίου πληρούμενος.

Στήριγμα πιστών, υπάρχεις καί καύχημα αξιοθαύμαστε, τών ασπαζομένων σου, θεόφρον Μάρτυς τά θεία λείψανα, καί εκτελούντων πάντοτε τήν θείαν μνήμην σου, αθλοφόρων, μέγα ακροθίνιον, τών Αγγέλων απάντων συνόμιλε.

Ήθροισται λαός, υμνήσαί σου σήμερον τά αριστεύματα, καί τά κατορθώματα, καί τούς αγώνας καί τά παλαίσματα, όν ταίς ευχαίς σου μέγιστε Μάρτυς Ευτύχιε, από πάσης, λύτρωσαι στενώσεως, καί αθέων βαρβάρων αλώσεως.

Θεοτοκίον

Φώτισον Αγνή, ψυχής μου τά όμματα, παύσον τόν κλύδωνα, τόν επιγινόμενον, τής τών δαιμόνων παρενοχλήσεως, καί εις οδόν κατεύθυνον τών θελημάτων Χριστού, τού νοός μου, πάναγνε τήν στένωσιν, όπως πίστει αεί μακαρίζω σε.

Ο Ειρμός

«Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αϋλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν τής Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αιειπάρθενε».

Εξαποστειλάριον, τής Εορτής

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Αγίας Μάρτυρος Θεοδοσίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τῆς Αγίας γ'.

Στιχηρά τῆς Αγίας

Ἦχος πλ. δ'

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Αἴγλη παρθενίας λάμπουσα, Θεοδοσία σεμνή, καί πορφύραν δι' αἵματος, μαρτυρίου πάνσοφε, βεβαμμένην λαμπρότατα, περιθεμένη καί υπερκόσμιον, Χριστοῦ νυμφῶνα κατασκηνώσασα, κόρη πανάμωμε, συγχορεύεις τάξεσιν, Ἀγγελικαῖς, ὄντως ακατάλυτον, χορείαν ἔνδοξε.

Μάρτυς παρθένε πανεύφημε, Θεοδοσία Χριστόν, ολοκλήρως ποθήσασα, τῶν βασάνων ἠνεγκας, τὰς πληγὰς καρτερώτατα, αἰκίζομένη διὰ τόν σόν εραστήν, καί ξεομένη πλευράς ταῖς μαστιξίν, ὦ τῶν αγώνων σου, καρτεράς ἐνστάσεως! δι' ἧς πρὸς γήν, ὄντως καταβέβληκας, τόν υπερήφανον.

Κάλλει ψυχῆς τε καί σώματος, κεκοσμημένη φαιδρώς, τῷ Χριστῷ προσετήνεξαι, τόν τῆς δόξης στέφανον, παρ αὐτοῦ ἀναδήσασθαι, Θεοδοσία Μάρτυς πανένδοξε, καί βασιλείας σαφῶς διάδημα, ὄντως πολῦτιμον, ἐπαξίως δέδεξαι, σὴ κορυφή, νύμφη παναμώμητος, φανείσα πάνσοφε.

Δόξα... Καί νύν... τῆς Εορτῆς

Εἰ τύχοι ἡ νηστεία τῶν Ἀποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκόν

Ἦχος πλ. δ'

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Πάντοτε πράττων τὰ άτοπα, τόν ποιητήν μου Θεόν, παροργίζω ὁ ἄθλιος, καί πτοοῦμαι πάνταγνε, τήν αἰώνιον κόλασιν, καί τοῦ πυρός τήν φλόγα τήν ἄσβεστον, Καί τῶν σκωλήκων τήν ἀγριότητα, ὦν με ἐξάρπασον, Δέσποινα πανύμνητε, τόν σόν Υἱόν, Λόγον καί φιλόανθρωπον καθικετεύουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τί το ορώμενον θέαμα, ὁ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, καθοράται ὡ Δέσποτα: ὁ συνέχων ἅπασαν, κτίσιν ξύλῳ ἀνήρηται, καί θανατούσαι, ὁ πᾶσι νέμων ζωὴν ἡ Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγεν, ὅτε εὔρακεν, ἐν Σταυρῷ κρεμᾶμενον,

τόν εξ αυτής, αρρήτως εκλάμπαντα, Θεόν καί άνθρωπον.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ, κράζει μεγάλη τῇ φωνῇ, Σέ Νυμφίε μου ποθῶ, καί σέ ζητούσα ἀθλῶ, καί συσταυρούμαι, καί συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ σου, καί πάσχω διὰ σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν σοί, καί θνήσκω ὑπέρ σου, ἵνα καί ζήσω ἐν σοί, ἀλλ' ὡς θυσίαν ἀμωμον, προσδέχου τὴν μετὰ πόθου τυθείσάν σοι, Αὐτῆς πρεσβείαις, ὡς ἐλεήμων, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Οἱ Κανόνες τῆς Εορτῆς, καί τῆς, Ἀγίας ο παρῶν. οὐ ἡ' Ἀκροστιχίς.

Θεοδοσίας τῆς Μάρτυρος μέλπω κλέος.

Ὡδὴ α' Ἦχος δ'
Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον

Θεός σοι Θεοδοσία γέγονεν, ὁδὸς ἀθλήσεως, ἐπὶ Σταυρόν ἐκούσιον ἐλθὼν, καθελὼν γάρ τὸν τύραννον, ὥσπερ στρουθίον παίζεσθαι, ὑπὸ Μαρτύρων ἀπειργάσατο.

Ευτόνως Θεοδοσία πάντιμε, πρὸς γῆν κατέρραξας, τὸν ἀρχηγὸν τῆς πλάνης καρτερῶς, ἐναθλούσα πανευφημε, καί τὸν τῆς νίκης στέφανον, ὡς νικηφόρος Μάρτυς εἴληας.

Ὁ πάλαι μεγαλαυχία χρώμενος, νῦν καταβέβληται, σὴ καρτερία Μάρτυς προσβαλὼν, τοῦ Σταυροῦ γάρ τὴν δύναμιν, ἀναλαβούσα ἡσχυνας, ἀμετρα τοῦτον φρυαπτόμενον.

Θεοτοκίον

Δολίως εξαπατήσας ὄφεις με, εἶλεν αἰχμάλωτον, τοῦ θεωθῆναι πόθον μοι ἐνθεῖς, διὰ σοῦ δέ Πανάχραντε, ἀνακληθεῖς τεθέωμαι, ἀναλλοιώτως ἀληθέστατα.

Ὡδὴ γ'
Ευφραίνεται ἐπὶ σοί

Ὁ πόθος ο θεϊκός, Θεοδοσία σέ πιστὴν ἔδειξε, νύμφην Χριστοῦ Μάρτυρα, τοῦτου τὸν Σταυρόν ἀγαπήσασαν.

Σαρκὸς τὴν φθοροποιόν, καταλιπούσα ὡ σεμνὴ πρόνοιαν, ζωοποιῶ Πνεύματι, ζῆς Θεοδοσία πανεύφημε.

Ιάτρευσόν μου τόν νούν, θεοδωρήτω σου Σεπτή χάριτι, καί τήν ψυχήν
πάθεσιν, εκνευρισμένην θεράπευσον.

Θεοτοκίον

Ανέστησας ώ σεμνή, τήν πεπτωκυίαν μου μορφήν τέξαυα, τόν αρχηγόν
Δέσποινα, τής πάντων ημών αναστάσεως.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς, Κύριε,
καί καταφυγή, καί στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Θεού δόσις πέφυκας, εικότως Μάρτυς σοφή, αθλήσει εκλάμπουσα, καί
παρθενίαις φαιδραίς, ακτίσι πυρσεύουσα, πάντων τάς διανοίας, τών αεί σε
τιμώντων, πίστει Θεοδοσία, καί τήν σήν φαιδροτάτην, τελούντων επί γής
εορτήν θεομακάριστε.

Καί τής Εορτής

Ει τύχοι η νηστεία τών Αποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Εκαίνισας Ἀχραντε, τώ θείω Τόκω σου, φθαρείσαν τοίς πάθεσι, τών
γηγενών τήν θνητήν, ουσίαν καί ήγειρας, πάντας εκ τού θανάτου, πρός
ζωήν αφθαρσίας, όθεν σε κατά χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε
δεδοξασμένη, ως προεφήτευσας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου, τήν
παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεψας εκουσίως, τόν Υιόν καί
Θεόν σου, όν περ ευλογημένη δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν
πταισμάτων ημίν δωρήσασθαι.

Ωδή δ' Επαρθέντα σε ιδούσα

Σεσοβημένος ο τύραννος ταίς αικίαις, καταπτοείν τό εύτονον, τής σής
καρτερίας, ώετο ο δόλιος, αυτή δέ Πανεύφη με, Δόξα τώ Θεώ ανεκραύγαζες.

Τήν θεόσδοτον καί θείαν προσηγορίαν, προγνωστικώς επλούτησας, Μάρτυς
αθληφόρε, δόσις γάρ εγένου Θεώ, ημάς κατευφραίνουσα, πίστει σε καί πόθω
γεραίροντας.

Η γλαϊσμένην θεόφρον Θεοδοσία, μαρτυρικού δι' αίματος, σου πεφοινημένην,
περιβεβλημένη στολήν, Δραμούμαι οπίσω σου, πόθω τού νυμφίου μου,
έκραζες.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον τόν Λόγον αγνή Παρθένε, θεοπρεπώς εγέννησας, καί μένεις Παρθένος, όθεν ασιγήτοις φωναίς, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει αδιστάκτω κραυγάζομεν.

Ωδή ε'

Σύ Κύριέ μου φώς

Μύρον εκκενωθέν, τόν Χριστόν αγαπήσασαι, νεάνιδες θεοφρόνως, ηκολούθησαν τούτω, εν άσμασι δοξάζουσαι.

Αιώνιον ζωήν, χρονικής ανταλλάξασα, ανθ' αίματος βραχυτάτου, ουρανών βασιλείαν, η Μάρτυς εκληρώσατο.

Ρέουσιν ως πηγαί, τών Μαρτύρων τά λείψανα, ιάματα τοίς νοσούσι, καί ψυχών αρρωστίας, τή πίστει θεραπεύουσι.

Θεοτοκίον

Τίς δύναται τό σόν, ερμηνεύσαι μυστήριον, Πανάμωμε; τόν γάρ Κτίστην, μή χωρούμενον πάσιν, εν μήτρα σου εχώρησας.

Ωδή ς'

Θυσω σοι, μετά φωνής

Υπέρ σου, μετά σπουδής τόν θάνατον είλετο, Θεοδοσία η Μάρτυς, απειλάς τυράννων μή πποηθείσα, τό σόν πάθος, μιμουμένη Χριστέ τό εκούσιον.

Ραδίως, τώ Σταυρώ σου γυναίκες ρωννύμεναι, τās κεφαλάς τών δρακόντων, ώσπερ έφης Σώτερ καταπατούσι, τώ σώ πόθω, τετρωμέναι καί θείω σου έρωτι.

Θεοτοκίον

Όλην σε, περιστεράν τελείαν καί άμωμον, καί τηλαυγέστατον κρινον, καί κοιλάδων άνθος ώ Θεομήτορ, ο νυμφίος, ο νοητός ευρών σοι εσκήνωσεν.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον 'Ηχος β'

Τά άνω ζητών

Τοίς πόνοις ζωήν, τήν άπονον κεκλήρωσαι, τοίς αίμασι δέ, τόν Λέοντα απέπνιξας, τόν εχθρόν τόν βέβηλον, Εκκλησίας Χριστού πανεύφημε, καί αυτώ συγχαίρουσα νύν, δυσώπει απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Συναξάριον

Τή Κθ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Θεοδοσίας.

Στίχοι

- Πνίγει θαλάσσης Θεοδοσίαν ύδωρ,
- Τρέφει δέ Χριστός εις αναψυχής ύδωρ.

- Εικάδι Θεοδοσίην ενάτη πέφνε ρεύμα θαλάσσης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Οσιομάρτυρος Θεοδοσίας τής Κωνσταντινουπολιτίσσης.

Στίχοι

- Κέρας κριού κτείνάν σε, Θεοδοσία,
- Ώφθη νέον σοι τής Αμαλθείας κέρας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Ολβιανού, Επισκόπου πόλεως Ανέου.

Στίχοι

- Τόν Ολβιανόν μάλα όλβιον λέγω,
- Υπέρ Θεού θανόντα τού πανολβίου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς Αμήν.

Ωδή ζ'

Εν τή καμίνω

Σέ θεοσδότοις, κεκοσμημένην Μάρτυς κάλλεσι, πίστει θεωρούντες ύμνοις ειλικρινώς, τώ νυμφίω σου κραυγάζομεν, Ευλογημένος εί εν τώ ναώ, τής δόξης σου Κύριε.

Μετά παρθένων, λαμπαδηφόρος εις ουράνιον, Μάρτυς νύν παστάδα χαίρουσα τώ Χριστώ, εισελήλυθας κραυγάζουσα, Ευλογημένος εί εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Επί τού θρόνου, τού επηρμένου ό καθήμενος, θρόνον σε επί γής Παρθένε θεοπρεπή, ευρηκώς επανεπαύσατο, Ευλογημένη σύ εν γυναιξί, πανάμωμε Δέσποινα.

Ωδή η'

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Λυθείσα δεσμών τών τής σαρκός, Θεοδοσία σεμνή, ανέπτης χαίρουσα, πρόσ φωτεινόμορφον θάλαμον, νυμφικώς περιχορεύουσα, καί μαρτυρίου φοινικώ αίματι στίλβουσα, καί βοώσα, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Παστάδα ουράνιον οικείν, κατηξιώθης φαιδρώς, Θεοδοσία σεμνή, διαιωνίζουσαν εύκλειαν, ευραμένη παναοίδιμε, καί τής ανδρείας σου καρπόν όντως πλουτήσασα, Ευλογείτε, πάντα τά έργα βοώσα τόν Κύριον.

Ωράθης φερώνυμος σαφώς, Θεοδοσία σεμνή, Θεού γάρ δόσις ημίν, αρίστη δέδοσαι πάνσοφε, δωρεών τών υπέρ έννοιαν, αναδιδούσα ποταμούς τοίς πίστει μέλπουσιν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Κυρίως γεννήσασα Θεόν, κυρίως πάναγνε, Μήτηρ εδείχθης Θεού,
επαληθεύουσαν φέρουσα, καταλλήλως τώ γεννήματι, θεωνυμίαν, οι πιστοί,
όθεν δοξάζομεν, Θεοτόκον, σέ θεοφρόνως πανάμωμε Δέσποινα.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ
δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες
κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος

Λύσον τάς σειράς τών πταισμάτων, τών ευσεβώς σε ανυμνούντων, ταίς σαίς
ικεσίαις θεόφρον, Θεοδοσία Μάρτυς πανεύφημε, Θεώ τώ παντοκράτορι,
παρισταμένη πανσεβάσμιε.

Εύας τής προμήτορος πόθον, επιτηδείως εκομίσω, νεύσει πρός Θεόν
θεουμένη, καί γενομένη θεία μεθέξει Θεός, διό σε παμμακάριστε, Θεοδοσία
μακαρίζομεν.

Όλος γλυκασμός χρηματίζει, ο σός νυμφίος αθληφόρε, όλος ψυχική θυμηδία,
Θεοδοσία Μάρτυς υπάρχει Χριστός, ούπερ νύν απολαύουσα, ταίς σαίς
πρεσβείαις ημών μέμνησο.

Θεοτοκίον

Σαρκή επιδημήσαι θελήσας, ο διακοσμήσας πάντα Λόγος, εν σοί
κατεσκήνωσε μόνην, αγιωτέραν πάντων ευράμενος, καί Θεοτόκον έδειξεν, επ'
αλνθείας Μητροπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος
ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ
Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου πατρός ημών Ισαακίου, Ηγουμένου τής Μονής τών
Δαλμάτων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ' καί
τού Αγίου γ'.

Στιχηρά τού Αγίου

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Εγκρατείας τοῖς βέλεσι, τόν εχθρόν ετραυμάτισας, καί τās τούτου φάλαγγας
εξεπόρθησας, διό τῆς νίκης απέλαβες, βραβεῖα Μακάριε, παρ' αὐτοῦ τοῦ
κραταιῶς, σέ Χριστοῦ ενισχύσαντος, ὄν ικέτευε, ἐκ φθοράς καί κινδύνων
λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν αἰσέβαστον μνήμην σου.

Θεωρίας τῆς κρείττονος, ἐπιβάς Παμμακάριστε, τὰ γεώδη ἅπαντα καί
ἐπίκηρα, καί περιών ἐν τῷ σώματι, παρείδες καί ἄϋλον, πολιτείαν ἐπὶ γῆς,
ἐπεσπάσω αοίδιμε, θείῳ Πνεύματι, οδηγούμενος Πάτερ μοναζόντων, οδηγός
κανών καί τύπος, ὡφθης καί πίστει περὶδοξος.

Τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος, ταῖς ἐνθέοις ἐλλάμψεσι, φαιδρυνδεῖς
θεόπνευστε, Ἰσαάκιε, φωστήρ ἐδείχθης τοῖς πέρασιν, οὔνας κακώσεων, καί
τό σκότος τῶν παθῶν, ἀπελαύνων πρεσβείαις σου, καί ρυόμενος,
νοσημάτων παντοίων καί κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν
αἰσέβαστον μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Εἰ τύχοι ἡ νηστεία τῶν Ἀποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκον

Ἦχος δ' Ως γενναίονεν Μάρτυσιν

Ὡς πρεσβείαν ἀκοίμητον, καί παράκλησιν ἔμμονον, κεκτημένη πάντα γενε
πρὸς τὸν Κύριον, τοὺς πειρασμοὺς κατακοίμισον, τὰ κύματα πράυνον, τῆς
αθλίας μου ψυχῆς, καί ἐν θλίψει υπάρχουσιν τὴν καρδίαν μου,
παρακάλεσον Κόρη, δυσωπῶ σε, καί χαρίτωσον τὸν νοῦν μου, ὅπως ἀξίως
δοξάζω σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἀμνόν καί ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἐβλεπεν, ἡ Ἀμνάς ἡ τέξασα
ἐπωδύρετο, καί μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο, Υἱέ ποθεινότατε, ταῦτά σοι ὁ
ἀπειθής, δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ θαυμάτων σου, ἀπολαύσας μεγίστων,
ἀλλὰ δόξα, τῇ ἀρρήτῳ σου καί θείᾳ, συγκαταβάσει φιλόανθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά, τῆς Εορτῆς.

Ἀπολυτίκιον Τό τοῦ Οσίου

Ἦχος πλ. δ'

Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τό ἄγονον ἐγεώργησας, καί τῆς ἐκ
βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καί γέγονας
φωστήρ, τῇ οἰκουμένη λάμπων τοῖς θαύμασι, Θεόκτιστε Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε,
πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τās ψυχὰς ἡμῶν.

Καί Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες τῆς Εορτῆς, καί τοῦ Ἀγίου ο παρών.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Πάθεσι νεκρωθέντα, ζώωσόν με Πάτερ ταῖς πρεσβείαις σου, τῇ ζωῇ νύν τῶν ζώντων, παρρησία πολλή παριστάμενος.

Αἴγλην αὔλον Πάτερ, ἐνδον ἐν καρδίᾳ σου δεξάμενος, ἐφωτίσθης καί πάσαν, τῶν παθῶν τὴν ἀχλύν ἐξηφάνισας.

Θεοτοκίον

Σώσόν με τόν ἐν ζάλῃ, αἰσχίστων παθῶν κλυδωνιζόμενον, τόν Σωτήρα τεκούσα, τοῦ παντός τὴν γαλήνην Πανάμωμε.

Ωδή γ'
Σύ εἰ τό στερέωμα

Σάρκα καθυπέταξας, τῷ λογισμῷ στερρώς Ὅσιε, τὴν δέ ψυχὴν, ἐδειξας δουλείας, τῶν παθῶν ἀπελεύθερον.

Πόνοις σου τὴν ἀρουραν, τὴν τῆς ψυχῆς σοφέ Ὅσιε, καλλιεργῶν, στάχυν ἀπαθείας, καί θαυμάτων ἐξήνησας.

Θεοτοκίον

Τόπον ἀγιάσματος, καί νοητὴν Ἀγνήν τράπεζαν, ἄρτον Χριστόν, τὴν ζωὴν τῶν ὅλων, δεξαμένην ὑμνούμέν σε.

Ο Εἰρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, συ εἰ τό φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καί ὑμνεῖ σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ἐπεφάνης σήμερον

Ἐπιλάμψει Πνεύματος τοῦ Παναγίου, φωτισθεῖς ἀπήλασας, τὴν τῶν αἱρέσεων ἀχλύν, θαυματουργέ, Ἰσαάκιε, ὅθεν σε πάντες, συμφώνως γεραίρομεν.

Κάθισμα τῆς Εορτῆς

Εἰ τύχοι ἡ νηστεία τῶν Ἀποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκον
Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Ἐν τῇ σκέπῃ πάναγνε, τῇ σὴ Παρθένε, προσφυγόντων δέησιν, προσδεξαμένη παρ' ἡμῶν, μή διαλίπης πρεσβεύουσα, τῷ φιλανθρώπῳ, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐπὶ ξύλου Δέσποινα, προσηλωμένον, τόν Υἱόν σου βλέψασα,

Παρθενομήτορ καί Θεόν, σύν οδυρμοίς ανεκραύγαζες, Πώς ταύτα πάσχεις,
Υιέ μου καί Κύριε;

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Επομβρίαίς τής χάριτος, Πάτερ ποταμούς θαυμάτων ανέβλυσας, μολυσμόν
αποκαθαίροντες, τών εν πίστει Μάκαρ προστρεχόντων σοι.

Ολονύκτοις δεήσεσι, καί ταίς πανημέροις Όσιε στάσεσι, τήν ψυχήν
προκαθηράμενος, τής Τριάδος οίκον Πάτερ έδειξας.

Θεοτοκίον

Αλατόμητον όρος σε, πάλαι Αββακούμ προείδε Πανάμωμε, ο Θεός εξ ού
επέφανε, καί ημάς φθαρέντας ανεκαίνισεν.

Ωδή ε'

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Ναός τής τρισηλίου θεότητος, χρηματίσας, παθών τά ινδάλματα, τής σής
ψυχής εξεμείωσας.

Πνευμάτων ακαθάρτων καθέστη κας, σύ διώκτης Αγίου γάρ Πνεύματος,
καθαρόν σκήνωμα γέγονας.

Θεοτοκίον

Τόν Ήλιον τεκούσα τής ζωής, Θεοτόκε, όλον φωταγωγήσον, εσκοτισμένον με
πάθεσιν.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Τού κήτους τού νοητού, πανολεθρίαν διέφυγες, εγκράτειαν προσευχήν,
αγάπην αθόλωτον, κραταιάν ταπείνωσιν, καί στοργήν βεβαίαν, πρός Χριστόν
Πάτερ κτησάμενος.

Θεός σου τά πρός αυτόν, κατεύθυνε διαβήματα, ο δυνατός δυνατόν, σαφώς
απειργάσατο, πατούντα επ' όφρων, καί σκορπίων κάρας,, Ισαάκιε μακάριε.

Θεοτοκίον

Μαρία τό καθαρόν, τής παρθενίας κειμήλιον, καθάρισόν μου τόν νούν, παθών
αμαυρότητος, καί πλήρωσον χάριτος, καί δικαιοσύνης, τήν καρδίαν μου
πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών,
ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής
σωτηρίας μου».

Κοντάκιον τής Εορτής

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Α' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ισαακίου, Ηγουμένου τής Μονής τών Δαλμάτων.

Στίχοι

- Ψήφω Θεού πρὸς θείον ἡρθη χωρίον,
- Γῆς, Ισαάκιος εκλιπὼν τό χωρίον.
- Θεῖον Ισαάκιον μόρος εἶλεν ἐνὶ τριακοστή.

Τή αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Νατάλιος ξίφει τελειοῦται.

Ὁ ὀσιος Βαρλαάμ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Οἱ ἅγιοι νεομάρτυρες Ρωμανὸς καὶ Μελέτιος, ξίφει τελειοῦνται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Παῖδες Εβραίων

Ἦρθης πρὸς ὕψος ἀπαθείας, ἐμιμήσω γάρ ἐν σώματι Ἀγγέλους, αἰδίου τρῆφης, μέτοχος ἀνεδείχθης, ἀναβῶν Μακάριε, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Λάμπων ἀκτίσι θεωρίας, διεσκέδασας δαιμόνων ἐπιθέσεις, καὶ τῆς τούτων πολλούς, κακώσεως ἐρρύσω, κραυγάζοντας Ισαάκιε, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Ἴδε ἦν ἔφησε Παρθένον, ἐν τῷ Πνεύματι ὁ μέγας Ησαΐας, ἐν γαστρὶ τὸν Θεόν, συνέλαβε καὶ τίκτει, ὦ μελωδούμ ἐν, Κύριε, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὡδή η'

Τὸν ἀναρχὸν Βασιλέα

Ἀνύστακτον τῆς ψυχῆς τὴν λαμπάδα, ἐλαίῳ σου τῶν ἀγώνων τηρήσας, εἰσήλθες ἐν χαρᾷ εἰς ἀφθαρτον νυμφῶνα, καὶ ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸ δύσμορφον τῶν παθῶν ἐξεδύσω, χιτῶνιον, ἐνεδύσω δὲ Μάκαρ, ωραίαν τὴν στολὴν, τῆς θείας ἀπαθείας, Χριστῷ συμβασιλεύων.

Θεοτοκίον

Ὡς ἐντιμον καὶ υπέρτατον θρόνον, υπάρχουσιν τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα, ὑμνήσωμεν λαοί, τὴν μόνην μετὰ τόκον, Παρθένον φυλαχθείσαν.

Ὁ Εἰρμός

«Τὸν ἀναρχὸν Βασιλέα τῆς δόξης, ὃν φρίπτουσι στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

Ἐφριξε πάσα ἀκοή

Ἐδὺς μὲν οἶα περ ἀστήρ, ἀπὸ κόσμου, πρὸς Χριστὸν δὲ ἀνέτειλας, τὸν νοητὸν ἀληθῶς, δικαιοσύνης παμμάκαρ Ἥλιον, καὶ ὡς ἀκτῖνα τοῖς πιστοῖς, τὰς σὰς καταλέλοι πας, φωτοειδεῖς ἀρετὰς, ἐλαυνούσας τῶν ψυχῶν ἀμαυρότητα.

Τίμιος έναντι Θεού, σού ο θάνατος Ισαάκιε γέγονε, καί γάρ οσίως εν γή,
επολιτεύσω τούτου προστάγματα, καί δικαιώματα σοφέ, τηρήσας αλώβητα'
όθεν ανέτειλεν, ώς δικαίω σοι τό φώς τό ανέσπερον

Θεοτοκίον

Έπαυσας μόνη γυναικών, τήν αράν τών πρωτοπλάστων Θεόνυμφε, τόν
απερίγραπτον, σαρκί τεκούσα περιγραφόμενον, εκαινοτόμησας θεσμούς,
φύσεως αμόλυντε, τά διεστώτα τό πρίν, παραδόξω μεσιτεία σου ήνωσας.

Ο Ειρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, την απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο Ύψιστος,
εκών κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικής από γαστρός, γενόμενος
άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τής Εορτής

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΛΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ερμείου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχ. Προσόμοια τής Εορτής γ' καί
τού Αγίου γ'.**

Στιχηρά τού Αγίου

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Η απροσμάχητος χάρις, τού δυναμούντός σε, εν ασθενεία Μάρτυς, σού τής
φύσεως πάσι, τήν δύναμιν δεικνύει, διό καί θνητώ, σέ ενίσχυσε σώματι,
καταπαλαίσαι τόν άσαρκον κραταιώς, καί λαβείν τά νικητήρια.

Ταίς τών αιμάτων ρανίσι, τής αθεΐας τό πύρ, Μεγαλομάρτυς σβέσας, τήν
Χριστού Εκκλησίαν, κατήρδευσας πλουσίως, καί τών πιστών, τάς καρδίας
εφώτισας, τών ευσεβώς σου τιμώντων τό Ιερόν, καί σεβάσμιον μνημόσουνον.

Ως ακαθαίρετος Πύργος, ταίς προσβολαίς τών εχθρών, ουκ εσαλεύθης όλως,
τάς αυτών δέ καρδίας, συνέσεισας Ερμεία, καί τώ μοχλώ τών γενναίων
αγώνων σου, ως ευπερίτρεπτον τείχος, πάντων αυτών, τά φρονήματα
κατέαξας.

Δόξα... Καί νύν... τής Εορτής

Ει τύχοι η νηστεία τών Αποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκον
Ἦχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Εν τώ πελάγει τού βίου κλυδωνιζόμενος, καί ταίς τών εναντίων,
ραπιζόμενος αύραις, βοώ σοι Θεοτόκε, Ἰθυνον νύν, πρὸς λιμένα με εὐδιον,
τῆς μετανοίας τήν ζάλην τών λογισμών, εις γαλήνην μεταβάλλουσα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν τώ Σταυρώ παρεστῶσα τού σου Υιού καί Θεού, καί τήν μακροθυμίαν,
τούτου αποσκοπούσα, έλεγες θρηνούσα, Μήτηρ αγνή, Οίμοι! Τέκνον
γλυκύτατον, τί ταύτα πάσχεις αδίκως, Λόγε Θεού; ίνα σώσης τό
ανθρώπινον.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Εορτῆς.

Απολυτίκιον ομοίως, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες τῆς Εορτῆς, καί τού Αγίου.

Ο Κανων τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Αδω Μάκαρ σου τούς πόνους θερμῶ πόθω.
Ποίημα Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Υγρὰν διοδεύσας

Αστήρ διαλάμπων θείῳ φωτί, τῷ τῆς αληθείας ανεδείχθης μαρτυρικῶς,
πάντας καταυγάζων τούς εν πίστει, ειλικρινεῖ σε Ερμεία γεραίροντας.

Διόλου τῇ νεύσει τῇ πρὸς Θεόν, πάντων αλογήσας, τῶν εν βίῳ Μάρτυς σοφέ,
μαρτύρων υπέδυσ τούς αγῶνας, καί τόν εχθρόν καταρράσων ενίκησας.

Ωραῖος τό εἶδος καί τήν ψυχὴν, υπάρχων Ερμεία, εστρατεύθης τῷ Βασιλεί,
τῷ επουρανίῳ καί τούς τούτου, Μάρτυς εις τό τέλος εχθρούς εταπείνωσας.

Μή θύσας ειδώλοις Μάκαρ τούς σους, εθλάσθης οδόντας, σιαγόνας τῶν
νοητῶν, συνθλάσας λεόντων, καί τῆς νίκης, αναδησάμενος στέφος
αμάραντον.

Θεοτοκίον

Αγία Παρθένε Μήτηρ Χριστού, Μαρτύρων η δόξα, καί Αγγέλων η χαρμονή,
σύν τούτοις δυσώπει τόν Υιόν σου, τού οικτιρήσαι καί σῶσαι τούς δούλους
σου.

Ωδή γ'
Σύ εἰ τό στερέωμα

Κόσμος εχρημάτισας, τῶν αθλητῶν Σοφέ χάριτι, θεολαμπής, ὅθεν οἱ ἐν κόσμῳ, εὐσεβῶς σε γεραίρομεν.

Αἶνον τῷ Θεῷ ἡμῶν, τὰς σιαγόνas σου θλώμενος, Μάρτυς σοφέ, τῷ σέ δυναμοῦντι, εὐχαρίστως ἀνέμελπες.

Ρώμη θείου Πνεύματος, σύ κρατυνόμενος Πάνσοφε, τόν δυνατόν, χαίρων ἐν κακία, ἐταπείνωσας δράκοντα.

Θεοτοκίον

Στόματι καί γλῶττη σε, Θεοῦ πανάγιον τέμενος, ὁμολογῶ, Πάναγνε, διό με, πάσης ρύσαι κολάσεως.

Ο Εἰρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καί ὑμνεῖ σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ἐπεφάνης σήμερον

Ὡς ἀστέρα μέγιστον, τῇ οἰκουμένῃ, ὁ Χριστός σε ἔδειξε, φωταγωγούντα τοὺς πιστοὺς, ταῖς τῶν αγώνων σου λάμπεσι, Μάρτυς Ἑρμεία, Ἀγγέλων συνόμιλε.

Καί τῆς Εορτῆς

Εἰ τύχοι ἡ νηστεία τῶν Ἀποστόλων

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκον
Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Ἐν τῇ σκέπῃ πάναγνε, τῇ σὴ Παρθένε, προσφυγόντων δέησιν, προσδεξαμένη παρ' ἡμῶν, μή διαλίπης πρεσβεύουσα, τῷ φιλανθρώπῳ, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐπὶ ξύλου Δέσποινα, προσηλωμένον, τόν Υἱόν σου βλέψασα, Παρθενομήτορ καί Θεόν, σύν ὀδυρμοῖς ἀνεκραύγαζες, Πῶς ταῦτα πάσχεις, Υἱέ μου καί Κύριε;

Ωδή δ'
Εἰσακήκοα Κύριε

Οἱ κρουνοὶ τῶν αἱμάτων σου, τῆς πολυθείας τό πύρ κατέσβεσαν, τοῖς πιστοῖς δέ ὁρόσος ὠφθησαν, ἀθλοφόρε Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Υπεισὴλθες ἀπτόητος, τὴν πυρακτωθεῖσαν Ἐνδοξε κάμινον, ὡς οἱ Παῖδες δέ διέμεινας θεϊκὴ δυνάμει ἀκατάφλεκτος.

Τῆς Τριάδος τῇ χάριτι, Μάρτυς δροσιζόμενος μένεις ἀφλεκτος, τῆς φλογός

μέσον ιστάμενος, εν Τρισίν ημέραις παναοίδιμε.

Ο χορός τών Δυνάμεων, άνωθεν εσκόπει τήν γενναιότητα, καί τών πόνων σου τό εύτονον, αθλητά Ερμεία εκπληττόμενος.

Θεοτοκίον

Υπερύμνητε Δέσποινα, τόν έν τοίς Αγίοις αναπαυόμενον, υπέρ λόγον απεκύησας, διά τούτο ύμνοις σε γεραίρομεν.

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Συντριβόμενος σώμα, Μάρτυς παναοίδιμε πολλαίς κολάσεσι, συντριβήν ειργάσω, απωλείας ξοάνων εν χάριτι, διά τούτο πάντων, τών ευσεβών χάριτι θεία, θεραπεύεις ψυχών τά συντρίμματα.

Πικροτάτων φαρμάκων, Μάκαρ καταπόσεσι μένεις απήμαντος, είς βεβαίαν πίστιν, εκκαλούμενος τούτων τόν πάροχον, μετακυλισθέντα, τή σή λαμπρά θαυματουργία, μαρτυρίου πρός κλέος υπέρλαμπρον.

Ουδαμώς παρετράπης, στάσεως τής κρείττονος Μακαριώτατε, τόν κρατύνοντά σε, καί στηρίζοντα καί κατευθύνοντα, τās κινήσεις πάσας, τās πρός αυτόν σου γινομένας, προορώμενος γνώμης ευθύτητι.

Θεοτοκίον

Νοεράν σε λυχνίαν, πάλαι ο Προφήτης κατείδεν εν Πνεύματι, κεκτημένην Κόρη, τό λαμπάδιον Χριστόν τόν Κύριον, τόν φωτί αρρήτω, πάντας ημάς φωταγωγούντα, τούς πιστώς σε τιμώντας πανάμωμε.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Ολόκληρον πρός Θεόν, Παμμάκαρ έχων τήν έφεσιν, τούς πόνους καί σπαραγμούς, τού θείου σου σώματος, ώσπερ άλλου πασχοντος, εκαρτέρεις Χαίρων, τούς στεφάνους προορώμενος.

Υπέμεινας καρτερώς, τών νεύρων σου τήν αφάιρεσιν, Ερμεία Μάρτυς Χριστού, εχθρόν πολυμήχανον, εκνευρίζων χάριτι, καί ανδρείας πάσης, υποτύπωσις δεικνύμενος.

Στομούμενος τώ πυρί, τής τού Χριστού αγαπήσεως, ως δίστομος αληθώς, γεγένησαι μάχαιρα, στρατεύματα άθεα, ως στερρός οπλίτης, διακόπτων εμφανέστατα.

Θεοτοκίον

Θηλάζεις μητροπρεπώς, τόν νεύματι πάντας τρέφοντα, αγκάλαις περικρατείς, πανάμωμε Δέσποινα, τόν πάντας κατέχοντα, διά τούτο πίστει, κατά χρέος σε δοξάζομεν.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αί ανομίες μου, καί εκ βυθού τών κακών,

ανάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον τῆς Εορτῆς

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τῇ ΛΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Ερμείου.

Στίχοι

- Βαπτεις σεαυτὸν κογχύλη σὺν αἱμάτων,
- Ερμεία, Τμηθεῖς ὡ βαφῆς ανεκπλυτου!
- Ερμείαν τριακοστή ἄορ κατέκτανε πρώτη.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβεΐαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδὴ ζ'

Οἱ ἐκ τῆς Ιουδαίας

Εἰς Θεὸν ἀτενίζων, τὸν δυνάμενον σῶζειν νοὸς εὐθύτητι, υπήνεγκας τοὺς πόνους, Ερμεία τοὺς γενναίους, ἀναμέλπων τοῦ σώματος, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Ραντισμῷ τῶν αἱμάτων, τὴν πυρὰν κατασβέσας τῆς αθεότητος, τὴν φλόγα υπεισῆλθες, ἐφλέχθης δέ ουδόλως, ἀναμέλπων πανόλβιε, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Μακφρίζει σε πάσα, Ἐκκλησία Ὁρώσα τὰς ἀριστείας σου, τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, τῆς νίκης τὰ βραβεῖα, ἃ παρέσχε σοι Κύριος, Ερμεία Μάρτυς σοφέ, λαμπρῶς ἠγωνισμένω.

Θεοτοκίον

Ὁραιώθης Παρθένε, τὸν ἐν κάλλει ωραῖον Χριστὸν κυήσασα, ἡμῖν ὁμοιωθέντα, καί πάντας συντριβέντας, πρὸς ζωὴν ἀναπλάσαντα, ὅθεν πιστῶς σε αεί, δοξάζομεν ἐν ὕμνοις.

Ωδὴ η'

Νικηταί τυράννου

Παρανόμων δόγμα, νόμῳ κρατυνόμενος τῆς ἀληθείας, ἀθλητά Ερμεία, χαίρων ἐξεφάυλισας καί τοῖς ἀγώσι, τοῖς μεγίστοις μάκαρ, καρτερῶν ἀπέλαβες, τὰς ἐν τοῖς υψίστοις, σκηνώσεις εἰς αἰῶνας.

Οὐ πτοοῦμαι πάσαν, ἀλγεινῶν ἐπίτασιν προσγινομένην, οὐδέ νέμω σέβας, τοῖς μή οὐσιν ἐκράζεις θεοῖς Παμμάκαρ, ἓνα μόνον σέβω, Ἰησοῦν τὸν Κύριον, τὸν ἐπὶ Ποντίου, Πιλάτου σταυρωθέντα.

Θύεσθαι προεῖλου, ὡς ἀρνίον ἄμωμον Μάρτυς Ερμεία, υπέρ τοῦ τυθέντος, δι' ἡμᾶς ὡς πρόβατον, καί τὰς θυσίας τὰς βεβήλους πάσας, ἐκ τῆς γῆς ἐξάραντος, ὅθεν ἐν αινέσει ἀξίως σε ὑμνοῦμεν.

Θεοτοκίον

Ώφθης πλατυτέρα, ουρανών χωρήσασα Θεόν εν μήτρα, όν αεί δυσώπει, τής στενοχωρούσης με νύν αμαρτίας, ρύσασθαι Παρθένε, όπως πλατυνόμενος, έργοις ευσεβείας, πιστώς σε μακαρίζω.

Ο Ειρμός

«Νικηταί τυράννου, καί φλογός τή χάριτί σου γεγονότες, οι τών εντολών σου σφόδρα αντεχόμενοι Παίδες εβών, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω ο ουρανός

Ιδείν Κατηξιώθης απολυθείς, τής σαρκός αθλοφόρε πανεύφημε, τά αγαθά, άπερ προητοίμασέ σοι Θεός, καί τοίς σύν σοί αθλήσασι, καί καταβαλούσι τόν πονηρόν, μεθ' ων ημάς σωθήναι, τόν Κύριον δυσώπει, Μάρτυς Ερμεία αξιάγαστε.

Ωραίόν σου τό είδος καί πρό τής σής, εναθλήσεως όν ωραιότερον, ώφθη Σοφέ, μετά τούς αγώνας τούς θαυμαστούς, αγγελική λαμπρότητι, κατηγλαϊσμένον περιφανώς, διό καί πρός ωραίους, ανέδραμες νυμφώνας, νίκης στεφάνοις καλλυνόμενος.

Στρατείας αλογήσας τής επί γής, Βασιλεί ουρανίω εστράτευσαι, Μάρτυς σοφέ, ού τή δυναστεία τή κραταιά, τας τών δαιμόνων φάλαγγας, πάσας εξηφάνισας κραταιώς, καί νίκης τούς στεφάνους, νομίμως ανεπλέξω, υπέρ ημών πρεσβεύων πάντοτε.

Η μνήμη σου επέστη η φωταυγής, τας ημών διανοίας φωτίζουσα, μαρμαρυγαίς, τών αγωνισμάτων σου τών στερρών, εν ή παρακαλούμέν σε, Έχων παρρησίαν πρός τόν Χριστόν, ικέτευε απαύστως, τυχείν ημάς ελέους, εν τή ημέρα τής ετάσεως.

Θεοτοκίον

Φορέσας με προήλθε Θεός εκ σου, αφθαρσίας ενδύων με ένδθμα, τόν πονηρά, γνώμη γυμνωθέντα θείας στολής, Θεογεννήτορ Δέσποινα, πάντων τών ανθρώπων καταφυγή, Μαρτύρων στεφηφόρων, κραταίωμα καί τείχος, καί τών Αγγέλων αγαλλίαμα.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις, σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον τής Εορτής

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις

Τίτλος

Ιούνιος_1 Ιούνιος_2 Ιούνιος_3 Ιούνιος_4 Ιούνιος_5 Ιούνιος_6 Ιούνιος_7
Ιούνιος_8 Ιούνιος_9 Ιούνιος_10 Ιούνιος_11 Ιούνιος_12 Ιούνιος_13
Ιούνιος_14 Ιούνιος_15 Ιούνιος_16 Ιούνιος_17 Ιούνιος_18 Ιούνιος_19
Ιούνιος_20 Ιούνιος_21 Ιούνιος_22 Ιούνιος_23 Ιούνιος_24 Ιούνιος_25
Ιούνιος_26 Ιούνιος_27 Ιούνιος_28 Ιούνιος_29 Ιούνιος_30

Αρχή

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ιουστίνου τού Φιλοσόφου, καί ετέρου Ιουστίνου καί τών σύν αυτώ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Αγίων.

Ἦχος β

Ὅτε, ἐκ τού ξύλου σε νεκρόν

Ὅτε, ἀγνωσίας ο κρυμός, πάσαν ἐπεκράτει τήν κτίσιν, ταῖς ἐπηρείαις ἐχθροῦ, καί ἐθεραπεύετο ἡ τών εἰδώλων πληθύς, τότε ἐνδοξοὶ Μάρτυρες, προθύμῳ καρδία, ζέσει θείας πίστεως, τούτον ἐπαύσατε, πόθῳ ἐκκενούντες τό αἷμα, ὑπέρ τού τό, ἴδιον αἷμα, ἐπὶ τόν Σταυρόν σαφῶς κενώσαντος.

Πέων, ο γενναῖος ἀθλητής, Βαλλεριανός καί Χαρίτων, καί Χαρίτῳ σύν αυτώ, θεῖος, Ιουστίνός τε καί ο Ευέλπιστος, καί Ιέραξ ο ἐνδοξος, στολήν ἐξ αιμάτων, θεῖαν ἐπιχρώσαντες, καί στολισάμενοι, ἅμα τῷ Δεσπότη τών ὅλων, ἐν τοῖς ουρανοῖς μετ' Ἀγγέλων τῷ παμβασιλεῖ Χριστῷ παρίστανται.

Ὅτε, ἐπινεύσει θεϊκή, πρὸς τοὺς ὑπέρ φύσιν ἀγώνας, προσεχωρήσατε, σῶμα τό φθειρόμενον ἀπαρνησάμενοι, τότε σθένει ρωννύμενοι, τού Παντοδυνάμου, πύρ οὐκ ἐπτοήθητε, οὐ ξίφη τέμνοντα, ὅθεν τῷ Θεῷ τόν αὐχένα, κλίναντες μακάριον τέλος, ἐν ἀγαλλιάσει ὑπεδέξασθε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σύ εἰ, τών Ἀγγέλων ἡ χαρά, σύ εἰ τών ἀνθρώπων ἡ δόξα, σύ τών πιστῶν ἡ ἐλπίς, Δέσποινα πανάμωμε, καί προστασία ἡμῶν, καί πρὸς σέ καταφεύγοντες, ἐν πίστει βοώμεν, ὅπως ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ τών βελῶν τού ἐχθροῦ, λύπης ψυχοφθόρου καί πάσης, θλίψεως ρυσθείημεν πάντες, οἱ ἀνευφημοῦντές σε Θεόνυμφε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Πόνους υπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τού Υἱοῦ καί Θεοῦ σου, σταυρώσει ἄχραντε, ἔστενες δακρυούσα, καί ολολύζουσα, Οἶμοι! τέκνον γλυκύτατον, ἀδίκως πῶς πάσχεις, πάντας θέλων ρύσασθαι, τοὺς ἐξ Ἀδάμ γηγενεῖς; Ὅθεν Παναγία Παρθένε, σέ παρακαλούμεν ἐν πίστει, ἰλεων ἡμῖν τούτον ἀπέργασαι.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, σχόντες γάρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθείλον, ἐθραυσαν καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράση, Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων ὁ παρών.

Ὠδὴ α' Ἦχος β'

Δεῦτε λαοί

Μαρτυρικαῖς, ἡγλαϊσμένοι φαιδρότησι, τῷ καθαρῷ παρίστασθε, Μάρτυρες βήματι, τοῦ Δεσπότης τῶν ὅλων, ἡμῖν ἀμαρτημάτων λύσιν βραβεύοντες.

Οἱ εὐσεβεῖς, τῆς ἀληθείας υπέρμαχοι, τυραννικοῦ πρό βήματος, ἀγωνισάμενοι, ὁμοφρόνως καθείλον, τὴν πλάνην τοῦ Βελίαρ σθένει τοῦ Πνεύματος.

Δι' αἰκισμῶν, διὰ μαστίγων καὶ θλίψεων, οἱ εὐσεβεῖς ὠνήσαντο, Μεγαλομάρτυρες, τὴν Χριστοῦ βασιλείαν, ἐν ἣ στεφανηφόροι νῦν πολιτεύονται.

Θεοτοκίον

Κατοικτιρῶν, σοῦ τῶν χειρῶν τό πλαστούργημα, ὁ ἐν ἐλέει πλούσιος, μήτραν κατώκησας, ἀπειράνδρου Παρθένου, καὶ ταύτην προστασίαν ἡμῶν ἀνέδειξας.

Ὠδὴ γ'

Στερέωσον ἡμᾶς

Στερέωμα Χριστόν ἐν τῇ καρδίᾳ σου, κατέχων ἀνδρείως ἀντικατέστης, ἰουστίνε τῷ δικάζοντι, ἀνομείν παρανόμως σε προστάττοντι.

Χορός θεολαμπῆς στρατός θεόλεκτος, Ἀγίων Μαρτύρων ἅγιος δῆμος, ἀθροισθεῖς νῦν κατεπάλαισε, δυσμενεῖς ἀσωμάτους μετὰ σώματος.

Τό σῶμα αἰκισμοῖς οἱ μεγάλόψυχοι, ἐκδόντες ἡγάλλοντο προορώντες, τὴν αἰώνιον ἀπόλαυσιν, καὶ τὴν μέλλουσαν δόξαν καὶ λαμπρότητα

Θεοτοκίον

Ἀσπύρως ἐν γαστρὶ Θεόν συνέλαβες, καὶ τίκεις ἀφράστως σεσαρκωμένον, εἰς ὃν βλέπειν οὐ τολμῶσιν αἰεὶ, οὐρανῶν αἱ δυνάμεις Αἰετάρθενε.

Ὁ Εἰρμός

«Στερέωσον ἡμᾶς, ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ζύλω νεκρώσας τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τον

φόβον σου εμφύτευσον, εις τὰς καρδίας ημῶν τῶν υμνοῦντων σε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τὸν συνάναρχον Λόγον

Ιουστίνος Χαρίτων, Πέων Ευέλπιστος, Χαριτω καὶ Ιέραξ καὶ Βαλλερριανός, οἱ φωστήρες οἱ φαιδροὶ οἱ καταυγάζοντες, τὰ πληρώματα τῆς γῆς, ταῖς φρυκτωρίαις τῶν αὐτῶν αγῶνων, μεγαλοφώνως, ανευφημείσθωσαν πάντες, Χριστῷ πρεσβεύοντες σωθῆναι ἡμᾶς.

Θεοτοκίον

Ἡ θερμὴ προστασία καὶ απροσμάχητος, ἡ ἐλπίς ἡ βεβαία καὶ ακαταίσχυντος, τείχος καὶ σκέπη καὶ λιμὴν τῶν προστρεχόντων σοι, αειπάρθενε Ἀγνή, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεόν, ἰκέτευε σὺν Ἀγγέλοις, εἰρήνην δούναι τῷ κόσμῳ, καὶ σωτηρίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν Σταυρῷ σε ὀρώσα Χριστέ ἡ Μήτηρ σου, ἐκουσίως ἐν μέσῳ ληστῶν κρεμάμενον, κοπτομένη μητρικῶς τὰ σπλάγχνα ἔλεγεν, Ἀναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν Σταυρῷ ὥσπερ κακούργος ἐπάγης, τό γένος τό τῶν ἀνθρώπων, ζῶσαι θέλων ὡς ὑπεράγαθος!

Ὠδὴ δ'
Εἰσακήκοα Κύριε

Ιουστίνου Χαρίτωνος, καὶ Χαριτοῦς καὶ Πέωνος τοὺς ἀθλους, τῶν Ἀγγέλων τάγματα κατεπλάγησαν.

Συντριβόμενα σώματα, τοῖς αἰκισμοῖς τὴν θείαν προεξένει, τοῖς γενναιοτάτοις μακαριότητα.

Ευελπίστου Ιέρακος, τῶν ακλινῶν Μαρτύρων τὴν ἀνδρείαν, οἱ τοῦ σκότους ἄρχοντες ἐπτοήθησαν.

Θεοτοκίον

Δυσωπούμέν σε Ἄχραντε, τὴν τὸν Θεόν ἀσπύρως συλλαβούσαν, τοῦ αἰὶ πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Ὠδὴ ε'
Ὁ τοῦ φωτός χορηγός

Πνεύματος θείου πλησθεῖς, τῆς πονηρίας τὰ δεινὰ πνεύματα, τοῖς οὐχετοῖς, Μάρτυς τῶν αἱμάτων, τῶν σῶν Ιουστίνε, ἀπέπνιξας μάκαρ, ἀθλήσας στερρότατα.

Ἡ χαριτώννυμος, χάριτος ἐμπλεως Θεοῦ γέγονε, καὶ γυναικῶν, ἐπιλαθομένη σαφῶς τοῦ ἀσθενούς, ἠθλησε νομίμως, καὶ δόξης ἠξίωται.

Χαριτωθεῖς τὴν ψυχὴν, ὁμολογίαις ἱεραῖς ἡμβλυνας, τοῦ παλαιοῦ, ἐχθροῦ τὴν κακίαν Χαρίτων ἀθλητὰ, θείων ἀθλοφόρων, σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον

Σοί τή τεκούση Χριστόν, τόν τού παντός Δημιουργόν κράζομεν, Χαίρε η Αγνή, χαίρε η τό φώς ανατείλασα ημίν, χαίρε η χωρήσασα, Θεόν τόν αχώρητον.

Ωδή ς'

Εν αβύσσω πταισμάτων

Ουρανόθεν τήν κλήσιν δεξάμενος, ὥσπερ ο θεσπέσιος Παύλος θεόσοφε, ευθυδρομήσας ἀρίστα, μαρτυρίου τό στάδιον ἤνυσας.

Ακυμάντως βασάνων τό πέλαγος, θεία κυβερνήσει διήλθετε Μάρτυρες, καί πρὸς λιμένα εὐδιον, τῆς Χριστοῦ βασιλείας εφθάσατε.

Απλανεῖς ὡς ἀστέρες ἐμπρέποντες, τῷ τῆς Εκκλησίας σεπτῷ, στερεώματι, τήν οἰκουμένην ἀπασαν, φωταυγείαις τῶν ἁθλῶν φωτίζετε.

Θεοτοκίον

Απειράνδρως Παρθένε ἐκύησας, καί διαιωνίζεις Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ σου τά συμβολα.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τήν ἀνεξιχνίαστον τῆς ευσπλαγχνίας σου, ἐπικαλούμαι ἄβυσσον, Ἐκ φθοράς ο Θεός με ἀνάγαγε».

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ιουστίνου τοῦ Φιλοσόφου.

Στίχοι

- Ιουστίνον κώνειον ἦρεν ἐκ βίου,
- Ὡς εἶθε πρῶτον τοὺς πιεῖν δεδωκότας.
- Πρώτῃ Ιουνίου Ιουστίνε ἐλλεβορίζῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ιουστίνου, Χαρίτωνος, Χαριτοῦς, Εὐελπίστου, Ἰέρακος, Πέωνος καί Βαλλεριανοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Φίρμου τοῦ Μάρτυρος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεσπεσίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδή ζ'

Εἰκόνας χρυσῆς

Ἀπάτης βυθόν, τῶν αἱμάτων ποταμῷ ἀποξηράναντες, κρουνοὺς θαυμάτων ἀνεβλύσατε, κατασβεννύοντες ἄνθρακας, Μάρτυρες δεινῶν παθημάτων, τῶν βοώντων ἐκάστοτε, Εὐλογητός εἰ ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σοφία Θεοῦ, Ιουστίνος ο σοφός κεκοσμημένος, τήν τῶν Ἑλλήνων ἀπεμώρανε, φιλοσοφίαν ἐν χάριτι, πείσας προσκυνεῖν τήν Τριάδα,

Ορθοδόξως κραυγάζειν τε, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ενθέω πυρί, αγαπήσεως σοφοί ύλην κακίας, γενναιοφρόνως κατεφλέξατε, καί ως πυρσοί αναλάμπαντες, πάντων τών βοώντων καρδίας, ευσεβώς εφωτίσατε, Ευλογητός εί ό Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Σέ βάτον Μωσής, εν τώ όρει τώ Σινά πυρπολουμένην, προεθεώρει τήν ενέγκασαν, ακαταφλέκτως τήν άστεκτον, αίγλην τής αρρήτου ουσίας, ενωθείσης παχύτητι, σαρκός μιάς τών εν αυτή, αγίων υποστάσεων.

Ωδή η'

Τον εν καμίνω τού πυρός

Ως εν καμίνω τώ πυρί, τών βασάνων καρτερώς δοκιμασθέντες, Αθλοφόροι Κυρίου, υπέρ χρυσόν αληθώς, ενθέως βοώντες ηστράψατε, Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Σύν Ιουστίνω τώ σοφώ, ανυμνείσθω Χαριτώ Πέων Χαρίτων, καί ιέραξ ο μέγας, σύν Βαλλεριανώ, αθλήσει τήν πλάνην μειώσαντες, καί ταίς τών Αγγέλων, χορείαις συναφθέντες.

Πρός τήν αιώνιον ζωήν, επειγόμενοι σοφοί γενναιοφρόνως, τόν αυχένα τώ ξίφει, εν ομονοία ψυχής, οι πάντες εκκλίνατε Μάρτυρες, θύματα καθάπερ, Θεώ προσενεχθέντες.

Θεοτοκίον

Μύρον κενούμενον ημίν, Θεοτόκε τόν Χριστόν κυφορούσα, ευωδίασας κόσμον, εν θεοπνεύστοις οσμαίς, διό σοι τό Χαίρε κραυγάζομεν, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον

Θεία λαμπόμενοι δόξη, τόν κρυμόν τής απάτης ελύσατε, γενναίοι Αθληταί, καί κοινωνοί χρηματίσαντες Ιερών παθημάτων, τού σάρκα ειληφότος δι' ημάς, σύν αυτώ αιωνίως, εις ουρανούς αγάλλεσθε.

Τήν Ιουστίνου σοφίαν, Χαριτούς τήν ανδρείαν, Χαρίτωνος τήν τόλμαν αληθώς, Πέωνός τε Ιέρακος, τούς γενναίους αγώνας, καί Βαλλεριανού πρός τά δεινά, τήν πολλήν καρτερίαν, οι Άγγελοι εθαύμασαν.

Ώσπερ εν άρματι θείω, επιβάντες ενδόξως, τώ αίματι υμών πρός ουρανόν, χαρμονικώς ανεδράμετε, καί χειρί ζωηφόρω, τής νίκης εκομίσασθε Σοφοί, τούς στεφάνους απαύστως, υπέρ ημών πρεσβεύοντες.

Θεοτοκίον

Σωματωθείς απορρήτως, εξ άγνών σου αιμάτων, ως ήλιος επέφανεν ημίν, πάνταγγε Μήτηρ ανύμφευτε, τών αιώνων απάντων, ο πρίν Πατρί συνάναρχος Υιός, καί τό σκότος διώξας, εφώτισε τά σύμπαντα.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ Αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθεντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού έν Αγίοις Πατρός ημών Νικηφόρου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τού Ομολογητού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Αληθείας εδραίωμα, καί τής πίστεως έρεισμα, καί δογμάτων πρόβολον σέ γινώσκομεν, τής ευσεβείας συνήγορον, αγνείας τε σκήνωμα, καί δοχείον εκλεκτόν, ευωδίας τού Πνεύματος, καί παμμέγιστον, θησαυρόν διδαγμάτων καί κρηπίδα, τού Χριστού τής Εκκλησίας, Ιεροφάντα θεόπνευστε.

Αποστόλων διάδοχον, Αθλοφόρων ομότροπον, Ασκητών ομόζηλον ευφημούμέν σε, καί Διδασκάλων εκσφράγισμα, καί θείον εκτύπωμα, καί Χριστού μυσταγωγόν, Ιεράρχα μακάριε, καί θεόρρυτον, ποταμόν ιαμάτων τάς ανόμους, καί βλασφήμους διανοίας, κατακαλύπτοντα πάνσοφε.

Τής σοφίας τό τάλαντον, πλεονάσας Πανόλβιε, τής χαράς ηξίωσαι τού Κυρίου σου, πεποικιλμένος τή χάριτι, τής θείας ελλάμπεως, καί τή αίγλη νοητώς, αποστίλβων τού Πνεύματος, νύν παρίστασαι, δεξιά ζωηφόρω λαμπηδόσιν, ουρανόις αενάως, καταστραπτόμενος ένδοξε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζω σε Πάναγγε, τήν βροτούς αφαρπάσασαν, εκ βυθού κακίας καί απογνώσεως, υμνολογώ σε Θεόνυμφε, τήν αιμακάριστον, καί δοξάζω σου Σεμνή, τήν απόρρητον κύησιν, ότι έτεκες, τόν Σωτήρα τού κόσμου, καί κατάρας, ηλευθέρωσας Παρθέne, προγονικής τό ανθρώπινον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ως εώρακε Κύριε, η Παρθένος καί μήτηρ σου, εν Σταυρώ κρεμάμενον εξεπλήττετο, καί ατενίζουσα έλεγε, Τί σοι ανταπέδωκαν, οι πολλών σου δωρεών, απολαύσαντες Δέσποτα; Αλλά δέομαι, Μή με μόνην εάσης εν τώ

κόσμω, ἀλλὰ σπεύσον ἀναστήναι, συνανιστῶν τοὺς προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Κανόνα πίστεως, καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε
τῇ ποιμένι σου, ἡ τῶν Πραγμάτων ἀλήθεια, διὰ τοῦτο ἐκτήσω, τῇ ταπεινώσει
τά υψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια, Πάτερ ἱεράρχα Νικηφόρε, πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ο
παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τόν Νικηφόρον ὡς νικηφόρον ἄσμασι μέλπω.
Ποῖημα Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος δ' Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον

Τὴν πράξιν τῆς θεωρίας ἐδείξας, σαφῶς ἐπίβασιν, τὴν γὰρ ψυχὴν ρυθμίσας
πρακτικῶς, Νικηφόρε πανόλβιε, πρὸς θεωρίαν ἀριστον, τὴν ακροτάτην
ανεπτέρωσας.

Ὁ λόγος ὡραϊσμένος πράξεσιν, ὁ βίος λόγῳ δέ, κεκοσμημένος ὥφθη σου
λαμπρῶς, Νικηφόρε θεόληπτε, διό ἐπὶ τοῦ θρόνου σε, τοῦ υψηλοῦ Χριστός
ἀνέθετο.

Νοσήσας τοῦ Μαμωνά τὴν αἵρεσιν, Λέων ὁ δείλαιος, καὶ τὴν στερρὰ σοι πέτρα
προσβαλὼν, Νικηφόρε συντέτριπται, καὶ θαυμαστή τις γέγονεν, ἡ συμφωνία
τῆς σοφίας σου.

Νεκρώσας τὰ ἐπὶ γῆς φρονήματα, σύ δι' ἀσκήσεως, καὶ τὴν ψυχὴν ἰθύνας
εμμελῶς, Νικηφόρε θεόπνευστε, πρὸς τοὺς λιμένας ἐφθασας, τῆς ἀκυμάντου
καταστάσεως.

Θεοτοκίον

Ἰάσω τὴν συντριβὴν Πανάμωμε, τῆς ἀνθρωπότητος, τόν ποιητὴν τεκούσα τοῦ
παντός, τόν ἡμᾶς ἀνορθώσαντα, καταρραγέντας πτώματι, τῶν Προπατόρων
Θεονύμφευτε.

Ὡδή γ' Οὐκ ἐν σοφία

Κατακοσμήσας, ἀρετῶν ταῖς ἰδέαις τόν βίον σου, καὶ φωστήρ λόγον ζωῆς,
σαφῶς ἐπέχων γενόμενος, Χριστοῦ τὴν πανίερν, ποιμένην ἐποίμανας.

Η θεωρρήμων, καί πυρίνη σου γλώσσα καί ένθεος, τώ πυρί τώ νοητώ, τάς ακανθώδεις κατέφλεξεν, αιρέσεις θεόσοφε, Πάτερ αοίδιμε.

Φιλοσοφία, τής σοφίας τό βάθος ηρεύνησας, καί δογμάτων σου πλοκαίς, τούς αθετούντας εικόνα Χριστού, τρανώς απηγχόνησας, Αξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον

Ο μολογούντες, τόν Πατρί πρό αιώνων συνάναρχον, επ' εσχάτων εκ τής σής, γαστρός τεχθέντα Πανάμωμε, κυρίως δοξάζομεν, σέ Θεομητορα.

Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτῳ σοφία Χριστέ, ού γάρ έστιν Άγιος, πλήν σου φιλόανθρωπε».

Κάθισμα 'Ηχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Χοροί Πατριαρχών, τήν αγίαν σου μνήμην, εν ύμνοις καί ωδαίς, Νικηφόρε τιμώσι, προσθήκην γάρ εδέξαντο, τήν ψυχήν σου τήν ένδοξον, όθεν σήμερον, καί η σεπτή Εκκλησία, μεγαλύνουσα, τόν Βασιλέα δοξάζει, τόν μόνον φιλόανθρωπον.

Θεοτοκίον

Μητέρα σε Θεού, επιστάμεθα πάντες, Παρθένον αληθώς, καί μετά τόκον οφθείσαν, οι πόθῳ καταφεύγοντες, πρός τήν σήν αγαθότητα, σέ γάρ έχομεν, αμαρτωλοί προστασίαν, σέ κεκτήμεθα, εν πειρασμοίς σωτηρίαν, τήν μόνην πανάμωμον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε Χριστέ, η πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν επί Σταυρού, ηπλωμένον εβόα, Υιέ μου συνάναρχε, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι, τίς η άφατος οικονομία σου αύτη, δι' ής έσωσας, τό τών αχράντων χειρών σου, σοφόν δημιούργημα;

Ωδή δ' Επαρθέντα σε ιδούσα

Ρώμη τή θεία τάς μύλας Ιεροφάντα, τών ασεβών συνέθλασας, τώ στερρώ σου λόγω, τούτους τροπώσάμενος, καί σέβειν εδίδας, θείον τού Σωτήρος εικόνισμα.

Ομολογία τήν θείαν Ιερωσύνην, περιφανώς εφάιδруνας, Πάτερ Νικηφόρε, Λέοντος ωμότητι, υπεροριζόμενος, μύστα τών αρρήτων θεόληπτε.

Νεανικώς προΐστάμενος Νικηφόρε, τών ευσεβών δογμάτων, τής σεπτής Εκκλησίας, μάστιγι τών λόγων σου, τούς λύκους εδίωξας, πίστιν τήν ορθήν κατηλεύοντας.

Ως παράδεισον τήν καρδίαν σου κεκτημένος, ξύλον ζωής εν μέσω ταύτης πεφυτευμένον, πάσιν εφανέρωσας τόν λόγον τής Πίστεως, Πάτερ Νικηφόρε θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον τόν άσαρκον πρίν τεκούσα, Λόγον Θεού πανύμνητε
Κεχαριτωμένη, Κόσμον ανεκαίνισας, διό σε Θεόνυμφε, πίστει ορθοδόξω
γεραίρομεν.

Ωδή ε'

Σύ Κύριέ μου φώς

Νούν έχων καθαρόν, ουρανούς εμβατεύοντα, τής γνώσεως καί σοφίας, τό
αμάραντον άνθος, εδρέψω Παμμακάριστε.

Ιάματα ψυχαίς, ορθοδόξοις εβράβευσας, τούς λόγους σου θεοφάντορ, τήν δέ
γήν τών αφρόνων, κατέστρεψας τοίς δόγμασι.

Καί λόγον πρακτικόν, καί ζωήν έχων άμεμπτον, ως ήλιος εξαστράπτων, τής
σεπτής Εκκλησίας, λαμπρύνεις τό στερέωμα.

Θεοτοκίον

Η λύσις τής αράς, τής προμήτορος γέγονας, Πανάμωμε συλλαβούσα, τόν
ημάς ευλογίαις, ταίς θείαις στεφανώσαντα.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής

Φωσφόρος, ταίς ακτίσιν εκλάμπων τού Πνεύματος, ταίς Εκκλησίαις θεόφρον,
ανεδείχθης στύλος ουρανομήκης, καί νεφέλη, πρός κληρουχίαν άγων
ουράνιον.

Όλην σου, τήν ζωήν τώ Θεώ καθιέρωσας, διαφερόντως εντεύθεν, καί εις
πάσαν άρχων τήν οικουμένην, κατεστάθης, Ιεροφάντα Πάτερ μακάριε.

Ρήγνυσι, τάς πλοκάς τών αθέων αιρέσεων, σού ο θεόπνευστος λόγος, τώ
διστόμω ξίφει τού Παρακλήτου, τό δέ φεγγος, τής αληθείας πάσι προδείκνυσι.

Θεοτοκίον

Οι νόμοι, παραδόξως τής φύσεως λύνονται, ότι Παρθένος νύν τίκτει, καί
θηλάζει Κόρη απειρογάμως, συλλαβούσα, τόν τών απάντων Κτίστην καί
Κύριον.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ Δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Τόν τής νίκης στέφανον, ώ Νικηφόρε, ουρανόθεν σήμερον, ως ειληφώς παρά
Θεού, σώζε τούς πίστει τιμώντάς σε, ως Ιεράρχην ομού καί Διδάσκαλον.

Συναξάριον

Τή Β' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Νικηφόρου,

Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τού Ομολογητού.

Στίχοι

- Τού Πατριάρχου Πατριάρχης πλησίον,
- Θείου γέροντος, Αβραάμ Νικηφόρος.
- Δευτερίη Νικηφόρος εις Εδέμ εύρατο μοίρην.

Τή αυτή ημέρα, οι άγιοι τριάκοντα όκτω μάρτυρες, εν Λουτρών βληθέντες, τής θύρας εμφραγείσης τελειούνται.

Η αγία Μήτηρ μετά τών τριών αυτής τέκνων τελειούνται.

Ο όσιος Ιερομάρτυς Έρασμος, οεντώ Χερμελία τής Αχρίδος, εν ειρήνη τελειούται.

Αι διά τού αγίου Εράσμου Πιστεύσασαι τώ Χριστώ είκοσι χιλιάδες ξίφει τελειούνται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εν τή Καμίνω

Ναόν σεζώντα, Θεού τού ζώντος επιστάμεθα, ένδον ως λυχνίαν έχοντα χρυσαυγή, τήν Τριάδα καί κραυγάζοντα, Ευλογημένος εί εν τώ Ναώ, τής δόξης σου Κύριε.

Αιρετιζόντων, τάς γλωσσαλγίας καταλέλυκας, πείθων τήν εικόνα σέβειν τήν τού Χριστού, Νικηφόρε τούς κραυγάζοντας, Ευλογημένος εί εν τώ Ναώ, τής δόξης σου Κύριε.

Σοφίας πλούτον, καί πολιτείαν έχων ένθεον, πάσαν διαβάς τήν αίσθησιν νοερώς, τώ Χριστώ ψάλλων παρίστασαι, Ευλογημένος εί εν τώ Ναώ, τής δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Μή διαιρούντες, τά ηνωμένα μηδέ συγχέοντες, ένα τόν Χριστόν δοξάζομεν τόν εκ σου, σαρκωθέντα Λόγον κράζοντες, Ευλογημένη, σύ εν γυναιξίν, υπάρχεις Πανάμωμε

Ωδή η'

Παίδες ευαγείς

Αίματι Χριστού λελυτρωμένος, τή γνώμη τόν δι' αυτόν υπέστης θάνατον, τής γάρ συνειδήσεως, ήνεγκας μαρτύριον, ομολογίας χάριτι κατ' αλαμπόμενος, καί Κύριον υμνείτε κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Σώμα καί ψυχήν κεκαθαρμένος, τόν λόγον τώ παντεπόπτη Λόγω τέθεικας, τούτον πρίν ασώματον άναρχον δεικνύοντα, καί συμπαθώς γενόμενον

άνθρωπον ύστερον, τόν Κύριον υμνεíte κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ίνα κληρουχίας ουρανίου, καί δόξης αδιαδόχου τύχης ένδοξε, δόξαν τήν ευμάραντον, Πάτερ καταλέλοιπας, υπερορίας άπασαν φέρων πικρότητα, καί Κύριον υμνεíte κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μόνην καθαράν ο καθαρός σε, νυμφίος ο νοητός ευρών Πανάμωμε, κρίνον ευωδέστατον, άνθος ωραιότατον, καί φωτοφόρον θάλαμον νύμφην προσήκατο, διό σε τήν Παρθένον υμνούμεν, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσιν, τόν Κύριον υμνεíte τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος

Εύρες τό μακάριον τέλος, υπεξεληθόντων τών εσόπτρων, καί τής αληθείας φανείσης, τή θεωρία τού ακηράτου κάλλους, ούπερ νύν εμφορούμενος, ταίς σαίς πρεσβείαις ημών μέμνησο.

Λάρνακα κυκλούντες τήν θείαν, τού θεοφόρου Νικηφόρου, Δεύτε χριστοφόροι προθύμως, ως νικηφόρον τούτον υμνήσωμεν, καί τήν αυτού πανήγυριν, μετ' ευφροσύνης εορτάσωμεν.

Πάσαν αρετήν εξασκήσας, επί τώ τέλει τών αγώνων, τής ομολογίας τώ στέφει, Ιερομάρτυς ώφθης κοσμούμενος, ώ καθωραϊζόμενος τώ σώ Δεσπότῃ νύν παρίστασαι.

Θεοτοκίον

Ως ρίζαν πηγήν καί αιτίαν, τής αφθαρσίας σε Παρθένε, πάντες οι πιστοί πεπτεισμένοι, ταίς ευφημίαις καταγεραίρομεν, σύ γάρ τήν ενυπόστατον, αθανασίαν ημίν έβλυσας.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Καί η λοιπή Ακολουθία ως σύνηθες, καί Απόλυσις

[Αρχή](#)

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Λουκιλλιανού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι μάρτυρες

Τῶν κυριοκτόνων σε δεινοί, παῖδες προδεδώκασι, φθόνῳ τηκόμενοι ἐνδοξε, καί ἀνδρισάμενος, ἀκαταγωνίστως, Παραδείσου εἰληφας, ὦ Λουκιλλιανέ τήν ἀπόλαυσιν, διό ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Παῖδες οἱ πανίεροι πατρί, ὥσπερ πειθαρχοῦντές σοι, σὺν σοί ἀθλούσι στερρότατα, καί ἡ αοίδιμος, καί Οσία Παύλα, Μάρτυς ἀξιάγαστε, μεθ' ὧν νῦν κατοικῶν τὰ οὐράνια, Χριστόν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Ἰάσεων νάματα ἡ σή, θήκη τοῖς προστρέχουσιν, ἀναπηγάζει ἐκάστοτε, Μάρτυς πολὺαθλε, καί ἐκπλύνει πάθη, καί βυθίζει φάλαγγας, δαιμόνων συνεργεία τοῦ Πνεύματος, διό ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Εμέ τόν κατάκριτον ἐμέ, τόν ἀναπολόγητον, τόν ἀπωσμένον καί ἀθλιον, Ἀγνή ἐλέησον, καί μή καταισχύνῃς, ἀλλά τάχος πρόφθασον, καί ρύσαι ὅταν μέλλῃ ὁ Κύριος, κρίνειν τὰ σύμπαντα, καί κολάσεως ἐξάρπασον ὅσα θέλεις, Σεμνή καί γάρ δύνασαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία διήλθεν ὦ Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἐβλεψε, Χριστόν κρεμάμενον, τήν ἐμήν καρδίαν, καί σπαράττει Δέσποτα, ὡς πάλαι Συμεὼν μοι προέφησεν, Ἀλλά ἀνάστηθι, καί συνδόξασον ἀθάνατε, τήν Μητέρα, καί δούλην σου δέομαι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Τοὺς μάρτυρας Χριστοῦ, ἰκετεύσωμεν πάντες, αὐτοὶ γάρ τήν ἡμῶν, σωτηρίαν αἰτοῦνται, καί πόθῳ προσέλθωμεν, πρὸς αὐτοὺς μετὰ πίστεως, οὗτοι βρύουσι τῶν ἰαμάτων τήν χάριν, οὗτοι φάλαγγας, ἀποσοβοῦσι δαιμόνων, ὡς φύλακες τῆς πίστεως.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Ἀγίου ο παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Λουκιλλιανοῦ Μάρτυρος μέλπῳ κλέος.

Ποῖημα Ἰγνατίου.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Υγρὰν διοδεύσας

Λόγου σε θείου θεραπευτήν, Μαρτύρων τό κλέος, ανυμνῶ Λουκιλλιανέ, διό
μοι πρεσβείαις σου παράσχου, τὸν ἱλασμόν τῶν κακῶν καὶ τὴν ἴασιν.

Ὅλη διανοία τε καὶ ψυχὴ, ὅλος ανεκράθης τῇ ἀγάπῃ τῇ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς
τῶν εἰδώλων εξαπάτης, καὶ ἀσθενείας Σοφὴ κατεφρόνησας.

Υπὲρ πάσαν δοξαν τὴν ἐπὶ γῆς, τὴν διὰ βασάνων, δόξαν θείαν επιποθῶν, τῆς
αγῆρω δόξης θεομάκαρ, τῶν ουρανίων τερπνῶν κατετρύφησας.

Θεοτοκίον

Κλίμαξ ἦν ἐώρακεν Ἰακώβ, σὺ εἰ Θεοτόκε, διὰ σοῦ γάρ τοῖς ἐπὶ γῆς, ὁ Λόγος
συνήφθη καὶ πρὸς ὕψος, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν ἀνείλκυσεν.

Ωδή γ'
Σὺ εἰ τό στερέωμα

Ἰούδας προδέδωκε, τὸν λυτρωτὴν Χριστὸν Κύριον, θεοκτόνοις, σέ δὲ τοῖς
ἀνόμοις, Ἰουδαῖοι προέδωκαν.

Λόγοις σε ὁ βάσκανος, εξαπατᾶν θωπεῖταις πειρώμενος, ὥφθη τοῖς σοῖς,
λόγοις ἀντὶ λίθων, Ἀθλοφόρε βαλλόμενος.

Λύχνος φαεινότατος, τοῖς συναθλοῦσί σοι γέγονας, φωταγωγῶν, ἐν ταῖς θείαις
τρίβοις, τῆς ἐκεῖ ἀπολαύσεως.

Θεοτοκίον

Ἰλεων γενέσθαι μοι, σέ δυσωπῶ ταῖς σαῖς Δέσποινα, παρρησίαις, τὸν ἐκ σοῦ
τεχθέντα, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ὁ Εἰρμός

«Σὺ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σὺ εἰ τὸ φῶς τῶν
ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε, τό πνεῦμα μου».

Κάθισμα Ἦχος α'
Τὸν Τάφον σου Σωτήρ

Πυρί προσομιλῶν, οὐδαμῶς κατεφλέχθης, ὦ Λουκιλλιανέ, ἀθλητὰ
γενναιοφρον, τὴν δρόσον γὰρ ἐκέκτησο, τοῦ Θεοῦ ἀναψύχουσαν, ὅθεν
ἤνυσας, τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας, ἀγαλλόμενος, μετὰ νηπίων Ἀγίων, μεθ' ὧν
ἡμῶν μνήσθητι.

Θεοτοκίον

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον
φανείσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα, σέ γάρ ἔχομεν,
ἀμαρτωλοὶ προστασίαν, σέ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην
Πανάμωμον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὁρώσά σε Χριστέ, ἡ Πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον

εβόα, Υιέ μου συνάναρχε, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι, τίς η άφατος, οικονομία σου αύτη, δι' ής έσωσας, τό τών αχράντων χειρών σου, σοφόν δημιούργημα;

Ωδή δ'
Εισακήκοα Κύριε

Απαστράπτεις τοίς λόγοις σου, καί φωταγωγείς τόν κόσμον τοίς άθλοις σου, τών τυράννων δέ τήν ένστασιν, ως αχλύν διώκεις ανυπόστατον.

Νέος ώφθης εκ πίστεως, Αβραάμ ως πάλαι δικαιωθείς εν Χριστώ, επιγνώσει γάρ τού Κτίστου σου, απηρνήσω πάσαν ματαιότητα.

Ολετήρα τής πλάνης σε, καί τών αλγεινών παθών ιατήρα πιστοί, κεκλημένοι Μάρτυς ένδοξε, εντρυφώμεν πάντες τών ιάσεων.

Θεοτοκίον

Υπέρ νούν τό μυστήριον, τής κυοφορίας σου Μητροπάρθενε, εν γαστρί γάρ συλλαβούσα Θεόν, ανεκφράστω λόγω απεκύησας.

Ωδή ε'
Φώτισον ημάς

Μόνε ιατρέ, τών ψυχών καί τών σωμάτων ημών, τών Μαρτύρων ταίς εντεύξεσι, τών παθημάτων τήν οδύνην μου θεράπευσον.

Άνθος ιερόν, γεωργία τή τού Πνεύματος, ανεδείχθης Μάρτυς ένδοξε, τήν ευκαρπίαν εν τοίς άθλοις προβαλλόμενος.

Ρήματα ζωής, εν καρδιά κεκτημένος Σοφέ, τών τυράννων τά θωπεύματα, τή σή ενστάσει απενέκρωσας αοίδιμε.

Θεοτοκίον

Τείχος αρραγές, καί λιμένα καί οχύρωμα, καί ελπίδα Θεομήτορ αγνή, καί θείον όπλον, κεκτημένοι σε σωζόμεθα.

Ωδή ς'
Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Υψώσας σου νοητός, τόν τής ψυχής θείον έρωτα, προς πύρ τό τυραννικόν, θαρρών, ηυτομόλησας, καί δρόσω τού Πνεύματος, σύν παι σίν εθάλφθης, Αθλοφόρε καρτερώτατε.

Ρωσθείσα Μάρτυς σοφέ, καί Παύλα ταίς υποθήκαις σου, ηνδρίσατο καρτερώς κατά τού αλάστορος, καί στέφανον ήρατο τής δικαιοσύνης, εκ χειρός τού αθλοθέτου Χριστού.

Ορών σου τό ακλινές, ως όρος Σιών ασάλευτον, ουκ ήνεγκεν ο εχθρός, αλλ' όμως αισχύνεται, καί προς γήν πατούμενος, υπό σου θεόφρον, εν τώ σκάμματι συντρίβεται.

Θεοτοκίον

Συνείληφας αληθώς, τόν Θεόν Λόγον εν μήτρα σου, καί τούτον υπερφυώς,
Πανάχραντε, τέτοκας, όν λιταίς ιλέωσαι, τών κινδύνων πάντας,
εκλυτρώσασθαι τούς δούλους σου.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών,
ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής
σωτηρίας μου».

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Γ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Λουκιλλιανού,
Παύλης, καί τών σύν αυτοίς νηπίων, Κλαυδίου, Υπατίου, Παύλου καί
Διονυσίου.

Στίχοι

- Λουκιλλιανός σύν τε Παύλα νηπίοις,
- Αίματι ωνήσαντο Μαρτύρων στέφη.
- Σταυρώ αμφί τρίτην Λουκιλλιανός τετάνυστο.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν αγίοις πατρός ημών Αθανασίου τού
θαυματοουργού.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Οι εκ τής Ιουδαίας

Μετά Παύλου εβόας, Ου χωρίσει με, Μάρτυς, εκ τής αγάπης Χριστού, ου
κίνδυνος ου λύπη, λιμός τε ουδέ ξίφος, διό καί ανεκραύγαζες, ο τών Πατέρων
ημών Θεός ευλογητός εί.

Εν τή πέτρα ερείσας, τή τής ομολογίας τούς θείους πόδας σου, ατίνακτος
εδείχθης, τώ σάλω τών κυμάτων, διό καί ανεκραύγαζες, ο τών Πατέρων ημών
Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον.

Λυτρωθείημεν πάντες, εκ παθών καί κινδύνων καί περιστάσεων, καί νόσων
πολυτρόπων, πρεσβείαις σου πανάγνοις, Θεομήτορ κραυγάζοντες, ο τών
Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

Τόν Βασιλέα τών ουρανών

Παρά τάς θείας ως αληθώς διεξόδους, φυτευθείς τής πίστεως Κυρίου, ξύλον
ανεδείχθης, Παμμάκαρ ζωηφόρον.

Ωραιωθέντες οι αθληταί εν τώ κάλλει, τής Χριστού σεπτής ομολογίας, στέφος
ουρανόθεν, εδέξαντο αξίως.

Θεοτοκίον

Κατακλιθέντα τοίς αλγεινοίς καί πεσόντα, διανάστησόν με Θεομήτορ, όπως

σε δοξάζω, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν Βασιλέα τών ουρανών όν υμνούσι, στρατιαί τών Αγγέλων, υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδη θ'

Μεγαλύνομέν σε

Λογικού λειμώνος, άνθη βλέποντες, Χριστού ευωδέστατα, τούς Μάρτυρας σήμερον, τιμαίς μεγαλύνομεν.

Εωσφόροι φανέντες, αληθώς τή Εκκλησία, Χριστού τού Θεού, οι Μάρτυρες λάμπουσι, τής ομολογίας τό φώς.

Ο παθών οδύνας, ταίς ευχαίς τών, Αθλοφόρων ιώμενος, καμού νύν θεράπευσον, τό άλγος Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Σέ καί τείχος καί σκέπην, καί αχείμαστον λιμένα Πανάμωμε, οι πιστοί κεκτήμεθα, δι' ής καί σωζόμεθα.

Ο Ειρμός

«Μεγαλύνομέν σε τήν Μητέρα τού Θεού, καί δοξάζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, ως Σωτήρα τεκούσαν τών ψυχών ημών».

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις

[Αρχή](#)

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Μητροφάνους, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τού, Μακάριος ανήρ. Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Τής Τριάδος τόν πρόμαχον, εθσεβείας τόν πρόβολον, όργανον τής χάριτος τό θεόπνευστον, τών Αποστόλων διάδοχον, Αγγέλων συνόμιλον, Εκκλησίας τού Χριστού, ακολούθως θεμέλιον, αρραγέστατον, Ιεράρχην τόν μέγαν Μητροφάνην, Ιεραίς εν υμνωδίαις, ανευφημήσωμεν σήμερον.

Ότε σκήπτρα βασίλεια, η τών πόλεων Άνασσα, κατ' αρχάς καί στέμματα ανεδέξατο, τότε σου πρώτου ημιοίρησε, Παμμάκαρ Μητρόφανε, θεία ψήφω τού Χριστού, Ιεράρχου θεόφρονος προεξάρχοντος, τής αυτού Εκκλησίας καταλλήλως, τή ενθέω βιοτή σου, ανυψωθέντος λαμπρότατα.

Υπέρ ἥλιον ἐλαμψας, ταῖς ἀκτίσι τῆς χάριτος, πάνσοφε Μητρόφανες, καί λαμπρότησι, τῶν ἀρετῶν καὶ δογμάτων σου, τῶν θείων καὶ ἀπαντας, κατεφώτισας λαούς, ἐκδιδάσκων τρανότατα, ὀρθῶς σέβεσθαι, ὁμοούσιον κράτος τῆς Τριάδος, καταισχύνων τὰς Ἀρείου, ἐρεσχελίας τοῦ ἀφρονος.

Ἔτερα Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος πλ. β'
Ὅλην ἀποθέμενοι

Ὅλος ιερώτατος, καὶ θεοφόρος ἐδείχθης, χρίσμα θεῖον ἅγιον, ἐν ἀγίῳ Πνεύματι περικείμενος, καὶ φαιδρῶς πάντοτε, προσχωρῶν Ὅσιε, τῶν Ἀγίων εἰς τὰ Ἅγια, καὶ ταῖς λαμπρότησι, ταῖς θαρραλικαῖς ἀστραπτόμενος, καὶ χάριτι μυούμενος, τὰ σωτηριώδη μυστήρια, ὡς ιερομύστης, ὡς ὄντως ἱεράρχης ευκλεῆς, καὶ παρρησία δέόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦστραψεν ὁ βίος σου, τῶν ἀρετῶν λαμπηδόσι, παμμάκαρ Μητρόφανες, καὶ τῆς πλάνης ζόφωσιν διεσκέδασεν, ἀληθῶς ὠφθης γάρ, φωταυγῆς ἥλιος, ἱεράρχα παμμακάριστε, καὶ νῦν ἐσκήνωσας, ἐνθα φῶς ὑπάρχει ἀνέσπερον, υἱὸς ἡμέρας χάριτι, Πνεύματος Ἁγίου γενόμενος, ὅθεν, σου τὴν μνήμην, τὴν θεῖαν καὶ φωσφόρον καὶ σεπτήν, ἐπιτελοῦντες Μητρόφανες, πόθῳ σε γεραίρομεν.

Ὁ νοῦς σου ταῖς νεύσεσι, ταῖς πρὸς τὸ θεῖον θεόφρον, πίστει καλλυνόμενος, καὶ λαμπρῶς θεούμενος, παναοίδιμε, ἐν θνητῷ σώματι, καὶ φθαρτῷ πάνσοφε, ἀφθαρσίαν ἐμελέτησε, καὶ προσεκτήσατο, τὴν τῶν ἀσωμάτων λαμπρότητα, παθῶν ἔξω γενόμενος, καὶ τὴν ἀπαθεία κοσμούμενος, Πάτερ ἱεράρχα Μητρόφανες λαμπρότατε φωστήρ, καὶ πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν μακαριζόντων σε.

Δόξα... Ἦχος β'

Τόν ἐν σαρκὶ ἰσάγγελον βίον σου, Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν, ἱερεῖς καὶ μονάζοντες ἠυλαβήθησαν, βασιλεῖς τε καὶ ἄρχοντες ἠδέσθησαν, Θεὸς δὲ ἐδόξασεν, ὁ αὐτὸς ὑπὸ σοῦ δοξασθεὶς, ὃν νῦν ἡμῖν ἐξιλέωσαι, Πάτερ ἀγιώτατε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης, ὡς γὰρ ἡ βάτος, οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ παρθένος ἐμείνας, Ἀντί στύλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος, ἀντὶ Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'
Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Μέγας, ἀνεδείχθης ἀληθῶς, σὺ Ἀρχιερεὺς τοῦ Υψίστου, τῆς Ἐκκλησίας

φωστήρ, έρεισμα τής πίστεως, καί πύργος άσειστος, ευσεβών περιτείχισμα, ακλόνητος στύλος, κανών ακριβέστατος, αρχιερέων Χριστού, όθεν ευσεβώς σε τιμώνμεν, καί τήν σήν πανίερον μνήμην, ιερώς γεραίρομεν Μητρόφανες.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τού Οσίου αυτού.

Άγει κατά χρέος η σεπτή, Πάτερ Εκκλησία αισίως, πανευκλεή εορτήν, εν τή θεία μνήμη σου, πιστούς ευφραίνουσας, καί λαούς διεγείρουσας, πρός δόξαν Κυρίου, καί ύμνον καί αίνεσιν τού σέ δοξάσαντος, Λόγου καί Θεού, όν δυσώπει, εκ παντός κινδύνου λυτρούσθαι, τούς αυτήν τελούντας πανσεβάσμιε.

Στίχ. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τόν Κύριον.

Λύμην τής, Αρείου δυσσεβούς, Πάνσοφε αιρέσεως σβέσας, ως πύρ παμφάγον τοίς σοίς, δόγμασι κατέκλυσας, καθάπερ ύδασι, ποταμών αεί βρύουσι, τής σής εκ κοιτίας, οίσπερ δροσιζόμενοι πιστοί δοξάζομεν, ύμνοις ευσεβώς τήν Τριάδα, υπέρ ής θερμώς ηγωνίσω, πρός τήν αμαρτίαν ανθιστάμενος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Σήμερον ανέτειλεν ημίν, τού Ιεράρχου η σεβάσμιος πανήγυρις, ως έαρ ηδύπνοον τούς πιστούς ευωδιάζουσα, καί πάσας συγκαλούσα τās Εκκλησίας, πρός ευφροσύνην μυστικήν, Ιδού γάρ παραγίνεται, τή ετησίω μνήμη, χάριτας νέμων πνευματικής, ο μέγας φωστήρ, χριστομύστης Μητροφάνης, ο λάμπας εν τώ κόσμω ευσεβείας ταίς ακτίσι, καί τό σκότος διώξας τής, Αρείου μανίας, εκ τού ύψους τής καθέδρας, ως από λυχνίας υψηλής, εν ή αξίως ετέθη, τή άνωθεν προμηθεία, τās αυγās εξαστράπτων τής χάριτος, ού γάρ έδει τόν λύχνον υπό τόν μόδιον κρύπτεσθαι, Διό πάντες αυτόν κατά χρέος ανυμνήσωμεν, ως κήρυκα τής αληθείας, καί τού θρόνου κοσμήτορα, καί πρεσβεύοντα υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ήχος πλ. β'

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τās ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Τού λίθου σφραγισθέντος

Τό μέγα τής Τριάδος μυστήριον κηρύττων, τήν εν Χριστώ οικονομίαν διετράνωσας πάσιν, ως ποιμένης ποιμήν τής λογικής, διώξας λύκους τούς νοητούς, καί τά θρέμματα τής τούτων φθοροποιού λύμης σώσας βοώντα, Δόξα τώ δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τώ σέ υψώσαντι, δόξα τώ βεβαιούντι διά σου πίστιν τήν ορθόδοξον.

Θεοτοκίον

Τού Γαβριήλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τό Χαίρε, σύν τή φωνή εσαρκούτο ο τών όλων Δεσπότης, εν σοί τή αγία κιβωτώ, ως έφη ο δίκαιος Δαυϊδ, εδείχθης

πλατυτέρα τών ουρανών, βαστάσασα τόν Κτίστην σου. Δόξα τώ ενοικήσαντι εν σοί, δόξα τώ προελθόντι εκ σου, δόξα τώ ελευθερώσαντι ημάς διά τού τόκου σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Δόγμα ένθεον επικρατύνας, επεστηρίξας τήν Εκκλησίαν, ώ Μητρόφανες, καταισχύνας τόν Ἄρειον, τώ γάρ Πατρί τόν Υἱόν ομοούσιον, ανακηρύξας πιστούς εβεβαίωσας, Πάτερ Ὅσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρησασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θείας φύσεως ουκ εχωρίσθη, σάρξ γενόμενος εν τή γαστρί σου, αλλά Θεός ενανθρωπήσας μεμένηκεν, ο μετά τόκον Μητέραπαρθένον σε, ως πρό τού τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος, αυτόν εκτενώς ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Νέος γέγονας Μωσής τοίς έργοις, πλάκας πίστεως επί τού όρους, τής μυστικής θεοφανείας δεξάμενος, νομοθετήσας λαοίς τήν ευσέβειαν, τού τής Τριάδος μυστηρίου Μητρόφανες, όθεν άπαντες, τιμώμεν πιστοί τήν μνήμην σου, αιτούντες διά σου τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεία γέγονας σκηνή τού Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτορ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπερέχουσα, τόν υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρον, πρεσβειών σου ενθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνή τό μέγα έλεος.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Κατά παθών βασιλεύσας τών τής σαρκός, Ιεράρχης εχρίσθης θεοπρεπώς, καί τήν Βασιλεύουσαν, ορθοδόξως εποίμανας, απελάσας θήρας, αιρέσεων Ὅσιε, βακτηρία λόγων, τών θείων θεόπνευστε, όθεν μετά τέλος, ατελεύτητον χάριν, αξίως κεκλήρωσαι, Ιεράρχα Μητρόφανες, διά τούτο βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τὴν ουράνιον Πύλιν καὶ Κιβωτόν, τό πανάγιον Ὅρος τὴν φωτεινὴν, Νεφέλην υμνήσωμεν, Βάτον τὴν ακατάφλεκτον, τὸν λογικόν Παράδεισον, τὴν τῆς Εὐας ανάκλησιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τό μέγα κειμήλιον, ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεςις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ, Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως τὴν δόξαν σου Ἀχραντε.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τό α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οἱ Ἀναβαθμοί Ἀντίφωνον Α'

- Ἐκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.
- Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνηθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἐσεσθε ἀπεξηραμένοι.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἁγίῳ Πνεύματι πάσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει υψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον

Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Στίχ. Ακούσατε ταῦτα πάντα τά ἔθνη.

Πάσα πνοή. Εὐαγγέλιον εἰς Ἱεράρχας. ο Ν'

Δόξα... Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου...
Καὶ νῦν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἦχος β'

Τόν ἐν σαρκί ἰσάγγελον βίον σου, Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν, ἱερεῖς καὶ μονάζοντες ἠυλαβήθησαν, βασιλεῖς τε καὶ ἄρχοντες ἠδέσθησαν, Θεός δέ ἐδόξασεν, ὁ αὐτός ὑπὸ σοῦ δοξασθεῖς, ὃν νῦν ἡμῖν ἐξιλέωσαι, Πάτερ ἀγιώτατε.

Ο Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ς' καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο εἰς η'.

Ο Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὐ η' Ἀκροστιχίς.

Τόν ἀρχιθύτην Μητροφάνην αἰνέσω.

Ἐν δέ τοῖς Θεοτοκίοις.

Ο Μαλαξός.

Ωδὴ α' Ἦχος δ'
Ἀνοίξω τό στόμα μου

Τὴν θείαν τοῦ Πνεύματος, χάριν ἐξ ὕψους παράσχου μοι, Θεοῦ Λόγε ἀναρχε, φωτίζουσάν μου τὸν νοῦν, ευφημήσαί σου, τὸν μέγαν ἱεράρχην, τὸν σέ ὁμοούσιον, Πατρί κηρύξαντα.

Ὁ βίος σου ἐνθεός, ὁ τρόπος δέ σου θεόληπτος, ὁ ζήλος διάπυρος, τό ἦθος σεμνοπρεπές, ὁ δέ λόγος σου ζωῆς πλήρης θεόφρον, ὅθεν ἀνεδέδειξαι φωστήρ Μητρόφανες.

Ναός ἐχρημάτισας, τῆς τρισηλίου θεότητος, καί πόλις σύ ἐμψυχος ευφραινομένη Θεοῦ, ὥσπερ ὕδασι, τοῖς δόγμασι Παμμάκαρ, δι' ὧν κατεφαίδρυνας κόσμου τὰ πέρατα.

Ἀνοίξας τό στόμα σου, λόγῳ Θεοῦ πνεῦμα εἰλκυσας, καί ῥήματα ἐβλυσας, τῆς αἰωνίου ζωῆς, καί ἐκύρωσας, ἐνώπιον Συνόδου, πίστιν τὴν ὀρθόδοξον, σοφέ Μητρόφανες.

Θεοτοκίον

Ὁ Λόγος ὁ Ἄναρχος, ὁ τῷ Πατρί συννοούμενος, καί τῷ θείῳ Πνεύματι, νῦν ἐπ' ἐσχάτων ἐκ σοῦ, σὰρξ γεγένηται, καί ἐν ἡμῖν δι' οἴκτον, ἐσκήνωσεν Ἀχραντε, ὥσπερ ἠυδόκησεν.

Ἄτερος Κανὼν τοῦ Ἀγίου, οὐ ἡ' Ἀκροστιχίς.

Μέγιστον ὑμνῶ τοῦ Μητροφάνους κλέος.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'

Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας

Μετά τῆς ἄνω χορείας ὡς ἱερεὺς, ὡς Θεοῦ διάκονος, παρεστῶς ὑπὲρ ἡμῶν, ἐκτενῶς ἰκέτευε τυχεῖν, αἰωνίων ἀγαθῶν, Πάτερ Μητρόφανες.

Ἐκλελεγμένος Κυρίῳ ἱεουργεῖν, τό σεπτόν μακάριε, Ευαγγέλιον αὐτοῦ, εἰς Θεοῦ ἐπίγνωσιν λαούς, παραινέσεις σοφαίς, Πάτερ ἐπέστρεψας.

Γνώσιν τὴν θείαν πλουτήσας λόγον ζωῆς, ἐκ καρδίας ἐβλυσας, καταρδεύοντα ψυχάς, χερσωθείσας πάθεσι σοφέ, ἱεράρχα τοῦ Θεοῦ, θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Ἱερωτάτῃ χορεία τῶν Προφητῶν, προεδήλου πόρρωθεν, ἐσομένην σε Θεοῦ, ἀληθὴ λοχεύτριαν Ἀγνή, ἀνωτέραν Χερουβὶμ, καί πάσης κτίσεως.

Ὡδή γ'

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους

Ῥητόρων ἀπάσας φληναφίας, διέλυσας, Μάκαρ ταῖς στερραῖς, ἐνστάσεις τῶν λόγων σου, καί ἀδρανεῖς ἀπέδειξας, ἰσχύϊ τῇ θεόθεν σοι, χορηγηθείση θεόσοφε.

Χριστού οπαδός γεγεννημένος, τόν θρόνον τόν τούτου επί γῆς, εκληρώσω
Μητρόφανες, πρώτον εις πόλιν Ἀνασσαν, Πατριαρχών δεικνύμενος, αξίως
θεομακάριστε.

Ιδών σου το εύθετον τῆς γνώμης, ο πρώτος Ανάκτων ευσεβών, τώ θείω
εφεπόμενος, βουλήματι Μητρόφανες, Πατριαρχών σε πρόκριτον, θεία
Συνόδω απέφηνε.

Θαυμάσασα Σύνοδος η πρώτη, τήν λάμπουσαν χάριν τών εν σοί,
δωρημάτων τού Πνεύματος, τή θεία ψήφω Όσιε, Θεού καί τή τού Ἀνακτος,
ακολουθούσα δοξάζει σε.

Θεοτοκίον

Μεγάλων χαρίτων ηξιώθης, Μαρία Κυρία τού παντός, ως τόν Θεόν
γεννήσασα, εν σαρκί υπέρ έννοιαν, τόν εν ταυτώ σε δείξαντα, Παρθένον καί
Θεομήτορα.

Έτερος Ουκ έστιν Άγιος

Σταλάζων θείον γλυκασμόν, εκ χειλέων σου Πάτερ, τῆς πικράς αθείας,
απεξήρυνας κρουνούς, ποτίσας τούς ευσεβείς, θείον ύδωρ, μάκαρ
επιγνώσεως.

Τή θεία ψήφω προκριθείς, Ιεράρχης εχρίσθης, αναιμάκτους θυσίας,
αναφέρων τώ Θεώ, τυθέντι υπέρ ημών, θεοφόρε, Πάτερ Ιερώτατε.

Ο τάφος ένθα τό σεπτόν, σού κατάκειται σώμα, ευωδίαν εκπέμπει, ως
Παράδεισος Θεού, ευωδιάζων ημάς, Ιεράρχα ένδοξε Μητρόφανες.

Θεοτοκίον

Νοείν τού τόκου σου Αγνή, τό απόρρητον βάθος, απορεί νούς ανθρώπων, ο
Θεός γάρ εαυτόν, κενώσας δι' οικτιρμούς, εν γαστρί σου, έσωσε τόν
άνθρωπον.

Κάθισμα Έχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Αποστόλων τούς τρόπους καί τας φωνάς, εκμιμούμενος ώφθης παναληθώς,
ως Πέτρος γάρ ενώπιον, τῆς Συνόδου εκήρυξας, τώ Θεώ Πατρί Λόγον, Υιόν
ομοούσιον, Ιωάννου πλουτήσας, θεόφθογγα ρήματα, ώσπερ δέ ο Παύλος,
τήν ψυχήν υπέρ ποιίμνης, τέθυκας αιόδιμε, κατά δέ τόν Πρωτόκλητον, τόν
ποθούμενον έδειξας, Διό πρέσβευε σύν αυτοίς τώ Χριστώ, τών πταισμάτων
άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεού, τῆς ψυχῆς μου τά πάθη τά χαλεπά, ίασαι
δέομαι, καί συγγνώμην παράσχου μοι, τών εμών πταισμάτων, αφρόνως ών
έπραξα, τήν ψυχήν καί τό σώμα, μολύνας ο άθλιος, Οίμοι! τί ποιήσω, εν
εκείνη τή ώρα, ηνίκα οι Άγγελοι, τήν ψυχήν μου χωρίζουσιν, εκ τού αθλίου

μου σώματος; Τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενού, καί προστάτης θερμότατος, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο ανάξιος δούλός σου.

Ωδή δ'

Ο καθήμενος εν δόξη

Υψωθείς επί καθέδραν, ακροτάτην εκάθισας, καί Πατήρ Πατέρων, σύ περιφανώς εχρημάτισας, υμνολογών καί δοξάζων, τόν Δεσπότην σου, εκβοών αυτώ, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Τήν πρός Πέτρον εκπληρώσω, τού Χριστού φωνήν Όσιε, εν τή σή γάρ πέτρα, τής ομολογίας επήξατο, τής Εκκλησίας τά βάθρα, ής ουδέποτε, κατισχύσαι πύλαι τού Άδου δυνήσονται.

Η θρησκεία τών ειδώλων, διδαχαίς ταίς ενθέοις σου, εις Θεού λατρείαν, Πάτερ προφανώς μετενήνεκται, τά ειδωλεία δέ τούτων εις ναούς σεπτούς, μεταβέβληται, θείαν στολήν εισδεχόμενα.

Θεοτοκίον

Απορρήτως τόν Δεσπότην, τών απάντων γεγέννηκας, καί τεκούσα τούτον, Κόρη αιιπάρθενος έμεινας, καί Θεοτόκος εδείχθης κατ' αλήθειαν, όθεν Δέσποιναν, σέ τού παντός καταγγέλλομεν.

Έτερος

Χριστός μου δύναμις

Υπάρχων έμπλεως, τού θείου Πνεύματος, ιερώτατε Πάτερ τά πονηρά, πνεύματα απήλασας, καί Θεού οίκους τούς βροτούς, διδαχαίς σου απετέλεσας.

Μονάδα άκτιστον, εθελόγησας, έν τρισί χαρακτήρσι διαιρετήν, άτμητον ασύγχυτον, φωταγωγών τούς ευσεβείς, ιεραίς θεολογίαις σου.

Νεκρώσας πρότερον, σαρκός σκιρτήματα, εγκρατεία καί πόνοις καί προσευχαίς, θείος εχρημάτισας, ιερουργός τού Πλαστουργού, Ιερώτατε Μητρόφανες.

Θεοτοκίον

Ως πύλην φέρουσας, πρός θείαν είσοδον, ως Παράδεισον θείον ως νοητόν, τόπον αγιάσματος, ως καλλονήν τού Ιακώβ, τήν Παρθένον μακαρίσωμεν.

Ωδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Νυκτί Προσκαθήμενον, καί σκότει λαόν Πάνσοφε, ειδωλομανίας τώ φωτί σου, καί τών διδαγμάτων εφωταγωγήσας, καί θεογνωσίας αστραπαίς, πάντας κατεφαίδρυνας, ως λαμπτήρ παμφαέστατος.

Μονάδα Τρισάριθμον, Τριάδα ομοούσιον, μίαν θεαρχίαν εν προσώποις, τρισίν υπάρχουσας αδιαίρετον, άτμητον ασύγχυτον απλήν, πάσιν

ανεκήρυξας, ορθοδόξως Τρισόλβιε.

Ηλίου λαμπρότερον, εξέλαμψας Μητρόφανες, σύ γάρ τής απάτης σκότος λύεις, καί δραπετεύεις ζοφώδεις δαίμονας, νύκτας τών παθών αποσοβείς, καί δεινήν σκοτόμαιναν, φυγαδεύεις αιρέσεων.

Θεοτοκίον

Λυτήριον εύρατο, τόν τόκον σου Θεόνυμφε, φύσις γηγενών τής πρίν κατάρας, καί ευλογίας θεοπρεπούς πλουτισμόν, όθεν ευλογούμεν σε Πιστοί, πάντες καί δοξάζομεν, Μαριάμ Παντευλόγητε.

Έτερος

Τώ θείω φέγγει σου

Τά θεία θείως επιτελών, καί καθαρωτάτω λογισμώ, τών καθαρών εφαπτόμενος, άμεμπτος εδείχθης ιερουργών τώ Θεώ, απλότητι καρδίας, Πάτερ Μητρόφανες.

Οι τών ειδώλων θεραπευταί, ώφθησαν Θεού νύν λατρευταί, σου ταίς σεπταίς παραινέσεσιν, ούς εξ αναξίων αξίους εξαγαγών, θεράπων ανεδείχθης τού Παντοκράτορος.

Υπό τής χάριτος προσκληθείς, έλυσας αυχμόν ειδωλικόν, ταίς επομβρίαις τών λόγων σου, καί κεχερσωμένας καρδίας Όσιε, γονίμους απειργάσω Πνεύματος χάριτι.

Θεοτοκίον

Μετά τήν κύησιν τήν φρικτήν, έμεινας Παρθένος ως τό πρίν, Θεός γάρ ήν τό τικτόμενον, ο μετασκευάζων πάντα βουλήματι, ανύμφευτε Μαρία θεοχαρίτωτε.

Ωδή ς'

Τήν θείαν ταύτην

Τό θείον σκεύος τού Πνεύματος, τόν άνθρωπον Θεού τόν ουράνιον, ένσαρκον Άγγελον, ιεραρχίαις αγγάϊσμα, τόν σοφόν Μητροφάνην ύμνοις τιμήσωμεν.

Ρημάτων θείων η δύναμις, καί φθόγγος τών ενθέων λογίων σου, πάντα διέδραμε, τής οικουμένης τά πέρατα, ορθοδοξίαν πάσι Μάκαρ κηρύττοντα.

Ο πάντα καί πρό γενέσεως, γινώσκων ως Θεός ώ Μητρόφανες, σέ εκ κοιλίας μητρός, προεγνωκώς καθηγίασε, καί Πνεύματος δοχείον σέ απειργάσατο.

Θεοτοκίον

Απόρρητός σου η σύλληψις, ανέκφραστος ο τόκος Θεόνυμφε, καί ανερμήνευτον, τό τής αγνείας μυστήριον, διό σε πίστει μόνη αεί δοξάζομεν.

Έτερος

Τού βίου τήν θάλασσαν

Η γλώσσά σου Πνεύματι, τεθηγμένη νοητώς, ως γραμματέως κάλαμος, καλλιγραφεί καρδίας τών ευσεβών, τόν λόγον τής χάριτος, ιερώτατε Πάτερ θείω πνεύματι.

Τά θεία μουύμενος, ως χωρών πρός νοητά, τά τών Αγίων Άγια, μυσταγωγείς εν Πνεύματι τούς πιστούς, Τριάδος τήν έλλαμψιν, Ιερώτατε Πάτερ τελεώτατα.

Ροαίς τών δογμάτων σου, κατακλύσας θολερά τής αθείας ύδατα, ως ποταμός ωράθης τά ευσεβή, αρδεύων συστήματα, τών πιστών Ιεράρχα πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον

Ο λόγος εν μήτρα σου, παχυνθείς άνευ σποράς, βροτός ωράθη τέλειος, καινοτομών τās φύσεις θεοπρεπώς, ως μόνος επίσταται, Θεοκόσμητε Κόρη παναμώμητε.

Κοντάκιον Ήχος δ' Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τόν Ιεράρχην τού Χριστού Μητροφάνην, τής Εκκλησίας τόν φωσφόρον λαμπτήρα, τόν ομοούσιον τόν Λόγον τώ Πατρί, εν μέσω κηρύξαντα, θεοφόρων Πατέρων, καί θρόνον κοσμήσαντα, Βασιλίδος εν πρώτοις, καί προφητείας χάριν εκ Θεού, σαφώς λαβόντα, συμφώνως υμνήσωμεν.

Ο Οίκος

Ο μυστολέκτης των Θεού αρρήτων μυστηρίων, Απόστολος ο μέγας Παύλος, τό στόμα τού Χριστού, πόρρωθεν προβλέπων τό μέλλον, προέγραφεν τόν άξιον τού θρόνου τής τών πόλεων Βασιλίδος, Τοιούτος ημίν, φάσκων, έπρεπεν Αρχιερεύς, όσιος καί άκακος, δίκαιος καί αμίαντος, κεχωρισμένος από τών αμαρτωλών, καί ηνωμένος τώ πνεύματι ταίς άνω ουρανίαις Δυνάμεσιν ός, έχων παρρησίαν εις τήν είσοδον τών Αγίων, παρίσταται αεί τώ θρόνω τής χάριτος, αιτούμενος δοθήναι ημίν έλεος, καί χάριν ευρείν εις εύκαιρον βοήθειαν, Αυτόν ούν χρεωστικώς ανευφημούντες, ως χάριν εκ Θεού σαφώς λαβόντα, συμφώνως υμνήσωμεν.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Δ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Μητροφάνους, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Γής μητρός εκστάς, Μητρόφανες παμμάκαρ,
- Εκεί μετήρας, ού Πατήρ πάντων μέγας.
- Μητροφάνης δέ τετάρτη έδυ χθόνα βωτιάνειραν.

Μνήμη τής οσίας μητρός ημών Σοφίας τής ασκητικώς βιωσάσης.

Ο άγιος οσιομάρτυς Ιωάννης, ο ηγούμενος τής μονής Μοναγρίας, εν σάκκω βληθείς καί τή θαλάσση καταποντισθείς τελειούται.

Ο όσιος Αλώνιος εν ειρήνη τελειούται.

Αι άγίαι Μαρία καί Μάρθα, αδελφαί τού Λαζάρου, εν ειρήνη τελειούνται.

Στίχοι

- Εκ Βηθανίας τάς αδελφάς Λαζάρου,
- Σώζειν δύνασθαι καί νεκράς πιστευτέον.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ουκ ελάτρευσαν

Φώς ανέτειλε τής ευσεβείας Όσιε, πάσι τοίς πέρασιν, εν τώ ευθέτω καιρώ, τής ιεραρχίας σου, διό καί έψαλλες, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Απεκάλυψας τούς μέλλοντας τώ Άνακτι, εμπνευσθείς άνωθεν, καί μέχρι Τρίτου Σοφέ, διαδεξαμένους σου, θρόνον καί φρόνημα, ευσεβέστατον, ως τής Τριάδος γνήσιος, καί πιστότατος θεράπων.

Νέονον παίδα μέν Χριστός ενστερνισάμενος, θεοφορούμενον, καί Ιεράρχην σοφέ, καί Μάρτυρα έδειξε, σύ δέ μιμούμενος, τούτον Πάνσοφε, τόν νέον Παύλον έσεσθαι, σου διάδοχον προέφης.

Η τού Πνεύματος σοί χάρις ενοικήσασα, προφήτην έδειξε, προβλέποντα τά μακράν καί σαφώς προλέγοντα, όθεν προείρηκας, τοίς αιτούσί σε, περί πολλών θεσπέσιε, καί σής θείας εκδημίας.

Θεοτοκίον

Ξύλου βρώσεως γευσάμενοι προπάτορες απεστερήθησαν, τής Παραδείσου τρυφής, ημείς δέ γευόμενοι, σαρκός τού τόκου σου, Θεονύμφευτε, τήν εν Εδέμ απόλαυσιν, καί ζωήν κληρονομούμεν.

Έτερος

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Φωτιζόμενος τού Πνεύματος τή χάριτι, ταίς πρός τό θείον νεύσεσι, Καί μεθέξεσι, φωτοβόλος γέγονας αστήρ, φωτίζων τούς ψάλλοντας Σοφέ, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Αγιώτατος ναός αγλαϊζόμενος, ταίς εναρέτοις πράξεσι, σύ γενόμενος ενοικούσαν έσχες ιερώς, εν σοί τήν Τριάδα εκβοών, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Νυσταγμόν από βλεφάρων απωσάμενος, ταίς θείαις εγρηγόρσεσι, θείαν έλλαμψιν εισεδέξω, Άγγελον φωτός, καί στύλον καί έρεισμα πιστών, καί Ιεράρχην αποτελούσάν σε.

Θεοτοκίον

Ο καθήμενος εν κόλποις τού Γεννήτορος, απεριγράπτως Άχραντε εν τοίς

κόλποις σου καθέζεται νύν περιγραπτώς, τήν σήν περικείμενος μορφήν, διά τό σώσαι τόν Αδάμ, νέος Αδάμ γεγονώς.

Ωδή η'
Παίδας ευαγείς

Νάμασι τού Πνεύματος θεόφρον, ως πλήρης ζωοπαρόχων αναβλύσεων, ποταμός εξέχεας, ευσεβείας ύδατα, ψυχάς πιστών δέ ήρδευσας, ψάλλειν διδάσκων αεί, τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ανήρ επιθυμιών Πνεύματος ώφθης, καί σκεύος εκλελεγμένον Ιερώτατε, όθεν ερωτήσαντι, ιεράρχη είρηκας, Αλεξανδρέων Πρόεδρον, προοπτικώς μετ' αυτον, τόν μέγαν Αθανάσιον είναι, τόν πολύν τά θεία, καί λαμπρόν αριστέα.

Ιθύνας τό σκάφος Εκκλησίας, πρός όρμον ορθοδοξίας γαληνότατον, οία εμπειρότατος, κυβερνήτης Πάνσοφε, τήν άνω πόλιν έφθασας, γέρα ληψόμενος, τών πόνων καί ιδρώτων σου μάκαρ, παρά τού Δεσπότου, Χριστού εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Όλην προσλαβών τήν ανθρωπίνην, ουσίαν εκ σου Σεμνή ο υπερούσιος, όλον με τόν ανθρωπον, έσωσε βουλήματι, καί κοινωνόν ανέδειξε, νύν θείας φύσεως, διό σε γεγηθότες υμνούμεν, ως καλών αιτίαν, Παρθένε εις αιώνας.

Έτερος
Εκ φλογός τοίς οσίοις

Υπερήφανον όφιν τή Ταπεινώσει σου, εταπείνωσας Μάκαρ προσανυψούμενος, ταίς πρός τόν Θεόν καθαραίς σου εντεύξεσιν, όθεν σε τιμώμεν, Χριστόν υπερυψούντες.

Σαρκωθέντα τόν Λόγον εθεολόγη σας, καί λαούς εκ δουλείας πλάνης διέσωσας, τήν ειδωλικήν, απελαύνων δυσσέβειαν, Πάτερ Ιεράρχα, Μητρόφανες θεόφρον.

Καί τόν βίον τώ λόγω έχων αρμόζοντα, καί τόν λόγον τώ βίω έχων εμπρέποντα, πλήρης ημέρων γεγονώς τών τού Πνεύματος, Πάτερ πρός τάς άνω, μετέβης κατοικίας.

Θεοτοκίον

Λυτρωθέντες τής πρώην αράς τώ τόκω σου, παντευλόγητε Κόρη Θεογεννήτρια, τήν τού Γαβριήλ, φωνήν σοι αναμέλπομεν, Χαίρε η αιτία, τής πάντων σωτηρίας.

Ωδή θ'
Άπας γηγενής

Νόμος ο γραπτός, παρήλθε τής χάριτος επιφανείσης Χριστού, η Ααρωνίτις δέ, ιερωσύνη τή σή Μητρόφανες, Ιεραρχία πάνσοφε παραχωρεί εμφανώς, ως

ηλίου, τηλαυγώς εκλάμποντος, τό αστέριον φέγγος συγκρύπτεται.

Ειρήνη πολλή, εκ Θεού γεγένηταί σοι Ιερώτατε, ού ωραίοι έδραμον, πόδες ειρήνης, οδόν κηρύττοντος, ειρήνην υπερέχουσαν άπαντα λόγον καί νούν, καί ειρήνης, τόποις ενσκηνώσαντος, καί ειρήνην λιταίς ημίν νέμοντος.

Σύν Πατριαρχών, καί Μαρτύρων τάγμασιν Οσίων καί Προφητών, καί ταίς τών Αγγέλων δέ, ταξιαρχίαις ως παριστάμενος, τώ θρόνω τού Παντάνακτος, απαύστως πρέσβευε, κραταιούσθαι, άτρωτον τό κήρυγμα, εις αιώνας αιώνων τής πίστεως.

Ω παμβασιλεύ, Θεέ Τρισυπόστατε ημίν ευίλατος, γενού ταίς θείαις λιταίς, τού Ιεράρχου καί παύσον άπαντα, τής Εκκλησίας σκάνδαλα, καί τά φρυάγματα, τών αθέων, εχθρών εξαφάνισον, καί ειρήνευσον πάντα τόν κόσμον σου.

Θεοτοκίον

Σώζε πειρασμών, καί παντοίων θλίψεων αγνή Μητρόθεε, άπαντας τούς δούλους, καί αιωνίου ρύσαι κολάσεως, καί τής χαράς αξίωσον, τού σου Υιού καί Θεού, τούς εκ πόθου, σέ ύμνοις γεραίροντας, καί τήν θείαν τιμώντας εικόνα σου.

Έτερος

Θεόν ανθρώποις

Εν γή πραέων σύ κατεσκήνωσας, Αρχιερέύ πραΰς εν ακακία γενόμενος, καί τοίς άνω συνήφθης στρατεύμασι, όλος ωραισμένος θείαις λαμπρότησιν, όλος τώ φωτί τών αρετών περιεχόμενος.

Οράς Αγγέλων θείας λαμπρότητας, Πατριαρχών Μαρτύρων Αποστόλων Μητρόφανες, σύν αυτοίς δυσωπών τόν φιλόανθρωπον, άφεςιν τών πταισμάτων, βίου διόρθωσιν, Όσιε δωρήσασθαι ημίν τοίς ευφημούσί σε.

Θεοτοκίον

Σταγών καθάπερ η επουράνιος, τή σή γαστρί Παρθένε υετός καταβέβηκε, καί ξηράνας τής πλάνης τά ρεύματα, ώμβρισεν αφθαρσίαν καί απολύτρωσιν, πάσι τοίς ανθρώποις, διά σου θεοχαρίτωτε.

Εξαποστειλάριον

Φώς αναλλοίωτον

Φώς τριλαμπέστατον μάκαρ, Μητρόφανες εν καρδία, δεξάμενος ανεδείχθης, μέγας φωστήρ Εκκλησίας, καταφωτίζων τούς πίστει τών εν Τριάδι, ένα Θεόν προσκυνούντας.

Θεοτοκίον

Φωτός δοχείον εδείχθης, φωτολαμπές Θεοτόκε, τό άχρονον εκ γαστρός σου, φώς γάρ ανέτειλε κόσμω, καί κατεφώτισε πάντας τούς ορθοδόξως, σέ Θεοτόκον υμνούντας.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'
Ο ἐξ υψίστου κληθεῖς

Αναλαβὼν τοῦ Χριστοῦ τὴν πανοπλίαν, καὶ περιζωσάμενος τὴν σὴν οσφύν κραταιῶς, ἐν ἀληθείᾳ ευθύτητι, δικαιοσύνης, θεῖον δὲ θώρακα ἐνδυσάμενος, καὶ υποδυσάμενος ωραίους πόδας σου, Ευαγγελίου τῆς χάριτος, ετοιμασία, καὶ ἐπὶ πάσι θυρεὸν πίστεως, καὶ τὴν τοῦ Πνεύματος, θεῖαν μάχαιραν, ῥῆμα Θεοῦ ὡ Μητρόφανες, τοῦ ἐχθροῦ τὰ πυρφόρα, παντελῶς βέλη κατέσβεσας.

Ξενοπρεπῶς σου τὸν βίον διανύσας, τὸν ξένον γενόμενον, Χριστὸν μιμούμενος, δι' ευσπλαγχνίαν ἀμέτρητον, ξένων χαρίτων, κατηξιώθης Πάτερ Μητρόφανες, ξένοις καὶ αὐτόχθοσι σαφῶς τὰ μέλλοντα, προαγορεύων ὡς ἐνθεος, νέος Προφήτης, ἐν γηραλέῳ ψυχῇ φρονήματι, ὅθεν τῆς κρείττονος θείας ἐτυχες, κατ' ἀξίαν ξενίας αοίδιμε, ἱκετεύων σωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Ο ἐπαξίως κομήτης Κωνσταντῖνος, ὡσπερ ἐσπερώτατος προσκληθεῖς ἄνωθεν τῶν χριστωνύμων ὁ πρῶτιστος, Ἄναξ ἀνάκτων, σέ ἐξ ἐώας ἐξαναστείλαντα, ἄλλον ὡσπερ ἥλιον, ευρὼν Μητρόφανες, συναγαῶν ὡς αἰφῶτον, χορὸν ἀστέρων, θεῶν Πατέρων τὸ πρῶτον ἄθροισμα, ἐν υψιθρόνῳ στερεώματι, Ἐκκλησίας Χριστοῦ ἐνεθρόνισε, καταυγάζειν ἀκτίσιν, εὐσεβείας τὸ ἀνθρώπινον.

Υπερουράνιον ἄρτον προσκομίζων, θυσίαν ἀναίμακτον τῷ Παντοκράτορι, σαυτὸν ὡς θύμα ευπρόσδεκτον, ὡς ἱεράρχης, μάκαρ προσήξας καὶ καλλιέρημα, ὅθεν καὶ ὠσφράνθη σου τοῦ θυμιάματος, ὁσμὴν καὶ μύρον ἡδύπνοον, τὴν ευωδίαν τῶν ἀρετῶν τε καὶ θεῶν πράξεων, καὶ νῦν τῷ θρόνῳ, παριστάμενος, τοῦ Σωτῆρος θυσίαν ἀναίμακτον, παρρησία προσφέρεις, καὶ φωτίζεις τοὺς υμνοῦντάς σε.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Μητρός παμφαούς, ὡ Μητρόφανες σοφέ, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, Πατὴρ θεοπρόβλητος ἀνεδείχθης, καὶ νύμφης ἐκλεκτῆς τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν, νυμφίος σεμνοπρεπῆς μυστικῶς ἐχρημάτισας, υιοὺς ἀπείρους προσάγων τῷ ἀοράτῳ Πατρί διὰ πίστεως, πολύτεκνον τὴν κολυμβήθραν, ἐν πνεύματι Ἁγίῳ ἀπεργασάμενος, ὅθεν τὸ δοθέν σοι τάλαντον πολύπλασιάσας, χαίρων εισηλθες εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν οὐράνιον τῶν πρωτοτόκων ταῖς χορείαις συνηδόμενος, καὶ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, Κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογούμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστον σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων, Ωδὴ γ' καὶ ς'.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Δωροθέου, Επισκόπου Τύρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε

Πυξίον θείου Πνεύματος, θεομακάριστε εδείχθης, Πάτερ τά θεία δόγματα ἐγγεγραμμένα, φέρων ἐν γνώσει θεϊκή, ὧν τή ἀναπτύξει Κατεφώτισας, τοὺς τή ἀγνωσία κινδυνεύοντας, διό ταίς σαῖς πρεσβείαις, αἴτησαι ἡμῖν πάσι τό μέγα ἔλεος.

Αἱμάτων θείοις ρεύμασι, προσεπιχρώσας σου Ιερωσύνης, στολήν Δωρόθεε εἰσήλθες, χαίρων εἰς τόν ουράνιον ναόν, νύν ἐμφανισθῆναι τῷ Θεῷ ἡμῶν, νέμοντι στεφάνουστης ἀθλήσεως, αὐτόν καθικετευων, ἅπασι δωρηθῆναι τό μέγα ἔλεος.

Ο βίος σου Ἰσαγγελος, ἡ μαρτυρία δέ λελαμπρυσμένη, δι' ἧς ἠξίωσαι μετὰ Ἀγγέλων, περιχορεύειν ἐν χαρά, θαύμασι τήν γήν Πάτερ Δωρόθεε, θείοις καταυγάζων καί διδάγμασι, διό ταίς σαῖς πρεσβείαις, αἴτησαι πάσι δοῦναι τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εγώ εἰμι Πανάμωμε, δένδρον τό ἀκαρπον τοῦ θείου λόγου, καρπόν σωτήριον μηδόλως φέρον, καί δειλιῶ τήν ἐκκοπήν, μήπως εἰς τό πύρ βληθῶ τό ἀσβεστον, ὅθεν δυσωπῶ σε, Τούτου ρυσαί με, δείξασα καρποφόρον, Ἀχραντε, τῷ Υἱῷ σου τή μεσιτεία σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ δάμαλις ἡ ἀσπίλος, τόν μόσχον βλέπουσα ἐπὶ τοῦ ξύλου προσαναρτώμενον ἐθελουσίως, οδυρομένη γοερῶς, Οἶμοι! ἀνεβόα ποθεινότατον τέκνον, τί σοι ἄνθρωπος ἀνταπέδωκεν, ἀχάριστος Εβραίων, θέλων με ἀτεκνώσαι ἐκ σοῦ παμφίλτατε;

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος, καί θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τήν πράξιν εὖρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν, διὰ τοῦτο τόν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομών, καί τή πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, Ιερομάρτυς Δωρόθεε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Αγίου ὁ παρών, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Δώρον Θεού σε παμμάκαρ Πάτερ σέβω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Δώρον Θεῷ παμμάκαρ, σεαυτὸν προσήξας καθαρώτατον, διὰ βίου τελείου,
καὶ σεπτοῦ μαρτυρίου Δωρόθεε.

Ὁριμον ὥσπερ βότρυν, Πάτερ αποθλίψας τὴν διάνοιαν, ευφροσύνης
κρατήρα, τοῖς πιστοῖς διδασμάτων προέθηκας.

Ρεύματα τῆς ἀπάτης, ἔστησας Δωρόθεε τῷ ρεύματι, τῆς πανσόφου σου
γλώττης, καὶ πιστῶν διανοίας κατήρδευσας.

Θεοτοκίον

Ομβρισὸν μοι Παρθένε, δέομαι σταγὸνα κατανύξεως, τὸν ἐνόντα μοι ρύπον,
αποπλύνουσα ὅπως δοξάζω σε.

Ωδή γ'
Σὺ εἰ τό στερέωμα

Νύκτα ἀπεδίωξας, τῆς ματαιότητος ἀπάσαν, ταῖς ἀστραπαῖς, Πάτερ Ιεράρχα,
τοῦ πανσόφου κηρύγματος.

Θαύμασιν ἐστήριξας, καὶ ἱεροῖς Σοφὲ δόγμασι, τὰς τῶν Πιστῶν, πάντων
διανοίας, ὡς ποιμὴν ἱερώτατος.

Ἐχρισέ σε Κύριος, τῷ ἱερῷ σοφὲ χρίσματι, καὶ τῆς αὐτοῦ, θείας Ἐκκλησίας,
ποιμενάρχην κατέστησε.

Θεοτοκίον

Ὅλην τὴν καρδίαν μου, τῷ θεϊκῷ φωτὶ λάμπρυνον, πύλη φωτός, τὸν τῆς
ἀμαρτίας, σκοτασμὸν ἐκδιώκουσα.

Ο Εἰρμός

«Σὺ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σὺ εἰ τό φῶς, τῶν
ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τό πνεῦμά μου».

Κάθισμα Ἦχος γ'
Θείας πίστεως

Θείοις δόγμασιν αἰεὶ ἐκλάμπων, δῶρον ἅγιον σαυτὸν προσήξας, τῷ ἀθανάτῳ
Βασιλεῖ δι' ἀθλήσεως, καὶ κατοικεῖς νῦν αἰεὶ ευφραινόμενος, τῶν πρωτοτόκων
τὴν ἄνω μητρόπολιν, Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι
ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς
ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρό τοῦ
τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος, Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε,
δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ
θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς
θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι! τέκνον μου, πώς πάσχεις θέλων ρύσασθαι,
παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον!

Ωδή δ'

Εισακήκοα κύριε

Υψουμένου κατέπτυσας, Όσιε χειμώνος τής αθεότητος, καί τή θέρμη θείου
Πνεύματος, αβλαβείς καρδίας συνετήρησας.

Συνετρίβη Δωρόθεε, μάκαρ πρό προσώπου σου όρη βίαια, τών δαιμόνων καί
ετάκησαν, δυσμενών ανθρώπων τά φρονήματα.

Εκαρτέρεις θλιβόμενος, πόλεως εις πόλιν εκδιωκόμενος, μακαρίας όθεν
έτυχες, τών Μαρτύρων δόξης καί λαμπρότητος.

Θεοτοκίον

Πειρασμών με διάσωσον, καί τού ψυχοφθόρου τών παθών κλύδωνος, όπως
πίστει μακαρίζω σε, παναγία Κόρη Μητροπάρθενε.

Ωδή ε'

Εκ νυκτός αγνωσίας

Αποσκοπών εμφρόνως, τάς αντιδόσεις τάς θείας Δωρόθεε, τούς μεγίστους
κινδύνους, καί τούς πειρασμούς εκαρτέρησας.

Μοναδικώς τήν θείαν, ανακηρύττων Τριάδα Δωρόθεε, πολυθέου μανίας,
μάταιον διέλυσας φρύαγμα.

Μή προσκυνήσας Μάρτυς, έργα χειρών ανομούντων υπέμεινας, πειρασμούς
καί κινδύνους, καί μαστίγων πόνους Δωρόθεε.

Θεοτοκίον

Ανατολή ηλίου, πρό εωσφόρου εκλάμπαντος γέγονας, δι' ού φώς οι εν σκότει,
Άχραντε δεινών εθεάσαντο.

Ωδή ς'

Χιτώνά μοι παράσχου

Καρδίαν πυρωθείσαν ταίς πνοαίς, εκτήσω τού Πνεύματος, πνευμάτων
Δωρόθεε, εναντίων τόν κρυμόν διαλύουσας.

Αγίων πολιτείας Ιεραίς, συγγραφαίς εδήλωσας, Πάτερ θεόπνευστε, θεία
γνώσει τήν ψυχήν φωτιζόμενος.

Ρημάτων σου ο φθόγγος καί τερπνών, δογμάτων η δύναμις, πάσαν
επέδραμε, Παμμακάριστε τήν γήν θεία χάριτι.

Θεοτοκίον

Παρθένε όν εκύησας Θεόν, άνθρωπον γενόμενον, τούτον ικέτευε, λυτρωθήναι με πυρός καί κολάσεως.

Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος φώς ώσπερ ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Κοντάκιον 'Ηχος γ' Η Παρθένος

Ορθοδόξοις δόγμασιν, Ιερομάρτυς κηρύξας, δώρον θείον άγιον, σαυτόν προσήξας τώ Κτίστη, πρότερον εν τή ασκήσει ενδιαπρέψας, ύστερον τώ μαρτυρίω στερρώς αθλήσας, καί νομίμως υπεδέξω, βραβείον νίκης, παρά Χριστού τού Θεού.

Συναξάριον

Τή Ε' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Δωροθέου, Επισκόπου Τύρου.

Στίχοι

- Ο Δωρόθεος, κάν φραγγέλλωμαι λέγει,
- Λείπουνσι πολλά πρός τά Χριστού μου πάθη.
- Πέμπτη Δωροθέοιο δέμας πληγήσι δαμάσθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής μετά φιλανθρωπίας επενεχθείσης ημίν φοβεράς απειλής καί ανάγκης, εν τή τών Βαρβάρων επιδρομή, ότε, μέλλοντας υπ' αυτών δικαίως αιχμαλωτίζεσθαι, καί φόνω μαχαίρας παραδίδοσθαι, ο οικτίρμων καί φιλάνθρωπος Κύριος, διά σπλάγχνα ελέους αυτού, παρ' ελπίδα πάσαν ελυτρώσατο ημάς.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων δέκα Μαρτύρων τών εν Αιγύπτω, Μαρκιανού, Νικάνδρου, Υπερεχίου, Απόλλωνος, Λεωνίδου, Αρείου, Γοργίου, Σεληνιάδος, Ειρήνης καί Πάμβωνος.

Ο άγιος μάρτυς Χριστόφορος ο από Ρώμης, ξίφει τελειούται.

Ο άγιος Μάρτυ Κόνων, ο από Ρώμης, εν θαλάσση βληθείς τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Παίδες Εβραίων

Άστρον πολύφωτον εφάνης, ταίς λαμπρότησι τών άθλων σου φωτίζων, τάς ψυχάς τών πιστών, Δωρόθεε βοώντων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Τρίβους ευθείας διοδεύων, υπεξέκλινας τά βάραθρα τού πλάνου, καί οδούς πρός ζωής, ωδήγεις τούς βοώντας, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς

αιώνας.

Έσβεσας όμβροις τών αιμάτων, Παναοίδιμε τήν κάμινον τής πλάνης, καί πρός ύδωρ ζωής, εσκήνωσας κραυγάζων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ρύσαι δεσμών τής αμαρτίας, τήν αθλίαν μου ψυχήν Θεογεννήτορ, καί αγάπη Θεού, υπόζευξον τελεία, ίνα πιστώς, δοξάζω σε, Θεοτόκε εις αιώνας.

Ωδή η'

Οι θεωρρήμονες Παίδες

Σοβαρευόμενον όφιν εν κακία, ταπεινωθείς εν Κυρίω, Πάτερ βοών εταπείνωσας, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Εν βαθυτάτω σε γήρα πρός αγήρως, αναπαυσάμενον τόπους, ο πλαστοουργός κατεσκήνωσεν, Ιερώτατε Πάτερ, Μαρτύρων αγλαΐσμα.

Βίον ισάγγελον έχων σύν Αγγέλοις, τώ τού Δεσπότου σου θρόνω, αναβούν νύν παρίστασαι, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ωραιοτάτη Παρθένε ανεδείχθης, τόν ωραιότατον Λόγον, κυοφορούσα ώ ψάλλομεν, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Οι θεωρρήμονες Παίδες εν καμίνω, σύν τώ πυρί καί τήν φλόγα, καταπατούντες υπέψαλλον, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Τόν προδηλωθέντα

Ίθυνας τήν ποιμήνην, Χριστού θείους πρός λιμένας, αβλαβή τηρήσας αυτήν χειμώνων εναντίων, ως πανάριστος Ιεράρχης καί θείων Πάτερ, πληρωτής σοφέ προστάξεων.

Ως ιερουργός ιερός, ως Μάρτυς γενναίος, ως θαυματουργός θαυμαστός, ως θεός λογογράφος, ως τής πίστεως αδιάσειστος στύλος, δόξης αιωνίου Πάτερ έτυχες.

Σέ ως θείον δώρον Δωρόθεε ο τά δώρα, ως Θεός παρέχων, πλουσία χρηστότητι τοίς δεομένοις, εις πιστών εναργή σωτηρίαν, τή Εκκλησία εδωρήσατο.

Η Θεοφεγγής μνήμη σου ανέτειλε κόσμω, καταυγάζουσα πιστούς, ακτίσι χαρισμάτων, ήν δοξάζοντας κοινωνούς ημάς δείξον Πάτερ, τής εν σοί θείας λαμπρότητος.

Θεοτοκίον

Φέρουσα Χριστόν χερσί, τόν φέροντα τά πάντα, νεύματι τώ θείω Αγνή, αυτόν

αεί δυσώπει, τών χειρών ημών τάς επάρσεις ευθύναι, τούτου ως θυμίαμα ενώπιον.

ο Ειρμός

«Τόν προδηλωθέντα εν όρει τώ νομοθέτη, εν πυρί καί βάτω τόκον, τόν τής Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν».

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιλαρίωνος τού Νέου, Ηγουμένου τής Μονής τών Δαλμάτων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Βίον ακηλίδωτον, υπομονήν καί πραότητα, καί αγάπην ανόθευτον, εγκράτειαν άμετρον, παννύχιον στάσιν, κατάνυξιν θείαν, πίστιν ελπίδα αληθή, εν συμπαθεία Πάτερ κτησάμενος, ως άγγελος εβίωσας, επί τής γής μετά σώματος, Ιλαρίων μακάριε, πρεσβευτά τών ψυχών ημών.

Επίγειος Άγγελος, καί επουράνιος άνθρωπος, εχρημάτισας Όσιε, πηγή κατανύξεως, συμπαθείας ρείθρον, πέλαγος θαυμάτων, αμαρτωλών εγγυητής, ελαία όντως Θεού κατάκαρπος, ελαίω τών καμάτων σου, καθιλαρύνων τά πρόσωπα, Ιλαρίων μακάριε, τών πιστώς ευφημούντων σε.

Ο νούς σου λαμπόμενος, ταίς θεϊκαίς επινεύσεσι, τών τού σώματος ύπερθεν, παθών εχρημάτισεν, αμιγείς τών κάτω, φέρων χαρακτήρας, καί εκτυπών εν εαυτώ, τό θείον κάλλος καί γνωριζόμενος, όλος φωτοειδέστατος, τή συνεργεία τού Πνεύματος, Ιλαρίων Πατήρ ημών, μοναζόντων αγλαΐσμα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τό καθαρώτατον, τού Βασιλέως παλάτιον, δυσωπώ Πολυύμνητε, τόν νούν μου καθάρισον, τόν εσπιλωμένον, πάσαις αμαρτίαις, καί καταγώγιον τερπνόν, τής υπερθέου Τριάδος ποιήσον, όπως τήν δυναστείαν σου, καί τό αμέτρητον έλεος, μεγαλύνω σωζόμενος, ο αχρείος ικέτης σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σέ ως εθεάσατο, επί Σταυρού ανυψούμενον, η τεκούσα Φιλάνθρώπε, κραυγάζουσα έλεγε, Πώς εθελουσίως, πάθος υπομένεις, ο απαθώς εκ τής εμής, γαστρός εκλάμπας ως παντοδύναμος, καί λύσας τήν κατάκριτον, φύσιν βροτών κατακρίσεως; Ανυμνώ σου τήν άμετρον, νύν Υιέ συγκατάβασιν.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Εν σοί Πάτερ ακριβώς διεσώθη τό κατ' εικόνα, λαβών γάρ τόν σταυρόν, ηκολούθησας τῷ Χριστῷ, καί πράττων ἐδίδασκες, υπεροράν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ, ἐπιμελείσθαι δέ ψυχῆς, πράγματος αθανάτου, διό καί μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, ὅσιε Ἰλαρίων τό πνεύμά σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Ἀγίου ο παρῶν.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ' Υγρὰν διοδεύσας

Εν φωτί αὐλῶ καί νοητῷ, ἐκ τῆς κατηφείας, τῶν ἐνύλων ἀναδραμῶν, Ἰλαρίων Ὅσιε λιταίς, σου, ταίς πρὸς τόν Κύριόν με φώτισον.

Εκ βρέφους θηλάσας τὴν ἀρετὴν, ἐγκρατείας πόνοις, καί ἰδρώσιν ἀσκητικοῖς, εἰς ἄνδρα κατήντησας καί μέτρον, πνευματικῆς τῆς ηλικίας Χριστοῦ.

Τῶν παθῶν τό πέλαγος διελθῶν, καί τὰς τρικυμίας, τῶν δαιμόνων διεκφυγών, εἰς λιμένα ὠρμησας ἀβρόχως, τῆς ἀπαθείας Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Λόγον τόν ἀμήτορα ἐκ Πατρός, ἀπάτορα τούτον, ἐπ' ἐσχάτων θεανδρικῶς, ἐκύησας μόνη Θεομήτορ, ὡς υπερέτρα πάσης κτίσεως.

Ἦχος γ' Σύ εἰ τό στερέωμα

Ἐφλεξας τῷ ἄνθρακι, τῷ τῆς ἀσκήσεως Ἐνδοξε, τὴν τῶν παθῶν, ἄκανθαν καί θάλπεις, τῶν πιστῶν τὰ φρονήματα.

Ὅπλον τὴν ἐγκράτειαν, καί προσευχὴν ὥσπερ θώρακα, καθοπλισθεῖς, ἐχθρῶν ἀοράτων, ἐτροπώσω τὰς φάλαγγας.

Παρθενίας ἔρωτι, δαψιλευσάμενος Ὅσιε, καί ἀρετὰς τὰς πρὸς τόν Δεσπότην, Ἰλαρίων κατῴρθωσας.

Θεοτοκίον

Δός ἡμῖν βοήθειαν, ταίς ἱκεσίαις σου Πάναγνε, τὰς προσβολάς, ἀποκρουομένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Ὁ Εἰρμός

Σύ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καί ὑμνεῖ σε τό πνεῦμα μου».

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Θεῷ καθιέρωσας, τὴν σὴν παμμάκαρ ζωὴν, γενόμενος ἀριστος ἱεουργός

αληθώς, Χριστού Ιερώτατε, όθεν μετά μυρίους, τούς ιδρώτας καί πόνους, χαίρων εις τάς αϋλους, μετετέθης σκηνώσεις, καί νύν αναπηγάξεις ημίν ρείθρα ιάσεων.

Θεοτοκίον

Εκαίνισας άχραντε, τώ θείω τόκω σου, φθαρείσαν τοίς πάθεσι, τών γηγενών τήν θνητήν, ουσίαν καί ήγειρας, πάντας εκ τού θανάτου, προς ζωήν αφθαρσίας, όθεν σε κατά χρέος μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ως προεφήτευσας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Υψούμενος ύψωσας, τούς πεπτωκότας ποτέ, εμέ δέ κατέβαλες, τή ανυψώσει τή σή, ώ φώς τών ομμάτων μου, Δέχου Υιέ τό πάθος, δι' ημάς εκουσίως, φέρε Σταυρόν, τούς ήλους, καί τόν σπόγγον τήν λόγχην, δι' ών τής απαθείας τήν χάριν εβράβευσας.

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Φυτευθείς εν τοίς ύδασι, τοίς τής εγκρατείας Πάτερ μακάριε, κλήμα ώφθης ευθαλέστατον, ευσεβείας βότρυν προβαλλόμενον.

Όλος ένθους γενόμενος, καί πνευματοφόρος όλος εγνώσθης Θεώ, Ιλαρίων παμμακάριστε, διό μετ' Αγγέλων συγχορεύεις αεί.

Εν τή πέτρα τής πίστεως, έστησας τά βήματα τής καρδιάς σου, καί ασάλευτος διέμεινας, προσβολάς δαιμόνων μή πτοουμενος.

Θεοτοκίον

Χερουβίμ υπερτέραν σε, καί τών Σεραφίμ υμνούμεν Πανάχραντε, όν γάρ τρέμουσιν εβάστασας, εν σαρκί Θεόν ημών ταίς αγκάλαις σου.

Ωδή ε'

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Τό όμμα τής καρδιάς ακοίμητον, εν ταίς θείαις εντολαίς ετήρησας ακαταγνώστως, Αοίδιμε.

Εις όρος αρετών δι' ασκήσεως, θεοφόρε, πρακτικής ανέδραμες, προς θεωρίας επίβασιν.

Τόν έλεον σκορπίσας τοίς πένησιν, εκ καρδιάς, Ιλαρίων Όσιε, πλούτον ουράνιον είλνφας.

Θεοτοκίον

Τού Λόγου Κιβωτόν σε ανέδειξε, Θεοτόκε, ο τού νόμου Κύριος, εν ή αφράστως εσκήνωσεν.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Τόν νοητόν Γολιάθ, κακία υπεрайρόμενον, αόπλω σου συμπλοκή, πιστώς

εσφενδόνισας, καί τούτου σπασάμενος, τά τῆς ἡττης ὅπλα, ως μέγалаυχον ἀπέτεμες.

Τόν μέγαν εις αρετήν, ἐζήλωσας Ιλαρίωνα, καί τούτω πνευματικῶς, κατ' ἶχνος ἐπόμενος, ἐγκρατείας Ὅσιε, κορυφαίος ὠφθης, καί τῆς ποιμένης υποτύπωσις.

Ἰδρώσιν ἀσκητικοίς, τοὺς ἀνθρακας τῶν βελῶν τοῦ ἐχθροῦ, κατέσβεσας ολικῶς, καί τό πύρ τῆς πίστεως, ἀνάψας κατέφλεξας, τά τῆς ἀπιστίας, τῶν αἱρέσεων φρυάγματα.

Θεοτοκίον

Συνείληφας ἀληθῶς, τόν Θεόν Λόγον ἐν μήτρα σου, καί τούτον υπερφυῶς, Πανάμωμε τέτοκας, ὃν λιταίς ἰλέωσαι, ὑπέρ τῶν κυρίως, Θεοτόκον ἀνυμνούντων.

Ο Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καί ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος α' Τόν τάψον σου Σωτήρ

Πυρί προσομιλῶν, οὐδαμῶς κατεφλέχθης, Ἰλάριε σοφέ, ἀθλητά γενναιόφρον, τήν δρόσον γάρ ἐκέκτησο, τοῦ Θεοῦ ἀναψύχουσιν, ὅθεν ἤνυσας, τοὺς ὑπέρ φύσιν ἀγῶνας, ἀγαλλόμενος, μετὰ Οσίων θεόφρον, μεθ' ὧν ἡμῶν μνήσθητι.

Σ υ ν α ξ ἰ ὶ ο ν

Τή ς' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ιλαρίωνος τοῦ Νέου, Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Δαλμάτων.

Στίχοι

- Ιλαρός ὢν πνεύματι σύ Ιλαρίων,
- Ιλαρός ἐν σώματι ἤς καί καρδίᾳ.
- Βῆ δ' ἐς ὀλύμπον Ιλαρίωνος κέαρ ἀγνόν ἐν ἔκτη.

Τή αὐτή ἡμέρα, μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ἀπτάλου τοῦ θαυματουργοῦ.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων πέντε Παρθένων, καί τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Στίχοι

- Κόρας φρονίμους πέντ' ἔφη Θεός Λόγος,
- Προϊστορῶν σοι τάσδε πέντε Παρθένους.

Ταῖς αὐτῶν Ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Οι εκ τής Ιουδαίας

Εν τή χλόη τής άνω, βασιλείας τήν ποιήνην Πάτερ εξέθρεψας, καί ράβδω τών δογμάτων, τούς θήρας απελάσας, τών αιρέσεων έψαλλες, ο τών Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Τών θαυμάτων τήν αίγλην, εφαπλώσας σκεδάξεις τήν τών νοσούωτων αχλύν, καί ρώσεως ακτίνας, παρέχεις καί ημέραν, ευεξίας κραυγάζουσιν, ο τών Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Εν τή άνω εισήλθες, νυμφική ευωχία τού Βασιλέως Χριστου, στολήν ενδεδυμένος, αξίαν τού καλούντος, εκβοών Παμμακάριστε, Ο τών Πατέρων ημών Θεός Ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Υπέρ φύσιν καί λόγον, τόν Δεσπότην τών όλων εκυοφόρησας, καί τρέφεις εκ μαζών σου, τόν πάσιν ευκαιρία, ετοιμάζοντα τράπεζαν, όν εκτενώς αγαθή υπέρ ημών δυσώπει.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Τοίς τών δακρύων ρεύμασι, τών παθών τά σκιρτήματα, καί τούς ακαθέκτους, λογισμούς κατέκλυσας, καί πέλαγος γέγονας, μακροθυμίας Όσιε, πρός γαλήνην άγων, Ιλαράν τούς βοώντας, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ως καρτερόν αδάμαντα, τής ασκήσεως έχοντες, τās σās παραινέσεις, Ιλαρίων Όσιε, καρδίαν στομούμεθα, καί τών παθών τās φάλαγγας, τρέπομεν ως έθνη, καί πιστώς εκβοώμεν, οι παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Δι' εγκρατείας Όσιε, τής σαρκός τήν ευπάθειαν, υπώπιασμοίς τε κατατήξας πάνσοφε, επλήρωσας Πνεύματος, τήν ψυχικήν ενέργειαν, καί πρός απαθείας, τρίβους έφθασας κράζων, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Υπό τήν σκέπην Δέσποινα, τών Αγίων πτερύγων σου, οι Κεκακωμένοι, πάντες καταφεύγομεν, δεινοίς αμαρτήμασι, καί Πειρασμοίς καί θλίψεσι, σέ γάρ προστασίαν, κεκτημένοι βοώμεν, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τώ Δημιουργώ καί Λυτρωτή ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω ο ουρανός

Πηγήν σε τών θαυμάτων ως αληθώς, ο Χριστός ώ Τρισμάκαρ ανέδειξε, τούς αλγεινούς, ρύπους εκκαθαίρουνσαν τών παθών, καί νοσημάτων ένδοξε, πόνους κατακλύζουσαν ευχερώς, διό καί ποταμόν σε, ψυχικών καθαρσίων, καλούμεν πάντες παμμακάριστε.

Εξήνθησας ως φοίνιξ πνευματικός, εν τώ οίκω Θεού παναοίδιμε, καρποφορών, πόνους εγκρατείας ως γλυκασμόν, εν ώ καρδίας ήδυνας, Πάτερ τάς τής ποιμένης σου λογικώς, διό καί τών στεφάνων, τής ουρανού δόξης, ταύτην αξίωσον πρεσβείαις σου.

Τετέλεκας τον δρόμον ασκητικώς, καί τήν πίστιν θεόφρον ετήρησας, διπλούς τε νύν, στέφανος επλάκη σοι αληθώς, όν κατά τήν διάγνωσιν, τών βεβιωμένων παρά Θεού, νομίμως απολήψη, καί εις τήν άνω λήξιν, εναπολαύσεις σύν Αγγέλων χοροίς.

Θεοτόκion

Σέ όπλον εν κινδύνoις καί πειρασμοίς, καί λιμένα καί τείχος εν θλίψεσι, καί θυρεόν, εν πολέμοις έχομεν νοητόν, καί μέγα ιλαστήριον, εν δειναίς πταισμάτων επιδρομαίς, διό σε Θεοτόκον, τιμώμεν κατά χρέος, καί μεγαλύνoμεν τόν τόκον σου.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Θεοδότου Αγκύρας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Αγαλλομένη καρδιά, καί σταθερώ λογισμώ, πρός τούς αγώνας Μάρτυς, ηυτομόλησας όντως, μή πτήξας τών βασάνων τά αλγεινά, ού τόν βίαιον θάνατον, όθεν νομίμως αθλήσας περιφανώς εστεφάνωσαι Θεόδοτε.

Τοίς σπαραγμοίς τής σαρκός σου κατετραυμάτισας, τούς πολεμίους Μάκαρ, καί κατέξανας τούτων, ελέγχoις τάς καρδίας, τοίς δέ κρουνοίς, τών χυθέντων αιμάτων σου, τάς διεκχύσεις εξήρανας παντελώς, τής αθεΐας παμμακάριστε.

Καρτερικῶς ταῖς λαμπάσι περικαιόμενος, καί ταῖς πληγαῖς τόν νῶτον,
συντριβόμενος Μάρτυς, υπέμεινας κραυγάζων, Τῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπήσεως
ὅλως με, οὐδέν χωρίσει οὐ θάνατος, οὐ ζωή, οὐδέ πάσα ἄλλη βάσανος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Αὐτόμελον

Τῶν ουρανίων ταγμάτων τό ἀγαλλίαμα, τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, κραταιά
προστασία, ἀχραντε Παρθένε, σῶζε ἡμᾶς, τοὺς εἰς σέ καταφεύγοντας, ὅτι ἐν
σοί τὰς ἐλπίδας μετὰ Θεόν, Θεοτόκε ἀνεθέμεθα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σέ τόν ἀμνόν καί ποιμένα, ἐπὶ τοῦ ξύλου Σωτήρ, ἡ σέ ἀγνῶς τεκούσα, ὡς
εὔρα Θεέ μου, θρηνούσα ἀνεβόα, Τέκνον ἐμόν, φῶς τοῦ κόσμου γλυκύτατον,
πῶς ἐπὶ ξύλου ὀρώ σε τοῦ σταυρικοῦ, ὡς κακούργον ἀναρτῶμενον;

Εἰς τὸν Ὁρθόν

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Ἀγίου, οὐ
ἡ Ἀκροστιχίς.

Θεοῦ δόσις πέφυκας εἰκότως μάκαρ. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'

Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας

Θεολαμπή σε ἀστέρα ὁ νοητός, ἀναδείξας ἥλιος, ἐν τῷ ὕψει τῆς αὐτοῦ,
Εκκλησίας ἀπασαν τὴν γῆν, ἀστραπαῖς Μάκαρ τῶν σῶν ἀθλῶν ἐφαῖδρυνεν.

Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἀνατεθείς, τῷ Θεῷ Θεόδοτε, θεοδότοις ἀρεταῖς, τὴν ψυχὴν
ελάμπρυνας σαφῶς, καί τόν κόσμον τοῖς σεπτοῖς ἀθλοῖς ἐφαῖδρυνας.

Ὁ περιώνυμος Μάρτυς κατανοῶν, τὰ τῆς πλάνης δίκτυα, ἐφαπλούμενα ἐν γῇ,
πανταχοῦ διήρχετο ψυχάς, διδαχαῖς τῶν εὐσεβῶν στηρίζων χάριτι.

Θεοτοκίον

Υπερβολὴ εὐσπλαγχνίας τοὺς οὐρανοὺς, κλίνας καταβέβηκεν, ὁ Υἱὸς ὁ τοῦ
Θεοῦ, καί ἐκ σοῦ σεσάρκωται Ἀγνή, διασώζων τοὺς βροτοὺς πλάνης τοῦ
ὀφεως.

Ὡδή γ'

Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ

Διόλου νεύων πρὸς Θεόν, οφθαλμοῖς διανοίας, παναοίδιμε Μάρτυς, οὐκ
ἠσθάνου ταῖς πληγαῖς τοῦ σώματος ὁμιλῶν, καί βασάνοις, πάντοθεν
κυκλούμενος.

Ουδόλως Μάρτυς προσβολαῖς, ἀλγεινῶν ἐσαλεύθης, οὐ θωπεῖαις ἀνόμων,
ἐπὶ πετραν ἀσφαλή, τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ, ἠδρασμένος, ἐνδοξε Θεόδοτε.

Συντρίβει σώμα ταίς πολλαίς, ο διώκτης αικίαις, ουκ ισχύει δέ όλως, σού τόν τόνον τής ψυχής, χαυνώσαι θεία στοργή, τού Σωτήρος, Μάκαρ κρατυνόμενον.

Θεοτοκίον

Ιδών σου πόρρωθεν χορός, Προφητών θεηγόρων, μυστηρίου τό βάθος, πολυτρόποις εν φωναίς, Θεού Μητέρα αγνή, σέ κηρύττει, πάναγνε Θεόνυμφε.

Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν Άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου Αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα, τής ομολογίας σου».

Κάθισμα 'Ηχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Πολύφωτος αστήρ, δαδουχίαις θαυμάτων, καί άθλων Ιερών, καταυγάζων τήν κτίσιν, Θεόδοτε μακάριε, αληθώς εχημάτισας, όθεν σήμερον, τήν φωτοφόρον σου μνήμην, εορτάζομεν, εν κατανύξει καρδίας, Χριστόν μεγαλύνοντες.

Θεοτοκίον

Μητέρα σε Θεού, επιστάμεθα πάντες, Παρθένον αληθώς, καί μετά τόκον φανείσαν, οι πόθω καταφεύγοντες, πρós τήν σήν αγαθότητα, σέ γάρ έχομεν, αμαρτωλοί προστασίαν, σέ κεκτήμεθα, εν πειρασμοίς σωτηρίαν, τήν μόνην πανάμωμον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε Χριστέ, η Πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν επί Σταυρού, ηπλωμένον εβόα, Υιέ μου συνάναρχε, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι, τίς η άφατος, οικονομία σου αύτη, δι' ής έσωσας, τό τών αχράντων χειρών σου, σοφόν δημιούργημα.

Ωδή δ' Χριστός μου δύναμις

Σοφία λόγων σου, καί έργων χάριτι, τόν τού σκότους προστάτην περιφανώς, ήσχυνας Θεόδοτε, καί νίκην ήρας κατ' αυτού, ευκλεώς αγωνισάμενος.

Πυρί τών άθλων σου, σαφώς ενέπρησας, τήν πολύθεον πλάνην καί ως λαμπάς, εν Αγίω Πνεύματι, Μάρτυς ανάψας μυστικώς, τήν υφήλιον εφώτισας.

Ευτόνως ένδοξε, πλευράς ξεόμενος, καί σφοδραίς αλγηδόσιν ως αληθώς, πάντοθεν κυκλούμενος, απαρασάλευτος τόν νούν, εγνωρίσθης διά πίστεως.

Θεοτοκίον

Φυλάξας άφθορον, σέ μετά κύησιν, ως πρό τόκου Παρθένον ο πλαστοουργός, ώκησεν εν μήτρα σου, καί τούς φθαρέντας τή πλάνη, εκαινούργησεν ως εύσπλαγχνος.

Ωδή ε' Τώ θείω φέγγει σου

Υπομονή σου Μάρτυς σοφέ, τών παρανομούντων τás ορμάς, καί τών βασάνων τήν κάκωσιν, καί τás πυρακτώσεις σαφώς υπήνεγκας, τή θεία

συμμαχία περιφραπτόμενος.

Κηρύπτων λόγον τόν ευσεβή, τās οδοιπορίας τās μακράς, Μάρτυς θεόφρον
διώδευσας, καί τούς πλανωμένους πρὸς φῶς επέστρεψας, τό σκότος
αφεμένους τῆς ματαιότητος.

Αναρτηθεῖς οἷά περ αμνός, Μάρτυς ἐπὶ ξύλου σιδηρών, ονύχων φέρεις
σπαράγματα, άσαρκος καθάπερ μακαριώτατε, νεκρώσεως τό πάχος
αποδυσάμενος.

Θεοτοκίον

Σωματωθέντα τόν αληθή Λόγον, τού Πατρός εκ τών σεπτών, αγνή Παρθένε
αιμάτων σου, τέτοκας εν δύο τελείαις φύσεσι, μιά δέ υποστάσει θεοχαρίτῳτε.

Ωδή ς'

Τού βίου τήν θάλασσαν

Επήλειπας λόγοις σου, Ιεροῖς τά Ιερά, πρὸς τούς αγῶνας γύναια, καί
καθελόντα Μάρτυς τόν δυσμενή, ανδρείοις παλαίσμασιν, αφθαρσίας
στεφάνους ανεπλέξαντο.

Ισχύϊ τού Πνεύματος, τήν ψυχὴν πε ριφραχθεῖς, τῆς πονηρίας πνεύματα,
υπομονή κατέβαλες αικισμών, καί νίκης διάδημα, εκ Θεού εκομίσω
Αξιάγαστε.

Κρουνοῖς τών αιμάτων σου, τών ειδώλων τήν πυράν, Μάρτυς Χριστού
κατέσβεσας, καί δροσισμῷ τών πόνων σου ευσεβῶς, ψυχάς κατεδρόσισας,
εκ φλογός τῆς απάτης λυτρωσάμενος.

Θεοτοκίον

Ο πάσης επέκεινα, νοουμένης αληθῶς, καί ορωμένης κτίσεως, μήτραν τήν
σήν υπέδου παναληθῶς, καί σάρξ εχηρημάτισε, τούς βροτούς αναπλάττων
Αειπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τῷ Κλύδωνι,
τῷ ευδίῳ λιμένι σου
προσδραμών, βοῶ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ Ζ' τού αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Θεοδότου τού
εν Αγκύρα.

Στίχοι

- Χεῖρ Θεόδοτον, ἥν Θεοῦ χεῖρ ξηράνοι,
- Θεῷ δοτόν τίθησι, πλήξασα ξίφει.
- Θεόδοτος εβδομάτη τυθεῖς ἔλεν ουρανόν ευρύν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Αγίας Μάρτυρος Ζηναΐδος τῆς
θαυματοουργού, καί τών Αγίων γυναικῶν, Αισίας καί Σωσάννης, μαθητριῶν

Παγκρατίου Επισκόπου Ταυρομενίου.

Τελείται δέ η αυτών σύναξις εν τώ αγιωτάτω αυτών Μαρτυρείω, εν τοίς Βασιλίσκου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Λυκαρίωνος.

Στίχοι

- Άφωνος ήκει πρὸς ξίφος Λυκαρίων,
- Έναντι τού κείροντος οίον αρνίον.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Μάρτυρες Ταράσιος καί Ιωάννης ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Ιωάννην τέμνουσι σύν ταρασίω
- Ου πρὸς τέμνον εκταραχθέντας ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Στέφανος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Επώνυμος Στέφανος ού φορεί στέφους,
- Ο πρακτική χείρ αρετών οίδε πλέκειν.

Τή αυτή ημέρα, ο. Όσιος Άνθιμος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Άνθην ενεγκών Άνθιμος χριστού βίου,
- Πρό τής τελευτής αρετών καρπόν φύει.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Σεβαστιανή εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Σεβαστιανής, ως τά λοιπά τού βίου,
- Σεβαστά πάσι, καί τό τού βίου τέλος.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Τώ πυρί θεομακάριστε τών πόνων σου, πυράν ειδώλων έσβεσας, τών αιμάτων δέ, τοίς κρουνοίς εβύθισας εχθρούς, ασάρκους Θεόδοτε βοών, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ως θυμίαμα ευώδες προσενήνεξαι, Σοφέ τώ αθλοθέτη σου, θεία χάριτι, τήν δυσώδη πλάνην καθελών, διό μελωδείς περιχαρώς, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Συντηρήσας σου τούς λόγους φόρτος Άγιος, τώ θεοφόρω Φρόντωνι

αποδέδοσαι, εις ναού ανέγερσιν σεπτού, εις κάθαρσιν πάντων ευσεβών, εις περιποίησιν ψυχών, Μάρτυς Θεόδοτε.

Θεοτοκίον

Μίαν φέροντα υπόστασιν εκύησας, τόν Λόγον Μητροπάρθενε, διπλάς έχοντα, τάς θελήσεις καί τά φυσικά, αυτού ιδιώματα σαφώς, Θεός γάρ εστι καί βροτός, ο δι' ημάς σαρκωθείς.

Ωδή η'

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Αδιάσειστος στύλος πύργος ακλόνητος, απερίτρεπτον τείχος βάσις τής πίστεως, δόσις θεϊκή, ευσεβείας υπέρμαχος πλάνης καθαιρέτης, εδείχθης Αθλοφόρε.

Κυβερνήσει τής θείας χάριτος Πάνσοφε, τών βασάνων παρήλθες τό μέγα πέλαγος, καί τούς γαληνούς, αγαλλόμενος έφθασας, ένδοξε λιμένας, τής άνω βασιλείας.

Αι πορείαι καί τρίβοι σου κατευθύνθησαν, πρós Χριστόν τόν τών όλων Θεόν καί Κύριον, ού εν ταίς χερσί, σου τό πνεύμα παρέδωκας, Μάρτυς αθλοφόρε, Θεόδοτε τρισμάκαρ.

Θεοτοκίον

Ρητορεύουσα γλώσσα τού μυστηρίου σου, τό απόρρητον βάθος ειπείν ου δύναται, Λόγον γάρ Θεού, υπέρ λόγον εκύησας, πάναγνε Παρθένε, εις πάντων σωτηρίαν.

Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ,, μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Απορεί πάσα γλώσσα

Ίνα τής δόξης τύχης, τής εκεί Αθλοφόρε, τής ορωμένης χαίρων κατεφρόνησας, καί θεία επινεύσει, πρós τούς αικισμούς εχώρησας μή δειλιάσας, κολαστηρίων είδη καί θάνατον πικρόν, όθεν μετά Μαρτύρων εστέφθης αγωνισάμενος.

Ωράθης οίκος Μάρτυς, καθαρός τής Τριάδος, οικοδομία πράξεων Θεόδοτε, πανόλβιε ενθέων, άθλων τε λαμπρών παιδρότησι κεκοσμημένος, δι' ών ναούς δαιμόνων, καί ξόανα σοφέ, θεία τού Παρακλήτου δυνάμει, σαφώς κατέστρεψας.

Σταλάζον όρος θείον, γλυκασμόν ανεφάνης, πηγή θαυμάτων πέλαγός τε ένδοξε, ενθέων χαρισμάτων, ρείθρον διαυγές τού Πνεύματος, ψυχάς αρδεύον, καί κατακλύζον πάθη, καί πάσι προξενούν, Μάρτυς τοίς σέ υμνούσι τήν αγαλλίασιν.

Θεοτοκίον

Φωνή Αγγέλου τέτοκας, τόν άναρχον Λόγον, λαβόντα σάρκα έννουν τε καί έμψυχον, Παρθένε Παναγία, εκ τών καθαρών αιμάτων σου, καί τούς ασάρκους εχθρούς καταβαλόντα, καί σώσαντα ημάς, πάντας τούς αληθή Θεοτόκον ομολογούντάς σε.

Ο Ειρμός

Απορεί πάσα γλώσσα, ευφημείν πρός αξίαν, ιλιγγιά δέ νούς καί υπερκόσμιος, υμνείν σε Θεοτόκε, όμως αγαθή υπάρχουσα, τήν πίστιν δέχου, καί γάρ τόν πόθον οίδας, τόν ένθεον ημών, σύ γάρ Χριστιανών εί προστάτις, σέ μεγαλύνομεν».

Η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής ανακομιδής τού λειψάνου τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τού Στρατηλάτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εισ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' δευτερούντες αυτά.

Έχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Αθλητής γενναιότατος, στρατιώτης αήττητος, εν Αγίω Πνεύματι αναδέδειξαι, καταβαλών τόν πολέμιον, σοφία τών λόγων σου, καί τών έργων σου σοφέ, καρτεραίς επιδείξεσιν, όθεν είληφας, τούς στεφάνους τής νίκης, καί τοίς άνω, ομηγύρεσι συνήφθης, Μεγαλομάρτυς Θεόδωρε.

Καί σταυρώ αναρτώμενος, καί τάς σάρκας ξεόμενος, οξυτάτοις βέλεσι Τιτρωσκόμενος, καί επί ξύλου τεινόμενος, καί ξίφει τεμνόμενος, καί παντοίαις μηχαναίς, αλγηδόνων κυκλούμενος, απαράτρωτος, καί αήττητος ώφθης τή δυνάμει, τού Σταυρώ προσηλωθέντος, κλέος Μαρτύρων Θεόδωρε.

Θείον άγαλμα γέγονας, ευσεβείας πανόλβιε, δυσσεβών αγάλματα βδελυξάμενος, καί Ιερείον ολόκληρον, καί θύμα ευπρόσδεκτον, τώ τυθέντι διά σέ, καθαρώς προσαγόμενον, τώ δοξάσαντι, τήν Αγίαν σου μνήμην καί θαυμάτων, θησαυρόν σε τοίς εν κόσμω, δωρησαμένω Θεόδωρε.

Δόξα... Έχος πλ. δ'

Αθλητικόν συστησάμενος στάδιον, κατά τής πλάνης ηνδραγάθησας Θεόδωρε, τή πυριφθόγγω γλώττη σου, καταισχύνας Λικινίου τό απάνθρωπον, Διό καί σύν Αγγέλοις χορεύων μακάριε, αίτησαι Χριστόν, όπως ίλεως γένηται ημίν, εν τή ημέρα τής κρίσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεησεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμὰς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'
Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ὁ στρατιώτης Χριστοῦ, ὁ τροπωσάμενος ἐχθροῦ τὴν παράταξιν, τῷ ὅπλῳ τῆς εὐσεβείας, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, ὁ πολλῶν βασάνων ὠνησάμενος, Θεοῦ τὴν οὐράνιον, βασιλείαν Θεόδωρε, ἐν ἡ χορεύων, καὶ μεθέξει θεοῦμενος, καὶ λαμπρόμενος, καθααῖς διαδόσεσι, μέμνησο τῶν τιμῶντων σου, τὴν μνήμην τὴν ἔνδοξον, καὶ προσκυνοῦντων ἐν πίστει, τὴν τῶν λειψάνων σου λάρνακα, ἀφ' ἧς ἀναβλύζεις, τοῖς αἰτούσιν ἐυρωστίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραὴλ αὐτός δώσει δύναμιν καὶ κρααίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ὁ Θεός.

Χαίροις ἡ ἱερά Κεφαλή, τῶν θλοφόρων τό σεπτόν ἀκροθίνιον, ὁ κόσμος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ καθαιρέτης ἐχθροῦ, δωρεῶν ἐνθέων ὁ ἐπώνυμος, λαμπτήρ τὴν υψήλιον, καταυγάζων τοῖς θαύμασι, πύργος ὁ μέγας, διαμείνας ἀσάλευτος, ταῖς προσρήξεσι, τῶν ἀπείρων κολάσεων, λόγῃ τῆς καρτερίας σου, ὁ κτείνας τὸν δράκοντα, ὁ ἀριστεύσας μεγάλως, ὡς στρατιώτης ἀήττητος, Χριστόν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωμεν πάντα τὰ θέλημα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

Ὅπλῳ τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, τὴν τῶν εἰδώλων συντριβὴν ἐργασάμενος, μαστίγων υπέστης πείραν, καὶ ἐπὶ ξύλου ταθεῖς, σπαραγμούς παμμάκαρ ἐκαρτέρησας, ὑφ' ὧν συντριβόμενος, καὶ λαμπάσι φλεγόμενος, σταυρῷ ὑψώθης, τιτρωσκόμενος βέλεσι, καὶ τὰ ὅμματα, ὑπ' αὐτῶν ἐκτυφλούμενος, ὅθεν σε μακαρίζομεν, καλῶς ἐναθλήσαντα, οὐρανίων στεφάνων, ἐπιτυχόντα Θεόδωρε, Διὸ ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Τῶν τοῦ Θεοῦ δωρεῶν ὡς ἐπώνυμον, καὶ τῆς αὐτοῦ κληρονόμον μακαριότητος, πάντες εὐφημήσωμεν πιστοί, καὶ μακαρίσωμεν ἐπαξίως, Θεόδωρον τὸν γενναῖον Μεγαλομάρτυρα, τῆς οἰκουμένης τὸν ὑπέρμαχον, πρεσβεύει γάρ Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογούμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ο υψωθείς εν Σταυρώ

Στρατολογία αληθεί αθλοφόρε, τού ουρανίου στρατηγός Βασιλέως, περικαλής γεγένησαι Θεόδωρε, όπλοις γάρ τής πίστεως, παρετάξω εμφρόνως, καί κατεξωλόθρευσας, τών δαιμόνων τά στίφη, καί νικηφόρος ώφθης αθλητής, όθεν σε πίστει, αεί μακαρίζομεν.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος δ' Θεοτοκίον

Τό απ' αιώνος απόκρυφον, καί αγγέλοις άγνωστον Μυστήριον, διά σου Θεοτόκε τοίς επί γής πεφανέρωται, Θεός εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ού αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου ο παρών, ού η Ακροστιχίς. Μέλπω σε δώρων ενθέων επώνυμε. (Άνευ τών Θεοτοκίων). Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος δ'

Θαλάσσης τό ερυθραίον

Μαρτύρων περιφανώς λαμπρότησι, καλλωπιζόμενος, καλλοποιώ παρίστασαι Χριστώ, παρ' αυτού καλλυνόμενος, ως δωρεών επώνυμος, τών τού Θεού Μάρτυς Θεόδωρε.

Ενθέοις θωρακισθείς Θεόδωρε, όπλοις τής πίστεως, τού δυσμενούς συνέκοψας στερρώς, ψυχοφθόρου τάς φάλαγγας, καί νικητής γενόμενος, μετά Μαρτύρων εστεφάνωσαι.

Λαμπρόν σου τό τής ψυχής αναστημα, επιδεικνύμενος, τώ δυσσεβεί θεόφρον βασιλεί, τή σοφία τών λόγων σου, καί τή τών έργων χάριτι, τούτον κατήσχυνας Θεόδωρε.

Θεοτοκίον

Ασπόρως τώ τού Πατρός βουλήματι, εκ θείου Πνεύματος, τόν τού Θεού συνείληφας Υιόν, καί σαρκί απεκύησας, τόν εκ Πατρός αμήτορα, καί δι' ημάς εκ σου απάτορα.

Ωδή γ'

Ευφραίνεται επί σοί

Παράταξιν δυσσεβή, ως στρατηλάτης δυνατός έτρεψας, καί σκολιού δράκοντος, πάσας μηχανάς εξεφαύλισας.

Ως πρόθυμος τήν ψυχήν, δι' επινοίας ευσεβούς Ένδοξε, τών δυσσεβών ώλεσας, τά νενοθευμένα σεβάσματα.

Στερρότητι λογισμού, τών δυσμενών επιφοράς ήνεγκας, ζωοποιόν νέκρωσιν, τού αγωνοθέτου μιμούμενος.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη τοίς επί γής, τών υπέρ φύσιν αγαθών πρόξενος, Μήτηρ Θεού γέγονας, όθεν σοι τό Χαίρε κραυγάζομεν.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Υπέρ φύσιν αγώνας διηनुκώς, υπέρ φύσιν επάθλων παρά Θεού, αξίως επέτυχες, Αθλοφρόρε πολυάθλε, ως ουδέν γάρ θέμενος, τό άθεον πρόσταγμα, σεαυτόν βασάνοις, προθύμως εξέδωκας, όθεν υπομείνας, σπαραγμούς καί στρεβλώσεις, σταυρόν τε καί θάνατον, τώ Χριστώ συνδεδόξασαι, αρμοζόντως Θεόδωρε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ψυχήν μου Παρθένε τήν ταπεινήν, τήν εν ζάλη τού βίου τών πειρασμών, νύν ως ακυβέρνητον, ποντουμένην τώ κλύδωνι, αμαρτιών τε φόρτω, αφθείσαν υπέραντλον, καί εις πυθμένα Ἄδου, πεσείν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τή θερμή σου πρεσβεία, καί σώσον παρέχουσα, σόν λιμένα τόν εύδιον, ίνα πίστει κραυγάζω σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων δούναί μοι τήν άφεςιν, σέ γαρ έχω ελπίδα ο δούλός σου.

Ωδή δ'

Επαρθέντα σε ιδούσα.

Ετραυμάτισας τόν όφιν τώ τραυματούσθαι, καί καρτεραίς ενστάσεσι, Μάρτυς ανεδείχθης, μέλπων εμμελέστατα, τώ σέ δυναμώσαντι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Δαπανώμενος τάς σάρκας πολλαίς αικίαις, τόν λογισμόν ακλόνητον, έσωσας Τρισμάκαρ, μέλπων προθυμότατα, τώ σέ δυναμώσαντι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωραιώθης τοίς παθήμασι τού Δεσπότου, σού τά σεπτά παθήματα, Πάνσοφε συνάψας, καί καταξιούμενος αυτού τής λαμπρότητος, καί τής ποθουμένης φαιδρότητος.

Θεοτοκίον

Απειρογάμω εκύησας ώ Παρθένε, καί μετά τόκον ώφθης παρθενεύουσα πάλιν, όθεν ασιγήτοις φωναίς, τό χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει αδιστάκτω κραυγάζομεν.

Ωδή ε'
Συ Κύριέ μου φώς

Ραντίσματι σαρκός, τών αιμάτων απέπαυσας, δαιμόνιον επ' ολέθρω,
προσαγόμενον λύθρον, αήτητε Θεόδωρε.

Ω γνώμης ευσεβούς! ώ γενναίου φρονήματος! ώ πίστεως θερμοτάτης, τού
σεπτού Αθλοφόρου, δι' ής Θεού επέτυχε!

Νούν έχων τώ φωτί, τού Θεού ελλαμπόμενον, τόν πρόμαχον τής Κακίας,
απημαύρωσας όφιν, πανένδοξε Θεόδωρε.

Θεοτοκίον

Σέ όπλον αρραγές, κατ' εχθρών προβαλλόμεθα, σέ άγκυραν καί ελπίδα, τής
ημών σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ωδή ς'
Θύσω σοι, μετά φωνής

Ενίκας, προθυμία συντόνω τούς άφρονας, επί σταυρού ηπλωμένος, καί τοίς
ήλοις Μάκαρ εμπεπαρμένος, εικονίζων, τό σωτήριο πάθος τού κτίσαντος.

Νομίμως, εναθλούντι Χριστός σοι οπτάνεται, εν τή φρουρά κεκλεισμένω,
επαλείφων οία αγωνοθέτης, προς αγώνας, προς εχθρού τά παλαίσματα
Ένδοξε.

Θυσίαν, καθαράν καί αγίαν καί άμωμον, τώ διά σέ εκουσίως, εαυτόν θυσίαν
προσαγαγόντι, προσηγάγου, σεαυτόν αθλοφόρε Θεόδωρε.

Θεοτοκίον

Ω θαύμα, τών απάντων θαυμάτων καινότερον! ότι Παρθένος εν μήτρα, τόν τά
σύμπαντα περιέχοντα, απειράνδρως, συλλαβούσα ουκ εστενοχώρησεν.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Ήχος β'
Τά άνω ζητών

Ανδρεία ψυχής τήν πίστιν θωρακισάμενος, καί ρήμα Θεού ως λόγχην
χειρισάμενος, τόν εχθρόν κατέτρωσας, τών Μαρτύρων μέγιστε Θεόδωρε, σύν
αυτοίς Χριστώ τώ Θεώ, πρεσβεύων απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Τών αθλητών τό έκλαμπρον κάλλος, δεύτε πάντες τών ύμνων τοίς στεφάνοις
πιστοί, Θεόδωρον καταστέψωμεν, δώρον γάρ Θεού μέγα τώ κόσμω
αναδέδεικται, λάμψεσι ταίς τών θαυμάτων, τόν γάρ εχθρόν εκνικήσας Βελίαρ
άθλοις σεπτοίς, ομβρίζει αντί αιμάτων, Κρουνηδόν ιαμάτων τά ρεύματα, σύν
τούτοις δέ πάσι χαίρει Χριστώ, καί δίδωσιν ειρήνην ανέκλειπτον, πρεσβεύων
απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Συναξάριον

Τή Η' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Ανακομιδής τού Λειψάνου τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τού Στρατηλάτου.

Στίχοι

- Νεκρόν με Θεόδωρον η πατρίς δέχου,
- Όν ζώντα πλουτεί Μαρτύρων πατρίς πολος.
- Όλβιον ογδοάτη Θεοδώρου σώμα κομίσθη.

Τή αυτή ημέρα, τελείται η σύναξις τής υπεραγίας Θεοτόκου εν τώ Σωσθενείω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Νικάνδρου καί Μαρκιανού.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Καλλιόπης.

Ταίς αυτών αγίαις, πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι

Εν τή καμίνω, τών σών αγώνων Μάρτυς ένδοξε, ύλην ασεβείας έφλεξας, καί πυρσός, ευσεβείας ψάλλων γέγονας, Ευλογημένος εί εν τώ ναώ, τής δόξης σου Κύριε.

Ως στρατηγέτης, ως νουνεχής καί νηφάλιος έργω, βασιλέα άφρονα δυσσεβή, εξεφαύλισας καί έδειξας, τούτον ανίσχυρον, ενισχυθείς τώ σθένει τού Πνεύματος.

Νόμος ηττάται, τών εγκωμίων τώ μεγέθει σου, σύ γάρ, φανοτάταις έλαμψας αστραπαίς, μαρτυρίου τώ Δεσπότη σου, βοών Θεόδωρε, Ευλογητόν τό κράτος σου Δέσποτα.

Θεοτοκίον

Τό τού Υψίστου, ηγιασμένον θεϊόν σκήνωμα χαίρε, διά σου γάρ δέδοται η χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν, Ευλογημένη σύ εν γυναιξίν, υπάρχεις Πανάμωμε.

Ωδή η'

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Εν σοί πεποιθώς τώ δι' εμε, σταυρόν καί θάνατον, καθυπομείναντι, σταυρώ ανήρτημαι Δέσποτα, καί τιτρώσκομαι τοξεύμασι, καί χαλεπαίς προσομιλώ αικίαις Κύριε, ανεβόας, Μάρτυς αθλών γενναιόφρον Θεόδωρε.

Προσήγαγες θύμα καθαρόν, σαυτόν τώ Κτίστη σου, χαίρων Θεόδωρε, καί προσεχώρησας ένδοξε, βασιλείαν πρός ουράνιον, μετά Μαρτύρων Ιερών κραυγάζων πάντοτε, ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ως κρίνον, ως ρόδον νοητόν, οδμαίς τών άθλων σου ευωδιάζεις ημάς, διώκων χάριτι πάντοθεν, τό δυσώδες τών παθών ημών, καί παρορμών αναβοάν ευωδεστάτη ψυχή, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη εν πάσαις γενεαίς, Παρθένε άχραντε, Μήτηρ εδείχθης Θεού, σύ τής θεότητος γέγονας, ενδιαίτημα Πανάμωμε, μή φλογισθείσα τώ πυρί τού απροσίτου φωτός, όθεν πάντες, σέ ευλογούμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραιυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος

Νύν τών μακαρίων τοίς δήμοις, καί τών Μαρτύρων ταίς χορείαις, ως ηγλαϊσμένος τοίς άθλοις, συναγελάζων καί συνηδόμενος, στεφηφορών παρίστασαι, τώ Ποθουμένω σοι Θεόδωρε.

Ύψος πρός ουράνιον ήρθης, τών επί γής καταφρονήσας, καί τού ποθουμένου σοι τέλους, κατηξιώθης αυτό τό έσχατον, τών ορεκτών Θεόδωρε, κατειληφώς επαγαλλόμενος.

Μόνον σε αθάνατον Λόγον, σαρκί παθόντα καί θανέντα, Μάρτυς ο θεόφρων ποθήσας, αθανασίας τής σής επέτυχεν, εν ουρανοίς σκηνούμενος, Κτίστα τών όλων παντοδύναμε.

Θεοτοκίον

Σαρκί επιδημήσαι θελήσας, ο διακοσμήσας πάντα λόγω, εν σοί κατεσκήνωσε μόνην, αγιωτέραν πάντων ευράμενος, καί Θεοτόκον εδειξεν, επ' αληθείας Μητροπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε με γαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Εν Πνεύματι τώ Ιερώ

Τάς παρατάξεις τών εχθρών, καί δαιμόνων τά θράση, εις τέλος κατηδάφισας, καί τό στέφος εδέξω, Θεόδωρε μακάριε, εκ χειρός τού Κτίστου σου, ως Μάρτυς τής αληθείας, διασώζεις δέ πάντας, εκ παντοίων θλιβερών, παγίδων τού αλλοτρίου.

Θεοτοκίον Όμοιον

Γεραίρουσι τόν τόκον σου, Ασωμάτων αι τάξεις, χαράς γάρ τά επίγεια, σύ πεπλήρωκας μόνη, διό σε τήν πανάμωμον, οι πιστοί δοξάζοντες, εν ύμνοις δοξολογούμεν, φώς γάρ σύ τοίς εν σκότει, εξανατέλλων ως όρθρος, ανέτειλας

τής ημέρας.

Ει βούλει, εἰπέ εἰς τοὺς Αἴνους ἐκ τῶν Στιχηρῶν τοῦ Εσπερινοῦ, εἰδ' οὐ,
εἰς τὸν Στίχον, τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Αγιωσύνης δωρεά, καὶ πλούτος θείας ζωῆς, πεφανέρωσαι τῷ κόσμῳ
Θεόδωρε, Χριστὸς γάρ σου σοφὴ τὴν μνήμην ἐδόξασεν, ἐν ἡ συμφώνως οἱ
πιστοί, γεγηθότες υμνοῦμεν, τοὺς ἀγῶνας τῶν ἀθλῶν σου.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον Ἦχος πλ. β'

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σέ
ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν
Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος, Ωδὴ γ' καὶ ς'.

Ὁ Απόστολος

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι... Ζήτει Οκτωβρίου κς'.

Εὐαγγέλιον (Ζήτει Σεπτεμβρίου Κ')

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλουία.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Κυρίλλου, Ἀρχιεπισκόπου
Ἀλεξανδρείας.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Φрукτωρίαις τοῦ Πνεύματος, ἐλλαμφθεῖς τὴν διάνοιαν, φωτοβόλος ἥλιος
ἐχρημάτισας, ὥσπερ ἀκτῖνας τὰ δόγματα, εἰς πάντα τὰ πέρατα, ἐφαπλῶν καὶ
τῶν πιστῶν, καταυγάζων πληρώματα, Παμμακάριστε, καὶ διώκων τό σκότος
θεοφόρε, τῶν αἰρέσεων δυνάμει, τοῦ ἐκ Παρθένου ἐκλάμψαντος.

Εὐφραδεῖα τῶν λόγων σου, ἱερώτατε Κύριλλε, Ἐκκλησία ἀπάσα ωραῖζεται,
καὶ εὐσεβῶς καλλωπίζεται, ωραίοις ἐν κάλλεσι, καὶ τιμὰ σου ἱερώς, τὴν ἀγίαν
μετάστασιν, παναοίδιμε, ἱερέων τό κλέος, τῶν Πατέρων, κορυφαίῃ τῆς

Συνόδου, τῆς παναγίας υπέρμαχε.

Τοῖς πυρίνοις σου δόγμασι, τῶν αιρέσεων ἀπάσα, φρυγανώδης φλέγεται ὕλη πάνσοφε, τῶν νοημάτων τοῖς βάθεσι, βυθίζεται στράτευμα, ἀπειθούντων δυσσεβῶν, Ιερώτατε Κύριλλε, τοῖς διδάγμασι, καλλωπίζεται μάκαρ καθ' ἐκάστην, τῶν πιστῶν ἡ Εκκλησία, μεγαλοφώνως τιμῶσά σε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πεπτωκότων ἀνόρθωσις, τεθνεώτων ἀνάστασις, σύ εδείχθης τέξασα τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, τόν τῷ Πατρί συννοούμενον, τήν θείαν τε γέννησιν, ἀνασχόμενον ἐκ σοῦ, σαρκικῶν υποστάσεων, ὃν ἰκέτευε, πειρασμῶν καί κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐνπίστει Παναγία, εἰλικρινῶς σε δοξάζοντας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς εώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καί Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον ἐξεπλήττετο, καί ἀτενίζουσα ἔλεγε, Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλά δέομαι, Μή με μόνην εἴσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλά σπεύσον ἀναστήναι, συνανιστῶν τοὺς προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος α' Τῆς ἐρήμου πολίτης

Τόν φωστήρα τοῦ κόσμου καί ρητόρων τόν ἐξαρχον, τῆς Αἰιπαρθένου Μαρίας παλαιστήν καί υπέρμαχον, τόν δόγμασι πυρίνοις ἀληθῶς, ἐμπρήσαντα αἰρέσεως δεινῆς, Νεστορίου τοῦ βεβήλου τά δυσσεβῆ καί ἀντίχριστα ῥήματα, ὑμνήσωμεν νύν πανευλαβῶς, ὦ Κύριλλε θείε, λέγοντες, πρέσβευε τοῦ κρατύνειν τόν Χριστόν, πίστιν τήν ὁρθόδοξον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

**Θεωριῶν Κύριλλος ἐνθέων λύρα.
Θεοφάνους (Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων).**

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον

Θεόθεν τήν φωτοδότιν Κύριλλε, χάριν δεξάμενος, καί τηλαυγῆς φωστήρ ἀναδειχθεῖς, λογικάς ἀπαστράψαις ἡμῖν, μαρμαρυγὰς, τήν μνήμην σου, ὅπως ἀξίως ἀνυμνήσωμεν.

Επλήσθης τῆς δαδουχίας Κύριλλε, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, τῶν ἐντολῶν ὡς φύλαξ τοῦ Χριστοῦ, καί παθῶν καθηράμενος, τῆς υπερθέου γέγονας, ὄντως Τριάδος ἐνδιαίτημα.

Ὡς ζήλου καί παρρησίας ἐμπλεως, Κύριλλε ἐνδοξε, τὰς θεομάχους πάσας ἀψευδῶς, γλωσσαλγίας διέλυσας, τῶν δυσσεβῶν αἰρέσεων, ὁρθοδοξίας

προϊστάμενος.

Θεοτοκίον

Ιάσω τήν συντριβήν Πανάμωμε, τής ανθρωπότητας, τόν ποιητήν τε, κούσα τού παντός, τόν ημάς ανορθώσαντα, καταρραγέντας πτώματι, τών προπατόρων Θεονύμφευτε.

Ωδή γ'

Ευφραίνεται επί σοί

Ρωννύμενος εν Χριστώ, τās μηχανάς τού σκολιού δράκοντος, γνώμη στερρά Κύριλλε, ως ιστόν αράχνης διέλυσας.

Ιλύν παθών εκ ψυχής, εξετινάξω καθελών Κύριλλε, πάν λογισμών ύψωμα, κατά τού Χριστού επαιρόμενον.

Ως εύστοχος αθλητής, Πάτερ εξέκλινας στερρώς άπασαν, τήν τής σαρκός ευπάθειαν, ως επιβλαβή καί επίβουλον.

Θεοτοκίον

Τήν μόνην εν γυναιξίν, ευλογημένην ως Θεού σκήνωμα, πανευπρεπές άπαντες, εν αγαλλιάσει δοξάσωμεν.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τήν σοφίαν τήν θείαν πεπλουτηκώς, εξηρεύξω δογμάτων Πάτερ πηγάς, πλυνούσας αιρέσεων, δυσωδέστατον βόρβορον, καί πιστών καρδίας, αρδευούσας εν χάριτι, καί τής Εκκλησίας τās αύλακας Κύριλλε, ήδη μεθυσκούσας, διά τούτό σε πίστει, Τιμώντες τήν μνήμην σου, εκτελούμεν θεόπνευστε, Ιεράρχα πανεύφημε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον αυτόμελον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σή γαστρί, συλλαβούσα αφράστως Μήτηρ Θεού τώ κόσμω εκύησας, τόν τόν κόσμον κατέχοντα, καί εν αγκαις έσχες, τόν πάντα συνέχοντα, καί εκ μαζών εθήλασας, τόν πάντας εκτρέφοντα, Όθεν δυσωπώ σε, Παναγία Παρθένε, ρυσθήναι πταισμάτων μου, όταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τού Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθένε αγνή τήν σήν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καί γάρ δύνασαι, όσα θέλεις πανύμνητε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτήν, η αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυξε δακρύουσα, καί πικρώς εκβούσα, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Μακρόθυμε Κύριε, τού ελέους η άβυσσος, καί πηγή αγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι ούν,

τῶν πταισμάτων ἀφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ανυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ὡδή δ'
Ἐπαρθέντα σε ἰδούσα

Νενικητότα τὰ πάθη τὰ ψυχοφθόρα, καὶ λογισμῷ κρατήσαντα σαρκὸς θεοφόρε, Κύριλλε ἰδὼν ὁ Χριστός, τῆς θείας σε πρόεδρον, Πάτερ Ἐκκλησίας καθίστησιν.

Κληρονομήσας ὡς γόνος ἠγαπημένος, τὴν πατρικὴν τοῦ Μάρκου, ἀρετὴν καὶ τοῦ θρόνου, γέγονας διάδοχος, τοῦ θείου τοῖς ἰχνεσιν, Ευαγγελιστοῦ παρεπόμενος.

Υπὸ Χριστοῦ μὲν ὡς πρόβατον ἐποιμάνθης, ὡς δὲ ποιμὴν ἐποίμανας, τό ποῖμνιον Πάτερ, λόγοις ψυχοτρόφοις σου, ὡς πόαις καὶ ἀνθεσι, δαψιλῶς ἐκτρέφων τὴ χάριτι.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον τὸν Λόγον ἐκ σοῦ Παρθέने, θεοπρεπῶς ἐγέννησας, καὶ μένεις Παρθένος, ὅθεν ασιγήτοις φωναῖς, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

Ὡδή ε'
Σύ Κύριέ μου φῶς

Ρεύμα ὄντος σφοδρόν, πλημμυροῦντος χειμάρρου ὁ σός, ὦ Κύριλλε ἐκμιεῖται, λόγος, τῶν κακοδόξων ἐκτρέπτων μηχανήματα.

Ἴσως τὴν βδελυράν, τοῦ Αρείου διαίρεσιν, ὦ Κύριλλε μιανάν τε, Σαβελλίου ἐκ βάθρων, συναλοιφήν καθήρηκας.

Λόγους πλουτοποιοῦς, ὡς χρυσόν καταλέλοιπας, ὦ Κύριλλε θησαυροὺς δέ, ὑπὲρ λίθους τιμίους, τοὺς σοὺς τὴ Ἐκκλησία Χριστοῦ.

Θεοτοκίον

Τίς δύναται τό σόν, ἐρμηνεύσαι μυστήριον, Πανάμωμε; τόν γάρ κτίσει, μὴ χωρούμενον πάσῃ, ἐν μήτρᾳ σου ἐχώρησας.

Ὡδή ς'
Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς

Λαβίδι, Σεραφίμ τῷ Προφήτῃ τόν ἀνθρακα, τὴ Ἐκκλησία Χριστοῦ δέ, ταῖς χερσὶ προσνέμεις ἱερομύστα, τό ἐκ θεοῦ, πυρός ἠνθρακωμένον καθάρσιον.

Ὁ μόρους, ὡς Σαμψων αλλοφύλους οὐκ ἔθραυσας, τὰ δὲ ἀλλόκοτα πάντα, τῶν ἐτεροδόξων διδάγματα, καὶ τό κράτος, τοῖς ὀρθοδόξοις δέδωκας Κύριλλε.

Συνόδου, θεολέκτου σαφῶς προηγούμενος, τό δυσσεβές Νεστορίου, χριστομάχον θράσος Πάτερ καθείλες, ζήλῳ πνέων, ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς

Θεομήτορος.

Θεοτοκίον

Όλην σε, περιστεράν τελείαν καί πάγκαλον, καί τηλαυγές ευρών κρίνον, καί κοιλάδων άνθος ώ Θεομήτορ, ο Νυμφίος, ο νοητός εν σοί κατεσκήνωσεν.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Έχος πλ. β'

Τήν υπέρ ημών

Άβυσσον ημίν, δογμάτων θεολογίας, έβλυσας σαφώς, εκ τών πηγών τού Σωτήρος, τάς αιρέσεις κατακλύζουσαν μακάριε, καί τό ποίμνιον αλώβητον, τρικυμίαις διασώζουσαν, τών περάτων καί γάρ Όσιε, υπάρχουνς καθηγητής, ως τά θεία σαφών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Θ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Κυρίλλου, Αρχιεπισκόπου Αλεξανδρείας.

Στίχοι

- Κύριλλον υμνώ τού Κυρίου μου φίλον,
- Καί Κυρίας πρόμαχον Αειπαρθένου.
- Εύρατο τυμβοχοήν ένατον Κύριλλος ες ήμαρ.

Ταίς αυτού αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι

Εν τώ Σιναίω, ακρωτηρίω πάλαι γνόφον εισδύς, νόμον είλε μάκαρ Κύριλλε ο Μωσής, αναιρούντα, τόν τού γράμματος, σύ δέ ανέπτυξας, τό κεκρυμμένον βάθος τού Πνεύματος.

Νομοθεσίας, δι' αινιγμάτων ως νηπίοις τό πρίν, Πάτερ δεδομένης κάλυξι καλυπτά, ώσπερ ρόδα τά νοήματα, σύ απεκάλυψας, ερμηνεύσας τούς τύπους σαφέστατα.

Θεοκηρύκων, καί θεολήπτων τά δυσέφικτα, τεύχη Προφητών τή χάριτι εμπνευσθείς, τού εκείνους εμφορήσαντος, Πνεύματος Κύριλλε, ειλικρινώς ημίν διεσάφησας.

Εν ασυγχύτω, ενώσει θεία καί ατμήτω σαφώς, Πάτερ διαιρέσεις, τρείς μέν θεολογών, υποστάσεις έφης Κύριλλε, απαραλλάκτους δέ, εν ουσία μιά καί θεότητι.

Θεοτοκίον

Επί τού θρόνου, τού επηρμένου ο καθήμενος, θρόνον επί γής Παρθένε θεοπρεπή, ευρηκώς σε ανεπαύσατο, Ευλογημένη συ, Θεογεννήτορ άχραντε

Δέσποινα.

Ωδή η'
Χείρας εκπετάσας

Ως κύμα θαλάσσης αληθώς, εν σοί εξέβλυσεν, η τής σοφίας πηγή, καί γάρ
άέναοι έρρευσαν, ποταμοί εκ τής κοιλάς σου, Πάτερ δογμάτων ευσεβών,
καθώς προείπε Χριστός, υπερβαίνει ψάμμον γάρ, τεύχη τά σά τά θεόλεκτα.

Νομεύς καί διδάσκαλος σοφός, τής Εκκλησίας δειχθείς, τάς δύο Κύριλλε,
σαφώς ανέπτυξας Όσιε, Διαθήκας καί ως άγκυραν, καί πατρικόν κλήρον τούς
σούς, έχουσα λόγους βοά, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Λόγου σαρκωθέντος δι' ημάς, τού παντεχνήμονος, σύ τήν απόρρητον,
διδάσκεις ένωσιν Κύριλλε, αδιαίρετον ασύγχυτον, τάς εφ' εκάτερον ροπάς,
ίσως εκκλίνας βοάς, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Κυρίως γεννήσασα Θεόν, κυρίως Πάναγνε, Μήτηρ εδείχθης Θεού,
επαληθεύουσαν φέρουσα, καταλλήλως τώ γεννήματι, θεωνυμίαν, οι πιστοί,
όθεν δοξάζομεν, Θεοτόκον σε, θεοφρόνως πανάμωμε Δέσποινα.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ
δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες
κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'
Εύα μέν τώ τής παρακοής

Ύψωμα Χριστού κατεπαρθέν τής γνώσεως, καί τής τούτου Θεομήτορος,
Κύριλλε άπαν κατά κράτος, καθείλες Νεστορίου τό άθεον, Υιών δυάδα
ωσαύτως καί σύγχχυσιν, τών Ακεφάλων τήν τών φύσεων.

Ρώσει τών φρενών καί φωτισμώ τής χάριτος, τήν Τριάδα ομοούσιον, τόν τε
Υιόν σεσαρκωμένον, Θεόν θεολογήσας Μακάριε, οφθείς τε Θεοτόκου
υπέρμαχος, εν τοίς υψίστοις νύν δεδόξασαι.

Ανωθεν ημάς τούς υμνητάς αοίδιμε, εποπτεύοις Πάτερ ίλεως, Άνακτι νίκας
σταυροφόρω, βραβεύων καί υψών ταίς πρεσβείαις σου, τό κέρας ορθοδόξων
φωτίζων τε, τούς τήν σήν μνήμην μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον

Άνθρακα τόν νοητόν Αγνή πανάμωμε, Ησαΐας όν τεθέαται, φέρεις αγκάλαις
Θεομήτορ, μορφή τή ημετέρα ενούμενον, καί κόσμω τήν σωτηρίαν
βραβεύοντα, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ
Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν
εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Αλεξάνδρου καί Αντωνίνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Τριάδος τήν ἐλλαμψιν дуάς, Αθλητῶν πλουτήσασα, ἀνδρειοτάτως ἐνήθλησε, θεῖος Αλέξανδρος, συν τῇ Αντωνίνῃ, βάσανα πολύπλοκα, ομοῦ διὰ Χριστόν υπομείναντες, ὡ νύν πρεσβεύουσι, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Διπλοῦν στέφος εἴληφας σαφῶς, Αντωνίνα πάνσεμνε, ἀγνείας τε καί ἀθλήσεως, ἐχθροῦ νικήσασα, τάς μηχανουργίας, καί πρό τῆς ἀθλήσεως, καί πάλιν ἐν καιρῷ τῶν ἀγώνων σου, Χριστόν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Εν ξύλῳ υψούμενοι σοφοί, χεῖράς τε κοπτόμενοι, καί ταῖς λαμπάσι φλεγόμενοι, καί σπαθιζόμενοι, καί ἐν κατωτάτῳ, λάκκῳ συγχωννύμενοι, καί τέλος ἐν αὐτῷ τό μακάριον, υποδεχόμενοι, Αθλοφόροι ἀξιάγαστοι, τόν τῶν ὅλων, Θεόν οὐκ ἡρνήσασθε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πανάγιον τέμενος Θεοῦ, οὐρανῶν πλατύτερον, καί Χερουβὶμ ἀγιώτερον, θεοχαρίτῳτε, Παναγία Κόρη, τόν νοῦν μου χαρίτῳσον, καί φώτισον καρδίας τὰ ὄμματα, παρεχομένη μοι, εὐπροσδέκτοις μεσιτείαις σου, τῶν πταισμάτων, τήν ἀφεσιν δέομαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σφαγὴν σου τήν ἀδίκον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη ἐβόα σοι, Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πάσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τήν Μητέρα, καί δούλην σου δέομαι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Αγίων ὁ ἀκόλουθος, οὐ ἡ' Ἀκροστιχίς.

Ὑμνοὶς ἐπαινῶ τήν καλὴν ξυνωρίδα. Ἰωσήφ.

Ωδ ή α' Ἦχος α'
Σού η τροπαιούχος

Ὑμνοῖς ἐπαινέσαι τήν υμῶν, προθυμουμένω πανήγυριν Μάρτυρες, φῶς μοι χορηγήσατε, τόν σκοτασμόν σκεδάζοντες τῆς ἀγνοίας μου, ὡς τῷ ἀνεσπέρῳ, φωτί αἰεὶ παριστάμενοι.

Μόνα δι' αἰῶνος Ἀθληταί, τά διαμένοντα πίστει ποθήσαντες, πάντα παρεδράμετε, τά ορατά καί πρὸς ποινάς καί μάστιγας, γνώμη στερροτάτη, περιφανῶς ἐχωρήσατε.

Νόμιμον ἀνύοντες σεπτοί, τοῦ μαρτυρίου ἀγῶνα τόν Κύριον, εἴχετε συλλήπτορα, τῶν ἀλγεινῶν ἡμᾶς ἐπικουφίζοντα, καί κατὰ τυράννων, ἀνδρείους ἐπεργαζόμενον.

Θεοτοκίον

Ὁδημιουργήσας ὡς Θεός, τάς ἀοράτους δυνάμεις βουλήματι, ἔσχεν ὡς αἰτίαν σε, τῆς πρὸς ἡμᾶς Παρθένε ἀναπλάσεως, Τούτον οὖν δυσώπει, τόν κόσμον σῶσαι Πανάμωμε.

Ωδή γ'
Ὁ μόνος εἰδῶς

Ἰδεῖν Ἀντωνίνα τόν Χριστόν, ποθούσα καλλιπάρθενε, τό θεῖον τούτου πάθος ἐζήλωσας, ραπίσματα γάρ, ὁ ὡς αὐτός ἠνεγκας, ἐναπορραπίζουσα, τά ζοφώδη πρόσωπα, τῶν ἀσάρκων δαιμόνων πανεύφημε.

Στερρῶς ἀντετάξω τῷ ἐχθρῷ, μαστίζεσθαί σε Πάνσεμνε, προστεταχότι γνώμης στρεβλότητι, φρουράν οἰκεῖν δέ καταδικάζει σε, φρουρουμένην ἄνωθεν, προσταγαίς τοῦ Κτίστου σου, ὑφ' ἁγίων Ἀγγέλων θεώμενος.

Εὐχαῖς σου βρονταί καί ἀστραπαί, ἐξ ὕψους κατεφέροντο, καί φῶς ὠράθη, μέγα Θεόνυμφε, φωνή τε θεία λαμπρῶς γεγέννηται, σέ παραθαρρύνουσα, Ἀντωνίνα πάνσεμνε, καί τροφή λογική ἐνισχύουσα.

Θεοτοκίον

Παρθένος κυήσασα Θεόν, ὠράθης μετὰ γέννησιν, καί σοῦ τό θεῖον Ἄχραντε πρόσωπον, χοροὶ παρθένων νύν λιτανεύουσι, μεθ' ὧν ἡμῖν αἰτήσαι, ἰλασμόν καί ἔλεος, καί δεινῶν παντελῆ ἀπολύτρωσιν.

Ὁ Εἰρμός

«Ὁ μόνος εἰδῶς τῆς τῶν βροτῶν οὐσίας τήν ἀσθένειαν, καί συμπαθῶς αὐτήν μορφωσάμενος, περίζωσόν με ἐξ ὕψους δύναμιν, τοῦ βοᾶν σοι, Ἅγιος, ὁ ναός ὁ ἐμψυχος, τῆς ἀφράστου σου δόξης Φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Δυάς η θαυμαστή, τῶν σεπτῶν Ἀθλοφόρων, ἐνέγκασα στερρῶς, τήν πυράν τῶν βασάνων, ἐν δόξῃ παρίσταται, τῇ Τριάδι πρεσβεύουσα, χάριν ἔλεος, καί ἰλασμόν τῶν πταισμάτων, τοῖς τήν ἐνδοξον, αὐτῆς γεραίρουσι μνήμην,

δοθῆναι ἐν πνεύματι.

Θεοτοκίον

Ελπίς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευε, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δούναι ἄφεσιν, ἀμαρτιῶν ἡμῖν πάσι, καὶ διόρθωσιν, βίου τοῖς πίστει καὶ πόθῳ, αἰεὶ σε δοξάζουσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀσπίλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καὶ πνιμένα, κρεμᾶμενον νεκρόν, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα, θρηνούσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα, Πῶς ἐνέγκω σου, τήν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια πάθη, Θεέ ὑπεράγαθε;

Ὡδή δ'

Ὅρος σε τῇ χάριτι

Ἄδεται εἰς πάντα τὸν κόσμον ἡ ἀθλήσις, καὶ τὰ παλαίσματα ὑμῶν, Μεγαλομάρτυρες Χριστοῦ, δι' ὧν ἐτροπώσασθε, τὰς τοῦ ἐχθροῦ πικράς δυνάμεις ἐν χάριτι, καὶ νικηταὶ κατ' αὐτοῦ ἀπεφάνθητε.

Ἰστησι παγίδας κατὰ σοῦ ὁ παμπόνηρος, ἐν ἀνδρικῷ δέ λογισμῷ, καὶ στολισμῷ τὰς προσταγὰς, αὐτοῦ ἀπηχρείωσας, καὶ παντελῶς αὐτὸν Σεμνὴ κατηδάφισας, θείᾳ χειρὶ σκεπομένη θεόσοφε.

Νόησιν καὶ σύνεσιν Χριστὸς σοι χαρίζεται, καὶ ἐκ χειρὸς τῶν δυσσεβῶν, ἀσπίλον ἀμωμον τηρεῖ, καὶ λύτρον ἐκπέμπει σοι, τὸν ἱερόν, ὦ Ἀντωνίνα Ἀλέξανδρον, καθάπερ θεῖον ἐξ ὕψους Ἀρχάγγελον.

Θεοτοκίον

Ὡς ἔχουσα πανύμνητε ἰσχύν σε καὶ στήριγμα, ἡ Ἀντωνίνα καρτερεῖ, τὰ δυσαχθὴ καὶ θλιβερά, καὶ ρίπτει τὸν τύραννον, καὶ συμπατεῖ πᾶσιν ωραίοις τῇ χάριτι, τοῦ ἐκ νηδύος σου Λόγου ἐκλάμψαντος.

Ὡδή ε'

Ὁ φωτίσας τὴ ἐλλάμψει

Τεινόμενος, ἐπὶ ξύλου καὶ κατατεμνόμενος, Ἀλέξανδρε, καὶ σφοδραῖς ἀλγηδόσι κυκλούμενος, πρὸς Θεὸν ἀνέτεινες, σῶζειν δυνάμενον τὸ ὄμμα, τῆς διανοίας πανεύφημε.

Νεκρούμενοι, ἐν γυμνώσει σωμάτων οἱ Μάρτυρες, ἐδέξαντο, ἀφθαρσίας στολὴν καὶ ἀθάνατον, δόξαν ἐκκληρώσαντο, ἀντὶ προσκαίρου ατιμίας, ὅθεν αἰεὶ μακαρίζονται.

Θεοτοκίον

Κατάβαλε, τοὺς αἰεὶ πολεμοῦντάς με δαίμονας, καὶ ἀπρακτον, τὴν βουλήν αὐτῶν ποίησον ἀχραντε, ἀτρωτόν με σώζουσα, τῆς προσδοκίας τούτων Κόρη, ὅπως αἰεὶ μακαρίζω σε.

Ὡδή ς'

Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς

Ἀγῶνας ἀνδρικοὺς καὶ πλήρεις θαύματος, ἐνθέως διανύοντες, μυριάδας

Αιθιόπων νοητών, Μάρτυρες Κυρίου ετροπώσασθε, καί τοῖς χοροῖς, τῶν
Ασωμάτων νύν συνευφραίνεσθε.

Λαμπόμενοι φωτί τῷ θεῷ Μάρτυρες, ἀγνείας ωραιότητι, ὡμοιώθητε αὐλοῖς
λειτουργοῖς, τόν ἀγαθοδότην θεραπεύσαντες, καί πρὸς αὐτόν, στεφανηφόροι
μεταχωρήσαντες.

Ἡ γάλλεσθε φρουρά ομοῦ τυγχάνοντες, φωτός ἡμῖν ἀστράψαντος, καί φωνῆς
ἐπενεχθείσης ἐκ Θεοῦ, θάρσος ἐντιθείσης ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν, πανευκλεεῖς
στεφανηφόροι Μεγαλομάρτυρες.

Θεοτοκίον

Νενέκρωμαι ψυχὴν ταῖς παραβάσεσιν, ἐπίσκεψαί με ζώωσον, ἡ ζωὴν
ἀποκυήσασα Χριστόν, ὃν οἱ ευκλεεῖς Μεγαλομάρτυρες, πάντων Θεόν,
Παρθενομήτορ καθωμολόγησαν.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐκυκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος, οὐκ ἔστιν ὁ ρυόμενος, ἐλογίσθημεν ὡς
πρόβατα σφαγῆς, σῶσον τόν λαόν σου ὁ Θεός ἡμῶν, συ γάρ ἰσχύς, τῶν
ἀσθενούντων καί ἐπανόρθωσις».

Κοντάκιον Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Τῶν Μαρτύρων ἔλαμψεν, ἡ ἀξιέπαινος μνήμη, ἥν πιστοὶ τελέσωμεν, καί
ἀνυμνήσωμεν πιστῶς, ἐν ἐπι γνῶσει κραυγάζοντες, Σὺ τῶν Μαρτύρων,
Χριστέ τό κραταίωμα.

Συναξάριον

Τῇ Ι' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Αθλήσεως τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
Ἀλεξάνδρου καί Ἀντωνίνης.

Στίχοι

- Εὐρατο Ἀλέξανδρος ἀμ' Ἀντωνίνη
- Τόν βόθρον ἀκάτιον εἰς τρυφὴν φέρον.
- Τλὴ δεκάτῃ μόρον Ἀντωνίνα ἐμπυρόπισσον,

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Τιμοθέου, ἐπισκόπου
Προύσης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Κανίδου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Θεοφάνους καί Πανσέμνης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Ἀπόλλωνος ἐπισκόπου, καί Ἀλεξίου
ἐπισκόπου Βιθυνίας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδή ζ'
Σέ νοητήν Θεοτόκε

Ξενοπρεπώς, χείρας αφαιρούμενοι, τάς αιρομένας πρὸς τὸν Θεόν, τὸν τῶν ὅλων Κύριον, ἔχαιρον οἱ Μάρτυρες, δύναμιν δεχόμενοι, ἐξ οὐρανοῦ καὶ Κραυγάζοντες, ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καὶ υπερένδοξος.

Υπομονή, ανυποίστων Μάρτυρες, κολαστηρίων αληθώς, λαμπρυνόμενοι ὡς χρυσός, κόσμος ωραιότατος, ὠφθητε κραυγάζοντες, ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καὶ υπερένδοξος.

Νεανικώς, ξύλῳ αναρτώμενοι, καὶ σπαθιζόμενοι δεινώς, οὐκ ἠσθάνεσθε αληθώς, πόνων τῶν κολάσεων, ἄνωθεν δεχόμενοι, τὴν ἀρωγὴν καὶ κραυγάζοντες, ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καὶ υπερένδοξος.

Θεοτοκίον

Ὡσπερ τοὺς τρεῖς, Παῖδας οὐ κατέφλεξε, κάμιнос ἡ χαλδαϊκὴ, οὕτως Ἀχραντε σὴν νηδύν, πῦρ τὸ τῆς θεότητος, ἀφλεκτον ἐτήρησεν, ἀλλὰ βοῶ σοι, Κατάφλεξον, ὕλην πικράν τῶν παθῶν μου, Ἀγνή ὅπως δοξάζω σε.

Ωδή η'
Εν καμίνῳ Παῖδες

Ρητορεύει πάνσοφος δυάς, ἐνώπιον ἀνόμων, τὴν σάρκωσιν τοῦ οφθέντος, δι' ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς, Λόγου υπέρ ἔννοιαν, καὶ βασάνων πᾶσαν πείραν υποστάσα, Μαρτύρων ταῖς ἀγέλαις νῦν συναριθμεῖται, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιερεῖα ὥσπερ Ιερά, σπτῶμενοι λαμπάσι, τὸ ὄμμα πρὸς τὸν Θεόν, σώζειν δυνάμενον ὑμᾶς, ετείνετε Μάρτυρες, μελωδούντες, Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δεδεμένοι Μάρτυρες σοφοί, καὶ πίσση κεχρισμένοι, ἐν βόθρῳ πυρακτωθέντι, υπεβλήθητε ομοῦ, ἐνθῶς κραυγάζοντες, Ευλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἀπειράνδρως τέτοκας Θεόν, ἡμῖν ὁμοιωθέντα, Παρθένε, ὃν ἐκδυσώπει, παναμώμητε αἰί, σώσαι τοὺς κραυγάζοντες, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Εν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς ευσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ, ἀπέστιλβον λέγοντες, Ευλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ωδή θ'
Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου

Ἴνα στέφος ἀμαράντινον, καὶ φωταυγὴ παστάδα καὶ ὄλβον ἄσυλον, Μάρτυρες Χριστοῦ, ἐν οὐρανοῖς ἀπολάβητε, ἐν καμίνῳ καὶ λάκκῳ ἐβλήθητε, ἐν τούτῳ

μακαρίως, τελειωθέντες αξιάγαστοι.

Ὡσπερ προσφοραί ολόκληροι, τῷ Βασιλεῖ τῶν ὅλων ανεκομίσθητε, Μάρτυρες Χριστοῦ, διὰ πυρός τελειούμενοι, καί λαμπρά ομηγύρει συνήφθητε, τῶν ἄνω στρατευμάτων, μεθ' ὧν ὑμᾶς αἰεὶ γεραίρομεν.

Σώμα καί ψυχὴν προσήξατε, θυσίαν ὄντως ζώσαν Μεγαλομάρτυρες, τῷ υπέρ ἡμῶν, Χριστῷ τυθέντι ὡς πρόβατον, καί σκηναῖς πρωτοτόκων ευφραίνεσθε, Ἀλέξανδρε θεόφρον, καί Αντωνίνα αξιάγαστε.

Θεοτόκion

Φῶς μοιτῷ κειμένῳ Πάναγνε, ἐν ἀμελείας σκότει νῦν ἐξανάτειλον, τὰ τυφλούντά μου, τὸν λογισμὸν νέφη λύουσα, καί εἰρήνην βαθείαν πανάμωμε, αἰεὶ εργαζομένη, ἐν τῇ ψυχῇ μου τοῦ δοξάζειν σε.

Ὁ Εἰρμός

«Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου πυρπολουμένη Βάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος, καί νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσιν, κατασβέσαι αἰτούμεν τὴν κάμινον, ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Βαρθολομαίου καί Βαρνάβα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια ἀμφοτέρων.

Τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Τῇ σαγήνῃ τῆς γλώττης σου, θεωρρήμον Ἀπόστολε, ἐκ βυθοῦ ἀνήγαγες ματαιότητος, καί χαλεπῆς αθεότητος, τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, καί προσήγαγες Χριστῷ, τῷ Θεῷ διὰ πίστεως, τῷ τοιαύτῃν σοι, δέδωκότῃ τὴν χάριν ὡς ἐνθέῳ, μαθητῇ καί μυστολέκτῃ, Βαρθολομαίε Ἀπόστολε.

Ὁ τῆς δόξης σε ἥλιος, Ἰησοῦς ὁ Θεός ἡμῶν, ὡς ἀκτῖνα ἐνδοξε εξαπέστειλεν, εἰς τὰ τοῦ κόσμου πληρώματα, συντόνως ἐλαύνουσιν, ἀθείας τὴν ἀχλύν, καί φωτίζουνσαν ἅπαντας, τοὺς καθεύδοντας, ἐν νυκτὶ ἀγνωσίας, οὐς εἰργάσω, τῆς ἡμέρας κληρονόμους, Βαρθολομαίε θεόσοφε.

Καθυπεύκων τοῖς νεύμασιν, οὐ τῷ νεύματι ἅπαντα, καθυπεύκει τούτῳ τε ἐκμιμούμενος, ὡς ἀληθείας διδάσκαλον, θανάτου ποτήριον, διὰ πάθους

σταυρικού, αγαλλόμενος έπιες, καί παρίστασαι, εφετών ακροτάτω
Αποστόλοις, καί Αγγέλοις συγχορεύων, Βαρθολομαίε αοίδιμε.

Τού Αγίου Βαρνάβα

Έχος ο αυτός
Έδωκας σημείωσιν

Είληφας Απόστολε, κατά δαιμόνων αίτητην, εξουσίαν καί δύναμιν, Χριστού
εν ονόματι, τάς αρχάς τού σκότους, τούτων απελαυνειν, καί διελήλυθας τήν
γήν, καταλαμπρύνων καθάπερ ήλιος καί Ρώμην τήν αοίδιμον, καταλαβών
πρώτος ένδοξε, τού Χριστού ανεκήρυξας, τήν σωτήριον έλευσιν.

Πρώτην αγαθότητα, καί φυσικήν καί υπέρθεον, πολιτείαν μιμούμενος, ανήρ
εχρημάτισας, αγαθός Βαρνάβα, κατά μετουσίαν, καί παρακλήσεως υιός,
διαφερόντως ονομαζόμενος, τών τρόπων σου χρηστότητι, καί τή τού νού
καθαρότητι, τούς πιστούς παρεκάλεσας, επιμένειν τή χάριτι.

Όργανον ευάρμοστον, τή θεϊκή κυβερνώμενον, ενεργεία τού Πνεύματος,
βαρνάβα γενόμενος, τών Εθνών τήν κλήσιν, σύ κατεπιστεύθης, πρός τήν
επίγνωσιν Χριστού, μεταρρυθμίζων λόγοις καί πράξεσι, καί πάντας
κατεφώτισας, ομολογείν αληθέστατα, Ιησού τήν θεότητα, τού Σωτήρος τών
ψυχών ημών.

Δόξα... Έχος πλ. β'
Θεοφάνους

Τούς τής ευσεβείας αληθείς κήρυκας, καί παμφαείς τής Εκκλησίας αστέρας,
ύμνοις εγκωμίων τιμήσωμεν, Βαρθολομαίον καί Βαρνάβαν, τούς τών πιστών
διδασκάλους, καί μύστας τού Σωτήρος Χριστού, Ούτοι γάρ τόν τής αληθείας
λόγον σπείραντες, εν ταίς καρδίαις τών πιστών, πάσι καρποφορίαν διένειμαν,
καί πρεσβεύουσι Χριστώ, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Τριήμερος ανέστης

Μετάνοιαν ου κέκτησαι, ψυχή αμετανόητε, τί βραδύνεις; τού θανάτου η τομή,
εγγίζει καί τό τέλος, εφέστηκεν ως κλέπτης, τή Θεοτόκω δράμε πρόσπεσον.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Έχος α'
Πανεύφημοι Μάρτυρες

Εις πάσαν εξέδραμε τήν γήν, ημών ο σωτήριος, φθόγγος θεόπται Απόστολοι,
καί κατεφώτισε, ψυχάς πλανωμένας, καί Χριστώ προσήγαγε, βροτούς
πεφωτισμενους τή χάριτι, διό πρεσβεύσατε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών,
τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής
οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Φωστήρες υπέρλαμπροι Χριστού, σκεύη καθαρώτατα, αίγλην τού Πνεύματος Πάνσοφοι, πίστει χωρήσαντα, Εκκλησίας στύλοι, ουρανοί περιδοξοί, τήν δόξαν τού Θεού διηγούμενοι, αὐτῷ πρεσβεύσα, τε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δέ χειρῶν αὐτοῦ αναγγέλλει τό στερέωμα.

Ἔθνη προσηγάγετε Χριστῷ, τῷ Θεῷ Μακάριοι, λελυτρωμένα τῷ αἵματι, τού ευδοκήσαντος, ἐπὶ γῆς τεχθῆναι, καί Σταυρόν καί θάνατον, θελήσει υπομείναντος ἐνδοξοί, ὡς νῦν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Κοσμά Μοναχού

Ἦν διήλθετε κτίσιν φωτίσαντες, οἱ τού Σωτήρος Μαθηταί, τήν πλάνην τῶν εἰδώλων, ὡς ὕλην καταφλέξαντες τοῖς διδάγμασιν ὑμῶν, τά ἔθνη ἐξ ἀγνωσίας βυθοῦ, πρὸς τήν θείαν γνῶσιν, σαγηνεύσαντες ἐσώσατε, καί νῦν πρεσβεύσατε Χριστῷ, ὅπως ἰλεως γένηται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος πλ. δ'

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καί λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Απολυτίκιον Ἦχος γ'

Απόστολοι Ἅγιοι, πρεσβεύσατε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν...

Σέ τήν μεσιτεύσασαν τήν σωτηρίαν τού γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε, ἐν τῇ σαρκί γάρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱός σου καί Θεός ἡμῶν, τό διά Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθοράς ὡς φιλόανθρωπος.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Ἀγίων ο παρῶν.

Ποῖημα Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος β'
Ὡς ἐν βυθῷ κατέστρωσε

Ὁ προγνώστης πάντων καί Θεός, τό τῆς διανοίας σου, θεοειδές καθορῶν ἐξελέξατο, καί σέ συνηρίθμησε, τῇ χορείᾳ Βαρθολομαίε πανεύφημε, τῇ των

Αποστόλων, χάριτι λαμπρύνας τήν καρδίαν σου.

Αρετών εις ύψος αναβάς, γλώσσαν τήν πυρίπνοον, πυροειδώς μερισθείσαν
επλούτησας, ως Χριστού Απόστολος, παρουσία τού Παρακλήτου Πανάριστε,
τήν τής ασεβείας ύλην, δαπανώσαν καί κουφότητα.

Κανών τού Αγίου Βαρνάβα, ού η' Ακροστιχίς.

Ωδήν πλέκω σου Βαρνάβα θεηγόρε.
(άνευ τών Θεοτοκίων)

Ο αυτός

Ως ανήρ υπάρχων αγαθός, καί τής παρακλήσεως, υιός φανείς τής ψυχής μου
τήν κάκωσιν, καί τής αμαρτίας μου, τήν ψυχόλεθρον αθυμίαν απέλασον,
όπως ευφροσύνης, έμπλεως γενόμενος υμνήσω σε.

Δεδεγμένος μάκαρ τό σεπτόν, φέγγος τού βλαστήσαντος, εκ τής φυλής τού
Ιούδα πανόλβιε, Χριστού τού παντάνακτος, εκ Λευϊτιδος συγγενείας
ορμώμενος, τής ιερωσύνης, νόμου τε μετάθεσιν εκήρυξας.

Η λαμπρά σου πάνσοφε ζωή, πρώτης αγαθότητος, καί φυσικής μετουσίας
παρέδειξεν, αγαθόν σε δεύτερον, ταίς εκείθεν αγαθυνόμενον χάρισιν, ένδοξε
Βαρνάβα, γέννημα τής θείας παρακλήσεως.

Θεοτοκίον

Νεανίδων θείων ο χορός, ενθεαστικώτατα, εν γυναιξί σε καλήν ασματίζουσι,
Θεοτόκε Δέσποινα, καλλοναίς ωραϊζομένην θεότητος, τόν καλλοποιόν γάρ
Λόγον, υπέρ λόγον απεκύησας.

Ωδή γ'

Εξήνθησεν η έρημος

Ως πηγή προελήλυθας, σωτηρίουνάματος, Βαρθολομαίε πάντιμε, καί
πολύχουν τόν καρπόν ήνεγκας, εθνών τήν σωτηρίαν αξιάγαστε.

Τώ άλατι τής χάριτος, τών ειδώλων έπαυσας, τήν σηπεδόνα Πάνσοφε, τώ
νοστήμω λόγω τής πίστεως, τάς καρδίας ηδύνων τών τιμώντων σε.

Τού Βαρνάβα

Ο αυτός

Νεφέλη τόν εκούσιον, ημίν όμβρον φέρουσα, εκ τών πηγών τής χάριτος,
καθωράθης Βαρνάβα ένδοξε, καί τρυφής τόν χειμάρρουν ποταμίζουσα.

Ποικίλαις δαδουχούμενον, λαμπηδόσι βλέπουσα, η πανσθενής τού
Πνεύματος εξουσία, τών μυστηρίων Χριστού λειτουργόν αφορίζει, σέ
πανσεβάσμιε.

Λαμπόμενοι τή χαριτι, τού Σταυρού σου Δέσποτα, οι ευκλεείς Απόστολοι, σοί
τά ἔθνη πίστει προσάγουσιν, ο Βαρνάβας καί Παύλος οι θεόφρονες.

Θεοτοκίον

Εφάνης καθαρότητι, ωσεὶ κρίνον Δέσποινα, τών ακανθών εκλάμπασα,
λαμπηδόσι τής παρθενίας σου, εν μέσω Θεοτόκε πανσεβάσμιε.

Ο Ειρμός

«Εξήνθησεν η ἔρημος, ωσεὶ κρίνον Κύριε, η τών εθνών στειρεύουσα,
Εκκλησία τή παρουσία σου, εν ἡ εστερεώθη η καρδιά μου».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ο υψωθείς εν τῷ Σταυρῷ

Ως ουρανός περικαλῆς διηγῆσω, Βαρθολομαίε ἐπὶ γῆς θείαν δόξαν, τής τοῦ
Θεοῦ σαρκώσεως πανεύφημε, φαίνων ὡσπερ ἥλιος, τάς εν ζόφῳ καρδίας,
λύων τήν σκοτόμαιναν, τών κακίστων δαιμόνων, ἀλλά ευχαίς σου φώτισον
ημάς, σοῦ τήν φωσφόρον τελούντας πανήγυριν.

Τού Βαρνάβα

Ἦχος πλ. δ'

Αυλῶν ποιμενικῶν

Τού νόμου τήν σκιάν, σύ λιπών ως ἐχέφρων, τή χάριτι φοιτάς, θεοφόρε
Βαρνάβα, κατὰ πόλιν καί χώραν, τοῦ σταυρωθέντος φέρων τό ὄνομα,
θαύμασι καί σημείοις, τοὺς ἀπειθούντας πρὸς τήν ἀλήθειαν, καθοδηγήσας
ὡφθης ἐν Χριστῷ, τοῦ κόσμου παράκλησις.

Θεοτοκίον

Τό προσταχθέν μυστικῶς

Τόν ἀπερίληπτον Θεοῦ Υἱόν καί Λόγον, ἀνερμηνεύτως ὑπέρ νούν εκ σοῦ
τεχθέντα, Θεοτόκε ἰκέτευε σύν τοῖς Ἀποστόλοις, εἰρήνην τή οἰκουμένη,
εὐλκρινή, βραβεύσαι, καί τών πταισμάτων δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους
διόρθωσιν, καί βασιλείας ουρανῶν, δι' ἄκραν ἀγαθότητα, ἀξιῶσαι τοὺς
δούλους σου.

Ωδή δ'

Ελήλυθας εκ Παρθένου

Κατήργησας, τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου φραζάμενος, δαιμόνων τό φρύαγμα,
Βαρθολομαίε πανάριστε, τούτων ψυχόλεθρον, ἀπάτην ἀποδιώξας τῷ
κηρύγματι.

Φῶς τοῦ κόσμου, τό τής δόξης τής θείας ἀπαύγασμα, Χριστός σε ἀνέδειξε,
Βαρθολομαίε θεόληπτε, πάσαν γάρ κατηύγασας, θεογνωσία τήν κτίσιν
παμμακάριστε.

Τού Βαρνάβα

Ο αυτός

Επόμενος προσταγαίς τού Δεσπότης Απόστολε, Βαρνάβα πανεύφημε, τοίς πενομένοις διένειμας, όλην σου τήν ύπαρξιν, καί χριστοκήρυξ εγένου μεγαλόφωνος.

Κατέλαβες, αρετών λαμπροτάτην ακρότητα, καί Παύλον ευράμενος, τόν θεηγόρον Απόστολον, πάσι κατηγγείλατε, τού μυστηρίου τό βάθος, τό απόρρητον.

Ως ήλιος, διατρέχων τού κόσμου τά πέρατα, Βαρνάβα πανένδοξε, ακτινοβόλοις ελλάμψεσι, Παύλω εφεπόμενος, καταλαμπρύνεις τω λόγω τώ τής χάριτος.

Συμμέτοχος τών παθών τού Σωτήρος γενόμενος, Βαρνάβα πανεύφημε, εν ουρανόις σκηνώμασι, τούτω συνδεδόξασαι, τής υπέρ νούν ευφροσύνης εμφορούμενος.

Θεοτοκίον

Η τής Εύας, Θεομήτορ κατάρα τώ τόκω σου, λέλυται πανάμωμε, σεσαρκωμένον γάρ τέτοκας, Λόγον τόν αϊδιον, τόν ευλογίαις τόν κόσμον στεφανώσαντα.

Ωδή ε' Μεσίτης Θεού

Ακτίστω φωτί, δι' ημάς εν κτίσματι φανέντι Χριστώ, πρωτουργώς ωμίλησας, τούτω συγγινόμενος Απόστολε, καί ταίς θείαις ακτίσι, ταίς παρ αυτού λαμπόμενος.

Ως δρόσος Θεού, τοίς ανθρώποις ίαμα κομίζουσα, εν τώ κόσμω πέφηνας, ώ Βαρθολομαίε, παμμακάριστε, καί τήν γήν τής ασεβείας, προφητικώς κατέστρεψας.

Τού Βαρνάβα

Ο αυτός

Ο νόμου σκιάν, υπερβάς καί χάριτι λαμπόμενος, τών εθνών τό πλήρωμα, ευαγγελιζόμενος εφώτισεν, ο θεόφρων Βαρνάβας, τώ τού Χριστού κηρύγματι.

Ισχύν κραταιάν τού Αγίου Πνεύματος, Απόστολε, σαφώς περικείμενος, πονηρίας πνεύματα κατέβαλες, τής αυτών κακουργίας, τόν κόσμον λυτρωσάμενος.

Βοώντος φωνή, εν ερήμοις έθνεσιν εγένου σοφέ, τής θείας σαρκώσεως, τό υπέρ κατάληψιν μυστήριον, αναγγέλλων τοίς πάσι, Βαρνάβα παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Ιδού εν γαστρί, Θεοτόκε πάναγνε Χριστόν τόν Θεόν, υπέρ λόγον έσχηκας,

ὥσπερ Ησαΐας προηγόρευσεν, ὑπὲρ φύσιν δέ τούτον, Θεογεννήτορ τέτοκας.

Ὡδή ς' Ἐν αβύσσῳ πταισμάτων

Τῶν θαυμάτων τὴν χάριν δεξάμενος, καὶ τῶν ἱαμάτων πλουτήσας ἐνέργειαν, Βαρθολομαίε πάνσοφε, τῶν ἐθνῶν τὰς ἀγέλας ἐζώγησας.

Ἡ πυρίνη σου γλῶσσα Πανεύφημε, πάσαν τὴν ἀπάτην ὡς χόρτον κατέφλεξε, τῶν δὲ πιστῶν ἐλάμπρυνε, τὰς καρδίας τῷ θείῳ κηρύγματι.

Τοῦ Βαρνάβα

Ὁ αὐτός

Ἀνατείλας τῷ κόσμῳ Χριστέ ὁ Θεός, τῆς δικαιοσύνης ὁ ἥλιος Δέσποτα, ὥσπερ ἀκτῖνας λάμποντας, τὸν Βαρνάβαν καὶ Παύλον ἐξήστραψας.

Ριζοτόμος ἀξίνη γεγένησαι, τὴν υλομανήσασαν ἀπάτην τέμνουσα, τοῖς ὑπὲρ λόγον θαύμασι, τεθηγμένη Βαρνάβα θεσπέσιε.

Νομοθέτης ἐδείχθης τῆς χάριτος, ὡς τῆς παλαιᾶς διαθήκης τὰ σύμβολα, πρὸς ἀληθείας ἐμφασιν, μεταπλάττων Βαρνάβα θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Ουρανὸν ὁ τανύσας βουλήματι, ουρανὸν ἐπίγειον ἄλλον ἀπέδειξε, σέ Θεομήτορ ἀχραντε, καὶ ἐκ σοῦ ἀνατείλας ἐπέφανεν.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐν αβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι ἄβυσσον, Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Ὡφθης μέγας ἥλιος τῇ Εκκλησίᾳ, διδασμάτων λάμπεσι, καὶ θαυμασίῳ φοβερῶν, φωταγωγῶν τοὺς τιμώντάς σε, Βαρθολομαίε Κυρίου Ἀπόστολε.

Ὁ Οἶκος

Εμυήθης τοῦ Λόγου μαθητά, τοὺς λόγους τοὺς ἀγίους, καὶ τοὺς πάλαι αλογία δεινῶς καθυπαχθέντας τέκνα εἰργάσω τοῦ φωτός, Ἦπλωσας εἰς βάθη ἀγνωσίας τὰ σεπτὰ καὶ ἱερὰ σου δίκτυα, καὶ ἔλαβες τὰ ἔθνη υπήκοα, τὰς κεχερσωμένας ἀπάτη διανοίας ἐνέωσας τῷ θείῳ ἀρότρῳ, Εξήρυνας τὸν φλογμὸν τῆς πολυθείας, δροσισμῷ σου τῆς παιδρᾶς θεηγορίας υιοῦς Θεοῦ, τοὺς πρὶν οργῆς τέκνα ἐργασάμενος, Βαρθολομαίε Κυρίου Ἀπόστολε.

Συναξάριον

Τῇ ΙΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Βαρθολομαίου καὶ Βαρνάβα.

Στίχοι

- Καὶ σὸς μαθητής, Χριστέ, Βαρθολομαῖος,

- Μιμούμενός σε, σταυρικών φέρει πάθος.
- Υπέρ λίθον σάπφειρον, ως γραφή λέγει,
- Τούς συντρίβοντας είχε Βαρνάβας λίθους.
- Ενδεκάτη σταύρωσαν ερίφρονα Βαρθολομαίον.

Τή αυτή ημέρα, η Σύναξις τελείται τού Αρχαγγέλου Γαβριήλ εν τώ, Ἄδειν.

Στίχοι

- Ἡ σας Γαβριήλ πρίν τό Χαίρε τή Κόρη.
- Ἄδεις δέ καί νύν, Ἀξιόν σε υμνέειν.

Ταίς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμάς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Ἀντίθεον πρόσταγμα

Τό μέγα μυστήριον Βαρθολομαίε, τῆς θείας σαρκώσεως, τῷ κόσμῳ ἐφανέρωσας, τό πάσιν ἀχώρητον καί ἀκατάληπτον, μόνοις δέ χωρούμενον πιστοίς, ἀνερμηνεύτως καί πιστευόμενον.

Ὡς λίθος πανάγιος Βαρθολομαίε, ἀγνῶς κυλιόμενος τῆς πλάνης τό Οχύρωμα, εὐτόνως κατέστρεψας, τῆς Ἐκκλησίας δέ, ἀρρηκτος θεμέλιος φανείς, διαφυλάττεις ταύτην ἀκράδαντον.

Τού Βαρνάβα

Ὁ αὐτός

Αγίως τόν Ἅγιον τόν ἐν Αγίοις, ἐπαναπαυόμενον, Βαρνάβα ἐκήρυξας, Υἱόν τόν συνάναρχον Πατρί καί σύνθρονον, ἄνθρωπον γενόμενον ἡμῖν, τήν σωτηρίαν πραγματευόμενον.

Βολίδες ἀστράπτουσαι, τό θεῖον φέγγος, Βαρνάβας ο πάντιμος, καί Παῦλος ο θεόληπτος, ὡς φῶς ἐξεπορεύθησαν, καταλαμπρυνοντες λόγῳ, τῷ τῆς χάριτος ἐθνῶν, τήν παγκληρίαν οἱ χριστοκήρυκες.

Αγάλλεται σήμερον, ἡ θρεψαμένη, εὐῶδες θυμίαμα, κυπρίζοντα τῆς πίστεως, Χριστῷ σε βλαστήσασα θεομακάριστε, ἦνπερ ἀμειβόμενος, τῆς νύν αἰχμαλωσίας, ρύσαι πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον

Ἰθύνουσα Πάναγνε τόν ἐμόν βίον, πρὸς τόν σόν πανεύδιον, λιμένα καθοδήγησον, Θεόν ἡ κύήσασα, τῶν ἀγαθῶν τήν πηγὴν, τόν πάσι παρέχοντα πιστοίς, τήν ἀφθαρσίαν τῆς ἀγαθότητος.

Ὡδή η'

Κάμινος ποτέ, πυρός

Μέγα καί μικρόν, πολύ τε καί ολίγον, τό τού Σωτήρος Ευαγγέλιον, πανσόφως
εδίδαξας, τά μεγάλα καί παράδοξα, συντετμημένοις ρήμασι, πάσι
διασημαίνον, Βαρθολομαίε θεόσοφε.

Ὡσπερ ποταμός, Σιών εξωρμημένος, τῆς Εκκλησίας τά συστήματα, ποτίζων
Πανόλβιε, τόν χειμάρρουν τῆς θείας τρυφῆς, ἐξέπιες φανότατα, κράζων,
Υπερυψοῦτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κυριον.

Τού Βαρνάβα

Ο αυτός

Θάλασσαν εθνών, τaráττει σου τούς ἵππους, ως ευεργέτης επεβίβασας,
Βαρνάβαν τόν ἐνδοξον, καί τόν Παύλον τόν θεσπέσιον, τήν πλάνην τήν
πολύθεον, δόγμασι Ζωοδότα, τῆς ευσεβείας ελαύνοντας.

Ἐθου ως Θεός, Παράκλητε τό Πνεῦμα, τό παντουργόν εν Εκκλησία σου,
φωστήρας εκλάμποντας, τήν σὴν δύναμιν κηρυττοντας, Υιού τε καί
Γεννήτορος, κράζοντας, Ευλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ἦστραψας φαιδρώς, ως ἥλιος εν κόσμῳ τῷ νοητῷ προσομιλήσας σαφώς,
ἡλίῳ θεόληπτε, ποιωθεῖς γάρ τῇ λαμπρότητι, φῶς δεύτερον γεγένησαι,
ἅπασιν αναφαίνων, τού μυστηρίου τήν δύναμιν.

Γήν ταῖς διδαχαῖς, τήν σύμπασαν φωτίσας, τῆς υπέρ νούν μακαριότητος,
αξίως τετύχηκας, ουρανίοις εν σκηνώμασι, Βαρνάβα πανσεβάσμιε, στέφανον
ευπρεπείας, πρὸς τού Δεσπότου δεξάμενος.

Θεοτοκίον

Ἴνα τήν ἀράν, τήν πρώτην αφανίσῃς, καί τού θανάτου τό κατάκριμα, τῆς πάλαι
προμήτορος, εκ Παρθένου Θεομήτορος, Λόγε Θεοῦ γεγέννησαι, πάσι
δεδωρημένος, αθανασίαν ἀνώλεθρον.

Ο Ειρμός

«Κάμιнос ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τὰς ενεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ
προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστοὺς δροσίζουσα,
ψάλλοντας, Ευλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ὡδή θ'

Ἀνάρχου Γεννήτορος

Τού Λόγου γενόμενος, αυτόπτης καί διάκονος, μαθητῆς τε καί κήρυξ
θεοπτικώτατος, ἐνθα νύν υπάρχει ο Λόγος, σύ κατοικεῖν, ὄντως ἡσιώθης, ως
αὐτός υπέσχετο, ἀψεудῶς ο υπεράγαθος.

Ὡς νύν παριστάμενος, τῷ θρόνῳ τού Δεσπότου σου, καί ἐκεῖθεν ἀκτίσι
περιλαμπόμενος, ὡ Βαρθολομαίε θεόφρον, τούς υμνητάς, τούς σοὺς
εποπτεύοις, παθῶν εκλυτρούμενος, καί ποικίλων περιστάσεων.

Τού Βαρνάβα

Ο αυτός

Οι φώς χρηματίσαντες, δι' αρετής Απόστολοι, καί φωτί τώ μεγάλω νύν παριστάμενοι, κόσμω τήν ειρήνην βραβεύειν, καί τήν υμών, σώζειν Εκκλησίαν, ήνπερ συνεστήσασθε, τόν Δεσπότην ικετεύσατε.

Ρητόρων δεινότητα, σοφίας σου πυρσεύμασι, θεοφάντορ Βαρνάβα, σαφώς κατέσβεσας, τών απαυγασμάτων τών θείων, ως τήν πηγήν ένδον κεκτημένος, διό τήν πανίερν, εορτήν σου μεγαλύνομεν.

Εν πίστει τήν μνήμην σου, τελούντες νύν Απόστολε, πρεσβευτήν τώ Δεσπότη σέ προβαλλόμεθα, λύσιν εξαιτούντες πταισμάτων, διά τής σής λαβείν μεσιτείας, Βαρνάβα πανέντιμε, θεοκήρυξ Ιερώτατε.

Θεοτοκίον

Ως όρθρος ευρέθης πρωϊνός, εν τή τού βίου νυκτί, παρθενίας ακτίσι περιαστράπτουσα, τήν ανατολήν γάρ ηλίου, τού νοητού τής δικαιοσύνης ημίν εφανέρωσας, Θεομήτορ πανσεβάσμιε.

Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Βαρθολομαίος σήμερον, Βαρνάβας ο θεόληπτος, εν τή σεπτή αυτών μνήμη, νύν παρ' ημών κατά χρέος, λαμπρώς ανευφημείσθωσαν, ως τού Χριστού Απόστολοι, καί μαθηταί πρεσβεύοντες, υπέρ ημών τών τελούντων, τήν Ιεράν αυτών μνήμην.

Θεοτοκίον

Μαρία καθαρώτατον, χρυσούν θυμιατήριον, τής αχωρήτου Τριάδος, δοχείον γεγενημένη, εν ώ Πατήρ ηύδόκησεν, ο δέ Υιός εσκήνωσε, καί Πνεύμα τό πανάγιον, επισκιάσαν σοι Κόρη, ανέδειξε Θεοτόκον.

Εις τούς Αίνους, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' δευτερούντες τό α'.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Ο τής δόξης σε ήλιος, Ιησούς ο Θεός ημών, εις τού κόσμου άπαντα τά πληρώματα, ώσπερ ακτίνα πολύφωτον, θεόφρον Απόστολε, επαφήκε τήν αχλύν, τής κακίας ελαύνουσαν, καί φωτίζουσαν, σκοτισθείσας καρδίας αγνωσία, καί παθών επικρατεία, Βαρθολομαίε πανόλβιε.

Καθαρόν ενδιαίτημα, τής Τριάδος γεγένησαι, αρετών λαμπρότητι φαιδρυνόμενος, καί εν καρδία δεχόμενος, Βαρνάβα τήν έλλαμψιν, παρ' αυτής

τόν φωτισμόν, τού ηλίου φαιδρότερον, εν τοῖς πέρασι, τηλαυγώς επιπέμπεις
καί φωτίζεις, τούς εν σκότει καθημένους, τῆς αγνωσίας θεόληπτε.

Ὡς νεφέλαι Μακάριοι, ἐπὶ πάντα τὰ πέρατα, υετόν ερράνατε τόν ουράνιον, καί
τάς ψυχάς κατηρδεύσατε, πιστῶν θεία χάριτι, αποπνίξαντες δεινά, αθεΐας
ζιζάνια, καί τελέσαντες, τάς ψυχάς καρποφόρους τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦτο
εν αινέσει, υμᾶς τιμῶμεν Ἀπόστολοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, ὁ συναϊδὸς Λόγος τοῦ Πατρός, καθὼς ἐν Ευαγγελίοις
προέβη, τὰ εὐφωρα κλήματα, υμεῖς ἐστε πανεύφημοι Ἀπόστολοι, οἱ τόν
βότρυν τόν πέπειρον καί Τερπνόν, ἐν τοῖς κλάδοις υμῶν φέροντες, ὅν οἱ
πιστοὶ ἐσθίοντες, ἐπιστοιχοῦμεν γεύσιν πρὸς ευφρόσυνον, Βαρθολομαίε
θεόληπτε, καί Βαρνάβα υιέ παρακλήσεως, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, υπέρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος,
τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τό τεῖχος τό ἀρρηκτον, τὴν ἀρραγή προστασίαν, καί
καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Ὡδή γ' καί ς'

Ὁ Ἀπόστολος

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς Ἀποστόλους, ἐσχάτους ἀπέδειξεν...

Ζήτηι Κυριακή Δεκάτη.

Ευαγγέλιον

ζήτηι Οκτωβρίου ΙΗ'

Κοινωνικόν

Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καί εἰς τὰ πέρατα τῆς
οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ονουφρίου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Πάτερ θεόφρον Ονούφριε, ἐν ἐρημία με νύν, τῶν παθῶν αὐλιζόμενον, εἰς ὁδὸν ευθείαν με, ἀρετῶν χειραγώγησον, πρὸς μετανοίας, τρίβον πρεσβείαις σου, πρὸς θελημάτων, Θεοῦ εκπλήρῳσιν, πρὸς ἀδαπάνητον τῶν καλῶν ἀπόλαυσιν, ὅπως τό σόν, χαίρων παναοίδιμε, τελῶ μνημόσουνον.

Πάτερ θεόφρον Ονούφριε, τόν παγετόν τῆς νυκτός, καί ἡμέρας τόν καύσωνα, τῇ ἐλπίδι Ὅσιε, τῶν μελλόντων υπέμεινας, τά ἐπὶ γῆς σου, μέλη νεκρώσας γάρ, τῆς ουρανίου ζωῆς ἐπέτυχες, ἔνδον γενόμενος, τῆς παστάδος Ἁγίε, περιχαρῶς, κάλλος τό ἀμήχανον, Ορών τοῦ Κτίστου σου.

Πάτερ θεόφρον Ονούφριε, τῆς κοσμικῆς σεαυτόν, ἀποστήσας συγχύσεως, πρὸς τὴν υπερκόσμιον, ἀνηνέχθης ἀκρότητα, αὐτὴν ποθήσας, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, αὐτό τό ὄντως ἐφετόν ἐφθασας, οὐ ταῖς ἐλλάμψεσι, μάκαρ πυρσευόμενος ἀμαρτιῶν, ζόφου ταῖς πρεσβείαις σου, ἡμᾶς ἐξάρπασον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πάσαν τὴν γῆν, ἐξήλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, διό ἐν τοῖς ουρανοῖς, εὔρες μισθόν τῶν καμάτων σου, τῶν δαιμόνων ὠλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὧν τόν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας, Παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον, ἐκτενῶς ἰκέτευε, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Μεγάλων χαρισμάτων ἀγνή, Παρθένε Θεονύμφευτε, ἡξιώθης, ὅτι ἔτεκες σαρκί, τόν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστόν τόν ζωοδότην, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνωδούσα, ἀνεβόα μητρικῶς, Υἱέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Τῆς μακαριότητος τῆς υπέρ νούν ορεγόμενος, ἐλογίσω θεσπέσιε, τρυφήν τὴν ἐγκράτειαν, τὴν πτωχείαν πλούτον, τὴν ἀκτημοσύνην, περιουσίαν ἀληθῆ, καί ευδόξίαν τὴν μετριότητα, διό καί τῆς ἐφέσεως, τῆς κατὰ γνώμην ἐπέτυχες, ἐν σκηναίς αὐλιζόμενος τῶν Ἀγίων Ονούφριε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Οσίου αὐτοῦ.

Δρόμον τῆς ἀσκήσεως, ἀπεριτρέπτως τετέλεκας, καί τὴν πίστιν τετήρηκας, ἐντεύθεν καί στέφανον, ἐκομίσω Πάτερ, τῆς δικαιοσύνης, ὃν σοι ἠτοίμασε Χριστός ὁ κατ' ἀξίαν νέμων τά ἔπαθλα, καί γέρα χαριζόμενος καί τὴν τῶν

πόνων αντίδοσιν, ὃν καί νύν ἡμᾶς ρύσασθαι, ἐκ κινδύνων δυσώπησον.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Πάσαν ἡδυπάθειαν, υπωπιάζων τό σῶμά σου, ἀπηρνήσω θεόσοφε,
πικραίνων τήν αἴσθησιν, ἐγκρατείας πόνοις, καί σκληραγωγίας, υπομονή τε
πειρασμῶν, καί καρτερία τῶν περιστάσεων, ἀνθ' ὧν τήν ἀτελεύτητον,
ἀντιλαμβάνεις ἀπόλαυσιν, καί τρυφήν ἀδιάδοχον, καί χαράν ἀνεκκλάλητον.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν μοναστῶν τά πλήθη, τόν καθηγητήν σε τιμῶμεν Ονούφριε, διὰ σοῦ γάρ
τήν τρίβον, τήν ὄντως ευθείαν πορεύεσθαι ἐγνώμεν, Μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ
δουλεύσας, καί ἐχθροῦ θριαμβεύσας τήν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, Οσίων
συμμέτοχε Καί Δικαίων, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος πλ. δ'

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καί λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπό
πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Οἱ Μάρτυρές σου

Ἡ δάμαλις ἡ ἀσπίλος, τόν μόσχον βλέπουσα ἐπὶ τοῦ ξύλου,
προσαναρθῶμενον εθελουσίως, οδυρομένη γοερῶς, Οἱμοί! ἀνεβόα
ποθινότατον τέκνον, τί σοι δῆμος ἀνταπέδωκεν, ἀχάριστος Εβραίων, θέλων
με ἀτεκνώσαι ἐκ σοῦ παμφίλτατε;

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Τῆς ἐρήμου πολίτης καί ἐν σῶματι Ἄγγελος, καί θαυματουργός ἀνεδείχθης
θεοφόρε Πατήρ ἡμῶν Ονούφριε νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχή, οὐράνια
χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καί τὰς ψυχὰς τῶν πίστει
προστρεχόντων σοι, Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι,
δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σοῦ πάσιν ἰάματα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

**Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Ἁγίου ο
παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.**

Ονουφρίῳ τόν αἶνον ἐξάδω πόθῳ.

Ὠδή α' Ἦχος β'

Δεῦτε λαοί

Ὅλον Χριστόν, εἰσοικισάμενος ἐνδοξε, καί κόσμον παρωσάμενος, δόξαν τήν
ἄστατον, τῆς αὐτοῦ ἀπολαύεις, Ονούφριε ἀξίως, χαράς αοίδιμε.

Νόμῳ Χριστοῦ, ἐμμελέτησας θεσπέσιε, δένδρον ζωῆς κατάκαρπον, ἀρεταῖς
δέδειξαι, προβαλλόμενος χάριν, τῶν θείων ἱαμάτων, τοῖς κατορθώμασι.

Θεοτοκίον

Οίκος αγνή, ο τής σοφίας εγνώρισαι, εκ τών αιμάτων σάρκα γάρ, τών σών αγνών λαβών, καί σταυρώ ομιλήσας, Θεός τής απαθείας, ημίν μετέδωκεν.

Ωδή γ'

Στερέωσον ημάς

Υπήλθες τόν Χριστού ζυγόν, Ονούφριε, ερήμοις αβάτοις σύ καταμόνας, ομιλείν επιποθών αυτώ, καί τού κάλλους τρυφάν, δόξης τής θείας αυτού.

Φωτίσας σεαυτόν φωτί τής γνώσεως, καί γνώφον σκεδάσας τών παθημάτων, εν πλαξί ταίς τής καρδίας σου, απαθείας τόν νόμον Πάτερ είληφας.

Θεοτοκίον

Ρανίδι συμπαθώς τή τής πρεσβείας σου, τήν φλόγα κατάσβεσον τής ψυχής μου, Θεοτόκε αιειπάρθενε, συμπαθείας πηγήν μοι επαρδεύουσα.

Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Εμάκρυνας Ὅσιε, καί εν ερήμοις σαφώς, ηυλίσθης τόν Κύριον, ρυόμενόν σε δεινών, αεί εκδεχόμενος, Ὅθεν ευαρεστήσας, τώ Δεσπότη παμμάκαρ, είληφας τήν αγήρω, ουρανών βασιλείαν, εν ή νύν αυλιζόμενος, μνήσθητι τών τιμώντων σε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκαίνισας άχραντε, τώ θείω τόκω σου, φθαρείσαν εν πάθεσι, τών γηγενών τήν θνητήν, ουσίαν καί ήγειρας, πάντας εκ τού θανάτου, πρός ζωήν αφθαρσίας, όθεν σε κατά χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ως προεφήτευσας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Υψούμενος ύψωσας, τούς πεπτωκότας ποτέ, εμέ δέ κατέβαλες, τή ανυψώσει τή σή, ώ φώς τών ομμάτων μου, Δέχου Υιέ τό πάθος, δι' ημάς εκουσίως, φέρε Σταυρόν, τούς Ἴηλους, καί τόν Σπόγγον, τήν Λόγχην, δι' ών τής απαθείας, τήν χάριν εβράβευσας.

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Ιδρυμένος ακλόνητος, παρά Χριστού δαιμόνων τρικυμίας, ως αφρόν Ονούφριε διαλέλυκας.

Ως αδάμας τοίς θάλπεσι, καί τοίς κρυμοίς στερρώς εγκαρτερήσας, τών δαιμόνων έλυσας τά παλαιίσματα.

Θεοτοκίον

Τής ψυχής μου τήν κάκωσιν, τού σου Υιού τή λάμπει Θεοτόκε, αφελούσα σύναψον σωτηρία με.

Ωδη ε'

Ο τού φωτός χορηγός

Ολοκαυτώσας τόν νούν, τώ δι' ημάς υπέρ ημών θάνατον, διά Σταυρού
κεκαρτερηκότι, αξίως κοινωνός, καί συγκληρονόμος τής δόξης γεγένησαι.

Ναόν ειργάσω σαυτόν, όλολαμπή ταίς αρεταίς Όσιε, διαφανείς βολίδας
ενθέους, αστράπτων τηλαυγώς, θείων θαυμασίων παμμάκαρ Ονούφριε.

Θεοτοκίον

Αγαθοδότην Χριστόν, Θεοκυήτρια αγνή τέξασα, τόν πονηραίς παθών
τρικυμίαις, κλονούμενόν με νύν, τή σή ευσπλαγχνία Παρθένε θεράπευσον.

Ωδή ς'

Εν αβύσσω πταισμάτων

Ιθυνόμενος αύραις τού Πνεύματος, όρμω γαληνώ προσεπέλασας Όσιε, τό
βάρος παρωσάμενος, τής σαρκός εγκρατεία Ονούφριε.

Νεύσει θεία θεούμενος γέγονας, άγγελος επίγειος, τήν Ιωάννου γάρ, καί
Ηλιού εξήλωσας, πολιτείαν παμμάκαρ Ονούφριε.

Θεοτοκίον

Ο δυνώμενος πάθεσιν Άχραντε, καί συμποδιζόμενος τοίς παραπτώμασιν, η
τήν χαράν κυήσασα, τών κακών μοι λύσιν παράσχου δέομαι.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων Κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας
σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Έχος πλ. δ'

Πίστιν Χριστού

Φώς νοητόν καί ουράνιον, ένδον λαβών εν καρδία σου, τής ακηράτου
Τριάδος δοχείον ώφθης Ονούφριε, καί νύν μετά Αγγέλων ηρίθμησαι,
κραυγάζων, Αλληλούϊα.

Ο Οίκος

Ω αγάπη, Τό φώς τό υπέρλαμπρον! ώ πασών αρετών τό κεφάλαιον! η αεί τά
ουράνια τάγματα ευφροσύνης πληρούσα καί χάριτος, η ενοικήσασα τοίς
Αγίοις, Πατριάρχαις Προφήταις καί Αποστόλοις, ών ταίς ευχαίς καί ημίν
ενοίκησον, ίνα σύν αυτοίς μελωδώμεν τώ Θεώ, Αλληλούϊα.

Συναξάριον

Τή ΙΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ονουφρίου τού
Αιγυπτίου.

Στίχοι

- Καί τήν ενός χιτώνος εντολήν, Πάτερ,
- Υπερβέβηκας, γυμνητεύσας είς τέλος.
- Δωδεκάκη αχίτωνα Ονούφριον εκ βίου ήραν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Πέτρου τού εν τώ Ἀθω.

Στίχοι

- Καί σοί προτείνει δεξιάν Χριστός, Πέτρε,
- Σωθέντι γυμνώ εκ θαλάσσης τού βίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Αντωνίνης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιωάννου τού Στρατιώτου, καί τών Οσίων Ζήνωνος καί Τριφυλλίου Επισκόπου, καί τού Οσίου Ιουλιανού τού εν τοίς Δαγάτου (ή Δαγάζου).

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εικόνας χρυσής

Νεώσας ψυχήν, τώ αρότρω προσευχής Πάτερ Ονούφριε, καί κατασπείρας τήν εγκράτειαν, στάχυν αγνείας εθέρισας, ή συνδισπύμενος μάκαρ, σύν Αγγέλοις εκραύγαζες, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Εμάκρυνας μέν, σεαυτόν εκ κοσμικής διαίτης Όσιε, εν ερημίαις δ' αυλιζόμενος, άρτον ουράνιον είληφας, είχες γάρ Χριστόν σιτοδότην, ώ γεγηθως ανεκραύγαζες, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ξενίζει βροτούς, καί αΰλους Πάναγνε τής σής λοχείας, θείον μυστήριον, μόνη γάρ, άνευ σποράς Λόγον τέτοκας, σάρκα γεγονότα δι' οίκτον, ώ σωθέντες κραυγάζομεν, Ευλογημένη, η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Ωδή η'

Τόν έν καμίνω τού πυρός

Αίγλη τού Πνεύματος σαφώς, πυρσευόμενος τόν νούν φωστήρος δίκην, θεωριών ακτίνας, καί ιαμάτων αυγάς, αστράπτεις Παμμάκαρ Ονούφριε, τοίς υπερυψούσι, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Δυνάμει θεία ευσθενής, γνωριζόμενος αεί δαιμόνων θράσος, καθελών τών αλόγων, ζώων τήν φύσιν σαφώς, κραυγάζων υπέταξας, οσιε, Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Όσπερ νεφέλη φωτεινή, τόν υπέρθεον Χριστόν ήλιον φέρεις, εν αγκάλαις σου Μήτερ, δι' ού τον ζόφον παθών, ψυχής μου λαμπρύνασα αύγασον, τώ τής απαθείας, φωτί Θεογεννήτορ.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'
Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον

Πυρί Θεού τής αγάπης, ηδονάς καταφλέξας σαρκός, καί ωραΐσας τήν ψυχήν, οία αστήρ Πάτερ έλαμψας, εν ερήμω, φωτίζων τήν πάσαν οικουμένην εμφανώς, τού σου βίου ακτίσι, καί φέγγει τών ιάσεων.

Όλος Θεώ κεκραμένος, δι' αγάπης τρισμάκαρ, μετέσχες βασιλείας τής αυτού, καί τής τρυφής τήν απόλαυσιν, καί ζωής τόν χειμάρρουν, καί τών εορταζόντων τόν χορόν, καί χαράν τήν αγήρω, απείληφας Ονούφριε.

Θεόν ευΐλατον έχων, τής ασκήσεως πόνοις, ιδρώσί τε καμάτων νύν τών σών, τούτον ημίν εξευμένισαι, τοίς υμνούσί σε πάσι, λυτρούμενος σοφέ εκ συμφορών, καί παθών καί οδυνης, Ονούφριε αοΐδιμε.

Θεοτοκίον

Ως προστασίαν σε μόνην, καί ισχύν Θεοτόκε, καί τείχος καί προπύργιον στερρόν, έχων τροπούμαι εχθρών προσβολάς, καί παθών επικλύσεις, εν σοί γάρ τάς ελπίδας μου αεί, ανεθέμην τή μόνη, φθοράς απαλλαπτούση με.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ηκοντακαινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ Αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον
Τών μαθητών ορώντων σε

Ο υψηλός σου βίος τοίς μονοτρόποις, κανών θεοσεβείας τελειοτάτης, σύ γάρ λογισμώ ενζυμωμένος, εν ζυγώ διακρίσεως, ποιείς Ονούφριε τούτους, ευπαράκλητως όδεύειν.

Θεοτοκίον Όμοιον

Ημείς εν σοί καυχώμεθα Θεοτόκε, καί εις Θεόν σε έχομεν προστασίαν, έκτεινον τήν χείρά σου τήν άμαχον, καί θραύσον τούς εχθρούς ημών, σοίς εξαπόστειλον δούλοις, βοήθειαν εξ Αγίου.

Εις τούς Αίνους, ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια γ' δευτερούντες τό α'.

Έχος πλ. δ'
Ω τού παραδόξου θαύματος

Πάτερ θεόφρον Ονούφριε, τού Ηλιού μιμητής, χρηματίσας εν πνεύματι, μετανάστης γέγονας, τής τού κόσμου συγχύσεως, σαρκός ορέξεις απαρνησάμενος, καί έν ερήμω συναυλιζόμενος, χαίρων μακάριε, τήν ψυχήν επτέρωσας, πρός ουρανόν, ένθα τό πολίτευμα, σαφώς εκέκτησο.

Όσιε Πάτερ Ονούφριε, ιερωτέραν ψυχήν, θεοφρόνως κτησάμενος, πειρασμούς υπήνεγκας, θεία πίστει ρωννύμενος, καί δι' αγάπης Θεώ ενούμενος, τή τών πράεων γή κατεσκήνωσας, ωραΐζόμενος, αρετών λαμπρότησιν, όθεν τήν σήν, μνήμην ευφραινόμενοι, πανηγυρίζομεν.

Πάτερ παμμάκαρ Ονούφριε, τάς υπέρ νούν δωρεάς, ουρανόθεν δεξάμενος, ευσεβώς μετέδωκας, τοῖς ποθοῦσι τρισόλβιε, τῆς σῆς ασκήσεως τά γνωρίσματα, ευλογημένης φωνῆς ακήκοας, ἔνδον γενόμενος, τοῦ νυμφώνος ἔνθα νύν, περιπολεῖς, θρόνῳ τοῦ Παντάνακτος, αξιοθαύμαστε.

Δόξα... Ἦχος β'

Εζήτησας θεοφόρε, τοῦ θεωρεῖν τοῦ Κυρίου τήν τερπνότητα, καί μόνος αὐτῷ μόνῳ, προσομιλεῖν επεπόθησας, ὅθεν κόσμον κατέλιπες φυγαδεύων, καί διαιτώμενος ἐν ἐρήμοις καί ὄρεσι, καί τόν Χριστόν ἐνδεδυμένος, χιτώνος οὐκ ἐφρόντιζες, τῆς ἀφθαρσίας χιτῶνα σεαυτῷ ἐμπορευόμενος, μεθ' οὐ εἰσήλθες εἰς τόν ουράνιον νυμφῶνα, αἰωνίως ἀγαλλόμενος, Ονούφριε Ὅσιε.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος β'

Τήν πάσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθην, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τήν σκέπην σου.

Εἰς τόν Στίχον, τῆς Οκτωήχου

Ἡ λοιπή Ακολουθία, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Ακυλίνης.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Νύμφην ἀδιάφθορον, καλλωπισθείσαν ἐν Πνεύματι, τῷ Ἀγίῳ γινώσκοντες, τελούμεν τήν μνήμην σου, τήν φωτεινοτάτην, Μάρτυς ἀθληφόρε, καί προσκυνοῦμεν ευσεβώς, τήν τῶν λειψάνων ἁγίαν λάρνακα, τήν ῥώσιν ἀρυόμενοι, τήν τῶν παθῶν ἡμῶν πάντοτε, Ακυλίνα πανεύφημε, οἱ πιστῶς σε γεραίροντες.

Ἐρωτι πανεύφημε, κεκρατημένη τοῦ Κτίστου σου, τά ἐκείνου παθήματα, σαρκί ἐξεικόνισας, πάσαν τρικυμίαν, πόνων ἐνεγκούσα, καί νύν οικεῖς τοὺς ουρανοὺς, ἄπονον δόξαν καί στέφος φέρουσα, ἀμάραντον καί βλέπουσα, ἃ θεωροῦσι γηθόμενα, τῶν Ἀγγέλων τά τάγματα, Ακυλίνα θεόπνευστε.

Προίκα προσενήνοχας, τῶν σῶν μελῶν τά λακτίσματα, τῷ νυμφίῳ σου πάνσεμνε, διό τῶν θαλάμων σε, τῶν φωτεινοτάτων, αὐτός ἀξιῶσας, καταλαμβάνει τῷ φωτί, τῆς θείας δόξης ὁ υπερούσιος, ὃ παρεστῶσα χαίρουσα, ὑπὲρ ὑμῶν καθικέτευε, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων νύν, Ακυλίνα τήν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία Θεόνυμφε, τῆς ταλαιπώρου καρδίας μου, αποπλύνουσα βόρβορον, ρεῖθρῳ τοῦ ελέους σου, ξήρανον πελάγη, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, καί πρὸς μετάνοιαν ἀγνή, τόν ἀδιόρθωτον ἐγκαθόρμισον, λιμένα ευσπλαγχνίας γάρ, ὡς τετοκυία πανάμωμε, ἐπὶ σοὶ τὴν ἐλπίδα μου, ἀνατίθημι Παναγνε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σέ ὡς εθεάσατο, ἐπὶ Σταυροῦ ἀνυψούμενον, ἡ τεκούσα Φιλάνθρωπε, κραυγάζουσα ἔλεγε, Πῶς εθελουσίως, πάθος υπομένεις, ὁ ἀπαθῶς ἐκ τῆς ἐμῆς, γαστρὸς ἐκλάμπας ὡς Παντοδύναμος, καί λύσας τὴν κατάκριτον, φύσιν βροτῶν κατακρίσεως; Ἀνυμνῶ σου τὴν ἀμετρον, νύν Υἱέ συγκατάβασιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῆς Ἀγίας ὁ παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Δέχου τόν ὕμνον καλλίπαις Ἀκυλίνα. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ἡ κεκομμένη

Δεδοξασμένη Χριστῷ τῷ νυμφίῳ σου, ἐν οὐρανοῖς ἀληθῶς, χαίρουσα παρίστασαι, διό σε ἐπὶ γῆς τοὺς ευσεβῶς γεραίροντας, εὐχαῖς σου ἀντιδόξασον Σεμνή, καί σοὺ μετόχους ποίησον, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντας, Ἐνδόξως γάρ δεδόξασται.

Εἰσεποιήσω τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, τὴν σὴν ψυχὴν καθαρὰν, Ἐνδοξε τελέσασα, καί στίγμασι σαρκὸς ωραιότητι πέφηνας, διό σε ὁ νυμφίος τῶν ψυχῶν, ἀγνή, τελείως ἀμωμον, ὅλην χρηματίσασαν, ἡρμόσατο πανεύφημε.

Χειμῶνος πλάνης τῆς γῆς τὰ πληρώματα, πληρύντος πάλοι δεινῶς, πλήρης οὐσα Πνεύματος, ὡς Μάρτυς ἀπλανῆς Κυρίου παντοκράτορος, ἐπέφθασας τό ἔαρ τῆς ζωῆς, καί νίκης ἥρας τρόπαιον, Ἀκυλίνα ἐνδοξε, θεόφρον ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ὁ τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ συννοούμενος, υπέδου μήτραν τὴν σὴν, ἄνθρωπος γενόμενος, καί ἔσωσεν ἡμᾶς, κακία υποκύψαντας, καί πλάνη δουλωθέντας τοῦ ἐχθροῦ, Μαρία Θεονύμφευτε, διὰ τοῦτο πίστει σε, καί πόθῳ μακαρίζομεν.

Ὡδή γ'

Σύ εἰ τό στερέωμα

Ὑφανας ἐν χάριτι, καταστολὴν φωτὸς ἐνδοξε, αἵματι σώ, ταύτην Ἀκυλίνα, ἱερῶς ἐπιχρῶσασα.

Τέτρῳσαι τῷ ἔρωτι, τῷ θεϊκῷ σαφῶς Πάνσεμνε, ὅθεν στερρῶς, τρώσεις τε καὶ πόνους, χαλεπούς ἐκαρτέρησας.

Όλην σε ηγίασεν, ο λυτρωτής σεμνή Κύριος, ολοσχερώς, τούτον Ακυλίνα, εκ ψυχής αγαπήσασα.

Θεοτοκίον

Νύμφην σε ανύμφευτον, καί καθαρόν Αγνή σκήνωμα, τού Ποιητού, καί αγιωτέραν Χερουβίμ επιστάμεθα.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν

Αρετών πυρσευθείσα θείω φωτί, αθλητών εκοσμήθης πανευκλεώς, σεμνή διαδήματι, καί ωραία εν κάλλει, γεγονυία πίστει, τώ πάντων δεσπόζοντι, ενυμφεύθης όντως, αμίαντος άφθορος, όθεν ουρανίων, ηξιώθης θαλάμων, καλώς εναθλήσασα, καί τόν δόλιον κτείναςα, Ακυλίνα θεόσεφε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πίστει, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεού, τής ψυχής μου τά πάθη τά χαλεπά, ίασαι δέομαι, καί συγγνώμην παράσχου μοι, τών εμών πταισμάτων, αφρόνως ών έπραξα, τήν ψυχήν καί τό σώμα, μολύνας ο άθλιος, Οίμοι! Τί ποιήσω εν εκείνη τή ώρα, ηνίκα οι Άγγελοι, τήν ψυχήν μου χωρίζουσιν, εκ τού αθλίου μου σώματος; Τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενού, καί προστάτις θερμότατος, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο ανάξιος δούλός σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτήν, η αμνάς θεωρούσα επί Σταυρού, ηλάλαζε δακρύουσα, καί πικρώς εκβοώσα, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, Ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήνπερ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Μακρόθυμε Κύριε, τού ελέους η άβυσσος, καί πηγή αγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι ούν, τών πταισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τά θεία παθήματα.

Ωδή δ' Εισακήκοα Κύριε

Υπερήφανον δράκοντα, σύ δι' ασθενείας σαρκός κατέβαλες, αριστεύσασα λαμπρότατα, καί τυράννων θράσος αφανίσασα.

Μαρτυρίου λαμπρότησι, καί τής παρθενίας θείοις εν κάλλεσιν, Ακυλίνα εχηρήματισας, τού Δεσπότης νύμφη περιδέξιος.

Νεκρωθέν τό σαρκίον σου, ταίς πολυειδέσι στρέβλαις θεόπνευστε, τήν ζωήν σοι προεξένησε, τήν εις τούς αιώνας διαμένουσαν.

Οι κρουνοί τών αιμάτων σου, τής πολυθείας τό πύρ κατέσβεσαν, τών θαυμάτων δέ τά ρεύματα, τών βροτών εκπλύνει τά νοσήματα.

Θεοτοκίον

Νυσταγμώ αμελείας με, ύπνος αμαρτίας Κόρη κατέλαβε, τή αγρύπνω ικεσία σου, διανάστησόν με πρὸς μετάνοιαν.

Ωδή ε'

Ο εκ νυκτός αγνοίας

Κυμαينوμένης ὥσπερ, αγριαινούσης θαλάσσης τής πλάνης ποτέ, ὠφθης κυβερνωμένη, Μάρτυς Ακυλίνα Χριστοῦ δεξιά.

Αποσκοπούσα Μάρτυς, πρὸς τά βραβεῖα υπέστης στερρότατα, σπαραγμούς τών μελών σου, καί τόν βιαιότατον θάνατον.

Λαμπροφανής ωράθης, τοῖς πολεμίοις αὐτοῦς καταπλήττουσα, τῷ ωραίῳ σου κάλλει, καί τῷ τής ψυχῆς αναστήματι.

Θεοτοκίον

Λελυτρωμένοι πάντες, προγονικῆς καταδίκης τῷ τόκῳ σου, Χαίρέ σοι προσφωνούμεν, Κεχαριτωμένη πανύμνητε.

Ωδή ς'

Τόν Ιωάνν εν τῷ κήτει

Ιχνηλατεῖν τοῦ Χριστοῦ τά ἔνδοξα, ἐπόθησας παθήματα, Παρθένε καί ἀνδρειοφρόνως, υπέστης τοῦς αἰκισμούς, καί σπαραγμούς, τοῦ ἀγνοῦ σου σώματος.

Πολυειδεῖς πόνους ἐκατέρησας, πυρός τε κατεφρόνησας, παρθένε ὅθεν Ακυλίνα, καί τὰς οὔνας ἡμῶν, διαπαντός κουφίζεις πρεσβείαις σου.

Αποσκοπῶν ἄνωθεν εθαύμασε, χορός Ἀγγέλων ἔνδοξε, Παρθένε τήν υπομονήν σου, ὅπως ἀσάρκους ἐχθρούς, μετὰ σαρκός ἐνίκησας ἐν χάριτι.

Θεοτοκίον

ἵνα Θεός ὁ ἄνθρωπος γένηται, Θεός ωράθη ἀνθρώποις, Παρθένε ἐκ τών σῶν λαγόνων, ἀνερμηνεύτως τεχθεῖς, καί ὅπερ ἦν μείνας ἀναλλοίωτος.

Ο Εἰρμός

«Τόν Ιωάνν ἐν τῷ κήτει Κύριε, μονώτατον κατώκισας, ἐμέ δέ τόν πεπεδημένον, ἐν ἄρκυσι τοῦ ἐθροῦ, ὡς ἐκ φθοράς ἐκείνον διάσωσον».

Κοντάκιον Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος σήμερον

Ραντισμοῖς αἱμάτων σου, καθηgniσμένην παρθένε, καί Μαρτύρων στέμμασι, σέ Ακυλίνα στεφθεῖσαν, δέδωκε, τοῖς ἐν ἀνάγκαις τών νοσημάτων, ἱάσιν, καί σωτηρίαν ὁ σὸς νυμφίος, τοῖς προστρέχουσιν ἐν πίστει, Χριστός ὁ βρύων ζωὴν αἰώνιον.

Συναξάριον

Τῇ ΙΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Ακυλίνης.

Στίχοι

- Τόν παστόν ευτρέπιζε λαμπρόν, Νυμφίε.
- Ακυλίνα σοι τέμνεται Νύμφη νέα.
- Ἀμφί τρίτην δεκάτην κεφαλὴν τμήθη Ακυλίνα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Οσίας Μητρός ἡμῶν Ἀννης καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, Ἰωάννου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Παῖδες Εβραίων

Σώματος πάσχοντος θεόφρον, οὐκ ἐφρόντισας σκοπούσα τὰς ἐκείθεν, ἀντιδόσεις σαφῶς, καὶ δόξαν Ακυλίνα, καὶ τοῦ Θεοῦ τερπνότητα, καὶ τὴν θεῖαν ευφροσύνην.

Ἀσπιλον φέρουσα τό σῶμα, τὴν καρδίαν τε Κυρίῳ ἠγνωμένην, πρό βημάτων Ἀγνῇ, δικαστικῶν παρέστης, ἀσυνετούντα τύραννον, διελέγχουσα θεόφρον.

Κόσμου ἡλλάξω φθειρομένου, ὑπερκόσμιον ζωὴν μή φθειρομένην, καὶ προσκαίρου τρυφῆς, τὴν μένουσαν Παρθένε, τοῦ σαρκικοῦ μνηστήρός τε, τόν ἀθάνατον νυμφίον.

Τριαδικόν

Ὑμνοῖς τὴν θεῖαν Μοναρχίαν, τρισσομένην μέν προσώποις παραδόξως, τῇ δέ φύσει ἀπλήν, υπάρχουσιν τιμώμεν, ἀναβιώντες, Κύριε, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὡδή η'

Οἱ θεωρρήμονες Παῖδες

Λελαμπρυσμένη τῷ φέγγει τῷ τῆς ἀγνείας, καὶ ταῖς βαφαῖς τῶν αἱμάτων, διηνηθισμένη παρίστασαι, Ακυλίνα παρθένε, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Ἱερωτάτῃ θυσία προσηνέχθης, καὶ προσφορά λαμπροτάτῃ, καὶ ὡς εὐώδες θυμίαμα, θεόφρον Ακυλίνα, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Νόσους ἀνθρώπων θεραπεύει, καὶ ἀπελαύνει δαιμόνων, λώβην τό ἅγιον σῶμά σου, Ακυλίνα ἐν τάφῳ, πανένδοξε κείμενον.

Θεοτοκίον

Ἀδιαφθόρως τόν Λόγον υπέρ λόγον, κατὰ φθοράς ἡμᾶς πάσης, ἀπολυτρούμενον τέτοκας, διὰ τοῦτο σε πάντες, Παρθένε δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Οἱ θεωρρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυρί καὶ τὴν πλάνην

καταπατούντες υπέψαλλον, Ευλογείτε Κυρίου, τά έργα τόν Κύριον».

**Ωδή θ'
Κυρίως Θεοτόκον**

Ικρίω προσπαγέντι, Σώτερ η Παρθένος, συνεσταυρώθη σοι γνώμη
αθλήσασα, καί τήν τού δράκοντος κάραν, καταπατήσασα.

Ωραίόν σου τό κάλλος, καί υπερφερής σου, η τής ψυχής απεφάνθη ευγένεια,
θεοειδής Ακυλίνα, αξιοθαύμαστε.

Συνούσα ταίς χορείαις, ταίς τών Ασωμάτων, καί τών Μαρτύρων τοίς δήμοις
πανεύφημε, υπέρ ημών τόν τών όλων Θεόν ικέτευε.

Η ένδοξός σου μνήμη, πάντας συγκαλείται, περιχαρώς Ακυλίνα υμνήσαί σου,
τούς ευκλεείς Μάρτυς πόνους, καί τά παλαίσματα.

Θεοτοκίον

Φωνήν σοι τού Αγγέλου, Πάναγνε βοώμεν, Χαίρε ανθρώπων απάντων
διάσωσμα, καί πανενδόξων Μαρτύρων, θείον στεφάνωμα.

Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σου σεσωσμένοι Παρθένε αγνή,
σύν Ασωμάτοις χορείαις, σέ μεγαλύνοντες».

Η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Ελισαίου, καί τού εν Αγίοις Πατρός ημών
Μεθοδίου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τού Ομολογητού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια αμφοτέρων.**

Στιχηρά τού Προφήτου

**Ήχος πλ. δ'
Ω τού παραδόξου θαύματος**

Χαίροις Ελισαίε πάνσοφε, σύ γάρ καθάρας τόν νούν, ηδονών τών τού
σώματος, υπεδέξω ένδοξε, τάς αυγάς τάς τού Πνεύματος, τοίς εφεξής τε,
πάσι μετέδωκας, καί όλος ώφθης, φωτοειδέστατος, όθεν εσκήνωσας, πρός τό
φώς τό άδυτον, υπέρ ημών, πάντοτε δεόμενος, τών ευφημούντων σε.

Σέ Ελισαίε μακάριε, ο ζηλωτής Ηλιού, εν διπλώ τώ χαρίσματι,
καταλαμπρυνόμενον, καταλείψας αιθέριος, αρματηλάτης όντως εδείκνυτο, ού

τή μιμήσει, ρείθρα ποτάμια, χάριτι έστησας, καί διήλθες ένδοξε, περιχαρώς, καταγλαϊζόμενος, καί μεγαλύνων Χριστόν.

Πάλαι πιστή Σωμανίτιδι, παίδα χαρίζη ευχής, όν θανόντα εξήγειρας, ως Προφήτης ένθεος, Ιερώς θαυμαζόμενος, αλσί δέ πάλιν, ύδατα άγονα, σαφώς μετάγεις εις γονιμότητα, θαύματα άπειρα, εκτελείς τή χάριτι τού παντουργού, Πνεύματος μακάριε, όθεν υμνούμέν σε.

Στιχηρά τού Ιεράρχου

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Αληθείας εδραίωμα, καί τής πίστεως έρεισμα, καί δογμάτων πρόβολον σέ γινώσκομεν, τής ευσεβείας συνήγορον, αγνείας τε σκήνωμα, καί δοχείον εκλεκτόν, ευωδίας τού Πνεύματος καί παμμέγιστον, θησαυρόν διδαγμάτων καί κρηπίδα, τού Χριστού τής Εκκλησίας, ιεροφάντα Μεθόδιε.

Αυτοκίνητον όργανον, ταίς πνοαίς υπηχούμενον, τού Αγίου Πνεύματος εχημάτισας, τή πυριφθόγγω γάρ γλώττη σου, τά θεία εβρόντησας, καί κατέφλεξας εχθρών, δυσσεβών τά ζιζάνια, τών μή χρώμασιν, υλικοίς προσκυνούντων τού Κυρίου, καί Θεού ημών τό είδος, καί τής αχράντου Μητρός αυτού.

Ιερέων εν τάγμασιν, Ασκητών Ομηγύρεσι, καί χοροίς Μαρτύρων σύ καταλέλεξαι, υπέρ Χριστού μέχρις αίματος, στερρώς ανθιστάμενος, παρανόμου δικαστού, διελέγχων απόνοιαν, καί Προστάγματι, ασεβούς βασιλέως εν μνημείω, καθειρχθείς Πάτερ θεόφρον, διετηρήθης αλώβητος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Προφήτα κήρυξ Χριστού, τού θρόνου τής μεγαλωσύνης, ουδέποτε χωρίζη, καί εκάστω άσθενούντι αεί παρίστασαι, έν τοίς υψίστοις λειτουργών, τήν οικουμένην ευλογείς, πανταχού δοξαζόμενος, Αίτησαι ιλασμόν ταίς ψυχαίς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Μεγάλων χαρισμάτων αγνή, Παρθένε Θεονύμφευτε, ηξιώθης, ότι έτεκες σαρκί, τόν ένα τής Τριάδος, Χριστόν τόν ζωοδότην, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η Πάναγνος ως είδέ σε, επί Σταυρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα ανεβόα μητρικώς, Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον;

Εις τόν Στίχον, τής Οκτωήχου, Είτα τού Ιεράρχου, ήχος δ'.

Ποίημα Φωτίου Πατριάρχου.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τών οσίων αυτού.

Ευφροσυνως σήμερον, η Εκκλησία τού Θεού στολίζεται, αγαλλομένη καί κράζουσα, Ελαμπρύνθη μου τό κάλλος, υπέρ πάσαν πόλιν, ιδού γάρ τών Αρχιερέων τό μέγα κειμήλιον, ο ένδοξος Μεθόδιος, τήν πορείαν πρός ουρανόν εποίησατο, Δεύτε ούν φιλέορτοι, τών ορθοδόξων τό σύστημα, χοροστατήσαντες περί τήν θείαν λάρνακα, ιαμάτων πλημμύραν λαβόντες παρ αυτής, ικετεύσωμεν αιτήσασθαι Χριστόν τόν Θεόν, τού ρυσθήναι τήν οικουμένην, από πάσης αιρέσεως.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τών Προφητών τούς ακραίμονας, καί παμφαείς φωστήρας τής οικουμένης, εν ύμνοις τιμήσωμεν πιστοί, Ηλίαν καί Ελισαίον, καί Χριστώ εκβοήσωμεν μελωδικώς, Εύσπλαγχνε Κύριε, παράσχου τώ λαώ σου, ικεσίαις τών Προφητών σου, άφεσιν αμαρτιών, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τά ουράνια ύμνεί σε, κεχαριτωμένη Μήτερ ανύμφευτε, καί ημείς δοξολογούμεν, τήν ανεξιχνίαστόν σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε, σωθήναι τās ψυχάς ημών.

**Η Σταυροθεοτοκίον
Οι Μάρτυρές σου**

Η δάμαλις η άσπιλος, τόν μόσχον βλέπουσα επί τού ξύλου, προσαναρτώμενον εθελουσίως, οδυρομένη γοερώς, Οίμοι! ανεβόα ποθεινότατον τέκνον, τί σοι δήμος ανταπέδωκεν, αχάριστος Εβραίων, θέλων με ατεκνώσαι, εκ σου παμφίλτατε;

**Απολυτίκιον Ήχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε**

Ο ένσαρκος Άγγελος, τών Προφητών η κρηπίς, ο δεύτερος Πρόδρομος, τής παρουσίας Χριστού, Ηλίας ο ένδοξος, άνωθεν καταπέμψας, Ελισαίω τήν χάριν, νόσους αποδιώκει, καί λεπρούς καθαρίζει, διό καί τοίς τιμώσιν αυτόν, βρύει ιάματα.

**Δόξα... Τού Ιεράρχου
Ήχος πλ. δ'**

Ορθοδοξίας οδηγέ, ευσεβείας διδάσκαλε καί σεμνότητος, τής οικουμένης ο φωστήρ, Αρχιερέων θεόπνευστον εγκαλλώπισμα, Μεθόδιε σοφέ, ταίς διδαχαίς σου πάντας εφώτισας, λύρα τού Πνεύματος, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων.

Ο κανών τού Προφήτου, ού η Ακροστιχίς.

Χαίρε Προφήτα τού Θεού πανόλβιε.
Άνευ τών Θεοτοκίων. Ιωάννου Μοναχού.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄσωμεν τώ Κυρίῳ

Χαίροις ὦ Ελισαίε, επιδεδειγμένος τήν Ισάγγελον, ἐπὶ γῆς πολιτείαν, ἐν σαρκί
τε βιώσας ὡς ἀρίστος.

Αὔλόν σου τό ὄμμα, τῆς ψυχῆς Προφήτα φυλαζάμενος, τῇ τοῦ Πνεύματος
αἴγλη, προοράν ηξιώθης τά μέλλοντα.

Ίαμα τοῖς νοσοῦσι, καί πλημμελημάτων καθαρτήριον, ἐκ Θεοῦ Ελισαίε, τοῖς
γνησίως υμνοῦσί σε αἴτησαι.

Θεοτοκίον

Ἄσωμεν τώ Κυρίῳ τώ ἐκ τῆς Παρθένου εὐδοκήσαντι, σαρκωθῆναι ἀσπόρως,
εἰς ἡμῶν σωτηρίαν καί λύτρωσιν.

Ο Κανὼν τοῦ ἱεράρχου, οὐ ἡ Ακροστιχίς.

Αρχιερῆα θεοῖο, Μεθόδιον ἄσματι μέλπω.

Ωδή α' Ἦχος β'
Δεῦτε λαοὶ ἄσωμεν

Αφ' ἀρπαγῆς, καί προνομῆς καί δουλείας με, τῆς ἀμαρτίας λύτρωσαι, καί
πρὸς μετάνοιαν, ποδηγήσας Οικτίρμον, προνόμεισον ἀξίως ἐν τῇ ἀγάπῃ
σου.

Ρεῖθρον ζωῆς, ἔχων σοφέ τήν καρδίαν σου, τῇ Ἐκκλησίᾳ γέγονας, ὡς
ποταμός Θεοῦ, πληρωθεὶς διδασμάτων, καί ταύτης καταρδεύσας Πάτερ τό
πρόσωπον.

Χαλιναγωγῶν, σύ τῶν παθῶν τά σκιρτήματα, τῆς ἐγκρατείας ἔρωτι
μετεστοιχείωσας, τῆς σαρκὸς τό υλῶδες, πρὸς τήν τῆς ἀπαθείας Πάτερ
ἀκώρειαν.

Θεοτοκίον

Ἰδοὺ φησιν, ὁ Ἡσαίας Παρθένε ἀγνή, βουλῆς μεγάλης Ἀγγελον ἐν τῇ νηδύϊ
σου, συλλαβούσα ἀσπόρως, καί τέτοκας καί σώζη μετὰ τόν τόκον ἀγνή.

Τοῦ Προφήτου

Ωδή γ'
Σύ εἰ τό στερέωμα

Ρῆσει θεοπνεύστω, σε χρηματισθεὶς σαφῶς ἐχρῖσεν, Ελισαίε, ἐνδοξε
Προφήτην, Ἡλιοῦ ὁ θεσπέσιος.

Εύρε τήν ανάπαυσιν, καί ενεσκήνωσεν άφθονος, χάρις εν σοί, Πνεύματος Αγίου, Ελισαίε, αοίδιμε.

Πόνοις σε νεώσαντα, τήν τής ψυχής ευρών αύλακα, προφητικήν, χάριν ο Δεσπότης, Ελισαίε, ενέσπειρεν.

Θεοτοκίον

Σέ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγήν καί τείχος ημών, Χριστιανοί, σέ δοξολογούμεν, ασιγήτως ανύμφευτε.

Τού Ιεράρχου

Στερέωσον ημάς

Θερμότητι φρενών καί ζήλω πίστεως, Πατέρων σύ γέγονας κορυφαίος, τών Εβραίων τε τήν ένστασιν, ως υπάρχουσαν Άδου πύλην έθραυσας.

Ο βίος ιερός ο λόγος ένθεος, η πράξις τώ λόγω δεδοξασμένη, αναβάσεις εν καρδιά σου, αληθούς θεωρίας εθισαύρισε.

Θεοτοκίον

Ο ξένος τοκετός η ξένη πρόοδος, εν μήτρα ξενίζεται τής Παρθένου, καί τήν φύσιν ολισθήσασαν, εις φθοράν εξ απάτης ανεστήσατο.

Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας, τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Κοντάκιον τού Ιεράρχου

Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Ευσεβείας δόγμασι τήν Εκκλησίαν, καταυγάσας ήλασας, τήν τών αιρέσεων αχλύν, ιεροφάντα Μεθόδιε, πάσι κηρύττων Χριστόν εικονίζεσθαι.

Κάθισμα τού Προφήτου

Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Προβλέψει θεϊκή, Ηλιού σε ο μέγας, σοφέ Ελισαίε, φοιτητήν επισπάται, Προφήτην δεικνύων σε, ελλαμπόμενον Πνεύματι όθεν σήμερον, τήν παναγίαν σου μνήμην, εορτάζομεν, ευσεβοφρόνως τιμώντες, σύν τούττω σε ένδοξε.

Έτερον τού Ιεράρχου

Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Όσπερ μέγας ήλιος, ταίς τών δογμάτων, καί θαυμάτων λάμψεσι, φωταγωγείς διά παντός, τής οικουμένης τό πλήρωμα, ουρανομύστα, παμμάκαρ Μεθόδιε.

Θεοτοκίον

Τάς αχράντους χείράς σου, Παρθενομήτορ, εφαπλούσα σκέπασον, τούς πεπιοθότας επί σέ, καί τώ Υιώ σου κραυγάζοντας, Πάσι παράσχου, Χριστέ τά ελέη σου.

Τού Προφήτου

Ωδή δ' Εισακήκοα Κύριε

Ριζότομον ανέδειξε, πάσης σε κακίας Πνεύμα τό Άγιον, φυτοκόμον Ελισταίε
δέ, αρετής απάσης παμμακάριστε.

Ο προγνώστης τού μέλλοντος, καί καλών ως όντα τά μή υπάρξαντα, Ελισταίε
σε επάξιον, προειδώς Προφήτα προωρίσατο.

Η κολούθει τώ βίω σου, ητών αρετών Προφήτα ομήγουρις, όθεν νύν
πανηγυρίζουσιν, οι λαοί καί δήμοι εν τή μνήμη σου.

Θεοτοκίον

Τόν Θεόν όν εκύησας, άχραντε Παρθένε τούτον δυσώπησον, τοίς ικέταις σου
δωρήσασθαι, τών πλημμελημάτων τήν συγχώρησιν.

Τού Ιεράρχου

Υμνώ σε, ακοή γάρ Κύριε

Ιδρώσι, τούς αγώνας έσπειρας, εν τή χώρα τής μετανοίας, καί θερίσας
άσταχυν Μεθόδιε, τής απαθείας εν γή, τών πραέων κατεσκήνωσας, καί σύν
τοίς Ασωμάτοις εορτάζεις αεί.

Ορθρίσας, προσευχαίς συνέλαβες, θείον φόβον εν τή γαστρί σου, καί τέτοκας
Πνεύματι τή ποίμνη σου, δογμάτων όρους, δι' ών τάς αιρέσεις
αποφράπτουσα, εις γήν ορθοδοξίας εμπλατύνεται.

Ανάψας, τήν σαυτού προαίρεσιν, τώ ελαίω τής ευποιΐας, ανύστακτος γέγονας,
τοίς πένησι λαμπάς Παμμάκαρ, διό τού νυμφώνός σοι τήν είσοδον, Χριστός
σύν ταίς παρθένοις προεξένησε.

Θεοτοκίον

Ασπόρως, χωρηθείς Πανάμωμε, θείος Λόγος εν τή γαστρί σου, προέρχεται
σύμμορφος, ατρέπτως τού βροτείου γένους, διό καί τής πλάσεως ανάπλασιν,
δι οίκτον θειοτέραν προεξένησε.

Τού Προφήτου

Ωδή ε' Φώτισον ημάς

Τίς τάς πρακτικάς, αρετάς σου διηγήσεται; τάς αναβάσεις δέ τού Πνεύματος,
τίς καταγγείλαι Προφήτα, Θεού δυνήσεται;

Άβυσσον ευρών, Ελισταίε χαρισμάτων Θεού, τοίς προσιούσί σοι επήγασας,
προρρήσεις θείας, ιάσεις ψυχής καί σώματος.

Τάφος τά τών σών, αρετών ουκ επεκάλυπεν, Ελισαίε νύν κατορθώματα, αλλ' υπό πάντων υμνούμενα καταγγέλλεται.

Θεοτοκίον

Δυσώπησον αεί, τόν Υιόν σου καί Θεόν ημών, απειρόγαμε Μαρία αγνή, τού καταπέμψαι τοίς Πιστοίς τό μέγα έλεος.

Τού Ιεράρχου

Ο τού φωτός χορηγός

Ράβδω τή τής πίστεως, τά τών αιρέσεων σοβείς θήρατρα, καί τώ δεσμώ συζεύξας τήν ποιμήνην, τής θείας αγάπης, ελπίδι καί πίστει φυλάττεις ακλόνητον.

Αποσεισάμενος, τή εγκρατεία τήν τρυφήν έθρεψας, σού τήν ψυχήν Οψώνιον έχων, συντόνους προσευχάς, μελέτην τε θείαν, υψούσαν ταπείνωσιν.

Σύ τόν χιτώνα Σοφέ, τής Εκκλησίας πρακτικώς ύφανας, εν ώ χριστού σεπτόν χαρακτήρα, στηλώσας, τή πίστει, τής ορθοδοξίας ετράνωσας δόγματα.

Θεοτοκίον

Σέ προστασίαν Αγνή, καί τής ελπίδος ασφαλή άγκυραν, καί συνοχήν καί σκέπην καί τείχος, κεκτήμεθα πάντες, καί πρός βασιλείαν εισάγουσαν γέφυραν.

Τού Προφήτου

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Ο νούς σου ειλικρινής, ο λόγος σου διειδέστατος, πηγής γάρ εκ καθαράς, αθόλωτοι βρύουσι, Προφήτα μακάριε, προχοαί υδάτων, θριαμβεύσαί σου τά κρύφια.

Υπέστης μή χωρισθείς, τού διδασκάλου πανεύφημε, καί ξένην εωρακώς, πορείαν ποιούμενον, υψώθης τώ έρωτι, Ελισαίε μάκαρ, συμμετέωρος γενόμενος.

Θροή μέν Ελισαιέ, ορώμενος τον διδάσκαλον, τεθρίππω τών αρετών, πυρίνω τώ άρματι, καί ίπποις αιρόμενον, αλλ' εδέξω κλήρον, μηλωτήν σύν τοίς χαρίσμασι.

Θεοτοκίον

Ρυσθείημεν τών δεινών, πταισμάτων ταίς ικεσίαις σου, Θεογεννήτορ αγνή, καί τύχοιμεν πάνταγνε, τής θείας ελλάμπεως, τού εκ σου αφράστως, σαρκωθέντος Υιού τού Θεού.

Τού Ιεράρχου

Εν άβυσσω πταισμάτων

Ιερείον καί θύτης γενόμενος, έσπειςας σαυτόν τώ Θεώ διά πίστεως, καί συντηρείς εν άπασι, τής λατρείας αυτώ τήν τελείωσιν.

Νύν εις άϋλον δόξαν απάρας εκ γής, τήν υλομανούσαν τοίς πάθεσιν Όσιε, τή εμμελεί καθάρσει σου, τής πρεσβείας ψυχήν μου θεράπευσον.

Αποξέσας τόν όγκον τού γράμματος, τή τών νοημάτων σου θεία λαμπρότητι, τής Εκκλησίας γέγονας, οξυγράφος Μεθόδιε κάλαμος.

Θεοτοκίον

Απορία καλύπτει τόν τόκον σου, ξένως γάρ Παρθένε θηλάζεις τόν άποσον, καί γαλουχείς τόν άϋλον, καί αγκάλαις συνέχεις τόν κτίσαντα.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Έχος πλ. δ'

Τή υπερμάχω

Διπλήν τήν χάριν ειληφώς παρά τού Πνεύματος, Προφήτης ώφθης θαυμαστός πάσι τοίς πέρασι, τούς υμνούντάς σε λυτρούμενος εκ κινδύνων, καί δωρούμενος τήν χάριν τών θαυμάτων σου, τοίς προστρέχουσιν εν ταύτη μετά πίστεως, καί βοώσί σοι, Χαίροις Προφήτα θεσπέσιε.

Ο Οίκος

Έλιος καταλάμπας ο τής δικαιοσύνης εν τή πεφωτισμένη ψυχή σου, απεδίωξε πάσαν αχλύν αμαρτίας εξ αυτής, καί Θεού έδειξε Προφήτην σε φαιδρότατον, εντεύθεν καί ημείς κράζομεν ούτως.

- Χαίρε, Θεού ο μηδέν προτιμήσας, χαίρε, βοών κατασφάξας τά ζεύγη.
- Χαίρε, ο καταλείψας τόν βίον σου άπαντα, χαίρε, ο πλουτήσας τόν πλούτον τόν άσυλον.
- Χαίρε, ότι ηκολούθησας τώ καλέσαντι Θεώ, χαίρε, ότι νύν απείληφας παρ' αυτού τās δωρεάς.
- Χαίρε, ότι τήν μηλωτήν Ηλιού εκομίσω, χαίρε, ότι έν τάχει διασχίζεις τό ύδωρ.
- Χαίρε, περών αβρόχως τά ύδατα. χαίρε, ψυχών πολλών ο επίκουρος.
- Χαίρε, μαθών τήν απόκρυφον γνώσιν, χαίρε, θανών καί ως ζών εποπτεύων, Χαίροις, Προφήτα θεσπέσιε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΔ τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Ελισαίου.

Στίχοι

- Ηλίαν ίπποι, τόν δέ διπλούν Ηλίαν,
- Εις ουρανούς ανήγον ως ίπποι Νόες.
- Πότμον Ελισσαίος δεκάτη λάχεν ηδέ τετάρτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Μεθοδίου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Μεθόδιον φωστήρα τής Εκκλησίας,
- Τό τής τελευτής σβεννύει στυγνόν νέφος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Κυρίλλου, Επισκόπου Γορτύνης τής Κρητών νήσου.

Στίχοι

- Εί καί γέρων Κύριλλος ήν ο Γορτύνης,
- Ηβώσαν είχε πρὸς ξίφος τήν καρδίαν.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τού Προφήτου

Ωδή ζ'

Παῖδες Εβραίων

Εἰληφας μάκαρ Ελισσαίε, ἐν τῷ Πνεύματι διπλά τού διδασκάλου, καί ἐν τούτῳ θεοφορούμενος ἐβόας, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλον τόν βίον ἐκα οπώσω, καί τήν ἀφθονον χάριν τού διδασκάλου, παρθενίας δειχθεῖς κειμήλιον καί μέλπων, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὑδωρ διήλθες, Ἰορδάνου, ο ἐπάταξας μνησθεῖς τού διδασκάλου, καί διέβης ἀνίκμοις ἰχνεσι κραυγάζων, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Χαίροις πανάμωμε Παρθένε, ὅτι ἔτεκες Θεόν σαρκί τῷ κόσμῳ, τόν ἐκ πλάνης ἀγνή λυτρούμενον τοὺς πίστει, σέ Θεοτόκον Δέσποιναν, ἀληθῆ δοξολογούντας.

Τού Ιεράρχου

Εἰκόνος χρυσῆς

Σοφίας κρατήρ, ἀνεδείχθης ἀρεταῖς σοφέ πληρούμενος, καί συγκαλέσας τῷ κηρύγματι, τής υψηλῆς πολιτείας σου, ἴθυνας τήν ποιμήνην θεόφρον, καί σὺν αὐτῇ πάτερ ἐκραζες, Εὐλογητός εἰ ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μονάς τὰς ἐκεῖ, καί τὰς λήξεις ἐν τιμῇ Πάτερ προέφθασας, καί συναγάλλῃ τῷ Κυρίῳ σου, καί συνευφραίνῃ καί γέγηθας, Ὅθεν σε τιμῶμεν παμμάκαρ, τῷ δοξάζοντι κράζοντες, Εὐλογητός εἰ ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ανδρεία φρενών, εξωσμένος τήν Οσφύν Πάτερ Μεθόδιε, καί διά βίου στολισάμενος, τήν αμπεχόνην τής πίστεως, εν τή ευωχία τής άνω, βασιλείας εισέδραμες, Ευλογητός εί εκβούν, ο τών Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον

Απάτωρ εκ σου, ο αμήτωρ εκ Πατρός Αγνή προέρχεται, καί τής αγνείας σου τά σήμαντρα, διατηρήσας αλώβητα, έδειξεν αλόχευτον τόκον, καί παρθενίαν αμόλυντον, καινοτομούνται γάρ εν σοί, νόμοι τής γύσεως.

Τού προφήτου

Ωδή η'

Τόν εν όρει, αγίω

Άλας θεϊον, εν Πνεύματι Αγίω, Ελισαίε υπήρξας θεοφόρε, καί εν αλσί ίάσω νάματα άτεκνα, Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, βοών εις τούς αιώνας.

Νέων παιδων, τήν άτακτον κακίαν, αναστέλλων θηρσί τοίς αιμοβόροις, Ελισαίε Προφήτα βοράν δέδωκας, Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, βοών εις τούς αιώνας.

Λελουμένος, Ναιμάν δι' Ελισαίου, καί τής λέπρας πλυθείς εν Ιορδάνη, τήν του βαπτίσματος εδήλου θείαν κάθαρσιν, Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, βοών εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τόν εν κόλποις, Πατρός ακαταλήπτου, καί αγκάλεις Μητρός απειρογάμου, ανερμηνεύτως εμφανισθέντα άπασι, Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Ιεράρχου

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Σύ εν τώ οίκω του Θεού, ως κατάκαρπος Σοφε δειχθείς ελαία, αυποιίας ελαίω, καί εγκρατείας τρυφή, πενήτων καρδίας ελίπανας, καί φαιδράν ανήψας, τή σή ψυχή λαμπάδα.

Ιεραρχίας τήν στολήν, τώ τών έργων σου φωτί λαμπρύνας ώφθης, σωφροσύνης κλειδούχος, τής εγκρατείας τρυφή, τής όντως προσευχής διδάσκαλος, καί τής μετανοίας οδός καί νόμος βίου.

Μεταμελείας ο καιρός, μετανοίας τόν καρπόν προβάλλεται σοι, καί συκής τής ακάρπου, τήν εκτομήν απειλεί, ψυχή μου τήν αράν πποήθητι, θρέψον δέ Χριστόν αρετών τή ευκαρπία.

Θεοτοκίον

Μή επιλάθη τής φωνής, προστασία φοβερά τών ικετών σου, αλλ' εκ πάσης οδύνης, ταίς μεσιτείαις ταίς σαίς, καί πάσης απειλής εξάρπασον, κάμπτει γάρ η σή, μητρική Θεόν πρεσβεία.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοῖς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνεῖτε τά ἔργα ὡς Κύριον, καί ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τούς αἰῶνας».

Τού Προφήτου

Ωδή θ' Κυρίως Θεοτόκον

Βούσαν κατοικτίρας, καί οδυνωμένην, τήν Σωμανίτιν τόν παῖδα ἀνέστησας, μετὰ τήν στείρωσιν λύσας, Μάκαρ τήν νέκρωσιν.

Ιθύνετο ο βίος, λόγω ἀληθείας, ἐδυναμούτο ο λόγος δέ Πνεύματι, δι' ἐναρέτου σου βίου, Προφήτα ἐνδοξε.

Εν λήξει πανολβίῳ, μάκαρ Ελισαίε, ἀναπαυόμενος νύν καθικέτευε, τῆς τών ψυχών σωτηρίας, ἀξιωθῆναι ἡμᾶς.

Θεοτοκίον

Ενήργησας ἀφράστως, Δέσποτα Σωτήρ μου, καθ' ἑκατέρας τών δύο σου φύσεων, αὐτεξουσίῳ θελήσει, τήν σωτηρίαν μου.

Τού Ιεράρχου

Τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν Λόγον

Εναπεμάρανας Πάτερ, μεθοδείας καί βέλη, πυρί τῆς ἐγκρατείας τοῦ ἐχθροῦ, καί τῆς ἀγνείας τῷ ἀνθρακι, τῆς σαρκός τήν υλῶδη, μανίαν πυρπολήσας ἀληθῶς, τῆς ἐκεῖ φωταυγείας, Μεθόδιε ἡξίωσαι.

Λιποτακτήσας ουδόλως, ἀσθενεία σαρκός σου, τοῖς θείοις ἐνετρύφας δαψιλῶς, οὐδέ τό γήρας προέκρινας, τήν καθέδραν προβλέπων, ὡς ἔφη Δανιήλ τοῦ Παλαιοῦ, ἀλλ' ὑπερείδες Πάτερ, ἐν κόπτοις τήν ἀσθένειαν.

Πατριαρχῶν ἐν χορείᾳ, αὐλιζόμενος μέλπεις, τό ἄσμα τών Ἀγγέλων σὺν αὐτοῖς, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, ὁ Πατήρ ὁ γεννήτωρ, Υἱός ὁ γεννηθεὶς, καί τό Πνεῦμα, προϊόν ἀμερίστως, Τριάς Ἁγία δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Νύμφη καί Μήτηρ Παρθένε, τών Ἀγγέλων τά πλήθη, τόν σόν καθικετεύουσιν Υἱόν, δέξαι καμέ ἡ ἐλπίς τών πιστῶν, καί εἰρήνην τῷ κόσμῳ, νίκας τῷ φιλοχρίστῳ Βασιλεῖ, καί ἡμῖν σωτηρίαν, τοῖς σέ ὑμνοῦσι βράβευσον.

Ο Εἰρμός

«Τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, τόν ἀρρήτῳ σοφία, ἤκοντα καινουργῆσαι τόν Ἀδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἁγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον Ο οὐρανόν τοῖς ἀστροῖς

Εξ αροτήρος ώφθης, προφήτης ώ Έλισαιε, καί Ηλίου δεδεγμένος, τήν
μηλωτήν καί τό αυτού, πνεύμα δισσώς επεσπάσω, καί σύν αυτώ σε τιμώμεν.

Έτερον τού Ιεράρχου
Τών μαθητών ορώντων σε

Ως ήλιος ανίσχων εκ τής εώας, έδυς εις τά εσπέρια τή αθλήσει, νύν δέ
κατεφώτισας τόν κόσμον, σοίς πάνσοφε διδάγμασι, Πάτερ Μεθόδιε θεοφόρε,
διό ημών υπερέυχου.

Θεοτοκίον Όμοιον

Ημείς εν σοί καυχώμεθα Θεοτόκε, καί εις Θεόν σε έχομεν προστασίαν,
έκτεινον τήν χείρά σου τήν άμαχον, καί θραύσον τούς εχθρούς ήμων, σοίς
εξαπόστειλον δούλοις, βοήθειαν εξ Αγίου.

Εις τόν Στίχον τής Οκτωήχου

Δόξα... Έχος πλ. β'
Φωτίου Πατριάρχου

Αστήρ ανέτειλεν ευσεβείας, από δυσμών ηλίου τού φαινομένου, ο μέγας εν
Ιεράρχαις Μεθόδιος, καί τήν αχλύν διατμήξας τών κακοδόξων, κατέπαυσεν εις
τήν όντως ανατολήν, τού τής δικαιοσύνης ηλίου, Χριστού τού Θεού ημών,
κακείσε ταίς ασωμάτοις συναυλιζόμενος χορείαις, καί πρός τώ θρόνω
παρεστως τής Τριάδος, ως Όσιος, ως Μάρτυς, ως Ιερεύς, ως Πατριάρχης,
πράξει καί θεωρία, ημίν αιτείται τοίς εν πίστει τελούσι, τήν Ιεράν αυτού
μνήμην, τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Τριήμερος ανέστης

Μετανοίαν ου κέκτησαι, ψυχή αμετανόητε, τί βραδύνεις; τού θανάτου η τομή,
εγγίζει καί τό τέλος, εφέστηκεν ως κλέπτης, τή Θεοτόκω δράμε πρόσπεσον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ η σέ κυήσασα, ανεβόα, Τί τό ξένον ο ορώ,
μυστήριον Υιέ μου; πώς επί ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος ζωής χορηγέ;

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως συνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου, Αμώς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια.

Έχος β'
Ότε, εκ τού ξύλου σε

Εύρεν, η τού Πνεύματος αυγή, τής σής διανοίας Προφήτα, τήν καθαρότητα,
στίλβουσαν ως έσοπτρον, διαφανέστατον, καί τόν κόσμον κατηύγασε, τής

θεογνωσίας, φέγγος απαστράψασα, καί προτυπώσασα, θείων μυστηρίων
εικόνας, χάριν τε τήν πάσαν ανθρώποις, μέλλουσιν δοθήσεσθαι θεσπέσιε.

Στόμα, χρηματίσας τού Θεού, τούς τής ασεβείας εργάτας, σαφώς διήλεγξας,
δίκην αναπόδραστον, αυτοίς καί άφυκτον, απαρτίσας Πανόλβιε, τής
δικαιοσύνης, δόγμασιν επόμενος, καί θείοις κρίμασιν, όθεν τών σοφών σου
ρημάτων, βλέποντες τήν έκβασιν μάκαρ, ύμνοις επαξίοις ευφημούμέν σε.

Μύστης, τών αρρήτων τού Θεού, γεγονόςας κριμάτων Προφήτα, θεομακάριστε,
έθνη γάρ εφώτισας, καί κατελάμπρυνας, καί Τριάδα εκήρυξας, Αμώς θεηγόρε,
όθεν σου τήν ένδοξον μνήμην γεραίρομεν, Ρύσαι από πάσης ανάγκης,
πάντας τούς πιστώς ευφημούντας, καί πανηγυρίζοντάς σε ένδοξε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ύδωρ, ως τεκούσα τής ζωής, τής αθανασίας τό νέκταρ, Χριστόν τόν Κύριον,
πότισόν με Πάναγνε, ύδωρ αφέσεως, καί τόν νούν μου χαρίτωσον, νοήμασι
θείοις, όπως τά σωτήρια, πράττω προστάγματα, ίνα σωτηρίας πρός όρμον,
διά τής αυτών εργασίας, φθάσω καί δοξάζω σε τήν άχραντον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Πόνους υπομείνασα πολλούς, εν τή τού Υιού καί Θεού σου, σταυρώσει
Άχραντε, έστενες δακρύουσα, καί ολολύζουσα, Οίμοι! τέκνον γλυκύτατον,
αδίκως πώς πάσχεις, πάντας θέλων ρύσασθαι, τούς εξ Αδάμ γηγενείς! Όθεν
Παναγία Παρθένε, σέ παρακαλούμεν εν πίστει, ίλεων ημίν τούτον απέργασαι.

Απολυτίκιον τού Προφήτου

Ήχος β'

Τού Προφήτου σου Αμώς τήν μνήμην, Κύριε εορτάζοντες, δι' αυτού σε
δυσωποούμεν, Σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Προφήτου
ο παρών, ού ή Ακροστιχίς.

Αμώς σε μέλπω τόν Προφήτην τόν μέγαν.

Ωδή α' Ήχος βαρύς

Τώ εκ τινάξαντι

Ανακαθάρας μου τόν νούν, τού τών παθών αχλυώδους λογισμού, τόν
Προφήτην σου Αμώς, Δέσποτα μέλπειν καταύγασον.

Μυσταγωγός αναδειχθείς, τών υπέρ νούν μυστηρίων τού Θεού, ηξιώθης
προοράν, Ένδοξε τά γενησόμενα,

Ως ακηλίδωτον Θεού, καί καθαρόν οικητήριον φανείς, τήν τού Πνεύματος
Αμώς, είληφας θείαν ενέργειαν.

Θεοτοκίον

Σύ τήν πεσούσαν τού Αδάμ, προφητικώς εξανέστησας σκηνήν, τόν Σωτήρα
καί Θεόν, Ἀχραντε κυοφορήσασα.

Ωδή γ'

Εστερεώθη τή πίστει

Σύ παρανόμους ελέγχων, Ἀμώς τήν τού Κυρίου, δικαιοσύνην ἐδείκνυς, βοῶν
θεοφάντορ, Ἅγιος εἰ Κύριε, ο σῶζων τās ψυχάς ἡμῶν.

Ετέθης στύλος Προφήτα, τῆς Καινῆς Διαθήκης, αωέχων ταύτης τήν στέγην,
καί πίστει κραυγάζων, Ἅγιος εἰ Κύριε, καί σέ ὑμνεῖ τό πνεύμά μου.

Μεμυημένος τά θεία, Προφήτα θεηγόρε, Ἀμώς ἐνθέως φωτίζων, λαούς
εμελώδεις, Ἅγιος εἰ Κύριε, ο σῶζων τās ψυχάς ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Εστερεώθην τόν θείον, τόκον ἐπεγνωκώς σου, καί προστασίαν Παρθένε,
πλουτώ σε κραυγάζων, Ἅγιος εἰ Κύριε, ο σῶζων τās ψυχάς ἡμῶν.

Ο Ειρμός

«Εστερεώθη τή πίστει, Χριστοῦ ἡ Εκκλησία, καί γάρ ἀπαύστως ἐν ὕμνοις,
βοά μελωδούσα, Ἅγιος εἰ Κύριε, καί σέ ὑμνεῖ τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Θείον ὄργανον τού Παρακλήτου, ἐχρημάτισας ταῖς τούτου μάκαρ, διηνεκέσι
πνοαῖς υπηχούμενον, ἀναφωνεῖς γάρ ἀδῆλων τήν δήλωσιν, καί καταυγάζεις
τούς πίστει προστρέχοντας, Ἀμώς ἐνδοξε, Χριστόν τόν Θεόν αἰτούμενος,
δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Θείας φύσεως, οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος, ἐν τῇ γαστρί σου, ἀλλά Θεός
ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ο μετὰ τόκον Παρθένον Μητέρα σε, ὡς πρό τού
τόκου φυλάξας Πανάμωμε, μόνος Κύριος, Αὐτόν ἐκτενώς ἰκέτευε,
δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς τού Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ
θεασαμένη κρεμάμενον, τόν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς
θρηνωδούσα ἐκραύγαζεν, Οἱμοί! τέκνον μου, πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι,
παθῶν τῆς ατιμίας τόν ἄνθρωπον;

Ωδή δ'

Ἀκήκοα τήν ἀκοήν σου

Λατρεύοντα κωφοῖς εἰδώλοις, τόν λαόν τού Ἰσραήλ ἡλεγξας, ὅθεν αἰχμάλωτον
γενέσθαι, τούτον ἔφης Ἀξιάγαστε.

Προφήτην σε τόν πρίν ποιμένα, ἔδειξεν ο Θεός ἀναλαβών, ἱεροφάντορ Ἀμώς,
διό σε πάντες πίστει μακαρίζομεν.

Ὡς ἔσοπτον τὰς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δεδεγμένος ἀστραπὰς, τὰς φωτοβόλους Ἀμῶς, πᾶσι προφαίνεις, χαίρων τὴν εὐσέβειαν.

Τὴν ἀμεμπτόν σου πολιτείαν Ἐνδοξε, θεασάμενος Θεός, κήρυκα δόξης αὐτοῦ προβάλλεται σε, θείας τε σαρκώσεως.

Θεοτοκίον

Ὁ λόγος σοί κατασκηνώσας, Ἀχραντε, τὴν οὐσίαν τὴν ἐμήν, ἀνεμορφώσατο διαπεσούσαν, ταῖς πρὶν παραβάσεσιν.

Ὡδή ε'

Πρὸς σέ ορθρίζω

Νενεκρωμένους, τρυφῆς βολίσι Μάκαρ ωνείδισας, ὡς λογιζομένους, πεπηγένην τὰ ρευστά, τὰ τρεπτήν κεκτημένα, καὶ φθειρομένην τὴν ἀπόλαυσιν.

Πλουσιωτάταις, φωτοχυσίαις περιχεόμενος, ὠφθης θεωρρήμον, καὶ συνόμιλος Θεοῦ, διαγγέλλων τοῖς πᾶσι, τῆς ἀσεβείας τὰ ἐπίχειρα.

Ρυσθῆναι πάντας, τοὺς σέ υμνοῦντας Μάκαρ δυσώπησον, τῶν δελεασμάτων, καὶ τῶν βρόχων τοῦ ἐχθροῦ, καὶ φωτὶ λαμπρυνθῆναι, τῆς οὐρανίου προφητείας σου.

Θεοτοκίον

Οἱ Θεοτόκον, ὁμολογούντές σε Μητροπάρθενε, τῆς ἀδιαδόχου, βασιλείας καὶ τρυφῆς, διὰ σοῦ Θεομήτορ, ἐπιτυχεῖν ἀξιωθείημεν.

Ὡδή ς'

Ὁ Ἰωνᾶς ἐκ κοιλίας

Φωτιστικαῖς, ἀληθείας ἀκτίσιν ἐκλάμπων, ἐρράπισας τὸν τοῦ ψεύδους προφήτην, εὐτόνως διελέγχων, καὶ προλέγων τὴν αὐτοῦ ἐξολόθρευσιν.

Ἡ μαύρωσας, τῆς ἀπάτης τὴν φλόγα Προφήτα, ὡς ἥλιος εὐσεβείας τὴν αἴγλην, τοῖς πᾶσιν ἀνατέλλων, ὡς τοῦ Πνεύματος αὐγὴν εἰσδεξάμενος.

Θεοτοκίον

Τὴν ἀχραντον, παρθενίαν υμνῶ σου Παρθέने, τὸν ἀφθαρτον καὶ σεβάσμιον τόκον, τιμῶ σου Παναγία, δι' οὐ σέσωσμαι φθοράς καὶ νεκρώσεως.

Ὁ Εἰρμός

«Ὁ Ἰωνᾶς ἐκ κοιλίας Ἄδου ἐβόα, ἀνάγαγε ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν μου, ἡμεῖς δέ σοι βοώμεν, Παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς».

Συναξάριον

Τῇ ΙΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἀμῶς.

Στίχοι

- Ἀμῶς, ὁ συκάμινα κνίζων αἰπόλος,
- Εἰδὲμ τρυγὰ τὰ δένδρα κνίζων οὐκέτι.
- Πέμπτη ἐκ βιότοιο Ἀμῶς δεκάτῃ τε ἀπέπτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Δουλά.

Στίχοι

- Δουλάς, ξοάνοις δουλικόν μή δούς σέβας,
- Ήνεγκε σαρκός, ως Θεού δούλος, ξέσεις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Νερσή, καί η σύναξις τής Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου πέραν εν τοίς Μαρινακίου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Οι εν καμίνω πυρός

Ήν προηγόρευσας θείαν σωτηρίαν, εφανερώθη, Αμώς προφήτα θαυμάσιε, φωτισμοίς ευσεβείας λάμπουσα κόσμω, Ευλογητός εί κράζοντι, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Νενευρωμένος τή θεία δυναστεία τοίς αντιθέοις, εχθροίς ανάλωτος γέγονας, καρτερώς ως αδάμας μείνας κραυγάζων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Τόν ακατάληπτον τόκον τής Παρθένου, δοξολογούμεν, δι' ού θανάτου ερρύσθημεν, δι' αυτού γεννηθέντες εις αφθαρσίαν, Ευλογητός εί κράζοντες, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

Τόν μόνον άναρχον

Όλος ανέδραμες εις αιθέριον ύψος, καί εμυήθης τών αρρήτων τήν γνώσιν, καί γέγονας μηνυτής τής τού Λόγου σαρκώσεως Αμώς, διό σε ανυμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Νοός οξύτητι τόν τών όλων Δεσπότην, κατανοείν ως εφικτόν ηξιώθης, μούντά σε, τών αρρήτων τήν γνώσιν κραυγάζων ευσεβώς, Λαός υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Μακαριότητος καί χαράς ανεκφράστου, καί βασιλείας ουρανών ως προφήτης, επέτυχες ουρανίων επόπτα, κραυγάζων ευσεβώς, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Εν δύο φύσεσι τής Τριάδος, τόν ένα θεοπρεπώς άνευ σποράς Θεομήτορ, εγέννησας τόν Σωτήρα τού κόσμου, διό σε οι πιστοί, πόθω υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν μόνον άναρχον, Βασιλέα τής δόξης, όν ευλογούσιν ουρανών αι δυνάμεις, καί φρίπτουσι τών Αγγέλων αι τάξεις, υμνείτε Ιερείς, λαός

υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Πανύμνητε τών ουρανών

Γενόμενος προφητικής εκφαντορίας, θεοκίνητος γλώσσα, τά θεία
φθεγγόμενος, πάσιν αναγγέλλεις Αμώς, τήν θείαν ευσπλαγχνίαν, Διό πάντες
σε αεί μακαρίζομεν.

Ανέκφραστος τών Προφητών η ευδοξία, τό γάρ Άγιον Πνεύμα εν τούτοις
κατοικήσαν, τής φωτοχυσίας αυτού, ανέδειξε μετόχους, εξών πάντες οι πιστοί
φωτιζόμεθα.

Θεοτοκίον

Νεκρώσεως καί φθοράς μου τούς χιτώνας, περιείλες Παρθένε, σωτήριον
χιτώνα, τόν σεσαρκωμένον Θεόν, τεκούσα τοίς ανθρώποις, Διό πάντες σε αεί
μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Πανύμνητε τών ουρανών υψηλοτέρα εί, τόν άναρχον Λόγον ασπώρως
συλλαβούσα, καί σεσαρκωμένον Θεόν, τεκούσα τοίς ανθρώποις, Διό πάντες
σε αεί μεγαλύνομεν».

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως συνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Πατρός ημών Τύχωνος, Επισκόπου Αμαθούντος τής
Κύπρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'

Τί υμάς καλέσωμεν

Έχων πολιτείαν ισάγγελον, αποχή τών ηδονών, σκεύος εδείχθης τού Θεού,
διά τούτό σε σοφέ, Αρχιερέα τού λαού, τό θείον αρμοζόντως προχειρίζεται,
καί στύλον, καί εδραίωμα τής πίστεως, Τύχων δεικνύει θεόπνευστε,
ορθοδοξίας εφ' ύδατα, ποιμαίνοντα, σου τήν ποιμήνην ιερώτατε.

Θείας πεπλησμένος συνέσεως, ποιμένης ώφθης λογικής, ταύτην εκτρέφων
λογικώς, επί χλόην αληθών, δογμάτων πάνσοφε ποιμήν, διό σου, τήν αγίαν
νύν πανήγυριν, τιμών, τόν δοξάσαντά σε Κύριον, μεγαλοφώνως
δοξάζοντες, Τύχων θεόφρον πανόλβιε, ικέτευε, τού σωθῆναι τάς ψυχάς
ημών.

Θαύμασι Θεός σε εδόξασεν, ο δοξάζων τούς αυτόν, Πάτερ δοξάζοντας

πιστώ, εν καιρώ γάρ τῆς σεπτής, καί θείας μνήμης σου σοφέ, οράται, βότρυς πέπειρος γενόμενος, υμνούντων, τών παρόντων τά παράδοξα, ἐξ οὗ οἱ πιστοί μετέχοντες, αγιασμόν καί ωφέλειαν, εἰσδέχονται, ἐπαξίως σε γεραίροντες.

Δοξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς ο προσφυγών ἐν τῇ σκέπῃ σου, Θεοτόκε αειπάρθενε, ἀνύμφευτε ἀγνή, οὐ λαμβάνει τήν ταχείαν, τών κακῶν ἀπαλλαγὴν, εὐρίσκει, βοηθόν σε ἀκαταίσχυντον, προστάτιν τε καί πύργον ἀρραγέστατον, Θεογεννήτορ πανάμωμε, Χριστιανῶν ἡ ἀντίληψις, μεσίτευσον, τοῦ σωθῆναι τοὺς τιμώντάς σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἄρνα ἡ ἀμνάς ὡς εἶρακε, τόν Υἱόν τόν εαυτῆς, καθηλωμένον ἐν Σταυρῷ, ἐπιτρώσκετο τῆς λύπης, τῇ ρομφαίᾳ τήν ψυχὴν, τά σπλάγχνα, ἐδονεῖτο θρήνους πλέκουσα, καί λύπης, τήν καρδίαν ἐνεπίμπλατο, Οἶμοι! Υἱέ μου γλυκύτατε, πῶς ταῦτα πάσχεις μακρόθυμε; Δοξάζω σου, τό μακρόθυμον φιλόανθρωπε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ο παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τῷ θαυματουργῷ προσλαλήσω ποιμένι. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ' Τριστάτας κραταιούς

Τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ, παρεστῶς στεφηφόρος, ὡς βιώσας ἐπὶ γῆς, οσίως καί φωτί, ἀνεσπέρῳ λαμπόμενος, φώτισόν μου τήν καρδίαν, καί τόν νοῦν ἀνυμνήσαί σου, τόν ἰσάγγελον βίον Μακάριε.

Ὡράθης ευκλεοῦς, μακαρίας τε ρίζης, ἐκβλαστάνων ἱερῶς, ὡς κλάδος ἀληθῶς, ευκαρπίας πληρούμενος, πίστεώς τε καί ἐλπίδος, καί ἀγάπης καί χάριτος, παραδόξων θαυμάτων θεόπνευστε.

Θυσίαν σεαυτόν, καθάραν καί τελείαν, τῷ τυθέντι δι' ἡμάς, προσήγαγες Χριστῷ, τά ψυχὴν ἀποκτείνοντα, πάθη ἐναπονεκρώσας, διὰ πόνων ἀσκήσεως, ἐπιμόνου τε Πάτερ δεήσεως.

Θεοτοκίον

Ἀνώρθωσας ἡμάς, ἀπωλείας εἰς βάθη, πεπτωκότας τόν Χριστόν, κυήσασα Ἀγνή, ἐξ ἀχράντων λαγόνων σου, τούτον οὖν ὡς παρρησίαν, κεκτημένη ἰκέτευε, λυτρωθῆναι κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ὡδή γ' Οὐκ ἐν σοφία

Ὑλὴν κακίας, ἐκτεμών τῆς καρδίας σου πρόρριζον, τῇ δρεπάνῃ τών ευχών,

ως γή κατάκαρπος Όσιε, στάχυν εγεώργησας, εκατοστεύοντα.

Μόνα ποθήσας, τά πρός θείαν ζωήν οδηγούντά σε, τρίβους Πάτερ δεξιάς, ανεπιστρόφως διώδευσας, έχων οδηγούσάν σε, χάριν τού Πνεύματος.

Αγίων βίους, εμιμήσω θεόφρον ως Άγιος, καί απάθειαν ψυχής, εκτήσω Τύχων θεόπνευστε, οίκος θείου Πνεύματος, αποδεικνύμενος.

Θεοτοκίον

Τόν τής Τριάδος, απεκύησας ένα Πανάμωμε, αναπλάττοντα ημάς, τούς συντριβέντας τό πρότερον, κακία τού όφεως, τού πολεμήτορος.

Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτῳ σοφία Χριστέ, ου γάρ εστιν, Άγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα

Τώ θείῳ μύρῳ σε, έχρισεν Όσιε, Πνεύμα τό Άγιον, Αρχιερέα σαφώς, λαόν ποιμάναντα καλώς, εν πάσῃ οσιότητι, όθεν σε καί θαύμασιν, ιερώς κατεκόσμησε, νόσους γάρ εκάστοτε, θεραπεύεις τών πίστει σου, τού ζώντος προσιόντων λειψάνοις, Τύχων αιμακάριστε.

Θεοτοκίον

Τήν νεκρωθείσάν μου, ψυχήν τοίς πάθεσι, ζώωσον Πάναγνε, μόνη πανάμωμε, ως παρρησίαν μητρικήν, πρός τόν Υιόν σου έχουσα, σύ γάρ μόνη έτεκες, υπέρ νούν καί διάνοιαν, Λόγον τόν συνάναρχον, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι, ζωήν καί άφθαρσίαν τώ κόσμῳ, διδόντα αεί καί μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν επονείδιστον, οικτίρμον θάνατον, διά σταυρώσεως, εκών υπέμεινας, όν η τεκούσά σε Χριστέ, ορώσα επιτρώσκετο, σπλάγχνα κοπτομένη τε, μητρικώς επωδύρετο, Ἦς ταίς παρακλήσεσι, διά σπλάγχνα ελέους σου, οικτίρησον καί σώσον τόν κόσμον, ο αίρων τήν τούτου αμαρτίαν.

Ωδή δ'

Ο καθημένος εν δόξη

Τόν ενάρετόν σου βίον, τά περίδοξα θαύματα, τήν βεβαίαν πίστιν, τήν υπομονήν τήν πραότητα, οι ευσεβείς καθορώντες Ιερέα σε, καί ποιμένα σαφώς προχειρίζονται Όσιε.

Ουκ ηλάττωται ο σίτος, ενδεέσι διδόμενος, τή χειρί σου Μάκαρ, μάλλον δέ πλειόνως ηυλόγηται, τών κενωθέντων δοχείων θεία χάριτι, πληρουμένων σαφώς παναοίδιμε.

Υπανοίγων τήν καρδίαν, συμπαθώς Τύχων ένδοξε, πενομένοις πλούτος, καί περιβολή γυμνητεύουσι, τών ορφανών τε προστάτης εχρημάτισας, θεραπευων εν τούτοις Χριστόν τόν Θεόν ημών.

Θεοτοκίον

Ραθυμία συσχεθέντα, καί παθών αμαυρότητι, όλον σκοτισθέντα, καί τή αμαρτία δουλεύσαντα, τόν αναμάρτητον Λόγον η κυήσασα, φωταγωγήσον, καί πρὸς ζωὴν χειραγωγήσον.

Ὡδή ε'

Ἀσεβεῖς οὐκ ὀψονται

Γεωργός ως ἄριστος, ενέωσας ψυχάς, χερσωθείσας Πάτερ σοφέ, καί ως σπόρον ἄριστον, ενθείς τόν λόγον σου, γεωργεῖν ουράνια, παρεσκεύασας νοήματα.

Ὡς τοῦ θείου Πνεύματος, δοχείον γεγονώς, τών πνευμάτων τών πονηρών, Ιεράρχα πέφυκας φυγαδευτήριον, καί παθών καθάρσιον, καί νοσοῦντων ιατήριον.

Ποταμός πληρούμενος, ναμάτων μυστικών, εγνωρίσθης Ιερουργέ, καί πηγὰς εξήρυνας, παθών εν χάριτι, καί ψυχὰς κατήρδευσας, βλαστανούσας τήν ευσέβειαν.

Θεοτοκίον

Ρυομένη φάνηθι, εχθρών επαγωγής, καί βαρβάρων επιδρομής, τούς σοὺς δούλους Ἀχραντε, τούς κεκτημένους σε, κραταιάν αντίληψιν, καί πρεσβείαν ακαταίσχυντον.

Ὡδή ς'

Ἦλθον εἰς τὰ βάθη

Οὐκ ἔσεισε Πάτερ τῆς ψυχῆς σου, ο πονηρός τόν οἶκον, εν τῇ πέτρα γάρ τῆς αληθείας, ως αληθῶς ἴστασο θεόπνευστε, θείῳ σθένει κρατυνόμενος.

Σοφία Θεοῦ κεκοσμημένος, καί αρετῶν εἰς ὕψος, Ιερώτατε φθάσας καθεῖλες, τοῦ πονηροῦ τὰς επάρσεις χάριτι, τήν καρδίαν ταπεινούμενος.

Λειμῶν ευανθῆς Τύχων ωράθης, τών αρετῶν τὰ άνθη, τών θαυμάτων τε τήν ευωδίαν, πάσι πιστοῖς Ιεράρχα ὅσιε, θεοκρίτως προβαλλόμενος.

Θεοτοκίον

Αγία Παρθένε τήν ψυχὴν μου, ἣν ο εχθρός δολίως, κατεσπίλωσε τῇ αμαρτία, ως αγαθή, δυσωπῶ ἀγάθυνον, καί φωτί σου καταλάμπρυνον.

Ὁ Εἰρμός

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν αμαρτημάτων, ἀλλ' ως Θεός, εκ φθοράς ἀνάγαγε, τήν ζωὴν μου ως φιλόανθρωπος».

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΙΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ εν Ἀγίοις Πατρός ημών Τύχωνος, Επισκόπου Αμαθούντος τῆς Κύπρου.

Στίχοι

- Βλάβην ολοθρεύοντος εκφυγών Τύχων,
- Ζωής τυχών γέγηθε τής ανωλέθρου.
- Ἐκτη καί δεκάτη κατερύκακε γαία Τύχωνα.

Ταῖς αὐτοῦ αγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμάς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλώνι

Λόγοις θείοις κατηρδεύθη, ἄμπελος ὡς ἀληθής, Τύχων ἡ καρδιά σου, καί καρποφορήσασα βότρυν, θεογνωσίας ἐβλυσε, γλυκασμόν ἱαμάτων ἡμῖν.

Ἦνθησας καθάπερ ρόδον, ἐλαμψας ὥσπερ ἀστήρ, ἐφαναs ὡς ἥλιος Πάτερ, τοὺς βοῶντας φωτίζων, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Στέφανος χαρίτων Πάτερ, σοῦ τῇ θείᾳ κορυφῇ, ἐτέθη ὡς γέγραπται, νίκην κατεχθρῶν ἀραμένου, καί μελωδούντος, Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡφθη σου τό θαῦμα μέγα, Τύχων πάτερ θαυμαστέ, χρόνοις λαμπρυνόμενον, ἄμπελος γάρ σοῦ ἐν τῇ μνήμῃ, περκάζει βότρυν φέροντα, γλυκασμόν ευφροσύνης πιστοῖς.

Θεοτοκίον

Πάντων ὠφθης ἀσωμάτων, οἷα Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ὄντως υπερέχουσα, ὄν ἐκδυσωπούσα Παρθένε, υπέρτερόν μου δείξον, τόν λογισμόν σαρκικῶν ἡδονῶν.

Ὡδή η' Λυτρωτά τοῦ παντός

Ουδαμῶς ἡδοναῖς ἀπενύσταξας, ἐγρηγόρως δέ μάλλον παρέδραμες, νύκτα τοῦ βίου Ὅσιε, καί κοιμίσας τά πάθη σαρκός, πρὸς φέγγος, ἀπαθείας, ἐνθέως κατήντησας.

Ἰατρεῖον παθῶν ἀναδέδεικται, ἡ σορός τῶν αγίων λειψάνων σου, ἦν περ κυκλοῦντες μέλπομεν, ἱερώτατε Τύχων, Πάντα τά ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Μεγαλύνεις Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, ἐπακούσας φωνῆς πρὸς τά ἄνω σε, περιφανῶς βασιλεία, πανασοίδιμε Πάτερ προσκαλουμένης, ὡς καλῶς καί οσῶς βιώσαντα.

Εἰγνωρίσθη σοι Πάτερ ἡ ἐξοδος, ἡ τοῦ βίου, Θεός γάρ ὁ δίκαιος, δικαιοσύνη λάμποντα, τοῖς δίκαιοις σε πάσι, Τύχων συνάπτει, υπέρ πάντων αὐτόν ἱκετεύοντα.

Νηπιῶδες ἐξέκλινας φρόνημα, ἐκ παιδός, καί τελείοις νοήμασι, τόν παλαιόν κατέβαλες ευρετὴν τῆς κακίας, Τύχων κραυγάζων, Εὐλογεῖτε τά ἔργα τόν

Κύριον.

Θεοτοκίον

Ιερείς καί λαοί ευφημούσί σε, παντευλόγητε Κόρη πανάμωμε, τήν ευλογίαις άπαντας, στεφανώσασαν πίστει τούς μελωδούντας, Ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί edίδας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Ιδού σοι τόν δρόμον τόν καλόν τελέσαντι, καί τήν πίστιν νύν τηρήσαντι, Πάτερ θεόφρον ιεράρχα, ουράνια ηνοιχθη σκηνώματα, καί τόπος φωταυγής σε edέξατο, αγιwsύνη διαλάμποντα.

Ως μύστης ως θείος Ιερεύς ως άριστος, ποιμενάρχης ως edραίωμα, τής Εκκλησίας ως θαυμάτων, Παμμάκαρ αυτουργός μεμακάρισαι, καί δήμοις ιεροίς συνηρίθμηςαι, πάντων αγίων αγαλλόμενος.

Σήμερον η μνήμη σου ημίν ανέτειλε, τού ηλίου τηλαυγέστερον, φέγγει ενθέων χαρισμάτων, φωτίζουσα πιστών τήν διάνοιαν, καί σκότος τών παθών εκδιώκουσα, Τύχων θεόφρον Ιερώτατε.

Η Κύπρος τό σώμά σου σοφέ τό άγιον, ιαμάτων κρήνην κέκτηται, πάσα δέ πόλις τε καί χώρα, κηρύττει σου τόν βίον, τά θαύματα, καί τήν προς τόν Δεσπότην οικείωσιν, Τύχων παμμάκαρ αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον η σή πανάμωμε, Παναγία μήτρα γέγονεν, ώ φωτιζόμενοι τού σκότους, λυτρούμεθα τής πλάνης υμνούντές σε, καί πόθω αληθεί μακαρίζοντες, μόνη ανθρωπων επανόρθωσις.

Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν είσω κίσατο, σύ δέ παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε, πάντες μεγαλύνομεν».

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Ισαύρου, Βασιλείου, Ιννοκεντίου, Ερμείου, Φήλικος καί Περεγρίνου, καί τών Αγίων Μαρτύρων, Μανουήλ, Σαβέλ καί Ισμαήλ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους στ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Τού Αγίου Ισαύρου καί τών σύν αὐτώ.

Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν

Πόνοις συντριβόμενοι, καί κακουχίαις στενούμενοι, καί εἰρκή συγκλειόμενοι, ξίφεσι κοπτόμενοι, καί βιαιοτάτῳ, θνήσκοντες θανάτῳ, οὐκ ἀπηρνήσασθε Χριστόν, οὐ τοῖς ξοάνοις σέβας ἐνείματε, διό καί ἡξιώθητε, τῆς οὐρανίου λαμπρότητος, δυσωπούντες τόν Κύριον, ὑπέρ πάντων μακάριοι.

Ισαυρος ὁ ἐνδοξος, καί ὁ στερρός Ἰννοκέντιος, καί ὁ θεῖος Βασίλειος, Φήλιξ ὁ θαυμάσιος, ὁ κλεινός Ἑρμείας, καί ὁ Περεγρίνος, οἱ οὐρανῶσαντες τήν γήν, ταῖς τών θαυμάτων θεαῖς λαμπρότησι, πιστῶς μακαριζέσθωσαν, ὡς τοῦ Κυρίου θεράποντες, καί τά πάθη διώκοντες, τών ψυχῶν ὑμῶν πάντοτε.

Κρήνη ἀναβλύζουσα, τών ἰαμάτων χαρίσματα, ἡ σορός ὑμῶν δεδεῖκται, ἐξ ἧς αὐρόμεθα, τών παθῶν υγείαν, καί τών νοσημάτων, τήν παντελή ἀπαλλαγήν, ἀνευφημοῦντες ὑμᾶς ἐκάστοτε, σεπτοί Μεγαλομάρτυρες, τών Ἀσωμάτων ἐφάμιλλοι, τοῦ Κυρίου θεράποντες, πρεσβευταί τών ψυχῶν ἡμῶν.

Τών Αγίων Μανουήλ καί τών σύν αὐτών.

Ἦχος ὁ αὐτός
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Ὡς ἀστέρες πολύφωτοι, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, θεϊκαῖς λαμπρότησι καταυγάζετε, τῆς οἰκουμένης τά πέρατα, δαιμόνων σκοτόμαιναν, καί παθῶν φθοροποιῶν, καί κινδύνων ἐξαίροντες, ὅθεν σήμερον, τήν Φαιδράν καί φωσφόρον καί αγίαν, συνελθόντες ἐκτελούμεν, ὑμῶν πανήγυριν ἐνδοξοί.

Μανουήλ ὁ θαυμάσιος, καί Σαβέλ ὁ μακάριος, Ἰσμαήλ ὁ πάνσοφος μελωδήμασιν, ἱερωτάτοις τιμάσθωσαν, Τριάδα τήν ἀκτιστον, ἐναντίον τών ἐχθρῶν, ἱερῶς προκηρύξαντες, καί πολύθεον, ἀποσβέσαντες πλάνην, τών αἱμάτων, ταῖς προσχύσεσι καί δόξαν, ἀπειληφότες ἀμάραντον.

Βασιλέα παράνομον, παρανόμως προστάττοντα, υποκύπτειν σέβας τε νέμειν ἄλογον, θεοῖς ἀψύχοις μακάριοι, ἐμφρόνως ἡσχύνατε, Μανουήλ καί Ἰσμαήλ, καί Σαβέλ μεγαλώνυμοι, καί ἀθλήσαντες, καρτερῶς καί νομίμως τοὺς στεφάνους, ἀνεπλέξασθε τῆς νίκης, ὑπέρ τοῦ κόσμου πρεσβεύοντες.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'
Ἀνατολίου

Εἰλικρινῶς ποθησαντές σε Λόγε Θεοῦ, οἱ ἐνδοξοὶ Μάρτυρες, τό πυρσολατρεῖν ἐάσαντες, λιπόντες καί τήν τών Χαλδαίων χθόνα, τῷ σῷ φωτί

κατηυγάσθησαν, θωρακισθέντες δέ όπλοις τής πίστεως, ήσχυναν Ιουλιανόν τόν τύραννον, Μανουήλ ο ένδοξος, καί Σαβέλ ο αείμνηστος, καί Ισμαήλ ο τρισόλβιος, σύν Πατρί καί τώ Πνεύματι υμνούντές σε, καί πρεσβεύουσι τού σωθήναι τάς ψυχάς υμών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος

Χαίροις οικουμένης καύχημα, Χαίρε Κυρίου ναέ, Χαίρε όρος κατάσκιον, Χαίρε καταφύγιον, Χαίρε λυχνία χρυσή, Χαίρε τό κλέος τών ορθοδόξων σεμνή, Χαίρε Μαρία, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, Χαίρε Παράδεισε, Χαίρε θεία τράπεζα, Χαίρε σκηνή, Χαίρε στάμνε πάγχρυσε, Χαίρε η πάντων χαρά.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τί τό ορώμενον θέαμα, ο τοίς εμοίς οφθαλμοίς, καθοράται ώ Δέσποτα; ο συνέχων άπασαν, κτίσιν ξύλω ανήρηται, καί θανατούσαι, ο πάσι νέμων ζωήν; Η Θεοτόκος, κλαίουσα έλεγεν, ότε έώρακεν, εν Σταυρώ υψούμενον τόν εξ αυτής, αρρήτως εκλάμψαντα, Θεόν καί άνθρωπον.

Απολυτίκιον 'Ηχος δ'

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής αφθαρσίας εκ σου τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση, Αυτών ταίς ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων ο ακόλουθος, ού η Ακροστιχίς.

Ισαυρε Μάρτυς, ευμενής φάνηθί μοι.

Εν δέ τοίς Θεοτοκίοις.

Γρηγορίου.

Ελλείποντος τού πρώτου Ρ, διά τών Ωδών τό οκτάριθμον.

Ωδή α' 'Ηχος πλ. δ'

Υγράν διοδεύσας

Ιλέωσαι Μάρτυς τόν ευμενή, Θεόν καί Σωτήρα, ελεήσαι με καί δεινής, επηρείας μάκαρ ρύσασθαί με, τόν προσφυγόντα πιστώς εν τή σπέπη σου.

Στενούμενος πταίσμασι χαλεποίς, καί πλήθει κινδύνων, πιεζόμενος εκβοώ, Ισαυρε θεόφρον πρόστηθί μου, τής συνεχούσης ανάγκης καί λύτρωσαι.

Αθλήσας νομίμως υπέρ Χριστού, ανύστακτος φύλαξ, εχαρίσθης πόλει τή σή, γενού δέ καί σκέπη καί προστάτης, τών προσφυγόντων σοι ένδοξε, Ισαυρε.

Θεοτοκίον

Γυμνών αρετών με καταστολής, ευρών ο Βελίαρ, βέλει έτρωσεν ηδονών, η

τόν ιατρόν Θεόν τεκούσα, τά τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον τραύματα.

Ωδή γ'
Σύ εἰ τό στερέωμα

Ἀνωθεν τοῖς δούλοις σου, τήν σὴν βοήθειαν δώρησαι, σώζων ἡμάς, πάσης ἐπηρείας, καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων.

Ρεῖθρα τῶν ἰάσεων, ἡ σὴ σορός αναβρύουσα, παντοδαπά, παύει τῶν ἀνθρώπων, ἀρρωστήματα, ἴσαυρε.

Τίμιος γεγένησαι, τό τοῦ Χριστοῦ τιμὴν ὄνομα, διό βοώ, λύτρωσαί με πάσης, ατιμίας πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον

Ἦνεται ὁ Κτίστης μου, υπερφυῶς ἐν σοὶ Δέσποινα, ὅλον ἐμέ, θέλων ἀναπλάσαι, διὰ σοῦ ὡς ἡυδόκησεν.

Ὁ Εἰρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τό πνεῦμά μου».

Κάθισμα Ἦχος γ'
Θείας πίστεως

Θεῖον φρόνημα, ἀνειλημμένοι, ὦ υπέρμαχοι τοῦ Δυρραχίου, καὶ τοῦ Χριστοῦ οπλῖται στερρόψυχοι, Ἀπολλωνίου τό θράσος καθείλετε, καὶ Τριποντίου τό σέβας ἡσχύνατε, νίκης ἐπαθλα, φαιδρώς ἐκ Θεοῦ δεξάμενοι, δωρεῖσθε τοῖς πιστοῖς παθῶν ἰάματα.

Θεοτοκίον

Θεῖα γέγονας, σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάνταγενε, Παρθενομήτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους υπεράρασα, τόν υπέρ πάντας ἐμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρν, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τό μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος, ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος, Παρθενομήτορ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη Κρεμάμενον, τόν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδούσα ἐκραυγαζεν, Οἱμοὶ! τέκνον μου, πῶς πάσχεις, θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ατιμίας τόν ἄνθρωπον;

Ωδή δ'
Εἰσακήκοα Κύριε

Υψωθείς ἀπονοία μου, ολισθήσας πάθεσι κατενένηγμαι, ἐγειρόν με κατακείμενον, ἐν βυθῷ θεόφρον ἀπογνώσεως.

Σέ πανένδοξε κέκτημαι, ἀσφαλὴ φρουρόν μου καὶ καταφύγιον, πρόστηθί μου μὴ παρίδης με, ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως καὶ σώσόν με.

Εν οδύνῃ καρδίας μου, τόν ἐμόν προστάτην σε τόν θερμότατον, δυσωπῶ, Μή

καταλίπης με, εχθρών επηρείαις απολλυμενον.

Θεοτοκίον

Γηγενών ακαταίσχυντε, σκέπη καί βοήθεια σύ μου πρόστηθι, καί παντοίας με εξάρπασον, συμφοράς Παρθένε τόν οικέτην σου.

Ωδή ε'

Ἴνα τί με απώσω

Υἱός ὠφθης ημέρας, ἔχων ἐν καρδίᾳ σου λάμπον φῶς ἄδυτον, δι' οὐ σκοτομήνη, τῆς ἀπάτης μειούται καί ἅπανσι, δαδουχεῖται γνώσις, θείου φωτός, διό βοῶ σοι, Φώτισόν με τόν γνώμη τυφλώττοντα.

Μή παρίδης με Μάρτυς, πίστει σοι προστρέχοντα, μηδέ απώση με, γλῶσση γάρ δολία, κατ' ἐμοῦ οἱ μισοῦντές με φθέγγονται, πολεμοῦντες μάτην, τοῦ ἀπολέσαι τόν σόν δούλον, ἀλλά πρόφθασον σώσόν με Ἄγιε.

Εν νυκτί καί ἡμέρα, σέ επικαλούμαι τόν μέγαν προστάτην μου, ἐν παντί με τόπῳ καί καιρῷ διαφύλαξον Ἄγιε, ἀπό πάσης βλάβης, καί ἐναντίων, τόν εἰς σέ τήν ἐπηρείας ἐλπίδα μου θέμενον.

Θεοτοκίον

Ὅλον ἐμέ μορφοῦται, ἐκ σοῦ Ἀπειρόγαμε Θεός ο πλάστης μου, ὃν αἰε δυσώπει, οἰκτιρήσαι λαόν αμαρτάνοντα, διασώσαι κόσμον, δαιμονικῆς ἀπάσης βλάβης, τόν εἰς σέ Θεοτόκε ἐλπίζοντα.

Ωδή ς'

Τήν δέησιν ἐκχεῶ

Νοός μου τάς ἐκτροπᾶς θεραπεύσας, καί καρδίας μου τά πάθη θεόφρον, σωματικῶν, αλγηδόνων με ρύσαι, καί ἐπηρείας ἀπάσης καί θλίψεως, καί δείξόν με ταῖς σαῖς λιταῖς, τοῦ ἐχθροῦ τῶν παγίδων υπέρτερον.

Ηγίασέ σε ἀθλήσαντα Μάρτυς, ο πανάγιος Θεός ὃν δυσώπει, ἁγιασμόν, τοῖς σοῖς δούλοις ἐκπέμψαι, καί φωτισμόν καί πταισμάτων τήν λύτρωσιν, προστάτης γάρ παρά Θεοῦ, ἐχαρίσθης ἡμῖν ἀκαταίσχυντος.

Συνεῖναί με τόν πολλά σε ποθοῦντα, πολυπόθητε ευδόκησον Μάρτυς, σέ δυσωπῶ, τόν καλόν μου προστάτην, καί πίστει κράζω σοι ἄγιε, Ἰσαυρε, Γενήθητί μοι βοηθός, καί παντοίας ἀνάγκης με λύτρωσαι.

Θεοτοκίον

Ρανίσι τῆς σωστικῆς σου πρεσβείας, κατασβέσασα παθῶν μου τήν φλόγα, τάς τοῦ νοός, ἐκτροπᾶς σαῖς πρεσβείαις, υπεραγία Παρθένε θεράπευσον, καί κόπασον τό χαλεπόν, τῶν παθῶν μου κλυδώνιον πάνταγνε.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν ἐκχεῶ πρός Κύριον, καί αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τάς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καί ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καί δέομαι ὡς Ἰωνάς, Ἐκ φθοράς ο Θεός με ἀνάγαγε».

Συναξάριον

Τῇ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς ἀθλήσεως τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰσαύρου, καί τῶν σὺν αὐτῷ Βασιλείου, Ἰννοκεντίου, Φήλικος, Ἑρμείου καί Περεγρίνου.

Στίχοι

- Τμηθεῖς Ἰσαυρος σὺν συνάθλων πεντάδι,
- Σαύρας νοητῆς καρδίαν τέμνει μέσον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μανουήλ, Σαβέλ καί Ἰσμαήλ.

Στίχοι

- Σαβέλ, Μανουήλ, Ἰσμαήλ Πέρσαι γένος.
- Τό δ' ἀξίωμα, Μάρτυρες διὰ ξίφους.
- Εβδομάτῃ δεκάτῃ κασιγνήτους τρεῖς τάμε χαλκός.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ὑπατίου τοῦ ἐν Ρουφιαναῖς.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Θεοῦ συγκατάβασιν

Φωτὶ ἀστραπτόμενος, τῷ τρισηλίῳ ἔνδοξε Ἰσαυρε, Ἰννοκέντιε θεῖε, Φήλιξ Ἑρμεία καί Περεγρίνε σοφέ, σὺν Βασιλείῳ θαυμάτων λαμπρότησι, κατα φωτίσατε τοὺς ευφημούντας ἡμᾶς.

Ἀστέρες πολὺφωτοι, ζόφον τῆς πλάνης μειοῦντες ὠφθητε, ἀθλοφόροι Κυρίου, διό ψυχὴν μου γνώμη τυφλώπτουσαν, θεογνωσίας φωτὶ καταλάμψατε, τῆς ἀγνωσίας ἀχλὺν ἀποδιώκοντες.

Νοσοῦσαν ἀνίατα, τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν ἰάσασθε, τὰ τοῦ σώματος πάθη, Μάρτυρες θεοὶ ἐξαφανίσατε, ὦ Περεγρίνε Ἰσαυρε Βασίλειε, Φήλιξ Ἑρμεία κλεινέ καί Ἰννοκέντιε.

Θεοτοκίον

Ἰσχύς μου καί ὕμνησις, καί σωτηρία Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ ἐκ σοῦ ἀνατείλας, Παρθενομήτορ διὰ χρηστότητα, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἡμᾶς λυτρωσάμενος, προγονικῆς ἀπειλῆς καί ἀποφάσεως.

Ὡδή η'

Ἑπταπλασίως κάμινον

Ἠγλαῖσμένος κάλλεσι, μαρτυρίου θεόληπτε, καί κεκοσμημένος, τοῖς ἐξ ἄθλων στίγμασι, πορφύραν ἐξ αἵματος, ἐνδεδυμένος τῆς σῆς σφαγῆς, καί ἱερωσύνης, καλλυνόμενος δόξῃ, παρέστης τῷ Κυρίῳ, ὃν αἰεὶ ἐκδυσώπει, κοσμήσαι σωτηρίου, ἡμᾶς περιβολαίῳ.

Θανατωθείς ο δείλαιος, ηδονών τώ εκπτώματι, έρριμμαι εις γήν, θέαμα θρήνων άξιον, πανένδοξε, Ίσαυρε, νύν επ' εμέ επίβλεπον, δείξον εν εμοί, τήν τών θαυμάτων σου χάριν, βροτών ιδέτω γένος, ότι σύ μου προστάτης, και σώζεις εκ θανάτου, τούς σουσ άχρείους δούλους.

Ιερωσύνη πρότερον, κοσμηθείς Ιερώτατε, και διακονήσας, ευλαβώς εις ύστερον, αυθαίρετον γέγονας, σύ ιερείον άμωμον, Ιερουργηθείς, Χριστώ διά μαρτυρίου, διό καμού τόν ύμνον, ως θυμίαμα Μάρτυς, προσκόμισον τώ Κτίστη, και σώσόν με λιταίς σου.

Θεοτοκίον

Ο τών φωστήρων κάλλεσιν, ουρανόν καλλωπίσας Θεός, άλλον ουρανόν σε, Θεοτόκε έδειξεν, εκ σου γάρ ως ήλιος, εξανατείλας πάσαν τήν γήν, τής θεογνωσίας, κατελάμπρυνε φέγγει, διό ουδείς προστρέχων, εν σοί κατησχυμένος, πορεύεται τών θείων, μή τυχών δωρεών σου.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τώ Δημιουργώ, και Λυτρωτή ανεβόα, οί Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω

Μεγάλων χαρισμάτων αξιωθείς, εκ Θεού παναοίδιμε Ίσαυρε, αποσοβείς, δαίμονας και νόσους παντοδαπάς, και πειρασμούς και θάνατον, πάσι τά αιτήματα χορηγών, διό καμοί παράσχου, ειρήνην και υγείαν, και τών πταισμάτων απολύτρωσιν.

Ο θείος και σεβάσμιός σου ναός, τό πολύτιμον άγιον σώμά σου, ως θησαυρόν, έχων αναφαίρετον τούς πιστούς, καταπλουτίζει πάντοτε, ταίς τών χαρισμάτων διανομαίς, διό καγώ τών θείων, τύχοιμι δωρεών σου, ο προσφυγών τώ θείω τάφω σου.

Ιδού Μάρτυς Κυρίου καλώς καμών, τόν μισθόν εκομίσω τών πόνων σου, Πρόστηθι ούν, πάντοτε θεόφρον τού σου λαού, τήν σήν πατρίδα φύλαττε, σώζε τούς προστρέχοντάς σοι πιστώς, και βράβευσον ειρήνην, πάση τή οικουμένη, καμού τού σου οικέτου μέμνησο.

Θεοτοκίον

Υπέρφωτε νεφέλη Μήτηρ Θεού, τούς ημίν πολεμούντας πολέμησον, τή κραταιά, και παντοδυνάμω σου δεξιά, τοίς εν ανάγκαις πρόστηθι, τών αδικουμένων αντιλαβού, πταισμάτων λυτρουμένη, ταίς σαίς ικετηρίαις, όσα γάρ θέλεις πάντα δύνασαι.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, και τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, και η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα

τῶν ουρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι
μεγαλύνουσι».

Καί ἡ λοιπή Ἀκολουθία, καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἀγίου μάρτυρος Λεοντίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν

Τί σε ονομάσωμεν ἐνδοξε; τῆς Ἑλλάδος προσφοράν, ὡς ὠρμημένον ἀπ' αὐτῆς, τῆς Φοινίκης καθαρμόν, ὡς τεθυμένον ἐν αὐτῇ, φωστήρα, ὡς ἐν σκότει ἐξαστράψαντα, γενναῖον, ὡς ἀήττητον τοῖς πλήττουσι, Πολύτροπός σου ἡ εὐκλεία, Λεόντιε παμμακάριστε, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε αθλοφόρε προσεῖπωμεν, στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ, ὡς καθαιρέτην τῶν ἐχθρῶν, βασιλέα τῶν παθῶν, ὡς εὐσεβείας ἀθλητὴν, τροφέα, τῶν πεινῶντων ὡς φιλόπτωχον, δικαίων, ἐραστήν ὡς ουρανόφρονα, Ποικίλα σου τὰ παθήματα, λαμπρότερα τὰ παλαίσματα, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τίς σε οὐ θαυμάσει Λεόντιε; ὅτι ἐνοίκον λαβὼν, τῆς ἀληθείας τὴν πηγὴν, ποταμούς ευεργεσίας, ἀναβλύζεις τοῖς πιστοῖς, καί πάσιν, ἀναργύρως ἀνεπίφθονα, προσφέρεις τοῖς διψῶσι τὰ δωρήματα, εὐφραίνεις δέ τοὺς μετέχοντας, ὑδάτων τῶν τῆς χρηστότητος, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίνι ὠμοιώθης ταλαίπωρε, πρὸς μετάνοιαν οὐδόλως, ἀνανεύουσα ψυχὴ, καί τό πύρ μή δειλιώσα, τῶν κακῶν ἐπιμονή; Ἀνάστα, καί τὴν μόνην πρὸς ἀντίληψιν, ταχεῖαν, ἐπικάλεσαι καί βόησον, Τόν σόν Υἱόν καί Θεόν ἡμῶν, μή διαλίπης πρεσβεύουσα, ρυσθῆναί με, τῶν παγίδων τοῦ ἀλάστορος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἄρνα ἡ ἀμνάς ὡς ἐώρακεν, ἐπὶ ξύλου ἠπλωμένον, ἐκουσίως σταυρικοῦ, ἀνεβόα μητρικῶς, οδυρομένη ἐν κλαυθμῷ, Υἱέ μου, τί τό ξένον τοῦτο θέαμα; οὐ πάσι, τὴν ζωὴν νέμων ὡς Κύριος, πῶς θανατούσαι μακρόθυμε, βροτοῖς παρέχων ἀνάστασιν, Δοξάζω σου, τὴν πολλὴν Θεέ μου συγκατάβασιν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὁ μάρτυς σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τό στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔχων γάρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους

καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση, Αυτού ταίς ικεσίαις
Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου ο
ακόλουθος, ού η Ακροστιχίς (άνευ τών Θεοτοκίων).

Νίκη Θεός σοι καί γέρας Λεόντιε.
Ιωάννου Μοναχού.

Ωδή α' Έχος δ'
Άσομαί σοι Κύριε

Νόμοις εγκωμίων η αρετή σου, ουχ υποπίπτει τού Χριστού, θεράπτον Λεόντιε,
αυτός γάρ σοι εγκώμιον, καί όλβος αναφαίρετος.

Ιέμενος Μάκαρ τών υπέρ φύσιν, τήν ακηλίδωτον ψυχήν, παρθένω τώ σώματι,
κοσμήσας πρόσ τήν άνοδον, ευσταλή κατεσκεύασας.

Κράτος απηνέγκω κατά τής πλάνης, τή εις τούς Μάρτυρας τιμή, γεραίρων
οσίως, αοίδιμε Λεόντιε, τόν αεί σοι ποθούμενον.

Θεοτοκίον

Πώς σε μακαρίσωμεν Θεοτόκε, τήν υπερτέραν ουρανού, καί πάσης τής
κτίσεως; Υιόν γάρ εγέννησας, τόν πλάστην καί Θεόν ημών.

Ωδή γ'
Τόξον δυνατών ησθένησε

Έθος ευσταθές καί φρόνημα, χάριν Τε θεόθεν κεκτημένος Λεόντιε, ανεδείχθης
τής αληθείας, αθλητής καί Μάρτυς άριστος.

Θέσθε τάς ψυχάς τώ ζώντι Θεώ, τοίς συστρατιώταις ανεφώνεις Λεόντιε,
Βασιλεί τε τώ αιωνίως, διαμένοντι στρατεύεσθε.

Έρρει ευσεβείας ρήματα, η μελισταγής καί φιλόθεος γλωσσά σου, τοίς δέ
δούλοις τής ασεβείας, βλασφημείν ενδιεβάλλετο.

Θεοτοκίον

Χαίροις Μήτηρ απειρόγαμε, η τόν Θεόν Λόγον εν γαστρί σου χωρήσασα, καί
τεκούσα σεσαρκωμένον, ως Θεόν Ομού καί άνθρωπον.

Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά
τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδιά μου».

Καθισμα Έχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Σταυρόν ώσπερ θώρακα, αναλαβόμενος πρόσ πάλην εχώρησας, τών

αοράτων εχθρών, γενναίως τε ήθλησας, όθεν εξαφανίσας, τήν αυτών
δυναστείαν, έπαθλον εκομίσω, τών θαυμάτων τήν χάριν, πρεσβεύων τού
σωθήναι ημάς, Μάρτυς Λεόντιε,

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εχθροίς αντιτάχθητι, τοίς πολεμούσιν ημίν, δεινώς γάρ επέθεντο, τή
κληρουχία τή σή, πανάχραντε Δέσποινα, όλεσον σαίς πρεσβείαις, τών
βαρβάρων τά θράση, γνώτωσαν τήν ισχύν σου, φιλοπόλεμα έθνη, τώ νεύματί
σου τούτους πάντας αφάνισον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου, τήν
παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεψας εκουσίως, τόν Υιόν καί Θεόν
σου, όνπερ ευλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων,
ημίν δωρήσασθαι.

Ωδή δ'

Τούς ουρανούς η αρετή σου

Ο τώ θυμώ τώ δεισιδαίμονι υπόσπονδος, σέ τόν πόθω τώ θείω πληρούμενον
Χριστού, ανηλεώς ηκίζετο, Μάρτυς αθλοφόρε Λεόντιε.

Συνεκροτείτο παρρησία σοι Λεόντιε, υπέρ τής αληθείας κινδυνεύοντι, μεθ' ής
τομής καί καύσεως, πάσης κατετόλμας αιόδιμε.

Σέ σαγηνεύειν καί ζωγρείν προς τήν αλήθειαν, θαρσαλέως αντέφης, ως
μακαριστόν τόν απειλούντα ήγημαι, Μάρτυς Αθλοφόρε Λεόντιε.

Θεοτοκίον

Χερουβικών ταγμάτων υπερέχουσα, καί Θεόν εν αγκάλαις εποχούμενον, μετά
σαρκός βαστάσασα, χαίρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Ωδή ε'

Ο κτησάμενος ημάς

Ιερείον προς σφαγήν, ετοιμότατον αχθείς, Λεόντιε πανένδοξε, τυραννικού
πρό βήματος, υπέρ Χριστού αυθαιρέτως παρίστασο.

Καθελείν σου τό στερρόν, επειράτο τής ψυχής, τής πλάνης ο υπεύθυνος, τόν
σταυρωθέντα Κύριον, ώσπερ κακούργον βροτόν λοιδορούμενον.

Απολέσθωσαν θεοί, οι τήν γήν καί ουρανόν, σαφώς μή τεκτηνάμενοι, ο
σταυρωθείς απάντων γάρ, Δημιουργός εστι Μάρτυς αντέλεγες.

Θεοτοκίον

Η Θεόν υπερφυώς, συλλαβούσα εν γαστρί, Παρθενομήτορ άχραντε, τήν σήν
ειρήνην δός ημίν, τοίς Θεοτόκον σε ύμνοις δοξάζουσιν.

Ωδή ς'

Εβόησε, προτυπών

Ιλαρός μέν, τοίς προστρέχουσι πίστει Λεόντιε, καί τόν λόγον, ηρτυμένος τώ

θείω σου άλατι, ιταμώτατος δέ τοίς εχθροίς τού Χριστού ανεδείκνυσο.

Γεγηθώς μέν, ο πιστός σου θεράπων Λεόντιος, απεδίδου, τό μαρτύριον τής βασιλείας σου, αλλ' ουκ έφερον, οι εχθροί σου Χριστέ τήν αλήθειαν.

Εξήπτοντο, τώ θυμώ ώσπερ θήρες οι άνομοι, καί τάς χείρας, επετίθουν ως αρνίω τώ Μάρτυρι, επειγόμενοι, διασπάν αφειδώς τόν αήτητον.

Θεοτοκίον

Δεόμεθα υπέρ τών ικετών σου αλόχευτε, Θεοτόκε, τόν εκ σου σαρκωθέντα δυσώπησον, ότι σέ καί μόνην, προστασίαν ημών επιστάμεθα.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς, εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών δυνάμεων».

Κοντάκιον 'Ηχος γ' Η Παρθένος

Τών τυράννων ήλεγξας, τάς πονηράς επινοίας, καί Ελλήνων ήσχυνας, τήν αθεώτατον πλάνην, ηύφρανας τάς τών Αγγέλων χοροστασίας, ίασιν τών νοσημάτων πιστοίς παρέχεις, διά τούτό σου τήν μνήμην, τιμώμεν πόθω, σοφέ Λεόντιε.

Συναξάριον

Τή ΙΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Λεοντίου καί τών σύν αυτώ, Υπατίου καί Θεοδούλου.

Στίχοι

- Άκμων τό σώμα τού Λεοντίου τάχα,
- Άκμων σιδηρούς, πρός σφύρας τάς αικίας.
- Ογδοάτη δεκάτη πληγήσι Λεόντιος εκπνεί.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αιθερίου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο διασώσας εν πυρί

Ρωμαλεότητι φρενών, ώσπερ οι αιχμάλωτοι Παίδες, σύν τή φλογί τών πειρασμών, καί τήν πλάνην επάτει Λεόντιος, αναμέλπων σοι Κύριε ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Απροσπαθεία τής σαρκός, επιλελησμένος ευτόνως, τούς αικισμούς υπέρ Χριστού, ως αήτητος Μάρτυς υπέφερες, μελωδών σου τώ κτίσαντι, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Σοφία πόθω τε Χριστού, φύσεως βιαίως κρατήσας, τής επικήρου βιοτής, ζωηφόρον προέκρινας θάνατον, αναμέλπων Λεόντιε, ο Θεός ο τών Πατέρων

ευλογητός εί.

Τριαδικόν

Λόγον καί Πνεύμα σύν Πατρί, μίαν τρισυπόστατον φύσιν, θεολογών ο ακλινής, καί αήττητος Μάρτυς εκραύγαζεν, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Τήν αλοχεύτως εν γαστρί, καί υπερφυώς, δεξαμένην, τόν αναλλοίωτον Θεόν, ευσπλαγχνία βροτοίς ομιλήσαντα, ευσεβώς ανυμνήσωμεν, ως μητέρα γενομένην τού πάντων Κτίστου.

Ωδή η'

Τόν εν τώ Σταυρώ προσηλωθέντα

Έφερε σαρκός πληγάς ο Μάρτυς, καί τόν ασώματον εχθρόν, σφοδρότερον ηνία, μέλπων, Υπερυψούτε, Χριστόν τόν Θεόν ημών εις τούς αιώνας.

Όρθιον τόν νούν πρός τόν Δεσπότην, εν ταίς βολαίς τών ακανθών, ανέτεινας τώ πόθω, Μάρτυς, Υπερυψούτε, βώων τον Θεόν ημών εις τούς αιώνας.

Νίκη σοι Χριστός υπάρχει Μάρτυς, όν ταίς αικίαις τής σαρκός, εδόξασας κραυγάζων, Πάντες υπερυψούτε, Χριστόν, τόν Θεόν ημών εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τόν εκ τής Αγνής τεχθέντα Λόγον, καί δωρησάμενον ζωήν, τώ γένει τών ανθρώπων, Παίδες υπερυψούτε Χριστόν, τόν Θεόν ημών εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν τώ Σταυρώ προσηλωθέντα, καί αποδείξαντα ημίν, όπλον εις σωτηρίαν, Παίδες υπερυψούτε Χριστόν, τόν Θεόν ημών εις τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Ο τόκος σου άφθορος

Τριάδος θεράπων ανεδείχθης, λατρεύσας Λεόντιε αμέμπτως, ώ καί πάν γόνυ κάμπτει, ουρανίων επιγείων καταχθονίων, όν ανυμνούντες, ως Σωτήρα μεγαλύνομεν.

Ιδείν εφιέμενος αϋλως, προσώπω ανακεκαλυμμένω, τού Κυρίου τήν δόξαν, τās αρχάς απεξεδυσω καί εξουσίας, μίαν κηρύξας, Τρισυπόστατον θεότητα.

Ευφράνθη τή σή ομολογία, καί σέ ωμολόγησεν αξίως, τού Πατρός εναντίον, ο Σωτήρ, όν εξιλέωσε, Αθλοφόρε, πάσι τοίς πίστει, μεγαλύνουσι τήν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Φανείσα τών Αγγέλων ανωτέρα, ως πάντων τεκούσα τόν Σωτήρα, Παναγία Παρθένε, σώσον οικτίρησον λαόν ημαρτηκότα, καί τή σκέπη τών πτερύγων σου προστρέχοντα.

Ο Ειρμός

«Ο τόκος σου άφθορος εδείχθη, Θεός εκ λαγόνων σου προήλθε,

σαρκοφόρος ως ώφθη επί γῆς, καί τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη, σέ
Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Ἡ λοιπή, Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Ιούδα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ιούδα μακάριε Χριστοῦ, Μαθητῆς γεγένησαι, τού σαρκωθέντος Θεοῦ ἡμῶν,
υφ' οὐ ως πρόβατον, μέσον λύκων ὄντως, απεστάλης λόγῳ σου, τήν τούτων
μεταπλάττων δυσσέβειαν, πρὸς τήν ευσέβειαν, καί τήν ἐνθεον ἐπίγνωσιν, τῆς
Τριάδος, ὅθεν ευφημούμέν σε.

Ιούδα θαυμάσιε βολίς, απεστάλης πλήττουσα, καί παντελῶς αφανίζουσα,
δαιμόνων φάλαγγας, καί τούς υπ' ἐκείνων, πληγωθέντας χάριτι, τού μόνου
θεραπεύων Θεοῦ ἡμῶν, ὃν νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν
εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Ιούδα θεόπνευστε ακτίς, τού ἡλίου γέγονας, τού ἐκ Παρθένου ἐκλάμψαντος,
καί κατεφώτισας, ευσεβῶν καρδίας, καί τόν ἐπικείμενον, τῇ κτίσει σκοτασμόν
απεδίωξας, καί νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό
μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ιούδα, οἱ ἀδελφοί σου σέ ἐπαινέσουσιν, ἀδελφόν φανέντα Λόγου τού πρό
αιώνων, ἐξ αἰδίου ἀναλάμψαντος τού Γεννήτορος, καί ἐπ' ἐσχάτων τῶν
χρόνων, ἀφράστως σαρκωθέντος, ἐκ τῆς Αγίας Παρθένου, καί
ἐνανθρωπήσαντος, ὃν Ἀπόστολε ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ
κόσμῳ, καί ἡμῖν τοῖς τιμώσί σε, τῶν πταισμάτων ἰλασμόν, καί τό μέγα ἔλεος.

Καί νῦν... Θεοτοκίον Ἦχος πλ. β'

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπὸν τῆς ζωῆς, Σέ
ἰκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καί πάντων τῶν
Αγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνωδούσα ἀνεβόα
μητρικῶς, Υἱέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος
ἐπονείδιστον;

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Απόστολε Ἄγιε Ιούδα, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεςιν
παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ
Ἀποστόλου ο ἀκόλουθος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Μέλπειν Ιούδαν τὸν θεόπτην σπουδάσω.
Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. α'
Ἰππον καὶ ἀναβάτην

Μύστα τῶν ουρανίων, Ιούδα πάνσοφε, μαθητὰ τοῦ Σωτήρος, καὶ κοινωνέ τῆς
ζωῆς, τὴν γλῶσσάν μου κίνησον, καὶ τὸν λόγον ἴθουνον, πρὸς τοὺς ὕμνους
σου παμμακάριστε.

Ἐλκων τὸν τοῦ Σωτήρος, ζυγὸν Ἀπόστολε, καὶ τὴν αὐλακα τέμνων, καὶ
νεουργῶν τῇ χάριτι, τὸν σπύρον κατέβαλες, καὶ πολύχουν ἤνεγκας, τῷ
καλέσαντι παμμακάριστε.

Λόγον τὸν σαρκωθέντα, ευρὼν διδάσκαλον, καὶ ταῖς τούτου θεόπτα,
μαρμαρυγαῖς πυρούμενος, ἐγένου φῶς δευτερον, ταῖς τοῦ πρώτου λάμψεσι,
συμμορφούμενος ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Πίστις ἡγείσθω μόνη, καὶ μὴ ἀπόδειξις, τῶν υπέρ νούν θαυμάτων,
Θεογεννήτορ πάναγνε, τὸν γάρ ἀκατάληπτον, Θεὸν Λόγον τέτοκας,
ἐνδυσάμενον τό ἀνθρώπινον.

Ὡδή γ'
Ὁ πῆξας ἐπ' ουδενός

Επήρθη τῶν Μαθητῶν, Χριστοῦ ἡ εὐπρέπεια, υπεράνω πάσης
μεγαλειότητος, οὗτοι γάρ γεγόνασιν αὐτοῦ, φίλοι τε καὶ οἰκεῖοι, καὶ συμφυλέται
καὶ συνέστιοι, καὶ τῶν μυστηρίων ἐκφάντορες.

Ιουδα οἱ ἀδελφοί σου σέ ἐπαινέσουσιν, ἀδελφὸν φανέντα καὶ νομιζόμενον,
τοῦ φανερωθέντος ἐν σαρκί, Λόγου τοῦ πρό αἰώνων, συναϊδίου
ἀναλάμπαντος, ἐκ τοῦ αἰδίου Γεννήτορος.

Νεκρώσας τὰ ἐπὶ γῆς σου μέλη συνώκησας, τῇ ζωῇ τῶν ὅλων Χριστῷ
Πανόλβιε, καὶ τῆς ζωηφόρου βιοτῆς, πάση τῇ οἰκουμένη, καταγγελεύς σύ
ἐχρημάτισας, ῥήματα τῆς ζωῆς προϊέμενος.

Θεοτοκίον

Ἰδοὺ σύ υπέρ πάσας Ἀγνή κεχαρίτωσαι, υπερέβης πάσας τῇ ἀγιότητι, πάσας
υπερήρας καὶ πασῶν, ὠφθης υψηλοτέρα, τῶν ουρανίων σαφῶς δυνάμεων,

Μήτηρ τού Θεού χρηματίσασα.

Ο Ειρμός

«Ο πήξας επ' ουδενός, τήν γήν τή προστάξει σου, καί μετεωρίσας ασχέτως βρίθουσαν, επί τήν ασάλευτον Χριστέ, πέτραν τών εντολών σου, τήν Εκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε αγαθέ καί φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τήν σοφίαν

Τού τεχθέντος Δεσπότης καί αδελφού, χρηματίσαντος πάντων τών εκλεκτών, Ιούδα μακάριε, αδελφός εχρημάτησας, καί υπ' αυτού Απόστολος, εις πάντα τά πέρατα, απεστάλης πανεύφημε, τόν λόγον τής πίστεως, πάσι κατασπείρων, καί φωτίζων τούς σκότει, αγνοίας δουλεύοντας, πονηρώ κοσμοκράτορι, Διά τούτο βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Πειρασμοίς πολυπλόκοις περιπεσών, εξ εχθρών αοράτων καί ορατών, τώ σάλω συνέχομαι, τών αμέτρων πταισμάτων μου, καί ως έχων αντίληψιν, καί σκέπην σε Άχραντε, τώ λιμένι προστρέχω, τής σής αγαθότητος, Όθεν Παναγία, τόν εκ σού σαρκωθέντα, ασπόρως ικέτευε, υπέρ πάντων τών δούλων σου, τών απαύστως υμνούντων σε, πρεσβεύουσα αυτώ εκτενώς, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τόν τόκον σου άχραντε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτήν, η αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυξε δακρύουσα, καί πικρώς εκβοώσα, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήνπερ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Μακρόθυμε, Κύριε, τού ελέους ή άβυσσος, καί πηγή αγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι ούν, τών πταισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τά θεία παθήματα.

Ωδή δ'

Τήν θείαν εννοήσας σου

Ο μέγας τού Κυρίου Απόστολος, τής εμφανείας τού Θεού, ηξιωμένος ηγάπηται, καί τής αυτού θεωρίας, τήν αίγλην καί τό κάλλος τεθέαται.

Υπάρχων χαρισμάτων ανάπλεως, καί δωρεών τών εκ Θεού, δεδωρημένων Απόστολε, πρός σωτηρίας λιμένα, τούς σέ υμνολογούντας οδήγησον.

Δυνάμει αηττήτω τού Πνεύματος, τού παναγίου Λειτουργέ, τών απορρήτων φραζάμενος, τής πονηρίας διώκεις, πνεύματα τώ λόγω τής χάριτος.

Θεοτοκίον

Αφράστως συλλαβούσα πανάμωμε, τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, δυσώπει σώσαι κινδύνων ημάς, καί ψυχικήν σωτηρίαν, βραβεύσαι τοίς υμνούσί σε

Δέσποινα.

Ωδή ε'
Ο αναβαλλόμενος

Νόμου παρωσάμενος, τά προσκιάσματα, τόν χαρακτήρα τῆς αληθείας, τηλαυγώς εκήρυξας, αυτήν κεκτημένος, οδηγόν τήν αλήθειαν.

Τό τού νόμου πρόσταγμα, πληρών Απόστολε, τά έθνη πάντα ταίς διδασκαίς σου, μαθητεύων έδραμες, καί ταύτα βαπτίζων, Τριάδος επικλήσεσιν.

Όμβρος ως ουράνιος, ως δρόσος άνωθεν, ο θείος φθόγγος σου θεοκήρυξ, τόν αυχμόν διέλυσε, τῆς πολυθεΐας, ενός Θεού κηρύγματι.

Θεοτοκίον

Νέκρωσον τά πάθη μου, Θεογεννήτρια, καί τήν ψυχήν μου τήν νεκρωθείσαν, αμαρτίας δήγματι, ανάστησον Μήτηρ, τῆς όντως αναστάσεως.

Ωδή ς'
Μαινομένην κλύδωνι

Θεωρίας δόγματι, πολιτείας πράξεσι φαιδραίς, τού Χριστού Απόστολε λαμπόμενος, τούς εν βυθώ τῆς άγνωσίας εφώτισας.

Επιστέλλεις άπασι, τοίς ανθρώποις τήν φωτιστικήν, καί δογμάτων έμπλεων τού Πνεύματος επιστολήν, Ιεροφάντα θεσπέσιε.

Ο θεόπτης φθέγγεται, ουρανός τις ώσπερ λογικός, τού Θεού τήν δόξαν διηγούμενος, τού δι' ημάς σαρκί φανέντος τά θαύματα.

Θεοτοκίον

Παναγία Δέσποινα, Θεοτόκε ρύσαί με φθοράς, καί παθών τόν τάραχον κατεύνασον, η τήν πηγήν τῆς απαθείας κυήσασα.

Ο Ειρμός

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρω Δεσποτα Χριστέ, τών παθών τήν θάλασσαν κατεύνασον, καί εκ φθοράς ανάγαγέ με ως εύσπλαγχνος».

Κοντάκιον 'Ηχος α'
Χορός Αγγελικός

Εκ ρίζης ευκλεούς, θεοδώρητον κλήμα, ανέτειλας ημίν, τού Κυρίου αυτόπτα, Απόστολε θεάδελφε, τού Χριστού κήρυξ πάνσοφε, τρέφων άπαντα, κόσμον καρποίς σου τών λόγων, τήν ορθόδοξον, πίστιν Κυρίου διδάσκων, ως μύστης τῆς χάριτος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΘ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Ιούδα.

Στίχοι

- Καί συγγενεία καί χορώ αυχείν έχεις.
- Χριστού μαθητών ώ Ιούδα, καί πάθει.

- Ενεακαιδεκάτη βελέεσσιν Ιούδας θνήσκει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ζωσίμου.

Στίχοι

- Ψυχὴν υπέρ σου Ζώσιμος θεὸς φιλάτην,
- Ξίφει θανών, ζή ψυχικὴν ζωὴν, Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ζήνωνος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Παϊσίου του Μεγάλου.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Ο υπερυψουμενος

Τόν θεοειδέστατον, μεθέξει θεότητος, γενόμενον ἅπαντες,, Ιούδα
υμνήσωμεν, ενθέως μελωδούντες, ο Θεός ευλογητός εἰ.

Ἡ πνευματοκίνητος, καὶ θεόπνους γλωσσά σου, τόν κόσμον επέστρεψε,
Χριστοῦ τῷ κηρύγματι, ὡ πάντες μελωδούμεν, ο Θεός ευλογητός εἰ.

Νέμει σοι ουράνιον, κληρουχίαν Κύριος, καὶ θρόνον υπέρλαμπρον, εν ὧ
καθεδούμενος, ενθέως μελωδήσεις, ο Θεός ευλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Στόματι καὶ γνώμη σε, Θεοτόκον ἅπαντες, κηρύττομεν πάναγνε, Θεόν γάρ
εγέννησας, ὡ πάντες μελωδούμεν, ο Θεός ευλογητός εἰ.

Ὡδή η'

Σοί τῷ παντουργῷ

Πλούτον τῶν ἐθνῶν, καὶ βασιλέων γέρας, εὐκλειαν απείληφας, βοῶν
Ἀπόστολε, Πάντα τὰ ἔργα, τόν Κύριον υμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας
τούς αἰῶνας.

Ὅλην τήν αυγήν, τού Παρακλήτου Μάκαρ, ἐδέξω φοιτήσασαν, κραυγάζων
ένδοξε, Πάντα τὰ ἔργα, τόν Κύριον υμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς
αἰῶνας.

Ὑμνοῖς οἱ πιστοί, τήν σοί δοθείσαν αἴγλην, Ιούδα γεραίρομεν, προθύμως
ψάλλοντες, Πάντα τὰ ἔργα, τόν Κύριον υμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας
τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Δεῦτε καλλονήν, τού Ιακώβ υμνῶμεν, Μαρίαν τήν ἀχραντον, συμφώνως
κράζοντες, Πάντα τὰ ἔργα, τόν Κύριον υμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας
τούς αἰῶνας.

Ο Ειρμός

«Σοί τώ Παντουργώ, εν τή καμίνω Παῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν ἐμελπον, Πάντα τά ἔργα, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'
Ἡσαΐα χόρευε

Απαστράπτων ἐνδοξε, φωτοχύτω Πνεύματος αὐγή, θαυμάτων τάς ἀστραπάς, τῶν υπερφυῶν, τοῖς πάσιν ἀπέπεμπες, ὡς μαθητῆς τοῦ Ἐμμανουήλ, ὄν μεγαλύνοντες, σέ θεόπτα μακαρίζομεν.

Σύν Ἀγγέλων τάξεσι, παρεστώτες οἱ θεοειδεῖς, αὐτόπται καί θεωροί, τοῦ μονογενοῦς, τοῦ σάρκα πτωχεύσαντος, ὑπέρ ἡμῶν, τούτον ἐκτενῶς, νύν ἱκετεύσατε, τοῦ σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὡς τεκούσα Πάναγνε, τῶν κτισμάτων τόν Δημιουργόν, κατά παντός γεννητοῦ, φέρεις τήν ἀρχήν, ἀσύγκριτον ἔχουσα, υπεροχήν καί υπερφερή, ὅθεν τόν τόκον σου, προσκυνούντές, σε δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρί, καί ἔτεκεν υἱόν τόν Ἐμμανουήλ, Θεόν τε καί ἄνθρωπον, Ἀνατολή ὄνομα αὐτῷ, ὄν μεγαλυνοντες, τήν Παρθένον μακαρίζομεν».

Καί ἡ λοιπή Ἀκολουθία, καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μεθοδίου, Ἐπισκόπου Πατάρων.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν

Μέθοδον ἡ μνήμη σου, ἡμῖν σωτήριον φέρουσα, ἱεράρχα Μεθόδιε, λαμπρῶς ἐπεδήμησεν, ἐν αὐτῇ διό σε, ἀνυμνολογούμεν, ἀνακηρύττοντες τοὺς σοὺς, παιδρούς ἀγῶνας καί τά παλαίσματα, δι' ὧν τό πολυμήχανον, καί πονηρόν κατεπάλαισας, καί τῆς νίκης διάδημα, ἀνεπλέξω γηθόμενος.

Λόγοις κατεφώτισας, τῆς Ἐκκλησίας τό πλήρωμα, θεοφαντορ Μεθόδιε, ἀθλῶν δέ λαμπρότητι, τῆς πολυθείας, ἐμείωσας ζῶφον, καί μεταβέβηκας πρὸς φῶς, ἱεροφάντα νύν τό ἀνέσπερον, διό σου τήν πανέορτον, καί φωτοφόρον πανήγυριν, εορτάζομεν σήμερον, εὐσεβεῖα λαμπρόμενοι.

Αἵμασιν ἐπέχρωσας, τήν ἱεράν διπλοῖδα σου, θεοφάντορ Μεθόδιε, μεθ' ἧς εἰς τά ἅγια, τῶν ἁγίων μάκαρ, ἐχώρησας χαίρων, καί κατοπτεύεις τηλαυγῶς, τήν τῆς Τριάδος θείαν λαμπρότητα, μυσούμενος τρανότερον, τά ὑπέρ νοῦν καί

διάνοιαν, καί θεούμενος άριστα, Ιεράρχα πανόλβιε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τό καθαρώτατον, τού Βασιλέως παλάτιον, δυσωπώ πολυϋμνητε, Τόν νούν μου καθάρισον, τόν εσπιλωμένον, πάσαις αμαρτίαις, καί καταγώγιον τερπνόν, τής υπερθέου Τριάδος ποιήσον, όπως τήν δυναστείαν σου, καί τό αμέτρητον έλεος, μεγαλύνω σωζόμενος, ο αχρείος οικέτης σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυπτόμενον, υπό λόγχης η Πάναγνος, Χριστόν τόν φιάνθρωπον, έκλαιο βοώσα, Τί τούτο Υιέ μου; τί σοι αχάριστος λαός, ανταποδίδωσιν ών πεποίηκας, καλών αυτοίς, καί σπεύδεις με, ατεκνωθήναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι ένδοξε, σήν εκούσιον σταύρωσιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου ούτος, ού η Ακροστιχίς.

Τής αρετής μέθοδόν με, πανόλβιε μύστα, δίδαξον.

Θεοφάνους.

**Ωδή α' Έχος βαρύς
Νεύσει σου πρός γεώδη**

Τρίβου συντονωτάτης, πρός τόν Θεόν με φερούσης, δεικνύων τήν μέθοδον, Ιερομύστα δίδαξον, όπως τής ατελευτήτου, τύχοιμι ζωής, ταίς πρεσβείαις σου πάνσοφε.

Έστραψας φωτοφόρος, εν τή τού Χριστού Εκκλησία, διτταίς λαμπρυνόμενος, Ιεροφάντα χάρισιν, όθεν διπλοίς σε στεφάνοις, ιεροπρεπώς ο Χριστός εστεφάνωσε.

Στέφει τού μαρτυρίου, Ιερωσύνης τε μύρω, Παμμάκαρ κοσμούμενος, διαμφοτέρων ήστραψας, όθεν τής αληθεστάτης, καί θεοειδούς κληρουχίας τετύχηκας.

Άμωμος ως θυσία, καί Ιερά τώ Δεσπότη, καί ζώσα καί έμψυχος, ιεουργήθης ένδοξε, όθεν θυσιαστηρίω, τώ εν ουρανοίς προσεδέχθης Μεθόδιε.

Θεοτοκίον

Ρύστην βροτείου γένους, καί λυτρωτήν καί Σωτήρα, Χριστόν ημίν τέτοκας, Παρθενομήτορ άχραντε, όθεν σαφώς σε ειδότες, πρόξενον ζωής αιωνίου δοξάζομεν.

**Ωδή γ'
Ο κατ' αρχάς τούς ουρανούς**

Επιπολάζουσιν ιδών, τήν τού Ωριγένους απάτην, ως υπάρχων άριστος

ποιμήν, τώ θείω πυρί συντόμως έφλεξας, πάσαν εκείνου τήν αχλύν, τήν απαστράπτουσαν αίγλην, άψας τής σοφίας θεόληπτε.

Τής παρθενίας τό σεπτόν, καί τής αγνείας τό κάλλος, διά πείρας, Ένδοξε μαθών, σοφία τή σή καί λόγων χάριτι, πάσι τήν τούτων καλλονήν, υποδεικνύεις θεόφρον, καί τήν αιωνίζουσαν φαιδρότητα.

Η τών σών λόγων αστραπή, καί η τής γνώσεως σάλπιγξ, καί δογμάτων εύσημος φθογγή, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν Όσιε, πάντας καλούσα τούς πιστούς, πρός μετουσίαν παμμάκαρ, τών επουρανίων απολαύσεων.

Στερεωτέρας εδωδής, πνευματικών συμποσίων, οι πλησθέντες Πάνσοφε τών σών, τήν όντως τρυπήν εκείθεν τρέφονται, τήν διαμένουσαν αεί, συμφυομένην αρρεύστως, καί συναυξουμένην τοίς μετέχουσι.

Θεοτοκίον

Μετά τού θείου Γαβιρήλ, ευλογημένη τό Χαίρε, σοί Παρθένε κράζομεν αεί, χαράς γάρ ημίν αιτία γέγονας, καί ευφροσύνης αληθούς, τόν Λυτρωτήν καί Σωτήρα, πάντων μετά σώματος κυήσασα.

Ο Ειρμός

«Ο κατ' αρχάς τούς ουρανούς, παντοδυνάμω σου λόγω, στερεώσας Κύριε Σωτήρ, καί τώ παντουργώ καί θείω Πνεύματι, πάσαν τήν δύναμιν αυτών, εν ασαλεύτω με πέτρα, τής ομολογίας σου στερέωσον».

Κάθισμα Έχος δ'

Ο υψωθείς

Θυσιαστήριον τερπνόν τήν καρδίαν, αποτελέσας εν αυτώ αναιμάκτους, Ιεουργέ προσήγαγες θυσίας Θεώ, αθλήσας δέ στερρότατα, καί τυθείς προσηνέχθης, θυσία ώ Μεθόδιε, δι' ημάς τώ τυθέντι, όν εκτενώς ικέτευε αεί, πάντας σωθήναι, τούς πόθω υμνούντάς σε.

Θεοτοκίον

Τή Θεοτόκω εκτενώς νύν προσδράμωμεν, αμαρτωλοί καί ταπεινοί, καί προσπέσωμεν, εν μετανοία κράζοντες, εκ βάθους ψυχής, Δέσποινα βοήθησον, εφ' ημίν σπλαγχνισθείσα, σπεύσον απολλύμεθα, υπό πλήθους πταισμάτων, μή αποστρέψης σούς δούλους κενούς, σέ γάρ καί μόνην, ελπίδα κεκτήμεθα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η παναμώμητος αμνάς καί Παρθένος, όν απεκύησεν Υιόν ηπλωμένον, επί Σταυρού ως έβλεπεν οδύναις τήν ψυχήν, καιρίαις κατεπλήττετο, καί εβόα θρηνούσα, Πού σου τέκνον φίλτατον, δωρεών καί θαυμάτων, μνήμη ών απήλαυσεν, ο αχάριστος δήμος; αλλ' εις τό σώσαι γένος τών βροτών, ταύτα νύν πάσχεις, Υμνώ σου τό εύσπλαγχνον.

Ωδή δ'

Ο πατρικούς κόλπους

Εις αρετών σύ περιωπήν, μαρτυρικώς τελειωθείς διέδραμες, μεγαλόδωρον

αντίδοσιν, τῆς ἱερουργίας σου, κομισάμενος Παμμακάριστε.

Θρόνον λαχών ιεραρχικόν (ιερωτάτην γάρ ζωὴν ἐκέκτησο), τὴν ὀρθόδοξον ἐκήρυξας, πίστιν Πανσεβάσμιε, καὶ ἐδίδαξας σοῦ τό ποιμνιον.

Ο γλυκασμός ο ψυχωφελής, τῶν σὼν δογμάτων ὡς πηγὴ προέρχεται, τοὺς μετέχοντας ευφραίνουσα, καὶ καταγλυκαίνουσα, τὰ τῆς ψυχῆς ἡμῶν αισθητήρια.

Διαφανὲς ὡς ἔσοπτρον Θεοῦ, θείας ἐμφάσεις απλανῶς δεχόμενος, ἀναδέδειξαι Μεθόδιε, δι' εὐτονωτέρας γάρ, σεαυτὸν σπουδῆς ἀπεστίλβωας.

Ο πατρικοὺς κόλπους μὴ λιπῶν, καὶ ἐκ Παρθένου σαρκωθεὶς, Χριστὸς ὁ Θεός, διαφύλαξον τὴν ποιμνὴν σου, τῆς οἰκονομίας σου, προσκυνούσαν τὰ θεία σύμβολα.

Ωδὴ ε'
Κύριε ὁ Θεός μου

Νέκρωσιν ζωηφόρον, ἐνεδύσω Πάτερ πρὸ τελευτῆς σου, καὶ ξίφει τεμνόμενος, τῷ τοῦ μαρτυρίου σου, πρὸς ζωὴν ἀπειροπλασίως, μετετέθης ἐνδοξε κρείττονα.

Μύστα τῶν ἀπορρήτων, κοινωνέ τῆς ἀνω χοροστασίας, τοὺς πόθῳ τιμώντάς σε, σώσον Παναοίδιμε, πειρασμῶν δεινῶν τὰς ἐφόδους, διαλύων ταῖς ἱκεσίαις σου.

Ἐχων πρὸς τὸν Δεσπότην, παρρησίαν Πάτερ, οὐ καὶ τό πάθος, προθύμως ἐζήλωσας, διὰ τῶν ἀγώνων σου, τοῖς πιστοῖς τὴν θείαν εἰρήνην, καὶ γαλήνην αἶτησαι πάνσοφε.

Πρῶτον ἱεουργήσας, τὸν ἀμνὸν Θεοῦ τὸν τὰς ἀμαρτίας, τοῦ κόσμου καθαίροντα, ὕστερον θυόμενος, λογικὴ καὶ ζῶσα θυσία, προσηνέχθης τούτῳ Μεθόδιε.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε Θεοτόκε, τὴν ἐμὴν ψυχὴν τὴν ἐσκοτισμένην, δοχείον υπάρξασα, τοῦ ἀκαταλήπτου φωτός, καὶ ναὸς τῆς θείας ἀκτίνος, τῷ φωτὶ σου λάμπρυνον δέομαι.

Ωδὴ ς'
Ναυτιῶν τῷ σάλῳ

Νυσταγμὸν βλεφάροις, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς δέ σου ὕπνον, Παμμάκαρ οὐκ ἔδωκας ἕως πάντων, τῶν παθημάτων σαυτὸν ἠλευθέρωσας καὶ χωρητικὸν ναὸν εἰργάσω, τῆς ἀκτινοβόλου ἀστραπῆς τοῦ Πνεύματος.

Ολικῶς τῇ θείᾳ, καὶ θεοειδεὶ λαμπηδόνι, θεόφρον ἐνούμενος τῆς ἐνθέου,

Ιερωσύνης κανών εχρημάτισας, καί πρὸς τὸν Θεὸν μεσίτης, ὠφθης, πάσης
Εκκλησίας τῶν πιστῶν Μεθόδιε.

Λαμπροτάτῳ βίῳ, ἡ φωτιστικὴ συνελθούσα, τῶν ὄντων κατάληψις
θεορρήμον, φωτὸς λαμπτήρᾳ τῷ κόσμῳ σε ἔδειξε, τὴν αἰρετικὴν ἀδολεσχίαν,
καὶ τῆς αθεΐας τὴν ἀχλὺν διώκοντα.

Θεοτοκίον

Βασιλίδα πάντων, σέ τῶν γεγονότων εἰδότες, Θεὸν ὡς γεννήσασαν,
Θεομήτορ τὸν ἐκ μή ὄντων, τὰ πάντα ποιήσαντα, τὴν χαρμονικὴν ὑμνολογίαν,
μετὰ τοῦ ἀγγέλου Γαβριὴλ σοὶ κράζομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Ναυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιωτικῶν μελημάτων, συμπλόοις ποντούμενον
αμαρτίαις, καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπτούμενον, ὡς ὁ Ἰωάννης Χριστέ βοῶ
σοι, Ἐκ θανατηφόρου με βυθοῦ ἀνάγαγε».

Συναξάριον

Τῇ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μεθοδίου,
Επισκόπου Πατάρων.

Στίχοι

- Μέθοδον Μεθόδιος βίου πρὸς βίον,
- Μεθεῖς οδεύει, οὐ μέθοδος οὐ πέλει.
- Εἰκάδι ἀρχιθύτην Μεθόδιον ἄορ κατέπεφνεν.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός

Ιερωμένος θεόφρον, καὶ Μαρτύρων τῆς ἀληθείας, φαιδρῶς ἐκλάμπων ἐν
αἵματι, σὺν αὐτοῖς τῷ Δεσπότη μέλπεις ἀπαύστως, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ
Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εστηριγμένος τῇ πίστει, τῶν εἰδώλων ἐσβεσας φλόγα, ροαῖς ἁγίων αἱμάτων
σου, διὰ τῆς μαρτυρίας οὕτω κραυγάζων, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Μεμυημένος τὰ θεῖα, θεωρία τῇ ἀνωτάτῃ, τὸν νοῦν πανσόφως ἐτράνωσας,
τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι συνανακράζων, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὑμνολογίαις δοξάζει, τὸν σὸν τόκον πάσα κτίσις, Θεὸν Παρθένε γινώσκουσα,
καὶ σεπτῶς προσκυνούσα τούτῳ κραυγάζει, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδή η'

Τὸν μόνον ἀναρχον

Σέ τόν άόρατον, ως ορών εκαρτέρει, τούς τών τυράννων αικισμούς ο θεόφρων, καί στέφανον ανεδήσατο μέλπων, Υμνεΐτε ίερείς, λαός υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Τήν αδιάδοχον, τού Χριστού βασιλείαν, ειλικρινώς επιποθών Ιεράρχα, τήν ταύτην σοι προξενούσαν οδεύεις τρίβον, κραυγάζων τώ Χριστώ, Λαός υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Απειροπλάσιον, ο Χριστός σοι παρέσχε, τών σών καμάτων τόν μισθόν θεοφόρε, διάνοιαν υπερβαίνοντα πάσαν, υμνούντι ευσεβώς, αυτού τήν βασιλείαν, εις πάντας τούς αιώνας.

Δογμάτων πέλαγος, καί πυξίον δογμάτων, καί θεωρίας υψηλόν θησαυρόν σε, γινώσκομεν καί αισθήσεως θρόνον, υμνούντες ευσεβώς, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ικέτης Πάναγνε, σοί προσέρχομαι πίστει, τή συλλαβούση τόν τών όλων Δεσπότην, Νύν σώσόν με διωγμών καί κινδύνων, υμνούντα ευσεβώς, Θεόν τόν σαρκωθέντα, εκ σου ανερμηνεύτως.

Ο Ειρμός

«Τόν μόνον άναρχον, Βασιλέα τής δόξης, όν ευλογούσιν ουρανών αι Δυνάμεις, καί φρίπτουσι τών Αγγέλων αι τάξεις, υμνεΐτε Ιερείς, λαός υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Μήτηρ Θεού καί Παρθένος

Διαπαντός τόν Χριστόν ίκέτευε, θεομακάριστε Πάτερ, τών αιρέσεων παύσαι, τά καθημών μηχανουργήματα, καί τόν νύν ζόφον εκ μέσου ποιήσαι, ως γάρ Ιεράρχης, δυνατός πρέσβυς πέφηνας.

Από τής γής πρός τήν επουράνιον, διαγωγήν μετετέθης, λειτουργίας γέρας, τούτο λαβών, καί τής αθλήσεως, ένθα ζωής ακηράτου μετέχων, συνδιαιωνίζειν τώ Χριστώ κατηξίωσαι.

Ξύλου ζωής τόν καρπόν ετρύγησας, τής αθανάτου Παμμάκαρ, τής ζωής τών ανθρώπων, τόν αρχηγόν εμπορευσάμενος, ού τής χαράς απολαύων πλουσίως, υπέρ τών υμνούντων σε, πιστώς εκδυσώπησον.

Όλον τόν νούν ανατείνων Όσιε, διά χρηστότητος βίου, τής Χριστού θεωρίας, καί τής τερπνής αγαλλιάσεως, κατηξιώθης ως Ιερομάρτυς, ως υφηγητής τής ευσεβείας καί πρόμαχος.

Θεοτοκίον

Νόμου καινού κιβωτόν καλούμέν σε, καί θεοχάρακτον πλάκα, εν ή ο Λόγος εγράφη, ο τού Θεού βροτός γενόμενος, διά τό σώσαι τόν κόσμον εκ πλάνης, κεχαριτωμένη Θεοτόκε πανύμνητε.

Ο Ειρμός

«Μήτηρ Θεού καί Παρθένος τε κούσα, καί παρθενεύουσα πάλιν, ουχί φύσεως έργον, αλλά Θεού συγκαταβάσεως, όθεν ως μόνην τών θείων θαυμάτων, καταξιωθείσάν σε αεί μεγαλύνομεν».

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ιουλιανού τού Ταρσέως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Φωταυγή σε ως ήλιον, τά τού κόσμου πληρώματα, νοηταίς λαμπρότησι καταυγάζοντα, καί αθείας εξαίροντα, τήν νύκτα μακάριε, Μάρτυς Ιουλιανέ, εγνωκότες τήν μνήμην σου, εορτάζομεν, τήν φωσφόρον καί θείαν, καί τήν κόνιν, τών λειψάνων προσκυνούμεν, ρώσιν ψυχών αρυόμενοι.

Καί τυπτόμενος μάστιγι, καί δεινώς πτερνιζόμενος, καί φρουρά Μακάριε καθειργνύμενος, τόπους αμείβων θλιβόμενος, θηρσί συγκλειόμενος, καί βυθώ προσομιλών, καί θαλάσση ποντουμενος, καί δεξάμενος, τό μακάριον τέλος, ουκ ηρνήσω, τόν Δεσπότην τών απάντων, κλέος Μαρτύρων πανόλβιε.

Θαλαπτίων εκ κόλπων σε, πρός τή χέρσω γενόμενον, κυβερνήσει Πνεύματος ως εώρακε, τό ιερώτατον γύναιον, πιστώς υπεδέξατο, Μάρτυς Ιουλιανέ, καί ταφή παραδέδωκε, σου τό άμωμον, καί πολύαθλον σώμα, τό νικήσαν, διαβόλου τυραννίδα, τή συνεργία τής χάριτος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πεπτωκότων ονόρθωσις, τεθνεώτων ανάστασις, σύ εδείχθης τέξασα τόν Υιόν τού Θεού, τόν τώ Πατρί συννοούμενον, τήν θείαν τε γέννησιν, ανασχόμενον εκ σου, εν σαρκί καθ' υπόστασιν, όν ικέτευε, πειρασμών λυτρωθήναι καί κινδύνων, τούς εν πίστει Παναγία, ειλικρινώς σε δοξάζοντας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ως εώρακε Κύριε, η Παρθένος καί Μήτηρ σου, εν Σταυρώ κρεμάμενον εξεπλήττετο, καί ατενίζουσα, έλεγε, Τί σοι ανταπέδωκαν, οι πολλών σοι δωρεών, απολαύσαντες Δέσποτα; Αλλά δέομαι, Μή με μόνην εάσης εν τώ κόσμω, αλλά σπεύσον αναστήναι, συνανιστών τούς προπάτορας.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Ο μάρτυς σου Κύριε, εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο, τής αφθαρσίας εκ σου τού Θεού ημών, έχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους

καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων τά ανίσχυρα θράση, Αυτού ταίς ικεσίαις
Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου καί τού Αγίου ο
παρών, ού η Ακροστιχίς. (Άνευ τών Θεοτοκίων).

Ιουλιανόν ύμνοισι Μάρτυρα στέφω.
Ιωάννου Μοναχού.

Ωδή α' Έχος πλ. δ'
Άσωμεν τώ Κυρίω

Ιεροίς ευφημείσθω, ύμνοις Αθλητά σου η αοίδιμος, καί υπέρτιμος μνήμη,
απροσίτω γάρ δόξη δεδόξασται.

Όλισθον ουχ υπέστης, διηγωνισμένος τό μαρτύριον, τού Χριστού στρατιώτα,
ασθενεία σαρκός μέχρις αίματος.

Υπέρ αιγλην χρυσίου, τοίς μαρτυρικοίς εναγλαΐζεται, αικισμοίς απαστράπτων,
καί πολύτιμον λίθον ο Άγιος.

Θεοτοκίον

Άχραντε Θεοτόκε, η σεσαρκωμένον τόν αΐδιον, καί υπέρθεον Λόγον, υπέρ
φύσιν τεκούσα, υμνούμέν σε.

Ωδή γ'
Σύ εί τό στερέωμα

Λίθοις ού προστέταγμαι, θεολατρεΐν χειρών έργοις, Ιουλιανός, τώ
φρενοβλαβούντι, δικαστή απεφθέγγετο.

Ίστασο πρό βήματος, τυραννικού Χριστού Μάρτυς, Ιουλιανέ, ως Κριτή τών
ζώντων, καί νεκρών παριστάμενος.

Άφρων ου γεγένημαι, ομολογών Θεόν έφη, Ιουλιανός, ένα εν τριάδι,
αμερίστως υμνούμενον.

Θεοτοκίον

Δός ημίν βοήθειαν, ταίς ικεσίαις σου Πάναγνε, τάς προσβολάς,
αποκρουομένη, τών δεινών περιστάσεων.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών
εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Έχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Υδάτων πνιγμονή, τό μακάριον τέλος, δεξάμενος Σοφέ, τόν πολύμορφον

όφιν, εν τούτοις εναπέπνιξας, καί τήν νίκην απείληφας, όθεν πόθω σου, τήν αξιέπαινον μνήμην, εορτάζοντες, υπέρ ημών σε πρεσβεύειν, Χριστώ ικετεύομεν.

Θεοτοκίον

Ελπίς Χριστιανών, Παναγία Παρθένε, όν έτεκες Θεόν, υπέρ νούν τε καί λόγον, απαύστως ικέτευε, σύν ταίς άνω Δυνάμεσι, δούναι άφεσιν, αμαρτιών ημίν πάσι, καί διόρθωσιν, βίου τοίς πίστει καί πόθω, αεί σε δοξάζουσιν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η άσπιλος αμνάς, τόν αμνόν καί ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν, επί ξύλου ορώσα, θρηνούσα εφθέγγετο, μητρικώς ολολύζουσα, πώς ενέγκω σου, τήν υπέρ λόγον Υιέ μου, συγκατάβασιν, καί τά εκούσια πάθη, Θεέ υπεράγαθε;

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Νιφετώδεσι μάστιξιν, Ιουλιανός τό σώμα προδίδωσιν, ανεπαίσθητος τών πόνων γάρ, τού Χριστού τώ πόθω εφυλάττετο.

Ουρανίου υπέρτιμε, Ιουλιανέ χλιδής εφιέμενος, τοίς διώκταις τήν επίγειον, ως Χριστού θεράπων καταλέλοιπας.

Νικητήν δεισιδαίμονος, πλάνης ου σαρκός η ρώμη Πανέντιμε, αλλά πόθος ο αήττητος, τών Χριστού παθών σε απειργάσατο.

Υπερέπτης ως πτέρυξι, τούς τής ασεβείας βρόχους στερρότητι, καί τού Πνεύματος τή χάριτι, πρός σκηνάς Μαρτύρων επαγόμενος.

Θεοτοκίον

Θεοτόκον σε Πάναγνε, οι πεφωτισμένοι πάντες κηρύττομεν, τόν γάρ ήλιον εκύησας, τής δικαιοσύνης αιειπάρθενε.

Ωδή ε'

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Μιμούμενος εν πάσι Πανεύφημε, τόν Δεσπότην, έστης επί βήματος, παρανομούντων κρινόμενος.

Νομίμως ηγωνίσω καί τέθυσαι, τώ Δεσπότη, ως αρνίον άκακον, χερσίν ανόμων Μακάριε.

Οσίως μαρτυρήσας αιίδιμε, επεγνώσθης, Ιουλιανέ μακάριε, υπό Θεού Παντοκράτορος.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τώ χόσμω εκύησας.

Ωδή ς'

Χιτώνά μοι παράσχου

Ικρίω προσπαγέντος σου Χριστέ, ο κλεινός θεράπων σου, ουκ επαισχύνεται, αλλ' ως δόξης κοινωνός εναβρύνεται.

Σεσίγηται τής πλάνης τά αισχρά, θεηγόρων γλώσση δέ, θεία μυστήρια, τών Μαρτύρων τού Χριστού εκκαλύπτεται.

Ιάματα παθών παντοδαπών, καί πταισμάτων άφεσιν, αίτησαι ένδοξε, Αθλητά τού Σωτήρος τοίς υμνούσί σε.

Θεοτοκίον

Ο Λόγος τού Θεού σε τοίς βροτοίς, Θεοτόκε έδειξεν, ουράνιον κλίμακα, διά σου γάρ πρόσ ημάς καταβέβηκε.

Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος φώς ώσπερ ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Συναξάριον

Τή ΚΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ιουλιανού τού εν Κιλικία.

Στίχοι

- Φέρων τι χρήμα σάκκος άξιον πόλου,
- Ιουλιανόν, βάλλεται πόντου μέσον.
- Σάκκω Ιουλιανός βυθόν εισέδω εικάδι πρώτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος, Αφροδισίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Τερεντίου, Επισκόπου Ικονίου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Παίδες Εβραίων

Μύρον ευώδες, αποστάζει, η αοίδιμος καί ένδοξός σου μνήμη, στρατιώτα Χριστού, τοίς ψάλλουσιν απαύστως, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Άρρητος δόξα περιστέφει, τούς πρόσ αίνεσιν τήν σήν συνειλεγμένους, στρατιώτα Χριστού, καί ψάλλοντας απαύστως, Ευλογητός εί κυριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Ρήσει τυράννου απειθήσας, ουκ ελάτρευσας Αοίδιμε τή κτίσει, αλλ' ή μόνω Θεώ, τώ ζώντι αναμέλπων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Τύφον κατέβαλες τυράννου, στηλιτευσας τήν ανόμων αφροσύνην, καί τήν δόξαν Χριστού, εκήρυττες κραυγάζων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς

αιώνας.

Θεοτοκίον

Χαίροις πανάμωμε Παρθένε, ὅτι ἔτεκες Θεόν σαρκί τῷ κόσμῳ, τόν ἐκ πλάνης ἀγνή, λυτρούμενον τοὺς πίστει, σέ Θεοτόκον Δέσποινα, ἀληθῆ δοξολογούντας.

Ὡδή η'

Μουσικῶν ὁργάνων

Υπεθώπευε μέν ο αλάστωρ, καί βασάνοις σε ἐξεκαλείτο, πρὸς πλάνην Ιουλιανέ, αὐτὸς δέ ἀνεβόας, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Ρωμαλεωτέρως ὥσπερ λέων, μετὰ τὰς αἰκίας τοῖς τυράννοις, προσβάλλεις Ιουλιανέ, κραυγάζων Νηφαλέως, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Αρετῆς ἀπάσης ἔμπνους στήλη, ἀσεβείας θρίαμβος ωράθης, ἐν πόλεσι περιαχθεῖς, ἐβόας ἀναμέλπων, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Σοβαροῦ πυρὸς οὐκ ἀπειλή με, οὐδ' ἀκμή τοῦ ξίφους ἀποστήσει, τοῦ πλαστοουργήσαντος Θεοῦ, ἐβόας ἀναμέλπων, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Θεοτοκίον

Ὡς τῶν ὅλων Κύριον τεκούσα, καί Παρθένος μέινασα Μαρία, καί μετὰ τόκον οἱ πιστοί, ἀξίως ἀνυμνοῦντες, τό Χαίρέ σοι βοῶμεν, καί υπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Ὁ Εἰρμός

«Μουσικῶν ὁργάνων συμφωνούντων, καί λαῶν ἀπείρων προσκυνούντων, εἰκόνι τῇ ἐν Δειρᾷ, τρεῖς Παῖδες μὴ πεισθέντες, τόν Κύριον ἀνύμνου, καί ἐδοξολόγουν, εἰς πάντας τοὺς αἰώνας».

Ὡδή θ'

Τὴν Ἀγνήν ἐνδόξως

Τοῦ τυράννου τύπον κατέβαλες, Χριστοῦ στρατιῶτα, καί ἀνδρείως ἡγώνισαι κατὰ κράτος, ἐκνευρίσας τούτον, διό σε μακαρίζομεν.

Επηρμένον ὄμμα κατέβαλες, Θεοῦ στρατιῶτα, ἀσωμάτου ἀλάστορος, προσπαλαίσας μετὰ σαρκὸς ἀνδρείως, Χριστόν μεγαλύνων αἰεί.

Φωλεοὺς ἐξέφυγες δράκοντος, ἐχθροῦ ἀρχεκάκου, θαλαττίοις Μακάριε κενεώσιν, ἐμβεβλημένος, ὅθεν σε ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ὡς καλῶς τοῖς ἀθλοῖς ἡγώνισαι, ὑπὲρ τοῦ Δεσπότη! ὡς ωραίως κατέστεψαι, δεξιὰ δεσποτική! διό σε ἀξίως μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Ο Μωσής εν βάτω κατείδε σε, Αγνή εν τώ όρει, δεχομένην τό άστεκτον, τής θεότητος πύρ αφλέκτως, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Τήν Αγνήν ενδόξως τιμήσωμεν, λαοί Θεοτόκον, τήν τό πύρ τής θεότητος, δεξαμένην εν γαστρί αφλέκτως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Ευσεβίου, Επισκόπου Σαμοσάτων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'

Τί υμάς καλέσωμεν

Τί σε ονομάσωμεν ένδοξε; Ιεράρχην αληθή, καί Ιερόν δογματιστήν, ορθοδόξων στηριγμόν, καί Εκκλησίας οφθαλμόν, φωστήρα, νοητόν φώς απαστράπτοντα, Μαρτύρων, ευκληρία διαπρέποντα, τής αληθείας υπέρμαχον, μέγαν τού ψεύδους κατήγορον, ικέτευε, τού σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Τί σε Ιεράρχα προσφθέγξωμαι; ποταμόν τής νοητής, εκπορευόμενον Εδέμ, καταρδεύοντα τήν γήν, επιρροαίς πνευματικαίς, κρατήρα, θείου νάματος πληρούμενον, Αρείου, τούς ομόφρονas βυθίζοντα, στύλον πυρός προηγούμενον, νέου λαού θεία χάριτι, ικέτευε, τού σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Τί σε ονομάσω Ευσέβιε; εύσεβειας ποριστήν, καί ασεβείας μειωτήν, αθλοφόρων καλλονήν, καί Ιερέων χαρμονήν, δρεπάνην, τά ζιζάνια εκτέμνουσαν, τόν σίτον, τόν ουράνιον συνάγουσαν, πηγήν θαυμάτων αέναον, νόσων εξαίρουσαν καύσωνα, ικέτευε, τού σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίνι ωμοιώθης ταλαίπωρε, πρός μετάνοιαν ουδόλως, ανανεύουσα ψυχή, καί τό πύρ μή δειλιώσα, τών κακών επιμονή; Ανάστα, καί τήν μόνην πρός αντίληψιν, ταχείαν, επικάλεσαι καί βοήθησον, Τόν σόν Υιόν καί Θεόν ημών, μή διαλίπης πρεσβεύουσα, ρυσθήναι με, τών παγίδων τού αλάστορος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Άρνα η αμνάς ως εώρακεν, επί ξύλου ηπλωμένον, εκουσίως σταυρικού, ανεβόα μητρικώς, οδυρομένη εν κλαυθμώ, Υιέ μου, τί τό ξένον τούτο θέαμα, ο πάσι, τήν ζωήν νέμων ως Κύριος, πώς θανατούσαι μακρόθυμε, βροτοίς παρέχων ανάστασιν, Δοξάζω σου, τήν πολλήν Θεέ μου συγκατάβασιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Ἀγίου οὔτος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τῆς ευσεβείας τόν φερώνυμον σέβω. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ἡ κεκομμένη

Τῷ ακροτάτῳ φωτὶ ἐλλαμπόμενος, καί ἱερέων χοροίς, μάκαρ συνταττόμενος, καί ταῖς μαρτυρिकाῖς ευκλείαις ἐγκοσμούμενος, τοὺς πίστει εορτάζοντας τὴν σὴν, Ευσέβιε μακάριε, μνήμην περιφύλαττε, Χριστόν ἐξιλεούμενος.

Ἦδη τῷ πόθῳ Χριστοῦ πυρπολούμενος, ἀπὸ νεότητος σὴν, σάρκα καθυπέταξας, παμμάκαρ τῆς Ψυχῆς ταῖς ἱεραῖς δυνάμεσι, καί σκεύος ἱερὸν ἀποδείχθεις, λαόν ἐν οσιότητι, Ὅσιε ἐποίμανας, χρισθεὶς μύρῳ τῆς χάριτος.

Σέ ποιμενάρχην τό Πνεῦμα προβάλλεται, αἰρετιζόντων ἀχλύν, λόγοις σελασφόροις σου, σκεδάζοντα σοφέ, καί προφανῶς δεικνύοντα, τὴν τρίβον τὴν ὀρθήν, τοῖς ἐν αὐτῇ οσίως ἐπιβαίνουσι, μέγιστε Ευσέβιε, φωστήρ τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ευλογημένη Θεὸν ἡ κυήσασα, τοὺς ευλογούντάς σε νύν, Ἀχραντε εὐλόγησον, καί πρὸς τὰς ἀγαθὰς εἰσόδους χειραγώγησον, καί ἐμπλησον ἐνθέων ἀρετῶν, καί ψάλλειν ἐνδυνάμωσον, Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται.

Ὡδή γ'

Τόν φόβον σου Κύριε

Υπήρξας πρᾶος καί ἀνεξίκακος, ταπεινόφρων καί μέτριος, καί ἀγάπης θείας ἐμπλεως, Μαρτύρων ἐπὶ τέλει, κοσμηθεὶς στεφάνῳ.

Στολαῖς ταῖς ἐξ αἵματος Ευσέβιε, ἱερώτατε λαμπόμενος, εἰς τὰ Ἅγια ἀνέδραμες, φαιδρῶς τὰ τῶν Ἀγίων, δόξη ἐστεμμένος.

Ελέγχων Ἀρείου τοὺς ὁμόφρονας, διωγμούς Μάκαρ υπήνεγκας, βιαιότατόν τε θάνατον, διό τῆς ἀθανάτου δόξης ἡξιώθης.

Θεοτοκίον

Βουλήσει Πατρός τόν Λόγον τέτοκας, ἐπελεύσει Πνεύματος, Παναγία Μητροπάρθενε, Ἀρχιερέων δόξα, ὅθεν σε υμνούμεν.

Ὁ Εἰρμός

«Τόν φόβον σου Κύριε ἐμφύτευσον, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν δούλων σου, καί γενοῦ ἡμῖν στερέωμα, τῶν σέ ἐν ἀληθείᾳ ἐπικαλουμένων».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Φαιδρύνας τόν βίον σου, τών αρετών καλλοναίς, Ποιμήν ανηγόρευσαι, καί
Ιεράρχης σεπτός, παμμάκαρ Ευσέβιε, αίματι δέ Μαρτύρων, σεαυτόν
ωραΐσας, άνω πρός τάς αϋλους, μετετέθης χορείας, μεθ' ών υπέρ ημών τόν
Χριστόν Πάτερ ικέτευε.

Θεοτοκίον

Ελπίς ακαταΐσχυντε, τών πεποιοθέντων εις σέ, η μόνη κυήσασα, υπερφυώς εν
σαρκί, Χριστόν τόν Θεόν ημών, τούτον σύν τοίς Αγίοις, Αποστόλοις δυσώπει,
δούναι τή οικουμένη, ιλασμόν καί ειρήνην, καί πάσιν ημίν πρό τέλους, βίου
διόρθωσιν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, μήτερ Χριστού τού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου, τήν
παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεψας εκουσίως, τόν Υιόν καί Θεόν
σου, όνπερ ευλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων,
ημίν δωρήσασθαι.

Ωδή δ'

Εξ όρους κατασκίου

Έστησας σοφέ, τής πλάνης σηπεδόνα, άλατι τών σών, νοστήμων διδασμάτων,
καί τούς νοσούντας αιρέσει κακοπιστίας, μάκαρ υγείωσας Ευσέβιε.

Ίθυνας λαόν, πρός όρμον σωτηρίας Αρειανικήν, βυθίσας απιστίαν, τή τών
αιμάτων πλημμύρα, Ποιμήν καί Μάρτυς, Αρχιερέων εγκαλλώπισμα.

Άστρον φαινόν, άνέτειλας εν κόσμω, φέγγει Ιερών, δογμάτων καταυγάζων,
τάς διανοίας Παμμάκαρ τών ορθοδόξων, όθεν πιστώς σε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Στόματι Αγνή, καί γλώσση καί καρδιά, καθομολογώ, τού Κτίστου σε Μητέρα,
καί δυσωπώ σε, Καταύγασον τήν ψυχήν μου, εσκοτισμένην πλημμελήμασιν.

Ωδή ε'

Ο εκ νυκτός αγνοίας

Ταίς διδαχαίς σου Μάκαρ, τών ορθοδόξων στηρίζων τό φρόνημα, υπέρ τής
ευσεβείας, τάς υπερορίας υπήνεγκας.

Ορθοδοξίας στήλην, καί ιαμάτων πηγήν σε γινώσκομεν, πάνσοφε Ιεράρχα,
καί τής Εκκλησίας εδραίωμα.

Νομοθεσίαις θείαις, τούς ανομούντας στηρίζων εν χάριτι, υπό χειρός ανόμου,
άδικον υπέμεινας θάνατον.

Θεοτοκίον

Φωτιστική λυχνία, Θεοκυήτορ τό θεϊόν λαμπάδιον, φέρουσα εγνωρίσθης,
πάντα καταυγάζον τά πέρατα.

Ωδή ς'

Τήν δέησιν, εκχεώ

Εκήρυξας, ομοούσιον Λόγον, καί συνάναρχον Πατρί τόν Σωτήρα, τῆς βδελυράς, τού Αρείου μανίας, εξαφανίσας τό μάταιον φρόνημα, Ευσέβιε των ευσεβών, αρραγές καί στερρόν περιτείχισμα.

Ραντίσματι, τών σεπτών σου αιμάτων, πορφυρίδα σεαυτώ επιχρώσας, βασιλικήν, προσεχώρησας Πάτερ, μετ' ευφροσύνης εις θεία βασίλεια, παρίστασθαι τώ βασιλεί, τών αιώνων παμμάκαρ Ευσέβιε.

Ως ρόδον, ως ευωδέστατον κρίνον, ως Παράδεισος Θεού ανεδείχθης, μέσον ζωής, κεκτημένος τό ξύλον, τόν φυτουργόν τών απάντων καί Κύριον, Ευσέβιε καί νύν ημάς, ευωδίας πληροίς θείου Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Νοήσαντες, θεηγόροι Προφήται, μυστηρίου σου τό άπειρον βάθος, τούτο σαφώς, προεδήλωσαν Κόρη, δι' αιγιμάτων καί θείων προρρήσεων, τόν Λόγον γάρ τόν τού Πατρός, υπέρ λόγον Αγνή εσωμάτωσας.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν, εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως, Ιωνάς, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Συναξάριον

Τή ΚΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Ευσεβίου, Επισκόπου Σαμοσάτων.

Στίχοι

- Κέραμος, Ευσέβιε Μάρτυς Κυρίου,
- Ευθύς δέ καί στέφανος εν τή σή κάρα.
- Εικάδι δευτερίη κεφαλήν θλάσαν Ευσεβίοιο.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ζήνωνος καί Ζηνά.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Παῖδες Εβραίων

Ύμνοις σχολάζων Ιεράρχα, καί δεήσεσιν, εκοίμισας τά πάθη, καί ημών τών Πιστών, άγρυπνος ώφθης φύλαξ, τών ευσεβώς υμνούντων σε, καί τελούντων σου τήν μνήμην.

Μάρτυς δειχθείς καί, Ιεράρχης, τά ουράνια, ενθέως εκκληρώσω, καί τώ θρόνω βοών παρ ίστασαι τού Κτίστου, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τους αιώνας.

Όρθρος ανέτειλας κηρύττων, τόν εκλάμπαντα Πατρός πρό εωσφόρου, Ιησούν τόν Χριστόν, φωστήρ τῆς Εκκλησίας, Ιεραρχών αγλάισμα, αθλοφόρων ωραιότης.

Θεοτοκίον

Νόμους τῆς φύσεως Παρθένε, τῇ κυήσει σου, καινίζεις παραδόξως, καί φθαρέντας ἡμᾶς, κακίστη παραβάσει, αναχωνεύεις, ὅθεν σε, κατὰ χρέος ευφημούμεν.

Ωδὴ η'
Οἱ θεωρρήμονες Παῖδες

Σύν Ιεράρχαις καί Μάρτυσι δυσώπει, ὡς Ιεράρχης καί Μάρτυς Ιεροκήρυξ Ευσέβιε, τόν Σωτήρα τῶν ὅλων, ευρεῖν ἡμᾶς ἔλεος.

Εν αγαθῇ συνειδήσει διαπρέπων, καί βακτηρία τῶν λόγων, τό Ιερόν νέμων ποίμνιον, τῆς αἰρέσεως θήρας, Παμμάκαρ ἀπήλασας.

Βεβαρυμμένους τῇ μέθῃ τῆς ἀπάτης, τοὺς αἰρετίζοντας μάτην, σύ διελέγχων Ευσέβιε, υπ' αὐτῶν ἀνηρέθης, ἀθλήσας στερρότατα.

Θεοτοκίον

Ὡς ἀνωτέρα τῶν θείων ὑψωμάτων ὑψιστον ἔτεκες Λόγον, τόν ἀπό τῆς γῆς ἀνυψώσαντα, τήν πεσοῦσαν οὐσίαν ἀνθρώπων Πανύμνητε.

Ὁ Εἰρμός

«Οἱ θεωρρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σύν τῷ πυρί καί τήν φλόγα, καταπατοῦντες υπέψαλλον, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον».

Ωδὴ θ'
Κυρίως Θεοτόκον

Ἰδεῖν κατηξιώθης, Πάτερ τὰ μακρόθεν, τῇ Ιερᾷ σου ψυχῇ ἐλπιζόμενα, καί πρὸς ἀνέσπερον φέγγος, χαίρων ἐσκήνωσας.

Ὡραῖος ἀπεφάνθης, ταῖς θεηγορίαις, καί αγαθαῖς ἐργασίαις Ευσέβιε, καί ταῖς παντίμοις τῶν ἀθλῶν, μάκαρ λαμπρότησι.

Στησώμεθα χορείαν, ἐν ἀγαλλιᾷσει, τόν Ιερόν ευφημοῦντες Ευσέβιον, τῆς εὐσεβείας τῷ κάλλει ἀγλαϊζόμενον.

Ἡ θήκη σου μυρίζει, χάριν ἱαμάτων, ἡ δέ ἀγία σου μνήμη Ευσέβιε, καταφωτίζει τόν Κόσμον, ὡς μέγας ἥλιος.

Θεοτοκίον

Φιλάγαθε Παρθένε, τήν κεκακωμένην, τῇ ἀμαρτία ψυχὴν μου ἀγάθυνον, ἡ τόν πανάγαθον Λόγον, σαρκί κυήσασα.

Ὁ Εἰρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ὁμολογούμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σύν ἀσωμάτοις χορείαις, σέ μεγαλύνοντες».

Καί τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγριππίνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν

Ρώμη σε προβάλλεται, ὡσπερ λειμών ρόδον εὖοσμον, Ἀγριππίνα πολὺαθλε, πιστῶν τὴν διάνοιαν, κατευωδιάζον, ὁδμαῖς ἐναρέτοις, καί τό δυσώδες τῶν παθῶν, ἀποδιώκον χάριτι πάντιμε, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, τῆς Ἐκκλησίας ἐδραίωμα, τῶν παρθένων τό καύχημα, τῶν θαυμάτων τό πέλαγος.

Ὀλβον ὡς πολὺτιμον, τῇ Σικελίᾳ σέ δίδωσιν, ἐν τῇ Ρώμῃ ἀθλήσασαν, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ἐνθα γενομένη, αἰδίδιμε Μάρτυς, τὴν τῶν δαιμόνων πονηράν, πληθύν διώκεις ἐπιστασία σου, διό σε μακαρίζομεν, καί τὴν ἁγίαν σου σήμερον, εορτάζομεν ἀθλήσιν, Ἀγριππίνα πολὺαθλε.

Ἐφερον ἐπ' ὤμων σε, Βάσσα καί Παῦλα προστάξεσι, τοῦ τά σύμπαντα φέροντος, τόπους διαμείβουσαι, καί μακρά πελάγη, Μάρτυς Ἀγριππίνα, θαυματουργίας φοβεράς, ἐπιτελούσαν τῇ θεῇ χάριτι, κατέπαυσας ἐν τόπῳ δέ, ἐν ᾧ Θεός ὠκονόμησε, κεκληκῶτων ἀνάπαυσις, γενομένη πανεύφημε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τό καθαρώτατον, τοῦ Βασιλέως παλάτιον, δυσωπῶ πολυῦμνητε, Τόν νούν μου καθάρισον, τόν ἐσπιλωμένον, πάσαις αμαρτίαις, καί καταγῶγιον τερπνόν, τῆς υπερθέου Τριάδος ποιήσον, ὅπως τὴν μεσιτείαν σου, καί τό ἀμέτρητον ἔλεος, μεγαλύνω σωζόμενος, ὁ ἀχρεῖος ἱκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σέ ὡς ἐθεάσατο, ἐπὶ Σταυροῦ ἀνυψούμενον, ἡ τεκούσα Φιλάνθρωπε, κραυγάζουσα ἔλεγε, Πῶς ἐθελουσίως, πάθος υπομένεις, ὁ ἀπαθῶς ἐκ τῆς ἐμῆς, γαστροῦ ἐκλάμπας ὡς παντοδύναμος, καί λύσας τὴν κατάκριτον, φύσιν βροτῶν κατακρίσεως; Ἀνυμνῶ σου τὴν ἀμετρον, νύν Υἱέ συγκατάβασιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῆς Ἁγίας ὁ παρών, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς (ἀνευ τῶν Θεοτοκίων).

Τὴν Χριστονύμφην Ἀγριππίνην αινέσω.

Ὡδή α' Ἦχος δ'
Ἀνοίξω τό στόμα μου

Τῷ φέγγει τῆς χάριτος, τῆς ἀστραψάσης σοι ἄνωθεν, τόν ζόφον ἀπέλασον τῆς ἀγνωσίας μου, καί παράσχου μοι, εὐχαῖς σου Ἀγριππίνα, χάριν ἀνυμνήσαι σου, Μάρτυς τά θαύματα.

Ηλίου φαιδρότερον, ως αληθώς εξανέτειλας, εν τώ στερεώματι τῆς Εκκλησίας Χριστοῦ, καί κατηύγασας, ακτίσι τῶν αγώνων, Μάρτυς καί θαυμάτων σου, κόσμου τά πέρατα.

Νυμφίον αθάνατον, τόν ζωοδότην ποθήσασα, ως μνήστρα τήν άθλησιν, τούτω προσήνεγκας, καί αντέλαβες, ουρανῶν Βασιλείαν, καί στέφανον άφθαρτον, Μάρτυς αοίδιμε.

Χειρί τού Δεσπότη σου, κυβερνωμένη διέπλευσας, τήν άστατον θάλασσαν, τῆς ασεβείας σεμνή, καί προσώρμισας, λιμένι Αγριππίνα, τῆς άνω λαμπρότητος, θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, η τόν Σωτήρα κυήσασα, καί τούτον αγκάλαις σου, θείαις κατέχουσα, κυριώνυμε, διάλυσον τόν γνόφον, ψυχῆς μου καί φώτισον, ταύτην γεραίρειν σε.

Ωδή γ' Τόξον δυνατών

Ράβδοις τυπτομένη έχαιρε, τούτοις τά οστά τῆς ασεβείας συντρίβουσα, καί βοώσα, Τῆς σῆς ουδέν με, αγαπήσεως χωρίσει Χριστέ.

Ίνα τῶν εχθρῶν τήν γύμνωσιν, Μάρτυς στηλιτεύσης, τού χιτώνος γεγύμνωσαι, διά τούτο τῆς αφθαρσίας, τήν στολήν Χριστός σοι δίδωσι.

Στόμα τό λαλούν παράνομα, τῆς ευνομωτάτης, κατά σου Χριστομάρτυρος, ενεφράγη, τά μεγαλεία τού Σωτήρος κηρυττούσης σου.

Τείνας επί γῆς τό σώμά σου, ο τῆς ασεβείας υπουργός μεματαίωται, τεταμένην πρός τόν Δεσπότην, τήν διάνοιαν εχούσης σου.

Θεοτοκίον

Ρῆσις ευσεβῆς πεπλήρωται, η τού Ησαΐου, Παρθένος γάρ τέτοκε, σαρκωθέντα τόν ζωοδότην, καί Σωτήρα τῶν Ψυχῶν ημῶν.

Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίῳ η καρδιά μου».

Κάθισμα Ἦχος δ' Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τόν ωραιότατον Χριστόν αγαπήσασα, καί παρθενία τήν ψυχὴν ωραΐσασα, διά παντοίων πόνων τε καί θλίψεων, τούτω κατηγγύησαι, ως Παρθένος καί Μάρτυς, όθεν σε ηξίωσεν, ουρανίων θαλάμων, υπέρ ημῶν πρεσβεύουσαν αυτώ, τῶν σέ τιμώντων, σεμνή παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Τῇ Θεοτόκῳ εκτενώς νύν προσδράμωμεν, αμαρτωλοί καί ταπεινοί καί

προσπέσωμεν, εν μμμετανοία κράζοντες εκ βάθους ψυχής, Δέσποινα βοήθησον, εφ' ημίν σπλαγχνισθείσα, σπεύσον απολλόμεθα, υπό πλήθους πταισμάτων, μή αποστρέψης σούς δούλους κενούς, σέ γάρ καί μόνην, ελπίδα κεκτήμεθα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσά σε Χριστέ, Οίμοι! ποθεινότατε, Ιησού ανεβόα, πώς ο δοξαζόμενος, ως Θεός υπ' Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ, θέλων σταυρούσαι; Υμνώ σε μακρόθυμε.

Ωδή δ'

Ο καθήμενος εν δόξη

Ο τό θέλημα τών τούτον, φοβουμένων ποιούμενος, δι' Αγγέλου Μάρτυς, λύει σε δεσμών καί στρεβλώσεων, τήν διαλύσασαν πάσαν τήν ασέβειαν, τώ δεσμώ τής αγάπης Χριστού τού νυμφίου σου.

Νεκρωθείσα δι' αγάπην, τού νεκρώσαντος άπασαν, τήν ισχύν θανάτου, χάριν αναβλύζεις αείζων, τούς εκ παθών νεκρωθέντας θεραπεύουσα, Αγριππίνα, Μαρτύρων Χριστού εγκαλλώπισμα.

Υπερβάσα τή αγάπη, τού νυμφίου σου άπαντα, τής σαρκός τόν πόθον, έφερες στερρώς εν τώ τύπτεσθαι, τάς αλγηδόνας βοώσα, Ού χωρίσει με, τής στοργής σου Χριστέ, τών παθών η επίτασις.

Μακαρίας ξυνωρίδος, τής Τριάδος τώ έρωτι, υπεραθλησάσης, Βάσσης Αγριππίνης τε σώφρονος, τίς τήν ανδρείαν εξείποι; όπως έδειξαν, αδρανή τών ειδώλων ισχύν κραταιότατα.

Θεοτοκίον

Η Βασίλισσα Παρθένος, διαchrύσω στολίσματι, ωραΐζομένη, Υιώ Βασιλεί νύν παρίσταται, η ασυγκρίτως Αγγέλους υπερέχουσα, τούς κραυγάζοντας, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Ωδή ε'

Σύ Κύριέ μου φώς

Φώς άδυτον τώ σώ, ενσκηνώσαν σκηνώματι, εδείκνυ σε τοίς ορώσιν, εν νυκτί ως ημέραν, βολάς θαυμάτων πέμπουσαν.

Η άσπιλος αμνάς, τού ποιμένος τοίς ίχνεσι, βαδίζουσα Ιερείον, ώσπερ άμωμον τούτω, ενθέως προσενήνεκται.

Νούν έχουσα φωτός, προφητείας ανάπλεων, τά μέλλοντα, ως παρόντα, η αοίδιμος Βάσσα, προλέγειν κατηξίwται.

Θεοτοκίον

Ω Μήτηρ τού Θεού, τής ψυχής μου τήν κάκωσιν, θεράπτευσον η τεκούσα, τόν πανάγαθον Λόγον, τόν πάντας αγαθύνοντα.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής

Αστράψαν, εκ τής Ρώμης ως άδυτον ήλιον, η Σικελία τό σώμα, τής Αγίας Μάρτυρος δεξαμένη, τής ζοφώδους, τών δαιμόνων λυτρούται δεινότητος.

Γενναίως, αι τρισόλβιοι Άγιοι Μαρτυρες, αι πρό θανάτου θανούσαι, εν τή προσδοκία τού μαρτυρίου, νεκρωθέν σου, ζωηφόρον τό σώμα κομίζουν.

Ρομφαίαι, τού εχθρού επί σέ εξησθένησαν, καί γάρ ως πόλεις καθείλες, αθεμελιώτους τούτου τά θράση, Αγριππίνα, τώ μοχλώ τών ενδόξων αγώνων σου.

Ιάται, τή προσψαύσει αιμόρρους τού, σκήνους σου, λεπροί καθαίρονται πίστει, δραπετεύει άλλη δέ πάσα νόσος, τή προσκλήσει, τού Αγίου σου Μάρτυς ονόματος.

Θεοτοκίον

Ρήμασι, τού Γαβριήλ Παρθένε πανάμωμε, νύν κεχρημένοι βοώμεν, Χαίρε Μήτηρ μόνη ευλογημένη, Χαίρε πύλη, δικαιοσύνης ήλιον έχουσα.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ Δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Σ υ ν α ξ á ρ ι ο ν

Τή ΚΓ' τού αυτού μηνός, μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Αγριππίνης.

Στίχοι

- Πλησθείσα δεινών τραυμάτων εκ τυμμάτων,
- Πολλών μετέσχε στεμμάτων Αγριππίνα.
- Εικάδι θεινομένη τριτάτη θάνεν Αγριππίνα,

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Αριστοκλέους Πρεσβυτέρου, καί Δημητρίου Διακόνου καί Αθανασίου Αναγνώστου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ο διασώσας εν πυρί

Περιστερά οία χρυσή, όπλω τού Σταυρού φραττομένη, Αγαρηνούς τούς εν νυκτί, τώ φρουρίω τώ σώ προσεγγίσαντας, εξηφάνισας σώσασα, τούς πιστούς μαιφονίας, τής τούτων Μάρτυς.

Πολυειδείς διά, Χριστόν, πόνους υπομείνας Μάρτυς, άπονον εύρες εν αυτώ, καί αθάνατον λήξιν κραυγάζουσα, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Ιερουργός ο θαυμαστός, καί θαυματουργίαις εκλάμπων, σού τά θαυμάσια
ορών, Αγριππίνα Θεόν εμεγάλυνε, καί γηθόμενος έψαλλεν, ο Θεός ο τών
Πατέρων ευλογητός εί.

Νενευρωμένω λογισμώ, σού τό ρωστικόν παθημάτων, διακομίζουσαι σώμα,
γυναικείας ουδόλως ησθάνοντο, ασθενείας κραυγάζουσαι, αι παρθένοι τώ
Δεσπότη, Ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Κυοφορήσασα Θεόν, μένεις μετά τόκον παρθένος, καί γαλουχείς
μητροπρεπώς, τόν τροφέα τού κόσμου Πανάμωμε, όν υμνούντες
κραυγάζομεν, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Ωδή η' Παίδας ευαγείς

Η νύξ ως ημέρα καθωράτο, τοίς φέρουσι Μάρτυς σου τό λείψανον, τόπος
ευωδίαστος, άπας σε δεχόμενος, δαιμονική παράταξις, σφοδρώς ηλαύνετο,
ιάσεων απέρρει πλημμύρα, τοίς υπερυψούσι, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Νυμφίον αθάνατον ποθούσα, Οπίσω τών μύρων τούτου έδραμες, τούτου τά
παθήματα, Μάρτυς καί τόν θάνατον, εκμιμουμένη ένδοξε, καί ανακράζουσα,
Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ανύστακτον έχουσα τήν πίστιν, ελαίω τε φαιδρυνθείσαν τών αιμάτων σου,
Μάρτυς τήν λαμπάδα σου, ένδον εισελήλυθας, εις τόν νυμφώνα χαίρουσα,
τής ουρανού χαράς, Τόν Κύριον υμνείτε βοώσα, καί υπερυψούτε, αυτόν εις
τούς αιώνας.

Ιδείν τήν τερπνότητα Κυρίου, τόν τούτου ναόν τε επισκέψασθαι, ποθούσα ως
άρματι, αίματι οικείω σύ, εποχουμένη ψάλλουσα πρός τούτον έφθασας, Τόν
Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Η βάτος τό πρίν προδιετύπου, τό ξένον τού τόκου σου μυστήριον, άκαυστος
τώ φλέγεσθαι, μένουσα πανάμωμε, καί γάρ τό πύρ εκύησας, τό τής θεότητος,
καί άφλεκτος διέμεινας Κόρη, όθεν σε υμνούμεν, πιστοί εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν
τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει
ψάλλουσαν, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς
αιώνα».

Ωδή θ' Λίθος χειρότητος

Νεύσει τού τά πάντα ποιούντος, τού μαρτυρίου πρός τό πέρας, η Αγαθονίκη
σύν Βάσσα, ομού καί Παύλα προθύμως σπεύδουσαι, ως αληθώς
κατάλληλον, εύρον τού πόθου τό συμπέρασμα.

Εν επουρανίοις θαλάμοις, κατασκηνώσασα Παρθέने, καί τών αθεάτων τά κάλλη, κατανοούσα καί απολαύουσα, τής τού Θεού λαμπρότητος, τούς σέ υμνούντας καταφαίδρυνον.

Στέφανος ετέθη χαρίτων, τή κορυφή σου Αγριππίνα, ως τελειωσάσης τόν δρόμον, καί τηρησάσης τήν πίστην άσυλον, καί τών δικαίων τάγματα, περιχαρώς σε υπεδέξαντο.

Ως παρισταμένη τώ θρόνω, εν παρρησία τού Δεσπότη, μάρτυς Αγριππίνα σύν πάσι, τοίς απ' αιώνος Αγίοις αίτησαι, αμαρτιών τήν λύτρωσιν, τοίς σέ υμνούσι καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον

Ως τόν τού παντός δεδραγμένον, μητροπρεπώς ταίς σαίς αγκάλαις, φέρουσα Παρθέने Μαρία, χειρός με ρύσαι τού πολεμήτορος, όπως τήν σήν σωζόμενος, ανευφημώ μεγαλειότητα.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθέने, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Καί η λοιπή Ακολουθία καί, Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τό Γενέσιον τού τιμίου ενδόξου Προφήτου Προδρόμου καί Βαπτιστού Ιωάννου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώνμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τά εξής τρία, δευτερούντες τό α'.

Ήχος δ'

Ο εξ υψίστου κληθείς

Εκ στειρευούσης γεγέννηται νηδύς, ο λύσας τήν στείρωσιν τών καρδιών ημών, καί ευτεκνίαν εν πίστει τε καί αληθεία, ψυχαίς ακάρποις λόγον δωρούμενος, ο ένδοξος Πρόδρομος τής παρουσίας Χριστού, φωνή τού Λόγου η εύσημος, τής μετανοίας, ο προσημάντωρ ο μεγαλόφωνος, καί Παλαιάς τε καί τής Νέας, θείος μεσίτης σαφώς γνωριζόμενος, ού τήν γέννησιν πόθω, εορτάσωμεν γηθόμενοι.

Ο σιτευτός νύν τής εγκρατείας μόσχος, εκ στείρας γεγέννηται, υποδεικνύων ημίν, τόν εκ Παρθένου νεάνιδος, αμνόν τεχθέντα, καί τά τού κόσμου αίροντα πταίσματα, τρυγών η φιλέρημος, σαφώς επέφανε, τό θείον έαρ μηνύουσα, δι'

οὐ επαύθη, τῆς αθεΐας χειμῶν βαρύτατος, καὶ τοῦ νυμφίου φίλος γνήσιος,
περιφανῶς επεδήμεσεν, Ἰωάννης πρεσβεύων, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ κατὰ θεῖαν τεχθεὶς ἐπαγγελίαν, ὅτε ὁ παμμέγιστος θεῖος, Ἀρχάγγελος, ἐν τῷ
ναῷ τῷ γεννήτορι, σοῦ δεομένῳ, εὐηγγελίσατο τὴν σὴν γέννησιν, τότε
ἀπιστήσαντι καὶ ἀντιλέξαντι, τῷ ἱερεὶ καθὼς γέγραπται, τὴν ἀφωνίαν, ὁ
Γαβριὴλ ἐπήγαγε καὶ τὴν κώφευσιν, ἄχρι τοῦ τόκου, σὺ δὲ Πρόδρομε, τὸν
πατέρα τεχθεὶς τῶν τῆς γλώττης δεσμῶν, ἠλευθέρωσας μάκαρ, καὶ
πρεσβεύεις ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Πρέπει τῷ Ἰωάννῃ ἡ εὐωδία, πρέπει τῷ Βαπτιστῇ, τῶν ἀσμάτων ἡ τερπνότης,
οὗτος γὰρ ἐκήρυξε τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἡμῶν σωτηρίας, ὁ σκιρτῶν ἐν κοιλίᾳ, καὶ
βοῶν ἐν ἐρήμῳ, Μετανοεῖτε, τοῦ Βασιλέως ὁ στρατιώτης, ὁ Πρόδρομος τῆς
χάριτος, ὁ τὸν ἀμνὸν προμηνυὼν, καὶ τὸν Σωτῆρα πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

**Καὶ νύν... Θεοτοκίον
Ἦχος πλ. δ'**

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ
πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

**Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Εφραθά**

Τράνωσόν σου λαμπρῶς, τὴν γλῶσσαν Ζαχαρία, Προφήτης τὸ παιδίον,
Υψίστου ἔσται λέγων, καὶ Θεοῦ Λόγου Πρόδρομος.

Στίχ. Εὐλογητός Κύριος ὁ Θεός τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Ὡφθης ἐκ μητρικῶν, λαγόνων Ἰωάννη, Θεῷ ἡγιασμένος, ἐγήγερται γὰρ
μείζων, βροτῶν οὐδεὶς σου πώποτε.

Στίχ. Καὶ σὺ παιδίον, Προφήτης Υψίστου κληθήσῃ.

Λύεις τὴν τοῦ πατρός, Παμμάκαρ ἀφωνίαν, ὡς ἀπαιδίας κλείθρα, διέλυσας
τεκούσης, τεχθεὶς ἐκ θείας χάριτος.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Μόνῃ Χριστιανῶν, ἐλπίς καὶ προστασία, Ἀγνή σὺν τῷ Προδρόμῳ, δυσώπει
τὸν Υἱόν σου, ὑπὲρ οἰκείων δούλων σου.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Προφῆτα καὶ Πρόδρομε, τῆς παρουσίας Χριστοῦ, ἀξίως εὐφημήσαί σε οὐκ
εὐπορούμεν ἡμεῖς, οἱ πόθῳ τιμώντές σε, στείρωσις γὰρ τεκούσης, καὶ πατρός
ἀφωνία, λέλυνται τῇ ἐνδόξῳ, καὶ σεπτῇ σου γεννήσει, καὶ σάρκωσις Υἱοῦ τοῦ
Θεοῦ, κόσμῳ κηρύσσεται.

Δόξα... Καί νύν...
Ἦχος δ' Θεοτοκίον

Τό απ' αἰώνος ἀπόκρυφον, καί ἀγγέλοις ἀγνωστον Μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὐ ἀναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχολογούμεν τὴν α' στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δέ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους η' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἰδιόμελα τὰ ἐξῆς, δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος δ'
Ἰωάννου Μοναχοῦ

Λύει τοῦ Ζαχαρίου τὴν σιωπὴν, γεννηθεὶς ὁ Ἰωάννης, καί γάρ οὐδέ ἐπρεπε τόν πατέρα σιωπᾶν, προελθούσης τῆς φωνῆς, ἀλλ' ὥσπερ ἀπιστηθεῖσαν, πρῶην τὴν γλώτταν ἔδῃσεν, οὕτω φανερωθεῖσαν, δοῦναι τῷ πατρί τὴν ἐλευθερίαν, ὡ καί εὐηγγελίσθη, καί ἐγεννήθη φωνὴ τοῦ Λόγου, καί φωτὸς Πρόδρομος, πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτός

Σήμερον ἡ φωνὴ τοῦ Λόγου, τὴν φωνὴν δι' ἀπιστίαν κρατουμένην, λύει τὴν πατρικὴν, καί τῆς Ἐκκλησίας ἐμφαίνει τὴν εὐτεκνίαν, δεσμὰ τῆς στείρωσεως λύουσα μητρικά, ὁ λύχνος τοῦ φωτὸς προέρχεται, ἡ αὐγὴ τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης, μηνύει τὴν ἔλευσιν, εἰς ἀνάπλασιν πάντων, καί σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ανατολίου
Ο αὐτός

Θεοῦ Λόγου μέλλοντος ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, Ἄγγελος ἐκ στείρωτικῶν ωδίνων προέρχεται, ὁ μέγας ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, καί Προφήτου περισσότερος, ἔδει γάρ θείων πραγμάτων, παραδόξους εἶναι τὰς ἀρχάς, παρ' ἡλικίαν τό γόνιμον, καί ἄνευ σποράς σύλληψις, ὁ ποιῶν θαυμάσια, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν δόξα σοι.

Ανδρέου Κρήτης
Ο αὐτός

Ἐπέφανε σήμερον ὁ μέγας Πρόδρομος, ἐξ ἀγόνων λαγόνων, τῆς Ἐλισάβετ προελθὼν, ὁ μείζων πάντων τῶν Προφητῶν Προφήτης, οὐ ἕτερος οὐκ ἔστιν, οὐδέ ἐγήγερται, ὅτι τῷ Προδρόμῳ λύχνῳ, τό φῶς ἀκολουθεῖ τό ὑπέρλαμπρον καί τῇ φωνῇ ὁ Λόγος, καί τῷ νυμφαγωγῷ ὁ νυμφίος, κατασκευάζοντι Κυρίῳ λαόν περιούσιον, καί προκαθαίροντι ἐπὶ τό Πνεῦμα διὰ τοῦ ὕδατος, τοῦ Ζαχαρίου ὁ βλαστός, καί τῆς ἐρήμου τό κάλλιστον θρέμμα, τῆς μετανοίας ὁ κήρυξ, ἡ κάθαρσις τῶν ἀμπλακημάτων, ὁ τοῖς ἐν Ἄδῃ εὐαγγελιζόμενος, τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καί πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτός

Προφήτης καί Πρόδρομος, ἀπὸ γαστροῦ ἀνεδείχθης τοῦ Χριστοῦ Ἰωάννη,

σκιρτών καί αγαλλόμενος, εν τή νηδύϊ τής μητρός, ορών τήν Βασιλίδαν
ελθούσαν πρός τήν δούλην, φέρουσιν τόν άχρονον, καί εκ Πατρός αμήτορα,
πρός σέ τόν εκ στείρας, καί τού πρεσβύτου κατ' επαγγελίαν ανατείλанта.
Αυτόν ικέτευε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ο αυτός

Ω τού παραδόξου θαύματος, ο τώ λόγω τού Αγγέλου μή πεισθείς, λέγοντος.
Ότι συλλήψεται η Ελισάβετ, καί τέξεται υιόν, ο λέγων. Πώς αύτη τέξεται; ότι
καγώ προέβην, κακείνης τά μέλη νενέκρωται, ο καταδικασθείς σιωπάν διά τήν
απιστίαν, σήμερον ορά τικτόμενον το επαγγελθέν, καί σιωπής λυθείς,
ευφροσύνην εισοικίζει, Ευλογητός βοών Κύριος, ο Θεός τού Ισραήλ, ότι
επεσκέψατο, καί εποίησε λύτρωσιν τώ λαώ αυτού, ο παρέχων τώ κόσμω τό
μέγα έλεος.

Ο αυτός

Ιωάννη πανεύφημε, καί οικουμενική Απόστολε, τό τού Γαβριήλ ευαγγέλιον, καί
τής στείρας τό βλάστημα, καί τής ερήμου τό κάλλιστον θρέμμα, καί γνήσιε
φίλε τού νυμφίου Χριστού, αυτόν ικέτευε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ήμών.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τού Βυζαντίου

Σήμερον τού φωτός ο λύχνος, προοδοποιείται τήν έλευσιν Θεού τού Λόγου
ως αστήρ φαινός. Σήμερον Ζαχαρίας γλώτταν ετράνωσε, σιωπήν
εξασκήσας, Αγγέλου προστάξαντος, έπρεπε γάρ ούτω, τόν πατέρα τής
φωνής, μή σιωπήν φυλάττειν, προελθούσης εκ γαστρός στερωτικής, καί
παντός τού κόσμου τήν λύτρωσιν ευαγγελιζομένης, εν παρρησία πολλή.

Καί νύν... Ο αυτός

Η Ελισάβετ συνέλαβε τόν Πρόδρομον τής χάριτος, η δέ Παρθένος τον Κύριον
τής δόξης. Ησπάσαντο αλλήλας αι μητέρες, καί τό βρέφος εσκίρτησεν,
ένδοθεν γάρ ο δούλος ήνει τόν Δεσπότην, θαυμάσασα η μήτηρ τού
Προδρόμου, ήρξατο βοάν. Πόθεν μοι τούτο, ίνα η Μήτηρ τού Κυρίου μου έλθη
πρός με; ίνα σώση λαόν απεγνωσμένον. Ο έχων τό μέγα έλεος, δόξα σοι.

Είσοδος. Τό Προκείμενον τής ημέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 17,15-17,19 & 18,11-14 & 21,1-2,4-8)

Είπε Κύριος ο Θεός τώ Αβραάμ. Σάρα η γυνή σου, ου κληθήσεται τό όνομα
αυτής Σάρα, αλλά Σάρρα έσται τό όνομα αυτής. Ευλογήσω δέ αυτήν, καί
δώσω σοι εξ αυτής τέκνον, καί ευλογησω αυτό, καί έσται εις έθνη, καί
βασιλείς εθνών εξ αυτού εξελεύσονται. Καί έπεσεν Αβραάμ επί πρόσωπον
αυτού, και εγέλασε, καί είπεν εν τή διανοία αυτού, λέγων. Εί τώ εκατονταετεί
γεννήσεται υιός; καί ει η Σάρρα εννενήκοντα ετών ούσα τέξεται; Είπε δέ ο
Θεός τώ Αβραάμ. Ναί, Ιδού Σάρρα η γυνή σου τέξεταί σοι υιόν, καί καλέσεις
τό όνομα αυτού Ισαάκ, καί στήσω τήν διαθήκην μου πρός αυτόν εις διαθήκην
αιώνιον, Αβραάμ δέ καί Σάρρα πρεσβύτεροι προβεβηκότες ημερών. Εγέλασε
δέ Σάρρα εν εαυτή λέγουσα. Ούπω μέν μοι γέγονεν έως τού νύν, ο δέ κύριός
μου πρεσβύτερος. Καί είπε Κύριος ο Θεός τώ Αβραάμ, Τί ότι εγέλασε Σάρρα

εν εαυτή λέγουσα Ἀρά γε αληθῶς τέξομαι; ἐγὼ δὲ γεγήρακα, μὴ ἀδυνατήσῃ παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ῥήμα; Καὶ Κύριος ἐπεσκέψατο τὴν Σάρραν, καθὰ ἐλάλησε, καὶ συλλαβούσα, ἔτεκε τῷ Ἀβραάμ υἱὸν εἰς τὸ γήρας, εἰς τὸν καιρὸν, καθὰ ἐλάλησεν αὐτῷ Κύριος. Περιέτεμε δὲ αὐτὸν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ογδῷ, καθὰ ἐνετείλατο αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός. Καὶ Ἀβραάμ ἦν ἐτῶν ἑκατὸν, ἡνίκα ἐγένετο αὐτῷ Ἰσαάκ ὁ υἱὸς αὐτοῦ. Εἶπε δὲ Σάρρα. Γέλωτά μοι ἐποίησε Κύριος, ὅς γάρ ἂν ἀκούσῃ συγχαρεῖταί μοι. Καὶ εἶπε. Τίς ἀναγγελεῖ τῷ Ἀβραάμ, ὅτι θηλάζει παιδίον Σάρρα, ὅτι ἔτεκον υἱὸν ἐν τῷ γήρα μου; Καὶ ηυξήθη τὸ παιδίον, καὶ ἀπεγαλακτίσθη, καὶ ἐποίησεν Ἀβραάμ δοχὴν μεγάλην, ἡ ἡμέρα ἀπεγαλακτίσθη Ἰσαάκ ὁ υἱὸς αὐτοῦ.

Κριτῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 13, 2-8, 13-14, 17-18, 21)

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο ἀνὴρ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Δάν, καὶ ὄνομα αὐτῷ Μανωέ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ στείρα, καὶ οὐκ ἔτικτε. Καὶ ὤφθη Ἄγγελος Κυρίου πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ ἐπε πρὸς αὐτήν. Ἰδοὺ σύ στείρα, καὶ οὐ τέτοκας, καὶ συλλήψῃ υἱόν, Καὶ νῦν φύλαξαι δὴ, καὶ μὴ πίης οἶνον καὶ σίκερα, καὶ μὴ φάγῃς πᾶν ἀκάθαρτον. Ὅτι ἰδοὺ σύ ἐν γαστρὶ ἔξεις, καὶ τέξῃ υἱόν, καὶ σίδηρος οὐκ ἀναβήσεται ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ὅτι Ναζηραῖον τῷ Θεῷ ἔσται τὸ παιδάριον ἀπὸ τῆς γαστροῦ. Καὶ ἦλθεν ἡ γυνή, καὶ εἶπε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, λέγουσα. Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἦλθε πρὸς με, καὶ ἡ ὥρασις αὐτοῦ ὡς ὥρασις Ἀγγέλου τοῦ Θεοῦ, ἐπιφανὴς σφόδρα, καὶ εἶπεν. Ἰδοὺ σύ ἐν γαστρὶ ἔξεις, καὶ τέξῃ υἱόν, καὶ νῦν φύλαξαι, καὶ μὴ πίης οἶνον καὶ σίκερα, καὶ μὴ φάγῃς πᾶν ἀκάθαρτον, ὅτι Ναζηραῖον Θεοῦ ἔσται τὸ παιδάριον ἀπὸ γαστροῦ, ἕως ἡμέρας θανάτου αὐτοῦ, Καὶ ἐδεήθη Μανωέ τοῦ Κυρίου, καὶ εἶπεν. Ἐν ἐμοί, Κύριε, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὃν ἀπέστειλας, ἐλθέτω δὴ ἐτι πρὸς ἡμᾶς, καὶ φωτισάτω ἡμᾶς, τί ποιήσωμεν τῷ παιδαρίῳ τῷ τικτομένῳ. Ἦλθε δὲ ὁ Ἄγγελος πρὸς Μανωέ καὶ εἶπεν. Ἀπὸ πάντων ὧν εἶπον πρὸς τὴν γυναῖκά σου, φυλαξάσθω. Ἀπὸ παντός, ὁ ἐκπορεύεται ἐξ ἀμπέλου, οὐ φάγεται, καὶ οἶνον καὶ σίκερα μὴ πιέτω. Καὶ εἶπε Μανωέ πρὸς τὸν Ἄγγελον Κυρίου. Τί ὄνομά σοι; ἵνα ὅταν ἔλθῃ τὸ ῥήμά σου, δοξάσωμέν σε. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἄγγελος Κυρίου. Ἵνα τί ἐρωτάς τὸ ὄνομά μου; καὶ αὐτὸ ἐστὶ θαυμαστόν. Καὶ οὐ προσέθηκεν ἐτι ὁ Ἄγγελος Κυρίου οφθῆναι πρὸς Μανωέ, καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 40,1-5, 9 & 41,17-18 & 45,8 & 48,20-21 & 54,1)

Τάδε λέγει Κύριος, Παρακαλεῖτε, παρακαλεῖτε τὸν λαόν μου λέγει ὁ Θεός. Οἱ ἱερεῖς λαλήσατε εἰς τὴν καρδίαν Ἱερουσαλήμ, παρακαλέσατε αὐτήν, ὅτι ἐπλήσθη ἡ Ταπείνωσις αὐτῆς, λέλυται γάρ αὐτῆς ἡ ἀμαρτία, ὅτι ἐδέξατο ἐκ χειρὸς Κυρίου διπλά τὰ ἀμαρτήματα αὐτῆς. Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ, πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται, καὶ πᾶν ὅρος καὶ βουνὸς ταπεινωθήσεται, καὶ ἔσται τὰ σκολιά εἰς εὐθείαν, καὶ αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας, καὶ ὥσεται πᾶσα σὰρξ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ. Ἐπ' ὅρους ὑψηλοῦ ἀνάβηθι ὁ ευαγγελιζόμενος Σιών, ὑψώσον ἐν ἰσχύϊ τὴν φωνὴν σου, ὁ ευαγγελιζόμενος Ἱερουσαλήμ, ὑψώσατε, μὴ φοβείσθε. Ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ἐγὼ ἐπακούσομαι, ὁ Θεός Ἰσραὴλ, καὶ οὐκ ἐγκαταλείψω αὐτούς. Ἀλλὰ ἀνοίξω ἐπὶ τῶν ὁρέων ποταμούς, καὶ μέσω

πεδίωνπηγάς, ποιήσω τήν έρημον εις έλη, και τήν διψώσαν γήν εν υδραγωγίοις. Ευφρανθήτω ο ουρανός άνωθεν, και αι νεφέλαι ρανάτωσαν δικαιοσύνην, ανατειλάτω η γή, και βλαστησάτω έλεος, και δικαιοσύνην ανατειλάτω άμα. Φωνήν ευφροσύνης αναγγείλατε έως εσχάτου τής γής, και ακουστόν γενέσθω τούτο. Λέγετε, ότι ερρύσατο Κύριος τόν δούλον αυτού Ιακώβ. Καί εάν διψήσωσι δι' ερήμου, εξάξει αυτοίς ύδωρ εκ πέτρας. Ευφράνθητι στείρα η ου τίκτουσα, ρήξον και βόησον η ουκ ωδίνουσα, ότι πολλά τά τέκνα τής ερήμου μάλλον ή τής εχούσης τόν άνδρα.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος α'

Σταλάξατε τά όρη γλυκασμόν, και οι βουνοί ως αρνία σκιρτήσατε, ότι ετέχθη εκ τής Ελισάβετ, ο μέλλων εφ' ημάς αυλίζεσθαι, ο τού Κυρίου Πρόδρομος, ο λύσας εν τώ τίκτεσθαι, τού πατρός τήν αφωνίαν, διό και ημείς βοώμεν αυτώ, Βαπτιστά τού Χριστού, πρέσβευε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ο αυτός

Η θεοσήμαντος φωνή, τού φωτός ο λύχνος, ο τού Κυρίου Πρόδρομος, ο χριστομαρτύρητος πρώτος τών Προφητών, τάς υπέρ τού κόσμου πρεσβείας ποιούμενος, εξαιρέτως τήν ποιμήνν σου, ικέτευε τού σώζεσθαι άτρωτον.

Ο αυτός

Κήρυξ γέγονας τού αμνού τού Θεού και Λόγου, Ιωάννη Προφήτα και Πρόδρομε, Προφητεύεις τά μέλλοντα, και προλέγεις τοίς πέρασιν, Ίδε ο αμνός τού Θεού, ο αίρων τού κόσμου τήν αμαρτίαν, και παρέχων τοίς πάσι το μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Ανδρέου Κρήτης

Τόν εν Προφήταις όρον, και αρχήν Αποστόλων, τόν επίγειον άγγελον, και ουράνιον άνθρωπον, τήν φωνήν τού Λόγου, τόν στρατιώτην και Πρόδρομον Χριστού, τόν εξ επαγγελίας προσκιρτήσαντα, και προκηρύξαντα Πρό τόκου τόν ήλιον τής δικαιοσυνης, σήμερα η Ελισάβετ τίκει και χαίρει, και θαυμάζεται Ζαχαρίας παρά τής γερουσίας, τήν σιωπήν ως κλοιόν υποθέμενος, και ως γεννήτωρ τής φωνής προφητεύει σαφέστατα, Σύ γάρ, παιδίον, Προφήτης Υψίστου κληθήση, και προπορεύση οδούς ετοιμάσαι αυτώ, Διό Άγγελε, Προφήτα, Απόστολε, Στρατιώτα, Πρόδρομε, Βαπτιστά, και Κήρυξ τής μετανοίας, και οδηγέ τού φωτός, ως φωνή τού Λόγου, απαύστως πρέσβευε υπέρ ημών, τών πιστών σου τελούντων τό μνημόσυνον.

Και νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, και δοξάζομέν σε, οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, και καταφυγήν τών ψυχών ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος β'

Τόν εκ Προφήτου Προφήτην, καί τῆς στείρας τό βλάστημα, τόν εν γεννητοῖς γυναικῶν υπέρ άπαντας, τόν τῆς ερήμου πολίτην, Ιωάννην τόν ένδοξον, ψαλμοῖς καί ύμνοις, καί ωδαῖς πνευματικαῖς ευφημήσωμεν, βοώντες πρός αὐτόν, Βαπτιστά τού Σωτήρος καί Πρόδρομε, ως έχων παρρησίαν, εν τῇ σεπτῇ σου γεννήσει, δυσώπησον Χριστόν, δωρηθῆναι ειρήνην τῷ κόσμῳ καί ταῖς ψυχαῖς ημῶν τό μέγα έλεος.

Στίχ. Ευλογητός Κύριος ο Θεός τού Ισραήλ.

Έλθεν η φωνή τῆς χάριτος τού Λόγου, ο τού ηλίου κήρυξ, γεννηθεῖς σήμερον, εκ στείρας τῆς αγόνου εξ επαγγελίας, Ιωάννης ο Πρόδρομος, λαοί αγαλλιάσθε, Έλθεν ευτρεπίσαι τήν οδόν ημίν τῆς σωτηρίας, όν καί σκιρτήσας προσεκύνησεν, εν τῇ νηδυῖ όντα τῆς μητρός, τόν αμνόν τόν αίροντα, τήν αμαρτίαν τού κόσμου, καί παρέχοντα ημίν τό μέγα έλεος.

Στίχ. Καί σύ παιδίον, Προφήτης Υψίστου κληθήση.

Ο εκ κοιλίας μητρός αγιασθεῖς, καί τῆς προφητείας δεξάμενος τό πλήρωμα, σήμερον εκ στείρας γεγέννηται, τού Κυρίου τήν έλευσιν κηρύττων τρανώς, Μετανοεῖτε, ήγγικε γάρ η βασιλεία τών ουρανών.

Δόξα... Έχος πλ. δ'

Κασσίας Μοναχής

Ησαΐου νύν τού Προφήτου η φωνή, σήμερον εν τῇ τού μείζονος Προφητῶν κυήσει Ιωάννου πεπλήρωται, Ιδού γάρ φησιν αποστελῶ τόν Άγγελόν μου πρό προσώπου σου, ός κατασκευάσει τήν οδόν σου, Ούτος ούν ο τού επουρανίου Βασιλέως στρατιώτης προδραμών, ως αληθώς ευθείας εποίει, τάς τρίβους τού Θεού ημῶν, άνθρωπος μέν τῇ φύσει, Άγγελος δέ τόν βίον υπάρχων, αγνείαν γάρ παντελή, καί σωφροσύνην ασπασάμενος, είχε μέν τό κατά φύσιν, έφυγε δέ τό παρά φύσιν, υπέρ φύσιν αγωνισάμενος, Αὐτόν άπαντες πιστοί, εν αρεταῖς μιμούμενοι, πρεσβεύειν υπέρ ημῶν δυσωπήσωμεν, εις τό σωθῆναι τάς ψυχάς ημῶν.

Καί νύν... Ο αὐτός

Βλέπε τήν Ελισάβετ, πρός τήν Παρθένον Μαριάμ διαλεγομένην, Τί παραγέγονας πρός με, η Μήτηρ τού Κυρίου μου; σύ Βασιλέα βαστάζεις, καγω στρατιώτην, σύ τόν νομοδότην, καγώ τόν νομοθέτην, σύ τόν Λόγον, καγώ τήν φωνήν, τήν κηρύξασαν τήν βασιλείαν τών ουρανών.

Απολυτίκιον Έχος δ'

Προφήτα καί Πρόδρομε, τῆς παρουσίας Χριστού, αξίως ευφημήσαί σε ουκ ευπορούμεν ημεῖς, οι πόθῳ τιμώντές σε, στείρωσις γάρ τεκούσης, καί πατρός αφωνία, λέλυνται τῇ ενδόξῳ, καί σεπτῇ σου γεννήσει, καί σάρκωσις Υιού τού Θεού, κόσμῳ κηρύσσεται.

Δόξα... Καί νύν...

Έχος δ' Θεοτοκίον

Τό απ' αἰώνος ἀπόκρυφον, καί ἀγγέλοις ἀγνωστον Μυστήριον, διὰ σοῦ
Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος,
καί Σταυρόν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὐ ἀναστήσας τόν
Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

καί Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Νύν ἐβλάστησεν ἡμῖν, τοῦ Ζαχαρίου ὁ βλαστός, καί εὐφραίνει νοητῶς, τὰς
διανοίας τῶν πιστῶν, τό τῆς ἐρήμου καλλώπισμα, καί Προφητῶν ἡ κρηπίς,
ὅθεν τοῦ Χριστοῦ εδείχθη Πρόδρομος, καί Μάρτυς ἀψευδής, τῆς παρουσίας
αυτοῦ, Πνευματικοῖς οὖν ἄσμασι, συμφώνως τῷ Βαπτιστῇ ἐκβοήσωμεν,
Προφήτα Κήρυξ, τῆς ἀληθείας, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τό ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καί ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τόν ἐπὶ
τόκον υετόν, ἐν τῇ ἀσπύρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε, βάτον ἐν πυρί
ἀκατάφλεκτον, ράβδον Ααρών τήν βλαστήσασαν, καί μαρτυρῶν ὁ Μνήστῳρ
σου καί φύλαξ τοῖς ἱερέυσιν ἐκραύγαζε, Παρθένος τίκτει, καί μετὰ τόκον, πάλιν
μένει Παρθένος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τῆς Χριστοῦ παρουσίας ἡ ἀπαρχή, παραδόξως ἐτέχθης ὡς ἀληθῶς, Ἰωάννη
πανεύφημε, τῶν Προφητῶν τό κεφάλαιον, καί ὡς φωνή τοῦ Λόγου, ὑπάρχων
ἐκραύγαζες, Μετανοεῖτε, ἡγγικεν, ουρανῶν τό Βασίλειον, ὅθεν ετοιμάσας, τήν
οδόν τοῦ Κυρίου, τῆς χάριτος Πρόδρομος, ἀνεδείχθης τοῖς πέρασι, Βαπτιστά
καί Ἀπόστολε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν
δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, ἴασαι
δέομαι, καί συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν
ἐπραξα, τήν ψυχὴν καί τό σῶμα, μολύννας ὁ ἄθλιος, Οἱμοι! τί ποιήσω, ἐν
ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἡνίκα οἱ Ἄγγελοι, τήν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου
μου σώματος; τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενοῦ, καί προστάτις θερμότατος,
σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλός σου.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν μυστικῶς

Αγαλλιάσθω ο πατήρ, μήτηρ ευφραίνου, ὅτι Προφήτην ἐπὶ γῆς, ἔτεκες σήμερον, τὸν θεόκλητον Πρόδρομον ἐξ ἐπαγγελίας, Ἡ στείρα βρέφος θηλάζει τὸν Βαπτιστήν, καὶ χαίρει ὁ Ζαχαρίας τῷ τοκετῷ, λέγων, Γλῶσσά μου λέλυται, τῇ σῇ προόδῳ ἐν γῇ, Λύχνη τοῦ μεγάλου φωτός, Ὦντως θαῦμα παράδοξον!

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό προσταχθέν μυστικῶς λαβὼν ἐν γνώσει, ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἰωσήφ σπουδῇ ἐπέστη, ὁ Ἀσώματος λέγων τῇ Ἀπειρογάμῳ, Ὁ κλῖνας τῇ καταβάσει τοὺς ουρανοὺς, χωρεῖται ἀναλλοιώτως ὅλος ἐν σοί, ὃν καὶ βλέπων ἐν μήτρᾳ σου, λαβόντα δούλου μορφὴν, ἐξίσταμαι κραυγάζειν σοι, Χαίρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τό α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οἱ Ἀναβαθμοί Ἀντίφωνον Α'

- Ἐκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.
- Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Ἀγίῳ Πνεύματι πάσα ψυχὴ ζwoύται, καὶ καθάρσει υψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Καὶ σύ, Παιδίον, Προφήτης Υψίστου κληθήσῃ, προπορεύσῃ γάρ πρὸ προσώπου Κυρίου, ετοιμάσαι οδοὺς αὐτοῦ.

Στίχ. Εὐλογητός Κύριος ὁ Θεός τοῦ Ἰσραήλ.

Πάσα πνοή

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκάν

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, συνέλαβεν Ἐλισάβετ...

Ο Ν'

Δόξα... Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου...
Καί νύν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τό...

Στιχηρόν Ἦχος β'

Ὁ ἐκ κοιλίας μητρός ἁγιασθείς, καὶ τῆς προφητείας δεξάμενος τό πλήρωμα, σήμερον ἐκ στεῖρας γεγέννηται, τοῦ Κυρίου τὴν ἔλευσιν κηρύττων τρανῶς, Μετανοεῖτε, ἡγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν ουρανῶν.

Ο παρών, ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού, φέρων Ακροστιχίδα.

Τώ Προδρόμου γέγηθα νύν Γενεθλίω.

Ωδή α' Ἦχος δ'

Ο Ειρμός

«Τριστάτας κραταιούς, ο τεχθείς εκ Παρθένου, απαθείας εν βυθώ, ψυχῆς τό τριμερές, καταπόντισον δέομαι, ὅπως σοι ὡς εν τυμπάνω, τῇ νεκρώσει τοῦ σώματος, επινίκιον ἄσω μελώδημα».

Ὡς ὀρθρος ευπρεπῆς, τοῦ ἡλίου προτρέχων, στειρευούσης ο βλαστός, κηρύττει εμφανῶς, τῆς Παρθένου τό κύημα, πάση νύν τῇ οικουμένη, αναλάμπειν τοῖς πέρασι, φωτισμόν ευσεβείας καί χάριτος.

Προφήτης αληθῶς, τοῦ Υψίστου κληθήση, προπορεύση γάρ Χριστοῦ, βοά σοι τώ υἱώ, Ιωάννη πανεύφημε, Πνεύματι ο Ζαχαρίας, παναγίῳ φερόμενος, τήν οδόν ετοιμάσαι τοῦ κτίσαντος.

Ρημάτων Γαβριήλ, Ζαχαρίας ακούσας, αγγελίας θεϊκῆς, εδείχθη απειθής, καί σιγὴν κατακρίνεται, λύεται δέ ἄφνω ταύτης, ἡ φωνή γάρ γεγέννηται, Ιωάννης τοῦ Λόγου ο Πρόδρομος.

Θεοτοκίον

Ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ, τό τοῦ παμβασιλέως, θεοδόχον ευαγές, Κειμήλιον σεπτόν, Θεοτόκε πανάμωμε, φρούρησον σὴν κληρουχίαν, τήν αἰε ευφημούσάν σε, καί γεραίρουνσαν πίστει τόν τόκον σου.

Ἐτερος. Κανών. Ἦχος ο αὐτός, οὐ ἡ Ακροστιχίς.

Κοινῆς χαράς Πρόδρομον ευφημῶ πόθω.

Εν δέ τοῖς Θεοτοκίοις.

Γεωργίου.

Ωδή α'

Ανοίξω τό στόμα μου

Κοσμεῖται τήν χάριν νύν, ἡ Εκκλησία τοῦ Πνεύματος, καί καταφαιδρύνεται καί ωραῖζεται, τήν γενέθλιον, ἡμέραν τοῦ Προδρόμου, ευφροσύνως ἄγουσα, καί αναμέλπουσα.

Ὁ Κήρυξ τῆς χάριτος, καί εωσφόρου φαιδρότερος, τῆς δόξης τόν Ἥλιον, μηνύει σήμερον, καί τήν ἔλλαμψιν, αὐτοῦ νύν προκηρύττει, εν πάσι τοῖς πέρασιν, αυγάζειν μέλλουσιν.

Νύξ τῆς αθεότητος, εν τῇ γεννήσει σου Πρόδρομε, εκ γῆς απελαύνεται, καί αὐτῆς χάριτος, εν τοῖς πέρασιν, ακτίνες εφάπλουνται, σύ γάρ τόν ανέσπερον, μηνύεις ἥλιον.

Θεοτοκίον

Γνώσιν τῆς συλλήψεως, τῆς σῆς δεικνύει ἡ κύησις, τῆς στείρας Πανάχραντε, προκαταγγέλλουσα, καί μηνύουσα, τόν ἀσπορόν σου τόκον, καρπὸν ἐξ ἀκάρπου γάρ, νηδύος ἤνεγκε.

Καταβασία

Ανοίξω τό στομα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καί ἄσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἐν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοί τῇ του Πατρός, ἐνυποστάτῳ σοφία Θεοῦ, οὐ γάρ ἐστὶν Ἄγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Δεσποτική μὲν, ἐκ Παρθένου τελείται ἡ γέννησις, ἀλλ' οἰκέτου προσφιλοῦς, ἐκ γηραλέας καί στείρας μητρός, εἰκότως προτρέχει γάρ, θαύμα τοῦ θαύματος.

Ρυσσὴ καί στεῖρα, τὴν Παρθένον μητέρα ἀσπάζεται, ἐπιγνούσα ἀψευδῶς, τῷ ταύτης τόκῳ ὡς λέλυται, δεσμὰ τῆς στειρώσεως, θείῳ βουλήματι.

Θεοτοκίον

Ἀπειρογάμῳς, ἡ Θεὸν σαρκωθέντα κυήσασα, τῶν παθῶν ταῖς προσβολαῖς, κλονούμενόν με στερέωσον, οὐ γάρ ἐστὶν Ἀχραντε, πλήν σου βοήθεια.

Ἄτερος

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους

Ἦχος τῆς ἐκ στείρας σου προόδου, δεσμὰ διαλύσας πατρικῆς, φωνῆς κηρύττει Ἐνδοξε, λαμπρῶς τῆς υπέρ ἔννοιαν, Χριστοῦ συγκαταβάσεως, τά θεία νῦν προμηνύματα.

Στείρας ἐξ ἀκάρπου ἐκβλαστήσας, ὁ τῆς ευκαρπίας μηνυτής, τῆς ἐν Χριστῷ ἐξέτεμε, τὴν ἀγονον καί ἀκαρπον, ἀξίνη τοῦ κηρύγματος, ἀγνωμοσύνην Ἰουδαίων λαοῦ.

Χάριτος τῆς νέας αἱ ἀκτίνες, ἐξέλαμψαν σήμερον φαιδρῶς, τῇ σὴ γεννήσει Πρόδρομε, καί παλαιὰ αἰνίγματα, καί οἱ σκιῶδεις γράμματος, μεταχωρεῖν τύποι ἀπήρξαντο.

Θεοτοκίον

Ἐλυσεν ὁ τόκος σου Παρθένε, δεσμὰ καταδίκης τῶν βροτῶν, καί εαυτῷ συνέδησεν, ἡμᾶς διὰ τῆς χάριτος, ἐπευλογήσας ἅπαντας, τοὺς Θεοτόκον σε γεραίροντας.

Καταβασία

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καί ἀφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ὡσπερ ἥλιος φαιδρός, τῆς Ελισάβετ εκ γαστρός, εξανέτειλεν ἡμῖν, τοῦ
Ζαχαρίου ο υἱός, καί τοῦ Πατρός διαλύει τήν αφωνίαν, καί πάσι τοῖς λαοῖς, εν
παρρησία πολλή, Ευθύνατε βοά, τάς τοῦ Κυρίου οδοῦς, καί γάρ αὐτός
ελεύσεται καί σώσει, τοὺς πρὸς αὐτὸν ἐπιστρέφοντας, ὃν προκηρύξας ὡ
Ἰωάννη, ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τάς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Κατεπλάγησαν Ἀγνή, πάντες Ἀγγέλων οἱ χοροί, τό μυστήριον τῆς σῆς,
κυοφορίας τό φρικτόν, πῶς ο τά πάντα συνέχων νεύματι μόνῳ, ἀγκάλαις ὡς
βροτός, ταῖς σαῖς συνέχεται, καί δέχεται ἀρχήν ο Προαιώνιος, καί γαλουχεῖται,
σύμπασαν, ο τρέφων πνοήν ἀφάτω χρηστότητι! καί σέ ὡς ὄντως, Θεοῦ
Μητέρα, ευφημοῦντες δοξάζουσι.

Ὡδή δ' Ο Ειρμός

«Ο καθήμενος εν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου θεότητος, εν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς
ο υπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ καί διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας, Δόξα
Χριστέ τῇ δυνάμει σου».

Μυστηρίων ἀπορρήτων, προοδεύει μυστήριον, τῇ καινοτομία, τῆς
θεσμοθεσίας τῆς φύσεως, τῆς ἀρρωστίας ἡ λύσις προμηνύουσα, τὴν
διόρθωσιν, ταύτης Χριστέ καί τὴν θέωσιν.

Ο Ἡσαΐας πατρόθεν, τῷ Υἱῷ προεφήτευσε, σαρκωθησομένῳ, Ἄγγελον
βροτόν τόν Ἰσάγγελον, Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω πρὸ προσώπου σου,
προκραυγάζοντα, Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Υπηρετήσαι ὡς δούλος τῷ Δεσπότη γεγέννημαι, εἰς αὐτό γάρ ἤκω, τούτου
καταγγεῖλαι τὴν ἔλευσιν, ὡς τῆς Παρθένου τόν τόκον προπιστῶσῃται,
παραδόξως στερεῦουσα, γραῦς ἐκβλαστήσασα.

Θεοτοκίον

Ἡ Ἀγία Θεοτόκος, ἦν οικήσαι ἠυδόκησεν, ὡς ευῶδη οἶκον, Λόγος τοῦ Πατρός
ο υπέρθεος, οὐ διεφθάρη τὴν μήτραν, οὐκ ὠδίνησε, καί γάρ τέτοκεν,
Εμμανουὴλ τόν Θεάνθρωπον.

Ἄτερος

Τὴν ἀνεξιχνίαστον

Ρεῖθρα ἐτοιμάζουσιν οἱ ποταμοί, καί ο Ἰορδάνης τά νάματα, προευτρεπίζει, τῷ
Δεσπότη εαυτοῦ, τόν Βαπτιστὴν θεώμενος, τούτον νύν εκ στεῖρας τικτόμενον.

Αἱ τῆς ἀγαθότητος τοῦ Ποιητοῦ, δωρεαὶ προκύπτουσιν ἄνωθεν, τοῦ
εωσφόρου, διανίσχοντος εν γῇ, καί τὴν αὐτοῦ ἐπίλαμψιν, καί ἐπιδημίαν
κηρύπτοντος.

Σάλπιγξ μεγαλόφωνος επί τής γῆς, σήμερον εκ στείρας προέρχεται ο Ιωάννης, καί μηνύει τοῖς βροτοῖς, τόν Βασιλέα Κύριον, εξ αγνῆς αφράστως Τικτομενον.

Θεοτοκίον

Ως ούσαν εκπλήρωμα τῶν εν σκιά, τύπων καί συμβόλων Πανάχραντε, πάντες Προφήται, σέ ανύμνησαν φωναίς, προμηνυούσαις άπασι τά σά μεγαλεία καί θαύματα.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς εκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σου τού Υψίστου, ο Προφήτης, Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Νύν αναστήσομαι, προφητικῶς έφη ο Θεός, νύν υψωθήσομαι, νύν δοξασθήσομαι, τόν πεσόντα προσλαβών εκ τῆς Παρθένου, καί πρὸς φῶς τό θαυμαστόν, ανυψών τῆς εμῆς θεότητος».

Γῇ εξανέτειλε, παναληθῇ κήρυκα, φωνήν πάσι κηρύττουσαν, γλώσση τού Πνεύματος, τῆς Παρθένου τόν Υἱόν, δικαιοσύνην ουρανόθεν εφ' ημάς, διακύπτουσαν ύλη σώματος.

Έθετο Κύριος, παναληθῇ λύχνον σε Χριστού, πάντας φωτίζοντα, μόνους ενδύοντα, τούς εχθραίνοντας αυτώ ως διπλοῖδα, τήν αισχύνην αψευδώς, Θεού Λόγον Υἱόν κηρύττοντα.

Γήθεται άπασα, κτίσις τῷ σῷ τόκῳ θεϊκῶς, σύ γάρ επίγειος, άγγελος Πρόδρομε, καί ουράνιος βροτός αναδειχθήση, τόν ουράνιον Θεόν, προμηνύων ημῖν σαρκούμενον.

Θεοτοκίον

Σού τά θαυμάσια, προφητικάί έφησαν φωναί, όρος καλούντές σε, καί πύλην άχραντε, καί λυχνίαν φαεινήν, εξ ἧς τό φέγγος αληθῶς τό θαυμαστόν φρυκτωρεί, Αγνή κόσμον άπαντα.

Έτερος

Εξέστη τά σύμπαντα

Ρώννυται η πρότερον, φύσις εξασθενήσασα, πρὸς τήν τῶν καλῶν καρπογονίαν, εκ τῆς ακάρπου μήτρας τεχθέντος σου, καί βροτοῖς, κηρύττεται ζωή, εν τῇ αποτέξει σου, παναοίδιμε Πρόδρομε.

Ο λύχνος ο άσβεστος, εκ στείρας προερχόμενος, μηνύει τόν ήλιον τῆς δόξης, εκ τῆς Παρθένου εξανατέλλοντα, πάντας τούς ανθρώπους τῷ φωτί, τῆς συγκαταβάσεως, καταυγάζοντα χάριτι.

Δεσμούνται πολύφθογγοι, γλώσσαι τῆς αθεότητος, καί χεῖλη πλατύνονται εἰς δόξαν, τῆς παρουσίας τοῦ τῶν ἀπάντων Θεοῦ, τοῦ Προδρόμου ταύτην ἐν τῇ γῇ, σήμερον μηνύοντος, καί τρανώς προκηρύττοντος.

Θεοτοκίον

Ρήμασι τὴν δόξαν σου, ἡ Ελισάβετ Ἀχραντε, τοῖς προφητικοῖς δοξολογούσα, τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ τόκου σου, χαίρουσα ἐκήρυττε τρανώς, σύ ὑπάρχεις πάντων γάρ, ευφροσύνη καί καύχημα.

Καταβασία

Εξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου, σύ γάρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καί τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ φθοράς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου ὡς φιλόανθρωπος».

Θεόν Λόγον ἐγνώσας ὡς Προφήτης, ἐν μητρικῇ νηδύϊ, καί τῇ ταύτης χρησάμενος γλώττῃ, θεολογεῖς, σκοτεινῶ θεώμενος, ἐν θαλάμῳ φῶς ἀπρόσιτον.

Ἀσιγήτως ὡς φωνὴ βοῶντος, τὸν Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου Βαπτιστά, ἱκετεύων μὴ παύσῃ, τὴν ψυχικὴν διαλύσαι στείρωσιν, τῶν ὑμ νούντων σου τὴν γέννησιν.

Θεοτοκίον

Ἀστέκτου θεότητος χωρίον, ἡ καθαρὰ νηδὺς σου, ἀναδέδεικται ὡς Θεοτόκε, ἡ ἀδεῶς, οὐρανῶν τὰ τάγματα, ἀτενίζειν οὐ δεδύνηται.

Ἄτερος

Τὴν Θείαν ταύτην

Ρομφαίαν Πρόδρομε δίστομον, τὴν γέννησιν τὴν σὴν ὁ πολέμιος, ἐχθρὸς ἐδέξατο, σύ γάρ τὴν τούτου ἀναίρεσιν, καί τὴν ἀνθρώπων ζώωσιν ἀνεκήρυξας.

Ὁ θεῖος πλοῦτος διέκυψεν, ἐξ ὕψους θεϊκοῦ εἰς τὰ σύμπαντα, τῆς τῶν βροτῶν ἐμφανῶς, υἱοθεσίας καί χάριτος, τοῦ ταύτης τικτομένου σήμερον κήρυκος.

Μύρα εὐώδη ἡ ἔρημος, ἐκβλύζει νοητῶς τὰ μηνύματα, ἐν τῇ γεννήσῃ σου, τῇ ἐκ τῆς στεῖρας Πανεύφημε, τοῦ ἀκενώτου μύρου εἰσδεχομένη Χριστοῦ.

Θεοτοκίον

Γνωρίσας μόνην σε Δέσποινα, Μητέρα τοῦ Θεοῦ προεσκίρτησεν, ὁ θεῖος Πρόδρομος, ἐν τῇ μητρῷ νηδύϊ Ἀγνή, καί τὰ σὰ μεγαλεῖα προανεκήρυξε.

Καταβασία

Τὴν Θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς

Θεομήτορος, δεύτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν
δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος

Ἡ πρὶν στείρα σήμερον, Χριστοῦ τὸν Πρόδρομον τίκει, καὶ αὐτὸς τὸ
πλήρωμα, πάσης τῆς προφητείας, ὄνπερ γάρ, προανεκήρυξαν οἱ Προφῆται,
τούτον δὴ, ἐν Ἰορδάνῃ χειροθετήσας, ἀνεδείχθη Θεοῦ Λόγου, Προφήτης
Κήρυξ ομοῦ καὶ Πρόδρομος.

Ὁ Οἶκος

Εὐφημήσωμεν νῦν τὸν τοῦ Κυρίου Πρόδρομον, ὃν περ τῷ ἱερεὶ ἡ Ελισάβετ
έτεκεν, ἐκ μήτρας ἀκάρπου, ἀλλ' οὐχὶ ἀσπόρου, Χριστὸς γάρ μόνος χώραν
διώδευσεν ἀδιόδευτον, ἀσπορον, τὸν Ἰωάννην στείρα ἐγέννησεν, ἀνευ δέ
ἀνδρὸς τούτον οὐκ ἔτεκε, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἐπισκιάσει Πατὴρ καὶ Πνεῦμα
θεοῦ, Παρθένος ἔτεκεν ἀγνή, ἀλλὰ τοῦ ἐκ Παρθένου ἀνεδείχθη ὁ ἐκ
στεύρας, Προφήτης Κήρυξ ομοῦ καὶ Πρόδρομος.

Συναξάριον

Τῇ ΚΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, τὸ Γενέθλιον εορτάζομεν τοῦ τιμίου καὶ
ἐνδόξου Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Στίχοι

- Ζαχαρία, χόρευε σὺν τῇ συζύγῳ
- Οὐ πολλὰ μὲν τίκοντες, ἐν δὲ καὶ μέγα.
- Πρόδρομον ἀμφὶ τετάρτην εἰκάδα γείνατο μήτηρ.

Ταῖς αὐτοῦ Ἀγίαις πρεσβεαῖς, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλώνι, πρόσταγμα τυραννικόν, εἰς φλήναφον θέμενοι, ἐν
μέσῳ πυρός ἀνεβόων, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Υπήρχε τὸ πρὶν ἐσκοτισμένη, ἅπασα τῶν γηγενῶν, ἡ φύσις ὡς Πρόδρομε, ἀλλ'
ὀρθὸς βοῶν ἀνεφάνης, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νοσοῦσαν ἰάσατο τὴν φύσιν, ἅπασαν ἡ εὐκλεής, ἐκ στεύρας σου γέννησις,
διδάξασα Πρόδρομε μέλπειν, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Γεγέννησαι Πρόδρομε ἐκ στεύρας, ἦλθε γάρ παναληθῶς, τοῦ νόμου
στειρεύοντος, ἡ χάρις Χριστῷ μελωδούσα, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Παρθένε ἀγνή εὐλογημένη, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἱκετευόντων σε εἰς σέ
γάρ ἐλπίζομεν πάντες, καὶ σοὶ βοῶμεν, Δέσποινα μὴ παρίδῃς τοὺς δούλους
σου.

Ἄτερος

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει

Ο ποιῶν πάντα τῷ Πνεύματι ὡς Κύριος, καὶ Ποιητὴς τοῦ παντός, ἐκ στεριευούσης καρπὸν, παρήγαγε σήμερον, μητρός τὸν Πρόδρομον, προμηνύοντα, καρποφορεῖν τὴν ἀκαρπον, τῶν βροτῶν φύσιν τὰ θεῖα.

Νεκρωθεῖσαν τὴν μητρώαν ὡς ἐζώωσε, μήτραν τῷ τόκῳ σου, ὁ ζωοδότης Χριστός, διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ σοῦ ἀνέστησε, καὶ ἀνέρρωσε, νεκρωμένας Πρόδρομε, τῶν βροτῶν τὰς προσδοκίας.

Υπὲρ ἥλιον ἡ ἔρημος φωστήρὰ σε, θεῖον Πανεύφημε, εἰσδεχομένη τερπνῶς, διὰ σοῦ φαῖδρύνεται καὶ ωραίζεται, καὶ σὺν ἅπασιν, ὑμνολογεῖ τὸν Κύριον, καὶ Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἰδεῖν ἀχραντε τὴν δόξαν σου οἱ Δίκαιοι, πάλαι ἐζήτησαν, ἣν καθορώμεν ἡμεῖς, καὶ πιστῶς γεραίρομεν σέ καὶ κραυγάζομεν, Υπερένδοξε, εὐλογημένος Δέσποινα, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Καταβασία

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ πυρός ἀπειλήν; ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἐψαλλον. Υπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ὡδὴ ἡ' Ὁ Εἰρμός

«Ευεργέτα Χριστέ Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον».

Νομοθέτης οἰκέτης υπήρχε Μωσῆς, Ἰησοὺς δὲ Θεὸς Διαθήκης Καινῆς, νῦν δὲ ἀμφοῖν ὁ Πρόδρομος, μελωδεῖ ὡς μεσίτης, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἐξ ἐρήμου γαστρός τρυγῶν πάρεστιν, ἣν θεόφυτον νῦν ἄλσος ἡγάγε, τῇ Εκκλησίᾳ Πρόδρομος, τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπάδει, πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοφόρος λαὸς ἔθνος ἅγιον, τὴν τρυγὸνα Χριστοῦ ἐκμιμήσασθε, καὶ μελιρρῦτως ἄσατε, σωφροσύνη συζώντες, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Τὴν Ἀγνὴν καὶ Παρθένον τιμήσωμεν, τὴν τὸν ἀναρχὸν Λόγον καὶ ἀκτιστον, υπερφυῶς κήσασαν, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν, ὧ καὶ βοῶμεν, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἄλλος

Παῖδας ευαγεῖς

Φίλος καί Απόστολος τοῦ Κτίστου καί κήρυξ καί Βαπτιστής καί θεῖος Πρόδρομος, μάρτυς καί διδάσκαλος, μεσίτης καί ἄγγελος, καί λειτουργός καί πρεσβευτής ἡμῶν πανεύφημε, υπάρχων, ἐκ τῆς στείρας προήλθες, τὰ ὑπομνήματα, ἐν λόγοις τε καί ἔργοις.

Ἡ νοικταί ταμεῖα τῶν χαρίτων, τῆς Νέας τε Διαθήκης Χριστοῦ Πρόδρομε, καί θυσιῶν ἔθιμα, ἐν τῇ ἀποτέξει σου, τῶν παλαιῶν ἐκλείσθησαν καί ἀπεπαύθησαν, ὁ νέος δὲ λαὸς ἀναμέλπει, καί υπερυψοῖ τὸν Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ἄνθη τερπνὰ τοῦ θεοῦ λόγου, συμπλέξαντες ἐγκωμίων σοὶ τὸν στέφανον, σήμερον προσάγομεν, Πρόδρομε πανεύφημε, καί ευχαρίστως κράζομεν τῷ στεφοδότῃ Χριστῷ, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ὁ πρῶτην δεσμὸς τῆς ἀφωνίας, ἐλύθη Παρθένη τῇ κυήσει σου, καί χεῖλη ἠνοιγήσαν, εἰς αἶνον τοῦ τόκου σου, αὐτίκα τῶν ποθούντων σε, καί ἐκβούντων αὐτῷ, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Λόγου Θεοῦ ἀφραστον ἐν σοὶ τελείται, ἐμφανῶς Μυστήριον, Παρθένη ἄχραντε, καί γὰρ Θεός, ἐκ σοῦ σεσωμάτῳ δι' εὐσπλαγχνίαν, διό σε ὡς Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ἰδοὺ φωνὴ πρόδρομος ταῖς στειρευούσαις, καί ἐρήμοις πάρεστι καρδίαις μέλπουσα, Ὁδὸν Χριστοῦ νυνὶ ἐτοιμάσατε, ὅτι ἐν δόξῃ ἔρχεται, ὃ πειθαρχοῦντες μεγαλύνομεν.

Ὡς πάλαι ἐν Πνεύματι τῷ παναγίῳ, ἐμφανῶς ἐκήρυξας τὸν Υἱόν Πρόδρομε, ἀμνὸν Θεοῦ, τοῦ κόσμου τὸν αἶροντα τὴν ἁμαρτίαν, τῇ ποιμνῇ σου τῶν πταισμάτων λύσιν αἰτῆσαι.

Θεοτοκίον

Ἡ πάντων δεσπόζουσα τῶν ποιημάτων, τῷ λαῷ σου δώρησαι τὰ νίκης τρόπαια, τὸν δυσμενὴ τιθεῖσα ὑπόσπονδον τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἵνα σε ὡς Θεοτόκον μεγαλύνωμεν.

Ἄλλος

Ἄπας γηγενής

Πύλαι τοῦ φωτός, τοῦ Θεοῦ ανοίγεσθαι, σήμερον ἄρχονται, καί
εναποκλείεσθαι, ταμεῖα σκότους προκαταγγέλλεται, ὁ κήρυξ γάρ καί
Πρόδρομος Χριστοῦ εἰς φῶς προελθὼν, τὰ τοῦ βίου, ταῦτα ἀνεκήρυξε, καί
πατρῶα φωνή ἐβεβαίωσεν.

Ὅμβρος νοητός, ἀνίκμου νεφέλης δέ, ραγεῖς ὁ Πρόδρομος, ρεῖθρον τὸ
ουράνιον, τοῦ τῆς εἰρήνης πάσιν ἐκήρυξε, ποταμοῦ παραγίνεσθαι εἰς
ἀνακαίνισιν, τῆς ἀνθρώπων, φύσεως ἐν Πνεύματι, τοὺς καρποὺς
πληθυνούσης τῆς χάριτος.

Ὡςπερ οὐρανός, ἀστροῖς καταυγάζεται καί ωραῖζεται, τοῦ Προδρόμου
σήμερον, ἡ Ἐκκλησία ταῖς θείαις χάρισι, καί ευφημεῖ τὴν γέννησιν αὐτοῦ
δοξάζουσα, καί αἰνούσα, τὸν τῶν ὅλων Κύριον, δωρεῶν τῶν κρείττωνων ὡς
πρόξενον.

Θεοτοκίον

Ἦδωρ τῆς ζωῆς, ἐκ σοῦ Θεονύμφευτε βλύσαν ὁ Κύριος, ἐπλυνεν ἡγίασεν,
ἡμᾶς τοὺς πίστει εἰσδεξαμένους αὐτόν, καί κληρονόμους ἔδειξε τῆς βασιλείας
αὐτοῦ, ἀνυμνούντας, τὴν αὐτοῦ χρηστότητα, καί σὲ πόθω θερμῶς
μεγαλύνοντας.

Καταβασία

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ,
αὔλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καί
βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή ἀειπάρθενε.

Εξαποστειλᾶριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Τὸ τοῦ Προδρόμου σήμερον, χαροποιὸν Γενέθλιον, τὸ σκυθρωπὸν διαλύει,
τῆς τοῦ πατρός ἀφωνίας, καί τῆς τεκούσης στείρωσιν, μηνύει δέ τὴν
μέλλουσαν, χαράν καί ἀγαλλίαςιν, διό καί πάσα ἡ κτίσις, αὐτὸ φαιδρῶς
εορτάζει.

Θεοτοκίον

Προφήται προεκήρυξαν, Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν, καί Μάρτυρες θεοφρόνως, τὸν
σὸν Υἱὸν Θεοτόκε, τρανῶς καθωμολόγησαν, Θεὸν τῶν ὅλων πάνταγενε, μεθ'
ὧν σε μεγαλύνομεν, οἱ διὰ σοῦ λυτρωθέντες, τῆς παλαιᾶς καταδίκης.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχ. Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐκ γηραλέας μητρός, Θεοῦ Λόγου προάγγελος,
Ἰωάννης σήμερον, προελθεῖν κατεπείγεται, τὴν δεσμευθεῖσαν γλώσσαν
τρανότατα, διὰ τοῦ τόκου εὐλαλὸν δείκνυσιν. Ὡ τῆς ἀφάτου σου, προμηθείας

Δέσποτα! δι' ἧς Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, Προφητῶν τε υπέρτερος, μητρικῆς στεριώσεως, διαλύει τό ἐγκλημα, ὁ ἐν πνεύματι, καὶ δυνάμει ἐλθὼν Ἡλιοῦ, ὁδὸν Κυρίου ετοιμαζόμενος. Ω τῆς ἀφράστου σου, ευσπλαγχνίας Δέσποτα! δι' ἧς Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ προκηρύξας Χριστοῦ, πρὸς ἀνθρώπους τὴν κένωσιν, υπεράνω δείκνυται, πάντων αὐτοῦ τῇ φωνῇ, Καὶ τῇ τεκούσῃ λύει τὴν στείρωσιν, δυνάμει θεία καὶ Ζαχαρίου φωνήν. Ω τῶν μεγάλων σου, θαυμασίων Δέσποτα! δι' ὧν Χριστέ, σῶσον τοὺς τιμῶντάς σου, τὸν μέγαν Πρόδρομον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, ὁ Προφήτης καὶ Πρόδρομος, υπεράνω δείκνυται, Προφητῶν τε υπέρτερος, καὶ παρουσίας Χριστοῦ προάγγελος, ὁ προσκιρτήσας ἐν τῇ νηδύϊ μητρός. Ω τῶν μεγίστων σου, δωρεῶν φιλόανθρωπε! δι' ὧν Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς παντοδύναμος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'
Ανατολίου

Αστήρ ἀστέρων Πρόδρομος, στεριωτικῆς ἐκ νηδύος, ἐπὶ γῆς τίκτεται σήμερον, Ἰωάννης ὁ θεοπόθητος, καὶ Χριστοῦ ἐπιφαίνει τὴν αὐγὴν ἀνατολήν τὴν ἐξ ὕψους, εἰς εὐθείαν πιστοῖς διάβασιν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον
Ἦχος πλ. β'

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σέ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις

Δίδεται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἀγίου, Ὡδὴ γ' καὶ ς'.

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλουία.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἁγίας Οσιομάρτυρος Φεβρωνίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἰδιόμελα τοῦ Προδρόμου γ'.

Ἦχος δ'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Λύει τοῦ Ζαχαρίου τήν σιωπήν, γεννηθεῖς ὁ Ἰωάννης, καί γάρ οὐδέ ἐπρεπε τόν πατέρα σιωπᾶν, προελθούσης τῆς φωνῆς, ἀλλ' ὥσπερ ἀπιστηθείσαν, πρώην τήν γλώτταν ἔδησεν, οὕτω φανερωθείσαν, δοῦναι τῷ πατρί τήν ἐλευθερίαν, ὡ καί ευηγγελίσθη, καί ἐγεννήθη, φωνή τοῦ Λόγου, καί φωτός Πρόδρομος, πρεσβεύων ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός

Σήμερον ἡ φωνή τοῦ Λόγου, τήν φωνήν δι' ἀπιστίαν κρατουμένην, λύει τήν πατρικήν, καί τῆς Ἐκκλησίας ἐμφαίνει τήν εὐτεκνίαν, δεσμά τῆς στείρωσεως λύονται μητρικά, ὁ λύχνος τοῦ φωτός προέρχεται, ἡ αὐγή τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης, μηνύει τήν ἔλευσιν, εἰς ἀνάπλασιν πάντων, καί σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀνατολίου ὁ αὐτός

Θεοῦ Λόγου μέλλοντος ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, Ἄγγελος ἐκ στείρωτικῶν ὠδίνων προέρχεται, ὁ μέγας ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, καί Προφήτου περισσότερος, ἔδει γάρ θείων πραγμάτων, παραδόξους εἶναι τὰς ἀρχάς, παρ' ἡλικίαν τό γόνιμον, καί ἀνευ σποράς σύλληψις, ὁ ποιῶν θαυμάσια, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν δόξα σοι.

Καί τῆς Ἁγίας Προσόμοια γ'

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Ἀθλησιν ὑπέμεινας, τή σή παλαιίστρα κατάλληλον, Φεβρωνία πανεύφημε, ἰδρώσιν ἀσκήσεως, μαρτυρίου αἶμα, συγκερασάμενη, ὅθεν καί στέφανον διπλοῦν, ὁ εὐεργέτης σοι ἐχαρίσατο, πρὸς ὃν καί ἀνελήλυθας, πεποικιλμένη λαμπρότητι, ὡς Παρθένος πανάμωμος, καί ὡς Μάρτυς ἀήττητος.

Κάλλει τό τοῦ σώματος, ἡ ὡραιότης ἡ ἐνθεός, τῆς ψυχῆς σου συνέδραμεν, ὡς κρίνον γάρ ἔλαμψας, ἐν μοναῖς ὅσαις, ἐκλελευκασμένη, καί ταῖς τοῦ αἵματος ροαῖς, πεφοινιγμένη Νύμφη πανάμωμε, διό σε καί οὐράνιος, τερπνός ἐδέξατο θάλαμος, καί παστάς ἀκατάλυτος, ὡς Παρθένον καί Μάρτυρα.

Κύκλω παρενέβαλε, σοῦ Φεβρωνία πανεύφημε, ὁ ρυόμενος Ἄγγελος, ἐκ βρέφους γάρ Κύριον, φοβουμένη ὠφθης, καί ἀνακειμένη, ὥσπερ ἀνάθημα τερπνόν, τετηρημένον τῷ παντοκράτορι, ἐντεύθεν κατεπάτησας, τήν τοῦ Σελήνου παράνοϊαν, καί στεφθεῖσα ἀνέδραμες, πρὸς Χριστόν τόν νυμφίον σου.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Η Ελισάβετ συνέλαβε τόν Πρόδρομον τῆς χάριτος, ἡ δὲ Παρθένος τόν Κύριον τῆς δόξης, Ἠσπάσαντο ἀλλήλας αἱ μητέρες, καί τό βρέφος ἐσκίρτησεν, ἐνδοθεν γάρ ὁ δούλος ἡνεί τόν Δεσπότην, θαυμάσασα ἡ μήτηρ τοῦ Προδρόμου, ἤρξατο βοάν, Πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου ἔλθῃ πρὸς με; ἵνα σῶσῃ λαόν ἀπεγνωσμένον, Ὁ ἔχων τό μέγα ἔλεος δόξα σοι.

Εἰς τόν Στίχον, τῆς Οκτωήχου

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Βλέπε τήν Ελισάβετ, πρὸς τήν Παρθένον Μαριάμ διαλεγομένην, Τί παραγέγονας πρὸς με, ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου; σύ βασιλέα βαστάζεις, καγὼ στρατιώτην, σύ τόν νομοδότην, καγὼ τόν νομοθέτην, σύ τόν λόγον, καγὼ τήν φωνήν, τήν κηρυξασαν τήν βασιλείαν τῶν ουρανῶν.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Προδρόμου

Ἦχος δ'

Προφήτα καί Πρόδρομε, τῆς παρουσίας Χριστοῦ, ἀξίως εὐφημήσαί σε οὐκ εὐπορούμεν ἡμεῖς, οἱ πόθῳ τιμώντές σε, στείρωσις γάρ τεκούσης, καί πατρός ἀφωνία, λέλυνται τῇ ἐνδόξῳ, καί σεπτῇ σου γεννήσει, καί σάρκωσις Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, κόσμῳ κηρύσσεται.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἀγίας

Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ, κράζει μεγάλη τῇ φωνῇ, Σέ Νυμφίε μου ποθῶ, καί σέ ζητούσα ἀθλῶ, καί συσταυρούμαι καί συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ σου, καί πάσχῳ διὰ σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν σοί, καί θνήσκῳ ὑπὲρ σου, ἵνακαί ζήσω ἐν σοί, ἀλλ' ὡς θυσίαν ἀμωμον, προσδέχου τήν μετὰ πόθου τυθείσάν σοι, Αὐτῆς πρεσβεΐαις, ὡς ἐλεήμων, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τοῦ Προδρόμου εἰς, καί τῆς Ἀγίας ὁ παρὼν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ὑμνοὶς σε μέλπῳ προσφόρῳς Φεβρωνία.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Υγρὰν διοδεύσας

Υπέρμαχε δόξης τῆς τοῦ Χριστοῦ, παράσχου μοι χάριν, Φεβρωνία καί φωτισμόν, τήν σὴν εὐφημήσαι φωτοφόρον, καί σεβασμίαν πανήγυριν ἄσμασι.

Μελέτη θανάτου διηνεκεῖ, λαμπρύνασα Μάρτυς, Φεβρωνία σοῦ τήν ψυχὴν, ἔδραμες πρὸς ὕψος μαρτυρίου, διὰ βασάνων πολλῶν προσαχθείσα Χριστῷ.

Νεώσασα πόνοις ἀσκητικοῖς, τήν ἀρουραν Μάρτυς, τῆς καρδίας σου τηλαυγῶς, Μαρτύρων ἐδρέψω τοὺς στεφάνους, ἀθλητικῶς τῷ Θεῷ ἡμῶν

άδουσα.

Ο νεύματι πάντα δημιουργών, εκ σου Θεομήτορ, εσαρκώθη, όν ευσεβώς, ποθήσασα κόρη Φεβρωνία, μαρτυρικώς εν αυτώ προσενήνεκται.

Ωδή γ'

Σύ εί τό στερέωμα

Ίσχυσας τώ Πνεύματι, καταβαλείν οφρύν ένδοξε, τυραννικήν, καί πολυθεΐας, Φεβρωνία τό άθεον.

Σύ νύν εστερέωσας, τή κραταιά χειρί Δέσποτα, μαρτυρικώς, αγωνιζομένην, Φεβρωνίαν τήν ένδοξον.

Σώμά σου τεμνόμενον, υπέρ Χριστού αγνή πάνσοφε, μαρτυρικώς, σύ του Παραδείσου, εγεώργεις απόλαυσιν.

Θεοτοκίον

Εύρέ σε βοήθειαν, τήν Θεομήτορα Πάναγνε, η ευκλής, Μάρτυς Φεβρωνία, καί τυράννους κατήσχυνε.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών Προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα τού Προδρόμου

Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ο πάλαι ταΐς ροαΐς, Ιορδάνου βαπτίσας, την κάθαρσιν παντός, Ιωάννη τού κόσμου, πολλοΐς με βυθιζόμενον, πλημμελήμασιν έλκυσον, καί απόπλυνον, από παντοΐας κηλίδος, τόν Φιλάνθρωπον, διά παντός ικετεύων, ως πρέσβυς ευπροσδεκτος.

Δόξα... τής Αγίας

Ποθήσασα Χριστόν, τόν ωραίον εν κάλλει, εχώρησας τομώς, προς μεγίστους αγώνας, δι' ών τόν αρχέκακον, παντελώς εθανάτωσας, ού με λύτρωσαι, τών πολυπλόκων παγίδων, οδηγούσά με, ταΐς σαΐς ευχαΐς Φεβρωνία, προς θεΐαν μετάνοιαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Νηδυΐ μητρική, Ιωάννης σκιρτήσας, φερόμενον αγνή, τόν Θεόν εν γαστρί σου, επέγνω θεΐα χάριτι, καί πιστώς προσεκύνησεν, αλλά δέομαι, σύν τώ Προδρόμω Παρθένε, καθικέτευσον, όν εσωμάτωσας Λόγον, σωθήναι τόν δούλόν σου.

Ωδή δ'

Σύ μου ισχύς Κύριε

Μώμος εν σοΐ, όλως ουκ έστι πανεύφημε, Φεβρωνία, σύ γάρ αμφοτέρωθεν, τώ λυτρωτή σου καί εραστή, τώ πεποθημένω ευαρεστήσαι εσπούδασας, ασκήσεως εν πόνοις, καί μαρτύρων εν άθλοις, κοσμουμένη θεόφρον πανόλβιε.

Εξ απαλών, Μάρτυς ονύχων επόθησας, τής αγάπης, πηγὴν τὴν ἀέναον, τὴν
εφετὴν πᾶσι λογικοῖς, ἥς ορεγομένη βασάνων πόνους υπέμεινας, πυρί
φλογιζομένη, καὶ μελῶν στερουμένη, Φεβρωνία παρθένων τό καύχημα.

Λόγοις Θεοῦ, εντεθραμμένη θεόσοφε, τοῖς ποθοῦσι, λόγον τὸν σωτήριον τὰς
Ιεράς, βίβλους Ιερῶς, εγχειριζομένη, ενθέως Μάρτυς ἐξήπλωσας, καὶ τής
διδασκαλίας, τοὺς μισθοὺς εκομίσω, τῶν Μαρτύρων τὴν δόξαν πλουτήσασα.

Θεοτοκίον

Πύλη φωτός, πᾶσιν ἐδείχθης Πανάμωμε, τοῖς εν σκότει, φῶς τό
απερίγραπτον, περιγραπτῷ σώματι Χριστόν, τής δικαιοσύνης τὸν ἥλιον
απαστράψασα, οὐ νύν ταῖς φρυκτωρίαις, Φεβρωνία ρωσθείσα, τῶν
Μαρτύρων τό κλέος ἐκτήσατο.

Ὡδή ε'

Ἵνα τί με ἀπώσω

Ὁραιώθης πορφύρα, Μάρτυς ἐξ αἱμάτων σου ἐξθφανθείση σοι, ἐγυμνώθης
σῶμα, καὶ παθῶν τῶν χιτῶνα ἀπέρριψας, πρό βημάτων στάσα, δικαστικῶν ὡ
Φεβρωνία, τοῦ Χριστοῦ μιμουμένη τὴν γύμνωσιν.

Πυρωθείσα τῷ πόθῳ, Μάρτυς τοῦ νυμφίου σου τοῦ νοητοῦ τὴν ψυχὴν, καὶ
θελχθείσα τούτου, καλλοναῖς ἀκηράτοις υπέμεινας, τεμνομένη χεῖρας, καὶ τῶν
πληγῶν τὰς ἀλγηδόνας, Φεβρωνία Μαρτύρων τό καύχημα.

Ροὴ τῶν σῶν αἱμάτων, τής πολλυθείας τὴν φλόγα κατέσβεσεν, οἱ δέ σοί
οδόντες, ἐκριζούμενοι πᾶσαν ἀνέσπασαν, τῶν εἰδώλων πλάνην, καὶ τής
τρυφῆς σοι Φεβρωνία, τὴν αἰώνιον τέρψιν εἰργάσαντο.

Θεοτοκίον

Οἱ σοί πόδες τμηθέντες, θείων μαρτυρίων τὴν τρίβον διώδευσαν, καὶ πρὸς
τὸν τεχθέντα, ἐκ Παρθένου ἀγίας μετέβησαν, ἐμπεριπατοῦντες, χαρμονικῶς
εν Παραδείσῳ, Φεβρωνία παρθένε Θεόνυμφε.

Ὡδή ς'

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον

Σελήνου τοῦ δυσσεβοῦς ἡ ἄθεος, καὶ θρασεῖα κατεβλήθη ωμότης, τής τοῦ
Θεοῦ, περί πάντων προνοίας, ἐκζητησάσης τό αἷμά σου, Ἐνδοξε, καὶ
σέσωσται διὰ τής σῆς, καρτερίας ὁ θεῖος Λυσίμαχος.

Φωστήρα θεολαμπὴ σε ἔδειξεν, ἡ σοφὴ καὶ θεοφόρος Βρυαῖνη, ταῖς διδαχαῖς
ἐκβιβάσασα κόρη, καὶ τής ἐλπίδος ουδόλως διήμαρτε, παρέστησε γάρ τῷ
Χριστῷ, Φεβρωνία σε νύμφην ἀμόλυντον.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐμπυχος τοῦ Δεσπότης θάλαμος, ὁ λαμπραῖς τής παρθενίας ἀκτίσι,
φωτοειδῶς, ὥσπερ κρίνον ἐκλάμπων, τής ἀκανθώδους εν μέσῳ συγχύσεως,
ἡ πάνταγνος καὶ ευπρεπής, Θεοτόκος ἀξίως δοξάζεται.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αὐτῷ απαγγελῶ μου τάς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καί ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καί δέομαι ὡς Ἰωνάς, Εκφθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος

Ἡ πρίν στείρα σήμερον, Χριστοῦ τόν Πρόδρομον τίκτει, καί αὐτός τό πλήρωμα, πάσης τῆς προφητείας, ὄνπερ γάρ, προανεκήρυξαν οἱ Προφῆται, τούτον δὴ, ἐν Ἰορδάνῃ χειροθετήσας, ἀνεδείχθη Θεοῦ Λόγου, Προφήτης Κήρυξ ομοῦ καί Πρόδρομος.

Συναξάριον

Τῇ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἀγίας Οσιομάρτυρος καί πολυάθλου Φεβρωνίας.

Στίχοι

- Προίξ τῇ γυναικῶν καλλονὴ Φεβρωνία.
- Τομή κεφαλῆς, ὡς καλὴ σοι προίξ γύναι!
- Δώκε δέ Φεβρωνίῃ ξίφει αὐχένα εἰκάδι πέμπτη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ορεντίου, καί τῶν ἐξ γνησίων ἀδελφῶν αὐτοῦ, ὧν τὰ ὀνόματα Φαρνάκιος, Ἐρως, Φίρμος, Φιρμίσιος, Κυριακός καί Λογγίνος.

Στίχοι

- Εκδύς θαλάσσης ζών Ορέντιος βάθους,
- Ἐν γῇ τελευτᾷ καί πρός οὐρανόν τρέχει.
- Ἄρας ὁ Φαρνάκιος ἐκ γῆς πηλίνης,
- Ἀνήλθεν εἰς ἔδαφος οἴκου Κυρίου.
- Ερώων υπήρχεν οὐρανῶν κάλλους Ἐρως,
- Πρός οὓς μεταστάς, ὥσπερ ἡρα χαιρέτω.
- Θρόνοι νοητοῖ Φιρμίνος τε καί Φίρμος,
- Οἷς ἐγκάθεται Βασιλεύς τῶν Ἀγγέλων.
- Κυριαχόν, Λογγίνον ὡς Ἰσαγγέλους,
- Θεός τίθησιν ἰσοτίμους Ἀγγέλοις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἀνάμνησις τῆς υπέρ λόγον καί πάσαν ἐλπίδα δοθείσης ἡμῖν βοηθείας παρὰ τοῦ μεγάλου Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τῶν πρεσβείων τῆς ἀσπύρου αὐτόν τεκούσης, κατὰ τῶν διὰ γῆς τε καί θαλάσσης, κυκλωσάντων τήν καθ' ἡμᾶς Βασιλίδᾳ τῶν πόλεων, καί πανωλεθρία παραδοθέντων τελείῳ ἀφανισμῷ.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου καί πάντων σου τῶν Ἁγίων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδή ζ'
Παῖδες Εβραίων

Ρεῖθρα πηγάζεις ἰαμάτων, τοῖς προστρέχουσιν ἐν πίστει τῷ ναῷ σου,
Φεβρωνία σεμνή, καί τῷ Χριστῷ βοώσιν, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡ τῆς καλῆς σου πραγματείας! σαρκὸς αἵματος θεόφρον ἀντηλλάξω,
βασιλείαν Θεοῦ, πανεύφημε βοώσα, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Στίφει παρθένων συγχορεύεις, ἀξιάγαστε παρθένε Φεβρωνία, τῇ Παρθένω
καί Θεομήτορι βοώσα, Εὐλογημένος πάνταγενε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ωδή η'
Ἑπταπλασίως κάμινον

Φωτοφανῶς ἡ μνήμη σου, Φεβρωνία τελεῖται νῦν, ταῖς φωτοειδέσιν
αστραπαῖς πυρσεύουσα, φωτὶ γάρ ὠμίλησας, καί φωτοφόρος γέγονας, Τὸν
φωτοποιόν, καί φωτοδότην βοώσα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εθαυμαστώθης πρότερον, ἐν ἀσκήσει πανεύφημε, καί μαρτυρικῶς,
κατεκοσμήθης ὕστερον, ὀπίσω γάρ ἔδραμες, τοῦ ἐραστοῦ νεάνις φαιδρά, καί
σοῦ τοὺς μαστοὺς, τοὺς ἀγαθοὺς ὑπὲρ οἶνον, ἐτμήθης Φεβρωνία, ὑπὲρ τῆς
εὐσεβείας, ὁσμή δέ σου τῶν μύρων, πιστοὺς εὐωδιαζεις.

Βεβαρυμμένος πταίσμασι, Φεβρωνία πανεύφημε, καί ταῖς τρικυμίαις, τῶν
παθῶν κυκλοῦμενος, προσφεύγω τῇ σκέπῃ σου, τῶν ἀμφοτέρων λύσιν
ζητῶν, ἀλλ' ὡς θαυμαστή, καί ἐκλεκτὴ τῷ Δεσπότῃ, βοῶντα μὴ παρίδης, ἀλλὰ
με σαῖς πρεσβείαις, ἐξαρπασον θεόφρον, ἐκ βρόχων ψυχοφθόρων.

Θεοτοκίον

Ρητορευόντων γλώσσαί σε, ἀνυμνήσαι οὐ σθένουσιν, ὦ Θεογεννήτορ,
Μαριὰμ Θεόνυμφε, Θεὸν γάρ ἐγέννησας, τὸν ἐπὶ πάντων Κόρη ἀγνή, ἐκ
παρθενικῆς, ἀπειρογάμου νηδύος, ὦ νῦν ἡ Φεβρωνία, μελωδούσα κραυγάζει,
Λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν,
εἰς ἑξήκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τὸν
Δημιουργὸν καί Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ωδή θ'
Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός

Ὡ θεία τοῦ Δεσπότου περιστερά, περιηργυρωμένη λαμπρότητι, παρθενική,
σῶμα λαμπρυνθείσα ἀσκητικῶς, κεχρυσωμένη πτέρυγας, ταῖς χλωροειδέσι
μαρμαρυγαῖς, τῆς σῆς ὁμολογίας, καί θείων σου αἱμάτων, τοὺς σέ ὑμνοῦντας

καταφαίδρυνον.

Νοί προσομιλούσα γυμνώ τώ νώ, Φεβρωνία θεόφρον κατέλαβες, τών ορεκτών, έσχaton καί τέλους, μακαριστού, επιτυχείν ηξίωσαι, νύν συμβασιλεύουσα τώ Χριστώ, λαμπρώς τώ σώ νυμφίω, αφράστοις εν θαλάμοις, εν ευφροσύνη διαμένουσα.

Ιάσεις αναβρύεις ως ποταμός, ροιζηδόν τοίς εν πίστει προστρέχουσι, σου τή σεπτή, θήκη Φεβρωνία θεοειδές, τής παρθενίας άγαλμα, άνθος τό τής φύσεως τό τερπνόν, θυγάτηρ Βασιλέως, η ένδον κεκτημένη, τής θείας δόξης τό αγλάϊσμα.

Θεοτοκίον

Ανώρθωσας Παρθένε τών γυναικών, τό ολίσθημα Λόγον κυήσασα, τόν ανορθούν, τούς κατερραγμένους, ως αγαθόν, καί κραταιόν δυνάμενον, όν η Φεβρωνία η ευκλεής, ποθήσασα συντόνως, οπίσω σου δραμούμαι, αγαλλομένη ανεβόησεν.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσι».

Εξαποστειλάριον τού Προδρόμου Γυναίκες ακουτίσθητε

Τό τού Προδρόμου σήμερον, χαροποιόν Γενέθλιον, τό σκυθρωπόν διαλύει, τής τού πατρός αφωνίας, καί τής τεκούσης στείρωσιν, μηνύει δέ τήν μέλλουσαν, χαράν καί αγαλλίασιν, διό καί πάσα η κτίσις, αυτό φαιδρώς εορτάζει.

Θεοτοκίον

Προφήται προεκήρυξαν, Απόστολοι edίδαξαν, καί Μάρτυρες θεοφρόνως, τόν σόν Υιόν Θεοτόκε, τρανώς καθωμολόγησαν, Θεόν τών όλων πάνταγνε, μεθ' ών σε μεγαλύνομεν, οι διά σου λυτρωθέντες, τής παλαιάς καταδίκης.

Εις τόν Στίχον, τής Οκτωήχου

Δόξα... Τού Προδρόμου Έχος πλ. δ'

Πρέπει τώ Ιωάννη η ευωδία, πρέπει τώ Βαπτιστή τών ασμάτων η τερπνότης, ούτος γάρ εκήρυξε τήν απαρχήν τής ημών σωτηρίας, ο σκιρτών εν κοιλία, καί βοών εν ερήμω, Μετανοείτε, τού Βασιλέως ο στρατιώτης, ο Πρόδρομος τής χάριτος, ο τόν αμνόν προμηνύων, καί τόν Σωτήρα πρεσβεύων, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος πλ. δ'

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμὰς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία καὶ, Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρὸς ἡμῶν Δαυὶδ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Πάτερ Δαυὶδ παμμακάριστε, δι' ἐγκρατείας τὸν νοῦν, λαμπρυνόμενος ἀρίστα, πρὸς τό πρῶτον αἴτιον, τῶν καλῶν ανεπτέρωσας, καὶ στύλος ὠφθης, φωτοειδέστατος, φωτίζων πάντας, λόγοις καὶ θαύμασι, τοὺς προσιόντας σοι, διανοία πάντοτε θεοπρεπεῖ, ὅθεν σε γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

Καθάπερ ὄρνις ευκέλαδος, ἐν ἀναβάσει φυτοῦ, καλιάν Πάτερ ἐπηξας, τῷ κρύει πηγνύμενος, καὶ τῷ θέρει φλεγόμενος, χρυσὰς ἐντεύθεν ἔλαβες πτέρυγας, τῆς ἀπαθείας, καὶ τελειότητος, καὶ πρὸς οὐράνιον, ὕψος κατεσκήνωσας ὑπὲρ ἡμῶν, πάντοτε δεόμενος, τῶν ευφημούντων σε.

Θεῖω ἀπαθείας ἀνθρακι, φλέξας σαρκὸς ἡδονὰς, ἀκατάφλεκτος ἐμεινας, ἐν χερσὶ τοὺς ἀνθρακας, πρὸ προσώπου θεόπνευστε, τοῦ Βασιλέως κατέχων, Ὅσιε, ἐκπληττομένου τὴν σὴν λαμπρότητα, ὅθεν παρέσχε σοι, τὰς αἰτήσεις μέγιστον πρὸς τὸν Θεόν, πρέσβυν σε μακάριε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Πάντοτε πράττων τὰ ἀποπα, τὸν Ποιητὴν μου Θεόν, παροργίζω ὁ ἀθλιος, καὶ πτοοῦμαι πάναγνε, τὴν αἰώνιον κόλασιν, καὶ τοῦ πυρός τὴν φλόγα τὴν ἀσβεστον, καὶ τῶν σκωλήκων τὴν ἀγριότητα, ὧν με ἐξάρπασον, Δέσποινα πανύμνητε, τὸν σὸν Υἱόν, λόγοις τὸν φιλόανθρωπον, καθικετεύουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς ἐβλεψέ σε σταυρούμενον, ἐν τῷ Κρανίῳ Σωτήρ, ἠλλοιοῦτο ἡ συμπασα, κτίσις καὶ συνέιχετο, δονουμένη μὴ φέρουσα, ἀδίκως πάσχοντα υπεράγαθε, ἡ δὲ Παρθένος ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, Οἶμοι! ἐφθέγγετο, τέκνον μου γλυκύτατον, τί τό καινόν, τοῦτο καὶ παράδοξον, καὶ ξένον θέαμα;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ωκτωηχου, καὶ τοῦ Ἀγίου ὁ παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Υμνῶ μάκαρ σου τόν βίον θείοις λόγοις. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. α'
Ἰππον καί ἀναβάτην

Ὑμνοὶς τήν φωτοφόρον, καί θείαν μνήμην σου, συνελθόντες τιμῶμεν, Δαυῖδ μακαριώτατε, φωτός ἐγνωκότες σε, καί ἡμέρας, Ὅσιε, κληρονόμον ἐν θείῳ Πνεύματι.

Μέλη νεκρώσας Πάτερ, ἐν γῇ τοῦ σώματος, τὴν ζωὴν ἐνοικούσαν, ἐν τῇ καρδίᾳ ἐσχηκας, Χριστόν τόν νεκρώσαντα, διαβόλου δύναμιν, τοῦ νεκρώσαντος τό ἀνθρώπινον.

Νόμοις τοῖς τοῦ Δεσπότου, υπείκων Ὅσιε, τόν σταυρόν σου ἐπ' ὠμων, ἀνέλαβες τοῖς ἰχνεσι, τοῖς τούτου ἐπόμενος, καί καθεῖλες ἔπαρσιν, τοῦ ἀλάστορος ταπεινούμενος.

Θεοτοκίον

Ὡφθης ωραῖσμένη, τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν, καί Χριστόν τόν ωραῖον, Παρθένε ἀπεκύησας, βροτοὺς ωραῖσαντα, τοῖς ωραίοις κάλλεσι, τῆς θεότητος αειπάρθενε.

Ὡδή γ'
Ὁ πῆξας ἐπ' ουδενός

Μαράνας δι' ἐγκρατείας, κάλλος τοῦ σώματος, τὰς αὐγὰς ἐδέξω τοῦ θείου Πνεύματος, καί τῆς ἀπαθείας φωταυγείς, ἀπήστραψας ἀκτίνας, καί ἰαμάτων τὰ χαρίσματα, Πάτερ τοῦ Προφήτου ὁμῶνυμε.

Αγίων ἰχνηλατῶν, τοὺς βίους μακάριε, ὅλος ἡγιάσθης ταῖς θείαις πράξεσιν, ὅθεν ἀγιάζεις μυστικῶς, τοὺς πίστει τὴν ἀγίαν, ἐπιτελούντάς σου πανήγυριν, Πάτερ θεοφόρε πανόλβιε.

Κοιμίσας τὰς ἡδονάς, τοῦ σώματος, Ὅσιε, προσευχαῖς ἀγρύπνοις καί ἀγωνίσματι, Πάτερ ἐν εἰρήνῃ ἀληθῶς, υπνώσας ἐκοιμήθης, ὅθεν σε ἀγρυπνον κεκτήμεθα, φύλακα οἱ πόθῳ τιμώντές σε.

Θεοτοκίον

Αγγέλων τιμιωτέρα, ὠφθης κυήσασα, τόν αὐτοὺς Παρθένε δημιουργήσαντα, ὅθεν ἱκετεύω σε ἀγνή, αγιάσον τόν νοῦν μου, καί τὴν καρδίαν φωταγώγησον, νέφη τῶν παθῶν ἐκδιώκουσα.

Ὁ Εἰρμός

«Ὁ πῆξας ἐπ' ουδενός, τὴν γῆν τῇ προστάξει σου, καί μετεωρίσας ἀσχέτως βρῖθουσιν, ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτρην τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε ἀγαθέ καί φιλόανθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τὴν σοφίαν καί Λόγον

Εγκρατεία τά πάθη τά τῆς σαρκός, τῇ ψυχῇ υποτάξας Πάτερ σοφέ, ωράθης μακάριε, μετά σώματος Ἄγγελος, καλιάν δέ πήξας, ὡς ὄρνις ευκέλαδος, ἐν φυτῷ εἰς ὕψος, τόν νούν ανεπτέρωσας, ὅθεν τῶν θαυμάτων, ενεργείας πλουτήσας, μετήλθες πρὸς Κύριον, ὃν ἐκ βρέφους ἐπόθησας, διὰ τοῦτο βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τά πάθη τά χαλεπά, ἴασαι δέομαι, καί συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἐπραξα, τὴν ψυχὴν καί τό σῶμα, μολύνας ὁ ἀθλίος, Οἶμοι! Τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἡνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ αθλίου μου σώματος; Τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενού, καί προστάτις θερμότατος, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἀμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύουσα, καί πικρῶς ἐκβοῶσα, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταυρωσιν, ἥνπερ υπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἀβυσσος, καί πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τά θεῖα παθήματα.

Ὡδὴ δ'

Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου

Ρημάτων ζωηρύτων τοῦ Πνεύματος, καθυπακούσας αλμυράν, τοῦ βίου θάλασσαν ἐλιπες, καί τοῖς κρουνοῖς τῶν δακρύων, παθῶν ἐναπεξήρυνας ρεύματα.

Συνέσεως καί χάριτος ἐμπλεως, Πάτερ γενόμενος Δαυῖδ, ἐν ἡσυχίᾳ ἐζήτησας, τόν ευεργέτην τῶν ὅλων, καί τούτου τῆς ἐλλάμψεως ἔτυχες.

Ὁ βίος σου τῇ βίᾳ τῆς φύσεως, περιφανῆς ἀναδειχθεῖς, καί συνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος, βαιοτάτης κακίας, ἀνθρώπους ἐλυτρώσατο Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε πανύμνητε Δέσποινα, τόν υπερύμνητον Θεόν, ἀνερμηνεύτως κυήσασαν, τὴν τούς χορούς τῶν Ἀγγέλων, τῷ κάλλει ἀσυγκρίτως νικήσασαν.

Ὡδὴ ε'

Ὁ ἀναβαλλόμενος

Τείνας σου τά ὄμματα, καί τά νοήματα πρὸς τόν ἐν ξύλῳ ἀναρτηθέντα, φυτῷ ἐνεκαρτέρησας, φλεγόμενος Πάτερ, καί νιφετοῖς πηγνύμενος.

Ὅλος ἀστραπόμορφος, ωράθης Ὅσιε, τό πύρ παλάμαις Δαυῖδ κατέχων, καί τόν βασιλεύοντα θυμιῶν συνθέτω, παμμάκαρ θυμιάματα.

Νύν ουκ εν αινίγματι, ουδέ φαντάσματι, τό θεϊόν κάλλος οράς Παμμάκαρ,
πρόσωπον δέ, Όσιε, πρός πρόσωπον μάλλον, λυθισών τών εμφάσεων.

Βότρυς ωραιότατος, τής θείας, Όσιε Δαυϊδ αμπέλου, εφάνης βλύζων, οίνον
κατανύξεως, τοίς εκ μέθης Πάτερ, παθών παραφρονήσασι.

Θεοτοκίον

Ίθουνον τόν βίον μου, καί τά κινήματα, τής διανοίας αγνή Παρθένε, πρός το
θεϊόν βούλημα, τού εκ σου αρρήτως, ημίν επιδημήσαντος.

Ωδή ς'

Μαινομένην κλύδωνι

Οίκος θείου Πνεύματος, εγνωρίσθης Όσιε Δαυϊδ, εν μικρώ οικίσκω
συγκλειόμενος, καί τήν στενήν τής ευρυχώρου ελόμενος.

Νόμοις καθυπέκλινας, τού Δεσπότη Πάτερ τήν ψυχήν, καί φωτός ανάπλεως
γεγένησαι, καί δεκτικός τών χαρισμάτων τού Πνεύματος.

Θαύμασιν ο βίος σου, θεοφόρε Πάτερ αληθώς, καθωραϊζόμενος τοίς πέρασι,
διεδόθη, όθεν πιστώς ευφημούμέν σε.

Θεοτοκίον

Εξ αγνών αιμάτων σου, εξυφάνθη σάρξ υπερφυώς, τώ δημιουργήσαντι τόν
άνθρωπον, Θεοτόκε, όθεν αξίως υμνούμέν σε.

Ο Ειρμός

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρω Δέσποτα Χριστέ, τών παθών τήν
θάλασσαν κατεύνασον, καί εκ φθοράς ανάγαγέ με ως εύσπλαγχνος».

Συναξάριον

Τή ΚΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου πατρός ημών Δαυϊδ, τού
εν Θεοσαλονίκη.

Στίχοι

- Δαυϊδ συνήφθης τώ πάλαι Δαυϊδ νέε,
- Άλλον Γολιάθσαρκικά κτείνας πάθη.
- Εκτη εξεπέρησε πύλας βίου εικάδι Δαυϊδ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημων Ιωάννου Επισκόπου
Γοτθίας.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ο υπερυψούμενος.

Ίστασο ακλόνητος, φυτού κλόνοις Όσιε, αρδείαις δακρύων σου, συχνώς
ποτιζόμενος, καί μέλπων ασιγήτως, ο Θεός ευλογητός εί.

Όλην σου τήν έφεσιν, πρός Θεόν ανέτεινας, όλην τήν καρδίαν σου, δοχείον

ετέλεσας, τών θείων χαρισμάτων, θεοφόρε εις αιώνας.

Ίθυνας τόν βίον σου, πρὸς τό θείον θέλημα, ἐφθασας ως ἤλπισας, τήν ἀνω μητρόπολιν, ἐν ἣ τό σόν ἐκτήσω, πολίτευμα θεόφρον.

Σέ φωτοειδέστατον, Πάτερ χρηματίσαντα, ἀνθρακας κατέχοντα, παλάμαις ως ἐβλεψεν, ὁ ἀναξ κατεπλάγη, καί πεσών σοί προσεκύνει.

Θεοτοκίον

Λέλυται τῷ τόκῳ σου, ἀράς τό ἀνθρώπινον, μόνη παντευλόγητε, διό σε δοξάζομεν, ὡς κεχαριτωμένην, Θεοτόκε ἐἰς αἰῶνας.

Ὡδή η'

Σοί τῷ παντουργῷ

Ὁρθρος φαεινός, τοῖς ἐν τῷ σκότει ὥφθης, τοῦ βίου Μακάριε, φῶς ἐπιγνώσεως, πᾶσιν αὐγάζων, τοῖς πόθῳ σε ὑμνοῦσι, καί υπερυψοῦσι, Χριστόν ἐἰς τοὺς αἰῶνας.

Γέγονας εὐθύς, καί ταπεινός καί πράος, Δαυῖδ τόν συνώνυμον, ἐξεικονίζων πιστῶς, ὅθεν σὺν τούτῳ, τήν γῆν τήν τῶν πράεων, Πάτερ ἐκληρώσω, ἐἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ θεοφεγγής, τῶν μοναζόντων στύλος Δαυῖδ ὁ μακάριος, Προφήτης ἐνθεος, ἄλλος ἐδείχθη, τὰ μέλλοντα προλέγων, θεία ἐπιπνοία, τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ.

Ἱεροπρεπής, ἱερωμένος ὅλως, ἡμερῶν τοῦ πνεύματος πλήρης γενόμενος, Πάτερ ἐν γῆρᾳ οσίως βαθυτάτῳ, ἐλίπες τόν βίον, καί ζῆς ἐἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σέ τήν καλλονήν, τοῦ Ἰακώβ Παρθένε, Θεός ἦν ἡγάπησε, καί ἐξελέξατο, πάντες ὡς μόνην, αἰεὶ εὐλογημένην ἀνυμνολογούμεν, ἐἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Σοί τῷ παντουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν ἐμελπον, Πάντα τὰ ἔργα, τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, ἐἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

Ἡσαΐα χόρευε

Ἱεράν πανήγυριν, συνελθόντες σήμερον πιστῶς, τελέσωμεν Ἱεροῦ, ἅπαντες Πατρός, ἀσκήσει ἐκλάμπαντος, καί εαυτόν, ὅλον τῷ Θεῷ, καθιερώσαντος, διὰ βίου τελειότητος.

Ὡσπερ δένδρον τέθηλας, ἐφ' ὑδάτων, Ὅσιε ροαῖς, πνευματικῶν ἀρετῶν, φέρων τοὺς καρπούς, φυτῷ δέ πηξάμενος, ὡς αετός, Πάτερ καλιάν, πρὸς τὰ οὐράνια, τὰς σὰς φρένας ἐξεπέτασας.

Σού προφητικώτατα, θεωρήσας Όσιε Δαυῖδ, τήν έξοδον προφωνεῖς, ταύτην τοῖς λαοῖς, ηνῖκα στελλόμενος, τήν κατ' αυτών έστησας σοφέ, τού βασιλεύοντος, σφοδροτάτην αγανάκτησιν.

Η αγία μνήμη σου, αγιάζει σήμερον ημάς, τελούντας ταύτην πιστώς, Όσιε Δαυῖδ, αγίως γάρ ήνυσας, τήν σεαυτού, Άγιε ζωήν, καί μετά κοίμησιν, τοῖς Αγίοις συναγάλλη αεί.

Θεοτοκίον

Φωτοφόρον πύλην σε, προεώρα, Ιεζεκιήλ, δι' ής διήλθε τό φώς, τό αληθινόν, Χριστός ο Θεός ημών, όν εκτενώς, αίτησαι Αγνή, τής μετανοίας μοι, διανοίξαι πύλας δέομαι.

Ο Ειρμός

«Ησαῖα χόρευε, η Παρθένος, έσχεν εν γαστρί, καί έτεκεν υιόν τόν Εμμανουήλ, Θεόν τε καί άνθρωπον, ανατολή, όνομα αυτώ, όν μεγαλύνοντες, τήν Παρθένον μακαρίζομεν».

Καί τά λοιπά τού Όρθρου, ως σύνηθες. Καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Σαμψών τού Ξενοδόχου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Έχος α'

Πανεύφημοι μάρτυρες

Πάτερ πανεύφημε σαρκός, τάς ορμάς ασκήσεως, καταμαράνας πυρσεύμασιν, έρημον ώκησας, ως Ηλίας πάλαι, τόν νούν καθαιρόμενος, απαύστοις πρός τό θεῖον συννεύσεσι, καί νύν ικέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Πάτερ θεόσοφε Σαμψών, ασκηταῖς ηρίθμησαι, τή απαθεία κοσμούμενος, καί κατεσκήνωσας, εν μοναῖς οσίαις, ένθα φώς τό άδυτον, τό ξύλον τής ζωής όπου πέφυκε, καί νύν ικέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Πάτερ θεόπνευστε Σαμψών, φωστήρ εχρημάτισας, φωταγωγών τήν υφήλιον, θαυμάτων λάμψεσι, ψυχοφθόρων νόσων, απευλαύνων ζόφωσιν, δαιμόνων εκμειών αμαυρότητα, καί νύν ικέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία τό άμωμον καί νούν, πάντα υπερκείμενον, τή καθαρότητι όχημα, περικρατούμενον, πολλαῖς αμαρτίαις, καί στενοχωρούμενον, πρός πλάτος

μετανοίας με ίθυνον, πανσθενεστάτη σου, προστασία, καί γάρ δύνασαι, οία
Μήτηρ, τού πάντα ισχύοντος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν ίδιον άρνα η αμνάς, καί άμωμος Δέσποινα, εν τώ Σταυρώ, ως εώρακεν,
είδος ουκ έχοντα, ουδέ κάλλος, Οίμοι! θρηνωδούσα έλεγε, τό κάλλος πού σου
έδυ γλυκύτατε; πού η ευπρέπεια; πού η χάρις η αστράπτουσα, τής μορφής
σου, Υιέ μου παμφίλτατε;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου ο
παρών, ού η Ακροστιχίς.

Υμνώ σε Σαμψών πίστεως θείοις λόγοις, Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. β' Δεύτε λαοί

Ύμνοις τήν σήν, φαεινοτάτην πανήγυριν, ανευφημείν ορμήσαντι, φώς μοι
κατάπεμπον, παρεστώς στεφηφόρος, τώ θρόνω τού Δεσπότη Μακαριώτατε.

Μόνα ποθών, τά πρός ζωήν οδηγούντά σε, κόσμου τερπνά παρέδραμες, καί
υπερκόσμιον, κληρουχίαν εκτήσω, διό σε συνελθόντες Σαμψών γεραίρομεν.

Νόμω Θεού, υποκλιθείς, Αξιάγαστε, πρός αρετής ακρώρειαν, χαίρων
ανέδραμες, ελεήμων εν πάσι, γενόμενος, διό σε νύν μακαρίζομεν.

Ώφθης πτωχών, συμπαθεστάτη βοήθεια, καί ασθενούντων Όσιε, ιατρός
άριστος, καί καταπονουμένων αντίληψις, διό σε Θεός εδόξασε.

Θεοτοκίον

Σέ τού Θεού, τήν υπέρ λόγον λοχεύτριαν, ως κραταιάν αντίληψιν, πάντων
Πανάμωμε, τών καταπονουμένων, δοξάζομεν απαύστως καί μακαρίζομεν.

Ωδή γ' Στερέωσον ημάς

Ελέω τού Θεού τό θείον έλεος, εκτήσω καί τής φωνής επακούσαι, ηξιώθης
τής καλούσης σε, πρός τόν θείον νυμφώνα Αξιάγαστε.

Σαμψών τόν Ιερόν ανευφημήσωμεν, Θεού γάρ μιμούμενος ευσπλαγχνίαν,
συμπαθής νοσούσι γέγονε, γυμνουμένων τε πάντων περιβόλαιον.

Αγίως καί σεπτώς τόν θείον βίον σου, ανύσας Αγίοις συνηριθμήθης, καί
μονάς οσίων έφθασας, φωτισμού απορρήτου αξιούμενος.

Μακάριος εί σύ, καί εύ σοι γέγονε, τούς θείους τηρήσαντι Πάτερ νόμους, τού
Κυρίου καί Θεού ημών, όν ικέτευε σώζεσθαι τήν ποιμήνην σου.

Θεοτοκίον

Ψυχῆς μου καί νοός Αγνή απέλασον, τό σκότος καί δίδου ως εν ημέρα, ευσημόνως πολιτεύεσθαι, τά σωτήρια πράττοντα προστάγματα.

Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Κάθισμα Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Κτησάμενος ψυχήν, ελεήμονα Πάτερ, επήρκεσας πτωχοίς, δασιλεί χορηγία, καί νύν μεταβέβηκας, πρός τά άνω βασιλεία, τών καμάτων σου, τάς αντιδόσεις λαμβάνων, διά τούτό σε εν ευφροσύνη καρδίας, Σαμψών μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Η μόνη τών πιστών, κραταιά προστασία, όν έτεκες Θεόν, υπέρ νούν τε καί λόγον, απαύστως ικέτευε, τάς ψυχάς ημών ρύσασθαι, πάσης θλίψεως, καί συμφορών καί κινδύνων, Μητροπάρθενε, αμαρτωλών προστασία, τού κόσμου βοήθεια.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η άσπιλος αμνάς, τόν αμνόν καί ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν, επί ξύλου ορώσα, θρηνούσα εφθέγγετο, μητρικώς ολολύζουσα, πώς ενέγκω σου, τήν υπέρ λόγον Υιέ μου, συγκατάβασιν, καί τά εκούσια πάθη, Θεέ υπεράγαθε;

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Ως αστήρ φαινότατος, πάντων ημών, φωτίζεις τάς καρδίας, τών αξιοχρέως μακαριζόντων σε.

Νυσταγμόν εκ βλεφάρων σου, αποβαλών, ηγρύπνησας καί πάσας, ηδονάς εκοίμισας τάς τού σώματος.

Πενομένοις επήρκεσας, διά Χριστόν καί εΐληφας τήν άνω, κληρουχίαν Όσιε αγαλλόμενος.

Ιερώς πεπολίτευσαι, επί τής γής, παμμάκαρ θεοφόρε, καί τών αιωνίων τερπνών επέτυχες.

Θεοτοκίον

Σέ πανάμωμε Δέσποινα, τό φωτεινόν, παλάτιον τού Λόγου, ανυμνολογούμεν καί μακαρίζομεν.

Ωδη ε'

Ο τού φωτός χορηγός

Τό καθαρώτατον φώς, αναπαυσάμενον εν σοί, Όσιε, φωτοειδή, ετέλεσε Πάτερ, φωτίζοντα πιστούς, ταίς τών αρετών σου, παιδραίς επιλάμψεσιν.

Εν συμπαθεία πολλή, τοῖς πενομένοις πλουτισμός γέγονας, καί ἱατρός τοῖς ἐν ἀσθενείαις, ἐγείρας προφανώς, τούτοις ἱατρείον, καθαίρον νοσήματα.

Ὡφθης ναός καθάρως, τοῦ παναγίου καί σεπτοῦ Πνεύματος, τῆς τῶν παθῶν ἰλύος, καθάρας σεαυτόν ὡς ἀληθώς, Πάτερ θεοφόρε, διό ευφημούμέν σε.

Θεοτοκίον

Σέ Παναγία Ἀγνή, τήν καλλονήν τοῦ Ἰακωβ πίστεως, θείαις φωναίς, ἀνυμνολογούμεν, κηύσασαν ἡμῖν, Θεόν σαρκοφόρον, ὃν τρέμει τὰ σύμπαντα.

Ὡδή ς'

Εν ἀβύσσῳ πταισμάτων

Θησαυρούς ουρανίους ἐπλούτησας, στέργων τήν συμπάθειαν, Σαμψὼν αοίδιμε, καί υπανοίγων πένησι, σοῦ τὰ σπλάγχνα τελείῳ φρονήματι.

Εδομήσω εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν, οἶκον ἱερώτατον, ἐν ᾧ προστρέχοντες, πολυειδῶν καθαίρονται, νοσημάτων πιστοὶ Παμμακάριστε.

Ἱερῶς σου τὸν βίον διήνυσας, καί μετὰ Οσίων οσίως ἐσκήνωσας, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῶν πιστῶς σε τιμώντων θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Ουρανός ὑψηλός ἐχρημάτισας, τοῦ παμβασιλέως Θεοῦ Παναμώμητε, καί καθαρὸν παλάτιον, καί παστάς φωτεινὴ θεία χάριτι.

Ὁ Εἰρμός

«Εν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλούμαι ἄβυσσον, Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ὡς ἱατρὸν πανάριστον, καί λειτουργὸν εὐπρόσδεκτον, οἱ τῇ σορῷ σου τῇ θείᾳ προστρέχοντες, Σαμψὼν θεόφρον Ὅσιε, συνελθόντες σε ὕμνοις, καί ψαλμοῖς ἀνυμνοῦμέν, Χριστὸν δοξάζοντες, τὸν τοιαύτην σοι χάριν παρέχοντα τῶν ἰάσεων.

Συναξάριον

Τῇ ΚΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Σαμψὼν τοῦ Ξενοδόχου.

Στίχοι

- Εξήγεν ὁ πρὶν ἐκ γνάθου Σαμψὼν πόμα.
- Ὁ νῦν δὲ Σαμψὼν μύρον ἐκ τάφου βρύει.
- Εἰκάδι ἐβδομάτῃ Σαμψὼν θάνε, βλύσέ τε μύρα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀνέκτου.

Στίχοι

- Οὐκ ἦν ἀνεκτὸν τῷ Ἀνέκτῳ μὴ στέργειν
- Τὸν διὰ Χριστὸν θάνατον μέχρι τέλους.

Ταίς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'
Εἰκόνος χρυσῆς

Ἰσχύν τόν Χριστόν, κραταίαν ἐν πειρασμοῖς ἔχων παμμάκαρ, βίου διέβης τό κλυδώνιον, ἀκαταπόντιστος Ὅσιε, καί πρὸς γαληνότατον ὄρμον, προσωρμίσθης γηθόμενος, Εὐλογητός εἰ ἐκβοών, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Σοφία πολλή, καί στοργή πνευματική Πάτερ κινούμενος, οἶκον ἐδείμω μάκαρ μέγιστον, ἐν ᾧ προσφευγοντες Ὅσιε, ἴασιν κομίζονται πάντες, οἱ βοῶντες καί λέγοντες, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λαμπτήρ φαεινός, ἀρετῶν θείῳ φωτὶ λελαμπρυσμένος, Σαμψὼν ωράθης καί κατηύγασας, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, ὅθεν συνελθόντες σε πίστει, μακαρίζοντες ψάλλομεν, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὁ πόκος ποτέ, προεδήλου τὴν ἀγνήν Σεμνή γαστέρα σου, εἰσδεξαμένην τὴν ουράνιον, δρόσον τὴν πάντας δροσίζουσας, τοὺς κεκρατημένους τῇ δίψῃ, τῆς ἀμαρτίας κραυγάζοντας, Εὐλογημένη ἡ Θεόν, σαρκὶ κυήσασα.

Ὡδή η'
Τόν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός

Γλώσσαν κινῶν χαρμονικῶς, εἰς Θεοῦ Πάτερ Σαμψὼν ὕμνους, τὰ πάθη τῆς σαρκὸς ἐγκρατεία, κατεδουλώσω ψυχὴ, καί δούλος Χριστοῦ γνησιώτατος, ὠφθης καί τῆς ἀνω, πόλεως κληρονόμος.

Ὁ καθαρώτατός σου νοῦς, φρυκτωρίαις θεϊκαῖς ηὐλαϊσμένος, φωτεινότατος ὠφθῇ, καί δεκτικός καθαρῶν Παμμάκαρ θείων ἐπιλάμψεων, ὅθεν σε τιμῶμεν, ἐν ὕμνοις θεοφόρε.

Ἰερωτάτην ἐσχηκῶς, τὴν ζωὴν πανευκλεῶς Σαμψων παμμάκαρ, προφανῶς ἐδοξάσθης, πρὸς τόν Θεόν μετελθών, Ἰδοὺ γάρ μένει τό μνημόσυνον, τό σὸν εἰς αἰῶνας, καί ἡ δικαιοσύνη.

Θεοτοκίον

Στήσον παθῶν μου τό δεινόν, νύν κλυδώνιον ἀγνή εὐλογημένη, καί πολέμησον πάντας, τοὺς ἀφειδῶς τῇ ἐμῇ, πτωχεῖα Κόρη ἐπεμβαίνοντας, δυσμενεῖς ἀσάρκους, ὅπως πιστῶς ὑμνῶ σε.

Ὁ Εἰρμός

«Τόν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Εβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταβάντα, καί τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καί ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'
Τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν Λόγον

Ἰδοὺ ἡ μνήμη σου Πάτερ, ὥσπερ ἥλιος πάσιν, ἀνέτειλε φωτίζουσα φαιδρῶς, τοὺς ἐν αὐτῇ σέ δοξάζοντας, ὡς θεράποντα θεῖον, Χριστοῦ καί κληρονόμον τῆς αὐτοῦ, βασιλείας καί πάντων, Ὁσίων συναριθμῖον.

Ὡς φωταυγῆς σου ὁ βίος, ὡς μεγίστη ἡ δόξα, ὡς ὀλβίος ὁ τάφος σου Σοφέ, ἐνθά τό τίμιον σῶμά σου, κατακείμενον ῥώσιν, πηγάζει τοῖς προστρέχουσι πιστῶς, καί τήν σὴν ἐξαιτούσι, βοήθειαν ἐκάστοτε.

Σοὺ τό περίδοξον Πάτερ, ἰατρεῖον ὁ πόνους, ἐκθήσω επισκέπτεσθαι αἰί, μή διαλίπης δεόμεθα, ἐν πολλῇ συμπαθείᾳ, ἀπαύστως προϊστάμενος ἡμῶν, καί κουφίζων ὁδύνας καί πόνους τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡλιακὰς ἀπαστράπτων, τοῖς τιμῶσί σε Πάτερ, ἀκτῖνας φωταγωγήσον ἡμῶν, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, καί λαμπρότητος θείας, μετόχους καταξίωσον ἡμᾶς, ταῖς πρεσβείαις σου μάκαρ, γενέσθαι δυσωπούμέν σε.

Θεοτοκίον

Φαινοτάταις λαμπάσι, τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, Παρθένε Παναγία ὑπέρ νούν, οἱ Θεοτόκον εἰδότες σε, φωτιζόμεθα πίστει, καί σκότους ἐκλυτρούμεθα παθῶν, καί κινδύνων παντοίων, καί βίου περιστάσεων.

Ὁ Εἰρμός

«Τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, τόν ἀρρήτω σοφία, ἤκοντα καινουργῆσαι τόν Ἀδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ Ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον

Ὁ ουρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Εσκόρπισας τόν πλούτον, τοῖς πέννησι θεαρέστως, καί ὀλικῶς ἀνετέθης, ὦ Σαμψῶν τῷ Κυρίῳ, ὃν ἐκδυσώπει ἀπαύστως, παθῶν ἡμᾶς ἐκλυτρούσθαι.

Θεοτοκίον

Τή κραταιά σου σκέπη, ἀπὸ ἐχθρῶν ἐπιβουλής, ἡμᾶς Ἀγνή τοὺς σοὺς δούλους, φύλαττε πάντας ἀβλαβεῖς, σέ γάρ κεκτήμεθα μόνην, καταφυγὴν ἐν ἀνάγκαις.

Καί ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ακολουθία καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ανακομιδῆς τῶν Λειψάνων τῶν Ἀγίων καί θαυματουργῶν Αναργύρων, Κύρου καί Ἰωάννου.

Εἰς τὸν ἐς Περὶνον

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Τήν δυάδα τιμήσωμεν, τών Μαρτύρων εν άσμασι, τής Τριάδος έχουσαν τήν λαμπρότητα, τούς θεμελίους τής πίστεως, τά άνθη τά πνέοντα, τήν οσμήν τήν αληθή, τής Θεού επιγνώσεως, Κύρον άπαντες, καί σύν τούτω τόν μέγαν Ιωάννην, ως πρεσβεύοντας απαύστως, υπέρ ημών τόν φιλόανθρωπον.

Διά βίου λαμπρότητος, καί ασκήσεως έλαμψας, καί αθλήσει ύστερον κατεκόσμησας, τήν σήν ψυχήν Κύρε ένδοξε, στρατείαν δέ έλιπες, τήν επίγειον σοφέ, Ιωάννη καί εύρηκας, τήν ουράνιον, ικετεύσατε άμφω τόν Σωτήρα, υπέρ τών επιτελούντων, υμών τήν μνήμην μακάριοι.

Ιατροί ανεδείχθητε, ασθενούντων μακάριοι, καί φωστήρες άδυτοι θείας πίστεως, ομολογίας συνήγοροι, Μαρτύρων συμμετοχοι, τούς στεφάνους αληθώς, εκ Θεού ανεδήσασθε, Κύρε ένδοξε, καί σοφέ Ιωάννη εν αινέσει, δυσωπείτε τόν Σωτήρα, υπέρ τών πίστει υμνούντων υμάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πεπτωκότων ανόρθωσις, τεθνεώτων ανάστασις, σύ εδείχθης τέξασα τόν Υιόν τού Θεού, τόν τώ Πατρί συννοούμενον τήν θείαν τε γέννησιν, ανασχόμενον, εκ σου, εν σαρκί καθ' υπόστασιν, όν ικέτευε, πειρασμών καί κινδύνων λυτρωθηναι, τούς εν πίστει Παναγία, ειλικρινεί σε δοξάζοντας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ως εώρακε Κύριε, η Παρθένος καί Μήτηρ σου, εν Σταυρώ κρεμάμενον, εξεπλήττετο, καί ατενίζουσα, έλεγε, Τί σοι ανταπέδωκαν, οι πολλών σου δωρεών, απολαύσαντες Δέσποτα; Αλλά δέομαι, Μή με μόνην εάσης εν τώ κόσμω, αλλά σπεύσον αναστήναι, συνανιστών τούς προπάτορας.

Απολυτίκιον 'Ηχος πλ. α'

Τά θαύματα τών Αγίων σου Μαρτύρων, τείχος ακαταμάχητον ημίν δωρησάμενος, Χριστέ ο Θεός, ταίς αυτών ικεσίαις, βουλάς εθνών διασκέδασον, τής βασιλείας τά σκήπτρα κραταίωσον, ως μόνος αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Καλών δοτήρες, τών Κακών ρύσασθέ με. Ιωσήφ.

Ωδή α' 'Ηχος β'

Δεύτε λαοί

Κράτος εχθρού, τή κραταιά διαλύσαντε, τού Παρακλήτου χάριτι, θεομακάριστοι, κραταιώσατε πάντας, κατά τών τυραννούντων παθών

δεόμεθα, Αθλητικώς, τόν δυσμενή διωλέσατε, χάριν Σοφοί δεξάμενοι, πάθη
ανίατα, θεραπεύειν, διό μου, τά πάθη τής καρδίας νύν ιατρεύσατε.

Λόγοις υμάς, τούς επί γής μακαρίζοντας, παθών αλόγων ρύσασθε, ταίς
προσευχαίς υμών, Κύρε καί Ιωάννη, τού προανάρχου Λόγου θείοι
θεράποντες.

Θεοτοκίον

Ως τά ημών, υπερβολή αγαθότητος, οικειουμένη Πάναγνε, θεοχαρίτῳτε,
αμαυρώσεως πάσης, καί ζάλης καί κινδύνων πάντας διάσωσον.

Ωδή γ'

Στερέωσον ημάς

Νομίμως τῷ Χριστῷ ως στρατευσάμενοι, ανόμους ησχύνετε Αθλοφόροι, ἀλλ'
αιτούμαι Παμμακάριστοι, αἰωνίου αἰσχύνης με λυτρώσασθε.

Δοτήρες αγαθών, σωτήρες πάντοτε, τῶν πίστει πρὸς υμάς καταφευγόντων,
τὴν ψυχὴν μου διασώσατε, καί τοῦ σώματος πάθη θεραπεύσατε.

Οδοὺς τὰς πρὸς ζωὴν φερούσας Ἅγιοι, οδεύειν σθενώσατέ με καί πάσης, τῶν
ἐχθρῶν αποπλανήσεως, προσευχαίς υμών θείαις ἐκλυτρώσασθε.

Θεοτοκίον

Τὰς νόσους τῶν βροτῶν τόν ἀφαιρούμενον, τεκούσα πανύμνητε Παναγία, τῆς
ψυχῆς μου τὰ συντρίμματα, καί σαρκὸς τὰ νοσήματα θεράπευσον.

Ὁ Εἰρμός

«Στερέωσον ημάς ἐν σοί Κυριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας τὴν ἀμαρτίαν, καί τόν
φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ημῶν τῶν ὑμνούντων σε».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τὰς χαμαιζήλους ἡδονὰς συμπατοῦντες, πρὸς μαρτυρίου ἀθληταί θείον ὕψος,
περιφανῶς ἐπήρθητε ἐν χάριτι, Κύρε Ιωάννη τε, οἰκουμένης φωστήρες, ὅθεν
ἱκετεύομεν, σκοτασμοῦ ἀμαρτίας, καί νοσημάτων ρύσασθε ημάς, τόν ἐπὶ
πάντων Θεόν ἱκετεύοντες.

Θεοτοκίον

Τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν μου τὰ πλήθη, καί τῶν ἀτόπων ἐννοιῶν τὰς
νιφάδας, τίς ἐξειπεῖν δυνήσεται Πανάμωμε; τὰς ἐπαναστάσεις δέ, τῶν
ἀσάρκων ἐχθρῶν μου, τίς ἐκδιηγῆσεται, καί τὴν τούτων κακίαν, Ἀλλὰ τὴ σὴ
πρεσβεία ἀγαθή, τούτων μοι πάντων, τὴν λύτρωσιν δώρησαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυία, ἐπὶ
Σταυροῦ κρεμάμενον ὁρώσά σε Χριστέ, Οἱμοι! ποθεινότατε, Ἰησοῦ ἀνεβόα,
πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νύν βροτῶν Υἱέ,
θέλων σταυρούσαι; Ὑμνῶ σε μακρόθυμε.

Ωδή δ'

Υμνώ σε, ακοή γάρ Κύριε

Ηλίου, νοητού λαμπρότησιν, αυγαζόμενοι Αθλοφόροι τού σκότους τόν άρχοντα ωλέσατε, εξ ου τής βλάβης ημάς, δυσωπούμεν εκλυτρώσασθε, φωταγωγούντες πάντων τά νοήματα.

Ρομφαίαι, ασεβείς σαφώς συγκόπτουσαι, εγνωρίσθητε Αθλοφοροι, συντρίψαντες χάριτι, τās τού εχθρού δεινάς ρομφαίας, διό τών βελών ατρώτους ρύσασθε, τών εναντίων πάντων προσευχαίς υμών.

Εκ πλήθους, χαλεπών συμπτώσεων, νοσημάτων εις πλήθος ήλθον, καί δέομαι Άγιοι, υμών τού πλήθους τού ελέους τυχείν, διά τάχους τής ίάσεως, διό τής προσευχής μου επακούσατε.

Θεοτοκίον

Συνήθως, εφ' ημάς τά πλούσια, σου ελέη Παρθένε ράνον, νοσήματα παύουσα, καί πάθη λύουσα ποικίλα ψυχών, τών εν πίστει προσιόντων σοι, τή τών καλών αιτία πολυϋμνητε.

Ωδή ε'

Ο τού φωτός χορηγός

Τοίς σπαραγμοίς τών μελών, κατασπαράξαντες εχθρών άνοιαν, θεοειδείς Μάρτυρες Κυρίου, τήν σπαραττομένην υπό τής κακίας, ψυχήν μου ίάσασθε.

Ω μακαρία δυάς, ιερονίκων Αθλητών αίτησαι, αμαρτιών πολλών ημίν λύσιν, καί τών ασθενειών, ίασιν τελείαν, πιστώς δυσωπούμέν σε.

Νόσω συνέχομαι, αμαρτημάτων χαλεπων Άγιοι, καί τής σαρκός χειμάζομαι πόνοις, εξ ών ρύσασθέ με, τόν αγαθοδότην Χριστόν ικετεύοντες.

Θεοτοκίον

Κύματα πράϋνον, τής παναθλίας μου ψυχής δέομαι, καί τής σαρκός παύσον τās οδύνας, η μόνη τεκούσα, άνευθεν ωδίνων Θεόν σωμοτούμενον.

Ωδή ς'

Εν αβύσσω πταισμάτων

Αρραγείς Εκκλησίας θεμέλιοι, πάσαις μεθοδείαις εχθρού σαλευόμενον, τό τής ψυχής μου οίκημα, ταίς υμών ικεσίαις στηρίξατε.

Καί ψυχών καί σωμάτων θεράποντες, θείοι χρηματίζοντες, Μάρτυρες ένδοξοι, τās τής ψυχής καί σώματος, ασθενείας ημών θεραπεύσατε.

Ως λιμένι τώ οίκω προσέδραμον, Μάρτυρες υμών τω αγίω καί δέομαι, τρικυμιών με ρύσασθε, ασθενείας καί θλίψεως Άγιοι.

Θεοτοκίον

Νοερών ανωτέρα Δυνάμεων, πάσης με κακίας τού πλάνου ανώτερον, ταίς σαίς πρεσβείαις ποιήσον, ευχαρίστως αεί σε δοξάζοντα.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ανεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι ἀβυσσον, Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος

Ἐκ τῆς θείας χάριτος, τὴν δωρεάν τῶν θαυμάτων, εἰληφότες, Ἅγιοι, θαυματουργεῖτε ἐν κόσμῳ, ἅπαντα, ἡμῶν τὰ πάθη τῇ χειρουργίᾳ, τέμνετε, τῇ αοράτῳ Κύρῳ θεόφρον, σὺν τῷ θείῳ Ἰωάννῃ, ὑμεῖς γάρ θεοὶ, ἰατροὶ ὑπάρχετε.

Ὁ Οἶκος

Ἐαυτοὺς τῷ Θεῷ ἀναθέμενοι Ἅγιοι, πᾶσαν πείραν δεινῶν δι' αὐτὸν ὑπεμείνατε, θανόντες προθύμως Μάρτυρες γενναῖοι, καὶ μετὰ τέλος πᾶσι πηγαζετε τὰ θεία χαρίσματα, τοῖς ἐν ποικίλαις νόσοις ὑπάρχουσι, καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐταζομένοις κακῶν, ὧν εἰς καὶ πρῶτός εἰμι ὁ τάλας, τό σῶμα γάρ καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τραυμάτων χαλεπῶν ὀδυνῶμαι, καὶ πίστει βῶ, ἰάσασθέ με, ὑμεῖς γάρ θεοὶ ἰατροὶ ὑπάρχετε.

Συναξάριον

Τῇ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς εὐρέσεως τῶν τιμίων Λειψάνων τῶν Ἀγίων καὶ θαυματουργῶν Αναργύρων, Κύρου καὶ Ἰωάννου.

Στίχοι

- Οστά φανέντα Μαρτύρων Αναργύρων,
- Βλύζουσι κρουνοὺς θαυμάτων αναργύρως.
- Εἰκάδι ογδοάτῃ Κύρος φάνη ἡδ' ομόαθλος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Παππίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Εἰκόνας χρυσῆς

Ρεόντων φορὰν, παρωσάμενοι νοῖ τελείῳ Μάρτυρες, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀπεδύσασθε, καὶ καθελόντες τὸν τύραννον, χάριν ἱαμάτων ἐξ ὑψους, ἀναβῶντες ἐδέξασθε, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Υμῶν τῇ θερμῇ προστασίᾳ Ἀθληταὶ πολλοῖς πυρούμενος νῦν καταφεύγω ἀρρωστήμασι, καὶ ἐν ὁδύνῃ καρδίας μου δέομαι, Ταχείαν μοι δότε, μελωδούντι τὴν ἴασιν, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σαρκὸς βλαβεραῖς, ἀρρωστίαις ὁμιλῶν τὴν ψυχὴν ἔχων, σκοτιζομένην ἐνθυμήσεσι, καὶ ἀμαρτίαις καὶ πάθεσι, Κύρῳ ἀθλητῶν ωραιότης καὶ Ἰωάννῃ πανεύφημε, σπεύσατε τάχος δυσωπῶ, τοῦ ἐξελέσθαι με.

Θεοτοκίον

Ἀνθρώπων δεινῶν, καὶ δαιμόνων πονηρῶν καὶ τῆς τοῦ βίου, κακοπραγίας καὶ συμπτώσεως, καὶ πάσης ἄλλης κακώσεως, ρύσαί με Ἀγία Παρθένε, καὶ συντήρησον ψάλλοντα, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωδή η'
Τόν εν καμίνω τού πυρός

Σών επιδόσει πρεσβειών, παμμακάριστε δυάς ευλογημένη, αφ' ημών πάσαν νόσον, καί μαλακίαν ψυχής, βοώμεν καί σώματος δίωξον, όπως σε Τιμώμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Θαυματοουργοί καί ιατροί, ιατρεύσατε ημών τάς αθενείας, Κύρε καί Ιωάννη, καί τάς ορμάς των παθών, εις τρίβους ενθέους ιθύνατε, όπως κατά χρέος, ημάς ανευφημώμεν.

Εν αμελεία τήν ζωήν, δαπανών τήν φοβεράν πτοούμαι δίκην, εν ή λυτρώσασθέ με, τής καταδίκης θερμοί προστάται, μάρτυρες γενόμενοι, τής αμαυρωθείσης τοίς πάθεσι ψυχής μου.

Τριαδικόν

Μονάδα φύσει σε υμνώ, καί Τριάδα προσκυνώ τοίς χαρακτήρσι, Πάτερ Λόγε καί Πνεύμα, των Αθλητών η χαρά, καί πάντων ανθρώπων κραταίωμα, των ακαταπαύστοις, φωναίς σε ανυμνούντων.

Θεοτοκίον

Εν ομοιώματι σαρκός, ο υπέρθεος Αγνή εκ σου ωράθη, όν απαύστως δυσώπει, ελεηθήναι ημάς, κακία συζώντας καί τρέμοντας, τάς αιωνιζούσας, Παρθένε τιμωρίας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, των Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'
Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον

Ιερωτάταις χορείαις, Ιερών Αθλοφόρων, συνόντες καί ταίς θείαις καλλοναίς, ωραιζόμενοι Άγιοι, τόν ωραίον εν κάλλει, αιτείσθε Ιησούν διαπαντός, ωραιώσαι καρδίας, ημών Μάρτυρες ένδοξοι.

Ως ευωδέστατα κρίνα, νοητού Παραδείσου, υπάρχοντες Κυρίου Αθληταί, πάσαν ψυχήν κατοσφραίνετε, Ιεραίς ευωδίαις, διό μου τό δυσώδες των παθών, απελάσατε ρώσιν, καί χάριν μοι δωρούμενοι.

Στήσατε Μάρτυρες θείοι, των παθών μου τήν ρώσιν, ως πάλαι των αιμάτων οχετοίς, πλάνης πλημμύραν αλλόκοτον, καί αιτήσασθε χύσιν, δοθήναί μου δακρύων ψυχικών, δι' ής ρύπτου παντοίου αμαρτιών πλυθήσομαι.

Ηλιακών λαμπηδόνων, ο ναός υμών πλέον, ιάσεων εκπέμπων τάς αυγάς, σκότος παθών πονηρότατον, εκδιώκει, εν ώ με, φωτίσατε προστρέχοντα πιστώς, Κύρε καί Ιωάννη, θαυματοουργοί πανθαύμαστοι.

Θεοτοκίον

Φωτοειδής ως νεφέλη, τόν τής δικαιοσύνης, Κατέχουσα αγκάλαις σου Αγνή, ήλιον άδυτον πέφυκας, διά τούτο βοώ σοι, Πολλοίς εσκοτισμένον με κακοίς, φωταγωγήσον Κόρη, απαύστως σε γεραίροντα.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία ήκοντα, καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων ενδόξων καί πανευφήμων Αποστόλων καί Πρωτοκορυφαίων, Πέτρου καί Παύλου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους δ', καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τά εξής τρία, δευτερούντες τό α'.

Ήχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Έδωκας καυχήματα, τή Εκκλησία φιλάνθρωπε, τούς σεπτούς Αποστόλους σου, εν ή υπερλάμπουσι, νοητοί φωστήρες, Πέτρος τε καί Παύλος, ώσπερ αστέρες λογικοί, τήν οικουμένην περιαιγάζοντες, δι' ών εφωταγήσας, τήν δυτικήν αμαυρότητα, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών. (Δίς)

Έδωκας στηρίγματα, τή Εκκλησία σου Κύριε, τήν τού Πέτρου στερρότητα, καί Παύλου τήν σύνεσιν, καί λαμπράν σοφίαν, καί τήν εκατέρων, θεηγορίαν αληθή, τής αθείας πλάνην διώκουσαν, διό μυσταγωγούμενοι, παρ' αμφοτέρων υμνούμέν σε, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Έδωκας υπόδειγμα, επιστροφής αμαρτάνουσι, τους διπτούς Αποστόλους σου, τόν μέν αρνησάμενον, εν καιρώ τού πάθους, καί μετεγνώκότα, τόν δέ κηρύγματι τώ σώ, αντιπαξάμενον καί διώξαντα, καί άμφω τού συστήματος, πρωτοστατούντας τών φίλων σου, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ήχος β'

Γερμανού

Πέτρε, κορυφαίε τών ενδόξων Αποστόλων, η πέτρα τής πίστεως, καί Παύλε θεσπέσιε, τών Αγίων, Εκκλησιών, ο ρήτωρ καί φωστήρ, τώ θείω θρόνω παριστάμενοι, υπέρ ημών Χριστώ πρεσβεύσατε.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ήχος β'

Τήν πάσαν ελπίδα μου εις σέ ανατίθημι, Μήτηρ τού Θεού, φύλαξόν με υπό τήν σκέπην σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'
Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Απόστολοι Χριστοῦ Μαθηταί, καὶ κήρυκες πανένδοξοι, οἱ τὸν δρόμον, τὸν καλὸν ἐπὶ τῆς γῆς, τελέσαντες πρεσβείαν, μὴ παύσητε ποιοῦντες, ὑπὲρ τῶν πίστει ανυμνούντων ὑμᾶς.

Στίχ. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Τοῦ βίου ἐν τῷ κλύδωνι, ἀπαύστως χειμαζόμενοι, ἐκβοώμεν, Σῶσον πάντας Ἀγαθέ, πρεσβείαις τῶν σοφῶν σου, καὶ θείων Ἀποστόλων, τῶν κορυφαίων ὑπεράγαθε.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τό στερέωμα.

Οἱ θεῖοι καὶ σεπτοὶ Μαθηταί, καὶ μύσται καὶ διδάσκαλοι, Πέτρε Παύλε, Ἀποστόλων ἡ κρηπίς, τὸν Κτίστην τῶν ἀπάντων, καὶ Κύριον τῆς δόξης, ὑπὲρ ἡμῶν ἀείπρεσβεύσατε.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Παρθένε Θεοτόκε ἀγνή, δυσώπησον τὸν Κύριον, ὅπως πάσι, ταῖς πρεσβείαις σου ἀγνή, συγχώρησιν πταισμάτων, δωρήσῃται καὶ σῶση, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Οἱ τῶν Ἀποστόλων πρωτόθρονοι, καὶ τῆς Οἰκουμένης διδάσκαλοι, τῷ Δεσπότῃ τῶν ὅλων πρεσβεύσατε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ' Θεοτοκίον

Τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ ἀγγέλοις ἀγνωστον Μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρόν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχολογούμεν τὴν α' στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς γ' Ἰδιόμελα Στιχηρά, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος β' Αυτόμελον
Ἀνδρέου Πυρού

Ποίοις ευφημιῶν στέμμασιν, αναδήσωμεν Πέτρον καί Παύλον; τοὺς διηρημένους τοῖς σώμασι, καί ηἰνωμένους τῷ Πνεύματι, τοὺς θεοκηρύκων πρωτοστάτας, τὸν μὲν, ὡς τῶν Ἀποστόλων προεξάρχοντα, τὸν δέ, ὡς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους κοπιήσαντα, τούτους γάρ ὄντως ἀξίως, ἀθανάτου δόξης, διαδήμασι στεφανοί, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς)

Ποίοις ὑμνωδιῶν κάλλεσιν, ανυμνήσωμεν Πέτρον καί Παύλον, τῆς θεογνωσίας τὰς πτέρυγας, τὰς διαπτάσας τὰ πέρατα, καί πρὸς οὐρανὸν ανυψωθείσας, τὰς χεῖρας, Εὐαγγελίου τοῦ τῆς χάριτος, τοὺς πόδας, τῆς ἀληθείας τοῦ κηρύγματος, τοὺς ποταμούς τῆς σοφίας, τοῦ Σταυροῦ τὰ κέρατα, δι' ὧν δαιμόνων οφρύν, Χριστὸς καταβέβληκεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς)

Ποίοις πνευματικοῖς ἄσμασιν, ἐπαινέσωμεν Πέτρον καί Παύλον; τὰ τὴν ἀθεότητα σφάττοντα, καί μὴ ἀμβλυνόμενα στόματα, τῆς φρικτῆς τοῦ Πνεύματος μαχαίρας, τὰ Ῥώμης, περιφανῆ ἐγκαλλωπίσματα, τὰ πάσης τῆς οἰκουμένης ἐντροφήματα, τὰς τῆς Καινῆς Διαθήκης, θεογράφους πλάκας, νοουμένας ἅς ἐν Σιών, Χριστὸς ἐξεφώνησεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς)

Δόξα... Ἦχος δ'
Ἰωάννου Μοναχοῦ

Τῷ τριτῷ τῆς ἐρωτήσεως, τῷ, Πέτρε φιλεῖς με, τὸ τριτὸν τῆς ἀρνήσεως, ὁ Χριστὸς διωρθώσατο, διό καί πρὸς τὸν κρυφιογνώστην ὁ Σίμων, Κύριε, πάντα γινώσκεις, τὰ πάντα ἐπίστασαι, σὺ οἶδας οἱ φιλῶ σε, Ὅθεν πρὸς αὐτὸν ὁ Σωτὴρ, Ποίμινε τὰ πρόβατά μου, ποίμινε τὴν ἐκλογάδα μου, ποίμινε τὰ ἀρνία μου, ἃ ἐν τῷ ἰδίῳ αἵματι περιεποιησάμην εἰς σωτηρίαν, Αὐτὸν ἰκέτευε, θεομακάριστε Ἀπόστολε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ὁ διὰ σέ θεοπάτωρ προφήτης Δαυὶδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειά σοι ποιήσαντι, Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, Σέ γάρ μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, οαπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν εαυτοῦ ἀναπλάση εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, καί τὸ πλανηθέν ορειάλωτον ευρὼν πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρί προσαγάγῃ, καί τῷ ἰδίῳ θελήματι ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ Δυνάμεσι, καί σῶσῃ Θεοτόκε, τὸν κόσμον, Χριστὸς ὁ ἔχων τὸ μέγα, καί πλούσιον ἔλεος.

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καί τὰ Ἀναγνώσματα.

Καθολικῆς α' Ἐπιστολῆς Πέτρου
τὸ Ἀνάγνωσμά (Κεφ. 1, 3-9)

Ἀδελφοί, εὐλογητὸς ὁ Θεός, καί Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζώσαν, δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν, εἰς κληρονομίαν ἀφθαρτον, καί

αμίαντον, καί αμάραντον, τετηρημένην εν ουρανοίς εις ημάς τούς εν δυνάμει Θεού φρουρουμένους διά πίστεως, εις σωτηρίαν ετοιμήν αποκαλυφθήναι εν καιρώ εσχάτω εν ώ αγαλλιάσθε, ολίγον άρτι (εί δέον εστί) λυπηθέντες εν ποικίλοις πειρασμοίς, ίνα τό δοκίμιον υμών τής πίστεως, πολύ τιμιώτερον χρυσίου τού απολλυμένου, διά πυρός δέ δοκιμαζομένου, ευρεθή εις έπαινον καί τιμήν καί δόξαν, εν αποκαλύψει Ιησού Χριστού, Όν ουκ ειδότες αγαπάτε, εις όν άρτι μή ορώντες, πιστεύοντες δέ, αγαλλιάσθε χαρά ανεκλαλήτω καί δεδοξασμένη, κομιζόμενοι τό τέλος τής πίστεως υμών, σωτηρίαν ψυχών.

Καθολικής α' Επιστολής Πέτρου
τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 1, 13-19)

Αγαπητοί, αναζωσάμενοι τάς οσφύας τής διανοίας υμών, νήφοντες, τελείως ελπίσατε επί τήν φερομένην υμίν χάριν, εν αποκαλύψει Ιησού Χριστού, ως τέκνα υπακοής, μή συσχηματιζόμενοι ταίς πρότερον εν τή αγνοία υμών επιθυμίαις, αλλά, κατά τόν καλέσαντα ημάς Άγιον, καί αυτοί Άγιοι εν πάση αναστροφή γενήθητε. Διότι γέγραπται. Άγιοι γίνεσθε, ότι εγω Άγιός ειμι. Καί, εί Πατέρα επικαλείσθε τόν απροσωπολήπτως κρίνοντα κατά τό εκάστου έργον, εν φόβω τόν τής παροικίας υμών χρόνον αναστρέφητε, ειδότες, ότι ου φθαρτοίς, αργυρίω ή χρυσίω, ελυτρώθητε εκ τής ματαίας υμών αναστροφής πατροπαραδότου, αλλά τιμίω αίματι, ως αμνού αμώμου καί ασπίλου Χριστού.

Καθολικής α' Επιστολής Πέτρου
τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 2, 11-24)

Αγαπητοί, παρακαλώ υμάς, ως παροίκους καί παρεπιδήμους, απέχεσθαι τών σαρκικών επιθυμιών, αίτινες στρατεύονται κατά τής ψυχής τήν αναστροφήν υμών εν τοίς έθνεσιν έχοντες καλήν, ίνα, εν ώ καταλαλούσιν υμών ως κακοποιών, εκ τών καλών έργων εποπτεύσαντες, δοξάσωσι τόν Θεόν εν ημέρα επισκοπής. Υποτάγητε ούν πάση ανθρωπίνη κτίσει διά τόν Κύριον, είτε Βασιλεί, ως υπερέχοντι, είτε Ηγεμόσιν, ως δι' αυτού πεμπομένοις εις εκδίκησιν μέν κακοποιών, έπαινον δέ αγαθοποιών, ότι ούτως εστί τό θέλημα τού Θεού, αγαθοποιούντας φιμούν τήν τών αφρόνων ανθρώπων αγνωσίαν ως ελεύθεροι, καί μή ως επικάλυμμα έχοντες τής κακίας τήν ελευθερίαν, αλλ' ως δούλοι Θεού. Πάντας τιμήσατε, τήν αδελφότητα αγαπάτε, τόν Θεόν φοβείσθε, τόν Βασιλέα τιμάτε. Οι οικέται, υποτασσόμενοι εν παντί φόβω τοίς δεσπόταις, ού μόνον τοίς αγαθοίς καί επιεικέσιν, αλλά καί τοίς σκολιοίς. Τούτο γάρ χάρις, εί διά συνείδησιν Θεού υποφέρει τις λύπας, πάσχων αδίκως. Ποίον γάρ κλέος, εί αμαρτάνοντες καί κολαφιζόμενοι υπομενεíte; αλλ' εί αγαθοποιούντες καί πάσχοντες υπομενεíte, τούτο χάρις παρά Θεώ, εις τούτο γάρ εκλήθητε, ότι καί Χριστός απέθανεν υπέρ ημών, ημίν υπολιμπάνων υπογραμμόν, ίνα επακολουθήσητε τοίς ίχνεσιν αυτού. Ος αμαρτίαν ουκ εποίησεν, ουδέ ευρέθη δόλος εν τώ στόματι αυτού. Ος λοιδορούμενος, ουκ αντελοιδόρει, πάσχων ουκ ηπείλει, παρεδίδου δέ τώ κρίνοντι δικαίως. Ος τάς αμαρτίας ημών αυτός ανήνεγκεν εν τώ σώματι αυτού επί τό ξύλον, ίνα ταίς αμαρτίαις απογενόμενοι, τή δικαιοσύνη ζήσωμεν.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ἦχος β'
Ανδρέου Ιεροσολυμίτου

Δεῦρο δὴ μοι σήμερον, τό τῶν πιστῶν ευθύμως καλλιέρημα, χοροστατήσαντες ἅμα, τοὺς τῆς χάριτος εκλόγους υφάντας, Πέτρον καὶ Παύλον πρέπουσιν εγκωμίοις στεφανώσωμεν, ὅτι αφθόνως πᾶσι τὸν λόγον κατασπείραντες, σὺν τούτοις καὶ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος κατεπλούτησαν, καὶ τῆς αληθινῆς ἀμπέλου υπάρχοντες κλήματα, βότρυν ἡμῖν πέπειρον ἐξεπέπαναν, ευφραίνοντα τὰς καρδίας ἡμῶν. Πρὸς οὓς βοήσωμεν, ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ, καὶ καθαρῷ συνειδότη, λέγοντες. Χαίρετε πορθμευταὶ τῶν αλόγων, καὶ υπουργοὶ τῶν ἐν λόγῳ. Χαίρετε τοῦ παντός ποιητοῦ καὶ κηδεμόνος εκλόγια τερπνὰ. Χαίρετε πρόξενοι τῶν ἀγαθῶν, καὶ διώκται τῶν δολερῶν. Οὓς ἱκετεύσωμεν πρεσβεύειν αεὶ, εἰρήνην σταθεράν τῷ κόσμῳ δωρήσασθαι, πρὸς τὸν Κτίστην καὶ Διδάσκαλον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Αρσενίου Ὁ αὐτός

Τοὺς Μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, καὶ θεμελίου τῆς Εκκλησίας, τοὺς ἀληθεῖς στύλους καὶ βάσεις, καὶ σάλπιγγας ἐνθέους, τῶν τοῦ Χριστοῦ δογμάτων καὶ παθημάτων, τοὺς κορυφαίους Πέτρον καὶ Παύλον, ἅπας ὁ κόσμος ὡς προστάτας ευφημήσωμεν, Οὗτοι γὰρ διαδραμόντες τό κλίτος ὅλον τῆς γῆς, ὥσπερ ἀρότρῳ ἐσπείραν τὴν πίστιν, καὶ πᾶσι τὴν θεογνωσίαν ἀνέβλυσαν, τῆς Τριάδος δεικνύντες λόγον, ὦ Πέτρε, πέτρα καὶ κρηπὶς, καὶ Παύλε, σκεῦος ἐκλογῆς, οἱ καὶ ζευκτοὶ βόες τοῦ Χριστοῦ, πάντας εἴλκυσαν πρὸς τὴν θεογνωσίαν, ἔθνη πόλεις τε καὶ νήσους, Εβραίους δὲ πάλιν πρὸς τὸν Χριστὸν ἐπανήγαγον, καὶ πρεσβεύουσι τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Γερμανοῦ Ὁ αὐτός

Πέτρε, κορυφαίε τῶν ἐνδόξων Ἀποστόλων, ἡ πέτρα τῆς πίστεως, καὶ Παύλε θεσπέσιε, τῶν Ἀγίων Εκκλησιῶν ὁ ρήτωρ καὶ φωστήρ, τῷ θείῳ θρόνῳ παριστάμενοι, ὑπὲρ ἡμῶν Χριστῷ πρεσβεύσατε.

Ὁ αὐτός

Παύλε, στόμα Κυρίου, ἡ κρηπὶς τῶν δογμάτων, ὁ ποτὲ μὲν διώκτης, Ἰησοῦ τοῦ Σωτῆρος, νῦν δὲ καὶ πρωτόθρονος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος μακάριε, ὅθεν ἀρρητὰ εἶδες σοφέ, ἕως τρίτου οὐρανοῦ ἀναβάς, καὶ ἐκράζεις, Δεῦτε σὺν ἐμοί, καὶ τῶν ἀγαθῶν μὴ υστερηθῶμεν.

Ἦχος γ' Ἰωάννου Μοναχοῦ

Οἱ τῆς ἄνω Ἱερουσαλὴμ πολῖται, ἡ πέτρα τῆς πίστεως, ὁ ρήτωρ τῆς Εκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ τῆς Τριάδος δυάς, τοῦ κόσμου οἱ σαγηνευταί, καταλιπόντες σήμερον τὰ ἐπὶ γῆς, ἐπορεύθησαν ἐν ἀθλήσει πρὸς Θεόν, καὶ πρεσβεύουσιν αὐτῷ ἐν παρρησίᾳ, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. α' Βυζαντίου

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, ὁ συναῖδιος Λόγος τοῦ Πατρός, καθὼς ἐν Ευαγγελίοις προέφη, τὰ εὐφωρά κλήματα, ὑμεῖς ἐστε πανεύφημοι Ἀπόστολοι, οἱ τὸν βότρυν τὸν πέπειρον καὶ τερπνόν, ἐν τοῖς κλάδοις ὑμῶν φέροντες, ὅν οἱ πιστοὶ ἐσθίοντες, ἐπιστοιχοῦμεν γεύσιν πρὸς ευφρόσυνον, Πέτρε, ἡ πέτρα τῆς πίστεως, καὶ Παύλε, καύχημα τῆς οἰκουμένης, στηρίζατε ποιμνὴν, ἣν ἐκτήσασθε διδασχαῖς ὑμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγήν των ψυχών ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΙΔΙΟΜΕΛΑ.

Ήχος α' Ανδρέου Κρήτης

Τά κατά πόλιν δεσμά καί τάς θλίψεις σου, τίς διηγήσεται, ένδοξε Απόστολε Παύλε; ή τίς παραστήσει τούς αγώνας καί τούς κόπους σου, ούς εκοπίασας εν τώ Ευαγγελίω τού Χριστού, ίνα πάντας κερδήσης, καί Χριστώ προσαγάγης τήν Εκκλησίαν, Αλλά ταύτην αίτησαι, φυλάττειν τήν καλήν σου ομολογίαν, μέχρι τελευταίας αναπνοής, Παύλε Απόστολε, καί διδάσκαλε τών Εκκλησιών.

Στίχ. ΕΙΣ ΠΑΣΑΝ ΤΗΝ ΓΗΝ ΕΞΗΛΘΕΝ Ο ΦΘΟΓΓΟΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΠΕΡΑΤΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ ΤΑ ΡΗΜΑΤΑ ΑΥΤΩΝ.

Τά κατά πόλιν δεσμά καί τάς θλίψεις σου, τίς διηγήσεται, ένδοξε Απόστολε Παύλε, τούς κόπους, τούς μόχθους, τάς αγρυπνίας, τάς εν λιμώ καί δίψει κακοπαθείας, τάς εν ψύχει καί γυμνότητι, τήν σαργάνην, τούς ραβδισμούς, τούς λιθασμούς, τήν περίοδον, τόν βυθόν, τά ναυάγια; θέατρον εγένου καί Αγγέλοις καί ανθρώποις, Πάντα ούν υπέμεινας εν τώ ενδυναμούντί σε Χριστώ, ίνα κόσμον κερδίσης, εν Χριστώ Ιησού τώ Κυρίω σου, Διό δυσωπούμέν σε, οι τελούντες τήν μνήμην σου πιστώς, αδιαλείπτως ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. ΟΙ ΟΥΡΑΝΟΙ ΔΙΗΓΟΥΝΤΑΙ ΔΟΞΑΝ ΘΕΟΥ ΠΟΙΗΣΙΝ ΔΕ ΧΕΙΡΩΝ ΑΥΤΟΥ ΑΝΑΓΓΕΛΛΕΙ ΤΟ ΣΤΕΡΕΩΜΑ.

Τούς φωστήρας τούς μεγάλους τής Εκκλησίας, Πέτρον καί Παύλον ευφημήσωμεν, υπέρ ήλιον γάρ έλαμψαν, εν τώ τής πίστεως στέρεώματι, καί τά έθνη ταίς ακτίσι τού κηρύγματος, εκ τής αγνοίας εις τήν θείαν γνώσιν επανήγαγον, ο μέν τώ σταυρώ προσηλωθείς, πρός ουρανόν τήν πορείαν εποiήσατο, ένθα τής βασιλείας, παρά Χριστού τάς κλείς εγκεχείριστο, ο δέ τώ ξίφει αποτμηθείς, πρός τόν Σωτήρα εκδημήσας, επαξίως μακαρίζεται, καί αμφοτέροι τόν Ισραήλ καταγγέλλουσιν, ως εις αυτόν τόν Κύριον, χείρας αδίκως εκτείναντα, Διό ευχαίς αυτών, Χριστέ ο Θεός ημών, τούς καθ' ημών κατάβαλε, καί τήν ορθόδοξον πίστιν κράτυνον, ως φιλόανθρωπος.

Δόξα... Ήχος πλ. β' Εφραίμ Καρίας

Εορτή χαρμόσυνος, επέλαμψε τοίς πέρασι σήμερον, η πάνσεπτος μνήμη τών σοφωτάτων Αποστόλων, καί κορυφαίων Πέτρου καί Παύλου, διό καί Ρώμη συγχαίρει χορεύουσα, Εν ωδαίς καί ύμνοις εορτάσωμεν καί ημείς αδελφοί, τήν πανσεβάσμιον ταύτην ημέραν, βοώντες πρός αυτούς, Χαίρε, Πέτρε

Απόστολε, καί γνήσιε φίλε, τού σου διδασκάλου Χριστού τού Θεού ημών,
Χαίρε Παύλε παμφίλτατε, καί κήρυξ τής πίστεως, καί διδάσκαλε τής
οικουμένης, Ως έχον παρρησίαν, ζεύγος αγιόλεκτον, Χριστόν τόν Θεόν ημών
ικετεύσατε, σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος πλ. β'

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ
ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Ἀποστόλων, καί πάντων τών
Αγίων, ἐλεηθῆναι τās ψυχάς ημών.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Οἱ τών Ἀποστόλων πρωτόθρονοι, καί τής Οἰκουμένης διδάσκαλοι,
τῷ Δεσπότη τών ὅλων πρεσβεύσατε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένη δωρήσασθαι, καί
ταῖς ψυχαῖς ημών τό μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ' Θεοτοκίον

Τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καί ἀγγέλοις ἀγνωστον Μυστήριον, διά σου
Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος,
καί Σταυρόν ἐκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' οὐ ἀναστήσας τόν
Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τās ψυχάς ημών.

Καί Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν πρώτην Στιχολογίαν

Κάθισμα τού Πέτρου

Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τόν βυθόν τής αλειίας καταλιπών, ουρανόθεν ἐδέξω παρά Πατρός, τήν θείαν
ἀποκάλυψιν, τής τού Λόγου σαρκώσεως, καί παρρησία πάσιν, ἐβόας τῷ
Κτίστη σου, τού Θεοῦ σε γινώσκω, Υἱόν ὁμοούσιον, Ὅθεν ἐπαξίως, ἀληθῶς
ἀνεδείχθης, ἡ πέτρα τής πίστεως, καί κλειδούχος τής χάριτος, Πέτρε
Απόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τών πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι,
τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ενθυμούμαι τήν κρίσιν καί δειλιῶ, τήν ἐξέτασιν φρίπτω τήν φοβεράν, τρέμω
τήν ἀπόφασιν, καί πτοοῦμαι τήν κόλασιν, τήν τού πυρός οδύνην, τό σκότος,
τόν τάρταρον, Οἶμοι! τί ποιήσω ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ὅταν τίθωνται θρόνοι, καί
βίβλοι ἀνοίγωνται, καί αἱ πράξεις ἐλέγχωνται; Τότε Δέσποινα, βοήθειά μοι
γενού, καί προστάτις θερμότατος, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δούλός σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τού Παύλου

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ουρανόθεν τὴν κλήσιν παρὰ Χριστοῦ, κομισάμενος ὡφθης κήρυξ φωτός, πᾶσι τοῖς τῆς χάριτος, καταλάμπας διδάγμασι, τὴν γάρ τοῦ νόμου ξέσας, λατρείαν τοῦ γράμματος, τοῖς πιστοῖς κατήστραψας, τὴν γνώσιν τοῦ Πνεύματος, ὅθεν καὶ εἰς τρίτον, ουρανὸν ἐπαξίως, ἐπήρθης μετάρσιος, καὶ Παράδεισον ἐφθασας, Παύλε Απόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου, σὺ γάρ ὡφθης σκέπη, ομοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, αἰὲ με ἐξαίρουσα, ὅθεν ὡς ἐκ μέσης φλογιζούσης δώρησαι, καμίνου, ρυσθεῖς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι, Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὸν τόκον σου Ἀχραντε, Μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Κάθισμα ἀμφοτέρων

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Κορυφαίους οφθέντας τῶν μαθητῶν, τοὺς μεγάλους φωστήρας καὶ φαεινοὺς, Πέτρον ευφημήσωμεν, καὶ τὸν πάνσοφον Παύλον, τῷ γάρ πυρί τοῦ θείου ἐκλάμπαντες Πνεύματος, τὴν ἀχλὺν τῆς πλάνης, κατέφλεξαν ἅπασαν, ὅθεν καὶ τῆς ἄνω, βασιλείας πολῖται, ἀξίως ἐδείχθησαν, καὶ τῆς χάριτος σύνθρονοι, Διὰ τοῦτο βοήσωμεν, Απόστολοι Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτήσασθε, τοῖς εορτάζουσι πόθω, τὴν ἁγίαν μνήμην ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρί, συλλαβούσα ἀφράστως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα συνεχοντα, καὶ ἐκ μαζῶν ἐθήλασας, τὸν πάντα ἐκτρέφοντα, ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ρυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τοῦ Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι καὶ γάρ δύνασαι, ὅσα θέλεις πανύμνητε.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τό α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οἱ Ἀναβαθμοί Ἀντίφωνον Α'

- Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμῶ με πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.
- Οἱ μισούντες Σιών, αἰσχύνητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρί ἐσεσθε ἀπεξηραμένοι.

Δόξα... Καὶ νύν...

Ἀγίῳ Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει υψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοί διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δέ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τό στερέωμα.

Τό, Πάσα πνοή

Εὐαγγέλιον Εὐθινόν ια'. ο Ν'.

Δόξα... Ταῖς τῶν Ἀποστόλων...

Καί νύν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ελέησόν με ὁ Θεός.

Καί τό Ἰδιόμελον Ἦχος β'

Πέτρε, κορυφαίε τῶν ἐνδόξων Ἀποστόλων, ἡ πέτρα τῆς πίστεως, καί Παύλε θεσπέσιε, τῶν Ἀγίων Ἐκκλησιῶν ὁ ῥήτωρ καί φωστήρ, τῷ θείῳ θρόνῳ παριστάμενοι, ὑπέρ ἡμῶν Χριστῷ πρεσβεύσατε.

Οἱ Κανόνες, ἀμφότεροι. Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ο Κανὼν τοῦ Ἀγίου Πέτρου.

Ὡδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

«Οὐκ ἔστι σοι ὅμοιος, δεδοξασμένε Κύριε, ἐν χειρὶ γάρ κραταιά, ἐλυτρώσω τὸν λαόν, ὃν ἐκτήσω φιλάνθρωπε».

Τὸν κορυφαιότατον, τῶν Ἀποστόλων σήμερον, πρωτοκλήτου ἀδελφόν, θεοπνευστοῖς ἐν ὠδαίς, ἐπαξίως ὑμνήσωμεν.

Σέ ὁ προαιώνιος, προεγνωκῶς προώρισε, παμμακάριστε Πέτρε, ὡς προστάτην Ἐκκλησίας καί πρόεδρον.

Οὐ σὰρξ οὐδέ αἷμά σοι, ἀλλ' ὁ Πατήρ ἐνέπνευσε, τὸν Χριστὸν θεολογεῖν, Υἱὸν Θεοῦ ἀληθινόν τοῦ ὑψίστου Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον

Τό ὅρος τό ἅγιον, τό ὑπέρ ἐννοιαν ὄχημα, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καί Παρθένον ἀληθῶς μετὰ τόκον ὑμνήσωμεν.

Ο Κανὼν τοῦ Ἀγίου Παύλου.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ἡ κεκομμένη

Ὁ ὥσπερ ὄντα καλῶν τὰ ἀνύπαρκτα, Χριστὸς τῇ θεῇ γνώσει, Παύλε

παμμακάριστε, αυτός εκ μητρικής γαστρός σε εξελέξατο, βαστάσαι, εναντίον τών εθνών, αυτού τό θείον όνομα, τό υπέρ πάν όνομα, ενδόξως γάρ δεδόξασται

Τήν εσομένην μηνύων σοι έλλαμψιν, τής ευσεβείας Παύλε, καί πλάνης τήν καθαίρεσιν, Χριστός επιφανείς, εν όρει αστραπόμορφος, τό δμμα μέν σκοτίζει τής σαρκός, τήν ψυχήν συνετίζει δέ, τής Τριάδος τή γνώσει, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Περιτομήν μέ τελών οκταήμερον, καί ζηλωτής πατρώων Παύλε παραδόσεων, Εβραίων εκ σποράς φυλής Βενιαμίτιδος, εν νόμω Φαρισαίός τε δειχθείς, ηγήσω πάντα σκύβαλα, καί Χριστόν εκέρδησας, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Άχραντε Μήτηρ Θεού παντοκράτορος, η βασιλίδος φυλής, Δέσποινα βλαστήσασα, καί μόνη τον Θεόν, τον πάντων βασιλεύοντα, γεννήσασα σαρκί υπερφυώς, κινδύνων με διάσωσον, τώ Υιώ σου ψάλλοντα Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Καταβασία

Ανοίξω τό στομα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Τού Πέτρου

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτῳ σοφία Χριστέ, ου γάρ εστιν Άγιος πλήν σου φιλόανθρωπε».

Μακάριόν σε, τό γλυκύτατον στόμα Χριστού τού Θεού, καί ταμίαν ασφαλή, τής βασιλείας ανέδειξε, διό ανυμνούμέν σε Πέτρε Απόστολε.

Επί τήν πέτραν, τής σής θεολογίας επήξατο, ο Δεσπότης Ιησούς, τήν Εκκλησίαν ακλόνητον, εν ή σε Απόστολε Πέτρε δοξάζομεν.

Ως υπέρτερος, τών Αγγέλων ο Πέτρος εν σώματι, εν γάρ τή επιφανεί, ελεύσει τούτον Χριστός ο Θεός, κριτήν τε καί σύνεδρον, έσεσθαι έφησεν.

Θεοτοκίον

Απειρόγαμε, ή Θεόν σαρκωθέντα κυήσασα, τών παθών ταίς προσβολαίς, κλονούμενόν με στερέωσον, ου γάρ εστιν Άχραντε, πλήν σου βοήθεια.

Τού Παύλου

Σύ εί τό στερέωμα

Σύ λίθον θεμέλιον, ταίς τών πιστών ψυχαίς τέθεικας, πολυτελή,

ακρογωνιαίον, τόν Σωτήρα καί Κύριον.

Πάντοτε τήν νέκρωσιν, τού Ιησού εν τώ σώματι, ειλικρινώς, Παύλε περιφέρων, ηξιώθης τής όντως ζωής.

Παύλε παμμακάριστε, τώ θεμελίω σου πρέσβευε, τών αρετών εποικοδομείσθαι, ευσεβών τήν λαμπρότητα.

Θεοτοκίον

Σέ νύν μακαρίζουσιν, ως προεφήτευσας Πάναγνε, αι γενεαί, πάσαι τών ανθρώπων, διά σου νύν σωζόμεναι.

Καταβασία

Τούς σους υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον.

**Η Υπακοή
Ήχος πλ. δ'**

Ποία φυλακή ουκ έσχε σε δέσμιον; ποία δέ Εκκλησία ουκ έχει σε Ρήτορα; Δαμασκός μέγα φρονεί επί σοί Παύλε, είδε γάρ σε σκελισθέντα φωτί, Ρώμη σου τό αίμα δεξαμένη, καί αυτή κομπάζει, αλλ' η Ταρσός πλέον χαίρει, καί πόθω τιμά σου τά σπάργανα, Αλλ' ώ Παύλε Απόστολε, τό καύχημα τής οικουμένης, προφθάσας ημάς στήριζον.

Ιστέον ότι, ότε λέγεται Υπακοή, Κάθισμα ου λέγεται.

Τού Πέτρου

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ούτος ο Θεός ημών, ο εκ Παρθένου σαρκωθείς, καί τήν φύσιν θεώσας, όν υμνούντες βοώμεν, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Βροτών αλιέα σε, ως επηγγείλατο Χριστός, απειργάσατο θείον, τής αυτού Εκκλησίας, πρώτω εγχειρίσας τούς οίακας.

Πρός σου δυσωπούμενος, ο ζωοδότης, Ιησούς, ο δεσμείν τε καί λύειν, δεδωκώς σοι ευθύνας, Πέτρε γεννηθήτω μοι ίλεως.

Χριστού τά βασίλεια, ανεωχθλήναι εκτενώς, καθικέτευσον Πέτρε, τοίς τήν θείαν σου μνήμην, πίστει αδιστάκτω γεραίρουσι.

Θεοτοκίον

Κυρία πανύμνητε Θεοκυήτορ, τούς εμούς λογισμούς, σαίς πρεσβείαις εκκαθάρασα, δείξον ευκαρπών με, Μήτηρ τού πάντων Θεού.

Τού Παύλου

Επέβης εφ' ίππους

Επέβη ως λέων, αγριωπώς λυμαινόμενος, τήν Χριστού Εκκλησίαν ο Σαύλος ποτέ, τιθασευθείς δέ θεία φωνή τού αμνού τού Θεού, ήν εδίωκε ποιήμνην, οία περ ποιμήν εγχειρίζεται.

Ο μέλλων φωτίζειν, τήν οικουμένην σκοτίζεται, Ανανίας δέ τούτω απέσταλται, τό τής ψυχής φέγγος διδούς καί τού σώματος, εκ θείας εμφανείας, σκεύος εκλογής διδαχθείς αυτόν.

Τώ Παύλω αξίως, η Δαμασκός εναβρύνεται, εκ γάρ ταύτης, ως εκ Παραδείσου ποτέ, ναμάτων θείων, ούτος προήλθε μεγίστη πηγή, καί εμέθυσε πάσαν, τή θεογνωσία αφθόνως τήν γήν.

Θεοτοκίον

Καθείλε δυνάστας, από τών θρόνων ο Κύριος, η Παρθένος καί η Μήτηρ, ως έφησε, τούς δέ πεινώντας, θείων αγαθών ενέπλησε, τούς πίστει μελωδούντας, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σου τού Υψίστου, ο Προφήτης, Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τού Πέτρου

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο κτησάμενος ημάς, περιούσιον λαόν, τώ αίματί σου, Κύριε, τήν εν ομονοία σήν ειρήνην δός ημίν, φυλάττων τήν ποιήμνην σου.

Τήν εκ πόθου ειληφώς, παρρησίαν προς Θεόν, αξίως εθαυμάζετο, ο αλιεύς καί αγροίκος, τερατουργών παραδόξως τή χάριτι.

Ου χρυσίον διά σέ, ουκ αργύριον Χριστέ, ο θεός σου Απόστολος, αλλ' αρετήν κτησάμενος, τήν τών θαυμάτων επλούτησε δύναμιν.

Κατηρτίζοντο σφυρά, καί αι βάσεις τών χωλών, τώ ενεργεί σου ρήματι, διά γάρ θείου Πνεύματος, απετελείτο παράδοξα πράγματα.

Θεοτοκίον

Σεσωμάτῳται Θεός, καθ' υπόστασιν Αγνή, εκ σου σαρκή ενούμενος, μεμενηκώς ουκ έλαττον, κατά τήν θείαν ουσίαν ασώματος.

Τού Παύλου

Φώτισον ημάς

Σύ τό αληθές, εξελέξω Παύλε καύχημα, τόν Σταυρόν τού Βασιλέως Χριστού, αεί βαστάζων, ώσπερ τρόπαιον Απόστολε.

Σοί τό ζήν Χριστός, τό θανείν δέ κέρδος άριστον, τώ γάρ πόθω
συνεσταύρωσαι, τώ σταυρωθέντι δι' ημάς, ώ Παύλε ένδοξε.

Χαίροις αληθώς, εν Κυρίω Παύλε τίμιε, εκδημήσας εκ τού σώματος, καί
ενδημήσας πρός Χριστόν, τόν ζωοδότην Θεόν.

Θεοτοκίον

Χαίροις αληθώς, παρθενίας τό κειμήλιον, η τής προμήτορος ανάκλησις, καί
τής κατάρας, η λύσις τού προπάτορος.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε,
έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς
υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Τού Πέτρου

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν κήτει Χριστέ τριημερεύσας, Ιωνάς προέγραψέ σε τόν αθάνατον, ως
νεκρόν εκουσίως, εν τή κοιλία τής γής τριημερεύσαντα».

Ως πάλαι Χριστέ τή δεξιά σου, εν υγρά πεζεύοντα Πέτρον διέσωσας, καμέ
βυθιζόμενον, σάλω δεινών πειρασμών υπεξάγαγε.

Αφήκας ώ Πέτρε τά μή όντα, καί τά όντα έφθασας, ώσπερ τις έμπορος, καί
σαφώς ηλίευσας, τόν μαργαρίτην Χριστόν τόν πολύτιμον.

Πειράζειν αφρόνως οηθέντας, Πνεύμα τό πανάγιον, Πέτρε ενέκρωσας, ο
εθεολόγησας πρώτος, τρανώσας Θεόν παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Τόν πάσης επέκεινα ουσίας, Λόγον Θεού τέτοκας, σεσαρκωμένον ημίν, διό
σε Θεοτόκον, χείλεσί τε καί ψυχή καταγγέλλομεν.

Τού Παύλου

Τήν δέησιν εκχεώ

Απάντων περιφρονήσας τών τερπνών, βεβλημένος τού Δεσπότου τώ φίλτρω,
καί τής κοινής, σωτηρίας τής πόθω, διαμαρτείν αυτού αιρετισάμενος, ώ Παύλε
μακάριε καί νύν, υπέρ τής οικουμένης ικέτευε.

Αξίως σοι εδωρήσατο Χριστός, τό πολίτευμα Απόστολε Παύλε, εν ουρανοίς,
μένουσας γάρ ενταύθα, ουκ επεπόθησας πόλιν μακάριε, πιστός υπηρέτης
γεγονώς, οικονόμος τε τών μυστηρίων αυτού.

Ως άριστος τού Δεσπότου μιμητής, καί αυτόν ενδεδυμένος ο Παύλος,
ειλικρινώς, πάσι γέγονε πάντα, ίνα τούς πάντας κερδήση καί σώση λαούς, καί
έσωσεν ως αληθώς, τώ Χριστώ σαγηνεύσας τά πέρατα.

Θεοτοκίον

Επέβλεψεν επί σοί ο Κύριος, τήν ἐμήν ανακαινίζων ουσίαν, ὡς δυνατός, μεγαλεία ποιήσας, Θεογεννήτορ ὡς ἔφης πανάμωμε, καί ἔσωσέ με διά σου, ἐκ φθοράς ο Θεός μου ὡς εὐσπλαγχνος.

Καταβασία

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεύτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τόν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον

Ἦχος β' Αυτόμελον

Τοὺς ασφαεῖς καί θεοφθόγγους κήρυκας, τήν κορυφήν τῶν Μαθητῶν σου Κύριε, προσελάβου εἰς ἀπόλαυσιν, τῶν ἀγαθῶν σου καί ἀνάπαυσιν, τοὺς πόνους γάρ ἐκείνων καί τόν θάνατον, ἐδέξω ὑπέρ πάσαν πλοκάρπωσιν, ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Ο Οἶκος

Τράνωσόν μου τήν γλῶτταν Σωτήρ μου, πλάτυνόν μου τό στόμα, καί πληρώσας αὐτό, κατάνυξον τήν καρδίαν μου, ἵνα οἷς λέγω ἀκολουθήσω, καί ἂ διδάσκω, ποιήσω πρῶτος, πᾶς γάρ ποιῶν καί διδάσκων, φησὶν, οὗτος μέγας ἐστίν, ἐάν γάρ λέγω μή πράττων, ὡς χαλκός ηχῶν λογισθήσομαι, Διό λαλεῖν μοι τὰ δέοντα, καί ποιεῖν τὰ συμφέροντα δώρησαι, ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Συναξάριον

Τῇ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων ἐνδόξων καί πανευφήμων Ἀποστόλων καί πρωτοκορυφαίων, Πέτρου καί Παύλου.

Στίχοι

- Σταύρωσις εἶλε κήρυκα Χριστοῦ Πέτρον,
- Τομή δέ Παύλον, τόν τεμόντα τήν πλάνην.
- Τλή ἐνάτη Σταυρόν Πέτρος εἰκάδ' ἄορ δέ γε Παύλος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Πέτρου

Ὡδή ζ' Ο Εἰρμός

«Ὁ ἐν ἀρχῇ ἀναρχος Λόγος, σὺν Πατρὶ καί τῷ Πνεύματι, Υἱός μονογενής, εὐλογημένος εἰ καί ὑπερυψούμενος, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Τό συμπαθές θεία προνοία, τοῦ Χριστοῦ παιδευόμενος, ἐκμιμῆσθαι συγχωρή, τό Πρό τοῦ πάθους Πέτρε τῆς ἀρνήσεως, υποστήναι κλυδώνιον.

Σοί ὁ Χριστός πρῶτω κληθέντι, καί σφοδρῶς ἀγαπήσαντι, ὡς προέδρω εὐκλεῶς, τῶν Ἀποστόλων, πρῶτω ἐμφανίζεται, ἀναστάς ἐκ τοῦ μνήματος.

Σού τό τρισσόν τῆς πρό τοῦ πάθους, εξαλείφων ἀρνήσεως, ὁ Δεσπότης τῷ τρισσῷ τῆς θεοφθόγγου ἐρωτήσεως, βεβαιοῖ τήν ἀγάπησιν.

Τῆς πρός Χριστόν Πέτρε φιλίας, προετίθεσο μάρτυρα, τόν τά πάντα ὡς Θεόν εἰδότα Λόγον, ὅθεν καί τό φίλτατον, ἐγχειρίζει σοι ποίμνιον.

Θεοτοκίον

Τήν ἐν γαστρί τόν πρό αἰώνων, ἐκ Πατρός ἀνατείλαντα, Θεόν Λόγον ἐν σαρκί συνειληφυῖαν, πάντες μακαρίσωμεν, ὡς Μητέρα τοῦ πάντων Θεοῦ.

Τοῦ Παύλου

Ἐν πεδίῳ Δειρά

Ἐχρημάτισε Χριστέ, σφραγίς καί στέφανος τῶν Ἀποστόλων σου, ὁ ἐπ' ἐσχάτων κληθεὶς τῶν χρόνων, σπουδῇ πάντας υπερβάλλων δέ, μεθ' οὗ ὁ λαός τῆς Ἐκκλησίας ψάλλει σοι, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός Εὐλογητός εἰ.

Εἰ καί ἐδίωξε τό πρῖν, τήν Ἐκκλησίαν σου Παῦλος ὁ δέσμιος, ἀλλ' ὑπερέβη τήν πάλαι τόλμαν, τῷ σῷ ζήλῳ τῷ ἐπ' ἐσχάτων, συνήγαγε γάρ Χριστέ, τὰ ἔθνη κράζοντα, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Σύ ἐξ Ἱερουσαλήμ κηρύξας, ἅπασι τό Ευαγγέλιον, περιλαβὼν δέ ἐν κύκλῳ πάσαν τήν γῆν, μέχρι τερμάτων Παύλε τοῦ Ἰλλυρικοῦ, διδάσκων ἀνεκράυγαζες, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Ἐν ἐκστάσει ἐπαρθείς, τόν τρίτον ἐφθασας πόλον Πανόλβιε, καί ἐπακούσας ἀρρήτων λόγων βοάς, Δόξα τῷ ἀνωτάτῳ Πατρί, καί τῷ Υἱῷ ἀπαυγάσματι συνθρόνῳ, τῷ ἐρευνῶντι σαφῶς Πνεύματι Θεοῦ τά βάθη.

Θεοτοκίον

Ὡς ἐπὶ πόκον υετός, ἐν σοί κατέβη Παρθένε Χριστός ὁ Θεός, καί σαρκοφόρος ἐκ σοῦ προήλθεν, ἐνὼν τά πρῖν διεστηκότα, εἰρήνην ἐν γῇ, καί οὐρανῷ δωρούμενος, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογημένος.

Καταβασία

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, ἀλλὰ πυρός ἀπειλήν; ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον. Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ.

Τοῦ Πέτρου

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ τά σύμπαντα φέρων, τῇ ἀπορρήτῳ σου δυνάμει Χριστέ, τοὺς οσίους σου Παῖδας, ἐν τῇ φλογὶ ἐδρόσισας κράζοντας, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ἐκτενοῦσί σου χεῖρας, καί σταυρῷ σε περιζώσουσιν, ὁ Δεσπότης προφητεύων, Πέτρε προστάττει ἔπεσθαι κράζοντα, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου

τόν Κύριον.

Τώ τῆς χάριτος λόγῳ, τόν μὲν Αἰνέαν παρειμένον δεινῶν, Ταβιθάν δέ θανούσαν, τερατουργῶν ἀνέστησας κρίζοντας, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ο τῷ Πέτρῳ τὰ ἔθνη, κεκαθαρμένα ἀποφήνας Χριστέ, τῇ τοῦ Πνεύματος αἰγλή, καμοῦ τὰς φρένας κάθαρον κρίζοντος, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Εν μιά σοι σκηνοῦσα, τῶν εαυτῆς αγίων υποστάσεων, ἡ θεότης Παρθέने, ὅλη μοι ὅλῳ ἦνῳται, ὅθεν σε ὡς Μητέρα, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μακαρίζομεν.

Τοῦ Παύλου

Τόν ἐν ὅρει αγίῳ

Συνεκράθη τῷ πόθῳ σου ὁ Παῦλος, τήν καλήν δέ ἀλλοίωσιν ἐξέστη, οὐχ εαυτῷ γάρ ἐζη ὁ αοίδιμος, εἶχε δέ οἰκτίρμον, ζῶντα ἐν αὐτῷ σε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σύ ἡρμόσω ὡς νύμφην παραστήσαι, τῷ νυμφίῳ Χριστῷ τήν Ἐκκλησίαν, νυμφαγωγός γάρ ταύτης ἀναδέδειξαι, Παύλε θεοφόρε, ὅθεν κατὰ χρέος, τήν μνήμην σου γεραίρει.

Ἡγωνίσω τόν κάλλιστον ἀγῶνα, καί τελέσας τόν δρόμον σου νομίμως, Χριστῷ προσήλθες χαίρων παναοίδιμε, ὅθεν τῶν στεφάνων, Παύλε ἡξιώθης, τῶν τῆς δικαιοσύνης.

Θεοτοκίον

Χαίρε θρόνε πυρίμορφε Κυρίου, χαίρε νύμφη ἀνύμφευτε Παρθέने, Χαίρε νεφέλη ἡλίου ἐκλάμπασα, τῆς δικαιοσύνης, ὃν υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δέ ενεργούμενος, τήν οἰκουμένην ἀπάσαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Πέτρου

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Σέ τήν υπερένδοξον νύμφην, καί Παναγίαν Θεοτόκον, τήν τόν Κτίστην τεκούσαν, τῶν ὁρατῶν τε πάντων καί ἀοράτων, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Σοῦ ἡ υπερβάλλουσα χάρις, δημοσιεύεται ἀξίως, τῆς σκιάς σου τὰ πάθη τῶν ἀσθενούντων, Πέτρε φυγαδευσούσης, διό σε μεγαλύνομεν.

Φάσμασι τόν Σίμωνα μάγον, τόν θεομάχον επαρθέντα, πρὸς αἰθέριον ὕψος, καταβαλὼν ἀρρήτῳ θεία δυνάμει, ὁ Πέτρος μακαρίζεται.

Τῶν πλημμελημάτων τήν λύσιν, ταῖς ἱκεσίαις σου παράσχου, φωτισμόν τε καρδίας, καί ευφροσύνην πνεύματος τοῖς υμνοῦσι, τήν μνήμην σου Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον

Θεὸν συλλαβούσα Παρθένε, Κυριοτόκος ονομάζη, κατ' ἀξίαν διό σε, οἱ πιστοὶ συμφώνως δοξολογούντες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Τοῦ Παύλου

Ὅρους παρήλθες τῆς φύσεως

Σοὺ προσκυνούμεν τήν ἄλυσιν, ἣν ὑπὲρ Χριστοῦ ὡς κακούργος ἐφόρεσας, τὰ στίγματα τε Παύλε περιπτυσσόμεθα, ἃ ἐν τῷ ευκλεεῖ σου, καί νικηφόρῳ φέρεις σῶματι.

Νύν αναλύσας Ἀπόστολε, πρὸς τόν ὑπὸ σοῦ ἀενάως ποθούμενον, αὐτῷ τε ὡς θεράπῳ συναυλιζόμενος, ἀπαύστοις ἱκεσίαις, τοὺς σοὺς ἱκέτας πρὸς σέ ἔλκυσον.

Νύν οὐδαμῶς ἐν αἰνίγματι, οὐδέ ἐν ἐσόπτρῳ Χριστός σοι οπτάνεται, πρὸς πρόσωπον δέ μάλλον ὁράται πρόσωπον, τελείαν σοι τήν γνῶσιν ἀποκαλύπτων τῆς θεότητος.

Θεοτοκίον

Λόγον ἐδέξω τόν ἄσαρκον, φύσιν τήν ἐμήν ἀναπλάσαι βουλόμενον, καί τούτον σαρκωθέντα Παρθένε τέτοκας, διό σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Καταβασία

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτῳ τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτῳ δέ, αὔλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ἱεράν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καί βοάτῳ. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή αειπάρθενε.

Εξαποστειλᾶριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Τῶν Ἀποστόλων ἅπαντες, τήν κορυφήν ὑμνήσωμεν, Πέτρον καί Παύλον τοὺς θεῖους, τῆς οἰκουμένης φωστήρας, τοὺς κήρυκας τῆς πίστεως, τὰς θεολόγους σάλπιγγας, δογμάτων τοὺς ἐκφάντορας, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς στύλους, καί καθαιρέτας τῆς πλάνης.

Θεοτοκίον

Τό μέγα καί παράδοξον, τοῦ τόκου σου μυστήριον, θεοχαρίτῳτε Κόρη, καί Θεομήτορ Παρθένε, Προφήται προεκήρυξαν, Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν, Μάρτυρες ὡμολόγησαν, Ἄγγελοι δέ ἀνυμνοῦσι, καί ἄνθρωποι προσκυνοῦσιν.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρά Προσομοία.

Ἦχος δ' Ο ἐξ υψίστου κληθεῖς

Ο ουρανόθεν τὴν χάριν δεδεγμένος, ὅτε τὴν ἐρώτησιν πρὸς τὸν χορόν ο Σωτὴρ, τὸν δωδεκάριθμον ἔφησε, τῶν Αποστόλων, τίνα με λέγουσιν εἶναι ἄνθρωποι; τότε δὴ ο πρόκριτος, Πέτρος Χριστοῦ Μαθητῶν, θεολογῶν ἀνεκήρυξε, τρανῶς βοήσας, Σὺ εἰ Χριστὸς, τοῦ ζώντος Θεοῦ Υἱός, Ὅθεν ἀξίως μακαρίζεται, ὡς ἐξ ὕψους λαβὼν ἀποκάλυψιν, καὶ δεσμεῖν τε καὶ λύειν, τὰς εὐθύνας κομισάμενος.

Ο ἐξ υψίστου κληθεῖς, οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων, ὅτε τὸ ἐπίγειον σκότος ἠμαύρωσε, τοὺς ὀφθαλμοὺς σοῦ τοῦ σώματος, τῆς ἀσεβείας, δημοσιεύον τὴν σκυθρωπότητα, τότε τὸ ουράνιον, φῶς περιήστραψε, σῆς διανοίας τὰ ὅμματα, τῆς εὐσεβείας ἀνακαλύπτον τὴν ωραιότητα, ὅθεν ἐπέγνωνς τὸν ἐξάγοντα, φῶς ἐκ σκότους Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σὺ ἐπαξίως πέτρα προσηγορεύθης, ἐν ἣ τὴν ἀκράδαντον πίστιν ο Κύριος, τῆς Ἐκκλησίας ἐκράτυνεν, ἀρχιποιμένα, τῶν λογικῶν προβάτων ποιήσας σε, ἐντεύθεν κλειδοῦχόν σε, τῶν ουρανίων πυλῶν, ὡς ἀγαθὸς ἐγκατέστησεν, ἀνοίγειν πᾶσι, τῆς μετὰ πίστεως προσεδρεύουσιν, Ὅθεν ἀξίως κατηξίωσαι, σταυρωθῆναι καθὼς ο Δεσπότης σου, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο χριστοκῆρυξ Σταυροῦ καύχημα φέρων, σὺ τὴν πολυέραστον θεῖαν ἀγάπησιν, ὡς τοὺς ἐρώντας συνδέουσας, τῷ ποθομένῳ, εἰλικρινῶς ἀπάντων προέκρινας, ἐντεύθεν καὶ δέσμιος, προσηγορεύθης Χριστοῦ, τῶν πειρασμῶν τὴν δυσχέριαν, ὡς γλυκυτέραν, τρυφῆς ἀπάσης αἰρετισάμενος, καὶ τῆς τιμίας ἀναλύσεως, ἠξιώθης συνων τῷ Δεσπότη σου, ὃν ἰκέτευε σῶσαι καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β' Κοσμά Μοναχοῦ

Ἡ πάνσεπτος τῶν Αποστόλων, ἐπεδήμησεν εορτὴ, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, προξενούσα σωτηρίαν ἡμῖν, μυστικῶς οὖν κροτήσαντες τούτοις προσεῖπωμεν. Χαίρετε φωστήρες τῶν ἐν σκότει, τοῦ ἡλίου ἀκτίνες ὑπάρχοντες. Χαίρετε Πέτρε καὶ Παύλε, δογμάτων τῶν θεῶν θεμέλιοι ἀρραγεῖς, φίλοι τοῦ Χριστοῦ, σκεύη τίμια, Πάρεστε μέσον ἡμῶν ἀοράτως, καταξιούμενοι δωρεῶν αὐλῶν, τοὺς τὴν ἡμῶν εορτὴν, εὐφημοῦντας ἄσμασι.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον Ἦχος πλ. β'

Θεοτόκε, σὺ εἰ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σέ ἰκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Αποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί ἐκ τῶν Κανόνων, Ωδὴ γ' καί ζ'.

Ὁ Απόστολος, τὸ Ευαγγέλιον

Κοινωνικόν

Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν. Ἀλληλουῖα.

Στιχηρά Ἰδιόμελα τῶν Αποστόλων, ψαλλόμενα εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ Ἁγίου Ελαίου.

Ἦχος δ'

Χριστὸς ἡ πέτρα, τῶν Αποστόλων πρόκριτε, διὰ σοῦ ἐν εαυτῷ τὴν Ἐκκλησίαν ἐθεμελίωσεν, ἥς πύλαι, Ἄδου οὐ κατισχύσουσιν, αἰρετικῶν γλωσσαλγίαι, οὐδ' οὐ μή πορθήσουσι βαρβάρων φρυάγματα, Ταύτην οὖν ρύσαι πειρασμῶν καί κινδύνων, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις παμμακάριστε.

Ὁ αὐτὸς Ἰωάννου Μοναχοῦ

Χριστὸς σε πρῶτον ἐν τῇ ἐκλογῇ Πέτρε κρηπίδα τῆς πίστεως ἐστεφάνωσε, σοὶ ὁ τοῦ παντός Δεσπότης προέφησε, μακάριος εἰ Σίμων βάρ, Ἰωνά, ὅτι οὐ σὰρξ καί αἷμα, οὐθ' ἕτερον, θεοκήρυκά μοι σέ πεποιήκεν, ἀλλ' ὁ ἐμὸς Πατήρ ὁ ἐν οὐρανοῖς, Αὐτόν ἰκέτευε θεομακάριστε Απόστολε, ὄρωρῆναι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. β' Θεοφάνους

Τοὺς τῆς εὐσεβείας ἀληθεῖς κήρυκας, καί τῆς Ἐκκλησίας υπερφυεῖς ἀστέρας, ὕμνοις ἐγκωμίων τιμήσωμεν, Πέτρον τὴν πέτραν τῆς πίστεως, καί Παύλον τὸν ἀληθὴ διδάσκαλον, καί μύστην τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, οὗτοι γάρ τὸν τῆς ἀληθείας λόγον σπείραντες, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν, πάσι καρποφορίαν διένειμαν, καί πρεσβεύουσι Χριστῷ, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Υβριστὴς καί διώκτης τῆς Ἐκκλησίας γέγονας, Παύλε παμμακάριστε, οὐρανόθεν δέ κληθεῖς, υπερήσπισας ταύτης παραδόξως, ἦν ἰκέτευε ρυσθῆναι ἐκ κινδύνων, καί σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Λ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡ Σύναξις τῶν Ἁγίων Ενδόξων καί πανευφύμων Αποστόλων τῶν ΙΒ'.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῶν Κορυφαίων γ'.

Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν

Ἐδωκας καυχήματα, τῇ Εκκλησίᾳ φιλάνθρωπε, τοὺς σεπτοὺς Αποστόλους, σου ἐν ἡ υπερλάμπουσι νοητοῖ φωστήρες, Πέτρος τε καὶ Παῦλος, ὡς περ ἀστέρες, λογικοί, τὴν οἰκουμένην περιαιγάζοντες, δι' ὧν ἐφωταγώγησας, τὴν δυτικὴν αμαυρότητα, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐδωκας στηρίγματα, τῇ Εκκλησίᾳ σου Κύριε, τὴν τοῦ Πέτρου στερρότητα, καὶ Παύλου τὴν σύνεσιν, καὶ λαμπρὰν σοφίαν, καὶ τὴν ἐκατέρων, θεηγορίαν ἀληθῆ, τῆς αθεΐας πλάνην διώκουσαν, διό μυσταγωγούμενοι, παρ' ἀμφοτέρων ὑμνούμέν σε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐδωκας υπόδειγμα, ἐπιστροφῆς ἀμαρτάνουσι, τοὺς διπτοὺς Αποστόλους σου, τὸν μὲν ἀρνησάμενον, ἐν καιρῷ τοῦ πάθους, καὶ μετεγνώκοντα, τὸν δὲ κηρύγματι τῷ σῶ, ἀντιπαξάμενον καὶ διώξαντα, καὶ ἀμφω τοῦ συστήματος, πρωτοστατούντας τῶν φίλων σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τῶν ιβ' τὰ παρόντα γ'

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ὡς αὐτόπται καὶ μάρτυρες, τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως, Μαθηταὶ πανόλβιοι μακαρίζεσθε, ὡς ἀστραπαὶ γὰρ ἐκλάμποντες, τῷ κόσμῳ ἐφάνατε, καὶ ὡς ὀρη νοητὰ, γλυκασμόν ἐσταλάξατε, ὡς ἀέναοι, ποταμοὶ Παραδείσου μερισθέντες, τῶν ἐθνῶν τὰς Εκκλησίας, θείοις ποτίζετε νάμασιν.

Ὡς βολίδες ἀστρώπτουσαι, ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα διεπέμφθητε, τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν, ἀφθόνως παρέχοντες, λειτουργοὶ τῶν τοῦ Χριστοῦ, μυστηρίων γενόμενοι, καὶ θεόγραφοι, θείας χάριτος πλάκες γεγραμμένοι, θεοδίδακτον τὸν νόμον, ἱερομύσται πανόλβιοι.

Αλιέων ὁ κάλαμος, φιλοσόφων τό φρύαγμα, καὶ ρητόρων ρεύματα διετάραξε, θεοσοφίας διδάγματα, χαράττων καὶ δόγματα, καὶ μυρίων ἀγαθῶν, τηλαυγῶς ἐκτιθέμενος, ευαγγέλιον, καὶ τρυφῆς αἰδίου μετουσίαν, καὶ Ἀγγέλων ἀπολαύσεις, καὶ διαμένουσιν εὐκλειαν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'
Κοσμά Μοναχοῦ

Ἡ πάνσεπτος τῶν Αποστόλων, ἐπεδήμησεν εορτῇ, τῇ Εκκλησίᾳ Χριστοῦ, προξενούσα σωτηρίαν ἡμῖν, μυστικῶς οὖν κροτήσαντες, τούτοις προσεῖπωμεν, Χαίρετε φωστήρες τῶν ἐν σκότει, τοῦ ἡλίου ἀκτίνες ὑπάρχοντες, Χαίρετε Πέτρε καὶ Παύλε, δογμάτων τῶν θείων θεμέλιοι ἀρραγεῖς, φίλοι τοῦ Χριστοῦ, σκεύη τίμια, Πάρεστε μέσον ἡμῶν ἀοράτως, καταξιούντες δωρεῶν αὐλῶν, τοὺς τὴν ἡμῶν εορτὴν, ευφημοῦντας ἄσμασι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον τοκόν; ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμπας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου τής Αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων ασυγχύτως γνωριζόμενος, Αυτόν ικέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ελεηθήναι τās ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'
Ο εξ υψίστου κληθείς

Ουρανόθεν τήν χάριν δεδεγμένος, ότε τήν ερώτησιν πρός τόν χορόν ο Σωτήρ, τόν δωδεκάριθμον έφησε, τών Αποστόλων, Τίνα με λέγουσιν είναι άνθρωποι; τότε δή ο πρόκριτος, Πέτρος Χριστού Μαθητών, θεολογών ανεκήρυξε, τρανώς βοήσας, Σύ εί Χριστός, τού ζώντος Θεού Υιός, όθεν αξίως μακαρίζεται, ως εξ ύψους λαβών αποκάλυψιν, καί δεσμεΐν τε καί λύειν, τās ευθύνας κομισάμενος.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Ο εξ υψίστου κληθείς, ουκ απ' ανθρώπων, ότε τό επίγειον σκότος ημαύρωσε, τούς οφθαλμούς σου τού σώματος, τής ασεβείας, δημοσιεύον τήν σκυθρωπότητα, τότε τό ουράνιον, φώς περιήστραψε, σής διανοίας τά όμματα, τής ευσεβείας, ανακαλύπτον τήν ωραιότητα, όθεν επέγνως τόν εξαγοντα, φώς εκ σκότους Χριστόν τόν Θεόν ημών, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τās ψυχάς ημών.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Σύ επαξίως πέτρα προσηγορεύθης, εν ή τήν ακράδαντον πίστιν ο Κύριος, τής Εκκλησίας εκράτυνεν, αρχιποιμένα, τών λογικών προβάτων ποιήσας σε, εντεύθεν κλειδούχον σε τών ουρανίων πυλών, ως αγαθός εγκατέστησεν, ανοίγειν πάσι, τοίς μετά πίστεως προσεδρεύουσιν, όθεν αξίως κατηξίωσαι, σταυρωθήναι καθώς ο Δεσπότης σου, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τās ψυχάς ημών.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'
Εφραίμ Καρίας

Εορτή χαρμόσυνος, επέλαμψε τοίς πέρασι σήμερον, η πάνσεπτος μνήμη τών σοφωτάτων Αποστόλων, καί κορυφαίων Πέτρου καί Παύλου, διό καί Ρώμη συγχαίρει χορεύουσα, Εν ωδαίς καί ύμνοις εορτάσωμεν καί ημεΐς αδελφοί, τήν πανσεβάσμιον ταύτην ημέραν, βοώντες πρός αυτούς, Χαΐρε, Πέτρε Απόστολε, καί γνήσιε φίλε, τού σου διδασκάλου Χριστού τού Θεού ημών, Χαΐρε, Παύλε παμφίλτατε, καί κήρυξ τής πίστεως, καί διδάσκαλε τής

οικουμένης, ως έχων παρρησίαν, ζεύγος αγιόλεκτον, Χριστόν τόν Θεόν ημών
ικετεύσατε, σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος πλ. β'

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπόν τῆς ζωῆς. Σέ
ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τῶν Ἀποστόλων, καί πάντων τῶν
Αγίων, ἐλεηθῆναι τās ψυχάς ημών.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Οἱ τῶν Ἀποστόλων πρωτόθρονοι, καί τῆς Οἰκουμένης διδάσκαλοι,
τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων πρεσβεύσατε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένη ὁρμήσασθαι, καί
ταῖς ψυχαῖς ημών τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος γ'

Ἀπόστολοι Ἅγιοι, πρεσβεύσετε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν,
παράσχη ταῖς ψυχαῖς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος γ'

Σέ τήν μεσιτεύσασαν τήν σωτηρίαν τοῦ γένους ημών, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε
Παρθένε, ἐν τῇ σαρκί γάρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱός σου καί Θεός
ημών, τό διά Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμάς, ἐκ φθοράς
ὡς φιλόανθρωπος.

Καί Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, Καθίσματα τῶν Κορυφαίων κατά σειράν,
καί ζήτηί αὐτά ἐκεῖ. Ὁ Ν' καί οἱ Κανόνες τῶν Κορυφαίων καί τῶν ΙΒ'. Ὁ Κανὼν
τῶν Κορυφαίων, οὐ ἡ' Ἀκροστιχίς.

Πέτρον γεραίρω, Παύλον υμνῶ προφρόνως.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Ἀνοίξω τό στόμα μου

Παράσχου μοι Κύριε, τοῦ παναγίου σου Πνεύματος, σταγόνα χαρίσματος,
λόγον τόν εὐσημον, καί τερφθήσομαι, πιστῶς ἐγκωμιάζων, τῶν
πρωταποστόλων σου τὰ κατορθώματα.

Ἐλίπες πανεύφημε, Πέτρε προθύμως τὰ πρόσκαιρα, καί Χριστοῦ τοῖς ἰχνεσιν
επηκολούθησας, Τήν δυσπείθειαν, ἀπέλιπες δέ Παύλε, καί τῷ σέ καλέσαντι,
προσεκολλήθης Χριστῷ.

Τήν χάριν Ἀπόστολοι, οὐσιωδῶς ἐνδημησασαν, ἡμῖν εἰσδεξάμενοι, τοῦ θείου
Πνεύματος, διενείμασθε, τῆς γῆς ἀπάσης Πέτρε, καί Παύλε διδάσκοντες,
πάντα τὰ πέρατα.

Θεοτοκίον

Ρητόρων πολύφθογγοι, καί μουσικῶν λίαν εὐήχοι, γλώσσαί σε οὐ σθένουσι,
τιμάν ἢ μέλπειν Ἀγνή, ὑπὲρ ἄνθρωπον, καί γάρ τό πεπραγμένον, ἐν σοί μόνῃ
πέφυκε, θεῖον μυστήριον.

Ο Κανων τῶν IB', οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Χριστοῦ γεραίρω τοὺς σοφοὺς Ἀποστόλους.
Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος δ'
Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον

Χορείαν τῶν Ἀποστόλων μέλπειν μοι, προθυμουμένῳ Χριστέ, ταῖς ἱκεσίαις
τούτων ὡς Θεός, τὴν ἀκτῖνα τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου δώρησαι, καί τὴν
λαμπάδα τῆς σοφίας σου.

Ῥωσθέντες ῥώμῃ τῇ σῇ καί χάριτι, Χριστέ τὴν δύναμιν, τῶν ἐναντίων
ἐθραυσαν ἐχθρῶν, οἱ σεπτοί σου, Ἀπόστολοι, θεοειδεῖς γενόμενοι, ταῖς
ἀνενδότοις πρὸς σέ νεύσεσιν.

Ἰάσεις ἐπιτελοῦντες Δέσποτα, τῷ σῷ ὀνόματι, τὰ τῶν ἐθνῶν συστήματα τῇ
σῇ, ἐπιγνώσει ἐζώγρησαν, οἱ ευκλεεῖς Ἀπόστολοι, καί τῷ φωτί σου
κατελάμπρυναν.

Σοφία μαθητευθέντες ἐνδοξοὶ, Χριστοῦ Ἀπόστολοι, τῇ οὐρανίῳ πᾶσαν
προφανῶς, τῶν σοφῶν ἐμωράνατε, πολυλογίαν ἀχρηστον, τῇ συντονίᾳ τοῦ
κυρύγματος.

Θεοτοκίον

Τριάδος τῆς υπερθέου Πάναγνε, τὸν ἕνα τέτοκας, ἐκ σοῦ σαρκὶ φανέντα καθ'
ἡμᾶς, εὐδοκία τοῦ φύσαντος, καί συνεργείᾳ Πνεύματος, τοῦ παναγίου
Μητροπάρθενε.

Καταβασία

Ἀνοίξω τό στομα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ἐρεύξομαι, τῇ
Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καί ἄσω γηθόμενος,
ταύτης τὰ θαύματα.

Τῶν Κορυφαίων

Ὡδή γ'
Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους

Ὁ σύγγονος Πέτρε σοὶ Ἀνδρέας, προφαίνει Μεσσίαν τὸν Χριστόν, ὃ πίστει
προσεπέλασας, Καί σύ Παύλε θεσπέσιε, τῷ θεουργῷ Βαπτίσματι, δι' Ἀνανίου
πεφώτισαι.

Νωθρῶς τοὺς τῷ γράμματι τοῦ Νόμου, Προσπταίοντας γόνους, Ἰσραὴλ, τῷ
φωτισμῷ τῆς χάριτος, ὁ Πέτρος προσενήνοχε, Τὰς τῶν ἐθνῶν ἀγέλας δέ, ὁ

Παύλος πλάνης ερρύσατο.

Γυμνούς καί αόπλους εις τά έθνη, απέστειλας σου τούς Μαθητάς, ανθ' όπλων σου το όνομα, βαστάζοντας το άγιον, καί τόν τής πλάνης πόλεμον, Χριστέ τή πίστει διέλυσαν.

Θεοτοκίον

Επλήσθη Απόστολοι τού γνώναι, τόν Κύριον σύμπασα η γή, τόν εκ Παρθένου λάμπαντα, καί κόσμον καταυγάσαντα, θείω υμών κηρύγματι, Πέτρε καί Παύλε πανεύφημοι.

Τών ΙΒ'

Ευφραίνεται επί σοί

Ουράνια καί σεπτά, θεηγορούντες επί γής δόγματα, γλώσσαις πυρός φθεγγόμενοι, κήρυκες Χριστού παρεδώκατε.

Υπέδειξας ουρανούς, τούς Μαθητάς σου λογικούς, Δέσποτα, δόξαν τήν σήν άπασιν, εκδιηγουμένους τοίς πέρασι.

Γραφέντες εν ουρανοίς, καί δεδειγμένοι τού Χριστού σύσκηνοι, τούς νύν ημάς Πάνσοφοι, σέβοντας προθύμως φρουρήσατε.

Θεοτοκίον

Εσκήνωσεν εν ημίν, ο εν υψίστοις κατοικών Πάναγνε, άνευ σποράς σάρκα γάρ, εκ σου προσλαβών πεφανέρωται.

Καταβασία

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον.

Κάθισμα 'Ηχος δ'

Ο υψωθείς

Κατοικισθέντες εν φωτί απροσίτω, ως οικητήρια φωτός πεφυκότες, οίκον υμών τόν άγιον φωτίζετε αεί, θείαις προσφοιτήσεσιν, όθεν πίστει βοώμεν, Σκότους ημάς ρύσασθε, Καί Παντοίων κινδύνων, καί χαλεπών εθνών επιδρομής, εκδυσωπούντες τόν Κτίστην Απόστολοι.

Θεοτοκίον

Ου σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι, εί μή γάρ σύ προϊστασο πρεσβεύουσα, τίς ημάς ερρύσατο εκ τοσούτων κινδύνων, τίς δέ διεφύλαξεν έως νύν ελευθέρους; Ουκ αποστώμεν Δέσποινα εκ σου, σούς γάρ δούλους σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Τών Κορυφαίων

Ωδή δ'

Τήν ανεξιχνίαστον

Ρωμαλεωτάτοις μέν οι ασθενείς, ρητορικωτάτοις δέ μέροψιν, οι ιδιώται, συμπλακέντες ευσεβώς, Πέτρος καί Παύλος ήραντο, νίκος τού Χριστού οι Απόστολοι.

Αποστάτην Σίμωνα μάγον δεινόν, ως φιλοχρυσότατον ήλεγξεν, ο θεός Πέτρος, ο δέ Παύλος ο σοφός, τον τρίβους διαστρέφοντα, τού Χριστού Ελύμαν επήρωσεν.

Ιδιωτικώτατον ο αλιεύς, καί ο σκηνοουργός λόγον έχοντες, αλλ' ηρτυμένον, θείω άλατι ψυχάς, τών φιλοσόφων ήδυναν, καί Χριστού τή πίστει προσήγαγον.

Θεοτοκίον

Ρήσει θεοπνεύστω λαλών Αββακούμ, όρος σε δασύ καί κατάσκιον, ο θεός έφη, τον ελθόντα εκ θαιμάν, καί βροτωθέντα Δέσποινα, διά σου μηνύων σαφέστατα.

Τών ΙΒ'

Επαρθέντα σε ιδούσα

Ρημάτων θείων ο φθόγγος τών Αποστόλων, πυρσοφανώς διήλθε, τήν οικουμένην πάσαν, πλάνης μέν τήν ύλην εμπιπρών, φωτίζων δέ χάριτι, τά τών ευσεβούντων συστήματα.

Αμαυρωθέντα τώ ζόφω τής ασεβείας, θεοφεγγείς φωστήρες, οι Μαθηταί φανέντες, κόσμον κατελάμπρυναν, ακτίσι τής χάριτος, καί μαρμαρυγαίς τού κηρύγματος.

Ιερωτάταις λαμπάσιν ηγλαϊσμένοι, τού νοητού ηλίου, ως αστέρες τόν κόσμον, λάμπετε Πανόλβιοι, φωτί τής θεότητος, πλάνης τήν αχλύν εκδιώκοντες.

Ράβδον δυνάμεως έχοντες τόν Σταυρόν σου, τήν αλμυράν τού βίου, οι αυτόπται σου Λόγε, θάλασσαν διέτεμον, ως ίππτοι τaráσσοντες, τής πολυθείας τά κύματα.

Θεοτοκίον

Ωραϊσμένος ποικίλη φωτοχυσία, ο ουρανός ο έμψυχος, σου τού Βασιλέως, τών βασιλευόντων Χριστέ, Παρθένος η άχραντος, νύν ως Θεοτόκος δοξάζεται.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σου τού Υψίστου, ο Προφήτης, Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τών Κορυφαίων

Ωδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Ὡς ὄντα στερρότατον, Χριστός σε πέτρα κέκληκε, Πέτρε, καί ἐν σοί τήν Ἐκκλησίαν, ἥς Ἄδου πύλαι οὐ κατισχύσουσι, Σέ δέ Παύλε σκεύος ἐκλογῆς, ἔφη τούτου φέρειν σε, ἐθνῶν ἐμπροσθεν τούνομα.

Πέτρος ἀρνησάμενος, ἐκ τρίτου τόν διδάσκαλον, τριπτή τού φιλεῖν συγκαταθέσει, προσωκ ειώθη, Παύλος δ' ὁ πρὶν βλασφημῶν, σοβαρώς τε θλίβων τούς πιστούς, ὕστερον ἐκήρυττεν, ὃν ἐδίωκε πρότερον.

Ἀκήρατον εὐκλειαν, καί δόξαν τήν αἰδῖον, Πέτρε πρὸς Χριστόν σὺν Παύλῳ εὔρες, τάς κλείς αὐτός μὲν τῶν ουρανῶν πιστευθεῖς, ὁ δέ εἰς Παράδεισον ἀχθεῖς, ρήματά τε ἀρρητα, μυηθεῖς ὑπὲρ ἀνθρώπων.

Θεοτοκίον

Υπὸ θείου Πνεύματος, ὁ Ἡσαίας ἐμπλεως, τόκον τόν ἀπάτορα προείπε, σοῦ ἐκ Παρθένου τεχθέντος Ἐμμανουήλ, ὅς ἐστι Θεός ὁ μεθ' ἡμῶν, ὃν Ἀγνή ἐκύησας, ὑπὲρ λόγον καί ἐννοίαν.

Τῶν IB'

Σύ Κύριέ μου φῶς

Τούς θείους σου Χριστέ, καί πανσόφους θεράποντας, ὡς ἔδειξας ἐν τῷ κόσμῳ, σέ τό ἄδυτον φέγγος, τοῖς πάσι καταγγέλλοντας.

Οἱ πάσαν ἀρετήν, προφανῶς ἐξασκήσαντες, Ἀπόστολοι τῆς ποικίλης, τῶν δαιμονῶν κακίας, τούς βρόχους διελύσατε.

Υπέφηναν ἡμῖν, τῆς Τριάδος τήν ἐλλαμψιν, θεότητος ἐν μονάδι, οἱ πυρίναις ἐν γλώσσαις, φθεγγόμενοι Ἀπόστολοι.

Θεοτοκίον

Σέ ὄπλον ἀρραγές, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα, σέ ἀγκυραν καί ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῖᾳ δόξῃ σου, σύ γάρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ, τόν ἐπὶ πάντων Θεόν, καί τέτοκας ἀχρονον Υἱόν, πάσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Τῶν Κορυφαίων

Ὡδή ς'

Τήν θεῖαν ταύτην

Λαμπρά τού Πέτρου τά θαύματα σεπτὰ δέ καί τού Παύλου τά τέρατα, τά γάρ σουδάρια, σκιαί τε τούτων νοσήματα, τῶν ἀσθενῶν ἰώνται προσεπεγγίζοντα.

Ὁ Πέτρος ὄντως ὁ ἐνδοξος, καί Παύλος ἀληθῶς ὁ θεσπέσιος, δυάς ἡ ἐνθεος, καί τῆς σεπτῆς καταγωγή, ζωαρχικῆς Τριάδος, ἀπάντων μνήσθητε.

Νοσούντων ψυχάς καί σώματα, ως θεῖος ἰατρός καί πανάριστος, Πέτρος ἰάσατο, Παῦλος δέ ἔθνη κατηύγασε, καί τῷ φωτί Κυρίου ἐσημειώσατο.

Θεοτοκίον

Ὑμνεῖν σε χρέος οφείλομεν, ἀλλ' ὅμως κατ' ἀξίαν οὐ σθένομεν, διό ὑμνοῦντές σε, σιγή τιμῶμεν τό ἀφραστον, τό ἐπὶ σοί Παρθένε πραχθέν μυστήριον.

Τῶν IB'

Θύσω σοι, μετά φωνῆς

Στηρίξας, τοὺς μαθητάς, σοφία καί χάριτι, δυνατωτέρους εἰργάσω, τῆς Ἑλλήνων Σῶτερ ἐρεσχελίας, καί τὰ τούτων, ἀπατηλά κατήργησας δόγματα.

Οἱ θεῖοι ποταμοί, τῆς σοφίας ἐπλήρωσαν, τῶν σωτηρίων ναμάτων, τὰς κοιλάδας πάσας τῆς Ἐκκλησίας, σωτηρίου, ἐκ τῶν πηγῶν τὰ ρεῖθρα πλουτήσαντες.

Φανέντες, ζωτικοί, ως ἀστέρες Πανόλβιοι, διεσκεδάσατε πάσαν, τὴν ζοφώδη πλάνην, ταῖς φωτοβόλοις, λαμπηδόσι, θεογνωσίας φέγγος ἀστράπτοντες.

Θεοτοκίον

Ὅλην σε, τὴν πλησίον καλὴν τε καί ἀμωμον, καί καθαρὸν ευρων κρίνον, καί κοιλάδων ἄνθος ὦ Θεομήτορ, ὁ Νυμφίος, ὁ νοητός ἐν σοί κατεσκήνωσε.

Καταβασία

Τὴν θεῖαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεύτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τοὺς ἀσφαλεῖς καί θεοφθόγγους κήρυκας, τὴν κορυφὴν τῶν Μαθητῶν σου Κύριε, προσελάβου εἰς ἀπόλαυσιν, τῶν ἀγαθῶν σου καί ἀνάπαυσιν, τοὺς πόνους γὰρ ἐκείνων καί τὸν θάνατον, ἐδέξω ὑπὲρ πάσαν ολοκάρπωσιν, ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Ο Οἶκος

Τράνωσόν μου τὴν γλῶτταν Σωτὴρ μου, πλάτυνόν μου τό στόμα, καί πληρώσας αὐτό, κατάνυξον τὴν καρδίαν μου, ἵνα οἷς λέγω ἀκολουθήσω, καί ἀ διδάσκω, ποιήσω πρῶτος, πᾶς γάρ ποιῶν καί διδάσκων, φησὶν, οὗτος μέγας ἐστίν, ἐάν γάρ λέγω, καί μὴ πράττω, ως χαλκὸς ἠχῶν λογισθήσομαι, Διό λαλεῖν μοι τὰ δέοντα, καί ποιεῖν τὰ συμφέροντα δώρησαι, ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Συναξάριον

Τῇ Λ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Σύναξις τῶν Ἀγίων ἐνδόξων καί πανευφήμων Ἀποστολῶν τῶν IB', καί δῆλωσις ὅπως καί πού ἕκαστος αὐτῶν ἐκήρυξε καί ἐτελειώθη.

Στίχοι

- Τιμώ θεόπτας δώδεκα Χριστού φίλους,
- Ἡρώας ἄνδρας καί θεοὺς τολμῶ λέγειν.
- Δώδεκα ευκλεέας τριακοστή ἀγείρει μύστας.

Ταῖς τῶν Ἀγίων καί πανευφήμων Ἀποστόλων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Κορυφαίων

Ὡδή ζ'

Οὐκ ἐλάτρευσαν

Μεμακάρισται, ὁ Πέτρος παρά τοῦ Χριστοῦ, ὡς τούτον φάμενος, Υἱόν τοῦ ζώντος Θεοῦ, Παῦλος δέ τετίμηται, ὡς σκεύος εὐχρηστον, καί ἀμφοτέροι, συμμελωδούντες ἑσάλλον, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Νομολάτρας μέν, ὁ Πέτρος ἐσυνέτιζεν, ὡς προσετέτακτο, ὁ Παῦλος δέ ἐθνικούς, τούτους τε τῇ χάριτι, Χριστοῦ προσέφερον, ἀνακράζοντες, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὡς πανάριστος, ὁ Πέτρος τοῦ Χριστοῦ ποιμήν, τήν ποιμήνην εἴληφε, τῆς δ' Ἐκκλησίας αὐτοῦ, ὁ Παῦλος διδάσκαλος, ἐνθεὸς γέγονεν, ἀμφω κράζοντες, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Παναμώμητε, Παρθένε καί ἀσύγκριτε τῇ ἀγιότητι, ἡ τόν Θεόν ἐν σαρκί, ἀφράστως κυήσασα, καί γαλουχήσασα, αὐτῷ πρέσβευε, παντοίων ἡμᾶς ρύεσθαι, πειρασμῶν τε καί σκανδάλων.

Τῶν ΙΒ'

Ἐν τῇ καμίνῳ

Υιοθετήσας, τοὺς μαθητάς σου πρὶν ὁ φύσει Υἱός, θέσει κληρονόμους ἐδειξας πατρικῆς, κληρουχίας Ὑπεράγαθε, καί συνεδρεῦειν σοι, τῷ Θεῷ καί τῷ Δεσπότη ἐυδόκησας.

Σοφίας χύμα, καρδίας πλάτος, γλῶσσαν εὐλαλον, Λόγε παρασχών τοῖς θείοις σου Μαθηταῖς, εξαπέστειλας κηρύττοντας, τό Ευαγγέλιον, τῆς βασιλείας πάσι τοῖς ἔθνεσιν.

Ἀναφανέντες, ὥσπερ νεφέλαι πλήρεις θείου φωτός, πάσιν ἐπομβρίζουσιν ὕδωρ ζωοποιόν, οἱ Ἀπόστολοι κραυγάζοντες, Εὐλογημένος, εἰ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Πεποικιλμένη, τῇ θεῖᾳ δόξῃ ὠφθης ἀχραντε, μόνη ἐξ αἰῶνος Λόγον τόν τοῦ Πατρός, δεξαμένη Μητροπάρθενε, Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν, υπάρχεις πανάμωμε.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν; ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Τών Κορυφαίων

Ωδή η'

Παίδας ευαγείς

Ρώμη κρατυνθείς ο Πέτρος θεία, θανούσαν τήν Ταβιθάν ευχή ανέστησε, Παύλος δέ τόν Εύτυχον, ύψους ολισθήσαντα, καί νεκρωθέντα ήγειρεν, άμφω κραυγάζοντες, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Οράσει φρικτή καί θαυμασία, ο Πέτρος καταφωτίζει τόν Κορνήλιον, Παύλος δέ τόν Γάϊον, Κρίσπον καί Πανέστιον, τόν Στεφανάν εβάπτισεν, άμφω κραυγάζοντες, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Φρουρούμενον Πέτρον δεδεμένον, Αγγέλου επιστασία Χριστός έλυσε, Παύλον σύν τώ Σίλα δέ, αύθις προσευχόμενον, κολαστηρίω πόδας τε, δεινώς τεινόμενον, ανήκε, τήν φρουράν διασείσας, όθεν γεγηθότες αυτόν εδοξολόγουν.

Θεοτοκίον

Ρύσαι τών παθών τών ολεθρίων, σειράς τε αμαρτιών ημών διάρρηξον, αίς έκαστος σφίγγεται, πάντες γάρ ημάρτομεν, καί ιλασμόν αιτούμεθα, όντες υπεύθυνοι, όν δίδου Θεοτόκε λιταίς σου, τοίς υπερυψούσι, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τών ΙΒ'

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Ο θείος καί πάνσοφος χορός, τών Αποστόλων Χριστού, πυρί τού Πνεύματος, ως ύλην εύπρηστον έφλεξε, τών δαιμόνων τά σεβάσματα, καί τας καρδίας τών πιστών εφωταγώγησε, τών βοώντων, Πάντα τά έργα υμνείτε τον Κύριον.

Σύμφώνως τούς θείους μαθητάς, καί Αποστόλους Χριστού, τούς τά ουράνια, ημίν βροντήσαντας δόγματα, τούς λειμώνας τούς τής πίστεως, τούς ευεργέτας τούς κοινούς τής ανθρωπότητας, τού Σωτήρος, τούς υπηρέτας εν ύμνοις τιμήσωμεν.

Τά πάνσεπτα καί χωρητικά, δοχεία τού φωτος, τας τών βροτών απαρχάς, τας τού κηρύγματος σάλπιγγας, τούς χειμάρρους τής αφάρτου ζωής, τας θεοφόρους αστραπάς, τας ιαμάτων πηγάς, τούς νοερούς πόδας τού Ευαγγελίου δοξάσωμεν.

Θεοτοκίον

Ο πλήρης κενούται δι' ημάς, ἵνα πληρώσεως, αὐτοῦ μετάσχωμεν, τὴν γὰρ πανάχραντον μήτραν σου, υποδύς ο ἀπερίληπτος, τῶν πατρικῶν οὐκ ἀποστάς κόλπων σεσάρκωται, ὅθεν πάντες, σέ εὐλογούμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Καταβασία

Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δέ ενεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἀπάσαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Κορυφαίων

Ὡδή θ'

Ἄπας γηγενής

Ὅλον πανταχοῦ, τὸν κόσμον διήλθετε, ὥσπερ υπόπτεροι, καὶ τό Ευαγγέλιον, φυλαῖς ἀπάσαις γλώσσαις καὶ ἔθνεσι, τό τοῦ Χριστοῦ κηρύξαντες, πάντας εἰλκύσατε, πρὸς τὴν πίστιν, Πέτρε παμμακάριστε, καὶ θεσπέσιε Παύλε Απόστολε.

Νεύσας εἰς βαθύ, τό γήρας καὶ φύσεως, τό χρέος Πέτρε πληρῶν, τῇ τοῦ διδασκάλου σου, Χριστοῦ μιμήσει σταυρόν υπέμεινας, σύ δέ τμηθεὶς τὴν κάραν σου, Παύλε, ὦ θαύμα φρικτόν! ἀντὶ λύθρου, γάλακτος ἀνέβλυσας, ὀχετοὺς καὶ ἀπίστους ἐπέστρεψας.

Ὡ θεία δυάς, κόσμου τό σωτήριον, ἡ πιστευθεῖσα παντός, καὶ πρὸς θεοσέβειαν, ἐξ ἀσεβείας μεταρρυθμίσασα, καὶ μετὰ πότμον σώζουσα, ἐτι πιστῶν τας ψυχάς, καὶ ἡμῶν νῦν μνήσθητε καὶ πρόστητε, τοῦ Χριστοῦ κορυφαῖοι Απόστολοι.

Θεοτοκίον

Σώτερ ἀγαθέ, ὁ φύσει φιλόανθρωπος καὶ πολυεύσπλαγχνος, ταῖς τῆς πανυμνήτου σου, Μητρός Παρθένου θεαῖς ἐντεύξεσι, Πέτρου πρεσβείαις Παύλου τε, τῶν Ἀποστόλων τῶν σῶν, τὰ ἐλέη, σοῦ καὶ τὴν βοήθειαν, οὐρανόθεν ἡμῖν ἐξαπόστειλον.

Τῶν IB'

Λίθος ἀχειρότητος

Λύειν τὰς σειράς τῶν πταισμάτων, τὴν ἐξουσίαν εἰληφότες, παρὰ τοῦ Δεσπότη θεόπται, τὰς ἀμαρτίας τῶν ἀνυμνούντων ὑμᾶς, συμπαθῶς ἐξαλείψατε, καὶ σωτηρίας ἀξιώσατε.

Ὅλην τὴν τοῦ Πνεύματος αἴγλην, οὐσιωδῶς ὑμῖν φανείσαν, πάντες ὑπεδέξασθε Σοφοί, ἐν υπερῶ μυσταγωγούμενοι, τὰ θψηλά διδάγματα, καὶ νῦν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Υμῖν ὁ Χριστός νύν τοῖς φίλοις, ἀναπαυσαμένοις βραβεύει, τοὺς ἀμαραντίνους στεφάνους, καί θεωρίας θείας ἐμπύπλησιν, ὄνπερ νύν δυσωπήσατε, τάς Ἐκκλησίας διασώσασθαι.

Θεοτοκίον

Σαρκί ἐπιδημήσαι θελήσας, ὁ διακοσμήσας πάντα Λόγος, ἐν σοί κατεσκήνωσε μόνην, ἀγιωτέραν πάντων ευράμενος, καί Θεοτόκον ἔδειξεν, ἐπ' ἀληθείας Θεονύμφευτε.

Καταβασία

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιερὰν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή αειπάρθενε.

Εξαπαστειλάριον

Τῶν Μαθητῶν ὁρῶντων σε

Τῶν Μαθητῶν τήν πάντιμον δωδεκάδα, ἁρμονικῶς συνδράμωμεν ευφημήσαι, Χαίρετε τήν σύμπασαν κυκλώσαντες, καί τῶν ἐθνῶν ζωγρήσαντες, τάς Κακοπίστους ἀγέλας, μαθητευθέντων τά θεία.

Θεοτοκίον

Ἡμεῖς ἐν σοί καυχώμεθα Θεοτόκε, καί εἰς Θεόν σε ἔχομεν προστασίαν, Ἐκτεῖνον τήν χεῖρά σου τήν ἀμαχον, καί θραύσον τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν, σοῖς ἐξαπόστειλον δούλοις, βοήθειαν ἐξ Ἀγίου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχους δ', καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὁ ἐξ υψίστου κληθεῖς

Ἡ κορυφαία κρηπίς τῶν Ἀποστόλων, τά πάντα κατέλιπες καί ἠκολούθησας, τῷ Διδασκάλῳ βοῶν αὐτῷ, σὺν Σοί θανούμαι, ἵνα καί ζήσω τήν μακαρίαν ζωήν, Διό μεμακάρισαι καί ἀναδέδειξαι, τῆς παμμεγίστου τῶν πόλεων, δόξα καί κλέος, καί Ἐκκλησίας, Πέτρε ἐδραῖωμα, καί πύλαι, Ἄδου οὐ κατίσχυσαν, ὄντως ταύτης Χριστός ὡς προεφήτευσεν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ ἐκ κοιλίας μητρός ἀφωρισμένος, υλῶδους ἐμφάσεως, βάρος ἀπάσης φυγῶν, ἀνεπτερώθης τῷ ἔρωτι, ὄντως τῆς θείας, Παύλε ἀγάπης πρὸς ὕψος ἐνθεον, ἐνθα τόν υπέρφωτον, γνόφον τοῦ θείου φωτός, υπεισελθὼν ὡς τις ἄσαρκος, τήν τῶν ἀρρήτων, κατεπλουτίσθης ρημάτων μύησιν, καί ἀπεστάλης τοῖς τυφλώπτουσι, φῶς μηνύων Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ φῶς ὑπάρχων πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, ὅτε κατηξίωσας πρὸς με τόν ἄνθρωπον, ἐπιδημήσαι δι' ἄφατον, φιλανθρωπίαν, καί σὰρξ γενέσθαι δι' ἀγαθότητα, τότε φῶτα δεύτερα τῆς σῆς λαμπρότητος, καί ἀστραπῆς ἀποστίλβοντα, τοὺς Ἀποστόλους, καί μαθητάς σου Σῶτερ ἀνέδειξας, οἱ καί

Πεμφθέντες κτίσιν άπασαν, τώ φωτί σου τώ θείω κατηύγασαν, δυσωπούντές σε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Πέτρε καί Παύλε τού Λόγου αροτήρες, Ανδρέα, Ιάκωβε, καί Ιωάννη σοφέ, Βαρθολομαίε καί Φίλιππε, θωμά Ματθαίε, Σίμων Ιούδα, θείε Ιάκωβε, παγκόσμιε πάντιμε, τών Μαθητών δωδεκάς, οι εν τώ κόσμω κηρύξαντες, τήν παναγίαν, Τριάδα φύσει Θεόν αϊδιον, τής Εκκλησίας οι αλάξευτοι, όντως πύργοι καί στύλοι ασάλευτοι, τώ Δεσπότῃ τών όλων, ικετεύσατε σωθήναι ημάς.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'
Κοσμά Μοναχού

Ήν διήλθετε κτίσιν φωτίσαντες, οι τού Σωτήρος Μαθηταί, τήν πλάνην τών ειδώλων, ως ύλην καταφλέξαντες τοίς διδάγμασιν υμών, τά έθνη εξ αγνωσίας βυθού, πρόσ τήν θείαν γνώσιν, σαγηνεύσαντες εσώσατε, καί νύν πρεσβεύσατε Χριστώ, όπως ίλεως γένηται ημίν, εν τή ημέρα τής κρίσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ήχος πλ. δ'

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Απόλυσις

Εισ τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος τών Κορυφαίων, Ωδή γ', καί εκ τών Δώδεκα, Ωδή ς'.

Κοινωνικόν

Εισ πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών, καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών. Αλληλούϊα.

[Αρχή](#)

[Τίτλος](#)

[Ιούλιος_1](#) [Ιούλιος_2](#) [Ιούλιος_3](#) [Ιούλιος_4](#) [Ιούλιος_5](#) [Ιούλιος_6](#) [Ιούλιος_7](#)
[Ιούλιος_8](#) [Ιούλιος_9](#) [Ιούλιος_10](#) [Ιούλιος_11](#) [Ιούλιος_12](#) [Ιούλιος_13](#)
[Ιούλιος_13-19](#) [Ιούλιος_14](#) [Ιούλιος_15a](#) [Ιούλιος_15b](#) [Ιούλιος_16](#)
[Ιούλιος_17](#) [Ιούλιος_18](#) [Ιούλιος_19](#) [Ιούλιος_20](#) [Ιούλιος_21](#) [Ιούλιος_22](#)
[Ιούλιος_23](#) [Ιούλιος_24](#) [Ιούλιος_25](#) [Ιούλιος_26](#) [Ιούλιος_27](#) [Ιούλιος_28](#)
[Ιούλιος_29](#) [Ιούλιος_30](#) [Ιούλιος_31](#)

[Αρχή](#)

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων καί θαυματουργών Αναργύρων Κοσμά καί Δαμιανού, τών εν Ρώμη μαρτυρησάντων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Ει βούλει εορτάσαι τούς Αγίους τούτους, μετά τόν Προοιμιακόν, ειπέ τήν α' στάσιν τού Μακάριος ανήρ. Ει δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' δευτερούντες αυτά.

Ἦχος πλ. β' Αυτόμελον

Όλην αποθέμενοι, εν ουρανοίς τήν ελπίδα, θησαυρόν ασύλητον, εαυτοίς οι Άγιοι εθησαύρισαν, δωρεάν έλαβον, δωρεάν διδούσι, τοίς νοσούσι τά ιάματα, χρυσόν ή άργυρον, ευαγγελικώς ουκ εκτήσαντο, ανθρώποις τε καί κτήνεσι, τάς ευεργεσίας μετέδωκαν, ίνα διά πάντων, υπήκοοι γενόμενοι Χριστώ, εν παρρησία πρεσβεύωσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Ύλην εβδελύξαντο, τήν επί γής φθειρομένην, ουρανοπολίται δέ, εν σαρκί ισάγγελοι εχρημάτισαν, η ομόφρων συσκηнос, ξυνωρίς ομότροπος, τών Αγίων καί ομόψυχος, διό τοίς κάμνουσι, πάσι τάς ίασεις βραβεύουσιν, ανάργυρον παρέχοντες, τήν ευεργεσίαν τοίς χρήζουσιν, Ούς εν ετησίοις, τιμήσωμεν αξίως εορταίς, εν παρρησία πρεσβεύοντας, υπέρ τών ψυχών ημών.

Όλην εισοικίσασα, εν εαυτή τήν Τριάδα, δυάς η αοίδιμος, Κοσμάς καί Δαμιανός οι θεόφρονες, ως κρουνοί βλύζουσιν, εκ πηγής νάματα, ζωηφόρου τών ίάσεων, ών καί τά λείψανα, πάθη δι' αφής θεραπεύουσι, καί μόνα τά ονόματα, νόσους εκ βροτών απελαύνουσι, πάντων τών προσφύγων, σωτήριοι τελούντες, τώ Χριστώ, εν παρρησία πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχων ημών.

Δόξα... Ἦχος πλ. β' Ανατολίου

Ατελεύτητος υπάρχει τών Αγίων η χάρις, ήν παρά Χριστού εκομίσαντο, όθεν αυτών καί τά λείψανα, εκ θείας δυνάμεως, διηνεκώς ενεργούσι τοίς θαύμασιν, ών καί τά ονόματα μόνα, εκ πίστεως επιβοώμενα, τών ανιάτων άλγηδόνων απαλλάττουσι, Δι' ών Κύριε καί ημάς, τών τής ψυχής καί τού σώματος παθών ελευθέρωσον, ως φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον τόκον, ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμπας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου τής αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων ασυγχύτως γνωριζόμενος, Αυτόν ικέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Είσοδος. τό, Φώς ιλαρόν, καί τό Προκείμενον τής ημέρας. Ει βούλει ειπείν καί Αναγνώσματα.

Προφητείαις Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 43, 9-14)

Τάδε λέγει Κύριος, Πάντα τά έθνη συνήχθησαν άμα καί συναχθήσονται

άρχοντες εξ αυτών, Τίς αναγγελεῖ ταῦτα ἐν αυτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστά ποιήσει ἡμῖν, Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αυτών, καὶ δικαιωθήτωσαν, Καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ, Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ Πιστεύσητε, καὶ συνήτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι, Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται, Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνεῖδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό. Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αυτών βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι. Καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αυτών, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γάρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων εἰάν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αυτών ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεός ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους εαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αυτών ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αυτών Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας, οἱ πεπιοθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενούσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αυτών, καὶ ἡ φροντὶς αυτών παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τό βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρός Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αυτών. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ενδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὁξυνεῖ δὲ ἀπτότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas, πορεύσονται εὐστόχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν αλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αυτών ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνευμαδυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς, καὶ ἐρημώσει πάσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος β'

Ἡ πηγὴ τῶν ἱαμάτων, ἓνα καὶ μόνον ἐθεράπευε τοῦ ἔτους, ἡ σκηνὴ τῶν Ἀναργύρων, ἅπαν τό πλήθος θεραπεύει τῶν νοσοῦντων, ἀνευδής γάρ ὑπάρχει, καὶ ἀδαπάνητος ὁ πλοῦτος τῶν Ἀγίων, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός Θεοφάνους

Πόθω θεῖω, καὶ ἐρωτὶ τῶν μελλόντων, πρακτικῶς πολιτευσάμενοι, τὰς σωτηρίους οδοὺς διηγύσατε, ὅθεν τό καθαρὸν τῆς ψυχῆς ἀκηλίδωτον τηρήσαντες, τῶν ἐνύλων τελείως ἀπέστητε, Πνεύματι δέ θεῖω χρυσωθέντες, ἀχρῦσως τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσι παρέχετε, δυὰς ἱερά, φωταυγῆς ξυνωρίς, πεφωτισμένον θεῖον ζεύγος, Ἀνάργυροι, ἐν θλίψεσι καὶ νόσοις ἐπισκεπτόμενοι ἡμᾶς, καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν τὰς νόσους, ἀναργύρως ἰώμενοι.

Ὁ αὐτός Γερμανοῦ

Μεγάλων ἀξιοθέντες δωρεῶν πανεύφημοι, ἐν ταπεινότητι βίου ἐν τῇ γῇ ἐπολιτεύσασθε, καὶ διερχόμενοι πανταχοῦ, δωρεὰν τῶν νοσοῦντων τὰ πάθη ἰώμενοι, ὠφθητε Ἀγγέλων συνόμιλοι, Κοσμά σύν Δαμιανῷ τῷ σοφῷ, ἀδελφοὶ τερπνότατοι, καὶ ἡμῶν τὰ πάθη, ταῖς εὐχαῖς ἡμῶν ἰάσασθε.

Ὁ αὐτός

Ἀγάλλεται ὁ χορὸς τῶν Ἀγίων εἰς αἰῶνας, βασιλείαν γάρ οὐρανῶν ἐκληρονόμησαν, Γῇ τὰ Λείψανα αὐτῶν δεξαμένη, εὐωδίαν διέπνευσε, Δούλοι Χριστοῦ γεγόνασι, κατασκηνώσαντες εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ὁ αὐτός

Ἰατροὶ τῶν ἀσθενούντων, θησαυροὶ τῶν ἱαμάτων, σωτήριοι τῶν πιστῶν, Ἀνάργυροι πανευκλεεῖς, τοὺς ἐν ἀνάγκαις κράζοντας, καὶ οἰκνυμένους ἰάσασθε, ἱκετεύοντες Θεὸν τὸν ἀγαθόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἀνδρέου Πυροῦ

Φαιδρὰ καὶ ἐπίφωτος ἀνέτειλε σήμερον, ἡ μνήμη τῶν Ἀναργύρων Χριστοῦ, λαμπρῶς καταλάμπουσα ταῖς ἀκτίσι τῶν θαυμάτων, Δεῦτε οὖν φιλέοργοι, πιστῶς πανηγυρίσωμεν, δεῦτε, τῇ σορῷ τῶν Ἀγίων, προθύμως πάντες προσδράμωμεν, ὅπως τὴν ταχίστην ἴασιν ἀφθόνως παρ' αὐτῶν κομισώμεθα, ἀναργύρως γάρ παρέχουσι πᾶσι, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῶν ἱαμάτων τὰ χαρίσματα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε σύ εἰ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, σέ ἱκετεύομεν, Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀναργύρων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων

Τῶν Ἀναργύρων τῇ μνήμῃ πάντες συνδράμωμεν, ἐν καθαρὰ καρδίᾳ, καὶ ἀγνώ συνειδότι, αὐτοῖς συνεκβοῶντες, Χαίροις δυὰς, τῶν ἀσθενούντων ἡ

ίαις, ότι υμείς απειλήφατε εκ Θεού, τήν εξουσίαν τών ίάσεων.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Τάς εντολάς τού Κυρίου καλώς φυλάξαντες, φιλαργυρίας νόσον, εκτεμόντες πανσόφως, ίάσθε αναργύρως, όθεν υμών, τήν πανσέβαστον κοίμησιν, αξιοχρέως Τιμώμεν θαυματοουργοί, ικετεύσατε σωθήναι ημάς.

Στίχ. Ιδού δή τί καλόν, ή τί τερπνόν, αλλ' ή τό κατοικείν αδελφούς επί τό αυτό.

Ως παρρησίαν λαβόντες παρά τού μόνου Θεού, τού ελεείν καί σώζειν, εκ ποικίλων κινδύνων, λυτρώσασθε τούς πίστει υμνούντας υμάς, θεοφόροι Ανάργυροι, καί έκ παθών καί κινδύνων καί πειρασμών, ψυχής άμα καί τού σώματος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Πάντοτε έχοντες Χριστόν, ενεργούντα εν υμίν, Άγιοι Ανάργυροι, θαυματοουργείτε εν κόσμω, ασθενούντας θεραπεύετε, καί γάρ τό ιατρείον υμών, πηγή υπάρχει ανεξάντλητος, αντλουμένη δέ, μάλλον υπερεκβλύζει, καί χεομένη περισσεύεται, καθ' εκάστην κενουμένη καί πληθυνομένη, πάσι χορηγούσα καί μή λειπομένη, καί οι αρυόμενοι κορέννυνται ίάματα, καί αύτη διαμένει αδαπάνητος, Τί ούν υμάς καλέσωμεν, θεράποντας ιατρούς ψυχών τε καί σωμάτων, Ιατήρας παθών ανιάτων, δωρεάν ιωμένους άπαντας, ειληφότας χαρίσματα, παρά τού Σωτήρος Χριστού, του παρέχοντος ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Μετάνοιαν ου κέκτησαι, ψυχή αμετανόητε, Τί βραδύνεις; τού θανάτου η τομή, εγγίζει καί τό τέλος, εφέστηκεν ως κλέπτης, τή Θεοτόκω δράμε πρόσπεσον.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Άγιοι Ανάργυροι καί θαυματοουργοί, επισκέψασθε τάς ασθενείας ημών, δωρεάν ελάβετε, δωρεάν δότε ημίν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ουρανόθεν θαυμάτων τήν δωρεάν, παραδόξως λαβόντες παρά Χριστού, πάντα θεραπεύετε, αενάως τά πάθη, εν υμίν γάρ ώφθη, η χάρις τού Πνεύματος, ενεργούσα θείων ίάσεων δύναμιν, όθεν καί αφθάρτων, αγαθών ευπορίαν, τή πίστει εκτήσασθε, αναργύρω φρονήματι, θεοφόροι Ανάργυροι, Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς

εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καί μόνην εν γυναιξί, σέ ασπύρων τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι μακαρίζομεν γενεαί τών ανθρώπων, τό γάρ πύρ εσκήνωσεν, εν σοί τής θεότητος, καί ως βρέφος θηλάζεις, τόν Κτίστην καί Κύριον, όθεν τών Αγγέλων, καί ανθρώπων τό γένος, αξίως δοξάζομεν, τόν πανάγιον τόκον σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς καταφεύγουσι πίστει, τή σκέπη σου, Άχραντε.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ήχος δ'
Επεφάνης σήμερον**

Τήν φαιδράν πανήγυριν, τών Άναργύρων, οι πιστοί τελέσωμεν, καθικετεύοντες αυτούς, ίνα ημάς απαλλάττωσι, παντοίων νόσων, ψυχής τε καί σώματος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προστασία άμαχε, τών θλιβομένων, καί θερμή αντίληψις, τών πεπιοθότων επί σέ, εκ τών κινδύνων με λύτρωσαι, σύ γάρ υπάρχεις, η πάντων βοήθεια.

Ο Ν' καί οι Κανόνες τής Θεοτόκου καί τών Αγίων. Ψάλλομεν δέ καί Καταβασίας, Ανοίξω τό στόμα μου.

Ο Κανών τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Κλεινούς ιατρούς τών βροτών μέλπειν θέμις. Ιωσήφ.

**Ωδή α' Ήχος πλ. β'
Ως εν ηπείρω πεζεύσας**

Καταστραπτόμενοι δόξη τή θεϊκή φωταυγείς Άνάργυροι, καταυγάσατε ημών, τās ψυχάς, σκεδάζοντες παθών, τήν αχλύν, όπως υμάς πίστει γεραίρωμεν.

Λυμαντικών καθαρθέντες πρώην παθών, πόνων επιδόσεσιν, εκκαθαίρετε ημών, χαλεπά νοσήματα σοφοί, καί τούς πόνους τών ψυχών επικουφίζετε.

Εκ τού τών όλων Δεσπότης τās δωρεάς, ειληφότες Άγιοι, τών θαυμάτων δωρεάν, τὰ ημών ίασασθε πολλά, καί δυσίατα σαρκός πάθη δεόμεθα.

Θεοτοκίον

Νόμου τής φύσεως δίχα τίκεις Αγνή, τόν τού νόμου πάροχον, Ιησούν τόν λυτρωτήν, όν δυσώπει ρύσασθαι ημάς, Θεοτόκε τών πολλών ανομιών ημών.

**Ωδή γ'
Ουκ έστιν Άγιος ως σύ**

Ο κόσμος άδει τās υμών, Άγιοι καθ' εκάστην, πολλές ευεργεσίας καί

θαυμάτων τήν πληθύν, θαυματουργοί Ιατροί, τών Αγγέλων όντως ισοστάσιοι.

Υμάς τούς δύο φωταυγείς, δυσωπούμεν αστέρας, τούς εν ύψει κειμένους,
Εκκλησίας μυστικώς, Κοσμά καί Δαμιανέ, τάς καρδίας, πάντων καταυγάζετε.

Ιδού συνήθροισται λαός, Άγιοι πανταχόθεν, τού υμών ανυμνήσαι τάς μεγίστας
δωρεάς, εν τώ τεμένει υμών, αλλά πάντων, τάς ευχάς πληρώσατε.

Θεοτοκίον

Αγία Δέσποινα αγνή, υπεράγιον Λόγον, σωματωσασα λόγω, τών αλόγων με
παθών, υμνούντά σε ευσεβώς, θείοις λόγοις, λύτρωσαι πανάμωμε.

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ιαμάτων δοτήρες θαυματουργοί, καί θαυμάτων λαμπτήρες φωταγωγοί, πάσιν
ανεδείχθητε, τή τού Πνεύματος χάριτι, τών γάρ παθών τήν φλόγα, τή πίστει
δροσίζοντες, τών πιστών εν ταύτη, τό φρόνημα θάλπετε, όθεν ιατρείον, τών
ψυχών κεκτημένοι, τόν θεϊόν ναόν υμών, εν αυτώ καταφεύγομεν, θεοφόροι
Ανάργυροι, Πρεσβευσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν
δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Θεοτοκίον

Πειρασμοίς πολυπλόκοις περιπεσών, εξ εχθρών αοράτων καί ορατών, τώ
σάλω συνέχομαι τών αμέτρων πταισμάτων μου, καί ως έχων αντίληψιν, καί
σκέπην σε άχραντε, τώ λιμένι προστρέχω, τής σής αγαθότητος, όθεν
Παναγία, τόν εκ σου σαρκωθέντα, ασπόρως ικέτευε, υπέρ πάντων τών
δούλων σου, τών απαύστως υμνούντων σε, πρεσβεύουσα αυτώ εκτενώς,
τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τόν τόκον
σου, Άχραντε.

Ωδή δ' Χριστός μου δύναμις

Τά θεία κλήματα, τά όντως εύκαρπα, Τής αμπέλου τής θείας τόν μυστικόν,
οίνον αποστάζοντα, εν ευφροσύνη τούς σοφούς, Αναργύρους ευφημήσωμεν.

Ρομφαία ώφθητε, κατατιτρώσκοντες, δυσμενείς αοράτους, ών καί ημάς, τών
βελών λυτρώσασθε, περιποιούμενοι ημών, τήν ζωήν σοφοί Ανάργυροι.

Ουκ έστιν άνθρωπος, όστις ου κέκτηται, αγαθούς υμάς πρέσβεις πρός τόν
Χριστόν, Άγιοι Ανάργυροι, όν δυσωπήσατε πυρός, αιωνίου λυτρωθήναί με.

Θεοτοκίον

Σκηνώσας κυριος, αγνή εν μέσω σου, τήν σκηνήν τήν αγίαν, πηγήν πολλών,
δείκνυσιν ιάσεων, καί καθαρτήριον παθών, Θεοτόκε αιειπάρθενε.

Ωδή ε' Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ

Τόν θεϊόν είλκυσαν φωτισμόν, τών απαυγασμάτων τήν πηγήν, ολο καρδίως

ποθήσαντες, καί φωταγω γούσιν ημάς εκάστοτε, θαυμάτων δαδουχίαις οι μεγαλώνυμοι.

Ωραίον ζεύγος όντες σοφοί, αύλακας εργάζεσθε ψυχών, θεοσημείαις εκάστοτε, τέμνοντες τά πάθη ώσπερ ζιζάνια, καί ρώσεως τόν στάχυν εκατοστεύοντες.

Νενευρωμένοι σθένει Χριστού, τού εν τή κακία δυνατού, πάσαν ισχύν διωλέσατε, ού τής τυραννίδος ημάς λυτρώσασθε, ακοίμητοι προστάται ημών Ανάργυροι.

Θεοτοκίον

Ρυσαί με Δέσποινα αγαθή, τών πειρατηρίων τού εχθρού, τής εν γεέννη κολάσεως, καί τής συνεχούσης αιχμαλωσίας με, καί μή με καταισχύνης υμνολογούντά σε.

Ωδή ς' Τού βίου τήν θάλασσαν

Οικούντες Ανάργυροι, εν χαρά τούς ουρανούς, εν τώ σεπτώ ναώ υμών, παραγενέσθαι σπεύσατε και ημών, τās νόσους τού σώματος, καί καρδίας τά πάθη εξοικίσατε.

Τήν θείαν ευπρέπειαν, στολισθέντες ευπρεπώς, ως διπλοΐδα Άγιοι, γυμνούς ημάς υπάρχοντας αρετών, ενθέως στολίσατε, καί παθών ατιμίας εκγυμνώσατε.

Ως κόσμον τά θαύματα, περικείμενοι παντός, σωτήρες κόσμου ώφθητε, τής κοσμικής ούν βλάβης πάντας ημάς, λυτρώσασθε Άγιοι, καί παθών ατιμίας καί κολάσεως.

Θεοτοκίον

Μή φλέξας τήν μήτραν σου, πύρ υπάρχων Ιησούς, εκ σου σαρκή προέρχεται, τούτον αγνή δυσώπησον τού πυρός, καί πάσης κολάσεως, λυτρωθήναι τούς πίστει ανυμνούντάς σε.

Κοντάκιον Ήχος β'

Οι τήν χάριν λαβόντες τών ιαμάτων, εφαπλούτε τήν ρώσιν τοίς εν ανάγκαις, Ιατροί θαυματουργοί ένδοξοι, Αλλά τή ημών επισκέψει, καί τών πολεμίων τά θράση καταβάλλετε, τόν κόσμον ιώμενοι εν τοίς θαύμασι.

Ο Οίκος

Πάσης συνέσεως καί σοφίας, υπέρκειται ο λόγος τών σοφών ιατρών, καί πάσι γνώσιν παρέχουσι, τού γάρ Υψίστου χάριν λαβόντες, αοράτως τήν ρώσιν δωρούνται πάσιν, όθεν καμοί διηγήσεως χάριν δεδώρηνται, υμνήσαι ως θεοφόρους, ευαρέστους Χριστού καί θεράποντας, ιαμάτων πλήθη παρέχοντας αλγηδόνων γάρ πάντας λυτρώνται, τόν κόσμον ιώμενοι εν τοίς θαύμασι.

Συναξάριον

Τῇ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων καί θαυματουργῶν
Ἀναργύρων Κοσμά καί Δαμιανού, τῶν ἐν Ρώμῃ τελειωθέντων.

Στίχοι

- Βολαίς ἀδελφούς οὐ διέσπων οἱ λίθοι,
- Ὡς εἰς ἓν, ἀμφω συμπεπηγότας λίθον.
- Πρώτῃ Ἰουλίῳ λίθοισιν Ἀνάργυροι ἤθλουν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Βασιλείου, τοῦ
συστησαμένου τὴν Μονὴν τοῦ Βαθέος Ρύακος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πέτρου, πατρικίου γενομένου ἐν τοῖς
Εὐάνδρου.

Ὁ ὅσιος Λέων ὁ ἐρημίτης, γυμνός διάγων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Οἱ ἅγιοι δισχίλιοι μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται.

Οἱ ἅγιοι εἴκοσι πέντε μάρτυρες οἱ ἐν Νικομηδεῖᾳ πυρί τελειοῦνται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον

Ἐπτερώσατε τὸν νοῦν πρὸς τὰ οὐράνια, καλῶν ταῖς ἐπιδόσεσι, καί γενόμενοι,
κοινωνοὶ τῶν θείων δωρεῶν, ὑπόπτεροι ὄντες αετοί, πάσαν διέρχεσθε τὴν
γῆν, θαυματουργοῦντες αἰεί.

Λαμπρυνθέντες ὥσπερ ὀρυζον Ἀνάργυροι, χρυσίον θείᾳ χάριτι, ἐπλουτήσατε,
ιαμάτων χάριν δαψιλῶς, διό οἰκτιρήσατε ἡμᾶς, χειμαζομένους χαλεπῶν,
ἐπαγωγαῖς πειρασμῶν.

Παραθέμενοι Κυρίῳ καθαρὰ υμῶν, τὰ πνεύματα Ἀνάργυροι, τὰ ἀκάθαρτα,
ἐκδιώκειν χάριν παρ αὐτοῦ, ἐδέξασθε πνεύματα αἰεί, ὧν τῆς κακίας τῆς
πικρᾶς, ρύσασθε πάντας ἡμᾶς.

Ἐκοιμήθητε δικαίοις ὀφειλόμενον, ὕπνον σοφοὶ Ἀνάργυροι, καί ἀκοίμντοι
πρεσβευταὶ ὑπάρχετε πιστῶν, διό τῶν ψυχῶν ἡμῶν αἰεί, καί τῶν σωμάτων τὰ
δεινὰ πάθη κοιμίσασθε.

Θεοτοκίον

Ἰκετεύουσα μή παύσῃ τὸν φιλόανθρωπον, Θεὸν ἡμῶν Παναμωμε, ὅπως
λάβωμεν, παντελὴ συγχώρησιν κακῶν, καί τύχωμεν τῶν ἐν οὐρανοῖς,
ἡτοιμασμένων ἀγαθῶν τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.

Ὡδή η'

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Νοσημάτων παντοίων όντες πολέμιοι, συμμαχία τού θείου Πνεύματος Άγιοι, παύσατε ημών, τών ψυχών τά νοσήματα, καί τάς τών σωμάτων, κουφίσατε οδύνας.

Θεωροί τού Κυρίου νύν τής τερπνότητος, χρηματίζοντες όντως προσεπισκέπτεσθε, τούτον τόν τερπνόν, θεοφόροι ναόν υμών, καί πηγήν θαυμάτων, πολλών επιτελείτε.

Εκ πηγής Παραδείσου εκπορευόμενοι, ποταμοί ώσπερ δύο άπαν αρδεύετε, πρόσωπον τής γής, ιαμάτων τοίς νάμασι, καί τών νοσημάτων, ξηραίνετε τους όμβρους.

Μακαρίων ελπίδων επιλαβόμενοι, υπό πάντων αξίως νύν μακαρίζεσθε, ως εκπληρωταί, μακαρίου Θεού ημών, θείων θελημάτων, Ανάργυροι δειχθέντες.

Ιατροί ανιάτων παθών Αναργυροι, τά ανιάτα πάθη ημών ιάσασθε, καί τών πειρασμών, τόν χειμώνα πραύνατε, καί τής αθυμίας, σκεδάσατε τά νέφη.

Τριαδικόν

Σύν αγίοις Αγγέλοις υμνολογήσωμεν, τόν Πατέρα καί Λόγον καί Πνεύμα Άγιον, μίαν εν τρισί, χαρακτήρσι θεότητα, μίαν βασιλείαν, καί μίαν εξουσίαν.

Ωδή θ'

Θεόν ανθρώποις

Ιδού ο οίκος υμών τοίς θαύμασι, πανευπρεπώς, ως άστροις φωταυγέσι λαμπρύνεται, καί συμφώνως υμάς αγαλλόμενος, πάντοτε μακαρίζει, καί τήν σεπτήν υμών, μνήμην εορτάζει ευσεβώς, σεπτοί Ανάργυροι.

Ως φώς ως δύο μεγάλοι ήλιοι, τό νοητόν στερέωμα κοσμεíte Ανάργυροι, καί σημείων ακτίσι λαμπρύνετε πάντων πιστών καρδίας, όθεν κραυγάζομεν, Λύσατε τό σκότος, τών παθών ημών δεόμεθα.

Σκηνάς τάς άνω οικούντες Άγιοι, μέσον ημών γενέσθαι αοράτως σπλαγχνίσθητε, τών εν μέσω τής θείας σκηνής υμών, ύμνους αναπεμπόντων, τώ παντοκράτορι, καί μακαριζόντων, εκτενώς υμάς πανευφήμοι.

Η γή τοίς άνω συνεπαγάλλεται, εν τή φαιδρά καί θεία εορτή υμών Άγιοι, ήν τελούντας ημάς εκλυτρώσατε, σκότος αρρωστημάτων, πάσης στενώσεως, καί τής εν τώ Άδη, χαλεπής σοφοί κολάσεως.

Θεοτοκίον

Φρικτήν λοχείαν έχουσα Πάναγνε, εν τή φρικτή ημέρα τής ετάσεως δέομαι, τής φρικτής αποφάσεως ρύσαί με, καί τής τών σωζομένων στάσεως μέτοχον, ποιήσον υμνούντα, σέ πιστώς θεοχαρίτωτε.

Εξαποστειλάριον

Εν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Τὴν χάριν τῶν ἰάσεων, ἐκ Θεοῦ εὐληφότες, Ἀνάργυροι μακάριοι, ἰατρεύετε νόσους, καὶ θεραπεύετε πάντας, τοὺς πιστῶς προστρέχοντας, τῷ θεῷ υμῶν τεμένει διὰ τοῦτο συμφώνως, μακαρίζομεν ἀξίως, τὴν σεπτὴν υμῶν μνήμην.

Θεοτοκίον

Εκύησας Πανάχραντε, τὸν Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τῷ κόσμῳ τὴν σωτήριον, ἐκτελούντα πανσόφως, οἰκονομίαν ἀρίστην, διὰ τοῦτό σε πάντες, ὑμνολογοῦμεν ἀξίως, ὡς πρεσβεύουσαν τούτῳ, λυτρωθῆναι ἡμᾶς νόσων, καὶ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τὰ ἐξῆς γ' δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Νάμασι τοῦ Πνεύματος, ὡς ποταμοὶ προσκλυζόμενοι, καὶ σαφῶς πελαγίζοντες, τὴν κτίσιν ἀρδεύετε, ταῖς θεοσημεΐαις, καὶ ταῖς παραδόξοις, τῶν ἱαμάτων παροχαῖς, καὶ ψυχοφθόρα πάθη ξηραίνετε, καὶ νόσους θεραπεύετε, καὶ φυγαδεύετε πνεύματα, θεοφόροι Ἀνάργυροι, πρεσβευταὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πάθη ἀλογώτατα, καθυποτάξαντες Ἅγιοι, ψυχικαῖς ταῖς δυνάμεσιν, ἀνθρώποις καὶ κτήνεσι, τὰς εὐεργεσίας, ἐπιχορηγεῖτε, παρὰ Χριστοῦ τὴν δωρεάν, τῶν ἱαμάτων καταπλουτήσαντες, διό τὴν ἱεράν υμῶν, καὶ φωτοφόρον πανήγυριν, ἐκτελούντες αἰτούμεθα, φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ θεῖος ναὸς υμῶν, ὡς ουρανὸς ἀναδέδεικται, φωταυγῆς καὶ ουράνιος, ὡς ἄστρα τὰ θαύματα, τὰ σωτηριώδη, νῦν προσκεκτεμένος, καὶ ὥσπερ ἥλιον φαιδρὸν, τῶν ἱαμάτων θεῖαν ἐνέργειαν, Κοσμὰ μακαριώτατε, Δαμιανέ παναοίδιμε, τοῦ Κυρίου θεράποντες, πρεσβευταὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος δ'

Πηγὴν ἱαμάτων ἔχοντες, Ἅγιοι Ἀνάργυροι, τὰς ἰάσεις παρέχετε πᾶσι τοῖς δεομένοις, ὡς μεγίστων δωρεῶν ἀξιοθέντες, παρὰ τῆς αενάου πηγῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, Φησί γάρ πρὸς ὑμᾶς ὁ Κύριος, ὡς ὁμοζήλους τῶν Ἀποστόλων, Ἰδοὺ δέδωκα ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν, κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε αὐτὰ ἐκβάλλειν, καὶ θεραπεύειν πάσαν νόσον, καὶ πάσαν μαλακίαν, Διὸ τοῖς προστάγμασιν αὐτοῦ καλῶς πολιτευσάμενοι, δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν παρέχετε, ἰατρεύοντες τὰ πάθη τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τὰ τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῶν

Αγίων η γ' καί στ' Ωδή.

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούια.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ἐν Βλαχέρναις Καταθέσεως τῆς τιμίας Εσθήτος τῆς
Υπεραγίας Θεοτόκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια γ' αὐτά, δευτεροῦντες.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Ἐδωκας φιλόφθωπε, τήν σὴν Μητέρα βοήθειαν, τοῖς σοῖς δούλοις ὡς
εὐσπλαγχνος, δι' ἧς τήν ἀπόρρητον, καί φρικτὴν εἰργάσω, σὴν οικονομίαν, καί
τό πρωτόκτιστον ἡμῶν, ἐπανωρθώσω θεῖον ἀξίωμα, διό τήν πανσεβάσμιον,
ταύτης τιμώντες πανήγυριν, ἀνυμνοῦμεν τό κράτος σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε.

Πόλιν τήν τιμώσάν σε, καί κατὰ χρέος δοξάζουσιν, περιέπεις πανύμνητε,
Εσθήτι τιμία σου, ἐξ αθεωτάτων, ἀχραντε βαρβάρων, ἀπὸ λιμοῦ τε καί
σεισμοῦ, καί ἐμφυλίου πολέμου πάντοτε, Παρθένε ἀπειρόγαμε, καί διὰ τοῦτο
δοξάζει σε, Παναγία Θεόνυμφε, τῶν ἀνθρώπων βοήθεια.

Εσθήτα τιμίαν σου, θεοχαρίτῳ Δέσποινα, ἐδωρήσω τῇ πόλει σου, πλούτον
ἀναφαίρετον, σκέπην τε καί κλέος, καί ἀρρηκτον τείχος, καί ἰαμάτων
θησαυρόν, καί τῶν θαυμάτων πηγὴν ἀένναον, λιμένα τε σωτήριον,
χειμαζομένοις ἐκάστοτε, διὰ τοῦτο υμνοῦμέν σε, υπερύμνητε Δέσποινα.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Φρένα καθαραντες καί νοῦν, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις καί ἡμεῖς πανηγυρίσωμεν,
φαιδρῶς ἐξάρχοντες, δαιτυκὴν μελωδίαν, τῇ νεάνιδι νύμφῃ τοῦ Βασιλέως
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Ἀνάστηθι, Κύριε, λέγοντες εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου,
σύ καί ἡ κιβωτός τοῦ ἁγιάσματος σου, ὡς γάρ παλάτιον τερπνόν, ταύτην
κατεκόσμησας, καί κατεκλήρωσας αὐτὴν τῇ πόλει σου Δέσποτα,
περιποιεῖσθαι καί σκέπειν, ἐκ πολεμίων βαρβάρων, τῇ κραταίᾳ δυνάμει σου,
ταῖς ἱκεσίαις αὐτῆς.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Παλάτιον ἐμψυχον Θεοῦ, μόνη ἐχρημάτισας, καί τήν τιμίαν Εσθήτά σου, οἶκω

αγίω σου, τεθησαυρισμένην, τοῖς πιστοῖς αγίασμα, καί τείχος ἐδωρήσω
ἀπόρθητον, δι' ἧς ἡ πόλις σου, Θεομήτορ διασώζεται, ἀνυμνούσα, τό ἔνθεον
κράτος σου.

Στιχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τήν ἀνάπαυσίν σου σύ καί ἡ κιβωτός τοῦ αγιάσματος
σου.

Εσθήτα τιμίαν σου τό σόν, τίμιον καί ἅγιον, σῶμα σεμνή περιστείλασαν,
δόξης θησαύρισμα, ἐδωρήσω πάσι, καί πηγὴν πηγάζουσιν, τῆς χάριτος
αεῖζωα νάματα, ἧς εορτάζομεν, τήν κατάθεσιν τιμώντές σε, Θεοτόκε, τήν
πάντας τιμήσασαν.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ο οἶκός σου Δέσποινα τό σόν, ἱερόν μαφόριον, ὡς θησαυρόν αγιάσματος,
φέρων ἐκάστοτε, αγιάζει πάντας, ἡμᾶς τοὺς προστρέχοντας, καί σέ
χρεωστικῶς μακαρίζοντας, ἐν τούτῳ ἔχοντας, τήν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν,
καί βεβαίαν, σκέπην καί κραταίωμα.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Ὡς στέφανον υπέρλαμπρον, πανάχραντε Θεοτόκε, Εσθήτά σου τήν αγίαν, ἡ
Εκκλησία τοῦ Θεοῦ περιέθετο, καί φαιδρύνεται χαίρουσα σήμερον, καί
μυστικῶς χορεύει, Δέσποινα ἐκβοώσά σοι, Χαίρε διάδημα τίμιον, καί στέφανε
τῆς θείας δόξης αὐτοῦ, Χαίρε ἡ μόνη δόξα τοῦ πληρώματος, καί αἰώνιος
ευφροσύνη, Χαίρε τῶν εἰς σέ προστρεχόντων, λιμήν καί προστασία, καί
σωτηρία ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Θεοτόκε αειπάρθενε, τῶν ἀνθρώπων ἡ σκέπη, Εσθήτα καί Ζώνην τοῦ
αχράντου σου σώματος, κραταιάν τή πόλει σου περιβολήν ἐδωρήσω, τῷ
ασπύρῳ τόκῳ σου ἀφθάρτα διαμείναντα, ἐπὶ σοί γάρ καί φύσις καινοτομεῖται
καί χρόνος, διό δυσωπούμέν σε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένη δωρήσασθαι, καί ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν ὁρθρον

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἦχος δ'
Ἐπεφάνης σήμερον**

Τῆς σεπτῆς Εσθήτός σου, τῇ καταθέσει, εορτάζει σήμερον ὁ σὸς πανύμνητε
λαός, καί ἐκτενῶς ἀνακραεῖ σοι, Χαίρε Παρθέने, Χριστιανῶν τό καύχημα.

(Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Εορτάζει σήμερα, η οικουμένη, τήν σεπτήν κατάθεσιν, τής σής Εσθήτος ώ
σεμνή, καί μετά πόθου κραυγάζει σοι, Χαίρε Παρθένε, πιστών η βοήθεια.
(Δίς)

Οι δύο Κανόνες τής Υπεραγίας Θεοτόκου, ών ο παρων φέρει
Ακροστιχίδα τήνδε.

Εσθήτα τιμώ τής πανάγνου Παρθένου. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ' Τριστάτας κραταιούς

Εσθήτά σου σεπτήν, Θεοτόκε Παρθένε, τώ τιμώντί σε λαώ, δεδώρησαι αεί,
Ιερόν περιτείχισμα, όθεν πάσαν εναντίων, επανάστασιν πάντοτε,
εκτρεπόμεθα σθένει τού Πνεύματος.

Σαρκί τού δι' ημάς, εξ αγνών σου αιμάτων, γνωρισθέντος επί γής, Εσθήτα
ιεράν, επαφή καθηγίασας, σώματός σου τε προσψαύσει, δι' ής πάντας τούς
δούλους σου, αγιάζεις Παρθένε υμνούντάς σε.

Θησαύρισμα σεπτόν, τοίς πιστώς σε τιμώνσιν, εδωρήσω αγαθή, Παρθένε
αληθώς, τήν τιμίαν Εσθήτά σου, άπαντας καταπλουτούσα, δωρεαίς θείου
Πνεύματος καί θαυμάτων πολλάς επιδείξεσιν.

Η άσπιλος αμνάς τόν αμνόν η τεκούσα, τού Θεού υπερφυώς δεδώρησαι ημίν,
τήν τιμίαν Εσθήτά σου, σπίλον όντως καί ρυτίδα, εκκαθαίρουσαν πάντοτε,
τών αυτήν προσκυνούντων Πανάμωμε.

Έτερος Κανών

Ήχος ο αυτός Θαλάσσης τό ερυθραίον

Λαμπάδα, φωτοφανή καί άδυτον ο τής Πανάγνου ναός, ως ουρανός
ευράμενος φαιδρός, τήν τιμίαν Εσθήτα αυτής, τήν οικουμένην σήμερα, ταίς
τών χαρίτων αιθριάζει αυγαίς.

Ισχύν τε, καί ασφαλείας σύνδεσμον, τήν σήν Πανάχραντε, Έσθήτα θείαν
όντως αληθώς, περιέχει η πόλις σου, ως κράτος αδιάσπαστον, διό καί χαίρει
καυχωμένη εν σοί.

Τής πάλαι, ως αληθώς υπέρτιμος, η σή σορός Κιβωτού, Θεογεννήτορ ώφθη
τοίς εν γή, ου τά σύμβολα φέρουσα, αλλά πιστώς φυλάπτουσα, τής αληθείας
τά γνωρίσματα.

Ωδή γ'

Ὅτι στείρα ἔτεκεν

Τό τερπνόν αγίασμα, τήν επουράνιον πύλην, τήν τοῦ Θεοῦ Μητέρα υμνήσωμεν, καί τήν αὐτῆς Εσθήτα θεία βρύουσαν χαρίσματα, ἦν πόθω ασπασώμεθα.

Αφθαρσίας ἔνδυμα, τοὺς τῇ φθορά γυμνωθέντας, σοῦ τῷ αφθόρῳ τόκῳ, πάντας ἐνέδυσας Σεμνή, οἷς τήν σεπτὴν Εσθήτά σου, δεδώρησαι ὅλβον αναφαίρετον.

Τόν νεφέλαις, Ἀχραντε, προσεπενδύοντα ὅλον, τόν Ουρανόν Εσθήτί σου, περιέστειλας σεπτῇ, ἦν προσκυνούντες, πίστει σε δοξάζομεν, σκέπη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ιατρεῖον ἀμισθον, τοῖς ἀσθενούσιν ὑπάρχει, ὁ θεῖος οὗτος οἶκος, τήν γάρ Εσθήτά σου ἀγνή, πηγὴν ἀπαύστως βρύουσαν, ἰάματα κέκτηται Πανάμωμε.

Ἄτερος

Ευφραίνεται ἐπὶ σοί

Τιμήσωμεν οἱ πιστοί, ὡς συναφείας πρὸς Θεόν σύνδεσμον, τήν τῆς Ἀγνῆς σήμερον, Ἐσθήτα πιστῶς εὐλαβούμενοι.

Ἰάματα τοῖς πιστοῖς, ἡ πολυτίμητος ἡμῖν σήμερον, τῆς υπερτίμου ἀγνῆς, Εσθῆς ἀναβρύει ἐν χάριτι.

Ὡς δρόσος ἐωθινή, ἡ εὐφροσύνη σου Ἀγνή ρέουσα, τήν τῶν παθῶν κάμινον, τῶν σέ ἀνυμνούντων κομίζει αἰεί.

Ὁ Εἰρμός

«Εφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καί καταφυγή, καί στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Οἱ τῶν θαυμάτων ποταμοὶ Θεοτόκε, ἐκ τῆς πανσέπτου σου σοροῦ προερχόμενοι, ὡς ἐξ Εδέμ ποτίζουνσι τό πρόσωπον τῆς γῆς, χάριτας προχέοντες, τοῖς πιστῶς σε τιμῶσιν, ὅθεν ἀνυμνούμέν σε, καί σεπτῶς εὐφημούμεν, καί εὐχαρίστως κράζομεν αἰεί, Χαίρε ἡ μόνη, ἐλπίς τῶν υμνούντων σε.

Ὡδή δ'

Δι' ἀγάπησιν οἰκτίρμον

Μεγαλύνωμεν τήν μόνην εὐλογημένην, καί τήν αὐτῆς Εσθήτα, προσπτυξώμεθα πίστει, ὅπως αὐρυσώμεθα τήν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Ὡς πολύτιμον θησαύρισμα κεκτημένη, ἡ σέ τιμῶσα πόλις, τήν Εσθήτά σου

Κόρη, πίστει κατασπάζεται, καί χάριν κομίζεται.

Τήν Εσθήτά σου, ως βρύουσαν αφθαρσίαν, καταστολήν τε δόξης,
χρηματίζουσαν πάσι, τοίς υμνολογούσί σε, τιμώνεν Πανάμωμε.

Η Πανάμωμος καί μόνη αγιωτέρα, τών Χερουβίμ φανείσα, τās ψυχάς ημών
σώσον, πάσης περιστάσεως, τών πίστει τιμώντων σε.

Ἄτερος

Επαρθέντα σε ιδούσα

Ως υπέρτιμον στερέωμα Θεοτόκε, ο ποιητής καί κτίστης σέ πηξάμενος,
ὥσπερ, ἀστροῖς κατεκόσμησε, ταῖς θεαῖς ἐλλάμπεσιν, αῖς καταφαιδρύνεις τὰ
πέρατα.

Από γῆς ημᾶς ἀνέλκει Θεογεννήτορ, πρὸς ουρανόν η θεία, Εσθῆς σου τῷ
πόθῳ σεμνή, ταύτης αναφθέντας θερμῶς, διό σε δοξάζομεν, ως αἰτίαν δόξης
τῆς κρείττονος.

Ἰδοὺ χάρις ἀνεξάντλητος, δεύτε πάντες, εἰλικρινεῖ καρδία, ἀρύσασθε θεία,
νάματα πηγάζοντα, ἀφθόνως φιλέορτοι, τῆς σεπτῆς σοροῦ τῆς πανάγνου
Μητροῦς.

Ὡδή ε'

Σύ Κύριέ μου φῶς

Σύ Δέσποινα ἡμῖν, τοῖς σοῖς δούλοις δεδῶρησαι, κραταίωμα τήν Εσθήτα, καί
τιμίαν σου Ζώνην, καί θεῖον περιτείχισμα.

Παράδεισος τερπνός, ευωδίαν τοῦ Πνεύματος, πανάχραντε ἀποπέμπων, ο
ναός ο κατέχων, τήν σήν Εσθήτα δέδεικται.

Αγίασον ἡμῶν, τās ψυχάς καί τὰ σώματα, τών πίστει σου τήν αγίαν, Παναγία
Εσθήτα, τιμώντων ως υπέρτιμον.

Ναοὺς ημᾶς Θεοῦ, τοῦ ἐν σοί ἐνοικήσαντος, ἀνάδειξον Θεοτόκε, τοὺς τῷ θείῳ
ναῷ σου, πιστῶς σε μακαρίζοντας.

Ἄτερος

Ὁ αὐτός Εἰρμός

Σύ, Κύριε τήν σήν, Μητέρα ἐμεγάλυνας, σύ ὕψωσας υπέρ πάσας νοεράς
ἐξουσίας, ἀσυγκρίτως τήν δόξαν αὐτῆς.

Η χάρις τοῦ Θεοῦ νῦν ἀφθόνως παρέχεται, πανάχραντε Θεοτόκε, ἐκ τιμίας
σοροῦ σου, τοῖς πόθῳ προσκυνούσί σε.

Σέ δύναμιν πιστοί, Βασιλείς περιζώννυνται, σέ σύνδεσμον Θεοτόκε, η σή
έχουσα πόλις, Εσθήτί σου σεμνύνεται.

Ωδή ς'
Εβόησε, προτυπών

Ανέδειξας, τή πασών Βασιλίδι τών πόλεων, η τεκούσα, Βασιλέα τών όλων καί
Κύριον, αρραγές ως τείχος, τήν σεπτήν καί αγίαν Εσθήτά σου.

Γηθόμενοι, τής Παρθένου τήν χάριν δοξάσωμεν, καί τήν ταύτης, παναγίαν
Εσθήτα τιμήσωμεν, εξ ής πάσα ρώσις, ασθενούσιν απαύστως προέρχεται.

Ναμάτων σε, ζωηρύτων πηγήν επιστάμεθα, Θεοτόκε, καί τιμώνμεν τήν θείαν
Εσθήτά σου, εξ ής τās ιάσεις, καθ' εκάστην πιστοί αρυόμεθα.

Ο Κύριος, μετά σού Θεοτόκε γενόμενος, τών ανθρώπων, εαυτώ τήν ουσίαν
ωκείωσε, καί τού αλλοτρίου, εξ αυτής πάσαν βλάβην εξώρισεν.

Έτερος

Θύσω σοι, μετά φωνής

Όλην σε, υπερφυώς εδόξασε Κύριος, όλην ελάμπρυνε Κόρη, όλην σε
ετίμησεν υπέρ λόγον, Θεοτόκε, τώ ναώ σου, σύν τή Ζώνη, Εσθήτι καί θεία
Σορώ.

Ισχύν σε, οι πιστοί κεκτημένοι καί καύχημα, περιζωννύονται δόξαν, τήν
σεπτήν σου Ζώνην Θεοκυήτορ, κατέχοντες, ως υπέρλαμπρον κόσμον καί
τίμιον.

Ιδείν σου, Θεοτόκε τήν δόξαν τήν άφατον, πάλαι ωδίνησαν θείως, οι
Προφήται πάντες, αλλ' επ' εσχάτων, ημίν ώφθη, τών ημερών ο χρόνων
επέκεινα.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Έχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Περιβολήν πάσι πιστοίς αφθαρσίας, θεοχαρίτωτε Αγνή εδωρήσω, τήν Ιεράν
Εσθήτά σου, μεθ' ής τό ιερόν, σώμά σου εσκέπασας, σκέπη θεία ανθρώπων,
ήσπερ τήν κατάθεσιν, εορτάζομεν πόθω, καί εκβοώντες κράζομεν πιστώς,
Χαίρε Παρθένε, Χριστιανών τό καύχημα.

Ο Οίκος

Τήν καθάραν καί αληθή σκηνήν τού Θεού Λόγου, τήν έμψυχον νεφέλην, καί
στάμνον τήν τού Μάννα, τήν Θεοτόκον Μαριάμ, πάντες οι σωθέντες διά τού

τόκου αυτής εν πίστει μακαρίσωμεν, καί τήν σεπτήν, Εσθήτα προσπτυξώμεθα, ήπερ τόν Δεσπότην περισχούσα, ως βρέφος εβάστασε φορέσαντα σάρκα, δι' ήσπερ τών βροτών η φύσις επήρθη πρός μετάρσιον ζωήν καί βασιλείαν, όθεν γεγηθότες, κραυγάζομεν μεγαλοφώνως, Χαίρε Παρθένε, Χριστιανών τό καύχημα.

Συναξάριον

Τή Β' τού αυτού μηνός, Μνήμην ποιούμεθα τής εν τή Αγία σορώ καταθέσεως τής τιμίας Εσθήτος τής υπεραγίας Θεοτόκου, εν Βλαχέρναις, επί Λέοντος τού μεγάλου, καί Βηρίνης τής αυτού γυναικός.

Στίχοι

- Χιτών μέν Υιού Χριστοφρουροίς δημίσις.
- Εσθής δέ Μητρός χριστοφρουρήτω πόλει.
- Δευτερίη κατέθεντο σορώ Εσθήτα Πανάγνου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αθλήσεως τού Μάρτυρος Κοϊντου, καί μνήμη τού εν αγίοις Πατρός ημών Ιουβεναλίου, Αρχιεπισκόπου Ιεροσολύμων.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Αβραμιαίοι ποτέ

Υψηλοτάτω νοϊ, καί ταπεινή καρδιά, τού Βασιλέως υψηλότατον, τόν θρόνον δοξάσωμεν, τήν παναγίαν Κόρην, καί κεχαριτωμένην.

Παστάς Θεού εκλεκτή, εν τή σεπτή σου ταύτη, παστάδι πίστει τήν Εσθήτά σου, κειμένην σεβόμεθα, ως κιβωτόν αγίαν, καί ευσεβούντων σκέπην.

Ανακαινίζεται πάς, ο προσιών εν πίστει, καί τήν αγίαν ασπαζόμενος, σορόν τήν κατέχουσαν, τήν σήν αγνή Παρθένε, φωτοιδή Εσθήτα.

Ρύπου παντός ψυχικού, καθαρτική υπάρχει, η σή Παρθένε παναμώμητε, σορός η καλύπτουσα, τήν τό σεπτόν σου σώμα, καλύψασαν Εσθήτα.

Θεογεννήτορ αγνή, τήν σέ τιμώνσαν πόλιν, λιμού σεισμού τε καί κακώσεως, απάσης περίσωζε, καί εθνικής εφόδου, καί εναντίας βλάβης.

Έτερος

Εν τή καμίνω Αβραμιαίοι

Σύ ως ήλιος, δικαιοσύνης μόνος ών Αγαθέ, θείως τόν ναόν εφαιδρυνας τής Σεμνής, τοίς ποικίλοις σου χαρίσμασιν, εν ή ανίσχουσα, τας ακτίνας εκπέμπει Εσθήτος αυτής.

Υπερβλύζουσιν, οι τών θαυμάτων θείοι Πάναγνε, χάριν αληθώς κρατήρές σου

τοῖς πιστοῖς, καί αφθόνως τοῖς τιμώσί σε, τῆς σοροῦ προχέονται, ὡς ἐξ ἄλλης
Εδέμ νοητοῖ ποταμοί.

Νύν προσέλθετε, μετ' ευφροσύνης πάντες οἱ ἐπὶ γῆς, δεύτε, ἡ σορός
προτρέπεται μυστικῶς, τῆς Κυρίας περιπτύξασθε, τὴν υπερένδοξον, ἐν εμοί
θησαυρισθεῖσαν ζώνην αὐτῆς.

Ὡδή η' Λυτρωτά τοῦ παντός

Ευχαρίστοις φωναῖς ανυμνούμέν σε, τὴν παντοίων καλῶν ἡμῖν πρόξενον, καί
τὴν σεπτὴν Εσθήτά σου, ασπάζόμεθα Κόρη αναβοώντας, Ευλογεῖτε τὰ ἔργα
τόν Κύριον.

Νοητόν ὡς λαμπάδιον ἔχοντες, ἐν λυχνία τραπέζῃ προκείμενον, τό ιερὸν
μαφόριον, τῆς πανάγνου Παρθένου, τὰς τῆς καρδίας, φωτιζόμεθα κόρας
ἐκάστοτε.

Ουδαμῶς αμοιρούντας κατέλιπες, Ιεράς σου Παρθένε προσψαύσεως, τοὺς
αναξίους δούλους σου ἀντὶ σώματος γάρ σου τοῦ ζωηφόρου, τὴν Εσθήτά
σου πάσι δεδώρησαι.

Ὑμνω δῖαις ἐνθέοις τιμήσωμεν, τοῦ Θεοῦ τό ευρύχωρον σκὴνωμα, τὴν ἐν
μητράσι Πάναγνον, τὴν ουράνιον πύλην, δι' ἧς ἐκλείσθη, ἡ πρὸς θάνατον
πύλη ἀπάγουσα.

Ἄτερος

Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ

Ἄγγελοι πανάχραντε Ἀγνή, νύν συγχορεύουσιν, ἐν τῷ σεπτῷ σου ναῷ, καί
περιέπουσι Δέσποινα, τὴν τιμίαν καί ἀγίαν σου, Εσθήτα πόθῳ καί χαρᾷ, καί
ευφροσύνη πολλή προσκυνούντες, καί ανυμνούντες τὴν δόξαν τοῦ γένους
ἡμῶν.

Ράβδος ἡ τό ἄνθος τῆς ζωῆς, ἀναβλαστήσασα, σύ εἶ ἡ πάντων χαρά, ἡ
πολυτίμητος ἀχραντε, μυροθήκη ἡ τοῦ Πνεύματος, ὁ θησαυρός τῶν ἀγαθῶν,
τῶν ἀρωμάτων πηγὴ, ἐξ ἧς μύρα τῶν ἰαμάτων, ἐκβλύζει ἡ θεία σορός.

Ὑμνοῦσι πανάχραντε Ἀγνή, τὰ μεγαλείά σου, αἱ νοεραὶ στρατιαὶ
ἀνακηρύττουσιν ἅπαντες, Πατριάρχαι καί Προφῆται τρανῶς, καί Ἀποστόλων
ὁ χορός, Μαρτύρων πλήρωμα, καί Οσίων ἅπαν τό πλήθος μεθ' ὧν
προσκυνούμεν σε.

Ὁ Εἰρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρός δέ
δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβεῖας ἐρασταί, Παῖδες
κραυγάζοντες, Ευλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Ἰδοὺ σε τὴν κλίνην Σολομών, γεραίρομεν, χαρμοσύνοις μελωδήμασι, καὶ τὴν τιμίαν σου, Εσθήτα, ὡς ἄλλην κιβωτόν αγιάσματος, κυκλούντες τὰς ἰάσεις λαμβάνομεν, τὰς σωτηρίους Αειπάρθενε.

Ὡφθη νύν ἡ θεία σου σορός, κατέχουσα, τὴν Εσθήτα τὴν τιμίαν σου, ὥσπερ πηγὴ φωτὸς Παρθένε, ἀκτῖνας ἱαμάτων εκπέμπουσα, καὶ σκότος νοσημάτων διώκουσα, ἦν μετὰ πόθου ἀσπαζόμεθα.

Σήμερον συγχαίρουσιν ἡμῖν, πανάμωμε, προσκυνήσει τῆς Εσθήτός σου, πᾶσαι οὐράνιαι Δυνάμεις, Ἀπόστολοι, Προφῆται καὶ Μάρτυρες, καὶ Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι ἅπαντες, Δέσποινα μόνῃ αειπάρθενε.

Ἡ γίασται ἅπασα ἡ γῆ, πανάγιον, τοῦ Δεσπότου καταγώγιον, τὴ καταθέσει τῆς Εσθήτος τῆς σῆς, καὶ ὁ Δαυῖδ ἐπαγάζεται, τῆς πάλαι κιβωτοῦ προτυπούσης σε, τὴ καταπαύσει Αειπάρθενε.

Φαιδρόν περιβόλαιον τό σόν, μαφόριον, ἐδωρήσω καὶ προτείχισμα, τὴ σέ τιμῶσῃ Βασιλίδι, τῶν πόλεων πασῶν ὡς Βασίλισσα, ἀπάντων ποιημάτων τυγχάνουσα, Θεοκυήτορ Μητροπάρθενε.

Ἄτερος

Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους

Θάλαμος υπέρτιμος οὗτος, Θεογεννήτορ ἡ σορός σου, ὥφθη τὴν τιμίαν σου Ζώνην, καὶ τὴν Εσθήτα παρθενικὴν, ὡς στολὴν, καὶ νυμφικὴν ὡς ἔχουσα, καὶ συντηρούσα ὡς ζωῆς θησαυρόν.

Ναόν ἐκμιμούμενον πᾶσαν, τῶν ουρανῶν τὴν ευκοσμίαν, σήμερον πιστοὶ τῆς Παρθένου, κατειληφότες ταῖς τῶν θαυμάτων αὐγαῖς, ὥσπερ ἄστρασι λάμπουσι, καταυγαζόμεθα τὴ χάριτι.

Ἐχει τὴν ἀγίαν σου Ζώνην, Θεογεννήτορ ἡ σὴ πόλις, καὶ τὴν σὴν Εσθήτα ὡς τεῖχος, καὶ τῶν δογμάτων θείαν ἐνότητα, καὶ ὀρθοδόξων καύχημα, καὶ Βασιλέων τροπαιοῦχημα.

Ὑμνοῦμεν τὴν ἀφατον δόξαν, καὶ τὴν ἀνείκαστόν σου χάριν, σύ γάρ εἰ πηγὴ τῆς σοφίας, ἐξ ἧς ὁ λόγος, πᾶσι προέρχεται, τοῖς σέ τιμώσιν, Ἀχραντε, καὶ μεγαλύνουσι τὸν τόκον σου.

Ὁ Εἰρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον
Φῶς αναλλοίωτον Λόγε

Μόνη καί φύσιν καί χρόνον, εκαίνισας Θεομήτορ, ἀφθορος γάρ σου ο τόκος, ἀφθαρτος καί ἡ Εσθής, δι' ἧς τήν πόλιν σου σκέπεις, ἡ καί τὰ σκήπτρα, τῆς ευσεβείας κρατύνεις. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώνμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ', δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος δ
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἡ σορός ἡ κατέχουσα, τήν Εσθήτα σου Ἀχραντε, κιβωτός τοῖς δούλοις σου ἀγιάσματος, καί ἱερὸν περιτείχισμα, καί δόξα καί καύχημα, καί ἰάσεων πηγὴ, καθ' ἐκάστην γνωρίζεται, ἔνθα σήμερον, ἱερῶς αθροισθέντες, ἀνυμνοῦμεν, τὰ πολλὰ σου μεγαλεία, καί τῶν θαυμάτων τό πέλαγος. (Δίς)

Ἴδε τόπος περίδοξος, ἴδε οἶκος αείφωτος, ἐν ᾧ τεθησαύρισται τῆς θεόπαιδος, Εσθῆς τιμία τῇ χάριτι, Προσέλθετε ἄνθρωποι, φωτισμὸν καί ἰλασμὸν, ἐξ αὐτῆς ἀπαρύσασθαι, καί βοήσατε, εὐχαρίστω καρδίᾳ, Παναγία, εὐλογούμεν σε Παρθένε, οἱ σεσωσμένοι τῷ τόκῳ σου.

Τὴν ἀγίαν κατάθεσιν, τῆς Εσθῆτός σου Δέσποινα, εορτὴν κεκτήμεθα, εὐφραίνόμενοι, ὅτι τῇ πόλει σου σήμερον, δοθῆναι ἡξίωσας, ἱεράν περιβολὴν, φυλακτήριον ἄσυλον, δῶρον τίμιον, ἀναφαίρετον πλοῦτον ἱαμάτων ποταμὸν πεπληρωμένον, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος.

Δόξα... Καὶ νύν... Ἦχος β'

Φρένα καθάραντες καί νοῦν, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καί ἡμεῖς πανηγυρίσωμεν, φαιδρῶς ἐξάρχοντες, δαυτικὴν μελωδίαν, τῇ νεάνιδι Νύμφῃ τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Ἀνάστηθι Κύριε, λέγοντες, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σύ καί ἡ κιβωτός τοῦ ἀγιάσματος σου, ὡς γάρ παλάτιον τερπνὸν ταύτην κατεκόσμησας, καί κατεκλήρωσας αὐτὴν τῇ πόλει σου Δέσποτα, περιποιεῖσθαι καί σκέπειν, ἐκ πολεμίων βαρβάρων, τῇ κραταίᾳ δυνάμει σου, ταῖς ἱκεσίαις αὐτῆς.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καί ἐκ τοῦ Κανόνος ἡ γ' καὶ ς' Ὠδὴ.

Κοινωνικόν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τό ὄνομα Κυρίου επικαλέσομαι. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Υακίνθου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Τί υμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι;

Ὡφθης διαυγεία τού Πνεύματος, ὥσπερ λίθος διαυγής, τῆς βασιλείας τού Χριστοῦ, ἐναθλήσας ἀθλητά, ὑπέρ τῆς πίστεως στερρῶς, καί τρέψας τῶν ἀθέων τήν παράταξιν, καί νίκην κατ' αὐτῶν Μάρτυς ἀράμενος, διό σε πίστει δοξάζομεν, ὡς στρατιώτην ἀήτητον, ἰκέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύματα τῆς πλάνης παρέδραμες, κυβερνώμενος Χριστοῦ, τῇ ἀηττήτῳ δεξιᾷ, καί λιμένι νοητῷ, ἐγκαθωρμίσθης ἀθλητά, γαλήνης μή ληγούσης ἐμφορούμενος, καί δόξης μή ρεούσης ἀξιούμενος, Μάρτυς θεόφρον Ὑάκινθε, διαπαντός εὐφραινόμενος, ἰκέτευε τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μέλεσιν οἰκείοις ἐδόξασας, τόν ἀθάνατον Θεόν, θανατωθεῖς ὑπέρ αὐτοῦ, ἀθανάτων δωρεῶν, ὅθεν σε μέτοχον σοφέ, δεικνύει, καί δοξάζει σε Ὑάκινθε, σημείοις, καί δυνάμεσιν ἐκάστοτε, καί γάρ πηγὴ ἀγιάσματος, ἡ σὴ σορός πάσι πρόκειται, ἰκέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίνι ὠμοιώθης ταλαίπωρε, πρὸς μετάνοιαν οὐδόλως, ἀνανεύουσα ψυχῇ, καί τό πύρ μή δειλιώσα, τῶν κακῶν ἐπιμονή; Ἀνάστα, καί τήν μόνην πρὸς ἀντίληψιν, ταχείαν, ἐπικάλεσαι καί βόησον, τόν σόν Υἱόν καί Θεόν Ἀγνή, μή διαλίπης πρεσβεύουσα, ρυσθῆναί με, τῶν παγίδων τού ἀλάστορος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἄρνα ἡ ἀμνάς ὡς εῷρακεν, ἐπὶ ξύλου ἠπλωμένον, ἐκουσίως σταυρικοῦ, ἀνεβόα μητρικῶς, οδυρομένη ἐν κλαυθμῷ, Υἱέ μου, τί τό ξένον τούτο θέαμα! ὁ πάσι, τήν ζωὴν νέμων ὡς Κύριος, πῶς θανατούσαι μακρόθυμε, βροτοῖς παρέχων ἀνάστασιν, Δοξάζω σου, τήν πολλήν Θεέ μου συγκατάβασιν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὁ μάρτυς σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τό στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τού Θεοῦ ἡμῶν, ἔχων γάρ τήν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλεν, ἔθραυσε καί δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράσῃ, Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν. Οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τού Αγίου ὁ παρών, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σέ τόν διαυγή, Μάρτυς, αινέσω λίθον.

Θεοφανους.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Υγρὰν διοδεύσας

Σέ τόν διαυγεία μαρτυρική, πολύτιμον λίθον, γεγονότα θείου ναού, νύν επικαλούμαι συνεργάτην, τών εγκωμίων σου γενέσθαι μοι.

Επίγειον δόξαν καταλιπών, ουράνιον κλέος εκκληρώσω διηνεκώς, συνών τώ Δεσπότη τών απάντων, στεφανηφόρος Μάρτυς ένδοξε.

Τό τής ηλικίας νεανικόν, καί τής διανοίας τό γενναίον υπέρ Χριστού, απέδειξας Μάρτυς αθλοφόρε, κατά τής πλάνης άνδρισαμενος.

Θεοτοκίον

Ο πάντων τών όντων Δημιουργός, διά σωτηρίαν, τών ανθρώπων έν σή γαστρί, σκηνώσας σαρκούται Θεομήτορ, τό καθ' ημάς δημιουργούμενος.

Ωδή γ'
Σύ εί τό στερέωμα

Νέος καθιστάμενος, πρεσβυτικήν σαφώς φρόνησιν, Μάρτυς Χριστού, ώφθης κεκτημένος, καί συνέσει κοσμούμενος.

Δρόμον συντονώτατον, αθλητικώς δραμών έφθασας, μαρτυρικών ανδραγαθημάτων, τήν τιμίαν ανάρρησιν.

Θεοτοκίον

Ίθυνον πρεσβείαις σου, πρός τήν ουράνιον άνοδον, τούς ευσεβώς, Κεχαριτωμένη, Θεοτόκον φρονούντάς σε.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ἦχος γ'
Θείας πίστεως

Λίθος τίμιος, τής Εκκλησίας, φυλαττόμενος, εν τοίς ταμείοις, τοίς ουρανίοις υπάρχων Υάκινθε, τούς προσκυνούντας τούς λίθους διήλεγξας, καί μαρτυρίου ποτήριον έπιες, Μάρτυς ένδοξε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Θεία γέγονας, σκηνή τού Λόγου, μόνη πάναγνε, Παρθενομήτορ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπεράρασα, τόν υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρν, πρεσβειών σου ενθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνή τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος, αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος, Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι τέκνον μου! πώς πάσχεις θέλων ρύσασθαι,

παθών τῆς ατιμίας τόν ἄνθρωπον;

Ωδὴ δ'
Εἰσακήκοα Κύριε

Αθλητῆς ἐννομώτατος, πόνοις εὐσεβείας ἐγγυμνασάμενος, ἀναδέδειξαι
Πανόλβιε, τῶν τυράννων θράσος μὴ πτοούμενος.

Υακίνθινον στέφανον, οὐρανοβαφὴ θεόφρον δεξάμενος, συγχορεύειν
κατηξίωσαι, τοῖς ἐπουρανίοις ὡς οὐράνιος.

Γεγηθότι φρονήματι, τόν τῆς εὐσεβείας λόγον ἐκήρυξας, καὶ τόν τύραννον
διήλεγξας, ἀπποήτω γνώμῃ δυναμούμενος.

Θεοτοκίον

Ἡ Θεὸν παντοκράτορα, μόνη δεξαμένη θεομακάριστε, ἀπὸ πάσης
περιστάσεως, καὶ κινδύνων ρύσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ωδὴ ε'
Ορθρίζοντες βοῶμέν σοι

Μαινόμενον τόν τύραννον ἤλεγξας Ἀθλοφόρε, δύναμιν ἀήττητον, παρὰ
Χριστοῦ ἐνδυσάμενος.

Ἀθάνατον ἐκτήσω τὴν εὐκλειαν, Στεφηφόρε, θάνατον ἐκούσιον, διὰ Χριστόν
προσηκάμενος.

Θεοτοκίον

Ρυσθείμεν πρεσβείαις σου Πάναγνε, τῶν παγίδων, τοῦ ἐχθροῦ οἱ σέβοντες,
τὴν ὑπὲρ λόγον σου γέννησιν.

Ωδὴ ς'
Ἰλάσθητί μοι Σωτὴρ

Ταῖς στρέβλαις τῶν ἀσεβῶν, ὁ Μάρτυς πάσχων ἠγάλλετο, καὶ πάθει τοῦ
ἀπαθούς, τόν νοῦν κραταιούμενος, ἐνῖκα τοὺς ἀφρονas, πρὸς τόν ἀθλοθέτην,
ἀνενδότως ἐπειγόμενος.

Υάκινθος ὡς φαιδρός, σκηνὴν τὴν θείαν ἐφαίδρυνας, ὡς κόκκινον ἐκλεκτόν,
ἀθλήσεως αἵματι, ἀνάθημα γέγονας, τῆς τῶν πρωτοτόκων, Ἐκκλησίας
παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Σωθείμεν διὰ σοῦ, κινδύνων καὶ περιστάσεων, Θεογεννήτορ ἀγνή, καὶ
τύχοιμεν Πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως,
σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητι μοι Σωτὴρ, πολλαὶ γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν,
ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν με, ὁ Θεός τῆς
σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος δ'
Επεφάνης σήμερον

Υακίνθω σήμερον, ἐξ υακίνθων, αμαράντων πλέξωμεν, στέφανον πάντες οι πιστοί, μεγαλοφώνως κραυγάζοντες, Χαίροις μαρτύρων, τό κλέος Υάκινθε.

Ο Οίκος

Υπέρ πολλούς υμνήσωμεν Μάρτυρας, τόν τῆς πόλεως ημών προϊστάμενον, ὅς τήν πόλιν ημών ως γυμνάσιον, τῆς ἰδίας φυλάττων αθλήσεως, ως παρρησίαν οπλισάμενος, καί τόν πέλεκυν ἔχων τῆς ἀληθείας, δι' ἧς ἀπέτεμε τό τῆς πλάνης φυτόν, συνεγείρει καί ἡμᾶς πρὸς ἐργασίαν τῶν καλῶν, Εκβοώμεν οὖν σὺν αὐτῷ, χαίροις μαρτύρων τό κλέος Υάκινθε.

Συναξάριον

Τῇ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Υακίνθου τοῦ Κουβικουλαρίου (θαλαμηπόλου).

Στίχοι

- Εξ ἀρετῆς μέν Υάκινθος ως λίθος,
- Λαμπρὸς πλέον δέ ἐκ ροῆς τῶν αἱμάτων.
- Ουλομένω τριτάτῃ Υάκινθος κάθανε λιμῷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ημών Ανατολίου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Δύνας, Ανατόλιε τοῦ βίου τέλει.
- Τῷ μή δύνοντι προσπελάζεις ἡλίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θεοδότου, Θεοδότης, Διομήδους, Εὐλαμπίου, Ἀσκληπιάδου καί Δολινδούχ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδή ζ'

Οι ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Αὐτοκράτορα φέρων, τῶν παθῶν ἀριδῆλως τόν εὐσεβή λογισμόν, τροφήν τῶν παρανόμων, κατέπτυσας Παμμάκαρ, θείῳ λόγῳ τρεφόμενος, ο τῶν Πατέρων βοών, Θεός εὐλογητός εἰ.

Ἰερώτατον θύμα, σεαυτόν τῷ Κυρίῳ καί ἀγιώτατον, προσήνεγκας θεόφρον, ψυχῆς εἰλικρινείᾳ, καί νοός καθαρότητι, ο τῶν Πατέρων βοών, Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Νεμομένης τό γένος, τῶν ἀνθρώπων Παρθένε τῆς τοῦ θανάτου φθοράς, πηγὴν ἀθανασίας, καί ζωῆς ἀκηράτου, συλλαβούσα κατέπαυσας, τόν τῶν Πατέρων Θεόν, ἀγνή εὐλογημένη.

Ωδή η'
Επταπλασίως κάμινον

Εκ χαλεπής στενώσεως, καί φρουράς πρὸς ευρύχωρον, πλάτος Παραδείσου, καί τερπνὸν κατήντησας, Αγίων οψόμενος, φωτοειδείς λαμπρότητας, καί τὰς τῶν Αγγέλων, εποπτεύσων χορείας, Θεῷ παρισταμένης, καί βοῶσας ἀπαυστως, Λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σὺ τὸν Θεὸν ηγάπησας, ἐκ ψυχῆς μέχρις αἵματος, πρὸς τὴν ἀμαρτίαν, Ἀθλητὰ μακάριε, ἀντικαθιστάμενος, καί δυσμενεῖς τρεπόμενος, καί νικητικοῖς, κεκοσμημένος στεφάνοις, προθύμως ἀνακράζεις, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς εὐπρεπὲς ἀνάθημα, διαυγῆς ὡς Ὑάκινθος, ὡς ωραιότατη, ἀλουργίς ἐκόσμησας, ναὸν τὸν οὐράνιον, τὰ τῶν Αγίων Ἁγία, ταῖς μαρτυρικαῖς, μαρμαρυγαῖς ωραῖσας, ἀπαύστως ἀνακράζων, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Λόγον Θεοῦ τὸν ἀναρχον ὑπὲρ λόγον γεγέννηκας, ἐπὶ λογικῆς εὐεργεσίας φύσεως, δι' οὐ ἐλυτρώθημεν, φθοροποιοῦ νεκρώσεως, καί ζωοποιόν, ὑπεδεξάμεθα Πνεῦμα, διό σε Θεοτόκον, ἀληθῶς καί κυρίως, δοξάζομεν Παρθένε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, Τῷ Δημιουργῷ καί Λυτρωτῇ ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ'
Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον Θεοῦ Μητέρα

Ἰλεων ἀπέργασαι, ταῖς σαῖς πρεσβείαις τὸν Δεσπότην, πάσι τοῖς πιστῶς ὑμνοῦσί σου, τὴν ἀνίκητον ἀθλησιν, δι' ἧς τῶν εἰδώλων τὴν ἀπάτην κατήργησας, τὸν δὲ λόγον, τῆς ἀληθείας διετράνωσας.

Θέαμα τερπνότατον, ταῖς τῶν Αγγέλων στρατηγίαις, ουρανοβαφῆς Ὑάκινθε, κεχρωσμένος ἐν αἵματι, τῆς ὑπὲρ Χριστοῦ ὁμολογίας καί πίστεως, καί στεφάνῳ μαρτυρικῷ κατακοσμούμενος.

Ὅλος ἐχρημάτισας, Θεοῦ πανίερον δοχεῖον, σῶμα γάρ καί ψυχὴν ηγίασεν, ἡ ἀνένδοτος ἐνστάσις, πρὸς τυραννικὴν παραφοράν, καί παράνοιαν γενομένην, διό σε πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Νέκρωσόν μου, Δέσποινα, τὴν ἐτι ζῶσαν ἀμαρτίαν ζώωσον ψυχῆς τὴν νέκρωσιν, ἐνεργείᾳ τῆς ὄντως, ζωῆς, τῆς γεγεννημένης ἐκ γαστρὸς σου, δι' ἄφατον εὐσπλαγχνίαν, τοῖς εὐσεβῶς σε μεγαλύνουσιν.

Ὁ Εἰρμός

«Σέ τήν απειρόγαμον, Θεού Μητέρα καί Παρθένον, σέ τήν υπέρ νούν κυήσασαν, διά λόγου τόν όντως Θεόν, τήν υψηλότεραν τών αχράντων Δυνάμεων, ασιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν».

Καί η λοιπή Ακολουθία, καί Απόλυσις

Αρχή

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ανδρέου Κρήτης, τού Ιεροσολυμίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'

Τί υμάς καλέσωμεν Αγιοι;

Τί σε νύν Ανδρέα καλέσωμεν, ασκητήν, τών παθη μάτων αμαυρούντα τάς ορμάς, λειτουργόν, ιερουργούντα Ευαγγέλιον Χριστού, κιθάραν, μελωδούσαν τά τού Πνεύματος, κινύραν, καταθέλγουσαν τά σύμπαντα, νέον Δαυΐδ γνωριζόμενον, τής κιβωτού προσκιρτήσαντα, τής χάριτος, καί τής Νέας Διαθήκης σοφέ.

Τί σε νύν Ανδρέα προσείπωμεν, μιμητήν τών ανδρικώς, ηγωνισμένων εκλεκτών, επαινέτην τών Μαρτύρων, τών Αγίων αψευδή, αλείπτην, αρετής πρός επανάληψιν, ζωγράφον, τής τού βίου ματαιότητος, υφηγητήν ακριβέστατον, δογματιστήν αληθέστατον, ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τί σε νύν Ανδρέα προσφθέγξωμαι; τών Αγίων ιεροσολύμων, βλάστημα τερπνόν, τών δογμάτων τών Ορθών, τής ευσεβείας στηριγμόν, τής Κρήτης, ιεράρχην ιερώτατον, τόν κόσμον, φρυκτωρίαίς καταυγάζοντα, Ανατολής εξορμώμενον, φωτίζοντα τά Εσπέρια, ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίνι ωμοιώθης ταλαίπωρε, πρός μετάνοιαν ουδόλως, ανανεύουσα ψυχή, καί τό πύρ μή δειλιώσα τών κακών επιμονή; Ανάστα, καί τήν μόνην πρός αντίληψιν, ταχείαν, επικάλεσαι καί βόησον, Τόν σόν Υιόν καί Θεόν Αγνή, μή διαλίπης πρεσβεύουσα, ρυσθήναι με, τών παγίδων τού αλάστορος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Άρνα η αμνάς ως εώρακεν, επί ξύλου ηπλωμένον, εκουσίως σταυρικού, ανεβόα μητρικώς, οδυρομένη εν κλαυθμώ, Υιέ μου, τί τό ξένον τούτο θέαμα; ο πάσι, τήν ζωήν νέμων ως Κύριος, πώς θανατούσαι μακρόθυμε, βροτοίς παρέχων ανάστασιν; Δοξάζω σου, τήν πολλήν Θεέ μου συγκατάβασιν.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Ορθοδοξίας οδηγέ, ευσεβείας διδάσκαλε καί σεμνότητος, τής οικουμένης ο

φωστήρ, Αρχιερέων θεόπνευστον εγκαλλώπισμα, Ανδρέα σοφέ, ταίς διδαχαίς σου πάντας εφώτισας, λύρα τού Πνεύματος, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τās ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Ύμνοις κροτῶμεν ανδρικοίς τόν Ανδρέαν.
Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος πλ. α'
Ἰππον καί αναβάτην

Ύπνον από βλεφάρων, εκτιναζάμενος, σεαυτόν τώ Δεσπότη, δι' αρετῆς ητοίμασας, φαιδρόν καταγώγιον, θεοφάντορ, Όσιε, όθεν ώφθης Θεού ενδιαίτημα.

Μέλει παναρμονίω, τήν σήν κινύραν κινών, τήν Χριστού, Εκκλησίαν, υμνολογών εφαιδρυνας, Ανδρέα θεσπέσιε, τού Αγίου Πνεύματος, ενηχούμενος θεία χάριτι.

Νόμω τώ θεογράφω, σοφώς πειθόμενος, τά τού σώματος πάθη, ασκητικώς ενέκρωσας, τόν νούν δέ επτέρωσας, τώ σφοδρώ σου έρωτι, άδων άσματα θεία Πάνσοφε.

Θεοτοκίον

Όλος επιθυμία, καί άχραντος γλυκασμός, ο Υιός καί Θεός σου, τών αγαθών τό πλήρωμα, υπάρχει Πανάμωμε, όν δυσώπει ρύσασθαι, τούς εν πίστει νύν σοι προστρέχοντας.

Ωδή γ'
Ο πήξας επ' ουδενός

Ιθύνας δι' αρετῆς τόν βίον σου Όσιε, καί τώ θείω πόθω Θεώ ενούμενος, όργανον εδείχθης λογικόν, πάσαν τήν οικουμένην, καταλαμπρύνων μελωδήμασι, θείων θησαυρών αρυόμενος.

Σοφίας τής ουρανίου γέγονας έμπλεως, τής ψυχῆς γάρ τό στόμα πλατύνας Όσιε, πάσαν εισεδέξω προφανώς, αίγλην τήν φωτοφόρον, τού τρισηλίου αμαρύγματος, ως Ιερουργός Ιερώτατος.

Κρατύνας τās ψυχικές δυνάμεις σου Όσιε, καί σαρκός κρατήσας ασκήσει, γέγονας, όλος φαινότατος αστήρ, τέρπων τήν Εκκλησίαν, τοίς ορθοδόξοις σου διδάγμασι, καί αρμονικοίς μελωδήμασι.

Θεοτοκίον

Ρυσθήναι τών παθημάτων αιχμαλωσίας με, δυσωπώ σε Μήτηρ Θεού

πανάμωμε, καί τῆς αμαρτίας τὰς ουλὰς, πάσας εξαλειφθῆναι τὴν αμαρτίαν, ἡ τὸν αἶροντα, κόσμου παραδόξως κυήσασα.

Ο Ειρμός

«Ὁ πῆξας ἐπ' ουδενός, τὴν γῆν τῇ προστάξει σου, καί μετεωρίσας ἀσχέτως βρίθουσας, ἐπὶ τὴν ἀσαλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε ἀγαθέ, καί φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Λαμπρυνθεὶς τὴν καρδίαν θείῳ φωτί, ἐξηρεύξω δογμάτων φωτοειδῆ, μακάριε λόγια, καί τὸν κόσμον ἐφώτισας, γεγονώς δέ θεῖον, τοῦ Πνεύματος ὄργανον, ἡδυτάτοις φθόγγοις, ἡδύνεις ἐκάστοτε, πάντων τὰς καρδίας, ἀνυμνῶν τὴν Τριάδα, Ἁγίων τὰ τάγματα, καί Παρθένον τὴν ἀχραντον, ὦ Ἀνδρέα πανεύφημε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ὡς Παρθένον καί μόνην ἐν γυναιξί, σέ ἀσπόρως τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων, τό γάρ πύρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς θεότητος, καί ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν κτίστην καὶ Κύριον, ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τό γένος, ἀξίως δοξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καί συμφώνως βοῶμέν σοι, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς καταφεύγουσι πίστει, τῇ σκέπῃ σου Ἀχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἥνπερ υπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ὡδή δ'

Τὴν Θεῖαν ἐννοήσας σου

Ὁ λόγος σου τῷ βίῳ κοσμούμενος, θεολογίας ἀκριβούς, κανὼν ἐδείχθης θεσπέσιε, τῆς πανυμνήτου Τριάδος, τὴν δόξαν σαφηνίζων τρανότατα.

Τὴν πράξιν θεωρίας ἐπίβασιν, ἐπιδειξάμενος σοφέ, καὶ θεωρία χρησάμενος, τῆς πολιτείας σφραγίδι, Ἀνδρέα θεηγόρε διέπρεψας.

Ὡς θεῖος ἱεράρχης πανόλβιε, ποιμαντικῶς προπολεμών, τῆς Ἐκκλησίας ἀπήλασας, τὰς τῶν λεόντων ἐφόδους, Ἀνδρέα τῆς ἀνδρίας φερώνυμε.

Μεγίστων ἐγκωμίων ὑπόθεσιν, τὴν Θεοτόκον ευρηκῶς, σπουδῇ ἐδείκνυς κατάλληλον, τὴν υπερτέραν ἐπαίνων, ἐπαίνοις πολυτρόποις γεραίρων Σοφέ.

Θεοτοκίον

Εκτός μὲν συναφείας συνέλαβες, αδιαφθόρως ἐν γαστρὶ, πρὶν ὠδινήσαι δὲ τέτοκας, καὶ μετὰ τόκον Παρθένος, Θεὸν σαρκί, τεκούσα πεφύλαξαι.

Ὡδή ε'

Ὁ ἀναβαλλόμενος

Νύν οἱ σεμνυνόμενοι, τοῖς σοῖς διδάγμασι, καὶ μελωδίαις ταῖς θεοπνεύστοις, ἱερώς ἠδόμενοι, Ἀνδρέα παμμάκαρ, τὴν μνήμην σου γεραίρομεν.

Αἴγλη λαμπρυνόμενος, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, τὰς τῶν Ἀγίων χοροστασίας, παναγίως ἤνεσας, μεθ' ὧν νύν ἀγάλλῃ, Ἀνδρέα παμμακάριστε.

Νύν οὖν δι' αἰσθήσεων, φθαρτῶν τοῦ σώματος, οὐ φαντασίαις ὁράς τὰ θεία, νεορώς δὲ Πάνσοφε, ψυχῆς ενεργείαις, ἐνούμενος τῷ κρείττονι.

Θεοτοκίον

Δάκρυσι προσπίπτω σοι, σφοδρώς δεόμενος, ἐμῶν πταισμάτων νύν λυτρωθῆναι, διὰ σοῦ Πανάμωμε, καὶ τῆς αἰωνίου, χαρὰς γενέσθαι ἄξιον.

Ὡδή ς'

Μαινομένην κλύδωνι

Ρητορευων ἤλεγξας, τοὺς ἀθέους στόματι λαμπρῷ τῶν σεπτῶν Εἰκόνων γὰρ ἐτράνωσας, παναληθώς, ἱερομύστα προσκύνησιν.

ἱερώς ἐκόσμησας, τὴν σὴν Πάτερ ἐνδοξε ζωὴν, τῶν παθῶν γὰρ τάραχον κατέσβεσας, καὶ πρὸς ζωὴν, τῆς ἀπαθείας προσώρμισαι.

Καλλοναῖς τῶν λόγων σου, καὶ δογμάτων πάντες οἱ πιστοί, εὐσεβῶς ἠδόμενοι ἀγάλλονται, αἰρετικῶν, τὰς γλωσσαλγίας τρεπόμενοι.

Θεοτοκίον

Ὀλικῶς ἐνούταί μοι, ὁ ἀνάρχως λάμπας ἐκ Πατρός, διὰ τῆς σαρκώσεως πανάμωμε, τῆς διὰ σοῦ, γεγεννημένης Θεόνυμφε.

Ὁ Εἰρμός

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρῳ Δέσποτα Χριστέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κατεύνασον, καὶ ἐκ φθοράς, ἀνάγαγέ με ὡς εὐσπλαγχνος».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τὰ ἄνω ζφών

Σαλπίσας τρανῶς, τὰ θεία μελωδήματα, ἐδείχθης φωστήρ, τῷ κόσμῳ τηλαυγέστατος, τῷ φωτὶ λαμπόμενος, τῆς Τριάδος Ἀνδρέα Ὅσιε, ὅθεν πάντες βοώμεν σοι, Μὴ παύσῃ πρεσβεύων τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Συναξάριον

Τῇ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη, τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Ἀνδρέου Κρήτης, τοῦ ἱεροσολυμίτου.

Στίχοι

- Θανῶν ἐφεύρε τῶν πόνων στέφος μέγα,

- Κρήτης ο ποιμήν, ού πόνος Κανών μέγας.
- Τή δέ τετάρτη αρχιθύτην μόρος Ανδρέαν είλε.

Αι άγίαι μάρτυρες Κυπρίλλα, Αρόα καί Λουκία ξίφει τελειούνται.

Η αγία Ασκληπιάς η θαυματουργός εν ειρήνη τελειούται.

Ο άγιος Ιερομάρτυς θεόφιλος καί ο όσιος Μένιγνος εν Κυρίω τελειούνται.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής αθλήσεως τού Αγίου Ιερομάρτυρος Θεοδώρου, Επισκόπου Κυρήνης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Θεοδότου, καί τού Αγίου Δονάτου, Επισκόπου Λιβύης, καί τής οσίας Μαρίας, μητρός τού Αγίου Συμεών, τού εν τώ θαυμαστώ, Όρει.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ο υπερυψούμενος

Ίνα τήν λαμπρότητα, τών Αγίων Όσιε, θεάσῃ εν πνεύματι, τοίς έργοις ελάμπρυνας, τόν βίον σου, κραυγάζων, ο Θεός ευλογητός εί.

Σώμα περικείμενος, ασωμάτων τάγματα, εξήλωσας Όσιε, εν οίς αγαλλόμενος, συμφώνως αναμέλπεις, ο Θεός ευλογητός εί.

Τά Ιεροσόλυμα, νύν λαμπρώς ευφραίνεται, φωστήρα πολύφωτον, τώ κόσμω εκπέμπαντα, σέ Μάκαρ μελωδούντα, ο Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ο πρίν μέν ασώματος, σωματούται Πάναγνε, δι' οίκτον αμέτρητον, εκ μήτρας αγίας σου, ώ πάντες μελωδούμεν, ο Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

Σοί τώ παντουργώ

Νέας κιβωτού, τής Εκκλησίας Πάτερ, παιδρώς προεσκήρτησας, χορούς στησάμενος, Πάντα τά έργα Χριστόν βοών υμνεíte, καί υπερ υψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Άσμα τό καινόν, εν Εκκλησία Πάτερ, Όσίων εκραύγαζες, τω Παντοκράτορι, Πάντα τά έργα, τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Νέμων αρετή, θεοπρεπώς τά έργα, τούς άθλους ανύμνησας, Ανδρέα πάνσοφε, πάντων Αγίων, τών πρίν θαυμαστωθέντων, καί τελειωθέντων, Χριστώ εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Δεύτε τήν αγνήν, καί Θεοτόκον Κόρην, υμνήσωμεν λέγοντες, ενθέοις άσμασι,
Χαίρε Παρθένε, δι' ής χαρά εδόθη, φύσει τών ανθρώπων υπερευλογημένη.

Ο Ειρμός

«Σοί τώ παντουργώ, εν τή καμίνω Παίδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν
έμελπον, Πάντα τά έργα, τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε, εις πάντας
τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Ησαΐα χόρευε

Ρημάτων ο φθόγγος σου, διά πάσης έδραμε τής γής, δογμάτων τε τό
τερπνόν, καί ειλικρινές, Ανδρέα μακάριε, διό Χριστός, ο παμβασιλεύς, σέ
εστεφάνωσεν, ευπρεπείας διαδήματι.

Εν ενώσει κρείττονι, απολαύων αίγλης τριλαμπούς, Ανδρέα μυσταγωγέ, τών
υπερφυών, τούς πόθω τελούντάς σου τήν Ιεράν, μνήμην Ιερώς, νύν ταίς
πρεσβείαις σου, εκ κινδύνων διαφύλαττε.

Ασωμάτων τάξεσι, συνευφραίνη νύν εν ουρανοίς, τόν τούτων επί τής γής,
βίον ακλινώς, ως πολιτευσάμενος, καί ορθής πίστεως φανείς, κήρυξ
πανάριστος, θεωρρήμον αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Νεμομένην έστησας, τού θανάτου άσχετον ορμήν, τεκούσα σωματικώς όντως
υπέρ νούν, ζωήν τήν αιώνιον, ή προσβαλών, στόματι πικρώ, Άδης
κατήργηται, Θεοτόκε Μητροπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Ησαΐα χόρευε, η Παρθένος έσχεν εν γαστρί καί έτεκεν υιόν, τόν Εμμανουήλ,
Θεόν τε καί άνθρωπον, Ανατολή, όνομα αυτώ, όν μεγαλύνοντες, τήν
Παρθένον μακαρίζόμεν».

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου καίθεοφόρου Πατρός ημών Αθανασίου τού εν τώ
Άθω, καί τού Οσίου Πατρός ημών Λαμπαδού τού θαυματουργού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους στ' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια αμφοτέρων τών Αγίων. Στιχηρά τού Αγίου Αθανασίου.**

Έχος β'

Ποίοις ευφημιών

Ποίων ευφημιών έπαινον, προσενέγκωμεν Αθανασίω; τώ πεποικιλμένω ταίς

πράξεις, καί ευθηνουμένω ταίς χάρισιν, τῆς θεολαμπούς φωτοχυσίας, τῷ ξίφει, τῷ διατέμνοντι παθῶν τὰς ορμάς, τῷ στύλῳ, τῷ θεωρίᾳ απαστράπτοντι, τῆς εγκρατείας τῷ λύχνῳ, τῷ ἐν τῇ λυχνίᾳ αὐγάζοντι τῆς ψυχῆς, Θεοῦ τὰ προστάγματα, τοῦ πᾶσι ζῶν παρέχοντος.

Ποίοις οἱ ευτελεῖς στέμμασιν, Αθανάσιον στέψωμεν λόγων, τόν αιθεροδρόμον Ἰέρακα, τόν ουρανοφοίτῳ αιρόμενον, τῶν θεωριῶν πτέρυξι θείαις, τόν πύργον, τῆς ταπεινώσεως τόν ἀρρηκτον, τό τεῖχος, τῆς διακρίσεως τό ἀσειστον, τῆς τῶν ἡθῶν ευκοσμίας, τήν σεμνήν ευπρέπειαν τόν ὑπέρ τῶν τέκνων αὐτοῦ, Χριστόν τόν Θεόν, ἐκδυσωπούντα τόν μόνον εὐσπλαγχνον.

Ὁρθρος αἰφανῆς Ὅσιε, ἀνεδείχθης πυρσῷ χαρισμάτων, τοὺς παθῶν ἀχλύϊ τυφλώπτοντας, ἔλκων πρὸς αὐγὴν τὴν ἀνέσπερον, Πάτερ Αθανάσιε θεόφρον, διό περ, ὡς ἐπαυξήσαντα, τό τάλαντον, ψυχῶν σε, θεραπευτὴν Χριστός ἀνέδειξε τῶν ἀνιάτων μωλώπων, σηπεδόνας ξίφει, τῷ τῶν λόγων τέμνοντα, καί ῥώσιν σωτήριον, παρέχοντα τοῖς προσιούσί σοι.

Στιχηρά τοῦ Οσίου Λαμπαδοῦ

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Πάτερ Λαμπαδέ μακάριε, δι' εγκρατείας πολλῆς, καί συντόνου δεήσεως, τῆς σαρκὸς τό φρόνημα, τῇ ψυχῇ καθυπέταξας, καί χαρισμάτων, ἐμπλεως γέγονας, τοῦ παναγίου Πνεύματος Ὅσιε, ὡ στηριζόμενος, τῶν πνευμάτων φάλαγγας τῶν πονηρῶν πάσας καθυπέταξας, καί κατηδάφισας.

Πάτερ Λαμπαδέ θεόπνευστε, ὡς κεκρυμμένος ἡμῖν, θησαυρός πεφανέρωσαι, ἐν σπηλαίοις κείμενος, καί σημείοις καί τέρασιν, ευωδιάζων, ψυχὰς τῶν πίστει σοι, προσερχομένων, θεομακάριστε, ὅθεν βοώμέν σοι, καί ἡμᾶς ἐξάρπασον τῶν δυσχερῶν, σοῦ ταίς παρακλήσεσιν, ἀνευφημούντάς σε.

Πάτερ Λαμπαδέ θεόσοφε ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς, τῷ Θεῷ προσκολλώμενος, καί ταίς τούτου λάμψεσιν, ἱερῶς φωτιζόμενος, λαμπρὰς ἐδείχθης πᾶσιν αὐγάζουσα, σωτηριώδεις ἀρετὰς πάντοτε, ὅθεν τὴν μνήμην σου, τὴν φωσφόρον σήμερον, χαρμονικῶς, πίστει εορτάζομεν θεομακάριστε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὡς ἐνθεὸς ἡ ζωὴ σου, καί πανιερὸν σου τό τέλος, Πάτερ, Αθανάσιε, ἐν αὐτῷ γάρ πᾶσα ἡ τοῦ Ὁρους πληθὺς συναχθεῖσα, ὡς ἐβλεπεν ἄπνουν ἐν κλίνῃ σε ρήμασι γοεροῖς ἀνεβόα, Δὸς τελευταῖον λόγον τοῖς δούλοις σου Ἄγιε, δίδαξον, ποῦ καταλείπεις τὰ τέκνα σου Πάτερ, ἃ ὠκτιρας ὡς Πατήρ, ὄντως συμπαθὴς καί φιλόστοργος, Ὅμως κἂν ὧδε τῷ τάφῳ καλύπτῃ, ἄνω σε πάντες πλουτούμεν προστάτην καί πρεσβευτὴν πρὸς Θεόν, οἱ πόθῳ τιμώντές σε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθέने; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τόν ἀλόχευτον τόκον, ὁ γάρ ἀχρόνως, ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενὴς ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ

τῆς Ἀγνῆς προήλθεν ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός ὑπάρχων καί φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος, Αὐτόν ἰκέτευε, σεμνή παμμακάριστε ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρά ἰδιόμελα.

Ἦχος α'

Τοὺς φωστήρας τοὺς μεγάλους

Τόν ἀνέσπερον φωστήρα τῆς οἰκουμένης μέλπωμεν Ὅσιον Ἀθανάσιον, ὑπὲρ ἥλιον γὰρ ἔλαμψεν ἐν τῷ τῆς πίστεως στερεώματι, καὶ πιστῶν ταῖς φρυκτωρίαις τὰ συστήματα, πρὸς ἀρετὴν ἐχειραγώγησε, τό μὲν, θεοπνεύστοις διδασκαίς, καὶ σωτηρίων ρημάτων εἰσηγήσεσιν, ἄσπερ, ἀφθονωτάτους οἶα κρουνοὺς, ἀπὸ χειλέων ἐπήγαζε, τό δέ, τῇ πράξει τῇ θαυμαστῇ, καὶ ἰσαγγέλω πολιτεία, πρὸς ζήλον ἐφελκόμενος, καὶ ἀμφότερα, βίον καὶ λόγον ὑπέρλαμπρον, ὡς παιδοτρίβης ἀριστος θεοπρεπῶς ἐπιδεικνύμενος, Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, τήνδε τὴν ποιμνὴν φρούρησον, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν κράτυνον ὡς φιλόανθρωπος.

Ἦχος β'

Τόν υἱόν τῆς βροντῆς

Τόν Χριστοῦ ἐραστήν, τόν ἐπώνυμον τῆς ἀθανασίας, τόν ἀληθὴ μύστην τοῦ Σωτήρος, καὶ κλέος καὶ καύχημα, τῶν μονοτρόπων πάντων καὶ ποδηγέτην, τόν ἡγιασμένον ἀπὸ τοῦ βρέφους τῷ Κυρίῳ, χοροὶ Πατέρων συνελθόντες ευφημήσωμεν, Οὗτος γὰρ ἔρωτα θεῖον ἐν ἑαυτῷ συλλαβὼν, τὴν ἰμὲν τοῦ κόσμου ἐλίπεν ἀπάτην, ἥρε δέ τόν ζυγόν τοῦ Χριστοῦ ἐπωμάδιον, καὶ τὰ στίφη τῶν δαιμόνων ἐτρέψατο ἀνδρείως, δεικνὺς ἡμῖν πρακτικῶς, τῆς θείας ἀγάπης τόν ἀριστον δρόμον, τόν αὐτόν γάρ καὶ αὐτός διαδραμὼν, ἐν σπουδῇ πέφθακε, τό φῶς τό ἀληθές, τῆς Τριάδος τῆς παντουργοῦ, ὧ θαύματος ἐκστατικοῦ, καὶ πράγματος θεοπρεπούς! ὅτι γήϊνος ὢν ἐν τῇ φύσει, ἴσος γέγονε ταῖς νοεραῖς οὐσίαις, δόξαν καὶ τιμὴν θεόθεν ἀπλετον λαμβάνων, καὶ πρεσβευτὴς ἡμῖν γίνεται, ὡς ἂν τύχοιμεν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἦχος δ'

Εξέλθετε ἔθνη

Εξέστησε νόας, ἐξέπληξε καὶ βροτούς, τὰ πανθαύμαστα σκάμματα τῆς ἐν ἀσκήσει σου βιοτῆς, ὥσπερ γὰρ ἄσαρκος σχεδόν, ἐν σαρκίῳ γεηρῷ, ἐχθροῖς τοῖς ἀοράτοις προσεπάλαισας, Γενεαὶ γοῦν σε πάσαι μέλπουσι τῶν εὐσεβῶν, ἐξαιρέτως δέ ἡ ση τιμία ποιμνὴ, τό λαμπρόν σου τῶν πόνων στηλογράφημα, ἦν ἀνέδειξας ὡς πόλιν ἐν ἐρήμῳ τερπνὴν ἦν οἰκητήριον στίφους μοναζόντων εὐπρεπὲς κατέστησας, ἢ καθάπερ ἐν ἐνδύμασι πολυτίμοις, τοῖς σοῖς καθωραΐζεται θαυμασίοις, καὶ τοῖς γενναίοις σου ἄθλοις, καὶ σαῖς λιταῖς Ἀθανάσιε, καὶ πρεσβεΐαις ἐξαιτεῖται, πρὸς Χριστοῦ περιφρουρεῖσθαι, τοῦ ἔχοντος τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἀσμάτων, ἡ χάρις γὰρ τοῦ Πνεύματος, πάσης

σάλπιγγος ευηχέστερον, πάντας πρὸς ὕμνον συγκαλεῖ τοῦ θεοφόρου Πατρός, Βασιλεῖς καὶ ἄχροντες θαυμαζέτωσαν, τοῦ παμβασιλέως τὸν γνήσιον οἰκέτην, τὸν τοῦ κοσμοκράτορος τὰς αρχὰς καὶ ἐξουσίας, Πνεύματος θείου πανοπλία τροπώσαντων, Ποιμένες καὶ διδασκαλοὶ, τὸν τῆς ἀρίστης ὄντως κανόνα τε καὶ τύπον, ποιμασίας ευφημήσωμεν, τὸν ἐν δόγμασιν ακραιφνή, τὸν ἐν τῇ πίστει γενναῖον, τὸν ἐν θεωρίαις υψίνουν, ἐν πράξεσιν υπερνεφὴ, ἐν διδάγμασι τῆς τρυφῆς χειμάρρουν, τὸν ποδηγέτην τῶν πλανωμένων, τὸν ἐδραστήρα τῶν κλονουμένων, τὸν πᾶσι τοῖς ἀσθενούσι συμπαθέστατον, Ἄθω τό μέγα κλέος, ἐγκωμιάζοντες πάντες εἰπώμεν, Πατέρων κορωνίς Ἀθανάσιε, πρόστηθι τῶν σὼν οἰκετῶν, διὰ παντός ἡμῶν Πάτερ, καὶ σῶσον τὴν ποιήμνην σου ταῖς ἱκεσίαις σου.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἀσμάτων, προκύψασα γὰρ ἄνωθεν ἡ παντάνασσα Μητροπάρθενος, ταῖς εὐλογίαις καταστέφει τοὺς ἀνυμνούντας αὐτήν, Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὴν Βασιλίδα κροτεῖτωσαν ἐν ὕμνοις, Βασιλέα τέξασαν, τοὺς θανάτῳ κρατούμενους πρὶν, ἀπολύσαι φιλανθρώπως εὐδοκήσαντα, Ποιμένες καὶ διδασκαλοὶ, τὴν τοῦ καλοῦ ποιμένος υπέραγνον Μητέρα, συνελθόντες ευφημήσωμεν, τὴν λυχνίαν τὴν χρυσαυγὴν, τὴν φωτοφόρον νεφέλην, τὴν τῶν οὐρανῶν πλατυτέραν, τὴν ἐμψυχόν τε κιβωτόν, τὸν πυρίμορφον τοῦ Δεσπότης θρόνον, τὴν μανναδόχον χρυσέαν στάμνον, τὴν κεκλεισμένην τοῦ Λόγου πύλην, ἀπάντων Χριστιανῶν τό καταφύγιον, ἄσμασι θεηγόροις, ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἰπώμεν, Παλάτιον τοῦ Λόγου, ἀξίωσον τοὺς ταπεινοὺς ἡμᾶς, τῆς οὐρανῶν βασιλείας, οὐδὲν γὰρ ἀδύνατον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'

Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ἀγγελικαῖς ομιλῶν, χοροστασίαις Ἀθανάσιε Ὅσιε, τὸν βίον γὰρ τούτων Πάτερ, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς, ἀρετὴν ἀσκήσας πεπολίτευσαι, φανείς καθαρότητος, ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, ἀκτινοβόλους, ἀστραπὰς εἰσδεχόμενος, τὰς τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου πανόλβιε, ὅθεν καταυγαζόμενος, εὔρας τὰ μέλλοντα, πάντα προλέγων ἐκ θείας, φωτοφανείας μυούμενος, Χριστοῦ, ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Χαίροις τῶν Ἀσκητῶν ἀρχηγός, γεγεννημένος, καὶ ἀήττητος πρόμαχος, παθῶν γὰρ τεμῶν τὰς ρίζας, καὶ τῶν δαιμόνων ορμάς, υποστάς ἀνδρείως, Ἀθανάσιε, αὐτῶν ἐθριάμβευσας, τὴν ψυχόλεθρον πλάνησιν, τὴν τοῦ Σταυροῦ δέ, τοῦ Σωτῆρος ἐνέργειαν, καὶ ἀνίκητον, ἐφάνέρωσας δύναμιν, ἣν καὶ περιζωσάμενος, ἐνίκησας ἀπαντας, τοὺς ἀθετούντας τὴν θεῖαν, διὰ σαρκὸς ἐπιφάνειαν, Χριστοῦ, ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τόν Κύριον, εν ταίς εντολαίς αυτού
θελήσει σφόδρα.

Στύλος φωτειδής αρετών, εστηριγμένος, καί νεφέλη σκιάζουσα, σύ ώφθης
τών εν τώ Άθω, πρός ουρανόν από γής, τών Θεόν ορώντων προηγούμενος,
Σταυρού βακτηρία, τήν τών παθών ρήξας θάλασσαν, τόν νοητόν δέ, Αμαλήκ
τροπωσάμενος, ανεμπόδιστον, τήν ουράνιον άνοδον, εύρες θεομακάριστε,
καί κλήρον ακήρατον, σύν, Ασωμάτοις τώ θρόνω, περιχαρώς παριστάμενος,
Χριστού, όν δυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τήν τών Πατέρων καλλονήν, τών ασκητών τό κλέος, τήν βρύσιν τών
θαυμάτων, καί πρός θεόν πρεσβευτήν ακαταίσχυντον, συνδραμόντες, ώ
φιλέορτοι, ασματικοίς εγκωμίοις υμνήσωμεν, λέγοντες, Χαίροις ο τού
μονήρους βίου κανών καί χαρακτήρ, καί τύπος ακριβέστατος, Χαίροις
φωστήρ τηλαυγέστατε, ο δαδουχών τήν σύμπασαν, αρετών τοίς πυρσεύμασι,
Χαίροις τών εν οδύναις ο μέγας παρακλήτωρ, καί θερμός προστάτης τών
περιστατουμένων, Σύ τοιγαρούν Αθανάσιε, μή παύση πρεσβεύων Χριστώ τώ
Θεώ, υπέρ τής ποιήνης σου ταύτης, καί πάντων πιστών, τών τιμώντων σου
τήν σεβάσμιον κοίμησιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος πλ. β'

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ
ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών
Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Ήχος γ'

Τήν ωραιότητα

Τήν εν σαρκί ζωήν, σου κατεπλάγησαν, Αγγέλων τάγματα, πώς μετά
σώματος, πρός αοράτους συμπλοκάς, εχώρησας πανεύφημε, καί
κατετραυμάτισας, τών δαιμόνων, τάς φάλαγγας, όθεν Αθανάσιε, ο Χριστός σέ
ημείψατο, πλουσίαις δωρεαίς, Διό Πάτερ, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ,
σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν...

Θεοτοκίον Ήχος γ'

Σέ τήν μεσιτεύσασαν τήν σωτηρίαν τού γένους ημών, ανυμνούμεν Θεοτόκε
Παρθένε, εν τή σαρκί γάρ τή εκ σου προσληφθείση, ο Υιός σου καί Θεός
ημών, τό διά Σταυρού καταδεξάμενος πάθος, ελυτρώσατο ημάς, εκ φθοράς
ως φιλόανθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Κατεπλάγη, Ιωσήφ

Επί τών ὤμων τόν Σταυρόν, αναλαβών τόν τοῦ Χριστοῦ, ηκολούθησας αὐτῷ, διὰ τών ἔργων ευσεβῶς, τών τῆς ἀσκήσεως ὅσιε Ἀθανάσιε, καί πάσι μονασταῖς, ενασκουμένοις σεμνῶς, γεγένησαι κανών, καί τύπος ἐνδοξε, Ἀλλά τοῖς θείοις σκάμμασι, τὰ ἄνω ἀπολαβών νῦν βασιλεία, μή διαλίπης, καθικετεύων, τοῦ σώζεσθαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μή εἰσέλθης μετ' ἐμοῦ, ὡς ὁ Προφήτης σοι βοῶ, εἰς κριτήριον Χριστέ, ἐγὼ γάρ οἶδα τὰ ἐμὰ, κατηγοροῦντά με πταίσματα, καί σοί κραυγάζω, Ἐλέησον εὐχαῖς τῆς τεκούσης σε, ἐμέ τόν ταπεινόν καί ἀνάξιον, ὡς τόν Ληστήν καί Πόρνην καί τόν, Ἄσῳτον, καί τόν Τελώνην φιλάνθρωπε, οὐ γάρ δικαίους, ἦλθες τοῦ σώσαι, ἀλλά μάλλον τοὺς πταίσαντας.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἦχος δ'
Ἐπεφάνης σήμερον**

Τῷ Κυρίῳ Ὅσιε, εὐαρεστήσας, διὰ θείων πράξεων, καί πολιτείας καθαρὰς, τῆς κληρουχίας ἡξίωσαι, τών ἀσωμάτων, σοφέ Ἀθανάσιε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προστασία ἄμαχε, τών ἐν ἀνάγκαις, καί πρεσβεία ἑτοιμος, τών ἐλπιζόντων ἐπὶ σέ, ἀπὸ κινδύνων με λύτρωσαι, καί μή παρίδης, ἡ πάντων βοήθεια.

Ὁ Ν' καί οἱ Κανόνες

Ὁ Κανὼν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Ἀθανάσιον ὑμνῶν, ἀρετὴν ἐπαινέσω. Ἀμήν.

**Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ'
Ἀρματηλάτην Φαραῷ**

Ἀθανασίας γεγινώς ἐπώνυμος, ἐτι ἐν βίῳ τελών, τῆς ἀληθοῦς ὠφθης Πάτερ, Ἀθανάσιε, ἀθανασίας μέτοχος, μεταστάς τών προσκαίρων, Ἀλλά Χριστῷ παριστάμενος, μέμνησο ἡμῶν μεμνημένων σου.

Θεοσεβὴ ἐξ ἀπαλῶν γενόμενον, ονύχων Ὅσιε, πρὸς ἀρετῆς κτήσιν, γεννητόρων στέρησις, σέ οὐδαμῶς ἐκώλυσεν, ἀλλὰ πάντα τόν πόθον, ὀλοσχερώς καί τήν ἔφεσιν, ἔτρεψας πρὸς μόνον τόν Κτίσαντα.

Ἀπὸ χειλέων ρυπαρῶν τήν αἴνεσιν, τολμήσας ἄδω σοι, τῷ περὶ σέ πόθῳ, κάτοχος γενόμενος, καί τῇ ἀγάπῃ δέσμιος, Ἀλλά Πάτερ συγγνώμων, γενοῦ καί δὸς κατ' ἀξίαν σοι, τούτον προσκομίσαι τόν ἐπαινόν.

Θεοτοκίον

Νέον παιδίον ὑπὲρ λόγον τέτοκας, τόν παλαιόν ἡμερῶν, νέας ἐν γῇ τρίβους, ἀρετῆς δεικνύμενον, οὐ ὁ κλεινὸς θεράπων σου, Ἀθανάσιος Κόρη, τῷ ἔρωτι τιτρωσκόμενος, τούτῳ σοι τόν οἶκον ἐδείματο.

Ο Κανών του Αγίου Λαμπαδού

Ωδή α' Ἦχος β' Δεύτε λαοί

Αρδευτικάίς, τών προσευχών επιδόσεσι, τήν ψυχικήν λαμπάδα μου, Πάτερ κατάρδευσον, Λαμπαδέ θεοφόρε, καί λόγον ανυμνεῖν σε, ἐμπνευσον Ὅσιε.

Σύ τόν σταυρόν, τών σών ἐπ' ὤμων αράμενος, τῷ διά σέ τήν σταύρωσιν, τήν ἐθελούσιον, υπομείναντι Πάτερ, νεκρώσας σου τήν σάρκα, κατηκολούθησας.

Ασκητικῶς, τῷ δυσμενεῖ συμπλεκόμενος, καί τήν ἐξ ὕψους δύναμιν επικαλούμενος, ἐταπείνωσας τούτον, καί νίκης ανεπλέξω, Πάτερ διάδημα.

Θεοτοκίον

Τίς ἐξειπείν, σοῦ κατ' ἀξίαν δυνήσεται, τήν υπέρ λόγον σύλληψιν, Θεόν γάρ τέτοκας, ἐν σαρκί Παναγία, ἡμῖν ἀπιφανέντα, σωτήρα πάντων ἡμῶν.

Τού Αθανασίου

Ωδή γ' Ο στερεώσας κατ' αρχάς

Από παιδός τή πρός Θεόν, ἀγάπη συνειλημμένος, τοὺς ομήλικας τών παίδων αθροίζων, καί χορείαν συνιστών, πνευματικῶς ἐρρύθμιζες, τών παιδικῶν πανσόφως, τούτους ἐθῶν ἐξαιρούμενος.

Σοφίας ἐρωτι βληθεῖς, πρός τήν εὐδαίμονα πόλιν, Κωνσταντίνου παραγίνη θεόφρον, καί ὡς μέλιττα σοφή, καί μελουργός τά καίρια τών λόγων συναθροίσας, τά περιττά καταλέλοιπας.

Ιστίῳ Πάτερ τοῦ Σταυροῦ, τήν ψυχικήν σου ολκάδα, κυβερνήσας ευσταλῶς τε καί κούφως, τήν τοῦ βίου χαλεπήν ποντοπορίαν ἤνυσας, καί πρός γαλήνης θείου, ἤχθης λιμένας μακάριε.

Θεοτοκίον

Ο πρό αἰώνων γεννηθεῖς, ἐκ τοῦ Πατρός ἀπορρήτως, ἐπ' ἐσχάτων ἐκ γαστρός σου προήλθε, καί ἐθέωσεν ἡμῶν, τήν φύσιν Μητροπάρθενε, τοὺς τών Οσίων δήμους, περιφανῶς ἐπαγόμενος.

Τού Λαμπαδού

Σύ τῷ λόγῳ σου Κύριε

Ἡ συχάζων ἐν ὅρεσι, καί σπηλαίοις κρυπτόμενος, χάριν θεϊκὴν ἐκομίσω, θεόφρον μακάριε.

Ταπεινώσει υψούμενος, τῇ ἀγάπῃ πτερούμενος, πρός τὰς νοητάς καταπαύσεις, μετέβης Πατήρ ἡμῶν.

Εγκρατεία συνέζησας, θεοφόρε Πατήρ ημών, όθεν τού εχθρού τήν κακίαν, θεόφρον διέφυγες.

Θεοτοκίον

Τούς εις σέ καταφεύγοντας, από πάσης δεόμεθα, ρύσαι απειλής η τεκούσα, Χριστόν τόν Θεόν ημών.

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εκ νεότητος πάντα καταλιπών, τά τού βίου επίκηρα καί τερπνά, προθύμως ηκολούθησας, τώ καλούντί σε Όσιε, καί επ' ώμων άρας, Σταυρόν ως ακήκοας, εν νηστείαις Πάτερ, τό σώμα κατέτηξας, όθεν καί Ποιμένα, τών οικείων προβάτων, καλώς προχειρίζεται, ο πανάγαθος Κύριος, Αθανάσιε Όσιε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σή γαστρί, συλλαβούσα αφλέκτως Μήτηρ Θεού, τώ κόσμω εκύησας, τόν τόν κόσμον συνέχοντα, καί εκ μαζών εθήλασας, τόν πάντας εκτρέφοντα, καί εν αγκάλαις έσχες, τόν πάντα βαστάζοντα, όθεν δυσωπώ σε, Παναγία Παρθένε, ρυσθήναι πταισμάτων μου, όταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τού Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθένε αγνή, τήν σήν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, σέ γάρ έχω ελπίδα ο δούλός σου.

Τού Αθανασίου

Ωδή δ'

Σύ μου ισχύς Κύριε

Νούν τών παθών, καθηγεμόνα ποιούμενος, και ενθέοις, έργοις ποδηγούμενος, σύ τήν καλήν, ήνυσας οδόν, καί τας τών δαιμόνων, ενέδρας καί πανουργεύματα, καί τας ραδιουργίας ευσεβώς απεκρούσω, ως εχέφρων τό κρείττον ελόμενος.

Υπεισελθών, τόν ελαφρόν τού Κυρίου ζυγόν, καί τώ θείω, φόβω στοιχειούμενος, καί καθαρθείς, σώμα καί ψυχήν, γέγονας αγνείας, καί σωφροσύνης υπόθεσις, καί όρος εγκρατείας, καί σφραγίς απαθείας, καί αγάπης εικών Αθανάσιε.

Μετεσχηκώς, τής καθ' ημάς καί τής θύραθεν, σύ παιδείας, εμφιλοσοφώτατα, τό προσφυές καί λυσιτελούν, εκάστης διείλες, δικαιοσύνη φραττόμενος, φρονήσει, ταπεινώσει, συνέσει καί ανδρεία, καί τοίς άλλοις εμπρέπων χαρίσμασι.

Θεοτοκίον

Νώτοις φρικτώς, χερουβικοίς εποχούμενος, ο Δεσπότης, θρόνον ώσπερ πύρινον, τήν σήν Αγνή, ώκησε νηδύν, καί σαρκός προσλήψει, τήν ανθρωπίνην εθέωσεν, ουσίαν ως διδάσκει, ο κλεινός εν Οσίοις, Αθανάσιος

μόνη πανύμνητε.

Τού Λαμπαδού
Εισακήκοα Κύριε

Ευωδία γενόμενος, εν τώ Χριστώ, ταῖς θεαῖς ἀρεταῖς σου, ἱαμάτων μύρα
βρυεῖς θεόπνευστε.

Φανερούσαι κρυπτόμενος, ὑπὸ Θεοῦ, εἰς δόξαν τουτου Πάτερ, ἐπὶ χρόνοις
πλείστοις μακαριώτατε.

Τῶν λειψάνων σου ἔχοντες, νύν τήν σορόν, ἐκ ταύτης ἐξαντλούμεν, Λαμπαδέ
τάς ῥώσεις ἀνευφημοῦντές σε.

Θεοτοκίον

Δυσωπούμέν σε, Ἀχραντε, τήν τόν Θεόν, ἀσπόρως συλλαβούσαν, τοῦ αἰῶ
πρεσβεύειν ὑπέρ τῶν δούλων σου.

Τού Αθανασίου

Ὡδή ε'
Ἰνα τί με ἀπώσω

Ὡφθης ὥσπερ μαγνήτης, ἔλκων τή γλυκύτητι Πάτερ τῶν λόγων σου, πρὸς
διδασκαλίαν, καί ἀφάσιν τῶν παραινέσεων, τοὺς ἐφιεμένους, διηνεκῶς ὁρᾶν
καί βλέπειν, τό σεπτόν καί χαρίεν σου πρόσωπον.

Νόμοις θείοις υπείκων, καί ταῖς προσταγαῖς πειθαρχῶν τοῦ ποιήσαντος,
νομοθέτης ὦφθης, μοναστῶν καί κανῶν ἀκριβέστατος, παιδευτής ἀφρόνων,
καί ὁδηγός πεπλανημένων, καί φωστήρ τῶν ἐν σκότει Αοίδιμε.

Ἀρετῶν ἐκμαγείον, καί τῶν χαρισμάτων δοχείον τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου
πέλων, ἱερόν καί τερπνόν φροντιστήριον, ἐδομήσω πάσαν, διαγωγὴν καί
πολιτείαν, προσφυή μονασταῖς ἐκτιθέμενος.

Θεοτοκίον

Ρητορεύον οὐ σθένει, στόμα κατ' ἀξίαν σε μέλπειν Πανύμνητε, ἀνωτέραν
οὔσαν, Χερουβὶμ καί ἀπάσης τῆς κτίσεως, διό σὺν τῷ θεῷ, Αθανασίῳ τόν
Δεσπότην, ὑπέρ πάντων ἡμῶν καθικέτευε.

Τού Λαμπαδού

Ὁ τοῦ φωτός χορηγός

Ταῖς θεϊκαῖς ἀστραπαῖς, λαμπαδουχούμενος αἰὶ ἥστραψας, φωτιστικὴν αἴγλην
ἱαμάτων, φωτίζων τοὺς πιστοὺς, ταύτην σου τήν μνήμην, γεραίροντας Ὅσιε.

Κλήσει κατάλληλον, πράξιν δεικνύμενος λαμπάς πέφυκας, τῷ θεϊκῷ
προσαναπτομένη, τοῦ Πνεύματος πυρί, καί τῆς ἀμαρτίας τήν ὕλην
συμφλέγουσα.

Μύρον ηδύπνοον, εξ αενάων θησαυρών Όσιε, τών θεϊκών πηγών
αναβλύζεις, διώκων τών παθών, πάσαν δυσωδίαν, εις δόξαν Θεού ημών.

Θεοτοκίον

Σοί τή τεκούση Χριστόν, τόν τού παντός Δημιουργόν κράζομεν, Χαίρε αγνή,
χαίρε η τό φώς, ανατείλασα ημίν, χαίρε η χωρήσασα, Θεόν τόν αχώρητον.

Τού Αθανασίου

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Ενέκρωσας σαρκικάς, επιθυμίας τοίς πόνοις σου, εσταύρωσας σεαυτόν,
κόσμω καί τοίς πάθεσι, νηστείαις καί δάκρυσι, προσευχαίς καί ύμνοις,
ανενδότοις προσεδρεύων Θεώ.

Τών μοναστών αρχηγός τών εν τώ όρει τού, Άθωνος, καί τύπος καί
χαρακτήρ, εναρέτων πράξεων, υπάρχων εκόσμησας, τά εκείσε πάντα, τών
αζύγων καταγωγή.

Ηδύς, ευθύς καί χρηστός, επιεικής τε καί μέτριος, ευπρόσιτος προσηνής,
ελεήμων πέφυκας, συμπαθής καί εύσπλαγχνος, ιλαρός τοίς τρόποις,
χριστομίμητος τοίς ήθεσι.

Θεοτοκίον

Νέος καθάπερ Μωσής, αναφανείς κατεσκεύασας, οιά περ άλλην σκηνήν,
μάνδραν Πανσεβάσμιε, ήν καί υπερηύξησας, πόνοις καί ιδρώσι, καί ανέθου
τή Μητρί τού Θεού.

Τού Λαμπαδού

Εν αβύσσω παισμάτων

Διελθών τό τού βίου κλυδώνιον, αύραις θείου Πνεύματος οιακιζόμενος, πρός
τούς λιμένας έφθασας, τής εκεί καταπαύσεως Όσιε.

Μοναστών υποτύπωσις γέγονας, τήν γάρ Ηλιού εξεικόνισας έρημον,
εφησυχάζων Όσιε, καί τά πάθη ξηραίνων τού σώματος.

Ο βυθός τών δακρύων σου γέγονε, πάντων τών δαιμόνων Μακάριε όλεθρος,
καί φωτισμός τής ποιμένης σου, τής αεί σε τιμώσης πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Συμπαθείας τής σής με αξίωσον, η τόν συμπαθέστατον Λόγον κυήσασα, τόν
τώ οικείω αίματι, εκ φθοράς τούς ανθρώπους ρυσάμενον.

Κοντάκιον Έχος πλ. δ'

Τή υπερμάχω

Ως τών αϋλων ουσιών θεωρόν άριστον, καί πρακτικόν υφηγητήν

παναληθέστατον, ευφημούμέν σε η ποιίμνη σου, καί βοώμεν, Μή ελλίπης
ικετεύειν πρὸς τόν Κύριον, λυτρωθῆναι πειρασμῶν καί περιστάσεων, τοὺς
βοώντάς σοι, Χαίροις Πάτερ, Αθανάσιε.

Ο Οἶκος

Ανωθέν σου τήν κλήσιν, ειληφώς παραδόξως, αθάνατον ζωὴν εκκληρώσω,
μετά σώματος γάρ ἐπὶ γῆς, ασωμάτων βίον μετελθών, γέγονας τοῖς πάθεσιν
ανάλωτος, διό σε ευφημούμεν Πάτερ.

- Χαίροις, φαιδρόν μοναζόντων κλέος, χαίροις, λαμπρά σωφροσύνης
στήλη.
- Χαίροις, τῆς ἀνδρείας ἀρίδηλον γνώρισμα, χαίροις, τῆς πανσόφου
φρονήσεως ἐνδειξις.
- Χαίροις, στάθμη ἰσοστάσιος δικαιοσύνης ακριβούς, χαίροις, λόγῳ
καταρτίσας σου τῶν πρακτέων τάς ορμάς.
- Χαίροις, νοὺς ἀπολαύων ἐννοιῶν ἀπορρήτων, χαίροις, πάσαν τήν κτίσιν
ευσεβῶς διαθρήσας.
- Χαίροις, δι' οὐ ἡσχύνθησαν δαίμονες, χαίροις, δι' οὐ πᾶν πάθος
νενέκρωται.
- Χαίροις, λιμήν τῶν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου, χαίροις, σωτὴρ τῶν πιστῶς σοι
βοώντων.
- Χαίροις, Πάτερ Αθανάσιε.

Συναξαριον

Τῇ Ε' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου καί θεοφόρου Πατρός ἡμῶν
Αθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ.

Στίχοι

- Μέγας μὲν Ἀντώνιος, ἀρχὴ Πατέρων.
- Θεῖος δ' Αθανάσιος ἐνθεον τέλος.
- Κάν' Αθανάσιος ὕστερος χρόνοις,
- Ἀλλ' ὑπερέσχε καί παλαιούς τοῖς πόνοις.
- Αθανασίῳ καί μαθητῶν ἐξάδι,
- Ναοὶ λύονται σωμάτων ναοῦ λύσει.
- Πέμπτη δ' Αθανάσιον ἄγον νόες ἀστὺ θεοίο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Λαμπαδοῦ.

Στίχοι

- Ἄρδων ἐλαίῳ Λαμπαδὸς τὴν λαμπάδα
- Ἕτοιμος ἐγγίσαντος ἦν τοῦ Νυμφίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Αθανασίου

Ὡδὴ ζ'
Θεοῦ συγκατάβασιν

Εἰς πάσαν διέδραμε, σχεδὸν τὴν κτίσιν τῆς πολιτείας σου, καὶ τῶν κατορθωμάτων ὁ φθόγγος Πάτερ, καὶ εἰς περίδοξον, ἐφθασας ὕψος Θεοῦ σε δοξάσαντος, καὶ περιβόητόν σε πάσι ποιήσαντος.

Πενήτων προμήθεια, χηρῶν προστάτης, προνοητὴς ὀρφανῶν, λυπουμενῶν ταχεῖα παραμυθία, κινδυνευόντων λιμὴν, ἀδικουμένων ἀντίληψις γέγονας, τὸν σὸν μιμούμενος Πάτερ διδάσκαλον.

Ἀστέρα παγκόσμιον, καὶ μοναζόντων φωστήρα ἄδυτον, βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις, ἀμαρτανόντων μέγα προσφύγιον, εἰδῶς μεσίτην καὶ πρέσβυν προβάλλομαι, πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστόν σε πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον

Ἰδεῖν ἐφιέμενος, ὁ σὸς θεράπων τοῦ σου Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, τὴν ἀπόρρητον δόξαν Θεογεννήτορ, τούτου τὸν τίμιον Σταυρόν λαβὼν ἠκολούθησε, τοῖς ζωηφόροις αὐτοῦ καὶ θείοις ἰχνεσιν.

Τοῦ Λαμπαδοῦ

Ὁ τὴν κάμινον πάλαι

Τὰς βραζούσας καμίλους, τῶν παθῶν κατασβέσας, ἐγκρατείας τῇ δρόσῳ, Μακάριε ἐβόας, Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φωτοβόλοις λαμπάσι, τῶν ἐν σοὶ χαρισμάτων, καταυγάζεις καρδίας, τῶν πίστει μελωδούντων, Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, ὑψηλὸς πολιτεία καὶ ἐν θαύμασι Πάτερ, ἐδείχθης ἀναμέλπων, Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐν μήτρᾳ οἰκήσας, καὶ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὰ ἔθνη φωτίσας, εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἀθανασίου

Ὡδὴ η'

Ἑπταπλασίως κάμινον

Νεανικῶς τροπούμενος, τὰς ἀρχὰς Ἀθανάσιε, καὶ τὰς ἐξουσίας, τὰς τοῦ σκότους μέγιστος, διδάσκαλος πέφυκας, καὶ ὁδηγὸς σωτήριος, τὰς ἐπιβουλάς, καὶ τὰς ἐνέδρας καὶ δόλους, αὐτῶν ἀνακαλύπτων, καὶ τὴν ποίμνην σου πάσης, δαιμόνων κακουργίας, ἀποίμαντον φυλάττων.

Ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἄνθρωπος, περιῶν τό πολίτευμα, ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὡς ἀληθῶς ἐκέκτησο, Ἀγγέλοις ἐφάμιλλος, ἀναφανείς τὴν διαγωγὴν, καὶ τὴν πολιτείαν, ἐκτελὼν τὴν ἐκείνων, μεθ' ὧν νῦν ἀναμέλπεις, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σέ συνελθόντες σήμερον, επαξίως γεραίρομεν, καί τήν τών λειψάνων σου, τιμώμεν λάρνακα, παθών απολύτρωσιν, αμαρτημάτων άφεσιν, πάσης συμφοράς, καί περιστάσεως λύσιν, αιτούμενοι ευχαίς σου, τήν αγίαν σου μνήμην, πιστώς καί χαρμοσύνης, τελούντες εις αιώνας.

Θεοτοκίον

Ως Ηλιού τό πρότερον, τό Καρμήλιον ώκησεν, ούτω καί αυτός, τώ Όρει τώ τού Άθωνος, σχολάζων επόθησας καθ' εαυτόν συνείναι Θεώ, καί θαρραλικάς καταυγασθείς θεωρίαις, θεράπων ανεδείχθης, τής αγνής Θεοτόκου, βοών αυτή τό Χαίρε, μετά τού Αρχαγγέλου.

Τού Λαμπαδού

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Αποκαλύψει φρικταίς, καί σημείοις φοβεροίς Πάτερ θεόφρον, αγνοούσιν εγνώσθης, καί επί χρόνοις πολλοίς, εφάνης παμμάκαρ κρυπτόμενος, μύρα ιαμάτων, ημίν αναπηγάζων.

Χάριν αέναον ημίν, αναβλύζεις εκ πηγών τού σωτηρίου, αρδευόμενος Μάκαρ, καί διασώζεις ημάς, κινδύνων καί παθών καί θλίψεων, τούς επιτελούντας, τήν σήν αγίαν μνήμην.

Αγγελικώς επί τής γής, διανοία καθαρά επολιτεύσω, καί Αγγέλοις συνήφθης, απολυθείς τής σαρκός, Υμνείτε βοών τόν φιλόανθρωπον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τόν εκ Πατρός μονογενή, γεννηθέντα θεϊκώς πρό τών αιώνων, επ' εσχάτων τεχθέντα, εκ τής Παρθένου σαρκί, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Τού Αθανασίου

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω

Αγνείαν, σωφροσύνην καί καθαράν, πολιτείαω καί βίον ακίβδηλον, καί αγωγήν, άσαρκος καθάπερ επί τής γής, τετελεκώς άνέδραμες, πρός τάς ουρανίους διατριβάς, καί πάσι συναγάλλη, οσίοις καί δικαίοις, καθικετεύων υπέρ πάντων Χριστόν.

Μεγάλως μεγαλύνας επί τής γής, τόν οικείον Δεσπότην καί μέλεσι, τοίς σεαυτού, διά θεωρίας καί πρακτικής, τούτον δοξάσας ένδοξος, ώφθης καί περίβλεπτος παωταχού, εγένου θεοφόρε, τήν αρετήν γάρ οίδεν, όντως αιδείσθαι καί πολέμιος.

Ηνώθης Ασωμάτων ταίς στρατιαίς, καί Οσίων χοροίς συνηρίθμησαι, καί εκλεκτοίς, πάσι συγχορεύεις μετεσχηκώς, τής αληθούς θεώσεως, καί τής

αθανάτου Πάτερ ζωής, μεθ' ών υπέρ τής ποιίμνης, τής σής αδιαλείπτως, τόν σόν Δεσπότην καθικέτευε.

Θεοτοκίον

Ναός ηγιασμένος χωρητικός, τού ενός τής Τριάδος υπάρχουσα, ναόν ο σός, Δέσποινα θεράπων καί ευαγές, σεμνείον Αθανάσιος, ήγειρεν εις δόξαν σου καί Τιμήν, εν ώ ακαταπαύστως, μή παύση δωρουμένη, τήν συμμαχίαν ταίς πρεσβείαις σου.

Τού Λαμπαδού

Τόν εκ Θεού Θεόν Λογον

Ο δι' ημάς εν σπηλαίω, γεννηθείς εκ Παρθένου, σπηλαίω κεκρυμμένην Ιερώς, λαμπαδουχια τού Πνεύματος, Λαμπαδέ θεοφόρε, πιστοίς αποκαλύπτει τήν σεπτήν, τών λειψάνων σου θήκην, πηγάζουσιν ιάματα.

Ασκητικώς ηγωνίσω, τόν αγώνα τελέσας, καί πάσας τάς παγίδας τού εχθρού, πατήσας διασώζεις εκ φθοράς, τούς τιμώντάς σε πόθω, παμμάκαρ θεοφόρε Λαμπαδέ, οδηγών ημάς Πάτερ, πρὸς τρίβον τήν ουράνιον.

Θεοτοκίον

Φείσαι μου Κύριε φείσαι, όταν μέλλης με κρίναι, καί, μή καταδικάσης με εις πύρ, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με, Δυσωπεί σε Παρθένος, η σέ κυοφορήσασα Χριστέ, τών Αγγέλων τά πλήθη, καί τών Οσίων τάγματα.

Εξαποστειλάριον

Τών Μαθητών ορώντων σε

Ως τηλαυγής ανέτειλας εκ κλιμάτων, Εώας φαεσφόρος καί Εσπερίων, μέρη, Αθανάσιε εφώτισας, σών αρετών λαμπρότησιν, αλλά μή παύση πρεσβεύων, υπέρ τού κόσμου Κυρίω.

Θεοτοκίον

Πανευαγής Παντάνασσα ικεσίαις, τού σου τιμιωτάτου Αθανασίου, φύλαττε τήν ποιίμνην σου απρόσψαστον, πάσης εναντιότητος, διαπαντός σε υμνούσαν, τήν προστασίαν τού κόσμου.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τά εφεξής γ', δευτερούντες τό α'.

Ήχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Τίμιος όντως ο θάνατος, τού σου Οσίου Χριστέ, εναντίον σου πέφυκεν, ιδού γάρ ανέβλυσεν, εκ ποδός ο θεράπων σου, πηγήν αιμάτων καί μετά θάνατον, παντοίας νόσους αποδιώκουσαν, καί φυγαδεύουσιν, πονηρίας πνεύματα, οίς έτι ζών, αντιπαρετάξατο, καί μέχρις αίματος. (Δίς)

Πηγήν θαυμάτων ανέδειξε, καί ποταμόν δωρεών, τήν σορόν τών λειψάνων σου, τοίς βροτοίς ο Κύριος, Αθανάσιε πάνσοφε, τυφλοίς τό βλέπειν αύτη

δεδώρηται, ελεφαντίδα λέπραν εκάθηρε, συνεχομένους τε ακαθάρτοις
πνεύμασιν, εκ τής αυτών, εξουσίας ρύεται, καί σωφρονούντας ποιεί.

Χαίροις ασκητών αγλαΐσμα, τών μοναζόντων αστήρ, τών ποιμένων, τό
καύχημα, Πάτερ Αθανάσιε, τών Οσίων ομόσκηνε, χαίρε αγάπης καί
σωφροσύνης πηγή, χαίρε Τριάδος τό καταγώγιον, χαίρε λαμπρότατε, λύχνε
διακρίσεως, χαίρε κανών, αρετών ευθύτατε, καί στήλη έμψυχε.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Πρός τό, Χριστού τόν Ιεράρχην

Τόν τής Αθανασίας επώνυμον, άπαντες ευφημήσωμεν, τόν εν τώ Άθω,
ανδρικώς καί γενναίως ασκήσαντα, ός καί τήν ποιμήνην συνήγαγε ταύτην, καί
οίκον Κυρίω ανήγειρε πόθω, καί τή Μητρί του Θεού ανέθετο, ή καί πρεσβεύει
υπέρ ημών, τών εν πίστει τελούντων τήν μνήμην αυτού.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος πλ. β'

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ
ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών
Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν. Τά Τυπικά, οι Μακαρισμοί, καί εκ τού Κανόνος τού
Αγίου Αθανασίου η γ' καί ζ' Ωδή.

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Σισώη τού Μεγάλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Φαιδρά εξανέτειλε, καθάπερ ἥλιος Ὅσιε, ἡ πανέορτος μνήμη σου, ἀκτίσιν ἀστράπτουσα, τῶν σὼν ἐναρέτων, πράξεων παμμάκαρ, καί καταυγάζουσα πιστῶν, τὰς διανοίας φέγγει θαυμάτων σου, Αὐτήν οὖν εορτάζοντες, περιχαρῶς σε γεραίρομεν, καί πιστῶς μακαρίζομεν, μοναζόντων τό καύχημα.

Ἄγγελος ἐπίγειος, οἷά περ ἄλλος ἐβίωσας, ἐγκρατεία τό σωμά σου, μαράνας πανόλβιε, καί ταῖς ἀγρυπνίαις, καί μνήμην θανάτου, διηνεκῶς ἐμμελετῶν, τά θεία Πάτερ ἐπαυξανόμενος, μεγίσταις ἀναβάσεσι, πρὸς ἐφετῶν τό ἀκρότατον, ὅθεν ὄντως κατήντησας, ἐπ' αὐτήν τήν ἀκρώρειαν.

Θαύμα ὑπὲρ ἐννοίαν, ἐν τῇ κοιμήσει σου γέγονεν, οσιόφρον θεσπέσιε, ἡνίκα ὁ θίασος, τῶν ἀγίων Πάτερ, ἐπέστη ἀθρόον, ὥσπερ, γάρ ἥλιος σοφέ, τό πρόσωπόν σου ἐξανατέταλκε, δηλοῦν τήν ἀστραπόμορφον, τῆς σῆς ψυχῆς καθαρότητα, καί πιστούμενον ἅπαντας, οἴου τέλους τετύχηκας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τό καθαρώτατον, τού Βασιλέως παλάτιον, δυσωπῶ Πολυῦμνητε, τόν νούν μου καθάρισον, τόν ἐσπιλωμένον, πάσαις ἀμαρτίαις, καί καταγώγιον τερπνόν, τῆς ὑπερθέου Τριάδος ποιήσον, ὅπως τήν μεσιτείαν σου, καί τό ἀμέτρητον ἔλεος, μεγαλύνω σωζόμενος, ὁ ἀχρεῖος ἱκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐφερές Πανάμωμε, ἐν τῇ καρδίᾳ σου δίστομον, Συμεών σοι ὡς ἔφησε, ρομφαίαν καί τέτρωσαι, ἐν αὐτῇ τά σπλάγχνα, καί τὰς διαθέσεις, ὡς εθεάσω σόν Υἱόν, ἐπὶ τού ξύλου σεμνή κρεμάμενον, διό καί ἀνεκραύγαζες, Τέκνον ἐμόν μή παρίδης με, ἀλλά σπεύσον ἀνάστηθι, ὡς προείπας μακρόθυμε.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Τῆς ἐρήμου πολίτης καί ἐν σώματι Ἄγγελος, καί θαυματουργός ἀνεδείχθης θεοφόρε Πατήρ ημῶν Σισώη, νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχή, οὐράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καί τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι, Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σοῦ πάσιν ἰάματα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τού Οσίου

ούτος.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ

Πάθεσι νεκρωθέντα, ζώωσόν με Πάτερ ταίς πρεσβείαις σου, τή ζωή νύν τών ζώντων παρρησία πολλή παριστάμενος.

Ἐρωτι Πάτερ θείῳ, ἔρωτας σαρκός αποκρουσάμενος, ηκολούθησας πόθῳ, τῷ καλούντι Σισώη μακάριε.

Αἴγλην ἀϋλον Πάτερ, ἔνδον ἐν καρδίᾳ εἰσδεξάμενος, ἐφωτίσθης καί πάσαν, τών παθών τήν ἀχλύν ἐξηφάνισας.

Θεοτοκίον

Σώσόν με τόν ἐν ζάλῃ, πασών ἡδονών κλυδωνιζόμενον, τόν Σωτήρα τεκούσα, τοῦ παντός τήν γαλήνην πανάμωμε.

Ωδή γ'
Σύ εἰ τό στερέωμα

Σάρκα καθυπέταξας, τῷ λογισμῷ στερρώς Ὅσιε, τήν δέ ψυχὴν ἐδειξας δουλείᾳ, τών παθών ἀταπείνωτον.

Πόνοις σου τήν ἀρουραν, τήν τῆς ψυχῆς σοφῶς Ὅσιε, καλλιεργών, στάχυν ἀπαθείας, καί θαυμάτων ἐξήνηθης.

Νέκρωσιν ἐνδέδυσαι, ζωοποιόν Χριστόν ἐνδοξε, ἰχνηλατών, ὅθεν ἀνιστάν σοι, καί νεκρούς χάριν δίδωσι.

Θεοτοκίον

Τόπον ἀγιάσματος, καί νοητὴν Ἀγνή τράπεζαν, ἄρτον Χριστόν, τήν ζωὴν τών ὅλων, δεξαμένην ὑμνούμέν σε.

Ο Εἰρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τών ἐσκοτισμένων, καί ὑμνεῖ σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Σαρκὸς τὰς ἡδονάς, ἐγκρατείας τῷ τόνῳ, ἐνέκρωσας σοφέ, ἀρετῶν ἐμμελεία, διό ταίς ἀναβάσεσιν, αὐξανόμενος ἀρίστα, Πάτερ ἐφθασας, πρὸς τήν οὐράνιον τρίβον, καί παρίστασαι, αἰὶ Χριστῷ σὺν Ἀγγέλοις, Σισώη Πατὴρ ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Θεοῦ σε καί τροφόν, καί Μητέρα ἐκάλει, ἐκ γλώσσης μητρικῆς, ο τῆς χάριτος κήρυξ, Θεόν τόν ἐν σπλάγχνοις σου, ἐγνωκῶς διὰ Πνεύματος, καί ἀμνόν τεχθεὶς, αὐτόν ἐδείκνυ δακτύλῳ, κόσμου αἶροντα, τὰς ἀμαρτίας Παρθένε, προσλήψει τοῦ χείρονος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε Χριστέ, η πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν επί Σταυρού, ηπλωμένον
εβόα, Υιέ μου συνάναρχε, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι, τίς η άφατος, οικονομία
σου αύτη, δι' ής έσωσας, τό τών αχράντων χειρών σου, σοφόν δημιούργημα;

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Επομβρία τής χάριτος, Πάτερ ποταμπύς θαυμάτων ανέβλυσας, μολυσμών
αποκαθαίροντας, τούς εν πίστει μάκαρ σοί προστρέχοντας.

Ολυνύκτοις δεήσεσι, καί ταίς πανημέροις Όσιε στάσεσι, τήν ψυχήν
προκαθηράμενος, τής Τριάδος οίκον ταύτην έδειξας.

Εν ερήμοις εμάκρυνας, Πάτερ φυγαδεύων καί προσδεχόμενος, σέ τόν
σώζοντα μακάριε, ολιγοψυχίας καί κακώσεως.

Θεοτοκίον

Αλατόμητον όρος σε, πάλαι Αββακούμ προείδε Πανάμωμε, ο Θεός εξ ού
επέφανε, καί ημάς φθαρέντας ανεκαίνισεν.

Ωδή ε'

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Ναός τής τρισηλίου θεότητας, χρηματίσας παθών τά ινδάλματα, τής σής
ψυχής εξεμείωσας.

Νεκρώσας τής σαρκός σου τό φρόνημα, θεοφόρε, νεκρούς εξανέστησας, τή
συνεργεία τής χάριτος.

Θεοτοκίον

Τόν ήλιον τεκούσα τής χάριτος, Θεοτόκε, Παρθένε τόν άδυτον, εσκοτισμενον
με φώτισον.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Τού κήτους τού νοητού, πανωλεθρίαν διέφυγες, εγκράτειαν προσευχήν,
αγάπην ανόθευτον, κραταιάν ταπείνωσιν, καί στοργήν βεβαίαν, πρός Χριστόν
Πάτερ κτησάμενος.

Χριστός σου τά πρός αυτόν, κατεύθυνε διαβήματα, ο δυνατός δυνατόν,
σαφώς απειργάσατο, πατούντα επ' όφρων, καί σκορπίων κάρας, θεοφόρε
Παμμακάριστε.

Τή νεύσει τή πρός Θεόν, Θεός σαφώς εχρημάτισας, τή πρός τό φώς ολική,
στοργή φώς γεγένησαι, Άγγελος επίγειος, θεοφόρε Πάτερ, επουράνιός τε
άνθρωπος.

Θεοτοκίον

Μαρία τό καθαρόν, τής παρθενίας κειμήλιον, καθάρισόν μου τόν νούν, παθών
αμαυρώσεως, καί πλήρωσον χάριτος, καί δικαιοσύνης, τήν καρδίαν μου

Πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγέ δέομαι, πρὸς σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τῆς σωτηρίας μου».

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τή ΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Σισώη τού μεγάλου.

Στίχοι

- Θεού τεθνηκως πυξίω προσεγράφη,
- Θείου Σισώης Πνεύματος τό πυξίον.
- Βή δέ Σισώης γήθεν εις ουρανόν έκτη αμύμων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τῆς Αθλήσεως τῆς Αγίας Μάρτυρος Λουκίας τῆς Παρθένου, καί Ρήξου Βικαρίου καί άλλων πλείστων παθόντων εν Καμπανία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Αστίου (ή Αστείου), Επισκόπου Δυρραχίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων Αρχίππου, Φιλήμονος καί Ονησίμου, καί τών Αγίων Μαρτύρων Απολλωνίου, Αλεξανδρίωνος καί Επιμάχου.

Οι άγιοι εικοσιτέσσαρες μάρτυρες, οι τή Λουκία καί τώ Ρήξω μαρτυρήσαντες, ξίφει τελειούνται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Παῖδες Εβραίων

Όλην τού Πνεύματος τήν αίγλην, αποδέδεξαι νοϊ κεκαθαρμένω, καί φωστήρ τών πιστών, βοώντων χρηματίζεις, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Θείω πυρί τῆς εγκρατείας, επυρπόλησας ακάνθας αμαρτίας, καί πρὸς φῶς νοητόν, μετήλθες ανακράζων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σώσόν με Μήτερ τού Σωτήρος, συνεχόμενον βυθώ αμαρτημάτων, καί παντοίας εχθρού, εξάρπασον κακίας, ίνα τήν σήν σωζόμενος, μεγαλύνω προστασίαν.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Διηνεκέςι χρώμενος, προσευχαίς καί δεήσεσι, λύμην εκ ψυχής, τήν τών

παθών απήλασας, καί τῆς διανοίας σου, τό οπτικόν εκάθηρας, ὅθεν προοράν, προφητικῶς ηξιώθης, τά μέλλοντα Σισώη, ευσεβῶς αναμέλπων, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αγγελικῶς εβίωσας, μετὰ σώματος Ὅσιε, καί τὰς ἐναντίας, ἐτροπώσω φάλαγγας, ἐντεύθεν εἰς αὐλόν, μετ' ευφροσύνης Πάτερ ζωήν, ὅπου τῶν Ἀγγέλων κατεσκήνωσας τάξεις, μεθ' ὧν νῦν ἀνάκράξεις, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υλομανοῦσαν πάθεσι, τὴν ψυχὴν μου καθάρισον, σοὺ ταῖς πρὸς τό θεῖον ἱεραῖς ἐντεύξεσι, καί τῆς συνεχούσης με, αἰχμαλωσίας λύτρωσαι, Πάτερ θεοφόρε, καθαρῶς ἵνα ψάλλω, Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἀγιασθεῖσα Πνευματι, ὑπεδέξω ἐν μήτρα σου, τόν Δημιουργόν τῆς, ἀνθρωπίνης φύσεως, καί τούτον ἐκύησας, ἀνερμηνεύτως Κόρη ἀγνή, ὃν ἀκαταπαύστως, ἀνυμνοῦντες βοῶμεν, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τῷ Δημιουργῷ, καί Λυτρωτῇ ἀνεβόα, Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'

Ἐφριξε πάσα ἀκοή

Δέδεικται θαύμα φοβερόν, κατ' αὐτόν σου τόν καιρόν τῆς κοιμήσεως, ὑπὲρ τόν ἥλιον, τοῦ σοῦ προσώπου, Πάτερ ἀστράψαντος, ὅτε παρέστησαν χοροί, Ἁγίων τό πνεύμά σου, παραληψόμενοι, καί Θεῷ τῷ ποιητῇ προσκομίσοντες.

Ταῖς θεαῖς Μάκαρ καλλοναῖς, ἐνηδόμενος καί θέσει θεούμενος, καί λαμπρυνόμενος, ταῖς φανοτάταις ἐκείθεν λάμπησι, τὴν φωτοφόρον σου πιστῶς, μνήμην τοὺς γεραίροντας, ταῖς ἱκεσίαις σου, ἀχλυῶδους τῶν παθῶν λύμης λύτρωσαι.

Δίκαιος, ἀμεμπτος παντός, ἀπεχόμενος κακοῦ Πάτερ γέγονας, ὅσιος ἀκακος, Θεῷ λατρεύσας ἐν οσιότητι, ἐπανεπαύσατο διό, Τριάς τῇ καρδίᾳ σου, ἥς νῦν τρανότερον, ἀπολαύεις τηλαυγῶς ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ἐξ ἔργων ὅλως ἐν ἐμοί, σωτηρία οὐχ ὑπάρχει Πανάμωμε, τὴν ἐναντίαν γάρ, ὁδεύων τρίβον σκότους πεπλήρωμαι, ἀλλ' ἡ τό φῶς τό ἐκ φωτός, ἡμῖν ἀνατείλασα, φώτισον σώσόν με, μή παρίδης με δεινῶς ἀπολλύμενον.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος

άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Καί η λοιπή Ακολουθία, τού Όρθρου καί Απόλυσις

[Αρχή](#)

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Σισώη τού Μεγάλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Φαιδρά εξανέτειλε, καθάπερ ήλιος Όσιε, η πανέορτος μνήμη σου, ακτίσιν αστράπτουσα, τών σών εναρέτων, πράξεων παμμάκαρ, καί καταυγάζουσα πιστών, τάς διανοίας φέγγει θαυμάτων σου, Αυτήν ούν εορτάζοντες, περιχαρώς σε γεραίρομεν, καί πιστώς μακαρίζομεν, μοναζόντων τό καύχημα.

Άγγελος επίγειος, οία περ άλλος εβίωσας, εγκρατεία τό σωμά σου, μαράνας πανόλβιε, καί ταίς αγρυπνίαις, καί μνήμην θανάτου, διηνεκώς εμμελετών, τά θεία Πάτερ επαυξανόμενος, μεγίσταις αναβάσεσι, πρός εφετών τό ακρότατον, όθεν όντως κατήντησας, επ' αυτήν τήν ακρώρειαν.

Θαύμα υπέρ έννοιαν, εν τή κοιμήσει σου γέγονεν, οσιόφρον θεσπέσιε, ηνίκα ο θίασος, τών αγίων Πάτερ, επέστη αθρόον, ώσπερ, γάρ ήλιος σοφέ, τό πρόσωπόν σου εξανατέταλκε, δηλούν τήν αστραπόμορφον, τής σής ψυχής καθαρότητα, καί πιστούμενον άπαντας, οίου τέλους τετύχηκας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τό καθαρώτατον, τού Βασιλέως παλάτιον, δυσωπώ Πολυϋμνητε, τόν νούν μου καθάρισον, τόν εσπιλωμένον, πάσαις αμαρτίαις, καί καταγώγιον τερπνόν, τής υπερθέου Τριάδος ποίησον, όπως τήν μεσιτείαν σου, καί τό αμέτρητον έλεος, μεγαλύνω σωζόμενος, ο αχρείος ικέτης σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Έφερες Πανάμωμε, εν τή καρδιά σου δίστομον, Συμεών σοι ως έφησε, ρομφαίαν καί τέτρωσαι, εν αυτή τά σπλάγχνα, καί τάς διαθέσεις, ως εθεάσω σόν Υιόν, επί τού ξύλου σεμνή κρεμάμενον, διό καί ανεκραύγαζες, Τέκνον εμόν μή παρίδης με, αλλά σπεύσον ανάστηθι, ως προείπας μακρόθυμε.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Τής ερήμου πολίτης καί εν σώματι Άγγελος, καί θαυματουργός ανεδείχθης θεοφόρε Πατήρ ημών Σισώη, νηστεία, αγρυπνία, προσευχή, ουράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τούς νοσούντας, καί τάς ψυχάς τών πίστει προστρεχόντων σοι, Δόξα τώ δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τώ σέ στεφανώσαντι, δόξα τώ ενεργούντι διά σου πάσιν ιάματα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Οσίου οὗτος.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Πάθεσι νεκρωθέντα, ζώωσόν με Πάτερ ταῖς πρεσβείαις σου, τή ζωή νύν τῶν ζώντων παρρησία πολλή παριστάμενος.

Ἐρωτι Πάτερ θείῳ, έρωτας σαρκός αποκρουσάμενος, ηκολούθησας πόθῳ, τῷ καλοῦντι Σισῶη μακάριε.

Αἰγλην αὔλον Πάτερ, ένδον εν καρδία εισδεξάμενος, εφωτίσθης καί πάσαν, τῶν παθῶν τήν αχλύν εξηφάνισας.

Θεοτοκίον

Σώσόν με τόν εν ζάλῃ, πασῶν ηδονῶν κλυδωνιζόμενον, τόν Σωτήρα τεκούσα, τοῦ παντός τήν γαλήνην πανάμωμε.

Ωδή γ'
Σύ εἰ τό στερέωμα

Σάρκα καθυπέταξας, τῷ λογισμῷ στερρώς Ὅσιε, τήν δέ ψυχήν έδειξας δουλεία, τῶν παθῶν αταπείνωτον.

Πόνοις σου τήν άρουραν, τήν τῆς ψυχῆς σοφῶς Ὅσιε, καλλιεργῶν, στάχυν απαθείας, καί θαυμάτων εξήνθησας.

Νέκρωσιν ενδέδυσαι, ζωοποιόν Χριστόν ένδοξε, ιχνηλατῶν, όθεν ανιστάν σοι, καί νεκρούς χάριν δίδωσι.

Θεοτοκίον

Τόπον αγιάσματος, καί νοητήν Αγνή τράπεζαν, άρτον Χριστόν, τήν ζωήν τῶν όλων, δεξαμένην υμνούμέν σε.

Ο Ειρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τῶν εσκοτισμένων, καί υμνεῖ σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Σαρκός τάς ηδονάς, εγκρατείας τῷ τόνῳ, ενέκρωσας σοφέ, αρετῶν εμμελεία, διό ταῖς αναβάσεσιν, αυξανόμενος άριστα, Πάτερ έφθασας, πρὸς τήν ουράνιον τρίβον, καί παρίστασαι, αεί Χριστῷ σύν Αγγέλοις, Σισῶη Πατήρ ημῶν.

Θεοτοκίον

Θεοῦ σε καί τροφόν, καί Μητέρα εκάλει, εκ γλώσσης μητρικής, ο τῆς χάριτος

κήρυξ, Θεόν τόν εν σπλάγχνοις σου, εγνωκώς διά Πνεύματος, καί αμνόν τεχθείς, αυτόν εδείκνυ δακτύλω, κόσμου αίροντα, τās αμαρτίας Παρθένε, προσλήψει τού χείρονος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε Χριστέ, η πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν επί Σταυρού, ηπλωμένον εβόα, Υιέ μου συνάναρχε, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι, τīs η άφατος, οικονομία σου αύτη, δι' ής έσωσας, τό τών αχράντων χειρών σου, σοφόν δημιούργημα;

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Επομβρία τής χάριτος, Πάτερ ποταμπύς θαυμάτων ανέβλυσας, μολυσμών αποκαθαίροντας, τούς εν πίστει μάκαρ σοί προστρέχοντας.

Ολυνύκτοις δεήσεσι, καί ταίς πανημέροις Όσιε στάσεσι, τήν ψυχήν προκαθηράμενος, τής Τριάδος οίκον ταύτην έδειξας.

Εν ερήμοις εμάκρυνας, Πάτερ φυγαδεύων καί προσδεχόμενος, σέ τόν σώζοντα μακάριε, ολιγοψυχίας καί κακώσεως.

Θεοτοκίον

Αλατόμητον όρος σε, πάλαι Αββακούμ προείδε Πανάμωμε, ο Θεός εξ ού επέφανε, καί ημάς φθαρέντας ανεκαίνισεν.

Ωδή ε'

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Ναός τής τρισηλίου θεότητος, χρηματίσας παθών τά ινδάλματα, τής σής ψυχής εξεμείωσας.

Νεκρώσας τής σαρκός σου τό φρόνημα, θεοφόρε, νεκρούς εξανέστησας, τή συνεργεία τής χάριτος.

Θεοτοκίον

Τόν ήλιον τεκούσα τής χάριτος, Θεοτόκε, Παρθένε τόν άδυτον, εσκοτισμενον με φώτισον.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Τού κήτους τού νοητού, πανωλεθρίαν διέφυγες, εγκράτειαν προσευχήν, αγάπην ανόθευτον, κραταιάν ταπείνωσιν, καί στοργήν βεβαίαν, πρός Χριστόν Πάτερ κτησάμενος.

Χριστός σου τά πρός αυτόν, κατεύθυνε διαβήματα, ο δυνατός δυνατόν, σαφώς απειργάσατο, πατούντα επ' όφρων, καί σκορπίων κάρας, θεοφόρε Παμμακάριστε.

Τή νεύσει τή πρός Θεόν, Θεός σαφώς εχρημάτισας, τή πρός τό φώς ολική, στοργή φώς γεγένησαι, Άγγελος επίγειος, θεοφόρε Πάτερ, επουράνιός τε

άνθρωπος.

Θεοτοκίον

Μαρία τό καθαρόν, τῆς παρθενίας κειμήλιον, καθάρισόν μου τόν νούν, παθών
αμαυρώσεως, καί πλήρωσον χάριτος, καί δικαιοσύνης, τήν καρδίαν μου
Πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών,
ανάγαγέ δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τῆς
σωτηρίας μου».

Συναξάριον

Τῇ ΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ημῶν Σισώη τοῦ
μεγάλου.

Στίχοι

- Θεοῦ τεθνηκως πυξίῳ προσεγράφη,
- Θείου Σισώης Πνεύματος τό πυξίον.
- Βῆ δέ Σισώης γήθεν εἰς ουρανόν ἑκτη ἀμύμων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Αθλήσεως τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Λουκίας τῆς
Παρθένου, καί Ρήξου Βικαρίου καί ἄλλων πλείστων παθόντων ἐν Καρπανία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Ἀστίου (ἡ Ἀστείου),
Επισκόπου Δυρραχίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τών Ἀγίων Ἀποστόλων Ἀρχίππου, Φιλήμονος
καί Ονησίμου, καί τών Ἀγίων Μαρτύρων Ἀπολλωνίου, Ἀλεξανδρίωνος καί
Επιμάχου.

Οἱ ἅγιοι εικοσιτέσσαρες μάρτυρες, οἱ τῇ Λουκία καί τῷ Ρήξῳ
μαρτυρήσαντες, ξίφει τελειοῦνται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Παῖδες Εβραίων

Ὅλην τοῦ Πνεύματος τήν αἴγλην, ἀποδέδεξαι νοῖ κεκαθαρμένῳ, καί φωστήρ
τῶν πιστῶς, βοώντων χρηματίζεις, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Θεῖῳ πυρί τῆς ἐγκρατείας, ἐπυρπόλησας ἀκάνθας αμαρτίας, καί πρός φῶς
νοητόν, μετήλθες ἀνακράζων, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σώσόν με Μήτηρ τοῦ Σωτήρος, συνεχόμενον βυθῷ αμαρτημάτων, καί
παντοίας ἐχθροῦ, ἐξάρπασον κακίας, ἵνα τήν σὴν σωζόμενος, μεγαλύνῳ
προστασίαν.

Ωδή η'
Επταπλασίως κάμινον

Διηνεκέςι χρώμενος, προσευχαίς καί δεήσεσι, λύμην εκ ψυχής, τήν τών παθών απήλασας, καί τής διανοίας σου, τό οπτικόν εκάθηρας, όθεν προοράν, προφητικώς ηξιώθης, τά μέλλοντα Σισώη, ευσεβώς αναμέλπων, Λαός υπερυπούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Αγγελικώς εβίωσας, μετά σώματος Όσιε, καί τας εναντίας, ετροπώσω φάλαγγας, εντεύθεν εις άϋλον, μετ' ευφροσύνης Πάτερ ζωήν, όπου τών Αγγέλων κατεσκήνωσας τάξεις, μεθ' ών νύν ανάκράζεις, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυπούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Υλομανούσαν πάθεσι, τήν ψυχήν μου καθάρισον, σού ταίς πρός τό θεϊόν Ιεραίς εντεύξεσι, καί τής συνεχούσης με, αιχμαλωσίας λύτρωσαι, Πάτερ θεοφόρε, καθαρώς ίνα ψάλλω, Οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυπούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Αγιασθείσα Πνευματι, υπεδέξω εν μήτρα σου, τόν Δημιουργόν τής, ανθρωπίνης φύσεως, καί τούτον εκύησας, ανερμηνεύτως Κόρη αγνή, όν ακαταπαύστως, ανυμνούντες βοώμεν, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυπούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι περισωθέντας τούτους ιδών, τώ Δημιουργώ, καί Λυτρωτή ανεβόα, Οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυπούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'
Εφριξε πάσα ακοή

Δέδεικται θαύμα φοβερόν, κατ' αυτόν σου τόν καιρόν τής κοιμήσεως, υπέρ τόν ήλιον, τού σού προσώπου, Πάτερ αστράψαντος, ότε παρέστησαν χοροί, Αγίων τό πνεύμά σου, παραληψόμενοι, καί Θεώ τώ ποιητή προσκομίσοντες.

Ταίς θείαις Μάκαρ καλλοναίς, ενηδόμενος καί θέσει θεούμενος, καί λαμπρυνόμενος, ταίς φανοτάταις εκείθεν λάμψεσι, τήν φωτοφόρον σου πιστώς, μνήμην τούς γεραίροντας, ταίς ικεσίαις σου, αχλυώδους τών παθών λύμης λύτρωσαι.

Δίκαιος, άμεμπτος παντός, απεχόμενος κακού Πάτερ γέγονας, όσιος άκακος, Θεώ λατρεύσας εν οσιότητι, επανεπαύσατο διό, Τριάς τή καρδιά σου, ής νύν τρανότερον, απολαύεις τηλαυγώς αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Εξ έργων όλως εν εμοί, σωτηρία ουχ υπάρχει Πανάμωμε, τήν εναντίαν γάρ, οδεύων τρίβον σκότους πεπλήρωμαι, αλλ' η τό φώς τό εκ φωτός, ημίν

ανατείλασα, φώτισον σώσόν με, μή παρίδης με δεινώς απολλύμενον.

Ο Ειρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο Ύψιστος, εκών κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Καί η λοιπή Ακολουθία, τού Όρθρου καί Απόλυσις

Αρχή

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου θωμά τού εν Μαλεώ, καί τής Αγίας Μάρτυρος Κυριακής.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια αμφοτέρων.

Στιχηρά τού Αγίου

Έχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Θεοφεγγή σε φωστήρα, Πάτερ επέγνωμεν, ταίς νοηταίς ακτίσι, καταυγάζοντα κόσμον, καί σκότος εκμειούντα τής πονηράς, τών δαιμόνων συγχυσεως, τήν φωτοφόρον σου μνήμην, όθεν πιστώς, εορτάζομεν μακάριε.

Περιφανής εν τώ βίω, πάλαι γενόμενος, πλούτω καί δυνασπεία, μοναζόντων τό σχήμα, οσίως ημφιάσω, Πάτερ θωμά, τήν πτωχείαν μιμούμενος, τού δι' ημάς σαρκωθέντος, όθεν πολλοίς, σέ χαρίσμασιν επλούτισε.

Στύλω πυρός ορατώς σε, Θεός ωδήγησε, πρός σωτηρίαν Πάτερ, πρός γαλήνης λιμένα, πρός όρμον απαθείας, ύδωρ τή σή, προσευχή δέ ανέιβλυσε, καί αβλεπτούσι τό βλέπειν, καί τοίς χωλοίς, ευδρομίαν εδωρήσατο.

Στιχηρά τής Αγίας

Έχος β'

Ότε, εκ ξύλου σε

Μάρτυς, αθληφόρε τού Χριστού, έστης πρό βημάτων ανδρείως, Χριστόν κηρύπτουσα, σταύρωσιν εκούσιον καταδεξάμενον, καί δεσμοίς ομιλήσασα, καί πάσαις αικίαις, χαίρουσα ανέδραμες πρός τά ουράνια, δήμοις απ' αιώνος Μαρτύρων, συναριθμηθείσα καί δόξης, διαιωνιζούσης απολαύουσα.

Λόγου, τού φανέντος επί γής, νύμφη εκλεκτή ανεδείχθης, Κυριακή αληθώς, κάλλει διαλάμπουσα, ενθέων πράξεων, καί τής θείας αθλήσεως, παιδραίς

αγλαΐαις, όθεν τόν ουράνιον θάλαμον ώκησας, ένθα, ως Παρθένος και Μάρτυς, πάντοτε χορεύουσα πάντων, τών μνημονευόντων σου μνημόνευε.

Ρίζης, ευκλεούς Κυριακή, κλάδος ωραιότατος ώφθης, καρπόν σωτήριον, φέρων τής αθλήσεως, τά κατορθώματα, και μαραίνων εν χάριτι, φυτά ασεβείας, όθεν τήν πανίερων, μνήμην σου σέβομεν, πόθω και λειψάνων τήν θήκην, νύν περιπτυσσόμεθα χάριν, εξ αυτής ίάσεων λαμβάνοντες.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Εκ δεξιών τού Σωτήρος, παρέστη η παρθένος, και αθληφόρος και Μάρτυς, περιβεβλημένη ταίς αρεταίς τό αήττητον, και πεποικιλμένη ελαίω τής αγνείας, και τώ αίματι τής αθλήσεως, και βοώσα πρός αυτόν, εν αγαλλιάσει τήν λαμπάδα κατέχουσα, Εις οσμήν μύρου σου έδραμον, Χριστέ ο Θεός, ότι τέτρωμαι τής σής αγάπης εγώ, μή χωρίσης με νυμφίε επουράνιε, Αυτής ταίς ικεσίαις κατάπεμψον ημίν, παντοδύναμε Σωτήρ τά ελέη σου.

Και νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Πανύμνητε κατάβαλε, εχθρών μαιφονούντων ισχύν, και τήν λύπην, τού λαού σου εις χαράν, μετάβαλε Παρθένε, και έλεος παράσχου, όπως σωθέντες ανυμνώμέν σε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν ξύλω τήν ζωήν ημών, ορώσα η πανάμωμος, Θεοτόκος, Κρεμαμένην μητρικώς, ωδύρετο βοώσα, Υιέ μου και Θεέ μου, σώσον τούς πόθω ανυμνούντάς σε.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος β'

Εν πόλει τού Θεού ημών, εν όρει αγίω αυτού, εκεί κατεσκήνωσεν η Αγία, τήν λαμπάδα άσβεστον τηρήσασα, Ακούσωμεν τής Παρθένου εγκώμιον, Ω Παρθενία, ναός Θεού! ώ Παρθενία, Μαρτύρων Δόξα! ώ Παρθενία, Αγγέλων συνόμιλε.

Και νύν... Θεοτοκίον

Τήν πάσαν ελπίδα μου, εις σέ ανατίθημι, Μήτερ τού Θεού, φύλαξόν με υπό τήν σκέπην σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ότε, εκ ξύλου σε

Πόνους, υπομείνας πολλούς, εν τή τού Υιού και Θεού σου σταυρώσει Άχραντε, έστενες δακρύουσα, και ολολύζουσα, Οίμοι! τέκνον γλυκύτατον, αδίκως πώς πάσχεις, πάντας θέλων ρύσασθαι τούς εξ Αδάμ γηγενείς; Όθεν Παναγία Παρθένε, σέ παρακαλούμεν εν πίστει, ίλεων ημίν τούτον απέργασαι.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Καλλιέρημα ώφθης και θύμα άγιον, προσενεγκούσα τώ Πλάστη τήν καθάραν σου ψυχήν, εν εδόξασε Χριστός, ώ καρτερόψυχε, Όθεν και βρύει διά σου, τοίς

τιμώσί σε πιστοίς, τὰς χάριτας υπέρ ψάμμον, Κυριακή αθλοφόρε, ως ελεήμων
καί φιλόανθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν οι Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Ἀγίων
οι παρόντες δύο.

Ο Κανὼν τοῦ Ἀγίου

Ὡδή α' Ἦχος β'

Δεύτε λαοί

Τόν φωτισμόν, τῆς θείας χάριτος Ἐνδοξε, ἐν τῇ ψυχῇ δεξάμενος, ως ἄλλην
Αἴγυπτον, τῶν παθῶν τήν ομίχλην, κατέλιπες καί βίον, ἔσχες ουράνιον.

Περιφανής, Πάτερ ἐν βίῳ γενόμενος, κατὰ βαρβάρων ἔστησας, ἀπειρα
τρόπαια, καί μονάσας οσίως τό στίφος τῶν δαιμόνων, κατετραυμάτισας.

Ἀσκητικῶς, τῷ δυσμενεῖ συμπλεκόμενος, συμμαχία Ὅσιε, τοῦ θείου
Πνεύματος, ἐταπείνωσας τούτον, καί νίκης ουρανόθεν, στέφανον εἴληφας.

Θεοτοκίον

Μόνη Θεόν, πάσι τόν ὄντα ἀχώρητον, σοί χωρητόν γενόμενον, δι' ἀγαθότητα,
ἀπεκύησας Κόρη, ὄν αἰτησαι σωθῆναι, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ο Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς,

Χαίρων κροτῶ σε, Μάρτυς, εὐσεβοφρόνως. Ἰωσήφ.

Ἦχος β' καί Εἰρμός ο αὐτός

Χαρμονικῶς, ἐπὶ τῇ μνήμῃ χορεύσωμεν, τῆς αθληφόρου Μάρτυρος, καί
ἐκβοήσωμεν, Ταῖς αὐτῆς ἱκεσίαις, Χριστέ Σωτήρ οἰκτίρμον, σῶζε τόν κόσμον
σου.

Αἴγλη τῇ σῇ, φωτιζομένη ἡ ἔνδοξος, Κυριακή φιλόανθρωπε, σκότος διέφυγε,
πολυθέου ἀπάτης, καί πάσιν ἱαμάτων, φέγγος ἀπήστραψεν.

Ἴνα Χριστῷ, τῷ ἀθανάτῳ νυμφίῳ σου, ευαρεστήσης θάνατον, καί πύρ καί
βάσανα, εἰς οὐδέν ἐλογίσω, διό τῆς ἀθανάτου, δόξης ἠξίωσαι.

Θεοτοκίον

Ρύμην Ἀγνή, τήν τοῦ θανάτου ἀνέστειλας, ἀθανασίας πρόξενον, Χριστόν
κυήσασα, ὄν ὁ Ἄδης θανέντα, βουλήσει ἐκουσία, ἰδὼν ἐτρόμαξεν.

Τοῦ Ἀγίου

Ὡδή γ'

Στερέωσον ημάς

Ταίς σαίς επικαμφείς Θεός δεήσεσι, χειρί σε Προφήτου δεσμών αφήκε, καί πορεύεσθαι ευώδωσε, πρὸς επίπτονον σκάμμα τῆς ασκήσεως.

Οστύλω Ισραήλ ποτέ τὴν ἔρημον, Παμμάκαρ διέρχεσθαι ευδοκήσας, διὰ στύλου σε πυρός ωδήγει, προειδώς τῆς ψυχῆς σου τὴν ευγένειαν.

Θεοτοκίον

Χρυσούν ως αληθῶς θυμιατήριον, καί στάμνον τοῦ μάννα καί θεῖον ὅρος, καί παλάτιον τερπνότατον τοῦ Θεοῦ σε Παρθένε ονομάζομεν.

Τῆς Αγίας

Ο αὐτός

Ο λόγος τοῦ Θεοῦ αγνήν σε ἀφθορον, ωραίαν τῷ κάλλει Μάρτυς δειχθείσαν, εαυτῷ νύμφην προσήκατο, ερασθείς σου δι' ἄκραν αγαθότητα.

Τά κάλλη τά ἐκτός καταμαράνασα, τὴν ἔνδον υπέδειξας ευμορφίαν, τῷ γινώσκοντι τά κρύφια, διὰ τούτῳ σε Μάρτυς ἐμνηστεύσατο.

Ὡς κλάδος ἱερός ωραία τεθηλας, ἐκ ρίζης αγίας Παρθενομάρτυς, καί καρπούς ωραίους ἤνεγκας, τὴν τρυφήν τὴν ἀγήρω προξενούντάς σοι.

Θεοτοκίον

Σοφίαν τοῦ Θεοῦ τὴν ἐνυπόστατον, τεκούσα Παρθένε, τοῦ σοφιστοῦ με, τῆς κακίας ἐλευθέρωσον, μεσιτεία σου μόνῃ παναμώμητε.

Ο Εἰρμός

«Στερέωσον ημάς ἐν σοί Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας τὴν ἀμαρτίαν, καί τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον

Τῷ Κυρίῳ Ὅσιε, εὐαρεστήσας, διὰ θείων πράξεων, καί πολιτείας καθαρὰς, τῆς κληρουχίας ἡξίωσαι, τῶν Ἀσωμάτων, θωμά παμμακάριστε.

Δόξα... Τῆς Αγίας ο αὐτός

Ταχύ προκατάλαβε

Αγνείας στιλπνότητι, κρίνον ως εὖοσμον, κοιλάσιν ἐξήνθησας, Κυριακή τῷ Χριστῷ, μαρτύρων πανεύφημε, Λάμπεσιν ἐφωτίσθης, ἐπιγνώσεως θείας, πλάνης δυσωδεστάτης, ἀπελαύνουσα βλάβην, διό καί εορτάζομεν, Μάρτυς τὴν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡστεῖρα τὴν ἐλευσιν, προκατιδούσα τὴν σὴν, καί τῶν ἀσπασμῶν φωνήν, ἐνηχηθείσα ὡσὶν, ἠπόρει τῷ πράγματι, ἔνδοθεν ἐγνωκυία, ἀσπασμοῖς σοῖς Παρθένε, ἐσκίρτα γάρ τό βρέφος, ἐν αὐτῆς τῇ νηδύϊ, διό τοῦ ἐν γαστρὶ σου Θεοῦ ἐγνώ τὴν σάρκωσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρῷ σε ὑψούμενον, ὡς εθεάσατο, ἡ ἀχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ

μητρικώς, θρηνούσα εφθέγγετο, Τί τό καινόν καί ξένον, τούτο θαύμα Υιέ μου; πώς η ζωή τών όλων, ομιλείς τώ θανάτῳ; ζωῶσαι τούς τεθνεώτας θέλων, ὡς εὐσπλαγχνος.

Τού Αγίου

Ωδή δ' Εισακήκοα Κύριε

Εγκρατείας ἐνέπρησας, θείῳ πυρί, ἀκάνθας αμαρτίας, καί θαυμάτων φέγγος, Πάτερ ἀπήστραψας.

Τῆς ψυχῆς σου τά ὅμματα, τῆς τών παθών, ἰλύος ἐκκαθάρας, ἀβλεπτούσας κόρας, Μάκαρ διήνοιξας.

Σεαυτόν ἠλλοτρίωσας, τών κοσμικῶν, θορύβων θεοφόρε, καί υπερκοσμίου γαλήνης ἐτυχες.

Θεοτοκίον

Ἀπειρόγαμε Δέσποινα, ἡ τόν Θεόν, ἀφράστως συλλαβούσα, πειρασμῶν καί θλίψεων πάντας λύτρωσαι.

Τῆς Αγίας

Ο αὐτός

Επὶ βήματος ἵστασο, Κυριακή, ἀδίκως κρινομένη, καί κριτὴ δικαίῳ ἐνατενίζουσα.

Μέλη σώματος ἔδωκας, εἰς αἰκισμούς, καί αἵματος Παρθέने, ταῖς οαῖς ἀσάρκους ἐχθροῦς ἐβύθισας.

Ἀταπείνωτος ἐμεινας, Κυριακή, βασάνοις ομιλούσα, καί τήν ἐπηρμένην οφρύν κατέβαλες.

Θεοτοκίον

Ρύσαι πάσης κακώσεως, τοῦ δυσμενοῦς, Παρθέने τοῦς εἰδότας, ἀληθῶς Θεοῦ σε Μητέρα πάνταγενε.

Τού Αγίου

Ωδή ε' Ο τοῦ φωτός χορηγός

Χειραγωγούντά σε, πρὸς τὰς ἐρήμους ευσεβῶς ἐσχηκας, τόν Ἡλιοῦ Πάτερ τόν θεσβίτην, φαινόμενον νυκτός, καί μυσταγωγούντα τὰ θειά τε Ὅσιε.

Ὡς ἄλλον Κάρμηλον, τό Μαλεοῦ Ὄρος σοφέ ὠκησας, Ὀπτασιῶν, θείων ἀπολαύων, καί θαυματουργιῶν, χάριν παραδόξως, θωμά κομιζόμενος.

Θεοτοκίον

Τὴν πληγωθεῖσάν μου, ταῖς προσβολαῖς τοῦ δυσμενοῦς Ἀχραντε, ὡς συμπαθῆς, ἴασαι καρδίαν, ἡ τὸν ἐπὶ Σταυροῦ, σαρκί προσηλωθέντα ἀρρήτως κυήσασα.

Τῆς Αγίας

Ο αὐτός

Τὴν καθαρὰν σου ψυχὴν, ναὸν Θεοῦ παναληθῆ δείξασα, Κυριακὴ, ναοὺς τῶν εἰδώλων ἠδάρφισας, Χριστόν, επικαλουμένη, τὸν σέ δυναμώσαντα.

Ὑψώσας χεῖρας καὶ νούν, πρὸς τὸν Χριστόν Κυριακὴ ἐνδοξε, καὶ φοβερῶ, σεισμῷ τοὺς ἀθέους κατέπληξας εἰς γῆν, κατανενευκότας, καὶ βλέπειν μὴ σθένοντας.

Σέ οὖν τῶν ὅλων Θεός, θαρσοποιεῖ ζώσῃ φωνῇ ἄνωθεν, τοὺς αἰκισμοὺς, φέρειν τῶν ἀνόμων, γενναίῳ λογισμῷ, ὅπως ἀναδήσῃ, τῆς νίκης τὸν στέφανον.

Θεοτοκίον

Ἐλυσας Ἀχραντε, τῶν προπατόρων τὴν ἀράν τέξασα, ἄνευ σαρκός, σεμνὴ θελημάτων, τὸν πάντα τῷ αὐτοῦ, θελήματι θεῷ, σαφῶς οὐσιώσαντα.

Τοῦ Αγίου

Ωδὴ ς'

Εν ἀβύσσῳ πταισμάτων

Εν ἐρήμῳ ἀνύδρῳ κατώκησας, καὶ τῶν προσευχῶν ἐπομβρία σου Ὅσιε, ὕδωρ ἐν ταύτῃ πλούσιον, τὸν Δεσπότην πηγάσαι ἠξίωσας.

Ἀβραάμ ὥσπερ πάλαι ὁ δίκαιος, τῆς ἐνεγκαμένης σαυτὸν ἀπεμάκρυνας, καὶ τῷ Θεῷ προσήγγισας, καὶ εἰς γῆν τῶν πραέων ἐσκήνωσας.

Μοναστὴς ἀληθῆς ἐχρημάτισας, καὶ μετὰ ταφὴν ἱαμάτων χαρίσματα, Πάτερ θαυμά τοῖς χρήζουσιν, ἀναβλύζεις δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Ὁ βουλήσῃ τό πᾶν ἐργαζόμενος, μήτραν βουληθεὶς ἀπειρόγαμον ὥκησε, τοὺς τῇ φθορᾷ νοσήσαντας, ἀξιῶν ἀφθαρσίας ὡς εὐσπλαγχνος.

Τῆς Αγίας

Ο αὐτός

Υπερέβης τοὺς ὅρους τῆς φύσεως, ἐν τῇ ὑπὲρ φύσιν ἀθλήσῃ, Πανεύφημε, καὶ τὸν τὴν Εὐὰν τρώσαντα, τοῖς μεγίστοις σου πόνοις κατέτρωσας.

Σταλαγμοῖς τῶν αἱμάτων σου Πάνσεμνε, τῆς πολυθεΐας βυθὸν ἀπεξήρυνας, καὶ ἱαμάτων πέλαγος, τοῖς πιστῶς προσιοῦσιν ἀνέβλυσας.

Επί βήματος θήρες ηδέσθησαν, σέ τήν αδιάφθορον αμνάδα ένδοξε, Κυριακή καί σέβας σοι, ως Χριστόν σεβομένη απένειμαν.

Θεοτοκίον

Βασιλέα κυήσασα Κύριον, οία περ Βασίλισσα θεοχαρίτῳτε, τούς επί σοί προστρέχοντας, ουρανών βασιλείας αξίωσον.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος β' Τά άνω ζητών

Η Μάρτυς Χριστού, ημάς συνεκαλέσατο, τούς άθλους αυτής, τούς θείους καί παλαίσματα, εγκωμίοις άσαι νύν, φερωνύμῳς αύτη γάρ πέφηνεν, ως ανδρεία τώ φρονήματι, κυρία νοός τε, καί παθών απρεπών.

Ο Οίκος

Τής τών ειδώλων πλάνης κρατούσης ανά πάσαν τήν γήν, καί περιπολούσης, φιλόχριστοι, Μέδοντός τε δυσσεβούς καί απανθρώπου όντος παρά πάντας ανθρώπους, προσεκυνείτο η τών αθέων μιαρά καί δυσώνυμος αίρεσις, τή τούτου γάρ αθεωτάτη φωνή τά πλήθη υπήκουεν, ως τοίς μή είκουσι τή αυτού ασεβεία θάνατον απειλούση σφοδρόν τε καί δύσμορον, Αλλ' η Μάρτυς Χριστού, τάς τών τυράννων αθέους προσταγάς τε καί απειλάς καταπτύσασα, καί Χριστόν τόν Θεόν εν μέσω του σταδίου κηρυξασα, τόν εχθρόν κατεπάτησεν, όθεν ώφθη αληθώς κυρία νοός τε, καί παθών απρεπών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Ζ' του αυτού μηνός, Μνήμη του Οσίου Πατρός ημών θωμά του εν τώ Μαλεώ.

Στίχοι

- Διείς πτέρυγας, είπεν άν Μωσής, Πάτερ,
- Ως αετός τις εξανέπτης προς πόλον.
- Εβδομάτη θωμάν θάνατος μέλας έμφρονα είλεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Κυριακής.

Στίχοι

- Κυριακή θανούσα τήν τομήν φθάνει
- Προαιρέσει, πλήν καί τελειούται ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Περεγρίνου, καί τών συν αυτώ, Λουκιανού, Πομπηίου, Ησυχίου, Παππίου, Σατορνίνου καί Γερμανού.

Οι άγιοι νεομάρτυρες Πολύκαρπος καί Ευάγγελος ξίφει τελειούνται.

Ο άγιος Ιερομάρτυς Ευστάθιος πυρί τελειούται.

Ταίς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀγίου

Ὡδή ζ' Εἰκόνοσ χρυσῆς

Τυφλοῖς τό ὁράν, καί χωλοῖς Πάτερ θωμά τήν εὐδρομίαν, ἐνοχλουμένοις ἀπολύτρωσιν, καί ἀσθενούσι τήν ἰάσιν, ἐπιχορηγών τή δυνάμει τοῦ Χριστοῦ ἀνεκράυγας, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἡ σύχως τήν σήν, διετέλεσας ζωήν Πάτερ παμμάκαρ, ἀκτημοσύνη λαμπρυνόμενος, καί ἐγκρατεία κοσμούμενος, μέλπων κατανύξει καρδίας, τῷ Δεσπότη πανόλβιε, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Παρθένε σεμνή, ἀπειρόγαμε ἀγνή εὐλογημένη, Καταπιπτόντων ἐπανόρθωσις, ἀμαρτανόντων ἡ λύτρωσις, σώσον με τόν ἄσωτον, σώσον, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζοντα, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῆς Ἀγίας

Ὁ αὐτός

Ὁ νοῦς σου φωτί, ἀγαπήσεως Θεοῦ λελαμπρυσμένος, μέσον καμίνου ἱσταμένης σου, φλογιζομένης οὐδόλως δέ, ἀτρεπτος παρθένε ἐδείχθη, μελωδούσης τῷ Κτίστῃ σου, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φλογίζει τοὺς τρεῖς, νεανίας οὐδαμῶς τό πρίν ἡ κάμιнос, οὐδέ τήν Μάρτυρα, εὐχομένη γάρ, μέσον ἀκλόνητος ἵστασο, δρόσον θεϊκὴν δεχομένη, καί ἐν αἰνέσει κραυγάζουσα, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρομφαία τῆς σῆς, παρρησίας τόν ἐχθρόν της ἀληθείας, Παρθενομάρτυς ἐθανάτωσας, κληρονομήσαι ποθήσασα, τήν διαιωνίζουσαν δόξαν, Κυριακή καί κραυγάζουσα, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὁ μόνος Θεός, μόνην εὖρε καθάραν τήν σήν γαστέρα, καί σωματούται καί γνωρίζεται, ἄνθρωπος σώζων τόν ἄνθρωπον, ὅθεν τῶν καλῶν ὡς αἰτίαν, σέ ἐπιστάμενοι ψάλλομεν, Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκί κυήσασα.

Τοῦ Ἀγίου

Ὡδή η' Τόν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός

Πάθη δυσκάθεκτα ψυχῆς, ἐγκρατείας χαλινῷ καθυποτάξας, τοῖς αὐλοῖς, Ἀγγέλοις, ἐξωμοιώθης βοῶν, Ὑμνεῖτε τὰ ἔργα τόν Κύριον, καί υπερυψοῦτε, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τόν τού θεσβίτου Ηλίου, ανιχνεύων Ιερόν παμμάκαρ βίον, πρὸς τό ὅρος
ανήλθες, προσομιλεῖν τῷ Θεῷ, νηστεία τόν νούν καθαιρόμενος, μέλπων,
Ευλογεῖτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ζῶσα υπάρχουσα πηγή, ὡς τό ὕδωρ τῆς ζωῆς ἀποτεκούσα, τήν ψυχὴν μου
τακείσαν, τῆς ἀμαρτίας φλογμῷ, Παρθένε Θεοτόκε πότισον, ἵνα σε δοξάζω,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Αγίας

Ο αὐτός

Νύμφη Χριστοῦ παρθενικαῖς, καλλοναῖς Κυριακῇ πεποικιλμένη, ἐγνωρίσθης,
διό σε, ἐπουρανίων αὐτός, θαλάμων ἀξίως ἡξίωσεν, ἀνυμνολογούσαν, αὐτόν
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς Δανιήλ μέσον θηρῶν, ἐνεβλήθης τόν Χριστόν δοξολογούσα, καί τήν
τούτων Παρθένε, θηριωδίαν σαφῶς, τῷ θείῳ μετέβαλες Πνεύματι, ὅθεν σε
τιμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σέ ὡς ἀμνάδα πρὸς σφαγὴν, διὰ πόθον τοῦ ἀμνοῦ Θεοῦ καί Λόγου, ἀγομένην
οἰκτίρας, ὡς συμπαθῆς φωτεινούς, ἐκπέμπει Ἀγγέλους τοῦ σώματος, λύοντάς
σε Μάρτυς, πρὸ τῆς τομῆς τοῦ ξίφους.

Θεοτοκίον

Ο ὑπερούσιος Θεός, οὐσιώθη καθ' ἡμᾶς ἐκ σοῦ Παρθένε, καί ὠράθη ὡς
βρέφος, ὁ πρὸ αἰώνων Πατρί, καί θείῳ συνυπάρχων Πνεύματι, ὅθεν ὡς
αὐτοῦ σε, δοξάζομεν Μητέρα.

Ο Εἰρμός

«Τόν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Εβραίων τοῖς παισὶ συγκαταβάντα, καί τήν
φλόγα εἰς ὄροσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καί
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τοῦ Αγίου

Ὡδὴ θ'

Τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν λόγον

Πνεύματι Πάτερ πτωχεύσας, οὐρανῶν βασιλείαν, ἀπείληφας σὺν πάσιν
ἐκλεκτοῖς, δόξης ἀρρήτου πληρούμενος, καί τῶν πόνων ἀξίως, δεχόμενος
θωμά τὰς ἀμοιβάς, διὰ τούτό σε πίστει, καί πόθῳ μακαρίζομεν.

Ἡ τῶν λειψάνων σου θήκη, τοῖς πιστῶς προσιοῦσι, πηγάζει ἱαμάτων
ποταμούς, πάθη ψυχῶν κατακλύζοντας, καί σωμάτων οδύνας, ἐξαίροντας
μακάριε θωμά, πρεσβευτὰ τῶν ἐν πίστει, αἰεὶ μακαριζόντων σε.

Συναγελάζων Οσίων, φανοτάταις ἀγέλαις, καί φέγγει ἀνεσπέρῳ νοητῶς,
Πάτερ θωμά αὐγαζόμενος, τοὺς τήν θείαν σου μνήμην, τελούντας

φωταγωγήσον πιστώς, καί τυχείν σωτηρίας, πρεσβείαις σου αξίωσον.

Θεοτοκίον

Υπεραστράπτουσα πάσι, τών θαυμάτων, ὡν τή αἰγλή, τών σών θεοχαρίτω
Αγνή, τήν τών παθών καί τών θλίψεων, ἀπελαύνεις ομίχλην, καί φῶς τῆς
ευφροσύνης νοητῶς, ἐφαπλοῖς τοῖς Μητέρα, Θεοῦ σε μεγαλύνουσιν.

Τῆς Αγίας

Ο αὐτός

Ισχυροτάτη Παρθέने, πρὸς Θεόν πεποιθήσει, θηρίων τὰς ορμὰς καί τοῦ
πυρός, καί τών βασάνων τοῦ σώματος, τό επίπονον Μάρτυς, ἐξέκλινας
γενναίῳ λογισμῷ, διὰ τοῦτό σε πιστεῖ, καί πόθῳ μακαρίζομεν.

Ὁραιοτάτῳ νυμφίῳ, ὡραιοτάτον κάλλος, τῆς σῆς διευτρεπίζουσα ψυχῆς, τήν
παρθενίαν ἀκήρατον, διετήρησας Μάρτυς, καί τοῦτῳ τών μελῶν τοὺς
αἰκισμούς, ὥσπερ προῖκα προσήξας, Κυριακή πανεύφημε.

Σοῦ τό πολυάθλον σῶμα, ἐπὶ γῆς τεθαμμένον, ἰάσεων πηγάζει ποταμούς,
τοῖς εὐσεβῶς προσπελάζουσι, καί παθῶν ἀπελαύνει, τόν ρύπον καί βυθίζει
πονηράς, τών δαιμόνων ἐφόδους, Κυριακή Θεόνυμφε.

Ἡ παναγία σου μνήμη, ὥσπερ ἥλιος Μάρτυς, ἀνέτειλεν ἡμῖν Κυριακή, νέφη
παθῶν ἀπελαύνουσα, καί φωτίζουσα πάντας, τοὺς πιστεῖ ἀληθεί περιχαρῶς,
σέ τιμώντας Παρθέने, καί πόθῳ μακαρίζοντας.

Θεοτοκίον

Φαινοτάταις λαμπάσι, τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, Παρθέने Παναγία υπέρ
νούν, οἱ Θεοτόκον εἰδότες σε, φωτιζόμεθα πιστεῖ, καί σκότους ἐκλυτρούμεθα
παθῶν, καί παντοίων κινδύνων, καί πάσης περιστάσεως.

Ο Εἰρμός

«Τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, τόν ἀρρήτῳ σοφία ἦκοντα καινουργήσαι τόν
Ἀδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ Αγίας Παρθένου, ἀφράστως
σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν».

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Αγίου καί ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Προκοπίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς
Στιχηρά Προσόμοια.**

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Αφωρισμένος υπάρχων, από κοιλίας μητρός, υπό Θεού πανσόφως, ουρανόθεν τήν κλήσιν, έσχες κατά Παύλον, όθεν μαθών, τά εκούσια πάθη Χριστού, κήρυξ αυτού ανεδείχθης καί ζηλωτής, αληθώς Μάρτυς Προκόπτε.

Τή μυστική παντευχία, καθωπλισμένος σοφέ, νικοποιώ τροπαίω, τού Χριστού τώ σημείω, Προκόπτε θεόφρον, θράση εχθρών, δυσμενών εξηφάνισας, καί τών ειδώλων τά ξόανα καθελών, μέχρις αίματος ενήθλησας.

Ως τό στρατόπεδον πάλαι, σύν ταίς πισταίς γυναιξί, τώ ουρανίω Μάρτυς, Βασιλεί καί Δεσπότη, προσήγαγες Κυρίω, ούτω καί νύν, τούς τελούντας τήν μνήμην σου, ταίς σαίς πρεσβείαις προσάγαγε τώ Χριστώ, ώ Μαρτυρων εγκαλλώπισμα.

Έτερα Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Άστρον, ανατέταλκας, εκ τής Εώας πολύφωτον, καταυγάζων Προκόπτε, τού κόσμου τά πέρατα, ταίς θεοσημίαις, καί τή Καρτερία, τών αλγεινών ως αληθώς, καί ταίς τών άθλων μεγίσταις λάμπεσι, διό σου τήν πανέορτον, καί φωτοφόρον πανήγυριν, εορτάζομεν σήμερον, αθλοφόρε Προκόπτε.

Σωμά σου Προκόπτε, καταξεόμενον ένδοξε, καί πυρί δαπανώμενον, ειρκταίς συγκλειόμενον, ομιλούν παντοίαις, ιδέαις βασάνων, ξίφει τεμνόμενον σοφέ, τήν βασιλείαν σοι προεξένησε, παμμάκαρ τήν ου ράνιον, εν ή χορεύεις γηθόμενος, αθλοφόρε πολύαθλε, τών Αγγέλων συμμέτοχε.

Δήμον προσενήνοχας τώ Ποιητή διά πίστεως, Ιερώς εναθλήσαντα, θεόφρον Προκόπτε, μεθ' ών τών Μαρτύρων, χοροίς ηριθμήθης, καταβαλών τόν δυσμενή, ανδρειοφρόνως αξιοθαύμαστε, διό σε μακαρίζομεν, ως στρατιώτην αήττητον, ως γενναίον αδάμαντα, ως τής πίστεως πρόμαχον.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Εξέλαμψε σήμερον, η ένδοξος μνήμη σου, Προκόπτε πολύαθλε, συγκαλούσα ημάς τους φιλεόρτους, προς ευφημίαν καί δόξαν Χριστού τού Θεού ημών, Όθεν καί προστρέχοντες, εν τή σορώ τών λειψάνων σου, ιαμάτων χαρίσματα λαμβάνομεν, καί τόν σέ στεφανώσαντα Σωτήρα Χριστόν, ανυμνούμεν εις αιώνας, ακαταπαύστως δοξάζοντες.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Τό όμμα τής καρδιάς μου, εκτείνω προς σέ Δέσποινα, Μή παρίδης, τόν πικρόν μου στεναγμόν, εν ώρα, όταν κρίνη, ο σός Υιός τόν κόσμον, γενού μοι σκέπη καί βοήθεια.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν ξύλω τήν ζωήν ημών, ορώσα η πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην

μητρικώς, ωδύρετο βοώσα, Υιέ μου καί Θεέ μου, σώσον τούς πόθω
ανυμνούντάς σε.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Ουρανόθεν ἡ κλήσίς σου, ὡς τοῦ κήρυκος γέγονε, τῶν ἐθνῶν Προκόπτιε
παναοίδιμε, καί φωτισθεῖς τήν διάνοιαν, τό σκότος κατέλιπες, τῶν εἰδώλων
καί φωστήρ, τῶν πιστῶν ἐχρημάτισας, θεαῖς λάμπῃσι, τῶν σεπτῶν σου
αγῶνων καταυγάζων, τά πληρώματα τοῦ κόσμου, κλέος μαρτύρων καί
καύχημα.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραὴλ αὐτός δώσει
δύναμιν καί κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ὁ Θεός.

Ἐγκρατεία τό πρότερον, τῆς σαρκὸς τά κινήματα, χαλινώσας ὕστερον πρὸς
τὴν ἀθλήσιν, ἀνδρειοφρόνως ἐχώρησας, παμμάκαρ Προκόπτιε, ἀφειδήσας τῆς
σαρκὸς, τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, ὅθεν ἅπασαν, υπομείνας ἰδέαν τῶν
βασάνων, στεφηφόρος πρὸς τὰς ἄνω, χοροστασίας ἀνέδραμες.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωμεν πάντα τὰ θέλημα αὐτοῦ
ἐν αὐτοῖς.

Στρατηγός ὡς ἀήττητος, τῷ Σταυρῷ οπλισάμενος, ταῖς ῥοαῖς τοῦ αἵματος
πάσαν δύναμιν, τῶν ἐναντίων ἐβύθισας, καί ὄμβρους ἀνέβλυσας, ἱαμάτων
δαψιλῶς, ἐκ πηγῶν ἀρυόμενος, ἀξιάγαστε, τοῦ σωτήρος καί πάντας
καταρδεύων, τοὺς φλογμῷ τῶν παθημάτων, συνεχομένους θεόπνευστε.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ' Προκοπίου
Χαρτοφύλακος

Ταῖς μυστικαῖς λαμπηδόσι, τῆς υπερφώτου Τριάδος καταυγαζόμενος, μάρτυς
Προκόπτιε γενναιόφρον, θέσει Θεός χρηματίζεις, θεούμενος ἐν μεθέξει, ὅθεν
τοὺς πίστει τελούντάς σου τὴν φωσφόρον εορτὴν, ἐκ πειρασμῶν
πολυτρόπων, περισώζε σαῖς πρεσβείαις.

Καὶ νυν... Θεοτοκίον
Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Χαίρε πυρίμορφον ὄχημα, χαίρε αὐγὴ μυστική, ἡ τῷ κόσμῳ εἰσάξασα τὸν
λαμπρὸν καί ἄδυτον, καί ἀνέσπερον ἥλιον, χαίρε κογχύλη, πορφύραν
βάψασα, ἐκ τῶν αἱμάτων, τῷ βασιλεῖ τοῦ παντός, Χαίρε πανάχραντε, χαίρε
φυλακτήριον, πάντων πιστῶν τῶν προσκαλουμένων σε, ἐν πεπιοιθήσει
ψυχῆς.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τί τό ορώμενον θέαμα, ὁ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, καθοράται ὡς Δέσποτα; ὁ
συνέχων ἅπασαν, κτίσιν ξύλῳ ἀνῆρτησαι, καί θανατούσαι ὁ πᾶσι νέμων
ζωὴν, Ἡ Θεοτόκος, κλαίουσα ἔλεγεν, ὅτε ἐώρακεν, ἐν Σταυρῷ κρεμáμενον,

τόν εξ αυτής, αρρήτως εκλάμπαντα, Θεόν καί άνθρωπον.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Ο μάρτυς σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ τό στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔχων γάρ τήν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθείλεν, ἔθραυσε καί δαιμόνων τά ἀνίσχυρα θράση, Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου καί τοῦ Ἁγίου οὗτος.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος δ' Θαλάσσης, τό ἐρυθραῖον

Πλουσίαις, μαρμαρυγαῖς τοῦ Πνεύματος, περιχεόμενος, τοὺς τήν φωσφόρον ταύτην καί σεπτήν, εορτήν σου γεραίροντας, παθῶν ἀχλύος λύτρωσαι, καί πειρασμῶν Μάρτυς Προκόπτιε.

Ἡ κλήσις, οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων γέγονεν, ἡ σὴ Προκόπτιε, ἀλλ' οὐρανόθεν Παύλον ὡς τό πρῖν, ὁ Χριστός ἐσαγήνευσε, παθῶν οἰκείων Μάρτυρα, παναληθῆ σε ἐργαζόμενος.

Στρατείας, τῆς ἐπικήρου πάνσοφε, τήν αἰωνίζουσαν, ὡς νουνεχῆς ἠλλάξω καί θνητοῦ, βασιλέως ἀθάνατον, καί βασιλείαν ἀφθορον, σοί παρεχόμενον Προκόπτιε.

Θεοτοκίον

Τόν φύσει, Δημιούργον ἐκύησας, ἡμᾶς θεώσαντα, τῇ ὑπέρ νοῦν ἐνώσει ἀληθῶς, Θεοτόκε πανύμνητε, ὄν ἐκτενῶς ἱκέτευε, φωταγωγήσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἦχος γ' Οὐκ ἐν σοφία

Σταυροῦ ἐν μέσῳ, παραδόξως Χριστός σοι οπτάνεται, ἐκδιδάσκων ἐμφανῶς, τήν πρὸς ἡμᾶς συγκατάβασιν, καί σέ πρὸς τήν ἀθλήσιν, προσεκαλούμενος.

Ναόν καί στήλην, ἀνεγείρας σαυτόν θείου Πνεύματος, ζήλου πνέων θεϊκοῦ, ναοὺς καί ἀψυχα ξόανα, δαιμόνων κατέαξας, Μάρτυς Προκόπτιε.

Συναπεβάλου, δερματίνους χιτῶνας τῷ, ξέεσθαι, ἀφθαρσίας δέ στολήν, περιεβάλου Προκόπτιε, καί τόν πολυμήχανον, Μάρτυς ἐγύμνωσας.

Θεοτοκίον

Ρύσαί με πάσης, προσβολῆς ἐναντίας τοῦ ὀφews, Μητροπάρθενε ἀγνή, καί

τήν καρδίαν μου φώτισον, πίστει σε δοξάζοντος, τήν παναμώμητον.

Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοί τῇ τοῦ Πατρός, ἐνυποστάτῳ σοφία Χριστέ, οὐ γάρ ἐστὶν ἅγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τόν Παύλον ὡς τό πρίν, ὁ Χριστός οὐρανόθεν, Προκόπιε σοφέ, σέ καλεῖ πρὸς τήν πίστιν, τό κάλλος τό ένθεον, προειδώς τῆς καρδίας σου, όθεν ήθλησας, ἀνδρειοτάτῳς κηρύττων, τά παθήματα, καί τήν αὐτοῦ πρὸς ἀνθρώπους, παμμάκαρ ἐπέλευσιν.

Θεοτοκίον

Ελπίς Χριστιανών, Παναγία Παρθένε, όν έτεκες Θεόν, υπέρ νούν τε καί λόγον, ἀπαύστῳς ικέτευε, σύν ταίς άνω Δυνάμεσι, δούναι άφεσιν, ἀμαρτιών ημίν πάσι, καί διόρθωσιν, βίου τοίς πίστει καί πόθῳ, αεί σε δοξάζουσιν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η άσπιλος αμνάς, τόν αμνόν καί ποιμένα, κρεμάμενον ωεκρόν, επί ξύλου ορώσα, θρηνούσα εφθέγγετο, μητρικώς ολολύζουσα, Πώς ενέγκῳ σου, τήν υπέρ λόγον Υιέ μου, συγκατάβασιν, καί τά εκούσια πάθη, Θεέ υπεράγαθε;

Ωδή δ' Επαρθέντα σε ιδούσα

Επαιρόμενον τῷ κράτει τῆς ἀσεβείας, τόν ἀλαζόνα Τύραννον, ταίς πρὸς τόν Δεσπότην, θείαις ἀνυψώσεσι, κραυγάζων κατέρραξας, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Επιφαίνεται φρουρά σοι ἐγκεκλεισμένῳ ὁ Λυτρωτής Προκόπιε, θάρσους ἐμπιπλὼν σε, φέγγει τε λαμπρύνων σε, καί κλήσιν κατάλληλον, σοῦ τῇ προκοπῇ παρεχόμενος.

Τό τῇ χάριτι τῇ θείᾳ λελαμπρυσμένον, σοῦ κατιδόντες πρόσωπον, οἱ τῆς ἀπιστίας, ζόφῳ καλυπτόμενοι, τό φέγγος τῆς πίστεως, θεία ἐπινεύσει κομίζονται.

Θεοτοκίον

Βεβαρυμμενοντῷ ύπνῳ τῆς ραθυμίας, πρὸς μετάνοίας όρθρον με, τῇ σῇ ἀκοιμήτῳ, Δέσποινα ἐξέγειρον, πρεσβεία καί σώσόν με, μόνη τόν Σωτήρα κυήσασα.

Ωδή ε' Ασεβείς ουκ όπονται

Τῷ φωτί τῶν λόγων σου, στρατόν θεοπειθή προσενήνοχας τῷ Χριστῷ, μαρτυρίου αίματι, κληρονομήσαντα, μετὰ σοῦ Προκόπιε, βασιλείαν τήν ἀσάλευτον.

Τῆς συγκλήτου ὠφθησαν, τῆς ἄνω κοινωνοί, γυναικῶν αἱ Συγκλητικάί, γένους περιφάνειαν, ἀπαρνησάμεναι, καί θανεῖν ἐλόμεναι, ὑπέρ σοῦ Λόγε ἀθάνατε.

Τῷ πυρί φλεγόμεναι, τῷ θεῷ τὴν ψυχὴν, φλεγομένου καί ἀφειδῶς, ξεομένου σώματος περιεφρόνησαν, αἱ τὴν σὴν ποθήσασαι, βασιλείαν πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Συλλαβούσα τετοκας, Θεόν Εμμανουήλ, εἰς ἀνάπλασιν τῶν βροτῶν, Παναγία ἀχραντε, σάρκα γενόμενον, ὃν αἰεὶ ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν

Ὡδή ς'

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς

Ἐρρει σου, ἡ μελίρρυτος γλῶσσα διδάγματα, μελισταγὴ καί πικρίας, αθεΐας ὄντως ἀπελυτροῦτο, εὐπειθῶς σοι, τοὺς προστρέχοντας Μάρτυς Προκόπτιε.

Μητέρα, τὴν ευσέβειαν Μάρτυς κτησάμενος, τῆς δυσσεβείας εξαίρεις, σοῦ τὴν κατὰ σάρκα σεμνὴν μητέρα, καί προσάγεις, οὐρανίῳ Πατρί δι' ἀθλήσεως.

Τὰς ὄψεις, ἀποξέων σιδήρῳ ὁ Τύραννος, τοῦ λογισμοῦ σου τὸν τόνον, Μάρτυς οὐκ ἐσάλευσεν ἠδρασμένον τῇ ἀγάπῃ τοῦ τὰ πάθη σαρκὶ ὑπομείναντος.

Θεοτοκίον

Ἄγιον, τῶν Ἀγίων ἀρρήτως ἐκύησας, υπεραγία Παρθένε, τοὺς πιστοὺς αἰεὶ ἀγιάζοντα, καί μαρτύρων, τοὺς χοροὺς τοῖς Ἀγγέλοις συνάπτοντα.

Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Εκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τὰ ἄνω ζητῶν

Τῷ ζήλῳ Χριστοῦ, τῷ θεῷ πυρπολούμενος, καὶ ἐν τῷ Σταυρῷ, τῷ τιμίῳ φρουρούμενος, τῶν ἐχθρῶν τό φρύαγμα, καὶ τὰ θράση καθείλες Προκόπτιε, καὶ τὴν σεπτὴν Εκκλησίαν ὕψωσας, τῇ πίστει προκόπτων, καὶ φωτίζων ἡμᾶς.

Ὁ Οἶκος

Στόμα συνέσεώς μοι παράσχου ὁ προἀναρχος Λόγος, βουλομένῳ ὑμνεῖν τὸν σὸν οπλίτην Προκόπτιον, ἔχεις γάρ πλούτον τῆς εὐσπλαγχνίας, ἐν ἀπείρῳ Χριστέ μου πελάγει τῶν σῶν κριμάτων, ἵνα καγὼ τῆς ψυχῆς τό ζοφῶδες καθαρθῶ, τοῦ νοῦ δὲ πάσαν κηλίδαν ἀποσμήξας, καὶ ναὸς ἀγιάσματος τοῖς θείοις ἔργοις γενόμενος, ἐπάξια μέλψω τῷ Μάρτυρι, ὃς τὴν σεπτὴν Εκκλησίαν ὕψωσε, τῇ πίστει προκόπτων καὶ φωτίζων ἡμᾶς.

Συναξάριον

Τῇ Η' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Προκοπίου.

Στίχοι

- Ἐοικε Προκόπιος, αὐχένα κλίνων,
- Λέγειν, Κοπεῖτω, τῇ πλάνῃ γάρ οὐ θύω.

- Ογδοάτη Προκοπίου αρηϊθόου κράτα κέρσαν.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Θεοδοσία η μήτηρ τού Αγίου Προκοπίου, ξίφει τελειούται.

Αι άγιοι δώδεκα γυναίκες αι Σύγκλητικοί ξίφει τελειούνται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Εν τή καμίνω

Βάρει μολύβδου, τόν σόν αυχένα συντριβόμενος, μάρτυς ουκ ησθάνου, φέρειν γάρ τόν ζυγόν, επ' αυχένιον επόθησας, τόν ελαφρότατον, τού δι' οίκτον ομιλήσαντος.

Χάριν εξ ύψους, τών ιαμάτων κομισαμενος, νόσους απελαύνεις, Μάρτυς καί πονηρά, εκβοών διώκεις πνεύματα, Ευλογητός εί ο Θεός μου, κραυγάζων καί Κύριος.

Τάς νιφετώδεις, τών δυσμενών πληγάς δεχόμενος, Μάκαρ καί πυρί, φλεγόμενος καρτερώς, τήν ασέβειαν κατέφλεξας, Ευλογητός εί ο Θεός μου, κραυγάζων, καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Κόρης αφθόρου, υπερφυώς αποτίκτεται, Λόγος ο τώ λόγω πάντα δημιουργών, αλογίας θέλων ρύσασθαι, τούς τήν εκούσιον δοξολογούντας, αυτού συγκατάβασιν.

Ωδή η' Χείρας εκπετάσας

Λαμπάσι φλεγόμενος δεινώς, τοίς οβελίσκοις τε κατακεντούμενος, καί τοίς χρονίοις σου μύλωψιν, αναξέσεις εισδεχόμενος, καί αλγεινόμενος σφοδρώς, Μάρτυς εκραύγαζες, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τή σή δεξιά τά ζοφερά, δαιμόνων πρόσωπα, Μάκαρ ερράπισας, ταύτην γάρ άνθραξιν ένδοξε, καταφλέγεσθαι υπέδειξας, παρανομούντι δικαστή, αντιπατόμενος καί κραυγάζων, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Τήν πέτραν Χριστόν τήν αρραγή, παμμάκαρ ένδοξε, έχων θεμέλιον, λίθοις Προκόπιε έχαιρες, ωμοτάτως βαρυνόμενος, πρόσ αβαρή σε χαρμονήν ανακουφίζουσιν, εκβοώντα, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ιδού πάσαι Κόρη γενεαί, ως προεφήτευσας, σέ μακαρίζουσι, Θεόν μακάριον τέξασαν, μακαρίους εργαζόμενον, τούς τοίς προστάγμασιν αυτού ακολουθούντας πιστώς, καί βοώντας, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε Πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος

Τού πεπιοθημένου σοι τέλους, επιτυχών μεγαλοφρόνως, έκλινας Θεώ τόν αυχένα, κρουσθείς δέ ξίφει ώςπερ εν άρματι, τώ σω επέβης αίματι, καί πρός αυτόν Μάρτυς ανέδραμες.

Βρύεις ποταμούς ιαμάτων, πηγή γενόμενος θαυμάτων, παύεις δέ φλογμούς παθημάτων, δαιμονικάς τε βυθίζεις φάλαγγας, τή πανσθενεί τού Πνεύματος, θεία δυνάμει Αξιάγαστε.

Τούς τήν παναγίαν σου μνήμην, περιχαρώς επιτελούντας, πάσης απειλής, πάσης νόσου, παντός κινδύνου σώζε Προκόπτε, ταίς πρός τόν Κτίστην Κύριον, Ιερωτάταις σου δεήσεσι.

Θεοτοκίον

Φώς ημίν άνέτειλε Κόρη, εκ φωτοφόρου σου νηδύος, ο δημιουργός τού ηλίου, καί τών αστέρων καί πάσης κτίσεως, όν εκτενώς ικέτευε, φωταγωγήσαι τούς υμνούντάς σε.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός, συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Φώς αναλλοίωτον Λόγε

Εξ ουρανού ως τώ Παύλω, εγένετό σοι η κλήσις, ή φερωνύμως προκόπτων, Προκόπτε τώ Κυρίω, χορούς προσήξας Μαρτύρων, μεθ' ών πρεσβεύεις, υπέρ τών σέ ευφημούντων.

Θεοτοκίον

Σού τό πολίτευμα Λόγε, κραταίωσον εν πολέμοις, τοίς βασιλεύσι τό νίκος, κατά βαρβάρων παρέχων, τής Θεοτόκου πρεσβείαις, ήν εδωρήσω, Χριστιανοίς προστασίαν.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τά Ιδιόμελα ταύτα.

Ήχος β' Βυζαντίου

Ως προκόπτων εν Θεώ πάντας πρέσβευε αθλοφόρε, προκόπτειν εν αυτώ, Μαρτύρων κλέος μέγιστε Προκόπτε, ως παρρησίαν έχων πρός αυτόν, καί τώ τούτου θρόνω αεί παριστάμενος, εν θεαρέστοις οδοίς καί θείαις πράξεσιν, ευαρεστούντας αυτώ καί σέ μακαρίζοντας.

Ήχος γ' Γερμανού

Νεανικήν άγων τήν ηλικίαν, ώσπερ ο θεσπέσιος Παύλος, εκ τών υψίστων τό θεϊόν χάρισμα εδέξω, καί τού δεινού πολεμήτορος τά θράση, τή πανοπλία τού Σταυρού κατέβαλες, Μαρτύρων τό καύχημα, αθλοφόρε, Προκόπιε, υπέρ ημών πρός Κύριον ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ήχος δ' Κυπριανού

Αίνος τώ Θεώ εκ χοϊκών χειλέων προσάδεται, επί τή θεία μνήμη σου, Προκόπιε πολύαθλε, σύ γάρ ώφθης ακραιφνής στρατιώτης, τού λόγου τής πίστεως, φαυλίσας εν τώ σκάμματι ειδώλων τάς μορφάς, καί νύν προσήρείσθης τώ φέγγει τής Τριάδος, καταπυρσεύων ημών τάς διανοίας ταίς πρεσβείαις σου.

Ήχος πλ. α'

Η Εκκλησία σήμερον, στολισαμένη τοίς άθλοις σου, Μάρτυς τού Χριστού, ευφραίνεται, καί τήν σήν παγγέραστον μνήμην, κατ' αξίαν ευφήμως κραυγάζει γεραίρουσα, Χαίροις ο τόν Παύλον ζηλώσας, καί τόν Σταυρόν τού Χριστού αράμενος, καί τάς παγίδας συντρίψας τού αντιπάλου, Χαίροις Μαρτύρων τό καύχημα, καί Βασιλέων κραταίωμα, Προκόπιε πολύαθλε, υπέρ ημών πρός Κύριον, μή διαλίπης πρεσβεύων, ως παρρησίαν έχων, αθλοφόρων εγκαλλώπισμα.

Δόξα... Ήχος πλ. δ' Ανατολίου

Όσπερ ο Παύλος τήν κλήσιν, εκ τού Θεού δεξάμενος, μάρτυς Προκόπιε, καί προκόπτων εν Θεώ, τή τού Σταυρού πεποιθήσει, τών τυρράνων τό δυσσεβές, καί τών βασάνων τό απηνές, ανδρείως κατήσχυνας, Διό καί μέχρις αίματος αντικατέστης πρός τήν αμαρτίαν, πρός αοράτους εχθρούς ανταγωνισάμενος, καί πρεσβεύεις απαύστως τώ λυτρωτή καί Θεώ, δωρηθήναι τή οικουμένη ειρήνην, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Εί βούλει, Δοξολογία Μεγάλη καί Απόλυσις.

Εις τήν Λειτουργίαν. Τά τυπικά, οι Μακαρισμοί, καί εκ τού Κανόνος τού Αγίου η γ' καί ζ' Ωδή.

Κοινωνικόν

Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος. Αλληλούια.

[Αρχή](#)

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Παγκρατίου Επισκόπου Ταυρσμενίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'
Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρό

Ὅτε, ἡ κρηπίς τῶν Μαθητῶν, περιερχομένη τόν κόσμον, ὅλον ἐστήριξε, τότε
ευραμένη σε λίθον ὡς ἐντιμον, Ἐκκλησίας θεμέλιον, προβάλλεται μάκαρ,
στήλας καταστρέφοντα, εἰδωλικάς καί ναούς, θεία δυναστεία τοῦ Λόγου, τοῦ
διὰ σαρκός ομιλήσαι, Πάτερ τοῖς ἀνθρώποις εὐδοκήσαντος.

Λόγω, φυγαδεύων πσνηρά, πνεύματα κακίας, ἐτέλεις, πνευματικούς τούς
λαούς, Πνεύματος τῇ χάριτι, Μάρτυς Παγκράτιε, ἀνατέμνων τήν αὐλακα, τῆς
τούτων καρδίας, καί καταβαλλόμενος, σπόρον τόν ἐνθεον, ὄνπερ, γεωργῶ
προσηγάγου, τῷ ἐπουρανίῳ πρεσβεύων, ὑπέρ τῶν πιστῶς ἀνευφημούντων
σε.

Δύσιν, φρυκτωρίαις νοηταῖς, σύ ἀνατολήν ἀπειργάσω, ἥλιον φέρουσιν, θείας
ἐπιγνώσεως, τοῦ ἐκ Παρθένου ἡμῖν, ὑπέρ νούν ἀνατεΐλαντος, καί δύσας
αθλήσει, Πάτερ ἐξανέτειλας, πρὸς φῶς ἀνέσπερον, ἐνθα, τῶν ἐσόπτρων
λυθέντων, βλέπεις τό ποθοῦμενον κάλλος, τοῦ ἀγωνοθέτου σου Παγκράτιε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πάντων, προστατεύεις ἀγαθή, τῶν καταφευγόντων ἐν πίστει, τῇ κραταιά σου
χειρί, ἄλλην γάρ οὐκ ἔχομεν, ἀμαρτωλοί πρὸς Θεόν, ἐν κινδύνοις καί
θλίψεσιν, αἰὲ μεσιτείαν, οἱ κατακαμπτόμενοι ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν, Μήτηρ
τοῦ Θεοῦ τοῦ υψίστου, ὅθεν σοι προσπίπτομεν ρύσαι, πάσης περιστάσεως
τούς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὑβρεις, υπομείναντα πολλάς, καί ἐπὶ Σταυροῦ υψωθέντα, τόν τοῦ Παντός
Ποιητήν, βλέπουσα Πανάχραντε, ἔσπενες λέγουσα, Ὑπερύμνητε Κύριε, Ὑιέ καί
Θεέ μου, πῶς τιμῆσαι θέλων σου τό πλάσμα Δέσποτα, φέρεις, ἐν σαρκί
ατιμίαν, Δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγχνία, καί συγκαταβάσει σου φιλόανθρωπε.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος, καί θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τήν
πράξιν εὖρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν διὰ τοῦτο τόν λόγον τῆς
ἀληθείας ὀρθοτομών καί τῇ πίστει ἐνήθλησας μέχρι αἵματος, Ἱερομάρτυς
Παγκράτιε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

**Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Ἀγίου ο
παρῶν.**

Ποίημα Θεοφάνους.

**Ὡδή α' Ἦχος α'
Ὡδήν ἐπινίκιον**

Υπέρτιμον λίθον σε, η Εκκλησία, γνωρίζει Παγκράτιε, εδρασμῶ τῶν λόγων σου, στηριζομένη αεί, καί διά τούτό σου τιμά, τήν μνήμην σήμερον.

Μονάδα τρισάριθμον, ενιζομένην, ταυτότητι φύσεως, καταγγέλλων έσβεσας, τής αθείας αχλύν, καί φωτοβόλοις διδαχαίς, λαούς εφώτισας.

Νεώσας αρότρῳ σου, τῶν θείων λόγων, καρδίας Παγκράτιε, χερσωθείσας πρότερον, κακοπιστίας αυχμῶ, γονίμους έδειξας σαφως, διά τής πίστεως.

Θεοτοκίον

Εκ σου ανατέταλκεν, ο φωτοδότης, φωτίζων τά πέρατα, Ιησούς ο Κύριος, άχραντε Δέσποινα, δι' ού οι εν σκότει καί σκιά φῶς εθεάσαντο.

Ωδή γ'

Στερεωθήτω η καρδιά μου

Υπό τού Πνεύματος σθενούμενος, πονηρά εδίωξας πνεύματα, καί τῷ μοχλῷ τῶν προσευχῶν, τά τεμένη ηδάφισας, τῶν ειδῶλων, Εκκλησίας ανιστῶν αξιάγαστε.

Τῷ τμντικῷ σου λογω έτεμες, δυσφημίας Όσιε άκανθαν, καί κατεφυτευσας ψυχαίς, τά σωτήρια δόγματα, αρετῶν ευθυνομέναις, τή αυξήσει Παγκράτιε.

Σκεύος ευρών σε θείου Πνεύματος, καθαράς ακτίνας δεχόμενον, ο Κορυφαίος μαθητής, πρὸς τήν δύσιν απέστειλεν, αθείας εκμειῶσαι, τήν αχλύν πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον

Σέ τήν νεφέλην τήν ολόφωτον, καί Θεού τήν στάμνον τήν πάγχρυσον, καί πλατυτέραν ουρανού, καί μετάρσιον κλίμακα, απειρόγαμε Παρθένε, οι πιστοί μακαρίζομεν.

Ο Ειρμός

«Στερεωθήτω η καρδιά μου, εις τό θέλημά σου Χριστέ ο Θεός, ο εφ' υδάτων ουρανόν στερεώσας τόν δεύτερον, καί εδράσας εν τοίς ύδασι, τήν γήν Παντοδύναμε».

Κάθισμα 'Ηχος δ' Επεφάνης σήμερον

Ευσεβείας πρόμαχος, τροποιοφόρος, Ιερέ Παγκράτιε, αναδειχθείς εν ουρανοίς, σύν Ασωμάτοις παρίστασαι, νύν τῷ Κυρίῳ, πρεσβεύων σωθήναι ημάς.

Θεοτοκίον

Εν τή σκέπη άχραντε, τή σή Παρθένε, προσφυγόντων δέησιν, προσδεξαμένη παρ' ημών, μή διαλίπης πρεσβεύουσα, πρὸς τόν Υιόν σου, σωθήναι τούς δούλους σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Επί ξύλου βλέπουσα, προσηλω μένον, σόν Υιόν καί Κύριον, καί θρηνω δούσα μητρικῶς, οδυρομένη εκραύγαζες, Οίμοι! πῶς πάσχεις, Υιέ μου

παμφίλτατε!

Ωδη δ'
Εν πνεύματι προβλέπων

Πυρί τού Παρακλήτου, πυρίπνοος δειχθείς, τήν απάτην έφλεξας, Παγκράτιε σοφέ, καί αναλάμπας ως λύχνος, τούς εν θαλάσση, βυθιζομένους τής αγνοίας, πρὸς λιμένας θείου εμβιβάζεις θελήματος.

Εκ πέτρας ακροτόμου, ο Πέτρος αρδευθείς, καί πλησθείς ως άλλον σε, εκπέμπει ποταμόν, κεχερσωμένας αρδεύειν ψυχάς θεόφρον, καί ασεβείας ποταμούς αποξηραίνειν, ρεύμασι τού θείου κηρύγματος.

Ο βίος σου ταίς θείαις αστράπτων καλλοναίς, πάντων απημαύρωσε, δαιμόνων τάς ορμάς, καί διαλύσας τό σκότος τής αθεΐας, Υιούς ημέρας εναπέδειξας, τους πόθω σου ταίς διδαχαίς ευπειθήσαντας

Θεοτοκίον

Σαρκούμενον τόν Λόγον, ουσίαις εν δυσί, Κόρη καί θελήμασιν, εκύησας αγνή, τόν τάς εισόδους γνωρίσαντα παραδόξως, τής σωτηρίας, τοίς τή πλάνη δουλωθείσιν, άχραντε Παρθένε πανύμνητε.

Ωδή ε'
Τήν σήν ειρήνην δός ημίν

Θαυμάτων επιδείξεσιν, εζώγησας λαούς, λόγω δέ ναούς κατηδάφισας, καί εδομήσω Ιερώτατε, Εκκλησιών τά κάλλη, εις καινισμόν ανθρώπων.

Τοίς αίμασιν εφοίνιξας στολήν τήν Ιεράν, λύθρον δέ δαιμόνων εξήρανας, καί νικηφόρος ανελήλυθας, πρὸς ουρανόν τής νίκης, απολαβεΐν τό στέφος.

Ερράγη πρό προσώπου σου, φραγμός ειδωλικός, θύρα δέ ηνοιχθη τοίς έθνεσι, καί διεδόθη χάρις εν Θεός, ταίς τών πιστών καρδίαις, ιερομύστα Πάτερ.

Θεοτοκίον

Ως όμβρος εν τή μήτρα σου, κατήλθεν ο Χριστός, Άχραντε καί όμβρους εξήρανε, πολυθεΐας καί επήγασε, θεογνωσίας ύδωρ, τοίς εν φλογμώ απάτης.

Ωδή ς'
Τόν Προφήτην Ιωνάν

Χαριτώσας σου τόν νούν, καί λαμπρύνας δασιλώς, Ιησούς ο φωτισμός, τών απάντων καί Θεός, τώ λόγω σου, τής αλογίας λαούς ερρύσατοο.

Ραντισμών ειδωλικών, καί αιμάτων εναγών, ελυτρώσω τούς λαούς, καί τυθείς ώσπερ αμνός, Παγκράτιε, θυσία ζώσα Θεώ προσήνεξαι.

Ιερουργήσας Θεού, Ευαγγέλιον σοφέ, τάς ενθέους διδαχάς, σφραγισάμενος λαμπρώς, τώ αίματι, ιερομύστα, Μάρτυς Παγκράτιε.

Θεοτοκίον

Συμπνιγέντα προσβολαίς, τών ακάρπων λογισμών, επανάγαγε πρὸς φῶς, σωτηρίας καὶ ζωῆς, Πανάμωμε, ἡ τὸν Σωτήρα Χριστὸν κυήσασα.

Ὁ Εἰρμός

«Τὸν Προφήτην Ἰωάνν, εκμιμούμενος βοῶ, Τὴν ζωὴν μου, ἀγαθέ, ἐλευθέρωσον φθοράς, καὶ σῶσόν με, Σωτήρ τοῦ κόσμου, κράζοντα, δόξα σοι».

Συναξάριον

Τῇ Θ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Παγκρατίου Ἐπισκόπου Ταυρομενίας.

Στίχοι

- Προθεῖς εαυτὸν Παγκράτιος ὡς βάθρον,
- Ἀθλήσεως ἡγειρεν οἶκον ἐκ λίθων.
- Παγκράτιος δ' ἐνάτη δώμ' ἔδρακε παγκρατέοντος.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες Ἀνδρέας καὶ Πρόβος πυρί τελειοῦνται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

Τοὺς ἐν καμίνῳ Παῖδας

Ἐν αἵματι βεβάπτισται τῷ σῶ, Παγκράτιε, πρότερον ἐν ὕδατι λαούς βεβαπτικῶς, καὶ πρὸς Χριστὸν μετήλθες χαίρων, μεθ' οὗ ἀυλιζόμενος, θέσει θεοῦσαι λαμπρῶς αἰμακάριστε.

Τοὺς ἄλμῃ συγχωσθέντας τῶν δεινῶν, ἀγκίστρω σου τῶν λόγων ἀνηγάγου ἱερέ, καὶ προσευχῶν ἱερωτάτῃ ἐπομβρία, θολερὸν ἐξήρανας, κακοπιστίας βυθὸν ἱερομύστα Χριστοῦ.

Ἡ πέτρα σε ἡ ὄντως ἀρραγής, θεμέλιον ἔθετο καὶ βάσιν ἀρραγή, τῆς ἱεράς ἱεροφάντορ Ἐκκλησίας, ἐν ἣ ἐδαφίζεται, πάσα κακία σοφέ τοῦ νηπιώδους ἐχθροῦ.

Θεοτοκίον

Καθαρωτάτην μόνην σε ευρών, πανάμωμε, Λόγος καθαρώτατος Θεοῦ, σοῦ ἐκ γαστροῦ ἀποτεχθεὶς πιστοὺς καθαίρει, μολυσμοῦ Θεόνυμφε, προσγενομένου ἡμῖν ἐξ ἀκрасίας κακῶν.

Ὡδὴ η'

Ὅν φρίπτουσιν Ἀγγελοι

Πυρί λιπαινόμενος, ποικίλων πειρασμῶν, ἀνάλωτος ἔμεινας, στομούμενος τὸν νοῦν, λαμπραῖς θεωρίαις, καὶ ωράθης Σοφέ, ξίφος διακόπτον, ὕλην πολυθεΐας.

Λαοὺς εἰς ἐπίγνωσιν, προσάγων τοῦ Χριστοῦ, σημεῖα καὶ τέρατα, ἐτέλεις

εμφανώς, προλέγων τό μέλλον, ως προφήτης Θεού, ταίς τού Παρακλήτου, θεόφρον επιπινοίαις.

Εικόνα τού κτίσαντος, δεικνύων τοίς λαοίς, εκών ήν εφόρεσεν, ενούμενος ημίν, σημείων δυνάμεις, δι' αυτής εκτελείς, τής πολυθείας, τό μίσος αναστέλλων.

Θεοτοκίον

Ως όμβρος εν μήτρα σου, κατήλθεν ο Χριστός, καί πάσαν κατήρδευσε, τήν κτίσιν αληθώς, ξηράνας Παρθένε, θολερούς ποταμούς, ειδωλομανίας, ο μόνος ευεργέτης.

Ο Ειρμός

«Ον φρίπτουσιν Άγγελοι, καί πάσαι στρατιαί, ως Κτίστην καί Κύριον, υμνεíte Ιερείς, δοξάσατε παίδες, ευλογείτε λαοί, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Τήν ζωοδόχον πηγήν

Τοίς φωτοβόλοις τού Πέτρου πυρσεύμασι, καταυγασθείς καί ψυχήν καί διάνοιαν, ως αστήρ πολύφωτος, πρός τήν δύσιν έφθασας, φωταγωγών διδαχαίς τούς πεπτωκότας, εις αγνωσίας Παγκράτιε βάραθρα.

Τήν τής είκονος τιμήν διαβαίνουσαν, εις τό πρωτότυπον σύ επιστάμενος, πανταχού τήν άχραντον, ανεστήλους Ένδοξε, τού Ιησού καί Θεού ημών εικόνα, εις ινδαλμάτων δαιμόνων καθαίρεσιν.

Ιερωτάταις εμπρέπων λαμπρότησι, μαρτυρिकाίς διαλάμπεις φαιδρότησιν, ορών καί ορώμενος, Ιερέ Παγκράτιε, αγαλλομένη ψυχή, Θεού τήν δόξαν, Ιεραρχών καί Μαρτύρων αγλαΐσμα.

Θεοτοκίον

Φείσαι ημών τών υμνούντων σου Κύριε, τήν εκ Παρθένου ανέκφραστον γέννησιν, πειρασμών ρυόμενος καί παθών καί θλίψεων, ταίς ικεσίαις αυτής τούς σούς ικέτας, ως ευεργέτης καί μόνος φιλόανθρωπος.

Ο Ειρμός

«Τήν ζωοδόχον πηγήν τήν αέναον, τήν φωτοφόρον λυχνίαν τήν πάγχρυσον, τήν σκηνήν τήν έμψυχον, τού ουρανού καί τής γής τήν πλατυτέραν, τήν Θεοτόκον εν ύμνοις τιμήσωμεν».

Εξαποστειλάριον

Φώς αναλλοίωτον

Πέτρος η πίστεως πέτρα, Παγκράτιε κραταιάν σε, κρηπίδα Μάρτυς καί βάσιν, καθίστησιν, Εκκλησίας, μεθού καί σύ τήν σήν ποιόμνην, φύλαττε Πάτερ, εκ τών τής Αγαρ αβλαβή.

Θεοτοκίον

Πάντες πιστοί σε μεσίτιν, πρός τόν Υιόν καί Θεόν σου, νύν προβαλλόμεθα μόνην, οι συσταυρούμενοι τούτω, διό μή παύση πρεσβεύειν Θεογεννήτορ,

υπέρ τών πίστει σε ανυμνούντων.

Καί η λοιπή, Ακολουθία τοῦ Ὁρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων τεσσαράκοντα πέντε Μαρτύρων τών εν Νικοπόλει τής Αρμενίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κυριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Πανεύφημοι Μάρτυρες υμεῖς, λίθοις συντριβόμενοι, Χριστόν τήν πέτραν τήν ἀρρηκτον, ουκ ἐξηρνήσασθε, ἀλλά νικηφόροι, χάριτι γενόμενοι, Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς συναγάλλεσθε, μεθ' ὧν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Καλλίνικοι μάρτυρες φρουραῖς, ἅμα συγκλειόμενοι, ως ἐντολῶν θείων φύλακες, καί ἐκτηκόμενοι, δίψει ουρανόθεν, δρόσον ἐκομίσασθε, υμάς πνευματικῶς ἀναψύχουσαν, διό πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Αήττητοι Μάρτυρες ζώην, ἀληθῆ ποθήσαντες, καί εἰς αἰῶ διαμένουσαν, θάνατον ἀδικον, παρανόμῳ ψήφῳ, χαίροντες υπέστητε, καί νύν μετὰ Μαρτύρων εὐφραίνεσθε, μεθ' ὧν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Συνέχομαι πάντοθεν δεινοῖς, καί πού φύγω Δέσποινα, ο δυστυχῆς καί πανάθλιος; εἰμή πρός σέ ἀγνή, καταφεύγω μόνην, τήν ἐμήν βοήθειαν, ἐλπίς ἀπηλπισμένων Θεόνυμφε, καί μή παρίδης με, τόν ἀνάξιον οἰκέτην σου, θλιβομένων, ἐτοιμή βοήθεια.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία διήλθεν ὡ Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ως ἐβλεψε, Χριστόν κρεμάμενον, τήν ἐμήν καρδίαν, καί σπαράττει Δέσποτα, ως πάλαι Συμεών μοι προέφησεν, Ἀλλά ἀνάστηθι, καί συνδόξασον ἀθάνατε, τήν Μητέρα, καί δούλην σου δέομαι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων οὗτος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Θεοστεφή φάλαγγα μέλπω Μαρτύρων.

Ιωάννου Μοναχού.

Ωδή α' Ἦχος πλ. α'
Τῷ Σωτήρι Θεῷ

Θεοφρόνως πιστοί, τοὺς στρατιώτας Χριστοῦ, τοὺς αθλοφόρους
ανυμνήσωμεν, ὡς καθαιρέτας τῆς πλάνης, καὶ Τροπαιοῦχους φαιδρούς, Θεῷ
επινίκιον, ὕμνον αναμέλποντας.

Επὶ γῆς αθληταί, ηγωνισμένοι λαμπρῶς, καὶ τὰς βασάνους υπομείναντες, ἐν
ουρανοῖς τοὺς στεφάνους υπεδέξασθε, συμφώνως αναμέλποντες, ὕμνον
επινίκιον.

Ομονοία ψυχῆς, συνδεδεμένοι πιστῶς, κατὰ τῆς πλάνης ἐχωρήσατε, καὶ
νικηταί στεφανηφόροι ἀνεδείχθητε, συμφώνως αναμέλποντες, ὕμνον
επινίκιον.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε Μήτηρ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ
Γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης
περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἐπλασεν.

Ωδή γ'

Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου

Συνέσει στρατιῶται Χριστοῦ, κεκοσμημένοι τὸν ἀλάστορα, ἀρχαῖον ὄφιν
ἐπνίξατε, ἐν τοῖς ρείθροις τῶν αἱμάτων ὑμῶν.

Τὸ σῶμα παραδόντες Πικραῖς, καὶ ἀφορήτοις Αξιάγαστοι, βασάνοις θεῖαν
εἰλήφατε, κληρουχίαν διὰ πίστεως.

Εν λίθων Αθλοφόροι βολαῖς, τυράννου γνώμη συνθλαπτόμενοι, τῆς ευσεβείας
τὴν ἀγκυραν, ἀσφαλῶς διεφυλάξατε.

Θεοτοκίον

Ἰκέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ρυσθῆναι πλάνης
διαβόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Ὁ Εἰρμός

«Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, στερέωσόν μου τὴν διάνοιαν, εἰς τό ὑμνεῖν
καὶ δοξάζειν σου, τὰ σωτήρια παθήματα».

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ὁ ὑψωθεὶς

Οἱ στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ οἱ γενναῖοι, αγωνισάμενοι καλῶς τὸν Βελίαρ,
ολοτελῶς ἐβύθισαν αἱμάτων ροαῖς, λίθοις γάρ συν, θλώμενοι, καὶ τεμνόμενοι
ξίφει, πυρὶ ἐκκαιόμενοι, καὶ εἰς ὕδωρ βληθέντες, στεφανηφόροι ὠφθισαν
σαφῶς, ὅθεν τιμῶνται καὶ πίστει δοξάζονται.

Θεοτοκίον

Τών ακαθάρτων λογισμών μου τά πλήθη, καί τών ατόπων εννοιών τάς νιφάδας, τίς εξειπεῖν δυήσεται Πανάμωμε; τάς επαναστάσεις δέ, τών ασάρκων εχθρών μου, τίς εκδιηγήσεται, καί τήν τούτων κακίαν; Αλλά τή σή πρεσβεία αγαθή, τούτων μοι πάντων, τήν λύτρωσιν δώρησαι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσα Χριστέ, Οίμοι! ποθεινότατε Ιησού ανεβόα, πώς ο δοξαζόμενος, ως Θεός υπ' Αγγέλων, υπό Υιέ, θέλων βροτών ανόμων νύν σταυρούσαι; Υμνώ σε μακρόθυμε.

Ωδή δ'

Εισακήκοα τήν ακοήν

Φιλοθέου αγάπης, κεκρατημένος τοῖς θεσμοῖς, τόν αντίθεον εχθρόν, τών Αθλοφόρων ο χορός ετροπώσατο, κράτει τού Χριστού κρατυνόμενος.

Η θεόκλητος φάλαγξ, τών Αθλοφόρων τού Χριστού, τήν αντίθεον πληθύν τών ασεβών, ανατρέπει αναμέλπουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Φώς απρόσιτον ιδόντες, οι Αθλοφόροι εν φρουρά, τήν πολύθεον αχλύν, ειδωλικής παροινίας διεσκέδασαν, θεία δυναστεία νευρούμενοι.

Ατενίζοντες τώ κάλλει τών ακηράτων αγαθών, τήν αβέβαιον φοράν, τών ανθρωπίνων πραγμάτων, ο αοίδιμος δήμος τών Μαρτύρων απώσατο.

Θεοτοκίον

Επεσκίασεν η τού Υψίστου, Κόρη δύναμις εν σοί, καί παράδεισον ειργάσατο Τρυφής, ζωής ξύλον έχουσαν, μέσον τόν μεσίτην καί Κύριον.

Ωδή ε'

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Λογίοις τεθραμμένοι τού Πνεύματος τού Αγίου, ειδώλων οι Μάρτυρες, τήν αλογίαν κατήργησαν.

Αστέρες φασφόροι γεγονάτε Αθλοφόροι, καί άνθη τής πίστεως, τήν ευωδίαν εκπέμποντα.

Γεώργιον πεφήνατε Άγιοι τού Υψίστου, δρεπάναις τεμνόμενον, τού Μαρτυρίου πανεύφημοι.

Θεοτοκίον

Μή παύση δυσωπούσα όν έτεκες Θεοτόκε, σώσαι τάς ψυχάς ημών, τών εκτενώς ανυμνούντων σε.

Ωδή ς'

Εκύκλωσέ με άβυσσος

Γηθόμενοι οι μάρτυρες, εβών, Εις χείράς σου Δέσποτα, προσδέχου τά

πνεύματα, ημών καί ανάπαυσον, σέ γάρ ποθούμεν, τόν μόνον πολυέλεον.

Αγγέλων συνομόσκηνος, φάλαγξ τών σών εχρημάτισε, Μαρτύρων Φιλάνθρωπε, τόν δρόμον τελέσασα, καί νύν πρεσβεύει, σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Μαρτύρων η πανεύκλεια, Μαρτύρων χορεία θεολεκτος, Μαρτύρων ευπρέπεια, θερμώς δυσωπήσατε, σωθήναι πάντας, τούς πρός ημάς προσφεύγοντας.

Θεοτοκίον

Συλλήψεως ασπόρου σου, τίς λόγος ο φράσαι δυνάμενος, τό θαύμα Πανάμωμε; Θεόν γάρ συνέλαβες, δι' ευσπλαγχνίαν, ημίν επιδημήσαντα.

Ο Ειρμός

«Εκύκλωσέ με άβυσσος, ταφή μοι τό κήτος εγένετο, εγώ δέ εβόησα, πρός σέ τόν φιλάνθρωπον, καί έσωσέ με, η δεξιά σου Κύριε».

Συναξάριον

Τή Ι' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων τεσσαράκοντα πέντε Μαρτύρων τών εν Νικοπόλει τής Αρμενίας μαρτυρησάντων.

Στίχοι

- Παρεμβολή τις ευρέθη Θεώ νέα,
- Τόλμη παρεμβάλλουσα καί πυρός μέσον.
- Κτείνεν ερισθενέας δεκάτη πύρ Νικοπολίτας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Βιάνορος καί Σιλουανού.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Απολλωνίου, τού εκ Σάρδεων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων μυρίων Πατέρων, ούς διά πυρός θανάτω βιαίω παρέδωκε Θεόφιλος ο Επίσκοπος Αλεξανδρείας, διά Ισιδωρον τόν Πρεσβύτερον.

Τή αυτή ημέρα, η σύναξις τού Αγίου Ιωάννου τού θεολόγου εν τοίς Βεάτου (εν άλλ Βιάτου ή Βιώτου).

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ο εν καμίνω πυρός

Εν τή καμίνω Χριστέ, οι Αθλοφόροι εμελώδουν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Λελαμπρυσμένοι φωτί, τώ τής Τριάδος Αθλοφόροι, μετ' ευφροσύνης υμών, τās ψυχάς παρεδώκατε.

Παρεστηκότες Θεώ, στεφανηφόροι Αθλοφόροι, υπέρ υμών εκτενώς, αεί πρεσβεύετε.

Ως αληθείας πυρσοί, ως ευσεβείας όντες πύργοι, περιφανείς, Αθληταί, πιστοίς εδείχθητε.

Θεοτοκίον

Ως σωτηρίαν ημών, σέ Θεοτόκε δυσωπούμεν, Εξευμενίζου ημίν, τόν σαρκωθέντα εκ σου.

Ωδή η'

Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων

Μετά Μαρτύρων γενέσθω, τά αιτήματα ημών τών πιστών, καί τής αυτών κληρουχίας, κοινωνοί αξιωθείμεν, τόν Χριστόν υμνούντες, καί υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Αγαλλιάσει καρδίας, ο χορός τών καρτερών αθλητών, παρά Χριστού τούς στεφάνους, ευπρεπώς απολαμβάνουσι, καί φαιδρώς ανυμνούσι, καί υπερυψούσιν, αυτόν εις τούς αιώνας.

Ρείθροις ιδίων αιμάτων, φοινηχθέντες Αξιάγαστοι, εν ουρανοίς τώ Χριστώ συμβασιλεύετε, ευσεβώς υμνούντες, καί υπερυψούντες αυτόν εις τούς αιώνας.

Τούς καρτερούς στρατιώτας, τούς λαμπτήρας τού ασβέστου πυρός, τούς κοινωνούς τών φωτίδων (ίσως φωστήρων), τούς αστέρας αεί λάμποντας, ευσεβώς υμνούμεν, Χριστόν υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ υπερέρα, ανεδείχθης Θεοτόκε αγνή, εν τή γαστρί σου τόν τούτοις εποχούμενον βαστάσασα, όν σύν Ασωμάτοις, βροτοί δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων, γεννηθέντα Υιόν καί Θεόν, καί επ' εσχάτων τών χρόνων, σαρκωθέντα εκ Παρθένου Μητρός, ιερείς υμνεíte, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Σέ τήν υπέρ νούν καί λόγον

Υπέρ τής κοινής, σωτηρίας πρεσβεύσατε, παναοίδιμοι Μάρτυρες, Χριστώ παριστάμενοι, δι' όν καί τούς αγώνας υπεμείνατε.

Ρώμη κραταιά, τό τής πλάνης οχύρωμα, καθελόντες αήττητοι, οικίαν ουράνιον, κατοικείν σύν Αγγέλοις ηξιώθητε.

Ως αιφανείς, δεδειγμένοι φωστήρες ημίν, οι καλλίνικοι Μάρτυρες, απαύστως

αυγάζουσι, φωτοβόλοις λάμπεσι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νόμοις καὶ θεσμοῖς, μαρτυρίου νικήσαντες, τὸν ἀλάστορα τύραννον,
στεφάνους ἐδέξασθε, τοὺς τῆς δικαιοσύνης Πανσεβάσμιοι.

Θεοτοκίον

Χαίρε Θεοτόκε, μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὃν ἐκύησας αἰτήσαι, πταισμάτων
τὴν ἄφεσιν, δωρηθῆναι τοῖς πίστει ἀνυμνοῦσί σε.

Ὁ Εἰρμός

«Σέ τὴν ὑπὲρ νοῦν, καὶ λόγον μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἀχρονον,
ἀφράστως κηύσασαν, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Πολυχειρία γνώμης, καὶ ἐν ἀνδρείᾳ τῆς ψυχῆς, οἱ τεσσαράκοντα πέντε,
Μάρτυρες πάντας τοὺς ἐχθροὺς, συνδιεσπάραξαν Σώτερ, ὦν ταῖς εὐχαῖς
ἡμᾶς σώσον.

Θεοτοκίον

Σέ προστασίαν πάντες, ἔχομεν οἱ ἀμαρτωλοί, ὦ Παναγία Παρθένε, σύ
ευδιάλλακτον ἡμῖν, ἀπέργασαι τὸν Υἱόν σου, τῇ μητρικῇ παρρησίᾳ.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ πανευφήμου Ευφημίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Μετά τὸν Προοιμακόν, στιχολογούμεν τὴν α' στάσιν τοῦ, Μακάριος
ἀνὴρ.**

**Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια τὰ ἐπόμενα.**

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ τοῦ Κυρίου ἀμνάς, τὴν αὐτοῦ ἐθελούσιον,
μιμουμένη νέκρωσιν, διὰ πόνων ἀθλήσεως, κειμένη τάφῳ, αἵματος
πρόσχυσιν, ἀναπηγάζει σθένει τοῦ Πνεύματος, οἱ ἀρυόμενοι, εἰς ψυχῶν
καθάρσιον, τῷ τοῦ παντός, αἰνεσιν προσάγομεν, Θεῷ ἐκάστοτε.

Μάρτυς ἀληθῶς πανεύφημε, θηρῶν ἐπέσχεσ ὁρμὰς, Δανιήλ ὡς τό πρότερον,
καὶ πυρός ἐν χάριτι, ευχερώς κατετόλμησας, καὶ πάσαν ἄλλην, βάσανον
στέργασα, ἐδέξω στέφος, νίκης ἀμάραντον, καὶ ἀνελήλυθας, πρὸς τὸν σοὶ
ποθούμενον, περιχαρώς, ὅθεν σε γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

Θείων Πατέρων συνάθροισμα, πίστεως Ὅρον τή σή, κορυφή επιτίθεται, ὄνπερ Παναοίδιμε, ηγκαλίσω φυλάττουσα, τήν θείαν πίστιν απαρασάλευτον, εκτρεπομένη, άπασαν αίρεσιν, καί καταισχύνουσα, τούς τού ψεύδους ένδοξε, προασπιστάς, όθεν σε γεραίρομεν, καί μακαρίζομεν.

Έτερα Στιχηρά

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν μάρτυσι

Τήν σορόν τών λειψάνων σου, καθορώντες Πανεύφημε, ρώσιν αρυόμεθα αδαπάνητον, καί τάς ψυχάς φωτιζόμεθα, καί νούν ελλαμπόμεθα, καθαρθέντες νοητώς, ταίς ακτίσι τού Πνεύματος, μεσιτείαις σου, Ιεραίς Ευφημία, διά τούτο, μετά πόθου, ευφημούμεν, τήν Ιεράν σου πανήγυριν.

Καί πυρί προσωμίλησας, καί θηρίοις εκδέδοσαι, καί εν λάκκω βέβλησαι καλλιπάρθενε, καί τοίς τροχοίς επιτέθεισαι, εξ ών σε ερρύσατο, ο τών όλων ποιητής, καταισχύνας τόν ταύτά σοι, μηχανώμενον, καί δοξάσας σε Μάρτυς Ευφημία, τήν κηρύξασαν τόν ένα, Χριστόν εν δύο ταίς φύσεσιν.

Ευτυχή καί Δίοσκορον, καί τούς τούτοις ομόφρονas, ακεφάλους άμα τε καί παράφρονas, τούς ανιάτως νοσήσαντας, εις τό τέλος κατήσχυνεν, Ευφημία η σεπτή, καί Χριστόν ανεκήρυξε, ταίς θελήσεσιν, ενεργείαις τε άμα διπλούν όντα, καθ' υπόστασιν δέ ένα, ως οι Πατέρες ετράνωσαν.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Εκ δεξιών τού Σωτήρος, παρέστη η παρθένος καί αθληφόρος καί Μάρτυς, περιβεβλημένη ταίς αρεταίς τό αήτητον, καί πεποικιλμένη ελαίω τής αγνείας, καί τώ αίματι τής αθλήσεως, καί βοώσα πρός αυτόν εν αγαλλιάσει, τήν λαμπάδα κατέχουσα, Εις οσμήν μύρου σου έδραμον, Χριστέ ο Θεός, ότι τέτρωμαι τής σής αγάπης εγώ, μή χωρίσης με νυμφίε επουράνιε, Αυτής ταίς ικεσίαις κατάπεμψον ημίν, παντοδύναμε Σωτήρ τά ελέη σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον τόκον; ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμπας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου τής Αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων, ασυγχύτως γνωριζόμενος, Αυτόν ικέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Είσοδος. τό, Φώς ιλαρόν, καί τό Προκείμενον τής ημέρας. Ει βούλει ειπείν καί Αναγνώσματα.

Προφητείαις Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 43, 9-14)

Τάδε λέγει Κύριος, Πάντα τά έθνη συνήχθησαν άμα καί συναχθήσονται

άρχοντες εξ αυτών, Τίς αναγγελεῖ ταῦτα ἐν αυτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστά ποιήσει ἡμῖν, Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αυτών, καὶ δικαιωθήτωσαν, Καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ, Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ Πιστεύσητε, καὶ συνήτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι, Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται, Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνεῖδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό. Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αυτών βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι. Καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αυτών, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γάρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων εἰάν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αυτών ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεός ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους εαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αυτών ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αυτών Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας, οἱ πεπιοθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αυτών, καὶ ἡ φροντὶς αυτών παρά Ὑψίστου. Διὰ τοῦτο λήφονται τό βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αυτών. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ενδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὀξυνεῖ δὲ ἀπτότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas, πορεύσονται εὐστόχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν αλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αυτών ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνευμαδυνάμειως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρά Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρά Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'

Δεύτε πάντες οι πιστοί, τήν ετήσιον μνήμην, τῆς πανευφήμου Ευφημίας, μετ' εγκωμίων υμνήσωμεν, λέγοντες, χαίροις αθληφόρε καί Μάρτυς, η τῶν τυράννων τά θράση καταργήσασα, καί τῶν κακοδόξων τήν άνοϊαν απελάγξασα, Χαίροις, τῆς Χαλκηδόνος τό κάλλιστον.

Θρέμμα, καί τῶν ορθοδόξων τό άσειστον έρεισμα, Χαίροις, η διά Χριστόν τόν νυμφίον σου, τήν μέν ακμήν τού σώματος ταίς βασάνοις Καταναλώσασα, τήν δέ ψυχήν ταίς ακτίσι τού Πνεύματος εκλαμπρύνασα, Χαίροις, η πρεσβεύουσα πάντοτε, υπέρ τῶν πίστει καί πόθω τελούντων σου τά μνημόσυνα.

Ἦχος β'

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώσπερ ζώσα η Μάρτυς, καί θανούσα εν λάρνακι, ταίς τιμίαις αυτής χερσί, τόν ημέτερον Τόμον επέφερε, τόν δέ τῶν αιρετικών τοίς ποσί κατεπάτησεν, εκφαιλίζουσα τούτον τό κακόνουν καί βλάσφημον, τῶν δέ πιστών κρατύνουσα τό ορθόν καί ακίβδηλον, ένα μέν καθ' υπόστασιν τόν Χριστόν κηρυττόντων, διπλούν δέ κατά φύσιν καί θέλησιν, Ἦς ταίςπρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ειρήνην ταίς εκκλησίαις σου δώρησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Ἦχος γ'

Τούς τῆς αθλήσεως Μάρτυς αγώνας καί τῆς πίστεως, ούς υπέρ Χριστού ηγωνίσω, εν ασθενεί τού θήλεος φύσει, επαξίως τίς διηγήσεται; ή τίς εξειπείν κατισχύσει τῶν αρετῶν σου τά προτερήματα, καί τῶν σῶν θαυμάτων τά πλήθη, Ευφημία πανεύφημε; τό τε στερρόν τῶν ορθῶν δογμάτων, καί ορθοδοξίας τό μόνιμον, διό καί υπό τῶν θείων Πατέρων, τόν τῆς πίστεως Όρον, ως ζηλωτής ταύτης πεπίστευσαι, όν καί φυλάττεις διά παντός απαράτρεπτον, καί πρεσβεύεις υπέρ τῶν ψυχῶν ημών.

Ἦχος δ'

Μαρτυρικὴν πανήγυριν, επί γῆς τελουμένην κατοπτεύοντες σήμερον, ευφρανθώμεν τῷ πνεύματι, καί σκιρτήσωμεν αγαλλόμενοι, συνεκάλεσε γάρ ημάς Ευφημία η σεπτή, διά τού Ιερού καί καλού τῆς εκκλησίας ποιμένος, καί προθείσα ημίν εαυτήν, συγχωρεί εκάστω τόν αγιασμόν απαρύσασθαι, Προσέλθωμεν δῆ εν πίστει, καί αδιστάκτω διανοία, μηδέν υφορώμενοι, ίνα εκ τῆς αγίας σορού απαντλήσωμεν, αφθόνως τῶν νοσημάτων τήν ίασιν, αιτούμενοι συγχώρησιν παρά Χριστού τού Θεού, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Σήμερον τού επουρανίου Βασιλέως η αμίαντος νύμφη, συγκαλείται ημάς πρός εστίασιν πνευματικήν, Ευφημία η πάνσεπτος, Δεύτε ούν φιλέορτοι πάντες, μυστικῶς ευφρανθώμεν, εν τῇ πανσέπτῳ αυτής καί λαμπρά πανδαισία, καθαρθέντες τῷ νοϊ, εν φαιδραίς ταίς στολαίς κατηγλαϊσμένοι τού θείου Πνεύματος, αύτη γάρ ως αγνή περιστερά, τῷ τῆς παρθενίας κάλλει, τῷ Υιώ νυμφευθείσα, ολικῶς τήν αγίαν Τριάδα εν εαυτή εισωκίσατο, Πατέρα καί Υιόν καί Πνεύμα Άγιον, τόν ένα Θεόν, όν καί ποθούσα καί ζητούσα ενήθλησε, διό καί συμβασιλεύει αυτώ εις τούς αιώνας, εν τοίς επουρανίοις σκηνώμασι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οι πιστοί κατά χρέος,

τήν πόλιν τὴν ἀσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρηκτον, τὴν ἀρραγὴ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Δεῦτε, καθαρθώμεν ἀδελφοί, χεῖλεσι ψυχὴ καὶ καρδία, καὶ αὐσώμεθα, πλούτον ἀδαπάνητον ἐκ τῆς ἀγίας σοροῦ, δωρεάν προχεόμενον νῦν τῆς Πανευφήμες, μέσον προκειμένης τε, καὶ ὀρωμένης τρανῶς, ἣν περ μακαρίζοντες πόθῳ, καὶ πιστῶς γεραίροντες πάντες, θείοις ἐγκωμίοις καταστέψωμεν.

Στίχ. Ὑπομένων υπέμεινα τὸν Κύριον, καὶ προσέσχε μοι.

Ἐστης, πρό βημάτων καρτερῶς, δυσσεβῶν τυράννων ὡς ἀκμῶν, πόνοις ἀνάλωτος, Μάρτυς καλλιπάρθενε, Χριστὸν κηρύπτουσα, Θεὸν εἶναι παντέλειον, καὶ σάρκα λαβόντα, ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι, καὶ ταῖς θελήσεσιν, ὅθεν εἰς σοὺς πόδας τὸν τόμον, τῶν αἰρετικῶν ἀπορρίπτεις, ζήλω τὸν ἡμέτερον κατέχουσα.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου, καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.

Μάρτυς, Ευφημία τοῦ Χριστοῦ, πάντες ευφημούμεν ἐν πίστει, καὶ μακαρίζομεν, ἱερεῖς ἐν ἁσμασι καὶ μελωδήμασι, τὴν σεπτὴν σου πανήγυριν, εἰς ἓν συνελθόντες, οὓς τὸ νῦν συνήθροισεν ὁ Βυζαντίων ποιμὴν, ὄνπερ φρούρει φύλαττε σκέπε, καὶ ἡμᾶς παντοίας ἐκ βλάβης, λύτρωσαι πρεσβεΐαις σου πανεύφημε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἡ διηνητισμένη ταῖς ἀρεταῖς, καὶ πεφωτισμένη τὸν λογισμόν, ἡ μύρα προχέουσα ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν, ἡ ἐκ τῆς ἐώας ἀνατείλασα ὡς ἀστήρ φαεινός, καὶ ἀθροισμόν ποιήσασα, διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπιφοιτήσεως τῶν θείων Πατέρων, μὴ διαλίπης ὑπὲρ ἡμῶν δυσωπούσα πρὸς Κύριον, Ευφημία πανεύφημε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, σέ ἱκετεύομεν, Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀναργύρων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Λίαν εὐφρανὰς τοὺς ὀρθοδόξους, καὶ κατήσχυνας τοὺς κακοδόξους, Ευφημία Χριστοῦ καλλιπάρθενε, τῆς γὰρ Τετάρτης Συνόδου ἐκύρωσας, ἃ οἱ Πατέρες καλῶς ἐδογμάτισαν, Μάρτυς ἐνδόξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι

ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν μεσιτεύσασαν τήν σωτηρίαν τού γένους ημών, ανυμνούμεν Θεοτόκε Παρθένε, εν τή σαρκί γάρ τή εκ σου προσληφθείση, ο Υιός σου καί Θεός ημών, τό διά Σταυρού καταδεξάμενος πάθος, ελυτρώσατο ημάς, εκ φθοράς ως φιλάνθρωπος.

Ε ΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα 'Ηχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Η νύμφη καί αμνάς, τετρωμένη τώ πόθω, Χριστέ τού εαυτής, ουρανίου νυμφίου, οπίσω σου έδραμε, τήν λαμπάδα κατέχουσα, τήν δι' έλαιον, τών αρετών ανημμένην. Ταύτης άπαντας, ρύσαι παντοίων κινδύνων, πρεσβείαις ως εύσπλαγχνος.

Θεοτοκίον

Ελπίς Χριστιανών, Παναγία Παρθένε, όν έτεκες Θεόν, υπέρ νούν τε καί λόγον, απαύστως ικέτευε, σύν ταίς άνω Δυνάμεσι, δούναι άφεσιν, αμαρτιών ημίν πάσι, καί διόρθωσιν, βίου τοίς πίστει καί πόθω αεί σε δοξάζουσι.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα 'Ηχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Κατησχύνθησαν αισχρώς, αιρετιζόντων η πληθύς, καί τά πρόσωπα αυτών, ύβρεως πέπλησται πολλής, ότε εώρων ποσί σου κατερριμμένον, τόν Τόμον εαυτών, τόν δέ ημέτερον, τιμίαις σου χερσί, κατεχόμενον, κατηγορούντα άνοιαν ενδίκως, τών κακοδόξων, καί κρίζοντα, Χριστός ετέχθη, διπλούς τή φύσει, διπλούς δέ καί ταίς θελήσεσι.

Θεοτοκίον

Κατεπλάγη, Ιωσήφ, τό υπέρ φύσιν θεωρών, καί ελάμβανεν εις νούν, τόν επί πόκον υετόν, εν τή ασπύρω συλλήψει σου Θεοτόκε, βάτον εν πυρί, ακατάφλεκτον, ράβδον Ααρών τήν βλαστήσασαν, καί μαρτυρών ο μνήστωρ σου καί φύλαξ, τοίς ιερεύσιν εκραύγαζε, Παρθένος τίκτει, καί μετά τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ' Τό προσταχθέν μυστικώς

Εν τή ευσήμω εορτή τής Πανευφήμου, μετ' εγκωμίων ψαλμικώς πιστών ο δήμος, ευφημήσωμεν πόθω Χριστού τήν παρθένον, δογμάτων γάρ ανεδείχθη τών πατρικών, προστάτις, καί μετά τέλος θαύμα φρικτόν! Ευτυχή καί

Διόσκορον, ελέγξασα τούς κακώς, νοσήσαντας εις δόγμα Χριστού, όν ομνούντες δοξάζομεν.

Θεοτοκίον

Ευχαριστούμέν σοι αεί Θεοτόκε, καί μεγαλύνομεν Αγνή καί προσκυνούμεν ανυμνούντες τόν τόκον σου κεχαριτωμένη, βοώντες ακαταπαύστως, σώσον ημάς, Παρθένε Παντελεήμον, ως αγαθή, καί δαιμόνων εξάρπασον, λογοθεσίου φοβερού, έν ώρα τής ετάσεως, μή αισχυνθώμεν οι δούλοί σου.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Υπομένων υπέμεινα τόν Κύριον, καί προσέσχε μοι.

Στίχ. Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει καί ωσει κέδρος η εν τώ Λιβάνω πληθυνθήσεται.

Ευαγγέλιον κατά Μάρκον

Τώ καιρώ εκείνω ηκολούθειτώ Ιησού όχλος πολύς, καί συνέθλιβον αυτόν...

Ζήτει Νοεμβ. ΚΕ'

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τής Αθληφόρου...

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτοκου...

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Ήχος πλ. β'

Εκ δεξιών τού Σωτήρος, παρέστη η παρθένος καί αθληφόρος καί Μάρτυς, περιβεβλημένη ταίς αρεταίς τό αήτητον, καί πεποικιλμένη ελαίω τής αγνείας, καί τώ αίματι τής αθλήσεως, καί βοώσα πρός αυτόν εν αγαλλιάσει, τήν λαμπάδα κατέχουσα, Εις οσμήν μύρου σου έδραμον, Χριστέ ο Θεός, ότι τέτρωμαι τής σής αγάπης εγώ, μή χωρίσης με νυμφίε επουράνιε, Αυτής ταίς ικεσίαις κατάπεμψον ημίν, παντοδύναμε Σωτήρ τά ελέη σου.

Ο Κανών τής Θεοτόκου.

Υγράν διοδεύσας.

Καί τῆς Ἀγίας, ο παρών.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Ανοίξω τό στόμα μου

Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται πνεύματος, καί άσω μελώδημα, τή Ἀθληφόρῳ Χριστοῦ, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς ανακηρύττων, τοῦς πόνους οὓς ἤνεγκε, καί τά παλαίσματα.

Ιάσεων άφθονα, ἡμίν προχέεις χαρίσματα, τοῖς πίστει προστρέχουσιν, έν τῷ ναῷ σου Σεμνή, καί αιτούσί σε, εκ βάθους καρδίας, καί πόθῳ τήν μνήμην σου, πανηγυρίζουσι.

Ναός εχρημάτισας, κατά τόν θεῖον Απόστολον, εν ὡπερ ηυδόκησε, Χριστός ο Κύριος, ενοικήσαί τε, καί εμπεριπατήσαι, ψυχῆς καθαρότητι, Μάρτυς πολύαθλε.

Θεοτοκίον

Ου κρύπτομεν Δέσποινα, τοῦ σου ελέους τήν άβυσσον, καί βρύσιν τήν άφθονον, τῶν τεραστίων σου, καί τό πέλαγος, τῶν ευεργεσιῶν σου, ὧν πάσι δι' έλεον πολύν εξέχεας.

Ωδή γ'
Τοῦς σοῦς υμνολόγους Θεοτόκε

Ω! πῶς εν τῷ μέσῳ τοῦ σταδίου, αθλούσα η Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τόν τύραννον εξέστησε, δι' άκραν καρτερότητα, ανδρείῳς γάρ υπήνεγκε, τά τῶν δεινῶν κολαστήρια.

Πανεύφημε μάρτυς Ευφημία, ευφήμοις εν άσμασιν αεί, σήν μνήμην σου γεραίρομεν, τήν σήν πλουτούντες λάρνακα, τό λείψανόν σου φέρουσιν, τό ιερόν καί σεβάσμιον.

Ανδρείῳς κατέβαλες τόν όφιν, τόν μέγαν Σεμνή τόν νοητόν, δυναμωθείσα χάριτι, Πατρός Υιού καί Πνεύματος, τῆς ασυγχύτου φύσεως, καί τρισηλίου θεότητος.

Θεοτοκίον

Υμνήσωμεν πάντες κατά χρέος, Μαρίαν τήν Δέσποιναν αγνήν, τήν μόνην αιιπάρθενον, αύτη γάρ τό κεφάλαιον, τῆς σωτηρίας γέγονεν, ἡμῶν δι' άκραν καθαρότητα.

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ο υψωθείς εν τῷ Σταυρῷ

Τόν νυμφίον σου Χριστόν αγαπήσασα, τήν λαμπάδα σου φαιδρῶς ευτρεπίσασα, ταῖς αρεταῖς διέλαμψας Πανεύφημε, όθεν εισελήλυθας, σύν αὐτῷ εις τοῦς γάμους, στέφος τῆς αθλήσεως, παρ αὐτοῦ δεξαμένη. Ἀλλ' εκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμάς, τοῦς εκτελούντας εν πίστει τήν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τή Θεοτόκω εκτενώς νύν προσδράμωμεν, αμαρτωλοί καί ταπεινοί καί προσπέσωμεν, εν μετανοία κράζοντες εκ βάθους ψυχής, Δέσποινα βοήθησον, εφ' ημίν σπλαγχνισθείσα, σπεύσον απολλύμεθα, υπό πλήθους πταισμάτων, μή αποστρέψης σούς δούλους κενούς, σέ γάρ καί μόνην ελπίδα κεκτήμεθα.

Ἦχος δ'

Τήν ανεξιχνίαστον

Ὅλβον εθησαύρισας τόν αληθή, ὄν περ σῆς καί βρώσις οὐ δύναται, εξαφανίσαι, Καλλιπάρθενε σεμνή, οὐ γάρ εν γή κατέκρυψας, τοῖς δεομένοις δέ εσκόρπισας.

Θάμβους επληρώθησαν καί χαρμονής, ὄντως τών Πατέρων ο σύλλογος, εν ταῖς χερσί σου, καθορώντες ὡ Σεμνή, τόν τόμον τόν ορθόδοξον, ενδέ τοῖς ποσί τόν αλλότριον.

Ὑβρεως επλήσθησαν σφόδρα πολλής, οι περί Διόσκορον άπαντες, καί, Ευτυχέα, οι νοσήσαντες κακώς, οὐς επί τέλους ήσχυνας, μάρτυς Ευφημία πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Νόες επουρανιοι τό επί σοί, ὄντως Θεοτόκε μυστήριον, κατανοούντες, εξεπλάγησαν, διό, ιλιγγιώσι Δέσποινα, ὕμνον κατ' αξίαν προσφέρειν σοι.

Ωδή ε'

Εξέστη τά συμπαντα

Μερίδα Πανεύφημε, τήν αγαθήν προέκρινας, πάντα παριδούσα τά τού βίου, δόξαν καί πλούτον, ενός γάρ χρεία εστί, μέριμναν καί τύρβην τών πολλών, σύ απεσκοράκισας, τήν Μαρίαν ζηλώσασα.

Ω ξένον τεράστιον! νεκρά μέν εν τώ μνήματι, θαυματα τελεί δ' ὡσπερ τίς ζώσα, κρείττονα λίαν ή κατά άνθρωπον, αιμάτων εκβλύζουσα κρουνοῦς, εις ένδειξιν μείζονα, ότι ζώσιν οι δίκαιοι.

Συνούσα τώ Κτίστη σου, εν ουρανοῖς πανεύφημε, έντευξιν ποιού υπέρ τών πίστει, ανευφημούντων τήν θείαν μνήμην σου, μάρτυς Ευφημία τού Χριστού, υπέρ ού τό αίμά σου, ὡσπερ θύμα εξέχεας.

Θεοτοκίον

Ανύμφευτε Δέσποινα, τών Προφητών η πρόρρησις, ὄντως επί σοί πέρας λαωβάνει, καί γάρ συνέλαβες εν τή μήτρα τή σή, τόν Λόγον τόν άναρχον Πατρός, ως ο θεῖος σύλλογος, τουτωνί προεκήρυξε.

Ωδή ς'

Τήν θείαν ταύτην

Ως άνθος χόρτου η πάνσεμνος, ορώσα Ευφημία ρεόμενα, πάντα τά γήϊνα,

δίκην σκυβάλων κατέπτυσεν, ἵνα Χριστόν κερδήσῃ, ὄνπερ ἐπόθησε.

Καθείλες Κόρη τόν δράκοντα, τόν μέγαν καί πολλά επαιρόμενον, καί κατεβύθισας, ἐν τοῖς κρουνοῖς τῶν αἱμάτων σου, τόν καθ' ἡμῶν δολίως μηχανευόμενον.

Ορώντες Μάρτυς ὡς ἡδυσμα, ἐν μέσῳ σου τό λείψανον κείμενον, τό ιερώτατον, πνευματικῶς ευωχούμεθα, αγιασμόν καί ρώσιν ἀπαρυόμενοι.

Θεοτοκίον

Ξενίζεις πάντας τῷ τόκῳ σου, Παρθένε Παναγία Θεόνυμφε, ὦ! πῶς ἀπείρανδρος, οὔσα πρό τόκου γεγέννηκας, καί μετὰ τόκον πάλιν ἔμεινας ἀφθορος.

Κοντάκιον Ἦχος β'

Αγώνας ἐν ἀθλήσει, αγώνας ἐν τῇ πίστει κατεβάλου θερμῶς ὑπέρ Χριστοῦ τοῦ νυμφίου σου, ἀλλά καί νῦν, ὡς τάς αἰρέσεις, καί τῶν ἐχθρῶν τό φρύαγμα, ἐν τοῖς ποσὶ τῶν βασιλέων ἡμῶν υποταγῆναι πρέσβευε διὰ τῆς Θεοτόκου, ἡ ὑπὸ ἐξακοσίων τριάκοντα θεοφόρων Πατέρων Ὄρον λαβούσα, καί φυλάττουσα πανεύφημε.

Ο Οἶκος

Τί τῶν σῶν ἀθλημάτων, ἢ τί τῶν σῶν κατορθωμάτων, ἢ τί τῆς σῆς παρθενίας, ἢ τοῦ βίου τοῦ ἀμέμπτου σου θαυμάσειέ τις πρότερον; σύ γάρ εὐφρανᾶς τόν Πατέρα, ὡς τῷ Υἱῷ νυμφευθεῖσα, τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ σαυτήν κατακοσμήσασα, Τίς ἱκανοί πρός ταῦτα, τίς λέγειν νῦν ἰσχύσειεν, ὅσαι σε περιλάμπουσιν ἀρεταί μή υποδύουσαι; ὡς ἐξ ἀνατολῆς γάρ ἐκ τάφου ἀνατέλλουσα, παντί φαίνεις, καί ἀκτινοβολεῖς ἐν γῇ καί θαλάσῃ, καί ἐπὶ πάσαν ἡπείρον ἀγιάζεις καί μυρίζεις τὰ πέρατα, διό Τόμον πεπίστευσαι, ὑπὸ ἐξακοσίων τριάκοντα θεοφόρων Πατέρων Ὄρον λαβούσα, καί φυλάττουσα Πανεύφημε.

Συναξάριον

Τῇ ΙΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος καί πανευφήμου Ευφημίας.

Στίχοι

- Δίκαζε μάρτυς τοῖς ὅροις, καί κειμένη,
- Κυρούσα πίστιν, ἥς ἐνήθλησας πόθῳ.
- θέσκελον ἐνδεκάτῃ Ὄρον ἐμπεδοί Ευφημίῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Κινδέου τοῦ πρεσβυτέρου.

Ο ὁσῖος Λέων, ὁ ἐν τῇ μάνδρᾳ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Οι ἅγιοι μάρτυρες Μαρκιανός καί Μαρτυροκλῆς ὁ μὲν μαχαίρα, ὁ δὲ τοξευθεῖς τελειοῦνται.

Ο όσιος Νικόδημος, ο εν τοῖς Ορίοις τῆς τοῦ Βατοπεδίου Ιερᾶς μονῆς ασκήσας, καί διδασκαλος τοῦ θείου Γρηγορίου τοῦ Παλαμά χρηματίσας, διά τῆς κατὰ Χριστόν φιλοσοφίας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ὡν ταῖς πρεσβείαις εἴημεν ἅπαντες περιφρουρούμενοι. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'
Οὐκ ἐλάτρευσαν

Ράον ἔφερες, βασάνων τήν δριμύτητα, Μάρτυς πανεύφημε, ἐν στερροτάτῳ νοῖ, ἐξ ὕψους λαμβάνουσα θείαν βοήθειαν, ὅθεν ἔψαλλες, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ.

Ἡ πανεύφημος, Ἀμνάς καί καλλιπάρθενος, πάντας ἐκάλεσε, πρὸς εὐωχίαν αὐτῆς, διό καί εὐφράνθητε πανηγυρίζοντες, καί κραυγάσατε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ.

Σύ διήλεγξας, τοῦ Εὐτυχούς τήν ἀνοίαν, τοῦ δυσστηχέσαντος, περὶ το σέβας κακῶς, δεινοῦ Διοσκόρου τε Μάρτυς πανεύφημε, ἀναμέλπουσα, Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Ἰλεὼν μοι, τὸν Υἱὸν σου Παναμώμητε, ποιήσον δέομαι, καί μὴ παρίδῃς σεμνή, δεήσεις καί δάκρυα θερμῶς προχέοντι, καί κραυγάζοντι, Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὡδή η'
Παῖδας εὐαγείς

Ἔστης πρὸ βημάτων Εὐφημία, τυράννων παρανομούντων ἀνδρικώτατα, τὸν Χριστόν κηρύπτουσα, Θεὸν τε καί ἄνθρωπον, διπλοῦν ἐν ταῖς θελήσεσιν ἅμα καί φύσεσι, καί κράζουσα, Ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὑλὴν γεηράν ἀπεποιήσω, Χριστόν τὸν νυμφίον σου ἐπιποθήσασα, οὐτινος τοῖς ἰχνεσι, Μάρτυς ἠκολούθησας, διό καί συναγάλλῃ νῦν, αὐτῷ κραυγάζουσα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φρίπτω κατὰ νοῦν ἀναλαμβάνων, τοὺς πόνους σου τοὺς δεινοὺς καί τὰ παλαίσματα, οἷς ἐνεκαρτέρησας, γυναικίῳ σώματι, διά πολλήν ἀγάπην, Μάρτυς πανεύφημε, Πατρός τε καί Υἱοῦ καί τοῦ θείου, Πνεύματος τοῦ μόνου, Θεοῦ τρισυποστάτου.

Θεοτοκίον

Ὅρμος γαληνὸς μόνη ἐδείχθης, Παρθένε χειμαζομένων καί προσφύγιον, ἐνθα καταφεύγοντες, οἱ κλυδωνιζόμενοι, ἐν τῷ τοῦ βίου κλύδωνι περισωζόμεθα, διό σε κατὰ χρέος ὑμνοῦμεν, καί δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ'
Ἄπας γηγενής

Νούς ουκ εξαρκεί, καί λόγος ανθρώπινος εκδιηγήσασθαι, τάς υπερφυεῖς τιμάς, καί δόξας Μάρτυς ἄσπερ απείληφας, συμβασιλεύειν ἀληκτα Χριστῷ πανεύφημε, κατ' ἀξίαν, ἀθλων δέ κεκλήρωσαι, ακηράτου τρυφῆς απολαύουσα.

Μύρω νοητῷ, εχρίσθης Πανεύφημε του θείου Πνεύματος, καί μυρίζεις πάντοτε, τῶν προσιόντων σοι μετά πίστεως, ψυχάς ομοῦ καί σώματα, καί πάσαν αἴσθησιν, δι' ἧς πόρρω, αποσκορακίζεται, ο δυσώδης εχθρός καί παμπόνηρος.

Ιεροπρεπῶς, τήν σήν ἀξιάγαστον πανηγυρίζομεν, καί φαιδρᾶν πανήγυριν, ἐν τῷ πανσέπτωναώσου σήμερον, ἐν ὧπερ συνηθροίσθημεν, χειραγωγία πολλή, τοῦ ποιμένου, τοῦ καλοῦ πανεύφημε, υπέρ οὗ εκδυσώπει τόν Κύριον.

Ἀναρχε Τριάς, τοὺς θεολογούντάς σε σκέπε καί φύλαττε, ἔχεις γάρ πρεσβεύουσαν, περί τήν δόξαν τῆς σῆς λαμπρότητος, μετά Μαρτύρων πάντοτε, τήν καλλιπάρθενον, Ευφημίαν ἥσπερ τά μνημόσυνα, εκτελούντες πιστῶς ευφραινόμεθα.

Θεοτοκίον

Φωνήν σοι ἀγνή, προσάγομεν Δέσποινα, πόθω βοώντές σοι, Χαίρε θρόνε πύρινε, υψίστου χαίρε Θεοῦ παλάτιον, ὃ ο Δαυῖδ προέγραψεν, ὅρος πιώτατον, Αποστόλων, χαίρε ἡ ευπρέπεια, καί ἡμῶν τῶν ψυχῶν τό διάσωμα.

Εξαποστειλᾶριον
Επεσκέψατο ἡμᾶς

Καί θανούσα ζωηρόν, αιμάτων μύρον ἐβλυσας, ὡς ἐν Θεῷ ζῶντι ζῶσα, καί τῶν δογμάτων τοῦ Χριστοῦ, τάς πλάκας ταῖς ἀγκάλαις σου, Ευφημία κατέχεις, διό ευφημούμέν σε.

Θεοτοκίον

Ο Θεός ἡμῶν Ἀγνή, καταφυγὴν καί δύναμιν, καί βοηθον σε παρέσχεν, ἐν ταῖς θλίψεσιν ἡμῶν, καί ἐν ταῖς περιστάσεσι, πάντας οὖν ἡμᾶς ρύσαι, ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ', δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος πλ. α'
Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς

Χαίροις παρθενομάρτυς Χριστοῦ, ἡ ἐξ Εὔας ὡσασθήρ ἀνατείλασα, καί πάσαν τήν οἰκουμένην φωταγωγούσα φαιδρῶς, ψυχῆς διαυγεία καί φαιδρότητι, δι' ἧς θεῖον θέσπισμα, τῶν Πατέρων κεκύρωται, καί κατηργήθη, Ευτυχούς γλώσσα βλάσφημος Διοσκόρου τε, τοῦ δεινοῦ καί παράφρονος, Χαίροις ἡ

αποστάζουσα, κρουνοὺς τῶν αἱμάτων σου, καθαρικοὺς μολυσμάτων, ἐκ τῶν
αγίων λειψάνων σου, Χριστοῦ τῇ δυνάμει, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ, τό
μέγα ἔλεος. (Δίς)

Δεῦτε τῆς Αθλοφόρου Χριστοῦ, μετ' ἐγκωμίων τελουμένην πανήγυριν,
ορώντες συνευφρανθώμεν, πνευματικῶς ἐν χαρὰ, καί πανευφροσύνῳς
εορτάσωμεν, αὐτὴ γάρ κατέβαλε, τό ἀγέρωχον φρόνημα, τῶν τυραννούντων,
τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, ὅθεν ἤρατο, κατ' αὐτῶν μέγα τρόπαιον, Ταύτην
γούν ευφημήσωμεν, ευφήμοις ἐν ἁσμασι, τὴν καλλιπάρθενον κόρην, τῆς
ευφημίας φερώνυμον, Χριστόν δυσωπούντες, τοῦ δωρήσασθαι τῷ κόσμῳ, τό
μέγα ἔλεος.

Ὅρους παραλαβούσα σεμνή, ἔνδον τοῦ τάφου, ευσεβῶν κακοδόξων τε,
κατείχες ἐν ταῖς χερσί σου, ὅν οἱ Πατέρες καλῶς, ἀνωθεν πνευσθέντες
συνεξέθεντο, τὸν δὲ κατεπάτησας, ὡς ψευδὴ καί ἀντίθεον, τῶν κακοδόξων,
οὓς εἰς τέλος κατήσχυνας, ὅθεν ἅπαντες, ευσεβῶς ευφημούμέν σε, χαίροντες
ἐν τῇ μνήμῃ σου, οὓς μάρτυς ὁ πρόεδρος, ὁ ἱερός Βυζαντίων, ἐπισυνήγαγε
σήμερον, διό τὸν Σωτῆρα, ἐκδυσώπησον δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Πάσα γλῶσσα κινεῖσθω πρὸς ευφημίαν, τῆς πανευφήμου Ευφημίας, ἅπαν
γένος καί ἡλικία πάσα, νεανίσκοι καί παρθένοι, τὴν Χριστοῦ
παρθενομάρτυρα, ἐγκωμίοις καταστέψωμεν, νομίμως γάρ ἀνδρισαμένη, καί
τό χαύνον τοῦ θήλεος ἀπορρίψασα, δι' ἀθλητικῶν πόνων, τὸν τύραννον
ἐχθρόν καταβέβληκεν, ουρανίῳ δὲ καί θείῳ στέφει κοσμηθεῖσα, αἰτεῖται τῷ
νυμφίῳ καί Θεῷ, δωρηθῆναι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος πλ. δ'

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τῶν δούλων σου, καί λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ
πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικά, καί ἐκ τοῦ Κανόνος ἡ γ' καί ς' Ὁδῇ.

Ο Απόστολος

Ἀδελφοί, συνεργοῦντες παρακαλούμεν...

Ζήτηι τὴ δεκάτη ἑκτη Κυριακή

Ευαγγέλιον κατὰ Λουκάν

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἡρώτα τις τῶν Φαρισαίων τὸν Ἰησοῦν, ἵνα φάγῃ μετ'
αυτοῦ...

Ζήτηι τὴ Δευτέρα τῆς Δ' Εβδομάδος

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλουία.

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Πατέρων Πρόκλου καί Ιλαρίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Πολυειδέσι βασάνοις ἐγκατεστήσαντες, φωτοειδεῖς στεφάνους, ἐκομίσασθε ἄμφω, Ιλάριε καί Πρόκλε, ὅθεν υμῶν, τήν πανέορτον μνήμην πιστῶς, ἐπιτελούμεν δεόμενοι ἐκτενῶς, τοῦ πρεσβεύειν υπέρ πάντων ἡμῶν.

Τοὺς σπαραγμοὺς τῆς σαρκὸς σου Πρόκλε υπήνεγκας, τήν δι' αἰῶνος λήξιν, προορώμενος μάκαρ, καί τήν τοῦ Παραδείσου διαγωγὴν, καί τό φῶς τό ἀνέσπερον, ἐν ᾧ υπάρχων ἰκέτευε καί ἡμᾶς, φωτισθῆναι τοὺς τιμώντάς σε.

Καθάπερ δύο φωστήρες κόσμον φωτίζετε, τῇ τῶν θαυμάτων αἰγλῇ, αθλοφόροι Κυρίου, Ιλάριε καί Πρόκλε, τόν σκοτασμόν, τῶν παθῶν ἐκδιώκοντες, ὅθεν ἡμᾶς ἀνυμνοῦμεν περιχαρῶς, εορτάζοντες τήν μνήμην υμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεομακάριστε Κόρη τὰς ἱεσίας ἡμῶν, ὡς ευμενὴς προστάτις, τῶν πιστῶν Θεοτόκε, προσάγουσα τῷ Κτίστῃ, τόν ἱλασμόν, διαμεῖβου τοῖς δούλοις σου, ὡς παντελὴς σωτηρία καί ἱλασμός, τῶν ψυχῶν ἡμῶν Θεόνυμφε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα τοῦ σου Υἱοῦ καί Θεοῦ, καί τήν μακροθυμίαν, τοῦτου ἀποσκοπούσα, ἔλεγες θρηνοῦσα, Μήτηρ ἀγνή, Οἶμοι! τέκνον γλυκύτατον, τί ταῦτα πάσχεις ἀδίκως Λόγε Θεοῦ, ἵνα σώσης τό ἀνθρώπινον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Αγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σεπτοῖς Ἀθληταῖς σεπτὸν εἰσφέρω μέλος. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Τριστάτας κραταιούς

Συνόντες τῷ Θεῷ, καί ταῖς θείαις ἀκτίσι, πυρσευόμενοι αεί, γενναῖοι Ἀθληταί, τήν ψυχὴν μου φωτίσατε, μέλποντος τήν φωτοφόρον, καί σεπτὴν υμῶν ἀθλησιν, κατανύξει καρδίας μακάριοι.

Επτέρωσεν υμάς, ο ουράνιος πόθος, όθεν πάντα τά τερπνά, τού βίου
Αθληταί, ελογίσασθε σκύβαλα, νεύσεσι ταίς πρός τό θεϊόν, θεωθέντες καί
άπασαν, τών αθέων ισχύν ταπεινώσαντες.

Πυρί θεαρχικής, αναφθέντες Τριάδος, δυσσεβείας τήν πυράν, εσβέσατε
Σοφοί, τών αιμάτων τοίς ρεύμασιν, όθεν ταίς τών ιαμάτων, καθαραίς
επομβρήσεσι, τών παθών ημών ρύτπον εκπλύνετε.

Τήν άλυτον ζωήν, τήν ουράνιον δόξαν, Παραδείσου τήν τρυφήν, τό φώς τό
νοητόν, τήν τερπνήν αγαλλίασιν, Μάρτυρες επιζητούντες, τών δεινών
υτηνέγκατε, τρικυμίαν γενναίω φρονήματι.

Ουράνιοι χοροί, τήν υμών καρτερίαν, κατεπλάγησαν σοφοί, αικίσεις γάρ
σαρκός, καί πολύπλοκα βάσανα, Μάρτυρες γενναιοφρόνως, υτηνέγκατε
χαίροντες, καί εχθρού τήν κακίαν συντρίβοντες.

Θεοτοκίον

Ιόν τών ακών, τής προμήτορος Εύας, Γαβριήλ σοι προσφωνών, τό Χαίρε
αληθώς, εξετίναξε Δέσποινα, μόνη γάρ τόν αναιρέτην, τής κακίας τού όφεως,
υπέρ νούν τε καί λόγον εκύησας.

Ωδή γ'

Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει

Σοφία λόγον, θεϊκών τούς ασόφους διήλεγξας, καί στρεβλώσεις τής σαρκός,
ισχύϊ Πνεύματος ήνεγκας, Πρόκλε παμμακάριστε, μάρτυς θεόπνευστε.

Αναρτηθέντα, ωμοτάτους κελεύει σε ξέεσθαι, ο παράφρων πρός Θεόν, ψυχής
τά όμματα τείνοντα, καί τή καρτερία σου, καλλωπιζόμενον.

Θλάσιν ανδρείως, τών μελών καθυπέμεινας πάνσοφε, αίματι δέ τήν πυράν,
τής ασεβείας απέσβεσας, Πρόκλε δυναμούμενος, τή θεία χάριτι.

Θεοτοκίον

Λύσον Παρθένε, τόν δεσμόν τών κακών μου συνδέουσα, τή στοργή με τού εκ
σου, τεχθέντος Λόγου πανάμωμε, καί σώσόν με Δέσποινα, ταίς ικεσίαις σου.

Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού
Πατρός, ενυποστάτῳ σοφία Χριστέ, ου γάρ εστιν Άγιος, πλήν σου
φιλόανθρωπε».

Κάθισμα 'Ηχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ιλάριον πιστοί, καί τόν ένδοξον Πρόκλον, αθλήσαντας στερρώς, καί εχθρόν
καθελόντας, συμφώνως τιμήσωμεν, τόν Χριστόν μεγαλύνοντες, ούτοι
θαύμασι, τών παθημάτων τό σκότος, εκδιώκουσι, φωταγωγούντες τούς
πίστει, αυτοίς προσπελάζοντας.

Θεοτοκίον

Ελπίς Χριστιανών, Παναγία Παρθένε, ὃν ἔτεκες Θεόν, υπέρ νούν τε καί λόγον, απαύστως ικέτευε, σύν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δούναι ἄφεσιν αμαρτιῶν ἡμῖν πάσι, καί διόρθωσιν, βίου τοῖς πίστει καί πόθῳ, αἰί σε δοξάζουσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἄσπιλος αμνάς, τόν αμνόν καί ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν, ἐπὶ ξύλου ορώσα, θρηνούσα εφθέγγετο, μητρικῶς ολολύζουσα, Πῶς ἐνέγκω σου, τήν υπέρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καί τά ἐκούσια πάθη, Θεέ υπεράγαθε;

Ὡδή δ'

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Ἡ κολούθει σου τοῖς λόγοις, τό τοῦ πράγματος βέβαιον, ὁ γάρ αιμοβόρος, εἶργετο προβαίνειν τοῖς ἔμπροσθεν, ἕως Χριστόν τόν τῶν ὅλων μόνον Κύριον, ὠμολόγησε, Πρόκλε Θεόν υπεράγαθον.

Τεταμένος σύ τῷ ξύλῳ, καί ἱμάσι πεδούμενος, καί ποικιλοτρόπως, Μάρτυς ταῖς αἰκίαις βαλλόμενος, θεοῖς ἀψύχοις τό σέβας οὐ προσένειμας, ἐν Κυρίῳ Θεῷ σου, σαφῶς δυναμούμενος.

Ἀηττήτω παρρησία, καί γενναίῳ φρονήματι, ἀθλοφόρε Πρόκλε, ἑστης πρό βημάτων τήν σάρκωσιν, διαπρυσίως κηρύττων τοῦ κενώσαντος, εαυτόν μέχρι δούλου, μορφῆς Λυτρωτοῦ ἡμῶν.

Ἰταμός μέν ὁ διώκτης, τοῖς σοφοῖς ἐπεδείκνυε, τῶν βασάνων εἶδη, καί τόν βιαιότατον θάνατον, ἀκαταπλήκτους δέ βλέπων καταπλήττετο, καί τήν ἥτταν ὁρῶν εαυτοῦ ἐμωραίνετο.

Θεοτοκίον

Συντριβέν τή παραβάσει, τῶν χειρῶν σου τό ποίημα, κατοικτεῖρων Λόγε, μήτρان ἀπειρόγαμον ὠκησας, καί ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις προελήλυθας, ἀφθαρσίας καινίζων, οδοῦς τοῖς εἰδόσι σε.

Ὡδή ε'

Σύ Κύριέ μου φῶς

Σύ Κύριε Ἰσχύς, τῶν Μαρτύρων καί στήριγμα, σύ Ἄγιε τοῖς Ἀγίοις, ἀδιάσειστον τείχος, ἀθλούσι προθυμότατα.

Ερωτι θεϊκῶ, τήν ψυχὴν πυρακτούμενος, υπέφερες ταῖς λαμπάσι, φλογιζόμενος Πρόκλε, παμμάκαρ ἀξιάγαστε.

Πύρ μόνον δειλιῷ, τό αἰώνιον ἐκράζεις, φλεγόμενος μάρτυς Πρόκλε, προσταγαῖς τοῦ τυράννου, καί γνώμῃ θανατούμενος.

Θεοτοκίον

Τίς δύναται τό σόν, ἐρμηνεύσαι μυστήριον, ὡ Δέσποινα Θεοτόκε; τόν γάρ Κτίστην τῶν ὅλων, ἀφράστως ἐσωμάτωσας.

Ὡδή ς'

Ἦλθον εἰς τὰ βάθη

Οὐ πύρ οὐδὲ μάστιγες οὐ θήρες, οὐδὲ θανάτου πείρα, γενναιότατοι υμᾶς χωρίσαι, τῆς τοῦ Θεοῦ καθαρὰς αμώμου τε, ἀγαπήσεως κατίσχυσε.

Νόμοις ἐγκωμίων οὐ δουλεύει, ἡ τῶν Μαρτύρων ὄντως, μέχρι αἵματος ἀνδραγαθία, μόνος αὐτοὺς, ὁ δοξάζων Κύριος, μεγαλύνειως θεράποντας.

Εὐπλῶς τό πέλαγος περώνντες, τῶν χαλεπῶν βασάνων, προσωρμίσθητε πρὸς θεῖον ὄρμον, τῆς ἐν Χριστῷ, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, αἰδίου ἀπολαύσεως.

Θεοτοκίον

Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἀνεβόα, ὁ Ἡσαΐας πάλαι, βουλῆς Ἄγγελον μεγάλης τίκτει, Ἐμμανουήλ, τὸν Θεὸν καὶ Κύριον, καὶ Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ φθορὰς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου πολυέλεε».

Συναξάριον

Τῇ ΙΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων μαρτύρων Πρόκλου καὶ Ἰλαρίου.

Στίχοι

- Ἦνεγκε γυμνὸς πυκνὰ ὁ Πρόκλος βέλη.
- Ξίφει δὲ Ἰάριος ἐτμήθη κάραν.
- Δωδεκάτῃ βέλος εἶλε Πρόκλον, ξίφος Ἰαρίον τε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Μιχαήλ τοῦ Μαλεΐνου, ὅς ἐχρημάτισε Πατὴρ πνευματικὸς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἀθῶ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Σεραπίωνος, καὶ τῶν Ἀγίων μαρτύρων Ἀνδρέου τοῦ στρατηλάτου, Ἡρακλείου, Φαύστου, Μηνά, καὶ τῆς συνοδείας αὐτῶν, καὶ τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Μάμαντος, πέραν ἐν τῷ Σίγματι.

Ἡ ἀγία Βερονίκη ἡ ἀιμορροοῦσα, ἦν ἰάσατο ὁ Χριστός, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

Ἀβραμιαῖοι ποτέ

Σώματα τοῖς αἰκισμοῖς, ἐκδεδωκότες πόθῳ, τοῦ σαρκωθέντος Λόγου Μάρτυρες, πρὸς τούτου τὸν στέφανον, τὸν τῆς δικαιοσύνης ἐδέξασθε εικότως.

Φωτὶ τῷ θείῳ τὸν νοῦν, πεφωτισμένοι πίστει, βασανῶν σκότος παρεδράμετε, βοῶντες πανεύφημοι, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἰ.

Έρρει χειλέων τών σών, μελισταγών λογίων, παμμάκαρ Πρόκλε θείον ίαμα, ποτίζον τούς μέλποντας, ο τών Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Ρώμη τή θεία τόν νούν, οχυρωθείς βασάνων, πικράς ιδέας εκαρτέρησας, κραυγάζων Ιλάριε, ο τών Πατέρων ημων Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ως τών κτισμάτων Αγνή, αγιωτέρα κύεις, τόν πάντων Κτίστην διαμένουσα, Παρθένος αμίαντος, ευλογημένη αεί, Μήτηρ δεδοξασμένη.

Ωδή η'

Λυτρωτά τού παντός

Μετά πλείστας βασάνους τοξεύμασιν, ανημέροις εχθρός σε προδίδωσιν, υφ' ών κατατεμνόμενος, παναοίδιμε Πρόκλε, χαίρων εις χείρας, τού Θεού εναπέθου τό πνεύμά σου.

Επληγώθη τό τίμιον σώμά σου, ανενδότοις τοξεύμασιν Άγιε, καί ανιάτως έπληξε, δυσμενείς ασωμάτους μή μελωδούντας, Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Λαμπρυνόμενος αίγλη τής χάριτος, ώσπερ λίθος εν γή κυλιόμενος, συνέτριψας Ιλάριε, οχυρώματα πλάνης μέλπων συντόνως, Ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Οι κρουνοί τών αιμάτων σου ρεύσαντες, ασεβείας τό πύρ εναπέσβεσαν, τούς δέ πιστούς κατήρδευσαν, μελωδούντας απαύστως, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Σαρκωθείς εξ αχράντων αιμάτων σου, ο Θεός ο ποιήσας καί πλάσας με, Θεοκυήτορ Δέσποινα, ανεκτήσατο κόσμον ούτω βοώντα, Ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός παντοδύνα με, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί edίδας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Ίδε φωταυγής καί Ιερά καί εύσημος, τών Μάρτύρων μνήμη έλαμψε, πάσαν τήν γήν φωταγωγούσα, τόν ζόφον τής κακίας εξαίρουσα, καί νέφη τών ψυχών απελαύνουσα, καί ιαμάτων χάριν βρύουσα.

Ως δύο μαζοί πνευματικοί προχέετε, ιαμάτων γάλα Άγιοι, πάσαν εκτρέφοντες καρδίαν, πικρίαν νοσημάτων διώκοντες, καί πάθη χαλεπά θεραπεύοντες, όθεν αξίως μακαρίζεσθε.

Σταγόσιν αιμάτων Αθληταί φοινίζαντες, αλουργίδα παναοίδιμοι, ταύτην
ωραίως τε φορούντες, Χριστῷ συμβασιλεύετε πάντοτε, τῷ μόνῳ Βασιλεῖ καί
Θεῷ ἡμῶν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου ικετεύοντες.

Ἡ γῆ ἐπευλόγηται ὑμῶν τοῖς αἵμασι, καί λειψάνων καταθέσεσι, τῶν
πρωτοτόκων δ' Ἐκκλησία, τοῖς πνεύμασιν ἐνθέως φαιδρύνεται, ἐν ἡ μετὰ
Μαρτύρων ὡς Μάρτυρες, ὑπὲρ τοῦ κόσμου ικετεύσατε.

Θεοτοκίον

Φωτὸς οικητήριον ἀγνή γεγένησαι, Παναγία Μητροπάρθενε, τοῦ διὰ σου
ἐπιφανέντος, ἐν ὕλῃ ὁρωμένη τοῦ σώματος, καί πάντας τοὺς ἐν σκότει
φωτίσαντος, ὅθεν σε πίστει μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσωκίσατο, συ δὲ
Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν
ἐξήνηθας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Καί ἡ λοιπὴ, Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡ Σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, καί τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν
Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστών μεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
προσόμοια ἀμφοτέρων ἀνά γ'.

Στιχηρά τοῦ Ἀρχαγγέλου

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Γαβριήλ ὁ μέγιστος ὁ νοῦς, ὁ θεοειδέστατος, ὁ φωταυγὴς καί σωτήριος, φῶς
το τρισήλιον, καθορά καί μέλπει, σὺν ταῖς ἀνω τάξεσι, το θεῖον καί φρικῶδες
μελῶδημα, καθικετεύει τε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καί τό
μέγα ἔλεος.

Τό μέγα μυστήριον τό πρὶν, τοῖς Ἀγγέλοις ἀγνωστον, καί πρό αἰώνων
τηρούμενον, μόνος πεπίστευσαι, Γαβριήλ καί τούτο, τὴ μόνη τεθάρρηκας,
Ἀγνη εἰς Ναζαρέτ ἀφικόμενος, μεθ' ἧς ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν,
τὴν εἰρήνην, καί το μέγα ἔλεος.

Φωτὸς ὢν ἀνάπλεως αἰεί, καί ποιῶν το θέλημα, καί ἐκτελὼν τὰ προστάγματα,
τοῦ Παντοκράτορος, ἀρχηγέ Ἀγγέλων, Γαβριήλ πανάριστε, τοὺς πόθῳ σε
τιμώντας περίσωζε, αἰεί αἰτούμενος, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν

ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Στιχηρά τού Οσίου

Ήχος πλ. δ'
Ω τού παραδόξου

Πάτερ θεοφόρε Στέφανε, θεία φρονήσει τόν νούν, οχυρώσας λαμπρότατα, τόν θυμόν ανδρεία τε, σωφροσύνη τήν έφεσιν, δικαιοσύνη άπασαν δύναμιν, ψυχής ιθύνας φιλοσοφώτατα, άρμα τερπνότατον, αρετών συνήρμους, ού επιβάς, χαίρων ανελήλυθας, πρόσ ύψος ένδοξε.

Πάτερ θεηγόρε Στέφανε, θεολογία τόν νούν, κατελάμπρυνας Όσιε, δορυφόρον οιά περ, τόν θυμόν προτεινόμενος, κατά βλασφήμων μάκαρ αιρέσεων, επιθυμία τρυφής τής άνωθεν, ής κατηξίωσε, μετασχείν θεσπέσιε, παρεστηκώς, θρόνω τού Παντάνακτος, καί Παντοκράτορος.

Πάτερ θεωρρήμον Στέφανε, δι' εγκρατείας τόν νούν, πιεζόμενος πάντοθεν, πρόσ τό πρώτον αίτιον, ανατρέχειν άνέπεισας, καί κατευνάσας, κόσμου τον τάραχον, καί τούς θορύβους αποσεισάμενος, νού καθαρότητι, συνεκράθης πάντοτε, πρόσ εφετών, όντως τό ακρότατον, θεόφρον Όσιε.

Τής Αγίας Μάρτυρος

Ήχος πλ. δ'
Ω τού παραδόξου θαύματος

Άστρον ημίν φαεινότατον, εκ τής Περσίδος σεμνή, Γολινδούχ εξανέτειλας, αρετών λαμπρότησι, καί τών άθλων φαιδρότησι, τήν οικουμένην, περιουγάζουσα, καί αθείας νύκτα διώκουσα όθεν τήν μνήμην σου, τήν φωσφόρον σήμεραν, περιχαρώς, πίστει εορτάζοντες, υμνολογούμεν σε.

Θείαις σεμνή εισηγήσεσιν, έγνως Χριστόν τόν Θεόν, τοίς εν γή ενδημήσαντα, καί τής διανοίας σου, φωτισθείσα τά όμματα, πρόσ πάσαν πάλνη, τομώς εχώρησας, τών αοράτων, εχθρών καί ώλεσας, τούτων τό φρύαγμα, όθεν διαδήμασι, νικητικοίς, έστεπέ σε Κύριος, ο υπεράγαθος.

Άπληγον τόν νούν ετήρησας, εν τώ πληγαίς ομιλείν, καί χρονίαις καθείρξεσιν, Αθληφόρε ένδοξε, κατωτάτω εν λάκκω δέ, απορριφείσα, ημέραις πλείοσι, τροφήν ετρέφου, μή διαρρέουσας, δράκοντα δόλιον, κεκτημένη σύννοικον, εκ τής αυτού, βλάβης ανενόχλητος, Μάρτυς προσμείνασα.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Συγχάρητε ημίν άπασαι αι τών Αγγέλων ταξιαρχίαι, ο πρωτοστάτης γάρ υμών, καί ημέτερος προστάτης, ο μέγας Αρχιστράτηγος, τήν σήμεραν ημέραν, εν τώ σεπτώ αυτού τεμένει, παραδόξως εποπτανόμενος αγιάζει,

Ὅθεν κατὰ χρέος ανυμνοῦντες αὐτόν βοήσωμεν, Σκέπασον ἡμᾶς ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου, μέγιστε Γαβριήλ Ἀρχάγγελε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ουδεὶς προστέχων ἐπὶ σοί, κατησχυμμένος ἀπὸ σοῦ εκπορεύεται, ἀγνή Παρθένε Θεοτόκε, ἀλλ' αἰτεῖται τὴν χάριν, καὶ λαμβάνει τὸ δῶρημα, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Νοῦς ο προαιώνιος, φῶς υπεστήσατο δεύτερον, Γαβριήλ σε μεθέξουσιν, ἐνθέοις φωτίζοντα, πάσαν οἰκουμένην, καὶ τὸ ἀπ' αἰῶνος, ἀνακαλύπτοντα ἡμῖν, θεῖον καὶ μέγα ὄντως μυστήριον, ἐν μήτρᾳ σωματούμενον, παρθενικὴ τὸν ἀσώματον, καὶ γενόμενον ἄνθρωπον, εἰς τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Στίχ. Ο ποιὼν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα

Θρόνῳ παριστάμενος, τῆς τρισηλίου θεότητος, καὶ πλουσίως λαμπόμενος, ταῖς θεαῖς λαμπρότησι, ταῖς ἐκπεμπομέναις, ἀπαύστως ἐκείθεν, τοὺς ἐπὶ γῆς ἁρμονικῶς, χοροστατοῦντας καὶ ευφημοῦντάς σε, παθὼν ἀχλύος λύτρωσαι, καὶ φωτισμῷ καταλάμπρυνον, Γαβριήλ Ἀρχιστράτηγε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον· Κύριε ὁ Θεὸς μου ἐμεγαλύνθης σφοδρᾶ.

Θραύσον τὰ φρυάγματα, τῶν ἐκ τῆς Ἄγαρ τῇ ποιμνῇ σου, συνεχῶς ἐπερχόμενα, Κόπασον τὰ σχίσματα, τὰ τῆς Ἐκκλησίας, Πράϋνον τὸν σάλον, τῶν ἀμετρήτων πειρασμῶν, Ρύσαι κινδύνων καὶ περιστάσεων, τοὺς πόθῳ σε γεραίροντας, καὶ σοῦ τῇ σκέπῃ προστρέχοντας, Γαβριήλ Ἀρχιστράτηγε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Ὡς Ταξιάρχης καὶ πρόμαχος, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἀρχηγός Ἀρχιστράτηγε, πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως, νόσων καὶ δεινῶν ἀμαρτημάτων ἐλευθέρωσον, τοὺς εἰλικρινῶς ανυμνοῦντας, καὶ αἰτουμένους σε ἐνδοξε, ἐναργῶς ὡς ἄυλος τὸν ἄυλον καθορῶν, καὶ τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς τοῦ Δεσπότου δόξης κακαταλαμπόμενος, Αὐτὸς γάρ φιλανθρώπως, σάρκα δι' ἡμᾶς ἐκ Παρθένου προσεῖληφε, σῶσαι βουληθεὶς τὸ ἀνθρώπινον.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Τῶν Ουρανίων στρατιῶν Ἀρχιστράτηγε, δυσωπούμέν σε αἰεὶ ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι, ἵνα ταῖς σαῖς δεήσεσι τειχίσῃς ἡμᾶς, σκέπη τῶν πτερύγων τῆς αὔλου σου δόξης, φρουρῶν ἡμᾶς προσπίπτοντας, ἐκτενῶς καὶ βοῶντας, Ἐκ τῶν

κινδύνων λύτρωσαι ημάς, ως ταξιάρχης τών άνω Δυνάμεων.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τού Αρχαγγέλου, καί τού Οσίου.

Ο Κανων τού Αρχαγγέλου, ού η Ακροστιχίς.

Ως παμμέγιστον τόν Γαβριήλ αινέσω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Ανοίξω τό στόμα μου

Ως φώς χρηματίζοντα, ταίς πρός τό φώς τό άκρότατον, αὔλοις μεθέξεσι, θείον καί άὔλον, ικετεύω σε, Αρχάγγελε τόν νούν μου, φωτίσαι πρεσβείαις σου, όπως υμνήσω σε.

Στησώμεθα σήμεραν, χορούς ενθέους γηθόμενοι, τόν πρώτον γεραίροντες, τών ασωμάτων Νοών, τόν τήν άρρητον, χαράν μεμνηνυκότα, εν κόσμω φοιτησασαν, δι' αγαθότητα.

Προστάτην σε μέγιστον, καί πρός Θεόν αντιλήπτορα, καί τείχος καί στήριγμα, Γαβριήλ έχοντες, οι ποθούντές σε, ρυόμεθα κινδύνων, καί βλάβης τού όφεως, ανευφημούντές σε.

Θεοτοκίον

Αγνήν σε πανάμωμε, ο Γαβριήλ ως εώρακε, τό Χαίρε σοι Δέσποινα, λαμπρώς εβόησεν, απειρόγαμε, βροτών η σωτηρία, Αγγέλων τό καύχημα, καί σεμνολόγημα.

Ο Κανών τού Οσίου, ού η Ακροστιχίς.

Σοί Στέφανε στέφανόν σοι ομώνυμον οίσομεν ύμνον.

Θεοφάνους.

Ἦχος β'
Εν βυθώ κατέστρωσε

Σοί τής σής Παμμάκαρ διδαχής, χρέος προσκομίζοντες, τήν αμοιβήν αποτεινομεν στέφανον, εγκωμίων πλέκοντες, σύ δέ ίλεως δεδεγμένος πανόλβιε, ταίς σαίς ικεσίαις, χάριν μοι παράσχου τήν τού Πνεύματος.

Ολεθρίων όρμημα παθών, Πάτερ κατεμάρανας, ως λογισμόν κεκτημένος θεόφρονα, ευμενής γάρ γέγονας, ευπροσήγορος, προσηνής τε καί κόσμιος, λόγω τής σοφίας, Στέφανε καί γνώσεως στεφόμενος.

Ιερώς εκόσμησας σαυτόν, Πάτερ διά γνώσεως, καί πρακτικής ενεργείας χαρίσματος, θεορρήμον Στέφανε, εφιέμενος, τών στεφάνων τῆς δόξης Χριστοῦ, ὅθεν τῆς ἐλπίδος, ἀρίστα παμμάκαρ ου διήμαρτες.

Θεοτοκίον

Τών κτισμάτων σύ ως αληθώς, υπερτέρα πέφηνας, τών ορατῶν καί αοράτων Πάναγνε, τόν γάρ Κτίστην τέτοκας ως ηυδόκησε, σαρκωθῆναι ἐν μήτρα σου, ὡ συν παρρησία, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο Κανών, οὐ η Ακροστιχίς.

Χαίροις Γολινδούχ, Μάρτυς ωραϊσμένη. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. β' Ὡς ἐν ἠπείρῳ

Χαρμονικῶς τῷ Δεσπότη ἐν οὐρανῷ παρεστῶσα ἐνδοξε καί ταῖς θείαις ἀστραπαῖς, λαμπομένη πάντοτε ἡμᾶς εὐπροσδέκτοις σου εὐχαῖς, Μάρτυς καταύγασον.

Ἀποφυγούσα τό σκότος τό περσικόν ως ἀστήρ ἀνέλαμψας, εὐσεβείας φαινός, καί πολλῶν ἐφώτισας ψυχὰς ἐπιγνώσει θεϊκή, θεομακάριστε.

Ιχνηλατούσα τό πάθος τοῦ ἀπαθούς, Γολινδούχ πανεύφημε, μαρτυρίου καλλοναῖς, σεαυτὴν ωραῖσας καί νύν, εἰς νυμφῶνα νοητόν εἰσῆλθες χαίρουσα.

Θεοτοκίον

Ρύπτου κακίας τὴν φύσιν ὁ πλαστοουργός, τὴν ἡμῶν βουλόμενος, ἐκκάθαραι ἐκ τῆς σῆς, καθαρὰς σεσάρκωται γαστρός, Θεοτόκε, διό πάντες σε δοξάζομεν.

Τού Αρχαγγέλου

Ωδή γ' Τούς σοὺς ὑμνολόγους

Μεθέξει φωτός αὔλοτάτου, ως αὔλος ὄντως Γαβριήλ, αὔλως φωτιζόμενος, φῶς καθοράσαι δεύτερον, τοὺς υλικοὺς ἐκάστοτε, βροτοὺς φωτίζων ὑμνοῦντάς σε.

Μεγίστης ευκλείας ἡξιώθης, τό μέγα μυστήριον ἡμῖν, ἀνακαλύψας μέγιστε, Ἀγγέλων δι' οὐ ἥρθημεν, οἱ ἀπὸ γῆς πρὸς μέγιστον, ὕψος μεγάλως τιμώντές σε.

Επίφανον πᾶσιν οὐρανόθεν, τοῖς πόθῳ ζητούσί σε αεί, καί παύσον τό κλυδώνιον, τό καθ' ἡμῶν κινούμενον, τών πειρασμῶν καί θλίψεων, ὡ Γαβριήλ Ἀρχιστράτηγε.

Θεοτοκίον

Γνωρίζων τό πάλαι κεκρυμμένον, μυστήριον Κόρη σοι ποτέ, ο Γαβριήλ
εκραύγαζε, Χαίρε Θεού παλάτιον, εν ώ οικήσας άπαντας, βροτούς θεώσει ως
εύσπλαγχνος.

Τού Οσίου

Εξήνθησεν η έρημος

Εξέλαμπεν ο βίος σου, θεοφόρε Στέφανε, ολολαμπής ως ήλιος, εν τώ κόσμω
καί κατεφώτισε, τούς σοί πίστει καί πόθω προσανέχοντας.

Φωτίζονται τά πέρατα, διδαχαίς σου Όσιε, ως γάρ φωστήρ εξέλαμψας,
θεοφόρε τή Εκκλησία Χριστού, εν ή εστερεώθη η καρδιά σου.

Αδούλωτον ετήρησας, τήν ψυχήν σου πάθεσι, καί ηδοναίς τού σώματος,
θεοφόρε Στέφανε τίμιε, διό νύν επαξίως ευφημούμέν σε.

Θεοτοκίον

Εφάνης καθαρότητι, ωσει κρίνον Δέσποινα, τών ακανθών εκλάμψασα,
λαμπηδόσι τής παρθενίας σου, εν μέσω Θεοτόκε πανσεβάσμιε.

Ο Ειρμός

«Εξήνθησεν η έρημος, ωσει κρίνον Κύριε, η τών Εθνών στειρεύουσα,
Εκκλησία τή παρουσία σου, εν ή εστερεώθη η καρδιά μου».

Τής Αγίας Μάρτυρος

Ωδή γ'

Ουκ έστιν Άγιος ως σύ

Ο νούς σου νεύσει προς Θεόν, όλως πεφωτισμένος, εμυήθη τά θεία,
Γολινδούχ καί ασφαώς, βεβαιωθείς εν αυτοίς, απιστίας, σκότος
απεκρούσατο.

Ισχύν θεμένη τόν Χριστόν, τή θεογενεσία προσεχώρησας Μάρτυς, καί τήν
κλήσιν ευσεβώς, ώσπερ τήν πίστιν τήν σήν ενηλλάξω, θείαις επινευσεσι.

Σοφών λογίων Ιεραίς, αναπτύξεσι πίστει, επιμένουσα Μάρτυς, εμυήθης εν
αυτοίς, τήν προς ημάς τού Χριστού παραδόξως, θείαν επιφάνειαν.

Θεοτοκίον

Γνωστώς κατείδομεν Θεόν, σαρκωθέντα Παρθέने, εξ αγνών σου αιμάτων,
δι' οίκτον νύν τήν ημών, αναλαβόντα μορφήν, διά τούτο, πίστει σε
δοξάζομεν.

Κάθισμα Έχος α'

Τόν Τάφον σου Σωτήρ

Ο μέγας Γαβριήλ, αρχηγός τών Αγγέλων, δεικνύμενος αεί, συν αυτοίς
ανακράζει, τό θείον μελώδημα, τή Τριάδι γηθόμενος, Τούτον άπαντες,

μεγαλοφώνως εν πίστει, ανυμνήσωμεν, καί καθαρά διανοία, αισίως
δοξάσωμεν.

Δόξα... Τού Οσίου

Τό αίμά σου σοφέ, μυστικώς ανεβόα, εκ γής πρὸς τὸν Θεόν, ως τοῦ Ἄβελ
θεόφρον, τρανῶς γάρ εκήρυξας, τὴν Τριάδα τὴν ἀκτιστον, ὅθεν Ὅσιε,
ποιμαντικῶς διαπρέψας, απεδίωξας, τοὺς τῆς αιρέσεως λύκους, σφενδόνῃ
τοῦ Πνεύματος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ανύμφευτε αγνή, Θεοτόκε Παρθέने, ἡ μόνη τῶν πιστῶν, προστασία καί
σκέπη, κινδύνων καί θλίψεων, καί δεινῶν περιστάσεων, πάντας λύτρωσαι,
τοὺς ἐπὶ σοί τὰς ἐλπίδας, Κόρη ἔχοντας, καί τὰς ψυχὰς ἡμῶν σώσον, ταίς
θείαις πρεσβείαις σου.

Τού Αρχαγγέλου

Ωδή δ'

Τὴν ανεξιχνίαστον

Ἰστατο μεθέξει θεαρχικαίς, πάλαι Γαβριήλ αξιάγαστε, καταφαιδρύνων, τὸν
Προφήτην Δανιήλ, καί ἐντιθεὶς τὴν δῆλωσιν, τῶν ἀγνοουμένων ἐν πνεύματι.

Στόμασι πηλίνοις σε χαρμονικῶς, πύρινον τὴν φύσιν υπάρχοντα,
ἀνευφημούμεν, ἐξελοῦ ἡμᾶς πυρός, διηλεκῶς φλογίζοντος, θείαις Γαβριήλ
μεσιτείαις σου.

Τὴν ὑπὲρ τὸν ἥλιον θείαν στολὴν, δόξη ἀπροσίτῳ ἀστράπτουσαν,
ἡμφιεσμένος, στρατηγὲ τῶν Λειτουργῶν, τῷ Βασιλεῖ παρίστασαι, τῷ
ἐπουρανίῳ γηθόμενος.

Θεοτοκίον

Ὅλην σε τῷ Πνεύματι ὁ Γαβριήλ, περιηγνισμένην Πανάμωμε, κατανοήσας,
εκβοᾷ σοι ἐμφανῶς, Χαίρε ἀράς ἡ λύτρωσις, καί τῶν προπατόρων
ἀνάκλησις.

Τού Οσίου

Ελήλυθας, εκ Παρθένου

Σύ Στέφανε, μοναζόντων ἐγένου στεφανῶμα, ως λίθον πολύτιμον, τὴν ἀρετὴν
περικείμενος, ὠφθης γάρ μακάριε, θεοχαρίτωτον ὄντως ἐγκαλλώπισμα.

Τὴν ἐνθεον, θεοφόρε σοφίαν τετίμηκας, διό τῶν χαρίτων σε, αὕτη στεφάνοις
ελάμπρυνε, δόξαν τὴν αἰώνιον, σοί προξενήσασα Πάτερ πανσεβάσμιε.

Αμάραντον, ὁ Δεσπότης Παμμάκαρ σοι στέφανον, ως δίκαιος ἐπλεξε, τῆς
ἀρετῆς ἀμειβόμενος, Σάββα τοῦ θεόφρονος, σύ μαθητῆς γάρ ἐγένου
γνησιώτατος.

Θεοτοκίον

Νεκρώσεως τόν καρπόν μοι η Εύα προσήνεγκε, ζωήν δέ γεννήσασα, τήν
ενυπόστατον Παναγνε, αὐθίς με ανώρθωσας, διό κραυγάζω σοι, Χαίρε
αισιπάρθενε Δέσποινα.

Τῆς Αγίας Μάρτυρος

Ωδή δ'

Χριστός μου δύναμις

Οι σοί πανεύφημε, κατευθυνόμενοι, πρὸς τόν Κύριον βρόχοις τοῖς τοῦ
εχθροῦ, πόδες ου κεκώλυνται, υποσκελίζοντες αὐτοῦ, τὰς πορείας θείῳ
Πνεύματι.

Λυθῆναι σπεύδουσα, παθῶν συγχύσεως καί δολίας απάτης Μάρτυς
δεσμοῖς, χαίρουσα ωμίλησας, καταδεσμούσα εν αὐτοῖς, πάσαν πλάνην τοῦ
αλάστορος.

Ισχύν σοι δίδωσι, Χριστός ο Κύριος, υπομείναι βασάνους καί πονηράς,
στρέβλας αξιάγαστε, δι' ὧν κατήργησας εχθροῦ, πάντα Κόρη μηχανήματα.

Θεοτοκίον

Δεσμόν διέλυσας, τῆς παραβάσεως, τῶν καλῶν τόν δοτήρα υπερβολή,
τέξασα χρηστότητος, Παρθενομήτορ, οι πιστοί, διὰ τοῦτό σε δοξάζομεν.

Τού Αρχαγγέλου

Ωδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Νοός κατά μέθεξιν, τοῦ πρώτου φωτιζόμενος, δεύτερον ωράθης φῶς
κραυγάζων, σύν ταῖς ἀπείροις Ἀγγέλων τάξεσιν, Ἅγιος Πατήρ ο παντουργός,
ο Υἱός συνάναρχος, καί τό Πνεῦμα τό σύνθρονον.

Τό εἶδός σου πύρινον, τό κάλλος υπερθαύμαστον, ἀπασαν διάνοιαν
εκπλήττον, μέγα τό κλέος Γαβριήλ μέγιστε, θείων Ἀσωμάτων αρχηγέ, πάντων
εγκαλλώπισμα, τῶν πιστῶς ανυμνούντων σε.

Ο θεῖος ως εἶδέ σε, καιρῷ τοῦ θυμιάματος, πάλαι συνεστώτα Ζαχαρίας, μένει
κωφεύων, ου γάρ ἐπίστευσε, σοῦ τῆ ἀγγελία τῆ φρικτῆ, ἥπερ ἐξεφώνησας,
Γαβριήλ, Ἀρχιστράτηγε.

Θεοτοκίον

Ναός αγιάσματος, υπάρχουσα Πανάμωμε, φωνή Γαβριήλ τοῦ Αρχαγγέλου,
τόν εν Ἀγίοις αναπαυόμενον, τέτοκας πανάγιον Θεόν, πάντας αγιάζοντα, καί
δεινῶν ἐξαιρούμενον.

Τού Οσίου

Μεσίτης Θεού

Ορμήν τών παθών, απαθείας έρωτι, κατέσβεσας, θεοφόρε Στέφανε, καί ταίς θεωρίαις τε καί πράξεσι, κατελάμπρυνας Πάτερ, τήν τής ψυχής κατάστασιν.

Νοϊ καθαρώ, ταίς γραφαίς ωμίλησας τού Πνεύματος, θεωρρήμον Στέφανε, καί τής θεωρίας καί τής πράξεως, συνελέξω τόν πλούτον, θεόφρον Πάτερ Όσιε.

Σοφίας βυθόν, ερευνήσας Στέφανε κατέλαβες, ευρείν όσον χρήσιμον, καί τόν μαργαρίτην τόν πολύτιμον, διά πόνων εκτήσω, παμμάκαρ τόν τής γνώσεως.

Θεοτοκίον

Ιδού εν γαστρί, Θεοτόκε πάναγνε Χριστόν τόν Θεόν, υπέρ λόγον έσχηκας, ώσπερ Ησαΐας προηγόρευσεν, υπέρ φύσιν τε τούτον, Θεογεννήτορ τέτοκας.

Τής Αγίας Μάρτυρος

Ωδή ε'

Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ

Οχυρωθείσα τόν λογισμόν, εν οχυρωτάταις φυλακαίς, χρόνον πολύν εκαρτέρησας, φύλαξ δεικνυμένη διαταγμάτων Χριστού, αγλαΐσμα Μαρτύρων, Μάρτυς πανεύφημε.

Υπό Αγγέλου φωτοειδούς, τών περικειμένων σοι δεσμών, απολυθείσα εξέδραμες, πρός αγιωτάτου ανδρός απάντησιν, πρός σέ παρά Κυρίου σταλέντος Ένδοξε.

Χαίρουσα ώκησας σκοτεινόν, λάκκον καί βαθύτατον Σεμνή, ως Δανιήλ ο θαυμάσιος, δράκοντι συνούσα, όστις ηδέσθη σε, Χριστού τών παθημάτων επιγνούς μάρτυρα.

Θεοτοκίον

Μεμολυσμένος τόν λογισμόν, καί ηχρειωμένος ταίς πολλαίς, Μήτηρ Θεού παραβάσσει, σέ καθικετεύω μόνη αμόλυντε, οικτίραί με καί σώσαι τή μεσιτεία σου.

Τού Αρχαγγέλου

Ωδή ς'

Τήν θείαν ταύτην

Γεώδεις γλώσσαι γεραίρειν σε, τόν νούν τόν φωταυγή καί ουράνιον, ουκ εξισχύουσι, περιφανώς λαμπρυνόμενον, ταίς υπέρ νούν καί λόγον, θείαις λαμπρότησιν.

Ακτίς ηλίου πολύφωτε, πυρίνων Λειτουργών Αρχιστράτηγε, ταίς σελασφόροις σου, πρός τόν Δεσπότην δεήσσει, τούς υμνητάς σου σκότους, παθών εξάρπασον.

Βουλάς εθνών διασκέδασον, τήν πίστιν τήν ορθόδοξον κράτυνον, παύσον τά

σχίσματα, τῆς Εκκλησίας Αρχάγγελε, ταῖς πρὸς τὸν Κτίστην πάντων, σοῦ παρακλήσεσι.

Θεοτοκίον

Ρημάτων θείων υπήκοος, Αγνή τοῦ Γαβριήλ εχρημάτισας, καὶ τὸν προάναρχον, Λόγον σαρκί απεκύησας, τῆς αλογίας κόσμον, απολυτρούμενον.

Τοῦ Οσίου

Εν αβύσσῳ πταισμάτων

Οικουμένης φωστήρ φαεινότητος, Πάτερ αναδέδειξαι λόγων λαμπρότησι, καταφωτίζων Στέφανε, τοὺς σοὶ πίστει καὶ πόθῳ προστρέχοντας.

Μακαρίως τὸν βίον διέδραμες, μύσας τὰς αισθήσεις γάρ ἔξω γεγένησαι, τῆς κοσμικῆς συγχύσεως, καὶ Θεῷ προσωμίλησας Στέφανε.

Ὡς καλὸς ὡς ωραῖος ὁ στέφανος, ὦ νῦν εστεφάνωσαι πάνσοφε Στέφανε, ταῖς ἀρεταῖς στεφόμενος, καὶ παθῶν βασιλεύσας πανάριστε.

Θεοτοκίον

Υπὲρ φύσιν Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαιωνίζεις Παρθενος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἰρμός

«Εν αβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦ εὔμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς σπλαγχνίας σου, επικαλούμαι ἄβυσσον, Ἐκ φθοράς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Τῆς Ἀγίας Μάρτυρος

Ὡδή ς'

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν

Ἀπέρριψαν λάκκῳ σε, κατωτάτῳ δυσμενεῖς, ἐν ὧς ἡμέραις πλείοσι, βρώσιν οὐδόλως εἴληφας ἐκ χειρὸς, ἀνθρώπων, ἐτρέφου γάρ, θείῳ ἄρτῳ, τὸν Κτίστην μεγαλύνουσα.

Ρημάτων υπάρχουσα, φύλαξ Μάρτυς θεϊκῶν, πολυχρονίαν κάθειρξιν, κατεδικάσθης πάσαις ἀσκητικαῖς, τὸ σῶμα συντρίβουσα, ἀγωγαίς καὶ τὰ πάθη υποτάπτουσα.

Τελείως ἠλόγησας, τῆς ἀγίας σου σαρκός, ἐν τῷ ροπάλοις τύπτεσθαι, καὶ τὰ ὀστά συντρίβεσθαι ἀφειδῶς, τοῖς λίθοις Πανεύφημε, θεϊκός γάρ σε πόθος ἐπερρώννυεν.

Θεοτοκίον

Υφάνας ὁ Ὑψιστος, εαυτῷ περιβολήν, ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου, τοὺς γυμνωθέντας θείαις καταστολαῖς, ἐφαίδρυνεν Ἀχραντε, διὰ τοῦτό σε πόθῳ μακαρίζομεν.

Κοντάκιον Ἦχος δ'
Ο υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τῶν ασωμάτων Λειτουργῶν ὡς πρωτεύων, τό πρό αἰώνων ὀρισθέν ὄντως μέγα, σύ Γαβριήλ πεπίστευσαι μυστήριον, τόκον τόν ἀπόρρητον, τῆς Ἁγίας Παρθένου, Χαίρε προσφωνών αὐτή, ἡ κεχαριτωμένη, Χρεωστικῶς σε ὅθεν οἱ πιστοί, ἐν ευφροσύνῃ αἰεὶ μακαρίζομεν.

Συναξάριον

Τῇ ΙΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Σύναξις τελεῖται τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ.

Στίχοι

- Τῶν σὼν ἀγαθῶν ὥσπερ οὐκ ἔχω κόρον,
- Ὡς οὐδ' εορτῶν, Γαβριήλ Ἀρχων Νόων.
- Τῇ δεκάτῃ δὲ τρίτῃ συναγήοχεν ὡδε Γαβριήλ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Γολινδοῦχ, τῆς μετονομασθείσης Μαρίας.

Στίχοι

- Σκηνοῖς Γολινδοῦχ εἰς Εἰδὲμ, σκηναί δε σοι,
- Τό τοῦ Βαλαάμ, ὡς σκιάζουσαι νάπαι.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀρχαγγέλου

Ὡδή ζ'

Οὐκ ἐλάτρευσαν

Ἰωάννου τόκον ἐνδοξε ἐμήνυσας, τῷ Ζαχαρίᾳ ποτέ, ἐνδον τοῦ θείου ναοῦ, ἐστῶτι καὶ ψάλλοντι, τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ, Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητός εἰ.

Ἡ περίδοξος τοῦ οἴκου σου εὐπρέπεια, περιφανῶς Γαβριήλ, καθαγιάζει ψυχάς, πιστῶν καὶ προτρέπεται, μεγαλοφώνως βοάν, Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητός εἰ.

Λαμπρυνόμενος μεθέξει Ἀρχιστράτηγε, πρώτου φωτός μυστικῶς, δεύτερον φῶς ἀληθῶς, ὡράθης τοὺς μέλποντας, φωτίζων πάντοτε, Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Ἀπεστάλη Γαβριήλ ὁ Ἀρχιστράτηγος, χαρὰν μηνύων σοι, Παρθενομήτορ ἀγνή, δι' ἧς λύπη πέπαυται, καὶ ἡ ἀρά ἀληθῶς, ἀπεστείρωται, καὶ εὐλογία ἦνθησε, τοῖς πιστοῖς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τού Οσίου

Αντίθεον πρόσταγμα

Μυρίζουσιν Όσιε, τών σών δογμάτων, οι λόγοι τή χάριτι, τοή Πνεύματος λαμπόμενοι, θεότητα μίαν γαρ, σέβων εν προσώποις τρισί, Λόγου τε τήν σάρκωσιν υμνών, ευωδιάζεις ημάς πανόλβιε.

Ο βίος τώ λόγω σου, συνδραμών Πάτερ, διπλούν σοι τόν στέφανον, παμμάκαρ προεξένησε, σοφίας γάρ όργανον, Πάτερ πανέντιμε, γέγονας τώ Κτίστη σουβοών, Ευλογητός εί καί υπερένδοξος.

Νοός καθαρότητι, καί διανοίας, θεόφρον λαμπρότητι, τόν βίον διελήλυθας, αγνεία τε σώματος, καί παρθενία σεπτή, άριστον ανάθημα φανείς, τώ παντεπόπτη καί παντοκράτορι.

Θεοτοκίον

Ιθύνουσα Πάνσεμνε τόν εμόν βίον, πρός τόν σόν πανεύδιον, λιμένα καθοδήγησον, Θεόν η κυήσασα, τών αγαθών τήν πηγήν, τόν πάσι παρέχοντα πιστοίς, τήν αφθονίαν τής αγαθότητος.

Τής Αγίας Μάρτυρος

Ωδή ζ'

Δροσοβόλον μέν

Σέ γυμνούντες περιέφερον οι άφρονες, παικτικώς πόλιν άπασαν, ορωμένης δέ, ουδαμώς εφρόντισας Σεμνή, αισχύνης, τήν δόξαν τήν εκεί, αποκειμένην γάρ νοός όμμασιν έβλεπες.

Όσπερ άσαρκος υπήνεγκας τάς μάστιγας, Μάρτυς θεομακάριστε, εδυνάμου γάρ, ο Χριστός σε σάρκα δι' ημάς, φορέσας συνών σοι καί τηρών, τήν σήν καρδίαν Γολινδούχ, άτρεπτον θεία στοργή.

Ρωμαλέως τήν χρονίαν εκαρτέρησα, κάθειρξιν αξιάγαστε, ώσπερ κόσμον δέ, τά κλοιά προσφέρουσα σεπτών, Χριστού παθημάτων κοινωνός, ως καί τής δόξης τής αυτού, Γολινδούχ γέγονας.

Αναγέννησιν κομίζεται δι' ύδατος, καί πνεύματος Πανεύφημε, η τεκούσά σε, νουθεσίαις είξασα ταίς σαις, Θεού καταυγάσαντος αυτής, αποκαλύψει φρικταίς, τόν λογισμόν εμφανώς.

Θεοτοκίον

Ιλαστήριον κεκτήμεθα Πανάμωμε, πρός τόν Θεόν σε πάντοτε, Εξελού, ημάς τών εκεί βασάνων φοβερών, καί λύτρωσαι πάσης απειλής, επιβουλής τέ ορατών, καί αοράτων εχθρών.

Τοή Αρχαγγέλου

Ωδή η' Παίδας ευαγείς

Ιερολογίαις ιεραῖς σε, λαός Ιερός υμνεί γηθόμενος, σύ γάρ τόν παναίτιον,
Λόγον σωματούμενον, τό καθ' ἡμάς, Αρχάγγελε, τή ἐξ ἡμῶν προσφωνεῖς,
Παρθένω υπέρ νοήν τε καί λόγον, ὅθεν σε τιμῶμεν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Νοῖ τῷ μεγάλῳ τε καί πρώτῳ, αὐλῶς Αρχάγγελε ἐνούμενος, στόματι πυρίνῳ
σου, μέλπεις τό μελῶδημα, τό φοβερόν ο μέλπουσι, πάντες Ἀγγέλων χοροί,
Τόν Κύριον υμνεῖτε κραυγάζων, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ευκλείαις σαφῶς πεποικιλμένος, ταῖς θεαῖς διέρχη τά ουράνια, εἴτα τά
ἐπίγεια, αποπεραιούμενος, τά ἱερά θελήματα, Χριστοῦ τοῦ πάντων Θεοῦ,,
Ἀγγέλων Γαβριήλ ἀρχηγέτα, κλέος τῶν ἐν πίστει αἰεὶ σε εὐφημούντων.

Σαρκί καθ' ὑπόστασιν ο Λόγος, ἀνθρώποις προσομιλήσαι προελόμενος, ἔσχε
σε προτρέχοντα, καί προασπιζόμενον, τό ἱερόν παλάτιον, ὦ ἱερέ Γαβριήλ, καί
Κύριον υμνεῖτε βοῶντα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ὡς θρόνον τερπνόν τοῦ Βασιλέως, ὡς πάντων τῶν ποιημάτων υπερέχουσαν,
ὡς τόν υπερούσιον, μόνην οὐσιώσασαν, καί τοῖς βροτοῖς ἐνώσασαν, ἐνώσει
κρείττονι, γεννήσεως ἀρρήτου καί ξένης, τήν εὐλογημένην, υμνήσωμεν
Παρθένον.

Τοῦ Οσίου

Κάμινος ποτέ

Στέφος εὐπρεπές, Χριστός ο ζωοδότης, τή κορυφή σου ἐπιτέθεικε, φερώνυμε
Στέφανε, τῶν σῶν ἰδρώτων ἔνεκα, τῶν ἀπείρων τε καμάτων σου, οὐς χαίρων
ἠγωνίσω, τῷ τούτου πόθῳ πυρούμενος.

Ὅλην υπερβάς, τήν αἴσθησιν παμμάκαρ, νοῖ τῷ πρώτῳ προσωμίλησας,
ψυχῆς καθαρότητι, πολιτείας τε σεμνότητι, στεφανηφόρε Στέφανε, κράζων,
Ὑπερυψοῦτε, πάντα τά ἔργα τόν Κύριον.

Ἐρωτι σφοδρῷ, παμμάκαρ κατιχνεύσας, τοῦ θεοφόρου Σάββα Στέφανε, τόν
βίον τόν ἐνθεον, πολιτείας τε σεμνότητι, ἐζήλωσας πανεύφημε, γέγονας
ἐκμαγεῖον, τούτου γάρ ὄντως πανάριστον.

Θεοτοκίον

Νοῦς ο ἀπαθής, ἐν μήτρᾳ σου ἐνούται, τῷ ἀνθρωπίνῳ νοῖ Πάναγνε, σαρκός
τε παχύτητι, ὑπὸ χρόνον τε γενόμενος, αἰῶνων ο υπέρτερος, ὅθεν σε
Θεοτόκον, πίστει καί πόθῳ δοξάζομεν.

Ο Εἰρμός

«Κάμινος ποτέ, πυρός ἐν Βαβυλῶνι, τάς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ,
προοτάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα,

ψάλλοντας, Ευλογείτε, πάντα τὰ ἔργα τόν Κυριον».

Τῆς Ἀγίας Μάρτυρος

Ὡδή η'

Ἐκ φλογός τοῖς Οσίοις

Σέ μεγίστοις ἀγώσιν ἐγκατερνήσασαν, καί χρονία καθείρξει δεσμών
ἀπέλυσε, θεία προτροπή, δυσμενῆς πονηρότατος, Μάρτυς ἀθληφόρε,
φαιδρῶς δεδοξασμένη.

Μετά πόνους μυρίους τῆς ἐναθλήσεως, ἀκροτάτη ἀσκήσεισαυτήν
ἐκδέδωκας, θέκλαν ἀληθῶς, τήν σεπτήν Πρωτομάρτυρα, μάρτυς μιμουμένη,
μεθ' ἧς σε ευφημούμεν.

Ἐπτερῶθης τῷ πόθῳ τοῦ Παντοκράτορος, καί τὰ θήρατρα πάντα τοῦ
πολεμήτορος, ὡς περιστερά τοῦ Χριστοῦ ἀξιάγαστε, Μάρτυς υπερέβης, καί
τῷ Θεῷ ἠνώθης.

Νοερῶς ἐνουμένη τῷ θείῳ ἔρωτι, τὰς ἐκείθεν πλουσίας αὐγὰς εἰσδέδεξαι,
αἷς καί νῦν ἡμᾶς, καταυγάζεσθαι πρέσβευε, Μάρτυς τοὺς τελούντας, τήν σὴν
ἀγίαν μνήμην.

Θεοτοκίον

Ἦ τῷ τόκῳ σου πάσαν ἀποστειρώσασα, τήν κακίαν τοῦ πλάνου, πάσης
στερεεύουσαν, πράξεως Ἀγνή, ἀγαθῆς τήν καρδίαν μου, δείξον
καρποφόρον, Θεὸν ἰλεουμένη.

Τοῦ Ἀρχαγγέλου

Ὡδή θ'

Ἄπας γηγενῆς

Ἰσταται φρικτῶς, τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, διακονούμενος, καί
καταστραπτόμενος, φωτοχυσίαις ταῖς ὑπὲρ ἔννοιαν, καί ἱερῶς θεούμενος, καί
φῶς ὀρώμενος, καί φωτίζων, πίστει τοὺς τιμώντάς σε, ἱερέ Γαβριήλ
Ἀρχιστράτηγε.

Ὡσπερ οὐρανός, ὁράσαι κατάστερος, θείαις λαμπρότησιν, ὥσπερ
στρατηγέτης δέ, χερσὶ κατέχεις σκήπτρον ὑπέρλαμπρον, καί διαθέεις
ἅπασαν, τήν γῆν τό βούλημα τοῦ Δεσπότη, πάντοτε ποιούμενος, καί δεινῶν
τοὺς πιστοὺς εξαιρούμενος.

Στήσον τό δεινόν, βαρβάρων κλυδώνιον, ἐπεγειρόμενον, πάντοτε τοῖς
δούλοις σου, τῆς Ἐκκλησίας παύσον τὰ σχίσματα, τοῖς ὑμνηταῖς σου
βράβευσον, πταισμάτων λύτρωσιν, βασιλεῖ τε δώρησαι τὰ τρόπαια, Γαβριήλ
τῇ θερμῇ προστασίᾳ σου.

Η περικαλής, δυάς καί περίδοξος, Μιχαήλ καί Γαβριήλ, θρόνω παριστάμενοι, τῆς θείας δόξης πάσιν αἰτήσασθε, αμαρτιῶν συγχώρησιν, απαλλαγὴν τῶν δεινῶν, ὡς προστάται, ὡς τὴν αγαθότητα, τοῦ Δεσπότη ἐν πάσι μιμούμενοι.

Θεοτοκίον

Φέγγος αστραπῆς, τοῦ τόκου σου ἔλαμψε, καί κατεφαίδρυνε, πάσαν τὴν υφῆλιν, καί τὸν προστάτην τοῦ σκότους ὤλεσε, Θεογεννήτορ πάναγνε, Ἀγγέλων καύχημα, καί ἀνθρώπων, πάντων τὸν διάσωσμα, τῶν ἀπαύστοις φωναῖς ἀνυμνοῦντωνσε.

Τοῦ Οσίου

Ἀνάρχου Γεννήτορος

Υπέρτιμε Στέφανε, νῦν καθαρῶς ἠδόμενος, καί τρυφῆς ἀπολαύων τῆς υπέρ ἔννοιαν, ἔνθα τῶν Ἀγίων οἱ δῆμοι, περὶ Θεόν, χορεύουσι μάκαρ, τοὺς σέ νῦν γεραίροντας, μεσιτεύων πρὸς σέ ἔλκυσον.

Μετέστης γηθόμενος, πρὸς ἐφετῶν τό ἀκρότατον, πρὸς τό μόνον τῷ ὄντι σαφῶς μακάριον, πρὸς τό πανυπέρτατον κάλλος, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ὄντως ἀγήρω, πρὸς φῶς τό ἀνέσπερον, θεοφόρε Πάτερ Στέφανε.

Ὡς ἥλιος ἔλαμψας, ἐν μοναστῶν συστήμασιν, ἀπαλὼν ἐξ ονύχων καθιερούμενος, καί ὥσπερ ἀκτῖνας ἐκπέμπων, τὰς ἀρετὰς, τῆς σῆς πολιτείας, γλυκύτατε Στέφανε, θεοφόρε Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Νοήσαντες πόρρωθεν, προφητικοῖς ἐν ὅμμασιν, οἱ προφήται σε πάντες προανεφώνησαν, μέλλουσαν φανείσθαι Μητέρα, τοῦ παντουργοῦ, καί πάντων Δεσπότη, διό σε πανύμνητε, Θεοτόκον καταγγέλλομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Ἀμάρχου Γεννήτορος, Υἱός Θεός καί Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα, διό τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Τῆς Ἀγίας Μάρτυρος

Ὡδὴ θ'

Θεὸν ἀνθρώποις

Ἰδεῖν θεόφρον νοός λαμπρότητι, τὰ ἀγαθὰ τὰ μένοντα ἐκείσε ἠξίωσαι, ἐνδημούσα εἰσέτι τῷ σώματι, ὧν νῦν ἐν μετουσίᾳ, θεία υπάρχουσα, τούτων καί ἡμὰς, ἐπιτυχεῖν Κυρίῳ πρέσβευε.

Ὡς φῶς, ὡς ἥλιος ἐναπήστραψεν, ἡ καρτερὰ καί θεία καί γενναῖα σου ἀθλήσις, καί πιστῶν τὰς καρδίας ἐφώτισε, φέγγει θεογνωσίας, καί ἀπεμείωσε, πάντα τὸν τῆς πλάνης, σκοτασμόν θεομακάριστε.

Σαυτὴν ἐνδύμασι περιέστειλας, σὼν ἱερῶν αἱμάτων βεβαμμένοις

λαμπρότησι, τό δέ σόν ημαγμένον ιμάτιον, Μάρτυς, πηγὴν θαυμάτων,
ἔδειξας χάριτι, τοῖς καθαρωτάτω λογισμῷ τούτου προσψαύουσιν.

Ἡ σὴ δεδοξασται θεία κοίμησις, αγγελικῶν ταγμάτων σε λαβόντων πρὸς
Κύριον, διὰ τούτο τελούμεν τὴν μνήμην σου, πάντες ἐν ευφροσύνῃ,
πανηγυρίζοντες, Μάρτυς ἀθληφόρε τοῦ Χριστοῦ αξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον

Φωνὴ Ἀγγέλου Ἀγνὴ συνέλαβες, Λόγον Πατρός ἡμῖν ὁμοιωθῆναι
θελήσαντα, ὃν δυσώπει εὐρεῖν ἡμᾶς ἔλεος, καὶ τῶν ἀμαρτημάτων, λύσιν
πανάμωμε, ὅθεν ευχαρίστοις σε φωναῖς αἰεὶ δοξαζομεν.

Εξαποστειλάριον
Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ἀρρήτως πυρσευόμενος, ταῖς θεϊκαῖς ἐλλάμψεσι, τῆς υπερφώτου τριάδος,
διέρχῃ πάσαν τὴν κτίσιν, ὡς ἀστραπὴ Ἀρχάγγελε, πληρὼν τό θεῖον
πρόσταγμα, Γαβριήλ ἀστραπόμορφε, φρουρῶν φυλάττων καὶ σκέπων, τοὺς
σέ φαιδρῶς ἀνυμνούντας.

Θεοτοκίον

Εἰκόνοσ ἥς μετέλαβον, θεουργικῶς τῆς κρείττονος, ἐξώσθην, οἶμοι! ὁ τάλας,
δι' ἀκрасίας τῆς πάλαι, συ δέ Χριστέ ὡς εὐσπλαγχνος, ἀρρήτως κοινωνήσας
μοι, τοῦ χείρονος μετείληφας, καινοποιήσας με Λόγε, παρθενικῶν ἐξ αἱμάτων.

**Εἰς τοὺς Αἶνους ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀρχαγγέλου τρία,
δευτεροῦντες τό πρῶτον.**

Ἦχος α'
Πανεύφημοι μάρτυρες

Γαβριήλ Ἀρχάγγελε Θεοῦ, θεῖος Ἀρχιστράτηγος, καὶ ὑπουργός ἀνεδέδειξαι,
καὶ ταῖς λαμπρότησι, καὶ ταῖς φρουκτωρίαις, τούτου αὐγαζόμενος, ἀμέσως κατα
μέθεξιν δεύτερον, φῶς ἐχρημάτησας, καὶ φωτίζεις τὴν περίγειον,
ἐξαστράπτων, τῷ κάλλει τῆς δόξης αὐτοῦ.

Γαβριήλ πρωτάγγελε τό σόν, κλέος περιβόητον, καὶ θαυμαστή σου ἡ δύναμις,
ἡ χάρις ἔνθεος, ἡ μορφὴ ωραία, τό εἶδος σου πύρινον, ἡ τάξις υψηλή καὶ
υπέρτιμος, ἡ φαύσις ἄυλος, ἡ ροπή ἀμετακίνητος, πρὸς τό χεῖρον, τῇ νεύσει
τοῦ κρείττονος.

Γαβριήλ Ταξίαρχε χαράς, μουσικῆς προάγγελε, ὁ νυμφοστόλος ὁ ἐνδοξος, τῆς
Θεομήτορος, σὺν αὐτῇ τῷ Κτίστη, πάντων καθικέτευε, λυτροῦσθαι τῶν
δαινῶν καὶ τῶν θλίψεων, τοὺς σέ γεραίροντας, καὶ τὰ θεία Ευαγγέλια, σοῦ ἐν
πίστει δεχομένους πάντοτε.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ὁ που ἐπισκιάσει ἡ χάρις σου Ἀρχάγγελε, ἐκεῖθεν τοῦ διαβόλου διώκεται ἡ
δύναμις, οὐ φέρει γάρ τῷ φωτί σου προσμένειν, ὁ πεσὼν Ἐωσφόρος, Διὸ
αἰτούμεν σε, τὰ πυρφόρα αὐτοῦ βέλη, τὰ καθ' ἡμῶν κινούμενα ἀπόσβεσον, τῇ

μεσιτεία σου λυτρούμενος ημάς, εκ τών σκανδάλων αυτού, αξιύμνητε,
Γαβριήλ Αρχάγγελε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ δυσωπούμεν ως Θεού Μητέρα ευλογημένη, πρέσβευε τού σωθήναι τας
ψυχάς ημών.

**Ει βούλει, ποιήσον Δοξολογίαν Μεγάλην. Ειδ' ού, εις τόν Στίχον τά τής
Οκτωήχου.**

Εις δέ τήν Λειτουργίαν, ζήτηι άπαντα Σεπτεμβρίου ς'.

Αρχή

ΤΗ ΙΓ' ΈΩΣ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τή Κυριακή τών αγίων Πατέρων τής Δ' Οικουμενικής Συνόδου, τών εν
Χαλκηδόνι συνελθόντων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Η συνήθης Στιχολογία. Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι' καί
ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου γ' καί Ανατολικά γ' καί τών
Αγίων Πατέρων τά παρόντα δ' προσόμοια.**

**Έχος πλ. β'
Όλην αποθέμενοι**

Σέ τόν απερίγραπτον, καί ανερμήνευτον Λόγον, σάρκα χρηματίσαντα, δι'
ημάς φιλάνθρωπε ανεκήρυξε, τό σεπτόν σύστημα, τών σοφών Πατέρων,
Θεόν τέλειον καί άνθρωπον, διπλούν ταίς φύσεσι, καί ταίς ενεργείαις
υπάρχοντα, διπλούν καί ταίς θελήσεσιν, ένα τόν αυτόν καθ' υπόστασιν, όθεν
σύν Πατρί τε, καί Πνεύματι γινώσκοντες Θεόν, ένα πιστώς προσκυνούμενσε,
τούτους μακαρίζοντες.

Πύρρον τε καί Σέργιον, καί τόν Ονώριον άμα, Ευτυχή Διόσκορον, καί δεινόν
Νεστόριον κατεστρέψατε, τών κρημνών ένδοξοι, τό Χριστού ποιμνιον,
εκατέρων διασώσαντες, διπλούν ταίς φύσεσιν, ίνα τόν Χριστόν καθ'
υπόστασιν, λαμπρώς ανακηρύξαντες, μόναις ενεργείαις δεικνύμενον, όν καί
προσκυνούντες, ως άνθρωπον, καί τέλειον Θεόν, σύν τώ Πατρί καί τώ
Πνεύματι, νύν υμάς δοξάζομεν.

Άκτιστον εκήρυξαν, οι θεοφόροι συμφώνως, τήν θείαν ενέργειαν, καί τήν
θείαν θέλησιν τού πτωχεύσαντος, τόν εμόν άνθρωπον, τή σαρκί νείμαντες, τό
κτιστόν τής ενεργείας τε, καί τής θελήσεως, φύσεως φυγόντες τήν σύγχυσιν,
εμφρόνως οι μακάριοι, υποστατικήν τε διαίρεσιν, ούς εν ετησίοις, τιμώντες οι
πιστοί ταίς εορταίς, Χριστόν συμφώνως δοξάζομεν, τόν αυτούς δοξάσαντα.

Τριάδα τήν άκτιστον, οι θεοφόροι Πατέρες, Θεόν ένα Κύριον, ομοφρόνως

σήμερον ανεκήρυξαν, τό απλούν άπασι, τής μιάς φύσεως, καταλλήλως υποδείξαντες, κοινώ θελήματι, καί τής ενεργείας απλότητι, άναρχον ατελεύτητον, τούτον διά πάντων γνωρίσαντες, όθεν ανυμνούμεν, αυτούς ως Αποστόλων μιμητάς, καί τό εκείνων διδάξαντας, πάντας Ευαγγέλιον.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τάς μυστικές σήμερον τού Πνεύματος σάλπιγγας, τούς θεοφόρους Πατέρας ανευφημήσωμεν, τούς μελωδήσαντας εν μέσω τής εκ κλησίας, μέλος εναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν απaráλλακτον, ουσίαν τε καί θεότητα, τούς καθαιρέτας τής πλάνης, καί ορθοδόξων προμάχους, τούς πρεσβεύον, τας πάντοτε Κυρίω, ελεθθήναι τας ψυχάς ημών.

**Καί νύν... Θεοτοκίον
Τό α' τού Ήχου**

Είσοδος, τό Προκείμενον τής ημέρας καί τά Αναγνώσματα.

**Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 14, 14-20)**

Ακούσας Άβραμ, ότι ηχμαλώτεται Λώτ ο αδελφιδούς αυτού, ηρίθμησε τούς ιδίους οικογενείς αυτού, τριακοσίους δέκα καί οκτώ, καί κατεδίωξεν οπίσω αυτών έως Δάν, καί επέπεσεν επ' αυτούς τήν νύκτα αυτός, καί οι Παίδες αυτού μετ' αυτού καί επάταξεν αυτούς καί κατεδίωξεν αυτούς έως Χοβάλ, ή εστιν εν αριστερά ο Δαμασκού, καί απέστρεψε πάσαν τήν ίππον Σοδόμων, καί Λωτ τόν αδελφιδούν αυτού απέστρεψε, καί πάντα τά υπάρχοντα αυτού, καί τας γυναίκας, καί τόν λαόν, Εξήλθε δέ βασιλεύς Σοδόμων εις συνάντησιν αυτώ ο μετά τό υποστρέψαι αυτόν από τής κοπής τού Χοδολλογόμορ καί τών βασιλέων τών μετ' αυτού, εις τήν κοιλάδα τού Σαβύ, τούτο ήν πεδίον Βασιλέως, καί Μελχισεδέκ, βασιλεύς Σαλήμ, εξήνεγκεν άρτους καί οίνον, ήν δέ Ιερεύς τού Θεού τού Υψίστου, καί ευλόγησε τόν Άβραμ, καί είπεν. Ευλογημένος Άβραμ τώ Θεώ τώ Υψίστω, ός έκτισε τόν ο ουρανόν καί τήν γήν. Καί ευλογητός ο Θεός ο Ύψιστος, ός παρέδωκε τούς εχθρούς σου υποχειρίους σοι.

**Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 1, 8-11, 15-17)**

Έλιπε Μωσής πρός τούς υιούς, Ισραήλ ίδετε, παρέδωκα ενώπιον υμών τήν γήν, εισελθόντες κληρονομήσατε τήν γήν, ήν ώμοσε Κύριος τοίς πατράσιν υμών, τώ Αβραάμ καί τώ Ισαάκ καί τώ Ιακώβ, δούναι αυτοίς καί τώ σπέρματι αυτών μετ' αυτούς. Καί είπον πρός υμάς εν τώ καιρώ εκείνω, λέγων ου δυνήσομαι μόνος φέρειν υμάς. Κύριος ο Θεός ημών επλήθυνεν υμάς, καί ιδού εστε σήμερον ωσει τά άστρα τού ουρανού τώ πλήθει. Κύριος ο Θεός τών Πατέρων υμών προσθείη υμίν, ως εστέ χιλιοπλασίως, καί ευλογήσαι υμάς, καθότι ελάλησεν υμίν. Καί έλαβον εξ υμών άνδρας σοφούς, καί επιστήμονας, καί συνετούς, καί κατέστησα αυτούς ηγείσθαι εφ' ημών, χιλιάρχους καί εκατοντάρχους, καί πεντηκοντάρχους, καί δεκάρχους, καί γραμματοεισαγωγείς τοίς κριταίς υμών. Καί ενετειλάμην τοίς κριταίς υμών εν

τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, λέγων. Διακούετε ἀναμέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καί Κρίνατε δίκαιῳ ἀναμέσον ἀνδρός καί ἀναμέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Καί τοῦ προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώσει πρόσωπον ἐν κρίσει, κατὰ τὸν μικρόν καί κατὰ τὸν μέγα κρινεῖς, οὐ μή υποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστὶ.

Δευτερονομίου τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 10, 14-21)

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, ἰδοὺ, Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανός, καί ὁ οὐρανός τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ καί πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ. Πλήν τοὺς πατέρας ὑμῶν προεῖλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτοὺς, καί ἐξελέξατο τό σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτοὺς, ὑμᾶς παρά πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καί περιτεμείσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καί τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἐτι, ὁ γάρ Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν, οὗτος Θεός τῶν Θεῶν, καί Κύριος τῶν Κυρίων, ὁ Θεός ὁ μέγας, καί ἰσχυρός, καί φοβερός, ὅς τις οὐ θαυμάζει πρόσωπον, οὐδ' οὐ μή λάβῃ δῶρον, ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ καί ὀρφανῷ καί χήρᾳ, καί ἀγαπᾷ τὸν προσηλύτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καί ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καί αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καί πρὸς αὐτὸν κοληθήσῃ, καί ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὁμῇ, αὐτός Καύχημά σου, καί αὐτός Θεός σου, ὅς τις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καί τὰ ἐνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Ἀναστάσιμα.

Δόξα... Ἦχος γ'

Ἀποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φύλακες γεγόνατε, Ἅγιοι Πατέρες, τῆς γάρ Ἀγίας Τριάδος τό ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τό βλάσφημον συνοδικῶς κατεβάλετε, Μεθ' ὃν καί Μακεδόνιον πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχέα καί Διόσκορον, Σαβέλλιον τε, καί Σεβήρον τὸν Ἀκέφαλον, ὅν τῆς πλάνης αἰτήσασθε ρυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον, διατηρεῖν ἐν τῇ πίστει δεόμεθα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀσπύρως ἐκ θείου Πνεύματος, βουλήσῃ δέ, Πατρός, συνείληφας Υἱόν τὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκ Πατρός ἀμήτορα πρὸ τῶν αἰώνων υπάρχοντα, δι' ἡμᾶς δέ ἐκ σοῦ ἀπάτορα γεγονότα, σαρκί ἀπεκύησας, καί βρέφος ἐγαλόυχησας, Διό μή παύσῃ πρεσβεύειν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον

Δόξα... τῶν Πατέρων

Ἦχος πλ. δ'

Υπερδεδοξασμένος εἰ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ φωστήρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καί δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν, πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας, Πολυεύσπλαγχνε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καί σταύρωσιν υπομείνας ἀγαθέ, ὁ

θανάτω τόν θάνατον σκυλεύσας, καί Ἐγερσιν δείξας ως Θεός, μή παρίδης
οὐς ἐπλάσας τή χειρί σου, δείξον τήν φιλανθρωπίαν σου ελεήμον, δέξαι τήν
τεκούσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν υπέρ ημῶν καί σώσον Σωτήρ ημῶν,
λαόν απεγνωσμένον.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία καί οι Κανόνες.

Ο Αναστάσιμος εις δ' τῆς Θεοτόκου εις β' καί τῶν Αγίων Πατέρων εις η'.

Οι δύο Κανόνες τῶν Πατέρων ὧν ο πρῶτος ἔχει Ακροστιχίδα.

Πλάνης ανυμνῶ δεξιούς καθαιρέτας.

Εν δέ τοῖς Θεοτοκίαις.
Φιλόθεος.

Ωδή α' Ἦχος α'
Σοῦ η τροπαιοῦχος

Πλάνης καθαιρέτας δεξιούς, νύν ανυμνήσαι προθέμενος Δέσποτα, χάριν τήν
σὴν ἄνωθεν, τήν πανσθενή καλῶ καί τήν ἐνέργειαν, δεξιὰ γάρ ὄντως, σύ τοῦ
Πατρός τε καί δύναμις.

Λόγοις Προφητῶν τῶν Ἱερῶν, Ευαγγελίων τε νόμοις ἐπόμενοι, τοῦ Θεοῦ τό
ἄγνωστον, καί τό γνωστόν σαφῶς ἡμᾶς ἐδίδαξαν, οἱ σοφοί Πατέρες, τῆς
πλάνης πάντας ρυσάμενοι.

Ἄνωθεν χορός προφητικός, καί, Αποστόλων ο θεῖος κατάλογος, ἓνα
τρισυπόστατον, Θεόν τρανῶς καί πανσθενή ἐδίδαξαν, ὃν σεπτοί Πατέρες,
σαφῶς ἡμῖν ἐξεκάλυψαν.

Νόμοις πειθαρχοῦντες θεϊκοῖς, οἱ θεοφόροι Πατέρες ἐδίδαξαν, κατ' ουσίαν
ἄγνωστον, τὸν ποιητὴν ἀπάντων χρηματίζοντα, ἐνεργείαις μόναις, καλῶς
νοεῖσθαι τοῖς βλέπουσι.

Θεοτοκίον

Φῶς τό τριλαμπές θεουργικῶς, ἐν τῇ γαστρί σου χωρήσασα Δέσποινα, τὰς
καρδίας φῶτισον, ὡς ἀγαθὴ τῶν ευσεβῶς υμνούντων σε, φῶς γάρ σύ καί
δόξα, καί σωτηρία αἰώνιος.

Δεύτερος Κανὼν

Ἦχος πλ. δ'

Αρματηλάτην Φαραώ

Η τών Πατέρων, ευσεβής ομήγουρις, η κροτηθείσα ποτέ, κατ' Ευτυχούς όντως, τόν Σωτήρα ώρισεν, αδιαιρέτοις φύσεσιν, εν δυσί τοίς τού Θείου Πατρός Κυρίλλου διδάγμασι, βαίνουσα σαφώς καί εμμένουσα.

Εξακοσίων, ο αριθμός τριάκοντα, ευσεβεστάτων ανδρών, τήν Ευτυχούς πλάνην, καί Σεβήρου αίρεσιν, καταβαλόντες έφασαν, Εν δυσί ταίς ουσίαις, Χριστόν κηρύττομεν, βαίνοντες έπεσι Κυρίλλου τού μάκαρος.

Ο μή κηρύπτων, εν δυσί ταίς φύσεσι, καί ενεργείαις Χριστόν, τόν τού Πατρός Λόγον, σχοίη τό ανάθεμα, η γάρ τετάρτη Σύνοδος, τών Αγίων Πατέρων, εμφρόνως ούτως εθέσπισε, Πάντες ούν αυτούς μακαρίσωμεν.

Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα, περί σου λελάληνται, εν γενεαίς γενεών, η τον Θεόν Λόγον, εν γαστρί χωρήσασα, αγνή δέ διαμείνας, Θεοτόκε Μαρία, διό σε πάντες γεραίρομεν, τήν μετά Θεόν προστασίαν ημών.

Καταβασία

Ανοίξω τό στομα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Ωδή γ'

Ο μόνος ειδώς

Η πρώτη πηγή τών αγαθών, η χάρις η τού Πνεύματος, ως ποταμους υμάς ανεστόμωσε, τήν πλάνην Ένδοξοι κατασύροντας, καί πιστούς ποτίζοντας, ευσεβείας νάματα, Προφητών Αποστόλων τό κήρυγμα.

Σέργιον καί Πύρρον τούς δεινούς, προστάτας τής αιρέσεως, Παύλον καί Πέτρον καί τόν Θεόδωρον, γενναίως άμα Σοφοί καθείλετε, τήν σεπτήν στηρίζαντες, Εκκλησίαν ένδοξοι, Αποστόλων Πατέρων τοίς δόγμασιν.

Ανάρχου θεότητος τρανώς, ενέργειαν συνάναρχον, οι θεοφόροι ανακηρύξαντες, κτιστήν edίδαξαν τήν ενέργειαν, τού κτιστού προσλήμματος, εν διπλόη φύσεων, Υιόν ένα Χριστόν καταγγείλαντες.

Θεοτοκίον

Ιδείν οι ποθούντες τάς αυγάς, τής χάριτος τού Πνεύματος, καί τήν ανέσπερον θείαν έλλαμψιν, πηγή προσδράμωμεν τή τής χάριτος, τή μητρί τού κτίσαντος, εν αυτή γάρ άπαντα τοίς πιστοίς χορηγείται τά βέλτιστα.

Έτερος

Ο στερεώσας κατ' αρχάς

Οι τής Σεβήρου αναιδώς εναβρυνόμενοι λόγοις, τοίς ιού θανατηφόρου εμπλέοις, καταισχύνθητε αεί, αποχωρούντες άπαντες, τής Εκκλησίας ώσπερ λύκοι καί κύνες αρπάκτορες.

Οι θιασώται καί πιστοί, τόν παντουργόν καί Σωτήρα, εν δυσίν αδιαιρέτοις ουσίαις, καί θελήσες διτταίς, καί ενεργείαις σέβομεν, τήν τού Σεβήρου πλάνην, όθεν εις τέλος τροπούμεθα.

Δεύτε Σεβήρου Έευυχούς, καί Ιακώβου τήν πλάνην, Θεοδώρου Διοσκόρου σύν τούτοις, αποθώμεθα τρανώς, τήν δέ τετάρτην Σύνοδον, τών ευσεβών Πατέρων, μέλψωμεν θείοις εν άσμασι.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ καί Σεραφίμ, εδείχθης υψηλότερα, Θεοτοκε, σύ γάρ μόνη εδέξω, τόν αχώρητον Θεόν, εν σή γαστρί αμόλυντε, διό πιστοί σε πάντες, ύμνοις αγνή μακαρίζομεν.

Καταβασία

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον.

Κάθισμα 'Ηχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Φωστήρες υπέρλαμπροι, τής αληθείας Χριστού, τώ κόσμω εδείχθητε, επί τής γής αληθώς, Πατέρες μακάριοι, τήξαντες τās αιρέσεις, τών δυσφήμων γλωσσάλγων, σβέσαντες τās φλογώδεις, τών βλασφημών συγχύσεις, διό ως Ιεράρχαι Χριστού, πρεσβεύσατε σωθήναι ημάς.

Θεοτοκίον

Ταχύ δέξαι Δέσποινα, τās ικεσίας ημών, καί ταύτας προσάγαγε, τώ σώ Υιώ καί Θεώ, Κυρία πανάμωμε, λύσον τās περιστάσεις, τών εις σέ προστρεχόντων, πράϋνον μηχανάς τε, καί κατάβαλε θράσος, τών οπλιζομένων αθέων κατά τών δούλων σου.

Ωδή δ' Όρος σε τή χάριτι

Νόμους τούς τού Πνεύματος, μελέτην ποιούμενοι, τούς πρακτικούς νόμους Σοφοί, καταπεμφθέντας πρός υμάς, εκ Ρώμης εδέξασθε, καί αναπτύξαντες φωτι τώ τού Πνεύματος, τήν Έκκλησίαν καλώς εστηρίξατε.

Ύμνοις καταστέψωμεν, τήν θείαν θεοφόρων οι πιομήγυριν, τών στοί, τόν σαρκωθέντα Λόγον γάρ, Θεόν τε καί άνθρωπον, ταίς ενεργείαις άμα καί τοίς θελήμασι, τοίς καταλλήλοις ημίν ανεκήρυξαν.

Μέγιστα φουσώμενον, Ονώριον πάνσοφοι, επί τώ θρόνω καί αρχή, Ρώμης ποτέ τής παλαιάς, καλώς Κατεστρέψατε, καί μετά τέλος τούτον αποκηρύξαντες, ως τής αρχής καί τού θρόνου ανάξιον.

Θεοτοκίον

Λόγον ενυπόστατον, Παρθένε γεννήσασα, Θεού καί φώς αληθινόν, τούς οφθαλμούς μου τής ψυχής, διάνοιζον δέομαι, καί τής εκείθεν αίγλης μέτοχον

ποίησον, σύ γάρ μεσίτις αυτού τε καί πρύτανις.

Ἄτερος

Σύ μου Χριστέ Κύριος

Φράσον ἡμῖν, ἄφρον Σεβήρε καί μάταιε, μίαν φύσιν, σύνθετον τόν ἀναρχον, φῶς τοῦ Πατρός Λόγον καί Υἱόν, εἰ γάρ οὕτως εἶποις, καί ἄλλην φύσιν ἐσήμανας, ἡ σὰρξ γάρ καί ὁ Λόγος, οὐχί μία οὐσία, ἀλλά δύο υπάρχουσιν ἅθλιε.

Μίαν εἰπών, φύσιν τοῦ Λόγου ἐπήγαγε, σαρκωθείσαν, φύσιν ἀνθρωπότητος, ἀνευ τροπῆς, ὅλως καί φυρμού, ὁ Ἀλεξανδρέων, διδάσκαλός τε καί πρόεδρος, τρανῶς τάς δύο φύσεις, καί θελήσεις διδάσκων, τοὺς φρονεῖν ὀρθοδόξως ἐθέλοντας.

Δύο Χριστοῦ, ἅπαντες φύσεις κηρύττομεν, ἀσυγχύτως, πάσαν τήν δυσσέβειαν, τοῦ Ἐυτυχούς, ἄρδην οἱ πιστοί, καί τοῦ Διοσκόρου, τοῦ ἄφρονος στηλιτεύοντες, ἐπόμενοι τῷ ὄρω, τῶν Ἀγίων Πατέρων, καί Κυρίλλου τοῦ θείου τῆς ἐπεσι.

Θεοτοκίον

Χερουβικόν, ὄχημα σύ Θεομήτορ ἀαγνή, σύ χωρίον, σύ καί ἐνδιαίτημα, τοῦ πατρικοῦ, Λόγου καί Θεοῦ, τοῦ ἐκ σῶν ἀχράντων, λαγόνων σάρκα φορέσαντος, διό διτταῖς οὐσίαις, τόν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, προσκυνούμεντες ἀπαύστως δοξάζομεν.

Καταβασία

Τήν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Υἱοῦ, ὁ Προφήτης, Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδή ε'

Ὁ φωτίσας τήν ἐλλάμψει

Νομοθέτας θεοφόροι Χριστός ὑμᾶς ἔδειξεν, ὁδηγώντας ὡς Μωσῆς, Ἰσραὴλ νέον ἀρίστα, Φαραῶ τόν ἐχθιστον, βυθῷ δεινῷ τῆς ἀπωλείας, ὥσπερ ἐκεῖνος ποντίσαντας.

Ὡς καλλίστη καί λαμπρά τῶν Πατέρων ἡ Σύνοδος, τόν ἀπλούν γάρ, Ἰησοῦν ἐκμαθούσα καί σύνθετον, ὡς Θεόν καί ἄνθρωπον, διπλᾶς αὐτοῦ τᾶς ἐνεργείας, πᾶσι κηρύττει τοῖς πέρασι.

Δώρον θείον τᾶς ἐκ Ρώμης γραφᾶς λογισάμενοι, ἐπ' ἐκείναις εὐσεβείας τόν πύργον ἐστήριξαν, οἱ σοφοί Διδάσκαλοι, διττάς Χριστοῦ τᾶς ἐνεργείας, ὡς καί τᾶς φύσεις κηρύξαντες.

Εξηλέγχθη Παῦλος Πέτρος ὁμοῦ καί Θεόδωρος, σὺν τῷ Πύρρῳ καί Σεργίῳ, Ὀνώριος συγχυσιν τοῦ Χριστοῦ τῶν φύσεων, τῆς ἐνεργείας τῇ συγχύσει,

κατασκευάζοντες αίσχιστα.

Θεοτοκίον

Ὅλη Κόρη φωτισμός σύ υπάρχεις καί ἔλλαμψις, τοῦ αἵτου φωτισμοῦ χρηματίσασα τέμενος, διὰ τοῦτο δέομαι, φωτί τῷ σῷ Θεογεννήτορ, ψυχῆς τὰς κόρας μου φώτισον.

Ἄτερος

Ἵνα τί με ἀπώσω

ὦ Σεβήρε τὰς φύσεις, τοῦ Χριστοῦ μή συγχέης δεινῶς παράνομε, οἱ γάρ θιασῶται, καί παμμάκαρες πάντες Διδάσκαλοι, ἐν δυσὶν οὐσίαις, καί ἐν ἐνὶ Χριστὸν προσώπῳ, καταγγείλαντες πᾶσιν ἐξέθεντο.

Προσελάβετο φύσιν, τὴν τῆς ἀνθρωπότητος σαφῶς ὁ ἀναρχος, τοῦ Πατρὸς ὁ Λόγος, ὡς φιλάνθρωπος, θέλων οἰκίρει ἡμᾶς, τοὺς ἀπολωλότας, ὅθεν αὐτὸν ἀνακηρύττω, ἐν οὐσίαις δυσὶ καὶ θελήμασι.

Τὸν Σεβήρον καθεῖλεν, ἡ τετάρτη Σύνοδος καὶ τὸν Διόσκορον, Χριστὸν βλασφημούντας, βεβαιούσα τὸν τόμον τοῦ Λέοντος, τοῦ Προέδρου Ρώμης, πάνυ καλῶς τὰς δύο φύσεις, τοῦ Σωτῆρος ἀτμήτως ορίζοντα.

Θεοτοκίον

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱὸν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενούς προνοίας, τῆς ἡμῶν μή παρίδης δεόμεθα, ὅτι σέ καὶ μόνην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἱλασμόν ευμενὴ προβαλλόμεθα.

Καταβασία

Εξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῇ δόξῃ σου, σύ γάρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς υμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ὡδή ς'

Σπλάγχνων Ἰωνάν

Ξένην καὶ καινὴν, σύγχυσιν τῶν φύσεων, Χριστοῦ τό δεινὸν ὄντως συνέδριον, ἐξηρεύξαντο, τὰς διττὰς ἐνεργείας συγχέαντες, εἰς ἐνέργειαν τὴν μίαν καὶ ἀλλόκοτον, ἥνπερ ὀρθοδόξων πλήρωμα, ἱερῶν περιβόλων ἀπήλασεν.

Ἵνα τὸν δεινόν, ἐκφύγῃ Νεστόριον, δυάδα υἱῶν κακῶς εἰσάγοντα, τό συνέδριον, τό τῆς πλάνης ἐκ βόθρου εἰς βάραθρον, ἐξωλίσθησε θελήσεων καὶ φύσεων, μάτην δογματίζον σύγχυσιν, ἀλλὰ θείοις Πατράσι διήλεγκται.

Ὅνπερ τῷ Πατρί, Υἱὸν ὁμοούσιον, Πατέρες τό πρὶν τρανῶς ἐκήρυξαν, σὺν τῷ Πνεύματι, Διδασκάλων ἐνθέων ὁ σύλλογος, ἐνεργείαις θεϊκαῖς πάντας ἐδίδαξαν, μίαν φυσικὴν γνωρίσαντες, τὴν ἐνέργειαν ἅμα καὶ θέλησιν.

Υποστατικὴν, φρονούντες τὴν θέλησιν, εἰσήγον κακῶς σὺν ταῖς θελήσεσι, καὶ τὰ πρόσωπα, τῶν θελόντων τῆς πλάνης οἱ πρόμαχοι, οὕσπερ κάλλιστα

Πατέρες εξελέγξαντες, φύσει συμφυή διδάσκουσι, τήν κατάλληλον ταύτης ενέργειαν.

Θεοτοκίον

Θύρα θεϊκής, ακτίνος σύ Δέσποινα, πηγή τε φωτός, αδύτου γέγονας, τό γάρ πλήρωμα, τής θεότητος άπαν εσκήνωσεν, απορρήτως εν τή μήτρα σου πανάμωμε, ούπερ φυσικήν ενέργειαν, καί τήν αίγλην βραβεύεις τοίς χρήζουσιν.

Έτερος

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Αι δύο επιστολαί, Κυρίλλου αι πρός τόν Σούκενσον, αποσταλείσαι ποτέ, Εώας τόν πρόεδρον, ελέγχουσιν άπασαν, τήν Σεβήρου πλάνην, ευσεβώς Χριστόν κηρύπτουσαι.

Ο Κύριλλος τόν Χριστόν, κηρύπτει εν δύο φύσεσι, καί ενεργείαις διτταίς, Σεβήρου τήν αίρεσιν, τού άνου τρεπόμενος, διό πάντες τούτου, τοίς διδάγμασιν εμμένομεν.

Θεοτοκίον

Παρθένον σε καί αγνήν, Θεογεννήτορα ένδοξον, Μαρία οι ευσεβείς, κυρίως κηρύττομεν, εμφράττοντες δύσφημον Νεστορίου στόμα, Διοσκόρου τε κακόνοιαν.

Καταβασία

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Έχος πλ. δ'

Αυτόμελον

Τών Αποστόλων τό κήρυγμα, καί τών Πατέρων τά δόγματα, τή Εκκλησία μίαν τήν πίστιν εκράτυνεν, ή καί χιτώνα φορούσα τής αληθείας, τόν υφαντόν εκ τής άνω θεολογίας, ορθοτομεί καί δοξάζει, τής ευσεβείας τό μέγα Μυστήριον.

Ο Οίκος

Εν υψηλώ κηρύγματι τής τού Θεού Εκκλησίας ακούσωμεν βοώσης, ο διψών ερχέσθω πρός με καί πινέτω, ο κρατήρ, όν φέρω, κρατήρ εστι τής σοφίας, Τούτο τό πόμα αληθείας λόγω κεκέρακα, ύδωρ ου προχέω αντιλογίας, αλλ' ομολογίας, ής πίνων ο νύν Ισραήλ, Θεόν Ορά φθεγγόμενον, ίδετε, ίδετε, ότι αυτός εγώ ειμι, καί ουκ ηλλοίωμαι, Εγώ Θεός πρώτος, εγω καί μετά ταύτα, καί πλήν μου άλλος ουκ έστιν όλως, Εντεύθεν οι μετέχοντες πλησθήσονται, καί αινέσουσι τής ευσεβείας τό μέγα μυστήριον.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Μνήμην επιτελούμεν τών Αγίων εξακοσίων τριάκοντα θεοφόρων Πατέρων τής εν Χαλκηδόνι Αγίας καί Οικουμενικής τετάρτης Συνόδου.

Στίχοι

- Πόλου νοητού αστέρες σελασφόροι,
- Ακτίσιν υμών φωτίσατέ μοι φρένας.

Ταίς τών αγίων Πατέρων πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Σέ νοητήν Θεοτόκε

Σέ τόν Υιόν, τού Θεού καί άνθρωπον, κατανοήσαντες χοροί, θεολόγων
Δέσποτα πρίν, κόσμω σε εκήρυξαν, διπλούν ταίς θελήσεσι, καί ενεργείαις
φιλάνθρωπε, σου τό διπλούν εκατέρων, τών φύσεων πιστούμενοι.

Κόσμος λαμπρός, Εκκλησίας ώφθητε, τών Αποστόλων γάρ καλώς,
εκδεξάμενοι τούς θεσμούς, πάντας εδιδάξατε, λόγον τόν τής πίστεως,
τριαδικόν ενα Κύριον, δημιουργόν ενεργόν, θελητικόν παντοδύναμον.

Άκτιστον φώς, καί ζωήν αθάνατον, κατανοήσαντες Θεόν, υπέρ ταύτα τούτον
καλώς, πάσιν εκηρύξατε, φύσεως κατώτερα, τα φυσικά ιδιώματα, τα συμφυή
εγνωκότες ομού καί αδιαίρετα.

Θείου φωτός, αστραπάς εξέπεμψεν, υμάς εις κόσμον ο Χριστός, τούς τής
πλάνης δημιουργούς, άρδην καταφλέγοντας, πάσαν δέ φωτίζοντας, τήν
Εκκλησίαν μακάριον, τόν αινετόν ανυμνούντας, Θεον καί παντοδύναμον.

Θεοτοκίον

Έλαμψε φώς, ο Χριστός ανέσπερον, εκ σής νηδύος προελθών, καί τόν
κόσμον έσωσε πρίν, ο υπερυψούμενος, όνπερ καθικέτευε, Θεογεννήτορ
φωτίσαι μου, τής σκοτισθείσης καρδιάς, τά νοούμενα όμματα.

Έτερος

Θεού συγκατάβασιν

Δυσί μέν εν φύσεσι, καί ενεργείαις ομολογούντες Χριστόν, ασυγχύτως
ατρέπτως, τήν τού Σεβήρου πλάνην τροπούμεθα, όθεν τό πάθος προσλήψει
υποίσαντι σαρκός, βοώμεν αυτώ, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ένα επιστάμεθα, τόν επί ξύλου καί εν τοίς κόλποις Πατρός, ως Θεόν εν
υψίστοις, καί εν μνημείω ως συνημμένον σαρκί, ώ μελωδούμεν, συμφώνως
κραυγάζοντες, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Αρείου τήν κένωσιν, κατατομήν τε τού σμικροθέου, πιστοί τήν συναίρεσιν
αύθις, τού Σαβελλίου, τών τής Τριάδος εχθρών μεμισηκότες, Τριάδι
κραυγάζομεν, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Τριαδικόν

Απάντων μέν Κύριον, ενός δέ μόνου μονογενοús Υιού, ορθοδόξως Πατέρα,
θεολογούντές σε Καταγγέλλομεν, καί έν ειδότες, σου εκπορευόμενον, Πνεύμα

ευθές συμφυές, καί συναϊδion.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν; ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

Εν καμίνω Παίδες Ισραήλ

Αποστόλων τε καί Προφητών, ως εξ ορμητηρίου, Πατερες κεκινημένοι, τής ενθέου διδαχής, εκήρυξαν λέγοντες, Είς υπάρχει Κύριος πάντων, Χριστός εν υποστάσει, διπλούς τας φύσεις, ομού καί ενεργείας.

Ίνα πλάνην πάσαν αναιδή, καλώς καί βλασφημίαν, Πατέρες τής Εκκλησίας, εξορίσωσιν ομού, ενέργειαν θέλησιν ουσιώδη, άκτιστον φέρειν τόν Κύριον ανείπον, τήν κτιστήν δέ πάλιν, ως Άνθρωπον καί Κτίστην.

Ρήμα θεϊόν σχόντες εν χερσί, Πατέρες ώσπερ ξίφος, εχθρούς τούς τής ευσεβείας κατεπλήξατε καλώς, ενέργειαν θέλησιν τού Σωτήρος, πάντα τε τούτου τά φυσικά προσφόρως, διπλά προσειπόντες, καθάπερ καί τας φύσεις.

Θεοτοκίον

Ολή Κόρη όλη εί καλή, όλη φωτοειδής τε φωσφόρος καί θεοφόρος, όλη μόνη καί λαμπρά, διό μου τά όμματα τής καρδιάς φώτισον, πνέοντος Δέσποινα, τήν δόξαν σου καί τετρωμένου, τώ πρός εκείνην πόθω.

Έτερος

Επταπλασίως κάμινον

Κатаισχυνέσθω πρόσωπα, καί φιμούσθω τά στόματα, τών μή κηρυττόντων, εν δυσί ταίς φύσεσιν, ατμήτως ατρέπτως τε, καί ασυγχύτως ένα Υιόν, οι γάρ ευσεβείς, πάντες κοινώς συμφρονούμεν, κατ' άλλο μέν καί άλλο, ενεργείν τε καί θέλιν, Χριστόν ου μήν προσώποις, κατ' άμφω δέ τας φύσεις.

Οι Ιακώβου έχοντες τού Κεντόνου επίκλησιν, όνομά τε τούτου, εαυτοίς εγγράφοντες, ημίν αποφήνατε, Ει εν τή κλήσει τούτου υμείς, εν τή κολυμβήθρα, εβαπτίσθητε πάλαι, διό αυτού πρός χάριν, τού Χριστού αποστάντες, ληρείτε ως εκείνος, σαφώς αναισχυντούντες.

Εν Χαλκηδόνι Σύνοδος, η τετάρτη Δίосκορον, Ευτυχή Σεβήρον, τούς δεινούς κατέβαλεν, εις τέλος εξώσασα, τήν ακανθώδη πλάνην αυτών, τήν συγχυτικήν, τών ουσιών τού Σωτήρος, τής θείας Εκκλησίας, τού Χριστού καί Δεσπότου, μεθ' ής ορθοδοξούντες, μισήσωμεν δή τούτους.

Τριαδικόν

Τρισσοφαή θεότητα, ενιαίαν εκλάμπουσαν, αίγλην εκ μιάς, τρισυποστάτου φύσεως, Γεννήτορα άναρχον, όμοφυά τε Λόγον Πατρός, καί συμβασιλεύον, ομοούσιον Πνεύμα, οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε,

εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ενεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἀπάσαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αιώνας.

Ὡδή θ'

Τύπον τῆς ἀγνῆς

Ἐχοντες Χριστὸν μακάριοι ἐν ἑαυτοῖς, τὰ θεῖα πάλαι λαλήσαντα, καὶ νῦν καθαρῶς, τῷ καθαρῷ συναπτόμενοι, τὴν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν στηρίζετε, ἥν πόνοις καὶ ἰδρώσι, μεγίστοις ὄντως συνεστήσατε.

Τύπος καὶ κανὼν γεγόνετε, τῇ Ἐκκλησίᾳ πάσῃ Θεοῦ Τρισόλβιοι, σάρκωσιν Χριστοῦ, θεολογεῖν ἐκδιδάξαντες, τῆς ἀκτίστου μιάς τε θεότητος, τὴν νῦν τε γλωσσαλίαν, προφητικῶς ἀποκρουσάμενοι.

Ἄπαν δυσσεβείας πρόβλημα, προφητικῶς Πατέρες καλῶς ἐλύσατε, τὴν διαφοράν, τῆς ενεργείας διδάξαντες, φυσικὴν ἀδιαίρετον ἀκτιστον, ἀξίως προσειπόντες, καὶ παντουργὸν καὶ παντοδύναμον.

Στόμα τοῦ Θεοῦ γενόμενοι, ταῖς ενεργείαις μόναις καὶ ταῖς ἐκλάμψεσι, μεθεκτὸν αὐτόν, ὡς ἀγαθὸν ἐκηρύξατε, τὸν τῇ φύσει ἀπρόσιτον Ἅγιοι, ὅθεν ὑμᾶς ἀξίως, ὡς εὐεργέτας μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Σὺ μοι τῆς ὠδῆς πανύμνητε, καὶ κορωνὶς χρυσή καὶ θεῖον συμπέρασμα ἦνπερ τῆς φυγῆς, ἐπανελθὼν νῦν ἀνέθηκα, τῷ Υἱῷ σου σεμνὴ εὐχαριστήριον, τὸν ὕμνον σοι συνάγων, ὡς τῶν καλῶν αἰτία Πάναγνε.

Ἄτερος

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ ουρανός

Διήλθεν ὁ Σεβήρος τὴν τοῦ Χριστοῦ, ευαγὴ Ἐκκλησίαν ὁ δόλιος, καὶ τὴν ποιήν, ψήφῳ τῶν Πατέρων τῶν εὐσεβῶν, τῆς βλασφημίας ἔνεκα, καὶ τῆς στωμυλίας τῆς ἑαυτοῦ, ἐδέξατο δικαίως, καὶ ἔρριπται συλλόγου, τῶν Διδασκάλων ὁ κατάκριτος.

Τὰς φύσεις τί συγχέεις τὰς τοῦ Χριστοῦ, καὶ φυρμὸν ἀντεισάγεις καὶ σύγκρασιν, τό τοῦ Σταυροῦ, πάθος προσαρμότητων καὶ τὴν ταφήν, τῇ ἀπαθεί θεότητι, τοῦ μονογενοῦς Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὧ δεῖλαιε Σεβήρε; διόπερ τὴν μεγίστην, σοῦ βλασφημίαν βδελυττόμεθα.

Θεοτοκίον

Οφρὺν καὶ θράσος ἅμα τῶν δυσμενῶν, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου κατάβαλε, καὶ τὰς βουλὰς, τῶν κακοδοξούντων Δημιουργέ, τῶν δὲ πιστῶν τό σύστημα, στηρίξον ἀκράδαντον ὡς Θεός, τὸ κέρασ ἀνυψώσας, καὶ πίστει κραταιώσας,

ίνα σε πάντες μεγαλύνωμεν.

Καταβασία

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αὔλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή αειπάρθενε.

Εξαποστειλάριον, τό Αναστάσιμον

Εἰθ' οὕτω τῶν Ἀγίων Πατέρων

Γυναίκες ακουτίσθητε

Πατέρων θείων σήμερον, τήν μνήμην εορτάζοντες, ταῖς παρακλήσεσι τούτων, δεόμεθα Πανοικτίρμον, Πάσης βλάβης αιρέσεων, ρύσαι λαόν σου Κύριε, καί πάντας καταξίωσον, Πατέρα Λόγον δοξάζειν, καί τό Πανάγιον Πνεύμα.

Θεοτοκίον

Εν δύο ταῖς θελήσεσι, καί φύσεσι Πανάμωμε, μιά δέ τῇ υποστάσει, τίκεις Θεόν απορρήτως, τόν δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντα, μέχρι Σταυροῦ θελήματι, καί ἡμῖν χαρισάμενον, τόν τῆς θεότητος πλούτον, τῇ ἐκ νεκρῶν Αναστάσει.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχ. η' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα δ' καί Ανατολικόν ἐν, καί τῶν Ἀγίων Πατέρων τά παρόντα γ' Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'

Ὅλην αποθέμενοι

Ὅλην συγκροτήσαντες, τήν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καί τῷ θείῳ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι τό μακάριον, καί σεπτόν σύμβολον, οἱ σεπτοί Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν, ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τόν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καί παναληθῶς Ὁμοούσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδαχαῖς, οἱ ευκλεεῖς καί πανόλβιοι, ὄντως καί θεόφρονες.

Στίχ. Ευλογητός εἰ Κύριε ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὅλην εἰσδεξάμενοι, τήν νοητήν λαμπηδόνα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό υπερφυέστατον χρησμολόγημα, τό βραχύ ρήματι, καί πολύ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς χριστοκήρυκες, εἰσαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ Μακάριοι, καί τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἄνωθεν λαβόντες, τήν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καί φωτισθέντες ἐξέθεντο, ὅρον θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὁσίους αὐτοῦ, τοὺς διατιθεμένους τήν διαθήκην αὐτοῦ.

Ὅλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καί θυμόν κινήσαντες, νύν τόν δικαιοτάτον ἐνδικώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καί λοιμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονίσαντες, τοῦ τῆς Εκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καί ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δούλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καί τοῦ ἐνθέου κηρύγματος,

μύσται Ιερώτατοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Γεωργίου Νικομηδείας

Τῶν Ἀγίων Πατέρων ο χορός, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρός καί Υἱοῦ καί Πνεύματος Ἁγίου, μίαν οὐσίαν ἐδογμάτισε καί φύσιν, καί τό μυστήριον τῆς θεολογίας, τρανῶς Παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ, οὐς ευφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες, Ὡ θεία παρεμβολή, θεηγόροι οπλῖται, παρατάξεως Κυρίου, ἀστέρες πολύφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος, τῆς μυστικῆς Σιών οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι, τά μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου, τά πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου, Ἐκκλησίας τό καύχημα, οἰκουμένης ἀγλαΐσμα, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν...

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διὰ γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ο Ἄδης ἠχμαλώτισται, ο Ἀδάμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρρα ἐζωοποιήθημεν, διό ἀνυμνοῦντες βοῶμεν. Εὐλογητός Χριστός ο Θεός ἡμῶν, ο οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εἰς τήν Λειτουργίαν

Τά τυπικά, καί οἱ Μακαρισμοί τῆς Οκτωήχου, καί ἐκ τοῦ Κανόνος τῶν Ἀγίων ἡ ζ' Ὁδή.

Ο Απόστολος
Τέκνον Τίτε, Πιστός ο λόγος...
Ζήτηι Οκτωβρίου ια'

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον
Εἶπεν ο Κύριος τοῖς ἐαυτοῦ μαθηταῖς, Ὑμεῖς ἐστε τό φῶς τοῦ κόσμου...
Ζήτηι Νοεμβρίου ιβ'

Κοινωνικόν
Αἰνεῖτε τόν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν τοῖς υψίστοις. Ἀλληλούϊα.
[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀκύλα, ενός τῶν ἐβδομήκοντα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'
Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Παύλος ο μέγας θεόφρον, τού κόσμου ήλιος, ώσπερ φαιδράν ακτίνα, εις τήν σύμιψαν κτίσιν, σέ μάκαρ επαφήκε, φωτιστικάις, σου, τών λόγων λαμπρότησι, καταφωτίζειν τούς πάλαι εν τή νυκτί, τής αγνωσίας κινδυνεύοντας.

Της καθαράς σου καρδίας, τού θείου Πνεύματος, φωτιστικάις ακτίσιν, αυγασθείσης πλουσίως, Ακύλα θεηγόρε, φωτοειδής, αληθώς εχρημάτισας, καί τών Ελλήνων τό σκότος τό χαλεπόν, θεία χάριτι διέλυσας.

Οι τώ ναώ σου τώ θείω πίστει προστρέχοντες, καί εν αυτώ σε μάκαρ, δυσωπούντες Ακύλα, λυτρούνται νοσημάτων παντοδαπών, καί κινδύνων καί θλίψεων, ταίς ιεραίς σου πρεσβείαις καί πρός Θεόν, μεσιτείαις Ιερώτατε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεομακάριστε Κόρη τās ικεσίας ημών, ως ευμενής προστάτις, τών πιστών, Θεοτόκε, προσάγουσα τώ Κτίστη, τόν ιλασμόν, ανταμείβου τοίς δούλοις σου, ως παντελής σωτηρία καί ιλασμός, τών ψυχών ημών πανάμωμε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν τώ Σταυρώ παρεστώσα, τού σου Υιού καί Θεού, καί τήν μακροθυμίαν, τούτου αποσκοπούσα, έλεγες θρηνούσα, Μήτηρ αγνή, Οίμοι! Τέκνον γλυκύτατον, τί ταύτα πάσχεις αδίκως Λόγε Θεού, ίνα σώσης τό ανθρώπινον;

Απολυτίκιον 'Ηχος γ'

Απόστολε Άγιε Ακύλα, πρέσβευε τώ ελεήμονι Θεώ ίνα πταισμάτων άφεςιν, παράσχη ταίς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν. οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Τόν κλεινόν υμνήσωμεν Ακύλαν πόθω. Ιωσήφ.

Ωδή α' 'Ηχος β'

Δεύτε λαοί

Τόν ιερόν, Ιερωτάτοις υμνήσωμεν, Ακύλαν μελωδήμασι, καί εκβοήσωμεν, Ταίς αυτού ικεσίαις, οικτίρμον πάντας σώσον, ως υπεράγαθος.

Όλον σαυτόν, Μάκαρ δοχείον τού Πνεύματος, φωτοειδές ετέλεσας, καταστραπτόμενος, ταίς αυτού φωταυγίαις, διό τούς εν τώ σκότει, εφωταγωγήσας.

Νόμοις Χριστού, οχυρωθείς τήν διάνοιαν, τό τών ανόμων φρύαγμα, όλον κατέλαβες, καί ειδώλων τεμένη, κατέστρεψας αθλήσας θεομακάριστε.

Καθαρτικάίς, σών πρεσβειών επιδόσεσι, τά τών σωμάτων Ἐνδοξε, καί τών
ψυχών ημών, αποκάθαρον πάθη, πιστῶς επιτελούντων, τήν θείαν μνήμην
σου.

Θεοτοκίον

Λόγω σεμνή, Λόγον εν μήτρα συνέλαβες, τόν διά λόγου άπαντα,
δημιουργήσαντα, διά τούτό σε λόγοις, ενθέοις ανυμνούμεν, θεοχαρίτῳτε.

Ωδή γ'

Στερέωσον ημάς

Επόθησας Θεόν ως θέμις Ἐνδοξε, τόν μόνον Δεοπότην καί Βασιλέα, καί
αυτού τό θείον βούλημα, αδιστάκτω καρδία εξετέλεσας.

Ισχύϊ τού σεπτού καί θείου Πνεύματος, Ακύλα πανεύφημε τού Βελίαρ, τήν
ισχύν πάσαν κατέβαλες, εναθλήσας γενναίως ιερώτατε.

Νοϊ σου καθαρῶ ενοπτριζόμενος, τήν δόξαν Κυρίου, ταύτης μετέσχες,
τελεώτερον Μακάριε, μεταστάς τών προσκαίρων πρός τά μένοντα.

Θεοτοκίον

Ο μόνος καθαρός, ο μόνος Κύριος, σέ μόνην ως έγνω καθαρωτέραν, πάσης
κτίσεως Πανάμωμε, εξ αγνών σου αιμάτων σεσωμάτῳται.

Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν
φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Τού Παύλου τοίς ρήμασι, καταυγασθείς τήν ψυχήν, ως ήλιος έλαμψας,
θεογνωσίας φωτί, Ακύλα μακάριε, στέφος δέ μαρτυρίου, ανεπλέξω νομίμως,
όθεν αναπηγάξεις, ποταμούς ιαμάτων, τοίς πίστει εορτάζουσι, μάκαρ τήν
μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ταχύ δέξαι Δέσποινα, τάς ικεσίας ημών, καί ταύτας προσάγαγε, τῳ σῳ Υιώ
καί Θεῳ, Παρθένε πανακραντε, όλεσον κατά κράτος, τών βαρβάρων τά
θράση, γνώτωσαν τήν ισχύν σου, φιλοπόλεμα έθνη, τῳ νεύματί σου πάντας
ημας διαφύλαξον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σε υψούμενον, ως εθεάσατο, η άκραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεού
μητρικῶς, θρηνούσα εφθέγγετο, Τί τό καινόν καί ξένον, τούτοθαύμα Υιέμου;
πῶς η ζωή τών όλων, ομιλείς τῳ θανάτῳ; ζωῳσαι τούς τεθνεῳτας, θέλων ως
εύσπλαγχνος.

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Νυσταγμῳ τούς καθεύδοντας, τής πονηράς,, Ακύλα δυσσεβείας πρός τής

ευσεβείας τό φώς εξήγειρας.

Υπερήφανον φρύαγμα, τού δυσμενούς, κατέβαλες Ακύλα, ταπεινώσει θεία θωρακιζόμενος.

Μακαρίως ενήθλησας, υπέρ Χριστού, τό αίμά σου κενώσας, Ιερεύ καί Μάρτυς τών παθημάτων αυτού.

Θεοτοκίον

Νοητόν σε παλάτιον, καί υψηλόν, τού Βασιλέως θρόνον, Θεοτόκε Δέσποινα ονομάζομεν.

Ωδή ε'

Ο τού φωτός χορηγός

Ἦδιστον λόγον αεί, αναπηγάζων ευσεβώς πάνσοφε τών εν πικρά, πλάνη υπαχθέντων, ενήδυνας ψυχάς, ως ιερομύστης, Ακύλα πανεύφημε.

Σοί τούς επαίνους Λουκάς, ο θεηγόρος αληθώς έγγραψε, τού Ιερού Παύλου μαθητής γάρ, καί θείος ξεναγός, εγένου τά θεία, σοφώς παιδευόμενος.

Ὡσπερ αστέρα φαιδρόν, φωτοβολούντα τό σεπτόν κήραγμα, τόν ιερόν ευράμενος Παύλον, πρὸς τούτου τάς αυγάς, εδέξω τού Λόγου, στερρώς λαμπρυνόμενος.

Θεοτοκίον

Μήτηρ καί δούλη Χριστού, τού σαρκωθέντος δι' ημάς γέγονας, ὄν εκτενώς, πάντοτε δυσώπει, τού σώζεσθαι ημάς, τούς σέ Θεοτόκον αγνήν ονομάζοντας.

Ωδή ς'

Εν αβύσσῳ πταισμάτων

Εξεχύθη σου χάρις τοῖς χείλεσι, μάκαρ ιερῶτατε καί σέ ευλόγησεν, ο τών απάντων Κύριος, εις αἰώνας Ακύλα θεόπνευστε.

Νοσημάτων Παντοίων αλέξημα, καί αμαρτανόντων ψυχών ιλαστήριον, η σή πρεσβεία πέφυκε, Θεοφόρε Ακύλα μακάριε.

Αι πορείαι σου θείως τελούμεναι, καί προς τάς οδούς τού Θεού ευθυνόμεναι, τοῖς πλανωμένοις ὠφθησαν, οδηγία καί τρίβος σωτήριος.

Θεοτοκίον

Κυριώνυμε Κόρη πανάμωμε, τόν αγαθοδότην Θεόν η κυήσασα, τούς σέ υμνούντας πάντοτε, πειρασμών πολυτρόπων διάσωσον.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τῆς ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Αποστόλων σύνθρονος, καί συνοδίτης, γεγονώς Απόστολε, τήν οικουμένην διδασχάις, καί θαυμασίοις κατηύγασας, στέφανον δόξης, Ακύλα δεξάμενος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΔ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Ακύλα.

Στίχοι

- Ἦπλωσε Παύλος, ως σαγήνην, τούς λόγους,
- Ἦγρευσε δ' ως θήραμα θεῖον Ακύλαν.
- Ακύλαν δεκάτη γε τετάρτη τύμβος ἐκρυπεν.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ιούστου.

Στίχοι

- Μή θύμα βαλεῖν εἰς τό βωμού πύρ θέλων,
- Εἰς πύρ Ιούστος θύμα βάλλεται ξένον.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ἡμῶν καί θαυματουργοῦ Ονήσιμου.

Στίχοι

- Ελαφρόν ἦρα φορτίον σόν ἡδέως,
- Μεθ' οὐ σός Ονήσιμος ἦκω σοι, Λόγε.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τού ἐν Αγίοις Πατρός ἡμῶν Ιωσήφ, Αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης.

Στίχοι

- Αφείς, Ιωσήφ καθέδραν τήν γήνην,
- Παρίσταται νύν τῷ θρόνῳ τού Κυρίου.

Οι ἅγιοι μάρτυρες Ακύλας καί Ιλάριος ξίφει τελειοῦνται.

Ο ἅγιος μάρτυς Πέτρος ο νέος, τούς πόδας εκκοπείς, τελειοῦται.

Ο ἅγιος μάρτυς Ηράκλειος, ροπάλοις τυπτόμενος, τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εικόνας χρυσῆς

Υφάνας σαυτῷ, αφθαρσίας στολισμόν τῷ θεῷ Πνεύματι, ὅλος ωραίος ἐχρημάτισας, καί τόν ἐχθρόν ἀπεγύμνωσας, καί τούς ἐπ' ἐκείνου Ακύλα, γυμνωθέντες ἐνέδυσας, καταστολήν φωτοειδή, καί φῶς σωτήριον.

Λιμῷ νοητῷ, κρατουμένους τούς λαούς καί κινδυνεύοντας, ἄρτω τῶν λόγων Αξιάγαστε, τῆς σῆς σοφίας διέθρεψας, καί τῆς ουρανίου τραπέζης, κοινωνούς ἀπετέλεσας, ιερομύστης πεφυκῶς θεοειδέστατος.

Αγίω ναώ οι προστρέχοντες τώ σώ, ρώσιν κομίζονται, καί παθημάτων απολύονται, καί νοσημάτων καθαίρονται, ανυμνολογούντές σε πόθω, καί βοώντες πανεύφημε, Ευλογητός εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νεκρούται τό πρίν, ο Αδάμ φθοροποιώ βρώσει πανάμωμε, σύ δέ τεκούσα τήν ζωήν ημών, τούτον Παρθένε εξώωσας, όθεν ως καλών σε αιτίαν, ανυμνούντες κραυγάζομεν, Ευλογημένη η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Ωδή η'

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Περιχαρώς τούς ουρανούς, σύν τοίς θείοις μαθηταίς καί υπηρέταις, καί αυτόπταις τού Λόγου, χαρμονικώς κατοικών, Ακύλα καί θέσει θεούμενος, μέμνησο τών πίστει, καί πόθω σε τιμώντων.

Οι τών ιδρώτων σου κρουνοί, ποταμούς πάσιν υμίν θείων θαυμάτων, αναβλύζουσι Μάκαρ, καί επηρείας παθών, απόπων ξηραίνουνσι πάντοτε, καί τās παρατάξεις, βυθίζουσι τού πλάνου.

Θέσει θεούμενος αεί, ο εγγίζων τώ Θεώ νοϊ αϋλω, όλος φώς χρηματίζεις, απολυθείς τής σαρκός, καί βλέπεις ά βλέπουσιν Άγγελοι, ένδοξε Ακύλα, Χριστού ιερομύστα.

Θεοτοκίον

Ως τόν παναίτιον Θεόν, υπέρ πάσαν αληθώς Αγνή αιτίαν, εν γαστρί συλλαβούσα, καί δι' ημάς καθ' ημάς, οφθέντα τεκούσα πανάμωμε, τούτον εκδυσώπει, υπέρ τών σέ υμνούντων.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον

Ιερωτάτοις σε ύμνοις, Ιερόν πεφυκότα, κειμήλιον τού Λόγου καί σεπτόν, τούτου τε πάνσοφον κήρυκα, καί τού κόσμου φωστήρα, καί στήριγμα τής πίστεως ημών, συνελθόντες Ακύλα, συμφώνως μακαρίζομεν.

Ως καθαιρέτης τής πλάνης, καί εθνών ποδηγέτης, καί θείος τού Σωτήρος αθλητής, καί συμπολίτης καί σύσκηνος, τών Αγίων Αγγέλων, Ακύλα θεηγόρε σύν αυτοίς, τόν Δεσπότην δυσώπει, σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Σέ φοιτητήν μέν τού Παύλου, επιγνόντες Ακύλα, τού κόσμου δέ φωστήρα απλανή, καί Ιερώτατον Μάρτυρα, καθαιρέτην ειδώλων, καί γνώσεως Θεού εισηγητήν, ευσεβεί διανοία, θεόφρον μακαρίζομεν.

Η παναγία σου μνήμη, ανατείλασα κόσμω, ως ήλιος φωτίζει τὰς ψυχὰς, των ευσεβῶς ευφημούντων σε, εν ἡ πρέσβευε Μάκαρ, δοθῆναι ἱλασμόν αμαρτιῶν, καί ειρήνην βαθείαν, καί μέγα πᾶσιν ἔλεος.

Θεοτοκίον

Φωτιστικήν σε λυχνίαν, προεώρα Προφήτης, τό φῶς τό ανατείλαν εκ φωτός, Παρθενομήτορ βαστάζουσας, τό φωτίσαν πλουσίως, τὰ πρίν εσκοτισμένα ταῖς αὐγαῖς, τῆς αὐτοῦ ανεκφράστου, πανάμωμε θεότητος.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, τόν ἀρρήτω σοφία, ἤκοντα καινουργῆσαι τόν Ἀδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινῶς, εξ ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοί ὁμοφρόνως, εν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Καί τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Κηρύκου καί Ιουλίττης τῆς μητρός αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον εν Μάρτυσι

Νηπιόφρονα τύραννον, εν τελείῳ φρονήματι, ἀτελεῖ τε σῶματι, μάρτυς Κήρυκε, ἀνδρειοφρόνως κοστήσχυνας, διό πρό βημάτων σε, ἀπηνῶς δικαστικῶν, καταβάλλει θανάτῳ σε, μνηστευόμενος, τήν ζωήν τήν ἀγήρω, ἥς ἐπέβης, εν ἀτμίζοντι εἰσέτι, περιρρεόμενος αἵματι.

Ὡς κατάκαρπος ἄμπελος, ταῖς ἀρδεῖας τοῦ Πνεύματος, Ιουλίττα ἐνδοξε, τόν εκ σπλάγχνων σου, ἀναβλαστήσαντα Κήρυκον, προσάγεις θυόμενον, καί ληνοῖς μαρτυρικοῖς, ἀληθῶς ἐκθλιβόμενον, μεθ' οὐ βλύσασα, κατανύξεως οἶνον, τὰς καρδίας κατευφραίνετε τῶν πίστει, ἐπιτελούντων τήν μνήμην ὑμῶν.

Αἰκισμοῖς ομιλήσασα, καί ποικίλαις κολάσεσιν, ἀνδρικῶς υπέμεινας Ἀξιάγαστε, τοῖς οφθαλμοῖς ἐνορώσα δέ, υἱοῦ τήν τελείωσιν, τό μαρτύριον διπλοῦν, Ιουλίττα διήνυσας, ὅθεν νέμει σοι, καί διπλοῦς τοῦς στεφάνους, ἀθλοθέτης, ο τήν νίκην τοῖς ἀθλοῦσιν, παντοδυνάμως δωρούμενος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Δεῦτε καί θεάσασθε ἅπαντες ξένον θέαμα καί παράδοξον, Τίς ἐώρακε νήπιον, τριετή ὄντα, τύραννον αἰσχύναντα; ὦ τοῦ θαύματος! Μητέρα ἐθήλαζε, καί τιθηνούμενος τῇ γαλουχῳ ἐβόα, Μή πτοοῦ μήτέρ μου, τὰς ἀπειλάς τοῦ δεινοῦ κοσμοκράτορος, Χριστός γάρ ἐστιν ἡ ἐλπίς τῶν πιστευόντων εἰς αὐτόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπόν τῆς ζωῆς. Σέ
ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καί πάντων τῶν
Αγίων, ἐλεηθῆναι τās ψυχάς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον
Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Εν ξύλῳ τήν ζωήν ἡμῶν, ὀρώσα ἡ πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην
μητρικῶς, ὠδύρετο βοῶσα, Υἱέ μου καί Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ
ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ὁ τριετής τήν Τριάδα ἐκήρυττε, καί γαλουχῶν τήν μητέρα ἐστήριζε, Παύσον ὦ
μήτέρ μου, τόν Ὀδυρμόν τῶν δακρύων, ἀνωθεν ὁ Κτίστης βλέπει, καί σῶζει
τās ψυχάς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τās δεήσεις τῶν δούλων σου, καί λύτρωσαι ἡμάς, ἀπό
πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον
Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε

Ἡ δάμαλις ἡ ἀσπίλος, τόν μόσχον βλέπουσα ἐπὶ τοῦ ξύλου,
προσαναρτῶμενον ὑπὸ ἀνόμων, ὀδυρομένη γοερώς, Οἶμοι! ἀνεβόα
ποθινότατον, τέκνον, τί σοι δῆμος ἀνταπέδωκεν, ἀχάριστος Εβραίων, θέλων
με ἀτεκνώσαι, ἐκ σοῦ παμφίλτατε;

Ἀπολυτίκιον Ποίημα Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου ς'.

Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ἡ λογική Χριστοῦ ἀμνάς, Ἰουλίττα, σύν Τριετεί ἀμνῷ αὐτῆς τῷ Κηρύκῳ,
δικαστικοῦ πρό βήματος παρέστησαν, εὐθαρσῶς κηρύττοντες, τήν
Χριστῶνυμον κλήσιν, οὐδόλως ἐπτοήθησαν ἀπειλὰς τῶν τυράννων, καί
στεφηφόροι νύν ἐν οὐρανοῖς, ἀγαλιῶνται Χριστῷ παριστάμενοι.

Εἰς τὸν Ὁρθόν

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Αγίων ο
παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Κήρυκον ὑμνῷ σύν τῇ τεκούσῃ προφρόνως. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'
Υγρὰν διοδεύσας

Κηρύξαντες Λόγον τόν ἐκ Πατρός, σαφῶς γεννηθέντα, σαρκωθέντα τε ἐκ
μητρός, μάρτυρες τῶν τούτου παθημάτων, διὰ παθῶν καί θανάτου γεγόνατε.

Ἡ ἐνθεὸς Μάρτυς ὡς φωταυγής, σελήνη συνοῦσα, τῷ Ἡλίῳ τῷ ἐξ αὐτῆς, τεχθέντι Κηρύκῳ πάσαν κτίσιν, ταῖς τῶν θαυμάτων ακτίσι φωτίζουσι.

Ρεόντων ἡλλάξω τὰ μηδαμῶς, Κινούμενα Μάρτυς, καὶ ἀγκάλαις τὸν σὸν υἱόν, φέρουσα συν τούτῳ τῶν ἀνόμων, καὶ διαβόλου τὴν πλάνην ἡμαύρωσας.

Υπάρχουσα γένους περιφανούς, διὰ μαρτυρίου, καὶ βασάνων πολυειδῶν, μάρτυς Ιουλίττα Βασιλέως, τοῦ ἀθανάτου θυγάτηρ γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Κατήργηται θάνατος διὰ σοῦ, καὶ Ἀδου τό κέντρον, ἠφανίσθη Μήτηρ ἀγνή, σύ γάρ τὸν ἀθάνατον Δεσπότην, θανατωθέντα σαρκὶ ἀπεκύησας.

Ὡδή γ'

Ουρανίας ἀψίδος

Ουρανίων θαλάμων, καὶ φωταυγούς λήξεως, δαιωνιζούσης τε δόξης κατηξιώθητε, Μάρτυρες ἐνδοξοὶ, τοῦ διαβόλου τὰ κέντρα, πόνοις τῆς ἀθλήσεως, ἐξαφανίσαντες.

Νεοττός ὡς ὠραῖος, περιστερὰς σὺφρονος, ταύτην ἐμιμήσω, τῷ πλάνῳ ἀντιπαττόμενος, ἐνδοξε Κήρυκε, θυπευτικῶς προσελθόντι, καὶ συλήσαι σπεύδοντι, σέ τὸν ἀήττητον.

Υπερήφανον ὄφιν, εἰς Ουρανοὺς θέμενον, στόμα καὶ τὴν γῆν ἐξαλείφειν κατακαυχώμενον, νήπιον ἀκακόν, τῇ τοῦ Σταυροῦ πανοπλία, παντελῶς ἠδάφισε, καὶ ἐξηφάνισε.

Θεοτοκίον

Μὴ κενώσας τοὺς κόλπους τοὺς πατρικοὺς, Ἄχραντε, Λόγος ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας, σοῦ τὴν πανάμωμον, γαστέρα ὠκησε, καὶ σὰρξ ἀτρέπτως ὠράθη, καὶ βροτοὺς ἐθέωσεν, ὁ υπερούσιος

Ὁ Εἰρμός

«Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Φιλομάρτυρες δεύτε τοὺς νοητοὺς, μαργαρίτας Κυρίου καὶ ἀθλητάς, Κήρυκον ὑμνήσωμεν, καὶ τὴν τούτου μητέρα, τῇ τριετεί γάρ τούτον ἐκθρέψασα γάλακτι, τῷ Θεῷ θυσίαν, προσήγαγεν ἁμῶμον, ὅθεν καὶ τῆς νίκης, σὺν αὐτῷ τοὺς στεφάνους, ἐδέξατο ἄνωθεν, καὶ Χριστῷ συναγάλλονται, πρὸς οὓς πίστει βοήσωμεν, Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσὶν δωρήσασθαι, τοῖς ἐρτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Θεοτοκίον

Πειρασμοῖς πολυπλόκοις περιπεσῶν, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ορατῶν, τῷ

σάλω συνέχομαι, τών αμέτρων πταισμάτων μου, καί ως θερμήν αντίληψιν, καί σκέπην γινώσκων σε, τώ λιμένι προστρέχω, τής σής αγαθότητος, όθεν Παναγία, τόν εκ σου σαρκωθέντα, ασπόρως ικέτευε, υπέρ πάντων τών δούλων σου, τών απαύστως υμνούντων σε, πρεσβεύουσα αυτώ εκτενώς, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τόν άχραντον τόκον σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτήν, η αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυξε δακρύουσα, καί πικρώς εκβοώσα, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήνπερ υπομένεις, διά σπλάγχχνα ελέους, Μακρόθυμε Κύριε, τού ελέους η άβυσσος, καί πηγή αγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι ούν, τών πταισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τά θεία παθήματα.

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Νηπιάζοντι σώματι, καί τελειοτάτω Μάρτυς φρονήματι, τόν αρχέκακον κατέβαλες, τόν τήν πονηρίαν κακουργήσαντα.

Ως κατάκαρπος άμπελος, μάρτυς, Ιουλίττα βότρυν εξήνθησας, τόν γενναίον όντως Κήρυκον, μαρτυρίου γλεύκος αποστάζοντα.

Συμπαθώς ενητένιζες, οιά περ αμνάς αρνίω τώ Μάρτυρι, Ιουλίττα αξιάγαστε, σφαγιαζομένη μάρτυς ένδοξε.

Υπερήφανον τύραννον, θεία ταπεινώσει περιφραττόμενοι, Αθλοφόροι κατεβάλετε, καί στεφάνους νίκης εκομίσασθε.

Θεοτοκίον

Νόμοι φύσεως Πάναγνε, εν τή υπέρ φύσιν κυοφορία σου, εναλλάττονται, τόν Πλάστην γάρ, υπέρ νούν λόγον απεκύησας.

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Τεινομένη θεόφρον, μάστιξι τό σώμά σου δαπανωμένη τε, τής φθοράς τό πάχος εξεδύσω, στολήν ενεδύσω δέ, ήν ο εκ Παρθένου, Μονογενής σάρκα φορέσας, τούς ανθρώπους θεώσας ενέδυσεν.

Εγθμνώθης τό σώμα, Μάρτυς παναοίδιμε Καταφρονήσασα, σαρκικής αισχύνης, καί εχθρόν τόν τήν Εύαν γυμνώσαντα, Ιουλίττα πάλαι, καρτερικώς ανδρισαμένη, αιωνίαν αισχύνην ενέδυσας.

Κεφαλήν εκτμηθείσα, κάραν τήν τού όφεως Μάρτυς συνέθλασας, στερηθείσα πλούτου, τόν ουράνιον όλβον κεκλήρωσαι, μή σαλευομένην, παραλαβούσα βασιλείαν, μετά πάντων Μαρτύρων Πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Ο Θεού Θεός Λόγος, σάρκα ανελάβετο έννουν καί έμψυχον, εκ σου Παναγία, καί δι' οίκτον εγένετο άνθρωπος, καί εθέωσέ με, τόν παραβάσει απωσθέντα, όν ικέτευε σώσαι τά σύμπαντα.

Ωδή ς' Τήν δέησιν εκχεώ

Υπέπλευσαν τών απείρων βασάνων, οι πανεύφημοι τό άστατον ύδωρ, τή του Σταυρού, κυβερνήσει καί όρμω, γαληνοτάτω σαφώς προσωρμίσθησαν, βυθίσαντες τόν Φαραώ, τόν αόρατον αίματος ρεύμασι.

Σκιρτά σε, Ικονιέων η πόλις, θρεψαμένη, καί κομπάζει τή μνήμη, σου τή σεπτή, η Ταραός Ιουλίττα, του μαρτυρίου εν ταύτη γάρ ήνυσας, τό στάδιον σύν τώ υιώ, καί στέφανων τής νίκης ηξίωσαι.

Η λόγησας πολυπλόκων βασάνων, καί τρυγών ωραιοτάτη εδείχθης, σύν νεοπτώ, αναπτάσα καί πάντων, υπεραρθείσα παγίδων του όφεως, Πανεύφημε καί εις μονάς, ουρανίους πανσόφως κατέπαυσας.

Θεοτοκίον

Προρρίζους τώ τμητικώ σου δρεπάνω τής πρεσβείας εναπόκοψον Κόρη, τούς πονηρούς, λογισμούς τής ψυχής μου, καί καρποφόρον ανάδειξον δέομαι, απάντων γάρ τόν φυτουργόν, τόν Θεόν καί Σωτήρα εκύησας.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ προς Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως Ιωνάς, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Έχος δ' Επεφάνης σήμερον

Εν αγκάλαις φέρουσα, η χριστομάρτυς, Ιουλίττα Κήρυκον, εν τώ σταδίω μητρικώς, αγαλλομένη εκραύγαζε, Σύ τών Μαρτύρων, Χριστέ το κραταίωμα.

Ο Οίκος

Τόν νούν μου φώτισον, Χριστέ φωτί τών εντολών σου, όπως επαξίως εξισχύσω υμνήσαι τούς Αγίους σου, καί τούς αγώνας εξειπείν, Ποία δέ γλώσσα εκλαλήσαι δυνήσεται τούς άθλους, ούς υπέμειναν, καί τά έπαθλα; Διό ούν σοι προσπίπτω φιλάνθρωπε, Άνεσιν παράσχου τή αθλία νύν ψυχή μου, δωρούμενός μοι καιρόν μετανοίας, εις τούτο γάρ εκών έλαβες σάρκα, ίνα πάντας προς ζωήν επαναγάγης, ής οι Αθληταί τυχόντες, απαύστως μέλπουσι, Συ τών μαρτύρων Χριστέ τό κραταίωμα.

Συναξάριον

Τή ΙΕ' του αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Κηρύκου καί Ιουλίττης.

Στίχοι

- Ιουλίττα συναθλος υιώ Κηρύκω,

- Η λαιμότμητος τώ κάραν τεθλασμενω, Πέμπτη.
- Ιουλίτταν δεκάτη τάμον, υία δ' έαξαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου μάρτυρος Λολλιανού.

Στίχοι

- Ποσί προθύμοις έδραμε τρίβον τέλους.
- Ο Λολλιανός, ού ποσίκρυστον τέλους,

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αβουδίου.

Στίχοι

- Αβουδίμω μάχαιρα πρόξενος τέλους,
- Αύτη δέ τούτω πρόξενος καί τού στέφους.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Παίδες Εβραίων

Ράβδοις συντρίβων σου τό σώμα, ο παράνομος θεόφρον Ιουλίττα, λογισμού τό στερρόν, εσάλευσεν ουδόλως, ράβδον καί γάρ δυνάμεως, τόν Σταυρόν Χριστούκατείχες.

Όμβροις αιμάτων εκχυθείσιν, εγκατέσβεσαν τό πύρ τής αθεΐας, οι Χριστού Αθληταί, κραυγάζοντες προθύμως, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Φέρουσα Μάρτυς εν αγκάλαις, όν εκύησας επέστης τώ σταδίω, καί διπλούν τόν καλόν, ετέλεσας αγώνα, αναβοώσα, Κύριε, ο Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ρήμασι σοίς ακολουθούντες, μακαρίζομεν γενεαί πάσαι Κόρη, μακαρίου Θεού, Μητέρα σε δειχθείσαν, τούς εις αυτόν πιστεύοντας, μακαρίους εκτελούντα.

Ωδή η'

Νικηταί τυράννου

Οι φαιδροί αστέρες, εν τώ στερεώματι τής Εκκλησίας, απλανώς πηχθέντες, καί τήν γήν τοίς θαύμασι φωταγωγούντες, ευσεβώς τιμώνται, υπό πάντων σήμερον, τών υμνολογούντων, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Νέον ώσπερ κλάδον, ρίζα θεοφύτευτος ούσα θεόφρον, τόν σεπτόν σου γονον, φέρουσα, εμάρανας τής ασεβείας, τά φυτά βοώσα, σύν αυτώ καί λέγουσα, Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Όσπερ μόσχον νέον, δάμαλις υπάρχουσα ωραιότητα, Ιουλίττα φέρεις, Κήρυκον τόν ένδοxon θυσίαν ζώσαν, τώ εκ τής Παρθένου αμνώ ανατείλαντι,

καί αφαγιασθέντι, δι' άκραν ευσπλαγχνίαν.

Θεοτοκίον

Σαρκωθείς ο Λόγος, εκ των Παναχράντων σου αιμάτων Κόρη, τούς προενευκότας, πρόσ τά αλογώτατα τής σαρκός πάθη, επιγνώσει θεία, εθέωσεν άχραντε, Όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Νικηταί τυράννου, καί φλογός τή χάριτί σου γεγονότες, οι τών εντολών σου, σφόδρα αντεχόμενοι, Παίδες εβόων, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Έφριξε πάσα ακοή

Ίαμα φέρει η σορός, τών ενδόξων, Αθλοφόρων τή χάριτι, τού θείου Πνεύματος, επαρδομένη, δεύτε αρύσασθε, καί αγιάσθητε ψυχάς, καί νόσων καθάρθητε, οι φιλομάρτυρες, τόν δοτήρα τών καλών μεγαλύνοντες.

Ως ρόδα ταίς μαρτυρिकाίς, εξηγηθήσατε κοιλάσι Μακάριοι, ως κρίνα εύοσμα, ως Παραδείσου θεία βλαστήματα, μυρεψικήν ως αληθώς, στάζοντα τερπνότητα, καί τών πιστών τάς ψυχάς, ευωδία μυστική κατευφραίνοντα.

Στίγμασι τοίς μαρτυρικοίς, ωραιώθητε καλλίνικοι Μάρτυρες, καί τοίς Αγγέλοις σαφώς, όμοιωθέντες Θεώ παρίστασθε, νίκης διάδημα Τερπνόν, λαμπρώς περικείμενοι, καί τοίς τιμώσιν υμάς, ιλασμόν αμαρτιών εξαιτούμενοι.

Η Μάρτυς οία περ αμνάς, ώσπερ άρνα τόν υιόν αυτής φέρουσα, λύκων ανάλωτος, μέσον διήλθε, καί εις ουράνιον, μάνδραν εσκήνωσεν αεί, Τούτων παρακλήσεσι, Κύριε σώσον ημάς, τούς αυτών τήν ιεράν μνήμην σέβοντας.

Θεοτοκίον

Φώτισον πύλη τού φωτός, τήν τυφλώπτουσαν ψυχήν μου τοίς πάθεσι, καί πονηροίς λογισμοίς, αμαυρωθείσαν καί κινδυνεύουσαν, καί εξελού με πειρασμών, κινδύνων καί θλίψεων, ίνα δοξάζω σε, τήν ελπίδα τών πιστών καί κραταίωμα.

Ο Ειρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητόν Θεού συγκατάβασιν, όπως ο ύψιστος εκών, κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Εν πνεύματι τώ Ιερώ

Τήν ηλικίαν ατελής, εν φρονήσει τελεία, υπήρξας θαυμαστότατα, Κήρυκε Αθλοφόρε, σύν μητρί τε γαλουχώ, Ιουλίττη ήρασθε, τό τής αθλήσεως στέφος, μετά πάντων Αγίων, ών ταίς πρεσβείαις καί ημείς, τύχοιμεν τού ελέους.

Θεοτοκίον

Χαίρε παλάτιον τερπνόν, Χαίρε θρόνε Κυρίου, Χαίρε σκήπτρον πανθαύμαστον, Χαίρε κούφη νεφέλη, χρυσούν θυμιατήριον, Χαίρε Μήτηρ

άχραντε, τού Βασιλέως καθέδρα, Χαίρε εύδιε λιμήν, καί προστάτις απάντων,
Θεοκυήτορ Παρθένε.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΪΝΟΥΣ, ΙΣΤΩΜΕΝ ΣΤΙΧΟΥΣ Δ' ΚΑΙ ΨΆΛΛΟΜΕΝ ΣΤΙΧΗΡΆ. ΙΔΙΌΜΕΛΑ Γ',
ΔΕΥΤΕΡΟΨΝΤΕΣ ΤΌ Α'.

Ήχος α' Γερμανού

Τόν γενναίον Αθλητήν, καί κήρυκα τής πίστεως, σύν μητρί θεόφρονι, επαξίως
μακαρίσωμεν, ούτοι γάρ καρτερώς εναθλήσαντες, τόν αρχέκακον εχθρόν, τή
δυνάμει τού Σταυρού, ανδρείως κατέβαλον, Διό στεφάνους έλαβον παρά τού
αθλοθέτου Θεού, καί πρεσβεύουσιν αυτώ, εν παρρησία ακαταπαύστως,
σωθήναι τούς εν πίστει ανυμνούντας, τήν Ιεράν αυτών άθλησιν. (Δίς)

Ήχος β' Βυζαντίου

Δεύτε Πιστοί, τοίς επαίνοις συνελθόντες, στέψωμεν δυάδα παναγίαν, Τριάδος
σέβας κατέχουσιν, τών γάρ ειδώλων τήν πλάνην, καί τών τυράννων τήν
απόνοιαν, τοίς εαυτών ποσί κατεπάτησαν, Τούτους ανευφημούντες
ανακράζωμεν, λέγοντες, Χαίροις Ιουλίττα πανσεβάσμιε, η τήν γυναικείαν
ασθένειαν απορριψαμένη, καί ανδρικός αγωνισαμένη, Χαίροις Κύρηκε
παμμακάριστε, ο τριετής τή ηλικία, καί τόν πολυμήχανον εχθρόν καταβαλών,
Χαίρετε το ημέτερον κλέος καί καύχημα, τών εν πίστει εορταζόντων τήν ιεράν
υμών άθλησιν, ούς ικετεύομεν πρεσβεύειν αεί τόν τών όλων Κύριον, τώ
κόσμω δωρηθήναι ειρήνην, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Ο αυτός

Τού Μαυρολέοντος

Ο εκ σπαργάνων πεπληρωμένος χάριτος, καί εσχηκως πεπολιωμένον
φρόνημα, εν τή νίκη τών αγώνων σου μάρτυς Κήρυκε, αίτησαι σύν τή μητρί
σου Χριστόν τόν Θεόν, δωρηθήναι ειρήνην τώ κόσμω, ως τής Τριάδος μέγας
όμολογητής.

Δόξα... Ήχος ο αυτός

Τού αυτού

Νήπιος ανεφάνης εν Μάρτυσι, τέλειος εδείχθης τώ φρονήματι, αφ' ού τόν
άναρχον Λόγον εδέξω Πανεύφημε, τό πύρ ουκ εδειλίσσας τών παρανόμων,
Σύν τή μητρί σου τον Κτίστην ικέτευε, ίνα σώση ως Σωτήρ τās ψυχās ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πάσαν ελπίδα μου, εις σέ ανατίθημι, Μήτηρ τού Θεού, φύλαξόν με υπό
τήν σκέπην σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ότε, εκ τού ξύλου

Ότε, η αμίαντος αμνάς, έβλεψε τόν ίδιον άρνα, επί σφαγήν ως βροτόν,
θέλοντα ελκόμενον, θρηνούσα έλεγεν, Ατεκνώσαι νύν σπεύδεις με, Χριστέ τήν
τεκούσαν, τί τούτο πεποίηκας, ο λυτρωτής τού παντός; Όμως, ανυμνώ καί
δοξάζω, σου τήν υπέρ νούν τε καί λόγον, άκραν αγαθότητα φιλάνθρωπε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΤΗΣ ΟΚΤΩΗΧΟΥ.

Δόξα... Ἦχος δ'
Ανατολίου

Αγάλλου τέρπου καί ευφραίνου, ικονιέων η πόλις, ότι εκ σου ανεβλάστησε καρπός ευκλεής, Ιουλίττα η πανεύφημος καί καλλίνικος μάρτυς, καί εκ αυτής ο τίμιος παίς, Κήρυκος ο φερώνυμος, πάσαν γάρ μηχανήν, τού τυράννου Βελίαρ, ανδρικώς καταπατήσαντες, τούς στεφάνους τής νίκης αξίως εκομίσαντο, κηρύξαντες λαοίς, σέβεσθαι καί προσκυνεῖν τήν Αγίαν Τριάδα, Ὅθεν καί ημεῖς παρρησία βοώμεν, τώ τούτους δοξάσαντι Χριστῷ τῷ Θεῷ ημών, ειρηνεύσαι τόν κόσμον, καί σώσαι τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ παντοίων κινδύνων τους δούλους σου φύλαττε, ευλογημενη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τήν ελπίδα τών ψυχών ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον
Ἐδωκας σημείωσιν

Ἐφερεις Πανάμωμε, εν τή καρδίᾳ σου δίστομον, Συμεών σοι ως ἔφησε, ρομφαίαν καί τέτρωσαι, εν αὐτῇ τά σπλάγχνα, καί τās διαθέσεις, ως εθεάσω σόν Υἱόν, επί τού ξύλου σεμνή κρεμάμενον, διό καί ανεκραύγαζες, Τέκνον εμόν μή παρίδης με, αλλά σπεύσον ἀνάστηθι, ως προέφης μακρόθυμε.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Ὁρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Εἰς τήν Λειτουργίαν. Οἱ Μακαρισμοί τής Οκτωήχου, καί εκ τού Κανόνος τών Αγίων η ς' Ὁδῇ.

Ο Απόστολος
Πρός Κορινθίους α' Επιστολῆς

Ἀδελφοί, ὅτε ἤμην νηπιος...

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν
Ζήτει Σάββατον ι'

Κοινωνικόν

Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι εν Κυρίῳ, τοῖς ευθέσι πρέπει αἴνεσις. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Κηρύκου καί Ιουλίττης τής μητρός αυτού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ', δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον εν Μάρτυσιν

Νηπιόφρονα τύραννον, εν τελείω φρονήματι, ατελεί τε σώματι, μάρτυς
Κήρυκε, ανδρειοφρόνως κοτήσχυνας, διό πρό βημάτων σε, απηνώς
δικαστικών, καταβάλλει θανάτω σε, μνηστευόμενος, τήν ζωήν τήν αγήρω, ής
επέβης, εν ατμίζοντι εισέτι, περιρρεόμενος αίματι.

Ως κατάκαρπος άμπελος, ταίς αρδείας τού Πνεύματος, Ιουλίττα ένδοξε, τόν εκ
σπλάγχχνων σου, αναβλαστήσαντα Κήρυκον, προσάγεις θυόμενον, καί ληνοίς
μαρτυρικοίς, αληθώς εκθλιβόμενον, μεθ' ού βλύσασα, κατανύξεως οίνον, τάς
καρδίας κατευφραίνετε τών πίστει, επιτελούντων τήν μνήμην υμών.

Αικισμοίς ομιλήσασα, καί ποικίλαις κολάσεσιν, ανδρικώς υπέμεινας
Αξιάγαστε, τοίς οφθαλμοίς ενορώσα δέ, υιού τήν τελείωσιν, τό μαρτύριον
διπλούν, Ιουλίττα διήνυσας, όθεν νέμει σοι, καί διπλούς τούς στεφάνους,
αθλοθέτης, ο τήν νίκην τοίς αθλούσιν, παντοδυνάμως δωρούμενος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Δεύτε καί θεάσασθε άπαντες ξένον θέαμα καί παράδοxon, Τίς εώρακε νήπιον,
τριετή όντα, τύραννον αισχύναντα; ώ τού θαύματος! Μητέρα εθήλαζε, καί
τιθηνούμενος τή γαλουχώ εβόα, Μή πτοού μήτέρ μου, τάς απειλάς τού δεινού
κοσμοκράτορος, Χριστός γάρ εστιν η ελπίς τών πιστευόντων εις αυτόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον
τόκον, ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμπας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου
τής Αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει
γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν
δυάδι φύσεων ασυγχυτως γνωριζόμενος, Αυτόν ικέτευε, σεμνή Παμμακάριστε,
ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος α'

Τόν γενναίον Αθλητήν, καί κήρυκα τής πίστεως, σύν μητρί θεόφρονι, επαξίως
μακαρίσωμεν, ούτοι γάρ καρτερώς εναθλήσαντες, τόν αρχέκακον εχθρόν, τή
δυνάμει τού Σταυρού, ανδρείως κατέβαλον, Διό στεφάνους έλαβον, παρά τού
αθλοθέτου Θεού, καί πρεσβεύουσιν αυτώ, εν παρρησία ακαταπαύστως,
σωθήναι τούς εν πίστει ανυμνούντας, τήν Ιεράν αυτών άθλησιν.

Ήχος β' Βυζαντίου

Δεύτε πιστοί, τοίς επαίνοις συνελθόντες, στέψωμεν δυάδα παναγίαν, Τριάδος
σέβας κατέχουσαν, τών γάρ ειδώλων τήν πλάνην, καί τών τυράννων τήν
απόνοιαν, τοίς εαυτών ποσί κατεπάτησαν, Τούτους ανευφημούντες
ανακράζωμεν, λέγοντες, Χαίροις Ιουλίττα πανσεβάσμιε, η τήν γυναικείαν
ασθένειαν απορριψαμένη, καί ανδρικώς αγωνισαμένη, Χαίροις Κήρυκε
παμμακάριστε, ο τριετής τή ηλικία, καί τόν πολυμήχανον εχθρόν καταβαλών,
Χαίρετε τό ημέτερον κλέος καί καύχημα, τών εν πίστει εορταζόντων τήν Ιεράν
υμών άθλησιν, ούς ικετεύομεν πρεσβεύειν αεί τόν τών όλων Κύριον, τώ
κόσμω δωρηθήναι ειρήνην, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

ο αυτός
Τού Μαυρολέοντος

Ο εκ σπαργάνων πεπληρωμένος χάριτος, και εσχηκώς πεπολιωμένον φρόνημα, εν τή νίκη τών αγώνων σου μάρτυς Κήρυκε, αίτησαι σύν τή μητρί σου Χριστόν τόν Θεόν, δωρηθήναι ειρήνην τώ κόσμω, ως τής Τριάδος μέγας ομολογητής.

Δόξα... Ἦχος ο αυτός
Τού αυτού

Νήπιος ανεφάνης εν Μάρτυσι, τέλειος εδείχθης τώ φρονήματι, Αφ' ού τόν άναρχον Λόγον εδέξω πανεύφημε, τό πύρ ουκ εδειλίασας τών παρανόμων, Σύν τή μητρί σου τόν Κτίστην ικέτευε, ίνα σώση ως σωτήρ τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πάσαν ελπίδα μου, εις σέ ανατίθημι, Μήτηρ τού Θεού, φύλαξόν με υπό τήν σκέπην σου.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'
Τών ουρανίων ταγμάτων

Ο τριετής μέν τό σώμα, τήν δέ ψυχήν πολίος, ο φερωνύμως κήρυξ, γεγονώς τού Δεσπότου, μητρώων αποσπάται εξ αγκαλών, καί θυσία προσφέρεται, ως τριετίζουσα δάμαλις σύν μητρί, Ιουλίττη τή θεόφρονι.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Τή Ιερά ξυνωρίδι, μητρός ομού καί παιδός, τή αγωνισαμένη, καρτερώς καί γενναίως, προσάξωμεν δεήσεις, όπως Χριστώ, αδιαλείπτως Πρεσβεύωσιν, υπέρ ημών τών εν πίστει τήν Ιεράν, τούτων μνήμην εκτελούντων αεί.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Δεύτε φιλέορτοι πάντες ανευφημήσωμεν, αρρενόφρονα γνώμην, γυναικεία εν φύσει, στερρώς αντεχομένην της εις Χριστόν, ευσεβείας καί πίστεως, καί καταβάλλουσαν τύραννον δυσσεβή, σύν αθέω τώ φρονήματι.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ο τριετής τήν Τριάδα εκήρυττε, καί γαλουχών τήν μητέρα εστήριζε, Παύσον ώ μήτέρ μου, τόν Οδυρμόν τών δακρύων, άνωθεν ο Κτίστης βλέπει, καί σώζει τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τās δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Απολυτίκιον Ποίημα Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου ς'.

Ἦχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Η λογική Χριστού αμνάς, Ιουλίττα, σύν Τριετεί αμνώ αυτής τώ Κηρύκω, δικαστικού πρό βήματος παρέστησαν, ευθαρσώς κηρύττοντες, τήν Χριστώνυμον κλήσιν, ουδόλως επτοήθησαν απειλάς τών τυράννων, καί στεφηφόροι νύν εν ουρανοίς, αγγαλιώνται Χριστώ παριστάμενοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό απ' αιώνος απόκρυφον, καί αγγέλοις άγνωστον Μυστύριον, διά σου Θεοτόκε τοίς επί γής πεφανέρωται, Θεός εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ού αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα 'Ηχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Εξέστη η πληθύς, τών αϋλων Αγγέλων, ορώσα τήν λαμπράν, ήν ετέλεσας νίκην, αήτητε Κήρυκε, νηπιάζοντι σώματι, πώς τώ δράκοντι, τώ νοητώ συνεπλάκης, καί Κατέρραξας, τούτου συνθλάσας τήν κάραν, τή πέτρα τής πίστεως.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία τό σεπτόν, τού Δεσπότη δοχείον, ανάστησον ημάς, πεπτωκότας είς χάος, δεινής απογνώσεως, καί πταισμάτων καί θλίψεων, σύ γάρ πέφυκας, αμαρτωλών σωτηρία, καί βοήθεια, καί κραταιά προστασία, καί σώζεις τούς δούλους σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα 'Ηχος γ' Τήν ωραιότητα

Πώς τούς αγώνάς σου, Μάρτυς υμνήσωμεν, πώς τάς οδύνας σου, επαίνοις στέψωμεν, ούς, Ιουλίττα καρτερώς, ανέτλης υπέρ τού Κτίστου; τό γάρ σώμα είασας, αικισμοίς καταξαίνεσθαι, τήν ψυχήν δέ βέλεσι, συμπαθείας εμπείρεσθαι, τήν θλάσιν τού υιού σου ορώσα, μεθ' ού σωθήναι ημάς ικέτευε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ωραιότητα τής παρθενίας σου, καί τό υπέρλαμπρον τό τής αγνείας σου, ο Γαβριήλ καταπλαγείς, εβόα σοι Θεοτόκε, Ποίόν σοι εγκώμιον, προσαγάγω επάξιον, τί δέ ονομάσω σε; απορώ, καί εξίσταμαι, διό ως προσετάγην βοώ σοι, Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Ο Ν' καί Οι Κανόνες

Κανών τής Θεοτόκου

Ἦχος πλ. δ' Ωδή α'
Ο Ειρμός

Υγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν αἰγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ
Ἰσραηλίτης ἀνεβόα, Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Πολλοὶς συνεχόμενος πειρασμοῖς, πρὸς σέ καταφεύγω, σωτηρίαν ἐπιζητῶν,
ὦ Μήτηρ τοῦ Λόγου καὶ Παρθέने, τῶν δυσχερῶν καὶ δεινῶν με διάσωσον.

Παθῶν με ταραττοῦσι προσβολαί, πολλῆς αθυμίας, ἐμπιπλώσαί μου τὴν
ψυχὴν, εἰρήνευσον, Κόρη, τῇ γαλήνῃ, τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, Πανάμωμε.

Δόξα...

Σωτήρα τεκούσάν σε καὶ Θεόν, δυσωπῶ, Παρθέने, λυτρωθῆναί με τῶν
δεινῶν, σοὶ γάρ νῦν προσφεύγων ἀνατείνω, καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν.

Καὶ νῦν...

Νοσοῦντα τό σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἐπισκοπῆς θείας, καὶ προνοίας τῆς παρὰ
σοῦ, ἀξίωσον, μόνη Θεομήτορ, ὡς ἀγαθὴ ἀγαθοῦ τε λοχεύτρια.

Τῶν Ἀγίων ὁ παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Κήρυκον ὑμνῶ σὺν τῇ τεκούσῃ προφρόνως. Ἰωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Υγρὰν διοδεύσας

Κηρύξαντες Λόγον τόν ἐκ Πατρός, σαφῶς γεννηθέντα, σαρκωθέντα τε ἐκ
μητρός, μάρτυρες τῶν τούτου παθημάτων, διὰ παθῶν καὶ θανάτου γεγόνατε.

Ἡ ἐνθεὸς Μάρτυς ὡς φωταυγής, σελήνη συνούσα, τῷ Ἠλίῳ τῷ ἐξ αὐτῆς,
τεχθέντι Κηρύκῳ πάσαν κτίσιν, ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι φωτίζουσι.

Ρεόντων ἡλλάξω τὰ μηδαμῶς, Κινούμενα Μάρτυς, καὶ ἀγκάλαις τόν σόν υἱόν,
φέρουσα σὺν τούτῳ τῶν ἀνόμων, καὶ διαβόλου τὴν πλάνην ἡμαύρωσας.

Υπάρχουσα γένους περιφανούς, διὰ μαρτυρίου, καὶ βασάνων πολυειδῶν,
μάρτυς Ἰουλίττα Βασιλέως, τοῦ ἀθανάτου θυγάτηρ γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Κατήργηται θάνατος διὰ σοῦ, καὶ Ἀδου τό κέντρον, ἠφανίσθη Μήτηρ ἀγνή, σὺ
γάρ τόν ἀθάνατον Δεσπότην, θανατωθέντα σαρκὶ ἀπεκύησας.

Τῆς Θεοτόκου

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομήτορ, σὺ με
στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τό
στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Προστασίαν καί σκέπην, ζωής εμής τίθημι, Σέ, Θεογεννήτορ, Παρθένε, σύ με κυβέρνησον, πρὸς τὸν λιμένα σου, τῶν αγαθῶν ἡ αἰτία, τῶν πιστῶν τό στήριγμα, μόνη πανύμνητε.

Ἰκετεύω, Παρθένε, τὸν ψυχικόν τάραχον, καί τῆς αθυμίας τήν ζάλην, διασκεδάσαι μου, σύ γάρ, Θεόνυμφε, τὸν αρχηγόν τῆς γαλήνης, τὸν Χριστόν ἐκύησας, μόνη πανάχραντε.

Δόξα...

Ευεργέτην τεκούσα, τὸν τῶν καλῶν αἴτιον, τῆς ευεργεσίας τὸν πλούτον, πᾶσιν ἀνάβλυσον, πάντα γάρ δύνασαι, ὡς δυνατόν ἐν ἰσχυΐ, τὸν Χριστόν κυήσασα, Θεομακάριστε.

Καί νύν....

Χαλεπαῖς αρρωστίαις, καί νοσεροῖς πάθεσιν, εξεταζομένω, Παρθένε, σύ μοι βοήθησον, τῶν ἰαμάτων γάρ, ἀνελλιπή σε γινώσκω, θησαυρόν, Πανάμωμε, τὸν ἀδαπάνητον.

Τῶν Αγίων

Ωδή γ'
Ουρανίας ἀψίδος

Ουρανίων θαλάμων, καί φωταυγούς λήξεως, διαιωνιζούσης τε δόξης κατηξιώθητε, Μάρτυρες ἑνδοξοί, τοῦ διαβόλου τά κέντρα, πόνοις τῆς ἀθλήσεως, ἐξαφανίσαντες.

Νεοττός ὡς ωραῖος, περιστερὰς σώφρονος, ταύτην ἐμιμήσω, τῷ πλάνω ἀντιπατόμενος, ἑνδοξε Κήρυκε, θυπευτικῶς προσελθόντι, καί συλήσαι σπεύδοντι, σέ τὸν ἀήτητον.

Υπερήφανον ὄφιν, εἰς Ουρανοὺς θέμενον, στόμα καί τήν γῆν ἐξαλείφειν κατακαυχώμενον, νήπιον ἀκακόν, τῇ τοῦ Σταυροῦ πανοπλία, παντελῶς ἠδάφισε, καί ἐξηφάνισε.

Θεοτοκίον

Μὴ κενώσας τοὺς κόλπους τοὺς πατρικοὺς, Ἀχραντε, Λόγος ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας, σοῦ τήν πανάμωμον, γαστέρα ὠκῆσε, καί σὰρξ ἀτρέπτως ὠράθη, καί βροτοὺς ἐθέωσεν, ὁ υπερούσιος

Ο Εἰρμός

«Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τῆς Ἐκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τό στήριγμα, μόνη φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν καί Λόγον

Φιλομάρτυρες δεῦτε τοὺς νοητοὺς, μαργαρίτας Κυρίου καί ἀθλητάς, Κήρυκον ὑμνήσωμεν, καί τήν τούτου μητέρα, τῇ τριετεί γάρ τούτον ἐκθρέψασα γάλακτι, τῷ Θεῷ θυσίαν, προσήγαγεν ἄμωμον, ὅθεν καί τῆς νίκης, σὺν αὐτῷ τοὺς

στεφάνους, ἐδέξατο ἄνωθεν, καὶ Χριστῷ συναγάλλονται, πρὸς οὓς πίστει
βοήσωμεν, Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν
δωρήσασθαι, τοῖς ἐρτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Θεοτοκίον

Πειρασμοῖς πολυπλόκοις περιπεσὼν, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ορατῶν, τῷ
σάλῳ συνέχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου, καὶ ὡς θερμὴν ἀντίληψιν,
καὶ σκέπην γινώσκων σε, τῷ λιμένι προστρέχω, τῆς σῆς ἀγαθότητος, ὅθεν
Παναγία, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀσπύρως ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν
δούλων σου, τῶν ἀπαύστως ὑμνούντων σε, πρεσβεύουσα αὐτῷ ἐκτενῶς,
τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὸν
ἄχραντον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ,
ωλόλυξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται,
δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν
σταύρωσιν, ἥνπερ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ
ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν,
τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα
παθήματα.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή δ'

Εἰσακήκοα, Κύριε, τῆς οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου,
καὶ ἐδόξασά σου τὴν θεότητα.

Τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον, ἡ τὸν κυβερνήτην τεκούσα Κύριον, καὶ τὸν
κλύδωνα κατεύνασον, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, Θεονύμφευτε.

Εὐσπλαγχνίας τὴν ἄβυσσον, ἐπικαλουμένῳ τῆς σῆς παράσχου μοι, ἡ τὸν
εὐσπλαγχνον κυήσασα, καὶ Σωτῆρα πάντων, τῶν ὑμνούντων σε.

Δόξα...

Ἀπολαύοντες, Πάναγνε, τῶν σὼν δωρημάτων ευχαριστήριον, ἀναμέλπομεν
ἐφύμνιον, οἱ γινώσκοντές σε Θεομήτορα.

Καὶ νύν...

Οἱ ἐλπίδα καὶ στήριγμα, καὶ τῆς σωτηρίας τείχος ἀκράδαντον, κεκτημένοι σε,
Πανύμνητε, δυσχερείας πάσης, ἐκλυτρούμεθα.

Τῶν Ἀγίων

Ὡδή δ'

Εἰσακήκοα Κύριε

Νηπιάζοντι σώματι, καὶ τελειοτάτῳ Μάρτυς φρονήματι, τὸν ἀρχέκακον
κατέβαλες, τὸν τὴν πονηρίαν κακουργήσαντα.

Ως κατάκαρπος άμπελος, μάρτυς, Ιουλίττα βότρυν εξήνθησας, τόν γενναίον όντως Κήρυκον, μαρτυρίου γλεύκος αποστάζοντα.

Συμπαθώς ενητένιζες, οιά περ αμνάς αρνίω τώ Μάρτυρι, Ιουλίττα αξιάγαστε, σφαγιαζομένη μάρτυς ένδοξε.

Υπερήφανον τύραννον, θεία ταπεινώσει περιφραττόμενοι, Αθλοφόροι κατεβάλετε, καί στεφάνους νίκης εκομίσασθε.

Θεοτοκίον

Νόμοι φύσεως Πάναγνε, εν τή υπέρ φύσιν κυοφορία σου, εναλλάττονται, τόν Πλάστην γάρ, υπέρ νούν λόγον απεκύησας.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ε'

Φώτισον ημάς, τοίς προστάγμασί σου, Κύριε, καί τώ βραχίονί σου τώ υψηλώ, τήν σήν ειρήνην, παράσχου ημίν, φιλάνθρωπε.

Εμπλησον, Αγνή, ευφροσύνης τήν καρδίαν μου, τήν σήν ακήρατον διδούσα χαράν, τής ευφροσύνης, η γεννήσασα τόν αίτιον.

Λύτρωσαι ημάς, εκ κινδύνων, Θεοτόκε Αγνή, η αιωνίαν τεκούσα λύτρωσιν, καί τήν ειρήνην, τήν πάντα νούν υπερέχουσιν.

Δόξα...

Λύσον τήν αχλύν, τών πταισμάτων μου, Θεόνυμφε, τώ φωτισμώ τής σής λαμπρότητος, η φώς τεκούσα, τό θείον καί προαιώνιον.

Καί νύν...

Ίασαι Αγνή, τών παθών μου τήν ασθένειαν, επισκοπής σου αξιώσασα, καί τήν υγείαν, τή πρεσβεία σου παράσχου μοι.

Τών Αγίων

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Τεινομένη θεόφρον, μάστιγι τό σώμά σου δαπανωμένη τε, τής φθοράς τό πάχος εξεδύσω, στολήν ενεδύσω δέ, ήν ο εκ Παρθένου, Μονογενής σάρκα φορέσας, τούς ανθρώπους θεώσας ενέδυσεν.

Εγθμνώθης τό σώμα, Μάρτυς παναοίδιμε Καταφρονήσασα, σαρκικής αισχύνης, καί εχθρόν τόν τήν Εύαν γυμνώσαντα, Ιουλίττα πάλαι, καρτερικώς ανδρισαμένη, αιωνίαν αισχύνην ενέδυσας.

Κεφαλήν εκτμηθείσα, κάραν τήν τού όφεως Μάρτυς συνέθλασας, στερηθείσα πλούτου, τόν ουράνιον όλβον κεκλήρωσαι, μή σαλευομένην, παραλαβούσα βασιλείαν, μετά πάντων Μαρτύρων Πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Ο Θεού Θεός Λόγος, σάρκα ανελάβετο έννουν καί έμψυχον, εκ σου Παναγία, καί δι' οίκτον εγένετο άνθρωπος, καί εθέωσέ με, τόν παραβάσει απωσθέντα, όν ικέτευε σώσαι τά σύμπαντα.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ς'

Την δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ώς Ιωνάς, Εκ φθοράς, ο Θεός με ανάγαγε.

Θανάτου καί τής φθοράς ώς έσωσεν, εαυτόν εκδεδωκώς τώ θανάτω, τήν τή φθορά καί θανάτω μου φύσιν, κατασχεθείσαν, Παρθένε, δυσώπησον, τόν Κύριόν σου καί Υιόν, τής εχθρών κακουργίας με ρύσασθαι.

Προστάτιν σε τής ζωής επίσταμαι, καί φρουράν ασφαλεστάτην, Παρθένε, τών πειρασμών διαλύουσιν όχλον, καί επηρείας δαιμόνων ελαύνουσιν, καί δέομαι διαπαντός, εκ φθοράς τών παθών μου ρυσθήναί με.

Δόξα...

Ως τείχος καταφυγής κεκτήμεθα, καί ψυχών σε παντελή σωτηρίαν, καί πλατυσμόν εν ταίς θλίψεσι, Κόρη, καί τώ φωτί σου αεί αγαλλόμεθα. Ω Δέσποινα, καί νύν ημάς, τών παθών καί κινδύνων διάσωσον.

Καί νύν...

Εν κλίνη νύν ασθενών κατάκειμαι, καί ουκ έστιν ίασις τή σαρκί μου, αλλ' η Θεόν καί Σωτήρα τού κόσμου, καί τόν λυτήρα τών νόσων κυήσασα, σου δέομαι τής αγαθής, εκ φθοράς νοσημάτων ανάστησον.

Τών Αγίων

Ωδή ς'

Τήν δέησιν εκχεώ

Υπέπλευσαν τών απείρων βασάνων, οι πανεύφημοι τό άστατον ύδωρ, τή τού Σταυρού, κυβερνήσει καί όρμω, γαληνοτάτω σαφώς προσωρμίσθησαν, βυθίσαντες τόν Φαραώ, τόν άόρατον αίματος ρεύμασι.

Σκιρτά σε, Ικονιέν η πόλις, θρεψαμένη, καί κομπάζει τή μνήμη, σου τή σεπτή, η Ταραός Ιουλίττα, τού μαρτυρίου εν ταύτη γάρ ήνυσας, τό στάδιον σύν τώ υιώ, καί στέφανων τής νίκης ηξίωσαι.

Η λόγησας πολυπλόκων βασάνων, καί τρυγών ωραιοτάτη εδείχθης, σύν νεοπτώ, αναπτάσα καί πάντων, υπεραρθείσα παγίδων τού όφεως, Πανεύφημε καί εις μονάς, ουρανίους πανσόφως κατέπαυσας.

Θεοτοκίον

Προρρίζους τώ τμητικώ σου δρεπάνω τής πρεσβείας εναπόκοψον Κόρη,

τούς πονηρούς, λογισμούς τῆς ψυχῆς μου, καί καρποφόρον ανάδειξον
δέομαι, απάντων γάρ τόν φυτουργόν, τόν Θεόν καί Σωτήρα εκύησας.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αὐτῷ απαγγελῶ μου τάς θλίψεις, ὅτι
κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καί ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καί δέομαι
ὡς Ἰωνάς, Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Ἐν ἀγκάλαις φέρουσα, ἡ χριστομάρτυς, Ἰουλίττα Κήρυκον, ἐν τῷ σταδίῳ
μητρικῶς, ἀγαλλομένη ἐκραύγαζε, Σὺ τῶν Μαρτύρων, Χριστέ το κραταίωμα.

Ο Οἶκος

Τόν νοῦν μου φώτισον, Χριστέ φωτὶ τῶν ἐντολῶν σου, ὅπως ἐπαξίως
ἐξισχύσω ὑμνήσαι τοὺς Ἁγίους σου, καί τοὺς ἀγῶνας ἐξειπεῖν, Ποία δέ
γλῶσσα ἐκλαλήσαι δυνήσεται τοὺς ἀθλοῦς, οὐς υπέμειναν, καί τὰ ἔπαθλα;
Διό οὖν σοι προσπίπτω φιλόφιλῶν, Ἄνεσιν παράσχου τῇ ἀθλίᾳ νῦν ψυχῇ
μου, δωρούμενός μοι καιρόν μετανοίας, εἰς τοῦτο γάρ ἐκὼν ἔλαβες σάρκα, ἵνα
πάντας πρός ζωὴν ἐπαναγάγῃς, ἥς οἱ Ἀθληταὶ τυχόντες, ἀπαύστως
μέλπουσι, Σὺ τῶν μαρτύρων Χριστέ τό κραταίωμα.

Συναξάριον

Τῇ ΙΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κηρύκου καί
Ιουλίττης.

Στίχοι

- Ἰουλίττα συναθλος υἱῷ Κηρύκῳ,
- Ἡ λαιμότμητος τῷ κάραν τεθλασμένῳ, Πέμπτῃ.
- Ἰουλίτταν δεκάτῃ τάμον, υἱὰ δ' ἔαξαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Λολλιανοῦ.

Στίχοι

- Ποσὶ προθύμοις ἔδραμε τρίβον τέλους.
- Ὁ Λολλιανός, οὐ ποσίκρουστον τέλους,

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Αβουδίου.

Στίχοι

- Αβουδίῳ μάχαιρα πρόξενος τέλους,
- Αὐτὴ δέ τούτῳ πρόξενος καὶ τοῦ στέφους.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδὴ ζ'

Οι εκ τῆς ιουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητός εἰ.

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς ἠθέλησας Σώτερ, οικονομήσασθαι, ἐν μήτρα τῆς Παρθένου, κατὼ κησας τῷ κόσμῳ, ἦν προστάτιν ἀνέδειξας, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητός εἰ.

Θελητὴν τοῦ ἐλέους, ὃν ἐγέννησας, Μήτηρ ἀγνή δυσώπησον, ρυσθῆναι τῶν πταισμάτων, ψυχῆς τε μολυσμάτων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητός εἰ.

Δόξα...

Θησαυρόν σωτηρίας, καὶ πηγὴν ἀφθαρσίας, τὴν σέ κυήσασαν, καὶ πύργον ασφαλείας, καὶ θύραν μετανοίας, τοῖς κραυγάζουσιν ἔδειξας, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητός εἰ.

Καὶ νύν...

Σωμάτων μαλακίας, καὶ ψυχῶν ἀρρωστίας, Θεογεννήτρια, τῶν πόθῳ προσιόντων, τῇ σκέπῃ σου τῇ θείᾳ, θεραπεύειν ἀξίωσον, ἡ τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ἡμῖν ἀποτεκούσα.

Τῶν Ἀγίων

Ὡδὴ ζ'

Παῖδες Εβραίων

Ράβδοις συντρίβων σου τό σῶμα, ὁ παράνομος θεόφρον Ιουλίττα, λογισμοῦ τό στερρόν, ἐσάλευσεν οὐδόλως, ράβδον καὶ γάρ δυνάμεως, τὸν Σταυρόν Χριστοῦκατείχες.

Ὅμβροις αἱμάτων ἐκχυθείσιν, ἐγκατέσβεσαν τό πῦρ τῆς αθεΐας, οἱ Χριστοῦ Ἀθληταί, κραυγάζοντες προθύμως, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φέρουσα Μάρτυς ἐν ἀγκάλαις, ὃν ἐκύησας ἐπέστης τῷ σταδίῳ, καὶ διπλοῦν τὸν καλόν, ἐτέλεσας ἀγώνα, ἀναβοῶσα, Κύριε, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτόκion

Ρήμασι σοῖς ἀκολουθοῦντες, μακαρίζομεν γενεαὶ πάσαι Κόρη, μακαρίου Θεοῦ, Μητέρα σε δειχθείσαν, τοὺς εἰς αὐτόν πιστεύοντας, μακαρίους ἐκτελούντα.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδὴ η'

Τὸν Βασιλέα τῶν ουρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τούς βοηθείας τῆς παρά σου δεομένους, μή παρίδης Παρθένε, υμνούντας, καί υπερυψούντάς σε, Κόρη, εις αιώνας.

Τών Ιαμάτων τό δασιλές, επιχέεις τοῖς πιστῶς υμνούσί σε Παρθένε, καί υπερυψοῦσι τόν ἀφραστόν σου τόκον.

Δόξα...

Τάς ασθενείας μου τῆς ψυχῆς ιατρεύεις, καί σαρκός τάς οδύνας, Παρθένε, ἵνα σέ δοξάζω τήν Κεχαριτωμένην.

Καί νύν...

Τών πειρασμῶν σύ τάς προσβολάς εκδιώκεις, καί παθῶν τάς εφόδους Παρθένε, ὅθεν σε υμνούμεν εις πάντας τοὺς αἰώνας.

Τών Αγίων

Ωδή η'

Νικηταί τυράννου

Οι φαιδροί αστέρες, ἐν τῷ στερεώματι τῆς Εκκλησίας, απλανῶς πηχθέντες, καί τήν γῆν τοῖς θαύμασι φωταγωγοῦντες, ευσεβῶς τιμῶνται, ὑπὸ πάντων σήμερον, τῶν υμνολογούντων, Χριστόν εις τοὺς αἰώνας.

Νέον ὥσπερ κλάδον, ρίζα θεοφύτευτος οὕσα θεόφρον, τόν σεπτόν σου γονον, φέρουσα, ἐμάρανας τῆς ασεβείας, τά φυτά βοῶσα, σύν αὐτῷ καί λέγουσα, Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εις τοὺς αἰώνας.

Ὡσπερ μόσχον νέον, δάμαλις υπάρχουσα ωραιότητα, Ιουλίττα φέρεις, Κήρυκον τόν ἐνδοξον θυσίαν ζώσαν, τῷ ἐκ τῆς Παρθένου ἀμνῷ ἀνατείλαντι, καί ἀφαγιασθέντι, δι' ἄκραν ευσπλαγχνίαν.

Θεοτοκίον

Σαρκωθείς ὁ Λόγος, ἐκ τῶν Παναχράντων σου αἱμάτων Κόρη, τοὺς προενευκότας, πρὸς τὰ ἀλογώτατα τῆς σαρκός πάθη, ἐπιγνώσει θεία, ἐθέωσεν ἄχραντε, Ὦν υπερυψούμεν, εις πάντας τοὺς αἰώνας.

Ὁ Εἰρμός

«Νικηταί τυράννου, καί φλογός τῇ χάριτί σου γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀντεχόμενοι, Παῖδες ἐβόων, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον, καί υπερυψοῦτε, εις πάντας τοὺς αἰώνας».

Τῆς Θεοτόκου

Ωδή θ'

Κυρίως Θεοτόκον, σέ ὁμολογούμεν, οἱ διὰ σου σεσωσμένοι, Παρθένε ἀγνή, σύν Ἀσωμάτων χορείαις, σέ μεγαλύνοντες.

Ροήν μου τῶν δακρύων, μή ἀποποιήσης, ἡ τόν παντός ἐκ προσώπου πάν δάκρυον, ἀφηρηκότα Παρθένε, Χριστόν κυήσασα.

Χαράς μου τήν καρδίαν, πλήρωσον, Παρθένε, η τής χαράς δεξαμένη τό πλήρωμα, τής αμαρτίας τήν λύπην, εξαφανίσασα.

Λιμήν καί προστασία, τών σοί προσφευγόντων, γενοῦ Παρθένε, καί τείχος ακράδαντον, καταφυγή τε καί σκέπη, καί αγαλλίαμα.

Δόξα...

Φωτός σου ταίς ακτίσι, λάμπρυνον, Παρθένε, τό ζοφερόν τής αγνοίας διώκουσα, τούς ευσεβώς Θεοτόκον, σέ καταγγέλλοντας.

Καί νύν...

Κακώσεως εν τόπῳ, τῷ τής ασθενείας, ταπεινωθέντα, Παρθένε, θεράπευσον, εξ αρρωστίας εις ρώσιν, μετασκευάζουσα.

Τῶν Αγίων

Ωδή θ'

Ἐφριξε πάσα ακοή

Ἰαμα φέρει η σορός, τών ενδόξων, Αθλοφόρων τή χάριτι, τού θείου Πνεύματος, επαρδομένη, δεύτε αρύσασθε, καί αγιάσθητε ψυχάς, καί νόσων καθάρθητε, οι φιλομάρτυρες, τόν δοτήρα τών καλών μεγαλύνοντες.

Ως ρόδα ταίς μαρτυρικαίς, εξηγηθήσατε κοιλάσι Μακάριοι, ως κρίνα εύσσμα, ως Παραδείσου θεία βλαστήματα, μυρεψικήν ως αληθώς, στάζοντα τερπνότητα, καί τών πιστών τάς ψυχάς, ευωδία μυστική κατευφραίνοντα.

Στίγμασι τοίς μαρτυρικοίς, ωραιώθητε καλλίνικοι Μάρτυρες, καί τοίς Αγγέλοις σαφώς, όμοιωθέντες Θεῷ παρίστασθε, νίκης διάδημα Τερπνόν, λαμπρώς περικείμενοι, καί τοίς τιμώσιν υμάς, ιλασμόν αμαρτιών εξαιτούμενοι.

Η Μάρτυς οία περ αμνάς, ώσπερ άρνα τόν υιόν αυτής φέρουσα, λύκων ανάλωτος, μέσον διήλθε, καί εις ουράνιον, μάνδραν εσκήνωσεν αεί, Τούτων παρακλήσεσι, Κύριε σώσον ημάς, τούς αυτών τήν ιεράν μνήμην σέβοντας.

Θεοτοκίον

Φώτισον πύλη τού φωτός, τήν τυφλώπτουσαν ψυχήν μου τοίς πάθεσι, καί πονηροίς λογισμοίς, αμαυρωθείσαν καί κινδυνεύουσαν, καί εξελού με πειρασμών, κινδύνων καί θλίψεων, ίνα δοξάζω σε, τήν ελπίδα τών πιστών καί κραταίωμα.

Ο Ειρμός

«Ἐφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητόν Θεού συγκατάβασιν, όπως ο ύψιστος εκών, κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Εν πνεύματι τῷ Ιερῷ

Τήν ηλικίαν ατελής, εν φρονήσει τελεία, υπήρξας θαυμαστότατα, Κήρυκε Αθλοφόρε, σύν μητρί τε γαλουχώ, Ιουλίττη ήρασθε, τό τής αθλήσεως στέφος,

μετά πάντων Αγίων, ὧν ταῖς πρεσβείαις καί ἡμεῖς, τύχοιμεν τοῦ ελέους.

Θεοτοκίον

Χαίρε παλάτιον τερπνόν, Χαίρε θρόνε Κυρίου, Χαίρε σκήπτρον
πανθαύμαστον, Χαίρε κούφη νεφέλη, χρυσούν θυμιατήριον, Χαίρε Μήτηρ
άχραντε, τοῦ Βασιλέως καθέδρα, Χαίρε εὐδιε λιμήν, καί προστάτις απάντων,
Θεοκυήτορ Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια
γ', δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! τόν υπερήφανον νούν, καί αρχέκακον δράκοντα,
εἰς χούν καταβέβληκε, καί εἰς κόνιν ελέπτυνε, τριετές βρέφος
μητροφορούμενον, δυνάμει θεία, Χριστοῦ ρωννύμενον, καί εξουθένησεν,
ανδρικῶ φρονήματι, ὡς αδρανές, στρουθίον παιζόμενον, τόν πολυμήχανον.
(Δίς)

Μάρτυς Ιουλίττα ἐνδοξε, σύ ταῖς μητράσι λαμπρόν, ευσεβείας προβέβλησαι,
ακραιφνοῦς υπόδειγμα, καί γάρ ἔφερες ἡδιστα, τόν ἐκ λαγόνων σου
συναθλούντά σοι, ὁράν τῷ αἵματι βαπτιζόμενον, ἐγκαρτερήσασα, μητρικά
σπαράγματα, διὰ Χριστόν, ὧ συμβασιλεύουσα, ἡμῶν μνημόνευε.

Μάρτυρες Χριστοῦ ἀήττητοι, τήν καρτερίαν υμῶν, κατεπλάγησαν Ἄγγελοι,
δαίμονες κατέπτηξαν, καί ἐιδώλων οἱ πρόμαχοι, θεομαχοῦντες υμῖν
αντέστησαν, καί ἐκλυθέντες, αἰσchrῶς ἠττήθησαν, ὅθεν ἐγείραντες, ευσεβείας
τρόπαιον, παρά Χριστοῦ, νίκης διαδήματι, λαμπρῶς ἐστέφθητε.

Δόξα... Ἦχος δ'

Ανατολίου

Αγάλλου τέρπου καί ευφραίνου, ἱκονιέων ἡ πόλις, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνεβλάστησε
καρπός ευκλεής, Ιουλίττα ἡ πανεύφημος καί καλλίνικος μάρτυς, καί ἐξ αὐτῆς ὁ
τίμιος παῖς, Κήρυκος ὁ φερώνυμος, πάσαν γάρ μηχανήν, τοῦ τυράννου
Βελίαρ, ἀνδρικῶς καταπατήσαντες, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἀξίως
εκομίσαντο, κηρύξαντες λαοῖς, σέβεσθαι καί προσκυνεῖν τήν Ἀγίαν Τριάδα,
Ὅθεν καί ἡμεῖς παρρησία βοῶμεν, τῷ τούτους δοξάσαντι Χριστῷ τῷ Θεῷ
ἡμῶν, εἰρηνεύσαι τόν κόσμον, καί σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, ευλογημένη Θεοτόκε, ἵνα
σε δοξάζωμεν, τήν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικά, οἱ Μαλαρισμοί, καί ἐκ τοῦ Κανόνος τῶν
Αγίων ἡ γ' καί ς'. Ὡδή, κλπ.

Ο Απόστολος
Πρός Κορινθίους α' Επιστολής

Αδελφοί, ότε ήμην νήπιος...

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν
Ζήτει Σάββατον ι'

Κοινωνικόν

Αγαλλιιάσθε δίκαιοι εν Κυρίω, τοίς ευθέσι πρέπει αίνεσις. Αλληλούϊα.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος, Αθηνογένους.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλονμεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ
Ω τού παραδόξου θαύματος

Αθηνογένης ο ένδοξος, ιερωσύνης φαιδρόν, προκείμενος ένδυμα, ταίς βαφαίς τού αίματος, Ιερώτερον έδειξε, Μεθού εισήλθεν εις ναόν άγιον, τώ παντεπόπτη εμφανιζόμενος, καί λειτουργών αυτώ, σύν αύλοις τάξεσι, καί μετοχή, θεία λαμπρυνόμενος, όν μακαρίσωμεν.

Αθηνογένης ο πάνσοφος, χορόν προσήξε Χριστώ, αθλητών διά πίστεως, καρτερώς αθλήσαντα, καί τόν δρόμον τελέσαντα, μεθ' ών νικήσας τόν πολυμήχανον, χοροίς Μαρτύρων, αναλαμβάνεται θέσει θεούμενος, καί πρεσβεύων πάντοτε, υπέρ ημών, τών τήν Ιεράν αυτού, μνήμην τελούντων αιί.

Δεκάς μαθητών θεόλεκτος, ασκητικάίς αγωγαίς, τών παθών τά σκιρτήματα, καθελούσα ήθλησε, καί τόν όφιν ενέκρωσεν, Αθηνογένην, καθηγητήν Ιερόν, ενθέω σθένει καταπλουτήσασα, Ταύτης δεήσεσι, σώσον ημάς εύσπλαγχνε, τούς επί σέ, πάντοτε ελπίζοντας, τόν υπεράγαθον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ δυσωπούμεν Πανάχραντε, τήν προστασίαν ημών, συσχεθέντες εν θλίψεσι, Μή παρίδης τέλεον, απολέσθαι τούς δούλους σου, αλλά τάχυνον τού εξελέσθαι ημάς, τής ενεστώσης οργής καί θλίψεως, ώ παμμακάριστε, Παναγία Δέσποινα, συ γάρ ημών, τείχος καί βοήθεια, ακαταμάχητος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τί τό ορώμενον θέαμα, ο τοίς εμοίς οφθαλμοίς, καθαράται ώ Δέσποτα; Ο συνέχων άπασαν, κτίσιν ξύλω ανήρτησαι, καί θανατούσαι, ο πάσι νέμων ζωήν, η Θεοτόκος, κλαίουσα έλεγεν, ότε εώρακεν, εν Σταυρώ κρεμάμενον, τόν εξ αυτής, αρρήτως εκλάμψαντα, Θεόν καί άνθρωπον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Ἀγίων
ο παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τῶν σῶν Ἀθλητῶν, Χριστέ, μέλπω τό κλέος. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Τάξεσιν Ἀσωμάτων, νύν περιπολεύων ἀξιάγαστε, ἱεράρχα καί Μάρτυς, τοὺς
ὕμνουντάς σε πίστει περισώζε.

Ὡσπερ ἄμωμον θύμα, ολοκαυτωθεὶς θεομακάριστε, τῷ πυρί τῶν βασάνων,
προσηνέχθης Θεῷ διὰ πίστεως.

Νόμοις τοῖς τοῦ Δεσπότου, δῆμος πειθαρχῶν ὁ πανσεβάσμιος, τῶν Χριστοῦ
αθλοφόρων, τῶν ἀνόμων βουλὰς ἀπεκρούσατο.

Θεοτοκίον

Σάρκα γεγεννημένον, ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων ἀπειρόγαμε, τὸν αἰώνιον Λόγον,
ὑπὲρ νοῦν τε καί λόγον ἐκύησας.

Ὡδή γ'
Στερέωσον ἡμῶν τὸν νοῦν

Λύσας τοῦ ἐχθροῦ δεινὰς μηχανουργίας, τῇ πρὸς τὸν Θεὸν αλύτῳ διαθέσει,
αθηνογένης ὁ μάρτυς καί ἱεράρχης, σὺν μαθηταῖς δόξης ἡξίωται.

Ἦμβλυναν ἐχθροῦ τὰ βέλη καί τὰ κέντρα, ταῖς μαρτυρικαῖς ἐνστάσεσιν οἱ θεῖοι,
καί καταυγάζουσι πάντων τὰς διανοίας, ταῖς φωτοβόλοις αὐτῶν λάμπεσιν.

Τείνας τοὺς στερροὺς ἱμάσιν ὁ παράφρων, ξέει ἀπηνῶς, μαστίζων
ἀνενδότως, ἀλλ' οὐκ ἐσάλευσε τούτων τῆς διανοίας, τὴν ἀκατάπληκτον
στερρότητα.

Θεοτοκίον

Ὡφθης ουρανῶν Ἀγνή υψηλότερα, Καί τῶν Σεραφίμ αεί αγιωτέρα, ὡς τὸν
ἀπάντων Δεσπότην καί Βασιλέα, υπερφυῶς κυοφορήσασα.

Ὁ Εἰρμός

«Στερέωσον ἡμῶν τὸν νοῦν καί τὴν καρδίαν, ὁ τοὺς οὐρανοὺς τῷ λόγῳ
στερεώσας, εἰς τό ὑμνεῖν καί δοξάζειν σε τὸν Σωτῆρα, καί λυτρωτὴν καί
πανοικτίρμονα».

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Ἀσκήσει τό πρότερον, προκαθαρθεὶς τὴν ψυχὴν, ἀθλήσει τό δεύτερον,
τελειοτάτῳ νοῖ, Θεῷ ευηρέστησας, θύτης αὐτοῦ καί μάρτυς, γεγονῶς

θεοφόρε, στίφος δέ προσηγάγου, μαθητών τώ Δεσπότη, μεθ' ὧν υπέρ ημῶν
εκτενώς πρέσβευε ἔνδοξε.

Θεοτοκίον

Ἡ μόνη κυήσασα, τόν Ποιητήν τοῦ παντός, ἡ μόνη κοσμήσασα, τήν
ανθρωπότητα, τώ τόκῳ σου Ἄχραντε, ρύσαί με τῶν παγίδων, τοῦ δολίου
Βελίαρ, στήσόν με ἐπὶ πέτραν, τῶν Χριστοῦ θελημάτων, αὐτόν δυσωπούσα
εκτενώς, ὃν εσωμάτωσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ταχύ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημούσί σε, καί
ἀπειλούσιν ἡμῖν, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἄνελε τώ Σταυρῷ σου, τοὺς υμᾶς
πολεμοῦντας, γνήτωσαν πῶς ἰσχύει, Ὁρθοδόξων ἡ πίστις, πρεσβεΐαις τῆς
Θεοτόκου, μόνη φιλάνθρωπε.

Ὡδή δ'

Εἰσακήκοα Κύριε

Νούν τόν πάντων ἐπέκεινα, θείαις ἀναβάσεσι φανταζόμενοι, τῆς σαρκός οὐκ
ἐδειλίασαν, τὰς πικράς αἰκίσεις οἱ θεόφρονες.

Ἀριστοκήρυξ θεόληπτος, καί ἱερομάρτυς ἀκαταγώνιστος, χρηματίσας
κατηξίωται, ὁ Αθηνογένης θείας χάριτος.

Ρητορεύοντες Μάρτυρες, σάρκωσιν τοῦ Λόγου καθυπεμείνατε, τὰς αἰκίσεις
καί τόν θάνατον, πρὸς ἀθανασίαν μεταβαίνοντες.

Θεοτοκίον

Ἰσοδύναμον σύνθρονον, τώ γεγεννηκότι τόν υπερούσιον, εσωμάτωσας
Πανάμωμε, τοῖς βροτοῖς δι' οἶκτον ομιλήσαντα.

Ὡδή ε'

Ὁρθρίζοντες βοώμέν σοι

Στομῶσας ἀπαθεία τό φρόνημα, παθοκτόνον, πάθος ἐξεικόνισας, τοῦ
ἀπαθούς Ἀξιάγαστε.

Ταῖς θείαις προτροπαῖς προσενήνοχε, τώ Δεσπότη, μαθητῶν ὁμήγυριν,
Αθηνογένης ὁ ἔνδοξος.

Εφαίδρυνε τήν μνήμην σου μάρτυς, ὁ φωτοδότης, πληρῶν τὰς αἰτήσεις σου,
ἐν τοῖς πιστῶς σοι προστρέχουσι.

Θεοτοκίον

Μητέρα καί Παρθένον εἰδότες σε, Παναγία, συμφώνως γεραίρομεν, καί
ευσεβῶς μακαρίζομεν.

Ὡδή ς'

Ἰλάσθητί μοι σωτήρ

Ευκλείας μαρτυρικής, Αθηνογένης ἐπέτυχε, καί σύν αὐτῷ μαθητῶν, χορός
εστεφάνωται, ἀσκήσας τό πρότερον, καί τήν τῶν δαιμόνων, τροπώσάμενος

απόνοιαν.

Λαμπρύνει σου τό σεπτόν, Ιμνημόσουνον ο Δεσπότης σου, πληρών σου τάς
πρός αυτόν, εντεύξεις Μακάριε, ιδού γάρ ή έλαφος, τόν αυτής σοι γόνον,
προσκομίζει θείω νεύματι.

Παράδεισος νοητός, εδείχθητε, Αξιάγαστοι, τό ξυλον τό τής ζωής, εν μέσω
κατέχοντες, τάς αισθήσεις πάντων τε, τή θείων ανθέων, ευωδία
καθηδύνοντες.

Θεοτοκίον

Ως νοητή κιβωτός, τόν νομοδότην εβάστασας, λυχνία ως φωταυγής, τό φώς
απεκύησας, ως ρίζα απότιστος, τής ζωής τόν βότρυν, Θεοτόκε
ανεβλάστησας.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίες μου, καί εκ βυθού τών κακών,
ανάγαγε δέομαι, προς σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής
σωτηρίας μου».

Σ υ ν α ξ ά ρ ο ν

Τή ΙΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Αθηνογένους,
Επισκόπου Πηδαχθόης.

Στίχοι

- Αθηνογένης εκ ξίφους ανηρέθη,
- Ψευδή θέαι ναν τήν Αθηνάν ου σέβων.
- Έκτη καί δεκάτη Αθηνογέννη τάμε χαλκός.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Φάυστου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου μάρτυρος Αντιόχου, αδελφού τού
αγίου μάρτυρος Πλάτωνος.

Οι άγιοι δεκαπεντακισχίλιοι μάρτυρες, οι εν Πισιδία ξίφει τελειούνται.

Ο άγιος μάρτυς Αθηνογένης διά πυρός, καί πολλάί μάρτυρες γυναίκες,
ξίφει τελειούνται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Τών Χαλδαίων η κάμινος

Τοίς κρουνοίς τών αιμάτων σου, πλάνης έσβεσας φλόγα, τώ πυρί τών
αγώνων σου, απετέφρωσας ύλην, κακίας Μακάριε, Ευλογητός βοών ο Θεός,
ο τών Πατέρων ημών.

Οι σαρκός τά σκιρτήματα, τής εγκρατείας πόνοις, καί τής Μάνης σεβάσματα,

τοῖς τῶν αἱμάτων ὄμβροις, μειώσαντες Μάρτυρες, ὡς στρατιῶται Χριστοῦ
ανευφημείσθωσαν.

Κεφαλὰς εκτεμνόμενοι, παρανόμῳ προστάξει, καὶ τὰς σάρκας ξεόμενοι,
πολυπλόκοις βασάνοις, ὡς πύργοι ακλόνητοι, οὐκ εσαλεύθητε
Οσιομάρτυρες.

Θεοτοκίον

Λυτρωθέντες Πανάμωμε, διὰ σοῦ τῆς αρχαίας, τῶν προγόνων εκπτώσεως, τό
Χαίρέ σοι βοῶμεν, καὶ πίστει δοξάζομεν, τόν διὰ σοῦ εκ φθοράς ἡμᾶς
ρυσάμενον.

Ὡδή η'

Οἱ θεορρήμονες Παῖδες

Ενατενίζων ταῖς θεαῖς φωταυγίαις, εἰδωλικῆς αἰσάπτης Αθηνογένης διέλυσε,
τό βαθύτατον σκότος, καὶ φῶς ἐχρημάτισεν.

Ὁ τῶν Ἀγγέλων χορός καὶ τῶν Μαρτύρων, Ἱεραρχῶν καὶ Οσίων, ἐπὶ τῇ μνήμῃ
ευφραίνεται, τῶν σεπτῶν Ἀθλοφόρων, δοξάζων τόν Κύριον.

Συνηριθμήθης Μαρτύρων ταῖς ἀγέλαις, μαθητευσάντων δεκάδα, μαρτυρικὴν
ἐπαγόμενος, Ἱεράρχα μεθ' ὧν σε, πιστῶς μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Ὁν ἀπεκύησας Λόγον ὑπὲρ λόγον, Θεογεννήτορ Μαρία, ὑπὲρ ἡμῶν
ἐκδυσώπησον, τῶν Πιστῶν σε ὑμνούντων, καὶ μακαριζόντων σε ἀχραντε.

Ὁ Εἰρμός

«Οἱ θεορρήμονες παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυρί καὶ τὴν φλόγα,
καταπατοῦντες ὑπέψαλλον, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ὡδή θ'

Τόν προδηλωθέντα

Ἴδε φωταυγῆς σήμερον ἡμέρα, Μαρτύρων, ἀπαστράπτουσα θαύμασι, καὶ
θεαῖς ἀγλαΐαις, καταυγάζουσα τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, Δεῦτε φωτισμόν
ἀπαρυσώμεθα.

Ὡσπερ προσφοραί, καὶ ἄμωμοι ὡς ἄρνες, προσηνέχθητε Μάρτυρες, τῷ δι'
ἡμᾶς τυθέντι, παρ' αὐτοῦ τοῦ στεφάνου τῆς νίκης, ὡς ἀγωνοθέτου
κομισάμενοι.

Στάζουσιν οἱ σοὶ γλυκασμόν Ἀθλοφόρεπόνοι, καὶ πικρίαν πάσαν, παθῶν
καθαίρουσι τῶν πίστει, τῷ τεμένει σου προστρεχόντων καὶ πόθῳ, σοῦ
εορταζόντων τό μνημόσυνον.

Ἡμεροφαεῖς ὡς ἀστέρες ἀναδειχθέντες, στερεώματι Μάρτυρες τῆς σεπτῆς
Εκκλησίας, καταυγάζετε πάσαν τὴν Οἰκουμένην, σκότος πειρασμῶν
ἀποδιώκοντες.

Θεοτοκίον

Φέρεις εν αγκάλαις Θεόν τόν φέροντα πάντα, τρέφεις τόν τροφέα, ημίν αγνή ομοιωθέντα, Ὅν ικέτευε τῷ λαῷ σου δοθῆναι, πάντων δυσχερών τήν απολύτρωσιν.

Ο Ειρμός

«Τόν προδηλωθέντα, εν ὅρει τῷ νομοθέτῃ, εν πυρί καί βάτῳ, τόκον τόν τῆς Αειπαρθένου, εις ημῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ασιγήτοις μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον Επεσκέψατο ημάς

Πληρῶν τό αίτημα Χριστέ, τοῦ σου Ἱερομάρτυρος, Αθηνογένους φαιδρύνεις, νύν τῆς ελάφου τῷ νεβρῷ, μνήμην αὐτοῦ ετήσιον, σύν μαθητῶν τῇ δεκάδι, σοί Λόγε πρεσβεύοντος.

Θεοτοκίον

Αγία Δέσποινα αγνή, Θεόν ὄν εσωμάτωσας, εκ παναχράντων σῶν σεμνή, καί παναγίων αἱμάτων, τούτον αεί εκδυσώπει, τοῦ οἰκτιρῆσαι καί σῶσαι, ημάς τοὺς υμνοῦντάς σε.

Καί η λοιπή Ακολουθία τοῦ Ὁρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Αγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! τήν επηρμένην οφρύν, τοῦ τήν γήν καί τήν θάλασσαν, εξαλείφειν φάσκοντος, πρὸς τήν γήν εταπείνωσεν, απαλή κόρη καί παναμώμητος, τὰς πανουργίας αὐτοῦ νικήσασα, Ὡ τῆς δυνάμεως, τοῦ Σταυροῦ καί χάριτος! ἥτις ημῶν, πᾶσαν υπεστήριξε, σαφῶς ασθένειαν. (Δίς)

Μάρτυς Μαρίνα πανένδοξε, τὰς ουρανίους μονάς, επαξίως οικήσασα, σύν παρθένων τάγμασι, καί Μαρτύρων στρατεύμασι, τοὺς εκτελούντας πίστει τήν μνήμην σου, καί προσιόντας πιστῶς τῇ σκέπῃ σου, σῶζε πρεσβεΐαις σου, καί πταισμάτων ἄφεσιν παρὰ Θεοῦ, αίτησαι καί λύτρωσιν, καί μέγα ἔλεος. (Δίς)

Μάρτυς Μαρίνα Πανεύφημε, οὔτε βασάνων τό πύρ, ου τρυφῆς η απόλαυσις, ου τοῦ κόσμου χάριτες, ου τερπνότης νεότητος, τῆς πρὸς Χριστόν αγάπης ἐχώρισεν, ἐφιεμένην τῆς ωραιότητος, τῆς υπέρ ἔννοιαν, τοῦ σεπτοῦ νυμφίου σου, ἐπιτυχεῖν, ἥσπερ κατηξίωσαι, θεομακάριστε. (Δίς)

Δόξα... Ἦχος β'

Εν φωνή αγαλλιάσεως, καί εν ψαλμοῖς αλαλαγμοῦ, ανυμνήσωμεν Μαρίναν τήν μάρτυρα, ὅτι καθεῖλεν ἐπὶ γῆς τῶν εἰδώλων τήν πλάνην, καί τόν ἀντίπαλον ἐχθρόν ἀνδρείως ἐν τοῖς ποσίν αὐτῆς κατεπάτησε, διό καί τελειωθείσα, εἰς οὐρανοῦς ἀνίπταται, τήν κάραν στεφηφορούσα καί ἀνακράζουσα, Σέ νυμφίξ μου ποθῶ, καί τό τοῦ πόθου φίλτρον ἔχουσα, ὑπέρ σου τās σάρκας μου τῷ πυρί παρέδωκα, κατασκηνώσω οὖν εἰς τās αἰωνίους σου μονάς, ἐνθα ἐστί τῶν ευφραινομένων ἡ κατοικία.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πάσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθῃμι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τήν σκέπην σου.

Εἰς τήν Λιτήν, Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'

Ὡς ἐν πέτρα στερρά, τῆς ὁμολογίας Χριστοῦ προσερεισθείσα, Μαρίνα πανεύφημε, τόν παλαμναῖον ἐχθρόν εἰς χάος ἐβύθισας, καί στέφος τῆς νίκης ἐπάξιον ἀπειλήφας.

Ὁ αὐτός

Μετά τῶν ἄνω ταγμάτων, συνηριθμήθης ἐνδοξε, κόσμον λιπούσα, καί τόν Χριστόν ποθήσασα, Μαρίνα πάνσεμνε, αἰτούσα ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Ἦχος β'

Ὡς ἀλάβαστρον μύρου, τό αἷμα, σου προσενήνοχας τῷ σώ νυμφίῳ Χριστῷ, Μαρίνα μάρτυς ἀθληφόρε ἀήττητε, ἀντάμειψιν δέ εἰληφας στέφος ἀφθαρτον, παρ' αὐτοῦ ἀξιάγαστε, ὅθεν καί τόν ἀρχέκακον ἐχθρόν, ωραίοις σου ποσὶ κατεπάτησας, τῇ ἐπικλήσει τοῦ σωτηρίου ὀνόματος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, διό καί οὐρανίων θαλάμων ἡξιώθης, ὡς παρθένος, καί μάρτυς Χριστοῦ πολυάθλε.

Ἦχος δ'

Δοξάζομέν σου Χριστέ, τήν πολλήν εὐσπλαγχνίαν καί τήν ἀγαθότητα, τήν εἰς ἡμᾶς γενομένην, ὅτι καί γυναῖκες κατήργησαν τήν πλάνην τῆς εἰδωλομανίας, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου φιλάνθρωπε, Τύραννον οὐκ ἐπτοήθησαν, τόν δόλιον κατεπάτησαν, ἰσχυσαν δέ ὀπίσω σου ἐλθεῖν, εἰς ὁσμήν μύρου σου ἔδραμον, πρεσβεύουσαι ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Τῇ παρθενικῇ σου θελχθεῖς ωραιότητι, ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός, ὡς ἀμώμητον νύμφην εαυτῷ σε ἡρμόσατο, ἀκηράτῳ συναφεία, ἐν γάρ τῷ θελήματι αὐτοῦ παρασχόμενος τῷ κάλλει σου δύναμιν, κατ' ἐχθρῶν τε καί παθῶν, ἀήττητον ἔδειξεν, ἐγκαρτερήσασαν δέ αἰκίαις πικραῖς, καί βασάνοις δριμυτάταις, διπλῶ στέφει δισσῶς σε κατέστεψε, καί παρέστησεν ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ὡς βασίλισσαν πεποικιλμένην, Αὐτόν δυσώπησον, παρθενομάρτυς Μαρίνα πανεύφημε, τοῖς ὑμνηταῖς σου δοθῆναι σωτηρίαν, καί ζωήν, καί μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τήν πόλιν τήν ἀσειστον, τό τεῖχος τό ἀρρηκτον, τήν ἀρραγὴ προστασίαν, καί

καταφυγήν τών ψυχών ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ.

Ἦχος β'

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Δεύτε, φιλομάρτυρες πιστῶς, τήν υπέρ τοῦ πάντων Δεσπότης στερρῶς
αθλήσασαν, μάρτυρα τιμήσωμεν, Μαρίναν νύμφην Χριστοῦ, παρθενίας χιτῶνι
γάρ, τό σῶμα κοσμούσα, χρύσειον ὡς ὕφασμα, τούτῳ ἐπέθηκεν, αἷμα, τοῦ
σεπτοῦ μαρτυρίου, καί διπλοῖς κοσμεῖται στεφάνοις, καί τῷ στεφανίτῃ νύν
παρίσταται.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ.

Μέγα, τό κατόρθωμα τό σόν, μέγα καί πανάριστον ὄντως, σοῦ τό ἐκνίκημα,
φύσις γάρ εὐπτόητος, καί εὐταπείνωτος, τόν ἀόρατον δράκοντα, τό ὄρος τό
μέγα, νοῦν τόν πολυμήχανον, Μαρίνα σύ ἀληθῶς, εἶλες εὐτελές ὡς στρουθίον
καί καταπατούσα χορεύεις, νύν μετὰ Ἀγγέλων ἀξιόγαστε.

Στίχ. Ὑπομένων υπέμεινα τόν Κύριον, καί προσέσχε μοι.

Λόγου, τοῦ φανέντος ἐπὶ γῆς νύμφη ἐκλεκτή ἀνεδείχθης, Μαρίνα σύ ἀληθῶς,
κάλλει διαλάμπουσα, ἐνθέων πράξεων, καί μαραίνουσα χάριτι, φυτά ἀθείας,
ὅθεν τήν πανίερρον μνήμην σου σέβομεν, πόθῳ, καί λειψάνων τήν θήκην, νύν
περιπτυσσόμεθα χάριν, ἐξ αὐτῆς ἰάσεων λαμβάνοντες.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτήρος, παρέστη ἡ παρθένος, καί ἀθληφόρος καί Μάρτυς,
περιβεβλημένη ταῖς ἀρεταῖς τό ἀήττητον, καί πεποικιλμένη ἐλαίῳ τῆς ἀγνείας,
καί τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως, καί βοῶσα πρὸς αὐτόν ἐν ἀγαλλιάσει, τήν
λαμπάδα κατέχουσα, Εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι
τέτρωμαι τῆς σῆς ἀγάπης ἐγώ, μή χωρίσης με νυμφίε ἐπουράνιε, Αὐτῆς ταῖς
ικεσίαις κατάπεμψον ἡμῖν, παντοδύναμε Σωτήρ, τά ἐλέη σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἰ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σέ
ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καί πάντων τῶν
Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ημῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ κράζει μεγάλη τῇ φωνῇ, Σέ Νυμφίε μου ποθῶ, καί σέ
ζητούσα ἀθλῶ, καί συσταυρούμαι καί συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ σου, καί
πάσχῳ διὰ σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν σοί, καί θνήσκῳ υπέρ σοῦ, ἵνα καί ζήσω ἐν
σοί, ἀλλ' ὡς θυσίαν ἀμωμον, προσδέχου τήν μετὰ πόθου τυθείσάν σοι, Αὐτῆς
πρεσβείαις, ὡς ἐλεήμων, σῶσον τὰς ψυχὰς ημῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες, πρώτον ο τής Θεοτόκου, «Ανοίξω τό στόμα μου», ει βούλει, εἰ δέ μή, τής Οκτωήχου. Εἶτα οι δύο παρόντες τής Αγίας.

Κανών πρώτος τής Αγίας, ού η Ακροστιχίς.

Χριστοῦ Παρθενομάρτυρα νυμφην ἄσμασι μέλπω.

Ποῖημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

Υγρὰν διοδεύσας

Χορεύουσα Μάρτυς περὶ Θεόν, καὶ τῶν λαμπηδόνων, πληρουμένη τῶν παρ' αὐτοῦ, αἰγλήν μοιπαράσχου φωτοφόρον, ταῖς σαῖς πρεσβείαις καλλιπάρθενε.

Ρεόντων τό ἄστατον καὶ φθαρτόν σοφὴ διανοία, κεχρημένη Μάρτυς Χριστοῦ, παρείδες ἐμφρόνως καὶ δικαίως, κατηξιώθης τῆς ἄνω λαμπρότητος.

Ἰκέτης προσέρχομαι σοὶ σεμνή, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, τῶν τοῦ βίου με δυσχερῶν, διάσωσον Μάρτυς ἀθληφόρε, καὶ τῶν παθῶν μου κατεύνασον τάραχον.

Σοφία καὶ χάριτι λαμπρυνθεῖς, ο νοῦς σου Μαρίνα, τῶν τυράννων τὰς ἀπειλάς, οὐκ ἐπτήξε μάρτυς τοῦ Σωτήρος, θεία δυνάμει κρατυνόμενος.

Θεοτοκίον

Τὴν τρίβον υπέδειξας τῆς ζωῆς, ζωὴν οὐσιώδη συλλαβούσα καὶ σαρκικῶς, κυήσασα ταύτην Θεομήτορ, καὶ τὰ δεσμά τοῦ θανάτου διέρρηξας.

Κανὼν δεῦτερος, ού η Ακροστιχίς ἐντὶ θ' Ωδῇ.

Ἰωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'

Θαλάσσης, τό ἐρυθραῖον

Μαρτύρων, περιφανῶς λαμπρότησι, περιαστράπτουσα, περὶ Θεόν χορεύεις ἱερώς, θεουμένη Πανεύφημε, καὶ φωτισμόν πρεσβείαις σου, παρεχομένη τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Αθλήσει, τὴν ψυχικὴν νεώσασα, θεόφρον ἄρουραν, τοῦ μαρτυρίου στάχυν γεωργεῖς, γεωργῶ συντηρούμενον, τῷ τὴν ἰσχύν σοι πνεύσαντι, Παρθενομάρτυς ἀξιάγαστε.

Πορφύραν, σὼν ἐξ αἱμάτων βάψασα, καὶ στολισθεῖσα φαιδρώς, περιφανῶς τὰ ἄνω κατοικεῖς, ὡς παρθένος βασιλεία, καὶ θεϊκαῖς λαμπρότησι, μάρτυς Μαρίνα κατηγλάῃσαι.

Ρωσθείσα, τού παντουργού πανεύφημε, δυνάμει Πνεύματος, τόν ισχυρόν
ανδρείως συμπλοκαίς, εταπείνωσας τύραννον, μεγαλαυχία χρώμενον, καί
σοίς ποσί Μάρτυς υπέταξας.

Θεοτοκίον

Δοχείον, χωρητικόν γεγένησαι τῆς θείας χάριτος, Θεογεννήτορ άχραντε, διό,
σέ Μαρίνα ποθήσασα, παρθενικώς οπίσω σου, τώ σω Υιώ
προσαπενήνεκται.

Ωδή γ'

Ουκ έστιν Άγιος, ως ο Θεός

Ου πύρ ουδέ μάστιγες, ουδέ ξίφουςάκμή, ου τυράννων ωμότητες, ουδέ
θάνατος, ου θηρών αγριότης, τῆς θείας εχώρισεν, αγάπης σε Πανόλβιε.

Υπήρξας άσειστος καί ασάλευτος, εν καιρώ περιστάσεως, πύργος
πανένδοξε, ευσεβείας κρηπίδα, θεμένη τῆς πίστεως, εν πέτρα Παμμακάριστε.

Παρθένος εν μάρτυσιν εχρημάτισας, εν παρθένοις αήττητος, Μάρτυς
γεγένησαι, τώ Χριστώ νυμφευθείσα, διπλούν σοι παρέχοντι, τόν στέφανον
πανόλβιε.

Αγίων αιμάτων σου Καλλιπάρθενε, οι κρουνοί προχεόμενοι, πάσαν
κατέσβεσαν, τών ειδώλων τήν πλάνην, καί δήμον προσήγαγον, Μαρτύρων
τώ νυμφίω σου.

Θεοτοκίον

Ρωσθέντες τῇ χάριτι, Θεοτόκον σε ομοφρόνως δοξάζομεν, σάρκα γενόμενον,
τόν τό είναι τοίς πάσι, διδούντα γάρ τέτοκας, καί κόσμον ανεκαίνισας.

Έτερος

Ευφραίνεται επί σοί

Τοπάθοστου απαθούς, τού νεκρωθέντος δι' ημάς νέκρωσιν, Μάρτυς σεμνή
στέργουσα, τόν μαρτυρικόν θνήσκεις θάνατον.

Μεγίστων επιτυχείν, εφιεμένη δωρεών Πάνσεμνε, πόνους σαρκός έφηρες, ως
εν αλλοτρίω τώ σώματι.

Αιμάτων σου σταλαγμοίς, τῆς άθεΐας τήν πυράν έσβεσας, καί τών πιστών
ήρδευσας, ώ Μαρίνα μάρτυς τό φρόνημα.

Ως μάρτυς μαρτυρικήν, ενδεικνυμένη καρτερώς ένστασιν, τόν πτερνιστήν
πτέρναις σου, ταίς ωραιόταταις συνέτριψας.

Θεοτοκίον

Κυρίως καί αληθώς, σέ Θεοτόκον οι πιστοί σέβομεν, σύ γάρ Θεόν τέτοκας,
σάρκα γεγονότα Πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Μαρίνα μάρτυς τού Χριστού, ανευφημούμέν σε πιστοί, ὅτι τόν τύραννον ἐχθρόν, ἐν τῇ δυνάμει τού Σταυροῦ, ἐν τοῖς ποσὶ κατεπάτησας γενναιοφρόνως, καί γέγονας ἡμῖν, ἀνδρεία πίστεως, πάσαν τού ἐχθροῦ, πατούσα δύναμιν, καί ουρανόθεν ἔλαβες τόν στέφανον, τῇ κορυφῇ σου αοίδιμε, Χριστόν δυσώπει, σωθῆναι πάντας, τοὺς τελούντας τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Κατεπλάγη, Ἰωσήφ, τό υπέρ φύσιν θεωρών, καί ἐλάβανεν εἰς νοῦν, τόν ἐπὶ πόκον υετόν, ἐν τῇ ἀσπύρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε, βάτον ἐν πυρί ἀκατάφλεκτον, ράδον Ααρών τὴν βλαστήσασαν, καί μαρτυρῶν ὁ Μνήστῳρ σου καί φύλαξ, τοῖς Ἱερεύσιν ἐκραύγαζε, Παρθένος τίκτει, καί μετὰ τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Ὠδή δ'
Σύ μου ισχύς Κύριε

Θεοπρεπῆς, γέγονεν ὄντως ὁ βίος σου, τοῖς Ἀγγέλοις, ὠφθη ποθεινότατος, τῶν δέ δαιμόνων τῇ στρατιά, καί τοῖς υπηρέταις, ἐκείνων τῆς ἀγριότητος, ἀπρόσιτος ἐδείχθη, τῷ Χριστῷ γάρ ἐβόας, Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Επὶ τῆς γῆς, ἠγωνισαμένη πανόλβιε, καί προσκαίρους, πόνους υπομείνασα, ἐν οὐρανοῖς, νύν τὰς ἀμοιβάς, παρὰ τού Δεσπότη, κομίζῃ Μάρτυς αοίδιμε, ἀπείρους εἰς αἰώνας, σὺν Ἀγγέλοις βοῶσα, Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Νύν ἐπὶ σοί, χαίρει Παρθένων τό καύχημα, νύν Μαρτύρων, ὁμίλος ευφραίνεται, νύν καί τό πλήθος τῶν ευσεβῶν, ἐπισυναχθέντες, χορεύουσιν ἀγαλλόμενοι, βοῶντες τῷ Δεσπότη, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις, Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Ὅλη καλή, πέφηνας κόρη καί ἀσπιλος, ὠφθης ὅλη, νύμφη παναμώμητος, τῷ τῶν ψυχῶν, κάλλους ἐραστή, διὰ γάρ βασάνων, πυρώσεως Παμμακάριστε, ἐφάνης λαμπροτέρα, τῷ Χριστῷ μελωδούσα, Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Μόνῃ ἀγνή, καί μετὰ τόκον διέμεινας, σύ γάρ Λόγον, μόνῃ ἐνυπόστατον, τόν τῷ Πατρί, σύνθρονον Υἱόν, ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, γεγέννηκας Θεονύμφευτε, καί φέρεις ἐν ἀγκάλαις, τόν ἀχώρητον πᾶσι, καί τόν πάντων τό κράτος κατέχοντα.

Ἄλλος

Επαρθέντα σε ιδούσα

Μαρτυρίου διαλάμπουσα λαμπηδόσι, καί αφθαρσίας στέφανον,
αναδησαμένη, χαίρουσα παρίστασαι, Χριστώ τώ νυμφίω σου, ὦ Μαρίνα
μάρτυς πανεύφημε.

Τόν πτερνίσαντα απάτη τήν πρώτην Εύαν, μαρτυρικάς ενστάσεσι, τρέψασα
καθείλες, δείξασα ανίσχυρον, καί χαίρουσα έκραζες, Δόξα τή δυνάμει σου
Κύριε.

Σέ τήν άσπιλον αμνάδα καθάπερ λύκοι, οι δυσμενείς σπαράττοντες, Μάρτυς
ταίς αικίαις, άμωμον ολόκληρον, Θεού απετέλεσαν, θείον Ιερείον καί σφάγιον.

Τού ποιμένος θείοις ίχνεσιν επομένη, τό δι' αυτόν υπέμεινας, εκούσιον
πάθος, Μάρτυς καί εσκήνωσας, εις μάνδραν ουράνιον, ένθα τών Μαρτύρων
τά τάγματα.

Θεοτοκίον

Η πανάμωμος καί μόνη αγιωτέρα, τών Χερουβίμ φανείσα, τάς ψυχάς ημών
σώσον, πάσης περιστάσεως, τών πίστει υμνούντων σε, άχραντε Παρθένε
Θεόνυμφε.

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Αθλητών εν σταδίω, δρόμον συντονώτατον κόρη διηνυσας, ο γάρ θεός
πόθος, τό του θήλεος χαύνον επτέρωσε, προφανώς δεικνύων, τόν λογισμόν
τών παθημάτων, αυτοκράτορα Μάρτυς υπάρχοντα.

Ρανίδες σών αιμάτων, Μάρτυς αποστάζουσαι χλαίναν πολύτιμον, καί τής
ακηράτου, ευφροσύνης χιτώνα εξύφαναν, όνπερ νύν θεόφρον, εν ουρανοίς
ενδεδυμένη, νοητώ σου νυμφίω παρίστασαι.

Τοίς δεσμοίς τών ευχών σου, Κόρη τόν μέγалаυχον όφιν εδέσμευσας, καί
οφρύν τήν πρώην, επηρμένην προς γήν εταπείνωσας, εκτελείν γάρ οίδεν, ως
αγαθός ο παντεπόπτης, τών αυτόν φοβουμένων τό θέλημα.

Υπερτέρας σε δόξης, θείοις διαδήμασιν όντως εκόσμησεν, ο νυμφίος Λόγος,
δι' αυτόν εναλθούσαν θεώμενος, καί πυρός τήν φλόγα, καί αικισμών τάς
αλγηδόνας, καρτερώς υπομένουσαν Ένδοξε.

Θεοτοκίον

Ρυπτομένην ορώντες, τώ τής παρθενίας σου τόκω Πανάμωμε, τών βροτών
τήν φύσιν, τής κατάρας τής πρώην δοξάζομεν, τόν εκ σου τεχθέντα, μόνη
αγνή δι' ευσπλαγχνίαν, όν δυσώπει Παρθένε σωθήναι ημάς.

Έτερος

Σύ Κύριέ μου φώς

Φώς γέγονας φωτί, τώ μεγάλω τρανότερον, εγγίζουσα καί φωτίζεις,
φωτοφόρον τήν μνήμην, τήν σήν τούς εορτάζοντας.

Σού μόνου καλλοναίς, ως παρθένος ενήδομαι, σέ Κύριε αγαπώσα,
σφαγιάζομαι ξίφει, Μαρίνα ανεκραύγαζε.

Ρούν Μάρτυς δυσσεβών, αθεΐας εξήρανας, τοίς ρεύμασι τών αιμάτων, τών
αδίκως χυθέντων, καί πύρ απάτης έσβεσας.

Ολόκληρον σαυτήν, τώ Θεώ προσενήνοχας, ερύθημα παρθενίας, ταίς βαφαίς
τών αιμάτων, λαμπρότερον τέλεσας.

Θεοτοκίον

Ρούς έστη τής φθοράς, η Παρθένος αφθόρως γάρ, γεγέννηκε τόν τήν φύσιν,
τών ανθρώπων φθαρείσαν, φθορός ελευθερώσαντα.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Απόθετον τώ Χριστώ, εφάννς κάλλος καί άσπιλον, καί ως πηγή διαυγής, καί
κήπος πολύκαρπος, Μαρίνα πανένδοξε, καί γνησία νύμφη, καί Παράδεισος
ασύλητος.

Νεάνις πανευπρεπής, όπίσω σου ηκολούθησε, δραμούσα πρός τήν οσμήν,
τών μύρων σου Δέσποτα, τό άχραντον Πάθος σου, διά καρτερίας, μιμουμένη
τό σεβάσμιον.

Υπέμεινας ανδρικώς, αγώνας Μάρτυς πολύαθλε, καί τόν πρίν φρενοβλαβώς,
μεγάλα καυχώμενον, μετ' ήχου απώλεσας, Σταυρού τή δυνάμει, ώ Μαρίνα
κυριώνυμε.

Θεοτοκίον

Μαρία τό καθαρόν, καί πάνσεπτον ενδιαίτημα, τού πάντων Δημιουργού,
ψυχής καθαρτήρια, παράσχου μοι δάκρυα, καί επάκουσόν μου, τής δεήσεως
πανάμωμε.

Έτερος

Θύσω σοι, μετά φωνής

Αιμάτων, τή πλημμύρα θαλάσσας εξήρανας, Κακοπιστίας, Χριστού δέ, τήν
σεπτήν κατήρδευσας Εκκλησίαν, ώ Μαρίνα αθληφόρε, παρθένων τό
καύχημα.

Αβρόχως, τών βασάνων διήλθες κλυδώνιον, ακαταπόντιστος όθεν, εις λιμένα
άκλυστον καθωρμίσθης, καί τής όντως, απολαύεις γαλήνης, Αοίδιμε.

Τύπτεσθαι, ανηλεώς καί ράβδοις συντρίβεσθαι, τήν τού Κυρίου αμνάδα,
πονηρός διώκτης προσέταττέ σε, τεταμένην, πρός Χριστόν τήν διάνοιαν

έχουσιν.

Ὁρθρισας, πρὸς Χριστὸν τὸν ἀνέσπερον ἥλιον, καὶ ταῖς αὐτοῦ φρουκτωρίαις, τὴν ψυχὴν θεόφρον σου κατηυγάσθης, Ἀθληφόρε, καὶ πρὸς φῶς μετετέθης αἰδίων.

Θεοτοκίον

Θάλασσαν, σπαργανώσας ἀμίχλη βουλήματι, κυοφορεῖται ὁ Κτίστης, ἐκ Παρθένου Κόρης ἀπειρογάμου, ὥσπερ βρέφος, καὶ σπαργάνοις ἀρρήτως εἰλίσσεται.

Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως κυριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Παρθενίας κάλλεσι, πεποικιλμένη παρθένε, μαρτυρίου στίγμασι, στεφανωθείσα Μαρίνα, αἵμασιν ἀθλητικοῖς τε ρεραντισμένη, θαύμασι καταλαμφθείσα τῶν ἰαμάτων, εὐσεβῶς Μάρτυς ἐδέξω, βραβεῖα νίκης τῆς σῆς ἀθλήσεως.

Ὁ Οἶκος

Τῷ νυμφίῳ Χριστῷ, ἐρωτὶ τῆς καρδίας σου ἀπὸ βρέφους σεμνὴ πυρποληθείσα, ἔδραμες, δορκὰς ὡς διψῶσα πηγαῖς αἰριῦτοις, Παρθενομάρτυς, καὶ τῇ ἀθλήσει σεαυτὴν συντηρήσασα, ἐν τῷ ἀφθάρτῳ ὄντως τοῦ Κτίστου σου, νύμφη ευκλεῆς, θαλάμῳ ἐφθασας ἐστολισμένη, πεποικιλμένη, στεφανηφόρος, νικητὴς λαμπραδηφόρος, ευθαλὴς, ἀφθάρτου νυμφῶνος τυχούσα, καὶ δεξαμένη ὡς χρυσίον, βραβεῖα νίκης τῆς σῆς ἀθλήσεως.

Συναξάριον

Τῇ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης.

Στίχοι

- Χεῖρ δημίου τέμνει σε Μαρίνα ξίφει,
- Χεῖρ Κυρίου χάριτι θεία δέ στέφει.
- Εβδομάτῃ δεκάτῃ Μαρίνα δειροτομήθη.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Σπεράτου καὶ Βηρονίκης.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Παῖδες Εβραίων

Φῶς τό ἀπρόσιτον Μαρίνα, κατεφώτισεν ἀξίως τὴν ψυχὴν σου, καὶ λαμπάσι φωτὸς κατηύγασε βοῶσαν, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἦρθης πρὸς θεῖον ὄντως ὕψος, ὑψηλὴν γάρ σου ἐκέκτησο τὴν γνώμην, καὶ

νυμφώνα λαμπρόν κατώκησας βοώσα, Ευλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νύμφη γνησία τοῦ Δεσπότου, ἀναδέδειξαι Μαρίνα θεοφόρε, καί ὡς μάρτυς αὐτῷ ἀήττητος κραυγάζεις, Ευλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἀρχων οὐκ ἐτι ἐξ Ἰουδα, ἀλλ' ἐξέλιπεν, ἐκ σοῦ γάρ ὁ Δεσπότης, τῶν ἐθνῶν ἡ ἐλπίς ἀνέτειλεν ἀφράστως, ὃν εὐλογοῦσιν ἅπασαι, γενεαὶ φυλαὶ καὶ γλῶσσαι.

Ἄτερος

Ἐν τῇ καμίνῳ

Πυρί τῷ θείῳ, φλεγομένη πυρός οὐκ ἐφρόντισας, ὅθεν ἐπομβρίζεις πάντοτε τοῖς πιστοῖς, ἱμάτων θεία νάματα, παθῶν ἐπήρειαν, ἀθληφόρε Μαρίνα ξηραίνουσα.

Πολυειδέσιν, αἰκισμοῖς ἐκφοβῶν σε ὁ τύραννος, εὗρε τὴν ψυχὴν σου πέτρας ὡς ἀληθῶς, στερροτέραν, ἀνεβόας γάρ, Ευλογημένος εἰ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Σύ τῷ νυμφίῳ, καθάπερ προῖκα προσήγαγες, δῆμον καὶ λαόν πιστεύσαντα εἰς Θεόν, καὶ τῆς πλάνης ἀμαυρότητα, ταῖς φωτοβόλοις σου, θαυματουργίαις ἀποκρουσάμενον.

Θεοτοκίον

Παρθένε μόνη, ὡς καθαρὰν σε ἀδιάφθορον, Λόγος καθαρὸς ἠγάπησε καὶ ἐκ σοῦ, ἀνεπλάσατο σαρκούμενος, κόρη τὸν ἄνθρωπον, ὁ Μαρίναν δοξάσας τοῖς θαύμασι.

Ὡδή η'

Μουσικῶν ὁργάνων συμφωνούντων

Σταθεράν τὴν γνώμην κεκτημένη, σταθερώς τοὺς ἄθλους ἐκαρτέρεις, καὶ στέμμασι νικητικοῖς, ἐστέφθης μελωδούσα, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μυστικὴν Μαρίνα σοι παστάδα, ὁ ψυχῶν νυμφίος Θεός Λόγος, ἡυτρέπισεν ἐν ουρανοῖς, ὃν βλέπουσα κραυγάζεις, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀρεταῖς ποικίλαις κοσμουμένη, δωρεῶν πλειόνων ἡξιώθης, τό ἔσχατον τῶν ὀρεκτῶν, ὀρώσα καὶ βοώσα, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σωτηρίας ὠφθης ἀθληφόρε, τοῖς πολλοῖς αἰτία καὶ μαρτύρων, προσήγαγες δῆμον Χριστῷ, συμφώνως μελωδούσα, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ιλασμός ημίν Θεογεννήτορ, διά σου εδόθη, σύ γάρ μόνη, απέτισας τήν οφειλήν, τόν πάντων συλλαβούσα, Θεόν τε καί Δεσπότην, άχραντε Παρθένε, εις πάντων σωτηρίαν.

Έτερος

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Παρθένον καί σώμα καί ψυχήν, Θεώ διέσωσας, καί προσενήνοχας, ως προίκα πάντιμον Ένδοξε, τήν αοίδιμόν σου άθλησιν, καί εις νυμφώνα νοητόν εισήχθης μέλπουσα, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ρήμασι τυράννου δυσμενούς, υπηρετούμενοι, πυρός επάξιοι, οι ματαιόφρονες ζώσαν σε, τή πυρά Μάρτυς ενέβαλον, αλλ' ουκ εφλέχθης τώ πυρί, τής τού νυμφίου στοργής, θεοφόρε δροσιζομένη, καί τούτον γεραίρουσα.

Ίστασο πρό βήματος Χριστόν, ανακηρύπτουσα, Θεόν αθάνατον, καθυπομείναντα σταύρωσιν, καί τήν πλάνην θανατώσαντα, καί τήν αθάνατον ζωήν πιστοίς παρέχοντα, τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ωφθης υπερτέρα ουρανών, Θεόν ουράνιον αποκυήσασα, τόν ουρανώσαντα Πάναγνε, γηγενών όλον τό φύραμα, καί τής Μαρίνης τήν σεπτήν, μνήμην φαιδρύναντα, ώ βοώμεν, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκωέφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβίας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Έφριξε πάσα ακοή

Μαρίνα μάρτυς τού Χριστού, τήν αιώνιον ζωήν καί ανώλεθρον, εν Παραδείσω τρυφής, επιτηδείως όντως ετρυγησας, τήν στρεφομένην αβλαβώς, ρομφαίαν διέβης γάρ, μαρτυρων αίμασι, λαμπομένη τηλαυγώς καλλιπάρθενε.

Έφλεξε πάσαν υλικήν, καί φιλόκοσμόν σου Μάρτυς διάνοιαν, έρως ο ένθεος, καί στερροτάτην μάρτυρα έδειξε, παρθενικαίς μαρμαρυγαίς, τό πρίν διαλάμπουσαν, Μαρίνα πάνσεμνε, διό πάντες σε πιστώς μακαρίζομεν.

Λύσόν μου νύμφη εκλεκτή, τών πταισμάτων τάς σειράς ταίς πρεσβείαις σου, καί τό χειρόγραφον, τής αμαρτίας Μάρτυς διάρρηξον, παρισταμένη ευπρεπώς, Χριστώ τώ νυμφίω σου, τώ παντοικτίρμονι, καί παθών μου τήν αχλύν διασκέδασον.

Πέπαυται φρύαγμα δεινόν, τού αλάστορος, Ιδού γάρ νεάνιδες, επιλαθόμεναι,

τῆς γυναικείας φύσεως ἤθλησαν, καί κατ' αὐτοῦ περιφανῶς, τὴν νίκην ἀράμεναι, νῦν τῆς προμήτορος, ἀνεκτῆσαντο σαφῶς τὴν Παράπτωσιν.

Θεοτοκίον

Ὡριμον δρέπομαι ζωὴν, μή βλαπτόμενος τῷ ξύλῳ τῆς γνώσεως, σύ γάρ Πανάχραντε, ζωῆς τό ξύλον, Χριστόν ἐβλάστησας, τόν τάς εισόδους τῆς ζωῆς, τοῖς πάσι γνωρίζοντα, διό σε πάντα γνε, Θεοτόκον εὐσεβῶς καταγγέλλομεν.

Ἄτερος

Λίθος ἀχειρότμητος

Τῶν Ἀντιοχέων ἡ πόλις, σοῦ τοῖς σπαργάνοις καί τοῖς ἀθλοῖς, Μάρτυς ἐγκαυχάται, τῶν ἄνω, ἡ Ἐκκλησία τῶν πρωτοτόκων δέ, μετὰ δικαίων ἔχει σου, πνεῦμα τό θεῖον εὐφραινόμενον.

Ἰδόντες σου μάρτυς Μαρίνα, τοὺς ὑπέρ πίστεως αγῶνας, Ἄγγελοι εθαύμασαν ὅπως, ἐν γυναικείᾳ φύσει κατήσχυνας τόν πρὶν τὴν σὴν προμήτορα, ἐν Παραδείσῳ θανατώσαντα.

Ὡς περικαλῆς ἀθληφόρος, καί περιδέξιος παρθένος, στέφος ἀναπλέξω νομίμως, δικαιοσύνης, καταπατήσασα, μετὰ σαρκὸς τόν ἄσαρκον, καί νικηφόρος χρηματίσασα.

Σέ τὴν νοητὴν χελιδόνα, καί ἀδιάφθορον ἀμνάδα, καί περιστερὰν χρυσαυγούσαν, τῷ μαρτυρίῳ ἔχουσιν πτέρυγας, καί πρὸς Θεόν πετάσασαν, καί καταπαύσασαν γεραίρομεν.

Ἦνθησας κοιλάσιν ὡς κρίνον, ταῖς τῶν μαρτύρων Ἀθληφόρε, ὦ μάρτυς Μαρίνα ὡς ρόδον, τὴν παρθενίαν εὖοσμον φέρουσα, καί τῷ τερπνῷ νυμφίῳ σου, θεῖον ὀσφράδιον γεγέννησαι.

Θεοτοκίον

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλας μήτρας, ἐξ ἀπειράνδρου σου Παρθένε, οὐ ταῖς φρυκτωρίαις ἐνθέως, καταυγασθείσα φῶς ἐχρημάτισεν, ἡ τῆς χαρὰς ἐπώνυμος, Θεοκυήτορ Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστῶσας φύσεις, διό ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Μαρίνα μάρτυς Κυρίου, καί καλλιπάρθενε νύμφη, ρύσαι λαόν σου καί πόλιν, ἐκδυσωπούσα τόν Θεόν, ὅπως ρυσθῶμεν οἱ πάντες, φθοράς ὀργῆς καί κινδύνων.

Θεοτοκίον

Χρυσοπλοκώτατε πύργε, καί δωδεκάτειχε πόλις, ηλιοστάλακτε θρόνε,
καθέδρα τού Βασιλέως, ακατανόητον θαύμα, πώς γαλουχείς τόν Δεσπότην.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια, δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Πολυώδυνα βάσανα υποστήναι πανένδοξε, ἀνδρικῶ φρονήματι
ηυτομόλησας, καί τῶν Ἑλλήνων σεβάσματα, ὡς κόνιν ἐλέπτυνας, καί τόν
τύραννον ἐχθρόν, ἀθληφόρε πανεύφημε τόν καυχώμενον, ὑπεράνωθεν
ἀστρων θρόνον θείναι, σύ κατήσχυνας Μαρίνα, καί τοὺς λαοὺς κατεφώτισας.
(Δίς)

Τόν ἀρχέκακον δράκοντα, τόν τήν Εὐάν γυμνώσαντα, παραβάσει πρότερον,
Μάρτυς ἐνδοξε, διὰ Σταυροῦ ἀπενέκρωσας, ἀγῶσι δεσμεύσασα, τοῖς σεπτοῖς
σου εὐσεβῶς, Χριστόν δύναμιν ἔχουσα, ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθοράς καί κινδύνων
λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελούντας, τήν αἰσέβαστον μνήμην σου.

Ὡσπερ προῖκα πολύτιμον, τῷ νυμφίῳ προσήγαγες, Ἀθληφόρε ἐνδοξε δῆμον
ἅγιον, τοῖς θαυμασίοις πιστεύσαντα, οἷς πίστει ἐτέλεσας, ἀνωτέρα καί ποινῶν,
καί πυρός καταφλέγοντος, καί στρεβλώσεων, ἐν Χριστῷ δεικνυμένη τῷ τήν
νίκην, οὐρανόθεν σοι παρθέने, θεουργικῶς χορηγήσαντι.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἀθλητικὴν οδεύσασα ὁδόν, προγονικὴν ἐξέφυγες βουλήν, Μαρίνα
πανσεβάσμιε, καί ὡς μέν παρθένος φρονίμη, λαμπαδηφόρος εἰσήλθες εἰς τὰς
αὐλὰς τοῦ Κυρίου σου, ὡς δέ μάρτυς ἀνδρεία, χάριν ἔλαβες ἀπελαύνειν
πάσαν νόσον ἐξ ἀνθρώπων, Ἀλλά καί ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε, ψυχικῶν
αλγηδόνων ἐλευθέρωσον, ταῖς πρὸς Θεόν ἱκεσίαις σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σέ
ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καί πάντων τῶν
Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰ βούλει, ποιήσον Δοξολογίαν μεγάλην, καί Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικά, καί ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἀγίας ἡ γ' καί ς'
Ὡδή.

Ὁ Απόστολος Πρὸς Γαλάτας

Ἀδελφοί, πρό τοῦ ἐλθεῖν τήν πίστιν...

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς...

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούια.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΓ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Αἰμιλιανού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Ενέδυσας Κύριε, τόν αθλοφόρον σου δύναμιν, τήν ἐξ ὕψους ἀήτητον, καί τούτον ἐνίσχυσας, διά σέ βασάνους, ἐξ ἐχθρῶν ἀνόμων, ὑπενεγκεῖν ἀθλητικῶς, καί μαρτυρίου στέφανον δέξασθαι, δι' οὐ ἡμῖν συγχώρησιν, ἀμαρτημάτων κατάπεμψον, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυρόν ὀπλισάμενος, ὁ αθλοφόρος σου Κύριε, καί σῶ ζήλω πυρούμενος, εἰδῶλων ἐνέπρησε, τά τεμένη πάντα, καί τὰς παρατάξεις, τοῦ ἀρχεκάκου καθελῶν, Αἰμιλιανός ὁ ἐνδοξος, βραβεῖα νίκης Δέσποτα, τήν βασιλείαν ἀπέειλε, παρά σοῦ τήν οὐράνιον, καί πρεσβεύει σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἀστέρα ὑπέρλαμπρον, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνέδειξας, Αἰμιλιανόν τόν μάρτυρα, ὀπλίτην τε ἀρίστον, δαδουχοῦντα πάσαν, νῦν τήν οἰκουμένην, θαυματουργίαις μυστικαῖς, καί ἀθεΐας σκότος ἐλαύνοντα, ὑφ' οὗ φωταγωγούμενοι, θεοπρεπῶς ἀνυμνούμεν σε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Τόν ρύπον ἀπόσμηξον, τῆς ταιλαιπύρου καρδίας μου, Θεοτόκε πανύμνητε, καί πάντα τά τραύματα, καί τά ἔλκη ταύτης, τά ἐξ ἀμαρτίας, ἐναποκάθαρσον ἀγνή, καί τοῦ νοός μου στήσον τό ἀστατον, ὅπως τήν δυναστείαν σου, καί τήν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω ὁ ἄθλιος, καί ἀχρεῖος ἰκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν ἡ πάναγνος Δέσποινα, καί νεκρούντα τόν δόλιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τόν ἐκ σπλάγχνων, αὐτῆς προελθόντα, καί τό μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα ἀνεκραύγαζε, Τέκνον μου ποθεινότατον, μή ἐπιλάβῃς τῆς δούλης σου, μή βραδύνης φιλάνθρωπε, τό ἐμόν καταθύμιον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν. Οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Ἀγίου ὁ παρών, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Αἰμιλιανού μάρτυρος μέλπω κλέους. Ἰωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Ανοίξω τό στόμα μου

Αινέσωμεν σήμερον, τόν επί πάντων Θεόν ημών, καί τούτου τόν Μάρτυρα, ανευφημήσωμεν, εναθλήσαντα, νομίμως καί τῆς νίκης, τό στέφος αράμενον, σθένει τού Πνεύματος.

Ισχύν ενδυσάμενος, τού τήν ημών αγαθότητι, ασθένειαν ένδοξε, Μάρτυς φορέσαντος, απεγύμνωσας, ειδώλων ασθενείας, τό ιμάτιον φρύαγμα, θεομακάριστε.

Μονάδα τρισάριθμον, ενιζομένην ταυτότητι, αοίδιμε φύσεως, χαίρων εκήρυξας, καί πολύθεον, διέλυσας απάτην, αθλήσας στερρότατα, Αξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον

Ισχύς μου καί ύμνησις, καί φωτισμός τῆς καρδίας μου, υπάρχει πανάμωμε, Χριστός ο Κύριος, όν εκύησας, εν δύο ταίς ουσίαις, μιά υποστάσει δέ, κατανοούμενον.

Ωδή γ'
Τούς σούς υμνολόγους

Λύχνος τοίς ποσί σου εγενήθη, καί φώς σου ταίς τρίβοις αληθώς, ο νόμος τού Θεού ημών, δι' ού καθυπεσκέλισας, παρανομούντων βήματα, μαρτυρικώς κλειζόμενος.

Ιθύνας νοός σου τάς πορείας πρός θείου θελήματος Σοφέ, λιμένα γαληνότατον, πολυθείας θάλασσαν, Κυματουμένην πνεύματι, τῆς πονηρίας διέφυγες.

Αιμιλιανού τούς θείους άθλους, τήν πίστιν καί μέχρι τελευτής, ανδρείαν κατεπλάγησαν, Δυνάμεις αι ουράνιαι, όπως σαρκί τόν άσαρκον, ταπεινωθείς καταβέβληκε.

Θεοτοκίον

Νόμους τούς τῆς φύσεως λαθούσα, εν τώ υπέρ φύσιν τοκετώ, Παρθένος μετά γέννησιν, Παρθενομήτορ έμεινας, τόν πλαστουργόν γάρ άχραντε, απάσης κτίσεως τέτοκας.

Ο Ειρμός

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξα σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Κάθισμα Ἦχος γ'
Θείας πίστεως

Πυρπολούμενος, τώ θείω ζήλω, πύρ ομόδσυλον, ουκ επτοήθης, αλλ υπελθων αποήτω θελήματι, τήν αναφθείσαν πυράν ωλοκαύτωσαι, καί τώ

Δεσπότη, ως θύμα προσήνεξαι, Μάρτυς ένδοξε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Θείας φύσεως, ουκ εχωρίσθη, σάρξ γενόμενος, εν τή γαστρί σου, αλλά Θεός ενανθρωπήσας μεμένηκεν, ο μετά τόκον Παρθένον φυλάξας σε, ως πρό τού τόκου Μητέρα πανάμωμον, μόνος Κύριος, αυτόν εκτενώς ικέτευε, σωθήναι δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος, αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδινως εκλάμπσαντα, μητροπρεπώς, θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι! Τέκνον μου, πώς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον.

Ωδή δ'

Ο καθήμενος εν δόξη

Ο Θεού σε θείος έρως, παραδόξως ανέφλεξε, όθεν τών μαστίγων, τό πικρόν καί πυράν εκαρτέρησας, καί τούς θεούς τών αθέων ενεπύρισας, καί ψυχάς, Παμμάκαρ, τών πιστών κατεδρόσισας.

Υπερείδες τά παρόντα, διά μόνα τά μένοντα, καί τώ θείω πόθω, όλην την ψυχήν σου προσέδησας, τής ασεβείας τό κράτος όθεν έλυσας, αθλοφόρε Αιμιλιανέ αξιάγαστε.

Μίαν φύσιν μίαν δόξαν, τρισηλίου θεότητος, ευσεβώς δοξάζων, Αιμιλιανέ πρόσ τό στάδιον, ως στρατιώτης γενναίος εισελήλυθας, καί τόν δράκοντα, τόν ισχυρόν κατηδάφισας.

Θεοτοκίον

Αγιάσματός σε τόπον, τού ημάς αγιάσαντος, Παναγία Κόρη, μόνην ευρεθείσαν δοξάζομεν, δι' ού οι γήν κατοικούντες ουρανώθημεν, καί ζωής αληθινής ηξιώθημεν.

Ωδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Ρανίσι κατέσβεσας, τών ιερών αιμάτων σου, Αιμιλιανέ πύρ αθείας, όθεν θαυμάτων πηγήν ανέβλυσας, λίμνας αναστέλλουσαν παθών, νόσους κατακλύζουσαν, καί βυθίζουσαν δαίμονας.

Ταθέντα σε τύπτεσθαι, ο δυσσεβής προσέταπεν, όθεν σπαραττόμενος τήν σάρκα, καί ταίς αικίαις τραυματιζόμενος, τού τραυματισθέντος εν Σταυρώ, πάθος εξεικόνισας, Αθλητά τό μακάριον.

Υπάρχων ανάπλεως, τών δωρεών τού Πνεύματος, νόσους ανιάτους θεραπεύεις, αρρωστημάτων παύεις τόν καύσωνα, πνεύματα διώκεις πονηρά, πάσι τοίς εν θλίψεσι, βοηθείς Αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ρομφαία τρωθέντα με, τῆς αμαρτίας ίασαι, τῷ δραστικωτάτῳ σου φαρμάκῳ, ἡ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν κυήσασα, λόγχῃ τὸν τρωθέντα δι' ἐμέ, Ἄχραντε καί τρώσαντα, τὴν καρδίαν τοῦ ὀφεως.

Ωδὴ ς' Ἦλθον εἰς τὰ βάθη

Ὁλβιος καί πλήρης θείας δόξης, τῷ μαρτυρίῳ Μάκαρ, ἐχρημάτισας καί μετ' Ἀγγέλων, τοὺς ουρανοὺς, κατοικεῖς δεόμενος, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σώματος θνητοῦ σύ οὐκ ἐφείσω, ἀθανασίαν ὅθεν, διαμένουσιν κατεκληρώσω, θανατωθεὶς, διὰ πόθον Ἐνδοξε, τοῦ τὰ πάθη θανατώσαντος.

Μύρον ἀναβλύζει οἷα ρεῖθρον, ἡ τῶν λειψάνων θήκη, σοῦ πανόλβιε γενναίε Μάρτυς, καί καταργεῖ, τὰ δυσώδη πάντοτε, τῶν ἀνθρώπων ἀρρωστήματα.

Θεοτοκίον

Εὐα μὲν ἐτρύγησε τοῦ ξύλου, καρπὸν θανατηφόρον, σύ δὲ Πάναγνε ζωῆς τό ξύλον, καρπογονεῖς, οὐ ἡ γεύσις ἀπαντας, τοὺς θανόντας ἀνεζώωσεν.

Ὁ Εἰρμός

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν αμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ βυθοῦ ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου ὡς φιλόανθρωπος».

Συναξάριον

Τῇ ΙΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Αἰμιλιανοῦ.

Στίχοι

- Αἰμιλιανός εἰς πυρὰν βεβλημένος,
- Χριστῷ παραστάς, τέρπεται σὺν Ἀγγέλοις.
- Ογδοάτῃ δεκάτῃ φλογὶ Αἰμιλιανός ἐβλήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Παύλου, Θεῆς καὶ Οὐαλεντίνης.

Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Υακίνθου τοῦ ἐν Ἀμάστριδι.

Ὁ ἅγιος μάρτυς Μάρκελλος ἐν κραβάτῳ πυρακτωθέντι ἀπλωθεὶς τελειοῦται.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες Δάσιος καὶ Μάρων ξίφει τελειοῦνται.

Ὁ ὁσίος Παμβώ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς, Ἀμήν.

Ωδὴ ζ' Οὐκ ἐλάτρευσαν

Λαμπρυνόμενος, τή χάριτι Μακάριε, τού θείου Πνεύματος, τήν τής καμίνου πυράν, υπήλθες καί έψαλλες, Μάρτυς θεόπνευστε, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Πυρακτούμενος, τώ έρωτι Μακάριε, τού εραστού σου Χριστού, τό πύρ ουκ έπτηξας, εν ώ δροσιζόμενος, πνεύματι έψαλλες, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ωραιότητι, τών άθλων εξωμοίωσαι τοίς ασωμάτοις Σοφέ, ωραιοτάτω Χριστώ, μεθ' ών παριστάμενος, μέλπεις γηθόμενος, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Κυριώνυμε, Θεόνυμφε τό Χαίρέ σοι, πίστει κραυγάζομεν, καί γάρ εκύησας, χαράν ανεκκλάλητον, Χριστόν τόν Κύριον, ώ κραυγάζομεν, Ο τών Πατέρων Κύριος, καί ευλογητός εί.

Ωδή η'

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω

Λύσας τά σεβάσματα τής πλάνης, δεσμοίς αντί σου τόν κατεχόμενον, Πάνσοφε απέλυσας, καί πρός τό μαρτύριον, αυτοθελώς εχώρησας, βοών πανεύφημε, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ευρέθην ιδού τοίς μή ζητούσι, μή επερωτώσιν επεφάνην δέ, έκραζες αιόδιμε, σύνετε παράνομοι, ως γάρ αρνίον άκακον, τυθήναι έσπευσας, Τόν Κύριον υμνείτε Κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο μέγας ημάς πρός ευωχίαν, Αιμιλιανός συνεκαλέσατο, προθείς ως εδέσματα, τά αυτού παλαίσματα, πνευματικώς τρυφήσωμεν, Πιστοί καί μέλψωμεν, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σταγόνα μοι όμβρισον ελέους, πηγήν τού ελέους η κυήσασα, καί τής αμαρτίας μου, ξήρανον ομβρήματα, καί τής ψυχής μου πράϋνον, άγρια κύματα, Παρθένε Θεοτόκε Μαρία, ίνα σε δοξάζω, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσιν, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Ιδείν εφιέμενος, Θεού τήν άρρητον, ευφροσύνην καί τερπνότητα, πάντων τερπνών τών εν τώ βίω, ηδέως Κατεφρόνησας Ένδοξε, καί χάρων τό

μαρτύριον ἡνυσας, ὅθεν σε πόθῳ μακαρίζομεν.

Ὡς θύμα οππώμενος πυρί πανεύφημε, τοῦ τυθέντος ὥσπερ πρόβατον, θεία τραπέζῃ προσηνέχθης, οσμὴ πνευματικὴ συντηρούμενος, καί, δόξης αληθοῦς ἀξιούμενος, ὅθεν σὺ πάντες μακαρίζομεν.

Σήμερον ἡ μνήμη σου ἡμῖν ἐξέλαμψεν, Ἀθλοφόρε υπέρ ἡλίον, πάσαν ευφραίνουσα καρδίαν, πιστῶν τὰς διανοίας φωτίζουσα, καί σκότος νοσημάτων διώκουσα, ἦν ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Ἡ τῶν πρωτοτόκων ἐκλεκτὴ πμῆγυρις, συμπολίτην σε ἐκτήσατο, μάρτυρες πάντες σὺν αὐτοῖς σε, χορεύοντα ὁρώντες ἀγάλλονται, μεθ' ὧν τῶν μεμνημένων σου μέμνησο, Μεγαλομάρτυς μεγαλῶνυμε.

Θεοτοκίον

Φωτί με καταύγασον τῷ σῶ Πανύμνητε, τὸν ἐν σκότει πορευόμενον, δίδου μοι χεῖρα βοηθείας, τὰ νέφη τῆς ψυχῆς μου ἀπέλασον, παθῶν μου τό κλυδώνιον κόπασον, ἀπεγνωσμένων καταφύγιον.

Ὁ Εἰρμός

«Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσωκίσατο, σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνηθης, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόκυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Οσίας Μακρίνης, ἀδελφῆς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, καὶ τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Δίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια ἀμφοτέρων τῶν Ἀγίων ἀνά τρία.

Στιχηρά τῆς Οσίας

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Εμφιλοσοφώτατα, τό τῆς ψυχῆς αυτοκίνητον, καὶ ἀθάνατον ἔδειξας, διό καί ἐσπούδασας, ἀμιγῆς κηλίδων, τῶν τῆς ἀμαρτίας, καὶ καθαρὰ ρύπου παντός, ἀπαλλαγῆναι δεσμῶν τοῦ σώματος, μηδὲνα σπίλον ἔχουσα, μηδέ ρυτίδα θεόληπτε, ἀλλ' ἀγνή καὶ πανάμωμος, τῷ νυμφίῳ παρίστασθαι.

Ἄφθορον ἐτήρησας, τὴν παρθενίαν καὶ ἀσπίλον, καθαρῶς βιοτεύσασα, καὶ πλούτον διένειμας, τοῦ Χριστοῦ πληρούσα, τὴν νομοθεσίαν, ὧ ηκολούθησας

τήν γήν, καταλιπούσα καί τά περίγεια, διό σοι τά ουράνια, καί ουρανόν
εχαρίσατο, Ἰησοῦς ὁ φιλόανθρωπος, καί Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αἴγλη κατελάμπετο, φωτοειδεῖ σου τό πρόσωπον, καί θανούσης Πανεύφημε,
Χριστοῦ σε δοξάσαντος, ὡς αὐτοῦ παρθένον, θεοειδεστάτην, ὡς ἐλεήμονα
φαιδράν, ὡς συμπαθή τε καί θεορρήμονα, ζωήν γάρ τήν ισάγγελον, ἐπὶ τῆς
γῆς Πεπολίτευσαι, καί Θεῷ ευηρέστησας, διά βίου λαμπρότητος.

Στιχηρά τού Οσίου

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Ὡς ἀστέρα παγκόσμιον, νοητῶς ανατείλαντα, τῷ τῆς Ἐκκλησίας σε
στερεώματι, ἀνευφημοῦμεν μακάριε, ταῖς θείαις σου λάμπεσι, φωτιζόμενοι
αἰί, καί ψυχὴν καί διάνοιαν, οἱ τιμώντές σου, τήν φωσφόρον ἡμέραν ἐτησίως,
ἱερέ θαυματοφόρε, τῶν μοναστῶν ἐγκαλλώπισμα.

Ααρὼν ὥσπερ δεύτερος, τῷ τῆς ράβδου βλοστήματι, θεῖον ιεράτευμα Πάτερ
γένονας, καί ὡς Μωσῆς ὕδωρ Ὅσιε, ἐκ πέτρας ἐξήγαγες, ὡς Ἡλίας δέ νεκρόν,
προσευχὴ σου ἐξηγείρας, θαυμαζόμενος, τοῖς μεγίστοις σημείοις, καί ταῖς
θείαις, λαμπρυνόμενος ευκλείαις, Δίε θεόφρον πανόλβιε.

Τήν τού πνεύματος ἔλλαμψιν, προφανῶς κληρωσάμενος, πονηρίας πνεύματα
ἀπεδίωξας, καί ιερὸν φροντιστήριον, ψυχῶν κατεσκεύασας, ἐν ᾧ σώζεται
πληθὺς, καθ' ἐκάστην τιμώσά σου, τά μνημόσυνα, τοὺς ἀνδρείους ἀγῶνας,
καί θαυμάτων, τά παράδοξα ἐν πίστει, Δίε Πατέρων τό καύχημα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Κατακρίσεως λύτρωσαι, Παναγία Θεόνυμφε, καί δεινῶν πταισμάτων με, τόν
ἀνάξιον, καί τού θανάτου ἀπάλλαξον, εὐχαῖς σου καί δώρησαι, δικαιώσεως
τυχεῖν, ἐν ἡμέρα ἐτάσεως, ἥς ἐπέτυχον, τῶν Ἀγίων οἱ δήμοι μετανοία,
καθαρθέντα με πρό τέλους, καί τῶν δακρύων ταῖς χύσεσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμνάς ἡ κυήσασα, τό ἀρνίον τό ἄκακον, τό τήν ἀμαρτίαν ἐλθόν ἰάσασθαι,
παντός τού κόσμου πανάμωμε, οἰκείῳ ἐν αἵματι, τό σφαγέν ὑπὲρ ἡμῶν, καί
ζωώσαν τά σύμπαντα, συ με ἔνδυσον, γυμνωθέντα τῆς πάλαι ἀφθαρσίας, ἐξ
ερίου τού σου τόκου, περιβολήν θείας χάριτος.

Ἀπολυτίκιον τῆς Οσίας

Ἦχος πλ. δ'

Ἐν σοί Μήτηρ ἀκριβῶς διεσώθη τό κατ' εἰκόνα, λαβὼν γάρ τόν σταυρόν,
ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καί πράττων ἐδίδασκες, ὑπεροράν μὲν σαρκός,
παρέρχεται γάρ ἐπιμελεῖσθαι δέ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου, διό καί μετὰ
Ἀγγέλων συναγάλλεται, οσία Μακρίνα τό πνεύμά σου.

Ἀπολυτίκιον τού Οσίου

Ἦχος πλ. δ'

Ἐν σοί Πάτερ ἀκριβῶς διεσώθη τό κατ' εἰκόνα, λαβὼν γάρ τόν σταυρόν,

ηκολούθησας τῷ Χριστῷ, καί πράττων ἐδίδασκες, υπεροράν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ ἐπιμελείσθαι δέ ψυχῆς, πράγματος αθανάτου, διό καί μετὰ Ἀγγέλων συναγάζεται, Ὅσιε Δίε τό πνεύμά σου.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Ἀγίων οἱ ἐπόμενοι δύο.

Ο κανὼν τῆς Ἀγίας, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Νύμφην ἀγνήν Χριστοῦ σε Μακρίνα στέφω.
Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος δ'
Ἀνοίξω τό στόμα μου

Νυμφίον τόν ἀχραντον, τῆς τῶν ψυχῶν ωραιότητος, Μακρίνα πανένδοξε, ὄν ἐπεπόθησας, ὄν ἠγάπησας, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, φωτίσαι δυσώπησον, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Υπάρχων ἡ ἄβυσσος, τῆς υπέρ νούν ἀγαθότητος, Χριστέ σοῦ τήν ἀσπιλον, νύμφην ἐδόξασας, τήν τῷ ἔρωτι, τῷ σῷ καθηλουμένην, Μακρίναν τήν ἀμωμον, καί πανασοίδιμον.

Μακρίνα πανεύφημε, τῆς παρθενίας τό καύχημα, θερμῶς διετήρησας, ἀδιαλώβητον, δι' ἀσκήσεως, τῆς σῆς καί πολιτείας, τήν σάρκα τῷ πνεύματι, καθυποτάξασα.

Θεοτοκίον

Φωσφόρος ἀνέτειλεν, ἐν ταῖς καρδίαις Πανάμωμε, τῶν πίστει τιμώντων σε, τήν Θεομύτορα, καί διηγύγασεν, ἡμέρα σελασφόρος, Χριστός ὁ ἐκ μήτρας σου, λάμπας Θεόνυμφε.

Ο κανὼν τοῦ Οσίου, φέρων Ἀκροστιχίδα.

Δόξης κροτῶ σε τόν φερώνυμον μάκαρ. Ἰωσήφ.

Ἦχος δ'
Θαλάσσης, τό ἐρυθραῖον πέλαγος

Διόλου, ταῖς πρὸς τό θεῖον νεύσεσι, καλλωπιζόμενος, τόν σόν Σταυρόν ἀνέλαβες σοφέ, καί Χριστῷ ηκολούθησας, τό τῆς σαρκός σου φρόνημα, Δίε νεκρώσας δι' ἀσκήσεως.

Ορθρίσας, πρὸς τόν τῆς δόξης ἄδυτον, Ἥλιον Ὅσιε, ολοφανῆς γεγένησαι

αστήρ, καί πιστούς κατεφώτισας, τών αρετών μακάριε, καί τών θαυμάτων σου λαμπρότησι.

Ξενώσας, τόν λογισμόν σου Πάνσοφε, τών εν τώ κόσμω τερπνών, υπερκοσμίου δόξης εραστής, αληθέστατος γέγονας, μετά σαρκός τόν άσαρκον, καταπαλαίσας θεία χάριτι.

Θεοτοκίον

Ηλίου τού νοητού Πανάμωμε, σκήνωμα γέγονας, ταίς θεϊκαίς λαμπρότησιν ημάς, ευσεβώς καταυγάσαντος, καί τήν αχλύν διώξαντος, τής αγνωσίας αιπάρθενε.

Τής Οσίας

Ωδή γ'

Ουκ εν σοφία

Ηγλαϊσμένη, καλλονή θεοσδώ καί χάριτι, καί Μαρτύρων ευκλεώς, καταγομένη τό γένος Σεμνή, τόν τρόπον εξήλωσας, τούτων τόν ένθεον.

Νόμω τώ θείω, πειθαρχούσα Παρθένε κατέλιπες, τήν τού βίου ταραχήν, καί τούς θορύβους διέφυγες, νηστείαις δεήσεσι, πόθω σχολάζουσα.

Αγιωσύνην, απαλών εξ ονύχων επόθησας, οφθαλμοίς τε μητρικοίς, τετηρημένη διέμεινας, Μακρίνα πανάφθορος, καί παναμώμητος.

Θεοτοκίον

Γήν σε παρθένον, Παναγία Παρθένε γινώσκομεν, ως τόν στάχυν τής ζωής, ημίν ασπόρως βλαστήσασα, δι' ού στηριζόμενοι, σέ μακαρίζομεν.

Τού Οσίου

Ευφραίνεται επί σοί

Ταίς θείαις μαρμαρυγαίς, καταστραπτόμενος φωστήρ γέγονας, φωταγωγών πίστει σοι, τούς προσερχομένους μακάριε.

Ωδήγησας πρός ζωήν, τούς επομένους σοι καλώς Όσιε, τά τής σαρκός πάθη γάρ, θεία δυναστεία ενέκρωσας.

Συνήφθης θεοπρεπώς, τοίς ουρανίοις, επί γής βίον γάρ, αγγελικόν έζησας, Δίε θεοφόρε Πατήρ ημών.

Θεοτοκίον

Ενώκησεν επί σοί, ο κατοικών τούς ουρανούς Άχραντε, όν εκτενώς αίτησαι, σώσαι τάς ψυχάς τών υμνούντων σε

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου Ισχύς Κύριε, καί καταφυγή, καί στερέωμα».

Κάθισμα τῆς Οσίας

Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ἡ ἄμωμος ἀμνάς, καί ἀγνή τῷ Κυρίῳ, συνήφθης μυστικῶς, ἐν σεμνότητι βίου, τῷ κάλλει τῆς χάριτος, σεαυτὴν ωραΐσασα, ὅθεν εἴληφας, τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν, ἱατρούουσα, τὰ ἀρρωστήματα πάντα, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Τοῦ Οσίου Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τῷ Θεῷ ἀπὸ βρέφους ἀνατεθείς, καὶ αὐτῷ μέχρι τέλους ἀκολουθῶν, Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, χαρισμάτων τετύχηκας, καὶ τῶν δαιμόνων πλήθη, διώξας τῇ χάριτι, εἰς τοῦ Κυρίου αἶνον, μονὴν ὠκοδόμησας, ὅθεν παραδόξως, καὶ νεκροὺς ἠξιώθης, ἐγείραι πανεύφημε, ἀδιστάκτω δεήσει σου, διὰ τοῦτο βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Πειρασμοῖς πολυπλόκοις περιπεσὼν, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ορατῶν, τῷ σάλῳ συνέχομαι τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου, καὶ ὡς θερμὴν ἀντίληψιν, καὶ σκέπην γινώσκων σε, τῷ λιμένι προστρέχω, τῆς ἀγαθότητος, ὅθεν Παναγία, τόν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀσπύρως ἱκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων σου, τῶν ἀπαύστως ὑμνούντων σε, πρεσβεύουσα αὐτῷ ἐκτενῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τόν ἀχραντον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τῆς πλευράς λογχευθείσης σου πλαστοουργέ, τοῦ τὴν μήτραν ἀλόχευτον τὴν ἐμήν, τηρήσαντος τῷ τόκῳ σου, καὶ λογχεύσαντος τύραννον, ἀναπλάττις Εὐάν, τὴν θείαν ἀνάπλασιν, πλαστοურγηθεὶς τῇ φύσει, Ἀδὰμ πρώτου δεύτερος, ὅθεν ἀφυπνώσας, τόν φυσίζων ὕπνον, ζωὴν πᾶσι δέδωκας, ὡς ἐξ ὕπνου γάρ ἡγείρας, πάντας Λόγε ὑπνώσει σου, ἐμοῦ δὲ τὴν καρδίαν δεινῶς, κατελόγχευσας Τέκνον τῷ πάθει σου, καὶ τῇ σὴ ἀφυπνώσει, ζωῆς με ἐστέρησας.

Τῆς Οσίας

Ὡδή δ'

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Νεκρωθεῖσα νῦν τῷ κόσμῳ, καὶ τοῦ κόσμου τοῖς πράγμασι, τῷ Θεῷ ζῆν μόνῳ, πόθῳ θεϊκῷ ἐδικαίωσας, τοῦ σοῦ νυμφίου τό κάλλος διασώζουσα, ἀδιάφθορον, καὶ καθαρὸν Πανσεβάσμιε.

Ἡ ζηλώσασα τὴν θέκλαν, τὴν σεπτὴν πρωτομάρτυρα, καὶ τόν θεῖον ταύτης, βίον μιμουμένη τῆς πίστεως, ἐξ ἐπιπνοίας ἐνθέου, ταύτης ἄνωθεν, καὶ τό ὄνομα, συμβολικῶς ὑπεδέξατο.

Νυμφαγωγούσα παρθένους, σύ Μακρίνα προσήγαγες, τῷ παρθένῳ Λόγῳ, τῷ ἐκ τῆς Παρθένου ἐκλάμψαντι, τῷ ἀπαθεί γάρ οικείαν καὶ ἀρμόδιον, τὴν ἀπάθειαν, ταύταις σαφῶς ὑπεδείκνυες.

Θεοτοκίον

Χαρισμάτων θεία ρείθρα, καί πηγαί τών ιάσεων, καί τού θείου πλούτου, αι διανομαί διαδίδονται, ζωαρχικής εκ παλάμης Θεονύμφευτε, τού τεχθέντος, εκ τής σής γαστρός χαριτώνυμε.

Τού Οσίου

Επαρθέντα σε ιδούσα

Τή τού Πνεύματος αὔλω λαμπαδουχία, τόν νούν σου φωτιζόμενος, σαρκός τήν απάτην, όνειρον λελόγισαι, τήν άνω σε μένουσαν, πόλιν θεοφόρε σκοπούμενος.

Ομβροτόκος ως νεφέλη τή Βυζαντίδι, επιφανείς κατήρδευσας, ταύτην ταίς αρδείαις, τής διδασκαλίας σου, ψυχών φροντιστήριον, Δίε ανεγείρας λαμπρότατον.

Νεκρωθείς τή αμαρτία δι' εγκρατείας, νεκροίς τό ζήν δεδώρησαι, θεία συμμαχία, ύδωρ δέ ανέβλυσας ημίν κατανύξεως, Δίε τοίς τελούσι τήν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Φωτοφόρον σε λυχνίαν τό θείον φέγγος, εν σή γαστρί βαστάσασαν, έγνωμεν, Παρθένε, όθεν δυσωπούμέν σε, φωτί σου καταύγασον, πάντων τās ψυχάς τών υμνούτων σε.

Τής Οσίας

Ωδή ε'

Ασεβείς ουκ όψονται

Ρυπωθήναι πάθεσι, τό κάλλος τό σεπτόν, τής ψυχής καί θεοειδές, ουκ ηνέσχου πάνσοφε, κάλλος τό άφραστον, τού σεπτού Νυμφίου σου, εννοούσα Καλλιπάρθενε.

Ισχυράν παράκλησιν, πλουτούσα τόν Χριστόν, ασφαλή τε καί αρραγή, τών παθών ενέκρωσας, τό πολυτάραχον, εκ νυκτός ορθρίζουσα, καί δοξάζουσα τόν Κύριον.

Σταθηράν ετήρησας, τήν γνώμην τώ Χριστώ, επ' αυτώ γάρ από γαστρός, επερρίφης άμωμε, ώ καί ανέθηκας, καί ψυχήν καί σώμά σου, εκ νεότητος ασκήσασα.

Θεοτοκίον

Τόν Χριστόν εγέννησας, τόν Κτίστην τού παντός, τόν ημάς πρός διαφθοράν, εκουσίως ρεύσαντας, αναμορφώσαντα, καί πρός δόξαν άφραστον, Θεομήτορ ανυψώσαντα.

Τού Οσίου

Σύ Κύριέ μου φώς

Εν ὄρει Ιεράς, πολιτείας ιστάμενος, τῶν βάσεων τῆς καρδίας, υπελύσω τά πάθη, καί τῷ Θεῷ ωμίλησας.

Ράβδου ὡς Ααρών, ξενотρόπῳ βλαστήματι, γεγένησαι θεοφόρε, Ιερὸν τοῦ Δεσπότη, καί θείον Ιεράτευμα.

Ωθειῶν δωρεῶν, ἐκ Θεοῦ δωρουμένων σοι! δικέλλη γάρ προσευχῶν σου, ὕδωρ ζῶν ἐκ λαγόνων τῆς γῆς, Πάτερ ἐξήγαγες.

Θεοτοκίον

Νοῦς οὐκ ἀγγελικός, οὐκ ἀνθρώπινος δύναται, Πανάμωμε ἐρμηνεύσαι, τῆς φρικτῆς σου λοχείας, τό βάθος τό ἀπόρρητον.

Τῆς Οσίας

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς

Ὁ πόθος, τοῦ Χριστοῦ ἐνακμάζων σαφέστατα, τῇ διανοίᾳ σου πάσαν, ἀρετῆς ἰδέαν διαφερόντως, ἐμφυτεύει, καί εὐσεβείας θεία διδάγματα.

Υμνοῦσα, τόν Θεόν ταῖς ἀπαύστοις δεήσεσι, τήν καρτεράν ἐπεσπάσω παρ' αὐτοῦ Παρθένε ἐπικουρίαν, καί ἐνθέου, παρθενίας τήν χάριν ἀπείληφας.

Στεφάνῳ, τῶν χαρίτων Χριστός ἐστεφάνωσεν, ὡς καθάραν σε Παρθένον, καί χοροῦ παρθένων καθηγουμένην, καί θαλάμοις, ουρανίοις θεόφρον ἐσκήνωσεν.

Θεοτοκίον

Ενώσει, τά τό πρίν διεστώτα συνέδραμε, δύο γάρ φύσεις ἀλλήλαις, ἠνωμένας ἔτεκες ἀπορρήτως, Θεόν Λόγον, ἀληθῶς σαρκωθέντα Πανάμωμε.

Τοῦ Οσίου

Εἰρμός ὁ αὐτός

Ύψωσας, πρὸς Θεόν τῆς καρδίας τόν ἔρωτα, καί ἐταπείνωσας πάθη, καί ὀφρύν δαιμόνων κατέβαλες, θεοφόρε, μοναστῶν ἀδιάσειστον ἔρεισμα.

Μαστίξας, ἐγκρατείας πληγαῖς Πάτερ Ὅσιε, γῆν τῶν παθῶν ἐλυτρώσω, τῆς αὐτῶν δουλείας πλήθος ἀζύγων, καί μιγάδων, εὐσεβῶς ἐπομένων σοι ἐνδοξε.

Ὁλβιος, ἀρετῶν καί θαυμάτων λαμπρότησι, γεγεννημένος μετέβης, πρὸς τήν ἄνω πόλιν Δίε θεόφρον, καί πρεσβεύεις, λυτρωθῆναι κινδύνων τήν ποιήνην σου.

Θεοτοκίον

Νέκρωσον, τῆς ψυχῆς μου τά πάθη πανάμωμε, ἡ τὴν ζωὴν τῶν απάντων, απορρήτω λόγῳ κυήσασα, καὶ τὸν νοῦν μου, ταρασσόμενον Κόρη εἰρήνευσον.

Ο Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Εκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τά ἄνω ζητῶν

Αγνεῖα ψυχῆς, ἐνθέως οπλισάμενος, καὶ ἀπαυστον εὐχήν, ὡς λόγχην χειρισάμενος, κραταιῶς διέκοψας, τῶν δαιμόνων Δίε τὰς φάλαγγας, θαυματουργέ Πατήρ ἡμῶν, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ο Οἶκος

Πῶς ἐπαινέσω τοὺς σοὺς ἀγῶνας, Ὅσιε Πάτερ, οὐ τάλας; τῶν δακρύων δὲ πῶς τό πέλαγος ἐξερεύξομαι; σὺ γάρ τῷ βίῳ ἐνδιαπρέπων, τῶν Ἀγγέλων κατέλαβες τὴν χορείαν, πάντα σχεδὸν τά πάθη ἐγκρατεῖα νεκρώσας σοφέ, καὶ σάρκα δουλαγωγήσας, καθυπέταξας ταύτην τῷ πνεύματι, εὐχήν δὲ ἔχων ὡς μάχαιραν, τὸν τοῦ σκότους προστάτην κατέβαλες, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΙΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς οσίας Μακρίνης, ἀδελφῆς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Στίχοι

- Φρονούσ' ἀδελφά τοῖς ἀδελφοῖς Μακρίνα,
- Τούτοις ἀδελφά συγκατοικεῖς καὶ πόλον.
- Τῇ δ' ἐνάτῃ δεκάτῃ Μακρίναν νόες ἐνθεν ἀειραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Δίου τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχοι

- Γεύῃ τελευτῆς καὶ σύ, παμμάκαρ Δίε,
- Ἐνδοξε κλήσιν, ἀλλὰ καὶ πράξιν πλέον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ ἅγιοι τέσσαρες συνασκηταὶ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρός ἡμῶν Θεοδώρου, τοῦ κατὰ τὴν Λαύραν τοῦ ἁγίου Σάββα ἀσκήσαντος, καὶ ἐπειτα ἀρχιεπισκόπου Ἐδέσσης γεγονότος.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Οσίας

Ὡδὴ ζ'

Ο διασώσας εν πυρί

Μόνον ποθούσα τόν Χριστόν, καί τελειοτάτης αγάπης, ως τετρωμένη προφανώς, ανεβόας, Δραμούμαι οπίσω σου, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Απωσαμένη τών παθών, τάς πολυταράχους κινήσεις, τής απαθείας τόν φαιδρόν, ενεδύσω χιτώνα κραυγάζουσα, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Καταλαβούσα τήν οφρύν, τήν θηριωδώς επηρμένην, τού αρχεκάκου δυσμενούς, τό βραβείον τής νίκης απείληφας, Αξιάγαστε ψάλλουσα, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ρήξον πταισμάτων τάς σειράς, τή σή μητρική παρρησία, τών ευσεβώς τε καί πιστώς, μελωδολυντων τώ τόκω σου Πάναγνε, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Τού Οσίου

Εν τή καμίνω

Μονήν Τριάδος, τήν σήν καρδίαν απετέλεσας, όθεν μοναστών ανήγειρας ευαγές, θεοφόρε φροντιστήριον, Ευλογημένος εί ο Θεός μου, κραυγάζων καί Κύριος.

Αναστομώσας, σού τήν πηγγήν τών θαυμάτων Πάτερ Όσιε, ύδωρ σωτηρίας έβλυσας, τοίς πιστώς εκτελούσί σου τήν κοίμησιν, Δίε θαυμάσιε, τών μοναστών φωστήρ διαυγέστατε.

Κατακοσμήσας, ταίς αρεταίς τόν βίον σου γέγονας, όλος φωταυγής, καί στύλος φωτοειδής, τών ψαλλόντων προηγούμενος, Ευλογημένος εί εν τώ ναώ, τής δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Αγιωτέραν, τών Χερουβίμ σέ απειργάσατο κόρη, ο Θεός ο Άγιος εμφανώς, αγιάζων τούς κραυγάζοντας, Ευλογημένη σύ εν γυναιξίν, υπάρχεις πανάμωμε.

Τής Οσίας

Ωδή η'

Παίδας ευαγείς

Ιεροπρεπεί σου πολιτεία, καί βίω κεκαθαρμένω διαπρέπουσα, άσυλον ανάθημα, κάλλος τε απόθετον, θεοειδές αγλαΐσμα, ώφθης Πανεύφημε, τόν Κύριον υμνείτε βοώσα, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Νέκρωσιν παθών ενδεδυμένη, πρός θείαν αθανασίαν μεταβέβηκας, άριστα

διδάξασα, καί φιλοσοφώτατα, τό τῆς ψυχῆς ἀθάνατον, καί αυτοκίνητον, Τόν Κύριον υμνεῖτε βοῶσα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἴγλη τριλαμπούς φωτοχυσίας, τόν νοῦν λαμπομένη καί τό πρόσωπον, ὑπνώσας Πανόλβιε, ὑπνον τόν μακάριον, μετ' ευφροσύνης βλέπουσα τόν σοί ποθούμενον, καί Κύριον υμνεῖτε βοῶσα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σέ τήν κιβωτόν τήν παναγίαν, τήν επισκιαζομένην θείῳ Πνεύματι, τήν τόν προαιώνιον, Λόγον καί αἶδιον, δι' ευσπλαγχνίαν ἀφατον, ἐνανθρωπήσαντα, τεκούσαν Θεομήτορ, υμνούμεν, καί υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τού Οσίου

Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ

Ράβδου σου βλαστήματι Θεός τήν σὴν κατάκαρπον, ψυχὴν ἐδήλου Σοφέ, καταφυτεύουσαν ἐγκάρπα, λογικά φυτά θεία ροπή, ἐν Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, τῶν μοναστῶν τήν πληθύν, τῶν βοώντων, Πάντα τὰ ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Ο νοῦς σου ταῖς θείαις καλλοναῖς, καταστραπτόμενος, ωραῖος πέφυκε, καί νῦν τό ἐσχάτον ἐφθάσε, τῶν καλῶν ὡς καθαρώτατος, θέσει θεούμενος αεί, καί μέλπων πάντοτε, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ἴνα σε φωναῖς χαρμονικῶς, πανηγυρίζοντες, Δίε γεραίρωμεν, σώσον τήν ποιήμνην σου πάντοτε, τήν σὴν μνήμην εορτάζουσαν, καί καθοδήγει πρὸς Θεοῦ, εἰσόδους ψάλλουσιν, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ὡφθης πλατυτέρα ουρανῶν, Θεόν χωρήσασα, Μαρία πάναγνε, ὃν καθικέτευε Δέσποινα, τῶν παθῶν τῶν συνεχόντων με, καί τῆς μελλούσης φοβερὰς δίκης με ρύσασθαι, τόν βοώντα, Πάντα τὰ ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἐφράξε, πυρός δέ δύναμιν ἐσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβεῖας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τῆς Οσίας

Ωδή θ'

Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Τό ἔλεος ὄντως τοῦ Θεοῦ τό πλούσιον, μιμουμένη διέτέλεσας, τρέφουσα πάντας τοὺς πενία, καταπεπονημένους πανεύφημε, ἐντεύθεν ὁ ἐλεήμων ἐδόξασε, σέ τήν φανείσαν ἐλεήμονα.

Ενώπιον ἐστῆς τοῦ Θεοῦ Πανένδοξε, φωτοφόρον φῶς γάρ γέγονας, βίῳ καί

λόγω κοσμουμένη, καί τοῖς παντοδαποῖς προτερήμασι, καί γένους τήν
ευδοξίαν λαμπρύνουσα, ταῖς υπερτάταις αναβάσεσι.

Φανότατον ὠκησας παστόν, καί θάλαμον, ὦ Μακρίνα ἐπουράνιον, ἔνθα
παρθένε γενομένη, σὺν τοῖς Ἀχιερεύσι συγγόνιοις σου, δυσώπει παρρησία τόν
Κύριον πάντας, σωθῆναι τοὺς υμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον

Ωραῖος ἐν κάλλει ὁ καρπὸς καί ἐκλαμπρος, παρὰ πάντας τῆς κοιλίας σου, σὺ
γάρ Παρθένε Θεοτόκε, Θεὸν σεσαρκωμένον ἐγέννησας, φανέντα εἰς τό σῶσαι
τόν ἄνθρωπον, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Τοῦ Οσίου

Λίθος ἀχειρότμητος ὁρους

Σέ τῶν ἀρετῶν εὐμορφία, Πάτερ ὡς Ἄγγελον φανέντα, καί πρὸς οὐρανοῦς
ἀναπτάντα, κεχρυσωμένας ἔχοντα πτέρυγας, περιχαρῶς γεραίρομεν, καί
εὐσεβῶς ἐγκωμιάζομεν.

Ἡλῖος πολύφωτος ὥσπερ, ἐκ τῆς Ε῰ας ἀνατείλας, Δίε Πανταχοῦ τὰς ἀκτίνας,
τῶν ἀρετῶν τε καί τῶν θαυμάτων σου, περιφανῶς ἐξήπλωσας, φωταγωγῶν
κόσμου τὰ πέρατα.

Φέγγος πρὸς ἀνέσπερον Πάτερ, φωτοειδὴς γεγεννημένος, τῇ τῶν ἀρετῶν
φωταυγία, μετέβης χαίρων καί κατεσκήνωσας, ὅπου Οσίων πνεύματα, ὑπὲρ
τῆς ποιήνης σου δεόμενος.

Θεοτοκίον

Φεῖσαί μου Χριστέ ὅταν ἔλθης, κρίναι τόν κόσμον μετὰ δόξης, ἔχων
δυσωπούσαν σε Λόγε, τήν Θεοτόκον τήν αἰειπάρθενον, τὰ τῶν Ἀγγέλων
τάγματα, καί τῶν Οσίων τήν ὁμήγυριν.

Ὁ Εἰρμός

«Λίθος ἀχειρότμντος ὁρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος
ἐτήθη, Χριστός συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διό ἐπαγαλλόμενοι, σέ
Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Καί ἡ λοιπή, Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ενδόξου Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

**Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους
ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.**

Ἦχος α'
Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Ο τόν Θεσβίτην Ηλίαν, πυρίνω ἄρματι, ἀπὸ τῆς γῆς οἰκτίρμον, μεταθέμενος Λόγε, ταῖς τούτου ἱκεσίαις, σῶσον ἡμᾶς τοὺς πιστῶς σε δοξάζοντας, καὶ τὴν αὐτοῦ ἐκτελοῦντας χαρμονικῶς, θείαν μνήμην καὶ σεβάσμιον. **(Δίς)**

Ου συσσεισμῷ ἀλλ' ἐν αὐρά, λεπτῇ τεθέασαι, Θεοῦ τὴν παρουσίαν, Ἡλιοῦ θεομάκαρ, φωτίζουσάν σε πάλαι, ἄρματι δέ, ἐποχούμενος τέθριππος, τόν ουρανόν διῖππευεῖς ξενοπρεπῶς, θαυμαζόμενος θεόπνευστε. **(Δίς)**

Τοὺς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης, ξίφει κατέσφαξας, τόν ουρανόν τῇ γλώττῃ, ἐπὶ γῆς τοῦ μή βρέχειν, ἐπέσχες ζήλω θείῳ πυρπολυθεῖς, Εἰσαίον δέ ἐπλησας, τῆς μηλωτῆς ἐπιδόσει διπλῆς σοφέ, Ηλιοῦ ἐνθέου χάριτος. **(Δίς)**

Δόξα... Ἦχος πλ. β'
Βυζαντίου

Δεῦτε τῶν ὀρθοδόξων τό σύστημα, συναθροισθέντες σήμερον, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τῶν θεηγόρων Προφητῶν, ψαλμικῶς ἄσωμεν ἐναρμόνιον μέλος, τῷ τούτους δοξάσαντι, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, καὶ ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει ἀναβοήσωμεν, Χαίροις ἐπίγειε ἄγγελε, καὶ οὐράνιε ἄνθρωπε, Ηλία μεγαλῶνυμε, Χαίροις ὁ διπλὴν τὴν χάριν Παρά Θεοῦ κομισάμενος, Εἰσαίε πανσεβάσμιε, Χαίρετε ἀντιλήπτορες θερμοί, καὶ προστάται καὶ ἰατροί, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ, ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας καὶ περιστάσεως, καὶ παντοίων κινδύνων λυτρώσασθε, τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας, τὴν πανέορτον μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ἀνυμνήσει σου τόν ἀλόχευτον τόκον, ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς, ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος, Αὐτόν ἱκέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Βασιλειῶν γ' τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 17, 1-24)

Εγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ηλιοῦ τόν Προφήτην, καὶ εἶπε πρὸς Ἀχαάβ, Ζή Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ ὡ παρέστη ἐνώπιον αὐτοῦ σήμερον, εἰ ἔσται τὰ ἔτη ταῦτα δρόσος καὶ υετός, εἰ μή διὰ στόματός μου. Καὶ ἐγένετο ῥῆμα Κυρίου πρὸς Ηλίου, λέγον, Πορεύου ἐντεύθεν κατ' ἀνατολάς, καὶ κρύβηθι ἐν τῷ χειμάρρῳ Χορράθ, τῷ ἐπὶ προσώπου Ἰορδάνου, καὶ ἔσται ἐκ τοῦ χειμάρρου πίεσαι ὕδωρ, καὶ τοῖς κόραξιν ἐντελούμαι τοῦ διατρέφειν σε ἐκεῖ. Καὶ ἐπορεύθη, καὶ ἐκάθισεν ἐν τῷ χειμάρρῳ Χορράθ, ἐπὶ πρόσωπον τοῦ Ἰορδάνου, καὶ οἱ κόρακες ἔφερον αὐτῷ ἄρτους τό πρῶτ', καὶ κρέας τό δεῖλης, καὶ ἐκ τοῦ χειμάρρου ἐπίνεν ὕδωρ. Καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας, καὶ ἐξηράνθη ὁ

χείμαρρος, ότι ουκ εγένετο υετός επί τής γής. Καί εγένετο ρήμα Κυρίου προς Ηλιού, λέγων, Ανάστηθι καί πορεύθητι εις Σαρεφθά τής Σιδωνίας, καί καθίση εκεί, καί ιδού εντελούμαι γυναικί χήρα τού διατρέφειν σε. Καί ανέστη, καί επορεύθη εις Σαρεφθά, εις τόν πυλώνα τής πόλεως. Καί ιδού εκεί γυνή χήρα συνέλεγε ξύλα, καί εβόησεν Ηλιού οπίσω αυτής, καί είπεν αυτή. Λάβε δή μοι ολίγον ύδωρ εις άγγος, καί πίομαι. Καί επορεύθη λαβείν. Καί εβόησεν Ηλιού Οπίσω αυτής, καί είπε. Λήψη δή μοι καί ψωμόν άρτου εν τή χειρί σου. Καί είπεν η γυνή, Ζή Κύριος ο Θεός σου, εί έστι μοι εγκρυφίας, αλλ' ή όσον δράξ αλεύρου εν τή υδρία, ηκαί ολίγον έλαιον εν τώ καμψάκη, καί ιδού συλλέγω δύο ξυλάρια, καί εισελεύσομαι, καί ποιήσω αυτό εμαυτή καί τοίς τέκνοις μου, καί φαγόμεθα καί αποθανούμεθα. Καί είπεν Ηλιού προς αυτήν, θάρσει, είσελθε, καί ποιήσον κατά τό ρήμά σου, αλλά ποιήσόν μοι εκείθεν εγκρυφίαν μικρόν εν πρώτοις, καί εξοίσεις μοι, σεαυτή δή καί τοίς τέκνοις σου ποιήσεις επ' εσχάτων, ότι τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ, Η υδρία τού αλεύρου ουκ εκλείπει καί ο καμψάκης τού ελαίου ουκ ελαττονήσει έως ημέρας τού δούναι Κύριον τόν Θεόν υετόν επί προσώπου πάσης τής γής. Καί επορεύθη η γυνή, καί εποίησε κατά τό ρήμα Ηλιού, καί ήσθιεν αυτός καί αυτή, καί τά τέκνα αυτής. Καί από τής ημέρας ταύτης η υδρία τού αλεύρου ουκ εξέλιπε, και ο καμψάκης τού ελαίου ουκ ελαττονήθη, κατά τό ρήμα Κυρίου, ο ελάλησεν εν χειρί Ηλιού. Καί εγένετο μετά τά ρήματα ταύτα, καί η ρρώστησεν ο υιός τής γυναικός, τής κυρίας τού οίκου, καί η αρρωστία αυτού κραταιά σφόδρα, έως ουχ υπελείφθη εν αυτώ πνεύμα. Καί είπεν η γυνή προς Ηλιού, τί εμοί καί σοί, άνθρωπε τού Θεού; εισήλθες προς με τού αναμνήσαι τάς αμαρτίας μου, καί θανατώσαι τόν υιόν μου; Καί είπεν Ηλιού προς αυτήν. Δός μοι τόν υιόν σου. Καί έλαβεν αυτόν εκ τού κόλπου αυτής, καί ανήνεγκεν αυτόν επί τό υπερώνον, εν ώ αυτός εκάθητο εκεί, καί εκοίμισεν αυτόν επί τής κλίνης αυτού. Καί ανεβόησεν Ηλιού, καί είπεν. Οίμοι! Κύριε, ο μάρτυς τής χήρας, μεθ' ής εγώ κατοικώ μετ' αυτής, σύ εκάκωσας τού θανατώσαι τόν υιόν αυτής, Καί ενεφύσησε τώ παιδαρίω τρίς, καί επεκαλέσατο τόν κυριον, καί είπε, Κύριε ο Θεός μου, επιστραφήτω δή η ψυχή τού παιδαρίου τούτου εις αυτό. Καί εγένετο ούτω, καί ανεβόησε, καί ήκουσε Κύριος ενφωνή Ηλιού, καί επεστράφη η ψυχή τού παιδαρίου προς έγκατον αυτού, καί έζησε. Καί έλαβεν Ηλίας τό παιδάριον, καί κατήγαγεν αυτό από τού υπερώου εις τόν οίκον, καί έδωκεν αυτό τή μητρί αυτού, καί είπεν Ηλιού, Βλέπε, ζή ο υιός σου. Καί είπεν η γυνή προς Ηλιού, Ιδού τούτο έγνωκα, ότι σύ άνθρωπος εί τού Θεού, καί ρήμα Κυρίου εν τώ στόματί σου αληθινόν.

Βασιλειών γ' τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 18, 1, 17-46 & 19, 1-16)

Εγένετο ρήμα Κυρίου προς Ηλιού τον Θεσβίτην εν τώ ενιαυτώ τώ τρίτω, λέγον, Πορεύθητι, καί όφθητι τώ Αχαάβ, καί δώσω τόν υετόν επί προσώπου τής γής. Καί εγένετο, ως είδεν Αχαάβ τόν Ηλιού, καί είπε προς αυτόν. Σύ εί αυτός ο διαστρέφων τόν Ισραήλ; Καί είπεν Ηλιού. Ου διαστρέφω εγώ τόν Ισραήλ, αλλ' ή σύ, καί ο οίκος τού πατρός σου, εν τώ καταλιμπάνειν υμάς Κύριον τόν Θεόν ημών, καί επορεύθητε οπίσω τού Βάαλ. Καί νύν απόστειλον, καί συνάθροισον προς με πάντα, Ισραήλ εις τό όρος τό Καρμήλιον, καί τούς

προφήτας τού Βάαλ, τετρακοσίους καί πενήκοντα, καί τούς προφήτας τών αλσών τετρακοσίους, εσθίοντας τράπεζαν Ιεζάβελ. Καί απέστειλεν Αχαάβ εις πάντα Ισραήλ, καί επισυνήγαγε πάντας τούς προφήτας εις το όρος τό Καρμήλιον. Καί είπεν αυτοίς Ηλιού. Έως πότε υμείς χωλανείτε επ' αμφοτέραις ταίς ιγνύαις υμών. Εί έστι Κύριος ο Θεός, πορεύεσθε οπίσω αυτού, ει δέ ο Βάαλ αυτός, πορεύεσθε οπίσω αυτού. Καί είπεν Ηλιού πρός τόν λαόν. Εγώ υπολέλειμμαι προφήτης τού Κυρίου μονώτατος, καί οι προφήται τού άλσους σφόδρα πολλοί. Δότωσαν ούν ημίν δύο βόας καί εκλεξάσθωσαν εαυτοίς τόν ένα, καί μελίσάτωσαν, καί επιθέτωσαν επί τών ξύλων, καί πύρ μή επιθέτωσαν. Καί εγώ ποιήσω τόν βούν τόν άλλον, καί πύρ μή επιθώ. Καί βοάτε εν ονόματι τού Θεού υμών καί εγώ επικαλέσομαι εν τώ ονόματι Κυρίου τού Θεού μου. Καί έσται ο Θεός δς άν ακούση εν πυρί, ούτος Θεός. Καί απεκρίθη πάς ο λαός καί είπε, καλόν τό ρήμα, ο ελάλησας σήμερον. Καί είπεν Ηλιού τοίς προφήταις τής αισχυνης, Εκλέξασθε εαυτοίς τον μόσχον τόν ένα, καί ποιήσατε πρώτοι, καί επικαλείσθε εν ονόματι Θεού υμών, καί πύρ μή επιθήτε. Καί έλαβον τόν μόσχον, καί εποίησαν ούτω, καί επεκάλουν τό όνομα τού Βάαλ εκ πρωΐας έως μεσημβρίας, λέγοντες. Επάκουσον ημών, ο Βάαλ, επάκουσον ημών, καί ουκ ήν φωνή, καί ουκ ήν ακρόασις, καί διέτρεχον επί τού θυσιαστηρίου, ού εποίησαν. Καί εγένετο μεσημβρία, καί εμυκτήρισεν αυτούς Ηλιού ο Θεσβίτης, καί είπεν. Επικαλείσθε εν φωνή μεγάλη, ότι αδολεσχία εστί τώ Θεώ υμών. Καί εγένετο, ως ο καιρός έστη τού αναβήναι τήν θυσίαν, καί ουκ ήν, ελάλησεν Ηλιού ο Θεσβίτης πρός τούς προφήτας τών προσοχθισμάτων, λέγων. Μετάστητε από τού νύν, καί εγώ ποιήσω τό ολοκαύτωμά μου. Καί είπεν Ηλιού πρός τόν λαόν, Προσαγάγετε πρός με, καί προσήγαγε πρός αυτόν πάς ο λαός. Καί έλαβεν Ηλιού δώδεκα λίθους κατά αριθμόν τών δώδεκα φυλών τού Ισραήλ, ως ελάλησε πρός αυτόν Κύριος, λέγων, Ισραήλ έσται τό όνομά σου. Καί ωκοδόμησε τούς λίθους, καί ιάσατο τό θυσιαστήριον Κυρίου τό κατεσκαμμένον, καί εποίησε θαλαά, χωρούσαν δύο μετρητάς σπέρματος κύκλωθεν τού θυσιαστηρίου. Καί επέθηκε τās σχίδακας επί τό θυσιαστήριον ο εποίησε, καί εμέλισε τό ολοκαύτωμα, καί επέθηκεν εις τās σχίδακας, καί εστοίβασεν επί τό θυσιαστήριον. Καί είπεν Ηλιού. Λάβετέ μοι δύο υδρίας ύδατος, καί επιχεέτωσαν επί τό θυσιαστήριον, επί τό ολοκαύτωμα καί επί τās σχίδακας. Καί είπεν, Δευτερώσατε, καί εδευτέρωσαν. Τρισσεύσατε, καί ετρίσευσαν. Καί διεπορεύετο τό ύδωρ κύκλω τού θυσιαστηρίου, καί τήν θαλαά έπλησεν ύδατος, καί ανεβόησεν Ηλιού εις τόν ουρανόν, καί είπε, Κύριε ο Θεός, Αβραάμ, καί Ισαάκ καί Ιακώβ, επάκουσόν μου σήμερον εν πυρί. Καί γνώτωσαν ο λαός ούτος, ότι σύ εί μόνος Κύριος, ο Θεός Ισραήλ, καί εγώ δούλος σός, καί διά σέ πεποίηκα ταύτα πάντα, καί σύ επέστρεψας τήν καρδίαν τού λαού τούτου οπίσω σου. Καί έπεσε πύρ παρά Κυρίου εκ τού ουρανού, καί κατέφαγε τό ολοκαύτωμα καί τās σχίδακας, καί τό ύδωρ τό εν τή θαλαά, καί τούς λίθους, καί τόν χούν εξέλειξε τό πύρ. Καί έπεσε πάς ο λαός επί πρόσωπον αυτών, καί είπεν, Αληθώς Κύριος ο Θεός, αυτός εστιν ο Θεός. Καί είπε Ηλιού πρός τόν λαόν. Συλλάβετε τούς προφήτας τού Βάαλ, μηδείς σωθήτω εξ αυτών. Καί συνέλαβον αυτούς, καί κατήγαγεν αυτούς Ηλιού εις τόν χειμάρρουν Κισσών, καί εκεί αυτούς απέκτεινε. Καί είπεν

Ηλίου μετά ταύτα τῷ Αχαάβ. Φωνή ποδῶν τοῦ υετοῦ, ζεύξον τό ἄρμα σου καί κατάβηθι, μή καταλάβῃ σε ὁ υετός. Καί Ηλίου ἀνέβη ἐπὶ τόν Κάρμηλον, καί ἔκυψεν ἐπὶ τήν γήν, καί ἔθηκε τό πρόσωπον αὐτοῦ ἀναμέσον τῶν γονάτων αὐτοῦ, καί ἠύξατο πρὸς Κύριον. Καί ὁ οὐρανός συνεσκότασεν ἐν νεφέλαις, καί πνεύματι, καί ἐγένετο υετός μέγας. Καί ἐπορεύετο Αχαάβ ἕως Ἰσραήλ. Καί ἀνήγγειλεν Αχαάβ Ἰεζάβελ τῇ γυναικί αὐτοῦ πάντα, ὅσα ἐποίησεν Ηλίου, καί ἀπέστειλεν Ἰεζάβελ πρὸς Ηλίου, καί εἶπεν. Αὔριον θύσομαι τήν ψυχὴν σου ὡς ἓνα ἐξ αὐτῶν. Καί ἤκουσεν Ηλίου καί ἐφοβήθη. Καί ἀνέστη καί ἀπήλθε κατὰ τήν ψυχὴν αὐτοῦ, καί ἔρχεται εἰς Βηρσαβεέ, γήν Ἰούδα καί ἀφήκε τό παιδάριον αὐτοῦ ἐκεῖ. Καί αὐτός ἐπορεύθη ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁδὸν ἡμέρας καί ἦλθε, Καί ἐκάθισεν ὑποκάτω ἀρκεύθου, καί ἐκοιμήθη καί ὑπνωσεν ἐκεῖ ὑπὸ τό φυτόν, καί ἰδοὺ τις ἤφατο αὐτοῦ, καί εἶπεν αὐτῷ. Ἀνάστηθι φάγε καί πίε, ὅτι πολλὴ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδός. Καί ἐπέβλεψεν Ηλίου, καί ἰδοὺ πρὸς κεφαλῇς αὐτοῦ ἐγκρυφίας ὀλυρίτης, καί καμψάκης ὕδατος. Καί ἀνέστη καί ἔφαγε καί ἔπινε, καί ἐπιστρέψας ἐκοιμήθη. Καί ἐπέστρεψε ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἐκ δευτέρου, καί ἤφατο αὐτοῦ καί εἶπεν αὐτῷ. Ἀνάστηθι, φάγε καί πίε ὅτι πολλή ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδός. Καί ἀνέστη καί ἔφαγε καί ἔπινε, καί ἐπορεύθη, ἐν τῇ ἰσχυΐ τῆς βρώσεως ἐκείνης, τεσσαράκοντα ἡμέρας, καί τεσσαράκοντα νύκτας ἕως ὄρους Χωρήβ, καί εἰσῆλθεν ἐκεῖ εἰς τό σπήλαιον, καί κατέλυσεν ἐκεῖ. Καί ἰδοὺ ῥῆμα Κυρίου πρὸς αὐτόν, καί εἶπε, Τί σύ ἐνταύθα; Καί εἶπεν Ηλίου. Ζηλῶν ἐζήλωσα τῷ Κυρίῳ παντοκράτορι, ὅτι ἐγκατέλιπον τήν διαθήκην σου οἱ υιοὶ Ἰσραὴλ, τὰ θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν καί τοὺς προφῆτας σου ἀπέκτειναν ἐν ρομφαίᾳ, καί ὑπολέλειμμαι ἐγὼ μονώτατος, καί ζητοῦσι τήν ψυχὴν μου λαβεῖν αὐτήν. Καί εἶπε Κύριος πρὸς αὐτόν. Πορεύου καί ἀνάστρεφε εἰς τήν ὁδὸν σου, καί ἤξεις εἰς ὁδὸν ἐρήμου Δαμασκού, καί κρίσεις τόν Ἐλισαιέ υἱόν Σαφάτ, ἀντί σοῦ, εἰς προφήτην.

Βασιλειῶν γ' τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 19, 19-21 & Δ' Βασ. 2, 1, 6-14)

Ἐγένετο ἡμέρα, καί εὐρίσκει Ηλίου τόν Ἐλισαιέ υἱόν Σαφάτ, Καί αὐτός ἠροτρία ἐν βουσί. Καί ἀπήλθεν Ηλίου ἐπ' αὐτόν, καί ἐπέρριψε τήν μηλωτὴν αὐτοῦ ἐπ' αὐτόν. Καί κατέλιπεν Ἐλισαιέ τοὺς βόας καί ἔδραμεν ὀπίσω Ηλίου, καί ελειτούργει αὐτῷ. Καί ἐγένετο, ἐν τῷ ἀνάγειν τόν Κύριον Ηλίου ἐν συσσεισμῷ ὡς εἰς τόν οὐρανόν, καί ἐπορεύθη Ηλίου καί Ἐλισαιέ ἐν Γαλγάλοις. Καί εἶπεν Ηλίας τῷ Ἐλισαιέ. Κάθου δὴ ἐνταύθα, ὅτι Κύριος ἀπέσταλκέ με ἕως τοῦ Ἰορδάνου. Καί εἶπεν Ἐλισαιέ, Ζή Κύριος καί ζή ἡ ψυχὴ σου, εἰ ἐγκαταλείψω σε. Καί ἐπορεύθησαν ἀμφότεροι. καί πεντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν προφητῶν ἦλθον, καί ἔστησαν ἐξ ἐναντίας μακρόθεν, ἀμφότεροι δέ ἔστησαν ἐπὶ τόν Ἰορδάνην. Καί ἔλαβεν Ηλίας τήν μηλωτὴν αὐτοῦ, καί εἴλησεν αὐτήν, καί ἐπάταξεν ἐν αὐτῇ τὰ ὕδατα, καί διηρέθη τό ὕδωρ ἐνθεν καί ἐνθεν, καί διέβησαν ἀμφότεροι διὰ ξηράς. Καί ἐγένετο, ὡς διήλθον, εἶπεν Ηλίας τῷ Ἐλισαιέ. Αἰτήσόν με τί ποιήσω σοι, πρὶν ἀναληφθῆναί με ἀπὸ σοῦ. Καί εἶπεν Ἐλισαιέ. Γενηθῆτω δὴ τό πνεῦμα τό ἐπὶ σοί δισσῶς ἐπ' ἐμέ. Καί εἶπεν Ηλίας, ἐσκήρυνας τοῦ αἰτήσασθαι. Πλὴν ἐάν ἴδῃς με ἀναλαμβάνόμενον ἀπὸ σοῦ, ἔσται σοι οὕτως, ἐάν δέ μή, ἴδῃς, οὐ μή γένηται. Καί ἐγένετο αὐτῶν πορευομένων καί λαλούντων, καί ἰδοὺ ἄρμα πυρός καί ἵπποι πυρός, καί

διεχώρισεν αναμέσον αμφοτέρων, καί ανελήφθη Ηλίας ἐν συσσεισμῷ ὡς εἰς τὸν οὐρανόν. Καί Ελισαιέ εὔρα, καί αὐτός εβόα. Πάτερ, Πάτερ, ἄρμα Ἰσραήλ, καί ἱππεύς αὐτοῦ, καί οὐκ εἶδεν αὐτὸν οὐκ ἐτι, καί ἐκράτησεν Ελισαιέ τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καί διέρρηξεν αὐτό εἰς δύο. Καί ἀνείλετο τὴν μηλωτὴν Ηλιοῦ Ελισαιέ, τὴν πεσούσαν ἐπάνωθεν αὐτοῦ. Καί ἐπέστρεψεν Ελισαιέ καί ἔστη ἐπὶ τὸ χεῖλος τοῦ Ἰορδάνου. Καί ἔλαβεν Ελισαιέ τὴν μηλωτὴν Ηλιοῦ, τὴν πεσούσαν ἐπάνωθεν αὐτοῦ, καί ἐπάταξε τὰ ὕδατα καί οὐ διηρέθη. Καί εἶπεν Ελισαιέ. Πού δὴ ἐστὶν ὁ Θεὸς Ηλιοῦ Ἀπφώ. Καί οὕτως ἐπάταξε τὰ ὕδατα ἐκ δευτέρου, καί διηρέθη τὰ ὕδατα καί διήλθε διὰ ξηράς.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Ἦχος α' Γερμανοῦ

Ηλίας ὁ ζηλωτής, καί τῶν παθῶν αυτοκράτωρ, αεροβάτης ἐδέρκετο σήμερον, τῆς παγκοσμίου μνητῆς σωτηρίας προχειριζόμενος, Ὡ δόξης ακραιφνούς, ἥς ἡξίωται ὁ υψιπέτης Προφήτης, καί Προφητῶν ἐξαίρετον ἐγκαλλώπισμα! οὗτος γάρ ἐν σώματι ἄγγελος, καί ἄσαρκος ἄνθρωπος δέδεικται τοῖς κατορθώμασιν, Ὅν ἐπαινούντες εἰπώμεν, Ἀντιλαβοῦ ἡμῶν σοφέ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ὁ αὐτός

Δαυϊτικῶς σήμερον πιστοί, τὸν Προφήτην Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν, Ηλίαν τὸν Θεσβίτην, καί ζηλωτὴν τὸν υπέρλαμπρον, οὗτος γάρ ἐν τῇ γλώσσει τὸν οὐρανόν ὡς σίδηρον ἐχάλκευσε, καί τὴν γῆν τὴν ἐγκαρπον, ἀκαρπον ἐποίησεν, Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ πῆλινος ἄνθρωπος, οὐρανοῦς τοῦ δοῦναι υετόν οὐκ εἴασεν, Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ φθαρτός ἄνθρωπος, ἀφθαρσίαν ἐνδέδυται, καί οὐρανοῦς ἀνατρέχει ἐν πυρίνῳ ἄρματι, τῇ μηλωτῇ Ελισαίῳ διπλῆς τὴν χάριν χαριζόμενος, Βασιλεῖς ἐλέγχει, καί λαόν ἀπειθὴ λιμῷ διαφθείρει, Τούς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνῃς πάντας κατήσχυνε, καί τῆς χήρας τὸν υἱόν λόγῳ ἀνέστησεν, Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐν εἰρήνῃ διαφύλαξον τοὺς ὀρθοδόξους Βασιλεῖς ἡμῶν, καί τὰ τῆς νίκης τρόπαια κατὰ βαρβάρων αὐτοῖς δώρησαι.

Ὁ αὐτός Γερμανοῦ

Πνευματικοῖς ἄσμασι τοὺς Προφήτας τοῦ Χριστοῦ ἅπαντες ευφημήσωμεν, Ηλίας γάρ ὁ Θεσβίτης, οὐρανοδρόμος γέγονε, καί μηλωτὴ Ελισαῖος, τὴν χάριν ἐδέξατο διπλὴν παρὰ Θεοῦ, καί φωστήρες φαιδροὶ τῇ οἰκουμένῃ ἀνεδείχθησαν, πρεσβεύοντες ἀπαύστως υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Φωστήρες ἀνέτειλαν τῇ οἰκουμένῃ δύο παμφαεῖς Ηλίας καί Ελισαῖος, ὁ μὲν θείῳ λόγῳ, οὐρανόθεν σταγόνας ἀπεκλείσε, καί βασιλεῖς διήλεγξεν, ἄρματι δὲ πυρίνῳ εἰς οὐρανοῦς ἀνῆλθεν, ὁ δέ, ἀτεκνούντα ἰάσατο ὕδατα, καί διπλὴν δεξάμενος χάριν, Ἰορδάνου τὰ ρεῖθρα ἐπέζευσε, καί νῦν μετ' Ἀγγέλων χορεύοντες, υπέρ ἡμῶν πρεσβεύουσι, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός Τοῦ αὐτοῦ

Τό ἐξάραν ἄρμα σε πυρφόρον, ὡς ἐν συσσεισμῷ εἰς οὐρανοῦς, τὴν πυρίπνοον χάριν σοι παρέσχeto, Ηλία Θεσβίτα, τοῦ μή ἰδεῖν θάνατον, ἕως ἂν

κηρύξης τήν τών πάντων συντέλειαν, διό πάρεσο διδούς ημίν, τών σών κατορθωμάτων τήν μύησιν.

Δόξα... Ἦχος δ' Αρσενίου

Εν πυρίνω ἄρματι επιδίφριος αρθείς, εἰς χώραν φωτοειδή μετετέθης, ὡ Θεσβίτα Ηλίου, αἰσχύνης δέ προφήτας κατήσχυνας, ο τόν ουρανόν λόγῳ δεσμεύσας, ὡσαύτως λύσον καί ημῶν τά πταίσματα, ταίς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου, καί σῶσον τὰς ψυχὰς ημῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τήν ἐλπίδα τών ψυχῶν ημῶν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ο ἐξ υψίστου κληθεῖς

Ο πρό συλλήψεως ὦν ηγιασμένος, ο ἑνσαρκος Ἄγγελος, ο νούς ο πύρινος, ο ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ο τῆς δευτέρας, Χριστοῦ ἐλεύσεως θεῖος πρόδρομος, Ηλίας ο ἑνδοξος, τών Προφητῶν ἡ κρηπίς, πνευματικῶς συνεκάλεσε, τοὺς φιλέορτους, πανηγυρίσαι τήν θείαν μνήμην αὐτοῦ, Οὐ ταίς πρέσβειαις διαφύλαξον, τόν λαόν σου Χριστέ ο Θεός ημῶν, ἀπό βλάβης παντοίας, τοῦ δολίου ἀνενόχλητον.

Στίχ. Μή ἀπτεσθε τών χριστῶν μου, καί ἐν τοῖς Προφήταις μου μή πονηρεύεσθε.

Ο ουρανόφρων Ηλίας ο Προφήτης, θεώμενος ἅπαντα ἀπό Κυρίου Θεοῦ, τόν Ἰσραὴλ ἐκπορνεύσαντα, καί τοῖς εἰδώλοις, προστετηκότα ζήλῳ πυρούμενος, νεφέλας συνέστειλε, καί γῆν ἐξήρανε, καί ουρανοὺς λόγῳ ἐκλείσεν, εἰπών, οὐκ ἔσται, σταγῶν ἐν γῇ, εἰ μή ἐμοῦ διὰ στόματος, Αὐτός ὑπάρχει ἐστιάτωρ νύν, ὡς ἀφθόνως ἡμῖν παρεχόμενος, ἀνεκλάλητον χάριν, τοῖς πιστῶς αὐτόν γεραίρουσι.

Στίχ. Σύ ἱερεὺς εἰς τόν αἰῶνα κατὰ τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ο τών ἀρρήτων ἐπόπτης μυστηρίων, σύ τὰ Ἰορδάνια ρεῖθρα διέρρηξας, σύ τήν ἀπάτην ἐτέφρωσας, τήν τών εἰδῶλων, τῇ ἀστραπῇ τών θείων ρημάτων σου, σύ παρανομήσαντα ἡλεῖγας ἄνακτα, καί ἱερεῖς ἐθανάτωσας, τῆς ἀνομίας, καί τήν θυσίαν εὐχή ἐνέπρησας, καί τοὺς φλογώδεις, τοῦ λαοῦ σου νύν, τών παθημάτων καί θλίψεων ἄνθρακας, Ηλίου σῆς πρεσβείας τῷ πυρὶ ἐναπομάρανον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Προφήτα κήρυξ Χριστοῦ, τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης οὐδέποτε χωρίζη, καί ἐκάστω ἀσθενοῦντι αἰεὶ παρίστασαι, ἐν τοῖς υψίστοις λειτουργῶν, τήν οἰκουμένην εὐλογεῖς, πανταχοῦ δοξαζόμενος, Αἰτήσαι ἰλασμόν ταίς ψυχαῖς ημῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπόν τῆς ζωῆς. Σέ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τῶν Ἀποστόλων, καί πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τās ψυχάς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο ἑνσαρκος ἄγγελος, τῶν Προφητῶν ἡ κρηπίς, ὁ δεύτερος Πρόδρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἡλίας ὁ ἐνδοξος, ἄνωθεν καταπέμψας, Ἐλισαίῳ τήν χάριν, νόσους ἀποδιώκει, καί λεπρούς καθαρίζει, διό καί τοῖς τιμώσιν αὐτόν βρύει ἰάματα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Καί Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Φωστήρα παμφαή, διφρηλάτην πυρφόρον, καί ἄγγελον σαρκί, ζήλου πνέοντα Θεοῦ, δυσσέβειαν τρέποντα, παρανόμους ἐλέγχοντα, κορυφαῖόν τε, τῶν Προφητῶν σε συμφώνως καταγγέλλομεν, μάκαρ Θεόπτα Ἡλία, διό ἡμᾶς φροῦρησον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία τό σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καί πταισμάτων καί θλίψεων, σύ γάρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καί βοήθεια, καί κραταιά προστασία, καί σώζεις τοὺς δούλους σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθισμα Ἦχος ὁ αὐτός

Θεῷ δι' ἀρετῆς, ἀκραιφνοῦς ὠκειώθης, οὐράνιον ζωὴν, ἐπὶ γῆς βιωτεύσας, ζωὴν δέ τῆς χάριτος, κεκτημένος μακάριε, σοῖς φυσήμασι, παῖδα θανόντα ἐγείρεις, μένεις δ' ἀφθαρτος, κρείττων εἰσέτι θανάτου, Ἡλία Θεόπνευστε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καί μετά τόκον φανείσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τήν σὴν ἀγαθότητα, σέ γάρ ἔχομεν, ἀμαρτωλοὶ προστασίαν, σέ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τήν μόνην πανάμωμον.

Οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Θεοτόκου, καί τοῦ Ἀγίου οἱ δύο παρόντες.

Ο πρώτος Κανών Ιωάννου Μοναχού, φέρων Ακροστιχίδα τήν δε άνευ τών Θεοτοκίων.

Αινώ χορεύων Ηλίου τά θαύματα.

Ωδή α' Ἦχος β'
Ἄσωμεν τώ Κυρίῳ

Ἄδειν προηρημένοι, τών Ηλίου θαυμάτων, τήν πυρίπνοον δύναμιν, τῆς πυρομόρφου καί σεπτῆς, γλώσσης τῆς τοῦ Πνεύματος, τό σθένος επαξίως επικεκλήμεθα.

Ἰλαθι θεοφόρε, καί τῆς απόρου γλώσσης, τό στενόν τε καί δύσηχον, τή ενεργεία τοῦ εν σοί, Πνεύματος διάνοιξον, καί τράνωσον, πρὸς ὕμνον τών θαυμασίων σου.

Νέμεις τά υπέρ φύσιν, τοῖς πειθαρχούσι Λόγε, τοῖς σεπτοῖς σου προστάγμασι, καί υποτάττεις υετοῦ, πύλας διὰ Πνεύματος, σθενούμενον τόν λόγον απεργαζόμενος.

Θεοτοκίον

Μόνη ευλογημένη, τό καθαρόν καί θεῖον, τῆς αγνείας κειμήλιον, τῆς ακαθάρτου τών παθών, κάθαρον ἰλύος με, αιτούσα συγχώρησιν τών πταισμάτων μου.

Δεύτερος Κανών, οὐ η Ακροστιχίς.

Νέμοις μάκαρ μοι θεῖαν Ηλίου χάριν. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἀρματηλάτην Φαραῷ

Νενεκρωμένην τήν ψυχὴν μου ζώωσον, ως τόν τῆς χήρας υἱόν, καί ἀρεταῖς θεαῖς, Μάκαρ καταλάμπρυνον, καί πρὸς ζωὴν ὁδήγησον, καί τῆς αιωνιζούσης, τρυφῆς ἀνάδειξον μέτοχον, σοῦ κατατρυφάν ἐφιέμενον.

Εν τῷ σέ τίκτεσθαι ο σός μεμύηται, γεννήτωρ μέγιστον, ως ἀληθῶς θαύμα, πύρ γάρ σιτιζόμενον, φλογί τε σπαργανούμενον, σέ τεθέαται μάκαρ, διό ταῖς σαῖς παρακλήσεσι, ρύσαί με πυρός αιωνίζοντος.

Μεγαλυνθεῖς ταῖς πρὸς Θεόν σου νεύσεσι, ζηλῶν ἐζήλωσας, ως ἀληθῶς Μάκαρ, τῷ Κυρίῳ πάντοτε, διό με ἐνδυνάμωσον, ζήλου θεοῦ πλησθέντα, τό ένθεον πράττειν βούλημα, ἵνα σε γεραίρω σωζόμενος.

Θεοτοκίον

Ουπερούσιος Θεός Πανάμωμε, ἐκ σοῦ σεσάρκωται, καί δι' ἡμᾶς ὠφθη, καθ' ἡμᾶς ως ἄνθρωπος, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, υπέρ πάντας ἀνθρώπους, ἡμαρτηκότα με πάναγνε, σῶσαι καί κολάσεως ρύσασθαι.

Ωδή γ'
Εν πέτρα με τής πίστεως

Ως άριστος προφήτα ο εστιάτωρ, ο κόραξι τελών σοι τήν πανδαισίαν, ο μόνος
εμπιπλών πάν ζώνον ευδοκίας, ώ πάντες κράζομεν, Σύ εί Θεός ημών, καί ουκ
έστιν Άγιος πλήν σου Κύριε.

Χάρις τώ ευεργέτη καί κηδεμόνι, τώ χήραν καί Προφήτην αλληλοτρόφους,
αρρήτω εκτελέσαντι προμηθεία, ώ πάντες κράζομεν, Σύ εί Θεός ημών, καί
ουκ έστιν Άγιος πλήν σου Κύριε.

Ο κλείσας ομβροτόκους νεφέλας ύειν, τροφής ηπορημένη τή Σαραφθία, τά
λείψανα τής βρώσεως ανενδότως, ψεκάζειν έδρασας, διό καί έκραζες, Ως ουκ
έστιν, Άγιος πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη παρά πάντας τούς απ' αιώνος, μεγάλων ηξιώθης καί υπέρ φύσιν,
Θεόν γάρ τόν αχώρητον πάση κτίσει, εν μήτρα ήνεγκας, καί εσωμάτωσας,
όθεν Θεοτόκον σε πίστει σέβομεν.

Έτερος

Ουρανίας αφίδος

Ιερείς τής αισχύνης, ως δυσμενείς έκτεινας, ένδοξε Προφήτα, ζήλω Θεού
πυρπολούμενος, όθεν κραυγάζω σοι, Τών τής αισχύνης με έργων, καί
διαιωνίζοντος πυρός εξάρπασον.

Σέ προβάλλομαι πρέσβυν, πρός τόν Θεόν μέγιστον, σώζειν με δυνάμενον,
πάσης Μάκαρ κακώσεως, προσεπικάμφητι, τή ταπεινή μου δεήσει, καί μή
υπερίδης με, παρακαλούντά σε.

Μεγαλύνει Θεός σε, ο παντουργός ένδοξε, πάλαι Ηλιού, δι' ορνέου τρέφων
Προφήτά σε, όν εκδυσώπησον, τής αιωνίου τρυφής με, καί φωτός τού
μέλλοντος, ποιήσαι μέτοχον.

Θεοτοκίον

Αδιόδευτε πύλη, η πρός Θεόν φέρουσα, πύλας μετανοίας μοι Κόρη, άνοιξον
δέομαι, αποκαθαίρουσα, αμαρτιών μου τόν ρύπον, όμβροις τού ελέους σου,
θεοχαρίτωτε.

Κάθισμα Έχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ως Προφήτης τού όντως θείου φωτός, τούς προφήτας τού ψεύδους
καταβαλών, εν τούτω διήλεγξας, Αχαάβ ανομήσαντα, μή προσκυνείν διδάξας,
τώ Βάαλ πανένδοξε, καί ευχή αιτήσας, εξ ύψους τά νάματα, όθεν καί πυρίνω,
ανελήφθης Ηλία, οχήματι μετάρσιος, διφρηλάτης πρός Κύριον, διά τούτο
βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν

δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σέ ἀσπύρως τεκούσαν Θεὸν σαρκί, πάσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων, τό γάρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον, ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τό γένος, ἀξίως δοξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὸν ἀσπορον τόκον σου.

Ὡδή δ'

Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν

Ριζοτόμος μέν ὠφθης, κακίας σαφῶς Προφήτα, ἀρετῆς δέ φυτοκόμος, διό τιμώμέν σε.

Ελοιδορεῖτο λόγοις σε, χήρα τροφός, τὸν θάνατον Προφήτα, τοῦ παιδός τὴν ἐγερσιν ἐπισπεύδουσα.

Υπεσημῆνω δόξαν Τριάδος σαφῶς, ἐμπνεύσει τρισαρίθμῳ τῇ μητρὶ τὸν παῖδα ζῶντα δωρούμενος.

Θεοτοκίον

Ὡς κατάκαρπος ἄμπελος, βότρυν Ἀγνή, τῆς σωτηρίας οἶνον, πάσιν ἀναβλύζειν ἐκυοφόρησας.

Ἄτερος

Σύ μου ἰσχύς, Κύριε

Κάμπει τὸν σόν, ζήλον Θεός πυρακτούμενον, καὶ πρὸς χήραν, πέμπει διατρέφεσθαι, τὸν γυναικός, πάλαι ἀπειλή, Ἡλιοῦ φυγάδα, γεγεννημένον θεσπέσιε διό σε ἱκετεύω, τὴν ψυχὴν μου πεινώσαν, διαθρέψαι ἐνθέοις χαρίσμασιν.

Ἀμαρτιῶν, νέφη δεινὰ συγκαλύπτει με, τρικυμία, βίου με χειμάζουσι, καὶ ἐπιπνέουσι χαλεπῶς, κατὰ τῆς ψυχῆς μου, τῆς πονηρίας τὰ πνεύματα, Προφήτα θεηγόρε, κυβερνήτης γενοῦ μοι, σωτηρίας πρὸς ὅρμον ἰθύνων με.

Ρώσιν ψυχῆς, ρώσιν παράσχου μοι σώματος, τὸν τάς νόσους, πάντων ἀφαιρούμενον, ἐκδυσωπών, μάκαρ Ἡλιοῦ, Κύριον τῆς δόξης, καὶ ἀβλαβῶς διατρέχειν με, τὰ σκάνδαλα τοῦ βίου, κατευόδωσον, σέ γάρ, ἀγαθόν μου προστάτην προβάλλομαι.

Θεοτοκίον

Μετά πασῶν, τῶν οὐρανίων Δυνάμεων, μετά πάντων, Δέσποινα πανάμωμε, τῶν Προφητῶν, καὶ τῶν Ἀθλητῶν, καὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Οσίων ἱκέτευε, τυχεῖν με σωτηρίας, τὸν πολλά ἀμαρτόντα, καὶ ρυσθῆναι μελλούσης κολάσεως.

Ωδή ε'

Ο τού φωτός χορηγός

Νόμος πατρώός σε, ως πρεσβευτήν παναληθή έδειξε, τερατουργόν,
εκτρέποντα φύσεις, στοιχείων Ηλιού, καί όσιον θύμα, φλογίζοντα νάμασιν.

Ήσχυνας άριστα, ως αλνθείας λατρευτής Όσιε, τής εναγούς προφήτας
αισχύνης, παμμάκαρ Ηλιού, σαφώς υπογράψας, Τριάδος τήν δύναμιν.

Λόγω τής χάριτος, ιερατεύων Ηλιού τέθυκας, τούς ιερείς, τών
προσοχθισμάτων, αθώοις σου χερσί, καθάπερ ποδήρει, τώ ζήλω
κοσμούμενος.

Θεοτοκίον

Σοί τή τεκούση Χριστόν, τόν τού παντός Δημιουργόν κράζομεν, Χαίρε αγνή,
Χαίρε η τό φώς ανατείλασα ημίν, Χαίρε η χωρήσασα Θεόν τόν αχώρητον.

Έτερος

Ίνα τί με απώσω

Ομβροτόκους νεφέλας, είργεις πυρακτούμενος ζήλω τής πίστεως, αλλά
δέομαί σου,, Ηλιού Ιεραίς μεσιτείαις σου, τήν φλογμώ τακείσαν τών ηδονών
ψυχήν μου θείαις, επομβρίαις αρδεύσαι καί σώσαί με.

Ιερεύς δεδειγμένος τέθυκας, αθώοις σου χερσί πανόλβιε, τών
προσοχθισμάτων, Ιερείς ενεργούντας τά άτοπα, αλλά δέομαί σου, πάσης
ατόπου αμαρτίας αβλαβή με Προφήτα συντήρησον.

Θαυμαστούσαι Προφήτα, θείαις επικλήσεσι φλέγων τά θύματα, εκτελέσας
πίστει, διά τούτο απαύστως σου δέομαι, τή εμή καρδία, τόν Ιερόν ανάψαι
πόθον, τά υλώδη μου πάθη συμφλέγοντα.

Θεοτοκίον

Επί σέ ώσπερ όμβρος, Λόγος καταβέβηκεν ο υπερούσιος, όν δυσώπει Κόρη,
επομβρίσαι μοι νύν κατανύξεως, καθαράς σταγόνας, αποπλυνούσας πάντα
ρύπον, τών αμέτρων κακών μου πανάμωμε.

Ωδή ς'

Άβυσσος αμαρτημάτων

Ίνδαλμα θεοσεβείας, καί βίου ακραιφνεστάτου, φυτουργός αγνείας εγένου,
Αγγέλων τε μήμημα θεσπέσιε, Ηλιού θεοφόρε.

Οιστρός σε προφητοκτόνου, γυναίου εκδειματώσας, τόν δεσμείν καί λύειν
λαχόντα, όμβρων επίβλυσιν θεσπέσιε, Ηλιού φυγαδεύει.

Ύψωσας γονυπετή σας, νοός μετάρσιον όμμα, δι' ικετηρίας ιεράς, λύσιν
ποιούμενος, καί αύλακας, γής εμέθυσας όμβρω.

Θεοτοκίον

Βάτος σε εν τώ Σιναίω, αφλέκτως προσομιλούσα, τώ πυρί προγράφει
Μητέρα, τήν αιειπάρθενον, ανύμφευτε Θεοτόκε Μαρία.

Ἴτερος

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλά σοι αφρόνως ππαίσαντι, καί τής μενούσης εκεί,
κολάσεως λύτρωσαι, έχων δυσωπούντά σε, Ηλίου τόν μέγαν, καί τήν
άχραντον Μητέρα σου.

Αγνεΐας ως φυτουργός, αγνόν ψυχή με συντήρησον, ως ζηλωτής Ηλίου,
ζήλου θείου πλήρωσον, τήν εμήν διάνοιαν, όπως τής Κακίας, τας εφόδους
αποκρούσωμαι.

Νηστεύεις βρώσει μιά, οδόν τεσσαρακονθήμερον, ανύων θεία ροπή, διό
ικετεύω σε, πάσης παραβάσεως, εγκρατεύσθαι με, θεοφόρε ενδυνάμωσον.

Θεοτοκίον

Η πύλη η τού Θεού, εισόδους θείας υπάνοιξον, τή ταπεινή μου ψυχή, εν αΐς
εισελεύσομαι, εξομολογούμενος, καί κακών τήν λύσιν, Θεοτόκε απολήψομαι.

Κοντάκιον Ἦχος β'

Αυτόμελον

Προφήτα καί προόπτα τών μεγαλουργιών τού Θεού, Ηλία μεγαλώνυμε, ο τώ
φθέγματί σου στήσας τά υδατόρρυτα νέφη, πρέσβευε υπέρ ημών, πρός τόν
μόνον φιλόανθρωπον.

Ο Οίκος

Τήν πολλήν τών ανθρώπων ανομίαν, Θεού δέ τήν άμετρον φιλανθρωπίαν,
θεασάμενος ο Προφήτης Ηλίας, εταράπτετο θυμούμενος, καί λόγους
ασπλαγχνίας πρός τόν εύσπλαγχνον εκίνησεν, Οργίσθητι βοήσας, επί τούς
αθετήσαντάς σε, Κριτά δικαιοτάτε, Αλλά τά σπλάγχνα τού αγαθού, ουδόλως
παρεκίνησε πρός τό τιμωρήσασθαι τούς αυτόν αθετήσαντας αεί γάρ τήν
μετάνοιαν πάντων αναμένει, ο μόνος φιλόανθρωπος.

Συναξαριον

Τή Κ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής εις ουρανούς πυρφόρου αναβάσεως
τού Αγίου ενδόξου Προφήτου Ηλίου τού Θεσβίτου.

Στίχοι

- Επέσχεν όμβρον, πύρ τρίτον φέρων κάτω,
- Σχίζει δέ ρείθρον Ηλίας τρέχων άνω.
- Δίφρω ανηρπάγης περί εικάδα, Ηλία ιππεύ.

Ταΐς αυτού αγΐαις πρεσβεΐαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Βάτος εν όρει πυρί

Τὴν παραδόξως θεόθεν σοι, σχεδιασθείσαν δύναμιν ενδεδικώς, τροφή μιὰ τεσσαρακονθήμερον, Ἡλιοῦ θεσπέσιε, τὴν δολιχὴν καταλέλυκας οδόν, διό εν Χωρήβ χορεύων ἐψάλλες, Ευλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αὐρα πραεὶα υπέδειξε, καὶ λεπτοτάτῃ Κύριον σοὶ Ἡλιοῦ, Θεὼ ζηλοῦντι παντοκράτορι, ουχὶ πνεῦμα βίαιον, ου συσσεισμός, ουδέ πῦρ εκδειματοῦν, διό Ἰησοῦ τῷ πράῳ ψάλλομεν, Ευλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοφανείας ηξίωσαι, καὶ προφητείας ὡσπερ ὁ μέγας Μωσῆς, προφήτας χρίων διὰ Πνεύματος, Ἡλιοῦ θεσπέσιε καὶ βασιλεῖς, καὶ τῆς δόξης εν θαβώρ, Χριστοῦ θεατῆς γενόμενος βοάς, Ευλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Μήτηρ τὴν σὴν ὁ πανάγαθος, Λόγος οικήσας Ἀχραντε υπερφυῶς, Θεοῦ Πατρός, ἡμᾶς ἀνέπλασε, καὶ ζωῆς ηξίωσε τῆς εν Ἐδέμ, διό Θεοτόκον σε πάντες πιστοί, προσκυνοῦντες ἀναμέλπομεν, Ευλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄτερος

Θεοῦ συγκατάβασιν

Λαόν ἀπολλύμενον, κατοικτηρήσας, ζήλω τῆς πίστεως, επικλήσεσι θεαῖς, πῦρ κατηγάγου φλογίζον Ἐνδοξε, ὅσιον θύμα, διό ικετεύω σε, Τῆς αἰωνίου φλογός, ρύσαι καὶ σώσόν με.

Ἰδεῖν κατηξίωσαι, θαβώρ εν ὄρει, Θεοῦ τό πρόσωπον, ὃν δυσώπει Προφήτα, τοῦ παραβλέψαι τὰς ἀμαρτίας μου, καὶ εν ἡμέρα τῆς δίκης θεάσασθαι, ἀκαταγνώστῳ ψυχῇ, αὐτοῦ τό πρόσωπον.

Οδόν πορευόμενος, τοῦ βίου πλάνας πολλὰς υφίσταμαι, Ἀγαθέ μου προστάτα, κυβέρνησόν με τῇ προστασίᾳ σου, ἐπιστηρίζων γνώμῃ σαλευόμενον, καὶ πρὸς σαρκὸς ἡδονὰς Ἡλιοῦ νεύοντα.

Θεοτοκίον

Υμνῶ σε Πανύμνητε, καὶ μεγαλύνω θεοχαρίτῳ, τὴν ἀγνήν σου λοχείαν, βοήθησόν μοι βίου τοῖς κύμασι, χειμαζομένῳ, καὶ δίδου κατάνυξιν, τῇ Ταπεινῇ μου ψυχῇ, καθαρτικὴν μολυσμῶν.

Ὡδή η'

Ἐφριξε Παίδων ευαγών

Ἄριστα εὔρεν Ἀχαάβ, τὴν τοῦ γένους ευπρεπὴ πανωλεθρίαν, Προφήτου ἐλεγμῷ, μαιφόνου μύσους ἀντέκτισιν, ὁ Θεσβίτης δέ εκ πυριπνόου φρενός, τῷ Ζωοδότῃ ὕμνον ἀνεμέλπετο, Τόν Κύριον υμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἦγει σοι πῦρ εξ οὐρανοῦ, καταφλέγον Ἡλιοῦ ἐπιθεμένους, πεντήκοντα δισσοῦς, ὡς Θεοῦ ἀρίστῳ θεράποντι, τῷ κρατοῦντι γάρ της αειζώου ζωῆς,

θεοπρεπώς τόν ύμνον ανεκραύγαζες, Τόν Κύριον υμνεíte τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μύστην σε έδειξε Χριστός, ως αγνείας φυτουργόν ο τής Παρθένου, υπέρθεος βλαστός, εν θαβώρ τής θείας σαρκώσεως, τής θεότητος τό ακατάληπτον φώς, εν τή αυτού σαρκί δεικνύς σοι κράζοντι, Τόν Κύριον υμνεíte τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Έτερος

Επταπλασίως κάμινον

Χωρητικόν δοχείόν σε, θείου Πνεύματος έγνωμεν, άγγελον εν γή, πύρ ζήλου θείου πνέοντα, δυσσέβειαν τρέποντα, καί βασιλείς ελέγχοντα, χρίοντα προφήτας, Ηλιού καί αισχύνης, συγκόπτοντα μαχαίρα ιερείς, διά τούτο, βοώμέν σοι, Μελλούσης ημάς αισχύνης ρύσαι.

Άρμα πυρός σε έλαβεν, από γής πυρακτούμενον, ζήλω Ηλιού, τώ θεϊκώ θεόπνευστε, διό ικετεύω σε, τών εν τή γή με πάντων κακών τών σών αρετών, επικουφίζειν τόν νούν μου, τεθρίππω, καί πρός νύσσαν, ουρανίαν με φθάσαι, τόν πάντων εκδυσώπει, Θεόν καί Βασιλέα.

Ρήματι ζώντι έκλειςας, ουρανόν υετίζοντα, ρήματί σου νύν, πνευματικώ διανοιζον, τās πύλας μοι δέομαι, τής μετανοίας Άγιε, πέμπων τή ψυχή μου, κατανύξεως όμβρους, καί σώσόν με βοώντα Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τριαδικόν

Ισοσθενή ομότιμον, ομοούσιον, σύνθρονον, σέβοντες Τριάδα, εν μιά θεότητι, Πατέρα δοξάζομεν, Υιόν καί Πνεύμα, Άγιον, άδυτον αυγήν, ομοβασίλειον κράτος, καί μέλπομεν συμφώνως, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Νομοθετών ευσέβειαν, καί διδάσκων μετάνοιαν, ο Εμμανουήλ, εκ σου τεχθείς επέφανεν, όν νύν εκδυσώπησον, υπεραγία Δέσποινα, τής δικαιοσύνης, υπανοίξαί μοι πύλας, καί σώσαι με βοώντα, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Η τόν πρό ηλίου φωστήρα

Άτρεπτον ανθρώποις πορείαν επί γής πολιτευσάμενος, τή μηλωτή τόν ρούν τόν Ιορδάνιον, ο Θεσβίτης περαιωθείς, διφρηλάτης αιθέριος, ουρανοδρόμον ήνυσε, ξένην πορείαν διά Πνεύματος.

Τής θεοσεβείας τώ ζήλω, ο Θεσβίτης πυρπολούμενος, εν πυριμόρφω άρματι επαίρεται, μηλωτήν δέ επιβαλών, όν λαθείν ού δεδύνηται, Ελισαιέ δισσούμενον, καταλιμπάνει θεία χάριτι.

Αποδεδειγμένος θεόπτης, ο Θεσβίτης σύν Μωσή καθορά, ἄ οφθαλμός ουκ εἶδε, καί οὐς ουκ ἤκουσε, καί ανθρώπων τῶν γηγενῶν, καρδία οὐ λελόγισται, σεσαρκωμένον Κύριον, ἐν τῷ θαβῶρ τὸν παντοκράτορα.

Θεοτοκίον

Τὴν τῆς αποτόμου αρχαίας, ἀναιρέτιν ἀποφάσεως, καί τῆς προμήτορος τὴν ἐπανόρθωσιν, τὴν τοῦ γένους τῆς πρὸς Θεὸν αἰτίαν οικειώσεως, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην γέφυραν, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἄτερος

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός

Ἰδεῖν ἐν λεπτοτάτῃ αὐρά Θεόν, ὡς ἰδεῖν δυνατόν κατηξίωσαι, ἀσκητικαῖς, πρότερον τό σῶμα διαγωγαῖς, καταλεπτύνας Ἐνδοξε, ὅθεν δυσωπῶ σε σαῖς προσευχαῖς, τό πάχος τοῦ νοός μου, λεπτύνας μετανοίας, μαρμαρυγαῖς θείαις καταύγασον.

Ὡς πάλλαι Ἰορδάνην τῇ μηλωτῇ, διαρρήξας διέβης πανόλβιε, οὕτω καμοῦ, τῶν ἀμαρτημάτων τῶν χαλεπῶν, τὰς διεκχύσεις ξήρανον, ὄμβρους ἐπιπέμπων μου τῇ ψυχῇ, δακρύων καθ' ἐκάστην, Προφήτα θεηγόρε, τρυφῆς χειμάρρουν προξενούντάς μοι.

Σκανδάλων τῶν ἐν βίῳ πολυειδῶν, ἀνομούντων ἐχθρῶν πάσης θλίψεως, σωματικῆς, νόσου ψυχικῆς τε παρατροπῆς, ταῖς προσευχαῖς σου ρύσαί με, ἐνδοξε Προφήτα ὡς ἀγαθός, προστάτης μου βοῶ σοι, καί τῆς ἐν τῇ γεέννῃ, αἰωνιζούσης κατακρίσεως.

Ἡρπάγης πρὸς τό ὕψος Ἐλισαιέ, δισσομένην τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, καταλιπών, ἐνδοξε αἰτήσαντι Ἡλιοῦ, μεθ' οὐ ἀπαύστως αἰτήσαι, νίκην οὐρανόθεν τῷ Βασιλεῖ, καί ἀφесιν πταισμάτων, προστάτην σε πλουτοῦντι, πρὸς τὸν Δεσπότην ἀκαταίσχυντον.

Θεοτοκίον

Φωνάς τῶν οικετῶν σου ὡς ἀγαθή, μή παρίδῃς πανάμωμε Δέσποινα, ἀλλ' ἐκτενῶς, αἰτήσαι τὸν πάντων Δημιουργόν, τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, καί τὴν ευρωστίαν τὴν ψυχικὴν, δωρήσασθαι Παρθένε, καί θείας βασιλείας, τὴν μετουσίαν καί λαμπρότητα.

Εξαποστειλάριον Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε

Φῶς ἐν πυρίνῳ τεθρίππων, οὐρανοδρόμον σε δείξαν, ἀρματηλάτην Ἡλία, οὐ κατηγάλωσεν ὅλως, πῦρ γάρ ἐν γλώσσει πηλίνῃ, εἴλκυσας κάτω, καί ἀνεξήρανας ὄμβρους.

Θεοτοκίον

Φῶς ἡ Τεκούσα Παρθένε, δυσώπησον σαῖς πρεσβείαις, τὸν σὸν Υἱόν Θεοτόκε, τοῦ οικτιρῆσαι καί σῶσαι, τοῦ αἰωνίου με σκότους, τὸν πεποιοῦτα,

τή σή σεπτή αντιλήψει.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος πλ. δ'

Τί υμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι

Ὅτε σύ Προφήτα θεσπέσιε, τῷ Θεῷ δι' αρετῆς, καί πολιτείας ακραιφνοῦς, συνεκράθης παρ' αὐτοῦ, τὴν ἐξουσίαν εἰληφῶς, τὴν κτίσιν, κατὰ γνώμην μετερρύθμισας, καί πύλας, υετοῦ θέλων ἀπέκλεισας, καί ἄνωθεν πύρ κατήγαγες, καί δυσσεβεῖς κατηνάλωσας, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. (Δίς)

Ζήλω τοῦ Κυρίου πυρούμενος, παρανόμους βασιλεῖς σύ διεξήλεγξας σφοδρῶς, τῆς αἰσχύνης ἱερεῖς, σύ εθανάτωσας θερμῶς, ἀνήψας, πύρ ἐν ὕδατι παράδοξον, τροφήν δέ, ἀγεώργητον ἐπήγασας, καίνάματα ἰορδάνια, τὴν μηλωτὴ σου διέτεμες, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὅτε σύ Προφήτα κατέδειξας, ἐπὶ γῆς ὡς ἀληθῶς, τὴν ἐπουράνιον ζωὴν, τὴν ζωὴν ἐν σεαυτῷ, τὴν ἐνυπόστατον πλουτῶν, θανόντα, σοῖς φυσήμασιν ἀνέστησας, θανάτου, κρείττων ἐπὶ σύ διέμεινας, ἄρμα πυρός ἐπιβέβηκας, αἰθέριος ἀνυψούμενος, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν Προφητῶν τοὺς ακραίμονας, καί παμφαεῖς φωστήρας τῆς οἰκουμένης, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν πιστοί, Ἡλίαν καί Ἐλισαῖον καί Χριστῷ ἐκβοήσωμεν ἁρμονικῶς, Εὐσπλαγχνε Κύριε, παράσχου τῷ λαῷ σου, ἱκεσίαις τῶν Προφητῶν σου, ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, καί τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καί λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικά καί ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἁγίου η γ' καί ζ' Ὠδή.

Ο Απόστολος

Καθολικῆς Ἐπιστολῆς Ἰακώβου

Ἀδελφοί, ὑπόδειγμα λάβετε...

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκάν

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐθαύμαζον οἱ ὄχλοι...

Κοινωνικόν

Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρέπει αἴνεσις. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Οσίων Πατέρων ημών Ιωάννου καί Συμεών, τού διά Χριστόν Σαλού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Ἐρημον οικήσαντες, ἐν ομονοία μακάριοι, τῆς σαρκὸς τά κινήματα, ταῖς θεαῖς δεήσεσι, καί ταῖς θεωρίαις, ταῖς φαινοτάταις, κατεμαράνατε σοφῶς, τὴν δὲ καρδίαν κατελαμπρύνετε, δοχείον ἐργασάμενοι, πνευματικῶν διαδόσεων, Συμεών Ιωάννη τε, μοναζόντων ερεῖσματα.

Μωραῖς προσποιήσεσι, τὸν σοφιστὴν ἀπεμώρυνας, τῆς κακίας μακάριε, τελῶν τά παράδοξα, ἐνεργῶν σημεία, δαίμονας διώκων, φωταγωγῶν τοὺς ἐν νυκτί, τῆς ἀμαρτίας πάτερ υπάρχοντας, καί νούν ἀνεπιθόλωτον, μέσον θορύβων ἐτήρησας, Συμεών τὴν ἀπάθειαν, ἐκ Θεοῦ κομισάμενος.

Μέτριος τό φρόνημα, καί συμπαθὴς καί φιλόθεος, καί ἀγάπης ἀνάπλεως, ὠράθης θεόπνευστε, ταπεινὸς καί πρᾶος, ἄγγελος καθάπερ, ἐπὶ τῆς γῆς περιπατῶν, καί πολιτείαν ἔχων οὐράνιον, διό ἐπανεπαυσάτο, ὡς καθαρῶ σοι μακάριε, Συμεών, ὁ Πατὴρ Υἱός, καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις ἡλιόμορφε, ἡλίου ἄδυτον ὄχημα, ἡ τὸν ἥλιον λάμπασα, τὸν ἀπειρινόητον, Χαίρε νούς ἀστράπτων, θεαῖς φρυκτωρίαις, ἡ λαμπηδὼν τῆς ἀστραπῆς, ἡ διαυγάζουσα γῆς τά πέρατα, ἡ ὄντως χρυσαυγίζουσα, ἡ παγκαλὴς καί πανάμωμος, ἡ τό φῶς τό ἀνέσπερον, τοῖς πιστοῖς ἐξαστράπτουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τὴν πλευράν ορρυτόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστόν τὸν φιλόφθρωπον, ἐκλαίει βοῶσα, Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτινύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αυτοῖς καί σπεύδει με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον Σταύρωσιν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὁ Θεός τών Πατέρων ημών ὁ ποιῶν αἰεὶ μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν σὴν ἐπιείκειαν, μὴ ἀποστήσης τό ἔλεος σου ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ ταῖς αὐτῶν ἱκεσίας, ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τὴν ζωὴν ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τῆς Οκτωήχου, και τῶν Ἀγίων
ο παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Μέλπω, Πάτερ, σοῦ τοὺς δρόμους καὶ τοὺς κόπους.

Ὡδὴ α' Ἦχος δ'
Θαλάσσης, τό ἐρυθραῖον

Μεθέξει, τῇ πρὸς τό θεῖον Ὅσιε, φῶς ἐχρημάτισας, καί πρὸς αὐτό χωρήσας
Συμεών, ἐφετῶν τό ἀκρότατον, τῶν ἀγαθῶν ἐλπίδων σου, Πάτερ τό πλήρωμα
κατείληφας.

Εφέσει, τῇ πρὸς Θεόν πυρούμενος πάντα κατέλιπες, συνοδοιπόρον Πάτερ
ευρηκῶς, Ἰωάννην τόν ἐνδοξον, μεθ' οὐ τήν τρίβον ἤνυσας, τῆς σωτηρίας
ἀγαλλόμενος.

Λαμπτήρα, φωτοειδέσι λάμπεσι, καταστραπτόμενον, τοῦ παναγίου
Πνεύματος σοφέ, Συμεών σε ἐγνώρισεν ἡ Εκκλησία, ὅθεν σου, τῇ φωτοφόρῳ
μνήμη γέγηθε.

Πλουτήσαι, τά μηδαμῶς κενούμενα, επιποθήσαντες, πλούτον καὶ δόξαν
πρόσκαιρον Σοφοί, καί τρυφήν διαρρέουσας, καί κοσμικόν ἀξίωμα,
γενναιοφρόνως ἀπεκρούσασθε.

Θεοτοκίον

Ὠραίαν, καί ἐκλεκτὴν καὶ πάνσεμνον, κατανοήσας σε, ο τοῦ Θεοῦ Πανάμωμε
Υἱός, σός Υἱός ἐχρημάτισεν, υιοθετήσας χάριτι, τοὺς Θεοτόκον σε
γεραίροντας.

Ὡδὴ γ'
Ευφραίνεται ἐπὶ σοί

Προθύμως πρὸς νοητά, ἐναπεδύσω Συμεών σκάμματα, τρέπων ἐχθροῦ
φάλαγγας, θεία συμμαχία τοῦ Πνεύματος.

Ἀνάλωτος ἡδονῶν, ἀναδειχθεῖς πυρκαϊάς ἐφλεξας, ὕλην παθῶν ἀνθραξι,
θείων προσευχῶν Ἀξιάγαστε.

Ταῖς μάστιξι τῶν ευχῶν, καί ἐγκρατείας ταῖς πληγαῖς Ὅσιε, τήν τῶν παθῶν
Αἴγυπτον, Πάτερ Ἰωάννη ἐμάστιξας.

Ενέκρωσαν τόν ἐχθρόν, οἱ ἀσκηταί σου Ἰησοῦ νέκρωσιν, περιχαρῶς
Δέσποτα, σοῦ τήν ζωηφόρον ποθήσαντες.

Θεοτοκίον

Ρυόμενον τοὺς βροτούς, παρακοῆς τοῦ χαλεποῦ πτώματος, τόν τοῦ παντός
αἴτιον, ἀχραντε Πανάμωμε τέτοκας.

Ὁ Εἰρμός

«Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ἰσχύς Κύριε,

καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τὴν τρίβον τὴν στενήν, πλατυνόμενοι πίστει, διώδευσαν ομοῦ, οἱ Πατέρες οἱ θεῖοι, ἀπάσας στενώσαντες μεθοδείας τοῦ δράκοντος, τούτους ἅπαντες, ευσεβοφρόνως τιμῶμεν, εορτάζοντες, τὴν ἱερὰν αὐτῶν μνήμην, εἰς δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Θεοτοκίον

Ελπίς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευε, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δούναί ἄφεσιν, ἁμαρτιῶν ἡμῖν πάσι, καὶ διόρθωσιν, βίου τοῖς πίστει καὶ πόθῳ, αἰεὶ σε δοξάζουσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀσπίλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα, Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια πάθη, Θεέ ὑπεράγαθε;

Ὡδή δ'
Επαρθέντα σε ἰδούσα

Συνωθούμενοι πρὸς τρίβους δικαιοσύνης, τοῦ θεοφόρου Νίκωνος, θείας πρὸς ἐπαύλεις, Ὅσοι κατήχθητε, σωτήριοι ἐλλαμψιν, τούτου νοθευσίαις πλουτήσαντες.

Ὁ μοτρόπους καὶ τὰ αἶσια συμφρονούντας, ὁ θεοφόρος Ὅσοι, ὑμᾶς θεωρήσας, θεταῖς εἰσηγήσεσι, τῷ θεῷ ἐνδύματι, τῷ τῶν μοναστῶν κατεκόσμησεν.

Υπερήστραψεν ἡ χάρις τῇ σῇ καρδίᾳ, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀπλότητι τρόπων, σέ καλλωπιζόμενον, ευρούσα μακάριε, πάτερ Συμεὼν ἀξιάγαστε.

Τὴν καρδίαν σου πυξίον κεκαθαρμένον, ἡ τοῦ Αγίου Πνεύματος, χάρις ευραμένη, Πάτερ κατεγράψατο, τελείαν ἀπάθειαν, πίστιν καὶ ἀγάπην ἀνόθευτον.

Θεοτοκίον

Ὁ καθήμενος ἐν θρόνῳ τῷ ἐπηρμένῳ, Χερουβικόν ὡς θρόνον σε, ἔσχεν ἐν ἀγκάλαις, σοῦ ἀναπαυσάμενος, Μαρία πανύμνητε, ὁ δεδοξασμένος Θεὸς ἡμῶν.

Ὡδή ε'
Σὺ Κύριέ μου φῶς

Υπέρφωτον αὐγὴν, Ἰωάννη δεξάμενος, ὡς ἥλιος καθωράθης, τῶν δαιμόνων τό σκότος, μειώσας ἀξιάγαστε.

Σὼ ἔρωτι Χριστέ, πτερωθέντες οἱ Ὅσοι, τοὺς ἔρωτας τῶν σωμάτων, ὡς ἀφροὺς θαλαττίους, ἐμφρόνως ἀπεκρούσαντο.

Δυνάμει θεϊκή, τάς ψυχάς δυναμούμενοι, τήν ἔρημον κατοικείτε, ερημούντες
τά πάθη, Πατέρες ουρανόφρονες.

Θεοτοκίον

Ρούς ἔστη τῆς φθοράς, ἡ Παρθένος αφθόρως γάρ, ἐκύησε Θεον Λόγον, υπέρ
φύσιν καί λόγον, Παρθένος διαμείνασα.

Ὡδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνῆς

Ὁ νούς σου, ολικῶς πρὸς τό θεῖον τεινόμενος, ταῖς ἀνενδότοις μελέταις,
σαρκικῆς στοργῆς ἠφείδῃσε πάσης, ἀγαθῶν σοι, προξενῶν Συμεῶν τήν
οικείωσιν.

Μωρίαν, προσποιήσῃ σοφῶς υποκρίνεται, τόν σοφιστήν τῆς κακίας, Συμεῶν
μωραίνων σεσοφισμέναις, ἐνεργείαις τοῦ τά πάντα, σοφίζοντος Πνεύματος.

Οὐ σπίλους, οὐ ρυτίδας προσδέχῃ Μακάριε, κόσμου ἐν μέσῳ διάγων,
καθααῖς δέ μάλλον δεήσεσιν, ἐκκαθαίρεις, ψυχικῶν μολυσμῶν τοὺς
προστρέχοντας.

Υπάρχων, σαρκικῶν φρονημάτων ἀνώτερος, τόν λογισμόν οὐκ ἐτρώθης,
γυναικῶν ἐν μέσῳ γυμνούμενος, ἀπαθείας, Συμεῶν, τήν στολήν γάρ
ἐνδέδυσαι.

Θεοτοκίον

Στόματι, λογισμῷ καί καρδίᾳ πανάχραντε, σέ Θεοτόκον κηρύττω διά σου Θεώ
γάρ προσκατηλλάγην, ἀπωσμένος, παραβάσει τό πρὶν τοῦ προπάτορος.

Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι σίματι».

Κοντάκιον Ἦχος α'

Χορός Ἀγγελικός

Τόν βίον εὐσεβῶς, ἐκτελέσαντες πίστει, δοχεῖα καθαρὰ, τῆς Τριάδος
δειχθέντες, Συμεῶν Ἰωάννη τε, θεοφόροι Πανεύφημοι, νύν αἰτήσασθε, τόν
ἰλασμόν καί εἰρήνην, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, καταπεμφθῆναι πλουσίως, Πατέρες
πανόλβιοι.

Ὁ Οἶκος

Τῆς θείας ἀμπέλου βλαστήματα υπάρχοντες, παιδιόθεν ἐδέξασθε σοφίαν τήν
ἐπουράνιον, ἢ καί συνοικισθέντες, ἀπό γῆς ἐχωρίσθητε, καί πρὸς ὕψος
ἐδράμετε, ἐξ αὐλῶν τε ἀνθέων πλέξαντες στέφανον, καί υμῶν ἐπιθέντες τῖς
ἡγιασμέναις κάραις πανεύφημοι, ὦφθητε κεκοσμημένοι, ὅθεν ἐξιλεώσασθε τό
θεῖον, τοῦ δοθῆνσί μοι σοφίαν λόγου ἐπαξίως, ὅπως ἀνυμνήσω υμῶν τόν
βίον ἐνδοξοί, ὃν ὑπερεδόξασε Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, Πατέρες πανόλβιοι.

Συναξάριον

Τή ΚΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Πατέρων ημών Ιωάννου καί Συμεών, τού διά Χριστόν Σαλού.

Στίχοι

- Έμφρων σύ μωρός, ός βίον παίζων Πάτερ,
- Όφιν φρόνιμον λανθάνεις τέλους άχρι.
- Έρημον είλου, ώ Ιωάννη μάκαρ,
- Δι' ής έρημα ειργάσω σαρκός πάθη.
- Ψευδαέφρων περιφρων Συμεών θάνεν εικάδι πρώτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου μάρτυρος, Ακακίου εν τώ Επτασκάλω, Καί τής αθλήσεως τών Αγίων Θεοφίλου, Ιούστου, Τροφίμου καί Ματθαίου, Καί η Σύναξις τής Υπεραγίας Θεοτόκου εν ταίς Αρματίου.

Οι άγιοι τρεις Μάρτυρες οι εν Μελιτηνή κατά πετρών συρόμενοι, καί οι άγιοι μάρτυρες Γεώργιος, Θεόδωρος καί Ευγένιος, ξίφει τελειούνται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εν τή καμίνω Αβραμιαίοι

Κεκρατημένος, θεομιμήτως Πάτερ θεία στοργή, άλλους εις τό σώζειν όλον περιχαρώς, σεαυτόν βοών εξέδωκας, Ευλογημένος εί έν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Απ' ουρανών σοι χορηγουμένην Πάτερ δέχη τροφήν, ταύτη δέ εκτρέφεις πάντας τούς ευπειθώς δεχομένους σου τό πρόσταγμα, καί τήν χαμαίζηλον αμαρτίαν λιπόντας μακάριε.

Ιχνηλατήσας τούς τών Πατέρων όρους Σοφέ, λύμην Ωριγένους φεύγειν τού δυσσεβούς, εγγυή σώ τούς κραυγάζοντας, Ευλογημένος εί εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Τό τού Υψίστου ηγιασμένον θείον σκήνωμα χαίρε, διά σου γάρ δέδοται η χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν, Ευλογημένη σύ εν γυναιξίν υπάρχεις πανάμωμε.

Ωδή η'

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Ολόφωτος πέφυκας αστήρ, τούς εν βορβόρω παθών, χειραγωγών πρός ζωήν, ποιείς γάρ γύναια άσεμνα, σωφροσύνη πολιτεύεσθαι, καί εκδιώκεις χαλεπά, βοών νοσήματα, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Υπάρχων ακέραιος τόν νούν, εν αποκρύψει σοφών, θαυμάτων Όσιε, πολλούς εξώγησας παίζεσθαι, διά Κύριον ελόμενος, καί μυκτηρίζεσθαι, βοών

καθαρωτάτη ψυχή, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Σύ τεσσαράκοντα ημερών, νήστις τόν διάυλον, ανύων Όσιε, είχες Θεόν σε σιτίζοντα ουρανίαν αγαλλίασιν, ώ γεγηθότι Συμεών έκραζες πνεύματι, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Κυήσασα Λόγον τού Πατρός, ημάς ρυόμενον, Παρθένε άχραντε, αυτόν ικέτευε πάντοτε, τού φωτίσαι τούς υμνούντάς σε, καί περιστάσεως ημάς απολυτρώσασθαι, εκβοώντας, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος όρους

Όλη τή Τριάδι προμύθως, ανατεθέντες τή καρδιά, καί τās εξ αυτής μαρμαρυγās, αγαθοδότης υποδεξάμενοι, φωτοειδείς γεγόνατε, καί τοίς Αγγέλοις συγχορεύετε.

Πόθω θεϊκώ συνημμένοι, καί τή ασκήσει λαμπρυνθέντες, τών ελπιζομένων αγαθών, εν μετουσία ήδη γεγόνατε, καί μακαρίαν εύρατε, θεομακάριστοι απόλαυσιν.

Οι τās τού εχθρού μεθοδείας, ασκητικώς καταβαλόντες, οι τών μοναζόντων φωστήρες, καλών ιδέαις καταστραπτόμενοι, πρός ουρανούς εχώρησαν, κατατρυφώντες τής Θεώσεως.

Υμών διεδέξατο πόνους, καί τούς ιδρώτας ευφροσύνη, πέρας ουδαμώς κεκτημένη, εν ή τρυφώντες Συμεών Όσιε, καί Ιωάννη ένδοξε, ημών απαύστως μνημονεύετε.

Θεοτοκίον

Σώσόν με τόν πάντων Τεκούσα, καί λυτρωτήν καί ευεργέτην, λύσον τής ψυχής μου τά νέφη, κυρία πάντων Αγία Δέσποινα, καί δυνατόν απέργασαι, κατά παθών τών πολεμούντων με.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τās διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλόνομεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Μίαν ψυχήν Πατέρες, σώμασι φέροντες δυσί, καί σκοπόν είχετε ένα, εν διαφόροις τοίς τρόποις, ώ Συμεών Ιωάννη, διό υμάς ευφημούμεν.

Θεοτοκίον

Ο γλυκασμός τών Αγγέλων, τών θλιβομένων η χαρά, Χριστιανών η προστάτις, παρθένε Μήτηρ Κυρίου, αντιλαβού μου καί ρύσαι, τών αιωνίων βασάνων.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Αγίας Μυροφόρου καί Ισαποστόλου Μαρίας τής Μαγδαληνής.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι μάρτυρες

Μύρα προσεκόμισας Χριστώ, τεθειμένω μνήματι, καί τοῖς νεκροῖς τήν ἀνάστασιν, πάσιν ἐμπνέοντι, καί ἰδούσα τούτον, πρώτη προσεκύνησας, Μαρία θεοφόρε δακρύουσα, Διό ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Σταυρῶ καθηλούμενον Χριστόν, καθορώσα ἐκλαιες, Μαγδαληνή καί ἐκραύγαζες, Τί τό ορώμενον, ἡ ζωή πῶς θνήσκει, καί ἡ κτίσις βλέπουσα κλονεῖται, καί φωστήρες σκοτίζονται; Διό ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Επλήσθης συνέσεως πολλῆς, ἀληθοῦς τε γνώσεως, ἐν τῷ συνεῖναι τῷ κτίσαντι, Μαρία ἐνδοξε, καί αὐτοῦ τά πάθη, καί τήν συγκατάβασιν, ἐκήρυξας λαοῖς παναοίδιμε, Διό ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'
Ανατολίου

Πρῶτη Κατιδούσα τήν θείαν Ἀνάστασιν, Μαρία ἡ Μαγδαληνή, τού πρώτου τῶν ἀγαθῶν αἰτίου, τού τήν ἡμετέραν εὐσπλάγχχνως φύσιν Θεώσαντος, πρώτη καί ευαγγελίστρια ἐδείχθης, βοῶσα τοῖς Ἀποστόλοις, Τήν αθυμίαν ἀποθέμενοι, τήν εὐθυμίαν ἀναλάβετε, καί δεύτε κατοπτεύσατε Χριστόν ἐξαναστάντα, καί κόσμῳ παρέχοντα τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ουδεῖς προστρέχων ἐπὶ σοί, κατησχυμμένος ἀπό σοῦ ἐκπορεύεται, ἀγνή Παρθένε Θεοτόκε, ἀλλ' αἰτεῖται τήν χάριν, καί λαμβάνει τό δῶρημα, πρὸς τό συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον
Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Η πάναγνος ως ειδέ σε, επί Σταυρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα, ανεβόα μητρικώς, Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονειδιστον;

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'
Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Χριστοῦ φανέντος τοῖς ἰχνεσιν, ακολουθούσα σεμνή, καί αὐτόν θεραπεύουσα, γνώμης προθυμότητα, Μυροφόρε ευθύτητι, οὐδέ θανόντα τούτον κατέλιπες, ἀλλ' ἀπελθούσα μύρα σὺν δάκρυσιν, τούτῳ προσήνεγκας, συμπαθῶς πανεύφημε, ὅθεν τήν σήν, μνήμην τήν πανίερρον, πανηγυρίζομεν.

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Σύ ὦ Μαρία υπέρλαμπρε, βλέψαι ποθοῦσα ζωήν, νεκρωθεῖσαν ἐν μνήματι, νυκτός παραγένονας, καί Ἀγγέλων ἀκήκοας, καθῶς προέφη, Χριστός ἐγήγερται, Σπουδῇ τοῖς τούτου, Μαθηταῖς φάσκουσα, καί τήν κατήφειαν, ἐκ ψυχῆς ἀπώσασα, ἀντί κλαυθμοῦ, χαράν ἀνεκλάλητον, σεμνή ἀνείληφας.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραὴλ αὐτός δώσει δύναμιν καί κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ὁ Θεός.

Σήμερον πιστοὶ γηθόμενοι, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῇ σῇ, Μυροφόρε δοξάζομεν τόν σέ νῦν δοξάζοντα, υπεράγαθον Κύριον, ὃν ἐκδυσώπει, ἀπαύστως πάνσεμνε, αἰωνιζούσης, δόξης τυχεῖν ἡμᾶς, καί τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἀγίων ἔχουσα τήν πρὸς αὐτόν, παρρησίαν πάντοτε, θεομακάριστε.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Βύζαντος

Τῷ ἐκουσίῳ πτωχεύσαντι τήν πτωχείαν τήν ἐμήν, υπερβολή εὐσπλαγχνίας, Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, ὡς μαθήτρια πιστῶς διακονήσασα, ἐπὶ ξύλου ταθέντα, καί τάφῳ συγκλεισθέντα, κατιδούσα ἐβόα δακρυρροοῦσα, τί τό ξένον θέαμα; ὁ νεκροῦς ζωοποιῶν, πῶς νεκρὸς λογίζεται; Ποία μύρα κομίσω, τῷ ἀπαλλάξαντί με δυσωδίας τῶν δαιμόνων; Ποία δάκρυα χέω, τῷ δακρύων τήν ἐμήν μεταμφιάσαντι προμήτορα; Ἀλλ' ὁ τοῦ σύμπαντος Ἄναξ, ὡς Παραδείσου φύλαξ φανείς, δροσισμῷ τῶν αὐτοῦ ῥημάτων τόν καύσωνα ἀφανίζει, λέξας πρὸς αὐτήν, Τοῖς ἀδελφοῖς μου πορευθεῖσα, εὐαγγέλια χαράς ἀναβόησον, Ἀναβαίνω πρὸς τόν Πατέρα μου, καί Πατέρα ὑμῶν, καί Θεόν μου καί Θεόν ὑμῶν, ὅπως παράσχῃ τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Τά ουράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καί ἡμεῖς δοξολογούμεν, τήν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τί υμάς καλέσωμεν

Ἄρνα ἡ ἀμνάς ὡς εἰώρακεν, ἐπὶ ξύλου ἠπλωμένον, ἐκουσίως σταυρικοῦ, ἀνεβόα μητρικῶς, οδυρομένη ἐν κλαυθμῷ, Υἱέ μου, τί τό ξένον τοῦτο θέαμα; ὁ πᾶσι, τὴν ζωὴν νέμων ὡς Κύριος, πῶς θανατοῦσαι μακρόθυμε, βροτοῖς παρέχων ἀνάστασιν, Δοξάζω σου, τὴν πολλὴν Θεέ μου συγκατάβασιν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Χριστῷ τῷ δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου τεχθέντι, Σεμνὴ Μανδαληνὴ, ἠκολούθεις Μαρία, αὐτοῦ τὰ δικαιώματα, καὶ τοὺς νόμους φυλάττουσα, ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, εορτάζοντες, ἀνευφημούμεν σε πίστει, καὶ πόθῳ γεραίρομεν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καὶ τῆς Ἀγίας ὁ παρών, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὴν Μαγδαληνὴν Μαρίαν μέλπῳ πόθῳ.
Θεοφάνους.

Ὠδὴ α' Ἦχος πλ. δ' Υγρὰν διοδεύσας

Ταῖς θεαῖς ἐμπρέπουσα καλλοναῖς, καὶ φωτοχυσίαις, λαμπομένη ταῖς θεϊκαῖς, τὴν ἀμαυρωθεῖσάν μου καρδίαν, ταῖς σαῖς πρεσβείαις Μαρία καταύγασον.

Ἠγίασέ σε Λόγος ὁ τοῦ Πατρός, πνευμάτων κακίας, λυτρωσάμενος ἐμφανῶς, ὡ μαθητευθεῖσα χαρισμάτων, τοῦ παναγίου πεπλήρωσαι Πνεύματος.

Ναμάτων πλησθεῖσα ζωοποιῶν, πηγῆς ἐξ ἀφθόνου, τοῦ δι' οἶκτον ἐπὶ τῆς γῆς, φανέντος Δεσπότης ἀμαρτίας, τα θολερὰ ἀπεξήρνας ρεύματα.

Θεοτοκίον

Μητέρα τοῦ φύσει Δημιουργοῦ, ὑμνοῦμέν σε Κόρη, καταλλάξασαν τῷ Θεῷ, προσκρούσασαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, Θεογεννήτορ πανάμωμε Δέσποινα.

Ὠδὴ γ' Ουρανίας ἀψίδος

Ἀγαπήσασα πρῶτον, τῶν ἀγαθῶν αἴτιον, τό τὴν ἡμετέραν εὐσπλαγχνῶς φύσιν Θεώσαντα, κατηκολούθησας, αὐτῷ προθύμως Μαρία, τοῖς αὐτοῦ ὑπεῖκους, θείοις προστάγμασι.

Γεγηθυῖα τόν τάφον, τοῦ Λυτρωτοῦ ἐφθασας, πρώτη κατιδούσα θεῖαν Κόρη Ἀνάστασιν, εὐαγτην γελίστρια, ὅθεν ἐδείχθης βοῶσα, ὁ Χριστός ἐγήγερται, χείρας κροτήσατε.

Θεοτοκίον

Διασώζει με Λόγος, ο σαρκωθείς Πάναγνε, σού εκ των πανάγων αιμάτων, πλούτω χρηστότητος, λύων απόφασιν, τής παλαιάς καταδίκης, όν απαύστως αίτησαι, σώσαι τήν ποιήμνην σου.

Ο Ειρμός

«Ουρανίας ασίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τώ πτωχεύσαντι Λόγω υπερβολή, ευσπλαγχνίας Μαρία Μαγδαληνή, σαφώς ως μαθήτρια, αληθώς διηκόνησας, καθορώσα δέ τούτον, Σταυρώ αναρτώμενον, καί εν τάφω τεθέντα, εθρήνεις δακρύουσα, Όθεν σε τιμώμεν, καί τήν σήν εκτελούμεν, εν πίστει πανήγυριν, Μυροφόρε αιίδιμε, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καί μόνην εν γυναιξί, σέ ασπύρως τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι μακαρίζομεν, γενεαί τών ανθρώπων, τό γάρ πύρ εσκήνωσεν, εν σοί τής θεότητος, καί ως βρέφος θηλάζεις, τόν Κτίστην καί Κύριον, όθεν τών Αγγέλων, καί ανθρώπων τό γένος, αξίως δοξάζουσι, τό πανάγιον τόκον σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς Προσκυνούσιν αξίως, τόν τόκον σου Άχραντε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ καθορώσά σε Ιησού, η Παρθένος καί Μήτηρ σου εν κλαυθμώ, εβόα δακρύουσα, Οίμοι! Τέκνον γλυκύτατον, πώς σε επί ξύλου, αδίκως ανήρτησαν, τών Εβραίων παίδες, οι όντως αχάριστοι! Όμως ως οικτίρμων, ταύτα πάσχεις Υιέ μου, Θεέ ανεξίκακε, πολυέλεε Κύριε, τή σαρκί ως ηυδόκησας, ίνα σου τό πλάσμα δεινής, εκ δουλείας ρύση τού αλάστορος, Διό υμνώ σου τήν άκραν, Λόγε συγκατάβασιν.

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Ανενόχλητον φέρουσα, κόσμου ματαιότητος τήν διάνοιαν, τώ ελθόντι κόσμον άπαντα, διασώσαι πλάνας διηκόνησας.

Λελουμένη τοίς δάκρυσι, τάφον τής ζωής προφθάσασα Άγγελον, εθεάσω καταγγέλλοντα, τού Χριστού Μαρία τήν Ανάστασιν.

Η καρδιά σου άμωμος, εν τοίς διΚαιώμασι Χριστού γέγονε, καί αυτόν μόνον επόθησας, τόν ωραίον κάλλει Αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Νυσταγμώ αμελείας με, ύπνος αμαρτίας Κόρη υπέλαβε, τή αγρύπνω ικεσία σου, διανάστησόν με προς μετάνοιαν.

Ωδή ε'
Ἴνα τί με απώσω

Ἡ προμήτωρ τὸν ταύτην, λόγοις δελεάσαντα καὶ εξοικίσαντα, Παραδείσου πάλαι, καθορώσα ποσὶ συμπατούμενον, ιερῶν γυναιῶν, γνώμην ἀνδρείαν κεκτημένων, σὺν αὐταῖς αἰωνίως ἀγάλλεται.

Νεκρωθέντι καὶ τάφῳ, ἐπανακλιθέντι τῷ πᾶσι ζωὴν ἐμπνέοντι, τετρωμένη πόθῳ, τῆς γλυκείας αὐτοῦ ἀγαπήσεως, προσκομίζεις μύρα, Μαγδαληνὴ σεμνὴ Μαρία, καὶ δακρύων προχέεις ἀρώματα.

Μετὰ Πάθος τό θεῖον, μετὰ τὴν φρικτὴν τοῦ Σωτήρος Ἀνάστασιν, διαθέεις λόγον, πανταχοῦ τὸν σεπτὸν διαγγέλλουσα, καὶ πολλοὺς ζωογρούσα, ἀπατηθέντας ἀγνωσία, ὡς τοῦ Λόγου Μαθήτρια ἐνδοξε.

Θεοτοκίον

Ἀνορθεῖ με πεσόντα, πρὸς τῆς ἀμαρτίας πολύπλοκα βάραθρα, ὁ ἐκ σοῦ τεχθῆναι, εὐδοκήσας δι' ἀμέτρον ἔλεος, Παναγία Κόρη, ὃν ἐκδυσώπει πάσης βλάβης, λυτρωθῆναι τοὺς πίστει υμνοῦντάς σε.

Ωδή ς'
Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Ρημάτων σου δροσισμῷ, τῆς αθυμίας τὸν καύσωνα, ἐξήρας τῶν Μαθητῶν, Σεμνὴ ὡς ἐβόησας, ὁ Χριστὸς ἐγήγερται, ἡ ζωὴ ἐφάνη, ὁ φαῖδρός ἤστραψεν ἥλιος.

Ἰδοῦ σου ἡ φωταυγὴς, Μαρία, μνήμη ἐξέλαμψε, φωτίζουσα τοὺς πιστῶς, ἐν ταύτῃ υμνοῦντάς σε, καὶ σκότος διώκουσα, πονηρῶν δαιμόνων, ἐπηρείας ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ἀγίασμα νοητόν, καὶ ἀψαυστον ἱλαστήριον, λυχνία φωτοειδής, ὠράθης καὶ γέφυρα, πρὸς Θεὸν μετάγουσα, τοὺς υμνολογούντας, Θεοτόκον σε πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλὰ γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος δ'
Ὁ υψωθείς

Ὁ υπερούσιος Θεὸς ἐν τῷ κόσμῳ, μετὰ σαρκὸς ἐπιφοιτῶν Μυροφόρε, σέ ἀληθὴ Μαθήτριαν προσήκατο, ὅλην σου τὴν ἔφεσιν, πρὸς αὐτὸν κεκτημένην, ὅθεν καὶ ἰάματα, ἀπετέλεσας πλείστα, καὶ μεταστάσα νῦν ἐν οὐρανοῖς, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκάστοτε.

Ὁ Οἶκος

Τό φῶς τοῦ κόσμου ὁ Χριστὸς, ἀνύστακτον ἰδὼν σου, τῆς πίστεως τό ὄμμα, ἀγάπης τε τό φίλτρον τό ἀναπόσπαστον Σεμνὴ, πρώτη ἐμφανίζει ἐαυτὸν σοι,

αναστάς εκ τού μνημείου, ώκιστα ελθούση μετά μύρων, καί προσιούση σύν δάκρυσιν τώ απροσπελάστῳ, καί αὐτός σοι ἀμειβόμενος, τήν τοῦ Πνεύματος θεῖαν ἐνέργειαν δωρεῖται, καί τῆς πρὸς τόν ἀναρχόν Πατέρα ἀνόδου ἐμφανίζει σοι βουλήν, καί πέμπει δέ σε, θεῖα εὐαγγέλια τοῖς κατεπτηχόσι Μύσταις τῆς αὐτοῦ ἐγέρσεως ἀπαγγεῖλαι, Διό μεγίστην πρὸς αὐτόν ἔχουσα παρρησίαν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκάστοτε.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΚΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μυροφόρου καί Ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς.

Στίχοι

- Αφαῖς αὐλοῖς ἀπτεταί σου, Χριστέ μου,
- Μή μου, πρὸς ἣν ἔφησας, ἀππου, Μαρία.
- Δευτερίῃ Μαρίῃ μύσεν εἰκάδι Μαγδαληνῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἁγίας οἰσιμάρτυρος Μαρκέλλης.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Παῖδες Εβραίων

Νόσους ἐδίωξας ποικίλας, συνεργούντά σοι, τόν Λόγον κεκτημένη, ὡς παρίστασαι νύν, βοῶσα Μυροφόρε, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μόνῃ κατείδες πρό τῶν ἄλλων, τήν ζωὴν ἡμῶν, Χριστόν ἐγηγερμένον, κηπουρόν δέ αὐτόν, ὑπέλαβες βοῶσα, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἐστησας ρύμην τοῦ θανάτου, τόν ἀθάνατον Θεόν ὡς συλλαβούσα, καί τεκούσα Ἀγνή, ὡς πάντες μελωδούμεν, Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπός τῆς σῆς κοιλίας.

Ὡδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Λαμπροφανής ὁ βίος σου, ταῖς αὐγαῖς ἀστραπτόμενος, ὡς Μαγδαληνῇ, τῶν ἐναρέτων πράξεων, τοῦ θεοῦ κηρύγματος, τῆς πρὸς τό θεῖον νεύσεως, καί μαρμαρυγαῖς, τῆς πρὸς τόν Κτίστην ἀγάπης, ὡς μέλπεις σύν Ἀγγέλοις, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πρὸς τῷ Σταυρῷ παρίστασαι, καθορώσα τήν ἀδίκον, ἐνδοξε σφαγὴν τοῦ ἐαυτὸν κενώσαντος, δι' ἄφατον ἔλεος, καί στεναγμοῖς καί δάκρυσιν, περιαντλουμένη, τί τό ξένον ἐβόας, Μαρία τοῦτο θαῦμα; πῶς νεκρούται καί θνήσκει, ὁ θάνατος νεκρώσας, ζωὴν ὑπάρχων φύσει;

Θεοτοκίον

Ὡς τοῦ Θεοῦ μητέρα σε, ὁμοφρόνως δοξάζομεν, καί τῶν ποιημάτων,
υπερτέραν Πάναγνε, ἐν σοί γάρ κατάκριμα, τό ἐξ Ἀδάμ ἠφάνισται, καί ἡ
ἀπωσθείσα, ὡκειώθη ἀνθρώπων, οὐσία μελωδούσα, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός
υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐπλαπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ Τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν
εμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τῷ
Δημιουργῷ, καί Λυτρωτῇ ἀνεβόα, Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός
υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ

Πρὸς θεῖαν μετετέθης νῦν χαρμονήν, Παραδείσου πρὸς πλάτος ευρύχωρον,
πρὸς νοητάς, καί υπερκοσμίους διαμονάς, ὅπου οσίων τάγματα, ἦχος ἐνθα
πέφυκε καθαρός, λαμπρῶς εορταζόντων, Μαρία Μυροφόρε, διό σε πάντες
μακαρίζομεν.

Οὐδέν προετιμήσω τῶν ἐπὶ γῆς, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἀγαπήσεως, ἀλλὰ
αυτοῦ, μόνου τετρωμένη ταῖς καλοναῖς, καί ταῖς ἀμέσως Πάνσεμνε,
ἐπιπεμπομέναις μαρμαρυγαῖς, τοῖς, ἴχνεσι τοῖς τούτου, ἐβόας ἐπομένη, Σέ
μεγαλύνω πολυέλεε.

Θεώσεως τυχούσα θεοποιού, καί χειμάρρουν τρυφῶσα τῆς χάριτος, καί
αμοιβάς, πόνων δεχομένη θεαρχικῶς, καί Ἀποστόλων τάγμασι,
συναριθμουμένη Μαγδαληνή, μαθήτρια τοῦ Λόγου, τοὺς πόθῳ σε τιμώντας,
σαῖς ἱκεσίαις διαφύλαττε.

Θεοτοκίον

Ὡς μήτηρ τοῦ παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν, ψυχοφθόρων παθῶν με διάσωσον, ὡς
συμπαθῆς, λύσον τῶν πταισμάτων μου τὰς σειράς, ὡς ἀγαθὴ ἀγάθουνον, νῦν
κεκαμωμένην μου τὴν ψυχὴν, δαιμόνων ἐπηρείαις, Παρθένε Θεοτόκε, ἵνα
ὑμνῶ σε τὴν πανάμωμον.

Ὁ Εἰρμός

«Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καί τῆς γῆς κατεπλαγῇ τὰ πέρατα, ὅτι Θεός,
ὥφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καί ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα
τῶν οὐρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι
μεγαλύνουσι».

Εξαποστειλᾶριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Μαρία κυριώνυμε, καί τοῦ Χριστοῦ Μαθήτρια, σὺν ταῖς λοιπαῖς Μυροφόροις,
καί τῇ Παρθένῳ Μαρίᾳ, καί μόνῃ θεομήτορι, ἀπαύστως καθικέτευε, τὸν
σταυρωθέντα Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν Μυροφόρε, τῶν σέ τιμώντων ἐκ πόθου.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Φωκά.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Αθλητικῶν ἐξ αιμάτων, κρατήρα πλήσας πιστοῖς, ἰάσεις ἐπαρδεύει, καί τας νόσους ἐλαύνει, Φωκάς ὁ χριστομάρτυς, ἐν ὑψηλῷ, μαρτυρίας κηρύγματι, πάντα καλῶν, οἱ διψῶντες δεύτε πιστῶς, ποταμούς χαρίτων δρέψασθε.

Τῆς αθεΐας τήν πλάνην, θεία ἐνστάσει σου, πολυθεΐας ζάλην, τῆς Τριάδος δυνάμει, Φωκά μάρτυς ἐκτρέψας, ξίφους ἀκμήν, τού πυρός τε τήν ἐκκαυσιν, καί νιφετούς τῶν βασάνων βέλη σαφῶς, ὡς νηπίων ἐκαρτέρησας.

Τού ζωοδότου σύ κήρυξ, Θεοῦ γενόμενος, τυράννων καθαιρέτης, Αθλητά ἀνεδείχθης, καί θεῖος ἀθλοφόρος, ὅθεν ζωήν, τῷ ἀθανάτῳ πιστούμενος, πρὸς τήν ἀνέσπερον ἔβης μαρμαρυγὴν, τού Θεοῦ Φωκά μακάριε.

Δόξα... Ἦχος δ'

Εκ βρέφους ἐγένου τού Κυρίου ἐραστής, Φωκά παμμακάριστε, ἱερομάρτυς σοφέ, τό γάρ ὄπλον τού Σταυροῦ ἐπ' ὤμων ἀράμενος, ἀκλινῶς ἐπορεύθης τήν ὁδόν τῆς ἀληθείας, δι' ἧς τῶν Ἀγγέλων υφέστιος γέγονας, δαιμόνων ἀντίπαλος, καί τού κόσμου πρεσβευτής, ὠφθης διαπρύσιος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ παντοίων κινδύνων τούς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τήν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ὡς ἐώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καί Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, ἐξεπλήττετο, καί ἀτενίζουσα ἔλεγε, Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλά δέομαι, Μή με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλά σπεύσον ἀναστήναι, συνανιστῶν τούς προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος, καί θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τήν πράξιν εὔρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν, διὰ τούτο τόν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν, καί τή πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, ἱερομάρτυς Φωκά, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τας ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τού Αγίου ο

παρών, ού η Ακροστιχίς (άνευ τών Θεοτοκίων).

Φωκάς ο Φωστήρ πάσιν εκλάμπει χάριν.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Θαλάσσης, τό ερυθραίον

Φωτός σε, τῆς θεϊκῆς κατηύγασαν ακτίνες, Ἐνδοξε, υπερφυοῦς προνοίας ἐξ αὐτῶν, τῶν ωδίνων μακάριε, διό φωστήρ υπέρλαμπρος, Φωκά ἐδείχθης ἐν τοῖς πέρασιν.

Ὡς φοῖνιξ, υψιτενῆς ἀνέδραμες, ἐκ βρέφους ἐνδοξε, τῶν ἀρετῶν εἰς ὕψος νοητόν, καί καρπούς τοὺς τῶν ἀθλῶν σου, πληθύνας κατεγλύξανας, πάντα μεθέξει τῶν θαυμάτων σου.

Καθεῖλες, τά τῶν βωμῶν ἰδρύματα, τῆς αθεότητος, τῇ μηχανῇ τῶν λόγων σου Σοφέ, καί Χριστοῦ διετήρησας, τὴν Ἐκκλησίαν ἀσειστον, κατοχυρώσας τοῖς διδάγμασιν.

Ἀφ' ὕψους, τῆς ἀπονοίας ἐρριψας, νοῦν υπερέφανον, ἐν τῇ ἀπλῇ τῶν λόγων καθελῶν, τούτον χάριτι Ὅσιε, καί κατ' αὐτοῦ τά τρόπαια, ἀθλητικαῖς νίκαις κεκλήρωσαι.

Θεοτοκίον

Γεννήτωρ, ἐν Παραδείσῳ γέγονε, φθόνος θανάτου βροτοῖς, ὃν γεννηθεῖς Πανάχραντε ἐκ σοῦ, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ καί Πατρός, μετ' ἡχοῦ ἐξηφάνισεν, ἀθανασίαν δούς τῷ γένει ἡμῶν.

Ωδή γ'
Ευφραίνεται ἐπὶ σοί

Συνήρμοσας τῶν πιστῶν, τὴν συμφωνίαν εἰς Χριστοῦ αἰνεσιν, καί αθεΐας φωνάς, Μάρτυς τῇ ἐνστάσει συνέχεας.

Ὁ πόθος σε τοῦ Θεοῦ, τῶν ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν εἰλκυσε, καί νοεραῖς τάξεσιν, ἐν σαρκὶ ἀθλούντα ἠρίθμησεν.

Φωτίσας ταῖς ἀστραπαῖς, τῶν σῶν θαυμάτων τοὺς πιστοὺς, ἐσβέσας, τῆς αθεΐας πυρσοῦς, ἐν τοῖς ὄμβροις Μάκαρ τῶν λόγων σου.

Ὡς χρώμασι φαεινοῖς, ἱερωσύνης τὴν στολὴν ἐβάψας, ἀθλητικοῖς αἵμασι, καί Χριστῷ φωτὶ ἱεροῦργησας.

Θεοτοκίον

Ερράγη τό τῆς ἀράς, ἡμῶν μεσότοιχον ἀγνή Δέσποινα, τῷ υπέρ νοῦν τόκῳ σου, καί τῇ θεῖα φύσει συνήφθημεν.

Ὁ Εἰρμός

«Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ, κράζουσα, Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Θυσίαν αναίμακτον, Χριστῷ προσφέρων Φωκά, θυσίαν προσήνεγκας,
σαυτὸν δι' αἵματος, Ιεράρχα θεόληπτε, ὅθεν ἐν ευφροσύνῃ, αυλιζόμενος
Πάτερ, μνήσθητι τῶν ἐν πίστει, εκτελούντων τὴν θεῖαν, καὶ εὐσημον ἡμέραν
τῆς σῆς ἀθλήσεως.

Θεοτοκίον

Ἡ μόνη κυήσασα, τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός, ἡ μόνη κοσμήσασα, τὴν
ἀνθρωπότητα, τῷ τόκῳ σου Πάναγνε, ρύσαί με τῶν παγίδων, τοῦ δολίου
Βελίαρ, στήσόν με ἐπὶ πέτρᾳ, τῶν Χριστοῦ θελημάτων, αὐτὸν εκδυσωπούσα
αεὶ, ὃν ἐσωμάτωσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Υψούμενος ὕψωσας, τοὺς πεπτωκότας ποτέ, ἐμέ δέ κατέβαλες, τῇ ἀνυψώσει
τῇ σῇ, ὦ φῶς τῶν ομμάτων μου, δέχου Υἱέ τό πάθος, δι' ἡμᾶς ἐκουσίως,
Φέρε Σταυρόν τοὺς Ἴηλους, καὶ τὸν Σπὸγγον τὴν Λόγχην, δι' ὧν τῆς ἀπαθείας
χάριν ἐβράβευσας.

Ὡδή δ'
Ἐπαρθέντα σε ἰδούσα

Σύ σαλεύουσας πελάγει τῆς ἀσεβείας, τὴν Ἐκκλησίαν εἰλκυσας, Φωκά εἰς
λιμένας, τοὺς τῆς ευσεβείας Χριστοῦ, ἀπαύστως κραυγάζουσας, Δόξα τῇ
δυνάμει σου Κύριε.

Τό γεῶδες ἐκτινάξας ζωῆς σαρκώδους, καὶ βιοτεύων ἐνδοξε, ἐν σαρκί
πορείαν, ἀῦλον διήνυσας, Φωκά, ὅθεν χάριτι, ἄγγελος ἐν σώματι πέφυκας.

Ἡ ἀκένωτος πηγή σε τοῦ Παρακλητοῦ, τῶν νοητῶν ἐπληρωσε, καὶ θείων
θαυμάτων, Ιεράρχα ἐνδοξε, καὶ πάσι προτέθεικε, ποταμὸν χαρίτων αείρυτον.

Θεοτοκίον

Ὡς παράδοξα καὶ ἄρρητα Θεοτόκε, τὰ τοῦ καινοῦ σου τόκου, ἀληθῶς
υπάρχει, ξένα καὶ παράδοξα, ἐν οἷς ἡ διάνοια, καὶ ὁ νοῦς ἠττάται πανάχραντε.

Ὡδή ε'
Σύ Κύριέ μου φῶς

Πορθήσας τὰ ἐχθροῦ, ὦ Φωκά ὄχυρώματα, δυνάμει τῇ τῶν θαυμάτων, τοὺς
ρυσθέντας Κυρίῳ, ὡς σκύλα προσεήνοχας.

Ἀντώθησας Σοφέ, κατὰ σοῦ τὰ πεμπόμενα, τοξεύματα εἰς καρδίας, τῶν
βαλλόντων, αὐτός δέ, ἐσώθης ἀπαράτρωτος.

Συνέθλασας Φωκά, κεφαλὴν τὴν τοῦ δράκοντος, πατήσας τούτον γενναίως,
τῇ ἐνθέῳ δυνάμει, τῆς στερρᾶς σου ἀθλήσεως.

Θεοτοκίον

Ρανάτῳ οὐρανός, ευφροσύνην καὶ χάριν ἐν γῇ, ἀνέδωκε νῦν γάρ αὕτη,

ευφροσύνην εις ύψος, τήν μόνην Θεομήτορα.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής

Ιλύος, καί βυθού αθεότητος Ἐνδοξε, τήν σήν ανείλκυσας ποίμνην, ἤν αποκαθάρας, υιοθεσίας, τῷ ὕδατι, πρὸς το φῶς το τῆς χάριτος ὕψωσας.

Νέφεσιν, ο τιθείς εαυτοῦ τήν επίβασιν, αεροδρόμω πορεία, σέ Φωκά εδόξασε τοῦ προφθάνειν, τούς αιτούντας, εν κινδύνοις θαλάσσης καί θλίψεως.

Ἐλυσας, συμπλοκάς τάς τοῦ ψεύδους καί ἔδησας, ματαιορρήμονας γλώσσας, τοίς τῆς αληθείας δεσμοίς θεόφρον, καί εν κόσμῳ, τόν τῆς πίστεως λόγον ἐκήρυξας.

Θεοτοκίον

Ενώσεως, ακηράτου καρπόν ανεβλάστησας, Θεοκυήτορ τῷ Κόσμῳ, αειζῶου πρόξενον αφθαρσίας, δεικνυμένης, τοίς εν πίστει καί πόθῳ τιμώσί σε.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οίκτον, εκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τή ΚΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ιερομάρτυρος Φωκά.

Στίχοι

- Φῶς Κυρίου, ἐνδοξε Φωκά, φωτίσαν,
- Σήν καρδίαν, ἔδειξε φωτός δοχείον.
- Εικάδι τή τριτάτῃ Φωκά νεκρός ἀμφεκομίσθη.

Μνήμη τῆς Οσίας Ἄννης, τῆς εν τῷ Λευκαδίῳ ἢ Λευκάτῃ.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου, Ιεζεκιήλ.

Στίχοι

- Ιεζεκιήλ ἐβράϊζε κἀν πόλῳ,
- Ἀδωναΐ βλέπω σε, φάσκων Κυρίῳ.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀπολιναρίου καί Βιταλίου, Ἐπισκόπων Ραβέννης, καί Ἀπολλωνίου Ρώμης, καί τῶν εν Καρχηδόνι επτά Μαρτύρων, καί Ἀνάμνησις τῶν εν Βουλγαρία τελειωθέντων Χριστιανῶν ἐπὶ Νικηφόρου τοῦ Βασιλέως.

Ταίς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδή ζ'

Εν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι

Καθηλωθέντα, τῷ τοῦ Χριστοῦ σε πόθῳ Μάρτυς σοφέ, πλήθη φοβερῶν

βασάνων καί απειλών, ου κατέσεισαν ουχ είλκυσαν, εκ γενναιότητος, τῆς πρὸς αὐτὸν συναφείας καί σχέσεως.

Λύτρον τῷ δόντι, υπέρ ημῶν τό αἷμα τό εαυτοῦ, αἷμα τό οικεῖον Μάρτυς ως προσφοράν, αντιδέδωκας καί έψαλλες, Ευλογητός εί ο Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Αποβαλόντα, δι' αρετῆς τό βάρος τό γεηρόν, θείοι τού Χριστοῦ σε, Άγγελοι Αθλητά, δι' αέρος μετεκόμιζον, αὐτοῦ προστάγματι, ως τό πρίν Αββακούμ συνιπτάμενον.

Θεοτοκίον

Άγγελοι είδον, Θεογεννήτορ ξένα τῷ τόκῳ σου, φύσιν τήν φθαρτήν τού γένους τού χοϊκού, πρὸς ακήρατον καί άφθαρτον, παλινδρομήσασαν, κατοικίαν καί δόξαν ουράνιον.

Ωδή η'

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Πύρ απαύστως έχων εν ψυχῇ, τό τῆς αγάπης Χριστοῦ, Φωκά μακάριε, τόν δρόμον άσχετον ήνυσας, πρὸς αὐτόν τόν δι' αθλήσεως δι' ής τυχών τού εφετού, σύν Ασωμάτοις βοάς, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Έρρει τών Ελλήνων τά σαθρά, πλάνης σεβάσματα, καί σεσιγήκασι, τῆς ματαιότητος άπασαι, αι διπλόαι καί τό ψεύδος αὐτών, ηλέγχθη γνώσει αληθεί, τών αθλοφόρων Χριστοῦ, κηρυττόντων, είναι σοφίαν Θεού ενυπόστατον.

Ισχύν απροσμάχητον Φωκά, περιζωσάμενος, Αγίου Πνεύματος, ακαταγώνιστον ένστασιν, καί άν δρεΐαν απερίτρεπτον, προπολεμών υπέρ τῆς σῆς, ποιμένης ενδέδειξαι, καί νικήσας, σύν τοίς Αγγέλοις υμνεΐς τόν τών όλων Θεόν.

Χάριν θείαν άφθονον Χριστός, σοί εδωρήσατο, Φωκά αοΐδιμε, τοίς εξαιτούσί σε άπασι, καταλλήλως παρεχόμενον, τās τών θαυμάτων δωρεάς, απαύστως κράζουσιν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ο φύσει απρόσιτος παντί, Υιός καί Λόγος Θεού, εν σοί σκηνώσας Αγνή, καί ενδυσάμενος άχραντε, τό ημέτερον ως εύσπλαγχνος, ώφθη ευπρόσιτος σαρκί, καί ανεστράφη ημίν, διά τούτο, πόθῳ πολλῷ σε υμνώ καί τιμώ καΐαινω.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκῳ έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παΐδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Λίθος αχειρόμητος όρους

Άρμα ως πυρίμορφον έχων, τὰς φωτοφόρους αρετάς σου, καί τήν τῶν αγώνων διφρεῖαν, πρὸς ουρανίους ἀνέπτῃς Ὅσιε, μονὰς ἐν αἷς κατέπαυσας, σὺν Ἀσωμάτοις αὐλιζόμενος.

Ρύσει τῆς ἐνθέου σοφίας, καί πλημμυρήσει τῇ τῶν λόγων, ἔλυσας τοῦ ψεύδους τὴν ὕλην, καί εὐσεβούντων ψυχὰς κατήρδευσας, καί καρποφόρους ἔδειξας, ἐνθέων ἔργων διὰ πίστεως.

Ἴδες τὴν υπέρφωτον αἴγλην, τὴν νοουμένην θεωρίαν, ἐν τῇ τῶν αγώνων σου πάλῃ, τοῦ ποθουμένου αγωνοθέτου Χριστοῦ, καί φθάσαι ταύτην ἔσπευσας, Μάρτυς τῷ τέλει τῶν ἀθλήσεων.

Νύν ως τρανοτέρως τὴν δόξαν, ἐνοπτριζόμενος τοῦ Κτίστου, υπέρ τῶν ἐκ πόθου Φωκά σε, ἀνευφημούντων αὐτὸς δυσώπησον, τοῦ μετασχεῖν τῆς κρείττονος, τούτου καί δόξης καί λαμπρότητος.

Θεοτοκίον

Ὑμνῶ σου τὴν χάριν Παρθένε, καί μεγαλύνω σου τὴν δόξαν, σὺ γάρ φωτισμός τῆς ψυχῆς μου, ὑπάρχεις ὄντως καί ἡ παράκλησις, τῶν σέ τιμώντων Δέσποινα, καί ἀνυμνούντων πάντων δούλων σου.

Ὁ Εἰρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος Χριστίνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Θείαις ἐπιγνώσεσι, τὴν καθὰ ράν σου διάνοιαν, καταυγάσας ὁ Κύριος, ἀγνοίας λυτροῦταί σε, βαθυτάτου σκότους, ἥλιος ὑπάρχων, δικαιοσύνης ἀληθοῦς, Μάρτυς Χριστίνα θεομακάριστε, ἐντεύθεν τὰ σεβάσματα, τῆς πονηρίας συνέτριψας, καί Χριστοῦ τὰ παθήματα, καρτερῶς ἐξεκόνισας.

Πόνους καρτερήσασα, τοὺς τῆς σαρκὸς πρὸς τὴν ἄπνον, μεταβέβηκας χαίρουσα, Χριστίνα ἀπόλαυσιν, ἐνθα γενομένη, καθωραϊσμένη, οἷά περ νύμφη ἐκλεκτή, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ πανεύφημε, τῶν πίστει τό μνημόσυνον, ἐπιτελούντων σου μέμνησο, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος, καί δεινῶν

απολύτρωσιν.

Ὡσπερ ωραΐσματα, τά τῆς σαρκός σου σπαράγματα, νυμφικῶς περιστέλλουσα, πορφύραν ἐξ αἵματος, λαμπρῶς βεβαμμένην, Μάρτυς ἐνεδύσω, καί τῷ νυμφίῳ σου Χριστῷ, πεποικιλμένη θείαις λαμπρότησι, Χριστίνα νύν παρίστασαι, περιχαρῶς τῆς Θεώσεως, απολαύουσα πάντοτε, σὺν Παρθένοις καί Μάρτυσι.

Δόξα... Ἦχος β'
Ανατολίου

Ὡς ἀλάβαστρον μύρου, τό αἷμά σου προσενήνοχας, τῷ σῷ νυμφίῳ Χριστῷ, Χριστίνα μάρτυς ἀθληφόρε ἀήτητε, ἀντάμειψιν δέ εἴληφας, στέφος ἀφθαρτον παρ' αὐτοῦ ἀξιάγαστε, ὅθεν τὸν θανόντα τοῖς δῆγμασι τῶν ἰοβόλων ὀφειν, τῷ ρήματί σου ζώντα ἡγείρας, τῇ ἐπικλήσει τοῦ παναγίου Πνεύματος, διό καί ουρανίων θαλάμων σε κατηξίωσεν, Ἰησοῦς ὁ φιλόανθρωπος, καί Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ Θεόν εἰς, σέ καταφεύγομεν, ὡς ἀρρηκτον τείχος καί προστασίαν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον
Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Πόνους, υπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ σου σταυρώσει ἀχραντε, ἔστενες δακρύουσα, καί ολολύζουσα, Οἶμοι! τέκνον γλυκύτατον, ἀδίκως πῶς πάσχεις, πάντας θέλων ρύσασθαι, τοὺς ἐξ Ἀδάμ γηγενεῖς; Ὅθεν, παναγία Παρθένε, σέ παρακαλούμεν ἐν πίστει, ἰλεων ἡμῖν τούτον ἀπέργασαι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος β'
Γεωργίου

Τῇ χριστωνύμῳ σου κλήσει, τὴν πράξιν κατάλληλον ἐδείξας ὡς ἀληθῆς, τῇ παρθενικῇ σου καθαρότητι, νυμφευθεῖσα τῷ Χριστῷ, εὐδοκία τοῦ Πατρός, καί συνεργεία τοῦ Πνεύματος, μαρτυρίου δέ παλαίσμασι στεροῖς, υπερήστραψας λαμπρότερον τῶν ἡλιακῶν ακτίνων, Διό ὡς θυσία καθαρὰ καί ἀμωμος, τῇ ουρανίῳ προσηνέχθης τραπέζῃ, τῶν Παρθένων καί Μαρτύρων ταῖς χορείαις εἰς αἰῶνας συνηδομένη, μεθ' ὧν αἰτήσαι χριστίνα φερώνυμε, δωρηθῆναι τοῖς τιμῶσί σε, εἰρήνην καί τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Χαίροις, ἦν ἐώρακέ ποτε, πύλην κεκλεισμένην ὁ βλέπων, θείῳ ἐν Πνεύματι, μόνος ἦν διώδευσε πάντων ὁ αἴτιος, Χαίρε ἐξοχὸν ἀκουσμα, παράδοξον θαύμα, Χαίρε στάμνε πάγχρυσε, τό μάννα φέρουσα, Σκέπη, καί ἀντίληψις πάντων, τῶν Χριστιανῶν χαίρε μόνη, κραταῖον προσφύγιον τῶν δούλων σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Βότρυν, τὸν παμπέπειρον ἀγνή, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ ἐκυοφόρησας, ξύλῳ ὡς ἐώρακας, τούτον κρεμᾶμενον, θρηνωδούσα ὠλόλυξες, καί ἐκραζες,

Τέκνον, γλεύκος εναπόσαξον, τό πάσαν μέθην Παθών, αίρον παντελώς
ευεργέτα, δι' εμού τής σέ τετοκυίας, σου τήν ευσπλαγχνίαν ενδεικνύμενος.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Η αμνάς σου Ιησού, κράζει μεγάλη τή φωνή, Σέ Νυμφίε μου ποθώ, καί σέ
ζητούσα αθλώ, καί συσταυρούμαι καί συνθάπτομαι τώ βαπτισμῷ σου, καί
πάσχω διά σέ, ως βασιλεύσω σύν σοί, καί θνήσκω υπέρ σου, ίνα καί ζήσω εν
σοί, αλλ' ως θυσίαν άμωμον, προσδέχου τήν μετά πόθου τυθεί, σάν σοι,
Αυτής πρεσβείαις, ως ελεήμων, σώσον τās ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τής Αγίας
ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Χριστού σε μέλπω τήν επώνυμον, Κόρη. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

Υγράν διοδεύσας

Χαίροις αθληφόρε πανευκλεής, η Μάρτυς οφθείσα, τού Σωτήρος ημών
Χριστού, Χριστίνα καί πάσαν εκλιπούσα, πατρών πλάνην καί ασέβειαν.

Ραγέντα καί κείμενον πρό ποδών, Κόρης αθληφόρου, καθορώντες τόν
δυσμενή, αίνον τώ Σωτήρι δώμεν πάντες, τώ νικηφόρον αυτήν αναδείξαντι.

Ιδείν τού νυμφίου τού καθαρού, κάλλος τό ωραίον, επεθύμησας καθαρώς,
όθεν θείοις άθλοις Αθληφόρε, περιφανώς σεαυτήν καθωραίίσας.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες Λόγον τόν τού Πατρός, σαρκί ενωθέντα, υπέρ λόγον Μήτηρ αγνή,
όν επιποθήσασα Χριστίνα, τού μαρτυρίου τό κλέος εκτήσατο.

Ωδή γ'

Σύ εί τό στερέωμα

Τείνασα τά όμματα, καί τήν διάνοιαν Ένδοξε, εις ουρανόν, διά τών κτισμάτων,
τόν σόν Κτίστιν επέγνωκας.

Όλβον αναφαίρετον, τήν πρός τόν Κύριον έσχηκας, πίστιν Σεμνή, όθεν τήν
πενίαν, τών ειδώλων κατέλιπες.

Ύμνον χαριστήριον, τώ ποιητή Χριστώ έμελπες, ξύλω δεινώς, Μάρτυς
προσδεθείσα, και ξεσμούς υποφέρουσα.

Θεοτοκίον

Στήσόν μου τόν τάραχον, τών λογισμών αγνή Δέσποινα, παύσον ψυχής,

πάσαν αθυμίαν, τόν Χριστόν η κυήσασα.

Ο Ειρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πεύμά μου».

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τό αἷμά σου Σεμνή, ὡς ἀλάβαστρον μύρου, ἐνήνοχας Χριστῷ, τῷ νυμφίῳ σου πόθῳ, ἀντάμειψιν δέ εἴληφας, παρ' αὐτοῦ ἀξιάγαστε, στέφος ἀφθαρτον, καί ἱαμάτων τήν χάριν, πάσαν φάλαγγα, ἀποσοβούσα δαιμόνων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Ελπίς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, ὄν ἔτεκες Θεόν, ὑπέρ νούν τε καί λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευε, σύν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δούναί ἄφεσιν, ἁμαρτιῶν ἡμῖν πάσι, καί διόρθωσιν, βίου τοῖς πόθῳ καί πίστει, αἰεὶ σε δοξάζουσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀσπίλος ἀμνάς, τόν ἀμνόν καί ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα, θρηνούσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα, Πῶς ἐνέγκω σου, τήν ὑπέρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καί τά ἐκούσια πάθη, Θεέ υπεράγαθε;

Ὠδή δ' Εἰσακήκοα Κύριε

Ενετρύφας ταῖς μᾶστιξι, θεαῖς ἡδομένη Μάρτυς χριστώνυμε, θεωρίαις τοῦ νυμφίου σου, καί αὐτοῦ τῷ κάλλει ἀτενίζουσα.

Μή ἐνέγκας τόν πόθον σου, τόν πρὸν τόν Χριστόν Χριστίνα ὁ δαίμων, σὸς πατήρ καί ἀθεώτατος, αἰκισμοὺς βασάνων ἐπηπείλει σοι.

Εκολλήθην ὀπίσω σου, πόθῳ τετρωμένη σῆς ἀγαπήσεως, νικηφόρον με ἀνάδειξον, ἐν τῷ πάσχειν Μάρτυς ἀνεκραύγαζες.

Λαμπρυνθέν σου τό πρόσωπον, ταῖς καλλοποιαῖς τῶν ἁθλῶν λαμπρότησι, ὠραιότητα ἀπέπεμπε, καί ἐνθέου δόξης ἀγαλλίασιν.

Θεοτοκίον

Προφητῶν σε ὁ ἐνδοξος, πάλαι Ἡσαΐας ῥάβδον ὠνόμασεν, ἄνθος φέρουσιν τόν Κύριον, Θεοτόκε Μήτηρ αἰσιπάρθενε.

Ὠδή ε' Ὁρθρίζοντες βούμέν σοι Κύριε

Ὡς ἄγγελον ἐν σώματι Μάρτυς, γεγεννημένην, οὐράνιοι Ἄγγελοι, τροφή Ἀγγέλων σε ἔτρεφον.

Τήν πέτραν τῆς ζωῆς οὐκ ἠρνήσω, Χριστίνα, ὅθεν πέτρα σε προσδήσαντες, ἐχθροὶ τοῖς ὕδασιν ἔρριψαν.

Ηρπάγης πρὸς τό ὕψος πετάσασα, ὥσπερ, τρυγών, πτεροῖς θείου
Πνεύματος, καί πρὸς τόν Κτίστην κατέπαυσας.

Θεοτοκίον

Νεκρόν τή αμαρτία γενόμενον, ζωασόν με, ζωὴν αναμάρτητον, ἀγνή Παρθένε
κυήσασα.

Ὡδή ς'

Τὴν δέησιν ἐκχεώ

Εθέλχθη σου καλλοναῖς ἡ Καρδία, γλυκυτάτου εραστοῦ Ἀθληφόρε, καί εἰς
οσμὴν, τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ἀναδραμούσα ἐκραύγαζες, Φλέγομαι τῷ
πόθῳ σου Παμβασιλεύ, καί ἀγάπη τή σή σφαγιάζομαι.

Πατέρα σε τόν ουράνιον Μάρτυς, ὁ γεννήτορ κατιδὼν ἀγαπῶσαν,
βαρβαρικήν, ἐπεδείξατο γνώμην, καί πολυτρόπῳ κολάσει υπέβαλε, τοὺς
ὅρους γάρ ὁ δυσσεβής, τῆς οἰκείας ἠγνόησε φύσεως.

Ὡς κρίνον ταῖς τῶν Μαρτύρων κοιλάσιν, ὡς ἡδύπνοον ἐξήνθησας ῥόδον,
μυρεψικήν, ἀποστάζουσα χάριν, καί τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐμύρισας,
Χριστῶνυμε Μάρτυς σεμνή, τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων συνόμιλε.

Θεοτοκίον

Νοήσαντες θεηγόροι Προφῆται, μυστηρίου σου Παρθένε τό βάθος,
προφητικῶς, προκατήγγειλαν θεῖῳ, καταλαμπόμενοι πόρρωθεν Πνεύματι,
Μητέρα σε παναληθή, τοῦ Δεσπότου τῶν ὅλων γενήσεσθαι.

Ὁ Εἰρμός

«Τὴν δέησιν ἐκχεώ πρὸς Κύριον, καί αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι
κακῶν ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καί ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καί δέομαι
ὡς Ἰνάς, Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθεὶς

Φωτοειδὴς περιστέρα ἐγνωρίσθης, ἔχουσα πτέρυγας χρυσάς, καί πρὸς ὕψος,
τῶν ουρανῶν κατέπαυσας Χριστίνα σεμνή, ὅθεν σου τὴν ἐνδοξον, εορτὴν
ἐκτελούμεν, πίστει προσκυνοῦντές σου, τῶν λειψάνων τὴν θήκην, ἐξ ἧς
πηγάζει πᾶσιν ἀληθῶς, ἰάμα θεῖον, ψυχῆς τε καί σώματος.

Συναξάριον

Τῇ ΚΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος Χριστίνης.

Στίχοι

- Τὴν Χριστίναν ἦνωσε Χριστῷ νυμφίῳ,
- Νύμφην ἄμωμον, αἷμα τοῦ μαρτυρίου.
- Εἰκάδι βλήτο τετάρτη Χριστίνα οἰξέσι πέλταις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ ἅγιοι Μάρτυρες Καπίτων, Υμέναιος καί Ερμογένης
ξίφει τελειοῦνται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'
Παῖδες Εβραίων

Ὑμνον τῷ παντῶν εὐεργέτῃ, τῷ παφλάζοντι πυρί προσομιλοῦσα, ἀνεβόας τῷ σὴν δροσίζοντι καρδίαν, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μόνου Θεοῦ τυχεῖν ποθοῦσα, οὐκ ἐφρόντισας μελῶν φλογιζομένων, οὐκ ἠρνήσω Χριστόν, Παρθένε μελωδοῦσα, Εὐλογητὸς εἰ κυριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅμβροις αἱμάτων σου τά ρεῖθρα, ἀπεξήρανας τῆς εἰδωλομανίας, ἐπομβρίζεις δέ νῦν, ἰάσεων πελάγη, Παρθενομάρτυς παύουσα, τὸν φλογμὸν τῶν παθημάτων.

Θεοτοκίον

Νόμους Παρθένε υπερβάσα, τοὺς τῆς φύσεως τῇ θεῖα σου συλλήψει, ὑπὲρ φύσιν Θεόν, ἐκύησας βοῶσα, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή η'
Επταπλασίως κάμινον

Κυμαινομένην θάλασσαν, πειρασμῶν καὶ κολάσεων, θεῖα κυβερνήσει, ἀβλαβῶς διέπλευσας, τὸν ὄφιν βυθίσασα, τῶν σὼν ἀγώνων Μάρτυς βυθῷ, ὅθεν Παραδείσου, τοὺς ἀκλύστους λιμένας, κατέλαβες βοῶσα, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅφιν δεινὸν ἐνέκρωσας, ζωτικοῖς ἀγωνίσμασι, καὶ τῶν προσευχῶν σου, ἐπωδαῖς ἀνήμερα, θηρία ἐκοίμισας, καὶ τῆς ἐκ τούτων βλάβης ἐκτός, ἔμεινας τῷ Κτίστη μελωδοῦσα Χριστίνα, Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρήματι ζῶντι ἡγείρας, τὸν θανέντα τοῖς δῆγμασι, Μάρτυς ἀθληφόρε, ἰοβόλων ὀφεινῶν, Χριστὸς γάρ τὸν θάνατον, καταπατήσας θεῖα ταφή, σοῦ τῶν προσευχῶν, καθυπακουεῖ Χριστίνα, πρὸς ὃν βοάς ἀπαύστως, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἡ κραταιὰ βοήθεια, τῶν πιστῶν, Αἰσιπάρθενε, ρύσαι με τῆς πλάνης, τοῦ δολίου δράκοντος, δεινῶς πολεμοῦντός με, καὶ ταπεινώσαι σπεύδοντος, σύ γάρ ἀπλανής, τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων, ὑπάρχεις ὁδηγία, τῶν βοώντων ἀπαύστως, Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τῷ Δημιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα, Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ωδή θ'
Κυρίως Θεοτόκον

Ιδεῖν κατηξιώθης, κατηγλαϊσμένη, καί μαρτυρίου στολαῖς εξαστράπτουσα, τόν σόν νυμφίον, Χριστίνα Μάρτυς πολύαθλε.

Ωραῖόν σου τό κάλλος, ὅπερ ἀγαπήσας, οὐκ ὑπέρ πάντας κάλλει ωραῖος Χριστός, ἐπουρανίων θαλάμων σέ κατηξίωσε.

Συνήφθης ἀσωμάτων, ἐνδοξε χορεῖαις, καί ἀθλητῶν οἰμηγύρει συντέταξαι, ὑπέρ ἡμῶν δυσωπούσα τόν Πανοικτίρμονα.

Ἡλίου λαμπροτέρα, ὥφθη σου ἡ μνήμη, μαρμαρυγαῖς χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, τοὺς σέ τιμώντας Χριστίνα καταφαιδρύνουσα.

Θεοτοκίον

Φιλάγαθε Παρθένε, τήν κεκακωμένην, ταῖς ἀμαρτίαις ψυχὴν μου ἀγάθουνον, καί αἰωνίου φλογός με ρύσαι πρεσβεῖαις σου.

Ὁ Εἰρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ὁμολογούμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἀσωμάτοις χορεῖαις σέ μεγαλύνοντες».

Εξαποστειλᾶριον
Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ

Ὡς εὐχρηστον καί τίμιον, τοῦ Δεσπότη σε σκεύος, Χριστίνα χρηματίσασαν, κατὰ χρέος Τιμῶμεν, ὑπήρξας γάρ ὡς ἀληθῶς, τῶν Μαρτύρων καύχημα, καί τῶν Παρθένων ἡ δόξα, ἰατὴρ τε δαψιλῆς, ἀνεδείχθης πρὸς Θεοῦ, τοῖς βρέφεσι τοῖς νηπίοις.

Θεοτοκίον

Γεραίρουσι τόν τόκον σου, Ἀσωμάτων αἱ τάξεις, χαράς γάρ τά ἐπίγεια, σὺ πεπλήρωκας μόνη, διό σε τήν πανάμωμον, οἱ πιστοὶ δοξάζομεν, ἐν ὕμνοις δοξολογούντες, φῶς γάρ σὺ τοῖς ἐν σκότει, ἐξανατέλλον ὡς ὀρθρος, ἀνέτειλας τῆς ἡμέρας.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ψάλλομεν Στιχηρά Ἰδιόμελα δ'.

Ἦχος δ' Βυζαντίου

Δοξάζομέν σου Χριστέ, τήν πολλήν εὐσπλαγχνίαν καί τήν ἀγαθότητα, τήν εἰς ἡμᾶς γενομένην, ὅτι καί γυναῖκες κατήργησαν τήν πλάνην τῆς εἰδωλομανίας, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου φιλάνθρωπε, Τύραννον οὐκ ἐπτοήθησαν, τόν δόλιον κατεπάτησαν, ἰσχύσαν δέ ὀπίσω σου ἐλθεῖν, εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον, πρεσβεύουσαι ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός

Ὅλβον λιπούσα πατρικόν, Χριστόν δέ ποθοῦσαι εἰλικρινῶς, δόξαν εὐράτο ἡ Μάρτυς, καί πλούτον οὐράνιον, καί τῇ παντευχίᾳ περιπεφραγμένη τῆς χάριτος, τῷ ὅπλῳ τοῦ Σταυροῦ κατεπάτησε τόν τύραννον, ὅθεν Ἄγγελοι τοὺς ἀγῶνας θαυμάζοντες, ἔλεγον, Πέπτωκεν ὁ ἐχθρός, ὑπὸ γυναικὸς ἡττηθεῖς,

στεφανίτις ανεδείχθη η Μάρτυς, καί Χριστός εις τούς αιώνας βασιλεύει ως Θεός, ο παρέχων τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Ο αυτός

Εθαυματούργησε Χριστέ, τού Σταυρού σου η δύναμις, ότι καί Χριστίνα η μάρτυς, αθλητικόν αγώνα ηγωνίσαστο, όθεν τό ασθενές τής φύσεως απορριψαμένη, γενναίως αντέστη κατά τών τυράννων, Διό καί τά βραβεία τής νίκης κομισαμένη, πρεσβεύει υπέρ τών ψυχών ημών.

Ο αυτός

Σταυρόν ως όπλον κραταιόν, Χριστίνα Μάρτυς κατέχουσα χερσί, τήν πίστιν ως θώρακα, ελπίδα θυρεόν, αγάπην τόξον, τών τυράννων τάς τιμωρίας ενίκησας ανδρείως, τών δαιμόνων τάς Πανουργίας κατήργησας ενθέως, τήν κεφαλήν δέ τμηθείσα, χορεύεις εν Χριστώ, αδιαλείπτως πρεσβεύουσα υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Τή παρθενική σου θελχείς ωραιότητι, ο Βασιλεύς τής δόξης Χριστός, ως αμώμητόν σε νύμφην εαυτώ ηρμόσαστο, συναφεία ακηράτω, Εν γάρ τώ θελήματι αυτού, παρασχόμενος τώ κάλλει σου δύναμιν, κατ' εχθρών τε καί παθών αήττητον έδειξεν, εγκαρτερήσασαν δέ αικίαις πικραίς, καί βασάνοις δριμυτάταις, διπλώ στέφει δισσώς σε κατέστεψε, καί παρέστησεν εκ δεξιών αυτού, ως βασίλισσαν πεποικιλμένην, Αυτόν δυσώπησον, Παρθενομάρτυς Χριστώνυμε, τοίς υμνηταίς σου δοθήναι σωτηρίαν, καί ζωήν, καί μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε οϊπιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγήν τών ψυχών ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Χαίροις ασκητικών

Λύτρον υπέρ ημών καί τιμήν, τό πανυπέρτιμον καί άχραντον αίμά σου, Χριστέ μου, ο πάντας θέλων, τής σωτηρίας τυχείν, κατεδέξω δούναι αναμάρτητε, Διόπερ ορώσά σε, προσηλωμένον η Μήτηρ σου, οδυρομένη, παρειάς κατεξαίνετο, Τέκνον, λέγουσα, ο αμνός ο πανάμωμος, κόσμον ο θέλων ρύσασθαι, τιμίω σου αίματι, εξ οφθαλμών μου πώς έδυσ, Σώτερ ο άδυτος ήλιος; ο πάσι παρέχων, φωτισμόν καί τήν ειρήνην, καί μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος α'

Κυπριανού

Μετά τών άνω ταγμάτων συνηριθμήθης ένδοξε, κόσμον λιπούσα, καί τόν Χριστόν ποθήσασα, Χριστίνα πανεύφημε, αιτούσα ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αμαρτωλών τάς δεήσεις προσδεχομένη, καί θλιβομένων στεναγμόν, μη παρορώσα, πρέσβευε τώ εξ αγνών λαγόνων σου, σωθήναι ημάς, Παναγία Παρθένε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ρομφαία διήλθεν, ὦ Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἐβλεψε, Χριστόν κρεμάμενον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, καὶ σπαράττει Δέσποτα, ὡς πάλαι Συμείων μοι προέφησεν, Ἀλλὰ ἀνάστηθι, καὶ συνδόξασον ἀθάνατε, τὴν Μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Καὶ ἡ λοιπὴ, Ἀκολουθία, τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Ζῆτει Απόστολον καὶ Ευαγγέλιον τῆς Δ' Δεκεμβρίου.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Κοιμήσεως τῆς Ἀγίας Ἄννης, Μητρός τῆς Υπεραγίας Θεοτόκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τὰ ἐπόμενα.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Μνήμην τελούντες Δικαίων, τῶν Προπατόρων Χριστοῦ, Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, τῶν παιδρῶν καὶ αγίων, δοξάζομεν ἀπαύστως, ὡδαῖς μυστικαῖς, τόν οἰκτίρμονα Κύριον, τόν ἀναδείξαντα τούτους εἰς τὴν ἡμῶν, σωτηρίαν ἀκλινεῖς πρεσβευτάς.

Ἡ πρώην ἀγονος στείρα, ἡ ἐκβλαστήσασα, τὴν ἀπαρχὴν τοῦ γένους, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, σήμερον μετέστη πρὸς τὴν ζωὴν, τὴν ἐκείθεν αἰτούσα Χριστόν, τοῦ δωρηθῆναι πταισμάτων τόν ἱλασμόν, τοῖς ἐν πίστει ἀνυμνοῦσιν αὐτόν.

Μνήμην Δικαίων τελούντες, σέ ἀνυμνούμεν Χριστέ, τόν παραδόξως Ἄνναν, ἐκ ζωῆς τῆς προσκαίρου, πρὸς ἀλήκτον καὶ θείαν, μεταστήσαντα νῦν, ὡς Μητέρα υπάρχουσιν, τῆς σέ τεκούσης ἀσπύρως υπερφυῶς, Θεοτόκου καὶ Παρθένου Μητρός.

Ἔτερα προσόμοια

Ἦχος ο αὐτός

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ἴδε φωταυγὴς πανήγυρις, καὶ παιδρὰ ἡμέρα, καὶ κοσμοχαρμόσυνος, ἡ κοίμησις ἡ σεπτὴ καὶ ἀξιέπαινος, τῆς Ἄννης τῆς ευκλεοῦς, ἐξ ἧς ἐτέχθη Ζωὴν ἡ κυήσασα, ἡ ἐμψυχὸς Κιβωτός, ἡ τόν ἀχώρητον Λόγον χωρήσασα, ἡ τῆς

αθυμίας λύσις, καί χαράς η πρόξενος, η παρέχουσα πάσι, τοῖς πιστοῖς τό μέγα ἔλεος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! η ζωῆς τήν πηγὴν, θαυμαστώσ κυήσασα, τήν μόνην ἐν γυναιξίν, εὐλογημένην Ἀγνήν, μεθίσταται ἐκ ζωῆς, τῆς ἐπικήρου πρὸς τήν ἀτελεύτητον, η Ἄννα η εὐκλεῆς, γήθεν ἀρθείσα πρὸς τὰ οὐράνια, συνευφραينوμένη δῆμοις, τῶν Ἀγγέλων σήμερον, ἥσπερ νῦν τήν ἁγίαν, εορτάζομεν πανήγυριν.

Σήμερον φαιδρὰν πανήγυριν, τῶν πιστῶν χορεΐαι, τῇ σεπτῇ κοιμήσει σου, τελούμεν πανευλαβῶς, ἐν θείῳ Πνεύματι, ἐφέστηκε γάρ ἡμῖν, τῶν ἱαμάτων ἀστράπτουσα χάριτας, καί φλέγουσα πονηρά, ἐν ἀερίων πνευμάτων συστήματα, καί φωταγωγούσα φρένας, τῶν πιστῶς υμνούντων σου, ἀξιάγαστε, Ἄννα, τήν σεβάσμιον μετάστασιν.

**Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. δ'
Ανατολίου**

Οἱ ἐξ ἀκάρπων λαγόνων, ράβδον ἁγίαν τήν Θεοτόκον βλαστήσαντες, ἐξ ἧς η σωτηρία τῷ κόσμῳ ἀνέτειλε, Χριστός ο Θεός, τό ζεύγος τό ἄμωμον, η ξυνωρίς η ἁγία, Ἰωακείμ καί Ἄννα, οὔτοι μεταστάντες πρὸς οὐρανίους σκηνάς, αὐτῶν θυγατρί, υπερασύν τῇ χράντῳ Παρθένῳ, μετ' Ἀγγέλων χορεύουσιν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεΐαν ποιούμενοι, οὐς καί ἡμεῖς συνελθόντες, εὐσεβῶς υμνούντες λέγομεν, οἱ διὰ τῆς θεόπαιδος καί πανάγνου Μαρίας, προπάτορες Χριστοῦ χρηματίσαντες, πρεσβευσάτε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν, τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καί τὰ
Αναγνώσματα.**

**Σοφίας Σολομώντος τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)**

Δίκαιοι εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι, καί ἐν Κυρίῳ ο μισθός αὐτῶν, καί η φροντίς αὐτῶν παρά Υψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τό βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καί τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρός Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καί τῷ βραχίονι υπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τόν ζήλον αὐτοῦ, καί οπλοποιήσῃ τήν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καί περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, οσιότητα, ὁξυνεῖ δέ ἀπότομον ὀργήν εἰς ρομφαίαν, συνεκπολεμήσῃ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καί ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν αλοῦνται, καί ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσῃ κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δέ συγκλύσουσιν ἀποτόμῳ. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καί λαίλαψ ἐκλικμήσῃ αὐτούς, καί ἐρημώσῃ πᾶσαν τήν γῆν ἀνομία, καί η κακοπραγία περιτρέψῃ θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καί σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καί γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρά Κυρίου η κράτησις ὑμῖν, καί η δυναστεία παρά Υψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, καί ου μή άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι, καί ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, καί η αφ' ημών πορεία σύντριμμα, οι δέ εισιν εν ειρήνη. Καί γάρ εν όψει ανθρωπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Καί ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται, ότι ο Θεός επείρασεν αυτους, καί εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν, αυτούς, καί ως ολοκαρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Καί εν καιρώ επισκοπήs αυτών αναλάμπουσι, καί ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν έθνη, καί κρατήσουσι λαών, καί βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τούς αιώνας. Οι πεπιοιθότες επ' αυτόν συνήσουσιν αλήθειαν, καί οι πιστοί εν αγάπη προσμενούσιν αυτώ, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος, εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται. Γήρας γάρ τίμιον ου τό πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δέ εστι φρόνησις ανθρωποις, καί ηλικία γήρως βίος ακηλίδωτος. Ευάρεστος Θεώ γενόμενος, ηγαπήθη, καί ζών μεταξύ αμαρτωλών, μετετέθη. Ηρπάγη, μή κακία αλλαγή σύνεσιν αυτού, ή δόλος απατήση ψυχήν αυτού, βασκανία γάρ φαυλότητος αμαυροί τά καλά, καί ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νούν άκακον. Τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς, αρεστή γάρ ήν Κυρίω η ψυχή αυτού, διά τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δέ λαοί ιδόντες καί μή νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία τό τοιούτον, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Εις τήν Λιτήν, Ιδιόμελα.

Έχος α'

Τήν απαρχήν τής ημών σωτηρίας, φαιδρώs η γεννήσασα, σήμεραν εκ γής μεθίσταται, Άννα η πανσεβάσμιος, Δεύτε ούν φιλέορτοι καί φιλόχριστοι, τά τών ασμάτων άνθη αναλαβόντες, πρόs αυτήν ανακράζωμεν, Σώφρον Άννα, μακαρία η κοιλία σου, η τήν Μητέρα τού Θεού Λόγου βαστάσασα, καί οι μαστοί σου ωραίοι, οίς αυ εθήλασας, καί γάρ αύτη τετην κούσα ασπόρως τόν ζωοδότην, σύν αυτώ ηξίωται βασιλεύειν, καί σέ νύν μεταστήσας, πρόs άληκτον καί θείαν ζωήν, τή Μητρί αυτού οικείν καί συναγάλλεσθαι κατηξίωσεν, Όθεν δυσωπούμέν σε, οι τελούντες τήν μνήμην σου Πιστώs, σύν αυτή πρεσβεύειν, τού σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Έχος β'

Δεύτε φιλοπάρθενοι πάντες, καί τής αγνείας ερασταί, δεύτε εορτάσωμεν Άννης τήν σεβάσμιον κοίμησιν, καί γάρ έτεκεν υπερφυώς τήν πηγγήν τής ζωής, Μαρίαν τήν θεόπαιδα, εξ ήs ετέχθη ο Λυτρωτής, ο φωτίζων, καί αγιάζων τās ψυχάς ημών.

Ο αυτόs

Τίς ο δήμος τών συναθροισθέντων παραγίνεται, εν τώ πανσέπτω ναώ τών Προπατόρων ευλαβώς; συγχάρητε κραυγάζοντες, μερόπων γένος σήμερον, ότι η Άννα από γής μεθίσταται πρὸς Κύριον, αὐτῷ παρεστῶσα, καί ἡμῖν αἰτούσα τοῦ δοθῆναι ἰλασμόν, τοῖς πίστει τελοῦσι ταύτης τήν κοίμησιν.

Ἦχος δ'

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, τήν τών Δικαίων μνήμην φαιδρῶς εορτάσωμεν, Ἰωακείμ καί Ἄννης τών Προπατόρων σήμερον, ὅτι ἔτεκον ὑμῖν τήν Μητέρα τοῦ Σωτήρος, Μαρίαν τήν αμώμητον, Ὅθεν πρὸς αὐτοὺς ανακράζωμεν, Ζεύγος αγιόλεκτον, ξυνωρίς αγία καί Θεοτίμητε, τόν ἐκ τῆς οσφύος ὑμῶν ἀνατείλαντα Χριστόν τόν Θεόν, αὐτόν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. α'

ὦ μακαρία дуάς, ὑμεῖς πάντων γεννητόρων υπερήρθητε, ὅτι τήν τῆς κτίσεως πάσης υπερέχουσαν ἐβλαστήσατε, ὄντως μακάριος εἰ Ἰωακείμ, τοιαύτης παιδὸς χρηματίσας πατήρ, Μακαρία ἡ μήτρα σου Ἄννα, ὅτι τήν Μητέρα τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐβλάστησας, Μακάριοι οἱ μαστοί, οἱς ἐθήλασας τήν γαλακτοτροφήσαν τόν τρέφοντα πᾶσαν πνοήν, ὃν δυσωπεῖν ἡμᾶς παμμακάριστοι αἰτούμεθα, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς

Χαίροις ἡ νοητὴ χελιδὼν, ἕαρ τῆς χάριτος ἡμῖν ἡ γνωρίσασα, ἀμέμπτως ἐν σωφροσύνῃ βιωσαμένη καλῶς, καί τῆς παρθενίας τό κειμήλιον σεμνῶς ὠδινήσασα, Θεοτόκον τήν ἄμωμον, Ἀμνάς τιμία, ἡ κυήσασα δάμαλιν, τόν ἐξαίροντα, ἀμνὸν κόσμου τὰ πταίσματα, Λόγον λόγῳ γεννήσασαν, τήν μόνην ἀπείρανδρον, Ἄννα προμήτορ Κυρίου, τοῦ σὲ ἐκ γῆς μεταστήσαντος, ὃν νύν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν δοθῆναι τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρέπει αἰνεσις.

Χαίροις πεποθημένη Θεῷ, ἐκλελεγμένη αγιότητος, λάμψεσι, τοῦ νόμου дуάς τιμία, ἡ τὰς ἐμφάσεις καλῶς, ἐν τῇ θεῇ χάριτι μεθαρμόσασα, Χριστόν τήν τεκούσαν, τόν ἀρχηγόν τῆς ζωῆς ἡμῶν, αὐτοὶ τεκόντες, Ἰωακείμ ὁ θεόληπτος, καί ἡ ἑνθεος, Ἄννα ἡ πανσεβάσμιος, λύχνοι οἱ ἀνατείλαντες, λαμπάδα τήν ἄσκιον, οἱ εὐθηνούντες τήν χάριν, τήν Θεοτόκον τήν ἀχραντον, μεθ' ἧς δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριοι πάντες οἱ φοβούμενοι τόν Κύριον.

Χαίροις εὐλογημένη ἡ γῆ, ἡ τήν θεόβλαστον τῷ κόσμῳ ἀνθήσασα, ἡ νόμῳ ἀδιαλείπτως, ἐμμελετώσα Θεοῦ, καί τήν χάριν πᾶσιν υπογράψασα, δεσμά τῆς στεριώσεως ἡ φυγούσα τῷ τόκῳ σου, καί τῷ θανάτῳ, τήν φθοράν ἀνταμείψασα, καί πρὸς ἑνθεον, μεταστάσα λαμπρότητα, Ἄννα θεομακάριστε, Προμήτορ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ φωτοφόρον λυχνίαν, τήν Θεοτόκον κυήσασα,

μεθ' ἧς εκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Δεύτε πάσα ἡ κτίσις, ἐν κυμβάλοις ψαλμικοῖς, ευφημήσωμεν Ἄνναν τήν θεόφρονα, τήν τό θεῖον ὅρος ἀποκυήσασαν ἐκ λαγόνων αὐτῆς, καί πρὸς ὀρη νοητά, καί Παραδείσου σκηνώματα, σήμερον μεταβεβηκυῖαν, καί πρὸς αὐτήν βοήσωμεν, Μακαρία ἡ κοιλία σου, ἡ βαστάσασα ἀληθῶς, τήν τό φῶς τοῦ κόσμου ἐνδόν ἐν κοιλία βαστάσασαν, καί οἱ μαστοί σου ωραῖοι, οἱ θηλάσαντες τήν θηλάσασαν Χριστόν, τήν τροφόν τῆς ζωῆς ἡμῶν, ὃν καθικέτευε τοῦ ρυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, καί προσβολῆς τοῦ ἐχθροῦ, καί σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ζωὴν τήν κυήσασαν, ἐκυοφόρησας, ἀγνήν Θεομήτορα, θεόφρον Ἄννα, διό πρὸς λήξιν οὐράνιον, ἐνθα ευφραينوμένων, κατοικία ἐν δόξῃ, χαίρουσα νύν μετέστης, τοῖς τιμῶσί σε πόθῳ, πταισμάτων αἰτουμένη, ἱλασμόν αἰμακάριστε.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ'

Τήν ωραιότητα

Ἡ ευκλεέστατος καί ἀξιέπαινος, Ἄννα ἡ ἐνθεος, καί πανσεβάσμιος, γήθεν ἀρθείσα ἐκ ζωῆς, προσκαίρου διαιωνίζει, εἰς ζωὴν ἀθάνατον, μετ' Ἀγγέλων χορεύουσα, σὺν τῇ θυγατρὶ αὐτῆς, καί ἀχράντῳ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ, πρεσβεύουσα ἀπαύστως σωθῆναι, τοὺς πίστει ταύτην μακαρίζοντας.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τὰς νόμου ἐντολάς, θεαρέστως τηρούσα, μητέρας Ἰσραὴλ, υπερήρας ἀπάσας, τήν μόνην αἰσιπάρθενον, Θεοτόκον κυήσασα, ἀγίολεκτε, Ἄννα Προμήτορ Κυρίου, μεταστάσα δέ, ἐκ γῆς πρὸς θεῖον νυμφώνα, Δικαίων ὑπέρκεισαι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Ο Ν' καί Οἱ Κανόνες

Κανών τῆς Θεοτόκου

Ἦχος πλ. δ' Ωδή α'
Ο Ειρμός

Υγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν αἰγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα, Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Πολλοῖς συνεχόμενος πειρασμοῖς, πρὸς σέ καταφεύγω, σωτηρίαν ἐπιζητῶν, ὦ Μήτηρ τοῦ Λόγου καὶ Παρθένε, τῶν δυσχερῶν καὶ δεινῶν με διάσωσον.

Παθὼν με τaráπτουσι προσβολαί, πολλῆς αθυμίας, ἐμπιπλώσαί μου τὴν ψυχὴν, εἰρήνευσον, Κόρη, τὴ γαλήνη, τὴ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, Πανάμωμε.

Δόξα...

Σωτήρα τεκούσαν σε καὶ Θεόν, δυσωπῶ, Παρθένε, λυτρωθῆναί με τῶν δεινῶν, σοὶ γάρ νῦν προσφεύγων ἀνατείνω, καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν.

Καὶ νῦν...

Νοσοῦντα τό σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἐπισκοπῆς θείας, καὶ προνοίας τῆς παρὰ σοῦ, ἀξίωσον, μόνη Θεομήτορ, ὡς ἀγαθὴ ἀγαθοῦ τε λοχεύτρια.

Κανών τῆς Αγίας

Ωδή α' Ἦχος δ'
Ἀνοίξω τό στόμα μου

Πταισμάτων συγχώρησιν, καὶ τῶν κακῶν ἀπολύτρωσιν, καὶ βίου διόρθωσιν, καὶ θεῖαν ἔλλαμψιν, νῦν μοι αἶτησαι, τὴν σὴν φωσφόρον μνήμην, γεραίροντι σήμερον, Ἄννα πανεύφημε.

Ζωὴν τὴν κυήσασαν, θεοπρεπῶς ἀπεκύησας, διό πρὸς αείζων, ζωὴν μεθέστηκας, ἀπολαύουσα, χαρὰς ἀνεκλαλήτου, φωτὸς ἀνεσπέρου τε, Ἄννα θεόκλητε.

Ἡ χάρις ἡ ἐνθεος, πρὸς τὴν χαρὰν μεταβέβηκεν, ἀσπόρως ἦν ἔτεκε, θυγάτηρ ταύτης ἀγνή, καὶ παρίσταται, πολλὴ σύν παρρησία, Κυρίῳ πρεσβεύουσα, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Θεοτοκίον

Ἐκ σοῦ ἡμῖν ἔλαμψε, δικαιοσύνης ὁ ἥλιος, καὶ πάσαν κατηύγασε, θεογνωσία τὴν γῆν, καὶ διέλυσεν, ἀχλὺν τῆς αθεΐας, Ἀγνή παναμώμητε, καὶ παμμακάριστε.

Καταβασία

Ἀνοίξω τό στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί, καὶ οφθῆσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Τῆς Θεοτόκου

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Ουρανίας απίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Προστασίαν καί σκέπην, ζωής εμής τίθημι, Σέ, Θεογεννήτορ, Παρθένε, σύ με κυβέρνησον, πρὸς τόν λιμένα σου, τών αγαθών η αιτία, τών πιστών τό στήριγμα, μόνη πανύμνητε.

Ικετεύω, Παρθένε, τόν ψυχικόν τάραχον, καί τής αθυμίας τήν ζάλην, διασκεδάσαι μου, σύ γάρ, Θεόνυμφε, τόν αρχηγόν τής γαλήνης, τόν Χριστόν εκύησας, μόνη πανάχραντε.

Δόξα...

Ευεργέτην τεκούσα, τόν τών καλών αίτιον, τής ευεργεσίας τόν πλούτον, πάσιν ανάβλυσον, πάντα γάρ δύνασαι, ὡς δυνατόν εν Ισχύϊ, τόν Χριστόν κυήσας, Θεομακάριστε.

Καί νύν....

Χαλεπαίς αρρωστίαις, καί νοσεροῖς πάθεσιν, εξεταζομένω, Παρθένε, σύ μοι βοήθησον, τών Ιαμάτων γάρ, ανελλιπή σε γινώσκω, θησαυρόν, Πανάμωμε, τόν αδαπάνητον.

Τής Αγίας

Ωδή γ'

Ουκ εν σοφία

Τήν συλλαβούσαν, τόν συνέχοντα πάντα συνέλαβες, καί εκύησας Χριστόν, τήν υπέρ λόγον κυήσας, διό σου τήν κοίμησιν, Άννα γεραίρομεν.

Μετ' εγκωμίων, εκτελείται η ένδοξος μνήμη σου, ότι έτεκες ημίν, τήν εγκωμίων επέκεινα, αγνήν Θεομήτορα, Άννα θεόκλητε.

Ήλιος ὡσπερ τή σελήνη τή Άννη ενούμενος, ο κλεινός Ιωακείμ, τής παρθενίας ακτίνα γεννά, δι' ής τής θεότητος, αυγή επέλαμψε.

Θεοτοκίον

Σέ προστασίαν, ασφαλή Θεομήτορ κεκτήμεθα, τας ελπίδας επί σοί, ανατιθέντες σωζόμεθα, πρὸς σέ καταφεύγοντες, περιφρουρούμεθα.

Καταβασία

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζῶσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τής μητρός τού Δεσπότου καί Ποιητού, μήτηρ γέγονας Άννα πανευκλεής, αυτού τά προστάγματα, ανενδότως φυλάττουσα, διά τούτο θανούσα, ζωήν

πρός αθάνατον, μετετέθης όντως, καί φώς πρός ανέσπερον, όθεν τήν φωσφόρον, καί αγίαν σου μνήμην, τελούντες εν πνεύματι, φωτιζόμεθα πάντοτε, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Τής Θεοτόκου

Ωδή δ'

Εισακήκοα, Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεόητα.

Τών παθών μου τόν τάραχον, η τόν κυβερνήτην τεκούσα Κύριον, καί τόν κλύδωνα κατεύνασον, τών εμών πταισμάτων, Θεονύμφευτε.

Ευσπλαγχνίας τήν άβυσσον, επικαλουμένω τής σής παράσχου μοι, η τόν εύσπλαγχνον κυήσασα, καί Σωτήρα πάντων, τών υμνούντων σε.

Δόξα...

Απολαύοντες, Πάναγνε, τών σών δωρημάτων ευχαριστήριον, αναμέλπομεν εφύμνιον, οι γινώσκοντές σε Θεομήτορα.

Καί νύν...

Οι ελπίδα καί στήριγμα, καί τής σωτηρίας τείχος ακράδαντον, κекτημένοι σε, Πανύμνητε, δυσχερείας πάσης, εκλυτρούμεθα.

Τής Αγίας

Ωδή δ'

Ο καθήμενος εν δόξη

Τά εν νόμω γεγραμμένα, μελετώσα ετέλεσας, καί τού νομοθέτου, μήτηρ τής μητρός εχρημάτισας, διό νύν πάσα η κτίσις εποφείλει σοι, εκτελούσά σου, χαρμονικώς τό μνημόσυνον.

Μακαρία η κοιλία αληθώς η βαστάσασα, τήν τό φώς τού κόσμου, ένδον εν κοιλία βαστάσασαν, καί οι μαστοί σου ωραίοι, ως θηλάσαντες, τήν θηλάσασαν, Άννα Χριστόν τήν τροφήν ημών.

Ως βιώσασα αμέμπτως, τήν αμέμπτως κυήσασαν, Θεοτόκον Κόρην, Λόγον τού Πατρός απεκύησας, καί πρός αυτόν μετά δόξης προσεχώρησας, θεουμένη, σεπταίς μετοχαίς αληθέστατα.

Θεοτοκίον

Τής παρθένου η κοιλία, θημωνία ως άλωνος, αληθώς εδείχθη, στάχυν αγεώργητον έχουσα, δι' ού εκτρέφεται πάσα κτίσις, κράζουσα, Παντοδύναμε, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς εκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Υψίστου, ο Προφήτης, Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τῆς Θεοτόκου

Ωδή ε'

Φώτισον ημάς, τοῖς προστάγμασί σου, Κύριε, καί τῷ βραχίονί σου τῷ υψηλῷ, τήν σὴν εἰρήνην, παράσχου ἡμῖν, φιλόανθρωπε.

Εμπλησον, Αγνή, ευφροσύνης τὴν καρδίαν μου, τὴν σὴν ἀκήρατον διδούσα χαράν, τῆς ευφροσύνης, ἡ γεννήσασα τὸν αἴτιον.

Λύτρωσαι ἡμᾶς, εκ κινδύνων, Θεοτόκε Αγνή, ἡ αἰωνίαν τεκούσα λύτρωσιν, καί τὴν εἰρήνην, τὴν πάντα νοῦν υπερέχουσιν.

Δόξα...

Λύσον τὴν ἀχλύν, τῶν πταισμάτων μου, Θεόνυμφε, τῷ φωτισμῷ τῆς σῆς λαμπρότητος, ἡ φῶς τεκούσα, τό θεῖον καί προαιώνιον.

Καί νύν...

Ίασαι Αγνή, τῶν παθῶν μου τὴν ἀσθένειαν, ἐπισκοπῆς σου ἀξιῶσασα, καί τὴν υγείαν, τῇ πρεσβείᾳ σου παράσχου μοι.

Τῆς Αγίας

Ωδή ε'

Ασεβεῖς οὐκ ὀψονται

Ουρανόν ἐκύησας, ἐν γῇ ὡς ἀληθῶς, τὴν τεκούσαν τὸν ουρανοῦ, ποιητὴν τὸν σήμερον, σέ μεταθέμενον, πρὸς τὰ ἐπουράνια, μετὰ δόξης Ἄννα Ἐνδοξε.

Ταῖς αὔλοις τάξεσιν, αὐλῷ τῷ νοῖ, συγχορεύεις περιχαρῶς, πληρουμένη λάμπεως, τῆς πλουτοδότιδος, ἀλλ' ἡμῶν μνημόνευε, τῶν ἐν πίστει μεμνημένων σου.

Ιεσσαί βλαστήσασαν, ἐκ ρίζης ἐμφανῶς, ευθαλή ράβδον τὴν Αγνήν, ἐκβλαστάνεις ἔνδοξε, τὴν ἐκβλαστήσασαν, ἄνθος τό ἀμάραντον, Ἰησοῦν τὸν Λυτρωτὴν ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Επὶ σέ κατέφυγον, τὴν μόνην κραταιάν, τῶν πιστῶν σκέπην, ἐπὶ σοὶ τὴν ἐλπίδα τίθημι, τῆς σωτηρίας μου, Παναγία Δέσποινα, Θεοτόκε μὴ παρίδῃς με.

Καταβασία

Εξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῇ δόξῃ σου, σύ γάρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρα, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καί τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς υμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Τῆς Θεοτόκου

Ωδή ς'

Την δέησιν εκχεῶ πρός Κύριον, καί αὐτῷ απαγγελῶ μου τάς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καί ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καί δέομαι ὡς Ἰωνάς, Ἐκ φθοράς, ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Θανάτου καί τῆς φθοράς ὡς ἔσωσεν, εαυτὸν εκδεδωκώς τῷ θανάτῳ, τὴν τὴ φθορά καί θανάτῳ μου φύσιν, κατασχεθεῖσαν, Παρθένε, δυσώπησον, τὸν Κύριόν σου καί Υἱόν, τῆς ἐχθρῶν κακουργίας με ρύσασθαι.

Προστάτιν σε τῆς ζωῆς ἐπίσταμαι, καί φρουράν ασφαλεστάτην, Παρθένε, τῶν πειρασμῶν διαλύουσιν ὅχλον, καί ἐπηρείας δαιμόνων ἐλαύνουσιν, καί δέομαι διαπαντός, ἐκ φθοράς τῶν παθῶν μου ρυσθῆναί με.

Δόξα...

Ὡς τείχος καταφυγῆς κεκτήμεθα, καί ψυχῶν σε παντελὴ σωτηρίαν, καί πλατυσμόν ἐν ταῖς θλίψεσι, Κόρη, καί τῷ φωτί σου αἰεὶ ἀγαλλόμεθα. Ὡ Δέσποινα, καί νῦν ἡμᾶς, τῶν παθῶν καί κινδύνων διάσωσον.

Καί νῦν...

Ἐν κλίνῃ νῦν ἀσθενῶν κατὰκειμαι, καί οὐκ ἔστιν ἰασις τῇ σαρκί μου, ἀλλ' ἡ Θεόν καί Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καί τὸν λυτῆρα τῶν νόσων κυήσασα, σοῦ δέομαι τῆς ἀγαθῆς, ἐκ φθοράς νοσημάτων ἀνάστησον.

Τῆς Αγίας

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς

Κυρίου, Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ οἱ προπάτορες, Ἰωακείμ τε καί, Ἄννα, οἱ δικαιοσύνην κεκοσμημένοι, ἐπαξίως, ἐν ὠδαῖς ευφημείσθωσαν σήμερον.

Ἀπάντων, ἐγκωμίων ἡ Ἄννα ὑπέρκειται, ὅτι παντός ἐγκωμίου, τὴν ὑπερκειμένην ἐκύησε, διὰ τοῦτο, ἐν χορῷ τῶν Ἀγίων αὐλίζεται.

Φωσφόρος, καί λαμπρότητος πλήρης ἡ μνήμη σου, μαρμαρυγὰς τοῖς ἐν κόσμῳ, τάς σωτηριῶδεις ἐκπέμπουσα, σῶφρον Ἄννα, χαρισμάτων παντοίων ἀνάπλεως.

Θεοτοκίον

Ἐξ, Ἄννης, ἡ τοῦ κόσμου ἐτέχθης Βασίλισσα, τὸν τοῦ παντός Βασιλέα, καί τεκούσα καί παρθενεύουσα, μετὰ τόκον, Χερουβὶμ ἀνωτέρα Πανάμωμε.

Καταβασία

Τὴν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τάς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τά άνω ζητών

Προγόνων Χριστού, τήν μνήμην εορτάζομεν, τήν τούτων πιστώς, αιτούμενοι βοήθειαν, τού ρυσθήναι άπαντας, από πάσης θλίψεως, τούς κραυγάζοντας, ο Θεός γενού μεθ' ημών, ο τούτους δοξάσας ως ηυδόκησας.

Ο Οίκος

Προφητικώς συνέλθωμεν πάντες, τού αξίως υμνήσαι τής προγόνου Χριστού τήν παναγίαν μετάστασιν, Σήμερον γάρ εκ τής προσκαίρου μεταστάσα ζωής, εν τοίς επουρανίοις μετά χαράς τήν πορείαν ποιουμένη αγάλλεται, καί ως ούσα Μήτηρ τής όντως αληθούς Θεοτόκου, κραυγάζει πιστώς, Μεγαλύνει η ψυχή μου τόν Κύριον, ότι έτεκον τήν τούτου Μητέρα εν τή γή, Γένοιτο ούν μεθ' ημών, ο τούτους δοξάσας ως ηυδόκησε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΕ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Κοιμήσεως τής Αγίας Άννης, μητρός τής Υπεραγίας Θεοτόκου.

Στίχοι

- Μήτηρ τελευτά Μητροπαρθένου Κόρης,
- Η τών κυουσών μητέρων σωτηρία.
- Πέμπτη εξεβίωσε μογοστόκος εικάδι Άννα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων 165 Πατέρων, τών εν τή πέμπτη Οικουμενική Συνόδω συνελθόντων καί τά Ωριγένους δόγματα καθελόντων.

Στίχοι

- Λόγοι Βελίαρ οι λόγοι Ωριγένους,
- Ούσπερ καθείλον προσκυνηταί τού Λόγου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ζ'

Οι εκ τής ιουδαίας, καταντήσαντες Παιδες εν Βαβυλώνι ποτέ, τή πίστει τής Τριάδος, τήν φλόγα τής καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, Ο τών Πατέρων ημών Θεός, ευλογητός εί.

Τήν ημών σωτηρίαν, ως ηθέλησας Σώτερ, οικονομήσασθαι, εν μήτρα τής Παρθένου, κατώ κησας τώ κόσμω, ήν προστάτιν ανέδειξας, Ο τών Πατέρων ημών Θεός, ευλογητός εί.

Θελητήν τού ελέους, όν εγέννησας, Μήτηρ αγνή δυσώπησον, ρυσθήναι τών πταισμάτων, ψυχής τε μολυσμάτων, τούς εν πίστει κραυγάζοντας, Ο τών Πατέρων ημών Θεός, ευλογητός εί.

Δόξα...

Θησαυρόν σωτηρίας, καί πηγὴν αφθαρσίας, τὴν σέ κυήσασαν, καί πύργον ασφαλείας, καί θύραν μετανοίας, τοῖς κραυγάζουσιν ἐδείξας, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητός εἰ.

Καί νύν...

Σωμάτων μαλακίας, καί ψυχῶν αρρωστίας, Θεογεννήτρια, τῶν πόθῳ προσιόντων, τὴ σκέπη σου τὴ θεία, θεραπεύειν αξίωσον, ἡ τὸν Σωτήρα Χριστόν, ἡμῖν ἀποτεκούσα.

Τῆς Αγίας

Ὡδὴ ζ'

Ὁ διασώσας ἐν πυρί

Ὡς τῆς ζωῆς τῆς αληθοῦς, Ἄννα τὴν μητέρατεκούσα, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν αληθὴ, μετετέθης πιστῶς ἀνακράζουσα, Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἰ.

Ἡ τῆς μητρὸς τοῦ Λυτρωτοῦ, μήτηρ χρηματίσασα Ἄννα, ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς οὐρανόν, ἀρεταῖς κοσμουμένη ἀνέδραμες, ἐν αἰνέσει κραυγάζουσα, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἰ.

Πρὸς ἀτελεύτητον ζωὴν, πρὸς ευρυχωρότατον πλάτος, τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, πρὸς ἀνέσπερον φῶς ἐξεδήμησας, θεοφόρε κραυγάζουσα, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Ὡραῖσμένη καλλοναῖς, ταῖς τῶν ἀρετῶν τὸν ωραῖον, ὑπὲρ υἱοῦς τῶν γηγενῶν, ἀπεκύησας Λόγον Πανάμωμε, τὸν τερπιναῖς ωραιότησι, τοὺς αὐτὸν ὑμνολογοῦντας κατακοσμοῦντα.

Καταβασία

Οὐκ ἐλάτρευσαν τὴ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν; ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἐψαλλον. Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδὴ η'

Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους, μὴ παρίδης Παρθέने, ὑμνοῦντας, καί υπερυψοῦντάς σε, Κόρη, εἰς αἰῶνας.

Τῶν ἱαμάτων τό δασιλές, ἐπιχέεις τοῖς πιστῶς ὑμνοῦσί σε Παρθέने, καί υπερυψοῦσι τὸν ἀφραστόν σου τόκον.

Δόξα...

Τάς ασθενείας μου τῆς ψυχῆς ιατρεύεις, καί σαρκός τας οδύνας, Παρθένε, ἵνα σέ δοξάζω τήν Κεχαριτωμένην.

Καί νύν...

Τών πειρασμών σύ τας προσβολάς εκδιώκεις, καί παθών τας εφόδους Παρθένε, ὅθεν σε υμνούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Αγίας

Ωδή η'

Παίδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ

Ἡ μήτηρ τῆς μόνης Θεοτόκου, ἡ στείρα το πρίν, νύν δέ προμήτωρ Χριστοῦ, ὥσπερ τῆς στειρώσεως, οὕτω τῆς νεκρώσεως, εκδυσσαμένη ἑνδυμα, ἐν χώρᾳ ζώντων βοά, τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χριστός σοι τας πύλας εκπετάσας, τας ἄνω περιχαρῶς καθυπεδέξατο, πύλην ὅτι ἔτεκες, ἦν αὐτός διώδευσε, καί κεκλεισμένην ἔδειξε, μετὰ τήν πάροδον, θεόφρον ἀξιάγαστε Ἄννα, ὅθεν σε Τιμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αγίως τόν βίον εκτελούσα, Αγίας αειπαρθένου Μήτηρ γέγονας, ἥτις τόν πανάγιον, Λόγον απεκύησεν, αγιασμόν καί λύτρωσιν ἡμῖν παρέχοντα, θεόφρον ἀξιάγαστε Ἄννα, ὅθεν σε τιμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Πολλοίς συνεχόμενον κινδύνοις, καί σάλῳ τῆς αμαρτίας κινδυνεύοντα, ὅρμον πρὸς ἀκύμαντον, αὐραῖς ταῖς τοῦ Πνεύματος, Θεογεννήτορ Δέσποινα, νύν καθοδήγησον, λιμήν Χριστιανῶν γάρ ὑπάρχεις, ὅθεν σε υμνούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

Παίδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οἰκουμένην ἀπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου

Ωδή θ'

Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι, Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτων χορείαις, σέ μεγαλύνοντες.

Ροήν μου τῶν δακρύων, μή αποποιήσης, ἡ τόν παντός ἐκ προσώπου πάν δάκρυον, ἀφηρηκότα Παρθένε, Χριστόν κυήσασα.

Χαράς μου τήν καρδίαν, πλήρωσον, Παρθένε, ἡ τῆς χαράς δεξαμένη τό πλήρωμα, τῆς αμαρτίας τήν λύπην, εξαφανίσασα.

Λιμήν καί προστασία, τών σοί προσφευγόντων, γενοῦ Παρθένε, καί τείχος
ακράδαντον, καταφυγή τε καί σκέπη, καί αγαλλίαμα.

Δόξα...

Φωτός σου ταῖς ακτίσι, λάμπρυνον, Παρθένε, τό ζοφερόν τῆς αἰγνοίας
διώκουσα, τούς εὐσεβώς Θεοτόκον, σέ καταγγέλλοντας.

Καί νύν...

Κακώσεως ἐν τόπῳ, τῷ τῆς ἀσθενείας, ταπεινωθέντα, Παρθένε, θεράπευσον,
ἐξ ἀρρωστίας εἰς ῥώσιν, μετασκευάζουσα.

Τῆς Ἀγίας

Ὡδή θ'

Εὐα μέν τῷ τῆς παρακοῆς

Εὐα μέν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τήν κατάραν εἰσωκίσατο, σύ δέ
στεριώσεως κατάρας, λυθείσα εὐλογίαν τήν τέξασαν, ἐκύησας ἀγνήν
Θεομήτορα, ἡ συγχορεύεις ἀξιάγαστε.

Ἐκ γῆς τῆς γαστροῦ σου ἀληθῶς γεγέννηται, γῆ ἁγία ἀγεώργητος, στάχυν
βλαστήσασα ἀσπόρως, τοῦ κόσμου τόν τροφέα καί Κύριον, τόν σέ πρὸς τήν
τρύφήν τήν ἀδάπανον, Ἄννα πανσόφως μεταστήσαντα.

Ἐδέξατο ἀλυτπος ζωὴ καί ἀφθαρτος, μετὰ τέλος σέ Πανεύφημε, ξύλου ζωῆς
νυνὶ μετέχεις, Δικαίων συνευφραίνῃ συστήματι, καί θείων Ἀσωμάτων
στρατεύμασιν, ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ἡ μνήμη σου σήμερον ἡμῖν ἀνέτειλε, τοῦ ἡλίου τηλαυγέστερον, φέγγει
πλουσίων χαρισμάτων, ἡμᾶς καταφαιδρύνουσα Πάνσεμνε, καί ζόφον
παθημάτων ἐξαίρουσα, ἡν ἐκτελοῦντας ἡμᾶς φύλαττε.

Θεοτοκίον

Μαρία κυρία τοῦ παντός, παντοίοις με δουλωθέντα πλημμελήμασι, σύ
ἐλευθέρωσον, αὐτὴ γάρ, τόν ἐλευθερωτὴν πάντων τέτοκας, δουλείας τόν
ἡμᾶς λυτρωσάμενον, τῆς ἀμαρτίας θείῳ νεύματι.

Καταβασία

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ,
αὔλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιερὰν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καί
βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή αἰπιάρθενε.

Ἐξαποστειλᾶριον

Τοῖς Μαθηταῖς

Χρεωστικῶς υμνήσωμεν, τήν θεόκλητον Ἄνναν, τήν Θεοτόκον αὕτη γάρ, τήν
Παρθένον Μαρίαν, κηῆσασα παρ' ἐλπίδα, ἀγχιστεύς κατὰ σάρκα, Χριστοῦ τοῦ
Λυτρωτοῦ ἡμῶν, ἀνεδείχθη τοῦ ταύτην, θεοπρεπῶς, προσλαβόντος σήμερον
ἐν υψίστοις, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, καί εἰρήνης τοῦ κόσμου.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια

γ', δευτερεύοντες τό α'.

Ἦχος α'
Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Μνήμην τελούντες αισίαν, σέ ανυμνούμεν Χριστέ, τόν παραδόξως Ἄνναν, εκ ζωής τῆς προσκαίρου πρὸς τὴν ἀληκτον δόξαν, μεταστήσαντα νύν, ως μητέρα υπάρχουσας, τῆς σέ τεκούσης ασπύρως υπερφυώς, Θεοτόκου καί Παρθένου Μητρός. (Δίς)

Μνήμην αγίαν τελούντες, τῶν Προπατόρων Χριστοῦ, Ιωακείμ καί Ἄννης, τῶν σεπτῶν καί ἀμέπτων, δοξάζομεν ἀπαύστως, τόν λυτρωτὴν, καί οἰκτίρμονα Κύριον, τόν μεταστήσαντα τούτους πρὸς τὴν ζωὴν, τὴν ἀγήρω καί ἀνώλεθρον.

Πρὸς τὰς αὔλους χορείας, καί τῶν Δικαίων σκηνάς, ἐνθα Ἀγγέλων τάξεις, ἐνθα δῆμος Αγίων, χαρά εορταζόντων ἀγεται νύν, τῶν Δικαίων τὰ πνεύματα, Ιωακείμ καί τῆς Ἄννης, οὓς ευσεβώς, ευφημούντες μακαρίσωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Δεῦτε φιλοπάρθενοι πάντες, καί τῆς ἀγνείας ερασταί, δεῦτε εορτάσωμεν, Ἄννης τὴν σεβάσμιον κοίμησιν, καί γάρ ἔτεκεν υπερφυώς τὴν πηγὴν τῆς ζωής, Μαρίαν τὴν θεόπαιδα, ἐξ ἧς ἐτέχθη ὁ Λυτρωτής, ὁ φωτίζων καί ἀγιάζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τὰ Τυπικά, καί εκ τοῦ Κανόνος τῆς Αγίας Ωδὴ γ' καί ς'.

Ο Απόστολος, Πρὸς Γαλάτας

Ἀδελφοί, Ἀβραάμ δύο Υἱούς ἔσχεν...

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκάν

Εἶπεν ὁ Κύριος. οὐδεὶς λύχνον ἄψας...

Ζήτει Σαββάτω ς'

Κοινωνικόν

Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς ευθέσι πρέπει αἰνεσις. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Αγίου Ιερομάρτυρος Ερμολάου, καί τῶν σὺν αὐτῷ Ερμίππου καί Ερμοκράτους, καί τῆς Αγίας Οσιομάρτυρος Παρασκευῆς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστών μεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια ἀμφοτέρων.

Προσόμοια τῶν Ἀγίων

Ἦχος πλ. δ'

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Μάρτυς ἀθλητά Ερμόλαε, ἱερωτάτην ζωὴν, ἱερώς ἐπεπόθησας, ἱερεὺς γενόμενος, Ἰησοῦ Παντοκράτορος, καί ἀνιέρου σκοτασμοῦ ἔσωσας, σεπτοῖς σου λόγοις λαοὺς, ἐν χάριτι, καί μεταβέβηκας, πρὸς τὰ υπερκόσμια τῶν σθλητῶν, αἵματι λουσάμενος, θεομακάριστε.

Μάρτυς ἀθλητά Ερμόλαε, διὰ τὸν φόβον ποτέ, τῶν ἀνόμων κρυπτόμενος, φανεροῖς γηθόμενος, κεκρυμμένον μυστήριον, τῷ ἀθλοφόρῳ Παντελεήμονι, τῆς ευσεβείας καί ἐπιγνώσεως, καί φανερούμενος, θνήσκεις προθυμότατα, διὰ Χριστόν, τὸν δι' ἀγαθότητα, παθεῖν ἐλόμενον.

Ερμιππὸν τε καί Ερμόλαον, καί Ερμοκράτην πιστῶς, τοῦ Κυρίου τοὺς μάρτυρας, θαυμαστῶς ἀθλήσαντας, καί τὸν δόλιον κτείναντας, καί λουσαμένους λουτρόν μηδέποτε, δευτέροις ρύποις ἐπιθολούμενον, ἀνευφημήσωμεν, ἱερώς δοξάζοντες, καί τὴν αὐτῶν, μνήμην εορτάζοντες πανηγυρίσωμεν.

Προσόμοια τῆς Ἀγίας, ὁμοία

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος!

Παρασκευὴ ἡ σοφὴ, Ἀντωνίνου τό φρύαγμα, ἀνδρικῶς κατέβαλες, προθύμως ἐναθλήσασα, καί τῶν βραβείων τῆς ἀνω κλήσεως, καί τῶν στεφάνων ἀξιοθεῖσα σεμνή, ὑπὲρ τῶν δούλων σου, τῶν πιστῶς τιμώντων σε, μνείαν τοιοῦ, πάντοτε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Πανεύφημε, ἡ τὸν Δεσπότην Χριστόν, ολοψύχως ποθήσασα, τῶν βασάνων ἠνεγκας, τὰς πληγὰς καρτερώτατα, καί ξεομένη πλευράς ταῖς μαστιξίν, αἰκίας πάσας, διὰ τὸν σὸν ἐραστήν, καθυπομένουσα, τῶν στεφάνων ἔτυχες, τῶν παρ' αὐτοῦ, ὅθεν ευφημούμεν σε θεομακάριστε.

Οσιομάρτυς πανένδοξε, τίς ἐξισχυσειεπιεῖν, τῶν σὼν πόνων τὰ ἔπαθλα, καί τοῦ μαρτυρίου σου, τὰ ἀνδρεία τεράστια, υπομονὴν τε καί τὴν πραότητα, ἣν ἐνεδείξω Σεμνή ὡς ἀσαρκος; ὅθεν συνόμιλος, τῶν Ἀγγέλων γέγονας, Παρασκευὴ, νύμφη τοῦ Παντάνακτος, σκεύος τοῦ Πνεύματος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Παρθενομάρτυς ἀθληφόρε, Παρασκευὴ πανένδοξε, τοὺς τὴν ἀθλησιν τὴν σὴν εορτάζοντας ἀξίως, αἶτησαι ρυσθῆναι πειρασμῶν καί θλίψεων, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβεΐαις σου, καί τῆς μελλούσης κρίσεως, Μάρτυς παναοίδιμε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον τόκον, ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμπας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου τής Αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων, ασυγχύτως γνωριζόμενος, Αυτόν ικέτευε, Σεμνή, παμμακάριστε, ελεηθήναι τās ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά προσόμοια τής Αγίας.

**Ἦχος δ'
Ὡς γενναίον ε Μάρτυσι**

Πολυώδυνα βάσανα, υποστήναι Πανένδοξε, ανδρικῶ φρονήματι ηυτομόλησας, καί τών Ελλήνων σεβάσματα, ως κόνιν ελέπτυνας, τῷ γάρ σθένει τού Σταυρού, τόν αντίπαλον έκτεινας, τόν καυχώμενον, υπεράνωθεν άστρων θρόνον θείναι, πρό ποδών σου γάρ ερράγη, ὥσπερ στρουθίον παιζόμενος.

Στιχ. Υπομένων υπέμεινα τόν Κύριον, καί προσέσχε μοι.

Τής πλακός τήν βαρύτητα, καί πυρός τήν κατάκαυσιν, θεϊκή προνοία Άγγελος τάχιστα, τήν μέν ως φύλλον ανέδειξε, τήν δέ αύραν ένδροσον, οία πάλαι τοίς παισί, τού τετάρτου η όρασις, μεθ' ών έκραζες, Σού τό έλεος μέγα Πανοικτίρμον, όθεν σέβω γηθομένη, σου τό πανύμνητον όνομα.

Στίχ. Καί έστησεν επί πέτραν τούς πόδας μου καί κατεύθυνε τά διαβήματά μου.

Καθαρότητα σώματος, καί ψυχής τήν λαμπρότητα, κτησαμένη πάντοτε ώφθης άμωμος, σύ γάρ νυμφίον ποθήσασα, κατ' ίχνος εβάδισας, νοητού μύρου Σεμνή, Παρασκευή αοίδιμε, καί νύν πρέσβευε, τόν Σωτήρα τών όλων λύσιν δούναι, οφλημάτων τοίς εν πίστει, επιτελούσι τήν μνήμην σου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Δεύτε πάντα τής γής τά πέρατα, πνευματικήν χορείαν επικροτήσωμεν, καί τήν Χριστού Παρθενομάρτυρα ευφημήσωμεν λέγοντες, Χαίροις, Παρασκευή Οσία Καί θεοτίμητε, Χαίροις, η τό μαρτύριΟν καλώς υποδεξαμένη, Χαίροις τών μαρτύρων ισοστάσιε, καί τών Οσίων ομόσκηνε, μεθ' ών ικέτευε, τού σωθήναι τās ψυχάς ημων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τās ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής αφθαρσίας εκ σου τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς

τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση, Αυτών ταις
ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ήμων.

Δόξα... Τής Αγίας
Ήχος α'

Τήν σπουδήν σου τή κλήσει κατάλληλον, εργασαμένη φερώνυμε, τήν
ομώνυμόν σου πίστιν εις κατοικίαν κεκλήρωσαι, Παρασκευή αθλοφόρε, όθεν
προχέεις ιάματα, καί πρεσβεύεις υπέρ των ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τού Γαβριήλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τό χαίρε, σύν τή φωνή εσαρκούτο ο
τών όλων Δεσπότης, εν σοί τή αγία κιβωτώ, ως έφη ο δίκαιος Δαυΐδ, εδείχθης
πλατυτέρα των ουρανών, βαστάσασα τόν Κτίστην σου, Δόξα τώ ενοικήσαντι
εν σοί, δόξα τώ προελθόντι εκ σου, δόξα τώ ελευθερώσαντι ημάς, διά τού
τόκου σου.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Αγίας
Ήχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τόν ωραιότατον Χριστόν αγαπήσασα, καί δι' αγνείας τήν ψυχήν ωραΐσασα,
διά παντοίων πόνων τε καί θλίψεων, τούτω κατηγγύησαι, ώσπερ άμωμος
νύμφη, όθεν σε ηξίωσεν, ουρανίων θαλάμων, υπέρ ημών πρεσβεύουσαν
αυτώ, των σέ τιμώντων Παρασκευή πανεύφημε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ου σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι, Ει μή
γάρ σύ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ημάς ερρύσατο, εκ τοσοούτων κινδύνων,
τίς δέ διε, φύλαξεν έως νύν ελευθέρους; Ουκ αποστώμεν Δέσποινα εκ σου,
σούς γάρ δούλους σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Αγίας
Ήχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ως άμωμος αμνάς, καί αγνή τώ Κυρίω, συνήφθης μυστικώς, εν σεμνότητι
βίου, τώ κάλλει τής αθλήσεως, σεαυτήν ωραΐσασα, όθεν είληφας, των
ιαμάτων τήν χάριν, ιατρεύουσα τά αρρωστήματα πάντα, δυνάμει τού
Πνεύματος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μητέρα σε Θεού, επιστάμεθα πάντες, Παρθένον αληθώς, καί μετά τόκον
φανείσαν, οι πόθω καταφευγοντες, πρός τήν σήν αγαθότητα, σέ γάρ έχομεν,

αμαρτωλοί προστασίαν, σέ κεκτήμεθα, εν πειρασμοίς σωτηρίαν, τήν μόνην πανάμωμον.

Οι Κανόνες, τών Αγίων, καί τής Αγίας οι επόμενοι δύο.

Ο Κανων τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Ύμνοις γεραίρω τούς Ερμολάου πόνους. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Ύμνοις τήν φωτοφόρον, καί πανευκλεή καί υπερένδοξον, επαινέσωμεν μνήμην, Ερμολάου Χριστόν μεγαλύνοντες.

Μέγιστόν σοι τό κλέος, πέφυκεν Ερμόλαε πανεύφημε, τού μεγάλου Θεού γάρ, ανεδείχθης θεράπων θερμότατος.

Νόμιμον διανύσας, Ἐνδοξε αγώνα κατεπάτησας, ανομούντων τά θράση, παναοίδιμε Μάρτυς Ερμόλαε.

Ὀλβιος απεφάνθης, πλούτον τόν Χριστόν έχων ακένωτον, καί πλουτίζων καρδίας, πενομένας παμμάκαρ Ερμόλαε.

Θεοτοκίον

Ιλεών μοι Παρθένε, τόν Χριστόν απέργασαι πανάμωμε, εν ημέρα τής δίκης, φοβεράς καταδίκης εξαίρουσα.

Ο Κανών τής Αγίας, ού η Ακροστοχίς (άνευ τών Θεοτοκίων).

Ύμνοις γεραίρω τήν πανεύφημον Κόρην.

Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Θαλάσσης, τό ερυθραίον

Υμνούσι, τήν φωτοφόρον μνήμην σου, Μάρτυς πανεύφημε, χάριν δοθήναι αίτησαι ημίν, καί πταισμάτων τήν άφεσιν, Παρασκευή αοίδιμε, ταίς πρός τόν Κύριον δεήσεσι.

Μαρτύρων, η καλλονή σύ πέφηνας, τάς τού εχθρού μηχανάς, καταβαλούσα όπλω τού Σταυρού, καί τυράννων ωμότητα, αθλητικώς παλαίσασα, θεοσεβή πίστιν εκήρυξας.

Νομίσας, τής καρτερίας λύειν σου, Μάρτυς τό εύτονον, ο τοίς ξοάνοις τύραννος δεινώς, απονέμων προσκύνησιν, αλλά σοφοίς σου ρήμασι, τούτου τό θράσος άπαν λέλυται.

Θεοτοκίον

Ο Λόγος, εκ σών αχράντων Δέσποινα, αιμάτων τίκτεται, εμψυχωμένην σάρκα ειληφως, καί ημάς ολισθήσαντας, απατεώνος δήγματι, τώ θείω κράτει ανεπλάσατο.

Τών Αγίων

Ωδή γ' Σύ εἰ τό στερέωμα

Σθένει δυναμούμενος, τού παντουργού σοφέ Πνεύματος, τού δυνατού, Πάτερ εν κακία, τήν ισχύν καταβέβληκας.

Γνώριμος γεγένησαι, τώ Παντοκράτορι Ἄγιε, πάντας γνωστούς, λόγω σου τώ θείω, εν αὐτῷ εργαζόμενος.

Ἐγνω διδασκόμενος, υπό τού σου Σοφέ πνεύματος, τόν Ποιητήν, ο Παντελεήμων, καί νομίμως ενήθλησεν.

Θεοτοκίον

Ρυσαί με Πανάμωμε, αμαρτιών δεινού κλύδωνος, καί λογισμών, τών επεμβαινόντων, αφειδώς τή καρδιά μου.

Τῆς Αγίας

Ευφραίνεται επί σοί

Ενεύρου τό ασθενές, τό θείον Πνεύμα καί παιδρόν δέδειχεν, εξεικονίζον άριστα, τῆς σῆς ακραιφνούς ψυχῆς έλλαμψιν.

Ρωσθείσα σθένει Χριστού, τάς τών βουνεύρων αφειδώς μάστιγας, Μάρτυς Χριστού υπέφερες, οία τις αδάμας στερρότατος.

Αγάπη τή πρός Θεόν, εν τώ σταδίω καρτερῶς ήνεγκας, τόν σκορπισμόν τού σώματος, καί τούς ανυποίστους πικρούς αικισμούς.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη τοίς επί γῆς, τών υπέρ φύσιν αγαθών πρόξενος, Μήτηρ Θεού γέγονας, όθεν σοι τό Χαίρε κραυγάζομεν.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα τού Αγίου Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ιερῶς τήν ζωήν σου διατελών, Ιερέυς ανεδείχθης τού Λυτρωτού, φωτίζων τούς πίστει σοι, προσιόντας εκάστοτε, καί επί τέλει μάκαρ ενθέως απήστραψας, μαρτυρίου φέγγος, καί κόσμον κατηύγασας, όθεν τήν φωσφόρον, καί αγίαν σου μνήμην, τελούντες υμνούμέν σε, καί πιστώς

μακαρίζομεν, αθλοφόρε Ερμόλαε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τής Αγίας

Εκ σπαργάνων μητρώων σύ τώ Χριστώ, σεαυτήν αναθείσα διηνεκώς, αυτώ ευηρέστησας τώ Σωτήρι τών όλων, καίτυράννων θράση, στερρώς κατεπάτησας, καί βασάνους όντως, ανδρείως υπέμεινας, όθεν ο Χριστός σοι, τοίς στεφάνοις κοσμήσας, ενδόξως εισήγαγεν, εις νυμφώνα ουράνιον, Παρασκευή αξιάγαστε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως παρθένον καί μόνην εν γυναιξί, σέ ασπύρως τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι μακαρίζομεν γενεαί τών ανθρώπων, τό γάρ πύρ εσκήνωσεν, εν σοί τής θεότητος, καί ως βρέφος θηλάζεις, τόν Κτίστην καί Κύριον, όθεν τών Αγγέλων, καί ανθρώπων τό γένος, αξίως δοξάζομεν, τόν πανάγιον τόκον σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τόν άσπορον τόκον σου.

Τών Αγίων

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Αι πορείαι σου Πνεύματι, θείω ευοδούμεναι υπεσκέλισαν, τας πορείας τού αλάστορος, καί όδός ευθεία πολλοίς ώφθησαν.

Ιερέυς Ιερώτατος, Μάρτυς αληθέστατος εχρημάτισας, αξιάγαστε Ερμόλαε, διά τούτο πάντες ευφημούμέν σε.

Ρωμαλέω φρονήματι, τώ παρανομούντι αντιταξάμενος, μαρτυρίου στέφος είληφας, ανδρικώς αθλήσας Ιερώτατε.

Θεοτοκίον

Όσπερ θρόνος πυρίμορφος, φέρεις τόν Δεσπότην θεοχαρίτωτε, όν ικέτευε σωθήναι ημάς, αμαρτίας σάλω κινδυνεύοντας.

Τής Αγίας

Επαρθέντα σε ιδούσα

Ιαμάτων εντυχούσα καί χαρισμάτων, καί οπτασίας Ένδοξε, τας θείας πηγάζεις, χάριτας εκάστοτε, τοίς πίστει γεραίρουσι, καί τώ σώ τεμένει προστρέχουσι.

Ρυτίδα όντως καί σπίλον μηδόλως σχούσα, αγιασμόν τε σώματος, επικτησαμένη, Αγγέλους τεθέασαι, μεθ' ών ανεκραύγαζες, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ὡς κατάπληκτον σημεῖον, φρικτῆς ἡμέρας, τοῦ σωτηρίου πάθους γάρ,
εὐεικονισθείσης, γυναικείῳ σώματι, Σταυρόν τε καί Κάλαμον, Στέφανον καί
Σπόγγον τεθέασαι.

Θεοτοκίον

Ἀπειρογάμῳ ἐκύησας ὦ Παρθένε, καί μετὰ τόκον ὠφθης, παρθενεύουσα
πάλιν, ὅθεν αἰσιγήτοις φωναῖς, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ
κραυγάζομεν.

Τῶν Ἀγίων

Ὡδή ε'

Ὁ ἐκ νυκτός ἀγνοίας

Τοὺς ἐν νυκτί ἀπάτης κεκρατημένους, πρὸς φῶς καθωδήγησας, καί μισθόν
εκομίσω, τό τελειωθῆναι δι' αἵματος.

Οἱ τοῦ Χριστοῦ σπλῖται Ἑρμιππὸς τε, καί ὁ θεῖος Ἑρμόλαος, ἅμα τῷ
Ἑρμοκράτει, ἱερολογίαις δοξάζονται.

Υπὲρ σεπτῆς Τριάδος, οἱ τρεῖς Ὁμοῦ ἐναθλήσαντες Μάρτυρες, μυριάσιν
Ἀγγέλων, νῦν ἐν οὐρανοῖς συναγάλλονται.

Θεοτοκίον

Σέ προστασίαν πάντες, καταφυγὴν καί βεβαίαν ἀντίληψιν, κεκτημένοι
Παρθένε, ρυσθείημεν διὰ σοῦ πάσης θλίψεως.

Τῆς Ἀγίας

Σὺ Κύριε μου φῶς

Ἡγώνισαι Σεμνή, καί τόν τύραννον ἐκτεῖνας, ρητρεύσεσι ταῖς πανσόφοις, πρό
βημάτων ἐμφρόνως, τόν Χριστόν καταγγέλλουσα.

Νοῦν ἔχουσα στερρόν, ἀπποήτῳ φρονήματι, κατήσχυνας τῶν εἰδώλων, τὰ
σεβάσματα πάντα, γραφικαῖς ἀποδείξεσι.

Παστάδος νοητῆς, καί νυμφῶνος ἡξίωσαι, χορεύουσα σὺν Παρθένοις, ταῖς
φρονίμοις ἐνθέως, Παρασκευὴ αἰδίμει.

Θεοτοκίον

Σέ ὅπλον ἀρραγές, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα, σέ ἀγκυραν καί ἐλπίδα, τῆς
ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Τῶν Ἀγίων

Ὡδή ς'

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ

Ἑρμόλαος ὁ γενναῖος σπλίτης, Ἑρμοκράτης τε καί Ἑρμιππος ἅμα, μίαν

στερρώς επεδείξαντο γνώμην, ένα, Θεόν επί πάντων κηρύξαντες, θανόντες τε διά Χριστόν, ουρανίους στεφάνους εδέξαντο.

Ρανίσι τών εκχυθέντων αιμάτων, εαυτοίς περιφοινίζαντες χλαίναν, θεοπρεπή, αθλοφόροι Κυρίου, τώ Βασιλεί τών αιώνων παρίστασθε, δεόμενοι υπέρ ηνών, σύν απάσαις ταίς άνω Δυνάμεσι.

Μεμύηται τήν εν Πνεύματι θείω, διά σου Παντελεήμων ο μέγας, πίστιν ορθήν, καί αθλήσας νομίμως, τού μαρτυρίου σοι πρόξενος γέγονεν, Ερμόλαε, μεθ' ού Χριστόν, τόν Θεόν υπέρ πάντων ικέτευε.

Θεοτοκίον

Ο κλύδων με τών αμέτρων πταισμάτων, συνταράττει καί βυθώ παραπέμπει, διηνεκώς, απογνώσεως Κόρη, Αλλά προφθάσασα χείρά μου όρεξον, καί δίδου μοι πρόσ γαληνούς, μετανοίας λιμένας ορμίζεσθαι.

Τής Αγίας

Θύσω σοι, μετά φωνής

Αγγέλου, παρουσία τήν στέρνοις τεθείσάν σοι, μεγίστην πάνσεμνε πλάκα, καί χειρών τούς ήλους ένδοξε Μάρτυς, ο Δεσπότης, ροπή θεία θάπτον ηφάνισε.

Νέαν σε, πρωτομάρτυρα Θέκλαν δοξάζομεν, οια κηρύξασαν πάσι, καί πολλούς φωτίσασαν θείω λόγω, καί απίστους, πρόσ τήν ένθεον πίστιν ρυθμίσασαν.

Έρρει σου, τών ενθέων δογμάτων ο σύλλογος, μελισταγών εκ χειλέων, καί τήν γνώσιν πάντων εδίδασκες, παρρησία Παρασκευή Μαρτύρων αγλαΐσμα.

Θεοτοκίον

Ω θαύμα, τών απαντων θαυμάτων και νότερον! ότι Παρθένος εν μήτρα, τόν τά σύμπαντα περιέποντα, απειράνδρως, συλλαβούσα ουκ εστενοχώρησεν.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Έχος δ' Επεφάνης σήμεραν

Τόν ναόν σου πάνσεμνε, ως ιατρείον ψυχικόν ευράμενοι, εν τουτώ πάντες οι πιστοί, μεγαλοφώνως τιμώνέν σε, Οσιομάρτυς Παρασκευή αοίδιμε.

Ο Οίκος

Η τού νυμφίου σε φωνή καλέσασα ως νύμφην, στεφάνω αφθαρσίας εκόσμησε, θεόφρον Παρασκευή πανευκλεής, καί μετά αθλοφόρων καί μαρτύρων τών σεπτών αξίως συνηρίθμησε, μεθ' ών ευφραινομένη, μέμνησο τών εκτελούντων τήν αγίαν εορτήν σου, καί συνελθόντων ένδον τού ναού σου, εν αυτώ γάρ νυνί παρεστώτες από ψυχης προσφέρομέν σοι τούς ύμνους, Οσιομάρτυς Παρασκευή αοίδιμε.

Συναξάριον

Τῇ ΚΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἱερομαρτύρων Ἑρμολάου, Ἑρμίππου καί Ἑρμοκράτους.

Στίχοι

- Ἑρμιππος, Ἑρμόλαος ἡδ' Ἑρμοκράτης
- Ἑρμὴν σέβοντας ἡσχυναν παρρησία.
- Ἑρμόλεως ἕκτη τε καὶ εἰκάδι δειροτομήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Παρασκευῆς.

Στίχοι

- Θεὸς παρεσκεύασας ἀγνόν ὡς δομον,
- Σαυτὴν ἀγούσα, Σεμνή, εἰς κατοικίαν.
- Παρασκευὴν ἕκτανεν εἰκάδι χαλκός ἐν ἕκτῃ.

Μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Ὠραιοζήλης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Ἰγνατίου τοῦ Στειρωνίτου, καὶ τῶν ἐγκαινίων τοῦ ναοῦ τοῦ, Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, πέραν ἐν Χάλδαις, καὶ τῶν Ἁγίων Ἀππίωνος καί Ἱερουσαλήμ.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Ἀγίων

Ὡδὴ ζ'

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Λαμπρυνθεῖς τῷ αὐτῷ, φωτισμῷ τῆς ἐνθέου πίστεως Ὅσιε, πρὸς φῶς θεογνωσίας, πληθύν τῶν σωζομένων, μελωδούσαν ὠδήγησας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Ἀδελφά συμφρονούντες, Ἑρμοκράτης ὁ μέγας καὶ θεῖος Ἑρμιππος, Ἑρμόλαε παμμάκαρ, σὺν σοὶ τό μαρτυρίου, πόμα πίνουσι ψάλλοντες, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὁρεκτῶν ακροτάτῳ, προσεπέλασας Μάρτυς θέσει θεούμενος, καὶ νῦν μετὰ Μαρτύρων, γηθόμενος κραυγάζεις, τῷ Δεσπότη Ἑρμόλαε, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὑπερθέου Τριάδος, ἐκκαιόμενοι πόθῳ, Μάρτυρες Ἐνδοξοὶ, τό πῦρ τῆς αθεΐας, αἱμάτων ταῖς ρανίσιν, κατεσβέσατε ψάλλοντες, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε, η Θεόν σαρκοφόρον αποκυήσασα, εκ πάσης αμαρτίας, καί θλίψεως βοώντα, τόν λαόν σου περίσωζε, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Τής Αγίας

Εν τή καμίνω Αβραμιαίοι

Υπό Κυρίου, σύ φρουρουμένη πρό βήματος ασεβών, Μάρτυς, τάς μασχάλας έστεγες, καρτερώς φλεγόμενη καί υπέσφαλλες, Ευλογητός εί ο Θεός μου βοώσα καί Κύριος.

Φλέξαν μηδόλως, τούς παρανόμους καίει μάλλον τό πύρ, Κόρη, ο Χριστός δέ φυλάττει σε αβλαβή, καθώς πάλαι διεσώσατο, πυρός τού βρέμοντος, αδεείς Νεανίας χειρί κραταιά.

Ήπειρον πάσαν, σαφώς καί πόλον μή τεκτηνάμενοι, όντως, τά δαιμόνια ξόονα καί θεοί, απολέσθωσαν εκραύγαζες, Χριστός δέ κυριος, πλαστοουργός εστι πάντων εκήρυττες.

Θεοτοκίον

Τό τού Υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα, χαίρε, διά σου γάρ δέδοται η χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν, Ευλογημένη σύ εν γυναιξίν, υπάρχουν Πανάμωμε.

Τών Αγίων

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Ο ιερός Ερμόλαος, Ιερώς φωτιζόμενος, τώ δι' ευσπλαγχνίαν, δι' ημάς ως πρόβατον, τυθέντι αναίμακτον, θυσίαν προσενήνοχε, καί σφαγιασθείς υπέρ αυτού εκουσίως, ευπρόσδεκτος θυσία, προσηγέχθη κραυγάζων, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Νενεκρωμένος πρόσεισιν, απιστία τό πρότερον, ο Παντελεήμων, καί τό ζήν δρεψάμενος, σεπτή παραινέσει σου, ζωοποιώ προσκλήσει Χριστού, τόν θανατωθέντα, αναστήσας πρός ύψος, ανήλθε μαρτυρίου, μετά σου τόν Σωτήρα, δοξάζων εις αιώνας, Ερμόλαε τρισμάκαρ.

Ο Ιερός Ερμόλαος, ο παμμέγιστος Έρμιππος, καί ο Ερμοκράτης, οι στερροί αδάμαντες, σαρκός ουκ εφείσαντο, ου τοίς γλυπτοίς επέθυσαν, θύματα δεκτά δέ, εαυτούς τώ Δεσπότη, προσήγαγον βοώντες, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Υπό Χριστού ρωννύμενος, ο θεόφρων Ερμόλαος, αποκεκρυμμένον, γενεαίς μυστήριον, πιστοίς απεκάλυπτεν, εγκεκρυμμένος φόβω εχθρών, καί φανερωθείς, τόν φανερώς υπέρ πάντων, τυθέντα Θεόν Λόγον, καταγγέλλει

καί θνήσκει, καί ζή μετά Μαρτύρων, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σέ τό τερπνόν παλατιον, καί φαιδρόν ενδιαίτημα, τού Παμβασιλέως, Παναγία Δέσποινα, υμνούμεν δεόμενοι, Ναούς ημάς ανάδειξον, τού εκ σου τεχθέντος, καθαρεύσαντας πάσης, κακίας εναντίας, καί βοώντας απαύστως, Λαός υπερυψούται, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τής Αγίας

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Ουκ όντας θεούς αλλά ψευδή, δαιμόνων φάσματα, Μάρτυς απέδειξας, καί κατηδάφισας τέλεον, καί εις τέλος κατελέπτυνας, εν ευφροσύνη τώ Χριστώ, απαύστως μέλπουσα, Έυλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ναού δονηθέντος επί γής, επιφοιτήσει σου, Απόλλων πέπτωκε, καί κατηκόντισται ξόανα, ενεργεία τού αχράντου Σταυρού, δι' ού φραχθείσα μυστικώς, εν παρρησία πολλή, ανεβόας, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Κάλλους καί τού πόθου σου Χριστέ, Παρασκευή η αγνή, τρωθείσα έφερε, πυρός τήν έκκαυσιν κράζουσα, εις Οσμήν τού θείου μύρου σου, νύν εναθλούσα καρτερώς, δραμούμαι άληκτα, σου οπίσω, επευλογούσα τό θεión σου όνομα.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη εν πάσαις γενεαίς, Παρθένε άχραντε, Μήτηρ εδείχθης Θεού, σύ τής θεότητος γέγονας, ενδιαίτημα πανάμωμε, μή φλογισθείσα τώ πυρί, τού απροσίτου φωτός, όθεν πάντες, σέ ευλογούμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τών Αγίων

Ωδή θ'

Έφριξε πάσα ακοή

Ίστασο έναντι εχθρών, τόν Χριστόν ομολογών παναοίδιμε, ομολογήσαντα, ομολογίαν επί Πιλάτου καλήν, καί απαχθείς πρός τήν σφαγήν, τήν γήν μέν ηγίασας, τώ θείω αίματι, ουρανούς δέ τή ψυχή κατελάμπруνας.

Ωφθητε τρίφωτος λαμπάς, θείου Πνεύματος πυρί αναπτόμενοι, Έρμιππε ένδοξε, σύν Ερμοκράτει τώ Ερμολάω τε, καταφαιδρύνοντες ψυχάς, πιστών θεία χάριτι, καί εκδιώκοντες, δυσσεβείας τήν αχλύν παναοίδιμοι.

Στόματι άπαντες λαμπρώ, γεγηθότι τε φρονήματι μέλψωμεν, τούς Αθλοφόρους Χριστού, τήν θείαν δόξαν ώσπερ ιμάτιον, εστολισμένους

ευπρεπώς, καί νύν τά ουράνια, περιπολεύοντας, καί θαυμάτων ποταμούς αναβλύζοντας.

Ἦλιε ἄδυτε Χριστέ, Ερμολάου ιεραῖς παρακλήσεσι, Παντελεήμονος, καί Ερμοκράτους καί τῶν συνάθλων αὐτοῦ, μή αποστήσης ἀφ' ἡμῶν, Λόγε τά ἐλέη σου, ἀλλά συνήθως ἡμᾶς, οἰκτιρήσας τῶν Κακῶν ἀπολύτρωσαι.

Θεοτοκίον

Φείσαί μου Σώτερ ο τεχθεῖς, καί φυλάξας, τήν τεκούσάν σε ἀφθορον, μετά τήν κύησιν, ὅταν καθίσῃς κρίναι τά σύμπαντα, τάς ἀνομίας παρορών, καί τάς ἀμαρτίας μου, ὡς ἀναμάρτητος, ἐλεήμων ὡς Θεός καί φιλόανθρωπος.

Τῆς Ἀγίας

Λίθος ἀχειρότμητος ὁρους

Ρευστῆς βιοτῆς καί προσκαίρου, Μάρτυς τήν μέλλουσαν ἡλλάξω, κάλλος τό ἀμήχανον Ὁράν, τοῦ σοῦ νυμφίου ἐπείγομένη τρανώς, ὅθεν στεφάνων ἐτυχες, τῶν ἀκηράτων καλλιπάρθενε.

Ἦκουσας φωνῆς βεβαιούσης, Παρασκευή σοῦ τάς αἰτήσεις, θείας ουρανόθεν καί τόν δρόμον, προθύμως Μάρτυς σεμνή διήνυσας, καί πρός αὐτόν ἀνέδραμες, κάραν τμηθεῖσα τήν ἐρίτιμον.

Νίκην κατ' ἐχθρῶν δωρηθῆναι, Παρασκευή Χριστόν ἐξαίτει, πάσι τοῖς τῷ θείῳ ναῷ σου, προσερχομένοις ἐν θερμότητι πίστει, καί τῶν πταισμάτων ἀφεσιν, καί τῶν δεινῶν τήν ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον

Ὡφθης Χερουβὶμ ἀνωτέρα, καί ουρανῶν υψηλότερα, ἀχραντε Παρθένε Μαρία, βουλῆς μεγάλης τεκούσα Ἄγγελον, τόν τῷ Πατρί συνάναρχον, κριτὴν ἀπάντων ἐλευσόμενον.

Ο Εἰρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὁρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστῶσας φύσεις, διό ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ρωσθεῖσα καλλιπάρθενε, Σταυρῷ τῷ τοῦ Κυρίου σου, τυράννων ἔλυσας θράσος, ἀθλούσα Μάρτυς γενναίως, καί πρός Χριστοῦ ἀπείληψας, βραβεῖα νίκης πάνσοφε, Παρασκευή πανθαύμαστε, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωπούσα, τῶν σέ τιμῶντων ἐκ πόθου.

Θεοτοκίον

Μαρία καθαρώτατον, χρυσούν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τριάδος, δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ᾧ Πατὴρ ἡυδόκησεν, ὁ δὲ Υἱός ἐσκήνωσε, καί Πνεῦμα τό πανάγιον, ἐπισκιάσαν σοι Κόρη, ἐνέδειξε Θεοτόκον.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Εν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου, χοροβατοῦσα σεμνή, ἅμα Παρθένοις Μάρτυς, ταῖς φρονίμοις ἐκείναις, ἐκεῖθεν ἐκομίσω χάριν σοφῆ, τοῦ ἰάσθαι νοσήματα, ἀποδιώκειν τε πνεύματα μυσάρᾳ, ἐκ τῶν πίστει προσιόντων σοι. (Δίς)

Ρήξασα κράτος τυράννων, αθεωτάτων σεμνή, καί πρὸς Θεὸν τὰς βάσεις, ἀναθείσα Παρθένε, οὐδόλως ἐπτοήθης, οὔτε κρουσμόν, μολυβδίνων σφυρῶν, οὔτε πύρ, οὔτε ξεσμούς τῶν σαρκῶν σου, οὔτε βρασμόν, τῶν λεβήτων, οὔτε ξίφους σφαγῆν.

Ἀσκήσει πρῶην τὸ σῶμα, τήξασα Ἐνδοξε, τὸ δεύτερον ἀθλήσει, στομωθείσα τὴν φρένα, τοῖς πάσιν ἀνεδείχθης, Μάρτυς Χριστοῦ, ουρανοχάλκευτον φάσγανον, ὥσπερ χρυσὸς ἐν χωνεῖᾳ δοκιμασθέν, ταῖς αἰκίαις καλλιπάρθενε.

Δόξα... Ἦχος β'

Εν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὅρει ἁγίῳ αὐτοῦ, ἐκεῖ κατεσκήνωσεν ἡ Ἁγία, τὴν λαμπάδα ἄσβεστον τηρήσασα, Ἀκούσωμεν τῆς παρθένου ἐγκώμιον, ὦ Παρθενία, ναὸς Θεοῦ! ὦ Παρθενία, Μαρτύρων δόξαι ὦ Παρθενία, Ἀγγέλων συμμετοχε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν πάσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθην, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, ζήτηί τὰ ἐλλείποντα τῇ Δ' Δεκεμβρίου.

Ἀρχή

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος καὶ ἱαματικοῦ Παντελεήμονος.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Στιχολογούμεν τὴν α' στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δέ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ζ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια γ' δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς

Ὁ ἐπαξίως κληθεῖς Παντελεήμων, ὅτε τὸ φιλόανθρωπον πάσιν ἐφήπλωσας, τὴν τῶν ψυχῶν ἐπιμέλειαν, καὶ τῶν σωμάτων, τὴν θεραπείαν ἐπιδεικνύμενος, τότε τὴν φερώνυμον κλήσιν ἐπλούτησας, τῆς ἀρετῆς τὴν ἀντίδοσιν, καὶ εὐσεβείας, ἀντιμισθίαν Μάρτυς ευράμενος, στεφανηφόρος καὶ ἀήττητος,

στρατιώτης δειχθείς τού Θεού ημών, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών. (Δίς)

Ο ιαμάτων τήν χάριν δεδεγμένος, ότε τήν ευσέβειαν πάντων προέκρινας, τής μητρικής αντεχόμενος, θεοσεβείας, καί πατρικήν μισήσας δυσσέβειαν, τότε σου τήν ένθεον αίγλην δεδώρηται, τών φωτισμάτων η άβυσσος, ο φωτοδότης, τού Θεού Λόγος ο μεγαλόδωρος, θεία προγνώσει προειδώς σου, Παντελεήμον σοφέ τήν λαμπρότητα, ήν υπέδειξας πάσιν, ευσεβώς, πολιτευσάμενος. (Δίς)

Ο εξ αύλων πηγών τού σωτηρίου, τών θείων ίάσεων αεί τήν χάριν αντλών, καί δαψιλώς αρυόμενος, καί διανέμων, τοίς προσιούσί σοι παμμακάριστε, πάντας τούς τήν ένδοξον σου καί πανίερν, καί φωτοφόρον πανήγυριν, πιστώς τελούντας, χάριτι θεία τούτους καταύγασον, θεομιμήτω κεχρημένος, προσωνυμία σαφώς καί χρηστότητι, ήν δυσώπησον πάσι, δωρηθήναι τοίς υμνούσί σε. (Δίς)

Δόξα... Ήχος πλ. β'
Βυζαντίου

Εξέλαμψε σήμερον, η σεβάσμιος μνήμη τού Αναργύρου, τούς πιστούς συγκαλούσα πρός ευωχίαν μυστικήν, καί πρός πανήγυριν εόρτιον άγουσα, τών φιλεόρτων τά συστήματα, Επέστη γάρ ημίν θαυματουργός Ιατρός, τάς νόσους πάντων ίώμενος, Παντελεήμων ο στερρός αθλητής, καί πρεσβεύει εκτενώς τώ Κυρίω, εις τό σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον τόκον, ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμπας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου τής Αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων ασυγχύτως γνωριζόμενος, Αυτόν ικέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Είσοδος. τό, Φώς ιλαρόν, καί τό Προκείμενον τής ημέρας. Ει βούλει ειπείν καί Αναγνώσματα.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 43, 9-14)

Τάδε λέγει Κύριος, Πάντα τά έθνη συνήχθησαν άμα καί συναχθήσονται άρχοντες εξ αυτών, Τίς αναγγελεί ταύτα εν αυτοίς; ή τά εξ αρχής, τίς ακουστά ποιήσει ημίν, Αγαγέτωσαν τούς μάρτυρας αυτών, καί δικαιωθήτωσαν, Καί ειπάτωσαν αληθή, Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καί εγώ μάρτυς Κύριος ο Θεός, καί ο παίς, όν εξελεξάμην, ίνα γνώτε καί Πιστεύσητε, καί συνήτε, ότι εγώ ειμι, Εμπροσθέν μου ουκ εγένετο άλλος Θεός, καί μετ εμέ ουκ έσται, Εγώ ειμι ο Θεός, καί ουκ έστι πάρεξ εμού ο σώζων. Εγώ ανήγγειλα καί έσωσα, ωνειδίσα, καί ουκ ήν εν ημίν αλλότριος. Υμείς εμοί μάρτυρες, καί εγώ Κύριος ο Θεός, ότι απ' αρχής εγώ ειμι, καί ουκ έστιν ο εκ τών χειρών μου εξαιρούμενος. Ποιήσω,

καί τίς αποστρέψει αυτό. Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός, ο λυτρούμενος ημάς, ο Άγιος Ισραήλ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, καί ου μή άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι. Καί ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, καί η αφ' ημών πορεία σύντριμμα, οι δέ εισιν εν ειρήνη. Καί γάρ εν όψει ανθρωπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Καί ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται, ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς, καί εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς, καί ως ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Καί εν καιρώ επισκοπήs αυτών αναλάμψουσι, καί ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν έθνη, καί κρατήσουσι λαών καί βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τούς αιώνας, οι πεπιοθότες επ' αυτόν, συνήσουσιν αλήθειαν, καί οι πιστοί έν αγάπη προσμενούσιν αυτώ, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εις τόν αίωνα ζώσι, καί εν Κυρίω ο μισθός αυτών, καί η φροντίς αυτών παρά Υψίστω. Διά τούτο λήψονται τό βασίλειον τής ευπρεπείας, καί τό διάδημα τού κάλλους εκ χειρός Κυρίου, ότι τή δεξιά αυτού σκεπάσει αυτούς, καί τώ βραχίονι υπερασπιεί αυτών. Λήψεται πανοπλίαν, τόν ζήλον αυτού, καί οπλοποιήσει τήν κτίσιν εις άμυναν εχθρών. Ενδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καί περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ανυπόκριτον. Λήψεται ασπίδα ακαταμάχητον, οσιότητα, οξυνεί δέ απότομον οργήν εις ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αυτώ ο κόσμος επί τούς παράφρονas, πορεύσονται εύστοχοι βολίδες αστραπών, καί ως από ευκύκλου τόξου τών νεφών, επί σκοπόν αλούνται, καί εκ πετροβόλου θυμού πλήρεις ριφήσονται χάλαζai. Αγανακτήσει κατ' αυτών ύδωρ θαλάσσης, ποταμοί δέ συγκλύσουσιν αποτόμωs. Αντιστήσεται αυτοίς πνευμαδυνάμεωs, καί ως λαίλαψ εκκικμήσει αυτούς, καί ερημώσει πάσαν τήν γήν ανομία, καί η κατοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε ούν, Βασιλείς, καί σύνετε, μάθετε, δικασταί περάτων γής, ενωτίσασθε οι κρατούντες πλήθους, καί γεγαυρωμένοι επί όχλοις εθνών, ότι εδόθη παρά Κυρίου η κράτησις υμίν, καί η δυναστεία παρά Υψίστου.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Έχος α'
Βυζαντίου

Αγώνα καλόν ηγωνίσω, καί δρόμον τετέλεκας τού μαρτυρίου σου, Μάρτυς Παντελεήμον, διό εν υψίστοις μετ' Αγγέλων χορεύεις, αντάξια τών πόνων σου, ειληφώς τά άνω βασίλεια, Αλλά πρέσβευε, Ιατρέ παμμακάριστε, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Έχος β'
Ανατολίου

Αναργύρως τήν χάριν παρέχεις τοῖς ἀνθρώποις, Παντελεήμον Μάρτυς ἐνδοξε, καί πνεύματα διώκεις, τή επικλήσει Χριστοῦ, καί τυφλοῖς ἀναβλέπειν δεδώρησαι, ὡς αὐτοῦ θεράπων γνήσιος, Ἀλλά πρέσβευε ἰατρέ, παμμακάριστε, τοῦ δωρηθῆναι τῷ κόσμῳ, εἰρήνην σταθεράν, καί τοῖς σέ ποθοῦσι μέγα ἔλεος.

Ο αὐτός Τού αὐτοῦ

Ἀπεσεῖσω τήν πλάνην τοῦ πατρός πανένδοξε, καί τοὺς λόγους τῆς μητρός ἐμφρόνως δεξάμενος, ὑπέρ χρυσίον ἐκαρποφόρησας, κατὰ τήν τοῦ Κυρίου φωνήν, καί ἰατρός ἀριστος ἐδείχθης, Παντελεήμον Μάρτυς ἐνδοξε, Βαίνων δέ ἐν χάριτι ἐν τῇ οδῷ, εὖρες κείμενον χαμερπές νήπιον, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέν, καί πρὸς Θεόν εὐξάμενος, καί ἐκτενῶς δυσωπήσας, εὐθύς τόν παῖδα ἀνέστησας, καί τό θηρίον διεσπάραξας, Διό μνημόνευε καί ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει σου τελούντων τό μνημόσυον.

Ο αὐτός Τού αὐτοῦ

Μητρός εὐσεβοῦς επιποθήσας πίστιν, τοῦ πατρός διωρθώσω τήν ἀσέβειαν, ταῖς γάρ Ἑρμολάου στηριχθεῖς διδασκαλίαις, ἐν τούτῳ καί τό Βάπτισμα ἐτέλεσας, Παντελεήμον Μάρτυς ἐνδοξε, τοῦ ἐλεήμονος Θεοῦ, τῶν νοσοῦντων θεραπευτά, καί τῶν παθῶν διώκτη, Πρέσβευε λυτρωθῆναι ἐκ περιστάσεως, τοὺς ἐν πίστει τελούντας, τήν αἰσέβαστον Μνήμην σου.

Ἦχος πλ. α'

Γερμανοῦ

Ἡ παμφαής τοῦ Μάρτυρος μνήμη, λάμπει ὡς ἥλιος τοῖς πέρασι, καί ἀπαύστως δαδουχεῖ τοῖς πιστοῖς τά ἰάματα, νόσους ἀποσοβούσα, καί πάθη θεραπεύουσα, ἱκετεύει γάρ αἰὶ Παντελεήμων τῷ Χριστῷ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος ο αὐτός

Βυζαντίου

Δεῦτε φιλομάρτυρες, ὁμοφρόνως ἀπαντες εὐφημήσωμεν, τόν τοῦ Χριστοῦ, Ἀθλοφόρον, τόν ὑπέρ τῆς εὐσεβείας καλῶς αγωνισάμενον, καί τό βραβεῖον τῆς νίκης ἀναδησάμενον, τόν φωστήρα τῆς οἰκουμένης, καί αἰλαμπή ἀστέρα τῆς Ἐκκλησίας, διό καί πρὸς αὐτόν βοῶντες εἰπώμεν, Παντελεήμον Μάρτυς ἐνδοξε, γενοῦ ἡμῶν ψυχῶν τε καί σωμάτων σωτηρία, καί σκέπη ἀσάλευτος, πρεσβεύων πρὸς Κύριον ὑπέρ ἡμῶν ἀδιαλείπτως, εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Καί νύν... Θεοτόκιον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οἱ πιστοί κατὰ χρέος, τήν πόλιν τήν ἀσειστον, τό τεῖχος τό ἀρρηκτον, τήν ἀρραγή προστασίαν, καί καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τόν Στίχον

Στιχ. Προσόμοια

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Παντελεήμονος μνήμην, τοῦ ἐλεήμονος, μετ' ἐγκωμίων ἀγεῖν, φιλομάρτυσι χρέος, οὗτος γάρ τόν μόνον ἐν οἰκτιρμοῖς, καί ἐλέει ἀνείκαστον, τή συμπαθεία

ζηλώσας τήν παρ' αυτού, θείαν χάριν εκομίσατο.

Στίχ. Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει καί ωσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ
πληθυνθήσεται.

Τὴν κατὰ γνώμην σύ χάριν, ἐφιλοσόφησας, ἐμμελετῶν τὴν πράξει, ἣν ἐπίβασιν
εὔρες, μάκαρ θεωρίας τῆς ἀληθοῦς, ευεργέτης γενόμενος, τῶν κακουμένων
ἐν νόσοις παντοδαπαῖς, Χριστὸν ἔχων θεῖον φάρμακον.

Στίχ. Πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσουσι.

Τίς ἂν ἀξίως τοὺς ἀθλοὺς ἐκδιηγῆσαιτο, Παντελεήμον Μάρτυς, οὐς ἀνέτλης
γενναίως, ἀπασαν ἰδέαν τιμωριῶν, ἀπελέγξας ἀνίσχυρον, πρὸς τὸν ἐνόντα
σοι πόθον ὑπὲρ Χριστοῦ, τοῦ σὲ νῦν ἀντιδοξάζοντος.

**Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Βυζαντίου**

Μητρικὴν ἀγαπήσας εὐσέβειαν, τὴν τοῦ πατρὸς διωρθώσω ἀσέβειαν, τῷ
ιατρῷ τῶν ψυχῶν στρατευσάμενος, ἱατρικῶς σεαυτὸν ἐξεπαίδευσας, καὶ θεία
χάριτι ἐν ἀμφοτέροις εὐδοκιμῶν, τῶν παθῶν ὁλοθρευτῆς, καὶ τῶν ψυχῶν
θεραπευτῆς ἀναδέδειξαι, Ἀλλ' ὡς ἐν ἀθλοῖς τό εὐτόνον, καὶ ἐν πρεσβείαις τό
ἐμμονον κεκτημένος, Παντελεήμον Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, Κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς
δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστὸν σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Ἀθλοφόρε ἅγιε, καὶ ἱαματικέ Παντελεήμον, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα
πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτόκιον

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε
Παρθένε, ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱός σου καὶ Θεός
ἡμῶν, τό διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθοράς
ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἦχος α'
Τὸν τάφον σου Σωτήρ**

Μητρός τό εὐσεβές, ἀγαπήσας παμμάκαρ, πατρός τό ἀσεβές, εὐσεβῶς

διωρθώσω, όθεν καί χάριν είληφας, εκ Θεού παντοκράτορος, τά νοσήματα, τών ασθενών θεραπεύειν, Μάρτυς ένδοξε, Παντελεήμον τών πίστει, θερμή προστρεχόντων σοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ελπίς Χριστιανών, Παναγία Παθένε, όν έτεκες Θεόν, υπέρ νούν τε καί λόγον, απαύστως ικέτευε, σύν ταίς άνω Δυνάμεσι, δούναι άφεσιν, άμαρτιών ημίν πάσι, καί διόρθωσιν, βίου τοίς πίστει καί πόθω, αεί σε δοξάζουσι.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα 'Ηχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Ως στρατιώτην τού Χριστού ακαθαίρετον, καί αθλοφόρον οι πιστοί γενναιότατον, σέ ευφημούμεν άπαντες, Μαρτύρων καλλονή πίστει εορτάζοντες, τήν αγίαν σου μνήμην, Μάρτυς παναοίδιμε, τούς σεπτούς δέ αγώνας, μελωδικώς δοξάζομεν σοφέ, καί τόν Σωτήρα Χριστόν μεγαλύνομεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τών ακαθάρτων λογισμών μου τά πλήθη, καί τών ατόπων εννοιών τάς νιφάδας, τίς εξειπείν δυνήσεται Πανάμωμε; τάς επαναστάσεις δέ, τών ασάρκων εχθρών μου, τίς εκδιηγήσεται, καί τήν τούτων κακίαν, Αλλά τή σή πρεσβεία αγαθή, τούτων μοι πάντων τήν λύτρωσιν δώρησαι.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα 'Ηχος ο αυτός

Επεφάνης σήμερον

Εορτάζει σήμερον η οικουμένη, τούς σεπτούς αγώνάς σου Παντελεήμον αθλητά, τόν ζωοδότην δόξάζουσα, τόν σέ προστάτην θερμόν αναδείξαντα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τάς αχράντους χείράς σου, Παρθενομήτορ, εφαπλούσα σκέπασον, τούς πεπιοθότας επί σέ, καί τώ Υιώ σου κραυγάζοντας, Πάσι παράσχου Χριστέ τά ελέη σου.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' 'Ηχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον 'Ηχος δ'

Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει καί ωσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.
Στίχ. Πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσουσι.

Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον. Ο Ν'.

Δόξα... Ταῖς τοῦ Αθλοφόρου...

Καί νύν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Πεντηκοστάριον Ἦχος β'

Ελεήμονα Χριστόν, Παντελεήμον νύν ἐκδυσώπει, θείε Ιατρέ, ἀπαλλάξαι με παθῶν καί ἐλεῆσαί με.

Οι Κανόνες τῆς Θεοτόκου, καί τοῦ Αγίου.

Ο Κανων τῆς Θεοτόκου κατὰ, Αλφάβητον ἀντίστροφον.

Ποῖημα Θεοφάνους.

Ὡδή α'

Ἦχος β' Ο Ειρμός

«Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν ἡ υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον αμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται».

Ὡς ωραίαν ὡς περικαλή, ὅλην ὡς ἀμώμητον, ἐν γυναιξὶ Θεὸς σέ ἐκλεξάμενος, σοῦ τὴν μήτραν ὠκησε, τὴν ἀμώμητον, ὃν δυσώπει Πανάμωμε, μώμου ἐγκλημάτων, ἅπαντας ρυσθῆναι τοὺς υμνοῦντάς σε.

Ψαλμικῶς Ἀγνή ἐκ δεξιῶν, οἶά περ Βασίλισσα, τοῦ ἐκ τῆς σῆς νηδύος ἀναλάμπαντος, Βασιλέως ἔστηκας, ὃν ἰκέτευε, δεξιὸν παραστάτην με, δεῖξαι ἐν ἡμέρα, τῆς ἀνταποδόσεως Θεόνυμφε.

Χερσωθεῖσαν φύσιν τῶν βροτῶν, πάσιν ἀτοπήμασι, τὸν υετὸν τεκούσα τὸν ουράνιον, ὅλην ἀνεκαίνισας, Ἀλλὰ δέομαι, τῆς ψυχῆς μου τὴν αὐλακα, ἀποχερσωθεῖσαν, δεῖξον καρποφόρον Θεονύμφευτε.

Ο Κανὼν τοῦ Αγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Παντελεήμονα τὸν πανάριστον Μάρτυρα μέλπω.

Θεοφάνους.

Ὡδή α'

Ἦχος καὶ Ειρμός ο αὐτός

Προσελθὼν προθύμως τῷ Χριστῷ, Πρό τῆς τελειώσεως, τῆς ἐν Χριστῷ, τὸν νεκρὸν πρῶην ἡγείρας, νύν δέ με πανόλβιε, νεκρωθέντα τῆς αμαρτίας τῷ δήγματι, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, ὦ Παντελεήμον ζωοποίησον.

Ανατείλας οία περ' αστήρ, φέρων εν νεότητι, πρεσβυτικήν καί θεόφρονα
σύνεσιν, καλλονή τε σώματος, τήν ευπρέπειαν τής ψυχής επικτώμενος, τώ
δεδοξασμένω, Λόγω καθωράθης ωραιότατος.

Νεκρωθείς τώ κόσμω καί Χριστόν, Μάκαρ ενδυσάμενος, διά λουτρού τού
Βαπτίσματος γέγονας, θεοφόρον όργανον, καί δοχείον τής ενεργείας τού
Πνεύματος, πάντας θεραπεύων, πάντων ιατρεύων τά νοσήματα.

Τήν σοφίαν φίλην σεαυτώ, περιποιησάμενος, καί κοινωνόν τής ζωής
επαγόμενος, υπ' αυτής τετίμησαι, καί στεφάνω τώ τών χαρίτων κεκόσμησαι,
θείας αγλαΐας, Μάκαρ αποστίλβων τή λαμπρότητι.

Θεοτοκίον

Ευλογίαις Πάναγνε σεμνή, φύσιν τήν επάρατον, παρακοή γενομένην τού
Κτίσαντος, τόν Χριστόν γεννήσασα, εστεφάνωσας, καί φθοράς ηλευθέρωσας,
όθεν γεγηθότες, πάντες οι πιστοί σέ μακαρίζομεν.

Καταβασία

«Χοροί Ισραήλ, ανίκμοις ποσί, πόντον ερυθρόν, καί υγρόν βυθόν
διελάσαντες, αναβάτας τριστάτας, δυσμενείς ορώντες εν αυτώ υποβρυχίους,
εν αγαλλιάσει έμελπον, Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται».

Τής Θεοτοκου

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Εξήνθησεν η έρημος, ωσεί κρίνον Κύριε, η τών Εθνών στειρεύουσα,
Εκκλησία τή παρουσία σου, εν ή εστερεώθη η καρδιά μου».

Φορέσας με τόν άνθρωπον, εκ γαστρός σου πρόεισιν, ο Ποιητής Πανάμωμε,
αφθαρσίας στολήν δωρούμενος, τοίς πολλοίς γυμνωθείσαν ατοπήμασιν.

Υπέρτιμον εκύησας, Θεόν Λόγον Δέσποινα, όν εκτενώς ικέτευε, οικτιρήσαι
τήν ταπεινήν μου ψυχήν, ηδονών ατιμίαις σκυθρωπάζουσαν.

Τά τραύματα θεράπευσον, τής ψυχής μου, Άχραντε, τήν ταπεινήν καρδίαν
μου, φαρμαχθείσαν ιώ τού όφεως, δραστικώ σου φαρμάκω περιποίησαι.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Λογίων τών τού Πνεύματος, επακούσας γέγονας, ως γή καλή καί εύκαρπος,
δεξαμένη σπόρον πολύτιμον, καί τεκούσα τρισμάκαρ σωτηρίαν ψυχών.

Ενέκρωσας τό φρόνημα, δρακοντείου δήγματος, καί τήν ψυχήν εξώωσας,
θεοπνεύστως αναγεννώμενος, καί Βασιλεί τών όλων παριστάμενος.

Ηλλοίωσας τό άθεον, τών τυράννων πρόσταγμα, καί τώ Χριστώ προσέδραμες, αντί πάντων τούτον κτησάμενος, καί γέγονας θεόφρον μεγαλέμπορος.

Μητρός σου τήν ευσέβειαν, αγαπήσας, Ένδοξε, τήν πατρικήν εμίσησας, αθείαν τήν πολυτάραχον, ως εχέφρων τό κρείττον εκλεξάμενος.

Θεοτοκίον

Ο φέρων θείω νεύματι, πάσαν κτίσιν Κύριος, εν ταίς χερσί βαστάζεται, σού Παρθένε, όν νύν δυσώπησον, ρυσθήναι εκ κινδύνων τάς ψυχάς ημών.

Καταβασία

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδιά μου».

Κάθισμα Έχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Μαρτυρήσας γενναίως υπέρ Χριστού, καί τήν πίστιν κηρύξας τώ σώ πατρί, ανείλκυσας πανεύφημε, τού βυθού τής αγνοίας, καί τυράννων μή πτήξας, τό άθεον φρόνημα, τών δαιμόνων κατήσχυνας, τό ανίσχυρον θράσος, όθεν καί τήν χάριν, εκ Θεού εκομίσω, ιάσθαι νοσήματα, τής ψυχής καί τού σώματος, Παντελεήμον πανεύφημε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σή γαστρί, συλλαβούσα αφλέκτως Μήτηρ Θεού, τώ κόσμω εκύησας, τόν τόν κόσμον συνέχοντα, καί εκ μαζών εθήλασας, τόν πάντας εκτρέφοντα, καί εν αγκάλαις έσχες, τόν πάντα βαστάζοντα, όθεν δυσωπώ σε, Παναγία Παρθένε, ρυσθήναι πταισμάτων μου, όταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τού Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθένε αγνή, τήν σήν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, σέ γάρ έχω ελπίδα ο δούλός σου.

Τής Θεοτόκου

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ελήλυθας, εκ Παρθένου ου πρέσβυς ουκ, Άγγελος, αλλ' αυτός ο Κύριος, σεσαρκωμένος καί έσωσας, όλον με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Σταγόνα μοι, κατανύξεως όμβρισον Δέσποινα, εξαίρουσαν άπαντα, τόν τής καρδίας μου καύσωνα, καί τής αθυμίας μου, τάς βλαβεράς επικλύσεις αναστέλλουσαν.

Ρομφαία με, ηδονής πληγωθέντα καί κείμενον, τραυματίαν, Άχραντε, μή υπερίδης, αλλ' ίασαι, λόγχη καί τώ αίματι, τού σταυρωθέντος Υιού σου καί Θεού ημών.

Πλουτήσασα, δεσποτείαν απάσης τής κτίσεως, δεινώς με πτωχεύσαντα,

χάριτος θείας αξίωσον, όπως μεγαλύνω σε, ως αγαθήν μου προστάτιν
Παναμώμητε.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Νυττόμενος, τού Δεσπότη τῷ πόθῳ διέσπειρας, τόν πλούτον τοῖς πένησι,
σαυτόν γυμνάζων πρὸς ἀθλησιν, ἦνπερ καὶ διήνυσας, τὰς δι' αἰώνος ἐλπίδας
προορώμενος.

Αινέσεως, τῷ Θεῷ τὴν θυσίαν προσήνεγκας, σαφῶς βδελυξάμενος, τὰ τῶν
ειδώλων σεβάσματα, ὅλον δέ τό φρύαγμα, τῶν ἀσεβῶν Ἀθλοφόρε
κατεπάτησας.

Τετρωμένοις, βασκανία καὶ φθόνῳ μαχόμενος, τὴν ἀκαταμάχητον, τούτοις
αντέστησας δύναμιν, Μάρτυς καὶ νενίκηκας, τὴν δυσσεβὴ τυραννίδα
τροπώσάμενος.

Ο πρεσβύτου, Συμεῶν ἐν ἀγκάλαις κρατούμενος, πρεσβύτου σε ρήμασι,
Παντελεήμον ἐζώγρησε, θείαν πρὸς ἐπίγνωσιν, καὶ πρὸς πολλῶν σωτηρίαν
καὶ ἐκλύτρωσιν.

Θεοτοκίον

Νεάνιδες, καὶ παρθένοι οπίσω σου ἔδραμον, Παρθένον νεάνίδα, σέ καὶ
Μητέρα θεώμεναι, μόνη γάρ ἀμφοτέρα, εἰς ἐν συνήψας ἀφράστως
Θεονύμφευτε.

Καταβασία

«Εἰσακήκοα τὴν ἐνδοξὸν οἰκονομίαν σου Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι ἐτέχθης ἐκ τῆς
Παρθένου, ἵνα ἐκ πλάνης ρύσῃ τοὺς κραυγάζοντας, Δόξα τῇ δυνάμει σου
Κύριε».

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας, Χριστέ ὁ Θεός, διὰ σου γάρ
Δέσποτα τὴν πρὸς τόν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτός ἀγνωσίας,
προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν».

Ὁδὸν τῆς ζωῆς, ἡ τεκούσα Ἀχραντε οδήγησον, ὁδὸν εἰς εὐθειάν με, νῦν εἰς
ανοδίας τε καὶ βάραθρα, χαλεπῶν συμπτωμάτων, ἀλόγως κρημνιζόμενον.

Ξενώσας φρενί, ἐμαυτὸν ἀγνώμονι Παρθένε ἀγνή, ἀσώτως ἐβίωσα, χώραν
εἰς μακρὰν παθῶν πλανώμενος, ἀλλ' ἐπίστρεψον σώσον, ταῖς σαῖς με
παρακλήσεσιν.

Ναμάτων τῶν σῶν, ζωηρύτων πότισον τόν δούλόν σου, φλογμῷ

συγκαιόμενον, τών αμαρτιών καί φλογιζόμενον, προσβολαίς τών δαιμόνων,
Παρθενομήτορ άχραντε.

Τού Αγίου

Ο φωτισμός

Περιχαρώς, τούς αγώνας υπέδυσ τού μαρτυρίου, περιπεφραγμένος δυνάμει
θεία, καί καρτερία σταθερά τάς βασάνους, υπομένων, χαίρων εκραύγαζες,
Έτερον εκτός σου, Θεόν ουκ επίσταμαι.

Αθλητικών, προϊστάμενος Μάκαρ αγωνισμάτων, θεία δυναστεία περιεγένου,
τής των αθέων δυσσεβούς τυραννίδος, καί μανίας τής δεισιδαίμονος, τόν
αγωνοθέτην, Χριστόν ενδυσάμενος.

Νεανικήν, σύ τήν ένστασιν έχων καί ρωμαλέον, ψυχής τό ανάστημα
κεκτημένος, πάσαν αικίαν ρωμαλέως υπέστης, καί ανδρείω Μάκαρ
φρονήματι, χάριτι τού θείου, Σταυρού κρατυνόμενος.

Ασυμφανή, διεκρούσατο λέσχην τών πλανωμένων, τή επουρανίω
διδασκαλία, ο Αθλοφόρος, καί πολλοίς σωτηρίας, παραδόξου γέγονε αίτιος,
τή σή συνεργεία Χριστέ δυναμούμενος.

Θεοτοκίον

Ρήσεις σοφών, καί αινίγματα πάντων δεδοξασμένα, καί τών Προφητών αι
προαγορεύσεις, σέ προετύπουν, προφανώς επ' εσχάτων, εσομένην Θεού
γεννήτριαν, άλλην γάρ εκτός σου, αγνήν ου γινώσκομεν.

Καταβασία

«Ο τού φωτός διατμήξας τό πρωτόγονον χάος, ως εν φωτί τά έργα υμνεί σε
Χριστέ, τόν Δημιουργόν, εν τώ φωτί σου, τάς οδούς ημών εύθυνον».

Τής Θεοτόκου

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευ σπλαγχνίας
σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Μή με δείξης δαιμόνων επίχαρμα, εν τώ κριτηρίω τώ μέλλοντι Δέσποινα, αλλ'
ευμενώς προσβλέψαι μοι, τόν Κριτήν καί Υιόν σου δυσώπησον.

Λογισμοίς παροργίζων σε Κύριε, καί ταίς πονηραίς καί αθέσμοις μου
πράξεσιν, εις ιλασμόν προσάγω σοι, τήν Μητέρα σου, Οίκτειρον σώσόν με.

Κατακρίσεως ρύσαί με Δέσποινα, τόν αυτοκατάκριτον όντα τοίς πταισμασιν,
ως τόν Κριτήν κυήσασα, καί Θεόν τών απάντων καί Κύριον.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Ινδαλμάτων τῆς πλάνης κατέπτυσας, καί κορυφουμένην απάτην κατήργησας, θαυματουργῶν ἐξαίσια, καί τελῶν τὰς ἰάσεις θεόσοφε.

Στεφανίτης ἐδείχθης πανάριστος, σύ διά πυρός γάρ διήλθες καί ὕδατος, καί ἐν τροχῷ τεινόμενος, παραδόξως ἀνείλες τοὺς ἀφρονας.

Τῶν τυράννων τό θράσος κατέβαλες, τὰς δυσφορωτάτας αἰκίας τοῦ σώματος, τῇ τῆς ψυχῆς στερρότητι, διαθλήσας θεόφρον ἐν χάριτι.

Θεοτοκίον

Ὁ κατέχων τόν γύρον τῆς γῆς ὡς Θεός, ἐν ταῖς σαῖς ἀγκάλαις Ἀγνή περιέχεται, περιγραφή τοῦ σώματος, ὁ τῇ θεῖα μορφῇ ἀπερίγραπτος.

Καταβασία

«Ἐν τῷ θλίβεσθαίμε, ἐβόησαπρός Κύριον, καί ἐπήκουσέ μου, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. α'

Μιμητῆς ὑπάρχων τοῦ Ἐλεήμονος, καί ἱαμάτων τήν χάριν παρ' αὐτοῦ κομισάμενος, ἀθλοφόρε καί Μάρτυς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ταῖς εὐχαῖς σου, τὰς ψυχικὰς ἡμῶν νόσους θεράπευσον, ἀπελαύνων τοῦ αἰεὶ πολεμίου τὰ σκάνδαλα, ἐκ τῶν βοῶντων ἀπαυστως, Σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Ὁ Οἶκος

Τοῦ Αναργύρου τήν μνήμην, τοῦ γενναίου τήν ἀθλησιν, τοῦ πιστοῦ τὰς ἰατρείας, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν φιλόχριστοι, ἵνα λάβωμεν ἔλεος, μάλιστα οἱ βορβορώσαντες, ὡς καγῶ, τοὺς εαυτῶν ναοὺς, ψυχῶν γάρ καί σωμάτων ομοῦ τήν θεραπείαν περέχει, Σπουδάσωμεν οὖν, ἀδελφοί, ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἔχειν τούτον ἀσφαλῶς, τόν ρυόμενον ἐκ πλάνης τοὺς βοῶντας ἀπαύστως, Σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Συναξάριον

Τῇ ΚΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος καί ἱαματικοῦ Παντελεήμονος.

Στίχοι

- Γαλακτόμικτον, Μάρτυς, αἷμα σῆς κάρας,
- Δι' ἣν ὑδατόμικτον ὁ Χριστός χέει.
- Φάσγανον ἐβδομάτῃ λάχεν εἰκάδι Παντελεήμων.

Μνήμη τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Ἀνθούσης τῆς ομολογητρίας, τῆς ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μονῇ τοῦ Μαντινέου.

Οἱ ἅγιοι πεντήκοντα τρεῖς μάρτυρες, οἱ ἐκ τῆς θράκης, ἐν τῇ θαλάσῃ τελειοῦνται.

Ο όσιος Μανουήλ εν ειρήνη τελειούται.

Τή αυτή ημέρα, ο υπό τού Αγίου Παντελεήμονος ιαθείς τυφλός ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Αυγήν εφευρών σαρκικών τυφλός λύχνων,
- Καί ψυχικήν ήθηρσεν αυγήν εκ ξίφους.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Αντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον, τήν φλόγα ανερρίπισε, Χριστός δέ εφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν τού Πνεύματος, ο ων ευλογημένος καί υπερένδοξος».

Ισχύς μου καί ύμνησις καί σωτηρία, βεβαία αντίληψις, καί τείχος απροσμάχητον, υπάρχουσα Δέσποινα, τούς πολεμούντάς με δαίμονας πολέμησον αεί, επιζητούντας τού θανατώσαί με.

Θεόν σωματώσασα παρθενικών σου, αίμα των εθέωσας, Παρθένε, τό ανθρώπινον, διό με τοίς πάθεσι καταρρυσούμενον, καί καταφθειρόμενον εχθρού ταίς μεθοδείαις, ρύσαι πρεσβείαις σου.

Η κάμιнос γέννησιν προδιετύπου, τήν σήν Παναμώμητε, τούς Παίδας γάρ ουκ έφλεξεν, ως ούδέ τήν μήτραν σου τό πύρ τό άστεκτον, όθεν ικετεύω σε, πυρός τού αιωνίου ρύσαι τόν δούλόν σου.

Τού Αγίου

Εικόνας χρυσής

Νομίμως αθλών, καί νικήσας τόν εχθρόν, λιμήν πανεύδιος, τοίς εν θαλάσση Παναοίδιμε, χειμαζομένοις γεγένησαι, φώς δέ τοίς εν σκότει τού βίου, ούς καί μέλπειν εδίδασας, Ευλογητός εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Μακάριος εί, καί καλώς σοι έσται νύν, Μακαριώτατε, απολαβόντι τήν τρισόλβιον, καί μακαρίαν ελπίδα σου, τήν αποκειμένην τοίς πίστει, τώ Κυρίω κραυγάζουσιν, Ευλογητός εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Αγίων ψυχαί, καί Δικαίων οι χοροί καί η ασώματος, τάξις Αγγέλων προσεδέξαντο, συγχορευτήν σε Μακαριε, ξίφει γάρ τμηθείς τόν αυχένα, μελωδείς αγαλλόμενος, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ρομφαία τό πρίν, η τού ξύλου τής ζωής, ήμας χωρίσασα, νύν στρεφομένη

υποδέχεται, τούς σημανθέντας τώ αίματι, τώ εκ τής πλευράς τού Υιού σου, προελθόντι Πανάμωμε, ευλογημένη η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Καταβασία

«Αβραμιαίοι ποτέ, εν Βαβυλώνι Παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, εν ὕμνοις κραυγάζοντες, ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εἶ».

Τῆς Θεοτόκου

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Κάμιнос ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τās ενεργείας διεμέριζε, τώ θείῳ προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα, ψάλλοντας, Ευλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον».

Ζήλου τὰ καλά, κακῶν μακρυνομένη, δι' εμμελείας θείων πράξεων, ψυχὴ μου πρεσβεύουσαν, υπύρ σου τήν Θεομήτορα, καί πάντων ακαταίσχυντον, ἔχουσαν προστασίαν, ως συμπαθὴ καί φιλόανθρωπον.

Ἐλυσας δεσμού, τῆς πάλαι καταδίκης, Θεοκυήτορ τό ανθρώπινον, ὅθεν ἱκετεύω σε, διαλύσαι πάντα σύνδεσμον, κακίας τῆς καρδίας μου, ἀχραντε συνδεσμούσα, θεία στοργή με τού Κτίσαντος.

Δόξης τού Πατρός, απαύγασμα τεκούσα, τήν αδοξία σκυθρωπάζουσαν, πταισμάτων καρδίαν μου, Θεοτόκε καταφαίδρυνον, καί δόξης με ανάδειξον, μέτοχον αἰδίου, ὅπως εν πίστει δοξάζω σε.

Τού Αγίου

Τόν εν καμίνῳ τού πυρός

Τό περιδέξιον τῆς σῆς, ευφυΐας ψυχικὴν ἀμβλυωπίαν, τού πατρός θεραπεύει, ἀποδιδούσης τό φῶς, τοῖς πίστει Παμμάκαρ προστρέχουσι, καί πρὸς τόν Σωτήρα Χριστόν καθοδηγούσης.

Υπέρ Χριστοῦ σφαγιασθεῖς, πρὸς αἰώνιον ζωὴν διεβιβάσθης, καί θεόκλητος ὠφθης, προσηγορία Χριστοῦ, τῇ θείᾳ, θεόφρον τιμωμενος, καί υπερυψών τόν Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Ρητορικὴν ἀποβαλὼν, καί δεινὴν τῶν σοφιστῶν, ἀδολεσχίαν, τῇ Χριστοῦ ἐπικλήσει, τῶν επωδύνων παθῶν, τās ρίζας ἐκτέμνεις ἰώμενος, τούς υπερυψούντας Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Αθανασίας διαυγή, ἐπιστάμεθα πηγὴν σε Θεοτόκε, ως τεκούσαν τόν Λόγον, τού ἀθανάτου Πατρός, τόν πάντας θανάτου λυτρούμενον, τούς υπερυψούντας αὐτόν εἰς τούς αἰῶνας.

Καταβασία

«Οἱ εν Βαβυλώνι Παῖδες, τώ θείῳ πυρπολούμενοι ζήλω, τυράννου καί φλογός

απειλήν, ανδρείως κατεπάτησαν, καί μέσον πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τής Θεοτόκου

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Γευσάμενος βρώσεως, μή προσηκούσης θάνατον, ο Αδάμ εκ τού ξύλου πικρώς ετρύγησε, ξύλω δέ παγείς ο Υιός σου, τόν γλυκασμόν τής αθανασίας, επήγασεν, Άχραντε, διά τούτό σε γεραίρομεν.

Βασίλισσα πέφυκας, τόν Βασιλέα Κύριον, υπέρ λόγον τεκούσα τόν διαλυ' σαντα, Άδου τά βασίλεια Κόρη, δν εκτενώς δυσώπει τής άνω, βασιλείας άπαντας, αξιώσαι τούς τιμώντάς σε.

Αγάθουνον Δέσποινα, τήν ταπεινήν καρδίαν μου, ηδονών κακωθείσαν ταίς επικλύσεσιν, ως τόν αγαθόν τετοκυία, καί αγαθή υπάρχουσα όλη, καί πρόσ μετανοίας με αγαθάς πύλας εισάγαγε.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Μετέστης γηθόμενος, πρόσ ορεκτών τό έσχάτον, ένθα κατασκηνώσας Μακαριώτατε, τό μακαριώτατον τέλος απολαβείν όντως ηξιώθης, συνών τώ Δεσπότη σου, εις αιώνα τόν απέραντον.

Εφέσεως έτυχες, καί πόθου σου πληρώσεως, συσταζόμενος έτι θερμώ τώ αίματι, τώ υπέρ Χριστού κενωθέντι, καί δι' αυτόν παμμάκαρ χυθέντι, παρ' ού χάρων είληφας, τούς στεφάνους τών αγώνων σου.

Λεόντων τά χάσματα, καί τών θηρών τά στόματα, Δανιήλ ώσπερ πάλαι σύ εχαλίνωσας, οίδε γάρ αιδείσθαι Μαρτύρων, τήν αρετήν καί άλογος φύσις, διό σε Πανεύφημε, συνελθόντες μακαρίζομεν.

Πλουσίαν χρηστότητα, σοί ο Χριστός χαρίζεται, θησαυρόν ιαμάτων ημίν δωρούμενος, καί Παντελεήμονα θέσει, σέ παρασχων παντί θλιβομένω, λιμένα τε εύδιον, καί προσάτην καί συλλήπτορα.

Θεοτοκίον

Ως πόκος Πανάμωμε, τόν όμβρον τόν ουράνιον, εν γαστρί συλλαβούσα ημίν εκτέτοκας, τόν τήν αμβροσίαν διδούντα, τοίς ως Θεόν αυτόν ανυμνούσι, καί σέ τήν πανύμνητον, Θεοτόκον καταγγέλλουσιν.

Καταβασία

«Ο τόκος σου άφθορος εδείχθη, Θεός εκ λαγόνων σου προήλθε, σαρκοφόρος, ός ώφθη επί γής, καί τοίς ανθρώποις συναναστράφη, σέ Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον
Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Παντελεήμον πάνσοφε, τών σεπτών Αναργύρων, τό ιερόν αγλαΐσμα, καί τών θείων Μαρτύρων, καί χριστωνύμων τό κλέος, ουρανόθεν τάς νίκας, τώ Βασιλεί πρυτάνευσον, καί ειρήνην τώ κόσμω, καί τοίς πιστώς, σέ υμνούσιν, Αγιε, σωτηρίαν, μετά τής Θεομήτορος, υπέρ πάντων πρεσβεύων.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχ. δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια γ', δευτερούντες τό α'.

Ήχος πλ. δ'
Ω τού παραδόξου θαύματος

Έλεος Θεού μιμούμενος, Παντελεήμων σαφώς, ωνομάσθης κατάλληλον, προσλαβών τό όνομα, καί συμβαίνον τώ πράγματι, ως συμπαθής γάρ, ελεείς άπαντας, διπλήν παρέχων τούτοις τήν ίασιν, τρέφων ιώμενος, καί πρός γνώσιν, Ένδοξε, καθοδηγών, θείαν καί υπέρλαμπρον, Χριστού πανόλβιε.
(Δίς)

Έργον προνοίας τής άνωθεν, τό επί σοί γεγονός, τηλαυγώς αναδέδεικται, τών σωμάτων πάθη γάρ, θεραπεύειν σαφέστατα, Παντελεήμον εκδιδασκόμενος, ψυχών εδείχθης ιατρός έτοιμος, λόγω τής χάριτος, ιατρεύων άπαντας, καί ζοφεράς, πλάνης εκλυτρούμενος, τούς σοί προστρέχοντας.

Κάλλει θεόφρον τού σώματος, τήν ψυχικήν καλλονήν, εθουβόλως αντέθηκας, καί φρενών ευπρέπειαν, τής σαρκός ωραιότητι, καί τούς ορώντας Μάρτυς κατέπληξας, τερατουργίαις λάμπων καί θαύμασιν, άνθει νεότητος, πρεσβυτέρων σύνεσιν, προσειληφώς, πίστει τε καί χάριτι, καταλαμπόμενος.

Δόξα... Ήχος δ'
Βυζαντίου

Σήμερον εξέλαμψε, τού Αθλοφόρου η μνήμη, Δεύτε πιστοί πνευματικώς ευφρανθώμεν, καί τοίς άσμασι τούτον καταστέψωμεν, τόν γάρ άόρατον εχθρόν, τή δυνάμει τού Σταυρού ανδρικός ετροπώσατο, καί τών τυράννων τάς απείρους βασάνους μή δειλιάσας, νομίμως τό βραβείον εδέξατο τής άνω κλήσεως, καί νύν μετ' Αγγέλων εις αιώνας συναγάλλεται, Αλλ' ώ Μάρτυς τού Χριστού Παντελεήμον, Ιατρέ τών νοσοούντων, καί λιμήν τών χειμαζομένων, μη διαλίπης πρεσβεύων τώ ελεήμονι Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ παντοίων κινδύνων τούς δούλους σου φύλαττε, ευλογημένη Θεοτόκε, ίνα σέ δοξάζωμεν, τήν ελπίδα τών ψυχών ημών.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου ἡ γ' καὶ ς' Ὁδὴ.

Ὁ Ἀπόστολος
Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμού...
Ζήτηί τή ΚΣΤ' Οκτ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην
Εἶπεν ὁ κυριος, ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν...

Κοινωνικόν
Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούια.
[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Διακόνων Προχόρου, Νικάνορος, Τίμωνος καὶ Παρμενά.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α' Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Εν ἐκλογῇ θεοκρίτῳ προετιμήθητε, διακονεῖν ταῖς χρείαις, τῶν Ἁγίων ὡς ὄντες, σοφίας θείας πλήρεις, καὶ φωτισμοῦ, καὶ τῆς χάριτος Ἐνδοξοί, καὶ νῦν οἰκεῖτε ἀπαύστως τοὺς οὐρανους, σὺν Ἀγγέλοις εὐφραινόμενοι.

Φωτιστικαὶ ὡς λαμπάδες Πνεύματος χάριτι, ἀποδειχθέντες κόσμῳ, τό τῆς γνώσεως φέγγος, ἢ στράψατε πλουσίως, καὶ τὴν ἀχλύν, τῆς κακίας ἐπαύσατε, καὶ μεταστάντες, Ἀπόστολοι πρὸς τό φῶς, ἐσκηνώσατε τό ἄδυτον.

Ἀνευφημείσθω Νικάνωρ ὁ ιερώτατος, καὶ Παρμενάς καὶ Τίμων, καὶ σὺν τούτοις τιμάσθω, ὁ Πρόχορος ὁ θείος, οἱ πληρωταί, τῶν τοῦ Λόγου προστάξεων, καὶ πλουτισταί τῶν ἀπόρων καὶ πρεσβευταί, πρὸς Θεόν ἡμῶν θερμότατοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεομακάριστε Κόρη τὰς ἱεσσίας ἡμῶν, ὡς ευμενὴς προστάτις, τῶν πιστῶν Θεοτόκε, προσάγουσα τῷ Κτίστῃ, τὸν ἱλασμόν, ἀνταμείβου τοῖς δούλοις σου, ὡς παντελὴς σωτηρία καὶ ἱλασμός, τῶν ψυχῶν ἡμῶν Πανάμωμε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Εν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, καὶ τὴν μακροθυμίαν, τούτου ἀποσκοπούσα, ἔλεγες θρηνούσα, Μήτηρ ἀγνή, Οἱμοί! Τέκνον γλυκύτατον, τί ταῦτα πάσχεις ἀδίκως Λόγε Θεοῦ! ἵνα σώσης τό ἀθρῶπινον.

Απολυτίκιον

Απόστολοι άγιοι, πρεσβεύσατε τώ ελεήμονι Θεώ, ίνα πταισμάτων άφεσιν, παράσχη ταίς ψυχαίς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η Συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Μέλπω τάς αυγάς τού νοητού Ηλίου. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ' Θαλάσσης, τό ερυθραίον

Μεθέξει, τή πρόσ τό θείον Πάνσοφοι, φώς χρηματίσαντες, τούς τήν υμών φωσφόρον καί σεπτήν, εορτήν εορτάζοντας, παθών αχλύος ρύσασθε, καί φωτισμού καταξιώσατε.

Εθέλχθητε, γλυκυτάτω έρωτι, Χριστού Μακάριοι, καί τά τερπνά τού βίου τού φθαρτού, ευσεβώς παρωσάμενοι, αυτώ ηκολουθήσατε, μαθητευθέντες αληθέστατα.

Λαμπτήρες, Ανατολής ορμώμενοι τής φωτοδοτίδος, φωταγωγοί γεγόνασι ψυχών, Παρμενάς τε καί Πρόχορος, καί Τίμων ο θαυμάσιος, καί ο Νικάνωρ ο θεόπνευστος.

Θεοτοκίον

Πορείαι, αι τού Θεού Πανάμωμε εν σοί εγνώσθησαν, γεγεννημέναι ξένω τοκετώ, ασυγκρίτω ενώσει τε, όθεν ως πάντων Δέσποιναν, τών ποιημάτων σέ δοξάζομεν.

Ωδή γ' Ευφραίνεται επί σοί

Ως όντες πνευματικάί, νεφέλαι ύδωρ αληθούς γνώσεως, τοίς επί γής Ένδοξοι, εν αγιασμώ εσταλάξατε.

Τού Πνεύματος εκλογή, ως πεπλησμένοι τής αυτού χάριτος, διακονείν Πάνσοφοι, χορείαις τών Αγίων ετάχθητε.

Αινέσωμεν Παρμενάν, τόν ευκλεή καί τόν σοφόν Τίμωνα, καί τόν σεπτόν Πρόχορον, καί τόν υψηλόνουν Νικάνορα.

Θεοτοκίον

Σταλάζοντα γλυκασμόν, καί απολύτρωσιν κακών τέτοκας, τόν αγαθόν Κύριον, άχραντε Παρθένε πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύμου ισχύς Κύριε,

καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Διάκονοι σεπτοί, καί αυτόπται τού Λόγου, καί σκεύη εκλογής, ανεδείχθητε πίστει, Νικάνορ καί Πρόχορε, Παρμενά, Τίμων ένδοξε, όθεν σήμερον, τήν ιεράν υμών μνήμην, εορτάζομεν, εν ευφροσύνη καρδίας, υμάς μακαρίζοντες.

Θεοτοκίον

Ανύμφευτε αγνή, Θεοτόκε Παρθένε, η μόνη τών πιστών, προστασία καί σκέπη, Κινδύνων καί θλίψεων, καί δεινών περιστάσεων, πάντας λύτρωσαι, τούς επί σοί τας ελπίδας, Κόρη έχοντας, καί τας ψυχάς ημών σώσον, ταίς θείαις πρεσβείαις σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε Χριστέ, η πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν επί Σταυρού, ηπλωμένον εβόα, Υιέ μου συνάναρχε, τώ Πατρί καί τώ Πνευματι, τίς η άφατος, οικονομία σου αύτη, δι' ής έσωσας, τό τών αχράντων χειρών σου, σοφόν δημιούργημα;

Ωδή δ'
Επαρθέντα σε ιδούσα

Αναλάμπαντες τώ ύψει τής Εκκλησίας, ώσπερ αστέρες άδυτοι, τόν τής δυσσεβείας, σκοτασμόν διέλυσαν, καί κόσμον εφώτισαν, οι τού Ευεργέτου Απόστολοι.

Υπουργών τώ κατά χάριν Ευαγγελίω, Νικομηδείας γέγονας, Πρόχορε παμμάκαρ, άριστος διδάσκαλος, καί θείος πρωτόθρονος, ποιίμνης τού Χριστού προϊστάμενος.

Γέρας θείον εκληρώσω Νικάνορ μάκαρ, σφαγιασθείς ως πρόβατον, σύν τοίς δισχιλίοις, εις Χριστόν ελπίζουσι, καθ' ήν τετελείωται, Στέφανος ημέραν ο πρώταθλος.

Θεοτοκίον

Απειρογάμως εκύησας Θεόν Λόγον, σωματοθέντα Πάναγνε, υπέρ νούν καί λόγον, όθεν κατά χρέος σε, Παρθένον δοξάζομεν, καί χρεωστικώς μακαρίζομεν.

Ωδή ε'
Σύ Κύριέ μου φώς

Σύ Κύριε τούς σους, Μαθητάς ώσπερ σάλπιγγας, απέστειλας εγειρούσας, εκ μνημάτων απάτης, ψυχάς υμνολογούσας σε.

Τίμων ο ιερός, ποιμήν Βόστρων γενόμενος, ηνέγκατο μαρτυρίου, τό μακάριον τέλος, πυρί καταφλεγόμενος.

Ο μέγας Παρμενάς, Αποστόλων επ' όψεσι, κεκοίμηται εκτελέσας, σύν σπουδή θερμοτάτη, τό θείον διακόνημα.

Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε δι' ἥς, τῆς φθοράς ἐλυτρώθημεν, Πανάμωμε, τοῦ θανάτου, καί τῆς πρὶν τυραννοῦσης, κακίας τοῦ ἀλάστορος.

Ὡδή ς'

Θύσω σοι μετὰ φωνῆς

Νικάνωρ, τὴν ζωὴν καταγγέλλων τὴν ἀληκτον, καὶ τὸν Σταυρόν καὶ τὰ πάθη, τοῦ δι' εὐσπλαγχνίαν σαρκὶ παθόντος, θανατούται, Ἰουδαίων χερσὶν ἀναιρούμενος.

Ὁ μέγας εξαπτόμενος Τίμων τῷ ἔρωτι, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, προσταγαῖς ἀνόμων πυρός ἐν μέσῳ, τελειοῦται, ολοκαύτωμα θεῖον γενόμενος.

Ἡ θεία, καὶ φωσφόρος καὶ χάριτος ἐμπλεως, υμῶν Ἀπόστολοι μνήμη, ἀγιάζει πάντων τὰς διανοίας, τῶν ἐν πίστει, ἐπιτελούντων ταύτην μακάριοι.

Θεοτοκίον

Τάξεις σε, ἀσωμάτων Ἀγγέλων γεραίρουσι, καὶ Ἀποστόλων χορεῖαι, καὶ Μαρτύρων δῆμοι Θεοκυήτορ, τὸν γὰρ πάντων, Βασιλέα ἀφράστως ἐκύησας.

Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Συναξάριον

Τῇ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Διακόνων, Προχόρου, Νικάνορος, Τίμωνος καὶ Παρμνεά.

Στίχοι

- Τετράς Μαθητῶν, τοῦ θεανθρώπου Λόγου,
- Τριάδα σεπτὴν πάσι κηρύττει λόγῳ.
- Εἰκάδι ογδοάτῃ Μυστῶν ξυνελήλυθε τετράς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Εὐσταθίου τοῦ ἐν Ἀγκύρᾳ.

Μνήμη τῆς οσίας μητρὸς ἡμῶν Εἰρήνης τῆς ἐκ Καππαδοκίας, ἀσκησάσης ἐν τῇ μονῇ τοῦ Χρυσοβαλάντου.

Ἡ ἁγία μάρτυς Δροσίς, ἐν χώνῃ χρυσή βληθείσα, τελειοῦται.

Ὁ ὁσίος Παῦλος ὁ Ξηροποταμηνός, ὁ ἰδρύσας τὰς δύο μονάς, τὴν τοῦ Ξηροποτάμου καὶ τὴν τοῦ ἁγίου Παύλου, ἥτοι τὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, καὶ ἐκ γένους βασιλικού, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Ἀκακίου, καὶ ἀνάμνησις τῶν Ἐγκαινίων τοῦ ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Διακονίσης.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδή ζ'
Εν τή καμίνω Αβραμιαίοι

Ολικωτάτη, διανοία Χριστόν αγαπήσαντες, μόνον τόν εν κάλλει όντα ως αληθώς, Παναοίδιμοι ασύγκριτον, κλήρον ειλήφατε, τήν βασιλείαν τήν επουράνιον.

Υπό τού Λόγου, τού εκ Παρθένου ημίν ανατείλαντος, λόγω τιμηθέντες έργοις τε ιεροίς, των πιστών σωτήρες ώφθητε, τούτους μετάγοντες, πρός τήν ομολογίαν θεόληπτοι.

Ήθλησας ξένως, μάκαρ Νικάνορ αναιρούμενος, γνώμη δυσσεβών Εβραίων, καί τώ Χριστώ, ως αρνίον προσαγόμενος, Ευλογημένος εί ο Θεός μου, κραυγάζων καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Λόγω τόν Λόγον, τόν τού Πατρός Κόρη τέτακας, λόγω ουρανόν ποιήσαντα καί τήν γήν, καί δοξάζειν τούτον πάναγνε, λόγον παρέχοντα, τοίς καθαρώς αυτώ νύν πιστεύουσιν.

Ωδή η'
Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Ιλύος ερρύσασθε παθών, καί ματαιότητος, τούς πειθαρχήσαντας, υμών διδάγμασι Πάνσοφοι, καί πρός ύψος τούτους γνώσεως, ανεβιβάσατε Θεώ, ευαρεστούντας καλώς καί βοώντας, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ο θείος τιμάσθω Παρμενάς, ενθέοις άσμασιν, άμα τώ Τίμωνι, καί ο πανεύφημος Πρόχορος, καί Νικάνωρ ο θαυμάσιος, ως μαθηταί τού Ιησού, καί πλουτισταί τών εθνών, τών βοώντων, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Υμάς μετά Πέτρον καί λοιπούς, προκρίτους Κύριος, μαθητάς είλετο, συνταπτομένους μέν Ένδοξοι, τοίς λεχθείσιν Εβδομήκοντα, εκλελεγμένους δέ καλώς, ως πλήρεις πίστεως τών Αγίων, διακονήσαι ταίς χρείαις πανεύφημοι.

Θεοτοκίον

Ιδού θεηγόρων αι φωναί, πέρας εδέξαντο, αποτεκούσης σου, τόν υπερούσιον Κύριον, υπ' εκείνων τόν δηλούμενον, εις σωτηρίαν τών πιστών θεοχαρίτωτε, τών βοώντων, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'
Λίθος αχειρότητος όρους

Ωράθητε σκεύη τού Λόγου, πάσαν χωρήσαντα τήν αίγλην, πρόκριτοι σεπτοί Διακόνων, Αγίων χρείαις διακονήσαντες, καί σύν τώ Λόγω πάνσοφοι, δόξης

αρρήτου απολαύοντες.

Σήμερον η σύμπασα κτίσις, υμών τήν μνήμην εορτάζει, Τίμων, Παρμενά καί Νικάνορ, σύν τῷ Προχόρῳ τῷ χριστοκήρυκι, ἀξίως μακαρίζουσα, υμᾶς θεόπται παμμακάριστοι.

Ἦρθητε πρὸς μέγιστον κλέος, ὡς Μαθηταί Θεοῦ τοῦ Λόγου, καί σύν Αποστόλων χορείαις, καί ασωμάτων νύν επαγάλλεσθε, μεθ' ὧν αἰὶ πρεσβεύσατε, ελεηθῆναι ἡμᾶς ἐνδοξοί.

Θεοτοκίον

Φωνήν σοι βοῶμεν Παρθένε, περιχαρῶς τοῦ Αρχαγγέλου, Χαίρε ἡ χαρά τῶν Ἀγγέλων, καί Αποστόλων τό σεμνολόγημα, καί Προφητῶν τό κήρυγμα, καί τῶν Μαρτύρων τό στεφάνωμα.

Ο Ειρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστῶσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Καί ἡ λοιπή Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Καλλινίκου, καί τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Θεοδότης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια ἀμφοτέρων.

Στιχηρά τοῦ Ἀγίου

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Μάρτυς Θεόφρον Καλλίνικε, ὑπέρ τό ζήν τό θανεῖν, εὐσεβῶς προελόμενος, τοῦ Χριστοῦ τόν θάνατον, ἀληθῶς ἐξεκόνισας, ἀθανασίας ὅθεν ἐπέτυχες, καί ἀνεσπέρου μακαριότητος, ἐνθα τά τάγματα, τῶν Ἀγγέλων πέφυκε, καί ἀθλητῶν, πάντων ἀγαλλόμενος, σκηνώσας ἐνδοξε.

Μάρτυς παμμάκαρ Καλλίνικε, πρὸς ἀοράτους ἐχθροός, τόν ἀόρατον Κύριον, συμμαχίαν ἀμαχον, κεκτημένος ἀνέστησας, ἀθανασίας μέγала τρόπαια, τόν εξαλείφειν γῆν τε καί θάλασσαν, κατακαυχώμενον, τῇ πυγμῇ τῶν ἀθλων σου, καταβαλὼν, καί τῇ τῶν αἱμάτων σου, καταποντίσας ροή.

Τόν τῆς εὐσεβείας πρόμαχον, καί καθαιρέτην ἐχθροῦ, καί Μαρτύρων

συνόμιλον, καί ναόν τού Πνεύματος, τού Αγίου γενόμενον, τόν στρατιώτην τού Βασιλέως Χριστού, τών ιαμάτων τό αδαπάνητον, όντως θησαύρισμα, τών πιστών τό στήριγμα, τόν θαυμαστόν, σήμερον Καλλίνικον, ύμνοις τιμήσωμεν.

Στιχηρά τής Αγίας

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Ως παρθένον καί Μάρτυρα, ως Θεού νύμφην άφθορον, ως τώ θείω Πνεύματι διαλάμπουσαν, ως τόν Χριστόν αγαπήσασαν, εχθρόν δέ αισχύνασαν, ως αθλήσασαν στερρώς, καί πολύπλοκα βάσανα, υπομείνασαν, ευφημούμέν σε πίστει Θεοδότη, καί τήν μνήμην σου τελούμεν, τήν φωταυγή καί σωτήριον.

Νυμφευθείσα εν Πνεύματι, τώ Χριστώ διά πίστεως, ώσπερ προίκα πάνσεμνε προσενήνοχας, τών σών μελών τήν κατάφλεξιν, τούς πόνους τήν άθλησιν, τούς απείρους αικισμούς, τήν τού αίματος πρόσχυσιν, καί πρός θάλαμον, είσω κίσθης τόν θείον στεφηφόρος, Θεοδότη υπέρ πάντων, τών σέ τιμώντων πρεσβεύουσα.

Ως γενναίον αδάμαντα, ως θεόφρονα Μάρτυρα, ως τήν πλάνην λύσασαν τού αλάστορος, καί τόν τής Εύας πολέμιον, γενναίω φρονήματι, συμπατήσασαν είς γήν, ευφημούμέν σε ένδοξε, καί χωρήσασαν, Παραδείσου πρός πλάτος Θεοδότη, Θεωθείσαν καί τυχούσαν, επιτηδείου μεθέξεως.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Φωτοφόρον παλάτιον, τού Θεού χαίρε Δέσποινα, καί Αγγέλων χαίρε τό αγαλλίαμα, Χαίρε Αδάμ η ανάκλησις, καί Εύας η λύτρωσις, Χαίρε κλίμαξ νοητή, τούς θνητούς η μετάγουσα, πρός ουράνιον, καί ακήρατον δόξαν, Χαίρε κράτος, ορθοδόξων Βασιλέων, καί αρραγές φυλακτήριον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ως εώρακε Κύριε, η Παρθένος καί Μήτηρ σου, εν Σταυρώ κρεμάμενον εξεπλήττετο, καί ατενίζουσα έλεγε, Τί σοι ανταπέδωκαν, οι πολλών σου δωρεών, απολαύσαντες Δέσποτα, Αλλά δέομαι, Μή με μόνην εάσης εν τώ κόσμω, αλλά σπεύσον αναστήναι, συνανιστών τούς Προπάτορας.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση, Αυτών ταίς ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων.

Λανων τού Αγίου Καλλινίκου, ού η Ακροστιχίς.

Αθλητά Καλλίνικε, τήν ωδήν δέχου ευμενώς.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Ἄρματα Φαραῶ

Ἄρματι νοητῷ, επιβάς ως αληθῶς, τριστάτας επόντισας, τοῦ νοητοῦ Αἰγυπτίου, ἐν τῇ τῶν αἱμάτων σου ἐρυθρά, Μαρτύρων κλέος Καλλίνικε.

Θείαν περιβολήν, ἐνδυσάμενος, Σοφέ, στολήν τήν ἐπίγειον, ἀπεξεδύσω παμμάκαρ, καί πρὸς τὸν ἀγῶνα ὥρμησας, καί τὸν ἐχθρόν ἐθριάμβευσας.

Λύσας τὰς τοῦ ἐχθροῦ, πολυπλόκους μηχανάς, δεσμεῖς ἐν τοῖς ἀθλοῖς σου, καί ἀνενέργητον τούτον, ἐρριψας εἰς γῆν Καλλίνικε, καί τοῖς ποσὶ σου συνέτριψας.

Θεοτοκίον

Ἦνπερ τῶν Προφητῶν, προεώρακε χορός, ὡς πύλην οὐράνιον, καί βάτον ἀκατάφλεκτον, σέ Παρθενομήτορ ἀχραντε, Θεὸν τεκούσαν ἐπέγνωμεν.

Κανὼν τῆς Ἀγίας Θεοδότης, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τήν πρὸς Θεὸν μοι Μάρτυς ἴθουνον τρίβον.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Θαλάσσης, τό ἐρυθραῖον

Τῆς θείας, φωτοδοσίας χάριτι, καταλαμπρύνεσθαι, τοὺς ὑμνητὰς σου μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, Θεοδότῃ δυσώπησον, μαρτυρικῇ λαμπρότητι, καί παρθενία διαλάμπουσα.

Ἡ θείῳ, δυναμωθείσα Πνεύματι, καί καταισχύνασα, τῶν πονηρῶν πνευμάτων τήν πληθύν, Θεοδότῃ πανεύφημε, πνευματικαῖς φαιδρότησι, τοὺς σέ ὑμνοῦντας καταφαίδρυνον.

Νομίμως, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐνδοξε, Μάρτυς ἐχώρησας, τῶν θεοπνεύστων λόγων διδαχαῖς, κοσμουμένη λαμπρότατα, καί τὰς βουλὰς ἐμώρανας, τῶν ἀσεβούντων παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Παρθένος, τῷ Βασιλεῖ παρίστασθαι, σύ ἀπηνέχθης Χριστῷ, τῆς ἐκλεκτῆς οπίσω καί σεπτῆς, ὑπὲρ νοῦν Θεομήτορος, καί ἱερόν ἀνάθημα, ἐπουρανίου ναοῦ γέγονας.

Τοῦ Ἀγίου

Ωδή γ'
Ὁ στερεῶν βροντήν

Τῇ τοῦ Χριστοῦ ἀγάπῃ τετρωμένος, ὁ Μάρτυς ἀνέκραζεν, ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐγκαρτερῶν, Εἰς οσμήν δραμούμαι μύρων, ἀκολουθῶν τῷ Πάθει σου, τῇ

αθλήσει τή δι' αίματος.

Ανεπιβούλευτος διετηρήθης, έκ τών βελών τού όφεως, τήν σήν γάρ πτέρναν ο σοφιστής, εν τοίς ήλοις διατρήσας, τήν κεφαλήν συντρίβεται, Καλλίνικε τοίς άθλοις σου.

Κατατεμών τής πλάνης τάς ακάνθας, μαχαίρα τή τού Πνεύματος, τήν τού Χριστού πίστιν απλανώς, εγεώργησας Παμμάκαρ, εις εκατόν τούς πόνους, προσάξας τώ Δεσπότῃ σου.

Θεοτοκίον

Ανερμηνεύτου τόκου καί λοχείας, σύ μόνη μήτηρ γέγονας, εν τή νηδυΐ σου τόν πρό σου, συλλαβούσα Θεόν Λόγον, καί γαλουχούσα Παρθένος, ως βρέφος τόν προάναρχον.

Τής Αγίας

Ευφραίνεται επί σοί

Ρημάτων σου ταίς πλοκαίς, περισχεθείς ο δυσσε&ής τύραννος, ταίς φυλακαίς ώετο, αντικατασχείν τήν ανδρείαν σου.

Ο πόθος ο τού Θεού, τήν προθυμίαν τής ψυχής εύτονον, Μάρτυς Χριστού έδειξε, καί η τού Σωτήρος επίπνοια.

Σαρκός μέν περιφρονείν, επιμελείσθαι δέ ψυχής έσπευσας, όθεν δειναίς μάστιγι, κατατεμνομένη υπέφερες.

Θεοτοκίον

Θυμίαμα προσηγές, επιτεθέν μαρτυρικοίς άνθραξι, τώ νοητώ άνθρακι, τώ εκ τής Παρθένου σύ γέγονας.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή, καί στερέωμα».

Κάθισμα 'Ηχος γ'

Θείας πίστεως

Ζήλον ένθεον, εν τή ψυχή σου, έχων ένδοξε, τούς ανομούντας, διακενής καρτερικώς διήλεγξας, καί ομιλήσας βασάνοις διήνυσας, τόν σόν αγώνα γενναίω φρονήματι, Μάρτυς Καλλίνικε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Τής Αγίας

'Ηχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τόν ωραιότατον Χριστόν αγαπήσασα, καί δι' αγνείας τήν ψυχήν ωραΐσασα, διά παντοίων πόνων τε καί θλίψεων, τούτω κατηγγύησαι, ώσπερ άμωμος νύμφη, όθεν σε ηξίωσεν, ουρανίων θαλάμων, υπέρ ημών πρεσβεύουσαν αυτώ, τών σέ τιμώντων σεμνή Παμμακάριστε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τή Θεοτόκω εκτενώς νύν προσδράμωμεν, αμαρτωλοί καί ταπεινοί καί προσπέσωμεν, εν μετανοία κράζοντες εκ βάθους ψυχής, Δέσποινα βοήθησον, εφ' ημίν σπλαγχνισθείσα, Σπεύσον, απολλύμεθα, υπό πλήθους πταισμάτων, Μή αποστρέψης σούς δούλους κενούς, σέ γάρ καί μόνην ελπίδα κεκτήμεθα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η παναμώμητος αμνάς καί Παρθένος, όν απεκύησεν Υιόν ηπλωμένον, επί Σταυρού ως έβλεψεν Οδύναις τήν ψυχήν, καιρίαις κατεπλήττετο, καί εβόα θρηνούσα, Πού σου Τέκνον φίλτατον, δωρεών καί θαυμάτων, μνήμη ών απήλαυσεν, ο αχάριστος δήμος; Αλλ' εις τό σώσαι γένος τών βροτών, ταύτα νύν πάσχεις, Υμνώ σου τό εύσπλαγχνον.

Τού Αγίου

Ωδή δ'

Εισακήkoa ο Θεός

Λελουμένος εν ταίς ροαίς, τών σών αιμάτων, παμμάκαρ ώφθης, καθαρώτατος τώ πνεύματι, καί εις λήξιν έφθασας, τών Ασωμάτων Μάρτυς Καλλίνικε.

Λίθος έντιμος αληθώς, ωκοδομήθης τή Εκκλησία, καί ναούς ειδώλων έσεισας, καί εις γήν κατέβαλες, τή ακλινεί ενστάσει τών άθλων σου.

Ιοβόλους τάς τών εχθρών, θωπείας όντως απώσω Μάρτυς, εν τοίς λόγοις δέ τού Πνεύματος, τήν ψυχήν ρωννύμενος, κατά τής πλάνης έστησας τρόπαιον.

Θεοτοκίον

Νύν σε βάτον τήν εν Σινά, προδιαγράφων Μωσής ο μέγας, ακατάφλεκτον εώρακε, τό πύρ τής θεότητος, εν τή νηδυϊ φέρουσαν Άχραντε.

Τής Αγίας

Δι' αγάπησιν Οικτίρμον

Επτερωμένη τώ έρωτι τού Δεσπότου, τών αλγεινών βασάνων, ουκ ησθάνου θεόφρον, τόν νούν μεταστήσασα, πρός τόν σοί ποθούμενον.

Ο απατήσας τήν Εύαν εν Παραδείσω, καταπατείται Κόρης, υπό πόδας ωραίους, Θεοδότης μάρτυρος ως ούσης θεόφρονος.

Νενυμφευμένη Νυμφίω τώ αθανάτω, διά σαρκός θανάτου, πρός ζωήν μετετέθης, αιωνίας λήξεως τυχούσα Πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Μεμυημένη τά θεία τώ εκ Παρθένου, καί Θεοτόκου Κόρης, σαρκωθέντι εβόας, Συ μου εί φιλόανθρωπε, ισχύς τε καί ύμνησις.

Τού Αγίου

Ωδή ε'
Ανάτειλόν μοι Κύριε

Ιλύϊ περιέπεσον, ανυποστάτω Κύριε, καί εν βυθώ τῆς αμαρτίας τε, καί τῇ καταιγίδι τῶν δεινῶν μου πράξεων, εμπαγεῖς κραυγάζω σοι, Σὺ γενοῦ μοι βοηθός.

Κρηπίσι καθηλούμενος, τοὺς πόδας Μάρτυς ἐψαλλες, Εν τῇ οδῷ τῶν μαρτυρίων σου, πλουσίως κατετέρφθην, αθλοθέτα Δέσποτα, υπομένων στίγματα, τῇ ἐλπίδι τῶν μισθῶν.

Ελαίω σὺ τὸν ἔλεον, καλῶς εμπορευσάμενος, τοῦ μαρτυρίου τὴν λαμπάδα σου, εφαιδρυνας Παμμάκαρ, δι' ἧς ὅλος γέγονας, ιερεῖον ἄμωμον, ολοκαύτωμα δεκτόν.

Θεοτοκίον

Τῶν Προφητῶν τό κήρυγμα, καί Αποστόλων καύχημα, καί τῶν Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, υπάρχεις Θεοτόκε, Θεὸν Λόγον φέρουσα, ὑπὲρ λόγον Πάναγνε, τὸν πρό αἰώνων ἐκ Πατρός.

Τῆς Αγίας

Σὺ Κύριέ μου φῶς

Ο νοῦς σου ευσεβῶς, τῇ ἀγάπῃ τοῦ Κτίσαντος, ἐνούμενος Θεοδότῃ, τῶν τοῦ κόσμου ἡδέων, εὐτόνως κατεφρόνησεν.

Ἰθύνουσα τὸν σὸν, λογισμὸν πρὸς τὴν μέλλουσαν, αἰώνιον ευφροσύνην, αθυμίας βασάνων, καί πόνων οὐκ ἐφρόντισας.

Μακρότης ἡμερῶν, καί τερπνὴ ἀγαλλίασις, δεδῶρηταί σοι θεόφρον, ἀντὶ κόπων ὧν εἶδες, καί πόνων τῶν κολάσεων.

Θεοτοκίον

Αἱ θεῖαι δωρεαί, ταῖς παρθένοις καί μάρτυσι, πηγάζουσιν ἐκ Παρθένου, τοῦ Χριστοῦ γεννηθέντος, τῆς μόνης Θεομήτορος.

Τού Αγίου

Ωδή ς'
Τῶν πταισμάτων τῇ ζάλῃ

Ἡ τῆς ποιμένης σου μάνδρα ἀνεπίβατος, ἐκ τῶν θηρίων ἐτηρήθη τῶν αἰρέσεων, τῶν σὼν γὰρ ἄθλων Ἐνδοξε, κατέχουσα τὴν στερρὰν βακτηρίαν, τῶν λύκων ὠφθη διώκτρια.

Νύξ ἡλάθη τῆς πλάνης τῇ ἀθλήσει σου, καί τό τῆς πίστεως κάλλος ἐξανέτειλεν, ἐν τῇ ὁμολογίᾳ σου Πανένδοξε, τῆς Τριάδος ὀπλίτα, ὡς ἥλιος ἐν

τοίς πέρασιν.

Ως τῆς πίστεως κήρυξ ακριβέστατος, τῷ ασεβούντι εβόας ετοιμότατα, Τί απειλῆς τῷ ἔχοντι ἀδάμαντος, τὴν ψυχὴν στερροτέραν, τὰ δέλη γάρ τῶν ἀθέων κούφα.

Θεοτοκίον

Διαμένεις ἐκ τόκου ἀπειρόγαμος, ὡς πρό τοῦ τόκου καὶ ἀνέπαφος, τό γάρ ἐν σοί μυστήριον Θεόνομφε, ὑπὲρ ἐννοίαν πᾶσαν, καὶ πάντα λόγον γνωρίζεται.

Τῆς Αγίας

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς

Ρομφαίαι, αἱ τοῦ ἐχθροῦ εἰς τέλος ἐξέλιπον, νύν γάρ νεάνιδες τούτον, καὶ παρθένοι κόραι καταπατούσι, τὴ δυνάμει, τὴ τοῦ Σταυροῦ προδήλως ρωννύμεναι.

Τὴν πτώσιν, τῆς προμήτορος Εὐας ἀνῶρθωσαν, αἱ θυγατέρες αἱ ταύτης, τοῖς τῆς νίκης ἄθλοις στεφανωθείσαι, καὶ ποικίλα, περιφονῶς ἐγείρασαι τρόπαια.

Υπέστης, τὴν τοῦ πυρός δριμύτητα πάνσοφε, τοῦ σοῦ νυμφίου τῷ πρόθῳ, Θεοδότῃ μάρτυς πυρπολουμένη, καὶ τὴν φλόγα, τῆς ἀπάτης ἀνδρείως κατέσβεσας.

Θεοτοκίον

Στόματι, θεολόγω καὶ γλῶσση θεόφρονι, τὰς τῶν τυράννων θωπείας, ἀπεκρούσω Μάρτυς τὸν ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντα, θεολογούσα τῆς Θεομήτορος.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Εκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Συναξάριον

Τῇ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Καλλινίκου

Στίχοι

- Βληθεῖς ὁ Καλλίνικος ἐν τῇ καμίνῳ,
- Τό νικοκαλὲς εὗρε καὶ θεῖον στέφος.
- Εἰκάδι ἀμφενάτῃ φλόξ Καλλνίκον κατέδαψε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς λγίας μάρτυρος Θεοδότῃς, καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς.

Στίχοι

- Θεῷ δοτὴν τίθησι τὴν Θεοδότην.
- Τό πῦρ καμίνου σὺν τρισὶ τέκνοις φίλοις.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες πατὴρ καὶ μήτηρ μετὰ δύο τέκνων αὐτῶν, πυρί

τελειούνται.

Τή αυτή ημέρα Μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Μάμαντος καί Βασιλίσκου, εν τοῖς Δαρείου, καί τών Αγίων Βενιαμίν καί Βηρίου, πλησίον τών Παλατίων τού Εβδόμου, Καί μνήμη τού μακαρίου Ιωάννου τού Στρατιώτου, καί Κωνσταντίνου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, καί τού ευσεβούς Βασιλέως Θεοδοσίου τού Νέου.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τού Αγίου

Ωδή ζ'
Πῦρ φλέγον Ἄγγελος

Ἡδονῆς μοι πρόξενα, τά τών κολάσεων υπάρχουσι φόβητρα, ου γάρ πῦρ ου, μάστιγες, τού αληθοῦς εραστοῦ μου, ο Μάρτυς εβόα, χωρίσει με.

Νευρούμενος Ἐνδοξε, τή συμμαχία Χριστοῦ, εἰς γήν τόν αντίπαλον, εκπαλαῖσας ἔρριψας, καί φερωνύμως ἐδείχθης, κατά τών τυράννων καλλίνικος.

Διάβολον ἡσχυνας, Ἀγγέλους εὐφρανας, τοῖς ἄθλοις σου, Ἐνδοξε, καί Χριστῷ εκραύγαζες, Ευλογητός εἰ ο μόνος, υπάρχων Θεός τών Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἐλυσας τῷ τόκῳ σου, Παρθένε ἀχραντε, Εὐας τῆς προμήτορος, τήν ἀράν, υπάρχεις γάρ, Μήτηρ τού πάντων Δεσπότη, τοῖς πᾶσι χαράν προξενήσασα.

Τῆς Αγίας

Εν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι

Ἰμειρομένη τῆς Βασιλείας Μάρτυς τών ουρανῶν, τρίβον, τήν στενήν διώδευσας ἀκλινῶς, δι' ἀθλήσεως κραυγάζουσα, Ευλογημένος εἰ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θηριωδίας τῆς ωμοτάτης ἀπεδείξατο, ἔργον, Θεοδότῃ μάρτυς ο δυσσεβῆς, κατατέμνων σε ταῖς μάστιξιν, Ευλογημένος εἰ ἀναβοῶσα, Θεέ μου καί Κύριε.

Υπομονῆς σου, καί καρτερίας τε ἐπίχειρα, δόξαν, καί τρυφήν ἀνώλεθρον ο Χριστός, Θεοδότῃ ἐδωρήσατο, Ευλογημένος εἰ ἀναβοῶση, Θεέ μου καί Κύριε.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένην, τήν ἀνθρωπίνην φύσιν ἡγείρας, μόνη, σύ ζωὴν ἀθάνατον τόν Χριστόν, Θεονύμφευτε γεννήσασα, Ευλογημένη σύ ἐν γυναιξίν, υπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Τού Αγίου

Ωδή η'
Τά σύμπαντα Δέσποτα

Χαίροις εντρύφημα, τών αθλητῶν τῆς ἀληθείας, Χαίροις τό καλλώπισμα τῆς πίστεως καί κλέος, Χαίροις ὁ λαμπρότατος τῶν μαρτύρων φωσφόρος, ὁ τήν πλάνην σκεδάσας τῇ ἀθλήσει σου, καί τό φῶς ἀναλάμπας τῷ κόσμῳ, Καλλίνικε πάνσοφε.

Ὁ τύραννος ἡσχύνθη, τῇ τῶν ἀγώνων σου ἐνστάσει, ἡττήθησαν δῆμιοι τοῖς μῶλωσί σου Μάκαρ, τοῖς ἡλοῖς τῆς πτέρνης σου κατετρώθη ἡ πλάνη, κατεφλέχθη δέ πάντα καί ἠφάνισται, τῶν εἰδώλων τεμένη, πυρί ἐναθλούντός σου.

Υπέρ τῶν τιμώντων σε, τῇ πρός Θεόν σου παρρησία, Καλλίνικε χρώμενος, ἰκέτευε ἀπαύστως, τῆς ποιήνης σου πρόστηθι, ἐξαιρούμενος ταύτην, τῶν ποικίλων παγίδων τοῦ ἀλάστορος, καί στηρίζων τῇ πίστει, ἐν σοί γάρ αὐχεῖ καί κρατύνεται.

Θεοτοκίον

Εν Πνεύματι Προφήται, σέ τήν Παρθένον προτυπούσι, σκηνήν τε καί τράπεζαν, καί στάμνον καί λυχνίαν, καί ὅρος πανάγιον, καί νεφέλην καί πλάκα, κιβωτόν τε καί ράβδον, πύλην ἐνθεον, δι' ἧς πάσιν ἀνθρώποις, ἠνοίχθη ὁ πάλαι Παράδεισος.

Τῆς Ἀγίας

Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ

Ουδέν Ἀθληφόρε τῶν δεινῶν, οὐ πύρ οὐ μάστιγες, οὐδέ στρεβλώσεις μελῶν, ἀλλ' οὐδέ θάνατος ἴσχυσε, διαρρήξαι τήν συνάφειαν, πρός τόν Δεσπότην καί στοργήν, δι' ἧς ἐκραύγαζες, Εὐλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Νυμφῶνα τερπνόν καί καθαρόν, ὁ σός νυμφίος Χριστός, σοί νύν δεδῶρηται, διπλαῖς ἐκλάμπουσιν χάρισι, καθορών σε πανσεβάσμιε, ὄνπερ ποθήσασα θερμῶς, χαίρουσα ἐψαλλες, Εὐλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τῷ πόθῳ κατάλληλον ἰσχύν, ὁ ἐραστής σου Χριστός, σαφῶς ἐνέπνευσε, δι' ἧς τήν ἀστεκτον ἠλεγξας, ἀθεότητα Πανόλβιε, καί τούς ποικίλους πειρασμούς, ἔφερες ψάλλουσα, Εὐλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ρήμασιν ἐπόμενοι τοῖς σοῖς, σέ μακαρίζομεν θεομακάριστε, μακαριότητος ἐνθεον, εὐρηκότες σε ὑπόθεσιν, τήν τόν μακάριον ἡμῖν, Λόγον γεννήσασαν, ὡ βώμεν, Πάντα τά ἔργα ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἐφράξε, πυρός δέ δύναμιν ἐσβέσαν, ἀρετήν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβεῖας ἐρασταί, Παῖδες κραιυγάζοντες, Εὐλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τού Αγίου

Ωδή θ'

Τόν άσπορον τόκον σου

Υφάνθη σοι άνωθεν, ο χιτών τής πίστεως, δι' ού απεγύμνωσας τόν εχθρόν εν σταδίω, Μάρτυς ένδοξε.

Μεμηνώς ο τύραννος, υπεκλύειν ώετο, θωπείαις τόν Μάρτυρα, αλλ' αυτός τή πίστει εστερέωτο.

Ευθές ολοκαύτωμα, καί δεκτόν θυμίαμα, Καλλίνικε ένδοξε, τώ πυρί τών αγώνων προσηνέχθης Θεώ.

Νέον σε Παράδεισον, οι πιστοί γνωρίσαντες, τοίς πόνοις τών άθλων σου, ως εκ θείων ναμάτων ποτιζόμεθα.

Ωραίοι οι πόδες σου, αθλητά Καλλίνικε, τοίς ήλοις πειρώμενοι, καί πρός κήρυγμα θείον πορευόμενοι.

Θεοτοκίον

Σκέπην σε κεκτήμεθα, καί λιμένα Πάναγνε καί όπλον καί άγκυραν, καί βεβαίαν ελπίδα εν κινδύνοις αεί.

Τής Αγίας

Λίθος αχειρότμητος όρους

Ίλεων γενέσθαι θεόφρον, τόν σόν αθάνατον Νυμφίον, υπέρ τών υμνούντων σε πόθω, δυσώπει Μάρτυς αξιοθαύμαστε, διά παντός εκλάμπουσα, ταίς λαμπηδόσι ταίς τής χάριτος.

Βήματι παρέστηκας όντως, σύν παρρησία τού Δεσπότη, οια ευσεβής τε καί Μάρτυς, δι' αμφοτέρων ευαρεστήσασα, τώ τήν ισχύν σοι πνεύσαντι, καί πλουτοδότης στεφανώσαντι.

Όλη εί καλή Θεοδότη, πεποθημένη τώ Δεσπότη, όλη φωτοφόρος υπάρχεις, καί μώμος όλως Μάρτυς ουκ έστιν εν σοί, σύ γάρ διπλαίς ταίς χάρισι, διαφερόντως κεχαρίτωσαι.

Θεοτοκίον

Νύμφη καί γεννήτρια ώφθης, τού απάντων Βασιλέως, συ γάρ των απ' αιώνος εφάνης, αγιωτέρα πάσης τής κτίσεως, καί διά σου σωζόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον
Επεσκέψατο ημάς

Καί θανούσα ζωηρόν, αιμάτων μύρον έβλυσας, ως εν Θεώ ζώντι ζώσα, καί διαθήκης τής αυτού, κληρονόμος ηξίωσαι, Θεοδότη φρουρούσα, τούς πόθω υμνούντάς σε.

Θεοτοκίον

Η πλατυτέρα ουρανών, πρός ουρανόν απάρασα, μή καταλίπης Αγαθή, ημάς τούς κάτω γηγενείς, πρός τόν εύσπλαγχνον Κύριον, χείρας εις μεσιτείαν, τού Κόσμου εφάπλωσον.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Λ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων εκ τών Εβδομήκοντα, Σίλα, Σιλουανού, Κρήσκεντος, Επαινετού καί Ανδρονίκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Αστραπαίς φωτιζόμενοι, ταίς τού Πνευματος πάνσοφοι, τά τής γής πληρώματα περιήλθετε, καί τούς πιστούς εφωτίσατε, τόν ζόφον μειώσαντες, αγνωσίας τού βυθού, ως τού Λόγου Απόστολοι, όθεν σήμερον, γεγηθότες τελούμεν τήν αγίαν, καί φωσφάρον υμών μνήμην, αγιασμόν κομιζόμενοι.

Ως νεφέλαι μακάριοι, επί πάντα τά πέρατα, υετόν ερράνατε τόν ουράνιον, καί τας ψυχάς κατηρδεύσατε, πιστών θεία χάριτι, αποπνίξαντες δεινά, αθείας ζιζάνια, καί τελέσαντες, τας ψυχάς καρποφόρους τών ανθρώπων, διά τούτο εν αιnéσει, υμάς τιμώνμεν Απόστολοι.

Συνελθόντες τιμήσωμεν, καί πιστώς μακαρίσωμεν, Σίλαν τόν πανάριστον, καί Ανδρόνικον, Επαινετόν τε καί Κρήσκεντα, καί πόθω τιμήσωμεν, σύν αυτοίς Σιλουανόν, τούς τής πίστεως κήρυκας, τούς προχέοντας, ποταμούς ιαμάτων, καί παντοίων, παθημάτων επηρείας, Πνεύματι θείω εξαίροντας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Κατακρίσεως λύτρωσαι, Παναγία Θεόνυμφε, καί δεινών πταισμάτων, τήν ταπεινήν μου ψυχήν, καί τού θανάτου απάλλαξον, ευχαίς σου καί δώρησαι, δικαιώσεως τυχείν, εν ημέρα ετάσεως, ής επέτυχον, τών Αγίων οι δήμοι, μετανοία, καθαρθέντα με προ τέλους, καί τών δακρύων ταίς χύσεσιν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμνάς η κυήσασα, τό αρνίον τό άκακον, τό τήν αμαρτίαν ελθόν ιάσασθαι,

παντός τού κόσμου Πανάχραντε, Οικείω εν αίματι, τό σφαγέν υπέρ ημών, καί
ζωώσαν τά σύμπαντα, σύ με ένδυσον, γυμνωθέντα απάσης αφθαρσίας, εξ
ερίου τού σου τόκου, περιβολήν θείας χάριτος.

Απολυτίκιον 'Ηχος γ'

Απόστολοι άγιοι, πρεσβεύσατε τώ ελεήμονι Θεώ, ίνα πταισμάτων άφεσιν,
παράσχη ταίς ψυχαίς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών
Αποστόλων ο Παρών, ού η Ακροστιχίς.

Πανευκλεείς μαθητάς υμνώ τού Λόγου. Ιωσήφ.

Ωδή α' 'Ηχος β' Τώ τήν άβατον

Παριστάμενοι, θρόνω τώ θείω πάντοτε, φέγγει τε λαμπρυνόμενοι, αδύτω
Άγιοι, φωτισμόν πνευματικόν, άπασιν αιτήσασθε, εκ τού τών φώτων Πατρός,
καταπεμφθήναι ημίν, πιστώς υμάς γεραίρουσιν.

Αναλάμπσαντα, δικαιοσύνης ήλιον, Ένδοξοι θεασάμενοι, Κόρης θεόπαιδος,
εκολλήθητε αυτώ, θείαν Κατά μέθεξιν, φώς χρηματίζοντες, καί απηλάσατε,
απάτης ζόφον άπαντα.

Νόμον ένθεον, επί τής γλώττης φέροντες, πάσαν τήν γήν διήλθετε, τήν
ανομίαν αυτής, υπεξαίροντες σοφοί, Κρήσκη, Ανδρόνικε, Σίλα καί Σιλουανε,
καί κατασπείραντες, τήν γνώσιν τήν σωτήριον.

Επαινέσωμεν, Επαινετόν τόν ένδοξον, Καρθαγενέων καύχημα, θείον
γενόμενον, καί τού Λόγου Μαθητήν, καί τών ιαμάτων, πηγήν καί μέγαν
κήρυκα, τών υπέρ έννοιαν, καί πίστεως εδραίωμα.

Θεοτοκίον

Υπερύμνητον, Θεόν αρρήτως τέτοκας, σάρκα εκ σου φορέσαντα, δι'
αγαθότητα, υπερύμνητε Αγνή, όθεν εν φωναίς, ευχαριστηρίοις υμνολογούμεν
σε, καί μακαρίζομεν, ως πάλοι προεφήτευσας.

Ωδή γ' Εν πέτρα με τής πίστεως

Κηρύξαντες τήν σάρκωσιν τού Δεσπότου, καί λύσαντες τόν σύνδεσμον τής
κακίας, τούς πάλοι δεδεμένους τή απιστία, Σοφοί ελύσατε, μεγαλοκήρυκες,
καί Θεώ προσήξατε διά πίστεως.

Λαμπτήρες τής αδύτου φωτοχυσίας, γενόμενοι τό σκότος τής ασεβείας
ηλάσατε δεικνύοντες τοίς ανθρώποις, τής επιγνώσεως τό φώς Πανεύφημοι,

διά τούτο πάντοτε μακαρίζεσθε.

Εἰς πάσαν ἐξελέλυθε καθὼς ψάλλει, Δαυὶδ τῶν Ἀποστόλων ὁ θεῖος φθόγγος, διδάσκων τὰ Παθήματα τοῦ Σωτήρος, καὶ τὴν Ἀνάστασιν, δι' ἧς ἀνέστημεν, ἐκ μνημάτων ἅπαντες τῆς ματαιότητος.

Θεοτοκίον

Εὐρών σε τῶν Ἀγγέλων καθαρωτέραν, υπέδου τὴν γαστέρα σου τὴν ἀγίαν, ὁ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον Θεοτόκε, καὶ ὠφθη ἄνθρωπος, ἐκ σοῦ σαρκούμενος, ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι γνωριζόμενος.

Ὁ Εἰρμός

«Ὡς πέτρα με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου, ἠυφράνθη γάρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν, Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Κάθισμα Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Ὡς ἀστέρες μέγιστοι τὴν οἰκουμένην, εὐσεβείας λάμπεσι, φωταγωγούντες εὐσεβῶς, εἰς τὸν αἰῶνα δοξάζεσθε, θαυματοφόροι Κυρίου Ἀπόστολοι.

Θεοτοκίον

Τὰς ἀχράντους χεῖράς σου Παρθενομήτητορ, ἐφαπλούσα σκέπασον, τοὺς πεπαιθότας ἐπὶ σοί, καὶ τῷ Υἱῷ σου κραυγάζοντας, Πάσι περάσχου Χριστέ τὰ ἐλέη σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα, ἀναρτηθέντα, τὸν Υἱόν σου Πάναγνε, σπλάγχνα μητρῶα γοερώς, σπαραττομένη ἐκραύγαζες, Οἶμοι! πῶς ἔδυσ, τὸ φῶς μου τὸ ἄχρονον;

Ὡδή δ' Ὑμνῶ σε ἀκοή γάρ Κύριε,

Ἰσχύϊ, τοῦ τὰ πάντα Κτίσαντος, διελθόντες τὴν οἰκουμένην, καθὰ περ ὑπόπτεροι, ἐσώσατε τοὺς ἐν πελάγει, δεινῶς θεοφόροι κινδυνεύοντας, καὶ γαλήνῳ πρὸς ὄρμον ὠδηγήσατε.

Στηρίζων, παρειμένας ἐνδοξε, διανοίας τῷ λόγῳ Σίλα, σὺν Παύλῳ τῷ κήρυκι, πεπόρευσαι εἰς πάντα κόσμον, πολλοῖς πειρασμοῖς περιαντλούμενος, καὶ τὸν Σωτήρα ἅπασι κηρύττων τρανῶς.

Μεγίστοις ἀγαθοῖς κοσμούμενος, συμπεπόρευσαι ἐξ Ἑώας, μέχρις αὐτῆς Δύσεως, ὥσπερ ἀκτὶς, τῷ Παύλῳ Σίλα σοφέ, φωταυγῆς ἡλίῳ πέλοντι, καὶ τῶν ἐθνῶν καρδίας ἐφωτίσατε.

Αἰνεῖσθω, Κρήσκης καὶ Ἀνδρόνικος, καὶ σὺν Σίλα μεγαλυνέσθω, Σιλουανὸς σήμερον, Ἐπαινετός τε ἐπαινεῖσθω Χριστοῦ, τῆς ἀμπέλου χρηματίζοντες βότρυες, γλεύκος στάζοντες σωτήριον.

Θεοτοκίον

Θαυμάτων, υπερέχον πέφυκε, τό εν σοί γενόμενον θαύμα, νομίμων γάρ άνευθεν, τής φύσεως τόν νομοδότην Χριστόν, αποτίκτεις, τήν παράβασιν τών προπατόρων, λύοντα Πανάμωμε.

Ωδή ε'
Ο φωτισμός

Ήρθη τών σών, Μαθητών υπεράνω τών ουρανίων, η μεγαλοπρέπεια κηρυττόντων, τοίς επί γής σου, τήν σεπτήν παρουσίαν, καί τά πάθη καί τήν ανάστασιν, Λόγε τού Θεού, Ιησού υπεράγαθε.

Τό διαυγές, καί υπέρλαμπρον σκεύος τού Παρακλήτου, τών πεπλανημένων τήν οδηγίαν, Θεσσαλονίκης τό περίδοξον εύχος, Αποστόλων τό εγκαλλώπισμα, τόν Σιλουανόν τόν σοφόν ευφημήσωμεν.

Ανδρειωθείς, φερωνύμωσ τού Λόγου τή συμμαχία, πάνσοφε Ανδρόνικε διαθεεις, επιστηρίζων παρεθείσας καρδίας, επηρείαις τού πολεμήτορος, καί φωταγωγών εις Θεού κατανόησιν.

Θεοτοκίον

Σέ ο Δαυϊδ, προδιέγραψεν όρος τετυρωμένον, όρος τού Θεού ημών, όρος πιον, εν σοί γάρ Κόρη, εγνωρίσθησαν τούτου, αι πορείαι σάρκα πτωχεύσαντος, καί πρός τό αρχαίον ημάς επανάξαντος.

Ωδή ς'
Πρός Κύριον εκ κήτους

Υψούμενοι πρός Κύριον, καθααίς συννεύσεσι, τούς κατανεύσαντας, απωλείας πρός τά βάραθρα, ειλκύσατε σοφοί, ύψος πρός ουράνιον, υψηλής θεωρίας καί πράξεως.

Μονάδα μέν ουσία, χαρακτηήρσι Τριαδα δέ, θεομακάριστοι, εν τοίς πέρασιν κηρύξαντες, πολύθεον αχλύν, παντελώς ελύσατε, καί φωστήρες ψυχών ανεδείχθητε.

Νευρώσας σου Χριστός τόν λογισμόν, Κρήσκη πάνσοφε, τής εν Γαλλία σε, Καρχηδόνος Αρχιποίμενα, ως τούτου μαθητήν, ευσεβώς απέδειξε, πλανωμένοις τήν τρίβον δεικνύοντα.

Θεοτοκίον

Ωραίαν σε κάλλει, ο Ποιητής ευράμενος, εν σοί εσκήνωσε, καί ωραίος υπέρ άπαντας, υιούς τών γηγενών, ώφθη σωματούμενος, Παναγία Παρθένε πανύμνητε.

Ο Ειρμός

«Πρός Κύριον εκ κήτους, ο Ιωνάς εβόησε, Σύ με ανάγαγε, εκ πυθμένος Άδου δέομαι, ίνα ως Λυτρωτή, εν φωνή αιnéσεως, αληθείας τε πνεύματι θύσω σοι».

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Α' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων εκ τών

Εβδομήκοντα, Σίλα, Σιλουανού, Κρήσκεντος, Επαινετού καί Ανδρονίκου.

Στίχοι

- Επαινετός Κρήσκης τε καί Σιλουανός,
- Σίλας καί Ανδρόνικος, αινείσθων άμα.
- Πέντ' έβαν εκ βιότου μύσται Θεού εν τριακοστή.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Ιουλίπτης τής εκ Καισαρείας.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ρήτορες ανεδείχθησαν

Τά σκεύη τά χωρήσαντα πάσαν, τού Παρακλήτου τήν χάριν, καί τούς δοχεία τής πλάνης γεγενημένους, αποτελέσαντα δεκτούς Θεώ, Σίλαν καί Σιλουανόν, υμνήσωμεν ενθέως.

Ουκ έστιν ικανός τις επαινείν, Επαινετόν τόν θαυμαστόν, συνεμορφώθη γάρ Χριστώ' τά δι' αυτόν υποστάς παθήματα, βασιλείας τε συμμετέσχε τής αυτού, καλώς ηγωνισμένος.

Υμνείσθω Κρήσκης άσμασι θείοις, ο κεκρυμμένος τās οδούς, τās τού Χριστού υποδείξας, καί κατακρίνας εν τή σαρκί αυτού, τήν κατάκριτον αμαρτίαν, καί πολλούς ακατακρίτους δείξας.

Θεοτοκίον

Λύσόν μου τās σειράς τών πταισμάτων, τή μεσιτεία σου Αγνή, καί τή αγάπη τελείως τού αγαθού Υιού σου πρόσδησον, μακρυνόμενον καθ' εκάστην εξ αυτού, ηδονών ατόπων.

Ωδή η'

Τώ δόγματι τώ τυραννικώ

Ουκ έδωκαν ύπνον οφθαλμοίς, οι άγρυπνοι τού Λόγου υπηρέται, έως ου ύπνου βαρέος πιστούς, πλάνης ελυτρώσαντο, καί φωτός καί ημέρας, υιούς εναπέδειξαν.

Γενόμενοι άρμα τού Θεού, εκτήσασθε αυτόν ηνιοχούντα, πρός επουράνιον νύσσαν ημάς, Απόστολοι ένδοξοι, καί τά άρματα πάντα τής πλάνης συντρίβοντα.

Ο πάνσοφος Σίλας ως Χριστού, διάκονος αξίως επαινείσθω, καί σύν αυτώ δοξαζέσθω πιστώς, Κρήσκης καί Ανδρόνικος, οι φωστήρες, οι πάντα τά έθνη φωτίσαντες.

Τριαδικόν

Υμνήσωμεν τήν ζωαρχικήν, Τριάδα χαρακτηήρι τρισσουμένην, γνωριζομένην δέ φύσει μιά, καί ψάλλοντες είπωμεν, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Τώ δόγματι τώ τυραννικῷ, οἱ ὅσοι τρεῖς Παῖδες μή πεισθέντες, ἐν τῇ καμίνῳ βληθέντες, Θεόν ὠμολόγουν ψάλλοντες, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ὡδή θ'

Ἡ τόν πρό Ἡλίου

Ἰατροί ψυχῶν τε, καί σωμάτων γεγόνατε σωτήριοι, πνευματικοίς φαρμάκοις ἐκκαθαίροντες, τοὺς νοσοῦντας καί υγιεῖς, δεικνύντες ἀμφοτέρωθεν, θεοφεγγεῖς Ἀπόστολοι, ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Ὡφθητε τῇ ζέσει, τοῦ Πνεύματος ἀνάπτοντες ὡς ἄνθρακες, καί τόν κρυμόν τῆς πλάνης διελύσατε, καί καρδίας τὰς πηγνυμένας πίστει κατεθάψατε, καί πρὸς τό ἔαρ Πάνσοφοι, τῆς σωτηρίας ὠδηγήσατε.

Στησώμεθα χορείαν, ἐν οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν δοξάζοντες, Σιλουανόν καί Σίλαν καί Ἀνδρόνικον, καί τόν μέγαν Ἐπαινετόν, καί Κρήσκεντα τόν πάνσοφον, ὡς ἀληθείας κήρυκας, καί πρεσβευτάς ἡμῶν ὑπάρχοντας.

Ἡ ἀγιωτάτη καί πλήρης, χαρισμάτων Θεοῦ Πνεύματος, καί ἱερά καί ὄντως ἀξιέπαινος, ὑμῶν μνήμη θεουργικαῖς, ἀκτίσι καταυγάζουσα, τῶν εὐσεβῶν τό πλήρωμα, ὑμνεῖν ὑμᾶς σοφοί προτρέπεται.

Θεοτοκίον

Φεῖσαί μου ὁ μέλλων ἐν δόξῃ, πάλιν ἐρχεσθαι θεότητος, κρίναι τήν οἰκουμένην παντοδύναμε, ἱκεσίαις τῆς ἀπειράνδρως, Δέσποτα τεκούσης σε, καί μή εἰς πύρ ἐκπέμψης με, κατεγνωσμένον ἀμαρτήμασιν.

Ο Ειρμός

«Ἡ τόν πρό Ἡλίου φωστήρα, τόν Θεόν ἐξαναστείλαντα, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα, ἐκ λαγόνων παρθενικῶν, ἀφράστως σωματώσασα, εὐλογημένη πάναγνε, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Καί ἡ λοιπή, Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΛΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου καί δικαίου Εὐδοκίμου, καί Προεόρτια τῆς προελεύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τοῦ Σταυροῦ γ'.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Σύμπασα φύσις ανθρώπων νύν προεόρταζε, χαρμονικῶς καί σκίρτα, τοῦ Σταυροῦ γάρ τό ξυλον, μέλλει προτεθῆναι πάσι πιστοῖς, ιατροῖον αδάπανον, καί νοσημάτων λυτήριον καί παθῶν, καί παντοίων περιστάσεων.

Δεύτε κατίδωμεν ξένον πιστοῖ τεράστιον, πῶς τοῦ Σταυροῦ τό ξύλον, καταπαύει φλογώσεις, κοιμίζει αλγηδόνας, πάθους παντός, απαλλάττει τοὺς κάμνοντας, Προεορτάσωμεν τοίνυν, καί τῇ αὐτοῦ, προελεύσει νύν σκιρτήσωμεν.

Ζῶντες ὁμοῦ καί θανόντες προευτρεπίσθητε, τῆς γάρ ζωῆς τό ξύλον, τό τόν Ἀδην νεκρώσαν, ὁ φύλαξ τῶν ανθρώπων, ἡ τῶν νεκρῶν ἐξανάστασις ἔρχεται, πάσι τὴν ἀφθονον χάριν νύν παρασχεῖν, τοῖς αἰτούσι μετὰ πίστεως.

Καί τοῦ Ἀγίου γ' Ὁμοια

Μακαριώτατον τέλος εὔρες Εὐδόκιμε, εὐδοκιμήσας θεαῖς, ἀρεταῖς φερωνύμῳ, καί κόσμου ταῖς ἀπάταις μή συγχωσθεῖς, ἀλλὰ λάμψας φαιδρότερον, τῶν τοῦ ἡλίου ακτίνων καί τῶν πιστῶν, καταυγάσας τὰ συστήματα.

Ἡ ἐλεήμων καρδίᾳ καί εὐσυμπάθητος, ὁ τῆς ἀγάπης λύχνος, ὀρφανῶν ὁ προστάτης, γυμνῶν καί πενομένων ὁ σκεπαστής, σωφροσύνης τό ἀγαλμα, τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου ὁ πληρωτής, εὐφημείσθω νύν Εὐδόκιμος.

Τῇ καθαρᾷ σου καρδίᾳ Θεόν ἐζήτησας, καί τὰ τοῦ κόσμου πάντα, ἐβδελύξω ἡδέα, Εὐδόκιμε θεόφρον, ὅθεν πιστῶς, καί τῶν κόπων ἀντάμειψιν, παρὰ Θεοῦ ἐκομίσω παναληθῶς, ὡς ἐν τέλει πεφανέρωται.

Δόξα... Τοῦ Ἀγίου Ἦχος β'

Παντός Δικαίου μνήμη μετ' ἐγκωμίων γίνεται, μεθ' ὧν καί ἡ σῆ, θεράπον Χριστοῦ Εὐδόκιμε, ὄπλον γάρ ἔσχες Σταυρόν, καί κράτος ἀήττητον, Τριάδος ὁμοουσίῳ πίστιν, διὰ τοῦτο μετ' Ἀγγέλων, συναναπαύη αείμνηστε.

Καί νύν... Τοῦ Σταυροῦ

Ὁ αὐτός

Σύ μου σκέπη κραταῖά υπάρχεις, ὁ τριμερῆς Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, ἀγίασόν με τῇ δυνάμει σου, ἵνα πίστει καί πόθῳ προσκυνῶ καί δοξάζω σε.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Καί νύν... Τοῦ Σταυροῦ

Ἦχος πλ. β'

Σταυρέ τοῦ Χριστοῦ, Χριστιανῶν ἡ ἐλπίς, πεπλανημένων ὁδηγέ, χειμαζομένων λιμὴν, ἐν πολέμοις νίκος, οἰκουμένης ἀσφάλεια, νοσοῦντων ἱατρέ, νεκρῶν ἡ ἀνάστασις, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ἐκ γῆς ὁ καλέσας σε, πρὸς αἰωνίους μονάς, τηρεῖ καί μετὰ θάνατον

αδιαλώβητον, τό σώμά σου, Ἄγιε, σύ γάρ εν σωφροσύνη, καί σεμνή πολιτεία, μάκαρ επολιτεύσω, μή μολύνας τήν σάρκα, διό εν παρρησία Χριστώ, πρέσβευε σωθήναι ημάς.

Δόξα... Καί νύν...

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου, καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς βασιλεύσι σου κατά βαρβάρων δωρούμενος, καί τό σόν φυλάττων, διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Ἀγίων ο παρῶν, ού η Ακροστιχίς.

Υμνῶ μάκαρ σου τοὺς πανευσεβεῖς τρόπους. Ο Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος β'
Εν βυθῷ κατέστρωσε

Ὑψηλον τόν βίον εσχηκῶς, καί ταῖς αναβάσεσι, ταῖς θεϊκαῖς ολολαμπῆς γενόμενος, φωτισμόν μοι αἴτησαι, ευφημοῦντί σου, τά σεπτὰ πποτερήματα, οἷς ευδοκιμήσας, ἔτυχες ὦν ἡλπίσας Ευδόκιμε.

Μυριπνόους στέργων διδαχάς, καί ταῖς αναπτύξεσι, τῶν ιερῶν, Γραφῶν ενασχολούμενος, ἡδονῶν ἐξέκλινας, Παμμακάριστε, το δυσώδες καί ἀτιμον, καί ευωδιάσθης, θεΐαις ἀρεταῖς καλλωπιζόμενος.

Νυσταγμόν βλεφάρων ἐκ ψυχῆς, Μάκαρ ἀπεδίωξας, ἐπαγρηνπνῶν καί Θεῷ συγγινόμενος, ταῖς παννύχοις στασεσι, μή καμπτόμενος ταῖς ἀνάγκαις τῆς φύσεως, ὅθεν πρός ἡμέραν, ὄντως τήν ἀνέσπερον κατήντησας.

Θεοτοκίον

Ὡς παστάδα ἐμψυχον Θεοῦ, καί θυμιατήριον, τού νοητοῦ καί φωτοφόρου ἀνθρακος, τήν αειμακάριστον, ανυμνήσωμεν, Θεοτόκον κραυγάζοντες, Χαίρε ἡ αἰτία, τῆς σωτηριώδους ἀναπλάσεως.

Ὡδή γ'
Εν πέτρα με τῆς πίστεως

Ρημάτων ζωηρύτων πηγαῖς προσέχων, ἐξέπιες τό νάμα τῆς σωτηρίας, ἐμέσας τήν κατάπικρον αμαρτίαν, καί ψάλλων ἔλεγες, Θεῷ Ευδόκιμε, Ὡς οὐκ ἔστιν, Ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Συμπάθειαν ἐκτήσω χριστομιμήτως, διενείμας τόν πλούτον τοῖς δεομένοις, ουράνιον τόν ὀλβον σοι προξενούντα, οὔπερ καί ἔτυχες, βοῶν Ευδόκιμε, Ὡς οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Οικειωθείς τώ Κτίστη αγάπη θεία, εδέξω τήν ουράνιον κληρουχίαν, τού ξύλου τής ζωής δέ Μάκαρ μετέχεις, θέσει θεούμενος, καί μέλπων ένδοξε, Ως ουκ έστιν Άγιος πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Υπάρχουσα Αγγέλων τιμιωτέρα, τόν Κτίστην τών Αγγέλων τή σή νηδυί, εβάστασας καί τέτοκας Θεομήτορ, βροτών εις λύτρωσιν, τών μελωδούντων σοι, ως ουκ έστιν άχραντος πλήν σου Δέσποινα.

Ο Ειρμός

«Εν πέτρα με της πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς μου, ευφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν, Ουκ έστιν Άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος πλήν σου Κύριε».

Κάθισμα Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Ευδοκιμήσας αγαθαίς εργασίαις, εδοκιμάσθης ως χρυσός εν Καμίνω, τοίς πειρασμοίς Ευδόκιμε αοίδιμε, όθεν μετά θάνατον, αναβλύζεις πλουσίως, θαύματα ως νάματα, καί νοσήματα παύεις, υπέρ ημών αεί εκδυσωπών, όπως πταισμάτων συγχώρησιν λάβωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο επί θρόνου Χερουβίμ καθεζόμενος, καί εν τοίς κόλποις τού Πατρός αυλιζόμενος, ως επί θρόνου κάθηται αγίου αυτού, Δέσποινα εν κόλποις σου σαρκικώς, ο Θεός γάρ, όντως εβασίλευσεν, επι πάντα τά έθνη, καί συνετώς νύν ψάλλομεν αυτώ, όν εκδυσώπει σωθήναι τούς δούλους σου.

Ωδή δ'

Ελήλυθας εκ Παρθένου

Τά δόγματα τών Πατέρων φυλάττων αλώβητα, ορθόδοξον φρόνημα, σύ εκ νεότητος έσχηκας, βίον ακηλίδωτον, καί ευσυμπάθητον γνώμην Αξιάγαστε.

Ού σύγχυσις κοσμική ουκ αρχής επικράτεια, ου δόξα επίκληρος, σου τόν πρός Κύριον έρωτα, ήμβλυνεν Ευδόκιμε, αλλ' ευδοκίμησας όντως θείαις πράξεσιν.

Υψούμενος ταίς ενθέοις μελέταις εκάστοτε, εχθρόν εταπείνωσας, καί ιαμάτων ενέργειαν, είληφας Ευδόκιμε, κρίσει δικαία τού πάντα διευθύνοντος.

Σταλάζουσα γλυκασμόν η σορός, τών λειψάνων σου, πλουσίων ιάσεων, πάθη καθαίρει Ευδόκιμε, πίστει τών τιμώντων σε, καί καταφλέγει δαιμόνων πάσας φάλαγγας.

Θεοτοκίον

Πανύμνητε στρατηγίαις τόν άνω υμνούμενον, Θεόν απεκύησας, άνθρωπον όντως γενόμενον, όν υπέρ τών δούλων σου, εκδυσωπούσα μη παύση αιπιάρθενε.

Ωδή ε'

Ο φωτισμός

Αίγλη σεπτή, τής αγνείας θεόφρον λελαμπρυσμένος, νόμω, τε τώ ταύτης συμπεφραγμένος, νύκτα τούβιου απροσκόπτως διέβης, θεωρίαις θείαις πτερούμενος, Μάκαρ καί πρὸς θεῖαν, ζωὴν κατεσκήνωσας.

Νύν ἐπὶ σοί, θαύμα μέγα ὁράται, καί θάμβους πλήρες, πῶς μετὰ κηδεῖαν ὄντως χρονίαν, διατηρεῖται ἀδιάλυτον Μακαρ, σοῦ τό σῶμα ἐν τάφῳ κείμενον, κρίμασιν οἷς οἶδε, Θεὸς ὁ δοξάζων σε.

Εὐγε τῆς σῆς, πρὸς Θεὸν παρρησίας, εὐγε τοῦ πόθου, οὐπερ ἐκ καρδίας πρὸς τούτον ἔσχες, εὐδοκιμήσας φερωνύμω, καί λάμπας παραδόξως θείαις λαμπρότησι, καί καταφαιδρύνας, πιστῶν τὰ συστήματα.

Θεοτοκίον

Υπὲρ ἡμῶν, τόν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Παρθενομήτορ, πάντοτε δυσώπει τῶν σέ υμνούντων, τοῦ λυτρωθῆναι ἐκ παθῶν, καί κινδύνων, ψυχοφθόρων κακῶν καί θλίψεων, καί αιωνιζούσης, φλογός καί κολάσεως.

Ὡδή ς'

Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων

Σταλαγμούς γλυκυτάτους ἐστάλαξαν, Μάκαρ οἱ ἰδρώτές σου, καί ἀγαλλίασιν, καί ἱαμάτων ἔλλαμψιν, εἰς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν αἴνεσιν.

Ἐν αὐλαίς τοῦ Θεοῦ ἀνεβλάστησας, ἄμπελος πολύφορος, εὐκληματήσασα, καί ἀρετῶν τοὺς βότρυας, γεωργῶ τῶν ψυχῶν ἐθισαύρισας.

Βασιλείαν Θεοῦ ἐπεπόθησας, καί κατὰ παθῶν βασιλεύσας Αοίδιμε, κατ' εὐδοκίαν κρείττονα, τῆς χαρὰς τῶν Δικαίων ἐπέτυχες.

Θεοτοκίον

Ἐκλεκτὴ τῷ Θεῷ ἐχρημάτισας, ὡς ὠραιότατῃ χωρίον ευρύχωρον, τούτου Παρθένε γέγονας, καί παστάς καί λυχνία καί τράπεζα.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι ἄβυσσον, Ἐκ φθοράς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΛΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Αγίου καί Δικαίου Εὐδοκίμου.

Στίχοι

- Τόν θεῖον Εὐδόκιμον, ὦ βίος γέλως,
- Τό θεῖον εὐδόκησεν ἐκστήναι βίου.
- Δέχνυται Εὐδόκιμον πρώτη τάφος ἐν τριακοστή.

Ὁ ἅγιος Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὁ κηδευτὴς τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Οἱ ἅγιοι δώδεκα μάρτυρες οἱ Ρωμαῖοι ξίφει τελειοῦνται.

Τή αυτή ημέρα, η ανάμνησις τών Εγκαινίων τού σεβασμίου οίκου τής υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου τού εν Βλαχέρναις, ένθα απόκειται η Αγία Σορός.

Καί προεόρτια τού τιμίου καί ζωοποιού Σταυρού, ήτοι η εξέλευσις αυτού εκ τού βασιλικού Παλατίου εις τήν πόλιν.

Στίχοι

- Οίκου προελθών, Σταυρος τών Βασιλέων,
- Οίκοις εορτάς προξενεί τοίς εν πόλει.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Αντίθεον πρόσταγμα

Ισχυῖ ρωννύμενος, τού Ζωοδότου, σαρκός κατεκράτησας, ορέξεων Πανόλβιε, καί νούν ανεπτέρωσας πρός τά ουράνια, μέλπων συντονώτατα, ο ών ευλογημένος καί υπερένδοξος.

Σαυτόν εξευγένισας, εεγενεστάτους, τούς Τρόπους κτησάμενος, νοός ακεραιότητι, μελέτη σχολάζων δέ, τών θεοπνεύστων Γραφών, όλην σου τήν έφεσιν Θεώ, τώ παντεπόπτη Μάκαρ ανέτεινας.

Τά άνω βασίλεια, τήν άνω πόλιν, Θεού τόν Παράδεισον, Δικαίων τήν απόλαυσιν, τρυφήν τήν άνόθευτον, όλβον τόν άσυλον, φέγγος τό άνέσπερον ευρείν, κατηξιώθης Μάκαρ Ευδόκιμε.

Ρεόντων τό άστατον κατανοήσας, ψυχής τά κινήματα, Θεόν προς μόνον ίθυνας, εξ ού ελλαμπόμενος θείαις λαμπρότησι, βίου τά προσκόμματα Σοφέ, ανεμποδίστως όντως παρέδραμες.

Θεοτοκίον

Ον έτεκες Δέσποινα αεί δυσώπει, δουλείας ρυσθήναί με, παθών, καί κατακρίσεως, καί τής συνεχούσης με δεινής πωρώσεως, καί τής τών θλιβόντων με αεί, επικρατείας θεοχαρίτωτε.

Ωδή η'

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Πύρ εννοών τό φοβερόν, πρό τού θρόνου τού Θεού μέλλον εκχείσθαι, κατανύξει καρδίας, θερμούς εκχέεις κρουούς, δακρύων εναποτεφρούντάς σοι, τών παθών καμίνους, Ευδόκιμε θεόφρον.

Όλον μετέθηκας σαυτού, πρός τόν Κύριον Σοφέ ψυχής τόν πόθον, καί αυτώ εκολλήθης αναβοών ψαλμικώς, Χριστέ μου, ιλύος με λύτρωσαι, τών θανατηφόρων παθών εις τούς αιώνας.

Υπομονή καρτερικός, καί καρδιά ταπεινός, σύ καθωράθης, συμπαθής

δεομένοις, ήθος προσφέρων χρηστόν, καί τρόπους εναρέτους Πάντιμε, οίς
ευδοκιμήσας, θαυμάτων βρύεις χάριν.

Σύνεσιν έχων θεϊκήν, πληρωτής Δεσποτικών ώφθης λογίων, δεξιάς στέργων
τρίβους, τάς ευωνύμους σαφώς, εκκλίνας ως έννους καί φρόνιμος,
υπερευλογών τόν Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ο τού Αδάμ Δημιουργός, εξ αιμάτων σου αγνών δημιουργείται, καί
γαλακτοτροφείται ο διατρέφων πνοήν, Παρθένε Θεοτόκε άπασαν, όθεν ως
Θεού σε δοξάζομεν Μητέρα.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν
φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί
υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Ανάρχου Γεννήτορος

Ιδείν εφιέμενος, τήν δόξαν τού Θεού ημών, αρετών ευμορφία σαυτόν
εκάλλυνας, καί λαμπαδηφόρος εισήλθες εις φωτεινούς, νυμφώνας Αγγέλων,
συνών τώ Δεσπότῃ σου, απολαυων τῆς θεώσεως.

Ως όρθρος ως ήλιος, ανέτειλεν η μνήμη σου, τάς εν ζόφω καρδίας
καταφωτίζουσα, σύ γάρ καί φωτός καί ημέρας, ως αληθώς υιός εγνωρίσθης,
θεόφρον Ευδόκιμε, διά τούτό σε γεραίρομεν.

Σοφία κοσμούμενος, καί γνώσει λαμπρυνόμενος, ταπεινώσει Καρδίας
ωραιζόμενος, ύπει πολιτείας εμπρέπων, πρόσ νοητάς, επέβης επαύλεις, μεθ'
ών ημών μνήσθητι, τών τιμώντων σε Ευδόκιμε.

Ημέραν εορτιον, καί ωφελείας πρόξενον, τήν σεπτήν σου τελούμεν εκ γῆς
μετάστασιν, σύ γάρ τού Κυρίου θεράπων, καί τών αυτού, εντολών εργάτης,
ώφθης ανεπαίσχυντος, αξιάγαστε Ευδόκιμε.

Θεοτοκίον

Φωτός ενδιαίτημα, τού πάντας καταυγάσαντος, καί σκηνή καθωράθης
θεοχαρίτῳτε, γέφυρα καί κλίμαξ πρόσ ύψος τούς γηγενείς, ανάγουσα Κόρη,
διό σε γεραίρομεν, καί Πιστώς σε μακαρίζομεν.

Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν
επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν
πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Αγίου

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Καί ζών Ευδόκιμος ώφθης, κατά παθών παντοδαπών, καί νύν εισέτι
υπάρχεις, πηγή θαυμάτων τηλαυγῆς, εξ ής καθαίρονται πάθη, ψυχών ομού

καί σωματών.

**Τού Σταυρού
Γυναίκες ακουτίσθητε**

Σταυρός προεορτάζεται, καί κόσμος αγιάζεται, τάξεις Αγγέλων υμνούσι, τόν δι' ημάς σταυρωθέντα, καί συμπανηγυρίζουσιν, ημίν καί συναγάλλονται, δαυϊτικώς κραυγάζοντες, Ειργάσατο σωτηρίαν, εν μέσω γής ο Δεσπότης.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, κατά τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

Αρχή

Τίτλος

[Αύγουστος_1](#) [Αύγουστος_2](#) [Αύγουστος_3](#) [Αύγουστος_4](#) [Αύγουστος_5](#)
[Αύγουστος_6](#) [Αύγουστος_7](#) [Αύγουστος_8](#) [Αύγουστος_9](#) [Αύγουστος_10](#)
[Αύγουστος_11](#) [Αύγουστος_12](#) [Αύγουστος_13](#) [Αύγουστος_14](#)
[Αύγουστος_15](#) [Αύγουστος_16](#) [Αύγουστος_17](#) [Αύγουστος_18](#)
[Αύγουστος_19](#) [Αύγουστος_20](#) [Αύγουστος_21](#) [Αύγουστος_22](#)
[Αύγουστος_23](#) [Αύγουστος_24](#) [Αύγουστος_25](#) [Αύγουστος_26](#)
[Αύγουστος_27](#) [Αύγουστος_28](#) [Αύγουστος_29](#) [Αύγουστος_30](#)
[Αύγουστος_31](#)

Αρχή

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων επτά Μαρτύρων τών Μακκαβαίων, καί τού διδασκάλου αυτών Ελεαζάρου, καί τής μητρός αυτών Σολομονής, καί η Πρόοδος τού τιμίου καί ζωοποιού Σταυρού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Εις το, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια τού τιμίου Σταυρού γ' καί τών Αγίων γ'.**

Στιχηρά τού τιμίου Σταυρού

**Έχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσι**

Ως κοινόν φυλακτήριον, ως πηγήν αγιάσματος, τόν Σταυρόν τόν τίμιον ασπασώμεθα, καί γάρ κοιμίζει, παθήματα, καί παύει νοσήματα, καί Παντοίων αλγεινών, απαλλάττει τούς κάμνοντας, υπέρ άβυσσον, πελαγίζων τά ρείθρα τών θαυμάτων, τοίς πιστώς αυτού, τόν τύπον, καί προσκυνούσι καί σέβουσιν.

Οι τού βίου τοίς κύμασι, θαλαπτεύοντες άνθρωποι, παθημάτων ζάλη τε κυμαινόμενοι, ως εις ολκάδα σωτήριον, τό ξύλον τό τίμιον, καταφύγωμεν πιστώς, καί σιγήσει τά κύματα, καί τά πνεύματα, καί ραγήσεται πάθη, καί πρὸς ὄρμον, ακυμάντου σωτηρίας, χαρμονικώς καταντήσομεν.

Υπέρ ἥλιον ἔλαμψεν, ὁ Σταυρός ὁ πανάγιος, ὡς ἀκτῖνας θαύματα
προβαλλόμενος, καί ὡς βολίδας ἰάματα, προσέλθωμεν ἄνθρωποι, οἱ τῷ
σκότει τῶν δεινῶν, συνεχόμενοι πάντοτε, καί ληψόμεθα, φωτοπάροχον χάριν
ιαμάτων, τὸν ἐν τούτῳ προσπαγέντα, σαρκὶ Θεὸν μεγαλύνοντες.

Στιχηρά τῶν Ἀγίων

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Τοῦ νόμου τὸν ὄροφον ἐπτά, στύλοις ἐπαιρόμενον, ἡ τυραννὶς οὐ κατέσεισε,
τὴν γὰρ ἀλόγιστον, τοῦ διώκτου λύσσαν, ἀνδρικῶς υπέμειναν, τό σῶμα
παραδόντες τοῖς τέμνουσιν, οἱ ευγενέστατοι, νεανίαί καί ομαῖμονες, τῶν
Μωσέως, θεσπισμάτων φύλακες.

Υπέρ τὰ ὀρώμενα τὸν νοῦν, ὄντως ἀνυψώσαντες, μέλη σαρκὸς κατετέμνοντο,
οἱ εὐσεβέστατοι, καί γενναῖοι Παῖδες, σὺν μητρί θεόφρονι, μεγίσταις ἐν ἐλπίσι
νευρούμενοι, ὧν νῦν ἐπέτυχον, Ἀβραάμ ἀναπαυσάμενοι, ἐν τοῖς κόλποις, τοῦ
αὐτῶν προπάτορος.

Ψυχῆς ἐν νεότητι στερρώς, εαυτοὺς οπλίσαντες, καί τὸν θυμὸν ὥσπερ
θήξαντες, πρὸς τὸν ἀντίπαλον, σταθερῶς ἐχώρουν, εὐσεβείας ἕνεκα, καί
νόμου τοῦ πατρῶου τηρήσεως, ὁ ἱερώτατος, Ελεάζαρ καί οἱ πάνσοφοι,
νεανίαί, σὺν μητρί θεόφρονι.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Οἱ Ἅγιοι Μακκαβαῖοι τῷ τυράννῳ ἔλεγον, Ἡμῖν ὦ Ἀντίοχε, εἰς Βασιλεὺς ὁ
Θεός, παρ' οὗ γεγόναμεν, καί πρὸς ὃν ἐπιστρέφομεν, Κόσμος μένει ἄλλος
ἡμῖν, τοῦ ὀρωμένου υψηλότερος καί μονιμώτερος, πατρίς δέ ἡμῶν
Ἰερουσαλήμ, ἡ κραταῖά καί ἀνώλεθρος, πανήγυρις δέ, ἡ μετὰ Ἀγγέλων
διαγωγή, Κύριε, πρεσβεΐαις αὐτῶν, ἐλέησον καί σώσον ἡμᾶς.

Καί νῦν... ὁ αὐτός

Ὅνπερ πάλαι Μωϋσῆς, προτυπώσας ἐν εαυτῷ, τὸν Ἀμαλήκ καταβαλὼν
ἐτροπώσατο, καί Δαυὶδ ὁ μελωδός, υποπόδιόν σοι βοῶν, προσκυνεῖσθαι
διετάξατο, τίμιον Σταυρόν σου Χριστέ ὁ Θεός, σήμερον ἀμαρτωλοὶ
προσκυνούμεν, χεῖλεσιν ἀναξίοις, σέ τὸν καταξιώσαντα παγῆναι ἐν αὐτῷ,
ἀνυμνούντες δεόμεθα, Κύριε, σὺν τῷ Ληστή τῆς βασιλείας σου ἀξίωσον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Τῇ τοῦ Σταυροῦ προελεύσει, δεύτε φιλέορτοι, τὴν εορτὴν ποιοῦντες,
φαιδρυνθώμεν βοῶντες, ἐν πίστει ἀδιστάκτῳ, Σταυρέ τοῦ Χριστοῦ, ἡμᾶς
ἀγίασον χάριτι, τοῦ ἐπὶ σέ υψωθέντος, καί ἐξελοῦ, πάσης βλάβης τῇ δυνάμει
σου.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών, καί προσκυνείτε τώ υποποδίῳ τών ποδῶν αὐτοῦ.

Τάς ουρανίους πορείας, Σταυρός ο τίμιος, εξευτρεπίζει πάσι, τοῖς αὐτόν προσκυνούσιν, ἐν φόβῳ καί ἀγάπῃ καί τοῖς χοροῖς, τών αὔλων Δυνάμεων, ὅς ἐν αὐτῷ προσηλώθη συναριθμεῖ, τοὺς ἐκ πόθου ἀνυμνούντας αὐτόν.

Στίχ. Ο δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ημῶν πρό αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Οἱ προσκυνούντες ἐν πίστει, Σταυρόν τόν τίμιον, τόν ἐν αὐτῷ παγέντα, προσκυνούμεν Δεσπότην, οὐ τῇ ἐπινεύσει χεῖλῃ ομοῦ, καί ψυχὰς ἀγνιζόμεθα, καί ταῖς ἐλλάμψεσι τούτου ταῖς νοηταῖς, φαιδρυνόμεθα αἰνούντες αὐτόν.

**Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Κοσμά Μοναχοῦ**

Ψυχαὶ δικαίων ἐν χειρὶ Κυρίου, καθάπερ Ἀβραάμ, καί Ἰσαάκ, καί Ἰακώβ, οἱ πρό νόμου προπάτορες, καί Μακκαβαίων πρόγονοι, τών νύν ευφημουμένων παρ' ημῶν, Οὔτοι γάρ οἱ καρτερόψυχοι, Ἀβραμιαῖοι υπάρχοντες, τὴν πίστιν ἐζήλωσαν, τοῦ εαυτῶν προπάτορος Ἀβραάμ, καί μέχρι θανάτου ἠγωνίσαντο δι' εὐσέβειαν, εὐσεβῶς γάρ συντραφέντες, καί ἐννόμως συναθλήσαντες, τὴν ἀσέβειαν διήλεγξαν τοῦ ἐπαράτου Ἀντιόχου, καί μηδὲν προτιμήσαντες τῶν τῆς παρούσης ζωῆς, διὰ τὴν αἰώνιον, πάντα Θεῷ ἀνέθεντο, ψυχὴν, ἀνδρείαν, αἴσθησιν, σῶμα ἀπαλόν, καί ἀμοιβὰς τῶν ἀγνεία τεθραμμένων, Ὡ ρίζης εὐσεβούς! ἐξ ἧς ὑμεῖς ἐβλαστήσατε Μακκαβαῖοι, Ὡ μητρός ἀγίας! τῆς τετοκυίας τόν ἰσάριθμον τῆς ἐβδομάδος ἀριθμόν, Ἀλλ' ἰκετεύομεν ὑμᾶς Μακκαβαῖοι, σὺν τῇ μητρὶ ὑμῶν Σολομονῇ, καί τῷ σοφῷ ἱερεὶ Ἐλεαζάρῳ, ὡς παριστάμενοι Χριστῷ τῷ Θεῷ, δι' ὃν κεκοπιάκατε, τοὺς πόνους τῶν καρπῶν ὑμῶν ἀπολαύοντες, ἐκτενὴ ἰκεσίαν ποιήσατε ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος, ποιεῖ γάρ ὅσα βούλεται, καί πληροὶ τὰ θελήματα ὑμῶν, τῶν φοβουμένων αὐτόν.

Καὶ νύν... Ο αὐτός

Ἡ φωνὴ τοῦ Προφήτου σου Μωϋσέως, ὁ Θεός, πεπλήρωται ἡ λέγουσα, Ὅψεσθε τὴν ζωὴν ὑμῶν κρεμαμένην, ἀπέναντι τῶν οφθαλμῶν ὑμῶν, Σήμερον Σταυρός ὑψοῦται, καί κόσμος ἐκ πλάνης ἐλευθεροῦται, Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἀνάστασις ἐγκαινίζεται, καί τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγάλλονται, ἐν κυμβάλοις Δαυϊτικοῖς, ὕμνον σοι προσφέροντα καί λέγοντα, Εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεός, Σταυρόν καί τὴν Ἀνάστασιν, δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας ἀγαθὴ καί φιλόανθρωπε, Παντοδύναμε, Κύριε δόξα σοι.

**Ἀπολυτίκιον τῶν Ἀγίων
Ἦχος α'**

Τάς ἀληθόνας τῶν Ἀγίων, ἅς ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καί πάσας ἡμῶν τὰς οδύνας, ἴασαι φιλόανθρωπε δεόμεθα.

Τοῦ Σταυροῦ Ἦχος ο αὐτός

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου, καί εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς

Βασιλεύσι, κατά βαρβάρων δωρούμενος, καί τό σόν φυλάττων, διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ἡ φύσις τών βροτῶν, συνεόρταζε πάσα, καί σκίρτα μυστικῶς, τού Σταυρού γάρ τό ξύλον, προτίθεται σήμερον, ιατροῖον αδάπανον, τοῖς προστρέχουσι, μετ' ευλαβείας καί πόθου, καί δοξάζουσι τόν ἐν αὐτῷ προσπαγέντα, Χριστόν τόν φιλόανθρωπον.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Επεφάνης σήμερον

Ευφροσύνης πρόξενος, τή νύν ημέρα, τού Σταυρού ἡ πρόοδος, καθαγιάζει γάρ ημῶν, ψυχάς ομοῦ καί τά σώματα, τών προσκυνοῦντων αὐτόν μετά πίστεως.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Οἱ Κανόνες τού Σταυρού, καί τών Αγίων.

Ο Κανὼν τού Σταυρού, οὐ ἡ Ακροστιχίς.

Τό προσκυνητόν πάντες υμνοῦμεν Ξύλον.

Ποῖημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἀρματηλάτην Φαραῷ

Τόν τού Κυρίου ζωηφόρον σήμερον, Σταυρόν νοῖ καθαρώ, καί ευσεβεῖ γνώμη, πάντες προσκυνήσωμεν, πρόκειται γάρ δωρούμενος, τοῖς αὐτῷ προσιοῦσιν, αγιασμόν καί σωτήριον, ἔλλαμψιν καί δόξαν καί ἔλεος.

Ὁ ζωοδῶρητος Σταυρός προκείμενος, καί καθορώμενος, φωτοειδῆ αἴγλην, αποπέμπει χάριτος, προσέλθωμεν καί λάβωμεν, φωτισμόν ευφροσύνης, καί σωτηρίαν καί ἀφεσιν, αἰνεσιν Κυρίῳ προσάγοντες.

Πρόκειται ξένον τοῖς ὁρώσι θέαμα, Σταυρός ο τίμιος, καί ὡς πηγὴ βρύει, ψυχικά χαρίσματα, καί παύει αμαρτήματα, καί νοσήματα λύει, καί τὰ φρονήματα ρώννυσι, τῶν εἰλικρινῶς προσκυνούντων αὐτόν.

Ράβδος ἐτύπου τοῦ Σταυροῦ τό τρόπαιον, θάλασσαν τέμνουσα, δι' οὐ ἡμεῖς πίστει, ἀποντίστως πλέομεν, τοῦ βίου ὕδωρ ἀστατον, καί τὰ ρεύματα πάντα, τῆς αμαρτίας ἐκφεύγομεν, καί θείας γαλήνης πληρούμεθα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε σε τέκνον ἀπορρήτως ἔτεκον, ὠδῖνας ἔφυγον, καί πῶς νυνὶ ὅλη, ὁδυνῶν πεπλήρωμαι; Ὁρῶ γάρ σε κρεμάμενον, ὡς κακούργον ἐν ξύλῳ, τὴν γῆν ἀσχέτως κρεμάσαντα, ἔλεγεν ἡ Πάναγνος κλαίουσα.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὡδὴ α' Ἕχος α'

Ὡδὴν ἐπινίκιον

Μωσέως τὰ δόγματα, πάνσοφοι Παῖδες, νομίμως φυλάξαντες, καί Χριστοῦ τὸν θάνατον, ζηλώσαντες εὐσεβῶς, πρεσβεύσατε αεὶ, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Τίς εἶδε, τίς ἤκουσεν, οἷους ἀγῶνας, στερρῶς ἐπεδείξαντο, οἱ τοῦ νόμου φύλακες, οἱ Σολομονῆς υἱοί, ἀθλήσαντες μίᾳ ψυχῇ, ἐνὶ φρονήματι;

Ἀλλήλους ὁτρύνοντες, οὕτως ἐβόων, Νομίμως ἀθλήσωμεν, καί προθύμως θάνωμεν, ὑπὲρ πατρῶων ἐθῶν, οἱ Σολομονῆς τῆς σεπτῆς, Ἅγιοι ἐπτὰ.

Ἡσχύνθη ὁ τύραννος, στώμεν ἀνδρείως, ἡσθένησαν βάσανοι, ὁ Βελίαρ ἡττηται, τό πύρ ἐσβέσθη λοιπόν, μηδεὶς οὖν ἔξω ἀδελφοί, στήτω τοῦ σκάμματος.

Ἡμῖν ὦ Ἀντίοχε, ὑπὲρ πατρῶων, ἐθῶν ὁ ἀγὼν ἐστίν (οἱ Παῖδες ἐκραζον ἐν τῷ σταδίῳ γυμνοί), ὑπὲρ ὧν μάλλον τό θανεῖν, τοῦ ζῆν προκρίνομεν.

Τὰς σάρκας τοῖς ὄνουξιν, ἐν τῷ σταδίῳ ξεόμενοι, ἐκραζον οἱ τοῦ νόμου φυλακες, Ἡμῖν ὦ Ἀντίοχε, γλυκεῖς οἱ πόνοι καί τό πύρ, διὰ τὴν πάντων ζωὴν.

Δόξα...

Τριάδα δοξάσωμεν, τὴν ἐν Μονάδι οὐσίαν αἰδιον, συμφυὴ καὶ σύνθρονον, καὶ ὁμοδύναμον, Πατέρα ἀναρχον Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τόν βότρυν τόν πέπειρον, ἐν τῇ γαστρί, σου ἀφράστως βλάστησας, ζωηφόρος ἀμπελος, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, ἐδείχθης Μήτηρ Θεοῦ, πάντας ευφραίνουσα.

Καταβασία

«Σταυρόν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ράβδῳ, τὴν Ερυθράν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι, τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ τοῖς ἄρμασι, κροτήσας ἤνωσεν, ἐπ' εὐρους διαγράψας τό ἀήττητον ὄπλον, Διὸ Χριστῷ ἄσωμεν τῷ

Θεώ ημών, ὅτι δεδόξασται».

Τού Σταυρού

Ωδή γ' Ο στερεώσας

Σταυρός απάντων τών καλών, παρεκτικός καθοράται, προσκυνούμενος, καί πάσα ἡ κτίσις, εορτάζει ἐν χαρά, φωτιζομένη χάριτι, τοῦ ἐν αὐτῷ βουλήσει, ἀνυψωθέντος Θεοῦ ἡμῶν.

Καταυγαζόμενοι φωτί, τῶν τοῦ Σταυροῦ λαμπηδόνων, ολικῶς οἱ ἐν αὐτῷ πεπιοθότες, σκοτασμόν ἀμαρτιῶν, ἐκφύγωμεν καί κράξωμεν, ὁ φωτισμός τῶν ὅλων, εὐσπλαγχνε Κύριε, δόξα σοι.

Υμνολογούμεν σε Σταυρέ, καί προσπυσσόμεθα πίστει, ἐξαιτούμενοι τήν σὴν δυναστείαν, Ἐξελοῦ ἡμᾶς ἐχθροῦ, παγίδων καί κυβέρνησον, πρὸς ὅρμον ἡμᾶς πάντας, τῆς σωτηρίας ὑμνοῦντάς σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Νενεκρωμένην τήν ζωήν, ἐπὶ Σταυροῦ θεωρούσα, καί μή φέρουσα τῶν σπλάγχνων τὸν πόνον, ἐδονεῖτο ἡ σεμνή, Παρθένος ἀνακράζουσα, Οἶμοι! Υἱέ μου τί σοι, δῆμος ἀνόμων πεποίηκεν;

Τῶν Ἀγίων

Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν

Παῖδες ἱερῶς βλαστήσαντες, καί συναυξηθέντες, πάντες κατὰ νόμον, παιδαγωγηθέντες ὑπὸ Ἐλεαζάρου, νομίμως ἠθλήσατε, καί Ἀντιόχου τὰς βουλὰς, πάσας εἰς γῆν κατεπατήσατε.

Σπεύδε ἀνεβῶν τύραννε, οἱ Ἀβραμιαῖοι, ποίει ἅπερ θέλεις, καί οργίζου πλέον, ἡμεῖς τοῖς δόγμασί σου, οὐδόλως πειθόμενοι, τοὺς τῶν βασάνων αἰκισμοὺς, πόθω Θεοῦ μάλλον αἰρούμεθα.

Μήτις υστερεῖται σήμερον, τοῦ καλοῦ ἀγώνος, μήτις θηρευθῇται, ὑπὸ τοῦ μανιώδους, σοφός ἐστὶν ὁ δράκων, ἀλλήλους παρώτρυναν, τῆς Σολομονῆς οἱ υἱοί, μήτις ἡμῶν γένηται βρώμα αὐτοῦ.

Δεῦτε οἱ τοῦ νόμου φύλακες, ομοῦ αἰκισθώμεν, δεῦτε ἀνδρυνθώμεν, οἱ Παῖδες ἀνεβῶν, ἀλλήλους οτρύνοντες, πρὸς τοὺς ἀγῶνας εὐσεβῶς, οὐς καί ἡμεῖς ζηλοτυπήσωμεν.

Δόξα...

Μίαν οἱ πιστοὶ δοξάσωμεν, τοῦ Θεοῦ οὐσίαν, μίαν δεσποτείαν, μίαν βασιλείαν, ἐνούντες ἀσυγχύτως, τήν μίαν θεότητα, καί διαιρούντες εὐσεβῶς, ταύτην τρισὶ ταῖς ὑποστάσεσι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Βάτος προεγνώσθης άφλεκτος, εν Σινά τώ όρει όρος δέ τό θεϊόν, Δανιήλ
εφάνης εξ ού αχειροτμήτως, ετμήθη ο άτμητος, Χριστός η πέτρα τής ζωής, εις
ών Υιός, Θεογεννήτορ εκ σου.

Καταβασία

«Ράβδος εις τύπον τού μυστηρίου παραλαμβάνεται, τώ βλαστώ γάρ
προκρίνει τόν ιερέα, Τή στει ρευουση δέ πρώην, Εκκλησία νύν εξήνθησε,
ξύλον Σταυρού, εις κράτος καί στερέωμα».

Κάθισμα τού Σταυρού

Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ εκουσίως, τή επωνύμω σου καινή πολιτεία, τούς
οικιτμούς σου δώρησαι Χριστέ ο Θεός, εύφανον εν τή δυνάμει σου, τούς
πιστούς βασιλείς ημών, νίκας χορηγών αυτοίς, κατά τών πολεμίων, τήν
συμμαχίαν έχοιεν τήν σήν, όπλον ειρήνης, αήττητον τρόπαιον.

Είτα Κάθισμα

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ευσεβώς συντραφέντες Παίδες σοφοί, μαρτυρικώς τού τυράννου τάς
απειλάς, ανδρείως κατησχύνετε, ως τού νόμου υπέρμαχοι, καί τού πατρός
ακόλουθοι, γενόμενοι Άγιοι, σύν μητρί θεόφρονι, προθύμως ηθλήσατε, όθεν
καί θανάτω, τήν ουράνιον όντως, ζωήν ωνησάμενοι, αιωνίως αγάλλεσθε,
Μακκαβαίοι στερρόψυχοι. Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων
άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος πλ. β'

Ο Σταυρός σου Κύριε ηγίασται, εν αυτώ γάρ γίνονται ιάματα, τοίς ασθενούσιν
έν αμαρτίαις, Δι' αυτού σοι προσπίπτομεν, ελέησον ημάς.

Τού Σταυρού

Ωδή δ'

Σύ μου ισχύς Κύριε

Η κραταιά, σκέπη τε καί επανόρθωσις, τών ανθρώπων, τό ακαταμάχητον
όπλον τής πίστεως ο Σταυρός, ο σωτηριώδης, ιδού οράται Προκείμενος, καί
πάντων τάς καρδίας, τών πιστώς προσιόντων, αγιάζων φωτίζει εν χάριτι.

Τών ευσεβών, φρουρός ο μέγας προκείμενος, εν τώ μέσω, πάντων
Υπεράγαθε, Σταυρός ο τίμιος μέσον γής, εν ώ ανυψώθης, εθελουσίω θελήσει
σου, τόν κόσμον αγιάζει, τή αυτού προσκυνήσει, καί διώκει δαιμόνων τάς
φάλαγγας.

Ο ουρανός, πάση τή γή συνευφραίνεται, αθλοφόροι, Μάρτυρες, Απόστολοι,
ψυχαι Δικαίων περιχαρώς, νύν αγαλλιώνται, τό πάντας σώζον θεώμενοι,
προκείμενον εν μέσω, ζωοδώρητον ξύλον, καί Πιστούς αγιάζον εν χάριτι.

Νόμους τούς σου, Κύριε ο ασυνείδητος, μή φυλάξας, μέλλω κατακρίνεσθαι, ηνίκα έλθης εξ ουρανού, κρίναι τών ανθρώπων τά έργα, όθεν κραυγάζω σοι, Δυνάμει τού Σταυρού σου, επιστρέψας με σώσον, μετανοίας παρέχων μοι δάκρυα.

Σταυροθεοτοκίον

Παρθενικής, τέκνον εκ μήτρας σε έτεκον, καί ορώσα, ξύλω νύν κρεμάμενον, επαπορώ, καί ού συνορώ, ύψος μυστηρίου, καί βάθος πολλών κριμάτων σου, η Πάναγνος εβόα, ήν φωναίς ασιγήτοις, ως μητέρα Θεού μακαρίζομεν.

Τών Αγίων

Εν Πνεύματι προβλέπων

Ευφραίνου Ελεάζαρ, ορών τούς Ιερούς, φοιτητάς σου σήμερον, αθλούντας ευσεβώς, υπέρ πατρών νομίμων τε προσταγμάτων, καί Αντιόχου τού διώκτου τήν μανίαν, λόγοις τοίς σοφοίς διελέγχοντας.

Σολομονή αγάλλου, ορώσα τούς επτά, κλάδους συνακμάσαντας, τού νόμου τούς καρπούς, εξ ών τρυγώσα η άμεμπτος Εκκλησία, τούς κληρονόμους τής εν χάριτι λατρείας, τρέφει καθ' ημέραν ως μήτηρ ημάς.

Σκιρτάτε Πατριάρχαι, κροτήσατε χερσί, τούς τού νόμου φύλακας, ορώντες ευσεβώς, υπεραθλούντας τής κατά νόμον λατρείας, καί διά πάντων αικισμών δοκιμασθέντας, μήπως τών πατρών εκστώσιν εθών.

Χορεύσατε νομίμως, υπέρμαχοι στερροί, καί συνεορτάσατε, τοίς Μάρτυσι Χριστού, ως πρό εκείνων αθλήσαντες υπέρ νόμου, καί μετ' εκείνων ευφημουμενοι εννόμως, πάση τή Χριστού Εκκλησία φαιδρώς.

Δόξα...

Τριάδα εν Μονάδι, δοξάζομεν πιστοί, ασιγήτοις στόμασι, βοώντες πρός αυτήν, Η εν Μονάδι τριάς συμπροσκυνουμένη, καί εν Τριάδι τών Προσώπων υμνουμένη, δόξα σοι τιμή καί προσκύνησις.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούμεν σε Παρθένε, Θεόνυμφε σεμνή, ως Θεογεννήτριαν, καί τείχος τών πιστών, σύ γάρ τήν φύσιν ανέστησας τήν πεσούσαν, καί τήν εικόνα ανενέωσας τεκούσα, μόνη τόν προόντα Θεόν τού Αδάμ.

Καταβασία

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Τού Σταυρού

Ωδή ε'

Ινα τί με απώσω

Αλαλάξατε έθνη, άσατε σκιρτήσατε φυλαί καί ψάλατε, τώ Θεώ τώ δόντι, τόν Σταυρόν αδιάσειστον έρεισμα, ού νύν τή προθέσει, πάντες πιστοί

αγαλλιώμεν, δι' αυτού τών καλών απολαύοντες.

Νοεραί στρατιαί σε, πάσαι περιέπουσι, Σταυρέ πανάγιε, καί βροτοί πηλίνοις, σου προσψαύοντες χείλεσι σήμερον, απαντλούμεν πόθω' αγιασμόν καί ευλογίαν, τόν εν σοί προσπαγέντα δοξάζοντες.

Τῆς ψυχῆς μου τά πάθη, ίσαι τά χρόνια, εύσπλαγχνε Κύριε, καί ως προσκυνούντα, τόν τίμιον Σταυρόν σου περίσωζε, ού τῇ δυναστεία, πάν εμποδών αποσοβείται, καί κακών απαθείς διαμένομεν.

Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ καθορώσα, τόν δι' αγαθότητα, εκ σου Πανάμωμε, υπέρ νούν τεχθέντα, εδονήθης τά σπλάγχνα καί έλεγες, Οίμοι! θείον τέκνον, πώς υπέρ πάντων οδυνάσαι; Προσκυνώ σου τό εύσπλαγγνον Κύριε.

Τών Αγίων

Τήν σήν ειρήνην δός ημίν

Ζηλώσωμεν φιλόχριστοι, τούς Παίδας τούς επτά, ούς ημίν Μωσής νομίμως εθρέψατο, καί Ελεάζαρ προεβίβασεν, εν τώ πατρώω νόμω, δι' ευσεβούς θρησκείας.

Μή νόμιζε Αντίοχε, διώκτα τών πιστών, ότι σου τό πύρ φοβήσεται καιόμενον, πρός ταύτα σφάζε ανομώτατε, ποίει λοιπόν ο βούλει, οι Παίδες ανεβόων.

Νομίμως εναθλήσωμεν, αλλήλοις οι στερροί, μάρτυρες Χριστού, Μωσέως τά δόγματα, παρηγγυώντο μή παράψασθαι, τών μιαρών όψων, οι Παίδες ανεβόων.

Δόξα...

Προάναρχε, συνάναρχε, ομόθρονε Τριάς, Πατήρ καί Υιέ καί Πνεύμα τό Άγιον, Μονάς Αγία τρισυπόστατε, τούς εξ Αδάμ σώζε, πιστώς σε ανυμνούντας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χριστέ ο μόνος εύσπλαγχνος, ειρήνευσον ημάς, σέ γάρ δυσωπεί η άχραντος Μητηρ σου, σύν τοίς Αγίοις τοίς αθλήσασιν, υπέρ εθών πατρώων, καί του Μωσέως νόμου.

Καταβασία

«Ω τρισμακάριστον ξύλον! εν ώ ετάθη Χριστός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, δι' ού πέπτωκεν ο ξύλω απατήσας, τώ εν σοί δελεασθείς, Θεώ τώ προσπαγέντι σαρκί, τώ παρέχοντι, τήν ειρήνην ταίς ψυχαίς ημών».

Τού Σταυρού

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Σταυρού παγέντος εν γή, δαιμόνων πτώσις εγένετο, όν νύν ορώντες ημείς, ενδόξως προκείμενον, καί κατασπαζόμενοι, τῆς τών συμπτωμάτων, αμαρτίας

ανιστάμεθα.

Υμνούντές σε τόν Θεόν, καί Βασιλέα καί Κύριον, όν εδωρήσω ημίν, Σταυρόν
τείχος άρρηκτον, νύν περιπτυσσόμεθα, εν αγαλλιάσει, καί δεινών
απαλαττόμεθα.

Μεγάλα πάσιν ημίν, δωρήματα παρεχόμενος, ο τού Κυρίου Σταυρός, οράται
προκείμενος, Προσέλθωμεν άνθρωποι, φωτισμόν καρδιάς, καί ψυχής
απαρυόμενοι.

Θεοτοκίον

Νηστεύειν ημάς Αγνή, κακίας πάσης ενίσχυσον, καί φαύλων καί πονηρών,
απέσχεσθαι πράξεων, αεί ενδυνάμωσον, προστασία πάντων, τών ανθρώπων
χρηματίζουσα.

Τών Αγίων

Τόν Προφήτην Ιωάνν

Η σοφία τού Θεού, ωκοδόμησε ναόν, καί υπήρεισεν αυτόν, επτά στύλοις
λογικοίς, προγράφουσα τούς Παίδας τούτους, ως νόμου φύλακας.

Η σοφή Σολομονή, υιούς έτεκεν επτά, ούς εθρέψατο καλώς, Ελεάζαρ ο
σοφός, καί έστεψεν, η θεία χάρις, στερρώς αθλήσαντας.

Τί βραδύνεις δικαστά; πρός Αντίοχον φησίν, εν τώ μέσω τών δεινών, η
επτάκλωνος σειρά, τιμώρησον, συντόμως σφάττε, ποίει ά θέλεις λοιπόν.

Προενήθλησε πατήρ, συναθλούσι καί υιοί, εφεπέσθω σύν ημίν, καί η μήτηρ
δικαστά, καί γένοιτο, προσθήκη τέκνοις, καί σεμνολόγημα.

Κάν τά σώματα ημών, αναλώσης τώ πυρί, ο επτάδελφος χορός, ανεβόα
τολμηρώς, Αντίοχε, μή όλως οίου, νικάν κάν ένα ημών.

Δόξα...

Τόν Πατέρα καί Υιόν, καί τό Πνεύμα τό ευθές, εν θεότητι μιά προσκυνήσωμεν
πιστώς, κραυγάζοντες, Τριάς Αγία, σώ ζετόνκόσμον σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πώς εγέννησας Υιόν, όν ουκ έσπειρε Πατήρ; πώς διέμεινας Αγνή, μετά τόκον
ώσπερ ής; Θεός οίδεν, ο πάντα πράττων, όπως αν βούληται.

Καταβασία

«Νοτίου θηρός εν σπλάγχνοις, παλάμας, Ιωνάς, σταυροειδώς διεκπετάσας,
τό σωτήριον πάθος προ, διετύπου σαφώς, Όθεν τριήμερος εκδύς, τήν
υπερκόσμιον Ανάστασιν υπεζωγράφησε, τού σαρκί προσπαγέντος Χριστού
τού Θεού, καί τριημέρω εγέρσει τόν κόσμον φωτίσαντος».

Κοντάκιον Έχος β' Τά άνω ζητών

Σοφίας Θεού, οι στύλοι οι επτάριθμοι, καί θείου φωτός, οι λύχνοι οι επτάφωτοι, Μακκαβαίοι πάνσοφοι, πρό Μαρτύρων μέγιστοι Μάρτυρες, σύν αυτοίς τώ πάντων Θεώ, αιτείσθε σωθῆναι τούς υμνούντας υμάς.

Ο Οίκος

Αίνει θερμώς Σιών τόν Θεόν σου, ότι ενίσχυσεν όντως σών πυλών τούς μοχλούς, καί τούς υιούς σου ευλόγησεν, Ούτοι στρατός γάρ ως τροπαιούχος, φάλαγξ όντως γενναία καί κραταιόφρων, πρός μηχανάς δυσσεβών θεοφρόνως ανθέστηκεν, Αλλ' ως νίκης στεφάνους ουρανίας Σιών απολαύοντες, καί τώ θείω θρόνω πελάζοντες, υπέρ πάντων απαύστως δεόμενοι, αιτείσθε σωθῆναι τούς υμνούντας υμάς.

Συναξάριον

Τή Α' τού αυτού μηνός, μνήμη τών Αγίων επτά μαρτύρων τών Μακκαβαίων, Αβείμ, Αντωνίου, Γουρία, Ελεαζάρου, Ευσεβωνά, Αχείμ καί Μαρκέλλου, καί τής μητρος αυτών Σολομονής, καί Ελεαζάρου τού διδασκάλου αυτών.

Στίχοι

- Πρώτος πρό Χριστού πύρ στέγων Ελεάζαρ,
- Αθλήσεως προύθηκε τοίς άλλοις ίχνη.
- Πρώταθλον άλλην καί πρό τής θέκλης έχω,
- Τήν Σολομονήν, ήν πρό Χριστού πύρ φλέγει.
- Εξ εβδόμης πέμπουσι Παίδων επτάδα,
- Αρθρέμβολα, πύρ, καί τροχοί πρός ογδόην.
- Καύσαν ενί πρώτη Σολομώνην, επτά τε υίας.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων εννέα μαρτύρων, τών εν Πέργη τής Παμφυλίας αθλησάντων, Λεοντίνου, Άττου, Αλεξάνδρου, Κινδέου, Μνησιθέου, Κυριακού, Μηναίου, Κατούνου, καί Ευκλέου.

Στίχοι

- Εκ Παμφυλίας εννάς ετ μήθη ξίφει,
- Μίαν φυλήν ζητούσα, τήν τών Μαρτύρων.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Πάπας ο Νέος, εις σάκκον βληθείς, καί θίβη εγκλεισθείς, καί εις θάλασσαν ριφθείς, τελειούται.

Στίχοι

- Σάκκος Πάπαν έκρυψε, καί σάκκον θίβη,
- Καί τήν θίβην ρούς, καί Πάπας Θεού πέλας.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Ελεάζαρος, πυρί τήν κεφαλήν φλεχθείς, τελειούται.

Στίχοι

- Καυτηριασθείς Ελεάζαρος κάραν,
- Ψυχοβλαβών απήλθε κρείπτων ρευμάτων.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Κήρυκος ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Τού δημίου φήσαντος, ου τμηθής θύων.
- Κλίνας κάραν Κήρυκος, είπεν, Ού θύω.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Θεόδωρος ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Τώ Θεοδώρω θείος ενσκήπτει πόθος,
- Τυχείν ποθεινών δωρεών διά ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Πολύευκτος, εν κοπρία χωσθείς, τελειούται.

Στίχοι

- Ιώβ καθέδραν, φη' μί δή τήν κοπρίαν,
- Ο Πολύευκτος είχεν εις τιμωρίαν.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μήνου, Μηναίου, καί τών λοιπών εν τώ Βιγλεντίω, πλησίον τού χαλκού Τετραπύλου.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Τιμοθέου, Επισκόπου Προκοννήσου (**Προικοννήσου**), τού θαυματουργού.

Στίχοι

- Τόν Τιμόθεον, τόν Προκοννήσου θύτην,
- Τιμά Θεός πρίν, νύν τε θαυματουργίαις.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Σταυρού

Ωδή ζ'

Θεού συγκατάβασιν

Ο χρόνων επέκεινα, εν χρόνω σάρκα φορέσας δείκνυται, καί τά χρόνια πάθη, ημών ιάται δι' αγαθότητα, σαρκός ομού τε καί πνεύματος, ήδη δέ, τώ θείω αυτού Σταυρώ, καθαγιάζει ημάς.

Υμνούμεν καί δοξάζομεν, καί προσκυνούμεν καί μεγαλύνομεν, τό σόν Κύριε κράτος, ότι παρέσχου ημίν τοίς δούλοις σου, Σταυρόν τόν θεϊόν, τρυφήν αδαπάνητον, καί φύλακα τών ψυχών, καί τών σωμάτων ημών.

Μή δείξης με Κύριε, εν τή ημέρα τής διαγνώσεως, κατεγνωσμένον κακοίς, μή απορρίψης εκ τού προσώπου σου, κατησχυμμένον, αλλ' οίκτιρον σώσόν με, τώ σώ τιμίω Σταυρώ, ως υπεράγαθος.

Ετύπου τήν χάριν σου, Σταυρέ γλυκαίνων Μωσής τά ύδατα, τά πικρότατα ξύλω, καί γάρ πικρίας Κακών ερρύσθημεν, τή σή δυνάμει, διό ημάς γλύκανον,

ασπαζομένους σε νύν, εν κατανύξει ψυχής.

Θεοτοκίον

Νοός μου τήν στένωσιν, τή σή πρεσβεία πλάτυνον Δέσποινα, η στενώσασα πάσας, τās μεθοδείας τού πολεμήτορος, καί δι' οδοῦ με στενής κατευόδωσον, πρὸς τόν πλατυσμόν τῆς ζωῆς, βαδίζειν Μήτηρ Θεοῦ.

Τῶν Αγίων

Τούς εν καμίνω

Οι τού πατρώου νόμου ζηλωταί, οι σύμπυχοι φύλακες τού νόμου ακλινεῖς, ένα Θεόν πανευσεβώς καθωμολόγουν, τρισίν υποστάσεσιν, ενοποιοῦντες πιστώς, καί διαιρούντες ευσεβώς.

Τί επιμένεις τύραννε λοιπόν; οι Μάρτυρες ἐκράζον τῷ πλάνω δικαστή, ένα Θεόν ημεῖς ομολογούμεν, καί πατρίδα ἔχομεν, τήν ἄνω Ιερουσαλήμ, τήν θρεψαμένην ημᾶς.

Οὐ μιαιοφαγήσομεν φασίν, ου θύσομεν, ουδέ γόνυ κάμψομεν εἰς γῆν, ένα Θεόν ημεῖς ομολογούμεν, καί αὐτόν φοβούμεθα, παρ' οὐ γεγόναμεν, καί πρὸς ὃν σπεύδομεν.

Δόξα...

Τριαδικήν υμνήσωμεν ὠδήν, δοξάζοντες ἀναρχον Πατέρα καί Υἱόν, Πνεῦμα ευθές, μοναδικήν μίαν ουσίαν, ἣν τρισσώς υμνήσωμεν, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος κρίζοντες.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε τό τεῖχος πάντων καί χαρά, Πανύμνητε, χαίρε τῶν περάτων η ἐλπίς, χαίρε βροτῶν η καλλονή, καί τῶν Ἀγγέλων η τερπνότης ἀχραντε, σύ γάρ τόν μόνον Θεόν σαρκί ἐκύησας.

Καταβασία

«Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου, δυσσεβούς λαοῦς ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς, καί δυσφημίας θεοστυγούς, Ὅμως τρεῖς Παῖδας οὐκ ἐδειμάτωσε, θυμός θηριώδης, ου πῦρ βρόμιον, ἀλλ' ἀντηχούντι ὁροσοβόλῳ πνεύματι, πυρί συνόντες ἔψαλλον, ο υπερέμνητος τῶν Πατέρων καί ημῶν, Θεός ευλογητός εἰ».

Τού Σταυροῦ

Ὡδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Ξύλῳ ποτέ ἀνείλκυσε, ποταμοῦ τό σιδήριον, θεῖος Ελισσαῖος, σέ προγράφων πόρρωθεν, Σταυρέ πανσεβάσμιε, ἐκ τού βυθοῦ τῆς πλάνης καί γάρ, διά σοῦ πρὸς πίστιν, ἀναχθέντες βεβαίαν, τήν σήμερον ἡμέραν, ἀξιούμεθα βλέπειν, καί πίστει προσκυνεῖν σε, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Υποσημαίνει πόρρωθεν, σέ Σταυρέ πανσεβάσμιε, ἐν ταῖς ευλογίαις Ιακώβ

τρανότατα, ημεῖς δέ ἐν χάριτι, ἀξιωθέντες βλέπειν σε, πίστει ἀδιστάκτω, προσερχόμεθα πάντες, καὶ ψάλλομεν πλουσίως, εὐλογίαν τρυγώντας, καὶ φῶς καὶ σωτηρίαν, καὶ τῶν πταισμάτων λύσιν.

Λευχειμονούντες πράξεσιν, ἐναρέτοις προσέλθωμεν, ἐν ἀγαλλιάσει, τῷ Χριστῷ κραυγάζοντες, Πανάγαθε Δέσποτα, τῷ σὺ ὑψίστῳ θεῷ Σταυρῷ, ὑψωσον ἡμῶν, τοῦ χριστωνύμου λαοῦ σου, τό κέρας, ἵνα πίστει, καὶ εἰρήνῃ βαθεῖα, ὑμνήται σου τό κράτος, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν

Ομοφυή συνάναρχον, συναῖδιον σύνθρονον, φύσιν μὲν ἀπλήν, διαιρετὴν προσώποις δέ, Πατέρα ἀγέννητον, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, ἀκτιστον οὐσίαν, καὶ θεότητα πάντες, ὑμνούντες μελωδούμεν, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Νύν ὡς ἀρνίον ἀκακόν, καθορώσα κρεμάμενον, καὶ ὑπὸ ἀνόμων τῷ Σταυρῷ πηγνύμενον, Υἱέ μου προάναρχε, καὶ ὀδυρμοῖς συγκόπτομαι, καὶ ταῖς μητρικαῖς περιστατούμαι ὀδύναις, ἢ Πάναγνος ἐβόα, ἣν φωναῖς ἀσιγήτοις, ὑμνούμεν θεοφρόνως, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ἀγίων

Τόν ἐν σοφίᾳ τοὺς οὐρανοὺς

Οἱ τῶν πατρῶων ἐθνῶν νομοφύλακες, καὶ τῆς Μωσέως διαταγῆς προκήρυκες, ὡς ἐπτὰ φωστήρες ἐν κόσμῳ φαίνοντες, ταῖς ἀκτίσι τῶν ἀθλῶν, ἡμᾶς καταλάμπουσιν, οἱ νοεροὶ λαμπτήρες.

Οἱ κατὰ νόμον Θεοῦ ἀριστεύσαντες, καὶ τὰς Ἀντιόχου βουλὰς καταπτύσαντες, τολμηρῶς ἐβόων, Ἡμᾶς Ἀντίοχε, οὐ θηρία οὐ ξίφη, οὐ πύρ οὐδὲ μάστιγες, ὅλως χωρίσει Θεοῦ.

Οἱ τὴν Μωσέως καθέδραν κοσμήσαντες, καὶ τοὺς πατρῶους θεσμούς συντηρήσαντες, ὡς ἐπτὰ ἀστέρες ἐν κόσμῳ λάμποντες, τοὺς πλανήτας ἀστέρας, λοιπὸν ἀπημαύρωσαν, τῇ πίστει φαιδρυνθέντες.

Τῆς εὐσεβοῦς Σολομονῆς βλαστήματα, καὶ τοῦ πιστοῦ Εὐεάζαρ τὰ θρέμματα, οἱ ἐπτὰ φωστήρες ὡς λύχνοι φαίνοντες, τῇ τοῦ νόμου λυχνία, σαφῶς ἐπετέθησαν ἐπὶ τῇ σκηνῇ τοῦ Θεοῦ.

Δόξα...

Δόξα πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ τῷ Πνεύματι, τῇ ἐν Τριάδι προσώπων θεότητι, καὶ Μονάδι φύσεως, υποστάσεσιν, ὑμνουμένη ἀπαύστως, ὑπὸ πάσης κτίσεως καὶ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Και νύν... Θεοτοκίον

Τῆς πατρικῆς εὐδοκίας θησαύρισμα, τῆς τοῦ Υἱοῦ παρουσίας ἐναύλισμα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνδιαίτημα, ἀνεδείχθης Μαρία, Τριάδος τὴν ἐμφασιν ἐν σοὶ ἀνατυπούσα.

Καταβασία

«Ευλογείτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, Δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνεῖτε τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα, καί υπερυψοῦτε, τό πάσι ζωὴν παρέχον, Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας».

Τοῦ Σταυροῦ

Ὡδή θ'

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ

Ἰάσω υπεράγαθε τὴν ἐμὴν, συντριβὴν ἐν Σταυρῷ προσπηγνυμενος, ἥλοις ποτέ, πόδας τε καὶ χεῖρας Παμβασιλεύ, καί τὴν πλευράν νυττόμενος, ὅξος ποτιζόμενος καὶ χολὴν, ἡ πάντων ευφροσύνη, ὁ γλυκασμός ἡ δόξα, ἡ αἰωνία ἀπολύτρωσις.

Ωραῖος ὑπὲρ σάπφειρον καὶ χρυσόν, φωταυγὴς ὥσπερ ἥλιος πέφυκας, θεῖε Σταυρέ, κείμενος μὲν τόπῳ περιγραπτός, καὶ νοεραῖς Δυνάμεσι, πάντοτε κυκλούμενος φανερώς, ἀκτίσι δὲ τῆς θείας, δυνάμεως φωτίζων, τῆς οἰκουμένης τὰ πληρώματα.

Σταυρός χειμαζομένων ἐστὶ λιμὴν, ὁδηγὸς πλανωμένων καὶ στήριγμα, δόξα Χριστοῦ, σθένος Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, τῶν Ἀθλητῶν κραταίωμα, πάντων τῶν ἀνθρώπων καταφυγή, αὐτὸν ἐν μέσῳ πάντες, προκείμενον ὁρῶντες, μετ' εὐλαβείας ἀσπασώμεθα.

Ἡ νίκα μέλλεις ἔρχεσθαι ἐπὶ γῆς, κρίναι κόσμον ὃν ἐπλάσας Κύριε, Ἀγγελικῶν, προπορευομένων σὺν στρατιῶν, καὶ τοῦ Σταυροῦ προλάμποντος, ὑπὲρ τὰς αὐγὰς τὰς ἡλιακάς, τῇ τούτου δυναστεία, οἰκτίρησόν με σῶσον, τὸν ὑπὲρ πάντας βροτοὺς πταίσαντα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Φθοράς σε δίχα τέτοκα ἐκ γαστροῦ, πρό αἰώνων Πατὴρ ὃν ἐγέννησε, καὶ πῶς φθορεῖς, ἀνθρωποὶ σπαράττουσί σε Υἱέ, καὶ τὴν πλευράν ορύττουσι, λόγχῃ καὶ τὰς χεῖρας σὺν τοῖς ποσίν, ἡλούσιν ἀπανθρώπως; ἡ Πάναγνος ἐβόα, ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Τῶν Ἀγίων

Τὴν φωτοφόρον νεφέλην

Οἱ κατὰ νόμον τραφέντες, καὶ ὑπὲρ νόμου θανόντες, Ἐλεαζάρου φοιτηταί, Σολομονῆς δὲ Παῖδες, καὶ τοῦ Μωσέως ζηλωταί, ἐλκόμενοι ἐκράζον, Ἀντίοχε τί βραδύνεις, τί μέλλεις, τί οὐ πράττεις, ἂ βουλεύῃ καθ' ἡμῶν.

Οἱ ταξιάρχαι τοῦ νόμου, τῆς Ἀντιόχου ανοίας, καταφρονήσαντες στερρώς, ταῖς βασάνοις ἐνήθλουν, ζηλοτυποῦντες εαυτοὺς, ἀλλήλους προτρέποντες, καὶ σπεύδοντες, προαρπάζειν τοὺς πόνους, καὶ τοὺς ἄθλους, καὶ θανεῖν ὑπὲρ τό ζῆν.

Ὡσπερ Ολυμπιονίκη, ἀνδρεία τις καί γενναία, ἡ Σολομονή τοὺς υἱούς,
ἐσφαγμένους ὀρώσα, οὐκ ἐσαλεύθη τὴν ψυχὴν, ἀλλ' ἐκράζεν, Ἄκουε, Ἀντίοχε,
καμέ πρόσθε τοῖς τέκνοις, εἶπερ ὅλως, ἐστί χάρις παρ' ἐχθρῶν.

Ὡ γυναικὸς ἀριστείας! ὦ γενναιότητος ἄκρας! ἡ τὸν ἐπτάκλων χορόν, τῶν
υἱῶν ὑπὲρ νόμου, ἀφιερῶσασα Θεῷ, προθύμως ἠνδρίσατο καὶ δέδωκεν,
ἐαυτὴν ταῖς βασάνοις, εἰς προσθήκην, τῶν θανόντων νῦν υἱῶν.

Οἱ τῆς σεπτῆς ἐβδομάδος, τύπον ἐπέχοντες Παῖδες, ἐν τῷ θανάτῳ τὴν ζωὴν,
θησαυρίζειν ποθοῦντες, ταῖς τοῦ διώκτου ἀπειλαῖς, γενναίως ἀντέστησαν, καί
ἤσχυναν, τὴ τοῦ νόμου λατρεία, τὰς ἐκείνου, παμβεβήλους μηχανάς.

Τοὺς ἀριστεὰς τοῦ νόμου, οὓς Ἐλεάζαρ ἐκθρέψας, τύπον κατέλιπε καλόν,
ἐαυτὸν προενέγκας, τοῖς τῶν Ἀγίων αἰκισμοῖς, ἐνδόξως τιμήσωμεν,
πρεσβεύοντας, τοῦ δοθῆναι τῷ κόσμῳ, τὴν εἰρήνην, καὶ ἡμῖν τὸν ἱλασμόν.

Τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην, τῶν ἱερῶν ἡμῶν ἀθλῶν, Παῖδες τοῦ νόμου τοῦ
Θεοῦ, ταῖς ὑμῶν ἱκεσίαις, ἐκ πάσης νόσου καὶ φθοράς, λυτρῶσασθε Ἅγιοι,
δωρούμενοι, τῇ Μονῇ ἡμῶν ταύτῃ τὴν εἰρήνην, καὶ κακῶν ἀπαλλαγὴν.

Δόξα...

Φῶς τὸν Πατέρα δοξάζω, φῶς τὸν Υἱὸν μεγαλύνω, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα
προσκυνῶ, τὴν Ἀγίαν Τριάδα, ἀλλ' ἐν προσώποις μὲν τρισί, μιά δέ Θεότητι,
αἰῶδιον, ἀτελεύτητον κράτος, ἐκ μὴ ὄντων, τὰ πάντα παραγαγόν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Πῶς, εἰπέ, τίκεις Παρθέने; πῶς ἐκ μαζῶν σου τό γάλα; πῶς τοῦ ἀπάτορος ἐκ
σοῦ, καὶ ἀμήτορος ἄνω, ἐκ τοῦ Πατρός μονογενοῦς, γεννήτρια γέγονας,
θηλάζουσα, τὸν τροφέα τοῦ κόσμου; πῶς; Ὡς οἶδεν, ὡς ἠυδόκησεν αὐτός.

Καταβασία

«Μυστικῶς εἰ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ'
οὐ τό τοῦ Σταυροῦ, ζωηφόρον ἐν γῇ, πεφυτουργηταὶ δένδρον, Διό νῦν
ὑψουμένου, προσκυνοῦντες αὐτόν σέ μεγαλύνομεν».

«Ὁ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενόμενος θάνατος, διὰ Σταυροῦ
κατήργηται σήμερον, τῆς γάρ προμήτορος ἡ παγγενῆς κατὰρα διαλέλутαι, τῷ
βλαστῷ τῆς Ἀγνῆς Θεομήτορος, ἦν πάσαι αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν
μεγαλύνουσιν».

Ἑξαποστειλάριον Ἦχος β'

Τῶν Μαθητῶν

Τοὺς θαυμαστοὺς ὑμνήσωμεν Μακκαβαίους, Ἐλεζάρου παῖδας Σολομονῆς
τε, οὔτοι γὰρ καθείλον τὰ φρυάγματα, τοῦ ἀρχεκάκου δράκοντος, καὶ τῇ τοῦ
νόμου λατρεία, ἐγένοντο στεφανίται.

Τοῦ Σταυροῦ

Σταυρός ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης, Σταυρός ἡ ωραιότης τῆς Ἐκκλησίας,

Σταυρός βασιλέων τό κραταίωμα, Σταυρός πιστών τό στήριγμα, Σταυρός Αγγέλων η δόξα, καί τών δαιμόνων τό τραύμα.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώνμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τρία Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Εν φωναῖς αλαλάξωμεν, ἐν ὠδαῖς μελωδήσωμεν, τόν Σταυρόν τόν τίμιον ἀσπαζόμενοι, καί πρὸς αὐτόν ἐκβοήσωμεν, Σταυρέ παμμακάριστε, καθαγιάσον ἡμῶν, τὰς ψυχὰς καί τὰ σώματα, τῇ δυνάμει σου, καί Παντοίας ἐκ βλάβης ἐναντίων, διατήρησον ἀτρώτους, τοὺς εὐσεβῶς προσκυνούντάς σε.

Προσελθόντες ἀρύσασθε, μὴ κενουμένα νάματα, τοῦ Σταυροῦ τῆς χάριτος προερχόμενα, ἰδοὺ προκείμενον βλέποντες, τό ξυλὸν τό Ἅγιον, χαρισμάτων τὴν πηγὴν, ἀρδομένην τῷ Αἵματι, καί τῷ ὕδατι, τοῦ Δεσπότου τῶν ὅλων, τοῦ ἐν τούτῳ, ἐκουσίως ὑψωθέντος, καί τοὺς βροτοὺς ἀνυψώσαντος.

Εκκλησίας ἐδραίωμα, Μοναζόντων ἀγλαῖσμα, ἱερέων καύχημα καί διάσωμα, σύ εἰ Σταυρέ πανσεβάσμιε, διό προσκυνούμεν σε, καί καρδίας καί ψυχὰς, φωτιζόμεθα σήμερον, θεία χάριτι, τοῦ ἐν σοὶ προσπαγέντος, καί τό κράτος, τοῦ δολίου καθελόντος, καί τὴν ἀράν ἀφανίσαντος.

Καί τρία Ἰδιόμελα τῶν Ἀγίων

Ἦχος α'

Ἡ πολὺαθλος μήτηρ, πρὸς ἀγῶνας συγκαλοῦσα τοὺς Οἰκείους παῖδας ἔλεγε, Τῇ Ἀβραμιαία πολιά ἀκολουθήσατε, ἵνα τῇ σφαγῇ τοῦ Ἰσαάκ συγκοινωνήσητε, Αὐτοὶ δὲ προελάβανον τὴν ὁδηγοῦσαν, προέπεμπον τὴν νουθετοῦσαν, ἐπαλλήλαις τιμωρίαις, τὰς βασάνους βλέποντες, Ὡν ταῖς εὐχαῖς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ἦχος δ'

Ἐπτὰ στύλοι ἐκλεκτοί, ἐκ μίας πέτρας λογικῆς λατομηθέντες, ἀσάλευτον ἔδειξαν τόν τοῦ νόμου πύργον, δι' ὧν εὐδόκησον Σωτὴρ, ἐν εἰρήνῃ φυλαχθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν.

Ἦχος πλ. α'

Οἱ τοῦ νόμου φύλακες, καί τῆς Σολομονῆς υἱοί, ἐν σταδίῳ ἀθλούντες, πρὸς Ἀντίοχον ἐβόων, Ἡμεῖς, ὦ Ἀντίοχε, ὑπὲρ πατρῶων νόμων ἐγκαρτερούμεν, οὐ χωρίσει δὲ ἡμᾶς, οὐ πύρ, οὐ ξίφος, οὐ θήρες, οὐ μᾶστιγες, ἀλλ' ὁμοῦ τεθνηξόμεθα, σὺν μητρὶ γηραλέα καί διδασκάλῳ πατρί, ζῶντες καί συγχαίροντες εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας.

Δόξα... Ἦχος δ'

Τόν κατὰ Μακκαβαίων συγκροτηθέντα πόλεμον, δεύτε θεασώμεθα πιστοί, καί

τήν τούτων ανδρείαν, τύραννος γάρ Βασιλεύς, πάντων τών εθνών κρατήσας, αντεκρατείτο υπό γέροντος, καί παίδων επτά, καί μιάς γυναικός, Διό ευχαίς αυτών, ο Θεός ελέησον ημάς.

Καί νύν... Ἦχος ο αὐτός

Ο συμμαχήσας Κύριε τώ πραοτάτῳ Δαυΐδ, υποτάξαι τόν αλλόφυλον, τώ πιστῷ ημῶν Βασιλεῖ συμπολέμησον, καί τώ ὅπλῳ τοῦ Σταυροῦ κατάβαλε τοὺς εχθροὺς ημῶν, δείξον εὐσπλαγχνε εἰς ημάς, τά αρχαία ἐλέη σου, καί γνώτωσαν ἀληθῶς, ὅτι, σύ εἶ Θεός, καί ἐν σοὶ πεπιοιθότες νικῶμεν, πρεσβευούσης συνήθως τῆς ἀχράντου σου Μητρός, δωρηθῆναι ημῖν τό μέγα ἔλεος.

Δοξολογία μεγάλη

Μετά δέ τήν συμπλήρωσιν αὐτῆς γίνεται Εἵσοδος μετά τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καί ἐφεξῆς τούτου προσκύνησις, κατὰ τόν τύπον τῆς τρίτης Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν.

Γινομένης δέ τῆς προσκυνήσεως, ψάλλομεν τό Ἰδιόμελον Στιχηρόν τοῦτο.

Ἦχος β'

Δεῦτε πιστοί, τό ζωοποιόν ξύλον προσκυνήσωμεν, ἐν ᾧ Χριστός ο Βασιλεύς τῆς δόξης, ἐκουσίως χείρας ἐκτείνας, ὕψωσεν ημάς εἰς τήν ἀρχαίαν μακαριότητα, οὐς πρὶν ο ἐχθρός, δι' ἡδονῆς συιλῆσας, ἐξορίστους Θεοῦ πεποίηκε, Δεῦτε πιστοί, ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' οὐ ἡξιώθημεν τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν συντρίβειν τὰς κάρας, Δεῦτε πάσαι αἱ πατριαί τῶν ἐθνῶν, τόν Σταυρόν τοῦ Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν, Χαίροις Σταυρέ, τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ τελεία λύτρωσις, Ἐν σοὶ οἱ πιστότατοι Βασιλεῖς ημῶν καυχῶνται, ὡς τῇ σῇ δυνάμει Ἰσραηλίτην λαόν, κραταιῶς υποτάττοντες, Σέ νύν μετά φόβου Χριστιανοί ἀσπαζόμενοι, τόν ἐν σοὶ προσπαγέντα Θεόν δοξάζομεν λέγοντες, Κύριε, ο ἐν αὐτῷ προσπαγεῖς, ἐλέησον ημάς ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

Εἰς τήν Λειτουργίαν

Ἀντί τοῦ Τρισαγίου ψάλλομεν

Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν δέσποτα, καί τήν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ανακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ Ἀγίου Πρωτομάρτυρος καί Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστών μεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τή τοῦ Πνεύματος χάριτι, λαμπρυνθεῖς τήν διάνοιαν, τή μορφή ὡς ἄγγελος ὠφθης Στέφανε, διαδοθείσης τῷ σώματι, τῆς ἐνδον λαμπρότητος, καί τήν αἴγλην τῆς ψυχῆς, φανερούσης τοῖς βλέπουσι, δι' ἧς ἔτυχες, καί φωτός θεωρίας ουρανῶν σοι, παραδόξως ανοιγέντων, ἀρχή Μαρτύρων καί καύχημα.

Ὡς βαθμίδες καί κλίμακες, πρὸς ουράνιον ἀνοδον, αἱ τῶν λίθων νιφάδες σοί γεγόνασιν, ὧν ἐπιβαίνων τεθέασαι, ἐστώτα τόν Κύριον, τοῦ Πατρός ἐκ δεξιῶν, σοί ὁμώνυμον στέφανον, προτεινόμενον, δεξιὰ ζωηφόρω, οὐ πλησίον, ὡς καλλίνικος παρέστης, καί Ἀθλητῶν ἀκροθίνιον.

Εν σημείοις καί τέρασιν, ἀπαστράπτων καί δόγμασι, παρανόμων ἐσβεσας τό συνέδριον, καί ὑπ' αὐτῶν ἀναιρούμενος, καί λίθοις βαλλόμενος, ὑπέρ τῆς τῶν φονευτῶν, σύ προσηύχου ἀφέσεως, ἐκμιμούμενος, τήν φωνήν τοῦ Σωτῆρος, οὐ εἰς χεῖρας, ἐναπέθου σου τό πνεῦμα, τό ἱερώτατον Στέφανε.

Καί Ἰδιόμελα γ'

Ἦχος β'

Πρώτος ἐν Διακόνοις, πρῶτος καί ἐν Μάρτυσιν ἐδείχθης, πανάγιε Στέφανε, ὁδός γάρ ἐγένου τοῖς Ἀγίοις, καί πολλοὺς τῷ Κυρίῳ προσήγαγες Μάρτυρας, διό ουρανός σοι ἠνοίγη, καί Θεός σοι ἐφάνη, Αὐτόν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός

Τόν Πρωτομάρτυρα, καί γενναῖον τοῦ Χριστοῦ θεράποντα, Στέφανον τόν Πρωτοδιάκονον, ἐπαξίως τιμήσωμεν, Οὗτος ἐστώς ἐν μέσῳ παρανόμων, ἐν δεξιὰ Πατρός, Υἱόν ἐθεάσατο.

Ὁ αὐτός

Ἀγιωσύνην ἐνεδύσω, Στέφανε μακάριε, Πρωτομάρτυς καί Πρωτοδιάκονε, τῶν Ἀγγέλων συμμετοχε, δυσωπήθητι καί πρέσβευε ὑπέρ ἡμῶν, πρὸς τόν Σωτήρα Κύριον τόν ἀναμάρτητον.

Δόξα... Ἦχος β'

Πρώτος ἐν Μάρτυσιν ἐδείχθης, καί ἐν Διακόνοις, Στέφανε μακάριε, τῶν Ἀθλητῶν τό ἐγκαλλώπισμα, τῶν Πιστῶν τό στήριγμα, ἡ δόξα τῶν Δικαίων, τοῖς τήν σεπτήν σου εορτάζουσι μνήμην, αἰτήσαι, ὡς παριστάμενος τῷ θρόνῳ Χριστοῦ τοῦ παντάνακτος, τῶν πταισμάτων ἰλασμόν, καί βασιλείας ουρανῶν ἀξιοθῆναι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μεταβολή τών θλιβομένων, απαλλαγή τών ασθενούντων υπάρχουσα,
Θεοτόκε Παρθένε, σώζε πόλιν καί λαόν, τών πολεμουμένων η ειρήνη, τών
χειμαζομένων η γαλήνη, η μόνη προστασία τών Πιστών.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Χαίροις εν Κυρίῳ, στεφανηφόρε Στέφανε, ο μιμητής τοῦ Δεσπότη, διότι καί
Πρωτομάρτυς γέγονας Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως ἡμῶν, καί τήν πλάνην τών
ἀνόμων Ιουδαίων κατήργησας, Πρέσβευε υπέρ ἡμῶν πρός Κύριον.

Καί νύν...

Θεοτόκε, σύ εἶ η ἄμπελος η ἀληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τῆς ζωῆς. Σέ
ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών
Αγίων, ἐλεηθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Βασίλειον διάδημα, ἐστέφθη σή κορυφή, ἐξ ἁθλῶν ὧν υπέμεινας, υπέρ
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, μαρτύρων Πρωτόαθλε, σύ γάρ τήν Ιουδαίων ἀπελέγξας
μανίαν, εἶδές σου τόν Σωτήρα, τοῦ Πατρός δεξιόθεν, Αὐτόν οὖν ἐκδυσώπει
αεὶ, υπέρ τών ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου καί τοῦ Αγίου,
ο παρών, οὐ η Ἀκροστιχίς.

Ἄσματι τόν πρῶτον τών μαρτύρων εὖ στεφανώσω.

Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ἀρματηλάτην Φαραῷ

Ἀκτινοβόλοις ἀστραπαῖς τοῦ Πνεύματος καταλαμπόμενος, υπερφυῶν ἁθλῶν,
καί στερρὰς ἀθλήσεως τοὺς σέ ὑμνοῦντας φώτισον, παρεστῶς τῷ Δεσπότη
στεφανηφόρος πανόλβιε, Στέφανε Μαρτύρων στεφάνωμα.

Σταδιοδρόμων ἀπαρχὴ γενόμενος, καί ἀκροθίνιον, μαρτυρικοῦ στέφους,
καθοράν ἠξίωσαι, τόν ἀθλοθέτην ἐνδοξε, δεξιὰ ζωηφόρῳ, θεόπλοκόν σοι
προτείνοντα, στέφανον θεσπέσιε Στέφανε.

Μόνος ὑπάρχων θησαυρός χρηστότητος, Σῶτερ ἀνέδειξας, ἐκ τών τῆς γῆς
κόλπων, θησαυρόν πολῦτιμον, πλούτον μὴ δαπανώμενον, ἀναφαίρετον
όλβον, περιουσίαν ἀνώλεθρον, Στέφανον τόν σόν Πρωτομάρτυρα.

Αγγελομόρφω προφανώς λαμπρότητι, καταυγαζόμενος, Αγγελικοίς ύμνοις, Πρωτομάρτυς Στέφανε, καί Διακόνων πρόκριτε, κεκρυμμένος ως ώφθης, αξίως όντως τετίμησαι, ένδοξε Μαρτύρων αγλάϊσμα.

Θεοτοκίον

Σωματωθέντα δι' ημάς Πανάμωμε, τόν πρίν ασώματον, θεαρχικόν Λόγον, τού Πατρός γεγέννηκας, ως παρθενίας σκήνωμα, καί δοχείον αγνείας, καί τέμενος καθαρότητος, Δέσποινα τού κόσμου Θεόνυμφε.

Ωδή γ'

Ο στερεώσας κατ' αρχάς

Ιερολόγος Ιερός, καί θεολόγος εδείχθης, συμπλεκόμενος Εβραίων τοίς δήμοις, διελέγχων ασφαλώς, τήν τούτων αθεότητα, καί θεομάχον γνώμην, Στέφανε μάρτυς πανάριστε.

Τόν Πρωτομάρτυρα Χριστού, καί Διακόνων τόν πρώτον, τόν τοίς Μάρτυσι τού δρόμου τήν νύσσαν, υποδείξαντα λαμπρώς, Αγγέλων τόν συνόμιλον, δεύτε συμφώνως πάντες ύμνοις, ενθέως τιμήσωμεν.

Ο κεκρυμμένος θησαυρός, υπό τήν γήν φανερούται, καί τόν κόσμον ευωδίας ενθέου, καί πλουσίων δωρεών, τήν οικουμένην έπλησεν, ο τών Μαρτύρων πρώτος, καί Διακόνων ο πρόκριτος.

Νενεκρωμένον μου τόν νούν, τή τής ζωής ενεργεία, διά σου τής κηρυχθείσης εμφρόνως, εξανάστησον υμνείν, τήν ισήν σεπτήν πανήγυριν, καί σου κατ' ίχνος βαίνειν, Στέφανε μάκαρ αξίωσον.

Θεοτοκίον

Πύλη εδείχθης νοητή, ανατολής τής εξ ύψους, τής εν γή φανερωθείσης Παρθένε, διά σου γάρ πρός ημάς, ο Λόγος εισελήλυθεν, επί τό σώσαι πάντας, τής αλογίας πανάχραντε.

Ο Ειρμός

«Ο στερεώσας κατ' αρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριξον, ότι ουκ έστι πλήν σου, άγιος μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα 'Ηχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον

Τή τού Πνεύματος αίγλη καταλαμπόμενος, καί τή όντως σοφία συνανυψούμενος, τών Ιουδαίων τήν αχλύν απημαύρωσας, καί εν σταδίω τόν εχθρόν, αθλητικώς καταβαλών, Μαρτύρων στέφανος ώφθης, Αλλά πρέσβευε τώ Κυρίω, ελεηθίηαι τας ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Η θερμή προστασία καί απροσμάχητος, η ελπίς η βεβαία, καί ακαταίσχυντος, τείχος καί σκέπη καί λιμήν τών προστρεχόντων σοι, αιιπαρθενε Αγνή, τόν Υιόν σου καί Θεόν ικέτευε σύν Αγγέλοις, ειρήνην δούναι τώ κόσμω καί

σωτηρίαν καί μέγα έλεος.

Ωδή δ'
Σύ μου ισχύς, Κύριε

Ρείθρον ημίν, σήμερον μύρου ανέβλυσεν, ευωδίας, κρήνη εκπεπόρευται, καί ποταμούς θείων αγαθών, καί τρυφής χειμάρρους, επέκλυσεν ο αοίδιμος, ο πρώτος τών Μαρτύρων, ο τής πίστεως πλήρης, καί δυνάμεως θείας καί χάριτος.

Ως ιερά, καί φαιδροτάτη καί εύσημος, η ημέρα, η τού Πρωτομάρτυρος, πλήρης φωτός, καί πνευματικής, όντως ευφροσύνης, τή Βασιλίδι επέφανε, φυλάπτουσα τό κράτος, τής σεπτής Εκκλησίας, καί βαρβάρων τό θράσος διώκουσα.

Τήν αγαθήν κληρονομίαν απείληφας, επαξίως Στέφανε μακάριε, ένθα Χριστός, ο παμβασιλεύς, σοί κατασκηνώσας, αυτού γάρ ώφθης Διάκονος, σημείων καί τεράτων, εκτελών τās δυνάμεις, καί παρέχων νοσούσι τήν ίασιν.

Ο ακλινής, τής Εκκλησίας καί άσειστος, καί εδραίος, στύλος ανατέταται, από τής γής, έως ουρανού, αίγλη ευσεβείας, φωτίζων πάντα τά πέρατα, ο Στέφανος ο μέγας, αληθείας ο κήρυξ, τής αθλήσεως όντως ο πρόβολος.

Θεοτοκίον

Νέος, Αδάμ, διά τόν πρώτον σύ γέγονας, εκ Παρθένου, διά τήν Προμήτορα, ο Λυτρωτής πάντων καί Σωτήρ, κατά τού θανάτου, ζωή η όντως αθάνατος, διό σε τήν τεκούσαν Θεοτόκον ειδότες, επαξίως αυτήν μακαρίζομεν.

Ωδή ε'
Ίνα τί με απώσω

Τών ανόμων Εβραίων, τό τής ματαιότητος, όντως συνέδριον, καρτερώς ελέγξας, υπ' αυτών θεηγόρε χωννύμενος, ταίς βολαίς τών λίθων, εις ουρανούς ως νικηφόρος, ανυψώθης τώ πνεύματι Στέφανε.

Ως ωραίος ως όρθρος, κόσμω πεφανέρωσαι, ένδοξε Στέφανε, τήν αχλύν διώκων, καί δαιμόνων ελαύνων τά φασματα, καί νοσούντων πάθη, καί ψυχικών αρρωστημάτων, θεραπεύων τά έλκη θεόπνευστε.

Νοερώς σύν Αγγέλοις, Μάκαρ αγαλλόμενος, κόσμου τά πέρατα, αγιάζεις όντως, τή σή επιδημία καί χάριτι, ευωδίας μύροις, πνευματικούς ευωδιάζων, καί κινδύνων καί ζάλης ρυόμενος.

Θεοτοκίον

Μητρικήν παρρησίαν, τήν πρός τόν Υιόν σου, κεκτημένην Πάναγνε, συγγενούς προνοίας, τής ημών μή παρίδης δεόμεθα, ότι σέ καί μόνην, Χριστιανοί πρός τόν Δεσπότην, ιλασμόν ευμενή προβαλλόμεθα.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Αγγέλων ως μιμητής, τή προαιρέσει γενόμενος, τό είδος αγγελικών, εκτήσω Μακάριε, μεθών αγαλλόμενος, καί περιπολεύων, τούς υμνούντάς σε περίσωζε.

Ρημάτων μάκαρ τών σών, τών θεοπνεύστων η δύναμις, ως ήχος ο τής βροντής, τά ώτα θεόληπτε, σαφώς κατεβρ όντησε, τά τών παρανόμων, καί τάς όψεις απημαύρωσε.

Τήν δόξαν τήν Πατρικήν, θεάσασθαι κατηξίωσαι, καί ταύτης τό συμφυές, απαύγασμα Στέφανε, τών άθλων μηνύον σοι, τούς λαμπρούς στεφάνους, θεηγόρε πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον

Υίός ο μονογενής, ο πρό αιώνων άόρατος, εσχάτων εφ' ημερών, Πρωτότοκος γέγονεν, ορώμενος σώματι, εκ σου Θεομήτορ, ο Θεός τής σωτηρίας μου.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Πρώτος εσπάρης επί γής υπό τού ουρανίου Γεωργού πανεύφημε, πρώτος τό αίμα επί γής διά Χριστόν εξέχεας μακάριε, πρώτος υπ' αυτού τόν τής νίκης στέφανον ανεβήσω εν ουρανώ, ως Αθλητών προοίμιον, Στεφανίτα τών Μαρτύρων ο Πρώταθλος.

Ο Οίκος

Τού Παραδείσου τά άνθη ορών, τή ευοσμία αυτών τή τερπνή, πληρούντα πάσαν τήν οικουμένην, τό ξένον αυτών καταπλήττομαι θέαμα, εν παγετώ γάρ χειμώνος, πλέον ανθούσι μάλλον, όπερ ξένον εν άνθесιν, ως ο Μάρτυς τού Χριστού, ο εξανθήσας πρώτος, καί θύρα γεγονώς τών νομίμως αθλούντων, καί ανθούντων κρυμώ τών κολάσεων, ο δείξας τρίβον απλανή τοίς βουλομένοις αθλείν, ο καλός σταδιάρχης, ο τοίς πόνοις αναλάμπας, Στεφανίτης τών Μαρτύρων ο Πρώταθλος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Β' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Ανακομιδής τού λειψάνου τού Αγίου Πρωτομάρτυρος, καί Αρχιδιακόνου Στεφάνου.

Στίχοι

- Έχεις Σιών πάμπολλα θεία καί ξένα.
- Νεκρόν Στεφάνους δός πόλει Κωνσταντίνου.
- Δευτερίη νέκυος Στεφάνου γένετ' Ανακομιδή.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής ευρέσεως τών λειψάνων τών αγίων μαρτύρων Μαξίμου, Δάδα καί Κυντιλιανού.

Στίχοι

- Τρείς εκφέρουσα γή νεκρούς ζωηφόρους,
- Πόλω λέγειν έοικε. Σύ κρύψας έχε.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Εγκαινίων τού θείου Ναού τού Αγίου Αποστόλου καί Ευαγγελιστού, Ιωάννου τού θεολόγου, πλησίον τής αγιωτάτης μεγάλης Εκκλησίας.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Φωκά, καί τού εν ευσεβεί μνήμη γενομένου Βασιλέως Ιουστινιανού εν τοίς αγίοις Αποστόλοις.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Θεού συγκατάβασιν

Ροή τών αιμάτων σου, τάς ουρανίους πύλας ηνέωξε, καί τόν Αγωνοθέτην, παρεστηκότα καί προτεινόμενον, σοί τούς στεφάνους υπέδειξε κράζοντι, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ως θήρες αρπάσαντες, οι θεοκτόνοι τόν θεοφάντορα, μαιφόνους παλάμαις, τούτον ανήρουν υπερευχόμενον, τών αναιρούντων συντόνως καί ψάλλοντα, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Νομίμως διήλεγξας, τούς παρανόμους ο εννομώτατος, μιμητής του Σωτήρος, καί θεομάχους τούτους απέδειξας, υφ' ών τοίς λίθοις βαλλόμενος έψαλλες, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Εν χρόνω τόν άχρονον, απειρογάμως Αγνή γεγέννηκας, τόν πρίν άσαρκον Λόγον, σαρκός προσλήψει Παρθένε τέτοκας, ώ μελωδούμεν συμφώνως κραυγάζοντες, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η' Επταπλασίως κάμινον

Υπερφυεί λαμπόμενος, φωταυγία πανάριστε, καί τήν τού προσώπου σου μορφήν ισάγγελον, εδείκνυς τής χάριτος, διαδοθείσης Στέφανε, τής εν τή ψυχή σου, κεκρυμμένης πλουσίως, εντεύθεν ανεβόας, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Στεφανηφόρε Στέφανε, τής ψυχής μου τά τραύματα, καί τής αμαρτίας τάς ουλάς εξάλειψον, ρανίσιν αιμάτων σου, πρός γάρ τήν σήν αντίληψιν, καί τήν συμπαθή καί χριστομίμητον γνώμην, προσφεύγων ανακράζω, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τόν τών χαρίτων ένδοξε, σοί ομώνυμον στέφανον, τή σή σεβασμία, κορυφή επέθηκε, Κριτής ο αδέκαστος, όν ευσεβώς εκήρυξας, Κτίστην καί Θεόν, καί Βασιλέα τών όλων, βοών αδιαλείπτως, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις

πάντας τούς αιώνας.

Εν ταίς χερσί τού κτίσαντος, εναπέθου τό πνεύμά σου, αἱ τῶν ουρανῶν γάρ, στρατιαί συνόμιλον, ἐδέξαντο χαίρουσαι, τόν πρὶν ἐν γῇ ἰσάγγελον, νῦν δέ ταίς αὐτῶν, συντεταγμένος χορείαις, βοάς ἀδιαλείπτως, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Φωτός αἰδίου γέγονας, ἐνδιαίτημα Πάναγνε, φῶς γάρ τοῖς ἐν ὁκότηι, καί σκιά γεγέννηκας, φωτίζον τὰ πέρατα, θεογνωσίας χάριτι, ὡς ἀκαταπαύστως οἱ πιστοὶ μελωδοῦμεν, Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ Τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμ' ἡμῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τῷ Δημιουργῷ, καί Λυτρωτῇ, ἀνεβόα, Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αιώνας».

Ὡδή θ'

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ

Ἀθλήσεως Μαρτύρων ἡ ἀπαρχή, ὁ λαμπρὸς υποδείξας τοῖς Μάρτυσι, τὴν ἀπλανή, τρίβον ὁδηγούσαν εἰς οὐρανοῦς, ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος, πάντας προσκαλεῖται πνευματικῶς, πρὸς θεῖαν εὐφροσύνην, φωτός πρὸς μετουσίαν, καί κοινωνίαν ἀγιότητος.

Νευρούμενος ἀγάπῃ τῇ τοῦ Χριστοῦ, καί τὴν τούτου ζηλώσας πραότητα, καί τὴν φωνήν, ἔλεγες, Μὴ στήσης τοῖς φονευταῖς, τὴν ἀμαρτίαν Κύριε, δέξαι δέ τό πνεύμά μου ἀγαθέ, καί θείας βασιλείας, τρυφήσαι τῆς ἀφράστου, καί τῆς παρὰ σοῦ με καταξίωσον.

Ὡραῖος καί τό εἶδος ἀγγελικόν, καί σοφίας καί πίστεως ἐμπλεως, καί θεϊκῆς, αἰγλῆς ἀποστίλβων μαρμαρυγᾶς, καί θεηγόρω στόματι, θεωρημοσύνης, ὡς ποταμός, ἐνθέως ρητορεύων, τῆς ἄνω κληρουχίας, θεομακάριστε τετύχηκας.

Στεφάνῳ τῶν χαρίτων στεφανωθείς, καί χορείαις μαρτύρων κυκλοῦμενος, καί τῷ Χριστῷ, τῷ ἀγωνοθέτῃ παρεστηκώς, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τῶν ἐπιτελούντων εἰλικρινῶς, τὴν ὄντως φωτοφόρον, πανήγυριν σου Μάρτυς, καί τῶν κινδύνων ἀπολύτρωσαι.

Θεοτοκίον

Ὡς πάντων προστασία Χριστιανῶν, Θεομήτορ Παρθένε πανάμωμε, ὡς συμπαθής, λύτρωσαι κινδύνων καί πειρασμῶν, τούς θλιβομένους δούλους σου, καί ὀδυνωμένους ταῖς χαλεπαῖς, πταισμάτων ἀλγηδόσι, καί πόνοις τῶν μαστίγων, ἀλγεινομένους περιποίησαι.

Ο Ειρμός

«Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καί τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὥφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καί ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα

τῶν ουρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι
μεγαλύνουσι».

Εξαποστειλάριον
Ἦχος β' Τῶν Μαθητῶν

Ο πρῶτος τῶν Μαρτύρων τρίβους ἀνύσας, καί Διακόνων πρόκριτος
χρηματίσας, Στέφανος, ὁ χάριτος πεπλησμένος, ἰδοὺ ἀνακομίζεται, πρὸς τὴν
Βασιλείον πόλιν, θαυμάτων βρύων τὴν χάριν.

Θεοτοκίον

Ὅνπερ αἱ ἄνω τάξεις πολλῶ σὺν τρόμῳ, παρίστανται μὴ φέρουσαι
κατοπτρεύσαι, αἴγλην τῆς ἀρρήτου αὐτοῦ οὐσίας, Χριστόν γαστρί ἐχώρησας,
λαβόντα σάρκα Παρθέने, ἐκ σὼν τιμίων αἱμάτων.

**Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ'
δευτεροῦντες τό α'.**

Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν

Ἄγγελος ἐπίγειος, ὁ πρωτομάρτυς γενόμενος, πρὸς οὐρανοὺς ἀνερχόμενος,
ἐπήρθη μετάρσιος, καί τὴν θεῖαν εἶδεν, ὡς ἐχώρει δόξαν, τῆς ἀπροσίτου
μυηθεῖς, καί ὑπὲρ νοῦν Τριάδος μυστήρια, διό τὴν ἀκατάληπτον, ἀνακηρύττει
σου δύναμιν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. **(Δίς)**

Ὡραῖος ἐπέφανας, τὴ ἐπανόδῳ σου Στέφανε, πρωτομάρτυς πανένδοξε, ἀκτίσι
κοσμούμενος, χαρισμάτων θείων, καί τῶν ἱαμάτων, διό καί πάντας τοὺς
πιστοὺς, καταφαιδρύνεις, τοῖς θαυμασίοις σου, ἐν πίστει τὸν φιλάνθρωπον,
ὕμνοлогούντας καί λέγοντας, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Κάλαμος ὑπέρτιμος, ὀξυγραφῶν τὴν εὐσέβειαν, ἀνεδείχθη ἡ γλῶσσά σου, δι'
ἧς κατεφώτισας, Πρωτομάρτυς πάντας, ταῖς διδασκαλίαις, καί ἐπανήγαγες
ἡμᾶς, ἐξ ἀγνωσίας πρὸς τὴν εὐσέβειαν, διό σου τὴν ἐτήσιον, ἐπιτελοῦντες
πανήγυριν, ἀνυμνοῦμεν γεραίροντες, τοὺς ἀγῶνάς σου Στέφανε.

Δόξα... Ἦχος δ'

Στέφανος, ἡ καλὴ ἀπαρχὴ τῶν μαρτύρων, ὁ πλήρης χάριτος καί δυνάμεως, ὁ
ποιῶν σημεῖα καί τέρατα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ, ὑπὸ ἀνόμων ἐλιθάζετο, ἀλλ'
ἐξέλαμψεν ὡς ἄγγελος, καί θεωρεῖ τὴν δόξαν, σοῦ τοῦ σταυρωθέντος ὑπὲρ
ἡμῶν, ἐν δεξιᾷ τῆς δυνάμεως, καί τῷ Πνεύματι τῆς χάριτος εἰς οὐρανοὺς
ελαμβάνετο, καί διὰ τοῦτο, ταῖς χοροστασίαις τῶν Ἀγγέλων συναυλιζόμενος,
πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἐκ παντοίων κινδύνων, τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα
σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Πρωτομάρτυς Απόστολε, καί Πρωτοδιάκονε, ἡ πύλη τῶν Μαρτύρων, ἡ δόξα τῶν Δικαίων, τῶν Αποστόλων τό καύχημα, σύ ουρανοῦς εθεάσω ανεωγμένους, ἐν τῷ σταδίῳ ἐστῶς, καί τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ ἐκ δεξιῶν ἐστῶτα τοῦ αοράτου Πατρός, διό ὡς ἄγγελος ἐκλάμπας τῷ προσώπῳ, ἐν χαρᾷ ἀνεκραύγαζες ὑπέρ τῶν λιθαζόντων, Μή στήσης αὐτοῖς τήν ἀμαρτίαν ταύτην, καί νῦν αἰτήσαι τοῖς ἐκ πόθου ευφημούσί σε, ἱλασμόν ἀμαρτιῶν, καί τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οἱ πιστοί κατὰ χρέος, τήν πόλιν τήν ἀσειστον, τό τεῖχος τό ἀρρηκτον, τήν ἀρραγή προστασίαν, καί καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί τά λοιπά ὡς συνήθως καί Απόλυσις.

Εἰς τήν λειτουργίαν

Ο Απόστολος

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, Στέφανος πλήρης πίστεως καί δυνάμεως...

Ζῆτει τή β' τῆς γ' Εβδομάδος τοῦ Πάσχα.

Ευαγγέλιον κατὰ Μάρκον

Εἶπεν ὁ Κύριος τήν παραβολήν ταύτην, Ἄνθρωπός τις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα...

Ζῆτει τή ς' τῆς ιε' Εβδομάδος τοῦ Λουκά.

Κοινωνικόν

Εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ῥήματα αὐτῶν. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Ἰσαακίου, Δαλμάτου καί Φαύστου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Οι μάρτυρές σου Κύριε

Οἱ Οσιοί σου Κύριε, ἐξομοιούμενοι τοῖς Ἀσωμάτοις, διὰ δεήσεως καί ἐγκρατείας, πάθη ἐμείωσαν σαρκός, καί τή ἀπαθεία διαλάμπαντες, πάντων τὰς καρδίας κατεφώτισαν, αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, δώρησαι τῷ λαῷ σου τό μέγα ἔλεος.

Δαλμάτιος καί Ισάκιος, ζήλον ενάρτεον αναλαβόντες, Αρείου αίρεσιν καί Νεστορίου, καταβεβλήκασι σαφώς, καί τοίς ορθοδόξοις συμμαχήσαντες, κλέος παρά πάντων απηνέγκαντο, αυτών Χριστέ πρεσβείαις, δώρησαι τώ λαώ σου τό μέγα έλεος.

Αστέρες στερεώματι, τώ τής ασκήσεως αναφανέντες, κατεφωτίσατε τών μοναζόντων, Πατέρες Όσοι ψυχάς, σκότος τών δαιμόνων απελάσαντες, όθεν μετά τέλος μακαρίζεσθε, πρεσβεύοντες σωθήναι, άπαντας τούς τελούντας τήν θείαν μνήμην υμών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Οι λογισμοί ακάθαρτοι, τά χείλη δόλια, τά έργα δέ μου, εισί παμμίαρα, καί τί ποιήσω; πώς υπαντήσω τώ Κριτή; Δέσποινα Παρθένε Καθικέτευσον, τόν Υιόν καί πλάστην σου καί Κύριον, όπως εν μετανοία, δέξηταί μου τό πνεύμα, ως μόνος εύσπλαγχνος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η δάμαλις η άσπιλος, τόν μόσχον βλέπουσα επί τού ξύλου, προσαναρτώμενον υπό ανόμων, Οδυρομένη γοερώς, Οίμοι! ανεβόα ποθεινότατον, τέκνον, τί σοι δήμος ανταπέδωκεν, αχάριστος Εβραίων, θέλων με ατεκνώσαι, εκ σου παμφίλτατε;

Απολυτίκιον 'Ηχος δ'

Ο Θεός τών Πατέρων ημών ο ποιών αεί μεθ' ημών κατά τήν σήν επιείκειαν, μή αποστήσης τό έλεος σου αφ' ημών, αλλά ταίς αυτών ικεσίας, εν ειρήνη κυβέρνησον τήν ζωήν ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Φαιδρούς ανυμνώ τών μοναστών αστέρας. Ο Ιωσήφ.

Ωδή α' 'Ηχος πλ. δ'

Η κεκομμένη

Φωτί τώ θείω φαιδρώς παριστάμενοι, καί τρισηλίου αυγής πάντοτε πληρούμενοι, καί θέσει αληθώς, θεούμενοι Μακάριοι, τούς πίστει εορτάζοντας υμών τήν μνήμην τήν πανίερον, τώ Κυρίω ψάλλοντας, ενθέως καταυγάσατε.

Αποσκοπούντες εις μόνα τά μένοντα, τήν τών ρεόντων φοράν, πάσαν απεκρούσασθε, καί όλω τώ νοϊ, Κυρίω προσκολλώμενοι, ελίπετε σαρκός τάς ηδονάς, Πατέρες πανσεβάσμιοι, όθεν πρός ανέσπερον, αυγήν μετεβιβάσθητε.

Ιερωτάταις μελέταις πτερούμενος, Δαλμάτε Πάτερ σοφέ, καί καλλωπιζόμενος ταίς θείαις διδαχαίς, Ισακίου τού μάκαρος, ανέδραμες, πρός ύψος αρετών, καί

στύλος καί εδραίωμα, μοναζόντων γέγονας, διό σε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Δεδοξασμένη Θεόν η κυήσασα, τῆς αδοξίας με τῶν παθῶν απάλλαξον, καί δός μοι λογισμόν, Παρθένε κατανύξεως, καί λάμψον μετανοίας φωτισμόν, Αγνή εν διανοία μου, ὅπως μεγαλύνω σε τήν πάντας μεγαλύνασαν.

Ωδή γ'

Ουρανίας αψίδος

Απλανή σε αστέρα, ανατολής, Ὅσιε, Πάτερ ωρμημένον, Ισάκιε πάντες ἔγνωμεν, πικράς αιρέσεως, εξαφανίζοντα σκότος, καί πιστούς τοῖς λόγοις σου καταφαιδρύνοντα.

Νοητῶς ανατείλας, ταῖς καθααῖς λάμπεσι, Φάυστε τῶν αγώνων σου, Πάτερ φῶς εχρημάτισας, φωτίζων ἅπαντας, τοὺς καθορώντάς σε μάκαρ, καί πιστῶς τόν βίον σου εξεικονίζοντας.

Ὑμνω δῖαις απαύστοις, καί προσευχαῖς, Ὅσιοι, πάντα τοῦ σώματος πάθη, κατακοιμίσαντες, χάριν ακοίμητον, καί αναφαίρετον πλούτον, εκ Θεοῦ ειλήφατε μακαριώτατοι.

Μακροτάτη νηστεία, ως Μωϋσῆς, Ὅσιε, σού τήν καρτερίαν, Δαλμάτε πάσιν υπέδειξας, ωραϊζόμενος, τοῖς υπερλάμπροις σου πόνοις, καί καλλωπιζόμενος τῇ πολιτεία σου.

Θεοτοκίον

Νοητήν σε λυχνίαν, καί φωταυγή ἔγνωμεν, ἔνδον δεξαμένην Παρθένε, τό πύρ τό ἄστεκτον, θείον παλάτιον, καί υψηλότατον θρόνον, εν ᾧ ανεπαύσατο ο υπερούσιος.

Ο Ειρμός

«Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τῆς Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τῇ αγάπῃ τῇ σῇ, τῶν εφετῶν η ακρότης, τῶν πιστῶν τό στήριγμα, μόνε φιλόανθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν

Τῷ φωτί τῆς τριάδος περιφανῶς, πυρσευθέντες Πατέρες φωτοειδεῖς, τό σκότος ἐλίπετε, ἡδονῶν τό βαθύτατον, καί φωστήρες ἔργοις, ἐνθέοις πυρσεύοντες, τῶν πιστῶν καρδίας, μακάριοι ὠφθητε, ὅθεν τήν φωσφόρον, καί σεπτὴν υμῶν μνήμην, γεραίρομεν σήμερον, καί συμφώνως κραυγάζομεν, θεοφόροι πανόλβιοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν αγίαν μνήμην υμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σῇ γαστρί, συλλαβούσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τόν τόν κόσμον συνέχοντα, καί εν ἀγκάλαις ἔσχεις, τόν πάντα διέποντα, καί εκ μαζῶν τεθήλακας τόν πάντα ἐκτρέφοντα, ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ρυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρό

προσώπου τού Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθένε αγνή, τήν σήν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καί γάρ δύνασαι, όσα θέλεις πανάμωμε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτήν, η αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, αδίκως υψούμενον, θρηνωδούσα εκραύγαζεν, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Μακρόθυμε Κύριε, τού ελέους η άβυσσος, καί πηγή αγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι ούν, τών πταισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τά θεία παθήματα.

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Ως πολύφορα κλήματα, τής αληθινής αμπέλου γεγόνατε, οίνον βλύσαντες σωτήριον, καθαράς τοίς πάσι κατανύξεως.

Τής Συνόδου συνήγορον, Όσιε Δαλμάτε σε πάντες έγνωνεν, τήν ευσέβειαν κρατύνοντα, καί τούς αλαζόνας εκκρουόμενον.

Ως τών πάντων προλάμποντα, πάντων υπερέχειν φροντιστηρίων σε, θεία Σύνοδος εθέσπισεν, αρεταίς ενθέοις κλειζόμενον.

Θεοτοκίον

Νυσταγμώ αμελείας με, ύπνος αμαρτίας Αγνή κατέλαβε, τή αγρύπνω ικεσία σου, διανάστησόν με πρός μετάνοιαν.

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Μετανάστης Εώας, πρός τήν Βασιλίδα τών πόλεων γέγονας, καί τώ θείω σπόρω, τά γεννήματα ταύτης επλήθυνας, εκριζώσας πάσαν, τήν πονηράν Αρείου λύμην, ιερώτατε Πάτερ Ισάκιε.

Οπαδός, Ισακίου, ώσπερ Ηλιού Ελισσαίος γεγένησαι, Ιερέ Δαλμάτε, μηλωτή χαρισμάτων τού Πνεύματος, διαρρήσσων ύδωρ, τής πονηράς δαιμόνων βλάβης, καί πιστοίς ομαλίζων τήν πάροδον.

Νόμοις θείοις πειθήσας, νόμους αμαρτίας εις τέλος εξέκλινας, καί ωράθης στύλος, προηγούμενος θείου συστήματος, θεοφόρε Φαύστε, καί μοναστών κανών καί τύπος, καί πιστών αδιάσειστον έρεισμα.

Θεοτοκίον

Αληθή Θεοτόκον, πάσαι γενεαί σε δοξάζουσιν άχραντε, τήν αγιωτέραν, τών Αγγέλων σαφώς χρηματίσασαν, Παναγία Κόρη, διό βοώ, Αγίασόν μου, τήν ψυχήν μολυνθείσαν τοίς πάθεσι.

Ωδή ς'

Τήν δέησιν εκχεώ

Συνόμιλος ανεδείχθης Αγγέλων, τόν εκείνων γάρ εξήλωσας βίον, επί τής γής, διοδεύων Δαλμάτε, καί εγκρατεία λεπτύννας τό σώμά σου, αλείπτῃς τε τών μοναστών, καί κανών αληθῆς ακριβέστατος.

Τώ ζήλω τής τού Κυρίου αγάπης, ως Ηλίας πυρακτούμενος Μάκαρ, ως Αχαάβ, τόν προστάτην τού ψεύδους, εν παρρησία, Ισάκιε ήλεγξας, νοσήσαντα τήν πονηράν, τού Αρείου αφρόνως διαίρεσιν.

Ωράθητε οδηγοί πλανωμένων, καί λιμένες τών πιστών σωζομένων, θαυματουργοί, θεοφόροι Πατέρες, Φάυστε Δαλμάτε καί θείε Ισάκιε, θεράποντες τού Ιησού, μοναζόντων φωστήρες αείφωτοι.

Θεοτοκίον

Νοσούσάν μου τήν ψυχήν αμαρτίαις, καί παντοιαίς τών εχθρών επηρείαις, επισκοπή, Παναγία Παρθένε, σωτηριώδει σου τάχος επίσκεψαι, καί ίασαι ως αγαθή, Θεοτόκε ελπίς μου πανύμνητε.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τās θλίψεις, ότι κακών η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως Ιωνάς, εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον 'Ηχος β'

Τήν εν πρεσβείαις

Τούς εν ασκήσει εκλάμψαντας εν τώ κόσμω, καί τās αιρέσεις ανατρέψαντας τή πίστει, ύμνοις, Ισάκιον ευφημήσωμεν, σύν τώ Δαλμάτω Φάυστον, ως τού Χριστού θεράποντας, αυτοί γάρ βοώσιν υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Τίς ικανός εξειπείν ανθρώπων, τών Οσίων Πατέρων τās φαιδράς αρετάς, καί τὰ σκάμματα, ζήλον τόν θείον, τήν παρρησίαν, τό καθαρόν τού βίου, τās θείας πράξεις, άς επί γής εξετέλεσαν ούτοι ως Άγγελοι; αλλ' όμως σύν τούτοις τιμώμεν τήν Τριάδα πιστώς, αυτοί γάρ ταύτην αεί φαιδρώς σύν Αγγέλων χοροίς λιτανεύουσιν, Αυτοί γάρ βοώσιν υπέρ πάντων ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Γ' τού αυτού μηνός, μνήμη τών Οσίων Πατέρων ημών Δαλμάτου, Φάυστου καί Ισακίου.

Στίχοι

- Κυκλούσιν άνδρες είς δύο τρείς σόν θρόνον,
- Ύψιστε, Φάυστος, Ισάκιος, Δαλμάτος, Δαλμάτος,
- Ισάκιος τριτάτη θάνον, ηδέγε Φάυστος.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου μάρτυρος Στεφάνου, Πάπα Ρώμης.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Ιωάννου, Ηγουμένου Μονής τής Παταλαραίας.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Σαλώμη, η Μυροφόρος, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Τῆς σαρκὸς οἶον εκκυλισθείσης λίθου,
- Ορά Σαλώμη Χριστόν, ου Χριστοῦ τάφον.

Τή αυτή ημέρα, η Οσία θεοκλητῶ εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Θεοκλητῶ τήν κλήσιν έργω δεικνύει,
- Κλητῆ Θεῷ φανείσα σαρκὸς εκδύσει.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Παῖδες Εβραίων

Ἀνθρακες ὠφθητε τῷ θεῷ, αναπτόμενοι πυρί τοῦ Παρακλήτου,
καταφλέγοντες μέν τήν ὕλην τῆς κακίας, τοὺς δὲ πιστοὺς φωτίζοντες,
θεοφόροι εἰς αἰῶνας.

Σάρκα δυσήνιον νηστείαις, καθυπέταξας τῷ πνεύματι Δαλμάτε, καί κακίαν
εχθροῦ, κατέκλυσας τοῖς ὀμβροῖς, τῶν ψυχικῶν δακρύων σου, θεοφόρε εἰς
αἰῶνας.

Τέλος μακάριον εὐροντες, τήν ουράνιον οικεῖτε βασιλείαν, καί Οσίων χοροίς,
συνήφθητε Πατέρες, μεθ' ὧν βοάτε, Κύριε ο Θεός ευλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Ἐστησας ρύμην τοῦ θανάτου, τόν ἀθάνατον τεκούσα Θεόν μόνη, Θεοτόκε
αγνή, ὡ πίστει μελωδούμεν, Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Ράβδω Σταυροῦ τήν θάλασσαν, τῶν παθῶν διαρρήξαντες, πάσαν Φαραῶ
τοῦ νοητοῦ τήν δύναμιν, ὠλέσατε Ἅγιοι, καί μοναστῶν πλυθύν ιεράν, γήν
πρός ἀπαθείας, μελωδούντες ἀπαύστως, ειλκύσατε Πατέρες, Ιερεῖς ευλογεῖτε,
λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰρετιζόντων ἐπαρσιν, προφανῶν εταπείνωσας, πόρρωθεν προβλέψας, τήν
αὐτῶν κατάλυσιν, πτωχοῖς επεκούρησας, καί οδηγός ἐγένου τυφλῶν, γήρους
βακτηρία, καί χηρῶν προστασία, Δαλμάτε ανακράζων, Ιερεῖς ανυμνεῖτε, λαός
υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σύ πρός τρισί τριάκοντα, ἐν ἡμέραις νενήστευκας, αὐθὶς τε τοσαύτας, υπέρ
φύσιν ὕπνωσας, ἐγρήγορον ἔχων σου, τό τῆς καρδίας ὄμμα σοφέ, καί τή τοῦ
Θεοῦ φωταγούμενος αἴγλη, πρός ὅν βοάς Δαλμάτε, Ιερεῖς Ευλογεῖτε, λαός

υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ο κατοικήσας Κύριος, τήν αμόλυντον μήτραν σου, όλην καθάραν, καί φωταυγή σε έδειξε, διό μολυνθέντα με, τοίς Ιοβόλοις δήγμασι, καί ταίς βλαβεραίς τών εναντίων εφόδοις, καθάρισον Παρθένε, καί αξίωσον ψάλλειν, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τού τους ιδών, τώ Δημιουργώ καί Λυτρωτή ανεβόα, Οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Έφριξε πάσα ακοή

Ίσχυσαν σθένει τού Θεού, δυναμούμενοι ανίσχυρον φρύαγμα, τού πολεμήτορος, καταπαλαίσαι οι ουρανόφρονες, τών μοναζόντων αρχηγοί, καί νύν κλειζόμενοι, μεταβεβήκασι, πρός επαύλεις νοητάς ευφραινόμενοι.

Ωφθητε τρίφωτος λαμπάς, τήν ανέσπερον αυγήν αποπέμποντες, ρόδα αμάραντα, τού Παραδείσου ευωδιάζοντα, τάς διανοίας τών πιστών, Πατέρες τρισόλβιοι, διό τήν μνήμην υμών τήν πανέορτον, πιστώς εορτάζομεν.

Στέφανον ώσπερ ευπρεπή, περικείμενοι σοφοί τήν απάθειαν, καί στολισάμενοι, θείας αγάπης τά κατορθώματα, εις τόν νυμφώνα τού Χριστού, χαίροντες εισήλθετε, αναπαυόμενοι, καί τών φόνων αμοιβάς κομιζόμενοι.

Έστραψε φέγγει νοητώ, καταυγάζουσα πιστών τά συστήματα, η θεία μνήμη υμών, Μάκαρ Δαλμάτε Φάυστε Ισακίε, τών μοναζόντων αρχηγοί, φωστήρες παγκόσμιοι, διό φωτίσατε, καί ημών τά τής ψυχής αισθητήρια.

Θεοτοκίον

Φώτισον πύλη τού φωτός, την καρδίαν μου κακία τυφλώπτουσαν, καί μή εις θάνατον παραχωρήσης νύν αφυπνώσαί με, τόν ακαθάρτοις λογισμοίς, αεί σκοτιζόμενον, ίνα δοξάζω σε, ευχαρίστως Θεοτόκε πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο Ύψιστος εκών, κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Πατέρες ουρανόφρονες, καί τών, Αγγέλων σύσκηνοι, Δαλμάτε Φάυστε συνάμα, τώ θαυμαστώ Ισακίω, μνείαν ημών πρός Κύριον, ποιείτε ώ παρίστασθε, αδιαλείπτως Άγιοι, τών τήν υμών εκτελούντων, λαμπράν καί πάμφωτον μνήμην.

Θεοτοκίον

Μαρία κυριώνυμε, πολλοίς κυριευθέντα με, πάθεσι νύν ψυχοφθόροις, σύ ελευθέρωσον τάχος, καί πρὸς δουλείαν ἑλκυσον, τήν σήν τε καί τοῦ τόκου σου, ἵνα υμνῶ σε ἀχραντε, χρεωστικῶς Θεοτόκε, Χριστιανῶν τήν ἐλπίδα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Παρισταμένη Πάναγνε, ἐν τῷ Σταυρῷ καί βλέπουσα, τόν σόν Υἱόν ἐπὶ ξύλου, ταθέντα ἀπνουν εθρήνεις, καί μητρικῶς ωλόλυζες, δακρύουσα καί λέγουσα, τί τοῦτο τό παράδοξον, ὅτι ὁ Κτίστης τοῦ κόσμου, Σταυρῷ ταθῆναι ἠνέσχου;

Καί ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ακολουθία, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἀγίων ἐπτὰ Παίδων τῶν ἐν Εφέσω.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Παρανόμου προστάγματος, τῷ Θεῷ πειθαρχήσαντες, Παῖδες οἱ μακάριοι κατεφρόνησαν, καί δεσμευθέντες διέλυσαν, τῆς πλάνης τόν σύνδεσμον, καί ἀξίαν κοσμικήν, ἀπωσάμενοι ἔλαβον, τό ἀξίωμα, τό αὐτοῦς περιδόξους ἐκτελέσαν, καί τήν ἀνω προξενήσαν, τῆς βασιλείας ἀπόλαυσιν.

Ἐαυτοῦς πρὸς τά σκάμματα, τῆς ἀθλήσεως Ἅγιοι, καρτερῶς γυμνάσαντες κατεκρύπτεσθε, ἐν τῷ σπηλαίῳ δεήσεσιν, ἀπαύστοις τόν Κύριον, ἱκετεύοντες ἰσχύν, χορηγήσαι καί δύναμιν, οἷς δέ κρίμασιν, ὁ φιλόανθρωπος οἶδεν ἀφυπνῶσαι, ἐν εἰρήνῃ ὑμᾶς πάντας, θαρραλινῶς ἐγκελεύεται.

Μυστηρίων μυστήριον, τοῖς Ἀγίοις προτίθεται, ὡς γάρ τελευτήσαντες, οὐκ ἠσθάνοντο, οὕτω καί νύν ἐγειρόμενοι, σαφῶς κατεπλήττοντο, εἰς γάρ πίστῳσιν νεκρῶν, Ἀναστάσεως γέγονε, τό τελούμενον, ὅπως γνόντες οἱ ταύτην ἀθετοῦντες, ἀποφράττωνται ἐν πίστει, δοξολογοῦντες τοὺς Μάρτυρας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Κατακρίσεως λύτρωσαι, Παναγία Θεόνυμφε, καί δεινῶν πταισμάτων τήν ταπεινήν μου ψυχὴν, καί τοῦ θανάτου ἀπάλλαξον, εὐχαῖς σου καί δώρησαι, δικαιοσύνης τυχεῖν, ἐν ἡμέρᾳ ἐτάσεως, ἥς ἐπέτυχον, τῶν Ἀγίων οἱ δήμοι μετανοία, καθαρθέντα με πρό τέλους, καί τῶν δακρύων ταῖς χύσεσι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἀμνόν καί ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἐβλεπεν, ἀμνάς ἡ κυήσασα, ἐπωδύρετο, καί μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο, Υἱέ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καί τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καί τό αἷμα, τό σόν ἐξέχεας Δέσποτα;

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Οἱ μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, σχόντες γάρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον, ἐθραυσαν καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση, Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων ὁ παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τοῖς ἐπτὰ Παισὶν αἶνον ἄδω προσφόρως.

Ἐν δέ τοῖς Θεοτοκίοις «Κλήμεντος, ἐλλείποντος τοῦ Λ' διὰ τὸ οκτάριθμον τῶν Ὡδῶν.

Ὡδή α' Ἦχος β' Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν

Τοὺς ἀριθμῶ, λάμποντας τιμίους λίθους ἐπτὰ, δεῦτε πιστῶς τιμήσωμεν, ὅτι πυρσεύουσι τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τῆς ἐπταφώτου κρείττον λυχνίας τῆς νομικῆς.

Οἱ τῆς σαρκός, πρότερον νεκρώσει ζῶντες Χριστῷ, Παῖδες ἐπτὰ ἀνέθορον, ὡς ὕπνον θάνατον, παραδόξως λαβόντες, κρατύνοντες τὸ δόγμα τῆς Ἀναστάσεως.

Ἰερικῶ, πέπτωκε βοή σαλπίγγων ἐπτὰ, ἡ δέ τῆς πλάνης ἐπαρσις, τῇ ἐπταφώτῳ νύν, πίστει τῶν Ἀθλοφόρων, κατήλθεν ἕως Ἄδου καὶ διαλέλутαι.

Στέφος διπλοῦν, Ἅγιοι Παῖδες ἐπτὰ ἀληθῶς, ἐδέξασθε πορθήσαντες, πλάνην καὶ ἄρνησιν, τῆς ἐγέρσεως πάντων, τὴν μὲν πρό τοῦ θανάτου, τὴν δέ ἐγέρσει ὑμῶν.

Θεοτοκίον

Καινοπρεπῇ, τόκον καινίζεις Ἀνύμφευτε, ὁ γάρ Πατρί συνάναρχος ἐν θείῳ Πνεύματι, συναΐδιος Λόγος, ἐκ σοῦ ἐσωματώθη, χωρὶς τροπῆς καὶ φυρμού.

Ὡδή γ' Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε

Ἀστέρες ἀπλανεῖς ἐπτὰ ὠφθητε, τῇ πίστει ἀστράπτοντες, Ἀθλοφόροι, καὶ τοὺς πλάνης νηχομένους βυθῷ, πρὸς λιμένα σωτήριον ἰθύνατε.

Πρὸ βήματος στερρῶς ἐστώτες Ἅγιοι, τυράννου ὡς πάλαι οἱ Μακκαβαῖοι, τῆς στρατείας διημεΐψατε, τὴν ἐπίκηρον δόξαν στρατευθέντες Χριστῷ.

Ἀξίως τῷ Χριστῷ δεκτῇ ἐδείχθητε, θυσία προσευχῆς Ἅγιοι Παῖδες, καὶ οσμὴ

πανευωδέστατος, τό δυσώδες ελέγχοντες τῆς πλάνης στερρώς.

Θεοτοκίον

Ἡ βάτος ἐν Σινά προδιετύπωσε, Παρθένε τό παράδοξον τοῦ σοῦ τόκου, τό γάρ πύρ τό τῆς θεότητος, οὐκ ἐφλέχθης ἐν μήτρᾳ δεξαμένη πιστῶς.

Ὁ Εἰρμός

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν Σοί Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας τὴν ἀμαρτίαν, καί τόν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν υμνούντων σε».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθείς

Οἱ τὰ τοῦ κόσμου ὡς φθαρτὰ παριδόντες, καί τὰς ἀφθάρτους δωρεὰς εἰληφότες, ἀποθανόντες ἔμειναν ἐκτός καταφθοράς, ὅθεν ἐξανίστανται, μετὰ πλείονας χρόνους, ἀπασαν ἐνθάπτοντες, δυσμενῶν ἀπιστίαν, οὓς ἐν αἰνέσει σήμερον πιστοί, ἀνευφημοῦντες Χριστόν ἀνυμνήσωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Φιλαμαρτήμων πεφυκῶς δυσωπῶ σε, τόν ἀναμάρτητον Θεόν τετοκυία, τόν ἀμαρτίας αἶροντα τοῦ κόσμου Σεμνή, τὴν πολυαμάρτητον, οἰκτιρῆσαι ψυχὴν μου, καί τὰς ἀμαρτίας μου, τὰς πολλὰς ἐξαλείψαι ἀμαρτωλῶν αὕτη γάρ ἰλασμός, καί σωτηρία πιστῶν καί ἀντίληψις.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρός γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκί τετοκυία, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὁρώσα Χριστέ, Οἶμοι! ποθεινότατε, Ἰησοῦ ἀνεβόα, πῶς ὁ δοξαζόμενος ὡς Θεός ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νύν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυρούσαι; Ὑμνῶ σε μακρόθυμε.

Ὡδή δ'

Εἰσακήκοα Κύριε

Ἱερῶτατον σύνταγμα, τῷ ἀριθμῷ ἐπτὰ τετιμημένον, τοὺς ἐπτὰ τιμίους Παῖδας ὑμνήσωμεν.

Σοφιζόμενον μάταια, τόν δυσσεβὴ τῆς πλάνης, βασιλέα, Ἐφεσίων Παῖδες ἔδειξαν ἄφρονα.

Ἱερεῖα πανάμωμα, ὡς ἀληθῶς καί θύματα Κυρίου, ἐν τῇ πίστει ὠφθητε Παῖδες ἅγιοι.

Νεκρωθέντες τῷ σώματι, πρό τῆς κοινῆς ἐγέρσεως ἀφράστως, ἀναστάντες Παῖδες, δόξῃ ἐστέφθητε.

Θεοτοκίον

Μὴ παρίδης πρεσβεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ εὐλογημένη, λυτρωθῆναι πάσης θλίψεως Ἀχραντε.

Ὡδή ε'

Ὁ τοῦ φωτός χορηγός

Ἀνεπαισθήτως τό πρίν, κοινόν θανέντες ἐπὶ γῆς θάνατον, ὑπερφυῶς

ανέστητε αύθις, πιστούμενοι σαφώς, Εφέσιοι Παῖδες, νεκρών τήν Ανάστασιν.

Ιερωθέντες Θεώ, ομολογία αληθεί πίστεως, ως αθληταί νόμιμοι Κυρίου, ερρυσθητε σοφοί, κλοιών καί μαστίγων, καί στέφανον ήρασθε.

Νενικηκότες στερρώς, ειδώλων πλάνην, ευκλειείς μάρτυρες, καί ασεβούς αιρέσεως δόγμα, φυλάττετε αεί, τούς ομολογούντας, νεκρών τήν Ανάστασιν.

Θεοτοκίον

Εν δύο ταίς φύσεσι, καί υποστάσει δέ μιά πέφηνας, τέλειος ών, βροτός ασυγχύτως, καί τέλειος Θεός, τεχθείς εξ Αγίας Μητρός Υπερούσιε.

Ωδή ς'

Εν αβύσσω πταισμάτων

Οι τής θείας σοφίας ισάριθμοι, στύλοι ευφημείσθωσαν Άγιοι Παῖδες επτά, λόγοις ως λίθοις θλάσαντες, τών τυράννων τό άθεον πρόσταγμα.

Νόμω θείας προνοίας φρουρούμενοι, σχέδιον εδέξασθε ταφήν τό σπήλαιον, εν ώ νεκροί καί άφθαρτοι, πολυχρόνιοι Άγιοι ώφθητε.

Αφθαρσία συνέστιοι Μάρτυρες, πίστιν εκδιώκετε φθοροποιόν καί νεκράν, καί τώ Θεώ πρεσβεύετε, υπέρ τών ελπιζόντων Ανάστασιν.

Θεοτοκίον

Νύν η φύσις τού θήλεος γέγηθε, νύν η λύπη πέπαυται, χαρά δέ ήνθησεν, ότι Μαρία τέτοκε, τήν χαράν τόν Σωτήρα καί Κύριον.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Δ' τού αυτού μηνός, μνήμη τών Αγίων επτά Παίδων τών εν Εφέσω, Μαξιμιλιανού, Εξακουστωδιανού, Ιαμβλίκου, Μαρτινιανού, Διονυσίου, Ιωάννου καί Κωνσταντίνου.

Στίχοι

- Τόν επτάριθμον τιμώ χορόν Μαρτύρων,
- Δείξαντα Ανάστασιν νεκρών τώ κόσμω.
- Τή δέ τετάρτη νεκροέγερτοι ξύνθανον επτά.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής ανακομιδής τών λειψάνων τής οσίας μητρός ηιμών καί Μάρτυρος Ευδοκίας.

Στίχοι

- Οσμή! τί τούτο; Σώμα τής Ευδοκίας,
- Αθλητικών απόζον ήκει χαρίτων.
- Πότνια Ευδοκίη, νεκρά ήχθη αμφί τετάρτην.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Θαθουήλ, εν μηλέα κρεμασθείς τελειούται.

Στίχοι

- Θνήσκε κρεμασθείς, Θαθουήλ, εν μηλέα,
- Ως άν τρυγήσης τής Εδέμ μήλα ξένα.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Ίας καί τών σύν αυτή.

Στίχοι

- Οσμήν ίων έπνευσεν η Μάρτυς Ία,
- Ερυθροβαφών αιμάτων ατμοπνόνων.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εικόνας χρυσής

Δοχεία Χριστού, καθαρά καί εκλεκτά οι Παίδες ώφθησαν, δι' ών τό δόγμα τής αιρέσεως, τής Εκκλησίας διώκεται, καί ορθοδοξία εκλάμπει, ότι έσται Ανάστασις, πάσης ψυχής τε καί σαρκός καθά γεγένηται.

Ως όντως στερροί, πρό θανάτου αληθώς εν τή αθλήσει υμών Άγιοι Παίδες αύθις ώφθητε, καί μετά νέκρωσιν ζήσαντες, δόξη κραταιούμενοι θεία, ευσεβώς πιστωσάμενοι, εν εαυτοίς τό αληθές τής Αναστάσεως.

Πνευμάτων ομού, καί σωμάτων αισθητών έσται ανάστασις, ως γάρ ουκ έφυ άνευ σώματος, ψυχή εν κόσμω προέρχεσθαι, ούτως ουδέ σώματος πάρεξ, οι Πανεύφημοι έλεγον, ή δοξασθήσεται ψυχή ή ετασθήσεται.

Θεοτοκίον

Τεκούσα Θεόν, τόν Σωτήρα τού παντός Μαρία γέγονας, απεγνωσμένων επανόρθωσις, πεπλανημένων αντίληψις, καί απηλπισμένων ελπίς τε, καί ψαλλόντων βοήθεια, Ευλογημένος ο καρπός ο τής κοιλίας σου.

Ωδή η'

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Ρίζαν πικρίας ασεβών, αναφύουσαν δεινώς οι θείοι Παίδες, εκτεμόντες τής πλάνης, καί τής αιρέσεως νύν, κομώσι καρπώ τώ τής πίστεως, ζώντες καί ταφέντες, πιστώς καί αναστάντες.

Οι Εφεσίων αρχηγοί, Παίδες Άγιοι επτά καί αθλοφόροι, τής Χριστού Εκκλησίας, καί βασιλείας πιστώς, ενθέως εδείχθησαν στήριγμα, ούς υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Στερροί φανέντες αθληταί καί ισάριθμοι δειχθέντες τών αστέρων, απλανή τήν πορείαν, τής ευσεβείας ομού οι Παίδες ποιούμενοι έκραζον, Σέ υπερυψούμεν Χριστέ εις τούς αιώνας.

Φώς καί ανάστασις ζωής, τοῖς Παισίν εν τῷ σπηλαίῳ παραδόξως, εκ Θεοῦ εχαρίσθη, καί αναστάντες οι πρίν θανέντες, ως ζώντες εκραύγαζον, Σώσον ο Θεός τούς εν πίστει σε υμνούντας.

Θεοτοκίον

Ουδείς απώλετο αγνή, τὰς τῆς πίστεως ελπίδας κεκτημένος, επί σοί ορθοδόξως, Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ἢ μόνον οι φθόνω αρνούμενοι, σοῦ μή προσκυνεῖν τήν μορφήν τῆς εμφερείας.

Ο Ειρμος

«Τόν εν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Εβραίων τοῖς παισὶ συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνεῖτε τὰ ἔργα ως Κύριον, καί υπερυψοῦτε εις πάντας τούς αἰώνας».

Ωδή θ'

Ἡ τόν πρό ηλίου φωστήρα

Ὅλβος μυστηρίων καί θείων, θαυμασίων αποκάλυψις, ἡ τῶν Αγίων ὡφθη νύν ανάστασις, οι γάρ πάλαι τόν φυσικόν, σαρκί θανόντες θάνατον, αφθάρτως νύν ανέστησαν, ημφιεσμένοι ως υπνώττοντες.

Ρώσεως ταμείον, καί πίστεως βεβαίας αποσφράγισμα, τό τῶν Αγίων ὡφθη σπήλαιον, προμηνῦον τό τῆς μελλούσης, κλέος Αναστάσεως οὐ τεταρταῖον Λάζαρον, ἀλλ' αἰωνίους αναστήσιν νεκρούς.

Ὡς τιμημένοι οι Παῖδες, αριθμῶ τε καί τῇ πίστει Χριστοῦ, τῆς Εκκλησίας ὡφθησαν πιστῶς οφθαλμοί, υπερτέρως τοῦ Ζοροβάβελ, λίθου απαστράπτοντες, ὧν περ τὰ θεία πνεύματα, πνευματικῶς ανευφημήσωμεν.

Στέφος μαρτυρίου, ἀθλήσαντες νομίμως ανεδήσασθε, Παῖδες επτά καί στύλοι τῆς σοφίας Θεοῦ, καί δογμάτων ορθοδοξίας ἐγερσις ἐδείχθητε, ως Εκκλησίας πρόμαχοι, καί πρεσβευταὶ τῶν ευφημούντων υμᾶς.

Θεοτοκίον

Σώμα καί ψυχὴν σου, ἀμόλυντα Θεῷ διατηρούσης αγνή, ο Βασιλεὺς ἡράσθη τοῦ σοῦ κάλλους Χριστός, καί Μητέρα τῆς εαυτοῦ σαρκώσεως ἀνέδειξε, Μαρία υπερένδοξε, τήν σωτηρίαν μου αἰεὶ εκπληρών.

Ο Ειρμός

«Ἡ τόν πρό ηλίου φωστήρα, τόν Θεόν εξανατείλαντα, σωματικῶς ἡμῖν επιδημήσαντα, εκ λαγόνων παρθενικῶν, αφράστως σωματώσασα, ευλογημένη πάνταγενε, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν

Τυραννικοῦ πρό βήματος τόν Χριστόν παρρησία, Παῖδες επτά καί Μάρτυρες, εκηρύξατε πάντων, Θεόν Σωτήρα καί Κτίστην, υμεῖς γάρ θεία προνοία, σπηλαίῳ χρόνοις πλείοσι, κατὰ φύσιν θανόντες, υπερφυῶς, αὐθις ἐξανίστασθε ως ἐξ ὕπνου, αἰρετικῶν τὰ στοματα, αποφράττοντες πάντων.

Θεοτοκίον

Σύν Ιαμβλίχῳ μέλψωμεν, Ἰωάννην, Μαρτίνον καί Κωνσταντίνον ἄσμασι, Μαξιμιλιανόν τε καί Διονύσιον ἅμα, κλεινώ Εξακουστωδίῳ, φαιδρῶς πανηγυρίζοντες, τήν φαιδράν τούτων μνήμην, ὅπως ευχαίς τούτων καί πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, πταισμάτων λύσιν εύρωμεν, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτήρος.

Καί ἡ λοιπή, Ακολουθία, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τά Προεόρτια τῆς Αγίας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί μνήμη τοῦ Αγίου Μάρτυρος Ευσιγνίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια προεόρτια γ'.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Δεῦτε συνανέλθωμεν, τῷ Ἰησοῦ αναβαίνοντι, εἰς τό ὅρος τό ἅγιον, κακεῖ ακουσώμεθα, φωνῆς Θεοῦ ζώντος, Πατρός προανάρχου, διά νεφέλης φωτεινῆς, προσμαρτυρούσης ἐν θείῳ Πνεύματι, αὐτοῦ τήν γνησιότητα, τῆς αἰδίου Υἱότητος, καί τόν νοῦν φωτιζόμενοι, ἐν φωτί φῶς οψώμεθα.

Δεῦτε προχορεύσωμεν, καί εαυτούς ἐκκαθάρωμεν, καί πιστῶς ἐτοιμάσωμεν, πρὸς θεῖαν ἀνάβασιν, τῆς υψηλοτάτης, Θεοῦ πολιτείας, ὅπως ἐπόπται τῆς αὐτοῦ, μεγαλειότητος ἐποφθειήμεν, καί δόξης ἐπιτύχοιμεν, ἣν κατιδεῖν ἠξιώθησαν Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, μυστικῶς ἐν τῷ ὅρει Θαβώρ.

Δεῦτε νῦν τήν κρείττονα, αλλοιωθέντες αλλοίωσιν ἑαυτούς εἰς τήν αὐρίον, Καλῶς εὐτρεπίσωμεν, ἐν ὅρει προσβῆναι, Θεοῦ τῷ ἁγίῳ, τήν ἀναλλοίωτον Χριστοῦ, δόξαν ἀστράπτουσιν κατοπτεύσοντες, λαμπρῶς ὑπέρ τόν ἥλιον, καί τό τρισσόν αὐγαζόμενοι, φῶς ἐν τούτῳ δοξάσωμεν, τήν αὐτοῦ συγκατάβασιν.

Καί τοῦ Αγίου γ'

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Φοινηχθεῖσαν ἐν αἵματι τῆς σαρκός σου ἐνδέδυσαι, πορφυρίδα ἐνδοξε θεία χάριτι, καί κορυφή σῇ διάδημα, ἐπαναδησάμενος, ἀφθαρσίας καί ζωῆς, τοῦ Σταυροῦ τε τό τρόπαιον, Μάρτυς πάνσοφε, δεξιὰ περιφέρων ὡς περ σκήπτρον, τῷ Χριστῷ συμβασιλεύεις, διά παντός ευφραινόμενος.

Στρατιώτης αήττητος, εγνωρίσθης Ευσίγνιε, τού Σταυρού τώ όπλω γάρ συμφραζάμενος, πρός συμπλοκήν εξελήλυθας, εχθρού πολεμήτορος, καί κατέρραξας αυτόν, αριστεύσας λαμπρότατα, καί τόν στέφανον, ειληφώς τόν τής νίκης εκ τού μόνου, αθλοθέτου καί Δεσπότη, καί εις αεί βασιλεύοντος.

Τοίς τιμίοις σου πάθεσι, πάθος τίμιον ένδοξε, αθλητά Ευσίγνιε εξεικόνισας, καί νικηφόρος γενόμενος, τήν άνω μητρόπολιν, μετά πάντων κατοικείς, αθλοφόρων γηθόμενος, καί θεούμενος κατά μέθεξιν θείαν, διά τούτο, τήν σεπτήν σου καί αγίαν, επιτελούμεν πανήγυριν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Δεύτε αναβώμεν εις τό όρος Κυρίου, καί εις τόν οίκον τού Θεού ημών καί θεασώμεθα τήν δόξαν τής Μεταμορφώσεως αυτού, δόξαν ως μονογενοús παρά Πατρός, φωτί προσλάβωμεν φώς, καί μετάρσιοι γενόμενοι τώ πνεύματι, Τριάδα ομοούσιον υμνήσωμεν εις τούς αιώνας.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Φέγγει τών αρετών, εκλάμποντες προσβώμεν, εν όρει τώ αγίω, οψόμενοι τήν θείαν, Κυρίου Μεταμόρφωσιν.

Στίχ. Σοί εισιν οι ουρανοί, καί σή εστιν η γή.

Σήμα θεοπρεπές, θεότητος δεικνύει, πρό τού Σταυρού τοίς μύσταις, ως ήλιος εκλάμπας, Χριστός εν όρει σήμερον.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμών εν τώ ονόματί σου αγαλλιάσονται.

Φύσιν τήν εξ Αδάμ, Χριστός αμείψαι θέλων; εν όρει νύν απαίρει, Θαβώρ παραγυμνώσων, τοίς μύσταις τήν θεότητα.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Ο εν τώ όρει τώ Θαβώρ μεταμορφωθείς εν δόξη Χριστέ ο Θεός, καί υποδείξας τοίς Μαθηταίς σου τήν δόξαν τής σής θεότητος, καταύγασον καί ημάς, τώ φωτί τής σής επιγνώσεως, καί οδήγησον εν τή τρίβω τών εντολών σου, ως μόνος αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Χριστού τήν Μεταμόρφωσιν προϋπαντήσωμεν, φαιδρώς πανηγυρίζοντες τά προεόρτια, πιστοί καί βοήσωμεν, Ήγγικεν η ημέρα τής ενθέου ευφροσύνης, άνεισιν εις τό όρος τό Θαβώρ ο Δεσπότης, τής θεότητος αυτού απαστράψαι τήν ωραιότητα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν οι Κανόνες ο Προεόρτιος, καί ο τού Αγίου.

Κανων Προεόρτιος, ού Ακροστιχίς η Αλφάβητος.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Ανοίξω τό στόμα μου

Αστράφθητι κάτωθεν, φώς ουρανού υπέρ ήλιον, καί γή ακουτίσθητι, ρήματα ζώντος Θεού, τήν Υιότητα, τώ μεταμορφουμένω, Πατήρ μαρτυρήσει γάρ, επί τού όρους Θαβώρ.

Βροτός τό ορώμενον, αλλά Θεός τό κρυπτόμενον, επί τό Θαβώριον, Χριστός ανέρχεται, τής θεότητος, αυγήν παραγυμνώσαι, ταίς υπέρ τόν ήλιον, δόξης λαμπρότησι.

Γνωστώς νύν προέρχεται, εμφανισθήναι Μωσή Χριστός, καί δόξαν τήν άρρητον, δείξαι έν όρει Θαβώρ, τή πρόσ πρόσωπον, αμέσως ομιλία, Γηθόμενοι σήμερον προεορτάσωμεν.

Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Τόν κλεινόν Ευσίγνιον δοξάζειν θέμις. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄσωμεν τώ Κυρίω

Ταίς πανευκλεεστάταις, τάξεσιν Αγγέλων Παναοίδιμε, συνυπάρχων απαύστως, τούς δοξάζοντας σώζε τήν μνήμην σου.

Οίκος τού Παρακλήτου, η ηγιασμένη σου διάνοια, Αθλοφόρε εδείχθη, διά τούτό σε πίστει γεραίρομεν.

Νέκρωσιν ζωηφόρον, τού σαρκί παθόντος εξεικόνισας, τή σαρκί σου Παμμάκαρ, καί τής όντως ζωής κατηξίωσαι.

Κράτος παρανομούντων, κρατυνθείς τώ Πνεύματι κατέβαλες, καί τούς νόμους Κυρίου, παναοίδιμε Μάρτυς εκράτυνας.

Θεοτοκίον

Λέλυται η κατάρα, πέπαιται η λύπη τή κυήσει σου, παντευλόγητε Κόρη, τών πιστών ευφροσύνη πανάμωμε.

Είθ' ούτω τό τριώδιον

Ωδή α' Ἦχος δ'
Ἄσομαί σοι Κύριε ο Θεός μου

Ταύτην προεόρτιον τήν ημέραν, επιτελούντες οί πιστοί, τής Μεταμορφώσεως,

Χριστού τού Λυτρωτού ημών, κροτήσωμεν εν ἄσμασι.

Τὴν εἰσοδὸν φθάσαντες τῆς Ἀγίας, Μεταμορφώσεως Χριστοῦ, καὶ ἡμεῖς
αστράψωμεν, ταῖς θείαις αλλοιώσεσιν, αὐτὴν κατασπαζόμενοι.

Ὅρος υψηλότατον τὴν καρδίαν, κεκαθαρμένην ἐκ παθῶν, ἔχοντες οφόμεθα,
Χριστοῦ τὴν Μεταμόρφωσιν, φωτίζουσιν τὸν νοῦν ημῶν.

Δόξα...

Τριάδα προσώπων τῇ διαιρέσει, Μονάδα φύσιν θεϊκὴν, πάντες
προσκυνήσωμεν, Πατέρα, τὸν ἀναρχον, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὴν ἁμωμον Κόρην ἐξ ἧς προήλθε, μετὰ σαρκὸς ἀνευ τροπῆς, Χριστὸς ὁ
Θεὸς ημῶν, υμνήσωμεν ἅπαντες, ὡς ὄντως Θεοτόκον πιστοί.

Προεόρτιος

Ὡδὴ γ'

Τους σοὺς ὑμνολόγους

Δεσπόζων τῆς κτίσεως ἀπάσης, ὠράθης μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ἡ τὸ τῆς
θεότητος, ἀπρόσιτον ἀπαύγασμα, τοῖς Μαθηταῖς παρέδειξας, καθὼς ἐχώρουν
θεάσασθαι.

Ἐν ὧρει ἐπείγεται ἀστράψαι, τῆς δόξης ὁ ἥλιος Χριστὸς, καὶ τὸν ἐξ ὕψους
λάμποντα, φωστήρα ἀμαυρώσαι φωτί, οὐ ταῖς αὐγαῖς λαμπόμενοι,
προερτάσωμεν σήμερον.

Ζωῆς αἰωνίου εκπληρώσων, τὰ ρήματα πάρεστι Χριστὸς, ἅπερ δεικνύων
πράγματα, τοῖς φίλοις ἐπιγνώσεσθαι, ἐν ἑαυτῷ ἠυδόκησε, τὴν πατρικὴν δόξαν
αστράπτουσιν.

Τοῦ Ἀγίου

Σὺ εἰ τὸ στερέωμα

Ἐστης πρό τοῦ βήματος, ὑμνολογῶν Θεὸν ἀνακτα, Μάρτυς σοφέ, σάρκα
εἰληφότα, καὶ βροτοὺς ἀναπλάσαντα.

Ἱερεῖον ἁμωμον, ολοκαυτούμενος ἀνθραξι, μαρτυρικοῖς, τῷ ἐκ τῆς Παρθένου,
προσενήνεξαι ἀνθρακι.

Νάμασι τοῦ Πνεύματος, περικλυζόμενος Ἐνδοξε, τὰ θολερά, τῆς πολυθεΐας,
ἀπεξήρνας ρεύματα.

Θεοτοκίον

Ὅλην μου τὴν ἐφεσιν, πρὸς σέ κινῶ ἀγνή Δέσποινα, τῶν σαρκικῶν,
ἐπιθυμιῶν με, διὰ τάχους ἀπάλλαξον.

Ὁ Εἰρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρέχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τῶν εσκοτισμένων, καί υμνεῖ σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα τοῦ Αγίου

Ἦχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Εναντίον ανόμων καθωμολόγησας, τόν τῶν όλων Δεσπότην Θεόν καί Κύριον, μή φεισάμενος σαρκός, αικιζομένης σφοδρώς, Στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ, τῶν ουρανίων στρατιῶν, συνόμιλε καί τῆς δόξης, τῆς αληθοῦς κληρονόμε, διό ικέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα... Καί νύν... Προεόρτιον

Ἦχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Επεφάνη ἡστραψε, τοῖς ἐν τῷ σκότει, ο τῆς δόξης Ἥλιος, τᾶς τῆς θεότητος αὐγάς, ἐν τῷ Θαβώρ ἀνερχόμενος, οὐ τήν φωσφόρον, τιμήσωμεν ἔλευσιν.

Προεόρτιος

Ωδή δ'

Ο καθήμενος ἐν δόξη

Ἡ οὐράνιος χορεία, τοῖς γηγῆνοις συγγένηθε, καί προεορτάζει, τήν τοῦ Φωτοδότου ἐπίλαμψιν, ἥν ἀσυγκρίτως ἀστράψει ἀμειβόμενος, τήν βροτεῖαν μορφήν, ἐν Θαβώρ ὡς ἠυδόκησε.

Θεανθρώπῳ παρουσία τοῖς ἀνθρώποις ὠμίλησας, καί θαυμάτων πλήθει, κόσμον μυστικῶς κατεφώτισας, ἐξαστραπτούση δέ δόξα τῆς θεότητος, ὑπερέλαμψας ἐν τῷ Θαβώρ ἀπροσίτῳ φωτί.

Ἰησοῦς Ναυή ο γόνος, πρίν τόν ἥλιον ἔστησε, προτυπῶν ἡμέραν, τήν τοῦ Θεοῦ Πάθους, σύ δέ Σωτήρ, πρό τοῦ Τιμίου Σταυροῦ σου, σέλας ἐκρυσας τοῦ ἡλίου, αὐγή τοῦ Προσώπου σου Κύριε.

Τοῦ Αγίου

Εἰσακήκοα Κύριε

Νυσταγμόν ἀπωσάμενος, τόν τῆς ραθυμίας Μάρτυς Εὐσίγνιε, ἐγρηγόρως πρὸς τήν ἀθλησιν, ἀδιστάκτῳ πίστει ἠυτομόλησας.

Ἐν Κυρίῳ Σωτήρί σου, Μάρτυς ἀγαλλόμενος ἀξιάγαστε, τᾶς βασάνους τᾶς τοῦ σώματος, ὡς τρυφήν ἠδεῖαν σύ λελόγισαι.

Υπερήφανον φρόνημα, τοῦ διὰ κακίαν κατολισθήσαντος, Αθλοφόρε καταβέβληκας, τοῖς ἐνθέοις τρόποις ταπεινούμενος.

Στρατιώτης ἀήττητος, ὠφθης ἐν πολέμοις ἀγωνιζόμενος, ὑπελθὼν δέ τό

Μαρτύριον, δυσμενείς ασάρκους εξωλόθρευσας.

Θεοτοκίον

Ισοδύναμον σύνθρονον, τέτοκας τόν Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, όν ικεύτευσωθήναί με, Παναγία Κόρη αιιπάρθενε.

Προεόρτιος

Ωδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Κυρίω γηθόμενοι, πιστώσ ακολουθή σωμεν, ιδού γάρ ανέρχεται πρός όρος, μύστας προκρίτους συνεπαγόμενος οίς εν απροσίτω καλλονή, λάμπας υπέρ ήλιον, υποδείξει τήν δόξαν αυτού.

Λαμπρύνθητι σήμερον, ο ουρανός φαιδρότερον, άνεισιν ιδού γάρ πρός τό όρος, όθεν αστράψει Χριστός απλέτω φωτί, τάς ηλιακάς μαρμαρυγάς, δόξη τής θεότητος, αμαυρών ως φωτός χορηγός.

Μυστήριον δείκνυσι, Χριστός τοίς Μαθηταίς εν Θαβώρ, λάμπας υπέρ αίγλην τώ προσώπω, τώ στολισμώ δέ τών ιματίων αυτού, λευκανθείς φαιδρώς ώσπερ χιών, ο αναβαλλόμενος, ως ιμάτιον φώς ψαλμικώς.

Τού Αγίου

Ορθρίζοντες βούμέν σοι Κύριε

Γνησίως προσκολλώμενος πάνσοφε, τώ Δεσπότη σαυτόν απεμάκρυνας, τής πονηρίας Ευσίγνιε.

Νεκροίς ξοάνοις σέβας ουκ ένειμας, θεομάακαρ, Θεόν ζώντα Κύριον, εν ουρανοίς επιστάμενος.

Ικρίω αναρτώμενος Μάρτυς γενναιοφρόνως, πάθος εξεικόνισας, τού απαθούς διά πίστεως.

Θεοτοκίον

Ο λόγος εν τή νηδυϊ σου Άχραντε σωματούται, αλόγων τού σώματος, παθών τόν κόσμον ρυόμενος.

Προεόρτιος

Ωδή ς'

Τήν θείαν ταύτην

Νυμφώνα δόξης μελλούσης χαράς, τοίς φίλοις ευτρεπίζων ανέρχεται, επί τό όρος Χριστός, πρός Πολιτείαν μετάρσιον, εκ βίου χαμαιζήλου, ανακομίζων αυτούς.

Ξενίζων φρένας Χριστός Μαθητών, Ουράνιον εν γή σέλας ήστραψε, νόμου

καί Προφητῶν, δουλοπρεπῶς παριστῶν αρχηγούς, υφ' ὧν νεκρῶν καί ζώντων, προσμαρτυρεῖται Θεός.

Ολύχνος φάναι νύν ἀρχεται, Χριστός ἐν αυχηρῷ τόπῳ φαύσεσι, τῆς θεϊκῆς ἀστραπῆς, οὐ πρός τήν λάμψιν οδεύσωμεν, ἐν αἴγλῃ τοῦ προσώπου, αὐτοῦ γηθόμενος.

Τοῦ Ἁγίου

Τήν δέησιν ἐκχεῶ

Νοήματα ἀληθῆ ἐν καρδίᾳ, εὐγενέσιν ἐκτιθέμενος τρόποις, οὐκ ἀγνοῶν, τά νοήματα Μάρτυς, τοῦ δυσμενοῦς εἰς τό στάδιον ἔδραμες, καί ὤλειςας τή τοῦ Σταυροῦ, συμμαχία τά τούτου στρατεύματα.

Δαιμόνων οἱ λατρευταί λατρευτήν σε, τῆς Τριάδος ἐγνωκότες βασάνοις, καί φυλακαῖς, καί ἀδίκῳ θανάτῳ, καθυποβάλλουσι μάρτυς Εὐσίγνιε, ἀλλ' ἡττηνται τή παρὰ σοῦ, ἀηττήτῳ ἐνστάσει πανόλβιε.

Οἱ χεῖμαρροι τῶν αἱμάτων σου Μάρτυς, θολερούς, τῆς ἀνομίας χειμάρρους, καί ποταμούς, αἰεῖας δολίου, καί πονηρά ἀπεξήρᾳναν ρεύματα, ἰάσεων δέ τοῖς πιστοῖς, ἀνεξάντλητον πέλαγος ὠφθησαν.

Θεοτοκίον

Ξηράνασα τά φυτά τῆς κακίας, τή ἐν σοί ἀναβλαστήσει τοῦ λόγου, Μήτηρ ἀγνή, ἐκ ριζῶν τῆς ψυχῆς μου, τὰς πονηράς ἐνθυμήσεις ἀπόκοψον, καί φύτευσον τῶν ἀρετῶν, τά ωραία Παρθένε βλαστήματα.

Ο Εἰρμός

«Τήν δέησιν ἐκχεῶ πρός Κύριον, καί αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καί ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καί δέομαι ὡς, Ἰωνάς, Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον Προεόρτιον

Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον

Ἐν τῇ θεῇ σήμερον Μεταμορφώσει, ἡ βροτεῖα ἀπάσα, φύσις προλάμπει θεϊκῶς, ἐν εὐφροσύνῃ κραυγάζουσα, Μεταμορφοῦται Χριστός, σῶζων ἅπαντας.

Ἔτερον τοῦ Ἁγίου

Ἦχος πλ. δ'

Ὡς ἀπαρχάς

Ὡς εὐσεβείας μάρτυρα, καί ἀληθῆ θεόφρονα, ἡ Ἐκκλησία γεραίρει δοξάζουσα, τοὺς θεῖους ἄθλους σήμερον, τοῦ σοφοῦ Εὐσιγνίου, ἀκαταπαύστως βοῶσα, Ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, τοὺς δούλους σου συντήρησον Πολυέλεε.

Ο Οἶκος

Ὁ χορός τῶν πιστῶν συναγάλλεται, Εὐσιγνίου τήν μνήμην γεραίροντες, Βασιλεῖς, Πατριάρχαι καί ἄρχοντες, ξένοι, δούλοι, πτωχοί καί αὐτόχθονες, ἐπὶ

τοῖς θαύμασι τοῦ Μάρτυρος δράμετε, ἡ σορός ἐκβλύζει θαυμάτων χάριν, καί πιστῶς οἱ λαοὶ ἀπαρύονται, καί Θεόν ἀνυμνοῦσι τρανῶς βοῶντες, ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, τοὺς δούλους σου συντήρησον Πολυέλεε.

Συναξάριον

Τῇ Ε' τοῦ αὐτοῦ μηνός, προεόρτια τῆς Ἁγίας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ευσιγνίου.

Στιχοι

- Ευσίγνιον τέμνουσι τόν Χριστοῦ φίλον,
- Τομῆς μέχρι κράζοντα, Χριστός μοι σέβας.
- Πέμπτη Ευσιγνίῳ κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι δύο Μάρτυρες καί ἀδελφοί, Καττίδιος καί Καττιδιανός, λιθοβολιθέντες τελειοῦνται.

Στιχοι

- Βουνούς λίθων ἔστησαν υψηλούς Λόγε,
- Δι' ὧν ἀνῆλθον πρὸς σέ σύγγονοι δύο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, ἡ Ἁγία Νόννα, ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ θεολόγου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στιχοι

- Νόννη θανούσῃ τῇ καλῇ καλός γόνος,
- Καλόν δίδωσιν ἐντάφιον τοὺς λόγους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σόλεβ ὁ Αἰγύπτιος, βέλει τοξευθεὶς, τελειοῦται.

Στιχοι

- Ἄν συλλαβισθῇς ἐξόπισθεν ὦ Σόλεβ,
- Βέλος συνάξεις ὄργανον τοῦ σοῦ τέλους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Φάβιος, Ἀρχιεπίσκοπος Ρώμης, ξίφει τελειοῦται.

Στιχοι

- Κεῖται Φάβιος νεκρός ὁ Χριστοῦ θύτης,
- Χριστῷ προσαχθεὶς θύμα καινόν ἐκ ξίφους.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Προεόρτιος

Ὡδή ζ'

Οὐκ ἐλάτρευσαν

Πρὸς μετάρσιον ψυχῆς ὕψος ἀνάγοντι, τῶν Μαθητῶν ἐκλογὴν,

ακολουθήσωμεν νύν, Χριστώ κατοπτεύσοντες ξένα θεάματα, θαμβηθέντες δέ, σύν αυτοίς εκβοήσωμεν, ο Θεός ευλογητός εί.

Ρυπωθείσαν εκκαθάρας φύσιν βρότειον, ύδατί τε καί πυρί, εν τή οικεία σαρκί, τήν ταύτης λαμπρότητα υποδεικνύεις Σωτήρ, τώ προσώπω σου, λάμπας υπέρ τόν ήλιον, εις μελλούσης δόξης τύπον.

Συνανέλθωμεν Χριστώ εις όρος άγιον, συναναφέροντι, τούς Ζεβεδαίου υιούς, καί Πέτρον τόν πρόκριτον, ούς εξελέξατο, δόξης μάρτυρας, τής εαυτού κραυγάζοντας, ο Θεός ευλογητός εί.

Τού Αγίου

Παίδες Εβραίων

Αίμασι Μάρτυς εκχυθείσι, δι' αγάπησιν Χριστού σαρκωθέντος, λαμπρυνθείς τήν ψυχήν, πρός τούτον μετετέθης, αναβούν γηθόμενος, ο Θεός ευλογητός εί.

Ζέων τώ πόθω τού Σωτήρος, υπεξέφυγες κρυμόν τής αθείας, καί χειμώνα δεινόν, υπήνεγκας βασάνων, αναβούν Ευσίγνιε, ο Θεός ευλογητός εί.

Έτι σταζόμενος τοίς όμβροις, Παναοίδιμε τών θείων σου αιμάτων, τώ Δεσπότη Χριστώ, παρέστης αναμέλπων, Ευλογητός εί κυριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Ίνα τής θείας βασιλείας, τήν αιώνιον ζωήν κληρονομήσης, τής προσκαίρου ζωής, τήν δόξαν εβδελύξω, αναβούν Ευσίγνιε, ο Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Νέον εκύησας Παιδίον, όν εγέννησε Πατήρ πρό τών αιώνων, Θεοτόκε αγνή, ώ πάντες μελωδούμεν, Ευλογητός εί Κύριε, ό Θεός εις τούς αιώνας.

Προεόρτιος

Ωδή η'

Παίδας ευαγείς

Τίς μή εκπλαγή παντάναξ Λόγε, τήν μεγαλοπρέπειαν, τής δόξης σου; ήν μεταμορφούμενος, έδειξας τοίς φίλοις σου, ταίς θεϊκαίς λαμπρότησι, περιαστράψας αυτούς, μεθ' ών προεορτάζοντας πίστει, λάμπρυνον φωτί σου, ημάς τούς σέ υμνούντας.

Ύψος ουρανίου πολιτείας, καί δόξης τής αϊδίου θείαν έλλαμψιν, δώρησαι τοίς δούλοις σου, νύν προεορτάζουσι, τής σής Μεταμορφώσεως λαμπράν πανήγυριν, εν ή φώς απαστράπτων φαιδρυνεις, τούς σέ ανυμνουντας, Χριστόν τόν φωτοδότην.

Φωτός χορηγός καί φώς υπάρχων, απρόσιτον καί αἰδῖον προάναρχε, ο αναβαλλόμενος, φώς ὥσπερ ἱμάτιον, φώς ἐν τῷ κόσμῳ ἔλαμψας, μετὰ σαρκὸς προελθὼν, καί φώς ἐπὶ τοῦ ὅρου ἀστράπτεις, δόξης τῆς πατρῴας, δεικνὺς τὸν χαρακτήρα.

Τοῦ Ἁγίου

Νικηταί τυράννου

Θυρεώ Παμμάκαρ, εὐσεβείας πάντοθεν συμπεφραγμένος, τοὺς παρανομούντας, ἐτροπώσω χάριτι μέλπων ἀπαύστως, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Εν τῷ θλίβεσθαί σε, πρὸς Θεὸν ἐκέκραξας τὸν ευεργέτην, καί εἰσήκουσέ σου, καί δεινῶν ἐρρύσατο ἀναβοῶντα, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Μὴ θεοὶς ἀψυχοῖς, σέβας ἀλογώτατον Μάρτυς προσάξας, καθαρὰ θυσία, τῷ Θεῷ προσήνεξαι μέλπων ἀπαύστως, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἴνα τῆς μελλούσης, ἐπιτύχης πάνσοφε ζωῆς καί δόξης, ἐνεκρώθῃς κόσμῳ, καί βοῶν Εὐσίγνιε ἐθανατώθῃς, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Συμπαθὴς Παρθένε, Θεὸν συμπαθέστατον ἀποτεκούσα, συμπαθείας θείας, πάντας καταξίωσον τοὺς μελωδούντας, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τοῦ Τριωδίου

Εἰρμός ἄλλος

Τὸν Βασιλέα Χριστόν

Τῆς τοῦ Κυρίου λαμπράς, Μεταμορφώσεως ἡ παρούσα ἡμέρα, τῷ κόσμῳ προαυγάσασα, προτρέπεται, βοᾶν, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῇ διανοίᾳ πιστοί, δεύτε ἀπίωμεν πρὸς τὸ ἅγιον ὅρος, ἰδεῖν τὴν Μεταμόρφωσιν, Χριστοῦ τὴν παμφαή, πάντας γὰρ φωτίζει, τοὺς δοξολογούντας αὐτὴν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σήμερον τῆς τοῦ Χριστοῦ, Μεταμορφώσεως καθαρὰ τὴ καρδίᾳ, προὔπαντὴν ποιήσωμεν, καί κράξωμεν αὐτῷ, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα...

Τὴν ἐν προσώποις τρισί, μίαν θεότητα συνθεολογουμένην, Πατέρα Υἱὸν καί Πνεῦμα τὸ πανάγιον ὁμοῦ, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

ὦ τεραστίου φρικτοῦ! πῶς παρθενεύουσα μητράζεις θεόπαις, τὸν οὐρανοῦ

καί γῆς Δεσπότην τίκτουσα Θεόν, ὄν πάντα τά ἔργα υμνούμεν, καί
υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο Εἰρμός

«Τόν Βασιλέα Χριστόν, ὄν ωμολόγησαν οἱ αιχμάλωτοι Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ
λέγοντες μεγάλη τῇ φωνῇ, Πάντα τά ἔργα υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας».

Προεόρτιος

Ωδή θ'

Ἄπας γηγενής

Χαίρει ουρανός, ἐκ γῆς ανατέλλοντα νῦν προαισθόμενος, Ἥλιον τόν ἄδυτον,
καί θεία δόξη ἀμβλύναι μέλλοντα ἡλιακὰς φαιδρότητας, γῇ δέ χορεύει
φαιδρῶς, ουρανίῳ αἴγλῃ καί λαμπρότητι, λαμπομένη καί φῶς χρηματίζουσα.

Ψάλλων ὁ Δαυῖδ, τὴν σὴν Μεταμόρφωσιν προανεφώνησε, Τίς ὁμοιωθήσεται,
σοί τῷ Κυρίῳ, λέγων υἱοῖς ἐν Θεοῦ; σύ γάρ ἐνδοξαζόμενος ἐν ταῖς Ἀγίων
βουλαῖς, μέγας ὦφθης ἐν τοῖς περικύκλω σου, φοβερός ἐν τῇ δόξῃ τῆς θείας
μορφῆς.

ὦ Λόγε Θεοῦ, σοφία καί δύναμις, καί χαρακτήρ τοῦ Πατρός, ὦ Θεέ νοούμενε,
πιστοῖς καί ἀνθρωπῇ γνωριζόμενε, τῆς σῆς Μεταμορφώσεως ἡμᾶς ἀξίωσον,
ἐκτελέσαι, τὴν φαιδρὰν πανήγυριν, ἐν φωτὶ καλῶν ἔργων ἐκλάμποντας.

Τοῦ Ἀγίου

Ἐφριξε πάσα ἀκοή

Ἰσχύϊ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τόν ἀνίσχυρον ἐχθρόν ἐθανάτωσας,
κατεπαιρόμενον καί μάτην ὄντως νῦν φρυαττόμενον, καί τῇ τοῦ ξίφους
ἐκτομή, τὴν κάραν υπέκλινας, καί καθηγίασας, τῇ τοῦ αἵματος ροῇ τὴν γῆν
ἅπασαν.

Ὡς κόσμος πάντων ἀθλητῶν, ὡς μαρτύρων ωραιότης Εὐσίγνιε, ὡς στύλος
ἀσειστος, τῆς Ἐκκλησίας, ὡς περιτείχισμα, τῶν εὐσεβῶν περιφανές, ὡς θεῖον
αγλάϊσμα τῶν προστρεχόντων σοι, ὡς ολόφωτος ἀστήρ μεμακάρισαι.

Στάζουσι μύρον οἱ αἱμοί, τῶν ἰδρώτων σου εὐώδες Εὐσίγνιε, καί τὰς καρδίας
ἡμῶν, τῶν σέ τιμώντων εὐωδιάζουσι, καί τό δυσωδες τῶν παθῶν, κινδύνων
καί θλίψεων ἀποδιώκουσιν, ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ γενναιότατε.

Ἦλιε δόξης, Ἰησοῦ, ὁ φαιδρύνας τό μνημόσυνον σήμερον, τοῦ Ἀθλοφόρου
σου, αὐτοῦ πρεσβεῖαις φώτισον δέομαι, τὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχὴν, ἀπάτη
τοῦ ὄφεως, ἵνα δοξάζω σε, ὡς Θεόν ἀληθινόν καί φιλόανθρωπον.

Θεοτοκίον

Φώτισον πύλη τοῦ φωτός, τῆς καρδίας μου τά ὅμματα δέομαι, ταῖς

αμαυρότησι τῆς αμαρτίας αποτυφλούμενα, καί δεκτικά τῶν θεϊκῶν, δείξον
επιλάμψεων, ἵνα γεραίρω σε, ἐν φωναίς αγγελικαῖς Παναμώμητε.

Τοῦ Τριωδίου

Εἰρμός ἄλλος Σέ τήν ἀπειρόγαμον

Ταύτην προεισόδιον τήν ἡμέραν, τῆς σῆς Κύριε τελούντες πανενδόξου, καί
παμφαούς Μεταμορφώσεως, ὕμνοις σε μεγαλύνομεν.

Τήν καλήν αλλοίωσιν αλλοιωθέντες, τῇ Χριστοῦ Μεταμορφώσει, ευρεθώμεν
φωτοφανείς, ταῖς ευπραγαίαις ἡμῶν, ταύτην μεγαλύνοντες.

Προθύροις ιστάμενοι τῆς ἐνδόξου, Μεταμορφώσεως Κυρίου, αὐγασθώμεν
πνευματικῶς τάς διανοίας ἡμῶν, ταύτην μεγαλύνοντες.

Δόξα...

Σέ τήν Τριάδι καί Μονάδι, παντεξουσίάρχον ουσίαν, τόν Πατέρα καί Υἱόν, καί
Πνεῦμα Ἅγιον, ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν υπεραγίαν Θεοτόκον, τήν ἀνωτέραν τῶν ἀνω τάξεων, μόνη Ἀγνή, καί
πάσης κτίσεως, ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ο Εἰρμός

«Σέ τήν ἀπειρόγαμον Θεοτόκον, τήν οὐράνιον παστάδα, τήν τεκούσαν τόν
ἀρχηγόν τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν

Θωρακισθεῖς Εὐσίγνιε, τήν Χριστοῦ πανοπλίαν, τάς παρατάξεις ἐτρεψας, τῶν
αθέων τυράννων, καί ἥρας νίκης βραβεῖα, ἀνδρικῶς ἐναθλήσας,
Μεγαλομάρτυς ἐνδοξε, ὅθεν νύν τῇ Τριάδι, παρεστη κῶς, σὺν Ἀγγέλοις
πάνσοφε μή ἐλλίπης, ὑπέρ ἡμῶν δεόμενος τῶν Τιμῶντων σε πόθῳ.

Προεόρτιον

Οἱ δόξης ἐφιέμενοι, ολικῶς τῆς ἐνθέου, τό νέφος διακόψωμεν, τοῦ γεώδους
σαρκίου, μετάρσιοι πρὸς τό ὅρος, τό Θαβώρ ἀνελθόντες, καί Μωϋσεῖ Ἡλία τε,
Μαθητῶν τοῖς πρωτάρχαις συμμετασχεῖν, θεϊκῆς ἐλλάμψεως ἀπροσίτου,
ἀξιοθῆναι σπεύσωμεν, φῶς φωτί προσλαβόντες.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τῆς εορτῆς.

Ἦχος α' Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Τῆς παναγίας ἐνδόξου Μεταμορφώσεως, προϋπαντήν ποιούντες, τῇ
παρούσῃ ἡμέρᾳ, Χριστόν δοξολογούμεν τόν τήν ἡμῶν, τῷ πυρί τῆς θεότητος,
ἀναμορφώσαντα φύσιν, καί ὡς τό πρίν, ἀφθαρσίαν ἀπαστράψαντα.

Στίχ. Ἐλεος καί ἀλήθεια συνήντησαν.

Επί τό ἅγιον ὅρος δεύτε ἀπίωμεν, καί τήν παμφαεστάτην, Μεταμόρφωσιν πίστει, κατίδωμεν Κυρίου, τούτον πιστώς, προσκυνούντες καί λέγοντες, Σὺ εἶ Θεός ἡμῶν ὁ μόνος, ὁ σαρκωθείς, καί θεώσας τό ἀνθρώπινον.

Στίχ. Κύριε, ἐν τῷ φωτί τοῦ προσώπου σου πορεύονται.

Αὕτη ἐστίν ἡ ἡμέρα, ἡ προεόρτιος, μεθ' ἣν μεταμορφοῦται, ὁ Χριστός συμπαρόντων, Μωσέως καί Ηλίας, καί τῶν αὐτοῦ Μαθητῶν ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ, φωνῆς δέ θείας λαλούσης, Οὗτός ἐστιν, ἀληθῶς ὁ ἐκλεκτός μου Υἱός.

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος πλ. α'

Νόμου καί Προφητῶν σε Χριστέ, ποιητὴν καί πληρωτὴν ἐμαρτύρησαν, ὀρώντες ἐν τῇ νεφέλῃ, Μωϋσής ὁ θεόπτης, καί Ηλίας ὁ ἔμπυρος ἀρματηλάτης καί ἀφλεκτος οὐρανοδρόμος, ἐπὶ τῆς Μεταμορφώσεώς σου, μεθῶν καί ἡμᾶς τοῦ σοῦ φωτισμοῦ ἀξίωσον Δέσποτα, ὑμνεῖν σε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καί Απόλυσις

Ἀρχή

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἀνάμνησις τῆς Ἁγίας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσομοια γ', δευτεροῦντες τό πρῶτον.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Δεύτε νύν τήν κρείττονα, ἀλλοιωθέντες ἀλλοίωσιν, οὐρανόφρονες σήμερον, Χριστῷ συμμορφούμενοι, εὐσεβῶς καί γήθεν, ἐφ' ὑψηλοτάτην, τῶν ἀρετῶν περιωπὴν, ἀνενεχθέντες ἀγαλλιώμεθα, δι' οἶκτον γάρ τόν ἀμορφον, μεταμορφούμενος ἀνθρώπον, ἐν Θαβώρ κατελάμπρυνεν, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. **(Δίς)**

Ὡ φιλοθεάμονες, τῶν ὑπὲρ νοῦν καί φιλήκοοι, μυστικῶς ἐποπτεύσωμεν, Χριστὸν ἐξαστράψαντα, θεϊκαῖς ἀκτίσι, καί ἐνηξηθῶμεν, τήν τοῦ γεννήτορος φωνήν, ἡγαπημένον ἀνακηρύττουσαν, Υἱόν τόν καταυγάσαντα, τήν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν, ἐν Θαβώρ καί πηγάσαντα, φωτισμόν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἄπαν νύν ἐγκόσμιον, καί υπερκόσμιον σύστημα, συγκινείσθω πρὸς αἰνεσιν, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ νεκρῶν καὶ ζώντων, κεκυριευκότος, θεοπρεπῶς γάρ εαυτῷ, μεταμορφούμενος συμπαρίστησι, τοῦ νόμου καὶ τῆς χάριτος, τοὺς πρωτοστάτας καὶ κήρυκας, ἐν Θαβώρ ὡς ἠυδόκησεν, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νύν... Ἦχος πλ. δ'

Τὸν γνόφον τὸν νομικόν, ἡ φωτεινὴ τῆς Μεταμορφώσεως διεδέξατο νεφέλη, ἐν ἡ Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας γενόμενοι, καὶ τῆς υπερφώτου δόξης ἀξιωθέντες, Θεῷ ἔλεγον, Σὺ εἰ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Ἐφραθά

Σήμερον ὁ Χριστὸς, ἐν ὄρει Θαβωρίῳ, τὴν τοῦ Ἀδάμ ἀμείψας, ἀμαυρωθείσαν φύσιν, λαμπρύνας ἐθεούργησεν.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοί, καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Φέγγει τῶν ἀρετῶν, ἐκλάμποντες προσβώμεν, ἐν ὄρει τῷ ἁγίῳ, οψόμενοι τὴν θείαν, Κυρίου Μεταμόρφωσιν.

Στίχ. Θαβώρ καὶ Ἑρμῶν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Ἦλιος μὲν τὴν γῆν, παιδρύνων αὐθις δύνει, Χριστὸς δὲ μετὰ δόξης, ἀστράψας ἐν τῷ ὄρει, τὸν κόσμον κατεφώτισεν.

Δόξα... Καὶ νύν... Ὅμοιον

Εἶδον ἐν τῷ Θαβώρ, Μωσῆς τε καὶ Ἡλίας, τὸν ἐκ παρθένου Κόρης, Θεὸν σεσαρκωμένον, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος βαρὺς

Μετεμορθώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδυναντο, Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς, τό φῶς σου τό αἶδιον, πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Ὅρα τοῦτο εἰς τὸν Μέγαν Ἑσπερινόν, καὶ Απόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχολογία οὐ γίνεται. Εἰς δὲ τό. Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἰδιόμελα δ' δευτεροῦντες τὰ δύο πρῶτα.

Ἦχος δ'

Κοσμά Μοναχοῦ

Πρὸ τοῦ σοῦ Σταυροῦ Κύριε, ὅρος οὐρανὸν ἐμιμείτο, νεφέλη ὡς σκηνή

εφηπλούτο, Σού μεταμορφουμένου, υπό Πατρός δέ μαρτυρουμένου, παρήν ο Πέτρος σύν Ιακώβω καί Ιωάννη, ως μέλλοντες συνείναι σοι, καί εν τώ καιρώ τής παραδόσεώς σου, ίνα θεωρήσαντες τά θαυμάσιά σου, μή δειλιάσωσι τά παθήματά σου, ά προσκυνήσαι ημάς, έν ειρήνη καταξίωσον, διά τό μέγα σου έλεος. (Δίς)

Πρό τού Σταυρού σου Κύριε, παραλαβών τούς Μαθητάς εις όρος υψηλόν, μετεμορφώθης έμπροσθεν αυτών, ακτίσι δυνάμεως καταυγάζων αυτούς, ένθεν φιλανθρωπία, εκείθεν εξουσία, δείξαι βουλόμενος τής Αναστάσεως τήν λαμπρότητα, ής καί ημάς ο Θεός, εν ειρήνη καταξίωσον, ως ελεήμων καί φιλάνθρωπος. (Δίς)

Εις όρος υψηλόν μεταμορφωθείς ο Σωτήρ, τούς κορυφαίους έχων τών Μαθητών, ενδόξως εξέλαμψας, δηλών, ότι οι τώ ύψει τών αρετών διαπρέψαντες, καί τής ενθέου δόξης αξιωθήσονται, Συλλαλούντες δέ τώ Χριστώ, Μωϋσής καί Ηλίας εδείκνουν, ότι ζώντων καί νεκρών κυριεύει, καί ο πάλαι διά νόμου, καί Προφητών λαλήσας υπήρχε Θεός, ώ καί φωνή τού Πατρός, εκ νεφέλης φωτεινής, εμαρτύρει λέγουσα, Αυτού ακούετε, τού διά Σταυρού τόν, Άδην σκυλεύσαντος, καί νεκροίς δωρουμένου, ζωήν τήν αιώνιον.

Όρος τό ποτέ ζοφώδες καί καπνώδες, νύν τίμιον καί άγιόν εστιν, εν ώ οι πόδες σου έστησαν Κύριε, πρό αιώνων γάρ κεκαλυμμένον μυστηριον, επ' εσχάτων εφανέρωσεν η φρικτή σου Μεταμόρφωσις, Πέτρω Ιωάννη καί Ιακώβω, οίτινες τήν ακτίνα τού προσώπου σου μή φέροντες, καί τήν λαμπρότητα τών χιτώνων σου, επί πρόσωπον, εις γήν κατεβαρύνοντο, οί καί τή εκστάσει συνεχόμενοι, εθαύμαζον βλέποντες, Μωϋσήν καί Ηλίαν συλλαλούντάς σοι τά μέλλοντα συμβαίνειν σοι, καί φωνή εκ τού Πατρός, εμαρτύρει λέγουσα. Ούτός εστιν ο Υιός μου ο αγαπητός, εν ώ ευδόκησα, αυτού ακούετε, ός τις καί δωρείται τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'
Ανατολίου

Προτυπών τήν Ανάστασιν τήν σήν, Χριστέ ο Θεός, τότε παραλαμβάνεις τούς τρεις σου μαθητάς, Πέτρον καί Ιάκωβον καί Ιωάννην, εν τώ Θαβώρ ανελθών, Σού δέ Σωτήρ μεταμορφουμένου, τό Θαβώριον όρος φωτί εσκέπτετο, Οι Μαθηταί σου Λόγε, έρριψαν εαυτούς εν τώ εδάφει τής γής, μή φέροντες οράν, τήν αθέατον μορφήν, Άγγελοι διηκόνουν φόβω καί τρόμω, ουρανοί έφριξαν, γή ετρόμαξεν, ορώντες επί γής, τής δόξης τόν Κύριον.

Είσοδος, Φώς ιλαρόν. Προκείμενον ημέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Τής Εξόδου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 24, 12-18)

Είπε Κύριος πρός Μωϋσήν, Ανάβηθι πρός με εις τό όρος, καί στήθι εκεί, καί δώσω σοι τά πυξία τά λίθινα, τόν νόμον καί τάς εντολάς, άς έγραψα

νομοθετήσαι αυτοίς. Καί αναστάς Μωϋσής, καί Ιησούς ο παρεστηκώς αὐτῷ, ανέβησαν ἐπὶ τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ. Καί τοῖς πρεσβυτέροις εἶπεν, Ἠσυχάσατε αὐτοῦ, ἕως ἂν ἐπιστρέψωμεν πρὸς ὑμᾶς, καί ἰδοὺ Ἀαρὼν καὶ Ὡρ μεθ' ὑμῶν, εἰάν τινι συιμβή κρίσις, προσπορευέσθωσαν αὐτοῖς. Καί ανέβη Μωϋσής εἰς τὸ ὄρος, καί ἐκάλυψεν ἡ νεφέλη τὸ ὄρος, καί κατέβη ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, καί ἐκάλυψεν αὐτὸ ἡ νεφέλη ἕξ ἡμέρας, καί ἐκάλεσε Κύριος τὸν Μωϋσὴν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ ἐκ μέσου τῆς νεφέλης. Τὸ εἶδος τῆς δόξης τοῦ Κυρίου, ὡσεὶ πύρ φλέγον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, ἐναντίον τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ. Καί εἰσήλθε Μωϋσής εἰς τὸ μέσον τῆς νεφέλης, καί ανέβη εἰς τὸ ὄρος, καί ἦν ἐν τῷ ὄρει τεσσαράκοντα ἡμέρας, Καί τεσσαράκοντα νύκτας.

Τῆς Εξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 33, 11-23 & 34, 46, 8)

Ελάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσὴν ἐνώπιος ἐννπίῳ, ὡς εἰ τίς λαλήσει πρὸς τὸν ἑαυτοῦ φίλον, καί ἀπελύετο εἰς τὴν παρεμβολήν, ὁ δὲ θεράπων Ιησοῦς υἱὸς Ναυὴ νέος, οὐκ ἐξεπορεύετο ἐκ τῆς σκηνῆς. Καί εἶπε Μωϋσής πρὸς Κύριον, ἰδοὺ σύ μοι λέγεις. Ἀνάγαγε τὸν λαόν τούτον, σύ δὲ οὐκ ἐδήλωσάς μοι, ὃν συναποστελεῖς μετ' ἐμοῦ, σύ δὲ μοι εἶπας, Οἶδάς σε παρά πάντας, καί χάριν ἔχεις παρ' ἐμοί. Εἰ οὖν εὗρηκα χάριν ἐναντίον σου, ἐμφάνισόν μοι σεαυτὸν, ἵνα γνωστῶς ἴδω σε, ὅπως ἂν ὦ εὐρηκῶς χάριν ἐνώπιόν σου, καί, ἵνα γνῶ, ὅτι λαός σου τὸ ἔθνος τὸ μέγα τούτο. Καί λέγει αὐτῷ Κύριος, Εγὼ αὐτὸς προπορεύσομαι σοι, καί καταπαύσω σε. Καί εἶπε πρὸς αὐτὸν Εἰμή σύ αὐτὸς συμπορεύῃ μεθ' ἡμῶν, μὴ με ἀναγάγῃς ἐντεύθεν. Καί πῶς γνωστὸν ἔσται ἀληθῶς, ὅτι εὗρηκα χάριν παρά σοί ἐγώ τε καὶ ὁ λαός σου, ἀλλ' ἢ συμπορευομένου σου μεθ' ἡμῶν, καί ἐνδοξασθῆσόμεθα ἐγώ τε καὶ ὁ λαός σου παρά πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἂν ἐπὶ τῆς γῆς ἐσθιν. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσὴν. Καί τούτῳ σοι τὸν λόγον, ὃν εἶρηκας, ποιήσω, εὗρηκας γάρ χάριν ἐνώπιόν ἐμοῦ, καί οἶδά σε παρά πάντας. Καί λέγει Μωϋσής, Δείξόν μοι τὴν σεαυτοῦ δόξαν. Καί εἶπεν. Εγὼ παρελεύσομαι πρότερός σου τῇ δόξῃ μου, καί καλέσω τῷ ὀνόματί μου, Κύριος ἐναντίον σου, καί ἐλεήσω, ὃν ἂν ἐλεώ, καί οἰκτιρήσω ὃν ἂν οἰκτίρω. Καί εἶπεν, Οὐ δυνήσῃ ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου, οὐ γάρ μή ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου καὶ ζήσεται. Καί εἶπε Κύριος, Ἰδοὺ τόπος παρ' ἐμοί, καὶ στήθι ἐπὶ τῆς πέτρας. Ἡνίκα δ' ἂν παρέλθῃ ἡ δόξα μου, καὶ θήσω σε εἰς ὀπήν τῆς πέτρας, καὶ σκεπάσω τὴν χειρὶ μου ἐπὶ σέ, ἕως ἂν παρέλθω, καὶ ἀφελῶ τὴν χειρά μου, καὶ τότε ὅψει τὰ ὀπίσω μου, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθήσεται σοι. Καί ὀρθρίσας Μωϋσής τὸ πρωῒ, ανέβη εἰς τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, καθά συνέταξεν αὐτῷ Κύριος. Καί κατέβη Κύριος ἐν νεφέλῃ καὶ παρέστη αὐτῷ ἐκεῖ, καὶ ἐκάλεσε τῷ ὀνόματι Κυρίου, καὶ παρήλθε Κύριος πρὸ προσώπου αὐτοῦ καὶ ἐκάλεσε. Κύριος ὁ Θεὸς οἰκτιρμῶν καὶ ἐλεήμων μακρόθυμος, καὶ πολυέλεος, καὶ ἀληθινός. Καὶ σπεύσας Μωϋσής, κύψας ἐπὶ τὴν γῆν, προσεκύνησε τῷ Κυρίῳ.

Βασιλειῶν τρίτης τὸ ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 19, 39, 11-13, 15-16)

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἔρχεται Ἡλιοῦ εἰς Βηρσαβεέ, ἢ ἐστὶ τοῦ Ἰούδα, καὶ ἀφήκε τὸ παιδάριον αὐτοῦ ἐκεῖ. Καὶ αὐτὸς ἐπορεύθη ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁδὸν ἡμέρας, καὶ ἦλθε καὶ ἐκάθισεν ὑποκάτω ἀρκεύθου, καὶ ἐκοιμήθη, καὶ ὑπνῶσεν

εκεί υπό τό φυτόν. Καί ἰδοῦ τις ἤψατο αὐτοῦ, καί εἶπεν αὐτῷ, Ἀνάστηθι, φάγε, καί πίε. Καί ἐπέβλεψεν Ἡλιοῦ, καί ἰδοῦ πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐγκρυφίας ὀλυρίτης καί καμψάκης ὕδατος. Καί ἀνέστη, καί ἔφαγε, καί ἔπιε, καί ἐπιστρέψας ἐκοιμήθη. Καί ἐπέστρεψεν ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἐκ δευτέρου, καί ἤψατο αὐτοῦ καί εἶπεν αὐτῷ. Ἀνάστηθι, καί φάγε, καί πίε, ὅτι πολλή ἀπὸ σοῦ ἡ Ὁδός. Καί ἀνέστη, καί ἔφαγε, καί ἔπιε, καί ἐπορεύθη ἐν τῇ ἰσχυΐ τῆς βρώσεως ἐκείνης τεσσαράκοντα ἡμέρας καί τεσσαράκοντα νύκτας, ἕως ὁρους Χωρήβ. Καί εἰσῆλθεν ἐκεῖ εἰς τό σπήλαιον, καί κατέλυσεν ἐκεῖ, καί ἰδοῦ ρῆμά Κυρίου πρὸς αὐτόν, καί εἶπεν αὐτῷ Κύριος. Εξελεύσῃ, καί στήσῃ ἐν τῷ ὄρει ἐνώπιον Κυρίου, καί ἰδοῦ Κύριος παρελεύσεται, καί πνεῦμα μέγα κραταιόν διαλύον ὄρη, καί συντρίβον πέτρας ἐνώπιον Κυρίου, οὐκ ἐν τῷ πνεύματι Κύριος, καί μετὰ τό πνεῦμα συσσεισμός, οὐκ ἐν τῷ συσσεισμῷ Κύριος, καί μετὰ τόν συσσεισμόν πῦρ, οὐκ ἐν τῷ πυρί Κύριος, καί μετὰ τό πῦρ φωνή αὐρας λεπτῆς, καί ἐκεῖ Κύριος, Καί ἐγένετο ὡς ἤκουσεν Ἡλιοῦ, ἐπεκάλυψε τό πρόσωπον αὐτοῦ ἐν τῇ μηλωτῇ αὐτοῦ, καί ἐξῆλθε καί ἔστη παρά τό σπήλαιον. Καί εἶπε Κύριος πρὸς αὐτόν. Πορεύου, καί ἀνάστρεφε εἰς τήν ὁδόν σου, καί ἦξεις εἰς ὁδόν ἐρήμου Δαμασκού, καί χρίσεις τόν Ἐλισσαιέ υἱόν Σαφάτ, ἀντί σοῦ εἰς Προφήτην.

Εἰς τήν Λιτήν, Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Ἦχος β'

Ὁ φωτί σου ἀπασαν τήν οἰκουμένην ἀγιάσας, εἰς ὅρος ὑψηλόν μετεμορφώθης ἀγαθέ, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τήν δυναστείαν σου, ὅτι κόσμον λυτροῦσαι ἐκ παραβάσεως, διό βοῶμέν σοι, Εὐσπλαγχνε Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός

Ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ, μεταμορφωθείς ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεός, καί υποδείξας τοῖς Μαθηταῖς σου, τήν δόξαν τῆς σῆς θεότητος, καταύγασον καί ἡμᾶς τῷ φωτί τῆς σῆς ἐπιγνώσεως, καί ὁδήγησον ἐν τῇ τρίβῳ τῶν ἐντολῶν σου, ὡς μόνος ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Ὁ αὐτός

Τό προήλιον σέλας Χριστός, σωματικῶς ἐπὶ τῆς γῆς περιπολεύων, καί πρὶν τοῦ Σταυροῦ, ἀπαντα τὰ τῆς φρικτῆς οικονομίας τελέσας θεοπρεπῶς, σήμερον ἐν Θαβώρ τῷ ὄρει, μυστικῶς τῆς Τριάδος τόν τύπον υποδείκνυσι, τοὺς γάρ προκρίτους, τρεῖς τῶν Μαθητῶν, Πέτρον καί Ἰάκωβον καί Ἰωάννην, σὺν αὐτῷ ἀγαγὼν κατ' ἰδίαν, καί μικρόν υποκρύψας τῆς σαρκὸς τό πρόσλημμα, μετεμορφώθη ἐμπροσθεν αὐτῶν, ἐμφαίνων τοῦ ἀρχετύπου κάλλους τήν εὐπρέπειαν, καί ταύτην οὐχ ὁλόκληρον, τό μὲν πληροφορῶν αὐτοὺς, τό δέ καί φειδόμενος, μήπως σὺν τῇ ὁράσει καί τό ζῆν ἀπολέσωσιν, ἀλλ' ὡς ἠδύναντο χωρεῖν τοὺς σωματικούς ὀφθαλμοὺς περιφέροντες. Καί προφητῶν τοὺς ἀκραίμονας, Μωϋσὴν καί Ἠλίαν ἠνέγκατο, ἀναλόγως μαρτυροῦντας αὐτοῦ τήν θεότητα, καί ὅτι αὐτός ἐστὶ τό ἀληθινόν τῆς πατρικῆς οὐσίας ἀπαύγασμα, ὁ κυριεύων ζώντων καί νεκρῶν. Διό καί νεφέλη καθάπερ σκηνή, περιέσχεν αὐτοὺς, καί φωνὴ ἀνωθεν τοῦ Πατρός ἐκ τῆς

νεφέλης, ηχητικῶς προσμαρτυρούσα καί λέγουσα. Οὗτός ἐστιν ὁν ἀρρεύστως ἐκ γαστροῦ, πρό εωσφόρου ἐγέννησα, Υἱός ο ἀγαπητός μου, ὁν ἀπέστειλα σῶσαι, τοὺς εἰς Πατέρα καί Υἱόν, καί Πνεῦμα Ἅγιον βαπτιζομένους, καί ομολογούντας πιστῶς, ὡς ἀδιαίρετόν ἐστιν ἐν τῷ κράτος τῆς θεότητος, αὐτοῦ ἀκούετε. Αὐτός οὖν φιλάνθρωπε Χριστέ ο Θεός, καί ἡμᾶς καταύγασον, ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἀππροσίτου σου δόξης, καί ἀξίους ἀνάδειξον κληρονόμους, τῆς ἀτελευτήτου βασιλείας σου, ὡς υπεράγαθος.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Δεῦτε ἀναβώμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καί εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καί θεασώμεθα τὴν δόξαν τῆς Μεταμορφώσεως αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοὺς παρὰ Πατρός, φωτὶ προσλάβωμεν φῶς, καί μετάρσιοι γενόμενοι τῷ πνεύματι, Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνήσωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... Ο αὐτός

Νόμου καί Προφητῶν σε Χριστέ, ποιητὴν καί πληρωτὴν ἐμαρτύρησαν, ὁρῶντες ἐν τῇ νεφέλῃ, Μωϋσῆς ο θεόπτης καί Ηλίας ο ἔμπυρος ἀρματηλάτης, καί ἀφλεκτος ουρανοδρόμος, ἐπὶ τῆς Μεταμορφώσεώς σου, μεθ' ὧν καί ἡμᾶς, τοῦ σοῦ φωτισμοῦ ἀξιώσον Δέσποτα, ὑμνεῖν σε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχον, ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα.

Ἦχος α'

Ὁ πάλαι τῷ Μωσεῖ συλλαλήσας, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινά διὰ συμβόλων, Εγὼ εἰμι, λέγων ὁ Ὦν, σήμερον ἐπ' ὄρος Θαβώρ, μεταμορφωθείς ἐπὶ τῶν μαθητῶν, ἔδειξε τὸ ἀρχέτυπον κάλλος τῆς εἰκόνος, ἐν αὐτῷ τὴν ἀνθρωπίνην, ἀναλαβούσαν οὐσίαν, καί τῆς τοιαύτης χάριτος, μάρτυρας παραστησάμενος Μωϋσῆν καί Ηλίαν, κοινωνοὺς ἐποιεῖτο τῆς ευφροσύνης, προμηνύοντας τὴν ἐνδοξον διὰ Σταυροῦ, καί σωτήριον Ἀνάστασιν.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοί, καί σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Τὴν σὴν τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ Προορώμενος, ἐν Πνεύματι διὰ σαρκός, πρὸς ἀνθρώπους ἐπιδημίαν, ὁ θεοπάτωρ Δαυΐδ, πόρρωθεν πρὸς ευφροσύνην συγκαλεῖται τὴν κτίσιν, καί προφητικῶς ἀνακράζει, Θαβώρ καί Ερμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιᾶσονται, Ἐν τούτῳ γάρ ἐπιβάς τῷ ὄρει Σωτήρ μετὰ τῶν μαθητῶν σου, τὴν ἀμαυρωθείσαν ἐν Ἀδὰμ φύσιν, μεταμορφωθείς, ἀπαστράψαι πάλιν πεπτοίηκας, μεταστοιχειώσας αὐτήν, εἰς τὴν σὴν τῆς θεότητος δόξαν τε καί λαμπρότητα, διό βοῶμέν σοι, Δημιουργέ τοῦ παντός, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιᾶσονται.

Τὸ ἀσχετον τῆς σῆς φωτοχυσίας, καί ἀπρόσιτον τῆς θεότητος, θεασάμενοι τῶν Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Μεταμορφώσεως, ἀναρχε Χριστέ, τὴν θείαν ἡλλοιώθησαν ἔκστασιν, καί νεφέλῃ περιλαμφθέντες φωτεινῇ, φωνῆς ἤκουον Πατρικῆς, βεβαιούσης τὸ μυστήριον τῆς σῆς

ενανθρωπήσεως, ότι εις υπάρχεις καί μετά σάρκωσιν, Υιός μονογενής καί Σωτήρ τού κόσμου.

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος πλ. β'

Πέτρω καί Ιακώβω καί, Ιωάννη, τοῖς προκρίτοις μαθηταῖς σου Κύριε, σήμερον υπέδειξας ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ, τήν δόξαν τῆς θεϊκῆς σου μορφῆς ἐβλεπον γάρ τά ἱμάτιά σου, ἀστράψαντα ὡς τό φῶς καί τό πρόσωπόν σου ὑπέρ τόν ἥλιον καί μή φέροντες ὁράν τό ἀστεκτον τῆς σῆς ἐλλάμψεως, εἰς γήν κατέπιπτον, μηδόλως ἀτενίσαι ἰσχύοντες, Φωνῆς γάρ ἤκουον μαρτυροῦσης ἁνωθεν, Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ὁ ἐλθὼν εἰς τόν κόσμον σῶσαι τόν ἄνθρωπον.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος βαρύς

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τήν δόξαν σου, καθὼς ἠδυναντο, Λάμπσον καί ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς, τό φῶς σου τό αἶδιον, πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά την α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη, Ἰωσήφ

Τήν τῶν βροτῶν ἐναλλαγὴν, τήν μετὰ δόξης σου Σωτήρ, ἐν τῇ δευτέρᾳ καί φρικτῇ, τῆς σῆς ἐλεύσεως δεικνύς, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ μετεμορφώθης, Ἡλίας καί Μωσῆς συνελάλουν σοι, τοὺς τρεῖς τῶν Μαθητῶν συνεκάλεσας, οἱ κατιδόντες Δέσποτα τήν δόξαν σου, τῇ ἀστραπῇ σου ἐξέστησαν, ὁ τότε τούτοις, τό φῶς σου λάμπας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά την β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Επὶ τό ὄρος τό Θαβώρ, μετεμορφώθης, Ἰησοῦ, καί νεφέλη φωτεινή, ἐφηπλωμένη ὡς σκηνή, τοὺς Ἀποστόλους τῆς δόξης σου κατεκάλυψεν, ὅθεν καί εἰς γήν ἐναπέβλεπον, μή φέροντες ὁράν τήν λαμπρότητα, τῆς ἀπροσίτου δόξης τοῦ προσώπου σου, ἀναρχε Σώτερ Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τότε τούτοις, τό φῶς σου λάμπας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ο υψωθείς εν τῷ Σταυρῷ

Ο ανελθων σύν Μαθηταῖς εν τῷ ὄρει, καί εν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρός
απαστράψας, σύν Μωϋσῇ Ἠλίας σοι παρίστανται, Νόμος καί Προφήται γάρ
ὡς Θεῷ λειτουργοῦσιν, ὡ καί τήν Υἱότητα τήν φυσικήν ο Γεννήτωρ, ομολογῶν
ἐκάλεσεν Υἱόν, ὃν ανυμνοῦμεν σύν σοί καί τῷ Πνεύματι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αὐτός αντιλαβοῦ, καί
σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισοῦντες Σιών, αἰσχύνητε ἀπό τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρί
ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίῳ Πνεύματι πάσα ψυχὴ ζωοῦται, καί καθάρσει υψοῦται λαμπρύνεται, τῇ
τριαδικῇ Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Θαβώρ καί Ερμών εν τῷ ονόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί, καί σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον κατὰ Λουκάν. Ο Ν'.

Δόξα... Ταῖς τῶν Αποστόλων...
Καί νύν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στιχηρόν Ἰδιόμελον

Ἦχος β'

Ο φωτὶ σου ἀπασαν τήν οἰκουμένην ἀγιάσας, εἰς ὅρος υψηλόν μετεμορφώθης
ἀγαθέ, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τήν δυναστείαν σου, ὅτι κόσμον λυτροῦσαι
ἐκ παραβάσεως, διό βοῶμέν σοι, Εὐσπλαγχνε Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Εἴθ' οὕτως οἱ δύο Κανόνες τῆς Εορτῆς.

Πρώτος Κανών, οὐ η, Ἀκροστιχίς.

Χριστός ἐνὶ σκοπιῇ σέλας ἀπλετον εἶδεος ἦκε.
Ποίημα Κοσμὰ Μοναχοῦ.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

«Χοροί Ισραήλ, ανίκμοις ποσί, πόντον ερυθρόν, καί υγρόν βυθόν
διελάσαντες, αναβάτας τριστάτας, δυσμενεῖς ορώντες εν αὐτῷ υποβρυχίους,
εν αγαλλιᾷσει ἐμελπον, Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται».

Ρήματα ζωῆς τοῖς φίλοις Χριστός, καί περί τῆς θείας δημηγορῶν βασιλείας
έφη, Εν εμοί τόν Πατέρα επιγνώσεσθε, φωτί ως εξαστράψω απροσίτω, εν
αγαλλιᾷσει μέλποντες, Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ισχύν τῶν ἐθνῶν κατέδεσθε, φίλοι Μαθηταί, θαυμασθήσεσθε δέ τῷ πλούτῳ
αὐτῶν, ὅτι δόξης πληροῦσθε, ως οφθήσομαι, λαμπρότερος ἡλίου
εξαστράπτων, ἐν αγαλλιᾷσει μέλποντες, Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι
δεδόξασται.

Σήμερον Χριστός εν ὄρει Θαβώρ, λάμπας αμυδρώς, θεϊκῆς αὐγῆς ως
υπέσχετο, Μαθηταῖς παρεγύμνου χαρακτήρα, σελασφόρου δέ πλησθέντες
θείας αἴγλης, εν αγαλλιᾷσει ἐμελπον, Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Δεύτερος Κανών, φέρων Ακροστιχίδα.

Μωσῆς Θεοῦ πρόσωπον εν Θαβώρ εἶδε.

Ποῖημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ' Υγρὰν διοδεύσας

Μωσῆς εν θαλάσση προφητικῶς, ἰδὼν εν νεφέλῃ καί εν στύλῳ πάλαι πυρός,
τὴν δόξαν Κυρίου ανεβόα, Τῷ Λυτρωτῇ καί Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Ὡς πέτρα τῷ σώματι σκεπασθεῖς, τῷ τεθεωμένῳ, τόν ἀόρατον καθορών,
Μωσῆς ὁ θεόπτης ανεβόα, Τῷ Λυτρωτῇ καί Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Σύ ἐπὶ τοῦ ὅρους τοῦ νομικοῦ, καί εν Θαβωρίῳ, καθωράθης τῷ Μωϋσῇ, εν
γνόφῳ τό πάλαι, εν φωτί δέ, νύν απροσίτω τῆς θεότητος.

Καταβασία

«Χοροί Ισραήλ, ανίκμοις ποσί, πόντον ερυθρόν, καί υγρόν βυθόν
διελάσαντες, αναβάτας τριστάτας, δυσμενεῖς ορώντες εν αὐτῷ υποβρυχίους,
εν αγαλλιᾷσει ἐμελπον, Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται».

Ωδή γ'

Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά
τούτο εστερεώθη, εν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Ὅλον τόν Αἰὼν φορέσας Χριστέ, τὴν αμαυρωθεῖσαν ἀμείψας ἐλάμπρυνας
πάσαι φύσιν, καὶ ἀλλοιώσει τῆς μορφῆς σου ἐθεούργησας.

Στύλῳ πυριμόρφῳ καὶ νεφέλῃ πάσαι, ὁ ἐν τῇ ἐρήμῳ τὸν Ἰσραὴλ ἄγων,
σήμερον ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ ἀρρήτως, ἐν φωτὶ Χριστὸς ἐξέλαμψεν.

Ἄλλος Κανὼν

Οὐρανίας ἀψίδος

Ἡ σκιάζουσα δόξα, ἐν τῇ σκηνῇ πρότερον, καὶ τῷ Μωϋσῇ ομιλοῦσα, τῷ σὺ
θεράποντι, τύπος γεγένηται, τῆς ἀστραψάσης ἀρρήτως, ἐν Θαβώρ σου
Δέσποτα Μεταμορφώσεως.

Συνανήλθέ σοι Λόγε, μονογενὲς ὕψιστε, ἡ τῶν Ἀποστόλων ἀκρότης, ἐπὶ τοῦ
ὄρους Θαβώρ, καὶ συμπαρέστησαν ὅ,τε Μωσὴς καὶ Ἠλίας, ὡς Θεοῦ
θεράποντες, μόνε φιλάνθρωπε.

Θεὸς ὅλος ὑπάρχων, ὅλος βροτὸς γέγονας, ὅλη τὴ θεότητι μίξας τὴν
ἀνθρωπότητα, ἐν υποστάσει σου, ἦν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, Μωϋσῆς Ἠλίας τε,
εἶδον ἐν ὄρει Θαβώρ.

Καταβασία

«Ράβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται, τῷ βλαστῷ γὰρ
προκρίνει τὸν ἱερέα, τῇ στειρευούσῃ δὲ πρώην, Ἐκκλησία νῦν ἐξήνθησε,
ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Θαβώρ, μετεμορφώθης ὁ Θεός, ἀναμέσον Ἡλιοῦ, καὶ
Μωϋσέως τῶν σοφῶν, σὺν Ἰακώβῳ καὶ Πέτρῳ καὶ Ἰωάννῃ, ὁ Πέτρος δὲ
συνῶν, ταῦτά σοι ἔλεγε, Καλὸν ὡδὲ ἐστὶ, ποιῆσαι τρεῖς σκηνάς, μίαν Μωσεῖ,
καὶ μίαν Ἠλίᾳ, καὶ μίαν σοὶ τῷ Δεσπότη Χριστῷ, ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου
λάμπας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τὸ αὐτό

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Εἰσακήκοα τὴν ἐνδοξὴν οἰκονομίαν σου Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι ἐτέχθης ἐκ τῆς
Παρθένου, ἵνα ἐκ πλάνης ρύσῃ τοὺς κραυγάζοντας, Δόξα τῇ δυνάμει σου
Κύριε».

Νόμον ἐν Σινᾷ τῷ γράμματι, διατυπούμενος, Χριστέ ὁ Θεός, ἐν τῇ νεφέλῃ
πυρί, καὶ γνώφῳ καὶ ἐν θυέλλῃ, ὡφθῆς ἐποχούμενος, Δόξα τῇ δυνάμει σου
Κύριε.

Ἵνα πιστώσῃ τὴν ἐνδοξὴν, οἰκονομίαν σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὡς προϋπάρχων

πρό τών αιώνων, καί ο αυτός εν νέφει τήν επίβασιν θείς, εν τώ Θαβώρ
αρρήτως εξέλαμψας.

Συλλαλούντες παρειστήκεισαν δουλοπρεπώς, σοί τώ Δεσπότη Χριστώ, οίς εν
πυρός ατμίδι καί γνόφω, καί λεπτοτάτη αύρα προσωμίλησας, Δόξα τή
δυνάμει σου Κύριε.

Κατεμήνυον τήν έξοδον, τήν εν Σταυρώ σου εν Θαβώρ παρόντες, ο εν πυρί
σε καί βάτω πάλαι, Προκατιδών Μωσής, καίο μετάρσιος δίφρω, εν πυρίνω
Ηλίας Χριστέ.

Έτερος Κανών

Ο Ειρμός

«Εκ σαρκός σου βολίδες θεότητος, εξεπορεύοντο, Προφητών καί
Αποστόλων, όθεν οι πρόκριτοι, μέλποντες ανεβόων, Δόξα τή δυνάμει σου
Κύριε».

Ο τήν βάτον φυλάξας αλώβητον, προσομιλούσαν πυρί, τώ Μωσεί
θεολαμπούσαν σάρκα υπέδειξας, Δέσποτα μελωδούντι, Δόξα τή δυνάμει σου
Κύριε.

Υπεκρύβη ακτίσι θεότητος, αισθητός ήλιος, ως εν όρει Θαβώρίω, είδέ σε
μεταμορφούμενον Ιησού μου, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Πύρ μή φλέγον τήν ύλην τού σώματος, ωράθης άϋλον, ως Μωσεί καί
Αποστόλοις, ώφθης Ηλία τε, Δέσποτα εις εκ δύο, εν δυσί τελείαις ταίς
φύσεσιν.

Καταβασία

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου,
καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο τού φωτός διατμήξας τό πρωτόγονον χάος, ως εν φωτί τά έργα υμνείσε
Χριστέ, τόν Δημιουργόν, εν τώ φωτί σου τās οδούς ημών εύθυνον».

Προσενωπίω σοι ώραι υπεκλίθησαν, φώς γάρ καί πρό ποδών, υψίδρομον
σέλας Χριστέ, ήλιος είκε μορφήν βροτείαν, ως αμείψαι ευδόκησας.

Ιδού Σωτήρ ανεβόων, Μωϋσής καί Ηλίας τών Μαθητών, εν όρει αγίω Θαβώρ
ενηχουμένων, Χριστός όν πάλαι, προηγείλαμεν όντα Θεόν.

Η αναλλοίωτος φύσις, τή βροτεία μιχθείσα, τής εμφερούς άϋλου θεότητος,
φώς παραγυμνούσα τοίς Αποστόλοις, απορρήτως εξέλαμψε.

Σέ τό αἶδιον φέγγος, ἐν πατρῷα τῇ δόξῃ, οἱ Μαθηταί, ὡς εἶδον ἐκλάμψαν
Χριστέ, σοί ἀνεβῶν, Ἐν τῷ φωτί σου, τὰς οδοὺς ἡμῶν εὐθύνον.

Ἄτερος Κανὼν

Ἴνα τί με ἀπώσω

Ρητορεύουσα γλῶσσα, σοῦ τὰ μεγαλεῖα οὐ δύναται φθέγγασθαι, ὁ κρατῶν
ζωῆς γάρ, καί θανάτου δεσπόζων παρέστησας, ἐν Θαβώρ τῷ ὄρει, τόν
Μωϋσῆν καί τόν, Ἡλίαν, μαρτυρήσοντάς σου τήν θεότητα.

Ὁ χερσίν ἀοράτοις, πλάσας κατ' εἰκόνα σου Χριστέ τόν ἄνθρωπον, τό
ἀρχέτυπον σου, ἐν τῷ πλάσματι κάλλος υπέδειξας, οὐχ ὡς ἐν εἰκόνι, ἀλλ' ὡς
αὐτός εἰ κατ' οὐσίαν, ὁ Θεός χρηματίσας καί ἄνθρωπος.

Συγκραθεῖς ἀσυγχύτως, ἄνθρακα υπέδειξας ἡμῖν θεότητος, καταφλέγοντα μέν
ἀμαρτίας, ψυχάς δέ φωτίζοντα, ἐν Θαβώρ τῷ ὄρει, ὦ Μωϋσῆν καί τόν Ἡλίαν,
Μαθητῶν τε ἐξάρχους ἐξέστησας.

Καταβασία

«Ὁ τρισμακάριστον ξύλον! ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καί Κύριος, δι οὗ
πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν σοί δελεασθεῖς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι
σαρκί, τῷ παρέχοντι, τήν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν».

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἐν τῷ θλίβεσθαί με, ἐβόησα πρὸς Κύριον, καί ἐπήκουσέ μου, ὁ Θεός τῆς
σωτηρίας μου».

Λαμπηδόνος πλέον, ἡλίου φῶς τρανότερον, ἐν Θαβώρ ἐκλάμψας, ὁ Χριστός
ἡμᾶς ἐφώτισεν.

Ἀνελθὼν ἐν ὄρει, Θαβώρ μετεμορφώθης Χριστέ, καί τήν πλάνην πάσαν,
ἀμαυρώσας φῶς ἐξέλαμψας.

Σέ Θεόν ἐπέγνων, οἱ ἐνδοξοὶ Ἀπόστολοι, ἐν Θαβώρ Χριστέ δέ, ἐκπλαγέντες
γόνυ ἐκλιναν.

Ἄτερος Κανὼν

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Ὡς μέγα καί φοβερον, ὠράθη θέαμα σήμερον! ἐξ οὐρανοῦ αἰσθητός, ἐκ γῆς
δέ ἀσύγκριτος, ἐξήστραψεν ἥλιος, τῆς δικαιοσύνης, νοητός ἐπὶ τοῦ ὄρους
Θαβώρ.

Παρήλθε μέν ἡ σκιά, τοῦ νόμου ἐξασθενήσασα, ἐλήλυθε δέ σαφῶς, Χριστός ἡ
ἀλήθεια, Μωσῆς ἀνεβόησεν, ἐν τῷ Θαβωρίῳ, κατιδὼν σου τήν θεότητα.

Ο στύλος τῷ Μωϋσεῖ, Χριστόν τόν μεταμορφουμενον, ἡ δὲ νεφέλη σαφῶς, τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, τὴν επισκιάσασαν, ἐν τῷ Θαβώρῳ, παρεδήλου ἐμφανέστατα.

Καταβασία

«Νοτίου θηρός ἐν σπλάγχνοις, παλάμας Ἰωνᾶς, σταυροειδῶς διεκπετάσας, τό σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφῶς, Ὅθεν τριήμερος ἐκδύς, τὴν υπερκόσμιον Ανάστασιν υπεζωγράφησε, τοῦ σαρκί προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριημέρῳ ἐγέρσει τόν κόσμον φωτίσαντος».

Κοντάκιον

Αυτόμελον Ἦχος βαρύς

Επὶ τοῦ ὅρους μετεμορφώθης, καὶ ὡς ἐχώρουν οἱ Μαθηταί σου τὴν δόξαν σου, Χριστέ ὁ Θεός εθεάσαντο, ἵνα ὅταν σε ἴδωσι σταυρούμενον, τό μὲν πάθος νοήσωσιν ἐκούσιον, τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι σύ ὑπάρχεις ἀληθῶς, τοῦ Πατρὸς τό ἀπαύγασμα.

Ο Οἶκος

Εγέρθητε οἱ νωθεῖς, μή πάντοτε χαμερπεῖς, οἱ συγκάμπτοντες εἰς γῆν τὴν ψυχὴν μου λογισμοί, ἐπάρθητε καὶ ἀρθητε εἰς ὕψος θείας ἀναβάσεως, προσδράμωμεν Πέτρῳ καὶ τοῖς Ζεβεδαίου, καὶ ἅμα ἐκείνοις τό Θαβώριον ὅρος προφθάσωμεν, ἵνα ἴδωμεν σὺν αὐτοῖς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, φωνῆς δὲ ἀκούσωμεν, ἥς περ ἄνωθεν ἤκουσαν, καὶ ἐκήρυξαν, τοῦ Πατρὸς τό ἀπαύγασμα.

Συναξάριον

Τῇ ΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ανάμνησις τῆς θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι

- Θαβώρ υπέρ πᾶν γῆς εδοξάσθη μέρος,
- Ἰδὼν Θεοῦ λάμπασαν ἐν δόξῃ φύσιν
- Μορφὴν ἀνδρουμένην κατὰ ἔκτῃν Χριστός ἀμείψε.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ἀβραμιαῖοι ποτέ, ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, καὶ ὑμνοῦντες ἔψαλλον, ὁ τῶν Πατέρων Θεός εὐλογητός εἰ».

Περιχυθέντες φωτὶ, τῆς ἀπροσίτου δόξης, Θαβώρ ἐν ὄρει οἱ Ἀπόστολοι, Χριστέ ἀνεβόησαν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός εὐλογητός εἰ.

Λαίλαπι θείας ἠχῆς, καὶ δροσοβόλῳ νεφέλῃ, Χριστέ καὶ αἴγλῃ σου ἠδόμενοι, οἱ Ἀπόστολοι ἔψαλλον, ὁ τῶν Πατέρων Θεός εὐλογητός εἰ.

Εν ἀπροσίτῳ φωτὶ, ὡς σέ κατείδε Πέτρος, Θαβώρ ἐν ὄρει εξαστράψαντα, Χριστέ ἀνεβόησεν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός εὐλογητός εἰ.

Τώ αρχηγώ τῆς γῆς, Χριστῷ συνόντες παῖδες, οἱ Ζεβεδαίου ὡς ἀπέπεμψε, μορφῆς φῶς ἐβρόντησαν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός εὐλογητός εἰ.

Ἄτερος Κανών

Παῖδες Εβραίων ἐν καμίνῳ

Νύν καθωράθη Ἀποστόλοις, τὰ ἀθέατα, θεότης ἐν σαρκίῳ, ἐν τῷ ὅρει Θαβώρ, ἀστράπτουσα βούσιν, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐφριξαν φόβῳ ἐκπλαγέντες, τὴν εὐπρέπειαν τῆς θείας βασιλείας, ἐν τῷ ὅρει Θαβώρ, Ἀπόστολοι βιώντες, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νύν τὰ ἀνήκουστα ἠκούσθη, ὁ ἀπάτωρ γάρ Υἱός ἐκ τῆς Παρθένου, τῇ πατρῷα φωνῇ, ἐνδόξως μαρτυρεῖται, οἷα Θεός καὶ ἄνθρωπος, ὁ αὐτός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θέσει οὐ γέγονας Υψίστου, τῇ οὐσίᾳ δὲ Υἱός ἠγαπημένος, προϋπάρχων ἡμῖν, ὡμίλησας ἀτρέπτως, Εὐλογητός εἰ κράζουσιν, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

«Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου, δυσσεβούς, λαούς ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς, καὶ δυσφημίας θεοστυγούς, Ὅμως τρεῖς Παῖδας οὐκ ἐδειμάτωσε θυμός θηριώδης, οὐ πύρ βρόμιον, ἀλλ' ἀντηχούντι ὁροσοβόλῳ πνεύματι, πυρὶ συνόντες ἔφαλλον, ὁ ὑπερύμνητος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ».

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Οἱ ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες, τῷ θείῳ πυρπολούμενοι ζήλῳ, τυράννου καὶ φλογός ἀπειλῆν, ἀνδρείως κατεπάτησαν, καὶ μέσον πυρός ἐμβληθέντες, ὁροσιζόμενοι ἔφαλλον, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Νεύματι τό πᾶν ὁ φέρων, ποσὶν ἀχράντοις ὅρους ἐπέβη Θαβώρ, ἐν ᾧ ἡλίου μάλλον αὐγῆς, ἐξαστράψας τό πρόσωπον, νόμου προκρίτους, καὶ τῆς χάριτος ἔδειξε μέλποντας, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐν τῇ ἀπροσίτῳ δόξῃ, κατ' ὅρος ἐκφανθέν ἀπορρήτως Θαβώρ, τό ἀσχετον καὶ ἄδυτον φῶς, τοῦ Πατρός τό ἀπαύγασμα, τὴν κτίσιν φαιδρύναν, τοὺς ἀνθρώπους ἐθέωσε μέλποντας, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἱεροπρεπῶς ἐσώτες, Μωσῆς τε καὶ Ἡλίας ἐν ὅρει Θαβώρ, τῆς θείας χαρακτῆρα, τρανῶς υποστάσεως βλέποντες, Χριστόν ἐν πατρῷα, ἐξαστράψαντα δόξῃ, ἀνέμελπον, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Διὰ τῆς ἐν γνόφῳ θείας ὁμφῆς, τό πρόσωπον ποτέ ἐδοξάσθη Μωσῆς, Χριστός δὲ ὡς ἱμάτιον, φῶς καὶ δόξαν ἀναβάλλεται, φωτός αὐτουργός γάρ

πεφυκώς καταυγάζει τούς μέλποντας, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Εκ φωτογενούς νεφέλης, Χριστόν οι μαθηταί αμπεχόμενον, ορώντες εν Θαβώρ, καί πρηνείς επί γῆς κατανεύσαντες, τόν νούν ελλαμφθέντες, σύν Πατρί τούτον ύμνουν καί Πνεύματι, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ἄτερος Κανών

Επταπλασίως κάμινον

Ακηκοότες Δέσποτα, εκ Πατρός μαρτυρούμενον, καί ως ανθρωπίνης, στερροτέραν όψεως, Οράν τού προσώπου σου τήν αστραπην μή φέροντες, σου οι μαθηταί, επί τήν γήν κατέπιπτον, εν φόβω μελωδούντες, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Βασιλευόντων πέφυκας, Βασιλεύς ωραιότατος, καί τών πανταχού κυριευόντων Κύριος, δυνάστης μακάριος, καί φώς οικών απρόσιτον, ώ οι Μαθηταί, καταπλαγέντες εβόων, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ως ουρανού δεσπόζοντι, καί τῆς γῆς βασιλεύοντι, καί καταχθονίων, τήν κυρείαν έχοντι, Χριστέ σοι παρέστησαν, εκ μέν τῆς γῆς Απόστολοι, ως έξ ουρανού δέ ο θεσβίτης Ηλίας, Μωϋσῆς δέ εκ νεκάδων, μελωδούντες συμφώνως, Λαός υπερυψούτε Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ραθυμοτόκοι μέριμναι, επί γῆς κατελείφθησαν, τή τών Αποστόλων, εκλογή φιλάνθρωπε, ως σοί ηκολούθησαν, πρός τήν εκ γῆς μετάρσιον, θείαν πολιτείαν, όθεν καί επαξίως, τῆς σῆς θεοφανείας, εμελώδουν τυχόντες, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Καταβασία

«Ευλογείτε Παίδες, τῆς Τριάδος ισάριθμοι, Δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνείτε τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εις δρόσον μεταποιήσαντα, καί υπερυψούτε, τό πάσι ζωήν παρέχον, Πνεύμα πανάγιον εις τούς αιώνας.».

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ο τόκος σου άφθορος εδείχθη, Θεός εκ λαγόνων σου προήλθε, σαρκοφόρος, ός ώφθη επί γῆς, καί τοίς ανθρώποις συνανεστράφη, σέ Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Σύντρομοι καινή φωτοχυσία, αθρόως οι Μαθηταί ελλαμφθέντες, πρός αλλήλους εώρων, καί πρηνείς εις γήν καταπεσόντες, σοί τώ Δεσπότη τών απάντων προσεκύνησαν.

Ἦχος εκ νεφέλης ανεπέμπετο, θεόκτυπος βεβαιών τό θαύμα, ο Πατήρ γάρ

τῶν φώτων, Οὗτός ἐστιν Υἱὸς ὁ ἀγαπητός μου, τοῖς Ἀποστόλοις ἀνεβόα, οὐ ἀκούετε.

Καينά κατιδόντες καί παράδοξα, φωνῆς πατρικῆς ἐνωτισθέντες, ἐν Θαβώρ οἱ τοῦ Λόγου ὑπηρεταί, ἐκμαγεῖον τοῦ ἀρχετύπου, Οὗτος ὑπάρχει ἀνεβόων ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Εἰκὼν ἀπαράλλακτε τοῦ ὄντος, ἀκίνητε σφραγὶς ἀναλλοίωτε, Υἱέ Λόγε σοφία καὶ βραχίων, δεξιὰ Υψίστου σθένος, σέ ἀνυμνοῦμεν, σὺν Πατρί τε καὶ τῷ Πνεύματι.

Ἄτερος Κανῶν

Ὁ Εἰρμός

«Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος ἄνθρωπος, διὸ τὴν Ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ἴνα σου δείξης ἐμφανῶς, τὴν ἀπόρρητον δευτέραν κατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος Θεός, ὀφθήσῃ ἐστῶς ἐν μέσῳ θεῶν, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν Θαβώρ, Μωσεὶ σὺν Ἡλῖα τε, ἀρρήτως ἐλάμψας, διὸ πάντες σε Χριστέ μεγαλύνομεν.

Δεῦτέ μοι πείθεσθε λαοί, ἀναβάντες εἰς τό ὄρος τό Ἅγιον, τό ἐπουράνιον αὐλῶς στῶμεν ἐν πόλει ζώντος Θεοῦ, καὶ ἐποπτεύσωμεν νοῖ θεότητα αὐλῶν, Πατρός καὶ Πνεύματος, ἐν Υἱῷ μονογενεὶ ἀπαστράπτουσιν.

Ἐθελξας πόθῳ με Χριστέ, καὶ ἡλλοίωσας τῷ θείῳ σου ἔρωτι, ἀλλὰ κατὰφλεξον, πυρί αὐλῶ τὰς ἀμαρτίας μου, καὶ ἐμπλησθῆναι τῆς ἐν σοὶ τρυφῆς καταξίωσον, ἵνα τὰς δύο σκιρτῶν, μεγαλύνῳ ἀγαθὴ παρουσίας σου.

Καταβασία

«Μυστικὸς εἰ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ' οὗ τό τοῦ Σταυροῦ ζωηφόρον ἐν γῇ, πεφυτούργηται δένδρον, Διὸ νῦν ὑψουμένου προσκυνοῦντες αὐτόν, σέ μεγαλύνομεν».

«Ὁ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενόμενος θάνατος, διὰ Σταυροῦ κατήργηται σήμερον, τῆς γὰρ προμήτορος ἢ παγγενῆς κατὰρα διαλέλυται, τῷ βλαστῷ τῆς Ἀγνῆς Θεομήτορος, ἦν πάσαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν».

Ἐξαποστειλᾶριον αὐτόμελον (Ἐκ γ')

Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε, φωτὸς Πατρός ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι φωτί σου, σήμερον ἐν Θαβωρίῳ, φῶς εἶδομεν τόν, Πατέρα, φῶς καὶ τό Πνεῦμα, φωταγωγοῦν πᾶσαν Κτίσιν.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τρία Στιχηρά
Προσόμοια δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος δ'
Ο ἐξ υψίστου κληθεῖς

Πρό τού τιμίου Σταυροῦ σου καὶ τού πάθους, λαβὼν οὐς προέκρινας τῶν
Ιερῶν Μαθητῶν, πρὸς τό Θαβώριον Δέσποτα, ἀνήλθες ὅρος, δείξαι θελήσας
τούτοις τὴν δόξαν σου, οἱ καὶ κατιδόντες σε μεταμορφούμενον, καὶ ὑπὲρ ἥλιον
λάμπαντα, πρηνεῖς πεσόντες, τὴν δυναστείαν σου κατεπλάγησαν,
αναβοῶντες, Σὺ τό ἀχρονον, φῶς υπάρχεις Χριστέ καὶ ἀπαύγασμα, τοῦ
Πατρός, εἰ καὶ θέλων, σὰρξ ωράθης ἀναλλοίωτος. (Δίς)

Ο πρό αἰώνων υπάρχων Θεός Λόγος ο φῶς ὡς ἱμάτιον περιβαλλόμενος,
μεταμορφούμενος ἐμπροσθεν, τῶν μαθητῶν σου, ὑπὲρ τόν ἥλιον Λόγε
έλαμψας, Μωσῆς καὶ Ηλίας δέ, σοί παρειστήκεισαν, νεκρῶν καὶ ζώντων σε
Κύριον, δηλοποιούντες, καὶ σοῦ δοξάζοντες τὴν ἀπόρρητον, οικονομίαν καὶ τό
έλεος, καὶ τὴν πολλήν συγκατάβασιν, δι' ἧς έσωσας κόσμον, ἀμαρτίαις
ἀπολλύμενον.

Παρθενικῆς ἐκ νεφέλης σε τεχθέντα, καὶ σάρκα γενόμενον, καὶ πρὸς τό ὅρος
Θαβώρ, μεταμορφούμενον Κύριε, καὶ τῇ νεφέλῃ, τῇ φωτεινῇ σε
περικυκλούμενον, φωνή τοῦ Γεννήτορος, ἀγαπητόν σε Υἱόν, τῶν μαθητῶν
συμπαρόντων σοι, σαφῶς ἐδήλου, ὡς ὁμοούσιον καὶ ὁμόθρονον, ὅθεν ο
Πέτρος ἐκπληττόμενος, Καλόν ὡδέ ἐστὶν εἶναι έλεγε, μή εἰδῶς ο ἐλάλει,
Ευεργέτα πολυέλεε.

Δόξα... Καὶ νύν...
Ἦχος πλ. δ' Βύζαντος

Παρέλαβεν ο Χριστός, τόν Πέτρον καὶ Ιάκωβον καὶ Ιωάννην, εἰς ὅρος υψηλόν
κατ' ἰδίαν, καὶ μετεμορφώθη ἐμπροσθεν αὐτῶν, καὶ έλαμψε τό πρόσωπον
αυτοῦ ὡς ο ἥλιος, τά δέ ἱμάτια αὐτοῦ, ἐγένετο λευκά ὡς τό φῶς, Καί
ώφθησαν Μωϋσῆς καὶ Ηλίας μετ' αὐτοῦ συλλαλούντες, καὶ νεφέλῃ φωτεινῇ
επεσκίασεν αὐτούς, καὶ ἰδοὺ φωνή ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα, Οὗτός ἐστιν ο
Υἱός μου ο ἀγαπητός, ἐν ᾧ ηυδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις

Δίδοται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Ψάλλομεν τά παρόντα Αντίφωνα

Αντίφωνον Α'

Στίχος α'. Μέγας Κύριος καὶ αἰνετός σφόδρα ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ημῶν.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος β'. Ετοιμάζων ὄρη ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος γ'. Ο ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος δ'. Τά ὄρη ἀγαλλιᾶσονται ἀπὸ προσώπου Κυρίου.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β'

Στίχος α'. Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις.

Σώσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ μεταμορφωθείς, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλοῦϊα.

Στίχος β'. Ἀγαπά Κύριος τὰς πύλας Σιών, ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα, Ἰακώβ.

Σώσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ μεταμορφωθείς...

Στίχος γ'. Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.

Σώσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ μεταμορφωθείς...

Στίχος δ'. Μήτηρ Σιών, ερεῖ ἄνθρωπος. καὶ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ.

Σώσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ μεταμορφωθείς...

Δόξα... Καί νύν...

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος...

Ἀντίφωνον Γ'

Στίχος α'. Τά ἐλέη σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ἄσομαι.

Ἦχος βαρὺς

Μετεμορθώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν

σου, καθώς ήδυναντο, Λάμπσον καί ημίν τοῖς αμαρτωλοῖς, τό φῶς σου τό αἶδιον, πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Στίχος β'. Εξομολογήσονται οι ουρανοί τά θαυμάσιά σου, Κύριε.

Μετεμορφώθης εν τῷ ὅρει Χριστέ ο Θεός...

Στίχος γ'. Μακάριος ο λαός ο γινώσκων αλαλαγμόν.

Μετεμορφώθης εν τῷ ὅρει Χριστέ ο Θεός...

Στίχος δ'. Κύριε εν τῷ φωτί τού προσώπου σου πορεύσονται, καί εν τῷ ονόματί σου αγαλλιᾶσονται ὅλην τήν ἡμέραν.

Μετεμορφώθης εν τῷ ὅρει Χριστέ ο Θεός...

Εισοδικόν

Θαβώρ καί Ερμών εν τῷ ονόματί σου αγαλλιᾶσονται. Σῶσον ἡμᾶς Υιέ Θεού, ο εν τῷ ὅρει τῷ Θαβώρ μεταμορφωθείς, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

Κοινωνικόν

Εν τῷ φωτί τῆς δόξης τού προσώπου σου, Κύριε, πορευσόμεθα εἰς τόν αἰῶνα. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Ἀγίου Οσιομάρτυρος Δομετίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ'.

Ἦχος δ'

Ο ἐξ υψίστου κληθεῖς

Πρό τού τιμίου Σταυροῦ σου καί τού πάθους, λαβών οὐς προέκρινας τῶν ἱερῶν Μαθητῶν, πρός τό Θαβώριον Δέσποτα, ἀνήλθες ὁρος, δείξαι θελήσας τούτοις τήν δόξαν σου, οἱ καί κατιδόντες σε μεταμορφούμενον, καί υπέρ ἥλιον λάμπαντα, πρηνεῖς πεσόντες, τήν δυναστείαν σου κατεπλάγησαν, ἀναβοώντες, Σὺ τό ἄχρονον, φῶς υπάρχεις Χριστέ καί ἀπαύγασμα, τού Πατρός, εἰ καί θέλων, σάρξ ωράθης ἀναλλοίωτος.

Ο πρό αἰώνων υπάρχων Θεός Λόγος ο φῶς ὡς ἱμάτιον περιβαλλόμενος, μεταμορφούμενος ἐμπροσθεν, τῶν μαθητῶν σου, υπέρ τόν ἥλιον Λόγε ἐλαμψας, Μωσῆς καί Ηλίας δέ, σοί παρειστήκεισαν, νεκρῶν καί ζώντων σε

Κύριον, δηλοποιούντες, καί σου δοξάζοντες τήν απόρρητον, οικονομίαν καί τό έλεος, καί τήν πολλήν συγκατάβασιν, δι' ής έσωσας κόσμον, αμαρτίαις απολλύμενον.

Παρθενικής εκ νεφέλης σε τεχθέντα, καί σάρκα γενόμενον, καί πρός τό όρος Θαβώρ, μεταμορφούμενον Κύριε, καί τή νεφέλη, τή φωτεινή σε περικυκλούμενον, φωνή τού Γεννήτορος, αγαπητόν σε Υιόν, τών μαθητών συμπαρόντων σοι, σαφώς εδήλου, ως ομοούσιον καί ομόθρονον, όθεν ο Πέτρος εκπληττόμενος, Καλόν ώδέ εστιν είναι έλεγε, μή είδωσ ο ελάλει, Ευεργέτα πολυέλεε.

Τού Αγίου Προσόμοια γ'

Ήχος πλ. β'
Όλην αποθέμενοι

Όλην αποθέμενος, τήν μαγικήν γοητείαν, καί Περσών μιάσματα, καί τά μυσαρώτατα τερατεύματα, τώ Θεώ προσέδραμες, τή σοφή προνοία, κυβερνώντι τά ουράνια, ού τό ονόματι, αποστολικώς εθεράπευσας, αλόγων αρρωστήματα, καί τά τών ανθρώπων νοσήματα, τών προσερχομένων, προθύμως σοι θεράπον τού Χριστού, όν παρρησία δυσώπησον, υπέρ τών ψυχών ημών.

Όλην ανατέθεικας, τήν σήν ζωήν τώ Κυρίω, καί θερμώς εχώρησας, πρός τόν τής ασκήσεως δρόμον Όσιε, προσευχήν αθόλωτον, αγρυπνίαν πάννυχον, υμνωδίαν ακατάπαυστον, καί βίον άμεμπτον, καί αγγελικόν ενδεικνύμενος, εντεύθεν τήν ενέργειαν, τήν τών θαυμασίων επλούτησας, οίδε γάρ δοξάζειν, ο Κύριος τούς δούλους εαυτού, όν παρρησία δυσώπησον, υπέρ τών ψυχών ημών.

Όλην ενδυσάμενος, τήν τού Σταυρού πανοπλίαν, καί τόν αδιάρρηκτον, θυρεόν τής πίστεως περιθέμενος, φοβερός γέγονας, ταίς αντικειμέναις, τών Δαιμόνων παρατάξεσιν, ούς καί εδίωξας, μάστιγι τή πίστει χρησάμενος, καί θείαις επικλήσεσι, καί τούς οδοιπόρους διέσωσας, βλάβης τής εκείνων, Δομέτιε θεράπον τού Χριστού, όν παρρησία δυσώπησον, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής
Ήχος πλ. β'

Προτυπών τήν Ανάστασιν τήν σήν, Χριστέ ο Θεός, τότε παραλαμβάνεις τούς τρεις σου Μαθητάς, Πέτρον καί Ιάκωβον καί Ιωάννην εν τώ Θαβώρ ανελθών, Σού δέ Σωτήρ μεταμορφουμένου, τό θαβώριον όρος φωτί εσκέπετο, οι Μαθηταί σου Λόγε, έρριψαν εαυτούς εν τώ εδάφει τής γής, μή φέροντες οράν τήν αθέατον μορφήν, Άγγελοι διηκόνουν φόβω καί τρόμω ουρανοί έφριξαν, γή ετρόμαξεν, ορώντες επί γής τής δόξης τόν Κύριον.

Είσοδος, Φώς ιλαρόν

Προκείμενον
Ἦχος βαρύς

Ο Θεός ημών εν τῷ ουρανῷ καί ἐν τῇ γῇ πάντα ὅσα ηθέλησεν ἐποίησεν.

Στίχ. Εν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καί ἔφυγεν.

Στίχ. Τί σοί ἐστι θάλασσα ὅτι ἔφυγες.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Εφραθά

Σήμερον ὁ Χριστός, ἐν ὄρει Θαβωρίῳ, τήν τοῦ Ἀδὰμ ἀμείψας, ἀμαυρωθείσαν φύσιν, λαμπρύνας ἐθεούργησε.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί, καί σή ἐστιν ἡ γῆ.

Εἶδον ἐν τῷ Θαβώρ, Μωσῆς τε καί Ἡλίας, τόν ἐκ Παρθένου Κόρης, Θεόν σεσαρκωμένον, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμων ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Σήμα θεοπρεπές, θεότητος δεικνύει, πρό τοῦ Σταυροῦ τοῖς Μύσταις, ὡς ἥλιος ἀστράψας, Χριστός ἐν ὄρει σήμερον.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. α'

Τῆς θεότητός σου Χριστέ, ἀμυδράν αὐγήν παραγυμνώσας, τοῖς συναναβάσί σοι ἐπὶ τοῦ ὄρους, τῆς υπερκοσμίου σου δόξης ἐποίησας κοινωνοῦς, ὅθεν ἐνθεαστικῶς ἐκραύγαζον, Καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὥδε εἶναι, Μεθ' ὧν καί ἡμεῖς, σέ τόν μεταμορφωθέντα Σωτήρα Χριστόν, ἀνυμνοῦμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπολυτίκιον τῆς Εορτῆς
Ἦχος βαρύς

Μετεμορθώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τήν δόξαν σου, καθὼς ἠδυναντο, Λάμπρον καί ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς, τό φῶς σου τό αἶδιον, πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς
Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Εορτὴ υπέρλαμπρος, ἡ τοῦ Δεσπότη, ἦλθε, δεῦτε ἅπαντες, ἐπὶ τῷ ὄρει

νοερώς, προκαθαρθέντες ανέλθωμεν, τῷ θαβωρίῳ Χριστῶν ἐποψόμενοι.

Δόξα... Καί νύν... Το αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς
Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Τήν μεθέορτον πιστοί, ἡμέραν σήμερον παιδρῶς, τῆς ἐνδόξου καί φρικτῆς, Μεταμορφώσεως Χριστοῦ, ἐπιτελοῦντες βοήσωμεν ὁμοφρόνως, Τό φύραμα ἡμῶν, ἀνεμορφώσω Σωτήρ, τῇ θεῖα σου σαρκί, συναπαστράψας αὐτῷ, καί ἀποδούς τό πρῶτιστον ἀξίωμα, τῆς ἀφθαρσίας ὡς εὐσπλαγχνος, διό σε πάντες, δοξολογούμεν, τόν μόνον θεόν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Εἶτα εἰς Κανὼν τῆς Εορτῆς, καί τοῦ Ἁγίου ο παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Πρέσβυν σε Χριστῷ προφέρω στεφνηφόρε.
Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'
Ὡς ἐν ἠπείρῳ

Πρός τόν Θεόν ἐκδημήσας μαρτυρική, διαλάμπων χάριτι, τοῖς ὑμνοῦσί σε Πιστῶς, φωτοφόρον ἐμπνευσον αὐγήν, ἱκετεύων τόν Χριστόν θεομακάριστε.

Ρήξας τοὺς βρόχους τῆς πλάνης εἰλικρινῶς, τῷ Χριστῷ προσέδραμες, διανοία καθάρᾳ, τά Περσῶν σεβάσματα λιπῶν, καί τῶν Μάγων ἐκφυγῶν τήν ἀθεότητα.

Ἐπιστημόνως σκοπήσας ὡς οὐ Θεός, ὡς κτιστός ὁ ἥλιος, ὡς οὐδέν τῶν ορατῶν, ἐπὶ τόν ἀόρατον Θεόν, ὠδηγήθης λογισμῷ σοφῷ χρησάμενος.

Θεοτοκίον

Σέ Παναγία Παρθένε τήν τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ γεννήσασαν, γεγονότα καθ' ἡμᾶς, δι' ἡμᾶς κηρύττομεν ἀγνή, Θεομήτορα πιστοί καί μακαρίζομεν.

Ὡδή γ'
Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ

Βεβαία πίστει στηριχθεῖς, ὡς ἀκλονητος πύργος, ἀπερίτρεπτος ὥφθης, οὐ λογοῖς τοῖς μαγικοῖς, οὐ γνώσεως Περσικῆς, γοητείαις περιεργαζόμενος.

Ἰόν ψυχολεθρον φυγῶν, τοῦ τῇ κτίσει λατρεύειν, καί τόν ἥλιον σέβειν, τόν ὄντως ὄντα Θεόν, ὡς πάντων Δημιουργόν, εὐσεβείας πόθῳ ἐξεζήτησας.

Ναμάτων θείων μετασχών, τῆς παλιγγενεσίας, τήν ψυχὴν κατηυγάσθης, καί

γέγονας αληθώς, υιός χάριτι Θεού, κληρονόμος θείων απολαύσεων.

Θεοτοκίον

Σοφία οίκον εαυτή, ωκοδόμησε θείον, υπέρ νούν τε καί λόγον, σκηνώσασα τήν αγνήν, γαστέρα σου τήν σεπτήν, καθαρθείσαν Πνεύματι Πανύμνητε.

Ο Ειρμός

«Ουκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καί στε ρεώσας ἡμάς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου».

Κάθισμα Ἦχος γ'

Τήν ωραιότητα

Τήν ωραιότητα Χριστοῦ ἐπόθησας, καί δι' ἀσκήσεως πάθη ἐνέκρωσας, καί ἐναθλήσας καρτερῶς, τήν πλάνην ἀπετέφρωσας, Ἐνδοξε Δομέτιε, τῶν Ἀγγέλων συν, ὁμίλε, ὅθεν καί ἰάσεων, ρεῖθρα βρύεις τοῖς πίστει σου, τήν μνήμην ἐπιτελοῦσι τήν θείαν, Μάρτυς ἀξιοθαύμαστε.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Τῆς θείας δόξης σου, ὄντως ἀπαύγασμα, καθῶς ἠδύναντο, ἔδειξας Λόγε Θεοῦ, τοῖς μαθηταῖς σου ἐν Θαβώρ, ὅρει μεταμορφούμενος, οἷς συνελλαμφθείμεν, καί ἡμεῖς οἱ ὑμνοῦντές σε, μόνε ἀναλλοίωτε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ἐν πίστει σοι συμφώνως βοῶντες, Δόξα Χριστέ τῇ βασιλείᾳ σου.

Ωδή δ'

Χριστός μου δύναμις

Ἐπέγνωνς ἐνδοξε, τό φύσει ἀγνωστον, λογικῶς ἐκζητήσας καί ευρηκῶς, τούτον ἐπεπόθησας, καί προσεκύνησας χαρά, τήν αὐτοῦ μεγαλειότητα.

Χορεῖα σώφρονι, θερμῶς προσέδραμες, μοναζόντων Ἀγίων καί ἀρετῆς, ζήλῳ πυρπολούμενος, ἐπολιτεύσω καθαρῶς, ἐν νηστεῖαις καί δεήσεσιν.

Ραδίως ἔλυσε, δεσμά τῆς φύσεως, ὁ θεόφρων σου πόθος καί τῶν παθῶν, ἔσβεσε τήν κάμινον, τῷ δροσοβόλῳ φωτισμῷ, τοῦ Ἀγίου Πάτερ Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Ἰσχύς μου πέφυκε, Θεός καί Κύριος, Θεοτόκε Παρθένε ὁ σαρκωθείς, Λόγος ὁ υπέρθεος, ἀκηράτου σου γαστρός, τήν ζωὴν ἡμῖν δωρούμενος.

Ωδή ε'

Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθέ

Συνέσει θεία διαπρεπῆς, Μάκαρ πεφυκῶς, τῶν ὁρωμένων ἀπάντων προέκρινας, τήν τῶν ἀοράτων αἰδιότητα, τῷ φέγγει τῆς ἀγνείας καταλαμπόμενος.

Τῆς θείας γευσάμενος ἀρετῆς, τό τῆς ἡσυχίας καί ἀναχωρήσεως ἑστερξας, τήν τῆς διανοίας ἀνεπιθόλωτον, κατάστασιν φυλάττων, Πάτερ Δομέτιε.

Ὡς ὄντως μέγα καί θαυμαστόν, τῆς ἐπὶ τό κρείττον μεταβολῆς σου, τό

πάνσοφον φρόνημα, τῆς γάρ τοῦ Υψίστου χειρός αλλοίωσις, καί χάριτος τῆς
θείας ἔργον ἐγένετο.

Θεοτοκίον

Παρθένος ἔμεινας ἀσινῆς, καί τὰ τῶν μητέρων, ἐπιδεικνύεις πανάμωμε
Δέσποινα, τῇ γάρ παρθενία τόκον συνήρμωσας, καί φέρεις ἀμφοτέρων τὰ
ιδιώματα.

Ὡδή ς'

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν

Ραγδαίως φερόμενον, τοῦ ἐχθροῦ καί δυσμενοῦς, τόν πειρασμόν υπέμεινας,
καί ποικίλως Παμμάκαρ δοκιμασθεῖς, τῷ φθόνῳ μαχόμενος, νικητῆς
ἀνεδείχθης ἀξιάγαστε.

Ὁ βίος σου ἐνθεός, ἡ ζωὴ θεοειδῆς, καί φωτοφόρος γέγονε, τὰ τοῦ κόσμου
τερπνὰ γάρ καταλιπὼν, τὴν θείαν εὐπρέπειαν, ἐκαρπώσω θεόφρον καί
τερπνότητα.

Σημεῖα καί τέρατα, ἡξιώθης ἐκτελεῖν, υπερφυῶς αοίδιμε, τῇ δυνάμει τῇ θείᾳ
καθοπλισθεῖς, καί ἔχων τὴν ἄνωθεν, συνεργούσάν σοι χάριν ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον, καί νυμφῶν θεοπρεπής, τῆς υπέρ νοῦν σαρκώσεως, τοῦ
τῶν ὅλων Παρθένε Δημιουργοῦ, σὺ γάρ μόνη πέφυκας, ἀξιόθεον τούτου
ἐνδιαίτημα.

Ὁ Εἰρμός

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι,
τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι, Ἀνάγαγε, ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν
μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον τῆς Εορτῆς Αὐτόμελον Ἦχος βαρύς

Επὶ τοῦ ὅρους μετεμορφώθης, καί ὡς ἐχώρουν οἱ Μαθηταί σου τὴν δόξαν
σου, Χριστέ ὁ Θεός εθεάσαντο, ἵνα ὅταν σε ἴδωσι σταυρούμενον, τό μὲν
πάθος νοήσωσιν ἐκούσιον, τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι σὺ ὑπάρχεις
ἀληθῶς, τοῦ Πατρὸς τό ἀπαύγασμα.

Συναξάριον

Τῇ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Οσιομάρτυρος Δομετίου τοῦ
Πέρσου.

Στίχοι

- Ὑπὲρ τὰ πάντα σοὶ συναθλεῖν ἐκ λίθων,
- Μύστας Πάτερ σους, ἐξεπαίδευσας τάχα.
- Σύν δυσὶν ἐβδομάτῃ Δομέτιος ἐλεύσθη μύσταις.

Ὁ ὁσίος Δομέτιος ὁ σημειοφόρος, ὁ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς τοῦ Φιλοθέου
μονῆς ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Μνήμη τού οσίου καί θεοφόρου πατρός ημών Νικάνορος τού θαυματουργού, τού εν τώ τού Καλλιστράτου όρει αναλάμπαντος.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος, Όρ εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Εκ γής απελθών, Όρ εμός λέγει.
- Χάρις, Υπέρ τόν Όρ πέφυκε τόν σόν, ώ Νόμε.

Τή αυτή ημέρα, οι Όσιοι μύριοι Ασκηταί οι θηβαίοι εν ειρήνη τελειούνται.

Στίχοι

- Γής εξελαύνεις, εις τό Δαυϊδ χρή λέγειν,
- Τό μυριοπλάσιον άρμα σου Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, η Οσία Ποταμία η θαυματουργός ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Υπέρ Χριστού κτανθείσα θαυμαστή ξίφει,
- Χέει ποταμούς θαύμα των Ποταμία.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Νάρκισσος, Αρχιεπίσκοπος Ιεροσολύμων, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Ηδύ πνέων, Νάρκισσε, ναρκίσσου πλέον,
- Ευωδιάζεις τής Εδέμ τό χωρίον.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Αστέριος ο θαυματουργός ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Τράχηλον Αστέριος εκκοπείς ξίφει,
- Χοροίς αθλητών, οίον αστήρ εμπρέπει.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Σώζων, ο εκ Νικομηδείας, εις πύρ βληθείς, καί αβλαβής εξελθών, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Υπήρχεν άλλη σαλαμάνδρα πρός φλόγα,
- Σώζων ο Μάρτυς, ού τέλος πυρός δίχα.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Υπερέχιος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Υπερέχιος, κάν τάφω κατεκρύβη,
- Πέφυκεν ίσος Τοις χοροίς τών Αγγέλων.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Δροσοβολον μέν τήν κάμινον

Επί σέ Πάτερ η παμφωτος τού Πνεύματος, χάρις επανεπαύσατο, καί ενεργείας παραδόξους έδειξεν εν σοί, βοώντι καί ψάλλοντι πιστώς, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ρωμαλέω τώ φρονήματι διήνυσας, τόν δρόμον τής ασκήσεως, καί επί τέλει τών αγώνων, Μάρτυς αληθώς, εγένου κραυγάζων τώ Χριστώ, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Όσπερ παίδές σοι οι μύσται χρηματίσαντες, πατρί συνηγωνίζοντο, καί εν σπηλαίω καρτερούντες, ήθλησαν σύν σοί, συμφώνως κραυγάζοντες Χριστώ, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Σωτηρίας ως λιμένα σε πλουτήσαντες, ζάλης διασωζόμεθα, καί τήν ελπίδα τήν εις σέ ως άγκυραν ψυχών, κατέχοντες κράζομεν Χριστώ, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Τετρωμένος αγάπη Πάτερ τού κτίσαντος, τών κτισμάτων απώσω πάσαν προσπάθειαν, Πνεύματι Θεού, σαφώς κατευθυνόμενος, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Επιγείους φροντίδας αποσεισάμενος, ουρανίους ελπίδας Πάτερ επλούτησας, τήν εν τώ Χριστώ, μακαριότητα Όσιε, ής νύν απολαύεις εις πάντας τούς αιώνας.

Φωτοβόλους ακτίνας Πάτερ δεξάμενος, τού Αγίου καί θείου πάνσοφε Πνεύματος, οφθαλμοφανώς, τούτο Μάκαρ τεθέασαι, θείois μυστηρίois φρικτώς επιφοιτήσαν.

Θεοτοκίον

Η θεόφθογγος λύρα τού σου Προπάτορος, κιβωτόν σε αγίαν προδιετύπωσε, φέρουσαν Θεόν, σάρκα Αγνή φορέσαντα, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς, Χριστέ μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Θεόν ανθρώποις ιδείν

Φωτί αϋλω καταυγαζόμενος, φωτοειδής αξίως φωτοφόρε γεγένησαι, πολιτείαν άμεμπτον κτησάμενος, Πάτερ καί παναγίαν, νύν δέ παρίστασαι, πρέσβυς τώ Δεσπότῃ, καί Θεώ υπέρ τής ποιμένης σου.

Οι σοί αγώνες οι τῆς ἀσκήσεως, μαρτυρικοί ἀγῶσιν ἐπαξίως ἐστέφθησαν, καί διπλοῦν τό ἔπαθλον ἀπείληφας, τῶν ἀνδραγαθημάτων, ὧν ἐπιδέδειξαι, καί τῶν αἰωνίων, ἀγαθῶν εὐρες πόλαυσιν.

Ρωσθεῖς δυνάμει θεία καί χάριτι, διαφανῆς τοῖς πάσιν ἀνεδείχθης διδάσκαλος, εὐσεβείας θαύμασι κοσμούμενος, πάντας υποστηρίζων, πάντας ἰώμενος, τοὺς προσερχομένους, σοί πιστῶς θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Εν σοί ἐπράχθη τά υπέρ ἀνθρώπων, υπερφυή Παρθένε Θεότοκε μυστήρια, τοῦ Θεοῦ γάρ γέγονας λοχεύτρια, φέρουσα ἐν ἀγκάλαις, καί διατρέφουσα, τόν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς ὑμνολογούμενον.

Ο Ειρμός

«Θεόν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμά Ἀγγέλων ἀτενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σέ μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Εκ Περσικῆς ορμώμενος, χώρας τῆς πυρσολάτρου, τῇ τοῦ Χριστοῦ προσέδραμες, ἐκ παιδός θεία πίστει, Δομέτιε θεοκήρυξ, ὅθεν Πάτερ ἐν ὕμνοις, ὡς ἀσκητὴν τιμώμεν σε, καί ὡς μάρτυρα θεῖον καί τῶν φρικτῶν, μυστηρίων ἐνθεον ἱερέα, καί πρέσβυν τῶν τελούντων σου, τὴν σεβάσμιον μνήμην.

Τῆς Εορτῆς ὅμοιον

Πρό τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, μαθητῶν τοὺς προκρίτους, λαβῶν μετεμορφώθης νῦν, ἐν Θαβώρ τῷ ἁγίῳ, ἐν ᾧ Μωσῆς καί Ἡλίας, παρειστήκεισαν τρόμῳ, δουλοπρεπῶς σοι Δέσποτα, συλλαλοῦντες, μεθ' ὧν σε, Χριστέ Σωτήρ, σὺν Πατρί καί Πνεύματι προσκυνούμεν, τόν ἐκ Παρθένου λάμπαντα, εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Φύσιν τὴν ἐξ Ἀδάμ, Χριστέ ἀμείψαι θέλων, ἐν ὅρει νῦν ἀπαίρεις Θαβώρ, παραγυμνώσων, τοῖς μύσταις τὴν θεότητα.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί, καί σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Ωφθης τό πρίν Χριστέ, Μωσεῖ τε καί Ἡλίᾳ, ἐν γνόφῳ καί θυέλλῃ, καί αὐρα λεπτοτάτῃ, νῦν δέ φωτὶ τῆς δόξης σου.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμων ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιᾶσονται.

Σέλας τό τριλαμπές, ἀστράψας ἀπορρήτως, τῆς θεϊκῆς σου δόξης, Θαβώρ ἐν

όρει Σώτερ, τήν σύμπασαν εφαιδρυνας.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. α'

Νόμου καί Προφητῶν σε Χριστέ, ποιητὴν καί πληρωτὴν εμαρτύρησαν,
ορώντες ἐν τῇ νεφέλῃ Μωσῆς ὁ θεόπτης, καί Ηλίας ὁ ἔμπυρος αρματηλάτης,
καί ἀφλεκτος ουρανοδρόμος, ἐπὶ τῆς Μεταμορφώσεώς σου, Μεθ' ὧν καί
ἡμᾶς, τοῦ σοῦ φωτισμοῦ ἀξίωσον Δέσποτα, υμνεῖν σε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καί ἡ λοιπὴ Ακολουθία, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Αιμιλιανοῦ, Ἐπισκόπου Κυζίκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τοῦ Ἁγίου γ'.**

**Τῆς Εορτῆς Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν**

Σήμερον υπέδειξας, τήν σὴν θεότητα Κύριε, τοῖς σεπτοῖς Ἀποστόλοις σου,
Μωσεῖ σὺν Ηλίᾳ τε, ὡς Θεός τοῦ νόμου, καί χάριτος πέλων, ὁ λυτρωσάμενος
ἡμᾶς, ἐκ τοῦ θανάτου νύν τῆς χειρώσεως, μεθ' ὧν σου τήν φιλάνθρωπον,
οικονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σήμερον ἐξέλαμψας, φωτειδὴς ὑπὲρ ἥλιον, τηλαυγὼς ἐν ὄρει Θαβώρ,
δεικνύων τοῖς φίλοις σου, ὅτι σὺ υπάρχεις, ἀπαύγασμα δόξης, ὁ τήν οὐσίαν
τῶν βροτῶν, δι' ευσπλαγχνίαν φορέσας Κύριε, διό σου τήν φιλάνθρωπον,
οικονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σήμερον ἀγάλλονται, οἱ ἐπουράνιοι Ἄγγελοι, σὺν βροτοῖς εορτάζοντες, Χριστέ
σου τήν ἔλλαμψιν, τήν φρικτὴν καί θείαν, τήν ἐν θαβωρίῳ ἐν ᾧ παρέστησας
Μωσὴν, καί τόν Ηλίαν Σωτὴρ φιλάνθρωπε, καί Πέτρον καί Ἰάκωβον, καί
Ἰωάννην υμνοῦντάς σε, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ καί Θεός ἡμῶν.

**Τοῦ ἁγίου Ἦχος ὁ αὐτός
Ὁ ἐξ υψίστου κληθεῖς**

Ὁ τήν Εἰκόνα Χριστοῦ σαφῶς τιμήσας, ὅτε τό λεόντειον θράσος εμαίνετο, καί
τοὺς λαοὺς διεκλόνησεν, ἀνακαινίζον, τοῦ Κοπρωνύμου ἄθεον αἵρεσιν, τότε
τούτο Πάνσοφε, σαφῶς διήλεγξας, σὴ παρρησία χρησάμενος,
συνηθροισμένης, Ἀρχιερέων τῆς συνελεύσεως, ὅθεν ἐγνώσθης γενναιότατος,
στρατιώτης Χριστοῦ παμμακάριστε, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Ὁ ουρανίαις μοναῖς ἐνωκισμένος, ὅτε τήν ἀτίθασον γνώμην καί ἄθεον, ὁ
δυσσεβὴς ἐνεδείξατο, ὑπερορίαις, καταδικάσας τήν σὴν στερρότητα, τότε τόν

Παράδεισον, ὅθεν πεπτώκαμεν μόνην πατρίδα θεσπέσιε, σαφῶς γινώσκων, μετ' ευφροσύνης χαίρων υπέμεινας, ὅθεν δικαίως τήν ακήρατον, ηξιώθης ζωήν κατοπτεύσαι Χριστόν, ὄν ικέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τās ψυχάς ημῶν.

Πυρίνη γλῶσση πανσόφως κεχρημένος, ὅτε μιξοβάρβαρον νόμον εθέσπισε, μή προσκυνεῖσθαι κελεύοντα, τήν σεβασμίαν, Χριστοῦ Εἰκόνα Λέων ο τύραννος, τότε σύ τόν ένθεον νόμον αντέθηκας, ως διαβαίνει προσκύνησις, η τής εικόνος, ὡς πού τις έφη πρὸς τό αρχέτυπον, καί τῷ σώ λόγω ως εμβρόντητος, απεφάνθη ο θήρ ο δυσώνυμος, πανσεβάσμιε Πάτερ, θεωρήμον ιερῶτατε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Ο πάλαι τῷ Μωσεῖ συλλαλήσας, επί τοῦ ὅρους Σινά διά συμβόλων, Εγώ ειμι, λέγων ο ὢν, σήμερον επ' ὅρους Θαβώρ, μεταμορφωθείς επί τῶν Μαθητῶν, έδειξε τό αρχέτυπον κάλλος τής εικόνος, εν εαυτῷ τήν ανθρωπίνην αναλαβούσαν ουσίαν, καί τής τοιαύτης χάριτος, μάρτυρας παραστησάμενος Μωϋσῆν καί Ηλίαν, κοινωνούς εποιεῖτο τής ευφροσύνης, προμηνύοντας τήν ένδοξον διά Σταυροῦ, καί σωτήριον Ανάστασιν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ἦχος πλ. β'

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Μορφούμενος δι' οἶκτον Χριστέ, Αδάμ τόν πρώτον άνθρωπον, εκ Παρθένου, ὡφθης δεύτερος, Αδάμ, εν ὀρει δέ Σωτήρ μου, Θαβώρ μετεμορφώθης, παραγυμνῶν σου τήν θεότητα.

Στίχ. Σοί εισιν οι ουρανοί, καί σή εστιν η γή.

Εξέστησαν ορώντες τήν σήν, τής χάριτος οι πρόκριτοι, καί τοῦ νόμου Μεταμόρφωσιν Χριστέ, εν ὀρει θαβωρίῳ, μεθ' ὧν σε προσκυνούμεν, σύν τῷ Πατρί σου καί τῷ Πνεύματι.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμων εν τῷ ονόματί σου αγαλλιάζονται.

Λαμπρύνεται η κτίσις φαιδρώς, τή σή Μεταμορφώσει Χριστέ, ήν τοῖς θείοις Αποστόλοις εν Θαβώρ, Μωσεῖ τε καί Ηλία, υπέδειξας Θεός ὧν, αρρήτως λάμπας υπέρ ήλιον.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Τήν σήν τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ προορώμενος, εν Πνεύματι διά σαρκός, πρὸς ανθρώπους επιδημίαν, ο θεοπάτωρ Δαυῖδ, πόρρωθεν πρὸς ευφροσύνην συγκαλείται τήν κτίσιν, καί προφητικῶς ανακράζει, Θαβώρ καί Ερμών εν τῷ ονόματί σου αγαλλιάζονται, Εν τούτῳ γάρ επιβάς τῷ ὀρει Σωτήρ, μετά τῶν Μαθητῶν σου, τήν αμαυρωθείσαν εν Αδάμ φύσιν, μεταμορφωθείς, απαστράψαι πάλιν πεποίηκας, μεταστοιχειώσας αυτήν, εἰς τήν σήν τής θεότητος, δόξαν τε καί λαμπρότητα, διό βοῶμέν σοι, Δημιουργέ τοῦ παντός,

Κύριε δόξα σοι.

Απολυτίκιον τῆς Εορτῆς
Ἦχος βαρύς

Μετεμορθώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδυναντο, Λάμπσον καὶ ἡμῖν τοῖς αμαρτωλοῖς, τό φῶς σου τό αἶδιον, πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Τὴν τῶν βροτῶν ἐναλλαγὴν, τὴν μετὰ δόξης σου Σωτήρ, ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ φρικτῇ, τῆς σῆς ἐλεύσεως δεικνύς, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβὼρ μετεμορφώθης, Ἡλίας καὶ Μωσῆς συνελάλουν σοι, τοὺς τρεῖς τῶν Μαθητῶν συνεκάλεσας, οἱ κατιδόντες Δέσποτα τὴν δόξαν σου, Ἰτὴ ἀστραπὴ σου ἐξέστησαν, ὁ τότε τοῦτοις, τό φῶς σου λάμπας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νύν... Τό αὐτό

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβὼρ, μεταμορφούμενος Σωτήρ, τοῖς προκρίτοις Μαθηταῖς, δείξας τὴν δόξαν σου Χριστέ, τό ἀναλλοίωτον ἡστράψας τῆς θεότητος, Νεφέλῃ δέ φωτός, συνεκάλεσας, Ἡλίαν καὶ Μωσὴν συλλαλούντάς σοι, διό καὶ Πέτρος ἔλεγεν, Οἰκτίρμον, καλὸν ἐστὶν ὥδε εἶναι σὺν σοί, ὁ τότε τοῦτοις, τό φῶς σου λάμπας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νύν... Τό αὐτό

Εἶπα εἰς Κανὼν τῆς Εορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου οὗτος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὸν μέγαν Αἰμιλιανὸν ἐν ἄσμασιν ἐξοχα μέλπω.

Θεοφάνους.

Ὠδὴ α' Ἦχος α'
Σοὺ ἡ τροπαιοῦχος

Ταῖς υπερκοσμίαις συνοικῶν, ταξιαρχίαις θεόφρον μακάριε, τοὺς ἐπιτελούντάς σου, χαρμονικῶς τὴν ποθητὴν πανήγυριν, Πάτερ ἐποπτεύων, τῆς σωτηρίας ἀξίωσον.

Όλος τώ Δεσπότη συγκραθείς, καί τοίς εκείθεν αστράψας πυρσεύμασι,
πάσαν κατεφώτισας, σαίς διδαχαίς θεοσεβή πανήγυριν, ως ιεροφάντωρ,
φανείς θεόφρον θεόληπτε.

Νούν καθηγεμόνα τών παθών, δι' αρετής Ιεράρχα κατέστησας, οία
δικαιότατος, διαιτητής τή τε ψυχή καί τώ σώματι, Πάτερ διανέμων, τοίς
εκατέροις τά πρόσφορα.

Μύστης ακριβής τών υπέρ νούν, τής Εκκλησίας σαφώς προϊστάμενος, ώφθης
παναοίδιμε, καί κραταιός τής αληθείας πρόμαχος, μύλας τών λεόντων,
συνθλών καί φράπτων τά στόματα.

Θεοτοκίον

Ένα εκατέραις ευσεβώς, τόν εκ γαστρός σου τεχθέντα γινώσκομεν, φύσεσι
Πανάμωμε, Θεόν ομού υπερφυώς καί άνθρωπον, έχοντα τελείως εκάστης τά
ιδιώματα.

Ωδή γ'

Ο μόνος ειδώς τής τών βροτών

Ικέτην θεόφρονα Χριστού, πιστοίς σε προβαλλόμεθα, τόν δι' αυτόν λαμπρώς
αριστεύσαντα, καί τήν εικόνα τούτου τιμήσαντα, τού σεπτού κηρύγματος, καί
τήν άνωθεν πίστιν φυλάξαντα.

Μαρτύρων στερρότητα δεικνύς, θεόφρον αξιάγαστε, τήν δυσσεβή οφρύν
εξεφαύλισας, τής Εκκλησίας εκφανείς πρόβολος, αρραγής ακλόνητος, καί
μεσίτης ένθεος, καρτερώς διελέγχων τούς άφρονας.

Τόν τής αιρέσεως πιών, εις κόρον ο παμπόνηρος, διδακτικώ σου λόγω
διήλεγκται, φωτί γάρ σκότος εξαφανίζεται, καί γυμνούνται πλάσματα, πονηρού
βουλεύματος τής ενθέου σοφίας ταίς λάμψεσι.

Θεοτοκίον

Λαμπρά σε φωνή νύν εκ ψυχής, κυρίως Θεομήτορα, τήν τόν Θεόν τεκούσαν
κηρύττομεν, σεσαρκωμένον εκ σου τόν άσαρκον, εν ημίν σκηνώσαντα, ού
τροπήν δεξάμενον, ού φυρμώ συγχυθέντα Πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Ο μόνος ειδώς τής τών βροτών, ουσίας τήν ασθένειαν, καί συμπαθώς αυτήν
μορφωσάμενος, περίζωσόν με εξ ύψους δύναμιν, τού βοάν σοι, Άγιος ο ναός
ο έμψυχος, τής αφράστου σου δόξης Φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τού Αγίου

Έχος γ' Θείας πίστεως

Θείω Πνεύματι πεφωτισμένος, ανεκήρυξας εν παρρησία, ορθοδοξίας
παμμάκαρ τά δόγματα, καί βασιλέα κατήσχυνας άνομον, υπερορίαις αδίκως
στελλόμενος, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό
μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς
Ἦχος γ' Τὴν ωραιότητα

Τῆς θείας δόξης σου, ὄντως απαύγασμα, καθὼς ἠδύναντο, ἔδειξας Λόγε Θεοῦ, τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν Θαβώρ, ὅρει μεταμορφούμενος, οἱς συνελλαμφθείμεν, καί ἡμεῖς οἱ ὑμνοῦντές σε, μόνε ἀναλλοίωτε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, καί πίστει σοι συμφώνως βοῶντες, Δόξα Χριστέ τῇ βασιλείᾳ σου.

Ωδὴ δ'
Ὅρος σε τῇ χάριτι

Ἰσχυσας οφρύν καταβαλεῖν τοῦ ἀλάστορος, οικειωθείς δι' ἀρετῆς, παμμάκαρ Αἰμιλιανέ, τῷ πάντα ἰσχύοντι, καί δυνατῷ ἐν τοῖς πολέμοις πανόλβιε, καίνύν κραυγάζεις, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ανέτλης μακράς υπερορίας στελλόμενος, καρτερικός ἀναδειχθείς θεόφρον Αἰμιλιανέ, τό πρὶν προτερήμασιν, Ἀρχιερεὺς, Ἱερομάρτυς δέ ὕστερον, ἀναδειχθείς θεοφόρε πανάριστε.

Νομίμως ἐφάνης ἐκ παιδὸς ἱερούμενος, ἀσκητικῶς ἐκλαμπρυνθείς, τρισμάκαρ Αἰμιλιανέ, τῷ λόγῳ τῆς χάριτος, περιφραχθείς ἱερομύστα θεσπέσιε, Θεῷ κραυγάζων, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ὁ πάσης ἐπέκεινα νοούμενος κτίσεως, τῆς ὑπὲρ νοῦν ζωαρχικῆς, θεοπλαστίας ἐπὶ γῆς, ἐκτελὼν μυστήριον, παρθενικαῖς ἠγλαῖσμένην λαμπρότησι, τὴν σὴν γαστέρα κατώκησεν, Ἀχραντε.

Ωδὴ ε'
Θεὸς ὢν εἰρήνης

Νοήσας προγνώσει, τῇ θεῷ Χριστὸς, τῆς μεγάλης ψυχῆς σου τὴν πρόθεσιν, μεγάλους προτερήμασιν, ἐκόσμησε σαφῶς στολαῖς ἱερωσύνης, αὐτὴν καταγλαῖσας, καί μαρτύρων ἐν ἄθλοις, ἱερομύστα πανσεβάσμιε.

Ελκύσας τὴν χάριν, τοῦ Πνεύματος πρὶν, ποταμούς διδαγμάτων ἀνέβλυσας, Παμμάκαρ ἱερώτατε, τῇ ποιίμνῃ τοῦ Χριστοῦ, ὅθεν καί τὴν εἰκόνα, Χριστοῦ τιμάν μαθόντες, τῶν Ἀγίων τε πάντων, τοὺς θεομάχους καταισχύνομεν.

Νεκρώσας σαρκὸς σου, τό φρόνημα πρὶν, ἐν ἀσκήσεως πόνοις πανόλβιε, τῇ αἴγλῃ τῇ τοῦ Πνεύματος ἐζώσας τὸν νοῦν, ὅθεν δι' ἀμφοτέρων, ἐκλάμπας ἱεράρχα, Θεῷ ευηρέστησας, Ἱερομάρτυς ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Αγίων Αγία, Παρθένε ἀγνή, τῶν Ἀγίων τὸν Ἅγιον τέτοκας, τὸν πάντας ἀγιάζοντα, Χριστὸν τὸν λυτρωτὴν, διό σε Βασιλῖδα, καί Δέσποιναν τοῦ κόσμου, ὡς τεκούσαν τὸν Κτίστην, τῶν ποιημάτων μεγαλύνομεν.

Ωδὴ ς'

Σπλάγχχνων Ιωνάν

Στήσαι βουληθείς, νομήν τής αιρέσεως, προθύμως χωρείς πρός τούς κινδύνους σοφέ, καί διήλεγξας παρρησία μεγάλη χρησάμενος, τήν γνώμην τού κρατούντος σύ τήν άθεον, πρώτος τού λαλείν αρξάμενος, ηθροισμένης Συνόδου θεόφρονος, Μόνου τού Χριστού, θερμώς ορεγόμενος, καί τούτου τυχείν θείας ελλάμπεως, εφιέμενος, Ιεράρχα Κυρίου θεόληπτε, μαρτύρων ενεδείξω τήν στερρότητα, λάμπας τό πρώην δι' ασκήσεως, καί διπλούς τούς στεφάνους κομίζη σαφώς.

Άνω σου τόν νούν, Θεώ συγγινόμενον, καί θείαις αυγαίς, μάκαρ λαμπόμενον, έχων Όσιε, κούφως βίον διέπλεις τήν θάλασσαν, καί όρμοις ουρανίοις νύν καθώρμισαι, αύραις τού Αγίου Πνεύματος, κυβερνώμενος σθένει τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Σώσαι τών βροτών, τήν φύσιν ως εύσπλαγχνος, φθαρείσαν Αγνή, φθόνω τού όφεως, ο υπέρθεος, ευδοκήσας τήν μήτραν σου ώκησε, καί σάρξ αναλλοιώτως εχρημάτισε, μόνην καθαράν ευράμενος, Θεοτόκε Παρθένε πανάχραντε.

Ο Ειρμός

«Σπλάγχχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν, ενάλιος θήρ οίον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος, καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν κατέσχεν απήμαντον».

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Η' τού αυτού μηνός, μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αιμιλιανού, Επισκόπου Κυζίκου, τού ομολογητού.

Στίχοι

- Ψυχής πολύν θείς Αιμιλιανός λόγον,
- Τής σαρκος ηλόγησεν άχρι καί τέλους.
- Ογδόη Αιμιλιανού οστέα δέξατ' άρουρα.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου Μύρωνος, Επισκόπου Κρήτης, τού θαυματουργού.

Στίχοι

- Μύρων ο θεός αρετής μύρου πνέων,
- Ευωδίας πρόσεισιν οσμή Κυρίω.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Θεοδώρου Ηγουμένου Ορόβων.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Ελευθερίου καί Λεωνίδου, διά πυρός τελειωθέντων.

Στίχοι

- Αμφοῖν ἀθλητῶν, οὐ θυόντων τῇ πλάνῃ,
- Ποινὴν κατακρίνουσιν οἱ πλάνοι φλόγα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι δέκα ἀσκηταί, οἱ ἐξ Αἰγύπτου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχοι

- Βλαστήματα θνήσκουσιν Αἰγύπτου δέκα,
- Πληγαῖς ἐκείναις ἰσάριθμοι ταῖς δέκα.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

Σέ νοητὴν Θεοτόκε κάμινον

Ἱεραρχῶν, εὐπρεπὲς ἀγλαΐσμα, Πάτερ υπήρχες ἀληθῶς, βασιλεύσας γάρ τῶν παθῶν, πύργος ἀκαθαίρετος, ὠφθῆς ἀξιάγαστε, τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρόβολος, τὸν αἰνετὸν ἀνυμνῶν Θεὸν τὸν υπερένδοξον.

Νέος Δαυΐδ, ἡμῖν ἀναδέδειξαι καὶ ἀλλοφύλους διδασκᾶς, τῇ σφενδονῇ καταβαλὼν, τῶν εὐστοχωτάτων σου, λόγων πανασοῖδιμε, καὶ διδασμάτων τοξεύμασι, τὸν αἰνετὸν ἀνυμνῶν, Θεὸν καὶ υπερένδοξον.

Ἐστης λαμπρῶς, Πάτερ ἐπὶ βήματος, δικαστικοῦ δία Χριστόν, καὶ τοὺς λόγους ὡς ἐκ πηγῆς θείας ἀνεβλύστανες, πάσι γάρ ἐκήρυξας, τὴν τῶν Εἰκόνων προσκύνῃσιν, σαφῶς εἰδὼς διαβαίνειν, αὐτὴν πρὸς τὸ πρωτότυπον.

Θεοτοκίον

Ξενοπρεπῶς, παρθενεύεις τίκτουσα, τὸν τῶν ἀπάντων Ποιητὴν, τὸν ἐν θρόνῳ χερουβικῷ, ἐπαναπαυόμενον, μόνη παμμακάριστε, Παρθενομήτορ πανύμνητε τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν τὸν υπερένδοξον.

Ὡδὴ η'

Θαύματος υπερφυούς

Ὅλην νοητῷ πυρὶ τὴν φρυγανώδῃ, τῆς αἰρέσεως ἐφλεξας ὕλην, ἐπικλήσει θεία τε ὡς Ἡλίας, τοὺς Ἱερεῖς, τῆς αἰσχύνης ξίφει Πνεύματος κατέσφαξας, καὶ νῦν ἀναμέλπεις εὐφραινόμενος, Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάντα τὸν κυρίον, καὶ υπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χάριτός τε καὶ δυνάμεως ἐνθέου, πεπλησμένος ωράθης Παμμάκαρ, σωφροσύνης κάλλει κεκοσμημένος, διαπρεπεῖ, εὐσεβείας ἀνενδότης ἀντεχόμενος, μεθ' ἧς νῦν τῷ Δεσπότη παριστάμενος, Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις κραυγάζεις τὸν Κύριον, καὶ υπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄνωθεν τοὺς ὑμνητάς σου ἐποπτεύεις, ἱερώτατε Πάτερ θεόφρον, εὐμαρίζων τρίβον ἡμῖν εὐθειάν, σαῖς προσευχαῖς, καὶ συντρίβων τῶν αἰρέσεων φρυάγματα, ἵνα γεγηθότες ἀναμέλπωμεν, Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάντα τὸν

Κύριον, καί υπερυψούτω εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μώμος εν τώ κάλλει σου όλως ουκ έστι, σύ γάρ μόνη πανάχραντος ώφθης, εξ αιώνος Πάναγνε, παρθενίας μαρμαρυγαίς, Καταυγάσασα τόν κόσμον καί αγνείας φωτί, διό ανυμνούντές σε κραυγάζομεν, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμιнос τύπον, ου γάρ ούς εδέξατο φλέγει Νέους, ως ουδέ πύρ τής θεότητας, Παρθένου ήν υπέδυ νηδύν, Διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Τύπον τής αγνής λοχείας σου

Εύρες τά τών πόνων έπαθλα, εν ουρανόις θεοφόρε σκηνώμασιν, Αιμιλιανέ, νύν κατοικείν αξιούμενος, τών μαρτύρων σύν θείοις στρατεύμασιν, ως θείος Ιεράρχης, Ιερομάρτυς υπερθαύμαστος.

Λόγου καί σοφίας άριστε, κεκοσμημένος καθωράθης τοίς δόγμασιν, Αιμιλιανέ, διό Χριστός εστεφάνωσε, τήν τιμίαν σου κάραν πανόλβιε, καί νύν εκδυσωπείται, υπέρ ημών σου ικετεύοντος.

Πύλας ουρανίους Όσιε, αναπετάσας ο Δεσπότης εδέξατο, Αιμιλιανέ, τήν σήν ψυχήν αναψύξεως, καταπαύσας εν τόποις ως δίκαιος, καί νύν περιπολεύεις, περί τόν θρόνον τού Παντάνακτος.

Θεοτοκίον

Ω τών υπέρ νούν θαυμάτων σου! σύ γάρ Παρθένε μόνη πάναγνε Δέσποινα, πάσι δέδωκας, κατανοείν τό καινότατον, θαύμα παναγνε τής σής κυήσεως, διό άκαταπαύστως, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσαν, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Ότε ο θήρ εφώρμησε, κατά τής Εκκλησίας, Λέων ο μιζοβάρβαρος ο ακόρεστος Άδης, μή προσκυνείσθαι κελεύσας, τάς πανσέπτους Εικόνας, τότε στερρώς διήλεγξας, μάκαρ Αιμιλιανέ, τήν βδελυράν, θεόμαχον αίρεσιν τού τυράννου, υφ' ού πικράς υπήνεγκας, εξορίας καί θλίψεις.

Τής Εορτής, όμοιον

Πρό τού Σταυρού σου Κύριε, Μαθητών τούς προκρίτους, λαβών με τεμορφώθης νύν, εν Θαβώρ τώ αγίω, εν ώ Μωσής καί Ηλίας, παρειστήκεισαν τρόμω, δουλοπρεπώς σοι Δέσποτα, συλλαλούντες, μεθ' ών σε, Χριστέ Σωτήρ, σύν Πατρί καί Πνεύματι προσκυνούμεν, τόν εκ Παρθένου λάμψαντα,

εις βροτῶν σωτηρίαν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά τῆς Εορτῆς Προσόμοια.

Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ἐλαμψας Χριστέ, λευκός υπέρ χιόνα, τὴν σὴν παραγυμνῶν σου, τοῖς Μαθηταῖς ουσίαν, τῆς απροσίτου δόξης σου.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοί, καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Εἶξε σὼν πρό ποδῶν, υψίδρομον ἡλίου, σέλας Χριστέ Σωτὴρ μου, δεικνύον σε Δεσπότην, καὶ Ποιητὴν τῆς κτίσεως.

Στίχ. Θαβώρ καὶ Ερμων ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Δείξαι τοῖς Μαθηταῖς, θελήσαντος σὴν δόξαν, σὺν Μωϋσῇ Ἡλία, ἐν ὄρει θαβωρίῳ, ὡς εἶδον Σῶτερ ἐφρίξαν.

Δόξα... Καὶ νύν... Ἦχος α'

Τὸ ἀσχετον τῆς σῆς φωτοχυσίας, καὶ απρόσιτον τῆς θεότητος, θεασάμενοι τῶν Αποστόλων οἱ πρόκριτοι, ἐπὶ τοῦ ὅρους τῆς Μεταμορφώσεως, ἀναρχε Χριστέ, τὴν θεῖαν ἡλλοιώθησαν ἑκστασιν, καὶ νεφέλη περιλαμφθέντες φωτεινῇ φωνῇ ἤκουον Πατρικῆς, βεβαιούσης τὸ μυστήριον τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως, ὅτι εἰς ὑπάρχεις καὶ μετὰ σάρκωσιν, Υἱὸς μονογενὴς καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, καὶ Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Αποστόλου Μαθθία.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καὶ τοῦ Ἁγίου γ'.

Στιχηρά τῆς Εορτῆς

Ἦχος α'
Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Τῆς παναγίας ἐνδόξου Μεταμορφώσεως, τὴν εορτὴν ποιούντες, τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ, Χριστὸν δοξολογούμεν, τὸν τὴν ἡμῶν, τῷ πυρί τῆς θεότητος, ἀναμορφώσαντα φύσιν, καὶ ὡς τὸ πρὶν, ἀφθαρσία καταστράψαντα.

Επὶ τὸ ἅγιον ὅρος δεύτε ἀνέλθωμεν, καὶ τὴν παμφαεστάτην, Μεταμόρφωσιν

πίστει, κατίδωμεν Κυρίου, τούτω πιστώως, εκβοώντες καί λέγοντες, Σύ εἶ Θεός
ημῶν μόνος, ο σαρκωθείς, καί θεώσας τό ανθρώπινον.

Αύτη ἐστίν ἡ ἡμέρα ἡ πανσεβάσμιος, καθ' ἣν μεταμορφούται, ὁ Χριστός
συμπαρόντων, Μωσέως καί Ἡλία καί τῶν αὐτοῦ, Μαθητῶν ἐν τῷ ὄρει
Θαβώρ, φωνή δέ θεία προήλθεν, Οὗτός ἐστιν, ἀληθῶς ὁ ἐκλεκτός μου Υἱός.

Στιχηρά τού Αγίου

Ἦχος ὁ αὐτός Πανεύφημοι μάρτυρες

Μαθθία μακάριε Εδέμ, νοητής ἐξέβλυσας, ὡς ποταμός προσκλυζόμενος,
ἐνθέοις ὕδασι, καί τήν γῆν ἀρδεΐας, μυστικάς κατήρδευσας, καί ταύτην
καρποφόρον ἀνέδειξας, διό ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν
εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Μαθθία Ἀπόστολε χορόν, θείον ἀνεπλήρωσας, ἐξ οὗ Ἰούδας ἐκπέπτωκε, καί
θείαις ἀστραπαῖς, τῶν σοφῶν σου λόγων, σκότος ἀπεδίωξας, τῆς
εἰδωλομανίας ἐν Πνεύματι, καί νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν
εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Μαθθία θεόπνευστε τροχώ, τῷ τού κόσμου ἔφαναν, αἱ ἀστραπαὶ τῶν
δογμάτων σου, πάντας φωτίζουσαι, πάντας οδηγούσαι, θείαν πρός
ἐπίγνωσιν, δοχεῖα τού φωτός ἐργαζόμεναι, τοὺς πρὶν καθεύδοντας, ἐν νυκτὶ
τῆς ματαιότητος, καί ἐν σκότει, πάσης ἀθεότητος.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος β'

Ὁ φωτί σου ἀπασαν, τήν οἰκουμένην ἀγίασας, εἰς ὅρος ὑψηλόν
μετεμορφώθης, Ἀγαθέ, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τήν δυναστείαν σου, ὅτι
κόσμον λυτροῦσαι ἐκ παραβάσεως, διό βοώμέν σοι, Εὐσπλαγχνε Κύριε,
σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β' Αἱ Ἀγγελικαί

Λάμπας ὑπὲρ νοῦν, ἐκ Παρθένου Παναγίας, Λόγε τού Θεοῦ, τόν, Ἀδάμ ὅλον
φορέσας, τήν πρὶν ἀμαυρωθείσαν, φύσιν πάσαν ἐλάμπρυνας, θεία τῆς
μορφῆς σου ἀλλοιώσει, μεταμορφωθείς ἐπὶ τού ὅρους, Θαβώρ Δέσποτα, πρό
τού τιμίου σου Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοί, καί σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Ὅρος τό ποτέ, ὃν ζοφώδες καί καπνώδες, τίμιον ἰδοῦ, νῦν καί ἅγιον ὑπάρχει,
ὁ πρὶν τόν Ἰσραὴλ γάρ, οδηγήσας ὡς γέγραπται, στύλῳ πυριμόρφῳ καί
νεφέλῃ, σήμερον ἐξέλαμψεν ἀρρήτως, ὑπὲρ ἥλιον, Χριστέ ἐν τούτῳ ὡς Θεός,

φαιδρύνας τά σύμπαντα.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμών εν τώ ονόματί σου αγαλλιάσονται.

Νύν δουλοπρεπώς, συλλαλούντες τώ Δεσπότῃ, βλέπων ο Κηφάς, εν Θαβώρ τούς δύο άνδρας, Καλόν εστιν εβόα, ώδε είναι, ποιήσωμεν, τρεῖς σκηνάς εἰ θέλεις ανά μέρος, σοί Χριστέ Μωσεῖ τε καί Ηλία, τοῖς οικέταις σου, όπερ ελάλει μή ειδώς, θάμβει γάρ συνείχετο.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Ο εν τώ όρει τώ Θαβώρ, μεταμορφωθείς εν δόξῃ Χριστέ ο Θεός, καί υποδείξας τοῖς Μαθηταῖς σου, τήν δόξαν τῆς σῆς θεότητος, καταύγασον καί ημάς, τώ φωτί τῆς σῆς επιγνώσεως, καί οδήγησον εν τῇ τρίβῳ τών εντολών σου, ως μόνος αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Τού Αποστόλου Ἦχος γ'

Απόστολε Ἄγιε Μαθθία, πρέσβευε τώ ελεήμονι Θεώ ἵνα πταισμάτων άφεσιν, παράσχῃ ταῖς ψυχάς ημών.

**Καί τῆς Εορτῆς
Απολυτίκιον Ἦχος βαρύς**

Μετεμορθώθης εν τώ όρει Χριστέ ο Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τήν δόξαν σου, καθώς ήδυναντο, Λάμψον καί ημῖν τοῖς αμαρτωλοῖς, τό φώς σου τό αἶδιον, πρεσβεῖαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ**

Επί τό όρος τό Θαβώρ, μετεμορφώθης Ιησού, καί νεφέλη φωτεινή, εφηπλωμένη ως σκηνή, τούς Αποστόλους τῆς δόξης σου Κατεκάλυψεν, όθεν καί εις γήν εναπέβλεπον, μή φέροντες οράν τήν λαμπρότητα, τῆς απροσίτου δόξης τού προσώπου σου, τῆς θεϊκῆς υπεράγαθε, ο τότε τούτοις, τό φώς σου λάμψας, φώτισον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Τή απροσίτῳ Ιησού, δόξῃ τού θείου σου φωτός, μεταμορφούμενος τοῖς σοῖς, έλαμψας θείοις Μαθηταῖς, τώ Ιωάννῃ καί Πέτρῳ καί Ιακώβῳ, εξέστησας αυτούς, τῇ θείᾳ χάριτι, φωνῆς γάρ πατρικῆς, αγαπητόν σε Υἱόν,

προσμαρτυρούσης ήκουον, καί είδον, τήν τού προσώπου σου δόξαν φρικτήν,
Σωτήρ ο πάντας, θέλων σωθήναι, φώτισον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Είτα οι Κανόνες, ο πρώτος τής Εορτής καί τού Αγίου ούτος, ού η
Ακροστιχίς.

Ύμνοις σε μέλπω Ματθία Χριστού φίλε.
Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'
Άσωμεν τώ Κυρίω

Ύμνοις σου τήν φωσφόρον, μέλποντα Ματθία νύν πανήγυριν, ουρανόθεν μοι
αίγλην, σωτηρίας δοθήναι ικέτευε.

Μέγας ήλιος ώφθης, φωτί τώ μεγάλω αξιάγαστε, μεθ' ημών γενομένω,
ομιλήσας αμέσως, Απόστολε.

Νόμοις τοίς τού Δεσπότου, Μάκαρ καθυπείκων τή σαγήνη σου, συλλαμβάνεις
τής γλώττης, εκ βυθού αγνωσίας τά πέρατα.

Θεοτοκίον

Όλον με διασώζει, Λόγος ο υπέρθεος χρηστότητι, βουληθείς εκ γαστρός σου,
σαρκωθήναι αγνή Μητροπάρθενε.

Ωδή γ'
Σύ εί τό στερέωμα

Ίσχυσας σθενούμενος, ζωαρχικώ σοφέ νεύματι, τού ισχυρού σκύλα
διαρπάσαι, καί δουλώσαι τή χάριτι.

Στέργων τόν Διδάσκαλον, καθυπουργών αυτού νεύμασι, παντουργικοίς
πλάνης διασώζεις, τούς βροτούς αξιάγαστε.

Σέ τόν δωδεκάριθμον, τών Μαθητών χορόν άγιον, τό παντουργόν, Πνεύμα
συμπληρούντα, θεωρρήμον εκλέγεται.

Θεοτοκίον

Έχων σε βοήθειαν, τών δυσμενών ορμάς Άχραντε, ού δειλιώ, έχων σε
προστάτιν, τάς αυτών τρέπω φάλαγγας.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών
εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν

Ατραπαίς σου τών λόγων τών θείκων, καταφλέξας τήν πλάνην τήν πονηράν,

πιστούς κατεφώτισας, ανυμνεῖν τὴν ἐν σώματι, παρουσίαν Μάκαρ, τοῦ πάντων δεσπότης, καὶ αὐτοῦ τό πάθος τό θεῖον ἐζήλωσας, ὅθεν συνελθόντες, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, τελούμεν γηθόμενοι, καὶ συμφώνως βοώμέν σοι, Ματθία Απόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νύν... Τῆς Εορτῆς

Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Εορτὴ υπέρλαμπρος, ἡ τοῦ Δεσπότης, ἦλθε, δεύτε ἅπαντες, ἐπὶ τῷ ὅρει νοερῶς, προκαθαρθέντες ἀνέλθωμεν, τῷ θαβωρίῳ Χριστὸν ἐποψόμενοι.

Ὡδὴ δ'

Εισακήκοα Κύριε

Μίαν φύσιν θεότητος, μίαν βασιλείαν καὶ κυριότητα, καταγγέλλων παμμακάριστε, τῶν ἐθνῶν ἀγέλας ἐσαγήνευσας.

Επεβίβασε Κύριος, σέ ἐν τῇ θαλάσῃ τοῦ βίου πάνσοφε, ὥσπερ, ἵππον συνταράσσοντα, τῆς πολυθεΐας πικρά ὕδατα.

Λόγω θεῷ ἐνέωσας, τὰς κεχερσωμένας καρδίας πάνσοφε, κατασπείρας τὴν ευσέβειαν, καὶ τῆς ἀληθείας τὴν ἐπίγνωσιν.

Θεοτοκίον

Παρθενίας κειμήλιον, καὶ τῆς ἀχωρήτου φύσεως σκὴνωμα, τὴν ψυχὴν μου φωταγώγησον, τὴν ἐσκοτισμένην πολλοῖς πάθεσιν.

Ὡδὴ ε'

Ἵνα τί με ἀπώσω

Ὡς πολύφορον κλήμα, ἡ ἀληθινὴ σε ἐξέτεινεν ἄμπελος, γεωροῦντα βότρυν, τὸν προχέοντα οἶνον σωτήριον, ὃν πίνοντες Μάκαρ, οἱ συσχεθέντες ἀγνωσία, τῆς ἀπάτης τὴν μέθην ἀτέρριψαν.

Μαθητῶν δωδεκάδος, ὡφθης συμπληρῶν τὸν χορὸν τὸν μακάριον, ἐξ οὗ ὁ προδότης, εαυτὸν ἀπορρίψας ἐκέρδησε, τὴν Πικρὰν ἀγχόνην, κατὰ Χριστοῦ ἐπάρας πτέρναν, μυστολέκτα Ματθία Απόστολε.

Ἄλας θεῖον ἐβλήθης, Μάκαρ εἰς τὸν κόσμον Ματθία Απόστολε, σηπεδόνα πλάνης, ἐκκαθαίρων νοστήμοις διδάγμασιν, ἐκδιώκων νόσους, καὶ ἀπελαύνων μαλακίας, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων πανεύφη με.

Θεοτοκίον

Τοὺς ἀμόρφους χιτώνας, καὶ τὴν παλαιὰν ἐξεδύσατο νέκρωσιν, ὁ Αἰὶν Παρθένε, τῷ ἀχράντῳ σου τόκῳ Θεόνυμφε, καὶ στολὴν ἀγίαν, ἀληθινὴν μετημφιέσθῃ, μηδαμῶς ρυττουμένην παθήμασιν.

Ὡδὴ ς'

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Θεὸς ἐγένου θετός, ἐνώσει θεῖα θεούμενος, καὶ πρωτουργῶς ἐκ Θεοῦ,

ακτίνας δεξάμενος, πιστούς κατεφώτισας, καί τήν γήν αχλύος, τών ειδώλων εξεκάθηρας.

Ιδού σοι υποχωρεί, τώ Μαθητή πάσα πρόρρησις, τών ιερών Προφητών, αυτόπτης εγένου γάρ, ού πάλαι προήγγειλαν, υπουργός Μαθθία, μιμητής τε καί Απόστολος.

Θεοτοκίον

Αγίασμα νοητόν, καί άψαυστον ιλαστήριον, λυχνίαν χρυσοειδή, καί τράπεζαν έμψυχον, τό άρτον βαστάσασαν, τής ζωής Παρθένε, οι πιστοί σε ονομάζομεν.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Συναξάριον

Τή Θ' τού αυτού μηνός, μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Μαθθία.

Στίχοι

- Εξήλθεν αρθείς, Ιούδος επί βρόχου,
- Εισήλθεν αρθείς, Μαθθίας επί ξύλου.
- Έρθη αμφ' ενάτη ξύλω ηΐθεος Μαθθίας.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων δέκα μαρτύρων, τών διά τήν Αγίαν Εικόνα τού Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού τού Θεού, τήν εν τή Χαλκή πύλη, αθλησάντων, Ιουλιανού, Μαρκιανού, Ιωάννου, Ιακώβου, Αλεξίου, Δημητρίου, Φωτίου, Πέτρου, Λεοντίου, καί Μαρίας τής Πατρικίας.

Στίχοι

- Εχθρόν Θεού κτείναντες άνδρες εννέα,
- Φίλοι γίνονται τώ Θεώ διά ξίφους.
- Εμού τραχήλου Σώτερ αίμα προσδέχου,
- Μαρία φησίν, ως τό μύρον Μαρίας.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής Αθλήσεως τού Αγίου μάρτυρος Αντωνίου.

Ο όσιος ημών Ψόης ευχόμενος τελειούται.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής ευρέσεως τής αχειροποιήτου καί σεβασμίας Εικόνας τών Καμουλιανών, ήπερ εύρεσις συνεγράφη παρά τού εν Αγίοις Γρηγορίου Επισκόπου Νύσσης.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Παίδες Εβραίων εν καμίνω

Χύσιν εξήρανας απάτης, τή πλημμύρα σου τών λόγων τής σοφίας, καί

χειμάρρους τρυφής, επότισας τούς πίστει, αναβοώντας ένδοξε, ο Θεός ευλογητός εί.

Ρώμη Θεού παντοδυνάμω, εξησθένησαν εχθρού μηχανουργίαι, πρό προσώπου τής σής, Απόστολε πορείας, καί διεθρύβη όρη τε, καί βουνοί τής αθεΐας.

Θεοτοκίον

Ίδε ήν έφησε Παρθένον, εν τώ Πνεύματι ο μέγας Ησαΐας, εν γαστρί τό Θεόν, συνέλαβε καί τίκτει, ώ μελωδούμεν, Κύριε, ο Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Στόμα Θεού γενόμενος, εκ τού φάρυγγος ήρπασας, τού ανθρωποκτόνου, ούς δεινώς κατέπιε, καί βρώμα ειργάσατο, τής εαυτού κακίας σοφέ, καί διά λουτρού, αναγεννήσεως τούτους, προσήγαγες Κυρίω, μελωδώντας απαύστως, Λαός υπερυπούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τούς τής απάτης άξονας, τής κακίας τά άρματα, άρμα γεγονώς, Θεού τού Λόγου ένδοξε, εις τέλος ελέπτυνας, ειδωλικούς, προρρίζους τε, στήλας καί ναούς θεία δυνάμει καθείλες, ναούς δέ τούς βοώντας, τής Τριάδος ειργάσω, Λαός υπερυπούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ολογικός επέφανεν, ουρανός διηγούμενος, τού μονογενοús, Θεού δόξαν τήν άρρητον, Ματθίας ο πάνσοφος, η αστραπή τού Πνεύματος ο σαγηνευτής, τών πλανωμένων ο λύχνος, τής θείας φωταυγίας, τών αρρήτων ο μύστης, αυτόν εν ευφροσύνη, υμνήσωμεν συμφώνως.

Θεοτοκίον

Υπερφυώς συνέλαβες, υπέρ λόγον εκύησας, τόν Δημιουργόν, τής ανθρωπίνης φύσεως, γενόμενον άνθρωπον, τόν τού Πατρός αχώριστον Δέσποινα αγνή, ώ μελωδεί πάσα κτίσις, οι παΐδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεΐτε, λαός υπερυπούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τώ Δημιουργώ, καί Λυτρωτή ανεβόα, οι παΐδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνεΐτε, λαός υπερυπούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Εφριξε πάσα ακοή

Φίλον σε έφη ο Σωτήρ, τοίς αυτού καθυπουργούντα προστάγμασι, Μάκαρ Απόστολε, καί κληρονόμον τής βασιλείας αυτού, εν τή μελλούση φοβερά, ημέρα συγκάθεδρον, Ματθία πάνσοφε, δωδεκάδος Μαθητών τό συμπλήρωμα.

Ιστίω Μάκαρ τού Σταυρού, διελθων τήν αγριαίνουσιν θάλασσαν, τού βίου

έφθασας, πρὸς τοὺς λιμένας τῆς αναπαύσεως, καί ακροάτω εφετῶν, χαίρων
νῦν παρίστασαι, σὺν Αποστόλων χορῶ, δυσωπῶν ὑπὲρ ἡμῶν τὸν
φιλόανθρωπον.

Λυχνία ὄντως χρυσαυγής, θρυαλλίδι τῇ τοῦ Πνεύματος λάμπουσα, ὥφθη ἡ
γλῶσσά σου, καταπιμπρώσα ἐκφυλα δόγματα, κατασβεννύουσα σοφέ, τό
πύρ τό αλλότριον, φῶς ἀπαστράπτουσα, τοῖς ἐν σκότει ἀγνωσίας
καθεύδουσιν.

Θεοτοκίον

Ἐπαυσας μόνη γυναικῶν, τὴν ἀράν τῶν πρωτοπλάστων Θεόνυμφε, τὸν
ἀπερίγραπτον, σαρκί τεκούσα περιγραφόμενον, ἐκαινοτόμησας θεσμούς
φύσεως ἀμόλυντε, τὰ διεστώτα πρὶν, παραδόξω μεσιτεία σου ἤνωσας.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος,
ἐκὼν κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρός, γενόμενος
ἄνθρωπος, διό τὴν ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ιούδας ὁ παράνομος, αὐθαιρέτω τῇ γνώμῃ, ἀπορραγεῖς ἐκπέπτωκε,
δωδεκάδος τῆς θείας, τῶν ἱερῶν Αποστόλων, ἐκλογή δέ τῇ θείᾳ, Μαθθίας ὁ
πανεύφημος, προκριθεὶς ἀντεισήχθη, ὡς Μαθητῆς, ὡς Χριστοῦ Απόστολος,
καί ὡς πᾶσαν, τὴν γῆν λαμπρύνας δόγμασι, τῆς Ἀγίας Τριάδος.

Καί τῆς Εορτῆς

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, Μαθητῶν τοὺς προκρίτους, λαβῶν
μετεμορφώθης νῦν, ἐν Θαβώρ τῷ ἁγίῳ ἐν ᾧ Μωσῆς καὶ Ἡλίας,
παρειστήκεισαν τρόμῳ, δουλοπρεπῶς σοι Δέσποτα, συλλαλοῦντες, μεθ' ὧν
σε, Χριστέ Σωτήρ, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι προσκυνούμεν, τὸν ἐκ Παρθένου
λάμπαντα, εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Εν ορειῷ Θαβώρ, ἡ τῆς Τριάδος δόξα, ἀναφανδὸν ἐγνώσθη, σοῦ
μεταμορφουμένου, Σωτήρ μου υπεράγαθε.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοί, καί σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Νεφέλη φωτεινὴ, φαιδρῶς ἐφαπλωθείσα, ἐν τῇ Μεταμορφώσει, κατέπληττε
τοὺς θείους, τῶν Μαθητῶν ἀκραίμονας.

Στίχ. Θαβώρ καὶ Ἑρμων ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Ἡλίας σὺν Μωσεῖ, παρέστησάν σοι Λόγε, ἐν τῇ Μεταμορφώσει, Πατὴρ δέ

εμαρτύρει, εξ ουρανού φθεγγόμενος.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Είδον εν τώ Θαβώρ, Μωσής τε καί Ηλίας, τόν εκ Παρθένου Κόρης, Θεόν σεσαρκωμένον, βροτών εις απολύτρωσιν.

Καί η λοιπή ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος καί Αρχιδιακόνου Λαυρεντίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσομοια.

Τῆς Εορτῆς γ'

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Δεύτε νύν τήν κρείττονα, αλλοιωθέντες αλλοίωσιν, ουρανόφρονες σήμερον, Χριστώ συμμορφουμενοι, ευσεβώς καί γήθεν, εφ' υψηλοτάτην, τών αρετών περιωπήν, ανενεχθέντες αγαλλιώμεθα, δι' οίκτον γάρ τόν άμορφον, μεταμορφούμεν ός άνθρωπον, εν Θαβώρ κατελάμπρυνεν, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Ω φιλοθεάμονες, τών υπέρ νούν καί φιλήκοοι, μυστικώς εποπτεύσωμεν, Χριστόν εξαστράψαντα, θεϊκαίς ακτίσι, καί ενηχηθώμεν, τήν τού Γεννήτορος φωνήν, ηγαπημένον ανακηρύττουσαν, Υιόν τόν καταυγάσαντα, τήν ανθρωπίνην ασθένειαν, εν Θαβώρ καί πηγάσαντα, φωτισμόν ταίς ψυχαίς ημών.

Άπαν νύν εγκόσμιον, καί υπερκόσμιον σύστημα, συγκινείσθω πρός αίνεσιν, Χριστού τού Θεού ήμων, τού νεκρών καί ζώντων, κεκυριευκότος, θεοπρεπώς γάρ εαυτώ, μεταμορφούμενος συμπαρίστησι, τού νόμου καί τῆς χάριτος, τούς πρωτοστάτας καί κήρυκας, εν Θαβώρ ως ηυδόκησεν, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Καί τού Αγίου γ'

Όμοια

Ανθρακά σοι έδωκε, Μάρτυς πυρός εις βοήθειαν, ο Δεσπότης καί Κύριος, υφ' ού πυρακτούμενος, τό γεώδες σκήνος, θάπτον εξεδύσω, καί τήν αθάνατον ζωήν, καί βασιλείαν εκκληρονόμησας, διό σου τήν χαρμόσυνον, χαρμονικώς εορτάζομεν, εορτήν παμμακάριστε στεφηφόρε Λαυρέντιε.

Ανθρακας εμάρανας, πλάνας ειδώλων μακάριε, επ' ανθράκων οππώμενος, υφ' ών λεπτυνόμενος, τό παχύ σαρκίον, ως βαρύ φορτίον, απετινάξω καί τόν χούν, τής τών προγόνων ημών νεκρώσεως, εντεύθεν ακατάσβεστος, άνθραξ ημίν εχρημάτισας, καταυγάζων φαιδρότητι, τούς τιμώντας τήν μνήμην σου.

Ανθρακι ανήφθησαν, από Θεού οία φαίνοντες, οι αήττητοι Μάρτυρες, τή αίγλη τού Πνεύματος, τήν αχλύν τής πλάνης, καί τής αθεΐας, καταδιώκοντες θερμώς, καί ευσεβείας πυρσόν ανάπτοντες, εν οίς καί ο Λαυρέντιος, ο αληθής καί σεβάσμιος, τού Σωτήρος διάκονος, διαπρέπει τοίς θαύμασιν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Πρό τού Σταυρού σου Κύριε, όρος ουρανόν εμιμείτο, νεφέλη ως σκηνή εφηπλούτο, Σού μεταμορφουμένου, υπό Πατρός δέ μαρτυρουμένου, παρήν ο Πέτρος σύν Ιακώβω καί Ιωάννη, ως μέλλοντες συνείναι σοι, καί εν τώ καιρώ τής παραδόσεώς σου, ίνα θεωρήσαντες τά θαυμάσιά σου, μή δειλιάσωσι τά παθήματά σου, ά προσκυνήσαι ημάς, εν ειρήνη καταξίωσον, διά τό μέγα σου έλεος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Έδειξεν αμυδρώς, ο Κύριος τήν δόξαν, τήν θεϊκήν εν όρει, τώ θαβωρίω άρτι, τοίς μύσταις οίς ηθέλησεν.

Στίχ. Σοί εισιν οι ουρανοί, καί σή εστιν η γή.

Δεύτε τοίς Μαθηταίς, συνδράμωμεν οι πάντες, τών αρετών εις ύψος, ως άν αξιωθώμεν, σύν τούτοις καί τής χάριτος.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμών εν τώ ονόματί σου αγαλλιάσονται.

Πάντες οι γηγενείς, καθάρωμεν καρδίας, ως άν ευθέτως έλθη, καί πρός ημάς η δόξα, τής τρισηλίου χάριτος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Πρό τού Σταυρού σου Κύριε, παραλαβων τούς Μαθητάς εις όρος υψηλόν, μετεμορφώθης έμπροσθεν αυτών, ακτίσι δυνάμεως καταυγάζων αυτούς, ένθεν φιλανθρωπία, εκείθεν εξουσία, δείξαι βουλόμενος τής Αναστάσεως τήν λαμπρότητα, ής καί ημάς, ο Θεός εν ειρήνη καταξίωσον, ως ελεήμων καί φιλάνθρωπος.

Απολυτίκιον τής Εορτής

Ήχος βαρύς

Μετεμορθώθης εν τώ όρει Χριστέ ο Θεός, δείξας τοίς Μαθηταίς σου τήν δόξαν σου, καθώς ήδυναντο, Λάμπσον καί ημίν τοίς αμαρτωλοίς, τό φώς σου τό

αἶδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Μετεμορφώθης Ἰησοῦ, ἐπὶ τό ὄρος τό Θαβώρ, καί νεφέλη φωτεινή, εφηπλωμένη ὡς σκηνή, τοὺς Ἀποστόλους τῇ δόξῃ σου κατεκάλυπεν, ὅθεν καί εἰς γῆν ἐναπέβλεπον, μή φέροντες ὁρᾶν τήν λαμπρότητα, τῆς ἀπροσίτου δόξης τοῦ προσώπου σου, ἀναρχε Λόγε Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τότε τούτοις, τό φῶς σου λάμπας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Ἐν τῷ ὅρει τῷ Θαβώρ, μεταμορφούμενος Σωτήρ, τοῖς προκρίτοις Μαθηταῖς, δείξας τήν δόξαν σου Χριστέ, τό ἀναλλοίωτον ἡστραψας τῆς θεότητος, νεφέλη δέ φωτός συνεκάλεσας, Ἥλιον καί Μωσῆν συλλαλούντάς σοι, διό καί Πέτρος ἔλεγεν, Οἰκτίρμον, καλόν ἐστίν ὧδε εἶναι σὺν σοί, ὁ τότε τούτοις, τό φῶς σου λάμπας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Εἶτα εἰς Κανων τῆς Εορτῆς, καί τοῦ Ἀγίου οὔτος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Λαυρέντιον κράτιστον ὑμνῶ προφρόνως.

Ὡδή α' Ἦχος δ' Τριστάτας κραταιούς

Λειμώνι τῆς τρυφῆς, ὡς Χριστοῦ στρατιώτης, ἐπαξίως ἐντρυφῶν, καί ταῖς ἀγγελικαῖς, συγχορεύων Δυνάμεσιν, ἔλλαμψίν μοι φωτοφόρον, δωρηθῆναι δυσώπησον, ἀνυμνοῦντί σε Μάκαρ Λαυρέντιε.

Ἀγώνας υποδύς, τοῦ σεπτοῦ μαρτυρίου, νικηφόρος ἀθλητής, στερρότητι ψυχῆς, ἀνεδείχθης Λαυρέντιε, στέφανον δικαιοσύνης, εὐπρεπῶς ἐνδυσάμενος, καί διάδημα ἐπινίκιον.

Υἱός ὡς πεφυκώς, καί φωτός καί ἡμέρας, παραδόξως ἐκ δυσμῶν, ὡς ἥλιος ἡμῖν, αἰσθητός ἀνατέταλκας, αἴγλη τῇ φαεινοτάτῃ, καταυγάζων τὰ πέρατα,

παναοίδιμε Μάρτυς Λαυρέντιε.

Θεοτοκίον

Ρυσθέντες τώ σεπτῷ, τοκετῷ σου Παρθένε, τῶν τοῦ Ἄδου καί φθοράς δεσμῶν, καί κοσμικῆς κατακρίσεως ἀχραντε, Χαίρε κεχαριτωμένη, ευχαρίστως βοῶμέν σοι, ἡ σωτήριος πύλη τῆς χάριτος.

Ὡδή γ'

Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε

Ἐχων τοῦ Σταυροῦ τό τρόπαιον, πρὸς τοὺς ἀντιπάλους, ρωμαλέως ἐχώρησας, καί νικήσας στεφανηφόρος, ἀνεδείχθης ἀξιάγαστε.

Νόμῳ τοῦ Χριστοῦ φραζάμενος, τῇ νομοθεσίᾳ τῶν δυσσεβῶν ὡς ἀήττητος, ἀντετάξω γενναιοτάτῃ, καρτερίᾳ παμμακάριστε.

Τόνω θεϊκῷ νευρούμενος, τῆς πολυθεΐας, τὴν ἀσθένειαν ἔλυσας, τοῦ Χριστοῦ δέ τὴν πρό αἰώνων, διετράνωσας θεότητα.

Θεοτοκίον

Ἴσος τῷ Πατρὶ καί Πνεύματι, φύσει καί οὐσία, καί θεότητι γέγονε, τοῖς ἀνθρώποις ἴσος ὁ Λόγος, σαρκωθεὶς ἐκ σοῦ Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός

«Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καί οἱ ἀσθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδίᾳ μου».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν

Τόν ουράνιον πλούτον συναγαγὼν, καί τοῖς πένησι τούτον προσαγαγὼν, ἐσκόρπισας ἔδωκας, δεομένοις τὸν ἄρτον σου, καί δι' αὐτοῦ κτησάμενος, ζωὴν τὴν ἀκήρατον, ἐν τῷ Χριστοῦ μαρτυρίῳ, διέπρεψας ἐνδοξε, ὅθεν ἀριστεύσας, καί νομίμως ἀθλήσας, τὸν στέφανον εἴληφας, ἐκ Θεοῦ τῶν καμάτων σου, Ἀθλοφόρε Λαυρέντιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νύν... Τῆς Εορτῆς

Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Εορτὴ υπέρλαμπρος, ἡ τοῦ Δεσπότη, ἦλθε, δεῦτε ἅπαντες, ἐπὶ τῷ ὀρει νοερῶς, προκαθαρθέντες ἀνέλθωμεν, τῷ θαβωρίῳ ἐποψόμενοι.

Ὡδή δ'

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Ὁ διάκονος τοῦ Λόγου, καί τῷ λόγῳ κοσμούμενος, τῷ τοῦ Λόγου πόθῳ, γνῶμη τῆς ψυχῆς σφαγιάζεται, καί σὺν τῷ Λόγῳ δικαίως βασιλεύει νύν, ευφροσύνης, καί δόξης αὐτοῦ ἐμφορούμενος.

Νυσταγμόν τῆς ἀσεβείας, εὐσεβῶς οὐκ ἐνύσταξας, ἐγρηγόρσει θείᾳ τῆς μαρτυρικῆς σου ἐνστάσεως, ἀπὸ βλεφάρων τὸν ὕπνον τὸν εἰς θάνατον,

απωσάμενος, Μάρτυς Χριστού ιερώτατε.

Κατά τής τών πλανωμένων, δυσσεβούς υπολήψεως, αληθείας όπλοις, καί θεοσεβείας φραζάμενος, ταύτης εις τέλος καθείλες τό μνημόσυνον, διά πίστεως, καί γνωμικής διαθέσεως.

Θεοτοκίον

Ρύπον πάντα τής προτέρας, αποθέμενοι βρώσεως, τής ζωής τόν άρτον, εκ τού ουρανού σιτιζόμεθα, τόν εκ τής γής τής Παρθένου ανατείλαντα, ήν ως πρόξενον, τών αγαθών μεγαλύνομεν.

Ωδή ε'

Ασεβείς ουκ όπονται

Ακλινεί τώ βλέμματι, ταίς θείαις καλλοναίς, ενορών πάντων τών τερπνών, τών εν γή Λαυρέντιε καταπεφρόνηκας, καί δεινών τού σώματος, αλγηδόνων αξιάγαστε.

Τόν Χριστόν διάκονον, γενόμενον ημίν, δωρεών τών εκ τού Πατρός, επιγνούς διάκονος τούτου γεγένησαι, πρός αυτόν δι' αίματος, εκδημήσας Παμμακάριστε.

Ιερόν ανάθημα, καί κόσμος ευπρεπής, τώ Χριστώ μάκαρ προσαχθείς, τήν σκηνήν εφάιδруνας τήν επουράνιον, ένθα νύν γενόμενος, απολαύεις τής ελλάμψεως.

Θεοτοκίον

Συμφυής καί σύμμορφος, υπάρχων τώ Πατρί, ο Υιός ο μονογενής, τοίς ανθρώποις γέγονε θέλων Ομόφυλος, σαρκωθείς ο Ύψιστος, εκ γαστρός σου Μητροπαράθενε.

Ωδή ς'

Έλθον εις τά βάθη

Τό άύλον πύρ σε κατοπτήσαν, τώ Βασιλεί τών όλων, κατεσκεύασεν ήδιστον βρώμα, τώ τήν ημών, σωτηρίαν στέργοντι, καί πεινώνντι Παναοίδιμε.

Όλω τώ φωτί προσομιλήσας, τής αρχικής Τριάδος, ως Διάκονος ταύτης υπάρχων, φωτοειδής, Αθλοφόρε γέγονας, καταυγάζων τούς υμνούντάς σε.

Νευρούμενος θεία δυναστεία, ταίς τού πυρός εσχάραις, επικείμενος έφερεις Μάρτυς, πόθω Χριστού, τήν ψυχήν πυρούμενος, καί τή δρόσω τή τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Υπήρξας Θεού Παρθενομήτορ, χωρητικόν δοχείον, θρόνος έμψυχος, άγιον όρος, καί κιβωτός, καί σκηνή θεότευκτος, καί λυχνία χρυσαυγίζουσα.

Ο Ειρμός

«Έλθον εις τά βάθη τής θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλών αμαρτημάτων, αλλ' ως Θεός, εκ φθοράς ανάγαγε, τήν ζωήν μου πολυέλεε».

Κοντάκιον Ἦχος β'
Τά ἄνω ζητῶν

Πυρί θεϊκῷ, φλεχθεῖς τήν καρδίαν σου, τό πύρ τῶν παθῶν, εἰς τέλος ἀπετέφρωσας, ἀθλητῶν ἐδραῖωμα, θεοφόρε Μάρτυς Λαυρέντιε, καί ἀθλῶν ἐβόας πιστῶς, Οὐδεῖς με χωρίσει τῆς ἀγάπης Χριστοῦ.

Ο Οἶκος

Τόν διαλάμπαντα ὡς φωστήρα ἀπλανή ἐν τῷ κόσμῳ, συνελθόντες πιστοί, ἐν ὠδαῖς ἀσμάτων τιμήσωμεν, Λαυρέντιον τόν ἀθλοφόρον, καί μύστην τῶν ἀπορρήτων, ὅπως ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, ρυσθῶμεν πταισμάτων δεινῶν, τοῦ νοῦ δέ πάσαν κηλίδα καθαρθέντες, κατίδωμεν Χριστόν, τόν τούτον υπερδοξάσαντα, κραταιῶς ἐναθλούντα καί λέγοντα, Οὐδεῖς με χωρίσει τῆς ἀγάπης Χριστοῦ.

Συναξάριον

Τῇ Ι' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἀγίων μαρτύρων Λαυρεντίου Ἀρχιδιακόνου, Ξύστου Πάπα Ρώμης καί Ἰππολύτου.

Στίχοι

- Τόν Λαυρέντιον λαύρακα Χριστοῦ λέγω,
- Ἐπ' ἐσχάρας ἀνθραξιν ἐξωπτημένον.
- Τέλους ἀθλητῶν καί κλέους τυχεῖν θέλων,
- Ἦθλησας ἄθλον, Ξύστε, τόν διά ξίφους.
- Τόν Ἰππόλυτον ἱπποδῆσμιον βλέπω,
- Ἐναντίαν πάσχοντα τῇ κλήσει πάθος.
- Ὡπτησαν δεκάτη Λαυρέντιον ἤϊτε ἰχθύν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἦρων ὁ φιλόσοφος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Ο διασώσας ἐν πυρί

Μυσταγωγῆσαι προκριθεῖς, καί διακονήσαι τῷ λόγῳ σκεύος ἐδείχθης ἱερόν, οὐρανίου ναοῦ καί ἀνάθημα, μελωδῶν τῷ ποιήσαντι, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἰ.

Νόμῳ ζωῆς τῆς ἐν Χριστῷ, περιτειχιζόμενος Μάρτυς, τοῖς τοῦ θανάτου καί φθοράς, νομοθέταις τόν νοῦν οὐχ υπέκλινας, ἀναμέλπων Λαυρέντιε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἰ.

Ὡς τις ἀνάληγτος σαφῶς, σῶμα περικείμενος Μάρτυς, γενναιοτάτῳ λογισμῷ, τοῦ παμφάγου πυρός κατετόλμησας, ἀνακράζων πανόλβιε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Πύλη εδείχθη νοητή, τῆς ανατολῆς τῆς ἐξ ὕψους, ἐπιφανείσης ἐπὶ τῆς γῆς, τοῖς ἀνθρώποις ἐκ σοῦ Θεοῦ ἐκφύε, ὑπὲρ λόγον καὶ ἐννοίαν, τοῦ Θεοῦ τοῦ τῶν Πατέρων εὐλογημένου.

Ὡδή η'

Λυτρωτὰ τοῦ παντός

Ῥωμαλέω φρονήματι γέγονας, τῆς ἀστέκτου φλογὸς εὐτονώτερος, καὶ ὡς ἐν ἄλλῳ σώματι, πυρακτούμενος Μάκαρ, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ἐβόας τὸν Κύριον.

Ὁ τοὺς Παῖδας τοὺς τρεῖς ἐκμιμούμενος, καὶ πυρὸς κατασβέσας τοὺς ἀνθρακας, δρόσω τῆς θείας χάριτος, ἀνακράζει καὶ μέλπει, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Φωτισμὸς ὁ Χριστὸς σοι γενόμενος, τὴν αὐτοῦ σε ἰσχὺν περιέζωσε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνήγαγεν εὐσεβῶς μελωδούντα, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ρίζης τοῦ Ἰησοῦ ράβδος πέφυκας, καὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν μου καὶ Κύριον, ὑπερφυῶς ἐξήνησας, τῆς θεότητος ἀνθος, πάντα τὰ ἔργα, διὰ τοῦτο ὑμνούμεν σε Δέσποτα.

Ὁ Εἰρμός

«Λυτρωτὰ τοῦ παντός παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον».

Ὡδή θ'

Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Ὀλόκληρον θύμα καὶ δεκτὸν θυμίαμα, τῷ Δεσπότη προσενήνεξαι, ὥσπερ χρυσίον ἐν καμίνῳ, πυρὶ δοκιμασθεὶς τῆς ἀθλήσεως, καὶ κόσμος τῆς Ἐκκλησίας γενόμενος, τῶν πρωτοτόκων ἀξιάγαστε.

Νεύσει ἀκλινεῖ πρὸς τὸν Θεὸν θεούμενος, καὶ ἐνώσει τῇ ἀμείνονι, λόγῳ καὶ θεῖα θεωρία, φωτὶ τῷ ακροτάτῳ Λαυρέντιε, κραθῆναί σοι τηλαυγῶς ἐξεγένετο, ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ὡς ἥλιος Μάκαρ ἐκ δυσμῶν ἀνέτειλας, θαύμα μέγα καὶ παράδοξον, πάσαν φωτίζων Ἐκκλησίαν, ταῖς σαῖς μαρμαρυγαῖς ἀξιάγαστε, καὶ θάλπων πάντας τῇ ζήσει τῆς πίστεως, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Σύμβολα Πανάμωμε τῆς σῆς γεννήσεως, οἱ Προφῆται προεκήρυξαν, πόρρωθεν ταῦτα μνηθέντες, ἐκ θείας ἐπιπνοίας τοῦ Πνεύματος, καὶ κόσμῳ διαπρυσίως ἐκηρυξαν, ὧν τὰς ἐκβάσεις νῦν θαυμάζομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσωκίσατο, σύ δέ

Παρθένε Θεοτόκε, τώ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμῳ τήν εὐλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον
Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Αγγελικαῖς δυνάμεσι, καί Μαρτύρων χορείαις, Μεγαλομάρτυς ἐνδοξε, συγχορεύων τώ θρόνῳ, τῆς υπερφώτου Τριάδος, καί λαμπραῖς ταῖς ἐκείθεν, αὐγαῖς περιχεόμενος, αἶτει φῶς καί εἰρήνην, τοῖς εὐσεβῶς, ἐκτελούσι μνήμην σου τήν φωσφόρον, καί σέ φαιδρῶς δοξάζουσιν, ὦ Λαυρέντιε Μάκαρ.

Καί τῆς εορτῆς

Πρό τού Σταυροῦ σου Κύριε, Μαθητῶντούς προκρίτους, λαβῶν μετεμορφώθης νύν, ἐν Θαβώρ τῷ ἁγίῳ, ἐν ὧ Μωσῆς καί Ἡλίας, παρειστήκεισαν τρόμῳ, δουλοπρεπῶς σοι Δέσποτα, συλλαλοῦντες, μεθῶν σε, Χριστέ Σωτήρ, σύν Πατρί καί Πνεύματι προσκυνούμεν τόν ἐκ Παρθένου λάμψαντα, εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Εφραθά

Φωνή σοι πατρική, ουρανόθεν ἠκούσθη, Οὗτός ἐστι βοῶσα, Υἱός ο ἀγαπητός μου, αὐτοῦ πάντες ἀκούετε.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί, καί σή ἐστιν ἡ γῆ.

Ανέλθωμεν πιστοί, νοητῶς ἐν τῷ ὅρει, τῆς θεωρίας ὅπως τήν δόξαν τοῦ Σωτήρος, Θεοῦ ἡμῶν κατίδωμεν.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιᾶσονται.

Γράφων ὁ Ψαλμωδός, Θαβώρ Χριστέ Σωτήρ μου, καί Ερμών ἀνεβόα, ἐν τῷ ὀνόματί σου, σαφῶς ἀγαλλιᾶσονται.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Παντάναξ Βασιλεῦ, εἰρήνευσον τόν κόσμον, πρεσβείαις τῆς ἀχράντου, Παρθένου παντανάσσης, καί πάντων τῶν Ἀγίων σου.

Καί ἡ λοιπή τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Εὐπλου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά

Προσόμοια τῆς εορτῆς γ' καί τοῦ Ἀγίου γ'.

Τῆς εορτῆς

Ἦχος πλ. β'

Τριήμερος ἀνέστης

Μορφοῦμενος δι' οἶκτον Χριστέ, Ἀδάμ τόν πρῶτον ἄνθρωπον, ἐκ Παρθένου, ὠφθης δεύτερος Ἀδάμ, ἐν ὅρει δέ Σωτήρ μου, Θαβώρ μετεμορφώθης, παραγυμνῶν σου τήν θεότητα.

Εξέστησαν ορώντες τήν σήν, τῆς χάριτος οἱ πρόκριτοι, καί τοῦ νόμου, Μεταμόρφωσιν Χριστέ, ἐν ὅρει τῷ ἁγίῳ, μεθ' ὧν σε προσκυνούμεν, σὺν τῷ Πατρί σου καί τῷ Πνεύματι.

Λαμπρύνεται ἡ κτίσις φαιδρώς, τῇ σῇ Μεταμορφώσει Χριστέ, ἦν τοῖς θείοις, Ἀποστόλοις ἐν Θαβώρ, Μωσεῖτε καί Ἡλία, υπέδειξας Θεός ὢν, ἀρρήτως λάμπας υπέρ ἡλίον.

Τοῦ Ἀγίου

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Εὐπλε παναοίδιμε ἐχθροῦ, δυσμενοῦς κατέβαλες, τάς μηχανάς ἀνδρειότατε, στερρά ἀθλήσει σου, προσπαλαίσας τούτον, καί Χριστῷ τῷ Κτίστη σου, θυσία καθαρὰ καί εὐπρόσδεκτος, καθιερώθης νύν, τῷ τῶν ὅλων βασιλεύοντι, δι' αἰῶνος συναγαλλιώμενος.

Εὐπλε παναοίδιμε Σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ φραζάμενος, τά τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, πρὸς τόν ἀντίπαλον, ἐκουσία γνώμη, καρτερῶς ἐχώρησας, καί τούτον προφανῶς τροπώσάμενος, συμβασιλεύεις νύν, τῷ τῶν ὅλων βασιλεύοντι, δι' αἰῶνος συναγαλλιώμενος.

Εὐπλε παναοίδιμε Χριστόν, ἀρωγόν κτησάμενος, τῶν υλικῶν κατεφρόνησας, καί σῶμα δι' αὐτόν, τῷ διώκτη Μάρτυς, παραδούς εἰς μάστιγας, ἀντέστης ἐναθλῶν μέχρις αἵματος, διό στεφάνω σε, τῷ τῆς νίκης κατεκόσμησεν, ὁ Δεσπότης καί Σωτήρ καί Κύριος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Ὅρος τό ποτέ ζοφώδες καί καπνώδες, νύν τίμιον καί ἁγίον ἐστίν, ἐν ᾧ οἱ πόδες σου ἐστήσαν Κύριε, πρὸ αἰώνων γάρ κεκαλυμμένον μυστήριον, ἐπ' ἐσχάτων ἐφάνέρωσεν ἡ φρικτὴ σου Μεταμόρφωσις, Πέτρῳ Ἰωάννῃ καί Ἰακώβῳ, οἵτινες τήν ἀκτίνα τοῦ προσώπου σου μή φέροντες, καί τήν λαμπρότητα τῶν χιτῶνων σου, ἐπὶ πρόσωπον εἰς γῆν κατεβαρύνοντο, οἱ καί τῇ ἐκστάσει συνεχόμενοι, ἐθαύμαζον βλέποντες, Μωϋσὴν καί Ἡλίαν, συλλαλούντάς σοι τά μέλλοντα συμβαίνειν σοι, Καί φωνή ἐκ τοῦ Πατρός ἐμαρτύρει λέγουσα, Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα,

αυτού ακούετε, όστις καί δωρείται τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ.

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Φύσιν τήν εξ' Αδάμ, Χριστέ αμεΐψαι θέλων, εν όρει νύν απαίρεις, Θαβώρ παραγυμνώσων, τοίς Μύσταις τήν θεότητα.

Στίχ. Σοί εισιν οι ουρανοί, καί σή εστιν η γή.

Σέλας τό τριλαμπές, αστράψαν απορρήτως, τής θεϊκής σου δόξης, Θαβώρ εν όρει Σώτερ, τήν σύμπασαν εφαιδρυνεν.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμών εν τώ ονόματί σου αγαλλιάζονται.

Αίφνης οι Μαθηταί, τό έξαλλον ιδόντες, τό τής στολής καί πάσης, διαρτίας σου Λόγε, πρηνείς εις γήν κατέπιπτον.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Εις όρος υψηλόν μεταμορφωθείς ο Σωτήρ, τούς κορυφαίους έχων τών Μαθητών, ενδόξως εξέλαμψας δηλών ότι οι εν ύψει τών αρετών διαπρέψαντες, καί τής ενθέου δόξης αξιωθήσονται, Συλλαλούντες δέ τώ Χριστώ, Μωϋσής καί Ηλίας εδείκνυον ότι ζώντων καί νεκρών κυριεύει, καί ο πάλαι διά νόμου, καί, Προφητών λαλήσας υπήρχε Θεός, ώ καί φωνή τού Πατρός, εκ νεφέλης φωτεινής εμαρτύρει λέγουσα, Αυτού ακούετε, τού διά Σταυρού τόν, Άδην σκυλεύσοντος, καί νεκροίς δωρουμένου ζωήν τήν αιώνιον.

Απολυτίκιον τής Εορτής

Ήχος βαρύς

Μετεμορθώθης εν τώ όρει Χριστέ ο Θεός, δείξας τοίς Μαθηταίς σου τήν δόξαν σου, καθώς ήδυναντο, Λάμψον καί ημίν τοίς αμαρτωλοίς, τό φώς σου τό αϊδιον, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Επρφάνης σήμερον

Εορτή υπέρλαμπρος η τού Δεσπότου, ήλθε, δεύτε άπαντες, επί τώ όρει νοερώς, προκαθαρθέντες ανέλθωμεν, τώ θαβωρίω, Χριστόν εποψόμενοι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτο

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον

Ο ομότιμος Λόγος Πατρί καί Πνεύματι, σαρκωθείς εκ Παρθένου εις σωτηρίαν ημών, ανεστράφη τοίς εν γή καθάπερ γέγραπται, καί ανελθών εν τώ Θαβώρ, σύν προκρίτοις Μαθηταίς, ενδόξως μετεμορφώθη, διό υμνούμεν αυτού την θείαν, καί παναγίαν συγκατάβασιν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Είτα ο πρώτος Κανών τής Εορτής καί τού Αγίου ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Τόν κλεινόν Εύπλον ευσεβώς επαινέσω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Τριστάτας κραταιούς

Τώ όπλω τού Σταυρού, ευπλοήσας εισήλθες, εις λιμένα τής ζωής, εν ώ περιχαρώς, αυγαζόμενος ένδοξε, κόπασόν μου τής καρδιάς, πολυτάραχον κλύδωνα, γαληνώς τού δοξάζειν τήν μνήμην σου.

Ολόφωτος αστήρ, αρετών δαδουχίαις, καταυγάζων τούς πιστούς, ανέτειλας σοφέ, τώ σεπτώ στερεώματι, Εύπλε τώ τής Εκκλησίας, καί τόν ζόφον απήλασας, τών δαιμόνων δυνάμει τού Πνεύματος.

Νευρούμενος σοφέ, θεϊκή δυναστεία, θαρσαλέω λογισμώ, Θεόν τόν εκ Θεού, γεννηθέντα εκήρυξας, σταύρωσιν εθελουσίως, υπομείναντα ένδοξε, καί θανάτω τόν θάνατον λύσαντα.

Κινείσθω πρός τήν σήν, ευφημίαν πάν στόμα, ότι στόματος εχθρού, ενθέοις διδαχαίς, θεοφόρε εξήρπασας, πάντας τούς ευπειθεστάτως, δεξαμένους τούς λόγους σου, αθλοφόρε Χριστού γενναιότατε.

Θεοτοκίον

Λαμπρύνας σου Χριστός, τήν νηδύν την φωσφόρον, τή καθόδω τή φρικτή, ως ήλιος Αγνή, τοις εν κόσμω ανέτειλε, λύων τής πολυθεϊας, τήν αχλύν τήν καχέσπερον, καί φωτίζων τού κόσμου τά πέρατα.

Ωδη γ'
Ότι στείρα έτεκεν

Εαυτόν εξέδωκας, ώσπερ αμνός εκουσίως, σφαγιασθήναι θέλων, υπέρ Χριστού τού διά σέ, εθελοντί πτωχεύσαντος καί σφαγέντος, Εύπλε παμμακάριστε.

Ιερείον άμωμον, ευωδεστάτη θυσία, καί προσφορά τελεία, προσανηνέχθης τώ Θεώ, περιχαρώς μακάριε, αναμέλπων, Άγιος εί Κύριε.

Νόμοις κρατυνόμενος, Ευαγγελίου θεόφρον, μέσον ανδρών ανόμων, επέστης κράζων εμφανώς, Τοίς μή ζητούσι πάρειμι, διελέγξαι τούτων τήν δυσσέβειαν.

Θεοτοκίον

Ο Θεός εν μέσω σου, κατασκηνώσας, ουδόλως τής παρθενίας κλείθρα, τής σής εσάλευσεν Αγνή όν εκτενώς ικέτευε, στηριχθήναι πάντας τους υμνούντάς σε.

Ο Ειρμός

«Ότι στείρα έτεκεν, ή εξ εθνών Εκκλησία, καί η πολλή εν τέκνοις, ησθένησε συναγωγή, τώ θαυμαστώ Θεώ ήμων βοήσωμεν Άγιος εί Κύριε».

Κάθισμα 'Ηχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τούς νόμους τού Χριστού, εν χερσί περιφέρων, επέστης εκβοών, τοίς εχθροίς εν σταδίω, Αυτόκλητος πάρειμι, εναθλήσων στερρότατα, όθεν κλίνας σου, περιχαρώς τόν αυχένα, υποδέδεξαι, τήν εκτομήν τήν τού ξίφους, τελέσας τόν δρόμον σου.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής 'Ηχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Τή απροσίτω Ιησού, δόξη τού θείου σου φωτός, μεταμορφούμενος τοίς σοίς, έλαμψας θείοις Μαθηταίς, τώ Ιωάννη καί Πέτρω καί, Ιακώβω, εξέστησας αυτούς, τή θεία χάριτι, φωνής γάρ πατρικής, αγαπητόν σε Υιόν, προσμαρτυρούσης ήκουον, καί είδον τήν τού προσώπου σου δόξαν φρικτήν, Σωτήρ ο πάντας, θέλων σωθήναι, φώτισον τάς ψυχάς ημών.

Ωδή δ' Δι' αγάπησιν Οικτίρμον

Ναός έμψυχος Τριάδος τής παναγίας, ως αληθώς εδείχθης καί ναούς τών ειδώλων, Εύπλε κατηδάφισας, τώ όπλω τής πίστεως.

Ενηδόμενος τώ κάλλει τώ θείω Εύπλε, τών αικισμών καί πόνων, τών απείρων βασάνων, μάκαρ κατεφρόνησας, καί χαίρων ενήθλησας.

Υψηλόφρονα καρδίαν τού παλαμναίου, ταπεινωθείς θεόφρον, εταπείνωσας μάρτυς, καί πρός τόν υψώσαντα, βροτούς ανελήλυθας.

Πυρακτούμενος τώ φίλτρω τώ τού Δεσπότου, πάσαν τήν πλάνην μάρτυς, ενεπύρισας όντως, καί πρός τό μαρτύριον, προθύμως εχώρησας.

Θεοτοκίον

Λιτανεύουσιν οι πλούσιοι τού λαού σου, σέ τήν Τεκούσαν Κόρη, τόν πλουτίσαντα πάντας, θείαις επιγνώσεσι, Χριστόν τόν Θεόν ημών.

Ωδή ε'
Ασεβείς ουκ όψονται

Ολικώς ταίς νεύσεσι, ταίς θείαις λαμπρυνθείς, καί ανδρεία όχυρω θείς, ώσπερ
λέων άριστε, σύ πρός τό στάδιον, πεπιοθώς εισέδραμες, τήν δυσσέβειαν
τροπούμενος.

Νέμει σοι τήν άλυπτον, ζωήν ο λυτρωτής, δι' αυτόν θάνατον πικρόν, αθλοφόρε
ένδοξε, καθυπομείναντι, καί χοροίς συνάπτει σε, τών μαρτύρων
αριστεύσαντα.

Έκλινας αυχένα σου, προθύμω λογισμώ, καί τήν κάραν αφαιρεθείς, τώ
Χριστώ τρανότερον, καί καθαρώτερον, συνεδέθης Όσιε, απολαύων τής
θεώσεως.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα πέφηνας, Αγγέλων αληθώς, τών Αγγέλων τόν ποιητήν, υπέρ νούν
κυήσασα, τόν δοξάσαντα τούς Αγίους μάρτυρας, Παναγία Μητροπάρθενε.

Ωδή ς
Έλθον εις τά βάθη

Σταζόμενος αίματι παρέστης, τώ σώ αγωνοθέτη, γενναιότατα Εύπλε
θεόφρον, καί παρ' αυτού, τούς στεφάνους είληφας, τούς τής νίκης
αγαλλόμενος.

Έστης πρό τού βήματος ανδρείως, τούς τού Δεσπότου νόμους, ταίς αγκάλαις
σου Εύπλε κατέχων, καί προφανώς, τούς ανόμους Όσιε, διελέγχων
προθυμότατα.

Βασάνων πληθύν μή δειλιάσας, μή φοβηθείς τό ξίφος, τήν αλήθειαν σύ πρό
βημάτων δικαστικών, ευσεβώς εκήρυξας, καί τήν πλάνην εθανάτωσας.

Θεοτοκίον

Ω θαύμα παράδοξον, πώς τίκτεις, πείραν ανδρός μή γνούσα; πώς θηλάζεις
δέ Παρθενομήτορ, τόν χορηγόν, αληθώς τού γάλακτος, καίτροφέα πάσης
κτίσεως;

Ο Ειρμός

«Έλθον εις τά βάθη τής θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλών
αμαρτημάτων, αλλ' ως Θεός, εκ φθοράς ανάγαγε, τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Συναξάριον

Τή ΙΑ' τού αυτού μηνός, μνήμη τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Εύπλου τού
Διακόνου.

Στίχοι

- Εκ τής στολής μέν, σεπτός Εύπλος Λευϊτης.
- Εκ τής τομής δέ, στερρός όντως οπλίτης.
- Πλήγη ενδεκάτη ξίφει Εύπλος κοπήεντι.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Εγκαινίων τού σεβασμίου καί περικαλλούς οίκου καί Θείου Ναού τής Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου τής Ελεούσης.

Τή αυτή ημέρα, Διήγησις περί τής αχειροποιήτου Εικόνας τού Κυρίου καί Θεού καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Μνήμη τών αγίων μαρτύρων Νεοφύτου, Ζήνωνος, Δαΐου, Μάρκου, Μακαρίου καί Δαϊανού, διά πυρός τελειωθέντων.

Ο Όσιος Πασσαρίων εν ειρήνη τελειούται.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Νέοι τρείς εν Βαβυλώνι

Στάξαν σου εν γή τό αίμα, απέσβεσε τήν πυράν, τής πλάνης πανόλβιε, τήν δέ τού Χριστού Εκκλησίαν, πλουσιωτάτως ήρδευσεν, ευσεβώς ανυμνούσάν σε.

Έχων φρόνημα γενναίον, καί άσειστον λογισμόν, τήν πλάνην κατέσεισας, καί προΐσταμένους τού ψεύδους, τοίς αψευδέσιν ήλεγξας, διδαχαίς Εύπλε πάνσοφε.

Πύλη σοι τού Παραδείσου, Εύπλε μάρτυς τού Χριστού, ηνοιχθη μακάριε, κεκαλλωπισμένον ιδούσα τώ θείω πάθει, καί τώ νικητικώ διαδήματι.

Άνθρακι κεκαθαρμένος, θείω μάρτυς τήν ψυχήν, άνθρακας κατέσβεσας, τής πολυθεΐας κραυγάζων, Ευλογητός εί Κύριος ο Θεός ο τών πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ίνα σου τήν θείαν μήτραν, κάμιнос η Περσική, τυπώση Πανάμωμε, σώζει Νεανίας αφλέκτους αναβοώντας, Κύριε ο Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Λυτρωτά τού παντός

Νοσημάτων παντοίων καθάρσιον, καί πνευμάτων δεινών ελατήριον, τό σόν υπάρχει Λείψανον, ο κυκλούντες βοώμεν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Επί σοί τών πιστών δήμος γέγηθε, πρός Χριστόν σε μεσίτην κτησάμενος, καί πρεσβευτην θερμότατον, καί προστάτην παμμάκαρ Εύπλε Λευίτα, τών Αγίων Αγγέλων συνόμιλε.

Συνελθόντες αρύσασθε άνθρωποι, νοσημάτων κατάλληλον ίαμα, εκ τής σορού τού μάρτυρος, καί βοήσατε πίστει, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ωραιώθης Αγνή παναμώμητε, υπέρ πάσαν Αγγέλων ευπρέπειαν, τόν ποιητήν κυήσασα, τών βροτών καί Αγγέλων, ώ μελωδούμεν, Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός, Παντοδύναμε, τούς έν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί edίδας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε, υμνεíte τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Ιδείν ηξιώθης αληθώς πανόλβιε, τά μακρόθεν σοι ποθούμενα, έστης εφέσεως ως φθάσας, αυτό τών ορεκτών τό ακρότατον, τού πόθου σου σαφώς τό συμπέρασμα, Εύπλε Λευίτα αξιάγαστε.

Ως σκήπτρον κατέχων τόν Σταυρόν μακάριε, τή χειρί σου τήν πορφύραν δέ, ήν εξ αιμάτων ιερών σου, εφοίνιξας λαμπρώς περικείμενος, Χριστώ τώ Βασιλεί νύν παρίστασαι, Εύπλε μαρτύρων ακροθίνιον.

Σήμερον Κατάνη η σεπτή μητρόπολις, πολιούχον ταύτης άριστον, σέ κεκτημένη εορτάζει, τήν θείαν εκτελούσά σου άθλησιν, σύν πάσαις επαρχίαις καί πόλεσιν, ήν περιέποις σαίς δεήσεσιν.

Ήλιος ολόφωτος σαφώς γεγένησαι, καί πρόσ φέγγος κατεσκήνωσας, Μάρτυς τό θείον τή μεθέξει, θεούμενος τή θεία μακάριε, καί νύν φωταγωγείς τούς υμνούντάς σου, τήν φωτοφόρον μάκαρ άθλησιν.

Θεοτοκίον

Φωτός, τού εν σοί μαρμαρυγαίς Θεόνυμφε, τήν ψυχήν μου φωταγωγήσον, κείμενον βόθρω απωλείας, ανάστησον, εχθρούς Καταισχύνουσα, τούς θλίβοντας αεί τήν καρδίαν μου, καί πρόσ τά πάθη συνωθούντάς με.

Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Διόλου ανακείμενος, Θεώ τώ παντοκράτορι, καί αστραπαίς ταίς εκείθεν, λαμπόμενος αθλοφόρε, τών εκτελούντων μέμνησο, τήν φωτοφόρον μνήμην σου, καί σέ τιμώντων Αγιε, ως τού Χριστού Μυστηρίων, Διάκονον μάρτυς Εύπλε.

Καί τής Εορτής

Φώς αναλλοίωτον Λόγε, φωτός Πατρός αγεννήτου, εν τώ φανέντι φωτί σου, σήμερον εν θαβωρίω, φώς είδομεν τόν Πατέρα, φώς καί τό Πνεύμα, φωταγωγούν πάσαν κτίσιν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Ἐφραθά

Χαίρετε ἡ τριάς, τῶν θείων Αποστόλων, ἡ τῆς Τριάδος εἶδες, τὸν κατ' οὐσίαν ἕνα, εἰς ὅρος τὸ θαβώριον.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοί, καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Εὐγέ σοι τῷ Θαβώρ, τῷ πρὶν ζοφωδεστάτῳ, φωτὸς γὰρ ηξιώθης, οὐκ αἰσθητοῦ ἡλίου, τῆς ἄνω δὲ λαμπρότητος.

Στίχ. Θαβώρ καὶ Ἑρμῶν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Φωτὶ μὲν τῷ τοῦ σου, προσώπου ἐλλαμφθέντες, οἱ Μαθηταί σου Σώτερ, μὴ φέροντες τὴν αἴγλην, εἰς γῆν ἄφνω κατέπιπτον.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ὅμοιον

Εἶδον ἐν τῷ Θαβώρ, Μωσῆς τε καὶ Ἡλίας, τὸν ἐκ Παρθένου Κόρης, Θεὸν σεσαρκωμένον, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Ἡ λοιπὴ Ακολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Φωτίου καὶ Ανικήτου.

ΕΙΔΗΣΙΣ. Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ψάλλεται καὶ ἡ Ακολουθία τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Μαξίμου τοῦ Ομολογητοῦ, διὰ τὸ ἐν τῇ ιγ' ἀποδίδοσθαι τὴν Εορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τῶν Ἀγίων Μαρτύρων γ'.

Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν

Πῦρ οὐκ ἐπτοήθητε, οὐ κατατέμνοντα ὄργανα, οὐ θυμὸν ἀλογώτατον, ἀφρόνως δικάζοντος, οὐχ ὁρμὰς λεόντων, οὐ βράσεις λεβήτων, οὐ τῶν μελῶν τάς ἐκκοπὰς, οὐδὲ θανάτου πικρὰν ἀπόφασιν, ὑμὰς ἀθανατίζουσιν, καὶ πρὸς Θεὸν τὸν ἀθάνατον, εὐκλεῶς παραπέμπουσιν, ἀθληταὶ γενναιότατοι.

Τὸ μακαριώτατον, καὶ κατὰ πάντα σεβάσμιον, καὶ ἀξίους ποθοῦμενον, τέλος

απειλήφατε, καί τάς δι' αἰῶνος, γενναῖοι ἐλπίδας, καί ἀναβλύζετε ἡμῖν,
κρουνοὺς θαυμάτων φλογμὸν ἐξαίροντας, παθῶν ψυχῆς καί σώματος, τῶν
εὐσεβῶς τὴν ἐτήσιον, εορτὴν ὑμῶν πάντοτε, ἐκτελούντων Πανεύφημοι.

Φῶτιος ὁ ἐνδοξος, καί ὁ θεόφρων Ἀνίκητος, ἡ δυάς ἡ πανάριστος, Τριάδος
λαμπρότησι, κατηγλαῖσμένοι, καί πεποικιλμένοι, ταῖς τῶν στιγμάτων
καλλοναῖς, μετὰ Ἀγγέλων αἰεὶ ἀγάλλονται, τοῖς πίστει δέ τὴν ἐνδοξον, καί ἱερὰν
αὐτῶν ἀθλήσιν, εορτάζουσι νέμουσι, φωτισμὸν τε καί ἔλεος.

Καί τοῦ Οσίου Μαξίμου γ'

Ἦχος ὁ αὐτός
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τόν δι' οἶκτον γενόμενον, ὡς εὐδόκησεν ἄνθρωπον, ἐν δυσὶ θελήσεσιν
ἐνεργεῖαις τε, κατανοούμενον Ὅσιε, ἐκήρυξας Μάξιμε, ἀποφράττων μιαρῶν τὰ
ἀπύλωτα στόματα, μονοθέλητον, μονενέργητον, τοῦτον δοξαζόντων, ἐπηρεῖα
διαβόλου, τοῦ τὴν κακίαν τεκτῆναντος.

Ταῖς νευραῖς τῶν δογμάτων σου, Πύρρον Πάτερ ἀπέπνιξας, ληρωδούντα
Μάξιμε τόν κακόφρονα, καί διωγμοὺς ἐκαρτέρησας, καί θλίψεις αἰοῖδιμε,
μαστιζόμενος σφοδρῶς, καί τὴν γλώτταν τεμνόμενος, καί τὴν πάντοτε, πρὸς
Θεὸν αἰρομένην θεῖαν χεῖρα, δι' ἥς γράφων διετέλεις, τὰ υψηλότατα δόγματα.

Οξυγράφου ὡς κάλαμος, τεθηγμένη τῷ Πνεύματι, ἡ ἀγία γέγονε Μάκαρ
γλώσσά σου, καλλιγραφούσα ἐν πνεύματι, πλαξὶ καρδιῶν ἡμῶν, νόμον θείων
ἀρετῶν, καί δογμάτων ἀκρίβειαν, καί τὴν σάρκωσιν, τοῦ ἐν δύο οὐσίαις τοῖς
ἀνθρώποις, καί μὴ τὴν υποστάσει, ἐμφανισθῆναι θελήσαντος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη, τόν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Πατὴρ ἡμῶν Μάξιμε,
διὰ σοῦ γάρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως ευθείαν, πορεύεσθαι ἐγνώμεν, Μακάριος
εἰ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καί ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων
συνόμιλε, Οσίων συμμέτοχε καί Δικαίων, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ,
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Ἦχος ὁ αὐτός
τῆς Εορτῆς

Τόν γνόφον τόν νομικόν, ἡ φωτεινὴ τῆς Μεταμορφώσεως, διεδέξατο νεφέλη,
ἐν ἡ Μωϋσῆς καί Ἡλίας γενόμενοι, καί τῆς υπερφώτου δόξης ἀξιοθέντες, Θεῷ
ἔλεγον, Σὺ ὁ εἰ Θεὸς ἡμῶν, Βασιλεὺς τῶν αἰώνων.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς.

Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Ἐφραθά

Ὅρει ἐν τῷ Θαβώρ, προσέλθωμεν προθύμως, θεάσασθαι τὴν δόξαν, τοῦ
πάντων βασιλέως, Χριστοῦ τοῦ λυτρωτοῦ ἡμῶν.

Στίχ. Σοί εισιν οι ουρανοί, καί σή εστιν η γή.

Ωφθης σύν Μωϋσή, Ηλία τε Σωτήρ μου, καί Μαθητών προκρίτοις, εν όρει θαβωρίω, αστράψας υπέρ ήλιον.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμών εν τώ ονόματί σου αγαλλιόσονται.

Έκουον πατρικής, φωνής προσβεβαιούσης, τήν δόξαν σου Σωτήρ μου, οι Μαθηταί καί φόβω, πρηνείς εις γήν κατέπιπτον.

Δόξα... Έχος πλ. β' Τού Οσίου

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν την γήν εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, δι' ών εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου, Τών δαιμόνων έτρεψας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εξήλωσας, Παρρησίαν έχων πρός Χριστόν τόν Θεόν, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών.

Καί νύν... Έχος πλ. δ' Τής Εορτής

Τής θεότητός σου Χριστέ, αμυδράν αυγήν παραγυμνώσας, τοίς συναναβάσί σοι επί τού όρους, τής υπερκοσμίου σου δόξης εποίησας κοινωνούς, όθεν ενθεαστικώς εκραύγαζον, Καλόν εστιν ημάς ώδε είναι, Μεθ' ών καί ημείς, σέ τόν μεταμορφωθέντα Σωτήρα Χριστόν, ανυμνούμεν εις τούς αιώνας.

Απολυτίκιον τού Οσίου

Έχος πλ. δ'

Ορθοδοξίας οδηγέ, ευσεβείας διδάσκαλε, καί σεμνότητος, τής οικουμένης ο φωστήρ, τών μοναζόντων θεόπνευστον εγκαλλώπισμα, Μάξιμε σοφέ, ταίς διδαχαίς σου πάντας εφώτισας, Λύρα τού Πνεύματος, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον τής Εορτής

Έχος βαρύς

Μετεμορφώθης εν τώ όρει Χριστέ ο Θεός, δείξας τοίς Μαθηταίς σου τήν δόξαν σου, καθώς ήδυναντο, Λάμπρον καί ημίν τοίς αμαρτωλοίς, τό φώς σου τό αϊδιον, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Έχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Τήν τών βροτών εναλλαγήν, τήν μετά δόξης σου Σωτήρ, εν τή δευτέρα καί φρικτή, τής σής ελεύσεως δεικνύς, επί τού όρους Θαβώρ μετεμορφώθης, Ηλίας καί Μωσής συνελάλουν σοι, τούς τρεις τών Μαθητών συνεκάλεσας, οί

κατιδόντες Δέσποτα τήν δόξαν σου, τή αστραπή σου εξέστησαν, ο τότε
τούτοις, τό φώς σου λάμπας, φώτισον τās ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Εν τώ ὀρει τώ Θαβώρ, μεταμορφούμενος Σωτήρ, τοῖς προκρίτοις Μαθηταῖς,
δείξας τήν δόξαν σου Χριστέ, τό αναλλοίωτον ἡστραψας τῆς θεότητος,
Νεφέλη δέ φωτός συνεκάλεσας, Ἡλίαν καί Μωσῆν συλλαλούντάς σοι, διό καί
Πέτρος ἔλεγεν, Οικτίρμον, καλόν ἐστιν ὥδε εἶναι σύν σοί, ο τότε τούτοις, τό
φώς σου λάμπας, φώτισον τās ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Εἶτα οἱ Κανονες, ο πρῶτος τῆς Εορτῆς, καί οἱ δύο ἐπόμενοι τῶν Ἀγίων.

Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὐ ἡ Ακροστιχίς.

Τερπνήν ἐπαινῶ Μαρτύρων ξυνωρίδα. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον

Τοῖς πόνοις τοῖς τῆς σαρκός πανεύφημοι, ἐγκαρτερήσαντες, ευσθενεστάτη
πίστει λογισμοῦ, πρὸς τήν ἀπονον χαίροντες, ζωὴν μετεβιβάσθητε, ὑπερ
ημῶν αἰὶ πρεσβεύοντες.

Ενθέοις οχυρωθεῖς Ἀνίκητε, ὅπλοις τῆς πίστεως, πρὸς συμπλοκὴν ἀσάρκων
δυσμενῶν, ρωμαλέως ἐχώρησας, καί τὰ αὐτῶν στρατεύματα, θεία δυνάμει
ἐξηφάνισας.

Ρητόρων ἀδολεσχίαν ἐνδοξε, καί νούν ἀδόκιμον, Ἑλληνιστῶν φρονήσει θεϊκή,
λαμπρυνόμενος ἡσχυνας, καί σεαυτὸν Ἀνίκητε, ὅλον πρὸς ἀθλησιν
ἐκδέδωκας.

Θεοτοκίον

Παρθένος καί πρό τόκου Ἄχραντε, καί μετὰ γέννησιν, ὡς ἀληθῶς ἐδείχθης,
τόν Θεόν, ὑπέρ λόγον γάρ ἔτεκες, τόν τούς Ἀγίους μάρτυρας, ἐνηθηκότας
στεφανώσαντα.

Κανὼν τοῦ Οσίου, οὐ ἡ Ακροστιχίς. (ἀνευ τῶν Θεοτοκίων).

Ο παμμέγιστος Μάξιμος δοξάζεται.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Ὅλην μοι τήν θεόπνουν, ἐκ τῆς μελιρρύτου καί ἡδείας σου, ἐναπόσταξον γλώττης, θείε Μάξιμε χάριν τοῦ Πνεύματος.

Πύρ καιόμενον ὠφθης, κατὰ τῶν αἱρέσεων μακάριε, ὡς καλάμην γάρ ταύτας, κατηνάλωσας ζήλω τοῦ Πνεύματος.

Ἄλογον προετέθη, ἐκ δυσσεβεστάτης προαιρέσεως, μονοθέλητον δόγμα, τοῖς δέ λόγοις σου Πάτερ διήλεγκται.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τόν αἰῶνα, καί υπέρθεον Λόγον, υπέρ φύσιν τεκούσα ὑμνούμέν σε.

Τῶν Μαρτύρων

Ωδή γ'
Ευφραίνεται ἐπὶ σοί

Νικήσας μετὰ Χριστοῦ, τάς παρατάξεις τοῦ ἐχθροῦ στέφανον, νικητικόν ἔλαβες, Μάρτυς ἀθλοφόρε Ανίκητε.

Ἠλόγησαν τῆς σαρκός, ὡς φθειρομένης οἱ Χριστοῦ μάρτυρες, καί χαλεπὰ βάσανα, γνώμη ρωμαλέα υπήνεγκαν.

Ναμάτων ζωοποιῶν, πεπληρωμένοι θολερὰ ρεύματα, πλάνης σοφοὶ μάρτυρες, ρεύμασιν αἱμάτων ἐπαύσατε.

Θεοτοκίον

Ενώκησεν ἐπὶ σοί, ὁ κατοικῶν τοὺς οὐρανοὺς Κύριος, καί ἐξ ἡμῶν ἀπάσαν, πλάνην Θεοτόκε ἐξώκισεν.

Τοῦ Οσίου

Σύ εἰ τό στερέωμα

Μέγιστος ὁ Μάξιμος, τῆς εὐσεβοῦς Χριστοῦ πίστεως, παναληθής, κήρύξ τε καί μάρτυς, ἀνεδείχθη δι' αἷματος.

Μάξιμε μακάριε, συ δι' ἀσκήσεως γέγονας, θεοπρεπές, τῆς φιλοσοφίας, καί σοφόν ἐνδιαίτημα.

Ἐβλυσεν ἡ γλῶσσά σου, ποταμηδόν Χριστοῦ δόγματα, πανευσεβή, Μάξιμε παμμάκαρ, τῆς σοφίας ὁ τρόφιμος.

Θεοτοκίον

Σέ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καί τείχος ἡμῶν, Χριστιανοί, σέ δοξολογούμεν, ἀσιγήτως Πανυμνητε.

Ὁ Εἰρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τῶν εσκοτισμένων, καί υμνεῖ σε τό πνεύμά μου».

Κοντάκιον τῆς Εορτῆς

Τοῦ Οσίου Ἦχος πλ. β'
Τήν υπέρ ημῶν

Φῶς τό τριλαμπές, Οικήσαν εν τῇ ψυχῇ σου, σκεύος εκλεκτόν ανέδειξέ σε παμμάκαρ, σαφηνίζεις καί γάρ τά θεία τοῖς πέρασι, δυσεφίκτων νοημάτων τε τήν δήλωσιν μακάριε, τήν Τριάδα πάσι Μάξιμε, ανακηρύττων τρανώς, υπερούσιον ἀναρχον.

Ο Οἶκος

Τῶν ἱερέων ἡ κρηπίς, ἡ βάσις τῶν δογμάτων, ἡ σάλπιγξ τῆς σοφίας, Μαρτύρων ἡ ακρότης, καί τῶν πιστῶν ὁ στηριγμός, κόσμῳ προανίσχει Μάξιμος ὁ θαυμαστός, διὰ τῆς θείας αὐτοῦ μνήμης σήμερον, Τοῦτου οὖν πρός τήν λάμπιν ἀνάστητε πάντες, τήν παρρησίαν καίτόν ζήλον ευφημοῦντες, ὃν ἔδειξεν υπέρ ευσεβείας, δι' ἣν ἀληθῶς ὡς ποιμήν, υπέρ ποίμνης παρετάξατο στερρώς κατὰ τῶν λύκων, οὓς καταβαλὼν βραβείοις νίκης ἐστέφθη, τήν Τριάδα πάσιν ανακηρύττων τρανώς, υπερούσιον ἀναρχον.

Κάθισμα τῶν Ἀγίων Ἦχος δ'
Ο υψωθείς ἦν τῷ Σταυρῷ

Καταβαλόντες τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἐπάρσεις, τῇ καρτερίᾳ τῶν δεινῶν ἀθλοφόροι, τόν ουρανόν ὠκήσατε γηθόμενοι, Φῶτιε αοίδιμε, καί Ἀνίκητε μάκαρ, ὅθεν μακαρίζεσθε, εἰς αἰῶνας αἰῶνος, υπέρ ημῶν πρεσβεύοντες Χριστῷ, τῶν ἐκτελούντων ὑμῶν τά μνημόσυνα.

Δόξα... Τοῦ Οσίου
Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα

Τά κατορθώματα τῆς πολιτείας σου, πάντων φωτίζουνσι τά διαβήματα, Μάξιμε Πάτερ ἀληθῶς, τῶν πίστει μιμουμένων σε, ὅθεν τοὺς ἐκ πόθου σε, μακαρίζοντας πάντοτε, σῶζε ταῖς πρεσβείαις σου, ἀπό πάσης στενώσεως, Χριστόν τόν ἀγαθόν ἱκετεύων, μάκαρ ἀξιοθαύμαστε.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς ὁμοιον

Τῆς θείας δόξης σου, ὄντως ἀπαύγασμα, καθὼς ἠδύναντο, ἔδειξας Λόγε Θεοῦ, τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν Θαβῶρ, ὅρει μεταμορφούμενος, οἷς συνελλαμφθείμεν, καί ἡμεῖς οἱ ὑμνοῦντές σε, μόνε ἀναλλοίωτε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, καί πίστει σοι συμφώνως βοῶντες, Δόξα Χριστέ τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδή δ'
Επαρθέντα σε ἰδούσα

Πυρακτούμενοι ἀγάπῃ Θεοῦ προθύμως, φλόγα πυρός υπήλθετε, μένοντες τῇ δρόσῳ ἀφλεκτοὶ τοῦ Πνεύματος, ἀήττητοι μάρτυρες, θεῖοι πρεσβευταὶ τῶν

ψυχών ημών.

Απηνήσαντο τό σώμα Ποικιλοτρόπως, οι Αθληταί ξεόμενοι, όλω τώ νοϊ γάρ, τώ Θεώ ητένιζον, τω τούτοις παρέχοντι τήν υπομονήν διά πίστεως.

Ισχυρότατοι ως πύργοι τής ευσεβείας, τείχη εχθρού καθείλετε, καί πόλεως θείας, μάρτυρες κραυγάζοντες, πολίται γεγόνατε, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Νυσταγμόν ουκ ενυστάξατε δυσσεβείας, αλλ' εγρηγόρσει μάρτυρες θεία, τούς υπνούντας, πάντοτε εις θάνατον, πρός φώς εξεγείρετε, τής θεογνωσίας εν χάριτι.

Θεοτοκίον

Ως ωραία απεκύησας τόν ωραίον, Παρθενομήτορ άχραντε, τόν ωραιοτάτους, δείξαντα τούς μάρτυρας, στερρώς εναθλήσαντας, καί τήν αθειαν μειώσαντας.

Τού Οσίου

Εισακήκοα Κύριε

Γηγενείς σε γεραίρουσι, καί τών ουρανίων τάξεις θαυμάζουσι, τή φιλία τής σοφίας γάρ, ανεδείχθης Πάτερ ώσπερ άσαρκος.

Ιταμός μέν ο τύραννος, αλλ' η καρτερία σου ακατάπληκτος, όθεν σύ μέν μεμακάρισαι, εκείνος δέ Πάτερ εξωστράκισται.

Συναθλούσί σοι Μάξιμε, η τών μαθητών δυάς η πανόλβιος, σοί τών άθλων, κοινωνήσαντες, διό καί επάθλων ίσων έτυχον.

Τή ροή σου τού αίματος, καταρδευομένη η Χριστού Εκκλησία, εξανθεί πατροπαράδοτον, τού θείου σου σπόρου δόγμα Όσιε.

Θεοτοκίον

Η τόν στάχυν βλαστήσασα, τόν ζωοποιόν ανήροτος άρουρα, τόν παρέχοντα τώ κόσμω ζωήν, Θεοτόκε σώζε τούς υμνούντάς σε.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ε'

Σύ κυριέ μου φώς

Μυρίοις αικισμοίς, νεκρωθέν τό σαρκίον σου, Ανίκητε τήν αγήρω, καί αθάνατον δόξαν, παμμάκαρ προεξένησεν.

Ανάλωτος πυρί, κατακαίοντι γέγονας, ώ Φώτιε θείου φέγγους, κοινωνέ καί ημέρας, αδύτου τέκνον γνήσιον.

Ρεόντων τήν φθοράν, παντελώς απεκρούσαντο, ποθή σαντες τών μενόντων, τό τερπνόν ολοψύχως, οι Μάρτυρες οι ένδοξοι.

Θεοτοκίον

Τίς δύναται τό σόν, ερμηνεύσαι μυστήριον, ώ Δέσποινα Θεοτόκε; υπέρ νούν γάρ καί λόγον, Θεόν αφράστως τέτοκας.

Τού Οσίου

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Ο γνώσιν γηϊνων αθροίσας, καί ουρανίων, ενδίκως φιλόσοφος, κατονομάζεται Μάξιμος.

Σοφίας τής αμείνω τώ έρωτι, τού Χριστού σου, μιμητής πανάριστος, ώφθης αοίδιμε Μάξιμε.

Μανία υπερόριος γέγονας, τού τυράννου, εύρες δέ μακάριε, τόν, Ιησούν παραμύθιον.

Θεοτοκίον

Κατεύνασον τόν άστατον κλύδωνα, τών παθών μου, η Θεόν κυήσασα, τόν κυβερνήτην καί Κύριον.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ς'

Θύσω σοι μετά φωνής

Υψώθης, ανηλεώς εν ξύλω ξεόμενος, τό τής νεκρώσεως πάθος, απορρίπτων, θείαν καταστολήν τε, ουρανόθεν, ενδυόμενος Μάρτυς Ανίκητε.

Ρήξαντες, τούς δεσμούς τής απάτης οι Άγιοι, εν τώ δεσμείσθαι ευτόνως, τής υπομονής τε καί καρτερίας, θείοις βρόχοις, τόν προστάτην τού σκότους απέπνιξαν.

Ώφθητε, ως μεγάλοι φωστήρες φωτίζοντες, μαρμαρυγαίς ιαμάτων, καί ακτίσι θείων αγωνισμάτων, πάσαν κτίσιν, Αθλοφόροι Χριστού γενναιότατοι.

Θεοτοκίον

Νομίμων, απεκύησας δίχα Πανάμωμε, τόν αληθή νομοθέτην, όν δυσώπει νόμω τής αμαρτίας, τήν ψυχήν μου, τροπουμένην οικτίραι καί σώσαί με.

Τού Οσίου

Χιτώνά μοι παράσχου

Ανένδοτον προσφέρων τώ Θεώ, θεοφόρε δέησιν, ψυχής τε καί σώματος, τών παθών καί τής φθοράς ημάς λύτρωσαι.

Ξηραίνεται αιρέσεως πηγή, βορβορώδους άπασα, αοίδιμε Μάξιμε, φραττομένη τή ηδύτητι τής γλώττης σου.

Ιλάσθητί μοι μόνε αγαθέ, καί πηγὴν τῆς χάριτος Χριστέ τῇ καρδίᾳ μου, ταῖς λιταῖς τοῦ σοῦ Οσίου ανάβλυσον.

Θεοτοκίον

Ἡ μόνη διὰ λόγου ἐν σαρκί, τὸν Λόγον κυήσασα, ρύσαι δεόμεθα, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν».

Κοντάκιον τῶν Ἀγίων Ἦχος β' Τά ἀνω ζητῶν

Τοὺς θείους πιστοί, οπλίτας εὐφημήσωμεν, τό ζεύγος Χριστοῦ, τῆς δόξης ἐγκωμιάσωμεν, καί στερροὺς ὡς κήρυκας, εὐσεβείας ἅπαντες φίλαθλοι, καί Θεοῦ ὄντως ἐραστάς, ἐν ὕμνοις ἀσμάτων καταστέψωμεν.

Ὁ Οἶκος

Γῇ καί σποδός, σαπρία τε καί σκώληξ, δι' αἰσchrών καί βεβήλων ἐργῶν καί λογισμῶν υπάρχων, μόνε φιλάνθρωπε, σέ ἱκετεύω, καί σοί προσπίπτω, ἐκκαθαράί με τῷ σπόγγῳ τῶν οἰκτιρμῶν σου, Χριστέ, τοῦ ρύπου, ὃν ἐν ἐργοῖς καί λόγοις συνήθροισα, φωτίσαι δέ τό ζοφῶδες τοῦ νοός μου τῇ αἴγλῃ τῆς σῆς χάριτος, ἵνα ἀξίως τὴν ἐνστασιν τῶν μαρτύρων Σωτήρ μου ἐξεῖποιμι, ἐν ὕμνοις ἀσμάτων καταστέφων αὐτούς.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν.

Τῇ ΙΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Φωτίου καί Ἀνικήτου.

Στίχοι

- Πύρ Ἀνίκητον συμφλέγει τῷ Φωτίῳ,
- Οὓς φωτός οἶκος ὡς ἀνικήτους φέρει.
- Πύρ κατὰ δωδεκάτην κτάνε Φώτιον ἡδ' Ἀνίκητον.

Οἱ ὅσιοι Κάστωρ καί Παλάμων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Οἱ ἅγιοι δώδεκα στρατιῶται μάρτυρες, οἱ ἐκ Κρήτης ορμώμενοι, ξίφει τελειοῦνται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἀγίων μαρτύρων Παμφίλου καί Καπίτωνος, ξίφει τελειωθέντων.

Στίχοι

- Οἱ κείμενοι γῇ, καί λύθρῳ πεφυρμένοι,
- Ξίφος μετήλθον, Πάμφιλος καί Καπίτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν οσίων Σεργίου καί Στεφάνου ἐν εἰρήνῃ τελειωθέντων.

Στίχοι

- Ἰσων ἰδρώτων, Σεργίῳ καὶ Στεφάνῳ,
- Ἴσοι στέφανοι, καὶ γὰρ οὕτω τό πρέπον.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμάς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδή ζ' Ἐν τῇ καμίνῳ

Ξένον ἀγώνα, διηνυκότες ξένοι ὠφθητε, ὄντως φρονημάτων ἐνδοξοὶ τῆς σαρκός, τῶν Ἀγγέλων συμπολίται δέ, κληρονόμοι τε τοῦ Χριστοῦ, μεγαλῶνυμοὶ μάρτυρες.

Υπομονή τε, καὶ καρτερία ἐνικήσατε, πάντων δυσμενῶν ἀθέων ἐπιβουλάς, καὶ φαιδροὶ πόνοις γενόμενοι, πρὸς φέγγος ἀδυτον, μετεβιβάσθητε, παναοίδιμοι.

Ναὸς Τριάδος, τῆς υπερθέου γενόμενος, στήλας καὶ ναοὺς ἠδάφισαν ἀνδρικῶς, τῶν ἀθέων οἱ πανεύφημοι, καὶ πρὸς ουράνιον, λαὸν μετεβιβάσθησαν ἀγαλλόμενοι.

Θεοτοκίον

Ὡς πλατυτέρα, τῶν ουρανῶν Ἀγνή υποδέδεξαι, Λόγον μηδαμοῦ χωρούμενον ὑπὲρ νοῦν, στενωτάτην τοὺς οδεύοντας, ὁδὸν πανάμωμε, πρὸς πλατυσμόν, εἰσάγοντα θείας ζωῆς.

Τοῦ Οσίου

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Μίαν φύσιν Τριάδος, μίαν θέλησιν ἔφης, μίαν ἐνέργειαν, Θεοῦ δέ σαρκωθέντος, δύο φύσεις, θελήσεις, ἐνεργείας ἐκήρυξας, ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Οὐ θελήματα δύο, διαιρούμενα γνώμης ἐναντιότητι, ποιότητι δέ μάλλον, ἀνεκήρυξας Πάτερ, φυσικὴ διαφέροντα, ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Στήλην Ὁρθοδοξίας, τοὺς ἐνθέους σου λόγους Πάτερ κατέχοντες, τὸν ἓνα τῆς Τριάδος, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, καὶ θελήσεσι σέβομεν, τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸν τὸν σαρκωθέντα.

Δύο Πάτερ εἰδότες, ἐνεργείας τοῦ οἰκτῶ σεσαρκωμένου Θεοῦ, δισσὰς αὐτεξουσίως, θελήσεις διδαχθέντες, ὑπὸ σοῦ ἀναμέλπομεν, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Τῶν Μαρτύρων

Ωδή η'
Χείρας εκπετάσας

Ρωμαλέον φρόνημα σοφοί, επιδεικνύμενοι, θηρών ορμήματα, ουκ επτοήθητε βράσματα, τών λεβήτων ουκ επτήξατε, ου τών μελών τάς εκτομάς, ου βασάνων ποινάς, εκβοώντες, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Ιάσθε τά πάθη τών πιστών, εξεικονίσαντες, πάθος μακάριον, υμών τοίς πάθεσιν Άγιοι, καί καθαίρετε νοσήματα, καί φυγαδεύετε δεινά βοώντες πνεύματα, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Δυάς αθλητών περικαλλής, Τριάδα άκτιστον, καθωμολόγησε, καί μυριόλεκτον ώλεσε, πολεμίων όντως φάλαγγα, καί μυριάσι νοηταίς συνήφθη μέλπουσα, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Αγία Παρθένε η Θεόν, τόν υπεράγιον, αποκυήσασα, τόν στεφανώσαντα χάριτι, τούς Αγίους τούτους μάρτυρας, σώ σον αγίασον ημάς, προθύμως μέλποντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τού Οσίου

Νικηταί τυράννου

Ολικώς ποθήσας, τόν υπερποθήσαντα γένος ανθρώπων, τόν σταυρόν σου ήρας, καί αυτώ μακάριε συνεσταυρώθης, Ευλογείτε κράζων, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ξενωθείς απάσης, ηδονής μακάριε θανατηφόρου, σεαυτόν ειργάσω, όλον ακηλίδωτον έσοπτρον θείον, Ευλογείτε μέλπων, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Απηνούς τυράννου, δυσσεβούς ωμότητα ου κατεπλάγης, αλλ' ως πύργος έστης, ακλινής ακλόνητος ορθοδοξίας, Ευλογείτε μέλπων, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ζωηφόρον αίγλην, εκ μιάς θεότητας τρισυποστάτου, δεδεγμένος ώφθης, τοίς εν σκότει ήλιος καί πλανωμένοις, Ευλογείτε μέλπων, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τού Αδάμ Παρθένε, τού παραπесόντος μέν ώφθης θυγάτηρ, τού Θεού δέ μήτηρ, τού ανακαινίσαντός μου τήν ουσίαν, όν υμνούμεν πάντα τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Νικηταί τυράννου, καί φλογός τή χάριτί σου γεγονότες, οι τών εντολών σου, σφόδρα αντεχόμενοι Παίδες εβών, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας».

Τών Μαρτύρων

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος

Ιδού η φαιδρά καί φωσφόρος, καί πλήρης χάριτος ημέρα, έλαμψε Φωτίου τού Θείου, καί Ανικήτου πάντας φωτίζουσα, τούς εν αυτή γεραίροντας, τά φωταυγή τούτων παθήματα.

Ωφθητε ως άνθρακες πάσαν, ύλην κακίας εμπιπρώντες, ώφθητε ως τίμιοι άρνες, εθελουσίως κατασφαπτόμενοι, καί τώ Αμνώ τώ αίροντι, τάς αμαρτίας προσαγόμενοι.

Στίγματα υμών Αθλοφόροι, καί τά παθήματα καί πόνους, καί τήν υπέρ νούν καρτερίαν, καί τούς αγώνας, καί τήν τελείωσιν, πανευκλεώς δοξάζοντες, σήμερον πάντες ευφραινόμεθα.

Ένθησαν κοιλάσιν οσίως, μαρτυρिकाίς καθάπερ ρόδα, οι περικαλλείς, Αθλοφόροι, καί τάς καρδίας ευωδιάζουσι τών ευσεβών εν πνεύματι, δυσώδη πλάνην εκμειώσαντες.

Θεοτοκίον

Φώτισον ημάς η τεκούσα, φώς τό απρόσιτον Παρθένε, έμπλησον ημάς ευφροσύνης, καί θυμηδίας καί θείας γνώσεως, τούς Καθαρά καρδιά σε, ευσεβοφρόνως μακαρίζοντας.

Τού Οσίου

Τόν προδηλωθέντα

Έτι σου ως Άβελ, τό αίμα καί εις αιώνας, τά θεόπνευστα Ιδόγματα, φωνή διαπρυσίω, η Χριστού Εκκλησία κηρύττει, Μάξιμε παμμάκαρ καί παμμέγιστε.

Τέτμηται η χείρ σου, γράφει δέ θείω δακτύλω, ως καλάμω καί μέλανι, τετμημένα τή γλώσση, τώ σώ αίματι τώ οσίω Παμμάκαρ, πίστιν εν καρδίαις τήν ορθόδοξον.

Άδεται εν κόσμω, η ένθεος παρρησία, καί τό πύρ τό εγκάρδιον, τής ενθέου αγάπης, δι' ήν Όσιε τήν τού αίματος χύσιν, Μάξιμε υπέστης προθυμότατα.

Ίστασο πρό βήματος, Θείου μετά μαρτύρων, οίς τού ξύλου τής πίστεως, εκοινωνήσας Πάτερ, καί ημάς οικειών τώ Δεσπότη, καί σου μιμητάς απεργαζόμενος.

Θεοτοκίον

Σύ εί Θεοτόκε, τά όπλα ημών καί τείχος, σύ εί η αντίληψις, τών εις σέ προστρεχόντων, σέ καί νύν εις πρεσβείαν κινούμεν, ίνα λυτρωθώμεν τών εχθρών ημών.

Ο Ειρμός

«Τόν προδηλωθέντα, εν όρει τώ νομοθέτη, εν πυρί καί βάτω, τόκον τόν τής Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Οσίου

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τά βάθη τών κριμάτων σου, ηρεύνηται τώ Πνεύματι, τά δέ τού Πνεύματος Σώτερ, έν πνεύματι καί δυνάμει, Μάξιμος εξηρεύνησεν, ως ένδικος φιλόσοφος, θελήσεις ενεργείας τε, ανακηρύττων σου δύο, διό λαμπρώς νύν τιμάται.

Τών Μαρτύρων

Φώς αναλλοίωτον Λόγε

Φώς η Φωτίου τοίς όχλοις, εγένετο μαρτυρία, τού Ανικήτου νικώντος, εν ταίς βασάνοις τήν πλάνην, Χριστού τās δύο γεννήσεις, θεολογούντων, ούς ευφημήσωμεν άμα.

Καί τής Εορτής

Φώς αναλλοίωτον Λόγε, φωτός Πατρός αγεννήτου, εν τώ φανέντι φωτί σου, σήμερον εν θαβωρίω, φώς είδομεν τόν Πατέρα, φώς καί τό Πνεύμα, φωταγωγούν πάσαν Κτίσιν.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια.

Τής Εορτής

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Παρήλθεν η σκιά, ελήλυθεν η χάρις, εν τώ Θαβώρ τώ όρει, Μωσής εβόα Σώτερ, ιδών σου τήν θεότητα.

Στίχ. Σοί εισιν οι ουρανοί, καί σή εστιν η γή.

Ηλίας καί Μωσής, εν τώ Θαβώρ τώ όρει, τήν έξοδον ελάλουν, ήν έμελλες πληρώσειν, υπέρ ημών Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμών εν τώ ονόματί σου αγαλλιάζονται.

Τής θείας σου μορφής, οι τρεις τών Μαθητών σου, οράν μή δυνηθέντες, τήν αστραπήν εν φόβω, Σωτήρ εις γήν κατέπιπτον.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Ύψωσον ευσεβών, βασιλέων τό κέρας, Παμβασιλεύ οικτίρμον, καί νίκας δίδου Σώτερ, πρεσβείαις τής τεκούσης σε.

Καί τά λοιπά τής Ακολουθίας, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μαξίμου τού Ομολογητού. Η απόδοσις τῆς Εορτῆς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχολογία οὐ γίνεται. Εἰς δέ τό. Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἰδιόμελα δ' δευτεροῦντες τὰ δύο πρώτα.

Ἦχος δ' Κοσμά Μοναχοῦ

Πρό τού σου Σταυροῦ Κύριε, ὅρος ουρανόν ἐμιμείτο, νεφέλη ως σκηνή ἐφηπλούτο, Σοῦ μεταμορφουμένου, ὑπό Πατρός δέ μαρτυρουμένου, παρήν ο Πέτρος σύν Ἰακώβω καί Ἰωάννῃ, ως μέλλοντες συνείναι σοι, καί ἐν τῷ καιρῷ τῆς παραδόσεώς σου, ἵνα θεωρήσαντες τὰ θαυμάσιά σου, μή δειλιάσωσι τὰ παθήματά σου, ἀ προσκυνῆσαι ἡμᾶς, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, διὰ τό μέγα σου ἔλεος. (Δίς)

Πρό τού Σταυροῦ σου Κύριε, παραλαβών τούς Μαθητάς εἰς ὅρος υψηλόν, μετεμορφώθης ἐμπροσθεν αὐτῶν, ἀκτίσι δυνάμεως καταυγάζων αὐτούς, ἐνθεν φιланθρωπία, ἐκείθεν ἐξουσία, δεῖξαι βουλόμενος τῆς Ἀναστάσεως τήν λαμπρότητα, ἥς καί ἡμᾶς ο Θεός, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, ως ἐλεήμων καί φιλάνθρωπος. (Δίς)

Εἰς ὅρος υψηλόν μεταμορφωθείς ο Σωτήρ, τούς κορυφαίους ἔχων τῶν Μαθητῶν, ἐνδόξως ἐξέλαμψας, δηλών, ὅτι οἱ τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν διαπρέψαντες, καί τῆς ἐνθέου δόξης ἀξιοθήσονται, συλλαλούντες δέ τῷ Χριστῷ, Μωϋσῆς καί Ἠλίας ἐδείκνυον, ὅτι ζώντων καί νεκρῶν κυριεύει, καί ο πάλοι διὰ νόμου, καί Προφητῶν λαλήσας ὑπῆρχε Θεός, ὡ καί φωνή τού Πατρός, ἐκ νεφέλης φωτεινῆς, ἐμαρτύρει λέγουσα, Αὐτοῦ ἀκούετε, τού διὰ Σταυροῦ τόν, Ἄδην σκυλεύσαντος, καί νεκροῖς δωρουμένου, ζώην τήν αἰώνιον.

Ὅρος τό ποτέ ζοφώδες καί καπνώδες, νύν τίμιον καί ἀγιόν ἐστιν, ἐν ᾧ οἱ πόδες σου ἐστήσαν Κύριε, πρό αἰώνων γάρ κεκαλυμμένον μυστηριον, ἐπ' ἐσχάτων ἐφάνέρωσεν ἡ φρικτή σου Μεταμόρφωσις, Πέτρῳ Ἰωάννῃ καί Ἰακώβῳ, οἵτινες τήν ἀκτίνα τού προσώπου σου μή φέροντες, καί τήν λαμπρότητα τῶν χιτῶνων σου, ἐπὶ πρόσωπον, εἰς γῆν κατεβαρύνοντο, οἱ καί τῇ ἐκστάσει συνεχόμενοι, ἐθαύμαζον βλέποντες, Μωϋσῆν καί Ἠλίαν συλλαλούντάς σοι τὰ μέλλοντα συμβαίνειν σοι, καί φωνή ἐκ τού Πατρός, ἐμαρτύρει λέγουσα. Οὗτός ἐστιν ο Υἱός μου ο ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε, ὅς τις καί δωρεῖται τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'
Ἀνατολίου

Προτυπών τήν Ανάστασιν τήν σήν, Χριστέ ο Θεός, τότε παραλαμβάνεις τούς τρεις σου μαθητάς, Πέτρον καί Ιάκωβον καί Ιωάννην, εν τώ Θαβώρ ανελθών, Σού δέ Σωτήρ μεταμορφουμένου, τό Θαβώριον όρος φωτί εσκέπετο, Οι Μαθηταί σου Λόγε, έρριψαν εαυτούς εν τώ εδάφει τής γής, μή φέροντες οράν, τήν αθέατον μορφήν, Άγγελοι διηκόνουν φόβω καί τρόμω, ουρανοί έφριξαν, γή ετρόμαξεν, ορώντες επί γής, τής δόξης τόν Κύριον.

Εις τόν Στίχον, ψάλλομεν τά Ιδιόμελα ταύτα.

Ήχος α'

Ο πάλαι τώ Μωσεΐ συλλαλήσας, επί τού όρους Σινά διά συμβόλων, Εγώ ειμι, λέγων ο Ών, σήμερον επ' όρος Θαβώρ, μεταμορφωθείς επί τών μαθητών, έδειξε τό αρχέτυπον κάλλος τής εικόνας, εν εαυτώ τήν ανθρωπίνην, αναλαβούσαν ουσίαν, καί τής τοιαύτης χάριτος, μάρτυρας παραστησάμενος Μωϋσήν καί Ηλίαν, κοινωνούς εποιείτο τής ευφροσύνης, προμηνύοντας τήν ένδοxon διά Σταυρού, καί σωτήριον Ανάστασιν.

Στίχ. Σοί εισιν οι ουρανοί, καί σή εστιν η γή.

Τήν σήν τού μονογενούς Υιού Προορώμενος, εν Πνεύματι διά σαρκός, πρός ανθρώπους επιδημίαν, ο θεοπάτωρ Δαυϊδ, πόρρωθεν πρός ευφροσύνην συγκαλείται τήν κτίσιν, καί προφητικώς ανακράζει, Θαβώρ καί Ερμών εν τώ Ονόματί σου αγαλλιάζονται, Εν τούτω γάρ επιβάς τώ όρει Σωτήρ μετά τών μαθητών σου, τήν αμαυρωθείσαν εν Αδάμ φύσιν, μεταμορφωθείς, απαστράψαι πάλιν πεποίηκας, μεταστοιχειώσας αυτήν, εις τήν σήν τής θεότητος δόξαν τε καί λαμπρότητα, διό βοώμέν σοι, Δημιουργέ τού παντός, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμών εν τώ ονόματί σου αγαλλιάζονται.

Τό άσχετον τής σής φωτοχυσίας, καί απρόσιτον τής θεότητος, θεασάμενοι τών Αποστόλων οι πρόκριτοι, επί τού όρους τής Μεταμορθώσεως, άναρχε Χριστέ, τήν θείαν ηλλοιώθησαν έκστασιν, καί νεφέλη περιλαμφθέντες φωτεινή, φωνής ήκουον Πατρικής, βεβαιούσης τό μυστήριον τής σής ενανθρωπήσεως, ότι εις υπάρχεις καί μετά σάρκωσιν, Υιός μονογενής καί Σωτήρ τού κόσμου.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος πλ. β'

Πέτρω καί Ιακώβω καί, Ιωάννη, τοίς προκρίτοις μαθηταίς σου Κύριε, σήμερον υπέδειξας εν τώ όρει τώ Θαβώρ, τήν δόξαν τής θεϊκής σου μορφής έβλεπον γάρ τά ιμάτιά σου, αστράψαντα ως τό φώς καί τό πρόσωπόν σου υπέρ τόν ήλιον καί μή φέροντες οράν τό άστεκτον τής σής ελλάμψεως, εις γήν κατέπιπτον, μηδόλως ατενίσαι ισχύοντες, Φωνής γάρ ήκουον μαρτυρούσης άνωθεν, Ουτός εστιν ο Υιός μου ο αγαπητός, ο ελθών εις τόν κόσμον σώσαι τόν άνθρωπον.

Απολυτίκιον Ἦχος βαρύς

Μετεμορφώθης εν τῷ ὄρει Χριστέ ο Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τήν δόξαν σου, καθώς ἡδυναντο, Λάμπσον καί ἡμῖν τοῖς αμαρτωλοῖς, τό φῶς σου τό αἶδιον, πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά την α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Τήν τῶν βροτῶν εναλλαγὴν, τήν μετὰ δόξης σου Σωτήρ, εν τῇ δευτέρᾳ καί φρικτῇ, τῆς σῆς ελεύσεως δεικνύς, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ μετεμορφώθης, Ἠλίας καί Μωσῆς συνελάλουν σοι, τοὺς τρεῖς τῶν Μαθητῶν συνεκάλεσας, οἱ κατιδόντες Δέσποτα τήν δόξαν σου, τῇ αστραπῇ σου ἐξέστησαν, ο τότε τούτοις, τό φῶς σου λάμπας, φώτισον τάς ψυχάς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά την β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Επὶ τό ὄρος τό Θαβώρ, μετεμορφώθης, Ἰησοῦ, καί νεφέλη φωτεινή, εφηπλωμένη ως σκηνή, τοὺς Αποστόλους τῆς δόξης σου κατεκάλυψεν, ὅθεν καί εις γῆν εναπέβλεπον, μή φέροντες οράν τήν λαμπρότητα, τῆς απροσίτου δόξης τοῦ προσώπου σου, ἀναρχε Σώτερ Χριστέ ο Θεός, ο τότε τούτοις, τό φῶς σου λάμπας, φώτισον τάς ψυχάς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ο υψωθείς εν τῷ Σταυρῷ

Ο ἀνελθων σύν Μαθηταῖς εν τῷ ὄρει, καί εν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρός ἀπαστράψας, σύν Μωϋσῇ Ἠλίας σοι παρίστανται, Νόμος καί Προφήται γάρ ως Θεῷ λειτουργοῦσιν, ὡ καί τήν Υἱότητα τήν φυσικήν ο Γεννήτωρ, ὁμολογῶν ἐκάλεσεν Υἱόν, ὃν ἀνυμνοῦμεν σύν σοί καί τῷ Πνεύματι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Εἰθ' οὕτως οἱ δύο Κανόνες τῆς Εορτῆς.

Πρώτος Κανών, ού η, Ακροστιχίς.

Χριστός ενί σκοπιή σέλας άπλετον είδεος ήκε.

Ποίημα Κοσμά Μοναχού.

Ωδή α' Ήχος δ' Ο Ειρμός

«Χοροί Ισραήλ, ανίκμοις ποσί, πόντον ερυθρόν, καί υγρόν βυθόν
διελάσαντες, αναβάτας τριστάτας, δυσμενείς ορώντες εν αυτώ υποβρυχίους,
εν αγαλλιάσει έμελπον, Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται».

Ρήματα ζωής τοίς φίλοις Χριστός, καί περί τής θείας δημηγορών βασιλείας
έφη, Εν εμοί τόν Πατέρα επιγνώσσεσθε, φωτί ως εξαστράψω απροσίτω, εν
αγαλλιάσει μέλποντες, Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Ισχύν τών εθνών κατέδεσθε, φίλοι Μαθηταί, θαυμασθήσεσθε δέ τώ πλούτῳ
αυτών, ότι δόξης πληρούσθε, ως οφθήσομαι, λαμπρότερος ηλίου
εξαστράπτων, έν αγαλλιάσει μέλποντες, Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι
δεδόξασται.

Σήμερον Χριστός εν όρει Θαβώρ, λάμπας αμυδρώς, θεϊκής αυγής ως
υπέσχετο, Μαθηταίς παρεγύμνου χαρακτήρα, σελασφόρου δέ πλησθέντες
θείας αίγλης, εν αγαλλιάσει έμελπον, Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Δεύτερος Κανών, φέρων Ακροστιχίδα.

Μωσής Θεού πρόσωπον εν Θαβώρ είδε.

Ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

Υγράν διοδεύσας

Μωσής εν θαλάσση προφητικώς, ιδών εν νεφέλη καί εν στύλῳ πάλαι πυρός,
τήν δόξαν Κυρίου ανεβόα, Τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν.

Ως πέτρα τώ σώματι σκεπασθείς, τώ τεθεωμένῳ, τόν αόρατον καθορών,
Μωσής ό θεόπτης ανεβόα, Τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν.

Σύ επί τού όρους τού νομικού, καί εν Θαβωρίῳ, καθωράθης τώ Μωϋσή, εν
γνόφῳ τό πάλαι, εν φωτί δέ, νύν απροσίτω τής θεότητος.

Καταβασία

«Χοροί Ισραήλ, ανίκμοις ποσί, πόντον ερυθρόν, καί υγρόν βυθόν
διελάσαντες, αναβάτας τριστάτας, δυσμενείς ορώντες εν αυτώ υποβρυχίους,
εν αγαλλιάσει έμελπον, Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται».

Ωδή γ'

Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδιά μου».

Όλον τόν Αδάμ φορέσας Χριστέ, τήν αμαυρωθείσαν αμείψας ελάμπρυνας πάλαι φύσιν, καί αλλοιώσει τής μορφής σου εθεούργησας.

Στύλω πυριμόρφω καί νεφέλη πάλαι, ο εν τή ερήμω τόν Ισραήλ άγων, σήμερον εν τώ όρει Θαβώρ αρρήτως, εν φωτί Χριστός εξέλαμψεν.

Έτερος Κανών

Ουρανίας απίδος

Η σκιάζουσα δόξα, εν τή σκηνή πρότερον, καί τώ Μωϋσή ομιλούσα, τώ σώ θεράποντι, τύπος γεγένηται, τής αστραψάσης αρρήτως, εν Θαβώρ σου Δέσποτα Μεταμορφώσεως.

Συνανήλθέ σοι Λόγε, μονογενές ύψιστε, η τών Αποστόλων ακρότης, επί τού όρους Θαβώρ, καί συμπαρέστησαν ό,τε Μωσής καί Ηλίας, ως Θεού θεράποντες, μόνε φιλάνθρωπε.

Θεός όλος υπάρχων, όλος βροτός γεγονός, όλη τή θεότητι μίξας τήν ανθρωπότητα, εν υποστάσει σου, ήν εν δυσί ταίς ουσίαις, Μωϋσής Ηλίας τε, είδον εν όρει Θαβώρ.

Καταβασία

«Ράβδος εις τύπον τού μυστηρίου παραλαμβάνεται, τώ βλαστώ γάρ προκρίνει τόν ιερέα, Τή στερειούση δέ πρώην, Εκκλησία νύν εξήνθησε, ξύλον Σταυρού, εις κράτος καί στερέωμα».

Κάθισμα Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Επί τό όρος τό Θαβώρ, μετεμορφώθης ο Θεός, αναμέσον Ηλιού, καί Μωϋσέως τών σοφών, σύν Ιακώβω καί Πέτρω καί Ιωάννη, ο Πέτρος δέ συνών, ταύτά σοι έλεγε, Καλόν ώδέ εστι, ποιήσαι τρεις σκηνάς, μίαν Μωσει, καί μίαν Ηλία, καί μίαν σοί τώ Δεσπότη Χριστώ, ο τότε τούτοις, τό φώς σου λάμψας, φώτισον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα τήν ένδοxon οικονομίαν σου Χριστέ ο Θεός, ότι ετέχθης εκ τής Παρθένου, ίνα εκ πλάνης ρύση τούς κραυγάζοντας, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Νόμον εν Σινά τώ γράμματι, διατυπούμενος, Χριστέ ο Θεός, εν τή νεφέλη πυρί, καί γνόφω καί εν θυέλλη, ώφθης εποχούμενος, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ίνα πιστώση τήν ένδοξον, οικονομίαν σου, Χριστέ ο Θεός, ως προϋπάρχων πρό τών αιώνων, καί ο αυτός εν νέφει τήν επίβασιν θείς, εν τώ Θαβώρ αρρήτως εξέλαμψας.

Συλλαλούντες παρειστήκεισαν δουλοπρεπώς, σοί τώ Δεσπότη Χριστώ, οίς εν πυρός ατμίδι καί γνόφω, καί λεπτοτάτη αύρα προσωμίλησας, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Κατεμήνυον τήν έξοδον, τήν εν Σταυρώ σου εν Θαβώρ παρόντες, ο εν πυρί σε καί βάτω πάλαι, Προκατιδών Μωσής, καίο μετάρσιος δίφρω, εν πυρίνω Ηλίας Χριστέ.

Έτερος Κανών

Ο Ειρμός

«Εκ σαρκός σου βολίδες θεότητος, εξεπορεύοντο, Προφητών καί Αποστόλων, όθεν οι πρόκριτοι, μέλποντες ανεβόων, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ο τήν βάτον φυλάξας αλώβητον, προσομιλούσαν πυρί, τώ Μωσεί θεολαμπούσαν σάρκα υπέδειξας, Δέσποτα μελωδούντι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Υπεκρύβη ακτίσι θεότητος, αισθητός ήλιος, ως εν όρει Θαβώρίω, είδέ σε μεταμορφούμενον Ιησού μου, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Πύρ μή φλέγον τήν ύλην τού σώματος, ωράθης άϋλον, ως Μωσεί καί Αποστόλοις, ώφθης Ηλία τε, Δέσποτα εις εκ δύο, εν δυσί τελείαις ταίς φύσεσιν.

Καταβασία

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο τού φωτός διατμήξας τό πρωτόγονον χάος, ως εν φωτί τά έργα υμνείσε Χριστέ, τόν Δημιουργόν, εν τώ φωτί σου τās οδούς ημών εύθυνον».

Προσενωπίω σοι ώραι υπεκλίθησαν, φώς γάρ καί πρό ποδών, υψίδρομον σέλας Χριστέ, ήλιος είκε μορφήν βροτείαν, ως αμείψαι ευδόκησας.

Ιδού Σωτήρ ανεβόνων, Μωϋσής καί Ηλίας τών Μαθητών, εν όρει αγίω Θαβώρ
ενηχουμένων, Χριστός όν πάλαι, προηγγείλαμεν όντα Θεόν.

Η αναλλοίωτος φύσις, τή βροτεία μιχθείσα, τής εμφερούς αϋλου θεότητος,
φώς παραγυμνούσα τοίς Αποστόλοις, απορρήτως εξέλαμψε.

Σέ τό αΐδιον φέγγος, εν πατρώα τή δόξη, οι Μαθηταί, ως είδον εκλάμψαν
Χριστέ, σοί ανεβόνων, Εν τώ φωτί σου, τάς οδούς ημών εύθυνον.

Έτερος Κανών

Ίνα τί με απώσω

Ρητορεύουσα γλώσσα, σου τά μεγαλεία ού δύναται φθέγγασθαι, ο κρατών
ζωής γάρ, καί θανάτου δεσπόζων παρέστησας, εν Θαβώρ τώ όρει, τόν
Μωϋσήν καί τόν, Ηλίαν, μαρτυρήσοντάς σου τήν θεότητα.

Ο χερσίν αοράτοις, πλάσας κατ' εικόνα σου Χριστέ τόν άνθρωπον, τό
αρχέτυπον σου, εν τώ πλάσματι κάλλος υπέδειξας, ουχ ως εν εικόνι, αλλ' ως
αυτός εί κατ' ουσίαν, ο Θεός χρηματίσας καί άνθρωπος.

Συγκραθείς ασυγχύτως, άνθρακα υπέδειξας ημίν θεότητος, καταφλέγοντα μέν
αμαρτίας, ψυχάς δέ φωτίζοντα, εν Θαβώρ τώ όρει, ώ Μωϋσήν καί τόν Ηλίαν,
Μαθητών τε εξάρχους εξέστησας.

Καταβασία

«Ω τρισμακάριστον ξύλον! εν ώ ετάθη Χριστός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, δι ού
πέπτωκεν ο ξύλω απατήσας, τώ εν σοί δελεασθείς, Θεώ τώ προσπαγέντι
σαρκί, τώ παρέχοντι, τήν ειρήνην ταίς ψυχαίς ημών».

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν τώ θλίβεσθαί με, εβόησα πρός Κύριον, καί επήκουσέ μου, ο Θεός τής
σωτηρίας μου».

Λαμπηδόνος πλέον, ηλίου φώς τρανότερον, εν Θαβώρ εκλάμψας, ο Χριστός
ημάς εφώτισεν.

Ανελθών εν όρει, Θαβώρ μετεμορφώθης Χριστέ, καί τήν πλάνην πάσαν,
αμαυρώσας φώς εξέλαμψας.

Σέ Θεόν επέγνων, οι ένδοξοι Απόστολοι, εν Θαβώρ Χριστέ δέ, εκπλαγέντες
γόνυ έκλιναν.

Έτερος Κανών

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Ως μέγα καί φοβερον, ωράθη θέαμα σήμερον! εξ ουρανού αισθητός, εκ γής

δέ ασύγκριτος, εξήστραπεν ήλιος, τής δικαιοσύνης, νοητός επί τού όρους
Θαβώρ.

Παρήλθε μέν η σκιά, τού νόμου εξασθενήσασα, ελήλυθε δέ σαφώς, Χριστός η
αλήθεια, Μωσής ανεβόησεν, εν τώ Θαβωρίω, κατιδών σου τήν θεότητα.

Ο στύλος τώ Μωϋσεί, Χριστόν τόν μεταμορφουμενον, η δέ νεφέλη σαφώς,
την χάριν τού Πνεύματος, την επισκιάσασαν, εν τώ Θαβώρίω, παρεδήλου
εμφανέστατα.

Καταβασία

«Νοτίου θηρός εν σπλάγχνοις, παλάμας Ιωνάς, σταυροειδώς διεκπετάσας, τό
σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφώς, Όθεν τριήμερος εκδύς, τήν
υπερκόσμιον Ανάστασιν υπεζωγράφησε, τού σαρκί προσπαγέντος Χριστού
τού Θεού, καί τριημέρω εγέρσει τόν κόσμον φωτίσαντος».

Κοντάκιον

Αυτόμελον Ήχος βαρύς

Επί τού όρους μετεμορφώθης, καί ως εχώρουν οι Μαθηταί σου τήν δόξαν
σου, Χριστέ ο Θεός εθεάσαντο, ίνα όταν σε ίδωσι σταυρούμενον, τό μέν
πάθος νοήσωσιν εκούσιον, τώ δέ κόσμω κηρύξωσιν, ότι σύ υπάρχεις
αληθώς, τού Πατρός τό απαύγασμα.

Ο Οίκος

Εγέρθητε οι νωθείς, μή πάντοτε χαμερπείς, οι συγκάμπτοντες εις γήν τήν
ψυχήν μου λογισμοί, επάρθητε καί άρθητε εις ύψος θείας αναβάσεως,
προσδράμωμεν Πέτρω καί τοίς Ζεβεδαίου, καί άμα εκείνοις τό Θαβώριον
όρος προφθάσωμεν, ίνα ίδωμεν σύν αυτοίς τήν δόξαν τού Θεού ημών, φωνής
δέ ακούσωμεν, ής περ άνωθεν ήκουσαν, καί εκήρυξαν, τού Πατρός τό
απαύγασμα.

Συναξάριον

Τή ΙΓ' τού αυτού μηνός, μνήμη τής μεταθέσεως τού λειψάνου τού Οσίου
Πατρός ημών Μαξίμου τού Ομολογητού.

Στίχοι

- Κινούσί σου Μάξιμε πιστοί τήν κόνιν,
- Δηλούντες, ως ζής, εξαμείβων καί τόπους.
- Μαξίμου αμφί τρίτην νεκρόν δεκάτην μεταθήκαν.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής αιιδίμου καί Παμμακαρίστου Βασιλίσσης καί
κτιτορίσσης τής σεβασμίας μονής τού Παντοκράτορος Σωτήρος Χριστού,
Ειρήνης, τής διά τού Αγίου καί Αγγελικού σχήματος μετονομασθείσης Ξένης
Μοναχής.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Αβραμιαίοι ποτέ, εν Βαβυλώνι Παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, καί υμνούντες ἔψαλλον, ο τῶν Πατέρων Θεός ευλογητός εἶ».

Περιχυθέντες φωτί, τῆς απροσίτου δόξης, Θαβώρ εν ὄρει οι Απόστολοι, Χριστέ ανεβόησαν, ο τῶν Πατέρων Θεός ευλογητός εἶ.

Λαίλαπι θείας ηχῆς, καί δροσοβόλῳ νεφέλῃ, Χριστέ καί αἴγλη σου ηῳόμενοι, οι Απόστολοι ἔψαλλον, ο τῶν Πατέρων Θεός ευλογητός εἶ.

Εν απροσίτῳ φωτί, ὡς σέ κατείδε Πέτρος, Θαβώρ εν ὄρει εξαστράψαντα, Χριστέ ανεβόησεν, ο τῶν Πατέρων Θεός ευλογητός εἶ.

Τῷ αρχηγῷ τῆς γῆς, Χριστῷ συνόντες παῖδες, οι Ζεβεδαίου ὡς ἀπέπεμψε, μορφῆς φῶς εβρόντησαν, ο τῶν Πατέρων Θεός ευλογητός εἶ.

Ἄτερος Κανῶν

Παῖδες Εβραίων εν καμίνῳ

Νύν καθωράθη Αποστόλοις, τά αθέατα, θεότης εν σαρκίῳ, εν τῷ ὄρει Θαβώρ, αστράπτουσα βούσιν, Ευλογητός εἶ Κύριε, ο Θεός εις τοὺς αἰῶνας.

Ἐφριξαν φόβῳ εκπλαγέντες, τὴν ευπρέπειαν τῆς θείας βασιλείας, εν τῷ ὄρει Θαβώρ, Απόστολοι βῶντες, Ευλογητός εἶ Κύριε, ο Θεός εις τοὺς αἰῶνας.

Νύν τά ανήκουστα ηκούσθη, ο ἀπάτωρ γάρ Υἱός εκ τῆς Παρθένου, τῇ πατρῷα φωνῇ, ενδόξως μαρτυρεῖται, οἷα Θεός καί ἄνθρωπος, ο αὐτός εις τοὺς αἰῶνας.

Θέσει ου γέγονας Υψίστου, τῇ ουσίᾳ δέ Υἱός ηγαπημένος, προϋπάρχων ημῖν, ὡμίλησας ἀτρέπτως, Ευλογητός εἶ κράζουσιν, ο Θεός εις τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

«Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου, δυσσεβούς, λαούς εκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς, καί δυσφημίας θεοστυγούς, Ὅμως τρεῖς Παῖδας ουκ ἐδειμάτωσε θυμός θηριώδης, ου πύρ βρόμιον, ἀλλ' ἀντηχούντι δροσοβόλῳ πνεύματι, πυρί συνόντες ἔψαλλον, ο υπερύμνητος τῶν Πατέρων καί ημῶν, Θεός ευλογητός εἶ».

Ὡδή η' Ο Ειρμός

«Οι εν Βαβυλώνι Παῖδες, τῷ θείῳ πυρπολούμενοι ζήλῳ, τυράννου καί φλογός ἀπειλῆν, ἀνδρείως κατεπάτησαν, καί μέσον πυρός ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον, Ευλογεῖτε πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Νεύματι τό πᾶν ο φέρων, ποσὶν ἀχράντοις ὅρους ἐπέβη Θαβώρ, εν ὧ ηλίου μάλλον αὐγῆς, εξαστράψας τό πρόσωπον, νόμου προκρίτους, καί τῆς χάριτος ἔδειξε μέλποντας, Ευλογεῖτε πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Εν τῇ απροσίτῳ δόξῃ, κατ' ὅρος εκφανθέν απορρήτως Θαβώρ, τό άσχετον καί άδυτον φώς, τοῦ Πατρός τό απαύγασμα, τήν κτίσιν φαιδρύναν, τοὺς ανθρώπους εθέωσε μέλποντας, Ευλογεῖτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ιεροπρεπῶς εστῶτες, Μωσῆς τε καί Ηλίας εν ὄρει Θαβώρ, τῆς θείας χαρακτήρα, τρανῶς υποστάσεως βλέποντες, Χριστόν εν πατρώα, εξαστράψαντα δόξῃ, ανέμελπον, Ευλογεῖτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Διά τῆς εν γνώφῳ θείας ομφῆς, τό πρόσωπον ποτέ εδοξάσθη Μωσῆς, Χριστός δέ ως ἱμάτιον, φώς καί δόξαν αναβάλλεται, φωτός αυτοουργός γάρ πεφυκῶς καταυγάζει τοὺς μέλποντας, Ευλογεῖτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Εκ φωτογενούς νεφέλης, Χριστόν οι μαθηταί αμπεχόμενον, ορώντες εν Θαβώρ, καί πρηνεῖς ἐπὶ γῆς κατανεύσαντες, τόν νοῦν ελλαμφθέντες, σύν Πατρί τούτον ὕμνουν καί Πνεύματι, Ευλογεῖτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ἄτερος Κανὼν

Επταπλασίως κάμινον

Ακηκοότες Δέσποτα, εκ Πατρός μαρτυρούμενον, καί ως ανθρωπίνης, στερροτέραν ὥσεως, Οράν τοῦ προσώπου σου τήν αστραπην μή φέροντες, σοὺ οι μαθηταί, ἐπὶ τήν γῆν κατέπιπτον, εν φόβῳ μελωδοῦντες, Ιερεῖς ευλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εις τοὺς αἰῶνας.

Βασιλευόντων πέφυκας, Βασιλεύς ωραιότατος, καί τῶν πανταχοῦ κυριευόντων Κύριος, δυνάστης μακάριος, καί φώς οίκῶν απρόσιτον, ὡ οι Μαθηταί, καταπλαγέντες εβόων, οι Παῖδες ευλογεῖτε, Ιερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε Χριστόν εις τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ουρανοῦ δεσπόζοντι, καί τῆς γῆς βασιλεύοντι, καί καταχθονίων, τήν κυρείαν ἔχοντι, Χριστέ σοι παρέστησαν, εκ μέν τῆς γῆς Απόστολοι, ως ἔξ ουρανοῦ δέ ο θεσβίτης Ηλίας, Μωϋσῆς δέ εκ νεκάδων, μελωδοῦντες συμφῶνως, Λαός υπερυψοῦτε Χριστόν εις τοὺς αἰῶνας.

Ραθυμοτόκοι μέριμναι, ἐπὶ γῆς κατελείφθησαν, τῇ τῶν Αποστόλων, εκλογή φιλάνθρωπε, ως σοί ηκολούθησαν, πρὸς τήν εκ γῆς μετάρσιον, θεῖαν πολιτείαν, ὅθεν καί επαξίως, τῆς σῆς θεοφανείας, εμελώδουν τυχόντες, Λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εις τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

«Ευλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ισάριθμοι, Δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνεῖτε τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εις δρόσον μεταποιήσαντα, καί υπερυψοῦτε, τό πάσι ζωὴν παρέχον, Πνεῦμα πανάγιον εις τοὺς αἰῶνας.».

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ο τόκος σου άφθορος εδείχθη, Θεός εκ λαγόνων σου προήλθε, σαρκοφόρος, ός ώφθη επί γής, καί τοίς ανθρώποις συναναστρέφη, σέ Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Σύντρομοι καινή φωτοχυσία, αθρώως οι Μαθηταί ελλαμφθέντες, πρός αλλήλους εύρων, καί πρηνείς εις γήν καταπεσόντες, σοί τώ Δεσπότῃ τών απάντων προσεκύνησαν.

Ήχος εκ νεφέλης ανεπέμπετο, θεόκτυπος βεβαιών τό θαύμα, ο Πατήρ γάρ τών φώτων, Ούτός εστιν Υιός ο αγαπητός μου, τοίς Αποστόλοις ανεβόα, ού ακούετε.

Καινά κατιδόντες καί παράδοξα, φωνής πατρικής ενωτισθέντες, εν Θαβώρ οι τού Λόγου υπηρέται, εκμαγείον τού αρχετύπου, Ούτος υπάρχει ανεβόων ο Σωτήρ ημών.

Εικών απaráλλακτε τού όντος, ακίνητε σφραγίς αναλλοίωτε, Υιέ Λόγε σοφία καί βραχίων, δεξιά Υψίστου σθένος, σέ ανυμνούμεν, σύν Πατρί τε καί τώ Πνεύματι.

Έτερος Κανών

Ο Ειρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο Ύψιστος, εκών κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν Άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Ίνα σου δείξης εμφανώς, τήν απόρρητον δευτέραν κατάβασιν, όπως ο Υψιστος Θεός, οφθήση εσώς εν μέσω θεών, τοίς Αποστόλοις εν Θαβώρ, Μωσει σύν Ηλία τε, αρρήτως έλαμψας, διό πάντες σε Χριστέ μεγαλύνομεν.

Δεύτε μοι πείθεσθε λαοί, αναβάντες εις τό όρος τό Άγιον, τό επουράνιον αύλως στώμεν εν πόλει ζώντος Θεού, καί εποπτεύσωμεν νοϊ θεότητα αύλον, Πατρός καί Πνεύματος, εν Υιώ μονογενεί απαστράπτουσιν.

Έθελξας πόθω με Χριστέ, καί ηλλοίωσας τώ θείω σου έρωτι, αλλά κατάφλεξον, πυρί αύλω τάς αμαρτίας μου, καί έμπλησθήναι τής εν σοί τρυφής καταξίωσον, ίνα τάς δύο σκιρτών, μεγαλύνω αγαθέ παρουσίας σου.

Καταβασία

«Μυστικός εί Θεοτόκε Παράδεισος, αγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ' ού τό τού Σταυρού ζωηφόρον εν γή, πεφυτούργηται δένδρον, Διό νύν υψουμένου προσκυνούντες αυτόν, σέ μεγαλύνομεν».

«Ο διά βρώσεως τού ξύλου, τώ γένει προσγενόμενος θάνατος, διά Σταυρού κατήργηται σήμερον, τῆς γάρ προμήτορος ἡ παγγενῆς κατάρα διαλέλυται, τώ βλαστώ τῆς Αγνῆς Θεομήτορος, ἦν πάσαι αἱ δυνάμεις τῶν ουρανῶν μεγαλύνουσιν».

**Εξαποστειλάριον
αυτόμελον (Εκ γ')**

Φῶς αναλλοίωτον Λόγε, φωτός Πατρός αγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι φωτί σου, σήμερον ἐν Θαβωρίῳ, φῶς εἶδομεν τόν, Πατέρα, φῶς καί τό Πνεῦμα, φωταγωγούν πᾶσαν Κτίσιν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τρία Στιχηρά Προσόμοια δευτεροῦντες τό α'.

**Ἦχος δ'
Ο ἐξ υψίστου κληθεῖς**

Πρό τού τιμίου Σταυροῦ σου καί τού πάθους, λαβὼν οὐς προέκρινας τῶν ἱερῶν Μαθητῶν, πρὸς τό Θαβώριον Δέσποτα, ἀνήλθες ὅρος, δείξαι θελήσας τούτοις τὴν δόξαν σου, οἱ καὶ κατιδόντες σε μεταμορφούμενον, καί ὑπὲρ ἥλιον λάμπαντα, πρηνεῖς πεσόντες, τὴν δυναστείαν σου κατεπλάγησαν, ἀναβοῶντες, Σὺ τό ἄχρονον, φῶς υπάρχεις Χριστέ καί ἀπαύγασμα, τού Πατρός, εἰ καί θέλων, σὰρξ ωράθης ἀναλλοίωτος. **(Δίς)**

Ο πρό αἰώνων υπάρχων Θεός Λόγος ο φῶς ὡς ἱμάτιον περιβαλλόμενος, μεταμορφούμενος ἐμπροσθεν, τῶν μαθητῶν σου, ὑπὲρ τόν ἥλιον Λόγε ἐλάμπας, Μωσῆς καί Ηλίας δέ, σοί παρειστήκεισαν, νεκρῶν καί ζώντων σε Κύριον, δηλοποιούντες, καί σοῦ δοξάζοντες τὴν ἀπόρρητον, οικονομίαν καί τό ἔλεος, καί τὴν πολλὴν συγκατάβασιν, δι' ἧς ἔσωσας κόσμον, ἀμαρτίαις ἀπολλύμενον.

Παρθενικῆς ἐκ νεφέλης σε τεχθέντα, καί σάρκα γενόμενον, καί πρὸς τό ὅρος Θαβώρ, μεταμορφούμενον Κύριε, καί τῇ νεφέλῃ, τῇ φωτεινῇ σε περικυκλούμενον, φωνή τού Γεννήτορος, ἀγαπητόν σε Υἱόν, τῶν μαθητῶν συμπαρόντων σοι, σαφῶς εδήλου, ὡς ὁμοούσιον καί ὁμόθρονον, ὅθεν ο Πέτρος ἐκπληττόμενος, Καλόν ὡδέ ἐστὶν εἶναι ἔλεγε, μή εἰδῶς ο ἐλάλει, Εὐεργέτα πολυέλεε.

**Δόξα... Καί νύν...
Ἦχος πλ. δ' Βύζαντος**

Παρέλαβεν ο Χριστός, τόν Πέτρον καί Ἰάκωβον καί Ἰωάννην, εἰς ὅρος υψηλόν κατ' ἰδίαν, καί μετεμορφώθη ἐμπροσθεν αὐτῶν, καί ἐλάμψε τό πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ο Ἥλιος, τά δέ ἱμάτια αὐτοῦ, ἐγένετο λευκά ὡς τό φῶς, Καί ὠφθησαν Μωϋσῆς καί Ηλίας μετ' αὐτοῦ συλλαλούντες, καί νεφέλῃ φωτεινῇ ἐπεσκίασεν αὐτούς, καί ἰδοὺ φωνή ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα, Οὗτός ἐστιν ο Υἱός μου ο ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Δίδεται καί άγιον έλαιον τοίς αδελφοίς.

Εις τήν Λειτουργίαν

Ψάλλομεν τά παρόντα Αντίφωνα

Αντίφωνον Α'

Στίχος α'. Μέγας Κύριος καί αινετός σφόδρα εν πόλει τού Θεού ημών.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος β'. Ετοιμάζων όρη εν τή ισχύϊ αυτού.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος γ'. Ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος δ'. Τά όρη αγαλλιάζονται από προσώπου Κυρίου.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Στίχος α'. Οι θεμέλιοι αυτού εν τοίς όρεσι τοίς αγίοις.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν τώ όρει τώ Θαβώρ μεταμορφωθείς, ψάλλοντάς σοι Αλληλούϊα.

Στίχος β'. Αγαπά Κύριος τάς πύλας Σιών, υπέρ πάντα τά σκηνώματα, Ιακώβ.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν τώ όρει τώ Θαβώρ μεταμορφωθείς...

Στίχος γ'. Δεδοξασμένα ελαλήθη περί σου, η πόλις τού Θεού.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν τώ όρει τώ Θαβώρ μεταμορφωθείς...

Στίχος δ'. Μήτηρ Σιών, ερεί άνθρωπος. καί άνθρωπος εγεννήθη εν αυτή.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν τώ όρει τώ Θαβώρ μεταμορφωθείς...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος...

Αντίφωνον Γ'

Στίχος α'. Τά έλέη σου, Κύριε, εις τόν αιώνα άσομαι.

Έχος βαρύς

Μετεμορθώθης εν τώ όρει Χριστέ ο Θεός, δείξας τοίς Μαθηταίς σου τήν δόξαν σου, καθώς ήδυναντο, Λάμπσον καί ημίν τοίς αμαρτωλοίς, τό φώς σου τό αϊδιον, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Στίχος β'. Εξομολογήσονται οι ουρανοί τά θαυμάσιά σου, Κύριε.

Μετεμορφώθης εν τώ όρει Χριστέ ο Θεός...

Στίχος γ'. Μακάριος ο λαός ο γινώσκων αλαλαγμόν.

Μετεμορφώθης εν τώ όρει Χριστέ ο Θεός...

Στίχος δ'. Κύριε εν τώ φωτί τού προσώπου σου πορεύσονται, καί εν τώ ονόματί σου αγαλλιάζονται όλην τήν ημέραν.

Μετεμορφώθης εν τώ όρει Χριστέ ο Θεός...

Εισοδικόν

Θαβώρ καί Ερμών εν τώ ονόματί σου αγαλλιάζονται. Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν τώ όρει τώ Θαβώρ μεταμορφωθείς, ψάλλοντάς σοι Αλληλούϊα.

Κοινωνικόν

Εν τώ φωτί τής δόξης τού προσώπου σου, Κύριε, πορευσόμεθα εις τόν αιώνα. Αλληλούϊα.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Προεόρτια τής Κοιμήσεως τής Υπεραγίας Θεοτόκου καί αειπαρθένου Μαρίας, καί μνήμη τού Αγίου Προφήτου Μιχαίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Προεορτίων γ'.

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἐν κυμβάλοις ἠχήσωμεν, ἐν ὠδαῖς ἀλαλάξωμεν, Ἑορτὴν ἐξόδιον προεξάρχοντες, καὶ ἐπιτύμβια ἄσματα, φαιδρῶς ἐκβοήσωμεν, ἡ γὰρ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, κιβωτός τε ἡ πάγχρυσος, ἐτοιμάζεται, νῦν ἐκ γῆς πρὸς τὰ ἄνω μεταβῆναι, πρὸς παλίνζων καὶ θείαν, μεθισταμένη λαμπρότητα.

Ἀποστόλων ὁ θίασος, παράδόξως ἀθροίσθητε, ἐκ περάτων σήμερον, ἡ γὰρ ἔμψυχος, πόλις τοῦ πάντων δεσπόζοντος, ἀπαίρειν ἐπείγεται, πρὸς τὰ κρείττω ευκλεῶς, συγχορεύειν βασιλεία, τῷ Υἱῷ αὐτῆς, ἥς τῇ θείᾳ κηδεῖα ὁμοφρόνως, σὺν ταῖς ἄνω στρατηγαῖς, ὕμνον ἐξόδιον ἄσατε.

Ἱερέων ὁ σύλλογος, βασιλεῖς τε καὶ ἄρχοντες, σὺν παρθένων τάγμασι νῦν προφθάσετε, ἅπας λαὸς τε συνδράμετε, ὠδὴν ἐπιτάφιον, ἀναπέμποντες ὁμοῦ, ἡ γὰρ πάντων δεσπόζουσα, μέλλει αὐρίον, τὴν ψυχὴν παραθέσθαι εἰς τὰς χεῖρας, τοῦ Υἱοῦ μεθισταμένη, πρὸς αἰωνίαν κατοίκησιν.

Καὶ τοῦ Προφήτου γ'

Ἦχος ο αὐτός
Ἐδωκας σημείωσιν

Ὅρος προηγόρευσας, τό εμφανές καὶ περίοπτον, τοῦ Σωτήρος τό κήρυγμα, ἐπ' ἁκρῶν φανήσεσθαι, τῶν ὁρέων Μάκαρ, τὴν υψηλοτάτην, θεογνωσίαν προδηλών, ἐφ' ἣν τὰ ἔθνη πίστει συντρέχοντα, προθύμως καταφεύγουσι, καὶ τὴν ὠδὴν ἐκδιδάσκονται, τοῦ Κυρίου καὶ σώζονται, σωτηρίαν αἰώνιον.

Ἄρχων ἐξελεύσεται, καὶ ποιμανεῖ τὸν λαόν αὐτοῦ, Βηθλεέμ ἐξορμώμενος, προέφης θεσπέσιε, Προφητῶν Μιχαῖα, γλώσση θεοπνεύστῳ, οὐ ἀπ' ἀρχῆς ἐξ ἡμερῶν, τῶν τοῦ αἰῶνος εἰσὶν αἱ ἐξοδοί, τανὺν δέ σου τὴν πρόρρησιν, ἐκβεβηκυῖαν θεώμενοι, διὰ σοῦ τὸν λαλήσαντα, θεοφρόνως δοξάζομεν.

Θρόνῳ παριστάμενος, Θεοῦ Προφήτα σεβάσμιε, καὶ χαράς ἀξιούμενος, καὶ δόξαν θεώμενος, καὶ τρυφῆς ἐνθέου, θείως ἀπολαύων, καὶ χαρμονῆς πνευματικῆς, καὶ ευφροσύνης ἀναπιμπλάμενος, τοὺς πίστει νῦν τὴν μνήμην σου, ἐπιτελούντας ἐπόπτευε, πειρασμῶν ἐκλυτρούμενος, ταῖς ἀπαύστοις πρεσβείαις σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος δ'

Τὴν πάνσεπτόν σου Κοίμησιν, Παναγία Παρθένε ἀγνή, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀνθρώπων τό γένος ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν, ὅτι Μήτηρ γέγονας τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Αὐτόν ἱκετεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ δεόμεθα, τῶν εἰς σέ μετὰ Θεόν τὰς ἐλπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε καὶ ἀπειρόγαμε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Ἐφραθά

ὦ θαύματος καινού! ὦ τεραστίου ξένου! πῶς νέκρωσιν υπέστη, ἡ ζωηφόρος
Κόρη, καί τάφῳ νῦν καλύπτεται;

Στίχ. Απενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ παρθένοι οπίσω αὐτῆς.

Πάσα τῶν γηγενῶν, ἡ φύσις χορευέτω, ἰδοὺ γάρ ἡ Παρθένος, ἡ τοῦ Ἀδάμ
θυγάτηρ, πρὸς οὐρανὸν μεθίσταται.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν, καὶ οὐ μὴ αθετήσῃ αὐτήν.

Λάβε μοι κατὰ νοῦν, τὴν κλίνην τῆς Παρθένου, χοροῖς τῶν Ἀποστόλων,
ευκόσμως κυκλουμένην, ἄδουσι τὸν ἐξόδιον.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος β'

Ἡ τῶν οὐρανῶν υψηλότερα υπάρχουσα, καὶ τῶν Χερουβὶμ ἐνδοξότερα, καὶ
πάσης κτίσεως τιμιωτέρα, ἡ δι' υπερβάλλουσαν καθαρότητα, τῆς αἰδίου
ουσίας δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσὶ, σήμερον τὴν παναγίαν
παρατίθεται ψυχὴν, καὶ συν αὐτῇ πληροῦται τὰ συμπαντα χαράς, καὶ ἡμῖν
δωρεῖται τό μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον Προεόρτιον
Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Λαοὶ προσκίρτήσατε, χεῖρας κροτοῦντες πιστῶς, καὶ πόθῳ ἀθροίσθητε,
σήμερον χαίροντες, καὶ φαιδρῶς ἀλαλάζοντες, πάντες ἐν ευφροσυνῇ, τοῦ
Θεοῦ γάρ ἡ Μήτηρ, μέλλει τῶν ἐπιγείων, πρὸς τὰ ἄνω ἀπαίρειν, ἐνδόξως ἢν
ἐν ὕμνοις αἰεὶ, ὡς Θεοτόκον δοξάζομεν.

Καὶ Απόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Θεοτόκου
Ἦχος γ' Τὴν ωραιότητα

Εἰς τὰ οὐράνια, μετὰ τὴν κοίμησιν, ἀνήλθες Πάναγνε, ψυχὴ καὶ σῶματι, τοῦ
σοῦ Υἱοῦ θεοπρεπῶς, ἄνωθεν καταβάντος, τὸν δὲ ἐφορμήσαντα, ἀνατρέψαι
σὸν φέρετρον, ἀνοσιουργότροπον, θεία δίκη ἐπέταξε, Διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ
βοῶμέν σοι, Χαίρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τό αὐτο

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Θεοτόκου
Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Σέ χερσί τού δι' ἡμᾶς, ενανθρωπήσαντος εκ σοῦ, παραθεμένην τήν ψυχήν,
ως πλαστουργός σου καί Θεός, πρὸς τήν ζωήν τήν ακήρατον μετέστησενόθεν
νύν σεπτῶς μακαρίζομεν, τήν μόνην καθάραν καί αμόλυντον, καί Θεοτόκον
ἅπαντες κυρίως, ομολογούντες κραυγάζομεν, Χριστόν δυσώπει, πρὸς ὃν
μετέστης, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Ο Προεόρτιος Κανὼν τῆς Θεοτόκου, καί τού Προφήτου.

Κανὼν Προεόρτου οὐ ἡ Ακροστιχίς.

Αινῶ γεγηθῶς τού Θεοῦ τήν Μητέρα Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ο Εἰρμός

«Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαόν αὐτοῦ ἐν Ερυθρᾷ θαλάσῃ,
ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται».

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ ἐν χώρα ζώντων μεταστήσαντι, τήν αὐτοῦ κατὰ σάρκα,
Παναγίαν Μητέρα τήν ἀχραντον.

Ἵνα τό κάλλος βλέπῃς, καί καταπολαύῃς ωραιότητος, τού Υἱοῦ σου Παρθένε,
πρὸς αὐτόν μεταστάσα ἀνέδραμες.

Νέκρωσιν πῶς υπέστης, ἡ τὸν νέκρω τήν Ἄδου κυήσασα, καί νεκροῖς τοῖς
ἀνθρώποις, διὰ σοῦ τήν ζωὴν χαρισάμενον.

Ὡφθῃς καθαρωτέρα, πάντων τὸν καθαίροντα κυήσασα, ἀμαρτίας Παρθένε,
διὰ τοῦτο σε πίστει δοξάζομεν.

Κανὼν τού Προφήτου, οὐ ἡ Ακροστιχίς.

Ὡς χρησμολέκτην τὸν Μιχαῖαν αινέσω.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'
Υγρὰν διοδεύσας

Ὡς ἔσοπρον ὄντως εἰλικρινές, Θεοῦ καί τῶν θείων, χρηματίζων τῷ
Πλαστουργῷ, παρίστασαι Μάκαρ ὃν δυσώπει, κινδύνων σῶσαι τοὺς πίστει
ὕμνούντάς σε.

Συνέσεως πλήρης πνευματικῆς, ὑπάρχων Μιχαῖα, καί σοφίας παρὰ Θεοῦ, τήν
τῶν ἐσομένων ἐμυήθῃς, ὡς καθαρὸς γνῶσιν πανάριστε.

Χρησμούς εκτιθέμενος ευσεβώς, τόν Κύριον έφης, ουρανόθεν επί τής γής,
φανήναι Παμμάκαρ διαγράφων, τήν πρός ημάς αυτού φανέρωσιν.

Θεοτοκίον

Ρυόμενος ώφθη επί τής γής, τούς πρίν αιχμαλώτους, επ' εσχάτων τών
ημερών, σαρκός εν προσλήψει Θεομήτορ, ο πρό αιώνων, γνωριζόμενος.

Προεόρτιος

Ωδή γ'

Σύ εί τό στερέωμα

Γή καί τά ουράνια, τή Μεταστάσει σου χάιρουσι, Μήτηρ Θεού, διά σου
τυχόντα, παραδόξου ενώσεως.

Έχαιρον ουράνιοι, υποδεχόμενοι Άγγελοι, σέ από γής, αναφερομένην,
Θεοτόκε Πανύμνητε.

Γέγονε παράδοξος, ώσπερ η κύησις Άχραντε, σου αληθώς, ούτω καί η θεία,
καί σεπτή σου Μετάστασις.

Έρθης πρός σκηνώματα, τά επουράνια πάναγνε, ούσα Θεού, άχραντε
Παρθένε, καθαρώτατον τέμενος.

Τού Προφήτου

Ο αυτός Ειρμός

Ησή γλώσσα καλαμος, τού θείου Πνεύματος γέγονε, δι' ής ημίν, τήν τών
εσομένων, εφανέρωσας έκβασιν.

Σύ τόν προαιώνιον, σάρκα γενόμενον έδειξας, εν Βηθλεέμ, άρχοντα τών
όλων, καί Σωτήρα ηγούμενον.

Μύστης ακριβέστατος, τών υπέρ νούν ημίν γέγονας, προφητικούς, ένδοξε
Προφήτα, φωτισμούς αυγαζόμενος.

Θεοτοκίον

Όρος εμφανέστατον, συ εχηρημάτισας Πάναγνε, ού επιβάς, Κύριος εφάνη, εφ'
όν νύν καταφεύγομεν.

Ο Ειρμος

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχοντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών
εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα τού Προφήτου

Έχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Σέ δοχείον ευρούσα αγνόν καί άμωμον, η τού Πνεύματος χάρις εν σοί

εσκήνωσε, καί τά μέλλοντα σαφώς, ως ενεστώτα ειπεῖν, τήν σήν διήγειρε
ψυχήν, Προφήτα κήρυξ τοῦ Χριστοῦ, διό μή παύσῃ πρεσβεύων, υπέρ ἡμῶν
τῶν τιμῶντων, σου επαξίως μνήμην τήν ἐνδοξον.

Δόξα... Καί νύν... Προεόρτιον

Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα

Τά προεόρτια τῆς Μεταστάσεως, πανηγυρίζοντες τῆς Θεομήτορος,
αγαλλιώμενοι φαιδρώς, πρὸς αὐτήν ανακράζωμεν, Χαίρε ἡ ἀπαίρουσα, ἀπό
γῆς πρὸς ουράνια, χαίρε ἡ τά πέρατα, τῇ Κοιμήσῃ ζωάασα, διό νύν
μεταβαίνουσα μέμνησο, τοῦ κόσμου ἡ Κεχαριτωμένη.

Προεόρτιος

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Θάμβος εἶχε καί ἐκστασις, τοὺς τοῦ Λόγου, μυστας ορώντας Ἀχραντε, σέ
νεκράν οὔσαν καί ἄφωνον, τῆς ζωῆς Μητέρα χρηματίζουσιν.

ὦ κηδεῖας! ὦ χάριτος! ὦ τῆς υπέρ λόγον τότε υμνήσεως! ἦν προσήγον οἱ
θεόφρονες, σέ περιστώτες Παμμακάριστε.

Σύ χωρίον ευρύχωρον, γέγονας τοῦ Λόγου, ὅθεν μετήρέ σε, πρὸς ευρύχωρον
καί ἅγιον, Θεοτόκε λήξιν καί αἰώνιον.

Τήν ἁγίαν σου Κοίμησιν, Ἄγγελοι καί ἄνθρωποι μακαρίζουσι, πάντων πέλεις
Βασίλισσα, Βασιλέα πάντων ἡ κυήσασα.

Τοῦ Προφήτου

Ο αὐτός

Λαμπηδόσι τῆς ἄνωθεν, τῆς θείας επιπνοίας, καταυγαζόμενος, τά ἐσόμενα
εμῆνυσας, ὡς παρόντα βλέπων ἀξιάγαστε.

Ἐκ Σιών ἐξελήλυθε, νόμος ὡς προέφηθι θεομακάριστε, καί διέδραμε τά
πέρατα, τοῦ Χριστοῦ ὁ λόγος κηρυττόμενος.

Κυριεύειν ἐπέφανεν, οἴκου Ἰακώβ τῶν ὅλων ὁ κύριος, καί ἐν δόξῃ τοῦ
ονόματος, ὡς ποιμὴν ποιμαίνει τὸν λαόν αὐτοῦ.

Θεοτοκίον

Τοῦ Ἀδάμ ἡ ἀπόγονος, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ καί Κτίστου πεπίστευται, σάρκα
τούτον γάρ γενόμενον, ἐξ αὐτῆς ἀφράστως ἀπεκύησεν.

Προεόρτιος

Ωδή ε'

Ορθρίζοντες βοῶμέν σοι

Ο τάφος σου κηρύττει Πανάμωμε, τήν ταφήν σου, καί τήν μετά σώματος, πρὸς ουρανοὺς νύν Μετάστασιν.

Υμνήσατε παρθένοι δοξάσατε, νεανίσκοι, πρεσβύτει καί ἄρχοντες, τῆς Θεοτόκου τήν Κοίμησιν.

Θανούσα αθανάτους μετέβης, πρὸς κατοικίας ἐχθρόν θανατώσασα, τῷ τοκετῷ σου Πανάμωμε.

Εκύκλουν θεολήπτων ἀνδρῶν σε, χοροστασίαι, ἐξοδίους ῥήμασιν, ὑμνολογούντές σε Δέσποινα.

Τοῦ Προφήτου

Ο αὐτός

Ἠγάπησας ὀπίσω πορεύεσθαι, τοῦ Κυρίου ἑτοιμος γενόμενος ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ πάνσοφε.

Νενόηκας τήν μέλλουσαν ἐσεσθαι, σωτηρίαν, ἀπασιν τοῖς ἔθνεσιν, ἐξ Ἰουδαίων θεσπέσιε.

Τήν χάριν θεωρῶν προεκήρυξας, θεοφάντορ, ἐφ' ἣν καταφεύξονται, ἐθνῶν ἀγέλαι σωζόμεναι.

Θεοτοκίον

Ο τόπος τοῦ Κυρίου σύ πέφηνας, Θεομήτορ, ἐξ οὗ ἐκπεπόρευται, ὁ τόν κόσμον πλάνης ρυσάμενος.

Προεόρτιος

Ὡδή ς'

Τήν δέησιν ἐκχεῶ

Ο οἶκος τόν τοῦ παντός συνοχέα, ὁ χωρήσας μεταβαίνει οικήσαι, πρὸς ουρανοὺς, ουρανός δεδειγμένος, Χριστοῦ καί θρόνος καί μέγα παλάτιον, ἡ πάναγνος περιστέρα, ἥς τήν θείαν ὑμνήσωμεν Κοίμησιν.

Υπόπτεροι ἐν νεφέλαις ἀρθέντες, αετοί ὡς υψιπέται τοῦ Λόγου, Γεθσημανή, συνελθόντες Παρθένε, σέ ἐπεφώνουν ἀπαίρειν τήν μέλλουσαν, πανύμνητε πρὸς ουρανόν, οὓς ὡς τέκνα Υιοῦ σου ἠυλόγησας.

Τίς αὕτη ἡ ἀναβαίνουσα πέλει, Κοσμικῶν ἀπὸ κοιλάδων, τίς αὕτη ἡ προπομπή, καί προπόρευσις ξένη; τί τό ὀρώμενον μέγα μυστήριον; Ἡ πάντων ἐστί Βασιλὶς, καί Κυρία καί δόξα καί καύχημα.

Ἠλάλαζεν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, καί δακρύων ἐπληρώθη ἡνίκα, σοῦ τήν ψυχὴν, τήν ἁγίαν λιπούσαν, τό θεοδόχον τεθέαται σκῆνωμα, καί ὕμνησε

θεοπρεπώς, σού τήν θείαν Πανάμωμε Κοίμησιν.

Τού Προφήτου

Χιτώνά μοι παράσχου

Νόμων αντεχόμενος Θεού, διήλεγξας άπαντας, τούς παραβαίνοντας, τήν τού νόμου φυλακήν παναοίδιμε.

Μιχαία τό θείον καί σεπτόν, τού Πνεύματος όργανον, ταίς ικεσίαις σου, εκ κινδύνων τούς πιστούς διαφύλαξον.

Θεοτοκίον

Ιούδα τόν οίκον εμφανή, Παρθένε πεποίηκας, τόν ανατείλанта, εξ αγίας σου γαστρός φανερώσασα.

Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ήμών».

Κοντάκιον Προεόρτιον

Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Τή ενδόξω μνήμη σου η οικουμένη, τώ αϋλω Πνεύματι, πεποικιλημένη νοερώς, εν ευφροσύνη κραυγάζει σοι, Χαίρε Παρθένε, Χριστιανών τό καύχημα.

Ο Οίκος

Νύν ευφραινέσθω ουρανός, σκιρτάτω πάσα κτίσις, ιδού γάρ η Παρθένος από γής απαίρει, καί πρόσ Παράδεισον μολεί, πάσι σωτηρία επεφάνη εκ Θεού, πρεσβεύουσα καί σκέπτουσα, Διό καί Αποστόλων επέδραμε πάσα η χορεία, εκ περάτων αθροισθείσα, νεφέλαι γάρ εφάνησαν άφνω αρπάσασαι αυτούς, επέστησαν άμα τή Μητρί καί τώ Υιώ, καί ανεβόων, Χαίρε θησαυρέ τού Μάννα τής διαθήκης, Χαίρε Παρθένε, Χριστιανών τό καύχημα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΔ' τού αυτού μηνός, μνήμη τού Αγίου Προφήτου Μιχαίου.

Στίχοι

- Εκ γής μέν ήρθην, ειδέ καί πόλον φθάσω,
- Χάριν Μιχαίας είσομαί σοι τώ ξύλω.
- Μιχαίας δεκάτη ξύλω ήρθη ηδέ τετάρτη.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Μαρκέλλου Επισκόπου Απαμείας.

Στίχοι

- Κνίσσαις νοηταίς τόν Θεόν καθηδύνας,
- Καί σαρκός αυτόν ηδύνεις κνίσση Πάτερ.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής εις τό παλάτιον ανακομιδής τού τιμίου

Σταυρού.

Στίχοι

- Λογους ανάψας, αντί φαιδρών λαμπάδων,
- Σταυρόν προπέμπω τών ανακτόρων έσω.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Ουρσικίου.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Προεόρτιος

Ωδή ζ'

Παίδες Εβραίων

Νόμους τής φύσεως λαθούσα, τή κυήσει σου τώ ανθρωπίνω νόμω, θνήσκεις μόνη Αγνή, ζώσασα τούς πάλοι, νενεκρωμένους άχραντε, τοκετώ σου.

Μένει κενός ο θείος τάφος, σού τού σώματος, τής χάριτος δέ πλήρης, ποταμούς γάρ ημίν, πηγάζει ιαμάτων, καί αποπαύει ρεύματα, Παναγία Θεοτόκε.

Έρθη τό σώμα μέν τού τάφου παραμένει δέ ημίν η ευλογία, σού Παρθένε αγνή, τυφλούς φωταγούσα, καί σού τό ευσυμπάθητον, υπεμφαίνουσα πλουσίως.

Τόμε καινέ εν ώ ο Λόγος, αναγέγραπται συνόδω ξενωτάτη, βίβλω πάντας ζωής, ικέτευε γραφήναι, τούς τήν σεπτήν σου Κοίμησιν, καί παράδοξον υμνούντας.

Τού Προφήτου

Οι εκ τής Ιουδαίας

Χρησιμώτατος ώφθης, τώ Δεσπότη τών όλων καί δραστικώτατος, τό θράσος τών κρατούντων, ελέγχων καί διδάσκων, καί βοών αξιάγαστε, ο τών Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Απαστράπτων ακτίσι, πολιτείας ενθέου καί καθαρότητος, προφήτης ανεδείχθης, τής θείας εμφανείας, αναμέλπων μακάριε, ο τών Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ισουργός τώ τεκόντι, ισοδύναμος Λόγος καί συναΐδιος, εν μήτρα τής Παρθένου, Πατρός τή ευδοκία, πλαστουργείται ως άνθρωπος, ο τών Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Προεόρτιος

Ωδή η'
Οι θεορρήμονες Παῖδες

Εκ τῶν περάτων ἐλθόντες, οἱ περάτων φωτοειδέστατοι στύλοι πρὸς τὴν Σιών
παρεγένοντο, πέρας βίου λαβούσαν, κηδεύσαι σε Ἀχραντε.

Ρητορευόντων οὐ σθένει πάσα γλῶσσα, οὐδέ Ἀγγέλων ἀξίως, ἀνευφημήσαι
σε τάγματα, ἀσυγκρίτως γάρ πάντων, ὑπέρκεισαι Δέσποινα.

Ἀγαλλιάσθω ἡ κτίσις αἱ νεφέλαι ἐν τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ, δικαιοσύνην
ρανάτωσαν, τῆς Παρθένου τιμῶσαι, τὴν θεῖαν Μετάστασιν.

Θεοτοκίον

Ἴδε ὁ θρόνος Κυρίου ὑπερέχων, τὰ Χερουβὶμ καὶ τοὺς θρόνους, γήθεν
υψοῦται τεθήσεται, εἰς βασιλεία θεία, ἡ μόνη πανάμωμος.

Τοῦ Προφήτου

Μουσικῶν ὁργάνων

Ἀπ' ἀρχῆς ὑπάρχων ἐξ αἰῶνος, τοῦ Θεοῦ ὁ Λόγος ἐπεφάνη, λυτρούμενος
τοὺς ἐξ Ἀδὰμ, Μιχαίας ὡς προέφη, τὸν Κύριον ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας,
αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νοερώς μωρούμενος ἐβόας, θελητῆς ἐλέους ὁ Δεσπότης, ὡς εὐσπλαγχνός
μετανοῶν, ἐπὶ ταῖς ἀδικίαις, τῶν πίστει μελωδοῦντων, καὶ ὑπερυψοῦντων
αὐτόν, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀστραπῆς ὡς φέγγος ἀπεφάνθης, τοῦ Θεοῦ τὴν αἴγλην δεδεγμένος, ὡς
έσοπτρον διαφανές γενόμενος Μιχαία, Τον Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε,
βοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἰσχυράν παράκλησιν Παρθένε, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα κεκτημένοι, κρατοῦμεν
ἀποστολικῶς, σεπτῆς ὁμολογίας, ὡς Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο Εἰρμός

«Μουσικῶν ὁργάνων συμφωνούντων, καὶ λαῶν ἀπείρων προσκυνοῦντων,
εἰκόνι τῇ ἐν Δεηρά, τρεῖς Παῖδες μὴ πεισθέντες, τὸν Κύριον ἀνύμνου, καὶ
εδοξολόγουν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Προεόρτιος

Ωδή θ'
Κυρίως Θεοτόκον

Ὡς πάντων φαιδροτέρα, τῶν ἐπουρανίων, τοὺς ὑμνητὰς τῆς φαιδράς σου
Κοιμήσεως, τῶν σὼν χαρίτων τῷ φέγγει, φαίδρυνον φώτισον.

Σκιρτήσατε καρδίαι, πάντων εὐσεβούντων, ἐν τῇ Κοιμήσει τῆς μόνης

θεόπαιδος, τή ακοιμήτω πρεσβεία ταύτης σωζόμενα.

Η γή πανηγυρίζει, Ἄγγελοι σκιρτῶσιν, αἰγαλλιώνται δέ πάντες οἱ Δίκαιοι, ἐν τῇ Κοιμήσει σου Κόρη ὑμνολογούντές σε.

Φιλάγαθε Παρθένε, ράνον ἐπὶ πάντας, τά ἀγαθὰ σου ἐλέη, καί σῶσον ἡμᾶς, ἡ τόν πανάγαθον Λόγον ἀποκυήσασα.

Τού Προφήτου

Ο αὐτός

Νοῖ τῷ ἀκηράτῳ καί καθαρωτάτῳ, μαρμαρυγαῖς εὐσεβείας λαμπόμενος, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύων αἰεὶ παρίστασαι.

Ἐπέστη ἡ φωσφόρος, μνήμη σου Προφήτα, προφητικῶν χαρισμάτων ἀνάπλεως, καί ποταμούς μετανοίας ἀναπηγάζουσα.

Σωτήρα τόν τοῦ κόσμου, παραγεγονότα, κατὰ τήν σὴν προφητείαν θεώμενος, τῆς ὑπὲρ νούν εὐφροσύνης Μάκαρ ἀπόλαυε.

Θεοτόκion

Ὡς πάντων υπερτέρα, καί καθαρωτέρα, τόν μολυσμόν τῆς ψυχῆς μου καθάρισον, ἡ τόν Θεόν συλλαβούσα τόν υπεράγαθον.

Ο Εἰρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ὁμολογούμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἀσωμάτοις χορείαις, σέ μεγαλύνοντες».

Ἐξαποστειλάρion τοῦ Προφήτου

Ἦχος β' Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Προσφόρως ἐξελευσεται, ἀρχῶν τε καί ἡγούμενος, ὅς ποιμανεῖ ἐν εἰρήνῃ, λαόν αὐτοῦ σύ προέφης, Θεοῦ Προφήτα Μιχαῖα, Βηθλεέμ ἐξορμώμενος, οὐ ἀληθῶς αἱ ἐξοδοί, ἐξ ἡμερῶν τοῦ αἰῶνος, δι' οὐ ἐσώθη μὲν πάντες.

Προεόρτιον, ὅμοιον

Σοῦ τῆς σεπτῆς Κοιμήσεως, τήν μνήμην τήν ὑπέρλαμπρον, πανηγυρίζοντες πόθῳ, ἐξάδομεν Θεοτόκε, σὺ δέ ὡς Μήτηρ ἀχραντε, πρὸς τόν Υἱόν ἀπαίρουσα, ἐν δόξῃ σου καί Κύριον, Χριστιανῶν ὑπερέυχου, τῶν πίστει σε ἀνυμνούντων.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν Στιχηρά Προσόμοια τῶν Προεορτίων.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Ἐφραθά

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἀθροίζεται κηδεύσαι, Μητέρα Θεοτόκον, ἐλθόντες ἐκ περάτων, παντοδυνάμῳ νευματι.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Νύμφη ἡ τοῦ Θεοῦ, Βασίλισσα Παρθένος, τῶν ἐκλεκτῶν ἡ δόξα, καύχημα τῶν παρθένων, πρὸς τὸν Υἱὸν μεθίσταται.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν.

Ἦθροισται ὁ χορὸς, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περάτων κόσμου,
κηδεύσαί σου τό σῶμα, τό θεῖον καί ἀκήρατον.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Δέσποινα ἀγαθή, τάς ἀγίας σου χεῖρας, πρὸς τὸν Υἱὸν σου ἄρον, τὸν
φιλόψυχον πλάστην, οἰκτιρῆσαι τοὺς δούλους σου.

Καί ἡ λοιπή, Ακολουθία, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί
αισιπαρθένου Μαρίας.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

**Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια γ' δευτεροῦντες τό α'.**

Ἦχος β'

Ποίοις ευφημιῶν στέμμασι

Ποίοις οἱ εὐτελεῖς χεῖλεσι, μακαρίσωμεν τὴν Θεοτόκον; τὴν τιμιωτέραν τῆς
κτίσεως, καί ἀγιωτέραν υπάρχουσαν, Χερουβὶμ καί πάντων τῶν Ἀγγέλων, τὸν
θρόνον, τοῦ Βασιλέως τὸν ἀσάλευτον, τὸν οἶκον, ἐν ᾧ κατώκησεν ὁ Ὑψιστος,
τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου, τοῦ Θεοῦ ἀγίασμα, τὴν παρέχουσαν τοῖς πιστοῖς,
ἐν τῇ θεῖα μνήμῃ αὐτῆς, πλουσίως τό μέγα ἔλεος. **(Δίς)**

Τίνα τά φοβερὰ ἄσματα, ἃ προσήξαν σοι τότε Παρθένε; κύκλω τῆς σῆς κλίνης
ιστάμενοι, πάντες οἱ τοῦ Λόγου Απόστολοι, καί θαμβητικῶς αναβοῶντες,
Ἀπαίρει, τοῦ Βασιλέως τό παλάτιον, υψοῦται, ἡ κιβωτός τοῦ ἀγιάσματος,
πύλαι ἐπάρθητε ὅπως, τοῦ Θεοῦ ἡ πύλη, ἐν πολλῇ εἰσέλθῃ χαρά, τῷ κόσμῳ
ἀπαύστως, αἰτουμένη τό μέγα ἔλεος.

Ποῖα πνευματικά ἄσματα, νύν προσάξωμέν σοι Παναγία; τῇ γάρ ἀθανάτῳ
Κοιμήσῃ σου, ἅπαντα τὸν κόσμον ἡγίασας, καί πρὸς υπερκόσμια μετέβης, τό
κάλλος, κατανοεῖν τοῦ Παντοκράτορος, καί τουτῶ, οἷά περ Μήτηρ
συναγάλλεσθαι, Ἀγγελικῶν σε ταγμάτων, δορυφορησάντων ἀγνή, καί ψυχῶν
Δικαίων, μεθ' ὧν αἰτῆσαι ἡμῖν, εἰρήνην καί μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Ἡ τῶν οὐρανῶν υψηλοτέρα υπάρχουσα, καί τῶν Χερουβὶμ ἐνδοξοτέρα, καί

πάσης κτίσεως τιμιωτέρα, ἡ δι' υπερβάλλουσιν καθαρότητα, τῆς αἰδίου οὐσίας δοχείον γεγεννημένη, ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσὶ, σήμερον τὴν παναγίαν παρατίθεται ψυχὴν, καὶ σὺν αὐτῇ πληροῦται τὰ σύμπαντα χαράς, καὶ ἡμῖν δωρεῖται τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, αθροίζεται κηδεύσαι, Μητέρα Θεοτόκον, ἐλθόντες ἐκ περάτων, παντοδυνάμω νεύματι.

Στίχ. Ἀνάστηθι κυριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Νύμφη ἡ τοῦ Θεοῦ, Βασίλισσα Παρθένος, τῶν ἐκλεκτῶν ἡ δόξα, καύχημα τῶν παρθένων, πρὸς τὸν Υἱὸν μεθίσταται.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν.

Ἦθροισται ὁ χορὸς, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περάτων κόσμου, κηδεύσαί σου τὸ σῶμα, τὸ θεῖον καὶ ἀκήρατον.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ὅμοιον

Δέσποινα ἀγαθὴ, τὰς ἀγίας σου χεῖρας, πρὸς τὸν Υἱὸν σου ἄρον, τὸν φιλόψυχον πλάστην, οἰκτιρήσαι τοὺς δούλους σου.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Ὡς τὴν Γεννήσῃ τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσῃ τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ υπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπολυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχολογούμεν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ, τὴν α' στάσιν.

Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος α' Αυτόμελον

ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἐν μνημείῳ τίθεται, καὶ κλίμαξ πρὸς οὐρανόν, ὁ τάφος γίνεται, Ευφραίνου Γεθσημανή, τῆς Θεοτόκου τὸ ἅγιον τέμενος, Βοήσωμεν οἱ πιστοί, τὸν Γαβριὴλ κεκτημένοι ταξίαρχον, Κεχαριτωμένη χαίρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς)

Βαβαί τών σών μυστηρίων αγνή! τού Υψίστου θρόνος, ανεδείχθης Δέσποινα, καί γήθεν πρὸς ουρανόν, μετέστης σήμερον, Ἡ δόξα σου ευπρεπής, θεοφεγγέσιν εκλάμπουσα χάριτι, Παρθένοι σύν τῇ Μητρί τού Βασιλέως πρὸς ὕψος επάρθητε, Κεχαριτωμένη χαίρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τό μέγα ἔλεος. (Δίς)

Τήν σὴν δοξάζουσι Κοίμησιν, Εξουσίαι θρόνοι, Αρχαί Κυριότητες, Δυνάμεις καί Χερουβίμ, Καί τὰ φρικτά Σεραφίμ, Αγάλλονται γηγενεῖς ἐπὶ τῇ θείᾳ σου δόξῃ κοσμούμενοι, Προσπίπτουσι βασιλεῖς, σύν Αρχαγγέλοις Αγγέλοις καί μέλπουσι, Κεχαριτωμένη χαίρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τό μέγα ἔλεος. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Θεαρχίῳ νεύματι, πάντοθεν οἱ θεοφόροι Απόστολοι, ὑπὸ νεφῶν μεταρσίως αἰρόμενοι.

Ἦχος πλ. α'

Καταλαβόντες τό πανάχραντον, καί ζωαρχικόν σου σκήνος, ἐξόχως ησπάζοντο.

Ἦχος β'

Αἱ δέ υπέρτατοι τῶν ουρανῶν Δυνάμεις, σύν τῷ οικείῳ Δεσπότη παραγενόμεναι.

Ἦχος πλ. β'

Τό θεοδόχον καί ακραιφνέστατον σῶμα προτέμπουσι, τῷ δέει κρατούμεναι, υπερκοσμίως δέ προώχοντο, καί αοράτως εβῶν, ταῖς ανωτέραις ταξιαρχίαις, ἰδοὺ ἡ παντάνασσα θεόπαις παραγέγονεν.

Ἦχος γ'

Ἄρατε πύλας, καί ταύτην υπερκοσμίως υποδέξασθε, τήν τοῦ αενάου φωτός Μητέρα.

Ἦχος βαρύς

Διὰ ταύτης γάρ ἡ παγγενής τῶν βροτῶν σωτηρία γέγονεν, ἡ ατενίζειν οὐκ ἰσχύομεν, καί ταύτη ἄξιον γέρας απονέμειν ἀδύνατον.

Ἦχος δ'

Ταύτης γάρ τό υπερβάλλον, υπερέχει πάσαν ἐννοιαν.

Ἦχος πλ. δ'

Διό ἀχραντε Θεοτόκε, αἰεὶ σύν ζωηφόρῳ Βασιλεῖ, καί τόκῳ ζῶσα, πρέοβευε διηνεκῶς, περιφρουρήσαι καί σῶσαι, ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας τήν νεολαίαν σου, τήν γάρ σὴν προστασίαν κεκτήμεθα.

Ἦχος α'

Εἰς τοὺς αἰῶνας, αἰγλαοφανῶς μακαρίζοντες.

Εἰσοδος τό Φῶς ἱλαρόν, τό Προκείμενον, καί τὰ Αναγνώσματα.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 28, 10-17)

Εξήλθεν Ιακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὅρκου καί ἐπορεύθη εἰς Χαρράν. Καί

απήντησε τόπω, καί εκοιμήθη εκεί, ἔδω γάρ ο ἥλιος, καί ἔλαβεν ἀπό τῶν λίθων τοῦ τόπου, καί εθηκεπρός κεφαλῆς αὐτοῦ, καί εκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, καί ἐνυπνιασθῇ. Καί ἰδοὺ κλίμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἥς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν Οὐρανόν, καί οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καί κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς. Ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς, καί εἶπεν. Εγώ εἰμι ὁ Θεὸς Ἀβραάμ τοῦ πατρός σου, καί ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, μή φοβοῦ, ἡ γῇ, ἐφ' ἥς σύ καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν, καί τῷ σπέρματί σου. Καί ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡσεὶ ἄμμος τῆς γῆς καί πλατυνηθήσεται ἐπὶ θάλασσαν, καί λίβα, καί βορράν, καί ἐπὶ ἀνατολάς, καί ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πάσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καί ἐν τῷ σπέρματί σου. Καί ἰδοὺ ἐγώ εἰμι μετὰ σοῦ, διαφυλάσσων σε ἐν τῇ ὁδῷ πάσῃ, οὐ ἐάν πορευθῇς, καί ἐπιστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅτι οὐ μὴ σε εγκαταλίπω, ἕως τοῦ ποιῆσαι με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι. Καί ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἐκ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ καί εἶπεν. Ὅτι ἐστὶ Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγώ δὲ οὐκ ᾔδειν. Καί ἐφοβήθη, καί εἶπεν. Ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος! Οὐκ ἐστὶ τούτο, ἀλλ' ἡ οἰκὸς Θεοῦ, καί αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

**Προφητείας, Ἰεζεκιήλ τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 43, 27 & 44, 1-4)**

Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς οὐδότης καί ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὁλοκαυτώματα ὑμῶν, καί τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν, καί προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος (μδ' 1). Καί ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἀγίων τῆς ἐξωτέρας τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καί αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καί εἶπε Κύριος πρὸς με. Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καί οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεός, Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καί ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ ἡγούμενος οὗτος κάθηται ἐπ' αὐτὴν τοῦ φαγεῖν ἄρτον ἐνώπιον Κυρίου, κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καί κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καί εἰσῆγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἀγίων τῆς πρὸς βορράν, κατέναντι τοῦ οἴκου, καί εἶδον καί ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

**Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 9, 1-11)**

Ἡ σοφία ὠκοδόμησεν ἑαυτὴ οἶκον καί ὑπῆρξε στύλους ἐπτὰ. Ἐσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καί ἐκέρασεν εἰς κρατήρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καί ἡτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος, ὡς ἐπὶ κρατήρα, λέγουσα. Ὅς ἐστιν ἀφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με, καί τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν. Ἐλθετε φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καί πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν, ἀπολίπετε ἀφροσύνην, καί ζήσεσθε, καί ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καί κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει, ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν, ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτόν, (οἱ γὰρ ἐλέγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μῶλωπες αὐτῷ). Μὴ ἐλέγχε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε, ἐλέγχε σοφόν καί ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καί σοφώτερος ἔσται, γινώριζε δικαίῳ, καί προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, καί βουλή Ἀγίων, σύνεσις, (τό γὰρ γινῶναι Νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς), τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καί προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'

Ἐπρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ Λόγου καὶ υπηρέταις, καὶ τῆς κατὰ σάρκα Μητρός αὐτοῦ, τὴν Κοίμησιν ἐποπτεύσαι, τελευταῖον οὖσαν ἐπ' αὐτὴ μυστήριον, ἵνα μὴ μόνον τὴν ἀπὸ γῆς τοῦ Σωτήρος ἀνάβασιν θεάσωνται, ἀλλὰ καὶ τῆς Τεκούσης αὐτόν τῇ μεταθέσει μαρτυρήσωσι, Διόπερ πάντοθεν, θεία δυνάμει περαιωθέντες, τὴν Σιών κατελάμβανον, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἐπειγομένην, προέπεμπον τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβὶμ, ἣν καὶ ἡμεῖς, σὺν αὐτοῖς προσκυνούμεν, ὡς πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β' Ανατολίου

Ἡ τῶν οὐρανῶν υψηλότερα ὑπάρχουσα, καὶ τῶν Χερουβὶμ ἐνδοξότερα, καὶ πάσης κτίσεως τιμιώτερα, ἡ δι' υπερβάλλουσιν καθαρότητα, τῆς αἰδίου οὐσίας δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσὶ, σήμερον τὴν παναγίαν παρατίθεται ψυχὴν, καὶ σὺν αὐτῇ πληροῦται τὰ σύμπαντα χαράς, καὶ ἡμῖν δωρεῖται τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτὸς Ἰωάννου

Ἡ πανάμωμος νύμφη, καὶ Μήτηρ τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρὸς, ἡ Θεὸς προορισθεῖσα εἰς ἐαυτοῦ κατοίκησιν, τῆς ἀσυγχύτου ἐνώσεως, σήμερον τὴν ἀχραντον ψυχὴν, τῷ Ποιητῇ καὶ Θεῷ παρατίθεται, ἣν Ἀσωμάτων δυνάμεις, θεοπρεπῶς υποδέχονται, καὶ πρὸς ζωὴν μετατίθεται, ἡ ὄντως μήτηρ τῆς ζωῆς, ἡ λαμπὰς τοῦ ἀπροσίτου φωτός, ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν, καὶ ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ' Γερμανοῦ

Δεῦτε ἅπαντα τὰ πέρατα τῆς γῆς, τὴν σεπτὴν Μετάστασιν τῆς Θεομήτορος μακαρίσωμεν, ἐν χερσὶ γάρ τοῦ Υἱοῦ, τὴν ψυχὴν τὴν ἁμωμον ἐναπέθετο, ὅθεν τῇ Ἀγία Κοιμήσῃ αὐτῆς, ὁ κόσμος ἀνεζωοποιήθη, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς μετὰ τῶν Ἀσωμάτων, καὶ τῶν Ἀποστόλων εορτάζων φαιδρῶς.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Θεοφάνους

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε καὶ χορείαν στησώμεθα, δεῦτε καταστέψωμεν ἄσμασι τὴν, Ἐκκλησίαν, τῇ καταπαύσει τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ, Σήμερον γάρ οὐρανὸς ἐφαπλοί τοὺς κόλπους, δεχόμενος τὴν τετοκυῖαν τὸν ἐπὶ πάσι μὴ χωρουμενον, καὶ ἡ γῆ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς ἀποδιδούσα, τὴν εὐλογίαν στολίζεται καὶ εὐπρέπειαν, Ἄγγελοι χοροστατοῦσι σὺν Ἀποστόλοις, περιδεῶς ἐνατενίζοντες, ἐκ ζωῆς εἰς ζωὴν μεθισταμένης, τῆς τεκούσης τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, Πάντες προσκυνήσωμεν αὐτὴν δεόμενοι, Συγγενοὺς οἰκειότητος μὴ ἐπιλάβῃ Δέσποινα, τῶν πιστῶς εορταζόντων, τὴν παναγίαν σου Κοίμησιν.

Καὶ νύν... Ὁ αὐτὸς

Ἄσατε λαοί, τῇ Μητρί τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἄσατε, σήμερον γάρ τὴν Ολόφωτον ψυχὴν αὐτῆς, εἰς τὰς ἀχράντους παλάμας, τοῦ ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντος ἀνευ σποράς, παρατίθῃσιν, ὧ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως, δωρηθῆναι τὴν οἰκουμένην εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τόν Στίχον Ἱδιομελα.

Ἦχος δ'

Δεύτε ανυμνήσωμεν λαοί, τήν Παναγίαν Παρθένον αγνήν, ἐξ ἧς ἀρρήτως προήλθε, σαρκωθείς ὁ Λόγος τοῦ Πατρός, κράζοντες καί λέγοντες, Ευλογημένη σύ ἐν γυναιξί, Μακαρία ἡ γαστήρ, ἡ χωρήσασα Χριστόν, Αὐτοῦ ταῖς ἀγίαις χερσί, τήν ψυχὴν παραθεμένη, πρέσβευε ἀχραντε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Τὴν πάνσεπτόν σου Κοίμησιν, Παναγία Παρθένε αγνή, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη ἐν οὐρανῷ, καί ἀνθρώπων τό γένος ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν, ὅτι Μήτηρ γέγονας τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Αὐτόν ἱκετεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ δεόμεθα, τῶν εἰς σέ μετὰ Θεόν, τὰς ἐλπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε, καί ἀπειρόγαμε.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν, καί οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Δαυϊτικὴν ὁδὴν σήμερον λαοί, ἄσωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἀπενεχθήσονται φησί, τῷ Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, ἀπενεχθήσονται ἐν ευφροσύνῃ καί ἀγαλλιάσει, Ἡ γὰρ ἐκ σπέρματος Δαυῖδ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν, ἐν ταῖς χερσί τοῦ εαυτῆς Υἱοῦ καί Δεσπότη, ἐνδόξως καί ὑπὲρ λόγον μετατίθεται, ἦν ὡς Μητέρα Θεοῦ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν καί λέγομεν, Σῶσον ἡμᾶς, τοὺς ὁμολογούντας σε Θεοτόκε, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, καί λύτρωσαι κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Ὅτε ἐξεδήμησας Θεοτόκε Παρθένε, πρὸς τόν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἀφράστως, παρὴν Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, καί πρῶτος, Ἱεράρχης, Πέτρος τε ἡ τιμιωτάτη κορυφαία τῶν θεολόγων ἀκρότης, καί σύμπας ὁ θεῖος τῶν Ἀποστόλων χορός, ἐκφαντορικαῖς θεολογίαις ὑμνολογούντες, τό θεῖον καί ἐξαίσιον, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας μυστήριον, καί τό ζωαρχικόν, καί θεοδόχον σου σῶμα κηδεύσαντες, ἐχαιρον πανύμνητε, Ὑπερθεν δέ αἱ πανάγιοι καί πρεσβύτατοι τῶν Ἀγγέλων Δυνάμεις, τό θαῦμα ἐκπληττόμεναι, κεκυφύαι ἀλλήλαις ἔλεγον, Ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας, καί υποδέξασθε τὴν τεκούσαν, τόν οὐρανοῦ καί γῆς Ποιητήν, δοξολογίαις τε ανυμνήσωμεν, τό σεπτόν καί ἅγιον σῶμα, τό χωρήσαν τόν ἡμῖν ἀθεώρητον καί Κύριον, Διόπερ καί ἡμεῖς τὴν μνήμην σου εορτάζοντες, ἐκβοῶμέν σοι Πανύμνητε, Χριστιανῶν τό κέρας ὕψωσον, καί σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Ὡς ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμῇ τόν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ υπάρχουσα τῆς ζωῆς, καί ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρομένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Αναβόησον Δαυῖδ, τίς η παρούσα Εορτή; Ἦν ανύμνησα φησίν, εν τῷ βιβλίῳ τῶν Ψαλμῶν, ως θυγατέρα θεόπαιδα καί Παρθένον, μετέστησεν αὐτήν, πρὸς τὰς ἐκεῖθεν μονάς, Χριστὸς ο ἐξ αὐτῆς, άνευ σποράς γεννηθεῖς, καί διὰ τοῦτο χαίρουσι, μητέρες καί θυγατέρες καί νύμφαι Χριστοῦ, βοῶσαι, Χαίρε, η μεταστάσα πρὸς τὰ άνω βασίλεια.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ο πάντιμος χορός, τῶν σοφῶν Αποστόλων, ηθροίσθη θαυμαστώς, τοῦ κηδεύσαι ενδόξως, τό σῶμά σου τό άχραντον, Θεοτόκε Πανύμνητε, οἷς συνύμνησαν, καί τῶν Αγγέλων τὰ πλήθη, τήν Μετάστασιν, τήν σήν σεπτῶς ευφημοῦντες, ήν πίστει εορτάζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος γ'

Τήν ωραιότητα

Εν τῇ Γεννήσει σου, σύλληψις άσπορος, έν τῇ Κοιμήσει σου, νέκρωσις άφθορος, θαύμα εν θαύματι διπλοῦν, συνέδραμε Θεοτόκε, πῶς γάρ η απείρανδρος, βρεφοτρόφος αγνεύουσα; πῶς δέ η μητρόθεος, νεκροφόρος μυρίζουσα; Διό σύν τῷ Αγγέλῳ βοῶμέν σοι, Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τοῦ Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί

έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Μνησθήσομαι τού ονόματός σου εν πάση γενεά καί γενεά.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καί ἴδε, καί κλίνον τό οὖς σου, καί επιλάθου τού λαοῦ σου, καί τού οἴκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Πάσα πνοή. Μετά δέ τό Ευαγγέλιον. καί τόν Ν'.

Δόξα... Ταίς τῆς Θεοτόκου...

Καί νύν... Τό αυτο...

Πεντηκοστάριον Στιχηρόν Ἰδιόμελον

Ἦχος πλ. β' Βύζαντος

Ὅτε ἡ Μετάστασις τού αχράντου σου σκήνους ηυτρεπίζετο, τότε οἱ Απόστολοι, περικυκλούντες τήν κλίνην τρόμῳ εῶρων σε, καί οἱ μέν ατενίζοντες τῷ σκήνει, θάμβει συνείχοντο, ὁ δέ Πέτρος σύν δάκρυσιν εβόα σοι, ὦ Παρθένε, ὁρῶ σε τρανῶς ηπλωμένην υπτίαν, τήν ζωήν τῶν απάντων, καί καταπλήττομαι, ἐν ἡ ἐσκήνωσε τῆς μελλούσης ζωῆς ἡ απόλαυσις, Ἀλλ' ὦ ἀχραντε, ἰκέτευε ἐκτενῶς τόν Υἱόν σου καί Θεόν, τού σώζεσθαι τήν πόλιν σου ἄτρωτον.

Ψάλλονται οἱ δύο Κανόνες, ὁ α' μετά τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ' καί ὁ δ' εἰς ς', ὕστερον δέ πάλιν οἱ Εἰρμοί, κανῶν πρώτος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Πανηγυριζέτωσαν οἱ θεόφρονες.

Ποίημα τού Κυρίου Κοσμά.

Ὠδή α' Ἦχος α' Ὁ Εἰρμός

«Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ, ἡ ἱερά καί ευκλεῆς Παρθένε μνήμη σου, πάντας συνηγάγετο, πρὸς ευφροσύνην τούς πιστούς, ἐξαρχούσης Μαριάμ, μετά χορῶν καί τυμπάνων τῷ σῷ, ἄδοντας Μονογενεῖ, ἐνδόξως ὅτι δεδόξασται».

Ἀμφεπονείτο αὔλων τάξις, ουρανοβάμων ἐν Σιών τό θείον σῶμά σου, ἀφνω δέ συρρεύσασα, τῶν Ἀποστόλων ἡ πληθύς, ἐκ περάτων Θεοτόκε, σοί παρέστησαν ἄρδην, μεθ' ὧν ἀχραντε, σού τήν σεπτήν, Παρθένε μνήμην δοξάζομεν.

Νικητικά μέν βραβεῖα ἤρω, κατὰ τῆς φύσεως Ἀγνή, Θεόν κυήσασα, ὁμως μιμουμένη δέ, τόν ποιητήν σου καί Υἱόν, υπέρ φύσιν υποκύπτεις, τοῖς τῆς φύσεως νόμοις, διό θνήσκουσα, σύν τῷ Υἱῷ ἐγείρη διαιωνίζουσα.

Κανών δεύτερος

Ποίημα Ιωάννου του Δαμασκηνού.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τήν Κοίμησιν».

Παρθένοι νεάνιδες, σύν Μαριάμ τή Προφήτιδι, ωδήν τήν εξόδιον νύν αλαλάξατε, η Παρθένος γάρ, καί μόνη Θεοτόκος, πρός λήξιν ουράνιον διαβιβάζεται.

Αξίως ως έμψυχον, σέ ουρανόν υπεδέξαντο, ουράνια Πάναγνε, θεία σκηνώματα, καί παρέστηκας, φαιδρώς ωραϊσμένη, ως νύμφη πανάμωμος, τώ Βασιλεί καί Θεώ.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Η δημιουργική, καί συνεκτική τών απάντων, Θεού σοφία καί δύναμις, ακλινή ακράδαντον, τήν Εκκλησίαν στήριζον Χριστέ, μόνος γάρ εί άγιος, ο εν αγίοις αναπαυόμενος».

Γυναίκα σε θνητήν, αλλ' υπερφυώς καί Μητέρα, Θεού ειδότες Πανάμωμε, οι κλεινοί Απόστολοι, πεφρικυίαις ήπτοντο χερσί, δόξη απαστράπτουσαν, ως θεοδόχον σκήνος θεώμενοι.

Υπέφθασε χερσί, ταίς υβριστικαίς τού αυθάδους, τομήν η δίκη επάξασα, τού Θεού φυλάξαντος, τό σέβας τή εμψύχω κιβωτώ, δόξη τής θεότητος, εν ή ο Λόγος σάρξ εχηρημάτισε.

Κανών δεύτερος

Ο Ειρμός

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, η ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Θνητής εξ οσφύος προαχθείσα, τή φύσει κατάλληλον Αγνή, τήν εξοδον διήνυσας, Τεκούσα δέ τήν όντως ζωήν, πρός τήν ζωήν μεθέστηκας, τήν θείαν καί ενυπόστατον.

Δήμος θεολόγων εκ περάτων, εξ ύψους Αγγέλων δέ πληθύς, πρός τήν Σιών ηπείγοντο, παντοδυνάμω νεύματι, αξιοχρέως Δέσποινα, τή σή ταφή λειτουργήσοντες.

Η Υπακοή Ἦχος πλ. α'

Μακαρίζομέν σε πάσαι αι γενεαί, Θεοτόκε Παρθένε, εν σοί γάρ ο αχώρητος Χριστός ο Θεός ημών, χωρηθῆναι ευδόκησε, Μακάριοι εσμέν καί ημεῖς προστασίαν σε έχοντες, ημέρας γάρ καί νυκτός πρεσβεύεις υπέρ ημών, καί τά σκήπτρα τῆς βασιλείας, ταῖς σαῖς ικεσίαις κρατύνονται, Διό ανυμνούντες βοώμέν σοι Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ρῆσεις Προφητῶν καί αινίγματα, τήν σάρκωσιν υπέφηναν, τήν εκ Παρθένου σου Χριστέ, φέγγος αστραπῆς σου, εις φῶς εθνῶν εξελεύσεσθαι, καί φωνεῖ σοι άβυσσος, εν αγαλλιάσει, τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε».

Ἴδετε λαοί καί θαυμάσατε, τό όρος γάρ τό άγιον, καί εμφανέστατον Θεού, τῶν επουρανίων βουνῶν, εφύπερθεν αίρεται, ουρανός επίγειος, εν επουρανίῳ, καί αφθάρτῳ χθονί οικιζόμενος.

Ζωῆς αἰδίου καί κρείττονος, ο θάνατός σου γέγονε, διαβατήριον Αγνή, εκ τῆς επικήρου πρὸς θείαν όντως καί άρρευστον, μεθιστῶν σε άχραντε, εν αγαλλιάσει, τόν Υιόν καθοράν σου καί Κύριον.

Επήρθησαν πύλαι ουράνιαι, καί Άγγελοι ανύμνησαν, καί υπεδέξατο Χριστός, τό τῆς παρθενίας αυτού, μητρῶον κειμήλιον, Χερουβίμ υπείξέ σοι, εν αγαλλιάσει, Σεραφίμ δέ δοξάζει σε χαίροντα.

Κανων δεύτερος

Ο Ειρμός

«Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς εκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σου τού Υψίστου, ο Προφήτης Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Θάμβος ήν θεάσασθαι τόν ουρανόν, τού Παμβασιλέως τόν έμψυχον, τούς κενεύνας, υπερχόμενον τῆς γῆς, Ως θαυμαστά τά έργα σου Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Εν τῇ Μεταστάσει σου Μητέρθεού, τό ευρυχωρότατον σώμά σου καί θεοδόχον, τῶν Αγγέλων στρατιαί, Ιερωτάταις πτέρυξι, φόβῳ καί χαρά συνεκάλυπτον.

Ει ο ακατάληπτος ταύτης καρπός, δι' όν ουρανός εχημάτισε, ταφήν υπέστη, εκουσίως ως θνητός, πῶς τήν ταφήν αρνήσεται, η απειρογάμως κυήσασα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τό θείον καί άρρητον κάλλος, τών αρετών σου Χριστέ διηγήσομαι, εξ αϊδίου γάρ δόξης συναϊδιον, καί ενυπόστατον λάμψας απαύγασμα, Παρθενικής από γαστρος, τοίς εν σκότει καί σκιά, σωματωθείς ανέτειλας ήλιος».

Ως επί νεφέλης Παρθένε, τών Αποστόλων ο δήμος οχούμενος, προς την Σιών εκ περάτων λειτουργήσαι σοι, τή νεφέλη τή κούφη ηθροίζετο, αφ' ής ο Ύψιστος Θεός, τοίς εν σκότει καί σκιά, δικαιοσύνης έλαμψεν ήλιος.

Σαλπίγγων θεόληπτοι γλώσσαι, τών θεολόγων ανδρών ευηχέστερον, τή Θεοτόκω εβόων τόν εξόδιον, ενηχούμεναι ύμνον τώ Πνεύματι, Χαίροις ακήρατε πηγή, τής τού Θεού ζωαρχικής, καί σωτηρίου πάντων σαρκώσεως.

Κανών δεύτερος

Ο Ειρμός

«Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, γήθεν μετέστης προς αιωνίους μονάς, καί προς ατελεύτητον ζωήν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύουσα».

Κροτείτσαν σάλπιγγες, τών θεολόγων σήμερον, γλώσσα δέ πολύφθογγος ανθρώπων, νύν ευφημείτω, περιηχείτω αήρ, απείρω λαμπόμενος φωτί, Άγγελοι υμνείτσαν, τής Παρθένου τήν Κοίμησιν.

Τό σκεύος διέπρεπε, τής εκλογής τοίς ύμνοις σοι, όλος εξιστάμενος Παρθένε, έκδημος, όλως, Ιερωμένος Θεώ, τοίς πάσι θεόληπτος καί ών, όντως καί δεικνύμενος, Θεοτόκε πανύμνητε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Άλιον ποντογενές, κητών εντόσθιον πύρ, τής τριημέρου ταφής σου ήν προεικόνισμα, ού Ιωνάς υποφήτης αναδέδεικται, σεσωσμένος γάρ ως καί προυπέποτο, ασινής εβόα, θύσω σοι μετά φωνής αιnéσεως Κύριε».

Νέμει σοι τά υπέρ φύσιν, Άναξ ο πάντων Θεός, εν γάρ τώ τίκτειν, Παρθένον ώσπερ εφυλαξεν, ούτως εν τάφω τό σώμα διετήρησεν, αδιάφθορον, καί συνεδόξασε, θεία μεταστάσει, γέρα σοι ώσπερ Υιός Μητρί χαριζόμενος.

Όντως σε ως φαεινήν λυχνίαν, αϋλου πυρός, θυμιατήριον θείου χρύσειον άνθρακος, εν τοίς Αγίων Αγίοις κατεσκήνωσε, στάμνον ράβδον τε πλάκα θεόγραφον, κιβωτόν αγίαν, τράπεζαν άρτου ζωής, Παρθένε ο τόκος σου.

Κανών δευτερος

Ο Ειρμός

«Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν

δοξάζοντες».

Εκ σοῦ ζωὴ ανατέταλκε, τὰς κλείς τῆς παρθενίας μὴ λύσασσα, πῶς οὖν τό
ἀχραντον, ζωαρχικόν τε σου σκῆνωμα, τῆς τοῦ θανάτου πείρας γέγονε
μέτοχον.

Ζωὴς υπάρξασα τέμενος, ζωὴς τῆς αἰδίου τετύχηκας, διὰ θανάτου γάρ, πρὸς
τὴν ζωὴν μεταβέβηκας, ἡ τὴν ζωὴν τεκούσα τὴν ενυπόστατον.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. β' Αὐτόμελον

Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον, καὶ προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα,
τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν, ὡς γάρ ζωὴς Μητέρα, πρὸς τὴν ζωὴν
μετέστησεν, ὁ μήτραν οικήσας ἀειπάρθενον.

Ο Οἶκος

Τείχισόν μου τὰς φρένας Σωτὴρ μου, τό γάρ τεῖχος τοῦ κόσμου ἀνυμνήσαι
τολμῶ, τὴν ἀχραντον Μητέρα σου, ἐν πύργῳ ρημάτων ἐνίσχυσόν με, καὶ ἐν
βάρεσιν ἐννοιῶν οχύρωσόν με, σύ γάρ βοάς τῶν αἰτούντων πιστῶς τὰς
αἰτήσεις πληροῦν, Σὺ οὖν μοι δώρησαι γλώτταν, προφοράν, καὶ λογισμὸν
ἀκαταίσχυντον, πᾶσα γάρ δόσις ἐλλάμψεως παρὰ σοῦ καταπέμπεται
φωταγωγέ, ὁ μήτραν οικήσας ἀειπάρθενον.

Συναξάριον

Τῇ ΙΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς πανσέπτου Μεταστάσεως τῆς
υπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Στίχοι

- Οὐ θαῦμα θνήσκειν κοσμοσώτειραν Κόρην,
- Τοῦ κοσμοπλάστου σαρκικῶς τεθνηκότος.
- Ζή αἰεὶ Θεομήτωρ, κἀν δεκάτῃ θάνε πέμπτη.

Ἦς ταῖς ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθός
καὶ φιλόανθρωπος.

Ὡδὴ ζ' Ο Εἰρμός

«Ἰταμῷ θυμῷ τε καὶ πυρί, θεῖος ἔρως ἀντιπατόμενος, τό μὲν πῦρ ἐδρόσιζε, τῷ
θυμῷ δέ ἐγάλα, θεοπνεύστῳ λογικῇ, τῇ τῶν ὁσίων τριφθόγγῳ λύρα
ἀντιφθεγγόμενος, μουσικοῖς ὁργάνοις ἐν μέσῳ φλογός, ὁ δεδοξασμένος, τῶν
Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἰ».

Θεοτεύκτους πλάκας Μωϋσῆς, γεγραμμένας τῷ θεῷ Πνεύματι, ἐν θυμῷ
συνέτριψεν, ἀλλ' ὁ τοῦτου Δεσπότης, τὴν τεκούσαν ἀσινὴ, τοῖς οὐρανόις
φυλάξας δόμοις, νῦν εἰσῳκίσατο, Σύν αὐτῇ σκιρτώντες βοῶμεν Χριστῷ, ὁ
δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Ἐν κυμβάλοις χεῖλεσιν ἀγνοῖς, μουσικῇ τε καρδίας φόρμιγγι, ἐν εὐήχῳ

σάλπιγγι, υψηλής διανοίας, τής Παρθένου καί αγνής, εν τή ευσήμω κλητή ημέρα τής Μεταστάσεως, πρακτικαίς κροτούντες βοώμεν χερσίν, ο δεδοξασμένος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ο θεόφρων ήθροισται λαός, τής γάρ δόξης Θεού τό σκήνωμα, εν Σιών μεθίσταται πρός ουράνιον δόμον, ένθα ήχος καθαρός εορταζόντων, φωνή αφράστου αγαλλιάσεως, καί εν ευφροσύνη βοώντων Χριστώ, ο δεδοξασμένος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Κανών δεύτερος

Ο Ειρμός

«Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Νεανίσκοι καί παρθένοι τής Παρθένου τε, καί Θεομήτορος, τήν μνήμην σέβοντες, πρεσβύται καί άρχοντες, καί βασιλείς σύν κριταίς, μελωδήσατε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Σαλπισάτωσαν τή σάλπιγγι τού Πνεύματος, όρη ουράνια, αγαλλιάσθωσαν νύν, βουνοί καί σκιρτάτωσαν θείοι, Απόστολοι, η Βασίλισσα, προς τόν Υιον μεθίσταται, σύν αυτώ αεί κρατούσα.

Η πανίερος Μετάστασις τής θείας σου, καί ακηράτου Μητρός, τά υπερκόσμια, τών άνω Δυνάμεων, ήθροισε τάγματα, συνευφραίνεσθαι, τοίς επί γής σοι μέλπουσιν, ο Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Φλόγα δροσίζουσαν Οσίους, δυσσεβείς δέ καταφλέγουσαν, Άγγελος Θεού ο πανσθενής, έδειξε Παισί, ζωαρχικήν δέ πηγήν ειργάσατο τήν Θεοτόκον, φθοράν θανάτου, καί ζωήν βλυστάνουσαν τοίς μέλπουσι, τόν Δημιουργόν μόνον υμνούμεν, οι λελυτρωμένοι, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας».

Ρήμασιν είχαντο τής θείας, κιβωτού τού αγιάσματος, πάσα η πληθύς τών θεολόγων εν τή Σιών, Πού νύν απαίρεις σκηνή κραυγάζοντες, Θεού τού ζώντος; Μή διαλίπης εποπτεύουσα, τούς πίστει μέλποντας, τόν Δημιουργόν μόνον υμνούμεν, οι λελυτρωμένοι, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Όπως υψώσασα τās χείρας, εκδημούσα η πανάμωμος, χείρας τās Θεόν ηγκαλισμένας, σωματικώς εν παρρησία, ως Μήτηρ έφησε προς τον τεχθέντα, ούς μοι εκτήσω, εις αιώνας φύλαττε βοώντάς σοι, τόν Δημιουργόν μόνον υμνούμεν, οι λελυτρωμένοι, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Κανών δεύτερος

Ο Ειρμός

«Παῖδας ευαγείς εν τῇ καμίνῳ, ο τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ενεργούμενος τὴν οἰκουμένην ἀπάσαν, ἀγείρει ψάλλουσιν, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τὴν μνήμην σου ἀχραντε Παρθένε, Ἀρχαί τε καὶ Εξουσίαι σὺν Δυνάμεσιν, Ἀγγελοι, Ἀρχάγγελοι, θρόνοι Κυριότητες, τὰ Χερουβὶμ δοξάζουσι, καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφίμ, ἀνθρώπων δὲ τὸ γένος ὑμνοῦμεν, καὶ υπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο ξένως οικήσας Θεοτόκε, ἐν τῇ ἀχράντῳ νηδυῖ σου σαρκούμενος, οὗτος τὸ πανίερρον, πνεύμά σου δεξάμενος, ἐν ἑαυτῷ κατέπαυσεν, ὡς οφειλέτης Υἱός, διὸ σὲ τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ υπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡ τῶν ὑπὲρ ἐννοιᾶν θαυμάτων, τῆς αἰιπαρθένου καὶ Θεομήτορος! τάφον γὰρ οικήσασα, ἔδειξε Παράδεισον, ὧ παρεστῶτες σήμερον, χαίροντες ψάλλομεν, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'

Μεγαλυνάριον, ὅπερ στιχολογεῖται ἐν ἐκάστῳ τροπαρίῳ τῆς παρουσίας Ὡδῆς.

Αἱ γενεαὶ πάσαι, μακαρίζομέν σε, τὴν μόνην Θεοτόκον.

Ο Ειρμός

«Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι, ἐν σοὶ Παρθένε ἀχραντε, παρθενεύει γὰρ τόκος, καὶ ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος, Ἡ μετὰ τὸ κον Παρθένος, καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, σώζοις αἰεὶ, Θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν σου».

Εξίσταντο Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐν τῇ Σιῶν σκοποῦμεναι, τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, γυναικίαν ψυχὴν χειριζόμενον, τῇ γὰρ ἀχράντως τεκούσῃ, υἱοπρεπῶς προσεφώνει, Δεύρο Σεμνή, τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ συνδοξάσθητι.

Συνέστειλε χορὸς τῶν Ἀποστόλων, τὸ θεοδόχον Σώμά σου, μετὰ δέους ὀρώντες, καὶ φωνὴ λιγυρὰ προσφθεγγόμενοι, Εἰς ουρανίους θαλάμους, πρὸς τὸν Υἱὸν ἐκφοιτώσα, σώζοις αἰεὶ, Θεοτόκε τὴν κληρονομίαν σου.

Κανών δεύτερος

Μεγαλυνάριον στιχολογούμενον καὶ αὐτὸ ὡς τὸ ἀνωτέρω.

Ἀγγελοι τὴν Κοίμησιν τῆς Παρθένου, ὀρώντες ἐξεπλήττοντο, πῶς ἡ

Παρθένος απαίρει, από τής γής εις τά άνω.

Ο Ειρμός

«Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι, λαμπαδοχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αϋλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν Ιεράν πανήγυριν τής Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αιειπάρθενε».

Δεύτε εν Σιών, τώ θείω καί πίνι, όρει τού ζώντος Θεού, αγαλλιασώμεθα, τήν Θεοτόκον ενοπτριζόμενοι, προς γάρ τήν λίαν κρείττονα, καί θειοτέραν σκηνήν, ως Μητέρα, ταύτην εις τά Άγια, τών Αγίων Χριστός μετατίθησι.

Δεύτε οι πιστοί, τώ τάφω προσέλθωμεν, τής Θεομήτορος, καί περιπτυξώμεθα, καρδίας χείλη όμματα μέτωπα, ειλικρινώς προσάπτοντες, καί αρυσώμεθα, ιαμάτων, άφθονα χαρίσματα, εκ πηγής αενάου βλυστάνοντα.

Δέχου παρ' ημών, ωδήν τήν εξόδιον, Μητερ τού ζώντος Θεού, καί τή φωτοφόρω σου, καί θεία επισκίασον χάριτι, τώ Βασιλεί τά τρόπαια, τώ φιλοχρίστω λαώ, τήν ειρήνην, άφεςιν τοίς μέλπουσι, καί ψυχών σωτηρίαν βραβεύουσα.

Εξαποστειλάριον

Ήχος γ' εκ τρίτου

Απόστολοι εκ περάτων, συναθροισθέντες ενθάδε, Γεθσημανή τώ χωρίω, κηδεύσατέ μου τό σώμα, καί σύ Υιέ καί Θεέ μου, παράλαβέ μου τό πνεύμα.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια δευτερούντες τό α'.

Ήχος δ'

Ως γενναίον έν Μάρτυσι

Τή ενδόξω Κοιμήσει σου, ουρανοί επαγάλλονται, καί Αγγέλων γέγηθε τά στρατεύματα, πάσα η γή δέ ευφραίνεται, ωδήν σοι εξόδιον προσφωνούσα τή Μητρί, τού τών όλων δεσπόζοντος, απειρόγαμε, Παναγία Παρθένε, η τό γένος τών ανθρώπων ρυσαμένη, προγονικής αποφάσεως. (Δίς)

Εκ περάτων συνέδραμον, Αποστόλων οι πρόκριτοι, θεαρχίω, νεύματι τού κηδεύσαί σε, καί από γής αιρομένην σε, προς ύψος θεώμενοι, τήν φωνήν τού Γαβριήλ, εν χαρά ανεβόων σοι, Χαίρε όχημα, τής θεότητος όλης, χαίρε μόνη, τά επίγεια τοίς άνω, τώ τοκετώ σου συνάψασα.

Τήν ζωήν η κυήσασα, προς ζωήν μεταβέβηκας, τή σεπτή Κοιμήσει σου τήν αθάνατον, δορυφορούντων Αγγέλων σοι, Αρχών καί Δυνάμεων, Αποστόλων Προφητών, καί απάσης τής κτίσεως, δεχομένου τε, ακηράτοις παλάμαις τού Υιού σου, τήν αμώμητον ψυχήν σου, Παρθενομήτορ Θεόνυμφε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Τή αθανάτω σου Κοιμήσει, Θεοτόκε Μητηρ τής ζωής, νεφέλαι τούς

Αποστόλους, αιθερίους διήρπαζον, καί κοσμικῶς διεσπαρμένους, ομοχώρους παρέστησαν τῷ αχράντῳ σου σώματι, οἱ καί κηδεύσαντες σεπτῶς, τήν φωνήν τοῦ Γαβριήλ, μελωδοῦντες ανεβόν, Χαίρε κεχαριτωμένη, Παρθένε Μήτηρ ανυμφευτε, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, Μεθ' ὧν ὡς Υἱόν σου καί Θεόν ἡμῶν, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη

Δίδεται καί ἅγιον ἔλαιοντοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τήν Λειτουργίαν. Τά Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καί ἐκ τῶν κανόνων τῆς Εορτῆς Ὡδή γ' καί ς'.

Εἰ δέ βούλει, εἰπέ τὰ παρόντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'

Στίχος α'. Ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ πάσα ἡ γῆ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος β'. Εξομολογεῖσθε αὐτῷ, αἰνεῖτε τό ὄνομα αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος γ'. Ἐν πόλει Κυρίου τῶν δυνάμεων, ἐν πόλει Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος δ'. Εγενήθη ἐν εἰρήνῃ ὁ τόπος αὐτοῦ, καί τό κατοικητήριον αὐτοῦ ἐν Σιών.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β'

Στίχος α'. Ἀγαπά Κύριος τὰς πύλας Σιών, ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ.

Σώσον ἡμὰς Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἀγίοις θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλούϊα.

Στίχος β'. Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.

Σώσον ἡμὰς Υἱέ Θεοῦ...

Στίχος γ'. Ο Θεός εθεμελίωσεν αυτήν εις τόν αιώνα.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχος δ'. Ηγίασε τό σκήνωμα αυτού ο Ύψιστος.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος...

Αντίφωνον Γ'

Στίχος α'. Ετοίμη η καρδιά μου, ο Θεός, ετοίμη η καρδιά μου.

Ήχος α'

Εν τή Γεννήσει τήν παρθενίαν εφύλαξας, ἐν τή Κοιμήσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης πρὸς τήν ζωὴν, μήτηρ υπάρχουσα τῆς ζωῆς, καί ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχος β'. Τί ανταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ανταπέδωκέ μοι;

Εν τή Γεννήσει τήν παρθενίαν...

Στίχος γ'. Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καί τό ὄνομα Κυρίου επικαλέσομαι.

Εν τή Γεννήσει τήν παρθενίαν...

Εισοδικόν

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, καί προσπέσωμεν Χριστῷ. Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο ἐν ἁγίοις θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλουῖα.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Εν τή Γεννήσει τήν παρθενίαν εφύλαξας, ἐν τή Κοιμήσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης πρὸς τήν ζωὴν, μήτηρ υπάρχουσα τῆς ζωῆς, καί ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον Ήχος πλ. β'

Αυτόμελον

Τήν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον, καί προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα, τάφος καί νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν, ὡς γάρ ζωῆς Μητέρα, πρὸς τήν ζωὴν μετέστησεν, ο μήτραν οικήσας αειπάρθενον.

Εἰς τό, Ἐξαιρέτως

Ἦχος α'

Αἱ γενεαὶ πάσαι, μακαρίζομέν σε, τὴν μόνην Θεοτόκον.

Ὁ Εἱρμός

«Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι, ἐν σοὶ Παρθένε ἀχραντε, παρθενεύει γάρ τόκος, καὶ ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος, Ἡ μετὰ τὸ κον Παρθένος, καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, σῶζοις αεὶ, Θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν σου».

Κοινωνικόν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου επικαλέσομαι. Ἀλληλουῖα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ἐξ Εδέσσης ανακομιδῆς τῆς ἀχειροποιήτου Εἰκόνος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἥτοι τοῦ Ἁγίου Μανδηλίου, καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Διομήδους.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἁγίας Εἰκόνος τρία.

Ἦχος β'

Ποίοις ευφημιῶν

Ποίοις οἱ γηγενεῖς ὁμμιμασιν ἐποψόμεθ' αὐτῇ τῇ εἰκόνι; ἦν τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, βλέπειν ἀδεῶς, οὐ δεδύνηται, θεϊκῷ φωτὶ ἀστραπτομένην, ἀπαίρει γάρ ἀπὸ γῆς ἀπίστων σήμερον, καὶ πόλιν πρὸς Βασιλίδαν καὶ λαὸν εὐσεβή, ἐπιδημεῖ θεῖα νεύσει, ἥς περ τῇ εἰσόδῳ, ἐπευφραίνονται Βασιλεῖς, προσπίπτοντες ταύτῃ, μετὰ φόβου Χριστέ καὶ πίστεως.

Ποίαις οἱ χοῖκοί ψαύσομεν, τῆς Εἰκόνος σου Λόγε παλάμαις; οἱ ρερυπωμένοι τοῖς πταίσμασι, τοῦ ἀναμαρτήτου Θεοῦ ἡμῶν; οἱ ἐν μολυσμοῖς, τοῦ ἀπροσίτου; Καλύπτει τὰ Χερουβὶμ τὰς ὄψεις τρέμοντα, οὐ φέρει τὰ Σεραφὶμ ὁρᾶν τὴν δόξαν σου, φόβῳ δουλεύει σοὶ κτίσις, Μὴ οὖν κατακρίνης ἀναξίως σου τὴν μορφήν, Χριστέ τὴν φρικτὴν, ἀσπαζομένους ἡμᾶς ἐκ πίστεως.

Πάλιν Δεσποτικῆς πάρεστι, πανηγύρεως θεῖα ἡμέρα, ὁ γάρ ἐν υψίστοις καθήμενος, νῦν ἡμᾶς σαφῶς ἐπεσκέψατο, διὰ τῆς σεπτῆς αὐτοῦ Εἰκόνος, ὁ ἄνω τοῖς Χερουβὶμ ὡς ἀθεώρητος, ὁρᾶται διὰ γραφῆς οἷς περ ὁμοίωται, Πατὴρ ἀχράντῳ δακτύλῳ, μορφωθείς ἀρρήτως, καθ' ὁμοίωσιν τὴν αὐτοῦ, ἥν πιστεῖ καὶ πόθῳ, προσκυνούντες ἀγιαζόμεθα.

Καὶ τοῦ Ἁγίου Τρία

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ιατρεύειν παθήματα, φυγαδεύειν νοσήματα, απελαύνειν πνεύματα πονηρότατα, τή συνεργεία τού Πνεύματος, παμμάκαρ ηξίωσαι, αφανίσας ανδρικώς, τά εκείνων σεβάσματα, ταίς ενστάσεσι, τής αθλήσεως Μάρτυς στεφηφόρε, συμπολίτα τών Αγγέλων, τών αθλοφόρων ομόσκηνε.

Τόν αγώνα ηγώνισαι, καί τόν δρόμον ετέλεσας, καί τήν πίστιν ένδοξε συνετήρησας, καί πρόσ Θεόν προσεχώρησας βραβείον τά θαύματα, παρ' αυτού απολαβών, καί τής νίκης τόν στέφανον, τόν αμάραντον, ως αήττητος Μάρτυς ως τής άνω, βασιλείας κληρονόμος, υπέρ τού κόσμου δεόμενος.

Εν οδώ μαρτυρίου σου, ως εν πλούτῳ τερπόμενος, Διομήδης Κύριε τή βουλήσει σου, αυτού τό πνεύμα εις χείράς σου, Χριστέ παραδέδωκεν, εκτμηθείς τήν κεφαλήν, μετά τέλος μακάριον, καί γενόμενος, οδηγός αληθείας τοίς αθέοις, πηρωθείσι παραδόξως, καί διά πίστεως βλέψασι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Δεύτε τήν παγκόσμιον Κοίμησιν, τής παναμώμου Θεοτόκου εορτάσωμεν, σήμερον γάρ Άγγελοι πανηγυρίζουσι, τήν σεπτήν Μετάστασιν τής Θεομήτορος, καί πρόσ ευωχίαν ημάς τούς γηγενείς συγκαλούσι τού βοάν ασιγήτω φωνή, Χαίρε, η μεταστάσα από γής, καί πρόσ ουρανίους μονάς μετοικήσασα, Χαίροις η τών Μαθητών τόν χορόν, διά νεφέλης κούφης εις έν συναγαγούσα, Χαίροις η ελπίς καί προστασία ημών, Σέ γάρ Χριστιανών τό γένος, απαύστως μακαρίζομεν.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Δήμος τών Μαθητών, ήθροισται εκ περάτων, Γεθσημανή χωρίῳ, Μήτηρ Θεού κηδεύσαι, τό θεοδόχον σώμά σου.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εις τήν ανάπαυσίν σου.

Ω τών υπερφυών, Αγνή σου μυστηρίων! τού Θεού γάρ ως Μήτηρ, πρόσ τούτον Θεοτόκε, λαμπρώς νύν εξεδήμησας.

Στίχ. Ώμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ αλήθειαν, καί ου μή αθετήσῃ αυτήν.

Κλίμαξ πρόσ ουρανόν, ο τάφος τής Παρθένου, καί Θεοτόκου πέλει, ανάγουσα τούς πίστει, αυτήν αεί δοξάζοντας.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Ότε πρόσ τόν εκ σου, τεχθέντα μετετέθης, συνήλθον εν νεφέλαις, τό σώμά σου κηδεύσαι, Παρθένε οι Απόστολοι.

Απολυτίκιον τής Αγίας Εικόνας

Ήχος β'

Τὴν ἀχραντον Εἰκόνα σου, προσκυνούμεν ἀγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, βουλήσει γάρ ἡυδόκησας σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ρύσῃ οὐς ἐπλασας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι, Χαράς ἐπλήρωσας τὰ πάντα, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον.

Καί τῆς Εορτῆς
Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Ὡς τὴ Γεννήσῃ τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσῃ τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ υπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρομένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Καθορώσαι ἀληθῶς, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, τὴν Μετάστασιν τὴν σὴν, ἀχραντε Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, εὐλογημένη πανύμνητε Παναγία, ἔχοντες βουλήν, τοῦ τεχθέντος ἐκ σοῦ, στίφος Μαθητῶν συναθροίσασαι, ἐν εὐφροσύνῃ ἔφερον τὸ τίμιον, εἰς τὸν Παράδεισον σῶμά σου, Χριστὸν υμνοῦσαι, τὸν ζωοδότην, ὄντα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τὸ αὐτό

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Ὡς ἐν χερσὶ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σοῦ, παραθεμένην τὴν ψυχὴν, ὡς πλαστοουργός σου καὶ Θεός, πρὸς τὴν ἀκήρατον μετέστησεν εὐφροσύνην, ὅθεν σε σεπτῶς μακαρίζομεν, τὴν μόνην καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον, καὶ Θεοτόκον ἅπαντες κυρίως, ὁμολογούντες κραυγάζομεν, Χριστὸν δυσώπει, πρὸς ὃν μετέστης, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τὸ αὐτό

Οἱ Κανόνες τῆς Εορτῆς, τῆς Ἁγίας Εἰκόνης, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἁγίας Εἰκόνης, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σῆς ἐκσφράγισμα Σῶτερ ὅψεως σέβω. Γερμανοῦ Πατριάρχου.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'

Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας

Σωματικῶς μορφωθῆναι το καθ' ἡμᾶς, ο τό πρίν ασώματος, εὐδοκία πατρική, μή απανηνάμενος μορφῆς, εχαρίσατο ἡμίν θεῖον ἐκτύπωμα.

Ἡ ἀπαράλλακτος φύσις ο τοῦ Πατρός, ὅρος ἀκριβέστατος, τήν βροτείαν υπελθών, σάρκα ἰδιώματα ἐν γῇ, καταλέλοιπεν ἡμίν εἰς οὐρανοὺς ἀνελθών.

Σαλευομένην ἀπάτη τοῦ δυσμενοῦς, τὴν κληρονομίαν σου, ἐδικαίωσας Χριστέ, τοῖς σεπτοῖς σου πάθεσιν αὐτήν, ἐδραιώσας, καί μορφῆς τῷ ἐκτυπώματι.

Θεοτοκίον

Ἐκ τῶν ἀγνῶν σου λαγόνων υπερφυῶς, σάρκα δανεισάμενος, ο τό εἶναι παρασχών, πάσι Παναμώμητε βροτοῖς, καθωράθη, οὐκ ἐκστάς οὐ ἦν τό πρότερον.

Κανὼν τοῦ Αγίου

Ὡδή α' Ἦχος δ' Ἀνοίξω τό στόμα μου

Φωτί αυγαζόμενος, τῷ τρισηλίῳ διάλυσον, τόν ζόφον μακάριε τῆς ἀγνωσίας μου, τήν φωσφόρον σου, ὅπως υμνήσω μνήμην, καί τά κατορθώματα, τῆς πολιτείας σου.

Παθῶν ἀνεπίδεκτον, τόν λογισμόν εργασάμενος, δοχείον αοίδιμε, ὠφθης τοῦ Πνεύματος, καί ἀνέβλυσας, ἰάσεων πελάγη, πάσαν κατακλύζοντα, νόσων ἐπήρειαν.

Ζωῆς ἐφιέμενος, ἀτελευτήτου ποτήριον, θανάτου πανεύφημε, πιεῖν κατέσπευσας, καί ἐπέτυχες, ὡς εἶδεν ο καλὼν σε, πρὸς στέφος ἀμάραντον, Μάρτυς ἀήτητε.

Θεοτοκίον

Ἡ πόλις ἡ ἐμψυχος, τοῦ Βασιλέως πανύμνητε, ἡ ξένην καί γέννησιν, καί θεῖαν κοίμησιν, ἐπιδείξασα, τήν πόλιν σου ἐκ πάσης, σεισμοῦ καταπτώσεως, δείξον ἀλώβητον.

Τῆς Αγίας Εικόνας

Ὡδή γ' Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ

Καταστολή τῶν ἀρετῶν, περιέδησας Σώτερ, τήν σεπτήν Ἐκκλησίαν, κινήσας βασιλικήν, καρδίαν συνασπισμόν, ἐκζητήσαι σοῦ τό ἀφομοίωμα.

Συλῆσαι θέλων τά καλά, καί χρόνῳ μειώσαι, ο τοῦ φθόνου γεννήτῳρ, χερσὶ βεβήλοισ αὐτά, περέδωκεν ἀναιδῶς, ἀλλ' ἠλέγχθη, μάτην λογιζόμενος.

Φαιδρώς ηγάλλετο ποτέ, ο Δαυῖδ προχορεύων, Κιβωτού τῆς αγίας, καί νύν ο σκήπτρα λαχών, ἰθύνειν βασιλικά, πλέον χαίρει, θείῳ εκτυπώματι.

Θεοτοκίον

Ριζόθεν πάσαν εκτεμείν, τοῦ προπάτορος θέλων, ο Υἱός σου Παρθένε, φυείσαν παρακοήν, εκ τῆς γαστρος σου αγνή, προσλαμβάνει, ὅλον τό ανθρωπινον.

Τού Αγίου

Τούς σούς υμνολόγους

Αρρήτω καί θεία χειρουργία καθαίρων τά πάθη τῶν βροτῶν, πρὸς τοῦ Θεοῦ δεδῶρησαι, πιστοῖς ἰατρός ἀριστος, καί πρεσβευτῆς θερμότατος, τῶν σέ τιμώντων πανόλβιε.

Οδὸν μαρτυρίου σου δραμούμαι, καί σοῦ εκμιμήσομαι στερρώς, τό πάθος τό εκούσιον, ο Μάρτυς ανεκραύγαζεν, ἐπὶ σφαγὴν ἐλκόμενος, πρὸς σέ τὸν μόνον Θεὸν ἡμῶν.

Ο ἐνδοξος Μάρτυς Διομήδης, ἡμᾶς συγκαλέσας μυστικῶς, πρὸς ευωχίαν σήμερον, προτίθεται τοὺς ἄθλους αὐτοῦ, ὡς καρυκείαν ἄϋλον, δεύτε πιστοὶ ἀπολαύσατε.

Θεοτοκίον

Τὴν πόλιν σου ταύτην ἀπὸ πάσης, σεισμοῦ καταπτώσεως Αγνή, ὡς σοὶ θεοχαρίτῳτε, ἀνακειμένην λύτρωσαι, καί ἐν εἰρήνῃ φύλαττε, καί ὁμονοία τὴν ποιήμην σου.

Ο Ειρμός

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καί ἀφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, καί ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον».

Κάθισμα τῆς Αγίας Εἰκόνος

Ἦχος α'

Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Εδέσσης βασιλεύς, Βασιλέα τῶν ὅλων, οὐ σκήπτρα καί στρατόν, ἀλλὰ πλήθη θαυμάτων, τῷ λόγῳ προφέροντα, ἐπιγνοὺς σε ἰκέτευε, τὸν θεάνθρωπον, τοῦ πρὸς αὐτὸν ἀφικέσθαι, Εκμαγείον δέ, ὡς σοῦ ὁρῶν ἀνεβόα, Θεὸς σύ καί Κύριος.

Δόξα... τοῦ Αγίου Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ἰαμάτων τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ, κομισάμενος Μάρτυς ὠφθης σοφέ, κοινόν εργαστήριον, τῶν νοσοῦντων μακάριε, ὑπὸ Πνεύματος θείου, παρέχων ἰάματα, τοῖς προστρέχουσι πίστει, τῇ θείᾳ ἐντεύξει σου, ὅθεν παραδόξως, καὶ δαιμόνων τά πλήθη, ἐλαύνεις ἐκάστοτε, ἰατρὲ ἀξιόγαστε, ἀθλοφόρε Διόμηδες, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Ἡ Θεόν συλλαβούσα άνευ σποράς, σαρκωθέντα τεκούσα δίχα φθοράς, τήν νέαν αμφιέννυσαι, αφθαρσίαν τού Πνεύματος, ως γάρ ζωῆς σύ Μήτηρ, καί πάντων Βασίλισσα, πρὸς τήν ζωήν μετέστης, Παρθένε τήν άϋλον, όθεν επαξίως, αληθώς ανεδείχθης, νεφέλη πηγάζουσα, τῆς ζωῆς ημών νάματα, Θεομήτορ πανάμωμε, πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τήν θείαν σου Κοίμησιν.

Τῆς Αγίας Εικόνας

Ωδή δ'

Χριστός μου δύναμις

Απανιστάμενον, τῆς πρὸς ανίσχοντα, καί πρὸς τήν ημετέραν τό ιερόν, Σώτερ εκμαγείον σου, νύν ο θεόφρων Βασιλεύς, πλησιάσαν υποδέχεται.

Γλυκύ μέν ήλιος, αυγάζων όμμασι, γλυκυτέρα δέ όψις η σή Χριστέ, τού αφομοιώματος, ότι ο μέν τά αισθητά, αύτη δέ τά νοητά φωταυγεί.

Ισχύς εξέλιπεν, Ισμαηλίτιδος, δεξιάς, τώ γάρ όπλω τώ τού Σταυρού, πάσαν τήν περίβολον, ο κραταιόφρων Βασιλεύς, τήν αυτής εις γήν κατέβαλεν.

Θεοτοκίον

Συντηρηθήναί σου, τήν πόλιν Άχραντε, ασινή εξ εφόδου βαρβαρικής, πρέσβευε δεόμεθα, ίδε γάρ οία κατ' αυτής, οι αλάστορες τεκταίνουσιν.

Τού Αγίου

Τήν ανεξιχνίαστον

Λόγον θείας γνώσεως ως ποταμόν, φέρων εν καρδιά κατέκλυσε, πλάνης χειμάρρους, καί ειδώλων τήν ισχύν, ολοτελώς εβύθισε, Μάρτυς Διομήδης ο ένδοξος.

Έλαμψεν ως ήλιος επί τῆς γῆς, αίγλη αρετών, τών θαυμάτων τε, περιουσία, καί εφώτισε πιστών, τά ευσεβή συστήματα, Μάρτυς Διομήδης ο πάνσοφος.

Τό μακαριώτατον τέλος ευρών, καί τῆς ποθουμένης σου έκπαλαι, δόξης αρρήτου, εν χαρά επιτυχών, τών σε τιμώντων μέμνησο, Μάρτυς αθλοφόρε πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Ξένη σου η γέννησις ως η σεπτή, Κοίμησις εδείχθη Πανάμωμε, ευλογημένη, ήν η ποιίμνη σου τιμά, βαρβαρικάς εκφεύγουσα, βλάβας τή θερμή προστασία σου.

Τῆς Αγίας Εικόνας

Ωδή ε'

Τὴν Θεὸν φέγγει σου

Μικρά σοι πόλις υποδοχήν, πρώην κατηυτρέπιζε Χριστέ, ἦν ἡ θαυδαίου ἐπέλευσις, νόσων ἀπαλλάττει, καὶ τῆς χειρὸς σου γραφῆν, καὶ θεῖον ἀπεικόνισμα τοῦ προσώπου σου.

Αἱ τῶν χαρίτων σου δωρεαί, ὑπερεπληθύνθησαν Χριστέ, ἃ γάρ τό πρώην ἡ Ἑδέσσα, ἐγκολπωσαμένη ἐνεκαυχῆσατο, ἡ Νέα δεχομένη Ῥώμη ἀγάλλεται.

Θεοτοκίον

Στήσον Παρθένε τῶν δυσμενῶν, τάς ἐπαναστάσεις τάς Πυκνάς, λύσον αὐτῶν τὰ βουλευμάτα, τῇ κληρονομίᾳ τῇ σῇ βοήθησον, ὁράς γάρ ἀπειρήκαμεν ταῖς κακώσεσιν.

Τοῦ Αγίου

Εξέστη τὰ σύμπαντα

Ἄνευ ὠφθης αἵματος, Μάρτυς αξιοθαύμαστος, ἄνευ ἀλγηδόνων στεφανίτης, ἄνευ μωλώπων νικητῆς ἀριστος, στίφος δυσμενῶν καταβαλῶν, σοῦ τοῖς ἀγωνίσμασι, γενναιόφρον Διόμηδες.

Φῶς σοι ἀνατέταλκεν, ὄντι δικαίῳ ἀσβεστον, τούτου τε ἡ σύζυγος θεόφρον, σοί ευφροσύνη ἐπηκολούθησεν, ὡς ευθείαν ἔχοντι ψυχὴν, πάσι καθυπεΐκουσαν, τοῦ Σωτήρος προστάγμασιν.

Φωτὸς υστεροῦνται μὲν, τοῦ σώματος οἱ τύραννοι, σοῦ τὴν κεφαλὴν μετὰ τό τέλος ἀποτεμόντες, ἀλλὰ ψυχῆς τηλαυγῶς, κόρας διανοίγονται Χριστῷ, πίστει προσερχόμενοι, ὧ παμμάκαρ Διόμηδες.

Θεοτοκίον

Προπύργιον ἔχουσα, ἡ Βασιλὶς τῶν πόλεων, σέ τὴν Βασιλίδαν καὶ Κυρίαν, τρέπει βαρβάρων τάς θηριώδεις ὁρμάς, ρύεται παντοίων πειρασμῶν, αὖξαι καὶ κρατύνεται, Θεομήτορ πανάμωμε.

Τῆς Αγίας Εικόνας

Ὡδή ς'

Συνεσχέθη

Ὡραιώθης, κάλλει παρὰ πάντας, Σῶτερ τοὺς υἱοὺς τῶν βροτῶν, κὰν γάρ οὐκ εἶδος εἶχες, οὐδέ κάλλος ἐν καιρῷ τοῦ πάθους, ἀλλὰ τῷ ὄντι πάντα κατεφώτιζες, καὶ δηλοῖ σου τῆς μορφῆς ἡ θεά, ἥς τό Ὁμοίωμα, ράκει ἐκτυπωθέν, ὥσπερ θησαυρὸς ἡμῖν δεδῶρηται.

Τῆς ἰσχύος, προσαφαιρεθείσα, τῶν Ἀγαρηνῶν ἡ πληθὺς, ὥσπερ ἐξ ἀλλοφύλων, κιβωτόν, Ἰσραηλίτη νέω, τό τοῦ προσώπου νῦν προσέτι δέδωκεν, ἐκμαγεῖόν σου Χριστέ καὶ δόξαν, ἦν προσεκτήσατο, οὐδέ γάρ θεμιτόν, Ἄγια προσεπιρρίπτεσθαι.

Θεοτοκίον

Εκ χειρός σου, Σώτερ τῆς ἰσχύος, νύν υπεξέλιπον ἐγώ, ἀλλὰ τὰς μάστιγας σου, ἀποστήσας ἀπ' ἐμοῦ πρεσβείαις, τῆς ἀπειράνδρως Λόγε κυησάσης σε, μή τώ κλύδωνι τῆς ἀμαρτίας καταποντίζεσθαι, καί δεινῶς ναυτιάν, μόνη λυτρωτά ἐγκαταλίπης με.

Τοῦ Ἀγίου

Τὴν Θεῖαν ταύτην

Τῶν σὼν ἀγώνων τοῖς ρεύμασιν, ἐβύθισας ἐχθρόν τόν ἀσώματον, καί τῶν θαυμάτων σου, τὴ ἀναβλύσει ἐκπλύνεις παθῶν, πολυειδεῖς κηλίδας, ἀξιοθαύμαστε.

Ταῖς θεαῖς αὐραῖς κινούμενος, τὴ ἄνωθεν ροπή κυβερνώμενος, πρὸς γαληνότατον, ὅρμον ευθέτως κατήντησας, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων, Μάρτυς πανεύφημε.

Παθῶν πιστοὶ ἐκκαθαίρονται, ἀρρήτῳ χειρουργία σου ἔνδοξε, καί ἀπελαύνεται, φάλαγξ δαιμόνων τὴ θεία σου, ἐπιστασία Μάκαρ, ἀξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον

Εν σοὶ Παρθένε καυχώμεθα, ἐν σοὶ τῶν δυσχερῶν ἐκλυτρούμεθα, τὴ πεπιοθήσει σου, ἐπιδρομάς οὐ πτοούμεθα, τῶν δυσμενῶν βαρβάρων, οἱ ἀνυμνοῦντές σε.

Ὁ Εἰρμός

«Τὴν Θεῖαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες Εορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεύτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τόν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεόν δοξάζοντες».

Κοντάκιον τῆς Εορτῆς Ἦχος πλ. β' Αυτόμελον

Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον, καί προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα, τάφος καί νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν, ὡς γάρ ζωῆς Μητέρα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν, ὁ μήτραν οικήσας αειπάρθενον.

Σ υ ν α ξ ἰ ὶ ο ν

Τὴ ἸΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Διομήδους.

Στίχοι

- Ἡθλησε καὶ ζῶν, καὶ θανῶν Διομήδης,
- Προαιρέσει ζῶν, καὶ νεκρὸς τομὴ κάρας.
- Ἐκτη καὶ δεκάτῃ νέκυς ἐτμήθη Διομήδους.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Ὅσιος Χαιρήμων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Λήξει βίου σου χαίρε, Χαιρήμων μάκαρ.
- Ἀρχὴν γάρ εἶδες τῆς ἀμοιβῆς τῶν πόνων.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων τριακοντατριών μαρτύρων τών εκ Παλαιστίνης, ξίφει τελειωθέντων.

Στίχοι

- Στερρός στρατός τε καί συνασπισμός μέγας,
- Ξίφει πεσών, στράτευμα δαιμόνων πρέπει.

Τή αυτή ημέρα, ανάμνησις τής εισόδου τής αχειροτεύκτου Μορφής τού Κυρίου καί Θεού καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, εκ τής Εδεσσηνών πόλεως, εις ταύτην τήν θεοφύλακτον καί Βασιλίδα τών πόλεων ανακομισθείσης.

Στίχοι

- Εν σινδόνι ζών εξεμάξω σήν θέαν,
- Ο νεκρός εισδύς έσχατον τήν σινδόνα.

Εις τό Κεράμιον

- Αχειρότευκτον χειρότευκτος σόν τύπον.
- Φέρει κέραμος παντοτεύκτα χριστέ μου.

Ηκουσταί μοι τά περί σου καί τών σών ιαμάτων, τών άνευ φαρμάκων υπό σου γινομένων, ως γάρ λόγος, τυφλούς αναβλέπειν ποιείς, χωλούς περιπατείν κατασκευάζεις, λεπρούς καθαρίζεις, καί ακάθαρτα πνεύματα καί δαίμονας ελαύνεις, καί τους εν μακρονοσία βασανιζομένους θεραπεύεις, καί νεκρούς εγείρεις, καί ταύτα πάντα ακούσας περί σου, κατά νούν εθέμην τό έτερον τών δύο, ή ότι Θεού Υιός εί, ποιών ταύτα, ή Θεός, Διά τούτο τοίνυν γράψας εδεήθην σου σκυλήναι καί ελθείν πρός με, ίνα καί τό πάθος, ο έχω θεραπεύσης, καί μετ' εμού ενταύθα συνέση, καί γάρ ήκουσα, ότι καί οι Ιουδαίοι καταγογγύζουσί σου, καί βούλονται κακώσαί σε, Πόλις δέ σμικροτάτη μοι εστί καί σεμνή, ήτις αρκέσει αμφοτέροις ημίν τού κατοικείν εν ειρήνη.

Μακάριος εί, Αύγαρε, πιστεύσας εν εμοί καί μή εωρακώς με, γέγραπται γάρ περί εμού, τούς εωρακότας μή πιστεύειν εν εμοί, ίνα οι μή εωρακότες με, αυτοί πιστεύσωσι καί ζήσωνται, Περί δέ ου εγραφάς μοι ελθείν πρός σέ, δέον εστί πάντα δι' ά απεστάλην, πληρώσαί με, καί μετά τό πληρώσαι, αναληφθήναι πρός τόν αποστείλαντά με Πατέρα, καί επειδάν αναληφθώ, αποστελώ σοι ένα τών Μαθητών μου, ονόματι θαδδαίον, όστις καί τό πάθος σου θεραπευσει, καί ζωήν αιώνιον, σοί τε καί τοίς σύν σοί, καί ειρήνην παρέξει, καί ποιήσει τή πόλει σου τό ικανόν, πρός τό μηδένα τών εχθρών κατισχύσαι αυτής.

Τή αυτή ημέρα, ανάμνησιν ποιούμεθα τής περί ημάς τού Θεού μεγίστης καί ανυπερβλήτου φιλανθρωπίας, ήν εδείξατο τότε αποστρέψας μετ' αισχύνης τούς αθέους Αγαρηνούς, μεσιτεία τής Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου, καί αειπαρθένου Μαρίας.

Τή αυτή η μέρα, η εν τώ ναώ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐξάντλησις τοῦ
αγιασματος, καί αὐθις ἀνάδοσις.

Στίχοι

- Πηγή κενοῦται θαυματουργῶν ὑδάτων,
- Πληρουμένη δέ, θαυματουργεῖ καί πλέον.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη γίνεται τῆς καί μετά οἰκτιρμῶν ἐπενεχθείσης ἡμῖν
ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις φοβεράς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ, οὐ παρ' ἐλπίδα
ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ὁ φιλόανθρωπος Θεός.

Αὐτῷ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Τῆς Ἀγίας Εἰκόνος

Ὡδή ζ'

Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι

Ρήματι μέν πάσαν νόσον, Λόγε Θεοῦ ἐφυγάδευσας, ἐπὶ γῆς ἐνδημῶν, ἀλλὰ
θώκους πρὸς πατρικοὺς ἀνερχόμενος, διὰ τοῦ Ἐκτυπώματος, θεραπεύεις τὰς
νόσους ἡμῶν.

Ὁ κτίσας λόγῳ τὰ πάντα, καί μορφωθείς τό ἀλλότριον, τῆς ἰδίας μορφῆς,
καταλέλοιπεν ἡμῖν ἰδιώματα, ἅπερ ὑποδεχόμενοι, ἐν χαρᾷ εὐφραινόμεθα.

Ψυχῆς ἐξ ὅλης ζητήσας, τῆς σῆς ἰδέας ἐκσφράγισμα, ὁ πιστός Βασιλεὺς ὡς
ἐζήτησεν, οὕτως ἔτυχε Κύριε, κατάλληλον ἐυράμενος, θείου πόθου τό
πλήρωμα.

Θεοτοκίον

Ελύθη τῆς καταδίκης, τῆς παλαιᾶς τό ἀνθρώπινον, τῇ κυήσει τῇ σῇ, σέ γάρ
μόνην πλατυτέραν ἐυράμενος, τῶν οὐρανῶν Πανάμωμε, ὁ Θεός
κατεσκήνωσεν.

Τοῦ Ἀγίου

Οὐκ ἐλάτρευσαν

Ἡ τμηθεῖσα, κεφαλὴ σου φῶς ἀπήστραψε, τοῖς ματαιόφροσιν, ἣν ὥσπερ
ζώσαν ἰδὼν, ἠδέσθη ὁ τύραννος, νενεκρωμένος τὸν νοῦν, οὐ συνήκε δέ,
ἀναβοάν Πανένδοξε, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Ἀπεδύσω, τῆς νεκρώσεως αοίδιμε, χιτῶνα δύσμορφον, ἀθανασίας στολήν,
ωραίαν ἐν χάριτι, ὅθεν ἐνδέδυσαι τῷ Δεσπότη σου, ἀναβῶν γηθόμενος, ὁ
Θεός εὐλογητός εἰ.

Τῷ πυρί, τῆς καρτερίας ἀπετέφρωσας, ὑλώδη πλάνην ἐχθρῶν, θεολαμπῆς δέ
αστήρ, ἐφάνης ἰάσεων Μάρτυς ἀστράπτων βολάς, τοῖς κραυγάζουσιν, ὁ τῶν

Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Ἡ Βασίλισσα, τοῦ κόσμου ἡ κυήσασα, τόν Βασιλέα Χριστόν, ρύσαι φθοράς καί σεισμοῦ, ἐθνῶν ἐπηρείας τε, τήν βασιλεύουσαν πόλιν ψάλλουσιν, Ευλογητός Πάναγνε, ὁ καρπός τῆς σῆς κοιλίας.

Τῆς Αγίας Εικόνας

Ωδή η'

Νόμων πατρῶων

Ὡσπερ ἐν ὄψει, σέ τόν Κύριον, ἐλπίζων ἐνδημήσαι πᾶς ὁ τῆς πόλεως, λαός ἐκκριτός ὑπάντησιν, θαυμαστήν σοι ποιείται, Ἀρχιερέων θείον ἐπαγόμενος χορόν, ὦν ἐπ' ὠμῶν οἰκούμενος, καί πρὸς κληρονομίαν, εἰσβαλὼν τήν οἰκίαν Οἰκτίρμον, ἐν τῷ τῆς Μητρός σου, κατέπαυσας τεμένει.

Στόματα παίδων, τῶν ἀκάκων σε, πρὸς τήν προφητοκτόνον πόλιν οἰκόμενα, ὑμνολογοῦν, ἀλλ' ἡ ἀνομία, συναγωγὴ Ἑβραίων, φονώσαν χεῖρα, ὥπλιζε λυττώσα κατὰ σοῦ, νῦν δέ πόλις ἡ ἐννομία, πανδημεῖ προχυθείσα, ὡς οἶά σε τόν Κτίστην ὁρώσα, χαίρει δεχομένη τόν τύπον τῆς μορφῆς σου.

Θεοτοκίον

Σάρκα φορέσαι προελόμενος, τῆς τοῦ Πατρός, μεγάλης βουλῆς ὁ Ἄγγελος, ἐν νηδύϊ σου Πανάχραντε, ἐτελεσιουργήθη, καί σέ Μητέρα κάτω, ἀπεγράψατο σεμνή, καί φθαρείσαν ἐκαίνισε τήν βροτείαν οὐσίαν, ὃν πάντες ευλογούμεν ὡς Κτίστην, καί ὑπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Αγίου

Παίδας ευαγεῖς

Πόδες οἱ σεπτοί σου ἀθλοφόρε, πρὸς τρίβους τοῦ μαρτυρίου κατηυθύνθησαν, ἐμπεριπατοῦσι δέ νῦν ἐπαγαλλόμενοι, ἐν χώρᾳ ζώντων πάνσοφε, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς, διό καί συνελθόντες τιμῶμεν, ἀνυμνολογοῦντες Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐπλάκη σοι στέφος ἀφθαρσίας, στερρώς αγωνισαμένῳ καί νικήσαντι, ὅφιν τόν ἀρχέκακον, Μάρτυς ἀξιάγαστε, καί ἀθλητῶν ὁμήγυρις σέ ὑπεδέξατο, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντα, καί ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θαυμάτων ἐκπέμπεις λαμπηδόνας, τήν θείαν ἐνδεδυμένος Μάρτυς δύναμιν, παύεις ἀρρωστήματα, λύεις τε νοσήματα, ἀποδιώκεις πνεύματα, τῆς πονηρίας βοῶν, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Πολλαῖς προσβολαῖς ἀμαρτημάτων, κλονούμενοι σοῦ πρὸς τήν ἀκλόνητον, σκέπην καταφεύγομεν, Στήριξον τοὺς δούλους σου, κατὰ παθῶν ἐνίσχυσον, καί ἐκ σεισμοῦ καί λιμοῦ, ἐθνῶν ἐπιδρομῆς τε παρθένε, ρύσαί σου τήν πόλιν,

ως σοί ανακειμένην.

Ο Ειρμός

«Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἀπάσαν, ἀγείρει ψάλλουσιν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τῆς Ἀγίας Εἰκόνος

Ὡδή θ'

Ξενίας δεσποτικής

Ἐξεμηνε κατὰ σοῦ, λαὸς ἀσύνετος Σώτερ, καὶ ἀντ' εὐεργεσίας, σοὶ τὰ ἀνήκεστα, τολμηρῶς ἐπανετρίνετο, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ μακρὰν ἀπώσθεντες, τοῖς σοῖς πάθεσι Σώτερ υἱοθετήθημεν.

Βοήθειαν κατ' ἐχθρῶν, τοῖς εὐσεβέσι παράσχου, καὶ πιστοῖς βασιλεύσιν, ὅτι τὰ σύμβολα τῆς σαρκὸς σου, ὥσπερ ἀμαχὸν φρούριον, Δέσποτα κεκτημένοι, δι' αὐτῶν ἀφορώσι τὴν σωτηρίαν αὐτῶν.

Θεοτοκίον

Ὡράθη τοῖς ἐπὶ γῆς, σωματοφόρος ὁ Λόγος, διπλοῦς κατὰ τὴν φύσιν ἐκ σοῦ Πανάμωμε, ἀντιδόσει τῆς θεότητος, υποστάσει μιά ἀφύρτως, ἐνωθεὶς τῷ φυράματι, ὃν δοξάζομεν.

Τοῦ Ἀγίου

Ἄπας γηγενῆς

Εὗρες ἀμοιβὴν, καμάτων τὴν ἄνω σοι, ἐτοιμασθεῖσαν τρυφήν, ἐνθα αὐλιζόμενος, ὠραϊσμένος μαρτυρίαις καλλοναῖς, κατατρυφάς τοῦ Κτίστου σου τῆς ὠραιότητος, ἱκετεύων, δοῦναι τοῖς τιμῶσί σε, ἱλασμόν καὶ κακῶν ἀπολύτρωσιν.

Στήλη ἀρετῶν, καὶ πίστεως ἔρεισμα, καὶ στῦλος ἀσειστος, πύργος τε ἀκλόνητος, ἐδείχθης Μάρτυς τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ ποταμός ἰάσεων, ἀναβλυστάνων κρουνοὺς, ἰατρεῖον, ἀμίσθον τοῖς πόθῳ σου, ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην Διόμηδες.

Ἐδυσ ἀπὸ γῆς, εἰδώλων τὴν ἄθεον ἐξαφανίσας ἀχλὺν, καὶ πρὸς τὴν ἀνέσπερον, αὐγὴν μετήλθες τῆς ἀρχιφώτου ζωῆς, ἥς τὰς ἐμφάσεις ἐνδοξε, πρῶην ἐκέκτησο, ταῖς ἐκεῖθεν, λάμπεσι λαμπόμενος, καὶ χαράς αἰδίου πληρούμενος.

Θεοτοκίον

Πόλις τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς ἦν κατώκησεν, ἡ ὄντως ἀσειστος, λύτρωσαι τὴν πόλιν σου, σεισμοῦ Παρθέने τῆς καταπτώσεως, βαρβαρικῆς αλώσεως, πυρός μαχαίρας ἐχθρῶν, ἀπὸ πάσης, Πάναγνε κακώσεως, τῇ θερμῇ πρὸς Θεὸν παρρησίᾳ σου.

Ο Ειρμός

«Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αἰλῶν Νόων φύσις γεραιουσα, τήν ιεράν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αιετάρθενε».

Εξαποστειλάριον τοῦ Αγίου

Γυναίκες ακουτίσθητε

Ενθέως εμπορφύρωσας, μεγαλομάρτυς ένδοξε, τήν τοῦ Χριστοῦ Εκκλησίαν, τοῖς τῶν αἱμάτων σου ρείθροις, απάτην δέ κατέσβεσας, ειδωλικήν ψυχόλεθρον, Διόμηδες πανόλβιε, καί νύν πρεσβεύων μή παύση, υπέρ ημῶν τῷ Κυρίῳ.

Καί τῆς Εορτῆς

Ο ουρανόν τοῖς ἀστροῖς

Τῶν Αποστόλων ο δῆμος, συναθροισθεῖς εν νεφέλαις, αξιοχρέως κηδεύει, τήν τοῦ Κυρίου Μητέρα, παρόντος καί τοῦ Σωτήρος, σύν μυριάσιν Αγγέλων.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά Προσόμοια.

Τῆς Εορτῆς Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ἕμνοις σου τό σεπτόν, καί θεοδόχον σῶμα, προπέμποντες οἱ θεῖοι, εβῶν θιασῶται, Πού νύν απαίρεις Δέσποινα;

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εἰς τήν ανάπαυσίν σου.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, στησώμεθα χορείαν, εξόδια βοῶντες, επί τῇ Μεταστάσει, τῆς Θεοτόκου σήμερον.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν.

Γή μέν τῇ σῇ ταφή, εὐλόγηται Παρθένε, αἴρ δέ τῇ ἀνόδῳ, ηγίασται τῇ ξένη, νόμῳ θανούσης φύσεως.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Ἐπρεπε τοῖς αυτόπταις τοῦ Λόγου καί υπηρέταις, καί τῆς κατά σάρκα Μητρός αὐτοῦ, τήν Κοίμησιν εποπτεῦσαι, τελευταῖον οὔσαν ἐπ' αὐτή μυστήριον, ἵνα μή μόνον τήν ἀπό γῆς τοῦ Σωτήρος ἀνάβασιν θεάσωνται, ἀλλά καί τῆς τεκούσης αὐτόν τῇ μεταθέσει μαρτυρήσωσι, Διό περ πάντοθεν, θεία δυνάμει παραιωθέντες, τήν Σιών κατελάβανον, καί πρὸς ουρανόν ἐπειγομένην, προέπεμπον τήν ἀνωτέραν τῶν Χερουβὶμ, Ἦν καί ἡμεῖς, σύν αὐτοῖς προσκυνούμεν, ὡς πρεσβεύουσιν υπέρ τῶν ψυχῶν ημῶν.

Καί ἡ λοιπή Ακολουθία, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Μύρωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια τρία τῆς Εορτῆς, καί τρία τοῦ Αγίου.

Τῆς Εορτῆς

Ἦχος β'
Ποίοις ευφημιών

Ποίοις οἱ ευτελεῖς χεῖλεσι, μακαρίσωμεν τήν Θεοτόκον, τήν τιμιωτέραν τῆς κτίσεως, καί αγιωτέραν υπάρχουσαν, Χερουβὶμ καί πάντων τῶν Ἀγγέλων, τόν θρόνον, τοῦ Βασιλέως τόν ασάλευτον, τόν οἶκον, ἐν ᾧ κατώκησεν ὁ Ὑψιστος, τήν σωτηρίαν τοῦ κόσμου, τοῦ Θεοῦ αγίασμα, τήν παρέχουσαν τοῖς πιστοῖς, ἐν τῇ θείᾳ μνήμῃ αὐτῆς, πλουσίως τό μέγα ἔλεος.

Ποῖα πνευματικά ἄσματα, νύν προσάξωμέν σοι Παναγία, τῇ γάρ αθανάτῳ Κοιμήσῃ σου, ἅπαντα τόν κόσμον ἡγίασας, καί πρὸς υπερκόσμια μετέβης, τό κάλλος, κατανοεῖν τοῦ Παντοκράτορος, καί τούτῳ, οἶά περ Μήτηρ συναγάλλεσθαι, ἀγγελικῶν σοι ταγμάτων, δορυφορησάντων ἀγνή, καί ψυχῶν δικαίων, μεθ' ὧν αἰτήσαι ἡμῖν, εἰρήνην καί μέγα ἔλεος.

Τίνα τά φοβερά ἄσματα, ἃ προσήξαν σοι τότε Παρθένε; κύκλῳ τῆς σῆς κλίνης ἰστάμενοι, πάντες οἱ τοῦ Λόγου Απόστολοι, καί θαμβητικῶς αναβοῶντες; Αἰπαίρει, τοῦ Βασιλέως τό παλάτιον, υψοῦται, ἡ κιβωτός τοῦ αγιάσματος, Πύλαι ἐπάρθητε ὅπως, τοῦ Θεοῦ ἡ πύλη, ἐν πολλῇ εἰσέλθῃ χαρά ἀπαύστως τῷ κόσμῳ, αἰτουμένη τό μέγα ἔλεος.

Τοῦ Αγίου

Ὁ αὐτός
Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Ὅτε αθεΐας ἡ πυρά, πάσαν κατενέμετο χώραν μακαριώτατε, τότε ἐξαπτόμενος ζέσει τοῦ Πνεύματος, τόν ἐκ Κόρης θεόπαιδος, ἐκήρυξας Λόγον, σάρκα ἐνδυσάμενον δι' ἀγαθότητα, ὅθεν καί πυρός καί βασάνων, ἠνεγκας δεινάς τιμωρίας, σθένει δυναμούμενος τοῦ Πνεύματος.

Ὅτε ὁ δυσώνυμος ἐχθρός, ἐσπευδε θωπεΐαις συλήσαι, τήν σὴν διάνοιαν, τότε γενναιότητι καλλωπιζόμενος, ἀντετάξω στερρότατα, καί ἠνεγκας πόνους, ἄπονον πρὸς λήξιν σε διαβιβάζοντας, μάρτυς ἀξιάγαστε Μύρων, τοῖς ἐν οὐρανοῖς βασιλείας, καί τῆς δι' αἰῶνος ἀπολαύσεως.

Ὅτε τοῖς βουνέυροις ὁ ἐχθρός, ἐτύπτε ξεσμοῖς ἀνενδότης, ἐκδαπανώμενον, μάρτυς τό σαρκίον σου τό ἱερώτατον, πρὸς Χριστόν ἐνητένιζες, τόν

αγωνοθέτην, χεῖρά σοι προτείνοντα θείας δυνάμεως, ὅθεν εκτελέσας τον δρόμον, ἔτυχες μεγίστων επάθλων, Μύρων αθλοφόρε γενναιότατε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Ἡ τῶν ουρανῶν υψηλοτέρα υπάρχουσα, καί τῶν Χερουβίμ ενδοξοτέρα, καί πάσης κτίσεως τιμιωτέρα, ἡ δι' υπερβάλλουσιν καθαρότητα, τῆς αἰδίου ουσίας δοχείον γεγεννημένη, ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσί, σήμερον τήν παναγίαν παρατίθεται ψυχὴν, καί σὺν αὐτῇ πληροῦται τὰ σύμπαντα χαράς, καί ἡμῖν δωρεῖται τό μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἠθροίσθη ἐκ περάτων, σὺν τοῖς σεπτοῖς Ἀγγέλοις, Μήτηρ Θεοῦ κηδεύσαι, τό θεοδόχον σῶμά σου.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, σήμερον σὺν Ἀγγέλοις, στησώμεθα χορείαν, φαιδρὰν ἐν τῇ Κοιμήσει, τῆς μόνης Θεομήτορος.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν.

Σῶμά σου τῇ φθορᾷ, ἀπρόσιτον υπῆρξε, καί πρὸς ταφὴν ἐδόθη, τῆς φύσεως τῷ νόμῳ, μένει δὲ ἀδιάφθορον.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Ἡ πανάμωμος νύμφη καί Μήτηρ τῆς ευδοκίας τοῦ Πατρός, ἡ Θεὸς προορισθεῖσα εἰς αὐτοῦ κατοίκησιν, τῆς ασυγχύτου ενώσεως, σήμερον τὴν ἀχραντον ψυχὴν, τῷ Ποιητῇ καί Θεῷ παρατίθεται, ἣν Ἀσωμάτων δυνάμεις, θεοπρεπῶς υποδέχονται, καί πρὸς ζωὴν μετατίθεται, ἡ ὄντως Μήτηρ τῆς ζωῆς, ἡ λαμπράς τοῦ ἀπροσίτου φωτός, ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν, καί ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ υπάρχουσα τῆς ζωῆς, καί ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς

Ἦχος γ' Τὴν ωραιότητα

Ἀπὸ τοῦ σκήνους σου, τὴν νοερὰν σου ψυχὴν, ἀπὸ τοῦ τάφου δέ, τὴν

καθαράν σου σκηνήν, παραλαβών ο σός Υιός, μετέστησε Θεοτόκε, εις τὰ επουράνια, αποδούς τὰ επίχειρα, τοίς αποτολήμασι, περιτρέψαι σόν σκίμποδα, όν τούς εν πίστει ασπαζομένους, σώζε πανάχραντε πρεσβείαις σου.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής
Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Σέ χερσί τού δι' ημάς, ενανθρωπήσαντος εκ σου, παραθεμένην τήν ψυχήν, ως πλαστουργός σου καί Θεός, πρός τήν ζωήν τήν ακήρατον μετέστησεν, όθεν σε σεπτώς μακαρίζομεν, τήν μόνην Καθαράν καί αμόλυντον, καί Θεοτόκον άπαντες κυρίως, ομολογούντες κραυγάζομεν, Χριστόν δυσώπει, πρός όν μετέστης, σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Οι Κανόνες, ο πρώτος τής Εορτής, καί τού Αγίου ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Αδω Μύρων σου τήν μυρίπνοον χάριν. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος β'
Δεύτε λαοί

Αίνον Θεώ, επί τή μνήμη χορεύοντες, τού αθλοφόρου Μύρωνος, άσωμεν άπαντες, ενισχύσαντι τούτον, τό κράτος διολέσαι, τού πολεμήτορος.

Δώρον σαυτόν, τώ ευεργέτη προσήγαγες, καί ιερόν ανάθημα, καί καλλιέρημα, καί ευώδη θυσίαν, νομίμως εναθλήσας, μάρτυς πολύαθλε.

Ως νουνεχής, ως καθαρός ναός ένδοξε, τού εκ Παρθένου λάμπαντος, τόν εφορμήσαντα, συνταράξαι τήν θείαν, αγέλην ψυχοφθόρον, λύκον edίώξας,

Θεοτοκίον

Μόνη Θεόν, απειρογάμως εκύησας, όν αθλοφόροι μάρτυρες, ομολογήσαντες, ημίν ομοιωθέντα, κατήργησαν τήν πλάνην, άχραντε Δέσποινα.

Ωδή γ'
Εν πέτρα με τής πίστεως

Υψώσας σου τόν έρωτα τής καρδίας, πρός Κύριον Σταυρώ τόν ανυψωθέντα, υψώθης επί ξύλου ώ αθλοφόρε, καταξεόμενος, προθύμως μέλπων τε, Ως ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ρημάτων σου τά βέλη ηκονημένα, κατέπηξας τυράννου εν τή καρδιά, γενναίε

στρατιώτα τού Βασιλέως, Χριστού πανεύφημε, καί ψάλλων έλεγες, Ως ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ως όρθρος ως ημέρα επανατείλας, διέλυσας τόν ζόφον τής αγνωσίας, εφώτισας τούς ψάλλοντας καθ' εκάστην, Μύρων πολύαθλε, Σύ εί Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Νοσούσαν αθειά τήν πάσαν κτίσιν, Θεόν κυοφορήσασα ιατήρα, Παρθένε εθεράπευσας παραδόξως, ευχαριστούντές σοι, διό κραυγάζομεν, Ως ουκ έστιν άμωμος, πλήν σου Δέσποινα.

Ο Ειρμός

«Εν πέτρα με τής πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς μου, ηυφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν, Ουκ έστιν Άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Κοντάκιον τής Εορτής Ήχος πλ. β' Αυτόμελον

Τήν εν πρεσβείαις ακοίμητον Θεοτόκον, καί προστασίαις αμετάθετον ελπίδα, τάφος καί νέκρωσις ουκ εκράτησεν, ως γάρ ζωής Μητέρα, προς τήν ζωήν μετέστησεν, ο μήτραν οικήσας αιειπάρθενον.

Κάθισμα τού Αγίου Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Μυριπνόοις άσμασι, καί υμνωδίαις, συνελθόντες στέψωμεν, τόν ιερόαθλον πιστοί, Μύρωνα πάντες τόν ένδοξον, ρώσιν διδόντα, παντοίων κακώσεων.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής Όμοιον

Τήν σεπτήν Μετάστασιν, σου Παναγία, εορτήν στησάμενοι, σέ ανυμνούμεν ευσεβώς, Θεογεννήτορ πανύμνητε, μή ούν παρίδης τούς πόθω υμνούντάς σε.

Ωδή δ' Υμνώ σε, ακοήν γάρ Κύριε

Σωτήρα, καί Θεόν καί Κύριον, τόν εκλάμψαντα εκ Παρθένου, ομολογών ένδοξε, σταδίου μέσον τών τυράννων οφρύν, καρτερία εταπείνωσας, καί τήν πολυθειάν εξηφάνισας.

Ουδόλως, υπενδύς ξεόμενος, καί τυπτόμενος γενναιόφρον, Αγγέλους κατέπληξας, ορώντάς σου τήν καρτερίαν, δι' ής δυσμενείς ασάρκους ώλεσας, καί νικηφόρος μάρτυς εχηρημάτισας.

Υπάρχων, θείας δρόσου έμπλεως, υπεισήλθες γενναιοφρόνως, τήν τού πυρός κάμινον, ορώμενος εν ταύτη Μύρων, σοφέ σύν Αγγέλοις αγαλλόμενος, καί μηδαμώς παμμάκαρ φλογιζόμενος.

Θεοτοκίον

Τό μέγα, καί φρικτόν Μυστήριον, τῆς λοχείας σου καταπλήττει, πάσαν Ἀγνή έννοιαν, ὅτι Θεός ενανθρωπήσαι εκ σού, αγαθότητι ευδόκησεν, εις σωτηρίαν κόσμου καί ανάπλασιν.

Ωδή ε'
Ο φωτισμός

Η θεαυγής, καί φωσφόρος σου μνήμη, τῇ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δυνάμει, εις πάντα κόσμον εφαπλουμένη, φωτισμόν ευσεβείας, καταυγάζει τούς ταύτην σέβοντας, καί τās αριστείας τās σās καταγγέλλοντας.

Νεανικώς, τās πικράς τιμωρίας ὄντως υπέστης, άσαρκος καθάπερ γενναίε μάρτυς, αφαιρεθείς γάρ, τήν δοράν εκαρτέρεις, ὡσπερ άλλου πάσχοντος ένδοξε, σθένει αοράτω σαφώς δυναμούμενος.

Μύρον οι σοί, εναπέσταξαν πόνοι μάρτυς ευώδες, πάσαν δυσωδίαν αποδιώκον, τῆς αθεΐας, τήν Χριστοῦ δέ Ἁγίαν Εκκλησίαν, ευωδιάζον αεί, πίστει σε καί πόθω σαφώς μακαρίζουσιν.

Θεοτοκίον

Υπέρ ημών, τόν εκ σοῦ σαρκωθέντα αρρήτω λόγω, Πάναγνε δυσώπει ευλογημένη, ὅπως ρυσθώμεν ορωμένων καί πάντων αοράτων, εχθρών πανάμωμε, οι σέ Θεοτόκον αγνή καταγγέλλοντες.

Ωδή ς'
Πρός κύριον εκ κήτους

Ρανίσι σου, αιμάτων ιερών κατεπόντισας, δαιμόνων φάλαγγας, στρατιώτα γενναιότατε, καί στεφανηφορών, πρὸς Θεόν ανέδραμες, νικηφόρος γενόμενος άριστος.

Ιδόντες σου, τό πρόσωπον λαμπρυνθέν οι τύραννοι, θείαις λαμπρότησιν, αθλοφόρε κατεπλάγησαν, μή γνόντες δέ Θεόν, σκότος προσελάβοντο, αιωνία κολάσει πεμπόμενοι.

Προστάξειςιν, ωμοτάτου τυράννου υπέφερες, δοράς τήν αφαίρεσιν, υπέρ φύσιν αξιάγαστε, δεικνύς τήν πρὸς Θεόν, καθάραν σου έφεσιν, καί διόλου παμμάκαρ ανάνευσιν.

Θεοτοκίον

Νόμοι εν σοί, καινίζονται παρθένε τῆς φύσεως, υπέρ γάρ φύσιν σύ, τόν τῇ φύσει ακατάληπτον, Θεόν Εμμανουήλ, παραδόξως τέτοκας, εις ημών τών πιστών αναγέννησιν.

Ο Ειρμός

«Πρὸς Κύριον, εκ κήτους ο Ιωνάς εβόησε, Σύ με ανάγαγε, εκ πυθμένος, Ἄδου δέομαι, ίνα ως λυτρωτή, εν φωνή αιnéσεως, αληθείας τε πνεύματι θύσω σοι».

Κοντάκιον Ἦχος β'
Τά άνω ζητών

Εκ βρέφους Χριστόν, ποθήσας παναοίδιμε, καί τούτου τηρών, τά θεία παραγγέλματα, πρὸς αὐτόν ἀνέδραμες, ολοκλήρως Μύρων καί κατέπαυσας, σύν Ἀγγέλοις δοξάζων αὐτόν, αἰτούμενος πάσι θείαν ἄφεσιν.

Ο Οἶκος

Τόν ἐκ κοιλίας ἡγιασμένον ἀνυμνήσωμεν πάντες, ὡς εὐώδεις Χριστοῦ μύρον παναληθέστατον, ὄντως γάρ τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει θερμή, τὰς ἰάσεις παρέχει τῶν νοσημάτων, τῇ γάρ ἀγάπῃ τοῦ Κτίστου πυρούμενος, συμπάσχει τοῖς ἐν ἀνάγκαις, καί λυτροῦται δεινῶν ὁ πανόλβιος, μυρίζων πάντας τῇ χάριτι, τῇ δοθείσῃ αὐτῷ ἐκ τοῦ Πνεύματος, αἰτούμενος πάσι θείαν ἄφεσιν.

Συναξάριον

Τῇ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Μύρωνος.

Στίχοι

- Τί μοι κεφαλῆς ἡ τομή, Μύρων λέγει.
- Πρὸς τό στέφειν μέλλον με πάντιμον στέφος;
- Εβδομάτῃ δεκάτῃ Μύρωνα τάμε ξίφος οξύ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Στράτωνος, Φιλίππου, Εὐτυχιανοῦ καί Κυπριανοῦ.

Στίχοι

- Ἐθεντό με βδέλυγμα, φησὶν ὁ Στράτων,
- Ἄνδρες βδελυκτοί, καί πυρί κτείνουσί με.
- Φιλῶν Θεόν, Φίλιππε, καί ψυχῆς πλέον
- Κατακριθεὶς πύρ, οὐ φιλόψυχος γίνῃ.
- Εὐτυχιανός εἰς κάμινον ἡμμένην,
- Ὡς ἵππος εἰς πεδῖον ἦν, τό τοῦ λόγου.
- Πύρ Κυπριανός καρτερήσας καμίνου
- Εξώτερον πύρ, ὁ Γραφή λέγει, φύγε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Παύλου καί Ιουλιανῆς τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων θύρσου, Λευκίου, Κορωνάτου καί τῆς συνοδίας αὐτῶν, καί ἡ σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί αειπαρθένου Μαρίας ἐν τοῖς Ἀρματίου.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Εἰκόνος χρυσῆς

Ὁ νοῦς σου παιδρός, πυρακτούμενος σοφέ τῷ θείῳ πόθῳ ἡγαλλιάτο καί ευφραίνετο, μέσον φλογός ἱσταμένου σου, ὥσπερ τῶν τριῶν ποτε Παίδων, μεθῶν πιστῶς ἀνεκραύγαζες, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ορώντες φλογός, συνεστώτάς σοι σοφέ μέσον Αγγέλους, μορφή αρρήτω
εξαστράπτοντας, οι θεωροί κατεπλήττοντο, καί πρὸς υμνωδίαν τραπέντες, τῷ
Δεσπότη εκραύγαζον, Ευλογητός εἶ ο Θεός ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νοῖ καθαρώ, συνεστῶς τοῖς νοεροῖς ὕμνοις Αγγέλοις, μέσον καμίνου
αγαλλόμενος, τόν υπεράγαθον Κύριον, ὥσπερ χαλινούνται τήν φλόγα, καί
μελωδοῦντά σε σώζοντα, Ευλογητός εἶ ο Θεός ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Χωρίον Θεοῦ, καί παλάτιον τερπνόν καί θεῖος θρόνος, ἐν ᾧ ο καθίσας
ἡτοιμάσατο, πάσι καθέδραν ουράνιον, ὠφθης Παναγία Παρθένε, διὰ τούτῳ
σοι κράζομεν, Ευλογημένη ἡ Θεόν σαρκί κυήσασα.

Ὡδή η'

Τόν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός

Ακαταγώνιστον ορών, ὁ παράφρων δικαστῆς σέ γενναιόφρον, ἐν τῷ
λωροτομείσθαι, μέχρις οστέων αὐτῶν, προσάγει ὄνυξι σπαράττων σε,
πληγὰς ἀφορήτους, πληγωθεὶς ἀνιάτως.

Ρῆμα Θεοῦ ἐξ ουρανοῦ, εἰς υπήκοον παντός τοῦ πλήθους μάρτυς,
προσηνέχθη σοι Μύρων, πρὸς τὰς ἐκείσε καλοῦν, ἀρρήτους καταπαύσεις
ἐνδοξε, καί τὰς τῶν Αγγέλων, τερπνάς χοροστασίας.

Ἰστασο ὥσπερ Δανιήλ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν θηρῶν εὐλαβουμένων, τό μακάριον
πάθος, καί τῶν ἀγώνων τῶν σῶν, παμμάκαρ τό ἀπειρον μέγεθος, ζώση τε
φωνή σου, ἀντιλαμβανομένων.

Θεοτοκίον

Νυγείς τῷ βέλει τοῦ ἐχθροῦ, τήν ψυχὴν ολοτελῶς ἐτραυματίσθην, καί ἀνιάτα
πάσχων, ἡ τόν Σωτῆρα Χριστόν, ἀρρήτως τεκούσα Πανάμωμε, ἰασαί με
σώσον, ἐλπίς ἀπηλπισμένων.

Ὁ Εἰρμός

«Τόν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Εβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταβάντα, καί τήν
φλόγα εἰς ὄροσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καί
υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

Τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν Λόγον

Ἴνα τήν μέλλουσαν δόξαν, καί τό ἀφραστον κάλλος, Χριστοῦ τοῦ ἀθλοθέτου
κατιδεῖν, ἀξιωθῆς γενναιότατε, υποκλίνεις αὐχένα, καί δέχη τήν τοῦ ξίφους
εκτομήν, καί χαράς τῶν μαρτύρων, πληροῖς τὰς θείας φάλαγγας.

Ὡσπερ ἡδύπνοον μύρον, ἀξιάγαστε Μύρων, μυρίζουσα καρδίας τῶν πιστῶν,
ἡ ἀξιάγαστος μνήμη σου, τοῖς ποθοῦσιν ἐπέστη, ἐν ἡ πανηγυρίζοντας ἡμᾶς,
εὐωδίας ἐνθέου, ταῖς σαῖς πρεσβείαις πλήρωσον.

Σοῦ Ἀχαΐα καυχάται, τοῖς σπαργάνοις καί ἀθλοῖς, γενναίε τοῦ Κυρίου ἀθλητά,

πλέον δέ τέρπεται Κύζικος, τό πολυάθλον σώμα, κατέχουσα ως όλβον αληθή,
καί πηγὴν ιαμάτων, καί νόσων καθαρτήριον.

Ἡ τῶν Ἀγίων ἀπάντων, ἐκλεκτὴ ἐν υψίστοις, μητρόπολις Σιών ἡ νοητή, τῶν
πρωτοτόκων ὡς γέγραπται, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία, ὡς μάρτυρα αἰεὶ ὑπὲρ ἡμῶν,
δυσωποῦντά σε ἔχει, μαρτύρων ἀκροθίνιον.

Θεοτοκίον

Φωνὴν βοῶμένη σοι πάντες, τοῦ Ἀγγέλου Παρθέने, παλάτιον καὶ θρόνε τοῦ
Θεοῦ, Χαίρε, δι' ἧς ἡξιώθημεν ουρανῶν βασιλείας, οἱ πάλοι ἀπωσθέντες τῇ
φθορά, καὶ τό κάλλος τό πρῶτον ἀφρόνως ἀπολέσαντες.

Ὁ Εἰρμός

«Τόν ἐκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, τόν ἀρρήτω σοφία, ἤκοντα καινουργῆσαι τόν
Ἀδάμ, βρώσει φθορά, πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ Ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως
σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Μυρίπνοον ὡς ρόδον σε, ἡ Ἐκκλησία κέκτηται, Μύρων πολυάθλε μάρτυς, τοῦ
γάρ Χριστοῦ ευωδία, ἐδείχθης παναοίδιμε, ὑπὲρ οὐ χαιρων ἡθλησας, παρ' οὐ
καὶ δόξης ἔτυχες, πρὸς ὃν αἰεὶ μνημονεύεις, τῶν σέ τιμώντων ἐκ πόθου.

Καὶ τῆς Εορτῆς

Ὁ ουρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Μετά βροντῆς ἐν νεφέλαις, τοὺς Ἀποστόλους ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὴν τεκούσαν
ἐκπέμπει, πόθῳ κηδεύσοντας αὐτήν, κατέρχεται δὲ καὶ οὗτος,
δορυφορούντων Ἀγγέλων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Νύμφην σε τοῦ Θεοῦ, ἡ ἄνω βασιλεία, τῶν ἐκλεκτῶν ἡ δόξα, προσδέχεται
Παρθέने, πρὸς σὸν Υἱὸν χωρήσασαν.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἀθροίζεται κηδεύσαι, Μητέρα Θεοτόκον, ἐλθόντες ἐκ
περάτων, παντοδυνάμῳ νεύματι.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυίδ ἀλήθειαν.

Δόξα ἐν ουρανῷ, ἐπὶ γῆς ευφροσύνη, ἡ γάρ τοῦ Κτίστου, Μήτηρ, χερσὶ ταῖς
τοῦ Δεσπότη, ψυχὴν νῦν παρατίθησι.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἦχος πλ. δ'

Λέοντος Δεσπότη

Πιστούμενος Ιησούς, ο Υιός σου Θεοτόκε καί Θεός ημών, τάς δύο φύσεις αυτού, ως μέν άνθρωπος θνήσκει, ως δέ Θεός εξανίσταται, καί σέ Θεομήτορ, νόμω φύσεως θανείν ευδόκησεν, ίνα μή τοίς απίστοις, φαντασία νομισθή ή οικονομία, Μετέβης δέ πρός ουρανούς η επουράνιος νύμφη, ως εκ παστού τού σκήνους σου, γήθεν απάρασα, Ηγιάσθη ο αιθήρ έν τή ανόδω σου, ως εφωτίσθη η γή εν τώ τόκω σου, Προπέμπουσιν Απόστολοι καί Άγγελοι υποδέχονται, Όθεν κηδεύσαντες τό πανάχραντον σώμά σου, καί επιτάφιον ύμνον εξάδοντες, μετάρσιον έβλεπον, καί φόβω έλεγον, Αύτη η αλλοίωσις τής δεξιάς τού Υψίστου, αυτός γάρ εν μέσω σου, καί ου σαλευθήση, Αλλ' ώ πολυύμνητε Κόρη, μή διαλίπης ημάς εποπτεύουσα, ημείς γάρ λαός σου, καί πρόβατα νομής σου, καί τό όνομά σου επικεκλήμεθα, αιτούμενοι διά σου σωτηρίαν, καί μέγα έλεος.

Απόλυσις

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Φλώρου καί Λαύρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ' καί τών Αγίων γ'.

Τής Εορτής

Έχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Ουχ άρμα πυρίμορφον, τών από γής σε μετέστησεν, ως Ηλίαν τόν δίκαιον, αλλ' αυτός ο Έλιος, τής δικαιοσύνης, εν χερσίν οικείαις, τήν παναγίαν σου ψυχήν, ως υπεράμωμον προσλαβόμενος, εν εαυτώ κατέπαυσε, καί παραδόξως σε Άχραντε, μεταστήσας ετίμησεν, εν χαρά υπέρ έννοιαν.

Δεύτε ώ φιλέορτοι, τής Θεομήτορος σήμεραν, τήν αγίαν Μετάστασιν, φαιδρώς εορτάσωμεν, εν χερσί γάρ όντως, τού εξ ακηράτου, Πατρός εκλάμψαντος τό πρίν, καί επ' εσχάτων εκ τής νηδύος αυτής, τήν θείαν καί πανάχραντον, ψυχήν παρέθετο χαίρουσα, Ιησού τού Θεού ημών, καί πρεσβεύει σωθήναι ημάς.

Θαύμα φρικωδέστατον, η εν γαστρί τόν αχώρητον, Βασιλέα βαστάσασα, τάφω κατατίθεται, καί Αγγέλων δήμοι, σύν τοίς Αποστόλοις, φόβω κηδεύουσιν αυτής, τό θεοδόχον Σώμα καί τίμιον, καί τούτο δέ μετάρσιον, εις ουρανούς ανεβίβασεν, Ιησούς ο Υιός αυτής, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Στιχηρά τών Αγίων

Ὅμοια

Λίθοι τελειότατοι, τῷ μαρτυρίῳ τεμνόμενοι, καί ποιναίς λαξευόμενοι, οἱ Ἅγιοι ὥφθησαν, οικοδομηθέντες, εἰς ναόν Κυρίου, καί τῶν εἰδώλων τοὺς βωμούς, καί τὰ τεμένη κατεδαφίσαντες, Αὐτοὺς οὖν μακαρίσωμεν, ὡς Παραδείσου οἰκήτορας, ὡς ναοῦ ἀναθήματα, οὐρανίου υπάρχοντας.

Χάριν ἀπαντλήσατε, καί φωτισμόν ἀπαρύσασθε, εὐφροσύνην καί ἔλεος, λειψάνοις προσψαύοντες, ἱερῶν μαρτύρων, Φλώρου τε καί Λαύρου, ἐξ ὧν πηγάζει δασιλῶς, τῶν ἱαμάτων θεία ἐνέργεια, καί τούτους μακαρίζοντες, ὡς τοῦ Κυρίου θεράποντας, ἐκτενῶς ἐκβοήσωμεν, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Λάκκῳ συγκλειόμενοι, καί ὑπὸ γῆν καλυπτόμενοι, ἀπηνεΐα δικάζοντος, θείαις εἰσηγήσεσι, καί ἀποκαλύψει, Πνεύματος Ἁγίου, ἐφανερώθητε ἡμῖν, ὥσπερ ἀστέρες ἐναπαστράπτοντες, σημεῖα καί τεράστια, καί ἱαμάτων χαρίσματα, ἀθλοφόροι αὐτάδελφοι, τῶν Ἀγγέλων ομόσκηνοι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν Παναγίαν Παρθένον ἀγνήν, ἐξ ἧς ἀρρήτως προήλθε, σαρκωθείς ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς, κράζοντες καί λέγοντες, Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξί, Μακαρία ἡ γαστήρ, ἡ χωρήσασα Χριστόν, Αὐτοῦ ταῖς ἀγίαις χερσί, τὴν ψυχὴν παραθεμένη, πρέσβευε Ἀχραντε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε, ἰδοὺ γάρ, ἡ τοῦ Υψίστου Μήτηρ, ἡ πάναγνος Παρθένος, θανούσα παραγίνεται.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Ἦθροισται ὁ χορὸς, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περάτων κόσμου, κηδεύσαί σου τό σῶμα, τό θεῖον καί ἀκήρατον.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν.

Ὑμνον αἰ οὐρανῶν, ἐξάρξατε Δυνάμεις, σὺν τοῖς ἐκ τῶν περάτων, τοῦ Λόγου μύσταις ἅμα, τῇ μόνῃ Θεομήτορι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Δαυϊτικὴν ὁδὴν σήμερον λαοί, ἄσωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἀπενεχθήσονται, φησί τῷ Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καί ἀγαλλιάσει, ἡ γάρ ἐκ σπέρματος Δαυΐδ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν, ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ εαυτῆς Υἱοῦ καί Δεσπότου, ἐνδόξως καί ὑπὲρ λόγον μετατίθεται, Ἦν ὡς Μητέρα Θεοῦ ἀνυμνοῦντες, βοῶμεν καί λέγομεν, Σῶσον ἡμᾶς, τοὺς

ομολογούντάς σε Θεοτόκον, από πάσης περιστάσεως, καί λύτρωσαι
κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Τή ενδόξω μνήμη σου ἡ οικουμένη, τῷ αὐτῷ Πνεύματι, πεποικιλμένη νοερῶς,
ἐν ευφροσύνῃ κραυγάζει σοι, Χαίρε Παρθέने, Χριστιανῶν τό καύχημα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Κελεύσει τοῦ Κτίστου σου, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, νεφέλη συνήθροισας τοὺς
Ἀποστόλους τήν σήν, ιδέσθαι Μετάστασιν, ὅθεν καί μετὰ δόξης, καί πολλῆς
ευφροσύνης, ἐκήδευσαν ἀνυμνοῦντες, τό πανάχραντον σῶμα, τῆς σῆς
μακαριότητος, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Εἶτα ὁ πρῶτος Κανὼν τῆς Εορτῆς, καί τῶν Ἀγίων ὁ παρών, οὐ ἡ
Ἀκροστιχίς.

Τερπνὴν ἀνυμνῶ μαρτύρων ξυνωρίδα. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ' Ἀρματηλάτην Φαραῷ

Ταῖς φωταυγέσιν ἀστραπαῖς τοῦ Πνεύματος, περιλαμπόμενοι, τὰ ζοφερά
νέφη, τῆς ψυχῆς μου λύσατε, τήν φωτοφόρον Ἄγιοι, καί σεπτὴν ὑμῶν μνήμην,
ὅπως ὑμνήσω γηθόμενος, μάρτυρες Χριστοῦ γενναιότατοι.

Επὶ τήν πέτραν τῆς ἀμώμου πίστεως, οἰκοδομήσαντες, δι' ἀρετῶν θείων,
εαυτοὺς μακάριοι, περικαλῆς ἐδείχθητε, καί τερπνότατος οἶκος, ἐν ᾧ Πατήρ
κατεσκήνωσε, καί Υἱός καί Πνεῦμα τό Ἅγιον.

Ριζοτομοῦντες τήν τῆς πλάνης ἀκανθαν, οἱ μεγαλῶνυμοι, τῷ τμητικῷ λόγῳ,
τῆς ἐνθέου πίστεως, καρδίας κατενέωσαν χερσωθείσας ἀπάτη, καί
καρποφόρους ἀνέδειξαν, πίστιν βλαστανούσας ἀμώμητον.

Θεοτοκίον

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦς ἐβλάστησας, ρίζα ἀπότιστε, τόν φυτουργόν

πάντων, άνθρωπον γενόμενον, καί πάθη υπομείναντα, ὃν ποθοῦντες οἱ θεῖοι, πιστῶς ἐνήθησαν μάρτυρες, ἀχραντε Παρθένε πανύμνητε.

Ὡδή γ' Ουρανίας ἀψίδος

Νόμον θεῖον πληροῦντες, πανευκλεεῖς μάρτυρες, πένησι πλουσίως, τὸν ἄρτον ἐχορηγήσατε, καί πρὸς εὐσέβειαν, καθωδηγήσατε θεῖαν, σωτηρίας πρόξενοι, τούτοις γενόμενοι.

Ἡ δὺς ἡ φωσφόρος, τῶν ἀθλητῶν λάμπασα, ταῖς τῶν θαυμασίων ἀκτίσι, σκότος ἀπήλασε, πλάνης πολύθεον, καί πλανωμένους πρὸς φέγγος, τῆς ἐνθέου πίστεως, πάντας ὠδήγησε.

Νηπιάζοντα δῆμον, πανευσεβῶς μάρτυρες, θεαῖς υποθήκαις, πρὸς τρίβον ἐνθέου γνώσεως, καθωδηγήσατε, καί τοὺς βωμούς τῶν δαιμόνων, προσευχή μακάριοι, κατηδαφίσατε.

Θεοτοκίον

Ἀπειρόγαμε Κόρη, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, Λόγος ὁ ἐπέκεινα πάσης, ἀρχῆς νοούμενος, σῶζε τὴν πόλιν σου, καί πάσαν πόλιν καὶ χώραν, πάσης περιστάσεως, θεοχαρίτωτε.

Ὁ Εἰρμός

«Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τῆς Ἐκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν

Τοὺς σοφοὺς ἀριστεὰς καὶ ἀθλητάς, ἐν ὠδαῖς κατα χρέος πάντες πιστοί, Φλώρον εὐφημήσωμεν, καί τὸν πάνσοφον Λαύρον, τὸν γὰρ Χριστὸν ἐκήρυξαν, Θεὸν προαιώνιον, καί τῶν ἐιδώλων τὴν πλάνην, ἀθλήσει κατήργησαν, ὅθεν τοὺς τυράννους, κατασχύναντες πίστει, τῆς δόξης ἐπέτυχον, τῆς ἀφθάρτου τῇ χάριτι, Διὰ τοῦτο βοήσωμεν, Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τῆς Εορτῆς ὅμοιον

Ἡ Θεὸν συλλαβούσα ἀνευ σποράς, σαρκωθέντα τεκούσα δίχα φθοράς, τὴν νέαν ἀμφιέννυσαι, ἀφθαρσίαν τοῦ Πνεύματος, ὡς γὰρ ζωῆς σύ Μητήρ, καί πάντων Βασίλισσα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστης, Παρθένε τὴν ἀῦλον, ὅθεν ἐπαξίως, ἀληθῶς ἀνεδείχθης, νεφέλη πηγάζουσα, τῆς ζωῆς ἡμῶν νάματα, Θεομήτορ πανάμωμε, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὴν θεῖαν σου Κοίμησιν.

Ὡδή δ' Σύ μου ἰσχύς Κύριε

Νεανικώς, τώ δυσμενεί συμπλεκόμενοι, οι γενναίοι, τούτον κατηδάφισαν, τώ τού Σταυρού, όπλω κραταιώς, καί τούς συντριβέντας, ευσεβώς μελωδούντας, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Υπό Χριστού, λίθου τμηθέντος, ως γέγραπται, από όρους Κόρης τής θεόπαιδος, δυναμωθέντες πανευκλεώς, Άγιοι, ειδώλων τήν συντριβήν απειργάσασθε, καί ήρθητε πρός ύψος, εμφανές σωτηρίου, καί Αγγέλοις σαφώς ωμοιώθητε.

Μίαν αυγήν, τής τρισηλίου θεότητας, τοίς αθέοις, χαίρουσα κατήγγειλε, δυάς σεπτή, η τών αθλητών, Φλώρός τε καί Λαύρος, καί μαρτυρίου ποτήριον, εξέπτε προθύμως, τώ Χριστώ μελωδούσα, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Νόμω Θεού, υποκλιθέντες υπέκλιναν, ανομούντας, τούτον μόνον σέβεσθαι, τή υπανοίξει τών Οφθαλμών, τας τής διανοίας, αυτών οράσεις φωτίσαντες, οι μάρτυρες οι θείοι, οι φωστήρες οι δύο, οι τά πέρατα κόσμου φωτίζοντες.

Θεοτοκίον

Ως καθαράν, τών γενεών εξελέξατο, Θεοτόκε, σέ τήν αιειπάρθενον, ο πλαστοουργός πάντων καί Θεός, καί τήν σήν γαστέρα, παλάτιον απειργάσατο, αμόλυντον ο μόνος, Βασιλεύς τών αιώνων, καί εκ σου τοίς ανθρώποις επέφανε.

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Μερισμόν ουχ υπέστη, θεία ξυνωρίς τών μαρτύρων αυτάδελφος, τή γάρ αμερίστω, καί Αγία Τριάδι πιστεύσασα, εν μιά ελπίδι, τούς μερισμώ πλάνης ατόπου, συσχεθέντας συνήψεν εν χάριτι.

Αληθείας σπαρτίω, τώ λαξευτηρίω τε τής θείας γνώσεως, τας λιθώδεις φρένας, ευσεβώς αθλοφόροι λαξεύοντες, ναούς τής Τριάδος, πανευσεβώς ενθέω σθένει, απειργάσασθε λάμψει τού Πνεύματος.

Ριζοτόμοι κακίας, πάσης ανεδείχθητε μάρτυρες ένδοξοι, φυτουργοί δέ πάσης, ευσεβείας καί λόγοις καί πράγμασι, τόν εκφύντα κλάδον, τού Ιεσσαί εκ ρίζης θείας, εν αβάτοις καρδίαις φυτεύσαντες.

Θεοτοκίον

Τό πρό πάντων αιώνων, Κόρη αποκείμενον μέγα μυστήριον, όπερ ουκ εγνώσθη, γενεαίς προλαβούσαις πανάμωμε, διά σου εφάνη, Λόγος Πατρός ο πρό αιώνων, σαρκωθείς καί γενόμενος άνθρωπος.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Υπομονή ακλινεί, τούς ανομούντας τροπούμενοι, οι έννομοι αθληταί, Χριστού αξιέπαινον, τέλος απηνέγκαντο, μή καταχωσθέντες, ασεβείας ματαιότητι.

Ρομφαία τού δυνατού, αναδεικνύμενοι Πνεύματος, ετρώσατε δυσμενείς, ασάρκους μακάριοι, καί πάθος μακάριον, τού πλευράν τρωθέντος, ευσεβώς εξεικονίσατε.

Ως δύο περικαλείς, μαστοί αοίδιμοι ώφθητε, τής Εκκλησίας Χριστού, ού γάλα προχέοντες, αλλά χάριν άφθονον, καί σωτηριώδη, ιαμάτων αναβλύζοντες.

Θεοτοκίον

Νοσούσάν μου τήν ψυχήν, τή αμαρτία θεράπευσον, τόν ιατρόν τών ψυχών, κυήσασα Πάναγνε, όν οι θείοι μάρτυρες, καθομολογούντες, ιατροί παθών εδείχθησαν!

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίες μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Συναξάριον

Τή ΙΗ' τού αυτού μηνός, μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Φλώρου καί Λαύρου.

Στίχοι

- Δίψει τελευτής τής υπέρ Θεού Λόγου,
- Χωρούσι Φλώρος καί Λαύρος πρός τό φρέαρ
- Φλώρω άμ' όγδοάτη δεκάτη φρέαρ εισέδου Λαύρος.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία τών πενήτων πληθύς, η τά είδωλα συντρίψασα, πυρί ετελειώθη

Στίχοι

- Πένητες άνδρες πλούτον εύρον αθρόον,
- Τό σύντροφον δός, εις τό πύρ λελοιπότες.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Έρμου, Σεραπίωνος καί Πολυαίνου.

Στίχοι

- Έρμω βιαίως εν πέτραις συρομένω,
- Υπήρξε πέτρα προσφυγή λαγώ πόλος.
- Τόν εκ πέτρας πάνδεινον ελκυσμόν φέρει,
- Καί Σεραπίων, ο πλέον στερρός πέτρας.
- Ο Πολύαινος αίμα χεί συρείς πέτραις,
- Υπέρ Χριστού, χέαντος εκ πέτρας ύδωρ.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής αγίας μάρτυρος Ιουλιανής πλησίον τού Στροβίλου, καί τού Αγίου μάρτυρος Λέοντος, ός ήθλησε παρά τήν θάλασσαν, πλησίον Μύρων τής Λυκίας.

Τή αυτή ημέρα, οι εν τή ερήμω τέσσαρες ασκηταί εν ειρήνῃ τελειούνται.

Στίχοι

- Αδελφότης τέθηκεν ανδρῶν τεσσάρων,
- Τά κώλα θέντες εἰς ερημίαν μίαν.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τῶν εν Αγίοις Πατέρων ημῶν, Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Ἰωάννου καί Γεωργίου.

Στίχοι

- Ο Γεώργιος «Ὡς κελεύεις Χριστέ μου»,
- Ἐφασκε θνήσκων «έρχομαι κληθεῖς ἄνω».
- Σκυθρωπά τά πρόσωπα τῆς Εκκλησίας, Στέρησιν οὐ φέροντα τήν Ἰωάννου.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Θεοῦ συγκατάβασιν

Ξυλίνους λιθίνους τε, θεοὺς ἀθέων καταστρεψάμενοι, στήλας θεογνωσίας, Λαύρος καί Φλώρος οἱ μεγαλῶνυμοι, τοῖς μελωδοῦσιν εαυτοὺς ἀνέστησαν, Ευλογητός ο Θεός ο τῶν Πατέρων ημῶν.

Υπάρχοντες ἐμπλεοι, πυρός τοῦ θείου μάρτυρες Πνεύματος, τοὺς καμίνω βληθῆναι, οσίους ἄνδρας, κατακριθέντας δεινῶς, ταῖς ἐπομβρίαις τῶν θείων ευχῶν υμῶν, διετηρήσατε ἀσινεῖς ἐνδοξοὶ μάρτυρες.

Νοσοῦσι τήν ἴασιν, ἀδικουμένοις τήν ἀπολύτρωσιν, κινδυνεύουσι πάσι, τήν σωτηρίαν αἰεὶ παρέχουσι, Φλώρος καί Λαύρος βοῶντες οἱ μάρτυρες, Ευλογητός ο Θεός ο τῶν Πατέρων ημῶν.

Θεοτοκίον

Ὡς ρόδον κοιλάδων σε, τοῦ βίου Κόρη Θεός ἐκλέγεται, καί εν σοί κατοικήσας, σαρκί προήλθεν ευωδιάζων ἡμᾶς, θεογνωσίας πνοαῖς παναμώμητε, τοὺς Θεοτόκον αἰεὶ ομολογούντάς σε.

Ὡδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Ρήματι ζώντι τρέφοντες, τὰς ψυχὰς παναοίδιμοι, τὰς λιμῶ τακείσας, σωτηρίου βρώσεως, πενήτων προμήθεια, καί ὀρφανῶν ἐδείχθητε, πάσιν ἐπαρκούντες καί Χριστόν μελωδοῦντες, Οἱ παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰερωτάτην ἔχοντες, καί ζωὴν καί τελείωσιν, χρόνον ἐπὶ μήκιστον, σοφοὶ κρυπτόμενοι, ἐκ γῆς ἀνεδόθητε, ὑπὲρ αὐγᾶς ἡλίου ἡμῖν, λάμπαντες ἀκτῖνας παραδόξων θαυμάτων, τοῖς πίστει μελωδοῦσιν, ἱερεῖς ευλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δύο φωστήρες ώφθητε, νοητώ στερεώματι, τώ τῆς Εκκλησίας, ιερώς εμπρέψαντες, καί πάσαν φωτίζετε, περιφανώς τήν κτίσιν αεί, θαυματοποιίαις, αθλοφόροι βοώντες, Οι παῖδες ευλογεῖτε, ιερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Αγιωτέρα πέφυκας, τῶν Αγγέλων κυήσασα, Κόρη παναγία, τῶν Αγίων Ἅγιον, δι' οἶκτον γενόμενον, ὅπερ εσμέν αφύρτως βροτόν, σώσαι τοὺς αὐτόν αναβοώντας απαύστως. Οι παῖδες ευλογεῖτε, ιερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ο τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών, τώ Δημιουργώ, καί Λυτρωτῇ ανεβόα, Οι Παῖδες ευλογεῖτε, ιερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας».

Ωδή θ'

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ο ουρανός

Ἰδοὺ δὴ ανεβόα πάλαι Δαυῖδ, Τί καλόν καί τερπνόν καί σωτήριον, ἀλλ' ἡ σαφώς, Θεῖους ἀδελφούς ἐπὶ τό αὐτό, τό κατοικεῖν ἐν πνεύματι, αγωνισαμένους περιφανώς, καί νίκην ἀραμένους, κατὰ τοῦ διαβόλου, οὐς ἐπαξίως μακαρίσωμεν.

Ωραῖοι ἀπεφάνθητε ὀφθαλμοί, τῆς σεπτῆς Εκκλησίας ἐν χάριτι, καί ὀφθαλμούς πάλαι πηρωθέντας σκότει δεινῷ, καί πρό θανάτου Ἅγιοι, καί μετὰ τό τέλος τό ἱερόν, ἠνοιξατε εἰς δόξαν, τοῦ πάντων ευεργέτου, Φλῶρε καί Λαύρε ἀξιάγαστοι.

Σημεῖοις ἐναργέσι καί φοβεροῖς, ὁ Χριστός τήν ταφήν ὑμῶν Ἅγιοι, καί τήν σορόν, πάλαι ὡς προέφησε φανοροί, ἐν ἡ τά καρτερώτατα, σώματα κατέκειντο ιερῶς, ἀκτῖνας ἱαμάτων, ἐκπέμποντα πλουσίως, καί ευωδίαν ἀξιέπαινον.

Ἡ θεία καί φωσφόρος ὄντως δυάς, Λαύρε Φλῶρε καλλίνικοι μάρτυρες, ἐν ουρανοῖς, πάντοτε Τριάδι τῇ παντουργῷ, παρεστηκότες λύτρωσιν, τῶν ἀμαρτημάτων καί τῶν δεινῶν, αἰτήσασθε τοῖς πίστει, ὑμῶν τήν θεῖαν μνήμην, ἐπὶ τῆς γῆς πανηγυρίζουσι.

Θεοτοκίον

Φρικτή σου ἡ λοχεία Μήτηρ ἀγνή, ουρανῶν γάρ ὅν τρέμει τά τάγματα, Λόγον Θεοῦ, ἀνθρωπον γενόμενον ἐπὶ γῆς, υπερφυῶς ἐκύησας, μέϊνσας παρθένος ὥσπερ τό πρίν, διό σε Θεοτόκον, καί γλώσση καί καρδία, ὁμολογούντες μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ο ουρανός, καί τῆς γῆς κατεπλάγη τά πέρατα, ὅτι Θεός, ὦφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καί ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα

τῶν ουρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ταξιαρχαί
μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον
Γυναίκες ακουτίσθητε

Ρωννύμεθα προσψάοντες, τοῖς ιεροῖς πανόλβιοι, υμῶν λειψάνοις ἐν πίστει,
κατ' ἄμφω Λαύρε καί Φλώρε, Ἀλλ' ὦ μεγαλομάρτυρες, μνεῖαν ἡμῶν πρὸς
Κύριον, ποιεῖτε ὦ παρίστασθε, τῶν τήν υμῶν ἐκτελούντων, λαμπράν καί
πάμφωτον μνήμην.

Καί τῆς Εορτῆς
Ο ουρανόν τοῖς ἀστροῖς

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, συναθροισθεῖς ἐν νεφέλαις, ἀξιοχρέως κηδεύει, τήν
τοῦ Κυρίου Μητέρα, παρόντος καί τοῦ Σωτήρος, σὺν μυριάσιν Ἀγγέλων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς.

Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Εφραθά

Χαίρε Γεθσημανή, τό τέμενος τό θεῖον, τῆς μονῆς Θεοτόκου, ἐν ὧπερ
ἀνεκλίθη, ἀπάντων ἡ Βασίλισσα.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τήν ἀνάπαυσίν σου.

Ἡ Μήτηρ Θεοῦ, ἡ μόνη Θεοτόκος, ὑπερευλογημένη, μεθίσταται ἐνδόξως, ἐκ
γῆς πρὸς τὰ οὐράνια.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν.

Πάσαι τῶν ουρανῶν, υμνήσατε χορεῖαι, ἡ γάρ Παρθένος Μήτηρ, μετέστη
παραδόξως, ἐκ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Τήν πάνσεπτόν σου Κοίμησιν, Παναγία Παρθένε ἀγνή, τῶν Ἀγγέλων τὰ
πλήθη ἐν οὐρανῷ, καί ἀνθρώπων τό γένος ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν, ὅτι
Μήτηρ γέγονας τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Ἀυτόν
ἱκετεύουσα, ὑπέρ ἡμῶν μή παύσῃ δεόμεθα, τῶν εἰς σέ μετὰ Θεόν τὰς ἐλπίδας
θεμένων, Θεοτόκε Πανύμνητε καί ἀπειρόγαμε.

Καί τὰ λοιπά τῆς τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθίας, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἀνδρέου τοῦ Στρατηλάτου καί τῶν σὺν αὐτῷ
δισχιλίων πεντακοσίων ἐνενήκοντα τριῶν.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τοῦ Αγίου γ'.

Στιχηρά τῆς Εορτῆς

Ἦχος πλ. β'

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Ρημάτων τοῦ σεπτοῦ Γαβριήλ, τό Χαίρέ σοι βοώμεν ἀγνή μεμνημένοι, ἀλλ' ὡ
ἀχραντε σεμνή, καί Μήτηρ τοῦ Κυρίου, πρὸς τούτον μεταστάσα, μνείαν ποιού
τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ἡ ἀπειρος Σοφία Θεοῦ, τόν οἶκον εαυτῆς ὑπέρ νούν, Θεοτόκε, ὠκοδόμησεν
ἐκ σοῦ, ἐν Πνεύματι Αγίῳ, καί νύν σε πρὸς αὐλους, σκηνάς μετέθηκε
πανύμνητε.

Ἰκέτης νύν προσέρχομαι, σοί τῇ Μητρί τοῦ πάντων Θεοῦ, λυτρωθῆναι, ἐκ
παντοίων πειρασμῶν, ἀλλ' ὡ Θεογεννήτορ, συνούσα τῷ Υἱῷ σου,
Χριστιανῶν τό γένος φύλαττε.

Τοῦ Αγίου

Ἦχος α'

Πανεύφημοι μάρτυρες

Ἀνδρείας ὑπόδειγμα δειχθεῖς, δήμον παρεθάρρυνας, καθυπαισδύναι τό
στάδιον, τό τῆς ἀθλήσεως, οἷα στρατηγέτης, τούτου προηγούμενος, Ἀνδρέα
αθλοφόρε πανόλβιε, πιστοῖς δέ πάντοτε, ἱαμάτων βρύεις νάματα, οὐρανόθεν
χάριν κομισάμενος.

Ἀνδρείας ἐπώνυμος δειχθεῖς, ἀνδρικῶς ἠρίστευσας, τῷ δυσμενεῖ
συμπλεκόμενος, καί τούτον ὠλεσας, Φαραῷ ὡς ἄλλον, ρεῖθροις τῶν αἱμάτων
σου, βυθίσας πανστρατί ἀξιάγαστε, καί νύν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν, τήν εἰρήνην καί τό μέγα ἔλεος.

Ὅπλον ἀπροσμάχητον Σταυρόν, μάκαρ ἐνδυσάμενος, ὡς θυρεόν τε καί
θώρακα, πίστιν ἐνδέδουσαι καί τοῖς ἐναντίοις, ὠφθης φοβερώτατος,
τροποούμενος τά τούτων στρατεύματα, διό ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν, τήν εἰρήνην καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Ὅτε ἐξεδήμησας Θεοτόκε Παρθένε, πρὸς τόν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἀφράστως,
παρῆν Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος, καί πρῶτος ἱεράρχης, Πέτρος τε ἡ τιμιωτάτη
κορυφαία τῶν θεολόγων ἀκρότης, σύμπας ὁ θεῖος τῶν Ἀποστόλων χορός,
ἐκφαντορικαῖς θεολογίαις, ὑμνολογούντες, τό θεῖον καί ἐξαίσιον, τῆς Χριστοῦ
τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας μυστήριον, καί τό ζωαρχικόν, καί θεοδόχον σου σῶμα
κηδεύσαντες, ἐχαιρον πανύμνητε, Ὑπερθεν δέ αἱ πανάγιοι, καί πρεσβύταται

τῶν Ἀγγέλων Δυνάμεις, τό θαύμα εκπληττόμεναι κεκυφυίαι ἀλλήλαις ἔλεγον, Ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας, καί υποδέξασθε τήν τεκούσαν τόν ουρανοῦ καί τῆς γῆς Ποιητήν, δοξολογίαις τε ἀνυμνήσωμεν τό σεπτόν καί ἅγιον σῶμα, τό χωρήσαν τόν ἡμῖν ἀθεώρητον καί Κύριον, Διόπερ καί ἡμεῖς, τήν μνήμην σου εορτάζοντες, ἐκβοώμέν σοι πανύμνητε, Χριστιανῶν τό κέρας ὑψωσον, καί σῶσον τὰς ψυχάς ἡμῶν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Ἐφραθά

Πύλαι τῶν ουρανῶν, ἀνοίχθητε, ἰδοὺ γάρ, ἡ τοῦ Υψίστου Μήτηρ, ἡ πάναγνος Παρθένος, θανούσα παραγίνεται.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τήν ἀνάπαυσίν σου.

Ἡ θροισται ὁ χορός, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περάτων κόσμου, κηδεύσαί σου τό σῶμα, τό θεῖον καί ἀκήρατον.

Στίχ. Ὦμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν.

Πόλις νέα Σιών, χαίρε, ὁ Βασιλεὺς σου, ἐλήλυθεν ἐν δόξῃ, μορφῆς τοῦ Θεανθρώπου, αὐλῶς ἦν ἐμόρφωσεν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. α'

Δεῦτε φιλεορτων τό σύστημα, δεῦτε καί χορεῖαν στησώμεθα, δεῦτε καταστέψωμεν ἄσματι τήν Ἐκκλησίαν, τῇ καταπαύσει τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ, Σήμερον γάρ ουρανός ἐφαπτοί τοὺς κόλπους, δεχόμενος τήν τετοκυῖαν τόν ἐν πάσι μή χωρούμενον, καί ἡ γῆ τήν πηγὴν τῆς ζωῆς ἀποδιδούσα, τήν εὐλογίαν στολίζεται καί εὐπρέπειαν, Ἄγγελοι χοροστατοῦσι σὺν Ἀποστόλοις, περιδεῶς ἐνατενίζοντες ἐκ ζωῆς εἰς ζωὴν μεθισταμένης, τῆς τεκούσης τόν ἀρχηγόν τῆς ζωῆς, Πάντες προσκυνήσωμεν αὐτὴν δεόμενοι, συγγενούς οικειότητος μή ἐπιλάβῃ Δέσποινα, τῶν πιστῶς εορταζόντων, τήν παναγίαν σου Κοίμησιν.

Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Καθορώσαι ἀληθῶς, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, τήν Μετάστασιν τήν σὴν, ἄχραντε Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, εὐλογημένη πανύμνητε Παναγία, ἔχοντες βουλήν τοῦ τεχθέντος ἐκ σοῦ, στίφος Μαθητῶν συναθροίσασαι, ἐν εὐφροσύνῃ ἔφερον τό τίμιον, εἰς τόν Παράδεισον σῶμά σου, Χριστόν ὑμνοῦσαι, τό

ζωοδότην, όντα εις τούς αιώνας.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Εν χερσί τού δι' ημάς, ενανθρωπήσαντος εκ σου, παραθεμένην τήν τήν ψυχήν, ως πλαστουργός σου καί Θεός, πρός τήν ακήρατον μετέστησεν ευφροσύνην, όθεν σε σεπτώς μακαρίζομεν, τήν μόνην καθαράν καί αμόλυντον, καί Θεοτόκον άπαντες κυρίως, ομολογούντες κραυγάζομεν, Χριστόν δυσώπει, πρός όν μετέστης, σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Είτα ο πρώτος Κανών τής Εορτής, καί τού Αγίου ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Υμνοις κροτώ σε, Ανδρέα στρατηλάτα. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ'

Θαλάσσης τό ερυθραίον

Υμνήσαι τήν ιεράν πανήγυριν, σου προθεμένου μου, φωτιστικάς τού Πνεύματος αυγαίς, τήν ψυχήν μου καταύγασον, καί τήν αχλύν απέλασον, τής αγνωσίας μάρτυς ένδοξε.

Μαρτύρων περιφανώς λαμπρότητα, μάκαρ επλούτησας, ανδρειοφρόνως σθένει θεϊκώ, συμπατήσας τόν δόλιον, καί νικητής γενόμενος, μάρτυς Ανδρέα μεγαλώνυμε.

Νεκρώσας τά επί γής φρονήματα, μάρτυς πολύαθλε, τώ νεκρωθέντι Λόγω διά σέ, ανδρικώς ηκολούθη σας, καί πρός ζωήν ανώλεθρον, διά θανάτου μεταβέβηκας.

Θεοτοκίον

Ο σάρκα υπερβολή χρηστότητος, εκ σου πανάμωμε, εις σωτηρίαν πάντων τών πιστών, αληθώς ενδυσάμενος, Θεός ομού καί άνθρωπος, διπλούς ταίς φύσεσι γνωρίζεται.

Ωδή γ'

Ευφραίνεται επί σοί

Ιστίω τώ τού Σταυρού, τών πειρασμών διεκπερών πέλαγος, τούς δυσμενείς ένδοξε, ρείθροις σών αιμάτων εβύθισας.

Σκανδάλων τού πονηρού, καί τών εκείθεν μηχανών ύπερθεν, ως νικητής άριστος, μάρτυς χρηματίσας δεδόξασαι.

Κοσμούμενος ευπρεπεί, στεφάνω μάρτυς τῷ Χριστῷ πάντοτε, σὺν ἐκλεκτοῖς μάρτυσιν, ἐν ἀγαλλιάσει παρίστασαι.

Θεοτοκίον

Ρυόμενον τοὺς βροτούς, τῆς τυραννίδος τοῦ ἐχθροῦ τέτοκας, τὸν τοῦ παντός κύριον, Δέσποινα Παρθένε Θεόνυμφε.

Ὁ Εἰρμός

«Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, Καί καταφυγή καί στρέωμα».

Κάθισμα Ἦχος α'
Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Ἀνδρεία τὴν ψυχὴν, κραταιούμενος μάρτυς, ἠφάνισας ἐχθροῦ, τὸ ἀνίσχυρον θράσος, καὶ χαίρων ἐνήθησας, καὶ Θεῷ ευηρέστησας, ὅθεν ἅπαντες, τὴν παναγίαν σου μνήμην, εορτάζομεν ἐν ευφροσύνῃ καρδίας, Ἀνδρέα πανόλβιε.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ὁ πάντιμος χορὸς, τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, ἠθροίσθη θαυμαστῶς, τοῦ κηδεύσαι ἐνδόξως, τὸ σῶμά σου τὸ ἀχραντον, Θεοτόκε Πανύμνητε, οἷς συνύμνησαν, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, τὴν Μετάστασιν, τὴν σὴν σεπτῶς ευφημοῦντες, ἦν πίστει εορτάζομεν.

Ὡδὴ δ'
Ἐπαρθέντα σε ἰδούσα

Ὁ χυρώτατον ὡς τείχος ἡ Ἐκκλησία, σέ κεκτημένη πάνσοφε, ἐχθρῶν ἐναντίαις, προσβολαῖς κραυγάζουσα, ἀκλόνητος σώζεται, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῖς ἐνθέοις υποδείγμασιν οχυρώσας τὴν τῶν μαρτύρων φάλαγγα, οἷα στρατηγέτης, σώματος ὡς φθείρεσθαι, μακάριε μέλλοντος, φείδεσθαι μηδόλως παρέπεισας.

Ὡς ρομφαίαν οπλισάμενος τὴν ἀνδρείαν, καὶ ὥσπερ ξίφος δίστομον, Ἀνδρέα παμμάκαρ, τὸν Σταυρόν τὸ τίμιον, ἐχθρούς ἐξηφάνισας, οἷα στρατηγός γενναιότατος.

Σέ τὸν πρόμαχον τῆς πίστεως ευφημούμεν, ὡς ἀθλητὴν ἀήττητον, καὶ ἐπουρανίου, μέτοχον λαμπρότητος, καὶ κρήνην πηγάζουσαν, νάματα θαυμάτων τοῖς χρήζουσιν.

Θεοτοκίον

Ευφημούμέν σε τὸ καύχημα τῶν μαρτύρων, καὶ τῶν πιστῶν διάσωσμα, πάσαι τῶν ἀνθρώπων, γλώσσαι παναμώμητε, Θεὸν γὰρ ἐκύησας, μέινασα Παρθένος ἀμόλυντος.

Ὡδὴ ε'
Σὺ Κύριέ μου φῶς

Ανδρείας αληθούς, χρηματίσας επώνυμος, εδίωξας τούς εχθρούς σου, καί εις τέλος Ανδρέα, παμμάκαρ εξηφάνισας.

Νάματα τοίς πιστοίς, ιαμάτων εκάστοτε, πανεύφημε αναβλυζεις τήν σωτήριον χάριν, πλουτήσας τήν τού Πνεύματος,

Διέδραμεν εις γήν, επί πάσαν θεόπνευστε, τό κλέος σου τών θαυμάτων, καί σεπτής μαρτυρίας, τό φέγγος θεία χάριτι.

Θεοτοκίον

Ρομφαίαι τού εχθρού, νύν εις τέλος εξέλιπον, τεκούσης σου Θεοτόκε, τόν τή λόγχη τρωθέντα, καί κόσμον αναπλάσαντα.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής

Έθραυσας, τού πονηρού τά κέντρα τοίς πόνοις σου, καί πρός τήν άπνον δόξαν, μετετέθης χαίρων μάρτυς Ανδρέα, στρατηλάτα, μαρτυρικής τιμίας τε φάλαγγος.

Αίμασι, βραχυτάτοις ηλλάξω λαμπρότητα, διαιωνίζουσαν μάκαρ, καί χαράν μηδέποτε τελευτώσαν, καί στεφάνους, ουρανίους καί φέγγος ανέσπερον.

Στρατός σοι, πολυάριθμος μάρτυς συνήθλησε, καί τοίς χοροίς τών Αγγέλων, ηριθμήθη μάκαρ σύν σοί αξίως, γηθοσύνως, τώ Δεσπότη τών όλων παρίστασθαι.

Θεοτοκίον

Τέτοκας, απορρήτως Πατρός τόν συνάναρχον, ομοιωθέντα ανθρώποις, υπέρ νούν καί λόγον Θεογεννήτορ, όν δυσώπει, λυτρωθήναι κινδύνων τούς δούλους σου.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμονων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Συναξάριον

Τή ΙΘ' τού αυτού μηνός, μνήμη τού Αγίου μεγαλομάρτυρος Ανδρέου τού Στρατηλάτου, καί των σύν αυτώ τελειωθέντων δισχιλίων πεντακοσίων ενενήκοντα τριών.

Στίχοι

- Έστησε τμηθείς αιμάτων λίμνας όχλος,
- Σοί τώ παραστήσαντι λίμνας υδάτων.
- Εννεακαιδεκάτη τάμον Ανδρέου αυχένα λαμπρόν.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Τιμοθέου, Αγαπίου καί Θέκλης.

Στίχοι

- Πυρείον η κάμινος, εν μέσω φέρον,
- Άρωμα Τιμόθεον εύοσμον μάλα.
- Αγάπιος τό δήγμα τού θηρός φέρει,
- Καί ψυχοδηκτης δάκνεται θήρ τήν καρδίαν.
- Έμοιγε κλήσις θέκλα, πατρίς Βιζύη.
- Γάζης τόπος θέατρον, άθλον θηρ δάκνων.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Ευτυχιανού τού στρατιώτου καί Στρατηγίου, διά πυρός τελειωθέντων.

Ο όσιος θεοφάνης ο νέος καί θαυματουργός, ο εν τώ όρει τής κατά Μακεδονίαν Ναούσης ασκήσας, ού καί τό λείψανον εν τή Ναούση ήδη εστί, έν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Ευτυχιανός καίεται, κρίνας μέγα
- Τήν καύσιν ευτύχημα, μικρόν τό πάθος.
- Ο Στρατήγιος, Χριστόν ως όπλον φέρων,
- Κατεστρατήγει καί πυράς διηρμένης.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εν τή καμίνω

Ροαίς αιμάτων, πηγήν εκβλύσαι πεποίηκας, πάσαν νοσημάτων μάρτυς ως αληθώς, αλγηδόνα θεραπεύουσαν, τών προσιόντων σοι, εν αδιστάκτω πίστει θεόπνευστε.

Άγιον δήμον, τώ παναγίω Λόγω, μάρτυς σοφέ, όλον προσηγάγω αίματι τήν ζωήν, τήν αγήρω κληρωσάμενον, μεθών δυσώπησον, υπέρ ημών Χριστόν τόν Θεόν ήμων.

Τώ θείω λύθρω, τών σων αιμάτων χλαίναν σεαυτώ, μάρτυς πορφυρώσας, ταύτην τε στολισθείς, τών όλων βασιλεύοντι, συμβασιλεύεις νύν, νικητικώ στεφάνω κοσμούμενος.

Θεοτοκίον

Η τούς ανθρώπους, τώ υπέρ φύσιν θείω τόκω σου, Κόρη προφανώς θεώσασα ως Θεόν, απορρήτως σωματώσασα, ευλογημένη σύ έν γυναιξίν, υπάρχεις πανάμωμε.

Ωδή η'

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Λεόντων αγρίων τάς ορμάς, επέσχες ένδοξε, στερροίς αγώσί σου, τυράννων άθεον φρύαγμα, θείω σθένει εταπείνωσας, καί νικητής πρός ουρανούς βοών ανέδραμες, Ευλογείτε πάντα τά έργα, Κυρίου τό Κύριον.

Αγίων λαμπρότητας ιδείν, Καί κατοικεῖν ἐν χαρὰ μάρτυς ηἰξίωσαι
αγωνισάμενος ἀρίστα, καί τελέσας τὸν ἀγῶνά σου, τῇ διὰ ξίφους ἐκτομῇ, καί
νῦν βοάς ἐν χαρὰ, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῷ θεῷ προστρέχοντες ναῶ, θεοῦ μάρτυρος, φῶς κομιζόμεθα, τῇ θεῷ
ψαύοντες πάντοτε, τῶν λειψάνων τούτου λάρνακι, ἀγιασμοῦ παρεκτικὴν,
χάριν λαμβάνομεν, ἐκβοῶντες, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Αγία Παρθένε ἡ Θεόν, τὸν υπεράγιον, ἀρρήτως τέξασα, ὃν οἱ πανάγιοι
μάρτυρες, ἐν σταδίῳ ὡμολόγησαν, ἀγιασμόν καί φωτισμόν, ἡμῖν κατάπεμψον
τοῖς βιώσι, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε,
πυρός δέ δύναμιν ἐσβέσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβεῖας ἐρασταί,
παῖδες κραυγάζοντες, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τό Κύριον».

Ὡδή θ'

Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους

Ἴδε φωταυγούς ἀθλοφόρου, μνήμη ἐξέλαμψε φωσφόρος, σκότος τῶν
δαϊμόνων μειούσα, πιστοὺς δέ πάντας καταφωτίζουσα, ταύτην λαμπρῶς
τελέσωμεν, τούτον ἀξίως μακαρίζοντες.

Ὡφθης ὥσπερ ἥλιος μέγας, μέσον Ἀνδρέα τῶν συνάθλων, τούτους πρὸς
ἀνέσπερον φέγγος, τῆς οὐρανίου μάρτυς λαμπρότητος, καθοδηγῶν τῷ λόγῳ
σου, μεθ' ὧν σε πίστει μακαρίζομεν.

Σέ τὸν φρυκτωρία θαυμάτων, πάσαν φωτίζοντα τὴν κτίσιν, σέ τὸν ἀκλινὴ
στεφανίτην, τῆς Ἐκκλησίας στύλον γενόμενον, καί τῶν πιστῶν κραταίωμα,
μάρτυς Ἀνδρέα μακαρίζομεν.

Ἦνθησας λειμώνος ἐν μέσῳ, τῶν ἀθλοφόρων ὥσπερ ρόδον, φέρων μυστικὴν
ευωδίαν, καί κατευφραίνων Πιστῶν τὸ πλήρωμα, καί τὴν δυσώδει πάνσοφε,
πλάνην διώκων θεῷ χάριτι.

Θεοτοκίον

Φέρουσα Χριστὸν ἐν ἀγκάλαις, νεύματι φέροντα τὰ πάντα, τούτον ἐκδυσώπει
χειρὸς με τοῦ αλλοτρίου, ρύσασθαι Δέσποινα, τὸν ὀρθοδόξῳ πίστει σε,
ἀκαταπαύστως μεγαλύνοντα.

Ὁ Εἰρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος
ετμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σέ
Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον
Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ανδρέας ο πανευφημος, στρατηλάτης καί μάρτυς, Σταυρού τή θεία χάριτι,
θράσος τύραννον είλε, καί στέφος ήρατο δόξης, τούτω δέ συνεκλάμπει,
μαρτύρων δήμος ένθεος, φάλαγξ τροπαιοφόρος, συνασπισμός, αρραγής
αήττητος, ών τήν μνήμην, φαιδρώς πανηγυρίζοντες, τόν Χριστόν ανυμνούμεν.

Καί τής Εορτής
Ο ουρανόν τοίς άστροις

Μετά βροντής εν νεφέλαις, τούς Αποστόλους π Σωτήρ, πρόσ τήν τεκούσαν
εκπέμπει, πόθω κηδεύσοντας αυτήν, κατέρχεται δέ καί ούτος,
δορυφορούντων Αγγέλων.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'
Οίκος τού Εφραθά

Ω τών υπερφυών, Αγνή σου μυστηρίων! τού Θεού γάρ ως μήτηρ, πρόσ
τούτον Θεοτόκε, λαμπρώς νύν εξεδήμησας.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εις τήν ανάπαυσίν σου.

Κλίμαξ πρόσ ουρανόν, ο τάφος τής πανάγνου, καί Θεοτόκου πέλει, ανάγων
τούς υμνούντας, τήν θείαν αυτής Κοίμησιν.

Στίχ. Ώμοσε Κύριος τώ Δαυϊδ αλήθειαν.

Ότε πρόσ τόν εκ σου, τεχθέντα μετετέθης, συνήλθον εν νεφέλαις, τό σώμά
σου κηδεύσαι, Παρθένε οι Απόστολοι.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Πάντες οι γηγενείς, προσδράμωμεν προθύμως, μετά τών ασωμάτων,
κηδεύσαι τήν τεκούσαν, τόν Ποιητήν τής κτίσεως.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Σαμουήλ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια τής Εορτής γ' καί τού Προφήτου γ'.

Τής Εορτής

Ήχος πλ. α'
Χαίροις ασκητικών

Ὅτε ο δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς, ἐκ τῶν πανάγνων σου αιμάτων γενόμενος, ἐκ κόσμου σε μεταστήσαι, καί πρὸς αὐτόν ὡς ἀγνήν, προσλαβέσθαι ξένως ἐπευδόκησεν, αὐτοῦ ἀπὸ ἐσθλῆς, τοὺς ἰδίους κηδεύσαι σε, διὰ νεφέλης, ὁπαδοὺς τούτου νεύματι, παραστήσας σοι, εἰς τιμὴν τῆς ἐξόδου σου, οἵτινες θεασάμενοι, τῆς χάριτος ἐμπλεοί, γεγεννημένοι Παρθένε, σέ ἱερῶς προσεκύνησαν, πιστῶς ἐκβοῶντες, Χαίρε Κόσμω ἡ τεκούσα τό μέγα ἔλεος.

Πόθεν τό ἐπιγνῶναι υμᾶς, τὴν ἐκ τοῦ σώματός μου ἐξοδόν, ἔφησεν, ἡ πάναγνος Θεοτόκος, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς, τί τό ξένον τούτο, τέκνα θέαμα; οἱ δέ Ἄφνω ἔφησαν, ἐν νεφέλαις ἐπήρθημεν, καί καθὼς βλέπεις, τὴ σκηνή σου ἐπέστημεν, προσκυνήσαι σε, ὥσπερ θρόνον πυρίμορφον, βλέψαι τε σοῦ τὴν ἐνδοξόν, καί θεῖαν Μετάστασιν, καί ταῖς παλάμαις κηδεύσαι, τό θεοδόχον σου σκηνώμα, σκηνή Παναγία, δι' ἧς εὐράτο ὁ κόσμος τό μέγα ἔλεος.

Κλίνην περιεστῶτες τὴν σὴν, οἱ Μαθηταὶ τοῦ Λυτρωτοῦ, καί προπύμποντες, πρὸς τάφον φύσεως νόμω, σέ Παναγία ἀγνή, ἐξοδίους ὕμνους προσεφώνουν σοι, Σεμνή χαίρε, λέγοντες, τοῦ Θεοῦ τό παλάτιον, χαίρε ἐτοίμη, τῶν ἀνθρώπων βοήθεια, χαίρε ὄχημα, καθαρὸν τῆς θεότητος, Ἄπιθι καί μετάβαινε, πρὸς ὅρη αἰώνια, σκηνώμα δόξης πρὸς θεῖα, νῦν κατασκήνου σκηνώματα, πιστοῖς αἰτουμένη, τὴν ἀνέκλειπτον εἰρήνην καί μέγα ἔλεος.

Στιχηρά τοῦ Προφήτου

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Δώρον εὐαπόδεκτον, ἐκ μητρικῶν σε ἀνέθετο, ἀγκαλὼν ἡ κυήσασα, εὐχῆς γονιμώτατον, Σαμουήλ καρπὸν σε, προσκληρωσαμένη, καί ἀποδοῦσα τῷ Θεῷ, τῷ εὐεργέτῃ καθάπερ ἠύξατο, διό σοι ἀνεπαύσατο, χάρις τοῦ Πνεύματος ἐνδοξε, ἀκακία συναύξοντι, καί φρονήσει ἐμπρέποντι.

Χρίσμα ἱερώτατον, ὡς ἱερεὺς περικείμενος, προβλέπεις τὰ ἐμπροσθεν, καί προστάζει θεῖα, χρίεις βασιλέας, καί τὰ ἐσόμενα δηλοῖς, κρίνων δικαίως Ἰσραηλίτην λαόν, ἀπαύστως παραβαίνοντα, καί τοῦ Θεοῦ μακρυνόμενον, Σαμουήλ ἀξιάγαστε, θεοφόρε πανόλβιε.

Νῦν οὐκ ἐν αἰνίγμασιν, οὐδέ σκιαῖς ὡς τό πρότερον, πρὸς δέ πρόσωπον πρόσωπον, ὁρᾷς ὁ ἐπόθησας, τῆς σαρκὸς τὸν γνόφον, καί τὴν βαρύτητα, ὑπεξελθὼν καί οὐρανοῦς, περιπολεύων καί ἀγαλλόμενος, Προφῆτα πανσεβάσμιε, τῶν προφητῶν ἰσοστάσιε, τῶν δικαίων συνόμιλε, τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχε.

Δόξα... Καί νῦν...

Ἦχος πλ. β' Τῆς Εορτῆς

Τὴ ἀθανάτω σου Κοιμήσει, Θεοτόκε Μήτηρ τῆς ζωῆς, νεφέλαι τοὺς Ἀποστόλους, αἰθερίους διήρπαζον, καί κοσμικῶς διεσπαρμένους, ὁμοχώρους παρέστησαν τῷ ἀχράντῳ σου σώματι, οἱ καὶ κηδεύσαντες σεπτῶς, τὴν

φωνήν τού Γαβριήλ, μελωδούντες ανεβόνων, Χαίρε κεχαριτωμένη, Παρθένε
Μήτηρ ανύμφευτε, ο Κύριος μετά σου, Μεθών ως Υιόν σου καί Θεόν ημών,
ικέτευε σωθῆναι τὰς Ψυχὰς ημῶν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ὑμνοῖς σου τό σεπτόν, καί θεοδόχον σῶμα, προπέμποντες οἱ θεῖοι, εβῶν
θιασῶται, Πού νύν απαίρεις Δέσποινα;

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, στησώμεθα χορείαν, ἐξόδια βοῶντες, ἐπὶ τῇ Μεταστάσει,
τῆς Θεοτόκου σήμερον.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν.

Πύλαι τῶν ουρανῶν, ἐπάρθητε ὀρώσαι, τὴν πύλην τοῦ Ὑψίστου, χωρούσαν
μετὰ δόξης, πρὸς τὸν Υἱόν καὶ Κύριον.

Δόξα... Καὶ νύν... Ὅμοιον

Γῇ μὲν τῇ σὴ ταφή, εὐλόγηται Παρθένε, αἴρ δέ τῇ ἀνόδῳ, ηγίασται τῇ ξένη,
νόμῳ θανούσης φύσεως.

Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς
Ἦχος γ' Τὴν ωραιότητα

Εἰς τὰ ουράνια, ἡ νοερά σου ψυχὴ, εἰς τὸν Παράδεισον, ἡ καθαρὰ σου σκηνή,
μετατεθείσα ἐκ φθοράς, ἀγάλλεται Παναγία, ὅθεν ἀνταπέδωκε, τοῖς ἀνόμοις ὁ
Κύριος, δόλον γάρ εἰργάσαντο, τῷ τιμίῳ Λειψάνῳ σου, Διὸ σύν Ἀποστόλοις
βοῶμεν, Χαίρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Δόξα... Καὶ νύν... Τὸ αὐτό

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ὡς χερσὶ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σου, παραθεμένην τὴν ψυχὴν,
ὡς πλαστοουργός σου καὶ Θεός, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ἀκήρατον μετέστησεν,

όθεν σε σεπτώς μακαρίζομεν, τήν μόνην καθαράν καί αμόλυντον, καί Θεοτόκον άπαντες κυρίως, ομολογούντες κραυγάζομεν, Χριστόν δυσώπει, πρός όν μετέστης, σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Είτα ο πρώτος Κανών τής Εορτής, καί τού Προφήτου ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Τό τού Βλέποντος Σαμουήλ μέλπω κλέος. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Τριστάτας κραταιούς

Τήν στείραν μου ψυχήν, αρετών ευτεκνίαν, εκβλαστάνειν σαίς ευχαίς, αξίωσον σοφέ, στερεινούσης τό βλάστημα, όπως σου ανευφημήσω, τήν φωσφόρον πανήγυριν, ιεροίς Σαμουήλ μελωδήμασιν.

Ο πάλαι τήν νηδύν, διανοίξας τής Σάρρας, τήν τής Άννης προσευχήν, πληροί περιφανώς, καί τήν άγονον γόνιμον, χάριτι άποτελέσας Σαμουήλ ως αστέρα σε, εξ αυτής ανατείλει ηυδόκησεν.

Τή θεία ιερώς, συνακμάσας παμμάκαρ, διπλοϊδι τήν ψυχήν, ακτίσι μυστικάίς εφωτίσθης τού Πνεύματος, πάσαν μύησιν θεόφρον μυηθείς, καί ως Άγγελος, λειτουργήσας Θεώ παντοκράτορι.

Θεοτοκίον

Ο ών σύν τώ Πατρί, ως Υιός πρό αιώνων, επ' εσχάτων σαρκωθείς, Υιός σου αληθώς, εχηρημάτισεν Άχραντε, άπαντας υιοθετήσας, τώ Θεώ διά πίστεως, δουλωθέντας δεινώ πολεμήτορι.

Ωδή γ'
Ουκ εν σοφία

Υψηλοτάτως, τώ Θεώ προσκολλώμενος ένδοξε, ηγαπήθης παρ' αυτού, φρονήσει θεία κοσμούμενος, καί ακεραιότητι, καλλωπιζόμενος.

Βίον Αγγέλων, επί γής Σαμουήλ ενδεικνύμενος, συλλαλούντας εμφανώς, Αγγέλους έσχες μακάριε, καί τά υπέρ έννοιαν, μυσταγωγούντάς σε.

Λαμπρόν τό όμμα, τής ψυχής ιερώς προσκτησάμενος, βλέπεις όντως τά μακράν, ως ενεστώτα μακάριε, Προφήτης δεικνύμενος, τού Παντοκράτορος.

Θεοτοκίον

Εκ σου προήλθεν, Ιησούς ο Χριστός σωματούμενος, καί εθέωσεν ημάς, σαρκός προσλήψει πανάμωμε, όθεν ως Μητέρα σε, τούτου γεραίρομεν.

Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτῳ σοφία Χριστέ, ου γάρ εστιν Άγιος, πλήν σου

φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος γ'
Θείας Πίστεως

Νόμου κρίμασιν εντεθραμμένος, χρίσμα τίμιον εισδεδεγμένος, ως Ααρών
ιερωσύνη διέπρεψας, καί λαμπρυνθείς τήν καρδίαν τῷ Πνεύματι, ως
ενεστώτα τὰ πόρρω διέβλεψας, ιερώτατε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε,
δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς
Τήν ωραιότητα

Εν τῇ Γεννήσει σου, σύλληψις ἀσπορος, ἐν τῇ Κοιμήσει σου, νέκρωσις
ἀφθορος, θαύμα ἐν θαύματι διπλούν, συνέδραμε Θεοτόκε, πῶς γάρ ἡ
ἀπείρανδρος, βρεφοτρόφος ἀγνεύουσα; πῶς δέ ἡ Μητρόθεος, νεκροφόρος
μυρίζουσα, διό σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι, Χαίρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Ωδή δ'
Ο καθήμενος ἐν δόξῃ

Περιβλέπτω πολιτεία, ιερῶς ἐγκοσμούμενος, τοῦ Θεοῦ τοὺς νόμους, τοὺς
σωτηριώδεις πεπίστευσαι, τῷ Ἰσραὴλ διαγγέλλειν παραβαίνοντι, καί τόν
εὐσπλαγχνον, διηνεκῶς παροργίζοντι.

Ο Ἠλεῖ παρανομούντων, τῶν υἱῶν κατακρίνεται, καί δικαία ψήφῳ, θείας
λειτουργίας ἀπείργεται, ὁ ιερὸς Σαμουὴλ δέ ὡς υπῆκοος, τοῦ καλούντος,
ἀπλάστῳ ψυχῇ εἰσοικίζεται.

Νομικῶν διαταγμάτων, προϊστάμενος ἀριστα, Ααρών ὡς πάλαι, τῷ
Παμβασιλεῖ ἐλειτούργησας, καί τὰς ἐννόμους θυσίας προσενήνοχας,
προτυπούσας, Χριστοῦ τήν σφαγὴν τήν σωτήριον.

Τῷ παράφρονι λαῷ σου, Σαμουὴλ μὴ ἐμμένοντι, τοῦ Παμβασιλέως, θείαις
προσταγαῖς χρίεις νεύματι, θεουργικῶ βασιλέα ὡς ἠτήσατο, κερτομούντα,
αυτοῦ τήν βουλήν τήν υπέρφρονα.

Θεοτοκίον

Ο τοὺς κόλπους μὴ κενώσας, τοῦ Πατρός ἐν τοῖς κόλποις σου, νέον ὥσπερ
βρέφος, ἐπανακλιθῆναι εὐδόκησεν, ἐπ' ἀνακλήσει Παρθένε τῶν ψυχῶν ἡμῶν,
ὦ κραυγάζομεν, Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Ωδή ε'
Ἀσεβεῖς οὐκ ὀψονται

Σοφισθεῖς τῷ Πνεύματι, τῷ θείῳ ἐκ παιδός, λειτουργὸς γέγονας Θεοῦ, τῷ
ελαίῳ ἔνδοξε τῷ τῆς χρίσεως, βασιλεῖς ἐν χάριτι, χρίων θείαις ἐπινεύσεσιν.

Σοβαρῶς ἐμμένοντι, προέφης τῷ Σαούλ, ταῖς ἀτάκτοις μεταβολαῖς, Σαμουὴλ
μακάριε, τό θεῖον βούλημα, καί τήν ἐγκατάλειψιν, προφανῶς τοῦ θείου
Πνεύματος.

Ακακία πάντοτε σύ ζών, τού Ισραήλ τήν κακίστην μεταβολήν, προφανώς διήλεγχες, σύ διορθούμενος, ιερέυς ως ένθεος, ως Προφήτης αληθέστατος.

Θεοτοκίον

Μεθ' ημών γενόμενος, δι' οίκτον ο Σωτήρ, εξ αιμάτων σου ιερών, υπέρ νούν Πανάμωμε σεσωμάτῳται, καί Θεός καί άνθρωπος, ο φιάνθρωπος γνωρίζεται.

Ωδή ς'

Εβόησε, προτυπών

Ο λόγος σου, τή τού Λόγου θεούμενος χάριτι, προεδήλου τά μακράν, ως εγγύς συμβησόμενα, Σαμουήλ Προφήτα, ενδιαίτημα θείον τού Πνεύματος.

Υψούμενος, υψηλαίς θεωρίαις καί πράξεσιν, ως Προφήτης καί Θεού, Ιερέυς παντοκράτορας, νομικάς λατρείαις, καθαγνίζεις αξιάγαστε.

Ηχρείῳται, ο Σαούλ παραβάτης γενόμενος, καί Θεός σοι, αντ' εκείνου Δαυΐδ τόν πραότατον, Σαμουήλ θεόφρον, εγκελεύεται χρίσαι τώ χρίσματι.

Θεοτοκίον

Λελύτρωται, τών ώδίνων ή Εύα Πανάμωμε, ανωδίνως, σου τεκούσης Χριστόν τόν Θεόν ημών, τόν τά πάθη πάντων, καί οδύνας σαφώς θεραπεύσαντα.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς, εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών δυνάμεων».

Συναξάριον

Τή Κ τού αυτού μηνός, μνήμη τού Αγίου καί ενδόξου Προφήτου Σαμουήλ.

Στίχοι

- Μύσας τελευτή καί Σαμουήλ ο βλέπων,
- Τό ζών αεί φώς καί τελευτή σας βλέπει.
- Βή δ' ορόων μέλλοντα Σαμουήλ εικάδι ένθεν.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων τριάκοντα επτά μαρτύρων, τών εν Βιζύη τής θράκης μαρτυρησάντων.

Στίχοι

- Τρείς ενδέουσι πρόσ τό τούς κεκαυμένους.
- Χάριν Τριάς σου, τετράκις τελείν δέκα.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Σεβήρου καί Μέμνονος Κεντυρίωνος.

Στίχοι

- Ξίφει παθών Σεβήρος εύρεν αξίως,
- Επαθλα λαμπρά τού διά ξίφους πάθους.

- Έχει τό πύρ σε πρός βραχύν Μέμνον χρόνον,
- Μένει δέ σε στέφανος εις αεί μένων.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής Αγίας μάρτυρος Φωτεινής, έξω τής πόρτης τών Βλαχερνών, καί τού Αγίου μάρτυρος Λουκίου τού Βουλευτού.

Στίχοι

- Βουλάς όλας παρήλθες τάς Αχιτόφελ,
- Βουλή μιά Λούκιος αθλήσας ξίφει.

Τή αυτή ημέρα μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Ηλιοδώρου καί Δοσαί (ή Δοσά ή Σοδά).

Ταίς τών αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Νέοι τρείς εν Βαβυλώνι

Μέγιστόν σε η τεκούσα, δώρον τώ Παμβασιλεί, προσάγει μακάριε, ευχήν ιεράν εκπληρούσα, καί μελωδούσα, Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Ένδον όντα τού ναού σε, καί κατά τού Ααρών, τήν τάξιν λατρεύοντα, τώ επουρανίω Δεσπότη, η θεία χάρις ένδοξε, Σαμουήλ κατελάμπρυνεν.

Λόγω θείω κρίνεις μάκαρ, τόν λαόν τού Ισραήλ, τούτω τό δικαίωμα, πάντοτε Θεού διαγγέλλων, καί αποστρέφων πάσαν βλάβην, εχθρών προσευχή εκτενεί.

Πάσαν ύλην εκκενώσας, ένδοξε τού σου νοός, έσοπρον τού Πνεύματος, εδείχθης βοών ασιγήτως, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ώφθης άφλεκτος τεκούσα, πάναγνε ως αληθώς, τό πύρ τής θεότητος, διό τά υλώδη μου πάθη, Θεοκυήτορ φλέξον, ως συμπαθής καί φιλάγαθος.

Ωδή η'

Λυτρωτά τού παντός

Κοσμηθείς Ααρών τώ ενδύματι, τών Αγίων εισήλθες εις Αγια, θυσίαις παμμακάριστε Ισραήλ αφαγνίζων προμηνυούσαις τήν σφαγήν τού Αμνού τήν σωτήριον.

Λογισμώ καθαρώ εισδεχόμενος, τάς αυγάς Σαμουήλ τάς τού Πνεύματος, οία Προφήτης ένθεος, προμηνύεις τά πόρρω ως ενεστώτα, διά τούτο πιστώσ ευφημούμέν σε.

Εκλεκτός ο Δαυΐδ εχρημάτισεν, εν υιοίς Ιεσσαί ως εδήλωσας χρίων αυτόν τῷ χρίσματι, Σαμουήλ τῷ αγίῳ καὶ ανακράζων, Ευλογεῖτε τὰ ἔργα τόν Κύριον.

Οἱ τήν σήν εκτελούντες πανήγυριν, Σαμουήλ τῶν Δικαίων συνόμιλε ταῖς σαῖς πρεσβείαις τύχοιμεν, βασιλείας τῆς ἄνω αναβιώντες Ευλογεῖτε τὰ ἔργα τό Κύριον.

Θεοτοκίον

Συμπαθείας τῆς σῆς με αξίωσον, συμπαθῆς καὶ φιλάγαθε Δέσποινα, καὶ τῆς γεέννης ρύσαι με, καὶ τοῦ σκότους ἐκείνου τοῦ ἐξωτέρου, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ γεραίρω σε.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τοῦ παντός παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν, Πάντα τὰ ἔργα, ευλογεῖτε ὑμνεῖτε τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Ιστάμενος οἷα λειτουργός, ἐπίπροσθεν, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ ἡμῶν, μάκαρ ἀμέμπτω πολιτεία, κοσμούμενος αὐτῷ ἐλειτούργησας, τὰς θείας ἐκφαντορίας δεχόμενος, καὶ προφητεύων ἐμφανέστατα.

Ὡφθης ἐκ νηδύος μητρικῆς, αοίδιμε τοῦ Αγίου σκεύος Πνεύματος, τῷ ἱερῷ συναυξηθεὶς δέ, ἐνδύματι Θεόν εθεράπευσας, πραότητι καρδίας πανόλβιε, καὶ διανοίας ωραιότητι.

Σήμερον ἡ μνήμη σου ἡμῖν, ὡς ἥλιος θεοφόρε ἀνατέταλκε, φέγγει πλουσίῳ χαρισμάτων, φωτίζουσα ψυχὰς τῶν τιμώντων σε, ομίχλην τε δεινῶν ἀπελαύνουσα, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἦρθης πρὸς μονὰς φωτοειδεῖς, καὶ ἔλαμψας τοῦ ἡλίου τηλαυγέστερον, βλέπεις ἅ βλέπουσι Προφῆται, Απόστολοι καὶ ἅπαντες Δίκαιοι, θεούμενος μεθέξει θεόπνευστε ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Φθοράν μὴ γνωρίσασα ἀνδρός, τόν ἀφθαρτον ἐν νηδύϊ υποδέδεξαι, Λόγον ἡμᾶς καταφθαρέντας, ρυόμενον πολλοῖς παραπτώμασι, τῷ πάθει τῆς ἀφθάρτου σαρκὸς αὐτοῦ, ἀφθορε μόνη Παναμώμητε.

Ο Ειρμός

«Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τήν κατάραν εἰσώκισατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τήν ευλογίαν ἐξήνθησας ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον

Ο ουρανόν τοῖς ἀστροῖς

Ο Σαμουήλ ὑμνεῖσθω, ὁ πρό συλλήψεως δοθείς, δοτός Θεῷ τῷ Ὑψίστῳ ὑπὸ μητρός πανευκλεούς, καὶ βασιλεὺς χρίων οὗτος, ὡς Ἱερεὺς καὶ Προφήτης.

Καί τῆς Εορτῆς

Απόστολοι εκ περάτων, συναθροισθέντες ενθάδε, Γεθσημανή τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τό σῶμα, καί σύ Υιέ καί Θεέ μου παράλαβέ μου τό πνεῦμα.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰώνων, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ὅτε πρός τόν εκ σοῦ, τεχθέντα μετετέθης, συνήλθον εν νεφέλαις, τό σῶμά σου κηδεύσαι, Παρθένε οι Απόστολοι.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εἰς τήν ανάπαυσίν σου.

Ὡ τῶν υπερφυῶν, αγνή σου μυστηρίων! τοῦ Θεοῦ γάρ ως Μήτηρ, πρός τούτον μεταβαίνεις, λαμπρώς θεομακάριστε.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν.

Στίφος τῶν Μαθητῶν, καί θείων Αποστόλων, αθροίσθητε κηδεύσαι, τό θεοδόχον σῶμα, τῆς μόνης Θεομήτορος.

Δόξα... Καί νύν...

Ὅτε πρός τόν εκ σοῦ, τεχθέντα μετετέθης, συνήλθον εν νεφέλαις, τό σῶμά σου κηδεύσαι, Παρθένε οι Απόστολοι.

Καί η λοιπή τοῦ Ὁρθρου Ακολουθία, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Αγίου Αποστόλου Θαδδαίου καί τῆς Αγίας Μάρτυρος Βάσσης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Αποστόλου τρία.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Μάκαρ Θαδδαίε Απόστολε, προσομιλήσας φωτί, ακροτάτῳ φῶς δεύτερον, κατά θείαν μέθεξιν, ἀληθῶς ἐχηρημάτισας, καί διαλύσας νύκτα πολύθεον, ψυχάς προσήξας τῷ Παντοκράτορι, ὅθεν γηθόμενοι, τήν λαμπράν καί εὐσημον καί φωταυγή, μνήμην σου γεραίροντες, Χριστόν δοξάζομεν.

Μάκαρ Θαδδαίε Απόστολε, μετά τήν θείαν Χριστοῦ, καί φωσφόρον Ανάστασιν, καί τήν πρός ουράνια, παναγίαν Ανάληψιν, Εδέσση πόλει τό θεῖον

κήρυγμα, κατεπιστεύθης, εν ή γενόμενος, λόγοις καί θαύμασι, τόν Τοπάρχην Αύγαρον, καί σύν αυτώ, πάντας εβεβαίωσας, πρός τήν αλήθειαν.

Μάκαρ Θαδδαίε Απόστολε, τυφλοίς τό βλέπειν τή σή, επαφή θεία δέδοται, καί χωλοίς αρτίωσις, καί νοσοῦσιν υγίωσις, καί παρειμένοις αύθις ανόρθωσις, καί αμυήτοις γνώσις σωτήριος, σύ γάρ ανάπλεως, χαρισμάτων πέφυκας, τού παντουργού, Πνεύματος πανόλβιε, όθεν υμνούμέν σε.

Καί τής Μάρτυρος γ'

Ήχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Άθλησιν ποθήσασα, πολλές βασάνους πανεύφημε, σταθερώς εκαρτέρησας, εντεύθεν πρός άπονον, μετετέθης λήξιν, καί άδυτον φέγγος, καί φανοτάτην χαρμονήν καί δι' αιώνος θείαν απόλαυσιν, διό σε μακαρίζομεν, καί τήν αγίαν σου σήμερον, εκτελούμεν πανήγυριν, αθληφόρε θεόληπτε.

Μετά πολυώδυνα, καί πολυποίκιλα βάσανα, εν θαλάσση βληθείσάν σε, Θεός διεσώσατο, ο Σωτήρ τών όλων, θεία δυναστεία, καταπατούσαν τήν ισχύν, τού αλλοτρίου Βάσσα πολύαθλε, εντεύθεν κατεφώτισας, τών ευσεβών τά φρονήματα, εκτελούσα τεράστια, υπέρ νούν καί διάνοιαν.

Όρνις ως ευκέλαδος, επί τό άλσος φωνήσασα, τής ωραίας αθλήσεως, τούς σους συνεκάλεσας, νεοπούς ωραίους, θήρατρα τής πλάνης, διαφυγούσα σύν αυτοίς, Βάσσα θεόφρον αξιοθαύμαστε, μεθ' ών καί κατεσκήνωσας, πρός καλιάς παμμακάριστε, ουρανίους πρεσβεύουσα, υπέρ πάντων εκάστοτε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Δεύτε τήν παγκόσμιον Κοίμησιν, τής παναμώμου Θεοτόκου εορτάσωμεν, σήμερον γάρ Άγγελοι πανηγυρίζουσι, τήν σεπτήν Μετάστασιν τής Θεομήτορος, καί πρός ευωχίαν ημάς τούς γηγενείς συγκαλούσι, τού βοάν ασιγήτω φωνή, Χαίρε, η μεταστάσα από γής, καί πρός ουρανίους μονάς μετοικήσασα, Χαίροις, η τών Μαθητών τόν χορόν, διά νεφέλης κούφης εις έν συναγαγούσα, Χαίροις, η ελπίς καί προστασία ημών, Σέ γάρ Χριστιανών τό γένος απαύστως μακαρίζομεν.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Δήμος τών Μαθητών, ήθροισται εκ περάτων, Γεθσημανή χωρίω, Μήτερ Θεού κηδεύσαι, τό θεοδόχον σώμά σου.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εις τήν ανάπαυσίν σου.

Δεύτε οι γηγενείς, σήμερον σύν Αγγέλοις, στησώμεθα χορείαν, φαιδράν εν τή

Κοιμήσει, τής μόνης Θεομήτορος.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν.

Σώμά σου τή φθορά, ἀπρόσιτον υπήρξε, καί πρὸς ταφήν ἐδόθη, τής φύσεως τῷ νόμῳ μένει δέ ἀδιάφθορον.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Ἡ πανάμωμος νύμφη, καί Μήτηρ τής ευδοκίας τοῦ Πατρός, ἡ Θεὸς προορισθεῖσα εἰς αὐτοῦ κατοίκησιν, τής ἀσυγχύτου ενώσεως, σήμερον τήν ἀχραντον ψυχὴν, τῷ Ποιητῇ καί Θεῷ παρατίθεται, ἣν Ἀσωμάτων δυνάμεις, θεοπρεπῶς υποδέχονται, καί πρὸς ζωὴν μετατίθεται, ἡ ὄντως Μήτηρ τής ζωῆς, ἡ λαμπράς τοῦ ἀπροσίτου φωτός, ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν, καί ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε**

Τήν σὴν εορτάζομεν, Κοίμησιν Ἀχραντε, ἐν ἣ παραγένονεν ὁ διὰ σοῦ σαρκωθεὶς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, μετὰ δόξης ἀφάτου, προσλαβεῖν τὸ σὸν πνεῦμα, καί μετέστης ἐν δόξῃ, μὴ λιπούσα τὸν κόσμον, πρεσβεΐαις σου Θεοτόκε, σκέπτουσα τοὺς υμνοῦντάς σε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἦχος πλ. α'
Τὸν συνάναρχον Λόγον**

Τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη δοξολογοῦσί σε, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος πιστῶς υμνοῦμέν σε, ὅτι μετέστης ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, καί πρεσβεύεις ἐκτενῶς, τῷ Υἱῷ σου καί Θεῷ, ρυσθῆναι ἐκ τῶν κινδύνων, τοὺς πίστει ἀνευφημοῦντας, τήν σὴν Παρθένε Μετάστασιν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτο

Οἱ Κανόνες, ὁ πρῶτος τής Εορτῆς, ὁ τοῦ Ἀποστόλου, καί ὁ τής Μάρτυρος.

Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Θαδδαῖον υμνῶ τόν σοφόν θεηγόρον. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Θρόνῳ τῷ τοῦ Δεσπότη πάνσοφε, Θαδδαῖε παριστάμενος, φωτισμόν μοι παράσχου, τήν φωσφόρον σου μέλψαι πανήγυριν.

Ἀχρονον φῶς ἐν χρόνῳ, μεθῆμῶν οφθείς ὁ Υπερούσιος, ὡς ἀκτίνά σε μάκαρ, ἐπαφήκε τόν κόσμον φωτίζουσιν.

Δύναμιν περιζώσας, σέ ὁ ἐν ἰσχύϊ ἀπροσμάχητος, τοῦ ἀλάστορος πάσαν, τήν ἰσχύν ἀφανίσαι ἐνίσχυσεν.

Θεοτοκίον

Δέσποινα τῶν ἀπάντων, ὠφθης τῶν κτισμάτων, τόν δεσπόζοντα, ἀπορρήτως τεκούσα, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

Κανὼν τῆς Μάρτυρος, φέρων Ἀκροστιχίδα.

Τοὺς σοὺς ἀγῶνας, Βάσσα, τιμῶ προφρόνως. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Υγρὰν διοδεύσας

Τήν σὴν εὐφημοῦντι χαρμονικῶς, πανένδοξε μνήμην, ουρανόθεν μοι φωτισμόν, δοθῆναι δυσώπει μακαρία, καὶ ψυχοφθόρων πταισμάτων συγχώρησιν.

Οὐκ ἐφριξας δόγμα θεοστυγές, τῷ φόβῳ Κυρίου, πεφραγμένη σου τήν ψυχὴν, μαστίγων ποικίλων καὶ κινδύνων, διό ἀνδρείως κατετόλμησας.

Υπέστης βασάνους πολυειδεῖς, τρισὶ σύν υἱέσιν, ἀθληφόρε καρτερικῶς, μεθ' ὧν ἀνεπλέξω τοὺς στεφάνους, τῆς ἀφθαρσίας Τριάδα δοξάζουσα.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες Λόγον τόν τοῦ Πατρός, ἀνευθεν ὠδίνων, Παναγία τῶν μητρικῶν, καὶ τούτον ἀρρήτως ὑπὲρ λόγον, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν ἀπεκύησας.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ωδή γ'
Σύ εἰ τό στερέωμα

Αἴγλη θείας χάριτος, φωταγωγὼν λαοὺς ἐνδοξε, φῶς καθαρὸν, ὠφθης τοῖς ἐν σκότει, τῶν δεινῶν ἐνυπάρχουσιν.

Ἰασιν καὶ λύτρωσιν, θεουργικαῖς σοφὲ νεύσεσι, τῷ βασιλεῖ, ἡγάγες Αὐγάρῳ, πρὸς αὐτὸν ἀφικόμενος.

Οίκους απετέλεσας, τού παντουργού σοφέ Πνεύματος, τούς γηγενείς, τά τής απωλείας, καταστρέψας οικήματα.

Θεοτοκίον

Νόμου προχαράγματα, καί Προφητών φωναί Δέσποινα, σού τόν φρικτόν τόκον αριδήλως, Θεομήτορ εδήλωσαν.

Τής Μάρτυρος

Ουρανίας αψίδος

Αναφθείσα τή πίστει, καί τώ θερμώ έρωτι, τής υπερβαλλούσης αγάπης, Χριστού πανεύφημε, πύρ απετέφρωσας, επιστασία Αγγέλου, καί λαόν αγνώμονα, άρδην Κατέφλεξας.

Γενεά τών ευθέων, ευλογητή πέφυκε, σού εκ τής γαστρός τών λαμπάντων Βάσσα πανένδοξε, συναθλησάντων σοι, καί αχλυώδη λυσάντων, παρανόμων ένστασιν, γνώμης στερρότητι!

Ω μητρός υπερβάσης, νόμους ρευστής φύσεως, τή τών υπέρ φύσιν ενώσει! Ω πώς υπήνεγκεν, άδικον θάνατον, αλληλοτρόπως ορώσα, ών ετιθηνήσατο, πίστει καί γάλακτι.

Θεοτοκίον

Νεκρωθέντα με βρώσει, παρακοής έσωσας, μόνη τήν ζωήν τετοκυία, τήν ενυπόστατον, Κόρη πανάμωμε, αξιοχρέως διό σε, τήν αιμακάριστον νύν μακαρίζομεν.

Ο Ειρμός

«Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τού Αποστόλου

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Προσπελάσας Ηλίω τώ νοητώ, παρ' αυτού τάς ακτίνας τάς μυστικές, εδέξω καί γέγονας, ως αστήρ φαεινότατος, καταυγάζων πάσης, τής γής τά πληρώματα, καί σκεδάζων πλάνης, ομίχλην μακάριε, όθεν την φωσφόρον καί αγίαν σου μνήμην, πιστώσ εορτάζομεν, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Θαδδαίε, Απόστολε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τής Αγίας όμοιον

Πτερωθείσα τή πίστει τή θεϊκή, ως τρυγών σύν τοίς τέκνοις πρός καλιάς, αΰλους κατέπαυσας, Ιερώς εναθλήσασα, αθληφόρε Βάσσα, Αγγέλων συνόμιλε, καί θαυμάτων ρείθρα, πηγάζεις τοίς χρήζουσιν, όθεν Κατά χρέος, τήν αγίαν σου μνήμην, τελούντες τιμώμέν σε, τόν Σωτήρα δοξάζοντες, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς ὁμοιον

Ἡ θεόν συλλαβούσα άνευ σποράς, σαρκωθέντα τεκούσα δίχα φθοράς, τήν νέαν αμφιέννυσαι, αφθαρσίαν τοῦ Πνεύματος, ως γάρ ζωῆς σύ Μήτηρ, καί πάντων Βασίλισσα, πρὸς τήν ζωήν μετέστης, Παρθένε τήν άϋλον, όθεν επαξίως, αληθώς ανεδείχθης, νεφέλη πηγάζουσα, τῆς ζωῆς ημών νάματα, Θεομήτορ πανάμωμε, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καί Θεῷ, τῶν πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν εν πίστει, τήν θείαν σου Κοίμησιν.

Τοῦ Αποστόλου

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Ύψηλήν τήν διάνοιαν, έχων υπεδέξω θεία νοήματα, καί τοῦ Πνεύματος χαρίσματα, Μαθητά Θαδδαίε τοῦ Παντάνακτος.

Μυστηρίων πανόλβιε, θείων εν μύσει μάκαρ γενόμενος, αμύητους κατεφώτισας, τήν Τριάδα σέβειν ομοούσιον.

Νόμον θείον εχάραξας, μάκαρ εν καρδίαις, λαιάνας πρότερον, αγνωσίας τά χαράγματα, καί τῆς δυσσεβείας τά ινδάλματα.

Θεοτοκίον

Ως τόν Κτίστην κυήσασα, πάντων ποιημάτων ώφθης Βασίλισσα, διά τούτό σε δοξάζομεν, Θεοτόκε μόνη αιειπάρθενε.

Τῆς Μάρτυρος

Ο αυτός Ειρμός

Ανενδοίαστον έχουσα, σου τόν λογισμόν πρὸς πάλην εχώρησας, τοῦ δολίου πολεμήτορος, καί βυθῷ αιμάτων τούτον ώλεσας.

Σέ βυθός κολπωσάμενος, καταδικασθείσαν θάνατον άδικον, κατηδέσθη καί διέσωσεν, αθληφόρε Βάσσα θείῳ νεύματι.

Βασιλείαν ασάλευτον, σύν τοῖς ευκλεέσιν υιοῖς σου ένδοξε, εκκληρώσω καί ουράνιον, αληθώς νυμφώνα καί φῶς άδυτον.

Θεοτοκίον

Αλατόμητον όρος σε, πάλαι Αββακούμ προείδεν εν Πνεύματι, ο Θεός εξ ού επέφανε, καί ημάς Παρθένε διεσώσατο.

Τοῦ Αποστόλου

Ωδή ε'

Ο εκ νυκτός αγνοίας

Τό τοῦ Δεσπότου θείον, επιφερόμενος μάκαρ ομοίωμα, τῷ Τοπάρχη Αυγάρῳ, θείος ιατρός επεδήμησας.

Ο Ιερός θωμάς σε, μετά τήν θείαν τού Λόγου Ανάληψιν, κήρυκα αποστέλλει, πάνσοφε Θαδδαίε, τοῖς χρήζουσιν.

Νόσους δραπετευούσας, καί ιωμένας καρδίας θεώμενος, Αύγαρος επληρώθη, θείου φωτισμού μεσιτείαις σου.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον Λόγον, διπλήν εωέργειαν φέροντα τέτοκας, απειρόγαμε Κόρη, μείνασα Παρθένος αμίαντος.

Τῆς Μάρτυρος

Ἰνα τί με απώσω

Συνεχόμενος δίψῃ, ένδοξε Αγάπιε θεομακάριστε, τῆς Χριστοῦ αγάπης, τήν κακίαν εις τέλος εμίσησας, καί στερρώς υπέστης, τὰς αλγηδόνας τών βασάνων, καί δοράς σαρκικῆς τήν αφάιρεσιν.

Στρεβλωθεῖς σου τὰ στέρνα, όνυξι ξεόμενος μάκαρ θεόγνιε, επεγνώσθης πλέον, ως επόθεις σοφέ καθαρώτερον, τώ Θεώ τών όλων πρός όν ανήλθες μετά δόξης, ταῖς τών άθλων αστράπτων λαμπρότησι.

Αδιστάκτω τῇ πίστει, πάνσοφε Πιστέ υπελθών τό μαρτύριον, τών απίστων μάκαρ, ασυνέτους καρδίας κατέπληξας, έν τώ καταθλάσθαι, σου τὰ οστά καί αρμονίας, διαλύσασθαι πάσας τού σώματος.

Θεοτοκίον

Τῆς προμήτορος Εύας, νύν ανεκαλέσω τήν ήτταν κυήσασα, Λυτρωτήν τών όλων, καί Σωτήρα καί Κτίστην καί Κύριον, Θεομήτορ μόνη, εν γυναιξίν ευλογημένη, διά τούτό σε πίστει δοξάζομεν.

Τού Αποστόλου

Ωδή ς'

Τόν Ιωνάν εν τώ κήτει

Ο φωτισμός τού Αγίου Πνεύματος, σκηνώσας εν καρδία σου, φωστήρα κόσμου σε Θαδδαίε, ειργάσατο αληθή, τόν σκοτασμόν τῆς απάτης λύοντα.

Φέρων σαρκί τού Χριστοῦ τὰ στίγματα, Θαδδαίε τὰ σωτήρια, ως κόσμον πάσης ακοσμίας, λαούς ερρύσω σοφέ, καί πρός χαράν ήρθης υπερκόσμιον.

Όρθρος ημίν εφάνης τόν ήλιον, δικαιοσύνης ένδοξε δεικνύων, εν ώ φωτισθέντες, υιοί φωτός δι' αυτού, οι γηγενείς Θαδδαίε γεγόναμεν.

Θεοτοκίον

Νέον ημίν βρέφος απεκύησας, Πατρός τόν όμοούσιον, φθαρείσαν φύσιν τών ανθρώπων, πρός τό αρχαίον Αγνή, κάλλος αυτήν πάλιν επανάγοντα.

Τῆς Μάρτυρος

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Ιδρύματα μιαρών, θεών εις τέλος ελέπτυνας, εδράσασα τήν ψυχὴν, Θεοῦ πρὸς τήν ἀφατον, ἀγάπην καὶ γέγονας, αθλοφόρε Βάσσα, τῶν Ἀγγέλων ομοδίαιτος.

Μεγάλους υπέρ Χριστοῦ, ἀγῶνας μάρτυς διήνυσας, μεγάλα καὶ παρ' αὐτοῦ, ἐδέξω τά ἐπάθλα, ἀθάνατον εὐκλειαν, καὶ παστάδα θεῖαν, καὶ τρυφήν μή διαρρέουσιν.

Ὡς πάλαι τόν Ἰωάνν, βυθοῦ θαλάσσης διέσωσε, Θεὸς σε παντουργική, δυνάμει πανεύφημε, ἐν σοὶ θαυμαζόμενος, ὁ βουλαῖς Ἀγίων, καθ' ἐκάστην δοξαζόμενος.

Θεοτοκίον

Πελάγη αμαρτιῶν, καὶ κύματα ἀπογνώσεως, χειμάζουσί μου τόν νοῦν, σπλαγχνίσθητι Δέσποινα, καὶ χεῖρά μοι ἐκτεῖνον, καὶ διάσωσόν με, τόν Σωτήρα ἡ κυήσασα.

Ὁ Εἰρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου

Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος σήμερον

Εορτὴ χαρμόσυνος, τοῦ Ἀποστόλου ἐπέστη, ευφροσύνως σήμερον, ἐπιτελέσωμεν ταύτην, νέμει γάρ, τοῖς αὐτὸν πίστει αεί τιμῶσι, λύτρωσιν αμαρτημάτων, καὶ ρώσιν θεῖαν, καὶ γάρ ἔχει παρρησίαν, ὡς θεῖος μύστης Χριστοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος

Τόν Χριστοῦ Μαθητὴν ἅπαντες ευφημήσωμεν, τόν αὐτόπτην τοῦ Λόγου τιμήσωμεν σήμερον, Οὗτος γάρ τῷ κόσμῳ ἐκήρυξε τό πάνσεπτον Ευαγγέλιον, καὶ τὰ ἔθνη σαγηνεύσας ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης ἀνήγαγε, τήν δέ οδὸν τῆς ἀληθείας υποδείξας, δι' αὐτῆς ἀνάγει τοὺς πιστοὺς πρὸς πατρίδα οὐράνιον, καὶ τῷ θεῷ θρόνῳ λαμπρῶς παριστάμενος, φωτισμὸν παρέχει δαψιλῶς τοῖς αὐτὸν ἐκ πόθου γεραίρουσι, Καὶ γάρ ἔχει παρρησίαν, ὡς θεῖος μύστης Χριστοῦ τῆς χάριτος.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Θαδδαίου.

Στίχοι

- Θαδδαίε! ποῖον ἄλλο σοι πλέξω στέφος,
- Ἡ αὐτόπτην λέγειν σε, καὶ μύστην Λόγου;
- Εἰκάδι πρώτη Θαδδαῖος βιότοιο ἀπέπτη.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τῆς Ἀγίας μάρτυρος Βάσσης, καί τῶν τέκνων αὐτῆς θεογνίου, Ἀγαπίου καί Πιστοῦ.

Στίχοι

- Μητρός μιάς κάλλιστα παιδία τρία,
- Συν μητρί Βάσση πρὸς τομήν ψυχὴ μία.
- Βάσσαν σύν τεκέεσσι τάμε ξίφος εικάδι πρώτη.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμάς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ὡδή ζ'

Παῖδες θεοσεβεῖς

Θαύματα ἐκτελὼν τῇ ἐπικλήσει, Κυρίου φανέντος ὕλη σώματος, ἐπεσπάσω λαοὺς τε, καί πόλεις πανεύφημε, εἰς βεβαίαν πίστιν κραυγάζοντας, Εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἐστησας σηπεδόνα αθεΐας, νοστήμων σου λόγων θείῳ ἁλατι, καί ἰάσω καρδίας, τῷ βέλει τοῦ ὀφews, πληγωθείσας μάκαρ Ἀπόστολε, Εὐλογητός ἐκβοῶν ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Ἦρθης πρὸς ὕψος θεωρίας, πλησθεῖς ὡ Θαδδαῖε θείου Πνεύματος, καί σωτήριον λόγον, ἐνθέως ἐπλούτησας, καί λαοὺς βοάν ἐξεπαίδευσας, Εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Γνώμη οικεῖα ολισθαίνων, καί πράξεις ἀτόπους περικείμενος, ἐπὶ σέ καταφεύγω, βοήθει μοι Δέσποινα, μετανοίας τρόπους παρέχουσα, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, ἵνα δοξάζω σε.

Τῆς Μάρτυρος

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Ρώμη θείατὴν φλόγα, τοῦ πυρός διελθούσα μάρτυς ἀπήμαντος, πυρί τῶν σῶν αἱμάτων, ὡς ὕλην τὴν ἀπάτην, ἐκβοῶσα κατέφλεξας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὁ λεόντων πεδήσας, τάς ορμὰς ἐν τῷ λάκκῳ σώζων τὸν σὸν Δανιήλ, ἀνάλωτον δεικνύεις, θηρῶν τὴν Ἀθληφόρον μελωδούσάν σοι Δέσποτα, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἰ.

Φανοτάταις ἀκτίσι, τοῦ Σταυροῦ λαμπομένη Βάσσα ἡ ἐνδοξος, τό σκότος τῆς ἀπάτης, ἀπείραστος διέβη, καί πρὸς φῶς ἐξεδήμησεν ἀναβοῶσα, Χριστέ, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Ρήξον τάς πολυπλόκους, τών εμών εγκλημάτων σειράς Θεόνυμφε, τόν αίροντα τού κόσμου Θεόν τήν αμαρτίαν, υπέρ λόγον κυήσασα, ευλογημένη αγνή αεί δεδοξασμένη.

Τού Αποστόλου

Ωδή η' Νικηταί τυράννου

Ουρανός εφάνης, δόξαν διηγούμενος Θεού Θαδδαίε, καί εθνών εγένου, φωτισμός πρός πίστωσιν θείαν ενάγων, τούς θερμώς βοώντας, Υμνείτε τόν Κύριον, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αίωνας.

Ρώσιν ασθενούσι, καί τυφλοίς ανάβλεψιν καί παρειμένοις, ευδρομίαν μάκαρ, χορηγών τού Πνεύματος τή δυναστεία πόλεως Εδέσσης, φωστήρ εχρημάτισας, τής αεί πιστώσ σε, Θαδδαίε ευφημούσης.

Ο περιουσία, θαυμασίων άπιστον έθνος εις πίστιν, επινεύσει θεία, μεταποιησάμενος, καί εξ ειδώλων, πλάνης διασώσας τούς αυτώ προστρέχοντας, πίστει κατά χρέος, δοξάζεται Θαδδαίος.

Θεοτοκίον

Νόμου τό σκιώδες απεπαύθη Δέσποινα, σού κυησάσης, νόμου τόν δοτήρα, χάριτι φωτίζοντα τήν οικουμένην, όν αεί δυσώπει, νόμω με επόμενον, τώ τής αμαρτίας οικίραι διά τάχους.

Τής Μάρτυρος

Επταπλασίως κάμινον

Ο τήν ημών ασθένειαν εαυτώ περιθέμενος, σού τό ασθενές περιφανώς επτέρωσε, καί σέ απειργάσατο, δυνατωτέραν μάρτυς πυρός, ύδατος θηρών καί πριστηρίων οργάνων, πιστώσ αναβούωσαν, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Νεανικώς ηρίστευσαν, καί ανδρείως ενίκησαν, παίδες οι σεπτοί τήν εναντίων ένστασιν, ο θείος θεόγνιος, ο ιερός Αγάπιος, άμα τώ Πιστώ, έργω καί λόγω δειχθέντι, καί νίκης τούς στεφάνους, πρός Θεού δεδεγμένοι, αυτόν υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωσει ελαία εύκαρπος, ως πολύφορος άμπελος, κλήμασι τρισίν ευθηνουμένη τέθηλας, μεθ' ών εγεώργησας, ομολογίας βότρυας, οίνον μαρτυρίου, αναβλύζοντας Βάσσα, ευφραίνοντα καρδιάς, ευσεβώς τών βοώντων, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Σύν ασωμαίοις τάξεσι, σύν μαρτύρων στρατεύμασι, θρόνω παρεστώτες, τού Θεού πανεύφημοι, καί δόξης καί χάριτος, καί φωτισμού πληρούμενοι, λύσατε ημών, τών εγκλημάτων τόν ζόφον, τών πίστει εκτελούντων, τήν φωσφόρον

καί θείαν, καί πλήρη χαρισμάτων, υμῶν αἰσίαν μνήμην.

Θεοτοκίον

Ο ουρανοῦς τῷ νεύματι, καί τήν γήν τῷ βουλήματι, Λόγος τοῦ Θεοῦ δημιουργήσας ἀχραντε, καί πλάσας τόν ἄνθρωπον, ἐκ σοῦ σαφῶς ἠνέσχετο, σάρκα εαυτῷ, οικοδομήσαι τήν φύσιν, ἡμῶν ἀναχωνεύων, συντριβείσαν ἀπάτη, τοῦ ὀφεως Παρθέने, ο μόνος ἐλεήμων.

Ο Ειρμός

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ο τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών, τῷ Δημιουργῷ καί Λυτρωτῇ ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τοῦ Ἀποστόλου

Ὡδή θ'

Κυρίως Θεοτόκον

Ἰδών τάς δι' αἰῶνος, θείας ἀντιδόσεις, καί ἐφετῶν ἀκροτάτῳ τρανότερον, μάκαρ ἐγγίζων, Θαδδαῖε, τέρπου καί χόρευε.

Ὡς κέρδος ὡς μεγίστη, ἐνδοξε Θαδδαῖε, ταῖς ἀρεταῖς ἀνυψώθης κυπάρισσος, εὐωδιάζων καρδίας, τῶν εὐφη μούντων σε.

Συνήφθης Ἀποστόλων, μάκαρ καί μαρτύρων, καί Ἀσωμάτων χορείαις γηθόμενος, μεθ' ὧν δυσώπει σωθῆναι, τοὺς σέ γεραίροντας.

Ἡ μνήμη σου πλουσίως, φέγγει χαρισμάτων, τάς τῶν πιστῶν διανοίας φωτίζουσα, ἀνευφημεῖν σε Θαδδαῖε, πάντας προτρέπεται.

Θεοτοκίον

Φιλάγαθε Παρθέने, τήν κεκακωμένην, ταῖς ἀμαρτίαις ψυχὴν μου ἀγάθουνον, ἡ τόν πανάγαθον Λόγον, ἀποκυήσασα.

Τῆς Μάρτυρος

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ

Ἰδεῖν ἐφιεμένη ἅ οφθαλμός, γηγενούς ἀληθῶς οὐχ ἑώρακε, τά τῆς σαρκός, ἔφερες ἐπίπονᾳ ἀνδρικῶς, θλάσιν μελῶν πανεύφημε, ὄρμημα θηρίων, καύσιν πυρός, θαλάσσης τρικυμῖαν, αὐλῷ φωταυγία, φαιδρυνομένη παμμακάριστε.

Ὡς ὄντως φωτοφόρος καί εὐπρεπής, θεοφόρε σελήνη ἀνέτειλας, θείον χορόν, οἷά περ ἀστέρων φωτοφανῶν, ἐπαγομένη χάριτι, σοῦ τῶν προελθόντων ἐκ τῆς γαστροῦ, καί νῦν τήν οἰκουμένην, αὐλῷ φωταυγία, καταφαιδρύνετε μακάριοι.

Στηρίζαντες ἐν πέτρα υπομονῆς, διανοίας τάς βάσεις μακάριοι, τῶν πειρασμῶν, ταῖς πολυειδέσιν ἐπαγωγαῖς, ὡς ἀληθῶς ἀκλόνητοι, ὠφθῆτε καί

νίκην μετά Χριστού, αράμενοι σύν τούτω, αεί συμβασιλεύειν, κατηξιώθητε γηθόμενοι.

Ἡ ὄντως ακεραία περιστέρα, ἡ τρυγὼν τὸν Θεὸν ἀγαπήσασα, ἡ χελιδὼν, θείοις ἀναπτάσασα σύν νεοσσοῖς, πρὸς οὐρανοὺς ἐσκήνωσε, κράτος πρὸς τὸ θεῖον καὶ νοερὸν, χειμῶνα διαδράσασα, καὶ θήρατρα δαιμόνων, Βάσσα ἦν πόθῳ μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Φιλάνθρωπον τεκούσα καὶ λυτρωτὴν, θαυμαστὴ καὶ φιλάγαθε Δέσποινα, ἀμαρτιῶν, λύτρωσίν μοι δίδου σαῖς προσευχαῖς, καὶ τὴν ψυχὴν μου πάναγνε, τὴν κεκακωμένην τοῖς λογισμοῖς, ἀγάθυνον καὶ δεῖξον, παθῶν θανατηφόρων, λελυτρωμένην παναμώμητε.

Ὁ Εἰρμός

«Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὦφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχαὶ μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Εδέσσης ἐχρημάτισας, φωστήρ Θαδδαῖε πάνσοφε, ἐν ἡ κηρύξας τὴν θεῖαν, οἰκονομίαν τοῦ Λόγου, καὶ τὸν Τοπάρχην Αὐγαρον, καὶ σύν αὐτῷ δέ ἀπαντας, φωτίσας λάτρως ἐδειξας, τῆς υπερφώτου Τριάδος, Ἀπόστολε Θεοκήρυξ.

Καὶ τῆς Εορτῆς

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, συναθροισθεῖς ἐν νεφέλαις, ἀξιοχρέως κηδεύει, τὴν τοῦ Κυρίου Μητέρα, παρόντος καὶ τοῦ Σωτῆρος, σύν μυριάσιν Ἀγγέλων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν. Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Μνήσθητι ἐκτενῶς, τῶν σέ παρακαλούντων, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ πόθῳ ἀνυμνούντων, τὴν ἱεράν σου Κοίμησιν.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Δεῦρό μοι Μαθητῶν, τό στίφος τῇ Παρθένῳ, ἐξόδιον τὸν ὕμνον, εἰς ἕκαστος φερέτω, τῇ εορτῇ ἀρμόδιον.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν.

Στίφος τῶν Μαθητῶν, προθύμως ἐν νεφέλαις, ἀθροίσθητε κηδεύσαι, τὸ θεοδόχον σῶμα, τῆς μόνης Θεομήτορος.

Δόξα... Καὶ νύν... Ὁμοιον

Πύλαι τών ουρανών, επάρθητε ορώσαι, τήν πύλην τού Υψίστου, χωρούσαν μετά δόξης, πρὸς τόν Υιόν καί Κύριον.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απολυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αγαθονίκου.

ΕΙΔΗΣΙΣ. Εν ταύτη τή ημέρα ψάλλεται καί η Ακολουθία τού Αγίου μάρτυρος Λούππου, διά τό εν τή κγ' αποδίδοσθαι τήν Εορτήν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις το, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσομοια.

Τού Αγίου Αγαθονίκου τρία

Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν

Πρώτην αγαθότητα, καί υπέρ νούν ωραιότητα, εκζητών Αγαθόνικε, χαίρων προσεχώρησας, πρὸς τούς προκειμένους, γενναίους αγώνας, καί συμπλακείς τώ δυσμενεί, ανδρειοτάτως εις γήν κατέρραξας, καί νίκης τό φαιδρότατον, προσανεπλέξω διάδημα, δυσωπών τόν φιλόανθρωπον, υπέρ τών ανυμνούντων σε.

Σοφία κοσμούμενος, λόγον ζωήρρυτον έβλυσας, επιστρέφων τούς άφρονας, ελέγχων τόν τύραννον, τής πολυθείας, ζάλην κατευνάζων, επιστηρίζων τούς πιστούς, προσεπιμένειν τή θεία χάριτι, διό τά χαλεπώτατα, υπενεγκών πειρατήρια, πρὸς τά άνω βασιλεία, στεφηφόρος ανέδραμες.

Αίματι σταζόμενος, τής καρτεράς σου αθλήσεως, τώ Δεσπότη παρέστηκας, θύμα ευωδέστατον, καθαρά θυσία, ευπρόσδεκτον δώρον, ιερωτάτη προσφορά, καί ιερείον τέλειον άμωμον, διό ταίς ικεσίαις σου, τής Εκκλησίας τό πλήρωμα, εν ειρήνη συντήρησον, αθλητά Αγαθόνικε.

Τού Αγίου Λούππου τρία, όμοια

Λούππος ο μακάριος, τής αθείας διέλυσε, τόν κρυμόν τόν βαρύτατον, θέρμη θείου Πνεύματος, καί τηρηθείς τώ ξίφει, ιάσεως ρείθρα, αναπηγάζει καί ψυχάς, κατατακείσας δροσίζει χάριτι, αυτόν ανευφημήσωμεν, ως πρεσβευτήν ημών άριστον, καί θερμόν αντιλήπτορα, ευσεβώς φιλομάρτυρες.

Ελλήνων σεβάσματα, βυθώ υδάτων παρέδωκας, καί αθέους κατέπληξας,

ορώντας τά θαύματα, τά τή σή παμμάκαρ, τελούμενα πίστει, μέσον εκείνων
δέ εστώς, λουτρόν τό θεῖον ἐξ ὕψους δέδεξαι, Θεοῦ σε μεγαλύνοντος, ὡς
γνησιώτατον μάρτυρα, καί γενναῖον ἀδάμαντα, καί Ἀγγέλων συμμέτοχον.

Πειρώμενοι τέμνεις σε, ἐχθροί ἀλλήλους κατέτεμνον, καί τοῖς βέλεσι
βάλλοντες, ἀλλήλους ἐτίρωσκον, ἀθλοφόρε Λούππε, καί πρίζειν δοκοῦντες,
δένδρω προσήξαν τήν πληγήν, ἐσκοτισμένοι μάκαρ υπάρχοντες, ἐφρούρει
γάρ σε Κύριος, δι' ὃν τό πάσχειν προήρησο, πρεσβευτά τῶν ψυχῶν ἡμῶν,
τῶν Ἀγγέλων συνόμιλε.

Δόξα... Ἦχος α'
Ανατολίου

Φερωνύμως ἐκλήθης, τῆς ἀγαθῆς νίκης ἐπώνυμος, Ἀγαθόνικε πολυάθλε, τῷ
γάρ θεῷ ἔρωτι τρωθεῖς, εἰδωλικήν ἀπάτην, καί τυραννικήν πλάνην
ἀπαρνησάμενος, πρὸς ζωὴν τήν ἀμείνω παραδόξως μεταβέβηκας, διό ἐν τῇ
ἐνδόξῳ σου μνήμῃ, παρρησίαν ἔχων πρὸς αὐτόν, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Καί νύν... Ἦχος ο αὐτός
Τῆς Εορτῆς

Ἐπρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ Λόγου καί υπηρέταις, καί τῆς κατὰ σάρκα Μητρός
αυτοῦ, τήν Κοίμησιν ἐποπτεῦσαι, τελευταῖον οὔσαν ἐπ' αὐτῇ μυστήριον, ἵνα
μή μόνον τήν ἀπό γῆς τοῦ Σωτήρος ἀνάβασιν θεάσωνται, ἀλλά καί τῆς
τεκούσης αὐτόν τῇ μεταθέσει μαρτυρήσωσι, Διόπερ πάντοθεν θεῖα δυνάμει
περαιωθέντες, τήν Σιών κατελάμβανον, καί πρὸς οὐρανόν ἐπειγομένην,
προέπεμπον τήν ἀνωτέραν τῶν Χερουβίμ, ἦν καί ἡμεῖς, σὺν αὐτοῖς
προσκυνούμεν, ὡς πρεσβεύουσαν υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Εφραθά

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἀθροίζεται κηδεύσαι, Μητέρα Θεοτόκον, ἐλθόντες ἐκ
περάτων, παντοδυνάμω νεύματι.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τήν ἀνάπαυσίν σου.

Νύμφη ἡ τοῦ Θεοῦ, Βασίλισσα Παρθένος, τῶν ἐκλεκτῶν ἡ δόξα, καύχημα τῶν
παρθένων, πρὸς τόν Υἱόν μεθίσταται.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν.

Ἦθροισται ὁ χορός, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περάτων κόσμου,
κηδεύσαί σου τό Σῶμα, τό θεῖον καί ἀκήρατον.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Φερωνύμως τήν κλήσιν δεξάμενος, τῶν ἀγαθῶν θησαυρῶν, ναόν σεαυτόν
καθιέρωσας, μάρτυς Ἀγαθόνικε, τῷ τῶν ἀπάντων βασιλεῖ, καί ἐν βασάνοις

νομίμως αγωνισάμενος, τού δεινού Βελίαρ καθείλες τήν δύναμιν, καί νίκης άρας τρόπαιον, στεφανηφόρος εν υψίστοις Θεώ παρίστασαι, ώ καί πρεσβεύων μή ελλίπης, υπέρ τών σέ γεραιρόντων, μαρτύρων εγκαλλώπισμα.

Καί νύν...

Ήχος ο αυτός, τής Εορτής

Παρθενικαί χορείαι σήμερον, μυστικώς τή κλίνη τής Παρθένου καί Μητρός, κύκλω παρίστανται, καί ψυχαί δικαίων περιιπτάμεναι, τήν Βασιλίδα γεραίρουσιν, αι μέν, ως προίκα τήν παρθενίαν, αντί μύρου κομίζουσαι, αί δέ, τήν άϋλον υμνωδίαν, τά τής αρετής προσάγουσαι, πρέπει γάρ τή Μητρί τού Θεού, ως Βασιλίδα, ταίς βασιλικαίς τών αρετών δορυφορείσθαι λαμπροφορίαις, Αίς καί ημείς, βίον καθαρόν συνεισενεγκόντες, εξέλθωμεν πρός κηδείαν, τής όντως Μητρός τού Θεού ημών, ύμνοις καί ωδαίς πνευματικαίς, αυτήν συμφώνως μακαρίζοντες.

Απολυτίκιον τής Εορτής

Ήχος α'

Εν τή Γεννήσει τήν παρθενίαν εφύλαξας, έν τή Κοιμήσει τόν κόσμον ού κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης πρός τήν ζωήν, μήτηρ υπάρχουσα τής ζωής, καί ταίς πρεσβείαις ταίς σαίς λυτρουμένη, εκ θανάτου τās ψυχάς ημών.

Απόλυσις

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Πλατυτέρα ουρανών, αναδειχθείσα επί γής, η τεκούσα εν σαρκί, τόν τού παντός Δημιουργόν, νύν εις αυτά τά ουράνια εκ γής μετέστης, Δικαίων δέ ψυχαί καθορώσαί σε, Αγγέλων οι χοροί κατοπτεύοντες, ως Βασιλίδι αίνεσιν αξίως, διά παντός σοι προσάγουσι, Διό πρεσβεύειν, μή διαλίπης, υπέρ τών ανυμνούντων σε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Αποστόλων ο χορός, διεσπαρμένος εν τή γή, συνηθροίσθη εν Σιών, ίνα προπέμψη από γής, τήν Θεοτόκον πρός τόν Ύψιστον, όν περ έτεκε, Δυνάμεις ουρανών, αι υπερκόσμιαι, προέτρεχον ομού, καί συνεχόρευον, πνευματικώς κραυγάζουσαι, Ευφραίνεσθε, οι ουρανοί προσδεχόμενοι, Θεού Μητέρα, δι' ού δεσπόζει, ορατά καί άόρατα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Ο πρώτος κανών τής Εορτής καί οι δύο παρόντες τών Αγίων.

Ο Κανών τού Αγίου Αγαθονίκου, ού η Ακροστιχίς.

Αγαθονίκου τούς πόνους μέλπειν θέμις. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος α'
Ωδήν επινίκιον

Αγάθυνον Ἄγιε κεκακωμένην, ψυχὴν μου τοῖς πάθεσιν, ἀγαθός γενόμενος, τοῦ ἀγαθοῦ μιμητής, καί λόγον δίδου τήν σεπτήν, δοξάσαι μνήμην σου.

Γνωστός τῷ γινώσκοντι τὰ πάντα μάρτυς, ἐγένου θεόπνευστε, καί τήν τούτου σάρκωσιν, ἐθνῶν ἐνώπιον, ἐκήρυξας τόν τής σαρκός, μη πτήξας θάνατον.

Ἀνέστησας λόγῳ σου τούς πεπτωκότας, καί τής Ἀναστάσεως, κοινωνούς ἀνέδειξας, καί τής λαμπρότητος, τής αἰωνίου εὐσεβώς, μάρτυς πολυάθλε.

Θεοτοκίον

Θαυμάτων ἐπέκεινα τό μέγα θαῦμα, Σεμνή τής λοχείας σου, καθοράται, τίκεις γάρ, ἐν ὁμοιώματι σαρκός γενόμενον Χριστόν, δίχα τροπῆς καί φυρμού.

Ο Κανων τού Αγίου Λούππου, ἔχων τήν δε τήν Ακροστιχίδα.

Υμνῶ σε, Λούππε, μάρτυς ηγλαϊσμένε. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Τριστάτας κραταιούς

Υμνοῦντι τήν φαιδράν, καί φωσφόρον σου μνήμην, στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ, γενναίε ἀθλητά, τήν ψυχὴν μου καταύγασον, λάμπεσι ταῖς ἀνεσπέροις, αὐγαζόμενος πάντοτε, καί τῷ θείῳ φωτί παριστάμενος.

Μαρτύρων υπελθών, τούς ἀνδρείους ἀγῶνας, ὠμολόγησας Θεόν, οφθέντα ἐπὶ γῆς, καί τήν φύσιν θεώσαντα, πάνσοφε τήν ἀνθρωπίνην, καί θεοῦς ἐξηφάνισας, τῶν Ἑλλήνων δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Ναμάτων ζωτικῶν, πληρωθεῖς τήν καρδίαν, ὥσπερ θεῖος ποταμός, τὰ ρεύματα σοφέ, τής ἀπάτης ἐξήρανας, πίστει δέ τās διανοίας, τῶν ἀνθρώπων κατήρδευσας, βλαστανούσας καρπὸν ἐπουράνιον.

Θεοτοκίον

Ὡς ὀρθρος εὐπρεπής, ἐκ λαγόνων ἀνίσχεις, Ἰησοῦν τόν φωτισμόν, ἀπάντων καί Θεόν, ἀπειρόγαμε Δέσποινα, νύκτα τής πολυθεΐας, ἐκμειοῦντα καί λάμπεσιν, ἀνεσπέροις τόν κόσμον φωτίζοντα.

Τού Αγίου Αγαθονίκου

Ωδή γ'

Στερεωθήτω η καρδιά μου

Ο ματαιόφρων ταις θωπείαις σε, δολερώς συλήσαι επήλπιζεν, εματαιώθη δέ αυτού, τό αλλόκοτον φρόνημα, ηδρασμένου σου εν πέτρα, αψευδούς μάρτυς πίστεως.

Υπερνηξάμενος τό πέλαγος, αλγεινών καί πόνων τού σώματος, τή κυβερνήσει τού Χριστού, αθλητά Αγαθόνικε, προσωρμίσθης πρός λιμένας, νοητούς αγαλλόμενος.

Τομαί στρεβλώσεις τε τού σώματος, επ' εμέ ερχέσθωσαν σήμερον, ξίφη καί τήγανα καί πύρ, καί θηρία καί θάνατον, ού πτοούμαι ανεβόας, αθλητά Αγαθόνικε.

Θεοτοκίον

Ο κατά φύσιν απερίγραπτος, μορφωθείς εκ σου τό ημέτερον, περιγραφήν σωματικώς, υπεδέξατο Δέσποινα, εν ουσίαις καί θελήσει, διτταίς γνωριζόμενος.

Τού Αγίου Λούππου

Ότι στείρα έτεκεν

Στηριχθείς τού Πνεύματος, τή αητητήω δυνάμει, πρός τούς αγώνας μάρτυς, εναπεδύσω ανδρικώς, καί τό τής πλάνης φρύαγμα κατήργησας, Λούππε παμμακάριστε.

Επιγνούς σε μάρτυρα, τών τού Χριστού παθημάτων, ο απηνής διώκτης, θωπείαις σου τόν λογισμόν, εξαπατήσαι ήλπιζεν, εψεύσθη δέ όμως ο παμπόνηρος.

Λύρα ώσπερ Πνεύματι, τώ παντουργώ κρουομένη, αναφωνείς τυράννων, ενώπιον χαρμονικώς, μέλος ενθέου γνώσεως, καταθέλξας πίστει τούς προστρέχοντας.

Θεοτοκίον

Ο Θεός εν μέσω σου, κατασκηνώσας ως οίδε, τής παρθενίας κλείθρα, ού παρεσάλευσεν Αγνή, εν ασαλεύτω πέτρα δέ, τής πίστεως πάντας εστερέωσεν.

Ο Ειρμός

«Ότι στείρα έτεκεν, η εξ εθνών Εκκλησία, καί η πολλή εν τέκνοις ησθένησε Συναγωγή, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών βοήσωμεν, Άγιος εί Κύριε».

Κάθισμα τού Αγίου Αγαθονίκου

Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτηρ

Αθλήσει λαμπρυνθείς, ως χρυσός εν καμίνω, εξήστραψας σοφέ, ιαμάτων ακτίνας, καί σκότος εμείωσας, τών δαιμόνων εν χάριτι, όθεν άπαντες, τήν παναγίαν σου μνήμην, εορτάζομεν, θεομακάριστε μάρτυς, αθλητά Αγαθόνικε.

Δόξα... Τού Αγίου Λούππου

Ἦχος δ'

Ο υψωθείς εν τῷ Σταυρῷ

Τό οπτικόν σου τῆς ψυχῆς εκκαθάρας, καθυπεδέξω την αυγήν τῆς Τριάδος, καί τάς εν ζόφῳ πάνσοφε εφώτισας ψυχάς, αἴγλη θείων λόγων σου, Λούππε μάρτυς Κυρίου, ὅθεν πρὸς ἀνέσπερον, μεταβέβηκας φέγγος, ὑπὲρ ἡμῶν ἀπαύστως δυσωπῶν, τῶν σέ τιμώντων, καί πίστει υμνοούντων σε.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς

Ἦχος ο αὐτός

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Αναβόησον Δαυῖδ, τίς ἡ παρούσα Εορτή; Ἦν ἀνύμνησα φησίν, εν τῷ Βιβλίῳ τῶν Ψαλμῶν, ὡς θυγατέρα θεόπαιδα καί Παρθένον, μετέστησεν αὐτήν, πρὸς τάς ἐκεῖθεν μονάς, Χριστός ο ἐξ αὐτῆς, ἀνευ σποράς γεννηθείς, καί διὰ τοῦτο χαίρουσι, μητέρες καί θυγατέρες, καί νύμφαι Χριστοῦ, βοῶσαι, Χαίρε, ἡ μεταστάσα, πρὸς τὰ ἄνω βασιλεία.

Τού Αγίου Αγαθονίκου

Ωδή δ'

Εν Πνεύματι προβλέπων

Υπήλθες τῶν μαρτύρων, τό στάδιον σοφέ, ὅπλῳ θείας πίστεως, λαμπρῶς περιφραχθείς, περιπλακείς δέ, τῷ δυσμενεῖ κατὰ κράτος, τούτον νικήσας, καθυπέταξας ποσί σου, μάρτυς ἀθλητά Αγαθόνικε.

Σοφία σου τῶν λόγων, καί ἔργων ἱερῶν, θείαις ἐπιδείξεσιν, ἐξέπληξας ἐχθρούς, υπολαβόντας τό καρτερόν τοῦ νοός σου, καταπαλαῖσαι, καί πρὸς πλάνην καθελκύσαι, μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Αγαθόνικε.

Πυρί ολοκαυτῶσας, ἀγάπης θεϊκῆς, σοῦ τόν νοῦν αοίδιμε, τό πύρ τῶν δυσσεβῶν, οὐκ ἐπτοήθης, ἀλλ' ἀνάψας ὡς ἄνθραξ, τῆς αθεΐας, ἐνεπύρισας τήν ὕλην, μάρτυς ἱερέ Αγαθόνικε.

Θεοτοκίον

Ονώτοις ἐπιβαίνων, Ἀγνή χερουβικοῖς, σαρκωθείς ὡς ἄνθρωπος, ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς, σοῦ ταῖς ἀγκάλαις καθέζεται, ὥσπερ βρεφος, καί νηπιάζει, νηπιόφρονα τόν πάλαι, σώζων γεγονότα πρωτόπλαστον.

Τού Αγίου Λούππου

Ο καθήμενος εν δόξη

Υπερβάς τῆς ἀνθρωπίνης, ἀσθενείας μακάριε, τοὺς γεώδεις ὅρους, ἔφερες πληγὰς ραβδιζόμενος, ράβδον δυνάμεως φέρων τόν σωτήριον, παναοίδιμε, Λούππε Σταυρόν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Πεποιθῶς καθάπερ ὁρος, ἐπὶ Κύριον ἔμεινας, ἀθλοφόρε Λούππε, θεία συμμαχία ἀσάλευτος, τοὺς σπαραγμούς τῶν μελῶν σου, ὅθεν ἠνεγκας,

ανυψούμενος, πρὸς ουρανὸν θείῳ ἔρωτι.

Πλήρης πίστεως υπάρχων, καὶ σοφίας καὶ χάριτος, ανομούντων μέσον, Λόγον τοῦ Θεοῦ ὡμολόγησας, τῶν πεμπομένων βελῶν δέ οὐκ εφρόντισας, εἰργομένων, δυνάμει Χριστοῦ προσεγγίσει σοι.

Θεοτοκίον

Επὶ σέ καθάπερ ὄμβρος, τῆς σοφίας ἢ ἄβυσσος, Ἰησοῦς κατήλθε, μόνην καθάραν σε ευράμενος, Θεογεννήτορ Παρθένε καὶ κατέκλυσεν, ἀσεβείας, χειμάρρους δεινούς θεία χάριτι.

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου

Ὡδὴ ε'

Τὸ φαεινὸν ἡμῖν

Νόμοις ἀντέθηκας τοῦ ἀλάστορος, νόμον σωτήριον, ἐννομώτατος ὡς μάρτυς ἐνδοξε, τοῦ νομοδότου πάντων καὶ δεσπότης, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ὁ περιβόητος καὶ περίδοξος, μάρτυς γενόμενος, Ἀγαθόνικος νῦν μακαρίζεται, σὺν ουρανίαις πάντοτε Δυνάμεσι, παιδρῶς ἀγαλλόμενος.

Υπὲρ τὸ ζῆν θανεῖν εἴλου ἐνδοξε, ὅπως τὴν μέλλουσιν, ὡς αἰδίων καὶ αἰωνίζουσιν ζωὴν κερδήσῃς, ὅθεν ξίφει τέμνοντι, κλίνεις τὸν αὐχένα σου.

Θεοτοκίον

Σοὺ τὰ θαυμάσια προορώμενος, θείῳ ἐν Πνεύματι, Ἡσαΐας ἀνεκραύγαζεν, Ἰδοὺ ἐν μήτρᾳ ἔξεις τὸν ἀχώρητον, σαρκούμενον Ἄχραντε.

Τοῦ Ἁγίου Λούππου

Ἀσεβεῖς οὐκ ὀψονται

Μεληδὸν ἠπείλησαν, συγκόπτειν σε ἐχθροί, εαυτοὺς μάλλον δέ σοφέ, θεϊκαῖς προστάξεσι κατατέμνοντες, ἀσινὴ καὶ ἄτρωτον, κατενόουν φυλαττόμενον.

Ἀπαιωρήσας ἐνδοξε, τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς, πρὸς τὴν πέτραν τὴν ἀρραγή, οὐδαμῶς τοῖς κύμασι μάρτυς σεσάλευσαι, τῶν πικρῶν κολάσεων, θεία ρώμη δυναμούμενος.

Ραντισμοῖς αἱμάτων σου, πυρὰν εἰδωλικήν, ἐναπέσβεσας ἀθλητά, καὶ πυρὶ τῶν ἀθλῶν σου πάσαν κατέφλεξας, τὴν ἀπάτην Πνεύματι, τῷ Ἁγίῳ πυρακτούμενος.

Θεοτοκίον

Τὴν ἀγνὴν ἀγνεύοντι, τιμήσωμεν νοῖ, καλλονὴν τὴν τοῦ Ἰακώβ, καὶ ἐνθέοις πράξεσι καλλυνόμενοι, εὐσεβῶς υμνήσωμεν, ὡς μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου

Ωδή ς'
Τόν Προφήτην Ιωάνν

Μυριόλεκτον πληθύν, Αιθιόπων νοητών, κατεπάλαισας σοφέ, ασθενεία τής σαρκός, καί ήνωσαι, ταίς μυριάσι, τών νοερών λειτουργών.

Επορεύθης ανδρικώς, μαρτυρίου τήν οδόν, καί εστένωσας οδούς, τής κακίας αθλητά, καί έφθασας τάς ευρυχώρους, σκηνώσεις τών ουρανίων νοών.

Λαμπρυνθείς ώσπερ χρυσός, τή χωνεία τών δεινών, παθημάτων τού Χριστού, Αγαθόνικε σοφέ, εκσφράγισμα εδείχθης, θείοις αποτεθείς θησαυροίς.

Θεοτοκίον

Παρθενεύεις ως τό πρίν, καί τεκούσα τόν Χριστόν, γαλουχείς πάσι τροφήν, τόν παρέχοντα Αγνή, παράδοξον, σεμνή τό θαύμα καί ακατάληπτον.

Τού Αγίου Λούππου

Εβόησε προτυπών

Υπέφερες, τής σαρκός τάς βασάνους στερρότατα, βασανίζων, ανομούντων φρονήματα άθεα, καί πικρώς μαστίζων, τών δαιμόνων πληθύν αξιάγαστε.

Συνέσεισας, καί ως χούν τούς θεούς κατελέπτυνας, τών αθέων, σεαυτόν δέ ανέστησας έμψυχον, ευσεβείας στήλην, καί εικόνα ανδρείας θεόπνευστε.

Ηγάλλετο, εντρυφών ταίς βασάνοις ο ένδοξος, αθλοφόρος, προορών τούς στεφάνους εν πνεύματι, καί τήν δι' αιώνος, εσομένην τοίς μάρτυσιν εύκλειαν.

Θεοτοκίον

Γεγέννηκας, όν Πατήρ πρό αιώνων γεγέννηκε, προανάρχως, καί μαστοίς τόν τροφέα εθήλασας, υπέρ νούν τό θαύμα, υπέρ λόγον Αγνή τό μυστήριον.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης Ιωνάς, εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Κοντάκιον 'Ηχος α'
Χορός αγγελικός

Τήν κλήσιν αγαθήν, κεκτημένος θεόφρον, ανδρών τών πονηρών, απεστράφης τό σέβας, μή πτήξας κολάσεων, είδος πάν, Αγαθόνικε, όθεν γέγονας, τών αγαθών κληρονόμος, καί απείληφας, σύν τοίς συνάθλοις αξίως, τόν άφθαρτον στέφανον.

Ο Οίκος

Τόν αγαθόν καί φιλόανθρωπον καθικέτευε, Αγαθόνικε πάνσοφε, τού αγαθύναι τήν κάκωσιν τής εμής καρδίας, καί δωρήσασθαι λόγον μοι, τού αξίως υμνήσαί σου τούς αγώνας, ούς ήθλησας υπέρ τής πίστεως τού Χριστού καί Θεού ημών, πώς πανταχόθεν περιεσκόπεις οία περ ποιμήν, μάρτυς, καί τούς λύκους εκδιώκων εποδήγεις σου τήν ποιμήνην πρός γήν αληθείας, βοών εν

παρρησία, Ως πρόβατα εγνώσθημεν σφαγής, διό θάνωμεν, ίνα κομισώμεθα τόν άφθαρτον στέφανον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΒ' τού αυτού μηνός, μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αγαθονίκου καί τών σύν αυτώ, Ζωτικού Ζήνωνος, θεοπρεπίου, Ακινδύνου καί Σεβηριανού.

Στίχοι

- Αγαθονίκου κλήσις αψευδεστάτη,
- Χρηστήν βοώσα τούδε νίκην εκ ξίφους.
- Τρείς καρτερούντες μηχανήματος βίαν,
- Τάς μηχανάς λύουσι τού παμμηχάνου.
- Εν μάρτυσι τμηθείσιν αυχένα ξίφει,
- Σεβηριανός τάττεται τμηθείς ξίφει.
- Ιδού παρ ημίν καί Κυρηναίος νέος,
- Ουκ αγγαρευθείς, αλλ' είκων Σταυρόν φέρων.
- Έκτανε δευτερίη ξίφος εικάδι Αγαθόνικον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας μάρτυρος Ανθούσης καί Αθανασίου Επισκόπου, τού βαπτίσαντος αυτήν, καί Χαρησίμου καί Νεοφύτου τών οικετών αυτής.

Στίχοι

- Ανθήσαν εκ γής τής Σελευκειάς ρόδον,
- Ανθούσαν εδρέψαντο χείρες Αγγέλων.
- Αθανάσιος κάν τεθνήξωμαι ξίφει,
- Τοίς ζώσι Χριστού ζών τετάξομαι φίλοις.
- Δούλοι δύο τμηθέντες, εύρον οι δύο
- Τήν ευγένειαν, ήν απώλεσαν πάλαι.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι μάρτυρες Ειρηναίος, Ώρ καί Όροψις ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Ξίφει τριάς τμηθείσα, τριστάτας πλάνης,
- Βυθώ καλύπτει τών εαυτής αιμάτων.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Αγίου Αγαθονίκου

Ωδή ζ'

Τούς εν καμίνω Παίδάς σου

Επουρανίου δόξης κοινωνός γεγένησαι, πάντα τά εν γή παραδραμών, καί εκ ψυχής τόν ουρανού καί γής Δεσπότην, αγαπήσας ένδοξε, όθεν τιμώμεν τήν σήν, αγίαν μνήμην πιστώς.

Ιχνηλατών τό πάθος τού Χριστού, τού βλύσαντος πάσι τήν απάθειαν πιστοίς, υπέμεινας ονειδισμούς καί θλίψεις μάρτυς, καί θάνατον άδικον, ξίφει τήν σήν κεφαλήν, αποτμηθείς εν χαρά.

Νεκροίς ξοάνοις σέβας ουδαμώς, απένειμας σέβων τόν αθάνατον Θεόν, τόν δι' ημάς νεκρόν οφθέντα, καί τού πλάνου τήν ισχύν νεκρώσαντα, όθεν ζωής αληθούς, έτυχες μάρτυς σοφέ.

Θεοτοκίον

Θεός εκ σου εγένετο βροτός, τό φύραμα Άχραντε θεώσας τών βροτών, καί κοινωνούς φύσεως θείας εκτελέσας, τούς σέ μακαρίζοντας, εν γυναιξίν αληθώς, ευλογημένη Αγνή.

Τού Αγίου Λούππου

Ο διασώσας εν πυρί

Λελαμπρυσμένος καλλοναίς, τών καλλοποιών παθημάτων, επί Σταυρού τώ δι' ημάς, ενεγκόντι παθήματα ένδοξε, γεγηθώς νύν παρίστασαι, αυγαζόμενος ταίς θείαις φωτοχυσίαις.

Απ' ουρανού σοι φανερώς, ύδωρ εκχυθέν παραδόξως, φωταγωγεί καί δυναμοί, τήν ψυχήν σου βοάν προτρεπόμενον, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Ίστασο μέσον τών εχθρών, πύργος απερίτρεπτος ώσπερ, ού σαλευόμενος τόν νούν, πολυτρόπων βασάνων αοίδιμε, αθλητά μηχανήμασι, καταράσων δέ τήν πλάνην μεγαλοφρόνως.

Θεοτοκίον

Σέ καλλονήν τού Ιακώβ, μόνην εξελέξατο μόνος, ο κατοικών τούς ουρανούς, καί οικήσας εν μέσω σου Άχραντε, ουδαμώς παρεσάλευσε, παρθενίας σου τά κλείθρα ευλογημένη.

Τού Αγίου Αγαθονίκου

Ωδή η'

Όν φρίπτουσιν Άγγελοι

Εκ τόπου συρόμενος, εις τόπον αθλητά, τήν γήν καθηγίαςας, τοίς βήμασι τοίς σοίς, καί κλίνας αυχένα ξίφει τέμνοντι σαρκός διεξεύχθης, καί τώ Θεώ ηνώθης.

Μαστίγων παντοίων τε, βασάνων τής σαρκός, ηλόγησας έρωτι, φλεγόμενος Θεού, καί χαίρων συνήφθης τόν αγώνα καλώς, τόν σόν εκτελέσας, ταίς άνω μυριάσιν.

Ισχύς καταβέβληται, ασάρκου δυσμενούς, σαρκός ασθενεία γάρ, οι μάρτυρες Χριστού, ετρέψαντο τού, τον δυναμούμενοι, τή παντοδυνάμω, ισχύϊ τού

Δεσπότου.

Θεοτοκίον

Σκηνήν σε καί τράπεζαν, καί θείαν κιβωτόν, καί στάμνον χωρήσασαν, τό μάννα τῆς ζωῆς, καί ἅγιον ὅρος ονομάζομεν, Παρθένε Μαρία, αἰί εὐλογημένη.

Τού Αγίου Λούππου

Λυτρωτά τού παντός

Μετά πλείστας βασάνους μακάριε, τῷ Θεῷ τόν αυχένα υπέκλινας, ξίφει καρατομούμενος, κεφαλᾶς δέ συγκόπτων ὡς ἐν ἐκστάσει, παρανόμων ἀνδρῶν διὰ πίστεως.

Εαυτόν πρὸς σφαγὴν ἐθελούσιον, ὡς ἀρνίον ἐκδέδωκας ἄκακον, Ἀμνὸν Θεοῦ τόν αἶροντα, εἰκονίζων τοῦ κόσμου τὴν ἀμαρτίαν, οὐκ ἐρίζοντα οὐδέ κραυγάζοντα.

Νοσημάτων παντοίων ἀλέχημα, ἱατρείον ψυχῶν ἀδαπάνητον, σοῦ ἡ σορὸς γεγένηται, πρὸς Θεοῦ δέ τὴν χάριν τῶν ἱαμάτων, κατεπλούτησας Λούππε πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Εὐλογεῖ πάσα κτίσις τόν τόκον σου, εὐλογίαις ἡμᾶς στεφανώσαντα, καί τὴν ἀράν ἐξάραντα, παντευλόγητε μόνη δεδοξασμένη, ἡ τό γένος ἡμῶν χαριτώσασα.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τοὺς ἐν τῷ μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καί ἐδίδαξας μέλπειν, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τόν Κύριον».

Τού Αγίου Αγαθονίκου

Ωδή θ'

Τὴν φωτοφορον νεφέλην

Ιερωτάταις χορείαις, τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων, καί συναυλίαις Ἀθλητῶν, καί Οσίων ἀγέλαις, καί Προφητῶν ἀριθμηθεῖς, σοφέ Ἀγαθόνικε, γηθόμενος, σὺν αὐτοῖς τῇ Τριάδι, στεφηφόρος, νῦν παρίστασαι παιδρῶς.

Ὡς θαυμαστός σου ὁ ζήλος, ὡς σταθερά σου ἡ πίστις, ὡς ἀγαθὴ ἡ πρὸς Θεόν, σοῦ πεποιθήσις μάρτυς, ὡς φωταυγὴς σου ἡ ζωὴ, ὡς χάριτος ἐμπλεως ὁ θάνατος, ἀθανάτου σε δόξης, ἀθλοφόρε, ἐκτελέσας κοινωνόν.

Σε τοῦ Χριστοῦ τό ἀρνίον, τό ἱερώτατον θύμα, τῶν ἀθλητῶν τὴν καλλονήν, τῶν θαυμάτων τὴν βρύσιν, τῆς Ἐκκλησίας τό τερπνόν, θεόφρον ἀγλαῖσμα, τό στήριγμα, τῶν πιστῶν ευφημούμεν, κατὰ χρέος, Ἀγαθόνικε σοφέ.

Ἡ παναγία σου μνήμη, καθαγιαζουσα κόσμον, νύν επεδήμησεν ἡμίν,
παναοίδιμε μάρτυς, ἐν ἡ δέομεθα τυχεῖν, τῆς σῆς ἀντιλήψεως, τιμώντές σε,
Ἀγαθόνικε πόθω, ὡς τοῦ Λόγου, ἀγαθὸν θεραπευτήν.

Θεοτοκίον

Φιλαμαρτήμονα γνώμην, καὶ ἀδιόρθωτον βίον, καὶ πλημμελήσασαν ψυχὴν,
καὶ καρδίαν ρυπῶσαν, ἔχων ὁ ἄσωτος ἐγώ, προσπίπτω σοι Δέσποινα,
βοήθει μοι, καὶ διόρθωσιν δίδου, πρὶν με φθάσῃ, τοῦ θανάτου ἡ τομὴ.

Τοῦ Ἀγίου Λούππου

Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Ὡφθης ὡς πολὺφωτος ἀστήρ τὸν ἥλιον, καταγγέλλων τοῖς καθεύδουσι,
μάρτυς ἐν σκότει ἀπωλείας, ὑφ' οὗ καταυγασθέντες ἐδείχθησαν, ἡμέρας
κοινωνοὶ διὰ πίστεως, τῆς ἀνεσπέρου ἀξιάγαστε.

Σήμερον ἡ μνήμη σου ἡμίν ἐξέλαμψε, τοῦ ἡλίου τηλαυγέστερον, πᾶσαν τὴν
γῆν φωταγωγούσα, τὰ νέφη τῶν ψυχῶν ἀπελαύνουσα, καὶ ζόφον τῶν
παθημάτων ἐξαίρουσα, ἦν ἐτησίως εορτάζομεν.

Ἡ ἄνω Σιών τῶν ἐκλεκτῶν μητρόπολις, σοῦ τό πνεῦμα φέρει χαίρουσα, τῶν
πρωτοτόκων Ἐκκλησία, φαιδρύνεται, πιστοὶ δὲ τιμώμεν σε, αἰτούμενοι
σωθῆναι πρεσβεΐαις σου, Λούππε θεόφρον παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Φωτὸς τοῦ ἐν σοὶ μαρμαρυγαῖς Θεόνυμφε, τὴν ψυχὴν μου φωταγωγήσον,
κείμενον βόθρῳ ἀπωλείας, ἀνάστησον ἐχθροὺς καταράσσουσα, τοὺς
θλίβοντας αἰεὶ τὴν καρδίαν μου, καὶ πρὸς τὰ πάθη συνωθούντάς με.

Ὁ Εἰρμος

«Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσωκίσατο, σύ δὲ
Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν
ἐξήνηθης, ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν».

Εξαποστειλᾶριον

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ἀγαθονίκου μάρτυρος, τὴν υπέρφωτον μνήμην, λαμπροφανῶς τελέσωμεν, ἦν
συνήψεν ἡ χάρις, τῇ τῆς Πανάγνου Κοιμήσει, Οὗτος γάρ ὁ γενναῖος,
τυράννους μὲν κατήσχυνεν, ἐναθλῶν στερροψύχως, τῷ δὲ Χριστῷ, χαίρων
νύν παρίσταται στεφηφόρος, ὑπὲρ ἡμῶν δέομενος, τῶν αὐτὸν εὐφημούντων.

Τῆς Εορτῆς

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Ἀπόστολοι ἐκ περάτων, συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεθσημανὴ τῷ χωρίῳ,
κηδεύσατέ μου τό σῶμα, καὶ σύ, Υἱέ καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τό πνεῦμα.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Γή μὲν τή σή ταφή, ηὐλόγηται Παρθένε, αἴρ δέ τή ἀνόδω, ηγίασται τή ξένη, νόμω θανούσης φύσεως.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τήν ἀνάπαυσίν σου.

Ὑμνοὶς σου τό σεπτόν, καί θεοδόχον σῶμα, προπέμποντες οἱ θεῖοι, Ἀπόστολοι ἐβόων, Πού νύν ἀπαίρεις Δέσποινα;

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν.

Σώμά σου τή φθορά, ἀπρόσιτον υπήρξε, καί πρὸς ταφήν ἐδόθη, τῆς φύσεως τῷ νόμω, μένει δέ ἀδιάφθορον.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Πάντες οἱ γηγενεῖς, συνδράμωμεν προθύμως, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων, κηδεύσαι τήν τεκούσαν, τόν Ποιητήν τῆς κτίσεως.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ, κατὰ τό σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λούππου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς δέ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος α' Αυτόμελον

ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἐν μνημείῳ τίθεται, καί κλίμαξ πρὸς οὐρανόν, ὁ τάφος γίνεται, Ευφραίνου Γεθσημανή, τῆς Θεοτόκου τό ἅγιον τέμενος, Βοήσωμεν οἱ πιστοί, τόν Γαβριήλ κεκτημένοι ταξίαρχον, Κεχαριτωμένη χαίρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ διὰ σοῦ τό μέγα ἔλεος. **(Δίς)**

Βαβαί τῶν σῶν μυστηρίων ἀγνή! τοῦ Ὑψίστου θρόνος, ἀνεδείχθης Δέσποινα, καί γήθεν πρὸς οὐρανόν, μετέστης σήμερον, Ἡ δόξα σου εὐπρεπής, θεοφεγγέσιν ἐκλάμπουσα χάριτι, Παρθένοι σύν τῇ Μητρί τοῦ Βασιλέως πρὸς ὕψος ἐπάρθητε, Κεχαριτωμένη χαίρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τό μέγα ἔλεος. **(Δίς)**

Τήν σὴν δοξάζουσι Κοίμησιν, Εξουσίαι θρόνοι, Ἀρχαί Κυριότητες, Δυνάμεις καί Χερουβίμ, Καί τά φρικτὰ Σεραφίμ, Ἀγάλλονται γηγενεῖς ἐπὶ τῇ θείᾳ σου

δόξη κοσμούμενοι, Προσπίπτουσι βασιλείς, σύν Αρχαγγέλοις Αγγέλοις καί μέλπουσι, Κεχαριτωμένη χαίρε, μετά σου ο Κύριος, ο παρέχων τώ κόσμω, διά σου τό μέγα έλεος. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Θεαρχίω νεύματι, πάντοθεν οι θεοφόροι Απόστολοι, υπό νεφών μεταρσίως αιρόμενοι.

Ήχος πλ. α'

Καταλαβόντες τό πανάχραντον, καί ζωαρχικόν σου σκήνος, εξόχως ησπάζοντο.

Ήχος β'

Αι δέ υπέρτατοι τών ουρανών Δυνάμεις, σύν τώ οικείω Δεσπότη παραγενόμεναι.

Ήχος πλ. β'

Τό θεοδόχον καί ακραιφνέστατον σώμα προπέμπουσι, τώ δέει κρατούμεναι, υπερκοσμίως δέ προώχοντο, καί αοράτως εβόων, ταίς ανωτέραις ταξιαρχίαις, ιδού η παντάνασσα θεόπαις παραγέγονεν.

Ήχος γ'

Άρατε πύλας, καί ταύτην υπερκοσμίως υποδέξασθε, τήν τού αενάου φωτός Μητέρα.

Ήχος βαρύς

Διά ταύτης γάρ η παγγενής τών βροτών σωτηρία γέγονεν, ή ατενίζειν ουκ ισχύομεν, καί ταύτη άξιον γέρας απονέμειν αδύνατον.

Ήχος δ'

Ταύτης γάρ τό υπερβάλλον, υπερέχει πάσαν έννοιαν.

Ήχος πλ. δ'

Διό άχραντε Θεοτόκε, αεί σύν ζωηφόρω Βασιλεί, καί τόκω ζώσα, πρέοβευε διηλεκώς, περιφρουρήσαι καί σώσαι, από πάσης προσβολής εναντίας τήν νεολαίαν σου, τήν γάρ σήν προστασίαν κεκτήμεθα.

Ήχος α'

Εις τούς αιώνας, αγλαοφανώς μακαρίζοντες.

Εις τόν Στίχον Ιδιομελα.

Ήχος δ'

Δεύτε ανυμνήσωμεν λαοί, τήν Παναγίαν Παρθένον αγνήν, εξ ής αρρήτως προήλθε, σαρκωθείς ο Λόγος τού Πατρός, κράζοντες καί λέγοντες, Ευλογημένη σύ εν γυναιξί, Μακαρία η γαστήρ, η χωρήσασα Χριστόν, Αυτού ταίς αγίαις χερσί, τήν ψυχήν παραθεμένη, πρέσβευε άχραντε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εις τήν ανάπαυσίν σου.

Τήν πάνσεπτόν σου Κοίμησιν, Παναγία Παρθένε αγνή, τών Αγγέλων τά πλήθη εν ουρανώ, καί ανθρώπων τό γένος επί τής γής μακαρίζομεν, ότι Μήτηρ γέγονας τού ποιητού τών απάντων Χριστού τού Θεού, Αυτόν

ικετεύουσα, υπέρ ημών μή παύση δεόμεθα, τών εις σέ μετά Θεόν, τās ελπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε, καί απειρόγαμε.

Στίχ. Ωμοσε Κύριος τώ Δαυϊδ αλήθειαν, καί ου μή αθετήσει αυτήν.

Δαυϊτικήν ωδήν σήμερον λαοί, άσωμεν Χριστώ τώ Θεώ, Απενεχθήσονται φησί, τώ Βασιλεί παρθένοι οπίσω αυτής, απενεχθήσονται εν ευφροσύνη καί αγαλλιάσει, Η γάρ εκ σπέρματος Δαυϊδ, δι' ής ημείς εθεώθημεν, εν ταίς χερσί του εαυτής Υιού καί Δεσπότου, ενδόξως καί υπέρ λόγον μετατίθεται, ήν ως Μητέρα Θεού ανυμνούντες βοώμεν καί λέγομεν, Σώσον ημάς, τούς ομολογούντας σε Θεοτόκε, από πάσης περιστάσεως, καί λύτρωσαι κινδύνων τās ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Ότε εξεδήμησας Θεοτόκε Παρθένε, πρός τόν εκ σου τεχθέντα αφράστως, παρήν Ιάκωβος ο Αδελφόθεος, καί πρώτος, Ιεράρχης, Πέτρος τε η τιμιωτάτη κορυφαία τών θεολόγων ακρότης, καί σύμπας ο θείος τών Αποστόλων χορός, εκφαντορικάς θεολογίαις υμνολογούντες, τό θείον καί εξαίσιον, τής Χριστού του Θεού οικονομίας μυστήριον, καί τό ζωαρχικόν, καί θεοδόχον σου σώμα κηδεύσαντες, έχαιρον πανύμνητε, Ύπερθεν δέ αί πανάγιοι καί πρεσβύτατοι τών Αγγέλων Δυνάμεις, τό θαύμα εκπληττόμεναι, κεκυφίαι αλλήλαις έλεγον, Άρατε υμών τās πύλας, καί υποδέξασθε τήν τεκούσαν, τόν ουρανού καί γής Ποιητήν, δοξολογίαις τε ανυμνήσωμεν, τό σεπτόν καί άγιον σώμα, τό χωρήσαν τόν ημίν αθεώρητον καί Κύριον, Διόπερ καί ημείς τήν μνήμην σου εορτάζοντες, εκβούμέν σοι Πανύμνητε, Χριστιανών τό κέρας ύψωσον, καί σώσον τās ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Εν τή Γεννήσει τήν παρθενίαν εφύλαξας, έν τή Κοιμήσει τόν κόσμον ού κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης πρός τήν ζωήν, μήτηρ υπάρχουσα τής ζωής, καί ταίς πρεσβείαις ταίς σαίς λυτρουμένη, εκ θανάτου τās ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Αναβόησον Δαυϊδ, τίς η παρούσα Εορτή; Ήν ανύμνησα φησίν, εν τώ βιβλίω τών Ψαλμών, ως θυγατέρα θεόπαιδα καί Παρθένον, μετέστησεν αυτήν, πρός τās εκείθεν μονάς, Χριστός ο εξ αυτής, άνευ σποράς γεννηθείς, καί διά τούτο χαίρουσι, μητέρες καί θυγατέρες καί νύμφαι Χριστού, βοώσαι, Χαίρε, η μεταστάσα πρός τά άνω βασίλεια.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ο πάντιμος χορός, τών σοφών Αποστόλων, ηθροίσθη θαυμαστώσ, τού κηδεύσαι ενδόξως, τό σώμά σου τό άχραντον, Θεοτόκε Πανύμνητε, οίς συνύμνησαν, καί τών Αγγέλων τά πλήθη, τήν Μετάστασιν, τήν σήν σεπτώς ευφημούντες, ήν πίστει εορτάζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος γ'
Τήν ωραιότητα

Εν τή Γεννήσει σου, σύλληψις άσπορος, έν τή Κοιμήσει σου, νέκρωσις άφθορος, θαύμα εν θαύματι διπλούν, συνέδραμε Θεοτόκε, πώς γάρ η απείρανδρος, βρεφοτρόφος αγνεύουσα; πώς δέ η μητρόθεος, νεκροφόρος μυρίζουσα; Διό σύν τώ Αγγέλω βοώμέν σοι, Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Ψάλλονται οι δύο Κανόνες, ο α' μετά τών Ειρμών εις η' καί ο δ' εις ζ', ύστερον δέ πάλιν οι Ειρμοί, κανών πρώτος, ού η Ακροστιχίς.

Πανηγυριζέτωσαν οι θεόφρονες.
Ποίημα τού Κυρίου Κοσμά.

Ωδή α' Ἦχος α' Ο Ειρμός

«Πεποικιλμένη τή θεία δόξη, η ιερά καί ευκλεής Παρθένε μνήμη σου, πάντας συνηγάγετο, πρός ευφροσύνην τούς πιστούς, εξαρχούσης Μαριάμ, μετά χορών καί τυμπάνων τώ σώ, άδοντας Μονογενεί, ενδόξως ότι δεδόξασται».

Αμφεπονείτο αϋλων τάξις, ουρανοβάμων εν Σιών τό θείον σώμά σου, άφνω δέ συρρεύσασα, τών Αποστόλων η πληθύς, εκ περάτων Θεοτόκε, σοί παρέστησαν άρδην, μεθ' ών άχραντε, σου τήν σεπτήν, Παρθένε μνήμην δοξάζομεν.

Νικητικά μέν βραβεία ήρω, κατά τής φύσεως Αγνή, Θεόν κυήσασα, όμως μιμουμένη δέ, τόν ποιητήν σου καί Υιόν, υπέρ φύσιν υποκύπτεις, τοίς τής φύσεως νόμοις, διό θνήσκουσα, σύν τώ Υιώ εγείρη διαιωνίζουσα.

Κανών δεύτερος

Ποίημα Ιωάννου του Δαμασκηνού.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τήν Κοίμησιν».

Παρθένοι νεάνιδες, σύν Μαριάμ τή Προφήτιδι, ωδήν τήν εξόδιον νύν αλαλάξατε, η Παρθένος γάρ, καί μόνη Θεοτόκος, πρός λήξιν ουράνιον διαβιβάζεται.

Αξίως ως έμψυχον, σέ ουρανόν υπεδέξαντο, ουράνια Πάναγνε, θεία σκηνώματα, καί παρέστηκας, φαιδρώς ωραισμένη, ως νύμφη πανάμωμος, τώ Βασιλεί καί Θεώ.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Η δημιουργική, καί συνεκτική τών απάντων, Θεού σοφία καί δύναμις, ακλινή ακράδαντον, τήν Εκκλησίαν στήριξον Χριστέ, μόνος γάρ εί άγιος, ο εν αγίοις αναπαυόμενος».

Γυναίκα σε θνητήν, αλλ' υπερφυώς καί Μητέρα, Θεού ειδότες Πανάμωμε, οι κλεινοί Απόστολοι, πεφρικυίαις ήπτοντο χερσί, δόξη απαστράπτουσαν, ως θεοδόχον σκήνος θεώμενοι.

Υπέφθασε χερσί, ταίς υβριστικαίς τού αυθάδους, τομήν η δίκη επάξασα, τού Θεού φυλάξαντος, τό σέβας τή εμψύχω κιβωτώ, δόξη τής θεότητος, εν ή ο Λόγος σάρξ εχημάτισε.

Κανών δεύτερος

Ο Ειρμός

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, η ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Θνητής εξ οσφύος προαχθείσα, τή φύσει κατάλληλον Αγνή, τήν εξοδον διήνυσας, Τεκούσα δέ τήν όντως ζωήν, πρός τήν ζωήν μεθέστηκας, τήν θείαν καί ενυπόστατον.

Δήμος θεολόγων εκ περάτων, εξ ύπους Αγγέλων δέ πληθύς, πρός τήν Σιών ηπείγοντο, παντοδυνάμω νεύματι, αξιοχρέως Δέσποινα, τή σή ταφή λειτουργήσοντες.

Η Υπακοή

Ἦχος πλ. α'

Μακαρίζομέν σε πάσαι αι γενεαί, Θεοτόκε Παρθένε, εν σοί γάρ ο αχώρητος Χριστός ο Θεός ημών, χωρηθήναι ευδόκησε, Μακάριοι εσμέν καί ημεῖς προστασίαν σε έχοντες, ημέρας γάρ καί νυκτός πρεσβεύεις υπέρ ημών, καί τά σκήπτρα τῆς βασιλείας, ταῖς σαῖς ικεσίαις κρατύνονται, Διό ανυμνούντες βοώμέν σοι Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ρήσεις Προφητῶν καί αινίγματα, τήν σάρκωσιν υπέφηναν, τήν εκ Παρθένου σου Χριστέ, φέγγος αστραπῆς σου, εις φῶς ἐθνῶν εξελεύσεσθαι, καί φωνεῖ σοι ἄβυσσος, εν αγαλλιάσει, τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε».

Ἴδετε λαοί καί θαυμάσατε, τό ὅρος γάρ τό ἅγιον, καί εμφανέστατον Θεοῦ, τῶν ἐπουρανίων βουνῶν, ἐφύπερθεν αἱρεται, ουρανός ἐπίγειος, εν ἐπουρανίῳ, καί ἀφθάρτῳ χθονί οικιζόμενος.

Ζωῆς αἰδίου καί κρείττονος, ο θάνατός σου γέγονε, διαβατήριον Ἀγνή, εκ τῆς ἐπικήρου πρὸς θείαν ὄντως καί ἄρρευστον, μεθιστῶν σε ἀχραντε, εν αγαλλιάσει, τόν Υἱόν καθοράν σου καί Κύριον.

Επήρθησαν πύλαι ουράνιαι, καί Ἄγγελοι ἀνύμνησαν, καί υπεδέξατο Χριστός, τό τῆς παρθενίας αὐτοῦ, μητρῶον κειμήλιον, Χερουβὶμ υπεῖξέ σοι, εν αγαλλιάσει, Σεραφὶμ δέ δοξάζει σε χαίροντα.

Κανὼν δεῦτερος

Ο Ειρμός

«Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς εκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σου τοῦ Υψίστου, ο Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Θάμβος ἦν θεάσασθαι τόν ουρανόν, τοῦ Παμβασιλέως τόν ἐμπυχον, τοὺς κενεώνας, υπερχόμενον τῆς γῆς, Ὡς θαυμαστά τά ἔργα σου Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Εν τῇ Μεταστάσει σου Μητέρθεοῦ, τό ευρυχωρότατον σῶμά σου καί θεοδόχον, τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, ἱερωτάταις πτέρυξι, φόβῳ καί χαρὰ συνεκάλυπτον.

Εἰ ο ἀκατάληπτος ταύτης καρπός, δι' ὃν ουρανός ἐχρημάτισε, ταφήν υπέστη, ἐκουσίως ὡς θνητός, πῶς τήν ταφήν ἀρνήσεται, ἡ ἀπειρογάμως κυήσασα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τό θείον καί ἄρρητον κάλλος, τῶν ἀρετῶν σου Χριστέ διηγῆσομαι, ἐξ αἰδίου γάρ δόξης συναἰδιον, καί ἐνυπόστατον λάμψας ἀπαύγασμα, Παρθενικῆς ἀπὸ

γαστρός, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιά, σωματωθεὶς ἀνέτειλας ἥλιος».

Ὡς ἐπὶ νεφέλης Παρθέने, τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος οχοῦμενος, πρὸς τὴν Σιών ἐκ περάτων λειτουργήσαι σοι, τῇ νεφέλῃ τῇ κούφῃ ἠθροίζετο, ἀφ' ἧς ὁ Ὑψιστος Θεός, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιά, δικαιοσύνης ἐλαμψεν ἥλιος.

Σαλπίγγων θεόληπτοι γλώσσαι, τῶν θεολόγων ἀνδρῶν ευηχέστερον, τῇ Θεοτόκῳ ἐβόων τὸν ἐξόδιον, ἐνηχούμεναι ὕμνον τῷ Πνεύματι, Χαίροις ἀκήρατε πηγῇ, τῆς τοῦ Θεοῦ ζωαρχικῆς, καὶ σωτηρίου πάντων σαρκώσεως.

Κανὼν δεῦτερος

Ὁ Εἰρμός

«Εξέστη τά σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῖᾳ δόξῃ σου, σύ γάρ ἀπειρόγαμε Παρθέने, γήθεν μετέστης πρὸς αἰωνίους μονάς, καὶ πρὸς ατελεύτητον ζωὴν, πάσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύουσα».

Κροτεῖτῳσαν σάλπιγγες, τῶν θεολόγων σήμερον, γλώσσα δέ πολὺφθογγος ἀνθρώπων, νῦν ευφημεῖτῳ, περιηχεῖτῳ αἴρ, ἀπείρῳ λαμπόμενος φωτί, Ἄγγελοι ὑμνεῖτῳσαν, τῆς Παρθένου τὴν Κοίμησιν.

Τό σκεῦος διέπρεπε, τῆς ἐκλογῆς τοῖς ὕμνοις σοι, ὅλος ἐξιστάμενος Παρθέने, ἐκδημος, ὅλως, ἱερωμένος Θεῷ, τοῖς πάσι θεόληπτος καὶ ὢν, ὄντως καὶ δεικνύμενος, Θεοτόκε πανύμνητε.

Ὡδὴ ς' Ὁ Εἰρμός

«Ἄλιον ποντογενές, κητῶν ἐντόσθιον πύρ, τῆς τριημέρου ταφῆς σου ἦν προεικόνισμα, οὐ ἰωνάς υποφήτης ἀναδέδεικται, σεσωσμένος γάρ ὡς καὶ προυπέποτο, ἀσινῆς ἐβόα, θύσω σοι μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε».

Νέμει σοι τά ὑπὲρ φύσιν, Ἄναξ ὁ πάντων Θεός, ἐν γάρ τῷ τίκτειν, Παρθένον ὥσπερ ἐφυλαξεν, οὕτως ἐν τάφῳ τό σῶμα διετήρησεν, ἀδιάφθορον, καὶ συνεδόξασε, θεῖα μεταστάσει, γέρα σοι ὥσπερ Υἱός Μητρί χαριζόμενος.

Ὅντως σε ὡς φαεινὴν λυχνίαν, αὔλου πυρός, θυμιατήριον θεοῦ χρύσειον ἀνθρακος, ἐν τοῖς Ἀγίων Ἀγίοις κατεσκήνωσε, στάμνον ράβδον τε πλάκα θεόγραφον, κιβωτόν ἁγίαν, τράπεζαν ἄρτου ζωῆς, Παρθέने ὁ τόκος σου.

Κανὼν δευτερος

Ὁ Εἰρμός

«Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες εορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες».

Εκ σοῦ ζωὴ ανατέταλκε, τὰς κλείς τῆς παρθενίας μή λύσασσα, πῶς οὖν τό
ἀχραντον, ζωαρχικόν τε σου σκῆνωμα, τῆς τοῦ θανάτου πείρας γέγονε
μέτοχον.

Ζωῆς υπάρξασα τέμενος, ζωῆς τῆς αἰδίου τετύχηκας, διὰ θανάτου γάρ, πρὸς
τὴν ζωὴν μεταβέβηκας, ἡ τὴν ζωὴν τεκούσα τὴν ενυπόστατον.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. β'

Αὐτόμελον

Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον, καὶ προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα,
τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν, ὡς γάρ ζωῆς Μητέρα, πρὸς τὴν ζωὴν
μετέστησεν, ὁ μήτραν οικήσας ἀειπάρθενον.

Ο Οἶκος

Τείχισόν μου τὰς φρένας Σωτήρ μου, τό γάρ τείχος τοῦ κόσμου ἀνυμνήσαι
τολμῶ, τὴν ἀχραντον Μητέρα σου, ἐν πύργῳ ρημάτων ἐνίσχυσόν με, καὶ ἐν
βάρεσιν ἐννοιῶν οχύρωσόν με, σὺ γάρ βοᾷς τῶν αἰτούντων πιστῶς τὰς
αἰτήσεις πληροῦν, Σὺ οὖν μοι δώρησαι γλώτταν, προφοράν, καὶ λογισμόν
ἀκαταίσχυντον, πᾶσα γάρ δόσις ἐλλάμψεως παρὰ σοῦ καταπέμπεται
φωταγωγέ, ὁ μήτραν οικήσας ἀειπάρθενον.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΚΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λούππου.

Στίχοι

- Υπήρχε Λούππος δούλος, ἐκ δὲ τοῦ ξίφους
- Ελεῦθερος προσήλθε τῷ Χριστῷ φίλος.
- Εικάδι ἐν τριτάτῃ πέφνε Λούππον φασγάνου ἀκμῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου ἱερομάρτυρος Εἰρηναίου, Ἐπισκόπου
Σιρμίου.

Στίχοι

- Τμηθεὶς μετέσχε νεκρικῶν ὁ Σιρμίου,
- Λουτρῶν σχεδίων αἱμάτων ποταμίων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου ἱερομάρτυρος Εἰρηναίου, Ἐπισκόπου
Λουγδούνων.

Στίχοι

- Σπεύδει λιπεῖν γῆν ἐκ ξίφους Εἰρηναῖος.
- Ερωτιά γάρ τῷ πρὸς οὐρανοῦς πόθῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Καλλινίκου, Πατριάρχου
Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Καλλνίκος μένουσαν ἡδονὴν μένων,
- Πρὸς τὴν τελευτὴν οὐκ ἀηδῶς ἦν ἔχων.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι τριάκοντα οκτώ μάρτυρες, οι εν θράκη, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Ήνεγκε τριπλή μαρτύρων δεκάς ξίφος,
- Έχουσα καί σύναθλον απλήν οκτάδα.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ιταμώ θυμώ τε καί πυρί, θείος έρως αντιπατόμενος, τό μέν πύρ εδρόσιζε, τώ θυμώ δέ εγέλα, θεοπνεύστω λογική, τή τών οσίων τριφθόγγω λύρα αντιφθεγγόμενος, μουσικοίς οργάνοις εν μέσω φλογός, ο δεδοξασμένος, τών Πατέρων καί ημών Θεός ευλογητός εί».

Θεοτεύκτους πλάκας Μωϋσής, γεγραμμένας τώ θείω Πνεύματι, εν θυμώ συνέτριπεν, αλλ' ο τούτου Δεσπότης, τήν τεκούσαν ασινή, τοίς ουρανίοις φυλάξας δόμοις, νύν εισωκίσατο, Σύν αυτή σκιρτώντες βοώμεν Χριστώ, ο δεδοξασμένος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Εν κυμβάλοις χείλεσιν αγνοίς, μουσική τε καρδίας φόρμιγγι, εν ευήχω σάλπιγγι, υψηλής διανοίας, τής Παρθένου καί αγνής, εν τή ευσήμω κλητή ημέρα τής Μεταστάσεως, πρακτικάίς κροτούντες βοώμεν χερσίν, ο δεδοξασμένος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ο θεόφρων ήθροισται λαός, τής γάρ δόξης Θεού τό σκήνωμα, εν Σιών μεθίσταται πρός ουράνιον δόμον, ένθα ήχος καθαρός εορταζόντων, φωνή αφράστου αγαλλιάσεως, καί εν ευφροσύνη βοώντων Χριστώ, ο δεδοξασμένος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Κανών δεύτερος

Ο Ειρμός

«Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Νεανίσκοι καί παρθένοι τής Παρθένου τε, καί Θεομήτορος, τήν μνήμην σέβοντες, πρεσβύται καί άρχοντες, καί βασιλείς σύν κριταίς, μελωδήσατε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Σαλπισάτωσαν τή σάλπιγγι τού Πνεύματος, όρη ουράνια, αγαλλιάσθωσαν νύν, βουνοί καί σκιρτάτωσαν θείοι, Απόστολοι, η Βασίλισσα, προς τόν Υιον μεθίσταται, σύν αυτώ αεί κρατούσα.

Ἡ πανίερος Μετάστασις τῆς θείας σου, καί ακηράτου Μητρός, τά υπερκόσμια, τῶν ἄνω Δυνάμεων, ἠθροισε τάγματα, συνευφραίνεσθαι, τοῖς ἐπὶ γῆς σοι μέλπουσιν, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Φλόγα δροσίζουσιν Οσίους, δυσσεβεῖς δὲ καταφλέγουσαν, Ἄγγελος Θεοῦ ὁ πανσθενής, ἔδειξε Παισί, ζωαρχικὴν δὲ πηγὴν εἰργάσατο τὴν Θεοτόκον, φθορὰν θανάτου, καί ζωὴν βλυστάνουσιν τοῖς μέλπουσι, τὸν Δημιουργὸν μόνον υμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καί υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ρήμασιν εἶχοντο τῆς θείας, κιβωτοῦ τοῦ αγιάσματος, πάσα ἡ πληθὺς τῶν θεολόγων ἐν τῇ Σιών, Πού νῦν ἀπαίρεις σκηνὴν κραυγάζοντες, Θεοῦ τοῦ ζώντος; Μὴ διαλίπῃς ἐποπτεύουσα, τοὺς πίστει μέλποντας, τὸν Δημιουργὸν μόνον υμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καί υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅπως υψώσασα τὰς χεῖρας, ἐκδημούσα ἡ πανάμωμος, χεῖρας τὰς Θεὸν ἠγκαλισμένας, σωματικῶς ἐν παρρησίᾳ, ὡς Μήτηρ ἔφησε πρὸς τὸν τεχθέντα, οὓς μοι ἐκτήσω, εἰς αἰῶνας φύλαττε βοώντάς σοι, τὸν Δημιουργὸν μόνον υμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καί υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν δεύτερος

Ὁ Εἰρμός

«Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν, τὸν Κύριον υμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τὴν μνήμην σου ἀχραντε Παρθέने, Ἀρχαί τε καὶ Ἐξουσίαι σὺν Δυνάμεσιν, Ἄγγελοι, Ἀρχάγγελοι, θρόνοι Κυριότητες, τὰ Χερουβὶμ δοξάζουσι, καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφίμ, ἀνθρώπων δὲ τὸ γένος υμνοῦμεν, καί υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ ξένως οικήσας Θεοτόκε, ἐν τῇ ἀχράντῳ νηδυῖ σου σαρκούμενος, οὗτος τὸ πανίερον, πνεύμά σου δεξάμενος, ἐν ἐαυτῷ κατέπαυσεν, ὡς οφειλέτης Υἱός, διό σέ τὴν Παρθένον υμνοῦμεν, καί υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡ τῶν ὑπὲρ ἐννοίαν θαυμάτων, τῆς αἰιπαρθένου καὶ Θεομήτορος! τάφον γὰρ οικήσασα, ἔδειξε Παράδεισον, ὧ παρεστώτες σήμερον, χαίροντες ψάλλομεν, τὸν Κύριον υμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'

Μεγαλυνάριον, ὅπερ στιχολογεῖται ἐν ἐκάστῳ τροπαρίῳ τῆς παρούσης

Ωδής.

Αι γενεαί πάσαι, μακαρίζομέν σε, τήν μόνην Θεοτόκον.

Ο Ειρμός

«Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι, ἐν σοὶ Παρθένε ἀχραντε, παρθενεύει γάρ τόκος, καί ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος, Ἡ μετὰ τό κον Παρθένος, καί μετὰ θάνατον ζῶσα, σῶζοις αἰί, Θεοτόκε, τήν κληρονομίαν σου».

Εξίσταντο Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐν τῇ Σιων σκοπούμεναι, τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, γυναικείαν ψυχὴν χειριζόμενον, τῇ γάρ ἀχράντως τεκούσῃ, υἱοπρεπῶς προσεφώνει, Δεύρο Σεμνή, τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ συνδοξάσθητι.

Συνέστειλε χορὸς τῶν Ἀποστόλων, τὸ θεοδόχον Σώμά σου, μετὰ δέους ορώντες, καί φωνὴ λιγυρά προσφθεγγόμενοι, Εἰς ουρανίους θαλάμους, πρὸς τὸν Υἱὸν ἐκφοιτώσα, σῶζοις αἰί, Θεοτόκε τὴν κληρονομίαν σου.

Κανὼν δεύτερος

Μεγαλυνάριον στιχολογούμενον καὶ αὐτὸ ὡς τὸ ἀνωτέρω.

Ἄγγελοι τὴν Κοίμησιν τῆς Παρθένου, ορώντες ἐξεπλήττοντο, πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Ο Ειρμός

«Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδοχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αὔλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή αειπάρθενε».

Δεύτε ἐν Σιών, τῷ θείῳ καὶ πίνονι, ὅρει τοῦ ζώντος Θεοῦ, ἀγαλλιασώμεθα, τὴν Θεοτόκον ἐνοπτριζόμενοι, πρὸς γάρ τὴν λίαν κρείττονα, καὶ θειοτέραν σκηνὴν, ὡς Μητέρα, ταύτην εἰς τὰ Ἅγια, τῶν Ἀγίων Χριστὸς μετατίθησι.

Δεύτε οἱ πιστοί, τῷ τάφῳ προσέλθωμεν, τῆς Θεομήτορος, καὶ περιπτυσώμεθα, καρδίας χεῖλη ὅμματα μέτωπα, εἰλικρινῶς προσάπτοντες, καὶ αὐρυσώμεθα, ἱαμάτων, ἀφθονὰ χαρίσματα, ἐκ πηγῆς ἀενάου βλυστάνοντα.

Δέχου παρ' ἡμῶν, ὠδὴν τὴν ἐξόδιον, Μήτηρ τοῦ ζώντος Θεοῦ, καὶ τὴ φωτοφόρῳ σου, καὶ θεία ἐπισκίασον χάριτι, τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, τῷ φιλοχρίστῳ λαῷ, τὴν εἰρήνην, ἀφῇσιν τοῖς μέλπουσι, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν βραβεύουσα.

Εξαποστειλάριον

Ἦχος γ' ἐκ τρίτου

Ἀπόστολοι ἐκ περάτων, συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεθσημανὴ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα, καὶ σύ Υἱέ καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ πνεῦμα.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώνμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τὴ ἐνδόξῳ Κοιμήσει σου, οὐρανοὶ ἐπαγάλλονται, καὶ Ἀγγέλων γέγηθε τὰ στρατεύματα, πᾶσα ἡ γῆ δὲ εὐφραίνεται, ὠδὴν σοι ἐξόδιον προσφωνοῦσα τὴ Μητρί, τοῦ τῶν ὅλων δεσπόζοντος, ἀπειρόγαμε, Παναγία Παρθένε, ἡ τό γένος τῶν ἀνθρώπων ρυσαμένη, προγονικῆς αποφάσεως. (Δίς)

Ἐκ περάτων συνέδραμον, Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, θεαρχίῳ, νεύματι τοῦ κηδεύσαι σε, καὶ ἀπὸ γῆς αἰρομένην σε, πρὸς ὕψος θεώμενοι, τὴν φωνὴν τοῦ Γαβριήλ, ἐν χαρᾷ ἀνεβῶν σοι, Χαίρε ὄχημα, τῆς θεότητος ὅλης, χαίρε μόνη, τὰ ἐπίγεια τοῖς ἄνω, τῷ τοκετῷ σου συνάψασα.

Τὴν ζωὴν ἡ κυήσασα, πρὸς ζωὴν μεταβέβηκας, τὴ σεπτῇ Κοιμήσει σου τὴν ἀθάνατον, δορυφορούντων Ἀγγέλων σοι, Ἀρχῶν καὶ Δυνάμεων, Ἀποστόλων Προφητῶν, καὶ ἀπάσης τῆς κτίσεως, δεχομένου τε, ἀκηράτοις παλάμαις τοῦ Υἱοῦ σου, τὴν ἀμώμητον ψυχὴν σου, Παρθενομήτορ Θεόνυμφε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. β'

Τὴ ἀθανάτῳ σου Κοιμήσει, Θεοτόκε Μήτηρ τῆς ζωῆς, νεφέλαι τοὺς Ἀποστόλους, αἰθερίους διήρπαζον, καὶ κοσμικῶς διεσπαρμένους, ὁμοχώρους παρέστησαν τῷ ἀχράντῳ σου σώματι, οἱ καὶ κηδεύσαντες σεπτῶς, τὴν φωνὴν τοῦ Γαβριήλ, μελωδοῦντες ἀνεβῶν, Χαίρε κεχαριτωμένη, Παρθένε Μήτηρ ἀνυμφευτε, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, Μεθ' ὧν ὡς Υἱόν σου καὶ Θεόν ἡμῶν, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη

Δίδεται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τῶν κανόνων τῆς Εορτῆς Ὡδὴ γ' καὶ ζ'.

Εἰ δὲ βούλει, εἰπέ τὰ παρόντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'

Στίχος α'. Ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ πᾶσα ἡ γῆ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος β'. Εξομολογεῖσθε αὐτῷ, αἰνεῖτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος γ'. Εν πόλει Κυρίου τών δυνάμεων, εν πόλει Θεού ημών.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος δ'. Εγενήθη εν ειρήνη ο τόπος αυτού, καί τό κατοικητήριον αυτού εν Σιών.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Στίχος α'. Αγαπά Κύριος τās πύλας Σιών, υπέρ πάντα τά σκηνώματα Ιακώβ.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν Αγίοις θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Στίχος β'. Δεδοξασμένα ελαλήθη περί σου, η πόλις τού Θεού.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχος γ'. Ο Θεός εθεμελίωσεν αυτήν εις τόν αιώνα.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχος δ'. Ηγίασε τό σκηνώμα αυτού ο Ύψιστος.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος...

Αντίφωνον Γ'

Στίχος α'. Ετοίμη η καρδιά μου, ο Θεός, ετοίμη η καρδιά μου.

Ήχος α'

Εν τή Γεννήσει τήν παρθενίαν εφύλαξας, έν τή Κοιμήσει τόν κόσμον ού κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης πρός τήν ζωήν, μήτηρ υπάρχουσα τής ζωής, καί ταίς πρεσβείαις ταίς σαίς λυτρουμένη, εκ θανάτου τās ψυχάς ημών.

Στίχος β'. Τί ανταποδώσω τώ Κυρίω περί πάντων ών ανταπέδωκέ μοι;

Εν τή Γεννήσει τήν παρθενίαν...

Στίχος γ'. Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καί τό όνομα Κυρίου επικαλέσομαι.

Εν τή Γεννήσει τήν παρθενίαν...

Εισοδικόν

Δεύτε προσκυνήσωμεν, καί προσπέσωμεν Χριστώ. Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν αγίοις θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Απολυτίκιον Ἦχος α'

Εν τή Γεννήσει τήν παρθενίαν εφύλαξας, έν τή Κοιμήσει τόν κόσμον ού κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης πρός τήν ζωήν, μήτηρ υπάρχουσα τής ζωής, καί ταίς πρεσβείαις ταίς σαίς λυτρουμένη, εκ θανάτου τάς ψυχάς ημών.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. β'

Αυτόμελον

Τήν εν πρεσβείαις ακοίμητον Θεοτόκον, καί προστασίαις αμετάθετον ελπίδα, τάφος καί νέκρωσις ουκ εκράτησεν, ως γάρ ζωής Μητέρα, πρός τήν ζωήν μετέστησεν, ο μήτραν οικήσας αειπάρθενον.

Εις τό, Εξαιρέτως

Ἦχος α'

Αι γενεαί πάσαι, μακαρίζομέν σε, τήν μόνην Θεοτόκον.

Ο Ειρμός

«Νενίκηνται τής φύσεως οι όροι, εν σοι Παρθένε άχραντε, παρθενεύει γάρ τόκος, καί ζωήν προμνηστεύεται θάνατος, Η μετά τό κον Παρθένος, καί μετά θάνατον ζώσα, σώζοις αεί, Θεοτόκε, τήν κληρονομίαν σου».

Κοινωνικόν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καί τό όνομα Κυρίου επικαλέσομαι. Αλληλούϊα.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Ευτυχούς, μαθητού τού Αγίου Ιωάννου τού θεολόγου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Μάρτυς Ευτυχή μακάριε, μαθητευθείς ιερώς, τώ τού Λόγου σεπτώ μαθητή, θεολόγω κήρυκι, πρός αυτού πάσαν μύησιν, Ιερωτάτην ήδη μεμύησαι, καί φώς ωράθης, φωτίζων χάριτι, πάσαν διάνοιαν, ταίς θεολογίαις σου ταίς

Ιεραίς, όθεν τήν αγίαν σου, μνήμην γεραίρομεν.

Πλάνης καθείλες οχύρωμα, αναμοχλεύσει στερράς, καρτερίας πανόλβιε, καί δεσμά υπήνεγκας, καί αοίδιμον θάνατον, αθανασίας όθεν επέτυχες, χοροίς μαρτύρων, Αγγέλων τάξεις, συναυλιζόμενος, καί μεθέξει κρείττονι θεοπρεπώς, κάλλιστα θεούμενος, καί τελεώτατα.

Εν τή φρουρά κεκλεισμένος ών, άρτον εδέξω ζωής, ουρανόθεν αοίδιμε, εμβληθείς εις φλόγα δέ, αδιάφλεκτος έμεινας, πληγάς υπέστης, δεινώς ξεόμενος, ορμάς θηρίων, ευχαίς επράϋνας, ξίφει τήν κάραν σου, απετμήθης αίματι πρός ουρανόν, ανακουφιζόμενος, ως θείω άρματι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δεύρο ψυχή μου στενάζουσα, καί τών δακρύων κρουνούς, εκ καρδίας πηγάζουσα, τή Παρθένω βόησον, καί Μητρί τού Θεού ημών, Διά τό πλήθος, τών οικτιρμών σου Αγνή, τής φοβεράς με, ρύσαι κολάσεως, καί κατασκήνωσον, ένθα η ανάπαυσις καί η χαρά, η διαιωνίζουσα, καί η απόλαυσις.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ήλιος τέκνον ημαύρωται, καί η σελήνη τό φώς, εις ζοφώδες ιμάτιον, γνοφερώς μετέβαλε, γή κλονείται καί ρήγνυται, τό τού ναού σου δή καταπέτασμα, καγώ πώς τέκνον, ού διαρρήξομαι, σπλάγχχνα καί όμματα; παρειάς γλυκύτατε καταξανώ, αδίκως σε θνήσκοντα, βλέπουσα Σωτέρ μου.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος, καί θρόνων διάδοχος, τών Αποστόλων γενόμενος, τήν πράξιν εύρες θεόπνευστε, εις θεωρίας επίβασιν, διά τούτο τόν λόγον τής αληθείας ορθοτομών, καί τή πίστει ενήθλησας μέχρις αίματος, Ιερομάρτυς Ευτυχή, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου ούτος, ού η Ακροστιχίς.

Τήν Ευτυχούς μέλψωμεν ένθεον χάριν. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ' Αρματηλάτην Φαραώ

Τών Αποστόλων καί μαρτύρων σύσκηνος, αποδεικνύμενος, καί θεϊκής αίγλης, πάντοτε πληρούμενος, τούς τήν σεπτήν σου σήμερον, εορτήν εκτελούντας, φωτός μετόχους ανάδειξον, μάρτυς Ευτυχή αξιάγαστε.

Ηγαπημένω μαθητή μακάριε, μαθητευθείς ευσεβώς, καί τούς αυτού τρόπους,

άγαν μιμησάμενος, τόν Κύριον ηγάπησας, τούς αυτού θείους νόμους, πληρώσας καί τά παθήματα, τούτου Ευτυχή μιμησάμενος.

Νόμω τώ θείω ευσεβώς πειθόμενος, σάρκα ενέκρωσας, ασκητικοίς πόνοις, κόσμου μακρυνόμενος, καί όρεσιν αοίδιμε, διαιτώμενος μάρτυς, καί τήν ψυχήν καθαιρόμενος, καί θεοειδής γνωριζόμενος.

Θεοτοκίον

Εν σοί Παρθένε τήν ελπίδα τίθημι, τής σωτηρίας μου, αμαρτιών ρύπτου, όλον με απόπλυνον, καί καθαρόν απέργασαι, τώ Υιώ σου αρίστως, ευαρεστούντα καί πράττοντα, τούτου τό πανάγιον θέλημα.

Ωδή γ'

Ο στερεώσας κατ' αρχάς

Υπεραστράπτοντα φωτί, κηρύγματος τού πανσόφου, ώσπερ ήλιον ευράμενος Παύλον, συμπεπόρευσαι αυτώ, αστήρ καθάπερ μέγιστος, φωταγωγών καρδιάς, μάκαρ θεόφρον εν Πνεύματι.

Τών θεολόγων η κρηπίς, τών Μαθητών η ακρότης, Ιωάννης ο στερέμνιος φίλος, τού Σωτήρος από γής, ενθέως μεθιστάμενος, σοί τού Θεού τήν ποιμήνην, μάκαρ ποιμαίνειν παρέθετο.

Υπερκαλής καί φωταυγής, καί πλήρης Πνεύματος θείου, τώ δικάζοντι ανόμως παρέστης, διελέγχων τήν αυτού, δυσσέβειαν πανόλβιε, καί τού Χριστού τήν θείαν, όμολογών ενανθρώπησιν.

Θεοτοκίον

Χαίρε η μόνη τήν χαράν, ανερμηνεύτως τεκούσα, χαίρε άρμα καί νεφέλη τού Λόγου, χαίρε θρόνε τού Θεού, Παρθένε απειρόγαμε, χαίρε Οσίων δόξα, χαίρε μαρτύρων στεφάνωμα.

Ο Ειρμός

«Ο στερεώσας κατ' αρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριξον, ότι ούκ έστι πλήν σου, Άγιος μόνε Φιλάνθρωπε».

Κάθισμα 'Ηχος γ'

Θείας πίστεως

Φέγγος ήστραψας θεογνωσίας, σκότος έλυσας πολυθειάς, μαρτυρικώς εκτελέσας τόν δρόμον σου, καί ιαμάτων πηγάζων χαρίσματα, τών προσιόντων καθαίρεις νοσήματα, μάρτυς ένδοξε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεία γέγονας σκηνή τού Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτορ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπερέχουσα, τόν υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρον, πρεσβειών σου ενθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνή τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν Σταυρώ
θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς
θρηνηδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι! τέκνον μου, πώς πάσχεις; θέλων ρύσασθαι,
παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον!

Ωδή δ'
Σύ μου ισχύς, Κύριε

Όλω νοϊ, αποδημών πρὸς τόν Κύριον, ουκ ησθάνου, πάντοθεν τυπτόμενος,
καί σπαραττόμενος χαλεπώς, οία δέ ευώδες, θυμίαμα αξιάγαστε, οσμής τούς
παρεστώτας, απεπλήρωσας θείας, ενεργεία θεόφρον τού Πνευματος.

Υπό Θεού, μάρτυς θεόφρον φρουρούμενος, εν φρουρά τε, δέσμιος
καθήμενος, άρτον ουράνιον ορατώς, χαίρων υπεδέξω, Θεού σε
παραθαρρύνοντος, τού μόνου αθλοθέτου, Ευτυχή αθλοφόρε, ού τό πάθος τό
θείον εζήλωσας.

Σού τό σεπτόν, στόμα ανοίξας εν Πνεύματι, πρό βημάτων, πάνσοφε
ιστάμενος, δικαστικών τήν αληθινήν, πίστιν τής Τριάδος, ετράνωσας
εμφανέστατα, ειδώλων δέ τήν πλάνην, εστηλίτευσας μάκαρ, καί τυράννων
αθέων φρονήματα.

Μετά πολλάς, άλλας αικίας τού σώματος, θείω πόθω, μάκαρ
πυρπολούμενος, τήν εξαφθείσαν φλόγα πυρός, χαίρων υπεισήλθες,
αποτομία δικάζοντος, εφλέχθης δέ ουδόλως, η γάρ θεία σε δρόσος, Ευτυχή
ουρανόθεν εδρόσιζεν.

Θεοτοκίον

Εν γυναιξί, μόνη Παρθένος διέμεινας, καί πρό τόκου, καί μετά τήν γέννησιν,
Θεός γάρ ήν ο καινοτομών, φύσεις υπέρ λόγον, εκ σου αρρήτως
σαρκούμενος, ο άνω πρό αιώνων, καί εν γή εις τά τέλη, γεννηθείς τών
αιώνων Πανάμωμε.

Ωδή ε'
Ίνα τί με απώσω

Λόγον θείον πλουτήσας, άπασι τοίς χρήζουσι μάκαρ μετέδωκας, καί Χριστού
τήν ποιμήνην, Ιερεύς δεδεγμένος εποίμανας, νουθετών διδάσκων, καθοδηγών
πρὸς σωτηρίαν, Ευτυχή αθλοφόρε πολυάθλε.

Ψυχολέτειραν πλάνην, σθένει θείου Πνεύματος αποσεισάμενος, τώ Χριστώ
προσήλθες, καί πληθύν τούτω μάρτυς προσήγαγες, σωζομένων πίστει, σου
ταίς σεπταίς θεηγορίαις, Ευτυχή αθλητών εγκαλλώπισμα.

Ως ωραίοι οι πόδες σου, μακαριώτατε τρίβον οδεύσαντες, μαρτυρίου θείου,
καί εν τούτω καλώς βηματίσαντες, καί πρὸς πλάτος μέγα, τής ουρανίου
βασιλείας, καταντήσαντες μάρτυς αοίδιμε.

Θεοτοκίον

Μητροπάρθενε Κόρη, η τόν απερίληπτον Λόγον κυήσασα, τών Αγγέλων δόξα, καί δαιμόνων τό τραύμα Θεόνυμφε, τήν εμήν καρδίαν, τραυματισθείσαν αμαρτίαις, θεραπείας ενθέου αξίωσον.

Ωδή ς' Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Εφέσει κατασχεθείς, τής εν Χριστώ τελειώσεως, εξ Εφεσίων σοφέ, δεσμώτης εξώρμησας, καί πρός τήν πατρίδα σου, Σεβαστήν τοίς άθλοις, εγκοσμούμενος κατέπαυσας.

Ναός υπάρχων Θεού, ωραίος καί καθαρώτατος, ναούς ειδώλων αισχρούς, κατέστρεψας χάριτι, καί πρός επουράνιον, ναόν ανηνέχθης, Ευτυχή Θεώ παρίστασθαι.

Ενίσχυσέ σε οδώ, βαδίζοντα θείος Άγγελος, προλέγων σοι εμφανώς, τό μέλλον τρανότατα, Ευτυχή πανόλβιε, ισαγγέλω όντι, καί σαρκός έξω εν Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Νοός μου τάς εκτροπάς, καί τής ψυχής τά κινήματα, τά εμπαθή καί δεινά, Παρθένε διόρθωσον, καί σώσόν με φύλαξον, εκ τών καθ' εκάστην, αφειδώς επεμβαινόντων μοι.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίες μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΔ' τού αυτού μηνός, μνήμη τού Αγίου μάρτυρος Ευτυχούς, μαθητού τού Αγίου Ιωάννου τού θεολόγου, καί τού Αγίου Αποστόλου Παύλου.

Στίχοι

- Ως ευτυχώς σύ ευτύχησας τρισμάκαρ,
- Θείας τετευχως Ευτυχή κληρουχίας.
- Εικάδι Ευτυχέ αμφεκάλυψε λίθος γε τετάρτη

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου μάρτυρος Τατίωνος.

Στίχοι

- Έλξει μετρήσας πολλά πολλά γής πλέθρα,
- Εδέμ λάβοις άμετρα πλέθρα, Τατίων.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού οσίου Πατρός ημών καί ομολογητού Γεωργίου τού Λιμνιώτου.

Στίχοι

- Κοινώ τελευτών Γεώργιος τώ τέλει,
- Σημείον άθλου ρίνα τμηθείσαν φέρει.

Τή αυτή ημέρα, τήν ανάμνησιν ποιούμεθα τῆς ανακομιδῆς τοῦ σεπτοῦ Λειψάνου τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Διονυσίου, Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, καί τῆς τούτου ἐκ Στροφάδων εἰς Ζάκυνθον ἐπανόδου.

Στίχοι

- Γόνιοιο βίου νύν τυχούσα αφθάρτου,
- Ζάκυνθε τέρπου, γηθοσύνως οὖν κάρτα.
- Εἰκάδι ἦκε δέμας ἀκεσίμβροτον ἐν γε τετάρτῃ.

Ο ἅγιος νέος ἱερομάρτυς καί ἱσαπόστολος Κοσμάς, ὁ ἐν Ἀλβανία μαρτυρήσας κατὰ τό 1779, ἀγχόνῃ τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμάς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Θεοῦ συγκατάβασιν

Θεοῦ ἐπινεύσεσι, τό πύρ ἐσβέσθη τό εἰς ἀπώλειαν, ἐξαφθέν σοι θεόφρον, ἐξ οὐρανοῦ γάρ βροντή ἤκούετο, καί χιονῶδεις σταγόνες ἐπέμποντο, τοὺς ἀγνοοῦντας αὐτόν κατακαλύπτουσαι.

Εὐτόνως ξεόμενος, εὐῶδῃ μύρα μάρτυς ἀπέπεμπες, εἰς ὁσμήν παθημάτων, τοῦ κενωθέντος καί γάρ ἐπέδραμες, Λόγου καί Κτίστου, πρὸς ὃν ἀνεκραύγαζες, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ βίος σου ἄμωμος, ἡ μαρτυρία σοφὴ πανθαύμαστος, καί σωτήριος πάσι, τοῖς προσιοῦσιν ἡ τῶν λειψάνων σου, ἀγία θήκη, ἰάσεις πηγάζουσα, καί μολυσμοῦ τῶν παθῶν πολλοὺς εξαίρουσα.

Θεοτοκίον

Νοήσαντες πόρρωθεν, σεπτοὶ Προφῆται τοῦ μυστηρίου σου, τό ἀπόρρητον βάθος, ποικιλοτρόπως πάσιν ἐτράνωσαν, τήν σὴν λοχείαν Παρθέने κραυγάζοντες, Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδή η'

Ἑπταπλασίως κάμινον

Χείρας πετάσας ἐνδοξε, πρὸς Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, μέσον τοῦ πεδίου, προσπαλαίων λέουσιν, ἀπήμαντος ἐμεινας, ὡς ὁ Προφήτης πρὶν Δανιήλ, Ἄγγελον αἰεῖ, περιφρουροῦντά σε ἔχων, καί μέλτων ἀνενδότης, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀλογωτάτως βλέπων σε, ὑπ' ἀνόμων κρινόμενον, θῆρ ὁ πρὸς τὴν σὴν, εὐτρεπισθείς ἀπώλειαν, τρανῶς ἀποφθέγγεται, παντοδυνάμω νεύματι, καί τά μεγαλεῖα, τοῦ Σωτήρος κηρύττει, εκπλήττων τοὺς βοῶντας, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρώμη Θεοῦ καί χάριτι, τόν ἀγῶνα τόν μέγιστον, μάρτυς διανύσας, τῶν

στεφάνων έτυχες, τής νίκης γηθόμενος, καί τοίς χοροίς ηρίθμησαι, πάντων Αποστόλων, καί Αγίων μαρτύρων, μεθ' ών βοάς απαύστως, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ιχνηλατών πανεύφημε, τού Χριστού τά παθήματα, ήθλησας νομίμως, ως Χριστού διάκονος, καί χλαίναν εφοίνιξας, μαρτυρικού εξ αίματος, ήν περ στολισθείς, βασιλικώς εις τά άνω, βασίλεια μετέστης, εν χαρά αναμέλπων, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένην δήγματι, τήν Ψυχήν μου τού όφεως, μόνη προφανώς, η τήν ζωήν κυήσασα, πανάμωμε ζώωσον, καί ενεργείν ευόδωσον, τά τού δι' ημάς, εκ σου τεχθέντος Παρθένε, θελήματα, βοώσαν, ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι περισωθέντας τούτους ιδών, τώ Δημιουργώ, καί Λυτρωτή ανεβόα, οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω

Ιάσεις αναβλύζεις παντοδαπάς, καί νοσήματα παύεις βαρύτατα, πρό τού Χριστού, χάριν κομισάμενος αληθή, καλώς αγωνισάμενος, καί καταπαλαίσας τούς δυσμενείς, θεόφρον αθλοφόρε, Αγγέλων συμπολίτα, καί τών μαρτύρων ακροθίνιον.

Ωραίος τοίς αγώσιν αποφανθείς, πρός ωραίους νυμφώνας εσκήνωσας, αποτμηθείς, ξίφει τήν αγίαν σου κεφαλήν, ήν Ιησούς κατέστεψε, νίκης διαδήματι ευπρεπεί, φωστήρ τής Εκκλησίας, κραταίωμα καί κλέος, τών ευσεβώς μακαριζόντων σε.

Συνέτριψας τό κράτος τού πονηρού, Ευτυχή αθλοφόρε πανεύφημε, καί κατ' αυτού τρόπαιον εστήσω νεανικώς, καί νικητής πανάριστος, ήδη χρηματίζεις εν ουρανοίς, τώ θρόνω τής Τριάδος, πολλή σύν παρρησία, λελαμπρυσμένος παριστάμενος.

Η μνήμη σου η θεία καί φωταυγής, υπέρ ήλιον πάσιν εξέλαμψε, φωτιστικάς, λάμψεσι φωτίζουσα τούς πιστώς, καί ευσεβώς εκάστοτε, ταύτην εορτάζοντας Ευτυχή, εν ή σε δυσωπούμεν, ως έχων παρρησίαν, τήν σωτηρίαν ημών αίτησαι.

Θεοτοκίον

Φωνήν σοι προσφωνούμεν τού Γαβριήλ, Χαίρε γή εκλεκτή, Χαίρε τράπεζα, χρυσοειδής, Χαίρε τών ανθρώπων καταφυγή, Χαίρε μαρτύρων καύχημα, Χαίρε τών Αγγέλων η χαρμονή, Αγία Θεοτόκε, κραταίωμα τών πίστει, ειλικρινώς μακαριζόντων σε.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα ὅτι Θεός, ὠφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καί ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τῶν ουρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Καί ἡ λοιπή Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ἐπανόδου τοῦ Λειψάνου Ἀγίου Ἀποστόλου Βαρθολομαίου, καί μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Τίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου τρία.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι

Τόν πολύφωτον ἥλιον, τόν ἀστέρα τόν ἄδυτον, ουρανόν τόν ἐμψυχον διηγούμενον, δόξαν Θεοῦ τήν σωτήριον, τό ἐνθεον κήρυγμα, τόν φωστήρα τῶν ἐθνῶν, ποταμόν τόν προχέοντα, ρεῖθρα γνώσεως, καί ἀρδεύοντα πάντων τὰς καρδίας, μακαρίσωμεν γνησίως, Βαρθολομαῖον τόν ἐνδοξον.

Αἱ πορεΐαί σου ὠφθησαν, ἐν θαλάσῃ Ἀπόστολε, ὑπέρ νούν ἀνθρώπινον φανερούμεναι, ἀπορριφεῖς γάρ σύν λάρνακι, πρὸς Δύσιν ἐξέδραμες, ἐξ Εὔας εὐκλεῶν, ἐπομένων μαρτύρων σοι, ἐκατέρωθεν, καί τιμὴν ποιουμένων ἐπινεύσει, τοῦ Δεσπότου τῶν ἀπάντων, Βαρθολομαίε Ἀπόστολε.

Τὴν υγρὰν ἐπιβάσει, θαυμασίαις ἡγίαςας, καί πρὸς νήσον ἐφθασας τῆς Λιπάρεως, μύρα πηγάζων αἰοῖδιμε, καί πάθη ἀνίατα, θεραπεύων καί σωτήρ, τῶν ἐκεῖσε γενόμενος, καί προσφύγιον, καί προστάτης καί ρύστης πρὸς τόν πάντων, Βασιλέα καί Σωτήρα, Βαρθολομαίε Ἀπόστολε.

Καί τοῦ Ἀγίου Τίτου τρία

Ἐδωκας σημείωσιν

Μίαν τρισυπόστατον, ἀνακηρύττων θεότητα, τὴν πολύθεον θάλασσαν, ἐθνῶν διετάραξας, καί γαληνοτάτους, μάκαρ πρὸς λιμένας, τοὺς νηχομένους τῷ βυθῷ, τῆς ἀθείας σύ ἐγκαθώρμισας, ἐντεύθεν τὴν οὐράνιον, ἀντιμισθίαν ἀπείληφας, δυσωπῶν τόν φιλόανθρωπον, ὑπέρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Θείαις ἀναλάμψεσι, καταυγασθεῖς τὴν διάνοιαν, ὡς ἀκτὶς συμπεπόρευσαι, ἡλίῳ φωτίζοντι, τὰ ἐσκοτισμένα, Παύλῳ θείῳ Τίτε, καί σύν αὐτῷ πάσαν τὴν

γὴν, τῆς βαθυτάτης νυκτός απήλλαξας, διό σε μακαρίζομεν, ὡς ἱεράρχην θεόληπτον, ὡς Ἀπόστολον ἐνθεον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Κρήτης ἐξορμώμενος, καὶ ἐν αὐτῇ ἀφικόμενος, ἀρραγῆς ὡς θεμέλιος, ἐν ἡ ἐστερέωτο, ὀρθοτάτῃ πίστει, τῇ οἰκοδομίᾳ, ἐπωκοδόμησε πιστοὺς, τῆς ουρανίου θείας δυνάμεως, ὁ Τίτος, ὁ μακάριος, ὁ τῆς πατρίδος πρωτόθρονος, ὁ τοῦ Παύλου συνέκδημος, τῶν πιστῶν ἡ παράκλησις.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἐστησας ἐν θαλάσῃ τό ὄρμημα, πολυχρόνιος νεκρός, καὶ τὴν τρίβον σου ἐν ὕδασι πολλοῖς, Βαρθολομαίε πανεύφημε, Ἀνατολῆς ἐξορμώμενος, Δίκαιοι γάρ εἰς αἰῶνα ζῶσι, προνοία τοῦ σοῦ Διδασκάλου, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε Ἀπόστολε, δωρηθῆναι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος πλ. β'

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σέ ἰκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Τοῦ Ἀγίου Τίτου

Τῆς ἐκλογῆς τοῦ σκεύους, Παύλου θεοκήρυκος, φοιτητῆς γενόμενος, καὶ μυηθεὶς τὰ θεία παρ αὐτοῦ διδάγματα, εἰς τὰ ἔθνη πρὸς πίστιν ἀπεστάλης, ἐπιστρέφειν καὶ φωτίζειν, τῇ αἴγλῃ τῶν λόγων σου, ὅθεν εἰς τὰ πέρατα διέδραμες, Ἀπόστολε Τίτε, εὐαγγελιζόμενος πάσι τὸν σαρκωθέντα Θεόν, ὃν καθικέτευε, τοῦ σωθῆναι τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν αἰσιέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης

Παρθένε παναμώμητε, ἰκέτευε ὃν ἔτεκες, οἰκτιρήσαι, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, καὶ τὴ μερίδι τάξαι, τῶν ἐκλεκτῶν ἐν ὥρᾳ τῆς δίκης ἀκρα ἀγαθότητι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Ἀπόστολοι Ἅγιοι, πρεσβεύσατε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νύν...

Θεοτοκίον Ἦχος γ'

Σέ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε, ἐν τῇ σαρκὶ γάρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱός σου καὶ Θεός ἡμῶν, τό διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθοράς ὡς φιλόανθρωπος.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Ἀγίων
οι παρόντες δύο, ποίημα Θεοφάνους ἀμφοτέρω.

Ο Κανων τού Ἀγίου Βαρθολομαίου. οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ὑμνοις γεραίρω τόν καλόν μου προστάτην.

Ὡδή α' Ἦχος δ'
Ἀνοίξω τό στόμα μου

Υπέρτιμον λίθον σε, ζωῆς ἡ πέτρα ἀνέδειξεν, ἐν ᾧ ἐδομήσατο, τήν Ἐκκλησίαν
αυτοῦ, Βαρθολομαίε, Ἀπόστολε θεόπτα, ὅθεν σε γεραίρομεν, καί
μακαρίζομεν.

Μεγάλως μουδύσάν σε, τά υπέρ νούν καί διάνοιαν, σοφίαν ευράμενος, τήν
ἐνυπόστατον, ἀπεμώρανας, Ἑλλήνων τήν σοφίαν, σοφίσας τά πέρατα, θείοις
διδάγμασιν.

Νεκρός ἐπιτύμβιος, θαλασσοπόρος γεγένησαι, ταίς θείαις προστάξεσι
καταπειθόμενος, καί ὡς ἥλιος, πρὸς Δύσιν ἐξ Εἰσας, Ἀπόστολε ἐφθασας,
καταφωτίζων αὐτήν.

Θεοτοκίον

Ὁ πλήρης κεκένωται, ὁ προαιώνιος ἀρχεται, ἐκ Κόρης θεόπαιδος
ἀποτικτόμενος, ὃν ἐκήρυξας, ἐν δύο ταίς οὐσίαις, μιά υποστάσει δέ,
Θεομακάριστε.

Ο Κανὼν τού Ἀγίου Τίτου, ἔχων Ἀκροστιχ. ταύτην.

Παύλου μαθητὴν Τίτον ὑμνῶ προφρόνως.

Ἦχος καί Εἰρμός ο αὐτός

Παντοίοις χαρίσμασι, καταπλουτίσασα χάρις σε, τοῦ Πνεύματος κήρυκα, θείον
Ἀπόστολον, εἰς τά πέρατα, κηρύττοντα, ἐκπέμπει, τοῦ Λόγου τήν σάρκωσιν,
Τίτε αοίδιμε.

Αυγὴν θείας χάριτος, εἰσδεδεγμένος ἐξήστραψας, ὡς ἥλιος πάνσοφε, ταίς ἐν
τῷ σκότει ψυχαίς, ἅς ἐφώτισας, ἐξαίρων ἀμαρτίας, δουλείας λυτρούμενος,
πλάνης μακάριε.

Υπάρχων ἀνάπλεως, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, ὁ παῦλος ὁ
πάνσοφος, σέ προχειρίζεται, καί διάκονον, καί θείον υποφήτην, καί πίστεως
κήρυκα, Τίτε θεσπέσιε.

Θεοτοκίον

Λυτρούμενος ἐλάμψε, σοῦ ἐκ νηδύος ὁ Κύριος, τοῦ κόσμου τά πέρατα,

πλάνης Θεόνυμφε, όν ικέτευε, καί πάντοτε δυσώπει, σωθήναι τούς πίστει σε, Κόρη γεραίροντας.

Τού Αγίου Βαρθολομαίου

Ωδή γ'

Τούς σούς υμνολόγους

Ισχυράν παράκλησίν σε εύρον, καί φώς καί δεινών απαλλαγήν, Βαρθολομαίε πάνσοφε, οι πλάνη συνεχόμενοι, καί αθείας ζόφωσιν, φρενοβλαβώς περικείμενοι.

Στόμα γεγονώς Θεού τού Λόγου, εκ στόματος λύκου νοητού, λαούς ερρύσω έωδοξε, προσαγαγών τώ Κτίσαντι, διά λουτρού Βαπτίσματος, Βαρθολομαίε αοίδιμε.

Γγλώσση σου πυρίνη καταφλέξας, τής πλάνης τήν ύλην τήν πικράν, κεχερσωμένας πάνσοφε, καρδίας κατενέωσας, καί γεωργείν ουράνια, νοήματα παρεσκεύασας.

Θεοτοκίον

Εκ σου υπέρ λόγον Θεός Λόγος, τεχθήναι ευδόκησε σαρκί, Παρθενομήτορ άχραντε, μαθητήν εκλεξάμενος, καί υπηρέτην γνήσιον, Βαρθολομαίον τόν ένδοξον.

Τού Αγίου Τίτου

Ουκ εν σοφία

Ουκ εν σοφία, μωραινούση αυτή τούς προσέχοντας, αλλά γνώσει αληθεί, τήν αγνωσίαν μακάριε, ψυχών απεδίωξας, τών προστρεχόντων σοι.

Υλομανούσαν, αθείας ακάνθαις τήν άρουραν, παγκληρίας τών εθνών, δρεπάνη θεία εκάθηρας, γνώσεως τά σπέρματα, καταβαλλόμενος.

Μίαν κηρύττων, εν τρισί τοίς προσώποις θεότητα, απεδίωξας αχλύν, πολυθείας μακάριε, θείαν πρός επίγνωσιν, άγων τά πέρατα.

Θεοτοκίον

Αγιωτέραν, τών Αγγέλων καί πάσης τής κτίσεως, ανωτέραν ο εκ σου, σαρκί τεχθείς σε ειργάσατο, όθεν σε ως Δέσποιναν, πάντων γεραίρομεν.

Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτῳ σοφία Χριστέ, ού γάρ εστιν Άγιος, πλήν σου φιλόανθρωπε».

Κάθισμα τού Αγίου Βαρθολομαίου

Ήχος α'

Τόν Τάφον σου Σωτήρ

Η κάθοδος τών σών, παναγίων Λειψάνων, υπόθεσις ημίν, εορτής
φαιδροτάτης, πανεύφημε γέγονε, τού Κυρίου Απόστολε, ήν γεραίροντες,
ευσεβοφρόνως τιμώνεν, σέ τόν άδυτον, Βαρθολομαίε λαμπτήρα, Χριστόν
μεγαλύνοντες.

Δόξα... Τού Αγίου
Ήχος πλ. δ' Τήν σοφίαν

Όσπερ άστρον ηλίω συμπορευθείς, παναοίδιμε Τίτε Παύλω σαφώς, τήν γήν
εφωτίσατε, καί τό σκότος ελύσατε, έν τή Κρητών δέ νήσω, εισδύσας μακάριε,
διά θανάτου πάσιν, αδύτους κατέλιπες, θείας ως ακτίνας, τούς σούς πόνους
καί λόγους, υφ' ών ελλαμπόμενοι, ευσεβώς σε γεραίρομεν, καί συμφώνως
βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν
δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε θρόνε πυρίμορφε τού Θεού, χαίρε Κόρη καθέδρα βασιλική, κλίνη
πορφυρόστρωτε, χρυσοπόρφυρε θάλαμε, χλαμύς αλουργόχροε,
τιμαλφέστατον τέμενος, αστραπηφόρον άρμα, λυχνία πολύφωτε, χαίρε
Θεοτόκε, δωδεκάτειχε πόλις, καί πύλη χρυσήλατε, καί παστάς αγλαόμορφε,
αγλαόχρυσε τράπεζα, Θεοκόσμητον σκήνωμα, χαίρε ένδοξε νύμφη
ηλιοστάλακτε, χαίρε μόνη ψυχής μου διάσωσμα.

Τού Αγίου Βαρθολομαίου

Ωδή δ'
Τήν ανεξιχνίαστον

Ρήσις πέρας είληφε προφητική, φώς γάρ εις εθνών περιποίησιν, ο θεηγόρος,
επορεύθη μαθητής, καταφωτίζων άπαντα, τά τής οικουμένης πληρώματα.

Αίγλη φωτιζόμενος θεαρχική, θείαν κατά μέθεξιν δεύτερον, φώς καθωράθης
λειτουργήσας προφανώς, τώ δι' ημάς παχύτητι, σώματος φανέντι Απόστολε.

Ίνα διαβάσεσιν αγιασθή, θάλασσα λιθίνη εν λάρνακι, ταύτη επέβης, εξ Εώας
πρός Δυσμάς, τās θαυμαστάς κινήσεις σου, ώ Βαρθολομαίε ποιούμενος.

Θεοτοκίον

Ως τόν ανερμήνευτον υπερβολή, πλούτου ευσπλαγχνίας κυήσασα,
ανερμηνεύτως τούς πτωχεύσαντας ημάς τή αμαρτία Πάναγνε, θείαις δωρεαίς
καταπλούτισον.

Τού Αγίου Τίτου

Ο καθημένος εν δόξη

Θησαυρών εξ ακενώτων, αρυόμενος πάνσοφε, πενομένας φρένας, πλούτου
αληθείας ενέπλησας, νεναρκωμένας καρδίας ανεζώωσας, αγνωσίας, διώκων
αχλύν παναοίδιμε.

Ή τού Παύλου σε σαγήνη, τή προνοία τής χάριτος, σαγηνεύει Τίτε, μέλλοντα

προθύμως εις ύστερον, σού τώ αγκίστρω τού λόγου έθνη πάμπολλα,
ανελκύσιν, απάτης βυθού πρός ευσέβειαν.

Τώ κλεινώ ώσπερ αρνίον, θείω Παύλω επόμενος, τούς βαρείς εκ μέσου,
λύκους θεηγόρε απήλασας, τά τών ειδώλων τεμένη κατηδάφισας, καί ναούς
Θεού, τούς γηγενείς απετέλεσας.

Θεοτοκίον

Η Αγία Θεοτόκος, η σκηνή η αμόλυντος, τού φωτός η πύλη, τράπεζα καί
στάμνος η πάγχρυσος, τό αλατόμητον όρος καί κατάσκιον, ως χωρήσασα,
τόν Πλαστοουργόν μακαρίζεται.

Τού Αγίου Βαρθολομαίου

Ωδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Τούς πόδας κτησάμενος, ωραίους τώ κηρύγματι, πάσιν αγαθά ευηγγελίσω,
πάσιν ειρήνην μάκαρ εκήρυξας, έχθρας παλαιάς αλλοτριών, θείαις
εισηγήσεσι, τού Σωτήρος Απόστολε.

Ο λόγος σου ίαμα, τοίς δεξαμένοις γέγονεν, όφεως ίόν θανατηφόρον,
Βαρθολομαίε, γή δέ κατέστραπτai, η τών ασεβών προφητικώς, ταίς
αναμοχλεύσεσι, τών πανσόφων δογμάτων σου.

Νεκρός πολυήμερος, ζωήν πηγάζων άφθονον, νώτοις εποχούμενος
θαλάσσης, Βαρθολομαίε θείοις σύν μάρτυσιν, άπειρα πελάγη διελθών, νήσω
τής Λιπάρεως, προσωρμίσθης θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Κυρίως δοξάζω σε, Θεού Μητέρα πάναγνον, Χαίρέ σοι κραυγάζων τού
Αγγέλου, ευλογημένη Θεοχαρίτωτε, άκουσμα καί λάλημα φρικτόν, ξένον
ενδιαίτημα, τού Δεσπότου τής κτίσεως.

Τού Αγίου Τίτου

Ασεβείς ουκ όψονται

Νεμομένην έστησας, κακίας τήν πληγήν, τών εθνών μάκαρ τάς ψυχάς, τώ
νοστήμω άλατι, τών θείων λόγων σου, ιατρός ως άριστος, ως τής χάριτος
διάκονος.

Ταίς τού Παύλου νεύσεσιν, υπείκων ευμενώς, σύν αυτώ τήν υπ' ουρανόν,
διατρέχεις πάνσοφε, λόγον τής γνώσεως, ευαγγελιζόμενος, Θεοκήρυξ
πανσεβάσμιε.

Ισουργόν όμόθρονον, τόν Λόγον τώ Πατρί, εκδιδάσκων οία σοφός, θεηγόρε
έπεισας, τούς μετριόφρονας, τών ειδώλων άπασαν, τήν απάτην
αποκρούσασθαι.

Θεοτοκίον

Τήν αγνήν αγνεύοντι, τιμήσωμεν νοῖ, καλλονήν τήν τού Ιακώβ, καί ενθέοις πράξεσι καλλυνόμενοι, ευσεβώς υμνήσωμεν, ως μητέρα τού Θεού ημών.

Τού Αγίου Βαρθολομαίου

Ωδή ς'

Τήν θείαν ταύτην

Ακτίς Ηλίου τού λάμπαντος τώ κόσμω διά σώματος γέγονας, ταίς σελασφόροις σου διδασκαλίαις Απόστολε, επιδιώκων νύκτα, πλάνης πολύθεον.

Λαοίς Θεού τό σωτήριον, ετράνωσας σαρκός ομοιώματι, εμφανιζόμενον διά πολλήν αγαθότητα, Βαρθολομαίε κήρυξ, εθνών Απόστολε.

Οδόν τήν θάλασσαν έσχηκας, καί τρίβους εφ' υδάτων πεποίηκας καί ουκ εγνώσθη σου, τούτοις τά ίχνη εν Πνεύματι, ως Δαυϊδ προέφη, μάκαρ Απόστολε.

Θεοτοκίον

Ναός τής δόξης γεγένησαι, καί πύλη τού φωτός εχρημάτισας, Όρος κατάσκιον, τέρας Προφήταις αδόμενον, Παρθενομήτορ Κόρη, Θεοχαρίτωτε.

Τού Αγίου Τίτου

Θύσω σοι, μετά φωνής

Ο Παύλος, ο τού κόσμου ανέσπερος ήλιος, σέ ως ακτίνα εκπέμπει, φωτοβόλον μάκαρ τάς εν τώ σκότει, τής αγνοίας, καθευδούσας καρδιάς φωτίζουσαν.

Ναμάτων, ζωηρύτων υπάρχων ανάπλεως, ρείθροις ενθέων δογμάτων, τούς χειμάρρους μάκαρ τής αγνωσίας, κατακλύζεις, καταρδεύων εθνών τά συτήματα.

Θεοτοκίον

Υμνούσι, γενεαί γενεών σε πανύμνητε, τόν υπερύμνητον Λόγον, τού Θεού γάρ έτεκες υπέρ λόγον, όν δοξάζει, καί βροτών καί Αγγέλων τά τάγματα.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, ή Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον τού Αγίου Βαρθολομαίου

Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Ώφθης μέγας ήλιος, τή οικουμένη, διδασμάτων λάμπεσι, καί θαυμασίων φοβερών, φω ταγωγών τούς τιμώντάς σε, Βαρθολομαίε, Κυρίου Απόστολε.

Έτερον τού Αγίου Τίτου

Ήχος β' Τά άνω ζητών

Τού Παύλου δειχθείς, συνόμιλος Απόστολε, σύν τούτω ημίν, τόν λόγον προκατήγγειλας, τής ενθέου χάριτος, μυστολέκτα Τίτε μακάριε, διά τούτο βοώμέν σοι, Μή παύση Πρεσβεύων υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Τόν επί γής οφθέντα Σωτήρα καταγγείλας εν κόσμω, τής αυτού αψευδούς θεότητος εχρημάτισας φίλος οικείος καί κληρονόμος, όθεν πίστει προσπίπτων, σέ ικετεύω, όπως ταίς σαίς ικεσίαις παράσχης μοι άφεςιν, διώκων τήν αχλυώδη τής ψυχής μου σκοτόμαιναν ένδοξε, τού επαξίως υμνήσαί σε, καί βοάν σοι απαύστως Απόστολε, Μή παύση πρεσβεύων υπέρ πάντων ημών.

Συναξάριον

Τή ΚΕ' τού αυτού μηνός, μνήμη τής επανόδου τού Λειψάνου τού Αγίου ενδόξου Αποστόλου Βαρθολομαίου.

Στίχοι

- Ίνα τρυγώμεν άφθονον πιστοί χάριν,
- Βαρθολομαίος ευρέθη κεκρυμμένος.
- Σόν νέκυν εικάδι Βαρθολομαίε εφεύρον πέμπτη.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Τίτου, Επισκόπου Γορτύνης τής κατά Κρήτην, μαθητού τού Αγίου Αποστόλου Παύλου.

Στίχοι

- Ίτω παρ' ημών καί Τίτω βραχύς τίτλος,
- Τούτου τελευτήν τήν εν ειρήνη φέρων.
- Ουράνιον δάπεδον λάχες εικάδι Τίτ' ενί πέμπτη.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων Πατέρων ημών Μηνά, Επιφανίου, Γενναδίου καί Ιωάννου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Ο κόσμος εκλέλοιπε τής Εκκλησίας.
- Μηνάς γάρ εκλέλοιπεν εκ τών ενθάδε,
- Σπάσας τελευτής Επιφάνιος μέθυ,
- Κείται τραπείς εις ύπνον ευθύς τώ κάρω.
- Επιφανίω, Γενναδίω ποιμέσι
- Χριστού, Ιωάννη τε ύμνον προσφέρω.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Αγ. Βαρθολομαίου

Ωδή ζ'

Ουκ ελάτρευσαν

Μωρανθείσαν, τή κακία παναοίδιμε, τήν ανθρωπότητα, νοστήμω άλατι, ιάσω τών λόγων του, καί ψάλλειν έπεισας, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί

Θεός ευλογητός εί.

Ουρανός ως υψηλότατος γενόμενος, δόξαν Θεού νοητός, υψηλοτάτη φωνή, κηρύττεις ως ένθεος, μάκαρ Απόστολος, ώ κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Υφαντόν τής θείας χάριτος ιμάτιον, μάκαρ ενέδυσας, τούς γυμνωθέντας το πρίν, κακία τού όφεως, καί ψάλλειν έπεισας, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Προστασίαν σε καί τείχος καί αντίληψιν, καταπλουτήσαντες, Θεογεννήτορ αγνή, οι δούλοί σου πάντοτε, πίστει βοώμέν σοι, Χαίρε γέφυρα, ή πρός Θεόν μετάγουσα, τούς εκ γής ευλογημένη.

Τού Αγίου Τίτου

Ο διασώσας εν πυρί

Μίαν θεότητα υμνείν, μίαν κυριότητα σέβειν, Τίτος διδάσκων τούς βροτούς, πολυθέου μανίας απήλλαξεν, ευσεβώς ανακράζοντας, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Νενεκρωμένη τή ψυχή, άψυχον οι σέβοντες ύλην, τόν νεκρωθέντα δι' ημάς, ζωοδότην Θεόν κατενόησαν, υπό σου παιδευόμενοι, μαθητά καί μυστολέκτα τών απορρήτων.

Ως αληθείας υπουργός, ψεύδους καθαιρέτης εφάνης, καί ως τού Παύλου μαθητής, διωγμούς καί κινδύνους υπέμεινας, σύν αυτώ μέλπων ένδοξε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Πεποικιλμένη αρεταίς, τού Παμβασιλέως παρέστης, εκ δεξιών τού εκ τών σών, σαρκωθέντος αιμάτων Ανύμφευτε, εκτενώς ικετεύουσα, λυτρωθήναι από πάσης ημάς ανάγκης.

Τού Αγ. Βαρθολομαίου

Ωδή η'

Παίδας ευαγείς

Ρείθροις προσκλυζόμενος ενθέοις, Εδέμ ποταμός ως εκπεπόρευσαι, άρδων τήν υφήλιον, ταίς διδασκαλίαις σου, καί τά τής πλάνης ύδατα, ξηραίνων χάριτι, καί κράζων, Τόν Σωτήρα υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Λόγος ως θείον θεολόγον, τά λόγου επέκεινα μυήσας σε, βέλος ως σωτήριον, κόσμω εξαπέστειλε, κατατιπρώσκων σύστημα, δυσμενές ένδοξε, καί σώζων τούς πιστός μελωδούντας, καί υπερυψούντας, αυτόν εις τούς

αιώνας.

Σταλάζον ως όρος ανεφάνης, τόν θείον γλυκασμόν αξιοθαύμαστε, θάλασσαν διέσχισας, τρίβον μετά θάνατον, ταίς θεϊκαῖς δυνάμεσι προσπεραιούμενος, τά ταύτης αποντίστως πελάγη, σέ δορυφορούντων, γενναίων αθλοφόρων.

Θεοτοκίον

Τούς νόμους τῆς φύσεως λαθούσα, καί τίκεις καί μένεις αιειπάρθενος, Λόγον γάρ εκύησας, άνθρωπον γενόμενον, υπερβολή χρηστότητος, ώ πάντες κράζομεν, τόν Κύριον υμνεῖτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Αγίου Τίτου

Ο αυτός Ειρμός

Ρανίσιν αιμάτων σου εσβέσθη, τό πύρ τῆς απάτης τό αλλότριον, νόσοι εδιώχθησαν, δαίμονες ήλάθησαν, τή πρός Θεόν δεήσει σου, Τίτε' Απόστολε, διό σε ως θεράποντα θείον, τού παμβασιλέως, Χριστού ανευφημούμεν.

Όλος τώ Θεώ ιερωμένος, καί θείαις ηγλαΐσμένος Τίτε χάρισι, Λόγον τόν σωτήριον, πάσι διετράνωσας, τόν αλογίας πάνσοφε, ημάς ρυσάμενον, τούς πίστει αληθεί ευλογούντας, καί υπερυψούντας, αυτόν εις τούς αιώνας.

Φωτός καθαρώτατον δοχείον, εγένου καταφωτίσας τήν υφήλιον, θείοις αμαρύγμασι, Τίτε αξιάγαστε, καί αμαυρώσας έντασιν, παρανομούντων έχθρών, τόν Κύριον υμνεῖτε εβόας, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ρομφαία η πάλαι στρεφομένη, τά νώτα Παρθένε νύν μοι δίδωσι, Λόγον ότι έτεκες, σάρκα περικείμενον, καί εν δυσί ταίς φύσεσι κατανοούμενον, όν τρέμουσιν Αγγέλων αι τάξεις, καί δοξολογούσι, βροτοί εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Παῖδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσιν, τόν Κύριον υμνεῖτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Αγίου Βαρθολομαίου

Ωδή θ'

Άπας γηγενής

Άγει εορτήν, τή μνήμη σου σήμερα, τών Αποστόλων χορός, μάρτυρες αγάλλονται, καί τών δικαίων πάντων τά πνεύματα, οι δέ πιστοί τοίς ύμνοις σε καταγεραίρομεν, καί βοώμεν, Πάσης ημάς θλίψεως, μαθητά του Χριστού απολύτρωσαι.

Τό διά Σταυρού, μακάριον ένδοξε, τέλος δεξάμενος, σύμμορφος γεγένησαι,

τῶν παθημάτων τοῦ Διδασκάλου σου, καί κοινωνός λαμπρότατος, καί θείας δόξης αεί, σὺν Ἀγγέλοις τούτῳ παριστάμενος, καί ἀρρήτου φωτός αἰσιούμενος.

Ἡ πλησιφαής, καί εὐσημος μνήμη σου, ἡμῖν ἐπέλαμψεν, ἅπαντας φωτίζουσα, Χριστοῦ αὐτόπτα Βαρθολομαίε σοφέ, ἐν ἡ παρακαλούμέν σε, μνήσθητι πάντων ἡμῶν, ἐναντίας πάσης περιστάσεως, ταῖς εὐχαῖς σου ἡμᾶς ἐκλυτρούμενος.

Θεοτοκίον

Νέκρωσον ἡμῶν, σαρκός τὰ φρονήματα, Θεοκυήτορ ἀγνή, στήσον τῶν παθῶν ἡμῶν, τὴν καταιγίδα, παύσον τὸν κλύδωνα, καί λογισμοῖς οὐχύρῳσον ἐνθέοις ἀχραντε, τὰς καρδίας πίστει τῶν τιμῶντων σε, προστασία ἡμῶν ἀκαταίσχυντε.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου

Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Ὅλην σου τὴν πρὸς τὸν Λυτρωτὴν ἀγάμενος, καί ἀγάπην καί πεποίθησιν, ἔλκει συνέκδημον ὁ Παῦλος, σὺν σοί τό ἱερόν Ευαγγέλιον, τοῖς ἔθνεσι κηρύπτων Ἀπόστολε, ὅθεν σὺν τούτῳ σε γεραίρομεν.

Νόσους ἐκδιώκεις τῶν πιστῶν, δαιμόνια, ἀπελαύνεις θεία χάριτι, Κρήτης ὁ μέγας πολιούχος, πρωτόθρονός τε ταύτης ὁ ἐνθεός, φωστήρ ὁ διαυγής καί ουράνιος, Τίτε θεόφρον ἀξιάγαστε.

Ὡς ἡλῖος ἐλάμψεν ἡμῖν ἡ μνήμη σου, φρουκτωρίαις ταῖς τοῦ Πνεύματος, ὅλη φαιδρῶς ωραῖσμένη, τὰ νέφη τῶν παθῶν ἐκδιώκουσα, ἣν πίστει τοὺς τελούντας διάσωζε, Τίτε παμμάκαρ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Σειράς τῶν πταισμάτων μου Ἀγνή διάλυσον, μεσιτεία σου πανάμωμε, λύσον τό σκότος τῆς ψυχῆς μου, τὸν σάλον τῶν παθῶν μου κατεύνασον, τοὺς μᾶτην πολεμοῦντάς με σύντριψον, σώσόν με σώσον Αἰσιπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός

«Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσωκίσατο, σὺ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Τὴν ἱεράν κατάθεσιν, τοῦ σεπτοῦ σου λειψάνου, Βαρθολομαίε πάνσοφε, εορτάζοντες πρόθω, ἀνευφημούμεν σε πίστει, ἐξ Εῷας γὰρ μάκαρ, πρὸς νήσον τῆς Λιπάρεως, παραδόξως ἐκπλεύσας, ταῖς θαυμασταῖς, σοῦ πορείαις ἅπασαν τὴν Εσπέραν, ἐφώτισας Ἀπόστολε, τοῦ Χριστοῦ Θεοκῆρυξ.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου Ὅμοιον

Μύστα τής θείας χάριτος, καί Απόστολε Τίτε, σύν Παύλω τώ θεόφρονι, πρέσβευε τή Τριάδι, υπέρ ειρήνης τού κόσμου, καί ἡμίν τοῖς τελούσι, τήν παναγίαν μνήμην σου, καί σέ πόθω τιμώσι, τών δυσχερών, καί πταισμάτων λύσιν καί σωτηρίαν, καί δόξαν καί λαμπρότητα, ουρανών βασιλείας.

Θεοτοκίον

Σύν ασωμάτοις τάξεσι, σύν μαρτύρων χορείαις, σύν Αποστόλων τάγμασι, σύν Προφήταις καί πάσι, Δικαίοις ὡ Θεομήτορ, ανυμνούμέν σε Κόρη, καί γάρ Θεόν ἐγέννησας, τόν ἀρρήτω σοφία, διά Σταυροῦ, καθελόντα Ἄδου τήν τυραννίδα, καί σώσαντα πανύμνητε, ἅπαν βρότειον γένος.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τέσσαρα.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Θεῖον ἐπαφήκέ σε, ὡς ποταμόν παμμακάριστε, ἡ πηγὴ τής ζωῆς ἡμῶν, ὕδατα ξηραίνοντα, τής πολυθείας, ἄρδοντα τόν κόσμον, ρεῖθροις ἐνθέων διδασχών, Βαρθολομαίε καί κατακλύζοντα, τής πλάνης τὰ ζιζάνια, καί τών δεινῶν ἐξαιρούμενον, τοὺς πιστῶς πειθομένους σοι, τοῦ Κυρίου Απόστολε.

Ἦλιον καθάπερ σε, Ανατολῆς ἐξορμώμενον, καί πρὸς Δύσιν δυόμενον, πορείαις αἰοῖδιμε, ταῖς ἐπὶ ὑδάτων, σαφῶς γενομέναις, ἐπεγνωκότες οἱ πιστοί, τής παραδόξου ἐπιδημίας σου, ἀνάμνησιν ἐτήσιον, ἐπιτελούμεν γεραίροντες, τὰ πολλὰ σου θαυμάσια, τοῦ Κυρίου Απόστολε.

Νεκρὸς ἐπιτύμβιος, θαλασσοπόρος γεγένησαι, ἐξ Ε῰ας ορμώμενος, σύν μάρτυσι πάνσοφε, καί πρὸς Δύσιν φθάνων, ἄδυτε φωσφόρε, τής Εκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, Βαρθολομαίε θεομακάριστε, ἐν ἡ ἀναπαυσάμενος, πάσι τών κόπων ἀνάπαυσις, καί δεινῶν ἀπολύτρωσις, θαυμαστῶς ἐχρημάτισας.

Θεαῖς ἀναλάμψεσι, καταυγασθεῖς τήν διάνοιαν, ὡς ἀκτὶς συμπεπόρευσαι, ἡλίῳ φωτίζοντι, τὰ ἐσκοτισμένα, Παύλω θείῳ Τίτε, καί σύν αὐτῷ πᾶσαν τήν γῆν, τής βαθυτάτης νυκτός ἀπήλλαξας, διό σε μακαρίζομεν, ὡς ἱεράρχην θεόληπτον, ὡς Απόστολον ἐνθεον, πρεσβευτήν ὡς θερμότατον.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, ὁ συναῖδιος Λόγος τοῦ Πατρός, καθὼς ἐν Ευαγγελίοις προέφη, τὰ εὐφώρα κλήματα, ὑμεῖς ἔστε πανεύφημοι Απόστολοι, οἱ τόν βότρυν τόν πέπειρον καί τερπόν, ἐν τοῖς κλάδοις ὑμῶν φέροντες, ὅν οἱ πιστοὶ ἐσθίοντες, ἐπιστοιχοῦμεν γεύσιν πρὸς ευφρόσυνον, Βαρθολομαίε θεόληπτε, καί Τίτε καύχημα, τής Κρήτης, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, υπέρ τών ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν...

Θεοτοκίον Ἦχος πλ. α'

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε, καί δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τήν πόλιν τήν ἄσειστον, τό τεῖχος τό ἀρρηκτον, τήν ἀρραγή προστασίαν, καί καταφυγὴ τών ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Ὁ Απόστολος
Πρὸς Κορινθ. α' Ἐπιστ.

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς Ἀποστόλους...
Ζήτηι Κυριακὴ Δεκάτη

Εὐαγγέλιον
Κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος, Ὑμεῖς εστέ τό φῶς τοῦ Κόσμου...

Κοινωνικόν

Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀδριανοῦ καί Ναταλίας.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν

Τὴν υπέρτιμον ἀθλησιν, τὰ γενναῖα παλαίσματα, τῶν μαρτύρων ἐνδοξε θεασάμενος, αυτομολεῖς πρὸς τὰ σκάμματα, ἀνδρεῖω φρονήματι, ἀφειδήσας τῆς σαρκός, δι' ἀγάπην τὴν ἐνθεον, ὅθεν ἡνυσας, τοὺς γενναίους ἀγῶνας, ταπεινώσας, τὴν οφρύν τοῦ ἀντιπάλου, Ἀδριανέ καρτερώτατε.

Ταῖς εἰρκταῖς συγκλειόμενος, τοῖς βουνεύροις τυπτόμενος, τοῖς κλοιοῖς αοίδιμε βαρυνόμενος, καί τοῖς μοχλοῖς συνθλιβόμενος, σὺν πλείοσι μάρτυσι, σὺν αὐτοῖς τῶν ἀγαθῶν, ουρανίων ἐπέτυχες, ἐπαλείφουσιν, τὴν ομόζυγον ἔχων Ναταλίαν, τὴν Θεῷ πεποθημένην, Ἀδριανέ γενναιότατε.

Τόν Ἀδὰμ ἡ ομόζυγος, Παραδείσου ἐξώρισε, συμβουλία ὀφews, Ναταλία δέ, Ἀδριανόν πρὸς Παράδεισον, πανσόφως εἰσήγαγεν, ἱεραῖς προσλαλιαῖς, νουθετούσα διδάσκουσα, τὰ ἐπίπωνα, τῆς ἀθλήσεως φέρειν ουρανίους, ἀντιδόσεις προξενούντα, καί αἰωνίζουσιν εὐκλειαν.

Δόξα... Ἦχος α'
Εφραίμ Καρίας

Ζήλος ανδρός ευσεβούς, είλκυσε γυναίκα θεοφιλή, πρὸς παραίνεσιν παιδράν,
Αδριανὸς γάρ ο πανάριστος, Ναταλίας τῶν ρημάτων υπαχθεῖς, ἀθλήσεως τόν
δρόμον εκτετέλεκεν, Ὡ γυναικὸς θεοφιλοῦς! ουχ ὡς γάρ Εὐα τῶ, Αδάμ ἤνεγκε
φθοράν, ἀλλὰ ζωὴν ἀληκτον τῷ συζύγῳ προεξένησε, Ταύτην σὺν τῷ ἀνδρί
ἐπαινοῦντες, βοήσωμεν Χριστῷ, Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς πρεσβείαις τῶν
Αγίων σου.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον
Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Εκ τῆς αγίας εἰκόνος τῆς σῆς Πανάχραντε, ἰάσεις ἰαμάτων, χορηγοῦνται
αφθόνως, τοῖς πίστει προσιοῦσιν, ὅθεν καμοῦ, τὰς ἀσθενείας ἐπίσκεψαι, καί
τὴν ψυχὴν μου ἐλέησον ἀγαθὴ, καὶ τό σῶμά μου θεράπευσον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σέ τόν ἀμνόν καὶ ποιμένα ἐπὶ τοῦ ξύλου Σωτήρ, ἡ σέ ἀγνῶς τεκούσα, ὡς
εὔρα Θεέ μου, θρηνούσα ἀνεβόα, Τέκνον ἐμόν, φῶς τοῦ κόσμου γλυκύτατον,
πῶς ἐπὶ ξύλου ὀρώ σε τοῦ σταυρικοῦ, ὡς κακούργον ἀναρτώμενον.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'
Πανεύφημοι μάρτυρες

Πορφύραν ἐξ αἵματος τοῦ σου, μάρτυς κατεφοίνιξας, στολὴν μεθ' ἧς τῷ
Δεσπότη σου, ὡς ἡ υπόσχεσις, νύν συμβασιλεύεις, ἀθλῶν ταῖς λαμπρότησι,
καὶ θείαις καλλοναῖς σεμνυνόμενος, Χριστόν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ αὐτὸς δώσει
δύναμιν καὶ κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητὸς ὁ Θεός.

Αδριανέ μάρτυς τὰς οδοὺς, τῶν παθῶν ἐξέκλινας, τῷ σωτηρίῳ ἀγόμενος,
δρόμῳ πανεύφημε, καὶ πρὸς τὰς ἀφθάρτους, μονὰς κατεσκήνωσας, σὺν πάσι
τοῖς Χριστῷ πειθαρχήσασι, μεθ' ὧν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν
εἰρήνην, καὶ τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωμεν πάντα τὰ θέλημα αὐτοῦ
ἐν αὐτοῖς.

Ὡ θαύμα καινόν καὶ ἀληθῶς, μέγα καὶ παράδοξον! πῶς Ναταλία ἡ πάνσοφος,
τόν ταύτης σύζυγον, πείθει υπομεῖναι, ξίφη κατατέμνοντα: τίς εἶδέ τι τοιοῦτον,
τίς ἤκουσεν, ὃν περ ἐκέκτητο, οφθαλμόν βίου πρὸς θάνατον, ἐπεπτόθει,
προδόναι σωτήριον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὡ ζεύγος ἀμωμον, καὶ ἐκλεκτόν τῷ Κυρίῳ! ὦ πεπιοθημένη δυάς, καὶ
πεφιλημένη Χριστῷ, ὡσυζυγία ἀρίστη καὶ μακαρία! Τίς οὐκ ἐκπλαγὴ ἐν τούτῳ
ἀκουτισθεῖς, τὰς τούτων ὑπὲρ ἄνθρωπον πράξεις! πῶς τό θῆλυ ἠνδρίσατο
κατὰ τοῦ πικροῦ τυράννου, καὶ τόν ταύτης σύνευνον ἐνεύρωσε, μή

υπενδούναι τοῖς δεινοῖς, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς πίστεως ἐλέσθαι, τό θανεῖν ὑπὲρ τοῦ ζῆν, Ὡ θεοπλόκων ρημάτων Ναταλίας τῆς σοφῆς! ὦ παραινέσεων θεῶν, τοὺς οὐρανοὺς διασχουσών, καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν θρόνον τοῦ μεγάλου βασιλέως, Ἀδριανὸν τὸν ἐνδοξὸν γνῶριμον καταστησασών! Ἀλλ' ὦ ξυνωρίς ἁγία, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Θεῷ ἱκετεύσατε, τῶν ἐκ πόθου τελούντων τὴν μνήμην ὑμῶν, πειρασμῶν ρυσθῆναι καὶ πάσης θλίψεως.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σέ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης

Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ ἡ σέ κυήσασα, ἀνεβόα, Τί τό ξένον ὁ ορώ, μυστήριον Υἱέ μου: πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ:

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Ἀναφαίρετον ὄλβον ἠγήσω, τὴν σωτήριον πίστιν τρισμάκαρ, καταλιπὼν τὴν πατρῶαν ἀσέβειαν, καὶ τῷ Δεσπότη κατ' ἴχνος ἐπόμενος, κατεπλουτίσθης ἐνθέοις χαρίσμασιν, Ἀδριανέ ἐνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων ο παρῶν.

Ποῖημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α' Ἦχος πλ. β'

Ὡς ἐν ἠπείρῳ

Ἐν τῇ νυκτί με τοῦ βίου ὕπνῳ δεινῷ συσχεθέντα πράξεσι, μετανοίας πρὸς τὸ φῶς, ὁ Θεὸς ἐξέγειρον εὐχαῖς, τῶν μαρτύρων σου Χριστέ, ἵνα δοξάζω σε.

Ἀπὸ χειλέων σταζόντων τὸν γλυκασμὸν τῆς ἐνθέου γνώσεως, γλυκανθεὶς Ἀδριανέ, τὸν ἰὸν ἐξήμεσας τῆς πρὶν ἀγνωσίας ἀληθῶς θεομακάριστε.

Ἀνατολῆς λαμπροτέραν ἡλιακῆς, τὴν ψυχὴν ὡς ἔχουσα, τῆς ἀθλήσεως πρὸς φῶς, συνωθεὶς ομόζυγον τὸν σὸν, Ναταλία, γυναικῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον

Τὸν σεαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον Ἀγνή, τῶν κτισμάτων, ἀληθῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

Ωδή γ'
Ουκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ

Δεσμά φυγών ειδωλικής, ματαιότητος μάρτυς, συνεδέθης τῷ πόθῳ, τῆς αγάπης τοῦ Χριστοῦ, καί τοῖς δεσμοῖς τῶν αὐτοῦ, αθλοφόρων, χαίρων ἐκοινώνησας.

Μοχλῷ τὰ σκέλη σιδηρῷ, συνθλαπτόμενοι πάντες, αθλοφόροι Κυρίου, ασεβείας τὰ ὀστά, υπομονῆς τῷ μοχλῷ, καί ανδρείας, ὄντως συνετρίψατε.

Πυρί αγάπης θεϊκῆς, τήν ψυχὴν φλεγομένη, τοῦ συζύγου ἐξήψας, τὸν ἔρωτα εἰς Χριστόν, τὸν πόθον τὸν τῆς σαρκὸς Ναταλία, τέλεον μιμήσασα.

Θεοτοκίον

Τοῦ θεοῦ τόκου σου Ἀγνή πάσαν φύσεως τάξιν, υπερβαίνει τό θαῦμα, Θεόν γάρ υπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρί, καί τεκούσα, μένεις αειπάρθενος.

Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καί στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν

Τῶν μαρτύρων τοῖς πόνοις περιπλακεῖς, καί ανδρείῳ τῇ πίστει καθοπλισθεῖς, προθύμως ἀνέθηκας, σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ σου, καί τοῦ ἐχθροῦ κατέβαλες, τό θράσος τῇ χάριτι, Ἀδριανέ παμμάκαρ, Χριστοῦ μάρτυς ἐνδοξε, ὅθεν Ναταλία, ἐναθλοῦντα ὀρώσα, ἐπήλειφε λόγοις σε, σωτηρίοις πανεύφημε, Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, θεράπευσον δέομαι, καί συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἐπραξα, τὴν ψυχὴν καί τό σῶμα, μολύνas ὁ ἄθλιος, Οἱμοι! τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἡνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος: Τότε Δέσποινα, βοήθειά μου γενοῦ, καί προστάτης θερμότατος, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δούλός σου ἄχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καί ποιμένα καί λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ ἀδίκως υψούμενον, θρηνωδούσα ἐκραύγαζεν, ὁ μὲν Κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ υπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καί πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ωδή δ'
Χριστός μου δύναμις

Χριστόν οι μάρτυρες, ισχύν τιθέμενοι, τό ανίσχυρον θράσος τών διωκτών,
όντως κατεπάτησαν, και τά βραβεία τής νίκης, ουρανόθεν εκομίσαντο.

Οικείοις αίμασι, στολήν εξύφανα, σεαυτώ αφθαρσίας αποβαλών, τής φθοράς
τό ένδυμα, και τώ Θεώ Αδριανέ, μετά δόξης νύν παρίστασαι.

Ιχώρσι πάντοθεν, περιρρεόμενον, τών Αγίων τό αίμα, μύρον Θεώ, όντως
προσενήνεκται, τήν σηπεδόνα τής πλάνης, εκκαθαίρον κραταιότατα.

Δολίοις ρήμασιν, Αδάμ πεπλάνηται, τής συζύγου, τοίς σοίς δέ Αδριανός,
πλάνης απαλλάττεται, και πρός Παράδεισον χαρά, Ναταλία εισοικίζεται.

Θεοτοκίον

Ως όντως άφθεγκτα, και ακατάληπτα, τά τής σής Θεοτόκε θεοπρεπούς,
πέφυκε κυήσεως, τοίς επί γής και ουρανού, αιιπαρθένε μυστήρια.

Ωδή ε'

Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ

Δεκάς διπλή η τών αθλητών, ούν απλή τριάδι τώ Χριστώ νύν συνδεόμενοι
έλυσαν, δέσιν ασεβείας όντως ανίσχυρον, ισχύϊ τής Τριάδος οι γενναιότατοι.

Ήλιος ώσπερ μέσον εσώς, άστρων φαινών, Αδριανέ τών σών συνάθλων
απήστραψας, φέγγος ευσεβείας, τής ασεβείας αχλύν, διώξας και φωτίσας
κόσμου τά πέρατα.

Δρόσος ρημάτων σου τών σεπτών, ίαμα τών πόνων αληθώς, τού σου
συζύγου γεγένηται, απογενομένων τή τών κρειπτόνων στοργή, θεόφρον
Ναταλία μαρτύρων σύσκηνε.

Θεοτοκίον

Τούς Θεοτόκον σε εκ ψυχής, Δέσποινα τού κόσμου αγαθή, υμνολογούντας
διάσωσον, σέ γάρ προστασίαν ακαταμάχητον, κεκτήμεθα, τήν όντως
Θεογεννήτριαν.

Ωδή ς'

Τού βίου τήν θάλασσαν

Χριστού κυβερνώμενοι, τή παλάμη αβλαβώς, τής αθεΐας πέλαγος, διήλθετε
και όρμω τώ γαληνώ, τής άνω λαμπρότητος, αθληταί τού Κυρίου
προσωρμίσθητε.

Ως άνθη μυρίζουσι, τών αγώνων σου σοφέ, τά υπέρ φύσιν έπαθλα, και γάρ
Θεού εδείχθης, Αδριανέ, ευώδες θυμίαμα, τώ πυρί τών βασάνων
πυρπολούμενος.

Τώ κάλλει τής πίστεως, η αγία σου ψυχή, ωραϊσμένη πάνσεμνε, και τό
κάλλος ζητούσα, ως αληθώς, Χριστού τό αμήχανον, Ναταλία τού πόθου ού
διήμαρτες.

Θεοτοκίον

Η πάναγνος Δέσποινα, η τεκούσα τοῖς βροτοῖς, τόν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τόν άστατον καί δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καί γαλήνην παράσχου τή καρδία μου.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ ευδίῳ λιμένι σου προσδραμών, βοῶ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Γυναικός θεόφρονος τούς θεῖους λόγους, εν Καρδία θέμενος, Αδριανέ μάρτυς Χριστού, εν τοῖς βασάνοις προσέδραμες, σύν τή συζύγῳ τό στέφος δεξάμενος.

Ο Οἶκος

Καιρός επέστη τοῖς πιστοῖς, χαρμόσυνος ημέρα, Αδριανού τού θεῖου ενθέως ευφρανθῶμεν, αναβοῶντες πρός αὐτόν, Μάρτυς τού Κυρίου, ο τόν αγώνα τόν καλόν σαφῶς αγωνισάμενος, καί στέφος ουρανόθεν δεξάμενος τῆς δικαιοσύνης, από πάσης επηρείας τού αλλοτρίου ημάς ρύσαι πάντας, ίασίν τε ψυχῶν καί τῶν σωμάτων εξαπόστειλον ημίν, καί τήν κηλῖδα πάσαν τού νοός εκκάθαρν ουρανόθεν, σύν τή συζύγῳ τό στέφος δεξάμενος.

Συναξάριον

Τή ΚΣΤ' τού αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Αγίων μαρτύρων, Αδριανού καί Ναταλίας καί τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Στίχοι

- Αδριανού τέμνουσι χείρας καί πόδας
- Χείρες πονηρῶν, ὡν φονοδρόμοι πόδες.
- Εν τῷ βίῳ σύνευνος, εν δέ τῷ πόλῳ
- Αδριανῷ σύσκηνος η Ναταλία.
- Αδριανός τμήθη χείρας πόδας εικάδι ἑκτη.

Τή αὐτή ημέρα οἱ συναθλήσαντες τῷ Αγίῳ Αδριανῷ ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Τέμνουσιν ανδρῶν εικοσιτριῶν άκρα,
- Τά τετράκις τοσαῦτα χείρας καί πόδας.

Τή αὐτή ημέρα, μνήμη τῶν Αγίων μαρτύρων Αττικού καί Σισινίου καί τού Οσίου Πατρός ημῶν Ιβιστίωνος.

Στίχοι

- Συσταδιοδρομοῦσιν αθληταί δύο,
- Ξίφους δραμόντες στάδιον κουφοδρόμῳ.
- Ρυψθείς υσώπῳ δακρύων, Ιβιστίων,
- Εύθυμος εις άδακρυ χωρεῖς χωρίον.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη ετέρου μάρτυρος Αδριανού.

Στίχοι

- Αδριανόν τμηθέντα κοσμήσει στέφος,
- Εν τή μεγίστη τών στεφάνων ημέρα.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Οσίου Ιωάσαφ, υιού Αβενήρ τού Βασιλέως.

Στίχοι

- Ζήλω τά βασίλεια Παμβασιλέως,
- Ώκησεν υιός γηϊνου βασιλέως.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Τιθόης εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Ουκ είχεν, οίμαι, σάρκα Τιθόης όλως.
- Κάν είχε, τήξας, ουκ εά βρώσιν τάφω.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Ακαθαίρετοι ως πύργοι ανεδείχθητε, Σιών τής άνω μάρτυρες, εδαφίσαντες, ελεπόλεις πάσας τού εχθρού, μοχλώ τής αθλήσεως υμών, διό τιμώμεν ευσεβώς υμών τήν μνήμην αεί.

Βοηθός, Αδριανώ ή Ναταλία ως καί σύμπυχος, παρά Θεού δεδώρηται, ανελκύουσα, εμππαρέντα τούτον τώ βυθώ, τής πλάνης καί πείθουσα βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ως πολύτιμον θησαύρισμα τού μάρτυρος, τήν χείρα θησαυρίσασα, ου προέδωκας, σωφροσύνης σου τόν θησαυρόν, συλήσαι Τοίς σπεύδουσι Σεμνή, κυβερνωμένη τή χειρί τού τών απάντων Θεού.

Θεοτοκίον

Νεανίας τρείς η κάμιнос ουκ έφλεξε, γέννησιν προτυπούσα τήν σήν, τό γάρ θείον πύρ σε μή φλέξαν, ώκησεν εν σοί, καί πάντας εφώτισε βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Τώ πυρί τών βασάνων ολοκαυτούμενοι, ασεβείας τήν φλόγα πάσαν εσβέσατε, αίμασιν υμών, αθλοφόροι κραυγάζοντες, Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Οι κρουνοί τών αιμάτων τών αθλοφόρων σου, ποταμοί ιαμάτων κόσμω γεγόνασι, θάλασσαν δεινών, παθημάτων ξηραίνοντες, ούς ανευφημούντες,

Χριστέ σέ ευλογούμεν.

Γυναικός θαυμασίας τίς ου θαυμάσειε, το πρός Κύριον φίλτρον, όπως
εμίσησεν, έρωτα σαρκός, καί τόν σύζυγον έπεισε, σέβειν καί δοξάζειν,
Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Εκ φωτός φωτοδότην Λόγον συνέλαβες, καί τεκούσα αφράστως τούτον
δεδόξασαι, Πνεύμα γάρ εν σοί, Κόρη θείον εσκήνωσεν, όν υπερυψούμεν, εις
πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας,
άπαντα γάρ δρας, Χριστέ μόνω τώ βουλευσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας
τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Θεόν ανθρώποις

Μελών στρεβλώσεις δεινών επίτασις, ξίφος ου πύρ ού θάνατος, σαρκός ο
επίκληρος, τού Χριστού τής αγάπης χωρίσαι υμάς, ένδοξοι αθλοφόροι, όλως
ουκ ίσχυσεν, όθεν εις αιώνας, σύν αυτώ αεί ευφραίνεσθε.

Στρατός εχθροίς πάσιν απροσμάχητος, πόλις Θεού, καί κατωχυρωμένον
βασιλείον, κεκλεισμένος Παράδεισος άσυλος, φάλαγξ τροπαιοφόρος, δήμος
θεόλεκτος, στύλοι Εκκλησίας, αρραγείς μάρτυρες ώφθητε.

Λαμπάς θεόφωτος άστρα φαίνοντα, λύχνος ημίν τό φώς τής ευσεβείας
πυρσεύοντες, τού ηλίου τής δόξης αυγάσματα, τέκνα τής ανεσπέρου
μακαριότητος, μάρτυρες εδείχθητε, Χριστού σεβασμιώτατοι.

Πηγή ναμάτων πλήρης τού Πνεύματος, καί ποταμός ενθέων, χαρισμάτων
πληρούμενος, καί κρατήρ αθλήσεως, προχέων κρουνούς, πέλαγος σωτηρίας,
μάρτυρες ώφθητε, ζάλης πειρασμών, παντοδαπών ημάς λυτρούμενοι.

Χοροίς μαρτύρων Χριστού πανεύφημε, παρεστηκως τώ θρόνω, τού τών
 όλων δεσπόζοντος, τούς τελούντας σήν μνήμην περίσωζε, πίστει καί
προθυμία, πάντων λυτρούμενος, τών παρενοχλούντων, πειρασμών ταίς
ικεσίαις σου.

Θεοτοκίον

Νεκροίς ανάστασις νύν δεδώρηται, διά τής σής αφράστου, καί αρρήτου
κυήσεως, Θεοτόκε πάνσεμνε, ζωή γάρ εκ σου, σάρκα περικειμένη, πάσιν
εξέλαμψε, καί τό τού θανάτου, αμειδές σαφώς διέλυσεν.

Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα,
διά σου δέ πάναγνε, ωράθη βροτοίς Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες,
σύν ταίς ουρανίαις, στρατιαίς σέ μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον
Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Αδριανός ο πάνσοφος, καί αήττητος μάρτυς, ως αθλητῶν εδραῖωμα, παρ' ἡμῶν δοξαζέσθω, σύν τῇ σεπτῇ Ναταλία, τούτοις τε συνεκλάμπει, μαρτύρων δῆμος Ἅγιος, φάλαγξ τροπαιοφόρος, ὦν τὴν λαμπράν, εκτελούντες μνήμην τούτους υμνούμεν, καί γάρ αυτοί πρεσβεύουσι, τῷ Χριστῷ υπέρ πάντων.

Θεοτοκίον

Σέ προστασίαν ἀμαχον, καί φρουράν Παναγία, καί σκέπην καί κραταίωμα, καί ἀπόρθητον τείχος, καί ἀρραγή σωτηρίαν, καί οχύρωμα θεῖον, ο κόσμος ἅπας κέκτηται, ἐν ἀνάγκαις, ποικίλαις, Ἀλλ' ὦ Θεοῦ, τοῦ παμβασιλέως Μήτηρ καί δούλη, σῶζοις καμέ τόν δούλόν σου, ἐκ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τό πρῶτον.

Ἦχος πλ. δ'
Ὡ τοῦ παραδόξου

Αδριανέ γενναιότατε, τῆς τοῦ Δεσπότου φωνῆς, πληρωτῆς ἐχρημάτισας, κοσμικήν τερπνότητα, ἀποθέμενος ἅπασαν, καί τόν Σταυρόν ἐπ' ὤμων ἀράμενος, τῶν παθῶν τούτου κοινωνός γέγονας, ἐν ἀμφοτέροις γάρ, ὡφθης ὄντως δόκιμος, ὅθεν πιστοί, σήμερον γεραίρομεν, τὴν θεῖαν μνήμην σου. **(Δίς)**

Αδριανέ καρτερώτατε, πελάγει τῶν αἰκισμῶν, συνεχῶς κυματούμενος, πηδαλιουχοῦσάν σε, σοῦ τὴν σύνοικον ἐσχηκας, καί πρὸς γαλήνης, ὄρμον ἰθύνουσαν, τὴν ἄνω πόλει προσεμβιβάζουσαν, ἐν ἡ πανεύφημε, μάρτυς αὐλιζόμενος, υπέρ ἡμῶν, πρέσβευε δεόμεθα, τῶν ευφημούντων σε.

Μέχρι δεσμῶν καί στρεβλώσεων, καί τῶν μελῶν ἐκκοπῆς, καρτερῶς ἀνθιστάμενοι, τάς ψυχάς τῷ Κτίσαντι, ἀποδόντες εἰλήφατε, τὴν αἰωνίαν ὄντως ἀνάπαυσιν, καί τὴν ἀγήρω μακαριότητα, Ὡς ἐτύχατε, θείας ἀντιδόσεως παρὰ Χριστοῦ, μάρτυρες πανένδοξοι, σεβασμιώτατοι!

Δόξα... Ἦχος β'

Ὁ πάντα προγινώσκων Κύριος, ἀρρήτῳ προμηθεῖα σε μάρτυς, ως εὐκαρπον κλήμα προσήκατο, ξίφει μαρτυρίου ποικίλως τεμνόμενον, καρτερίας δαψιλοῦς ἐπιφέροντα καρπούς, ἐξ ὧν τρέφονται πιστῶν καρδίαι, τῶν ευφημούντων σε πόθῳ, Αδριανέ ἐνδοξε.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος β'

Τὴν πάσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθημι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰώνων, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Καί ἡ λοιπὴ Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ποιμένος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Τί υμᾶς καλέσωμεν

Τί σε νύν Ποιμήν ονομάσωμεν, μοναστῶν υπογραμμόν, καί ιαμάτων
αυτουργόν, εγκρατείας ταῖς πληγαῖς, πάθη μαστίξαντα ψυχῆς, πολίτην, τῶν
Αγγέλων καί συνόμιλον, τῆς ἄνω, μητροπόλεως οικήτορα, τῶν ἀρετῶν
ἐνδιαίτημα, τόν τῆς ἐρήμου κοσμήτορα, ἰκέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς
ημῶν.

Τί σε νύν Ποιμήν πρεσφθεγξώμεθα; τῆς ἐρήμου πολιστήν, καί ἡσυχίας
εραστήν, τῶν παθῶν ἐκμειωτήν, καί μοναστῶν καθηγητήν, πλημμύραν,
διδασμάτων θείου Πνεύματος, φωστήρα, διακρίσεως ἀκοίμητον,
θαυματοργόν ἀληθέστατον, πάθη ποικίλα ἰώμενον, ἰκέτευε, τού σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ημῶν.

Λύχνος διακρίσεως γέγονας, καταυγαζων τὰς ψυχὰς τῶν προσιόντων σοι
πιστῶς, καί τήν τρίβον τῆς ζωῆς, υποδεικνύς αυτοῖς σοφέ, διό σε ἐν αἰνέσει
μακαρίζομεν, τελούντες, τήν ἀγίαν σου πανήγυριν, Ποιμήν Πατέρων τό
καύχημα, ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα, ἰκέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ημῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίνι ὠμοιώθης ταλαίπωρε, πρὸς μετάνοιαν οὐδόλως, ἀνανεύουσα ψυχῇ, καί
τό πύρ μή δειλιώσα, τῶν κακῶν ἐπιμονή: Ἀνάστα, καί τήν μόνην πρὸς
ἀντίληψιν, ταχείαν, ἐπικάλεσαι καί βόησον, Παρθενομήτορ δυσώπησον, τόν
σόν Υἱόν καί Θεόν ημῶν, ρυσθῆναί με, τῶν παγίδων τού ἀλάστορος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἄρνα ἡ ἀμνάς ὡς εἴρακεν, ἐπὶ ξύλου ἠπλωμένον, ἐκουσίως σταυρικοῦ,
ἀνεβόα μητρικῶς, οδυρομένη ἐν κλαυθμῷ, Υἱέ μου, τί τό ξένον τούτο θέαμα: ὁ
πάσι, τήν ζωὴν νέμων ὡς Κύριος, πῶς θανατοῦσαι μακρόθυμε, βροτοῖς
παρέχων ἀνάστασιν, Δοξάζω σου, τήν πολλήν Θεέ μου συγκατάβασιν.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος πλ. δ'

Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τό ἄγονον ἐγεώργησας, καί τοῖς ἐκ
βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατόν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καί γέγονας
φωστήρ τῇ οἰκουμένη λάμπων τοῖς θαύμασι, Ποιμήν Πατήρ ημῶν Ὅσιε,
Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ημῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν οι Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Ἁγίου
ο παρών.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Θέρμη τοῦ Παρακλήτου, Πάτερ θαλπομένη ἡ καρδιά σου, τόν κρυμόν τῶν
δαιμόνων, καί παθῶν τόν χειμῶνα διέλυσεν.

Ἀνθρακι θείου φόβου, φλέξας τῶν παθῶν τήν ὕλην γέγονας, διακρίσεως
λύχνος, ἀπαθείας πυρσός τε μακάριε.

Φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων, Πάτερ τόν σταυρόν σου ηκολούθησας, τῷ καλέσαντι
πόθῳ, καί φωστήρ μοναστῶν ἐχρημάτισας.

Θεοτοκίον

Ὅλος με διασώζει, Λόγος ο υπέρθεος χρηστότητι, βουλευθεὶς ἐκ γαστροῦ σου,
σαρκωθῆναι ἀγνή Μητροπάρθενε.

Ὡδή γ'
Σύ εἰ τό στερέωμα

Στάσιν τήν παννύχιον, σοῦ κατεπλάγησαν Ἄγγελοι, καί γάρ αὐτούς, ἔσχες
συνεργούντας, ταῖς πρὸς Θεόν ἐντεύξεσιν.

Λύμνης ἀπεκάθηρας, τῆς διανοίας τὰ ὅμματα, τῆς τῶν παθῶν, ἐνοπτρίζη,
καθαρῶς τόν Αόρατον.

Γάλακτι ἀσκήσεως, ὡς ἐκτραφεὶς Ποιμὴν Ὅσιε, εἰς ἀρετῶν ὕψος ἀνηνέχθης,
εἰς τελείαν ἀπάθειαν.

Θεοτοκίον

Ἐχων σε βοήθειαν, τῶν δυσμενῶν ορμᾶς Ἀχραντε, οὐ δειλιῶ, ἔχων σε
προστάτιν, τὰς αὐτῶν τρέπω φάλαγγας.

Ὁ Εἰρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς τῶν
ἐσκοτισμένων, καί ὑμνεῖ σε τό πνεῦμά μου».

Κάθισμα Ἦχος γ'
Θείας πίστεως

Ποιμαινόμενος ὑπὸ Κυρίου, τούτου πρόβατον, ωράθης πράον, ἐναντίους
λύκους μάκαρ τροπούμενος, καί ἐκτελέσας τόν θεῖον ἀγῶνά σου, πρὸς τήν
ουράνιον μάνδραν ἐσκήνωσας, Πάτερ Ὅσιε, Χριστόν τόν Θεόν ἱκέτευε,
δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρί σου, ἀλλά Θεός
ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρό τοῦ
τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος, Αὐτόν ἐκτενῶς ἱκέτευε,
δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ
θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς
θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι! τέκνον μου, πώς πάσχεις; θέλων ρύσασθαι,
παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον.

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Ακηλίδωτον έσοπτρον, τάς τού Παρακλήτου αυγάς δεχόμενον, θεοφόρε
εχρημάτισας, καί δοχείον αναβάσεων.

Αρδευόμενος δάκρυσι, δένδρον καθωράθης Πάτερ υψίκομον, εγκρατεία
καλλυνόμενον, καί καρποίς ενθέοις ευθηνούμενον.

Γηπωνήσας τήν άρουραν, σου τής διανοίας πόνοις ασκήσεως, αρετών στάχυν
πολύφορον, καί θαυμάτων χάριν εγεώργησας.

Θεοτοκίον

Παρθενίας κειμήλιον, καί τής αχωρήτου φύσεως σκήνωμα, τήν ψυχήν μου
φωταγωγήσον, τήν εσκοτισμένην Θεονύμφευτε.

Ωδή ε'

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Τόν καύσωνα βαστάσας αοίδιμε, τής ημέρας, χαράς κατηξίωσαι, τής τού
Κυρίου σου Όσιε.

Ασκήσεως λειμώνι ηδύπνοον, έφυσ ρόδον, οσμαίς θείας γνώσεως, ευωδιάζον
τά πέρατα.

Τόν πρίν μεγαλαυχία χρησάμενον, Πάτερ όφιν, πρός γήν εταπείνωσας, τή
ταπεινώσει φραξάμενος.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον σαρκί,
τώ κόσμω εκύησας.

Ωδή ς'

Χιτώνά μοι παράσχου

Νεκρώσας τάς τού σώματος ορμάς, πολλοίς αγωνίσμασι, ζωήν πρός
αθάνατον, εξεδήμησας Ποιμήν αξιάγαστε.

Εγκράτειαν άναον καί ευχήν, αγάπην αθόλωτον, κτησάμενος Όσιε,
ακηλίδωτον Θεού ώφθης έσοπτρον.

Ερήμοις εν αβάτοις προσφοιτών, παθών ερημώσεως, σαυτόν απεγύμνωσας,
καί πολίτης ουρανών εχρημάτισας.

Θεοτοκίον

Η μόνη διά λόγου εν σαρκί, τόν Λόγον κυήσασα, ρύσαι δεόμεθα, τών παγίδων τού εχθρού τās ψυχās ημών.

Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Κοντάκιον Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Τών λαμπρών αγώνων σου, Ὅσιε Πάτερ, η αγία σήμερον, επέστη μνήμη τās ψυχās, τών ευσεβών κατευφραίνουσα, Ποιμήν θεόφρον, Πατήρ ημών Ὅσιε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΖ' τού αυτού μηνός, μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ποιμένος.

Στίχοι

- Ως εκ λύκου χαίνοντος ηρπάγη βίου,
- Ποιμήν, τό θρέμμα τού μεγίστου ποιμένος.
- Ποιμένα εις μέγαν εβδομή εικάδι ώχετο Ποιμήν.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Λιβερίου Πάππα Ρώμης.

Στίχοι

- Τόν πλούτον αντλείν Λιβέριος νύν έχει,
- Ὅν ουρανοίς ήν εμφρόνως θησαυρίσας.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου Πατρός ημών Οσίου, Επισκόπου Κουδρούβης.

Στίχοι

- Τήν κλήσιν ειπών Ὅσιε τήν σήν μόνην
- Πληρώ θανόντι επαινόν σοι τό χρέος.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής υπό τού Αγίου Φιλίππου βαπτίσεως τού Αιθίοπος Ευνούχου.

Στίχοι

- Ανήρ ελέγχει τήν παροιμίαν Σπάδων.
- Λευκαίνεται γάρ, καί πεφυκώς Αιθίοψ.

Τή αυτή ημέρα, ή Αγία Ανθούσα η Νέα, τρίχινον ράκος ενδυθείσα καί εις φρέαρ ριφθείσα, τελειούται.

Στίχοι

- Ο μανδύας σοι πίλος, η πόρπη πέτρα.
- Μεθ' ών υπήλθες, Ανθούσα, βαθύ φρέαρ.

Μνήμη τού Αγίου μάρτυρος Φανουρίου αναφανέντος εν έτει 1500.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'
Παῖδες Ἑβραίων

Θείαις σχολάζων θεωρίαις, λαμπρυνόμενος αὐλοῖς θεαυγίαις, καί ἡμέρας υἱός, καί φῶς τῶν ἐν σκότει, ὡς ἀληθῶς γεγέννησαι, εὐοφῶρε εἰς αἰῶνας.

Ἦρθης πρὸς ὕψος ἀπαθείας, μετὰ σώματος Ἀγγέλους ἐμιμήσω, Παραδείσου τρυφῆς, ἐγένου κληρονόμος, ἀναβοῶν μακάριε, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Λάμπων ἀκτίσιν ἀπαθείας, ἀπημαύρωσας δαιμόνων ἐπηρείας, καί τῆς τούτων πολλούς, κακώσεως ἐρρύσω, ἀναβοῶντας Ὅσιε, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Ἴδε ἦν ἔφησε Παρθένον, ἐν τῷ Πνεύματι ὁ μέγας Ἡσαΐας, ἐν γαστρί τόν Θεόν, συνέλαβε καί τίκτει, ὦ μελωδοῦντες κράζομεν, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὡδή η'
Τόν ἀναρχόν Βασιλέα

Ἀνύστακτον τῆς ψυχῆς τήν λαμπάδα, ἐλαίῳ σου τῶν ἀγώνων τηρήσας, εἰσήλθες ἐν χαρά, εἰς ἀφθαρτον νυμφῶνα, καί ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οὐκ ἔσεισαν τῆς ψυχῆς σου τόν πύργον, οἱ ἀνεμοὶ ἀκαθάρτων πνευμάτων, ἐστήρικτο καί γάρ, τῆς πίστεως ἐν πέτρα, παμμάκαρ θεοφῶρε.

Τό δύσμορφον τῶν παθῶν ἐξεδύσω, χιτῶνιον, ἐνεδυσω δέ Πάτερ, ωραίαν τήν στολήν, τῆς θείας ἀπαθείας, Χριστῷ συμβασιλεύων.

Θεοτοκίον

Ὡς ἐντιμον καί υπέρτατον θρόνον, υπάρχουσιν τοῦ Θεοῦ τοῦ Υψίστου, ὑμνήσωμεν λαοί, τήν ἀγίαν Παρθένον, αὐτήν ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Τόν ἀναρχόν Βασιλέα τῆς δόξης, ὃν τρέμουσιν οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, καί φρίπτουσι τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε ἱερεῖς, λαός ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας ».

Ὡδή θ'
Ἐφριξε πάσα ἀκοή

Ἐδυσ μέν οἱ ἀστῆρ, ἀπὸ κόσμου πρὸς Χριστόν δέ ἀνέτειλας, τόν νοητόν ἀληθῶς, δικαιοσύνης παμμάκαρ ἥλιον, καί ὡς ἀκτῖνας τοῖς πιστοῖς, τὰς σὰς καταλέλοιπας, φωτοειδεῖς ἀρετὰς, ἐλαυνούσας τήν ψυχῶν ἀμαυρότητα.

Τίμιος ἐναντι Θεοῦ, σοῦ ὁ θάνατος αἰδιδιμε γέγονε, καί γάρ οὐσίῳς ἐν γῇ, ἐπολιτεύσω τούτου προστάγματα, καί δικαίωμα Ποιμῆν, τηρήσας ἀλώβητα, ὅθεν ἀνέτειλεν, ὡς δικαίῳ σοι τό φῶς τό ἀνέσπερον.

Ταῖς θείαις Πάτερ καλλοναῖς, ἐνηδόμενος καί θέσει θεούμενος, καί τῷ μεγάλῳ φωτί, πεφωτισμένος νύν παριστάμενος, καί ακροτάτῳ ἐφετῷ, ἐγγίζων τρανότερον, τῶν σέ τιμῶντων Ποιμήν, καί τελούντων σου τήν μνήμην μνημόνευε.

Θεοτοκίον

Ἐπαυσας μόνη γυναικῶν, τήν ἀράν τῶν πρωτοπλάστων Θεόνυμφε, τόν ἀπερίγραπτον, σαρκί τεκούσα περιγραφόμενον, ἐκαινοτόμησας θεσμούς, φύσεως ἀμόλυντε, τά διεστώτα τό πρίν, παραδόξῳ μεσιτεία σου ἤνωσας.

Ο Ειρμός

«Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τήν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικῆς ἀπό γαστρός, γενόμενος ἄνθρωπος, διό τήν ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ὅλην σαφῶς δεξάμενος, τήν τρισήλιον αἴγλην, τῆς θεαρχίας πάνσοφε, νύν Θεός χρηματίζεις, Θεοῦ τοῦ φύσει μεθέξει, ὃν δυσώπει ρυσθῆναι, κινδύνων τε καί θλίψεων, τοὺς τιμῶντάς σε Πάτερ, καί τήν σεπτήν, καί φωσφόρον μνήμην σου ἐκτελούντας, Ποιμήν θεόφρον Ὅσιε, ἀσκητῶν ωραιότης.

Θεοτοκίον

Σέ ὁ πατήρ ἠρέτισεν, ὡς πολυεύκτον κρίνον, Θεοκυήτορ πάναγνε, διὰ Πνεύματος θείου, πρὸς τήν Υἱοῦ κατοικίαν, ἀναμέσον ευρῶν σε, τῶν ἀκανθῶν πανάμωμε, ἀποστίλβουσιν κάλλει, παρθενικῷ, διό δὴ Θεόνυμφε σέ ὑμνοῦμεν, καί πόθῳ μακαρίζομεν, διὰ σοῦ οἱ σωθέντες.

Καί ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Μωσέως τοῦ Αἰθίοπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Οἱ μάρτυρές σου Κύριε

Μωσῆς ὁ πολυθρύλητος, κόσμου τερπνότητα, λιπῶν ἐμφρόνως, πόνοις ἀσκήσεως συντονωτάτοις, πάθη υπέταξε σαρκός, καί καταβαλὼν τόν πολυμήχανον, νίκης τοὺς στεφάνους ἐκομίσατο, Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Κύριε, δίδου τό μέγα ἔλεος.

Εγκράτειαν ἀσύγκριτον, στάσιν παννύχιον, ἀγρυπνον ὄμμα, νοῦν φανταζόμενον τό θεῖον κάλλος, ἔσχες μακάριε Μωσή, ὅθεν ἱαμάτων χάριν εἴληφας, πάθη θεραπεύειν χαλεπώτατα, Διό σε δυσωπούμεν, Αἴτησαι πᾶσι

Πάτερ τό μέγα έλεος.

Δαιμόνων πανουργεύματα, καί τά τοξεύματα, καί τάς ενέδρας, θεία σκεπόμενος Μωσή παλάμη, Πάτερ διήλθες αβλαβώς, καί τή απαθεία σεμνυνόμενος, πάσι τοίς Οσίοις συνηρίθμηςαι, πρεσβεύων δωρηθήναι, πίστει τοίς σέ τιμώσι τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Οι λογισμοί ακάθαρτοι, τά χείλη δόλια, τά έργα δέ μου, εισί παμμίαρα, καί τί ποιήσω; πώς υπαντήσω τώ Κριτή; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευσον, τόν Υιόν καί πλάστην σου καί Κύριον, όπως εν μετανοία δέξηταί μου τό πνεύμα, ως μόνος εύσπλαγχνος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η δάμαλις η άσπιλος, τόν μόσχον βλέπουσα, επί τού ξύλου, προσαναρτώμενον εθελουσίως, οδυρομένη γοερώς, Οίμοι! ανεβόα, ποθεινότατον τέκνον, τί δήμος ανταπέδωκεν, αχάριστος Εβραίων, θέλων με ατεκνώσαι, εκ σου παμφίλτατε;

Απολυτίκιον 'Ηχος α'

Τής ερήμου πολίτης, καί έν σώματι Άγγελος, καί θαυματουργός ανεδείχθης θεοφόρε Μωσή πατήρ ημών, νηστεία αγρυπνία, προσευχή, ουράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τούς νοσούντας, καί τάς ψυχάς των πίστει προστρεχόντων σοι, Δόξα τώ δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τώ σέ στεφανώσαντι, δόξα τώ ενεργούντι διά σου πάσιν ιάματα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά την συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου ο παρών.

Ποίημα Θεοφάνους.

**Ωδή α' 'Ηχος πλ. δ'
Άσωμεν τώ Κυρίω**

Δήγματι αμαρτίας, μεμελανωμένην τήν καρδίαν μου, καταλεύκανον Πάτερ, μετανοίας τοίς όμβροις πρεσβείαις σου.

Φόβω τώ τού Δεσπότου, σάρκα καθηλώσας άπαν νόημα, εμπαθές εκ καρδίας, θεοφόρε παμμάκαρ εξήλειψας.

Αύλαξι διανοίας, κρύψας τά τού λόγου Πάτερ σπέρματα, εγεώργησας σίτον, θησαυροίς ακενώτοις τηρούμενον.

Θεοτοκίον

Όλον μέ διασώζει, Λόγος ο υπέρθεος χρηστότητι, βουληθείς εκ γαστρός σου, σαρκωθήναι αγνή Μητροπάρθενε.

Ωδή γ'
Σύ εί τό στερέωμα

Πνεύματι κινούμενος, πνευματικάς σοφέ πράξειςιν, εγκαρτερών, τά τής
πονηρίας, καθυπέταξας πνεύματα.

Σθένει δυναμούμενος, θεαρχικῶ Μωσή Όσιε, τόν ισχυρόν, άσαρκος καθάπερ,
εταπείνωσας δράκοντα.

Όμβροις τών δακρύων σου, πυρκαϊάν παθών έσβεσας, καί ποταμός, ώφθης
χαρισμάτων, πεπλησμένος τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Έχων σε βοήθειαν, τών δυσμενών ορμάς Άχραντε, ου δειλιώ, έχων σε
προστάτιν, τās αυτών τρέπω φάλαγγας.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών
εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα 'Ηχος γ'
Θείας πίστεως

Φέγγος άδυτον εισδεδεγμένος, απημαύρωσας τών νοουμένων, Αιθιόπων
θεοφόρε τά πρόσωπα, καί τās αυτών κακουργίας διέλυσας, ταίς πρόσ τό
θείον απαύστοις σου νεύσει Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε,
δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θείας φύσεως ουκ εχωρίσθη, σάρξ γενόμενος, εν τή γαστρί σου, αλλά Θεός
ενανθρωπήσας μεμένηκεν, ο μετά τόκον Παρθένον Μητέρα σε, ως πρό τού
τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος, Αυτόν εκτενώς ικέτευε,
δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ εν τώ Σταυρώ
θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς
θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι τέκνον μου! πώς πάσχεις θέλων ρύσασθαι,
παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον.

Ωδή δ'
Εισακήκοα Κύριε

Τόν φιλόσαρκον δαίμονα, ταίς αδιαλείπτοις Πάτερ δεήσεσι, καί πόνων
επιδόσεσιν, εκ ψυχής των παμμάκαρ απεδίωξας.

Μεταθείς τήν διάνοιαν, πρόσ τά υπέρ νούν τε καί λόγον Όσιε, τής ασκήσεως
τόν καύσωνα, ώσπερ θείαν δρόσον καθυπέφερες.

Θεωρίαις καί πράξειςιν, εκλελαμπρυσμένη Πάτερ πανόλβιε, η καρδιά σου τού
Πνεύματος, καθαρόν εδείχθη ενδιαίτημα.

Θεοτοκίον

Παρθενίας κειμήλιον, καί τῆς αχωρήτου φύσεως σκήνωμα, τὴν ψυχὴν μου φωταγωγήσον, τὴν εσκοτισμένην Θεονύμφευτε.

Ὡδή ε'
Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι

Τῷ ἄνθρακι πυρούμενος, μάκαρ τῆς ἀπαθείας, ὕλην ευκατάπρηστον, τὴν τῶν παθῶν ἀπετέφρωσας.

Ἀστήρ τῆς ἐγκρατείας, ὑψώμασι διαπρέπων, ὠφθης τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καταφωτίζων αοίδιμε.

Τεθρίπτω ἀρετῶν ἐπιβέβηκας, καί πρὸς νύσσαν, ἐφθασας οὐράνιον, Πάτερ Μωσὴ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Ὡδή ς'
Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Νυκτί με αμαρτιῶν, καί ἡδονῶν αμαυρότητι, κυκλούμενον ταῖς ἐν σοί, τοῦ Πνεύματος λάμπεσιν, ὅλον φωταγωγήσον, ὅλον πρὸς λιμένα, σωτηρίας Πάτερ ἰθύνον.

Ὡς μέλισσα φιλεργός, τῷ σίμβλῳ τῆς διανοίας σου, τὰ ἄνθη τῶν ἀρετῶν, ἀθροίσας ἀνέβλυσας, γλυκασμόν ἀθάνατον, τὴν πικρίαν Πάτερ, τῶν δαιμόνων ἀπελαύνοντα.

Ερήμοις ἐγκαρτερῶν, τὴν ἄνω πόλιν κεκλήρωσαι, τὴν σάρκα δουλαγωγῶν, νηστείαις θαυμάσιε, τρυφὴν πρὸς ἀδάπανον, καί πρὸς Παραδείσου, τὰς σκηνώσεις ἐξεδήμησας.

Θεοτοκίον

Ἀγίασμα νοητόν, καί ἄψαυστον ἱλαστήριον, λυχνίαν χρυσοειδῆ, καί τράπεζαν ἐμψυχον, τόν ἄρτον βαστάσασαν, τῆς ζωῆς Παρθένε, οἱ πιστοὶ σε ὀνομάζομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καί ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος δ'
Ἐπεφάνης σήμερον

Αἰθιόπων πρόσωπα, ἀπορραπίσας, νοητῶν ἀνέλαμψας, καθάπερ ἥλιος φαιδρός, φωταγωγῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν σέ τιμώντων, Μωσὴ παμμακάριστε.

Συναξάριον

Τῇ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Οσίου Πατρὸς ἡμῶν Μωσέως τοῦ Αἰθίοπος.

Στίχοι

- Φήσεις τό ρητόν καί θανών, Μωσή μέλα.
- «Ἄνθρωπος ὅψιν, καί Θεός τήν καρδίαν».
- Θάψαν ἐν εἰκάδι Μωσὴν ογδόη Αἰθιοπία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Ἀκακίου τοῦ Νέου.

Στίχοι

- Τράχηλον Ἀκάκιος ἐκμηθεῖς ξίφει,
- Ψυχῆς τό λευκόν μηνύων, βλύζει γάλα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Διομήδους καί Λαυρεντίου.

Στίχοι

- Διπτοῖς ἀθληταῖς προσδεθείσι πλατάνω,
- Ταθέντα τόξα, πλατάνων κενοί ψόφοι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος Εζεκίας ὁ Βασιλεὺς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Εἰ δακρύσας ἦν Εζεκίας, ὡς πάλαι,
- Ζωῆς ἂν ἄλλην εὔρε προσθήκην πάλιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Ἄννης, τῆς θυγατρὸς Φανουήλ.

Στίχοι

- Οὐ γῆς ἀπήρεν ἡ Φανουήλ θυγάτηρ,
- Ἔως ἐφ' αὐτῆς εἶδε τὸν Θεὸν βρέφος.

Οἱ ἅγιοι τριάκοντα τρεῖς μάρτυρες, οἱ ἐξ Ἡρακλείας, πυρί τελειοῦνται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Παῖδες Εβραίων

Λύμης παθῶν κεκαθαρμένος, τὰς τοῦ Πνεύματος ἀστράπτων λαμπηδόνας,
πρὸς τό φῶς ἀληθῶς, τό αὔλον μετέβης, ἔνθα χοροὶ μακάριε, ἀσκητῶν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Πάσαν ἐξέφυγες κακίαν, ὡκειώσω δέ καλῶν τὴν μετουσίαν, καί τερπνῶ
ἐφετώ, αὐλῶ συνε κράθης, ἀναβοῶν μακάριε, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Πόνοις ἀσκήσεως ἀμέτροις, τὴν ἐπίπονον ἐξήρανας ἀπάτην, θεοφόρε διό, τὴν
ἄπονον ἐφεύρες, τῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυσιν, εὐλογῶν σου τὸν Δεσπότην.

Θεοτοκίον

Ίδε ἦν ἔφησε Παρθένον, ἐν τῷ Πνεύματι ὁ μέγας Ἡσαΐας, ἐν γαστρὶ τὸν Θεόν, συνέλαβε καὶ τίκτει, ὦ μελωδούμεν, Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδή η'
Ἑπταπλασίως κάμινον

Ταῖς προσευχαῖς νευρούμενος, ταπεινώσει υψούμενος, τῇ δικαιοσύνῃ, τὴν ψυχὴν λαμπόμενος, ἀγάπῃ κοσμούμενος, πρὸς ἀρετῶν ἀκώρειαν, πρὸς περιφανὲς Πάτερ ἀνέδραμες ὕψος, κραυγάζων, τὸν Δεσπότην, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ μελανὸς μὲν τῷ σώματι, τὴν ψυχὴν φαιδροτέραν δέ, τῶν ἡλιακῶν μαρμαρυγῶν κτησάμενος, δαιμόνων ἡμαύρωσεν, ἐξοφωμένα πρόσωπα, τὰς δέ τῶν πιστῶν, καταλαμπρύνει καρδίας, αὐτοῦ τῇ ἐκμιμήσει, τῶν θερμῶς μελωδούντων, Λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῇ ταπεινώσει πάντοθεν, πεφραγμένος διέφυγες, Πάτερ Αἰθιοπῶν, νοητῶν τοξεύματα, ἀλείπτῃς δέ γέγονας, τῶν μοναστῶν πρὸς πάλιν ἐχθρῶν, ἔργοις τε καὶ λόγοις, σὺν αὐτοῖς ἀνακράζων, Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Υπερφυῶς συνέλαβες, ὑπὲρ λόγον ἐκύησας, τὸν Δημιουργόν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, γενόμενον ἄνθρωπον, τὸν τοῦ Πατρὸς ἀχώριστον, Δέσποινα ἀγνή, ὦ μελωδεῖ πάσα κτίσις, Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τῷ Δημιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα, Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'
Ἐφριξε πάσα ἀκοή

Ἐν ἔργοις ὄντως τὴν ζωὴν, ἀγαθοῖς διατελέσας ἀπέλαβες, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, καὶ τοῦ σοῦ πόθου πέρας κατέλαβες, εορταζόντων δέ ἐν ὧ, ἡ φωνὴ μετ' αἰνέσεως, χαίρων ἐσκήνωσας, ἀξιάγαστε Μωσὴ Πάτερ Ὅσιε.

Στάζουσι Πάτερ γλυκασμόν, ὠφελείας οἱ τῶν πόνων ἰδρώτές σου, καὶ τὴν πικρίαν ἡμῶν τῶν παθημάτων ἀποδιώκουσιν, ἀναβλυστάνουσιν ἡμῖν ἰάσεις τὰ λείψανα, καὶ σηπεδόνας κακῶν, καὶ ψυχῶν τὸν μολυσμόν ἐκκαθαίρουσιν.

Στεφάνοις ἔστεψε Χριστός, ἀμαράντοις σου τὴν κάραν θεσπέσιε, νενικηκότος στερρῶς, τὰς παρατάξεις τοῦ κοσμοκράτορος, καὶ τῶν Οσίων τοῖς χοροῖς, οσίως ἠρίθμησε, μεθ' ὧν ἰκέτευε, λυτρωθῆναι πειρασμῶν τοὺς τιμώντάς σε.

Θεοτοκίον

Ἐπαυσας μόνη γυναικῶν, τὴν ἀράν τῶν προπατόρων Θεόνυμφε, τὸν

απερίγραπτον, σαρκί τεκούσα περιγραφόμενον, εκαινοτόμησας θεσμούς, φύσεως αμόλυντε, τά διεστώτα τό πρίν, παραδόξω μεσιτεία σου ήνωσας.

Ο Ειρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο Ύψιστος, εκων κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς μαθηταίς συνέλθωμεν

Τών νοητών διέκοψας, κεφαλάς Αιθίοπων, Πάτερ Μωσή μακάριε τή μαχαίρα τών θείων, σου προσευχών θεοφόρε, νίκης όθεν βραβεία, παρά Χριστού απείληφας, ώ καί νύν σύν Αγγέλοις, παρεστηκώς, απαθείας λάμπων φωτοχυσία σούς υμνητάς καί πρόσφυγας, λάμπρυνον σαίς πρεσβείαις.

Θεοτοκίον

Ζήσας αισχρώς απώλεσα, τής ψυχής τό ωραίον, καί ωμοιώθην κτήνεσιν, ανοήτοις ο τάλας, ά ουκ εξόν ποιείν πράττων, Δέσποινα Θεοτόκε, λαμπρύνασά με κάθαρον τού φωτός σου ταίς θείαις, μαρμαρυγαίς, καί υσώπω Κόρη τής μετανοίας, καί δείξόνμε τόν δούλόν σου, σκεύος εύχρηστον θείον.

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής αποτομής τής τιμιας Κεφαλής τού αγίου, ενδόξου Προφήτου, Προδρόμου καί Βαπτιστού, Ιωάννου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν προοιμιακόν ψαλμόν, στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τού, Μακάριος ανήρ.

Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα τέσσαρα, δευτερούντες τά δύο πρώτα.

Έχος πλ. β'

Ιωάννου Μοναχού

Γενεθλίων τελουμένων, τού αναιδεστάτου Ηρώδου, τής ασελγούς ορχηστρίδος, επληρούτο η διάθεσις τού όρκου, τού γάρ Προδρόμου η κεφαλή αποτμηθείσα, ως οψώνιον εφέρετο, επί πίνακι τοίς ανακειμένοις, Ό συμποσίου μισητού, ανοσιουργήματος καί μαιοφονίας πλήρους! Αλλ' ημείς τόν Βαπτιστήν, ως εν γεννητοίς γυναικών μείζονα, επαξίως τιμώντες μακαρίζομεν.

Ο αυτός

Ωρχήσατο η μαθήτρια, τού παμπονήρου διαβόλου, καί τήν κεφαλήν σου

Πρόδρομε, μισθόν αφείλετο, ὦ συμποσίου πλήρους αιμάτων! Εἴθε μή ὠμοσας Ἡρώδη ἀνομε, ψεύδους ἐκγονε, εἰ δέ καί ὠμοσας, μή ευώρκησας, κρείττον γάρ ψευδάμενον ζωῆς επιτυχεῖν, καί μή ἀληθεύσαντα, τήν κάραν τοῦ Προδρόμου ἀποτεμεῖν, Ἀλλ' ἡμεῖς τόν Βαπτιστήν, ὡς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ἐπαξίως τιμώντες μακαρίζομεν.

Ο αὐτός

Οὐκ ἔδει σε ὦ Ἡρώδη, τόν τῆς μοιχείας ἐλεγχον, δι' ἔρωτα σατανικόν, καί οἴστρον θηλυμανίας, θανάτῳ κατακρίναι, οὐκ ἔδει σε τούτου τήν πάντιμον κάραν, παρανόμῳ γυναικί, δι' ὅρκον ὀρχήσεως, παραδοῦναι σφαλερώς, ὦ! πῶς ἐτόλμησας τοιοῦτον φόνον τελέσαι; πῶς δέ οὐ κατεφλέχθη ἡ ἀσελγῆς ὀρχήστρια, ἐν μέσῳ τοῦ συμποσίου ἐπὶ πίνακι βαστάζουσα ταύτην, Ἀλλ' ἡμεῖς τόν Βαπτιστήν, ὡς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ἐπαξίως τιμώντες μακαρίζομεν.

Ο αὐτός

Πάλιν Ἡρωδιάς μαίνεται, πάλιν ταραττεται, ὦ ὀρχημα δόλιον, καί πότος μετὰ δόλου! ὁ Βαπτιστής ἀπετέμνετο, καί Ἡρώδης ἐταράττετο, Πρεσβείαις Κύριε τοῦ σου Προδρόμου, τήν εἰρήνην παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα...

Γενεθλίων τελουμένων, τοῦ ἀναιδεστάτου Ἡρώδου, τῆς ἀσελγούς ὀρχηστρίδος, ἐπληρούτο ἡ διάθεσις τοῦ ὅρκου, τοῦ γάρ Προδρόμου ἡ κεφαλὴ ἀποτμηθεῖσα, ὡς οψώνιον ἐφέρετο, ἐπὶ πίνακι τοῖς ἀνακειμένοις, ὦ συμποσίου μισητοῦ, ἀνοσιουργήματος καί μισοφονίας πλήρους! Ἀλλ' ἡμεῖς τόν Βαπτιστήν, ὡς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ἐπαξίως τιμώντες μακαρίζομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθέने; τίς μή ἀνυμνήσει σου τόν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γάρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός ἐκλάμπας Υἱός μονογενής, ὁ αὐτός ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός ὑπάρχων, καί φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος, Αὐτόν ἱκέτευε, σεμνή Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας καί τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. 40, 1 καί ἐκλογή)

Τάδε λέγει Κύριος, Παρακαλεῖτε, παρακαλεῖτε τόν λαόν μου, λέγει ὁ Θεός. Οἱ ἱερεῖς λαλήσατε εἰς τήν καρδίαν Ἱερουσαλήμ. Παρακαλέσατε αὐτήν, ὅτι ἐπλήσθη ἡ ταπείνωσις αὐτῆς, λέλυται γάρ αὐτῆς ἡ ἀμαρτία, ὅτι ἐδέξατο ἐκ χειρός Κυρίου διπλά τὰ ἀμαρτήματα αὐτῆς. Φωνή βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ετοιμάσατε τήν ὁδόν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Πάσα φάραγξ πληρωθήσεται, καί πᾶν ὅρος καί βουνός ταπεινωθήσεται, καί ἔσται τὰ σκολιὰ εἰς εὐθείαν, καί αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας, καί ὀψεται πᾶσα σὰρξ τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ. Ἐπ' ὅρους ὑψηλοῦ ἀνάβηθι ὁ εὐαγγελιζόμενος Σιών, ὕψωσον ἐν ἰσχύϊ τήν φωνήν σου ὁ εὐαγγελιζόμενος Ἱερουσαλήμ,

υψώσατε, μή φοβείσθε. Εγώ Κύριος ο Θεός, εγώ επακούσομαι, ο Θεός, Ισραήλ, καί ουκ εγκαταλείψω αυτούς, αλλά ανοίξω εκ τών ορέων ποταμούς, καί εν μέσσω πεδίων πηγάς. Ποιήσω τήν έρημον εις έλη, καί τήν διψώσαν γήν εν υδραγωγοίς. Ευφρανθήτω ο ουρανός άνωθεν, καί νεφέλαι ρανάτωσαν δικαιοσύνην, Ανατειλάτω η γή, καί βλαστησάτω έλεος καί δικαιοσύνην ανατειλάτω άμα. Φωνήν ευφροσύνης αναγγείλατε έως εσχάτου τής γής, καί ακουστόν γενέσθω τούτο. Λέγετε ότι ερρύσατο Κύριος τόν δούλον αυτού Ιακώβ. Καί εάν διψήσωσι δι' ερήμων, εξάξει αυτοίς ύδωρ εκ πέτρας. Ευφράνθητι στείρα η ού τίκτουσα, ρήξον καί βοήθησον η ουκ ωδίνουσα, ότι πολλά τά τέκνα τής ερήμου μάλλον, ή τής εχούσης τόν άνδρα.

Προφητείας Μαλαχίου τό ανάγνωσμα
(Κεφ. 3 & 4, εκλογή)

Τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ, Ιδού εγώ εξαποστελώ τόν Άγγελόν μου πρό προσώπου σου, ός κατασκευάσει τήν οδόν σου εμπροσθέν σου, Καί ήξει εις τόν ναόν εαυτού Κύριος, όν υμείς ζητείτε. Καί τίς υπομενει ήμέραν εισόδου αυτού; ή τίς υποστήσεται εν τή σπτασία αυτού; Διότι αυτός εισπορεύεται ως πύρ εν χωνευτηρίω καί ως πόα πλυνόντων. Καί καθιείται χωνεύων, καί καθαρίζων ως τό αργύριον καί τό χρυσίον. Καί προσελεύσεται πρός ημάς εν κρίσει, καί έσται μάρτυς ταχύς επί τούς πονηρούς, καί επί τάς μοιχαλίδας, καί επί τούς ομνύοντας τώ ονόματι αυτού επί ψευδή, καί τούς μή φοβουμένους αυτόν, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. Διότι εγώ Κύριος ο Θεός, υμών, καί ουκ ηλλοίωμαι καί υμείς υιοί, Ιακώβ εξεκλίνατε νόμιμα, καί ουκ εφυλάξατε. Διά τούτο επιστρέψατε πρός με, καί επιστραφήσομαι πρός υμάς, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. Καί μακαριούσιν υμάς πάντα τά έθνη, καί γνώσεσθε ότι εγώ Κύριος, επιβλέπων αναμέσον δικαίου καί αναμέσον ανόμου, εν τή ήμέρα εκείνη ή εγώ ποιώ εις περιποίησιν τών αγαπώντων με. Επίγνωτε ούν, καί μνήσθητε τού νόμου Μωσή τού δούλου μου, καθότι ενετειλάμην αυτώ εν Χωρήβ, πρός πάντα τόν Ισραήλ, προστάγματα καί δικαιώματα. Καί ιδού εγώ αποστελώ υμίν Ηλίαν τόν θεσβίτην, πρίν ή ελθείν τήν ήμέραν Κυρίου τήν μεγάλην καί επιφανή, ός αποκαταστήσει καρδίαν πατρός πρός υιόν, καί καρδίαν ανθρώπου πρός τόν πλησίον αυτού, μή ελθών πατάξω τήν γήν άρδην, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, ο Θεός Άγιος Ισραήλ.

Σοφίας Σολομώντος τό ανάγνωσμα
(Κεφ. 4, εκλογή, & 5, 17)

Δίκαιος εάν φθάση τελευτήσαι εν αναπαύσει έσται. Κατακρινεί δίκαιος αποθανών τούς ζώντας ασεβείς, όψονται γάρ τελευτήν δικαίου, καί ού μή συνήσουσι τί εβουλεύσαντο περί αυτού. Ότι ρήξει Κύριος τούς ασεβείς αφώνους πρηνείς, καί σαλεύσει αυτούς εκ θεμελίων, καί έως εσχάτου χερσωθήσονται εν οδύνη, καί η μνήμη αυτών απολείται. Ελεύσονται γάρ εν συλλογισμώ αμαρτημάτων αυτών δειλοί, καί ελέγξει αυτούς εξ εναντίας τά ανομήματα αυτών. Τότε στήσεται εν παρρησία πολλή ο δίκαιος κατά πρόσωπον τών θλιψάντων αυτόν, καί τών αθετούντων τούς πόνους αυτού, ιδόντες ταραχθήσονται φόβω δεινώ, καί εκστήσονται επί τώ παραδόξω τής σωτηρίας αυτού. Ερούσι γάρ εν εαυτοίς μετανοούντες καί διά στενοχωρίαν στενάξουσι καί ερούσιν. Ούτος ήν, όν εσχομέν ποτε εις γέλωτα καί εις

παραβολήν ονειδισμού οι άφρονες; Τόν βίον αυτού ελογισάμεθα μανίαν, καί τήν τελευταίην αυτού άτιμον. Πώς δέ κατελογίσθη έν υιοίς Θεού, καί εν αγίοις ο κλήρος αυτού εστιν. Άρα επλανήθη, μεν από οδού αληθείας, καί τό τής δικαιοσύνης φώς ουκ επέλαμψεν ημίν, καί ο ήλιος ουκ ανέτειλεν ημίν. Ανομίας ενεπλήσθημεν τρίβους καί απωλείας, καί ωδεύσαμεν τρίβους αβάτους, τήν δέ οδόν Κυρίου ουκ έγνωνμεν.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος α'
Γερμανού Πατριάρχου

Τί σε καλέσωμεν Προφήτα; Άγγελον, Απόστολον, ή Μάρτυρα; Άγγελον, ότι ως ασώματος διήγαγες, Απόστολον, ότι εμαθήτευσας τά έθνη, Μάρτυρα δέ, ότι σου η κεφαλή υπέρ Χριστού ετμήθη. Αυτόν ικέτευε, ελεηθήναι τās ψυχάς ημών.

Ο αυτός

Τής αποτμηθείσης κεφαλής τού Προδρόμου, τά μνημόσυνα τελέσωμεν, ποτέ μέν επί πίνακι εκβλυζούσης αίματα, νυνί δέ εν τοίς πέρασι προχεούσης ιάματα.

Ο αυτός

Σήμερον η ανοσιουργότροπος μήτηρ τού φόνου, τήν εξ ανόμου συμπλοκής, αυτής πανασεληγή θυγατέρα, Κατά τού πάντων τών Προφητών, θεοπροκρίτου μείζονος, φονοτρόπω συμβουλή εσκευώρητο, Τού γάρ εχθίστου Ηρώδου τελούντος συμπόσιον τού Εαυτού αθεμίτου γενεθλίου, μεθ' όρκου αιτήσασθαι παρεσκεύασε, τήν θαυματόβρυτον τού θεοκήρυκος τιμίαν κεφαλήν, ο καί τετέλεκεν ο παράφρων, θυμελικού ορχήματος δούς αυτήν αντίμισθον, ευορκίας χάριν, όμως ουκ επαύσατο ο μύστης τής Χριστού παρουσίας, τήν θεοστυγή μίξιν αυτών, καί μετά τό τέλος στηλιτεύειν, αλλ' ελέγχων εβόα, Ουκ έξεστί σοι, λέγων, μοιχεύειν τού αδελφού σου Φιλίππου τήν γυναίκα, Ώ γενεθλίου προφητοκτόνου, καί αιμάτων γέμοντος συμποσίου! Ημείς δέ ευσεβοφρόνως, εν τή αποτομή τού Προδρόμου, λευχειμονούντες εορτάσωμεν, ως εν ευσήμω ημέρα αγαλλιώμενοι, καί αιτησώμεθα τούτον, εξευμενίσαι τήν Τριάδα, τών παθών τής ατιμίας ρύσασθαι ημάς, καί σώσαι! τās ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. α'
Ιωάννου Μοναχού

Τής ανόμου πράξεως, τούς ελέγχους εκφυγείν ο Ηρώδης βουληθείς, τήν κεφαλήν σου Πρόδρομε, παρανόμω γυναικί παρεδίδου σφαλερώς, ού γάρ επέγνω ο δείλαιος στηλιτεύων εαυτόν, επί δίσκου περιφέρων αυτήν, Αλλ' ως αγνείας πρακτικός διδάσκαλος, καί μετανοίας οδηγός σωτήριος, πρέσβευε Βαπτιστά τώ Χριστώ, εκ τών παθών τής ατιμίας λυτρώσασθαι ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε, καί δοξάζομέν σε οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγή τών ψυχών ημών.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά, Ἰδιόμελα.

Ἦχος β'

Τῆς μετανοίας ο κήρυξ, Ἰωάννη Βαπτιστά, εκτμηθεῖς σου τήν κάραν, τήν, γήν ηγίαςας, ὅτι τόν νόμον τοῦ Θεοῦ τοῖς πιστοῖς ἐτράνωσας, καί παρανομίαν ἐξηφάνισας, Ὡς παρεστηκώς τῷ θρόνῳ τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ, αὐτόν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καί ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Διά τόν νόμον Κυρίου, τήν κεφαλὴν ἀπετμήθης, ὦ πανάγιε Ἰωάννη, Ἥλεγξας βασιλέα δυσσεβῆ παρανομήσαντα, παρρησία, ἀμέμπτῳ, διό θαυμάζουσί σε στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, δοξάζουσί σε χοροὶ τῶν Ἀποστόλων καί Μαρτύρων, τιμῶμέν σου καί ἡμεῖς τήν ἐτήσιον μνήμην πανένδοξε, δοξάζοντες τήν Ἀγίαν Τριάδα, τήν σέ στεφανώσασαν Πρόδρομε μακάριε.

Στίχ. Ευφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ, καί ἐλπίζει ἐπ' αὐτόν καί ἐπαινεσθήσονται πάντες οἱ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ.

Ὁ ἐκ Προφήτου Προφήτης, καί μείζων Προφητῶν γενόμενος, ἐκ κοιλίας μητρός ο ἡγιασμένος, εἰς ὑπουργίαν Κυρίου, σήμερον ὑπ' ἀνόμου βασιλέως, τήν κάραν ἀπετμήθη, καί τήν ἀσέμνως ὀρχησαμένην κόρην, τρανῶς καί πρό τῆς ἐκτομῆς, καί μετὰ τήν ἐκτομὴν διελέγξας, ἤσχυνε τῆς ἀμαρτίας τήν φάλαγγα, καί διὰ τοῦτο βοῶμεν, Βαπτιστά Ἰωάννη, ὡς ἔχων παρρησίαν, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Πρόδρομε τοῦ Σωτήρος, σύ βασιλεῖς ἡλεγξας, παρανομίαν μὴ ἐργάζεσθαι, διό παίγνιον ἀνόμου γυναικός, ἐπέισε τόν Ἡρώδην ἀποτεμείν σου τήν κεφαλὴν, καί διὰ τοῦτο ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν, αἰνετόν τό ὄνομά σου, Παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον, ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τόν Θεόν ἀφράστως συλλαβούσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ υψίστου, σὺν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου πανάμωμε, ἡ πάσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νύν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος β'

Μνήμη Δικαίου μετ' ἐγκωμίων, σοὶ δέ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου Πρόδρομε, ἀνεδείχθης γάρ ὄντως καί Προφητῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καί ἐν ρείθροις βαπτίσαι κατηξιώθης τόν κηρυττόμενον, Ὅθεν τῆς ἀληθείας υπεραθλήσας, χαίρων εὐηγγελίσω καί τοῖς ἐν Ἄδῃ, Θεόν φανερωθέντα ἐν σαρκί, τόν αἶροντα τήν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, καί παρέχοντα ἡμῖν τό μέγα

έλεος.

Θεοτοκίον

Πάντα υπέρ έννοιαν, πάντα υπερένδοξα, τά σά Θεοτόκε μυστήρια, τή αγνεία εσφραγισμένη, καί παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ εγνώσθης αψευδής, Θεόν τεκούσα αληθινόν, Αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν μεσίτην συμφώνως νόμου καί χάριτος, οι πιστοί συνελθόντες ανευφημήσωμεν, ότι μετάνοιαν ημίν προεκήρυξε, καί Ηρώδην εμφανώς, στηλιτεύσας ευθαρσώς, τήν κάραν αυτού ετμήθη, καί άρτι ζών μετ' Αγγέλων, Χριστώ πρεσβεύει τού σωθήναι ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό εξαίσιον θαύμα τό τής συλλήψεως, καί ο άφραστος τόκος ο τής λοχείας σου, εν σοί εγνώρισται αγνή Αειπάρθενε, καταπλήττει μου τόν νούν, καί εξιστά τόν λογισμόν, η δόξα σου Θεοτόκε, τοίς πάσιν εφαπλουμένη, πρός σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν εκ μήτρας Προφήτην αναδειχθέντα ημίν, καί εκ στείρας φωστήρα τή οικουμένη φαιδρώς, προελθόντα εν ωδαίς ανυμνήσωμεν, τού Χριστού τόν Βαπτιστήν, καί νικηφόρον αθλητήν, τόν Πρόδρομον Ιωάννην, πρεσβεύει γάρ τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ταχείαν σου σκέπην καί τήν βοήθειαν, Καί τό έλεος δείξον επί τόν δούλόν σου, καί τά κύματα αγνή καταπράυνον, τών ματαίων λογισμών, καί τήν πεσούσάν μου ψυχήν, ανάστησον Θεοτόκε, οίδα γάρ οίδα Παρθένε, ότι ισχύεις όσα καί βούλοιο.

Μετά δέ τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εκ τής στείρας εκλάμπας ψήφω Θεού, καί δεσμά διαρρήξας γλώσσης πατρός, έδειξας τόν ήλιον, εωσφόρον αυγάζοντα, καί λαοίς εν ερήμω, τόν Κτίστην εκήρυξας, τόν αμνόν τόν αίροντα, τού κόσμου τά πταίσματα, όθεν καί

πρός ζήλον, βασιλέα ελέγξας, τήν ένδοξον κάραν σου, απετμήθης αοίδιμε, Ιωάννη πανεύφημε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεού, τής ψυχής μου τά πάθη τά χαλεπά, θεράπευσον, δέομαι, καί συγγνώμην παράσχου μοι, τών εμών πταισμάτων, αφρόνως ών έπραξα, καί τό σώμα, μολύνας τήν ψυχήν ο άθλιος, Οίμοι! τί ποιήσω, εν εκείνη τή ώρα, ηνίκα οι Άγγελοι, τήν ψυχήν μου χωρίζουσιν, εκ τού αθλίου μου σώματος; Τότε Δέσποινα βοήθειά μου γενού, καί προστάτης θερμότατος, σέ γάρ έχω ελπίδα ο δούλός σου άχραντε.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνηθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τού Οσίου αυτού.

Στίχ. Τί ανταποδώσωμεν τώ Κυρίω.

Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον

Τώ καιρώ εκείνω, ήκουσεν Ηρώδης...

Ζήτει τούτο τή γ' τής ζ' εβδομάδος.

Ο Ν'

Δόξα... Τοίς τού σου Προδρόμου...

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Τό Στιχηρόν Ιδιόμελον

Ήχος β'

Τής μετανοίας ο κήρυξ, Ιωάννη Βαπτιστά, εκτμηθείς σου τήν κάραν, τήν, γήν ηγίαςας, ότι τόν νόμον τού Θεού τοίς πιστοίς επράνωσας, καί παρανομίαν εξηφάνισας, Ως παρεστηκώς τώ θρόνω τού επουρανίου Βασιλέως Χριστού, αυτόν ικέτευε, ελεηθήναι τās ψυχάς ημών.

Μετά τούτο ψάλλονται οι Κανόνες, ο τής Θεοτόκου εις ζ' καί τού Αγίου οι δύο παρόντες εις η' Κανών πρώτος τού Αγίου.

Ποίημα Ιωάννου Μοναχού.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ' Υγρὰν διοδεύσας

Τόν ἀπό νηδύος στερωτικῆς, φανέντα Προφήτην, τοῦ ἐκ μήτρας παρθενικῆς,
κυοφορηθέντος ἀπορρήτως, τόν ἱερὸν ἀνυμνήσωμεν Πρόδρομον.

Τοὺς ὅρους τῆς φύσεως υπερβάς, τῆς δικαιοσύνης, συνετήρησας τοὺς
θεσμούς, παράνομον μίξιν διελέγχων, μὴ δεδοικῶς βασιλέων θρασύτητα.

Τοῦ νόμου τῷ γάλακτι ἐκτραφεὶς, τὴν νομοθεσίαν, συναφείας τῆς νομικῆς, ὡς
νόμου σφραγὶς ἐπισφραγίζων, ἀντικατέστης πρὸς μίσος ἀκόλαστον.

Θεοτοκίον

Τάξεις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, ἀνύμφευτε Μήτηρ, εὐφημοῦσιν
ανελλιπῶς, τόν Κτίστην γάρ τούτων ὥσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου
εβάστασας.

Κανὼν δεύτερος Ἦχος πλ. δ' Τόν Ἰσραὴλ ἐκ δουλείας

Τόν ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, μαρτυρηθέντα ὑπὸ Χριστοῦ, ὡς Πρόδρομον
καὶ φίλον αὐτοῦ, Ἰωάννην ἅπαντες, τόν θεῖον εὐφημήσωμεν.

Τόν τῆς ἐρήμου πολίτην, καὶ τῶν Ἀγγέλων σύσκηνον, τό καύχημα τοῦ νέου
λαοῦ, Ἰωάννην ἅπαντες, τόν θεῖον εὐφημήσωμεν.

Επὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Προδρόμου, ἀγγελικῶς χορεύσωμεν, καὶ τῷ Χριστῷ
βοήσωμεν, Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ, εἰρήνευσον τόν κόσμον σου.

Θεοτοκίον

Διὰ παντός Θεοτόκε, τόν ἐκ σοῦ ἰκέτευε, ἀρρήτω λόγῳ σαρκωθέντα Θεόν,
πάσης περιστάσεως, λυτρώσασθαι τοὺς δούλους σου.

Καταβασία

Σταυρόν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ράβδῳ, τὴν Ερυθράν διέτεμε, τῷ
Ἰσραὴλ πεζεύσαντι, τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ τοῖς ἄρμασι, κροτήσας
ἤνωσεν, ἐπ' εὐρους διαγράψας τό ἀήττητον ὄπλον, Διὸ Χριστῷ ἄσωμεν τῷ
Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ωδή γ' Σύ εἰ τό στερέωμα

Πανάσεμνον κόριον, τοῦ μεθυσμοῦ πλησθέν ἐφησε, Δός μοι, τανύν, κάραν
Ἰωάννου, ὦ Ἡρώδῃ ἐν πίνακι.

Ἡ παῖς ἐξωρχήσατο, καὶ ὡς παράνομον τέρψασα, τόν Ἡρώδην, πρὸς φόνον
ἀνθέλκει, τοῦ Προδρόμου καὶ κήρυκος.

Ὡ σῆς αθλιότητος, Ἡρώδη ἀφρον καὶ ἀνομε! ποία τόλμη, κόρης ασελγούσης, φόνον ἀδικόν ἐπραξας.

Θεοτοκίον

Δός ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἱκεσίαις σου Πάναγνε, τάς προσβολάς, αποκρουομένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Ἄτερος Ουρανίας ἀψίδος

Παλαιάς ως μεσίτης, καὶ τῆς Καινῆς Πρόδρομος, ευαγγελικῶν κηρυγμάτων σύ προϊστάμενος, μίξιν παράνομον, τυραννικὴν διελέγξας, ευκλεῶς τόν θάνατον χαίρων διήνυσας.

Ἐκ μητρός παρανόμου, προβιβασθέν κόριον, ἐκβεβακχευμένον τῇ μέθῃ, Ἡρώδῃ ἔφησε, Δός ἐπὶ πίνακι, τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου, τῇ μητρί χαρίσασθαι, δῶρον ποθοῦμενον.

Τοὺς ἐλέγχους μὴ φέρων, ὁ ἀναιδὴς τύραννος, τῆς θεοφρουρήτου σου γλώττης, ἐνδοξε Πρόδρομε, κόρη προδίδωσι, θυμελικῶν ὀρχημάτων, τὴν σεπτὴν σου ἐπαθλον, κάραν αοίδιμε.

Θεοτοκίον

Ενοικήσας Παρθένω, σωματικῶς Κύριε, ὠφθης τοῖς ἀνθρώποις, ως ἔπρεπε θεαθῆναί σε, ἦν καὶ ἀνέδειξας, ως ἀληθὴ Θεοτόκον, καὶ πιστῶν βοήθειαν, μόνη φιλάνθρωπε.

Καταβασία

Ράβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται, τῷ βλαστώ γάρ προκρίνει τὸν ἱερέα, Τῇ στεί ρευουσῇ δὲ πρώην, Ἐκκλησία νῦν ἐξήνθησε, ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τόν Πρόδρομον Χριστοῦ, Βαπτιστὴν καὶ Προφήτην, Τιμήσωμεν πιστοί, καθαρῶ συνειδότε, ως ἐνδοξον κήρυκα, μετανοίας διδάσκαλον, καὶ ως μάρτυρα, παναληθὴ τοῦ Σωτήρος, τὴν γάρ ἀνοιαν, τὴν τοῦ Ἡρώδου ἐλέγξας, τὴν κάραν ἐκτέμνεται.

Δόξα... Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Νῦν ἐπέφανεν ἡμῖν, ὁ τοῦ Σωτήρος Βαπτιστής, καὶ ευφραίνει νοητῶς, τάς διανοίας τῶν πιστῶν, τό τῆς ἐρήμου καλλώπισμα, καὶ Προφητῶν ἡ σφραγίς, ὅθεν τοῦ Χριστοῦ ἐδείχθη Πρόδρομος, καὶ μάρτυς ἀψευδής, τῆς παρουσίας αὐτοῦ, Πνευματικοῖς οὖν ἄσμασι συμφώνως, τῷ Ἰωάννῃ βοήσωμεν, Προφήτα κήρυξ, τῆς ἀληθείας, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Κατεπλάγησαν Ἀγνή, πάντες Ἀγγέλων οἱ χοροί, τό μυστήριον τῆς σῆς, κυοφορίας τό φρικτόν, πῶς ὁ τὰ πάντα συνέχων νεύματι μόνω, ἀγκάλαις ως

βροτός, ταίς σαίς συνέχεται, καί δέχεται αρχήν, ο προαιώνιος, καί γαλουχείται σύμπασαν, ο τρέφων, πνοήν αφάτω χρηστότητι; καί σέ ως όντως, Θεού Μητέρα, ευφημούντες δοξάζουσιν.

Ωδή δ'
Συ μου ισχύς Κύριε

Ουκ ενεγκών, τό τών ελέγχων απότομον, ο τού νόμου, ταίς ποιναίς υπεύθυνος, ου' παρρησίαν θεοσεβή, ο ταίς ασελγείαις τών ηδονών συμφυρόμενος, δεσμήσας συνετήρει, τόν αϋλως τοίς άνω, πρό τού τέλους χοροίς συναπτόμενον.

Ψυχοβλαβή, μέθην καί οίστρον ακόλαστον, εκνοσήσας, έκδοτος ο δείλαιος, τοίς χορικοίς, κρότοις τών ποδών, αποδεδειγμένος, φονεύς Προφήτου γεγένηται, συνέλαβε γάρ μέθην, ασωτίας μητέρα, καί δεινήν ανομίαν απέτεκεν.

Όντως εν σοί, ου διεψεύσθη η θεία φωνή, τών Προφητών, σύ γάρ πέλεις περισσότερος, ως προφητείαις αξιωθείς, εξ αυτής νηδύος, εν ατελεί τώ τού σώματος, καί τόν προφητευθέντα, υπό σου Θεόν Λόγον, καί ιδών καί βαπτίσας εν σώματι.

Θεοτόκion

Σύ τών πιστών, καύχημα πέλεις ανύμφευτε, σύ προστάτις, σύ καί καταφύγιον, Χριστιανών τείχος καί λιμήν, πρόσ γάρ τόν Υιόν σου, εντεύξεις φέρεις Πανάμωμε, και σώζεις εκ κινδύνων τούς εν πίστει καί πόθω, Θεοτόκον αγνήν σε γινώσκοντας.

Έτερος
Εξ όρους κατασκήνιου

Ουκ έφερε τούς σους ελέγχους ο Ηρώδης, θεράπον του Χριστού, παμμάκαρ, Ιωάννη, όθεν οπλίζει τόν άδίκον πρόσ σέ φόνον, ουκ αιδεσθείς σου τό σεβάσμιον.

Οίστρω καί τή μέθη, ομού βεβακχευμένος, ο άδικος βασιλεύς, σέ παμμάκαρ παρανόμως, θανατηφόρω απάγει ψήφω Προφήτα, ουκ αιδεσθείς σου τό σεβάσμιον.

Τής κόρης ο δεινός, υπαχθείς τοίς λόγοις, Ηρώδης δυσσεβής, τή μοιχαλίδι δώρον τήν κεφαλήν σου, Προφήτα όντως περέχει, αφ' ής πηγάζεις χάριν πάσιν ημίν.

Θεοτόκion

Χαίροις παρ ημών, αγία Θεοτόκε, χαίρε η χαράν, κυήσασα τώ κόσμω, χαίρε η μόνη αντίληψις τών ανθρώπων, ευλογημένη Θεοτόκε αγνή.

Καταβασία

Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα.

Ωδή ε'
Ἴνα τί με απώσω

Μητρικαῖς υποθήκαις, ἄθλον τῆς ορχήσεως τῆς κακοδαίμονος, τῆς ωμῆς
λεαίνης, ὁ ωμότερος σκύμνος ηττήσατο, ἦν καὶ θήρες πάντες, ἐν ἐρημίαις
ηυλαβούνται, κεφαλὴν τοῦ Προδρόμου καὶ κήρυκος.

Ὡ τῶν σῶν ἀνεφίκτων, καὶ ἀκαταλήπτων κριμάτων φιλάνθρωπε! ὅτι τοῦ ἐκ
μήτρας, πεφηνότος δοχείου τοῦ Πνεύματος, καὶ συναυξηθέντος, τῇ
σωφροσύνῃ καὶ ἀγνείᾳ, ἀσελγές, κατωρχήσατο κόριον.

Προσφιλές καὶ οἰκείον, τῷ τὴν συζυγίαν τὴν ἀσεμνον στέργοντι, γενεσίων
πότοις, καὶ Προφήτου συνάψαι ἀναίρεσιν, καὶ κρατήρα πλήρη, προφητικῶν
τοῖς φιληδόνοις, καὶ ἁγίων αἱμάτων κεράσασθαι.

Θεοτοκίον

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱὸν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενούς
προνοίας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα, ὅτι σέ καὶ μόνην, Χριστιανοὶ πρὸς
τὸν Δεσπότην, ἱλασμόν ευμενὴ προβαλλόμεθα.

Ἄτερος
Ορθρίζοντες βοῶμέν σοι

Ορχήσεως ἐδίδοτο μίσθωμα, δι' ἀπάτης, τῇ κόρῃ ἐν πίνακι, Προδρόμου κάρᾳ,
ὦ ἄνοια!

Τῷ λύθρῳ σταζομένης τῆς κάρᾳ σου, Θεοκῆρυξ, μοιχαλὶς ἐτέρπετο,
φρονούσα μέγα, ὦ ἄνοια!

Σιγὰν σου μέν τὴν γλώτταν υπέλαβεν, ὁ Ἡρώδης, ἡ δὲ καὶ σιγήσασα, πλέον
ἐλέγχει πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετὰ τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκί
τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Καταβασία

Ὡ τρισμακάριστον ξύλον! ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, δι' οὐ
πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθεὶς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι
σαρκί, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ωδή ς'
Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Τοῦ νόμου τῶν ἐντολῶν, προκινδυνεύων μακάριε, ἐλέγχοις παιδαγωγεῖς, τὸν
παρανομήσαντα, οὐ γάρ ἔφυς κάλαμος, δυσμενῶν πνευμάτων, ριπιζόμενος
προσπνεύσεσι.

Τῷ λύθρῳ τῷ τῆς σφαγῆς, ἡ κεφαλὴ σταζομένη, ἠνέχθη τῶν πορνικῶν
αγώνων εἰς μίσθωμα, Ἡρώδην ἐλέγχουσα, καὶ μετὰ τό τέλος, ὡς τὴν φύσιν

συνθολώσαντα.

Ερήμους περιπολών, θριξί καμήλου σκεπόμενος, τάς μέν ως φωτολαμπές, κατώκεις ανάκτορον, τάς δέ ως βασίλειον, περιφέρων κόσμον, σών παθών κατεβασίλευσας.

Θεοτοκίον

Ρυσθείμεν τών δεινών, πταισμάτων ταίς ικεσίαις σου, Θεογεννήτορ αγνή, καί τύχοιμεν πάναγνε, τής θείας ελλάμπεως, τού εκ σου αφράστως, σαρκωθέντος Υιού τού Θεού.

Έτερος Χιτώνά μοι παράσχου

Επήγασας τώ πλήθει τών πιστών, Ιωάννη ένδοξε, θεία διδάγματα, τόν αμνόν τόν τού Θεού καταγγείλας ημίν.

Σεμνότητος καί βίου ακριβούς, αψευδές υπόδειγμα, μέμνησο Πρόδρομε, τών υμνούντων σε Χριστώ παρ ιστάμενος.

Πρεσβείαις σου Προφήτα τού Χριστού, Βαπτιστά καί Πρόδρομε, κόσμον ειρήνευσον, διασώζων εκ κινδύνων τάς ψυχάς ημών.

Θεοτοκίον

Η μόνη διά λόγου εν γαστρί, τόν Λόγον κυήσασα, ρύσαι δεόμεθα, τών παγίδων τού εχθρού τάς ψυχάς ημών.

Καταβασία

Νοτίου θηρός εν σπλάγχνοις, παλάμας, Ιωνάς, σταυροειδώς διεκπετάσας, τό σωτήριον πάθος προ, διετύπου σαφώς, Όθεν τριήμερος εκδύς, τήν υπερκόσμιον Ανάστασιν υπεζωγράφησε, τού σαρκί προσπαγέντος Χριστού τού Θεού, καί τριημέρω εγέρσει τόν κόσμον φωτίσαντος.

Κοντάκιον Έχος πλ. α'

Η τού Προδρόμου ένδοξος αποτομή, οικονομία γέγονέ τις θεϊκή, ίνα καί τοίς εν' Άδη τού Σωτήρος κηρύξη τήν έλευσιν, θρηνείτω ούν Ηρωδιάς, άνομον φόνον αιτήσασα, ου νόμον γάρ τόν τού Θεού, ού ζώντα αιώνα ηγάπησεν, αλλ' επίπλαστον πρόσκαιρον.

Ο Οίκος

Τά γενέσιία τού Ηρώδου πάσιν εφάνησαν ανόσια, ότι εν μέσω τών τρυφώντων, η κεφαλή τού νηστεύοντος παρετέθη ώσπερ έδεσμα, Τή χαρά συνήφθη λύπη, καί τώ γέλωτι εκράθη πικρός οδυρμός, ότι τήν κάραν τού Βαπτιστού πίνακι φέρουσα, επί πάντων εισήλθεν, ως είπεν, η παίς, καί διά οίστρον, θρήνος επέπεσε πάσι τοίς αριστήσασι τότε σύν τώ βασιλεί, ου γάρ έτερψεν εκείνους, ούτε Ηρώδην αυτόν, φησί, καί ελυπήθησαν λύπην ουκ αληθινήν, αλλ' επίπλαστον πρόσκαιρον.

Συναξάριον

Τή Κθ' τού αυτού μηνός, μνήμη τής αποτομής τής τιμίας κεφαλής τού

αγίου ενδόξου Προφήτου Προδρόμου καί Βαπτιστού Ιωάννου.

Στίχοι

- Τέμνει κεφαλὴν χεὶρ μαιφόνος ξίφει,
- Τού χεῖρα θέντος εἰς κεφαλὴν Κυρίου.
- Εἰκάδι ἀμφ' ἐνάτῃ Προδρόμου τάμεν αὐχένα χαλκός.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμῃ τῆς οσίας Θεοδώρας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ, τῆς ἐξ Αἰγίνης καταγομένης.

Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου Χριστέ πρεσβείαις, ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Θεοῦ συγκατάβασιν

Ἀκόλαστον ὀρεξίν, δεινὴν τε μέθην καθοπλισάμενος, προσβαλὼν κατερράγῃς, πρὸς ἐγκρατείας πύργον ἀκλόνητον, καὶ σωφροσύνης πρὸς πόλιν ἀπόρθητον, τὸν τοῦ Χριστοῦ Βαπτιστήν, Ἡρώδῃ ἄνομε.

Οὐκ ἐφρίξε Πρόδρομε, οὐ συνεστάλῃ οὐ κατενάρκησεν, ἡ μεμαθητευμένη τῷ διαβόλῳ, τὴν σὴν προσφέρουσα, τιμίαν κάραν, ἀναιδῶς ἐν πίνακι, προβιβασμοῖς μητρικοῖς, ἐκμοχλευθεῖσα τὸν νοῦν.

Ὡς λύχνος προέλαμψας, προαπεστάλης δὲ ὥσπερ Ἄγγελος, ὡς Προφήτης κηρύττεις, ἀμνὸν Θεοῦ τὸν φανέντα Χριστόν, ὡς μάρτυς ξίφει κεφαλὴν ἐκτέμῃσαι, προκαταγγέλλων αὐτόν, καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ νεκροῖς.

Θεοτοκίον

Ρυσθέντες τῷ τόκῳ σου, τῆς καταδίκης τοῦ πάλαι πτώματος, τὴν φανείσαν αἰτίαν, ἐλευθερίας σέ Μητροπάρθενε, σὺν τῷ Υἱῷ σου τῷ δόντι ἀντίλυτρον, ὑπὲρ ἡμῶν εαυτὸν αἰεὶ δοξάζομεν.

Ἄτερος

Παῖδες Εβραίων

Δούλος Δεσπότη παρουσίαν, εὐσφόρος τε ἥλιον προμηνύων, Ἰωάννης εἰς Ἄδου, ἀνέδραμε κραυγάζων, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡ τῆς Ἡρώδου ἀφροσύνης! τὸν ἰσάγγελον ἐν σώματι αὐλῷ, τῷ ἀσέμνῳ γυναιῷ, ὡς παίγνιον δωρεῖται, Εὐλογητός εἰ κράζοντα, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δέξαι με Ἄγιε Ἀγίων, λιτανεύοντα ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, τῷ Δεσπότη βοᾷ, ὁ Πρόδρομος κραυγάζων, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἐστησας ρύμην τοῦ θανάτου, τὸν ἀθάνατον Θεὸν ὡς συλλαβούσα, καὶ τεκούσα Ἀγνή, ὧ πάντες μελωδοῦμεν, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου, δυσσεβούς λαούς εκλόνησε, πνέον απειλῆς, καί δυσφημίας θεοστυγούς, Ὅμως τρεῖς Παῖδας οὐκ εδαιμάτωσε, θυμός θηριώδης, οὐ πύρ βρόμιον, ἀλλ' ἀντηχούντι δροσοβόλῳ πνεύματι, πυρί συνόντες ἔψαλλον, ὁ υπερύμνητος τῶν Πατέρων καί ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Ὡδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Ὁ προδραμών τοῦ τόκου σου, καί τοῦ θείου παθήματος, ἐν τοῖς κατωτάτοις, διὰ ξίφους γίνεται, Προφήτης καί Ἄγγελος, καί τῆς ἐκεῖ εισόδου σου, ὡς φωνή τοῦ Λόγου, Ἰωάννης κραυγάζων, Νεκροί τὸν ζωοδότην, τυφλοί τὸν φωτοδότην, αἰχμάλωτοι τὸν ρύστην, Χριστὸν υπερυψοῦτε.

Παρθενικῆς γεννήσεως, προσδραμών ἐκ στερώσεως, νῦν τῆς ἐκουσίου, τοῦ τὰ πάντα κτίσαντος, υπῆρξας σταυρώσεως, προοδευτῆς ἐκτιμήσεως, τῆς κεφαλικῆς, τοῖς ἐν τῷ, Ἄδῃ κραυγάζων, Νεκροί τὸν ζωοδότην, τυφλοί τὸν φωτοδότην, αἰχμάλωτοι τὸν ρύστην Χριστὸν υπερυψοῦτε.

Τῆς κεφαλῆς τοῦ σώματος, ἐκμηθείσης σου Πρόδρομε, ἡ τῆς σῆς σαρκὸς ψυχὴ ἡγεμονεύουσα, ἐκ ταύτης διήρητο, ἀλλ' ἡ θεότης ἐκ τῆς σαρκὸς, τοῦ Ἐμμανουὴλ οὐ διηρέθη ἐντεύθεν, ὁστούν οὐ συνετρίβη τοῦ Θεοῦ καί Δεσπότη, διὸ υπερυψοῦμεν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Κυριοτόκε δέσποινα, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα καί τὰς ωτειλάς, τῇ συμπαθεί πρεσβείᾳ σου, Παρθένε ἐξάλειψον, καί πεπτωκότα ἐγείρον, σώσόν με πανάμωμε, τὸν ἄσωτον σώσον, σὺ γάρ μου εἶ προστάτις, καί ἀντίληψις μόνη, ἀγνή εὐλογημένη, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄτερος

Εἰρμός ὁ αὐτός

Παρανομῶν ὁ τύραννος, Ἡρώδης ὁ ἀλάστωρ ποτέ, καί εἰς εὐωχίαν, γενεσίων παρατραπείς, τὴν παῖδα ὀρχήσασθαι, παρασκευάζει ὅρκους, αὐτὴν πείσας πάσαν αἴτησιν αὐτῆς, ἐκπληρώσαι, ἡ δὲ ἐκβιβασθεῖσα, διδαχαῖς ταῖς μητρῴαις, ἐν πῖνακι αἰτεῖται, τὴν κάραν τοῦ Προδρόμου.

Μιαιφονίας ἐγκλημα, ἐαυτῷ κληρωσάμενος, κόλασιν ἀπέραντον, Ἡρώδης ὁ ἀθλιός, ὁ ἀναξ εἰσπράττεται, παρανομήσας ἄθεσμα, ἔδεσμα γάρ ὥσπερ, τῇ τραπέζῃ προσάγει, τὴν κάραν τοῦ Προδρόμου, ἀπελέγχουσιν αὐτόν, σὺν τῇ Ἡρωδιάδι, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ φαεινός, Ἀπόστολος, τοῦ Κυρίου καί Πρόδρομος, μάκαρ Ἰωάννη, Προφητῶν ὁ πρόκριτος, λιταῖς σου περισώζε, τοὺς ἐκτελόντας πόθῳ σου, μνήμην τὴν φαιδρὰν, καί φωτοφόρον βιώντας, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Αγιωτέρα πέφυκας, τών Αγγέλων κυήσασα, Κόρη Παναγία, τόν Αγίοις Άγιον, δι' οίκτον γενόμενον, όπερ εσμέν αφυρτως βροτοί, σώσαι τούς αυτώ, αναβοώντας απαύστως, Οι παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Καταβασία

Ευλογείτε Παίδες, τής Τριάδος ισάριθμοι, Δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνείτε τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εις δρόσον μεταποιήσαντα, καί υπερυψούτε, τό πάσι ζωήν παρέχον, Πνεύμα πανάγιον εις τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Έφριξε πάσα ακοή

Έφριξε φάλαγξ Πονηρά, καί ο ταύτης πρωτοστάτης διάβολος, τήν θεολόγον σου, Προφήτα γλώσσαν Χριστόν κηρύττουσαν, καί διά κόρης ασελγούς, Ηρώδην ανέπεισε, κατατομήσαί σε, αλλ' ημείς σε οι πιστοί μεγαλύνομεν.

Φάραγξ μέν φύσις ταπεινή, ανυψώθη καί βουνός τεταπείνεται, η τού θανάτου οφρύς, φωνή βοώντος γάρ ανακέκραγεν, εν τοίς ερήμοις τού φωτός, τού, Άδου σκηνώμασι, Τάς πύλας άρατε, Βασιλεύς γάρ δυνατός εισελεύσεται.

Φρίπτουσι πάθη τών βροτών, καί τώ φόβω δραπτετεύουσι δαίμονες, τήν επισκίασιν, τής εκ Θεού σοι δοθείσης χάριτος, αλλ' αμφοτέρων πειρασμών, τήν ποίμνην σου φύλαττε, Κυρίου Πρόδρομε, τήν εν πίστει σε αεί μεγαλύνουσαν.

Θεοτοκίον

Έντεινε καί κατευοδού, καί βασίλευε Υιέ Θεομήτορος, Ισραηλίτην λαόν, καθυποτάσσων τόν πολεμούντα ημάς, τώ ορθοδόξω βασιλεί, νίκας χαριζόμενος, κατά βαρβάρων εχθρών, ταίς πρεσβείαις τής τεκούσης σε Λόγε Θεού.

Έτερος

Εξέστη επί τούτω

Φωνή βοώντες έφυς ώ Βαπτιστά, εκ Προφήτου Προφήτης γάρ έλαμψας, εν τή ερήμω, Μετανοείτε πάσι βοών, καί τόν Ηρώδην ήλεγξας, πράττοντα ασέμνως τά ασελγή, διό καί τοίς εν Άδη προέδραμες κηρύττων, τήν βασιλείαν τού Θεού ημών.

Μητρός Ηρωδιάδος εκβιασθέν, αναιδέστατον κόριον ήτησε, του Βαπτιστού, κάραν εκμηθήναι τήν ιεράν, τότε Ηρώδης τάχιστα, έδεσμα καθάπερ παρατεθέν, προστάττει εν τρυβλίω, δοθήναι ώσπερ δώρον, τούτου ελέγχουσαν άνοιαν.

Ως μάρτυς καί Προφήτης καί Βαπτιστής, ως φωνή τε καί λύχνος καί Άγγελος, υπό Θεού, μείζων Προφητών τε μαρτυρηθείς, δυσώπησον τόν Κύριον, ρύσασθαι παντοίων εκ πειρασμών, καί βλάβης εναντίας, τούς πόθω

εκτελούντας, σοῦ τήν φωσφόρον μνήμην Πρόδρομε.

Θεοτοκίον

Ωράθης ὡ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, υπέρ φύσιν τεκούσα ἐν σώματι, τόν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἐαυτοῦ, ὃν ὁ Πατήρ ἠρεύξατο, πάντων πρό αἰώνων ὡς ἀγαθός, ὃν νῦν καί τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καί τό σῶμα περιβέβληται.

Καταβασία

Μυστικῶς εἰ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ' οὐ τό τοῦ Σταυροῦ, ζωηφόρον ἐν γῇ, πεφυτουργηται δένδρον, Διό νῦν υψουμένου, προσκυνοῦντες αὐτόν σέ μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Τῶν Μαθητῶν

Τόν ἐν Προφήταις μείζονα γνωρισθέντα, καί Ἀποστόλων πρόκριτον γεγονότα, ὕμνοις ἐγκωμίων στεφανώσωμεν, τόν Πρόδρομον τῆς χάριτος, τήν κεφαλὴν γάρ ἐτμήθη, διὰ τόν νόμον Κυρίου.

Ἅτερον

Ὁ ουρανόν τοῖς ἀστροῖς

Ὁ ἀσελγῆς Ἡρώδης, τόν τῆς ἀγνείας φυτουργόν, σέ Βαπτιστά τοῦ Σωτήρος, κατατομήσας δολερῶς, σοῦ τοὺς ἐλέγχους τῆς γλώττης, τεμείν οὐκ ἴσχυσεν ὅλως.

Θεοτοκίον

Ἡ τήν ἀράν τοῦ κόσμου, τῷ θείῳ τόκῳ σου σεμνή, ἐξαφανίσασα ποιήμνην, σέ λιτανεύουσαν πιστῶς, ἀπὸ παντοίων κινδύνων, ρύσαι πρεσβείαις σου Κόρη.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία δευτεροῦντες τό πρῶτον.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! τήν ιερὰν κεφαλὴν, καί Ἀγγέλοις αἰδέσιμον, ἀσελγές ἀκόλαστον, περιέφερε κόριον, τὴν ἐλέγξασαν, γλώσσαν παράνομον, τῇ μοιχαλίδι μητρί προσέφερεν, Ὡ τῆς αφάτου σου, ἀνοχῆς φιλάνθρωπε! δι' ἧς Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος. (Δίς)

Ὡ τῆς Ἡρώδου πωρώσεως! ὁ ἀτιμάσας Θεόν, ταῖς τοῦ νόμου ἐκλύσεσι, τήν τῶν ὀρκῶν τήρησιν, δολερῶς υποκρίνεται, καί τῇ μοιχείᾳ φόνον προστίθῃσιν, ὁ σκυθρωπάζειν σχηματιζόμενος, Ὡ τῆς αφάτου σου, συμπαθείας Δέσποτα! δι' ἧς Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.

Ὡ τῆς υπέρ νούν ἐκπλήξεως! τῶν Προφητῶν ἡ σφραγίς, ὁ ἐπίγειος Ἄγγελος, πορνικῆς ορχήσεως, ἀναδείκνυται ἐπάθλον, ἡ θεολόγος γλώσσα προπέμπεται, καί τοῖς ἐν Ἄδῃ, Χριστοῦ προάγγελος, Ὡ τῆς ἀρρήτου σου, προμηθείας Δέσποτα! δι' ἧς Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Πάλιν Ηρωδιάς μαίνεται, πάλιν τaráττεται, Ὡ ὄρχημα δόλιον, καί πότος μετά δόλου! ο Βαπτιστής απετέμνετο, καί Ηρώδης εταράττετο, Πρεσβείαις Κύριε, τοῦ σου Προδρόμου, τήν εἰρήνην παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπόν τῆς ζωῆς. Σέ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τῶν Ἀποστόλων, καί πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη

Δίδοται καί ἅγιον ἔλαιον τοῖς Ἀδελφοῖς, ἐν ᾧ καί ψάλλομεν τά, Ἰδιόμελα ταῦτα.

Ἦχος δ'

Γενέσιον ἀθέμιτον, καί συμπόσιον ἀναιδέστατον, Ηρώδης ἀπετέλεσεν, ἀκολασία γάρ γυναικεία θελγόμενος, καί ἀσεβεῖ θηλυμανία κεντούμενος, ἀπέτεμε κεφαλὴν Προδρομικήν, ἀλλ' οὐκ ἐξέτεμε γλώσσαν Προφητικήν, ἐλέγχουσιν αὐτοῦ τήν παράνοian, Εξέχεεν αἷμα ἀθῶον, καλύψαι θέλων ἀμαρτίαν ἀθεσμον, ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ ἀπέκρυψε φωνήν, βοῶντος πᾶσι μετάνοian, Εκείνος μὲν συνευφραίνεται φόνῳ, ἡμεῖς δὲ συνεορτάσωμεν πόθῳ, τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου τήν μακαρίαν σφαγὴν, προέλαβε γάρ ἐν Ἄδου τήν ζωὴν κηρύξαι, τοῖς ἐν σκότει καί σκιά θανάτου καθημένοις, τήν ἐξ ὕψους ἀνατολήν, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, τόν μόνον πολυέλεον.

Ο αὐτός

Τόν Προφήτην καί Μάρτυρα, καί Βαπτιστήν τοῦ Σωτήρος, δεῦτε λαοὶ εὐφημήσωμεν, Οὗτος γάρ ἐν σαρκὶ Ἄγγελος ὑπάρχων, τόν Ηρώδην διήλεγξε, τῆς παρανόμου μοιχείας τήν πράξιν κατακρίνας αὐτοῦ, καί δι' ἀνόμου ὀρχήσεως, τήν τιμίαν κεφαλὴν ἀποτέμνεται, ο τοῖς ἐν, Ἄδῃ εὐαγγελιζόμενος, τήν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καί πρεσβεύων ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος ο αὐτός

Τόν Προφήτην καί Βαπτιστήν τοῦ Σωτήρος, δεῦτε πιστοὶ εὐφημήσωμεν, ὅτι φυγαδεύων, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἠυλίζετο, μέλι ἀγρίον καί ἀκρίδας ἐσθίων, καί βασιλέα παρανομούντα ἤλεγξε, ἡμῶν δὲ τήν ὀλιγοψυχίαν παρεκάλει, λέγων, Μετανοεῖτε, ἡγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλατε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τήν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά καί οἱ Μακαρισμοὶ μετὰ τῆς γ' καί ς' Ὁδῆς τῶν Κανόνων.

Απόστολος Πράξεων τών Αποστόλων

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ὡς ἐπλήρου ὁ Ἰωάννης...

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἤκουσεν Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς...

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούια.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Λ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Ἀγίων Πατριαρχών Κωνσταντινοπόλεως, Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου καί Παύλου τοῦ νέου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Προδρόμου γ' καί τών Ἀγίων γ'.

Στιχηρά τοῦ Προδρόμου

Ἦχος δ'

Ὁ ἐξ υψίστου κληθεὶς

Ὁ Παλαιάς καί Καινὴς θεὸς μεσίτης, Προφήτης καί Πρόδρομος, Ἄγγελος ἑνσαρκος, παρανομίας ὁ ἐλέγχος, τῆς στερηθείσης, βλαστὸς νηδύος, στόμα πυρίπνοον, Ἡρώδην διήλεγξας, ἄθεσμα πράττοντα, ὁ δὲ μὴ φέρων τὸν ἐλέγχον, αποτμηθῆναι, τὴν κεφαλὴν σου διακελεύεται, καί προσηνέχθης ὥσπερ ἔδεσμα, ἐγκρατείας τό θεῖον ἐντρύφημα, ἐπὶ πίνακι πλέον, στηλιτεύων τὸν ἀκόλαστον.

Ἐκ παρανόμου μητρός συνωθουμένη, θυγάτηρ παράνομος, σοῦ τὴν αἰδιδίμον, καί τοῖς Ἀγγέλοις αἰδέσιμον, αἰτεῖται κάραν, τοὺς γάρ ἐλέγχους ταύτης οὐκ ἔφερεν, ὅθεν ἐπὶ πίνακι, ταύτην προσφέρουσα, καί τοῖς ποσὶν ἅμα παίζουσα, τών δαιτυμόνων, τὴν ευφροσύνην εἰς πένθος ἔτρεψεν, ἀλλ' ἐπὶ πλέον διελέγχεις, ἀκολασίας τό μίσος μακάριε, τὸν Χριστὸν ἱκετεύων, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Βεβακχευμένος τῇ μέθῃ ὁ Ἡρώδης, νόθοις ἐπικλέπτεται, κατορχουμένης φωναίς, καί πρὸς τῷ ὅρκῳ τὸν ἀδίκον, τεκταίνει φόνον, σοῦ τοῦ δικαίου Προφήτα ἐνδοξε, ἀλλὰ σου ὁ θάνατος, τοῖς προθανούσι σαφῶς, ἀθανασίαν ἐμήνυσε, καί γάρ ἐγένου, καί τοῖς ἐν, Ἄδη κήρυξ πρωτάγγελος, τὴν παρουσίαν τὴν σωτήριον, προμηνύων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὃν ἱκέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στιχηρά τών Αγίων

Ήχος α'

Πανεύφημοι μάρτυρες

Παμμάκαρ Αλέξανδρε ποιμήν, Εκκλησίας γέγονας, ορθοδοξίας υπέρμαχος, Αρείου καθελών, τήν αλαζονείαν, προσευχαίς συντόνοις σου, τόν πάντων Λυτρωτήν εξαιτούμενος, καί νύν ικέτευε, δωρηθῆναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Ιωάννη τίμιε σαρκός, τήν φθοράν εμίσησας, δι' εγκρατείας καί πίστεως, δι' αγρυπνίας τε, καί Ομολογίας, Άγγελος επίγειος, ευρέθης καί ουράνιος άνθρωπος, Χριστόν ικέτευε, δωρηθῆναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Παύλου θείοις δόγμασι σαφώς, όντως επειθάρχησας, μεθ' ού εις τρίτον ανέδραμες, ουρανόν Όσιε, αρετών τώ ύψει, καί ήκουσας ρήματα, τά άρρητα καί θεία τού Πνεύματος, Παύλε μακάριε, ορθοδόξων βάσις άσειστε, τόν Σωτήρα απαύστως ικέτευε.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Γενεθλίων τελουμένων, τού αναιδεστάτου Ηρώδου, τής ασελγούς ορχηστρίδος, επληρούτο η διάθεσις τού όρκου, τού γάρ Προδρόμου η κεφαλή αποτμηθείσα, ως οψώνιον εφέρετο, επί πίνακι τοίς ανακειμένοις, Ω συμποσίου μισητού, ανοσιουργήματος καί μαιφονίας πλήρους! Αλλ' ημείς τόν Βαπτιστήν, ως εν γεννητοίς γυναικών μείζονα, επαξίως τιμώντες μακαρίζομεν.

Καί νύν...

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθῆναι τας ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος δ'

Γενέσιον αθέμιτον, καί συμπόσιον αναιδέστατον, Ηρώδης απετέλεσεν, ακολασία γάρ γυναικεία θελγόμενος, καί ασεβεί θηλυμανία κεντούμενος, απέτεμε κεφαλήν Προδρομικήν, αλλ' ουκ εξέτεμε γλώσσαν Προφητικήν, ελέγχουσαν αυτού τήν παράνοian, Εξέχεεν αίμα αθών, καλύψαι θέλων αμαρτίαν άθεσμον, αλλ' ουκ εν τούττω απέκρυσσε φωνήν, βοώντος πάσι μετάνοian, Εκείνος μέν συνευφραίνετο φόνω, ημείς δέ συνεορτάσωμεν πόθω, τού Βαπτιστού Ιωάννου τήν μακαρίαν σφαγήν, προέλαβε γάρ εν Άδου τήν ζωήν κηρύξαι, τοίς εν σκότει καί σκιά θανάτου καθημένοις, τήν εξ ύψους ανατολήν, Χριστόν τόν Θεόν ημών, τόν μόνον πολυέλεον.

Καί νύν...

Εκ παντοίων κινδύνων τούς δούλους σου φύλατε, ευλογημένη Θεοτόκε, ίνα σε δοξάζωμεν, τήν ελπίδα τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον τού Προδρόμου

Ήχος β'

Μνήμη Δικαίου μετ' εγκωμίων, σοί δέ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου
Πρόδρομε, ἀνεδείχθης γάρ ὄντως καί Προφητῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καί ἐν
ρείθροις βαπτίσαι κατηξιώθης τόν κηρυττόμενον, Ὅθεν τῆς ἀληθείας
υπεραθλήσας, χαίρων εὐηγγελίσω καί τοῖς ἐν Ἀδῇ, Θεόν φανερωθέντα ἐν
σαρκί, τόν αἶροντα τήν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, καί παρέχοντα ἡμῖν τό μέγα
έλεος.

Δόξα...

Τῶν Ἀγίων Ήχος δ'

Ο Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν ὁ ποιῶν αἰεί μεθ' ἡμῶν κατὰ τήν σὴν ἐπιείκειαν,
μή ἀποστήσης τό έλεος σου ἀφ' ἡμῶν, ἀλλά ταῖς αὐτῶν ἱκεσίας, ἐν εἰρήνῃ
κυβέρνησον τήν ζωήν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Οκτωήχου καί οἱ δύο
παρόντες, τοῦ Προδρόμου καί τῶν Ἀγίων.

Κανὼν τοῦ Προδρόμου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τόν θεομαρτύρητον Πρόδρομον μέλπω.

Ὤδή α' Ήχος πλ. δ'

Ἀνοίξω τό στόμα μου τόν λύχνον τόν πάμφωτον, τῆς οἰκουμένης τόν κήρυκα,
τόν θεῖον Ἀπόστολον, καί υπηρέτην Χριστοῦ, τίς ἰσχύσειεν, ἀξίως εὐφημήσαι,
τόν θεομαρτύρητον, Κυρίου Πρόδρομον.

Ο θεῖος ταξιαρχος, τῶν ἀσωμάτων Δυνάμεων, πρὸς θεῖον ἀφίκετο, ναόν
Θεοῦ ἱερόν, εὐαγγέλια, κομίζων τῷ πρεσβύτῃ, Κυρίου τόν Πρόδρομον, τέξῃ
πρεσβύτατε.

Νηδύς ἐνδόν έχουσα, στείρα καί γραῦς τόν πανάριστον, Προφήτην καί
Πρόδρομον, ἀπό κοιλίας μητρός, προσεκύνησε, Χριστόν, ὡ ξένον θαύμα!
γαστρί ἐμφερόμενον τῆς Θεομήτορος.

Θεοτοκίον

Θεοῦ Ἀρχιστράτηγος, Παρθένε, ἔφη, Θεόνυμφε, πρὸς δρόμους πορεύθητι,
τῆς Ἐλισάβετ σπουδῇ, καί γάρ ἐγκυον, ταύτην ευρούσα γνώση, ὃν περ
καταγγέλλω σοι τόκον τόν ἄρρητον.

Κανὼν τῶν Ἀγίων

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Τρίφωτος τῶν Πατέρων, σήμερον ἀνέτειλε διαύγεια, ἡ πανένδοξος μνήμη, ἡ πιστῶς ἐντρυφόντες χορεύσωμεν.

Ἐλυσας ἱεράρχα, τῶν Αἰρετικῶν τὰ οχυρώματα, εὐσεβεῖ παρρησία, καταγγείλας Τριάδα Ἀλέξανδρε.

Παύλῳ τῷ θεσπεσίῳ, κοινωνήσας κλήσεως αοίδιμε, τῶν ἐκείνου ἐδείχθης, ἀρετῶν ἀπεικόνισμα ἐνθεον.

Κάλαμός σου ἡ γλῶσσα, θεογραφικῶς προαναδέδεικται, Πνεύματος Πάτερ θείου, Ἰωάννη τὴν πίστιν τρανώσασα.

Θεοτοκίον

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ ἐκ τῆς Παρθένου εὐδοκήσαντι, σαρκωθῆναι ἀσπόρως, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν καὶ λύτρωσιν.

Τοῦ Προδρόμου

Ωδή γ'
Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους

Ἐκ στείρας τεχθεὶς ὁ Ἰωάννης, τὴν γλῶτταν διέλυσε πατρός, εἰκότως καὶ γὰρ πέφυκε, φωνὴ τοῦ Λόγου εὐήχος, καὶ εὐλογῶν ἐφθέγγετο, Σὺ μόνος Ἅγιος Κύριος.

Οὐδέν τῶν παρόντων ἀγαπήσας, τὴν ἔρημον τρέχων παροικεῖς, ὡς πόλιν θείῳ Πνεύματι, δυναμωθείς πανένδοξε, αὐλῶς δὲ ἐβίωσας, ὡς Ἡλιοῦ ὁ θεσπέσιος.

Μὴ φέρων τοῦ βίου τοὺς θορύβους, ὡς ὄρνις ἐμάκρυνας σοφέ, ἐρήμοις αὐλιζόμενος, εὐρὲς τε ἀναψύχοντα, τὸν σώζοντά σε Κύριον, ἐκ καταιγίδος καὶ θλίψεως.

Θεοτοκίον

Ἀπήλθε πρὸς οἶκον Ἐλισάβετ, Παρθένος βαστάζουσα γαστρί, Θεὸν Λόγον τὸν ἀναρχον, ἀμφοῖν ἀσπασαμένων δέ, γνούς παρευθὺς ὁ Πρόδρομος, ἐκ τῆς γαστρὸς προσεκύνησεν.

Τῶν Ἀγίων

Σὺ εἰ τό στερέωμα

Ἀριστα ἐποίμανας, τό τοῦ δεσπότου σου ποίμνιον, Ἀρχιερεῦ, ὅθεν αἰωνίως, σέ δοξάζει Ἀλέξανδρε.

Ὑδατα σωτήρια, διὰ τῆς γλῶττης σου ἐβλυσας, τὰ εὐσεβή, δόγματα σὴ

ποίμνη, Ιωάννη μακάριε.

Παύλε παμμακάριστε, τῆς εκλογῆς τῆς τοῦ σκεύους σε, ως φανέντα, κλήσει τε καί βίω, νύν τιμώμεν ομοίωμα.

Θεοτοκίον

Σέ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καί σκέπην ἡμῶν, Χριστιανοί, σέ δοξολογούμεν, ασιγήτως, Θεόνυμφε.

Ο Ειρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τῶν εσκοτισμένων, καί υμνεῖ σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τόν πρόδρομον Χριστοῦ, Βαπτιστήν καί Προφήτην, τιμήσωμεν πιστοί, καθαρῶ συνειδότε, ως ἐνδοξον κήρυκα, μετανοίας διδάσκαλον, καί ως μάρτυρα, παναληθῆ τοῦ Σωτήρος, τήν γάρ ἀνοιαν, τήν τοῦ Ἡρώδου ἐλέγξας, τήν κάραν ἐκτέμνεται.

Δόξα... Τῶν Ἀγίων
Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Πατέρων ἡ τρίφωτος, λαμπράς ἀνέλαμψε, πιστῶν τά συστήματα, καταφαιδρύνουσα, πρὸς θεῖαν ἐπίγνωσιν, λύοντες τῶν αθέων, τήν ἀσέβειαν πάσαν, δόγμασι καί σοφία, καί πολλή παρρησία, Ἀλέξανδρος καί Ιωάννης ομοῦ, καί Παῦλος ο ἐνδοξος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ελπίς ἀκαταίσχυντε τῶν πεποιοθῶτων εἰς σέ, ἡ μόνη κυήσασα, υπερφυῶς ἐν σαρκί, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, τούτον σύν Ιωάννη τῷ Προδρόμῳ δυσώπει, δοῦναι τῇ οἰκουμένῃ, ἱλασμόν τῶν πταισμάτων, καί πάσιν ἡμῖν πρό τέλους βίου διόρθωσιν.

Τοῦ Προδρόμου

Ὡδή δ'
Τήν ἀνεξιχνίαστον

Ρίζας καί μελάγριον, ὅψον τερπνόν, ἡσθιες μακάριε Πρόδρομε, καί τάς ακρίδας, ἐκ καμήλου δέ τριχῶν, στολήν ἐπημφιέννυσο, ὑπὲρ αλουργίδα βασίλειον.

Τόν δημιουργήσαντα λόγῳ τό πᾶν, πᾶσι γεωργόν μάκαρ ἡγγειλας, οὔτος γάρ ἐστίν, ὁ τό πτύον ἐν χειρί, κατέχων, καί τήν ἄλωνα, μάλα διακρίνων ως δίκαιος.

Ὑπνον σοῖς οὐκ ἔδωκας μάκαρ σοφέ, ὄμμασιν ως ἄσαρκος ἐνδοξε, οὔτε κροτάφοις, εἰς ἀνάπαυσιν σαρκός, ἐως οὐ ῥυτιδίσῃς, οἶκον σεαυτόν θείου Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Ρήσις πέρας έλαβε τού Αββακούμ, επί σοί Παρθένε πανύμνητε, καί γάρ εξ όρους, κατασκίου ο Θεός εκ σου ήλθε σαρκούμενος, πλάνης τούς βροτούς εκλυτρούμενος.

Τών Αγίων

Εισακήκοα Κύριε

Εν δυσώδει διέρριψας, τόν κατά Ιούδαν τόπω προδότην Χριστού, τήν εκείνου γάρ Αλέξανδρε, αράν επαξίως εκκληρώσατο.

Ως ελαία κατάκαρπος, εν τώ τού Θεού τεμένει ιστάμενος, τούς πιστεύοντας προσήγαγες, αυτώ Ιωάννη καρπόν ώριμον.

Ταπεινώσεως πτέρυξι, τάς τού δυσμενούς παγίδας εξέφυγες, όθεν Όσιε υψούμενος, ουρανοπολίτης Παύλε γέγονας.

Θεοτοκίον

Τήν Παρθένον υμνήσωμεν, τήν μετά τόν τόκον πάλιν Παρθένον αγνήν, ως κυήσασαν Χριστόν τόν Θεόν, τόν εκ πλάνης κόσμον λυτρώσαν.

Τού Προδρόμου

Ωδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Ισχύν θείου Πνεύματος, ενδεδυμένος ένδοξε, πάσιν ανεβόας τοίς παρούσι, Μετανοείτε, ιδού αξίνη σαφώς, τών δένδρων πρός ρίζαν κείται νύν, τέμνουσα τά άκαρπα, τά δ' εσθλά εκκαθαίρουσα.

Τήν γλώτταν ως σάλπιγγα, έχων Κυρίου Πρόδρομε, ευήχως εφώνεις τοίς παρούσιν, Εγώ εν ύδατι βαπτίζω υμάς, οπίσω μου δ' άλλος ισχυρός, βαπτίζων ελεύσεται, εν πυρί τε καί πνεύματι.

Ο θείος προέφησε Προφήτης, Ήξει Κύριος, Άγγελος αυτού δέ πρό προσώπου, στέλλεται τρίβους προετοιμάζων αυτού, ός σώσει λαόν τόν απειθή, καί κατασκευάσειεν, εις Θεού κλήρον άγιον.

Θεοτοκίον

Νηδυϊ φερόμενος, τή μητρική ο Πρόδρομος, τή παρθενική ως έγνω ένδον, τόν τούτου Κτίστην φρικτώς φερόμενον, Πνεύματι Αγίω φωτισθείς, ένδοθεν εσκήρτη σε, καί πεσών προσεκύνησεν.

Τών Αγίων

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Τόν Μητροφάνους θρόνον Αλέξανδρε, κατακοσμών, καί πρό θρόνου έλαμψας, εν Ιεράρχαις τοίς δόγμασι.

Σύ εν ποιμέσι μάκαρ διέπρεψας θαυμασίως, ώφθης εν Νικαία γάρ, μέσον Πατέρων αγλαΐσμα.

Τών λόγων σου η χάρις εστήριξεν, Εκκλησίαν, Ιωάννη, στύλον γάρ ορθοδοξίας σε έχομεν.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τώ κόσμω εκύησας.

Τού Προδρόμου

Ωδή ς'
Τήν θείαν ταύτην

Πρός σέ λαός πονηρότατος, αφίκετο πειράζων καί φάσκων σοι, Σύ εί ο Κύριος, αυτός δέ έφης, ουκ έγωγε, άλλος δ' εστίν ός ήξει, οπίσω πρώτός μου.

Ρευστής εγώ πέλω φύσεως, ός έρχεται δ' οπίσω μου άρρευστος, πέλει καί άχρονος, καί ποιητής πάσης κτίσεως, ού ουκ ισχύω λύσαι, ουδέ τά πέδιλα.

Ορώντες πάντες συνέτρεχον, πόρνοι τε καί τελώναι καί άσωτοι, καί εβαπτίζοντο, εκ σου Προφήτα πανένδοξε, τήν προς Χριστόν πορείαν εκδιδασκόμενοι.

Θεοτοκίον

Δεινών παντοίων τούς δούλους σου, εξάρπασον Παρθένε Θεόνυμφε, τούς προσφυγόντας σου, υπό τήν σκέπην τήν άμαχον, καί τής φρικτής μελλούσης ρύσαι κολάσεως.

Τών Αγίων

Χιτώνά μοι παράσχου

Ανδρείως τού Χριστού προπολεμών Εκκλησίας έκτεινας, ευχής Πάτερ βέλεσι, τόν επώνυμον μανίας Ιερώτατε.

Ως κλήμα τής αμπέλου τής ζωής, Ιωάννη έντιμον, πλείστον εξήνθησας, τώ Δεσπότη σου καρπόν παμμακάριστε.

Η γείσθαι παρητήσω ευσεβώς, Βασιλίδος πόλεως, Εικώνων προσκύνησιν, αθετούσης παρανόμως Παύλε τίμιε.

Θεοτοκίον

Η μόνη διά λόγου εν σαρκί, τόν Λόγον κυήσασα, ρύσαι δεόμεθα, τών παγίδων τού εχθρού τās ψυχάς ημών.

Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος, φώς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Κοντάκιον τού Προδρόμου

Ἦχος πλ. α'

Ἡ τοῦ Προδρόμου ἐνδοξος αποτομή, οικονομία γέγονέ τις θεϊκή, ἵνα καί τοῖς ἐν' Ἀδῇ τοῦ Σωτήρος κηρύξη τήν ἐλευσιν, θρηνεῖτω οὖν Ἡρωδιάς, ἄνομον φόνον αἰτήσασα, οὐ νόμον γάρ τόν τοῦ Θεοῦ, οὐ ζώντα αἰώνα ηγάπησεν, ἀλλ' ἐπίπλαστον πρόσκαιρον.

Συναξάριον

Τῇ Λ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἀγίων Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου καί Παύλου τοῦ νέου.

Στίχοι

- Σχοίνους διαδράς Ἀλέξανδρε σαρκίου,
- Σχοίνισμα κλήρου χρηματίζεις Κυρίου.
- Σκυθρωπά τά πρόσωπα τῆς Εκκλησίας,
- Στέρησιν οὐ φέροντα τήν Ἰωάννου.
- Δρόμους ο Παῦλος εκλιπὼν τοὺς τοῦ βίου,
- Εὕρηκε παύλαν τῶν πόνων τῶν τοῦ βίου.
- Τριπτὺς τῇ Τριάδι τριακοστή νῦν πάρα ἔσθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ οσίου καί θαυματουργοῦ Φαντίνου.

Στίχοι

- Καί γῆν υπελθὼν θαυματουργός Φαντίνος,
- Ἄνωθεν ἡμῖν μάννα θαυμάτων βρύει.
- Φαντίνος βιότου ἀνεχάζετο ἐν τριακοστή.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἀγίων δεκαῆς μαρτύρων τῶν θηβαίων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Προδρομοῦ

Ὡδή ζ'

Οὐκ ἐλάτρευσαν

Ρωμαλέως τῷ Ἡρώδῃ ἀνθιστάμενος, ἐνδοξε Πρόδρομε, τούτον ἐλέγχεις βοῶν, Οὐκ ἔξεστιν ἔχειν σε εὐνήν ομαίμονος, ὡς ἀθέμιτον, ὁ δέ μή ἀνασχόμενος, τήν σὴν κάραν ἀποτέμνει.

Οἷα ἐνδοξος Προφήτης πρό γεννήσεως, ἐγnows τόν Κύριον, καί ὡς ἀμνόν τοῦ Θεοῦ, τοῖς πάσιν υπέδειξας, πρὸς θεοσέβειαν, ἔλκων ἅπαντας, ἀναβοᾷν πρὸς Κύριον, ὁ Θεός εὐλογητός εἰ.

Μέλλων τέλος τό μακάριον ἐκδέχεσθαι, Πρόδρομε ἐνδοξε, σοὺς μαθητάς πρὸς Χριστόν, τόν Θεόν ἀπέστειλας, ἐπερωτῶν αὐτόν, Σύ εἰ Κύριε, τοῦ

σώσαι ο ερχόμενος, ή έτερον προσδοκώμεν;

Ο Χριστός τοίς μαθηταίς προσαπεφθέγγατο, Άπιτε είπατε, τώ Ιωάννη, ιδού, νεκροί εξανίστανται, κωφοί ακούουσιν, εκκαθαίρονται λεπροί, καί ώσπερ έλαφος οι χωλοί περιπατούσιν.

Τών Αγίων

Οι εκ τής Ιουδαίας

Μυστιπόλος τής άνω, υπερθέου Τριάδος ώφθης πανένδοξε, αγνώς ταύτην λατρεύων, καί μέλπων ανενδότης, Ιεράρχα Αλέξανδρε, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θησαυρον σε δογμάτων, καί πηγήν τών θαυμάτων, Χριστός ανέδειξε, πηγάζοντα τόν πλούτον, τόν τής θεογνωσίας, Ιωάννη τοίς κράζουσιν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ως ισάγγελον βίον, κατά Παύλον τόν θείον, ως καί συνώνυμον, κτησαμένω παμμάκαρ, τόν πλούτόν σοι τών λόγων, Χριστός παρέχει άφθονον, Ευλογητός βοώντι, Χριστός εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Παρθενικής εκ νηδύος, σαρκωθείς επεφάνης, εις σωτηρίαν ημών, διό σου τήν Μητέρα, ειδότες Θεοτόκον, ευχαρίστως κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Τού Προδρόμου

Ωδή η'

Παίδας ευαγείς

Νόμου Παλαιάς τε καί τής Νέας, Προφήτης καί Προφητών πάντων υπέρτερος, υπάρχεις πανεύφημε, ού γάρ έφυς κάλαμος, πνεύμασι ριπιζόμενος, αλλ' έστης άσειστος, Τόν Κύριον βοών ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Μαινόμενος οίστρω ο Ηρώδης, μαχλώσης Ηρωδιάδος τό θυγάτριον, βλέπων κατορχούμενον, έφησεν ο άθλιος, Ό μοι αιτήσης δίδωμι, έως ημίσεος, τής εμής βασιλείας μεθ' όρκου, κακείνο εξαιτείται, τήν κάραν τού Προδρόμου.

Είχε μέν φρουρά τόν Ιωάννην, Ηρώδην δέ πότος ευφραινόμενον, τότε ή πανάσεμνος, κόρη κατωρχήσατο, αρέσασα δέ είληφε, κάραν τήν πάντιμον, Προδρόμου καί αγίαν ως ταύτην, τή μητρί προσάξει, τιμαλφέστατον δώρον.

Θεοτοκίον

Λύτρωσαι τήν πόλιν σου Παρθένε, εκ πάσης απειλής τε καί κακώσεως, σεισμού καταπτώσεως, βαρβαρικής αλώσεως, καί φοβεράς κολάσεως, τού αιωνίου πυρός, σέ γάρ μετά Θεόν σωτηρίαν, άπαντες πλουτούμεν, Χριστιανοί

Παρθένε.

Τών Αγίων

Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων

Τόν δυσσεβή προσευχή τή παναλκεί σου, Άρειον κτείνας Αλέξανδρε θεόφρον, εν τοίς βεβήλοις τόποις, υβρίσαντα ημύνω, βροχίσας ως Ιούδαν.

Ο θεομάχος Χριστού χιτώνα ρήξας, ως ο προδότης πρηνής λακήσας μέσον, νύν θρηνεί εν Άδη, ψυχών αδίκων μόρον, θανάτω τώ δικαίω.

Εν εγκρατείαις ως άσαρκος εφάνης, εν αγρυπνίαις μικρού δειν καί αναίμων, καί εν διδασκαλίαις, πηγή τού Παραδείσου, παμμάκαρ, Ιωάννη.

Θεοτοκίον

Τόν ανερμήνευτον τόκον σου Μαρία, τίς μή υμνήσει βροτών χοροστασία; ότι παρθενεύεις πρό τόκου, καί εν τόκω αεί ευλογημένη.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων γεννηθέντα, καί εκ Μητρός επ' εσχάτων σαρκωθέντα, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Προδρόμου

Ωδή θ'

Άπας γηγενής

Πότος βδελυρός, καί δειπνος πανάσεμνος, όρχησις άτερπνος, έθελξαν τόν δείλαιον, μάλα πρός οίστρον ακολασίας δεινής, καί τής μαινάδος μίσθωμα, κάραν εκδίδωσι, τού Προδρόμου, ής ουδέ αντάξιος, κόσμος άπας, Φρικτόν τό μυστήριον!

Ω πώς ο δεινός, Ηρώδης ουκ έφριξε, Κριτήν αλάθητον! αλλ' εν τή ψυχή αυτού, ένδον δολίως φόνον ενέτρεφε, τού Βαπτιστού, μαινόμενος, ως ελεγχόμενος, καί μή φέρων, ευκαιρίαν ήθελε, καί ευρών, αποτέμνει τόν δίκαιον.

Όντως από γής, εισέδυσ εις Άγια, οία περ Άγγελος, ως αγγελικώς εν γή, σοφέ βιώσας Κυρίου Πρόδρομε, τών υμνητών σου μέμνησο, άνωθεν ένδοξε, καί πταισμάτων, αίτησαι τήν άφεσιν, καί ειρήνην παράσχου καί έλεος.

Θεοτοκίον

Ω Θεού Υιέ, μακρόθυμε Κύριε καί πολυέλεε, τού σου Βαπτιστού λιταίς, καί ικεσίαις τής κυησάσης σε, καί πάντων τών Αγίων σου, σώσον τούς δούλους σου, καί χορήγει, άνωθεν τά τρόπαια, βασιλεύσιν ημών, ως φιλόανθρωπος.

Τών Αγίων

Σέ τήν απειρόγαμον

Έννομος γενόμενος, ο θείος όντως φοιτητής σου, καί σοίς ζωηφόροις λόγοις, πειθαρχήσας Αλέξανδρος, Ιεράρχης πεφηνώς, Κύριε όσιος πράος, σώφρων, νύν επαξίως μακαρίζεται.

Μύστης άκριβέστατος, γεγονόςας πόθω τών αρρήτων, ώ θεομακάριστε Πατήρ ημών, Ιωάννη πανόλβιε, καί μυσταγωγός τών μυστηρίων, καί κήρυξ δογμάτων θείων, καί λατρευτής Τριάδος ένδοξε.

Σέ τόν ανεξίκακον, Πάτερ, καί όσιον ποιμένα, άμεπτον σεπτόν αμιανον, κήρυκά τε τής πίστεως, τής ορθοδοξίας τόν διδάσκαλον, άπαντες επαξίως συμφώνως, Παύλε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Άχραντε πανάμωμε, τό σκεύος τό τής ευωδίας, αίτησαι Χριστόν όν έτεκες, βασιλεί μέν τά τρόπαια, τώ φιλοχρίστω δέ λαώ, δούναι τήν άφεσιν τών πταισμάτων, σέ γάρ απαύστως μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Σέ τήν απειρόγαμον, Θεού Μητέρα καί Παρθένον, σέ τήν υπέρ νούν κυήσασαν, διά λόγου τόν όντως Θεόν, τήν υψηλοτέραν τών αχράντων Δυνάμεων, ασιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς

Ηρώδης ο παράνομος, τού Προδρόμου τήν θείαν, καί ιεράν απέτεμε, κεφαλήν τούς ελέγχους, μή φέρων ταύτης, ο άφρων! θρηνείτω ούν ο άθλιος, άνομον φόνον πράξας, ημείς δέ νύν, τήν τιμίαν κάραν ύμνοις τιμώντες, τόν Βαπτιστήν γεραίρομεν, τού Χριστού επαξίως.

Θεοτοκίον

Ει καί ηττάται Πάναγνε, λογική πάσα φύσις, πρός εγκωμίων έπαινον, σου Θεόν τής τεκούσης, καί γάρ σαφώς υπερτέρα, πάσης κτίσεως πέλεις, αλλ' ούν τό κατά δύναμιν, ουκ απόβλητον πάντως, όθεν καμού, δέχου τόν βραχύτατον ύμνον, ώσπερ ο σός Υιός εδέξατο, τά λεπτά πρίν τής χήρας.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Πρόδρομε τού Σωτήρος, εί καί φόνω διέλυσεν ο Ηρώδης, σέ τόν τής αληθείας κήρυκα, αλλ' η τού στόματός σου φεγγοβόλος λαμπάς, καί τοίς εν, Άδη τό τής πίστεως φέγγος καλώς εδαδούχει, όθεν ικέτευε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΛΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς καταθέσεως τῆς τιμίας Ζώνης τῆς υπεραγίας Θεοτόκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι

Ἡ σορός ἡ κατέχουσα, Θεοτόκε τήν Ζώνην σου, κιβωτός τοῖς δούλοις σου αγιάσματος, καί ἱερὸν περιτείχισμα, καί δόξα καί καύχημα, καί ἰάσεων πηγή, καθ' ἐκάστην γνωρίζεται, ὅθεν σήμερον, ἱερῶς αθροισθέντες ἀνυμνοῦμεν, τά πολλά σου μεγαλεῖα, καί τῶν θαυμάτων τό πέλαγος. (Δίς)

Τήν αγίαν κατάθεσιν, Θεοτόκε τῆς Ζώνης σου, εορτὴν κεκτήμεθα εὐφραινόμενοι, ὅτι τῇ πόλει σου σήμερον, δοθῆναι ἡξίωσας ἱερὰν περιβολήν, φυλακτήριον ἄσυλον, δῶρον τίμιον, ἀναφαίρετον πλούτον ἱαμάτων, ποταμόν πεπληρωμένον, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος. (Δίς)

Ἦχος α'.

Ἴδε τόπος περίδοξος, ἴδε οἶκος αἰφώτος, ἐν ᾧ τεθησαύρισται τῆς θεόπαιδος, Ζώνη τιμία ἐν χάριτι, προσέλθετε ἄνθρωποι, φωτισμόν καί ἰλασμόν, προφανῶς ἀπαρύσασθε, καί βοήσατε, εὐχαρίστω καρδία, Παναγία, εὐλογούμεν σε Παρθένε, οἱ σεσωσμένοι τῷ τόκῳ σου. (Δίς)

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος β'

Ὡς στέφανον υπέρλαμπρον, πανάχραντε Θεοτόκε, τήν ζώνην σου τήν αγίαν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ περιέθετο, καί φαιδρύνεται χαίρουσα σήμερον, καί μυστικῶς χορεύει, Δέσποινα ἐκβοῶσά σοι Χαίρε διάδημα τίμιον, καί στέφανε τῆς θείας δόξης, χαίρε ἡ μόνη δόξα τοῦ πληρώματος, καί αἰώνιος εὐφροσύνη, χαίρε τῶν εἰς σέ προστρεχόντων, λιμήν καί προστασία, καί σωτηρία ἡμῶν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Ἐδωκας τῇ πόλει σου, Ζώνην τήν σὴν Ὑπερένδοξε, ἀσφαλέστατον σύνδεσμον, ταύτην περιέπουσας, ἐκ παντός κινδύνου, θείαις ἐνεργείαις, καί ἀπροσμάχητον ἐχθροῖς, διατηροῦσαν αὐτὴν κραυγάζουσας, ἰσχύς μου καί κραταίωμα, καί εὐπρεπὲς ἀγαλλίαμα, ὁ Υἱός σου καί Κύριος, μόνος ἐστὶν ὁ εὐσπλαγχνος.

Στίχ. Ἠγίασε τό σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Τίμιον διάδημα, οἱ εὐσεβῶς βασιλεύοντες, τήν σὴν Ζώνην Πανάχραντε, φαιδρῶς περικείμενοι, ἐν τοῖς σοῖς καυχῶνται, θείοις μεγαλείοις, καί

φοβερώτατοι εχθροίς, τοίς πολεμοῦσιν αἰεὶ γνωρίζονται, καί σέ υμνοῦντες
κράζουσι, τῷ υπέρ λόγον τεχθέντι ἐκ σοῦ, Ἰησοῦ παντοδύναμε, σῶσον
πάντας ὡς εὐσπλαγχνος.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Περίζωσον δύναμιν, ἡμᾶς Παρθένε τῇ Ζώνῃ σου, κατ' ἐχθρῶν ἐνισχύουσα,
πάθη υποτάπτουσα, κατατυραννοῦντα, καί ἐκπολεμοῦντα, καί νικητήρια ἡμῖν,
δι' ἀπαθείας αἰεὶ παρέχουσα, τοῦ καθαρῶς δοξάζειν σε, καί τῷ Υἱῷ σου βοᾶν
εκτενώς, Ἰησοῦ παντοδύναμε, σῶσον πάντας ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Φρένα καθάραντες καί νοῦν τοῖς Ἀγγέλοις καί ἡμεῖς πανηγυρίσωμεν, φαιδρῶς
εξάρχοντες Δαυϊτικὴν μελωδίαν, τῇ νεάνιδι Νύμφῃ τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ
τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Ἀνάστηθι Κύριε, λέγοντες, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σύ καί ἡ
κιβωτός τοῦ ἁγιάσματός σου, Ὡς γάρ παλάτιον τερπνόν, ταύτην
κατεκόσμησας, καί κατεκλήρωσας αὐτήν, τῇ πόλει σου Δέσποτα,
περιποιεῖσθαι καί σκέπειν, ἐκ πολεμίων βαρβάρων, τῇ κραταιᾷ δυνάμει σου,
ταῖς ἱκεσίαις αὐτῆς.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Θεοτόκε αειπάρθενε, τῶν ἀνθρώπων ἡ σκέπη, Ἐσθήτα καί Ζώνην τοῦ
αχράντου σου σώματος, κραταιάν τῇ πόλει σου περιβολὴν ἐδωρήσω, τῷ
ασπύρῳ τόκῳ σου ἀφθαρτα διαμείναντα, ἐπὶ σοὶ γάρ καί φύσις καινοτομεῖται
καί χρόνος, διό δυσωπούμέν σε, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καί ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Τὴν Ζώνην τὴν σεπτὴν, τοῦ αχράντου σου σκήνους, υμνοῦμεν οἱ πιστοί,
Παναγία Παρθένε, ἐξ ἧς ἀρυόμεθα νοσημάτων τὴν ἴασιν, καί κραυγάζομεν,
Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Υψίστου, σύ ἡ λύτρωσις, τῶν σέ τιμώντων ὑπάρχεις, Μαρία
Θεόκλητε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον

Τῆς τιμίας Ζώνης σου τῇ καταθέσει, εορτάζει σήμερον, ο σός πανύμνητε λαός, καί εκτενώς ανακράζει σοι, Χαίρε Παρθένε, Χριστιανών τό καύχημα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Οι παρόντες δύο Κανόνες τῆς Θεοτόκου.

Κανών πρώτος. Ποίημα τοῦ Κυρίου Γεωργίου.

Ωδή α' Ἦχος δ'
θαλάσσης τό ερυθραῖον

Λαμπάδα φωτοφανή καί άδυτον, ο τῆς Παρθένου ναός, ως ουρανός ευράμενος φαιδρός, τήν υπέρλαμπρον Ζώνην αὐτῆς, τήν οικουμένην σήμερον, ταῖς τῶν θαυμάτων αιθιράζει αυγαῖς.

Ισχύν τε καί ασφαλείας σύνδεσμον, τήν σήν Πανάχραντε, θείαν ως όντως Ζώνην νοητώς, εξωσμένη η πόλις σου, τό κράτος αδιάσπαστον, έχει, διό καί εγκαυχάται εν σοί.

Τῆς πάλαι ως αληθώς υπέρτιμος, η σή σορός κιβωτού, Θεογεννήτορ ώφθη τοῖς εν γή, ού τά σύμβολα φέρουσα, αλλά πιστώς φυλάπτουσα, τῆς αληθείας τά γνωρίσματα.

Αρώματα μυστικά προχέονται, εν τώ ναώ τῆς Αγνῆς, εκ τῆς τιμίας σήμερον σορού, καί πληρούσι τοῦ Πνεύματος, τῆς ευωδίας άπαντας, τούς μετά πόθου προσιόντας αὐτή.

Κανών δεύτερος, ού η Ακροστιχίς.

Ισχύν με τήν σήν ζώσον, αγνή παρθένε. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Αρματηλάτην Φαραώ

Ισχύν με θείαν ευσεβώς περίζωσον, υμνολογούντά σου, τήν Ιεράν Ζώνην, θείον χρηματίζουσαν, τή πόλει σου περίζωμα, καί κραταίωμα Κόρη, καί αρραγές περιτείχισμα, άχραντε Παρθένε τή ποίμνη σου.

Σύ τόν Θεόν τόν δυνατόν εκύησας, περιζωννύοντα, τούς ευσεβεῖς πάντας, δύναμιν Πανάμωμε, διό σε μακαρίζομεν, καί τήν θείαν σου Ζώνην, περιχαρώς ασπαζόμενοι, χάριν απαντλούμεν καί έλεος.

Χαρμονικώς τῇ καταθέσει σήμερον, περιχορεύσωμεν, τῆς Ιεράς Ζώνης, τῆς αγνῆς θεόπαιδος, εξ ἥς ημῖν περίζωμα, αφθαρσίας υφάνθη, καί αδιάρρηκτον ένδυμα, καί περιβολή αδιάσπαστος.

Υπό τήν σήν ο σός λαός Πανάμωμε, προστρέχει δύναμιν, υπό τήν σήν σκέπην, καταφεύγει πάντοτε, πάσι γενοῦ βοήθεια, καί τά πρός σωτηρίαν τοῖς πάσι δίδου αιτήματα, σώζουσα δεινῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταβασία

Ανοίξω τό στομα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεῦξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καί ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

Ὡδή γ'

Ευφραίνεται ἐπὶ σοί

Τιμήσωμεν οἱ πιστοί, ὡς συναφείας πρός Θεόν σύνδεσμον, τήν τῆς Αγνῆς σήμερον Ζώνην, καί πιστῶς προσκυνήσωμεν.

Αέναοι οχετοί, ἐκ τῆς ἀχράντου σου σοροῦ ρέοντες, τῶν χαρισμάτων Αγνή, πάντας τοὺς πιστοὺς καταρδεύουσιν.

Ιάματα τοῖς πιστοῖς, ἡ πολυύμνητος ἡμῖν σήμερον, τῆς υπερτίμου Αγνῆς, Ζώνη ἀναβρύει ἐν χάριτι.

Ὡς δρόσος ἐωθινή, ἡ ευφροσύνη σου Αγνή ρέουσα, τήν τῶν παθῶν κάμινον, τῶν σέ ἀνυμνούντων κοιμίζει αεί.

Ἄτερος

Ουρανίας ἀψίδος

Νεουργεῖται καρδία, πίστει θερμή ψάφουσα, Ζώνη ἱερὰ τῆς Παρθένου, καί περιζώννυται, δύναμιν ἄμαχον, κατὰ παθῶν ἀκαθάρτων, δυσμενῶν ἀσάρκων τε, ἄτρωτος μένουσα.

Μένει ἀφθορος ἐτι, ἡ ἱερὰ Ζώνη σου, ἥτις σοῦ τό ἀχραντον σῶμα, Κόρη διέζωσε, καθαγιάζουσα, τοὺς ευσεβῶς προσιόντας, καί φθοράς ἐξαίρουσα, νόσων καί θλίψεων.

Ἐχρημάτισας οἶκος, περικαλῆς Ἀχραντε, Λόγου τού ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, καί ἐν αγίῳ σου οἴκῳ εὐδόκησας, Ζώνην τήν σήν ἐντεθῆναι, ἣν καί κατασπαζόμενοι ἀγιαζόμεθα.

Τήν τιμίαν σου Ζώνην, τιμητικῶς ἅπαντες, ἐν ἀγαλλιάσει καρδίας, περιπτυσσόμεθα, τιμήν υπάρχουσαν, πάντων πιστῶν Θεοτόκε, ὡς τῷ υπερτίμῳ σου, ψάψασα σῶματι.

Καταβασία

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καί ἀφθορος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί ἐν τῇ θεῇ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ο υψωθείς εν τῷ Σταυρῷ

Τά καταθέσια τῆς σῆς θείας Ζώνης, ἡ Εκκλησία σου φαιδρῶς εορτάζει, καί εκτενῶς κραυγάζει σοι Παρθένε Ἀγνή, Ἄπαντας περισῶζε, τῆς εχθρῶν δυναστείας, θραύσον τά φρυάγματα, τῶν ἀθέων βαρβάρων, καί τήν ἡμῶν κυβέρνησον ζωήν, πράττειν Κυρίου τά θεία θελήματα.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Οἱ τῶν θαυμάτων ποταμοί Θεοτόκε, ἐκ τῆς πανσέπτου σου σοροῦ προερχόμενοι, ὡς ἐξ Ἑδεμ ποτίζουσι τό πρόσωπον τῆς γῆς, χάριτας προχέοντες, τοῖς πιστῶς σε τιμῶσιν, ὅθεν ανυμνούμέν σε, καί σεπτῶς ευφημούμεν, καί ευχαρίστως κράζομεν αεί, Χαίρε ἡ μόνη ἐλπίς τῶν υμνούντων σε.

Ὡδή δ'

Επαρθέντα σε ἰδούσα

Ὡς υπέρτιμον στερέωμα Θεοτόκε, ὁ Ποιητής καί Κτίστης σε, πηξάμενος ὥσπερ, ἀστροῖς κατεκόσμησε, ταῖς θείαις ἐλλάμψεσιν, αἷς καταφαιδρύνεις τά πέρατα.

Σέ κραταίωμα ἡ πόλις σου Θεοτόκε, καί ἀσφαλὴ κρηπίδα, ἔχουσα τὴ θεία, Ζώνη σου συνέχεται, δεσμόν ἀδιάσπαστον, ταύτην ἐν πολέμοις προτείνουσα.

Ἀπὸ γῆς ἡμᾶς ἀνέλκει Θεογεννήτορ, πρὸς οὐρανόν ἡ θεία, Ζώνη σου σὺ πόθω, ταύτης ἀναφθέντας θερμῶς, διό σε δοξάζομεν, ὡς αἰτίαν δόξης τῆς κρείττονος.

Ἰδοὺ χάρις ἀνεξάντλητος, δεύτε πάντες εἰλικρινεῖ καρδίᾳ, ἀρύσασθε πίστει, νάματα πηγάζοντα, ἀφθόνως φιλέορτοι, τῆς σεπτῆς σοροῦ τῆς πανάγνου Μητρός.

Ἄτερος

Σὺ μου ἰσχύς Κύριε

Ἦρθης πρὸς φῶς, ἄδυτον μεταχωρήσασα, ἐλίπες δέ, τοῖς σέ μακαρίζουσιν, ἀντὶ τοῦ σώματός σου Ἀγνή, τὴν τιμίαν Ζώνην, πηγὴν θαυμάτων υπάρχουσιν, καί τόπον σωτηρίας, καί χαράκωμα ταύτης, τῆς τιμώσης σε πόλεως ἀχραντε.

Νέον ἡμεῖς, ὡς οὐρανόν υπερχόμεθα, σοῦ τόν οἶκον, ἐν ᾧ τεθησαύρισαι, καθάπερ ἥλιος φωταυγής, σοῦ ἡ θεία Ζώνη, βολὰς θαυμάτων ἐκπέμπουσα, καί πάντων τὰς καρδίας, καταυγάζουσα Κόρη, καί παθῶν τὴν ομίχλην διώκουσα.

Σὺ κιβωτός, τοῦ νοητοῦ αγιάσματος χρηματίζεις, Ἀχραντε πανύμνητε, καί τὴν τιμίαν ταύτην σορόν, ἔχουσαν τὴν Ζώνην, ἣν περιούσα ἐφόρεσας, περέχεις τῷ λαῷ σου, καταφύγιον πάσι, καί πηγὴν ἰαμάτων ἀκένωτον.

Ἦκε τή σή, πόλει πολύολβον δώρημα, ἡ τιμία Ζώνη σου πανύμνητε, καί κατετέθη περιφανώς, ταύτη τή ημέρα ἐν τούτῳ τῷ θείῳ οἴκῳ σου, καί γέγονε μεγίστης, εορτῆς Θεοτόκε, τοῖς θερμῶς σε ποθοῦσιν υπόθεσις.

Νόμου σκιαί, καί Προφητῶν τά αινίγματα, προεδήλουν, ἐσεσθαί σε Πάναγνε, Θεοῦ Μητέρα παναληθή, δι' ἧς ἡ κατάρρα ἀπεστειρώθη καί ἦνθησε, τελεία εὐλογία, καί σωτήριος χάρις, τοῖς ἐν πίστει καί πόθῳ ὑμνοῦσί σε.

Καταβασία

Τήν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Υἱοῦ σου, ο Προφήτης, Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδή ε'

Σύ Κύριέ μου φῶς

Σύ Κύριε τήν σήν, Μητέρα ἐμεγάλυνας, σύ ὑψωσας ὑπέρ πάσας νοεράς ἐξουσίας, ἀσυγκρίτως τήν δόξαν αὐτῆς.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, νύν ἀφθόνως παρέχεται, πανάχραντε Θεοτόκε, ἐκ τιμίας σοροῦ σου, τοῖς πίστει προσκυνοῦσί σε.

Σέ δύναμιν Πιστοί, βασιλεῖς περιζώννυνται, σέ σύνδεσμον Θεοτόκε, ἡ σὴ πόλις αὐχούσα, τῇ Ζώνῃ σου σεμνύνεται.

Γνωστή σου ἀληθῶς, ἡ χάρις ἀναδέδεικται, Πανάχραντε παραδόξως, ἐνεργούσα δυνάμεις, καί τέρατα ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

Ἄτερος

Ἴνα τί με ἀπώσω

Ζώνης θείας τεθείσης, σήμερον ἐν οἴκῳ σου θεοχαρίτῳ, συνεπανετέθη, ἀγαθῶν πάσα δόσις τοῖς χρήζουσι, καί πληροῦται πᾶς τίς, ἀγιασμοῦ ο προσπελάζων, τὰς αἰτήσεις πιστῶς κομιζόμενος.

Ὡραιώθης Παρθένε, Λόγον ωραιότατον ἀποκυήσασα, καί τῷ σώ ωραίῳ, τούτῳ οἴκῳ τεθῆναι εὐδόκησας, τήν ωραίαν Ζώνην, ἥτις τό σόν ωραῖον σῶμα, Θεοτόκε ωραίως διέζωσεν.

Σοῦ ο Ἅγιος οἶκος, ἄλλος ὡς Παράδεισος, πᾶσι γνωρίζεται, μέσον κεκτημένος, ὥσπερ εὖοσμον ρόδον τήν Ζώνην σου, εὐωδίας θείας, ἀναπληρούσαν τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς προσιόντων Πανάμωμε.

Ὅμβρου θείου νεφέλη, γέγονας Πανάμωμε, ἐναποστάζουσα, σωτηρίας ὕδωρ, καί τήν γῆν χερσωθείσαν ἐγκλήμασι, πρὸς καρποφορίαν, μεταγαγούσα εὐσεβείας, διὰ τούτο πιστῶς σε δοξάζομεν.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῇ δόξῃ σου, σύ γάρ ἀπειρόγαμε Παρθένε,

έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ωδή ς'
Θύσω σοι, μετά φωνής

Όλην σε, υπερφυώς εδόξασε Κύριος, όλην ανύψωσε μόνην, όλην σε ετίμησεν υπέρ λόγον, Θεοτόκε, τόν ναόν τε σύν τή Ζώνη καί θεία σορώ.

Νάουσιν, εκ πελάγους τά ρείθρα τής χάριτος, σου τής σορού τής αχράντου, καί τήν κτίσιν πάσαν περικυκλούσιν, αρδεύοντα, τούς πιστώς προσκυνούντας τόν τόκον σου.

Ισχύν σε, οι πιστοί κεκτημένοι καί καύχημα, περιζωννύονται δόξαν, τήν σεπτήν σου Ζώνην Θεοκυήτορ κατέχοντες, ως υπέρλαμπρον κόσμον καί τίμιον.

Έτερος
Άβυσσος αμαριών

Νέον τέτοκας ημίν, ως παιδίον τόν πρό πάντων αιώνων, καί καινουργείς καρδίας, αμαρτίας παλαιώσιν, δεξαμένας καινισμώ, τής καταθέσεως τής τιμίας, Ζώνης σου Κόρη αιειπάρθενε.

Αγιός σου ο ναός, θαυμαστός δικαιοσύνη υπάρχει, όστις τήν θαυμαστήν σου Ζώνην, θαύματα βρύουσιν, κεκτημένος τοίς πιστοίς, πέλαγος δείκνυται ιαμάτων, Θεοκυήτορ Μητροπάρθενε.

Γέγηθε πάσα ψυχή, συνιούσα εν Αγίω ναώ σου, καί εν αυτώ ορώσα, Θεοτόκε τήν Ζώνην σου, ώσπερ ήλιον φαιδρόν, φέγγος αστράπτουσιν χαρισμάτων, τού παντουργού καί θείου Πνεύματος.

Νεύρωσον ημών Αγνή, τάς καρδίας παρεθείσας, παντοίων αμαριών ιδέαις, καί περίζωσον δύναμιν, τούς τήν Ζώνην σου πιστώς, ως πολυτίμητον κεκτημένους, καί αναφαίρετον θησαύρισμα.

Ο Ειρμός

«Άβυσσος αμαριών, καί πταισμάτων καταιγίς με ταραττει, καί προς βυθόν, βιαίως συνωθεί απογνώσεως, αλλ' αυτός τήν κραταιάν, χείρά μοι έκτεινον ως τώ Πέτρω, καί εκ φθοράς με ανακάλεσαι».

Καταβασία

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Έχος β'
Τήν εν πρεσβείαις

Τήν θεοδόχον γαστέρα σου Θεοτόκε, περιλαβούσα η Ζώνη σου η τιμία,

κράτος τή πόλει σου απροσμάχητον, καί θησαυρός υπάρχει, τών αγαθών ανέκλειπτος, η μόνη τεκούσα αιιπάρθενος.

Ο Οίκος

Τίς γηγενών τά σά μεγαλεία διηγῆσεται λόγος; ποία γλώσσα βροτῶν; νούς γάρ ουδέ ουράνιος, αλλ' η τεκούσα τῆς συμπαθείας τό αμέτρητον πέλαγος, δέξαι καί νύν εξ ακάρπων χειλέων τά άσματα, καί δίδου μοι θείαν χάριν, ευφημήσαι τήν σήν Ζώνην Δέσποινα, δι' ἧς κόσμος αγάλλεται, σύν Αγγέλοις υμνῶν σου τά θαύματα, η μόνη τεκούσα αιιπάρθενος.

Συναξάριον

Τή ΛΑ' τού αυτού μηνός, ανάμνησις τῆς εν τή Αγία σορώ καταθέσεως τῆς τιμίας Ζώνης τῆς Υπεραγίας Θεοτόκου, εν τῷ σεβασμίῳ αὐτῆς οίκῳ, τῷ ὄντι εν τοῖς Χαλκοπραπεῖοις, ανακομισθείσης από τῆς Επισκοπῆς Ζήλας, επί Ιουστινιανού τού Βασιλέως, Ἐτι δέ καί τού γεγονότος θαύματος, διά τῆς επιθέσεως τῆς Τιμίας Ζώνης εις τήν βασιλῖδα Ζωήν, τήν σύζυγον Λέοντος τού Βασιλέως.

Στίχοι

- Χρυσήν κορωνίδ' οἶα, σεμνή Παρθένε,
- Τῷ τού χρόνου τίθημι σήν Ζώνην τέλει.
- θέντο σορώ Ζώνην πρώτη Πανάγνου Τριακοστή.

Τή αὐτή ημέρα, μνήμη τῆς ανακαινίσεως τού ναού τῆς Υπεραγίας Θεοτόκου εν τῷ Νεωρίῳ.

Ταῖς τῆς αχράντου Μητρός σου πρεσβεῖαις, Χριστέ ο Θεός ημῶν, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εν τή καμίνῳ

Σύ ως ἥλιος, δικαιοσύνης μόνος ὢν φωτουργέ, θείως τόν ναόν εφαιδρυνας τῆς Σεμνῆς, τοῖς ποικίλοις σου χαρίσμασιν, εν ᾧ ανίσχουσα, τάς ακτῖνας εκλάμπει η Ζώνη αὐτῆς.

Χρυσήν ως στάμνον, τήν σήν σορόν κυκλῶντες μόνη Αγνή, θείας αληθῶς μετέχομεν νύν τρυφῆς, τών χαρίτων παντευλόγητε, καί τών συμβόλων σου, υπερτέραν ως ούσαν τιμῶμεν αὐτήν.

Υπερβλύζουσιν οι τών θαυμάτων Κόρη πάναγνε, χάριν αληθῶς κρατήρές σου τοῖς πιστοῖς, καί αφθόνως τῆς τιμίας σου, σορού προέρχονται, ως εξ άλλης Εδέμ νοητοῖ ποταμοί.

Νύν προσέλθετε, μετ ευφροσύνης πάντες οι επί γῆς, δεύτε, η σορός προτρέπεται μυστικῶς, τῆς Κυρίας περιπτύξασθε, υπερένδοξον, εν εμοί θησαυρισθείσαν Ζώνην αὐτῆς.

Ἄλλος
Θεοῦ συγκατάβασις

Ἡ πάντων Βασίλισσα, πρὸς οὐρανίους σκηνας ἀπαίρουσα, καταλέλοιπεν ὄλβον, τῇ Βασιλίδι πασῶν τῶν πόλεων, τὴν ταύτης Ζώνην, δι' ἧς περισώζεται, ἐπιδρομῆς ορατῶν, καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν.

Πηγὴ νῦν προσέλθωμεν, ἀποσταζούσῃ χάριν καὶ ἔλεος, τῇ σορῷ τῇ τιμίᾳ, τῇ κατεχούσῃ Ζώνην τὴν πάντιμον, τῆς τιμησάσης ἀνθρώπων τὸ φύραμα, τιμίῳ τόκῳ αὐτῆς, Παρθένου τε καὶ Μητρός.

Αἰνεῖτε τὸ Κύριον, Δυνάμεις πάσαι αἱ ἐπουράνιαι, καὶ τὴν τοῦτον τεκούσαν, ἀνθρώπων γλώσσαι πάσαι δοξάσατε, ὅτι τὴν Ζώνην αὐτῆς ἐδωρήσατο, καταφυγὴν ἀληθῆ, καὶ σωτηρίαν πιστοῖς.

Ρανάτωσαν ἄνωθεν, δικαιοσύνην νεφέλαι σήμερον, καταθέσει τῆς Ζώνης, τῆς σῆς νεφέλῃ θεοχαρίτωτε, καὶ μελωδεῖτω ψυχὴ πάσα χαίρουσα, Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καταβασία

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν; ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον. Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὡδὴ η'
Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ

Πλάκας θείας πάλαι κιβωτός, χειρὶ γραφείσας Θεοῦ, συνέσχε πάντα γινε, ἡ σὴ δὲ ἄχραντε Δέσποινα, σεβασμία καὶ τιμία σορός, Ζώνην κατέχει τὴν αὐτόν, τὸν νομοθέτην ἐν σοί, συγκατασχοῦσαν, Φρικτὸν τὸ μυστήριον!

Ἄγγελοι πανάχραντε ἀγνή, νῦν συγχορεύουσιν, ἐν τῷ σεπτῷ σου ναῷ, καὶ περιέπουσι Δέσποινα, τὴν τιμίαν καὶ ἀγίαν σου Ζώνην, ἣν πόθῳ καὶ χαρᾷ, καὶ εὐφροσύνῃ πολλή, προσκυνούμεν, σέ ἀνυμνούμεν, τὴν δόξαν τοῦ γένους ἡμῶν.

Ράβδος ἡ τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς, ἀναβλαστήσασα, σύ εἰ ἡ πάντων χαρὰ, ἡ πολυτίμητος Ἀχραντε, μυροθήκη ἡ τοῦ Πνεύματος, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, τῶν ἀρωμάτων πηγὴ, ἐξ ἧς μύρον, τῶν ἱαμάτων ἐκβλύζει ἡ θεία σορός.

Ὑμνοῦσι πανάχραντε Ἀγνή, τὰ μεγαλεῖα τὰ σά, αἱ νοεραὶ στρατιαί, ἀνακηρύττουσιν ἅπαντες, Πατριάρχαι καὶ Προφῆται τρανῶς, σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς, καὶ τῶν μαρτύρων χοροί, μεθ' ὧν πίστει, σέ προσκυνούμεν, δοξάζομεν.

Ἄλλος
Ἑπταπλασίως κάμινον

Θρόνος καθάπερ ἅγιος, ἡ σορός ἀνατίθεται, ἐνδὸν ἐν αἰσίοις, ἱεροῖς

φαιδρότατα, τῆς μόνης θεόπαιδος, καί Βασιλίδος πάντων αγνῆς, Ζώνην κεκτημένη, επαναπαυομένην, ἐξ ἧς τοῖς κοπιώσιν, ἐν πολλαῖς αμαρτίαις, ἀνάπαυσις τελεία, προέρχεται ἀφθόνως.

Επὶ τῆς γῆς τόν Κύριον, ἱερῶς ἐσωμάτωσας, καί χερσίν ἁγίαις, ἀληθῶς διέζωσας, τόν περιζωννύοντα, τοὺς εὐσεβούντας δύναμιν, νύν δέ ἀναβάσα, οὐρανῶν ὑπεράνω, κατέλιπες ἀνθρώποις, τήν τιμίαν σου Ζώνην, Παρθένε Θεοτόκε, κραταίωμα καί σκέπην.

Νενοσηκόσιν ἱάμα, ολισθαίνουσι στήριγμα, καί τοῖς ραθυμούσιν, εὐθυμία ἐνθεος, κυβέρνησις πλέουσι, πεπλανημένοις ἐπιστροφή, ἡ παρεπομένη τῇ Τιμίᾳ σου Ζώνη, αγνή Παρθένε χάρις, ἀληθῶς χρηματίζει, ἥν πίστει προσκυνούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπιτελοῦντες σήμερον, τήν ἁγίαν κατάθεσιν, Ζώνης σου τῆς θείας, ἱεράν πανήγυριν, οἱ δούλοί σου ἄγομεν, καί ἐν χαρᾷ βοώμέν σοι, Χαίρε Θεοτόκε, ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων, καί πάντων τῶν ἀνθρώπων, τῶν Πιστῶς μελωδούντων, Λαός ὑπερυψούτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νύν δέ ἐνεργούμενος, τήν οἰκουμένην ἄπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί ὑπερυψούτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'

Λίθος ἀχειρότητος

Θάλαμος ὑπέρτιμος ὄντως, Θεογεννήτορ ἡ σορός σου, ὥφθη τήν ἁγίαν σου Ζώνην, παρθενικὴν τε καί νυμφικὴν ὡς στολήν, ἀξίως περιέχουσα, καί συντηρούσα ὡς ζωῆς θησαυρόν.

Ἐνθεν διάδημα κάλλους, ἡ Ἐκκλησία Θεοτόκε, ἀναδησαμένη τήν θείαν, καί παναγίαν Ζώνην σου σήμερον, βασιλικῶς εὐφραίνεται, καί ωραίζεται τῇ δόξῃ σου.

Ναόν ἐκμιμούμενον πάσαν, τῶν οὐρανῶν τήν εὐκοσμίαν, σήμερον πιστοὶ τῆς Παρθένου, κατειληφότες τῶν χαρισμάτων αὐγαίς, ὥσπερ ἀστέρων κάλλεσι, καταλαμπόμενοι φαιδρύνθητε.

Ἐχει τήν ἁγίαν σου Ζώνην, Θεογεννήτορ ἡ σὴ πόλις, σύνδεσμον εἰρήνης καί τείχος, καί τῶν δογμάτων θείαν ἐνότητα, καί ὀρθοδόξων καύχημα, καί Βασιλέων τροπαιούχημα.

Ὑμνοῦμεν τήν ἀφατον δόξαν, καί τήν ἀνείκαστόν σου χάριν, σύ γάρ εἶ πηγὴ τῆς σοφίας, ἐξ ἧς ὁ λόγος πᾶσι προέρχεται, τοῖς σέ τιμώσιν Ἀχραντε, καί μεγαλύνουσι τόν τόκον σου.

Ἄλλος
Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός

Ἰδοὺ ἡ θεία κλίνη τοῦ Σολομών, δυνατοὶ ἦν κυκλοῦσιν ἐξήκοντα, ῥῆσει Γραφῶν, οἷά περ ἐν κλίνη βασιλική, σορὼ τιμία σήμερον, Ζώνην ἀνακλίνει τήν ἑαυτῆς, ἀνάκλησιν εἰς πάντων, τῶν τεταπεινωμένων, καὶ εὐσεβούντων περιποίησιν.

Ὡς πόλις Βασιλέως τῶν οὐρανῶν, περὶ ἧς ἐλαλήθη παράδοξα, ἔθου τῇ σῇ, πόλει δῶρον τίμιον καὶ σεπτόν, τὴν παναγίαν Ζώνην σου, πάντων εἰς κραταίωμα τῶν πιστῶν, δι' ἧς οἱ στεφηφόροι, τροποῦνται πολεμίους, ὀρθοδοξία διαλάμποντες.

Σταλάξατε τὰ ὅρη νῦν γλυκασμόν, καὶ βουνοὶ εὐφροσύνην αἰώνιον, Πατριαρχῶν, δῆμοι καὶ μαρτύρων πάντες χοροί, τῶν Προφητῶν ὁ σύλλογος, θείων Ἀποστόλων δῆμος σεπτός, εὐφράνθητε σὺν πάσιν, ἡμῖν τῇ καταθέσει, τῆς θείας Ζώνης τῆς θεόπαιδος.

Ἠγίασας τὰ πάντα διὰ τῆς σῆς, Παναγία Παρθένε κυήσεως, καὶ νῦν ἡμῖν, δέδωκας εἰς πλεῖονα φωτισμόν, τὴν παναγίαν Ζώνην σου, ἧς τῇ καταθέσει πάσα ἡ γῆ, χορεύει καὶ γεραίρει, σὲ τὴν χαρὰς ἀρρήτου, ἀποπληρούσαν τὸ ἀνθρώπινον.

Φιλίας με δολίας τῆς τῶν παθῶν, καὶ ἐχθροῦ καθ' ἐκάστην πειράζοντος, ἀμαρτιῶν βάρει ραθυμίας τε χαλεπῆς, ἀπαγωγῆς πανάχραντε, καὶ αἰχμαλωσίας καὶ προνομῆς, τῷ σὺν προσπεφευγότα, ἐλέει διὰ τάχους, ὡς συμπαθῆς Ἀγνὴ ἀπάλλαξον.

Καταβασία

Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰ θαυμάσια τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνὴ αειπάρθενε.

Εξαποστειλάριον
Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ὁ πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, τὰ σὰ ποιήσας, Ἄχραντε, τὴν σὴν Εσθήτα καὶ Ζώνην, ἐτίμησεν ἀφθαρσία, τῇ πόλει σου κραταίωμα, δούς ταύτην καὶ ἀσφάλειαν, ἧς καὶ νῦν τὴν κατάθεσιν, περιχαρῶς ἐκτελούντες, πανηγυρίζομεν πόθῳ.

Ἄλλο ὅμοιον

Κυρία πάντων πέλουσα, τῶν ποιημάτων Δέσποινα, καὶ πλήρης ὄντως σοφίας, τῆς υπερφώτου ὡς Μήτηρ, Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος, φωτός καὶ θείας γνώσεως, καὶ χάριτός με πλήρωσον, τῇ συμπληρώσει τῶν ὕμνων, σοῦ τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἱστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια
τρία, δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν

Ὡς υπέρλαμπρον στέφανον, Θεοτόκε πανάχραντε, τὴν ἀγίαν Ζώνην σου περιέθετο, ἡ Ἐκκλησία καὶ χαίρουσα, φαιδρύνεται σήμερον, καὶ χορεύει μυστικῶς, ἐκβοῶσά σοι Δέσποινα, Χαίρε στέφανε, καὶ διάδημα θεῖον, χαίρε μόνη, τοῦ πληρώματός μου δόξα, καὶ ευφροσύνη αἰώνιος. (Δίς)

Σύ πανάχραντε Δέσποινα, κραταῖον περιτείχισμα, ἀρραγές τε στήριγμα καὶ διάσωσμα, τῷ σῷ λαῷ καὶ τῇ πόλει σου, υπάρχουσα δέδωκας, ὡς φαιδρὰν περιβολὴν, τὴν υπέρτιμον Ζώνην σου, περισώζουσιν, συμφορῶν ἐκ παντοίων, τοὺς ἐν πίστει, καὶ ζεοῦση προθυμία, ταύτην τιμώντας Θεόνημφε.

Ὁ ναός σου Πανάχραντε, ὡς πηγὴ ἀνεξάντλητος, τῶν θαυμάτων σήμερον ἀναδέδεικται, οἱ ποταμοὶ γὰρ τῆς χάριτος, ἀφθόνως προχέονται, τῆς ἀγίας σου σοροῦ, καὶ πιστῶν τὴν διάνοιαν, κατευφραίνουσι, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ σοι βοώντων, Ἡ χαρὰ καὶ ευφροσύνη, καὶ ἡ ζωὴ σύ υπάρχουν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος β'

Ὡς στέφανον υπέρλαμπρον, πανάχραντε Θεοτόκε, τὴν Ζώνην σου τὴν ἀγίαν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ περιέθετο, καὶ φαιδρύνετα χαίρουσα σήμερον, καὶ μυστικῶς χορεύει, Δέσποινα ἐκβοῶσά σοι, Χαίρε διάδημα τίμιον, καὶ στέφανε τῆς θείας δόξης, χαίρε ἡ μόνη δόξα τοῦ πληρώματος, καὶ αἰώνιος ευφροσύνη, χαίρε τῶν εἰς σέ προστρεχόντων, λιμὴν καὶ προστασία, καὶ σωτηρία ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων ἡ γ' καὶ ς' Ὁδὴ.

Ἀπόστολος

Ἀδελφοί, εἶχεν ἡ πρώτη σκηνὴ δικαιώματα...

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκάν

Ἀναστάσα Μαριάμ...

Κοινωνικόν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τό ὄνομα Κυρίου επικαλέσομαι. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)
[Τίτλος](#)